Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1957. ЧИСЛО (1029) 1

ТВОРІМО ДОМАШНЮ ЦЕРКВУ!

Смиренний Іларіон,

з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

"Вітайте Домашню Церкву!" (Рим. 16. 4).

Переживаємо дуже тяжкий і неспокійний час, коли наука Христова скрізь видимо підмінюється або й занепадає. З-за "залізної заслони" суне безбожжя та комунізм, які розкладають увесь світ. Комуністична наука запроваджується в Советах державним насиллям, і нею хотять заступити Віру Христову.

А вільний світ усе це бачить — і мовчить, і проти комуністичного безбожжя не виставляє нічого свого. І через це душі вірних глибко затроюються, а недуга сучасности — "релігійна *байдужість*" шириться скрізь і охоплює все більше та більше людей.

Вільний світ недоцінює сил комуністичної зарази, легковажить її, і замість неї не виставляє ніякої своєї доброї ідеї. Вільний світ покладається тільки на зброю військову, тільки на атомові бомби, забуваючи, що ця зброя — *обосічна*. Вільний світ забуває, що наймогутніша зброя — це *слово*, і комуністи вільно сіють свою розкладову науку по всьому світі, а в себе ґвалтом забороняють і науку Христову, і всяке вільне слово.

Церква *Православна* — це основа нашого життя й нашого спасіння з найдавнішого часу, ще з часу Апостольського. Минали довгі віки, а наука Церкви нашої позостовалася чистою, як кришталь, позоставалася незмінною Христовою та Апостольською.

І Церква Православна знає від давніх віків *цілющий лік* на такі недуги, які ми сьогодні переживаємо. Знає їх, і довгими віками вже випробувала їх, і вела людство правдивою дорогою до дійсного щастя та спасіння.

Цей лік — *Домашня Церква*. Правдива християнська *Родина*, яка ретельно плекає в себе чеснотне життя, як плекала його Свята Родина, виховуючи Народженого Ісуса.

Творячи світ наш, Господь Бог створив його, як Церкву Домашню, і першими членами її були Адам і Єва, сновоположники Старозавітньої Церкви.

Новозавітня Церква починалася так само, — Апостоли творили найперше Домашні Церкви, і Апостол Павло аж чотири рази згадує її (Рим. 16. 4, 1 Кор. 16. 19, Кол. 4. 15 і Филип 1. 2). Під час гоніння на Віру Христову власне Церква Домашня плекала її та розвивала й ширила. Через це Християнство таке легко охоплювало ввесь світ.

"Родина — це *Мала Церква*", навчає великий Отець і Учитель наш Іван Золотоустий, який склав ту Святу Літургію, яку ми правимо цілий рік. Родина чи сім'я — це Домашня Церква, на якій увесь світ стоїть, як на скелі своїй.

Господь Бог поблагословив Домашню Церкву від початку світу. Своє благословення подав їй і Ісус Христос, побувши на весіллі в Кані Галилейській (Ів. 2. 1-11) і створивши перше Своє чудо — для молодих.

І це Христос обіцяв для всіх: "Де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, там Я серед них!" (Матвія 18. 20).

Православна Церква глибоко вірує й ісповідує що *Шлюб* — "це Тайна велика" (Єфес. 5. 32). Вірує й ісповідує, що в Тайні *Вінчання* на молодих сходить Благодать Божа, яка благословляє їм створити Домашню чи Родинну Церкву.

Отже, Родина чи сім'я — це початкова або Мала Церква, це "Церква Домашня", як зве її Апостол Павло. У цій початковій Церкві батько й мати все життя своє реально виховують своїх дітей у християнських чеснотах, і приводять їх до Церкви Соборної вже вихованими по-християнському.

Церква Соборна — це збір Домашніх Церков, збір усіх родин. Церква Соборна — це Церква Єдина, Свята й Апостольська, яка має й роздає великі Дари Христові, Тайни Його. Вона об'єднує всі Домашні Церкви.

Велике *завдання* має кожна Домашня Церква чи Родина. Велике й відповідальне. Найперше — вона повинна навчати своїх членів, цебто дітей своїх *Віри Христової*, Віри Православної. Нехай батько й мати найперші цим займаються, а наша Свята Церква та Недільна Школа допоможуть усім у цьому.

Подруге, — Домашня Церква чи Родина обов'язані виховувати своїх дітей у правдивих християнських *чеснотах*. У правдивих і реальних. А найперше — *у любові*. "Бог — то любов" (1 Ів. 4. 8), і нехай любов панує в родинах, цебто в Домашніх Церквах, — любов дійсна, гаряча, батьківська любов.

І потретє, — Домашню Церкву треба провадити національно, по *українському*. У Домашній Церкві мусить панувати тільки мова українська, як основа нашої національної *культури*.

У Домашній Церкві чи в Родині мусять панувати свої українські *звичаї* та українські традиції (передання), поєднані з глибоко чеснотним християнським життям. Глибока Віра, чеснотне життя та національні традиції нехай стануть основою наших родин.

Великі й святі обов'язки в Родині чи в Домашній Церкві батька й матері, — бож вони найперші відповідають за належне виховання своїх дітей. Від-

---

Христос Народився! — Славіте!

Високопреосвященнішого Владику Митрополита ІЛАРІОНА, Високопреосвященнішого Владику Архиепископа МИХАІЛА, Високопреподобного Отця Протоерея Д-ра С. В. Савчука — Голову Президії Консисторії, Світлу Консисторію УГПЦК, Високопреподобного Митрофорного Протоерея Є. Грицину — Адміністратора Західної Єпархії УГПЦК, Всечесне Духовенство, заслужені братні організації, всіх боголюбивих вірних УГПЦК, наших працівників, співробітників, жертводавців, передплатників, читачів і прихильників та ввесь нарід наш поздоровляємо

з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і з НОВИМ РОКОМ.

Редакція й Адміністрація.

повідають перед Богом і своїм народом!

Українська жінко мати, — ніколи не забувай про це, і своєю гарячою матірньою любов'ю реально запали свою Родину і до Віри Православної, і до дійсного чеснотного життя, і до національної української свідомости! Усі провадьмо свою родину за зразком Святої Родини, що виховувала Народженого Ісуса за повним Божим законом!

Християнство — це реальне й живе життя, життя повсякденне. Християнство не відірване від життя, бо воно — саме життя. Поза ним нема іншого життя, бо ми мусимо завжди бути з Богом і в Бозі, як Він вічно перебуває в нас. Тоді наше життя буде повне щастя та спокою вже на нашій землі.

Коли добре й належно стоїть Домашня Церква чи Родина, то й Церква Соборна стоїть міцно, то кріпкою буде й громада. Поставмо проти комуністичного безбожжя віковічну Домашню Церкву, і "сили адові не переможуть її (Матвія 16. 18).

Сердечно вітаю всіх зо Світлим Святом Народження Христа, що заснував і поблагословив Родину на землі, як Церкву Домашню, як основу світу.

Щиро вітаю всіх із *Новим 1957 Роком*, і всіх закликаю подесятирити свою працю в своїй Родині, на щастя собі і всьому світові.

Як виховаємо своїх дітей у своїй Домашній Церкві, те й понесуть вони на все своє життя.

Христос Рождається!

† *Іларіон*,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1957, січня 7-го дня,
на день Народження Христового
Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

ДІЙСНІ КЕРІВНИКИ ЄПАРХІЙ У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ

У Чехословаччині 1950 року було арештовано католицького Єпископа Єпархії Градец-Кральова — Владику Піху. В 1951 р. Єп. Піха був звільнений з вязниці і повернений на становище ієрарха в своїй Єпархії. Але так воно було тільки про людське око, бо дійсним керівником епархії є генеральний вікарій — член т. зв. "Комітету Священиків миру", що є на службі комуністів. Хто є дійсними, захованими керівниками інших Єпархій, за залізною заслоною в СССР і в т. зв. сателітах, — виявить майбутність. — Єп. Піха тепер помер на 87 році життя.

Продаються
ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно волочені
для ношення на одежі.
Ціна 50 ц. один.
Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла, Світлу Консисторію, Учителів і Студентів Богословської Школи Колеґії св. Андрея, Всечесне Духовенство, Ктиторів, Добродіїв, Почесних Братчиків і Сестриць і Прихильників Катедри Пресвятої Тройці та всіх Братів і Сестер поздоровляємо з

РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ РОКОМ!

УПРАВА
Української Греко-Православної
Катедри Пресвятої Тройці
у Вінніпеґу.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!
Комісія Допомоги Українському Студентству шле Вам з нагоди
СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та НОВОГО РОКУ
найкращі побажання з чистосердечною подякою за дотеперішню підтримку.
ПЕЗИДІЯ ЦЕНТРАЛІ КоДУС-у
27, rue des Baues
Sarcelles (S. et O.)
France

КІЛЬКІСТЬ ХРИСТИЯН ПРОПОРЦІЙНО ЗМЕНШУЄТЬСЯ

В Китаю християн нараховується неповна 1 відсоток, в Африці коло 15 відсотків, в Японії пів відсотка, а між магометанами тільки одна двадцята одного відсотка — впорівень до кількости місцевих релігій. У пропорції до приросту людства за останній рік християн зменшилося на пять відсотків.

Щорічний приріст населення світу становить коло 70 мільйонів осіб. На землі 200 років тому було тільки 730 мільйонів людей, в 1900 році було вже півтора мільярда, а в 1925 р. — два з половиною мільярди. Статистика передбачує, що до 1990 року число населення світу становитиме чотири мільярди осіб. Найбільший приріст населення завважується у т.-зв. нерозвинених країнах.

Християнство поширюється й тепер; в наших часах маємо на 14 мільйонів християн більше, ніж було 40 років тому; коли порівняти кількість приросту всього людства на світі і кількість приросту християн, то виходить, що число християн пропорційно маліє.

ВІЩИЙ СОН

Вивіян Кларк з Ванкуверу вночі з 9 на 10 грудня мала такий сон: снилося їй, що вона та її чоловік Еллен Джек Кларк, пільот, летіли попід небеса й оглядали сніг на високих скалах та зорі на небі. А вранці вона довідалася, що її чоловік дійсно згинув цієї ночі, коли його літак розбився в горах — серед снігу на скелях і під зорями неба. А ще день перед тим вони обоє святкували роковини свого подружнього життя.

ЗАСУДИЛИ СЕКТАНТА

Суд американського військового летунства засудив 20-річного Орвилла Каппа на пять років вязниці, за те що він відмовлявся салютувати офіцерам. Вояк Орвилл Капп, сектант, каже, що його релігія забороняє йому салютувати, бо салютування є "противне волі Божій".

СЛАВНИЙ ЗМАГУН НЕ ХОТІВ ЗМІНИТИ ПРІЗВИЩА

Італієць з Америки, Роко Марчеґіяно, — це бувший світової слави боксер, який має за собою 40 великих перемог. Тепер він уже залишив боксерство. У шістьох числах американського журналу "Сатердей Івнінґ Пост" він докладно описав своє життя. З них довідуємося, що коли він почав був здобувати славу, добрі люди щиро і вперто радили йому змінити батьківське, італійське, прізвище на якесь "людське", щоб американцям було легше вимовляти його. Роко Марчеґіяно досі на все погоджувався, але коли прийшло до його прізвища, він виявився непохитним. Його "менаджер" тоді перший раз почув з його уст спротив: Ні! Він заявив, що його прізвище мусить звучати по-італійськи. Він сказав, що не зречеться своїх бідних батьків, ані народу, з якого він вийшов і яким він приніс славу під своїм рідним прізвищем. — Так поступив не якийсь дипломат, чи сенатор, чи взагалі високоосвічена людина, а поступив юнак, який не мав змоги закінчити навіть середньої школи, бо його батьки були дуже бідні.

АРХИЄП. МАКАРІЙ У СПРАВІ КИПРУ

У грецькому парляменті відбулися дебати над англійською пропозицією самоуправи для острова Кипру. Як відомо, Англія пропонувала була поділити Кипр на дві частини: грецьку (греків 460,000) і турецьку (турків 110,000). Приблизно в тому ж часі преса подавала, що Архиепископ Макарій, Голова Греко-Православної Церкви на Кипрі, був з далекого острова, де він перебуває під арештом, привезений до Лондону на переговори. СіБіСі поінформувало, що грецький парлямент не погодився на англійську пропозицію в справі Кипру, натомість "Архиепископ Макарій іншої думки про це", — коротко подало СіБіСі.

ПРАВОСЛАВНІ УКРАЇНЦІ В АВСТРІЇ

Православні українці в Австрії об'єднані в двох парафіях. Українці в Тиролі згуртовані біля церкви св. Володимира в таборі Куфштайн. Другою є парафія в Зальцбурґу при Хрестовоздвиженській церкві в таборі Гельбрун. Обидві ці парафії Української Автокефальної Православної Церкви очолені одиноким в Австрії священиком УАПЦ митрофорним протоєреєм о. В. Вишиваном.

МОЛИТОВНИКИ
ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:
Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75
Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі, червоні або золоті тиски. Ціна 4.00
Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50
Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50
Для дітей:
Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Митрополит Іларіон.

ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ.

(Продовження)

Справою почитання Преподобного Іова нарешті зайнявся щедрий і великий меценат і новий фундатор Почаївського манастиря католик граф Микола Потоцький. Він давав василіянам на цього манастиря величезні суми, — біля двох мільйонів злотих,—але працею василіян не був задоволений, бо вони манастирем мало цікавилися. І 2 листопада 1767-го року граф Потоцький написав суперіорові (Ігуменові) Почаївського манастиря Іпатію Білинському наказового листа, в якому доручає йому просити в Папи Климента XIII канонізації й внесення в число Святих Преподобного Іова, Ігумена Почаївського.[28]

ПОЧАЇВСЬКА БОЖА МАТИ. ЗО СТОПОЮ.
Слід Стопи Божої Матері — найдавніша Святиня Почаївського Манастиря. До 1649-го року ця Святиня була під відкритим небом, пізніше над нею побудовано церковцю.

Суперіор Почаївської Лаври й генерал Протоархимандрит Білинський зараз же відписав (по-польськи) і на цього листа. Він писав: "Канонізація поважаного (не пише: святого) Желізо трудна до здійснення теперішнього часу, бо Іов не був мучеником. І хоч він від місцевого Єпископа, Київського Митрополита Діонисія Балабана, признаний був через чуда за Святого, але в Римі на кардинальськім засіданні це Kribują i przetrząsają (Переціджують і перетрушують) по кілька разів. А тому дай Боже, щоб хоч через декілька десятиліть сталося це вікрите признання Іова за Святого Угодника Божого".[29]

Звичайно, Рим таки ніколи не визнав Іова за Святого, бож о. Желізо ціле життя своє боровся проти католицтва та проти унії. Тільки в нещасній Україні за силою накиненої унії могла трапитися така нісенітниця, щоб він канізував до числа Святих найбільшого борця проти унії...

Так пробув Святий Угодник Божий у невиясненому стані аж до кінця свого уніятського полону, по 1831-ий рік. Василіяни звичайно ховали Мощі Преподобного Іова, і не виставляли їх на прилюдне шанування.[30]

[28] *Архим. Амвросій:* Казаніе о Почаевской Успенской Лаврѣ, 1878 р., ст. 94.
[29] *Амвросій*, там само.

12.
ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПОВЕРНЕНИЙ ПРАВОСЛАВНИМ.

Історія не стояла, — у роках 1830—1831 знялося польське повстання, і Почаївський манастир узяв у ньому відкриту активну участь грішми, друком маніфестів та збройно. Усе це окрема Військова Судова Комісія відкрила, і суд настановив вернути Почаївського манастиря назад до православних.[31] І 10 жовтня 1831-го року Преподобний Іов позбувся свого уніятського полону. І з цього часу почалося вільне й правдиве почитання Преподобного Іова, і правдива опіка над його Мощами православних монахів свого манастиря.

Перший православний Єпископ Волинський Амвросій Морев (1828—1832), оглянувши Почаївську Лавру, повідомив Святіший Синод, що Мощі Преподобного Іова спочивають у Печерській церкві, і вони зовсім цілі й нетлінні.

А року 1833-го, з доручення С. Синоду, відбулося врочисте відкриття Мощів Преподобного Іова, за Єпископа Волинського Інокентія Сельнокринова. До Почаївського манастиря приїхав і Архиепископ Кам'янець-Подільський Кирил. Урочистості відкриття Мощів почалися 27-го серпня 1833-го року, а закінчилися 28-го. Два Архипастирі своїми руками відкрили гріб Преподобного Іова, у присутності Духовенства та безлічі народу, — і тіло о. Іова Желізо було нетлінне. Це була друга офіційна канонізація Преподобного Іова.

Печерну церкву значно поширили (печера Преподобного Іова була маленька), і мали щоденно правити Служби Божі при гробі Святого. З цього приводу Печерна церква набула свого правдивого значення, і за нею належно доглядають, щоб дати повну змогу прочанам вільно молитися при гробі Преподобного Іова.

Мощі Преподобного Іова стали предметом усе більшої та ревнішої опіки церковного проводу Почаївської Лаври. Василіяни ховали Мощі Святого, як православного, тепер же вони будуть виставлені на загальне почитання. Народу приходило так багато, що з 1841 року став призначатися окремий "Гробовий Ієромонах", який безперервно знаходиться при гробі Преподобного Іова, як вартовий доглядає його. Призначений був і другий Ієромонах, — записувати всі чуда, які були від Мощів Преподобного Іова.[32]

Того часу, року 1842-го прислала Почаївському манастиреві відома церковна добродійка, графиня Анна Олексіївна Орсова-Чесменська, мистецьку срібню труну (раку) для Мощів Преподобного Іова. До труни додано все потрібне, — малинове покривало і срібну позолочену лямпаду. Труну різьбив мистець Верховців. Вага труни 3 пуди 37 фунтів і 69 золотників, а вага лямпади — 4 фунти 12 лотів срібла.

На труні (раці) мистецьки вирізані такі малюнки. Зверху, — Преподобний Іов у Мантії і в Схимі. А на боках труни дано: Божа Мати в хмарах, а перед нею молиться Преподобний Іов Желізо спасти манастиря від турок і татар, попередній Собор, явлення Богородиці на скалі, Її Стопа на скалі, пастух, що сподобився бачити це явлення, та китиці квітів. Таким чином для Мощів Преподобного була вже й достойна труна.

І 14 серпня 1842-го року Єпископ Анатолій переклав Чесні Мощі Преподобного Іова в нову раку (труну).[33]

Року 1844-го в печері над гробом Преподобного Іова поставлений був розкішний балдахин, покритий листовим золотом. Робота А. Прокофієва.

А року 1858-го Печерну церкву поділено на дві: церкву Преподобного Іова та церкву Св. Великомучениці Варвари, поставлено й нового вирізьбленого позолоченого Іконостаса. Але пізніше це виявилось незручним для вірних, і дві церкві знову поєднані в одну, Іовську, велику й простору.

Почаївська Лавра ніколи не спинювала своєї ревної опіки над Мощами Преподнобного Іова. Пізніше над його домовиною поставлений був величний балдахин з білого. карарського мармуру. Зробив його (за 6000 рублів) італійський мистець Леопольд Менціоне. Балдахин високо мистецький, поставлений був у Почаєві 13 листопада року 1889-го. Цей балдахин замінив попередній, позолочений дерев'яний з 1875-го року.[34]

Року 1882-го законовчитель Ніженського Ліцею кн. Безбородка, магістер Богословія Прот. Андрей Хойнацький (1836—1888), сам волиняк з походження, склав два Акафісти й дві Служби на честь Почаївської Божої Матері та Преподобного Іова. Св. Синод перше двічі відмовляв поблагословити їх (бо Святий Іов — українець!), але 27 липня 1883-го року таки поблагословив.[35] Акафист Іову складений церковно-слов'янською мовою, сильно поетичний, і переповнений описом чеснотности Преподобного та згадками про тодішні історичні події. І з того часу стали щоденно, по Св. Літургії, читати Акафіста Преподобному Іову, і самі Служби Божі вже були для Святого пристосовані.

Року 1901-го жовтня 28 дня Почаївський манастир врочисто святкував 250-ліття з дня упокоєння Преподобного Іова. А року 1951-го припадала 300-літня річниця цього, але відсвяткувати цей ювілей всенародньо не було змоги під безбожною владою в СССР.

За нового часу встановлено тричі до року святкувати Преподобного Іова: 1. День іменин 6 (19) травня, 2. День знайдення Мощів 28 серпня (10 вересня) і 3. День блаженного упокоєння 28 жовтня (10 листопада). На ці Свята завжди збирається дуже багато народу не тільки з близьких міст, але й найдальших сторін.

[30] *С. Антонович* на ст. 33 подає: "За унії Мощі Преподобного Іова були закриті". Те само подає й о. К. *Зноско:* "Василіяни сховали Мощі Іова "під спудом" (ст. 12).
[31] Про все'це пишу докладно в своїй монографії про Почаївського манастиря.
[32] *А. Хойнацький*, ст. 168.
[33] *А. Хойнацький*, ст. 172.
[34] Там само, ст. 209—211.
[35] *А. Поповъ:* Православные русскіе Акафисты, Казань, 1903 р., ст. 327—331.

(Кінець буде)

ДОБРОДІЙСТВОМ ГОТОВЛЯТЬСЯ ДО РІЗДВА

Петро Українець, президент Вогневих Сторожів Вінніпегу, повідомив, що члени цього товариства зложили як Різдвяний дарунок 500 дол. для Суспільної Скарбниці і 150 дол. на дарунки для пенсіонованих старших людей.

НАЙБІЛЬША ПОДІЯ СВІТУ

1956 років тому в малому жидівському містечку Вифлеємі зійшов на землю, щоб спасти рід людський, Бог, народившись із Пречистої Діви Марії, як предсказали пророки. Дитя назвали Христос, що означає Месія.

Тодішні жиди, серед яких народилося Дитя, ждали на свойого Месію, що вижене римлян з Палестини й завоює для них цілий світ. Коли ж переконалися, що Ісус не з їхнього світу, — Його замучили, на хресті розпяли.

Отже тоді була в цього народу думка опанувати світ. Але Христос не став для жидів тим, як вони сподівались. Він заявив Себе Царем, але не від світа цього — Царем не тільки землі, а й Неба.

Це не згоджувалось з бажанням жидів, і вони Його розпяли, повісивши поміж двома розбійниками для більшої зневаги, з пімсти своєї. Минали віки. Жиди розсіялись по світі, залишивши свою Палестину, на поселення чужим, самі дальше леліючи надію на прихід свого Месії, який прийде й створить їм усесвітне царство.

Минули знову віки, і понад 100 років тому між жидівським населенням у Німеччині народився Карл Маркс, з родини фабриканта, який написав книжку "Капітал", у якій закликав пролетаріят світу до клясової боротьби в середині націй, до захоплення середників продукції в свої руки, захоплення влади й створення в світі одного уряду "трудящих".

Наука ця з часом, коли зіткнулась з життям, виявилась фальшивою, коли провідники її руху, піддуривши темні маси російської імперії, завоювали владу в Росії, і пізніше, знищивши терором молоду Українську Державу при допомозі своїх свідомих і несвідомих агентів в її середині, поширили її підступом і зрадою та брехнею на сусідні країни.

С.С.С.Р. виявила повну непрактичність у житті теорій Маркса. Тому вони замкнули своє царство щільним кордоном варти й цензури, не даючь змоги трудящим світу про це переконатися. Трудящі світу, знаючі тільки те, що написане (а воно написане дуже привабливо!), багато вірять ще й сьогодні в те майбутне царство Маркса — вірять у того "Месію трудящих". В "Капіталі" Маркса і в заклику комуністичного інтернаціоналу виповіджено війну світові — всьому тому, що збудоване на основі Христової Науки й Його Заповідей. І хоч минуло вже 100 років від того часу, то світом стрясають дальше судороги від спроб ввести в життя це фальшиве вчення. Всюди агенти того прийдешного царства викликують заколоти, підготовляючи ґрунт під прихід "месії трудящого народу". Багато вони вже доконали, багато руїни спричинили, однак ще багато лишилось їм доконувати. І наближається невмолимо день кінцевого порахунку між світом Христа і світом Антихриста, між вченням Христа й і фальшивим вченням Маркса, переробленого злим генієм Леніном (який, як кажуть, перед смертю жалував свого вчинку), і яке його наслідник Сталін, а тепер М. Хрущов і компанія, використовуючи вміло наївність мужів Західнього світу, вживають для цілей російського імперіялізму, — при піддержці тієї протихристиянської сили, що ще за часів Христа на землі змагала до опанування світу.

Розпяли Христа Спасителя на хресті близько 2000 років тому, однак Його наука залишилась і поширилась по цілому світі. Але за всі ті віки, до сьогодні, світ, — спочатку християнський, — знову скотився до морального стану поганства, ділами своїми заперечуючи засади Христової Науки, називаючи її "опіюмом для народу"; або скотився до стану ніби християнства: християнство тільки на язиці, а на ділі, в поступками світу, повно словоблудія і зневаги Імени Господнього.

Перший рід людей є може меньше грізний тому, бо явно голосить, чого хоче; явно каже, що стремить до знищення Христової Віри, тому то й легше проти явного зла боронитися; а від захованого під маскою "приятеля" оборона трудніша, шкода більша, звідництво гірше. У борні цій, що горить — розгаряється по цілому світі, всі поневолені силою Антихриста народи стоять по стороні Христа. Переможці ж або по стороні Антихриста, бо байдужі на Заповідь Того, що Його сквернять вони своїми устами щоденно, — нехтуючи Його найбільшою заповіддю любови ближнього свойого.

Цивілізація людська дійшла до головокружного розгону. Гін її вперед став такий швидкий, що думка людини вже не може за ним поспішати, його засвоювати. І коли так дальше піде, то люди, що почали вдиратись у тайни всесвіту, побожеволіють, і нарешті самі себе взаємно винищать. Щоб таке не сталося, щораз частіше починають лунати голоси остроги, щоб вертатись до Заповідей Розпятого Христа, — щоб вертатись до моральних засад християнства, або підпасти під правління Антихриста й разом з ним провалитись у пропасть вічну. І, слава Тобі Народжений! — цим разом ці голоси починають бути вже не тільки "голосом вопіющого в пустині", — цим разом бачимо вже зворот до кращого, бачимо бажання вернутись до Божих законів. Якось ще так несміливо це відбувається, якось ще так ніби соромливо, бож недавно, ще кілька років тому, такий зворот називали "старосвітщиною", висмівали "всезнайки".

І подув цього звороту зростає. Багато пишуть тепер газети... Це потішна признака. Вона вказує, що світ починає переконуватися, що "без Бога ані до порога", що все, що побудоване без Бога, — страшне, жахливе; це неволя, муки, страшне життя в непевності людини, що створена на образ і подобу Божу. Бо хай ми й атоми розбиваємо, хай відкриваємо й найглибші тайни всесвіту, то однако не зможемо ніколи відповісти на питання: звідки взялись ці атоми, звідки взялась та енергія, що переходить у матерію, і навпаки? А відповідати на це так, що це, мовляв, "існувало споконвіку самo собою", — противиться здоровому розумові.

Слава Тобі, Новонароджений Христе, Месіє всіх людей доброї волі, що увірували або увірують у Тебе! Ми віруємо у Тебе, поклоняємося Тобі, і стоїмо проти цілого світу поганського, щоб захистити Імя Твоє від хули (богозневаги), що її на Тебе кидають вороги людської волі, вороги Твоїх законів, вороги братолюбія на землі.

Віруємо, а однаково ми в неволі. Але за це на Тебе не нарікаємо. Не складаємо вини ні на кого, бо Ти дав усім, отже й нам, розум і вільну волю, яких ми не вживали поправді, — нагрішили ми багато, тож і кара наша, видно, що не закінчена. Але ми знаємо, що гріхи треба спокутувати, й щораз краще зачинаємо розуміти, що зі Злом не може бути ніякого компромісу, як і Ти не знав з ним компромісу, виганяючи бичем перекупнів із храму Отця Твойого. І знаємо з Св. Писання, що боротьба зі Злом була вже перед віками — в небі, коли вірні Тобі Ангели під проводом Св. Архистратига Михаїла розторощили й скинули в тьму вічну легіони збунтованих ангелів під проводом загорділого Сатанаїла. Споконвіку й донині відбувається ця боротьба Добра зі Злом. Ми, українці, стоїмо в перших рядах Твоїх воїнів під знаменем Твойого Архистратига. Жертвами нашими хочемо спокутувати і за чвари Князівського Періоду Історії Нашої, і за отруїння останнього короля Юрія II. Галицького, і за бунти наші проти Заповідей, Тобою нам даних, і за стинання голов Семкам та іншим патріотам нашої землі, та за бунти проти своїх, під проводом тих, що Маркса — Сатанаїла піддержували, за що Ти нас покарав незчисленними жертвами синів і доньок наших, і нарешті великою втечею та поневіркою на чужині соток тисяч людей нашої рідної України.

І ось ми вже завважуємо проблиски Твойого прощення: розбурхані пристрасті починають помалу втихати. Ще далеко до повного втихомирення, але ми віримо, що карані Тобою так дуже, хоч справедливо, вони таки дійдуть до повного порозуміння, відсунуть колоди із-під ніг братові свойому й разом з ним стануть в ряди борців Твоїх, під стяг Новонародженого Месії, що голосив волю народам великим і малим, бідним і багатим. Хоч кличами "волі" дурили світ і дальше дурять могутні світу цього, називаючи ці кличі різними Союзами, Пактами, Картами, Обеднаннями — хіба на те тільки, щоб під прикриттям цих високих кличів зневажати Імя Твоє Святе. Але зневаги і є на те, щоб їх кидати на воїнів добра. А Ти, Христе, також прости їм це богохульство, бо й у них признаки покаяння також почали проявлятись.

Благослови ж нас, Народжений, Очоловічений Спасителю світу, на витривання в Твоїй Правді. Благослови нас на прю за Твої закони стати, щоб Антихристові слуги в криваві шати повбирані, з Тебе не насміхались. Грішили ми багато, але й багато настраждались. Чи не досить уже страждання? Чи не час уже, щоб і нам була дана, з ласки Твоєї, в борні нашій за волю перемога? Щоб і ми могли з ласки Твоєї діждатись чести церкви Твої споневіряні відбудувати, відновити — прикрасити, перекупнів Антихриста з них видалити?

У нікого не просимо помочі, тільки у Тебе Всевишнього, щоб Ти удостоїв нас самим, при Твоїй допомозі, заслужитись — Заповіді Христа на землі нашій Україні здійснити.

Тож пошли нам сили того доконати. Збільши нашу охоту стократно, а нашу непохитність помнож тисячно; щоб наші ряди з Вірою в серці стояли; щоб Хрест Святий над нами сияв; щоб від Божественного Сяйва цього щезла темрява всякого зла.

А суд над зневажателями Закону Твойого належить до Тебе, о Господи!

Земля Українська, стоптана — столочена чобітьми Антихристав, прохає Тебе, Христе, Твойого благословення, — душею кличе, бо словами заборонено:

Христос Народився — Славіть Його!

Н. Н.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ПОГОДИЛАСЯ З КОМУНІСТИЧНИМ РЕЖИМОМ В ПОЛЬЩІ

Вісті з Польщі подають, що католицька Церква в Польщі устами свого Єпископату заявила про цю підтримку для польського комуністичного уряду, очоленого Гомулкою. В заяві католицького Єпископату Польщі з 7 грудня ц. р. між іншим сказано:

Представники Єпископату заявляють, що в наслідок змін у публичному житті, які мають на меті запровадити законність, справедливість, мирне співжиття у внутрішніх справах Польщі, суспільну мораль та направлення кривд, уряд і народня влада знайдуть зі сторони церковної Ієрархії Духовенства повне зрозуміння..."

Із своєї сторони уряд Гомулки обіцяє усунути всі ці перешкоди, що стоять на шляху до "здійснення принципів повної релігійної свободи". На доказ цього уряд Гомулки звільнив з вязниць польських Єпископів з кардиналом Вишинським на чолі і дозволив на поворот до їх церковних обовязків. Уряд дозволив на висвячення нових Єпископів, звільнив з вязниць 1,000 католицьких священиків, дозволив на шкільне навчання релігії, як необовязкового предмету, де родичі цього бажають. Як відомо, в Польщі від початків її комуністичного уряду не припинялася діяльність військових капелянів, але це були переважно т. зв. "священики-патріоти", незалежні від Риму. Тепер, очевидно, їх місце займуть залежні від Риму капеляни.

Після нового року кардинал Вишинський відвідає Рим. Ватикан не заборонив католицькому Єпископатові бути льояльним супроти комуністичного уряду Гомулки і не затаює свого вдоволення церковними осягами, що сталися в наслідок цього компромісу. З другого боку, нема жадного сумніву, що Гомулка не робить жадних важніших рішень без порозуміння з Кремлем. Ватикан у Польщі має вже реальні осяги. Але комуністи в Польщі також тут зискали, — вони мають на руках доказ, що їх визнає католицька Церква в Польщі без перепони з боку Ватикану. Як зареаґує на це польський екзильний уряд в Англії, що його визнає Ватикан, покищо не відомо.

ОФІЦІЙНИЙ ВИСТУП ПРОТИ ОРГАНІЗАЦІЙ ІМКА-ІВКА

"Християнський Голос", Мюнхен, з 25 листопада 1956 р. приніс з Німеччини передрук з Урядового Вістника Апостольського Візитатора ч. 3 (28) офіційну інструкцію п. з. "Осторога для отців душпастирів і вірних перед небезпекою сектярської пропаґанди". Апостольський Візитатор для українців унітів у Зах. Европі, а зокрема в Західній Німеччині, остерігає перед впливами з боку організацій ІМКА та ІВКА, що "виступають під плащиком гуманітарної діяльности", а в дійсности є вони "хитрою підлазкою скритих ворогів Христового Царства".

"ЛИШЕ Є ОДНЕ НЕЗРОЗУМІЛИМ..."

Бюлетень Обеднання Українців в Австрії, за жовтень 1956 р., приніс інформації п. з. "З життя українських Церков в Австрії". В Бюлетені сказано, що в Австрії "в переважаючій більшости є греко-католики". Отже й в О.У.А. переважають уніяти, а тим самим вони мають рішальний вплив на Бюлетень.

В Бюлетені сказано: "Крім Української Автокефальної Православної Церкви і Української Греко-Католицької Церкви, на терені Австрійської Республики є ще Католицька Церква Східного Обряду, яку відвідує теж чимало українців". "Католицька Церква Східного Обряду ще не має в себе священиків українців, але самовідданість з якою працюють священики цієї Церкви є подиву гідна". "Незважаючи, що Католицька Церква Східного Обряду, за винятком одного москаля, має в себе священиків голяндців, італійців, лотишів, — вона знаходить доступ до душ обездолених, хворих і калік, що вимушені перебувати безвиглядно по таборах біженців в Австрії, значно скорше, аніж це удається в деяких випадках священикам національних груп".

"З метою дати можливість отримати дітям обездолених біженців освіту, Католицька Церква Східного Обряду організувала манастирські школи в Італії. Десятки дітей тепер мають можливість отримати в цих школах належне виховання. Діяльність Католицької Церкви Східного Обряду, як на еміграційні умовини, є корисна, багата на добрі вчинки, які ця Церква проявила напротязі дуже короткого часу — лише одне є незрозумілим, що кидає тінь на шляхетні вчинки її пастирів: виховання, в організованих Нею школах, дітей різних національностей на московських патріотів".

КОЛЯДА НА ДОПОМОГУ МАДЯРАМ

Громадянський Мадярський Комітет у Вінніпеґу повідомив, що жертвенність мешканців Вінніпеґу для мадярських утікачів така велика, що магазини вже не можуть помістити пожертв в одежі. Багато мешканців міста пожертвували для мадяр безплатні помешкання. Учні Едмонд Паритдж Вищої Школи у Вест Килдонан влаштували коляду на допомогу мадярським втікачам. За одну годину між год. 6—7 вечора вони вспіли заколядувати на цю ціль $553.63.

Ліберальне Товариство Північного Вінніпеґу на своїх зборах, де головним промовцем був провінціяльний правник Манітоби, Дост. М. Н. Григорчук, винесло похвальну резолюцію для уряду Манітоби за його гуманітарні намагання допомогти мадярським втікачам.

КОНТРОЛЬОВАНІ СОВЄТАМИ ЄПИСКОПИ ЗАПЕРЕЧУЮТЬ ВИСЕЛЮВАННЯ МАДЯР

Владики Російської Православної Церкви в СССР, Єпископ Мукачівський та Ужгородський Варлаам і Архиєпископ Львівський і Тернопільський Палладій заявили, що ні вони, ні їхні вірні, перебуваючи поблизу Мадярщини, не бачили жадних потягів, якими вивозили б мадяр в глибину Совєтського Союзу. Ці Владики заперечили факт депортації мадяр.

У звязку з цим пригадується відомий французький політик Еріо, який 1933 року відвідав СССР і "не бачив" там голоду, дарма що тоді большевики виморили голодом коло 7 мільйонів українців.

СТАНОВИЩЕ КАТОЛИЦЬКОЇ КОНФЕДЕРАЦІЇ РОБІТНИКІВ У СПРАВІ ЄГИПТУ

Католицька Конфедерація Робітників, що обеднує в Квебеку 100,000 членів, осудила Англію і Францію за їх напад на Єгипет; вона звернулася до канадійського федерального уряду, щоб він не погодився на прохання Англії відложити оплату проценту за довг, який Англія має в Канаді з часів війни, щоб таким чином не допомагати Англії на утримування її військ у зоні Суезького каналу. — Чим подиктоване це рішення Католицької Конфедерації Робітників, покищо не відомо.

НА РІЦІ НА ЙОРДАНІ
(Щедрівка)

На ріці на Йордані
Стоять попи з коровгами
В Йордані.

Стоять, стоять і думають,
Як хрестити Христа мають
В Йордані.

Святий Іван як приступив,
Ув ріці Йордан Христа охрестив
В Йордані.

Святий Іван воду зливав,
А Святий Дух з Неба злітав
В Йордані.

Злітав Дух понад води,
Де хрестились всі народи
В Йордані.

Мати Божа приступила
Та й три свічки засвітила
В Йордані.

Горять свічки аж палають —
Всі народи радість мають
В Йордані.

Всі народи радість мали,
На коліна приклякали
В Йордані.

На коліна приклякали,
Христові си покланяли
В Йордані.

Христові си поклонили,
З Йордан річ:и воду пили
В Йордані.

Пили, пили, поживали
І додому на чар пояли
В Йордані.

Як додому приходили,
Всю подвірям посвятили
В Йордані.

Всю подвірям і всі ниви,
Щоб пшеничку нам родили
В Йордані.

Котрі вірно Христа славять,
То й донині воду святять
В Йордані.

(Подали Марія і Юрій Ґупка з Ґолденвейл, Саск. Щедрівка походить з села Грошівці, Буковина).

Пояснення: з коровгами — з хоругвами; а також: з корогвами. Христові си покланяли — Христові ся покланяли; літературно: Христові поклонялися. Пояли — взяли. Свячену воду з Йордані на ч а р пояли — значить: віра в цілющу, оздоровляючу та чудотворну силу свяченої води. Назва "Ріка Йордан" стала в Україні типовою для кожної ріки, на якій відбувається Водосвяття. Поживали — споживали.

Відділ Молоді

ДО УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ
У КАНАДІ І ПО ВСЬОМУ СВІТІ.

Христос Рождається!

Дорогі мої діти!

З передвічного опреділення Пресвятої Тройці на землю мав прийти Син Божий. Мав прийти на те, щоб спасти все людство, бо воно потопало в темноті і не знало, як належить жити, щоб бути щасливими на нашій землі.

І син Божий, Ісус Христос прийшов на наш світ, і прикладом Свого життя та Своєю доти нечуваною наукою показав усім, як належить жити, щоб осягнути і щастя тимчасового на землі, і щастя вічного — в Небі.

Ісус Христос, Син Божий, сходячи на нашу землю, став правдивою Людиною, — він народився від Діви Марії і став жити, як повна, ціла Людина. Як повна людина, але не перестаючи бути правдивим Богом.

Втілення чи Вочеловічення Боже мало велике історичне значення на землі для всього людства. Сам Бог на землю зійшов, щоб нас, людей, вознести на Небо.

Ісус Христос приніс на світ зовсім нову науку, і став навчати, що Бог — наш Отець, а ми правдиві діти Його. Бог не суворий, не караючий Єгова, а Милостивий і Ласкавий наш Батько, наш Отець. І ми до Нього щоденно сміливо звертаємось у Молитві: "Отче наш!"

І Христос навчив, що наш стосунок до Бога і Бога до нас — то любов. Правдива синівська любов до Батька, і правдива Батьківська любов до Своїх дітей. Це було нове й нечуване для того світу: "Бог — то любов".

І тому в світі немає рабів, немає слуг, немає сильніших і слабіших. Усі ми рівні, бо всі ми сини Божі, і Він нам усім рідний Батько.

І жити треба за любов'ю. Найперше треба любити свого Господа Бога, як рідного Батька свого. Так само, як Бога, треба любити й кожного ближнього свого, бо всі ми рівні діти в свого Небесного Отця.

Так само треба любити й свого земного батька та матір, — вони дали нам життя, вони виховують нас і навчають чеснотного життя.

Господь Ісус Христос позоставив на землі по Собі Свою Божу установу — Святу Церкву, — її треба любити, як Господа Бога. Треба слухатися її науки, як науки Самого Христа.

А любити, то значить служити. Любити батька — матір — то послужити їм. Любити Бога — то провадити чеснотне життя і послужити всім ближнім нашим. Бо служити ближньому чи народові — то служити Богові.

Христос навчав мати любов, а не жорстокість. Навчав мати любов, а не безсердечність. Навчав мати Бога в своєму серці, а не безбожжя. Навчав мати Віру, а не бути безвірним.

Наука Ісуса Христа була революційною для свого часу, і за неї окупанти римляни засудили Його на смерть.

Але наука Христа про любов розійшлася по всій землі, і стала безсмертною. Стала безсмертною, бо це Божа наука.

Геть же із нашого життя усяке насилля, усяку жорстокість, усяку гордість, — нехай панує поміж нами на всьому світі чиста, гаряча, братська, батьківська любов!

Усіх дітей у Канаді і на всьому світі сердечно вітаю з Народженням Бога Любови.

Усім шлю свій щи[illegible] привіт:

Христос Ро[illegible]ається!

†ІЛАРІОН,
Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.
На день Різдва Христового.
1957-го року, січня 7-го дня.

ІВАСЕВА ЯЛИНКА

На кожне Різдво багато тих родин, що мають свій дім, і мають щастя разом сісти до Святої Вечері, родичі й діти, — яка там радість у них! Коли скінчать Святу Вечерю, починають висловлювати ту радість словами: "Весела світу новина".

Але в цю хвилину така родина може небагато знає, що на світі є маси людей, які не мають в той час і куска хліба в хаті. Багато з них у Різдвяну Ніч не мають даху над головою. Багато з них вигнані з їхньої рідної хати і скитаються з місця на місце, щоб хоч спасти життя своє і своїх дітей. Багато з них живуть недалеко від нас, однак ми й про них мало що знаємо, і то тільки тому, що ми не цікавимося ними, — нам здається, що їм так само добре, як і нам.

Для прикладу я хочу тут розказати вам, дорогі діти, про одну бідну вдову, яка жила з своїм семирічним синком Івасем. З того часу як Івасева мама повдовіла, вона кожного дня мусіла тяжко працювати, щоб себе і свого синка утримати при житті. За два дні до Різдва Христового вона мила підлоги по крамницях у місті, і ввечері вона прийшла така змучена, що відразу впала на ліжко мов напівмертва.

Івась, вернувшись зі школи, сів і собі на ліжку біля матері й розповідав, як діти закінчили своє навчання у школі перед Святами, і показував свої дарунки, які там дістав.

Мама слухала уважно і гладила його по головці напівмертвою рукою, та так і заснула. Івась ще щось говорив їй, але вона заснула, і вже більше нічого не чула. Івась, бачучи, що мама перестала гладити його, зрозумів, що вона спить. І він устав, помолився, з'їв шматок хліба і пішов до свого ліжка так тихенько, щоб не збудити своєї матері. Багато думок перепліталось в його голівці: про ялинку, про калачі та святкові страви, і так, усміхаючись до себе тихенько, він заснув.

На другий день, збудившись, почув, що якесь вантажне авто ("трок") приїхало до сусіда. Він скоро зібрався і побіг надвір побачити, хто то так ранenько туди приїхав. І побачив, що якийсь чоловік здійняв гарну ялинку і поніс її до сусіда. Чоловік, оставивши там ялинку, поїхав дальше, а Івась скоро побіг до хати.

— Мамо, мамо, подивіться, яку гарну ялинку привіз чоловік до нашого сусіда! — щебетав Івась коло мами. — Мамо, а чи ми будемо мати ялинку?

Однак мати була вже в гарячці, і мало що розуміла. Та коли він повторив це питання кілька разів, в її очах показались сльози, і вона, успокоюючи його, прошептала:

— Колись, колись, Івасю, будемо мати гарнішу від усіх на світі...

А щоб він не докучав їй і не розривав її серця жалем, просила, щоб ішов надвір бавитися санками. Івась скоренько зібрався і сумний вийшов надвір.

Хоч докучав йому голод, однак він побачивши сусідського хлопця, який любив бавитися з Івасем, почав з ним їздити санками, а згодом Івась зайшов і до сусідової хати. Сусідів хлопчина вгостив Івася сніданком, і так вони знову бавилися до вечера.

Врешті Івась нагадав собі свою недужу матір. Тож скоро прибіг на подвіря, добув з-під снігу пару патиків і скоро побіг до хати. В хаті було холодно й тихо. Він положив ті дрова в ліч і глянув на свою матір, а вона була така бліда-бліда, якою він ще її досі не бачив. Торкнувся її руки, лиця, — її тіло було зимне, мов лід. Івась, довго не надумуючись, зрозумів, що щось з нею негаразд. Тож і рішив скоро бігти по лікаря. Тому що їх хатина була далеко за містом, Івась і не знав, де той лікар мешкає. Він біг щосили до міста, де бачив багато світел, а там думав розпитати когось, де мешкає лікар. Так прибіг під великий ресторан, а там повно людей; сиділи за столами і їли смачні страви. І ще побачив чоловіка, що сидів за прилавком і приймав гроші від людей. Івась задумав зайти до середини й спитати його про лікаря. Та як тільки ввійшов до середини, той чоловік навіть не питав його, чого він бажає, а відразу відчинив двері й штовхнув Івася надвір, просто в сніг.

Івась устав, обтрусився зо снігу, натиснув шапку і пустився, бігти дальше вулицею. Якраз надійшли два збиточники й почали попихати Івася в сніг, з вигуками: "А ти чого так пізно лазиш по місті? Ти певно шукаєш чогось украсти?" Вони почали гнатись за ним, і Івась, втікаючи щосили, повернув убік та й сховався під купою дров, недалеко великої крамниці. Важко дихаючи, Івась присів на великім кавалку дерева й почав думати про все, що сталося. "Чого ж ті люди такі лихі на мене? Я ж досі ще нікoли нікому не зробив нічого злого, а вони чомусь такі злі-злющі на мене..."

І що довше він так роздумував, то більше йому хотілося спати. Він думав про ялинку, про маму, про лікаря, однак хоч як пробував устати, то не міг втриматись на ногах. Впавши так, він заснув.

На другий день діти знайшли Івася замерзлого під дровами. А колядники, коли не могли докликатись нікого з хати, нарешті самі ввійшли туди й застали Івасеву маму мертву на ліжку. В день по Різдві, коли вістка розійшлась про цю сумну подію, все місто сумувало, віддаючи останню прислугу цим двом невинним душам, що їх можна було спасти від смерти, коли б тільки хтось був своєчасно й належно ними зацікавився. Ось така то сумна була Івасева ялинка...

о. С. Гребенюк.

ВОНИ ІНШІ...

Невідємною частиною людського духа є думання про майбутнє. Зо справою майбутнього родини, народу й держави повязані турботи про виховання молоді. В якій мірі є важливим тривожне питання людини й народів про непевне завтра світу, в такій мірі тут важливим є справа виховання молоді; на яких людей молодь буде вихована, такими вони будуть дорослими і так будуть провадити свої родини, народи, людство.

Почався шкільний рік. Як завжди, так і в цьому році, згідно з законами, в шкільній програмі це місце, де мало б стояти: "Релігія", остається незаповненим: — по школах у принципі нема науки релігії. Натомість, як і досі рік-річно, в пресі появилися короткі повідомлення про початок навчання в Недільних школах при парохіях. В Канаді — свобода Віри й Церкви. І тут, як кажуть, нема злого без доброго: у державній школі чисто технічні обставини ставлять справу так, що родичі силою факту в деякій мірі віддалені від сфери навчання. Так воно подекуди було б і з навчанням релігії, — воно в деякій мірі мало б більш формальний, офіціяльно-шкільний характер.

Натомість у Недільній школі релігійне навчання має більш родинний, сердечний, безпосередній характер, — чого так діти потребують. Церковна громада має можливість вибирати собі таких вчителів, які, на її думку, найкраще до того надаються. Родичі мають змогу постійно перебувати разом з дітьми в середовищі своєї Недільної школи і діяльно співпрацювати з учителями.

Чимало одначе є таких людей, які свободу релігії і Церкви розуміють, на превеликий жаль, так, що їм нібито не треба мати з тим нічого спільного. Мовляв, ніхто не силує, значить — можна й не посилати дітей до Недільної школи. Ще дитина як дитина — вона могла б собі туди ходити, та й дома на той час було б, мовляв, спокійніше. Але заковика починається тут, коли, якщо дитина ще надто мала, треба її батькові чи матері завезти до школи і привезти назад. А дехто з батьків не охочий до цього; цілий тиждень, каже, працює, отже в неділю хотів би мати час цілком вільний від обовязків. Отже, вважає, що йому "не виплатиться" возити дитину до Недільної школи; а це тим більше, коли "на теолога" він дитини не думає вчити; коли ж ходить про релігію, то він і дома говорить дитині про Бога, вчить хреститися й молитов. — Це ще в найкращому випадку! Бо є й такі, що не вчать і дома. Просто "не мають часу". Взагалі не призадумуються над тим, — якось то буде... Он, мовляв, і сусідські діти так само ростуть без релігійного навчання, і ростуть же якось, і, каже хтось, не всі ж вони поголовно повиростають на злочинців.

Такий є пересічний стан, і то стан переважаючий серед "модерного" суспільства. На щастя, не в цілості. Є одиниці, що хоч разом не ходять, але кожне з них ні на мить не спускає з думки глибокої турботи про моральну майбутність своїх дітей. А особливо в таких наших часах, коли майже кожного дня преса й радіо повідомляють про щораз новіші проступки молоді й дорослих; про щораз то нові нещасні жертви жорстоких злочинців. Добрим родичам, добрим громадянам держави, дійсно культурній людині і вдень і вночі не може зійти з думки тривожне й понуре питання: "А яка ж то доля чекає моїх дітей? Чи не впадуть вони коли жертвою злочину з руки других? Чи не впаде хто другий з їх руки? А як то вони будуть відноситися до нас, батька-матері, коли виростуть, стануть незалежні, і ми вже будемо матеріяльно зайві їм? А може ще й їх помочі на старість будемо потребувати?!

Знайдіть хоч одну таку розумну людину, що її не тривожили б такі думки!

❖

Дівчинку К. батько водить до Недільної школи кожної неділі. Він тяжко працює цілий тиждень, а до того ще й слабує. З трудом тягне працю до неділі, наче по розбурханих хвилях потопаючий корабель до тихої пристані — щоб відпочити, набрати сил на другий тиждень. Відірвіть його в неділю до якогось обовязку, і келих втоми буде перелитий, — всі сили на наступний тиждень зникнуть. І так приходить повідомлення, що Недільна школа починається... Мати зайнята з немовлям — не може дівчинки возити. Посідали, позадумувалися.

— Знаєш, — каже мати до чоловіка, — ти приглянься до тих дітей, що ходять до Недільної школи і до церкви, і до тих, що не ходять туди: — всі ці, що ходять, проте якісь інші...

— Так, вони інші... — сказав чоловік. — На них відразу помітно, як прищеплюється пошана до родичів, до людини, до законів, до порядку. Видно, що вони починають жити в цій свідомості, що є **Бог.**

Почав батько возити дівчинку до Недільної школи при одній з українських православних парохій у Вінніпеґу. Дівчинка, поки привикла, була трохи схвильована, але за другим-третім разом уже призвичаїлась. У них нема авта — вони з далекого передмістя їздять автобусом, мають три пересядки. Але обоє вдоволені. Дівчинку цікавить їзда і перебування в товаристві батька, якого протягом тижня бачить мало. Вона свідома того, що батько цей час присвячує тільки для неї. За це вона вдячна батькові всім серцем. Коли вертаються з Недільної школи й церкви, у тих соняшний, теплий, урочистий настрій, — вони відчувають **Свято.** Дівчинка несе мамі кусочок проскурки з церкви. Вона нічого не каже, але в її очах видно здивування й співчуття для тих стрічних сусідських дітей, що не ходять до Недільної школи й до церкви. Своїй подрузі, також чодиролітній дівчинці Е. вона розповідає, як чудово було там: вони малювали, співали, пані вчителька розказувала про Бозю. Потім всі разом ходять до церкви, і там все так чудово — там є Бозя...

В маленької сусідки Е. сум в очах. Вона каже, що її татко також поїде колись з нею до церкви... А тим часом її мати скаржиться своїй знайомій: "Прошу свого чоловіка, щоб нашу Е. возив до Недільної школи чи хоч до церкви, а він каже, що в неділю... мусить добре виспатися. Наша маленька Е. з плачем просить, а він не хоче..."

Це живі образки з Вінніпеґу, з середовища наших знайомих. Ось ще один. В автобусі зустрічаю знайому з її синочком. Він чистенький, поважненький, в руці якісь папери й книжечка. На його личку видно Свято і вираз того почуття, що він виконує якийсь важний обовязок, що його вже належно оцінює. Мати везе його до Недільної школи, звідки потім йдуть до церкви.

— Везете вчити малого теологїї? — питає її жартуючи мій сопутник, видимо любуючись таким милим образком: мати з синочком їдуть до церкви та її школи. Мати всміхається. "Куди там йому до теологїї, — каже півжартом, а півповажно. — Знаєте, що теперішнім дітям у голові? Вам не треба казати... Але, бачите, тут не проте ходить, скільки він навчиться "теологїї", як ви кажете. Релігії я його й дома вчу. Тут ходить про щось інше, — я хочу, щоб він раз на тиждень побув в іншій атмосфері, де він очима своєї душі може, так би мовити, "бачити" Бога Живого — в Недільній школі і в церкві. Коли він так роками перебуватиме в цій атмосфері, тоді будуть реальні підстави надіятися, що він буде трохи інший, ніж безнадійні, занедбані родичами вуличники. І я думаю, що як моїй дитині, так і мені, його матері, в майбутньому цей "труд" сторицею виплатиться. Він не тільки навчиться розріжняти гріх і праведне діло, але й у якійсь мірі в дух і в тіло своє всмокче ту засаду, що вільно, а чого не вільно робити, і то з власної волі і душевної потреби, а не зо страху перед карою...

— Такі діти напевно будуть інші, — переконано сказав мій сусід.

❖

Це не літературний спосіб якоїсь пропаганди. Тут подані образки на матеріялі живих людей — декого з наших знайомих. Це такі, здається, звичайні собі образки з щоденного життя, але в них таїться відповідь на питання: як виховати дітей на кращих, щоб вони були інші, щоб мали високі ідеали та мали свідомість того, що вони люди — істоти з душею.

П.С.

ЦЕРКВА, МИСТЕЦТВО, МОРАЛЬНІСТЬ

Маляр Міхал Ґерґелі на виставці в Келґарі, Алта., показав також свій малюнок нагої жінки, і з боку загалу почалися протести.

Але в одній з крамниць в цьому таки місті, Келґарі, канадійський маляр Павл Такс (мадярського походження, з Комо, Квебек) серед своїх образів також виставив малюнок голої жінки. При тому він сказав:

"Я можу розуміти, що деякі люди не похвалюють малювання нагих жінок. Однак в одній з найгарніших церков у Римі є коло 300 образів нагих жінок. Я ж виставляв мої образи, а в тому й малюнки нагих жінок, у церкві в моїм місті (Комо) в Квебеку". — І такими доказами, він, видно, переконав публику в Келґарі, бо вона вже не протестувала.

Здалось би католицькій Церкві зревідувати своє становище до мистецтва, а зокрема й римського церковного мистецтва.

ЖИДІВСЬКІ ТА МУСУЛМАНСЬКІ РЕЛІГІЙНІ СПІЛЬНОТИ ТАКОЖ ЗМУШЕНІ ДО ПРОПАҐАНДИ

Релігійний провід жидів та мусулман в СССР офіційно запротестував проти "англо-французької аґресії в Єгипті". Ледве чи жиди в СССР протестували б у цій справі, якщо б не було на них натиску з боку совєтського уряду.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by the
The Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адресуйте:
The HERALD, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З МИРОМ ХРИСТИЯНСЬКИМ

Від народження Христа минуло 1956 літ. Світ став на порозі року Божого 1957-го. І кожна людина, і людство стоять на цім порозі часу, на Новий рік, та й споглядають у непроглядну глибоку далину майбутнього. Що нам принесе цей черговий рік?

Наші предки в передхристиянських часах в таку переломову хвилину старалися за допомогою чарів ворожити; старалися вгадувати будуче по признаках природи. Ми ж, християни, знаємо, що майбутність відома тільки Господу Богу. Всі людські вгадування — це тільки зусилля, це тільки спроби. Смертна людина не може зором своєї душі проникнути крізь ту заслону, що відгороджує від нас загадку майбутнього.

Переживаємо таке, про що не один каже: "Таких часів досі ще не бувало". Але так само говорили й наші предки. Людина схильна думати, що її часи — це найгірші часи, і що таких ще не бували.

Оптимісти — люди, що дивляться на світ з надією, дивляться життєрадісними очима — кажуть: "Є зле, але буде краще". Песимісти — люди, що дивляться на світ крізь чорні окуляри, або на тих чи інших підставах роблять свої непотішні висновки — кажуть: "Є зле, а буде ще гірше". А як воно буде справді — відомо тільки Богу.

Чи були і чи будуть гірші часи, ніж ми переживаємо тепер, — годі сказати. Але знаємо, що відколи світ світом, одиниці й народи мали й мають на землі свої переживання: раз радість, другий раз — терпіння.

У цей час коли ми тут, у Канаді, живемо в мирі, свободі й добробуті, на більшій частині земної поверхні більшість людства гірко бідує; якщо б їм розказати про наші канадійські обставини, вони ледве чи повірили б, — все це вважали б за казку про якусь небувалу, чарівну країну. Адже для більшости людства сухий шматок чорного хліба — це велике щастя. А Канада опливає в досі нечуваному добробуті. В передвоєнній Европі пересічний лан-дідич не мав таких матеріяльних вигод, як у Канаді має пересічний робітник.

У Канаді маємо людську с в о б о д у в теорії і практиці. А в цей час за залізною заслоною людина поневолена; під загрозою страшної кари їй навіть заборонено висловити свою думку, а тим більш заборонено вільно діяти. Хоч і в меншій мірі, але все таки трохи подібне поневолення одиниці є й у деяких країнах вільного світу, там де поліційно-тоталітарний державний устрій, як ось, наприклад, в Еспанії.

В Канаді ми переживаємо м и р, а в цей час далеко на обріях світу частогусто опалахують вогні воєн і революцій; там чути зойки конаючих, ллється кров. — Так воно бувало й колись: в одній країні мир, а в другій — пролив крови.

Людина й народи ще далеко не всі визбулися тваринних інстинктів згнобити слабшого, якщо тільки почують у собі потрібну для цього силу. Одиниці і спільноти світу ще далеко не визбулися такої моралі, яку мали негри в диких джунглях Чорного континенту, мали в своїй поганській... релігії: "Коли я в тебе вкраду — то це праведне діло, а коли т ив мене вкрадеш — то це гріх". Так думав, так поступав і так говорив кожен негр у джунглях, бо так вони встановили собі в своїй релігії й суспільних законах. На жаль, така "муринська етика" — хоч не відомо, в якій мірі вона ще втрималася в джунглях, — переважає у так званому цивілізованому світі. Поки людина чи нарід, чи кожна спільнота є в стані слабшого, поки її хтось поневолює, так довго вона говорить про правду і справедливість. А коли тільки сама набере сили, то відразу поневолює слабшого. І тому безперервно вибухають місцеві чи й світові війни.

І тепер відбувається нерівна боротьба за визволення народів, поневолених Москвою, і боротьба людини, поневоленої за залізною заслоною большевицькою диктатурою. Відбувається боротьба і в інших місцях світу: на Кипрі, в Альжирії, на Середньому Сході; напруження є і в інших частинах землі.

Християнство вже в своїх початках було переслідуване. Народженого Христа-Дитя Ірод хотів убити, і тисячі дітей тоді, хоч і несвідомо, життя своє за Христа віддали, вбиті Іродом. Христа переслідували протягом Його життя, і врешті замучили. Так само жорстоко мучили перших християн. У наших часах за залізною заслоною безбожний большевизм взагалі переслідує всяку релігію, переслідує всі віроісповідання, всі форми віри в Бога. В певних часах після Народження Христа в історії людства бачимо такі неймовірні явища, що там де мала силу одна з християнських Церков, вона переслідувала другу християнську Церкву, як, наприклад, католицька Церква в Польщі переслідувала Православну Церкву українців і т. д. і т. д. На жаль, подібне ми не так давно бачили в Хорватії. В сучасній Еспанії християни, що не є католиками, не мають повноти релігійної свободи. Російська Православна Церква поневолила Українську Православну Церкву.

Гітлер вважав, що буде мир тоді, коли він завоює й винищить цілі народи. Після упадку гітлерівської Німеччини переможці зрозуміли мир так, що на Сході й на Заході дозволили на поневолювання більших і менших народів, які прагнуть жити своїм власним національно-державним життям. Політичні мужі світу, Рузвельт та інші, вважали це за мир, коли дозволили Москві поневолити й винищувати десятки народів. І Москва голосить мир, розуміючи його так, щоб ніхто не провадив проти неї війни для визволення цих, кого вона уярмила. І великі потуги Заходу вважають, що тепер є мир з Москвою, хоч Москва поневолює інші народи, які не мають миру під час цього так званого "миру" політиків.

На жаль, і деякі Церкви голосять мир, а одночасно словом і ділом атакують інші Церкви, щоб їх опанувати, і підтримують тільки ці уряди, які тримають політичну сторону сильніших Церков.

"Мир — коли не воємо тільки ми, а інші нас не обходять", — це ще в найкращому випадку гасло сучасних людей. Але переважає така практика: "Мир — це коли ви піддастеся під нашу владу".

Де ж причина такого фальшивого, егоїстичного розуміння миру? Чи може Християнство падає? Ні, навпаки, Християнство не падає; Християнство ще далеко не зовсім с п р и й н я л о с я. Протягом близько двох тисяч років після Народження Христа люди не помітили, що Християнство ш и р и л о с я, — йшло в ширину між народами, даючи їм метрики Хрещення, в той час як поза назвою "християнин" у більшості випадків мало-чого було і є християнського. Між Церквами почалася конкуренція за к і л ь к і с т ь, а не за я к і с т ь їхніх членів. Ширення Християнства йшло і йде переважно в ширину, формально, по поверхні, а не в г л и б и н у, не запускання його коріння в цільник людського духа, щоб Віра Христова наскрізь проникла всю істоту людини; щоб Правда Христова кермувала людською думкою, волею, почуваннями, словами й ділами. І щоб не було так, що нібито Бога можна "любити", а разом з тим брата свого ненавидіти. Справжнє поширення Християнства є тоді, коли Слово Боже шириться разом в ширину, і в глибину. В глибину поширити Християнство не легко, — для цього треба переродити дух кожної людини. І людина, з своїми примітивними інстинктами, ставить опір: не хоче визбутися заздрости, пімсти, ненависти, загребущости, самолюбства, "непомильности", славолюбства і т. д. і т. д., — не хоче визбутися всього цього, що суперечне Християнству, справжній культурі, справжньому поступові, а є натомість ознакою гірших інстинктів примітиву, а в практиці — ознакою атеїзму, а в найкращому випадку — ознакою поганства.

Хоч як мало у світі справжніх християн, то все таки їх тепер значно більше, ніж було в початках Християнства тих дійсних, правдивих послідовників Христа. Хоч би в цілому світі їх нараховати тільки на пару десятків, а може й сотні тисяч, то все ж їх більше, ніж було колись. А це доказ, що Християнство не падає, постійно поширюється, тобто поширюється в глибину, прищеплюється в душах та веде до дійсно християнського життя й переживання тих, що справді вірують у Бога та сповняють Його Заповіти на кожному кроці, у всіх хвилинах свого життя, сповняють думкою, словом, ділом. Близько двох тисяч років — це для історії час невеликий, і це зовсім небагато для цього, щоб поширити дійсне Християнство навіть у такій мірі, в якій воно вже поширилося.

Справжнє християнське значення Різдва Христового зрозуміє тільки той, хто відчуває, що теж і в його душі Народився Христос; хто в цю Святу Ніч відчує, що він п е р е р о д и в с я своєю Душею до дійсно християнського життя, до життя без ненависти, без зависти, без самолюбства, а сповниться любовю до ближніх, відчує потребу розуміння й вирозуміння, прощення, служіння іншим, в праці для інших, в самодосконаленні, в світлому розумі й шляхетних почуваннях. Тоді він відчує М и р найперше у своїй власній душі. І тоді він внесе Мир між своїх найближчих, а дальше — у ширшу спільноту, а ці спільноти — у народи. Чи це фантазія, фікція? Ні, можуть такими бути деякі одиниці, то може бути й кожна людина, — всі люди з однакового духа й тіла. Хай кожен почне від себе, не оглядаючись на іншого, а вислід прийде ось до такій священній думці: Слава Богу на Небі, і на землі М и р у людей д о б р о ї в о л і. Власне, для цього треба тільки доброї волі! Якщо б було правдиве розуміння й здійснювання м и р у, християнське розуміння його, то людина не була б роздвоєною духом, не була б у трагічній самосуперечності; не було б чварів у родині, в організації, в громаді, в державі, між суспільними верствами й народами. Все це маємо на увазі, коли один одного на Різдво Христове вітаємо предківським звичаєм:

— Поздоровляємо вас з Різдвом Христовим і з Новим Роком. Дай Боже ці Свята проводити й на будучий рік діждати — в щасті, здорові й мирі християнськім, Христос Рождається — Славіте!

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

"КРИСМЕС-ПРЕЗЕНТ"

Був здоровий Іван Харамадзь, як риба у воді. Молодий був — сила сама напрохається на роботу! Собі заробляв, другим помагав. Всі любили Івана, всім він потрібний був. А гроші? Ет, що там гроші! Дасть Бог день — дасть і страву! Руки здорові — завжди робота на них знайдеться. Нащо там дуже щадити! Та й з чого щадити? Заробляє якраз стільки, що видатків на кухню не обженеш. Так жінка каже, — вона ж всі рахунки провадить. І справді заробляв він небагато. Ціни кожного місяця круто скачуть вгору, мов по драбинці, а заробітня платня не дуже то підноситься.

— Добре було б щось на чорну годину трохи складати, — несміливо натякнув Іван.

— Цікаво: з чого? — сказала жінка. — Бери сам купуй, пали, вари — може тобі вистарчить, і ще лишиться... — додала гірко й ображено. — Що тобі раптом сталося? Люди мають авта, а в нас нема; люди мають нові хати, а в нас старенька; люди мають хати на пляжі — у нас нема... Нема, нема, нема... Голі, як бубни! Тільки довгів по вуха! А він, каже, хоче ощаджувати... Хіба їсти перестанеш? А може продаси телевізор? Заплатив триста долярів — продай за двадцять, і положи в банк! Може моє нещасне футро заженеш за безцін? Заплатив марних тисячу долярів, а заженеш за сто?!... Що тобі раптом на ніс сіло?

Іван змовчав. Протягом останніх кількох років почувався щораз гірше. Щось ніби боліло — не боліло, а з сил вибивався, хитався на ногах. Мовчить, жінці ні слова. Вона дуже чутлива, добра людина, — гризтися буде.

До лікаря пішов. Лікар оглянув його і каже:

— Операція й рік повного відпочинку! А коли ні, то за років два-три... і він не доказав.

Обрахував Іван, — трохи йому доможуть, а решту доплати сам: півтори тисячі треба найменше. Півтори тисячі... Воно легко сказати, коли тут під кінець кожного місяця ледве на проїзд автобусом вистарчає...

Але чого то не доконає сильна постанова й розумна ощадність! Іван не впав духом. Щоб жінка не довідалася про недугу та й не журилася, Іван почав щадити гроші. Це була муравлина запопадливість. Щипав він, де тільки можна, по центові, по десять, по долярові, і складав нишком. Спочатку й рахувати не хотів. Думає собі: колись порахую, й ану ж покажеться, що там уже зо сто долярів! А може буде й з пятсот? Переховував він свої ощадності на горищі під кроквою у шпарі. Часом, бувало, коли вже сили зовсім опускають його, він, ідучи на роботу, в приступі наглих болів сяде в сінях і нишком виплачеться, щоб ніхто не бачив; а тоді так само нишком полізе на горище, помацає руками таємничу торбинку — вона грубшає! І потішає він себе надією: ось ще рік, два — за той час таки не вмру; років два-три ще можу потягнути, — казав лікар, — а тоді зроблю операцію і візьму рік відпочинку! Тільки витривай!!! У цій його зростаючій торбинці з ощадностями була вся надія на порятунок при Божій помочі...

Надходить Різдво. Прийшов Іван з роботи — жінка сидить з каталогом оголошень передсвяточного продажу.

— Чудові, — каже, — є тут Крисмес-презенти! — і показує Іванові в каталозі всяку всячину товарів, оголошених на Різдвяні дарунки.

— Гарні речі... сказав Іван силувано, ледве дух переводячи з безсилля.

— А що ти хотів би мати на Різдво? Я хотіла б мати під ялинку цей золотий швайцарський ручний годинник; сто долярів — зовсім недорого за такий годинник. А тобі якби ось цей вихідний костюм за сто двадцять долярів, — ти ж не маєш у чому між люди показатися. На доповіді всякі тебе кличуть, на збори, а зодягнутися по-людськи не маєш у що... Чого ж ти мовчиш?...

— Нехай но... — тихо озвався Іван, — Може Бог дасть, прийде час — колись купимо... А тепер купила нема...

Жінка спохмурніла. А потім знову проясніла й каже:

— Ти не журися. Ти думаєш, що я справді?... Я тільки так собі... Та ж знаю, які наші вжитки...

Прийшло Різдво Христове. Іван напружив усе зусилля, щоб не показати по собі смертельної втоми й болів, — щоб у хатині було ясно, тепло, радісно...

Звечора вони сиділи при ялинці, а під нею лежали пакунки — Різдвяні дарунки. Щиро-дитячі очі жінки збиточно й тепло питали Івана: ану вгадай, що там є? Але вона просто по-геройськи перемагала себе, щоб не говорити про це. Іван встане вранці, і сам побачить. Буде більша несподіванка.

Вранці Іван був дуже зворушений, коли розвязував пакунок. Як-не-як, а все таки це не легко жінці з тієї невеликої місячної його платні було вривати цент по центові, щоб порадувати його на Різдво скромним, але щирим дарунком: новими рукавицями, теплою білизною, або щось у тому роді...

Розгорнув пакунок — став мов укопаний: там був для нього одяг за сто долярів! У жінчиному пакуночку золотий швайцарський годинник за сто двадцять долярів! За сто долярів комплет срібного накриття на стіл...

Жінка кинулася Іванові на шию з з сльозами радости:

— О, дорогенький! Це ніби чудо! Покійні родичі, видно, лишили нам спадок, і забули сказати... Пару днів тому я знайшла 347 долярів і два центи... Це просто даром прийшло на Різдвяні дарунки...

— Де ж ти їх...?... — ледве вишептав Іван.

— На горищі під кроквою, в торбинці. Їх там напевно наші покійні родичі сховали й забули...

Іван тихо застогнав і безсило опустився у фотель. Його ощадності пропали!

Дружина втішено, сердечно, по-дитячому сміялася:

— Спасибі, дорогенький! Я ще не бачила, щоб хто так глибоко був зворушений дарунками, як ти...

Назар Полин.

ЯК ВОНИ РОЗУМІЮТЬ МИР?

Джіованні Батіста Монтіні, Архиепископ Мілянський і близький співробітник Папи, свою статтю в "Оссерваторе Романо" почав словами одного з російських письменників: "Якщо нема Бога, тоді все дозволено", і продовжує: "Дозволено робити пропаганду миру на те, щоб приспати й обеззброїти тих, над ким хочеться панувати завтра, в міжчасі приготовляючи армію, наймогутнішу в світі". — Так цей італійський католицький Архиепископ пише про облудну большевицьку пропаганду за "мир". "Угорщина, — пише він, — розбудила в світі почуття обовязку виступити в обороні свободи, віддати пошану пригнобленим і заступитись за справедливе відношення поміж народами..."

Це вістка з 12 листопада. А 23 листопада 60 католицьких Архиепископів і Єпископів підписали заклик молитися за збереження миру. — У них виходить, що мир існує, і такий "мир" треба "зберегти"...

ВІРМЕНСЬКА КАТЕДРА У ЛЬВОВІ ПЕРЕМІНЕНА НА КРАМНИЦЮ

Польський часопис "Попросту" недавно помістив враження зо Львова поляка Ришарда Турського. Він між іншим пише, що Вірменська катедра у Львові тепер перемінена на крамницю. Пише він, що є там два чинні польські костели на 12 до 14 тисяч поляків. Коли він питав декого з поляків, чому не виїжджає до Польщі, то чув ріжні відповіді, а між ними й такі: "Чого виїздити? Адже Львів незабаром і так буде прилучений до Польщі".

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

НАШІ ЗАВДАННЯ

(Слово, що його виголосив на радіостанції Сі-Кей-Ю-Ей, Едмонтон, Адміністратор Зах. Єпархії Митр. Є. Грицина, 25 листопада, 1956)

Слава Ісусу Христу!

Цього місяця ми розпочали півгодину радіопередачу. Управа радіостанції Сі-Кей-Ю-Ей була так добра й дозволила нам два рази в місяць виступати на її хвилях.

Дякуючи згаданій Управі, ми постараємося, за благословенням ВПреосв. Митр. Іларіона, кожної другої неділі, в означеній порі, до Вас промовляти, а також поставити розвагові точки.

На Соборі Української Греко-Православної Церкви 1956 р. поділено нашу Церкву на три Єпархії: Східню, Середню й Західню. Осередком Західньої Єпархії є Едмонтон з прекрасною Катедрою св. Івана на розі 107 Ст. і 110 Евню.

Коли дві інші Єпархії нашої Церкви є в щасливішім положенні, бо вони очолені Владиками, то Західня Єпархія мусить вдоволятися покищо Адміністратором, одначе ми надіємося, що з Божою поміччю наступить той час, коли і в Катедрі св. Івана настане Єпископ, який люблячою рукою буде керувати ділами нашої Єпархії Богові на славу і вірним її на добро.

Ми щасливі й раді тим, що Бог опікувався й опікується ділами нашої Церкви. Вона, як переємниця завдань і ідей святої Вселенської Церкви і святої Православної Церкви Українського народу від часів князя Великого св. Володимира і княгині славної св. Ольги, служить Богові, Отцю Небесному, і свому побожному Народові.

Через те українські поселенці в нашій милій Канаді до нашої Церкви горнуться, для неї працюють і для неї складають щедрі жертви на її розквіт та розбудову.

У Західній Єпархії є вже багато сильних Громад нашої Церкви з пишними будинками-церквами, з доброю адміністрацією й сильними допоміжними організаціями, що охоплюють усе громадське життя. Одначе не все ще осягнене, не все зроблене, що належить виконати.

Ще є околиці, що чекають на місіонерів наших, щоб у них зорганізувати Громаду, щоб урухомити в них навчання релігії і Закону Божого для нашої молоді, щоб усе громадське життя скерувати в русло, що пливе до висот і правдивої досконалости.

Є також місцевості, де релігійне і церковне життя ще не поставлене на належну висоту. Отож, є місце на працю для Церкви, є потреба фондів на ведення тієї роботи, є потреба фахових сил, щоб попровадити труди для святої справи й мати успіхи.

Підкреслюємо, що "жниво справді велике, але робітників мало" (Мт. 10: 37). Свята Українська Греко-Православна Церква є тією розлогою нивою, широким полем, великим Виноградником Христа, де потрібно багато працівників. Потрібно нам Священиків найбільше й найпекучіше, потрібно дяків, але й потрібно світських працівників для адміністрування церковних діл, а й треба багато помічників в освітній та харитативній ділянках.

Хто любить Бога, хто любить ближнього — ставай у ряди церковних працівників. Не чекаймо, щоб нас запрошували, але самі зголошуймося до праці. При тім не забуваймо просити в молитвах наших "Господаря жнив, щоб на жниво Своє Він робітників вислав". (Мт. 10:38).

Всюди є багато праці: по менших і більших наших осередках, на фармах і по містах. Праці потребує наше старше громадянство, але й молодь вимагає від нас пильної опіки і старання про їхне добро і майбутнє.

Хто православний, хто відчуває в своєму серці любов до Бога і до ближнього, той не сміє стояти осторонь громадського життя, чи то церковного чи світського. Ми створені Господом для праці, щоб набути хліба щоденного, а також для роботи, щоб здобути духову поживу, яка є важливіша за першу, бо має свій вплив на наше життя, тут, на землі, і там, у другому світі.

Вітаючи всіх Вас на хвилях радіо, радіємо, що Господь допоміг нам цією дорогою до Вас промовляти. Будемо Його благати в наших щоденних молитвах, щоб благословляв нашу працю, щоб надхнув найбільше число наших вірних вислухувати наші радіопередачі й помагав нам усім укладати наше власне життя та впливати на наше найближче окруження.

Надіємося цією дорогою досягнути багато вірних нашої Церкви й цим способом поглиблювати нашу Віру та помножувати християнські чесноти. Вдячно голосимо Богові:

"Як же Ти славний, Боже, в Сіоні,
Не скаже того слабий язик,
Як Ти величний в Небі на троні,
І в творах земних, як Ти велик.
Всіх Ти Господь, всім ласки зсилаєш,
Благослови, — сердечно благаєм".
(Церковна пісня.)

МОСКОВСЬКА ПРОПАГАНДА В ЕСПАНІЇ

В Еспанії з деякого часу діє українська радіоавдиція, вона, розуміється, існує при підтримиці католицьких чинників. А втім, еспанський уряд взагалі є під впливом Католицької Акції, провідники якої займають одночасно і в державній пропаґанді визначні пости. На підставі тих інформацій з Еспанії, що їх передають уніятські кола, створювалося таке враження, що уряд Еспанії вповні підтримує українську справу у протимосковському дусі. А тимчасом ненароком проскочила в пресі вістка про це, як там відношення до москалів представляється в дійсності. Московський "єдинонеділімський" журнал "Часовой", ч. 396 (9) 1956, подає, що у вересні відбулися в Брукселі наради московських "єдинонеділімських" шовіністів. З цієї нагоди редактор згаданого журналу, В. Орехов, підкреслив перед членами з'їзду, що в радіонадаваннях московської секції в Еспанському Національному Радіо ввесь час передаються програми про "братерство слов'янських народів та про історичну місію Росії в об'єднанні слов'ян". — Виходить, що і в католиків Еспанії "має рацію" сильніший, а не слабший.

"Якщо хтось є чесним і комуністом, то він не є розумний. Якщо хтось є розумний і комуніст, то він не є чесний. Якщо хтось є розумний і чесний, то він не може бути комуністом". (З преси)

В ПОЛЬСЬКОМУ ЖУРНАЛІ ГОЛОС ПРО АНТИСЕМІТИЗМ ПОЛЯКІВ

Польський незалежний журнал "Культура" (Париж) у вересневому числі 1956 року помістив статтю Міріям Гохберг-Маріямської (з Тель-Авіву, Ізраїль), в якій ця авторка посуджує в антисемітизмі польський нарід як цілість. Вона каже, що якби не поміч поляків у винищуванні жидів, то німці-гітлерівці не мали б можливости винищити в Польщі аж три мільйони жидів.

Другий автор, Єленський, пише в тому ж журналі: "Польський ліберал і християнин хапається як дошки рятунку відомих випадків рятування поляками своїх приятелів жидів чи дітей, з нараженням власного життя. Але це тільки виняткові випадки. Доказом цього, що ці випадки були рідкісні, є в Польщі (мале) число жидів, що пережили війну. І вони (ці окремі випадки) не вирівнюють пасивної відповідальности, яка тяжить на польському народові за винищення 3-ох мільйонів людей" (жидів).

Розуміється, ці статті поміщені порядком дискусії, але вони просто приголомшують своєю відвертістю.

ТАКОЖ "ПАТРІОТИЧНІ" ОГОЛОШЕННЯ

Словацький тижневик "Словак в Амеріке" (Шікаґо), орган словацьких патріотів-самостійників, недавно запротестував проти ось таких оголошень про пікніки з минулого літа:

"Буде там що випити і закусити. А при тій нагоді згадаємо нашого мученика, президента самостійної Словаччини, Тіса, річниця повішення якого чеськими катами припадає в цей самий час".

Це не жарт і не насміх. Це з усією щирістю виражений патріотизм словаків і пошана до повішеного чеськими комуністами католицького священика Тіса — президента Словаччини по 2-ій світовій війні. Пишуть так, як розуміють і вміють, — щиро, але простодушно.

ВЖЕ ВИЙШЛИ Й ПРОДАЮТЬСЯ

ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ

ДЛЯ

НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді видала цього року, за благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, листкові лекції для Недільних Шкіл.

Лекції прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів, відповідно до змісту даної лекції, та видані на гарнім коштовнім папері.

Хоч лекції призначені в першій мірі для Недільних Шкіл, то вони також прекрасно надаються ДЛЯ ДОМАШНЬОГО ВЖИТКУ. Маючи ці лекції, родичі зможуть багато легше давати своїм дітям домашнє релігійне виховання.

Дотепер лекції вийшли для двох перших кляс навчання, — Кляса І і Кляса ІІ, — кожна кляса по 40 лекцій.

Ціна за 40 лекцій першої чи другої кляси ТІЛЬКИ 85 ЦЕНТІВ.

Замовлення посилайте на таку адресу:

The Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John's Ave. Winnipeg 4, Man.

ЩЕ ПРО СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗДА

Дехто з читачів "Вістника" ще в листопаді запитував про інформації у справі постанов III. Собору УПЦ в ЗДА. "Вістник" з 15 листопада ц. р. на стор. 12 повідомив, що в цій справі інформацій від УПЦ в ЗДА ще не має. Хоч і не мав інформацій з першої руки, "Вістник" з 1 грудня ц. р. на стор. 12 подав повідомлення про III Собор УПЦ в ЗДА, і не знаючи, чи ці інформації про згаданий Собор вповні згідні з дійсністю", "Вістник" мусів обмежитися до найзагальнішої інформації про перебіг III Собору Української Православної Церкви в ЗДА у днях 11—14 жовтня ц. р. в Шікаґо.

Коли в дописі "Українська Преса про Третій Собор УПЦеркви", поміщеному в "Українському Православному Слові" з грудня 1956, між іншими часописами не згадано "Вістника", то залишається вважати, що це сталося через недогляд Хронікара-дописувача до "Українського Православного Слова". Коли йдеться про міродайні офіційні дані у справі постанов. "Вістник" не мав змоги інформуше довідався про них в другій половині грудня ц. р., тому що УПЦерква в ЗДА вперше опублікувала їх в своєму органі за грудень 1956 рік, і в цьому числі було вже запізно подавати зміст цих постанов. "Вістник" не мав змоги інформувати своїх читачів про постанови III. Собору УПЦеркви в ЗДА раніше, ніж це зробив орган УПЦ в ЗДА. — В наступному числі "Вістника" буде поданий зміст постанов і резолюцій УПЦ в ЗДА.

БЕЛЬҐІЙСЬКИЙ ЄПИСКОПАТ РАДИТЬ НЕ ЛЕГКОВАЖИТИ ЗАЦІКАВЛЕННЯ НОВИНКАМИ

Бельґійський Єпископат стверджує, що пресові, радієві й телевізійні новинки — це в наших часах дуже важлива справа в житті людини, і її не можна легковажити.

Єпископат рішив у цій справі скликати раз на рік спеціяльні з'їзди. На цьогорічному з'їзді, першому, була подана така статистика: кожний третій бельґієць щоденно читає часопис; на 9 мільйонів населення чверть мільйона раз на тиждень ходить у кіно; 6 мільйонів кожного дня слухає радієві авдиції; 400 тисяч є прихильниками телевізії.

Отже справа така: коли людина має вже вроджений потяг до новин, то з ним годі змагатися; єдиний вихід тільки такий, щоб зміст і поземи новинок був моральний, приємний і пожиточний.

З ХИМЕР ПРОПАҐАНДИ

Неприхильна Єгиптові пропаґанда каже, що єгипетський уряд проганяє з Єгипту поголовно всіх французів, англійців і жидів. У відповідь на це єгипетський уряд заявив, що він проганяє тільки тих, що є ворогами єгипетського народу.

Неприхильна Єгиптові пропаґанда каже, що переслідування жидів у Єгипті таке велике, що головний жидівський рабін в Єгипті, Хаїм Нагум, на знак протесту в розпуці рішив зректися свого звання. Але тут сталася несподіванка: рабін Хаїм Нагум заперечив правдивість цих поголосок. Він оказав, що не думає зрікатися свого рабінського звання на знак протесту проти переслідування жидів в Єгипті. Але тим він дипльоматично сказав про переслідування жидів в Єгипті, яких там є 100 тисяч.

ОБИДВІ ВОЮЮЧІ СТОРОНИ ЗАКЛИКАЮТЬ НАРОД НЕ ВТІКАТИ З УГОРЩИНИ

Не зважаючи на це, що кардинал Міндсенті втік під опіку американського консуляту, він заборонив католицькому духовенсаву втікати з Угорщини. Католицький Єпископат в Угорщині наложив важкі кари, з забороною священнослужіння включно, на всіх тих католицьких священиків, які втекли б з Угорщини, і вже чимало таких кар виконано.

Католицька преса подає також, що католицькі Єпископи в Угорщині звернулися з закликом до всього народу, щоб він не піддавався загальній паніці й не покидав рідного краю.

Так само й настановлений Москвою комуністичний уряд Угорщини робить всі зусилля спинити втікачів та завернути з Австрії тих, що вже втекли.

Кожна з цих обох протилежних сторін старається стримати відплив мадяр з своєї батьківщини з своїх власних мотивів.

ЩЕ ОДИН КОНТРОЛЬОВАНИЙ МОСКВОЮ ЦЕРКОВНИЙ ДОСТОЙНИК ЗАПЕРЕЧУЄ ДЕПОРТАЦІЮ МАДЯР

Крилошанин о. Станкевіціюс, адміністратор Ковна, столиці Литви, заявив в імені Католицької Церкви на Литві, що вістки про большевицький терор в Угорщині та виселювання мадяр є "неправдиві". Заявив він це саме тоді, коли сам настановлений Москвою комуністичний уряд Угорщини врешті не міг затаїти, що він таки вивозить до СССР з Угорщини "шкідливий для держави елемент". — Московська пропаґанда цим разом мимоволі прозрадила неправдивість інформації о. адміністратора Станкевіціюса, який мусів відограти таку ролю, що й православні епископи Львова та Ужгороду.

ВІДУКРАЇНІЗОВУЮТЬ НАЗВУ ЛЬВОВА

В неділю 7 жовтня уніятську церкву в Ліоні вперше відвідав примас Франції кардинал Жевріє. В своїй проповіді він сказав ось що:

В половині XII століття осідком папи Інокентія IV був Ліон у Франції. Назва міста Ліон — це по-французьки "віль де Ліон", тобто місто Льва. Під впливом папи король Данило новозасноване місто назвав запозиченою назвою з тимчасової папської столиці Ліону (Місто Льва), отже так само назвав його "містом Льва", тобто Львів. — Так подає "Українське Слово" (Париж) з 2 грудня 1956 р. А після того "з радістю і повною надії піснею на устах прощали українці усміхненого достойника Церкви". — А в Історії України сказано, що Львів заснований на честь українського князя Льва.

ВЖЕ ВИЙШЛА 4-та КНИЖКА "МАЛОВІДОМОГО" о. ВАСИЛЯ КУДРИКА

Невідомі, маловідомі й призабуті джерела, що говорять про уніятство з тієї сторони, що мало кому відома.

Книжка має 256 сторінок. Ціна тільки 75 центів. Адреса замовлень:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
або
The Herald,
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОЛІТИЧНІ ПЕРЕШКОДИ У РІЗДВЯНІЙ ПРОЩІ ДО ВИФЛЕЄМУ

Вифлеєм знаходиться на території арабської держави Йордану, що заприязнений з Єгиптом. Через англійсько-французьку акцію в Єгипті уряд Йорданії повідомив, що під час цих Різдвяних Свят він заборонив відвідати Вифлеєм прочанам з Франції, Австралії й Новозеляндії.

Згідно з звичаєм, західні консулі, що виконують обовязки в Єрусалимі, на Свят-Вечір відвідують Вифлеєм під проводом французького консуля. В цьому році Йордан заборонив французкому консулеві вступ до Вифлеєму, запропонувавши провід еспанському консулеві. Дехто думає, що для солідарности з французьким консулем не відвідають Вифлеєму консулі італійський, еспанський, бельгійський, англійський та американський.

ДАРУНОК ДЛЯ ПОЛЬЩІ

Хоч поляки по 2-ій світовій війні дістали тільки право тимчасового адміністрування бувшими німецькими землями над Одером і Найсою, то вони вважають їх за "віднискані польські землі"; не думають їх Німеччині повернути. На цій точці погоджується і комуністичний уряд у Варшаві, і національний уряд в екзилі, в Лондоні.

Коли між Католицькою церквою в Польщі і комуністичним урядом цієї держави доходить до "співжиття", Ватикан призначив трьох Єпископів поляків для згаданих "віднисканих" земель. Всі поляки радіють цим, бо вважають, що Ватикан таким чином визнав право Польщі на ці землі. Що на це скажуть тепер німці — не відомо.

АНҐЛІКАНСЬКИЙ СВЯЩЕНИК ЗА КОНТРОЛЕЮ НАРОДИН

Священик Браян Ґрін, відомий місіонер Анґліканської Церкви, проповідуючи тепер у Монтреалі, у своїй промові до 2,500 слухачів 24 листопада сказав, що контроля народин у подружжі не повинна бути заборонена, якщо цього вимагають оправдані причини.

ДЕСЯТЬ ПОРАД ПРО ДАРУНКИ

1. Даруйте тільки це, що ви самі також високо ціните; даруйте так, як ви хотіли б, щоб і вас обдарували.
2. Коли даруєте, хай у вашому дарунку буде й ваше серце.
3. Даруйте тільки це, що витворили або руки, або дух вашого народу.
4. Ніколи не даруйте з примусу, але з доброї волі.
5. Ніколи не даруйте понад свої спроможності.
6. Коли даєте дарунок, не забувайте цих слів: "Людина живе не самим хлібом".
7. Коли даєте дарунок, то даруйте щось тривале, щоб воно було на довгий спогад.
8. Давайте дарунок тоді, коли цього вимагає час.
9. Коли даєте дарунок, то думайте не тільки про це, що **дати**, але й про це, **як** цей дарунок дати.
10. Коли даєте дарунок, хай за цим дарунком стоїть ваша душа без самолюбства й гордости, а тоді цей предмет заслужить собі на справжню назву **дарунка.**

(З німецького).

РІЖНІ ВІСТІ

● Учасники мадярського повстання заявляють, що вони ніколи не забудуть чехам того, що вони всякими способами допомагали московським большевикам бити мадярських повстанців.—Так, мабуть, думали й чехи, коли не забули історичних порахунків з мадярами, і рішили використати нагоду для пімсти. А тим часом обидва ці народи мають спільного ворога— Москву й комунізм.

● Румунські націоналісти на Заході голосно почали заявляти свої претенсії до української Бесарабії та Буковини. — Замість спільно з українцями виступити проти спільного ворога Москви й комунізму, вони готові знову шматувати Україну.

● Українське „Наше Слово", що почало виходити у Варшаві, помістило статтю А. Захарчука п. з. „Пора покінчити з нерівноправністю українського населення". Автор каже, що не тільки польські урядові чинники в Польщі вороже відносяться до українців, а польський нарід як такий, вороже ставиться до українців, супроти яких існує явно **„неприхильне, а часами просто вороже відношення до до них з боку польського населення.** Цей стан привів в багатьох районах до мовної і культурної конспірації, до прихования української національности". — Замість спільно з українцями виступити проти спільного ворога, Москви й комунізму, поляки по-давньому переслідують українців. А на Заході польська еміграція не зрікається претенсій до Західної України зі Львовом. Один з найпопулярніших лідерів польської еміграції генерал Андерс у вересні 1956 р. вислав був привіт з'їздові московських „єдінонеділімців", отже він виступив тут як носій мрії поляків знову з Москвою поділитися Україною.

● „Вільне Слово" принесло було допис, що під час протимосковської демонстрації в Торонті українці не зарепрезентували себе в такому числі, яке повинно б бути на ділі, щоб відповідало українським протибольшевицьким заявам на словах. Не знаємо, як було в Торонті, але в загальному вявши, якщо б так інші поневолені Москвою народи солідиразувалися з українцями, як українці солідаризуються з ними, то Москва напевно тепер не була б тим, чим вона є.

● Спеціяльний Комітет Надзвичайної Допомоги Угорщині в Гамілтоні — Міжетнічна Гамільтонська Рада, — 7 грудня видав інформативного листка, в якому фігурують 14 етнічних труп, що зарепрезентовані в згаданій Раді. Кожен українець з вдоволенням бачить між ними й Комітет Українців Канади, — інакше було б годі собі це уявити. Бож йдеться тут не тільки про Угорщину, а про всі ці народи, що їх поневолила Москва, і про дальшу загрозу для світу. На жаль у 4-ій резолюції є мова не про Москву, а про нереальний, штучний твір „Советський Союз". Відомо, що політично-штучний твір, якому Москва дала назву „Союз Советскіх Соціалістічеськіх Республік", — назва тюрми народів, поневолених Москвою. А найбільшою з поневолених націй є там Україна. В резолюції сказано, що цей „Советський Союз" (отож, виходить, ніби не тільки панівні москалі, але й поневолені українці, білоруси, балтійські держави і т. д.) також поневолюють мадяр та інші сателітні держави. Вживаючи назву СССР, у резолюції тим самим підкреслюється ріжницю між тими поневолиними народами, що закуті в межах СССР, і тими, що існують „на правах" сателітів: Польща, Мадярщина, Румунія, Чехословаччина і т. д.

Дивна це річ оскаржувати в агресії на сателітів не саму тільки Московщину, а також і невинні в агресії нації, закуті у спільну тюрму народів під назвою СССР. Якщо західні дипльомати будуть брати справу формально, як сказано в 4-ій резолюції, то готові прийти до висновку, що всі народи в межах СССР є нібито не поневолені, а навпаки — нападаючі на сателітів. — Ця справа це не придирка до слів, а повязана вона з суттю справи. Як відомо, еміграція з сателітів не визнає екзильних урядів народів, поневолених у межах СССР, а тим самим трактує їх справу як нібито внутрішню справу Росії. І таке ставлення, на жаль, видно й у 4-ій резолюції.

● Польський екзильний уряд в Англії, очолений графом Залеським, видав відозву, в якій підкреслив, що цього роду визвольні зриви, що в Угорщині, свідчать про наближення упадку комуністичної Росії та комунізму взагалі. Але разом з тим він остеріг поляків у Польщі, щоб вони не ризикували такими протимосковськими зривами в надії на поміч Заходу, тому що Захід тепер збройно їм не допоможе. — Очевидно, в даному випадку польський уряд в Лондоні сказав це під вражениям того, що Угорщина надармо взивала допомоги Заходу. Але треба мати на увазі, що польський уряд в Лондоні, після трагічного досвіту при протинімецькому зриві Бора-Комаровського у Варшаві під кінець війни тепер постійно взиває поляків, щоб так довго самі не починали зривів, поки із-зовні потуги Заходу не вдарили б на Московщину. Поляки бояться, щоб у зривах без зовнішньої допомоги Москва не винищила їх фізично.

РЕЦЕНЗІЇ

Сидір Запорожець: Соціяльно-робутові проблеми. Торонто, Онт., 1956, стор. 296.

Сидір Запорожець певній кількості читачів вже відомий з своєї попередньої книжки п. н. „Кожний повинен знати".

Нова книжка, „Соціяльно-побутові проблеми", так би мовити, своїм змістом значно багатша, ніж можуть помістити рами кількости її сторінок. У суспільних питаннях в найширшому їх розумінні автор старається помістити по змозі все, що тільки до цих питань відноситься: релігія і Церква, родина, держава, людство, політика, економічні справи, суспільна моральність і т. д. Тематика українська, але вона не відірвана від людської канви, від світу взагалі. Впорівень до інших друкованих спроб цього роду, тут, у цій взагалі л ю д с ь к і й канві, на якій справи українства розглядається, — це чи не найбільша оригінальність автора. Автор взагалі відзначається оригінальністю і сміливістю думки як у своїх твердженнях так і в доказах. Для читачів деякі моменти показуються просто ревеляційними.

У нас немає змоги в короткій рецензії розглянути всі ці окремі питання, що порушені в книжці, і зайняти до них своє становище, — яке, очевидно, було б становищем ні цього часописа, ні також не обовязувалоб читачів як міродайне, а було б тільки особистим поглядом рецензента.

З огляду на ощадність місця, силою факту зупинимося на найближчому нам тут питанні — на питанні релігійному. Одначе в автора й воно потрактовано так обширно, що доведеться згадати тільки деякі моменти в цій справі.

Автор чинить правильно, коли не розділяє Церкви народу від заокругленої цілости його життя та життевих інтересів культурних, державно-політичних і т. д.

Зокрема, на увагу заслуговуть такі слова: „Гаслом великого українського народу мусить бути: Бог, ненька Україна, а потім особиста родина, чи то особисте „я". А в міжнародньому маштабі: свобода всім без винятку народам і кожній людині зокрема."

На першому місці — Бог, це ідеалістична програма, отже правильне становище. Без віри в Бога ідеалізму не було, немає і бути не може. Щодо решти — то автор висловлює надто коротко, щоб можна було ясно сказати про його світогляд: яке він бажає бачити відношення між свободою нації та свободою одиниці. Цілість змісту книжки не вказує на те, щоб це відношення можна було сходити в таке гітлерівське гасло, що свого часу було на концентраційних таборах у Німеччині, де мучилися теж і кращі сини Німеччини: „Du bist nichts — das Volk ist alles". (Ти є нічим, а народ є всім). Правдоподібно брак місця не дозволив авторові висловитися тут ширше, і це силою факту залишає читачеві вільну руку самому виясновати собі ці слова.

Автор стоїть на правильному становищі незалежности Української Православної Церкви від чужих проводів. З цілої книжки виходить, що Церква кожної Віри в Україні, якщо така була б, а не тільки Віри Православної, мала б бути незалежна від чужих. Однак у книжці, якщо ми не зробили недогляду, цього формально не сказано, — читачам піддано тільки суґестії для власного висновку.

Автор правильно стоїть на тому становищі, що Православна Віра від початків прийняття Україною християнства була Вірою всього українського народу, а унія з Римом накинена Україні силою з Риму руками Польщі.

Справі розсіяння частини українського народу по світі автор присвячує окремий розділ, — це хвилююче питання для кожного думаючого українця в діяспорі (розсіянні). І тут влучно показано дійсне обличчя сучасного світу, поза Україною, на ґрунті якого частина українців опинилася, — щоб знали українці, де вони є і яке становище до свого окруження зайняти, зокрема ж коли це відноситься до стану моральности сучасного світу, навіть у вільних країнах. Тут автор заторкує теж справу міжнародніх рухів та їх відношення до справи моральности: комунізм, масонерія, жидівське питання, католицтво. — До речі, щодо католицтва, автор може заскочити деяку частину читачів, які не читали про цю ревеляцію в інших джерелах, передруком одного тексту, що в його книжці поданий як „присяга Лицарів Колюмба". Просто вірити не хочеться, щоб Лицарі Колюмба мусіли присягати, що, коли того вимагатиме потреба влади папи, то вони вестимуть боротьбу проти не-католиків не тільки всякими обвинуваченнями й очорненнями, але й фізичним мученням та явними і тайними вбивствами. — Той страшний текст присяги, що її автор, на основі зазначених у книжці джерел, подає як „присягу Лицарів Колюмба", задовгий, щоб його подавати в цілості, а подруге він не є тут темою рецензії.

Автор на численних документарних фактах показує світла й тіні сучасного людства. Автора оправдано хвилює справа моральности всього людства, бож український нарід до людства належить і з природи речі повязаний з ним живими нитками в долі й недолі.

Книжка цікава, актуальна, непересічна. **П. С.**

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ СВЯТКУЄ ДЕНЬ СВОГО ПАТРОНА

Згідно з традицією Св. Української Православної Церкви та з щорічною традицією Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, Товариство Теологічного Факультету при Колегії гідно відсвяткувало й цього року це найбільше для Колегії Свято, в якому взяв участь наш Первоієрарх, Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, як також Голова Президії Консисторії о. д-р С. В. Савчук.

Відбулося це Свято дня 13 грудня; почалося воно о год. 8 ранку Св. Літургією в Колегійній Каплиці, яку відправив прот. С. Герус, професор Духовної Академії. Під час Св. Літургії співав хор студентів-богословів. Продовження цього Свята відбулося того ж дня о год. 8 вечора, коли в Колегійній Каплиці о. д-р С. В. Савчук і протопресв. Г. Метюк відправили врочистий Молебень. На Молебні був присутній Високопреосвященніший Владика Іларіон, а також прот. С. Герус з добродійкою, о. М. Юрківський з добродійкою, о. ігумен Иов Скакальський та певна кількість запрошених на це Свято гостей. По Молебні всі присутні перейшли до Колегійної Бібліотеки, де відбувся святочний концерт. Почався цей концерт молитвою „Царю Небесний", яку відспівав студентський хор. Після короткого вступного слова принципала Колегії, прот. Д. Стратійчука, до слова був попрошений Високопреосвященніший Владика Іларіон, і він виголосив цінну доповідь про Св. Ап. Андрія Первозванного, як основоположника Української Церкви. Своєю доповіддю, як і завжди, наш дорогий Владика сильно підніс на дусі всіх присутніх. Він звертав особливу увагу на це, що проти ідеології Ап. Андрея Первозваного, як основоположника Української Православної Церкви, виступали як москалі, так і поляки. Але, не зважаючи на це, ця ідеологія несла нам, українцям, в цей сумний і безнадійний для нас час хоч крихітку радости та піддержувала всіх на дусі і давала сили до дальшої боротьби з нашими противниками, які всякою ціною завзялися знищити нас і нашу Православну Церкву. В цей критичний для нас час Господь Бог посилав нам сильних оборонців Св. Православної Церкви, як, напр. Митрополита Петра Могилу, пам'ять якого завжди останеться в нашій Церкві як про одного з найбільших оборонців її в боротьбі з унiятами. Саме від нього ще й досі залишився в Православному Богослуженні виголос: „Господи, спаси Благочестивих і вислухай нас". Благочестивий — це православний, і це моління запровадив Митрополит Петро Могила проти уніятів. Також на основі ідеології Андрія Первозваного, як основоположника Української Православної Церкви, Київський Собор з 1621 року висловив свою думку постановою що: „Св. Апостол Андрій — це перший Архиепископ К о н с т антинопольський, Патріярх Вселенський і Апостол Український; на Київських горах стояли ноги його, і очі його Україну бачили, а уста благословляли, і насіння Віри він у нас насадив. Воістину Україна нічим не менша від інших східних народів, **бо і в ній проповідував Апостол".** На цій основі наша Церква є Апостольською і Первозванною.

У своїй доповіді наш достойний доповідач зазначував, що ця ідеологія та ідея Свята Андрія Первозванного поєдналися, і вона не забулася і сьогодні. Він підкреслював факт, що ідеологія Андрія Первозванного ввійшла глибоко в наші душі, і ми тут, перебуваючи в цій Андріївській Школі, яка є єдиною того роду школою в вільному світі, маємо дійсно велику честь і ласку Божу носити ім'я „андріївців" і бути гідними наступниками Св. Ап. Андрія Первозванного.

Після декляманії студ. В. Дороша до слова був попрошений Голова Консисторії УГПЦК о. д-р С. В. Савчук. Він подякував Владиці Іларіонові за Його цінну доповідь, і, починаючи свій доклад, звернув більшу увагу на рух за поширення ідеології Андрія Первозванного під час відродження Української Православної Церкви в Канаді. Він підкреслював факт, що в ті часи наші противники за допомогою таки наших українців пробували поширювали в Канаді шанування чужих святих як Св. Альфонса та Св. Йосафата, а про українських святих, про Св. Ап. Андрія Первозванного чи Св. Володимира Великого ніхто навіть і не згадував. І тому, коли в ті часи нашу Колегію вже було охрещено іменем Основоположника Української Православної Церкви, то це, — за словами нашого Владики, — могло статися „тільки з волі Божої". Були навіть часи, — сказав далі доповідач, — коли поширився був рух за нищення трираменних хрестів, в наслідок чого один чоловік в Саскачевані пішов на могилу рідного батька й обрізав там трираменний хрест. Ці сумні випадки серед українців примусили свідоміших з них призадуматися над цим гідним осуду явищем, і саме тоді почалася інтенсивна праця в усвідомленні ідеології Ап. Андрія Первозванного, як основоположника Української Церкви. У зв'язку з цим були навіть винесені відповідні резолюції на деяких соборчиках в справі поширення ідеології шанування українських святих. На закінчення своєї доповіді шановний доповідач подав пропозицію, щоб хтось із студентів-абсольвентів Теологічного Факультету погодився опрацювати тему про Св. Ап. Андрія Первозванного, як основоположника Української Православної Церкви, та пізніше захистити її як докторську дисертацію. Закінчуючи, шановний доповідач ще раз закликав студентів і всіх присутніх бути гідними наступниками Св. Ап. Андрія Первозванного і висловив побажання щоб Колегія Св. Андрея успішно дальше розвивалася на користь і славу нам та наступним поколінням.

Цей Святочний Вечір продовжувався дальше виступом студентського хору, який виконав пару колядок та одну духовну пісню; студент Б. Музика виконав скрипкове сольо. Дві коляди виконав на акордіоні студ. В. Дорош, а студ. Гр. Удод продеклямував „Мойсея" (пролог і пісня десята) Івана Франка. Офіційна частина свята закінчилася молитвою „Достойно є", яку відспівав студентський хор.

На запрошення о. Принципала всі присутні перейшли до їдальні, де відбулося чайне прийняття. І так, після милої гутірки студенти прощали своїх дорогих гостей, дякуючи їм щиро за присутність на цьому Святі та одночасно жаліли, що не зважаючи на особисті запрошення та проголошення по всіх церквах священиками, на це Свято прибуло відносно мало гостей, а зокрема дуже мало було нашої інтелігенції. Доводиться тільки дивуватися, чому саме наше громадянство, а зокрема наша інтелігенція, не вважає за відповідне підтримати як матеріяльно, так і морально своїх майбутніх духовних провідників та одночасно вшанувати святі традиції нашого народу та нашої Св. Української Церкви і цим самим підтримати єдину того роду Українську Духовну Православну Академію у вільному світі.

Ми хочемо вірити, що на майбутнє наше громадянство відгукнеться трохи в більшому числі на наші гарячі заклики і постарається дати нам відповідну підтримку в нашій праці, якій ми посвятилися тільки тому, щоб власне послужити нашому всьому громадянству, яке, на жаль, відноситься чомусь досить пасивно до нашої і взагалі до всякої громадської та релігійної діяльности, не говорячи вже про шкільне виховання. Пам'ятаймо, що наше майбутнє залежить від нас самих, і ми не повинні ніколи про це забувати.

Студ. Іван Стус.

СТУДІЯ ПРО УКРАЇНСЬКУ ЦЕРКВУ В 1917-1945 РР.

Якось без більшого відгомону в українській науковій, церковно-релігійній літературі, а теж і в українській пресі, пройшла поява нової праці про українську православну Церкву в німецькій мові п. н. F. Heyer: Die orthodoxe Kirche in der Ukraine von 1917 bis 1945. Кельн 1953, стор. 260.

Коли промовчується якусь книжку, то є на це звичайно дві причини: або вона невідома широкому загалові, або не відповідає стандартові наукового досліду в даній ділянці. Треба думати, що тільки перша причина була причиною мовчанки в українській літературі. Бо праця Гаера — це справжня колекція подробиць із історії української Церкви (не тільки православної) й витримана в об'єктивній історичній перспективі, основаній на принципі хронології, фактів і внутрішньої їх пов'язаности. Автор дає широкий образ розвитку церковної справи в Україні, починаючи від стану перед упадком царату (стор. 1-31), через створення автокефальної Церкви в 1917-20 рр. (34-69), православну Церкву під советами між двома світовими війнами (70-129), під Польщею (130-227), під німецькою окупацією в рр. 1939-45 (170-227), під советами після другої світової війни (228-246). До праці додана література в українській, російській, англійській, французькій, італійській і німецькій мовах, два показники (географічних і особових назов), і врешті п'ять мап (остання, п'ята з зазначенням нищення православних церков на Холмщині й Підляшші в 1938 р.).

Праця має познаки солідної наукової студії, обильно документованої посиланням на джерела, історичні документи (деякі з них наводяться в німецькому перекладі), писаної без „іра ет студіо" людиною, що стоїть чуттево осторонь симпатій чи антипатій до одної чи другої сторони. Хоч наголовок вказує, що в ній заторкнено справи УАПЦ в Україні, автор виходить місцями поза її межі й додатково займається постанням і розвитком православ'я в світі, зокрема в Америці й Канаді. **Б. Б-о.**

(„Свобода", 7. 12. 1956)

З ПОСВЯЧЕННЯ ДОМУ НА СВОЮ ПРЕСУ

Ошава, Онт. — В суботу 14-го жовтня 1956 р. п-во П. та Марія Семченко зробили прийняття в своєму купленому домі. Посвячення дому з Молебнем та Водосвяттям довершив Впреп. о. протоєрей К. Желішкевич і по Многоліттю виголосив повчальну проповідь, якою морально скріпив господарів та всіх присутних. Під час обіду пан І. Тимочко у своєму слові підкреслив, що за ввесь час час свого перебування в Канаді він тут перший раз побачив такий урочистий православний звичай, як Посвячення дому, та разом з цим закликав до збірки на свою пресу „Вістник". Пожертви склали по 1 дол.: о. прот. К. Желішкевич, І. Тимочко, П. Семченко, О. Сосна, Ф. Шеремет, Б. Фоменко, та дріб. 1 дол. Разом 7 дол.

П. С.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ В ГРИМСБІ, ОНТ.

В неділю 28 жовтня 1956 р. Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія Побід. в Гримсбі, Онт., в тихім містечку садів і виноградів, святкувала своє Рокове Свято — Архиерейську Канонічну Візитацію Високопреосв. Владики Михаїла, Архиепископа Торонта і Східної Канади. Чудова, тепла осіння погода дала змогу багатьом вірним з сусідніх Громад прибути на наше Рокове Свято.

Вже перед 10 год. ранку заповнюють вірні нашу гарну церкву, в якій наш Парох Всеч. о. Юрій Цукорник докінчує відправу Утрені та просить усіх виходити з процесією перед церкву, удекоровану зеленню і написом „ВІТАЙ ВЛАДИКО", щоб привітати Достойного Архиерея. Точно о год. 10.15 приїжджає Владика перед вхід церкви, і його зустрічає голова Громади Дм. Шувера з хлібом і сіллю та щирими словами подяки за його прибуття до Громади. Від організації СУМК вітала Владику п-на Лідія Кохарук, передаючи чудовий букет квітів. Голова Жін. Т-ва, п-ні Мар. Миронюк, вітала Владику від Жін. Т-ва і Сестрицтва, вручуючи квіти, а маленька учениця „Рідної Школи" Ганя Хрепто, вручаючи квіти, побажала Дорогому Владиці прожити „довгі, щасливі літа". В церкві вітав Владику Настоятель Всеч. о. Юрій Цукорник, який просив Владику ввійти в Святий Храм Божий та помолитись за присутніх вірних і за наших Братів і Сестер в неволі. Під торжественний спів „Достойно" входить Владика, благословляючи вірних, а перед Ним маленькі дівчатка „Недільної Школи" дорогу вистеляють квітами.

При Архиерейській Службі Божій асистували Владиці Впреп. о. Прот. Дм. Фотій, Парох Катедри в Торонто, о. Парох Цукорник і Протодиякон Ник. Кривич з Гемилтону. Як Іподиякони прислужували учні Р. Школи: Мир. Кузик, Славко Дацків, Борис, Прокопенко, Евген Лучків і Зеньо Бартків, під керуванням п. інж. Григ. Хорошого. Два нові стихарчики пошила і матерію закупила голова Р. Школи п-ні Дяковська, якій від Управи Громади належиться признання і щира подяка. Церковний хор, що складається з самих Сумківців, під знаменитою управою дириг. Гр. Вірмінкова, підносив молитовний настрій вірних чудовим співом Св. Літургії. Завдяки Сестрицтву і Жін. Т-ву та сестриці п-ні Гончар церква була прибрана чудовими вишивками та живими квітами.

Під час Малого Входу Високопреосв. Владика Михаїл благословив нашого Пароха, Всеч. о. Юрія Цукорника на вживання церковної нагороди — КАМІЛАВКИ, виголошуючи НАГОРОДНУ ГРАМОТУ, видану Всеч. о. Юр. Цукорнику Владикою Іларіоном, Митрополитом Вінніпегу і всієї Канади, 28 грудня 1954., за його ревну, пастирську службу в Божому Винограднику Української Греко-Прав. Церкви в Канаді.

Високопреосв. Владика в своїй глибоко змістовній проповіді взивав вірних іти слідами Апостола Симона-Петра, і приєднувати тих, що живуть без Бога й Віри, до своєї прадідної Православної Церкви. Хоч теперішній безбожний окупант старається знищити Віру в нашім народі вбиванням і катуванням віруючих наших братів і сестер на Рідних Землях, то Боже Провидіння подає нам надію, що гряде вже недалекий день, в якому світло Христової Віри знову засяє в своїй славі на землях України.

Многоліттями Високопреосв. Владиці Іларіону, Митрополиту Вінніпегу і всієї Канади, і Владиці Михаїлу, Архиепископу Торонта і Сх. Канади, Пресвітлійшій королевій Єлисаветі II, канад. урядові і війську, усім дітям многострадальної Матері-України, отцю Настоятелеві і Священослужителями, та Миропомазанням вірних Владикою закінчилася торжественна Архиерейська Св. Літургія. По Богослуженні о. Парох запросив усіх присутніх на спільний братський обід до церковної залі, вітаючи Владику і усіх гостей. Господарем свята був п. Дм. Шувера, голова Громади, який вітав усіх від Управи і всього членства Парафії і присутніх Добродійок: Фотій, Цукорник, Федак, Кривич, та запрошував делегатів і гостей до слова. Привіти і грошеві пожертви на Церкву складали: п-ні Мар. Миронюк — гол. Жін. Т-ва і Сестрицтва, п. Іл. Савчук від Громади Гемилтону, п. Ром. Шпитковський від місцевого ТУС, Б. Гриньків від СУМК — Гримсбі, п. Швець від Громади Ст. Кетеринс. Впреп. о. Прот. Дм. Фотій від Катедри св. Волод. — Торонто, п. Шморгун з Престон, п. Демида з Вернон, Бр. К., п. Гаврусевич з Гримсбі, і Протидиякон Н. Кривич, та о. Прот. Вас. Федак з Гемилтону. ВПреосв. Владика Михаїл висказав признання і подяку всім членам і Управі Громади за працю в Громаді, підносячи заслуги молоді СУМК, дириг. п. Вірмінкова, та працю о. Пароха, заохочуючи до єдности і любови в Громаді та успішної дальшої праці на славу Божу і добро Української Прав. Церкви в Канаді.

Кінцеве слово подяки виголосив Парох о. Цукорник Впреосв. Владиці Михаїлові, Впреп. о. Прот. Дм. Фотію і Протодиякону Н. Кривичу за участь в Богослужбі, жіноцтву за приготовання обіду і прикрашення церкви, дириг. Вірмінкову і хористам за чудовий спів у церкві. Співом „Достойно" і молитвою Владики та національним гимном закінчено наше Рокове Свято.

За Управу Громади:

Дмитро Шувера, голова.

ВІЗИТАЦІЯ ВПРЕОСВ. ВЛАДИКИ МИХАЇЛА

Укр. Пр. Парафії у Ст. Кетеринс

11 листопада ц. р. завітав до нас дорогий Владика Михаїл, щоб скріпить нас, додати сили у праці на Ниві Христовій та помолитися перед Святим Престолом до Всевишнього, і спільно злитись у молитві, в подяці Богові за всі добродійства, які одержуємо від Нього, та просити, щоб Господь зберігав нашу одвічну Православну Церкву; щоб доповіг у дальшому й розвитку, а нашій Громаді послав спільність духа і праці; щоб повстала величава святиня на славу Всевишнього та зберегла нас усіх у своїх стінах для спільної молитви і подяки. А найбільше щоб зберегло нашу молодь і діток, щоб вони не розплились у чужому житейському морі. Ми вдячні Впреосв. Владиці за труд, який він поносить, відвідуючи Громади; ми знаємо, що це втомлює людину у старшому віці; і знаємо також, що Владика Михаїл у житті багато мук перетерпів на засланнях на Сибірі. Але Господь Милостивий дає Владиці Михаїлові силу й витривалість духа та допомагає Йому відвідувати парафії, спільно молитися з нами та просити Ласки Божої для нас, як добрий батько просить для дітей.

Приємно було дивитись, коли зібралась така численна громада, щоб привітати Владику. Діти наша — будучність, вони, мабуть, найбільше хвилювались прислужуючи, або малі дівчатка, встеляючи квітами дорогу перед Владикою. Для старших це може дрібниця, але для них — ні; для них останеться спомин на все життя, що тоді а тоді вони брали участь у Зустрічі Владики.

Золоті слова сказав Впреосв. Михаїл: „Чи дійсно мені особисто треба цих квітів? Я їх бачив багато!" (А від себе я додам: а терпінь Ви ще більше бачили, Владико!) „Це для дітей спомин про ці квіти останеться назавжди" — закінчив Владика.

Зустріч і привітання Владики хлібом і сіллю, за нашим традиційним звичаєм, виконав п. Швець. По скінченні Богослуження, в якому приймали участь о. Фотій і о. Юрій — наш настоятель, зійшлися до братського стола на братський обід, що його гарно влаштувало жіноцтво. По обіді голова Громади п. Віндяк подякував усім присутнім за численну участь у Святі та попросив Впреосв. Владику Михаїла сказати до вірних Архипастирське Слово. Запросив до слова і представників з поодиноких сусідніх Громад, які вітали Владику та складали пожертви на будову нового храму. Від жіночої організації привітала п. Нема, складаючи щедрий дар в сумі 200 долярів. Інші складові організації при церкві також вітали і давали грошеві дари. Дякуємо о. Фотію за його слово і дар. Складаємо щиру подяку дорогому Владиці, о. Юрію і о. Федакові з Гемилтону, який прибув, щоб причинитися до поваги Свята. Дякуємо п. інженерові Ігорові, що завжди присутній при Владиці та з великим умінням керує дітьми, які прислужують. Дякуємо п. Казанівському і численному хорові, що гарно співав на Святі. Дай Боже, щоб і в наступному році Зустріч Владики відбулася при Освяченні „Угольного Каменя" під будову нової церкви на славу Богові і українському народові.

М. Пилипчук.

СВЯТО ПОКРОВИ В ОШАВІ, ОНТ.

Свято Покрови — це традиційне Свято українського народу. Воно прийшло до нас із Греції, а встановлене з приводу чудесного з'явлення у Влахернській Богородичній Церкві з омофором, що молилася за рід людський. Проте ні в якій іншій країні це Свято не відчувається так урочисто, як в Україні та між українським народом взагалі.

До Ошави я приїхала три місяці тому із західної Канади, де мій муж, свящ. К. Желішкевич, назначений парохом церкви Св. Івана. Ця Громада дуже активна, особливо церковне жіноцтво гаряче працює для Церкви. Ця Громада встановила собі у першу неділю по Св. Покрові Свято Церковного Жіноцтва, подібне до другого Храмового Свята. Цього року це Свято відбулося в неділю 21 жовтня. Відправлено урочисте Богослуження. Прот. К. Желішкевич відправив Молебень Св. Покрові. Чудово співав хор під орудою п. А. Сеника. По Відправі запрошено всіх до парафіяльної залі на спільний обід. Замітним було це, що все приготовляли чоловіки, і в спеціяльних білих одягах прислуговували біля столів.

До столів засіло все церковне жіноцтво й гості. Чоловіки прислуговували коло столів і доносили страви. Парох прот. К. Желішкевич проказав молитву й поблагословив страви. Почалась спільна Трапеза. Програмою Свята зайнявся прот. К. Желішкевич. Він пояснив значення сьогоднішнього Свята нашого жіноцтва при церкві Св. Івана. Запросив до слова голову Сестрицтва паню Юлію Підвербецьку; вона сказала сильне слово до жіноцтва, підкресливши, що суспільне життя української жінки спирається на своїх принципах, і зорганізовані жінки можуть доказати великих діл. Дальше промовляли пані: А. Мацилла, Рудка, О. Фурик, А. Тимочко, М. Михайловська — від Сестрицтва при церкві Пр. Богородиці, і пані Драгомаз. Наприкінці запрошено до слово голову Церков. Громади пана Івана Стезика; він привітав Сестрицтво з нагоди їхнього Свята Покрови, побажав їм здоровя у дальшій праці для Рідної Церкви, що для неї вони так віддано працюють, і склав їм сердечну подяку.

Парох прот. К. Желішкевич сердечно подякував усім промовцям, а на закінчення виголосив на історичну тему доповідь про Свято Св. Покрови, і сказав, що ні один нарід не поважає так Божої Матері більше, як поважає її український нарід; в Україні присвячено Їй багато церков та ікон Покрови Божої Матери, які окремо шануються в душах українського народу, та багато зложено кантів в честь Її.

Ось так шанується Покрову Божої Матери всюди, де тільки живуть українці.

Галина Желішкевич.

РІЗДВЯНІ ДАРУНКИ

Зближаються Різдвяні Свята, в часі яких рідні та приятелі обмінюються дарунками. Нераз тяжко рішити, який кому дарунок купити, бо ходить про те, щоби він був і гарний, і довготривалий, і належно висловлював наші почування до тих, кого обдаровуємо. — Якщо маєте трудність у виборі цьогорічних Різдвяних дарунків, радимо вам взяти під увагу такі речі:

НАШИЙНІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ І ДІТЕЙ.

Ці хрестики надаються особливо для хресних батьків, які хочуть нагородити своїх похресників, та взагалі для подарунків.

Хрестики з десять-каратового золота, з ланцюжком $16.50

Позолочені срібні хрестики („стерлинг силвер"), з ланцюжком 3.50

Срібні хрестики („стерлинг силвер"), з з ланцюжком 2.50

ІКОНИ СПАСИТЕЛЯ І БОЖОЇ МАТЕРІ.

Ці Ікони, оправлені в рамки, дуже надаються для Різдвяних подарунків, як для родини, так і для поодиноких осіб.

Ціни (без рамок):

Ікони величини 10½х8¼ цалів, одна .... 15 центів

Ікони величини 16³/₄х 13 цалів, одна ...... 35 центів

МОЛИТОВНИКИ

Молитовник „Добрий Пастир", в дорогій білій оправі з золоченими краями й тисками $6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі 2.75

Молитовник „Приятель Дітей", в чорній оправі 1.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

АВРАМЕНКО ЇДЕ ДО ЕВРОПИ

(Комунікат Головного Комітету Прихильників Українського Танку)

Відомий український балетмайстер ВАСИЛЬ АВРАМЕНКО віїжджає в місяці січні 1957 до Европи на запрошення тамошніх українських громадських організацій і фільмових підприємств. Він задержиться зразу в В. Британії, де плянується великий танковий виступ обєднаних українських танкових груп під його проводом в столиці Великої Британії — Лондоні. Опісля Авраменко переїде через Францію до Західної Німеччини, де має намір випродукувати інструкторський танковий фільм в кольорах при співучасти тамошніх українських танцюристів. Опісля артист відвідає ще Австрію, Італію та Еспанію, де зніме на кольоровий фільм характеристичні народні танки згаданих країв.

Минулого літа Авраменко обїхав цілу Канаду поміж півостровом Наегари і побережжям Тихого Океану, задержуючися в усіх важніших українських осередках і виовітлюючи свій останній фільм „Тріюмф Українського Танку" та інші звукові фільми власної продукції.

Перед виїздом до Європи Авраменко має ще намір відвідати міста Шікаго, Мінеаполіс, Питсбург і Клівленд.

Дня 9 грудня українські організації міста Вінніпегу влаштували прощальну імпрезу в честь віїзджаючого артиста. Подібна імпреза приготовляється в Торонті.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

1175 Main Street
Winnipeg 4, Man.

Порядок Богослужень Різдва Ісуса Христа.

7-го січня — Різдво:
7.00 рано — Всенічна.
9.00 рано — Архиерейська Служба Божа — ВПреосв. Митрополит Іларіон і парох Катедри відправляють.
6.30 веч. — Вечірня — Коляди.
8-го січня — Собор Богородиці:
10.00 рано — Служба Божа.
[illegible] січня — Первмч. Стефана:
10.00 рано — Служба Божа.
Парох. о. М. Юрківський, телефон 56-5373.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

СІЧЕНЬ, 1957

6. Неділя. Святий Вечір — Кенора — Транскона
7. Понеділок. Різдво Ісуса Христа — Кенора — Гонор — Дуфрост — Поплар Парк.
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. — Стед.
13. Неділя — Тиндал
19. Субота. Йордань — Кенора — Гонор — Тиндал
20. Неділя — Кенора — Транскона
27. Неділя — Паплярфілд — Гонор

Конснсторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4.

о. ПЕТРО БЛАЖУК

СІЧЕНЬ:

5. Субота — Вечірня й Утреня — Річмонд Парк
6. Неділя — Атабаска
6. Неділя Св. Веч. (Всенічна) — Вестлок
7. Понеділок. Різдво Христа — Вайлдвуд
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. — Сіба Біч
9. Середа. Первмч. Стефана — Вестлок
13. Неділя — Баргед
14. Пон. Новий Рік — Річмонд Парк
18. Пятниця. — Свячення води: 9 год. рано — Річмонд Парк; 11 год. — Атабаска; 2 год. Баргед; 6 год. Вестлок.
19. Субота. Йордан — Сіба Біч
20. Неділя — Вайлдвуд
27. Неділя — Вестлок

Адреса: Box 551, Вестлок, Алта. Телефон: 317

о. О. ФЛЯКА

СІЧЕНЬ:

6. Неділя — Торгилд
6. Неділя год. 12 ночі — Радвей
7. Понеділок. Різдво Христа — Редвотер
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. — Егримонт
9. Середа. Первмч. Стефана — Нюбрук
13. Неділя — Радвей
14. Понеділок. Новий Рік — Восетна

УВАГА! В днях від 6 до 14 січня по Св. Літургіях будуть відслужені по всіх церквах Округа Молебні за здоровя нашого Владики ВПресов. Митрополита Іларіона з нагоди 75-ліття уродин.

19. Пятниця. Навеч. Богоявлення — Вел. Освяч. Води: год. 10.30 рано Восетна; год. 1-ша пол. Нюбрук; год. 4 по пол. Егримонт; год. 7-ма веч. Радвей.
19. Субота. Йордан — Редвотер
20. Неділя — Торгилд
27. Неділя — Восетна

Адреса: Box 128. Тел. 10, Радвей.

о. Г. ВАСИЛІВА

СІЧЕНЬ:

6. Неділя — Калмар
7. Понеділок. Різдво Христа — Торсбі
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. — Федора
9. Середа. Первмч. Стефана — Брудергайм
13. Неділя — Пено
14. Понеділок. Новий Рік — Оновей
19. Субота. Йордан — Калмар
20. Неділя — Торсбі
27. Неділя — Брудергайм

Адреса: 8710—112 Аве. Тел.: 786066 Едмонтон, Алта.

о. Е. ГОРГІЦИ

СІЧЕНЬ:

6. Неділя — Сандави
7. Понеділок. Різдво — Вайта
8. Вівторок. Собор Богородиці — Утреня Сандави; Сл. Божа — Сірко
9. Середа. Первом. Стефана —
13. Неділя — Сиьків Анбака (Св. Петра й Павла)
14. Понеділок. Новий Рік — Арбака (Св. Николая)
18. Пятниця. Водосвяття — Вайта о 10-ій год. Водосвяття в інших громадах по порозумінні з їх зарядами.
19. Субота. Йордан — Сандави. — Відвідування в свяч. водою
20. Неділя — Вайта. Відвідування вірних з свяченою водою
27. Неділя — Сірко

Адреса: Вайта, Ман., тел. 21.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя. Свят Вечір — Толстой
7. Понеділок. Різдво — Гарделтон год. 7 рано; год. 10 — Пембіна
8. Вівторок. Собор Богородиці — 7 год. Толстой; 10 год. — Роза
9. Середа. Первмч. Стефана — Сарто
13. Неділя — Пембіна
14. Понеділок. Новий Рік 7 год. Гарделтон; 10 год. Толстой
18. Пятниця. Щедрий Вечір 7 год. Водосвяття: Толстой; 10 година Гарделтон
19. Субота. Йордан — 9 год. — Толстой
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Гарделтон
Адреса: Толстой, Ман.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Інсінгер, місто
7. Понед. Різдво — Шіго місто
8. Вівторок. Собор Богородиці — „за рікою"
13. Неділя — Жучкани
14. Пон. Новий Рік — к. Куцих
19. Суб. Йордань — Шіго полудн.
20. Неділя — Тідор місто
27. Неділя — Фовм Лейк
Адреса: Шіго, Саск., Бох 52, Тел. 21

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ:
6. Нед. Св. Вечір — Мельничуки
7. Понеділок. Різдво — Інсінгер „Гайвей"
8. Вівторок. Собор Богородиці — коло „Купровських"
13. Неділя — коло „Льорн"
14. Понеділок. Новий Рік — Федаки
19. Субота. Йордань — Едмор
20. Неділя — Винярд
27. Неділя — Вест Брук
Адреса: Шіго, Саск., Бох 52. Тел. 21.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СІЧЕНЬ:
6. Неділя. Св. Вечір — Вакав Год. 8-ма вечір — Вакав
7. Понеділок. Різдво—Єлов Крік
8. Вівторок. Собор Богородиці — Тарнопіль
9. Середа. Первом. Стефана — Кадворт
13. Неділя — Алвена
14. Понеділок. Новий Рік — Ст. Джулієн
19. Субота. Йордан — Смитс
20. Неділя — Вакав
27. Неділя — Кадворт.
Адреса: Бох 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. П. САЦЕВИЧА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Воропайт
7. Понеділок. Різдво — Смокі Лейк 7-ма година ранку. Вечірня — 7 год. веч. — Спеден
8. Вівторок. Собор Богородиці — Беліс. Вечірня 7 год. — Вільна
9. Середа. Первом. Стефана — Давнінг
13. Неділя — Бойн Лейк
13. Неділя — Стрий (о. Е. Труфин)
14. Понеділок. Новий Рік — Гемлин
18. Пятниця. — Освячення Води: 12 год. Смокі Лейк, 2 год. Беліс. 4 год. Стрий, 6 год. Давнінг 8 год. Спеден
19. Субота. Йордан — Вільна
20. Неділя — Смокі Лейк
27. Неділя — Спеден
Адреса: Бох 309. Смокі Лейк, Алта. Тел. 32.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ:
6. Неділя. Свят Вечір — Свян Плейн. Вечірня год. 7 веч. —Стінен
7. Понеділок. Різдво — 12 год. ночі — Гаєс. 10 год. рона Сл. Божа — Арран
8. Вівторок. Собор Богородиці — Мейбридж
9. Середа. Первмч. Стефана — Кобзар
13. Неділя — Гаєс. Вечірня в год. 7-ій — Норквей
14. Понеділок. Новий Рік — Глен Елдер
19. Субота. Йордан Велике Освячення Води — Стінен. Вечірня і Осв. Води о год. 7-ій вечора — Арран.
20. Неділя по Йордані — Свячення Йордан. Води — Вайт Біч
27. Неділя — Норквей. Вечірня о 7-ій год. веч. — Гаєс
Адреса: Бох 111. Гаєс, Саск.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Норт Бетлфорд
7. Понеділок. Різдво Христа — Норт Бетлфорд
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— Глезлин
9. Середа. Первмч. Стефана — Витків
13. Неділя — Кендо
14. Понеділок. Новий Рік — Ґлезлин
18. Пятниця. Щедрий Вечір — Богослуження і Водосвяття о год. 9 рано в Норт Бетлфорд.
19. Субота. Йордан — Гетерлей
20. Неділя — Витків
27. Неділя — Медовлейк
ЗАУВАГА: На Свят Вечір СУМК в Норт Бетлфорд передає радіопередачу з колядами та різдвяним словом зі стації Сі.Джей.Н.Б. Бетлфорд, тел. 3280

о. Д. ДЕНИСЮКА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Ґронлид півн.
7. Понед. Різдво Ісуса Христа
8. Вівторок. Собор Богородиці— Ґронлид, над річкою
9. Середа. Первмч. Стефана — Брукєбі
13. Неділя — Мелфорт
14. Понеділок. Новий Рік — Ґронлид північ.
19. Субота. Йордань — Брукєбі
20. Неділя — Ґронлид, північ.
27. Неділя — Ґронлид над річкою
Адреса: Бох 47, Ґронлид, Саск.

о. МИХАЙЛА ФЛЯКА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя Гонімун, 10 год. рано Вел. Повеч. год. 10.30 ночі і Св. Літургія в год. 12 ночі — Принс Алберт.
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— МекДовел
9. Середа. Первмч. Стефана — Принс Алберт
13. Неділя — Принс Алберт
14. Понед. Нов. Рік — Принс Алберт
18. Пятниця — Вел. Повеч. год. 7-а веч. — Принс Алберт
19. Субота. Йордан — Принс Алберт
20. Неділя — Принс Алберт
27. Неділя — Гонімун
Адреса: 305 - 6 Стріт і 3 Евню Іст, Принс Алберт, Саск. Тел. 3785.

о. ІВАНА МАГАСА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Кридор
7. Понеділок. Різдво Іс. Христа— Гефорд
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— Гефорд на Писклицях
9. Середа. Первмч. Стефана — Гефорд
13. Неділя — Гефорд
14. Понеділок. Новий Рік — Гефорд
19. Субота. Йордан — Гефорд
20. Неділя — Кридор
27. Неділя — Гефорд
Адреса: Гефорд, Саск., Бох 163 Тел. 55.

о. ІВАНА КУЛІША
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Драй Ривер
7. Понеділок. Різдво Іс. Христа— Етелберт
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— Пайн Ривер
9. Середа. Первмч. Стефана — Венлав
13. Неділя — Етелберт
14. Понеділок. Новий Рік — Дорбан
18. Пятниця. Св. Вечір — Етелберт (Свячення води)
19. Субота. Йордан — Ґарленд
20 Неділя — Боян
27. Неділя — Пайн Ривер
Адреса: Бох 71, Етелберт. Ман.

о. В. АПОНЮКА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Роблин
7. Понеділок Різдво — Зелена
8. Вівторок. Собор Богородиці — — Ленард
9. Середа. Первмч. Стефана — Шел Велі
13. Неділя — Петлюра
14. Понеділок. Новий Рік — Ґилберт Плейнс
19. Субота. Богоявлення — Ґренд Вю
20. Неділя — Шоот Дейл
27. Неділя — МекНат
Адреса: Бох 201. Роблин, Ман. Тел. 214. Ринґ 2.

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Ватсон
7. Понеділок. Різдво Христа — Вадіна
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— Рама
13. Неділя — Вадіна
14. Понеділок. Новий Рік —Фостон
19. Субота. Йордан — Ватсон
20. Неділя — Книш
27. Неділя — Вимер
Адреса: Ватсон, Саск., тел. 201

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Айтуна
7. Понеділок. Різдво Христа — Фенвуд
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— Ґабард
9. Середа. Первмч. Стефана — Ґудів
13. Неділя — Айтуна; год. 7 вечер Новорічний Молебен
14. Понеділок. Новий Рік — Айтуна
18. Пятниця. —Свячення води по громадах: 8 год. рано Айтуна; 9.30 Габард; 11.30 Ґудів; 1.30 Фенвуд; 3-тя Медвил
19. Субота. Йордан — Брокстон
20. Неділя — Ґудів
27. Неділя — Ґабард
Адреса: Бох 143, Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. Д. ЛУЧАКА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Прут
7. Понеділок. Різдво Христа — Різдвяна Відправа 12 година північ — Вилингдон; 9.00 год. рано — Андрю
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— Луцкані
9. Середа. Первмч. Стефана — Кагвин
13. Неділя — Гемлин
14. Понеділок. Новий Рік — Завале
19. Субота. Йордан — 8.00 година рано Водосвяття — Андрю; 10.00 год. рано — Вилингдон.
20. Неділя — Боріщі
27. Неділя — Кагвин
Адреса: Бох 307, Вилингдон, Алта.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Лек ла Биш
7. Понеділок. Різдво Христа — Сарейл
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— Крейґенд
9. Середа. Первмч. Стефана — Бойл
13. Неділя — Ґресленд
14. Понеділок. Новий Рік — Норал
18. Пятниця. Щед. Вечір — Лек ла Биш
19. Субота. Йордан — Сарейл
20. Неділя — Вандерінг Ривер
27. Неділя — Крейґенд
Адреса. Бох 216, Лек ла Биш, Алта.

о. СТЕФАНА ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Сембург
7. Понеділок. Різдво Іс. Христа— 12 год. ночі Нипавин; 9 год. ранку Вірдейл
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— Кадет
9. Середа. Первмч. Стефана — Шипмен
13. Неділя — Нипавин
14. Понеділок. Новий Рік — Вірдейл
18. Пятниця. Щедрий Вечір — 7 год. веч. Освячення води — у Нипавин
19. Субота. Йордан — Кадет
20. Неділя Шипмен —
27. Неділя — Нипавин
УВАГА! Різдвяний Концерт дітей Української школи в Кадет відбудеться в суботу 5 січня, год. 7.30 вечером.
Адреса: Бох 994, Нипавин, тел. 2160

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Мелві
7. Понеділок. Різдво Іс. Христа— Овкборн
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— Сенді Лейк
9. Середа. Первм. Стефана — Січ
13. Неділя — Глен Елмо
14. Понеділок. Новий Рік — Розборн
19. Субота. Йордань — Овкборн
20. Неділя — Енгусвил
27. Неділя — Виста
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

Календар Українських Свят
СІЧЕНЬ:

1	В	19	Преп. Ілії та Ігнатія Печ.
2	С	20	Свмч. Ігнатія Богоносця
3	Ч	21	Мч. Юліянии Никомид.
4	П	22	Вмч. Анастасії, Теодотії
5	С	23	10 муч. в Криті
6	Н	24	Нед. св. Отців. Свят-Вечір
7	П	25	РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА
8	В	26	СОБОР ПРЕСВ. БОГОР.
9	С	27	Стефана Первомученика
10	Ч	28	Св. 20,000 муч. в Никомидії
11	П	29	14,000 дітей убитих Іродом
12	С	30	Мч. Анисії діви
13	Н	31	Нед. по Різдві. Прп. Гелясія
14	П	1	НОВИЙ РІК—ОБРІЗАННЯ
15	В	2	Преп. Сильвестра Печер.
16	С	3	Преп. Малахія, мч. Гордія
17	Ч	4	Собор 70-ти Апостолів
18	П	5	Щедрий Вечір (Піст)
19	С	6	БОГОЯВЛЕННЯ—ЙОРДАН
20	Н	7	Собор Івана Хрестителя
21	П	8	Преп. Григорія Печер.
22	В	9	Мч. Полієвкта і Неарха
23	С	10	Григорія еп. Ниського
24	Ч	11	Преп. Теодосія Вел.
25	П	12	Сави архиеп. Сербського
26	С	13	Муч. Ермила і Стратоника
27	Н	14	Нед. 31. Св. Отців вб. в С.
28	П	15	Пр. Павла Тивейського
29	В	16	Покл. Кайд. ап. Петра
30	С	17	Преп. Антонія Вел.
31	Ч	18	Св. Атанасія і Кирила

о. Е. ТРУФИНА
СІЧЕНЬ:
6. Неділя — Ґлендон
7. Понеділок. Різдво Христа — Лесард
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор.— Сенді Репидс
13. Неділя — Стрий
14. Понеділок. Новий Рік—Ґіфорд (вразі неможливости доїзду, то буде в Ґлендоні)
19. Субота. Йордан. — Ґлендон
20. Неділя — Сенді Репидс
27. Неділя — Лессард
26. Субота — Лессард, Рідна Школа в домі п. Дм. Дениса, о год. 10 рано. З цим проситься всіх родичів посилати своїх дітей на навчання.
Адреса: Бох 194, Ґлендон, Алта.

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
СІЧЕНЬ:
6. Неділя (Св. Вечір) —Кіндерслей
7. Понеділок. Різдво Христа — Вонда
20. Неділя — Мічам
27. Неділя — Оен, Алта
Адреса: 401 Мейн стр., Саскатун.

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
6. Неділя — Давфин (трансляція по радіо)
7. Понеділок. Різдво Христа — Косів
8. Вівт. Собор Богор. — Ешвил
9. Середа. Первмч. Стефана — Дрифтінг Ривер
13. Неділя — Давфин
14. Понед. Новий Рік—Велий Ривер

Устав Церковний
СІЧЕНЬ:

4. Пятниця. Царські Години перед Різдвом Христовим.

6. Нед. св. Отців Свят-Вечір. — Голос 3, УЄ 6. Літ. Івана Золот. Ап. Жид. 11: 9-10, 17-23, 32-40. Єван. Мат. 1: 1-25.

7. Понед. Різдво Христове. Вел. Повечер'я. Утреня Єван. Мат. 1: 18-25. Літ. Василія Вел. Антифони Свята. Замість „Святий Боже" — „Усі ті, що в Христа..." Ап. Галат 4: 4-7. Єван. Мат. 2: 1-12.

8. Вівт. Собор Пр. Богород. Літ. Ап. Жид. 2: 11-18. Єван. Мат. 2: 13-23.

9. Сер. Св. Первомуч. Стефана. Літ. Ап. Дії 6: 8-15, 7: 1-5 і 47-59. Єван. Мат. 21: 33-42.

13. Нед. по Різдві. Гол. 4. УЄ 7. Літ. Ап. Галат 1: 11-19. Єван. Мат 2: 13-23.

14. Понед. Новий Рік. УЄ Іван 10: 9-16. Літ. Василія Вел. Ап. Кол. 2: 8-12 і Жид. 7: 26-28, 8: 1-2. Єван. Луки 2: 20-21, 40-52 і Луки 6: 17-23.

18. Пят. Навеч. Богоявлення. Літ. Василія Вел. починається Вечірнею. Ап. 1 Кор. 9: 19-27. Єван. Луки 3: 13-17.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1957. ЧИСЛО (1030) 2

БЕЗБОЖНА МОСКВА ВИМАГАЄ... ХРИСТИЯНСЬКОГО ДУХА

Папа Пій XII у Різдвяному посланні заявив, що оборонну війну проти агресора дозволяє релігія, і що до обовязків християн належить активна боротьба проти комунізму як ворога людства і Віри.

Радіо з Москви обурилося з цього приводу, кажучи, що Папа нічого не говорив про західніх колоніялістів на Близькому й Середньому Сході, для яких нафтові концесії важніші, ніж тамтешні святі місця для християн. "Мусимо ствердити, що ми не побачили в тому документі (послання Папи) ніякого вияву християнського духа", — заявила Москва.

Ватикан від Москви вимагає християнського духа, а Москва цього самого вимагає від Ватикану. — Як би там з християнською теорією та практикою у Ватикані не було, то Ватикан воюючи проти інших Церков Віри Христової, принаймні обстоює волю для католицької Церкви, а безбожна Москва жорстоко переслідує всяку релігію і всі без винятку віроісповідання Церкви Христової.

МИТР. Й. СЛІПИЙ НА ВОЛІ?

Католицький щоденник "Америка" на основі листів від гідних довіря осіб з України подає, що унійтський Митрополит Й. Сліпий звільнений з сибірської каторги, і перебуває в рідному селі Задрість, Теребовельського повіту. Митрополитові та унійтським священикам вільно відправляти в себе дома Богослуження і можуть їх відвідувати інші особи. — "Америка" каже, що ця вістка вимагає офіційного підтвердження.

ПЕРША РЕЛІГІЙНА ПІСНЯ У КОМУНІСТИЧНОМУ РАДІО УГОРЩИНИ

Державна радіовисильня Мадярщини на латинський Свят-Вечір 1956 р. передала Різдвяну пісню "Тиха ніч, свята ніч". Мадярські втікачі кажуть, що від часу захоплення комуністами влади на Мадярщині по радіо не передавали ні одної релігійної пісні. — Можливо, й цим разом передали її тільки для закордону для пропаганди.

ЗАБОРОНА СТАЛА РЕКЛЯМОЮ

Кардинал Френсіс Спеллман з Ню Йорку виголосив проповідь у катедрі св. Патрика, і гостро виступив проти фільму Елії Казана п. н. "Бейбі долл", кажучи, що цей фільм матиме неморальний, шкідливий вплив на глядачів. Кардинал остеріг вірних, що хто оглядає цей фільм, тим самим він допускається гріху. Три інші катол. Єпископи також виступили проти згаданого фільму. І деякі власники кін не висвітлюють цього фільму. Але для більшости ця заборона послужила за рекляму, в наслідок чого фільм закупили вже до 1,118 місцевостей.

СВЯЩ. ДМИТРО ЛУЧАК

Парох Округа Виллингдон, Алта.

Народився 28-го жовтня, 1923 р., в Гемлин, Алта. Пізніше з родичами переїхав до Вернон, Б. К., і там закінчив 12-ту клясу "гай-скул". Під час другої світової війни служив у війську, а по закінченні війни рішив посвятити себе праці на ниві Рідної Церкви. Записався на студії Теології в Богословській Школі при Колегії св. Андрея у Вінніпегу й закінчив їх успішно, осягнувши ступень Ліценціята Теології.

На Священика був висвячений Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном 28-го серпня 1952 р. в церкві св. Успіння, Вернон, Б. К., і був призначений парохом Виллингдонського округа, де працює до сьогодні.

Свящ. Д. Лучак є лагідної та милої вдачі і втішається любовю та пошаною серед своїх вірних, зокрема серед молоді, яку добре розуміє, бо сам народився та виховався в Канаді.

Перед о. Дмитром, як перед Священиком ще молодого віку, відкриті чималі можливості для дальшої праці Богові на славу, а Церкві та її вірним на користь. В тій праці бажаємо йому якнайкращих успіхів.

ГОЛОВНИЙ РАБІН У ЄГИПТІ ОСУДИВ ІЗРАЇЛЬ

Духовні провідники жидів у СССР "осудили" Ізраїль за інвазію на Єгипет. Так само головний рабін у Єгипті, Хаїм Нагум, на пресовій конференції осудив Ізраїль за його напад на Єгипет. При цьому він заявив про повну льояльність египетських жидів до Єгипту, як їхньої батьківщини; і підкреслив, що ніхто з закордону, особливо Ізраїль, не має права промовляти в імени египетських жидів.

А тим часом Ізраїль голосно і вперто доказує світові, що провідник Єгипту, Нассер, почав проти жидів расове переслідування, як колись Гітлер, і ця пропаганда в світі вже дає свої наслідки.

Щире чи нещире осудження Ізраїля советськими та египетськими жидами — це відоме тільки їм самим.

НАВІТЬ НЕГРИ МАТИМУТЬ СВОГО КАРДИНАЛА

Минулого року католицький Архиепископ Дж. Ф. Шін в ЗДА сказав: "Прийде той час, що навіть африканці матимуть свою рідну мову в Богослуженні". Не виключена річ, що африканські католики свою рідну мову в Богослуженні матимуть скоріше, ніж американці.

Кажуть, що Ватикан незабаром має іменувати нових кардиналів. Преса інформує, що католицький Архиепископ Джозеф Ківанука, негр, буде для Африки іменований кардиналом. Навіть негри матимуть свого кардинала. Про назначення кардиналом українця в Римі, звичайно, не говориться.

Повне число кардиналів має бути 70. А тепер є їх тільки 60, з того 21 італійців, а 39 інших національностей.

РІЗДВЯНЕ ПАЛОМНИЦТВО

У Різдвяну ніч через границю між Ізраїлем та Йорданією перейшло 1,500 осіб, щоб відвідати Вифлеєм, положений на території Йорданії. Всі вони переважно християни- араби.

Дипломати християнських держав при уряді Ізраїля цим разом не відбули свого традиційного паломництва; зробили це на знак протесту, що уряд Йорданії не дозволив на те, щоб на чолі паломництва став французький генеральний консуль в Єрусалимі, як це було в традиції.

ТЕРОР ПІД ЧАС РІЗДВА В АЛЬЖИРІ

Користаючи з послаблення чуйности французів у Свят-Вечір і на Різдво, арабські терористи в Альжирі зробили багато нападів. Навіть вулицями самого міста Альжиру промчалось авто, з якого терористи сіяли кулями із скорострілів на прохожих. Це авто з трьома терористами французам вдалося затримати.

ЖЕРТВИ ВИПАДКІВ ПІД ЧАС РІЗДВА

На Свят-Вечір в день латинського Різдва в Канаді було коло 67 смертельних жертв, з того найбільше автомобілевих випадків. В минулому році жертв було більше. В ЗДА було 883 випадки, з того 705 осіб загинуло в автомобілевих випадках.

УНІЯТСЬКІ ЕКЗАРХАТИ ПЕРЕМІНЕНІ В ЄПАРХІЇ

Після недавного створення унійтської Митрополії в Канаді Ватикан досьогочасні унійтські Екзархати перемінив у Єпархії; отже Владики-Екзархи дістали титули Єпископів своїх столичних міст, з правами Ординаріїв. Екзарх Кир Ісидор став Єпископом Торонта.

СОБОР УАПЦ В ЗАХ. ЕВРОПІ

Парафії Української Автокефальної Православної Церкви в Західній Европі відбули свої ширші збори для вибору делегатів на Собор УАПЦ, проголошений на 15 до 18 грудня в місті Карльсруе, Західна Німеччина.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

IX

ЄРЕТИЧНІ ПОГЛЯДИ НА ІСТОТУ ПРЕСВ. ДІВИ МАРІЇ

В попередніх розділах вже була мова про це, що в IV столітті на Заході, не зважаючи на велику кількість християнських святинь і духовенства, все таки в душах народу існувало поганство; воно іноколи вибухало до свого повороту в своїй чистій формі, а загалом народні маси намагалися внести його й до Християнської Церкви. Загал ще сильно вірив у своїх ідолів, тримався многобожжя (політеїзм). Такий стан відзначав тоді папа Григорій I.

Призвичаєному до многобожжя, в старих віруваннях, загалові не було так то й легко відразу, революційним шляхом зрозуміти та освоїтися з новим для нього вченням, християнським, про одного Бога, у трьох Його Постатях. Християнська Церква факт Троїчности Єдиного Бога прийняла як Обявлення, що його годі людським розумом зрозуміти, вияснити й доказати, — Церква ж цю обявлену істину прийняла як догму. Ця недосяжна для людського розуму Троїчність Єдиного Бога неосвіченому в християнській теології загалові, у всій його простоті за того часу, уявлялася як нібито "три Боги". І через таке хибне, нехристиянське розуміння Троїчности серед тодішнього загалу повставало чимало всяких ересей.

Тут не будемо дискутувати над цим, чи в якомусь відношенні до вищесказаного стоїть особисте введення Св. Отців Церкви на Заході додатка про походження Св. Духа не тільки від Отця, але й "і від Сина", в чому головним авторитетом був Св. Августин (354-430), а підтримували це вчення й ін. Св. Отці на Заході — Св. Амвросій і Св. Ілярій, хоч Вселенська Церква ніколи цього вчення не визнала, і Рим за тих часів також не визнавав його. Тут на місці буде згадати, що все таки Вселенська Церква згаданих Св. Отців за їхне вчення офіційно не осудила. Це доказ, що Церква в деяких справах деколи допускала приватний погляд окремих Св. Отців, якщо це не розвивалося в систему, не набирало ширших розмірів, не творило секти. Подібно дехто з поодиноких Св. Отців міг також приватно підтримувати й переказ про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Діви Марії; і хоч Церква не приймала цього вчення, то все таки не вважала за конечне формально осуджувати окремих носіїв такого погляду. Окружне Послання Єдиної Святої Соборної і Апостольської Церкви до всіх православних християн з 1848 року виразно каже, що погляд на якусь справу цього чи того Святого Отця ще не означає вчення Церкви. Але вже тим самим тут сказано, що Св. Отці могли мати в деяких справах свої приватні погляди, не конче згідні з вченням Церкви, і однак не були Церквою осуджені.

Як було сказано вище, Св. Августин тримався додатка "і від Сина", коли Рим разом з усією Вселенською Церквою цього додатка не признавав, а проте Св. Августин не був осуджений. По смерти Св. Августина, через сімнадцять років, латинський Собор у Толедо (447 р.) прийняв додаток "і від Сина" (filioque), — прийняв шляхом місцевої постанови, хоч Вселенська Церква, як цілість, не прийняла його. А одначе Вселенська Церква ще й тоді формально не осудила цієї постанови своєї римської частини. Церква чекала, і при цьому не могла не бачити, що й сам Рим тут вагався. І дійсно папа Лев III (795—816) іменем Риму знову усунув додаток "і від Сина". А проте й тоді Св. Августин осуджений не був. За часів папи Миколая I (885) Рим знову повернувся до додатка "і від Сина". Із свого боку Вселенська Церква на Соборі в Константинополі 879 року осудила Рим за цей додаток. Отож, між 430 роком та 879 роком, коли Вселенська Церква осудила цей додаток (але не Св. Августина особисто!), проминуло 449 років мовчазного спротиву Вселенської Церкви, це значить, коли Церква зберегла протягом того часу мовчанку, то, очевидно, цього додатка не приймала, хоч на Заході дехто з Св. Отців та Ієрархів приватно приймав його.

Все це треба мати на увазі при методі історичного досліду відношення Вселенської Церкви до переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Діви Марії на Небо, — коли Вселенська Церква ніколи жадною постановою цього переказу не прийняла, а в той час дехто з Св. Отців приватно цей переказ приймав за правдиве свідчення.

❦

Саме в тих часах наступу поганства на Християнство появилися секти, що відступили від християнського вчення про Пресв. Діву Марію. Секта маріонітів, з своїм огнищем в Олександрії, почала навчати, що Св. Тройця складається з Бога Отця, Бога Сина і Бога... Діви Марії. Так само коллірідіяни поклонялися Діві Марії як "Божеству", і приносили їй у жертву калачі. А вже це найбільше ширилося в IV—VI століттях. І тут треба відзначити цей факт, що саме в IV столітті вперше почали записувати народні перекази про "тілесне" прийняття Пресв. Діви Марії на небо (до IV століття вони існували тільки усно); і в тій самі епосі, VI століття, Рим запровадив Свято Тілесного Прийняття Пресв. Богородиці на Небо.

У народніх масах, а навіть і серед деякої частини Духовенства, починає шиоитися віра в це, що Пресв. Діва Марія є нібито справжнім Богом, бож вона, мовлив, Мати Бога, і що Вона, як "Бог", разом з Богом Отцем і Богом Сином має з своїм тілом перебувати при Св. Тройці на Небі. Точно так передають це деякі перекази. Наприклад, список переказу за Унгварським рукописом з XVIII стол. (на стор. 402-410) дає про це своє свідоцтво. Там сказано, що коли один жид, Іофонія, під час Похорону Тіла Пресв. Богородиці хотів його скинути в калюжу, невидимий Архангел Михаїл відтяв йому обидві руки; після цього чудесно покараний жид відразу увірував у Бога. А увірувавши, доторкнувся відбитими руками Тіла Діви Марії, і його руки чудесно зцілилися. Тоді зцілений жид відразу викликнув: "Вірую в Христа Сина Божого і (вірую) в Матір Його — Пресвяту Богородицю" (Ів. Франко. Апокрифи і легенди, т. II, стор. 394). Тут немає сумніву, — жид Іофонія каже, що нарівні вірує в Христа і вірує в Діву Марію, — коли він у Неї вірує, то це значить признає за Божество. — Так, вкладаючи ці слова в уста чудом наверненого жида Іофонії, творці переказу висловили тут свою власну віру в цій справі.

Отець Церкви, Св. Епіфаній, один з перших бачив, куди все це провадить. І він голосно запротестував, кажучи, що православний християнин має **вірувати** тільки в Бога Отця, Сина і Св. Духа; а в Пресв. Діву не можна вірувати, Її треба тільки побожно шанувати (Green, 351).

І Ефеський Собор Вселенської Церкви 431 року виніс постанову за думкою Св. Епіфанія Кипрійського. Згаданий Собор зробив це в декреті Теотокос (Мати Божа), цебто: хоч Пресв. Діва Марія є людиною, але Її треба особисто шанувати (але не вірувати в Неї, бо вірують тільки в Бога!), бож Бог тільки Її з-поміж усіх жінок світу вибрав на Матір Христа — очоловіченого Бога Спасителя.

Є підстави думати, що власне у звязку з сектантським віруванням, яко в Бога, в Діву Марію стояло ширення в цьому ж дусі переказів про Її "тілесне" прийняття на Небо та посадження поруч Св. Тройці. Правдоподібно так це вияснював собі і Св. Епіфаній Кипрійський. Бо виступивши проти сектантського вірування в Пресв. Діву Марію як у Божество, він одночасно став на становищі, що Церква не може прийняти цих переказів, бо не має для цього жадних підстав у всьому цьому, на чому Церква основує свою Віру і вчення. Св. Епіфаній Кипрійський недарма підкреслив це коротко, що він не знає обставин відходу з земного життя Пресв. Богородиці (The Catholic Encycl., N.Y., 1913). Так само Римський Єпископ Ґелязій у V стол. спеціяльним декретом висупив проти народніх переказів про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. Коли не всі Св. Отці Церкви від Апостольських часів могли сказати, що вони знають напевно про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо та приймають повязаний з цим апокриф за правдивий, то тим самим цей переказ не можна зараховувати до Апостольського Передання, бо це суперечило б догматичному вченню Православної Церкви. — Про це була вже мова раніше.

(Далі буде)

МОЛИТОВНИКИ
ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:
Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75
Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі, червоні або золоті тиски. Ціна 4.00
Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50
Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50
Для дітей:
Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Митрополит Іларіон.

ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ.

(Докінчення)

13.

ЗНАЧЕННЯ ПРЕПОДОБНОГО ІОВА В ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ.

Значення Преподобного Іова Почаївського в історії Української Церкви величезне, — власне це він сильно обороняв Православіє саме тоді, коли на нього зо всіх сторін жорстоко кидались і католики, і уніяти. Своїм глибоко чеснотним та праведним життям і своїми чудами по смерті Ігумен Іов став широко відомий в народі, і всі брали з нього приклад, і твердо стояли при Православній Вірі. Преподобний Іов був ревний і твердий православний, — і він сіяв скрізь по Волині й по Галичині міцну прив'язаність до Православної Віри. І що цих земель не змогли цілком захопити уніяти, це ми завдячуємо головно великим впливам Преподобного Іова як живого, так і впокоєного. Він сильно здержував уніятський похід, і цим спас Україну, як православну націю.

Народ численними товпами ходив на прощу до Почаївського манастиря, і оповідання про чуда, які відбувались від Мощів Преподобного, розносилися не тільки по всій Волині й Галичині, але й по всій Україні, а навіть і по всій Росії. І за тяжких часів уніятського гоніння це власне голосна Слава Іова тримала всіх при Православії, це вона давала українському народові бадьорого духа видержати ці гоніння до кращих часів.

Преподобний Іов був міцно пов'язаний з Чудотворною Іконою Божої Матері, і чуда творили Вони двоє, і народ так само міцно пов'язав їх. І це довго берегло Почаївський манастир при Православії, і тільки року 1721-го він попав у руки уніятів. Іов широко знаний в народі власне як твердий і безкомпромісовий борець за Православіє проти унії, а це і всіх українців робило такими ж.

І це величезне історичне значення Преподобного Іова в обороні Православія проти нападів уніятів, — це головний зміст і Акафиста йому, що щоденно правиться в Почаївській Лаврі, і підтримує слухачів на дусі.

Ось уривки[34] з цього Акафиста: "Радуйся Істинної Церкви добрий воїне І1, Ти батьків наших від ереси охоронив І1, а дітей їх у Благочесті (Православії) утвердив І1. Радуйся, нестійких у Вірі затвердження І1, Ти на Волині і в Галичині світлом Православія всіх просвіщав К5, Ти землю Волинську Похороном своїм освятив І7, явленням твоїх Мощів утвердив нас у Православії, Своїми молитвами землю Волинську до Православія вернув К9. Отче Преподобний, Ти все життя своє був міцним муром Православної Віри в землі Волинській і Галицькій І10. Ти був світильником Православної Віри і стовпом Благочестя І11. Ти розпаляв серця наші ревністю до Православія І11. Ти великий ревнитель Православної Віри К13. Ти для землі Волинської і Галицької Світило благосвітлє". І т. ін.

І кожен Ікос закінчується так: "Радуйся, Іове, преславний Угодниче Божий, і манастиря Почаївського окрасо!" І це виголошення, тільки в іншій формі, несло-ся до Преподобного Іова три віки зо всіх українських грудей. І Бог почув ці молитви, і не допустив, щоб в Україні запанувала унія, яка несла з собою винародовлення українського народу й його смерть, як нації.

Належно оцінити працю Преподобного Іова можна тільки на тлі тодішнього часу, на тлі історії, — при жорстокім гонінні на Православіє він був крицевим прикладом стійкости для всієї України. Преподобний Іов — це чисто український Святий, який усе довге трудяще життя своє міцно боронив саму душу свого народу, — його Віру Українську, Віру Православну.

І поки австрійський кордон не був міцний, сотні й тисячі прочан із Галичини ходили на поклоніння Святому Іову, і це втримувало їх при своїй Православній Вірі. Коли ж австрійський кордон зміцнів і австрійський уряд, що на прохання уніятського проводу завжди жорстоко винищував у себе Православіє, спинив прощі до Почаєва, то спинився й вплив Святого Іова на Галичину, вона попала в уніятський полон, і забула про свого найкращого сина, галичанина Іова Почаївського. А відірвавшись від Православія, галичани стали тисячами щорічно переходити на католицтво і ставати поляками.

Бо хто зраджує своїй Вірі, той зраджує і своїй нації.

Ігумен Почаївський Іов Желізо безконечно багато зробив і для свого манастиря, і для Волині, і для всієї України. Це він на довший час задержав полонення Православної Церкви уніятами і на Волині, і в Галичині. Крім того, своїм чеснотним життям та своїми молитвами він заслужив велику ласку в Господа Бога, і став творити численні чуда, тому Православна Церква зарахувала його в число своїх Святих. І як Святий, Преподобний Іов міцно боронив Православну Церкву від унії і по своєму блаженному упокоенні, і це він допоміг, що, коли р. 1795-го Польща впала, то разом впала й "польська віра" — унія, і вся Волинь вернулася до Віри батьків своїх, до Віри Української, — до Віри Православної.

ДЖЕРЕЛА Й ЛІТЕРАТУРА.

Джерелами для вивчення життя й праці Преподобного Іова служать: Przedawna góra Poczajowska, 1757. Те саме, видання 1773 та 1807 року. По церковно-слов'янсько-українськи видано 1793 року: *Гора Почаевская,* — тут історія Почаївського манастиря, а також чуда Преподобного Іова. — *"Пчела Почаевская"*, 1885 р. — збірник праць Преподобного Іова. — *Житіє* Преподобного Іова Желізо, Почаїв, 1791-го року, 16 листків, написав учень Іова — Ієросхимонах *Досифей*. Воно пізніше не раз передруковувалось під назвою: Житіє блаженного Іова, напр. у Джорданвіл, 1950 р., ст. 43—50, але мову оригіналу переробили цілком на церковну. — В Архіві Почаївського манастиря переховується Пом'яник, а в ньому є на початку: "Родъ Преподобнаго Іова"; на передпілля цього Пом'яника склав сам Іов року 1641-го.

Література: Архимандрит *Амвросій* (Лотоцький): Сказаніе о Почаевской Успенской Лаврѣ, Почаїв, 1878 р. — Прот. *А. Хойнацкій:* Православіе на западѣ Россіи въ своихъ ближайшихъ представителяхъ или Патерикъ Волыно-Почаевскій, Москва, 1888 р., ст. 199 і 312. — Проф. *Е. Голубинскій:* Исторія канонизаціи Святыхъ въ Русской Церкви, Москва, 1903 р., ст. 221, видання друге. — *А. Петрушевичъ:* Жизнь преподобнаго отца Іова, "Зоря Галицкая" на 1860 р., Львів. — Прот. *А. Хойнацкій;* Преподобный Іовъ, Игумен Почаевскій, его Жизнь и Прославленіе. "Поч. Еп. Вѣд." 1871 р., ч.ч. 3—5, 7—8, 11, 13; окремо 1878 рік, Житомир. — *А. Сементовскій:* Исторія Почаевской Лавры. "Сборникъ въ память перваго русскаго статистическаго съѣзда 1870 года". — Житія Святыхъ, ч. 4, на жовтень. Видання "Братства пр. Іова Почаївського", Мюнхен, 1951 р., ст. 66—83, яке написано в сильно москвофільським напрямом і багатьма помилками. — *М. Возняк:* Історія української літератури, Львів, 1921 р., ч. II, ст. 201, 25 і 177. — *П. Н. Батюшковъ:* Волынь, Спб., 1888 рік, ст. 143, 144 і 191. — *А. Хойнацкій:* Очерки изъ исторіи Православной Церкви и древняго Благочестія на Волыни, Житомир, 1878 р. *Його ж:* Путеводитель по горѣ Почаевской. — *Його ж:* Почаевская Лавра, Почаїв, 1897 р. (цю посмертну працю доповнив Гр. Я. Крижановський). — Прот. *Іоан Карпович:* Преподобний Іов Желізо, див. "Духовний Сіяч" 1930 р., числа 19—23, Крем'янець на Волині. — *П. І. Карпович:* Очеркъ Исторіи Православной Церкви на Волыни, Спб. 1855 р., магістерська дисертація. — *О. М-въ:* Монастирь Скит Манявскій, див. "Русскій Календарь на 1906 г.", Львів, ст. 65—126. — Прот. *К. Зноско:* Житіе Преподобнаго Іова, Игумена и Чудотворца Почаевскаго (1550—1651), Варшава, 1932 р., 16 ст. — Прот. *Н. Н-в:* Преподобний Іов, Ігумен і Чудотворець Почаївський, Варшава, 1933 р., 4 ст. — *О. Антонович:* Короткий історичний нарис Почаївської Успінської Лаври, Крем'янець, 1938 р., а особливо розділ IV: Життя й діяльність Ігумена о. Іова Залізо, ст. 19—31. — Прот. *А. Хойнацкій:* Жизнь и подвиги Преподобнаго и Богоноснаго Отца нашего Іова, въ схимонасѣхъ Іоанна Желѣза, Игумена и Чудотворца Почаевскаго, его прославленіе и чудеса, съ приложеніемъ собственныхъ его бесѣдъ и поученій. — *Його ж:* Родъ Преподобнаго Іова, Игумена и Чудотворца Почаевскаго, въ Памятникахъ Лавры Почаевской. "Вол. Еп. Вѣд." 1878 р. ч. 6. — *Його ж:* Матеріалы для жизнеописанія Преподобнаго Іова, Игумена Почаевскаго, "Вол. Еп. Вѣд." 1878 р. ч. 17. — *Його ж:* Преподобный Іовъ Почаевскій и схимонахъ Іовъ Княгиницкій, "Вол. Еп. Вѣд." 1879 р. ч. 13. — *А. Н. Муравьевъ:* Житіе Блаженнаго Іова Желѣза, Игумена Лавры Почаевской. Почаїв, кілька видань. — Архієп. *Филарет* (Гумилевський): Житія Святыхъ, кн. X, ст. 273—278, Спб. 1900 рік. — Свящ. *К. Струменскій:* Житіе Прел. Іова, "Странникъ", 1846 рік. — Ігумен *Інокентій* (Леоферов): Преподобний Іов, Ігумен Почаївський, подвижник і оборонець Святого Православія. В нагоди 300-річчя блаженної кончини, див. "Православний Вісник", Львів, 1951 р., числа 1 і 2.

[34] Скорочення тут: І — це Ікос, а К — це Кондак, а цифра показує, котрий саме.

ЦЕ БУЛО Б ЧУДО

У Београді, столиці Югославії, так говорять про положення Мадярщини: коли б Архангел Михаїл зійшов з неба і прогнав советське військо з Мадярщини, то це була б зовсім природна подія. Але коли б Москва добровільно забрала своє військо з цієї країни, то це було б чудо.

ПАЦИФІСТ ЗАСУДЖЕНИЙ

Сеймур Айден, 26 літ, вважаючи себе за пацифіста (миролюбця), відмовився від військової реєстрації. Суддя Роберт А. Інч в Брукліні, Ню Йорк, засудив його за те на один рік визниці.

НОРВЕГІЯ СКАСУВАЛА ЗАКОН ПРОТИ ЄЗУЇТІВ

В Норвегії існував закон з 1814 року, який забороняв існування в Норвегії Чину Єзуїтів та інших монаших чинів. Під кінець 1956 року парлямент Норвегії скасував цей закон голосами 111 проти 31. За скасуванням голосували також шість лютеранських Єпископів.

Продаються
ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно волочені
для ношення на одежі.
Ціна 50 ц. один.
Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ПОСИЛЕНА АТЕЇСТИЧНА ПРОПАҐАНДА В СССР

Від Ред. — Ми пишемо й будемо писати про політичну сторону церковної справи в СССР: про насильне підпорядкування Української Автокефальної Православної Церкви московському Патріярхові; про дозвіл на половинкове існування Російської Православної Церкви на те, щоб її ієрархією послуговуватися для внутрішньої та зовнішньої советської пропаґанди в московському імперіялістичному дусі.

Але, незалежно від цієї політичної сторони оправи, ми писали й пишемо, що Віра Христова як така в Советському Союзі, а зокрема в Україні таки існує, а не є там духове "дике поле", як це хотіли й хотять бачити деякі католицькі кола. Тут подамо ще гурт доказів, — цим разом зібраних в уніятському часописі з французько-католицьких та большевицько-атеїстичних джерел.

**

Поворот до "твердого курсу" познанився в Советському Союзі головно на релігійному полі. Є познаки, що поволі почнуться намагання ліквідувати навіть офіційну російську православну Церкву. Бо ж навіть спеціяльно заарянжована "казьонна" релігія, з усією кошмарною театральністю збудила в серцях советських громадян десь глибоко заховані справжні релігійні почуття.

Особливо дошкульно відчув советський режим справжній релігійний зрив у сателітніх країнах, які вповні використали деякі полегші у тій ділянці. Як відомо, безпосереднім передвісником заворушень у Польщі була релігійна маніфестація на Ясній Горі в Ченстохові, де провокаційно видвигнуто й прикрашено порожній кардинальський трон (кард. Вишинський перебував ще в тому часі у тюрмі). Також в Угорщині вся визвольна боротьба оберталася біля імени кард. Міндсентія та першим ділом повстанців було звільнити з в'язниці свого релігійного провідника.

Вістки з України говорять нам також про маніфестації під час більших релігійних свят та похоронів священиків, які померли в наслідок переслідувань владою (напр. похорон о. Семенюка в одному з сіл Бучацького пов.).

Тож зрозуміле, що большевицький режим почав своє "затіснювання обруча" саме новими репресіями в релігійній ділянці. Рівночасно в усіх советських виданнях появилися статті, які накликають партійні клітини посилити антирелігійну пропаґанду. Усе це робиться під покришкою будьтоби "науковости" і "просвічування темних народних мас".

Советський журнал "Наука і Життя" пише: "Завдяки побудові соціялізму і величезній виховній роботі, яку веде партія серед трудящих, докорінно змінилося духовне обличчя серед радянських людей, неамірно зросла їх свідомість. Однак, це не означає, що в нашому суспільстві ліквідовано залишки буржуазного світогляду, пережитки приватно-власницької ідеології і моралі. Одним з найбільш живучих і шкідливих пережитків капіталізму в свідомості людей є релігія... Здійснення нових ґрандіозних завдань комуністичного будівництва вимагає дальшого поліпшення виховної роботи в масах, рішучого посилення боротьби проти пережитків буржуазної ідеології, проти релігійних забобонів, під впливом яких все ще перебуває деяка частина населення."

Як погодити все це з широкою рекламованою советською "свободою совісті", яку "забезпечує" стаття 124 конституції СССР? На це заздалегідь приготовано відповідь: "Радянська держава забезпечує неухильне здійснення цього положення конституції. Разом з цим, саме опираючись на свободу совісті, партія розглядає антирелігійну пропаґанду як свій постійний обов'язок, як важливу частину всієї виховної роботи в масах. Партія не може бути нейтральною щодо релігії, підкреслював Й. В. Сталін, і вона веде антирелігійну пропаґанду проти всіх і всяких релігійних забобонів, тому що вона стоїть за науку, а релігійні забобони йдуть проти науки, бо вся релігія є щось протилежне науці".

Все таки "Науці і Життю" приходиться стверджувати, що той "релігійний забобон" таки дуже поширений в Советському Союзі:

"Живучість релігійних пережитків, зокрема, підтримується тим, що релігійні організації прагнуть всіляко пристосуватись до умов соціялістичного суспільства. Церква всіляко використовує любов деякої частини людей до пишних свят, підтримує давні традиції і звичаї відзначати "престольні свята", "дні святих" тощо. У пресі наводились випадки, коли в цьому році, в розпалі жнив, у деяких селах значна частина населення справляла престольні свята, хоч минали сприятливі строки збирання урожаю. В ліспромгоспі "Станіславліспром" в січні ц. р. деяка частина робітників багато днів святкувала різні релігійні свята"...

"Деякі партійні, профспілкові та інші організації — стверджує "Н. і Ж.", — покликані вести виховну роботу в масах, під свободою совісті чомусь розуміють тільки свободу поширення релігійних поглядів, забуваючи про те, що їхнім обов'язком є просвічати трудящих, розгортати науково-атеїстичну пропаґанду... Саме в результаті такої пасивної і "нейтральної" позиції ряду організацій, пропаґанда науково-атеїстичних знань за останній час ослаблена. Особливо погано вона проводиться серед сільського населення".

Далі "Н. і Ж." нарікає, що "за перше півріччя цього року прочитано по всій Україні тільки 8.522 лекції на атеїстичні теми". — Особливо "відстають" області: Хмельницька, Київська, Закарпатська, Дніпропетровська і Волинська. Дуже слабо проводиться атеїстична пропаґанда і в Львівській області. Так, у колгоспах Буського, Золочівського, Рава-Руського, Новояричівського районів протягом ряду місяців не було прочитано жодної лекції на атеїстичні теми.

Яка тепер ситуація Православної Церкви в Советському Союзі, при посиленому антирелігійному теперішньому курсі вказує такий фрагмент в репортажі спец. кореспондента французького часопису — "Ля Круа", якого частину вражень "Наша Мета" подала в попередньому числі:

"Дві петербурзькі собори — Казанської Богородиці й Ісаака Київського перемінено в антирелігійні музеї, третій — відомий Воздвиженський собор служить за магазин для переховування декорацій з Академічного театру. Із сотні церков колишнього Петрограду 14 відкриті, саме невеличкі. Ми оглянули найбільший Свято-Миколаївський собор, в якому служить митрополит Ленінграду Елевтерій, колишній празький православний архиепископ. Була 9 година ранку, робочий день: собор був повний народу. Дехто, як можна було бачити, був з тих, які щоденно приходять на Службу Божу. Але більшість це були прихожі, які йдучи до праці, поступали до церкви помолитись. Вони хрестилися, падали на коліна перед іконами і мовили молитви із зворушливою вірою і щирістю, не оглядаючись на своє оточення.

Вижидаючи церковного провідника, що його замовив Інтуріст, група туристів розійшлася по соборі. Одна з туристок хотіла зайти поза іконостас, до святилища, але провідник з Інтурісту зупинив її, кажучи іронічно: "Церква — це в нас єдине місце, де жінки не мають рівноправности". Ми запитали його, чи є ще багато віруючих в Советському Союзі? — "Між молодими вже зовсім немає", — відповів провідник. — швидше, чи пізніше релігія помре".

На це надійшов церковний провідник та почав нам пояснювати, як то розуміти свободу релігії, згідно з советською конституцією. — Хтось запитав: А чи Православна Церква екскомунікує християн, які є членами комуністичної партії? — Цього вже було забагато провідникові з Інтуріста і він сказав, що не можна бути рівночасно комуністом і християнином. Церковний провідник — священик знайшовся в клопітливому становищі і став пояснювати, що не слід мішати Церкви з політичною активністю і що Церква, згідно з дорученням Апостола мусить бути льояльною супроти держави. Він згадав про нове видання Біблії, але не міг його показати. Ніяка з книгарень в Москві чи Ленінграді Біблії не продає, зате її можна без труду дістати в советських книгарнях... Парижу. Сказав також священик, що денно в його соборі хрестять інколи й по сто дітей.

Коли провідник Інтуріста відійшов набік, хтось запитав священика: Нам кажуть, що Церква швидко помре, що ви на те? — Тоді священик ожививсь і сказав твердо: — Так, говорять, що Церква помре. Диявол також сказав до Еви: Ви станете як боги. Але що сталося? Кажуть, що Церква помре. Але Христос, її Основник, сказав: Я побудую свою церкву на камені і ворота пекольні не переможуть її!"

Це яскраво змальований словами французького репортера конфлікт, який в СССР назрів поміж большевицьким безбожним режимом і Церквою (Православною) відновленою для пропаґандивних цілей, яка, одначе, збудила справжню віру в серцях народу. Конфлікт, який безсумнівно закінчиться новим кривавим переслідуванням тих, які в тій Церкві хочуть служити справжньому Богові.

(За "Нашою Метою", 8. 12. 1956.)

АРХИЄП. БУЧКО: УХР — НАДІЙНА ОРГАНІЗАЦІЯ

У Пастирськім Листі, Рим. 11. 1956, до уніятського Духовенства й вірних у справі "хрестоносного походу молитов", Архиєп. Іван Бучко з признанням висловився про акцію Українського Християнського Руху в Зах. Европі, сказавши про неї: "наша надійна Організація".

УКРАЇНСЬКИЙ НОВИЙ РІК

Хоч в день Українського Нового Року припадає свято Василія, Григорія та Івана Золотоустого, то все ж на першому місці стоїть Новий Рік. Чому ж? Може тому, що то день нових бажань, нових надій. Одні других витають з Новим Роком і передають їм свої побажання.

А друге те, що то наш Український Новий Рік, — то наш церковно-святочний Новий Рік. Він наш Історичний Рік. З ним вяжеться багато наших історичних подій.

Наш Новий Рік — то календарний Рік нашої Української Церкви і він належить до питання нашого українського життя. Впродовж довгих літ поляки старалися знищити наш церковний календар, отже і наш Новий Рік, щоб наближати наші свята до латинських, але наші предки розуміли польські заміри, і свій Новий Рік завзято обороняли, а з ним обороняли самостійність й окремішність українського життя.

Польсько-римську політику продовжують римські прислужники і нині, коли силуються завести в греко-католицькій Церкві новий календар. Це продовження давної римської і польської політики. Не вдалося Римові і полякам завести змін в Українській Церкві давніше, то силуються їх тепер завести.

Рим і поляки добре розуміли свою політику, але нині є несвідомі українці, які ворожої політики не розуміють, і йдучи за ворожим покликом, зміняють свій Церковний Календар і свій Новий Рік.

Та ще гірше, що є одиниці, яких не можна назвати несвідомими, а які для особистих вигод, для "лакомства нещаснего" готові зрікатися свого і приймати чуже. Для вигод! Але коли б наші предки були йшли по лінії шукання вигод, то нині українського народу не було б на світі, бо вигідніше було б спольщитися і змосковщитися, змадярщитися, зрумунщитися, ніж своє обороняти. І тому можна сміло сказати, що шукачі вигод не є українцями,—вони є лише шукачами вигод, і для вигод готові зробити все, що принесе їм вигода.

Все те повинні ми пригадати собі з нашим Українським Новим Роком.

ЙОРДАНСЬКІ СВЯТА

До величавих Свят належать Йорданські Свята, бо вони разом і свята церковні і родинні, домашні.

Колись Різдво і Йордан були одним святом, разом святкувалися, тому і нині Різдво і Йордан святкуються дуже подібно. Одне й друге свято в великій мірі святкуються вдома, — і на Йордан є Святий чи Щедрий Вечір, є Вечеря як на Різдво, є окроплювання дому свяченою водою. Все те має велике релігійне значення, і взагалі українське значення культурне. Занехайте одного року те домашнє святковання, а діти запитають: "Чому в нас нема нині того, що повинно бути?" Вони відчували б порожнечу, релігійно-культурне убожество.

Йорданські Свята пригадують нам важну подію з християнської історії, — пригадують час, коли Христос хрестився в Йордані.

Обряд Хрещення — то був обряд врочистої заяви, що хто хреститься, той бере на себе обовязок вести своє життя гідно й поважно, по-християнськи. Хрещення було такою заявою перед Богом. Коли хреститься злий чоловік, то він заявляв, що буде старатися змінити своє життя на краще.

Христос не потребував хреститися, але він хотів показати людям, що коли Він, безгрішний, хреститься, то оскільки більше повинні хреститися, а з тим брати на себе поважні обовязки звичайні люди.

Читаємо, що при хрещенні Ісуса з'явився Дух Святий в виді голуба. Подібно на кожного, хто хреститься, і на кожного, хто охрещений і про те щиро памятає, сходить Дух Святий і з ним живе, коли той старається провадити своє життя гідно, по-християнськи.

Все те повинні ми памятати, коли святкуємо наші Йорданські Свята.

ЄП. БУДКА — ПОЛЬСЬКИЙ ЕПИСКОП

В торонтонськім "Глоб енд Мейл", з 29-го грудня, 1956, є така новинка:

"Відень, 28 грудня (АП). — **Бувший польський епископ помер на Сибірі.** — Мср. Никита Будка, бувший львівський епископ, в Польщі, зачислений в папськім календарі до арештованих в 1956 році, помер перед сімома роками в невільничім таборі на Сибірі, як повідомляє нині Віденська Католицька Новинарська Агенція — Катпрес.

Народжений в Польщі (Поліш-борн) церковний достойник, назначений епископом Патари, був призначений 1912 р. **для догляду канадійських католиків Византійського обряду.** Перебувши 16 літ в Канаді, Мср. (монсіньор — його високість) Будка вернувся до Польщі, де став львівським епископом.

Росіяни арештували його 1945 р. і забрали до невільничого табору в Караганді, на Сибірі, де він помер 6-го жовтня, 1949 р., як подає аґенція.

Совітська влада злегковажила повторювані заходи канадійського уряду, щоб його (Будку) увільнили; і навіть тепер не оголосили його смерти, — як додає "Катпрес".

**

Так Рим знов ясно показав своє інакше відношення до українців, а інакше до поляків.

Поклонники Риму недавно дуже раділи, що при якійсь нагоді папа вимовив слово "українці", з чого висновували, що він вже знає українців, й очевидно дуже прихильно (авжеж!) до них ставиться, а тут нараз не теє...

Уніяти розуміли, що Н. Будка був епископом українським, а не польським, але Рим каже, що він був польським епископом, хоч в 1912 р., коли Будка став епископом, польської держави ще не було. Тоді була Австрія. Та видно, що й тоді Рим уважав Будку польським епископом ("поліш-борн"). І Будка мусів себе польським епископом розуміти. Знав же, яким епископом його ставили.

Друга римська крутня, чи брехня, що Будка народився в Польщі. Раз, що тоді Польщі, як держави, не було, і він народився в Австрії, а друге, — що земля, на якій Будка родився, споконвіку українська, а не польська. Від місця, де Будка народився, до дійсної Польщі, досить далеко. І Львів, де Будка опісля був, також український, а не польський, — українська княжа столиця.

Також гідне уваги, що згадуючи "католиків візантійського обряду в Канаді", Рим не згадав, до якого народу ті католики належать, з чого неукраїнський світ може висновувати, що "польський епископ" Будка був епископом поляків, а не українців, — і в Канаді і в Галичині.

**

Тут ясна політика папи і цілого його Риму. Папі ходить про те, щоб українську Галичину забрали поляки, коли б Польща знов стала незалежною. Рим ще за Австрії вважав українську Галичину Польщею і такою вважає її тепер, і такою її світові проголошує. Нехай світ думає, що українська Галичина має до Польщі належати.

Коли ж так, то й інші уніят. епископи в Канаді, — Ладика, Роборецький, Борецький, Германюк та Ніль, також в Польщі родилися (мабуть всі вони родилися в Галичині), отже є вони для Риму також "польськими епископами".

Кунцевич був з роду українцем, але Рим проголосив його спеціяльним заступником Польщі, поляки завели його до своєї літанії і моляться: "Святий Йосафате, молися за нами". Отже на ділі Йосафат для папи є поляком.

Тепер Будку проголошує Рим польським епископом, і додає, що він родився в Польщі, — знак, що він "поляк", а за Будкою прийдуть другі "візантійці поляки". Годі думати, що Рим не знає, що робить. Ніхто не повірить, що і папа, і ціла його ватиканська камариля (папські дорадники й помічники), то якісь незнайки і тумани, і самі не знають, що роблять та говорять. Ватикан (папський двір), то двір політиків і дипльоматів, які все найточніше знають. Вони мають по світі інформаторів, які їм навіть про найдрібніші справи донесять. І самі українці нераз їх інформували, посилаючи свої скарги на поляків.

Але виходить, що Рим завжди був і нині є на службі поляків. Поляки хочуть забрати українську Галичину, і Рим їм в тім помагав і помагає. Така політика Риму в відношенні до поляків. А до українців така, як її бачимо.

С.

МОЛИТВА ДЛЯ БОГА І "МОЛИТВА" ДЛЯ ПОЛІТИКИ

Бувший вязень у невільничих таборах СССР, Андрій Білинський, помістив свої короткі спогади в "Новому Шляху", Вінніпеґ, 7. 1. 1957, п. н. "Бувало згадаю" (Святочні спомини поворотця із таборів СССР). У споминах автор, між іншим, каже:

"Тихцем і скрито перед чужим оком ми молимось, але ніхто не хотів робити з цього видовища". — Так, каже він, молилися політичні вязні. Вони не хотіли такої інтимної, задушевної справи, як молитва, — розмова душі з Богом, вживати як зброю для політичної демонстрації, з політичних вязнів ніхто не хотів з молитви робити "видовища".

Від цих слів подихає дійсно молитовний настрій і справжнє розуміння суті молитви. А при тому мимоволі насувається прикре порівнанання, коли тепер зловживають словом "молитва" для політичних цілей, а в той час — які далекі вони від молитви...

Червоний Хрест у вільному світі зібрав для мадяр 15 мільйонів долярів. Америка від себе окремо призначила 4 мільйони для мадярських утікачів.

В і д д і л М о л о д і

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Але, очікуючи дня, коли пан Райтер змінить свое звичайне речення, Йосиф забув про одну річ, яку одначе міг передбачувати. Я хочу сказати, що він досягнув віку, коли зміна голосу зробила його нездібним займати досьогочасне місце. Бо період часу, коли голос тратить ясний і дзвінкий дитячий звук для того, щоб замінитися на звучний і поважний, властивий для дорослих, цей час е примусовим відпочинком для горла, яке тоді видае тільки неясні глухі звуки, а крім того легко може цілком знищитися, якщо його надуживати.

Тому Йосифа звільнено ще перед тим, як пан Райтер міг переконатися про його здібність до композиції. Тоді було йому приблизно шіснадцять років.

Викинутий без грошей і будь-якого знання на вулицю великого німецького міста, він усе ще не тратив віри в свою вперту працю.

На протязі двох років зводив люту боротьбу з життям. Приміщений у тісному кутку горища, він не мав змоги навіть опалювати його взимку, бо жив за кілька крейцарів, що заробляв грою на органах в якійсь приватній каплиці. Через нужду був завжди бідно зодягнений, і це не дозволяло йому давати приватних лекцій. Але він працював невпинно. Твори слідували один за одним; він грав їх на органах, які були в його розпорядженні. Але тільки він сам знав імя автора; тим більше, що ніхто не питав про це. І віра не вмирала в ньому, підтримуючи його у важких хвилинах і малюючи світлу майбутність. "Без хліба, але з музикою" — мусіло тоді, більше ніж колись, стати його кличем.

Не бачучи пана Райтера, який заморожував його надії, був він тепер сам суддею своїх творів і почував, що нарешті справжня сила прийшла. Але як, за чиєю допомогою вийти в світ? Такими питаннями він морочив собі голову, коли трапився випадок, який можна назвати Провидінням Божим, і здавалося, він мусів усунути всі перешкоди.

Поговоримо тут про другу дитину.

Приблизно зо двадцять років перед народженнем Йосифа, один золотар у Римі мав учня — хлопчика десяти-одинадцяти років, що звався Бонавентура Трапасі. Він був сином звичайного папського вояка.

Перед тим, щоб піти в золотарську науку, хлопчик навчився читати, і це було улюбленим заняттям, а навіть пристрастю. Спочатку він брав якунебудь книжку, але одного дня, випадково, впали йому в руки твори Тасса, одного з визначних італійських поетів. З того дня він не цікавився більш нічим іншим. Єдиний Тассо подобався йому, але він читав його тільки під час відпочинку по праці. Вивчивши кілька найгарніших віршів напамять, він скрізь деклямував їх з надзвичайним одушевленням. Ці вправи вплинули на хлопчика наче поетична гарячка, і він відчув потребу, цілком несвідомо, самому складати вірші.

Природа обдарувала його вразливою душею, живим розумом, поеми Тасса призвичаїли до гармонії і розміру.

Додаймо до того, що йому пощастило народитися в країні, де навіть звичайні люди несвідомо відчувають чар поезії.

Коли, наприклад, у нас увагу натовпу можуть притягти якінебудь ординарні співи чи жарти, складені якимись волоцюгами, необзнайомленими з граматикою й законами музики, то в Італії ще й тепер часто можна побачити товпу по середині якої поет деклямує свої вірші на найвищі теми, — вірші дуже гарні і справні. Багато міст має постійних поетів, що своїми творами дають насолоду слухачам і живуть із добровільних пожертв. Малий Бонавентура складав вірші спочатку тільки для себе самого. Потім запросив на суддів товаришів із майстерні. Нарешті одного вечора вибрався на міську площу, і його перший прилюдний виступ викликав загальне захоплення, тим більше, що сам поет, не зважаючи на молодий вік і талант, постійно віршуючи, відмовлявся від грошей, які йому простягали з усіх боків.

Його слава як поета скоро усталилася. Площа, на яку він приходив по закінченні щоденної праці в майстерні, що вечора була заповнена народом, що жадібно очікував віршів. А хлопчик творив їх тільки задля слави.

Одного такого вечора до звичайних слухачів хлопчика випадково прилучився відомий правник і письменник Віченцо Гравіна — професор права та основоположник Академії Аркадів.

Вражений легкістю з якою хлопчик віршував, Ґравіна наблизився до нього й простягнув йому золоту монету. Але поет відмовився від золота, як відмовлявся і від міді, уклавши слова своєї відмови в гарні вірші.

Тоді цей незнайомий представившись хлопчикові, запропонував йому себе на учителя й обіцяв допомогти в досягненні призначеної йому слави. Можете уявити собі, з якою радістю наш вуличний поет прийняв цю опіку, що дозволяла йому мріяти про блискучу майбутність. Золотарський учень став не тільки учнем, але скоріше адоптованим сином Ґравіни, який узяв його до себе в дім і пильно зайнявся його вихованням та студіями. Він змінив його шерстке імя Трапасі на мягше — Метастасіо, що е грецьким перекладом першого.

На чотирнадцятому році життя Метастасіо вже написав трагедію. Але Ґравіна, ще не вважаючи хлопця досить освіченим, повіз його до Кротони, рідного міста, щоб він скористав з лекцій одного вченого філософа, якого учнем колись був сам Ґравіна.

Вернувшись разом із своїм вихованцем до Риму, Ґравіна незабаром помер, оставши ввесь свій великий маеток Метастасієві. Тоді він міг спокійно віддатися поезії. Перша п'еса, яку відіграно в Неаполі, принесла йому европейську славу. Кілька королів сперечалися за честь мати його на своему дворі. Переміг Карло VI — тодішній австрійський імператор. Метастасіо поїхав до Відня, звідки більше не виїжджав, і жив там у славі й багатстві. Там він написав свої найкращі твори, які подивляємо до цього часу.

Сталось так що під час своеї найбільшої слави Метастасіо винайняв розкішне помешкання в тому самому домі, де на горищі жив бідний, голодний учень пана Райтера.

(Далі буде)

НАВЕРНЕНИЙ СВЯТОЧНИЙ РИБАК

В одному селі жив собі чоловік, який кожного дня був зайнятий домашньою роботою, а по неділях раненько, як люди йдуть до церкви, він іде собі над річку і ловить рибу. Так сталося і в неділю перед Різдвом, що він був на річці біля ополонки, яку прорубав у льоду таки в неділю. Люди вже йшли до церкви, а між ними його сусід Максим. Максим привітав його гарненько й каже:

— Що це з вами, сусідо, що ви, замість бути сьогодні в Домі Божім, висиджуетесь тут над рікою? Чи вам не соромно марнувати тут час? Таж люди вже сміються з вас!

Іван витеребив люльку, набив тютюну, й каже:

— Ну, й чого ж то ви, люди, туди йдете до. тої церкви? Кожного разу бачите тих самих людей. Бачите ті самі образи і співаете все ті самі пісні. Я там не бачу нічого цікавого для себе.

Максим уважно вислухав і каже:

— Чи ви, сусідо, не сидите тут все на одному місці?

— Так, — каже Іван, — ну й що?

— То ви, певно, й думаете, що ловите рибу в тій самій воді за кожним разом, коли ви тут е.

— Та певно, що в тій самій воді, — каже Іван.

— О, ні, сусідо, — каже Іван. — Ви тут вже помиляетесь, бо не в тій самій воді. Ця вода, в якій ви ловили рибу минулої неділі, вже поплила десь аж до моря, а на її місце прийшла нова, свіжа.

— Ну, й що ви мені хочете цим доказати? — питае Іван.

— Хочу вам доказати це, що церква для моеї душі мае все нову животворну воду, яка відсвіжуе мене на силах, успокоює в усяких клопотах і тримае мене на силах. А вже що найважніше для мене то це, що я почуваюсь вдоволеним, коли сповняю обовязок перед Богом. А ви, сусідо, вже так збайдужіли на душі, що навіть не бачите ріжниці між неділею а будним днем.

Сказавши це, Максим додав:

— Залишіть це пусте вистоювання над рікою, бо таким способом загубите честь між людьми і втратите ласку в Бога.

Максим зараз таки поспішив до церкви, а його сусід Іван, посидів ще хвилинку, і щось гнало його назад додому, щоб сховатись від людей. Він довго роздумував над тим, що сусід йому сказав, а коли почув голос дзвона, який кликав на Службу Божу, він скоренько вимився, перебрався в чисту одіж і несміло пішов до церкви. Він вислухав Богослуження, і зараз відчув, що на душі йому стало легше. А коли його побачив сусід Максим, то тільки зітхнув до Бога й подумав: "Дякую Тобі, Господи, що поміг мені навести на праву дорогу мого сусіда".

З того часу ніхто вже більше не бачив Івана в неділю над річкою, а був все там, де молилися всі люди.

о. С. Гребенюк.

СПУСКАЙМОСЯ НА ДНО?...

Люди великої ідейности

Можна це назвати загальним правилом, що — дайте малому чоловікові велику справу, то він зведе її до свого низького рівня, зробить з неї малу справу. А дайте великому чоловікові малу справу, то він піднесе її до свого рівня, — зробить з неї велику справу. Який чоловік, така його робота.

Історія показуе нам, які, можна б сказати, чуда творили люди великої ідейности.

1. В часах, коли народився Шевченко, Україна мала вчених людей: були професори, були всяких занять вихованки вищих шкіл. Згадували вони минуле України і журилися, що українське життя по якомусь часі в неволі могло б загинути, і з українців стали б москалі. І вважаючи, що для України нібито нема рятунку, вони самі московщилися, — спускалися на дно. Йшли по лінії найменшого опору. Помагали українському народові загибати.

То були люди малої віри, малої ідейности. Вони годилися з тим, що їм день приносив.

Серед тої зневіри з'являеться Шевченко. На власну руку заговорив він словами пророка, словами будівничого, словами піонера-борця, що готовиться багато здобувати, не зважаючи на перешкоди й труднощі. Він заговорив про неможливе так, як про можливе; про минуле — як про існуюче; про мертве — як про живе; і тоді всі побачили і почали розуміти, що Шевченко правдиво й розумно говорить.

І тоді в народі пробуджуеться велика віра, тоді з'являеться сила працювати для відродження українського життя.

Так Шевченко, як чоловік великої ідейности, поставив український нарід на твердий ґрунт самостійного українського життя. Віра в загибіль зникла і з'явилася віра в життя. От що може зробити чоловік великої думки, великої ідейности, великої праці!

2. Пригляньмося жидам. Був час, коли жидівського народу, як окремого народу, не було аж до часів Авраама. Авраам був першим, що взяв свою рідню, отже малий гурток осіб, йде з ними між чужих людей та наповідае їм: "Жийте самі з собою, з другими не мішайтеся. Тримайтеся своеї віри, своїх звичаїв, своеї культури, а з вас колись буде на світі великий нарід".

Це була велика ідея, — створити з гуртка осіб великий нарід. Скільки то часу треба було на те чекати, які труднощі треба було переносити цілим поколінням! Але все те було маловажне, коли ходило про велику справу. І предсказання Авраама сповнилося, як то бачимо нині власними очима.

Таких прикладів можна б більше згадати, — хоч би ідейність давніх християн. Велика справа християнства була для них важнішою, ніж особисті вигоди, тому то навіть збройна сила володарів не перемогла сили їх ідейности.

Сила народу в його ідейних одиницях, в його ідейних провідниках. Їх ідейність передаеться народові і тоді цілий нарід творить велику силу.

Але байдужість веде нарід до загибелі. Наслідки байдужности дуже ядерно малюе пророк Ісаія кажучи: "Говорить Господь, що коли зледачієте, то покараю вас так, що заберу від вас розумних людей, розумних провідників, розумних дорадників, розумних полководців, розумних суддів, — і дітваки будуть вами правити, хлопці будуть вашими провідниками, отже будете безсильні, і чужі над вами запанують..."

До такого веде безідейність і байдужість. Хто шукае лише власних вигод, легких здобутків, для того великі справи е маловажними. Для "лакомства нещасного" польщилися українські бояри та шляхта, або московщилися. Особисті справи були для них найважнішими. Але вони були яничарами для українського народу.

Пригадуеться вислів одного з поважних українців, що е українці, які стараються не бути українцями, і власне про таких ходить. Той же сказав ще, що для матері виховання дітей повинно бути важнішим, ніж писання писанок. То були важні вискази, і їх треба памятати...

П. К.

НЕВІДОМЕ З ВИЗВОЛЬНОЇ МАДЯРСЬКОЇ БОРОТЬБИ

Москва криваво здушила збройний зрив мадяр як патріотів і як поневолених людей. Після того комуністична пропаґанда повела аґітаційний наступ на провідників цього зриву, а найбільше — проти кардинала Міндсенті. Угорська комуністична газета "Непсабадшаґ" заявила, що кард. Міндсенті завжди був "ворогом народу". Це вже втертий спосіб дешевої аґітки большевиків. У вину кард. Міндсенті ставлять навіть це, що його, мовляв, під час мадярського зриву звільнив з тюрми не хто інший, а офіцер-аристократ Паллявічіні, син марґрафа, який в 1919 році поборював в Угорщині комуністичне повстання Белі Куна.

Згадана угорська комуністична газета пише, що аристократія й капіталісти хотіли усунути уряд Імре Надя (націонал-комуніста, тітоїста), а поставити провідником Угорщини кардинала Міндсенті. Вони перед народом, мовляв, оправдували це тим, що в Угорщині під час визвольного зриву почали діяти ріжні політичні партії, і їм трудно погодитися та обеднати народ для спільної боротьби. А кардинал Міндсенті, як особа, що стоїть поза всякими партіями, стане вище них, і обеднае народ. А в дійсності, каже ґазета, аристократи й капіталісти хотіли віддати Угорщину в політичні руки Католицької Церкви та її опікунів-аристократів і капіталістів, які вже 29 і 30 жовтня повели відкриту аґітацію за уряд кардинала Міндсенті; а 30 жовтня вони перевезли його з Фелшепетенської резиденції до Ретшаґі в казарми мадярського танкового полку, щоб дати кардиналові оперття в збройній силі. А 3 листопада, коли кард. Міндсенті виступив з промовою по радіо до воюючої Угорщини, то стало видно, що він вважае себе за духового провідника визвольної мадярської боротьби. І цей виступ, пише "Непсабадшаґ" став перестрогою для мадярського пролетаріяту.

Що цього роду комуністична пропаґанда проти кард. Міндсенті неправдива, як кожна комуністична пропаґанда, — це самозрозуміла річ.

Зовсім незалежно від цього, незалежно від усякого відношення до Москви, треба розглядати ролю кард. Міндсенті в межах самостійних поглядів мадярського народу. З одного боку не можна заперечити, що кард. Міндсенті, як мадяр, е мадярським патріотом і по-своему, як він це розуміе й може, стараеться здійснити свій патріотизм словом і ділом. Але не можна забувати, що Міндсенті — католицький кардинал, звязаний присягою з Ватиканом. І тому безумовно волів би бачити в Угорщині уряд відданий Ватиканові.

Цікава річ: головою уряду Мадярщини кард. Міндсенті не став. Вісті з Угорщини поінформували, що він "відмовився" від цієї пропозиції. Правда, особисто він міг відмовитися, але міг зробити все, щоб уряд створили віддані йому світські люди, скажемо — Католицька Акція. Зрештою, годі й про це говорити напевно, бо не знаемо, як було в дійсності. Знаемо напевно тільки два факти, передані з воюючої Мадярщини: мадярські патріоти пропонували кард. Міндсенті очолити уряд — це одне; друге — кард. Міндсенті від цієї пропозиції відмовився. Чому відмовився — не було сказано. Які партії чи організації висували кандидатуру кард. Міндсенті на голову уряду, — не було сказано.

А що робітництво в Угорщині становить в той час велику організовану силу, справа ясна; коли Москва згнобила мадярську інтеліґенцію, яка масово рятувалася втечею до Австрії, робітництво продовжувало боротьбу проти Москви загальним страйком. Чи робітництво підтримувало кандидатуру кард. Міндсентія на голову уряду, — це питання; ми схильні думати, що скоріше ні. І, можливо, тут ця причина "відмови" кард. Міндсенті від пропозиції католицьких кол очолити уряд.

Але щодо комуністичної пропаґанди проти кард. Міндсенті, то її арґументи різко свідчать самі проти себе. Бо така чи інша роля кардинала Міндсенті ще ніяк не свідчить, що угорський нарід, ті його основи — селяни й робітники — з переляку перед Католицькою Акцією вже силою відштовху пішли в обійми Москви. Факти говорять про протилежне явище. Угорські робітники могли бути проти Католицької Акції в уряді Угорщини, але одночасно вони були теж і проти московської окупації та невільничої системи праці. І вже мадярське національне військо було розбите, маси мадярської інтеліґенції втікли за кордон, кардинал Міндсенті рятувався втечею до американської амбасади, а мадярське робітництво з своїми провідниками дальше веде боротьбу з московським окупантом та проти його невільничої системи праці, і в цій боротьбі воно напевно не е кероване кардиналом Міндсенті та змагаеться не за міжнародні інтереси Ватикану, а за вільну Угорщину та свою людську свободу взагалі, а в тому, розуміеться, і за релігійну свободу, але це не значить за політичні інтереси Ватикану, як цього бажали б кола Католицької Акції. І з такої точки зору треба дивитися на боротьбу мадярського народу як цілости, не зважаючи на, можливо, інше становище й пляни деяких окремих кол.

Ось на тлі такої дійсности, на нашу думку, треба розглядати ці дві загадкові повідомлення з воюючої Угорщини: з одного боку чиясь пропозиція кардиналові Міндсенті очолити уряд, а з другого боку якісь причини, задля яких він "відмовився" це зробити.

Г. Судомирський.

З Мадярщини вирвалося у вільний світ понад 90,000 мадярських втікачів.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІДПОВІДАЛЬНІСЬ ПЕРЕД ІСТОРІЄЮ

Царський наказ, відомий як закон Валуєва, заборонив був українську мову в літературі. Ця драконська заборона боляче вдарила по всіх українцях. Розуміється, що не міг про це без болю згадати й Олександер Потебня — світової слави український вчений філолог. Він мусів цю трагедію відчувати ще більше, ніж хтось інший. Однак при тому він сказав, що хоч українці протестують проти заборони української мови в літературі, але, коли ця свобода мови була, то вони належно не використали її.

Один з учнів Потебні каже, що цей вчений мав на увазі попередні віки, коли українське міщанство було заможне й освічене, і була повна свобода рідної мови, а українська культура стояла далеко вище московської. Але ці пригожі обставини було злегковажено. — Додаймо до того, що в ті часи цвіт українських учених ішов у Московщину і там розбудовував для неї культуру, а Москва добре за це платила...

Цей учень каже, що Потебня на старість може надто гостро брав під критику свій нарід. Це також можлива річ. Але з другого боку якась холодна, хоч і трагічна рація таїться в осуді Потебні: коли нашій людині забороняють її національну справу, — вона протестує; коли ж дають їй повну свободу, — вона перестає дбати про національну справу.

Москва заборонила в Україні Українську Православну Церкву й українські православні школи. Ми голосно протестуємо, і цілком правильно. Одначе самі протести — це ще не все. Наші люди розбудовують Українську Православну Церкву у вільному світі. В Канаді маємо свою єдину українську вищу школу — Колегію св. Андрея у Вінніпегу. При Колегії маємо Богословську Академію — єдину академічного типу українську православну школу у всьому світі. Ми пишаємося цим при всяких нагодах. З гордістю про неї говоримо. І одночасно кожному здається, що ця Школа — це частина і його заслуги, частина його українського я. А в той же час ця Школа цілими роками змагається з просто неймовірними матеріяльними труднощами, що ставлять її в нечувано критичне положення.

Справа не в тому, що кожен викладач цієї Школи вже як правило мусить мати собі зовсім окреме джерело заробітку на прожиток, поза Школою. Справа не в тому, що Школа платить викладачам найменшу годинну ставку, по годинах, отже у святочні дні й за вакації не платить. Скажемо, це неважна справа, що викладач навіть тих своїх пару десятків доларів на час діставати не може, бо Школа не має. А справа, кінець-кінцем, вже хоч би в тому, що податки, ремонти і всі інші цього року видатки мусять бути оплачувані конечно. Тут вже вона має діло не з викладачами, отже годі промовити до почувань самопосвяти, самопожертви. А всім, навіть і найвищі жертвенні у громадській праці люди також мусять і їсти, і вдягнутися, і утримати родину, коли її хто з них має.

З гордістю згадуємо у своїх промовах нашу Школу у світо, але в сірі будні її неймовірно важкої боротьби за існування майже не згадуємо. З чого вона утримується? Як вона існує? Мало кого обходить... Дехто збуває це завважою: може я не даю пожертв, але другі дають! На жаль, так майже всі, за винятком нечисленних одиниць, думають, що "другі дають". Надіються один на одного, а вислід такий, яким він є, — невтішний...

Можливо, що стан самозаспокоєння в загалу має свою причину в тому, що Школа не підносить публічного голосу тривоги. Школа — це не партія і не преса; — вона алярму не робитиме. Її повага не велить їй цього робити.

Можливо, що причина самозаспокоєння загалу лежить у заколиханні злудами. Коли з нагоди якоїсь родинної річниці деколи кілька чи кільканадцять осіб зберуть кілька чи кільканадцять долярів на добру ціль, і преса ширше повідомить про це, оцінюючи патріотизм жертводавців, то в читачів може витворюється злудне враження, що таким чином масово напливають десятки й сотні тисяч долярів. Тим часом пару долярів пожертви — це у пресі видна річ, але у видатках Школи, яка кожного дня мусить видавати коло 50 долярів, такі скромні пожертви, та й ще до того принагідні, випадкові, рідкісні й несталі, — це капля в морі.

Українцям не першина утримувати приватні школи. В Західній Україні, Галичина й Волинь, під Польщею між двома світовими війнами, наш нарід утримував свої приватні школи. Правда, в Україні моральні обставини, а саме масовий наплив учнів до своїх шкіл, переважали над канадійськими, і це цілком натуральна річ: наша молодь польські школи вважала за ворожі для себе. Але з другого боку треба мати на увазі, що польські школи давали здібним українцям можливості безплатної науки, тоді як у своїх приватних школах вони мусіли платити, при таких своїх матеріяльних обставинах, що були далеко гірші від канадійських. Однак учні воліли голодувати, а таки підтримували рідну школу. Чимало їх вимерло на туберкульозу через недоживлення.

Дальше, свою школу підтримувало наше громадянство, а вже найбільше селяни, — наші бідні, але щирі й жертвенні селяни. І школи існували, щоб дати відсіч полякам, які вороже до них відносилися.

А чи ж у Канаді мала б наша Школа зустрінутися з байдужістю загалу тому тільки, що вона має повну свободу розвитку? Чи ж справді мав би рацію Потебня, кажучи, що українці тільки тоді оцінюють все своє рідне, коли їм його забороняють, а коли є свобода, то наші люди забувають про нього і тим самим ставлять перед загрозу самоліквідації?

З цього приводу наші провідні люди, які приглядалися до дійсности, сказали чимало гірких слів. Письменник Володимир Островський у хвилині огірчення написав був раз так: "Нам легше деклямувати "Душу й тіло ми положим за нашу свободу", ніж положити за цю свободу свій гріш!"

В поневоленій Україні, в морі сліз, поту, крови й нужди корабель нашої Української Церкви й національної культури з трудом пробивається крізь розбурхані супротивні хвилі, перед загрозою затонення. Але треба добре собі це запамятати, що в морі медового добробуту й спокою дух людини може потонути так само, як і в морі нужди та борні, — ще може й скоріше. Добробут — добра річ, коли матеріяльне добро служить вищим, духовим справам. А коли він стає сам для себе остоточною ціллю, тоді дух стає отяжілім, тратить свої прозорі крила з пересичення, і губить свої духові скарби, губить ідеали, губить основи культури не тільки національної, але й людської. Смерть духа чи то в морі нужди й переслідування, чи то в морі добробуту, при повній свободі, — це одна й ця сама смерть.

Ці слова не вважаємо ні трохи за перебільшення, коли з відкритими очима подивимося на нашу дійсність взагалі, а в тому й на нашу Богословську Академію Колегії св. Андрея — єдину в світі українську православну академічну школу. Так щодо своєї минулої ролі, як і майбутньої, ця Школа набрала вже історичного значення не тільки для українців Канади чи ЗДА, але й для українства взагалі. І за її долю нам, сучасникам, конечно доведеться здавати звіт перед історією нашого народу.

СТАТУТ ДЛЯ КИПРУ НЕ ПЕРЕДБАЧУЄ ЗВІЛЬНЕННЯ АРХИЄП. МАКАРІЯ

Англія запропонувала для Кипру новий статут чи конституцію. Преса недавно подавала, що привезений із заслання до Лондону Архиепископ Макарій, погодився на цей статут. Як виходить, він цю згоду мав дати на стопі арештованого.

Грецький уряд відкинув цей статут, бо він не передбачує для Кипру права самовизначення та не звільняє Архиеп. Макарія із заслання. Інакше кажучи, преса подавала, що Архиеп. Макарій мав погоджуватися в Лондоні на такий статут, який не звільняє його з увязнення.

На Кипрі греки відповіли на запропонований статут страйком і демонстраціями, заявляючи, що без звільнення Архиеп. Макарія вони не вступлять у жадні переговори з Англією. Справою Кипру зацікавились ЗДА. Уряд у Вашингтоні висловив бажання довести до згоди між Грецією та Англією.

"ХУЛІГАНСТВО" В СССР

В СССР неморальність мусить набирати широких розімірів, коли уряд, крім звичайних законів, мусів видати ще й спеціяльний декрет у справі боротьби з "хуліганством". В декреті сказано, що за вуличну бійку, голосну лайку чи нападування людей влада буде арештовувати й засуджувати тільки... на 15 днів увязнення! А за слово скарги на нужду засуджують на 15 років.

РЕЛІГІЙНА КНИЖКА НАЙПОПУЛЯРНІША

Аліс Пейн Гекет видала книжку п. н. "60-ліття найбільш проданих книжок", від 1895 до 1955 року. Авторка каже, що найпопулярнішою серед читачів книжкою на протязі тих 60 років була релігійна праця Шелдона п. н. "Його слідами".

В окупованій Україні

СУЧАСНИЙ ЛЬВІВ

Від Ред. — Опис сучасного Львова подаємо дослівно й без скорочень з журналу "Вісник" (листопад 1956, Ню Йорк) — органу Організації Чотирьох Свобод України, — середовище Організації Українських Націоналістів під проводом Ст. Бандери. Не виключена річ, що старенький автор листа з Польщі в дечому переборщив, подавши якомога більше "світлих" сторінок. Можливо, що й журнал "Вісник" в Ню Йорку, керуючись патріотичними мотивами, на основі цих вісток хоче бачити, що Львів, хоч і поневолений Москвою, все таки затримав і значно збільшив свій український стан посідання. Цей опис передруковуємо з думкою, що читачі зможуть порівняти його з іншими вістками про сучасний Львів і на основі різних вісток самі собі вироблять образ сучасного Львова, якого ми після останньої війни самі не бачили і за правдивість інформацій з третіх рук ручатися не можемо. — Вже після зложення в друкарні цього передруку і повищих завваг від Редакції появився передрук цієї статті з "Вісника" ООЧСУ в американському щоденнику "Свобода" (ч. 242). У відповідь на це деякі читачі прислали протести до "Свободи" з 27 грудня 1955 р. У протестах чи спростуваннях говориться, що стан українського посідання у Львові майже жадний, бо Львів зрусифікований. Так ця стаття з націоналістичного "Вісника" в Ню Йорку та її передрук у "Свободі" стала "сенсацією", і як таку тут її подаємо для обзнайомлення з нею читачів і під їхній критичний осуд.

Від деякого часу наші часописі закордоном подають цікаві вістки про сучасний вигляд м. Львова та його мешканців. Відомості приходять переважно від подорожників чи різних місій, які проїздять через Львів на схід до Києва або із України на захід. Обличчя Львова за тими вістками різне, залежно від того, хто їх подає. Цим разом нижче подано вістки про сучасний Львів з літа ц. р. від людини, яка перебувала у Львові повний місяць, приїхавши сюди із Польщі, де зараз мешкає на т. зв. заточенні. Наш 60-ти літній відвідувач рідних у Львові, по 24-річній відсутності у ньому, подає свої враження, як той, що у Львові родився, до усього має прив'язання, знає ціну кожного львівського закутка.

Їзда до Львова відбувалася на лінії Варшава-Берестъ-Ковель-Сокаль - Львів. Ця подорож тривала дві ночі й один день. Берестя, як гранична станція, виглядає дуже гарно, бо уся в рожах та зелені. Контроля пакунків граничниками відбулася дуже коректно, спокійно, без надмірного шукання та допитувань. По дорозі із Берестя до Львова, особливо між Ковелем та Кристинополем видно багато нових промислових споруд, частина з них не закінчена. (Треба мати на думці новоповсталий вугільний басейн. — А. О.).

Наш львов'як був певний, що прибувши до Львова знайде своїх старих знайомих та — на жаль — нікого не найшов. Усе чуже, нове.

Ззовні Львів дуже гарний. Чистота — до пересади, взірцевий порядок в русі та й скрізь. Простором збільшився Львів від стану з 1939 р. в два рази. До Львова належить нині Скнилів, Клепарів, Зимна Вода, Сокільники, Сихів, Винники, Голосько, майже усі Брюховичі та сягає Львів попід Рясну та інші підміські села, які не думали ніколи в 1939 р., що будуть колись належати до Львова. За даними львов'ян, які подавали свої дані усі майже однаково, у Львові мешкає 1,000,000 населення. Повище число сучасного стану населення м. Львова підтверджують й комунікати в пресі, як на чужині, так і в польській краєвій пресі.

Життя у Львові дешевше, як у корінній Польщі, хоч заробітня платня майже така сама, як і в Польщі. Усе можна купити, тільки дорого. Найдорожча одежа і взуття. Проте, на загал львов'яни вбрані краще, як у Польщі. На вулицях переважає українська мова, а, за нею московська. Польське робітництво, вже говорить в більшості українською мовою, а інтелігенція розмовляє російською або польською. За цілий час побуту у Львові, протягом одного місяця, лиш раз довелося чути польську мову і то в книгарні колишній "Атляс", де якась пані купувала книжку. На вулиці польської мови не чути взагалі, а поляків у Львові налічується біля 10,000, приблизно стільки ж і жидів.

Поляки мають у Львові три костели: внизу Личаківської вулиці — св. Антонього, далі Марії Магдалини та Катедру. В перших двох костелах є відправа лише в неділі, а в катедрі щодня. До обслуги вірних поляків є 4 священики. Мають поляки ще у Львові пару своїх шкіл при вул. Зеленій, часопись "Червони Штандар" при Сокола 3 (де колись виходив "Век Нови") та три пам'ятники: Міцкевича, Кілінського на горі Личакова та ще якийсь один. Найбільший польський пам'ятник у Львові "Копец" Унії Берестейської, наверху Високого Замку, висипаний ще за Австрії помалу зникає. Усі інші польські пам'ятні місця поволі втрачають своє значення, передаються до вжиткування суспільним і урядовим установам. Колишнє "Оссолінеум" та будинок-музей на ринку перейшов під заряд і користування Філії Академії Наук (колишнього НТШ). Костел св. Миколая при вул. Миколая повернено на ужиткування українським вірним, від яких пару сот літ тому його насильно відібрано та створено із церкви рим.-кат. костел.

Усі наші церкви вікриті. Наш відвідувач був на Богослужбі в соборі св. Юра, Волоській та Преображенській церквах. Як і давніше, інтелігенція побільше ходить до "Преображенки". Богослуження православні відправляються при участи гарного церковного хору. Участь вірних в Богослужбах дещо менша, як до 1939 р., бо певна частина населення не ходить до церкви у зв'язку із своїм становищем в урядовій ієрархії. Одначе ґро населення молиться Богу по церквах як раніше, не зважаючи на те, що українська греко-католицька церква не існує.

В звичайну неділю у св. Юра соборі є трошки більше як ¾ церкви заповненої вірними. Приблизно так само виглядає стан і по інших церквах.

Кладовища у Львові, як були раніше, так залишилися донині майже в такому самому стані, хоч могили позаростали травою, особливо на польських гробах. Гроби наших вояків УСС як на Янівськім, так і Личаківськім кладовищах не існують, з них спочатку витягнено хрести, на яких були "тризуби", а потім і їх ліквідовано. Польське кладовище "оброньцуф Львова" взагалі не існує, — ні знаку. Червоний камінь з якого були зроблені хрести, каплички, кажуть львов'яни, зужито на будову головних фасад головного залізничого двірця, який відбудовано за 3,500,000 карб., змодернізувавши його трохи в середині та зверху. Товаровий поширено значно на усі поля Левандівки чи Богданівки та в сторону Янівського та Клепарова.

Місто Львів робить гарне враження, коли порівняти його вигляд до великих міст Польщі. Усе тут в зелені, квітах (головно маки). Усюди видко велику чистоту, порядок, дисципліну руху.

Усі парки Львова розбудовано, виасфальтовано, освічено кулистими лямпами. Парк Стрийський (58 га площі) продовжено до кінця лісу Жубрівського. Зі Стрийського кладовища, шкарпів та вертепів при вулицях Пелчинській та Вулецькій зроблено гарний "парк культури", щось в роді колишнього Люна Парку. Створено гарні парки із колишньої Залізної Води, Високого Замку, Єзуїтський город перезвано на парк ім. І. Франка. В центрі міста немає трамваїв, їх пересунено на периферію, в напрямі на Винники (до тютюнарки), до Сихова, будується трамвайна сітка до Брюхович. Замість трамваїв в місті курсують тролейбуси, яких дуже багато. Кінської комунікації у Львові не має взагалі, усе іде тягаровими або особовими автами. Має Львів 4 купельних басейни, модерно устаткованих. Колишнє купелисько "Світезь" тепер зветься "комсомольське озеро", від якого є пряме тройлебусне сполучення до Замарстинівського купелиська.

Українці, яких у місті понад 50% тримаються дуже добре, здаючи собі дуже добре справу із ситуації, в якій находяться. В публічних розмовах на вулицях львов'яни обережніші від прибулих з Наддніпрянщини. Найгіршу працю мають діти колишніх священичих родів та усі ті, яких соціяльне походження з перед 1939 р. не надто відповідне для сучасної влади. Молодь молодшого та старшого віку, роджена у Львові та прибула зі Сходу, фахово вишколена, добре презентується. Ці молоді люди або ще студіюють, або є на різних посадах. **Почуття національної свідомості зросло.**

До Львова приїхало дуже багато людей з Наддніпрянщини. Багато з них поженилося тут. Народилося нове покоління, і всі разом становлять один нарід. Зносини з росіянами коректні, службові. По урядах можна говорити по нашому або по російськи. Є розпорядження, що урядовці, які не знають української мови мусять її чимскорше навчитися.

— Написи на вулицях і склепах українські, по урядових всесоюзних будинках ще і по російськи.

Колишні "Торги східні" не існують. На місці павілйонів тепер стоять касарні. Ціла Персенківка та горішня Потоцького забудована новими бльоками. Повстали цілі нові вулиці, квартали, торгові площі, уряди. Ці дільниці це вже глибина міста. Та помимо всього населення

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"
(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім кніжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

мешкає дещо тісніше, як до 1939 р. На особу призначено 10 кв. м. мешкальної площі.

Залізниці, поїзди наповнені людністю як до 1939 р. та в порівнанні із Польщею нині тут прекрасна їзда. Немає цього безголов'я, що на польських коліях, де ще іноді їздять на дахах.

Львовяни дуже добре здають собі справу із політичного становища, в якому находяться та свідомі того, що матеріяльно їм тепер дещо гірше, як було за Польщі до 1939 р. але свідомі й того, що польське панування у Львові скінчилося.

Багато людности прибуло на постійне мешкання до Львова із провінції: — малих міст, містечок, сіл (Це подібний процес, як бачимо, українізації Львова, як це ми мали в часах 1920-30 рр. на Придніпрянщині. — А. О.).

Серед провінційного населення є дуже багато молоді, яка покінчивши гімназії (десятилітки) тут у Львові поступає до високих шкіл, чи фахових вищих наукових закладів. Зараз у Львові є 27 десятиліток, 33 інших середніх школи, 13 високих шкіл, 30 технікумів, 4 театри, ряд заводських робітничих шкіл.

Реасумуючи усі вище наведені новості відвідувача Львова, можемо ствердити сильний наш стан посідання у Львові у всіх ділянках його життя.

Він дещо подібний до стану поляків у Львові за австрійських часів, де вони, хоч не мали власної державности, але все ж були панами ситуації в усіх ділянках життя, що їм 1918—1919 р. дуже допомогло у заволодінні Галичиною. Однак тут треба скорегувати, що поляки за Австрії були пануючий елемент серед української людности та чисельних польських колоній, особливо в околицях Львова, ми зараз є пануючим адміністративним елементом*) серед свойого народу на своїй землі та без польських колоністів, які виїхали на захід ще в 1946-47 рр. та їх місце заняли наші люди із т. зв. Закерзоння та переселених районів Галичини.

За найновіщими відомостями зі Львова українці в ньому становлять переважаючу масу населення. Як нам відомо, 1939 р. ми мали на 317,000 населення Львова, ледве 50 — 60,000 українців, нині на кругло 1,000,000 населення міста українців є понад 700,000**). Ці числа дещо говорять.

А. О.

*) "Пануючим чисельністю українців, але вони не є керівним елементом. — Ред. "Вістника".

**) Автор, відвідувач Львова, подав 50% українців у Львові, — це мало б бути 500,000, якщо там дійсно-є... 1,000,000 населення. Хто є решта 500 тисяч, автор листа не сказав, але ясно, що це переважно москалі. — Ред. "Вістника".

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СВЯЩЕНИК УРЯТУВАВ ЦЕРКВУ

В Трентоні, Н. Дж., ЗДА, 16 грудня 1956 р. було підпалено 4 церкви. До цього злочину признався Елбер Кулер Люкас. Його арештовано. Однак 20 грудня хтось підпалив дві дальші церкви: римо-католицьку св. Петра й Павла та українську православну церкву св. Трійці. Парохові української церкви, о. Михайлові Запаринюкові, вдалося погасити вогонь, — при цьому він попікся. Однак його намагання зловити злочинця не вдалися.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ЗЛІ ЛЮДИ З ДОБРОЮ РОБОТОЮ

У цілому світі кажуть, що потребуючі є, але нема добродив. А в нашому містечку навпаки: є добродії, але не мають кому допомагати. Ніхто не хоче приймати допомоги. Потребуючі є, але допомоги не приймають, а хто приймає, то нібн ласку робить, і то нишком, щоб ніхто не знав.

Цілими роками існує у нас Добродійне Товариство. І цілими роками тижневик "На военній стопі" воює з ним. З цілої пари трубить тижневик проти Добродійного Товариства. Пише він, що саме Добродійне Товариство добре і роботу робить, але в його проводі стоять злі люди. Самі темні типи.

Пішов я до редактора тижневика "На военній стопі".

— Яке ваше застереження до проводу Добродійного Товариства? — питаю.

Редактор каже: — Моє застереження ясне: провід цього товариства складається з самих злих людей. Коли вони злі люди, то повинні робити зле діло. Тим часом вони роблять добре діло. Я вважаю, що вони не мають права цього робити, бо цим компромітують навіть саму ідею добродійности. Я вважаю це за ненормальний стан, щоб добрі люди чинили зло, а погані чинили добро.

— Це справді ненормальне явище, — кажу. — З черги, друге питання, пане редакторе.

— Слухаю вас...

Редактор каже: — Я вірю, що провід цього товариства виконує свою добродійну акцію без внутрішнього переконання. Давати потребуючим то він дає, але я переконаний, що він робить це нещиро. Крім того...

— Я думаю... кажу.

— Дозвольте, я ще не скінчив! Я ніяк не повірю, щоб у наших часах, коли людство пережерте самолюбством, знайшлися винятки в проводі Добродійного Товариства. І коли навіть добрі люди не займаються добродійною акцією, то як же повірити, що нею можуть займатися злі люди? Думаю, що мої докази переконливі! До того ж ще...

— Пробачте, — кажу, — але ми відійшли від теми.

— Не памятаю, щоб я коли більше говорив на тему, як зараз! — ображено завважив редактор.

Я сказав: — Чи ви можете доказати, що в проводі Добродійного Товариства сидять злі люди?

— Докази?!!! — протяжно заспівав редактор. — Найбільший злочинець власне той, що не дається зловити на гарячому, і не дасть вам в руки доказів. Але я основуюся на своїм передчутті.

— На якому?

— Як то: на якому? А яке ж є передчуття? Кажу ж вам нашою рідною мовою: я опираюся на передчутті!

— Що ж вам це передчуття говорить?

— Говорить, що у проводі Добродійного Товариства сидять самі злі люди!

— Що ж вони чинять злого?

— Що роблять добре діло, а самі вони злі!

— Нащо ж вони роблять це добре діло?

— Тут то й заковика... — таємничо сказав редактор. — Відколи я їх знаю, протягом довгих років, вони роблять добре діло, і так вміють маскуватися, що на злому їх ніколи не прилапаєш. Хитрі штуки!

— Яка ж у них ціль? Як ви думаєте?

— Ціль? Трудно сказати точно. Але яка ціль у злої людини — це загально відомо... Можливо, вони хотять підривати довіря до добрих людей. Мовляв, дивіться: добрі люди не чинять добра, а часом ще й зло роблять. А ми ось робимо добро! Може своїм добродійством хотять зацитькати своє нечисте сумління за якісь свої грішні діла. Може славу в історії хотять здобути собі, як це люблять еґоїсти. І ще дещо може бути... Чи це вас не переконує?!

— Трудно мені сказати...

— Ага, бачите: трудно! — зрадів редактор. — Спочатку ви цілком не хотіли мені вірити, а тепер уже "трудно" кажете. А я вам кажу: ви тільки добре вдумайтеся в справу, і нічого трудного не знайдете.

— А все ж таки, пане редакторе, щоб хоч маленький доказ... Хоч півдоказу!

— Слухайте, не будьте дитиною! Ви тільки подивіться на тих людей з проводу Добродійного Товариства: в одного рйботиння на носі! Я ще не зустрічав людини з рйботинням, щоб вона добра була. Другий якось так дивиться... Розумієте? Так дивиться, дивиться на вас... А третій? Третій цілком не дивиться. Сидить, ніби не бачить вас. Очі ховає... Що ви на це?

- Дивно...

— Бачите? Вже "дивно". А подумайте лишень краще, то й дивного тут нічого не побачите!

— І які ваші пляни на майбутнє, пане редакторе?

— Рішуче поборювати провід Добродійного Товариства. Мій світогляд ясний, прямий, логічний: хай добрі діла роблять добрі люди, а не злі! Думаю, що тут суперечки між нами не буде.

На цьому ми розпрощалися.

Назар Полин.

Індійський премієр Джавагарлал Неру сказав, що в бою за Будапешт згинуло 25,000 мадяр і 7,000 советських вояків.

ВЖЕ ВИЙШЛИ Й ПРОДАЮТЬСЯ

ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ

ДЛЯ

НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді видала цього року, за благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, листкові лекції для Недільних Шкіл.

Лекції прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів, відповідно до змісту даної лекції, та видані на гарнім коштовнім папері.

Хоч лекції призначені в першій мірі для Недільних Шкіл, то вони також прекрасно надаються ДЛЯ ДОМАШНЬОГО ВЖИТКУ. Маючи ці лекції, родичі зможуть багато легше давати своїм дітям домашнє релігійне виховання.

Дотепер лекції вийшли для двох перших кляс навчання, — Кляса І і Кляса II, — кожна кляса по 40 лекцій.

Ціна за 40 лекцій першої чи другої кляси ТІЛЬКИ 85 ЦЕНТІВ.

Замовлення посилайте на таку адресу:

The Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. John's Ave. Winnipeg 4, Man.

ЗАСЛІПЛЕНА ОРІЄНТАЦІЯ НА ЧУЖИХ

Нащо вчимося історії? Т. Шевченко дає на це відповідь. Він каже, що вчимося історії на те, щоб пробудити свою національну свідомість, — "хто ми, чиїх батьків?". Але вчимося й на те, щоб вчитися відріжняти приятеля від ворога; щоб ми знали, "ким, за що закуті?", Щоб уміли відріжнити волю від неволі. Щоб уміли відріжнити добровільний і корисний для нашого народу політичний союз від замаскованого і добровільного ярма.

Чи багато тут нас навчила історія?

Коли Польщу під кінець XVIII століття окупували держави московська, австрійська й німецька, то поляки надіялися на Францію; вони закордоном зорганізували польську армію, що билася проти цих держав по стороні Франції, з тією вірою, що воює за польську справу. Коли ж Франція дбала тільки про себе, не поспішаючи визволяти Польщу, то польські історики не затаїли цього. Вони сказали, що хоч поляки билися з вірою, що воюють за визволення Польщі, то фактично воювали за французьку справу. І польські історики дають тут полякам осторогу на майбутнє, щоб вони були обережні з політичними орієнтаціями.

В політиці орієнтації були, є і будуть. Вони конечні. Але коли союз полягає тільки в тому, що виграє лиш один з союзників, сильніший, а другий, слабший, програє, докладає до того "бизнесу", то такий "союз" не виплачується йому. Певно, можна такий союз заключити й через помилку, але після того треба принаймні признатися до тієї помилки, щоб була наука для потомків, і вже цим частинно помилку направляється.

А як воно з тим у нас? Дехто з наших вмовляє в себе, що хтось є нашим "союзником", хоч він сам не дуже свідчить про це. А вмовивши в себе, починає вірити, що він допомагає нашій національній справі. І вірить в цю його "приязнь" так засліплено, безкритично, що не бачить, і не хоче бачити, як він нас використовує, обманює для своїх інтересів.

Наприклад, московські большевики з самого початку устами Леніна заявили були, що т. зв. харківський "уряд" "Української Соціялістичної Советської Республіки" не може мати своєї армії; дальше, він не може мати своїх грошей, свого громадянства і т. д. Тим самим Москва виразно заявила, що не погоджується на державну суверенність України. А проте знайшлася в нас певна частина політиків, які вірили, що Москва хоче бачити Україну незалежною.

У першій світовій війні Австро-Угорщина зовсім не заявляла про свій намір допомогти Україні державно унезалежнитися, і не зробила тут жадних зобовязань. А проте дехто з наших політиків вмовив у себе, що вона має на думці визволити Україну. З тією метою ці політики зорганізували українські військові частини по боці Австро-Угорщини, і вмовили в них, що вони бються за Україну. І ці наші добровольці дійсно билися по-геройськи, і безсмертною славою вкрилися на Маківці, вмирали на фронті з вірою, що вмирають за Україну, а фактично життя своє віддали за Австро-Угорщину. А в той час Австро-Угорщина масово вішала наших людей. Поляки ж так не далися тоді обманути. Помилка ж наших політиків вже принаймні пізніше повинна була стати ясною навіть для засліплених, однак дехто й досі по-старому вмовляє в наш загал, що це було мудре потягнення, і що наші вояки згинули таки за Україну.

Подібно було й під час другої світової війни. Гітлер ніколи не заявляв, що він має намір допомогти відбудувати державну незалежність України. І не зробив тут жадних зобовязань. А однак у нас знайшлися політики, які вмовили в себе, що Гітлер таки має на думці визволити Україну. З тією вірою, без доказів, ця група політиків на власну руку, не питаючись народу, проголосила Україну "союзником" Німеччини. Знайшлись політики, які зорганізували українські військові частини, які вірили, що бються за Україну, а фактично билися за Німеччину. А в той час німці масово мордували український нарід.

І замість того, щоб признатися до тих трагічних помилок, щоб учитися на них, і більше їх не повторяти, в нас є свідома чи несвідома тенденція вибілювати їх, підмальовувати, щоб довести, нібито все було добре, нібито в нас помилки не було...

Дальше, таке саме явище бачимо в деяких наших політиків щодо Ватикану. Я вважаю, що говорити тут про р е л і г і й н у орієнтацію — це просто, пробачте, несерйозна справа. Ватикан для уніятів признає одну догму (що Св. Дух походить тільки від Бога Отця), а для латинників признає зовсім суперечну догму: що Св. Дух походить і від Бога Отця, і від Бога Сина, — це доказ, що тут Ватикан сам не трактує релігійної справи серйозно, коли ж йому байдуже, яку догму в релігії признати, і він, коли вимагає потреба, признає обидві догми разом, і то суперечні одна одній догми.

Яка ж потреба цього вимагає? Політична, — щоб усякими шляхами піддати папській владі якнайбільше людей. Якщо до справи підходити реально, то тут треба розглядати її з точки погляду Ватикану як держави, яка хоче в цілому світі зербувати для себе якнайбільше неофіційних, вірних громадян, під релігійною формою — признавання папи за "намісника Христа" на землі.

Ясно, що тут справа політична. І знайшлися в нас політики, які сліпо вірять, що Ватиканська держава приязно наставлена до українців, і вірять, що вона допоможе відбудувати українську державність. А в той час Ватикан воліє ставити свою ставку на наших сусідів: Москву, Польщу, Мадярщину, а України не признає взагалі: не признає назви "українці", не признає за Україною її найдавнішої історії від часів Хрещення України, і все ставить справу так, з чого виходить, що все наше рідне він вважає за частину історії Московщини. — Але ці наші політикани сліпо вмовили в себе віру у мниму приязнь до нас з боку Ватикану, і своє особисте бажання, щоб так воно було, подають, що воно буцім справді так є. Ця віра така сліпа, що вона не бачить і не чує, як папа Пій XII українців зарахував до "народів Росії" і т. д., і всю кривду для нас з боку Ватиканської держави вияснює собі як буцімто користь для України.

Французи, німці, поляки, італійці і т. д. і т. д. всі вони протестують проти Ватиканської політики — у випадку, коли вона шкодить їхнім національним інтересам. І наш народ у Галичині протестував. Повно цього було в пресі (жур. "Нива", перемиський "Український Голос" і ін.), але самі лідери уніятського руху ані мру-мру; всі удари по нас з боку Ватикану приймають покірненько, без жадного голосу спротиву, самооборони, а противно — ще виправдують Ватикан, і разом з ним бють по українських патріотах, які бачать його лукаву й неприязну до України політику. Вони доказують, що чорне — то біле, а біле — то чорне. Ці політики бачать "успіх" для нашої національної справи навіть у цьому, що Ватикан "підніс" до ступеня Митрополії певну кількість уніятських єпархій в Канаді. Яке фактичне значення для української справи буде мати ця Ватиканом дана Митрополія? Жадного! Чи то буде Єпископія, Архиєпископія, Екзархат чи Митрополія, то все це одна й та сама залежність від Ватикану. І коли Ватикан якісь "дари" тут приносить, то можна з певністю сказати наперед, що він чинить це для своєї власної політичної і матеріяльної користи, а не для нашої. Яке нове потягнення Ватикану під цим криється і чим є ця Митрополія, — це ясніше покаже майбутність.

Олександер Брик.

І НАУКА ХРИСТА БУЛА ПІД ВЛИВОМ ПАЛЕСТИНСЬКОЇ ТРАДИЦІЇ, — КАЖУТЬ УНІЯТСЬКІ ЄПИСКОПИ

"Ми бачимо, як ціла палестинська культура і звичаї витиснула своє знамя на Божественній науці Спасителя", — сказали в своїм Різдвянім Посланні 1956 року уніятські Владики в ЗДА — Амвросій, Константин і Йосиф ("Америка", Філядельфія, 22. 12. 1956).

Про вплив старої жидівської культури і старих жидівських звичаїв на науку Христа уніятські Владики сказали тому, щоб тут Христос був прикладом для вірних, які також мають шанувати традицію предків свого народу. Де ж шукати уніятам рідної традиції? Уніятські Владики кажуть: "А треба знати, що наше старовинне передання є наскрізь католицьке, бо наші предки часів св. Ольги і св. Володимира прийняли Св. Тайну Хрещення в католицькій вірі. Вони прийняли також примат св. Петра і його наслідників (папів)..." — Та ж навіть папа Пій XII 1956 року в Листі до уніятських Владик не заперечив історичної правди, що княгиня св. Ольга і князь св. Володимир Великий прийняли Св. Тайну Хрещення з Греції, отже в Православній Вірі, — на якій же підставі уніятські Владики твердять навіть інакше, як сам Папа? Значить, вони закликають вірних зривати з своєю традицією, що є тільки православна!

ВЖЕ ВИЙШЛА 4-та КНИЖКА "МАЛОВІДОМОГО" о. ВАСИЛЯ КУДРИКА

Невідомі, маловідомі й призабуті джерела, що говорять про уніятство з тієї сторони, що мало кому відома.

Книжка має 256 сторінок. Ціна тільки 75 центів. Адреса замовлень:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

або

The Herald,

7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРИКРА ПОМИЛКА.

Треба писати „ввечері", а не „ввечорі".

Правописний Словник Г. Голоскевича, перевиданий у Нью-Йорку минулого 1955-го року Видавництвом „Книгоспілка", подає на ст. 39, що треба писати ввечорі.

Те саме подається на ст. 406: треба писати увечорі.

Це прикра помилка: писати треба тільки ввечері, а не ввечорі.

У Правописному Словнику Г. Голоскевича київського видання правильно подано: ввечері, але неправильно друга форма на кінці словника увечорі. Видавці „Книгоспілки" за формою увечорі поправили й першу правильну ввечері на ввечорі.

За Словником видання Книгоспілки пішла наша преса й журналі, і це неправильне „ввечорі" пішло гуляти в українськім писанні.

Як же нам писати: ввечері чи ввечорі?

Погляньмо на відповідний закон у нашій мові. Хоч закон цей має винятки, але в головному в нашій мові він панує.

В українській мові звук е по шелесних звуках ж, ч, ш, щ, дж, або по й перед твердим складом (цебто таким, що має в собі а, о, у або и з давнього ы) переходить в о, напр: жовтий, бджола, чоло, чого, пшоно, шостий, шовковий, жонатий, чоловік, чотири. Так само: його, йому, бойовий і т. ін.

В усіх цих словах по шелеснім удавнину було е: чело, чего, пшено і т. ін., але воно, з бігом часу перейшло на о, цебто уподобилось наступному твердому складові.

Але перед м'яким складом, — цебто перед таким складом, що має в собі е чи и з давнього и (цебто і), — а також на самім кінці слова е по шелесних не змінюється, цебто не переходить на о. Наприклад: женці, женитися, душею, вечеря, вечеряти, чернець, шестеро, щенята, пшениця, боляче, хороше і т. ін.

Іще раз, — пишемо:

Перед твердим складом о:	Перед м'яким е:
пшоно	пшениця
жона	женитися
шостий	шести
чорний	чернець

На основі цього закону в українській мові слово в е ч і р змінюється так: до вечора, такому вечору, вечорові, усі вечорй, вечорів (з вечоров), вечорам і т. ін. Усе послідовно за вищеподаним законом.

За цим же законом ідуть і прислівники від цього слова: вчора, звечора, — бо тут наступний склад -р-а твердий.

Але увечері, ввечері, — бо наступний склад -р і м'який.

Отже, пишемо тільки „в в е ч ер і", „у в е ч е р і", і в жодному разі не пишемо „ввечорі", „увечорі".

† Іларіон.

ПОСТАНОВИ Й РЕЗОЛЮЦІЇ

III Собору Української Православної Церкви в ЗДА, 1956.

(Подано в скороченні найважніші точки, на основі комунікату УПЦ в ЗДА, „Українське Православне Слово", грудень 1956 р.).

Собор вшанував память учасників Першого Всеукраїнського Православного Собору, що відбувся 35 років тому в Києві, і всіх мучеників за рідну Церкву, разом з Митрополитом Василем (Липківським) і Митр. Миколаєм (Борецьким).

Постанова молитися за те, щоб Господь просвітив розум і наповнив серця любовю людей усього християнського світу, щоб він міг одностайно стати на захист Правди Божої.

Ствердження факту поневолювання України та її Церкви раніше Москвою білою, а тепер, нищення України та її Укр. Прав. Церкви червоною Москвою.

Привітання Митрополитові Іоану з нагоди 35-ліття його Архипастирства.

Прохання до Владики Митрополита й Собору Єпископів повищити Владику Володимира до сану Архиепископа.

Подяка Архиепископові Мстиславові за його працю на становищі голови Консисторії.

При ствердженні тяжких і несприятливих умовин праці, Собор прирік всебічну підтримку Проводові УПЦ. — Собор осудив заходи явних і потайних ворогів Церкви підірвати довіря до Проводу УПЦ в ЗДА:

Ствердження, що „загальне стремління православних українців поза Батьківщиною в єдиній Українській Православній Церкві ще досі не довершене".

Подяка проф. Іванові Власовському за написання праці п. н. „Нарис історії Української Православної Церкви". — Подяка співробітникам Науково-Богословського Інституту за їхню працю, а зокрема — над новими виданнями Богослужбових книг.

Признання для Української Православної Ліґи за її працю серед загалу, а особливо серед молоді. Постанова дати їй право на двох делегатів на майбутніх Соборах, при умові затвердження статуту УПЛ Церковною Радою Митрополії.

Ствердження великої потреби в молодих священичих кадрах. У звязку з цим постановлено: „1. доручити Церковній Раді Митрополії подбати про можливо якнайскорше створення відповідних умов для духовної освіти і підготовки кандидатів на священиків, дириґентів і дяків, 2. Зобовязати Всеч. Духовенство, Провід Укр. Правосл. Ліґи й парафіяльні уряди до постійної праці в галузі придбання кандидатів на студії Св. Теології, 3. Доручити Консисторії подбати про найбільш догідні умови для тих студ.-теологів, що вже вчаться і старатися покривати з засобів Церкви повні кошти їхньої науки та 4) просити вірних нашої Церкви про щедру пожертву на Фонд Студентів-Теологів, збірку на який, згідно з ухвалою Собору 1953 р., переводиться в церквах нашої Митрополії в Неділю Св. Православія (перша неділя Великого Посту)".

Собор прийняв такі поправки й доповнення до статуту УПЦ в ЗДА, що влегшували б оформлення тих парафій, які фактично вже користаються духовною опікою УПЦ в ЗДА. Цим парафіям, що до 1 січня 1957 р. не оформляться статутово, згадана опіка в жадній формі з боку УПЦ в ЗДА не буде уділювана.

Постановлено створити Педагогічну Раду для релігійної освіти, з платним референтом.

Збільшено річну вкладку кожного затрудненого священика до 36 дол. на Пенсійний Фонд Духовенства УПЦ в ЗДА.

Собор доручив Проводові УПЦ подбати про поширення місійної праці у південно-західніх стейтах ЗДА.

Консисторії поручено допильнувати, щоб усі вірні Церкви були учасниками існуючого вже Однодолярового Фонду. Собор визначив Неділю Пятидесятниці (Зелені Свята), коли Церква святкує постання Церкви Христової на землі, на збірку Однодолярового Фонду на загальні потреби УПЦ в ЗДА. Дорослі— 1 дол., а за дітей і молодь до 18 року родичі вносять 50 центів.

Духовенство й парафіяльні уряди зобовязані купувати всі церковні речі тільки в складі тих речей при Консисторії, який буде урухомлений.

ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО

Бонневил, Алта.

В неділю 25-го листопада в Бонневил, Алта., відбулося Листопадове Свято, влаштоване силами Української Греко-Православної Громади в Леосард-Бонневил.

В програму цього Свята входили: вступне слово — п. Н. Огродюк; „О Україно" — хор; „Їхав стрілець на війноньку" — дівочий хор; „Слава полеглим" — декл. Параска Огродюк; „Я сьогодні щось дуже сумно" — хор; „Не плачте батьки" — декл., Вілька Гудима з Гренд Сентер, Алта., „Ідемо до них" — декл., Богдан Воровюк, Бонневил, Алта; „Наші діти" — декл., Фіялка Гудима, з Гренд Сентр; „Рідна мова" — декл.: Вол. Огродюк; „Поклик до згоди й любови" — декл., маленький Уляніцький.

Реферат виголосив о. Е. Труфин. Заклик до збірки і кінцеве слово виголосив п. В. Лупул з Ґренд Сентер. Промовляв також п. М. Савчук з Едмор, Алта.

Хором управляв п. В. Гудима з Гренд Сентер. Дві пісні, відповідні до змісту Свята, виконав жіночий хор. Національними Гимнами закінчилося Свято.

Всі точки програми вийшли задовільно, особливо вдатні були декламації наших маленьких дітей, які виявили свою здібність і готовість наслідувати добрі діла своїх батьків. За це належиться їм велике признання!

Дохід з концерту в сумі $14.10 призначено на українських военних інвалідів, перебуваючих у Німеччині та Австрії на окитанні. Гроші вислано до Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді. **Присутній.**

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ, ЩО ...

● Ані Королівство Непалю (в Гімалайських горах), ані сусідній з ним Тибет не знали пашпортів відколи світ світом. Та ось недавно червоний Китай окупував Тибет і вперше тут завів строгу пашпортову систему. У звязку з цим пашпорти завів і сумежний з ним Непаль. — А в старших советських енциклопедіях пашпорти називали . . . буржуазними засобами утиску пролетаріяту! Тим часом советська пашпортова система така гостра, якої ще не знала історія.

● Цьогорічні втрати Манітоби, з причини граду й опізнення жнив, становитимуть більше як 40 мільйонів долярів.

З ХРЕСТИН НА ЦЕРКВУ І НА „ВІСТНИК"

В неділю 18-го листопада м. р. в укр. гр.-прав. церкві Всіх Святих в Сенді Репидс, Алта., відбулося Хрещення Богдана — Кейнета, сина Миколи і Анни Гуринів з Сенді Репидс, Алта. Чину св. Тайни Хрещення довершив о. Е. Труфин, при співі дириг. — дяка п. І. Кіця з Ла Корей, Алта.

Під час прийняття в домі п-ва Гуринів на заклик о. Е. Труфина куми гості і дід та баба, і родичі новоохрещеного зложили на місцеву церкву $9.00, а на „Вістник" $5.50. Разом збірка дала $14.50. З цієї нагоди висловлювали побажання, Божого благословення, щастя, здоровя та прожити многих літ новоохрещеному пп. П. Ґалівода, І. Кіця та о. Е. Труфин.

Хресними батьками були: п. Василь Сащук з Сенді Репидс, Алта., панна Олена Чиж з Едмонтону, Алта., пані Юлія Карась з Айрон Рівер, і п. Микола Козак з Ла Корей, Алта.

Жертвували слідуючі: по $1.00: о. Е. Труфин, І. Кіця, П. Галівода, В. Сащук (кум), Н. Ковак (кум), В. Карасюк, О. Чиж (кума), В. Шевчук, Микола Гурин (батько), п. Д. Козловський — 50 ц. і дід новоохрещеного п. Михайло Гурин $5.00.

Щира подяка жертводавцям, а новоохрещеного Богдана — Кейнета хай Всевишній наділить Божими добродійствами, щоб виріс родичам, дідам, хресним батькам на втіху, а Нашій Неньці Україні на славу! **Гість.**

СВЯТО В ШІГО

Українська Православна Церква Успіння Пресв. Богородиці Шіго-Полудне

Піонери Громади Шіго-Полудне біля своєї церкви

В неділю 21 жовтня м. р. Українська Православна Громада при церкві Успіння Пресвятої Богородиці урочисто відсвяткувала свій і свого Дому Божого ювілей 50-ліття. Члени церкви, а особливо Сестрицтво заздалегідь подбали, щоб в самій церкві та біля неї було все в належнім порядку. Набуто до церкви дещо нового. Напередодні Свята поставлено при в'їзді до церкви прикрашену українськими та канадійськими прапорами браму з написом „1906-1956".

Зі священиків приймали участь в Святі Всеч. оо. Тит Яковкевич, Василь Сенишин з Саскатуну і Борис Яковкевич. Погода на той день вдалася, тому вже з самого ранку почали з'їжджатись люди з ближчих і дальших околиць. Панахиду за померлих членів, а дальше — Службу Божу, а по ній Молебень з Многоліттям прегарно відспівав мішаний хор громади Шіго-місто під проводом Всеч. о. Т. Яковкевича. Змістовну проповідь виголосив гість — Всеч о. В. Сенишин. Загальну увагу звертали на себе старенькі піонери Громади, які займали почесні місця перед Солією.

Святочний обід для всіх і пополуднева програма відбулись у залі Українського Народнього Дому, в Шіго. Господарем був п. Василь Гудима — голова Громади. Перед тим як попрохати сідати за столи, він і жінки з Сестрицтва влаштували церемонію відзначення піонерів. З промов — доброю, на часі та повчальною була промова Всеч. о. Сенишина. Піонери також говорили, а з них — Партеній Думанський справедливо заслужив собі на щирі оплески. Мені припало говорити про відродження Української Православної Церкви в Канаді, з нав'язанням до Громади-Ювілята, про працю Громади на церковному і народньому полі, а при кінці — про місцеве Сестрицтво та його працю. З тих інформацій, які я мав, неначе виходило б, що ця наша Св. Успенська Церква була б найстаршою в Саскачевані. Я був би не в порядку, якщо б не згадав ще одного гостя, а саме — п. Дмитра Керелюка з Реджайни. Його щиру та підбадьоруючу промову присутні слухали з приємністю.

Не маю права вже більше забирати місця в часописі, а тому дозволю собі на тім і закінчити. Можливо, хтось хотів би, щоб був поданий докладний перебіг Свята, зміст всіх промов, імена піонерів і т. д., але хто був присутній, той мав змогу все чути та все бачити. Ціль допису — хоч коротко поінформувати православних українців у Канаді про Ювілей 50-ліття нашої Громади. Думаю, що для такої мети цей допис буде вистарчаючим.

Керують Громадою в Ювілейнім році тростн: Василь Гудима, Дмитро М. Думанський, Василь Березовський і Василь Словський. На чолі Сестрицтва тепер стоять пані: Анна Кучерява, Василина Гудима, Анна Думанська і Фрузина Гудима.

Нашим піонерам бажаю здоровя та заслуженого відпочинку при дітях або й на самоті, чи з дружиною, як кому Боже Провидіння призначило. Усій Громаді і Сестрицтву — добрих успіхів у дальшому, а головно — злагоди, братньої любови та взаєморозуміння. Буде це — будуть і успіхи.

З доручення Сестрицтва при церкві Успіння Пресвятої Богородиці посилаю по $15.00 на „Вістник" і на „Український Голос".

о. Б. Яковкевич.

З РОДИННОЇ УРОЧИСТОСТИ

В суботу 24 листопада 1956 року зібралися приятелі п. Луки й Галини Федорових на родинне свято уродин його дружини п. Галини. Панство Федорові відомі як активні члени Церковної Громади св. Покрови в Монтреалі; п. Л. Федорів бере також активну участь у місцевому відділі КУК-у та є відомим бізнесменом. В дружній і теплій атмосфері провели присутні вечір; було багато побажань, привітів і поздоровлень, а на заклик п. А. Степового зібрано 20 дол. на прес-фонд для „Вістника" й „Українського Прометея", які розділено пополовині для цих часописів. Зложили такі особи: п-во Федорові — 5 дол.; по 2 дол.: п-во Степові, п-во Кудіни, п-во Цехмайстери, п-во Пенюки; по 1 дол.: п-во Вусаті, п-во Доленги, п-во Канарейські, п-во Терметеї; п. Кудін. Разом 20 дол.

Учасник С. А.

ПАНАХИДА ЗА ПОЛЯГЛИХ ГЕРОЇВ

Ошава, Онт. — В неділю 4 листопада ц. р. в українській гр. православній церкві Св. Івана по Св. Літургії о. Парох прот. Кость Желішкевич сказав слово про Листопадовий Зрив 1918 року, і зараз же відслужив Панахиду за поляглих героїв, які віддали своє життя на жертовник України. Жалібно співав хор під управою пана Лойка. Ветерани з того часу, 1918 року, тримали в руках горіючі свічки й молилися за душі тих, що їх Господь, за їхню самопожертву за свій народ покликав до Себе, до Своїх Осель Небесних.

Управа Церковної Громади займалася збіркою, на Українських Інвалідів та на інші пекучі потреби, яка принесла $30.20.

Збірку вислано через Консисторію Укр. Гр.-Православної Церкви.

Жертводавцям щире українське спасибі.

Г. Ж.

З ХРЕЩЕННЯ ПОЖЕРТВА НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

Айтуна, Саск. — Дня 2-го грудня 1956 р. по Богослуженні в домі п-ва Романа і Єлисавети Ковій відбулося Хрещення їх донечки Християни - Меланії. Чину Тайни Хрещення довершив Всеч. о. Е. Т. Приступа.

Іван Ковій сказав кілька гарних і повчаючих слів і закликав присутних з нагоди Хрещення прийти з поміччю Колеґії св. Андрея у Вінніпегу, щоб і їх онука, як виросте, мала де навчитися цього, що є для нас найдорожче.

Слідуючі особи зложили: по $1.00: п. Іван Ковій, пані Анна Ковій, о. Е. Т. Приступа, Петро Крушельницький, панна Галя Ковій, В. Ковій, Роман Ковій. Дрібна збірка 55 ц. Разом зібрано $7.55.

Нехай Господь їх онуку й доньку обдарує щастям, здоровям і всіми добродійствами. Всім жертводавцям сердечна подяка! **Присутній.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

МАРІЯ ТИМЧУК

Врокстон, Саск. — В понеділок 22 жовтня м. р., спочила у Бозі бл. п. Марія Тимчук, проживши 76 років. Народилася 1880 року в селі Худаківці, пов. Борщів, Західна Україна. Замуж вийшла 1897 року за Івана Тимчука. До Канади приїхала зі своїм мужем 1898 року, та поселилися на кольонії 4 милі на північ від теперішнього містечка Врокстон, Саск. З великим трудом і тяжкою працею переживали свої перші піонерські літа, ще на пустих степах цієї країни, бо на цій кольонії були вони першими поселенцями, і за цей час доробилися невеличкого майна; у цім часі Бог обдарив їх 7-ма дітьми: 4 сини — Василь, Іван, Миколай і Петро, і 3 дочки—Анна, Олена і Катерина та 16 онуків і один правнук. Діти всі подружені, а муж покійної Марії, Іван, помер ще 1928 року.

Не лишаючи малолітніх діточок за цей так довгий час, пок. Марія вже сама вигодувала і виховала своїх дітей на добрих та примірних християн і сама усіх дітей подружила. А це був нелегкий обовязок, труд і тяжка праця, як для жінки-вдови. А поза тим разом з дітьми вона багато натрудилася як працею так і пожертвами на місцеву церкву Св. Петра і Павла в Сторновай, Саск.

Пок. Марія оставила горем і смутком прибитих 4 сини, 3 дочки, 16 онуків і одного правнука. Похорон відбувся в четвер 25 жовтня, при участи великого числа людей. Похоронне Богослуження відслужив Парох о. Дячина, а тлінні останкі пок. Марії похоронено на цвинтарі біля церкви, св. Петра і Павла в Сторновай, Саск. При Послідніи Прощанні Парох о. Дячина попросив учасників Похорону, щоб зложили пожертви на Невянучий Вінець за душу бл. п. Марії, жертводавці зложили $30.40, а розпреділено їх так:

на „Український Голос" $12.00, на Колеґію Св. Андрея $6.00, на „Вістник" $5.00, а на місцеву церкву $7.00. Жертводавцям і учасникам цього Похорону родина, свояки і приятелі пок. Марії складають щиру, сердечну подяку, а пок. Марію нехай Бог Отець прийме у Вічні Свої Оселі.

Вічна Їй Память!

Т. Ф. В.

ГРИГОРІЙ ЮРКО МЕДИЦЬКИЙ

Торсбі, Алта. — Дня 20 жовтня м. р. відійшов тут на вічний спочинок бл. п. Григорій Юрко Медицький. Коли покійний занедужав, родина на час покликала лікаря, однак врятувати життя вже було неможливо і він помер на удар серця.

Покійний народився в селі Стібно, коло Перемишля, молодим хлопцем разом з родичами прибув до Канади в 1910 році, по 9 роках свого побуту в Канаді одружився з Марією з роду Федан і тепер мав 79 років. Він був лаґідної вдачі, гідним парохіянином нашої громади в Торсбі, тяжко працював і доробився гарного маєтку. Був він свідомим громадянином, жертвував на ріжні цілі, був передплатником „Українсько го Голосу" й „Вістника" цілими роками та членом Інституту св. Івана в Едмонтоні.

Покійний Григорій Юрко полишив у великому смутку дорогу дружину Марію, пятьох синів: Михайла, Василя, Івана, Андрія і Петра, чотири дочки: Кокерію, Лусію, Розалію й Лівону, брата Івана й сестру Варвару зам. Чікан та 16 внуків.

Похоронні Відправи відслужив Парох о. Г. Василів: у вівторок вечером Парастас в похоронній каплиці Парк Моріял в Едмонтоні, а в середу рано Заупокійну Літургію в церкві св. Петра й Павла в Торсбі при великій участи родини, парохіян і знайомих; дякували пп. Михайло Хруник і Н. Сич з Едмонтону.

При Останньому Цілуванні присутні зложили на Невянучий Вінок $22.20; з того призначено $15.00 на „Український Голос" і $7.20 на „Вістник". Тіло помершого спочило на православному цвинтарі, де о. Парох відповідною проповіддю попрощав покійного у вічність.

Вічна Йому Память!

о. Г. Василів.

ВАСИЛЬ ПИЛАТ

Мелвил, Саск. — 26 жовтня 1956 р. відійшов у вічність піонер, муж, тато і дяк, всіма улюблений Василь Пилят; народився 14 грудня 1890 р. в селі Мислівці, повіт Заліщики.

До Канади приїхав 1913 р., спочатку до Канадійської столиці Оттави, опісля в околицю Калмер, а в 1920 р. оженився з панною Анною Гарасим. Разом у згоді і в любові виховали гарних і чесних дітей. Якийсь час проживали в місті Мелвил; пок. Василь своїм дзвінким голосом чарував усіх у церкві, і ціла родина своєю працею чи й жертвою старалася по своїй можності збагатити свою УГПЦ.

27 жовтня вечером, в похоронним заведенню, Всеч. о. Е. Т. Приступа з Айтуни відслужив Парастас, а 28-го в неділю відбувся Похорон в УГП церкві св. Покрови в Мелвил. На заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінок — Стипендійний Фонд нашої Церкви $28.00.

Покійний лишив у смутку дружину, одного сина, 3 доньки, одного онука, свою Церкву і своїх любих членів.

Хай Господь прийме покійного Василя у Свої Оселі, а всім жертводавцям сердечна подяка.

Присутній.

ІВАН БОЙКО

Вакав, Саск. — 15 листопада 1956 р. відійшов у вічність у Принс Албертській лікарні на 83 році життя бл. п. Іван Бойко Покійний народився в селі Веренчанка на Буковині. До Канади приїхав 1900 року й оселився недалеко Вакав, Саск., де взяв гомстед. Року 1906 одружився з Марією Дребіт. Початки їхнього життя були дуже тяжкі, але в надії на Бога все перебороли. Покійний був тихої та спокійної вдачі, був добрим членом Православної Громади у Вакав. 14 років тому переїхав з дружиною до Принс Алберт, але до останніх днів свого трудолюбивого життя був членом Вакавської Громади. Господь послав їм 11 дітей: 2 хлопці й 9 дівчат, яких гарно виховали.

В неділю 18 листопада м. р. в Похоронному Заведенні у Принс Алберт о. Парох Вакавської Громади, Всеч. о. Юрій Туржанський відслужив Панахиду, а на другий день рано при великій участи людей відбувся Похорон зі Службою у православній церкві у Вакав. Тіло покійного поховано на православнім Цвинтарі у Вакав.

Під час Посліднього Цілування на заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінок $13.00, які поділено: на „Український Голос" $5.00, „Віра й Культура" $4.00 і „Вістник" $4.00.

Покійний лишив горем прибитих дружину Марію, 11 дітей, 18 онуків, 10 правнуків і 8 праправнуків. Нехай Всемилостивий Господь прийме бл. п. Івана в Свої Небесні Оселі, а засмучену родину потішить у їхньому горі. ВІЧНАЯ ЙОМУ ПАМЯТЬ!

Учасник Похорону.

АГАФІЯ КОРОЛЮК

Шіґо, Саск. — В пятницю 23 листопада 1956 року в шпиталі у Фовм Лейк, Саск., в Бозі упокоїлась на 74 році життя членкиня української православної церкви Пресв. Богородиці, Шіґо - Полудне, Агафія Королюк.

У вівторок 27 листопада Всеч. о. Борис Яковкевич відправив у вищезгаданій церкві Службу Божу і Похорон; опісля домовину з тілом покійної було відпроваджено на місце вічного спочинку — цвинтар біля церкви. На тім цвинтарі вже раніше спочили родичі покійної Агафії — Кость і Марта Думанські, брат Стефан, сестра Катерина Остапович, перший чоловік Петро Лазецький і другий — Прокіп Королюк. Правдоподібно, хтось з дітей спочилої також там похований.

Не легким був життєвий шлях бл. п. Агафії Королюк. До Канади вона прибула ще в 1902 році з Буковини (село Погорилівка) враз з родичами, маючи 17 років. Десь в 1906 р. чи 1907 виходить заміж, але не судилося довго прожити вправі: чоловік по десятьох роках, чи трохи більше, помер. Залишились малі діти, господарка, і треба було якось давати всьому раду. Не було іншого виходу, як вдруге вийти заміж, і це покійна робить в 1919 році. Стало багато легше, але в 1927 р. знов вона залишається вдовою, і знов з малими дітьми; тільки тепер вже по другому чоловікові, бо ті по першому чоловікові були вже трохи старшенькі. Важкі це були часи для цілої родини, але напевно найболючіше терпіла мати — покійна Агафія Королюк. Журба відганяла сон з очей. Свідомість важливого обовязку — належно виховати дітей, вивести їх в люди, не давала спокою. Але Господь допоміг. Надія на Нього не завела, не могла завести, а праця і витривалість зробили своє. Діти повиростали, влаштувались в житті, і тепер, на сумну звістку про смерть тієї, що була для них всім, здалека прибули віддати їй послідню прислугу, прибули поховати свою маму. Чотири сини: Василь, Стефан, і Микола Лазецькі, Георгій Королюк і донька Марія Кучеран, стоячи біля домовини своєї покійної мами, напевно з вдячністю та пошаною хилили перед нею свої голови. Пригадалися, мабуть, тоді й власні провини, може ще навіть з дитячих років, супроти своєї неньки. На Похорон не змогла прибути з дітей тільки донька Домна. Брати покійної — Микола та Партеній Думанські, сестра Василина Бачинська, ближчі й дальші кревні також були учасниками Похорону.

При Послідним Цілуванні численні присутні зложили в память спочилої $23.75. Цю суму поділено на дві часті, а саме: $10.00 на пресовий фонд „Вістника", а $13.75 на потреби місцевої церкви. На місці тут було б пригадати, що покійна Агафія Королюк належала до піонерів Громади й церкви Успіння Пресвятої Богородиці, які власне 21 жовтня м. р. святкували свій ювілей 50-ліття. Покійний відзначалась побожністю, немало попрацювала для своєї церкви, одночасно була активною членкинею Церковного Сестрицтва.

Вшановуючи спочилу, всі присутні на Похороні взяли також участь в поминальній перекусці, яка відбулась в залі Українського Народного Дому в Шіґо.

Посмертна ця згадка написана на доручення дітей покійної. Окремо вони від себе зложили на пресовий фонд „Українського Голосу" $25.00.

Спи, Дорога Мамо і Сестро, — нехай земля буде легкою Тобі. Вічна Тобі Память!

Учасник Похорону.

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД БОГОСЛОВСЬКОЇ ШКОЛИ
Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Жертводавці Катедральної Громади Пресвятої Тройці у Вінніпеґу.

Листа ч. 2.

По 15.00 дол.:
Д. Січинський.

По 5.00 дол.:
Евген Сліпець, Герман Шевчук, Петро Совсун, Антон Савчук, Орест і Анна Бабинець, Іван Карасевич, Василь Еленяк.

По 3.00 дол.:
Петро Ґурінов.

По 2.00 дол.:
Ярослав Масцюх, Іван Долинчук, Юліян Воробець, Микола Залозецький, О. Монастирський, Михайло Ласько, Дмитро Ілюк, Омелян Карпець, Лаврентій Янчук, Никола Совсун.

По 1.00 дол.:
Пані Марія Ваґнар, Іван В. Бойчук, Іван Вахняк мол. Андрій Нетипчук, панна Л. Леочко, Михайло Яриш, Олекса Шарган, Захарій Гузій, П. Пилипюк, М. Петрів, Юрій Коваленко.

Листа ч. 1:	$150.50
Листа ч. 2:	$ 84.00
Разом	$234.50

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

1175 Main St. — Winnipeg 4, Man.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

На Будівельний Фонд Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпеґу слідуючі зложили жертви. Цифра подана в скобках означає суму жертв зложених до цього часу, а останні цифри означають теперішну жертву.

Ктитори Катедри:

Йосафат Дзьобко, Вірден, Ман. (2880) $200.00
Др. Павло Закус, Вінніпеґ (1061) 25.00
Павло Німчук, Анола, Ман. (650) 25.00
Іван Вахняк, Вінніпеґ (1335) 72.50
Василь Перепелюк, Флин Флон (720) 25.00

Фундатори Катедри

Никола Страшок, Вінніпеґ (155) 50.00
Пані Антоніна Яремко, Вінніпеґ (270) 50.00
Степан Пелешок, Балмертон, Онт. (211) 25.00
Максим і Тетяна Олійник, Фт. Френсес (125) 15.00
Юрій Карасевич, Овкборн, Ман. (130) 5.00

Добродії Катедри

Ілія Койцан, Фт. Френсес, Онт. (56) 10.00
Антон Слонь, Овкборн, Ман. (45) 5.00
Степан Крепякевич, Венкувер (25) 50.00

Почесні Братчики й Сестриці

Йосиф Пліхта, Фт. Френсес, Онт. (5) 5.00
Панна Савеля Якиміщак, Вінніпеґ (15) 5.00
Гриць Томенчук, Вайта, Ман. (15) 10.00
Пані Марія Ваґнар, Вінніпеґ (20) 10.00
Андрій Бонтей, Вінніпеґ (10) 5.00
Семен Слонь, Лонг Бренч, Онт. 10.00
Петро Ґурінов, Вінніпеґ (15) 10.00
Петро Паланиця, Фт. Френсес, Онт. (15) 1.00
Пані Олена Ґринол, Фт. Френсес (11) 1.00
Никола Мандзюк, Овкборн, Ман. (25) 5.00
Михайло Бородій, Овкборн, Ман. (40) 5.00
Михайло Матіешин, Овкборн, Ман. (10) ...... [illegible].00
Олекса Матіовський, Овкборн, Ман. (5) 5.00
Никола Франко, Овкборн, Ман. (20) 5.00

Прихильники Катедри

Іван Роґожа, Форт Френсес, Онт. (5) 5.00
Пані П. Кіт, Форт Френсес, Онт. 5.00
Пані Д. Ребко, Селкирк, Ман. 6.00
І. Шевчук, Вінніпеґ (7) 2.00
Пані Василька Ґаврилюк, Фт. Френсес 0.50
Пані Василина Плаксій, Фт. Френсес 1.00
Панна Марія Демянів, Фт. Френсес (5) 5.00
Пані Анна Гоменюк, Фт. Френсес. 0.25
Теодор Ґушуляк, Фт. Френсес 1.00
о. Я. Рибалка, Овкборн, Ман. 5.00
Петро Матіешин, Овкборн, Ман. 5.00

Листа пожертв, які прислав Всеч. Прот. Е. С. Ул[illegible]

Добродії Катедри

Семен Ковбель, Торонто (35) $2.00
Йосиф Поліха, Торонто (36) 10.00

Почесні Братчики й Сестриці

Петро Прокопович, Торонто (9) 5.00
Віктор Мошук, Торонто (15) 5.00
Федір Гавриш, Торонто (40) 3.00
Іван Ткачук, Торонто (10) 5.00
Михайло Шодій, Ошава (5) 5.00

Прихильники Катедри

Федір Водяний, Торонто 5.00
Стефан Пищ, Торонто 2.00
Петро М. Гайс, Торонто 5.00
Іван Радченко, Торонто 5.00
Іван Сидоренко, Ошава, Онт. 2.00
Григорій Бриндзан, Ошава, Онт. 1.00
Н. Пишеничний, Ошава, Онт. 1.00
Олекса Дверничук, Ошава, Онт. 1.50
Стефан Пентерес, Ошава, Онт. 2.00
Дмитро Козарук, Ошава, Онт. 2.00
Олекса Вівчарук, Ошава, Онт. 2.00
Олекса Куць, Ошава, Онт. 2.00
Никола Семенюк, Ошава, Онт. 2.00
Ольга Коханська, Ошава, Онт. 3.00
Никола Драгомаз, Ошава, Онт. 2.00

Невянучий Вінок

З приводу Похоронів або при Поминальних Богослужбах в память померших зложуються жертви на Невянучий Вінок. Жертви Невянучого Вінка вписуються як жертви на Будівельний Фонд Катедри. Імена померших вписуються в Поминальну Книгу Невянучого Вінка. Імена померших вичитуються при молитвах в усі Поминальні (Задушні) Дні року після уставу нашої Церкви.

Слідуючі імена дописані в Поминальну Книгу:

Бл. п. Параскевія Сарновська; жертви переслав о. Ю. Туржанський. $10.00

Бл. п. Дмитро Олійник, і бл. п. Василь Костинюк; жертви переслав Прот. Ґорґіца 11.00

Бл. п. Петро Г. Войценко; жертви зложені в Катедрі Пресв. Тройці 70.85

Бл. п. Катерина Кушнірук, Вакав, Саск.; жертви переслав о. Ю. Ференсів 8.00

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

РІЗДВЯНІ ДАРУНКИ

Зближаються Різдвяні Свята, в часі яких рідні та приятелі обмінюються дарунками. Нераз тяжко рішити, який кому дарунок купити, бо ходить про те, щоби він був і гарний, і довготривалий, і належно висловлював наші почування до тих, кого обдаровуємо. — Якщо маєте трудність у виборі цьогорічних Різдвяних дарунків, радимо вам взяти під увагу такі речі:

НАШИЙНІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ І ДІТЕЙ.

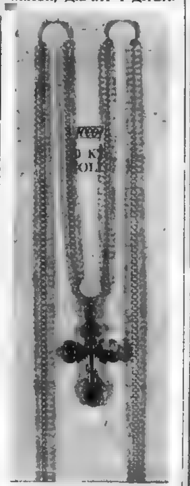

Ці хрестики надаються особливо для хресних батьків, які хочуть нагородити своїх похресників, та взагалі для подарунків.

Хрестики з десять-каратового золота, з ланцюжком $16.50
Позолочені срібні хрестики („стерлинг силвер"), з ланцюжком 3.50
Срібні хрестики („стерлинг силвер"), з з ланцюжком 2.50

ІКОНИ СПАСИТЕЛЯ І БОЖОЇ МАТЕРІ.

Ці ікони, оправлені в рамки, дуже надаються для Різдвяних подарунків, як для родини, так і для поодиноких осіб.

Ціни (без рамок):
Ікони величини 10½x8¼ цалів, одна ...... 15 центів
Ікони величини 16⁹/₁x 13 цалів, одна ...... 35 центів

МОЛИТОВНИКИ

Молитовник „Добрий Пастир", в дорогій білій оправі з золоченими краями й тисками $6.50
Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі 2.75
Молитовник „Приятель Дітей", в чорній оправі 1.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Порядки Богослужень:

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Main Street
Winnipeg 4, Man.

Порядок Богослужень:
Вечірні о годині 8.00 вечора.
Утрені о годині 9.30 рано.
Служби Божі 10.30 рано.
(Години подані за вінніпеґським часом)
Вечірні відправляються напередодні Великих Свят.
Утрені й Служби Божі кожної неділі й на всі Свята.
Парох о. М. Юрківський, телефон 56-5373.

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
СІЧЕНЬ, 1957
19. Субота. Йордань — Кенора — Ґонор — Тиндал
20. Неділя — Кенора — Транскона
27. Неділя — Папларфілд — Ґонор
Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпеґ 4.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця. Щедрий Вечір 7 год. Водосвяття: Толстой; 10 година Ґардентон
19. Субота. Йордан — 9 год. — Толстой
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Ґардентон
Адреса: Толстой, Ман.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця. Щед. Вечір — Лек ла Біш
19. Субота. Йордан — Сарейл
20. Неділя — Вандерінг Ривер
27. Неділя — Крейґенд
Адреса. Box 216, Лек ла Біш, Алта.

о. Е. ТРУФИНА
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Йордан — Ґлендон
20. Неділя — Сенді Репидс
27. Неділя — Леосард
26. Субота — Лессард, Рідна Школа в домі п. Дм. Делиса, о год. 10 рано. З цим проситься всіх родичів посилати своїх дітей на навчання.
Адреса: Box 194, Ґлендон, Алта.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця. — Свячення води по громадах: 8 год. рано Айтуна; 9.30 Габард; 11.30 Ґудів; 1.30 Фенвуд; 3-тя Мелвил.
19. Субота. Йордан — Брокстон
20. Неділя — Ґудів
27. Неділя — Габард
Адреса: Box 143, Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. МИХАЙЛА ФЛЯКА
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця — Вел. Повеч. год. 7-а веч. — Принс Алберт
19. Субота. Йордан — Принс Алберт
20. Неділя — Принс Алберт
27. Неділя — Ґонімун
Адреса: 305 - 6 Стріт і 3 Евню Іст, Принс Алберт, Саск. Тел. 3785.

о. ІВАНА МАГАСА
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Йордан — Гефорд
20. Неділя — Криндор
27. Неділя — Гефорд
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 55.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Йордан — Смитс
20. Неділя — Вакав
27. Неділя — Калворт.
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Елов Крік
10. Неділя — С. Джулієн
12. Вівторок. Трьох Святих — Тернопіль
15. Пятниця. Стрітення — Вакав
17. Неділя — Калворт
24. Неділя — Вакав
Всіх членів громад, наколи буде можливо, відвідаю зі свяченою водою. Зарядн Громад проситься подбати, щоб можна було виконати нашу старовинну традицію відвідуючи кожного члена зі Св. Водою.
Адреса: Box 4, Тел. 46 Вакав, Саск.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця. Щедрий Вечір — Богослуження і Водосвяття о год. 9 рано в Норт Бетлфорд.
19. Субота. Йордан — Ґетормей
20. Неділя — Витків
27. Неділя — Медовлейк
Адреса: 972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд, тел. 3280

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Йордан — Ватсон
20. Неділя — Київ
27. Неділя — Вимер
Адреса: Ватсон, Саск., тел. 201

о. Д. ДЕНИСЮКА
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Йордань — Бруксбі
20. Неділя — Ґронлнд, вінніч.
27. Неділя — Ґронлнд над річкою
Адреса: Box 47, Ґронлнд, Саск.

о. О. ФЛЯКА
СІЧЕНЬ:
19. Пятниця. Навеч. Богоявлення — Вел. Освяч. Води: год. 10.30 рано Восетна; год. 1-ша пол. Нюбрук; год. 4 по пол. Еґрмонт; год. 7-ма веч. Радвей.
19. Субота. Йордан — Редвотер
20. Неділя — Торгилд
27. Неділя — Восетна
Адреса: Box 128, Тел. 10, Радвей.

о. СТЕФАНА ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця. Щедрий Вечір — 7 год. веч. Освячення води — у Нипавин
19. Субота. Йордан — Кадет
20. Неділя Шипмен —
27. Неділя — Нипавин
УВАГА! Різдвяний Концерт дітей Української школи в Кадет відбудеться в суботу 5 січня, год. 7.30 вечором.
Адреса: Box 994, Нипавин, тел. 2160

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Йордан Велике Освячення Води — Стінен
Вечірня і Осв. Води о год. 7-ій вечора — Арран.
20. Неділя по Йордані — Свячення Йордан. Води — Вайт Біч
27. Неділя — Норквей
Вечірня о 7-ій год. веч. — Гаес
Ареса: Box 111, Гаес, Саск.

о. Г. ВАСИЛІВА
СІЧЕНЬ
19. Субота. Йордан — Калмар
20. Неділя — Торсбі
27. Неділя — Брудергайм
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Калмар
10. Неділя — Оновей
12. Вівторок. Трьох Святих — Торсбі
17. Неділя — Пено
24. Неділя — Торсбі
Адреса: 8710—112 Аве. Тел.: 786066 Едмонтон, Алта.

о. Е. ГОРГІЦИ
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця. Водосвяття — Вайта о 10-ій год. Водосвяття в інших громадах по порозумінні з їх зарядами.
19. Субота Йордан — Сандавн — Відвідування в свяч. водою
20. Неділя — Вайта. Відвідування вірних з свяченою водою
27. Неділя — Сірко
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Вайта
10. Неділя — Сандавн
12. Вівторок. Трьох Святих — Арбака (св. Петра й Павла)
15. Пятниця. Стрітення — Сяньків
17. Неділя — Сірко
24. Неділя. Арбака (св. Николая)
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. Д. ЛУЧАКА
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Йордан — 8.00 година рано Водосвяття — Андрю; 10.00 год. рано — Вилингдон.
20. Неділя — Борівці
27. Неділя — Каганн
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Вилингдон
10. Неділя — Андрю
12. Вівторок. Трьох Святих — Лужани
15. Пятниця. Стрітення — Прут
24. Неділя — Каганн
Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта.

о. ІВАНА КУЛІША
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця. Св. Вечір — Етелберт (Свячення води)
19. Субота. Йордан — Ґарленд
20 Неділя — Боян
27. Неділя — Пайн Ривер
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Етелберт
10. Неділя — Пайн Ривер
12. Вівторок. Трьох Святих — Дорбан
15. Пятниця. Стрітення — Ґарленд
17. Неділя — Венлав
24. Неділя — Етелберт
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. ПЕТРО БЛАЖУК
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця. — Свячення води: 9 год. рано — Ричмонд Парк; 11 год. — Атабаска; 2 год. Барґед; 6 год. Вестлок.
19. Субота. Йордан — Сіба Біч
20. Неділя — Вайлдвуд
27. Неділя — Вестлок
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Атабаска
10. Неділя — Ричмонд Парк
12. Вівторок. Трьох Святих — Барґед
15. Пятниця. Стрітення — Вестлок
17. Неділя Сіба Біч (Річні Збори Окружної Ради)
24. Неділя — Вайлдвуд
УВАГА! Громади Сіба Біч і Вайлдвуд: враз теплішої погоди, Велике освячення води відбудеться на озері „Вобман", Сіба Біч.
Адреса: Box 551 — Вестлок, Алта. Тел. 317.

о. П. САЦЕВИЧА
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця. — Освячення Води: 12 год. Смокі Лейк, 2 год. Беліс, 4 год. Стрий, 6 год. Давнінг, 8 год. Спеден
19. Субота. Йордан — Вільна
20. Неділя — Смокі Лейк
27. Неділя — Спеден
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Смокі Лейк
10 Неділя — Беліс
10. Неділя — Вільна, о. Е. Труфин
15. Пятниця. Стрітення — Стрий
17. Неділя — Смокі Лейк
17. Неділя — Давнінг, о. Е. Труфин
24 Неділя — Спеден
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта. Тел. 32.

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Йордань — Овкборн
20. Неділя — Енгусвил
27. Неділя — Виста
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Сенді Лейк
10. Неділя — Розбурн
12. Вівторок. Трьох Святих — Енгусвил
15. Пятниця. Стрітення — Мензі
17. Неділя — Січ
24. Неділя — Овкборн
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. О. НОВИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ:
18. Пятниця. Щедрий Вечір год. 12 Вест. Форт. Водосвяття: год. 2-га по пол. Форт Вилліям
19. Субота. Йордан — год. 5-та ранку — Вест Форт
20 Неділя — Форт Вилліям
27. Неділя — Вест Форт
Адреса: Форт Вилліям. Тел. 38568 — тел. канцелярії 27254

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ:
19. Суб. Йордань — Шіго полудн.
20. Неділя — Тідор місто
27. Неділя — Фоум Лейк
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Шіго-місто
10. Неділя — Елмор
15. Пятниця. Стрітення — ВестБрук
17. Неділя — Винярд
24. Неділя — Інсінгер „Гайвей"
Адреса: Шіго, Саск., Box 52, Тел. 21

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Йордань — Елмор
20. Неділя — Винярд
27. Неділя — Вест Брук
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Інсінгер-місто
10. Неділя — Шіго полудн.
15. Пятниця. Стрітення — Жучкане
17. Неділя — Тідор-місто
24 Неділя — Фоум Лейк
Адреса: Шіго, Саск., Box 52, Тел. 21.

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ:

16	С	3	Преп. Малахія, мч. Гордія
17	Ч	4	Собор 70-ти Апостолів
18	П	5	Щедрий Вечір (Піст)
19	С	6	БОГОЯВЛЕННЯ—ЙОРДАН
20	Н	7	Собор Івана Хрестителя
21	П	8	Преп. Григорія Печер.
22	В	9	Мч. Полієвкта і Неарха
23	С	10	Григорія еп. Ниського
24	Ч	11	Преп. Теодосія Вел.
25	П	12	Сави архиеп. Сербського
26	С	13	Муч. Ермила і Стратоника
27	Н	14	Нед. 31. Св. Отців вб. в С.
28	П	15	Пр. Павла Тивейського
29	В	16	Покл. Кайд. ап. Петра
30	С	17	Преп. Антонія Вел.
31	Ч	18	Св. Атанасія і Кирила

ЛЮТИЙ:

1	П	19	Преп. Макарія, Лаврентія
2	С	20	†Преп. Евтимія Вел.
3	Н	21	Нед. 32 Преп. Максима Іс.
4	П	22	Прмч. Анастасія Печер.
5	В	23	Свмч. Климента еп. Анкир.
6	С	24	Пр. Ксенії, мч. Вавиля
7	Ч	25	†Григорія Богослова
8	П	26	Пр. Ксенофонта і Марії
9	С	27	†Перенес. мощів Івана Зол.
10	Н	28	Н. Мит. і Фар. Преп. Єфрема
11	П	29	Пер. мощів Ігнатія Богонос.
12	В	30	ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ
13	С	31	Никити еп. Новгород.
14	Ч	1	Муч. Трифона, Сатира
15	П	2	СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЄ

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
СІЧЕНЬ:
20. Неділя — Мічам
27. Неділя — Оен, Алта
Адреса: 401 Мейн стр., Саскатун.

о. В. АПОНЮКА
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Богоявлення — Ґренд Вю
20. Неділя — Шорт Дейл
27. Неділя — МекНат
ЛЮТИЙ:
3 Неділя — Роблин
10. Неділя — Ленард
12. Вівторок. Трьох Святих — Гилберт Плейнс
15. Пятниця. Стрітення — Роблин
17. Неділя — Ґрендвю
24. Неділя — Шортдейл
Адреса: Box 201, Роблин, Ман. Тел. 214 R. 2.

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
18. Пятниця. Навечера Богоявлення — Давфин
19. Субота. Йордан — Роржетон
20. Неділя Сифтон
27. Неділя — Давфин

о. Л. В. ДЯЧИНИ
СІЧЕНЬ:
19. Субота. Йордан — Йорктон
20. Неділя — Йорктон
27. Неділя — Калдер
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Йорктон
10. Неділя Брокстон
12. Вівторок. Трьох Святих — Йорктон
15. Пятниця. Стрітення — Калдер
17. Неділя — Йорктон
24. Неділя — Мазепа
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

Устав Церковний

18. Пят. Навеч. Богоявлення. Літ. Василія Вел. починається Вечірнею. Ап. 1 Кор. 9: 19-27. Еван. Луки 3: 13-17.
19. Субота Богоявлення — Йордан. УЄ Марка 1:9-11. Літ. Ів. Золот. Ап. Тита 2: 11-14, 3: 4-7. Еван. Матея 3: 13-17.
20. Нед. по Йордані. Гол. 5. УЄ 8. Літ. Ап. Єфес. 4; 7-13 і ДП 19: 1-8. Еван. Мат. 4: 12-17 і Івана 1: 29-34.
27. Нед. 31. Гол. 6. УЄ 9. Літ Ап. 1 Тим. 1: 15-17. Еван. Луки 18: 35-43.

ЛЮТИЙ:
3. Нед. 32. Гол. 7. УЄ 10. Літ. Ап. 1 Тим 4: 9-15. Еван. Луки 19: 1-10.
10. Нед. Мит. і Фар. Гол. 8. УЄ 11. Літ. Ап. 2 Тим. 3: 10-15. Еван. Луки 18: 10-14.
12. Вівт. Трьох Св. УЄ Іван 10: 1-16. Літ. Ап. Жид. 13: 17-21. Еван. Мат 5: 14-19
15. Стрітення Госп. УЄ Лук. 2: 25-32. Літ. Ап. Жид. 7: 7-17. Еван. Лук. 2: 22-40.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1957. ЧИСЛО (1031) 3

Нагороди Духовенству Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Смиренний Іларіон, з Божої ласки Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади, до Всечеснішого нашого Духовенства, —

Христос Рождається!

Всечесніше Духовенство нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді ревно працює в Христовому Винограднику й заслуговує щедрої нагороди.

Апостол Павло в своїм Посланні до Тимофія 1. 5. 17 навчає: "А Священики, що добре пильнують, нехай будуть гідні подвійної чести, а надто ті, що працюють у слові й науці".

І тому я, як Архипастир нашої Православної Церкви в Канаді, узявши під увагу всю Священичу працю, цим моїм Архипастирським Посланням складаю свою щиру Митрополичу подяку всьому нашому православному українському Духовенству в Канаді за його самовіддану й ревну працю.

А крім цього окремо нагороджую:

Набедреником — Всечеснішого Отця Федора Легенюка.

Скуфією — Всечеснішого Отця Саву Цетухина.

Камілавкою — Всечеснішого Отця Євгена Приступу.

Протоерейством — Всечеснішого Отця Степана Симчича.

Епігонатом (Палицею) — Високопреподобних Отців Протоереїв: Василія Апонюка, Михайла Фика, Феодора Киселюка, Григорія Василева і Петра Запаринюка.

Протопресвітерством — Високопреподобного Митрата о. д-ра Семена Савчука.

Митрополичою Грамотою — з подякою за працю над підручниками для Недільної Школи: о. Протопресвітера Григорія Метюка, о. Митрата Сергія Ґеруса, о. Протоерея Емануїла Ґорґіцу, Всечеснішого Отця Хому Ковалишина і Всечеснішого Отця Степана Симчича.

Усіх нагороджених Священиків сердечно вітаю з високою церковною нагородою, яку кожен має одержати за Службою Божою з Архипастирських рук.

Усе наше Духовенство сердечно вітаю зо Святом Божого Народження, а в Новому 1957-м Році усім щиро бажаю повного щастя й здоров'я, та віку довгого для корисної праці на Славу Божу та на спасіння українського народу.

Христос Рождається!

† Іларіон,
Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Року Божого 1957-го, січня 7-го, на день Народження Христа, Сонця Правди.
Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

ВСЕЧ. о. ІВАН ПЕСТУН

Парох Округа Лімингтон, Онт.

Народився 12-го червня 1887 року в Городку коло Львова. Скінчив учительський семинар і дириґентуру церковних і світських хорів. Майже ввесь час учителював. Пережив страшні часи московського нашестя на українські землі. В другій світовій війні виїхав на еміґрацію. Там у 1945 р. Єпископ Платон посвятив його у Диякони, а в 1946 р. Архиепископ Михаїл рукоположив у сан Священика.

Після висвячення працював у таборах переміщених осіб у Німеччині в Швайнфурті, Мюнхені, Ашанфенбурзі й Бамберґу та одночасно викладав релігію в народних школах.

В 1950 році прибув до Канади і почав душпастирську працю в Сарнії, Лондон і Четам, а потім обслуговував парафію Преса. Богородиці в Ошаві. В 1953 р. був переміщений до Ґримзбі, а наступного року до Кирклейд Лейк, Онт. Тепер сповняє душпастирську працю в громадах Лімингтон і Четам, Онт.

НОВІ СВЯЩЕНИКИ УАПЦ В АНГЛІЇ

В днях 7, 8 і 9 вересня 1956 року в Карльсрує, Зах. Німеччина, Впреосв. Митрополит Ніканор (Абрамович) рукоположив у Диякони, а потім у Священики Сильвестра Богатирця, Григорія Гусака і Степана Ярмуся, а в Диякони — Афанасія Максимчука і Юрія Семенчука. Всі вони з Англії, і призначені для релігійної обслуги вірних у цій країні.

В БОЛҐАРІЇ АРЕШТУВАЛИ ОСТАННЬОГО УНІЯТСЬКОГО ЄПИСКОПА

В 1952 році комуністична влада Болґарії арештувала Єп. Євгена Босількова, опісля арештувала Єп. Романа Романова, а недавно арештувала третього — Єп. Кирила Куртева. Ватикан мав у Болґарії тільки трьох Єпископів візантійського обряду, і всіх їх комуністи виарештували. Тепер нема кому висвячувати Священиків для уніятських вірних у Болґарії.

ПЕРВОЄРАРХ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ ПРИЙНЯВ ЮВІЛЕЙНУ ДЕЛЕҐАЦІЮ З НАГОДИ СВОГО 75-ЛІТТЯ

Цього року сповняється 75-ліття благочестивого життя Первоєрарха Української Церкви в Канаді, Владики Митрополита Іларіона.

З цієї нагоди по всіх численних храмах нашої Святої Церкви в Канаді були відправлені Молебні за здоровя нашого Первосвятителя, що все життя своє присвятив Богові й своєму народові, згідно з своєю засадою: Служити Богові — то служити народові.

У вівторок 15 січня ц. р. о год. 8 вечора Владика прийняв у Митрополичій Палаті делеґацію нашої Церкви, зложену з провідних осіб духовних і світських, під проводом Високопреп. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука, голови Президії Консисторії УГПЦК. Делеґація склала Владиці поздоровлення від усієї нашої Церкви. Різдвяне й Новорічне привітання передав Всеч. о. Т. Ковалишин з Консисторії, нашою традиційною староукраїнською формулою: "Поздоровляємо з Різдвом Христовим і з Новим Роком", а делеґація спільно привітала Владику старовинною колядою "Бог Предвічний".

Після цього Протопресв. Д-р С. В. Савчук передав Владиці Ювілейне привітання.

Владика Митрополит, якого життєвий многострадальний шлях саможертвенної праці для Рідної Церкви був густо вкритий колючим терням, був видимо схвильований зворушенням з приводу цього щирого вияву любови до нього з боку всього нашого загалу та його провідних людей. У короткому слові подяки, вираженому тепло, безпосередньо, Владика з добродушним успіхом сказав, що він не пильнував у календарі зростаючого числа своїх років, а тільки пильнував, щоб зростала праця, і працею міряє час свого життя. Тож і це побажання Многоліття він приймає тільки як побажання якомога довше служити Богові й народові своєю працею для Української Церкви в Канаді, з якою він злився в одноціле.

ТЕРОРИСТИЧНИЙ НАПАД НА ЕПИСКОПА ОЛЕКСІЯ

Інформаційний Листок Братства Оборонців Православної Віри в Лондоні з 9 грудня 1956 р. подає, що 16 листопада 1956 р. в місті Озасько, Бразилія, на Владику Пилипенка, Єпископа УАПЦ на Південну Америку, відбувся напад. Згадане джерело інформує, що напад мав терористичний характер і був виконаний особами, що неприхильні Владиці Олексієві. Коли Владика Олексій вертався пішки від дентиста до віддаленої оселі, на шляху автом наздогнали його два напасники й почали бити залізом. Врятував Владику випадок; шляхом якраз проїздило тягарове авто, і наполохані напасники, побачивши його, мусіли втікати. Бразилійська влада зайнялася слідством.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ [illegible] РОКУ

(Продовження)

Отець Церкви Св. Епіфаній Кипрійський, не приймаючи переказів про "тілесне" прийняття Пресв. Діви на Небо за достовірні та виступаючи проти еретичного в і р у в а н н я в Пресв. Діву як у Божество, чинив це не як якийсь може противник побожної пошани до Неї; навпаки, чинив це найбільший між Св. Отцями Церкви того часу почитатель жіночої непорочности взагалі, а зокрема — найбільший прихильник побожної п о ш а н и до Пресв. Діви Марії, але як до Богом вибраної л ю д и н и, а не як до Божества. Протестантські історики Церкви (напр. Ґрін) схильні хибно думати, що якби не така адорація Пресв. Богородиці Св. Епіфанієм, то може Ефеський Собор, на якому думки були розділені, був би не ухвалив навіть побожної п о ш а н и до Пресв. Діви Марії. — Все це тут сказане фактами проливає світло і довіря до Св. Епіфанія.

У Св. Письмі про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці не згадано. Усні перекази про це, які почали записувати не раніше IV століття, не є такого характеру, щоб їх можна було взяти за Апостольське Передання, бож не всі вірні, і не всюди, і не завжди знали їх (напр., не знав їх імператор Маркіян, що за тих часів цезаропапізму фактично очолював Провід Церкви, і на Соборі в Халкедоні 451 р. заявив, що бажає мати Тіло Пресв. Богородиці): не всі Св. Отці Церкви (Св. Епіфаній на Сході, Ґелязій у Римі на Заході) могли заявити про своє знання, що Пресв. Богородиця дійсно відійшла на Небо з тілом. У Православній Церкві нема догми про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. Все це ніяк не заперечує принципової віри Православної Церкви в м о ж л и в і с т ь тілесного прийняття на Небо Богом удостоєної людини та у наявність таких фактів, але Церква мусить мати докази цих фактів, наприклад, про прийняття на Небі з тілом Пророка Іллі Церква має доказ у Старому Заповіті

Але щодо обставин відходу з земного життя Пресв. Діви Марії Церква не має жадних доказів у цих джерелах, які вона сама вважає за міродайні для себе. Дехто схильний розумувати так: коли нам відомо з Біблії, що Пророк Ілля був з тілом узятий на Небо, то чому ж не можна припустити, що Божа Мати була так само з тілом узята на Небо, хоч Св. Письмо й не говорить про це? Мову про п р и п у щ е н н я тут не можна трактувати серйозно. Церква основує своє вчення на джерелах: на свідченнях Св. Письма й Апостольського Передання, а не на припущеннях. Бо де ж буде кінець усяким припущенням? Коли кожна людина по-своєму стане собі довільно все припускати, без оперття в Св. Письмі й Апостольському Переданні, і разом з тим хотіла б, щоб Церква ці її припущення приймала, то тим самим вона хотіла б бачити Церкву без точно визначених принципів науки, без оперття в джерельних фактах, а зведену на хиткий ґрунт довільних припущень, що широко розливалися б поза межі Св. Письма й Апостольського Передання; і можливостям цього розливу припущень не було б кінця-краю. В такому випадку це витворює пригожий ґрунт для всяких єресей.

Коли в Св. Письмі не подане свідчення про обставини відходу з земного життя Пресв. Богородиці і коли перекази про Її взяття на Небо з тілом не мають такого характеру, щоб їх можна було прийняти за Апостольське Передання, то дехто ці перекази хотів би вважати за т р а д и ц і ю, яку, мовляв, треба признавати, бо вона дуже давня.

Справді перекази про це були сям-там розсіяні по просторах Церкви Христової з давнього часу, однак ці перекази подані в такій формі, що суперечать один одному. Суперечні також погляди на ці перекази в Св. Отців, — одні їх признають, другі — ні. Одні ці перекази знали, другі — ні. А втім найстарша традиція свідчить проти достовірности цих переказів.

X.

Найстарша традиція не потверджує переказів про "тілесне" прийняття Пресв. Діви Марії на Небо

У Православній Церкві немає догми, яка б стверджувала віру в "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці. Вище було вже сказано, що перекази в цій справі мають такий характер, що не можуть підлягати означенню Апостольського Передання. Остається ще традиція в цій справі. Дехто, вживаючи поважного слова "традиція" як аргументу, не завжди хоче чи може точно означити сенс цього слова: "Передання" — це дослівний переклад слова "традиція". Традиція є всяка — церковна, світська і мішана. Так само церковна традиція є різних родів. Апостольська Традиція (Передання) нарівні з Св. Письмом догматично зобовяує православного християнина. Всяка ж інша традиція (передання) догматично не зобовязує, — вона може мати різний характер: звичаєвий, побутовий, культурний, політичний і т. д. Коли перекази про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо не є такими, що самі собою могли б доказати, обективно ствердити, що вони говорять про дійсність, говорять правду, то тим самим вони не дають підстав бачити тут якісь історичні основи традиції. — так довго як довго якимись іншими обективними джерелами не буде стверджено, що перекази евентуально говорять правду. Бож відомо, що Св. Отці Церкви, Епіфаній Кипрійський, Ґелязій т. і. мусіли мати якісь підстави, коли не признавали переказів за правдиві.

Коли, як свідчить Св. Іван Дамаскин, імператор Маркіян на Халкедонському Соборі 451 року заявив, що хоче відшукати Тіло Пресв. Богородиці, то це доказ, що імператори, які головували на Вселенських Соборах, не знали тоді про існування переказів, і не було кому їх поінформувати про це. І тільки знайшовся один з Св. Отців Ювеналь, який пояснив імператорові Маркіянові, а при цьому і всьому Соборові в Халкедоні, що Тіла Пресв. Богородиці на землі немає, бо воно, сказав він, узяте на Небо, і при цьому Св. Ювеналь розповів переказ. Значить, не вся Церква, навіть не Провід Церкви, як цілість, а тільки один Св. Ювеналь вважав за правдивий цей переказ. Як видно, небагато було таких, як Св. Ювеналь, що цей переказ тоді взагалі знали.

Коли якихсь певних, документарних історичних підстав тут немає, то годі збагнути, як тут католицький офіційний автор розуміє термін к а т о л и ц ь к а т р а д и ц і я, кажучи: "А в четвертій таємниці (містерії) — Прийняття на небо Пресв. Діви — називаємо цю подію, яка не згадана в св. Письмі, але з а с в і д ч е н а а в т е н т и ч н о к а т о л и ц ь к о ю т р а д и ц і є ю ((John O'Brien, The Faith of Millions, 1938, стор. 452). Інакше тут цього не можна розуміти, що це тільки католицька з в и ч а є в а традиція. Папа Григорій I на основі переказів запровадив був у VI столітті Свято Тілесного Прийняття Пресв. Діви Марії на Небо, і з того часу датується ця офіційна католицька традиція.

Чи є підстави говорити, що ця традиція походить з Апостольських часів? Відповідь на це питання має дати сама ця "традиція". Єпископ Григорій Турський у Франції (VI століття) знайшов рукописи, в яких були записані ці перекази. Кожен переказ говорив про себе, що його автором є якась відома постать Церкви, а деякі з них говорили, що їхніми авторами був той чи інший Апостол. Григорій Турський прийняв ці рукописи за такі, що нібито походили з Апостольських часів, або трохи пізніших. Згодом, під впливом Гр. Турського, це дехто почав так думати. І так, наприклад, один з переказів говорив про себе, що його автором був Мелітон Сардикійський (1 стол. по Хр.), і на цій підставі дехто почав думати, що й сам рукопис походить з 1 століття по Христі. Одначе наука згодом дослідила рукописи і ствердила, що ні один з них не був писаний раніше, як у IV стол. по Хр., а деякі значно пізніше.

Хоч і без доказів, але для вигоди розумування можемо допустити, що один з тих переказів дійсно походить від Мелітона Сардикійського з I стол. по Хр., але походить усно, поки його десь у IV стол. з уст народу чи одиниць записали. Що ж говорить Мелітон Сардикійський у цьому переказі? А ось що: він каже, що Левкій жив за Апостольських часів, знав Апостолів особисто, перебував у громаді Апостолів, отже він усе знає з тих Апостольських часів. А проте він, Левкій, рішуче заявив, що Пресв. Богородиця не була взята на Небо з Тілом. Це сильно обурило Мелітона Сардикійського, і він посудив Левкія в браку побожности. Значить, Мелітон Сардикійський уважав, що Левкій, людина з Апостольських часів і середовища, повинен був твердити, що Пресв. Діва була взята з Тілом на Небо, а тим часом Левкій заперечив це. І Мелітон Сардикійський виступає проти Левкія з таким аргументом, що осуджує його в браку побожности. Іншого аргументу не дає (The Ante-Nicene Fathers. Vol. VIII, стор. 595 і д.). Отож, традиція Левкія тут найстарша, бо він жив за Апостольських часів, а однак він рішуче заявив, що Пресв. Богородиця не була з Тілом узята на Небо. Натомість Мелітон Сардикійський, що жив одним століттям пізніше за Левкія, — не жив за Апостольських часів, уважає себе компетентним твердити, що Левкій говорив неправду. На якій основі Мелітон Сардикійський це чинить? Він не подав жадних підстав.

Виходячи з конкретного становища, треба сказати, що ніхто не має певности, чи той переказ взагалі походить з I століття та від Мелітона Сардикійського. Все ж він являє собою віддзеркалення цього факту, що в справі обставин відходу Пресв. Діви Марії з земного життя в глибоку давнину відбувалися гострі дискусії. А при тому люди ближчі Апостолів, близькі до їх середовища й часів, заперечували правдивість переказу, а люди дальші від Апостолів потверджували ті перекази.

(Далі буде)

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

МОЖЕ ВАМ ЧАШЕЧКУ КАВИ, ЧИТАЧУ?

(На тлі правдивої події)

Настав новий рік — 1957, а в Ганса Маєра стара біда. У 20. віці, у віці поступу цивілізації він (уявіть собі!) поліз у такий "ґешефт", як книгарня! Започаткував він її в старих роках. Але нові роки не ворожили нічого доброго. Не хотять люди читати. Та хай би не читали, але нехай хоч купують! А вони й купувати не хотять. Нащо ж, мовляв, купувати, коли не читається? З року на рік не читається щораз більше. Еволюція в читачів відбувається. І так настав рік 1957. Новий рік — нові думки, нове щастя... Думав собі Ганс Маєр, як би то читачів намовити, щоб читали. І придумав.

Слухайте! Коли ненароком, може й через помилку, попаде в книгарню прохожий, Ганс Маєр чемненько підійде до нього і милим голосом запитає: "Може чашечку кави зволите випити, пане добродію? Правдивої чорної кави?" Гість спочатку буде заскочений. Не знатиме, що відповісти. А книгар підбадьорить: "Серйозно! Чашечку чорної кави... Випийте! У вас застаріле упередження до книгарень! Знаєте, часи змінюються... Чому ж би в книгарні не можна випити чашечку кави? Журналісти йдуть до каварні, щоб прочитати журнал. Чому ж не можна йти до книгарні, щоб напитися кави?"

Австрійська влада не хотіла зрозуміти психології торгівлі. Заявила, що не може дати концесії на книгарню й каварню разом. Може тому, щоб книжки кавою не пообливалися.

Ганс Маєр не впав духом. Він взагалі духом не падав. Він падав кишенею. І каже міністерству торгівлі: "Може воно й не дуже вигідно в книгарні каву пити. Вигляд книжок може попсувати настрій, апетит відібрати. Але люди можуть збиратися в книгарні і з неї гурточком іти до сусідньої каварні. На мій рахуночок."

І тут міністерство торгівлі не взяло на увагу доброти серця книгаря. Йому сказали, що це недозволений спосіб реклями. Уявіть собі: недозволений спосіб реклями! Ганс Маєр не має наміру вгощати покупців водою! Він пропонував чисту каву! Кінець-кінцем, він вирікся всякого шкурного, грубого "ґешефту". Він хотів служити чистій, високій ідеї! І каже: "Зрікаюся продажу книжок. Хай пропаде заробіток! Я хочу тільки, щоб люди пили каву й для розваги читали книжки. Я позичатиму їм книжки. Хіба ж це для зиску?" Але міністерство торгівлі тут уже видимо вперлося. Воно відповіло: Ганс Маєр не має концесії на випозичальню книжок, отож і не має права випозичати. Він має концесію на продаж книжок. І мусить їх продавати. Ага, продай! Уряд дає концесію на книгарню, а не дає гарантії, що будуть покупці.

Початок року ще не далеко затягнувся. Ще триває той свіжий новорічний період, коли родяться нові думки, нове щастя. Може й Ганс Маєр ще щось нове придумає. Він ніколи не падає духом. Він падає кишенею: тілом, сказати б, падає.

Наприклад, що ви на його місці придумали б? Думаю, що він дістав би концесію на каварню, якщо б повиносив з книгарні книжки, а поставив каву, цукерки, молоко й маслянку. Але тут трудне питання: що робити з вивіскою "Книгарня"? Хіба що зняти її і почепити вивіску "Каварня". То знову ж тоді не буде книгарні. Можна б тримати книгарню, а каву продавати без концесії, з-під поли. Або тримати каварню, а книжки з-під поли продавати. Солідний громадянин попиває собі каву, в блаженному стані недумання. Мозком не ворушить, повний спокій... А тут до нього нишком підходить тип. На всі боки підзорливо оглядається. Таємним голосом шепоче на вухо: "Тссс... Може книжечку... Комікси... Тссс... Новенькі. Шмуґльовані із заграниці".

Тоді (хто його знає!) бизнес може й пішов би. Але тут нова перепона: Ганс Маєр, віденський книгар, не піде на такий бизнес.

Назар Полин.

ЧОМУ КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ПІДТРИМУЄ КОМУНІСТА ҐОМУЛКУ

На телевізійній програмі 20 січня було передаване інтервю з проф. Ю. Войцеховським, професором філософії Отавського університету. Проф. Войцеховський сказав: "Католицька Церква в Польщі підтримала комуністичний уряд В. Ґомулки тому, що з двох зол воліла вибрати менше зло, — ліберальнішого місцевого комуніста Ґомулку, ніж сталініста з СССР маршала Рокосовського". "Номінація пятьох Єпископів для земель західної Польщі свідчить, що Ватикан політично підтримує Польщу", сказав проф. Войцеховський, маючи на увазі бувші німецькі землі, що їх Польща зайняла по 2-ій світовій війні. "Досі єдина Росія ґарантує Польщі ці землі на заході Польщі. І якщо західні держави відверто не скажуть, що ці землі дійсно мають належати до Польщі, так довго це може спонукати поляків шукати поперття в Росії", заявив цей молодий професор, — здається, з новоприбулих.

ЖИДИ ВИЖДЖАЮТЬ З ІЗРАЇЛЯ

Статистика руху жидівського населення стверджує, що жидам найкраще живеться в Німеччині. Кожного місяця пересічно 60 жидів приїжджають жити в Німеччині, переважно з Ізраїля. Правда, в Східній Німеччині є тільки 700 жидів, зате ж у самому тільки східньому Берліні нараховується їх 11,500. Натомість у Західній Німеччині, з західнім Берліном включно, жидів нараховується 25 600 осіб. Року 1933, коли Гітлер прийшов до влади, в усій Німеччині було 500 000 жидів. Всі ці жиди, що тепер повертаються до Німеччини, це або колишні німецькі громадяни, або бувші ДіПі з інших країн.

З СЕНСАЦІЙ МИНУЛОГО РОКУ

Американська "Свобода" з 2-го січня 1957 року подала коротку хроніку важніших подій з українського й світового життя в 1956 р. Між іншим під датою 26 квітня 1956 р. фіґурує така замітна у нас така подія: "Анонімний жертводавець склав на руки голови УНСоюзу, Д. Галичина, 500 дол. на українські народні цілі". — Це справді історична в над подія: жертводавець не розголосив свого імени!

ПОЛІТИЧНИЙ НАТИСК ПОЧЕРЕЗ ЦЕРКВУ

"Бюлетень Обєднання Українців в Австрії" ч. 4 подає, що Зарубежна Російська Церква в Австрії, під проводом Архиепископа Стефана, "розпоряджаючи досить значними матеріяльними засобами, з її священиками, що є переважно з українських яничарів, вона творить досить поважну загрозу в Австрії українській еміґраційній спільноті."

Розуміється, уніятство не є рятунком перед цим наступом; цей Бюлетень у жовтні 1956 року писав, що в Австрії серед уніятів має великі успіхи т. зв. Католицька Церква Східного Обряду, що виховує уніятську молодь в манастирських школах Італії на московських патріотів. — Додаймо: це в звязку з москвофільською орієнтацією Ватикану.

Єдиним забороло́м проти цього московського наступу з двох протилежних сторін є рідна, національна Українська Православна Церква ,незалежна від чужого проводу.

ЦЕРКВА І МОРАЛЬНІСТЬ

Кілька американських психологів зробили статистику, на основі якої кажуть, що церква не має великого впливу на зменшення злочинности серед молодих людей.

Соціолог В. Кваракеюс ствердив, що з усіх 700 хлопців і дівчат, що допустилися більших чи менших злочинів, 54% ходили до церкви реґулярно; 21% ходили до церкви нереґулярно; 25% дуже рідко бувають в церкві.

Другий дослід зробили в Детройті, і виявилося, що з-поміж молодих хлопців, які допускалися злочинів, 44% ходили до церкви реґулярно, 26% ходили до церкви тільки деколи, а решта майже ніколи не бувала в церкві.

На основі своїх дослідів згадані знавці суспільної психології ствердили, що більший вплив на молодь має дім; це значить, що нахили до злочинів виробляються головно в родині, коли там є сприятлива для цього атмосфера, а саме: говорення про злочини, коли там хваляться доконаними злочини, втеча від кари за злочини і т. д. І навпаки, — де нема такої атмосфери говорення про злочини й похвалювання їх, там молодь не має нахилу до злочинів.

Як бачимо, ці досліди тільки потверджують це, що завжди говорить Церква. Храм — це спільний Дім Божий, Дім Молитви. Тути приходять переважно тільки раз на тиждень, і то лиш на годину-дві. Храм не може виконати свого завдання вповні, коли він відірваний від родини, в якій молодь перебуває не раз на тиждень годину-дві, а живе стало. "Родина то Домашня Церква", навчає Митрополит Іларіон. З Домашньої Церкви, цебто з християнської родини, до храму молодь має прийти вже приготованою, віруючою. У таких випадках напевно не було б злочинців серед тих, що ходять до церкви.

Продаються
ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені
для ношення на одежі.
Ціна 50 ц. один.
Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ДІМ І РІДНА ШКОЛА

Говориться, що треба дітей посилати до Рідної Школи, щоб там навчилися української мови. Але таке міркування неправильне.

Всі діти на цілому світі вчаться своєї мови не в "Рідних Школах", але в своїх домах. Чи бачив хто, щоб англійські діти вчилися англійської мови в англійських "Рідних школах"? Ні! Вони вчаться в своїх домах, де їх учителькою є найперше їх мати.

Таке воно у всіх народів. Турецькі діти вчаться турецької мови в своїх домах. Французькі — в домах французьких. Болгарські — в домах болгарських. Шведські — в домах шведських. Еспанські — в домах еспанських. Маляйські — в домах маляйських.

Там нікому на гадку не приходить, що треба закладати "Рідні Школи", щоб там його діти вчилися рідної мови.

Це лише деяким українцям прийшло до голови, що їх діти мають в "Рідній Школі" вчитися української мови. Вдома до дітей по українськи не говорять, і доперва "Рідна Школа" має навчити їх дітей того, чого самі не хочуть вчити.

"Рідна Школа" має лише поширити знання тої української мови, якої діти вже вдома навчилися. Від матері, від батька. "Рідна Школа" може поширити свідомість дітей, навчити читати, писати, коли діти того не знають, може навчити дечого з історії, дечого з релігії, може навчити деяких мовних і письменницьких правил, може навчити пісень і декламацій, взагалі може поширити українську свідомість, але не може вчити мови, коли родичі української мови вдома не вчать.

Однакож деякі родичі хоч вдома не вчать української мови, своїх дітей до "Рідної Школи" посилають, хоч їм самим українська мова байдужа. Пощо ж посилають? Лише на те, щоб люди не показували на них пальцями, що вони "Рідну Школу" легковажать.

Але їх діти в школі є лише завадою. Щоби вчити мови, то треба окремого учителя, і треба тих дітей, що української мови з дому не винесли, окремо збирати, а не мішати їх з тими, що українську мову знають, бо вони тут є завадою.

Коли ж хто українську мову вдома легковажить, і дітей української мови не вчить, той не повинен своїх дітей до "Рідної Школи" посилати. Коли йому українська мова байдужа, то нащо його дітям українська мова, коли б вони і трохи її навчилися? Що для батька-матері погане, те і діти будуть поганим уважати.

Цілий світ вчить дітей своєї мови вдома, чому ж українці не мають своєї мови вдома вчити? Чи вони піднеслися розумом понад всі народи на світі? Ану подумаймо!

Бувший учитель "Р. Школи".

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ЯПОНІЇ

Недавно, після повороту з наукової поїздки до Японії, проф. М. О. Ветухів мав доповідь в Українському Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку. Між іншим, він сказав, що в Японії, поруч найбільш поширених релігій — буддизму і шінто, — є також коло півмільйона християн, в тому числі й православних. У столиці Японії, Токіо, є великий собор Японської Православної Церкви.

З ЄП. БУДКОЮ НЕЯСНА СПРАВА

В минулім числі "Вістника" була подана вістка, взята з віденської "Католицької Пресової Агенції" (її подав "Глоб енд Мейл"), що Єп. Будка помер на Сибірі 1949 р., **що він був польським Єпископом, що він був польського роду** (полиш-борн), **що Львів у Польщі, і що з Канади Єп. Будка вернувся до Польщі, де у Львові став вікарним Єпископом.**

Отже Католицька Пресова Агенція ясно говорить, що Єп. Будка — поляк, родився в Польщі, був польським Єпископом, і що Львів також польський.

Знов же американська греко-католицька "Америка", яка видається у Філядельфії, Па., в числі 241, з 28-го грудня, 1956 р., говорить що інше. Покликується на оповіщення "Святої Конгрегації для Східньої Церкви" і каже "Америка" що:

"Єп. Будка народився в Добромірці, **на Україні,** 1877 року", та що: "В 1928 р., після 16-літньої праці в Канаді, **вернувся на Україну,** як вікарний епископ у Львові".

Тепер вгадуйте де правда, а де кружня.

❦

Нема сумніву, що Католицька Пресова Агенція занадто поважна католицька інституція, і вісток, які дістає вона з Риму, на власну руку перекручувати не буде. Над нею є римська контроля. Вона подає світові тільки те, що Рим їй прикаже.

Знов же "Глоб енд Мейл", що передав вістку за Католицькою Пресовою Агенцією, є занадто поважною ґазетою, яка не відважилася б фальшувати вісток Католицької Агенції. Виходить, що в повідомлення Риму Єп. Будка дійсно оголошується **польським Єпископом,** що він **родився в Польщі,** що **Львів є на польській землі.** Так Рим широкому світові проголошує.

Та дива нема, бо Рим завжди піддержував і піддержує польську політику і польські претенсії до українських земель.

З того ж, що говорить "Америка", виходило б, що Рим провадить подвійну політику, — він повідомляє світ, що Єп. Будка був польський, а окреме повідомлення шле "Америці", **що Будка родився на Україні,** і з Канади вернувся **на Україну,** а не до Польщі.

Коли б таке було, то "Америка" повинна би ту двобоку політику Риму зазначити, але вона того не згадує. Хоч-не-хоч, але виходить, що сама гр.-кат. "Америка" перекрутила те, що Рим подавав, і на місце **Польщі** поставила **Україну.** Ніяково ж було казати, що Єп. Будка для Риму є польським Єпископом, що родився в Польщі, що вернувся до Польщі, де, очевидно, в "польськім Львові", був дальше польським Єпископом. Треба би повагу Риму перед українцями рятувати, отже чорний Рим вибілювати, а греко-католиків одурювати.

Певна річ, що Католицька Агенція не мала потреби ані права римського повідомлення перекручувати, але для "Америка" що інше, — то для неї вузька домашна справа. Її читачі приймуть те, що вона їм скаже, а що Рим про Будку ширшому світові говорив, вони не довідаються. І будуть тішитися, що Рим Україну згадує, а з того виходить, що він українців "дуже любить" і щиро про них памятає. Більше "Америці" й не треба. Буде вовк ситий і коза ціла.

СВІДКИ ЄГОВИ

Свідків Єгови не можна зачислювати до християнських Церков.

Вже сама назва, що вони — Свідки Єгови, показує, що та організація не є християнською. Жиди називали Бога Єговою, а Христа не признали, отже та назва показує, що "еговісти" є ближчі жидам, ніж християнам. Єгову лише жиди вважають за свого Бога. Казали, що Єгова був лише для них. Другі народи лише мали жидам служити.

Література "еговістів", — то мішанина і Старого Завіту з Новим Завітом, і всяких політичних теорій та міркувань. Коли хочемо дошукатись провідної думки в писаннях "еговістів", то дійдемо, що по великих світових революціях прийде перемога "еговістів" і тоді встановлять вони один лад на цілому світі, де "еговісти" будуть всім правити, лад буде для них дуже добрий, а тоді з того добра і другим народам дещо вділять. Таке свого часу писав ясно орган "еговістів" — "Вартова Башта".

Виходить, що з усіх народів лише жиди можуть називати себе "еговістами", бо лише вони називають Бога Єговою. Інші народи називають Бога іншими іменами.

Еговісти не мають якоїсь точно зорганізованої Церкви з церковниками, чисто релігійними встановами, як виходить з їх літератури. Там бачимо ріжнородні балачки, через які видно політичну ціль провідників еговізму.

Що там є біблійні цитати, то ще не доказ, що еговізм не є чисто політичною справою. Лише несвідомі люди того не бачать. Біблійними цитатами можна підносити людей релігійно, але коли ті цитати хто штучно "натягає" і відповідно вириває, спрепаровує, то ними також може людей баламутити, деморалізувати, розвивати, на дурнів переводити.

Верхи еговізму видають свою літературу в багатьох мовах, а на те треба мільйонів грошей. Хто ж їх дає? Очевидно ті, що багато грошей мають. Окремо ж треба оплачувати проповідників і ширителів еговізму. На все те треба мільйонів грошей.

Ще одна справа, — а то безсоромна влізливість еговістів. Лізуть, де їх не просять, де їх виганяють. Лізе до хати і не хоче вступитися, з чого видно, що робота еговістів є політична, а лише закрашена релігійною балачкою. Знак, що слуги еговізму добре платні і йдуть пробоєм, щоб дармо грошей не брати. Йдуть перебоєм, а той пробій є проти всякої дійсної релігійности і культурности.

Еговісти тягнуть до себе найменше свідомих, а коли притягнуть, то роблять з чоловіка найбільше сліпого фанатика. Задурманять так, що чоловік стає півваріятом. Я таких бачив. Та певна річ, що провідники еговізму не є варіятами, вони є політиками і дипльоматами. Знають, що роблять і мабуть з несвідомих голосно сміються. Ловлять рибу в каламутній воді.

Як же до еговістичних агентів ставитися? Сперечатися з ними не треба, але відразу випросити їх з хати, як непрошених влізливців. Сказати: Забирайся! і на тім скінчити. Це перший спосіб, як до еговістів ставитися.

Бувший Еговіст.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ ПРО ЗАКХЕЯ

Звичайно люди дивляться найперше на те, чи чоловік багатий, чи убогий. Вартним уважають багача, уважають розумним того, хто вмів майна назбирати, і на тім їх оцінка чоловіка кінчиться. Самі раді бути багачами, отже його поважають.

Але на те, чи чоловік гідний, ідейний, характерний, не зважають. Правда, назагал багачів осуджують як "капіталістів", кривдителів працюючих людей, а рівночасно раді й собі багачами стати та щоб і їх діти багачами були.

Мало є людей, які шукають розуму і і цінять розум як найбільший скарб. Мало тих, що найперше цінять гідність чоловіка.

В давних часах люди найперше поважали розумних людей і самі шукали розуму. Не того розуму, що здобуває гроші, але того, що робить чоловіка розумним і гідним. Тоді розуміли, що розумний чоловік є вартним, хочби він і не був багатим.

В Біблії говориться, що Бог питав Соломона, чого він хоче, — чи слави, чи багатства, чи сили для панування над другими, і Соломон відповів, хо хоче лише розуму, — більше нічого. І тоді каже Бог: "Тому, що ти просив лише розуму, Я дам тобі розум, а він принесе тобі і славу, і багатство, і силу…"

І коли ми читаємо в Біблії науку, яку Соломон зоставив, то бачимо, що Соломон накликує, щоб люди здобували розум на те, щоб бути гідними людьми, коли ж розумними і гідними будуть, то з тим прийде до них все, що їм потрібне.

Один з давних мудреців говорить: "Я лише дбаю, щоб виховати свого сина на розумного і гідного, на характерного чоловіка, а коли він таким буде, то без мене здобуде все, що йому потрібне. Бо люди будуть поважати його гідність і будуть мати до нього довіря."

Та й нині є люди, що цінять людську гідність. Відомий в Канаді такий приклад: старі люди мали вибиратися з міста, і перед відходом хотіли запросити гостей. А були вони заможними людьми, отже й заможніших запрошували. Та під час приготовань говорить жінка священикові, що був частим їх гостем і близьким їм чоловіком: "Ми ще запросили і тих… Вони люди бідні, але дуже гідні". І запросили також тих бідних, але гідних. Гідність була в них важною справою.

❦

В Євангелії нинішньої неділі говориться про Закхея. Він був митарем, отже збирачем податків. Заплатив державі якусь суму, як податок, і держава давала йому право збирати податки, — вже не для держави, але для себе. А що не було встановлено, скільки хто має дати, то Закхей, як і другі митарі (збирачі мита, податку), брав від людей стільки, скільки міг взяти. Митарі немилосердно обдирали людей. Так ставали вони багачами, але люди звали їх грішниками, здирщиками, поганими людьми.

І звали їх так поправді, бо митарі (чи митники) були люди безхарактерні, безідейні. Вони ані на Бога, ані на людський осуд не оглядалися, коли могли майно здобути. Людська кривда їх совісти не зачіпала.

Таким був і Закхей. Але все ж Христос, як великий Учитель між народом, його заінтересував. Треба до Нього бодай придивитися, як Він виглядає. А що митар Закхей був малим ростом, то вилізає на дерево, бо звідти буде добре видно.

Христос же розумів, що в Закхея пробуджується цікавість, а в тім вже крок до пробудження його совісти, і каже Він: "Закхею, злізай, бо Я хочу бути гостем в твоїм домі".

Для Закхея несподіванка! Всі гідні люди уважають його негідником і грішником, а тут великий Учитель, великий Праведник має бути його гостем. Велике Світло має увійти до його темного дому. Як же він стане перед таким Праведником? Чим він себе покаже?

Закхей зрозумів свою негідність; побачив себе нікченим чоловіком, низьким, безвартним, і постановив себе на гідного переміняти. І говорить він Ісусові:

"Тепер половину майна роздам бідним, а коли кого скривдив, віддам учетверо".

Могли другі митарі сміятися з Закхея, що він поступив нерозумно, коли позбувся половини майна, але Закхей почув, що він тим високо піднісся. Тепер його совість спокійна, тепер його моральна вартість піднеслася. І коли він перше бачив лише грошеве майно, то тепер він ширше дивиться, — і бачить людське життя, бачить гідність і негідність, бачить правду і неправду. Він зрозумів, що вартість чоловіка не в кількості майна, але в широкім людськім розумінні і в моральних чеснотах, які живуть в людській душі і гідних людських вчинках.

Так Закхей майном зубожів, але гідністю високо піднісся. Здобув заслугу перед Богом і повагу в людей.

НЕДІЛЯ МИТАРЯ І ФАРИСЕЯ

В Посланні минулої і цеї неділі Апостол Павло напоминає свого молодого ученика, Тимотея, щоб він стояв твердо на становищі провідника церковної громади і приміром свого життя показував вірним, як гідний християнин повинен поводитися. Каже він:

"Ніхто нехай не погорджує твоїм молодим віком, а ти будь взором для вірних у слові, в житті, в любові, в вірі, в чистоті. Займайся читанням, напоминанням, наукою. Над цим роздумуй, в тім перебувай, щоб твоє поведення було для всіх видним".

Дальше Ап. Павло ставить себе за взір, своє життя, свої тверді постанови, свою щиру віру, з якою переносив переслідування і муки. Таку науку діставали перші християни і щиро її трималися.

❦

В Євангелії говорить Христос, що до церкви увійшло двоє людей, — фарисей, отже законовчитель, знавець Божого Закону, і митар, якого всі уважали грішником. Фарисей став у церкві напереді і так молився:

"Дякую Тобі, Боже, що я не такий грішник, як другі. Пощу, десятину даю, як повинен, не грабіжник я, не розпустник… Не такий я, як той митар, що стоїть там при дверях церкви".

А митар памятав свої гріхи, бився в груди і говорив: "Боже, будь милосердний для мене грішного".

І говорить Христос, що митар пішов з церкви оправданий, а фарисей ні, бо він величав себе перед Богом, а других зневажав.

Така вже людська слабість, що люди хочуть себе вивищувати і нараз раді показувати себе мудрішими, гіднішими, кращими ніж вони є. Хочуть щоб люди їх величали, але не думають чи Бог буде їх заслуженими вважати.

Сказано: "Давай так, щоб ліва рука не знала, що дає права".

Коли св. Миколай помагав убогій родині, то він, кинувши через вікно гроші, скоро віддалювався, щоб не знали, хто є добродієм тої родини. І родина довго не знала, але Бог знав. А люди також знали, що є незнана їм рука, яка бідним помагає. І люди ту руку благословили. Чи не досить було того св. Миколаєві?

Але не про те ходить, щоб люди свою гідну працю закривали, — ходить про те, щоб нею не величалися. Нехай мовчки роблять добре діло, так, наче б нічого доброго не зробили, але їх діло буде приміром для других, буде наукою. І люди їх добре діло будуть переказувати своїм дітям і внукам.

Мойсей був великим чоловіком, багато добра зробив для свого народу, але ті, що розглядають його життя, кажуть, що він цілком не знав, що він великий чоловік. Він про те ніколи не думав. Він уважав, що його обовязок працювати для народу, а більше не думав. Він думав лише про свій обовязок. І тому він став великим чоловіком.

Є оповідання, що цар хотів збудувати величаву церкву, не жалував на її будову ні срібла, ні золота, і на тій церкві мав бути напис: "Такий то цар збудував тую церкву". Ходило йому про славу.

Та коли звозили каміння на будову, бідна жінка бачила, які були воли помучені, голодні, жалувала їх, і подавала їм траву, коли вони йшли. Коли ж церква була готова і напис був, хто церкву збудував, то другого дня люди побачили другий напис, — що не цар, але та бідна жінка церкву збудувала. Коли ж напис зняли і царський напис знов поставили, то він знову перемінявся на імя бідної жінки.

Вкінці цар почав розвідуватися і допитуватися, чим та жінка до будови церкви причинилася. І довідався, а тоді зрозумів, що він будував церкву нещиро, бо для своєї слави, а та жінка про славу не дбала, вона робила лише те, що її добре серце приказувало. І перед Богом її вчинок був більшим, ніж царське срібло і золото.

Така ясна і зрозуміла наука випливає з притчі про Митаря і Фарисея.

ТРЬОХ СВЯТИХ

В людей є вроджена потреба мати святощі, мати ідеали. Мати гарні приміри для життя. Коли б ми відвідали ріжні народи по світі, то завважили б, що в усіх них є святі річи, святі особи, святі вчинки й ідеали.

На вигляд не всі святощі однакові, але вони для людей святі. Для християн, як визнавців правдивої Віри, святощами є Св. Образи (Ікони), фігури Святих, церкви і т. п. Навіть погани, і ті мають свої окремі, поганські святощі, — то може бути якась окрема гора, чи ріка, чи дерево, чи окремий камінь, але все те є для них святощами, які підносять людську уяву, зворушують душу і підносять людське життя від буденщини до кращої досконалости.

Три Святі — то Василій Великий, Григорій Богослов та Іван Золотоустий. Вони уважалися великими праведниками

(Продовження на стор. 7-ій)

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Йосифові і в голову не прийшло б скористати з такого славного сусіда; але одна бідна жінка мала для цього досить сміливости. Це була, як тепер кажемо, сторожиха дому, де жив поет і музика. Вона знала про нужду й пильну працю Йосифа; чула, як він співав у св. Стефана; словом, була переконана в його чеснотах. З другого боку вона знала історію Метастасія, бо історії обігають увесь світ. Спираючись на тому, що бувший золотарський челядник мусить памятати про своє попереднє становище, вона вирішила представити йому Йосифа.

Її головним завданням було повести справу так, щоби славний поет доручив Йосифові написати музику до будьякої із своїх поем. Якщо б такий плян удався, було б цілком певним, що прийде кінець нужденному життю Йосифа Гайдна.

Добра жінка поділилася своїми міркуваннями з хлопцем, який радо до цього приєднався; потім сказала кілька слів славному поетові, і той погодився побачитись з Йосифом; це побачення врешті відбулося.

Спочатку здавалося, що все піде так, як передбачила добра сторожиха. Метастасіо розпитував Йосифа про його походження і працю, підбадьорував і подав надію, що прийде послухати його музики й піклуватиметься ним... Це було багато, як на перший раз... Але... це й було все, що зробив поет для музики. Почесті й забави займали ввесь його час так само, як відомі тодішні музики сварилися через його поеми.

Метастасіо забув про свого бідного сусіда, і він разом з своєю доброю опікункою вже стратив останню надію.

Так жорстоко підманутий долею Йосиф таки не піддався розпуці. Але він міг легко вмерти з нужди, коли б його не підтримав один добродій, який одначе не міг зробити для нього стільки, як Ґравіна для Метастасія. Тим добродієм був бідний перукар, — аматор музики, який уважав за щастя мати в себе такого великого мистця, якого голос він подивляв у храмі св. Стефана.

Цей добрий чоловік запропонував Йосифові притулок під своїм дахом і місце при столі. Йосиф прийняв це, але, щоб не обтяжувати великодушного приятеля, він подвоїв пильність і години праці. В той час голос його вже вирівнявся, і його знову прийняли до катедрального хору, хоч тільки як підрядного співака, з дуже малою платнею. Можете собі уявити розмір цієї платні з того, що Йосиф у той же день співав ще в другій церкві і грав на органах у третій, і за це все діставав тільки пятнадцять су!

Нарешті, коли він мав вісімнадцять років, йому пощастило відіграти свою оперу в одному з віденських театрів. П'еса мала деякий успіх. Далі він видав квартет і кілька симфоній, які прийнято прихильно. Але фортуна рідко заглядала до зимної, неопаленої кімнати Йосифа, що часто цілий день не вставав з ліжка, щоб заховатися від зимна. Тільки в 1760 році, коли Йосиф мав двадцять вісім літ і видав багато різних творів, один князь запросив його на дириґента своєї капелі з досить значною платнею.

Недоля була переможена, але працьовитість Йосифа з цього не зменшилася. Твори, які він оголосив під час свого добробуту, ще більше підкреслюють висоту його ґенія.

Кілька років пізніше Йосиф Гайдн, син бідного стельмаха з Рорави, користувався такою ж славою, яку Бонавентура Трапасі, син вояка, мав у літературному світі. Ще досі вважаємо його за одного з найбільших композиторів світу.

— І я так думаю, — сказав Генрих, якому імя Гайдна було відоме.

— Знаючи Гайдна, — говорив я дальше, — ти певно чув також і про Доніцеті — іншого відомого композитора.

— Звичайно, я часто бачив його імя на афішах Паризької Опери, а одного разу татко взяв мене з собою на оперу "Фаворіта".

Отже автор "Фаворіти" і двадцяти інших прегарних опер хоч і народився з великими здібностями, але завдячує свій успіх тільки пильній праці і невтомній витривалості. Я не оповідатиму вам докладно про його життя, а подам тільки одну історію, якої буде досить для підкреслення вам тих зусиль, яких докладав, щоб добути славу.

Після науки в кількох учителів Доніцеті бажав закінчити свою музичну освіту під проводом відомого больонського учителя Матеї.

Той Матеї, вже дуже старий, давно занехав учителювання, щоб цілком віддатися релігії. Він одначе згодився на просьбу юнака, в якому вгадував справжній музичний талант. Але ось як мусів щоденно поводитися учень, щоб дочекатися тієї так бажаної лекції.

— Ти прийдеш по мене до такої й такої церкви о четвертій годині по полудні, — говорив Матеї.

— Добре, учителю, прийду, — відповідав Доніцеті.

І він своєчасно приходив до вказаної церкви, що часто стояла аж на окраїні міста. Він знаходив там старого, який затягав свої молитви поза призначений час. Потім виходили вони з церкви додому, де мала відбутися лекція.

Але по дорозі, почувши дзвін, що закликав на вечірнє Богослуження до другої церкви, Матеї спішив ще й туди вступити, вже разом з Доніцеті. Залишалися там з годину. Зближалася ніч. Але пан Матеї склав обіт щовечора читати молитву ще й у катедрі, тому далі прямували не додому, але до катедри.

Нарешті, по всіх молитвах, приходили таки додому. Але пан Матеї мав щастя бути сином дуже-дуже старенької матері, яку оточив найніжнішою опікою. Отже просив Доніцеті заграти з нею партію в карти. Той покірно сідав напроти старої і грав з годинку.

Коли закінчувалась гра, треба було чекати, щоб Матеї повечеряв. По вечері мати, син і хлопець молилися разом, опісля старенька лягала спати, і тоді починалася та пресловута лекція.

Іноді вона затягалася аж до пізньої ночі, бо раз захопившись музикою, професор вже не тямив ні про що інше, так само як на молитві.

Бенінкорі, інший італійський композитор, але менше славний за попередніх, вчився музики з таким запалом, що для того, щоб вправлятися на скрипці вночі і не турбувати родичів, які йому не дозволяли цих нічних вправ, мазав товщем смичок. Ви знаєте, що тоді скрипка не лунає; але учень вважав, що навіть гра на такій німій скрипці дуже корисна для пальців.

(Далі буде)

СПОВІДЬ ЛІНЮХА

Милосердний Боже, сьогодні неділя! Сонечко так гарненько світить, пташки співають, а люди як мурашки спішать до церкви на Богослуження. А я ж то поснідав собі, одним вухом послухав якогось там проповідника в радіо, ходжу від вікна до вікна і заглядаю — сам не знаю за ким і за чим. Якби це був понеділок, я був би на роботі. Якби мене хто запросив на весілля, то нехай би це було і сто миль, а я таки вже там був би. Якби мене хто запросив до якогось клюбу, то я вже випив би не одну чарчину і заграв би в карти. Якби хтось мене покликав поїхати ловити рибу, то я вже там був би до сходу сонця. Одним словом, хто мене куди не потягнув би, я вже там був би давно. А коли подумаю собі про церкву, то зараз якась слабість мене вчепилася, і я тут сиджу та й нуджуся.

Прости мені, Господи, що я прогрішився неправдою, що я буцім нездужаю! Бачу, що я хотів обманути Тебе, Господи, та цим я обманув тільки себе. Коли я казав своїй жінці і дітям, що мене болить голова, то вони всі підсміхалися з мене, коли йшли до церкви. А що ж то подумають люди, як не побачать мене знову в церкві? А що подумає про мене Священик, коли довідається про мою недільну "слабість"? Прости мені, Господи, бо Ти знаєш, що я не слабий. Я лінюх.

ВІН ЯКРАЗ НА ТАКИХ ЗБИРАЄ

Одної неділі Священик говорив проповідь на тему: "Будьте милосердні, як милосердний ваш Бог, що на Небі". При цій нагоді він пригадав людям, скільки то добра можна б зробити на світі, якби люди дбали про місійний фонд. З того фонду можна було б послати місіонерів між диких людей, між тих, що не вірують у правдивого Бога. На закінчення проповіди він сказав, що сам піде з тарілкою збирати на цю ціль.

Один багач зараз таки вийшов надвір і прилучився до двох інших, що стояли і щось говорили. Коли Священик приступив до них з тарілкою, багач сказав, що на такі цілі не дає нічого. Священик, довго не надумуючись, сказав: "То візьміть собі пару долярів з цієї тарілки, бо ми якраз збираємо на таких, як ви".

Багач натиснув шапку на вуха і скоренько подався додому, а Священик вернувся до церкви і докінчував Богослуження, дякуючи за пожертви, які зібрав.

о. С. Гребенюк.

Втрати СССР у другій світовій війні: 13, 600,000 убитих вояків; 6,700,000 убитих цивільних. Втрати армії ЗДА — 299,000 вояків.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

(Докінчення зі стор. 5-ої)

також і в давних християн. Але їх поклонники поділилися і сперечалися, — одні уважали більшим праведником Василія, другі Григорія, треті Золотоустого. Між народом були спори.

Тоді згадані Отці заявили в сні одному праведному чоловікові, що вони перед Богом рівні, бо кожний відповідно до своєї сили виконував свою працю гідно. Щоби людей помирити, було встановлене свято Трьох Святих, як рівних перед Богом.

СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЄ

Коли малого Ісуса принесли до церкви, щоб поставити Його перед Богом як нового члена Церкви, був у церкві праведний старець Симеон. Йому Господь звістив, що не умре, доки не побачить Спасителя. Глянувши на Дитину, він пізнав, що перед ним Спаситель, взяв Його на руки і сказав: "Нині, Боже, можеш взяти мене до Себе, бо мої очі вже бачили те Світло, яке Ти приготовив для поган і для мого народу".

Була там і праведна стара жінка Анна, і та оглядала Ісуса, радувалася і людям оповідала, Кого вона бачила.

Так Христа при народженні зустрічали пастирі, кланялися мудреці, а тепер зустрічає Його праведний старець і праведна стара жінка. І тішаться, що прийшов на землю Той, Хто має бути Світлом для світа, Хлібом для зголоджених душею, Потіхою і Розрадою для засмучених.

І ми Його нині так зустрічаємо, коли щиро і в покорі серця память принесення Його до Церкви святкуємо.

ПРОФ. ГОРКІНС ПРО БОГОМОЛЬЦІВ У КИЄВІ

Українська преса у вільному світі багато писала про репортаж поляка Матушевського з його подорожі по Україні, поміщений у тижневику "Попросту". Матушевський писав, що у Києво-Печерській Лаврі він бачив тільки старих жінок. Натомість у Польщі, писав він, і чоловіків, і жінок повно у костелах.

Зовсім інакше говорить професор Колюмбійського університету (ЗДА) Вілліям Горкінс у доповіді на тему "Враження з недавньої подорожі до СССР і в Україну". Проф. Горкінс у згаданій доповіді на пленарній конференції Української Вільної Академії Наук в ЗДА сказав: "Порівнюючи з Москвою, у церквах Києва є більше людей, з них приблизно половина це чоловіки, а в Москві 90% це жінки".

ТАЄМНІ ПЕРЕГОВОРИ З АРХИЕП. МАКАРІЄМ?

Американська преса подає, що на острівці Індійського океану, де перебуває засланий англійцями Архиеп. Макарій, Первоєрарх Греко-Кипрійської Церкви, перебувають також два високі англійські урядовці: колишній генеральний Прокуратор Кипру і секретар лорда Радкліфа. Кажуть, що вони ведуть з Архиеп. Макарієм таємні переговори в справі конституції для Кипру. Офіційно це називається "інформаційною виміною думок".

У Канаді т. зв. чужомовна преса видається 26 мовами і має коло 140 часописів та інших періодиків.

ПРИГАДУЮТЬ УКРАЇНЦЯМ НЕДАВНЄ МИНУЛЕ

Польська преса подала з Лондону, що католицькі кола влаштували маніфестацію солідарности з мадярським народом у його боротьбі з Москвою, і в рамах цієї маніфестації стали разом представники поляків, мадярів, українців, литовців т. і. При тому поляки підкреслювали історично-політичний факт, що "мадяри — це братній полякам нарід". — Питання: в якому положенні опинилися українці на цій маніфестації, супроти відгрібування поляками недавньої історії, роз'ятрування свіжих ран? Справа недавнього минулого представляється так, що мадяри в жорстокий спосіб розправилися з повстаючою Карпатсько-Українською Державою. А поляки мадярам політично і збройно допомагали, щоб мати з ними спільну границю в Карпатах. Уся Польща тоді бурхливо маніфестувала свою солідарність з Мадярщиною, і над Польщею лунало гасло: "Поляк, венгер — два братанкі". Це саме гасло повторили в Лондоні, а тим гаслом пригадували українцям їхню недавню трагедію на Закарпатті. — Чи ж не могли поляки сказати, що спільна небезпека Москви зробила тепер братами всіх поневолених народів, а не тільки поляків з мадярами? Адже таке становище зайняли там українські делегати. Перед лицем сучасної небезпеки з боку Москви українці здобулися на стільки політичного такту, що не пригадують полякам і мадярам вчорашнього дня. А поляки самі пригадали. Ще одне питання. Нащо мадярську національну справу та її героїчну боротьбу за визволення з-під Москви зводити до католицьких імпрез? Католицька база ні трохи не спонукає інших трактувати українців як рівних з рівними. Наприклад, перед війною **польський кардинал Гльонд і мадярський кардинал Міндсенті запротестували проти того, щоб промовляв унійтський Єпископ з Галичини, Іван Бучко, на Міжнародньому Євхаристичному Конгресі в Будапешті. Свій протест кардинали мотивували тим, що Єп. Бучко репрезентував недержавний нарід — українців.** — Це політичний хист поляків, чи брак того хисту? Краще б їм було показати своє братерство на ділі, і на свій кошт спроваджувати до ЗДА мадярських втікачів, як це роблять українці в ЗДА через ЗУДАК, взявши на свій кошт спровадити два відсотки всіх мадярських втікачів, тоді це було б направду по-католицьки, а не такі імпрези, що роз'ятрують рани недавнього минулого.

ДАЛИ ҐРЕЙҐАМОВІ 30,000 ДОЛЯРІВ

Відомий еванґелицький місіонер, Билі Ґрейґам, недавно говорив у Торонті, що Ню Йорк є нині найширшим безбожним полем, де місіонери повинні почати навертання людей до християнства. Більше християн є в Гонґ Конґу, чи в Китаю, говорив Ґрейґам, хоч Ню Йорк має 12 мільйонів населення. Священики в Ню Йорку дуже зневірені. Може статися так, що коли б вибухла третя світова війна, то Ню Йорк може бути цілком знищений.

Як відомо, Ґрейґам займається місійною працею у світі, отже в 1955 р. торонтовська місійна група дала йому 30 тисяч долярів на місійну працю в Індії. Тепер він здавав звіт з того, як він тих грошей вживав.

ЗА ХРИСТИЯНСЬКИЙ ХАРАКТЕР РІЗДВЯНИХ СВЯТКУВАНЬ

Демократичний часопис "Естадо де Сан Пауло" з 23.11 і 4.12.1956 р. закликав, щоб загал назад привернув Різдвяним святкуванням їх християнський характер. "Треба возхристиянізувати святкування Різдва Христового, бо тепер це свято є святом багатих..., святкування стратило християнський характер, обернулось у поганський культ з неприхованою ціллю грубих зисків, а що найгірше — експльоатується морально й матеріяльно бідноту в імя Господа Христа".

З цим твердженням можна погодитися, але не в цілості. Безперечно, це не по-християнськи, коли дає є місце експльоатування бідноти багачами. Але коли ходить про святкування, то тут багачі не силують бідноту руйнуватися на переборщені наїдки, напитки, забави і т. д., що є понад їх стан. В даному випадку справа не в багачах і бідних, а в тому, що одні й другі викривили християнську, чисто релігійну, духову істоту Свята Різдва Христового, надавши йому грубого матеріялістичного характеру, одної великої забави.

СТІНА ПЛАЧУ ОСКВЕРНЕНА

Старий Єрусалим, де знаходиться жидівська біблійна священна Стіна Плачу, лежить на території держави Йорданії. До Стіни Плачу постійно приходять жидівські паломники з усього світу. Йорданські араби поробили на ній написи, з ціллю оголошення публичних приписів для тих прочан. Два головні рабіни в Старому Єрусалимі гостро й на ввесь світ запротестували проти позначування Стіни Плачу тими урядовими написами, вважаючи це за святотатство (осквернення святощів). Рабіни домагаються охорони для своїх біблійних святощів на території Йорданії.

ПРАВОСЛАВНІ "УГОРСЬКОЇ" НАЦІОНАЛЬНОСТИ

Єпископ Варлаам Мукачівський і Ужгородський недавно сказав, що "серед православних жителів Закарпатської области є значна кількість осіб угорської національности". Звідки він узяв на українській землі мадярів та ще й православних — це вже большевицька політична таємниця. Бо в дійсності це силою змадяризовані українці. Певно, Москві на руку перетворити Україну в ріжношерстну збиранину всяких національностей, сект і т. д., щоб знищити національну й релігійну єдність українського народу. Бо якщо б Москві ходило про добро мадярів, то вона робила б це не шуканням Мадярщини на території України, а шанувала б мадярів на їх власній території, де вона їх жорстоко винищує.

ВЖЕ ВИЙШЛА 4-та КНИЖКА "МАЛОВІДОМОГО" о. ВАСИЛЯ КУДРИКА

Невідомі, маловідомі й призабуті джерела, що говорять про уніятство з тієї сторони, що мало кому відома.

Книжка має 256 сторінок. Ціна тільки 75 центів. Адреса замовлень:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
або
The Herald,
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ІСТОРИЧНЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

Досьогочасна історія Церкви Христової серед її світлих осягів позначується також майже тяглим переслідуванням і нерозумінням її серед більшости людства. Ці переслідування й нерозуміння майже завжди йдуть впарі. Одним з таких нерозумінь Церкви з боку більшости загалу є це, що він не усвідомлює собі своєї дійсної ролі в Церкві Христовій. Вороги Віри й Церкви, намагаючись поріжнити світських вірних з Духовенством, послуговуються демагогією, зловживають словом "клерикалізм". Вони твердять, що світські вірні в Церкві є легковажені, що вони там є нібито нічим, а вся Церква — це тільки Духовенство, і є воно так буцімто в теорії і в практиці.

В дійсності ж не є воно так, поперше, в теорії, Церква Христова устами Іринея Ліонського навчає, що Ц е р к в а — ц е в с і в і р н і; і це пригадує нам Послання Вселенської Церкви до всіх православних християн 1848 р. (Митрополит Іларіон, "Віра й Культура", липень, 1956). Отож, Церква — це всі вірні світські й духовні разом. Відношення ж між ними — це розділ функцій у Церкві Христовій.

Віра Христова перша і єдина почала голосити Правду, що всі люди є собі б р а т и і с е с т р и — всі р і в н і перед Богом, не зважаючи на своє расове, соціяльне та інше походження; рівними є, як люди, чоловік і жінка. Демократичні держави почали вводити закони про громадянську й людську рівність та свободу кожної людини власне завдяки Християнству. Християнство було і є першою релігією, що виступила проти суспільно-економічного рабства й кастовости, проти поневолення слабших сильнішими.

Більше того, Християнство перше розкриває Правду, що людина створена за образом і подобою Божою, має безсмертну душу, і люди є дітьми Божими. Це Християнство вивело людину з приниження, коли вона сама через несвідомість змішувала себе з тваринним світом. Це Християнство вказало нам на той глибокий зміст слова Л ю д и н а.

На якій же підставі після того хтонебудь міг би твердити, що Церква Христова легковажить, ігнорує світських вірних у Церкві? Українська Православна Церква завжди йшла та йде в першому ряді носіїв Віри Христової та чистоти її Православя. Тому вона завжди старалася і старається будувати відношення між вірними світськими та їх Духовним Проводом на християнських засадах, в дусі Науки Христової. Яка гідна, достойна роля світських вірних при боці їх Священиків в Українській Православній Церкві — це бачимо в митр. Петра Могили, який в "Исповіданні Православної Віри" навчає, що Священство існує подвійне: 1. загальне, тобто морально-духовне, яке мають усі православні християни, і 2. Священство специяльне, тобто таємниче, яке мають тільки висвячені особи з виключним правом виконувати Св. Тайни, звідси й назва "таємниче". У згаданому "Испов. Прав. Віри" митр. П. Могили, ч. 1 на запит (108): "Яка четверта тайна?" відповідь звучить: "Священство. Воно є подвійне: одно д у х о в н е, а друге т а є м н и ч е." Священство д у х о в н е мають у с і п р а в о с л а в н і х р и с т и я н и, як навчає ап. Петро (1. Петр. 11, 9) і Іван (Одкров. v, 9-10).

Все це треба мати на увазі тоді, коли читаємо Різдвяне й Новорічне 1957 року Архипастирське Послання Владики Митрополита Іларіона — "Творімо Домашню Церкву!" Владика Іларіон ще глибше й ширше розкриває цю ролю й висоту, на якій стоять світські вірні в Православній Церкві, згідно з правдивою Наукою Христа, коли навчає нас, що кожна родина взагалі, отже також і світська родина, — Д о м а ш н я Ц е р к в а. І навчає нас Владика Іларіон:

"Творячи світ наш, Господь Бог створив його, як Церкву Домашню, і першими членами її були Адам і Єва, основоположники Старозавітньої Церкви. Новозавітня Церква починалася так само, — Апостоли творили найперше Д о м а ш н і Ц е р к в и, і Апостол Павло аж чотири рази згадує її (Рим. 16. 4, 1 Кор. 16. 19, Кол. 4. 15 і Филип. 1. 2)... "Родина — це М а л а Ц е р к в а", навчає великий Отець і Учитель наш Іван Золотоустий", нагадує Митр. Іларіон. "Ц е р к в а С о б о р н а — ц е з б і р Д о м а ш н і х Ц е р к о в, з б і р у с і х р о д и н. Церква Соборна — це Церква Єдина, Свята й Апостольська, яка м а є й р о з д а є в е л и к і Д а р и Х р и с т о в і, Т а й н и Й о г о. Вона обєднує всі Домашні Церкви".

Дійсно це Велике Слово Митр. Іларіона, і це Слово широкий загал вірних, поза вужчим кругом Богословів, від часів Івана Золотоустого почув вперше з уст нашого Владики. Вперше ця Наука вияснена ширше й удоступнена загалові вірних у всій Церкві Христовій. Тому це Архипастирське Послання Владики Митрополита Іларіона має непроминальне історичне значення. Зокрема це Послання Владики Іларіона має істотне значення для наших часів, — для часів, коли по одному боці залізної заслони переслідують Віру Христову і її Православну Церкву, а по другому її боці, у вільному світі, шириться байдужість до Віри і Бога.

Владика Митрополит Іларіон наполиннає, що "Родина чи сім'я — це Д о м а ш н я Ц е р к в а, на якій увесь світ стоїть, як на скелі своїй".

Дійсно, коли в поневоленій Україні настала трагедія велика, — безбожна влада переслідувала наше Православне Духовенство і позбавила народ його Священиків, наш народ у цей переходовий час витривав у Вірі Христовій Православній. І показалося таке дивне явище, що наш народ, переслідуваний за Віру безбожниками, навіть без Священиків, яких замучено, протягом деякого часу мав силу витривати у Вірі Христовій Православній, тоді як у вільних країнах Заходу, де існує повна свобода Віри й Церкви, помітне велике обайдужіння до релігії. Навіть Папа Пій XII минулого року у своїм Посланні не міг промовчати цього факту. І дійсно, дивне, нечуване в історії явище, — його можна, хоч може й надто окрайньо, щоб було ясніше, показати схематично: в поневоленій Україні наш народ, жорстоко переслідуваний за Віру Христову, зберіг свою Віру, хоч переходово й був позбавлений Священиків з Ієрархами; натомість у вільних країнах Заходу Священики в значній мірі остаються осамітнені, без справді віруючого загалу. Правда, не можна замикати очей на дійсність, і на довшу мету Віра без Священиків безумовно була б у загрозі, але все ж таки і збереження її народом навіть у ці переходові десятиліття без Священиків, явище дуже вимовне. В чому ця остоя, ця сила Віри в Україні? Відповідь на це дає Митрополит Іларіон в цьому Посланні: "Під час гоніння на Віру Христову власне Церква Домашня (віруюча родина) плекала її (Віру) та розвивала й ширила. Через це Християнство таке легко охоплювало світ". Так було, розуміється, за часів переслідування перших християн, особливо ж у Римі; так воно бувало давніше, під час переслідування Української Церкви Римом і Польщею, так воно стало під час сучасного переслідування Віри й Церкви безбожною владою в Україні. Українська родина від віків зберігала й зберігає Віру Христову Православну під час найбільшого переслідування її.

Відомо, що католицька Церква в значній мірі легковажить світських вірних у церковно-релігійних справах. А проте під натиском життєвих, виняткових обставин і вона деколи змушена признати їм належне місце в Церкві, згідно з духом правдивого Християнства. Бачимо це хоча б із такої постанови Св. Конгрегації в Римі з 27 липня 1908 року: "Коли в якійсь околиці не можна мати пароха або Ординария місця, або священика, делегованого через одного з них, перед котрим можна-би заключити супруже, і коли такий стан тревае вже місяць, можуть женихи важно і дозволено супруже заключити через формальну заяву шлюбної згоди перед двома свідками" (Єп. Никита Будка, Правила Русько-Католицької Церкви в Канаді, Вінніпег 1915). А втім, для Церкви Христової це не нова річ. Коли дитинка в небезпеці, а нема Священика, Церква винятково дозволяє охрестити її кожному християнинові, мужчині чи жінці (розуміється, без Миропомазання). — Загально кажучи, це вже само собою свідчить, що Церква Христова ставить на високе й відповідальне місце світських вірних при боці її Священиків.

Свого часу на Заході були може несподіванкою слова католицького Єпископа Кеттелера: "Можуть прийти часи, коли християнська родина буде мусіти сповняти всі священичі обовязки" (Уніят. церковн. журн. "Нива", Львів 1936 р., стор. 32). Безперечно, католицька Церква ще не переживала такого стану, що мало б оправдитися в ній таке песимістичне передбачування Єп. Кеттелера. Але історія каже нам, що таке положення Українська Православна Церква вже переживала. Коли після насильної Берестейської унії 1596 р. Рим з Польщею позбавили її Ієрархії та великої частини Духовенства, то світські люди мусіли самі в якійсь заступчій формі виконувати конечні релігійні обряди; люди родилися, отже їх треба було хрестити, дружилися — треба було вінчати, вмирали — треба було хоронити; не могли ж християни жити неохрещені і невінчані, а

по смерти — непоховані. Правда, світські люди, заступчо, тимчасово виконуючи ці функції, не вважали себе за Священиків, а виконані ними обряди не вважали за повні. Не думали вони, що й у нормальних часах могли б обійтися без Священиків, — навпаки, в таких трагічних для Церкви часах вони більш ніж колинебудь відчували потребу Священика та розуміли незаступимість його ролі. Але все таки життя вимагало свого, і світські радили собі як могли, щоб не затратити Віри, щоб донести її до часу, поки будуть Священики. І донесли, витривали. Витривали завдяки тому, що в Україні була і є фундаментом Віри й Церкви родина — Домашня Церква.

Родина — це основна суспільна клітина, основна клітина народу й держави. Релігія в родині значить, що релігія вже має тут с у с п і л ь н и й характер. Власне, сила Віри й Церкви є в її с у с п і л ь н о м у характері. Такий характер вона завжди мала в Україні. Навіть під час большевицького переслідування Віри й Церкви в Україні релігія зберегла свій суспільний характер, — правда, хоч тільки у вужчих межах, родинних, але зате ж і в межах основних.

На Заході, де свобода, здавалося б, мала б сприяти зростові віри й побожного життя, бачимо, на жаль, протилежне явище. Це тому, що розуміння с в о б о д и р е л і г і ї тут неправильне, і тому воно само собою направлене проти релігії. Демократичне розуміння свободи релігії каже, що релігія є о с о б и с т о ю справою одиниці, її п р и в а т н о ю справою, а не суспільною. І так вважають, що вносити релігію в суспільне життя — це було б "недемократичне" явище; бож, мовляв, можуть бути й такі громадяни, які не бажають собі цього. Правда, на релігію не нападають, шанують слово "релігія", але й також не ширять релігії. Настав невтральний стан, і він витворює байдужість до релігії й Церкви. Релігію усунено з суспільного життя — школи, преси, радіо, телевізії, установ, організацій, літератури, мистецтва, виховання молоді в інституціях, поза домом. Релігію обмежили до особистої справи одиниці. І вийшло таке неприродне явище: життя одиниці є живою, невідлучною частиною життя всього суспільства, а це суспільне життя невтральне щодо релігії, отже байдуже. І під тиском такого вихолощеного з релігії суспільного життя стоїть одиниця, та й не може втримати своєї чисто "особистої релігії".

Коли за залізною заслоною безбожна влада силою усуває релігію з суспільного життя, то у вільних країнах Заходу ворогом релігії є якась "невтральність", байдужість до релігії, витворена фальшивим поняттям про таку "свободу" релігії, що вона має бути тільки приватною справою одиниці, а не бути справою всього суспільства, щоб це, мовляв, не суперечило демократичним засадам. А наслідки? Всі бачать їх, хто хоче дивитися.

"Не можуть не бачити цього й большевики. З одного боку Захід щиро рекламує себе християнським, правдиво величається свободою релігії, поправді осуджує большевизм за його недемократичне переслідування Віри й Церкви. А з другого боку Віра падає так само, наче б її переслідували, може й часом гірше, падає через таке розуміння й практикування "свободи" релігії, що витворює байдужість до неї. І Священиків поважають, дають їм ніби свободу, а все поставлене так, що провадить до проріджування рядів вірних, "безболізним" способом.

І мимоволі виринає питання: нащо ж большевикам плямити себе перед світом кривавими вбивствами Духовенства і віруючих світських, нащо лишати по собі їх в світлій авреолі мучеників для наслідування іншим, нащо давати проти себе політичні аргументи в руки демократичного Заходу, коли можна б і без цього, можна б способом справді демократичної толеранції позбуватися Віри, а при тому мати опінію толерантних.

У кожному випадку бачимо, що останніми роками за залізною заслоною ступнево ніби появляється якась "толеранція" для Духовенства, починають говорити про релігію як про приватну справу одиниці, але щораз більше послідовно, щораз більше тонко й "науково" розробляється метода боротьби проти релігії в суспільній площині, щоб її вивести з суспільного життя, обмежити до особистої справи одиниці, а це значить ізолювати від цілости життя загалу, приректи на знищення.

Глибоко зрозумів цю понуру дійсність Митрополит Іларіон, і він навчає, кажучи: "Церква Православна знає від давніх віків ц і л ю щ и й л і к на такі недуги, які ми сьогодні переживаємо... Цей лік — то "Д о м а ш н я Ц е р к в а. Правдива християнська Р о д и н а, яка ретельно плекає в себе чеснотне життя, як плекала його Свята Родина, виховуючи Народженого Ісуса".

Тут Владика Іларіон вказує шлях збереження Віри, — не дозволити, щоб релігія була обмежена до стану особистої справи одиниці, а плекати її на суспільній основі — найперше в Р о д и н і, і тому родині дано високе завдання і відповідне до цього звання Д о м а ш н ь о ї Ц е р к в и.

Цього ж року нашому Святителеві, Митрополитові Іларіонові сповнилося 75-ліття Його чеснотного, трудолюбивого й саможертвенного життя. В цей Ювілейний рік наш Архипастир дійсно не міг обдарувати Українську Православну Церкву в Канаді та Церкву Христову взагалі кращим, істотнішим і більш непроминальним даром, як оце Його історичне Архипастирське Послання 1957 року.

НОВА ТАКТИКА РИМУ В БОРОТЬБІ З КОМУНОЮ В ІТАЛІЇ

В Італії число комуністів, пропорційно до кількости всього населення, є на другому місці після СССР. Кругом Риму повстав чималий обшир, густо опанований комуністами, — т. зв. "червоний пояс кругом Риму". Всі зусилля Ватикану боротьби проти комунізму не давали більших успіхів. І Ватикан рішив змінити тактику. Є в Італії Архиепископ Баттіста Монтіні — відомий, як щирий і відданий прихильник реформ для робітників, так як цього вони собі бажають, і тому цей Архиепископ став дуже популярним серед робітників. Правда, Ватикан так довго не висував на цю арену Єпископа Баттісти з його приязню до робітників, поки не появилася поважна загроза комунізму під мурами Ватикану. І тільки після того, в 1954 році, Ватикан вислав Архиеп. Баттісту до Міляно, найсильнішої фортеці комунізму в Італії, і там він здобув серед робітників більші впливи, ніж досі їх мали там визначні червоні лідери. Архиеп. Баттіста осягнув цю побіду в Міляно своїм чисто особистим впливом, як людина, що прихильна робітникам та наділена їх довірям, а не як офіційний представник Ватикану.

ПЛЯН ХРАМУ СВ. СИМОНА В ПАРИЖІ.

Храм св. Симона в Парижі, присвячений Святому Патронові Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки, як символ незламности української нації і невмирущости її споконвічної глибокої християнської моралі і рідної Церкви, як монумент козацької слави визвольних змагань і як символ непохитної віри у світле майбутнє незалежної незабаром України, — повинен відображати у своїй архітектурі характер церковної споруди гетьмансько-козацької доби України, доби золотого розквіту українського національного мистецтва, зокрема церковної архітектури в стилі самобутнього українського барокко, створеного самим народом.

Саме тому, що найкращі перлини української національної архітектури, переважно гетьмансько-козацької доби, так безоглядно зруйновано московсько-советською окупантською владою України, де тепер не може бути й мови про їх відбудову, або про будівництво нових храмів, Будівельний Комітет разом з проектантом зупинились на виборі архітектурного стилю для майбутнього Храму св. Симона в Парижі — козацького барокко.

Цього стилю архітект дотримувався під час проектування храму при всіх технічних і матеріяльних можливостях, зокрема були наслідувані зразки церковної архітектури гетьмансько-козацької доби столиці України — Києва.

Повищий плян Храму св. Симона був запроектований відомим українським архітектом Олексою Повстенком, який живе тепер у Вашингтоні, ЗДА.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою ... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ОБОВЯЗКИ ЗАРЯДУ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ

I

Обовязки Заряду Церковної Громади окреслені в Статуті і Правилах УГПЦК. Одначе не зашкодить про них заговорити і пригадати їх заінтересованим.

До перших обовязків Громади належить дбати про церковний будинок. Він мусить бути найкращим у даній околиці і будовою, і формою ,і виглядом .

Бувають церковні будинки в околицях, що їх побудовано кілька десятків літ тому. В данім часі вони були найкращими. Але після довшого часу вони являються дуже опущеними в порівнанні до модерних забудовань доокличних мешканців.

Фармери побудували собі прекрасні мешкання з електрикою, з текучою водою, світлі, високі, прикрашені найновішими удосконаленнями. Аж дух радується, коли ввійдете до такої модерної хати. І обстанова в хаті, і вироблена земля на подвірї свідчать про великий поступ поселенців.

А церква стоїть собі. Така як була давненько. Дах облітає. Стіни полиняли. Вікнами вітер завиває. Всередині немальована. Сходи поломані. Замки застарілі. Словом, усе промовляє, що час, пора побудувати нову церкву, після вимог часу. Але всі вдоволені. Десь хтось потихенько виявить думку, що варто побудувати нову церкву, і на тім лишається. Старші до церкви заходять, а діти не мають охоти йти до такого опущеного будинку, бо вони привикли до чогось кращого.

Отже Заряд має обовязок поставити справу перед загал членів, має переконати їх, що час прийшов побудувати нову церкву, ввівінувану у найновіші поліпшення.

Будова нової церкви вимагає праці, гроша і посвяти, однак Божий Дім заслуговує на це.

Божий Дім це осередок духового життя християн. Він є місцем молитви, розмови з Богом, місцем де людина виявляє свої найкращі й найшляхетніші почування, місцем де нас хрестили, нас вінчали, місцем звідки нас супроваджуватимуть у вічність, місцем де розкриваємо свою душу і серце, де набираємо мудрости і знання, де освячуємо себе і прибпижаємося до Небесного нашого Отця. Тому цей Дім Божий мусить бути завжди найкращим. Коли він опущений, то знак, що парохіяни не доцінюють його, або їх точать якісь шкідливі заразливі духові слабости.

Цими словами хочу зрушити Заряди до застанови: чи не час у Вас взятися до будови нової церкви?! Коли так, то не гайтеся, негайно беріться за діло.. Нова церква оживить все життя Громади й виправдає пожертви, що для неї посвятите.

У наступній статті поговоримо про устаткування внутрі церкви.

ОЄГ.

З МАДЯРАМИ ТАКИ ЗАГАДКОВА СПРАВА

Широкий світ нині зацікавився мадярською справою. Мадярський нарід став проти Москви, яка мадярів поневолює, і Москва, яка голосить, що вона несе народам волю, тих же мадярів дальше жорстоко гнобить.

Це, певна річ, найперше вдарило большевицьких аґентів, які, розкинені по світі, проголошують Москву "визволителькою поневолених", а тут Москва перед очима цілого світу придушує той нарід, що хоче стати вільним.

Але ціла загадка ось в чім: коли Москва наслала на Мадярщину своїх погромщиків, і мадяри масово почали до Австрії втікати, то деякі західні держави огорнули тих втікачів такою опікою, якою хіба тільки своїх дітей огортають. Коли ти мадярський втікач, то ми дамо тобі все, чого потребуєш, перевеземо тебе до себе і тут будемо тобою опікуватися.

Викликали були большевики штучний голод в Україні, щоб людей голодом винищувати, і винищили понад сім мільйонів, малощо менше, як усе населення Мадярщини. Але світ тим не дуже журився. По другій світовій війні на Заході було багато наших втікачів з Советів, але як їх пересівали, допитували, силували вертатися до большевії, а котрих не могли присилувати, то не дуже їх по голові гладили!

Не те з мадярськими втікачами. Коли ти втікач, то без ніяких провірок і застережень приймаємо тебе як найкращого, як свого.

Ось тут і загадка!

Навіть те, що стільки мадярів повтікало, є подекуди загадкою. Чи Москва не мала сили їх спинити? Ледве чи воно так! Можна думати, що большевикам ходило про те, щоб якнайбільше мадярів позбутися, а вони будуть тоді присилати на Мадярщину всяких інших азіятів, щоб ніби заповнити місця тих "робочих", які повтікали. Перемішають не-мадярів з мадярами, отже спаралізують силу мадярів, і тоді будуть мати спокій. Мадярське Духовенство мусіло цю справу знати ближче, коли маси відпливаючого народу воно розпучливо закликало не покидати рідної землі. Чи західні дипльомати про те не думали? А коли думали, то чи не робили Москві прислуги?

Хтось вже ставив питання, що велика часть втікачів цілком не була мадярами, але іншим народом, і такі втікали лише на те, щоб під мадярською маскою скорше до Америки чи Канади дісталися. Тут буде для них більше "ґешефту". І тут вони Москві цілком не пошкодять. Можуть навіть помагати.

Могли бути і большевицькі аґенти, призначені для ширення большевизму поза Мадярщиною. І вже декого з тих аґентів самі мадяри викривають.

Тут і питання, чи невидима чорна рука не кермувала цілою тією політикою, що прийняла в свої обійми мадярських втікачів як певних, гідних довіря, і з такими великими заслугами, що для них не треба нічого жалувати.

Взагалі ціла та справа дуже загадочна.

Що мадярські патріоти боролися проти Москви — то одна справа, що в таких випадках з конечности буває політична еміґрація — то річ зрозуміла і звичайна. Але незалежно від того всього тут помітні якісь дивні обставини... Здається, що якась невидима, таємнича світова рука в дечому використала мадярський зрив для своїх цілей.

Втрати в людях за першої світової війни (1914-1919) — 9,766,897 убитих. У другій світовій війні (1939-1945) убитих 54,800,000.

АМЕРИКА НА ШЛЯХУ ДО СТАТЕВОЇ РУЇНИ, КАЖЕ В СВОЇЙ КНИЖЦІ ГАРВАРДСЬКИЙ СОЦІОЛОГ

Американський часопис "Маямі Геральд", з 5. 1. 1957, подав під повищим наголовком таку новинку:

"Славний соціолог Гардварського університету в книжці, що появилася в понеділок (31. 12. 1956 — Ред. В.), що Америка прямує до катастрофальної сексуальної анархії.

Пітірм Сорокін, директор Гарвардського осередку для дослідів творчого альтруїзму, в цій своїй книжці "Американська сексуальна революція" видав осуд, що сексуальна мораль американців представляється непохвально в порівнанні з її станом у Советській Росії. Він остеріг американців, що вони йдуть такою дорогою, яка завела Рим і Грецію до упадку. В цій книжці поставлено таке обвинувачення: **"Ми цілком опутані зростаючою сіткою сексуалізму, що заливає кожну галузь нашої культури, кожну ділянку нашого суспільного життя.**

"Сексуальна революція зміняє життя чоловіків і жінок більше ніж кожна інша революція наших часів." Сорокін осудив також "коктайл-парті", вважаючи його за чинник "спокуси і збочення в нашій культурі". Він заатакував сексуалізм також і в політиці. Сорокін написав: "Нині багато наших провідних діячів стали в сексуальній справі ліберaлами... В минулому ж тільки Богослуження було единим неполітичним чинником, що мав місце на конвенціях.

"В наших же часах ці зібрання розпалюються алькоголем та побуджуються змисловими забавами легіонами зірок (фільмових артисток), голосних своїми любовними аферами, та зірочками, що розбуджують молодечі похоті старших віком політиків".

Він пише, що Советська Росія "має більш моноґамічно (одна жінка в чоловіка) сталу і вікторіянську родину та подружне життя, ніж більшість західніх країн".

ВЖЕ ВИЙШЛИ И ПРОДАЮТЬСЯ

ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді видала цього року, за благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, листкові лекції для Недільних Шкіл.

Лекції прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів, відповідно до змісту даної лекції, та видані на гарнім коштовнім папері.

Хоч лекції призначені в першій мірі для Недільних Шкіл, то вони також прекрасно надаються ДЛЯ ДОМАШНЬОГО ВЖИТКУ. Маючи ці лекції, родичі зможуть багато легше давати своїм дітям домашнє релігійне виховання.

Дотепер лекції вийшли для двох перших кляс навчання, — Кляса I і Кляса II, — кожна кляса по 40 лекцій.

Ціна за 40 лекцій першої чи другої кляси ТІЛЬКИ 85 ЦЕНТІВ.

Замовлення посилайте на таку адресу:
The Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John's Ave. Winnipeg 4, Man.

У СПРАВІ 11 І 12 СТОРІНОК

Наші передплатники стурбовано запитують, чому в останніх числах "Вістника" не появилися короткі новинки з усіх ділянок біжучого життя, і чи сталося це тільки тимчасово, чи буде так постійно на будуче.

Цією дорогою інформуємо, що згадана зміна була тільки тимчасовою, спричинена великою кількістю матеріялу, призначеного для вузьких шпальт, — звітів, дописів і т. д., які конечно треба містити, бо це також одно з завдань часописа. Щоб продовжувати на вузьких шпальтах короткі новинки з усіх ділянок біжучого життя, а разом з тим містити дописи, звіти і т. п. та не залягати з ними на місяці, треба було зробити деякі технічні зміни, що відносяться до вузьких шпальт. Змін тих не можна було, з технічних причин, впровадити нагло, але вже в наступному числі вони будуть зроблені, і завдяки тому новинки на вузьких шпальтах будуть появлятися так, як досі, без жадних перерв, навпаки, постараємося їх значно збагатити, зробити ще більш живими, ще більш різнородними. Щодо технічних змін у вузьких шпальтах, покищо годі сказати про це повністю. Одно можна передбачити наперед: "Вістник" буде змушений дещо з дописів, звітів і т. д. подавати дрібнішим друком; у потребі, буде принаймні одну сторінку додатково з широких шпальт переміновти на вузькі. При всьому тому "Вістник" у жадному випадку не буде здобувати ощадність місця таким способом, щоб може не містити дописів з життя вірних нашої Церкви. Навпаки, всі ті дописи, — про Хрещення, Вінчання, Ювілеї, Похорони, Храми (Празники), Архиерейські Візитації, Посвячення церков, діяльність Недільної і Рідної шкіл, всіх установ та організацій, які працюють при нашій Церкві, — становлять для історії нашої Церкви й народу історичну вартість, і тому їх кількість треба не зменшувати, а ще збільшувати. Розуміється, "Вістник" і читачі мусять при цьому співпрацювати на ґрунті спільного вирозуміння й практичного підходу до справи, коли ходить про розмір дописів.

Ще раз підкреслюємо наше становище, що часопис має бути передовсім для читачів. "Вістник" завжди з приємністю вітає думки про нього широкого загалу вірних нашої Церкви.

В СССР ЗМУШУЮТЬ ПРАЦЮВАТИ В НЕДІЛЮ

Советське радіо повідомило, що робітники в СССР "на власне бажання" працювали в неділю, 30 грудня 1956 р., щоб зате мати вільний Новий Рік. — Виходить, що коли б робітники не відробили в неділю, то мусіли б були працювати на Новий Рік, отже большевицька влада фактично присилувала робітників працювати в неділю, під загрозою, що в противному випадку вони будуть змушені працювати на Новий Рік.

ПОДЯКА БОГОВІ ПОЖЕРТВОЮ

В наших часах є багато людей, що живуть лише для самих себе, вдоволяються своїми матеріяльними здобутками і не думають про те, що земні дари, створені Богом, треба б частинно передавати на наші загальні справи.

Одначе є вірні серед нас, які подяку Богові за всі блага висловлюють добрими ділами. Нижче містимо листа п. Шотки з Едмонтону, до Консисторії УГПЦК, такого змісту:

"Як минулими літами, так і цього року хочу в цей спосіб подякувати Господу Богу, що державу мене при здоровлю в минулому році і від напасти, і від слабости.

Отже найперше мої маленькі лепти:

Коляда на Консисторію	$25.00
На Допомоговий Фонд	15.00
Коляда на Колеґію св. Андрея	5.00
Коляда на "Вістник"	5.00
На Громадський Фонд Комітету Українців Канади	5.00
Передплата на "Вістник"	5.00"

Цей лист та грошеві цифри вказують на глибоке розуміння справ церковних і громадських. За це йому належиться щира подяка і признання.

Консисторія УГПЦК.

Кардиналові Леже в Квебеку в значній мірі вдалося переломити упередження загалу цієї провінції до напливаючих "чужинців"-мадяр. Багато родин у Монтреалі дали мадярським утікачам утримання або й прийняли їх за членів родин.

З ДІЯЛЬНОСТИ ТЕОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ Колеґії св. Андрея у Вінніпеґу.

● Дня 21-го грудня 1956 р. закінчилися на Теологічному Факультеті виклади за перше півріччя 1956-1957 акад. року, а від 24-го до 29-го включно всі студенти-богослови проходили писемні семестріяльні іспити, після яких студенти відбули Св. Сповідь та прийняли Св. Причастя.

Після коротких вакацій, що тривали від 31-го грудня 1956 року до 15-го січня 1957 р. включно, на згаданому Факультеті почалися виклади другого півріччя біжучого академічного року.

● В день Різдва Христового, всі ці студенти-богослови, що не виїздили з Вінніпеґу, взяли активну участь в Архиерейській Св. Літургії, яку відправив у Катедрі Св. Тройці, в сослуженні о. Пароха Катедри, о. М. Юрківського, Високопреосвященніший Митрополит Іларіон. Під час Св. Літургії Митрополит Іларіон висвятив у сан Диякона студента другого курсу Теологічного Факультету, Івана Стуса.

● Як і попередніми роками, так і цього року всі студенти Теологічного Факультету взяли участь в Коляді на Колеґію. Коляда пройшла успішно, і студенти при цьому щиро дякують всім нашим громадянам за таке тепле прийняття й за щедрі пожертви, які вони зложили на потреби Колеґії. Студенти також висловлюють щиру подяку нашим сумківкам, паннам Наталці й Лесі Стратійчук, Д. Пруневич і Олені Неґрич за те, що вони ввесь час допомагали студентам колядувати. Хай Господь нагородить Вас, Дорогі Сумківки, всім добром за Вашу посвяту в праці для Колеґії Св. Андрея.

● Семинар з Історії Української Православної Церкви, яку на Теологічному Факультеті викладає Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон, продовжується успішно далі. Досі були прочитані дальші реферати: студ. Т. Баґан — „Ліонська Унія 1474-го року", студ. Н. Коваль — „Св. Софія Київська", студ. М. Крищук — „Мелетій Смотрицький". Як і завжди, реферати проходили з великим успіхом та дуже спричинилися до кращого висвітлення подій з Історії Української Православної Церкви на підставі історичних джерельних документів.

● У 75-ту річницю життя і плодотворчої праці на славу Божу й свойому народові нашого дорогого Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді та одночасно Декана Теологічного Факультету, нашої Православної Духовної Академії, Управа Теологічного Товариства привітала в імені всіх студентів-богословів свого дорогого Владику наступними словами:

„Високопреосвященніший Владико! У 75-ту річницю з дня Вашого народження прийміть від нас, студентів-богословів, Дорогий Владико, гарячий християнський привіт та найсердечніші поздоровлення. Ми щиро і постійно молитимемо Всемилосердного Господа, щоб зберіг Вас, Дорогий Владико, ще на довгі літа для нашої Святої Української Православної Церкви, та щоб Ви, як Її гідний і постійний Оборонець, ще довго могли працювати на славу Божу й користь свого народу.

Вітаємо Вас також, Дорогий Владико, як бувшого Професора Українського Державного Університету в Києві, як бувшого Ректора Камянець-Подільського Університету, Міністра Освіти, пізніш Ісповідань, при Директорії в 1918 р., як бувшого Професора Богословського Факультету Варшавського Університету, як бувшого Архиєпископа Холмського і Підляського та Заступника Митрополита Св. Автокефальної Православної Церкви в Генерал-Губернаторстві, як перекладача Св. Письма на літературну українську мову, а тепер, як Декана Православної Духовної Академії при Колеґії Св. Андрея та Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Хай Всевишній Господь збереже Вас, Дорогий Владико, ще на довгі літа для нашої Св. Української Православної Церкви, щоб Ви довго могли обороняти, навчати та поширювати Святу Христову Православну Віру.

Остаємось з глибокою синівською пошаною й любовю у Христі.

Управа Студентського Теологічного Товариства при Колеґії Св. Андрея".

о. Дияк. І. Стус.

РІЗДВЯНІ СВЯТКУВАННЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕГУ

Радійова передача Богослуження та Різдвяна Вечеря

День 13-го січня 1957 р. залишиться довго в памяті соборян та всіх цих вірних, які ще вранці прибули до Собору, щоб помолитися й послухати Слова нашого Дорогого Владики, Митрополита Іларіона. Св. Літургію, яку відправив о. Парох Собору, Протопрес. Гр. Метюк у сослуженні о. М. Кулинича та о. Дияк. І. Стуса, було передано по радіо через радіовисильну СКУ. Ця радійова передача Св. Літургії була дуже успішною, доказом чого є, що ще й досі о. Парох Собору, Протопрес. Гр. Метюк, як також і Управа Собору, одержують велику кількість листів з Вінніпеґу та з інших місцевостей, в яких вірні висловлюють щиру подяку за те, що вони мали нагоду слухати таке урочисте Богослуження та Слова нашого Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, який на цьому Богослуженні виголосив по радіо сильну проповідь до всіх вірних. У своєму Слові Владика Митрополит, передаючи свої Архиерейські побажання з нагоди Нового Року, одночасно закликав усіх вірних, щоб вони всюди в себе творили Домашню Церкву, як основу виховання своїх дітей в правдивому християнському, православному та українському дусі. Він зазначував що власне на батьках лежить святий обовязок дбати про те, щоб їхні діти навчилися якнайкраще укра-

їнської мови і тим самим підготовлялися стати гідними наслідниками своїх батьків. Без такого виховання своїх дітей в українському й православному дусі не можна сподіватися, що в майбутньому буде збережене все те, що з таким трудом здобували наші українські піонери на цьому новому місці поселення. Закінчуючи своє Архиерейське Слово, Владика Іларіон ще раз закликав всіх батьків, щоб вони постійно памятали про Домашню Церкву і тим самим про майбутнє своїх дітей.

Друга частина цього урочистого Свята відбулася того самого дня ввечері, коли до спільних, щедро накритих столів засіла громада соборян на чолі з Високопреосвященнішим Владикою Іларіоном, як також о. Парохом Собору, Протопресв. Гр. Метюком, та з багатьма запрошенними на Свято гістьми. Мені особисто дуже приємно було спостерігати і відчувати цей дійсно щирий родинний святочний настрій, з яким очікували наші побожні соборяни свого Дорогого Владику. Як завжди Владика, увійшовши, благословляє всіх присутніх, підходить до головного стола, де вже очікують його члени Управи Собору, дяки, Сестрицтво. При участі о. Пароха Собору, Протопресв. Григорія Метюка, Владика Іларіон, по короткій Молитві, благословляє хліб, який вже наперед був приготований на 5-ох великих тацах. По Благословленні хліба був проспіваний всіма присутніми Різдвяний Тропар, після чого о. Парох Собору, о. Григорій, о. Диякон. І. Стус та дехто з вірних, згідно з традицією, піднесли кожній та кожному присутньому кусочок благословленого Владикою хліба і аж тоді вже всі позасідали до дуже дбайливо приготованої Сестрицтвом Собору Різдвяної Вечері. Треба тут також зазначити, що Сестрицтво при Соборі приготовило Вечерю дуже вдало і, очевидно, їм за це належиться від всіх присутніх сердечна подяка.

Споживаючи цю традиційну Різдвяну Вечерю, я мимо своєї волі, пробую уявити собі першу таку спільну Різдвяну Вечерю в наших милих соборян 36 років тому. Та мене з цього виручає п. Н. Грабовецький, який сьогодні виконує обовязок господаря на цьому Святі. Своїми першими словами він тепло вітає нашого дорогого Владику Іларіона та одночасно пригадує присутнім, що оце вони вже 36-ий раз засідають спільно за цю традиційну Різдвяну Вечерю. Це дійсно довгий час мозольної тяжкої праці, як також щирої самопосвяти в боротьбі з життєвими труднощами, які доводилося переживати в праці для розвитку своєї Св. Української Православної Церкви. Після цього п. Н. Грабовецький попросив до слова Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, який, як і завжди, виголосив сильну промову, підкреслюючи в ній потребу взаємної любови в церковній праці. Говорячи про любов, Владика Іларіон навів слова св. Ап. Павла, який сказав що „любов не гордиться". „Бо коли хтось дійсно щось любить, говорив дальше Владика, той не шукає плями на сонці, але закачує рукави і працює. Любов, яка є в Церкві, не знає гордости. Ми тут зібрані, як брати і сестри, і тільки любов до Церкви нас тут зібрала".

Згадуючи далі про любов у громадській роботі, Владика підкреслював, що тут не може і не повинно бути ніколи жадних гордощів, бо ж Ісус Христос Сказав: „Хто хоче бути першим, нехай буде всім слугою". „Та, нажаль, в сучасному світі всюди запанувало зло, і диявол, де тільки може, там і сіє насіння гордости та заздрощів. Любов щораз більше перестає бути тим, чим вона повинна бути в християнському розумінні, і на місце любови стає жорстокість. Ця жорстокість стала, власне, навіть основою комунізму, де людина є фактично ніщо, в протилежність до Християнства, де ми всі вважаємо себе братами й сестрами. Комунізм розбиває родину, кидає сина на батька, а донощикам на своїх рідних батьків ставлять на головній площі в Москві памятники. І тому власне комунізм оголосив війну Християнству, бо власне Християнство проти розкладаючого комунізму поставило Церкву і родину, як Малу Церкву. Ця боротьба проводиться постійно, і в звязку з цим наша Церква постійно закликає всіх своїх вірних до себе, до Св. Вечері."

„І ми — говорив далі Владика, — як гідні сини своєї Православної Церкви, свято віримо в те, що любов таки переможе жорстокість і напевно найдеться і в нас вінці Архангел Гавриїл, який скине сатану-комунізм до аду і Церква наша стане вільною".

Це Слово Владики Іларіона зробило на присутніх глибоке враження, а п. Н. Грабовецький щиро дякував Владиці в імені всіх присутніх за його цінну науку. Дальше, згаданий господар Свята попросив до слова полковника Коноплекна-Запорожця, який дуже тепло привітав Владику Іларіона, всіх соборян, як також о. Пароха Собору, Протопресв. Гр. Метюка, з яким він мав честь співпрацювати близько 20 років на нашій спільній Ниві. „Я памятаю — говорив він, — як отець Григорій, за Віру Православну й український нарід, як вояк-лицар, не лякався тоді жахливого польського поліційного терору і наставляв життя своє в обороні громад і церков, які нам руйнували злочинці".

Дальше, були попрошені до слова наступні особи: членкиня Шкільної Ради Вінніпегу, пані Петрик, яка передала привіт Владиці Іларіону, о. Пароху та всім соборянам, від Сестрицтва передала привіт пані Яримович, а від студентів-богословів і від себе передав короткий привіт о. Дияк. І. Стус. Після цього промовляли ще пп. Керелюк і С. Котельницький і на кінці попрошений був до слова о. Парох Громади, Протопресв. Гр. Метюк. Він в дуже влучних словах висловив признання всім соборянам за їхню жертвенну для своєї Церкви працю, як також закликав усіх, щоб і на майбутнє всі так щиро і з посвятою працювали, як дотепер, на славу Божу та для ще кращого культурно - національно - релігійного розвитку свого народу.

І так, поколядувавши ще трохи, соборяни почали розходитися додому з великим духовим піднесенням і з твердою вірою в ще краще майбутнє своєї Громади, яка і так вже знаходиться між найкращими в Канаді.

Щасти вам Боже, Дорогі Соборяни, у вашій плодотворчій праці і нехай Всемилосердний Господь завжди благословить ваш труд!

о. Дияк. І. Стус.

З ВЕСІЛЛЯ НА ДОБРІ ЦІЛІ

П-во Петро і Павлина Федчуки

Сенді Репидс, Алта. — Дня 4 серпня 1956 р. відбулося Вінчання п. Петра Федчука з панною Павлиною Ткачук. Вінчання відбулося в українській православній церкві в Сенді Репидс, і довершив його о. І. Куліш.

Весілля відбулося в домі родичів молодого, п-ва Олександра і Марії Федчуків. Весілля, на яке прибуло з околиці значне число гостей, тривало до пізньої ночі.

Другого дня гості знову на обід почали заповняти дім п-ва Федчуків, сходячись на традиційні Поправини, що їх приготовили родичі молодого. І так весілля знову продовжувалось з музиками, співами й веселій розмові.

П. Галівода склав родичам молодого щиру подяку за те, що так щиро пошанували гостей на весіллі, і попросив усіх присутніх зложити, хто скільки може, свої пожертви на українські добрі цілі. Збірка принесла $19.50, з того призначено $9.00 на „Вістник", $10.00 на Інститут Св. Івана в Едмонтоні, а 50ц. на пересилку.

Всім жертводавцям сердечна подяка, а Молодій Парі — Многих Літ і щасливого життя!

Близький.

З ХРЕСТИН — НА ДОБРУ ЦІЛЬ

Брендон, Ман. — В неділю 25-го листопада 1956 р. в Брендонській православній церкві п-во Никола і Стефанія Маяярі з Джастис, Ман., хрестили свою донечку Катерину.

По звершенні Св. Тайни священиком І. Майбою в домі п-ва Маяярів відбувся з цієї нагоди гостинний обід, під час якого куми і гості зложили $14.50 на наші церковні і громадські потреби.

З зібраної пожертви уділено $5.00 на пресовий фонд „Вістника". Жертводавцям Бог заплатить, а маленька Катря хай виростає на гарну українку, — Канаді на користь, батькам на втіху, а Господу на славу.

Жертвували слідуючі: по $5.00 М. Копачинський; по $1.00: Никола Бурачок, Грицько Сосняк, Петро Бичок, Богданко Бурачок, Т. О. Комарниця, Василь Буга, Л. М. Ровз, Мирон Бурачок Н. Маяр. По 50 ц.: А. Звоздецький.

о. І. М.

З ЮВІЛЕЮ НА ПРЕСУ

Вакав, Саск. — У неділю 18 листопада 1956 р. о 5 год. вечора в укр. православній церкві була відслужена Вечірня, а по Вечірні наш Парох, Всеч. о. Юрій Туржанський, відслужив Молебень за здоровя Ілії і Василини Ріпак та поблагословив їх з нагоди 40-ліття їхнього подружнього життя. В короткому слові о. Парох підкреслив заслуги цієї родини, як і побажав найкращих успіхів у їхньому житті. Після Молебня всі присутні зійшли в церковну залу, де голова Жіночого Товариства пані Фаренюк зустріла Ювілятів разом з дружбою паном В. Фіцичем і панею П. Луцюк. Коли гості засіли за багато застелені столи, Всеч. о. Туржанський проказав молитву і поблагословив страви. Господарем урочистости був голова Церковної Громади п. Стефан Котелко, який підкреслив, що заходом друзів і родини влаштовано цей Ювілей, щоб відзначити заслуги цієї родини. Дальше слідувала промова Всеч. о. Туржанського, який, між іншим, сказав що пан Ріпак 1916 року одружився вдруге — з Василиною з Никифоруків, по утраті першої жінки, яка трагічно згинула. Життя було тяжке, але з на-

дії на Господа вони все перемагали. Фармерували в Ст. Джулієн, Саск., а 5 років тому перенеслися до містечка Вакав. Треба згадати, що пан Ріпак, не зважаючи на свій похилий вік, 81 рік, віддано працює для своєї рідної Церкви, та всі вільні хвилини посвячує праці в літній оселі „Зелений Гай". Пані Ріпак працює в Товаристві. Дальше промовляли Г. Фаренюк, Ів. Луцюк, В. Фіцич, В. Михайлюк, П. Фаренюк, і всі вони згадували минувшину, як і заслуги Ювілятів, та складали якнайкращі побажання. Опісля господар Свята вручив Ювілятам цінні дарунки від Громади і дітей. Ювіляти коротко й щиро подякували всім гостям, і всім тим, що причинилися до влаштування їхнього Ювілею. В кінці пан В. Фіцич пригадав присутнім про наші національні обовязки та потреби, і на його заклик гості зложили пожертви в сумі $13.50, з якої призначено $8.50 на „Український Голос" і на „Вістник" $5.00. Всім жертводавцям щира подяка, а Ювілятам дай Боже дочекатися ще Золотого Ювілею, — Многая Літа!

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ
подружнього життя п-ва Івана і Юлії Габришів

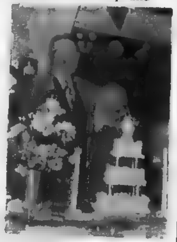

Гефорд, Саск. — Ювіляти прибули до Канади з села Скнилів, пов. Золочів, Зах. Україна, 1911 року; осілися на фармі в околиці Гефорд. Тут і виховали своїх дітей, 4 сини і 4 доньки, на добрих, свідомих православних українців. Всі подружені, на фармі коло родичів лишився найменший, Володимир.

За старанням Івана Габриша побудовано церкву на фармах (на Пискливцях), що була парафіяльною і для міста Гефорд, поки за почином і старанням Ювілята, як голови Гефордської Громади від 1926-1955 рр. побудовано гарну церкву в самім містечку Гефорд, яку докінчено, помальовано 1936 року.

Господь Милосердний дозволив п-ву Габришам дочекатись Золотого Ювілею їхнього подружжя цього року. Чин Благословення відправив в Гефордській церкві о. І. Магас зараз по Богослуженні 4. листопада 1956 р. Дружбою був Іван Котелко з Саскатуну, а дружкою Олена Бартко з Гефорду. Господарем весільного порядку при вгощуванні гефордських і доколичних громадян, що так численно зявилися віддати заслужену честь Ювілятам, був п. М. Симчич. Він і відчитав привіти від тих приятелів, що не могли прибути, як і від неприсутних двох дочок, зятів і внуків і з Ню В. — Міністер, Б. К.

Вкінці о. І. Магас побажав Ювілятам Многоліття і попросив присутніх гостей зложити пожертви на пресовий фонд „Вістника" й „Українського Голосу", що так дуже причинилися до освідомлення українців в Канаді, і на стипендійний фонд Богословської Академії Колегії Св. Андрея.

П-во Габриш зложили на Колегію 7 дол., а на пресу по 2.50 долярів, до того пожертвували сини, доньки і гості ще 40.75 долярів, разом 52.75 долярів, з чого на Богословську Академію призначено 25 долярів, які о. Магас відослав на адресу Академії з нагоди Річних Зборів її членів і прихильників 16-18 листопада м. р., а на „Вістник" і „Український Голос" по 10 дол..

Щира подяка жертводавцям, а панству Габришам хай Господь продовжить віку на Многі Літа.

ОІМ.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА Ю. І Е. НАТИШАК

Брукебі, Саск. — 4 листопада ц. р. понад двісті приятелів і знайомих влаштували в Народнім Домі Православної Громади в Брукебі несподіване прийняття для шанованих тут п-ва Юрка і Евангелини Натишак з нагоди 25-ліття їх подружжя.

Найбільше спричинився та потрудився для влаштування цього ювілею, зібранням коштів та іншою працею, голова Церковної Громади п. Петро Киверга. По Богослуженні в місцевій церкві о. Парох Денисюк відслужив Вдячний Молебень та привітав Ювілятів теплим душпастирським словом з побажанням бути й надалі добрими християнами та примірною родиною. З відспіванням Многоліття всі гості враз з Ювілятами перейшли до залі Народного Дому, де засіли за накриті й багато заставлені стравами столи.

Коли гості засіли за столи, о. Парох Денисюк проказав молитву і поблагословив страви.

При перекусці з привітами та побажаннями дочекати ще й ювілею 50-ліття, виступали найближча рідня та приятелі Ювілятів, а особливо їхні діти, що до сліз зворушили присутних своїм щирим і сердечним словом признання для своїх родичів.

На закінчення Ювілею виступив господар прийняття — голова Церковної Громади п. Петро Киверга, і сердечно дякував усім присутнім за щиру пошану для Ювілятів. На заклик о. Пароха всі присутні відспівали Ювілятам Многоліття. При цій нагоді на „Вістник" зібрали $22.90. Панство Натишаки з любови до своєї церкви в Брукебі зложили для неї дар $50.00

Жертводавцям щире спасибі, а Ювілятам Многії Літа та щасливого життя і праці на користь своєї рідної Української Греко-Православної Церкви та її Проводу.

Парох о. Денисюк.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Глезлин, Саск. — 25 липня 1956 р. відбулось Вінчання п. Ярослава Чуй з п-ною Єлисаветою Павлів в У. Г. П. церкві в Глезлин. Молоду пару звінчав Всеч. о. Ол. Хомяк з Норт Бетлфорд. Гостинна забава відбулась в домі молодої, а ввечері в міській залі в Глезлин.

На заклик п. В. Гаврилова переведено збірку, яка принесла $19.00, з чого $10.00 передано на Рідну Школу, а $9.00 на „Вістник".

Всім жертводавцям щира подяка, а Молодій Парі усі із щирого серця бажають Многих Літ і щасливого життя.

Учасник.

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНІВ ГРОМАДИ

Вакав, Саск. — У неділю 25 листопада 1956 року в залі української православної церкви рідня, близькі й дальші приятелі п-ва Василя і Євтимії Дідухів влаштували їм несподіванку з нагоди 41-ліття їх подружного життя. В місцевій церкві о пятій годині пополудні Всеч. о. Юрій Туржанський, наш Парох, відслужив Вечірню, а по Вечірні Молебень за здоровя Ювілятів, попередивши його відповідним словом. Після того всі гості зійшли надолину, в залю, та засіли за багато прибрані столи. Ювілятів зустріла при вході секретарка Товариства, пані К. Чернявська, з дружбою Дм. Федоруком, і Анна Голіната, і причепили їм квіти. При вході на залю п-ва Дідухів всі піднялись і привітали їх гучними довготривалими оплесками. Дальше слідувала вечеря, перед якою Всеч. о. Туржанський проказав молитву і поблагословив страви.

Господарем був пан Василь Чепюк. Починаючи ювілейну програму, він між іншим сказав: „Знаю пана Дідуха від 1909 року, тоді з ним перший раз зустрівся. Був це молодий хлопець, який приїхав до Канади, щоб зібрати трохи грошей і повернутись додому. Пляни не реалізувались, бо додому не вернувся, а міцні коріння пустив в новообрану батьківщину Канаду. Будучи свідомим українцем, пережив багато, бо на кожному кроці зустрічав людей, які ширили підривну роботу. Віра в краще майбутнє не захитала його, а коли в 1918 році організувалась наша Рідна Церква, він перший став у її ряди".

Господар подякував за віддану працю та зложив найкращі побажання на дальше їхнє життя. Дальше вітали Ювілятів С. Котелко від Церковної Громади і професор Петро Кіндрачук. Пан В. Фіцич згадав про Ювілятів, що знає їх дуже мало, бо недавно замешкав у Вакав, але велике число людей свідчить про їхню працю. Вони добрі громадяни, організатори та сусіди Слідує промова Івана Луцюка, який разом з паном Дідухом робили перші кроки в організації Рідної Церкви. „Початки були дуже тяжкі та прикрі. Було три групи, які ставали проти нашої Церкви, а разом і проти нас. Вони докладали всіх сил, щоб нас заломити, та щоб ми не дійшли до призначеної мети. Нічого їм не помогло, — ми ще з більшим завзяттям взялись до праці, а Ювілят, хоч було тяжко, складав свої пожертви на підтримку святого діла Тяжку працю, яку ми розпочали, Господь благословив. Маємо нову чудову Святиню, яку мусимо всіма силами піддержувати".

Бажаючи всього найкращого, промовець побажав кріпких сил для дальшої корисної праці. Дальше промовляли Ілько Лабач та голова Окружного Комітету, Дмитро Гнатюк з Тернополя. Між іншим, п. Гнатюк сказав: „Біографії наших Ювілятів я не знаю, але, працюючи між нашими людьми, я пізнав п-ва Дідухів, як добрих, свідомих членів нашої Церкви, яких я сердечно вітаю". — Пані професорка К. Чернявська вітає Ювілятів від родини Чернявських, які, до речі, були добрими сусідами. Згадали про незабутні Празники, які відбувались в родині Дідухів. Пані Ференюк, голова Жіно-

чого Товариства, складає побажання Ювілятам та дякує пані Дідух за віддану працю в Товаристві. Від родини склав побажання швагер Монюк. Дальше, довше повчаюче слово нашого о. Пароха, Всеч. о. Туржанського, який довше затримався, над зясуванням нашого життя, над обовязками нації, громади, а зокрема родини. П-во Дідух взяли шлюб в старенькій церковці у Вакав 1915 року. Нічого не стояло їм на перешкоді, щоб боронити свою батьківську Віру. Навчається дяківства, і своїм гарним мелодійним голосом прикрашує наші Богослуження. Здоровя підупало пана Дідуха, він тепер не може так працювати, як колись, але по своїй силі робить все, що приносить користь для Рідної Церкви і нашої Громади. Пані Дідух віддано працює в Товаристві. Всеч. Отець звертається до присутніх із закликом, щоб це Свято було вповні проведене так, як нам наказують наші національні обовязки, — ми повинні зложити свої щедрі пожертви на пресовий фонд. Привітавши Ювілятів, та побажавши всього найкращого, всі присутні відспівали Многоліття. При кінці господар попросив до слова Ювілятів. Пан Дідух в коротких словах згадав про своє життя, подякував Всеч. о. Туржанському за молитви та благословенство. „Молитви ці були щирі, я прожив вже досить довго, та ще не чув такої гарної Відправи, як відслужив нам Всеч. Отець".— Подякував усім присутнім за прибуття та всім тим, що займалися влаштованням цього Ювілею, Жіночому Товариству і родині. Пані Дідух сердечно подякувала всім присутнім. Господар вручив цінні подарунки Ювілятам від Громади, а пані Чернявська від дітей. Дальше відбулось традиційне ділення Короваю та збірка на пресовий фонд, яка принесла $36.00. Збіркою зайнялись, на прохання о. Пароха, п. п. Василь Фіцич і Іван Луцюк. Розпреділено: на „Вістник" $20.00 і на „Укр. Голос" $16.00. Всім жертводавцям щира подяка, а Ювілятам кріпкого здоровя і в щасті прожити з родиною на Многії Літа! Хай Всевишній Господь Бог має Вас у Своїй опіці.

В. Фіцич.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

АНАСТАЗІЯ МАТЕЙЧУК

Кадворт, Саск. — Після тяжкої операції в Саскатуні відійшла у вічність бл. п. Анастазія Матейчук, у понеділок 10 грудня 1956 року, на 74 році життя. Покійна приїхала до Канади зі своїм чоловіком Юрком 1905 року. Перші два роки жили біля брата Василя Трищука у Ст. Джуліен, опісля переїхали до Мітчам, Саск., де взяли гомстед.

Тяжка була праця на фармі, а ще тяжче було примиритись із тим, що Господь не післав їм дітей. Покійна, яка походила з села Торговиці, Городенського повіту, привезла з рідних сторін защеплену її батьками Віру, віддається найбільшій праці для своєї батьківської Віри та в Жіночому Товаристві. Спішила до тих, що були в якомусь горі чи нещасті, з допомогою та розрадою. Бл. п. Анастазію навістило страшне нещастя в 1929 році, — помер її чоловік. Після втрати мужа вона переходить на сталий побут до містечка Кадворт, де мешкала до самої смерти. В Кадворт опікувались нею братанки. Тут вона входить у життя нової Громади, де працює віддано, а коли згоріла місцева православна церква, купує до нової одну гарну хоругву., У вівторок о 8 год. вечора в Похоронному Заведенні в Кадворт Всеч. о. Ю. Туржанський з Вакав відслужив Панахиду, а на другий день, 12 грудня відбувся Похорон при великому здвизі людей. Після Служби Божої, При Послідному Цілуванні Всеч. о. Туржанський, наш Парох, звернувся з відповідним словом до учасників Похорону та закликав, щоб зложили свої пожертви на Невянучий Вінок. Зібрано $14.00, які розприділено: $5.00 на „Укр. Голос", $5.00 на „Вістник" і $4.00 на „Віру й Культуру".

Тіло покійної поховано на православному цвинтарі в Мітчам, де спочиває і її чоловік. Бл. п. Анастазію оплакують перший її брат та братові діти. Похороном зайнявся братанок Степан Трищук. Нехай Всемилостивий Господь прийме бл. п. Анастазію у Свої Оселі, а земля прибраної батьківщини нехай буде легкою. Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

КАТЕРИНА ГАВРИЛІВ

Глезлин, Саск. — Дня 26 квітня 1956 р. упокоїлась Катерина Гаврилів, якій Господь дозволив прожити 90 років. Перед смертю прийняла Святі Таїнства Сповіді та Св. Причастя.

До Канади прибула із села Уличне, повіт Дрогобич, Зах. Україна. Від самих початків приїзду до Канади, разом із своїм мужем Іваном, який помер 1941 р., поселились в околиці Марлін-Глезлин.

Покійна в свойому подружному житті діждалась 2 синів і 2 дочки яких оставила в смутку. Оставила також 11 онуків і 14 правнуків. Відзначалась спокійною вдачею, глибокою любовю та вірою в Бога, — цілий час була членкинею православної церкви в Глезлин.

Похорон відбувся 30 квітня 1956 р. в УГПЦ в Глезлин, Саск., що його відслужив Всеч. о. Ол. Хомяк з Норт Бетлфорд. Покійну Катерину похоронено на цвинтарі Марлін.

При Послідним Цілуванні присутні зложили на Невянучий Вінок $18.50 з чого $8.50 призначено на „Вістник", а $10.00 на стипендійний фонд.

Всім учасникам Похорону щира подяка, а бл. п. Катерині Вічна Память!

Учасник Похорону.

МИХАЙЛО І РОЗАЛІЯ СТАРЖИНСЬКІ

Ріджайна, Саск. — В пятницю 7 грудня 1956 р. в місцевому міському шпиталі по короткій важкій недузі упокоївся в Бозі Михайло Старжинський. Покійний народивсь 14 березня 1915 р. в Портедж ля Прері, Ман. а вже в 1920-му році зо своїми батьками прибув до Ріджайни і тут ходить до школи, кінчає її та в 1941 році одружується з Розалією з роду Броза.

Рік пізніше, бо в 1942 р. покійний Михайло вступає в ряди Канадійської Армії і ще цього самого року переїжджає до Европи та бореться на різних фронтах за долю і кращий лад в світі. Вернувся покійний до Канади щойно по закінченні другої світової війни.

В неділю 9 грудня 1956 о в своїй хаті зовсім ненадійно відійшла з цього світу Розалія Старжинська — дружина покійного Михайла. Народилась покійна 1915 року в Манітобі і коротко після цього, будучи ще дитиною, переїхала зо своїми батьками до Вейборн, Саск. Тут проживала до 1941 року, коли то вона вийшла заміж і стала жити в Ріджайні.

В неділю 9 грудня ввечері місцевий Парох о. Ю. Ференсів відслужив над тілом покійного Михайла в похоронному заведенні Бремнера Панахиду, а у вівторок 11 грудня Парастас над тілом обох покійних. В середу 12 грудня при великому здвизі людей відбувся Похорон покійного Михайла і його дружини Розалії. Учасники Похорону, на просьбу о. Пароха, зложили на Невянучий Вінець $16.00 і з того призначено $10.00 на „Український Голос", а 6 дол. на „Вістник".

По Покійному і Покійній остався малолітний син Денис. Крім того покійний Михайло оставив у смутку батька, двох братів та сестру, а по по покійній Розалії залишилися батько і мати, брат та пять сестер.

Вічна Їм Память!

Учасник Похорону.

ФОНД ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКИМ ІНВАЛІДАМ.

(Продовження)

ВПреп. о. Ігумен О. Шербань, від Громади Св. Тройці, Летбридж, Алта. $8.70
ВПреп. Прот. о. Г. Василів, від Громад Округа: Громада Св. Тройці, Калмар, Алта. 13.46
Громада Св. Івана, Федора, Алта. 10.80
Громада Св. Дмитрія, Бруденгайм, Алта. 7.47
Громада Св. Апп. Петра й Павла, Бюфорд (Торсбі) Алта. 7.00
Всеч. о. І. Куліш, від Громад Округа: Громада Св. Чесного Хреста, Пайн Ривер, Ман. 25.00
Громада Св. Апп. Петра й Павла, Етелберт, Ман. 22.40
Громада Св. Івана Христителя, Драй Ривер, Ман. 9.25
Громада Св. Івана Христителя, Ґарленд, Ман. 3.40
Громада Св. Успіння, Богдан, Ман. 1.90
Всеч. о. Ю. Ференсів, від Громад Округа: Громада Св. Михаїла, Кендіяк, Саск. 10.25
Громада Св. Духа, Ріджайна, Саск. 8.25
Громада Св. Івана Христителя, Прілейт, Саск. 9.00
Громада Св. Володимира, Мус Джа, Саск. 7.00
Громада Св. Архистратига Михаїла, Лепин, Саск. 1.50
ВПреп. Прот. о. В. Апонюк, від Громад Округа: Громада Св. Володимира і Св. Ольги, Гилберт Плейнс, Ман. 7.15
Громада Св. Івана Христителя, Роблин (місто), Ман. 6.67
Громада Св. Апп. Петра й Павла, Роблин-Зелена, Ман. 4.78
Всеч. о. О. Хомяк, від Громад Округа: Громада Св. Івана, Норт Бетлфорд, Саск. 27.50
Громада Св. Апп. Петра й Павла, Глеслин, Саск. 15.00

Всеч. о. П. Сацевич, від Громад Округа: Громада Св. Вознесіння, Смокі Лейк, Алта. 43.77
Громада Св. Івана Христителя, Спеден, Алта. 34.13
Громада Всіх Святих, Белис, Алта. 10.75
Всеч. о. П. Ю. Красевич, від Парафії Св. Юрія, Ст. Кетеринс, Онт. 14.53
ВПреп. Прот. Е. Ґорґіца, збірка в Громадах Округа: Сеньків, Ман. 3.10
Сірко, Ман. 5.35
Сондавн, Ман. 3.07
Вайта, Ман. 4.20
Впреп. Протопр. О. Новицький, збірка в Громадах: Форт Виліям, Онт. .. 16.00
Вест Форт Виліям, Онт. 13.00

УВАГА! — УВАГА! — УВАГА!

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді має на складі всякі церковні речі для церков.

Понижче оголошені хрестики й Ікони надаються також на подарунки при всяких нагодах для Ваших рідних чи приятелів. Пишіть по катальоґ церковних речей, який вам вишлеться.

НАШИЙНІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ І ДІТЕЙ.

Ці хрестики надаються особливо для хресних батьків, які хочуть нагородити своїх похресників, та взагалі для подарунків.

Хрестики з десять-каратового золота, з ланцюжком $16.50
Позолочені срібні хрестики („стерлинг силвер"), з ланцюжком 3.50
Срібні хрестики („стерлинг силвер"), з з ланцюжком 2.50

ІКОНИ СПАСИТЕЛЯ І БОЖОЇ МАТЕРІ.

Ці ікони, оправлені в рамки, дуже надаються для урочистих подарунків, як для родини, так і для поодиноких осіб.

Ціни (без рамок):
Ікони величини 10½x8¼ палів, одна .... 15 центів
Ікони величини 16"/₄x 13 цалів, одна ...... 35 центів

МОЛИТОВНИКИ

Молитовник „Добрий Пастир", в дорогій білій оправі з золоченими краями й тисками $6.50
Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі 2.75
Молитовник „Приятель Дітей", в чорній оправі 1.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Всеч. о. Ф. Легенюк, збірка в Громаді Ню Торонто, Онт. 41.00
Всеч. о. П. Блажук, збірка в Громаді Сіба Біч, Алта. 12.40
Всеч. о. А. Хруставка, додаткова збірка в Громаді Калмар, Алта. 4.00

Всім щира подяка.

Консисторія УГПЦК.
о. Д-р С. В. Савчук.

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД БОГОСЛОВСЬКОЇ ШКОЛИ

(Продовження)

Жертводавці Катедральної Громади Пресвятої Тройці у Вінніпегу

По 5.00 дол.:

Василь Сарчук, Володимир Новосад, Михайло Барилюк, Василь Лісовський, о. М. Юрківський.

По 2.00 дол.:

Н. Венґер, Т. Стефюк І. Гаджоса, С. Голуб, П. Мех.

По 1.00 дол.:

М. Завісляк, Я. Баскевич, М. Корінь, Д. Довгейко, О. Коваль, П. Пилипюк, панна А. Новосад, К. Левицький, Анна Зінчук.

Разом з попередньо оголошеними пожертвами повна збірка від Катедральної Громади виносить $278.50.

Соборна Громада Св. Софії в Монтреалі, Квебек $82.00

Всеч. о. А. М. Тетеренко, від громад бувшого Округа:

Кадет, Саск. $29.10
Гронлид — Північна, Саск. 14.55
Мелфорт, Саск. 10.00
Бруксбі, Саск. 4.20
Н. Н. 50.00

ВПреп. Прот. М. Овчаренко, від Громад Округа:

Громада Св. Тройці, Веланд, Онт. По 2 дол.: І. Поливаний, К. Смельський, І. Ворона, Параска Ткач, Я. Пуйда, С. Сокач.

По 1 дол.: Д. Чорнобук, Л. Завалий, О. Михасів, В. Брагинець, І. Стінковий, Л. Кислюк, С. Хіць, Н. Головач, Наталя Сокач, М. Боженко, Т. Мелех, М. Римар, С. Приймак, Г. Сокіл, Марія Вишняк, Ю. Ткач. І. Стрибуль 50 ц. Разом 28.50 дол.

Громада Св. Апп. Петра й Павла, Ніяґара Фалс, Онт.

По 2 дол.: Л. Кислюк і Б. Шипзина.

По 1 дол.: С. Косик, Д. Нивка, М. Тростянський, І. Борсук, Й. Деревинський, Я. Король, п. Никитюк, п. Дзюбин, Н. Петрова, п. Карпюк, п. Гузів, п. Приймак, Г. Улізько. По 50 ц.: п. Токар, п. Деромянський і С. Сокор. А. Панченко 35 ц. Дрібними 2.35. Разом 22.20 дол.

Всім висловлюємо нашу щиру подяку.

Консисторія УГПЦК.
о. Д-р С. В. Савчук.

ДОПОМОГОВИЙ ФОНД НАШОЇ ЦЕРКВИ

Соборна Громада Св. Софії в Монтреалі, Кве. $100.00

Всеч. о. П. Сацевич, збірка на Похороні бл. п. В. Унгуріяна 17.19

Жіноче Т-во ім. Лесі Українки, Ватерфорд, Онт., на фонд допомоги українським сиротам у Німеччині, прислав Впреп. Прот. Й. Тріска. 20.00

Всім, що жертвували і трудилися, наше щире спасибі.

Консисторія УГПЦК.
о. Д-р С. В. Савчук.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

1175 Main St. — Winnipeg 4, Man.

Найсердечнішу подяку складаємо нашим Братам і Сестрам, які потрудилися вислати свою Коляду, що призначена на збільшення Будівельного Фонду Катедри. Ми старалися вислати Різдвяний привіт до кожного дому вірних, що вписані в книги Катедри, як Будівничі Катедри. Певне число листів вернулося через зміни адрес Будівничих (жертводавців). Усіх тих, що не отримали нашого листа від Катедри на Різдвяні Свята, просимо надіслати свою нову адресу. За Коляду щиро дякуємо, особливо за те, що привіт від Катедри прийняли щиро й відізвалися своїм даром.

КОЛЯДА — ЛИСТА 1.

Брітіш Колюмбія

А. Кич, Шейманус Б. К. 1.00 дол.

Алберта

По 5.00 дол.:

Данило Й. Калявський, Ґай Прері; Д. Ф. Кобильник, Келґері; Стефан Мриґлод, Калмар.

По 2.00 дол.:

Йосиф Ганевич, Оен; Н. В. Ґавінчук, Смокі Лейк.

По 1.00 дол.:

В. Котншин, Мирнам; Й. Ф. Лизанчук, Мусідора; Марія Михайленко, Келґарі; Віктор Орлецький, Ту Гилс; Михайло Савчук, Ардмор; Василь Сорохан, Ту Гилс.

Саскачеван

По 25.00 дол.:

Федір Пазюк, Принц Алберт.

По 10.00 дол.:

Юстина і Стефан Добровольські, Ґронлид; Петро Лупішка,Врокстон; О. В. Процюк, Саскатун.

По 5.00 дол.:

Дмитро Боянчук, Геффорд; Михайло Г. Король, Донвел; Т. Новицький, Годсон Бей.

По 3.00 дол.:

Теодор Воронюк, Калина Василь Терлецький, Фенвуд.

По 2.00 дол.:

Микита Дідич, Роват; М. Ф. Кушнір, Кенора; Олекса Пилат, Медов Лейк; пані Анна Рівна (Тордон), Прісвил; Михайло і Марія Романиці, Ніпавин.

По 1.00 дол.:

Василь Безборотько, Фовм Лейк; Н. Дутка, Карівейл; Д. А. Гавриш, Блейн Лейк; пані Катерина Гнатюк, Крайдор; Василь Козак, Курокі; Кирило Крим, Прілейт; Василь Лендзик, Рейнад; Юрко Павлишин, Ґудів; Лев Ростот-

ський, Канора; Василь Табачнюк, Кадворд; Петро Чорний, Клер.

Манітоба

По 25.00 дол.:

Н. А. Григорчук, Етелберт.

По 20.00 дол.:

Сіміон і Тетяна Когут, Сурис; Сафат Мусій, Венлав.

По 10.00 дол.:

Н. В. П. Слижук, Венлав.

По 5.00 дол.:

Олекса Боднарчук, Ретвел; Т. Дутка, Брендон; Іван Дух, Давфін; Петро Лінський, Брендон; Петро Німчук, Гейзелридж; М. М. Сторожук, Вайта; Данило Стручковський, Флин Флон; Антон Тесарський, Вайта.

По 2.00 дол.:

Николай Гайдічук, Ілай; Петро Колтуцький, Сенді Лейк; Єлисавета Лойд, Ретвел; Петро Остафійчук, Комарно; Адам Тимощук, Портедж ла Прері; п-во Чернівчани, (Гр.), Далас.

По 1.00 дол.:

Пані Гарасен (Ю), Флин Флон; П. Кравчук, Гимлі; пані Кулачковська (И), Вайта; пані Г. Попович, Стоні Мавнтен; А. Фостковський, Росборн.

Онтеріо

По 20.00 дол.:

Іван Бойчук, Армстронг.

По 10.00 дол.:

Василь Ленько, Су Лукавт.

По 5.00 дол.:

М. О. Вонітовий, Ред Лейк; Клавдія Каштан, Фт. Вилліям; Карпо Мельничук, Ошава; Петро Пінчук, Порт Кредит; Антін Романчук, Петрі; Іван Скляренко, Лондон.

По 2.00 дол.:

О. Бобко, Торонто; Марія Демянів, Форт Френсес; Матей Демянів, Форт Френсес; Стефан Сторожук, Фт. Вилліям.

По 1.00 дол.:

Дмитро Верстюк, Фт. Вилліям; А. Клим, Фт. Вилліям; „Ковзі Корнер", Торолд.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Main Street
Winnipeg 4, Man.

Порядок Богослужень:
Вечірні о годині 8.00 вечора.
Утрені о годині 9.30 рано.
Служби Божі 10.30 рано.
(Години подані за вінніпегським часом)
Вечірні відправляються напередодні Великих Свят.
Утрені й Служби Божі кожної неділі й на всі Свята.
Парох о. М. Юрківський, телефон 50-6376.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Транскона
10. Неділя — Поплар Парк — Кенора
17. Неділя — Транскона
24. Неділя — Попларфілд — Гонор

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс аве., Вінніпег 4.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Сван Плейн
10. Неділя — Арран
12. Вівторок. Трьох Святих — Гаес
15. Пятниця. Стрітення — Норквей
17. Неділя — Стінен
Вечірня 7-ма год. веч. в Глен Елдер
23. Субота. Сл. Божа для бажаючих — Вайт Біч
24. Неділя — Вайт Біч.
Адреса: Box 111. Гаес. Саск.

о. Е. ГОРГІЦИ
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Вайта
10. Неділя — Сандавн
12. Вівторок. Трьох Святих — Арбака (св. ап. Петра й Павла)
15. Пятниця. Стрітення — Синьків
17. Неділя — Сірко
24. Неділя — Арбака (св. Николая)
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. О. ФЛЯКА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Егрмонт
10. Неділя — Редвотер
12. Вівторок. Трьох Святих — Торгилд
15. Пятниця. Стрітення — Восетна
17. Неділя — Радвей
24. Неділя — Нюбрук
Вечірня в Торгилд о год. 7 веч.
Адреса: Box 128. Тел. 10. Радвей.

о. ІВАНА МАГАСА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Гефорд
10. Неділя — Кридор
12. Вівторок. Трьох Святих — Гефорд
15. Пятн. Стрітення — Гефорд
17. Неділя — Гефорд
24. Неділя — Гефорд
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Кридор
10. Неділя — Гефорд (Сповідь)
17. Неділя — Редфілд (Сповідь)
24. Неділя — Гефорд (Сповідь)
31. Неділя — Борден, на Білинах (Сповідь)
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163
Тел. 56.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Толстой
10. Неділя — Пембіна
12. Вівт. Трьох Святих — Толстой
15. Пятн. Стрітення — Толстой
17. Неділя — Роза
24. Неділя — Ґардентон
Адреса: Толстой, Ман.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Айтуна
10. Неділя — Мелвил
12. Вівторок — Фенвуд
15. Пятниця — Ґудів
17. Неділя — Брокстон
24. Неділя — Габард
Адреса: Box 143, Айтуна, Саск.
Тел. 57.

о. Д. ДЕНИСЮКА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Ґронлид місто
10. Неділя — Вракебі
15. Пятниця Стрітення — Ґронлид північ.
17. Неділя — Мелфорт
24. Неділя — Ґронлид, над річкою
Адреса: Box 47. Ґронлид, Саск.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Лек ла Биш
10. Неділя — Ґресленд
12. Вівторок. Трьох Святих — Бойл
15. Пятниця Стрітення — Крейгенд
17. Неділя — Сарейл
24. Неділя — Норах
Адреса: Box 215, Лек ла Биш, Алта.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Норт Бетлфорд
10. Неділя — Витків
12. Вівторок. Трьох Святих — Гетерлей
16. Пятн. Стрітення — Н. Бетлфорд
17. Неділя — Глеслин
24. Неділя — Медов Лейк
ЗАУВАГА: По Богослуженні по всіх громадах відбувається Недільна школа для дітей.
Адреса: 972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд, тел. 3280

о. Я. РИБАЛКИ
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Сенді Лейк
10. Неділя — Розбурн
12. Вівторок. Трьох Святих — Енгусвил
15. Пятниця. Стрітення — Мелзі
17. Неділя — Січ
24. Неділя — Оакборн
Адреса: Оакборн, Ман. Тел. 336

о. Е. ТРУФИНА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя. — Ґлендон.
10. Неділя — Вільна
12. Вівторок. Трьох Св. — Лессард
15. Пятниця. Стрітення — Сенди Репидс
17. Неділя — Давнінг
24. Неділя — Гренд Сентер
Адреса: Box 194, Ґлендон, Алта.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Єлов Крік
10. Неділя — С. Джуліен
12. Вівторок. Трьох Святих — Тернопіль
15. Пятниця. Стрітення — Вакав
17. Неділя — Калворт
24. Неділя — Вакав
Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. Д. ЛУЧАКА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Вилингдон
10. Неділя — Андрю
12. Вівторок. Трьох Святих — Лужани
15. Пятниця. Стрітення — Прут
24. Неділя — Каганя
Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта.

о. Л. В. ПЯЧИНИ
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Йорктон
10. Неділя Брокстон
12. Вівторок. Трьох Святих — Йорктон
15. Пятниця. Стрітення — Кандер
17. Неділя — Йорктон
24. Неділя — Мазепа
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. В. АПОНЮКА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Роблин
10. Неділя — Ленард
12. Вівторок. Трьох Святих — Ґилберт Плейнс
15. Пятниця. Стрітення — Роблин
17. Неділя — Гренвю
24. Неділя — Шортдейл
Адреса: Box 201. Роблин, Ман.
Тел. 214 R. 2.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Шіґо-місто
10. Неділя — Елмор
15. Пятниця. Стрітення — ВестБрук
17. Неділя — Винярд
24. Неділя — Інсінгер „Гавей"
Адреса: Шіґо Саск. Box 52. Тел. 21

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Інсінгер-місто
10. Неділя — Шіґо полудн.
15. Пятниця. Стрітення — Жучкани
17. Неділя — Тілор-місто
24. Неділя — Фови Лейк
Адреса: Шіґо Саск. Box 52. Тел. 21

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Доифтінг Ривер
10. Неділя — Давфин
15. Пятниця. Стрітення — Сифтон
17. Неділя — Давфин
24. Неділя — Ровктон
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Давфин
10. Неділя — Велі Ривер (Сповідь)
17. Неділя — Давфин
24. Неділя — Косів (Сповідь)
31. Неділя — Ельвил (Сповідь)
Адреса: Box 1066 Давфин, Ман.
Тел. 4704

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ:

1	П	19	Преп. Макарія, Лаврентія
2	С	20	†Преп. Евтимія Вел.
3	Н	21	Нед. 32. Преп. Максима Іс.
4	П	22	Прмч. Анастасія Печер.
5	В	23	Свщч. Климента еп. Анкир.
6	С	24	Пр. Ксенії, мч. Вавили
7	Ч	25	†Григорія Богослова
8	П	26	Пр. Ксенофонта і Марії
9	С	27	†Перенес. мощів Івана Зол.
10	Н	28	Н. Мит. і Фар. Преп. Ефрема
11	П	29	Пер. мощів Ігнатія Богонос.
12	В	30	ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ
13	С	31	Никити еп. Новгород.
14	Ч	1	Муч. Трифона, Сатира
15	П	2	СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЄ
16	С	3	Симеона Богопр. і Анни пр.
17	Н	4	Блуд. Сина. Преп. Ісидора
18	П	5	Теодосія Углицького
19	В	6	Вокули еп. Смирнського
20	С	7	Партемія еп. Лампс.
21	Ч	8	Вмкмч. Теодора Стратилата
22	П	9	Пр. Панкратія затв. Печер.
23	С	10	Преп. Прохора Печер.
24	Н	11	Н. Мясоп. Мч. Власія
25	П	12	Мелетія еп. Антіох.
26	В	13	Преп. Мартиніяна, Зої
27	С	14	Рівноап. Кирила уч. словян
28	Ч	15	Пр. Пафнутія Печер.

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Кіндерслей
10. Неділя — Вонда
17. Неділя — Мічам
Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун.

о. Г. ВАСИЛІВА
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Каммер
10. Неділя — Оновей
12. Вівторок. Трьох Святих — Торсбі
15. Пятниця. Стрітення — Брудергайм.
17. Неділя — Пено
24. Неділя — Торсбі
Адреса: 8710—112 Аве. Тел.: 786066
Едмонтон, Алта.

о. П. САПЕВИЧА
[illegible]
3. Неділя — Смокі Лейк
10. Неділя — Беліс
10. Неділя — Вільна, о. Е. Труфин
15. Пятниця. Стрітення — Стрий
17. Неділя — Смокі Лейк
17. Неділя — Давнінг, о. Е. Труфин
24 Неділя — Спедін
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта.
Тел. 32.

о. ІВАНА КУЛИША
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Етелберт
10. Неділя — Пайн Ривер
12. Вівторок. Трьох Святих — Етелберт
15. Пятн. Стрітення — Ґарленд
17. Неділя — Венлав
24. Неділя — До[illegible]
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. ПЕТРО БЛАЖУК
ЛЮТИЙ:
3. Неділя — Атабаска
10. Неділя — Ричмонд Парк
12. Вівторок. Трьох Святих — Бароед
15. Пятниця. Стрітення — Вестлок
17. Неділя Сіба Біч (Річні Збори Окружної Ради)
24. Неділя — Вайлдвуд
Адреса: Box 551 — Вестлок, Алта.
Тел. 317.

Устав Церковний

ЛЮТИЙ:

3. Нед. 32. Гол 7. УЄ 10. Літ. Ап. 1 Тим. 4: 9-15. Єван. Луки 19: 1-10.

10. Нед. Мит. і Фар. Гол. 8. УЄ 11. Літ. Ап 2 Тим. 3: 10-15. Єван. Луки 18: 10-14.

12. Вівт. Трьох Св. УЄ Івана 10: 1-16. Літ. Ап. Жид. 13: 17-21. Єван. Мат. 5: 14-19.

15. Стрітення Госп. УЄ Лук. 2: 25-32. Літ. Ап. Жид. 7: 7-17. Єван. Лук. 2: 22-40.

17. Нед. Блуд. сина. Гол. 1. УЄ 1. Літ. Ап. 1 Кор. 6: 12-20. Єван. Лук. 15: 11-32.

24. Нед. Мясоп. Гол. 2. УЄ 2. Літ. Ап. 1 Кор. 8: 8, 9: 2. Єван. Мат. 25: 31-46.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 15, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1957. ЧИСЛО (1032) 4

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ В КОНҐРЕСІ ЗДА

Дня 22 січня в 39 роковини проголошення в Києві самостійности й соборности України наради в американському сенаті й у палаті репрезентантів започатковано було Молитвою за Україну. В палаті репрезентантів Молитву проказав Високопреосв. Іоан Теодорович, Митрополит Української Православної Церкви в ЗДА, а в сенаті — Преосв. Амвросій Сенишин, Екзарх Католицької Дієцезії Стемфорду.

Хоч "Українські Вісті" (Едмонтон) з 28 січня ц. р. подали новинку п. н. "Молитва в сенаті ЗДА за український нарід", де сказано тільки про Молитву уніятського представника, а православного не згадано, ми згадуємо тут одначе і про уніятського представника — для повноти інформації. Що було, то було, нащо ж його промовчувати? Адже ж тут Молитва має чисто політичне значення ,і ходить тут про ввесь український нарід.

КАНАДІЙСЬКИЙ ЖИДІВСЬКИЙ КОНҐРЕС ПРОТИ НАВЧАННЯ РЕЛІҐІЇ В ШКОЛАХ

В Онтаріо провінціяльна леґіслятура 1956 р. ухвалила закон про навчання релігії в початкових школах. Цього року Канадійський Жидівський Конгрес звернувся до онтарійського провінціяльного уряду з домаганням припинити навчання релігії; він каже, що навчання релігії не єднає, а розєднує учнів. Жидівський Конгрес каже, що вчителі повинні навчати релігії так, щоб ідея Бога була показана як спільна для всіх релігій. А тим часом, каже він, деякі вчителі вчать про первородний гріх, про пекло, про сатану і т. д., а все те суперечить релігії тих учнів, що не є християнами.

Християнські церковні чинники в Онтаріо у величезній більшости стали проти домагання Жидівського Конгресу, підкреслюючи, що меншість не може диктувати більшості у справі навчання релігії.

ІНТРОНІЗАЦІЯ МИТРОПОЛИТА МАКСИМА ГЕРМАНЮКА

Уніятський Єпископ Максим Германюк у Канаді під кінець минулого року був піднесений Ватиканом до сану Митрополита. Акт його інтронізації ватиканським леґатом в Оттаві, Архиеп. Джіованні Паніко, призначено на 12 лютого, в катедрі Св. Володимира й Ольги у Вінніпеґу.

УВАГА! — Тому що стався випадок, — поломився адресар друкарні, — "Вістника" з 1 лютого не вислано своєчасно, до читачів він дійде цим разом з опізненням, і за це Редакція просить у ВП. передплатників вибачення.

ПРЕП. ПРОТ. ТЕОДОР КИСІЛЮК

Настоятель парафії Св. Тройці, Лондон, Онт.

Народився 14-го січня 1901 року в Древні, пов. Володимир Волинський, на Волині. Після закінчення народньої школи вчився в Духовній Семинарії в Житомирі.

По першій світовій війні прибув до Канади. Тут рішив посвятити себе праці на ниві Православної Церкви, і 1928 року був рукоположений Архиеп. Адамом в сан Диякона, а тиждень пізніше — в сан Священика.

В липні 1929 р. був прийнятий у склад Духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді і призначений на Округ Сучава, Алта. Від 1933-36 рр. обслуговував Під-Едмонтонський Округ, а після того — Ґронлид, Саск., Форт Виліям, Содборі, Онт. Від 1941 р. був призначений на Престон, Онт., і тут оснував дві громади — Брентфорд і Сарнію. В 1951 р. був поновно перенесений до Содборі, а від 1953 р. є Настоятелем Парафії Св. Тройці в Лондоні, Онт.

Останніми роками о. Теодор трохи підупав здоровям, але сильне почуття обовязку та глибока любов до Рідної Церкви додають йому сили гідно нести хрест священичого служіння.

Бажаємо йому прийти до здоровя та працювати ще довгі роки на Ниві Христовій.

КОРОЛЬ САВД — ВОРОГ ЖИДІВ І КАТОЛИЦТВА, КАЖЕ КОМУНІКАТ

Під кінець січня прибув до ЗДА володар Савді Арабії король Савд. СіБіСі, передаючи по телевізії новинку про це, між іншим сказало, що король Савд є ворогом жидів і католицтва. Король Савд прибув до Вашинґтону у звязку з напруженням положення на Близькому й Середньому Сході. З през. Айзенгавером він відбув тайні наради.

ПРОФ. В. ЩЕРБАКІВСЬКИЙ — [illegible]

В Лондоні 18 січня ц. р. помер визначний український вчений археолог (дослідник старовини) проф. Вадим Щербаківський — автор понад 100 наукових праць, а між ними — "Деревяні церкви в Україні", "Церкви Бойківщини". Помер він на 81 першім році життя. Покійний був дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка, Міжнародного Антропологічного Інституту в Парижі, Чеської Академії Наук, Словацького Наукового Товариства, Лицарем Югословянського Ордену ім. Св. Сави, професором Українського Вільного Університету, якого був почесним доктором, і т. д.

Подаючи цю вістку за "Новим Шляхом" (Вінніпеґ) з 1 лютого, знаходимо там на початку такі дані: "Він був сином українського ґреко-католицького священика на Холмщині, який переселився опісля до Шпичинець коло Києва, де й родився Вадим".

Тому, що поза цією згадкою "Н. Ш." дальше не входив у справу Віри проф. Щербаківського, тут додамо, що його батько коло Києва був українським православним священиком ,і сам проф. Вадим Щербаківський був православний.

Між іншим, опинившись на скитальщині в Німеччині по 2-ій світ. війні, свою діяльність найперше почав у Мюнхені на українській православній церковній ниві, і належав до перших основників Української Православної Парафії Св. Покрови. Похорони покійного відбулися в Лондоні 27 січня. В. И. П.!

ЗАБУВАЮТЬ ПРО СТАРИКІВ І НЕМІЧНИХ

Головний секретар Анґліканської Церковної Ради в Торонті, Гетфілд, недавно критикував Канаду, що дотепер взяла лише 10,000, мадярів, хоч обіцяла взяти 24,000. Вона вибирає лише спосібних до праці, казав він, а старих і немічних лишає. А всіх мадярських втікачів є в Австрії 170,000. Та не чули ми, щоб хтось вимагав від Канади, щоб вона брала сюди старих і немічних українців з Німеччини.

ОДНИМ ПОМІЧ, ДРУГИМ НЕМА

Це добре, що нині мадярами всі так опікуються. Дають мільйони, щоб бідним мадярам помагати. Але великі бідаки є і поза мадярами. Тутешні українці посилають своїм рідним, батькам, матерям, братам, сестрам, знайомим "пачки" на Україну, і всім воно відоме, але невідомо щоб якась держава, чи поважна інституція тим зацікавилася, і доложила свої "пачки" до тих, що люди посилають.

ЩО З КАГАНОВИЧЕМ?

Є неясні вісті, що Лазара Кагановича, большевицького баса, хтось прострілив, — він може померти.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XI

Сучасні провідні католицькі теологи піддають критиці католицьку догму про взяття Пресв. Діви на Небо з тілом. без попереднього упокоєння.

Як уже було сказано, з найдавніших часів були різні перекази про обставини відходу з земного життя Пресв. Діви Марії. Одні перекази говорили, що раніш була взята душа Пресв. Богородиці на Небо, а Тіло Її було взяте вже пізніше, на третій день, отже воно було упокоєне. Другі говорили, що Христос перед взяттям Тіла Пресв. Богородиці на Небо раніш був воскресив його, звелівши принести Її душу назад на землю, і вселив цю душу в Її Тіло. Треті говорили, що Пресв. Богородиця взагалі не упокоїлася, а безпосередньо живою була в Тілом узята на Небо, так як Пророк Ілля. І Папа Григорій І у всій Католицькій Церкві офіційно запровадив Свято Assumptio, цебто Свято Взяття на Небо Пресв. Діви Марії з Тілом, без попереднього Її Успіння (Упокоєння).

Аж до 1950 р. це Свято в Католицькій Церкві існувало на основі самої тільки звичаєвої традиції, отже без догми. І тільки 1950 року Папа Пій XII спеціяльною Енциклікою надав йому підкладу обовязуючої Віри, цебто проголосив догму Assumptio. Ця догма, розуміється, була проголошена Папою на підставі одного з численних переказів, і то суперечних один одному, Значить, під цією догмою немає обективних підстав, і вже наперед можна було передбачити, що вона видана надто похопно, та що ґрунт під нею хиткий. Це й дало свої неуникнені в таких випадках наслідки, і то скоріш, ніж можна було передбачувати. Маю на увазі ці факти, що їх подав щоденник "Winnipeg Tribune" з 19 січня 1957 року. Подаю їх в цілості без змін, разом з наголовком.

"Католицькі провідники дискутують над фактами смерти Марії

Шікаго (RNS). — Чи Діва Марія зазнала тілесної смерти, чи була вона вийнята з-під загальної долі смертників? Над цим питанням дебатувало 100 римо-католицьких богословів на восьмих рокових зборах Товариства Маріології в Америці.

Отець Eamon Carroll, президент цього товариства, подав підсумки поступу поглядів на зборах і сказав, що "це найбільш розповсюджена серед богословів думка" і що "в Церкві впродовж століть переважав погляд", що Мати Христа зазнала тілесної смерти перед своїм відходом на небо. — Отець Керол є науковим співробітником-дослідником богословія у католицькому університеті у Вашингтоні, ЗДА.

Протилежний погляд. — Він сказав, що всі богослови стверджують, що Непорочне Зачаття Марії і її праведне життя увільнили її від цього роду смерти, що наступає шляхом кари ("карний" аспект смерти). Але більшість погоджується, сказав він, що вона вмерла природною смертю ("пройшла" крізь натуральний аспект смерти).

Протилежний погляд, сказав він, обстоює менша група богословів, під проводом о. Gabriel Roschini з Риму, який твердить, що тіло Марії було так само безсмертне, як і душа.

Отець Walter Burghardt з Колегії С. Й. у Вудсток заявив, що в часах ближчих до Отців Церкви тілесна смерть була "стверджувана невідкличо, без жадних заперечувань". Він сказав: "Переконання між християнами, що Марія вмерла, було широко розповсюджене на Сході й на Заході, в літературі, в мистецтві і в літургії, і не було жадної такої традиції, яка заперечувала б це переконання". Він звернув увагу й на це, що це Свято, яке тепер відбувається як Assumptio (Прийняття на Небо Пресв. Діви Марії з тілом) перед минулими століттями було Святом Dormitio (Успіння, цебто тілесної смерти Пресв. Діви Марії, коли безсмертна душа переходить у вічність, а не тіло), в день 15 серпня.

Отець William G. Most з Лорійської Колегії в Дюбік, Йова, висловив таку думку, що "велика любов до Бога" і бажання бути з Ним могли спричинити вихід душі з її тіла. Він підкреслив, що це тільки спекулятивна теорія, але не вчення Церкви.

Отець William Coyle із Семинарії Редемптористів в Økономовок, Вісконсин, піддав дискусії це, що Папа Пій XII у своїй Енцикліці Munificentissimus Deus 1950 року, коли була встановлена догма Assumptio (Прийняття Пресв. Богородиці з тілом на Небо), цілком не згадав про смерть Марії.

Найменований президент. — Отець Coyle сказав: "Правда про відхід Марії на Небо не конечно має означати її смерть, — отож Папа не вникає в розбіжність поглядів на її смерть. З такого його (Папи) становища не можна висновувати, що він стає по тій чи другій стороні. Він правильно переконаний, що більш розумно буде оставити цей предмет богословам як відкрите питання до дискусії".

На діловому засіданні товариства отець Caroll був вибраний на президента. Він наступив по Всеч. Bernard LaFrois, який недавно був назначений до місійної служби на Філіпінах. Отець Burghardt вибраний на віце-президента.

Премію Маріологічного товариства на 1956 рік отримав Всеч. Dominic J. Unger, професор Капуцинського Дому Студій у Вашингтоні.

Темою девятих рокових зборів товариства, що відбудуться в Дейтоні, буде "Марія і Церква"*).

*) Полеження в лужках подані автором. — Ю. М.-Л.

ПРАКТИЧНЕ ПОВІРЯ РИМЛЯН

Американська амбасадорка в Римі, Клер Бут Люс, яка недавно зрезиґнувала з свого становища, виїжджаючи з Риму, вкинула у водограй Треві монету. Майже всі італійці вірять, що коли хтось виїжджаючи з Риму, вкине в цей водограй монету, то він знову повернеться до Риму. — Практичне повір'я римлян! Мовляв: поїжджайте і кидайте нам монети, та ще й у долярах!

При переселюванні мадярських утікачів до ЗДА 15 відсотків взяла на себе католицька Церква в Америці. 5 відсотків протестантські Церкви. 2 відсотки мадяр спроваджують українці через ЗУДАК в ЗДА, що вже відкрив своє переселенче бюро для мадяр в Австрії, — цю акцію очолив д-р Шандор.

ДО ЗМАГАНЬ МІЖ МОСКВОЮ І ВАТИКАНОМ ЗА ОПАНОВАННЯ УКРАЇНИ

Наприкінці 1941 року до окупованого німецько-гітлерівськими військами Києва прибув гітлерівський уповноважений по ліквідації українських наукових установ — "історик" д-р фон Франке. На сторінках російського додатку до "Нового українського слова" в Києві, а потім у "консультації", уділеній українським історикам, поставив такі "тези":

"Немає історії України як історії українського народу; є тільки історія української території, за яку боролись сусідні великі держави. Тепер німецький народ вирішує цю боротьбу на свою користь".

Подібно думає кожний окупант України, чи той, хто готується в окупанти. Так думає і Москва. І так думає Ватикан. Кожний трактує Україну як територію своєї експансії. Коли червона Москва окупувала Україну, Ватикан не признає української нації, її історії і національної назви; не признає факту поневолення Москвою української нації і держави. Ватикан воює проти Москви виключно за відзискання своїх впливів на українській території, — для нього байдуже, ким ця територія заселена.

Із своєї сторони Москва воює проти Ватикану тому, щоб українську територію тримати виключно під своєю владою. При тому Москва, як і Ватикан, розкриває свої карти, що на терені України провадиться боротьба між Кремлем і Ватиканом, при обосторонньому ігноруванні українського народу. З одного боку Ватикан піддає світові суґестії, що "рутенці", чи "народ Росії", чи "народ княгині Ольги", як він називає українців, воюють проти Москви "з вірности Ватиканові". З другого боку Москва так само облудно заявляє, що проти неї в Україні воює не український народ, а тільки "агенти Ватикану". Так, між іншим, пише у Східньому Берліні советський Бюлетень за повернення на Батьківщину, ч. 54, з жовтня 1956 р. Для нього всі українські патріоти — це "агенти Ватикану". Большевики посуваються тут так далеко, що навіть одного з бувших політичних діячів, теперішнього українського православного Владику, зараховують до "агентів Ватикану".

Це ще один доказ, що український нарід, який бореться за своє визволення проти Москви, повинен завжди і всюди голосно заявляти, що він православний, отже воює не за інтереси Ватикану, а за визволення України з-під московського ярма, але одночасно він є також проти опанування України Ватиканом.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

"БОЖИЙ ЛИСТ"

В старім краю (в Галичині) була маленька книжечка "Божий Лист", і люди це читали як святу річ, а деякі і до Канади його привезли. Він людей цікавив і, певна річ, побожно їх настроював. А декому було цікаво знати, коли і де той Лист появився.

Лист той належить до давніх побожних оповідань (леґенд), яких колись було дуже багато, і вони розповсюджувались між людьми, а часом і священики на проповідях їх переказували.

Такі оповідання зібрав Іван Франко і видав у 4-ох томах п. н. "Апокріфи і Леґенди" з українських рукописів". Деякі леґенди писані давньою церковною мовою, інші мішані з народньою, деякі ж майже чистою українською народньою мовою. Між ними є кілька леґенд (оповідань) про Божий Лист, і ті оповідання різно про той Лист говорять, як дальше побачимо.

В рукописі о. Теодора з Дубівця говориться, що Лист появився високо над Вівтарем у церкві Ап. Петра й Павла. Архиепископ три дні молився, і вкінці той Лист спустився на розпостертий фелон.

В Страшевицькій Минеї з 16-го століття говориться, що в Єрусалимі впав з неба малий камінь, але такий тяжкий, що його не можна було піднести. Патріярх з Митрополитами і Єпископами три дні молилися, і тоді почули голос з неба: "Я післав вам се на покаяння..." Тоді Патріярх почав читати письмо, що було на камені, і все що написане, є власне тим Божим Листом.

В рукописі Георія Білявського говориться, що в Єрусалимі почувся голос з неба, що на землю впаде камінь, якого ніхто не зможе піднести. Всі молилися, і камінь впав, розбився, і в нім був звитий папір з Листом.

В Дрогобицькім рукописі говориться, що Божий Лист появився в Єрусалимі. Патріярх післав його Папі Львові, а Папа післав до Польщі королеві Жиґмонтові, щоб той порозсилав його по цілому світі.

Угнівський рукопис оповідає, що Божий Лист був посланий з неба Папі Пієві 7-му 1632 року.

Бачванський рукопис подає, що Лист появився в Єрусалимі над Гробом Христа.

Яйковецький рукопис говорить, що Лист появився на Оливній горі в Британській землі (в Анґлії?) перед образом Архистратига Михаїла. Висів у повітрі, золотим письмом написаний. Ніхто не міг його в руки взяти, і потім він десь подівся. Папа його переписав і посвятив та післав своєму братові, королеві, на оборону перед ворогами.

Львівський рукопис каже, що Лист появився на Єлеонській горі в Єрусалимі, в повітрі, перед образом Архистр. Михаїла; він був золотим письмом писаний і ніхто не міг його в руки взяти. Тільки Патріярх узяв його в руки і післав своєму братові на оборону перед ворогами.

Стратинський рукопис говорить, що Бог післав Лист Папі Львові 1556 року, а Папа післав його своєму братові, цареві Брославському. (Згаданий тут рукопис написаний латинкою, але українською мовою).

Де, хто й коли склав оповідання про той Лист, годі довідатися, бо в рукописах різно говориться, — то письмо було на камені, то знов у камені; то дістав його в руки Патріярх, в Єрусалимі, то знов Папа в Римі, — раз, що 1632 року, то знов 1556 року. Можна думати, що оповідання про Божий Лист було зложене на Сході православними, коли ж його перебирали католики, то Патріярха замінили Папою, а Єрусалим Римом, та ще і польського короля додали. Є оповідання, як Мати Божа була заснула "на горі Оливній в земли Британській", де той Лист зявився, і що Христос про той Лист говорив...

Таких оповідань в давних часах було багато, — про сотворення світа, про Адама й Єву, про Страшний суд, про Пекло і т. п. на такий лад, що в Св. Письмі про те нема і згадки. Так, наприклад, сповідається, що Адам був усього три години в раю; що Страшний Суд буде навесні і буде тривати три години; що земля стоїть на воді, вода на вогні, вогонь на Божих Заповідях; що Адам був високий на 70 ліктів, а Єва на 40 ліктів (Калуський рукопис); що Адам говорив по-асирійськи; що Авель був непохований 30 літ; оповідається, як Мати Божа пекло оглядала.

Такі оповідання колись цікавили людей, бо в них було багато чудесного, несподіваного, таємничого і воно побожно людей настроювало. Розуміється, що нині такі оповідання не можуть мати того значення, що мали давно. З них ще нині залишився Божий Лист відомий людям.

О. Я.

ПОКАЗУВАННЯ СВОЇХ КАРТ

Коли хтось грає в карти, то другим грачам своїх карт не показує. Коли б показав, то карти були б вже не його, але других грачів. Вони хотіли б знати його карти. Тому говориться: "Не показуй своїх карт".

Та не про самі карти ходить, але про все, що ти знаєш, але чого не повинен виявляти твоїм противникам.

Одначе є такі люди, які того не розуміють і виносять на вулицю все, чого не повинні виносити.

— Еге, кажуть противникові, — я про тебе таке і таке знаю. Я про вас всіх знаю. Мене не здурите...

Але такого не треба дурити, бо він вже сам себе одурив. Він показав другим свої карти. Те, що він знає, вже не його.

Розумні люди затримують для себе те, що знають, — чи знають про других, чи свої власні справи і пляни.

Хто мовчить і не виказує того, що знає, то він є загадкою для других. Вони не знають чого він не знає, а що він знає, отже обережно до нього ставляться. Те, що він знає, є його зброєю, і противник не знає яка та зброя. Може бути мала, але може бути й дуже велика.

Досвідчені політики виявляють другим лише те, що конечно треба виявити, а що поза тим мають, що думають, про те не скажуть, хочби хто й допитувався.

Розумні люди навіть своїм усього не скажуть, а лише тим, що будуть знати і мовчати.

Большевики збудували "залізну куртину" на те, щоб другі не знали, що в них діється. І в тім їх сила. Починай з ними щось, коли не знаєш, що в них за пазухою.

Отже: не показуйте своїх карт!

ЛІК НА ТУРБОТИ

Не піддаватися духові світу, тілу злому духові, але їх залишати на такий лад, що людина є здисциплінована та підпорядкована духові, а вся увага спрямована до Бога, Творця.

Три способи — Турботу можна перевищити трьома способами, і кожний з них дає спокій душі, що його мають ті, хто любить Бога: через контролю забаганок, через пересунення турбот з тіла на душу і через підпорядкування себе волі Бога.

Причини турбот — Турботи і розчарування є спричинені безконтрольними, непогамованими забаганками. Коли душа не осягне того, чого забагає (хоче), вона попадає в смуток і нещастя. Давніше людські забаганки були менше численні і були контрольовані на інший лад; а нині навіть розкоші вважають конечністю. Розчарування збільшується в відношенні і пропорції до невдачі осягнути речі, що, на нашу думку, є конечні для нашого вдоволення.

Найбільший обман — Один з найбільших обманів нинішних часів є переконання, що бездільність і гроші є найважнішими основами щастя. Сумний факт життя є той, що нема більше розчарованих людей на світі над тих, що не мають що робити, і що мають забагато грошей для власного добра.

Праця і жура — Праця ніколи нікого не вбила, але журба багатьох загнала в могилу.

Причина нещастя — Численні реформатори думають, що найважнішою і найбільшою причиною нещастя є економічна непевність, одначе ця теорія забуває, що економічні проблеми є тому, що люди не полагодили проблем власних душ. Економічне забурення є ознакою духового забурення.

Усе має своє місце — Поконати турботу — це ще не значить позбутися наших забаганок; їх треба впорядкувати так, як навчає нас наш Господь, коли говорить, пригадуючи нам, що життя важніше за одіж.

Піраміда вартостей кладе речі на дні, а ці речі включають усе матеріяльне вселенної, від звізди, що дає надхнення поетові, аж до пшениці, якої вживає пекар при печенні хліба.

Понад речі ставимо людину, а на вершку піраміди є Бог.

Релігійна людина порядкує своє життя на взір піраміди.

МАДЯРСЬКІ МІНІСТРИ

В 1955 р. були в Мадярщині такі міністри: Матияш Ракоші, Петро Ґабор, Ерно Ґеро, Золтан Ваш, Йосиф Реваль, Мілголи-Фаркаш. Ані один з них не був мадяром. Всі чужі, і більшість з них позміняли свої імена на мадярські. Отже не-мадяри правлять Мадярщиною.

Продаються

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИНИ

гарно золочені

для ношення на одежі.

Ціна 50 ц. один.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

НА УВАГУ ГРЕКО-КАТОЛИКАМ

Були і можуть ще бути запити, чому православні мають греко-католиками інтересуватися? Тут відповідь коротка: "Тому, що греко-католики є українці!" Обовязок українців українцями інтересуватися, бо чий тут обовязок? Козаки визволяли забраних турками. Тепер українці, що на волі, клопочуться українцями, що під большевією. І коли чужі збаламутять українця, то хіба другий українець не має права збаламученого освідомляти?

Але питання: Чому поляки колись українцями інтересувалися, лізли на їх землю, а то й унію їм накидали? Чому папа українцями інтересувався й інтересується?

За українцями є моральне право, є обовязок українцями інтересуватися, а коли чужі інтересуються українцями, то по-грабіжницьки, для власних користей.

***

Польських панщин було дві, — **звичайна і церковна,** й обидві заводилися насильствами. Бо як звичайної панщини не заводили з музиками, але буками, так буками заводили й унію, отже церковну панщину. Навіть вбивали тих, що не хотіли стати унiятами, або давали по кількасот буків, або грабували й обдирали догола. Ось один з примірів польських унійних розбоїв...

Шевченко згадує в "Гайдамах" титаря, якого поляки замучили, як Шевченко ро те чув від свого діда, але точніше оповідає про те історія.

Уніяти хотіли в Млієві забрати православну церкву і заходи до того робив уніятський священик Василь Ґдишицький. Коли ж православні поховали дорожчі церковні речі, то зосталася ще гробниця (чаша на Св. Тайни для слабих), отже люди казали побожному старцеві. Данилові Кушніреві, щоби він взяв гробницю і положив до скринки, що він і зробив.

Тоді Ґдишицький доніс полякам, що Кушнір, отже світський чоловік, брав в руки святу річ, а дальше додав, що Кушнір ходив з чашою до коршми і пив з неї горівку, хоч в дійсності Кушнір вже сім літ горівки цілком не пив.

Поляки Кушніра арештували, довго тримали в руках, вимагали, щоб він перейшов на унію, але він не хотів. Тоді для постраху скликали православних і почали Кушніра мучити. Обмотали його руки прядивом, облили смолою і запалили, але він і в таких муках до унії не пристав, та ще й людей накликав, щоб унії не приймали. Дальше, втяли йому голову, тіло спалили, а голову прибили на паль, де вона довго там була на пострах православним, аж доки хтось з православних її тайком не забрав.

Такими способами поляки з уніятськими агентами заводили унію, — вбивствами, муками.

Але несвідомий греко-католик, а ще більше римський агент, готов сказати: "Все те неправда! То православні таке видумують" Поляки ж були християнами і мали одиноку правдиву католицьку віру..."

Але все те дійсна правда, бо про ту подію згадує також гр.-кат. епископ **Юліян Пелеш** (перемиський) в своїй **"Історії Унії", том II, стор. 524.** Він навіть каже, що голову Кушніра поховали як голову мученика. Значить, — так було! Отже не православні видумують, але римські агенти правду закривають. А побоїв, грабунків, та про те треба говорити окремо, де буде більше місця.

***

Малосвідомий готов сказати: "Чим можна доказати, що унія є церковною панщиною?" Але доказів є багато.

Розуміємо, що з панщизняками, чи невільниками їх пани ніколи не радилися. Не казали: "Порадьмося, чи я кількось з вас маю продати другому панові і за яку ціну". Невільникові згори приказували, а він мав мовчки приймати те, що про нього рішають.

А тепер запитаймо: Чи радились поляки з народом, коли заводили унію? Чи питали: "Хочете ви унії, чи не хочете? Не питали, але до унії силували.

Чи радились з народом, коли викидали з Служби Божої "всіх вас православних?" Ні!

Коли еп. Хомишин старався завести новий календар, то хіба питав народу: "Чи хочете ви в церкві нового календаря?" Ні! Він силою накидав, не дбаючи, що нарід протестує.—Чи були наради з народом в Канаді в справі заведення нового календаря, — чи розбиралася та справа в пресі для освідомлення загалу, а дальше чи був якийсь зїзд в тій справі? Ні! **Але православні на своїх Соборах вирішили, що нового календаря не хочуть.** Воно і свідомішим греко-католикам подобалося, і вони нового календаря не приймають.

Хіба питали греко-католиків, чи вони є за викиданням трираменних хрестів? Ні! Викидають не питаючи.

Хіба питали гр.-кат. епископи в Галичині, чи нарід хоче целебсів священиків? Ні! Священики і нарід протестував, а вони силою накидали.

А такого є більше. **Всюди Рим і місцеве гр.-кат. начальство рішає для народу — без народу,** не питаючи, чи нарід того хоче, чи йому буде щось корисне, чи ні.

Отже поводяться як з невільниками. Слухай, приймай, що даємо, і мовчи. Не маєш права противитися! Хіба ж це не панщина?

Та невже ж греко-католики такі нерозумні, що з ними про такі справи не можна говорити? Чи вони вічні тумани? А коли тумани, то на таких виховав їх католицизм. Гарна була наука! Однакож між греко-католиками в Галичині були й освічені люди, інтелігенція, а ті чейже на справах розумілися, але і з тими римські політики не радилися. Звали їх безбожниками, бунтівниками. Виходить, що католицизмові треба найтемніших людей, і лише на них він встоїться.

Знаємо, що і в Канаді були і є свідоміші греко-католики, і ті завжди протестували і протестують проти рішень чужих католицьких політиків, — хочби нині проти нового календаря. Правда, такі тої свідомости набралися не від тих, що не питають, а згори накидають, але власними самостійними стараннями, читанням, думанням, розмовами з людьми. Однакож таких римські агенти уважають грішниками, бунтівниками, атеїстами. Їм треба темних, які лише головами помахують за тим, що еґомость скажуть, і що Святий Отець в Римі вирішить.

Взявши все те на увагу, чи може розумний чоловік сказати, що унія, чи греко-католицизм не є панщиною, а греко-католики панщизняками?

О. Сосник.

"ХРИСТИЯНСЬКА" АВСТРІЯ

У своїх "Думках і спогадах зперед десяти років" п. н. "На суші і на морю" ("Народне Слово", 20. 12. 1956. Пітсбург, ЗДА) М. Верховинець між іншим пише:

"Відоме відношення нинішньої Австрії та її народу до українських вигнанців у теперішній Австрії. Оці безнастанні нарікання, юдині скарги, гидкі денунціяції на міжнародньому форумі. Навіть з парляментарних трибун у Відні. У тому колишньому ц. к. Відні, що цілих 150 років жив і ріс з української Галичини. А взаміну давав їй коршми, кнайпи, ґуральні та пивоварні. Ще й фінансів, податкових (скарбових) урядів, жандармів та екзекуторів... Ні добрих доріг, ні порядних мостів, ні більшого промислу у нас не було. Всі гроші ішли на Відень, його палати, замки, бурґи і гофи. На австрійсько-німецький народ.

Сьогодні, у таку лиху годину, так платить нам Відень... За галицьку нафту, за мясо і сало, за хліб і дрова. І робить це навіть **без натиску** советських чинників також. Просто з австрійського патріотизму. Дасть Бог, пригадаємо ми цій нації її гостинність. Головно ж ті наші з таборів у Форальберґу, у Фельдкірхен, Ляндеку... робітники, селяни і інтеліґенти — з гітлерівських фабрик зброї в нинішній Австрії, вирвані насилу з рідного краю Гітлером-австрійцем.

Це є нинішня т. зв. християнська Австрія, з 1946 року, з католицьким premієром на чолі... На глум і сором цій величній назві. Вона ж зобовязана бодай до... християнства. Елементарного".

МАДЯРСЬКІ ВТІКАЧІ ДО КАНАДИ

Під кінець 1956 р. до Канади прибуло 5,000 мадярських втікачів. Значне їх число прибуло до Торонта. "Ди Джюїш Стандарт", Торонто, з 15 грудня 1956 р. подає, що в Торонто є 2,000 тисячі мадярських жидів, і майже всі вони — це теперішні втікачі з Мадярщини.

Коли ходить про втікачів з Мадярщини, то уряд Канади тут у наглій потребі виявив найбільше для них зрозуміння. "Нюзвік" з 31 грудня 1956 р. подає, що еміґраційні чинники канадійського уряду у Відні не затримували втікачів жадними скрінінґовими формальностями у справі їх минулого, і тим улегшили їм безпосередній приїзд з Відня до Канади.

Звичайно, не всі втікачі могли прибути до Канади скоро, безпосередньо з Відня, і вони опинилися в інших країнах Европи. "Америка — Ехо" з 13 січня 1957 року подає, що в Мец, Франція, молоді мадярські втікачі зробили бурхливу демонстрацію і здемолювали свої табори, протестуючи проти довгих і трудних формальностей у справі віз на виїзд до ЗДА й Канади. Вони хотіли б дістатися до цих країн так саме легко й скоро, як дісталася була частина втікачів з Відня.

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В АБІСИНІЇ

Імператор Селясій проголосив, що державною Церквою Абісинії є Православна і імператор має бути православним.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ БЛУДНОГО СИНА

Цар Давид взивав Бога: "Боже, не згадуй мені моєї молодости і мого молодечого нерозуму". Він, ставши старшим, нагадував свій молодечий нерозум і свої молодечі нерозумні вчинки.

Та молоді, звичайно, свого нерозуму не бачать. Їм здається, що вони мудріші ніж їх старий батько і мати. Аж старший вік покаже їм їх нерозум. І Христос дає на те гарну притчу. Каже:

Багатий батько мав двох синів, і молодший говорить батькові: "Дай мені належну частину майна (певно в грошах), і я собі піду". Певно, що батько опамятував сина, але хіба ж молодого впертого опамятаєш?

Взяв син батьківське майно і пішов в далеку країну. Там знайшов таких як сам, і скоро розтратив що мав. Прийшли клопоти. Країна зубожіла, люди голодують. Ніхто не поможе. І найнявся той син за пастуха до свиней. До найгіршої роботи. Але і тут голодував, обдерся. Щоб заспокоїти голод, він вибирає з того, чим свині годували, і їсть. Аж тепер зрозумів свій брак розуму.

І почав думати, що в його батька всього є доволі, а він голодує, та каже: "Вернусь до батька, буду перепрошувати, може прийме мене бодай за свого слугу. Не буду там голодувати".

Соромно, але вернувся. А батько журився і сподівався, що син вернеться. Нерозум навчить його розуму. І нараз бачить — син іде! Понурий, обдертий, але вже певно з розумом.

Вибіг батько проти сина, а той впав на коліна і просить: "Прости мені і прийми мене за свого слугу. Буду тобі вірно служити". Але батько розумів, що син вернувся вже з розумом, отже йому не дорікав. Казав одягнути в гарну одіж і гостину для нього прилагодив.

Молодший же син почав негодувати, і каже батькові: "Він все промарнував, а ти його так приймаєш!" А батько: "Твій брат був пропав, і знайшовся; був помер, і воскрес, то як нам не тішитися?" Батько тішився, що син розуму набрався.

***

Є таке старинне оповідання... Якийсь цар хотів добре виховати сина. На відлюдді побудував дім, запросив наймудріших учителів, щоб там сина вчили і виховували. Світові примани там сина не зіпсують.

Пройшло більше часу, син науки покінчив, і думає батько: "Тепер він має розум, знає що добре, а що зле". І дає йому грошей, щоб пішов і світ оглянув. Але один старий учитель так думав: "Школа школою, але молодечий розум все ж малий. Треба ще в світі сина доучувати".

Син пішов і зараз знайшов собі молодече товариство, — а воно весело забавляється, нічим не журиться. Хіба є на світі щось вартніше? Всі забавляються, час марнують, і він з ними. А старий учитель перебрався за чужинецького подорожного, ходить і придивляється що царський син робить.

Коли ж одного разу той син стоїть в молодими на вулиці, наближається до нього той учитель, і син його пізнав та питає:

— Де ти тут взявся? Куди ти йдеш?
— Та йду, — каже учитель.
— Куди ж ідеш?
— Та йду, отак собі... Йду, куди ширша дорога. Вузьких доріг я не хочу...

Бачить царський син, що не допитається, бо його учитель розум стратив, і каже своїм приятелям:

— Бачите! Він був наймудріщим між моїми учителями, а що з ним сталося. Йде і не знає куди.

Звертається тоді учитель до сина і каже:

— Дивуєшся, що я йду і не знаю куди, а хіба ти знаєш, куди йдеш? Чи питаєш себе, куди тебе твоє товариство заведе?

Аж тоді син побачив розум свого учителя, а свій нерозум, і зараз до батька вернувся, щоб набиратись батьківського розуму і досвіду.

Розумний примір, і його повинні нині знати і старі батьки, і молоді їх сини та дочки. Їм треба той примір безнастанно пригадувати.

***

Подібні сини і дочки є і нині. Є мудрагелі, є вперті, що всюди хочуть на своїм поставити. Куди забаглося — йдуть, що захотілося — роблять. Батько "старомодний", він нинішного світа не розуміє, він по давньому думає... Так думав і блудний син, поки не став пастухом свиней. А скільки нині молодих мудраґелів вбивається, калічиться, в арештах опинюється, батькові й матері сором та журбу наносять! І заходять в таке, що вже й вернутися нема куди.

Розумів це Христос і тому полишив нам Свою велику науку. Вона якраз відноситься до всіх молодих.

А дальше і до нас всіх, що стоїмо перед Богом. І ми є нераз перед Ним такими ж Блудними Синами і легковажимо Його прикази. Йдемо самопас, аж доки Божа справедливість нас не досягне. І тому треба питати себе, куди ми йдемо, а коли побачимо себе на манівцях, треба зараз до Бога вертатися.

НЕДІЛЯ МЯСОПУСТНА

Тут говорить Ап. Павло: Не робіть нічого такого, що було б лихим приміром для других. Є навіть таке, що вам не пошкодить, бо ви розумніші, а менше розумному може пошкодити. Отже уважайте!

Знов же Христос ставить перед нами наші найважніші обовязки для життя, за які будемо перед Богом відповідати.

Прийде Останній Суд, каже Христос, і зберуться всі люди, які жили на світі. Тоді Христос розділить їх, одних поставить по правій, других по лівій Своїй стороні. Тоді скаже до правних:

— Прийдіть до Мого Царства, бо ви заслужили. Ви Мене голодного нагодували, нагого одягнули, в дім Мене прийняли, напоїли, Мене недужого відвідали і доглянули... І скажуть ті люди:

— Господи, ніколи ми Тебе не бачили, отже й не помогли Тобі! На те Христос:

— Що ви дали людям в потребі, то ви Мені дали.

Тоді скаже тим, що по лівій стороні:

— Йдіть і терпіть кару, бо ви Мене не нагодували, не одягнули, в дім не прийняли, Мене слабого не відвідали... І скажуть ті люди:

— Господи, ми ж Тебе ніколи не бачили! — На те Христос:

— Коли ви нічого доброго не зробили другим людям, то ви Мені не зробили.

Тут Христос коротко показує чого Він від людей вимагає. Жалуйте одні других, в потребі помагайте, а тим самим прислужитеся Богові.

Не мірою самої тільки віри буде Христос діли[illegible] людей, але разом мірою віри та їх вчинків. Кожному доброму належиться нагорода, а злому кара

Є оповідання, що місіонар навчив поганина одної молитви, і думав, що тим наблизив його вже до Бога. Коли ж місіонар відпливав човном від острова, біжить за ним поганин по воді, здоганяє. "А чого тобі треба?", — питає поганина. "Я твою молитву забув, — каже, — я добре її не запамятав". Тоді місіонар: "Вертайся і молися так, як ти вмієш молитися, твоя молитва також дуже добра". Зрозумів, що той чоловік був великим праведником, хоч і не знав тої молитви. Місіонар же хоча й ту молитву знав, але не міг йти по воді. А навернений ще її не знав, але по воді йшов. Бо він був праведник. Його діла були праведні.

НЕДІЛЯ СИРОПУСТНА

Апостол Павло знов накликає, щоб жити чесно, не в забавах, не в пиятиці, не в сварці. А слабших в вірі підіймайте і не сперечайтеся за погляди, коли хтось не так точно щось розуміє як ви. Його погляд може бути добрий перед Богом.

Велике вирозуміння! Знав Ап. Павло, що погляди не є ознакою злого чоловіка. Один так думає, другий трошки інакше, але оба погляди можуть випливати з доброї волі людей.

Христос же дає кілька важних наук, і каже: Прощайте провини одні другим, бо ви люди слабосильні, помильні. Постьте не на те, щоб людям показатися, але щоб тим принести жертву Богові. Не привязуйтеся занадто до майна, бо воно є минаюче. Готуйте собі такі скарби, що й перед Богом вони будуть скарбами.

Коротко, але багато сказано. Як же прощати? Відомий дійсний випадок: бідний чоловік украв щось в священика і це виявилось. Тоді кличе священик того чоловіка і каже: "Ти повинен був сказати мені, чого тобі конче треба, і я дав би тобі. А може тобі ще чогось більше треба, то я ще дам". І ще дав йому щось, не роблячи йому докору. Певне, що той чоловік був вдячний і поважав священика.

Відомий інший випадок. Говорить хтось чоловікові: "Там на тебе таке і таке говорили, брехали..." На те чоловік: "То нічого! Вони люди! Нині мене ганять, а колись похвалять. Таке в людей буває." Розумний чоловік!

Є люди, що роблять добре, щоб людям показатися. А коли хтось зробить добро, чи не похвалить його совість, його добре серце? І Бог запише його добре діло в Своїй книзі. Чи того мало?

А скарби... Цар Салядин багато воював, придбав багато майна і тішився. Але на смертній постелі побачив, що нічого з того з собою не забере. І каже слузі: "Завісь мою смертельну сорочку на дручок, носи її по місті і голоси: "Ось стільки зосталося Салядинові з усього його майна!"

Бодай так хотів Салядин пригадати

(Докінчення на стор. 7-ій)

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Антоніо Паганіні походив з Ґенуї; по професії він був торговельним маклером, але в нього було мало клієнтів.

Мало зайнятий маклер постійно сидів дома, а щоб доповнити скупі заробітки, займався вираховуванням щасливих можливостей при грі на льотерії. Крім того, помітивши у свого сина Микольця нахил до музики, і бувши сам добрим музикантом, почав учити дитину гри на скрипці. Микольцьо швидко доказав, наскільки батько не помилявся щодо його здібностів; по кількох місяцях можна було вже говорити, що вони блискучі. Отож, батько, бувши людиною шерсткою та комерційною, почав мріяти про великі гроші, які можна буде придбати визиском синового таланту. З того часу ще більше запріг його до роботи. Микольцеві прийшлося тепер вправлятися на скрипці майже цілими днями. Найменша неуважність або недбалість каралися суворо, до того ж ще й голодом. Це дуже підірвало його здоровя.

Батько, який вбачав у таланті сина тільки змогу заробляти, був настільки жорстоким, наскільки й непередбачливим. Він не думав, що у випадку коли б хлопчина навіть не вмер з виснаження, то напевно набрав би нехіті до мистецтва, яким досі захоплювався.

Це напевно й сталося б, коли б не материнська любов — оте могутне почуття, яке поборює всі перешкоди.

Наскільки батько був гострим, настільки мати була ніжною й мякою. Тому то Микольцьо, відчуваючи до батька тільки повагу, любив свою матір міцною любовю, майже боготворив її.

Добра жінка турбувалася, бачучи стан синового здоровя. Вона заступалася за нього перед батьком, щоб не надуживав його сил. Але що більше успіхів виявляв Микольцьо, то більшими ставали вимоги батька, якому нетерпляче бажалося прискорити час визискування.

Всякі вказівки і просьби оставалися без наслідків; вже не було сили змагатися з упертим користолюбством того чоловіка. Єдине, що лишалося бідній засмученій матері, це вплинути на хлопчика й піднести його пильність, щоб він найменше терпів від кар і прискореним поступом зблизив кінець науки.

Одного ранку, коли хлопчик, як звичайно, прийшов сказати їй "добрий день", вона звернулася до нього зо словами:

— Послухай, мій Микольцю, який гарний сон бачила я нині! Чудесний сяючий ангел з'явився до мене. Він сказав, що сповнить мое найбільше бажання. Я побажала, щоб ти став першим скрипаком у світі; ангел обіцяв це сповнити, залишаючи мене щасливою.

Чи бачила мати ангела, чи то були тільки хитрощі з її боку, — нас це не обходить. У кожному разі Микольцеві не прийшло в голову запідозріти неправду.

З того часу, коли довідався був про обіцянку ангела, він почав сильно працювати вже не тому, щоб коритися суворим вимогам батька, але для здійснення блискучих надій його улюбленої матері.

І досі Микольцьо робив швидкий поступ, але тепер це було щось неймовірне. На восьмому році життя він склав сонату, де поеднав стільки музичних труднощів, що ніхто не був спроможний заграти її, звичайно, крім нього.

З того часу він почав виступати прилюдно в церквах і театрах і почав здобувати славу в своему родинному місті.

Але батько ще не вважав, що Микольцьо осягнув усе потрібне йому знання, тому завіз його до Парми, де жив найславніший того часу скрипаль Роля. Коли батько з сином з'явилися до того мистця, він лежав у постелі хворий. Їх запросили почекати в сусіднім покою. Там на столі лежали скрипки й розгорнутий зшиток з концертом, який недавно перед тим написав Роля. Микольцьо взяв скрипку й відразу почав грати цей концерт. Хворий зацікавився, хто це так гарно виконуе його твір. Йому кажуть, що це мала дитина. Він не вірить; встае з ліжка і ледве одягнений кидаеться в кімнату.

З його появою Микольцьо припинив гру.

— Що ви тут робите? — спитав переляканий Роля.

— Хочу просити, щоб ви прийняли мене за свою учня! — кланяючись відповів Микольцьо.

— За учня? — повторив Роля. — Але ж мені буде трудно чогонебудь вас навчити!

Так прийняв відомий скрипаль дитину і з того часу було ясно, що він не матиме собі рівні.

На чотирнадцятому році життя давав він концерти в усіх головніших італійських містах; скрізь зустрічали його оваціями. Потім поїхав у Німеччину, Францію, Англію, а його подорожі були правдивими тріюмфами.

Він був не тільки знаменитим виконавцем, але й незвичайним, вправним композитором.

Донині найбільшою похвалою для кожного скрипача е почути, що він грае як сам Паганіні.

(Далі буде)

ЧИ ГОТОВІ МИ ЗРЕКТИСЯ СВОГО ХРЕСТА І ПРИЙНЯТИ ТОЙ, ЩО ХТОСЬ ДРУГИЙ НЕСЕ?

Нема людини на світі, що прожила б собі спокійно ввесь свій вік і ніколи нічим не журилася. Всі ми маемо клопоти, але неоднакові. Тому, що ми нічого не знаемо про те, що інші люди переживають у своїх обставинах, нам все здаеться, що наші щоденні турботи є тяжчі та більші від тих, що їх переживають усі інші люди. Ми дуже часто любимо розказувати про свої невдачі і свою журбу іншим людям, і так хочемо і їх переконати, що наші переживання багато гірші за їхні.

Для прикладу хочу тут передати вам це оповідання, яке послужить нам за те дзеркало нашої душі, і щоб ми могли знайти й себе в ньому та зрозуміли краще і себе, і людей.

В одній околиці жила собі молода пара людей з своїм одиноким чотиролітнім синком. Вони були веселі і щасливі. Чоловік працював у лісі, де рубали дерево і доставляли його на трачку. Одного дня сталося нещастя. Цей молодий чоловік різав дерево, — воно несподівано впало на нього і придушило його на смерть. Коли його привезли до хати мертвого, то здавалося, що ввесь світ перемінився в очах його дружини. Вона просто божеволіла і вічно нарікала, що це Бог її так покарав. Але за що мав покарати, вона ніяк не могла собі пояснити. По Похороні свого чоловіка вона вернулася додому, що став для неї і для її дитини ніби сумним гробом.

Сусіди і всі, хто її тільки знав, старалися всіма силами переконати її, що те, що вже сталося, не відстанеться. Саме нарікання нічого їй не поможе. Інші говорили, що на світі е багато таких людей, які опинилися в ще гірших обставинах ,а все ж якось дають собі раду, і живуть не нарікаючи на нікого. Та вона й слухати не хотіла, і все ставила собі одне й те саме питання: за що то її Бог так покарав?

Одного пізнього вечора, коли сусіди вже розійшлись по домах, вона осталася сама. Поринувши думками в свою недолю, вона гойдала на своїх колінах маленького синка, і так разом з ним заснула. І приснився їй дивний сон. Вона десь зайшла до якогось великого гарного будинку, що внутрі мав тільки одну гарну, простору, кімнату. Коли вона розглянулась по стінах, побачила на них тисячі хрестів усякого розміру, повних краси. Було їх там багато маленьких і більших, і багато з них мали на собі прекрасні перлові та всякі інші прикраси. Нагло оглянувшись у правий кут стіни, побачила перед собою усміхненого Ісуса Христа. Він приступив до неї і лагідним тоном запитав:

— Чи памятаеш, дитино, що ти подумала перед тим, поки заснула цієї ночі?

— Так, Господи, памятаю добре, — відповіла вона. — Я просила Бога, щоб забрав мене і мою дитину разом зо мною з цього світу, щоб ми тут довше не мучились. Господи, я вже не можу дальше нести хреста мого...

Ісус вислухав її і, показуючи рукою на стіни, сказав:

— Якщо ти дійсно думаеш, що твій хрест е досі затяжкий, то здійми його з себе і дай Мені, а собі вибери з цих, що тут бачиш.

Вона, почувши це, радісно й швидко скинула свого хреста з себе і віддала його Ісусові, а сама стала скоро переглядати всі ці хрести, що були на стінах. Найперше вона зупинилася коло одного маленького хрестика, що був окрашений різними перлами й дорогими брилянтами. З вигляду здавалось їй, що він був дуже легенький. Вона відразу кинулась до нього, зняла його, і так і присіла до землі під його тягарем. Тримаючи його руками, вона скрикнула:

— Ох, Господи! Чому цей хрестик, хоч такий маленький, такий тяжкий?

Ісус відказав їй:

— Хрестик цей належить до одної бідної дівчинки, яку схопив параліч, коли їй було всього пять років. Уже десять літ вона лежить у лікарні і, можливо, прийдеться їй там і все свое життя пробути. Вона ніколи не зазнае того щастя, яке ти мала, маеш і ще будеш мати. Ти молода, здорова, і так само твоя дитина. І ти ще нарікаеш. А вона переносить цей свій хрестик без найменшого нарікання, в імя Боже, і все каже: "Це, що для Бога добре, то й для мене мусить бути добре". Чи хотіла б ти нести цей її хрестик, дитино?

— О, ні, Господи! — сказала вона. — Мій багато легший ніж її. Я мушу шукати такого, щоб був легший від мого.

Тоді вона звернулась до другої стіни і вибрала собі другий, що виглядав легшим. Вона зняла його, і коли тільки взяла в свої руки, враз і випустила з рук, скричавши:

— Ох, Господи... Чому цей хрест такий гарячий?

Ісус сказав:

— Хрест цей належить до одної жінки, якої чоловік е великим розбишакою і пяницею. По цілих днях він волочиться з другими, такими як він. Як тільки випустять його з арешту, він знову виробить щось таке, що його знову мусять там замикати. Його жінка ніколи не мае спокою, ні вдень, ні вночі. Ночами він все приходить пяний, знущаеться над нею і над дітьми, так що вона мусить втікати з дітьми в корчі і чекати там, поки він засне. Уся мука її постійно пече її в грудях і мучить так, що вона все просить Бога, щоб поміг їй виховати дітей так, щоб вони могли дати колись ту поміч, якої вона буде потребувати на свої старші літа. Чи хотіла б ти, дитино, нести хрест цієї жінки-матері?

— О, ні Господи! І цей хрест е багато тяжчим від мого. Я ще буду шукати такого, щоб був легший.

Вона побачила ще одного, що сподобався їй. Коли взяла його у свої руки, то їй здавалося, що тримае кавалок льоду.

Вона скоро повісила його на те місце, де був, і знов запитала:

— Господи, чого цей хрестик такий зимний, мов лід?

Ісус відповів:

— Хрест цей належить до жінки, що вже в дуже похилім віку осталась на світі саміська, як билина в полі. Колись вона мала дуже гарного і доброго чоловіка, що шанував її і любив. Але недовго вона могла втішатись своїм щастям. Пожили вони разом десять літ, і він занедужав тяжко, помер, а вона осталась з двома синами й дочкою. Пізніше всі діти вимерли одне за одним, і вона вже понад пятдесят літ в очах людей видаеться ніби живим трупом. Дні й ночі проводить коло гробу свого чоловіка й дітей. З вигляду здаеться ніби тілом жива, однак душею вона вже там, де її чоловік і діти. Вона вже захолодна, щоб жити тим життям, яким живуть всі другі люди. — Чи може ти прийняла б на себе цей хрест, який несе вона? — запитав Ісус.

Жінка засоромилася і, закривши руками очі, розплакалась, кажучи:

— О, ні Господи! Як бачу, нема для мене тут легшого хреста від того, що ношу я. Я прийму назад мій хрест, Господи! — і впавши в ноги Ісусові, щиро промовила: — Прости мені, Господи, що я досі була така нерозумна. Я не знала, що на світі е багато таких людей, які несуть такі тяжкі хрести, і так терпеливо. Я прирікаю, що більше нарікати не буду, а буду дякувати за те, що мій хрест багато легший, ніж других.

Ісус Христос приступив до неї, заложив на неї її хрест і сказав:

— Иди в спокою і не гріши більше.

В тій хвилині вона пробудилась. На серці їй стало якось так легенько, що, здавалося, на крилах долетіла б до самого Бога. З того часу її життя зовсім змінилось. Люди, що ще приходили її відвідувати, побачили, що вона цілком не та, якою була досі. Вона ставала щораз веселіша, і вже більше ніколи ніхто не чув з її уст нарікання на Бога.

Дорогі Браття й Сестри! Нехай цей образ будинку з хрестами людськими стане нам тим дзеркалом, щоб побачили навколо себе наш світ і людей. Можливо, що ми робимо подібне, як робила ця жінка. Нарікаемо на Бога, на людей і все любимо скаржитись, що нам таки найгірше. В нас е здоровя, всякі достатки, а ми ще нарікаемо... Робимо це тому, що мало що знаемо про недолю всіх інших людей, які терпеливо несуть свої тяжкі хрести і перед ніким не скаржаться ніколи. Не гнівімо ж самого Господа, а дякуймо Йому за те, що Він дав нам багато легшого хреста від тих, що носять інші люди.

о. С. Гребенюк.

"ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА" НАЦІОНАЛЬНІСТЬ

Основуючись на інформаціях "Нового Слова" (Варшава), органу "Українського Суспільно-Культурного Товариства" в Польщі, український націоналістичний часопис "Шлях Перемоги" (Мюнхен) з 9. 12. 1956 р. подае про положення українців у Польщі, говорячи про виселення українців Лемківщини й частинно з Підляшя. Часопис каже: "польський уряд цим чином перевів геноцид (людовбивство) на частині українського народу". "Наставлення польського населення до переселенців (українців) мусіло бути крайно вороже". Тому в переслідуваннях українців "страх за збереження власного життя тривав дуже довго. Дехто висловлюеться чистою українською мовою, що він не е ані поляком, ані українцем, а тільки греко-католиком".

Додаймо: поляки призвичаїлися вважати, що греко-католикам, якщо вони дуже вірні Ватиканові, ближче до поляків, ніж до православних українців. Не будемо брати за доказ цього факту, що, як подае преса, з браку уніятських церков деякі уніяти волють іти до польського костела, ніж до православної церкви. Одначе не можна промовчати ось такого факту: між двома світовими війнами на Підляшші уніяти загалом вважали себе за поляків, тому що не були православними. А тоді ж уніятам вільно було признаватися до українства, і була у Львові уніятська Митрополія.

І тепер уніятська преса подае, що українці уніяти в Польщі хочуть домагатися для себе окремого Ієрарха з осідком у Перемишлі, якщо св. Отець "дозволить", додае преса. Питання: А що буде, коли не дозволить, а захоче, щоб уніяти підлягали польській Ієрархії? Чи ж тоді треба пожертвувати українських уніятів політиці Ватикану, щоб не дражнити поляків?

КАДАР ЗАБОРОНЯЕ НАУКУ РЕЛІГІЇ В ШКОЛАХ

Вістка з Будапешту доносить, що уряд мадярського премієра Кадара скасував дозвіл на науку релігії в школах. Тепер не можна вчити дітей релігії в мадярських школах.

НЕДІЛЬНІ НАУКИ

(Докінчення зі стор. 6-ої)

людям, що саме майно без добрих діл е безвартне.

Є в нас в Канаді жертводавці, що багато жертвували на всякі справи, а деякі їх жертви людям невідомі. Знае лише дехто. Хочуть, щоб перед загалом їх вчинків не розголошувати. Це жертви, які записуються перед Богом.

ПЕРША НЕДІЛЯ ПОСТУ

Ап. Павло дуже широко говорить про ту віру, під якою розуміе сильну постанову чоловіка. Такою постановою люди багато здобували і самі високо підносилися. Ставали героями.

Про Христа говориться, що коли Він покликав до Себе Филипа, то Филип пішов до свого приятеля Натанаїла і каже: "Ми знайшли вже того, Кого предсказував Мойсей і Пророки, знайшли Ісуса з Назарету". І говорить Натанаїл: "Назарет мало відомий, то чи може з нього щось добре вийти?" Тоді Филип: "Прийди, а побачиш!"

Христос, побачивши Натанаїла, каже: "Ось чоловік, в серці якого нема облуди!" Здивувався Натанаїл і каже: "Звідки ж Ти мене знаеш?" "Ще Филип не прийшов до тебе, як Я вже бачив тебе під смоківницею". І тоді Натанаїл признав Христа Сином Божим.

Що ж тут важне? Важне, що Христос шукав і цінив тих, в серці яких нема облуди. Вони е творчою силою на світі. Вони е цінністю перед людьми і Богом. Є світлом і теплом для людства. З ними усім добре жити.

Одного Натанаїл не розумів, а то цього, що гідні й великі люди можуть виходити з найглибших низин. Адже ж Христос в убогій стайні народився. Апостоли були простими рибаками. Перші християни були звичайні люди. А дальша історія показуе нам, скільки великих людей, що вийшли з низів, небагаті і без великої шкільної освіти були визначними людьми. То були ті, що в них була та велика віра, про яку згадуе Ап. Павло.

УЧАСТЬ КАТОЛИЦЬКИХ ПРОВІДНИКІВ В ІНТРОНІЗАЦІЇ МИТР. М. ГЕРМАНЮКА

Як учасників інтронізації Митр. Германюка, преса назвала всіх Архиепископів і Єпископів Римо-Католицької Церкви в Канаді й ЗДА — Архиеп. Константин Богачевський з Філадельфії, Єп. Ісидор Борецький з Торонта, Єп. Андрей Роборецький з Саскатуну, римо-католицький Архиеп. Покок з Вінніпегу, д-р Прелат В. Кушнір — почесний президент КУК, адв. Яремович — президент КУК т. і. Господарем бенкету з нагоди інтронізації буде сенатор Б. Валл (Василь Волохатюк).

ВЖЕ ВИЙШЛА 4-та КНИЖКА "МАЛОВІДОМОГО" о. ВАСИЛЯ КУДРИКА

Невідомі, маловідомі й призабуті джерела, що говорять про уніятство з тієї сторони, що мало кому відома.

Книжка мае 256 сторінок. Ціна тільки 75 центів. Адреса замовлень:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
або
The Herald,
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НА БОЖЕ

Вислів "на Боже" повстав в Україні дуже давно. Давати "на Боже", цебто складати свою пожертву на Боже діло, на Божу справу, серед нашого народу стало вже невідлучною частиною релігійно-церковних звичаїв, і так ведеться з давніх-давен.

Люди складають свої пожертви "на Боже", на Боже діло, на Божу справу. Кожен, хто йшов до церкви, належно приготовлявся до цього. Ставав чистий духом і тілом. Був чисто одягнений, пильнував нічого не їсти перед Богослуженням, не сваритися й не гніватися, і разом з тим брав з собою лепту "на Боже". Наші селяни завивали в хустину цю лепту з пошаною, як священну річ, в побожному настрої, бо вважали, що без цієї лепти ніхто не був би повно приготований іти до Дому Божого, до Дому Молитви спільної. І як же то далеко були вірні від думки, що це якась матеріяльна справа, грошева справа, якась "збірка грошей", як і всюди! Вони трактували це як частину релігійного обряду. Ця грошева лепта була зовнішнім виявом побожности, була символом релігійного, молитовного настрою. Вона пригадувала всім, що "Віра без добрих діл — мертва". І ця пожертва була тут священним символом добрих діл в Імя Боже. Як неповно, як прикро почувалася людина, коли не могла виконати цього священного предківського звичаю — дати на Боже. Давали її не тільки засібні, маючі, — давали її й убогі, хто скільки міг. Давали навіть ці, хто за своє життя тільки тоді мав нагоду тримати гріш у руках, коли давав на Боже. Це могла бути хоча б найдрібніша монета, яка тільки існує, коли хтось не мав більше. Тремтячою від старости рукою старенька бабуся й дідусь простягали на тацу свою лепту. Маленькими рученятами простягали її немовлята, — жертвували всі. Ніхто їх до цього не силував, не переконував, не пригадував. Це була внутрішня, духова потреба кожної людини. Це була частина молитовного настрою в Домі Божім. Це був спільний, прилюдний вияв того символу, який нагадував, що віра без добрих діл є мертва.

Цього гарного предківського звичаю наш нарід тримається в Україні і в інших країнах поселення. В поневоленій Москвою Україні люди не є громадянами, а невільниками. Під большевицькою тиранією вони не мають навіть потрібного шматка хліба й найконечнішої одежі. Щоб утримати Церкву, вони дослівно діляться своїм останнім, як ця Євангельська бідна вдова, що дала свою лепту на Боже. До того ж, вони складають свої пожертви на Церкву з нараженням своєї безпеки. Бо відомо, що хто жертвує на Церкву, того безбожна большевицька влада вважає за відкритого віруючого, отже й за відкритого противника безбожної влади; а за це большевики жорстоко переслідують. А проте відомо, що всюди, де тільки большевики фізичною силою покищо не усувають Священика, там люди утримують його і церкву з власної волі, своїми лептами. Це такий глибоко зворушуючий вияв релігійности, що нагадує життя перших, переслідуваних християн.

Цей священний звичай давати на Боже православні українці, так само як і [illegible] інших релігій, також зберігають у вільній і багатій Канаді. І мають тут можливість зберігати його ще краще, ще сильніше, ніж в інших країнах, бо вони заможніші.

Наші перші поселенці в Канаді мали ту з діда-прадіда засвоєну Євангельську Науку, що ніколи не збідніє той, хто дасть на Боже, на Божу справу. В Церкві Христовій взагалі, а в Українській Православній Церкві зокрема був прадавній гарний і розумний звичай, що побожне населення жертвувало на Боже відповідний відсоток від своїх прибутків, а дуже-дуже часто значно більше. Глибоко розуміли душевну й практичну потребу цього наші перші поселенці в Канаді, ці наші вже українсько-канадійські предки. Знали вони це, і щедро жертвували на Боже свій тяжко запрацьований тоді гріш, мов та Євангельська бідна вдова. Завдяки тому наша Церква могла відродитися, почиваючи від кореня, який глибоко запустила, і він розцвітається пишним цвітом.

Сучасне матеріяльне положення в Канаді для молодших поколінь без порівнання краще, ніж його мали наші перші поселенці. Отож й відповідно до того пожертви на Боже повинні зростати. Вони мають бути показником, зовнішним виявом їх морального наставлення до завдань і потреб Церкви.

ДВІ РЕЛІГІЇ ЗРОБИЛИ З ОДНОГО НАРОДУ ДВІ ОКРЕМІ НАЦІЇ І ДВІ ВОРОГУЮЧІ ДЕРЖАВИ

В неділю 27 січня СіБіСі подала своє інтерву з представниками Індії і Пакістану. Пакістанці — це частина індійського народу, що прийняла магометанську релігію і через те відірвалася (в числі коло 70,000,000 населення) від свого індійського народу. Молодий індійський представник, журналіст Вітал Бабу, на інтерву висловився гостро, кажучи, що це Англія по 2-ій світовій війні поділила індійську державу на дві держави — Індію та Пакістан.

В дійсності ж треба сказати, що причина тут не в Англії, а в тому, що більшість індійців (понад 500,000,000) є переважно буддійської релігії, отже ця частина, що прийняла магометанство (іслям), стала почувати себе ближчою до чужих народів ісламської віри, — арабів, турків і т. д., ніж до своїх індійців, і так через окрему релігію стала почувати себе окремою нацією, і використала ситуацію, щоб створити свою окрему державу — Пакістан.

На цій підставі Пакістан хоче відібрати від Індії провінцію Кашмір, що також є переважно магометанської релігії, і через те між Пакістаном та Індією почався спір за Кашмір, і доходить навіть до збройних сутичок.

Архиепископ Михаїл

ВІРНІ В ЦЕРКВІ ХРИСТОВІЙ

Людина створена Богом по образу Божому, і по подобі (1 кн. М. 1, 26). Вона вища за всі земні творіння і поставлена володіти над ними (Пс. 8). Якщо для спасіння людей Бог не пошкодував Сина Свого Єдинородного (Ів. 3, 4), щоб узяв провину їх перед Богом і за них перетерпів кари страшні — страждання, то вже з цього бачимо, яка висока ціна людини. Вона створена, щоб поповнити місце відпалих Ангелів (Лк. 10, 17-20; 20,36), що стали дияволами, тому вона призначена для вічного життя. Тільки нерозумні хотять виводити свій рід від нерозумних тварин, а не від створених Богом Адама і Єви.

Ворог Бога — диявол, був опанував людьми в старому Заповіті так, що підкорив їх своїй волі і заставив служити йому в ідолопоклонстві (1 Кор. 10, 20), але Син Божий для того й прийшов, щоб зруйнувати владу диявола (1 Ів. 3, 8) і зруйнував Своїм Хрестом і Воскресінням. Тепер уже тільки той під владою диявола, хто віддається йому, а ті, які прийняли Христа і увірували в Нього, як Сина Божого, тим Він дав право дітьми Божими бути (Ів. 1, 12; Галат. 3. 26). Вони через Св. Хрещення увійшли в Царство Бога—в Церкву Христову, що стала тілом Його, і тим самим стали членами Тіла Його (Еф. 5, 30; 1 Кор. 12, 13) і Храмами Духа Святого (2 Кор. 6, 16; 1 Кор. 6, 19). Тому то каже Апостол: "Прославляйте Бога в душах і тілах ваших, бо вони Божі" (-20).

З цього бачимо, як нерозумно й шкідливо для себе роблять ті, що вважають себе за Православних Християн, а тримаються осторонь від Христової Церкви та Служб Божих. Диявол діє і тепер. Не піди раз не піди два, то вже і не хочеться. Ти грубієш, у думках твоїх зникає все побожне, а являється щось житейське, грубе недобре. Тоді сам черствієш і робишся злий, немилостивий та в думках ропустний. Чи треба нам цього?

Церква облагороднює душу людини, бо хто призвичаївся молитися, той не з охотою піде на погане слово, а тим більше на поганий вчинок. Коли кажете на Бога: "Отче наш", то будьте синами Йому і відвідуйте те, що Йому належиться — Дім Божий. (Лк. 19, 45-46; 2, 49).

АТЕЇСТ ХРУЩОВ ВЖИВ РЕЛІГІЙНОГО СТИЛЮ МОВИ

Москву недавно відвідав китайський комуністичний диктатор Чу Ен-лай. Під час прийняття на його честь М. Хрущов виголосив промову, в якій сказав: "Дай Боже, щоб кожний комуніст умів так боротись, як боровся Сталін". А також — хто не п'є за здоровя китайських комуністів, той за це буде "відповідати на другому світі" (в загробному житті). Звичайно, атеїст Хрущов ужив цих висловів релігійного типу тільки для стилю мови, отже в нього це не має нічого спільного з релігією. Але паризький комуністичний часопис "Ль'Юманіте" налякався й того. Тому він, переповідаючи промову Хрущова, усунув той стиль релігійного типу, і подав слова Хрущова так: "Я бажав би, щоб кожний комуніст був подібний до Сталіна". Уступ, де Хрущов згадав про другий світ, цей часопис промовчав взагалі.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

МИСТЕЦТВО

Зустрів я відомого видавця книжок.

— Що тепер видаєте, пане директоре? — питаю.

— Гроші видаю, — каже.

— Я серйозно питаю...

— А я серйозно відповідаю.

І ми розпрощалися.

Зустрічаю другого видавця книжок. Привіталися.

— Що видаєте, пане директоре? — питаю.

— Дочку замуж видаю, — каже.

Я більше й не питав. Ми розійшлися.

Зустрів людину, про якого кажуть, що він літературний критик.

— Що пишете тепер? — питаю. Тут, як бачите, й привітатися забувся.

— Відписую на листи в старого краю, — каже. — Листами засипають. "Добре", кажуть, живеться, але просять, щоб хоч стареньку одежину прислати, щоб було чим тіло прикрити. Отже купую й посилаю. За двадцять долярів куплю товарів, сорок заплачу за пересилку, і так посилаю. Та й на листи відписую. Описую погоду переважно...

— Це все, що пишете?

— Все...

Що ж, думаю, дальше питати? І ми розсталися.

І поета вдалося мені здибати. Цікаво, над чим він працює? А він каже:

— Працюю в мистецькому відділі торговельної реклями. Там працюють відомі композитори, малярі, всі...

— Над яким твором працюєте?

— Тепер працюю над твором під наголовком "Смертний присуд товарам!" Це реклама на випродаж товарів.

— Значить, власник крамниці має знищити свої товари, чи як?

— Видно, що ви непоінформований про мистецтво... — здивовано каже поет. — Смертний присуд товарами означає ось що: купець каже, що товари мусять бути продані без огляду на ціну.

— Навіть нижче їх вартости?

— Бачу, що ви непоінформований про таємниці торговельної поезії... — співчутливо сказав поет. І ми розпрощалися.

— Зустрів я іншого знайомого. Про нього кажуть, що він любить багато читати.

— Що тепер нового читаєте? — поцікавився. А він каже:

— Читаю архитвори Шекспіра.

— О! — вирвався з мене оклик здивування й пошани. А потім я подумав трохи і питаю:

— А творів наших письменників не читаєте?...

— Та що ж буду читати? — відповів обурено. — Ви тільки погляньте...

Він показав твори Шекспіра в комиксах. Поки проїхав пару автобусних зупинок, успів прочитати "Гамлета" Шекспіра. Я просто ніяк не можу зрозуміти, чому нема в комиксах "Кобзаря" Шевченка, "Мойсея" Франка і взагалі... Це ж нечувана відсталість... Модерне життя, — то темпо. Час — то гроші! Письменник повинен скорочуватися до останніх меж. Знаєте, який твір тепер мав би успіх? Як його треба писати?

— Як?

— Одним словом!

Сказавши це на льоту, він зник мені з очей.

Назар Полин.

БОГОСЛОВ — УТІКАЧ З ПРЯШІВЩИНИ

"Український Голос" з 30 січня подав за "Свободою", що Український Американський Допомоговий Комітет спровадив одного українця-богослова, який ще три місяці був на Пряшівщині, коли вибухло недавнє мадярське повстання проти Москви й комунізму. Богослов прилучився був до мадярських повстанців, а потім з ними перейшов до Австрії. Згадані часописи подають, що це досі єдиний відомий випадок, що серед мадярських втікачів появився українець. Як подають згадані тут джерела, цей богослов каже, що на Пряшівщині населення є свідоме свого українства, але словаки переслідують український національний рух. — З того виходить, що словаки-католики не хотять творити з українцями спільного фронту проти червоної Москви. Хоч словаки самі є під московською контролею в Чехословаччині, все таки вони бачать для себе інтерес у цьому, щоб гнобити українців. Москва гнобить українців по-своєму, а словаки їй помагають по-своєму. І мадяри кажуть, що чехословацьке населення на власну руку вороже поставилося до визвольного зриву мадярських патріотів. Мадярські втікачі заявили у вільному світі, що ніколи не забудуть цього Чехословакії. А Мадярщина межує з словаками.

Чи Ви вже відновили свою передплату за „ВІСТНИК"? Коли ні, то зробіть це нині!

КНИЖКИ! КНИЖКИ! КНИЖКИ!

В Книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. — Прот. С. В. Савчук. Ціна $ .15
АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на мімографі), 108 стор. 2.00
АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна 3.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат о. С. Герус. Ціна .50
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
ВИФЛИЄМ — Катехизм для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25
ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на мімографі). 57 стор. Ціна 3.00
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво. — Митрополит Іларіон — 32 стор. Ціна 10
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор. 45. Ціна .30
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна 1.00
ЛІТУРГІКА — (Дяківський Курс) — Прот. Є. Грицина (на мімографі) — 49 стор. Ціна 1.00
МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви. — Прот. о. В. Кудрик — Том І — 254 стор. Ціна .75
Том II — 286 стор. Ціна .75
Том III — 252 стор. Ціна .75
Том IV — 256 стор. Ціна .75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна 5.50
МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
ОКТОІХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР — ціна 1.00
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родин, 28 стор. Ціна .50
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін. — Ціна 2.00
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. Ціна .50
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна .50
"RAVENING WOLVES!" — by Monica Farrell (Хижі Вовки — в англійській мові). Ціна .60
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224. Ціна .85
РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік. Стор. 334. Ціна .35
РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік. Стор. 206. Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік. Стор. 160. Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна .25
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ князеві українському — 18 стор. Ціна .75
СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна [illegible]
СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .30
СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ і НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕН — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .25
СЛУЖБА НА ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 17 стор. Ціна .25
СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00
СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50
ТРЕБНИК. Частина І., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
Брошурований 5.00
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH — (Українці й їх Церква — в англійській мові) — о. П. Білон, 42 стор. Ціна .75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон. 180 стор. Ціна .75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) — Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .30
ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот. о. В. Кудрик. 208 стор. Ціна .50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович. 110 стор. Ціна .50
ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ — Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна .25

Гроші й замовлення слати до:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

МОЛИТВА ДИТИНИ

Один батько оповідає про себе таку історію.

Я став майже повним недовірком. Св. Віри і Церкви я не то не шанував, але й зневажа їх та поступав так, що ніхто не міг бути вдоволений — ні Бог, ні люди. А мав я одну дитинку, таку як і я: дику, гнівливу, збиточну. Для неї був я терпкий, суворий і гострий.

Моя дружина бачила це моє непривітливе обходження з дитиною та все мені говорила:

— Почекай терпеливо ще з рік! Хай вона піде до церкви, до Недільної Школи на науку релігії, то побачиш, що вона зовсім переміниться.

Але я не вірив. Тим часом дитина почала ходити на науку релігії. З того часу мов не та стала. Змінилася зовсім. Стала послушною, чемною, тихою і повною любови до своїх родичів.

Одного разу прийшла мені думка, чи і я не пішов би послухати тієї чудної науки, через яку моя донечка так перемінилася.

Як задумав, так і зробив. Я повів дитину на науку релігії. Тут почув я такі правди, яких я ще в житті ніколи не чув і про них не знав.

І я перемінився. Моя поведінка з дитиною стала цілком інша. Я не можу сказати, щоб це була вже любов. Це було щось більше, ніж пошана. Я відчув, що стояв нижче неї, бо вона була мудріша за мене. Вона знала ті правди, яких я не знав.

Було це тиждень перед Св. Сповіддю дітей.

Одного дня прийшла моя дитина з церкви. Увійшла до мене до кімнати, де я був сам. Обняла мене, поцілувала і промовила:

— Любий мій тату! Незабаром настане день моеї першої Св. Сповіді. Але я не зможу ось так приступити до Божої Трапези. Я мушу вперед дістати від вас благословення і просити вас про щось.

— А чого ж ти хочеш просити? — спитав я.

Дитина опустила оченята вниз і жалісним голосом промовила:

— Дорогенький мій тату! Простіть мені всі мої провини, яких я допустилася, і всі прикрості, які я вам зробила. Пригадайте всі мої провини і дайте мені батьківську кару за них, щоб я поправилася і щоб стала доброю...

— Дорога моя дитинко! — відповів я. — Батько радо тобі прощає.

Вона глянула на мене, сльози пустилися їй з очей, і вона кинулася мені на шию та обняла маленькими рученятами. Мої слова осмілили її.

— Дорогий мій тату, — сказала. — Я маю ще щось...

Я прочував, чого вона хоче. Моя совість говорила мені. Я став неспокійний і страх мене охопив.

— Іди вже, дитинко ,іди... Можеш ще прийти завтра.

Бідна дитина не знала вже що сказати. Вона взяла з моеї шиї свої рученята й пішла сумно до своеї кімнати, де над її ліжком висів обрав Розпятого Христа.

Ледве вона туди зайшла, а мені вже дуже жаль стало, що я її так відповів. Я встав і нишком на пальцях підійшов під двері її кімнати. Двері були трохи відхилені. Там вона на колінах перед образом Розпятого Христа молилася за свого батька.

На вид цього я справді відчув те саме, що відчув би на вид Ангола. Я тихенько вернувся до своеї кімнати, сів коло стола й хотів плакати, бо мое серце заповнилось вщерть... Аж тут чую якийсь легенький шелест. Оглядаюся, — а моя донечка стоїть передо мною. На її лиці помітна якась боязливість, але разом і рішучість.

— Любий мій тату! — сказала. — Я не можу чекати до завтра. Прошу вас дуже, щоб ви з мамою запровадили мене до церкви до Св. Сповіді й Св. Причастя...

Я розплакався. Обома руками обняв мою любу дитину й поцілував у голівку.

— Добре, моя дитино, — сказав я — Ще сьогодні заведеш мене до нашого отця духовного і скажеш йому: "Ось це мій батько!"

Радість дитини годі описати. Вона почала мене цілувати, голубити, й мов ластівочка радісно щебетати!

о. Кость Желішкевич.

Калгари, Алта., 31 березня 1956.

ХТО Ж РУЇНУВАВ КИЄВО-ПЕЧЕРСЬКУ ЛАВРУ?

"Літопис політв'язня", що його в 1946-1947 роках циклостильним способом видавала Ліга українських політичних вязнів (ЛУПВ) у Мюнхені, Зах. Німеччина, приніс був статтю Никона Немирона п. н. "Пробуджена в огні столиця України".

Націоналістичний часопис "Сучасна Україна" з 2. 12. 1956 р. (Мюнхен) подав передрук цієї статті. Автор Никон Немирон, визначна фігура в націоналістичному середовищі, займав у Києві відповідальне становище під час другої світової війни, поки німці почали серед українських патріотів терор.

У статті Н. Немирона між іншим сказано ось що:

"Саме тоді спроваджувалася до Києва німецька окупаційна влада з обербірґермайстром Роговшем на чолі; до міської управи був призначений, опеціяльний шеф — "фолькcдойчер" Бос, правдоподібно колишній білогвардієць.

Було це на початку листопада 1941 року. До Києва прибув крем'янецький архиепископ Громадський, якого урочисто зустріли православні автокефалісти і автономісти. Ґестапо, довідавшись про збори православних, обсадило будинок, де ці збори відбувалися, і внарештувало всіх зібраних. Архиепископу ґестапо наказало негайно залишити Київ, а православних громадян цим разом випущено на волю. Але внедовзі постав вибух у будинку, де їх перетримували, а також у головній церкві Печерської лаври. Все це німці приписали большевицькій роботі, і за це ґестапо забрало 300 київських громадян, серед них ідейного керівника відділу здоров'я міської управи — лікаря Сінгалевича. Це була перша "послуга" Боса міській управі. Руїнницько-грабіжницьке господарювання німців у Печерській лаврі промовляє за тим, що ці вибухи в листопаді 1941 р. спричинили свідомо таки самі німці".

Досі в українських колах говорили, що Києво-Печерську Лавру підмінували большевики. Хто ж в дійсності знищив цю святиню?

З НАГОДИ ВІДЗНАЧЕННЯ МІСІОНЕРА

Теодор Гойс, президент Зах. Німеччини, відзначив німецького католицького місіонера в Арґентині, о. Гергарда Весте, Хрестом Заслуги першої кляси, з нагоди 60-ліття його священства і місійної праці. — При цій нагоді уніятський "Християнський Голос", Мюнхен, з 9. 12. 1956, пише: "При першій нагоді мимоволі насувається думка, чи український уряд (якби була власна держава) мав би зрозуміння для праці українського місіонаря, і надавби українському католицькому місіонареві таке відзначення як це зробив німецький уряд".

Питання "Хр. Гол." досить актуальне. Але тут треба пригадати ось що: відомий місіонер у африканській джунглі, д-р Швайцер, провадить таку повну самопожертви працю серед негрів, що ввесь світ називає його за життя "модерним святим". І його дружина йому допомагає. А де ж його відзначення? Дальше, чому о. Весте відзначив не Ватикан і не Арґентина, для яких він працює, а зробив це німецький політичний провід? Німці в Арґентині становлять таку силу, що свого часу в деяких провінціях їхня мова стала урядовою, аж поки фадеральний уряд оглянувся й заборонив. Німецький промисел традиційно, і досі опановує Арґентину. Значить, німецькі представники роблять там корисну для Німеччини роботу національно-культурну, економічну і т. д. Не дивно, що їх уряд Німеччини нагороджує. Д-р Швайцер серед негрів робить більшу християнську харитативну працю, але що з того має Німеччина? Хіба тільки моральне вдоволення. — Католики німці, французи, поляки, мадяри та інші в першу чергу є німцями, французами, поляками, мадярами, а як воно з проводом наших "католиків"? "Христ. Голос" сам знає.

В 1956 році народилося в/ Канаді 450,000 дітей, коли в 1954 р. було лише 443,000.

ВЖЕ ВИЙШЛИ Й ПРОДАЮТЬСЯ

ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ

ДЛЯ

НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді видала цього року, за благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, листкові лекції для Недільних Шкіл.

Лекції прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів, відповідно до змісту даної лекції, та видані на гарнім коштовнім папері.

Хоч лекції призначені в першій мірі для Недільних Шкіл, то вони також прекрасно надаються ДЛЯ ДОМАШНЬОГО ВЖИТКУ. Маючи ці лекції, родичі зможуть багато легше давати своїм дітям домашне релігійне виховання.

Дотепер лекції вийшли для двох перших кляс навчання, — Кляса І і Кляса ІІ, — кожна кляса по 40 лекцій.

Ціна за 40 лекцій першої чи другої кляси ТІЛЬКИ 85 ЦЕНТІВ.

Замовлення посилайте на таку адресу:
The Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John's Ave. Winnipeg 4, Man.

Релігійно-церковні вісті

● В неділю 3 лютого в Катедрі Пресв. Тройці під час Богослуження о. Ігумен Іов Скакальський помянув бл. п. проф. Леоніда Білецького Єктенією за померших, а після Богослуження хор проспівав Вічную Память.

● Канадійське радіо в програмі Церковних Вістей 3 лютого подало, що для Православної Церкви в Естонії висвячено нового Єпископа.

● На наступного Патріярха Єрусалиму висвячений Ієрарх Пападокульос.

● Представники Данської Церкви (протестанти) відвідали російську Православну Церкву в СССР ще 1955 р. На 1957 р. заповіли свої відвідини в Данії православні церковні представники з СССР.

● Комуністичний маріонетковий диктатор Мадярщини Кадар заявив, що релігія і Церква загрожують соціялізмові, тому він заборонив навчання релігії в школах.

● Церкви Заходу, протестантські і католицька, роблять старання про дозвіл своїм представникам на в'їзд на Мадярщину, щоб постачати її населенню харчі, одежу й ліки. Протестантська Церква в Канаді зібрала для мадярських втікачів 50,000 дол.

● В січні комуністичне радіо в Будапешті остерегло мадярських вчителів, щоб вони не заохочували родичів домагатися навчання релігії в школах.

● В Колюмбії католиками були заборонені протестантські місії, навіть для громадян ЗДА. Уряд ЗДА домігся того, що протестантські місії в Колюмбії будуть дозволені знову.

● Грецька Православна Церква на американському континенті провадить збірку грошей на світові православні місії; намічена сума 11 міл. 500 тисяч долярів на цей рік. Католики на цю саму ціль збирають 5 мільйонів по 31 березня ц. р.

● Лютеранська Церква в ЗДА вже в перших місяцях 1956 р. вислала за океан 2 мільйони 750 тисяч фунтів одежі для потребуючих.

● Британське і Закордонне Біблійне Товариство зробить у травні виставку своїх видань перекладу Біблії у мовах всіх частин світу.

● Канадійський Жидівський Конгрес зложив премієрові Онтаріо, Фростові, меморандум, щоб навчання релігії в цій провінції було припинене. В меморандумі жиди сказали, що навчання повинно відбуватися в церкві і в домі, а в школі воно вказує на релігійні ріжниці між учнями і так розєднує їх.

● Провід Лютеранської Церкви в ЗДА повідомив, що ця Церква тепер опиратиметься на суспільних основах — широкого світського загалу і на його клітинах: родинах, громадах.

● Під час Різдвяних Свят 23 українських православних студентів і студенток виїхали в околиці Алберти і заколядували між українцями 800 дол. на Інститут Св. Івана в Едмонтоні.

● Німецька Протестантська Церква робить зусилля, щоб в східно-німецькій армії (під контролею Москви) були протестантські капеляни. Про це саме старається й Католицька Церква.

● Радіо подало, що при назначенні свого нового Єпископа для Берліну Католицька Церква шукала такого кандидата, який є у добрих відносинах з протестантами.

● Кореспондент "Канадійського Фармера", з 4 лютого, Е. Оборонів підкреслив, що в Монтреалі на Франківській академії м. р. не було ні одного католицького священика, і ця відсутність "ще може бути сяк-так вияснена, але як вияснити відсутність їх на святі самостійности — і соборности! Тут навіть схолястика не поможе", "...коли на салі нема ані одного католицького священика. Чи це випадок, чи зорганізована відсутність?" питає Е. Оборонів. — Ходить про Свято Самостійности й Соборности України — річниця 22 січня, святкована українцями Монтреалу 27 січня ц. р.

● Посадник (мейор) Вінніпеґу, Степан Дзюба, посол до Манітобської леґіслятури, в кінці січня повідомив, що він вже два рази вносив законопроект про дозвіл на комерційний спорт у неділі, але не мав успіху. На найближчій сесії Манітобської леґіслятури він знову внесе цей законопроект. — Федеральний закон про "святкування Господнього дня" забороняє комерційний спорт у неділю.

З Канади й зі світу

● Монтреальський часопис "Геральд" з 27 січня подає: в Оттаві думають, що назначення українця на пост федерального міністра могло б дати ліберальній партії українські голоси при найближчих виборах; в Оттаві серйозно взяли під увагу таку можливість.

● Не тільки на будинку "Фрі Пресс" у Вінніпеґу, але й на ратуші Монтреалу 22 січня був вивішений український прапор, як і по багатьох містах ЗДА.

● Літертатурно - Мистецький Клюб в Ню Йорку назначив 500 дол як першу нагороду за найкращий літературний твір. Але першої нагороди не дали нікому. Суму 500 дол. розділили пополовині між відомою письменницею Галиною Журбою за її книжку споминів "Далекий світ" та між одною з молодих початкуючих письменниць. Галина Журба відмовилася від цієї нагороди в користь початкуючої письменниці.

● За найкращого пільота кадетського летунського корпусу в Канаді признаний 17-літній українець з Трансконі, Ман., Норман Г. Снігур.

● В багатьох місцевостях Алберти вводять таку систему навчання, що остання кляса середньої школи (гай скул) буде рівнятися першому курсові університету.

● Як відомо, всі органи Української Національної Ради, крім президента д-р Ст. Витвицького, уступили; на просьбу президента вони тільки технічно, як приватні особи, виконували працю до черговоі сесії УНР, яка проголошена на 9 лютого. На цій сесії мають бути вибрані нові органи УНР.

● Український Конгресовий Комітет у ЗДА видав по-англійськи книжку Василя Гришка п. н. "Експіріенс вит Рашія", — про українсько-московські відносини.

● По 2-ій світ. війні від Індії відділилася частина народу родовитих індійців, бо вони є мусулманської віри (решта Індії — переважно буддійська), і створила собі окрему державу Пакістан, до якого належала теж провінція Кашмір з головним містом Карачі. Індія тепер окупувала більшу частину Кашміру з понад 4 мільйонами населення, переважно мусулманського (ісламського, магометанського). В Пакістані відбуваються бурхливі демонстрації проти Індії.

● Ізраїль відтягнув своє військо з єгипетського півострова Синай. Обєднані Нації, головно Канада, вимагають, щоб Ізраїль уступив ще з Ґази — вузької єгипетської смуги вздовж кордону з Ізраїлем. В ОН ставлять проект, щоб війська ОН мали повновласть силою усунути ізраїльське військо з Ґази.

● Палата репрезентантів ухвалила т. зв. "доктрину Айзенгавера", яка дає през. Айзенгаверові право зробити військову інтервенцію на випадок большевицького наступу на Середній Схід. През. Айзенгаверові дано 200 мільйонів долярів, щоб він вжив їх на господарчу допомогу арабським країнам, щоб здобути їх прихильність для ЗДА. Англія і Франція своїм наступом на Єгипет прихильність арабів втратили.

● ЗДА прихильність арабського світу хотять здобути для себе, щоб СССР не мав там прихильників. Під кінець січня відвідав ЗДА володар Савді Арабії король Савд. У Вашингтоні його прийняли з великим почотом. През. Айзенгавер мав з ним 2-годинну таємну розмову.

● Злосливі язики говорять, що ЗДА воліли б, щоб Англія і Франція усунулися з багатих нафтових теренів арабських держав, що їх ЗДА хотіли б самі опанувати капіталом. Для цього, кажуть, ЗДА хотять здобути для себе симпатії арабського світу. З тих причин Америка не допомогла Англії і Франції в їх т. зв. поліційній акції проти Єгипту через Суезьку кризу. Американський державний секретар Дж. Ф. Доллес сказав, що коли б він був американським вояком, то не хотів би мати при боці англійських і французьких вояків. Можливо, це був натяк, що Англія і Франція не мали б змоги оборонити Близького й Середнього Сходу перед наступом Москви, а до того ж не мають симпатій серед арабів. — Англійська преса гостро скритикувала Доллеса.

● Напад Англії і Франції на Єгипет СССР використав для своеї пропаганди в арабських державах, що нібито тільки Москва може бути їх оборонцем. СССР в такий спосіб вже здобув впливи в Сирії і в Ємені, який має таке положення, що з нього можна замкнути в'їзд до Суезького каналу. СССР озброює Сирію і Ємен.

● Англія мала Йорданію по своему боці, і давала їй 30 мільйонів долярів річної допомоги. Тепер цю допомогу Йорданії запропонували інші арабські держави під проводом Єгипту, щоб усунути англійців з Йорданії; англійське військо вже виходить з цієї країни.

● Під кінець січня ЗДА відвідав британський міністер оборони, Данкан Сандіс. Він обговорив з урядом у Вашинґтоні справу збройних сил. По дорозі з ЗДА мін. Сандіс відвідав Оттаву. Тут заявив, що британські досліди у військовій техніці тісно повязані з канадійськими. Одначе англійський наступ на Єгипет відбувся без жадного звязку з Канадою. Англія хоче зменшити свої збройні сили, бо вони завеликі й коштовні в стосунку до кількости населення Англії.

● В половині лютого фармері західної Канади дістануть доплату за пшеницю продану в 1955-6 рр. по 10 центів за бушель, а за пшеницю Дурум по 25 ц. за бушель.

● Ємен, де поширюють свої впливи Совети, робить провокативні напади на сусідній Арден, що є під англійським протекторатом. Володарем там є шах Шаріф Гуссейн бін Агмед Аммусін, що має тільки 12,000 вояків. Він нарікає, що Англія не дає належної оборони Арденові.

● Преса подає, що шкотські націоналісти мають тайну телевізійну станцію, якою подають проти Англії свої програми в сепаратистичному дусі.

● До Індії прибув советський міністер оборони маршал Ґеоргій Жуков, а за ним — премієр Китаю, Чу-Ен-лай.

● До останнього часу Обеднані Нації домагаються, щоб Кадар дозволив їх обсерваторам в'їзд на Мадярщину після повстання. Недавно виявилось, що обсерватори ОН в Мадярщині вже були, але ОН і Кадар таїлися з тим перед мадярським народом, щоб знову не почав повстання, підбадьорений присутністю представників ОН.

● Советський уряд приказав двом помічникам американського аташе в Москві негайно опустити СССР, оскарживши їх у шпіонажі. Уряд у Вашингтоні приказав кільком советським дипломатам опустити ЗДА.

● Грецька націоналістична підпільна організація ЕОКА на Кипрі знову почала більший терор. За пару минулих місяців замордувала 12 осіб, переважно британців. Урядові чинники Кипру жадають, щоб секретар Обеднаних Націй Даг Гамершолд особисто оглянув положення на Кипрі.

● Маршал Жуков сказав, що маршал Конев кинув пляму на советську армію, командуючи нею в здушуванні повстання мадярських патріотів. Звичайно, це якісь особисті порахунки між обома маршалами. Не міг же Конев розпоряджатися армією без наказу військового міністра, а ним є Жуков. Кажуть за масакру мадярських жінок і дітей винен не СССР, а одна особа — Конев. Тільки діти в це повірили б.

● Ґазопровід з Алберти прийде до Вінніпеґу 1 вересня ц. р. Транс-Кенада Пайп Лайнс Ко. провадитиме його і до Монтреалу.

● З Будапешту 3 лютого повідомили, що мадярський комуністичний уряд Кадара звільнив з арешту 4 англійських студентів, запідозрених у шпіонажі. Студенти прибули до Відня.

● На бенкеті з нагоди свого 75-ліття премієр Канади Сен Лоран виголосив промову і на першому місці підкреслив осяги в канадійській єдности, у творенні к а н а д і я н і з м у. Під господарчим оглядом сказав він, Канада стане з о л о т о ю країною.

● Ірляндія поділена на дві частини: самостійну республіку і зайняту Анґлією. В останніх часах націоналісти південної частини почали підпільну бойову акцію проти англійців, під гаслом самостійности і соборности Ірляндії. Дехто пригадує, що два віровизнання, католицтво і протестантизм, серед ірляндського народу спричинилися до поділу Ірляндії на самостійну і залежну від Анґлії.

Чи ви знаєте, що . . .

● У Монтреалі є 27,000 українців.

● Фінансовий стан залізничої компанії СіПіАр представляється так:

Рік	Довги	Резерва
1939	$328,000,000	$ 39,000,000
1950	86,000,000	525,000,000
1953	75,000,000	576,657.603
1954	72,000,000	608,789,464
1955	89,795,283	640,061,081

● В Канаді на 15 мільйонів населення власні хати мають 3,974,000 осіб.

● В ЗДА на кожних 10 родин 9 мають свої телевізори, — на суму 20 більйонів дол. у цілих ЗДА.

● Дослідники кажуть, що в прачасах, коли повставали космічні тіла (сонця, планети і наша Земля між ними) простір між ними був цілковито порожній, невиповнений жадними ґазами і промінням.

● На південному бігуні ще 1929 р. дослідники виявили, що в льодах та снігах під 65 ступенями морозу є невидимі живі дрібнотвори, мов бактерії. Вони живуть і в вуглі, глибоко під поверхнею землі. Отже бактерії можуть призвичаїтися до кожної температури, навіть до температури кипіння й замерзання.

● В Канаді власні радієві апарати мають 3,817,000 осіб; телевізори — 2,132,000 осіб; телефони 2,930,000 осіб.

● Плащ, який в Канаді коштує 20—30 дол., в СССР коштує від 1,2000 до 1,500 рублів, а за пару робочих чобіт 600 рублів. Хром на чоботи, що в Канаді коштує від 18 до 22 дол., в СССР вартує 800 до 1000 рублів. Хустка на голову коштує 5 дол — в СССР платиться 250 рублів. Урядовий курс доляра виносить 4 рублі. Робітник в СССР заробляє від 300 до 400 рублів на місяць.

● В 1956/7 шкільному році в канадійських університетах є 78,100 студентів, — на 6,500 більше, ніж минулого року.

ГОСТИНА СВ. МИКОЛАЯ У ВАКАВ, САСК.

Заходом Рідної Школи відбулася 19 грудня 1956 р. в церковній залі величава Свято-Миколаївська вечірка. Заля була переповнена родичами, гістьми та великою кількістю дітей. Свято відкрила учителька Рідної Школи, Добродійка Турканська. Привітавши діточок, батьків та гостей, пояснила присутнім значення Свято-Миколаївської урочистости та закликала дітей любити і шанувати свою рідну мову, зберігати нашу традицію. Хор старших учнів і СУМК під керівництвом проф. П. Кіндрачука розпочав першу частину К о н ц е р т у колядами „Бог Предвічний" і „Добрий Вечір". Слідували дві декламації старших учнів. Чергові точки програми виконували молодші учні Рідної Школи під керівництвом своєї учительки Добр. Турканської. Залунала перша колядка з діточих грудей „Нова Радість Стала", і тоді не одному батькові й матері та іншим присутнім стали сльози в очах. Справді як приємно, що наші найменші пізнають культуру й традицію нашого народу. Маленькі дуже гарно виконували свою частину програми — колядки, пісні, вірші. Присутні гучними оплесками в и н а г о р оджували діточок. Дальше, знову повернувся хор старших дітей і СУМК, дуже гарно співаючи наші колядки, які переплітали декламації старших дітей. Присутні слухали їх з великим зацікавленням, винагороджуючи співаків оплесками. Групова декламація малих учнів, в якій взяло участь 17 діточок, вийшла напричуд гарно.

Присутні з напруженням очікують, коли відкриється занавіса, бо чути тихий спів коляди „Тиха Ніч". Сцена відкривається, і вам здається, що перебуваєте у Вифлеємі: Ангели стоять на колінах, співають; дальше ясля, а коло них Марія. Ця сцена залишиться всім присутнім в памяті. Остання точка програми — діточе представлення п. н. „ЗОЛОТА КНИГА". На сцені Ангели, зайчики, і врешті приїздить з неба Св. Миколай... Діти з великим зацікавленням слухають його та з нетерпінням очікують на дарунки. Приходить довго очікувана хвилина для дітей, — Святий Миколай роздає дарунки. У залі тишина, святочний настрій. Св. Отець, роздавши дарунки, запрошує на сцену Всеч. о. Ю. Турканського, учительку Рідної Школи Добр. Турканську та проф. Кіндрачука. Голова СУМК, Едварт Михайлюк, в короткому слові дякує о. Пароховi за віддану працю при організації СУМК і вручає дарунок. Секретарка СУМК П. Кіндрачук, складає подяку Добр. Турканській за поміч в організації і за навчання в Рідній Школі, та вручає дарунок. Славка Михайлюк дякує проф. П. Кіндрачукові за поміч і працю в Організації СУМК, і за науку співу, та вручає дарунок. Всеч. Отець дякує за дарунок, закликає молодь гуртуватись при молодечій Організації та обіцяє свою повну підтримку і поміч. Добродійка подякувала за дарунок, обіцяючи свою поміч в Організації, та подала цінні вказівки для дітей на будуче. Проф. Кіндрачук дякує СУМКівцям за дарунок. Згадав, що вже довший час працював з ними, і на будуче ніколи не відмовляє для них своєї праці та поради. Дальше, пані Коваленко від Шкільного Комітету дякує Добродійці за віддану працю при наших дітях та вручає від Комітету грошевий дарунок. Найбільшою несподіванкою для Отця й Добродійки було, коли Голова Жіночого Товариства, пані Ференюк, дякуючи за працю їх в Громаді, а Добродійці — в Товаристві, в ручає ключ від скриньки (айс бакс), в якій знайдете все, що потрібне для життя. Всі ці продукти несли членкині Жіночого Товариства. На залі гучні оплески. Отець й Добродійка зворушливо і сердечно дякують за цінний дарунок: „Праця для нашого рідного народу нам ніколи не була тяжка; за Ваше добре ставлення і за пошану, ми не пожалуємо своїх сил, щоб Вам помагати, де лиш буде потрібна наша поміч". Слід згадати, що наші жінки дуже активні; вони купили до парафіяльної хати чудові фіранки, та з поміччю Жіночих Товариств нашої Округи купили до хати холодильник (фридж). На закінчення промовляв Іван Луцюк. Промовець в імени діточок і всіх присутніх, подякував Св. Миколаєві і всім тим, що спричинилися до влаштовання цього Концерту, та всім присутнім. Українська Школа у Вакав, Саск., нараховує 43 дітей, в тому числі є двоє англійських дітей, які вивчають нашу мову. Дай Боже, щоб наша Школа розвивалася якнайліпше, а ми всі повинні підтримати однодушно віддану працю наших працівників. Національними Гимнами та колядою „У Вифлеємі" закінчено Свято-Миколаївську урочистість Рідної Школи у Вакав, Саск.

І. В. Луцюк.

З ПРОЩАЛЬНОЇ ВЕЧІРКИ НА ЦЕРКВУ Й НА УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ

В неділю 21-го жовтня 1956 р., в домі п-ва Дм. Денисів, Лессард, Боннивіл, Алта, влаштовано прощальну вечірку з нагоди виїзду їх з фарми до Едмонтону на сталий побут і пенсійного стану п. Дм. Дениса.

За ініціятивою п-ва І. Чубеїв (їхні куми) діти п-ва Д. Денисів, знайомі і приятелі, члени Церковної Громади Св. Івана Хрестителя в Лессард, гідно вшанували піонерів, будівничих і жертводавців місцевої церковці.

При цьому на заклик о. Е. Труфина переведено збірку на місцеву церкву і на нашу пресу. В свойому слові о. Е. Т. зясував заслуги п-ва Денисів у постійній праці при вищезгаданій церкві, жертви і прислуги за ввесь час перебування на їх власній фармі в Лессард.

П. Дм. Денис є уродженцем села Іспас (Буковина). Приїхав до Канади 1910 р. Поселившись на фармі в Лессард, за короткий час почав вже клопотатись про будову церковці поблизу своєї фарми, і таки в цьому ділі Всевишній допоміг йому здійснити започаткований плян. Бо труд його праці — це вислід побудовання церковці, в якій ще й сьогодні з глибоким душевним надхненням прислуговував при Св. Престолі. В цій праці допомагала і його дружина, також в цілою родиною. Щирими побажаннями, кріпкого здоровя, Божого благословення, щастя і багато успіхів на новому місці побуту о. Труфин закінчив своє коротеньке слово.

Після цього промовляв п. Николай Оґродюк, з Лессард, і він в дуже гарних словах висказав признання за вложену працю п. Дм. Дениса і його дружини та дітей для церковних потреб і ріжні обовязки у звязку з цим. Подав коротко і деякі подробиці з цих переживань і турбот; як звичайно, початки завжди тяжкі, а що найголовніше — брак матеріяльних засобів. І в цьому зарадили п-во Дениси для завершення початого діла. Побажав добрих успіхів в їхньому житті, здоровя і всього добра.

Ще промовляв п. Андрій Кріль, з Ардмор, Алта, який у дотепних словах представив всі заслуги п-ва Денисів і рівночасно побажав від себе і всіх присутніх, здоровя, Божих ласк, щастя і добрих успіхів на новому місці їхнього побуту, цебто в Едмонтоні.

Гарний дарунок з цієї нагоди від усіх присутніх вручив п-ву Денисам п. І. Чубей, голова Церк. Гром. Лессард. Побажав всього найкращого і подякував за співпрацю і відданість на славу Божу і користь Нашої Рідної Церкви.

За ці всі поздоровлення-побажання, прощання дарунок і прийняття щирими-теплими словами дякували п-во Дениси.

Слідувала смачна перекуска і приємна гутірка в братньому середовищі. Під час гутірки переведено збірку в сумі $20.00. Нею зайнялись пп. Н. Оґродюк, О. Москалюк, К. Годинський. Жертвували слідуючі: по $1.00: Дм. Бойчук, Н. Паскалюк, Н. Оґродюк, А. Кріль, В. Гудима, В. Гудима, М. Дмитерко, В. Денис (син), о. Е. Труфин, І. Чубей, пані Н. Уляніцька, К. Годинський, В. Воронюк; по $2.00: Дж. Гиберт (зять) і Дм. Денис, солемізант нашої вечірки, $5.00.

Збірку розділено: $10.00 на місцеву церкву, $5.00 на „Вістник" і $5.00 на „Український Голос".

З надією на продовження цієї праці на славу Божу і користь нашої Рідної Церкви в Едмонтоні, новому місці їхнього побуту, і побажаннями всього найкращого, Божих Ласк, здоровя, та Многоліття в честь наших піонерів, жертводавців і будівничих, закінчено цю вечірку. Щира подяка всім жертводавцям!

Присутній.

ЦЕРКОВНА ПРАЦЯ В ГАББАРД, САСК.

Наша Громада ще молода, але її члени віддано працюють для Церкви, і це додає нам більшої сили до дальшої праці.

Наше Сестрицтво купило для церкви ризи, чашу, дві хоругви та інші дрібніші речі.

В. Варух від себе купив Євангелію, а Н. Пилипів справив Храмовий Образ Св. Отця Николая.

Іван Клепак купив Процесійний Хрест.

Наша Громада складає всім щиру подяку за їх жертви та труди і просить Бога, щоб Він щирих жертводавців благословив на довгі літа добрим здоровям.

В грудні минулого року відбулися збори нашої Громади, на яких був присутній наш о. Парох, Е. Приступа, і після обговорення всіх справ вибрано новий Заряд на 1957 рік, до якого увійшли: Н. Пилипів — голова, В. Варух — касієр, І. Фульмес — секретар.

Закликаємо всіх дальше допомагати своїми жертвами рідній Церкві, бо „рука, що дає, ніколи не біднie".

Член.

ПОДЯКА

Лондон, Онтаріо. — Оцим складаємо нашу сердечну подяку нашій Лондонській Свято-Троїцькій Православній Громаді і нашому всьому жіноцтву, що несподівано вшанували 35-ліття нашого подружнього життя ювілейним прийняттям та обдарували нас вакум-клінером і кришталевою великою мискою та ювілейним „кейком". Рівнож щира подяка дітям Рідної і Недільної шкіл, що обдарували нас гарним вазоником квітів.

Також щира подяка нашим дітям, родині о. Боднарчука в Канорі, Саск. і Дру Слюзару в Монтреалі за лямпи, на ту саму інтенцію.— Ще раз від щирого серця всім наша подяка, в Вам хай Господь нагородить всотеро!

о. Т. М. Кисілюк і дружина.

ПОДЯКА

Почуваємось до милого обовязку зложити сердечну подяку Жіночому Товариству та всім членкиням у Вакав, Саск., за милу Несподіванку для нас у День Св. Миколая 19 грудня 1956 р. та за цінний подарунок, а Комітетові Рідної Школи — за грошевий дарунок для Добродійки. Особливо хочемо подякувати СУМКівцям та дітям Рідної Школи за гарні дарунки, поодиноким членам з Кадворт та Сент Джулієн— за Різдвяні дарунки, а громаді Сматс — за скромний грошевий Різдвяний подарунок.

За Ваше щире українське відношення до свого душпастиря і його родини нехай Всемилостивий Господь всім Вам подасть щастя, здоровя, а найбільше любови один до одного та збереже на многії літа!

Свящ. і Добр. Турканські.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ГРИГОРІЙ КИРИЛЮК

В суботу 30 листопада 1956 року по довгій слабости помер в місцевім шпиталі 81-літній Григорій Кирилюк. Покійний не бачив світу Божого через 9 літ; в 1951 році дістав параліж цілого лівого боку: сліпий і спаралізований, без помочі не міг з ліжка встати, і припадково упав та й зломив собі ногу. Перебув операцію, перележав у шпиталі 4 роки. Його нещастя та муки були великим ударом і для цілої його родини.

Григорій народився 5 лютого 1875 р. в селі Грушивці на Буковині. Виїхав до Канади 1902 р., до Саскачевану, в околицю Дробот. Одружився з Александрою Біляк в 1905 р., і там прожили 19 літ. В 1921 р. переїхав б родиною до Четам, Онт., де перебув 2 роки. Через здоровля переїхав з родиною на Флориду, місцевість Вачула, і там фармерував до 1937 року. Через деякі трудноції був змушений покинути Флориду і вернувся назад до Четам, Онт. 1939 р. померла його дружина, і покійний доживав віку коло дітей аж до смерти. Остались в смутку 5 синів, 5 дочок, 17 онуків і 11 правнуків. Покійний був доброї вдачі, дуже релігійний, любив Укр. Греко-Православну Церкву, і в тім же дусі виховані усі його діти. Кілька днів перед смертю прийняв Св. Сповідь і Св. Причастя. В неділю 2 грудня ввечері о. І. Пестун відправив над покійним Панахиду при великім числі родини та приятелів. Багато живих квітів та вінків прикрашували домовину. В понеділок відбувся Похорон. Велике число приятелів відпровадили Григорія на вічний спочинок. Поховано побіч його дружини Александри. Похорон відправив о. І. Пестун.

По Похороні діти покійного, Катерина Лещишин і Олекса, запросили учасників Похорону на поминковий обід. Тут Яким Шаблій оповів про дійсно мученичe життя покійного і попросив, щоб скинули, по можности, на Невянучий Вінок покійному.

Присутні зложили $17.00, і розділили пополовині — $8.50 на "Укр. Голос" і $8.50 на "Вістник".

Нехай буде цей спомин на Вічну Память Покійному, а Всевишній хай прийме Григорія в Свої Оселі.

Олекса Хортів,
учасник Похорону.

ҐЕОРҐІЙ ГАРАСИМ

Дня 19-го грудня ц. р. у своїм домі на фармі коло Врокстон, Саск., упокоївся бл. п. Ґеорґій Гарасим у 73 році життя. Ґеорґій народився на Буковині, повіт Чернівці, с. Тупорівці. Приїхав до Канади 1908 р. і замешкав на фармі в околиці Врокстон. Був він примірним господарем і добрим батьком, а також гідним мужем своєї дружини, а до того ревним християнином. Він був довший час передплатником "Українського Голосу" і "Вістника", тому й не дивно, що був одним із свідомих громадян тої околиці.

Коли відродилася Українська Гр.-Православна Церква в Канаді, бл. п. Григорій став її вірним членом і дорожив нею аж до самої смерти. Був довші роки старшим братом при церкві. Коли будувалася перша церква на фармах, півтори милі на полудне від міста Врокстон, то покійний щиро працював коло будови, також давав велику поміч грішми. 1953 р. Громада Врокстон почала будувати нову церкву, і покійний зложив на будову святині поважну суму грошей та допомагав роботою скільки міг, радів, що побудувалася нова й величава церква в місті Врокстон. В 1955 р. Ґеорґій і його дружина купили Напрестольну Євангелію до церкви Св. Прор. Ілиї. Зложив жертву на Катедру Пресв. Тройці, Вінніпеґ. Також давав на Колеґію Св. Андрея. Покійний уважав за святий обовязок помагати своїй церкві і своїм загальним справам, як вірний член і патріот свого народу.

Блаженної Памяти Ґеорґія

оплакують: дружина Домна, 3 сини: Дмитро, Василь, Танаско; 5 дочок: Марія, Фросіна, Домна, Єлена, Анна; 13 внуків і два рідні брати

Під час Останнього Цілування о. Парох попросив пожертвувати на Невянучий Вінок. Вірні щиро зложили свої жертви в сумі $45.60, з того призначено на Колеґію Св. Андрея у Вінніпеґу, Ман. $30.50, на місцеву церкву Брокстон $15.00. Жертводавцям сердечно дякуємо, а покійному Георгієві нехай Господь Бог сотворить Вічную Память.

Свящ. Л. В. Дячина.

ПОДЯКА

По втраті дорогого мужа і тата й діда щиро дякуємо за Похоронні Відправи Всеч. о. Л. В. Дячині і тим, що дякували — п. В. Благут і п. Г. Трофаненко, тим що зложили вінки. Похоронному заведенню Крістій Йорктон та всім, що прислужилися нам у цьому смутному часі, прибули, щоб разом з родиною віддати останню християнську прислугу покійному.

Дружина, сини, дочки і внуки.

КАТЕРИНА ВИПРУК

Лашін, Кве. — В четвер 22 листопада ц. р. упокоїлася в Бозі в своїм домі на Розмонті бл. п. Катерина, вдова по Іванові Випруку, род. Кістик, на 70-тім році свого життя. Походила з села Чимеринці, пов. Перемишляни, Зах. Україна. До Канади прибула перед 46 роками. Півроку тому важка невилічима недуга стала причиною її смерти. Покійна була піонеркою та орґанізаторкою перших, важких початків церковного і національного життя української громади в Монтреалі й окрузі. До самої смерти була активною й жертвенною членкинею культурно-просвітних національних орґанізацій. Була зразковою дружиною і матірю; виховала своїх трьох дочок та одного сина на корисних громадян Канади та свідомих членів свого народу. Всі три дочки — Евгенія, Наталка й Надя — заміжні й на гарних становищах, а син Микола, ще самотний, є інспектором Пожарного району в Монтреалі. З початком біжучого року покійна була вибрана головою Жіночого Т-ва ім. св. Княгині Ольги при церкві св. Юрія в Лашін, Кве., і ще в часі своєї слабости давала поради Управі Т-ва. Перед смертю запричастилася. Св. Тайнами і в спокої відійшла на справедливий Суд-Божий. Тіло покійної лежало в похороннім домі в Монтреалі, де щовечора були відправлені Панахиди Прот. о. К. Квасницьким та диригентом церковного хору, п. С. Босим. Рідні, знайомі й орґанізації зложили багато вінців.

На Панахиді в неділю 25 листопада ввечері прощали покійну від української громади Монтреалу п. Т. Гукало — голова КУК, та пані Е. Панчишин — заступ. голови Жіноч. Т-ва ім. Кн. Ольги з Лашін.

В понеділок 26 листоп. м. року перевезено тіло покійної до церкви св. Юрія в Лашін, Кве., де о. Парох прощав її від себе та від Церковної Громади, якої активною та жертвенною членкинею була покійна на протязі кількох років. По Похоронній Відправі тіло покійної було поховане на цвинтарі на горі Монтреалу.

По Похороні родина та ближчі знайомі зійшлися на обід в церк. залі св. Юрія в Лашині. Тут була проведена збірка на Невянучий Вінець для покійної, що принесла $45.00, з чого призначено $20.00 на місцеву церкву, а решту на оголошення посмертних згадок в наших часописах.

Нехай же Господь Бог прийме душу Покійної в Своїх Оселях світлих, де нема ні болю, ні журби ні зідхання, — а життя безконечне. Канадійська земля нехай буде Їй пером.

Прот. К. Кв.

АЛЕКСАНДРІЯ САВЧУК

Дня 28 грудня 1956 р. о год. 6.30 ранку по короткій недузі в лікарні м. Селкірк, відійшла від нас у вічність одна з найстарших піонерок в Канаді і найстарша віком в Іст Селкірк, Александрія Савчук, проживши 94 роки.

Родом покійна з Галичини, з села Тартакова, Сокальського повіту. Народилася 28 березня 1862 р., а до Канади прибула 1903 р. Покійна була взірцевою матірю для своїх дітей, виховуючи їх на добрих членів Св. Церкви та добрих горожан Канади. Маючи в Галичині велику родину, яка складалася аж з восьмеро дітей, з яких трое там і померло, покійна виїхала з рештою дітей до Канади, і тут за короткий час знову втратила двое дітей. Та Господь не покинув покійної, і обдарував її ще одним сином, Михайлом, якого вона втратила в листопаді, два роки тому. Рік перед тим, тобто три роки тому, покійна втратила свою пасербицю Марію. Все ж таки, Господь залишив при житті покійній двое дітей — сина Клифорда в м. Селкірк, і дочку Дору, яка через поважну недугу не могла бути на Похороні своєї рідної матері, що вона дуже боляче переживала.

Покійна А. Савчук мала дуже приемну і лагідну вдачу, за яку її дуже любили всі, хто знав її. Покійна дуже любила постійно перебувати в товаристві людей і тому мала дуже багато приятелів та приятельок, які майже всі повмирали і втрату яких вона дуже боляче переживала. При цьому треба зазначити, що дім покійної був для всіх відкритий, і покійна дуже радо вітала кожного, хто заходив до неї і тому, за її християнське чеснотне життя, довго памятатимуть й згадуватимуть її всі мешканці м. Селкирк.

Панахиду в похоронному заведенні за спокій душі покійної відправив о. Т. Ковалишин в суботу 29 грудня 1956 року о год. 8 вечора, а Похорон зі Службою Божою відбувся в неділю 30 грудня 1956 р. На Похорон прибула велика кількість вірних, щоб востанне попрощати покійну. Під час Служби Божої о. Т. Ковалишин виголосив дуже змістовну проповідь, зворушуючи нею до сліз присутніх.

При Послідніи Цілуванні присутні зложили на Невянучий Вінець $17.50, що, згідно з бажанням, передано на пресовий фонд "Вістника"

У звязку з цим, родина покійної сердечно дякує всім жертводавцям і учасникам Похорону за їхне щире серце і таку чисденну участь.

Нехай Господь прийме душу спочилої до Осель Своїх праведних, де немае ні болю, ні журби, ні нарікання.

Учасник Похорону.

ГРИГОРІЙ КОШМАН

Лондон, Онт. — Уродженці Римарівки на Полтавщині силою обставин опинилися в Канаді, а решта родин була у Франції. Два сини тут, а два там, разом з батьком, бо мама померла 30 листопада 1951 р. у Франції.

Сини звернулися до уряду, щоб решту братів і батька спровадити до Канади. Отже зробили аплікацію, і уряд дозволив їм приїхати. Переїхали бурхливий океан, доїхали до порту Квебек, і здавалось, що все в порядку. Та раптом батько Григорій Кошман захворів і з корабля забрали його до шпиталю, де він по дорозі й помер 20 листопада 1956 р. Був уродж. 12 лютого 1904 р.

Сталась дійсно родинна трагедія. Замість радісної аустрічі ще такого молодого батька, стрінули його вже неживого в гробі, з міста Квебеку наряджено до Лондону, місця Похорону.

Коли батько мріяв про радісну стрічу з синами, а сини з батьком, то сталось, що їх радість обернулась в трагічний сум, який закінчився Похороном у Св.-Троїцькій українській православній церкві в Лондоні, Онт. Похорон відправив в суботу 25 листопада 1956 року о. Настоятель Прот. Т. М. Кисілюк. Після посмертної згадки і прощання відійшовшого від нас батька всі присутні ревно ронили сльози з приводу цього сумного і такого рідкісно трагічного випадку, як цим разом сталось. На місце потіхи і радости остався глибокий сум, що його не скоро сини забудуть. Хай Господь покійного прийме в Оселі Свої у вічності, а осиротілим синам подасть розраду в їх тяжкім сумуванні по відійшовшім від них батькові. Всім, що подавали поміч і розраду, і брали участь у Похороні разом з о. Парохом, наша щира подяка, а Батькові Царство Небесне, земля Йому пером.

Дмитро Кошман.

З НАГОДИ ПОМИНКІВ
Збірка на пресу

Сіба. — Дня 18 листопада в нашій церкві відбулось Богослуження, яке відслужив о. Митрат Є. Грицина. По Відправі п-во Баковчуки попросили о. Митрата, щоб відслужив Панахиду по їх зятеві, який відійшов у вічність рік тому. По скінченні Панахиди п-во Баковчуки запросили сусідів і знайомих до себе на Поминальний обід. По обіді В. Рудник сказав до присутних кілька слів, щоб не забули відзначити цей день не тільки обідом і молитвою, але щоб зложили пожертву на якусь народну ціль, а це найкраще на нашу пресу.

О. Володко зайнявся збіркою, що принесла $19.36, і цю суму розділено: $9.50 на „Вістник" і $9.50 на „Український Голос".

Жертвували по 1.00 дол.: В. Рудник, В. Баковчук, Й. Леневюк, І. Рудник, О. Володко, Ф. Самсонюк, Д. Давидчук, Н. Березнюк, О. Барнай, Лисак, П. Кравчук, В. Руснак, Й. Вільчак, пані Бладюк, М. Онищук. По 55 ц.: П. Леневюк, Т. Татаревич, Гр. Онищук, Н. Кос, Ю. Лавренюк, Ф. Монец. По 25 ц.: С. Онищук, С. Онищук, В. Онищук, С. Онищук, П. Онищук.

Жертводавцям щира подяка, а покійному Іванові Вічная Память.

Присутний.

КАТЕДРА ПРЕСВ. ТРОЙЦІ
HOLY TRINITY CATHEDRAL
1175 Main St. Winnipeg 4, Man.

КОЛЯДА ДЛЯ КАТЕДРИ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ

БРИТИШ КОЛЮМБІЯ — Ф. Польний, Дові БК. 25 дол.; Леонід і Анастасія Бобіцькі, Бітон, БК. Никола Сулятицький, Гиксон БК., Петро й Галина Василик, Вернон по 5 дол.; Е. Кобринович, Келовна Б. К. 3 дол.; С. Н. Семявський, Венкувер 2 дол.

АЛБЕРТА — О. Лукіянчук, Гинтон 25 дол.; по 10 дол.: Юрій Фуштей, Вилліндон, Николай Спачинський, Едмонтон, Н. Івасюк, Едмонтон; по 5 дол.: Іван Шевчук, Норт Стар, О. Фенесюк, Воскетиов, Др. Левко, Г. Фарина, Едмонтон, О. Самиця, Едмонтон; по 2 дол.: Петро Саравинський, Сенді Репідс, Г. Ю. Гавреляк, Едмонтон, Гр. Фарина, Едмонтон, Сенько Лишковський, Келґарі; по 1 дол.: Н. Середа, Шанесій, Роман Орищин, Глендон.

САСКАЧЕВАН — По 20.00 дол.: І. Момотюк, Гвайт Біч, Саск., Теодор і Василина Дмитрічук, Фовм Лейк, Саск. По 5.00 дол.: Мих. Грабчак, Котей, Саск., І. В. Аника, Стінен, Саск., С. Писемний, Канора, Саск., Олекса Ґерега, Ганс, Саск., Йосиф і пані Яковець, Кинистино, Саск., Гаврило Охітва, Норквей, Саск., Мих. й Катерина Заячковський, Геффорд, Саск., Петро і пані Юрківський, Пітерсон, Саск., Гр. і пані Шевчук, Вишарт, Саск., Павло Яголницький, Норквей, Саск., В. Собестіянович, Роніміл, Саск., Никола Маґік, Ватсон, Саск., Томко Дронь, Вейборн, Саск., Мих. Шостак, Лойдмінстир, Саск., Й. Войтюк, Витків, Саск. По 3.00 дол.: Василь Жук, Прісвил, Саск., Г. Іванюк, Йорктон, Саск., Г. Бартко, Геффорд, Саск. По 2.00 дол.: Анна Гнатюк, Саскатун, Саск., Никола Верешак, Геффорд, Саск., Ів. Грицан, Струдат, Саск., Йосиф і пані Пастучок, Редвил, Саск., Ів. Павлюст, Айтуна, Саск. По 1.00 дол.: Мих. Зетарук, Калдер, Саск., Вол. Дметрічук, Мус Джав, Саск., О. Дметрічук, Елфрос, Саск., Дм. Дметрічук, Спрінгсайд, Саск., Никола Дметрічук, Іпсінгер, Саск., Іван Ф. Марак, Геффорд, Саск., Федір Месенюк, Кемсек, Саск., Г. Кудрик, Квил Лейк, Саск., Юрій Кравченко, Саскатун, Саск., Василь Мандзяк, Айтуна, Саск., М. Возьний, Калдер, Саск., Н. В. Анака, Канора, Саск., Мих. Погорецький, Ленвейл, Саск.

МАНІТОБА. — Павло Німчук 25.00 дол. По 10.00 дол.: Вас. Жеровський, Мелеб, Ман., Никола Долинчук, Вінніпеґ, Мих. Барилюк, Вінніпеґ, Петро Онисько, Ривертон, Ман., Н. І. Гуцул, Фишер Бренч, Ман. По 5.00 дол.: пані Юзефа Залещук, Сенді Лейк, Ман., Дм. П. Коваль, Оакборн, Ман., В. Гаврищ, Бісет, Ман., Д. Бицкал, Форк Ривер, Ман., Іван Негрич, Вайта, Ман., Василь Лісовський, Вінніпеґ, Іван Яремій, Четфілд, Ман., Федір і пані Слевінський, Бовсейжур, Ман. Антон Савчук, Вінніпеґ 3.00 дол.; по 2.00 дол.: Петро і пані Жлак, Ешвил, Ман., Йосиф Костинюк, Брод Велі, Ман., Семен Бруцький, Ст. Вітал, Ман., М. Мойсей, Транскона, Ман., Петро Касіян, Портедж ля Прері. По 1 дол.: Вас. Марнюк, Інґлис, Ман., Ів. Древняк, Каміенто, Ман., пані Марія Виличенко, Далас, Ман., Стефан Доманський, Сенді Лейк, Ман.

ОНТАРІО — По 10.00 дол.: Максим і Тетяна Олійник, Фт. Френсес, Онт., пані Ольга Ситник, Гемилтон, Онт., Анна Волошиновська, Гайленд Крік, Онт., Мих. Радек, Іроква Фалс, Онт., Жіноче Т-во Лесі Українки, Фт. Френсес. По 5.00 дол.: Яків і Ірина Манько, Пикерінг, Онт., Ів. Гладинюк, Ниагара Фалс, Онт., Гр. Гладинюк, Ниагара Фалс, Онт., Павло Гудь, Содборі, Онт., Стефан Нагуляк, Торонто, Онт., Ів. Кетела, Ошава, Онт., Мих. Савчук, Гемилтон, Онт., Юрій Гуменюк, Торонто, Онт. По 3.00 дол.: Франко і пані, і Орест Мігайчук, Фт. Френсес, Онт., Юхим Омельченко, Грімзбі, Онт., І. Маслюк, Лондон, Онт. По 2.00 дол.: Павло Казанівський, Ст. Кетерине, Онт., Вас. Єременко, Кичинер, Онт., Вас. Кристалович, Порт Артур, Онт., Дм. Паробій, Форт Виллім, Онт., Юрій Гіпщук, Торонто, Онт., П. Пеншак, Торонто, Онт., Г. Бенько, Су Сейнт Марі, Онт., Андрій Биньковський, Рейні Ривер, Онт., Ольга Шнурко, Содбурі, Онт. По 1.00 дол.: Вас. Дметрічук, Гемилтон, Онт., Ів. Дметрічук, Гемилтон, Онт., Семен Ковбель, Торонто, Онт., Ів. Панчук, Виндзор, Онт., Йосиф Ксиндзина, Торонто, Онт., Прокіп Наумчук, Торонто, Онт., Яків Соцан, Лондон, Онт.

КВЕБЕК — По $25: М. Мазурик, Малартик, Кве. По $5.00: Ів. Турчинюк, Монтреал, Кве., Текля Яськів, Монтреал, Кве. Іґнат Леський, Вершей, Кве.; пані Анна ДіПинто, Боврівер, Кве., 2.00 дол.

З. Д. А. — Матвій Костюк, Пембіна Н. Д. 2.00 дол.

Щиро дякуємо всім нашим щирим жертводавцям. Посвідки за Коляду кожному вислані.

Управа Катедри.

КОЛЯДА 1957 РОКУ
Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Збірка Впреп. о. Д-р С. В. Савчука.

Гонор, Ман. $46.30

Транскона, Ман. $2.00 — А. Сорока.

По 1 дол.: Пані Брайтон, І. Брайтон, Н. Стефанюк, В. Білик, С. Скорупський, М. Якимишин, пані Легул, А. Касіянчук, І. Осатка, Софія Фіщич, пані Кодак, П. Бабійчук, пані Метій, пані Дубина, Г. Масляника, М. Мошей, п. Лупачек, п. Щутурна. Дрібними 2.71. Разом $22.71.

Збірка о. Т. Ковалишина.

ДУФРОСТ, Ман. По 2 дол.: І. Бугера, А. Манчуленко, Л. Душник (Арнаун). По 1 дол.: Паліна Ткачук, І. Билина, Агнес Дербавка, В. Кінал, пані В. Кінал, М. Манчуленко, пані Манчуленко, М. Семко, Н. Дербавка, П. Кінал, Р. Дербавка, Дж. Дербавка, пані В. Кінал, С. Шимко, Т. Влад, М. Богомолець, І. Шимко, Софія Варбанскі, пані М. Кінал. Дрібними 1.05. Разом 26.05.

Поплярфілд, Ман. $12.00

Тиндал, Ман. 11.10

Збірка о. П. Блажука.

ВАРІЛДВУЛ, Алта. — Т. Мужик 4 дол. По 2 дол.: М. Лемішка, П. Шворак, Д. Пилипів, Д. Костюк, В. Федчук. По 1 дол.: Р. Кравлюк і С. Артинюк. Разом 16 дол.

АТАБАСКА, Алта. — М. Ковальчук 1.50 дол. По 1 дол.: Н. Литвинець, В. Мастюк, А. Василик, Н. Симирозум, Г. Російчук, К. Радомський, М. Фотій, Ч. Тимчук, Г. Яцейко, І. Молофій, Ю. Російчук, В. Жінкевіч. Дрібними 1.50. Разом 15 дол.

ВЕСТЛОК, Алта. $15.00

БАРГЕД, Алта. 13.00

РИЧМОНД ПАРК, Алта. По 1 дол.: В. Хрущ, Г. Поповіч, Ф. Хрущ, П. Качуровські, А. Волочанскій, В. Короляк, О. Кравець, і П. Кравець. Разом 8 дол.

Збірка о. П. Зубрицького.

ГЛЕН ЕЛДЕР, Саск. По 5 дол.: А. Темрик (Еровгед, Б. К.), М. Темрак, Д. Козменюк. По 1 дол.: Б. Гладиборода, М. Сандак, А. Федорчук, Г. Федорчук, П. Федорчук, В. Козменюк, Н. Козменюк, Г. Костенюк, Я. Федорчук, Й. Лузінський, П. Корковський (Гаес), С. Костюк, Н. Тимрак, В. Охітва, Н. Сандак. Пані: К. Козменюк, В. Козменюк, Ан. Фидюк, М. Охітва, М. Федорчук, Д. Лузинська, В. Сандак, Ан. Сандак і М. Тодосичук (Сван Ривер). Дрібними 2 дол. Разом 41 дол.

НОРКВЕЙ, Саск. — Л. Юрків 10 дол. П. Яголницький 5 дол. Г. Охітва 3 дол. По 2 дол.: В. Адамс, І. Бабюк, М. Бажовський і О. Адамс. По 1 дол.: А. Бортник, С. Губіч, А. Токарчук, Ф. Олійник, Ф. Губіч, Г. Дектор, п. Нагнибіда, Н. Бабюк. Дрібними 50 ц. Разом 34.50 дол.

АРРАН, Саск. — А. Темрак (Еровгед, Б. К.) 5 дол. М. Темрак 3 дол. А. Березовський 2 дол. По 1 дол.: В. Казарчий, Ю. Пасека, В. Савчук, Ольга Пасека, Т. Савчук, Анна Кушнірук, П. Савчук, Марія Лархомин, Іл. Павлишин, І. Кирилюк, К. Страдчук, В. Сич і С. Тимрик. Дрібними 6 дол. Разом 29.50.

КОБЗАР, Саск. В. Федчун $1.25. По 1 дол.: П. Максимчук, Д. Косоловський, І. Несторук, Н. Шушильницький, Г. Федчун. Разом 6.25 дол.

СВАН ПЛЕЙН, Саск. Загальна збірка 8.50 дол.

Збірка о. М. Кулинича.

ПОПЛАР ПАРК, Ман., По 1 дол.: І. Глос; Б. Гінкевич, Е. Глос, В. Олешко, А. Маркевич, Н. Колтон, Д. Лисайчук, Д. Вусатий, В. Бідюк, І. Русатий, М. І. Марко, пані Федак, С. Мистачук, М. Микитюк, А. Вусатий, Г. Макічук, пані Л. Слайн, пані М. Станко. Разом 18 дол.

СТЕЛ, Ман. Громада 2 дол. Д. Йосик, пані М. Витник і М. Йосик по 1 дол. Разом 5 дол.

ВП. п. Павло Німчук, Анола, Ман. особиста Коляда $10.00.

Впреп. Прот. Д. Деннсюк, особиста Коляда $6.49.

Збірка о. В. Бойчука.

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. По 5 дол.: Юрій Підлубний, Василина Плаксій, Лаврентій Гушуляк. По 3 дол.: Е. Щепанський. По 2 дол.. Анна Пшетоцька, В. Т. Осадчук, В. Дикий Єлена Гринол, М. Олійник, Т. Ячук, С. Бурак, А. Буяр, Катерина Рогоза, І. Рогоза, П. Паляница, Марія Бабінська, Д. Котик.

По 1 дол.: пані Н. Вепрук, В. Кіндрат, Домка Библів, Анна Плікта, пані Т. Осадчук, І. Павлюк, Г. Масик (Арбакка), В. Наринський, Ю. Балюк, Т. Андрушко, І. Койцан, Марія Крішка, Т. Осадчук, пані Г. Сокіл. Т. Андрушко, В. Андрушко, І. Гушуляк, М. Настюк, М. Ковальчук, С. Грабовський, С. Соколотюк, Василина Мігайчук, Катерина Ковальчук, В. Осадчук, Меланія Зелена, Д. Балюк, Ю. Осадчук, П. Зелений, П. Ковальчук, Н. Гринол, Т. Гущуляк, Анна Гурська, Ю. М. Гущуляк, Н. Гушуляк, Софія Куцан, І. Ушкало, Анастазія Гущуляк, І. Фраів, Василина Котик, Г. Гринол, І. Запорожан, І. Куцак, Н. Андрушко, Ф. Мігайчук, Меланія Лалюк, Софія Запорожан, Геня Різо, М. Добрянський, Анна Осадчук, А. Кіндзерський, Анна Ковальчук, Ю. Гушуляк, Софія Гушуляк, І. Ковальчук, Василина Гаврилюк, Катерина Дрозда, Н. Вигнен, Н. Кавуля, М. Деминів, Д. Мігайчук, В. Мігайчук, Н. Н., Н. Н. Дрібними 5 дол. Разом 113.00 дол.

Збірка о. П. Стефюка.

ТОЛСТОЙ, Ман. о. П. Стефюк 2 дол. По 1 дол.: М. Арсеній, О. Долінчук, А. Жулковський, П. Олійник, В. Фостій, М. Данилейко, І. Квасницький, І. Романюк, В. Шкидловський, О. Матійчук, Й. Наваревич, І. Шидловський. Разом 14 дол.

ҐАРДЕНТОН, Ман. о. П. Стефюк 2 дол. По 1 дол. В. Сойма, П. Копичанський, Г. Чаюк, Іл. Колибаба, В. Кризатий, І. Сапич, І. Прокінчук, В. Подольський. І. Загара, С. Ковалюк, С. Вакарук, В. Демянюк, Г. Онисько, Н. Махній, Н. Буряк, Д. Сапич і І. Дикун. Разом 19 дол.

Збірка Прот. К. Квасницького.

ЛАШІН, Кве. По 2 дол.: Г. Завадський, А. Зубчинський, і П. Макарчук. Дм. Лютак 1.50 дол. І. Клемба 1.25 дол. По 1 дол.: о. Квасницький, п-і Н. Зубчинська, Д. Миколюк, Д. Якович, І. Василенко, Н. Гущшин, О. Панчишин, п-і Д. Максимич, І. Іван, п-і А. Дикер, С. Середа, Д. Чобан, І. Малицький, Г. Лишин, М. Кіріченко, І. Кушнірук, Г. Майковський, В. Мислюк, К. Хомик, Н. І. Гут, п-і А. Кіт, Ю. Зубчинський, М. Яковенко, М. Дули, П. Кісиленко, А. Гут, К. Новосад, І. Розум, М. Білозерський, Н. Комарницький, Ф. Вернигора, Я. Ткаченко, В. Дмитрук, П. Цехош, В. Левченко, С. Димосюк, І. Зелинужин, Е. Циранюк, Г. Гандзюк, Н. Гінга, Д. Чобан, Е. Оборонів, С. Прадун, О. Штихно, О. Ліщенко, І. Євчук, Г. Мислюк, М. Данилейко, Н. Н. Дрібними 2.25. Разом 60 дол.

ВОНДА, Саск. Коляду прислала п-і М. Боєнко. М. Гринюк 2 дол. По 1 дол.: М. Сопатик, О. Магус, Д. Капаціла, Б. Дяків, І. Леська, І. Даниндзель, М. Капаціла, Г. Гриців, Б. Гриців, Г. Малько, Н. Шутик, І. Ксьондзина, Д. Боєнко, М. Боднарчук, О. Малько, Н. Гриців. Разом 18 дол.

Збірка о. Ігумена Сумальського

КАНОРА, Онт. Я. Трембач 6 дол. Д. Забитовський 3 дол.; по 2 дол.: Е. О. Романюк, Н. Цимбалістий, В. Стефанюк, В. Паколюк, О. Лозінський, Д. Голота, Ф. Гала, М. Чюк, М. Микитюк, А. Лукінчук, В. Пакулюк. По 1 дол.: Н. Василюк, А. Романюк, Дарка Войціховська, П. Горбатюк, Й. Валек, панна О. Романюк, А. Ратушняк, О. Барчук, п-і Є. Жучкан, Т. Атаманюк і А. Чежнюк. Разом 42 дол.

Збірка о. Ю. Ференціва.

РІДЖАЙНА, Саск. По 2 дол.: І. Криштол, І. Сопівник, Н. Олійник, пані Олійник. По 1 дол.: Г. Корпан, П. Андрійчук, С. Онишко, В. Нудрий, В. Захуцький, М. Кирилюк, О. Корпус, Р. Корпус, О. Челяк, Ф. Катрусяк, І. Мельник, Н. Масниик, С. Маслюк, О. Пасека, Н. Шевчук, Ю. Шипилюк, П. Чіп, В. Збітнюк, Б. Вівчар, І. Середюк, П. Процишин, Н. Мандрик, В. Яловега, Г. Козакевич, І. Вітрик, І. Чіз, В. Юзик, М. Грегорі, Т. Вараница, І. Кушнір, М. Загарук, І. Шипелик, К. Палига, Т. Палига, В. Вівчар, Л. Шиполяк, В. Солонинка, С. Зубков, П. Патрилюк, В. Гордеєвчук, Н.

Арищ, С. Фішер, І. Громяк, п-і Труфан, О. Лакута, І. Зенчишин, Г. Лузецький, Н. Н., дрібними 65 ц. Разом 56.65 дол.

МУС ДЖО, Саск. По 1 дол.: Е. Ягольницький, Н. Фенюк, І. Назаревич, М. Гулюцан, С. Діяк, С. Наливайко, В. Нестор, С. Гальчик, А. Олійник, В. Дмитрійчук, Н. Н. Дрібними 2.25. Разом 13.25 дол.

ПРІЛЕЙТ, Саск. По 1 дол.: Ф. Чарнецький, Ю. Товстий, А. Паличук, А. Гізен, К. Крим, І. М. Райчибіда, М. Салик, І. Фіялк, М. Филик, С. Баран, пані С. Баран, І. Чарнецький, І. Паличук. Дрібними 50 центів. Разом 13.50 дол.

ЛЕПІН, Саск. По 1 дол.: М. Е. Кушнірик, Г. М. Кохан, Е. Гнатюк, П. Гнатюк. Дрібними 25 ц. Разом 4.25 дол.

Збірка о. О. Фляка.

РЕДВАТЕР, Алта. По 2 дол.: І. Василик і В. Шумський. По 1 дол.: Н. Н., М. Іващків, В. Савка, М. Музика, В. Школьний, І. Вінтоник, М. Попіль, С. Федорак, М. Сирник, П. Герман, К. Іващків, О. Бриндзак, п. Івасів, С. Селезнюк, І. Мурин, І. Клюфас, І. Струк, П. Ліс, І. Кіріяк, К. Нікітюк, Ю. Слободзян, С. Хеба, І. Крайчий, Анна Хеба, С. Попіль, В. Пасічний, М. Сенюк, Н. Крайчий, І. Худяк, А. Домський, І. Онишко, Анна Михалюк, Г. Гриців. Дрібними 50 ц. Разом 37.50 дол.

ТОРГИЛД, Алта. По 5 дол.: Юрій Томюк і С. Бондарчук. По 2 дол.: Із. Горецький і Із. Винничук. По 1 дол.: Д. Гавалко, А. Седловський, І. Никитей, п-і Безюк, Г. Рожак, Б. Татарин, Є. Василик, Д. Борко, М. Клебак, А. Теленко, Т. Макарчук, К. Довгань, Ю. Доменко, С. Довгань, Д. Верхола, А. Климчук, І. Олійник, П. Фицуляк. Дрібними 30 центів. Разом 32.30 дол.

ВОСЕТНА, Алта. По 1 дол.: О. Денисюк, Г. Віруп, п-і Старчук, П. Літорський, І. Зінік, В. Зінік, В. Гусефф, А. Гавреляк, Г. Бойко, П. Зінік, Д. Зінік, Е. Легкодух, І. Чорний, А. Швець, П. Тимошенко, Н. Николин, М. Захарко, Д. Котиляк, С. Криса, А. Акимчук, К. Муляр, М. Слемко, М. Дегодь. Разом 23 дол.

ЕҐРІМОНТ, Алта. Іван Василинка 2 дол. По 1 дол.: П. Павлюк, М. Лукасевич, п-і Плушик, А. Дмитрик, В. Юрків, Г. Богай, Л. Гавалко, П. Радомський, В. Бачинський, С. Біграй, М. Проданюк, Одарка Неделко, М. Хімич, Я. Хімич, М. Мандзюк, Г. Біліда, В. Василинка, Ів. Неделко, А. Мудрик, Н. Сиваль, М. Шидловський. Разом 23 дол.

РАДВЕЙ, Алта. Мирослав Коваль 2 дол. По 1 дол.: Л. Мулик, М. Боечко, М. Снайчук, П. Мулик, М. Кіндзерський (Едмонтон), А. Крокотин, С. Бойко, М. Попіль, П. Кіріяк, Д. Венгер, П. Литвин, П. Наливайко, Д. Венгер, С. Капаць, М. Чорний, М. Онищук, В. Попіль, А. Римар, О. Торончук, А. Кавацук, М. Дорош, І. Письменний, В. Савчук, П. Чорний. Разом 26 дол.

НЮБРУК, Алта. По 2 дол.: Федір Марко і П. Вовк. По 1 дол.: І. Гримяк, С. Садовий, п-і Логойда, Д. Щепенко, С. Чучман, Пелагія Марко, М. Сидор. Дрібними 10 ц. Разом 11.10 дол.

Збірка Прот. І. Майби.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕЙРІ, Ман. По 1 дол.: І. Кушнірик, п. Касіян, С. Петик, С. Муха, М. Задорожний, І. Коверчук, А. Тимощук, Дж. Осташек, М. Бельбас, О. Кушнірик, М. Ковальчук, Анастазія Муха, А. Петик. Дрібними 3.55. Разом 16.55 дол.

ФОНД ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКИМ ІНВАЛІДАМ.
(Продовження)

Впреп. Прот. М. Фляк, збірка в Громаді Св. Тройці, Принс Алберт, Саск. $30.00

Впреп. Прот. І. Майба, збірка в Громаді Св. Миколая, Портедж ля Прейрі, Ман. 5.41

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осени новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Main Street
Winnipeg 4, Man.

Порядок Богослужень:
Вечірні о годині 8.00 вечора.
Утрені о годині 9.30 рано.
Служби Божі 10.30 рано.
(Години подані за вінніпегським часом)
Вечірні відправляються напередодні Великих Свят.
Утрені й Служби Божі кожної неділі й на всі Свята.
Парох о. М. Юрківський,
телефон 56-5373.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
17. Неділя — Транскона
24. Неділя — Попларфілд — Гонор

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс аве., Вінніпег 4.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Стінен
Вечірня 7-ма год. веч. в Ґлен Елдер
23. Субота. Сл. Божа для бажаючих — Вайт Бін
24. Неділя — Вайт Біч.
Ареса: Box 111. Гаес, Саск.

о. Е. ГОРТІЦИ
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Сірко
24. Неділя — Арбакл (св. Николая)
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. О. ФЛЯКА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Радвей
24. Неділя — Нюбрук
Вечірня в Торгилд о год. 7 веч.
Адреса: Box 128. Тел. 10, Радвей.

о. ІВАНА МАГАСА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Гефорд
24. Неділя — Гефорд
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Кридор
10. Неділя — Гефорд (Сповідь)
17. Неділя — Редфілд (Сповідь)
24. Неділя — Гефорд (Сповідь)
31. Неділя — Борден, на Біликах (Сповідь)
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163
Тел. 55.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Сарейл
24. Неділя — Нопал
Адреса. Box 216, Лек ля Биш, Алта.

о. Д. ДЕНИСЮКА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Мелфорт
24. Неділя — Гровлнд, над річкою
Адреса: Box 47, Гровлнд, Саск.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Глесли
24. Неділя — Медов Лейк
ЗАУВАГА: По Богослуженні по всіх громадах відбувається Недільна школа для дітей.
Адреса: 972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд, тел. 3280

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Роза
24. Неділя — Гардентон
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Толстой
10. Неділя — Пембіна (сповідь)
17. Неділя — Роза (суб. сповідь)
24. Неділя — Гардентон (субота сповідь)
31. Неділя — Сарто (сповідь)
Адреса: Толстой, Ман.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Врокстон
24. Неділя — Габард
Адреса: Box 143, Айтуна, Саск.
Тел. 57.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Січ
24. Неділя — Овкборн
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. Е. ТРУФИНА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Давнінг
24. Неділя — Гренд Сентер
Адреса: Box 194, Гленден, Алта.

о. Д. ЛУЧАКА
ЛЮТИЙ:
24. Неділя — Кагвин
Адреса: Box 307, Виллінгдон, Алта.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Йорктон
24. Неділя — Мазепа
Адреса: 110 Веллингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. В. АПОНЮКА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Ґрендвю
24. Неділя — Шортдейл
Адреса: Box 201. Роблин, Ман.
Тел. 214 R. 2.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Винярд
24. Неділя — Інсінгер „Гайвей"
Адреса: Шіго Саск., Box 52. Тел. 21

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Тідор-місто
24. Неділя — Фовм Лейк
Адреса: Шіго Саск. Box 52. Тел. 21

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Кадворт
24. Неділя — Вакав
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Єлов Крік
10. Неділя — Ст. Джуліен
17. Неділя — Алвена
24. Неділя — Кадворт
30. Субота — Вакав (Сповідь дітей Недільної Школи)
31. Неділя — Вакав
КВІТЕНЬ:
3. Середа. Поклони — Кадворт 7 год. вечір
7. Неділя — Смтс (Сповідь)
13. Субота — Єлов Крік (Сповідь)
14. Неділя Квітна — Тернопіль (Сповідь)
18. Великий Четвер — Вакав, 7-ма год. вечір Страсти
19. Велика Пятниця. Винос Плащениці: 10 год. ранку — Кадворт, 2 год. по полудні — Вакав.
20. Велика Субота. Свячення Пасок: 10 год. ранку — Єлов Крік, 11 ранку — Тернопіль, 2 по полудні — Смітс, 3 по полудні — Алвена, 4 по полудні — Ст. Джуліен
21. Воскресення — Великодня відправа 12 год. ночі — Кадворт; 8 ранку Утреня і свяч. пасок — Вакав; 3 по пол. Вечірня Вакав
22. Світ. Понеділок — Вакав
23. Світ. Вівторок — Ст. Джуліен
28. Неділя Томина — Єлов Крік

Наколи б дороги були погані, може наступити маленька зміна зі свяченням пасок. Громади про це будуть повідомлені своєчасно.
Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ:

16	С	3	Симеона Богопр. і Анни пр.
17	Н	4	Блуд. Сина. Преп. Ісидора
18	П	5	Теодосія Углицького
19	В	6	Вукула еп. Смирнського
20	С	7	Партенія еп. Лампс.
21	Ч	8	Влкмч. Теодора Стратилата
22	П	9	Пр. Панкратія затв. Печер.
23	С	10	Преп. Прохора Печер.
24	Н	11	Н. Мясоп. Мч. Власія
25	П	12	Мелетія еп. Антіох.
26	В	13	Преп. Мартиніяна, Зої
27	С	14	Рівноап. Кирила уч. словян
28	Ч	15	Пр. Пафнутія Печер.

БЕРЕЗЕНЬ:

1	П	16	Муч. Памфила пресв.
2	С	17	Преп. Теодора мовч. Печ.
3	Н	18	Нед. Сир. Агапита еп. Син.
4	П	19	Архипа ап., Филимона
5	В	20	Льва еп., преп. Агатона
6	С	21	Преп. Тимотея археп. Ант.
7	Ч	22	Мч. Маврикія, Федора
8	П	23	Свмч. Полікарпа, пр. Івана
9	С	24	†1 і 2 зн. гл. Івана Хрест.
10	Н	25	1 Посту. Тарасія археп.
11	П	26	Преп. Порфирія еп. Газськ.
12	В	27	Преп. Тита Печерського
13	С	28	Преп. Васія, Марини
14	Ч	1	Прмуч. Евдокії мч. Нестора
15	П	2	Свщмч. Тодота еп. Кирин.

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Мічам
Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун.

о. Г. ВАСИЛІВА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Пено
24. Неділя — Торсбі
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Калмар
10. Неділя — Федора (Сповідь)
17. Неділя — Торсбі (Сповідь)
24. Неділя — Брудергайм (Сповідь)
30 Неділя — Пено (Сповідь)
Адреса: 8710—112 Аве., Тел. 786066
Едмонтон, Алберта.

о. П. САНЕВИЧА
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Смокі Лейк
17. Неділя — Давнінг, о. Е. Труфин
24 Неділя — Спеден
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта.
Тел. 32.

о. ІВАНА КУЛІША
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Венлав
24 Неділя — Дорбан
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. ПЕТРО БЛАЖУК
ЛЮТИЙ:
17. Неділя Сіба Біч (Річні Збори Окружної Ради)
24. Неділя — Вайлдвуд
Адреса: Box 551 — Вестлок, Алта.
Тел. 317.

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
ЛЮТИЙ:
17. Неділя — Давфин
24. Неділя — Роблин
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Давфин
10. Неділя — Велі Ривер (Сповідь)
17. Неділя — Давфин
24. Неділя — Косів (Сповідь)
31. Неділя — Етвуд (Сповідь)
Адреса: Box 1068 Давфин, Ман.
Тел. 4704

о. І. МАЙБИ
Портедж ля Прейрі — перша неділя кожного місяця.
Брендон — всі решта неділі кожного місяця.

Устав Церковний

ЛЮТИЙ:

17 Нед. Блуд. сина. Гол. 1. УЄ 1. Літ. Ап 1 Кор. 6: 12-20. Еван. Лук. 15: 11-32.

24 Нед. Мясоп. Гол. 2. УЄ 2. Літ. Ап 1 Кор. 8: 8, 9: 2. Еван. Мат. 25: 31-46.

БЕРЕЗЕНЬ:

3. Нед. Сиропуст. Гол. 3. УЄ 3. Літ. Ап Рим. 13: 11, 14: 4. Еван. Мат. 6: 14-21.

10. Нед. 1 Посту. Гол. 4. УЄ 4. Літ. Ап Жид. 11: 24-26, 32-40 і 12: 1-2. Еван. Іван 1: 43-51.

Український релігійний двотижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1957. ЧИСЛО (1033)-5

НЕ ЗБРУЧ, А ТИБР

На митрополичій інтронізації Кир Максима Германюка 12 лютого у Вінніпегу уніятський Архиепископ Іван Бучко, Архипастир українських скитальців уніятів в Зах. Европі, своїм звичаєм закликав українців до "поєднання", щоб їх не ділив Збруч. — Відомо, що означає в устах Архиеп. Бучка слово "поєднання" чи "з'єдинення", — означає унію з Римом. В національно-політичному сенсі українці не були і не є роз'єднані Збручем. Якщо були Збручем роз'єднані, то роз'єднані ворожими окупаціями і їхніми пограничниками на Збручі. Хотять роз'єднати українців тільки політики у Ватикані над рікою Тибром. Отже українців хоче розділити не Збруч, а Тибр.

МИТРОПОЛИТ НІКАНОР ЗА СОБОРНОПРАВНІСТЮ

На Соборі Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції, що відбувся в Карльсруе, Зах. Німеччина, Митрополит цієї Церкви, Впреосв. Владика Ніканор (Абрамович) у своєму Архипастирському Слові, між іншим, сказав:

"Протягом історії Собори вносили конструктивний елемент в життя Церкви. Народ завжди рятував свою Церкву. Був час, коли більшість Архипастирів зрадила свою Церкву і прийняла унію, народ разом з вірними Церкві Архипастирями і Пастирями не зрадив її і оборонив на Соборах. Коли ми тепер існуємо, як Українська Православна Церква, а не як чужа вітка, завдячуємо тим Архипастирям, Пастирям і побожним вірним, що боролися за прадідну віру, а багато з них і життя своє віддали за неї".

СВЯЩЕНИКИ В СССР ЗМУШЕНІ ПРАЦЮВАТИ В КОЛГОСПАХ

В листах з України паризьке "Українське Слово" опублікувало листа з 29 листопада 1956 р., в якому сказано: "Навіть священик (і всяка інтелігенція) мусить іти до колгоспу робити... До церкви ходжу, але дуже мало, бо нема де і нема часу ,але є такі, що як підуть в церкву, то і більше їх нема, за це гостро карають (учеників виключають зі школи)... А ти памятай, не пиши нічого такого, що було б шкідливе для мене, і ще прошу Тебе дуже перекажи другим, котрі пишуть до СССР, щоб не запитували в листах за церкву, за дяка і т. інше".

ДОЗВІЛ СЛОВЯНАМ ВСТУПАТИ НА АФОН

Впродовж останніх десятиліть грецька влада забороняла монахам словянського походження вступати до православних манастирів на горі Афон. В 1956 році греки цю заборону скасували.

ВСЕЧ. о. СТЕПАН ЗУЗАК

Парох Округа Нипавин, Саск.

Народився 15-го серпня, 1920 р., в Стоянові, пов. Радехів, Галичина. Після закінчення народної школи був змушений залишити рідні землі та їхати на чужину; тут здобув середню освіту.

Прибувши до Канади, вступив до Богословської Школи Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, яку успішно скінчив в 1950 році і був висвячений Архиеп. Мстиславом в Катедральній Церкві Св. Івана в Едмонтоні на Священика.

Спочатку був приділений помічником ВПреп. Прот. К. Желішкевичеві в Окрузі Вакав, а в вересні 1950 р. призначений на сталу парафію Св. Тройці, Ванкувер, Б.К.

З Ванкуверу був переміщений 1-го вересня 1954 р. до Ватсон, Саск., а звідси на його власне бажання в 1956 р. був призначений до новоствореного округа Нипавин, Саск.

о. Степан відзначається лагідною вдачею, великою енергією в праці і втішається любовою та пошаною вірних. Бажаємо йому міцного здоровля та витривалости для дальшої праці на ниві Рідної Церкви.

ХРУЩОВ ПРИЗНАЄТЬСЯ ДО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІГІЇ

Італійська комуністична делеґація т. зв. Комітету Миру в жовтні м. р. відвідала СССР. Член цієї делеґації о. Ґаджареро, комунізуючий духівник, запитав М. Хрущова, яке відношення між Церквою і державою в СССР. Хрущов у відповіді покликався на заяву, яку він склав у 1954 р. — що переслідування Церкви має бути заборонене, натомість уряд має повести активну боротьбу проти релігії шляхом "науковим та ідеологічним". — Отож, влада має право всіма силами провадити агітацію проти релігії й Церкви, а давати цій агітації відсіч науковим та ідеологічним шляхом Церкві заборонено, бо це вважається за протиурядову роботу. Ясно, що своєю заявою Хрущов мимоволі признався до переслідування релігії й Церкви.

ПІДПАЛЮВАЧ ЦЕРКОВ АРЕШТОВАНИЙ

На протязі суботи й неділі, 9 і 10 грудня, м. р. злочинець у Бостоні, ЗДА, підпалив три церкви: українську греко-православну — на шкоду 10,000 дол., католицьку церкву Св. Йосифа — на шкоду 2,500 дол., і церкву Св. Івана Евангелиста — на шкоду 2 мільйонів долярів. Поліції вдалося арештувати злочинця, яким є 18-річний дезертир Роберт Вілен. Він сказав, що хотів красти гроші із церковних скарбоньок, у які вірні скидали свої лепти для бідних. Коли ж не міг тих скарбоньок розбити, то зі злости підпалював церкви.

ТАЄМНІ ВІЗИТАЦІЇ?

Американська "Свобода" ч. 9, 1957, принесла таку новинку: "До католицької церкви в Сінсінаті, Огайо, ЗДА, прийшов священик і попросив дозволити йому відправити Службу Божу. Сотрудник заявив, що не можливо, бо зараз має правити парох, а в церкві є тільки один вівтар. Священик відправив Богослужбу в сусідній церкві св. Юрія, де його пізнали, це був Френсіс Спеллман, кардинал Ню Йорку." — Так Кардинал появляється нагло, невпізнаний, і тоді може заскочити вірних і побачити, якими католиками вони є в дійсності, поза його очима.

ІТАЛІЯ МАЄ СВОГО "ЧЕРВОНОГО ДЕКАНА"

В Італії о. Ґаджареро є відкритим комунофілом. Він належить до комуністичного міжнародного "Комітету Миру", і в жовтні м. р. їздив до Москви на поклін Хрущову.

НОВА ШКОЛА РАБІНІВ У МОСКВІ

У Москві тепер відкрито школу рабінів, першу після 2-ої світової війни. Кажуть, що це сталося завдяки відвідинам Советського Союзу американськими рабінами в минулому році та їх розмові з советськими головачами.

ПРО КОСТЬОЛИ В СУЧАСНОМУ ЛЬВОВІ

Варшавське радіо 20 грудня передало репортаж, автором якого є Єжи Яніцкі, що недавно відвідав Львів. Про польські костьоли у Львові він пише ось що: "Сам костьол Бернардинів є нечинний, але не пустий. Тут містяться склади паперу, подібно як в інших костьолах: в Остробрамському, у Вірменській катедрі, у костьолі Клярисок. Лише костьол Єлисавети стоїть порожній, але недавно він служив за ательє при накручуванні фільму "Шершень". З костьолів є чинні три: катедра, костьол Св. Антонія і костьол Марії Магдалини. Ця кількість костьолів зовсім вистарчає, як я переконався", каже Єжи Яніцкі. — У Львові, як подають, є ще коло 15 тисяч поляків, отже на один костьол припадає по 5 тисяч вірних.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ [illegible] РОКУ

(Продовження)

Переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, як історична проблема в Православній Церкві

XII

Перекази про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці повстали давно. Разом з прийняттям Україною християнства вони поширилися на Україну. Срезневський каже, що найстарший слов'янський переклад цього переказу в Україні походить з XII століття, — цей відривок "руської копії" вперше опублікував таки сам Срезневський (И. И. Срезневскій: Свѣдѣнія и замѣтки о малоизвѣстныхъ и неизвѣстныхъ памятникахъ. Спб. 1867, XXXVIII, стор. 61-67. Найстарший південно-слов'янський і найстарший повний староруський текст опублікував Попов (А. Поповъ: Библіографическіе матеріалы II—VII, стор. 1—39).

Згадані вчені, а між ними ще й Порфірієв та інші, писали про них як про апокрифи, отже як про неканонічні речі, і провід Православної Церкви такий підхід вважав за самозрозумілу річ, тож з його боку до тих учених не було застережень чи протестів.

Ці перекази існували собі поза межами церковного вчення, теології, але завдяки своїй релігійно-мистецькій тематиці й формі, як побожні молитви, що живими образами промовляли до уяви читачів, знаходили собі місце в книжках для побожного читання народові, де більше пильнували релігійно-поетичної сторони, ніж згідности з св. Письмом чи з теологією взагалі, як це бачимо в "Четьях-Минеях" Архиеп. Дмитра Тупталенка (Ростовського),

Таким шляхом закорінювалася популярна традиція, поза межами Богословія. І коли ця традиція закоренилася, то почала натискати на Богословіє, щоб проникнути в його межі. Як це звичайно буває в таких випадках, традиція неканонічного типу в своїх перших спробах леґалізуватися не поважується стукати в головну браму — до догматичного вчення Церкви, щоб не бути відбитою наглою реакцією основ учення Церкви. Тому вона вибирає собі несміливо побічну фіртку, — релігійно-виховне письменство, а зокрема церковно-релігійну поезію, і так проникає в Богослуження; дальше, старається знайти собі місце на сторінках Життя Святих, а почерез них — на сторінках Історії Церкви, і так ступнево підготовляє для себе ґрунт, що дав би змогу проникнути в догматичне учення Церкви.

Поки переказ займає місце на релігійно-поетичному статусі традиції в поетичній формі Життя Святих чи в церковно-релігійній поезії, то люди не мають причин та підстав перевіряти їх правдивість чи неправдивість, бож тут мається на увазі "поетичну довільність" (licentia poetica). Але коли вже переказ проникне на сторінки історії, то тим самим він повинен вилеґітимуватися правдивістю та уповноважує дослідника перевірити його відношення до дійсности, до стану фактів.

Процес делікатного проникання цього переказу до Православної Церкви в дореволюційній Росії став був на грані між Життям Святих та Історії Церкви, тобто — в Історії Церкви права громадянства ще собі не здобув, але в декого з авторів вже набрав собі історичного освітлення в Історії Свят, претендуючи на церковно-наукову "обґрунтованість".

Маю на увазі Протоерея Г. С. Дебольського "Дни Богослуженія Православной Кафолической Восточной Церкви". Том I. 10-те вид. Спб. 1901 р. Ця книжка затверджена Міністерством Освіти і Шкільною Радою при Св. Синоді як книга для "бібліотек церковно-приходських шкіл", — отже для популярного вжитку для народу.

Прот. Дебольський свої дані про відхід з земного життя Пресв. Богородиці бере з "Церковної історії" Нікіфора Калліста з XIV століття, хоч дещо бере також з "Четьїв-Минеїв Св. Димитрія Ростовського (Тупталенка). І пише так: "Обставини, що попередили успіння Божої Матері та супроводили його, відомі в православній Церкві з Апостольських часів. В I столітті про успіння Божої Матері писав Діонисій Ареопаґіт (De divinis nominibus cap). В II стол. переказ про успіння Божої Матері вказує Св. Епіфаній Кипрський. В V стол. Ювеналій, Патріярх Єрусалимський, про Успіння Богородиці говорив грецькій цариці Пульхерії: "Хоч у Священному Писанні не передано про обставини переставлення (кончины, смерти) Її, однакож ми знаємо про них з найдавнішого і найдостовірнішого передання". Це передання подрібно зібрано та складено в "Церковній історії", Нікіфора Калліста в XIV століттї.

Пресв. Діва Марія скінчила Своє земне життя в похилих літах. (Згідно з писанням Св. Дмитрія Ростовського, — в останній половині 70-ліття життя). З найдавніших переказів про Успіння Божої Матері, зібраних Нікіфором (Каллістом), відомо ось що: Успіння Божої Матері супроводилося численними чудесними ознаками, про кількість яких Церква говорить в своїх священних піснях. На час переставлення (упокоєння) Божої Матері Апостоли були з різних країв схоплені на хмари і принесені до Єрусалиму. В сам день Її успіння назустріч Її душі явився в незвичайному світлі, що осіяло храмину відходившої, Господь з Ангелами і святими. Наче стовп хмари, що заслонив і охороняв колись Богом вибраний нарід (Іcх. XIV. 19—20), круг хмар в день похорону так само заслоняв і охороняв найсвятіше тіло Богоізбранної Отроковиці і Матері що його Апостоли несли хоронити.

Згідно з заповітом Пресв. Діви святе тіло Богоізбранної Отроковиці і Мате- Оливній Горі, близько Єрусалиму, між гробами праведних Її родичів та Її обрученика (Йосифа). На третій день по (Її) смерти, коли Апостол Фома, що не був на похороні св. Діви, прийшов до Гетсиманії і відкрив гріб Її, то пречистого тіла Її вже не було в гробниці. Господь переселив пренепорочную Матір Свою в Небесні оселі. Як Сам Він воскрес на третій день і на сороковий вознісся на небо з пречистим тілом Своїм, так і Мати Його на третій день по Своїй смерти дивним промислом Божим була взята на небеса, згідно з предсказанням пророка Давида: воскресни Господи, в спокій Свій, Ти і кивот святині Твоєї (Псал. CXXXI, 8). Після успіння Божої Матері, коли Апостоли за трапезою своєю бесідували про це, що не знайшли тіла Богородиці (коли Ап. Фома перший це відкрив і сказав їм), то побачили Пресв. Діву на небесах "живу з множеством Ангелів стоячу і невисказаною славою осіяну, і вона каже їм радуйтеся".

* * *

Прот. Дебольський подав ці джерела, якими він користувався і на основі яких він каже, що "обставини успіння Богородиці відомі в Православній Церкві з апостольських часів".

Саму віру в "тілесне" прийняття Пр Богородиці, — віру без спроб опертя в історичних джерелах як доказах, не можна було б брати за предмет аналізи. Але він посилається на певні історичні документи, тобто пробує доказувати своє твердження науково, отже цим уже уповноважує читача аналізувати його джерела. Підкреслюю: аналізувати не його віру, а тільки подавані ним докази як джерела, що претендують на наукові.

Отож, прот. Дебольський в основному сполягає на той переказ, що його в XIV столітті сам склав Нікофор Калліст, повибиравши з різних переказів це, що йому найбільш відповідало. І Н. Калліст сам до цього признається.

В середній добі це був загальний звичай робити виривки з різних суперечних один одному переказів, і творити з них цілість із збирання виписок (компілікація). У XIV столітті бачимо це саме в автора Перемиського рукописа, у XVIII столітті — в автора Унґварського рукописа і т. д. Автори безцеремонно поводилися в операції тих рукописів, що опинилися в їхніх руках.

Як у VI столітті Єп. Григорій Турський, так і XIV стол. Нікіфор Калліст всі рукописи, що були писані пізніше, не бувши знатоком старих друків, в добрій вірі прийняв їх за оригінали з I, II, III і IV віків. Тим часом сучасні досліди над старими рукописами виявили, що найстарші з них у цій справі походять не раніш як з IV століття, а при тому їхні автори, що тоді записали перекази, не відомі. Наука знає деяких авторів тільки тих рукописів, що походять приблизно з перелому VII—VIII століть (The Catholic Encyclopedia, N.Y., 1913. The Britannica Encyclopedia, 4-те вид.).

Коротко кажучи, немає в цій справі ніякого рукописа Діонисія Ареопаґіта з I століття, ані Мелітона еп. Сардійського з II стол. В науці є напрям, який твердить, що особа, відома з переказів під іменем Діонисія Ареопаґіта, в дійсності не існувала. Тому цю постать умовно називають псевдо-Ареопаґітом (A. Weber, History of Philosophy, New York 1904. Transl. F. Thilly).

Коли йдеться про Мелітона Сардійського, то Н. Калліст, сам довільно складаючи собі переказ з уривків різних суперечних переказів, подає непослідовні інформації. З одного боку він посилається на Переказ про Св. Ювеналя з V століття. А Св. Ювеналь мав нібито сказати, що Пресв. Богородиця була взята на Небо так, що раніш упокоїлася, тобто раніш була взята на Небо Її душа, а тіло було взяте пізніше. При тому, як каже переказ, Св. Ювеналь згадує про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці. Але разом з тим Калліст посилається й на інший переказ, що його приписують Єп. Мелітонові, а там говориться про воскресення Пресв. Богородиці та про Її взяття на Небо живою разом з душею і з тілом. Натомість згадки про опізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Боогродиці в Єп. Мелітона немає. Більше того, в Єп. Мелітона сказано, що Ап. Фома був на Похороні Пресв. Марії разом з рештою Апостолів. — Отож, Н. Калліст обидва джерела подає за правдиві, а вони ж суперечні!

Дальше, Н. Калліст каже, що Св. Епіфаній Кипрійський у IV столітті писав про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці. Тим часом одначе досліди виявили, що той рукопис, що його колись хибно приписувала Св. Епіфанієві Кипрійському, походить не з IV, а з IX століття. Крім того, більшість переказів і рукописних копій кажуть про себе, що вони походять не від Св. Епіфанія Кипрійського, а від Епіфанія Монаха (J. Dressel: Epiphani monachi opera). Цей Епіфаній Монах посилається на свідчення Андрея Критського (†720) та Івана Солунського (десь з VII століття), отже тим самим він міг жити не раніше VIII століття.

Н. Калліст твердить, що гріб Пресв. Богородиці є в Гетсиманії. Він не згадує про це, що з непамятних часів між Ефесом та Єрусалимом ведеться спір за честь бути місцем упокоєння й похоронення Пресв. Діви Марії (The Catholic Encyclopedia, 1913).

На цих джерелах, суперечних один одному, на недоведених і неперевірених, основував свою працю Прот. Дебольський.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ПОЛЬЩІ ПІДТРИМАЛА В. ҐОМУЛКУ У ВИБОРАХ

Владислав Ґомулка, сучасний провідник Польщі, є комуністом і залежним від Москви, одначе він вважає, що комуністична система повинна здійснюватися не однаковим способом всюди, а залежно від умовин даної країни, і на цій підставі Ґомулка в дечому домігся від Москви вільнішої руки. Звичайно, поляки закордоном мають інший уряд, в Лондоні, і вважають його за леґальний, а уряд Ґомулки мають за московську маріонетку. Тому перед виборами в Польщі, що відбулися 20 січня, поширилася була думка збойкотувати ці вибори, бож Ґомулка й без того вже наперед був призначений Москвою на голову уряду Польщі. Ґомулка дав до зрозуміння, що бойкот виборів міг би стягнути на Польщу московські репресії, і сказав, що тоді Польща могла б "перестати існувати на мапі світу".

Щоб запобігти бойкотові, комуністичний прем'єр Циранкевич мав розмову з кардиналом Вишинським, і в наслідок цього напередодні виборів католицький Єпископат у Польщі видав до населення заклик, щоб воно голосувало. Звичайно, виборча листа там є тільки одна — комуністична. І народ узяв численну участь у голосуванні; на 17,449,000 управнених до голосування до виборів стало 16 мільйонів і, розуміється, "одноголосно" вибрали комуністичний уряд Ґомулки, що є маріонеткою Москви. Значить, Католицький Єпископат у Польщі зайняв таке саме політичне становище, що й Патріярхія московської Церкви в Росії, а саме — пристосовання до обставин, шляхом дипльоматичного співжиття з комуністичним урядом у політичній та економічній площині.

РЕВНИЙ ОБОРОНЕЦЬ ПРАВОСЛАВНОЇ ВІРИ Й ЦЕРКВИ

"Православна Церква — це найбільший скарб України, це її основа й підвалина."

("Книга нашого буття на чужині" Митр. Іларіона)

1. Митрополит Іларіон — провідник українського народу

Цього року 15 січня минуло 75 літ з дня народження Митрополита Іларіона, одного з найстарших, нині в живих, і найвизначніших українських вчених та громадсько-політичних діячів, що започаткували рух відродження Української Держави в 1917—1920 роках. Його 50-літня наукова й громадська діяльність була така широка й багатогранна, що її неможливо описати в рамках цієї короткої статті, і тому обмежуюсь тут тільки до загального ствердження, що Ювілят багато зробив упродовж свого життя для збагачення нашої національно-духової культури та піднесення на належну височінь релігійно-національного життя нашого народу, а зокрема нашої рідної Церкви.

По своїй натурі Ювілят є глибоко ідейною людиною та з широким світоглядом, і він все своє трудяще життя присвятив служінню своєму народові та його ідеалам, і є одним із справжніх, відданих, чесних і безкомпромісових провідників української нації. А вже його ім'я стало відомим усьому культурному світові, завдяки його цікавим і цінним працям, якими він збагатив не тільки українську науку й культуру, але й збільшив ними світовий людський духовий скарб. Сліди його діяльности дуже помітні у всіх ділянках нашого суспільно-культурного життя, а особливо багато він зробив у ділянці церковній і тут він є на першому місці серед будівничих нашої духовної культури й головною підпорою Української Православної Церкви.

Провидінню Божому було вгодно покликати його на речника Правди Божої та на духового опікуна свого народу, щоб піднести народ на вищий ступень досконалости і тим врятувати його від занепаду і від остаточної загибелі.

І наш Високий Ювілят з запалом та самопосвятою виконує цю велику місію та докладає всіх зусиль, щоб збудити в нашому народі національну свідомість і любов до Батьківщини і вдихнути йому ідею чистої Православної Церкви, яка була на рідних наших землях давніми віками і яка є, власне, його спасінням.

2. Світогляд Митрополита Іларіона

Ще з малих років нашому Ювілятові була защеплена любов до Церкви його рідною ненькою та шкільними наставниками, і від молодих років він уже був православним християнином з переконання. Пізніше християнство стало засадничою рисою його світогляду. Він глибоко вірить в перемогу Правди Божої на землі і шукає шляхів наближення до Бога, — до цього Джерела нашого і всього життя у світі. Він ясно усвідомив собі, що Церква є головною основою духового життя народу, яка створює моральні й етичні підвалини для його буття, і наша Церква Христова створила таку міцну свою християнську культуру, що нею користається тепер майже світ.

Турбуючись про вічне й дочасне щастя рідного народу, він перекладає Біблію і все Святе Письмо на зрозумілу його народові рідну українську мову і несе Слово Боже в народ. А після відповідної підготовки цілком віддався на служіння Богові та його народові, щоб вести свій народ дорогою Найвищої Правди, дорогою нашої віковічної Православної Церкви, бож "Служити Народові — то служити Богові". І як Архипастир він узяв на себе цілковиту відповідальність за душу народню, охороняти яку й опікуватись якою він дав свою присягу перед Престолом Всевишнього.

Він докладно простудіював та передумав всю історію Християнства і його ідеологію, і він глибоко вірить у Святу Христову Правду та послідовно бореться за здійснення її в житті, і своїм живим та друкованим словом він постійно пригадує нашому народові основу всієї Євангельської Христової науки: любити ближнього як самого себе. І не лише любити на словах, але й підтверджувати це на ділі добрими вчинками, бож "Служба ближньому чи Народові — це ціль нашого життя для спасіння"*).

У дальшому він навчає наш народ бути чесним і справедливим, шанувати й любити чуже, а своє рідне любити якнайбільше. Любов до свого народу й постійне бажання зробити для нашого народу щось добре так перетопились у серці й думках Ювілята і так увійшли в його тіло й кров, що стали вже імперативом всього його життя, і його духова шляхетність відчувається при кожному його реченні та думці. А зокрема щодо нашої молоді він повсякчасно турбується про її належне виховання та про формування її світогляду на основі християнської ідеології, повязаної з національною свідомістю, яка базується на віковічних наших традиціях та звичаях. Батькам він дає відповідні вказівки, як треба виховувати своїх дітей, а, звертаючись до молоді, з батьківським наставленням, він вказує на той правдивий шлях, яким молодь повинна йти, щоб осягнути високі чесноти християнської етики й моралі та національної свідомости.

А до того ще й у журналі "Віра й Культура" у розділі "Криниця любови — читанка для молоді" він друкує різні оповідання в простій та доступній для молоді формі, ідеї яких без труднощів знаходять шлях до душі молоді. І з тих оповідань наша молодь може легше навчитись та розвивати в собі найкращі релігійні та національні духові прикмети. В тих оповіданнях Ювілята є найбільше прикладів про благодійне значення любови між людьми, про прощення гріхів ближнім та про терпіння.

Отже й в особистому житті Ювілята любов та терпіння стали правдиво його ідеологією і змістом його повсякденної праці.

3. Опіка над народом

Ювілят цілком свідомий того положення, в якому знаходиться його народ, і він робить усе можливе, щоб допомогти йому наблизити той момент, коли він зможе вийти з того тяжкого становища, в якому він опинився збігом історичних обставин. Він хотів би бачити

*) Митр. Іларіон: "Слово Істини", ч. 3 (15), 1948.

свій народ щасливим в його власній Державі. А тому він найперше старається підвести міцний фундамент під його незаперечне право за незалежне існування. І в своїх численних наукових працях чи то з ділянки мовознавства, чи з ділянки Віри й Церкви, культури і т. п., він, після докладного досліджування того чи іншого питання, разом з тим науково обґрунтовує тезу, що український народ своєю культурою, Вірою, мовою і звичаями безперечно становить окрему націю й історично має право на свою окрему самостійну Державу, вияснюючи при тому деякі історичні факти з довголітньої історії нашого народу на підставі історичного матеріялу так, як вони були в дійсності, а не так, як їх зясовують наші вороги, перекручуючи й фальшуючи їх дуже часто. А одночасно Ювілят прикладає всіх зусиль до того, щоб сформувати характер сучасної української людини згідно з стародавньою нашою традицією на основах християнсько-православної ідеології, вдихнути в неї українського з'єднуючого духа та віру в національну ідею України.

І він учить наш народ любити свою Батьківщину (Україну) понад усе, любити один одного, шанувати і берегти свою рідну мову і всі свої рідні звичаї, триматись міцно своєї прабатьківської Віри й Церкви Православної, достойно триматись серед чужинців та бути витривалим, і остерігатись хворобливого почуття "меншевартости", яке звичайно провадить до винародовлення.

Усі ці настанови Ювілята спрямовані до того, щоб наш народ, об'єднаний любовою до всього свого рідного, остаточно перетворити в свідому українську націю, — сильну духом і жертвенну, яка б знала, чого вона хоче, і яка почала б здійснювати свої національні прагнення в розбудові власного життя та у відродженні своєї суверенної Держави.

Вислухуючи й прочитуючи всі ті його батьківські наставлення, інтуітивно відчуваєш, що до нас промовляє людина, яка вщерть сповнена незмірною любовою до свого народу і до свого Рідного Краю, і в душі нашій виростає почуття великої пошани та любови до цієї людини, і навіть гордости, що ця людина вийшла з нашого українського середовища. А разом з тим виринає в нашій душі і велика надія на те, що наш народ таки буде мати свою славну майбутність, коли він має таких сильних духом і відданих йому синів, як Митрополит Іларіон.

4. Значення і роля Православної Церкви в житті українського народу

Після довгого й глибокого роздумування над Євангельською Правдою і Церковним Переданням, та над наукою Св. Отців Христової Церкви і її глибокою християнською філософією, наш Ювілят прийшов до твердого й остаточного переконання, що найбільш правдивою й найчистішою християнською Вірою є власне Православна Віра. З приводу цього він так говорить*): "Наша Православна Церква — це Церква Вселенська, що повно донесла свою Віру від давніх Апостольських часів аж дотепер. Вона найбільше християнська серед усіх наших Церков". Ось тому Ювілят так цінить і береже Православну Віру, а тим більше, що це є Віра нашого українського народу від тисячі років, і з цією Вірою та з її виробленою віками християнською етикою довгі роки ріс наш народ, а його Православна Церква розвивалась і виробляла свої властиві лише їй особливості і вславилась поміж Православними Церквами інших народів своїми високими внутрішніми якостями.

Як у Холмі (Зах. Україна), так і в Вінніпеґу (Канада) Митрополит Іларіон, як Архипастир, цілковито віддається служінню своїй рідній Православній Церкві в напрямі християнізації її вірних, в розвої й скріпленні Церкви та у відновленні стародавніх ознак її. Він розбудовує Богословські Академії, в яких плекається богословська наука, видає Богослужбові Книжки українською мовою власного перекладу, і дбає про величність Богослужб по Церквах. А як перший і найвищий учитель він разом з тим дбає і про те, щоб наша Церква була чисто Православною, — бо за це він є відповідальним як перед Богом, так і перед історією.

Інж. А. Нестеренко.

Давенпорт.

(Докінчення буде)

*) Митр. Іларіон: "Книга нашого буття на чужині", Віра й культура ч. 8 (20) 1955 р.

КАТОЛИЦЬКІ ЄПИСКОПИ ВИМАГАЮТЬ ЗВІЛЬНЕННЯ КАРДИНАЛА СТЕПІНАЧА

Кардинал Альойзій Степінач, з Хорватії, католицький примас Югославії, режимом Тіта був засуджений 1946 р. на 16 років вязниці. По чотирьох з половиною роках увязнення його звільнили, але без права виїздити поза межі його родинного села Красіч. Кілька тижнів тому в Загребі, головному місті Хорватії, відбувся з'їзд 19 католицьких Архиепископів і Єпископів Югославії, і вони рішили звернутися до Тіта з домаганням, щоб він дав Кардиналові Степіначеві повну свободу руху і можливість виконувати обовязки Примаса.

ЄПИТРАХИЛЬ МИТР. П. МОГИЛИ

Високопреосвященніший Владика Ніканор, Митрополит УПАЦ на еміграції в Зах. Европі, прирік передати храмові Св. Симона Зилота в Парижі Єпатрихиль Митрополита Петра Могили. Єпитрахиль Митр. П. Могили має такий вигляд: зроблений є з темносинього оксамиту, багато гафтований срібними нитками орнамент у виді виноградної лози; зверху образ Матері Божої, а по боках, де звичайно бувають хрести, у двох рядах є зображення Апостолів.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей [illegible].

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

СОБОР УАПЦ В ЗАХ. ЕВРОПІ

В днях 15—18 грудня 1956 р. відбувся в м. Карльсруе, Зах. Німеччина, Собор Української Автокефальної Церкви в Зах. Европі. Місто Карльсруе є теперішнім осідком на еміграції Владики Ніканора (Абрамовича).

Собор відкрито Службою Божою, що її відправив ВПреосв. Митрополит Ніканор в асисті Духовенства.

В Соборі взяли участь 45 делеґатів — світських і духовних, із Зах. Німеччини, Англії, Франції, Бельгії.

Першу доповідь на Соборі 16 грудня виголосив Митр. Ніканор. Він поінформував, що з канонічного боку і в моральному відношенні стан УАПЦ в Зах. Европі добрий. Щодо стану священиків, то він такий: УАПЦ має 20 Священиків. Половина з них в похилім віку, слабі й тілом немічні, тому не мають змоги обслужувати вірних. Брак матеріяльних засобів не дозволяє на вистарчальну видавничу працю. У Франції УАПЦ має 3 Священики, в Австрії 1 Священик і 2,000 вірних, в Англії 12 Священиків, у Бельгії 70 вірних і 1 Священик. Провід УАПЦ в Півд. Америці перебрала Укр. Прав. Церква в ЗДА.

З черги о. Прот. Д. Бурко виголосив доповідь "Проблеми Української Автокефальної Православної Церкви на чужині" (її опублікували часописи паризьке "Українське Слово" з 13 січня 1957 року і мюнхенський "Український Самостійник" у Різдвяному числі, 2—3, 1957 року).

В понеділок 17 грудня Собор затвердив Статут УАПЦ на еміграції. Згідно з Статутом, найвищим органом УАПЦ на еміграції є Собор Єпископату, Духовенства й мирян (світських). Соборові належиться повнота влади в УАПЦ. Первоієрархом УАПЦ є Митрополит. На Соборі створено Вищу Раду Митрополії, що складається з Єпископату, голов краєвих Церковних управлінь та вибрані Собором про три члени і по три заступники від Духовенства й таке ж число від мирян. На чолі ВРМ стоїть Митрополит. Вища Рада Митрополії діє як найвищий орган УАПЦ в часі між Соборами. — Попередній Статут УАПЦ не передбачував такого органу, як Вища Рада Митрополії.

На основі нового Статуту, виконавчим органом УАПЦ є Вище Церковне Управління УАПЦ — в осідку й під головуванням Митрополита. До нового Статуту впроваджено чимало нових додатків, як напр. про створення Церковного Суду, Церковної Ревізійної Комісії тощо.

Цього ж дня особливу увагу приділено справі поповнення Єпископату УАПЦ на еміграції. Доповідь про взаємовідносини з іншими Українськими Православними Церквами виголосив Митр. Ніканор. Опісля відбулися доповіді делеґатів з місць.

Третього дня, 18 грудня, Собор висловив своє звернення до українського народу в поневоленій Україні, а також прийняв сім точок Митр. Ніканора в справі співжиття Українських Православних Церков. Заключне Слово виголосив Митр. Ніканор. — Так в скороченні представляються інформації про згаданий Собор, що їх ширше подав орган УАПЦ в Зах. Европі — "Рідна Церква" за листопад-грудень 1956 р.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ 2-га ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Христос був для людей усім добром, яке людям потрібне. Він давав науку людям як треба жити. Він потішав засмучених. Він давав надію зневіреним. Він був і лікарем людського тіла, — отвирав очі сліпим, оздоровляв слабих, а навіть воскрешав померших. І тому говориться, що Він був Світлом в темряві, що Він був джерелом Животворчої Води, що Він був Добрим Пастирем...

І тому приходили до Нього всякі люди, одні щоб чогось навчитися, другі щоб дістати поміч в їх тілесних немочах.

Говориться в Євангелії, що коли Христос був в Капернаумі в однім домі, то зійшлося багато народу. Дім був тісно заповнений. Аж тут приносять слабого. Через людей тяжко було протиснутися, отже виносять слабого на стелю дому, відкривають вхід до кімнати, яким на стелю виходилося, і зносять туди слабого перед Ісуса. Коли Христос побачив їх віру, велику щирість для слабого, то каже слабому:

— Сину, відпускаються тобі гріхи твої.

Були там і законоучителі, і ті між собою говорять:

— Він Бога зневажає! Він звичайний чоловік, а рівнає себе з Богом. Лише Бог може гріхи відпускати.

На те говорить Ісус:

— Я покажу вам хто Я такий! — і говорить слабому:

— Встань, бери постіль і йди.

— І зараз слабий поздоровів, взяв постіль і пішов. Тут всі побачили, що Христос не є звичайним чоловіком. Хто може оздоряти, то й гріхи може відпускати.

Та важна тут ще інша справа.

Чоловік заслаб тілом, і другі люди ним журяться, клопочуться. Шукають лікаря. Треба ж людське життя рятувати. Воно ж дороге. Може той слабий був молодим сином батька-матері; може чоловіком жінки і батьком дітей. Може сусідом тих, що його несли; може їх свояком; а може добрим знайомим.

Вони ним щиро журяться і раді його від смерти рятувати. Дають, що можуть, для його рятунку.

Однакож не так буває, коли хтось заслабне морально, коли слабість не тілесна, але духова. Бачать люди, що хтось зводить своє життя на манівці; що звязується з поганим товариством; що розпиячується, — але тут вже не видно тої дбалости щоб чоловіка рятувати. Не журяться, що незлий чоловік може стати найгіршим, і себе, як чоловіка, може запропастити. Сам він може морально пропасти, і другим лиха наробити. І громада, до якої він належить, може його цілком стратити, отже те саме, що він помер би.

Виходить, що і тут люди повинні би дбати, щоб злого поправляти, з манівців завертати. Повинна тут бути й родинна, і сусідська, і громадська дисципліна.

Був в Старім Завіті такий наказ: Коли має хтось впертого сина, що не хоче батька послухати, то нехай батько передасть його громаді, а вона нехай побе його камінням, — за кару і на страх другим. Це було жорстоке, але оправдане. Коли хтось не хоче бути гідним, то не може нарікати, що його покарали. Така громадська дисципліна здержувала молодих синів від манівців.

Відомий такий дійсний випадок: невдовзі як чоловік оженився, вийшла між ним і жінкою велика сварка. Жінка, бачучи свою невинність, пішла до чоловікового брата і все розказала, а брат той був дуже розумним чоловіком. І каже брат жінці:

— Сиди в мене!

За кілька днів закликав він брата, щоб йому нібито в чімсь помогти, і питає:

— Як там жінка? Що робить?

Запитаний не знав де жінка, і каже, що в нього все добре. Тоді брат закликає жінку з другої хати і говорить:

— Я вже багато літ жонатий, а в мене сварок не було; а ти ледве оженився, а вже сварками своє життя починаєш. До чого ж воно доведе? Отже запамятай собі: коли ще раз таке вийде, то нехай жінка до мене приходить, а я вже тебе навчу як має бути!"

І від того часу в тій родині була свята згода. Розумний старший брат навчив молодого розуму.

До Христа принесли слабого тілом, але скільки є родичів, які не журяться тим, що їх син чи дочка духово слабі. А треба журитися й шукати способів, щоб їх вилічити. Щоб спиняти від злого і приводити до доброго. Щоб їх оздоровлювати. Така нерозумна і грішна байдужість!

НЕДІЛЯ 3-та ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Пригадує ап. Павло, що Великим Первосвящеником є Христос, отже приступаймо до Престола Його ласки, а знайдемо Його поміч.

Євангельська наука 3-ої Неділі Посту невелика, але Велика змістом. Каже Христос: "Коли хто хоче за Мною йти, нехай відречеться себе, і нехай бере на плечі свій хрест і за Мною іде".

Як же розуміти слова: себе відрікатися і хрест нести? Чого відрікатися?

В людській натурі є два розбіжні напрями бажань. Один напрям веде до того, щоб чоловік не мав ніяких обовязків, ніякої праці, і весь час жив свобідним розкішним життям. Це напрям діточого віку. Діти не хочуть обовязків, не хочуть праці, і раді весь час лише забавлятися і тішитися.

Такі бажання можуть мати і дорослі люди. Можуть мати їх люди багаті, яких конечність не заставляє до праці, отже можуть ставити собі кличем — їдж, пий і веселися. Бувають небагаті, що легким коштом, без праці, облудою, крутнею раді здобути майно. Є треті, то звичайні розбишаки та злодії, що, не хотячи працювати, простим грабунком чуже майно забирають. Всі ті люди знають лише себе одних, своє "я", і раді йому догоджати.

Другий напрям, то дорога, яка веде до вищих цілей, веде вгору, до більшого розуму і до вищої моральної досконалости. А хто йде вгору, той працює, трудиться, — а праця є хрестом, який бере чоловік на плечі і несе, маючи велику ціль перед собою.

Все те міститься в словах Христа, — відречіться своїх нерозумних діточих забаганок, беріть на плечі поважні обовязки праці, обовязки контролі над собою, обовязки витривалости, які Я проповідував словом і примірем власного життя, а тоді будете і вдоволені і Мені любі. Для вас буде місце між Святими й Ангелами.

Думаючі люди знають, що праця є великим даром Божим для чоловіка. Праця на світі все творить, все будує, все здобуває. А щоб чоловік міг гідно й корисно працювати, Бог дав йому творчий розум, якого не дав іншим сотворінням. Інше сотворіння не може стати досконалішим, ніж йому призначено, а чоловік може вище й вище підноситися, ставати вартнішим і досконалішим, коли не буде боятися нести на своїх плечах хреста праці. Все те виливає з Христових слів.

Було в старинних греків давне релігійне повчаюче оповідання. — Молодий Геракль йшов дорогою, і нараз бачить, що дорога на дві дорозі ділиться, і задумався, куди йому йти — направо чи наліво? Нараз зявляється на одній дорозі гарно вбрана молода жінка і каже: "Ходи за мною. В мене праці не буде і твій вік перейде дуже весело". Та бачить він жінку на другій дорозі, скромно вбрану, і та йому говорить: "Ти мене послухай! Ходи за мною! В мене буде праця, але твоє життя буде вдоволене. Ти будеш свідомий, що життя свого ти на дурницях не промарнував". І Геракль її послухав і пішов за нею.

Дві дорозі, то два напрями життя, вгору, або вдолину. До удосконалювання себе, або до занепаду і безвартости.

НЕДІЛЯ 4-та ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Чоловік приводить до Ісуса слабого сина і просить, щоб Ісус йому поміг. І каже: Я просив Твоїх учеників, але не могли мого сина оздоровити. А Ти, коли можеш, поможи йому." І Христос слабого оздоровив.

Коли опісля питали ученики, чому вони не могли оздоровити, то каже Ісус: "Такий вчинок можна виконати лише молитвою і постом".

Що ж це значить? Значить, що для виконання великого, небуденного вчинку треба витворити в себе велику духову силу, а витворити її можна лише молитвою і постом. Бо лише при молитві і пості увага чоловіка скупчується, підноситься, і чоловік набирає великої духової сили, яка може виконувати великі діла.

Сама тілесна сила, навіть сила холодного розуму є малою, коли поверх неї нема великої духової сили.

Чим перші християни здобували силу витривалости, коли давали себе на муки і смерть? І погани дивувалися їх витревалости, а ту силу здобували християни постом і молитвою. І тої сили не міг перемогти ані огонь, ані кат.

Тут наука для нас, якою важною є в нашім життю молитва. Вона є моральною силою. Вона є живою ниткою, що вяже нас з Богом, з небом, і по якій сходить до нас вища небесна сила.

Є оповідання, що лікар мав робити малій дівчині операцію, і каже: "Лягай, бо треба щоб ти заснула, а тоді я тобі поможу". На те дівчина: "Добре, але я найперше помолюся, бо мама кажуть, що перед спанням треба завжди молитися.

І каже лікар: "Я в своїй практиці ніколи про таке не думав, але коли побачив ту дівчину на колінах, то поважно задумався і навчився, чого я перше не знав. Від того часу я, приготовляючись до операції, додаю до моєї лікарської вмілости ще і молитву, щоб моя праця була успішна".

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Стон, найвидатніший англійський математик, був сином огородника у князя д'Аржіля. Після того як один з батькових товаришів навчив його трохи читати, він сам простудіював французьку мову, латину, греку, геометрію і всі науки, що їх підручники міг дістати... І це все вивчив будучи локаем у того вельможі, в домі якого народився. Одного дня князь довший час дзвонив, але ніхто не явився; тоді він в іритації побіг до передпокою, щоб покарати малого забудька. Той сидів з книжкою в руках, погружений в думках, які не дозволили йому почути дзвінка.

Побачивши пана, Стон швидко сховав книжку, але той зараз же звелів її показати, бо, завважавши розгубленість хлопця, запідозрив, що він захоплюється якимсь невідповідним читанням. Яке ж було здивовання пана, коли він побачив одного з найскладніших абстрактних творів Ньютона. Спочатку думав, що книжка попала випадково до рук хлопця, але по кількох питаннях побачив, що помилився.

Вражений високою інтелігентністю хлопця, яку той осягнув власними силами, князь запевнив йому засоби для продовження так щасливо початої освіти. Відтоді Стон міг продовжувати студії без перешкод.

Рафе, один з найцікавіших французьких рисівників, був сином бідної вдови. Мати віддала його науку до токаря. Після того, як совісно напрацювався вдень, Рафе ходив вечорами на курси рисунків, де вчився безплатно, а вночі зрисовував моделі, що йому давали професори тої школи.

Карло Ролен, відомий історик, про якого я вже згадував кілька разів, ще пятнадцятилітнім хлопцем працював у майстерні свого батька — ножівника в Парижі.

Один монах вгадав був великі здібності юнака і запропонував йому вступити до школи. Він умістив хлопця стипендистом в колегії ді Плесі, де Ролен швидко відзначився своїм талантом.

Михайло Седен, народжений 1719 р., французький драматичний автор, що був членом Академії і якого п'еси виставляються і досі, був сином паризького архітекта. Невдалі підприемства зруйнували нещасливого батька і він з двома дітьми (третій син остався з матірю в Парижі) виїхав до Берійських копалень, де дістав невеличку посаду. Але як тільки приїхав, — захворів і вмер. Михайло, старший з двох хлопців, що поїхали були з батьком, мав не більше тринадцяти років; він мусів вернутися з братом до Парижа. На нещастя, він не мав за що купити два місця на підводі. Тому заплатив тільки за одне і посадив там брата, а сам пішов пішки за возом. Було зимно, — дитина на возі замерзала. Отже Михайло здіймае свою верхню одіж й віддае братові. Ця самопосвята зворушила інших подорожних так, що вони зібрали між собою кілька франків і дали погоничеві, щоб той посадив хлопця біля себе.

Тяжко працюючи в цім ремеслі Михайло разом з тим стае визначним драматичним автором, а його твір "Несвідомий філософ" ще й досі користується великим успіхом.

На цьому нині скінчимо на сцені, хоч матеріял ще далеко не вичерпаний. Але поки розійдемося, маю ще одну заввагу. Може ви помітили, що більшість імен, які вам подаю, належить до світу малярів, музик, письменників і вчених. Ви може подумаете, що тільки з їх надзвичайної вдачі суспільство набирае живої сили? Певно, що ні.

Тільки самий характер праці надавав їх зусиллям певну форму, яку загалові найлегше пізнати, запамятати і передати потомкам.

Скільки е людей видатних своею інтелігентністю й енергією в інших численних і дуже поважнаних галузях! Та про них історія мовчить, хоч вони й заслуговують на память. Тому то й я не можу нічого вам про них сказати.

Я никого не виную, як ви це знаете самі, тільки збираю та переповідаю на підставі документів. І тому це не моя вина, що серед моїх оповідань попадаються місця, де я навіть при найкращому бажанні не зможу вам нічого сказати.

(Далі буде)

НЕБЕСНІ ДІЯМАНТИ

Перед дверми Раю явилось двое людей. На одному з них була дуже гарна й чистенька одіж, без найменшої плямки. На другому одіж була така брудна, аж кавалки болота спадали з неї йому під ноги. Вони постояли хвилинку; і перед ними явився Ангел. Він привітав їх гарненько і його очі відразу зупинились на тій чистенькій одежі. Він запитав чоловіка:

— Скажи мені, чоловіче, як то ти міг зберегти свою одіж такою чистенькою за ввесь час свого життя?

— Ангеле, хто на тім земнім світі необережний, той дуже скоро може заплямити свою одіж, так як цей, що прийшов сюди зо мною. Зберегти одіж чистенькою не легко, бо що крок, то все хтось клопоче тебе: "Зроби мені це, або те. Поможи мені цим або тим способом". Ось і тепер, коли я йшов сюди, якийсь чоловік перевозив свою родину до другого села. Десь на половині дороги його віз так застряг, що малощо коліс було видно з болота. Побачивши мене, він вчепився, щоб я ліз у болото й допоміг йому випхати воза. І бачить же нерозумний, що в мене одіж чиста, а однак хоче, щоб я зателепав її болотом.

Побачивши, що нема з ким говорити, я махнув рукою і пішов дальше. І тепер тішуся, що так зробив. Бо і як же міг би я явитися в такій заболоченій одежі перед Богом?

Ангел усміхнувся і звернувся до другого чоловіка, що мав заболочену одіж, і запитав його:

— А як же то ти, брате, так обтелепав свою одіж болотом? Що ти здибав по дорозі і що робив?

Чоловік у заболоченій одежі із сорому і дрижачим голосом відповів:

— Я здибав того самого чоловіка з родиною на возі в болоті. Він мучив коня і себе, але виїхати з болота не міг. Спочатку я вагався: лізти в болото чи ні? Та він, бідний, як почав мене благати зо сльозами в очах, то серце мое зворушилось, і я ніяк не міг позоставити його з родиною в холоді і голоді. Я подумав собі, що моя одіж не е важнішою за цю допомогу, яку я дам йому. Тож і доложивши всіх моїх сил, я поміг йому вилізти з того болота. Ось так я свою одіж занечистив. Якщо я зле зробив тим, що порятував його, а через те свою одіж занечистив, то нехай мені це Господь простить.

Вислухав Ангел цього чоловіка, і відповів йому:

— Не журися цим, брате, що твоя одіж занечищена. Та за те твое серце і совість чисті. Бо хіба ж не чув ти тих прекрасних слів Самого Господа: "Щасливі чисті серцем, бо вони Бога побачать"? До тих щасливих і ти належиш. Ці шматки болота на одежі твоїй свідчать перед Богом і людьми, що ти робив якраз це, до чого тебе Господь послав на світ. Твій труд для добра ближнього перемінив ці куски болота тут, на Небі, на найкращі небесні діяманти. Кожним добрим ділом своїм ти докладав дорогих перлин до небесної корони. Без такої одежі, як була твоя, ніхто не достойний увійти в двері Раю.

І враз одіж цього чоловіка перемінилася в ясні, світлі шати — такі як мав на собі Ангел. Тоді Ангел відчинив небесні двері і промовив до нього:

— Увійди і прийми вічну нагороду від Господа, що Йому ти так вірно служив!

А до чоловіка в чистенькій одежі сказав:

— Твоя одіж, чоловіче, свідчить ясно, що ти був самолюбом і лінивим у земному світі. Ти закопав талант, яким тебе Господь наділив. Шукай собі тепер такого місця, де тебе приймуть в цій чистенькій одежі!

Дорогі діти! Оповідання це мае в собі велику науку. Памятаймо, що коли ми схочемо щось осягнути на цім світі, то мусимо здобувати це своїми силами. Старaймося здобувати признання в Бога і в людей своею пильною працею. І коли бачимо, що хтось потребуе якоїсь помочі від нас, то не лінуймось помогти йому. Не стидаймось чесної праці, бо тільки вона стане нам тим ключем, що колись відчинить нам двері Раю.

о. С. Гребенюк.

ОН КАЖУТЬ, ЩО ІЗРАІЛЬ НЕ ЗНИЩИВ МАНАСТИРЯ СВ. КАТЕРИНИ

На Синайському півострові знаходиться православний манастир Св. Катерини. Він належить до найстарших у світі памяток архітектури. Перекази кажуть, що його збудував ще римський імператор Юстиніян на честь Св. Катерини Александрійської. В цьому манастирі живуть 11 православних монахів. Коли Ізраїль напав на Єгипет й окупував Синайський півострів, египетський уряд пустив вістку, що ізраїльські вояки пограбували і спалили цей намастир. Однак "міжнародня поліція", військо ОН в Єгипті, повідомила, що вістка египетського уряду неправдива. І Обеднані Нації офіційно сповістили, що манастир Св. Катерини не пограбований і не спалений. Цю частину Синайського півострова, де знаходиться згаданий манастир, ще й досі займае ізраїльське військо.

ДВА РОДИ ЖІНОК

Коли пророк Ісаія бачив як його нарід ледащіе, а передовсім жіноцтво, що не хоче поважно думати й інтересується лише дурницями, уборами та витріщками, то сказав:

"Гнобителі народу мого, недоростки і жіноцтво правлять ним. Вони знищили дорогу, якою ти, народе, маеш поступати.

"І промовив Господь: За те, що дочки Сіонські (дочки народу) надто згорділи; що ходять витягнувши шию і, принаджуючи поглядами, ходять гордою ходою і побрязкують бляшечками на ногах, —

"За те оголить Господь тімя їх й усуне волосся з їх голов.

"Господь познімае гарні бляшечки з їх ніг, і сережки та запинки, і пояси, і посудинки з пахощами та чарівницькі висильця;

"Перстенці і прикраси під носом, (тоді і до носів чіпляли прикраси); верхні намітки і спідню одіж; платинки і торбинки; барвисті наплечники, і плащики, і повязки; дзеркальця, і сорочки дорогі, і турбани (завої на голові) —

"І буде тоді замість пахощів — смердота; замість пояса — мотузок; замість широкої обгортки — вузька верітка, а замість краси — пятна.

"Мужі твої поляжуть під мечами (ворожими), а хоробрі твої (поляжуть) на війні.

"І будуть зітхати й плакати ворота столиці (де відбувалися наради і суди), — вона ж спустошена на землі буде сидіти (як вдова)".

В такім нещасті опиниться нарід, який ледащіе, а передовсім його жіноцтво.

***

Дальше маемо другий образ жінки,— розумної, поважної, гідної. В Приповістках Соломонових читаемо:

"Хто знайде гідну жінку, ціна її дорожча, ніж ціна перел.

"Мужове серце певне за неї, вона е великим здобутком для нього. Платить вона йому добром, а ніколи злом, доки віку її.

"Дбае про льон і вовну (пряде), й охоче працюе власними руками. Вона мов купецький корабель, що здалека хліб привозить.

"Встане вдосвіта, домашнім роздае поживу, служницям назначуе працю.

"Схоче поля, — е на поле; з свого дорібку садить виноградник. Оперізуеться силою і кріпить руки свої.

"Бачить, що праця е чесна й добря, і тому світло в неї не гасне пізньої ночі. Простягае руки до кужіля і руки її беруть веретено.

"Долоню свою розтулюе бідному, подае руку нещасному. Не боїться, що родині буде зимно, бо вся її родина мае подвійну одіж.

"Робить вона собі коври; висон і пурпура (дорога матерія) — її одежа.

"Чоловіка її всі знають (поважають); сидить він між громадськими мужами.

"Тче вона покривала і продае, а пояси доставляе купцям финікійським.

"Витривалість і краса — одежа її, і весело дивиться вона в будуччину.

"Уста свої розкривае лише на мудрі слова; на язиці в неї лагідна наука.

"Пильно наглядае вона за ладом вдома, і не їсть хліба, коли нічого не робить.

"Встають діти — і її величають, і її муж всюди її вихваляе.

"Багато е поважних жінок, — а ти всіх перевижчуеш.

"Бо принада — річ непевна, пишна врода — річ минаюча, а богобоязна жінка, — от кого хвалити треба!

"Платіть же їй по заслузі за те, що придбали її руки; славіть її в громаді за її вчинки."

***

Тут перед нами два роди жінок неподібних одна до другої. Одні дбають лише, щоб їм було весело, пишно вбираються, за працю не раді братися, поважно не хочуть думати. Жінка другого роду поважна, думаюча, працьовита, дбала господиня; нерозумного, необдуманого слова не скаже; в її словах е наука. Такою гідна жінка повинна бути і такій слава належиться.

Скільки великої науки дають ті два образки! Кожна жінка повинна до них приглянутися і запитати себе: до котрого образка я подібна? А дальше повинна запитати себе: як вона своїх дочок виховуе, на яких? На таких, що будуть лише за розкошами заглядати, чи на поважних, статочних і розумних? А треба себе запитати!

ХОЧУТЬ ЖИДІВ ХРИСТИЯНІЗУВАТИ

Торонтонський "Гловб анд Мейл" з 17-го січня 1957 р. подав вістку, що "Канадійська Рада Церков" (протестантська) видала заклик, щоб прискорити навертання жидів на християнство. А жидівський рабін А. Л. Файнберг заявив, що плян Ради Церков — **"неможливий до здійснення, нетактовний, баламутний, хоч би й щирий"**.

І дійсно треба Раді Церков дивуватися, — там же повинні бути люди, що застановляються над тим, що роблять.

Жиди певні, що замір Ради Церков не вдасться, бо ж вони самі свою справу вирішують, а не чужі, а чим тоді покажеться Рада Церков? Якою покажеться її розумова (інтелектуальна) сила?

За жидами е вже історія. Коли з Еспанії виганяли жидів і їх частина прийняла християнство, то по 400 літах потомки тих християн таки верталися до жидівства. Було воно перед недавною домашньою війною.

Перед яких 40 літами почався був у Вінніпеґу рух за навертанням жидів на християнство. По вулицях виголошувалися до жидів промови, деякі жиди їх слухали. Коли ж зійшлися до німецької церкви на вул. Боровс, то жиди дали чужим проповідникам таку відправу, що ті зоставили їх в спокою. Більше їм не проповідували. Рада Церков повинна б зробити собі з того належний висновок.

Дальше питання: чим Рада Церков заінтересуе жидів? Жиди, як би ми до них не ставилися, люди практичні і голословних балачок не послухають, вони схочуть живих фактів. Що ж їм покажуть.

Жиди матеріяльно поза другими не лишилися. Організаційно також ні. В політиці також ні. В освіті також ні. Морально (для себе) також ні. Вони Біблію знають (Старий Завіт), та і Новий Завіт мають в жидівськім перекладі. Що ж їм ще показати, щоб до християнства притягати? Видно, що їм треба чогось дійсного, реального, а не голословних балачок.

І тому рабін говорить, що він навертання жидів на християнство не боїться, бо і в минувшині така робота чужих не вдавалася. А дальше каже, що коли треба кого до чого навертати, — то жидам треба більше жидівських місіонарів, щоб навертали до жидівства жидів, а християнам треба більше місіонарів, щоб навертати християн до християнства.

Значить: досить вам дбати про своїх, бо в вас самих не дуже добре. А ми знаемо, чого нам треба. Мовляв: Ми дали світові Біблію, а не ви, — як про те жиди не так давно на цілий світ заявили.

Таке то, як бачимо, розуміння цеї справи в жидів. Рада Церков хіба знае його. Яких у такому разі вона вживае способів, щоб жидів по близько 2000 літ по Народженні Христа, таки врешті навернути на християнство, про це ширше не пише.

МОСКВА ПІДРИВАЕ ДОВІРЯ ДО ЕПИСКОПІВ

Появилася большевицька заява, під якою фігурують підписи православних Владик — Палладія, Архиепископа Львівського й Тернопільського, та Варлаама, Єпископа Мукачівського й Ужгородського. У заяві сказано, що ці Владики заперечують вісті про масове насильне виселювання мадярів з їх батьківщини в глибину СССР. — Звичайно, це виселювання почалося під кінець визвольного мадярського зриву і триває дальше. Отже заява, під якою підписані імена згаданих Владик, незгідна з правдою, вона видумана. Бож незабаром самі мадярські комуністи призналися до тих депортацій мадярських патріотів з їх країни.

Ще е одна підозріла справа в цій большевицькій заяві: слово Бог там написане з малої букви. Владики, хоч це й в СССР, знають, що слово Бог пишеться з великої букви. — Отже, іменами Владик під большевицькою заявою комуністи мали на думці осягнути подвійну ціль: з одного боку використати імя Владик для заграничної політики, а в очах народів в СССР показати, що вони, мовляв, навіть слово Бог пишуть з малої букви, згідно з урядовою лінією атеїзму. — Як препарувалася ця відозва, покищо годі про це сказати щось певного.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ палів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або темно синьої краски)

Виконуемо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СПРАВА ЦЕРКОВ У КАНАДІ

Мета Християнства — відома; про неї говорить Наука Христа. В якій мірі Наука Христа вспіла вже прийнятися на ділі серед цих народів, що формально прийняли Християнство, а в якій мірі ці народи не здійснюють цієї Науки, хоч на словах визнають її, — це також відомо майже всім. В якій мірі тепер шириться Християнство, — про це говорить статистика релігій світу. Які є чи мають бути шляхи до успіху Християнства? Які причини неуспіху при спробах його поширювання? Про це майже не пишуть, хоч чимало говориться усно, приватно, ніби потаємно.

Такий стан Християнства серед народів ясно вказує, яке завдання мають проводи християнських Церков; головне завдання — місійна християнська праця, щоб люди жили дійсно по-християнськи, щоб один одному був братом. Скільки в цьому напрямі зробили Церкви, які їх місійні способи, яке в кого розуміння істоти Християнства, який усього того наслідок, який успіх, — це вже окрема тема.

Зовсім окремо від Науки Християнства стоїть справа церковної політики. Проводи деяких Церков чи їхні окремі провідні люди вже на протязі історії, а так само й тепер не показують можливости чи охоти відріжняти Науки Христа і завдань Християнства від політики. І так, Ватикан вимагає: Хто не признає над собою голови римської, чи простіше італійської Церкви, той не має права вважатися за справжнього християнина. Це саме каже Москва завойованим нею народам Православної Віри: Хто не признає над собою влади московського Церковного Проводу, той не має права вважатися за "леґального" християнина!

Все це — політика. Все це політична експансія формально-церковним шляхом. Але все це не має нічого спільного з дійсним ширенням Науки Христа.

В політичній площині треба також розглядати виступ 20 січня ц. р. в Монтреалі о. Джеймса С. Томаса, Модератора Злученої Церкви Канади (Юнайтед Чирч оф Кенада). Він сказав, що канадійці вже стали нацією, отже вони повинні мати свою національну канадійську Церкву, якої вони ще не мають. Він сказав, що Злучена Церква Канади багато причинилася до того, щоб започаткувати "національну Канадійську Церкву", і вона готова здійснювати це діло.

Отож, справа тут чисто політичного характеру, і як таку тут її треба розглядати. — На Заході, отже й у Канаді словом **нація** називають спільноту громадян даної держави. **Національність** тут означає державну приналежність, громадянську (горожанську) приналежність. Отож, з канадійського політично-правного становища, хто є громадянином Канади, належить до канадійської національности. Щождо культурної якости громадян Канади, їх культури, в Канаді існує офіціяльний термін "етнічність", "етнічні групи". Між тими етнічними групами є ріжні релігії, ріжні обряди (віровизнання), ріжні Церкви. Ріжні релігії — це: християнська, жидівська, буддійська, магометанська і т. д., — незалежно від того, яке число їх визнавців. Ріжні обряди даної одної релігії, — наприклад, серед християн: православне віровизнання, протестантське, католицьке. Мова тут про релігії і віровизнання в них. Справа ж Церкви, організаційного оформлення, тут ще складніша.

Щоб створити одну спільну для всієї Канади Церкву, насамперед треба було б визнавців інших релігій — жидів, буддистів, шінтоїстів, мусулман і т. д. — навернути на Християнство. А тому що Християнство має ріжні обряди, то після того, як уже усі будуть християнами, всі обряди звести до одного. Яким його бажав би бачити о. Томас — не знаємо. А після того вже всіх "неофітів" (навернених) зорганізувати в одній Церкві. Як бачимо, поки тут прийшло б до одної Церкви, громадяни мусіли б найперше змінити свої релігійні догми, звичаї і т. д., виректися своєї релігії, а прийняти нову. Значить, тут чисто політична вимога о. Томаса сама собою зачіпає релігію як таку, вказує на потребу людям зірвати з своїм досьогочасним віруванням, а прийняти щось нове. Питання: чи така інтимна справа, як релігія, як віра в Бога та форма цієї віри, мають якесь відношення до політики і чи національна, громадська солідарність конче вимагає зміни способу віри в Бога, коли це не нарушує суверенности держави і не йде врозріз з громадянськими обовязками? Це істота справи. А вже дальше йде питання, чи практично такий плян о. Томаса можливий до здійснення. Як відомо, наприклад, давніші спроби, не занехані деким і тепер, навертати жидів на Християнство в Канаді не дали успіхів. Чи дадуть успіх — тут можна тільки займатися вгадуванням. І в цьому вгадуванні читачі можуть мати вільну руку. А втім, це відноситься й до інших релігій.

Коли зокрема ходить про ріжні віровизнання християнської релігії, то кожне з них у кожної етнічної групи має за собою дуже довгу обрядову традицію, нерозлучно повязану з етнічною культурою. Коли її виректися, приступити до чогось нового, недавнього, то на її місці повстане порожнеча. Чим реформатори її заповнили б? Люди почувалися б мов "борн тудей" (нині вроджені). Вони виреклися б того, з чого складається культурний стан Канади і в чому є її культурна майбутність. Отже така жертва для якихсь абстракцій чи фантазій не лежить в реальному інтересі Канади.

Не можна мати сумніву в добрі й щирі бажання о. Томаса, одначе його проект, так як передала його преса, не належить до таких, щоб їх можна було вважати за реальні й доцільні, коли маємо сміло дивитися в обличчя дійсності під чисто релігійним і культурним кутом.

Все ж таки на самому початку ми сказали, що побажання о. Томаса мають політичний характер. Ходить про відношення між вірними як канадійськими громадянами з одного боку, а між їх церковною справою з другого боку. Тут зрозуміла річ, що добро всіх громадян, отже держави, вимагає, щоб в організаційно-правному, економічному і т. п. відношенні вірні будували Церкву на ґрунті своєї держави. Це не тільки реальна річ, але й наступні покоління щораз більше вважатимуть її за конечну. Це значить, щоб найвищий провід кожної Церкви був у цій країні, в якій її вірні є громадянами, а не десь в іншій державі. І щоб майно, яке вірні зложили і складають на Церкву, було власністю тих вірних, які його складають, а не якогось чужого закордонного чинника. Все це є справою зрозумілою, очевидною, оправданою, а дальше ця справа безперечно буде ставати щораз більше конечною. Бо це справа політики, а не релігії як такої. Все це разом не противиться другій справі, другій конечній дійсності, а саме — щоб кожний зберігав свою релігію, яка має для нього довговіковий звязок з культурою в його Церкві, яку він має. Наприклад, у Канаді греко-католики, як бувші православні українці, не перейшли на латинство, не відійшли до латинської культури. Вони зберегли в Церкві майже в цілості те саме, що й православні українці; їх ділить тільки політично-правний чинник: православні українці мають в Канаді свою Церкву незалежну від закордонних чинників, а греко-католики підлягають голові латинської чи італійської Церкви, отже поворот греко-католиків до своєї рідної Української Православної Церкви не є зміною ні релігії, ні обряду, а тільки унезалежнення від заграничного проводу, і признавання свого проводу в Канаді. Така сама тенденція є у справі перейменування тут Англіканської Церкви на Англіканську Церкву Канади. Ріжні Церкви тут мають свої властиві їм релігійні й культурні основи, і цим вони збагачують духову скарбницю Канади. І ці Церкви, що не підлягають заграничним проводам, разом з тим задовольняють вимоги національні, горожанські.

В УКРАЇНІ ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В СЕРЦЯХ НАРОДУ

На Соборі Української Автокефальної Православної Церкви в Карльсруе, Зах. Німеччина, в грудні 1956 р. о. Прот. Д. Бурко виголосив доповідь "Проблеми Української Православної Церкви на чужині". В доповіді, між іншим, він сказав: В Україні Єпископат є московський, накинений большевицькою владою. Він "казьонний" (державно-урядовий) і про нього та про значну частину чужого Духовенства, можна сказати словами Св. Письма: "Бож правду замінили неправдою, честь віддають і служать створінню більше, ні Творцеві..." Прот. Бурко додав: "Святий маєстат Православної Церкви Христової, що існувала в Україні 700 літ до часу поневолення її Московщиною, і була відроджена в 1917—1921 рр., маєстат Церкви національної живе тільки в серцях народу і зоріє йому в його надіях на прийдешній щасливий день його визволення". Не зважаючи на большевицькі зусилля посіяти атеїзм, не зважаючи на чужий народові й Церкві її офіційний провід, все таки Віра й Правдива Церква Христова в Україні живе в серцях народу.

СУПЕРЕЧНІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО СВІДКІВ ЄГОВИ В УКРАЇНІ

В націоналістичному часописі "Український Самостійник" (Мюнхен, ч. 2-3, 1957) Лев Ребет помістив свою статтю "Положення Церкви в Україні". Там є розділ "Свідки Єгови в Україні". Автор статті покликується на інформацію совєтського часопису "Радянська Україна" з 30 листопада, в якому сказано, що большевицька влада викрила в Україні секту "Свідків Єгови". Большевики зліквідували цю секту. Владу озлобив не сам факт існування цієї секти, а тільки це, що, мовляв, совєтська конституція дає всім громадянам свободу релігії, а тим часом секта "Свідків Єгови" скривалася, отже й була ворожою совєтській владі. — Так пише совєтський часопис.

Автор статті в "У. С." зробив з цих інформацій такий висновок: "Діяльність "свідків Єгови" показує, що урядове большевицьке православ'я не може людей вдоволити, що вони шукають якихсь намістok, що підпільна сектярська робота скерована проти держави-сатани, яка стоїть на перешкоді для встановлення царства Єгови — є водночас одним з засобів протикомуністичної роботи в Україні".

Що ж сказати на такий погляд автора статті в "У.С."? Як православні українці, ми з усім українським народом боліємо над трагічним фактом ліквідації червоною Москвою Української Автокефальної Православної Церкви. І розуміємо, що автор статті, як уніят, так само боліє над ліквідацією в Галичині Греко-Католицької Частини підлеглої Римові Церкви Католицької. Все ж таки і цей біль автора не може оправдати вислову "урядове, большевицьке православ'я", бо тут видно свідомий чи несвідомий випад проти Православної Віри як такої. Православна Віра як така не може відповідати за політику большевиків. Якщо тут є щось урядове і большевицько-московське, то це не Віра як така, а чужа політика, форма, організація, адміністрація, Ієрархія. Тож церковна адміністрація, керівні чинники, — волею чи неволею, — стоять на послугах большевицької влади, так як провід Католицької Церкви в Польщі, за згодою Ватикану, став на послуги комуністичного, залежного від Москви, уряду Гомулки. Однак, незалежно від нашого становища до Католицької Віри (Релігії) як такої, ми скажемо, що не Католицька Віра стала на послуги комуністичного уряду, тільки провід Католицької Церкви в Польщі, за згодою Ватикану. Отже стале, вперте вживання "московське православя", "урядове православя", "большевицьке православя" є нічим іншим, як тільки одним з політичних демагогічних засобів Католицької Акції. Той засіб спритно розрахований на це, що, мовляв, українського православя не зачіпають, а атакують тільки московське православя. А разом з тим хотять призвичаїти загал до думання, що православя як таке, як Православна Віра, є нічим іншим, а тільки "московщиною". Щоб така агітація могла вдатися краще, то навмисне не вживають вислову "українське православя". Розумно, правильно й чесно було б говорити про **політику московської Церкви**, про **урядовий, большевицький провід московської Церкви**, але не про Православну Віру як таку.

Автор згаданої статті в "У.С." каже, що коли в Україні церковний провід є чужий, московський, та ще й наставлений большевиками, то це спонукує маси вірних відступати від Православної Віри та йти в секти, а в тому й у секту Свідків Єгови. Щодо сект, то вони бували і є досі. Безперечно, що коли дана Церква зо своїм Проводом знаходиться в тяжкому становищі, або Провід Церкви не зовсім в порядку, то це є кращий ґрунт для сектанства. І тому, можливо, в поневоленій Україні тепер трохи більше сектанства, ніж було раньше. Все ж таки історичні факти, подібні до сучасних, кажуть нам про щось інше. Під час понурої і насильної Берестейської унії 1596 року, коли ввесь Єпископат Української Православної Церкви зрадив свій народ, його Віру й Церкву, перейшовши під залежність від Риму, то український нарід не пішов у секти, а тримався Православної Віри. Одним помахом пера віддавати православних українців секті Свідків Єгови, щоб показати їх нібито "нехіть" до Православної Віри — це відірвані від життя міркування, що незгідні з дійсністю. До того ж ще, твердження, що секта Свідків Єгови раптом стала така хороша, що "скерована проти держави-сатани, яка стоїть на перешкоді для встановлення царства Єгови — є водночас одним із засобів протикомуністичної роботи в Україні", як пише автор, — таке твердження нічим недоведене. Це тільки міркування на основі неперевіреної большевицької новинки. Коли ходить про джерела, то вони бувають також інші, ніж подає "Радянська Україна". Наприклад, у половині серпня 1956 р. у Вінніпегу в Канаді відбувся з'їзд Свідків Єгови в числі 2,500 делеґатів. При тій нагоді Свідки Єгови подали до відома ось що: вони формальною дорогою запитали М. Хрущова, скільки єговістів є в СССР? Хрущов сам особисто зволив відповістй, що в СССР є 9,000 членів секти Свідків Єгови, і що ця секта користується повною релігійною свободою. Вісті з одного й того самого джерела суперечать одні одним. Чому? Дальше, згадана "Радянська Україна" каже, що сектою Свідки Єгови керував Микола Циба, що повернувся до СССР з еміґрації по 2-ій світовій війні. Невже такий репатріянт не був висланий до карних таборів і не був під наглядом, коли міг потаємно організувати секту Свідків Єгови, збирати великі суми грошей, нелеґально друкувати й поширювати листівки для "встановлення царства Єгови"? Над цим треба б подумати. Це залежить, як хто розуміє "царство Єгови". В СССР є ріжні "показові процеси". Вони мають ріжну мету, ріжні наслідки. Справжні масові винищування в СССР відбуваються без процесів, — напр. винищено голодом 7 мільйонів українців. Рідко-коли бувають процеси для винищування, наприклад, процес СВУ в Україні. Але бувають показові процеси, які кінчаються тим, що засудять і потім випустять. Українці, звичайно, щастя до цього не мають. І виходить для заграниці таке, що когось переслідують, а з другого боку гладять по головці. Всяко буває. Над кожним окремим випадком треба б призадумуватися, а не сполягати на самих голих большевицьких урядових інформаціях. Бувають і такі випадки, що наслідком показового процесу хтось має марку переслідуваного, а фактично переслідуваний не є.

Коли ж ходить про секту Свідки Єгови, то з її науки виходить, що вона в своїй істоті не має якоїсь, сказати б, небесної мети, — мети звязку землі з Небом; релігійної мети. Її ціль в основному земна, практична, загально кажучи — вона має такий характер, що робить враження глибшої політичної програми. Метою цієї програми є "царство Єгови" на землі. В даному випадку єговісти працюють для того, щоб СССР став "царством Єгови". В своїх листівках, як подає "У.С.", єговісти пишуть про "вельми великі перешкоди сатани на шляху до встановлення царства Єгови на руській землі" (розуміють всю територію СССР — —Ред. В.). Хто тут для єговістів є сатаною, а хто покровителем, — єговісти ясно не кажуть. В якому розумінні єговісти в межах СССР чи, як вони кажуть, на "руській землі" (!?) хотіли б бачити "царство Єгови" — це окрема тема. Щоб про неї писати, треба б знати дійсне відношення тих визнавців Єгови до комунізму, до СССР, до філософії Маркса і т. д. Все це треба було б глибше студіювати, і тоді можна б говорити щось хоча б з приблизною певністю. На самих газетних новинках не завжди можна полягати.

П. С.

МОВА ЛИСТІВ З УКРАЇНИ

Виписки з листа з 14 січня 1957 р. з України до родини в Канаді

Перші слова моего листа до тебе сестро і до тебе, швагре, Христос Раждається.

Незабутня сестро і ти швагре, повідомляемо вас, що ми живі і здорові, а ще кращого здоров'я вам бажаемо. А поведення наше було б добре, як би наші тато не мішали, але ви самі знаете, які наші тато були, а тепер ще гірші стали...

Я би вам дещо написав про наших тата, але ви самі добре знаете, що гріх про тата писати, бо буде бог мене за них карати. Доки жили мама, то вони були добрі, відколи померли мама, відтоді дуже лихі стали на нас.

Незабутня сестро і ти швагре і ви думайте і моліться, аби господь бог розв'язав душу наших тата від кіла і від нас, бо їм уже час померти, а вони ще жиють і нашу кров п'ють разом з мачухов і з її дітьми.

Бо її діти і вона нічого не роблять, а тато від нас беруть і їм дають.

На сих словах я закінчую свою розмову з вами...

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ЯК ПИСАТИ?

Написав я, знаєте, критику на літературний твір і вислав до редакції. Ось що я написав:

"Скритикувати твір не можна пропустити без критики. Той твір повний зяв і дихає тими зявами. Автор кормить нас фантазіями, правидами, зявами. Він сам людина з зявами. Написавши свою книжку вона почала читатися людьми розпалюючи їх нерви гарячим вогнем..."

Отак менше-більше написав та й послав до редакції. А вони, знаєте, відписали, що нічого, кажуть, не розуміють. Не розуміють, чого хочу: чи скритикувати твір, чи пропустити без критики. А зявами, кажуть, дихає риба, а не книжка. І автор не є із зявами, бо він не риба. Насміхаються з мене панове редактори, чи з розуму спитують? Та ж я ясно написав, що зява — від зявлятися, привиджуватися! І нібн автора книжка сама написала книжку... Чи ж я таке писав? Перетинки, кажуть, ставити треба, апострофи. І кажуть, щоб гарячого вогню додавати поменше. А хіба ж зимний вогонь є?

Пішов я до сусіда. Він має всякі словники, граматики, правописи. Знає, як писати. — Так, — каже, — треба комів (перетинок) побільше сипнути.

Думав він, думав і каже так:

— Тут дуже трудна справа... Напишете так: "Скритикувати, твір не можна пропустити без критики, то є — скритикувати твір не можна, пропустити без критики."

— Думаю, тепер буде ясно, — каже сусід. — А тепер напростуємо решту. Треба ясніше висказуватися. "Автор написавши свою книжку, вона, то є книжка, почала читатися людьми".

— Думаю, ви так хотіли сказати?

— Точно так! — кажу. — Але морока з тими апострофами...

— Коли пишете з я в а, то без апострофа, а коли з ' я в а, то з апострофом. Думаю, що це ясно...

— Ясно, — кажу.

— Перед буквою я завжди пишемо апостроф: д'ядько, д'ядина, с'ядати. Так само перед ю: кл'юч, н'юхати. Перед а, здається, менше вживається апостроф. Хіба в більше урочистих словах: політик'а, к'аварня, т'ал'ант...

Написав я, знаєте, як сусід навчив, і вислав до редакції. Вислав і, як то кажуть, слід по ньому загув.

Чекав я осінь, чекав зиму, а весною таки поїхав до редакції. Їду і думаю собі, щоб хоч у розмові з редактором слова вимовляти згідно з правописом. Приїхав, питаю трохи врочистішим словом:

— Пан редактор суть в канцелярії?

А секретар перестав писати на машині, подивився на мене й каже:

— Ні, вже не суть.

— Чому не суть?

— Бо пан редактор не є немовля.

Подивився я на нього з погордою, скрутьнув головою і подумав: Ну!... Але змовчав. Вийшов і поїхав додому. А тепер ви ріжте мене — нічого не напишу! І не скажу нічого! Я неписьменний і німий! Наміги прийдеться показувати.

Назар Полин.

УКРАЇНЦІ УНІЯТИ В ПОЛЬСЬКИХ КОСТЬОЛАХ?

Радієвий репортаж "Львівські зустрічі" Єжого Яніцкого, Варшава, 20. 12. 1956, між іншим подає таку новинку, — Яніцкі каже: "Однієї неділі я був у катедрі (польська катедра у Львові — Ред. В.) під час Богослуження. Нею опікується двох священиків. Старі люди співали: "Чудова зірко міста Львова". Костьол був повний, хоч цього не можна назвати натовпом. У сінях двох старших розмовляло півголосом. Я підійшов ближче. Чи це мені причулося? — Ні, дійсно розмовляли в українській мові... Сьогодні українці відвідують польські церкви в більшості замінили в православні храми".

ЧИ ЛЕГКОВАЖАТЬ ВАСИЛИЯН?

Не зважаючи на певну традицію, якою б там молоденькою в Канаді вона не була, уніятських Владик, які походять з Чину Василиян, Ватикан на першого Митрополита своєї новоствореної провінціяльної Митрополії для уніятів у Канаді назначив Єрарха не Василиянина, а з чужих уніятам Чину Редемптористів, з осередком у Бельгії.

МЕДИЧНА НАУКА ПРО МОЛИТВУ

Д-р Алексіс Каррел, лікар і фізіолог, каже: "Молитва, це найсильніша форма енергії, яку може мати людина. Вплив молитви показує себе і в душі, і в тілі, як про це свідчать залозні виділювання. Її (молитви) наслідки видно в кращому самопочутті, в збільшенні інтелектуальної сили і фізичної відпорности та глибшого розуміння кожної підставової дійсности в людських відносинах. Справжня молитва — то справжня система життя, справжнє життя — то своєрідна молитва".

НА ПРЕС. ФОНД "ВІСТНИКА"

ІСТ СЕЛКИРК, Ман. З похорону бл п. Домки Загайко, збірку передав о. Д-р С. В. Савчук $25.35

ВАКАВ, Саск. З нагоди 41-літнього Ювілею подружного п-ва Василя й Евтимії Дідух, збірку переслав о. Туржанський 20.00

ІСТ СЕЛКІРК, Ман. З похорону бл. п. Александри Савчук, збірку переслав о. Ковалишин 17.20

СЕПТЕР, Саск. З нагоди 50-літнього Ювілею подружного п-ва Кирила й Катерини Крим і п-ва Семка й Юстини Сороків 14.00

ОТТАВА, Онт. З нагоди посвячення дому п-ва й Софії Новицьких, збірку переслав о. Подольський 12.00

ШІҐО, Саск. З похорону бл. п. Агафії Королюк, збірку переслав о. Б. Якоткевич 10.00

ГЕФФОРД, Саск. З нагоди 50-літнього Ювілею подружного п-ва Івана й Юлії Габриш, збірку переслав о. Маґас 10.00

ФОРТ ВИЛЛІЯМ, Онт. З нагоди вінчання п-ва Скегарів, збірку переслав п. Р. С. Гельмич 10.00

ГЕДЕРЛЕЙ, Саск. З нагоди 50-літнього Ювілею подружного п-ва Саранчуків, збірку переслав о. Хомяк 10.00

ЄЛОВ КРІК, Саск. Похорон бл. п. Василя Бальона, збірку переслав о. Туржанський 10.00

ЧЕТЕМ, Онт. Похорон бл. п. Григорія Кирилюка, збірку переслав п. А. Хортів 8.50

ОШАВА, Онт. З нагоди 30-літнього Ювілею подружного п-ва М. Шадин, збірку переслав п. І. Тимочко 8.10

ВІНДЗОР, Онт. З нагоди Ювілею подружного п-ва Петришинів, збірку переслала пані Марія Ґурґула 7.00

ҐЛЕСЛИН, Саск. З похорону бл. п. Андрія Павлишина, збірку переслав о. Хомяк 7.00

НИПАВІН, Саск. З поминального Богослуження по Агафії Мицик, збірку переслав о. Зузак 7.00

СЕНЬКІВ, Ман. З похорону бл. п. Василя Шпака, збірку переслав о. Ґорґіца 6.25

РЕДЖАЙНА, Саск. З похорону бл. п. Михайла Стажинського, збірку переслав о. Ференців 6.00

ЛАШІН, Кве. З похорону бл. п. Катерини Випрук, збірку переслав о. Квасницький 5.00

ТАРНОПОЛЬ, Саск. З похорону бл. п. Ілії Пінчук, збірку переслав п. Вас. Сарчук 5.00

ВАСЕТНА, Алта. А. Швець 5.00

ВЕСТ БРУК, Саск. З похорону бл. п. Ю. Палія, збірку переслав о. Т. Яковкевич 5.00

ВРОКСТОН, Саск. З похорону бл. п. Марії Тимчук, збірку переслав п. М. Вінтоник 5.00

КАДВОРТ, Саск. З похорону бл. п. Анастасії Матейчук, збірку переслав о. Туржанський 5.00

ЛЕССАРД, Алта. З нагоди прощального прийняття для п-ва Денис, збірку переслав о. Труфин 5.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Г. Шевчук 5.00

МІЧЕМ, Саск. Жертва Церковної Громади в Мічем, на невянучий вінок бл. п. Івана Шобатовського 5.00

БРУКСБІ, Саск. Пані Катерина Худик, жертву переслав о. Денисюк 5.00

МЕДОВ ЛЕЙК, Саск. З нагоди 25-літнього Ювілею подружного п-ва Іванишів, збірку переслав о. Хомяк 5.00

МОНТРЕАЛ, КВЕ. З похорону бл. п. Катерини Олеськів, збірку переслала Віра Туршенюк 5.00

КЕМСЕК, Саск. З похорону бл. п. П. Филипчука, збірку переслав о. Боднарчук 4.55

АНОЛА, Ман. Павло Німчук 3.95

СОДБУРІ, Онт. З прийняття для п. М. Марченка, збірку переслав п. С. Ємчук 3.00

ЛОНДОН, Онт. З похорону бл. п. Григорія Кошмана, збірку переслав о. Кислюк 2.50

МИРНАМ, Алта. Мик. Беднарський 2.00

ТОРОНТО, Онт. Олекса Гриців 2.00

КАРТЕРЕТ, Ню Джерзі. о. І. Гундяк 1.95

АРБАКА, МАН. З похорону бл. п. Николая Дікала, збірку прислав о. Е. Ґорґіца 1.30

По 1 дол.: В. Підлузний, Едмонтон, Алта.; Філько Фурґаль, Віндзор, Онт.; М. Борискевич, Детройт; В. Родзівон, Кадворт, Саск.; Михайло Савчук, Гемилтон, Онт.; С. Яковець, Монтреал, Кве.; І. Редчук, Монтреал, Кве ; Г. С. Шевчук, Вішарт, Саск.; Петро Сеньків, Вішарт, Саск.; І. Слука, Ди Па, Ман.; Михайло Бабляк, Вердон, Кве.; М. Котульський, Торонто, Онт.

По 50 ц.: Андрій Коляда, Раунтвейт, Ман.; Ф. Грученюк, Форт Френцис, Онт.

Адміністрація "Вістника" щиро дякує всім жертводавцям за їхні щирі пожертви, а зокрема дякуємо усім тим, які перепроваджують збірки на пресовий фонд та взагалі трудяться в користь Видавництва "Вістника".

Адміністрація "Вістника".

Релігійно-Церковні Вісті

● До ЗДА з еміграції в Европі 1941 р. приїхав Алексаидер Казем-Бек. На еміграції він був головою російської організації фашистського напрямку — "младоросійського движения" (молодоросійського руху). В ЗДА він писав книжки на тему московської патріяршої Церкви в СССР. Одночасно він викладав російську мову й літературу й каледжі Коннектикату і в Ню Лондоні. У вересні 1956 р. "на запрошення московського Патріярха" він виїхав до СССР. Його дружина з сином лишилася в ЗДА.

● Торонтонська "Наша Мета" ч. 4, 1957 подає: "Відомий перед першою світовою війною манастир "Новий Афон" (Новий Атос) в околиці Сухумі над Чорним Морем, що його большевики перемінили над дім відпочинку для одної профспілки, має бути приміщена Семинарія, а також відпочинковий дім для священиків".

● В Кошицях на Словаччині чехословацькі комуністи мають судити групу греко-католицьких священиків. Свідком на процесі має виступати Пряшівський греко-католицький Єпископ Кир Павло Гойдич. Він був засуджений 1950 р. на досмертне увязнення і перебуває у вязниці в Леопольдові. В цій вязниці перебуває також увязнений греко-католицький Єпископ-помічник Пряшівської Єпархії, Кир Василь Гопко.

● Окупувавши частину Африки, Французи досі вспіли там навернути 20 мільйонів африканців на католицтво. Ісламців у французьких кольоніях в Африці є ще 45 мільйонів, на 65 мільйонів всіх ісламців Африки.

● Світова Рада Церков (протестанти) у Женеві має переглянути свої відношення до московської Патріярхії і наладнати відносини з Обєднаними Націями.

● В ЗДА всі Пресвітерські Церкви злучуються в одну. В травні ц. р. відбудеться з'їзд, на якому оформлять Злучену Пресвітерську Церкву в ЗДА.

● Офіційні церковні інформації подають, що в Індонезії переслідується християнство. Усе ж таки число християн зростає, — католиків є там 70 тисяч, а протестантів 100 тисяч.

● В Угорщині спротив проти комуністичного натиску на релігію не припиняється. Духовенство й народ домагаються каплиць у школах.

● Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон і Високопреосвященніший Владика Архиепископ Михаїл вислали з Канади свої привітання Соборові УАПЦ, що відбувся в Карльсруе 15—18 грудня 1956 р.

● Вже вийшла з друку нова монументальна праця Митрополита Іларіона "Українська Церква за час руїни", 564 стор., з ілюстраціями на доброму папері.

● У неділю, 3 лютого, о год. 4.30 по полудні з радіостації ЄКUA в програмі Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви Жіноче Товариство при Громаді Св. Івана, передало півгодинну радіопередачу. Пані К. Миськів промовляла на тему "Праця з молоддю в рідній культурі". Програму проголошував професор Албертійського університету д-р О. Старчук.

● Інж. А. Шумовський на сторінках "Українського Голосу" досить міцними критичними словами звертає увагу на деякі дивогляди україномовчих передач "Голосу Канади" за залізну заслону. Він каже, що в програмі надаються всякі музичні вихиляси кабаретного типу та говорять переважно про авта, одяги, ситі шлунки і т. п. Але ні одної Служби Божої православної та греко-католицької, ні одного виступу церковного хору, хоч багато їх на високому рівні маємо в Канаді.

● Від часу Собору Української Автокефальної Православної Церкви в Зах. Німеччині 15—18 грудня м. р. склад Вищої Ради Митрополії УАПЦ такий: Голови Краєвих Церковних Управлінь УАПЦ в Европі - Протопр. В. Вишневський, Протопр. С. Молчанівський, Протопр. І. Бачинський, Прот. В. Вишиван, і від Духовенства. Прот. Д. Бурко, Прот. А. Дублянський, Прот. П. Дубицький, Прот. О. Семенович; від мирян: проф. І. Бакало, П. А. Плевако, інж. П. Петренко, суддя І. Іножарський. Склад Церковного Суду: Прот. Д. Остапчук, Продиякон Л. Король, проф. д-р О. Юрченко. — Ревізійна Комісія: Прот. М. Гільтайчук, Свящ. Ю. Гудзій, полк. П. Закусило.

● Дня 16 грудня в періоді Собору УАПЦ, в Карльсруе, в часі Служби Божої Диякон Я. Пук був поставлений в сан Священика.

● У Польщі існував "Прокомуністичний Католицький Рух", метою якого було припоровити католицтво до умов комуністичної дійсности. З хвилею, коли католицький Єпископат пішов на політичну співпрацю з польським комуністичним режимом, залежним від Москви, Прокомуністичний Католицький Рух, очолений письменником Пясецьким, автоматично розвязано.

● До парляменту в Анкарі, Туреччина, вплинула пропозиція виселити Царгородського Патріярха Атенагораса з границь турецької держави. Автори пропозиції кажуть, що Патріярх являє собою більш грецького політичного провідника, ніж духовну особу.

● Патріярх Юсаб II, голова Коптійської Церкви, помер 14 листопада 1956 р. Коптів є понад 6 мільйонів, головно в Абісинії і в Єгипті.

● Згідно з конкордатом між Ватиканом та Австрією католицька Церква в Австрії має більше прав і привілеїв, ніж інші Церкви. Протестанти домагаються від уряду Австрії рівности прав для всіх релігій і Церков.

● Російська Церква в Америці, очолена Митр. Леонтієм, незалежна від московської Патріярхії в СССР, виключила з свого складу Єпископа Діонисія з Шікаго, бо він перейшов під юрисдикцію моск. Патріярхії, і вона назначила його Єпископом Ню Йорку та заступником патріяршого Екзарха Бориса, якому уряд ЗДА не дозволив на побут в цій державі.

● У Польщі угода між Католицькою Церквою і комуністичним урядом з 7. XII. 1956 р. така. уряд звільнив з вязниці кардинала Вишинського та інших Єпископів і дозволив їм виконувати свої обовязки; в народних і середніх школах, де родичі цього бажають, може відбуватися наука релігії; Церква й уряд мають спільно ухвалювати шкільну програму й підручники й співпрацювати при назначуванні вчителів; військові капеляни матимуть доступ до лікарень і вязниць; назначування Єпископів належить до Церкви, але держава забезпечує тут собі право голосу. — За все це Церква зобовязувалася підтримувати комуністичний уряд Польщі і його політику.

● Президент Айзенгавер на спільному засіданні Сенату й Конгресу 5 січня сказав: "Середній Схід є колискою трьох великих релігій християнської мусулманської і юдейської. Єрусалим є священним містом для всіх віруючих. Ми маємо право турбуватися про те, щоб це місто не попало під владу держави, яка керується принципами атеїстичного матеріялізму".

● Голова Краєвої Ради Церкви (протестанти), о. Блейк, в ЗДА, який у березні м р. очолював церковну делегацію ЗДА до СССР, звернувся до Митрополита Миколая Крутицького й Коломенського, щоб московська Церква в СССР стала в допомозі тим, хто потерпів на Мадярщині й Близькому Сході, і щоб виступила в обороні свободи мадяр проти агресії Кремля. Митр. Крутицький відповів, що жертвам на Близькому сході московська Церква "допомагає" Мадярщину він промовчав взагалі. Більше того, два Єпископи московської Церкви в СССР заявили, що вони нібито "не бачили депортації мадяр в глибину СССР.

● Папа Пій XII звернувся до всіх католиків з закликом "жертвувати свої Богослуження й молитви в намірені мадярського народу". Покищо нема вісток, щоб Католицька Церква в Польщі проголосила Богослуження в намірені мадярського народу в його боротьбі за національно-політичну свободу, хоч, на основі угоди з комуністичним режимом Ґомулки з 7 грудня ця Церква дістала в Польщі релігійно - церковну свободу, за ціну політичної подтримки цього комуністичного уряду. Більше того, католицький Адміністратор Ковна, столиці Литви, іменем Католицької Церкви на Литві заявив, що Москва "не переслідує і не депортує мадяр". А католицький Єпископ Тильзитської Єпархії на Литві, Петро Мазеліс, радить Ватиканові наладнати співжиття з СССР. — Ні одна Церква за залізною заслоною, ні Католицька, ні Православна не вислала свого протесту до Кремля в обороні жорстокого переслідування мадяр. Тут в кожної Церкви могли бути ріжні мотиви, а деякі й спільні, але факт остається фактом, — протесту не було. — Так само ніколи не було протесту від московської Церкви проти переслідування Москвою православної України. Не було від Католицької Церкви в Польщі протесту, коли польський уряд мордував українців уніятів у Галичині в 1921 р. і за кривавої "пацифікації" в Галичині. Не було протесту з боку Православної Церкви в Румунії, коли вона переслідувала українців на Буковині. Не було протестів з боку Католицької Церкви на Мадярщині, коли Мадярщина масово мордувала закарпатських українців. — Всі вони однакові...

РІЖНІ ВІСТІ

● Четверта сесія Української Національної Ради, що опинилася без керівництва органів, які зрезиґнували, почнеться 16 березня.

Американська "Свобода" з 9 лютого в редакційній статті, написаній з нагоди теперішньої сесії Української Національної Ради в Німеччині, каже, що УНРада могла б відіграти історичну ролю у справі визволення України, якщо б там була консолідація. Одначе "Свобода" дуже песимістично дивиться на майбутнє УНРади, через постійний брак консолідації між її політичними партіями, що тримають її в стані кризи. — Та сама стара наша біда, — а її таки можна б нарешті позбутися!

● Департамент праці ЗДА повідомив, що одна третина всіх затруднених в ЗДА — це жінки. В 1956 р. зареєстрова-

них робітників в ЗДА було 65 мільйонів, у тому жінок 21 мільйон.

● Єгипетський уряд диктатора Нассера "знаціоналізував" англійські і французькі капітали. Впродовж слідуючих пяти років він рішив взяти під контролю банки і підприємства всіх чужинців. На всі становища в державі стали тепер приймати тільки мусулман. Католицький часопис в Каїро зробив з того висновок, що египетський мусулманський уряд провадить політику проти християн.

● Парлямент Південно-Африканської Унії більшістю голосів ухвалив, щоб у цій державі британський прапор Юніон Джек був замінений національним прапором Південно-Африканської Унії.

● Уряд Британії бере під увагу можливість скасування в Британії примусової військової служби, а заміненння її добровольцями, звернувши при цьому найбільшу увагу на розвиток атомової зброї.

● Уряд Єгипту зробив публичне оскарження під адресою уряду ЗДА, що він провадить таку політику, яка завжди виходить на користь Ізраїля.

● По радіо "Визволення" в Ню Йорку виступив мадярський студент, втікач з Мадярщини, Іштван Лясльо, бувший мадярський повстанець. Він закликав: "І ви, советська молодь, і ми — мадярська молодь, і молодь інших країн, будемо діяти спільно, то спричинимо кінець диктатурі комуністичної партії". — Значить, молодь поневолених Москвою народів у штучних і примусових рамах СССР він збиває в один "котьолок" і називає "советською молоддю". Дальше, він каже, що советські вояки таки дійсно переходили на бік мадярських повстанців, — "в Сопроні, в селі Націнт, шість советських вояків бились разом з нами проти комуністів", — сказав він. А в Будапешті деякі советські танки перейшли на сторону мадяр. — Хоч ці советські вояки, як подають інші джерела, були українці, але він цього не сказав. Деякі наші часописи кажуть, що тут винне тільки радіо "Визволення", а не мадярський студент-пропаґандист. Розуміється, радіо "Визволення" є москвофільське. Але цей мадярський студент виголосив аж 67 доповідей у студентських домах 15 стейтів ЗДА, і ніде не згадав про українську національність советських вояків, що переходили на сторону мадярських повстанців. Хто ж тут йому забороняв? Тепер той студент іде на пропаґандивну працю в Европі. Чи згадає він там про українців? Значить, він до українців наставлений так само, як і американське москвофільське радіо "Визволення".

● Суеський канал, заблокований затопленими кораблями під час бомбардування Єгипту англійськими і французькими літаками, вже прочищений і готовий до вжитку для малих кораблів.

● З урядових кол повідомляють, що над Канадою 24 січня появилися були советські літаки. Думають, що вони робили знимки на цій лінії, де будується Радарову Лінію Вчасного Алярму. Ця лінія ще не викінчена.

● В конституції Норвеґії з 1814 року є такий пункт, в якому сказано, що "Єзуїти не будуть толеровані". Тепер парлямент голосами 111 проти 33 скасував цю заборону. Скасував її тому, що цей пункт конституції не відповідає ідеям свободи й толеранції, до яких змагає вільний світ. Отже ця постанова не вийшла тому, що може змінився погляд на Єзуїтів. Навпаки, більшість парляменту Норвеґії практично й надальше висловлюється проти Єзуїтів. Цю загальну думку висловив один з послів, кажучи, що Єзуїти "більше, ніж хтобудь інший, вірять, що ціль оправдує засоби" і вони "скрізь боролися проти свободи думки".

● Провід комуністичної партії в ЗДА заявив, що зриває всяку залежність від Москви та будьяких інших закордонних центрів. Він сказав, що проводи чужих центрів не можуть диктувати комуністам в інших країнах, де є зовсім окремі умови для ширення "соціялізму". — Безперечно, що комуністів не можна ділити на "гірших і ліпших", на "залежних і незалежних", — всі вони є тільки к о м у н і с т и і нічого іншого.

● Президент Айзенгавер у своїй промові після свого заприсяження на нову президентську каденцію сказав, що протягом наступних 4 років ЗДА будуть старатися зрозуміти істоту Советського Союзу ,і щоб СССР зрозумів Америку. — Невже ще й досі вони одне одного не знають?

● Британський амбасадор в Оттаві заявив, що Британія вже перестала бути великодержавою першої кляси. — Ця заява викликала в Канаді ряд публичних дискусій і коментарів. Одні погоджуються з думкою амбасадора, а другі ні.

● Володар Савді Арабії, король Савд, виїхав з відвидин в ЗДА 10 лютого і вивіз з собою 10 авт фірми Кеделак на суму 1,000,0000 дол. і запевнення през. Айзенґавера в допомозі його країні. Король Савд хоче від ЗДА 250,000,000 дол., бо таку суму, сказав він, Америка дає Ізраїлеві. З королем було його 45 рідних дітей, але ні одної з жінок його гарему.

● Поляки закордоном домагаються від великодержав, головно від Америки, матеріяльної допомоги населенню Польщі. Правда, вони не дуже вірять у цю допомогу. Поляки роблять старання, щоб оплата за посилки до Польщі була знижена. А покищо Конґрес Польонії Американської робить масову збірку грошей та одежі, щоб індивідуальними пакунками рятувати поляків від холоду й голоду та недуг. ("Америка-Ехо", ЗДА, 10. 2. 1957).

● Суд у Понтіяку, ЗДА, засудив 33-річну жінку на 4 роки вязниці за її жорстоку поведінку з своєю 7-річною дитиною. Ця жінка має 12 дітей у віці від 13 років до 9 місяців.

● СіБіСі має клопіт, — її авдиціям час від часу перешкаджає тайна шкотська радіовисильня, яка надає свої авдиції на тих самих хвилях, що й СіБіСі. Шкотська тайна радіовисильня проголошує кличі з домаганням автономії для Шкотії.

● Геолог Н. Шестун при кінці грудня м. р. виїхав до СССР. Його дружина Є. М. Двойченко-Маркова була постійною кореспонденткою нюйоркського "Нового Русского Слова", в якому стало містила статті на тему російсько-американських відносин. Під кінець грудня м. р. вона також виїхала до СССР.

● В СССР усунено Д. Шепілова зі становища міністра закордонних справ. На його місце назначено Андрея Громика.

З ПРЕСИ

Вінніпеґський щ о д е н н и к "Фрі Прес" з 13 лютого подав коротку новинку з нагоди інтронізації Митрополита Максима Германюка. З інформації виходить, що загал вірних цієї уніятської Митрополії складається переважно з... православних! Так цю новинку читач може зрозуміти. Бож українці східної України всі православні, а "Фрі Прес" пише, що українці прибули до Канади в більшості зі східніх українських земель, тобто з-під російської, а не з-під австрійської окупації. "Фрі Прес" дослівно пише так: "Долина ріки Ред була одним з ранніх осередків Християнства в Західній Америці, і через Вінніпеґ перейшла більшість українців з-під російського деспотизму, шукаючи нового вільного життя. Велика кількість з них, а головно зі східніх земель України, були католиками східнього обряду. І тому то особливо на місці, що Вінніпеґ у вівторок став осідком Митрополита".

Отож, "Фрі Прес" помилково поінформував своїх читачів, що більшість українців прибула до Канади з-під російського деспотизму і що українці східньої України є переважно католиками. Українці східньої України всі православні. В Канаді переважали й переважають серед українців імігранти з Західної України, і більшість з них приїхала в греко-католицькому обряді, але велика їх частина повернулася до своєї прадідної Православної Віри, в своїй національній, незалежній від чужих Українській Православній Церкві, якої не могли мати ані під московським, ані під австрійсько-польсько - римським деспотизмом.

Чи ви знаєте, що . . .

● В князівстві Монако є такий закон, що коли в князівської пари вродиться син, то його вітають 101 гарматнім стрілом, а коли дочка — то тільки 21 стрілом. У князя Райніє III і його дружини Ґрейс (Келлі), бувшої голівудської акторки, вродилася дочка, Кароліна Луїза Марґарита.

● На Похороні світової слави диріґента Артура Тосканіні, італійського роду, в Ню Йорку, в катедрі Св. Патрика, було 3,500 учасників. Похоронне Богослуження відправив кардинал Френціс Спеллман в асисті 10 прелатів в суботу 19 січня 1957 р. Тіло Тосканіні вивезли до Італії.

● У Санта Роза, Каліфорнія, ЗДА, до крамниці алькогольних напитків зайшов молодечий злочинець і з револьвером в руці зажадав від власнички грошей і горівки. Власничка Мері Капітані, 68-літня, дала йому 50 долярів, але горівки відмовилася дати, бо закон забороняє крамницям видавати горівку замолодим людям. Злочинець вхопив картон циґарок і втік.

● Ірляндська Республіканська Армія — це підпільна (нелеґальна) військова організація. З Південної, незалежної частини Ірляндії вона робить збройні напади на Північну Ірляндію, що підлягає Анґлії, щоб усунути з неї англійців. Уряд Південної Ірляндії (незалежної) ніколи не визнав цієї організації за леґальну, і її членів часто арештує та судить. Цим він виявляє добросусідську льояльність супроти Анґлії.

● В університеті стейту Мишиґен, в Енн Арборі, винайшли таку машину, яка тексти писані російською мовою сама перекладає на англійську мову. Але ця машина може перекладати тільки наукові тексти, з теоретичної і експериментальної фізики, а не літературні, цебто не оповідання, вірші, казки і т. п.

● В канадійському бюджеті на 1957-8 рік призначено не видатки небувалу досі суму — 4 більйони 800 мільйонів долярів.

● В ЗДА за останній рік померло 350 дітей, затруївшись ліками, які вони надмірно їли, взявши їх за ласощі. Їхні родичі не потурбувалися про те, щоб ліки — аспірину, кодеїн і т. п. — ховати від дітей. Надмір кожного лікарства (медицини), навіть такого як аспірина, може принести людині смерть, а тим більше дитині.

● В ріжних людей бувають ріжні роди крови. В Ню Йорку 25-літня Лорейн Лінд має такий рід крови, що трапляється в людей у відношенні один до сто. При переливі (трансфузії) кров для недужої Лорейн Лінд мусіли спроваджувати з Анґлії.

● В Ню Йорку є нині понад 100 молодечих банд злочинців, а кожна з них має від 500 до 250 членів. Банди мають свій "кодекс" (Правила). Одне з тих правил, наприклад, каже: "Дівчину треба схоплювати тільки в авті, а ніколи пішки". Тому там ростуть "Клюби крадіжі авт". — Як видно, роля авта в злочинах дуже велика.

● В ЗДА одне подружжя купило за 25 дол. старе крісло. Тепер виявилося, що це крісло походить з Єгипту з-перед часів Христа і вартує 50 тисяч долярів.

● В Балтіморі є збирач мистецьких картин, Вільям Гавснер. Він мав картину, що називається "Пантеон Війни", за яку заплатив 3,400 долярів. На цьому образі змальовано 6,000 осіб, а між ними Вудро Вилсона, Теодора Рузвелта, маршала Першінґа і т. д. Він такий великий, що Гавснер не мав його де повісити, і подарував його музеєві.

● Досьогочасні спроби вчених дослідників з неорганічної (мертвої) матерії зробити органічну (живу) не дали успіху. Вчені досліди в цій ділянці продовжують.

● Тунезія і Мароко в Африці — це країни, що були під французьким протекторатом. Недавно вони отримали незалежність. Натомість Альжир Франція вважає за свою складову частину; альжирці мають своїх представників у французькому парляменті. Тому Франція не хоче погодитися на незалежність Альжиру. Але альжирці борються. Вони мають 30,000 реґулярної армії і 200,000 резерви, мають свій уряд, це ніби держава в державі. Їх підтримують арабські держави.

● Американська співачка Жанет МекДоналд на прийнятті республіканських жінок у Ню Йорку сказала, що президент Айзенгавер найбільше любить пісню "Індіен Лав Колл". Коли вона була в Білому Домі, Айзенгавер просив, щоб вона йому цю пісню заспівала.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

П. К., Шікаґо. — Я часто чую і читаю в релігійних ґазетах слово "поганин". Чи я, як християнин, мушу його вживати для означення не-християн?

В. — Чи можете уявити собі, щоб през. Айзенгавер, християнин - протестант, чи премієр Сен-Лоран, християнин-католик, могли назвати свого гостя буддиста Неру, премієра Індії, "поганином"? Або, коли Папа минулого року переговорював з представниками Ісламської релігії у справі спільної боротьби проти комунізму, то чи могли б Ви уявити собі, щоб він назвав їх "поганами"? Про не-християнську релігію кожен може думати собі, що хоче, але чи хто стане в живі очі називати не-християн "поганами"? Зрештою, тут ходить про це, щоб відріжнити християн від не-християн. Для цього вживають власні назви не-християнських релігій: мусулмани, буддисти, юдаїсти, шінтоїсти і т. д., а загально їх усіх називають не-християнами, і цього досить, бо кожен знає, про що тут ходить.

Правда, часом бувають трохи складніші випадки. Наприклад, "Наша Мета" ч. 4, 1957 пише: "Крім цього у цій частині світу (в Африці) живе все ще 85 мільйонів п о г а н, які мають до вибору три згадані р е л і г і ї. Стануть вони х р и с т и я н а м и, або м а г о м е т а н а м и, або врешті комуністами". Як бачимо, католицька "Наша Мета" магометан поганами не називає хоч вони й не-християни. Безперечно, таке ставлення справи не є винаходом католиків, а взагалі в науці великих релігійних систем, хоч вони й не-християнські, не прийнято "величати" словом "погани". Соціологія релігії, порівняльна наука про релігію і т. д. великі релігійні системи, як християнство, магометанство (іслям) і буддизм називає у н і в е р с а л ь н и м и р е л і г і я м и. З точки погляду християнства, як п р а в д и в о ї релігії, не-християнські релігії, будь вони й універсального типу, є неправдивими, а все ж християни називають їх релігіями — мусулманською, будлійською, шінтоїзмом і т. д., але не словом "поганські". Коли, наприклад, хтось ще воліє розріжнити, що магометанство і буддизм — це одне, а поганство — це щось окреме, то він робить це на такій підставі, що за поган вважає дрібні, примітивні, незорганізовані прадавні народні вірування в божків, з вірою, що сама матерія, з якої вони зроблені, сама собою є Вишою Силою. Такі найпримітивніші вірування, з обожанням матерії і природи взагалі, незорганізовані в Церкву, не злучені в систему дехто називає "поганство", але не відносить цього до великих релігійних систем, добре зорганізованих, з своїми теологічними школами, без вірування в матерію і т. д., як ось буддизм, магометанство і т. п. Їх називають їх власними іменами, а загально всі їх називають не-християнськими релігіями. Але й ці дрібні, примітивні, безсистемні вірування, які дехто називає поганськими, в науці називають "народніми" примітивними віруваннями, у відріжненні від універсальних релігій, але не називають їх словом "поганські", принаймні є щораз більша тенденція уникати цього слова, як суперечного культурі. Розуміється, це справа назов, а нічого іншого. Християнин, який з чисто культурних мотивів уникає слова "поганин", цим ще зовсім не змішує релігії правдивої з неправдивою.

ЮВІЛЕЙ 60-ЛІТТЯ УРОДИН ІВАНА ЖУКІВСЬКОГО

Вилинґдон, Алберта. — В неділю, 20 січня, у Свято Собору Івана Хрестителя, п. Іван Жуківський відсвяткував свій Ювілей 60-ліття свого народження. Вранці в церкві Св. Покрови в Борівцях було відправлено Службу Божу й Молебень за здоровля Ювілята та його родини. По Службі Божій запрошено було гостей на обід, що відбувся в домі п. Жуківського.

І. Жуківський народився 17 січня 1896 р. в селі Борівцях, а в 1899 р. приїхав до Канади зі своїми родичами. Від 1921 року почав свою власну господарку. Господь обдарував Ювілята вірною дружиною і гарними дітьми, що в більшости одержали високу освіту. Дочка Марія закінчила курси медичних сестер і довший час сповняла свої обовязки на становиці Дистрикт Нирс в околиці Ламонт, Алберта. Домка закінчила курс стеноґрафії. Син Георгій закінчив курс рільництва в Албертійському Університеті. Володимир закінчив XII клясу гай-скул. Василь і Данилко ще ходять до школи.

Під час цього свята зроблено було збірку на фонд "Вістника" — $10.50. Жертвували слідуючі: Іван Жуківський $2.00. По 1 дол.: Георгій Фуштей, Николай Макарецький, Николай Сирба, Михайло Капіцький, Михайло Гавриляк, Михайло Жуківський, Павло Лучик, Герман Сарчук, і 50 ц. Василь Гриневич.

Жертводавцям щира подяка, а Ювілятові і його родині щире бажання щасливого життя та Многих Літ!

Учасник.

З ПАРАФІЇ СВ. МИХАЇЛА У ВІННІПЕҐУ

Парафія Св. Михаїла у Вінніпеґу на своїх річних зборах 1 лютого б р. поновила на становищі голови Парафіяльного Уряду, на 4-ий рік, п. Петра Кравчука.

Голова Петро Кравчук належить до громадянства молодшого. Ставши головою Громади, він три роки успішно працював і достойно репрезентував свою Громаду.

Крім того, за його старанням і активною підтримкою заіснував при церкві церковний хор і ожила дружна співпраця з місцевим Жіночим Т-вом ім. О. Кобилянської, яке раніш знаходилось під проводом п. Медведюк, а тепер є під проводом п. Ґоряк, та з Сестрицтвом Пресв. Богородиці, що є під проводом п. Моріс.

Обидві ці орґанізації є допоміжними клітинами нашої парафії, і, співпрацюючи з Параф. Урядом, дають тим самим велику поміч нашій Церкві та оживляють і пожвавлюють парафіяльне життя.

Повний склад Уряду такий: п. П. Кравчук — голова, п. Н. Долинчук — заступник, п. В. Савчук — секретар, п. В. Скеґар — заступник секретаря, п. А. Шеховський — фін. секретар, п. Т. Вінничук — скарбник, п. Ґ. Маріян — почесний член, п. С. Мазуряк — почесний член, п. І. Сорохан — голова контрольної комісії, п. Ґ. Ґоряк — контрольор, п. Н Ґрапко — господар.

РІЗДВЯНІ СВЯТА В ЛЕТБРИДЖ, АЛТА.

Цього року Різдвяні Свята православної громади в Летбридж, пройшли в дуже святково-піднесеному дусі. На сам Св. Вечір о 7.30 год. була передана через місцеву радіостанцію СІОС півгодинна програма колядок з поясненням в анґлійській мові українських Різдвяних обрядів за Юліянським календарем. Всечесний о. О. Щербань звернувся до українців Летбридж й околиць з глибоко-змістовним Різдвяним привітальним словом і сказав про значення для нас під цю пору містерії Вифлеємської Ночі. Опісля церковний хор під керуванням дяка П. Корнійчука виконав декілька колядок. Програма передачі вийшла напрочуд добре і залишила по собі гарний відгомін серед слухачів згаданої програми.

Хорист.

ЛИСТ ВІД ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ У НІМЕЧЧИНІ

Мюнхен, 4. лютого, 1957.

До Консисторії Української Греко-Православної Церкви, Вінніпеґ, Манітоба, Канада.

Від Фонду Допомоги Українців Канади в Вінніпеґу одержали ми повідомлення про Вашу пожертву на Фонд Допомоги Военним Інвалідам в сумі 1,042.94 долярів, з чого ми одержали вже 1,000 долярів.

В імені военних інвалідів, наших членів, складаемо Вам найсердечнішу подяку за цей щедрий дар та за активну піддержку збіркової акції на допомогу інвалідам.

Подаемо до Вашого ласкавого відома, що крім военних інвалідів, СУВІ опікується також старшими віком і немічними вояками визвольних змаган, зокрема УНР/УГА.

При розподілі допомог СУВІ керується мотивами потреби на підставі родинного стану й відсотка інвалідності, без огляду на приналежність до армії чи віровизнання інваліда.

Просимо Вас мати нас і дальше в своїй опіці.

З глибокою пошаною до Вас,

За Головну Управу СУВІ:

Микола Стечишин, голова.
Петро Поліщук, секретар.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ДОМКА ЗАГАЙКО

В середу, 16 січня ц. р., в Селкірк, Ман., по однорічній недузі впокоїлася в Бозі бл. п. Домка Загайко, з дому Савчук, проживши 64 роки.

Покійна родилася в селі Біля Золоте в Галичині; приїхала до Канади з родичами в 1903 році. Родичі осілися в Іст Селкирк і там покійна прожила решту свого життя. В 1910 р. вийшла заміж за Николу Загайко, який полишив її вдовою в листопаді 1950 р.

Покійна відзначалася веселою, товариською вдачею та великою активністю в місцевім церковно - громадськім житті. Коли в останніх роках перед першою світовою війною в Іст Селкірк зорганізвалася т. зв. незалежна Православна Церковна Громада, покійна з н чоловіком стали в ряди перших її членів. А коли пізніше та Громада прилучилася до Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і покійна цілою душею перейнялася ідеею Рідної Церкви українського народу й не переставала брати активну участь у житті Церковної Громади, аж поки передсмертна хвороба не відібрала їй сили.

Похоронні Служби відслужив отець Д-р С. В. Савчук з Вінніпеґу. У пятницю ввечері, 18 січня, відбулася Панахида в похороннім заведенню в Селкірк, а в суботу по полудні, 19 січня, відбувся Похорон з церкви Св. Михаїла в Іст Селкірк. На Панахиді й на Похороні було велике число учасників, між ними багато іновірців, що свідчить про пошану, якою покійна втішалася серед загалу мешканців цього містечка.

Під час Послідного Цілування присутні зложили $25.25 на Невянучий Вінок для покійної. Ці гроші передано, згідно з волею родини покійної, на Пресовий Фонд "Вістника".

Покійна полишила по собі двох синів — Юрка й Павла, три дочки Анастазію, Анну і Дору, та 15 онуків.

ВІЧНА ЇЙ ПАМЯТЬ!

Сусід.

БЛ. П. Б. В. ЧЕРЕВИК

FO. B. W. CHEREWICK

Вінніпеґ. — В понеділок 4 лютого під час сніговиці розбився і згорів на полі близько Чарлсвуд літак канадійської повітряної сили Експедайтер, убивши на місці своїх двох пасажирів — навігаційного студента НАТО і пільота інструктора з Форт Ґеррі.

Цим інструктором був 22-річний офіцер летунства Борис В. Черевик, син відомої української патріотичної родини — д-ра Василя і Марії Черевиків з Форт Ґеррі. Покійний молодий офіцер Черевик був відомий ширшому громадянству з того, що будучи ще молоденьким студентом, він часто полисувався на українських імпрезах у Вінніпеґу як соліст на скрипці і виступав з своєю улюбленою скрипкою на самостійницьких з'їздах.

Імени другого вбитого, студента НАТО, покищо не виявлено, поки не буде перше повідомлена його родина в Европі.

Літак розбився коло год. 9.10 увечері, коли повертався з рутинової вправи до своєї повітряної бази на Стівенсон Філд. В той час падав великий сніг.

Похорон відбувся в четвер. Похоронну Відправу перевів о. М. Юрківський, Парох Катедри Пресв. Тройці. На Похороні було багато військових побратимів покійного.

В.Й.П.!

БЛ. П. ВАСИЛЬ БАЛЬОН

Єлов Крік, Саск. — Дня 2 лютого 1957 р. в Мелфортському шпиталі упокоївся на 68 році життя бл. п. Василь Бальон. До Канади прибув 55 років тому з села Бабин, Кіцманівського повіту, Буковина. У 1914 році одружився з Марією Колісник, і вони працювали на своїй фармі недалеко містечка Єлов Крік.

Покійний у своєму житті діждався 4 синів, 4 доньок і 10 онуків, яких оставив у смутку.

Похорон відбувся 6 лютого 1957 р. в українській православній церкві в Єлов Крік, Саск., а відслужив його Парох Вакавської Округи Всеч. о. Юрій Туржанський, при великому здвизі людей. Покійного Василя похоронено на місцевому православному цвинтарі.

При Послідньому Цілуванні, на заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінок $17.31, з чого $10.00 призначено на „Вістник", $7.11 на місцеву церкву, а 0.25 на пересилку грошей.

Усім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Василія нехай Всемилостивий Господь прийме у Свої Небесні Оселі. Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. КАТЕРИНА ОЛЕКСІВ

Монтреал. — У середу 2 січня 1957 р. відійшла у вічність бл. п. Катерина Олексів, народжена 16.4. 1905 р. у селі Малишевці, п. Тернопіль, Зах. Україна. По Похороні 5 січня на поминальнім обіді переведено збірку на Невянучий Вінок. Зібрано $83.50: на собор Св. Софії $73.50, на „Український Голос" $5.00 і на „Вістник" 5.00 дол.

Хай Господь прийме Покійну Катерину у Свої Оселі, а всім жертводавцям сердечна подяка.

Присутня.

КАТЕДРА ПРЕСВ. ТРОЙЦІ
HOLY TRINITY CATHEDRAL
1175 Main St. Winnipeg 4, Man.

КОЛЯДА ДЛЯ КАТЕДРИ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ

Коляда в місті Вінніпеґу

По 30 дол.: О. і Тарас Брик, Ів. Р. Соломон.

По 25 дол.: М. С. Колтек, Евген Сліпець.

По 20 дол.: Б. Фербей, д-р В. Черевик.

По 15 дол.: Д-р Павло Закус.

По 10 дол.: І. Баскевич, д-р В. Ф. Бачинський, П. Білоцерковець, д-р В. Богонос, І. Вахняк, Н. Влад, Ю. Волошиновський, Ю. Воробець, Т. Гаврисишин, В Гарасим, І. М. Гаджоса, І. Д. Данько, В. Довганик, Митрополит Іларіон, І. Карасевич, А. Коваль, П. Ковтун, Я. Колтек, д-р Е. Колісниченко, д-р П. Кондра, П. Крепякевич, Мих. Ласько, Кирило Левицький, Яр. Масцюх, В. Назаревич, пані Анна Новак, Ан. Павлик, Павло Павлюкевич, Онуфрій Палiброда, пані Л. Попіль, Гр. Пригроцький, М Русин, пані І. Семенюк, Д. Ф. Січинський, Ів. Симчич, Гавриїл Соболта, Гр. Соломон, Павло Статинюк, Т Тесарський, Ф. Харовський, Антон Цюник, Андрій Школьний, Т. Яремко.

По 7 дол.: Йосип Бучковський, Никола Дзюмит, С. Кушнір, Дм. Угринюк.

По 6 дол.: Пані С. Копчук, В. Карпець, І. Чорний.

По 5 дол.: Вас. Авраменко, Аннас, І Анопійчук, М. Бабій, О. Бабинець, Я. Батіцький, С. Бичок, пані Зіна Богонос, Максим Бойко, пані Анна Бойчук, І. Брода, Вас. Буґарешта, Вас. Буряник, Іван І. Вахняк, К. Вейнрайт, І. Вишнiський, Осип Галас, В. Галюк, Мих. Гарис, Мих. Гикавий, Гр. Головатий, Р. В. Гулик, С. Гуменюк, Дм. Ґеріч, Л. Грабовецький, А Гузь, Гр. Деда, Ю. Деманюк, пані І. Деяйчук, Ф. Джеймс, Ів. Долинчук, пані Ольга Дмитрів, Мих. Жук, Мих. Завісляк, М. Залозецький, пані Анна Звичук, Тома Івашко, В. Касіян, Г. Калинюк, пані Е. Керелюк, П Кипран, П Клим, П. Когут, П Коновальчук, Н. Косован, І Кость, М. Д. Котелко, Н. Котелко, Юр. Котелко, Мих. Кравчук, д-р Т. Кравчук, М. Кревецький, Г. Крейг, Мих Крепякевич, Ю Кузеревич, В. Лісовський, М. Лисейко, д-р М. Мандрика, Гр. Марко, Кон. Масцюх, пані Д. Міхоцька, О Монастирський, д-р Ю. Мулик-Луцик, П. Нагорняк, Й. Назаревич, Мих. Новосад, П. Оренчук, М. Остриживюк, І. Павлюк, П. Пазерюк, Мих. Папіш, В. Пасека, Мих. Петрів, пані А. Підвербецька, М Прожінчук, В. Процюк, С. Радчук, Ан. Савчук, С. Саранчук, пані О Скрумеда, С. Слижук, Б. Совсун, Н Совсун, П. Совсун, Р. Соломон, С. Соломон, Дм. Солоника, С. Стакурський, М. Станінський, Стефишин, Т. Стефюк, Прот. Д. Ф. Стратійчук, Н. Страшок, Ю. Терон, Гр. Тижук, А. Тофан, Іван Трач, Г. Угринюк, пані О. Угринюк, пані Т. Федрик, пані Н. Ферлей, панна Анна Фіґус, Ю. Церковняк, п-і П. Циганевич, В. Шевчук, Г. Шевчук, І. Шишків, Ів. Юрків, о. М. Юрківський, О. Якімішак, Й. Якимішак, М. Ярема.

По 4 дол.: І. Грабчак, П. Данилюк.

По 3 дол.: Бакун, п-і М. Вагнар, Н. Венгер, п-і Анна Вишневецька, Н. Гарах, В. Гавюк, І Гельмич, Д. Ґівак, В. Закаля, Г. Івах, В. Кирдяк, Е. Колісник, п-а Л. Леочко, С. Мандзюк, п-а А. Новосад, С. Озірянський, Ст. Причун, С. Скреметка; І. Сорохан, Е. Соснович, Ф. Стефанюк, Н. Супрун, С. Тимошик, І.

По 2 дол.: І. Андрю Ю. Антонішка, Д. Бартачук, В. Батицький, п-і М. Богонос, В. Боклій, п-і М. Бояківська, Гр. Брик, В. Василишин, А. Василюк, І. Василюк, В. Вахняк, Н. Шанський, Л. Яничук, Д. Яременко, Вахняк, В. Венгров, Мих. Волошин, І. Гавеляк, А Галасіс, В. Гарас, Т. Глуханюк, П. Гуменюк, І. Давибіда, М. Давидюк, п-і Д. Доскач, Д. Загарія, В. Зелісько, В. Ілик, Ю Ілик, В. Іщенко, М. Кадійчук, Н. Капар, С. Карпенко, М. Карпяк, І. Клас, К. Клосс, Ю. Коваленко, С. Коринило, П. Костенко, І. Крижановський, Т. Лисайко, Д. Лисак, С. Мандзюк, п-а Соня Мандзюк, Д. Манчуленко, М. Матвійчина, Ю. Маткалюк, Гр. Мачула, Мельник, М. Мігородій, А. Нитепчук, Б. Ничка, А. Ничук, С. Олійник, О Олсон, Т. Періг, І. Пежаровський, п-і М Піняк, П. Пилипюк, Н. Пона, Б Причун, С. Роїк, п-і Анна Сліпець, В. Соломон, М. Соломон, п-а А. Степаненко, Е. Стефанюк, Ю. Стойко, п-і М. Танчак, п-і В Тоський, В. Труба, п-і Ю Черевик, О. Шараган, А. Шевель, П. Шулкевич, п-а С. Якимішак, П. Ярешко А Ясінський.

По $1.50: А Яремко.

1 дол.: К. Антонович, І Бещенко, п-а С Будник, О Головко, М Грабовський, Г. Ґрапко, пані Джогансон, В. Довганик. Тома Дронь, С. Дучинський, С Кіцул, М. Копчук, П Копчук, М. Левицький, В. Лисак, д-р П Маценко, П Обрізан, Е. Онуфрійчук, Ф Онуфрійчук, І. Прокіпчук, А. Роговський, М Сверделян, М. Сидоренко, Б Щурко

КОЛЯДА
КОНСИСТОРІЇ УГПЦК
(Продовження)

Збірка о. Ігумена Скакальського

ІСТ СЕЛКИРК, Ман. По 1 дол.: І. Солюк, п-во Гримак, п-во Гуменюк, І. Фурдик, п-і Шастко, С Сольнік, п Зегіл, Ф. Демчук, А Плисюк, І. Мищак Дрібними 25 ц. Разом 10.25 дол.

КЕНОРА, Онт (Додаткова) І Пакоп 2 дол. М Ковалишин і І. Самордяк по 1 дол Разом 4 дол.

Впреп. Прот. о. Д. Ф. Стратійчук. Коляда від Громади Ледвин, Ман 7.26 дол.

Збірка Протопресвітера о. Т. Яковкевича

ШІГО, (місто), Саск. збірка на тацу 20.50 дол.

ВЕСТ-БРУК, Саск. По 1 дол.: І. Воловідник, Іл. Квасниця, І Козак, І. І. Половник. Дрібними 2 дол. Разом 6 дол

ТІДОР (за рікою), Саск. В. Франко 1 дол Дрібними 1.75. Разом $2.75.

ІНСІНГЕР, Саск (місто). По 1 дол.: С. Доменко, Д. Е. Федорчук, В. Руснак, Е. Копан, М. Ступинський, В. Козак, Іл Молдаван, М. Жучкан, В. Доменко, Е. Копан, Г Бебгард, С Молдаван, В. Максимюк, п-і М. Пітсула, Н. Николаєв, В Кирилюк, С. Молдаван, Г. Крикливець. Дрібними 1 дол. Разом 19 дол.

ШІГО, Саск. (південь). Збірка на тацу 5.10 дол.

ТІДОР, Саск. (місто). Збірка на тацу 13.50 дол.

ІНСІНГЕР, Саск. (к. Куцих). По 1 дол.: В. Федусяк, Т. Кітцул, І. С. Половик, Г. Вайчук, І. Н. Скігар, М. С. Половик, М. Пелехатий, І. Сенчук. Дрібними 50 ц. Разом 8.50 дол.

Збірка Прот. Б. Яковкевича.

ЕЛМОР, Саск. По 1 дол.: В. Блок (Бенкенд), М. Еленюк, М Кіцул, О. Еленюк, Д. Головатий, А. Кіцул (В. Бенд), Гео. Кіцул, І. Андрусяк, М. Дверничук, В. Ковальчук, В. Коропатницький. Разом 11 долярів.

ІНСІНГЕР, Саск. (Гайвей). По 1 дол. В. Ковалик, Т. Гудимяк, Г. Коґиман, М. Гнатюк, М. Молдаван, Т. Молдаван, В. Малик. Дрібними 1.25 дол. Разом 8.25 дол.

ФОМ ЛЕЙК, Саск. По 1 дол.: В. Ракочий, О. Дмитрічук, Д. Осадчук, В. Думанський, І. Пасічник, Т. Бринка, Г. Стрілецький, Е. Масній, Т. Дмитричук, М. Ґінька. Дрібними 2.05 дол. Разом 12.05 дол.

Збірка Прот. Й. Тріски.

ВАТЕРФОРД, Онт. По 2 дол.: І. Оробко, А. Завальський, п. Яйчик. По 1 дол.: І. Данилевич, п. Сокирка, п. Козира, А. Рогавець, С. Гулька, В. Лазарук, С. Дворак, М. Дебрин, А. Антохів, С. Жигальський, М. Шебець, М Стахник, М. Гринюк, А. Ціпавник, С. Вашік, І. Садльовський, І. Кіць, Ю. Троян, Д. Тимезко, М. Стахник, С. Залуцький, Г. Кочан, К. Галик, п Копачинський, С. Дворнік, К Федірчук, М. Блажейко, А. Панасюк, Д. Ільницький, В. Оробко, М. Топійка, М Щербань, Й. Перетятко, Д. Нівранський, Н. Дритиска, Н. Галик, І. Михайлевич, п. Дроздовський, Н. Н. Дрібними 4 дол. Разом 49 дол.

Збірка о. Ю. Цуиорника.

ГРИМЗБІ, Онт. Ром. Гуцайлюк 2 дол По 1 дол: С Лучків, В. Подзигун, О. Фель, А. Стах, Ф. Дяковський, С Білошенко, С. Кухарук, Д. Василишин, К. Шпитковський, І. Михайлюк, М. Бартків, І Костів, М. Шморгун, П. Кузь, П Дацків, Д. Хоростівський. Дрібними 1.80 дол. Разом 19.80 дол.

Збірка Прот. М. Фляки.

ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. Михайло Павлишин 2 дол По 1 дол: Маргарета Андрусяк, І. Балон, О Бендас, М Дах, М. Дмитрук, В. Ґаук, В. Голяк, Д. Гринюк, Д. Хитик, І. Кліш, С. Луцюк, Т. Марусяк, С. Майор, Г. Мудрий, І. І Марковський, С. Михайлюк, В. Орищин, І Рожніцький, В. Романович, п-і Д. Притула, І. Пермінас, Т. Паскарук, Ю. Паскарук, М Піклик, К. Піклик, М. Саника, М. Чамбул, І. Щербань. Разом 30 дол.

Збірка Прот. Е. С. Уляна.

САРНІЯ, Онт Василь Сойко 3 дол. По 2 долл.: Ів. Зазулик і Мих Барбаза. Й. Гаврилюк 1.30 дол. Василинка Библів 1.25 дол По 1 дол.: Т. Новосад, Марія Барбаза, В. Барбаза, Фрозина Барбаза, п. Богданчик, С.-Губа, Тамара Чорний. Дрібними 1 дол. Разом 17.55 дол.

Збірка о. І. Куліша.

ҐАРЛЕНД, Ман.	$16.00
ПАЙН РИВЕР, Ман.	15.75
ДОРБЕН, Ман.	8.00

Збірка о. Ф. Легенюка.

НЮ ТОРОНТО, Онт. Громада Св. Дмитрія. — І. Сергієнко і М. Лека по 10 дол. Є. Охітва 5 дол По 2 дол: М. Горецький, С. Школьний, В. Гуцуляк, С. Довганик, І. Ленчик По 1 дол: Б. Гарак, Ф Лавринюк, П Ленік, Ю Борисевич, П. Пінчук, Є Лукасевич, В. Гаврищук, Ю. Ковач, Р. Словь, К. Кидик, Є. Гнащук, Н. Волощук, В. Лавринюк, К Гайдук, п. Кучма, пані Дверничук, Г. Козуб, Д. Конюх, П. Кріль, В. Дяк, М. Юркевич, М. Журавель, М. Шнайдарук, п. Каленчик, С. Коман, І. Губчак, С. Рутка, І. Бондарук, І. Богун, А. Стефанюк, Н. Н., Дрібними 1 дол. Разом 67.00 дол.

ГРОМАДА КРИДОР, Саск. Збірку прислав п. З. Драган. По 1 дол.: І. Маларчук, А. Маларчук, Л. Маларчук, Сл. Міхайлюк, І. Газелбовер, В. Зайчковскі, В. Ференц, М. Ткачик, Е. Корпан, Е. Федейко, В. Мартинович, Д. Михайлюк, А. Марко, З. Драган, Й. Мельник, Н. Грицюк, М. Гнилак, М. Чуганюк, В. Парчевський, Д. Рудий, В. Равлик, В. Костюк, П. Тварянський, М. Ціона, П. Човганюк, О. Тварянський, Б. Гайдукевич, М. Богойскі. Разом 28 дол.

Збірка о. Е. Труфина.

СЕНДІ РЕПИДС, Алта. По 1 дол.: П. Сераванський, І. Воробій, о. Е. Труфин, С. Кругляк, І. Шевчик, В. Шемчук, М. Уляніцький, І. Кіця, М. Гурин, А Федчун, І. Уляніцький, А. Кріль, П. Галівода. Разом 13 дол.

Збірка о. О. Хомяка.

НОРТ БЕТЛФОРД, Саск Ф. Залісько 2 дол. По 1 дол.: І. Нанчук, С. Лютик, С. В. Друль, І. Ворох, Ю Білик, Я. Федейко, Р. Величко, А. Кучірка, Е. Харко, С. Грамяк, Ф Підвербецький, М. Тимофійчук, П. Чижовський, П. Сич, Г. Тимків, Т. Лазарович, І. Трембач, А. Никифорук, А. Дубник, П. Бідик, Д. Гарасимів, С. Гарбус, І. Чорний, С. Гаргра, В. Бідик, Параскева Никифорук, О. Савчук О. Ступар, Марія Гарасимів, С. Кіндрачук, М. Риторчук, Н Самченко. Дрібними 2.50. Разом 36.50 дол.

ВИТКІВ, Саск. По 1 дол: П. Котик, П. Стокалко, Г. Іванчук, Р. Олексюк, Н. Іванчук, В Сорока, І. Ґоян, В. Никифорук, Ав. Іванчук, О. Войтюк, Р Стокалко, Ос. Войтюк, Б. Свистун, Я. Сорока, М. Іванчук, І. Свистун, Ф. Мартинюк, В. Свистун, М. Ковальський, М. Ничик, Т. Багрій, М. Іванчук. Разом 22 дол.

МЕДОВ ЛЕЙК, Саск. По 1 дол.: Іл. Гавриляк, І. Іванишин, О. Паланчук, І Ступка, Д. Родзіван, І. Климук, П Шпаковський, М. Кульчицький, Ю Квасиюк, І. Диковицький, И. Кульчицький Разом 11 дол.

ГЕТЕРЛЕЙ, Саск. М. Заяць 2 дол. По 1 дол.: С. Гаргара, М. Саранчук, П. Олешко, О. Саранчук, П. Васько. І Саранчук, М. А. Шпак. Дрібними 50 центів. Разом 9.50 дол.

Збірка Прот. С. П. Симчича.

Ванкувер, Б. К. По 5 дол.: Іван Радомський, Іван А. Громик і Олекса Павлин. По 2 дол.: Ф. Богдан, Мик. Москалюк, Ів. Горудко, Т. Мілан, Ст Рогатинський, Ів. Лукач, Ст Синьовський, Н. Н. По 1 дол: Оксана Гамулка, П. Швайківський, П. К., Н. Н., Н., Н., Текля Москаль, О. Сорочук, Ю. Бойчук, Василина Гомінюк, Марія Марікш, В. Стефюк, В. Заразун, П. Богай, В. Кініґицький В. Швайківський, М. Сулима, М. І Лазарович, Н. Царик, В. Момотюк, п-і А Чорна, Т. Гузик. Дрібними 1.15 Разом 53.15 дол.

Збірка о. М. Подольського.

Громада Оттава, Онт. загальна збірка. $41.28

Додаткова збірка о. О. Фляки.

ЕГРИМОНТ, Алта. В. Хіжин 2 дол. І. Проданюк і Д. Вакарук по 1 дол. Разом 4 дол.

ТОРГИЛД, Алта. В. Гаврелюк 2.00 долари.

Збірка о. Т. Славченка.

ДАВФИН, Ман. (Св. Юрія) По 2 дол.: О. Котик, М. Ситник, Д. Гринів, пані Кошовська. Анна Симчич 3 дол. По 1 дол: П. Бабій, Марія Демчук, Катерина В'юн, Й. Ситник, Юстина Стокотельна, п-во І. Симчич, І. Головник, Юстина Маловська, І. Сак, Ю. Білоус, Анеля Бучій, В. Лазарук, С. Гошіна, В. Підлипний, П. Дроздович, Ф. Чайковський, Д. Кіндрат, О. Набожняк, І. Дух, П. Кравчук, М. Фіцич, С. Андрійчук, П. Чайковський, Д. Романчич, Іл. Гепик. Разом 36 дол.

СИФТОН, Ман. П. Олійник і К. Гозда по 5 дол. В. Новосад і Ів. Оришко по 2 дол. По 1 дол.: П. Посполіта, В. Кузик, Марія Маревюк, Д. Бажило, В. Стефанюк і П. Бабій. Разом 20 дол.

Збірка о. П. Сацевича.

Смокі Лейк, Алта.	$35.10
Опеден, Алта.	28.85
Вільна, Алта.	26.28
Ворспайт, Алта.	23.70
Давнінґ, Алта.	14.05
Бойн Лейк, Алта.	10.35

КОЛЯДА НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

По 25 дол.: О. Лукiянчук — Гинтон, Алберта.

По 15 дол.: Укр. Запомогове Братство Св. Михаїла — Вінніпеґ, І. Білун — Кренбері Портедж, Ман.

По 11 дол.: Андрій Мелянченко — Флин Флон.

По 10 дол.: І. Кернац, Вінніпеґ; В. Перепелюк, Лин Лейк, Ман.; Н. Н., Лин Лейк; о. Др. С. В. Савчук, Вінніпеґ, К. Левицький, Вінніпеґ; Г. Карасевич, Вінніпеґ; О. Брик, Вінніпеґ; Г. Брик, Вінніпеґ; ВПреосв. Митрополит Іларіон; Павло Німчук, Анола, Ман.

По 6 дол.: Збірка на Ювілею Вінчання п-ва Антона і Юстини Петришин Віндзор.

По 5 дол.: І. Дух, Давфин; І. В. Ґавінчук, Смокі Лейк, Алберта; О. Щотка, Едмонтон; Я. Масцюх, Вінніпеґ; Др. П. Закус, Вінніпеґ; П. Петричка, Флин Флон; І. Колісник, Лин Лейк; О. Дзюбка, Лин Лейк; Р. Ґалирчук, Лин Лейк; пані І. Семенюк, Вінніпеґ; М. Остриживюк, Вінніпеґ, пані А. Бичок, Вінніпеґ, Д. Данко, Вінніпеґ, І. Симчич, Вінніпеґ, о. Д. Ф. Стратійчук, Вінніпеґ, О. Палiброда, Вінніпеґ, О. Бабинець, Вінніпеґ; В. Туртяк, Ґримсбі, Онт.; ВІННІПЕҐ: С. Саранчук, Г. Блок, Н. Совсун, П. Олійник, о. Прот С. Ґефус, д-р Т. Тижук, Н. Масло, Г. Д. Олендюк, Оля Дмитрів, М. Г. Гикавий, А. Г. Павлик, пані Ф. Харовська, І. Р. Соломон, Н. Венгер, С. Слюсарчук, Є. Сліпець, І. Гринюк, д-р М. Мандрика, П. Павлюкевич, Г. Шевчук, о. Протопресв. Г. Метюк, Н. Кушнірик, Леся Стратійчук, Й. Назаревич; Д. П. Коваль, Овкборн, Ман.; А. Кирилюк, Галок, Мінн.; А. Ягольницький, Дніпер, Саск.; Г. Карасевич, Овкборн, Ман.; І. Басараб, Стурджис, Саск.; Марія Бабій, Мензі, Ман.

По 3 дол.: Вінніпеґ — Р. Сеницький, С. Озерянський, Т. Глуханюк, М. Кревецький, Й. Бойчук, І. Шанський, В. Угринюк; В. Ґалитовський, Флин Флон, С. Олійник, Флин Флон; Г Галак, Лин Лейк, І. Колочук, Лин Лейк.

По 2 дол.: Вінніпеґ — П. Оренчук, пані Й. Богонос, пані Циганевич, Г. Гриців, І. Горбатюк, А. Молитвеник, пані В. Таский, Д. Свидроган, Марія Тавчак, В. Бабинець, пані С. Вівчар, Г. Брик, П. Гуцуляк, Наталка. Стратійчук, А. Ничук, І. Гевелок, Д. Угринюк, О. Швець, М. Серпанюк, М. Прокіпчук; М. Охітва, Лин Лейк, В. Діденчук, Лин Лейк, Ю. Юрчак, Лин Лейк; Леся Левченко, Кендо, Саск.; о. Л. Дячен,

Йорктон; Н. Малінський, Райн, Саск.; С. Малінський, Райн.

По 1 дол.: Вінніпег — І. Дільний, Н. Сидиренко, П. Чорний, М. Михайлюк, І. Драган; Т. Андрус, Лин Лейк.

Усім жертводавцям щира подяка. Дальші пожертви просимо слати на адресу Колеґії:

ST. ANDREWS COLLEGE,
259 Church Ave.,
Winnipeg 4, Man.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Main Street
Winnipeg 4, Man.

Порядок Богослужень:
Вечірні о годині 8.00 вечора.
Утрені о годині 9.30 рано.
Служби Божі 10.30 рано.
(Години подані за вінніпеґським часом)

Вечірні відправляються напередодні Великих Свят.

Утрені й Служби Божі кожної неділі й на всі Свята.

Парох о. М. Юрківський, телефон 56-5373.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Трансхона — Селкирк
10. Неділя — Су Лукавт, Поплар Парк — Кенора
17. Неділя — Трансхона—Дуфрост
24. Неділя — Тиндал — Ледвин
31. Неділя — Папларфілд — Гонор

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс аве., Вінніпеґ 4.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Норт Бетлфорд год. 7 веч. — Великом. Вечірня
10. Неділя — Кендо
Год. 7 вечером КОНЦЕРТ в честь Т. Шевченка в церк. залі.
17. Неділя — Гетерлей (Сповідь)
По Богослуженні КОНЦЕРТ в честь Т. Шевченка
24. Неділя — Глеслин (Сповідь)
30. Субота — Виткін (Сповідь для шкільної дітвори)
31. Неділя — Виткін (Сповідь)
По Богослуженні КОНЦЕРТ в честь Т. Шевченка
31. Неділя—Медов Лейк (Сповідь)
Богослужения відслужить о. гість

ЗАУВАГИ: 1. Св. Сповідь по громадах відбувається кожної неділі від год. 9 рано. Всі поступімо до Великодної Сповіді і Св. Причастя. 2. Кожної пятниці у Великому Пості — служитиметься Служба Божа Раніш Освячених Даріа так в громаді Норт Бетлфорд як також по других громадах округи, із Сорокоустими (Парастас за померлих).

Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. І. МАРЙБИ
Портедж ля Прері — кожної третьої неділі в місяці.
Брендон — всі решта неділі кожного місяця — поч від 17 березня.
Адреса: 518 Пасифік аве. Брендон, Ман. Тел. 2826

о. ПЕТРО БЛАЖУК
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Атабаска
Вечірня (Прощення) — Ричмонд Парк
10. Неділя — Баргед
Вечірня і Пасії Вестлок
16. Субота — Сіба Біч—Сорокоусти (Сповідь) учнів Нед. Школи
17. Неділя — Вайлдвуд (Сповідь)
23. Субота — Вестлок—Сорокоусти (Сповідь) учнів Нед. Школи
24. Неділя — Ричмонд Парк (Спов.)
Вечірня і Пасії — Атабаска
30. Субота — Атабаска—Сорокоусти (Сповідь) учнів Нед. Школи.
31. Неділя — Баргед (Сповідь)
Вечірня і Пасії — Вестлок
Адреса: Box 551 — Вестлок, Алта. Тел. 317.

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Давфин
10. Неділя — Велі Ривер (Сповідь)
17. Неділя — Давфин
24. Неділя — Косів (Сповідь)
31. Неділя — Ешвил (Сповідь)
Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. Г. ВАСИЛІВА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Калмар
10. Неділя — Федора (Сповідь)
17. Неділя — Торсбі (Сповідь)
24. Неділя — Брудергайм (Сповідь)
30 Неділя — Пено (Сповідь)
Адреса: 8710—112 Аве., Тел. 786066 Едмонтон, Алберта.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Айтуна
8. Пятниця — Айтуна, Раніш освячених Даріа.
10. Неділя — Мелвил
16. Субота, Служба Заупокійна — Айтуна
17. Неділя — Ґудів
22 Пятниця, Служба Раніш освячених Даріа — Айтуна
23. Субота. Служба Заупокійна — Габард
24. Неділя — Фенвуд
30. Субота. Служба Заупокійна — Ґудів
31. Неділя — Габард
Адреса: Box 143. Айтуна, Саск Тел. 37.

о. Е. ГОРЩІ
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Вайта
10 Неділя — Синьків (Сповідь)
17. Неділя — Сандеви (Сповідь)
24. Неділя — Сірко (Сповідь)
31. Неділя — Арбака (Св. П. і П.) (Сповідь)

В кожній з вище зазначених громад буде відправлений Молебень за Владику-Митрополита Іларіона по Службі Божій.

Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. П. В. ПОЧИНИ
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Йорктон
10. Неділя — Стоновей (Сповідь)
17. Неділя — Йорктон (Сповідь)
22. Пятниця — Райн (Сповідь)
23. Субота — Мазепа: 9 рано Сповідь шкільної дітвори
24. Неділя — Мазепа (Сповідь)
31. Неділя — Вокстон (Сповідь)
Адреса: 110 Велингтон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск

о. О. ФЛЯКА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Восетна
Вечірня в Нюбрук, год. 4 по пол.
9. Субота — Ралвей (Сповідь і Служба Божа для дітей в годині 9 рано)
10. Неділя — Ралвей (Сповідь для старших в год. 8 рано;
Вечірня в Ерґімонт, год. 4 по пол.
16. Субота — Торгилд (Сповідь і Сл. Божа для дітей в год. 9 рано)
17. Неділя — Торгилд (Сповідь для старших, год. 8 рано)
Вечірня в Восетна. 7 год. веч.
23. Субота — Редвотер (Сповідь для дітей, год. 9 рано)
24. Неділя — Редвотер (Сповідь для старших, год. 8 рано;
Вечірня в Ралвей, год. 8 веч.
30. Субота — Ерґімонт (Сповідь для дітей і Сл. Божа, год. 9 рано.
31. Неділя — Ерґімонт (Сповідь для старших, год. 8 рано;
Вечірня в Торгилд, год. 7 веч.
Адреса: Box 128. Тел. 10, Ралвей.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Толстой
10. Неділя — Пембіна (сповідь)
17. Неділя — Роза (суб. сповідь)
24. Неділя — Гардентон (субота сповідь)
31. Неділя — Сарто (сповідь)
Адреса: Толстой, Ман.

о. В. АПОНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Роблин
10. Неділя — Ленард
17. Неділя — Петлюра
24. Неділя — Шел Велі
31. Неділя — Гилберт Плейнс
Адреса: Box 201. Роблин, Ман. Тел. 214 R. 2.

о. ІВАНА МАГАСА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Кридор
10. Неділя — Гефорд (Сповідь)
17. Неділя — Редфілд (Сповідь)
24. Неділя — Гефорд (Сповідь)
31. Неділя — Борден, на Білинках (Сповідь)
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 55.

о. СТЕФАНА ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Вірдейл
10. Неділя — Кадет
17. Неділя — Нилавин
24. Неділя — Вірдейл
31. Неділя — Нилавин
Адреса: Box 994, Нилавин, тел. 2160

о. ІВАНА КУЛІЦА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Пайн Ривер
10. Неділя — Етелберт (Сповідь)
17. Неділя — Порбан (Сповідь)
24. Неділя — Зелена (Сповідь)
31. Неділя — Венлав (Сповідь)
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Кіндерслей
17. Неділя — Мічем (Сповідь)
Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун.

о. Е. ТРУФИНА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Елк Пойнт
10. Неділя — Лесард
17. Неділя — Бойл Лейк
24. Неділя — Ґлендон
31 Неділя — Спеден

В суботу 9 березня — Рідна Школа в Лесард, в домі п. Дм. Деписа о год. 10-ій ранку. В Ґлендон Рідна Школа відбувається що середи після 4-ої години по пол. Проситься Батьків посилати своїх дітей на навчання. Недільна Школа відбувається в Ґлендоні в неділі. В інших місцевостях з нагоди Богослуження також відбудеться св. Сповідь всіх дітей і вірних з нагоди цих Богослужень.

Адреса: Box 194 Ґлендон, Алта

о. О. РИБАЧКИ
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Сенд Лейк
10. Неділя — Метел
16. Субота — Ойбборн (Сповідь)
17. Неділя — Розборн
24. Неділя — Ґлен Еліс
30. Субота — Сіл (Сповідь)
31. Неділя — Ойбборн
Адреса: Ойбборн, Ман. Тел. 136

о. П. ЖЕРЕБЕЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Свон Ривер, Ман.
10. Неділя — [illegible]
16. Субота — Заупокійна Служба Божа — Свон Плейнс
17. Неділя — Свон Плейнс
23. Субота — Заупокійна Служба Божа — Ґлен Елдер
24. Неділя — Ґлен Еліс
30. Субота — Поминальна Служба Божа — Стінен
31. Неділя — Мейфілд
УВАГА: В усі Нед. Посту перед кожною Сл. Божою в 8.30 рано Великодня сповідь по всіх громадах.
Адреса: Box 111 Свон Саск.

о. ЮРІЯ ТУРКАНСЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Свон Коїв
10. Неділя — Ст. Джуліен
17. Неділя — Альвена
24. Неділя — Ковалент
30. Субота — Вакав (Сповідь дітей Недільної Школи)
31. Неділя — Вакав

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ:

1	П	16	Муч. Памфила пресв.
2	С	17	Преп. Теодора мовч. Печ.
3	Н	18	Нед. Сиp. Агапита еп. Син.
4	П	19	Архипа еп., Филимона
5	В	20	Льва еп., преп. Агатона
6	С	21	Преп. Тимотея археп. Ант.
7	Ч	22	Мч. Маврикія, Федора
8	П	23	Свщм. Полікарпа, пр. Івана
9	С	24	†1 і 2 зн. гол. Івана Хрест.
10	Н	25	1 Посту. Тарасія археп.
11	П	26	Преп. Порфирія еп. Газськ.
12	В	27	Преп. Тита Печерського
13	С	28	Преп. Василія, Марини
14	Ч	1	Прмуч. Евдокії мч. Нестора
15	П	2	Свщмч. Тодота еп. Кирин.
16	С	3	Свщмч. Евтропія, Клеоника
17	Н	4	2 Посту. Преп. Герасима
18	П	5	Муч. Конона, преп. Марка
19	В	6	Аморейських 42 мучеників
20	С	7	Свщмч. Херс. еп. Василія
21	Ч	8	Преп. Теофилакта Ісп.
22	П	9	†40 муч. Севастійських
23	С	10	Кипріяна, Конрада і др.
24	Н	11	3 Посту. Софронія пр.
25	П	12	Теофана Ісп., Григорія
26	В	13	Никифора, Християни
27	С	14	Ростислава кн. Київ.
28	Ч	15	Муч. Агапія, Пуплія
29	П	16	Серапіона археп. Новгор.
30	С	17	†Олексія Чол. Божого
31	Н	18	4 Посту. Кирила археп. Єр.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ:
3 Нед. — Інсінгер, місто
10 Неділя — Шіго, пол. (Сповідь)
17. Неділя — Винярд (Сповідь)
24 Неділя — Фовм Лейк (Сповідь)
30. Субота — „Льорн", (Сповідь)
31 Неділя — Вест Брук (Сповідь)
Адреса: Шіго, Саск. Box 52 Тел. 21

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Шіго, місто
10. Неділя — Елмор (Сповідь)
17. Неділя — Тілор, місто (Спов.)
24. Неділя — Інсінгер „Гайвей", (Сповідь)
30. Субота — Жучкани (Сповідь)
31. Неділя — „коло Куцих" (Спов.)
Адреса: Шіго, Саск. Box 52. Тел. 21.

о. Л. ЛУЧАКА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Вилингдон
10. Неділя — Андрю (Сповідь)
16. Субота — Гемлин (Сповідь)
17. Неділя — Завале (Сповідь)
24. Неділя — Поут (Сповідь)
31. Неділя — Кагвин (Сповідь)
Адреса: Box 307. Вилингдон, Алта.

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Ватсон
10 Неділя — Валіна
17. Неділя — Фастон (Сповідь)
24. Неділя — Вимер (Сповідь)
31. Неділя — Рама (Сповідь)
Адреса: Ватсон, Саск. Box 201

о. П. САВЧИЧА
БЕРЕЗЕНЬ:
3. Неділя — Смокі Лейк
10 Неділя — Белліс
17 Неділя — Смокі Лейк
17 Неділя — Бойл Лейк, о. Труфин
24 Неділя — Лавиінг
31. Неділя — Вільна
31. Неділя — Спеден, о. Труфин

УВАГА: в кожній громаді під час Великого Посту, перед Богослуженнями Св. Сповідь о 9-ій год. ранку.

Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта. Тел. 32.

Устав Церковний

БЕРЕЗЕНЬ:

3. Нед. Сиропуст. Гол. 3. УЄ 3. Літ. Ап. Рим. 13: 11, 14: 4. Єван. Мат. 6: 14-21.

10. Нед. 1 Посту. Гол. 4. УЄ 4. Літ. Ап. Жид. 11: 24-26, 32-40 і 12: 1-2. Єван. Івана 1: 43-51.

17. Нед. 2 Посту. Гол. 5 УЄ 5. Літ. Ап. Жид. 1: 10-14. Єван. Мар. 2: 1-12.

24. Нед. 3 Посту. Хрестопоклінна. Гол. 6. УЄ 6. Літ. Ап. Жид. 4: 14-16 Єван. Марка 8: 34-38, 9: 1.

31. Нед. 4 Посту. Гол. 7. УЄ 7. Літ. Ап Жид. 6: 13-20. Єван. Марк. 9: 17-31.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1957. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1957. ЧИСЛО (1034) 6

УКРАЇНСЬКЕ СТУДЕНТСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ІЛАРІОНА

У Вінніпеґу при Манітобському Університеті повстало Товариство Українських Православних Студентів ім. Іларіона — першого в історії Української Церкви Митрополита українця в Києві. Склад Управи цього Товариства такий: Нестор Крипякевич — голова, Івася Карасевич — заступниця голови, Савеля Міщук — секретарка, Данило Тесарський — скарбник, Тарас Юзвишин — референт релігійно-освітніх справ, Артур Чайковський — голова комісії членства, Іван Бачинський — голова комісії зовнішніх звязків, Ірина Батицька — директор суспільних справ. Склад Надзірної Ради: о. Т. Ковалишин, адв. Іван Карасевич і д-р П. А. Кондра — професор Манітобського Університету.

У Манітобському Університеті студіює приблизно дві сотні українських православних студентів. Крім них є ще студенти Колеґії Св. Андрея та інших шкіл, як учительських, медичних сестер (доглядачок хворих) і т. д., — всі вони можуть бути членами-прихильниками, і вони вже вписуються до Товариства.

ПРИГАДУЮТЬ ІВАНА ГУСА

В унітаріянській церкві Спасителя в Брукліні, ЗДА, вставили вітраж у память покійної дружини першого чеського президента, Томи Г. Масарика. Масарикова дружина 22 лютого 1852 р. хрестилася в цій церкві. Вітраж представляє Івана Гуса з чашою в руках. Гус унезалежнив чеську Церкву від Риму і врятував чехів перед латинізацією, в разом з тим перед ґерманізацією. Католицька Церква спалила його на кострі. Т. Шевченко прославив Гуса як великого чеського патріота, праведника і мученика в поемі "Єретик". — На урочистості відкриття цього вітражу священик виголосив промову про І. Гуса і про Тому Масарика. Там була присутня д-р Аліція Масарик, донька Томи Масарика.

ПАПА ДОЗВОЛЯЄ НЕДОЗВОЛЕНЕ

Давніше католицька Церква була проти знечулювання болю, а тепер папа Пій XII заявив італійським лікарям, що серед деяких обставин можна знечулюючих ліків уживати. Так можна вживати лікарства, що знечулює біль при народженні дитини. Дальше, коли чоловік вмирає і має великі болі, то можна його на бажання дати йому медицини, яка знечулить його біль. Болі є за гріхи людські, казав папа, але коли чоловік примирився з Богом перед смертю, то нехай без болю від нас відходить.

ЗЕМЛЕТРУС НА ФОРМОЗІ

На острові Формозі повторився вже третій землетрус, в якому згинуло 11 китайців, 33 були ранені, а 104 доми завалилися, або були пошкоджені.

ПРОТИ НЕДІЛЬНОЇ ҐАЗЕТИ

Торонтонський "Телеґрам" оголосив, що від початку березня буде видавати і недільне число, отже Рада Канадійської Злученої Церкви сказала, що видавці "Телеґраму" призадумались, і звернулися до священиків та вірних, щоб вони справу Неділі, як "Господнього Дня" піддержали, і "Телеґраму" в неділю не купували.

Кажуть, що поширювання недільної ґазети буде зневагою Неділі, — її будуть розвозити троками по Онтаріо, її будуть розносити в неділю по хатах сотні дітей, як у будні дні. Неділя перестане бути неділею.

Рада рішила звернутися до головного прокуратора, Келсо Робертса, щоб він, на основі закону про охорону Неділі, арештував продавців "Телеґраму". Видавці "Телеґраму" таки думають ґазету в неділю видавати, числячи, очевидно, на зиски. Тим будуть тішитися і ті, говорить Рада, для яких християнська Неділя не є важною.

ПРОЩАЛЬНА УРОЧИСТІСТЬ АБСОЛЬВЕНТІВ

Українське Православне Студентське Товариство ім. Іларіона у Вінніпеґу 1 березня влаштувало урочистість Прощання Абсольвентів Манітобського Університету, Колеґії Св. Андрея та інших шкіл. Програма урочистости: Всеч. о. Т. Ковалишин з Консисторії УГПЦ проказав Молитву, тост королевій — господар урочистости студент Манітобського Університету Ігор Ґаук, що мав провід над абсольвентською частиною промов, тост абсольвентам — Івася Карасевич, студентка Ман. Унів., кінцеве слово від абсольвентів сказав Орест Горчинський — абсольвент Ман. Університету. — Як почесні промовці були запрошені до слова: Дост. Н. В. Бачинський — спікер Манітобської Леґіслятури, д-р П. А. Кондра — професор Манітобського Університету і Протопресвітер д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Проф. Кондра склав привітання від президента Манітобського Університету, а Протопр. д-р Савчук передав Архипастирське Благословення від Впреосв. Митрополита Іларіона, що в цей день якраз був у дорозі на Архипастирські Візитації. Дост. Бачинський поздоровив абсольвентів від Манітобської Леґіслятури. — Провід урочистости під час промов Почесних Промовців перебрав Нестор Крипякевич — голова Товариства ім. Іларіона.

Заля в готелі Меріон, в якій відбулася урочистість зустрічі громадянства з 30 українськими православними абсольвентами, була вщерть заповнена сотнями людей, що їх Студ. Товариство ім. Іларіона вгостило вечерою. Після офіційної частини урочистости відбувся танцювальний баль.

КОМУНІКАТ

Комітету Святкування Ювілею 75-ліття Митрополита ІЛАРІОНА з дня Його народження.

Цим подається до прилюдного відома, що Святкування Ювілею 75-ліття Високопреосвященнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА, в мирі Проф. Д-ра Івана Огієнка, відзначення його довголітньої праці на громадській, церковній, науковій та видавничій ниві, відбудеться в суботу й неділю, 4 і 5 травня 1957 р., в місті Вінніпеґу, Ман., з такою програмою:

Субота, 4-го травня:

8.00 година вечора — Вистава друкованих праць Ювілята та чайне прийняття для гостей, в залі Катедри Пресв. Тройці, 1175 Мейн Стр., Вінніпеґ.

Неділя, 5-го травня:

9.30 год. рано — Архиєрейська Служба Божа в Катедрі Пресв. Тройці, яку відслужать Високопреосвященніший Ювілят і Високопреосвященніший Владика Михаїл — Архиєпископ Торонта й Східньої Канади.

12.15 год. по полудні — Святочний Обід у залі Катедри Пресв. Тройці.

2.00 год. по полудні — АКАДЕМІЯ на честь Ювілята, з відповідними доповідями та привітами від Церковних та Наукових Установ; у програму Академії входять також мистецькі виступи трьох місцевих хорів та поодиноких артистів.

Ювілейний Комітет має намір видати Ювілейний Збірник у честь Ювілята й тому просить надсилати на адресу Комітету відповідні матеріяли.

ЗА ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ:
Високопреосвященніший Владика Михаїл — почесний голова.
Протопр. Др. С. В Савчук — голова.
Др. Юрій Мулик-Луцик — секретар.

ЧЛЕНИ:
Митрат Є. Грицина, Протопресв. Г. Метюк, Митрат Вол. Слюзар, Прот. Д. Ф. Стратійчук, Проф. В. Іванис, Проф. Др. П. Кондра, Проф. П. Теницко.

Привітальні статті, листи й телеграми проситься надсилати на адресу голови Комітету:

Very Rev. S. W. Sawchuk,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СВЯЩЕНИКИ НЕ МОЖУТЬ БУТИ ПОСЛАМИ

В Лондоні в парляменті вирішили, що анґліканські і римо-католицькі священики не можуть бути послами в парляменті. Інші священики можуть бути. Така була постанова ще 1801 року, а тепер її потвердили. І Кентерберійський Архиепископ був за потвердженням. Причина заборони, — щоб оминути релігійні спори.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XIII

Згадки про "тілесне" прийняття Пресв. Діви Марії на Небо у декого із Св. Отців

Як було сказано в попередньому розділі, в Православній Церкві в Росії згадана праця Прот. Г. С. Дебольського "Дни Богослуженія Православной Кафолической Восточной Церкви" (10-те вид. 1901 р.) має подекуди типовий і репрезентативний характер в новіших часах у Церкві в Росії у справі відношення до справи переказу про "тілесне" "прийняття на Небо Пресв. Діви Марії. Поперше, вона видана, як говорить помітка на ній, виключно для народу, а не для освічених верстов, а тим більше — не для теологів. Написана в такому популярному стилі, що й традиційні Життя Святих. Її ціль не науково-богословська, а релігійно-виховна, як і ціль усякої іншої лектури для побожного читання. Вона була писана в такому переконанні, як про Св. Письмо висловився був у Росії о. Єлеонський, що Св Євангелія — "книга чудес по своему змісту і по вплиів на серця людей". Безперечно, о. Єлеонський вважає, що Св. Письмо в першу чергу має впливати тільки на уяву людини, служити тільки викликуванню містичного настрою. Правда, не всі богослови схильні погодитися з таким поглядом о. Єлеонського, — бо вони вважають, що Св. Письмо має також завдання н а в ч а т и. В теології і в філософії з давніх-давен бачимо два напрями: один кладе натиск майже виключно на релігійно-настроєву сторону (містицизм), а другий майже виключно на навчальну сторону (етико-профетизм). До слова кажучи, це в великій мірі залежить від особистого характеру даного автора, залежить від його вдачі, від його особистого темпераменту, — до чого він особисто має нахил. Але трудність починається там, де він свій особистий нахил хоче вважати за загально обовязуючий, за універсальний. — Щоб не зупинятися ширше на цій складній справі, досить коротко сказати, що в сучасній філософії релігії переважає напрям, який каже, що було б помилкою ставати в релігії тільки по одній стороні, — або містицизму, або етико-профетизму, — бож обидва ці чинники є двома бігунами одної і цієї самої істоти — релігії, і вони мусять іти впарі, разом, щоб творити нероздільну цілість релігійного життя й переживань. Між іншим, такого погляду є філософ релігії Йоганнес Гессен.

Одначе в о. Єлеонського, а також і в о. Дебольського бачимо тільки одну сторону, а саме — містичну (релігійно-настроєву), — на сторону навчальну (етико-профетичну) більшої уваги вони не звертають. З таким одностороннім, неповним наставленням вони підходять до теології. Розуміється, для самої тільки містики, релігійної настроєвости, релігійних переживань вистарчає світ побожної уяви. З огляду на ціль містики, тут справді не є суттєвим той засіб, яким викликається містичний настрій, якщо цей засіб не суперечить етиці. Тут велику ролю відограє релігійна поезія ,і в тому також різні народньо-релігійні перекази. Отож, мабуть, тільки з такою метою о. Дебольський у книжці для народу подав переказ про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Діви Марії. — Все ж таки він розумів, що мусить подати докази, а цим самим він уже пішов у сферу пізнання, пішов у ланку науки, — він хотів довести, що справа переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Діви Марії основується на історичних фактах. І о. Дебольський подав свої докази у формі к о м п і л я ц і ї, цебто механічно вийнятих і поданих гуртом різних фактів, з метою показати їх як "єдність".

Як було сказано в попередньому розділі, о. Дебольський основувався переважно на Історії Церкви Каллиста, а Каллист так само дав к о м п і л я ц і ю різних джерел, склавши їх докупи механічно, не надто вглядаючи в їхній зміст, - не дуже турбувався питанням, чи ці разом подані джерела погоджуються одне з одним.

У попередньому розділі було сказано, що наука не потверджує наявности рукописів Діонисія Ареопагіта з I століття, Св. Епіфанія Кипрійського (315—402) і т. п., на яких основується Каллист, а на Каллисті — о. Дебольський. Фактично, коли якісь дійсні, автентичні писання Св. Отців у цій справі є, то ці писання походять не раніше як з VII століття. Св. Іван Солунський VII століття, Св. Андрій Критський (умер коло 720 р.), Св. Іван Дамаскин (коло 682—786).

Ні Св. Іван Солунський, ні Св. Андрій Критський не подають джерел, на яких вони основували свої згадки про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці. З огляду на цей брак джерел їхні згадки в науці не мають питомої ваги. З формального боку історики рахуються майже виключно тільки зо свідченням Св. Івана Дамаскина, тому що він подає ці джерела, на основі яких згадує про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Діви Марії. Джерела Св. Ів. Дамаскин подає такі: на Соборі в Халкедоні 451 р. імператор Маркіян і цариця Пульхерія висловили перед Собором бажання мати Тіло Пресв. Богородиці. Тоді Св. Ювеналь (чи Ювеналій) сказав, що Тіла Її нема на землі, бо воно взяте на Небо.

Отож, Св. Ів. Дамаскин є єдиним з-поміж Св. Отців Церкви, що подав це історичне джерело, на якому він основував свою згадку про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Діви Марії. Цим джерелом є свідчення Св. Ювеналя, Патріярха Єрусалимського, на Халкедонському Соборі 451 р. — І на цьому треба ближче зупинитися.

Св. Ювеналь не залишив по собі писаного свідчення в цій справі. І в документах Халкедонського Собору нема згадки про це свідчення Св. Ювеналя. Тож історик не може уникнути питання чому в такій важній справі, як переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, Собор 451 р. не зайняв свого становища в протоколах? Дальше: як воно так могло статися, що сам імператор Маркіян і сама цариця Пульхерія не знали, що воно в дійсності сталося з Тілом Пресв. Богородиці? Чи не вірили вони існуючому тоді переказові в цій справі? Якщо б не вірили, то не повірили б і Св. Ювеналеві. Коли почули з його уст переказ, то перестали вимагати Тіла Пресв. Богородиці. А вимагали тоді, коли ще не знали цього переказу. Ніхто з Св. Отців перед Собором 451 р. про існування цього переказу не поінформував імператора й цариці. Зробив це перший Св. Ювеналь. Чому ніхто з Св. Отців перед Ювеналем не поінформував їх про це? Коли цих володарів навчали Християнської Віри, то не могли ж не навчити їх і про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці! Виходить, що їх не навчили тому, що в науці Церкви тоді взагалі не вчили про Її тілесне прийняття на Небо.

(Далі буде)

ЧАСИ МОРАЛЬНОГО ЗАНЕПАДУ

Свящ. Злученої Церкви, Мачмор, говорив у Торонті, що мораль в Канаді спускається до купи гною, а за те винна християнська Церква, що не старалася тому запобігти. Церква й уряд повинні ті справи витягнути на ясне світло, оказав він.

Треба переглянути клюби, готелі і кімнати, що розпустниці собі винаймають. За ним у своїм звіті свящ. Бері ствердив те саме: про пянство, гру в гроші та розпусту, в щасливій країні, яку Бог нам дав.

Свящ. МекКвін каже: "Нинішний час зіпсований, запаморочений і гідний осуду, - він служить ідолам (божкам). Людське серце розбите. Нинішний чоловік каже, що вірить у Бога, але служить фальшивим божкам. А ті божки обіцюють йому гроші і матеріяльні вартості, добробут, тілесне задоволення, розпусту. Гроші є нинішним божеством, а якими способами їх здобувати, — байдуже".

Слушні слова, бо моральний занепад всюди видно і він погіршується. Його треба спиняти якнайскорше, бо що дальше, то тижче буде його спинити.

ЖИДИ В ІРЛЯНДІЇ ВДОВОЛЕНІ

До Канади приїхав з Ірляндії рабін Іммануель Якубовіч і говорить, що ірляндці відносяться до жидів якнайкраще. Ірляндці котолики, дуже побожні, а жидів вони також поважають за їх побожність. Четверо дітей рабіна вчаться трьох мов: англійської, ірляндської і еврейської. Жидів в Ірляндії є 5,000.

ПОЇЗД ЗУДАРИВСЯ З ТРОКОМ

На передмістю Оттави сіенарський залізничий поїзд зударився з троком, отже з шин вилетіла льокомотива і девять ваґонів. Три особи легко поранилися, а всіх 75 пасажирів випадок сильно потряс. Шкоду дізель-льокомотиви, ваґонів і трока числять на несповна мільйон долярів.

"ҐОНЬОН МУХИ"

Один з делеґатів на церемонію митрополичої інтронізації Кир Максима Ґерманюка розказав один з "мигків хвилини", що траплялися між публикою на цій церемонії. — Були там польські ксьондзи. Під час Св. Літургії один ксьондз каже до другого півголосом: "Цо оні так кадзон і кадзон, і кадзон, і ренкамі вимахуйон?! Цо то за таке якесь дзівне Набоженьство?!!!" А поруч сидів уніятський священик, і його до живого ця польсько-латинська наруга вколола. "Що вони роблять коло престола? По-вашому виходить, що вони коло престола "мухи ґоньон"!

РЕВНИЙ ОБОРОНЕЦЬ ПРАВОСЛАВНОЇ ВІРИ Й ЦЕРКВИ

(Докінчення)

Про істотність Православної Віри й Церкви він постійно навчає своїм живим словом в Церквах та на публічних зібраннях, а також і друкованим словом у журнальних статтях та в книжках, в яких він виясняє: 1) ідеологію Православної Церкви, 2) догматичний і канонічний стан Прав. Церкви, 3) значення окремих молитов, 4) про життя й науку Св. Отців Церкви, 5) про Пости, 6) про Іконастас і т. п. І постійно дає відповіді Духовенству та вірним на їх різні запитання з біжучого церковного життя чи про різні наші церковні обряди так особисто, як і друкованим словом. А крім того Ювілят постійно виясняє вірним ту ролю, яку відогравала й відограє Православна Церква в житті українського народу. Тут дамо слово Ювілятові*).

"Православна Віра має для українського народу величезне значення, бо це вона створила нам культуру нашу, бо вона створила нам усі наші звичаї, всю українську традицію, бо це тільки вона творила нашу історію, це Православна Церква створила українську націю! Православна Віра — це душа України, яка її оживлює. На православній Вірі виросла Україна, набула собі слави й життя. На Православії стала націею. Увесь дух України пересякнутий тільки Православієм. Одним словом Православна Віра — це корінь України. Якби він усох, то висохла б і вся Україна. Історія України зіллялась з історією Православної Віри. Історія Церкви поєдналася з історією нашого народу. Відділити їх немає можливости. А з історії нашої Віри наша Церква Православна — це те найцінніше, що український народ створив і що він має. І власне нею ми маємо найбільше гордитись".

Ось таке особливе значення має Православна Церква в житті розвою українського народу на підставі простудійованої Ювілятом історії України та її Церкви. Треба тільки вдуматись у всі ті його слова, щоб зрозуміти, яку надзвичайно важливу працю провадить наш Ювілят серед свого народу, щоб зберегти його християнсько-православну ідеологію і нерозривно пов'язані з нею українські традиції.

5. Оборона Православної Церкви

Усі напади на Православну Церкву з боку її ворогів Ювілят відбиває своїм авторитетним і переконливим словом, усним та друкованим ,на підставі тих чи інших фактичних історичних даних та на підставі тих чи інших цитат із Святого Письма. Так, наприклад, йому прийшлось написати спеціяльну науково-історичну розвідку про Св. Князя Володимира Великого, який прийняв Православну Віру від греків, а не католицьку від Риму, як про це почали твердити католики в останньому часі. Те саме він спростовує щодо князя Із'яслава Київського (†1077) і Данила Романовича Галицького (†1264), як рівнож науково, фактами доказує своє твердження про повстання українськоог народу за Православну Віру й Церкву та проти католицької унії.

Ювілят відгукується також на образливі вирази ворогів, що називають нашу Православну Віру "Московським Православієм" або "Царським Праославієм". Це, на його думку, "навмисне фальшування історії", бож історично відомо, що "Церква Уркаїнська старша за Церкву Московську, і власне українці багато впливали на Церкву російську". Про це він широко й обґрунтовано пише в своїй окремій статті під наголовком: "Московський вплив на українську Церкву був дуже малий" ("Слово Істини" ч. 9 (45) 1951 р.). Між іншим, цю статтю я особливо радив би прочитати всім тим нашим землякам, яким "всьо равно", і які дуже захоплюються московською культурою.

Отже, обороняючи Православну Віру від різних нападів і дискредитації її ворогами, а особливо уніятами (в уніятській пресі, в радіо і в проповідях по уніятських церквах) Ювілят покликується на досвід з нашої історії з XVII в., коли поляки за порадою Ватикану всіляко хотіли зруйнувати Православну Віру в Україні*) і силою запровадити там католицьку унію, і він вказує на всі ті трагічні наслідки, що принесла та унійна акція поляків в українському народі та Україні. А тому Ювілят особливо остерігає православних українців і перед сучасною католицькою акцією проти нашої Православної Віри, і закликає православних українців залишатись при своїй споконвічній Православній Вірі та обороняти її всіма силами від ворогів.

З огляду на це він видрукував цілу серію своїх праць книжками на різні церковні теми для ліпшого освідомлення віруючих з історією та ідеологією Християнства і Православної Церкви зокрема, а між ними є такі перлини, як: 1) Поділ єдиної Христової Церкви, 2) Іконоборство, 3) Хресне знамення, 4) Обоження людини, 5) Трираменний Хрест, 6) Як поводитись у Божому храмі, 7) Українська Церква, два томи, 8) Православна Церква за Богдана Хмельницького, 9) Візантія й Україна, 10) Книга нашого буття на чужині, 10) Українська Церква за час Руїни і багато інших. А крім того він написав ще багато цікавих поетичних творів релігійного змісту, як наприклад: "Народження Людини", "Жертва Вечірня", "Марія Єгиптянка" й інші.

Отже, Ювілят, не покладаючи рук своїх, невтомно працює для нашої Церкви й Народу, і якнайретельніше обробляє Христову ниву та щедрою рукою сіяча сіє зерно Божої Правди, поширюючи при тому серед українського народу справжню любов до Православної Церкви й до нашого рідного краю. А разом з тим він і обороняє Православну Віру й Церкву від усіх очорнювань з боку ворогів, що використовують теперішнє її тяжке становище, та закликає український народ слідувати за прикладом наших великих предків і дуже берегти свою Православну Віру, яка є його найціннішим скарбом. А при цьому він не раз протиставляє ідеологію Української Православної Церкви ідеологіям інших християнських Церков і різним антихристиянським світоглядовим тенденціям та діям.

6. Борець за ідеали українського народу

Вже зі всього тут сказаного можна зрозуміти, як ревно, самовіддано й повсякчасно піклується Ювілят долею нашого многострадального народу та його Церквою. І його духова опіка шириться до найдальших закутин вільного світу, де тільки перебуває свідома й побожна українська людина. Знаю, що й за залізну куртину дещо продирається зо всієї тієї його творчої праці, приносячи там велику, хоч і неголосну, радість сумуючим серцям віруючих та надію на наше краще "завтра".

Впродовж півстоліття Ювілят стоїть непохитно в передовій лінії з найвизначнішими провідниками в боротьбі за вільність і незалежність України, та зокрема за відродження Української Православної Церкви, минулу славу якої він найкраще знає. Він, так глибоко просякнутий ідеалами свого народу, що ніколи не жалував і не жалує своєї такої надхненної й творчої праці для його добра, і він навіть відрікся від свого особистого життя та кладе його на Вівтар національного визволення нашого народу й Церкви, і між українцями мало хто прислужився українській нації в тій мірі, в якій прислужився їй наш Ювілят.

Дякуючи Всевишньому, він ще й до цього часу, не зважаючи на вік Ювілята, зберіг надзвичайну його енергію і працьовитість, поєднану зо щирим українським патріотизмом. А взагалі пошана до праці і витривалість у праці були і є в нього завжди подивугідні. З працею він постійно спішить, не спочиваючи, щоб не стратити дорогого часу, та щоб встигнути за свого життя вложити частину власного духа для поширення у світі нашої Правди, і тим самим підготовити як слід наше краще майбутнє, бож українська Правда має свою могутню силу, й поширення її у світі є найкращою зброєю в боротьбі за її остаточну перемогу.

Чужинці давно вже звернули свою увагу на Достойну особу нашого Ювілята й цікавляться та високо оцінюють його наукові праці, як, напр., проф. Кірконелл з Канади та інші, а в 1956 році Британське й Світове Біблійне Товариство за науковий переклад Біблії на українську мову, який, згідно опінії наших і чужоземних знавців, є одним з найкращих її перекладів, іменувало його своїм доживотнім Почесним Членом.

Отже нашого Ювілята достойно вшановують чужинці і виражають йому велику честь. Це високе відзначення нашого вченого в чернечій рясі на світовому форумі є не тільки славою для нього і для нашої Православної Церкви, але й славою та честю для всього українського народу.

Такими постатями як Дорогий наш Ювілят, що так гідно репрезентують назовні наш народ, українська нація помітно росте і піднімається все вище й вище вгору в очах світу, і тому українська спільнота повинна бути глибоко вдячною йому за це.

А з нагоди Ювілейного Року всі ми повинні якнайсердечніше привітати його та висловити йому наше повне признання й пошану за його таку велику самовіддану й жертвенну працю для українського народу й Церкви та побажати йому доброго здоров'я, сил і енергії на багато років, щоб він якнайдовше жив серед нас та сіяв всі ті безсмертні зерна Найвищої Правди до недалекої вже весни нашого знедоленого народу,

---

*) Митр. Іларіон: "Книга нашого буття на чужині", Віра й Культура ч. 8 (20), ч. 11 (23), ч. 12 (24) — 1955.

*) Митр. Іларіон: "Книга нашого буття на чужині", "Віра й культура", ч. 10 (22) 1955 р.

коли наша Батьківщина стане вільною й зацвіте щастям, добробутом і колишньою славою.

Нехай же Милосердний Господь змінить сили нашого Дорогого Ювілята й поблагословить його на дальшу таку високовартісну працю, щоб він за своє життя зміг спокійно закінчити все те, що він вважає за потрібне ще зробити для добра й слави українського Народу й Церкви.

Інж. А. Нестеренко.

Давенпорт.

ЦЕРКОВНИЙ ДОСТОЙНИК З КОМУНІСТИЧНОЇ КРАЇНИ НА ВІДВІДИНАХ У КАНАДІ

На митрополичу інтронізацію Кир Максима Германюка 12 лютого прибув Кир Гавриїл Букатко з Крижівців — уніятський Владика з Югославії, — "рідкий Гість", як пише уніятська преса у вільному світі. Дійсно рідкий гість. Комуністичний, безбожницький уряд Тіта, приятеля червоної Москви, переслідує релігію і Церкву, як таку. Безперечно, що зокрема він переслідує й католиків. Правда, з одного боук він засудив на досмертну тюрму голову католицької Церкви в Югославії, Кардинала Альойзого Степінача, а з другого боку певне число католицьких Єпископів тримає "на волі". Такою тактикою Тіто ділить католицьких церковних достойників на "гірших" і "ліпших". Мовляв, нельояльні до комуністичної влади заслужили собі на тюрму, як Кард. Степінач, а ліпші заслужили собі на волю. Тіто хоче цим сказати, що, мовляв, усе тут "по закону", переслідування Віри й Церкви "нема". Ця тактика червоного диктатора йде дальше: він робить несподіванку, і дозволяє одному з Єпископів поїхати на відвідини у вільний світ. Сама його присутність у вільному світі буде говорити непоінформованим і заінтересованим у пропаганді для Тіта про мниму "свободу релігії" в комуністичній Югославії. А це тим більше, що Владика Букатко ніде публично не осудив Тіта за переслідування релігії і Церкви, за увязнення Кардинала Степінача. І все це могло б створювати враження, що в комуністичній Югославії буцімто є "свобода" релігії. Католики могли були зробити демонстрацію і на руки Владики Букатка зложити протест та вимогу, щоб Тіто звільнив з вязниці Кард. Степінача і дав релігії та Церкві свободу. Однак католики в Канаді не використали цієї доброї нагоди для свого протесту.

Можливо, що слідами СССР, який про людське око випускає на поїздки у вільний світ своїх церковних достойників, щораз більше комуністичних країн будуть іти цими слідами.

ПРИЙМАЮТЬ БОЛЬШЕВИКІВ З ДОВІРЯМ

В Канадійськім Летничім Інституті, де недавно обговорювалися справи канадійського летунства, були також члени-большевицької амбасади, Швець й Орлов. Опісля були, коли говорилося про летнічу справу в північній Канаді, оглядали фільму з летунства на півночі. Члени Інституту кажуть, що оттавський уряд на те дозволяє. Вони вже бували на таких зібраннях. Виходить, що діляться з большевиками своїми справами.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Мав український нарід багато славних людей, але нікого з них так урочисто не споминає, як Тараса Шевченка. Чому ж воно так? Тому, що він працював для народу, не поза народом, — він працював з народом і між народом. Що він говорив, — то до народу; що пригадував, — то народові; що описував, — то життя народу; свою науку звертав до всього народу.

І тому він народові нині такий близький, як і був за свого земного життя. Читаємо його "Кобзаря", і нам здається, що він недавно написаний; читаючи його, ми наче чуємо подих ще живого Шевченка, хоч від його народження минуло 143, а від смерти 96 літ.

* * *

Вкажемо тут на дві прикмети його особи, — він цілою душею поважав усе, що гідне, що праведне, що дійсно велике і святе. А друге, — він мав на увазі ввесь український нарід, а не тільки в Україні, і не тільки в своїм часі, але всіх українців, де вони не були б, і в яких часах, вони не жили б. У нього український нарід стоїть на першім місці.

Нагадуючи давніші славні часи України, він говорить:

Було колись — в Україні
Ревіли гармати,
Було колись — запорожці
Вміли панувати.
Панували, добували —
І славу і волю...

Були вони оборонцями українського народу, його сторожами і героями.

Як великий взірець гідного українця, Шевченко ставить Семена Палія, запорожця, що ставши монахом, не забуває України. Почав Св. Письмо читати, але не може він забути долі свого народу. Нагадує він усе те, що було, що є, і чого бажав би він Україні:

І старець тяжко заридав.
Читать Писаніє покинув,
Ходив по келії, ходив,
А потім сів і зажурився:
"Для чого я на світ родився?
Свою Україну любив?"
До Утрені завив з дзвіниці
Великий дзвін. Чернець мій встав,
Надів Клобук, взяв Патерицю,
Перехрестився, чотки взяв,
І за Україну молитись
Святий чернець пошкандибав.

Як поважає Шевченко засланця, Андрія Обеременка, що на засланні між москалями "не відцурався своєї прекрасної національности"!

Шевченко слухаючи свого діда про Гайдамаччину і отця "благочинного", що виголосив палку промову до гайдамаків, відчув душею, що той "благочинний" мусів бути великим чоловіком, — великим українцем і великим християнином. І Шевченко не вдоволяється лише теплою короткою згадкою про того гідного отця "благочинного", але передає його промову, таку широку і глибоку змістом, — і він поставив у "Гайдамаках" ту промову як **Великий Памятник** тому, хто ту промову виголосив.

Шевченко міг не знати й імени того українського православного "благочинного", але своєю душею відчував його великість.

Поставив йому згадкою Памятник, і не помилився, бо тим "благочинним" був Ігумен Мотрининого манастиря — **Мелхиседек Значко-Яворський**, який цілі літа жертвував свій труд і своє життя на оборону українського народу і його Церкви. За ним є велика і славна історія (дотепер забута), історія великого працівника й мученика. Та сама вже промова показує, як високо ставив Шевченко гідного монаха, якого праця не в самих тільки молитвах і поклонах, але й у службі своєму народові. Яворський же був тим, що дає своє життя за друзів своїх. Він поважав такого монаха, а певно і кожного гідного священика.

* * *

Дальше, коли Шевченко виготовив свій великий Заклик до українців, то окремо вказав, кого він має на думці, — він же на самім початку зазначує:

"До Мертвих, і Живих, і Ненародженних Земляків моїх, в Україні і не в Україні сущих (живучих) **моє дружнєє ПОСЛАНІЄ".**

Коли другі українці, хоч і дуже щирі, думали головно про сучасні їм справи, то Шевченко ставить перед українцями в один ряд Минуле, Сучасне і Майбутнє українського народу. Згадує тих, що померли, а яких треба споминати, і говорить до тих, що живуть, та не забуває тих, що народяться.

І звертає він своє Послання не тільки до тих, що живуть на Україні, але й до тих, що живуть, чи будуть жити поза Україною. І тих уважає він своїми близькими земляками. Його журба про всіх і всюди.

Мабуть, ніхто навіть з великих українців так не говорив. Так говорять лише Пророки, а Шевченко був дійсно Пророком, Богом післаним українському народові.

Ніякий свідомий нарід своїх Пророків не забуває, отже й український нарід не забуває свого Великого Пророка — Тараса Шевченка.

ЗАБОРОНИЛИ РОДИЧАМ ПИТИ

Недавно поліція зайшла вечером до дому в Вінніпегу, де було пятеро дітей. В домі не палилося, і діти позавивалися, щоб не померзнути. Вони були голодні. Одно з них 4-місячне. А родичі пішли собі кудись випити. Суд назначив їм кару, але покищо пустив їх на волю з тим, що два роки не мають пити. І поліція має за ними наглядати.

ЧЕТВЕРО ДІТЕЙ ЗАТРОЇЛОСЯ

У Форт Виліямі В. Шварц зоставив в авті четверо дітей, але не спинив мотора, щоб дітям було тепло. Коли за 15 хвилин він прийшов, діти були затроєні газом, що приходив з теплом до авта. Він зараз їх завіз до шпиталю і там їх вратували.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ ЦВІТНА

Велику і славну подію пригадує Цвітна Неділя. Зовуть її українці також Вербною, Лозовою, Шутковою. Дійсно та Неділя не є звичайною неділею, але великим Святом. Історія того Свята така:

Ідучи до Єрусалиму, Христос вступив до двох сестер, Марти і Марії, де воскресив їх брата Лазаря. І сестри приготовили Йому вечерю, а Лазар з Ісусом сидів за столом. Марія ж взяла дорогоцінного мира, помастила ним ноги Ісуса й обтерла своїм волоссям. В тім був знак великої пошани.

Коли ж люди довідалися, що Христос там, то поприходили, щоб побачити Ісуса, а також Лазаря, якого Христос воскресив. І далеко рознеслася вістка про Лазаря, що був помер, а тепер живе.

Звідси вибрався Ісус до Єрусалиму. Коли ж про те довідався нарід, почав збиратися, щоб Ісуса привітати.

Ісус же післав Учеників до міста, — ті привели осла, розстелили на нім свої одежі і посадили Ісуса. Коли ж Христос вїздив до Єрусалиму, то нарід стелив на дорозі свої одежі, кидав на дорогу, кудою Ісусу переїздив, пальмові галузки, виявляючи тим свою пошану Тому, Кого вітав. І кликав: "Осанна, спасення Синові Давидивому! Блаженний, хто приходить в імя Господнє!"

Дальше увійшов Христос до церкви, взяв сплетений мотуз і повиганяв з церкви тих, що там торгували, кажучи: "Ви зробили з дому молитви дім розбійників".

Яка величава подія! Так ніколи ніде не стрічали царів, бо до царської стрічі довго приготовляються. Тут же не приготовляв стрічі ніхто, — люди вітали Христа так, як диктувало їм їх серце. Тут не було нічого штучного, нічого урядового. Так вітають лише тих, що приходять в імя Господнє; тих, про яких знають, що вони приносять людям добро і благословення.

А Христос не був в парадній одежі, в святочній, а в такій одежі як усі люди, в звичайній, буденній. Але не на одіж дивився нарід, тільки на Того, що силою Своєї доброти, Своєї щирости, Свого розуму і великою духовою Силою підносився понад звичайну людську силу. Одіж — мертва річ. Може вона бути і золотом вишивана, але під нею може бути безвартний чоловік. Одіж можна купити, але того цінного, що може бути в людській душі, купити не можна.

І коли ми в Цвітну Неділю несемо лозу з церкви додому, то несемо як ті давні поклонники Христа, що Його так зустрічали й величали.

В давних часах християни тримали лозу (вербу) в церкві вже на Утрені, а тепер, звичайно, священик посвячує лозу аж по закінченні Служби Божої, і тоді вірні її розбирають.

СТРАСТНИЙ ТИЖДЕНЬ

В цілім Великім Пості цілий Страстний Тиждень належить до найповажніших. До того часу вже багато вірних відбули Великодну Сповідь, а інші ще сповідаються. Піст заховують більше строго ніж в попередніх тижнях.

В Страстний Четвер вечером читаються в церкві страстні Євангелії, — про те, як Ісус спожив з Учениками послідню Вечерю, як вказав хто Його врадить, як їх научав. А дальше, як Христа судили і як розпяли Його на Хресті.

І згадується, як Христос, будучи в муках, не забув своєї Матері, яка лишається беззахистна. Коли під хрестом стояла Його Мати й Апостол Іван; каже Христос до матери: "Се син твій!", а Іванові говорить: "То мати твоя!", і тим вказав Іванові, що Іван повинен доглядати Матір Христову як свою матір.

В пятницю є винесення Плащениці, отже образа, де намальований Христос у гробі. Стіл, на якім кладуть Плащеницю, прикрашують цвітами, свічками, горіючими лямпами. Був звичай, що вже перед тим сіяли овес в коритцях, чи жолубцях, і ставили їх тепер коло Плащениці, а лямпи в зелений овес ставили.

Люди бють поклони перед Плащеницею і цілують її з великою побожністю. Було, що й пізно вечером відвідують Плащеницю ще раз, а церква цілу тую і другою ніч не замикається. Хтось зі старших людей сидить в церкві і доглядає свічок, тому і пізним вечером люди до церкви приходять, кому ближче.

Був звичай, що в суботу вечером палили вогонь коло церкви (або коло цвинтаря, коли він недалеко церкви) на памятку, що коло вогню грілися люди, коли судили Христа. В деяких сторонах називали той вогонь "субітка", в інших "одіяння" чи ще інакше.

Вечером в суботу читають в церкві Діяння, при чім читачі міняються, і читають поки не почнається Великодне Богослуження.

Цілий Страсний Тиждень — то наче Свято Смутку, час великої поваги і скуплення уваги на тому, що той тиждень нагадує.

А на господарствах і в домах робляться приготовання до найбільшого радісного — Свята Великодня.

НА ПЕРШІМ МІСЦІ

Коли переглядати українську пресу як вона до встановлення в Канаді гр.-католицької Митрополії поставилася, то виходить, що між всіми газетами "Новий Шлях" стоїть на першім місці. Жадна інша з католицьких газет так не звеличала гр.-кат. Митрополії, як "Новий Шлях", а разом з тим і давніших та й недавних передових осіб у греко-католицькій Церкві.

"Новий Шлях", ч. 12, 1957, цілі чотири строни присвятив справі гр.-кат. Митрополії. Помістив він дві папські, чи римські булі — "Булю Ерекції" (встановлення Митрополії) і "Булю Номінаційну". Дальше — життепис Митр. Германюка; свою редакційну статтю п. з. "Вітаємо Впреосв. Митрополита Кир Максима", а дальше статті гр.-кат. священиків, — Іжика, Семчука, о. С. Т.

Але є ще друга справа, що "Новий Шлях" на видне місце ставить, а то ряд фотографій визначніших католицьких осіб. І так, бачимо там такі фотографії:

1) Митр. Германюк, 2) Митр. Рутський (1614—1617), 3) Шептицький, 4) Митр. Сліпий, 5) Кард. Сильвестер Сембратович, 6) Єп. Будка, 7) Архиєп. Ладика, 8) окремо дві фотографії Шептицького, 9) Єп. Борецький, 10) Єп. Роборецький, 11) Єп. Ніль, 12) о. д-р Кушнір, 13) папський делегат Паніко, 14) Архиеп. Бучко, 15) гр. кат. катедра в Вінніпегу, 16) фотографія гурта гр.-кат. священиків.

Можливо, що "Новий Шлях" був би дав і більше фотографій, та вже місця не було, — як папи, короля Жигмонта 3-го, покровителя унії, Потія, Терлецького, Кунцевича, Шумлянського, Хомишина, Коциловського, Масцюха... хоч, вони, поминувши Папу, не були Митрополитами чи Кардиналами, але все ж були ревними уніятськими діячами й окрасою уніятської Церкви. На них можуть нинішні гр.-кат. діячі взоруватися.

Одним словом, "Новий Шлях" вибився на перше місце між католицькими ґазетами!

* * *

Але коли гр.-кат. діячі думають на свій лад, то ми на свій лад думаємо, отже додамо тут кілька своїх уваг, і так:

Рутський належить до групи Потія, Терлецького й Кунцевича.

Левицький був головно церковником, а ширші українські справи його не інтересували. Свої Послання писав то мовою латинською, то церковною, де дуже вихваляв унію, Папу й австрійський уряд, і за те дістав титул Кардинала.

Сильвестер Сембратович був явним прислужником поляків. Він співпрацював з ними проти українців, він причинився до пофальшовання Ухвал Львівського Собору з 1891 року, що були звернені проти целібату. (Див. "Висвітлення"). Не було греко-католикам потіхи з таких Кардиналів. Українцям треба було не Кардиналів для парад, але гідних людей для української праці.

Що ж до "Нового Шляху", то він повинен був таки дати фотографії головних творців унії, — їм перше місце належиться. Їхня праця ставить їх понад Кардиналами, Митрополитами та Єпископами. І якраз Єп. Ліковськкий, пишучи історію "Берестейської Унії", уважав за слушне присвятити їм свою книжку. В тій присвяті він говорить:

"**Памяти** короля Житмонта III., в. канцлера коронного Яна Замойського, кардинала Бернарда Мацейовського, митрополита Іпатія Потія і єпископа Кирила Терлецького — **головних творців Берестейської Унії...**"

Жовківські Василіяни книжку Ліковського надрукували 1916 року, отже має вона авторитетне значення.

Може й несвідомо, але все ж "Новий Шлях" зробив кривду творцям Берестейської Унії, не помістивши їх фотографій. При таким торжестві, як було при встановленні гр.-кат. Митрополії в Канаді, їх портрети повинні би бути, а вже особливо — портрет Кунцевича, як першого унійного Святого, як покровителя унії.

Та правда, — за один раз всього не зробиш.

Можна б дати ще деякі уваги й до змісту статтей, але й тут за один раз всього не зробиш.

С.

ГРАБІЖНИКИ ВБИЛИ ШІСТЬ ОСІБ

У Гартфорд, Конектикут, поліція арештувала двох грабіжників, які від 15-го грудня до 10-го лютого пограбували шість осіб і їх повбивали, а кілька осіб сильно побили.

ДИТИНА І МАШИНА ДО ПРАННЯ

В Вінніпегу дволітня дитина пустила машину до прання в рух і вальці, що витискають воду, захопили руку дитини і помяли до ліктя. В шпиталі зробили дитині операцію.

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

СЬОМИЙ ВЕЧІР

Пік де ля Мірандоль — Діпон де Немур — Льопе де Веґа — Кальдерон — Аріост — Тасо — М. Бер — Моцарт — Бетовен — Херубіні — Пучіні — Мендельсон — Хорон — Мікель Анджельо — Бернен — Ґалілей — Бендерсон — Ґібон — Бентам — Ган — Галер — Аґріпа д'Обіне — Клеро — Б. Паскаль — Зафія Жермен — Расін — Пані д'Адсіе — В. Малеґюці — Марія Анезі — Давид, король Ізраїля — Катон Утицький — Ді Ґеклен — Віляр

Коли б я писав книгу, то назвав би уступ, який повстане з розмов із сьогоднішнього вечора так: "Про славних людей, які були тим, що ми звемо чудесними дітьми".

Багато твердило б, що я не зможу дотримати слова; бо існує дуже розповсюджений забобон, що чудесні діти мусять передчасно вмерти; коли ж, наперекір приказці¹), маючи забагато розуму — діти мало живуть, вони залишаються жити, з них повстають звичайнісенькі люди. Якщо стати на цю точку погляду, можна подумати, що всі славні люди були в дитинстві дурнями. Без сумніву, людина для осягнення повного розвитку, мусить їти повільним кроком; спочатку пуп'янок, потім троянда, перше квітка, за нею овоч. "Дивіться, — кажуть прихильники забобону, — що овочі, які видала приспішена природа, позбавлені пахощів і смаку". — Вони мають рацію, і я думаю разом із ними, що часто спізнені овочі лпші від передчасних. Але нема правила без винятків як між людьми, так і між рослинами; кожний день переконує нас про те.

Ви тількищо познайомилися з Паганінім і Метастасієм, бачили Бірета, Воатіра, Ґасендія, і я міг би ще назвати цілу сотню подібних.

Найвидатнішим із передчасно розвинених дітей є без сумніву Пік де ля Мірандоль. Маючи десять літ він зайняв місце в рядах промовців і поетів свого часу. На двадцять третім році життя він оголосив у Римі листу з 900 твердженнями про все те, що можливо знати. Він зобовязувався прилюдно підтримувати кожне твердження проти будь-якого противника.

Це оголошення принесло йому розголос, але разом з тим викликало заздрість певних осіб, які постаралися, щоб було заборонено йому прилюдні виступи, опираючись на тому, що деякі твердження противляться загальним віруванням того часу.

Один вельможа — наскільки брутальний, настільки неук, — осмілився сказати в присутності Пік де ля Мірандоля, ще дуже молодого, але вже славного: "Всі оті молоді вчені стають у дальшому житті справжніми дурнями".

— О, пане! — скрикнув юнак. — Ви мусіли бути незвичайно мудрим у молодості!

Пік де ля Мірандоль умер на тридцять першім році життя, лишаючи численні праці. Їх друковано по кілька разів, і це доказує, що його передчасний розум не був безвартним та що блискуче дитинство дало таку ж зрілість.

Плютарх, оповідаючи про дитинство Цицерона, говорить:

"Коли він пішов до школи, то зараз став так відомим між своїми товаришами через жвавість розуму й інтелігентність, що вони, йдучи з ним вулицями, давали йому почесне місце по середині поміж собою. Про нього стільки говорили, що родичі інших дітей приходили до школи, щоб його побачити й переконатися, чи він дійсно має такий жвавий і спостережливий розум... У наймолодших літах він охопив ріжні знання і ще й тепер читаємо маленьку поему, яку він написав малою дитиною." (Ця поема загубилася).

І в нашому часі я знайшов повторення такої пошани з боку дітей до передчасної геніяльности їх товариша. Це було ще в дитинстві Самійла Діпонта з Немуру, політичного діяча, промовця, письменника і вченого, який лишив дуже цікаві праці про науки, соціяльні установи й мову звірят. Він був чудесною дитиною.

Коли його вже старого опитали, що для нього найприємніше зі спогадів про минуле, він відповів:

"А! ті спогади відносяться до далеких часів! Мені було дванадцять літ, і (тепер я можу щиро це визнати, не будучи нескромним) мене уважали найміцнішим учнем у клясі. Деякий час це моє відзначення наражувало мене на ворожнечу завидників; одні дивилися на мене криво, другі слідили за моєю поведінкою, щоб щось донести на мене учителеві. На одним прилюднім іспиті мені так добре повелося, що за мої відповіді ціле зібрання зробило мені справжню овацію...

Привітаний окликами, вицілуваний і прикрашений відзнакою, виходив я із залі, весь схвильований щастям. Але тоді ж промайнула в мене гірка думка, що такий блискучий успіх ще збільшить заздрість і ворожнечу моїх товаришів.

Так думаючи, йшов я додому, щоб там у родинному крузі заэнати правдивої радости. Нагло, на повороті вулиці, якою мені треба було проходити, побачив я двох чи трьох своїх товаришів, які, здавалося, очікували на мене. Коли вони побачили мене, поспішили сховатися за рогом дому, і кричали: "Ось він, ось він!..." Признаюся вам, що коли б я не був з родичами, то всі ці ознаки не додали б мені відваги, тим більше, що в тих хлопцях я пізнав тих, що найбільше завидували мені. Я міг сподіватися як не брутального нападу, то принаймні овації цілком відмінної за попередню в школі. Тому то я зближався з певним побоюванням до рогу вулиці. Коли я вкінці зайшов за нього, побачив ще грізніше видовище, а саме — у віддалі коло тридцяти кроків стояли згромаджені майже всі учні школи й споглядали на мене, як мені тоді здавалося, не дуже прихильно.

— Чого їм треба від мене? — спитав я батька, мимоволі притуляючись до нього.

— Зараз побачимо, — відповів він, підсміхаючись із мого переляку.

І ми пішли вперед, просто до громади, від якої відокремився один зі старших учнів (мій запеклий ворог), підійшов до мене і звернувся з такими словами:

(Далі буде)

¹) Цю приказку переклав Казимір Делявінь. Цілком зрозуміло, що вона не має сили закону для людей, які готові вбачати ознаки геніяльности в найменших дрібницях дитинства славних людей.

ОВОЧІ БІЛЯ ПЛОТА

Одної неділі по скінченні Богослуження люди з церкви повиходили надвір. І тут здибалися два товариші, що жили далеко один від одного. Вони разом були покликані до війська. Іван повернувся до свого села і став господарювати на місці покійного батька. Петро, вернувшись з війська, одружився в другому селі і почав там свою господарку.

— Чому ти так відчужився від нашого села, ніколи не відвідаєш мене? — питає Іван.

— Не маю часу, — каже Петро. — Добре, що ти застав готове господарство свого батька. А я мушу свою господарку починати сам.

— То ходи тепер до мене, — каже Іван. — Я покажу тобі, які в мене овочі. Ти здивуєшся, коли покушаєш із ріжних дерев!

— О, ні, — каже Петро. — Одно, не маю багато часу, а друге, я вже трохи знаю смак овочів з твого саду.

— Ти знаєш, який смак мають мої овочі!? — скрикнув Іван. — А то коли ти їх кушав?

— Та чого тобі так дивно? — каже Петро. — Минулого тижня я їхав до млина попз твою хату. Над головою висіли яблука з твоїх дерев. Я з цікавости зірвав одне й покушав. Та як покушав, так і кинув його назад у твій сад. Від його смаку мені привиділася моя небіжка бабуня. Не хочу більше кушати твоїх овочів.

— Ха-ха-ха! — зареготався Іван. — Хіба ж ти думаєш, що у моюму цілому саді всі яблуні родять однакові яблука і з однаковим смаком? Ходи, переконаєшся, що воно все не так, як думаєш.

Іван, завівши Петра у свій сад, дав йому покушати овочів з ріжних дерев; там були овочі всяких смаків. Тоді Петро мусів перепросити Івана за свою помилку.

Це оповідання має своє ширше значення, ніж про смак овочів. Церква Божа — це Божий сад-виноградник. Часом запитуємо своїх знайомих: "Чому ви не йдете до нашої Церкви? Чому не впишетесь у члени?" Відповідь чуємо подібну, як дав Петро Іванові: "Та чого мені туди йти і належати, коли дехто з ваших членів якось не дуже то вдоволений, "сквашений"! Ті "сквашені" — то ті яблуні, які висять коло плота. Увійдімо всередину до Божого Виноградника, побачимо, які там є гарні люди. Махнім рукою на кислі одиниці, а злучімося з тими, що мають чесноту і милосердя, а тоді вже напевно знайдемо там духову поживу вічного вдоволення.

Коли ж і здибаємо таких з квасною критикою, то памятаймо слова Ап. Якова (3: 11): "Хіба криниця з одного джерела випускає солодке і гірке?" Ні, тільки злий чоловік виносить із серця свого зло. Коли так, то й не звертаймо уваги на квасних.

о. С. Гребенюк.

СВЯТА СПОВІДЬ

У часі Великого Посту треба відбути Святу Великодню Сповідь. Вона потрібна нашій душі—так, як тілові потрібна купіль.

Ніхто із старших чи то з молодших, або й дітей, не може казати: "Мені зайва Св. Сповідь". Спаситель наш Ісус Христос, як Всезнаючий Бог, найкраще знає, що саме потрібне для нашого добра і спасіння, і тому встановив цю Св. Тайну, щоб нею ми очищували нашу душу з усяких гріхів, і наближалися до ідеалу нашого існування, до Бога, що є ціллю нашого життя, тут у цім світі.

Сповідатися — значить признаватися до злих діл, яких ми допустилися, їх визнавати перед духовним провідником, священиком, бо вони уповноважені Богом і Святою Церквою вислухувати гріхів від сповідників і каянникам давати розгрішення, тобто звільняти їх від визнаних гріхів.

Що саме мусимо визнати, коли сповідаємося?

Маємо визнати **всі гріхи, яких ми допустилися від останньої Св. Сповіді.**

Навіть коли ми не відбули Святої Сповіди в приписанім часі, занедбали її, й це є тяжким гріхом; маємо обовязок це визнати як гріх перед священиком, коли сповідаємося.

Гріх це добровільне, умисне знехтування (переступ) Божої волі; це спротив Богові. Гріх, це поведення незгідне з наукою Св. Євангелії і Св. Церкви, це життя після своїх власних забаганок і розуміння.

До Св. Сповіді **треба належно приготовитися.**

Найперше треба щиро бажати добре виконати цю Св. Тайну. Друге, треба просити Бога, щоб нам поміг у цьому. Ось коротенька молитва перед Св. Сповіддю: "Господи, мій Боже! Згрішив я. Однак маю бажання Тебе перепросити, висповідатися з усіх моїх провин і прошу Тебе: прости мені всі гріхи та поможи краще жити. Мати Божа, поможи мені освятитися в цій Св. Сповіді. Ангеле Хоронителю, молися за мене!"

Третє, треба зробити перегляд своїх учинків, пригадати собі всі злі діла від останньої Св. Сповіді. Треба переглянути в душі, чи не провинилися тим чи іншим.

Занедбування молитви із-за лінивства, недбале, неуважне, машинальне виконування її, нехтування Св. Православям, участь у не-православних Богослуженнях, шукання порад у ворожбитів, ворожения з карт чи з чаєвих залишків, вживання злих, некультурних слів, проклонів, гнів або допроваджування інших до гніву, прикрости, болю, — це гріх.

Опускання Служби Божої із-за власної причини, неохота прийти на час на Службу Божу, невідповідна поведінка в часі Служби Божої в церкві, недбале поведення в церкві й на святих місцях, непотрібна праця в святі дні, — також гріх.

Непошана родичів (тата, мами), занедбування дітей, забування про родичів, легковаження людей у старшім віці, непошана духовних чи світських провідників, невиконання громадських чи народніх повинностей, — це гріх.

Злість, упертість, нечемність, гордість, злий погляд (опінія) на ближніх, ненависть, бажання пімститися, сварка, бійка, привід до бійки, до сварки, злий примір іншим, пиятика, убивство, самовбивство, неуважна, зухвала їзда автом, — це гріх.

Нечисті думки, брудні слова, оповідання, жарти, слухання їх, некультурні, соромніцькі пісні, грішні образи, сцени, приводжування чи заохочування всіх інших до грішних учинків, невірність у супружім пожитті, ходження до грішних заведень чи установ, учащання на грішні вистави, читання злих книжок, журналів (магазинів), приставання зо злими, зіпсованими людьми, товариствами, — гріх.

Завись, заздрість, бажання чужої власности, обман, присвоювання чужої речі, крадіж, заохочування або наклонювання інших красти, приймання хабарів, перетримування привласнених чужих предметів, нищення, ушкоджування чужої власности, задержування собі знайденої, чужої речі, несовісне виконування обовязків стану чи професії, невинагорода за виконану працю, обмова неприсутних, говорення неправди, обсуда, посуджування невинних, — все це гріхи.

Гріхом є їсти мясні страви в піст, не сповідатися принаймні один раз у рік перед Великоднем, не причащатися Найсвятішим Тілом і Кровію Господа нашого Ісуса Христа, затаюючи, не визнавати відомих гріхів на Св. Сповіді, приймати Св. Причастя без відповідного приготування (Сповідь, Піст), приймати Св. Причастя маючи на совісти смертельний, тяжкий гріх, не платити належної вкладки для Церкви й народу, не вінчатися у своїй Церкві, брати розвід без дозволу Єпископа, дружитися з розведеними, бути членом заборонених Церквою організацій.

Гріхом є не знати матірної мови й не старатися її знати.

Зробивши перегляд совісти, треба усвідомити собі велику нашу гріховність, і тоді треба прийти до священика.

Перед ним треба визнати свої гріхи.

Визнавши гріхи, треба щиро жалувати перед Богом, що ми Його образили нашими гріхами, і треба просити у Господа прощення всіх наших гріхів, просити з глибини нашої душі і з цілого нашого серця.

За гріхи треба відбути покуту. Тільки тоді наша совість буде спокійна, коли ми за ласку відпущення нам наших гріхів Богові віддячимося. А можемо віддячитися Йому відмовленням певних молитов, виконанням добрих, побожних діл, униканням повторювати гріхи.

Після Св. Сповіді треба щирою молитвою подякувати Господеві за це велике добродійство і за Його ласку, що ми могли очиститися від усякого зла і гріхів. Таку молитву знайдемо в Молитовнику.

Дальше, треба душу свою приготовити до прийняття Найсвятіших Тайн — Причастя Тілом і Кровію Божественного Спасителя нашого Ісуса Христа.

Тільки належно приготована й виконана Св. Сповідь дає людині правдивий спокій і вдоволення та наповняє її небесною радістю.

ОЄГ.

ВІННІПЕҐ НЕ СПОДІЄТЬСЯ ПОВЕНІ

Є надія, що Вінніпеґ, а разом і побережжя Червоної ріки (Ред ривер) не будуть цієї весни мати повені. І в Канаді і в Америці, звідки вода до Канади пливе, є дотепер мало снігу, отже не буде багато води.

"ЄДИНА ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРАВОСЛАВНИХ В ЕВРОПІ"

Націоналістичний часопис "Український Самостійник", Мюнхен, з 3-го лютого ц. р. приніс довшу статтю п. н. "Чи наші Церкви на еміграції приготовані до майбутніх завдань?" У статті сказано, що серед православного загалу українців "досить малий інтерес до церковних справ чималого кола новіших емігрантів (показником цього може послужити брак зацікавлення собором у Німеччині (Собор УАПЦ 1957 р. — Ред. В.) єдиної політичної газети православних в Европі..." Сказано ясно: **в Зах. Европі є тільки один часопис, який політично стоїть на українсько-православному становищі.** "Український Самостійник" не називає цього часописа, але можна догадуватися, що ходить тут про "Українські Вісті" (Ульм) під проводом письменника і політичного діяча Івана Багряного. З такого твердження "Укр. Самостійника" виходить, **що всі інші україномовні часописи в Зах. Европі абсолютно всі, крім цього одного-єдиного, не стоять на політичному українсько-православному становищі.** Питання: на якому ж тоді? На протестантському — також ні. Виходить, що взагалі немає якихсь надконфесійних, соборницьких, незалежних від церковної політики часописів. Є в Зах. Европі тільки один-єдиний часопис, що служить українсько-православній політиці, отже політиці незалежности Української Церкви від чужих центрів, а всі решта часописів хотять залежности Української Церкви від чужих центрів. Що воно так, це видно й по змісті всіх тих часописів, крім одного-єдиного, але добре воно почути потвердження цього факту з міродайних уст, і запамятати православних українцям.

У ЗДА ПОВЕНІ

У трьох західніх стейтах почали сніги топитися, отже почалися повені, що зачепили містечка і позаливали фарми. Тисячі людей мусіли із залитих сторін позабиратися. Ця вістка походить з Каліфорнії.

СИЛА УРАНУ

Уран — матеріял для атомічних бомб. Американська субмарина переплила 60 тисяч миль силою урану, якого було менше як звичайна електрична лямпа.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або темно синьої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИ МАЄТЕ ХВИЛИНКУ ЧАСУ?

Людина є суспільною істотою. Живемо переважно серед сірого б у д н я, працюємо на хліб щоденний, маємо свої обовязки, свої щоденні клопоти. Кожна хвилина, кожен день приносять нам повинь справ. З розвитком цивілізації життя стає більш складне. Людина працює разом з машиною, і не може вспівати за рухом її коліс. Постійно спішимося, постійно доганяємо автобус, трамвай, щоб не спізнитися. Доганяємо час, ми привязані до стрілки годинника. І все це тільки рух т і л а. Але в людини є душа. В полоні техніки, в полоні матерії і механічного існування ми забуваємо про душу. Однак душа не забуває за нас. Серед гамору великих міст, серед шуму машин вона інколи відзивається отим т и х и м г о л о с о м. Ледве чи ми прислухуємося йому,—нема часу! Цей голос душі однак не замовкне ніколи, бо душа ж и в а. Вона так прагне, щоб від часу до часу присвятити їй трохи уваги. Щоб остатися на самоті тільки з самим собою, зосередитися, подумати над цим, чим ми були, чим є, чим повинні бути, і подумати трохи про в і ч н е, про д у х о в е; хоч трохи подумати над цим, що дає нам назву л ю д и н и. — У нас є таке прагнення, але ми все не маємо часу...

Кожен і кожна мають своє більше чи менше домашнє господарство, мають свій бюджет, видатки, прибутки, — вони винні і їм винні. Кожен день приносить з собою жмути квитів (билів), повідомлень, запрошень, розпоряджень, оголошень. Наборзі скидаємо все це в шуфляду. І там був би повний хаос, — ми "втопилися б" у тому безладі, згубилися б, коли б від часу до часу не зробили в шуфляді порядку: це треба заплатити, там треба відібрати, там треба дати, туди треба піти, а туди — ні; цей папір треба зберегти, бо він важний, а цей викинути, бо він не важний. На слідуючий місяць будуть такі-то прибутки, отже вільно зробити такі-то видатки, а не більші, — треба так-то господарити, щоб не збанкрутувати. Досвід минулого місяця показує, як нам треба плянувати на слідуючий місяць.

А чи ж не маємо своєї "господарки" д у ш і? Чи ж щоденно в духову "шуфляду" не напливають усякі "квити" моральних питань? Чи не може там повстати хаос, в якому можна згубитися? Чи не треба від часу до часу зробити й там порядок? Щоб полагодити пекучі питання нашої д у ш і. Щоб знати, що нам треба звідси усунути ,а що затримати; що видати, а що набути для духа. Люди, на жаль, мало мають на це часу. Їх гонить темпо, і ще раз темпо; скоріш, скоріш — аби ближче до смерти? А хаос в душі зростає, людина губиться в ньому. Який же наслідок? Людина стає нервова, роздвоєна, суперечна сама з собою. І стається це, що в такому випадку мусить статися: люди занедужують психічно. На кожних сто недужих припадає аж сорок відсотків недужих духово. І число їх все зростає. Це тільки ці, що зареєстровані в психіятричних лікарнях. А скільки їх в лікарнях не є... Життя має свої сталі закони. Має свої сталі закони і людська істота. Ці вищі закони незалежні від людини, а людина залежна від них. Один з цих законів каже, що людина призначена жити не тільки тілом, але й духом. Християни мають цей Закон як Обявлення Боже, — що не самим хлібом людина має жити, не самою матерією, але й духом. Людина так с т в о р е н а Богом. І тому не може зломити своєї природи, не може знехтувати душі, — як каже Т. Шевченко: "Не скуєш д у ш і ж и в о ї" ні насильством, ні путами матеріяльно-тваринного життя. Коли ж хто через легковаження, чи через несвідомість сковує душу шляхом забування про неї, тоді це на ньому мститься так, як було сказано вище: людство починає масово занедужувати психічно.

Хай же Великий Піст буде тією так конечною "хвилинкою часу", на яку ми все чекали, що "колись" таки ми займемося упорядковуванням справ нашої д у ш і, упорядкуванням її бухгальтерії, її бюджету, — чи ми духово не збанкрутували, чи ми набули більше моральної сили; чи ми вміємо панувати над самим собою — над своїми пристрастями; чи є панами самих себе, — чи не є в неволі сліпих тваринних, примітивних інстинктів; чи д у х наш панує над тілом і його примхами; не знаємо, в якій мірі, коли б настала потреба, ми могли б собі чогось відмовити, оминути спокусу, що може загрожувати нашому життю, чи нашій родині, чи доброму імені. Маємо випробувати себе, в якій мірі ми можемо сполягати самі на собі, щоб могли й інші на нас сполягати, — всі ці, за чиє щастя ми відповідальні перед Богом, своїм сумлінням та перед людьми.

Піст — це випробовування своїх чеснот, своєї моральности; це змітання з душі щоденної пилюки нашого злободенного життя; це очищування духа шляхом самоконтролі, шляхом самодисципліни, — зміцнення чеснот, — щоб о д у х о в и т и с я, наблизитися до Бога, добути в душі її надземну силу. Бо сказав Христос, що таке чудо, як оздоровлення недужих, можна чинити тільки надземною силою духа, яку дає п і с т і м о л и т в а.

НА СВІЖІЙ МОГИЛІ...

У посмертних згадках по сл. п. проф. Вадимові Щербаківському в деяких часописах є згадки про його відношення до унії. Однак ці згадки неповні, напр., вінніпезький "Новий Шлях" з 1 лютого сказав, що батько проф. В. Щербаківського був греко-католицьким священиком з Холмщини, який потім перейшов на священичу працю на Київщині. Однак "Н.Ш." не сказав, якого віроісповідання був батько проф. Щербаківського, коли був священиком на Київщині, і не сказав, якого віровизнання був сам. проф. В. Щербаківський.

Знову ж торонтонська "Наша Мета" з 26 січня каже, що батько проф. Щербаківського був священиком, але не каже, якого віровизнання. Розуміється, він був православний. Натомість пише вона ось що: "Проф. Щербаківський був великим прихильником нашого релігійного об'єднання і близьким співробітником Преосв. Апост. Візитатора Архиеп. Кир. Івана (Бучка — Ред. В.), який по батьківськи піклувався ним в останні роки, не жаліючи грошей на лікування".

Для нас однак важним є те, що проф. В. Щербаківський на унію не перейшов і ніде нікого публично якимись виступами і писаними працями на унію не намовляв. Щодо його щирого переконання, то був він православний. Якщо він дійсно в останніх часах, на старість і в недузі, користувався матеріяльною допомогою з католицьких джерел, то мусів розуміти це як самаританську допомогу — християнську й українську, і це не може про нього, безпомічного, свідчити зле. Натомість це може свідчити зле тільки про того, хто дає ніби посамаританськи, а має потайну думку використати добре й відоме імя людини для своїх політичних цілей. І вже видно це, пишуть: раз він не відкинув грошевої допомоги Арх. Бучка на лікування, то, мовляв, тим самим уже був прихильником унії. —Коли Українська Православна Церква в Канаді складає пожертви на українських інвалідів і користаються цією допомогою українці інваліди всіх віровизнань, отже й греко-католики, то тут ця допомога дається з мотивів українських і християнських. На жаль, коли якусь допомогу дає Католицька Церква, то схильна вважати за прихильників унії всіх тих, хто цю допомогу приймає. — Сумне, але правдиве. Чи ж треба було цього "навертання по смерти", на свіжій могилі?

СКІЛЬКИ ЦЕРКВИ ВИДАЮТЬ ДЛЯ ПРИДБАННЯ ЧЛЕНІВ

В "Пресвітеріянськім Рекорді" говориться про великі суми грошей, які деякі Церкви видають, щоб придбати для себе більше членів. Читаємо там:

Друковане слово є нині величезною силою, що переконує багатьох читачів... але нині деякі Церкви і секти фанатично дбають, щоб придбати собі членів.

Адвентисти Сьомого Дня видають величезні суми на поширення своєї літератури, друкованої в 200 мовах,—видають по 15 мільйонів долярів річно. І мають великі успіхи.

"Скільки видають Свідки Єгови, того не знаємо, але відомо, що перед двома роками їх журнал розійшовся більше ніж у 73,000,000 числах".

Римо-католицька Церква видає в Америці 24,000,000 долярів на видавання своїх журналів і ґазет. В 1955 р. католицькі Лицарі Колюмба видали 700,000 долярів на навертання протестантів на католицизм.

"Нарід хоче читати, отже Лицарі Колюмба дають йому своє друковане слово, — чи в нім є правда, чи напів-правда". (Таке подає "Глоб енд Мейл" з Торонта, 8 грудня, 1956).

З поданого бачимо, на яку широку міру деякі Церкви ведуть свою акцію. Певна річ, що тут ходить не так про "правдиву Віру" чи спасення, але про те, щоб придбати собі якнайбільше членів, а з ними здобути більшу політичну і фінансову силу.

Архиепископ Михаїл.

ПЕРЕДПОСТОВІ ДУМКИ Й НАУКА ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ

Ніч минула, а день наблизився — отже, відкиньмо діла темряви, і зодягнімося у зброю світла.

Як удень, ведімо себе пристойно, не в гульні й пияцтві, не в любодійстві та розпусті, не в сварні та заздрості,

А зодягнімося в Господа нашого Ісуса Христа і не догоджуймо тілові нашому з похотях... (Рим. 13, 12-14).

Ось оці слова Апостола й примушують глибоко задуматися.

Так, ніч минула; минула ніч поганської темряви й незнання правди, минула й ніч поганського гадання — де найти ту Правду Божу, щоб замість служити вигадкам, служити Богові Інстинному Живому, Творцеві світу й Отцеві людства. А день **наблизився**... Не сказав Апостол, що день уже **прийшов.** Чому? Адже ж СОНЦЕ ПРАВДИ — Христос уже освітило Землю і Сяєво Його не тільки не потухає, а все більше розгоряється, бо хоч і вознісся Він на Небо Тілом, то Єством Божества Він з нами на землі до кінця віку (Мф. 28, 20).

Але кожна людина — це маленький окремий "світ", замкнений у собі, і щоб Сяєво СОНЦЯ ПРАВДИ освітило цей її внутрішній світ, їй для того треба повідкривати двері й вікна свого серця з настирливим бажанням, щоб те Сяєво проникло в серце та освітило його. Як же повідкривати? Господь навчає нас — як: Возлюби Господа Бога твого всім серцем твоїм... і людей, як себе самого... (Луки 10, 27). Це перша умова. Другу подає Апостол: "Як удень, ведімо себе пристойно... Зодягніться в Господа нашого Ісуса Христа"... Зодягніться в Його Науку, в Його Заповіді, в Його Любов, щоб за Його любов до нас любов'ю Йому відплачувати; ..."і не догоджуйте тілові (своєму) в похотях. Цебто, не будьте рабами свого тіла, нехай дух ваш керує тілом, а не тіло (примхи тіла) керує вашим розумом і душею. Тоді Сяєво Дня Христового освітить вас внутрі, в серці, і стане вам все видно, як вам бути і що робити. Адже ж Сам Христос стоїть коло дверей нашого серця і стукає, і як тільки хто відчинить, Він зразу входить з Отцем і Духом, щоб перебувати там завжди (Об'яв. 3, 20: Іоан. 14, 23).

Але мусимо знати, що Господь приймає тих, що бажають прийти до Нього. Він кличе всіх (Мф. 11, 28) і всім обіцяє заспокоєння, одначе насильно нікого не тягне, бо Царство Його збудовано Любов'ю й на Любові; тому й Закон Його — то Закон свободи, а не примусу (Якова 1, 25).

Ще давно Бог сказав через Пророка: "Поверніться до Мене і Я повернуся до вас... Коли **хочете,** і послухаєте Мене, то будете задовольнятися всяким добром на землі, а коли відмовитесь, то меч пожере вас... (Ісаї 1, 19-20).

Отже, все залежить від нашого бажання. Але скаже хтось: "Життя складне, повне таємниць, не завжди розумієш, до чого більше схилятися, бо й потреб тіла не відкинеш..."

Це так — ми з тіла й душі. Одначе Божі Писання завжди нас кличуть до свідомо-розумного життя. Ми мусимо завжди слідкувати за собою, вивчити себе й керувати собою. Святе Письмо не є тільки надхнення Звише, воно виявляє й досвід над життям і діянням людини. Ось Ап. Павло каже:

"Тіло жадає того, що противне духові, а дух — того, що противне тілові..."

Питання: чому така протилежність в одній і тій же людині? Чому така боротьба? Відповідь проста: тіло людини — від землі, і підлягає всім законам землі, законами жити, — зберігати себе вишукуванням для себе найвигіднішого, розмножуватися при всякій можливості. Законів моралі тіло не знає, як не знають тварини й рослини. Напр. корова, з'їдаючи дорогі квіти, над тим не думає, вона їсть, щоб наїстися, і їсть те, що смачне. Моралі вона не порушує, бо діє за законом життя тварин. Тварини й рослини живуть і множаться, щоб... гинути, даючи місце іншим. Коли пустити тіло самопливом, то й воно піде тією ж дорогою. Але коли людина живе тільки законами тіла, то вона також стає твариною без моралі. Одначе, стоючи вище над тваринами, бажання її куди ширші й складніші. Бажаючи насолод, вона хоче їх скрізь добути. Тварини не знають обов'язку одне до другого, так і людина, втративши духовість людини, вже не відчуває того обов'язку. Не хоче знати, що може своїми вчинками комусь шкодить, звідсіль шукаючи насолод статевих, вона невірна в родині, нечесна у взаємнах і в роботі, неправдива в словах. Завжди шукає чуттевих підвищень, і для того розпалює себе гидкими словами, піснями, уявами, картинами. Шукаючи собі вигідного життя, вона не застановляється над тим, як здобути собі засоби: крутійство, обман, крадіж і т. п. Для чесної праці вона нездібна, до других нетерпелива; думаючи тільки про себе, вона — гордовита, вимагає тільки для себе, а сама нікому не дає і не вважає потрібним давати... Всього не перелічиш. Тому й діла її: блуд, нечистота, розпуста, нечесність, грабіж, обман, оргії, ненависть, убивства, гульня, п'янство і т. і. (Гал. 5, 17-21).

Навпаки, дух людський даний нам від Бога. Тому моральні закони не чужі йому (Рим. 2, 13-15); вони дані йому в єство його. Тому, понад потреби тіла, дух жадає краси, справедливости, чистої любови, чистих піднесень та поривань до Бога, що виявляється в молитвах і в мистецтві, що намагається відтворити ту небесну красу, яку несвідомо принесла душа з собою у цей світ. Це ПОДОБА Божа в нашому духові, а сам дух наш (душа) — то ОБРАЗ Божий. І хто втрачає ДУХОВІСТЬ, той перестає бути образом і подобою Божою, хоч і зберігає деякі якості цього неоцінимого Божого Дару в нас, але підкоряє їх тільки тілові.

(Далі буде)

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені
На лянцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд фили)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

СПРАВА ГР.-КАТ. МИТРОПОЛІЇ В КАНАДІ

I

Чому ми інтересуємося гр.-кат. Церквою? — може хтось запитати; на те відповімо: То наша справа і наш обовязок!

Гр.-кат. Церква — то частина Української Православної Церкви, яку поляки поневолили і дали під опіку Риму. А греко-католики — то частина українського народу. Кому ж та Церква і ті українці ближчі: чужим, чи нам?

Коли ж бачимо, як чужі наших братів чужими нитками обмотують, то перед нами стоїть обовязок розкривати їм дійсність і пригадувати — "чиї вони сини, яких батьків, ким і за що закуті". Дійсности чужі їм не розкриють.

Знаємо як чужі українців просвічували. В давній Польщі, де папи нібито "обороняли" уніятів, уніяти вже "на ладан дихали". Коли 1772 р. Австрія забрала від Польщі Галичину, то греко-католики були голі, босі, голодні й сліпі, — не знали хто вони такі. Треба було аж 76 літ, щоб оламяталися й почали братися до своєї української праці. А чи недавна Польща греко-католиків просвічувала? Хіба "пацифікацією" та Березою Картузькою! Буками та арештами!

І тому на нас лежить обовязок гр.-кат. Церквою інтересуватися.

В неділю 12-го лютого, 1957 р., в гр. кат. катедрі в Вінніпеґу проголошено, що Папа поставив Архиеп. Максима Германюка Митрополитом для греко-католиків в Канаді. Були при тім паради, церемонії, співи, вислови радощів і подяк Папі за його велику ласку. Папа дав греко-католикам дарунок, якого вони не сподівалися.

Але паради не говорять про політику тих, що ті паради приготовляють. Їх владжують, щоб заінтересувати людей блискучою виставністю, а люди люблять паради, церемонії, походи.

Пише катол. професор, д-р Олександер Сушко, в своїй розвідці "Єзуїти" так:

"Вабили до себе Єзуїти молодіж (українську) **ще й всілякими штучками, в роді величавих та блискучих процесій, драматичних вистав та диспут".** Наводить він і слова М. Смотрицького, що — **"Католицька Церков зеднала собі Русинів нічим иншим, як органами, комедиями, колисками (яслами), гоненіями Юди з неба і т. д."**

Писали також Василіяни про величезні паради, які владжували поляки, коли Кунцевич став Єпископом, — стріляли з гармат, дзвонили в дзвони, витав Кунцевича представник короля, було багато шляхти, урядників...

Ми нині знаємо ціль тих парад. Єзуїти задурювали ними українську молодь, щоб її спольщити, і спольщили. Поляки хотіли показати православним свого робітника в величавім світлі, щоб ті ним захопилися і за ним пішли.

Але Сушко згадує також "параду" свідомих людей: — 1585 р. зявилися Єзуїти у Львові, щоб ширити унію, —

"Та не в щасливу годину звялися Єзуїти у Львові... Студенти львівської митрополичої школи обкидали патрів (Єзуїтів) **камінем саме тоді, коли виходили з костела. Заздалегідь кинули Єзуїти негостинне місто та повандрували гень на Поділе, Волинь та Полісе...**

Від 1586—1590 заглядають Єзуїти до Львова дуже рідко".

То також була "парада" свідомих людей, що мали важну ціль перед собою.

⁂

Дальше, справа подяки... Люди дякують комусь за дарунок, який їм не належиться. А за те, що їм належиться, не дякують. Державний уряд не дякує людям за те, що платять податки.

Коли греко-католикам Митрополит був потрібний, то обовязком Папи було його дати. То справа його обовязку і вимога справи, а не дарунок. Коли ж Папа дав Митрополита як дарунок, то дав таке, без чого можна було обійтися. І за таке велика подяка не належиться. Звичайно, щедрі на подяки є ті люди, що ласі на дарунки, — з жебрацькою натурою.

Ще питання: чи Митрополит в Канаді був потрібний греко-католикам, чи Папі? Чи дарований Митрополит буде більше дбати про справу греко-католиків і їх Церкви, чи про справу того, хто його Митрополитом поставив?

Особа Митрополита Германюка

Не можемо сказати, що Митр. Германюк недобрий чоловік, або що він добрий. Хіба що він добрий для Риму, то певне. Аж його робота покаже, який він є в дійсности. Але вже нині можемо сказати, що знаємо, — про його звязки з Редемптористами.

Маючи 16 літ йде він до гімназії Редемптористів, у Збоїськах. В 1932 р. вступає до новіціяту (до манастиря Редемптористів в Голоску, і звідти іде на студії до Бельгії, до осередка Редемптористів. В 1938 р. вертається до Львова, де Єп. Чарнецький (Редемпторист) ставить Германюка священиком.

Про Чарнецького згадати б, що він був близьким Єп. Хомишину, був професором в Хомишиновім Духовнім Семинарі. Звідси пішов до Редемптористів. Опісля Папа поставив його своїм Візитатором на Волині, щоб Папі доносив, що там діється. Був також опікуном Унійтського Духовного Семинаря місійного на Волині, що на ділі був московським семинарем.

Від 1939 р. Германюк студіює в католицькім університеті в Лювені, в Бельгії, де також вивчує асиро-вавилонську та еврейську мови. Дальше стає професором в Духовнім Семинарі Редемптористів в Бопляно. Займається допомогою униятам скитальцям і студентам; буває на важних католицьких з'їздах. Редагує "Голос Христа Чоловіколюбця" та книжочки в видавництві Редемптористів.

Коли Папа іменував його Протоігуменом української **"віцепровінції ОО. Редемптористів у Канаді й Америці"**, виїздить до Канади 10-го жовтня, 1948 року, і тут стає професором в Духовнім Семинарі Редемптористів у Ватефорді. Березня 19-го, 1951 р. Папа іменує його Єпископом, а 19-го листопада, 1956 р., призначив його на Митрополита.

З того побіжного перегляду життя Митр. Германюка бачимо, що він від молодечих літ перебував у світі римо-кат. монахів Редемптористів, там жив, там виховувався, там учився.

Виховувався в чужім римськім світі ,а чужий світ завжди старається для себе виховати. Кривди не зробимо Митр. Германюкові, коли пригадаємо нарікання гр.-кат. галицьких священиків, що теольоги, які студіювали в Інсбруку, чи Римі, отже в чужих, вертались до Галичини латинізаторами.

Щождо Редемптористів, то нам здається, що вони заступають місце Єзуїтів. Про Єзуїтів нема між українцями доброї слави, бо вони нанесли українцям багато лиха, отже Рим дає Редемптористів, які є для українців маловідомими. Однакож, як можна думати, — одні й другі провадять ту саму політику.

Сосник.

ЗАГРОЗА ЛАТИНІЗАЦІЇ

В уніятському журналі "Логос" за липень-вересень 1956 р. о. Мих. Щудло ЧНІ помістив статтю "Загроза винародовлення в ЗДА і Канаді". Між іншим, о. Щудло пише: "Слід зазначити, що, загально кажучи, вже проминула "гарячка автокефалії" (повороту до Української Православної Церкви" — Ред. В.) принаймні на більшу скалю. Нема й уже поважної небезпеки для нашої Церкви від сектанства, бо воно забрало від нас усе, що не було для нас добре. Проте небезпека латинізації остає, бо наше молоде покоління війшло вповні в американське та канадійське життя та проживає в стислих зв'язках із латинниками (римо-католиками, — Ред. В.). "Всежтаки слід відмітити, що ми втратили немало молоді на користь латинського обряду та латинської Церкви". "Велика частина української молоді, особливо по більших містах, хоч не відреклися українства, всетаки не ходять до власних церков (уніятських — Ред. В.) хіба на Різдво та на Великдень. Вони повписувалися до латинських клюбів і належать, бодай практично, до латинських парафій. Згодом вони вже відчужаться від нашої Церкви (уніятської — Ред. В.), а їхні діти не будуть нам ближчі ніж ірляндці чи італійці (католицькі народи — Ред. В.). Їх не цікавить наш обряд, наші церковні та національні звичаї, наша історія та культура".

ОПІКА ВАТИКАНУ НАД НТШ?

В україномовній авдиції з Вінніпегу 21 лютого було подане інтервю о. С. Ïжика з Архиєп. Іваном Бучком з Европи. Бучко сказав, що Папа щедро опікується централею Наукового Товариства ім. Т. Шевченка в Сарселі, Франція, і за власні гроші купив тамтешнім науковцям з НТШ будинок для наукової праці. — Читачам европейської преси цей факт був відомий уже давніше. На канадійському ґрунті ширший загал про фінансування НТШ Ватиканом може й не знав. Натомість тут стала широко відома справа пофальшування фактів з історії Української Православної Церкви на користь католицтва в Енциклопедії Українознавства у Виданні НТШ у Сарселі.

ДВОХ ВБИВЦІВ ЗЛОВЛЕНО

В Гемилтоні, Онт., замордовано дві жінки в 48 годинах. Одна з них, Єлена Лазіч, давніша оперова співачка, а друга Джені Дін, яку вбивник страшно побиту, із зірваною шкірою на голові, запхав під сходи хати. Один арештований Алекс Марковіч, а другий — Томас Кравфорд.

ЗГОРІЛО ТРОЄ ДІТЕЙ

В Гул, в Квебеку, в фармерськім домі родини Ничкі, згоріло троє дітей, 1, 4 і 5-літні. Мати, рятуючи їх, дуже попеклася. Одна дитина була в школі. Батько працював у стайні, коли огонь почався.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

НОМІНАЦІЯ

З Советів через Польщу передали лист до батька від сина, що за політичну нельояльність попав на Сибір у концентраційний табір-каторгу.

Добрий день, батьку!

Живемо ми тепер багато краще, ніж колись. Наш робітничо-селянський уряд у нашому таборі відокремлення проголосив а м н е с т і ю, то значить, що нам вільно просити в уряду всього, чого хочемо, **крім звільнення з табору.** І ми просили у Москви, щоб нам прислали начальника нашої р і д н о ї н а ц і о н а л ь н о с т и. І нам прислали товариша майора МВД Герасима Німченка. Він відноситься до нас дуже культурно: старі, іржаві ґрати в наших келіях звелів замінити новенькими ґратами і помалювати їх свіжою червоною фарбою. Так само звелів старі замки коло дверей замінити на нові — хороші, блискучі. І мур навколо табору звелів зробити ширший і вищий, а браму більш масивну і також насвіжо перемальовану. І всі ми дуже вдоволені такою перемальованою обстановкою.

В нашому "лагері", що називається "Второй участок 3-го Севєрлаґа", приміщуються самі наші земляки. "Заключонні" другиx національностей мають свої цілі окремі Севєрлаґи, а наших увесь час тримали тільки в малому "участку". А тепер, після амнестії, і наш "участок" піднесли до вищого ступеня, і назвали "Десятий Севєрлаг". Так наш любимий уряд пішов назустріч щирим прагненням "заключонних". Так само нашого начальника з ранґи майора піднесли до ранґи полковника! І радість серед "заключонних" була велика. Від уряду в Кремлі приїхав один генерал і багато інших начальників. Вони прочитали в урядовій мові "Указ" про возведення нашого начальника в ранґу полковника. В "Указі" певно через помилку в урядовій мові нас названо "русскімі". Але другий "Указ" було прочитано в нашій рідній мові ,і там нас названо вже нашим рідним іменем. — По всьому "Десятому Северлаґеру" було прочитано інструкцію, щоб усі ми тішилися, бо на наш лагер припала велика честь, що начальника возведено до високої ранґи полковника.

Наша лагерна газета "Новий путь" помістила опис всієї церемонії, а при тому помістила портрет теперішнього начальника і портрети всіх бувших начальників нашого лагера. Помістили також портрети історичних начальників: Л. Берії, В. Е. Абакумова і т. д., бракувало тільки Ф. Дзєржинського.

Частина наших рішила з тієї нагоди домагатися у всесоюзного уряду, щоб усіх нас випустив на волю. Але знайшлися й такі, які кажуть, що досить буде просити, щоб у таборі була введена заключоним їх рідна мова. А деякі кажуть, що й рідної мови не треба, бож начальником тепер є наша людина і табор дуже хороше перемальований.

Бувайте здорові,

Іван.

ПОКРАВ ЮНІЙНІ ГРОШІ

Касієрові робітничої Міжнародної Юнії Електричних, Радієвих і Машинових робітників, Пітерсборо, Онт., Савтерові, закидають, що він украв 10,000 юнійних грошей. Його арештували.

ЦЕРКОВНІ ВІСТІ

● При Катедрі Св. Володимира в Торонто започатковано Дириґентські Курси, на які вже записалося десять осіб. Курси будуть включати також церковний спів та дяківство. Церковного співу буде вчити ВПреосв. Владика Михаїл, а теорію музики буде викладати дириґент Катедрального Хору п. Юрій Головко.

Курси будуть відбуватися вечорами, два рази на тиждень, і почнуться з початком березня. Оплата за курси мінімальна.

● З благословення Впреосв. Митрополита Іларіона, Українська-Православна Громада в Гемілтоні має започаткувати парафіяльний місячник-бюлетень "Наша Громада" для інформаційних потреб парафії. Передбачується також одна сторінка англійською мовою для тих, що не читають по-українськи. У першому числі буде також поміщена стаття Митрополита Іларіона: "Бережімо все своє рідне".

● Першу Св. Літургію в м. Келовна, Брит. Кол., відслужив о. Степан Гуцуляк 20 січня ц. р. Владика Митрополит Іларіон 28 січня передав вірним цієї місцевости своє Архипастирське Б л а г ословення. При тому стверджено, що там є можливості зорганізувати нову Українську Православну Громаду.

● Мадярський к а р динал Міндсенті, дальше переховуючись в американській амбасаді в Будапешті, суспендував 15 мадярських католицьких священиків за їх співпрацю з комуністичним урядом Кадара.

● Британська влада 19-го лютого арештувала на Кипрі 7 грецьких православних священиків під замітом співпраці з ЕОКА — підпільного збройного визвольного руху кипрійських греків. Досі в британських вязницях було 31 кипрійських п р а в ославних священиків, арештованих під замітом співпраці з ЕОКА.

● Хоч Ватикан заборонив італійцям голосувати на комуністичні виборчі листи, а за зломання цієї заборони загрозив відлученням від Церкви, то Католицька Церква в Польщі — її Єпископат і кардинал Вишинський закликали всіх своїх вірних голосувати на листу комуністичної партії, і Єпископат у Польщі, ані його вірні не відлучені Ватиканом від Католицької Церкви.

● Бувші східно-німецькі землі над Одрою і Найсою, що їх по 2-ій світовій війні Польща дістала під тимчасовий заряд для военного відшкодування, недавно дістали від Католицької Церкви в Польщі, з благословення Ватикану, католицьких Єпископів-поляків. Поляки взяли були це за признаку, що Ватикан офіційно признає ці землі за власність Польщі. А тепер виявилося, що Ватикан призначив Єпископів - поляків тільки для тимчасової обслуги населення, поки вирішиться доля тих земель.

РІЖНІ ВІСТІ

● Арабські держави зробили в ОН оскарження урядові Канади, що у спорі між Єгиптом та Ізраїлем він провадить політику "на руку сіоністам". Причиною цього оскарження є це, що канадійський уряд не погодився на санкції проти Ізраїля за його відмову вивести свої війська з єгипетської території — смуги Ґаза, і що канадійський міністер закордонних справ М. Пірсон в Об'єднаних Націях провадить таку політику, щоб ні Єгипет, ні Ізраїль не були покривджені, як він постійно заявляє.

● Дюкові Филипові, чоловікові королеви Єлисавети, надали титул принца. Недавно, промовляючи в Палаті Лордів, принц Филип, між іншим, сказав, що на Різдво м. р. він не міг прибути до Лондону тому, що в службовій подорожі його затримали державні справи. — Може це покладе край поголоскам про його родинну незгоду, що деякі часописи почали були поширювати в погоні за сензацією.

● Канадійський міністер іміграції Пикерсґил поінформував на інтерві з кореспондентом СіБіСі, що до Канади плянується на більшу скалю іміграція з Англії і Франції. Для її перевезення призначено 300 літаків. Перші транспорти імігрантів прибудуть 15 березня.

● СіБіСі 21 лютого передавало по телевізії з Вінніпегу першу публичну дискусію на тему: "Чи Канада повинна оставатися в Британському Комонвелті". В дискусії виступав ряд визначних осіб з Вінніпегу. Полковник Гутон вказав на додатні сторони Комонвелту, але заявився проти поділу членів Комонвелту на членів "першої і другої кляси". Сказав також, що було б краще, якби Канада мала якусь іншу форму звязку, наприклад — тільки через амбасадора, зі своєю "модер контрі" (першою батьківщиною у старім краю). Однак М. Донеллі, професор політичних наук з Манітобського університету, гостро запротестував проти політичних понять "модер" чи "фадер контрі", як він сказав іронично. Священик Дженсен вказував на всі плюси Комонвелту, але заявився за більш упривілейованим становищем Канади в ньому. — Учасники дискусії дали вираз своїй думці, що вони порушили дуже живе, а ще більше дискусійне питання, і висловили надію, що це питання стане предметом ширшої дискусії публичної і в приватних домах Канади.

● Біжучого року уряд в Оттаві передбачує приїзд до Канади коло 200,000 імігрантів, а з того одна третина з Англії. Крім 1913 року, це буде найбільша досі іміграція за один рік.

● Коло 1 березня поширилися вістки про смерть гетьманича Данила Скоропадського в Лондоні. В часі складання "Вістника" ці вістки не були ще певні.

● Під кінець лютого до ЗДА приїхав провідник соціялістичної партії Зах. Німеччини — Ольденгавер. Він висловив своє застереження проти того, що державний секретар ЗДА Дж. Ф. Фостер висловив побажання, щоб при владі у Зах. Німеччині надальше залишився християнський демократ К. Аденавер, бо такі побажання є свого роду закордонною агітацією перед виборами в Німеччині. Ольденгавер заявив перед журналістами, що коли б Росія погодилася на об'єднання Західньої і Східньої Німеччини за ціну виступлення Зах. Німеччини з оборонного Північно-Атлянтійського Пакту (НАТО), то, на його думку, німці повинні б виконати цю вимогу; звичайно, це не означало б зірвання Німеччиною тісних звязків із Заходом і не було б співпрацею з Росією.

З ПРЕСИ

The Daily Citizen, ЗДА. — про Св. Володимира

Багато в нас говориться про важливість знайомити світ з українською справою та правдою про неї. Тому не раз плянують великі академічні видання про Україну в англійській та інших мовах. Звичайно, великі пляни починаються і кінчаються тільки на добрих бажаннях.

Всеч. о. Н. Федорович, парох української православної церкви Св. Володимира в Ембридж, ЗДА, підійшов до цієї справи значно скромніше, але зате цілком реально В місцевому англомовному часописі "Дейлі Ситизен" в числах між 18 січня і 15 лютого він помістив статтю п. н. "Великий Князь Св. Володимир — його життя й діяльність". Всеч. о. Н. Федорович мав за конкретну мету познайомити співгорожан інших віровизнань і мов з Св. Володимиром як Патроном своєї місцевої церкви. Безперечно, що й ця частина українського молодшого покоління, яка, на жаль, слабо знає свою рідну мову, або й зовсім її не знає, також мала нагоду скористати з цієї статті.

А все ж таки згадана стаття своїм значенням переростає навіть це скромне завдання, яке поставив собі о. Федорович. Бо хоч і популярно та коротко, але автор підійшов до своєї теми від самих основ: він підкреслив, що походження Української Православної Церкви повязане з традицією проповідування Апостола Андрея в Україні і що український Князь Володимир Великий, прийнявши Православну Віру з Греції, Вселенською Церквою був канонізований і признаний за Рівноапостольного, цебто рівного Апостолам. При цьому о. Федорович поінформував про Свв. Кирила і Мефодія — Апостолів словян, які переклали Св. Письмо для словян на їх тодішню мову, щоб зрозуміло ширити Слово Боже, а мова словян на службі Християнства причинилася також до розвитку культури й цивілізації. Автор підкреслив не тільки політичну ролю Християнства для тодішньої імперії Русі-України, але й її місійне християнсько - культурне значення з цієї імперії для всього Сходу. — І все це подане коротко, ясно, логічно ,на фактах. На окрему увагу заслуговує факт, що стаття ілюстрована найкращими, клясичними зразками української церковно-національної к у л ь т у р и — архітектури, р у к о п исних книг, ікон. Такі статті повинні появлятися окремими книжечками. Їх практичне значення може бути подекуди більше серед масового читача, ніж значення таких академічних томів, що в них зацікавлені тільки рідкісні спеціялісти.

З ДІЯЛЬНОСТИ ТЕОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

● В звязку з конечною потребою обміну думок між студентами - богословами та нашими українськими вченими, проф. Манітобського університету д-р П. А. Кондра, за благословенням Високопреосвященішого Митрополита Іларіона, зорганізував цикль викладів на загальну тему: „Поступ знання і Християнство".

Перший виклад з цього циклю, на тему: „Еволюція і Християнство", виголосив у вівторок 29 січня, проф. П. А. Кондра. Виклад був дуже цікавий та викликав пізніше дискусію, в якій було висвітлено багато спірних питань.

Другий виклад з цього циклю, на тему: „Гени та їх права дідичности", виголосив для студентів - богословів і присутніх гостей, інж. Ф. Онуфрійчук, дня 12 лютого ц. р. Цей черговий, дуже цікавий виклад був успішним тому, що дав можливість обміноватися думками та висвітлити дальші спірні питання в цій справі, які не завжди і не всі вчені погоджують з поглядами та богословською наукою.

Третій виклад з циклю: „Поступ знання і Християнство", виголосив для студентів-богословів та присутніх гостей, д-р В. І. Черевик дня 26 лютого ц. р., на тему: „Світ, життя і релігія". Як і попередні виклади, цей виклад був дуже цікавий, особливо тому, що шановний доповідач ілюстрував деякі моменти зі свого власного жит

тя, навязуючи їх до згаданої теми.

При цьому, управа Теологічного Товариства висловлює признання та щиру подяку всім шановним доповідачам за їхню самопожертву та зрозуміння конечної потреби подібних викладів для студентів-богословів.

● Дня 8 лютого ц. р., відбулися чергові піврічні Збори Теологічного Товариства. Почалися згадані Збори молитвою „Царю Небесний", після чого було зачитано та прийнято всі звіти з діяльности Товариства за перше півріччя. Було також рішено закінчити друкування поодиноких богословських скриптів, як також намічено цілий ряд важливих пляннів на майбутне.

По уступленні старої Управи Товариства, якій Збори висловили подяку й признання за її успішну працю, було обрано нову Управу, до якої увійшли: — Студ. М. Бова — голова, студ. М. Клиш — заступник голови, студ. М. Свириденко — секретар, студ. В. Фінч — скарбник. Контрольна комісія — студенти: М. Крищук, Б. Ґорґіца та Б. Древецький. Бібліотекар: М. Клиш і титар: Б. Древецький.

На закінчення було попрошено до слова духовного настоятеля Теологічного Факультету Протопресв. Гр. Метюка, який в дуже теплих словах висловив студентам щире признання за їхню працю, як також побажав новій Управі найкращих успіхів в її праці. З черги був попрошений до слова принципал Колеґії Св. Андрея, Прот. О. Стратійчук який також висловив щирі побажання всім присутнім студентам та побажав їм якнайкращих успіхів у праці.

● Дня 13 лютого ц. р., відбулися надзвичайні Збори Теологічного Товариства, на яких був також присутнім принципал Колеґії, Прот. Д. Стратійчук. На цих Зборах, якими проводив голова Товариства, студ. М. Бова, було рішено приступити до видання „Річника". Кошти за згадане видання мали би покрити частинно самі студенти, а частинно наше Духовенство, яке напевно розуміє значення видання такого богословського твору. В звязку з цим, Збори доручили Управі звернутися до наших священиків допомогти матеріяльно видати цю цінну працю.

Вступаючи в період Великого Посту, всі студенти-богослови як і попередньо, беруть активну участь у Великодних Богослуженнях і благаючи в гарячих молитвах Господа зміцнити Святу Православну Віру та зберегти на довгі літа Впреосв. Митрополита Іларіона, всіх українських православних Ієрархів, Духовенство та вірних. Богослуження відбуваються частинно в Каплиці Колеґії Св. Андрея, а частинно по церквах міста Вінніпеґу. Підчас згаданих Великопісних Богослужень студенти Колеґії одночасно відбувають свою практику.

● Для доповнення своїх богословських студій, до Духовної Академії при Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу прибув з Колюмбійського Університету, США, студент-богослов Михайло Запаринюк. Управа Товариства щиро вітає нового студента та бажає йому якнайкращих успіхів в його студіях в нашій Академії.

● Семинар з Історії Української Православної Церкви яку на Теологічному Факультеті викладає Високопреосвященіший Митрополит Іларіон, продовжується успішно далі. Наступні реферати були виголошені слідуючими студентами на такі теми: о. Диякон Іван Стус — „Єзуїти і їх боротьба проти Православія"; студ. М. Клиш — „Митрополит Петро Могила"; студ. М. Ягольницький — „Скит Манявський"; студ. М. Свириденко — „Праця Церковних Братств"; студ. П. Дорош — „Церковні Братства в Україні"; студ. М. Стеценко — „Вплив Української Культури на Російську"; студ. Гр. Удод — „Київ — столиця України"; студ. Б. Ґорґіца — „Митрополит Арсен Маціевич".

Згідно вже з традицією студентів-богословів, реферати були опрацьовані дуже солідно та стояли на високому науковому рівні.

● Дня 3 березня ц. р., о год. 8 ввечері, в залі катедри Пресв. Тройці в Вінніпеґу, відбулася вистава популярної комедії на 5 дій Івана Тобілевича (Карпенка Карого) „Мартин Боруля". Вистава була виконана силами драм. гуртка при Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу, як також участі в головних ролях панни Доці Гаврисишин та сумківки панни Лесі Гусак. Вистава пройшла з великим успіхом завдяки ширій праці всіх виконавців, а особливо студента М. Стеценка, який доложив всіх своїх можливих зусиль для того, щоб згадана комедія була поставлена та вийшла якнайкраще. При цьому належиться щира подяка всім виконавцям згаданої вистави, а особливо панні Доці Гаврисишин та панні Лесі Гусак за їхню самопосвяту та гарну гру своїх роль в згаданій виставі. Щира подяка також проф. В. Сарчукові та п. П. Крипякевичеві за їхню допомогу та цінні поради в характеризації виконавців згаданої комедії.

Диякон Іван Стус.

КОЛЯДА НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

(Додаткова листа в Вінніпеґу)

По 10 дол: Др. В. І. Черевик. По 5 дол.: П. Ковтун, Г. Тимук. По 3 дол.: Др. П. Кондра. По 2 дол.: Я. Якимішак, О. Монастирський, В. Школьний, М. Русин, В. Сарчук.

Усім жертводавцям щира подяка. Дальші пожертви просимо слати на адресу Колеґії.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Н. Б., Веґревил. — Стаття "Сучасний Львів" була без змін передрукована у "Вістнику" з націоналістичного журналу Організації Українських Націоналістів під проводом С. Бандери. Цю саму статтю передрукував американський щоденник "Свобода". Стаття стала сенсацією, наробила трохи шуму. "Вістник" передрукував її власне як сенсаційну, щоб його читачі також знали, в чому справа. Ховати перед читачами хвилюючі питання, якими займаються читачі інших національних часописів, було б кривдою для читанів. "Вістник" одначе, подаючи згадану статтю, дав до неї свої застереження, і помістив її під осуд читачів. Ми, поперше, не віримо, що Львів має тепер аж понад один мільйон мешканців; подруге, не віримо, що українці займають там провідне становище. І такі завваги ми були подали. Статтю з "Визвольного Шляху" ми передрукували для прикладу, що б читачі знали, як дехто необережно ставиться до інформацій з-поза залізної заслони. — Ми ще мали другу ціль. Пару років тому „Віра й Культура", редагована Митрополитом Іларіоном, передрукувала була з офіційної церковної преси з СССР вістки про православне церковне життя в Галичині й на Волині. "Віра й Культура" подала була джерело, з якого ці інформації були взяті, але не дала своїх коментарів. Наша національна преса багато містить вісток з України без коментарів, хоч ми є за коментарями. „Віру й Культуру" заатакувало „Українське Православне Слово", а за ним — "Новий Шлях", мовляв, такими безкритичними інформаціями мимоволі робиться прислугу большевицькій пропаґанді, — що в Україні начебто є релігія й Церква.

Та ось пройшло трохи часу, і один з націоналістичних органів ОУН Бандери також помістив інформації з України — на основі довірочного листа від українця з Польщі. У тих інформаціях сказано те саме, що й було у "Вірі й Культурі", а саме — що українці в Галичині як ходили, так і ходять до церков, але вже до православних, бож уніятських нема. Так писав націоналістичний "Визвольних Шлях" у ЗДА, а за ним — щоденник "Свобода". Більше того, вони подали інформації ще "рожевіші", ніж подала їх була "Віра й Культура". А "Визвольний Шлях" помістив від себе ще й коментарі, в яких цей рожевий настрій ще зміцнено. А того у "Вірі й Культурі" не було. А одначе тут бачимо цікаве явище: ні один з національних органів ні православних, ні офіційних чи неофіційних католицьких не заатакував за такі інформації журнал "Визвольний Шлях", ані "Свободу" за передрук з "Визвольного Шляху". Чому ж за подібну, але значно обачнішу річ було так шумно заатаковано "Віру й Культуру"? А ось чому: у "Визвольному Шляху" переважає уніятське середовище, так само як і в деяких з тих часописів, що атакували "Віру й Культуру". Уніяти та їх явні й тайні прислужники пошукали якоїсь причини, щоб атакувати "Віру й Культуру" тому, що вона православна, а не тому, що вона подає такі чи інші інформації. За такі ж самі інформації в пресі видаваній уніятськими середовищами не критикують уніяти уніятів. — Ми певні, що якби так котрийсь із українських православних органів був перший надрукував таку статтю, як "Визвольний Шлях", то було б стільки шуму, що й з приводу подібних вісток у "Вірі й Культурі". Але тим разом шуму не було, бо ходить тут не про православні органи. — Значить, для не-православної преси є одна "правда", а для православної — друга, залежно від потреби католицької аґітації, що не гребує демаґоґією.

Ви питаете, чи стаття "Сучасний Львів", поміщена у "Визвольному Шляху", не пахне "большевизмом"? Ми не бачимо жадних підстав посуджувати "Визвольний Шлях" у якомусь большевизмі. Навпаки, це націоналістичний орган, і він помістив згаданого листа з-поза залізної заслони в добрій вірі та з патріотичною метою — показати живучість українського народу навіть у неволі та українськість Львова. Отож, мета "Визвольного Шляху" є тут шляхетна і щира. Але інша річ, коли ходить про фактичні дані у справі Львова. Скільки у Львові є тепер українців? Не знаємо. Вони напевно є, і є підстави допускати, що їх є більший процент, ніж був під Польщею. Але скільки б українців у Львові не було, то якогось рішаюче-керівного становища вони не займають, тому що вони поневолені. Що москалі русифікують Львів — це певне. Але що українці всіма можливими способами стараються ставити спротив русифікації — це також певне. І певне, що Львів був, є та буде українським, хоч тепер там панують московські урядові зайди, числа яких не знаємо. Різні окупаційні зайди бували у Львові, але мусіли вийти, і москалі вийдуть, а українці все лишалися й лишаться як власники Львова, хоч офіційними господарями його вони покищо не є, бо вони в неволі. Щодо числа населення Львова, Ви пишете, що Олена Степанів у книжці "Сучасний Львів" з 1953 р. і Географія України Мирона Дольницького з 1953 р. подає число 350 тисяч населення. Ото ж, з того виходило б, що за двадцять три роки у Львові прибуло тільки тринадцять тисяч населення, бож Українська Загальна Енциклопедія з 1930 р. подає для Львова 337 тисяч населення, а в тому 43

відсотки українців, 46 відсотків поляків і 11 відсотків жидів. Отож, 1930 р. поляків було 155,000, а тепер їх є, як подають самі поляки, принаймні в десять разів менше. Їх місце напевно в значній мірі зайняли москалі, та частинно могли зайняти й українці, але не керівних становищ. А коли дехто зайняв і вище становище, то однаково він мусить працювати згідно з наказами Москви. Нема підстав припускати, щоб за двадцять шість років у Львові прибуло коло 700,000 населення, — це було б щось фантастичне, та ще й у Советах! Але є підстави сумніватися, що за 23 роки у Львові прибуло тільки 13 тисяч населення, як виходило б з даних Олени Степанів і М. Дольницького, — все це старі дані, тому що в теперішньому стані не можливо дістати точні дані про кількість населення міста Львова та про відсотки його національного складу.

ПРОБУДІТЕСЬ

Були колись яничари,
І самі не знали,
Що не чужих, — братів своїх
З турками вбивали.

І тепер є яничари,
Але вже свідомі,
Ідуть в римському поході
Проти свого Дому.
І фальшують історію
Все на чужу моду
Та ховають щиру правду
Від свого народу.
Їм байдужа Україна
Східна і Галицька,
Їм аби лиш була влада
Римська, католицька.

Вже не диво римським "вченим",
Що правду ховають,
Бо то хліб їх і титули
Того вимагають.
Але диво всім тим другим,
Що ідуть за ними,
Помагають проти себе
Жертвами своїми.
І той цент свій наболілий
Кров'ю й мозолями
Віддають чужим на власність
З землею, з церквами.

Протріть, брати, свої очі,
Зі сну повставайте,
Історію України
Добре прочитайте.
Пізнаете, за що предки
Ваші воювали —
Не за справу езуїтську
Своє життя клали!
А за Церкву Українську,
За Віру Христову,
Справжню Віру, Православну,
За Божее Слово.

Пробудіться ж зі сну, брати,
Станьте разом з нами,
Не копайте під народом
Все глибшої ями!
Пробудіться, перестаньте
Чужим помагати
Та на шию брата свого
Ярмо закладати!

М. Ш.

Монтреал,
12. 2. 1957.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА І. А. САВЧУКІВ

Вінніпег, Ман. — В суботу, 2 лютого ц. р. в залі І. Милостивого приятелі і знайомі влаштували „несподіванку" п-ву Антонові й Анні Савчукам з нагоди їх 25-ліття подружнього життя. Дружбою був п. М. Шендюк, а дружкою пані А. Скібчак. Поздоровляв п. Павлюк — господар урочистости. Всеч. о. М. Юрківський поздоровив ювілятів як Парох Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці. Пані Добродійка Юрківська і п. Н. Мищук удекорували ювілятів квітами, під загальне їх привітання оплесками численних гостей.

За святковими столами о. М. Юрківський проказав Молитву і поблагословив страви і склав ювілятам побажання Божого Благословення на будуче. Про вклад праці ювілятів для Української Греко-Православної Церкви в Канаді коротко розповів п. І. Павлюк.

Ювілят п. Антін Савчук походить із села Савчуки, Дубенський повіт, Зах. Волинь, Західна Україна. До Канади приїхав 1928 р. Ювілятка пані Анна Савчук, з родини Накрийко, родом з с. Воротна, повіт Камянка Струмилова, Галичина, Зах. Україна, — до Канади приїхала 1926 р. Познайомилися вони обоє в Саскачевані, в м. Курокі, і подружилися 1932 р. На своїм місці поселення вони провадили велику боротьбу в обороні Рідної Віри, як і це робили й інші свідомі одиниці, дарма що історія цієї безіменної боротьби тих людей з народу не записує, а без цієї боротьби не могла б була відродитися та існувати в Канаді Українська Православна Церква.

Коли ювіляти перебували в м. Вадіна, за їх старанням там було побудовано українську православну церкву. На будову церкви Всіх Святих п-во Савчуки зложили поважну суму грошей і багато праці. Пан Савчук був 2 роки головою Церковної Громади, а пані Савчук один рік головою Жін. Т-ва при церкві.

Обоє вони є членами Всеканад. Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу. По 2-ій світ. війні вони спровадили до Канади три родини скитальців. Гарно виховали своїх двоє дітей, — дочка Марія замужем у Саскачевані, син працює в Брит. Колюмбії.

Всеч. о. Юрківський в українській та англійській мовах розказав про 25-літній подружній шлях ювілятів, як зразкових українців і канадійських громадян. Головно ж підкреслив їх глибоку привязаність до української православної традиції і Рідної Церкви. — Вітав ювілятів їхній сусід п. М. Дудар, і студент теології з Колеґії Св. Андрея п. Г. Удод. Наприкінці ювілят А. Савчук коротко сказав дещо про своє життя в Канаді і склав о. Юрківському, пані Добродійці і присутнім щиру подяку за те, що цією урочистістю виявили до нього й дружини стільки доброго серця.

З дозволу ювілятів, о. Юрківський звернувся з проханням до присутніх зложити свої пожертви на добрі цілі. Пожертви зложили:

П-во Савчуки 4.50 дол.; по 2 дол.: п-во Павлюки, п. Томчак, п. Костюк; по 1 дол.: В. Степаненки, Никифоруки, Костецький, о. Юрківський, пані Добродійка Юрківська, І. Гнатюк, пані А. Степаненко, п. І. Філь, п. В. Філь, п-во Мищаки, п. Сороцький, п-во М. М. Дудар, п. Шиндюк, п. Шеремета, п. Довгань, п. Андрусяк 50 ц. Разом 25 дол.

На бажання ювілятів гроші розподілено так: 10 дол. на будову Катедри Пр. Тройці, 9 дол. на „Український Голос", 6 дол. на „Вістник". Жертводавцям, щира подяка, а Ювілятам — Многії Літа!

І. Павлюк.

СВЯТО - МИКОЛАЇВСЬКИЙ ВЕЧІР, ОШАВА, ОНТ.

В неділю, 30 грудня м. р., Недільна Школа при церкві св. Івана влаштувала в Церковній залі Концерт Св. Миколая. Залю заповнили слухачі.

Свято відкрив Парох Прот. Кость Желішкевич, привітавши дітей і всіх присутніх, а дальше пояснив значення Недільної Школи в парафії та виховання дітей на гідних релігійних православних українців. Він сказав, що наша Українська Греко-Православна Церква в Канаді взяла собі за обовязок виховання дітей на добрих побожних українців. Бо нинішні діти — то завтрішній нарід. Всеч. о. Парох закликав родичів обовязково посилати своїх дітей до Недільної Школи на науку релігії.

Перша частина Концерту складалась із таких точок: пісні „О хто, хто, Миколая любить"; деклямація „Св. Миколай" Іванни Тапінґ; колядка „Бог предвічний"; Святочні Побажання зложила маленька Даруся Стезик; деклямації „Українці до Св. Миколая" Олі Сич; колядка „Во Вифлеемі"; деклямація „Молися дитино" Ірени Речицької; Слово до батьків сказала Кароля Стезик. Вона подякувала родичам за їх дбайливе виховання, а Церковній Громаді і вчителям — за примірне ведення Недільної Школи кожного тижня.

Друга частина Концерту — то представлення: „Гостина Св. Миколая"; в ролях виступали: п. Стороженко — Миколай, „Надії" — Наталя Задорожна, „Олі" Кароля Стезик, „Мірки" — Анна Кірчик, „Любки" — Люда Петровська, „Ромки" — Валя Петровська, „Антипка" — Тоні Клашмит, „Ангола" — Валя Шеремет. В ролях Анголів виступало багато школярок, а також у співі брали участь майже всі діти, яких годі прізвища помістити, бо їх було багато.

Діти виконали всі точки задовільно, і Концерт випав добре. Концерт і співи приготовляли Парох о. К. Желішкевич і Добродійка; вони при тому ніколи не звертають уваги на спеціяльні подяки за те, розуміючи справу так, що працюють для добра Рідної Церкви.

К.О.Р.

ВІДВІДАЛИ РЕДАКЦІЮ

В другій половині лютого відвідали Редакцію передплатники та разом з тим щирі прихильники „Вістника" п. Адам Тимощук з Портедж ля Прейрі, Ман., і п. Степан Муха з МекДоналд, Ман. У розмові вони виявили велике зацікавлення та широку обізнаність зі справами, що порушуються чи мають порушуватися на сторінках „Вістника".

ВРОКСТОН (ФАРМИ) САСК.

Дня 17 лютого 1957 р. п-во Стефан і Вікторія Старчуки христили свого сина Івана.

По смачнім обіді, Всеч. о. Е. Т. Приступа завізвав присутних, на поміч на Стипендійний Фонд нашої Церкви. Збіркою зайнялися п. Ю. А. Трофаненко. Слідуючі зложили свою жертву:

По 1 дол.: о. Е. Т. Приступа, П. Крушельницкі, Ю. А. Трофаненко. По 50 ц.: С. Старчук, Ю. Рапчук, І. Бойчук, І. Шупарский, В. Трофаненко, І. Робулець. Разом $6.50.

Новоохрещеного Івана нехай Господь обдарує всіми добродійствами, а жертводавцям сердечна подяка.

Гість.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЛЮДВІКА ІВАСЮК-ТВАСНІК

Ошава, Онт. — Дня 24 січня ц. р. упокоїлася в Бозі Людвіка Івасюк. Покійна народилася в Хороствові, пов. Гусятин, в Галичині, 1889 р. До Канади приїхала дівчиною 1914 року, до Монтреалу, і там працювали на ріжних роботах. Вийшла заміж за Андрія Івасюка 1916 року. По кількох роках перенеслися на сталий побут до Ошави, Онт., де приходилось їм тяжко працювати. Чоловік її Андрій помер 1939 року.

В Похоронному Заведенні Парох Прот. К. Желішкевич відправив Парастас в присутности багатьох людей, а Похорон відбувся 28 січня з української гр. православної церкви Св. Івана, де о. Парох відправив Похоронні Обряди і Службу Божу та виголосив повчальне слово.

Похорон відбувся при великому здвизі народу. Дяківську частину співав диригент А. Сеник.

Тіло покійної зложено в могилу на Юніон Цвинтарі.

Покійну оплакують: 4 доньки, одний син і 6 онуків.

Вічна Ій Память!

К. О. Р.

КОЛЯДА
КОНСИСТОРІЇ УГПЦК
(Продовження)

Збірка о. Л. В. Дячини

ЙОРКТОН, Саск. По 2 дол.: Д. Смокович; М. Тиморускі, Н. Н. По 1 дол.: Т. Курилюк, В. Стінка, Н. Стратійчук, М. Моргач, І. С. Броніцький, Марія Руснак, П. Дзірнечук, Н. Гешка, Геня Гешка, М. Фернез, Н. Баранецький, І. Стінка, Л. Вакалюк, О. Піц, А. Владічук, пані Гіал, В. Трофанюк, М. Клевчук, пані Кососка, пані Баласко, Дарія Овчуленко, Н. Козуска, В. Трофанюк, В. Денисек, Н. Яголніцкий, В. Ячишин, М. Ковалик, Анна Вівчар, А. Стінка, Н. Н. Дрібними 9.45. Разом $45.45.

МАЗЕПА, Саск. По 1 дол.: М. Г. Король, С. Путеріє, І. Ягольніцкий, А. Ковалишин, Н. Маліський, Н. Гончинский, Клавдія Малінска, Ольга Король, І. С. Маковський, Г. Друшка, Д. Юрків, Т. Король, М. Кондра, Є. Маковский, С. Гуляк, І. В. Святинський, А. Король, С. Маковський, М. Яголніцка, П. Кормей, Т. Яголніцкий, А. Яголніцкий, О. А. Деркач, В. Киба. Дрібними 3.50. Разом 27.50 дол.

СТОРНОВЕЙ, Саск. По 1 дол.: А. Шпико, І. Курилюк, Т. Робулек, М. Л. Вінтоник, К. Ягольніцький, А. Ткачук, М. Свіргун, П. Зрудло, М. Вінтоник, Н. Н., Н. Н. Дрібними 1.25. Разом 12.25 дол.

РАЙН, Саск. По 1 дол.: М. Друшка, В. Вакарчук, С. Н. Малінский, А. Малінський, М. Ковалишин, Н. Малінський, І. Кадищук, К. Малінська, М. Ковалка. Дрібними 2.25. Разом 11.95 дол.

ВРОКСТОН, Саск. По 1 дол.: Параскева Трофаненко, М. Слипко, М. Гарасим, І. Трофаненко, Г. А. Трофаненко, Н. Трофаненко, Савліна Процик Ч. Захарук, Н. Трофаненко. Разом 9 дол.

КАЛДЕР, Саск. По 1 дол.: Н. Прокопець, А. Є. Шевчук, В. Монтен, А. Скаб. Дрібними 3.50. Разом 7.50 дол.

Збірка о. Д. Лучака.

ВИЛИНҐДОН, Алта. П-во д-р. В. Лазарукн і п-во В. Чолак по 5 дол. Ф. Магера 2 дол. По 1 дол.: Д. Карбашевський, Н. Бабюк, Г. Фуштей, п-і В. Е. Півлюк, П. Шевчук, В. Фещук, І. Татарин, І. Цимбалюк, М. Федорак, В. Лабатюк, Л. Бабюк, Г. Меглей і В. Гриневич. Дрібними 50 ц. Разом 25.50 дол.

АНДРЮ, Алта. Параскева Вовк (Довсон Крік, Б. К.) По 1 дол.: І. В. Гуцуляк, Н. А. Мельник, П. Гуцуляк, С. Сорокан, Ф. Мосійчук, Паліна Бращук, С. Лакуста, В. Федорак, А. Кошман, О. Матічук, О. Гуцуляк, П. Андрюк, Г. Танасіюк, Г. Маркевич і В. Дмитрюк, В. Онищук (Пено). Разом 18 дол.

ЗАВАЛЕ, Алта. Марія Воробець 2 дол. По 1 дол.: Г. Гунька, Д. В. Никифорук, І. М. Лакуста, п-во Н. Єремії. Разом 7 дол.

БОРІВЦІ, Алта. По 2 дол.: І. С. Жуківський, Г. і В. Ковальчуки. По 1 дол.: Г. М. Жуківський, Н. Мокрицький, В. Шевчук. Разом 7 дол.

ГЕМЛИН, Алта. По 1 дол.: Т. Малиш, п-во Н. Равлюк, М. Труфин, К. Стринадка, С. І. Вовк, І. Рудик, С. Іванюк. Дрібними 1.85. Разом 8.85 дол.

КАҐВИН, Алта.: По 1 дол.: Г. Кирейчук, Я. Магущак, А. Андрюк, І. Кравчук, В. Палагнюк, І. Рохмістрюк, Н. Сиридяк, Л. Вітвицький, П. Вестюк. Разом 9 дол.

ЛУЖАНИ, Алта. По 1 дол.: Ф. Мнизяк, Л. Горгічук, В. І. Гунька, В. С. Горгічук, Д. Овіо, П. Джоголик, І. Мельник, К. Ковалюк, Д. Н. Лазарук, Г. Сідор. Дрібними 1 дол. Разом 11 дол.

Збірка Прот. С. Гребенюка.

ВЕГРЕВИЛ, Алта. По 5 дол.: Яків Яцюк, Іван Кошман, Василь Зарубій. С. М. Запорожан 3 дол. По 2 дол.: Ф. Музика, А. і С. Зварич, Т. Демчук, Н. Кирилюк, Н. Байдала, Нік. Байдала, М. Семелюк, О. Мандрик, І. Шапка, В. і Ю. Кирилюк, Н. Касіян. По 1 дол.: О. Зюбрицький, Н. Зюбрицький, В. Смук, Г. Максимюк, П. Зварич, С. Самоїл, Й. Зюбрецький, Марія Храпко, І. Соколовський, Н. Северин, А. Бялюх, Віра Федорук, Докія Смук, В. Колодкевич, М. Кошман, М. Гошко, М. Шевчук, Д. Савчук, В. Молофій, Г. Шевчук, М. Маєр, Г. Винничук, І. Семотюк, Т. Воробець, А. Липка, М. Винничук, Н. Семотюк, Марія Черняхська, Катерина Кувик. Дрібними 1.15. Разом 70.15 дол.

Збірка Прот. В. Апонюка.

РОБЛИН, Ман. Петро Горбай 2 дол. По 1 дол.: М. Слюсар, О. Гаврилюк, пані Корчак, Й. Шавйківська, Д. Овчуленко, Д. Кулик, І. Кулик, І. Мендро, Г. Гадевич, С. Лебедович, В. Капець. Ю. Піц, Й. Сиротюк. Разом 15 дол.

ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. По 1 дол.: Н. Ярема, М. Гавфилишин, пані Мандрик, М. Бурдений, Н. Міщук, О. Скоморовський, Е. Семчук. Дрібними 6 дол. Разом 13 дол.

ЛЕНАРД, Ман. В. Бульбук 2 дол. По 1 дол.: П. Осецький, п-і П. Бульбук, І. Бульбук, п-і Е. Меринюк, Т. Бульбук, П. Флюндра, М. Слоріяк, І. Бабяк, В. Столярчук, Ю. І. Черепіта, В. Меринюк. Дрібними Разом 13.50 дол.

ШОРТДЕЙЛ, Ман. По 1 дол.: Г. Клапоущак, П. Яловега, Ів. Кійко, М. Петро, М. Герман, п-і М. Герман, п-і М. Герман, І. Якимищин. Разом 7 дол.

ГРЕНДВЮ, Ман. По 1 дол.: А. Кушнір, Г. Костюк, М. Горнськевич, М. Кузик, І. Богданович, Я. Покотило, Г. Василишин, Н. Мерко, Д. Ковальчук, П. Дребит, М. Бевцик. Дрібними 50 ц. Разом 11.50 дол.

МкНАТ, Саск. По 1 дол: М. Ткачук, Ю. Антоній, О. Ткачук, К. Верещук, Н. Піць, І. Качук, пані Ю. Бойчук, А. Антоній, Ф. Ткачук, пані Ю. Рубилець. Дрібними 1 дол. Разом 11 дол.

Збірка о. А. Хруставки.

КЕЛҐАРІ, Алта. Дмитро Кобильник 5 дол. Іван Садовник і Ів. П. Світик по 3 дол. По 2 дол.: О. Пасічний, Д. Боярчук, М. Р. Гапонів, Г. Кацишин, С. Лисейко, І. Андріящук, П. Поледворний, п-во Біляві. По 1 дол.: І. Григорів, Г. Комарницький, М. Козелюк, Д. Олексюк, Ю. Бзовий, А. Данилович, І. Сеньків, К. О. Кеьовдзина, В. І. Світик, А. Процик, Ғ. Дутчак, В. Біляк, П. Василинчук, М. Ворон, С. Андрусяк, М. Коваль, І. Ганус, Катерина Босицькюк, С. Стасюк, А. Поросюк, Ф. Оленик, Ю. Романюк, Й. Шпіцький, П. Курчаба, І. Коваль, М. Польовий, Ф. Ткачук. Разом 54 дол.

Збірка о. В. Мельничука.

ВАТСОН, Саск. І. Калинчук 2 дол. По 1 дол.: п. Рошко, В. Процько, П. Тумак, М. Святинський, Г. Котик, Т. Романюк, Ф. Якобишин, Д. Магас, М. Сикундяк, Н. Магас, Л. Полович. Дрібними 50 ц. Разом 13.50 дол.

ВАДІНА, Саск. По 1 дол.: П. Стронський, Г. Квасниця, В. Накрийко, А. Вдович, Г. Гаський, М. Сова, Е. Даркович, І. Клевчук. Дрібними 75 ц. Разом 8.75 дол.

Прот. Е. Чиків, Коляда від Громади Содборі, Онт. $24.00
Прот. П. Запарнюк, Коляда Громади Св. Богородиці, Ошава, Онт. 21.00

Збірка Ігумена О. Щербаня.

ЛЕТБРИДЖ, Алта. П. Гайворонський 3 дол. К. Ацегайда і І. Новодворський по 2 дол По 1 дол.: А. Зайчук, І. Чорнушенко, А. Тронь, Ю. Рубченко, М. Бузовський, І. Ткаченко, Д. Заєць, З. Филипчук, М. Лазар, Марія Лазар, А. Гангер. Разом прислано 17.25 дол.

Додаткова збірка о. Ю. Туржанського

ТАРНОПІЛЬ, Саск. По 1 дол.: Т. Сенчина, С. Сенчина, Й. М. Лисиця, С. Дзядик, І. Хитик, І. Сенчина і Василина Ліпчак. Разом 7 дол.

Збірка о. П. Гаїцького.

ЗАХІДНЕ ТОРОНТО. По 2 дол.: М. Кривецький, Р. Братків, В. Гринь, К. Гонта, Марія Порянин. По 1 дол.: В. Бойко, П. Росохальський, С. Саранчук, Домка Кулик, С. Яніцький, Евдокія Савіцька. Разом 16 дол.

Збірка о. Я. Рибалки.

СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. По 1 дол.: Розалія Мулявка, П. Мальковська, С. Сторожук, М. Слонічний, Катерина Колтуцька, п. Яковенко, М. Івашко, К. Ростефанюк, А. Василенко, А. Свинарчук, В. Данчу, І. Федорків, М. Левандовський, п. Безчерений, А. Борис, О. Дідик, П. Ярич, Т. Мулявка, п-і М. Левандовська. Дрібними 1.86. Разом 20.86 дол.

РОЗБОРН, Ман. По 1 дол.: О. Лесюк, С. Королик, П. Лесюк, Емілія Ків, К. Шевадуцький, Г. Одаський, І. Антонійчук, М. Лесюк, В. Стринадка, Ф. Курчаба, М. Бідочка, М. Кармазинюк, С. Українець, Г. Гладій, І. Семенюк. Дрібними 1.20. Разом 16.20 дол.

ЕНҐУСВИЛ, Ман. По 1 дол.: Д. Собецький, М. Яцук, М. Качан, М. Галак, Г. Будзінський, І. Балакунець. Разом 6 дол.

Збірка о. С. Гредіна.

МИРНАМ, Алта. В. Мелник 1.15. По 1 дол.: М. Бедзарський, І. Ясейко, Я. Котишин, М. Місанчук, В. Котишин, К. Новельковський, Ф. Шимко, С. Кривак, В. Чапельський, В. Щербань, Г. Варвара, Ксеня Хаванасик, В. Лопатнюк, М. Чапельський, Ф. Пашко, Стефанія Соловай, М. Яремчук, С. Метрунець, І. Н. Костюк, І. Артимович, Настя Метрунець, М. Тарновецький, М. Бойко, Анна Місанчук. Дрібними 85 ц. Разом 26.00.

МУСІДОРА, Алта. По 1 дол.: А. Лизанюк, В. Мандрусяк, І. Локанюк, В. Ф. Ільків, В. А. Ільків, Ф. Сорокан, Ю. Сорокан, М. Павлечук, В. Гамалюк, І. Костюк, А. Колісник, М. Качмар, М. П. Ільків, Бані Ільків, С. Качмар, Й. Кшик, І. Качмар, І. Григорак, Д. П. Ільків. Дрібними 1.10 дол. Разом 20.10 дол.

СЛАВА ПОЛУДНЕВА, Алта. По 1 дол.: І. Крикуляк, М. Пухкий, Д. Залеський, Фрозина Максимюк. Дрібними 2.40 дол. Разом 6.40 дол.

БРОСО, Алта. По 1 дол.: М. Пундик, І. Березка, В. Ф. Бойчук, В. Логозар, М. Бабюк, С. Завадюк. Дрібними 1.85. Разом 7.85 дол.

ТОПОРІВЦІ, Алта. По 1 дол.: Ю. Купченко, Д. Логозар, Д. Купченко, М. Рибак, М. Й. Ільків, І. Івасюк. Дрібними 75 ц. Разом 6.75 дол.

СЛАВА ГИВНІЧНА, Алта. По 1 дол.: Іс. Липка, Д. Рожка, Ф. Шимко, А. Калинчук, А. Войтків. Дрібними 1.85 дол. Разом 6.85 дол.

Збірка о. С. Зузака.

НИПАВИН, Саск. По 1 дол.: А. Дмитерко, П. Григор, М. Глуханюк, А. Мельничук, І. Пронич, М. Мисак, М. Мохорук, О. Пікуш, Б. Стрільчук, І. Словський. Разом 10 дол.

КАДЕТ, Саск. По 2 дол.: М. Романиця, А. Козунь, Н. Козунь. По 1 дол.: А. Козунь, І. Ювва, М. Сірий, А. Ювва, В. Звоздецький, А. Романиця, С. Звоздецький, п-і Рудей, М. Рудей, Н. Козунь, Й. Спільчак, Т. Черепущак, П. Рудей, О. Козунь. Дрібними 50 ц. Разом 20.50 дол.

ШИПМЕН, Саск. По 1 дол.: С. Кучірка, І. Кучірка, В. Боднарчук, В. Паринюк, п-і Кучірка, Д. Ткачук, П. Басараба, І. Запарнюк, А. Гуцуляк, Т. Суколюк, п-і Калин. Разом 11 дол.

ВІРДЕЙЛ, Саск. 1 дол.: М. Карук, Ю. Косован, І. Молитвеник, Н. Крайник, І. Ковалюк, І. Романів, М. Прищляк, В. Захарчук, Н. Запарнюк, В. Силяр, Б. Лисак, В. Карук, І. Сухораб, І. Запарнюк, М. Запарнюк, Н. Панчук, В. Беркач. Дрібними 25 ц. Разом 17.25 дол.

СЕМБУРГ, Саск. По 1 дол.: Д. Старчук, О. Глинка, Ф. Молдован, Н. Паскарук, Є. Лабюк, К. Косован, В. Андрусяк. Разом 7 дол.

Збірка Прот. Е. Горгіци.

ВАЙТА, Ман. По 1 дол.: Т. Ткачик, М. Кадинюк, М. Мамчич, Д. Кадинюк, П. Боднарчук, Катерина Андрушко, Й. Гаврилюк, Славко Кадинюк, Варвара Стрембіцька, В. Цисеструк, В. Морозюк, В. Андрушко, Г. Божик, Соня Пробіжанська, М. Дикун, М. Фещук, І Негрич, П. Подольський, Я. Підлубний, М. Сторожук, В. Піхлик, Анна Никитяк, О. Підлубний, Є. Подольський, Д. Стрембіцький, Й. Музика, М. Тесарський, М. Кадинюк, К. Бугера, Марія С. Бадюк, Марія Деминик, Василина Кулачковська, С. Тимчук, В. Матійчук, В. Онісько, Єлена Дорош, П. Ольховецький, В. Костинюк, Н. Ковальчук, П. Тимчук. Дрібними 50 ц. Разом $40.50.

АРБАКА, Ман. (Св. Ап. Петра й Павла). По 1 дол.: В. Бойчук, Д. Чорнописький, Н. Федорович, Т. Бугера, М. Гріґорчук, С. Сторожук. Разом 6 дол.

СЕНЬКІВ, Ман. По 1 дол. В. Лобур, Н. Бугера, І. Ребус, Анна Чубей, Аделя Калей, І. Дідичук, Нелі Антонюк, В. Андрусик, Ів. Саламандик, Г. Чубей, П. Чубей, І. Островський. Дрібними 2.25. Разом 14.25 дол.

СІРКО, Ман. По 1 дол.: І. Г. Чоботар, О. М. Чоботар, І. М. Чоботар, Г. Чоботар, С. Соколюк, Г. Гушуляк, Д. Черевайко, І. Джаман, Н. Мельничук. Дрібними 1.25. Разом 10.25 дол.

АРБАКА, Ман. (Св. Николая). По 1 дол.: І. Давидюк, В. Давидюк, Т. Давидюк, Г. Іцюк, І. Древняк, М. Бадюк, Т. Стефюк. Разом 7 дол. зом 7 дол.

СОНДАВН, Ман. По 2 дол.: Вол. Білич, Ів. Іцюк, Анастасія Іцюк, Дм. Білавчук. По 1 дол.: Анна Костинюк, Єлена Бугера, В. Ліба, О. Білавчук, Н. Дубник, Г. Олексюк, Т. Фещук, П. Кудерявич, М. Халатурник, В. Гушуляк, І. Гушуляк, О. Соколюк, М. Сторожук. Дрібними 1.25. Разом 22.25 дол.

Збірка Прот. Г. Василіва.

КАЛМАР, Алта. По 2 дол.: Ст. Олекшиñ, Ст. Мриглод, Ів. Яремко, В. Щурко, І. Когут, Ю. Весюта 1.50 дол. По 1 дол.: В. Мадай, А. Манчак, В. Лаба, М. Олекший, М. Мадай, І. Лаба, М. Фіцович, М. Сікора, В. Ф. Павлик, Н. Попович, С. Рубісь, С. Сікора, М. Воркун, І. Захарко, О. Васюта, Мих. Мриглод, Е. Чубоха, Т. Трофимюк, Марко Мриглод, В. Януш, Ю. Фіцович. Разом 32.50 дол.

ТОРСБІ, Алта. По 2 дол.: П. Марійка і І. Бабюк. По 1 дол.: П. Фащук, О. Колодій, О. Хруник, П. Василюк, Ів. Харищ, Н. Назар, І. Марійка, М. Хрушик, А. Бабяк, Н. Світлик, М. Бабяк, М. Криса, І. Рінка, І. Ровінський, С. Пирч, В. Сташко, В. Блаженко, Н. Марусяк, М. Фаращук, І. І. Терлецький, С. Кіящук. Дрібними 1 дол. Разом 26 дол.

БРУДЕРГАЙМ, Алта. По 2 дол.: В. Рудько і М. Іващук. По 1 дол.: Й. Сімко, А. Кочан, Євгенія Рудько, Ч. Іващук, Н. Головач, І. Вакарик, В. М. Непюк, М. Непюк, С. Дума, Д. Рутар, І. Гавреляк. Дрібними 2.35. Разом 17.35 дол.

ОНОВЕЙ, Алта. П. Шабада і Ф. Антонюк по 1.25 дол. По 1 дол.: п-і добр. Василів, В. Шабада, П. Антонюк, М. Сторінчук, В. Савка, В. Шабада, О. Шабада, І. Антонюк, О. Козяр, В. Козяр, Розалія Артимюк. Дрібними 50 центів. Разом 14 дол.

ПЕНО, Алта. По 1 дол.: Н. Рудько, С. Мацюк, В. Онищук, І. Г. Тимчак, Г. Тимчак, Анастазія Рудько, Н. Михальчук, Г. Кузик, Марія Тимчак, І. Голик, Т. Михальчук, В. Маціборський. Дрібними 1.26. Разом 13.26 дол.

Збірка о. О. Костюка.

ВОЛЕЙ, Б. К. В. Боярчук і Ф. Шеремета по 2 дол. По 1 дол.: П. Арійчук, Ю. Воронюк, Д. Васильович, С. Натарос, В. Москалюк, М. Горбай, К. Боярчук, В. Винничук, Т. Гринченко, В. Найдеш, І. Коваль, О. Трощук, В. Сташин, І. Боднар. Дрібними 50 ц. Разом 13.50 дол.

Збірка о. П. Зубрицького.

ГАЄС, Саск. По 5 дол.: П. Корковський, А. Юрків, А. Герега. По 2 дол.: о. П. Зубрицький, А. Стефанюк. По 1 дол.: п. Загарів, Д. Ягольницький, п-і Калинчук п-і Андрусяк, п. Василинчук, п-і В. Корковська, п-і А. Герега, п-і Лозінська. Разом 27 дол.

СПІНЕН, Саск. По 1 дол.: В. Анака, Т. Бойчук, С. Бобовська, А. Салиж, О. І. Анака, Ю. Ягольницький, Л. Кавінський, Ел. Маленький. Дрібними 4 дол. Разом 12 дол.

ВАЙТ БІЧ, Саск. В. Барабаш і І. Балан по 2 дол. По 1 дол.: П. Цаір, І. Голінатий, А. Пілат, П. Гобелі, Т. Сігал, В. Балан, М. Іващенко, П. Федорчук, І. Пилат, М. Сигикало, М. Косиловський, П. Бойчук, Ф. Галущка, П. Голінатий, Д. Голінатий, М. Саранчук, М. Івасюк, М. Пиріганюк, Г. Кирилюк, В. Косфловський, п. Саловський, М. Голінський, І. Котик, П. Саловський, П. Штерна. Дрібними 5.50. Разом 34.50 дол.

Збірка о. М. Боднарчука.

КЕМСЕК, Саск. По 2 дол.: Ф. Лерворіз, С. Филипчук, В. Д. Великголова, І. Тарновецький. По 1 дол.: І. П. Горчинський, І. Матійчук, М. Гладун, В. Гевко, І. Франко, К. Королюк, Ф. Великголова, Л. Гнип, М. Барабаш, А. Маковський, Н. Михасів, П. Власійчук, П. Гладун, Т. Гнип. Дрібними 2.10. Разом $24.10

СВИНДОВА, Саск. Пан І. Гладун 3 дол. По 2 дол.: Л. Гоголь і С. Багнюк. По 1 дол.: І. Шевчук, М. Топольницький, С. Рудей, П. Рудей, І. Сторцен. Разом 12 дол.

КАНОРА, Саск. (Успенська) З нагоди похорону бл. п. Анастазії Денис, зложили по 2 дол.: С. П. Денис, і Н. Віцко. По 1 дол. Анна Князь, О. Денис, Г. Денис, Ф. Денис, М. Денис, Д. Горецький, В. Данильчук, В. Віцко. Разом 12 дол.

БЮКЕНЕН, Саск. По 1 дол.: В. Грона, С. Кінащук і М. Рурак. Разом 3 дол

Збірка о. Ю. Туржанського

ВАКАВ, Саск. По 2 дол.: Ю. Василик, Марія Паславська, Д. Гнідий, Ю. Чернявський, І. Лабач, Д. Луцюк, Лесь І. Михалюк, С. Котелко. По 1 дол.: Й. Білокурій, Г. Луцюк, Д. Л. Гнідий, О. Грицюк, Д. Колендрицький, П. Ю. Кіндрачук, Г. Костинюк, пані Марковська, І. І. Луцюк, Г. Сарновський, В. Кіндрачук, Д. Чеплюк, П. Луцюк, І. В. Луцюк, Ч. Рінак, В. Ф. Коваленко, В. Дідух, Р. Тацюк, Розалія Фирниюк (Едмонтон), Анна Ференюк, М. Остафійчук, Л. Ревуцька, Г. Мачушак, В. Фіцич, В. Олексин, В. Білокурій, Анастазія Луцюк, Д. Остафійчук, В. Голінатий, В. Михайлюк, Н. Гринюк, В. Д. Чепюк, М. В. Луцюк. Разом 49 дол.

СТ. ДЖУЛІЕН, Саск. По 1 дол.: С. Михайлюк, І. Місюра, Я. Бозовський, А. Т. Михайлюк, І. Бозовський, А. Грицюк, М. Чуганюк, Д. Аляшка, А. Бизовський, С. Бокшочан, І. І. Михайлюк, М. Клапоущак, І. Кулібаб, В. Чуганюк, П. Д. Михайлюк, А. Калинка, В. Лабач, О. Олексин, Д. Сорокан, Ф. Олексин, Ю. В. Михайлюк, Ф. Бокшочан, Д. Грицюк, О. Місюра, Б. Михайлюк, О. Пігач, М. Кулик, П. І. Михайлюк, В. Будзяк, П. Місюра, Н. А. Олексин, І. Бокшован, М. Боднар. Разом 33 дол.

ЕЛОВ КРІК, Саск. По 1 дол.: М. Кіндрачук, В. Кіндрачук, Ю. Кіндрачук, В. Кухта, В. Савчук, Прасковія Войціховська, Марія Зіп, Джов Лисиця, Ю. Гриневич, М. Савчук, А. Войціховський, Анна Пасічник, Параньна Голіната, М. Гриба, Г. Костюк, Ф. Дорош, П. Білоус, Т. Кушнірик, Б. Стельмащук, Юзефа Войціховська, Вікторія Гриба, Ю. Кухта, Єва Шеремета, В. Гриневич, М. Слелей, Анна Романів, А. Борсо, В. Кухта, В. Бриба, П. Войціховський, І. Зіп, Г. Романов, Н. Ю. Пасічник, І. Щиголь, А. Папік, І. Гриневич, В. Войціховський, Г. Стельмащук, Разом 38 дол.

КАДВОРТ, Саск. В. С. Конбуз 5 дол. По 2 дол.: Ф. Грисюк, В. Радзівон, Г. Сарчук. По 1 дол.: В. Табачнюк, П. Тріщук, С. Тріщук, В. Тріщук, К. Конажевський, П. В. Стрігун, І. Грицюк, Н. Кіндрачук, Грицюк, М. Тріщук, Ф. Демидась, І. Івасюк, Ф. Іванишин, Н. Гринюк, С. Радзівон, М. Строгай, Н. Гутник, Анна Тріщук, Н. Галамай, І. О. Котелко, В. Бунька, Я. Кіндрачук, В. Василик, М. Котелко, Ю. Котелко, Г. Фединчук. Дрібними 50 ц. Разом $37.50.

АЛВЕНА, Саск. С. Гаврилюк 2 дол. По 1 дол.: Олена В. Бокшован, М. Андрушик, Н. Сорокан, П. Сорокан, М. Боднар, А. Бойчук, П. Сорокан, Д. І. Стадник, пані А. Стефанюк, А. Чуганюк, С. Калинка. Разом 13 дол.

ТЕРНОПІЛЬ, Саск. Л. Попіль 2 дол. По 1 дол.: Д. Москаленко, Д. Гнатюк, Р. Ткачук, В. Савчук, Л. Войціховський, С. Папік, Й. Войціховський, С. Лебедович. Разом 10 дол.

Служба Божа

Розписана на чотири голоси, ноти читко написані, музика зібрана з творів найкращих композиторів, текст надрукований машинкою, на доброму папері, всі чотири партії, ціна Служба Божа — ціна лише $3.00.

Прошу писати на адресу:
Very Rev. Jos. Zelechivsky,
64 Ocean St.,
Providence 5, R. I. — U.S.A.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Main Street
Winnipeg 4, Man.

Порядок Богослужень:
Вечірні о годині 8.00 вечора.
Утрені о годині 9.30 рано.
Служби Божі 10.30 рано.
(Години подані за вінніпегським часом)
Вечірні відправляються напередодні Великих Свят.
Утрені й Служби Божі кожної неділі й на всі Свята.
Парох о. М. Юрківський, телефон 56-5373.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Транскона—Дуфрост
24. Неділя — Тиндал — Ледвин
31. Неділя — Папларфілд — Гонор
Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Мічем (Сповідь)
Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Фастон (Сповідь)
24. Неділя — Вимер (Сповідь)
31. Неділя — Рама (Сповідь)
Адреса: Ватсон, Саск. Вох 207

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Алвена
24. Неділя — Кадворт
30. Субота — Вакав (Сповідь дітей Недільної Школи)
31. Неділя — Вакав
КВІТЕНЬ:
3. Середа. Поклони — Кадворт 7 год. вечір
7. Неділя — Смате (Сповідь)
13. Субота — Єлов Крік (Сповідь)
14. Неділя Квітна — Тернопіль (Сповідь)
18. Великий Четвер — Вакав, 7-ма год. вечір Страсти
19. Велика Пятниця. Винос Плащениці: 10 год. ранку — Кадворт, 2 год. по полудні — Вакав.
20. Велика Субота. Свячення Пасок: 10 год. ранку — Єлов Крік, 11 ранку — Тернопіль, 2 по полудні — Смате, 3 по полудні — Алвена, 4 по полудні — Ст. Джулієн
21. Воскресення — Великодня відправа 12 год. ночі — Кадворт; 8 ранку Утреня і свяч. пасок — Вакав; 3 по пол. Вечірня Вакав.
22. Світ. Понеділок — Вакав
23. Світ. Вівторок — Ст. Джулієн
28. Неділя Томина — Єлов Крік

Наколи б дороги були погані, може наступити маленька зміна зі свяченням пасок. Громади про це будуть повідомлені своєчасно.

Адреса: Вох 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Йорктон (Сповідь)
22. Пятниця — Райн (Сповідь)
23. Субота — Мазепа, 9 рано Сповідь шкільної дітвори
24. Неділя — Мазепа (Сповідь)
31. Неділя — Врокстон (Сповідь)
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. Е. ГОРГІЦИ
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Сандавн (Сповідь)
24. Неділя — Сірко (Сповідь)
31. Неділя — Арбака (Св. П. і П.) (Сповідь)

В кожній з вище зазначених громад буде відправлений Молебень за Владику-Митрополита Іларіона по Службі Божій.

Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Давфин
24. Неділя — Косів (Сповідь)
31. Неділя — Ешвил (Сповідь)
Адреса: Вох 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Роза (суб. сповідь)
24. Неділя — Гардентон (субота сповідь)
31. Неділя — Сарто (сповідь)
Адреса: Толстой, Ман.

о. В. АПОНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Петлюра
24. Неділя — Шел Велі
31. Неділя — Гилберт Плейнс
Адреса: Вох 201. Роблин, Ман. Тел. 214 R. 2.

о. ІВАНА МАГАСА
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Редфілд (Сповідь)
24. Неділя — Гефорд (Сповідь)
31. Неділя — Борден, на Білинках (Сповідь)
Адреса: Гефорд, Саск., Вох 163 Тел. 55.

о. СТЕФАНА ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Нипавин
24. Неділя — Віллейл
31. Неділя — Нипавин
Адреса: Вох 994, Нипавин, тел. 2160

о. І. МАЙБИ
Портедж ля Прері — кожної третьої неділі в місяці
Брендон — всі решта неділі кожного місяця — поч. від 17 березня.
Адреса: 518 Пасифік аве. Брендон, Ман. Тел. 2826

о. Е. ТРУФИНА
БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Бойн Лейк
24. Неділя — Глендон
31. Неділя — Спеден
Адреса: Вох 194, Глендон, Алта.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Гетерлей (Сповідь) По Богослуженні КОНЦЕРТ в честь Т. Шевченка
24. Неділя — Глеслин (Сповідь)
30. Субота — Витків (Сповідь для шкільної дітвори)
31. Неділя — Витків (Сповідь) По Богослуженні КОНЦЕРТ в честь Т. Шевченка
31. Неділя—Медов Лейк (Сповідь) Богослуження відслужить о. гість

КВІТЕНЬ:
3. Середа. Поклони о год. 7 веч. в Норт Бетлфорд
6. Субота. Св. Сповідь і Св. Причастя для дітей Нед. Школи в Норт Бетлфорд, год. 8-ма рано.
7. Неділя. Благовіщення — Норт Бетлфорд
14. Неділя — Кендо (Сповідь)
18. Вел. Четвер. Сл. Божа о год. 8 рано — Норт Бетлфорд Страсти — год. 7.30 — Норт Бетлфорд
19. Велика Пятниця: Вечірня і Винос Плащениці: Витків — о год. 9 рано, Гетерлей — год. 11 рано, Норт Бетлфорд — год. 1 по пол. Глезлин — о год. 4 по пол. Медов Лейк — о год. 7.30 веч.
20. Вел. Субота — Свячення Пасок: Глезлин — 10.45 рано, Гетерлей — год. 1 по пол. Витків — год. 3 по пол Кендо — год. 6 вечером
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Норт Бетлфорд Вечірня — Витків, год. 4 по пол.
22. Світ. Понеділок — Гетерлей
23. Світ. Вівторок — Глезлин
24. Неділя — Медов Лейк (артос) Вечірня — роздача артоса — Норт Бетлфорд; по вечірні — спільне Свячене з відповідною програмою.

Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. ІВАНА КУЛІША

БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Дорбан (Сповідь)
24. Неділя — Зелена (Сповідь)
31. Неділя — Венлав (Сповідь)

КВІТЕНЬ:
3. Поклони — Етелберт
6. Субота — Боян (Сповідь)
7. Неділя — Драй Ривер (Сповідь)
10. Середа — Гарленд (Сповідь)
13. Субота — Етелберт (Сповідь)
14. Неділя — Пайн Ривер (Сповідь)
18. Вел. Четвер — Етелберт
20. Вел. Субота — Пайн Ривер
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Етелберт
22. Світ. Понеділок — Венлав
23. Світ. Вівторок — Дорбан
28. Неділя — Гарленд.

Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. О. ФЛЯКА

БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Торгилд (Сповідь для старших, год. 8 рано) Вечірня в Восетна, 7 год. веч.
23. Субота — Редвотер (Сповідь для дітей, год. 9 рано)
24. Неділя — Редвотер (Сповідь для старших, год. 8 рано; Вечірня в Радвей, год. 8 веч.
30. Субота — Егрімонт (Сповідь для дітей і Сл. Божа, год. 9 рано.
31. Неділя — Егрімонт (Сповідь для старших, год. 8 рано; Вечірня в Торгилд, год. 7 веч.

Адреса: Box 128, Тел. 10, Радвей.

о. ПЕТРО БЛАЖУК

БЕРЕЗЕНЬ:
16. Субота — Сіба Біч—Сорокоусти (Сповідь) учнів Нед. Школи
17. Неділя — Вайлдвуд (Сповідь)
23. Субота — Вестлок—Сорокоусти (Сповідь) учнів Нед. Школи.
24. Неділя — Ричмонд Парк (Спов.) Вечірня і Пасії — Атабаска
30. Субота — Атабаска—Сорокоусти (Сповідь) учнів Нед. Школи.
31. Неділя — Баргед (Сповідь) Вечірня і Пасії — Вестлок

Адреса: Box 551 — Вестлок, Алта. Тел. 317.

о. Я. РИБАЛКИ

БЕРЕЗЕНЬ:
16. Субота — Овзборн (Сповідь)
17. Неділя — Розборн
24. Неділя — Глен Елмо
30. Субота — Січ (Сповідь)
31. Неділя — Овзборн

Адреса: Овзборн, Ман. Тел. 336

о. П. САЦЕВИЧА

БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Смокі Лейк
17. Неділя — Бойн Лейк, о. Труфин
24 Неділя — Давнінг
31. Неділя — Вільна
31. Неділя — Спеден, о. Труфин

КВІТЕНЬ:
7. Неділя. Благовіщення — Смокі Лейк
7. Неділя. Благовіщення — Стрий о. Е. Труфин
13. Субота. Сповідь і Причастя дітей — Беліс
14. Неділя — Ворспайт Вечірня і роздача Лози, 6-та год. ввечері — Смокі Лейк
18. Вел Четвер — Страсти, 6-та год. веч. — Смокі Лейк
19. Вел. Пятниця Винос Плащениці: 12-та год. — Смокі Лейк, 2-га год. — Беліс, 4-та год. — Давнінг, 6-та год. — Спеден
20. Вел. Субота. Сповідь і Причастя дітей — Смокі Лейк,

Освячення Пасок: 4-та год. по пол. — Стрий, 6-та год. — Вільна, 8-ма год. — Бойн Лейк
21. ВЕЛИКДЕНЬ. Всеночна і Сосвячення Пасок: 12-та год. ночі — Спеден 2-га год. — Давнінг, 4-та год. — Беліс, 6-та год. — Ворспайт, 8-ма год. Сл. Божа — Смокі Лейк
22. Світ. Понеділок — Вільна
23. Світ Вівторок — Давнінг
28. Неділя — Спеден (Проводи) Вечірня і Проводи 6-то год. по пол. — Бойн Лейк

УВАГА: В порядку Богослужень можуть ще зайти деякі зміни, але Громади своєчасно будуть про це повідомлені.

Адреса: Box 309. Тел. 32. Смокі Лейк, Алта.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА

БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя — Винярд (Сповідь)
24. Неділя — Фовм Лейк (Сповідь)
30. Субота — „Льорн", (Сповідь)
31. Неділя — Вест Брук (Сповідь)

КВІТЕНЬ:
3. Середа. Поклони — Шіго місто
6. Субота — Купровські (Спов.)
7. Неділя. Благовіщення — Вишарт (Сповідь)
8. Понеділок — Едмор (Сповідь)
14. Неділя — Тідор, місто (Спов.)
18. Вел. Четвер. Страсти — Шіго місто
19. Вел. Пятниця. Винос Плащениці: Вишарт, год. 2; Винярд год. 5.
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Великодня Всенічна і Освячення Пасок: 12 год. ночі — Шіго місто; 2 год. Шіго полуд.; 4 год. Купровські; год. 5.30 Мельничуки; г. 7 Фовм Лейк; год. 9 рано — Богослуження — Винярд
22. Світ. Понеділок — Інсінгер „Гайвей"
23. Світ. Вівторок — Мельничуки
28. Неділя — Федаки

Адреса: Шіго Саск., Box 52, Тел. 31

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Тідор, місто (Спов.)
24. Неділя — Інсінгер „Гайвей", (Сповідь)
30. Субота — Жуківни (Сповідь)
31. Неділя — „коло Куцих" (Спов.)

КВІТЕНЬ:
6. Субота — „За ріком" (Сповідь)
7. Неділя. Благовіщення — Інсінгер місто (Сповідь)
8. Понеділок — Шіго полуд. (Сповідь)
13. Субота — Шіго місто (Сповідь)
14. Неділя — Фовм Лейк (Спов.)
15. Понед. — Тафнел (Сповідь)
19. Вел. Пятниця. Вечірня і винос Плащениці: Шіго місто год. 11; Шіго полуд. год. 1; в інших громадах по умовленні.
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Великодня Всенічна і Освячення Пасок: Вест Брук год. 10.30 веч. в суб.; Тідор місто год. 12 ночі; „За Ріком" год. 2; „Льора" год. 4: Інсінгер „Гайвей" год. 5. Інсінгер місто год. 7; „коло Куцих" — Богослужения год. 8 рано.
22. Світ. Понеділок — Шіго полуд.
23. Світ. Вівторок — Вест Брук
28. Неділя — Едмор

Адреса: Шіго, Саск., Box 52, Тел. 31.

о. Д. ДЕНИСЮКА

БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Ґронлид північ
24. Неділя — Ґронлид над річкою
31. Неділя — Мелфорт

КВІТЕНЬ.
3. Середа. Поклони — Бруксбі
7. Неділя. Благовіщення — Ґронлид північ (Сповідь)
13. Субота. — Ґронлид північ. — Сповідь дітей
14. Неділя — Бруксбі, Сповідь і роздача Лози
18. Вел. Четвер — Ґронлид північ, Літургія, а 7 год. веч. Страсти
19. Вел. Пятниця — Винос Плащ.: 12 год. — Бруксбі; 2 год. по пол. Ґронлид над річкою, 4 год. — Ґронлид північ.
20. Вел. Субота — Мелфорт. Сповідь і Свячення Пасок
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Утреня і Свячення Пасок 12 год. ночі Бруксбі 2 год. ночі — Ґронлид над річ. 4 год. рано Літургія і свяч. Пасок — Ґронлид північ
22. Світ. Понеділок — Ґронлид над річкою; по Сл. Б. Парастаси
23. Світ. Вівторок — Бруксбі, по Сл. Божій Парастаси
28. Неділя — Ґронлид північ. Парастаси і Спільне Свячене

УВАГА: В кожній громаді під час Великого Посту перед Богослуженням Св. Сповідь.

Адреса: Box 47, Ґронлид, Саск.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Ґудів
22 Пятниця, Служба Раніїшосвячених Дарів — Айтуна
23. Субота. Служба Заупокійна — Габард
24. Неділя — Фенвуд
30. Субота. Служба Заупокійна — Ґудів
31. Неділя — Габард

Адреса: Box 143, Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. Д. ЛУЧАКА

БЕРЕЗЕНЬ:
16. Субота — Гемлин (Сповідь)
17. Неділя — Завале (Сповідь)
24. Неділя — Прут (Сповідь)
31. Неділя — Кагвин (Сповідь)

КВІТЕНЬ·
7. Неділя — Лужани (Сповідь)
14. Неділя — Вилингдон (Сповідь)
18. Вел. Четвер — Кагвин (Страсти в 8 год. веч)
19. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: Лужани — 1 год. по пол. Кагвин — 2 год. „ „ Андрю — 3 год. „ „ Вилингдон 4 год. „ „
20. Субота: Освячення Пасок — Гемлин — 8 год. вечора Борівці 10 год. вечора Прут — 11 година вечора
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Лужани — 12 год. північ. Андрю — 1.30 год. рано, Завале — 1 год. рано, Кагвин — 2:30 год. рано, Вилингдон — 7 год. рано.
22. Світ. Понеділок — Андрю
23. Світ. Вівторок — Кагвин
28. Неділя — Борівці (Проводи)

Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта.

о. Г. ВАСИЛИВА

БЕРЕЗЕНЬ:
17. Неділя — Торсбі (Сповідь)
24. Неділя — Брудергайм (Сповідь)
30 Неділя — Пено (Сповідь)

КВІТЕНЬ:
7. Неділя. Благовіщення — Торсбі (Сповідь)
14. Неділя — Калмар (Сповідь)
18. Страсти — Брудергайм (7 г. веч.
19. Вел. Пятниця: Плащениця — 10 год. рано — Пено, 12 год. пол. — Брудергайм 3 год. по пол. — Калмар, 6 год. Веч. — Оновей.
20. Вел. Субота, Сповідь, Свяч. Пасок — Оновей, Свяч. пасок 4 год. — Торсбі, Свяч. пасок 6 год. — Калмар.
21. ВЕЛИКДЕНЬ, 4 година рано — Брудергайм, 6 година — Пено, 9 год. — Федора, Вечірня 3 год. по пол. Калмар
22. Світ. Понеділок — Торсбі
23 Світ. Вівторок — Оновей (Парастаси)
28. Неділя — Калмар (Проводи)

Адреса: 8710—112 Аве., Тел. 786066 Едмонтон, Алберта.

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ:

16	С	3	Свщмч. Евтропія, Клеоника
17	Н	4	2 Посту. Преп. Герасима
18	П	5	Муч. Конона, преп. Марка
19	В	6	Аморейських 42 мучеників
20	С	7	Свщмч. Херс. еп. Василія
21	Ч	8	Преп. Теофилакта Ісоов.
22	П	9	†40 муч. Севастійських
23	С	10	Киприяна, Конрада і др.
24	Н	11	3 Посту. Софронія птр.
25	П	12	Теофана Ісіов., Григорія
26	В	13	Никифора, Христини
27	С	14	Ростислава кн. Київ.
28	Ч	15	Муч. Агапія, Пумилія
29	П	16	Серапіона археп. Новгор.
30	С	17	†Олексія Чол. Божого
31	Н	18	4 Посту. Кирила археп. Єр.

КВІТЕНЬ:

1	П	19	Муч. Хрисанта і його дар.
2	В	20	Отців Івана, Сергія
3	С	21.	Поклони. Івана Листвич.
4	Ч	22	Василія свщмч. пресв.
5	П	23	Преп. Никона Печер.
6	С	24	Преп. Артемона еп. Селев.
7	Н	25	5 Посту. **БЛАГОВІЩЕННЯ**
8	П	26	Собор Арх. Гавриїла
9	В	27	Матрони Солунської
10	С	28	Преп. Евстратія пост. Печ.
11	Ч	29	Преп. Марка еп. Аретус.
12	П	30	Преп. Івана Лист.
13	С	31	Преп. Іпатія Цілителя Печ.
14	Н	1	Нед. Цвітна. Преп. Геронтія
15	П	2	Преп. Тита, мч. Амфіяна

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

БЕРЕЗЕНЬ·
16. Субота. Заупокійна Служба Божа — Сван Плейн
17. Неділя — Сван Плейн
23. Субота. Заупокійна Служба Божа — Ґлен Елдер
24. Неділя — Ґлен Елмо
30. Субота. Поминальна Служба Божа — Стінен
31. Неділя — Мейбридж

КВІТЕНЬ:
7. Неділя. Благовіщення — Гаес
13. Субота. Сл. Божа і Сповідь — Норквей.
14. Неділя — Арран Вечірня і Св. Верби год. 8-ма ввечері — Гаес
18. Вел. Четвер Сл. Божа та Сповідь Кобзар. Страсти 8 год. вечора — Стінен
19. Вел. Пятниця — Винос Плащениці: 10 год. рано — Гаес; 1-ша год. по пол. — Норквей; 4-та по пол. — Арран; 7 веч Вайт Біч.
20. Вел. Субота Сл. Божа, Сповідь та Свячення Пасок — Вайт Біч; 2-га год. по пол — Сван Ривер; 4.30 по пол. — Кобзар; 7-ма веч. — Мейбридж 8.30 веч. — Стінен; 10-та веч. — Ґлен Елдер
21. ВЕЛИКДЕНЬ — год. 12-та ночі — Арран; год. 5-та рано — Сван Плейн; год. 9-та рано — Гаес
22. Світ. Понеділок — Мейбридж
23-го Світ. Вівторок — Ґлен Елдер
28. Неділя — Вайт Біч (Проводи)

Адреса: Box 118, Гаес, Саск.

Устав Церковний

БЕРЕЗЕНЬ:

17. Нед. 2 Посту. Гол. 5 УЄ 5. Літ. Ап. Жид. 1: 10-14. Єван. Мар. 2: 1-12.

24. Нед. 3 Посту. Хрестопоклінна. Гол. 6. УЄ 6. Літ. Ап. Жид. 4: 14-16. Єван. Марка 8: 34-38, 9: 1.

31. Нед. 4 Посту. Гол. 7. УЄ 7. Літ. Ап. Жид. 6: 13-20. Єван. Марк. 9: 17-31.

КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони. Канон Андрея Критського.

6. Субота. Похвала Пресв. Богор. Літ. Ап. Жид. 9: 24-28 і Жид. 9: 1-7. Єван. Марка 10: 32-45 і Луки 7: 36-50.

7. Неділя 5 Вел. Посту. Благовіщення. Гол. 8. УЄ Луки 1: 39-49, 56. Літ. Ап. Жид. 9: 11-14 і Жид. 2: 11-18. Єван. Івана 10: 32-45 і Луки 1: 24-38.

13. Суб. Лазаря. Літ. Ап. Жид. 12: 28-29. 13: 1-8. Єван. Івана 11: 1-45.

14. Неділя Квітна. УЄ Мат. 21: 1-11, 15-17. Літ. Ап. Фил. 4: 4-9. Єв. Івана 12: 1-18.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1957. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1957. ЧИСЛО (1035) 7

З ГОЛОСІВ ПРО УКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІЯРХАТ

В "Українському Самостійнику" з 17 лютого історик В. Мацяк, греко-католик, помістив статтю п. н. "Патріярхат у нашій історії". Він пригадує, що Лев Ребет є за створенням українського Патріярхату, залежного від Риму. Натомість З. Карбович "дискутує про потребу створення українського патріярхату, незалежного від Сходу і Заходу". — В. Мацяк за важливу точку виходу хоче брати минуле Української Церкви (коли ще не було унії), щоб довідатися, чи Українська Церква вже була колинебудь незалежною від чужих закордонних проводів. І каже так: "З історії цієї нашої галицько-київської (Православної — Ред. В.) митрополії та в її дій супроти Царгороду, супроти західніх католицьких центрів і країн та супроти суздальсько-московських земель, уважний дослід дає нам вимовні свідоцтва патріяршої ролі де факто (на ділі — Ред. В.), хоча ще не де юре (правно — Р. В.), галицько-київських митрополитів (їх було 4 між роками 1303 і 1347), в їх діяннях на всіх українських землях, незалежно від Царгороду і очевидно від Риму".

В. Мацяк має рацію, — світліші історичні постаті робили зусилля, щоб мати Українську Церкву незалежну від чужих центрів. Коли народи всього світу борються за національну незалежність на всіх відтинках, то в нашому народі є одиниці й групи, які хотіли б бачити Українську Церкву в чужому ярмі. А втім, коли йдеться про те, були чи не були приклади незалежности Української Церкви в глибокому минулому, то це не може перерішувати справи. Був час, що не була незалежною ні Римська Церква, ні московська, але вони згодом стали незалежними. Коли йшлося про політичну сторону їх Церков, то вони дивилися не назад, а вперед.

НОВИЙ ЄРУСАЛИМСЬКИЙ ПАТРІЯРХ

Попередній Єрусалимський Патріярх Тимофій Темеліс упокоївся 31 грудня 1955 р. Після того почалася боротьба за те, якої національности має бути новий Патріярх — грек чи араб. Новий Патріярх був обраний 30 січня 1957 р. Став ним не араб, а грек — Венидикт Пападопулос. Святійший Патріярх Венидикт — то 147-ий Патріярх від початку існування Єрусалимської Патріярхії.

В Юрисдикції Єрусалимського Патріярха є 50 тисяч вірних — переважно арабів.

УРЯДОВИЙ НАТИСК НА ЦЕРКВУ В ПІВДЕННІЙ АФРИЦІ

Світова Рада Церков повідомила, що уряд Південно-Африканської Унії намагається узяти там Протестантську Церкву під свою контролю, щоб заборонити їй виступи проти урядової дискримінації негрів. Церква ставить опір урядовому натискові на неї.

УРЯДОВА ЦЕРКВА У МАДЯРЩИНІ

Католицький Єпископ Робаш у Мадярщині заявив, що зусилля Католицької Церкви в цій країні запобігти творенню "урядової Церкви" мають щораз менший успіх. — Як відомо, комуністична влада старається творити такі Церкви, що стояли б на послугах уряду. Так воно є й у Мадярщині. Хоч кардинал Міндсенті, переховуючись в американській амбасаді в Будапешті, позбавляє священичого сану десятки католицьких священиків за їх співпрацю з большевицькою владою, то все таки це не стримує тієї співпраці, — большевики опановують Церкву, як признався Єп. Робаш. Звичайно, все те діється большевицьким насильством. Ніхто ж не повірить, щоб Духовенство масово йшло за большевиками добровільно, як це сталося з усім Духовенством на чолі з кардиналом Вишинським у Польщі, де Провід Кат. Церкви мусів відкрито підтримати комуністичний уряд. — Очевидно, що таку саму контролю большевики вже впродовж десятків років стараються розтягнути над Православною Церквою, а над католиками це тількищо починається, бо вони недавно попали під большевицьку тиранію. Католицька пропаґанда стало твердить, що Православна Церква за залізною заслоною йде нібито "добровільно" на послуги большевиків. Тепер є всі підстави сказати це саме й про Католицьку Церкву за залізною заслоною. З тією тільки ріжницею, що вся Ієрархія і більшість Духовенства Української Православної Автокефальної Церкви воліла піти на муки, але на співпрацю з большевицьким урядом не пішла.

НАЙКРАЩА ПРОМОВА ПРИНЦА ФИЛИПА

Принц Филип, чоловік королеви Єлисавети, в палті лордів заявив, що свою промову на відкритті Олімпійських Ігрищ в Австралії вважає за найкращу, бо ця промова складалася тільки з пяти слів. — Говорячи про це, принц Пилип осягнув другий незвичайний успіх, - він розсмішив... англійських лордів!

АЛЬКОГОЛІЗМ У ФРАНЦІЇ

В 1950 році у Франції випили за рік 20 більйонів 600 мільйонів ґальонів алькогольних напитків. В 1955 році там випили 24 більйони 800 мільйонів ґальонів тих напитків. Алькоголізм у Франції зростає до нечуваних розмірів. У деяких околицях Франції взагалі не пють води, а тільки вино. При кінці 1956 р. Франція мала 43,787,000 населення, з приростом 346 тисяч за останній рік.

КАРА СМЕРТИ В БРИТАНІЇ ІСНУВАТИМЕ

Британський парлямент не дав своєї згоди на скасовання кари смерти в цій країні, і вона буде існувати дальше.

З ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЦЕРКВИ В СЕРБІЇ

Комуністична влада диктатора Тіта в Югославії переслідує Сербську Православну Церкву, і довго вона мусіла боротися, поки нарешті в цьому році вдалося їй здобути дозвіл на церковний журнал. Звичайно, і журнал той буде під постійним арештом комуністичної цензури.

ІНФОРМАЦІЇ ПРО ЦЕРКВУ В РУМУНІЇ

На цьогорічному конґресі Світової Ради Церков (протестанти) Провід цієї Ради сказав, що має докладні інформації про стан Православної Румунської Церкви, що має вже тільки три Єпископи і з великим зусиллям витримує натиск большевицького режиму. Спроби допомогти цій Церкві з-зовні не дали успіхів, через непроникливість залізної заслони.

"ТЕЛЕГРЕМ" ПЕРЕД СУДОВОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ

Починаючи з 17 березня торонтонський щоденник "Телегрем" урухомив і недільне видання. Видавець Дж. Бассет 4 березня заявив, що коли Канадійська Радієва Корпорація надає в неділі новинки й торговельні оголошення, то це саме вільно робити й пресі. — Провінціяльний міністер судівництва заявив, що потягне видаців "Телеґрему" до судової відповідальности.

ЩЕ ОДИН КАТОЛИЦЬКИЙ ТИЖНЕВИК

Католицька Акція має численну пресу, і щораз побільшує її, — видно, вона політично виплачується для пропаґанди, як і кожному іншому, хто має добре розбудовану пресу. — У Вінніпеґу має появитися новий католицький тижневик англійською мовою — "Вестерн Сандей Визитор". Появиться він з почину католицьких та уніятських Ієрархів у Вінніпеґу: французів — Архиеп. Покока і Архиеп. Боду та уніятського Митр. Германюка. Редактором буде католицький священик-місіонер о. Г. Лявіолет.

В УКРАЇНІ РАННЯ ВЕСНА

Хоч в Україні під московсько-большевицькою кормигою холодно й голодно, то цього року мають хоч теплу весну. З Тернопільщини пишуть, що в половині лютого так потепліло, що почала розпукатися верба.

БОРОТЬБА З НАРКОТИКАМИ

Як торгівля наркотиками в Канаді поширюється, бачимо з того, що у Ванкувері поліція арештувала 22 особи, які тайком займалися продажем наркотиків. Один з поліції крутився довго між тими продавцями, як ніби один з них, і про все розвідався, а тоді тих продавців арештували.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

Чергова проблема, це брак у цій справі писаного документу Халкедонського Собору та Св. Ювеналя. Значить, Св. Дамаскин покликався на Св. Ювеналя тільки на основі переказу (усного свідчення), який говорив, що Св. Ювеналь на Соборі 451 р. мав твердити, що Пресв. Діва Марія була з Тілом взята на Небо. — Питання на чому основується той переказ? І чи дійсно Св. Ювеналь розказав його на Соборі 451 р.? Від Халкедонського Собору до народження Св. Ів. Дамаскина проминуло близько два з половиною століття і на протязі того часу якось появився згаданий переказ, існував, напевно змінявся, і так по приблизно двох з половиною століттях в усній формі дійшов до Св. Дамаскина. Як поставився до цього Св. Дамаскин? Подав нащадкам до відома, що він чув переказ, який каже, що Св. Ювеналь твердив на Соборі 451 р. про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці, — Св. Дамаскин заявив, що він чув такий переказ про Св. Ювеналя. Значить, Св. Дамаскин тим самим передав це на відповідальність Св. Ювеналя, а точніше — на відповідальність переказу про Св. Ювеналя. Саме ж це твердження, що такий переказ про Св. Ювеналя існує, ще не зобовязує Св. Дамаскина, — воно має тільки інформативний характер, під розвагу історикові.

Так представляється справа цього единого джерела, — джерела Св. Івана Дамаскина, який наука приймае на увагу.

Накінець треба сказати, що в справі "тілесного" прийняття на Небо Пресв. Діви Марії історик має наукове діло не з постановами Вселенських Соборів, не з догматами Православної Церкви. Історик має тут діло виключно з переказами та з чисто о с о б и с т и м відношенням до цих переказів кількох Св. Отців. Кілька Св. Отців згадали про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, не подавши джерел, з яких узяли свої інформації (Св. Ів. Солунський, Св. Андрій Критський), і тільки один Св. Іван Дамаскин подав це джерело — переказ про Св. Ювеналя. Але ні один Собор Св. Отців не передав Христовій Церкві переказу про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці за один з предметів Віри. Тож стаємо перед питанням: зайняти становище Соборів Св. Отців, чи становище тих кількох винятків з-поміж Св. Отців?

Факт є фактом, що Вселенські Собори Св. Отців нічого не сказали про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. Питання: як вияснювати в цій спірній справі мовчанку Вселенських Соборів — означала ця мовчанка згоду на цей переказ, чи противилася йому? — У Православній Церкві в таких випадках є устійнений спосіб підходу до справи. Наприклад: у спорі в справі "переємства" Папи від Апостола Петра історик Церкви мусить поставити питання: що в цій справі вирішили Св. Отці на Вселенських Соборах? Відповідь така, що вони в цій справі не сказали так, ані ні, — зберегли повну мовчанку. Коли в спірній справі Вселенський Собор не брав її за предмет нарад, промовчав взагалі, то це значить, що він не погодився з цим предметом. І так, Окружне Послання Єдиної, Святої Вселенської, Соборної й Апостольської Церкви до всіх православних християн, 1848 року, навчає, що Св. Отці на Вселенських Соборах не признали Папі титулу панівної першости в усій Христовій Церкві; "Вони (Св. Отці на Соборах) н і ч о г о н е с к а з а л и про присвоєне ними (Папами) переємство від Апостола Петра, а особливо про намісництво Римських Єпископів та їх Вселенське Постиреначальство". "Таке г л и б о к е м о в ч а н н я (Соборів) про в а ж л и в і с т ь першенства" згадане Послання виясює як неґативне відношення Вселенських Соборів до згаданих претенсій Папи, — Вселенські Собори просто не прийняли їх на увагу.

Маючи таку вказівку Православної Церкви, маємо підстави послуговуватися нею у всіх подібних випадках. Коли в такій в а ж н і й с п р а в і, як переказ про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці — важній особливо в ранніх віках Християнства, коли появилося було багато єресей у справі відношення до Пресв. Діви Марії (маріоніти, коллірідіяни і т. д.), і коли на Ефеському Соборі встановлено релігійно-церковне пошанування Пресв. Богородиці, і коли на Халкедонському Соборі імператор і цариця цікавилися справою Тіла її, — Вселенські Собори зберегли повну мовчанку в справі переказу про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці, то це свідчить, що Св. Отці на Соборах не вважали за можливе приймати на увагу ці народні перекази.

Можна було б іти ще дальше, і ствердити факт розбіжности приватних поглядів між Св. Отцями на справу згаданого переказу. Про це вже була мова. Св. Епіфаній Кипрійський заявив, що він не знає нічого про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці, а Св. Ґелязій Римський осудив цей переказ. А треба мати на увазі, що ці Св. Отці, які вважали цей переказ за незгідний з правдою, жили значно раніше, ніж ці Св. Отці, які приватно вважали собі цей переказ за правдивий.

Коли між Св. Отцями наступає приватне розходження, а Вселенські Собори не прийняли на увагу спірного предмету, то виринає питання: яке зайняти тут становище, — по стороні котрого із Св. Отців стати? В такому випадку Вселенський Собор, якщо б зайнявся цією справою, правдоподібно мусів би вирішувати тільки на основі Св. Письма, цебто на Обявленому Богом свідченні. Згадане Окружне Послання Вселенської Церкви в 1848 р. навчає православних християн, що коли б у сумнівній справі, про яку позитивно не свідчить Св. Письмо, щось вирішили Св. Отці, то це було б встановлене "не Господом, а Отцями" на Соборі. У випадку ж переказу про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці, про що не говорить Св. Письмо, історія Церкви знає про розходження в цій справі між особистими поглядами кількох окремих Св. Отців — між ранішими й пізнішими, але не знає такого рішення Вселенського Собору, яким він зобовязував би брати цей переказ за один з предметів Православної Віри.

НА ПРЕС. ФОНД "ВІСТНИКА"

ВІННІПЕҐ, Ман. Громада Української Греко-Православної Церкви Св. Михаїла, 110 Дізраелі Ст. $25.00
ВИЛЛІНГДОН, Алта. З нагоди 60-ліття з дня народження Івана Жуківського, збірку переслав о. Лучак 10.50
ФОРТ КЕНТ, Алта. З нагоди Ювілею 25-ліття подружжя п-ва Ґ. і П. Никулів, збірку прислав о. Труфин 11.00
РОРКЕТОН, Ман. З Похорону бл. п. Михайла Притула, збірку прислав о. Славченко 10.00
ЕДМОНТОН, Алта. — З Похорону бл. п. Еви Сулими, збірку прислав п. К. Теличко 10.00
СТ. ДЖУЛІЄН, Саск. З Похорону бл. п. Софії Михайлюк, збірку прислав о. Туржанський 10.00
ҐАРДЕНТОН, Ман. З Похорону бл. п. Василя Осадчука, збірку передав о. Стефюк 9.00
ТУ ГИЛС, Алта. З Похорону бл. п. Н. Російчука, збірку прислав о. Криштанович 6.85
КАРВЕЛ, Алта. З Похорону бл. п. Прокопа Артинюка, збірку прислав о. Василів 6.60
ВІННІПЕҐ, Ман. З нагоди Ювілею 45-ліття подружжя п-ва Антона й Анни Савчуків, збірку передав п. І. Павлюк 6.00
СОНДАВН, Ман. З нагоди Хрещення Єлени, дочки Володимира й Марії Ілюків, збірку прислав о. Ґорґіца .. 6.00
ЕДМОНТОН, Алта. З нагоди Ювілею 44-ліття подружжя п-ва Михайла й Анни Фербей, збірку прислав п. О. Данилюк 5.05
ВІНДЗОР, Онт. З нагоди Ювілею 40-ліття подружжя п-ва Івана й Марії Побережних, збірку прислав п. С. Сірий 5.00
КЕЛҐАРІ, Алта. В Річницю подружжя п-ва Василя й Марці Світиків, збірку прислав о. Хруставка 5.00
ВЕРНОН, Б. К. З Похорону бл. п. Івана Яреми, збірку прислав п. С. Б. Микитюк 5.00
ВАЙТА, Ман. Громада Української Греко-Православної Церкви Пресв. Тройці 5.00
ГЕДЕРЛЕЙ, Саск. З нагоди Роковин 90-ліття п. Уласа Павліковського, збірку прислав п. С. Новосад 5.00
ЕДМОНТОН, Алта. О. Щотка 5.00
ФРАНЦІЯ. П. Плевако 2.00
КІНДЕРСЛЕЙ, Саск. Павло Соляр .. 2.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Всеволод Свистун .. 2.00
АЙТУНА, Саск. Іван Павлуст 2.00
ЛИН ЛЕЙК, Ман. Василь Перепелюк 1.50

По 1 дол.: Марія Охромович, Торонто; В. Фастриґа, Гемилтон; І. Кіндрачук, Кадворт; О. Матвійчук, Декер, Ман.

Адміністрація "Вістника" щиро дякує всім жертводавцям за їхні щирі пожертви, а зокрема дякуємо усім тим, які перепроваджують збірки на пресовий фонд та взагалі трудяться в користь Видавництва "Вістника".

Адміністрація "Вістника".

ЖИДИ ЖЕРТВУЮТЬ НА ІЗРАЇЛЬ

Обєднаний Жидівський Комітет у Маямі Біч, Флорида, повідомив, що "на початок" вже зібрано в ЗДА 35 мільйонів і 100 тисяч долярів на допомогу жидам в Ізраїлі та в усьому світі. Минулого року на цю саму ціль збірка "на початок" принесла була 26 мільйонів і 500 тисяч дол.

СПРАВА ГР.-КАТ. МИТРОПОЛІЇ В КАНАДІ

II.

Під проводом чужих

Вже сказано, що, по нашій думці, Редемптористи заступають місце Єзуїтів; вони мабуть є Єзуїтами під другим іменем. Не пускають їх передніми дверима, то треба йти задніми.

Шептицький завів бельгійських Редемптористів до Галичини коло 1914 р., — а нащо? Очевидно їх було треба полякам і Римові, щоб чужі стали в проводі греко-католиків, а вони повернуть куди чужим треба. Редемптористів греко-католики не потребували. Шептицький знав що робить...

Римська політика всюди дбала, щоб давати греко-католиків (уніятів) під чужий провід.

1. Рим піддав їх був під Конґреґацію Поширення Віри, де головою був і поляк Ледоховський.

2. Тепер належать до Конґреґації Східних Обрядів, в якій нема ані одного українця.

3. В Америці гр.-кат. священики перед приходом Єп. Ортинського мали бути залежними від латинських Єпископів "айришів" (ірляндців), хоч ті їх переслідували.

4. Від тих же "айришів" був залежний також Ортинський, як їх прислужник.

5. Перших священиків для греко-католиків у Канаді готовив Рим з чужих, — з французів і бельгійців ("піпів"). І тут був їх гурток: Жан, Булс, Декан, Делярій, Сабурін, Ганьо, Клевюк, Тешер, Ру... А гр.-кат. священик Роздольський мусів з Канади забиратися; йому французи казали: "Чого ви до нас лізете?"

Каже гр.-кат. свящ. Божик в своїй Історії Церкви, що ще в 1898 р. французький Архиеп. Лянжвін їздив до Редемптористів в Бельгії за тим, щоб вони прислали до Канади своїх місіонарів, які зайнялися б українськими еміґрантами. А в 1904 р. свящ. Делярій покликав з Бельгії Булса, Декана і Тешера. Не вдавався Лянжвін чи Делярій до Василіян в Галичині, але до бельгійців.

6. У львівській гр.-кат. "Ниві" з 1932 року є відозва Редемптористів, де говориться, що найважнішою провінцією Редемптористів є Бельгія, а від неї залежить: 1) Конґо (в Африці), 2) Антильські Острови, 3) **Манітоба** (в Канаді) і 4) **Галичина.** Отже в Африці будуть християнізувати муринів, а в Манітобі і Галичині будуть спасати греко-католиків, які вже майже 1000 років є християнами. У Відозві говориться, що місіонарі Редемптористів мають перейти цілу Галичину й Україну.

Так Бельгійські Редемптористи, **не питаючи греко-католиків українців,** вирішили, що до них має належати Манітоба й Галичина, і там вони мають бути духовними провідниками греко-католиків. Чи не була в тім найбільша зневага для українців греко-католиків? Вас питати не будемо чи ви нас хочете, бо ваш обовязок гнути шию і мовчати, а наше право сідати вам на шию і приказувати.

7. Подібне було і в недавній Польщі. На Волині створено нову "унію" для навертання православних, а вірні тої унії мали бути залежні від польських Єпископів. Куди повернись, то греко-католики мають бути залежні від чужих. До таких зневаг дожилися греко-католики під папською опікою.

Де Василіяни?

Митрополитом в Галичині були поставили поляка, графа Шептицького. Василіян в Галичині реформували польські Єзуїти. Єпископами на Лемківщині Рим ставив москвофілів, отже ворогів українського народу.

Митрополитом може бути і не-монах, бо Єпископами в Галичині були і не-монахи, та коли ходить про монахів, то греко-католики мають гр.-кат. монахів, і ті монахи вчили французів та бельгійських Редемптористів української мови.

Чи ж поза мовою ті Василіяни були такими туманами, що не могли в Галичині чи в Канаді бути такими місіонарами, що без чужих можна було обійтися? Чи не розумілися вони на теольоґії? Чи греко-католики були їм байдужі? Чим Василіяни були гірші від Редемптористів? А Редемптористи були для греко-католиків чужинцями, — для їх Церкви, їх культури, їх народних справ. Їх поява між греко-католиками нагадувала циган, що несподівано зявляються, і не питаючи нікого, розтаборюються де хочуть.

Значить, — римські політики злегковажили українських Василіян. Ви дурні, отже сидіть і мовчіть, а ми, Редемптористи, беремо під наш духовний провід греко-католиків...

Скаже хто: "Лише на початку були бельгійці, а пізніше вони виховували українців на Редемптористів і посилали їх до Бельгії до Редемптористів на науку". Так, посилали українців до Бельгії, щоби виховати їх на бельгійських Редемптористів! Так колись польські Єзуїти виховували українську молодь, і повихововували на поляків, — хто виховує, то для себе виховує.

***

Така римсько-бельгійська політика провадиться і нині в Канаді.

Чому Папа, що так "дуже любить" українців греко-католиків та "дбає про їх Східний Обряд", не обдарував греко-католиків в Канаді Митрополитом Василіянином (коли ходить про монахів), але Митрополитом з Чину Латинської Церкви? Чи між Василіянами не було ні одного гідного чоловіка, що міг би бути Митрополитом, і треба було монаха аж з латинського монашого Чину? Чому гр.-кат. Митрополит має носити на собі латку римо-католицьких Редемптористів? **А чейже Василіянський Чин належить також до українських звичаїв, до української традиції, до української церковної історії, отже до їх Східного Обряду.**

Значить, — все те Рим злегковажив! Сидіть і не рухайтеся. Ви ж Редемптористам не рівня...

Коли взяти все те на увагу, то Папі не було за що дякувати. Йому треба було поставити питання: Чому ти так робиш? Чому злегковажив наш історичний Чин, і накидаєш нам Чин латинських монахів? Коли так, то ти готов нам давати дальше — Домініканів, Піяристів, Облятів, Францішканів, Бенедиктинів, Капуцинів, Кармелітів!...

А тоді наша Церква, що має Східний Обряд, перетвориться в латинську, а що вона такою буде, свідчити будуть латинські монаші Чини. Церква зо Східним Обрядом, а її монаші Чини латинські!

Виходить, що римська політика веде греко-католицьку Церкву і греко-католиків до златинщення. Писав же свого часу свящ. Боский, бельгієць, що греко-католиків треба златинщити, але до того треба поволі підходити, бо повтікають до Православної Церкви. В тім був вислів римської політики.

Нині греко-католицькі вірні і священики повинні над тим застановитися.

Візантійський Обряд

Коли б гарні слова відповідали гарним ділам, то було б дуже добре, але буває, що слова — одно, а діла — друге.

В "Булі Встановлення Вінніпеґської Митрополії" є такі вислови:

"Пій X оснував так званий Ординаріят для тих вірних, щоб дбав про них **в їхньому власному обряді".**

"В країні Канаді встановляємо нову церковну провінцію для вірних українців **візантійського обряду,** що там живуть".

"...прочим (Єпископам) надаємо форму епархій, наділяючи правами й привілеями відповідними для кожної з них, **з захованням приписів і правних звичаїв властивих Східній Церкві".**

В "Номінаційній Булі" говориться:

"Щодо інших того роду справ, **зберігатимеш вповні приписи і звичаї прийняті Східною Церквою".**

***

З наведеного виходило б, що Римові дуже ходить про збереження чистоти Східного Обряду в греко-католицькій Церкві, та чи справді Рим так думає і робить, як говорить?

Греко-католицьким вірним ходить головно **про звичаї своєї Української Церкви Східного Обряду, а не загальної Східної.** Загальна Східна Церква росла, розвивалася, і в ріжних її сторонах витворювалися ще окремі звичаї. Московська Церква православна, але її звичаї в дечім відмінні від звичаїв Української Церкви.

Греко-католикам мусить ходити про звичаї і приписи Української Церкви Східного Обряду, а властивіше про звичаї і приписи, які були в Церкві, коли заведено унію. Та приглянемося, скільки вже в греко-католицькій (уніятській) Церкві позмінювано.

1. Заведено "тиху Службу Божу", отже латинську форму", бо римська Служба Божа завжди тиха. І в Галичині були випадки, де гр.-кат. священики вже вперто правили лише "тиху" Службу Божу.

2. Вирішено викинути з гр.-кат. церков Іконостаси, і вже в Галичині їх викидали. Мабуть і гр.-кат. катедра в Вінніпеґу не має Іконостасу.

3. Викинено зі Служби Божої **"І всіх вас православних".**

4. В "Символі Віри" перемінено **"від Отця ісходящого"** на **"від Отця і Сина ісходящого",** хоч в акті Берестейської унії 1596 р. уніяти були лишили собі "від Отця ісходящого", та й сама Римська Церква давно мала в себе те саме.

5. Заведено Свято Евхаристії (Свято Божого Тіла), хоч при заведенні унії було застереження, що того Свята до уніятської Церкви не мається вводити.

6. Понищено трираменні хрести, які мала гр.-кат. Церква, і тепер ставлять римські.

7. Священичі ризи прикроєно до латинських.

8. Заведено латинську "монстран-

цію", якої не було давніше.

9. До церков заведено "фани", яких не знає Східний Обряд; він знає хоругви.

10. Змінено обхід кругом церкви на інший.

11. В Галичині вже заводили звичай один раз хреститися, а не три, як про те писала гр.-кат. "Нива".

12. Заведено целібат священиків, чого не було ані в Східній Церкві взагалі, ані окремо в уніятській.

13. Прийнято Серце Ісуса, Серце Діви Марії, а ті Серця взято з Римської Цер[illegible]

14. Силуються завести в гр.-кат. Церкві новий календар, коли звичаєм (і більше ніж звичаєм!) Української Церкви був давний календар.

15. Заводять ружанці (паціорки), яких перше в гр.-кат. Церкві не було...

Тут дещо подано для прикладу. Але тих змін є більше.

З того бачимо, як то Рим дуже "дбає" про збереження в гр.-кат. Церкві чистоти Східного Обряду, — **"приписів і правних звичаїв властивих Східній Церкві"**. Зміняє все, що лише може, а словами голосить що інше. Слова — одно, а діла — друге. Чи на такий лад має і гр.-кат. Єпископат дбати про збереження звичаїв Східного Обряду?

Не в титулах сила

Дехто може тішитися, що гр.-кат. Церква дістала Митрополита, отже тим високо піднеслася, — але "Митрополит" є лише титулом. В самім титулі, який він не був би, нема ще ніякої вартної сили. Вартість є лише в людині. Коли чоловік гідний, то він і без титулу гідний, а негідного і титул на гідного не перемінить. Багато було на світі людей без титулів, але велику й гідну працю виконували.

Євангельский Натанаїл не мав ніякого титулу, але в очах Христа він стояв високо, бо в його душі не було облуди, — була душа праведна. Були праведники без титулів, яких до Святих зачислено, — але були також люди з високими титулами, про яких лише неслава осталася.

* * *

Коли ходить про Митр. Германюка, то ходить не про його титул, але про його дальшу працю. Сам титул нічого не говорить.

Коли б ми запитали найгідніших гр.-кат. священиків, які ще під Австрією, а вже головно в недавній Польщі дуже ревно обороняли гр.-кат. Церкву і нарід перед поляками, Римом і взагалі перед латинізацією і польонізацією, — яким вони Митр. Германюка хотіли б бачити, то вони певно сказали б:

Щоби в нього була така рішучість, як була в гр.-кат. священиків в Америці коло 1902 р., коли вони осудили Послання Шептицького як крутарське, осудили "айришських" Єпископів, як негідних, та зачепили й Пропаґанду.

Щоб мав відвагу сказати бодай так, як сказав Єп. Ортинський, що: **"Вийшла папська булля в справі гр.-кат. Церкви в Америці, — булля гірка, тяжка, понижаюча нас немилосердно"** ("Нива", 1908).

Щоб стояв на такім ґрунті, як стояли ідейні гр.-кат. священики в Галичині, а також і свідомі вірні, опираючись напорові латинізаційних сил.

Щоб мав відвагу заговорити мовою тих гр.-кат. священиків, що підписалися під "Висвітленями", де показано латинізаційну політику Риму, прислужництво полякам Митр. Сильвестра Сембратовича, і той крайно нещасний стан, в якім під проводом Риму опинилася гр.-кат. Церква в Галичині.

Щоб був таким великим і гідним християнином, як був римо-кат. Єпископ Штросмаєр, що не побоявся на папськім Соборі 1870 р. сказати і самому Папі, що Христос не поставив Петра старшим, отже і Папа не має того старшинства, яке собі приписує.

Щоб був найперше християнським християнином, а не римським, бо римським політикуючим верхам багато християнства бракує. І щоб був щирим українцем.

Певне, що вони так сказали б, і то були б слова гідних християн і гідних українців, — слова тих, що самі багато терпіли під католицьких поляків, обороняючи святу справу.

Яким же буде Митр. Германюк, а з ним залежні від нього Єпископи, покаже доперва будучність. Те, що пова ним, вже скінчилося, і тепер нове, дальше починається. А яке воно буде, побачимо.

Сосник.

ПІСТ

Великий Піст — то особливший час у році, коли правдиві християни менше своєї уваги присвячують свому тілові, а більше думають про власні духові справи, про д у ш у.

Свята Православна Церква дає в часі Посту певні приписи відносно поживи, обмежує забави й вимагає поважної застанови над нашими вчинками, над нами самими й над нашою будучністю. Вона помагає нам у цім духовними вправами, молитвами, приманням Св. Тайн Сповіді й Причастя, вона вимагає частіше перебувати в церкві і якнайбільше брати участь в Богослуженнях.

Час Великого Посту треба перебувати належно, щоб він корисно вплинув на нас; тому сам Піст треба поважно трактувати, як зарядження Церкви, яке мусимо совісно виконати. Він нас повчає, що жити маємо не для тіла, бо воно смертне, але для душі, яка є вічна. Говорить Св. Ап. Павло: "Коли живете для тіла, — помрете; коли умертвляєте ділання природи силою Духа (Святого) — будете жити" — (Рим. 8: 13). В іншому місці він закликає нас: "Умертвляйте пристрасти ваших земних членів (тіла), розпусту, нечистоту, похіть злу, страсть і лакімство, що є ідолопоклонством..." (Кол. 3: 5). А дальше говорить: "Ті, що належать до Христа, розпяли природу (своє тіло) з усіми пристрастями й похотями" (Гал. 5: 24). Отже приборкуванням нашого тіла ми забезпечуємо життя душі, ми не нищимо його, але підносимо його. Тож не шукати вимівок, чи інших причин, щоб не постити, а радо виконувати все, чого навчає Св. Церква, бо воно є для нашого добра і спасення.

Пише один духовник: "Сама думка Посту виходить із поняття нашої людської природи, що тілом вяже нас з землею, а своїм духом лине в небесні простори, до свого відвічного Творця. Між цими двома силами людської природи мусить панувати гармонія, яку можна осягнути тільки тоді, коли наш дух потрапить опанувати сили тіла, та спрямувати їх у правильне життєве русло".

Отже, між силами тіла і силами духа є боротьба. Щоб її виграти, мусимо себе відректися, і все пожертвувати для кращої частини нашої істоти, — душі. Через відмову приємностей для тіла скріпляємо нашого духа. Наш дух гартується, чинить себе вільним від сил тіла, стає володарем людської природи.

Коли в часі земського життя дух переважає над тілом, тоді, після воскресення з мертвих, він підійме тіло у простори свого духового існування.

Піст — то наша жертва невелика й нетрудна, одначе він запевнює нам побіду над тілом; він витворює потрібну внутрішню гармонію між тілом і духом. Він скріпляє нашу волю до доброго, звертає наші думки вгору, до Небес, до Бога, кличе нас на Голгофту, нагадує велику жертву, яку приніс за грішників Син Божий на хресті, і примушує зрозуміти велику правду слів Спасителя, що "не одним хлібом житиме чоловік", що йому треба й духової поживи поруч звичайної, природньої.

Добре перебутим Постом линемо до Висот. При тім помічним для нас буде память про жертву Ісуса Христа задля нашого спасення; а це заохотить нас пожертвувати наші приємности, уподобання й привички, які обтяжують нашого духа, для нашого власного добра. Це зблизить нас до Господа, так як жертви Святих наблизили їх до Бога, як жертви наших національних героїв наблизили наш нарід до його найвищого ідеалу. Хто з нас замкне очі на це все, хто не захоче правдиво постити й буде продовжувати своє життя в гріхах, мати замилування в тому, що скоро минає, що дає хвилеву радість і скороминаюче задоволення?...

Тож використаймо Піст для обнови нашої душі. Присмирімо наше тіло правдивим Постом, виконуймо вимоги Церкви, лідім до Св. Сповіди, приймім Св. Причастя, і тим способом скріпім себе, щоб краще розуміти ціль нашого життя, щоб вірніше служити Богові і цим способом забезпечити собі прославлення після воскресення з мертвих.

Частою, щирою молитвою і роздумуванням над жертвою Ісуса Христа, частим перебуванням у церкві, участю в Богослуженнях в часі Посту гартуймо себе для боротьби з тілом, злим духом і світом. Багато забаганок нашого тіла, багато спокус злого духа і приман цього світу намагаються нас відтягнути від освячення себе, від удосконалення себе, а тим самим — від Бога, Церкви й нашого народу. Одначе гідно й належно перебутий Піст поможе нам бути собою, дітьми Бога, членами Церкви нашої й нашого Народу.

"Блаженні чисті серцем, бо вони Бога бачитимуть!" — голосить Св. Євангелія; отже, очищені Постом від усякого зла, від ріжних турбот та душевних тягарів готовимо себе до найвищої радости і щастя, які наготовлені Святим і праведникам. А це поможе нам бути не тільки добрими християнами, але також добрими дітьми Церкви й нашого Народу. Добре перебутий Піст дасть нам сили й завзяття вірно служити Богові й Народові нашому.

ОЄГ.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

ОБХІД З ПЛАЩЕНИЦЕЮ

Коли в Страстний Четвер читаються Євангелії про страсти (терпіння) Христові, то зараз в пятницю виноситься в Церкві Плащениця — святочний образ, де представлений Христос у гробі. Плащеницю кладуть на приготованім до того столі, обставляють свічками, лямпами, обкладають цвітами. Було, що серед посту сіяли овесь в жолобцях, він виростав, жолобці ставили коло Плащениці ,і в зелений овес ставили лямпи. Прикрашували, як уміли.

Перед Плащеницею люди низько кланяються і Плащеницю побожно цілують.

Як виносять Плащеницю з вівтаря? Одні священики виносять звичайно, беручи Плащеницю в руки як святий образ. Інші беруть на плечі чи на голову і так виносять. Таке я бачив, але я так Плащениці не виносив би. Воно... і незручно, і не знаю чому так виносити. Що в церкві простіше, скромніше, те краще і побожніше. Але видно, що хтось колись такий звичай заводив.

Як же Плащеницю перед Великодною Утренею забирати? Тут є також неоднакові звичаї.

Одні забирають Плащеницю зі стола і несуть на престіл, або вішають на стіні за престолом.

Інші обходять на Великдень з Плащеницею кругом церкви перед Утренею при співі "Воскресення Твоє Христе Спасе". Чотири чоловіки несуть Плащеницю, але в деяких сторонах несли Плащеницю дівчата, або взагалі жінки. Очевидно, люди розуміли, що жінки не гірші від чоловіків, бо ж Христос заходив до жінок в гостину, — Марія сиділа коло Його ніг, намастила миром Його ноги й обтерла їх своїм волоссям. Жінки йшли до гробу Христа, щоб Його тіло миром намастити. Христос не вважав жінок гіршими від чоловіків.

Щож до обходу на Великдень з Плащеницею кругом церкви, то доводилося мені читати, що і в Требнику Петра Могили говорилося про обхід на Великдень з Плащеницею. І я розумію, що в Канаді в найбільшій части громад обхід на Великдень відбувається з Плащеницею.

* * *

Та й тут є ще неоднакові звичаї.

Одні обійшовши церкву, зупиняються перед церковними дверми, і священик сам один заносить Плащеницю до церкви, а тоді вертається перед церковні двері і виголошує "Слава Святій..."

Другий звичай, що по обході спиняються з Плащеницею перед церковними дверми, священик виголошує "Слава Святій" і стихи, нарід співає "Христос Воскрес", дзвони дзвонять, а вкінці священик відчиняє церковні двері, вносять до церкви Плащеницю, а за нею входять люди. Такий звичай я вважаю найкращим.

Є звичай, що Плащеницю до обходу на Великдень кладуть на широку тоненьку дошку, до того прилагоджену, і так несуть Плащеницю понад головами, а під нею при обході йде священик. Аж перед церковними дверми виходить священик з-під Плащениці і йде перед церковні двері.

Буває, що коли по обході з Плащеницею кругом церкви вносять Плащеницю до церкви, то зупиняються зараз за порогом, і люди попід Плащеницю входять до церкви. Чи так роблять по обході в пятницю, чи на Великдень, не можу пригадати. Але знаю, що такий звичай є. Та є ще деякі інші звичаї.

* * *

Ріжні звичаї витворилися тому, що в церковнім Уставі не було колись точно означено, як Плащеницю виносити, як її серед церкви класти і як її забирати. Люди чи й священики робили так, як їм краще здавалося. А де вробився який звичай, то люди до нього привикали, і він здається їм найкращим.

Та обхід з Плащеницею на Великдень далеко поширений, і я думаю, що той звичай можна назвати загально-українським. Він дуже гарний.

* * *

Дехто нині говорить, що на Великдень треба би нести при обході не Плащеницю, але Образ Воскресення, бо Плащениця нагадує смуток .

Але такий погляд недавний, він є поглядом одиниць, і нарід його не поділяв. Для народу Плащениця є завжди святим образом. Перед Великоднем вона нагадує Христа в гробі, а на Великдень пригадує, що той же Христос вже воскрес. Коли б Плащениця завжди викликала смуток, то пощо розстелювати її на престолі, або приміщувати за Престолом?

І хрест пригадує Христові терпіння, та хіба ж на Великдень хрест ховають? Та щастя, що нарід тут здоровше думає, ніж деякі одиниці.

Ще одно, — що Великодного Образа Воскресення в церквах нема. Видно, що давно ніхто і не думав, що такого образа в церкві треба. Самий спів: "Воскресення Твоє" і "Христос Воскрес" більше говорить, ніж говорив би такий образ.

Про великодні звичаї щодо Плащениці добре знати тим, які про них не знають.

Щождо мене, то обхід з Плащеницею на Великдень я вважаю найкращим звичаєм, дуже поважним і святочним.

Священик.

ПРОФ. П. ТЕНЯНКО — ПОКІЙНИЙ

Уночі 7 березня ц. р. у Вінніпеґу нагло помер проф. д-р Петро Тенянко, професор Історії України Богословської Академії при Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу і редакційний співробітник "Українського Голосу".

Проф. Тенянко народився 1884 року в Україні на Полтавщині ,і там був на вищих студіях, і в службових справах мав нагоду бувати в особистому контакті з Головою Директорії і Головним Отаманом Симоном Петлюрою.

На еміґрації по першій світовій війні він студіював в Українському Педагогічному Інституті в Празі і там отримав ступень доктора філософії. Його спеціяльністю була історія й філологія.

Проф. Л. Білецький по 2-ій світовій війні спровадив д-р П. Тенянка, як свого старого друга, до Канади. В Колеґії Св. Андрея і в "Українському Голосі" він почав був працювати в 1953 році, допомагаючи проф. Білецькому в редагуванні 4-томового "Кобзаря". Року 1956 він був запрошений Інститутом. Дослідів Волині редагувати відому етнографічну працю проф. Килимника, що її видає В-во "Тризуб", як пюблікацію ІДВ, і перший том цієї праці появився за редакцією проф. П. Тенянка.

Покійний належав до творчих людей. Ще перед першою світовою війною він пробував пера в публістиці і в поезії; на жаль, — його вірші розкидані по журналах, зокрема ж у Літературно-Науковому Вістнику, і тому загал їх не знає.

Проф. Тенянко був неодружений, жив самітником. Постійне еміґраційне життя по 1 світ. війні з його духовими і фізичними наслідками тяжко вдарило по ньому. І хоч з природи щирий, товариський і навіть веселий, коли опинявся у вужчому гурті людей, про яких знав, що до нього відносяться сердечно, то одначе назагал волів оставатися в тиші самоти. До цього причинялася також велика скромність Покійного, — він ніколи не висував своєї особи на перший плян, не старався здобувати розголосу; працював багато, але непомітно для людського ока. На недугу не скаржився ніколи.

Як тихо, спокійно жив, так і непомітно відійшов із земного життя. Але опорожнене по ньому місце в суспільстві і нашій Церкві остається дуже помітним. Покійний був твердим і розумним українським патріотом та людиною шляхетного характеру. Як науковець він належить до покоління тих давніших наших науковців, що беззастережно стояли за п р а в д у в науці.

У понеділок 11 березня в каплиці похоронного заведення Завідовського була відправлена Панахида, а у вівторок 12 березня у Катедрі Пресв. Тройці — Похоронна Відправа.

У присутности Впреосв. Владики Митрополита Іларіона, який сказав Заупокійне Слово, Похоронну Службу Божу, сказавши Поминальне Слово, відправив Протопресв. Д-р С. В. Савчук в сослуженні Прот. В. Кудрика, Прот. Д. Стратійчука, Протопресв. Г. Метюка, Прот. С. Ґеруса й о. М. Юрківського. І. Сирник, головний редактор "Українського Голосу", провів Покійного теплим словом. У Похороні взяли участь професори й студенти Колеґії Св. Андрея, ввесь персонал "Українського Голосу" і багато народу. Проф. П. Тенянко похований на цвинтарі Всіх Святих у Вінніпеґу.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМЯТЬ!

НАЩО ДЕКОМУ ГРОШІ?

У Вінніпеґу Джан Крейґ украв у 74-літнього Бирда 377 долярів, а коли поліція Крейґа арештувала, то він уже не мав грошей. Всі пропив за кілька днів. Крейґ перед тим був арештований 31 раз. Тепер дали йому 15 місяців арешту.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

В і д д і л М о л о д і

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

"Самійле, ми нині так гордимося тобою, що нам захотілося сказати тобі і зробити тобі подарунок на доказ нашої приязні до тебе. Прийми ж з такою приємністю, з якою ми його тобі даємо!"

По цій нескладній промові всі учні крикнули разом: "Слава Самійлові!" І два з них дали мені кошик зі знаменитими овочами, що мали стати запорукою тієї дружби, про яку згадував промовець. Можете собі уявити, як приємно мені було помилитися в своїх побоюваннях! З того часу мене славили і як письменника, і як промовця. Я був осередком загальної уваги, але скажу, не вагаючись, що кошик з овочами остався в моїй памяті найприємнішою з усіх почестей, і я певний того, що цей випадок чимало вплинув на все моє життя."

Два з найславніших еспанських драматургів — Льопе де Вега і Кальдерон — написали свої перші п'єси не маючи ще чотирнадцяти років.

Аріост, славний італійський поет, на восьмім році життя відограв разом з братами й сестрами свої власні п'єси. Присутні свояки й приятелі родини подивляли ці вистави.

Тасо, поет, якого творами захопився Метастасіо, як кажуть, уже на третім році вчився граматики, на четвертім році почав клясичні студії, а на сьомім писав по-латинськи й розумів по-грецьки.

Михайло Бер, німецький драматичний поет, брат відомого композитора Маера Бера, недавно помершого, на дванадцятім році життя оголосив переклад одної італійської п'єси.

Моцарт, той музичний геній, якого твори вважаються за найкращі й найбільш надхненні, навчився ґами разом з азбукою. На третім році життя він добре грав, на четвертім почав компонувати, на шостім виступав на прилюдних концертах і чарував слухачів своєю грою, на дванадцятім диригував цісарською оркестрою у Відні, яка під його батутою виконала його ж п'єсу, за що він дістав титул надворного концертмайстра. Маючи тільки чотирнадцять літ, він написав свою першу оперу, яку відіграно з величезним успіхом у Мілянї, і з того часу рік за роком, щоб не сказати година за годиною, він творив просто чудесі. Він умер маючи ледве тридцять шість літ, але імя автора "Дон Жуана" є безсмертне, як і його твори.

Одного разу запросили Моцарта, щоб послухав одного юнака, який нібито мав великий талант до імпровізацій на фортепяні.

Той почав грати, але славний композитор слухав з байдужістю, хоч решта слухачів була очарована. Коли музик скінчив, Моцарт сказав, що ця імпровізація робить на нього враження добре вивченої лекції. Тоді юнак попросив Моцарта дати йому будь-яку тему. Моцарт, сподіваючись збентежити його, написав дуже складний мотив.

На протязі півгодини хлопець обробив тему так геніяльно, з таким надхненням, що захоплений Моцарт скрикнув: "Зверніть увагу на цього хлопця, він піде далеко!"

Він дійсно далеко пішов, той юнак, що звався Людвик Бетовен. Він мав сімнадцять літ, коли грав перед Моцартом, але вже десять літ перед тим він був знаменитим виконавцем і проявляв геніяльність у композиції.

Майже в таких же роках почали компонувати Херубіні й Пучіні.

Чотирнадцятлітній Мендельсон виконав у Берліні свою першу симфонію.

Рамо, якого звуть батьком французької музики, ледве вмів ходити, а вже його маленькі пальчики виробляли чудеса на клявікорді.

Хоров, основник консерваторії клясичної музики, людина, що найбільше старалася про поширення музичних студій серед працюючих верстов, переслідуваний родичами, які не хотіли, щоб він учився музики, вигадав ще дитиною особливий спосіб записування музичних арій, які він чув, або уявляв собі, що чує.

Мікель Анджельо був одночасно великим різьбарем, великим малярем, великим архітектом і знаменитим поетом. У дванадцятім році життя не мав уже чого вчитися у свого знаменитого професора. В шіснадцятім році він вирізьбив статую, яку закопав у землю недалеко від того місця, де роблено розколи старовинностей; незабаром статую відкопали, а знавці взяли її за твір якогось визначного античного артиста.

Джіовано Льоренцо Берніні (пізніше звали його лицар Бернен) у восьмім році життя вирізьбив голову з мармуру, яку признано бездоганною. Бог зсилає на світ тільки раз такого генія, як Мікель Анджельо, отже лицар Бернен не досяг висоти генія Мікеля Анджеля, але зайняв одне з перших місць за своїм могутнім попередником.

Славний астроном Ґалілей, якого католицька Церква люто переслідувала за те, що твердив за Коперніком, що земля з іншими планетами обертається навколо сонця, коли мав десять літ, будував машини, які викликали здивування фахівців, і тоді вже був дуже вправним рисівником.

(Далі буде)

ЗНАВ БАТЬКА, І ВІРИВ ЙОМУ

В одному селі жили собі два хлопці-сусіди. Були вони собі дуже добрими товаришами. Кожного дня можна було завважити, що один без другого не ступив ні кроку. Один називався Іван, а другий Петро. Коли вони скінчили сільську школу, їх разом покликано до війська. На війні вони розлучились, і навіть нічого не знав один про долю другого.

Іван повернувся з війни, і вже не застав своїх родичів живими. Одружившись, він почав господарювати. А через кілька років пізніше Петро задумав відвідати своє село і свою рідню. Через довший час він працював у Німеччині, і вже почав кучити за своїм рідним домом. І ось одного дня він зробив своїм родичам дуже милу несподіванку. Погостившись із ними, почав розпитувати про свого товариша Івана. Коли йому сказали що Іван є в селі, то він зараз подався відвідати його.

Товариші, привітавшись щиренько, почали оповідати один одному про свої переживання, і зупинились над тими великими змінами на світі, що їх спричинила війна.

— Так, так, — каже Іван. — Колись у нашому селі було весело. Люди тоді були щирі, чесні — такі, що ніхто в селі не поважився принизити один одного. А тепер мов би інший світ. Люди стали нещирі, недовірчиві, ненависні — такі, що страшно й подумати.

По довшій надумі обізвався й Петро. Він і від себе додав, що то не тільки світ такий у нашому селі; блукаючи по далекому світі, він те саме побачив і в Німеччині.

— Тепер, — каже він, — якось люди живуть, кожний сам про себе. Ти говори йому, що хочеш, та він в той час гадає свою думку, і нікому її не виявляє. А це ж страшне.

— Правду кажеш, що страшне... — каже Іван.—Найбільшою небезпекою для людей є те, що вони втратили віру в Бога і знавважають і Божі, і людські закони. Людина без Віри стає такою безсильною, як та пташка без крил. Їй грозить небезпека на кожному кроці.

Коли вони так розмовляли, надбігло двоє маленьких хлопчиків із сусідської хати. Іван вхопив одного на руки і висадив його на самий вершок стовпа, до якого були причеплені ворота. Хлопчина не боявся. Він весело сміявся і чекав, що буде дальше. Тоді Іван наставив руки й заохотив хлопчика скакати вниз. Хлопчина без вагання скочив. Іван умить підхопив його на руки, поставив на землю. Коли ж Іван хотів зробити те саме з другим хлопчиком, — також посадив його на верху стовпа і заохочував скакати, — то хлопчина розплакався, і не хотів цього зробити, бо боявся.

Іван їзсадив хлопчика на землю, погладив його на головці і сказав до Петра:

— Бачиш, товаришу, яка велика різниця між цими двома дітьми?

— Та бачу, Іване... — Але ніяк не можу зрозуміти, чому між ними така велика ріжниця.

— Ось зараз я й поясню тобі, — каже Іван. — Цей перший хлопчина не виявив ніякого сумніву до мене. Ти не зауважив у нього ні крихітки ніякого страху тому, що він вірив мені. А вповні вірить мені тому, що він мій син. Другий хлопчина — чужий, і не знає мене так, як мій. Тому то він мене боявся, і не вірив мені.

Дорогі діти. Ці два маленькі хлопчики показують нам цілу розвязку і ясну причину, чому то на світі всі люди неоднакові. Одні вірять у Бога, сповняють свої обовязки чесно, а другі роблять противне. Бог кличе всіх до себе і наділяє їх Своїм милосердям. Та багато з нас навіть не пробуємо Його добре пізнати. Коли Бог кличе нас до Себе і з відвертими раменами чекає на нас, то в той час недовіря людини до Бога недопускає й до Нього. А знайте добре, що там, де нема віри, остається порожній сумнів і страх.

Для вас, діти, найкраще і найбезпечніше місце є коло тата й мами. Коли ви вже відійдете трошки дальше від своїх родичів, тоді вже тільки милосердний Господь заступає їхнє місце. Памятайте слова Спасителя Ісуса: "Нехай прийдуть до Мене всі діти, бо для них є Царство Небесне".

о. С. Гребенюк.

ПРИКРО І СУМНО...

Часопис "Новий Шлях" ч. 12. від 11. 2. 1957 р. приніс вістку про церемонію номінації унійтського Єпископа Максима на Митрополита. Сталася цікава історична подія для українців у Канаді.

На перший погляд здавалося, що всі українці мусіли б радіти з небувалої події, але, на жаль, так не сталося. Майже половина українців відмовилася радіти, а тим більше — вітати.

Чому так сталося? Тому, що ця подія проходила разом із фальшуванням історії нашої Української Православної Церкви.

Коли заглянути на 2-гу сторінку цього числа "Н.Ш.", де вміщена стаття о. С. Т. "Три українські Митрополії", де автор розглядає чимало "актів" історичної ваги, а саме акт Ярослава Мудрого 1030 р., акт Льва І. та Юрія І. 1302—1303 р.р., Львівський Акт 1806 р., то автор о. С. Т. все це так скомбінував, щоб останній акт був унаслідуванням попереднього, — цебто був спадкоємний.

Та, на жаль, так воно не було, бо попередні акти були українського Православія, а останній — це унійтський, цебто польсько-римський.

Для повного уявлення необхідно було згадати про акт у Бересті 1596 р. Єзуїта Скарги і польського короля Зигмунда III, які створили унію, та цим відійшли від духовної традиції Києва. При чому, автор статті підкреслив про Митрополита "київського" В. Рутського (1614—1617 р.р.) та ще й зі світлиною, якого польський король посадив окупаційною силою проти волі і бажання українського народу.

Професор Власовський пише про нього так: "а унійтський митр. В. Рутський, сам родом москвин, почав ширити вістки, що патріярх Феофан то не був жадний патріярх, а турецький шпигун" (ст. 35, "Берестейська церковна унія"), і це тоді сталося, коли Київська Митрополія підупала, а гетьман Сагайдачний рятував її (від поляків та унійтів) відновлюючи український Єпископат. Де ж тут тяглість київської традиції, коли Митр. В. Рутський був просто польським провокатором?

При чому тут Митрополити: Акерович, Цамблак, Ісидор, Рогоза — підтягнуті до Митрополитів Іларіона та Смолятича, і де ж тут тяглість до перших двох Первоєрархів, які були стовпами українського Православія, а попередні перечислені Митрополити були стовпами Польщі та унійтства — вороги України, як і рівнож Патріярхат Москви в минулому і тепер.

Отже "світлий день" для унійтів у Канаді розпочався фальшуванням історії нашої Православної Церкви з 1000-літньою традицією, а часопис "Новий Шлях" друкує цю фальшивку, забуваючи своє гасло "нація понад усе".

Цікаво, як православні члени УНО задивляються на цю неправду?

Та все буває на світі і всякі бувають люди, прикладом є п. Др. Л. Ребет із газети "Самостійник" (який все більше стає "несамостійним"), який намагається студіювати проблеми Церкви, а зокрема УАПЦ в дусі відомого т. зв. "християнського руху" Католицької Акції. Після опрацьовування теми "Синтез ідеалізму і матеріялізму", він почав студіювати другу тему "Про єдність УАПЦ", але ця тема є занадто складна, ми порекомендували б вужчу, легшу і цікаву тему із нової буллі для Митр. Максима, і робимо тут витяг з неї, як мотто: "Що ж відноситься до визнання віри й присяги супроти нас і цієї Петрової столиці, Тебе від них звільняємо. Щодо інших того роду справ, оберігатимеш вповні приписи й звичаї принятї Східньою Церквою".

Отже простудіюйте і зробіть висновки та зокрема підкресліть момент про єдність духовного національного життя в майбутній Самостійній Соборній Українській Державі.

Із цього будете мати 2 користі, пане Др. Ребет: опрацьовуванням нової теми для України і приверненням довіря Арх. І. Бучка.

Ось чому ми, українці УГПЦ, не радіємо і не вітаємо цю "історичну подію", і вона не є всеукраїнською і всенародньою навіть у межах Канади, а тим більше для вільної України.

Прикро і сумно, але нічого не вдієш. Самі собі всього того наробили.

О. Слобожанин.

ЗГОРІЛО ПЯТЕРО ДІТЕЙ

Коло оселі Ган, в Алберті, згоріла хатина побудована в зруб, а в ній пятеро дітей — від 2 до 8 літ. Коли горіло, мати бігла глибоким снігом і гола до сусідів (мороз був нижче зера), щоб дістати поміч, але була вже в такім стані, що звідти завезли її до лікарні до Едмонтону. Мати хотіла вогонь загасити, але не могла. Думають, що на ній одіж запалилася, а вона з себе здерла її. Покищо тяжко з неї допитатися. Її чоловіка Келсея не було тоді дома.

Згоріла також 4-літня дитина в Демит, 300 миль на північний захід від Едмонтону. Вогонь почався, коли матері не було дома.

БІЛЬШЕ КАНАДІЙСЬКИХ ВОЯКІВ НА СЕРЕДНІЙ СХІД

З Канади вислано новий відділ канадійських вояків на Середній Схід. Покищо вони затримаються в Неаполі, поки Обєднані Нації дадуть наказ виїхати до Єгипту. Обєднані Нації переговорюють у цій справі з урядом Єгипту, який останньо висловив застереження у справі висилки канадійських вояків до Єгипту, в рамах сторожевих відділів ОН.

ЩО ДІТИ ВИРОБЛЯЮТЬ

У Ґвелф, Онт., зударилися два тягарові потяги, а до того довів 5-літній хлопець. Коли валізничий сторож наставив рейки так, щоб поїзди могли розминутися і на хвилинку відійшов, 5-літній хлопець наставив їх на свій лад, що потяги зударилися. Правда, шкода не була велика.

З ФІНАНСІВ КАНАДИ

Державні видатки Канади в 1955-56 році виносили 4 більйони 433 мільйони і 100 тисяч долярів, а в 1957 збільшилися на 4 більйони 866 мільйонів і 600 тисяч долярів.

На виплату пенсій для старих призначено 379 мільйонів дол.

Видатки на військову оборону піднесено з 18 мільйонів на 1 більйон 768 мільйонів і 100 тисяч.

Кошти іміграції стали в два рази більші, коли почали прибувати до Канади мадярські втікачі.

ПРЕСТОЛОНАСЛІДНИК ЧАРЛЗ ХОДИТЬ ДО ШКОЛИ

Князь (принц) Чарлз, що має 8 років, син Єлисавети II, почав ходити до народньої школи. Він є першим наслідником престолу в Англії, що ходитиме до публичної школи, разом з іншими дітьми. Досі в англійській королівській династії була така традиція виховування дітей: до 13 року життя князь виховувався дома, після того його віддавали до морської школи, а дальше — до академії чи університету. Перший раз до школи відвозила його сама королева. — У школі, до якої послали князя Чарлза, є 8 учителькок, що викладають 8 ріжних предметів. Разом з Чарлзом до цієї школи ходить онук англійського премієра Мекміллена, що не є навіть шляхтичем, тільки його дружина є шляхтянкою.

ЖІНКИ ХОТЯТЬ СЛУЖИТИ У ВІЙСЬКУ

Крайова Федерація Жіночих Професійних Клюбів в ЗДА домагається заснування військової академії для жінок, де вони могли б вишколюватися на військових офіцерів і мати такі самі можливості, як і мужчини, щоб бути генералами, маршалами і т. п.

262-ий ПАПА

Теперішній Папа вважає себе 262-им Папою. Дня 12-го березня була 18-літня річниця його папства. Але в дійсности історія Папів не така проста, як католики урядово оголошують. Вже від самого початку є суперечні вісті про Папів, а дальше було по 2 і 3 Папи разом. Якраз трьох Папів, що були одночасно, нагнали і поставили на їх місце Мартина V, щоб закінчити те безголовя, що було в тих часах. Насправді всіх Папів було більше, хоч у число дійсних Папів їх не зараховують. Упродовж 10-го століття, коли Україна стала християнською, було 24 чи 25 папів.

ЗАБУТІ В БАНКАХ ГРОШІ

Є люди, що мають у банках гроші, а про них забули, отже "Кенада Гавет" оголосила ряд імен тих, що мають у банках гроші і про них, мабуть, забули. Таких грошей є 241,382 долярів, і їх власники вже 9 літ не дають про себе знати. Хто до кінця року про ті гроші не зголоситься, гроші передадуть банкові Канади, і звідти вже тяжче буде їх дістати.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або темно синьої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

МОВА ПРО ЄДНІСТЬ

Від часу до часу відзиваються голоси у справі організаційного з'єднання Української Православної Церкви, розуміється — у вільному світі. Такі вимоги ставлять часом на Соборах на европейському та американському континентах; часом ці вимоги приходять і від приватних осіб. Був випадок, що від одного православного лист з такою вимогою був висланий, між іншим, до НТШ і до д-р Степана Витвицького — президента УНР. Сказано це не для ображування когось ні особисто, ні групово, а тільки стверджується факт, що ці католики, які не заінтересовані в тому, щоб їх уніятська Церква була визволена з-під чужої залежности, тим самим не заінтересовані в політично-правній українськости Церкви.

Коли ходить про саму справу з'єднання, то тут часто вживають ріжних термінів, що їх усяко можна пояснювати. В цілості можна бачити одну спільну лінію бажання якоїсь є д н о с т и, але можна завважити, що не всі однаково її форму собі уявляють. А дехто взагалі не може собі уточнити, як ця єдність мала б виглядати в теорії і практиці. Є такі автори, що своє бажання подають за бажання в с і х вірних, які прагнуть єдности в Українській Православній Церкві. Не можна в цьому бажанні сумніватися. Але все ж тут не можна уникнути питання: чи знає даний автор, в якій формі уявляють собі всі вірні ідеал єдности Укр. Православної Церкви? Ч о м у й к о л и вірні тієї єдности бажають?

Загал вірних є д н і с т ь розуміє загально як з г о д у. І дійсно, згода — це істота справи. Якщо б для всіх країн вільного світу Українська Православна Церква мала одну, спільну форму організації і один спільний Провід, а не мала внутрішньої з г о д и, то ця організація однаково розпалася б. І навпаки, навіть при браку спільної організації та одного спільного Проводу для всіх країн ця внутрішня з г о д а вже сама собою означала б є д н і с т ь.

Чи можна б є д н і с т ь шляхом згоди осягнути реально? Безперечно, що можна б. Щоб це здійснити, треба, як то кажуть, "добродійність починати з власного дому". Для прикладу можна взяти українську православну церковну пресу. Безперечно, кожний журнал чи часопис мусить реагувати на події загального українського православного життя. В потребі реагує й "Вістник". При цьому його автори пишуть, що погоджуються чи не погоджуються з думками автора в органі УПЦ в іншій країні. Але "Вістник" уникає узагальнень, цебто думок автора не бере за думки Проводу чи всієї Церкви. На жаль, є такі органи УПЦ в деяких країнах, що дають місце для таких узагальнюючих напастливих статтей, дають місце на зводження особистих порахунків з Проводом Укр. Прав. Церкви в іншій країні, воюють з цілою Церквою. Появляються іноді й такі статті, що їх залюбки передруковує преса, що явно чи тайно стоїть на позиціях Католицької Акції, щоб ударити по провідних особах УПЦ в іншій країні. А в той час активної оборони перед тотальним наступом Католицької Акції не видно, — мовляв: ми не полемізуємо!

Коли "Вістник" не виступає ні проти о с і б, ні проти П р о в о д у УПЦ в цій чи іншій країні, не висуває оскаржень, то дехто через непорозуміння може приймати собі це як нібито якусь "слабість" чи брак відповідних слів. Звичайно, таке розуміння справи було б непорозумінням. Отже раніш чи пізніше треба сказати ось що: не раз, не два треба було великого зусилля волі, щоб не відповісти на напасті на "Вістник" чи провідних осіб УПЦ, і так уникнути боротьби, свідомо чи несвідомо викликуваної деякими українськими православними органами. — Такі випадки бувають і вони відомі всім, хто зацікавлений. При тому дехто надто ризикує межами терпеливости інших.

Конечною передумовою духової єдности, а це значить — найсильнішої єдности, має бути внутрішній М и р. Може бути виміна й критика особистих д у м о к, але не напасть на о с о б и й не узагальнювання на всю Церкву чи ввесь Провід. Перед тотальним наступом на Українську Православну Церкву має боронитися вся українська православна преса, а не тільки один-два органи, а решта залишається в "добрій опінії" Католицької Акції як "толерантна" і "культурно редагована". Вірні ніколи не захотять виpозуміти, чому орган його Церкви не боронить справи перед неперебірчивим політичним наступом Католицької Акції.

Повертаючи до питання є д н о с т и, дехто ставить справу так, що єдність мусить бути фізична: — одна організація, один Провід на всі вільні країни. Мовляв, Католицька Церква тим сильна, що має один Провід. Але над цим питанням можуть бути дискусії. Одні твердитимуть, що спільний одноособовий провід Папи дає Кат. Церкві силу, другі можуть твердити, що на довшу мету він є слабістю Кат. Церкви. Ватикан в Італії не знає чи не хоче знати ґрунту Церкви в інших країнах, і видає такі накази, що підривають під Церквою ґрунт.

Ватикан з Італії традиційно вимагає, щоб і в Америці була латинська мова, стара рідна мова італійців; американські ж католики хотять англійської мови в Церкві. І тут боротьба Кат. Церкви в ЗДА з Проводом у Ватикані.

Папа, як резидент Риму, в першу чергу йде на руку італійцям, і свого часу поблагословив був зброю Чорних Сорочок — фашистівських відділів Муссоліні, Гітлерового спільника, а це обурило Кат. Церкву в Польщі. І все те в найкращому випадку, коли Провід екстериторіяльний, як ось Папа. Коли б він був горожанином тієї держави, в якій живе, справа була б ще гірша. Це вже було б вмішування італійського горожанина у справи народу іншої держави. Над складністю цього питання можуть бути дискусії.

Не можна заперечити, що один Провід для всієї Кат. Церкви не може не робити враження організаційної сили. Це коли дивитися з точки погляду біжучої хвилини. Але з історичної точки погляду справа представляється так, що спільність проводу й організації Кат. Церкви ані не зуміли знищити Православія, ані втримати при собі Британію, Німеччину, Скандинавію і т. д., що відокремилися й створили собі Протестантські Церкви — національні, незалежні організаційно одна від одної, із своїм самостійним проводом в кожній країні, а ці створили собі спільну організаційну плятформу-надбудову в формі Світової Ради Церков, і провадять спільну релігійну місію й церковну політику. Чи сильніший тут Ватикан, — тут також можуть бути дискусії.

Очевидно, потреба єдности й тісної співпраці в лоні Української Православної Церкви в ріжних вільних країнах — це справа конечна. А щодо форм її, то тут можуть бути ріжні думки. Завданням цієї статті було не давати якісь конкретні розв'язки чи суґестії, а тільки ствердити, що до справи не можна підходити м е х а н і ч н о, поверхово, як дехто схильний думати, — що сама організаційна форма, випрацьована в кабінеті тим чи іншим теоретиком, може бути універсальною, зможе допасуватися до всіх країн, або всі країни допасувати до себе. Такий підхід до справи без сумніву приніс би більше шкоди, ніж добра. А все ж таки можна і треба знайти спільну реальну плятформу співпраці. Цього вимагає загальне добро Рідної Церкви, справа християнського українства, а зокрема це є пекучою потребою біжучого дня Української Православної Церкви в тих країнах, де вона відчуває труднощі існування через менше число вірних, незадовільність матеріяльного стану і всяких інших причин.

З ПАРАДОКСІВ ЖИТТЯ

На посвяченні новонабутого дому УНО в Монтреалі в березні ц. р. голова УНО виголосив свою програмову промову. "Обговорюючи майбутні завдання й пляни УНО, п. Плавюк підкреслив як одну з засадничих справ допровадження до замирення між обома нашими церквами" ("Канадійський Фармер", 11. 3. 1957).

"До замирення між о б о м а н а ш и м и Церква" хоче допровадити УНО, і це одне з його засадничих завдань, — каже п. Плавюк. Будуть старатися "замирити" Українську Православну Церкву, Церкву майже всього українського народу з "другою нашою" Церквою, цебто з Католицькою, одною і неподільною Римською Церквою, яка не признає окремих "наших Церков" цебто національних Церков. — Та воно й не диво. Є такі, що хотять "замирювати" з Римською Церквою, другі — з Московською, треті — з Грецькою... А чи знає п. Плавюк, як Рим розуміє це "замирення"? Спитати ж треба, бо не УНО, а столиця Італії рішає про політику Католицької Акції Римської Церкви на уніятському відтинку.

НАДВИШКА У БЮДЖЕТІ КАНАДИ

Міністер фінансів Геррис сказав, що у бюджеті Канади за 1956 рік осталося 282 мільйони і 500 тисяч долярів надвишки. Вона буде зужиткована не на обниження податків, а на сплату державних боргів.

Архиепископ Михаїл.

ПЕРЕДПОСТОВІ ДУМКИ Й НАУКА ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ

Отже, тому що дух наш від Бога, то й діла його діла Божі; ось вони, — **плоди духа:** любов, радість, мир (зо всіма і спокій), довготерпіння (у всьому), добрість (до всіх), милосердя, Віра (в Бога і людині), лагідність, повздержливість. Це все те, що не потребує приписів закону (бо це природній закон духа). Зрозуміло, що примхи тіла незгідні з тими чеснотами, і тому тіло воює, заперечує їх. А коли ще додати, що в світі цьому діє багато зла — диявол, який діє проти Бога і всього, що від Бога, та намагається звести людину до загибелі, то примхи тіла, — це його зброя, бо "гріх від диявола"... (І Ів. 3, 8). Тому, хто занадто служить своєму тілові, той догоджає дияволові. За тілом треба доглядати, але не бути його рабом (Див. Гал. 5, 16-26).

Той же Апостол пише до Римлян:

— "Ті, що живуть тільки тілесним життям, про тілесне (тільки) й думають, а ті, що живуть життям духа, думають про духовне (Боже).

(Але) прагнення тілесні — то смерть (бо ведуть до смерти), а прагнення духовні — то життя вічне (бо ведуть до життя вічного з Богом).

Бо прагнення тілесні — то ворожнеча проти Бога, через те що Божому Законові вони не підкоряються, та й не можуть (бо чужі моралі).

Через те, ті що живуть (тільки) життям тіла, не можуть догоджати Богові. Далі Апостол додає: "Отож, браття, ми не боржники тіла, щоб нам жити примхами тіла.

Бо якщо будете жити прагненням тіла, то помрете (духовно, — згубите душі), а коли духом (волею духа свого) приборкуєте пориви тіла, то живі будете (будете жити життям вічним у Бога).

Бо всі, хто руководиться Духом Божим — вони сини Божі (Рим. 8, 5-7, 12-14).

Так навчає нас Дух Святий устами Апостола; але дух наш обдарований розумом, тому ми повинній самі розсуджувати, чи так воно? Історія — правдивий учитель, особливо ж Священна історія, в якій немає фальші. Візьмімо допотопний світ. Адам і Єва згрішили під впливом сатани, і на одну мить в душі зрадили Бога, бо допустили в душі свої зло, що зіпсувало їх, але вони не підкорили духа свого тілові і завжди оставалися вірні Богові. Інакше зробив Каїн. Вчинивши братовбивство, він утікав від Бога, боявся споминати Ім'я Його, а рід його пішов дальше, уже навмисне нехтуючи Іменем Бога та дбаючи тільки про тілесне. Тоді дівственна земля була повна багатством усякої поживи. Золото валялося кусками по землі; вправні руки вже виробляли розкішні тканини; виногради давали найсмачніше вино. Природня сила молодого людства розвивала красу і здоров'я людей. Отже розкіш затьмарювала все духовне, — найголовніше прагнення — це тілесні насолоди та розваги. Швидко розвинулася музика (1 М. 4, 21). З цим довольством появилися фізичні велетні — титани, почалося гноблення, неправда, насильство, п'янство, розпуста до останньої міри, так що людство морально зогнило, воно стало нижче тварин, без усякої духовости (— 6, 3-7). Замість царства на землі, від великого багатства природи настав тартар, тому нічого вже не лишалося, як знищити зогниле людство. Так і сталося: Потоп знищив ту гниль і обновив землю.

Тією ж дорогою пішли міста Содом і Гомора, і їх Господь знищив вогнем.

Повчальна історія народу ізраїльського: як тільки царі й народ відхилялися від Бога і нехтували потребами духа, живучи тільки для тіла, а вслід за тим наступила неправда, насильства, неспокій, безчестя, безморальність і т. д. Все те ослабляло державу й народ, і вони ставали здобиччю сильніших. І навпаки, як тільки народ повертався до Бога, до духовного **життя за законом Божим**, починалося й моральне одужання, зростала єдність і сила. Чужих проганяли, держава відроджувалася, а для народу наступало спокійне щасливе життя. Держави Вавилонська, Перська, Римська ослабли й розпалися через втрату справжньої духовости та служіння примхам тіла сильних світу цього, що здійснювалося в ідолослужінні, що було не що інше, як служіння дияволові, примхами тіла (1 Кор. 10. 20).

А коли поглянемо у віки Християнства, то спостерігаємо те саме в державах, в містах і родинах. Де руководяться Законом Євангельським, там зростає добробут, єдність думки, турботи про слабших, зростає багатство, творчість, а разом упорядковується життя на добро всім. Де цього нема, там при найкращих обіцянках та програмах нічого не досягається, нема рівности, лапує егоїзм, і поруч з одуряючою розкішшю сильних животіє крайня нужда й безправство слабших. Це такі речі тепер очевидні, що немає потреби цього доводити. Значить, самою природою своєю життя за законами духа, життя з Богом дає розвиток і щастя. Воно безсмертне, за словами Апостола, а життя примхами тіла породжує всі моральні від'ємності, з життя людей робить муки тартару і веде до занепаду, до загибелі, — це речі очевидні. А коли так, то чи не ясно для нас, куди нам хилитися і за ким іти?

Ми повинні пригадати собі слова Мойсея до народу Ізраїльського: Ось я запропонував вам сьогодні життя й добро, смерть і зло... Життя й добро в послухові законам Божим, смерть і зло у відхиленні від Бога (5 М. 20, 15-20). Тож, каже він, вибери собі життя, щоб ти жив і нащадки твої...

Так і краще вибрати життя з Богом, а не загибіль без Бога з безбожними.

Каже Христос, — Син Божий: "Так Бог полюбив людей, що Сина Свого Єдинородного віддав (за них), щоб кожний, хто вірує в Нього, не загинув, а мав би життя вічне" (Іоан 3, 16).

Значить: вся наука Божа, наука Євангельська і всього Св. Письма дана нам для життя, а не для обтяження нас моралями. Значить: Бог, як найрідніший Батько наш, все дає нам для того, щоб ми жили та були щасливі, а через добре життя на землі прийшли до Нього та жили з Ним вічно. А щоб вести нас по тій добрій дорозі, Христос, Син Божий збудував Церкву Свою Своєю Кров'ю, яка, як найрідніша мати, клопочеться своїми дітьми, щоб при всіх їх недосконалостях, таки ощасливити і в цьому житті щастям духа та привести до Батька-Бога для вічного з Ним Життя. Вона знає наші немочі, вона знає, що диявол примушує нас забувати та порушувати Заповіді Божі, падати під тиском пристрастей тіла та віддаляти себе все далі від Бога, тому дає всі засоби до того, щоб ми могли перемагати всі ті спокуси, і залишатися дітьми Ласки Божої, а не дітьми гніву, засудженими на загибіль.

Каже Прор. Давид: "Вкусіть і взнайте, який добрий Господь (Пс. 33, 9). Справді, порівняймо: рідний батько може прощати синові тільки до певної міри. І якщо син дозволив собі аж забагато, то потім хоча б син валявся в ногах батька, просячи прощення, то батько не простить. А Бог прощає все і всім, крім свідомої до Бога ворожнечі, що зветься хулою на Духа Святого. Бо тоді та людина рівна дияволові, який не кається. Отже Господь дав нам ПОКАЯННЯ, цебто: опам'ятатися, перестати грішити та благати у Бога прощення як блудниця та розбійник. До того й кличе нас Господь у Церкві Своїй словами Євангелії та устами Пастирів церковних.

Найліпший і певний засіб до покаяння — це піст і молитва:

Христос Господь не мав потреби постити. Але Він сорок діб не їв і не пив, тому що в молитві, як розмові з Отцем Богом, забув за їжу й пиття, тільки в сорокову добу людська природа нагадала про потребу поживи. Невживання поживи ще більше одухотворило й тіло Його, так що Він ввесь, так сказати, поринув у Бога. Сам же Христос високо ставить піст, як засіб гарячіше молитися. В молитві людина єднається з Богом, наповняється Духом Божим і стає неприступною для диявола. Саме тому й каже Христос, що диявола можна вигнати тільки молитвою та постом (Мф. 17, 21). А чого ж нам треба? Нам треба, щоб диявол не спокушав нас. В цьому помагає молитва, а коли ми приборкуємо потягнення тіла постом, то молитва наша чистіша і розум наш ясніший, серце наповняється чуттям страху Божого перед Його величністю і слова з повним розумінням виливаються з самого серця. Це особливо наближає нас до Бога.

Любов Свою до нас Син Божий продовжив до такої міри, що побажав єднатися з нами людьми навіть фізично, щоб ми ставали Йому братами по крові. Він дав нам Тайну ЄВХАРИСТІЇ — Святе Причастя Тіла і Крові Його, щоб на нас здійснювався Його Заповіт: — "Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той у Мені перебуває і Я в ньому" (Іоан 6, 56). Яка це височезна честь для смертної, гріхами прибитої людини!!! Що може бути вищим за з'єднання з Богом?!

Перед молитвою до Св. Причастя: "Вірую, Господи, і визнаю" ... Є стихи:

Ось я приступаю до Божественного
Причастя:
Творче мій, на спали мене недостойного,
Бо це Вогонь, що недостойних палить.

Бож ми приймаємо Бога собі в серце, а Бог — то Огонь, що все спалює. (Євр. 12, 29).

То тоді як же треба приготовитися до Св. Причастя Тіла і Крови Христових, і коли грішній суєтній людині найзручніше приступати до цього страшного Таїнства, як не у Вел. Піст?

Тож Церква Христова заздалегідь починає нас кликати до такого готовлення через покаяння. І ось за кілька тижнів до В. Посту вона починає давати нам зразки покаяння в Євангельських оповіданнях:

У п'яту неділю перед Постом вона оповідає нам про Закхея.

Закхей збирав мито для римської влади, і не завжди був справедливий, але Бога не забув. Чув він і про дивного

Учителя Христа і дуже бажав побачити Його, але Господь дає більше, ніж ми просимо. Як серцевідець, Він знав намір Закхея і ось зайшов до нього з Учениками гостити. Зворушений такою увагою до себе, Закхей перероджується, і тут же перед всіма заявляє своє покаяння й виправлення своїх провин. "Господи! я половину майна свого віддам убогим і якщо кого чимсь покривдив, поверну йому вчетверо" (Луки 19,1-10). Господь стверджує прощення йому словами: "Сьогодні сталося спасіння цьому домові..." Це зразок до наслідування всім нам.

Знову інший зразок: Митар і Фарисей. Фарисей справді робив багато-чого доброго, і ось тепер у Храмі Божому молиться. Та недобре він молиться, бо хвалиться своїми вчинками, а других осуджує. Забув він, що Бог краще знає кожного. Митар же думав тільки про свої провини перед Богом. Вважає себе за недостойного вступити навіть у середину храму, а зупинився коло дверей, бив себе в груди і благав: "Будь милостивий до мене грішного!" і одержав прощення. Це зразок нам, як треба молитися і яка молитва угодна Богу (Луки 18, 10-14).

(Далі буде)

ЗАГРОЗА ІНФЛЯЦІЇ

Ґубернатор Банку Канади, Джеймс Койн, заявив, що Канаді загрожує інфляція, цебто катастрофальне обниження вартости грошей. Він сказав, що фінансові підприємства випозичають населенню дуже багато грошей на короткоречинцеві сплати, і так уможливлюють їм робити надто багато закупів, не рахуючись з грішми, а це обнижує вартість грошей. Він радив банкам і кредитовим спілкам льокувати більше грошей у будову домів, на довгоречинцеві сплати, щоб менше позичати на короткі речинці. — Але трудність у тому, що банки з короткоречинцевих позичок мають принаймні 12 відсотків зиску, а з довгоречинцевих наполовину менше.

СКІЛЬКИ ЗГИНУЛО Б ВІД БОМБ

Американський адміністратор цивільної оборони, Петерсон, говорив недавно, що коли б вибухла війна і ворог почав кидати на Америку бомби, то могло б згинути 40 до 50 відсотків населення; значить, могло б згинути коло половини всього населення Америки. Таке було б навіть тоді, коли б край мав найкращі сховища. Петерсон є також за тим, щоб з міст забирати людей на ширші простори і щоб будувати найбільше бомбосховищ.

Тут говориться про Америку, але те саме можна сказати і про Европу та Азію, коли б Америка почала кидати бомби на большевицьку Европу й Азію. Тоді половина населення могла б там згинути.

ДОМАГАЮТЬСЯ ЗМІНИ "СПЕЛЛІНГУ" В ЗДА

В Англії зміни "спеллінгу" домагався був відомий письменник Бернард Шов. Конґресмен Гарлян Гаґен вніс законопроект, щоб змодернізувати й упростити англійську мову й писання в ЗДА. Головно домагається він, щоб була усунена нечувана в інших народів ріжниця між писанням ("спеллінг") та вимовою ("пронансіейшин"). — Заплуталися в мову й писання...

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ПОЕТИЧНА ПОЛІТИКА

"Торонто. — В неділю, 17 березня, в салі УНО (297 Каледж вул.), за старанням місцевого Братства Січовиків відбудеться т р а д и ц і й н а річниця проголошення самостійности Карпатської України. Головним промовцем на цьому святі буде письменник Улас Самчук, очевидець та учасник боротьби проти мадярського наїзду..." ("Канадійський Фармер" з 11. 3. 1957).

У "Шляху Перемоги" (орган ОУНб), Мюнхен, 27. 1. 1957, читач з ЗДА, О. Покотило, питає: "Чому розпачаєте над Мадярщиною?... Мене дивує, що українці не можуть погодитися, щоб разом виступати в своїй справі проти наших ворогів, але, як скаже хтось чужий, біжать усі наперегони, та ще й говорять про "великий успіх"... Не але було б пригадати собі дещо з історії, напр. першу світову війну і 1939 рік".

А "Визвольний Шлях" каже п. Покотилові: "В політиці не завжди є добре дивитися лише назад, в історію... Мусимо шукати собі союзників і серед учорашніх наших ворогів".

Якщо б Улас Самчук на святі Братства Карпатських Січовиків замість реферату прочитав цю відповідь із "Шляху Перемоги", його реферат був би цікавий. До нього можна б дати наголовок: "Жиймо сьогоднішнім днем, життям метеликів на шпильках". А Братству Карпатських Січовиків можна б дати за боєвий марш пісню "Де згода в семействі".

"Український Самостійник" (ОУН-УГВР), Мюнхен, 17. 2 1957, має дуже зворушливий наголовок редакційної: "Конфлікти не на часі". Бачите, 5 листопада 1956 р. Польська Рада Єдносьці Народовей в Лондоні ухвалила резолюцію, в якій домагається відновлення границь польської держави з 1939 р., отже поляки хочуть Західної України, Зах. Білорусі й частини Литви.

"Український Самостійник" називає цю заяву поляків "шкідливою і несвоєчасною". Щиро апелює він до поляків: "В ім'я чого відкривається українсько-польський фронт, коли обидва народи-сусіди так дуже потребують тепер миру між собою і об'єднаних сил на російському фронті, що горить вогнями нових неспокоїв?"

В імя чого поляки це роблять, як ви думаєте? В імя збільшення Польщі! Думаю, що поляки ясно це сказали. Нащо ж їх ще раз перепитувати? "У.С." відкриває полякам, що фронт московсько-большевицької імперії хитається. Як ви думаєте: знають це поляки, чи вперше від нас довідуються? Хитається? Значить: дери-бери, поки вдасться, на самому фронті, бо коли розхитається Москва і кожний вхопить це, що міг вхопити наперед, і потвориться держави, то тоді поминай, як звали!

І німці кажуть полякам: Слухайте, панове поляки! Віддайте нам наші землі над Одером і Найсою, таж то не ви їх собі забрали, а Москва вам силою їм накинула. У нас же з вами спільний ворог! А поляки кажуть: а фіґи не хочете? Через те, що Москва нам загрожує, ми мусимо мати якнайбільшу Польщу. Мадяри, чехи, румуни хотять мати якнайбільші держави. — Панове! Хіба ж розумна їх політика? Ми промовляємо до їх серця: панове поляки, румуни, мадяри, чехословаки! Створімо "вспулжнице"! Змилуйтеся! Не час тепер на порахунки. Буде валитися Москва, тоді будемо рахуватися, як і в 1918 р. Тоді й вам буде легше: ми підемо проти Москви, а ви — поляки, румуни, мадяри, на нас з-поза плечей, як колись бувало... Так, так, забудьмо, що було вчора, не думаймо, що буде завтра, — жиймо нинішнім днем...

Поетична політика!

Назар Полин.

БОЛЬШЕВИЦЬКА СИЛА В АЗІЇ

На нарадах в Канберрі, в Австралії, де були представники Англії, Франції, Америки, Австралії, Нової Зеляндії, Пакістану, Филипин і Сіяму (Тайлянду), було виявлено, що в Китаю організується армія з багатьох мільйонів вояків. Покищо є вона не для відвертої війни, а тільки для дрібних "воєн", щоб лізти, куди можна, організувати місцеві повстання і т. п., змагаючи до опанування світу.

ПЛАТНЯ ПРОФЕСОРІВ У КАНАДІ

Голова компанії СіПіАр заявив у Торонті, що шість тисяч університетських професорів у Канаді дістають разом 12 тисяч дол. річної платні. На особу це виносить по 2 тисячі річно. — Ця цифра напевно не зовсім точна. Університетські професори дістають від 4 до 7 тисяч річної платні. Правда, лектори, які є т. зв. доходячими професорами (визитинг професор) дістають від 2,500 дол., а багато є тільки частково затруднених (парт-тайм лектор), що дістають тільки понад одну тисячу. А є молодші асистенти, які разом студіюють і допомагають у викладах, дістають коло тисячі на рік.

АЛЬКОГОЛИКИ В ОНТЕРІО

В Онтеріо нараховується 76 тисяч алькоголиків, цебто на 46 тисяч більше, ніж було в 1955 році.

В АЛБЕРТІ МЕНШЕ ШАХТ ..

Протягом 1956 р. в Алберті закрили 19 шахт із усіх 104. Сталося це через брак ринків збуту на вугілля.

ОСТАВИЛА 1000 НАЩАДКІВ

У Брукліні, Н. Й., ЗДА, померла на 106-му році життя вдова Руфіна Амберт, що народилася й майже ввесь свій вік прожила в Порто Ріко. Оставила вона по собі 9 дітей, 100 онуків, багато правнуків, пра-правнуків і прапра-правнуків, — разом усіх 1000 нащадків.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написала о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей [illegible].

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● 75-ліття з дня народження Високопреосвященішого Владики Митрополита Іларіона українці у всеканадійському масштабі готовляться відзначити під проводом Ювілейного Комітету в днях 4 і 5 травня у Вінніпеґу. Після видання в цій справі Ювілейним Комітетом Комунікату 15 березня Парафії УГПЦ вже почали повідомляти про свою акцію приготування до цієї великої урочистости: провадиться збіркова акція на видання Ювілейного Збірника на честь Митрополита-Ювілята, підготовляють відповідні матеріяли до Збірника. Катедра Пресв. Тройці у Вінніпеґу перша повідомила про свою акцію в цій справі.

● Не зважаючи на загально-українське відзначення Річниці Народження Високопреосвященішого Митрополита Іларіона, Єпархії та Громади УГПЦ у себе на місцях вшановують цю історичну Річницю. Льокальний початок зробила тут велика Східня Єпархія УГПЦ. Дня 30 березня, починаючи о год. 8 вечора, в Торонто влаштовано урочисту Академію на честь Митрополита-Ювілята. В неділю 31 березня по Св. Літургії відбувся святковий обід — у програмі Ювілейної Урочистості. Відомий наш учений проф. С. Килимник зробив доповідь про наукову працю ВПреосв. Митрополита Іларіона — одного з найбільших сучасних світочів української і світової науки. — Східня Єпархія при цьому покористувалася цією нагодою, що Впреосв. Митрополит Іларіон у цей час відбував там Архипастирську Візитацію. — Деякі Отці-Настоятелі, маючи душпастирську службу на обширних просторах, з технічних причин почали вже заздалегідь відправляти Молебні за Митрополита-Ювілята, як, напр., о. Е. Ґорґіца у Вайті т. ін.

● У Шіго, Саск., 1954 року побудовано величавий Храм Божий. Року 1956 всередині його цілком викінчено. А при кінці лютого б. р. в ньому встановлено Іконостас. Повне викінчення церкви назовні почнеться з весною ц.р. — Настоятель Парафії Шіго, Саск. — Всеч. Протопресв. Тит Яковкевич.

● Українська Православна Громада у Вестлок, Алберта, з весною 1957 року приступає до будови Храму Божого. Громада вже закупила на цю ціль парцелю землі в цьому містечку. Управа Громади замовила й матеріял, що вже доставляється на місце будови. Українська Православна Громада у Вестлок — то нова Громада нашої Церкви. Але свідомість її членів настільки дозріла, що вона відразу запланувала свою діяльність у повних рамах, і висліддами своєї приспішеної праці старається стати нарівні з деякими старшими Громадами. Тож і разом з церквою вона плянує будувати парафіяльний дім для Священика. — Щасти Боже в праці! Українські Храми Божі вони будують за свій тяжко запрацьований гріш для самих себе, як власність Громади Святої Української Православної Церкви в Канаді, а не на власність чужих, закордонних церковно-політичних властей, як це, на жаль, ще діється серед частини наших братів по крові.

● Закордоном відомий орган Російської Православної Церкви в СССР — „Журнал Московской Патриархии". Він подає інформації про Церкву в СССР, і звичайно у вільному світі ці інформації часто приймають так, як їх подають. Тим часом, одначе, як і треба було догадуватися, згаданий журнал не зовсім віддзеркалює думки Церкви, тому що большевицька цензура чимало зміняє в ньому по-своєму. І так, журн. "Віра й Культура" (Вінніпеґ, березень 1957 р.) пише: "Від близьких до цього місячника ("Журнал Моск. Патриархии" — Ред. В.) одержано таке: "На батьківщині "Журнал Московской Патриархии" читають тільки духовні. Читати його мирянам н е м о ж н а. Крім того, є звірина цензура цього Журналу, яка нерідко викидає навіть речення й заміняє їх своїми..." — Звідси ясно. "Журнал Московськой Патриархии" не є і бути не може точним віддзеркаленням стану Віри й Церкви в СССР, і його матеріяли не можуть бути безстороннім предметом такого чи іншого судження про цю Церкву.

● Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді випустила друком лекції для Недільних шкіл — для 1-ої і 2-ої кляси. Лекції ілюстровані образками із Старого й Нового Заповітів. Друк великий, читкий, на добрім папері. Річний курс Лекцій коштує 40 центів. Як один з підручників для Недільних шкіл, Консисторія видала також "Богослуження Православної Церкви" — ціна 50 центів. Незабаром вийдуть з друку інші матеріяли й підручники для Недільної Школи.

● У Совітському Союзі урядова атеїстична пропаганда дальше побільшується. В журналі для молоді "Комсомольская Правда" поміщено урядовий наказ молодечим організаціям, щоб вони збільшили пропаґанду проти Віри й Церкви. Театрам і аматорським гурткам наказано ставити п'єси такого змісту, щоб у них була пропаґанда проти релігії. Згідно з наказом влади, наукові установи мають щораз більше посилювати протирелігійну пропаганду. В журналі "Вопросы Философии" ч. 6, 1956 р. С. Токарев помістив протирелігійну аґітку: Проблеми походження й ранніх форм релігії. — Це тільки один з прикладів. У галузі природознавства, астрономії, суспільствознавства і т. д. також постійно появляються буцімто "наукові" протирелігійні аґітки великими накладами друку.

● На землях Західної України, що порівнююче недавно окуповані б о л ь ш е в и ц ь к о ю Москвою, і що ці землі лежать ближче вільного світу Заходу, з тактичних причин покищо менше переслідують Віру і Церкву, ніж на центральних і східніх землях України. Для пропагандивних цілей большевицька влада відремонтувала Почаївську Лавру на Волині і покищо поліційною силою не забороняє поселятися в ній монахам і відвідувати її прочанам, хоч такі прочани, звичайно, нотуються в поліції як явні вороги большевизму. — Розуміється, що ця обкроєна і вдавана ніби "толеранція" існує тільки до часу, як це було в початкових роках в Україні після московсько-большевицької революції. Пізніше прийшов страшний фізичний терор.

● По смерти Єрусалимського Патріярха Тимофія, що упокоївся в лютому 1956 року, православні вірні Єрусалимського Патріярха, що складаються переважно з арабів, воліли бачити на становищі Єрусалимського Патріярха духовного арабської національности. Однак Священний Синод Грецької Церкви волів назначити грека — Архиєпископа Пападопульоса з Тиберії. — Нехтування національно-політичними п о т р е б а м и православних арабів з боку Грецького Церковного Проводу не може сприяти добру Православної Церкви на Близькому й Середньому Сході. Може греки тут керуються традицією, але треба мати на увазі, що арабська національна свідомість тепер більш окреслення, ніж була в початках Християнства, і треба з нею рахуватися.

● Укр. Православна Громада в Летбридж, Алта., почала будувати парафіяльний дім (резиденцію) для Священика. — Настоятелем Парафії є о. Ігумен Щербань.

● В Америці є дві Пресвітеріянські церкви: Пресвітеріянська Церква і Злучена Пре-

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ ми звіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

світеріянська Церква. Тепер робляться заходи, щоб їх злучити в одну, а тоді вона мала б 3 мільйони вірних з річним бюджетом 2 мільйони дол. Наука тих двох Церков майже однакова.

● "Винипег Трибюн" пояснює закон Похоронного походу так: "Авта із засвіченими передніми лямпами, що належать до Похоронного походу, не зобовязані оглядатися на сигнальні світла і знаки зупинки. Похоронний похід може посуватися такою повільною ходою, яка йому потрібна; все ж таки Похід повинен бути обережним при сигнальних знаках. Усі інші вози, з автобусами включно, мусять дати вільну дорогу для Похоронного походу і не сміють замішуватися між Похоронний похід на бічну сторону, або причіплюватись до Похоронного походу, щоб оминути червоні світла." Такий закон пошани до помершого.

ДВА ДОКУМЕНТИ КОНГРЕҐАЦІЇ

У своїй статті "Загроза винародовлення в ЗДА і Канаді" о. Мих. Щудло ЧНІ., сказав, що молоде українське покоління в Канаді й ЗДА з греко-католицтва переходить на римо-католицтво (латинство), вирікаються українських прізвищ, української історії, традиції, обряду, і українському народові вони не будуть ближчі, як католики італійці та ірляндці. В цьому допомагають латинські священики, які свідомо ведуть до упадку греко-католицизм у Канаді й ЗДА, щоб збільшити латинський стан посідання. Очевидно, це їх має на увазі о. Щудло, коли пише ось що: "Друга причина відступства молоді від нашого обряду це фальшива та підступна пропаганда тих, що бажають нашого винародовлення не тому, що вони більше люблять Америку чи Канаду, але для нужденного матеріяльного зиску та збільшення своїх громад" (Журн. "Логос", липень - вересень, 1956, Йорктон).

Тим латинським священикам і дівчам, які працюють на знищення східнього обряду греко-католиків (уніятів) о. Щудло нагадує ось що: "Тим нескрупулятним пропаґандистам слід пригадати рішення видане Св. Конґреґацією для поширення Віри (Congregatio de Propaganda Fide — П.С.) з 30 квітня 1862 року: "Не тільки не вільно відтягати Східніх від церков свого обряду, але навіть латинські місіонери повинні заохочувати їх (східніх християн), щоб вони ходили до них (своїх церков), особливо на свята".

Як видно, о. Щудло, поскільки на це дозволяє його становище, в даному випадку дивиться правді в очі і стверджує факт, що в Канаді та ЗДА унія стала кладкою переходу на латинський берег, а зміна обряду провадить до винародовлення. Отож, тут ще раз треба пригадати, що воно інакше й бути не може: унія (греко-католицизм) вже по своїй істоті не є чимсь закінченим, це половинковий твір, що зупинився на половині дороги: від православного берега відійшов, а до латинського, дійсного католицького берега ще не дійшов. Унія, це кладка, на якій не можна стояти завжди, а треба рушитися з неї на цей чи той беріг: або повернутися назад до Православної Віри, або перейти на дійсне католицтво, цебто на латинство (римо-католицтво). Третього виoору тут нема й бути не може. Це тільки справа часу, і час невблаганно вирішує: або поворот до Віри батьків, до Віри всього українського народу, або дальший відхід до чужого, до латинського. Це логіка життя: так, або ні! Або православя, або католицизм, — але не унія, що не каже ані так, ані ні! Логіка життя не витримає такого половинкового становища. Жадні теоретичні, штучні міркування, що відірвані від дійсности, того половинкового становища не врятують.

Цитована о. Щудлом інструкція римської Конґреґації з 30 квітня 1862 року для зберігання східнього обряду є фактом, що написаний чорним на білому. Римо-католицьке Духовенство знає наказ цієї Конґреґації. А все ж таки о. Щудло сам стверджує очевидний факт, що латинське Духовенство легковажить цей наказ Конґреґації, і дальше ширить латинізацію на загибель східнього обряду уніятів. Стаємо перед питанням: де ж та пресловута дисципліна й порядок у Католицькій Церкві? З міркувань о. Щудла виходить, що латинське Духовенство не слухає Конґреґації, не слухає Ватикану. Хіба ж би так було в дійсності? Чи ж би була в Католицькій Церкві вічна анархія? Бож латинське Духовенство всюди й завжди свідомо, явно-славно діяло на згубу східнього обряду уніятів. Виходило б, що Ватикан не має поваги серед загалу свого Духовенства. А коли так, то виходило б, що фактично немає адміністративно-правної єдности в Католицькій Церкві, до якої католики намагаються втягнути інші Віри й Обряди. — Такі висновки треба робити з міркувань о. Щудла.

Але є місце й на інші вияснення. Рішення триматися східнього обряду видала Св. Конґреґація "для поширення Віри", цебто для підпорядкування інших релігій і Церков під владу Риму. А де вже "поширилася Віра" (католицтво), там згадане рішення Конґреґації відпадає само собою, нема потреби зберігати східній обряд. Правда, рішення Конґреґації з 1862 року було видане тоді, коли частина України вже протягом двох століть була в насильній унії з Римом. Однак Рим мріяв і мріє про владу над усім Православним Сходом. Отож для пропаґанди Рим хотів показатися толерантним для східнього обряду, і тому видав це рішення Конґреґації Поширення Віри 1862 р. Але чи не скасував би Рим цієї "толеранції" (на папері!), коли б уже була "поширена Віра", (католицтво) на ввесь Схід? Адже ж ця "толеранція" для східного обряду Римом була дана на папері тільки на час поширення Віри (католицької). Якщо б католицтво всюди було поширене, то ця тактична нібито-толеранція вже була б зайвою Римові, — він вважав би, що прийшов час латинізації.

А втім, цю ширшу тему, з браку місця, треба відложити. Для ясности справи будемо триматися стислої теми, і зупинимося на конкретному арґументі о. Щудла, а саме — що Конґреґація Поширення Віри рішила толерувати східній обряд. Справді дивний документ з 1862 р. цитує о. Щудло. Адже ж 33 пункти Берестейської унії 1596 року говорять про гарантію для східнього обряду уніятів, і ці пункти підписав Ватикан. Натомість о. Щудло каже, що таку гарантію для уніятів дала Конґреґація Поширення Віри щойно 1862 р.! Виходить, що Ватикан, не зважаючи на своє зобовязання супроти уніятів в 1596 р., не виконував його; виходить, що до 1862 р. толеранції не було, і Рим вважав за неважні точки Берестейської унії, чи як? Бо нащо ж по двох століттях після Берестейської унії Ватикан ще раз видає рішення про мниму толеранцію для східнього обряду уніятів? Із свого боку о. Щудло подає це рішення Ватикану з 1862 року як нібито перше рішення про толеранцію, наче б він не признавав документу Берестейської унії за важний для Ватикану...

Врешті, треба згадати і про такі Конґреґації та їх інструкції, яких не згадує о. Щудло. А саме, в Римі існує Конґреґація Sacrorum Rituum (Священних Обрядів), яка має за ціль здійснити ось такі постанови Ватикану: "1. **Не допускати до церковних обрядів чи Літургії всяких забобонів. 2. Заводити одну спільну форму в релігійному культі...: що церемонія Римської Церкви, а головно Богослуження, уряди, уділювання Св. Таїнств, мусять бути наслідувані всіми іншими Церквами Християнства. 3. Тому то треба виправити** (на латинське) **Служебники, Требники, Відправи Понтифікальні** (Папські й Архиерейські), **Обрядові й Церемоніяльні.** 4. Керувати справою канонізації Святих".

Значить, Ватикан з одного боку для унійної пропаґанди видав 1862 р. постанову нібито толерувати східній обряд, а разом з тим **Ватикан має Конґреґацію Священних Обрядів з постановами латинізувати східні обряди,** і всі інші, якщо вони були б нелатинські.

Постанова про толеранцію східнього обряду у Ватикані є для декорації, а постанова про латинізацію для практичного здійснювання. Латинське Духовенство це дуже добре знає, і тому не на власну руку, як говорить о. Щудло, а таки згідно з наказом Ватикану провадить невблаганну латинізацію уніятів, так як завжди її провадило і буде провадити. Цієї його сталої політики не змінять навіть деякі окремі й тимчасові пропаґандивні кличі. Наприклад, для ширення римських впливів на сході Европи Ватикан мусить мати в запасі на показ місіонерів східнього обряду. Але він не потребує їх аж так багато, щоб тримати у у східньому обряді всіх уніятів на европейському та американському континентах. В Америці Ватикан вишколює кадри Єзуїтів, що позапускали бороди, одягаються в православні облачіння, відправляють по-церковнословянськи Богослуження у східньому обряді і... вчаться російської мови. З українською мовою він уже має місіонерів. Але це не значить, що Ватикан для пропаґанди піде аж так далеко, щоб у масах всіх уніятів в Канаді чи в Америці толерувати східній обряд.

П. С.

ЗАМІСТЬ РЕЦЕНЗІЇ

Ф. Пігідо, „Україна під большевицькою окупацією", вид. Інституту для вивчення ССCР, Мюнхен 1956, стор. 144. — На стор. від 69 до 75 присвячений розділ Українській Православній Церкві. Коли ходить про документарні факти, то вони подані обєктивно. Речі назагал відомі, подані скорочено. Між іншим тут сказано: „Перший Всеукраїнський Церковний Собор відбувся 11 жовтня 1921-го р. в Святій Софії у Києві. **Він ствердив проголошену Українським Урядом** (УНР — Ред. В.) **1 січня 1919 року Автокефалію Української Православної Церкви** (УАПЦ) та поставив способом первохристиянських часів Ієрархію Церкви" (стор. 69).

Тут на місці відзначено цей факт. Бо й справді Українська Церква 1921 р. не проголошувала Автокефалію ще раз, а стала на становищі, що ця Автокефалія була Урядом України, на внесення Духовенства й народу, проголошена раз назавжди, тому було б зайво й нелогічно ще й ще раз комунебудь і колинебудь на власну руку й наново проголошувати Автокефалію, — **бож цей**

акт Української Держави тут діє постійно, автоматично, всюди і завжди.

На стор. 74 знаходимо, на жаль, не зовсім наукове місце, де сказано: „За чутками (!? — Ред. В.), що потайки передавали в'язні, Митрополита Миколая (Митрополита всієї України УАПЦ — Борецького — Ред. В.), замордовано за відмову підписати складену ГПУ для подання Папі Римському декларацію про те, що в Україні, нібито, немає жадних утисків церкви".

Питання: які вязні, хто і де про це говорить? Автор не подає жадних джерел. Мимоволі повстає друге питання: чи не на еміґрації по 2-ій світовій війні бувші вязні опинилися на скитальщині в таких особливих умовинах, що мусіли створити такі чутки? Як відомо, таких „чуток" натворено чимало, але їм ніяк не місце в науковій праці.

У книжці з браку місця не сказано навіть, скільки Єпископів УАПЦ замучили большевики, а було місце на „чутки". А взявши на здоровий розсудок, треба запитати: чи большевики аж так боялися Папи Римського, щоб вимушеним підписом українського православного Митрополита переконувати його про мниму „свободу" релігії в Советах? Чи могли большевики думати, що Папа упоминався б перед світом за мученою Українською Автокефальною Православною Церквою? Це просто казки, яких ніяк не мусів вміщати автор книжки, якщо він писав її без зовнішніх впливів.

СВЯТО САМОСТІЙНОСТИ Й СОБОРНОСТИ

Сарнія, Онт. — В неділю 27 січня б. р. Українська Греко-Православна Громада Пресв. Тройці звеличала урочистою Академією річницю Самостійности й Соборности України.

По спільній перекусці, яку приготовило наше Сестрицтво, п. Т. Новосад, гол. Церк. Громади, Святочним привітом відкрив Академію та покликав п. С. Губу до вступного слова. Опісля проспівано кілька пісень, наперемінну з двома деклямаціями школярів Юрія Губи і Стефана Куця.

Святочний реферат виголосив о. Прот. Е. С. Улян, а п. Губа прочитав два свої вірші. З черги запрошені до слова п. добродійка Улян і пп. Дмитро Харик, Др. Ґамула, М. Добровольський.

По закінченні програми проголошено збірку на фонд УН-Ради, що нею зайнялися п. Іван Зазуляк і пані Т. Чорна. Пожертви зложили: Іван Зазуляк, Василь Сойко; по $1.50: Теодор Новосад; по 1 дол.: Прот. Е. С. Улян, Др. Ґамула, Сергій Гуза, Йосиф Гаврилюк, Іван Куць, М. Добровольський, Дмитро Харик, М. Гайдук; по 50 ц.: О. Стороженко, М. Барбаза. — Разом $14.50. Збірку переслано через Консисторію УГПЦ у Вінніпеґу.

Слід скласти признання УГПЦ Громаді в Сарнії за те, що хоч вона числом членів небагата, то все ж таки не минула, поза церковними, ні одного народнього свята, — всі належно відсвяткувала та при кожній нагоді не забуває про збірки на народні справи.

Учасник.

ПОЖЕРТВА НА „ВІСТНИК" З НАГОДИ ПОСВЯЧЕННЯ ХАТИ

В неділю 3-го грудня, до Арнпріор загостив Оттавський Церковний хор зі своїм о. Парохом, щоб відслужити там Вечірню і при цій нагоді відслужити Благословіння нової хати, яку п-во Новицькі вибудували власними силами.

Панство Новицькі лише пару років тому приїхали з Німеччини, куди були вивезені німцями під час окупації України. За цих кілька років перебування в Канаді вони вспіли придбати не лише гарну двоповерхову хату, але й прекрасне устаткування до неї. У них є троє діточок, двоє старших в 13-ій клясі, які прекрасно вчаться і надіються в слідуючому шкільному році записатися на університетські студії.

Після врочистого посвячення хати панство Новицькі запросили ввесь хор, як казали, на „скромну" перекуску. Однак на ділі показалось, що це зовсім не була „скромна", але багата, чисто українська „перекуска", під якою аж стіл угинався.

На бажання пана Новицького, о. Подольський промовив по вечері пару слів і візвав присутніх до пожертви на нашу церковну пресу. Присутні зложили 12 дол. та просили не згадувати поодиноко імен.

Щире спасибі панству Новицьким і членам хору.

Присутній.

ЗГАДКА ПРО ХРЕСТИНИ

В неділю, 10 березня ц. р., відбулися в домі п. Іллі й Гальки Саламандик в Синькові, Ман., Хрестини їх синка Василя. Св. Тайну Хрещення виконав о. Е. Ґорґіца в присутності хресних батьків: Івана Гоя з Вінніпеґу й Анни Лакусти з Калґорії, та інших гостей.

Домашні вгостили своїх кумів і гостей багатим смачним обідом.

Під час обіду о. Парох побажав родичам і хресним батькам, з нагоди цієї першої урочистої події в житті їх синка й похресника, всього найкращого, щоб Господь Бог допоміг їм виховати його на свідомого сина Рідної Церкви й Народу та при здоровлі дочекати другої врочистої дії в його житті — Св. Тайни Шлюбу.

Потім о. Парох попросив присутніх про датки на „Вістник" і зробити тим маленькому Василькові гарний спомин про його хрестини.

Пожертвували родичі 1.50 дол.; по 1 дол.: Іван Гой, І. Саламандик (Дідик), М. Сторожук з Вайти, Бен Кплей; по 25 ц.: І. Пупеза, В. Саламандик, А. Лакуста і Дж. Гой. Разом 6.50 дол.

Жертводавцям щире спасибі. Новоохрещений хай росте здоров, а родичі мають постаратись, щоб їх синок колись сам зміг прочитати цю згадку про його Хрестини! **Присутний.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЄВА СУЛИМА

У понеділок, 18 лютого в Роял Алек. Шпиталі на 71 році життя упокоїлась Ева Сулима. Покійна народилась 8 серпня 1886 року в селі Мальнов, Мостиського повіту, Західна частина України. До Канади вона прибула з своїм чоловіком Григорієм і зі старшою донькою Катериною 7 травня 1907 року. Вони поселились в околиці Редвей. Чоловік покійної Григорій, помер 24 травня 1941 року, а покійна фармерувала до 1950 року, а опісля перебралась до своєї доньки Надії і зятя Олекси Николиних в Едмонтоні.

У середу, 20 лютого, ввечері в Катедрі Св. Івана Всеч. о.о. Митр. Є. Грицина, Прот. М. Фик і Прот. Г. Василів відправили Панахиду за спокій душі Еви Сулими, при участі рідні покійної та численно вібраного українського громадянства Едмонтону й околиць. Прот. М. Фик виголосив Прощальне слово, підкресливши заслуги покійної для Української Православної Церкви, українського громадянства і свого роду.

Другого дня, вранці, в Катедрі Св. Івана відбулась Похоронна Служба Божа, що її відправили вищезгадані Всеч. о.о. Духовні. Тепло й зворушливо про покійну промовили о. Митр. Є. Грицина і о. Прот. Г. Василів. Похорон відбувся на Бічмонд цвинтарі.

По Похороні, в залі при Катедрі відбувся поминковий обід, що його приготовило Жіноче Т-во на прохання рідні. Господарем обіду був о. Прот. М. Фик. Промовляли, з нагоди Похорону, Олекса Пасічний — зять покійної, д-р М. Голубіцький, Дм. Венгер, Степан Самиця — зять покійної, Мирослав Самиця — онук покійної, Тома Тись, а при кінці — найстарший син покійної Іван Сулима, що подякував Отцям Духовним і всім, що розділили їх велике горе та взяли участь у Похороні.

Покійна оставила по собі великий український рід: три одружені сини, з родинами — Іван, Михайло й Йосиф Сулими. Сім замужніх доньок з родинами, 27 онуків і 5 правнуків.

Як покійна Ева, так і її пок. чоловік Григорій були глибоко релігійні, національно свідомі й жертвенні. Вони були першими ініціяторами будови української православної церкви в Редвей і першими ініціяторами різноманітної громадської праці у цій Громаді.

А найголовніші їх заслуги в тому, що вони виховали своїх дітей на зразкових християн і свідомих українців. Увесь їх рід, що мешкає в Едмонтоні й Калґарі (дві замужні доньки є поза Канадою, одна в Каліфорнії друга в Австралії), належать до Української Православної Церкви, активні в громадах й у своїх родинах, зберігають українські традиції й мову, що були завезені їхніми батьками з Рідного Краю, — України. Ця головна заслуга покійної майже всіма Отцями і всіма промовцями була підкреслена на Похороні.

Нехай канадійська земля покійній буде легкою, а її рід вічно буде зберегати память про покійну Матір і Бабусю.

Присутній.

БЛ. П. СОФІЯ МИХАЙЛЮК

Ст. Джулієн, Саск. — В понеділок 11 лютого 1957 р. о год. 10 вечора по довгій недузі, в лікарні м. Вакав, відійшла у вічність Бл. П. Софія Михайлюк з дому Вережак, на 59 році життя.

Покійна приїхала до Канади зі своїми родичами 1900 року малою дворічною дівчинкою, з Городенки, Городенського повіту. Життя її родичів було тяжке; коли підросла, у всьому помагала їм. В 1914 році вийшла заміж за Юрка Михайлюка, і вони почали тяжку працю на фармі, яку мусили корчувати, а до того ще й виплачувати. Господь послав їм діточок, яких було 14. Материнське серце наповняється великим смутком, коли відходить у вічність двоє маленьких діточок. В 1949 році випало на них велике нещастя, а це зудар двох авт, внаслідок чого вмерла їхня 11-літня донечка. Дальше, турботи за чоловіка, який почав слабувати і був змушений довший час перебувати в лікарні. Невмо-

лима смерть забрала 26-літнього сина, а дальше 36-літню дочку. Цього всього материнське серце не могло перенести, і поволі почало підупадати її здоровя. На протязі останніх 6 років вона тяжко слабувала. Перед самою смертю приступила до Св. Сповіді й Причастя, як також Всеч. о. Туржанський уділив Св. Таїнства Маслосвяття.

Покійна була глибоко віруючою та спокійної вдачі. Своїх дітей виховала на добрих членів нашої Церкви та свідомих українців. 12 і 13 лютого ц. р. о. Туржанський відслужив Панахиду в хаті, а 14 відбувся величавий Похорон при великому здвизі людей. Під час Служби Божої о. Ю. Туржанський виголосив дуже змістовну проповідь, до сліз зворушуючи нею присутніх. При Послідньому Цілуванні присутні, на заклик о. Пароха, зложили на Невянучий Вінець $64.80. Гроші ці розпреділено: $30.00 на місцеву церкву, $10 на Катедру Пресв. Тройці, $10.00 на „Вістник" $10.00 на „Український Голос", 4.00 на „Віру й Культуру", 80 ц. на пересилку.

Покійна лишила горем прибитих старенську маму, чоловіка, 4 сини, 5 доньок та 16 онуків. Тіло Бл. П. Софії поховано на православному цвинтарі в Ст. Джуліен.

Нехай Господь прийме душу Покійної у Свої Світлі Оселі, де нема ні болю, ні журби, ні зідхання. Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ОСАДЧУК

Дня 8 лютого 1957 р. відійшов в вічність Бл. П. Василь Осадчук з Ґардентону. Покійний прожив між нами 73 роки; протягом кількох останніх років тяжко хорував, так що життя його було дійсно мученичє. До Канади прибув 1907 року з Жучки на Буковині. Зі своєю дружиною Василкою вони мали 6 дітей: 2 сини, Іван і Николай, і 4 дочки: Єлисавета, Домка, Марія і Анна. Сам був добрим християнином, членом Укр. Православної Церкви і Народного Дому. Був працьовитим і чесним, а так само виховав і дітей своїх на чесних громадян.

Похорон відбувся 11 лютого в Ґардентоні, а Чину Похорону довершив місцевий Парох о. Петро Стефюк. По Похороні, на зазив п. Пантелеймона Копичанського, зложили присутні 28 дол. на Невянучий Вінець покійному. Цю збірку розділено: 9 дол. на „Вістник", 9.50 дол на „Український Голос", а 9.50 дол. на Колеґію Св. Андрея.

Вічна Память Тобі Покійнику, і нехай канадійська земля буде Тобі легкою. Прощай!

Пантел. Копичанський.

ПОДЯКА

Управа Української Греко-Православної Громади Пресвятої Тройці у Вайті почувається мило зобовязаною висловити цією дорогою свою щиросердечну подяку п. Іванові Андрушко з Форт Френсес, який у двадцяті роковини смерти свого дорогого батька, бл. п. Дмитра Андрушка, що жив і спочив у Вайті 6. 5. 1936 року, пожертвував на церкву в Вайті 25.00 дол.

В неділю 3 лютого ц. р. по Службі Божій відслужив місцевий о. Парох в присутності численних вірних Панахиду за спокій душі бл. п. Дмитра Андрушка, і нехай від роду й до роду буде покійному Вічна Память!

Його ж синові Іванові, який не одному канадійському українцеві може послужити за приклад доброго й щирого сина, нехай подасть Всемилостивий Господь, за його благородний і правдиво християнський вінок і таку щедру пожертву, щастя й здоровя та все, чого він собі від Бога бажає!

За Парафію Пресв. Тройці у Вайті:

М. М. Сторожук.

БЛ. П. НИКОЛАЙ РОСІЙЧУК

Дня 11. 12. м. р. по прийняті Св. Причастя у шпиталі в Ту Гилс помер бл. п. Николай Російчук. Вечером 13. 12. відправив Панахиду в домі покійного о. Прот Г. Криштанович з дяком п. Харюком при великім числі людей. Величавий Похорон відбувся у пятницю 14. 12.

Покійний походив родом з Буковини, за якою дуже тужив. Поїхав до Канади у році 1901. Його дружина Анна приїхала до Канади в 1902 році і подружились в 1909 році.

Покійний Николай прожив 71 рік. Полишив у глибокому смутку свою дружину, 6 синів, 4 дочки і 26 онуків, та численну родину. Була це людина побожна, працьовита, лагідної вдачі, добрий батько й муж.

На заклик о. Пароха присутні зложили на „Невянучий Вінок" $13.90. З того розділено $6.95 на церковний журнал „Віра і Культура" і $6.95 на „Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а покійному канадійська земля нехай буде пером.

Присутний.

КОЛЯДА
КОНСИСТОРІЇ УГПЦК
(Продовження)

Збірка Митр. С. Геруса.

ВІННІПЕҐ, Ман. (Громада Св. Михаїла) По 2 дол.: Вол. Савчук, 1 п-і добр. Дмитрів, п-і В. Тацка. Пан П. Мацюк 3 дол. По 1 дол.: І. і М. Фещук, Г. Медведюк, П. Фещук, К. Пишнюк, І. Сорохан, Г. Марін, п-і Лісова, п-і Мерик, І. Малайний, Н. Касіян, П. Кравчук, Марія Нагірна, Р. Бурдейна. Разом 22 дол.

Збірка Прот. Т. Кисілюка.

ЛОНДОН, Онт. По 2 дол.: В. Тацюк, Д. Степанюк, Т. Бабенко, С. Рибопітан, Е. Близнюк, Т. Близнюк М. Близнюк. По 1 дол.: Н. Мосієнко, Ір. Паращенко, П. Володченко, А. Степанюк, В. Маслюк, В. Триль, Б. Яремченко, Текля Мосієнко, М. Педенко, Т. Малєнко, О. Северин, В. Тищенко, Євдокія Цьотка, І. Федоренко, С. Рибак, В. Овчаренко, М. Тищенко, К. Лисинський, О. Рибка, А. Соівак, І. Ноженко, В. Марченко, М. Коваль, А. Яремченко, П. Поліщук, Д. Слюсар, Ф. Пілопригода, Ф. Королюк, І. Жидовка, П. Давиденко, М. Кудловський, М. Співак, Н. Н., Н. Шийка. Дрібними 5.00 дол. Разом 53 дол.

Збірка о. С. Гуцуляка.

ВЕРНОН, Б. К. Марко Мазій і Василь Мензак по 5 дол. По 2 дол.: Б. Ханасюк, О. Іринчук, Р. Криняскевич, Ф. Чипчук, П. Малиш, С. В. Микитюк і О. Осовецький. По 1 дол.: М. Ворончак, А. Скорець, М. Кучер, І. Шмир, Я. Микитюк, Іванна Наконечна, П. Киндрачук, Н. Повний, О. Силецька, Г. Петришин, В. Несміла, М. Малиш, І. Чижевський, І. Кучер, І. Копаи, Г. Приідко, Л. Паіс, А. Ромак, А. Михайловський, В. Мойсюк, М. Бабич, М. Тучак, Н. Білик, Е. Никифорек, І. Антонишин, Т. В. П., Третяк, А. Сокол, І. Андрусів, Ю. Пенюк, Л. Попович, Я. Ромак, Л. Дишлевий, Д. Мазій, Т. Бричка, І. Павлишин, В. Секман, І. Чоботар, підпис нечиткий, В. Дудак, Марія Вигнан, П. Чатдак (1.50 дол.), О. Малиш, В. Чумей, І. Остафійчук, Ю. Шмит, Шмит. Дрібними 1.90. Разом 7.40 дол.

Збірка о. П. Стефюка.

ҐАРДЕНТОН, Ман. По 1 дол.: О. Денисюк, І. Шевчук, Л. Онисько, В. Онисько. Разом 4 дол.

ТОЛСТОЙ, Ман. І. Рутковський 1 дол.

РОЗА, Ман. По 1 дол.: І. Баран, В. Ковальчук, С. Зоопцький, Іван Чубей, Д. Чубей, С. Чубей, Я. Чубей, о. П. Стефюк, І. Чубей. Разом 9 дол.

Збірка о. І. Шевця.

СТОРДЖИС, Саск. По 2 дол.: Н. Дабюк, Л. Ґалбрейт. По 1 дол.: П. Юзик, Н. Котот, І. Басараб, А. Тумок, М. Клубок, І. Ківащук, В. Н. Грицка, М. Мизяк, Л. Требик, Марія Мельничук, Єлисавета Мельничук. Разом 15 дол.

ГОДСОН БЕЙ, Саск. В. Саранчук 2 дол. По 1 дол.: М. Дешкан, В. Лукія (Бравн), І. Бакан (Оновей), І. Топоровський, І. Кулик, С. Мелнік, Ю. Василович, В. Словський, А. Гуменюк, Катерина Джонс, Ф. Катинчук, п-во Малиновські. Дрібними 1.20. Разом 15.20 дол.

РИДЕВОР, Саск. По 1 дол.: П. Герман, Т. Чернівчан, Іванна Мостен. Дрібними 4 дол. Разом 7 дол.

ПРЕРІ РИВЕР, Саск. По 1 дол.: И. Звозда, П. Рудайчук, В. Васковець, Г. Богачевський. Дрібними 1.25. Разом 5.25 дол.

Додаткова збірка о. О. Хомина.

ВИТКІВ, Саск. Андрій Кіндрачук, 2 дол.

ГЛЕСЛИН, Саск. По 1 дол.: І. Галевіч, В. Гаврилів, П. Г. Дмитришин, Н. Дмитришин, Г. І. Дмитришин, Д. Денейко, І. Данилів, І. Зубик, К. Левук, В. Павлишин, Ю. Петращук, В. Пикат, М. Павлишин, В. Чарнецький. Дрібними 1.25. Разом 15.25 дол.

Додаткова Коляда Келґарі, Алта.

Василь Лозовий і Михайло Соловій по 2 дол. По 1 дол.: Ю. Стогрен, М. Ощипок. Разом 6 дол. Збірку переслав п. С. Стасюк — скарбник.

Збірка о. Е. Приступи

АРИТУНА, Саск. М. Бурянык 2 дол. По 1 дол.: В. Кривий, А. Татарин, І. Березюк, П. Крушельницький, А. Громик, И. Крушельницький, Р. Левко, С. Воловідник, Ю. Гребенюк, Ю. Спільчак, В. Кривий, Н. Ваврук, О. Швед, М. Яців, І. В. Павлюст, М. Калинчук, В. Мартинюк, В. Смисюк, І. Павлюст, В. Мандзюк, І. Смисюк, І. Козій, Д. Давидюк, В. Ригус, І. Чайка. Дрібними 1 дол. Разом 28 дол.

ГУДІВ, Саск. В. Чабан 2 дол. По 1 дол.: І. Паньків, В. Перфанюк, П. Козій, В. Скоробогач, Н. Орищак, В. Паньків, Н. Козакевич, І. Ю. Любий, Ю. Павлишин, І. Н. Кошлай, Ф. Богай, П. Бецькі, Р. Вінтоняк. Дрібними 75 ц. Разом 15.75.

МЕЛВИЛ, Саск. По 1 дол.: А. Т. Скитар, М. Розакевич, Н. Гудей, П. Ґилета, Марія Вівчар, Анна Стельмахович, М. Островерха, Ю. Юзик, П. Вівчар. Дрібними 1 дол. Разом 10 дол.

ГАБАРД, Саск. Марія Шелмі 2 дол. По 1 дол.: М. Пилипів, Д. Наумець, В. Ваврух, О. Пилат, Ф. Хариш, Ф. Мачула, І. Фульмас, І. Наумець, І. Клепак. Дрібними 25 ц. Разом 11.25.

ФЕНВУД, Саск. По 1 дол.: В. Савчин, В. Л., В. Терлецький, Ю. Столяр, С. Столяр, А. Савчин. Дрібними 60 ц. Разом 6.60.

Додаткова збірка о. В. Апонюка: І. Фаріон, Шортдейл, Ман. $1.00

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД НАШОЇ ЦЕРКВИ

Всеч. о. Е. Приступа, збірка в Церкві Врокстон, коло Василинчуків ... $6.50

Пані О. Никитюк прислала збірку з спільного Різдвяного обіду в Порт Алберні, Б. К. ... 25.00

П. Крипякевич, Вінніпеґ, Ман. 5.00

ДОПОМОГОВИЙ ФОНД НАШОЇ ЦЕРКВИ

Впреп. Прот. М. Овчаренко, збірка в Церкві Ніяґара Фалс, Онт.: По 1 дол.: В. Дорошенко, В. Маєр, Л. Кислюк, п. Шипзука, Г. Улізко, п. Сташейко, С. Шотський, Г. Гаврик, п. Шоцький, Д. Губка, п. Гладишюк, С. Колок, Р. Селегень, М. Несторенко, Я. Король, п. Лощ, Ф. Карпюк і п. Приймак. Відема 70 ц., а О. Лисий і п. Сивик по 25 ц. Дрібними 3.30. Разом 22.50.

Соборна Громада Св. Софії в Монтреалі, Квебек 100.00 дол.

Всеч. о. П. Сацевич, збірка на Похороні бл. п. В. Унгуріяна $17.19.

Жіноче Т-во ім. Лесі Українки, Ватерфорд, Онт. на фонд допомоги українським сиротам у Німеччині, прислав Впреп. Прот. И. Тріска 20 дол.

Всім, що жертвували і трудилися, наше щире спасибі.

Консисторія УГПЦК.

о. д-р С. В. Савчук.

Великодні Привітальні Картки

З відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Ціна 10 центів одна.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Gr. Orthodox Church of Canada
7 St. John's Ave., Winnipeg, Man.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

**Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.**

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Main Street
Winnipeg 4, Man.

Порядок Богослужень:

Вечірні о годині 8.00 вечора.
Утрені о годині 9.30 рано.
Служби Божі 10.30 рано.
(Години подані за вінніпеґеським часом)

Вечірні відправляються напередодні Великих Свят.

Утрені й Служби Божі кожної неділі й на всі Свята.

Парох о. М. Юрківський, телефон 56-5373

Порядки Богослужень:
ПДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
КВІТЕНЬ:

7. Неділя. Благовіщення — Транскона—Селкирк—Сендгил, Ледвин
14. Неділя — Кенора — Поплар Парк — Пембіна — Ст. Лукавт
19. Велика Пятниця — Ґонор — Винос Плащениці 3 год. по пол.
20. Вел. Субота — Свячення пасок: Сендгил — 10 год. рано. Тиндал — 1 год. по полудні. Поплар Парк — 3 год по пол.
21. ВЕЛИКДЕНЬ: — Кенора — Ґонор — Селкирк — Попларфілд Ледвин — Дуфрост — Транскона
22. Світ. Понеділок — Стед
28. Неділя — Попларфілд, Ґонор — Тиндал.

**Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс аве., Вінніпеґ 4.**

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
КВІТЕНЬ:

6. Субота — Вандерінг Ривер (Сповідь)
7. Неділя Благовіщення — Крайґенд
14. Неділя — Норал (Сповідь) і Освячення лози
18. Вел. Четвер — Страсті в 6 год. ввечері — Лак ла Биш
19. Вел. Пятниця Винос Плащениці: 2 год. по обіді в Крайґенд, 5 год. по обіді в Сарейл
20. Вел. Субота — Свячення пасок: Вандерінг Ривер по Сл. Божій; 3 год. по обіді в Крайґенд; 6 год. рано Утреня і Свячення пасок в Ґреслен; 10 год. Служба Божа в Лак ла Биш.
21. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 год. ночі Полунощниця в Сарейл і осв. пасок; 6 год. рано Утреня в Ґреслен; 10 год. Сл. Божа в Лак ла Биш
22. Світ. Понеділок — Сарейл
23. Світ. Вівторок — Вандерінг Р.
28. Неділя — Бойл

Адреса. Box 210, Лак ла Биш, Алта.

о. Е. ГОРГІЦИ
КВІТЕНЬ:

3. Середа — Вайта — Поклони 7 год. ввечері
5. Пятниця — Вайта. Сповідь шкільної молоді 5 год. пополудні
6. Субота — Вайта. Літургія 8.30. рано. Сповідь старших 5 год.
7. Неділя — Вайта (Сповідь)
14. Неділя — Арбака (Св. Николая) (Сповідь)
18. Четвер — Вайта. Літургія — Сповідь Страсти 7 год. веч.
19. Вел. Пятниця — Вечірня й Винос Плащениці: Вайта 1 година; Арбака (св. Ник.) 2.30 год. Арбака (св. П. і П.) 4 год.; Сірко 5.30 год.; Сандавн 7 година
21. ВЕЛИКДЕНЬ: Всенічна й Свячення пасок: Сиьків 12 год.; Арбака (св. Н.) 2 год.; Арбака (св. П. і П.) 3.30 год.; Сірко 5.30 год.; Сандавн 7.30 год.; Вайта Св. Літургія 9.30 год.; Вечірня 5 год.
22. Світ. Понеділок — Сірко
23. Світ. Вівторок — Сандавн
28. Неділя — Арбака (Св. Петра і Павла) — Проводи

Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. ПЕТРО БЛАЖУК
КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони — Барґед
7. Неділя. Благовіщення — Вестлок
14. Неділя — Атабаска (освячення і роздача лози)
18. Вел. Четвер. Страсти — Ричмонд Парк
19. Пятниця. Винос Плащениці: — Сіба Біч год. 1 дня;
20. Субота — Ричмонд Парк 10 год. рано; Атабаска год. 11.30; Вестлок год. 2 по пол.; Барґед год. 3.30 по полудні
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Заутреня і Сл. Божа — Сіба Біч год. 12 ночі; Воскресна Утреня і свяч. пасок — Вайлдвуд.
22. Світ. Понеділок — Вестлок
23. Світ. Вівторок — Ричмонд Парк (Проводи)
28. Неділя — Барґед (Проводи)

УВАГА. В деяких Громадах Богослуження можуть бути змінені, вразі неможливого доїзду через дороги.

Адреса: Box 551 — Вестлок, Алта. Тел. 317.

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони — Ватсон
7. Неділя Благовіщення — Ватсон (Сповідь)
14. Неділя — Вадіна (Сповідь)
18. Вел. Четвер. Страсти — Ватсон год. 7 веч.
19. Вел. Пятниця Винос Плащениці Ватсон 3 год. по пол.
21. ВЕЛИКДЕНЬ: — Вадіна 12 год. Посвячення пасок: Клер 4 год.; Вимер 6.30 год.; Ватсон 8 година
22. Світ. Понеділок — Клер
23. Світ. Вівторок — Рама
28. Неділя — Вимер (Проводи)

Адреса: Ватсон, Саск. Box 201

о. ІВАНА КУЛИПА
КВІТЕНЬ:

3. Поклони — Етелберт
6. Субота — Боян (Сповідь)
7. Неділя — Драй Ривер (Сповідь)
10. Середа — Ґарлена (Сповідь)
13. Субота — Етелберт (Сповідь)
14. Неділя — Пайн Ривер (Сповідь)
18. Вел. Четвер — Етелберт
20. Вел. Субота — Пайн Ривер
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Етелберт
22. Світ. Понеділок — Венлав
23. Світ. Вівторок — Дорбан
28. Неділя — Ґарлена

Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

Служба Божа

Розписана на чотири голоси, ноти чітко написані, музика зібрана з творів найкращих композиторів, текст надрукований машинкою, на доброму папері, всі чотири партії, ціла Служба Божа — ціна лише $3.00.

Прошу писати на адресу:

**Very Rev. Jos. Zelechivsky,
64 Ocean St.,
Providence 6, R. I. — U.S.A.**

о. Е. ТРУФИНА
КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони — 7 год. — Ґлендон
7. Неділя. Благовіщення — Стрий
13. Субота. — Ешшам (Сповідь)
14. Неділя — Сенді Репидс (Спов.)
18. Четвер. Страсти — 7 год. веч. — Ґлендон
19. Пятниця. Винос Плащениці: — 10 год. рано — Сенді Репидс; 2 год. Лесард; 6 год. Ґлендон
20. Вел. Субота — Елк Пойнт (Сповідь) — 2 год. Свяч. пасок — 5 год. Свяч. Пасок — Лесард
21. ВЕЛИКДЕНЬ — 12 год. ночі Всенічна і Свяч. пасок: Сенді Репидс; 8 год. рано Утреня, Сл. Божа і Свяч. пасок — Ґлендон. Вечірня — 4 год. по пол.
22. Світ. Пон. — Лессард (Проводи)
23. Світ. Вівт. — Ґіфорд (Проводи)
28. Неділя — Ґлендон (Проводи)

Адреса: Box 194, Ґлендон, Алта.

о. В. АПОНЮКА
КВІТЕНЬ:

6. Субота — МкНат (Сповідь)
7. Неділя — Роблин
14. Неділя — Ленард
18. Вел. Четвер — Зелена 7 год. веч. Страсти — Роблин
19. Вел. Пятниця — Роблин — 2 год. по полудні
20. Вел. Субота — Свячення пасок: 2 год. по пол. — Зелена; 4 год. по пол. — Петлюра; 6 год. по пол. — Ґилберт Плейнс; 7 год. по пол. — Ґрендвю
21. ВЕЛИКДЕНЬ — 5 год. рано — Шел Велі; 6 год. — Ленард; 7.30 год — Роблин; 9 год. — Шорт Лейк; 7 год. веч. — Роблин
22. Світ. Пон. — Ґилберт Плейнс
23. Світ. Вівторок — МкНат
28. Неділя — Ґрендвю

Адреса: Box 201 Роблин, Ман. Тел. 214 R. 2.

о. СТЕФАНА ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони — год. 7 веч — Нипавин
7. Неділя — Шипмен (Сповідь)
12. Пятниця — 7 год. веч. Сповідь дітей Нед. Школи — Нипавин
13. Субота — год. 9 ранку — Сл. Божа і Причастя дітей в Нипавин
14. Неділя — Нипавин (Сповідь)
18. Вел. Четвер. Страсти о год. 7 веч — Кадет
19. Пятниця. Винос Плащениці: — год. 10 ранку — Сембург; 11.30 — Шипмен; год. 2 по пол. — Нипавин; 3.30 — Кадет
20. Вел. Субота — Свячення пасок: Год. 4 по пол. — Шипмен; год. 5 — Вірдейл
21. ВЕЛИКДЕНЬ (початок о год. 10 веч. у Вел. Суботу) — Сембург) по Богослуженні — Освячення пасок)
21. ВЕЛИКДЕНЬ, год. 7 ранку — Нипавин (Утреня і освячення пасок); год. 9 ранку — Кадет (Богослуження і освяч. пасок)
22. Світ. Понеділок — Шипмен
23. Світ. Вівторок — Вірдейл
28. Неділя — Нипавин (Спільне Свячене)

Адреса: Box 994, Нипавин, тел. 2160

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ:

6. Субота — Сенді Лейк (Сповідь і Заупок. Сл. Божа)
7. Неділя — Сенді Лейк (Сповідь)
13. Субота — Росборн (Заупок. Сл. Божа і Сповідь)
14. Неділя — Виста (Сповідь)
18. Вел. Четвер — Овкборн (Сл. Божа і Страсти 7 год. ввечері)
19. Пятниця Винос Плащениці: — Овкборн год. 2; Сенді Лейк год. 4-та
20. Вел. Субота — Свячення пасок: Січ 11 год. рано; Мензі 11.45 рано; Виста 1.30 по пол.; Росборн 2 по пол.; Ергусвил 2.45 по пол. Ґлен Елмо 3.30 по пол.
21. ВЕЛИКДЕНЬ — 12 год. ночі в Овкборн; 9 год. рано Сенді Лейк
22. Світ. Понеділок — Січ
23. Світ. Вівторок — Ґлен Елмо
28. Неділя — Ергусвил

ТРАВЕНЬ:

5. Неділя — Сенді Лейк
12. Неділя — Росборн
19. Неділя — Січ
26. Неділя — Овкборн
30. Четвер. Вознесення — Мензі

Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 306

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони — Толстой
7. Неділя. Благовіщення—Толстой
12. Пятниця — 3 год. по полудні Сповідь молоді — Толстой
13. Субота. Сл. Молоді — Толстой 3 по пол. Сповідь в Ґардентон
14. Неділя — 7 год. рано Свячення Шутин — Толстой 10 год. Сл. Божа — Ґардентон
15. Понед. 3 год. по пол. Сповідь Молоді — Ґардентон
16. Вівторок. Сл. Мол.—Ґардентон
18. Вел. Четвер. 10 год. Служба — Толстой; год. 4 по пол. Страсти в Ґардентон; 8 год. веч. Страсти в Толстой
19. Пятниця. Винос Плащениці: — 2 год. по пол. — Ґардентон; 5 год. по пол. — Толстой
20. Вел. Субота. 4 год. по пол. — Свяч. Паски — Пембіна
21. ВЕЛИКДЕНЬ: 1 год. ночі Роза; 5 год. рано Ґардентон; 8 год. рано Толстой; 11 год. Пембіна
22. Світ. Понеділок — Ґардентон 9 год. рано; 3 год по пол. Толстой
23. Світ. Вівторок — Роза
28. Провідна Неділя — Сарто

Адреса: Толстой, Ман.

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони — год. 7 веч. — Давфин
7. Неділя. Благовіщення — Дрифтінг Ривер (Сповідь 8.30 ранку)
13. Субота — Сифтон (Сповідь від 9 год. ранку)
13. Субота. Всенічна й посвячення верби — 7 год. веч. в Давфин
14. Неділя — Рорктон (Сповідь від год. 8.30. По Сл. Божій посвячення верби)
18. Вел. Четвер. Сл. Божа о 10 ранку — Давфин. Страсти — 7 год. веч. — Давфин
19. Пятниця. Винос Плащениці: — 1 год. дня — Велий Ривер; 3 год. — Косів; 5 год. — Давфин
20. Вел. Субота — Свячення пасок: 10 год. ранку — Сифтон; 11.30 дня — Велий Ривер; 1 год. — Ешвил; 3 год. — Косів; 5.30 — Рорктон
21. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 год. ночі — Давфин; 8 год. ранку — Дрифтінг Ривер.
22. Світ. Понед. — Велий Ривер
23. Світ. Вівторок — Косів
28. Неділя — Сифтон (Проводи)

Кожної неділі Вечірня о год. 7-ій ввечері в Давфині.

УВАГА: Можуть бути ще зміни в порядку Богослужень, але про ті зміни громади будуть вчасно повідомлені.

Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. П. САЦЕВИЧА
КВІТЕНЬ:

7. Неділя. Благовіщення — Смокі Лейк
7. Неділя. Благовіщення — Стрий о. Е. Труфин
13. Субота. Сповідь і Причастя дітей — Беліс
14. Неділя — Ворспайт. Вечірня і роздача Лози, 6-та год. ввечері — Смокі Лейк
18. Вел. Четвер — Страсти, 6-та год. веч. — Смокі Лейк
19. Вел. Пятниця Винос Плащениці: 12-та год. — Смокі Лейк, 2-га год. — Беліс, 4-та год. — Давнінг, 6-та год. — Спеден
20. Вел. Субота. Сповідь і Причастя дітей — Смокі Лейк.

Освячення Пасок:
4-та год. по пол. — Стрий,
6-та год. — Вільна,
8-ма год. — Бойн Лейк

21. ВЕЛИКДЕНЬ. Всеночна і Свячення Пасок: 12-та год. ночі — Спеден, 2-га год. — Давнінг, 4-та год. — Беліс, 6-та год. — Ворспайт, 8-ма год. Сл. Божа — Смокі Лейк
22. Світ. Понеділок — Вільна
23. Світ. Вівторок — Давнінг
28. Неділя — Спеден (Проводи). Вечірня і Проводи 6-го год. по пол. — Бойн Лейк

УВАГА: Можуть бути ще зміни в порядку Богослужень, але про ті Громади своєчасно будуть про це повідомлені.

Адреса: Box 309, Тел. 32. Смокі Лейк, Алта.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони о год. 7 веч. в Норт Бетлфорд
6. Субота. Св. Сповідь і Св. Причастя для дітей Нед. Школи в Норт Бетлфорд, год. 6-ма рано.
7. Неділя. Благовіщення — Норт Бетлфорд
14. Неділя — Кендо (Сповідь)
18. Вел. Четвер. Сл. Божа о год. 8 рано — Норт Бетлфорд Страсти — год. 7.30 — Норт Бетлфорд
19. Велика Пятниця: Вечірня і Винос Плащениці: Витків — о год. 9 рано, Гетерлей — год. 11 рано, Норт Бетлфорд — год. 1 по пол. Ґлезлин — о год. 4 по пол. Медов Лейк — о год. 7.30 веч.
20. Вел. Субота — Свячення Пасок: Ґлезлин — 10.45 рано, Гетерлей — год. 1 по пол. Витків — год. 3 по пол. Кендо — год. 6 вечером
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Норт Бетлфорд Вечірня — Витків, год. 4 по пол.
22. Світ. Понеділок — Гетерлей
23. Світ. Вівторок — Ґлезлин
24. Неділя — Медов Лейк (артос) Вечірня — роздача артоса — Норт Бетлфорд; по вечірні — спільне Свячене з відповідною програмою.

Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. О. ФЛЯКА

КВІТЕНЬ:

7. Неділя — Нюбрук, Сл. Божа і Сповідь
13. Субота — Восетна, Сл. Божа і Сповідь дітей в год. 9 ранку
14. Неділя — Сповідь і Сл. Божа для старших в год. 8 рано. Освячення верби — Восетна Вечірня і Освячення верби в год. 4 по пол. — Еґримонт Вечірня і Освяч. верби в год. 7 веч. — Торгилд
18. Вел. Четвер. Страсти в год. 7 веч. — Радвей
19. Пятниця. Винос Плащениці: — Год. 11 рано — Радвей; год. 1 в пол. — Редватер; год. 3 по пол. — Еґремонт; год. 5 по пол. — Торгилд; год. 7 веч.—Восетна
20. Вел. Субота — Освячення пасок: Год. 1 в полуд. — Нюбрук; год. 3 по пол. — Еґримонт; Год. 5 по пол. — Редвотер
21. ВЕЛИКДЕНЬ — год. 12 ночі: Полуношниця, Воскресна Утреня, Освячення пасок — Радвей; год. 4 — Восетна; год. 8 рано Полуношниця, Воскресна Утреня, Сл. Божа і Осв. пасок — Торгилд Год. 4 по пол. Вечірня в Нюбрук
22. Світ. Понеділок — Редвотер
23. Світ. Вівторок — Еґримонт
28. Неділя — Радвей; 2 год. по пол. Проводи в Радвей. В год. 4 по пол. Проводи в Елдорина.

Адреса: Box 128. Тел. 10, Радвей.

о. Д. ДЕНИСЮКА

КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони — Бруксбі
7. Неділя. Благовіщення — Ґронлид північ (Сповідь)
13. Субота. — Ґронлид півн. — Сповідь дітей
14. Неділя — Бруксбі, Сповідь і роздача Лози
18. Вел. Четвер — Ґронлид північ, Літургія, а 7 год. веч. Страсти
19. Вел. Пятниця — Винос Плащ.: 12 год. — Бруксбі; 2 год. по пол. Ґронлид над річкою, 4 год. — Ґронлид північ.
20. Вел. Субота — Мелфорт. Сповідь і Свячення Пасок
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Утреня і Свячення Пасок 12 год. ночі Бруксбі 2 год. ночі — Ґронлид над річ. 4 год. рано Літургія і свяч. Пасок — Ґронлид північ
22. Світ. Понеділок — Ґронлид над річкою; по Сл. Б. Парастаси
23. Світ. Вівторок — Бруксбі, по Сл. Божій Парастаси
28. Неділя — Ґронлид північ. Парастаси і Спільне Свячене

УВАГА: В южній громаді під час Великого Посту перед Богослуженням Св. Сповідь.

Адреса: Box 47, Ґронлид, Саск.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони — Кадворт 7 год. вечір
7. Неділя — Сматс (Сповідь)
13. Субота — Єлов Крік (Сповідь)
14. Неділя Квітна — Тернопіль (Сповідь)
18. Великий Четвер — Вакав, 7-го год. вечір Страсти
19. Велика Пятниця. Винос Плащениці: 10 год. ранку — Кадворт, 2 год. по полудні — Вакав.
20. Велика Субота. Свячення Пасок: 10 год. ранку — Єлов Крік, 11 ранку — Тернопіль 2 по полудні — Сматс, 3 по полудні — Алвена, 4 по полудні — Ст. Джулієн
21. Воскресення — Великодня відправа 12 год. ночі — Кадворт; 8 ранку Утреня і свяч. пасок — Вакав; 3 по пол. Вечірня Вакав.
22. Світ. Понеділок — Вакав
23. Світ. Вівторок — Ст. Джулієн
28. Неділя Томина — Єлов Крік

Наколи б дороги були погані, може наступити маленька зміна зі свяченням пасок. Громади про це будуть повідомлені своєчасно.

Адреса: Box 4. Тел. 48 Вакав. Саск.

о. Д. ЛУЧАКА

КВІТЕНЬ:

7. Неділя — Лужани (Сповідь)
14. Неділя — Вилингдон (Сповідь)
18. Вел. Четвер — Каґвин (Страсти в 8 год. веч.)
19. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: Лужани — 1 год. по пол. Каґвин — 2 год. „ „ Андрю — 3 год. „ „ Вилингдон 4 год. „ „
20. Субота: Освячення Пасок — Гемлин — 8 год. вечора Борівці 10 год. вечора Прут — 11 година вечора
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Лужани — 12 год. північі. Андрю — 1.30 год. рано, Завале — 1 год. рано, Каґвин — 2:30 год. рано, Вилингдон — 7 год. рано.
22. Світ. Понеділок — Андрю
23. Світ. Вівторок — Каґвин
28. Неділя — Борівці (Проводи)

Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта.

о. Г. ВАСИЛІВА

КВІТЕНЬ:

7. Неділя. Благовіщення — Торсбі (Сповідь)
14. Неділя — Калмар (Сповідь)
18. Страсти — Брудерґайм (7 г. веч.
19. Вел. Пятниця: Плащениця — 10 год. рано — Пено, 12 год. пол. — Брудерґайм 3 год. по пол. — Калмар, 6 год. Веч. — Оновей.
20. Вел. Субота, Сповідь, Свяч. Пасок — Оновей, Свяч. пасок 4 год. — Торсбі, Свяч. пасок 6 год. — Калмар.
21. ВЕЛИКДЕНЬ, 4 година рано — Брудерґайм, 6 година — Пено, 9 год. — Федора, Вечірня 3 год по пол. Калмар
22 Світ Понеділок — Торсбі
23 Світ. Вівторок — Оновей (Парастаси)
28. Неділя — Калмар (Проводи)

Адреса: 8710—112 Аве., Тел. 786066 Едмонтон, Алберта.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

КВІТЕНЬ:

7. Неділя. Благовіщення — Ґаес
13. Субота. Сл. Божа і Сповідь — Норквей.
14. Неділя — Норквей Вечірня і Св. Верби год. 8-ма ввечері — Ґаес
18. Вел. Четвер Сл. Божа та Сповідь Кобзар. Страсти 8 год. вечора — Стінен
19. Вел. Пятниця — Винос Плащениці: 10 год. рано — Ґаес; 1-ша год. по пол. — Норквей; 4-та по пол. — Арран; 7 веч. Вайт Біч
20. Вел. Субота Сл. Божа. Сповідь та Свячення Пасок — Вайт Біч; 2-га год. по пол. — Свая Ривер; 4.30 по пол. — Кобзар; 7-ма веч. — Мейбридж 8.30 веч. — Стінен; 10-та веч. — Ґлен Елдер
21. ВЕЛИКДЕНЬ — год. 12-та ночі — Арран; год. 5-та рано — Свая Плейн; год. 9-та рано — Ґаес
22. Світ. Понеділок — Мейбридж
23-го Світ. Вівторок — Ґлен Елдер
28. Неділя — Вайт Біч (Проводи)

Адреса: Box 111, Ґаес, Саск.

о. Л. В. ДЯЧИНИ

КВІТЕНЬ:

3. Середа. Раніш Освячених Дарів. 7 год. веч. Поклони — Йорктон
7. Неділя. Благовіщення — Йорктон (Сповідь)
14. Неділя — Калдер (Сповідь)
16. Вівторок — Ґорлиц (Сповідь)
18. Вел. Четвер — Йорктон (Спов.) 7 год. веч. Страсти
19. Пятниця. Винос Плащениці: — 3 год. по пол. — Йорктон
20. Субота. Свяч. пасок о год. 9 ввечері у Сторновей
21. ВЕЛИКДЕНЬ: Свячення пасок: 12-ій год. ночі — Вроистон; 1-а по півн. — Калдер; 3 рано Райн; 4 рано — Мазепа; 6 рано — Ґорлиц; 8 рано Служба Божа — Йорктон
22. Світ. Понеділок — Мазепа
23. Світ. Вівторок — Вроистон
28. Неділя — Райн

Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. ІВАНА МАҐАСА

КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони о год. 7 веч. в Гефорд
6. Субота. Сорокоусти — Гефорд
7. Неділя. Благовіщення — Кридор (Сповідь) Вечірня і Пасії — Гефорд
13. Субота — Сповідь і Св. Причастя дітей Нед. Школи і молоді о год. 8 — Гефорд (Сорокоусти)
14. Неділя — Гефорд (Сповідь)
18. Вел. Четвер — Мейфер (Спов.) Страсти о год. 7 веч. — Гефорд
19. Пятниця. Винос Плащениці: — Гефорд о год. 2 по полудні; Кридор о год. 4.30 по пол.
20. Вел. Субота — Свячення пасок: Редфілд о год. 10 рано, Борден о год. 3 по полудні
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Воскр. Утреня і посвячення пасок: Гефорд — о год. 4-ій рано; Сл. Божа і посвячення пасок:— Кридор — о год. 8-ій рано. Вечірня в Гефорд о год. 3 по пол.
22. Світ. Понеділок — Редфілд
23. Світ. Вівторок — Борден (на Білинках)
28. Неділя — Гефорд По Службі Божій Спільне Свячене, опісля Проводи на гробах.

Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 58.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА

КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони — Шіго місто
6. Субота — „Купровські (Спов.)
7. Неділя. Благовіщення — Винарт (Сповідь)
8. Понеділок — Едмор (Сповідь)
14. Неділя — Тідор місто (Спов.)
18. Вел. Четвер. Страсти. — Шіго місто
19. Вел. Пятниця. Винос Плащениці: Винарт. год. 2; Винярд год. 5.
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Великодня Всенічна і Освячення Пасок: 12 год. ночі — Шіго місто; 2 год. Шіго полуд.; 4 год. Купровські; год. 5.30 Мельничуки; г. 7 Фовм Лейк; год. 9 рано — Богослуження — Винярд
22. Світ. Понеділок — Інсінґер „Гайвей"
23. Світ. Вівторок — Мельничуки
28. Неділя — Федаки

Адреса: Шіго Саск., Box 59 Тел. 21

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

КВІТЕНЬ:

6. Субота — „За ріокою' (Сповідь)
7. Неділя. Благовіщення — Інсінґер місто (Сповідь)
8. Понеділок — Шіго полуд. (Сповідь)
13. Субота — Шіго місто (Сповідь)
14. Неділя — Фовм Лейк (Спов.)
15. Понед. — Тафилд (Сповідь)
19. Вел. Пятниця. Вечірня і винос Плащениці: Шіго місто год. 11; Шіго полуд. год. 1; в інших громадах по умовленні
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Великодня Всенічна і Освячення Пасок: Вест Бук год. 10.30 веч. в суб.; Тідор місто год. 12 ночі; „За Рікою" год. 2; „Львов" год. 4; Інсінґер „Гайвей" год. 5; Інсінґер місто год. 7; „коло Куцих" — Богослуження год. 8 рано.
22. Світ. Понеділок — Шіго полуд.
23. Світ. Вівторок — Вест Бук
28. Неділя — Едмор

Адреса: Шіго, Саск., Box 52. Тел. 21

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ:

1	П	19	Муч. Хрисанта і його нар.
2	В	20	Отців Івана, Сергія
3	С	21.	Поклони. Івана Листвич.
4	Ч	22	Василія священ. пресв.
5	П	23	Преп. Никона Печер.
6	С	24	Преп. Артемона еп. Селев.
7	Н	25	5 Посту. БЛАГОВІЩЕННЯ
8	П	26	Собор Арх. Гавриїла
9	В	27	Матрони Солунської
10	С	28	Преп. Евстратія пост. Печ.
11	Ч	29	Преп. Марка еп. Аретус.
12	П	30	Преп. Івана Лист.
13	С	31	Преп. Іпатія Цілителя Печ.
14	Н	1	Нед. Цвітна. Преп. Геронтія
15	П	2	Преп. Тита, мч. Амфіяна
16	В	3	Преп. Микити Ісп.
17	С	4	Преп. Йосифа Многобол.
18	Ч	5	Великий Четвер
19	П	6	Велика Пятниця.
20	С	7	Вел. Субота. Смч. Василія
21	Н	8	ВЕЛИКДЕНЬ
22	П	9	СВІТЛИЙ ПОНЕДІЛОК
23	В	10	СВІТЛИЙ ВІВТОРОК
24	С	11	Свмч. Антипи еп. Перг.
25	Ч	12	Василія Ісп. Парійськ.
26	П	13	Смч. Артемона пресв.
27	С	14	Мартина Ісп., мч. Івана
28	Н	15	Нед. Томина. Ап. Трофима
29	П	16	Муч. Каліди, Галини
30	В	17	Смч. Симеона еп. Перс.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони — Айтуна, 7.30 год. ввечері
7. Неділя. Благовіщення — Врокстон (фарми Сповідь)
13. Субота — Мелвил (Сповідь)
14. Неділя — Мелвил (Сповідь)
18. Вел. Четвер — Айтуна (Страсти 7.30 ввечері)
19. Пятниця. Винос Плащениці: — 10 год. рано — Габард; 12 год. — Ґудів; 2 год. — Фенвуд; 4 год. — Айтуна.
21. ВЕЛИКДЕНЬ — 12 год. ночі — Айтуна, Сл. Божа; 2 год. Габард; 4 год. Ґудів; 6 год. Фенвуд; 8 год. — Мелвил
22. Світ. Понеділок — Габард
23. Світ. Вівторок — Ґудів
28. Неділя — Фенвуд

Адреса: Box 143, Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО

КВІТЕНЬ:

7. Неділя. Благовіщення — Кіндерслей (Сповідь)
14. Неділя — Вонда (Сповідь)
21. ВЕЛИКДЕНЬ: Великодня Всенічна і Освячення, пасок — Кіндерслей і Ойен Великодня Всенічна і Освячення Пасок год. 7 рано — Вонда Сл. Божа год. 9 рано і свяч. пасок — Мічам

Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун.

Устав Церковний

КВІТЕНЬ:

3. Середа. Поклони. Канон Андрея Критського.

6. Субота. Похвала Пресв. Богор. Літ. Ап. Жид. 9: 24-48 і Жид. 9: 1-7. Еван. Марка 10: 32-45 і Луки 7: 36-50.

7. Неділя 5 Вел. Посту. Благовіщення. Год. 8. УЄ Луки 1: 39-49, 56. Літ. Ап. Жид. 9: 11-14 і Жид. 2: 11-18. Еван. Івана 10: 32-45 і Луки 1: 24-38.

13. Суб. Лазаря. Літ. Ап. Жид. 12: 28-29. 13: 1-8. Еван Івана 11: 1-45.

14. Неділя Квітна. УЄ Мат. 21: 1-11, 15-17. Літ. Ап. Флп. 4: 4-9. Єв. Івана 12: 1-18.

18. Страсний Четвер. Літ. Ап. 1 Кор. 11: 23-32. Еван. Мат. 26: 1-20. Ів. 13: 3-17, Мат. 26: 21-39, Луки 22: 43-45, Мат. 26: 40-75, 27: 1-2.

19. Вел. Пятниця. Царські Години. Положення Плащениці.

20. Страсна Субота. Ап. Рим. 6: 3-11. Еван. Матея 28: 1-20.

21.ВЕЛИКДЕНЬ. Літ. Ап. ДП 1: 1-8 Еван. Івана 1: 1-17. Вечірня: Еван. Івана 20: 19-25.

22. Світ. Понед. Літ. Ап. ДП 1: 12-17. Еван. Івана 1: 18-28.

23. Світ. Вівт. Літ. Ап. ДП 2: 14-21. Еван. Луки 24: 12-35.

28. Нед. Томина. УЄ 1. Літ. Ап. ДП 5: 12-30. Еван Івана 20: 19-31.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., APRIL 15, 1957. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1957. ЧИСЛО (1036) 8

БОРІМОСЯ З НЕБЕЗПЕКОЮ КОМУНІЗМУ!

†

Смиренний Іларіон, з Божої Ласки Митрополит Вінніпегу і всієї Канади, до Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх Боголюбивих вірних Української Православної Церкви в Канаді, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Господь Бог створив людину за Своїм Образом і Подобою, і вдихнув у неї частину від Духа Святого. Цим людина навіки пов'язана з Богом, як своїм Створителем, і Творець, Господь Бог, дав Своєму світові певні Заповіді, за якими ми маємо жити, щоб на світі панувала Правда Божа та щастя.

Та на жаль, сучасний світ далеко відійшов від Божого Закону, і мало дбає про його належне виконання. Світ утратив провідну Божу ідею життя, і виставляє свої нові безбожні ідеї, — ідеї захоплення світу силою, ідеї насилля взагалі. Увесь світ зброїться, увесь світ гарячково готує атомові бомби, щоб ними захищатися один від одного.

Правда Божа, єдина Свята Правда на землі, грубо й відкрито топчеться ногами. Та про неї й забувають тепер. Світ загнався в темний кут, з якого й виходу не видно...

Але Христос страждав і Воскрес ради нас, — і мусить воскреснути й світ, і мусить вернутися до єдиного на спасіння, — до Віри Христової.

Комунізм, — жорстокий насильний комунізм давно вже появився в Росії, бо там два останні віки готувався родючий ґрунт для нього.

І на цьому безбожному ґрунті в Росії так легко защепився і широко розрісся комунізм. Комунізм жорстокий і насильний.

Що ж таке комунізм чи большовизм? Це партія? Ні, — це нова поганська віра. Це міцний орден, який оголосив війну Христові й Його науці, оголосив смертельну боротьбу всім християнам. Це антихристова наука, яка ловить у свої сіти всіх слабодухів.

І цю свою протихристиянську науку комуністи ширять державним насиллям. Комунізм, як віру свого ордену, зробили обов'язковим для всіх, і ширять його в книжках, у пресі по школах. Комуністи Церкви Божі поруйнували насиллям, Єпископат і Духовенство винищили. Усі Богословські школи позакривали. Навчати релігії по світських школах заборонили. І вони ж повели шалену протирелігійну агітацію в мільйонах своїх видань та в пресі. Позакладали окремі установи, які обов'язані ширити комунізм і боротися з Християнством.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

По всіх школах, починаючи від наймолодших, навчають дітей комунізму.

Комунізм сильно липкий, і легко шириться по всьому світу. Комуністи мільйонами розкидають свої протирелігійні видання всіма мовами. І ніде нема спину комунізмові, — він шириться, як зараза, скрізь здобуває собі прихильників. На Віру Христову йде широко організований похід...

Але Христос Воскрес, і ми віруємо й ісповідуємо, що наука Його переможе всі антихристові хитрощі. Хритос Воскрес, — і з новою силою піде й Христова Євангелія!

Христос Воскрес, і Своїм Воскресенням переміг чорні сили антихристові. Глибоко віримо й ісповідуємо, що й Наука Христова переможе комунізм!

Але всі твердо пам'ятаймо, що комунізм сильний і липкий. Боротися з ним треба нам *усім* всіма силами своїми. Небезпека комунізму, як носія липкої ідеології, велика, і помалу насуває ца світ.

У чому ж *спасіння* від розкладового комунізму?

— Тільки в Християнстві, тільки в віковічній Вірі Христовій!

Але наша Віра, як протиставлення комунізму, мусить бути завжди *діяльною*. Пасивне Християнство не спасе й не порятує теперішнього світу.

Мало цього, — треба ясно показати всім, що власне Віра Христова найбільше потрібна сучасному світові, щоб він зажив спокійно. А з усіх Християнських Вір найвідповіднішою для лікування недугів теперішнього часу є наша Віра Православна.

Треба конче оживити й показати всім, що Віра Христова — глибоко *соціяльна*. Це ж Христос на питання, котра Заповідь найбільша в Законі, відповів: "Люби Господа Бога свойого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом. Це найбільша й найперша заповідь. А друга *подібна* до неї: Люби свого ближнього, як самого себе. На двох оцих Заповідях увесь Закон і Пророки стоять" (Матвія 22. 37-40).

Як сказав Христос, обидві Заповіді *однакові*, цебто, що Заповідь про ближнього не є другою, а є другопершою. Цебто, в основі Християнства, як його найголовніша Заповідь, стоїть любов до ближнього.

Любити — то *служити*. Службу своєму ближньому Христос поставив в основу життя на світі (Матвія 25. 44-45). І вже цим Християнство — найбільш *соціяльна* Віра, яка у всьому переважає псевдосоціяльний комунізм.

Православна Віра —*соборна*, і це наш Догмат. У Православній Церкві всім керують Собори, а не окремі особи. Соборність нашої Православної Церкви виявляється також і в праці її, і в молитві, і в поступованні. Православна Церква не женеться за назвою "католицька — вселенська", бо вона в основі своїй національна, народня Церква.

Отже, наша Православна Віра глибоко соціяльна й широко соборна. У нас у Церкві головною основою її гаряча любов, правдива рівність та рідне братерство.

Христос Воскрес, — і нехай воскресне до праці й *діяльне* Християнство, як *молот* на комунізм!

Христос Воскрес, — і нехай вос-

кресне й наша Православна Віра до широкої соціяльної праці для ближнього свого, і то праці у всьому соборної!

Тільки Віра Христова, активна й діяльна по формі, а соціяльна й соборна по змісту, справді спасе світ від небезпеки комунізму. Цю Віру треба поставити *прапором* усього вільного світу проти войовничого комунізму. І це чистий обман, коли комуністи твердять, буцім то вони перші стали проповідувати про соціяльну працю для всіх, — Віра Христова ще від свого початку займається цим!

Христос Воскрес, і переміг чорних демонів темряви, — і ми віруємо й ісповідуємо, що споконвічна Віра Христова переможе антихристову згубну новину, — комунізм. І тоді весь світ на повні груди радісно заспіває:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Митрополит Іларіон.

Року Божого 1957-го, квітня 21-го дня.
У Світлий і Світлоносний день Воскресення Христового.
Всеканадійська Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

ДВА ВЕЛИКОДНІ

Заводження в Церкві нового календаря — то розбивання народу, а новий календар заводять гр.-кат. провідники. Роблять те, чого поляки давно хотіли. Єп. Хомишин старався завести в Станиславівській дієцезії новий календар, та нарід спротивився, і йому не вдалося те, чого він хотів.. Але сам він таки перейшов на новий календар — і святкував разом з поляками.

Новий календар старалися заводити на Закарпатті мадяри разом з гр.-кат. священиками, і з того вийшов тільки клопіт.

Новий календар є для розбивання народу.

Подумаймо: батько святкує по-старому, а син по-новому. В одного ще піст, а в другого вже Великдень. Таке воно й з братами, сестрами, сусідами, знайомими. Один при зустрічі каже: "Христос Воскрес", а другий відповідає "В мене ще не воскрес, в мене ще піст".

Чи то не розбивання народу? А до того ведуть ті, що вважаються "провідниками й учителями" народу.

Та є й деякі розумні греко-католики, що такої науки не слухають, бо знають, звідки вона виходить.

ЖІНКА ПРОТИ ЖІНОЧИХ ПРАВ.

У Понтіяк, Міш., Єлисавета Росел святкувала день століття своїх народин і сказала: "Світ є для чоловіків, і вони все добре робили, аж поки жінки не почали голосувати. Я ніколи не голосувала. Жінки не принесли ніякого добра своїм голосуванням, і вони не можуть сповняти два обовязки разом, а то і жіночі, і чоловічі.

СМЕРТЬ ВІД КОНЯ

В Ескорт, в Африці, стався такий випадок: щоб злодії не вкрали коня, чоловік привязав його до своєї ноги і заснув. Коли ж злодії крали коня, то не зважали на чоловіка, але забрали коня разом з чоловіком. Кінь його тягнув, і так чоловік згинув.

УКРАЇНСЬКА ЛЯМПА НА ГРОБІ ГОСПОДНІМ

Опис Данила Паломника

У початках християнства в Україні багато християн ходило відвідувати святі місця, де жив Христос. Тих людей звали "паломниками", бо вони приносили додому "пальми".

Одним з таких визначних наших паломників був Ігумен Данило, і він давав своєї подорожі опис, що має давній наголовок: **"Житє і хожене Данила Руськия Землі Ігумена".** Був Данило в Палестині між роками 1106 і 1108, як видно з його згадок. Був Данило з Черніґівщини, а з якого манастиря — невідомо.

Опис Данилової подорожі був перекладений на мови французьку, грецьку й німецьку. Видно, що той опис був дуже поширений в Україні, бо недавно знайдено коло 100 ії списків (копій).

Описує Данило святі місця, які відвідував, а вже окремо оповідає, як він на Великдень був в Єрусалимі. Каже він:

— У пятницю (Страстну) пішов я до князя Балдуїна і він сказав: "Чого хочеш український ігумене?" Я ж сказав: "Прошу тебе, ради Бога (в імя Бога) й українських князів, хотів би я поставити лямпу на Гробі Господнім за наших князів, за всю українську землю, за всіх християн української землі". І князь послухав мене і післав до мене сконома Св. Воскресення і ключаря Св. Гробу, і вони казали мені принести лямпу. Я пішов і купив скляну лямпу, налив чистої оливи й вечером приніс.

— Ключар відчинив двері Господньої Могили, казав, щоб я скинув чоботи (каліґи), я увійшов і поставив лямпу там, де лежали ноги Христові, й обцілував місце, де лежало тіло Христове. Вголовах була грецька лямпа, а на грудях — лямпа з манастиря Св. Сави. І ті три (православні) лямпи засвітилися, а католицькі, що висіли, не засвітилися.

В суботу збираються коло церкви Воскресення тьми народу, і місцеві, і з Єгипту, і з Вавилону, і з других далеких сторін. Всі стоять зо свічками в руках, незапаленими. Коли ж прийшов княз з дружиною, церкву відчиняють, щоб люди входили, але стільки їх, що багато їх стоїть надворі.

Ще пізніше йде княз з дружиною до Господнього Гробу. Тоді покликали й мене з манастиря Св. Сави, та до церкви не можна було ввійти, — стільки було народу. Тоді військо зробило прохід поміж народом. А Данила поставили високо над самими дверми, щоб він міг добре приглянутися.

Опісля почалася Вечірня, а Гріб був замкнений і світла там не було. Коли ж почулася пісня "Господеві заспіваймо", то над церквою почав крапати дощик, а незабаром у Гробі показалося сильне світло. Тоді двері до Гробу відчинили. Єпископ узяв свічку від князя, увійшов до Гробу і запалив її від святого огню, і від неї люди запалювали свої свічки, а від них запалювали ще дальші.

І світло те не було подібне до звичайного огню, але краще, сильніше. "А мені Бог свідком", каже Данило, "і Гріб Господній, і ті, що були тут з Новгороду, з Києва: Юзяслав Іванович, Городислав Михайлович, Кашкича т. і." Пізніше почалася Служба Божа.

Третього дня Великодня забрав Данило свою лямпу, і ключар дав йому дещо на памятку з Святого Гробу. І каже Данило:

— Бог і Святий Гріб мені свідком, що не забув я імен князів українських і княгинь, і дітей їх, Єпископів, Ігуменів, і бояр, і дітей моїх Духовних, і всіх християн, нікого я не забув. Всюди князів найперше згадував, а потім за свої гріхи молився. Імена їх у Св. Сави позаписував на спомин. За князів і всіх християн відправив я 50 Служб Божих, а за померших 40.

* *

Минуло вже коло 850 літ з того часу, як Ігумен Данило святкував Великдень в Єрусалимі, і нині треба його згадати. Праведний був чоловік! Та ще більше, — з його оповідання бачимо, що він був не тільки монахом, але й патріотом свого краю і народу. Не забуває він там своїх князів, не забуває народу, і найперше за них молиться, а тоді вже за себе. Та певне, що тоді всі українські монахи були і монахами, і патріотами. Свого народу не відрікалися.

У КАНАДІ БІЛЬШЕ МУЖЧИН ЯК ЖІНОК

У Канаді мужчин є на 393,300 осіб більше, ніж жінок. Неодружених мужчин 1955 року було 1,621,000, а самітних жінок 1,227,000 В 1954 р. було 6,820,000 одружених, а в 1952 році їх цифра піднеслася до 6,976,200 подруж. Упродовж згаданого року кількість молодіжі нижче 15 років з цифри 4,791,400 піднеслася до 5,013,100 осіб.

ПОКАРАНИЙ ЛІКАР

У Торонті суддя Форсайт засудив лікаря д-ра Джана Дика на 18 місяців вязниці за недозволену законом практику проти материнства. Чотири жінки свідчили, що вони заплатили йому по 1,250 долярів за такі операції.

Дарунки на День Матері

Зближається Свято День Матері і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловлював наші почування. В Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50

РІЖНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина	Ціна:
4¼x5⁵/₈ цалів	5 центів
5¾x7½ „	7 „
7½x10½ „	12 „
8¼x10½ „	15 „
13x16¾ „	35 „
15¾x20½ „	60 „

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XIV

Православна Церква святкує Успіння Пресв. Богородиці, а не "тілесне" Її прийняття на Небо

На Заході закоренився помилковий погляд, що православне Успіння і католицьке "Тілесне" Прийняття Пресв. Богородиці — це нібито одне й те саме. Такі непорозуміння бачимо в англомовних виданнях — у "Змістовній Енциклопедії Релігійного знання" Сандорфа, у Британській Енциклопедії (4-те вид.), у у Католицькій Енциклопедії (1913) і т. д. — Цей погляд не згідний з дійсністю.

Що таке святкування Assumptio, "Тілесного Прийняття Діви Марії на Небо" — про це говорить католицька наука так: "Це Свято має подвійний предмет: 1. щасливий відхід Марії з цього (земного) життя і 2. прийняття (assumptio) її тіла на небо (The Catholic Encycl. 1913).

Інакше кажучи, у своєму святкуванні "Тілесного Прийняття Пресв. Діви Марії" Католицька Церква охоплює два елементи: 1. відхід Пресв. Богородиці з земного життя взагалі, тобто Її упокоєння, ц. зн. Успіння (розлука з смертним тілом безсмертної душі, що відійшла на Небо), і 2. виділюється як окремий елемент ще й прийняття (assumptio) Її тіла на Небо.

Отож, навіть згідно з католицькою наукою відхід з земного життя Пресв. Богородиці, відхід взагалі, сам по собі ще не означає "тілесного Її прийняття на Небо, — для цього є окремий елемент — Assumptio.

Навіть у більшості переказів, а між тим і в головному з них — цьому, що його приписують Ап. Іванові Богословові, у відході з земного життя Пресв. Богородиці розрізняється два елементи, що наступають один по одному; в грецькому, отже в оригінальному тексті (найстарший з них — з V століття, — Ів. Франко: Апокріфи й легенди, т. II), сказано, що 1. найперше наступило "коймезіз" (= спочинок, сон) — отже Успіння (упокоєного тіла, при відході душі Пресв. Богородиці на Небо), 2. а вже після Успіння відбулося прийняття Її тіла на Небо), — тобто це, що Католицька Церква називає словом assumptio (The Encycl. Britan., 4-е вид.).

Справа очевидна: "коймезіс" (Успіння) — це не те саме, що в католиків assumptio (тілесне прийняття на Небо). Грецьке "коймезіс" (Успіння) — це те, що свого часу Католицька Церква називала словом dormitio (успіння).

Коли Православна Церква святкує тільки Успіння ("коймезіс") Пресв. Богородиці, то це вже само собою означає, що вона святкує тільки відхід на небо Її душі в Її упокоєного тіла, а не святкує прийняття Її тіла на Небо.

Тож коли хто визнає "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, то чинить це на основі переказів. Отож, коли він приймає перекази, на віру, за правдиві, то тоді вони мають зобовязувати його точно; а в більшості найстарших переказів говориться, що Успіння ("коймезіс") — то це тільки прийняття на Небо душі Пресв. Богородиці, натомість прийняття Її тіла на Небо (Assumptio) відбулося вже пізніше, після Успіння. Православна ж Церква святкувала і святкує тільки Успіння Пресв. Богородиці, а це значить — не Тілесного Прийняття Її на Небо. А втім, у Православній Церкві ніколи не було й немає сумніву щодо значення назви "Успіння Пресв. Богородиці". Про це свідчать факти. У Чернігові є старовинний чоловічий манастир, про який згадує Іпатський Літопис ще під 1074 роком. Цей манастир посвячений Успінню Пресвятої Богородиці. Що розуміли під назвою "Успіння Пресв. Богородиці" наші предки — показує печатка цього манастиря, що її описав був Іоанникій Галятовський у творі "Скарбниця потребная и пожитечная всему світу" (1676 р.). Іоанникій Галятовський так описує зображене на цій старовинній печатці Успіння Пресв. Богородиці: "полиця чотирограняста, з **виображенням Успіння Пресвятої Богородиці: Христос на руках Своїх душу Пресвятої Богородиці держить,** Митрою і Канаком приоздоблений. Пастирал великий Апостол Петр, ліску малу Апостол Павел держить, на Хрест зложивши. Довкола такий напис: "Печать монастиря Черніговського Пресвятої Богородиці Єлецької" (Митрополит Іларіон: "Єлецький манастир у Чернігові". Календар "Рідна Нива", Вінніпеґ 1957).

Справа ясна: Православна Церква в Україні з самих початків прийняття Україною Християнства Успіння Пресв. Богородиці розуміла так, як на цій печатці зображено: Господь приймає на Небо душу Пресв. Богородиці, а не Її тіло.

На шостому році після проголошення 1950 р. Папою Пієм XII догми про прийняття Пресв. Богородиці з тілом на Небо — цебто 1956 р. в Шікаґо, на зборах католицького Товариства Маріології священик Walter Burghardt з католицької колеґії у Вудсток, ЗДА, сказав ось що: з деякого часу Католицька Церква святкує Assumptio (Прийняття на Небо Пресв. Богородиці з тілом). Але перед минулими століттями в Церкві Христовій не знали Assumptio, а знали тільки dormitio (Успіння, цебто тілесне упокоєння Пресв. Діви Марії, — тільки душа Її прийнята на Небо). І майже всі 100 видатних католицьких теологів на цих зборах не суперечили йому (Вінніпеґ Трібюн, 19. 1. 1957). (Д. б.)

"ПОЛЯК — ЦЕ НЕ КОНЧЕ ВОРОГ"

Статтю під таким наголовком помістив у мюнхенському "Українському Самостійнику" (орган ОУН—УГВР) з 10. 3. 1957 Б. Галайчук з нової еміграції в Арґентіні. Він каже, що хоч мадяри, румуни й поляки не покидають зазіхань на наші землі, то на еміграції це не перешкаджає політично єднатися з ними. Він каже: "Якщо скажемо: не говоримо з польською чи румунською еміґраціями, доки вони не занехають зазіхань на наші землі то либонь прийдеться довго чекати". А це чекання перешкаджає політичній приязні українців з поляками, мадярами, румунами. Значить, коли не можна дочекатися, щоб вони зреклися зазіхань на українські землі, тоді треба махнути на все рукою — хай забирають наше! — і єднатися зараз, щоб не спізнитися. — В такому дусі витримана ціла стаття.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Високопреосвященнішим Владикам — Митрополитові Іларіону, Архиепископові Михаїлу, Світлій Консисторії, Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, Високопреподобним Отцям, Ктиторам і Прихильникам Катедри, Громадам УГПЦеркви в Канаді й їхнім членам і Управам, Проводам й членству всіх наших співпрацюючих організацій та всім, що своїми дарами будують Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпеґу, найщиріший привіт, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

За Управу Катедри Пресвятої Тройці:
о. М. Юрківський, парох.
Григорій Соломон, голова.
Сергій Радчук, секретар.

ПРОТИСТАВИВСЯ "ТРАДИЦІЯМ І ЗВИЧАЯМ"

У Бірмінґем, у південному стейті Алабама, ЗДА, "білий" американець Ламар Вівер сів на лавці поруч християнського священика-негра. Скоро зібралася товпа білих і почала напаствувати Вівера за те, що він сів біля "чорного". Вівер у страху за своє життя скочив до авта і почав утікати, а юрба кидала за ним камінням. В утечі Вівер їхав неуважно, і за те поліція його арештувала. Він мусів заплатити 25 дол. кари. На суді Вівер свою неуважність у їзді пояснив напастю на нього юрби, але суддя Олівер Б. Галл не прийняв цього на увагу. Він осудив Вівера за нерозважність, бо ж він, сідаючи біля "чорного", повинен був памятати, що "людина не може ставитися проти традицій і звичаїв і сподіватися, що вона не попечеться".

ТАК ЗМАЛЬОВУЄ КАНАДУ

Д. Буридж, що був три роки в Канаді, поїхав до Африки, де редаґує газету, і там він описує канадійське життя та каже, що канадійська молодь простацька й облудна. Говорить він, що старше покоління у відношенні до молодих дуже легкодушне, байдуже, а то — родичі, учителі, а навіть поліційні суди. А молодь те використовує. Канаду опановує американський спосіб життя.

Буридж дивується, що в руках канадійської молоді є стільки авт. І в тім нещастя Канади, що при вихованні молодих є стільки попуску.

"І поки Канада не позбудеться тієї своєї глупоти, — говорить Буридж, — у ній не буде місця для здорово думаючих людей".

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 584 сторінках, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

АДРЕС

Високопреосвященнішому Владиці Митрополиту УГПЦК ІЛАРІОНУ з нагоди його Ювілею 75-ліття з дня народження, піднесений йому Духовенством Сх. Єпархії в Торонто, в Катедрі Св. Володимира, на Академії в його честь 23 березня 1957 року.

ВАШЕ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНСТВО,
ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШИЙ ВЛАДИКО!

З нагоди Вашого славного Ювілею 75-ліття життя, що все так славно уквітчане великою, поважною й корисною для Православної Церкви та нашого народу працею, просимо прийняти від Духовенства Східньої Єпархії на чолі зі мною, як правлячим її Архиєреєм, цей наш АДРЕС ПОШАНИ і ВДЯЧНОСТИ, бо, за словом Святого й верховного Апостола Павла, "ті, що трудяться в слові, достойні подвійної чести". Цю "ПОДВІЙНУ ЧЕСТЬ", Ви, Дорогий Владико, вповні заслужили. Якщо перелічити тільки те, що зроблено Вами на високих становищах Української держави, Української науки, Української Православної Церкви, то стане дуже довгий перелік і тих становищ, і тієї праці, що зроблена, а ще більше тих літературних праць — наукових у галузі мови, історичних в галузі Української Православної Церкви і взагалі, Церкви Христової, богословських, з життя Святих нашого народу, літургічних, окремих віршованих більших і менших, що коли б зібрати все те надруковане і ненадруковане, то справді склалася б ціла бібліотека ІЛАРІОНІВСЬКА. Ось Ваш славний життєвий шлях.

Уже з 1917 року Професор Українського Державного Університету Св. Володимира в Києві. Далі МІНІСТЕР Освіти в Українській Народній Республіці, а в дальших роках фактичний керівник державної влади. Потім Ректор Кам'янецького Українського Університету. Потім помічник Ректора Богословського Факультету у Варшавському Університеті...

На цих високих становищах Ви були палким Православним Християнином, тому Православна людність Волині і всієї Польщі, коли стало питання мати Українського Православного Єпископа, зразу спинила свою увагу на Професорові ІВАНОВІ ОГІЄНКОВІ і вже в 1940 році ми вже бачимо Єпископа ІЛАРІОНА ХОЛМСЬКОГО і ПІДЛЯШСЬКОГО. Тут Ви, ВЛАДИКО, найшли ту рідну Вашій християнській душі стихію, в якій без перешкод розвернули на всю широчінь діяльність Архипастиря Української Православної Церкви, що позначилась перекладами Богослужбових Книг, історичними працями, не кажучи вже про зразкове упорядкування Православної Холмської Єпархії, оточеної зо всіх боків і просякненої інославними угрупованнями.

І тепер Український Православний науковий і загальний світ належно оцінив Вашу діяльність і працю й за короткий час підносить Вам Високий Церковний титул МИТРОПОЛИТА.

Крім усього, Ви стали справжнім науковцем, членом численних наукових організацій. Книга й наука стали другою стихією Вашого життя. Ваша власна Бібліотека розрослася до такої міри, що нараховувала десятки тисяч самих рідних томів з галузі історичних, мовних, богословських наук і могла б скласти велику честь великому місту чи університетові... Коли наступили скрутні часи, Ви забрали її цілий вагон, щоб перевезти на еміграцію, але перехопили большевицькі війська і вона повернулася до Польщі. Розуміємо біль Вашої душі за нею.

Тяжка дорога була для Вас і на еміграції... Та сили Вашої досвідченої волі, збудованій на надії на Бога, ніщо не зломило. Вашою Вірою та порадою однією лише парафією збудований величний Митрополітальний Собор на честь Покрови Богоматері. Наукова робота продовжувалася. Бібліотека знову росла. Господь же не забуває тих, що люблять Його.

Волі Божій угодно стало, щоб Митрополит ІЛАРІОН очолив, як Правлячий Єпископ, Українську Греко-Православну Церкву в Канаді. І ось, не зважаючи на вік — 70 років, Ви, ВЛАДИКО, всі свої, уже надірвані сили вирішили віддати цій Святій Церкві. Подив охоплює перед Вашою витривалістю і тактом.

А поруч нова посилена літературна робота, робота така гігантська, що вимагала б може пів сотні, а то й більше років. Ви докінчуєте свій колосальний труд, переклад цілої Біблії на українську мову, що вже давно її келійно провадили. І тепер провадите коректу друку, який уже розпочався. Видали великі праці, як ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ, Українська Православна Церква за часів Руїни. Упорядковуєте Требник, Апостол, Служебник, видаєте інші численні менші праці на різні теми й потреби, відозви, інструкції, послання і т. д. Разом з Консисторією на чолі її, як Голова, оживлюєте Вищу Богословську Школу і провадите її, як Декан і викладач Професор, в той же час і Опікун її, що постійно турбується за матеріяльні її засоби. У той же час пишете й видаєте поважний богословський журнал "Віра й Культура".

Поруч з тим Ви найретельніше виконуєте свої Архипастирські обов'язки: щонеділі відправляєте Служби Божі, їздите на величезні віддалі з Канонічними Візитаціями. На кожній робите довші і складні доповіді, крім палких та глибоких змістом Проповідей на Службах Божих. Не було духовних Конференцій без Вас і Ваших доповідей, а також і З'їздів. Поруч адміністративна переписка та вислухання усних заяв та потреб. Крім всього ще й наукова праця та участь у наукових організаціях.

Бібліотека Ваша виросла знову до 16 тисяч дорогих томів, і нема ні одного, якого б Ви не прочитали. Щось дивне. Для цієї роботи не вистарчило б 5-тьох, а Ви в такому віці потрапляєте все зробити один.

ДОРОГИЙ ВЛАДИКО! З цього нашого АДРЕСА Ви бачите, що все те відомо нам, і ми не замовчуємо, — ми горді святою гордістю і дякуємо Милосердному Богові, що послав аж отакого великого МИТРОПОЛИТА нашій Святій Церкві. Бо Ви по праву наслідували ім'я першого з українців нашого славного і святого Митрополита ІЛАРІОНА Київського. Господь справді підніс високо вибраного з людей Своїх, — це Вас, Дорогий ЮВІЛЯТЕ-ВЛАДИКО.

То ж щиро, по-синівському молимо Бога, щоб підкріпив Ваші сили, та продовжив Вам віку, щоб справдилося Ваше високе, благородне бажання, — передати Українській Православній Церкві й народові всі свої знання, і все, що тільки в силі дати людина.

Нехай Божа Ласка і Ангол Охоронитель невідступно вітають над Вами!

З синівською любов'ю та пошаною До Вас.

1. Архиепископ Михаїл, 2. Митроф. Прот. Петро Самець, 3. Митрофорний Прот. Володимир Слюзар, 4. Прот. П. Запаренюк, 5. Прот. В. Федак, 6. Прот. Ф. Керницький, 7. Свящ. Ю. Цукорник, 8. Прот. М. Овчаренко, 9. Прот. К. Квасницький, 10. Прот. Є. Чижів, 11. Свящ. А. Гліцький, 12. Свящ. Ф. Легенюк, 13. о. П. Ю. Красевич, 14. о. Іван Пестун, 15. о. Ієрей П. Архангельський, 16. Прот. І. Тріска, 17. о. Сава Цетухин, 18. о. Прот. Т. М. Кисілюк, 19. о. Прот. Дм. Фотій, 20. о. Прот. Костянтин Желішкевич, 21. о. Прот. Е. Улян, 22. о. Д. Подольський.

ВЕЛИКДЕНЬ

Днинко свята і велика,
Як на тебе спогадаю,
То душі стає солодко,
Як би була в світлім раю.

Хоть уже мій волос сивий,
А лице вже морщки вкрили,
І хоть серця сни-надії
Марним цвітом перецвили:

Як "Христос Воскрес" у церкві
Священики заспівають,
В моє серце всі надії,
Й золотії сни вертають.

Й тепер мене писаночки
Тішать як малу дитину,
З діточками коло церкви
Цокаюся Божу днину.

Божа днинко! Білий волос
Через тебе знов чорніє,
А лице моє старече
Як в дитини червоніє.

Знов з тобою повертають
Красні літа молодії,
А у серцю воскресають
Сни солодкі і надії.

Коби кожної то днини
"Христос Воскрес" заспівати,
Волос знову почорнів би,
Білого би не видати.

Ізидор Воробкевич.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЗАКЛЯТИЙ ДЗВІН

(За В. Островським)

Другого року всесвітної війни (першої) йшли хмари з заходу. А з заходу йде слота осінна, відлиги зимові.

Тепер знов хмари сунуть, з громами, але громи не з хмар, але з гармат. Не вечері селянки варили, не пастухи вогонь розкклали, — то села горіли. Війська посувалися. Земля стогнала.

Але ще тяжче стогнав нарід. Московські салдати гонили нарід з рідних земель в незнані сторони. Від Томашова, Замостя, Скербешова, село за селом йшло на схід.

Дійшла черга до одного села над рікою Бугом.

— Дзвони забирати, в Росію відправляти, бо німець буде з них ладунки виробляти, до війська стріляти, до людей православних!

Такий був наказ. Короткий, як козацький нагай!

Зійшлися селяни, радяться. Вже молоді дзвони стягають, а в старших серце крається. Дзвони їх церкви, їх дідів, прадідів. В жінок сльози на очах.

Дзвонів було три: два малі, один більший. Він був заклятий. Десь двісті років тому побожний чоловік подарував його церкві і казав на нім написати свою волю: "Хто той дзвін від церкви забрав би собі, чи на грішне діло, чи для другого села, нехай буде проклятий!"

Задумались селяни, — може і на них прокляття спаде, що того дзвона стягають, кудись посилають.

А часу мало. Хмари надходять, сталеві гармати гуркотять. А російський салдат стоїть з нагайкою, приказує: "Забирайте!"

* * *

— Готуйте вози! — каже церковковний староста. — А ви, куме Іване, і ви, куме Даниле, ходіть зо мною.

Пішли. Стали коло плота, тихо радяться. І люльки їх погасли, бо справа важна. "Коби стемніло", говорить хтось з них, а до молодих: "Кладіть дзвони на віз, на солому, та соломою їх повкривайте. Вони — слуги Божі".

Поклали.

Тепер ідіть і готуйтесь в дорогу, а ми тут постоїмо.

Підходить салдат.

— Де дзвони? — питає.

— На возі, — кажуть.

Помацав у соломі, махнув нагаєм і поїхав.

А надворі темно. Вже ніч.

Перехрестилися старі, взяли з воза заклятого дзвона і понесли на цвинтар. Тільки їх сиве волосся між кущами біліє.

Тихо. Тільки чути, що щось ворушиться. То земля під лопатками розсипається. Поставили дзвона край могили, поцілували, перехрестилися, і каже староста:

— Ти заклятий, і ми ще тебе заклинаємо: лежи тут і нікому не давайся в руки, доки не прийде час твій.

— Амінь! Амінь! Амінь! — повторили другі.

І могилу засипали землею, та й корч якийсь посадили, щоб менше знаку було.

* * *

Небавом шляхами, як рікою, плили вигнанці на схід. А коли озиралися, то скільки вже могил бачили! Тиф поклав багато на спочинок. Поклав і Івана та Данила, — а вмираючи вони виявили, що дзвін на цвинтарі закопали. Казали:

— Коли вернетесь, то на Великдень слухайте, а він у землі задзвонить, щоб пригадати, що Христос воскрес. Коли ж ваша Церква буде вашою, то задзвонить так, що вся Холмщина і вся Україна почує. Тоді вийде з землі і дасться вам в руки.

* * *

Дідусі поклали сиві голови далеко, а молодші за час вернулися, — та, що застали? Поляки церкву на костел перемінили. Свій хрест на церкві поставили, спів чужий, все чуже...

Заплакали, засумували, але надія не зникла.

Коли приходить Великдень, вони наслухують, і чують звуки свого дзвона. Він звіщає їм, що Христос воскрес і їх правда воскресне, а ворожа сила упаде. І в них віра і надія знов воскресає.

І дехто говорить сам до себе:

— Коли ж той дзвін знов задзвонить на Великдень, як колись дзвонив? — І чує відгомін:

Вірте в Божу справедливість. Той час прийде...

ЩО УКРАЇНЦІ СВЯТИЛИ

Паска була найважніша. Очевидно, пригадувала воскресшого Христа. Паски були або більші хліби, як звичайні, або їх пекли в бляхах, подібних до сита або решета.

Баби, бабки — в деяких сторонах їх пекли в глиняних горшках, горщечках, збанках. Коли ж горщик розібеться, і в нім не можна варити, то його заховують, і перед Великоднем печуть в нім бабку. Коли вона спечеться, горщок розбивають, і бабка має вигляд горшка. Баби були з родзинками. Щоб вони були жовті й пахучі, — додавали амбіру, шафрану.

Перепічки — то були малі гарні хлібці.

Дальше — шинка, ковбаса, кишка з гречаних круп і крови, печінка, масло, сир, хрін, обібрані і необібрані яйця... Колись і ціле пацятко (поросятко) святили, заложивши йому в рот хрін.

Крашанки чи галунки — були ознакою Великодня. То були яйця закрашені на червоно, зелено, жовто, синьо. Краски були свої, або купні. Свої: цибулиння, кора з вільшини, чи з чогось іншого, гречана полова чи ще щось. Краску заварювали, кидали туди яйця, і вони закрашувалися. До купної краски кидали галуну (англ. елам), щоб краска чіплялася, тому вони звались галунками.

Паску святити несли окремо, а все інше — в чім хто міг, обвиваючи білим полотном. Згодом носили в гарних кошиках.

Кісток з свяченого мяса дебудь не кидали, а звичайно закопували. Шкаралупи з свячених яєць кидали або на дах, або десь під дерево, або на воду. Казали, що коли ті шкаралупи доплинуть до Рахманів, то дадуть їм знати про Великдень, і тоді Рахмани будуть свій Рахманський Великдень святкувати.

Очевидно тут були залишки давних переказів про індійських, чи гіндуських браманів. Люди знали лише, що десь є ті Рахмани.

Від Великодня до Вознесення люди поздоровляли себе словами: "Христос Воскрес", а відповідали "Воістину Воскрес". Словами "Христос Воскрес" зустріли жінки Апостолів, прийшовши від Христового Гробу.

Писанки явилися вже пізніше, і спочатку були вони невибагливо писані. Їх вартість найперше мистецька. Побіч писанок повинні бути і крашанки. За ними є довша історія.

Тут треба додати, що все те наші українські звичаї, наша культура. Ми повинні її знати і її шанувати.

ТОВСТІ БОЛЬШЕВИЦЬКІ ОФІЦЕРИ.

Вістка з Москви доносить, що маршал Жуков сказав, що большевицькі офіцери вищої ранги занадто товсті, отже повинні хоч одну годину денно мати фізичні вправи, щоб краще виглядали. А міністер оборони сказав, що нехай вони не ображуються, але деякі офіцери так потовстіли, що їм тяжко рухатися, а це шкодить їх військовій спосібності і їх здоровлю. Та, мабуть, те саме можна б сказати про всіх большевиків на високих становищах, — всі вони товстіють, коли нарід голодує і марніє.

З НАГОДИ РІЧНИЦІ 575-ЛІТТЯ ВИВЕЗЕННЯ ПОЛЯКАМИ ІСТОРИЧНОЇ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ З УКРАЇНИ

Року 1957 минає 575 літ, як поляки вивезли з України, з Галиччини, православну Ікону Божої Матері і примістили її в Ченстохові як Чудотворну Ікону.

Під кінець 1957 р. минуло 35 років з того часу, як українські військовики з армії Української Народньої Республіки зробили спробу повернути Українській Православній Церкві цю Ікону, що знаходиться в Польщі, в містечку Ченстохові, під назвою "Матка Боска Ченстоховска". В цьому підприйнятті відоме було прізвище Петра Бабієнка; здається, він був у ранзі сотника, але цього я не певний. Робили це вояки контррозвідки УНР на власну руку, чи може в порозумінні зо світськими чи церковними офіційними чинниками, — автор цих рядків, що був тоді малим хлопцем, не знає. Відомо тільки, що це підприйняття не вдалося. Цікава річ, що не тільки поляки, але й таємна большевицька контррозвідка на території польської держави доложила своїх старань, щоб задумане українськими патріотами діло не вдалося. У вільному світі перебувають члени цих родин, з молодшого покоління цих родин, з Волині, що були в цю справу втаємничені або й брали в ній безпосередню участь по стороні українських патріотів. Прийде пригожий час — опишемо це подрібно.

П. С.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Йосиф Гендерсон, англійський учений, відзначався простотою, доброю душею й скромністю настільки, наскільки й солідним знанням і вченістю. На дванадцятім році життя його призначено професором греки в однім университеті.

Оповідають випадок, який найкраще подасть нам його вдачу.

Раз при столі проводив він дискусію на наукові теми з одним студентом. Той бувши нестриманим і не знаходивши піддержки для своїх думок, кинув у запалі куфель пива в лице співрозмовника.

Вчений витерся спокійно і сказав: "Це ви тільки відхилилися від теми, — розглянемо ж тепер ваші докази".

Не треба додавати, що студент перепросив його й признав себе переможеним.

Гібон, найсправедливіший англійський історик, у чотирнадцятім році життя розпочав величезну працю про античні часи.

Еремія Бентам, славний англійський письменник, читав історію Англії, коли мав три роки й перекладав твір Фенельона "Телемах" у сьомім році життя.

Фрідрих Ган, німецький історик, у дванадцятім році життя осягнув майже всі можливі знання.

Галер — земляк і сучасник Гана, був одночасно анатомом, ботаніком, філософом і поетом.

Він мав тільки чотири роки, коли збирав навколо себе всіх слуг свого батька і з самопевною красномовністю пояснював їм Святе Письмо. На девятім році вступив до вищої школи, сказавши промову грецькою мовою. На чотирнадцятім році написав чимало поем, трагедій, і комедій.

Якось у його домі вибух пожар. Навіть побачили його, як вибігав з вогню, куди кинувся, щоб спасти свої твори. Кілька літ пізніше він власноручно спалив їх, коли побачив їх марноту.

Агріпа Д'Обіне, один із давніх французьких авторів, у шостім році життя добре знав клясичні мови, а на восьмім оголосив переклад одного діялога, грецького фільософа Платона.

Клеро, який потім був славним геометром, мав тільки тринадцять літ, коли надіслав до Академії Наук свій матеріял з приводу вищих математичних питань.

15 червня 1623 р. народилася в старовинній столиці Оверні дитина — Блез Паскаль.

Його батько, людина освічена, сам хотів зайнятися навчанням сина. Для того, щоб зайнятися тим виключно, він навіть зрезигнував з посади в Клермоні і разом з родиною їде до Парижа, де, як йому здавалося, він найкраще може виконати свій намір.

Від найменших літ можна було добачувати в малому Паскалеві надзвичайне розуміння основ речей і рації тих питань, які можуть бути твердженні тільки словесно.

Одного разу при столі хтось випадково вдарив ножем по фаянсьокому полумиску. Паскаль тоді завважив, що звук від удару не відразу перервався, але продовжував хувати: коли ж на полумисок положили руку, звук припинився. Було йому тоді десять літ. Зацікавлений, спитав він про це явище батька. Той пояснив, як умів. Не задоволившись тим, хлопець починає цілу низку вправ для продукції звука. Наслідком тих вправ пише він рід трактату з приводу всіх своїх спостережень, дуже правильних і глибоких.

Батько, побоюючись шкідливих наслідків такого міцного нахилу до глибокої науки в таких юних літах, коли органи ще не можуть опертися втомі від довгої наукової праці, почав пильно оберігати молодого Паскаля навіть від самої ідеї розумового знання. Він сховав усі книжки такого зміту й навіть уникав подібних розмов. Але було вже запізно. Блез читав уже досить, щоб знати про існування цілої галузі науки, яка зветься математикою... Особливу увагу звернув він на книжку під наголовком — "Геометрія".

— Це наука, якої ти будеш пізніше вчитися, мій сину.

— Чому не тепер?

— Бо ти замолодий, а крім того ця наука приходить тільки при кінці загальних студій, бо вона васкладна.

— Добре, почекаю. Скажіть мені тільки, про що говорить ця наука?

— Добре, але під умовою, що ти не будеш про неї думати, ані говорити. Геометрія це наука, яка показує способи робити правильні фігури й знаходити пропорційне відношення між ними.

Дитина повторила собі це пояснення, яке, зрештою, не було цілком правильне[1]), і віддалилася задумана.

Насіння посіялося й незабаром мусіло дати паросток.

Сестра Паскаля, яка описувала його життя, говорить:

"Вказівка, що геометрія дає засоби творити правильні фігури, захопила цілком мого брата, і він мріяв про це у вільні години.

Остаючись сам один у залі, де мав звичай бавитися, брав вугіль і рисував ним на шибі різні фігури, старіючись зробити або цілком правильне коло, або рівнобічний трикутник. Потім шукав пропорційного відношення між фігурами. Але з огляду на те, що батько пильно ховав від нього всі ці речі, він не знав навіть їх назв. Це примусило його знайти самому відповідні назви, і він назвав коло — колесом, лінію — рискою і так усе інше. І тому, що в цій науці одне чіпляється за друге, мій брат дуже заглибився в своїх пошукуваннях.

Одного разу, коли брат був цілком зайнятий тією наукою, ввійшов у залю батько так, що брат не почув. Він так віддався думанню, що довший час не помічав, що не є сам. Невідомо, хто з них був більше здивований, чи син, зауваживши батька, який йому гостро заборонив займатися тими справами, чи батько, заставши сина серед усіх тих рисунків і рахунків. Але здивування батька ще збільшилося, коли на його запит, що син робить, той відповів, що шукає тієї речі, в якій батько пізнав тридцять друге твердження про елементи геометрії славного Евкліда.

[1]) Учені признають геометрію як науку, що має своїм предметом міряння простору — трьох вимірів, тобто: довжини, ширини і глибини або грубости.

(Далі буде)

РУТА

(Легенда)

Коли недобрі люди вели Ісуса Христа на гору Голготу, Спаситель наш падав під тягарем хреста, що його ніс на Своїх плечах. За Ним лишались сліди криваві, що не зворушили камяних сердець людей. Сміялася люта товпа, не зважаючи на рани і кров Христа. Та зате каміння на дорозі плакало. Де лише впала крапля крови Христової, там відразу виростала рута, що вкривала кров своїми листочками — сльозами.

І від того часу, на памятку, листочки рути стали подібні до спадаючої сльози.

НЕЗАБУДЬКА

(Легенда)

Дорогі діти — на цей раз я передам вам кілька гарних легенд, які напевно будуть для вас цікаві. Легенди витворені народом, і мають гарний підклад релігійного змісту, отже й будуть гарні характери.

Коли йдемо по вогких лугах і пасовиськах, то часто зустрічаємо дрібні синенькі квіточки. Називаємо їх "незабудьки". Англійці по-своєму називають їх таким самим іменем. Назва тієї квітки, як говорить переказ нашого народу, походить ще з тих часів, коли світ був тількищо створений Богом.

Коли Бог привів Адама до Раю і віддав йому його на вжиток, почав надавати імена звірятам, а потім і всім рослинам, і звелів їм кожному памятати своє імя. По якомусь часі проходжувався Адам з Євою по Раю і обоє приглядалися квітам. Єва почала зривати гарні квіти та прикрашувала ними своє буйне золоте волосся. Раптом почула, як мала синенька квіточка промовила до неї: "Візьми й мене".

— А як же ти називаєшся? — спитав її Адам.

Квітка похилилася соромливо й каже: "Я... я забула..." Вимовивши ці слова, квітка розплакалася дрібними сльозами так ревно, що Єві стало жаль її, і вона сказала до Адама: "Нехай та квітка "незабудькою" зветься".

Тому то вона завжди, коли її здибаємо, так наче те соромливе дівчатко, що хоч гарно й любо цвіте, але немов чогось соромиться й хилить свою головку до землі; квіточка нібн плаче й сльозами землю зрошує, бо де тільки вона росте, там навколо неї земля волога.

Маленькі діточки — то ніби квітки "незабудьки". Коли ми їх про щось питаємо, а вони не знають, або призабули, то зараз і похиляють свої головки, а в їхніх очах побачимо ті невинні сльози. Те саме й тому, що вони такі скромні й соромливі, ми їх любимо так, як оті маленькі синенькі "незабудьки".

о. С. Гребенюк.

КОРОНА ЧЕСНОТ

Арабські володарі не мають корон. На прийнятті у Ніксона, віце-президента ЗДА, Ніксон сказав, що його донечка питалася дома, чому арабські королі не мають корон. Король Савд відповів: "У нашій країні є приповідка, що найкраща корона — робити людям добрі діла".

ВЕЛИКОДНІ ГАЇВКИ

З Великоднем вяжеться не тільки сама память про Христове Воскресення, але й народня культура.

Приготовання "Свяченого" вдома, посвячування його — то частина церковно-народньої культури.

Величною ознакою Великодня була Гаївки. Певно, що були вони колись по всій Україні. але в деяких сторонах вузькоглядні люди їх знищили.

Гаївки в ріжних сторонах неоднаково називали: гаїлки, гагілки, магілки, ягілки і т. п.

Гаївки — то пісні молоді, головно дівчат; в них оспівуються переживання молодечого віку, — того віку, який всі переживали.

І яке воно величне було! День теплий, тихий, ясний, трава зеленіє, сади починають цвісти, квіти цвітуть, пташки співають... Гарно і на землі, і на небі.

І тоді, після великоднього обіду, сходиться коло церкви все село, — старі дідуні і бабуні, і середнього віку люди, і дівчата, і діти. Старші порозсідаються, середні сидять, стоять.. А дівчата поберуться за руки і починають гаївок співати. Та скільки вони їх усяких знають!

Є на що подивитись, є чого послухати, є при чім свій молодий вік згадати. Забуте перед тобою воскресає... Ти ще раз давне переживаєш.

А дівчата... То Дочки Народу, — будучі господині, матері, громадянки. І співаючи, вони до будучого, поважнішого життя готуються.

Любо людям, та певне, що любе воно й Богу, що Його діти так невинно, так безгрішно забавляються.

Тут згадаємо одну гаївку, яку в деяких сторонах також колинебудь співали, як звичайну пісню, але вона — гаївка і мельодією, і змістом. В ній оповідається як багач легковажив бідну дівчину, та як вона чарами його до себе привела. Ось вона:

Гей, на горі, на горі
Вівчар вівці зганяє, —
Гей-гу, гу-гу-гу, вівчар вівці
(зганяє.
Вівчар вівці зганяє,
Та й на хлопців моргає:
Гей, гу... (воно повторяється).

Ой, ви хлопці-молодці,
Скажіть моїй дівонці. Гей, гу...
Нехай вона замуж йде,
Бо за мене не пійде, Гей, гу...
Ба я хлопець молодий,
Ще й до того багатий. Гей, гу...
Сорок коней на стайни,
Триста овець в вівчарни. Гей гу...
І пасіка в стебнику,
А дівчину в літнику. Гей. гу...
Як дівчина то вчула,
Під гороньку скочила. Гей гу...
Накопала коріня
З-під білого каміння. Гей, гу...
Сполокала в молоці —
Чарувати молодці. Гей, гу...
Приставила до жару,
Кипить корінь до чвадю. Гей, гу...
А ще корін не вкипів,
А вже вівчар прилетів. Гей, гу...
А чого ж ти прилетів,
Коли-сь мене не хотів? Гей, гу...
А що ж тебе принесло:
Чи ж сивий кінь, чи весло? Гей, гу...
Приніс мене сивий кінь
До дівчини на поклін. Гей, гу...

Пояснення:

Стебник — будинок, де через зиму бджоли переховують. Також кажуть: "темник".

Літник — проста, свого виробу спідниця.

До чвалю — дуже скоро.

Друга гаївка

Де ти ідеш, Романочку?
На ярмарок, мій паночку.
Що ти будеш купувати?
Дівчатонька продавати.
А по кілько, Романочку?
По сто злотих, мій паночку.
Де ти ідеш, Романочку?
На ярмарок, мій поначку.
Що ти будеш купувати?
Парубочків продавати.
А по кілько, Романочку?
Сто за ґрейцар, мій паночку.

Трета гаївка.

Ой, ти старий діду, чому ся не жениш?
Та ну, та ну, та ну, ну, чому ся не
(жениш?
Рад бим ся женити, — не хочуть любити.
Та ну...

РЕЗОЛЮЦІЇ

VI-го З'їзду Східньої Єпархії Української Православної Церкви в Канаді

У висліді 6-го Єпархіяльного З'їзду Східньої Канади Української Греко-Православної Церкви в днях 21-23 березня 1957 року прийнято такі резолюції:

1. "Шостий З'їзд Східньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що складався з Духовенства, делеґатів і гостей, вислухавши звітів Владик — Митрополита Іларіона й Архиепископа Михаїла, голови Президії Консисторії, Протопресвітера д-ра С. В. Савчука, секретаря Східн. Єпархіяльної Ради о. Фотія, делеґатів поодиноких Церковних Громад, доповіді добродійки М. Фотій про українські школи і обговоривши їх, з вдоволенням стверджує: — великий зріст нашої Церкви в Канаді взагалі, а розвиток українського шкільництва зокрема, і закликає всіх православних українців включитися в наше організоване та активне життя Церкви.

2. З нагоди 75-ліття з дня народження Високопреосвященнішого Митроп. Іларіона, що припав на цей, 1957-ий рік, З'їзд прилучується до відсвяткування й звеличання Ювілею у формі Святочної Академії в честь Ювілята та бажає Йому ще многих і плідних літ у проводі нашої Церкви.

3. Довідавшись зо звіту голови Президії Консисторії про великий розріст праці і з нею збільшення адміністраційних видатків нашої Церкви, зокрема про конечну в цьому році купівлю будинку й площі, що межують з дотеперішнім будинком при Сейнт Джан вулиці у Вінніпеґу, З'їзд закликає Церковні Громади добровільно збільшити вплачування своїх річних бюджетів.

4. З'їзд уважає, що вірні нашої Церкви взагалі, а особливо урядовці наших Церковних Громад повинні бути в курсі справ Церкви та бути передплатниками й читачами церк. органу "Вістника" й інших укр. православних видавництв, що висвітлюють становище нашої Церкви, а тому закликає наших Священиків і урядовців поширювати згаданий орган і церк. православну літературу при кожній нагоді.

5. Вислухавши звіту про успіх з уведеними в минулому році в наших Недільних Школах лекціями і кольоровими образками, З'їзд радить, щоб усі Церковні Громади й Нед. Школи в Східній Канаді користувалися тими лекціями.

6. З'їзд складає подяку Митроп. Іларіонові, Архиеп. Михаїлові та Протопресв. д-р С. В. Савчукові за їх прибуття та участь у цьому 6-му З'їзді.

7. Усім іншим, як Катедральному Хорові з диригентом Юрієм Головком, жіноцтву та тим, що їх не перелічено, а вони чимнебудь причинилися до успіху цієї події, — З'їзд висловлює признання й подяку, а одночасно висловлює побажання, щоб побачити всіх їх активними й щасливими і під час слідуючого нашого Церковного З'їзду на Сході Канади — якщо не цього, то наступного року".

З ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІГІЇ В УКРАЇНІ

"Радянська Україна" з 15. 2. ц. р. релігійність старшого населення, видно, вважає за звичайну річ, коли тим разом окремо вдарила на тривогу, що й молодь також релігійна, і пише: "Окрема малосвідома, ідейно нестійна частина молоді і підпадає під вплив служителів релігійних культів" і що вона "справляє релігійні обряди, відвідує церкву".

У звязку з тим, "Правда України" з 19. 2. ц. р. подає, що в Києві відбувся пленум правління "Товариства для поширення політичних і наукових знань УССР" і там обговорено справу "покращання науково-атеїстичної пропаґанди". На тому засіданні було осуджено провідників атеїстичної акції в деяких областях, що вони не можуть справитися з життям релігії, де вона особливо сильно себе проявляє назверх. В яких областях релігійність особливо сильно себе проявляє, видно з такого вислову: "Були піддані критиці Чернігівський, Хмельницький, Миколаївський, Волинський і ряд інших обласних відділів товариства, які незадовільно ведуть науково-атеїстичну пропаґанду..."

Ці "ряд інших" областей — то вся Україна. Український нарід твердо тримається Віри Христової Православної, і жадна большевицька пропаґанда тут якогось більшого і тривалого успіху не має.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або темно синьої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВЕЛИКДЕНЬ — СВЯТО НЕВМИРУЩОСТИ

Жадна з подій в житті Ісуса Христа не була такою великою, не такою важною для нас, як факт Христового Воскресення. Вона завершує для нас все, що Христос робив і що Він сказав. Розумів значення тієї великої події Ап. Павло, коли каже: "Коли б Христос не воскрес, то даремна була б уся наша проповідь".

А він не тільки міг чути від других про Христове Воскресення, але й сам чув голос воскресшого Христа по дорозі до Дамаску: "Савле, чому Мене переслідуєш?" Ті слова запевнили його, що коли воскрес Христос, то для всіх померших є воскресення. Смерть — то тільки перехід до вічного життя.

І в людськім житті є закон воскресення. В нім є бажання не тільки на землі довго жити, але й продовжувати те життя по смерти. Тіло живе лише тому, що в нім є душа жива, душа оживляюча. Коли душа відлучиться від тіла, тоді тіло життя не має; бож тіло було тільки одежою живої душі. І сила життя може стояти твердо лише на вірі, що наше життя на землі не кінчиться. З тією вірою ми можемо виконувати нашу гідну працю, можемо переносити терпіння й муки, як дочасні, будучи певними, що нас чекає краще життя в другім світі нашого Творця.

Ось чому подія Христового Воскресення така важна, велика й радісна!

***

Але ту славну подію попереджувала темна, жорстока ніч. Тоді навіть усі ті, для кого Христос був Пророком, був Сином Божим, тратили в Нього віру. Всіх огорав сум і зневіра. Де ж Його сила, коли Його судять, зневажають, терновий вінок кладуть на голову, а потім розпинають? Тут усе й кінчається, — думали вони, на що, на кого ж тепер надіятися?

Та як несподівано для них все зміняється! Приходять жінки і звіщають, що — Христос воскрес. Він живий. Темна ніч зневіри несподівано переміюється на день. Де був глибокий смуток, там приходить радість. А ще коли побачили Христа між собою, слухали Його слів, то їх життя набрало стільки незвичайної сили, що ніяка людська супротивна сила не могла її перемогти.

А та її незвичайна сила випливала з їх певности, що по їх земнім житті є дальше життя; що життя душі і по смерти продовжується. То якраз це, чого всі живучі бажають.

***

Апостоли раз сумували, раз тішилися, а дальше знов приходила важка праця, терпіння, переслідування, але все те їх твердої віри не захитало.

Таке й усе людське життя, таке життя всього людства. Приходять радощі, приходять смутки, — але тоді треба якраз найбільше тієї твердої віри, яку висказав Апостол: "Ніч мине — і день настане".

Нині найбільша частина українського народу переживає те, що Апостоли переживали перед Христовим Воскресенням. І коли менша частина буде вже співати: "Христос Воскрес", то в другої частини буде в той час Страстний Тиждень, — сум, а може й зневіра.

Над великою частиною світу знов запанували Анни, Каяфи та Пилати. Зявилося багато Юдів Іскаріотів, для яких найважніша річ — то "срібняки" — гроші, майно і сила володіти над невільниками. Людської гідности, кращих людських почувань такі люди позбулися. Сонце, що створене для всіх людей, вони перед людьми заступили, створили ніч, щоб тільки їм одним було ясно.

***

Але Христос воскрес і тим показав, що справедливість, хоч би її й до гробу положити, воскресне, і тоді сум і страх огорне тих, які того не надіялися.

Український нарід вже не раз переживав Голготу. Були напади половецькі, були татарські, турецькі, польські, московські, але український нарід живе. Не стало половців, сила татар і турків змаліла, Польща опинилася в неволі, царська сила розсипалась. Панує ще сила большевицька, та й вона не вічна. Прийде час, ніч минеться і день настане.

Памятаючи все те, ми, що на волі, повинні високо держати прапор Христового Воскресення, як прапор сильної віри в воскресення Правди. Христос був Правдою, і коли Він воскрес, то воскресене всюди Правда Божа.

Коли десь є ніч, то ми не сміємо гасити своїх свічників надії, — підносимо їх високо, щоб проміні їх світла долітали й туди, де панує темрява ночі. І тільки тоді ми зможемо показати, що ми гідні християни й свідомі українці, а тоді в день Великодня зможемо з чистої душі заспівати. **"Христос Воскрес!"**

Високопреосвященнішого Владику Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Владику Архиепископа Михаїла, Світлу Консисторію, Всечесне Духовенство і всіх Боголюбивих вірних УГПЦК, наших працівників, співробітників, передплатників і прихильників та ввесь наш нарід поздоровляємо з Великоднем, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Редакція й Адміністрація.

АВТОМОБІЛЕВИЙ РУХ.

Як нині виглядає автомобілевий рух, показують цифри в Вінніпегу. В 1920 р. в цілій Манітобі було зареєстрованих 37,000 авт. Нині попід Сіпіарським мостом переїздить кожної хвилини середньо 66 крім тягарових та автобусів, отже за 12 годин переїзджає 48,000 легких авт. В осередку міста переїздить від 2-ої год. ранку до 8-ої вечора 100,000 авт. А такий рух в кожним роком зростає.

ПРО ВИНОС ПЛАЩАНИЦІ

Багато Священників запитують мене, чи треба виносити Священну Плащаницю в Страстну суботу перед Великодньою Утренею при обходженні Храму.

Даю на це відповідь тут.

На 9-ій Пісні Канону на Північній Службі Священик вносить Священну Плащаницю у Св. Вівтар, і кладе її на Св. Престол.

По цьому Священик робить обхід навкруги Церкви б е з Плащаниці.

Плащаниця позостається на Св. Престолі н е р у х о м а аж до Віддання Св. Воскресенню, — з Св. Престолу вона забирається в середу перед Вознесенням.

Докладно про все це подано в "Вірі й Культурі" ч. 6 (42) за 1957 р. на ст. 21.

† МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН.

8. IV. 1957.

ПІД ОСЛОНОЮ ПРАВОСЛАВІЯ РЯТУЮТЬ УНІЯТСТВО

Греко-католики українці під Польщею не мають свого місцевого церковного проводу. Перемиський Єпископ Йосафат Коциловський, виселений большевиками до Києва, помер 17. І. 1947, а його помічник Єп. Григорій Лакота помер 1951 р. на Воркуті, як засланець. Апостольський Адміністратор Лемківщини, о. Олександер Малиновський опустив своє становище і виїхав на еміграцію. Ватикан оставив уніятів під владою польсько-латинського кардинала Стефана Вишинського.

Два уніятські Священики під Польщею, о. канонік Василь Гриник і о. канонік Мирослав Ріпецький 20 листопада зложили у Варшаві Меморандум "До Його Еміненції Кардинала Степана Вишинського, Примаса Польщі, Апостольського Делегата для Греко-Католицької Церкви в Польщі". Тому що Ватикан назначив поляка Вишинського зверхником Греко-Католицької Церкви в Польщі (отже не Української Католицької Церкви), то згадані Священики просять свого поляка-зверхника духовного, щоб він припинив латинізацію греко-католиків. А тому що до його католицько-польської доброкі волі промовити годі, то ці уніятські Священики вжили іншого способу, — лякають його Православієм, кажучи: "Через постійне піддання греко-католиків владі латинських Єпископів, православна пропаганда одержала б сильний атут у своїх закидах проти Апостольської Столиці".

А що було б без тієї "православної пропаганди"? Чим уніяти лякали б Ватикан, щоб не робив є них поляків, французів, айришів і т. д.?

ДОВГ АНГЛІЇ

Англія вже по війні позичила в Канаді 1 більйон 185 мільйонів долярів (1,185,000,000) і ту позичку має сплатити 2001 року. Річний процент від позиченої суми виносять 22,200,000 долярів, і Канада той процент Англії подарувала.

ЖЕРТВИ КАТАСТРОФ

Протягом 1956 року у вуличних катастрофах в ЗДА згинуло 95 тисяч осіб, а поранених було 9 мільйонів 450 тисяч осіб. Ці катастрофи спричинили грошеву втрату на суму 11 більйонів долярів.

Архиепископ Михаїл.

ПЕРЕДПОСТОВІ ДУМКИ Й НАУКА ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ

Далі, Неділя про БЛУДНОГО СИНА. Яке глибоко зворушливе оповідання! А коли подумаєш, хто той Блудний син, то вже й сльози навертаються. Та це ж я, це ти, це всі ми, що одержали від Батька нашого Бога життя, здоров'я, розум, здібності, сили, добробут, радість родинну, добрих дітей і т. д. Але що ми з тим робимо? Забуваємо Батька зовсім. Розтрачаємо дане нам майно на рівні непотребства; а що чекає нас тепер? Над нами вже висить атомова бомба. Один нерозважний крок, і страш на загибіль усього, а коли й живий лишишся, та в слід — голод, убожество, втрата рідних і т. д. А між тим, як легко уникнути того всього. Це — встати, як той блудний син, визнати свої помилки та провини, вернутися всім до Батька Бога та попросити прощення. Бо тільки цього Він від нас жде. Він прийме нас, як своїх дітей, і буде радість. Війни не буде, 'бо зміняться людські серця до кращого, запанує згода та пошана, запанує соціяльна справедливість, а капітали, які проглинула б та страшна війна, пішли б на інші розумні потреби людства. Це так тут на землі, а в вічності — всім життя вічне. Отже, все від нас, якби ми схотіли.

Неділя про СТРАШНИЙ СУД. Господь наш наочно показав нам, що нас жде, і запевнив словами: "Небо й земля минуться, а слова Мої не минуться" (буде так, як Я кажу). Та й не може бути інакше: Бог Є АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВІСТЬ, а її не було б, коли б кожний з людей не одержав нагороди відповідно до вчинків своїх. Крім того, буття Землі кінчиться, настане Царство Боже, Царство Духа і людських душ. В те Царство не ввійде ніщо осквернене злом (Обявл. роз. 21, 27), тому "перевірка" гідности кожної душі необхідна. Про це, як вона буде, Господь ясно сказав у притчі про ПШЕНИЦЮ Й КУКІЛЬ (Мф. 13, 24-52). Не страшний той Останній Суд для праведних, він для них — оправдання і двері до Вічного життя в Царстві Бога. Але потрясаюче страшний він для грішників нерозкаяних, бо то вирок їх останньої долі. Страшний він і для нас, коли не дбаємо про свої душі. Пам'ятаймо, що це не когось буде Господь судити, а саме нас: мене, тебе, твоїх дітей і внуків, і так кожного. Але від нас залежить, де ти станеш-праворуч чи ліворуч Судді. Якщо хочемо почути присуд: "Прийдіть благословенні Отця мого й унаслідуйте Царство Боже"..., то мусимо до того відповідно готуватися, очищати себе покаянням, бо в Царство Боже ніхто осквернений гріхом не ввійде. А якщо не дбаємо, якщо тільки й думаємо про насолоди та розваги земні, якщо занедбуємо Заповіді Божі й нічого не робимо для Божої Слави та спасіння людей, то будьмо готові почути страшний присуд: "Ідіть геть від Мене, прокляті, у вогонь вічний, приготований дияволу і слугам його!" А потім що? Це не порожні слова... чуб дибом стає від жаху.

Нехай кожний розуміє, що треба йому робити і як жити, щоб не попасти в ту безповоротню біду (Мф. 25, 31-46).

Остання неділя перед Постом зветься ПРОЩАЛЬНА, це тому, що в цю неділю Господь кличе нас, щоб ми прощали провини один одному, якщо хочемо щоб Він нам простив. "Якщо будете прощати людям провини їх, то й Отець ваш Небесний простить вам провини ваші. А якщо не будете прощати, то й вам не проститься..." (Мф. 6, 14-15). Що сказати про ці слова? Нас віддано нам. Все залежить від тебе самого. Як хочеш, так і зроби. Хочеш прощення від Бога, щоб блаженствувати з Ним у Царстві Його, то прощай сам. Бо як смієш ти просити прощення, коли сам не прощаєш? Згадаймо притчу про Милосердного Повичкодавця і про жорстокого слугу його, що позичав гроші (Мф. 18, 23-35). Тож, не тільки слухаймо слова вухами, а й серцем, і робімо так, як Господь наш нам каже, щоб у дні святого Посту вступити нам примиреними зо всіма, тоді молитви наші будуть угодні Богу і жертви наші Йому приємні (Мф. 5, 23-26). І так вступаємо у Св. Великий Піст.

Понеділок. Згадуємо Адама і Єву, як вони плакали, дивлячись на Рай, з якого були вигнані. Сумні ті спогади: хіба Господь створив нас на те, щоб ми отут мучилися? І яке то було щастя в тому Раю! А він знову жде нас, якщо станемо чистими від гріхів.

А вечерами першого тижня Великий Канон Св. Андрея Архиепископа Критського. Це плач змученої душі за тим Раєм і благання — знову повернути її в нього. "Помилуй мене, Боже, помилуй мене!..."

"Душе, моя, душе моя! вставай, чого спиш? кінець наближається, і ти засмутишся. Пробудись же, щоб пожалів тебе Христос Бог..."

Потім Велике Повечіря. Скільки там піднесених хвилюючих молитов!

"Господи і Владико життя мого! Духа лінивства, байдужности, владолюбства та пустомовства не дай мені (на допусти до мене).

Духа ж чистоти, смиренної мудрости, терпеливости та любови даруй мені рабові (слузі) Твоєму.

О Господи Царю! дай мені бачити мої гріхи і не осуджувати брата мого". Це те, чого нам треба...

А в **середу й п'ятницю** Літургія Раніше Освячених Дарів. Справді це Ангельська Служба на прославлення Тайни Тіла й Крові Христових.

"Нині Сили Небесні з нами невидимо служать. Бо ось входить Цар Слави. Ось Жертва таємная звершена в славі переноситься...

Вірою і любов'ю приступимо і причастниками Життя Вічного будемо. Алилуя".

Мотив цієї небесної пісні нашому Дм. Бортнянському надхнений тільки від Самого Бога. Він і хвилює, він і підносить у саме Небо. Стаєш сам одухотворений і легкий-легкий... і близько-близько відчуваєш Бога...

А спів: Нехай стане молитва моя, як пахощі кадильні перед Тобою...

...Не допусти серця мого до думок лукавих — виправдувати мої гріхи... І тут плач, але плач радісний, бо близько Бог...

Ось так приготовляє нас Св. Церква до найголовнішого — до Таїнства Покаяння (Сповіді) і до Св. Євхаристії-Причастя тіла і Крови Христових, щоб з'єднатися з Ним. Велична це Тайна! Велике це щастя для людини!

Сповідь це — перевірка себе самого (своєї совісти) перед Богом. Це суд над своїми вчинками і над собою. Священик тільки твій свідок та порадник. Тому Сповідь може бути тільки один-на-один і тайно. Прощення залежить від тебе самого: якщо щиро каєшся, Священик іменням Господнім простить тобі, як його уповноважив Господь, коли сказав до Апостолів: "що зв'яжете на землі, буде зв'язано й на Небі, і що розв'яжете на землі, буде розв'язано й на Небі (Іоана 20, 23 і в інших місцях Євангелій).

Якщож будеш продовжувату твій гріх, то не проститься тобі, аж поки не перестанеш його робити. А все ж таки ти будеш молитися, щоб Господь допоміг тобі побороти його. Сповідатися краще звечора, щоб за ніч передумати про все.

Сама Найсвятіша — Тайна Причастя.

Треба себе настроїти молитвою. Простити в душі кожному і вже не споминати коли хто покривдив. Не гніватися, не розстроюватися нічим, а зберігати спокій свого серця. Звечора, або хоч зпівночі нічого не їсти. Службу Божу прослухати з самого початку всю, уважно і з молитвами. Приступати до Св. Причастя спокійно, а в думці молитися до Христа Бога, щоб не відвернувся від тебе і не стало тобі Св. Причастя на осуд через твоє недостоїнство.

В молитві перед виголосом Священика: **Святе святим!** (Цебто Святі Тайни можуть прийняти тільки святі — очищені сповіддю та молитвами) є слова молитви Священика або Єпископа: "Прийди і освяти нас і могутньою Твоєю рукою преподай нам Пречисте Тіло Твоє і Чесну Кров, а через нас і всім людям Твоїм..." З цього бачимо, що Тіло і Кров преподає нам Сам Христос тільки рукою Священика або Єпископа. Тому Дякон цілує руку Священика, бо вона тепер Христова; а Священики руку Єпископа, бо то рука Христова в цей момент. А прийнявши Св. Причастя, вже не можна цілувати руки Єпископа чи Священика, а тільки Св. Чашу, як Ребро Христове, що з нього витекла Кров і вода на хресті. Так причастившись, треба прослухати вдячні молитви після Причастя, коли читаються, і самому дякувати Богові за Його милості.

Ось так зьєднавшися з Господом, увесь день той бути в спокої й радості. Бути в молитовному настрої і ніяких поганих думок не допускати в серце. Так само і у всі тижні й неділі Великого Посту та й на протязі всього року, коли причащаєтся.

В першу неділю Посту Св. Церква святкує СВЯТО ПРАВОСЛАВІЯ.

Коли вже Вселенські Собори вияснили всі Догмати Православної віри та перемогли всі еретицькі мудрування, тоді встановили це Свято, щоб воно з року в рік нагадувало чистоту Православної Віри та не давало новим еретикам спотворювати її. В цю неділю Церква Христова прославляє Бога в Св. Тройці та втілення Сина Божого на землі від Діви Марії. Прославляє православні Догмати, вияснені Св. Соборами та й Отців і Учителів Христової Церкви.

Свято ПРАВОСЛАВІЯ — це Свято всіх православних народів.

В 2-гу неділю Посту прославляємо святого Отця Григорія Паламу, Архиепископа м. Солуня. Він поборов ту ересь, яка умаляла маєстат Христа Господа. Вона навчала, що на Фаворі під

час Преображення сяяло світло звичайне, а не Небесне, Боже. А сяяло воно від напруження Христа в молитві. Ця наука була незгідна з правдою, бо Христос у молитві з'єднався з Отцем, і сяєво Бога Отця осяяло Його, бо Сам Бог . Світло — Сяєво Неприступне, воно й осяяло Ісуса Христа на Фаворі (1 Тим. 6, 16).

В 3-тю неділю Церква Христова споминає Розп'ятого Христа Господа на Хресті; вона показує нам, що якщо Син Божий з любови до нас так терпів за наші гріхи муки, щоб повернути нам синівство Боже (Ісаї 53, 5), то й ми не повинні втомлятися подвигами посту заради Нього. Прославляємо й Хрест Христовий, як Знамення Сина Людського, на якому він переміг диявола й смерть. Тому твориться урочистий винос Хреста на середину храму для честування й цілування при співі: "Хресту Твоєму покланяємось Владико..."

В 4-ту неділю споминаємо Препод. Отця нашого Івана Ліствичника, що уклав велику науку покаяння, так звану ЛІСТВИЦЯ (Ступеньки восходження чеснотами до Бога).

В суботу 5-го тижня віддаємо ПОХВАЛУ БОГОМАТЕРІ, Яка стала Посередницею нашого спасіння, бо від Неї народився Син Божий, Спаситель світу. Читаємо Акафист Похвали Богоматері на Ранній.

В 5-ту неділю споминаєму Преп. Марію Єгипетську, як зразок покаяння великої грішниці та як зразок того, що й грішники можуть стати праведними через подвиги покаяння.

В четвер вечером 6-го тижня кінчається 40 днів Великого Посту, а починається Піст на честь Страждань Христових.

Субота 6-го тижня зветься СУБОТА ЛАЗАРЕВА, тому що Церква Христова споминає воскрешення Лазаря Христом Господом. Ця подія і це чудо особливо важливі: Христос воскресив Лазаря, що вже був 4 дні в гробі і вже тління почало розкладати клітини його тіла. Щоб воскресити такого, то треба оживити розпалі клітини тіла. Це міг зробити тільки один Бог. Цим Христос показав, як воскреснуть мертві в останній день світу цього. Тому в Тропарі співається: "Запевняючи загальне воскресіння, Ти з мертвих підняв Лазаря, Христе Боже..."

В 6-ту неділю Посту святкуємо величне Свято Входу Господнього в Єрусалим на добровільні страждання за нас. Подія ця незвичайного значення: хоч народ еврейський проводжав і зустрічав Його, як Нащадка Давидового, що мав спасти Ізраїльтян від влади Риму, але проводжав Його як і Великого Пророка, посланого від Бога; в той же час Христос ішов в Єрусалим, як Цар на війну проти сатани, що Своїми стражданнями за гріхи людей мав побідити його (сатану) Своєю смертю на Хресті і Воскресінням. Тому це шестя Христа на страждання було шестям і до перемоги над смертю через Воскресіння і до Слави. Через те, так урочисто святкуємо. В цих подіях Страстного тижня ми вже не тільки споминаємо, а й стаємо учасниками тих подій. (Д. б.)

Мудро є для людини відректися певних забаганок просто для того, що душа не знаходить вдоволення навіть тоді, коли вони здійсняться.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

МАГОМЕД ГАССАН АБДЕЛЬ ЛЯТІФ

Було таке, як у вас — клопіт. Та ще й який! Як два, як три клопоти нараз. Річ йде про те, що народився у вас дитина, хлопець, чи дівчина, — нехай здорові ростуть! Але от що: яке ім'я тій дитині дати? Дитину можна б запитати, якого імени вона хоче, але ж її не запитаєте. А знов не давати їй ніякого імени, поки не виросте, також не можна.

Отже й спати не можете, а тільки думаєте. Імен на світі є не півкопи, не копа, а таки добрий оберемок. Може б по прадідові назвати? Може по дідови? Може по дядькові (по вуйкові)? Може по батькові?... А може взяти імена славних людей, що були на світі, — Аристотель, Фараон, Александер Великий, Наполеон, Ефіяльт, Ганнібаль... Нагадуєте, і стільки їх, що в голові вам закрутиться. Клопіт та й тільки... Дитина — радість, але її ім'я — клопіт.

Я вже те знаю, бо в мене їх семеро виросло, нехай здорові будуть — мої та й ваші.

Таке було і в Петра Загайного, може його знаєте; а може знаєте його жінку Явдоху, бо де празник, то хоч її й не просять, а вона там мусить бути.

Отже народився у них хлопець і приніс клопіт. Петро і Явдоха радяться і радяться, як його назвати. Може б Соломоном?... Та ні, бо жиди кажуть Шльома, а Шльома той, що худобу скуповує. Може б Фараоном? Але ж він у морі втопився, коли жидів здоганяв. Може... І каже Явдоха до Петра:

— Ти ж так багато читаєш, і знаєш, які то славні люди бували, і ти їх посписуй, а тоді виберемо.

І почав Петро нагадувати: Володимир Великий, Ярослав Мудрий, Іван Мазепа, Тарас Шевченко, Богдан Хмельницький... І питає жінки.

Покрутила Явдоха головою та й каже:

— Вже нам тих наших простих імен досить, — все Іван, Степан, Гриць, Тарас, Микола... Ти знайди якісь кращі. Світ великий! Пошукай в ґазетах, в комиксах, в книжках.

Почав Петро шукати по ґазетах та знайшов в "Америці", що ірляндець звався Пилип Кортов О'Ніль і змінив собі ті імена на — Могандус Токаї Асака.

І каже Петро:

— Може б і ми на такий лад?... Бачиш, тут є і гіндуське ім'я, і японське. Чи не гарно?

— Гарно, — каже Явдоха, — але ти повишукуй ще інші імена, посписуй, а тоді будемо вибирати.

І почав Петро шукати та писати: Кай Шек, Могандас Ґанді, Чу ен Лай, Рі, Негру, Бен Ґуріон, Могамед Гассан, Абдель Лятіф, Ганнібаль, Ромулюс, Шекспір, Джинґіс Хан, Заратустра, Авуходоносор, Конг Фу Це (Конфуцій), Као, Гсінг Цю, Ганг Гсіюнг, Макіавеллі, Джугашвілі, Нерон, Єрмак...

Вишукував цілу днину і навіть не обідав. А ввечері каже до жінки:

— Тепер вибирай! Маєш із чого...

І почала жінка вибирати. Чу ен Лай гарне. Кай Шек також не погане. Гсін Цу увійшло би. Авуходоносор занадто старе виглядає. Єрмак занадто просте. Ганнібаль простацьке. Заратустра могло б бути для дівчини. Шекспір виглядає на циганське, а я не хочу, щоб наш син був циганом. Могандас Ганді? Я виділа його фотографію, — він не красунь! Фу це, — я того "Фу" не люблю. Гсін Цу гарне, Ганг Гсіюнг ще краще, але я за тим, щоб назвати нашого синка Могамед Гассан Абдель Лятіф. Такого гарного і такого довгого імени ще жадна українська дитина не має. Всі будуть нам завидувати, каже.

Тут вам приклад, як треба імена для дітей вибирати. Коли б я був давно той спосіб знав, то побачили б ви, як би мої діти називалися. А то степан, Микола, Параня, Маланя... Аж соромно вам признатися!

Чорнохліб.

СИРІТСЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ

Не для всіх Великдень однаковий, і Шевченко показав нам, яким для кого він може бути. Змальовує він той Великдень віршем:

На Великдень, на соломі,
Проти сонця — діти
Грались собі крашанками
Та стали хвалитись
Обновами: тому к святкам
З лиштвою пошили
Сорочечку; а тій стьожку,
Тій стрічку купили.
Кому шапочку смушеву,
Чобітки шкапові,
Кому свитку... Одна тільки
Сидить без обнови
Сиріточка, рученята
Сховавши в рукави.
— Мені мати купувала...
— Мені батько справив...
— А мені хрещена мати
Лиштву вишивала...
— А я в попа обідала! —
Сирітка сказала.

Іншим дітям і на думку не приходило, що є й такі діти, які не мають святочних "обнов", не мають святочних дарунків, що їх могли б другим показати. Вони хвалилися дарунками, не думаючи, що сирітка не може похвалитися чимсь таким, як вони хваляться.

Але й вона дістала на Великдень дарунок, яким ще більше тішилася. Добрий священик глянув на неї, подумав, що вона сирота, не має батька ні матері, нема кому її любити і пригортати; що вона певно не раз голодує, — отже кличе її до себе, садить коло свого стола і ділиться з нею усім, чого на Великдень пристарався.

Можна уявити собі, якою великою несподіванкою було все те для сироти, яким було це великим дарунком! Вона переживала радощі дуже великого Великодня.

Та можуть бути і старші люди, що можуть бути на Великдень сиротами, — — безрідні, самотні, всіми покинуті, слабі... І які щасливі вони були б, коли б хтось посадив їх за свій родинний стіл, коли б погостив, коли б відвідав. То була б велика радість таким людям і велика жертва перед Богом.

НАПАД НА ІМІҐРАНТІВ

У Торонті 8 березня були арештовані брати Доналд і Томас Мілтон та обвинувачені в тому, що вони в трамваї напали на двох іміґрантів — Петра Висоцького і Ярослава Німеця, за те, що "чужинці відбирають працю в канадійців".

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Дня 3-го березня ц. р. українці м. Едмонтону й околиці вітали Високопреосв. Митрополита Іларіона, в нагоди його Архиерейської Візитації. Серед привітальних промов окреме місце займає довга промова п. К. Теличка від місцевого відділу СУС. Його промова охоплювала собою поєднання церковно-релігійних справ з національно-громадськими. Він підкреслив: „Найбільше досягнення українців Канади — то відновлення й розбудова Української Православної Церкви". „Праця Союзу Українських Самостійних організацій завжди тісно була повязана з нашою Українською Православною Церквою і ця повязаність ще тіснішою лишається й надалі".

Промовець ширше зупинився над тими національно-суспільними завданнями Української Православної Церкви, що випливають з сучасної дійсности українського народу в Україні, цебто поневолення її. Ці завдання: 1. Вірні Укр. Прав. Церкви співпрацюють з Церковним Проводом у чисто релігійно-церковній площині та національно-культурній. 2. З другого боку, співпраця церковного Проводу в національно-суспільній площині, як ось оборона українського народу перед урядом своїх держав та ОН — то окремі можливості церкви як цілості; і така діяльність на зовнішньому відтинку була б більш успішною при співпраці усіх проводів УПЦ. 3. Традиційна християнська добродійна діяльність Укр. Прав. Церкви, і теперішня її особлива конечність з огляду на українських православних сиріток і немічних на скитальщині в Зах. Европі.

● Жіноче Т-во ім. Ольги Кобилянської, що існує при церкві Св. Михаїла у Вінніпегу під проводом пані В. Горяк, постановило відбувати свої збори з доповідями на різні цікаві теми.

Перші збори такого характеру відбулись у вівторок 2 квітня. Доповідь на тему „Прикраси наших церков" виголосив Парох о. Прот. С. Герус.

Збори пройшли успішно, і закінчились жвавим обміном думок, порушених доповіддю, та спільним чаєм.

● Уряд Англії звільнив з-під арешту на засланні Архиеп. Макарія, голову Греко-Кипрійської Православної Церкви, — духовного провідника національно-незалежного руху на Кипрі, але не дозволив йому повернутися на острів Кипр. Він поїхав до Греції.

● Своїм документом „Моту Пропріо" з 19 березня 1957 р. Папа Пій XII завів реформу посту, за офіційним висловом: „упрощення полегш відносно Євхаристійного Посту". Причини реформи: „З уваги на значні зміни, що мали місце в умовах праці, публичних зайняттях і всьому соціяльному житті, Він (Папа Пій XII — ред. В.) вважали прихилитися до наполегливих прохань єпископів і тому рішали:" ... — і тут вичислені реформи, вірні мають в пості стриматися від солідних харчів і алькогольних напитків тільки протягом трьох годин перед Св. Причастям, а Священики — на три години перед Св. Літургією; — при чому питтю води не ламає посту. Хворі, хоч би навіть не приковані до ліжка, можуть їсти все, що з погляду медицини, потрібне для здоровя, без потреби дозволу Священика. „А всі, що користати будуть з цих полегш, мають надолужити за отрима не добро ясніючим прикладом християнського життя і головно ділами покути й милостині", — отже добрими ділами, а не умертвлюванням тіла. Цей розпорядок Папи ввійшов у силу з днем 25 березня 1957 р. (Текст його в оповіщенні Єп. Ніла з Едмонтонської Греко-Кат. Єпархії п. н. „Упрощення Полегш відносно Євхаристійного Посту", Едмонтон 27. 3. 1957. Див. „Українські Вісті", Едмонтон, 1. 4. 1957).

З КАНАДИ И ЗІ СВІТУ

● На 1957-8 фінансовий рік у Канаді доходовий і корпораційний податки остаються без змін. Від 1 липня ц. р. пенсія для старців буде збільшена з 40 дол. на 46 дол. місячно. Пенсія для потребуючих у віці 65-9, для сліпих і нездібних до праці від 1 липня також буде збільшена до найвищої суми 46 дол. Родинна допомога (фемилі еловенс) від 1 вересня ц. р. буде збільшена: для дітей до 6 років — з 5 дол. піднесено на 6 дол.; для дітей у віці від 10 до 12 років буде допомога 8 дол. місячно. — За 1956 рік і на дальші роки з оподаткування доходу можна буде відтягати кошти домашніх медичних видатків і за догляд умово недорозвинених дітей. Коли є видатки на профспілку (юнію), медичні кошти, членські організації, вкладки, пожертви на добродійні цілі, то на суму 100 дол. можна відтягнути без посвідок, а коли є більша сума згаданих видатків, то тоді для решти треба посвідок для податкового уряду, щоб цю суму відтягнути від оподаткування. Коли хтось має на утриманні певну категорію осіб, то на її утримання він може відтягнути від оподаткування 400 дол., а на свою особу подавати без оподаткування 950 дол. а не 750 дол., як було досі. — З днем 1 січня кожен працюючий, у когось чи у себе, може відтягнути 10 відсотків заробленої суми, як ощадність на старші літа. — Звільнені від досьогочасного 10-відсоткового оподаткування такі продукти: чай, какао, кава, препаровані десерти, напитки, цукорки, солодощі і т. п.

● Адвокат А. Яремович, що був головою Комітету Українців Канади з квітня 1953 р., у березні ц. р. нагло уступив зі свого становища. В міжчасі практичні обовязки голови автоматично перебрав перший заступник голови КУК о. д-р С. В. Савчук. Річні збори КУК відбудуться в квітні ц. р., і тоді буде назначений новий голова КУК. Звичайно, його не будуть вибирати члени КУК, а назначить одна з складових організацій КУК, цебто Братство Українців Католиків, яке від самого початку існування КУК назначає для нього голову, раніше греко-католицького священика д-р Кушніра, а потім адв. А. Яремовича. Статут Комітету Українців Канади каже, що голову для КУК має настановляти тільки Братство Українців Католиків з-поміж своїх людей.

● Торонтонське „Вільне Слово" в 9 березня ц. р. принесло статтю І. Теслі п. н. „Тенденційні інформації". Там сказано, яку статистику займять окремих етнічних груп у Канаді подають жиди. Між іншим, про українців сказано, що хліборобством їх займається тільки 3.5 (три з половиною) відсотка, а т. зв. „інші", цебто якісь невкреслені зайняття охоплюють аж 83 відсотки українців. Що це таке „інші" зайняття? От якісь випадкові, не ясні, — може волокитство, тимчасове зайняття і т. п. — Це такі інформації, що знаємо про них. А які ще можуть бути про нас інформації, що їх не знаємо? Питання: де є наша статистика, правильна статистика, яку конче треба протиставити чужій, фальшивій?

● Коли жиди виступали в окупованих египетських зон Гази й Абакаби, їх негайно зайняли сторожеві частини Обєднаних Націй. Але в слід за ними прийшла египетська адміністрація й поліція. Єгипет проголосив, що військо ОН є тільки гостем на египетській території. Ізраїль, який думав, що Газа й Абакаба буде постійно під контролею ОН, почав протестувати проти цієї заяви.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

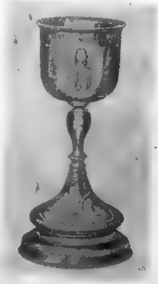

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ ми звіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Голова ізраїльського уряду Бен Ґуріон заявив, що Ізраїль буде змушений знову почати акцію на власну руку. Можливо, це погроза новою атакою на Єгипет.

● З огляду на це, що Єгипет знову перебирає Ґаау й Абакабу під свою контролю, міністер закордонних справ Ізраїля, Голда Маер, розпочала широку дипльоматичну акцію в ОН та в непрголошуваних переговорах у Вашингтоні. У звязку з тим уряд ЗДА проголосив, що він не має жадних таємних переговорів з Ізраїлем. Подібно й уряд Канади недавно спростував, що він не виступає в характері інтересів сіонізму, як оскаржують єгиптяни.

● На англійському прапорі, поруч досьогочасних гербів шкотського та ірляндського, тепер поміщено також герб валійців, чого домагалися валійські автономісти. Всі вони не англосаксонці, а келтійського походження, подібно як шкотляндці та ірляндці, норманді й провансальці, що їх національність переслідують французи.

● Польща закупила в Канаді 12 мільйонів бушлів пшениці нижчого ґатунку, з кредитом на три роки.

● Південна Ірляндія — самостійна, а Північна Ірляндія є під контролею Англії. До цього часу за визволення Північної Ірляндії боролася тільки Ірляндська Республиканська Армія; однак її не підтримував уряд Ірляндської Республики (Півд. Ірляндія), щоб бути в добрих відносинах з Англією. Але тепер до влади в Південній Ірляндії прийшов Де Валера — старий борець за самостійність і соборність Ірляндії, і він почниає акцію за тим, щоб Південну Ірляндію прилучити до Ірляндської Республики. — Це новий політичний клопіт для Англії.

● Лордом-мейором (посадником) столиці Ірляндії, Дубліну, є діяч жидівського походження. На цьогорічне ірляндське свято Патрика він прибув до ЗДА, де його вітали з почестями. Він заявив, що святкуватиме день Св. Патрика, бо він якраз збігається з жидівським святом. Його головне завдання в ЗДА, як він заявив, є збирати гроші для жидів у Палестині та у всьому світі, де вони цього потребують. На всіх публичних виступах він підкреслював свою жидівську національність.

● Сенатор МекКарті, ініціятор слідства над діяльністю агентів Москви в ЗДА, неофіційно бойкотований провідними політиками в ЗДА, — він досі не був запрошений на жадне з численних прийнять у Білому Домі.

● В Англії проголошено таїні німецькі документи, здобуті під час війни. З тих документів видно, що Советський Союз допомагав Гітлерові бомбардувати Польщу у вересні 1939 р.

● Совети стало тримають коло залізної заслони 1,500 літаків. Протягом одної ночі вони можуть збільшити їх кількість удва й три рази та негайно почати боєву акцію, — подає командування НАТО.

● Александер Керенський, короткотривалий голова демократичного уряду в Росії з 1917 р. твердить, що большевицький режим невідхильно котиться до упадку. Керенський — жид з походження; йому тепер 76 років. У бібліотеці Герберта Гувера Стенфордського університету він працює над історією російської революції.

● Елвіс Преслі, що став першим популяризатором звиродніилого „рок'енд рол" (зми словий спів при сороміцьких рухах тіла) записаний до війська. Одна з багатотисячних обожательок Елвіса, розпаношена 14-літня дівчина, прислала до през. Айзенгавера лист з погрозами, бороничи Преслі перед службою у війську. Е. Преслі, молодий шофер, що не знає нотного співу, признався, що він перед тим добре простудіював психіку шумовиння, пізнав, що вулиця любить примітивні зворушення й насолоди, і рішив використати це для здобуття слави і грошей. Під літки з вулиці при його „співі й танку" попадають в шал істерії. І на цьому він заробляє річно мільйони, і другі при ньому...

● В Китаю є високі духовні, так звані „живі Будди", яким підлягають коло 100,000 будійських монахів і мільйони вірних. Дотепер в Китаю було їх чотирьох. Один з них — „живий Будда", 64-літній Гутукту, тепер умер на Формозі на рака шлунка. Осталися ще три „живі Будди" — всі в червоному Китаю.

УРОЧИСТА АКАДЕМІЯ

на відзначення 75-ліття Митрополита Іларіона в Торонто

У суботу 23-го березня цього року Східня Єпархія УГПЦ в особах делегатів VI-го Єпархіяльного З'їзду урочисто відзначила Ювілей 75-ліття Первоєрарха УГПЦ Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона.

О 8-ій годині вечора в прекрасно удекорований залі Катедри Св. Володимира в Торонто зібралися делегати й гості Єпархіяльного З'їзду та члени Катедральної і всіх інших парафій Торонта, щоб привітати дорогого Владику Іларіона. Вільних місць у залі не було.

Владика Митрополит увійшов у залю в супроводі Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла, Священиків і визначних світських діячів. Катедральний хор під керівництвом п. Головка зустрів Владику Митрополита співом „Царю Небесний". Усі встали. Владика Митрополит підійшов до приготованої для нього катедри і поблагословив зібраних.

о. Митрат П. Самець відкрив Академію. До президії були вибрані: Високопреосвященніший Архиепископ Михаїл, голова Президії Консисторії о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, о. Митрат П. Самець, о. Прот. П. Запаринюк, генерал Садовський, голова Братства Проф. Іванис і Проф. С. Килимник.

Хор прекрасно виконав: „Величає душа моя Господи" муз. М'ясникова, „Тобі співаємо" муз. Давидовича „Достойно єсть" муз. Бортнянського.

о. Прот. Дм. Фотій у вступному слові сказав, що в Україні були колись великі Митрополити, як перший український Митрополит Іларіон, як Петро Могила. І ми живемо в такий час, коли також маємо Великого Митрополита. Ця Академія є виявом найглибшої й найщирішої нашої синівної відданости до нашого Великого Митрополита.

Проф. С. Килимник свою доповідь про життя й діяльність нашого Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона почав словами: „Служити народові — то служити Богові", — таке гасло нашого Митрополита, якого він і тримався впродовж усього свого багатоплідного життя". І далі перед зібраними розкрилась постать Митрополита: науковець, професор, першорядний світової слави вчений, талановитий оратор, письменник, міністер Української Народної Республіки, організатор державного життя, поет, ректор Високої школи, перекладач Біблії, Первоєрарх Української Православної Церкви. Життя Владики Митрополита — це життя людини високої культури, аристократа духа, це життя відданого невтомного працівника.

Нема можливости в цьому короткому дописі переповісти всі етапи життя Владики, але конче потрібно зазначити, що Владика, бувши міністром, майже рік сам керував державою (1919-1920), коли блаженної пам'яти Головний Отаман С. Петлюра передав йому владу, як Головноуповноваженому Українського Уряду. Треба також підкреслити, що Владика, як науковець, має кілька тисяч цінних праць. Переклад Біблії однією особою — це праця для титана, і таким титаном є Владика Митрополит Іларіон.

Господь обдарував нашого Митрополита великими дарами. І ці дари, ці таланти Владика віддав для України. І Україна ніколи не забуде нашого Великого Митрополита. „Молись, Владико, за нас і за Україну" — так закінчив свою прекрасну доповідь проф. Килимник.

Владика Архиепископ Михаїл у супроводі двох старших Священиків (о. Митрат П. Самець і о. Прот. П. Запаринюк) підійшов до Владики Митрополита, прочитав адрес (привіт) від Духовенства Східньої Єпархії (з підписами всіх Священиків) і вручив його Владиці Митрополитові.

І почались привітання від різних організацій і установ. І цих привітань було так багато, що Академія затягнулася до 10 години і 30 хвилин вечора.

Особливо велике враження на присутніх зробило привітання ген. Садовського. Ставши наструнко, генерал Садовський вітав „Міністра Української Народньої Республіки" від президента УНР С. Витвицького і Української Національної Ради. А далі вітав від Єпархіяльної Ради Східньої Єпархії, і сказав такі слова: „Коли настануть інші часи, Україна попросить Вас до себе за найвищого духовного провідника з іменем Іларіона II".

У своїй короткій відповіді на привітання Владика Митрополит сказав, що він багато читав, багато займався філософією, і переконався, що правда — лише в Євангелії, і всі свої дипломи він приніс до Святого Престолу і поклав там.

На початках свідомого життя перша ідеологія у тодішнього молодого Івана Огієнка була: „Праця — то ціль людського життя". Пізніше ідеологія поширилась: „Праця для народу — то ціль людського життя". І остаточно ідеологія оформилась у гаслі: „Служити народові — то служити Богові". Владика сказав, що щастя полягає в праці, вище щастя — то праця для народу, а найвища щастя — праця для народу в світлі виконання Божих Заповідей. Владика закінчив словами: „Моя філософія радісна, Божа. Я щасливий, що працював і працюю для народу, тому я завжди й усміхнений. Жити з Богом — найвище щастя. Дякую вам за привітання, і нехай Боже Благословення буде з усіма вами".

Усі присутні встали, і Многоліттям Владиці Митрополитові Іларіонові, відспіваним всіма зібраними, була закінчена Академія.

Ця величня, урочиста Академія залишила глибокі сліди в серцях усіх присутніх. Кожен був щасливий і гордий, що в нас є Великий і Славний Митрополит, наш Високопреосвященніший Владика Іларіон.

Пошли ж Господи здоров'я, сил і ще довгих років життя нашому дорогому Владиці Іларіону!

Прот. М. Овчаренко.

25-го березня 1957 р.

Торонто.

З ДІЯЛЬНОСТИ ТЕОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕГУ

● Як і попередніми роками, так і цього року православні українці міста Вінніпегу на чолі з Високопреосвященнішим Митрополитом Іларіоном та всім Духовенством, дуже величаво відсвяткували Неділю Православія — першу неділю Великого Посту. В Катедрі Пресв. Тройці відбулася Архиєрейська Св. Літургія, яку відслужив Високопреосвященніший Митрополит Іларіон в сослуженні о. Д-ра С. В. Савчука, о. М. Юрківського та о. Дияк. І. Стуса. Іподияконували 5 студентів-богословів. Під час Св. Літургії Владика Митрополит виголосив сильну проповідь, в якій підкреслив глибоке значення Неділі Православія для всіх православних у світі, а зокрема для нас українців. Ця сильна проповідь нашого дорогого Первоєрарха помітно зворушила всіх вірних і глибоко запала в їхні серця.

● Студенти-богослови діляться зо всім українським громадянством сумною вісткою, а саме — що в четвер 7-го березня ц. р. у Вінніпегу помер Д-р Петро Тенянко, професор Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея та редакційний співробітник „Українського Голосу". Панахида по покійному відбулася в похоронному заведенні Завідовського 11-го березня ц. р., яку служили: о. Д-р С. В. Савчук, Протопрес. Гр. Метюк та о. М. Юрківський. На Панахиді були присутні всі студенти-богослови і велика кількість вірних. Наступного дня, цебто 12-го березня, о год. 10 ранку тіло покійного перевезено до Катедри Пресв. Тройці, де в присутності Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона та в сослуженні о. Д-ра С. В. Савчука, Протопресв. Гр. Метюка, Прот. Д. Стратійчука, Прот. В. Кудрика, Прот. С. Ґеруса, о. М. Юрківського та о. Диякона І. Стуса, був відслужений Чин Похорону. Зворушливе прощальне слово сказав Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, як також прощали ще покійного: о. Д-р С. В. Савчук та редактор Іван Сирник. В особі покійного проф. д-ра П. Тенянка українське громадянство втратило великого діяча, патіота та щирого українця, а студенти-богослови — свого дорогого незаступного професора. ВІЧНА ЙОМУ ПАМЯТЬ!

● Дня 13-го березня ц. р., продовжуючи цикль з викладів „Поступ знання й Християнство", д-р Е. Колісниченко виголосила для студентів-богословів та гостей черговий реферат на тему: „Віра й здоровя". Д-р Е. Колісниченко вміло висвітлила завдання медицини, як також особливо підкреслила, що віра у хворих людей відограє надзвичайно велику ролю в їхньому дальшому виздоровленні; прелегентка подала при цьому багато фактів з її особистої лікарської практики. Після реферату відбулася широка дискусія на цю тему, в якій обговорено багато цікавих питань у звязку з релігією та медициною.

● Семинар при викладах предмету „Українська Православна Церква", що його на Теологічному Факультеті викладає Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, успішно продовжується. Чергові реферати виголосили слідуючі студенти: М. Клиш — „Жива мова в Українській Церкві"; Б. Древецький — „Різниці між Юліянським і Ґригоріянським календарями"; Н. Коваль — „Почаївська Лавра на Волині". Впродовж цілого академічного 1956-57-го року було прочитано 22 реферати. Всі реферати були добре підготовані і стояли на високому науковому рівні та допомагали у висвітленні багатьох історичних фактів з нашої Української Православної Церкви.

● Дня 24-го березня ц. р., о год. 8.15 ввечері, в залі Собору Пресв. Покрови у Вінніпегу відбулася повторна вистава популярної комедії на 5 дій Івана Тобілевича (Карпенка Карого) „Мартин Боруля". Вистава була виконана силами драм. гуртка при Колегії Св. Андрея у Вінніпегу. Вистава, як і можна було сподіватись, пройшла з повним успіхом завдяки дуже добрій грі всіх виконавців, які не жаліли ні труду, ні самопосвяти для того, щоб згадана вистава вийшла якнайкраще.

● Дня 26-го березня ц. р. в Колегії Св. Андрея відбулося закінчення циклю викладів на загальну тему: „Поступ знання й Християнство", що його, з благословлення Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, зорганізував професор Манітобського Університету д-р П. Кондра.

Кінцевий реферат з цього циклю виголосив того ж дня проф. д-р П. Кондра, заторкуючи в ньому багато думок та роблячи загальний підсумок зо всіх рефератів, що були виголошені в цьому циклі. Згадані реферати мали великий успіх і дали можливість обміну думок між студентами-богословами та нашими провідними українськими вченими міста Вінніпегу. На закінчення принципал Колегії Св. Андрея, Прот. Д. Стратійчук, щиро дякував в імені всіх студентів-богословів та всіх присутніх проф. Кондрі за таке вдале організування згаданих рефератів.

● Виклади на Теологічному Факультеті закінчують цього року 17-го квітня, а 24-го квітня ц. р. починаються на цьому ж Факультеті річні іспити, що їх писатимуть всі студенти-богослови.

З огляду на те, що Великодні Свята припадають цього року ще перед закінченням академічного року в Колегії Св. Андрея, всі студенти-богослови візьмуть активну участь у всіх Страстних та Великодніх Архиєрейських Богослуженнях.

Академічний 1956-57 рік на Теологічному Факультеті Колегії Св. Андрея у Вінніпегу ц. р. кінчається 1-го травня.

Дияк. Іван Стус.

ВІСТІ З ОШАВИ, ОНТ.

Церковна Громада Св. Івана в Ошаві виходить на вищий рівень, головно тим, що Управа громади під проводом п. Івана Стезика планово працює, так що праця уплянована Управою виходить успішно й корисно.

Зустріч Нового Року

Зустріч цього Нового Року перейшов успішно, понад 300 людей зустрічало його.

Різдвяні Свята

Різдвяні Свята у нас відбулися врочисто. Святочна Богослужба почалась Повечірям о год. 11 вночі. Мило було почути як ціла церква співала „З нами Бог...", — можна було відчути щире звернення до Бога. Служба Божа почалась о год. 12.15 вночі. Відправляв Парох о. Прот. Кость Желішкевич, співав хор під управою п. Левака з Торонто. Церква була заповнена вірними. Коляда пройшла успішно. Парох о. Желішкевич з дітьми Недільної Школи відвідав з колядою вірних. Це коляда, — крім старших колядників.

Йорданські Свята

Свято Водохреща почалось дуже рано, — Богослуження й Свячення Води. Увечері відбулась Йорданська Вечеря, на яку прибуло значне число людей. Страви поблагословив Парох о. Желішкевич. Виголошено кілька промов: п. І. Стезик, п. М. Недоштко і о. Желішкевич, — про значення наших святочних традицій. Парох о. Желішкевич відвідав вірних зо Свяченою Водою.

Молебень у день народин Владики Митрополита Іларіона

У неділю 13 січня Парох о. Желішкевич по Св. Літургії відправив Молебень за здоровя Владики Митрополита Іларіона і виголосив змістовну промову.

Річні Збори

Відбулись річні збори Церковної Громади Св. Івана. До Управ ввійшли майже ті самі члени, з додатком двох нових, на чолі з п. І. Стезиком.

Церковне Сестрицтво

При Церкві Св. Івана ще від початків є зорганізоване Сестрицтво Св. Покрови, що має велике число членкинь, вона працює для добра Церкви, влаштовує ріжні імпрези, вечірки, „Бінго" та займається прикрасою Церкви. Головою Сестрицтва на цей рік є пані Антоніна Шада.

Церковний Хор

При Церкві Св. Івана існує церковний мішаний хор, який співає всі Богослуження. Диригентом хору тепер є п. Андрій Сеник.

Недільна Школа

У Недільній Школі при Церкві Св. Ів. стало в якій навчаються біля 100 дітей; навчання відбувається кожного тижня. Учительками Недільної Школи тепер є пані Ольга Куць і панна Анна Сабат.

Рідна Школа

В Ошаві є загальна Рідна Школа, і до неї всі українці посилають своїх дітей. Навчання відбувається в приміщенні Св. Івана.

Бовлинг Еллій

Під церковною залею влаштовано „Бовлинг Еллій" (гра в круглі), де свобідно грає 12 ліг. Кожного вечора в призначеній годині відбувається ця гра. Це спортова гра, і нею зацікавилися як українці, так і англійці.

Так у загальному начерку представляється праця в Церковній Громаді Св. Івана в Ошаві. **К. О. Р. (ж)**

З ХРЕСТИН НА КАТЕДРУ Й УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ

В неділю, 17 лютого ц. р., відбулися в Народнім Домі Української Православної Громади в Сандавн, Ман., Хрестини Єлени, донечки п-ва Володимира й Марії Ілюк з Сандавн. Св. Тайну Хрещення звершив Парох о. Е. Горгіца в присутності коло 80 осіб.

По Хрестинах відбувся багатий гостинний обід, під час якого, на зазив о. Пароха куми й гості пожертвували на культурно-просвітні цілі $21.70. Збірку перевела п-ні Білич, голова Провінціяльної Екзекутиви СУК на Манітобу. Збірку розділено так: по 5 дол. на Катедру Пресв. Тройці, „Український Голос" і „Віру й Культуру" та 6 дол на „Вістник". Решту 70 ц. — на поштову оплату.

Пожертвували слідуючі особи — по 1 дол.: В. Ілюк (тато), Анастасія Ілюк (бабка), Георгій Ілюк, Іван Ілюк, Теодор Ілюк, Володимир Білич, Василь Гушуляк, Василь Божик, Манолій Халатурник, Михайло Сторожук, Іван Крайник, Петро Юрківський, Іван Гіршфелд, Манолій Костиник, Іван Андрусяк, Антін Березюк, Василь Давидюк. По 50 ц.: Георгій Ковалюк, Гаврило Чубей, Ілля Гушуляк, Марія Соколюк. По 25ц.: Настя Костиник, Михайло Васкул, Рудолф Гіршфелд, М. Левандовський, П. Кирилюк, Іван Васкул, Ю. Гапійчук, М. Петраш, Т. Елик, Є. Халатурник. По 20 ц.: Николай Андрусяк.

Новохрещена Єленка хай росте родичам на радість і втіху, а жертводавцям хай подасть Господь Многії Літа.

о. Е. Г.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА
при Катедрі Св. Володимира в Торонті.

Недільна Школа для дітей дошкільного віку

Діти до 6 років життя мають при нашій Катедрі свою окрему клясу в Недільній Школі. Маленькі лавочки, столики, контури Святих Пророків, вибранців Божих із Ст. і Нового Заповітів, — в їхній клясі. Кольоровими крейдками заповняють ці контури і слухають пояснення вчительок: хто це є і що робив у свойому житті.

Кожної другої неділі висвітлюються цим діточкам фільми (проджектором). Ці фільми своїм змістом такі, що дитина їх радо бачить. Переважно вони в гарних красках, а зміст їх релігійний. Наприклад:

Притчу про Милосердного Самарянина вміщено в звірятко — "чіпманк"; про Нерозумного багача — вивірка; про Розумних і нерозумних дівчат — бджола; про Робітників винограду — ведмідь; про Блудного сина — цуценя і т. д.

Не з ними, чи ні, але матері самі радо остаються на лекції.

Ці малесенькі діти навчаються в українській мові. Тільки дещо приходиться пояснити в англійській мові. Виклади в українській мові не відстрашують дітей. Жадна дитина не відпала із кляси, а все нові й нові прибувають. Варто на цей факт звернути належну увагу. Писаних лекцій для цих дітей покищо не потрібно, бож вони однаково ще не читають. А вчительки гарно знають українську мову.

Ці діти упродовж року мають свої дні розривок і забав. Бувають дні загальної участи дітей Нед. Школи в певній програмі, а бувають по клясах. Забави здружують діточок, приносять безжурний сміх. На забавах мають веселі фільми, спів, гуртові танки, виставки їх малюнків, казкові убрання для хлопчиків і дівчаток, даруночки й гостинці. Варто подивитися, як всі вони бавляться. Які гарні рухи, яка поважність! Нема сварки, крику, поганих слів... Таке все чисте й невинне. Для нас наука: "Поправді кажу вам, коли не станете ви, як діти, — не ввійдете в Царство Небесне!" (Мф. 18, 3).

Уривок із дитячої забави (7-го лютого, 1957. Діти від 11-15 р.)

Забава — 10 лютого 1957. Діти віком 6-11 р.

Кляса з дітей дошкільного віку розрослася і поділилася цього року на три кляси. Всіх дітей є коло 70. Керує цією клясою вчителька панна Стефка Олійник. Разом з нею працюють пані Никорук, Романко, Виноградова і цього року пані Ключко.

Щоб призвичаїти діточок до відвідування Нед. Школи, матері мусіли спочатку залишатися з ними в клясі. Тепер діти не хвилюються, чи мама

Діти Недільної Школи беруть участь у Богослуженнях

У Катедрі під час Служби Божої зарезервовані для дітей Нед. Школи, по 4 ряди лавок з обох боків церкви, напереді. Найменші діти сідають у лавки, а більшенькі стоять по боках. Учительки — з дітьми, біля кожної лавки. Практика показала, що страх, який раніше хвилював, як ці діти будуть вести себе в церкві, відпав. Маленькі діточки — то чи не найуважніші парафіяни на Богослуженні. Вони і моляться, і не вибігають на двір і вистоюють до кінця Богослуження. Аби тільки старші їх не спокушували... з них у свій час була б велика і зразкова Церковна Громада.

Поділ дітей Нед. Школи

Кількість дітей у Недільній Школі зростає з року на рік. Перед пятьма роками було всіх дітей понад 100, а тепер маємо понад 300. Так само і кляси збільшуються, і число учителів зростає. У самих початках всі діти ходили до одної кляси. Це значить — були поділені на чотири рівнобіжні групи з одним матеріялом навчання, — для першої кляси. На другий рік були дві кляси, потім три, а тепер з позашкільною дітворою маємо 5 кляс.

Головною вчителькою персоналу всієї Нед. Школи є Д-ка М. Фотій. Фільми, лекції постачає і наглядає священик. Кляси поділені по роках дітей, а саме:

Від 3 до 6 років — дошкілля.

Перша кляса — діти 6—7 років. Учительки: Дубилко, Коча.

Друга кляса — діти 8—9 років. Учительки: Воробець, Літвінова.

Третя кляса — діти по 10 років. Учительки: Гамара, Глушко, Бельбас.

Четверта кляса — діти по 11 років. Учителі: Балан, Мельник.

Пята кляса — діти від 12 років вгору. Учителі: Карманін, Фотій.

Резервовий учитель: Володимир Грабовський.

Цього року є карткові лекції для першої і другої кляс, підручник для старших кляс, різні додаткові підручники, що дозволяють досить добре забезпечити учителів усіх кляс відповідним навчальним матеріялом.

Діти радо ходять на навчання до Недільної Школи. Їм цікаво, бо цього, що вони тут вчаться, ніхто їх не вчить у державних школах. Якщо б усі батьки в неділю рано йшли до Церкви, то тоді учительки заранія могли б розпочинати навчання, перевести згідно з пляном, і своєчасно привести дітей до церкви.

У багатьох родинах діти є тими, що наглять: "Ходімо, ходімо уже до церкви". Крім навчання в Недільній Школі їх ще щось дуже цікавить. Вони знають, що тут буде висвітлений фільм. Хотять його бачити і почути його зміст. Тут вони бачать образ Спасителя, наче живого, чують Його науку. Як мило стає! Який добрий Він! Як можна не любити школи, де всього того навчають?!

Фільмами висвітлюється тематика із Старого і Нового Заповітів і християнське життя дома, в школі, в товаристві. Все цікаве й виховне.

(Кінець буде)

Учителі Української Православної Церкви в Торонті.

З 90-ЛІТТЯ УЛАСА ПАВЛІВСЬКОГО ПОЖЕРТВА НА „ВІСТНИК"

Ґедерлей, Саск. — Дня 17 лютого ц. р. сусіди вшанували день уродин 90-літнього громадянина — п. Уласа Павлівського. Ювілят родився на Великій Україні; до Канади приїхав 1913 року, до Саскачевану, і тут перебуває донині.

Родина п. Павлівського вихована у релігійному дусі. Хоч п. Павлівський уже старший віком, однак при кожній нагоді відвідує Богослужби як у Гетерлей, так і у Виткові. Він дав поважну пожертву на церковний будинок, що тепер є у стадії перебудови у Гетерлей, як також є передплатником „Вістника", якого ще сам читає. На „Вістник" пожертвували: 2 дол. О. Павлівський; по 1 дол. пп. С. Новосад, Ю. Сурмач, М. Шпак. Разом 5 дол. Жертводавцям щира подяка, а Ювілятові Многих Літ!

Присутний.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

До Катедри надіслано Коляду, пожертви на Будівельний Фонд Катедри, як подано нижче. Жертводавцям найщиріша подяка за їх дари, а особливо за те, що щирі члени Святої Церкви не відмовилися обдарити свою Катедру на Різдво.

Злучені Держави Америки

5 дол. — Антін Кирилюк, Геллок Минн.

Брітіш Колюмбія

10 дол. — Іван Чижевський, Вернон. По 5 дол. — пані Марія Лутчак, Венкувер; Іван Галько, Принц Руперт. По 1 дол. — Антон Прічун, Венкувер.

Алберта

По 10 дол. — Олександер Файчук. Медисен Гет. По 5 дол. — пані С. Ріпак, Евансборг; Йосиф Голько, Стрий; Никола Попельницький, Гочкис; Іван Джаман, Медесин Гет; пані Анастазія Трефяк, Егертон; пані Марія Кузів, Чемпіон; Василь Фелейко, Фт. Саскачеван; Юрій Файчук, Ветревил пані Евдокія Олеськів, Калмар. По 3 дол. — Тома Литовий, Гейнзборг. По 2 дол — Никола Бундя, Вільна.

Саскачеван

По 25 дол. — панна Василина Лабач, Саскатун; Тимофій і Павлина Ромнюк, Ватсон. По 20 дол. — Павло Содар, Киндерслей. По 10 дол. — Лаврентій Ковалишин, Райн. По 5 дол. — Данило Юрків, Мікадо; „А.У.Н." Аксентій Сторож, Кандагар; Петро Сухоплис і родина, Поплар Блоф; Николай Курилюк, Шіго; пані Катерина Худик, Брукзбі. По 3 дол. — Василь Сандул, Шіго. По 2 дол. — Василь Струган, Кадворт; Василь Запорожан, Біґ, пані Марія Козак, Інсінгер; Петро Сарабін, Принц Алберт; Михайло Озірний, Гаес; Стефан Маковський, Дніпер; Юрко Кухта, Єлов Крік; Іван Дорош, Єлов Крік. По 1.50 дол. — Н. Е. Ґорчинський, Гемтон. По 1 дол. — Олекса Глинка, Стронг Пайн; пані А. В. Гуцуляк, Інсінгер; Іван Гайовий, Ріджайна; Іван Ярмола, Чойсленд.

Манітоба

По 20 дол. — Н. Німчук, Анола. По 10 дол. — Павло і Надія Діковські, Сновфлейк; Захарій Демчук, Сенді Лейк; Іван Яремкевич, Поплар Пойнт; П. Корбутяк, Брад Велі. По 5 дол. — Н. Торський; Фишер Бренч; І. Корбутяк, Брад Велі; Петро Остафійчук, Комарно; П. Гуменний, Фрейзервуд; пані Катерина Тесарська, Елфінстовн; Іван Марко, Поплар Парк. По 2 дол. — Ю. А. Цуркан, Портедж ля Прері; Николай Чирко, Тиндал; Никола Кабан, Сурно; Іван Настюк і родина, Сірко. По 1.65 дол. — К. Ґожда, Сифтон. По 1 дол. — Дмитро Бадюк, Ґардентон; Дмитро Плачук, Росборн; пані Анна Павлюк, Рорктон; Михайло Фещук, Вайта.

Онтаріо

По 10 дол. — пані Єлена Ґрнюл, Фт. Френсес; По 5 дол. — пані Олена Венгер, Виндзор; Семен Слонь, Лонг Бренч; Павло Стецій, Виндзор. По 3 дол. — Никола Савчук, Престон; Петро Яворський, Виндзор. По 2 дол. — Іван Воротний, Лондон; Іван Мазан, Тилборі.

Квебек

По 2 дол. — Павло Лах, Монтреал; Николай Максимюк, Лашін.

Вінніпег

По 5 дол. — С. Радомський, Стефан Сивак, Іван Семчук, д-р Петро Палащук, Роман Сороківський, Т. Демків, пані К. Слінченко. По 3 дол. — І. Слінченко. По 2 дол. — Ґурінов.

КОЛЯДА НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

у Форт Вилліям, Онт.

По 10 дол. — Др. Гвоздецький, Др. Мигаль. По 5 дол — С. Пуляк, Н. Палієнко, І. Дутчак, П. Герчак, Ю. Остафій, І. Журба. По 3 дол. — Г. Холоділо, Твін Сіті Бучерс.

По 2 дол.: П. Михайлишин, А. Тимура, П. Голтз, М. Дутка, В. Стасів, Др. І. Ващук, Айдіял Бейкері, П Кутняк, І. Олінський, Кенада Бейкері, Венцелс Клотінг, Лейк Лонч, П. Андрук, І. Вітюк, М. Пасчук, П. Шелепюк, Стрілецька Громада. По 1 дол.: С. Гармат, Г. Мигаль, Е. Вишінські, І. Погребка, П. Любий, В. Кузменко, О. Ковальчук, І. Галіцька, М. Чеписюк, А. Тащюн, Ю. Федина, І. Томас, Т. Ґава, П. Чичка, К. Пахолків, Г. Процишин, О. Довга, С. Дребит, пан Овчуленко, І. Юхар, І. Вороникевич, П. Кібзей, І. Скоренький.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Мейн стріт, Вінніпег

Порядок Богослужень:
КВІТЕНЬ:

14. Неділя — Утреня і Сповідь, год. 9.30 рано.
Служба Божа й Освячення Лози, 10.30 рано.
18. Вел. Четвер — Служба Божа, 10.00 рано. Страсти, 7.30 ввечері.
19. Вел. Пят.* — Винос Плащаниці, 2.00 по полудні. Канон „Плач Богородиці", 7.30 ввечері.
20. Вел. Субота — Служба Божа. 10.00 год. рано.
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Утреня, 6.00 год. рано. Архиерейська Служба Божа, 8.00 рано; Освячення Пасок на площі Катедри, 10.00 рано; Вечірня, 4.00 по полудні.
22. Світ. Понеділок — Служба Божа 10.00 рано. Вечірня. 7.30 ввечері
23. Світ. Вівторок — Служба Божа, 10.00 рано.
28. Неділя Томина — Утреня, 9.00 рано. Служба Божа 10.00 рано, „Спільне Свячене", Великодний парафіяльний обід, після Сл. Божої.

Парох: о. М. Юрківський,
тел. 56-5373

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
КВІТЕНЬ:

19. Велика Пятниця — Гонор — Винос Плащениці 3 год. по пол.
20. Вел. Субота — Свячення пасок: Сендглн — 10 год. рано. Тиндал — 1 год. по полудні. Поплар Парк — 3 год по пол.
21. ВЕЛИКДЕНЬ: — Кенора — Гонор — Селкирк — Попларфілд Ледани — Дуфрост — Транскона
22 Світ. Понеділок — Стед
28. Неділя — Попларфілд, Гонор — Тиндал.

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс ave., Вінніпег 4.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
КВІТЕНЬ:

18. Вел. Четвер — Страсті в 6 год. ввечері — Лак ла Биш
19. Вел. Пятниця. Винос Плащениці: 2 год. по обіді в Крайґенд 5 год. по обіді в Сарейя
20. Вел. Субота — Свячення пасок: Вандерінг Ривер по Сл. Божій: 3 год. по обіді в Крайґенд; 6 год. рано Утреня і Свячення пасок в Ґресленд; 10 год. Служба Божа в Лак ла Биш.
21. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 год. ночі Полуношниця в Сарейя і осв. пасок; 6 год. рано Утреня в Ґресленд; з 10 год. Сл. Божа в Лак ла Биш
22. Світ. Понеділок — Сарейя
23. Світ. Вівторок — Вандерінг Р.
28. Неділя — Бойл

Адреса. Box 216, Лек ла Биш, Алта.

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ:

18. Вел. Четвер. Страсти — Ватсон год. 7 веч.
19. Вел. Пятниця. Винос Плащениці Ватсон 3 год. по пол.
21. ВЕЛИКДЕНЬ: — Вадіна 12 год. Посвячення пасок: Клер 4 год.; Вінмер 6.30 год.; Ватсон 8 година
22. Світ. Понеділок — Клер
23. Світ. Вівторок — Рама
28. Неділя — Вимер (Проводи)

Адреса: Ватсон, Саск. Box 201

о. В. АПОНЮКА
КВІТЕНЬ:

18. Вел. Четвер — Зелена 7 год. веч. Страсти — Роблин
19. Вел. Пятниця — Роблин — 2 год. по полудні
20. Вел. Субота — Свячення пасок 2 год. по пол. — Зелена 4 год. по пол. — Петлюра 6 год. по пол. — Ґилберт Плейнс 7 год. по пол. — Ґрендвю
21. ВЕЛИКДЕНЬ — 5 год. рано — Шел Велі; 6 год. — Ленард; 7.30 год. — Роблин; 9 год. — Шорт Дейл; 7 год. веч. — Роблин
22. Світ. Пон. — Ґилберт Плейнс
23. Світ. Вівторок — МкНат
28. Неділя — Ґрендвю

Адреса: Box 201. Роблин, Ман. Тел. 214 R. 2.

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
КВІТЕНЬ:

21. ВЕЛИКДЕНЬ: Великодня Всенічна і Освячення, пасок — Кіндерслей і Ойен
Великодня Всенічна і Освячення Пасок год. 7 рано — Вонда
Сл. Божа год. 9 рано і свяч. пасок — Мічам

Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун.

о. ІВАНА КУЛІЦА
КВІТЕНЬ:

18. Вел. Четвер — Етелберт
20. Вел. Субота — Пайн Ривер
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Етелберт
22. Світ. Понеділок — Венлав
23. Світ Вівторок — Дорбан
28. Неділя — Ґерленд

Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

Служба Божа

Розписана на чотири голоси, ноти читко написані, музика зібрана з творів найкращих композиторів, текст надрукований машинкою, на доброму папері, всі чотири партії, ціла Служба Божа — ціна лише $3.00.

Прошу писати на адресу:

Very Rev. Jos. Zelechivsky,
84 Ocean St.,
Providence 5, R. I. — U.S.A.

о. ПЕТРО БЛАЖУК
КВІТЕНЬ:

18. Вел. Четвер. Страсти — Ричмонд Парк
19. Пятниця. Винос Плащениці: — Сіба Біч год. 1 дня;
20. Субота — Ричмонд Парк 10 год. рано; Атабаска год. 11.30; Вестлок год. 2 по пол.; Барґед год. 3.30 по полудні
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Заутреня і Сл. Божа — Сіба Біч год. 12 ночі; Воскресна Утреня і свяч. пасок — Вайлдвуд.
22. Світ. Понеділок — Вестлок
23. Світ. Вівторок — Ричмонд Парк (Проводи)
28. Неділя — Барґед (Проводи)

Адреса: Box 551 — Вестлок, Алта. Тел. 317.

о. СТЕФАНА ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ:

18. Вел. Четвер. Страсти о год. 7 веч. — Кадет
19. Пятниця. Винос Плащениці: — год. 10 ранку — Сембурґ; 11.30 — Шипмен; год. 2 по пол. — Нипавин; 3.30 — Кадет
20. Вел. Субота — Свячення пасок: Год. 4 по пол. — Шипмен; год. 5 — Вірдейл
21. ВЕЛИКДЕНЬ (початок о год. 10 веч. у Вел. Суботу) — Сембурґ) по Богослуженні — Освячення пасок)
21. ВЕЛИКДЕНЬ, год. 7 ранку — Нипавин (Утреня і освячення пасок); год. 9 ранку — Кадет (Богослуження і освяч. пасок)
22. Світ. Понеділок — Шипмен
23. Світ. Вівторок — Вірдейл
28. Неділя — Нипавин (Спільне Свячене)

Адреса: Box 994, Нипавин, тел. 2160

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ:

16. Вівторок. Сл. Мол. — Ґардентон
18. Вел. Четвер. 10 год. Служба — Толстой; год. 4 по пол. Страсти в Ґардентон
8 год. веч. Страсти в Толстой
19. Пятниця. Винос Плащениці: — 2 год. по пол. — Ґардентон 5 год. по пол. — Толстой
20. Вел. Субота. 4 год. по пол. — Свяч. Паски — Пембіна
21. ВЕЛИКДЕНЬ: 1 год. ночі Роза; 5 год. рано Ґардентон; 8 год. рано Толстой; 11 год. Пембіна
22. Світ. Понеділок — Ґардентон 9 год. рано; 3 год по пол. Толстой
23. Світ. Вівторок — Роза
28. Провідна Неділя — Сарто

Адреса: Толстой, Ман.

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
КВІТЕНЬ:

18. Вел. Четвер. Сл. Божа о 10 ранку — Давфин. Страсти — 7 год. веч. — Давфин
19. Пятниця. Винос Плащениці: — 1 год. дня — Велий Ривер; 3 год. — Косів; 5 год. — Давфин
20. Вел. Субота — Свячення пасок: 10 год. ранку — Сифтон; 11.30 дня — Велий Ривер; 1 год. — Ешвил; 3 год. — Косів; 5.30 — Ропптон
21. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 год. ночі — Давфин; 8 год. ранку — Дрифтінґ Ривер.
22. Світ. Понед. — Велий Ривер
23. Світ. Вівторок — Косів
28. Неділя — Сифтон (Проводи)
Кожної неділі Вечірня о год. 7-й ввечері в Давфині.

Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. Е. ГОРГІЦИ
КВІТЕНЬ:

18. Четвер — Вайта. Літургія — Сповідь. Страсти 7 год. веч.
19. Вел. Пятниця — Вечірня й Винос Плащениці: Вайта 1 година; Арбака (св. Ник.) 2.30 год. Арбака (св. П. і П.) 4 год.; Сірко 5.30 год.; Сандави 7 година
21. ВЕЛИКДЕНЬ: Всенічна й Свячення пасок: Синьків 12 год.; Арбака (св. Н.) 2 год.; Арбака (св. П. і П.) 3.30 год.; Сірко 5.30 год.; Сандави 7.30 год.; Вайта Св. Літургія 9.30 год; Вечірня 5 год.
22. Світ. Понеділок — Сірко
23. Світ. Вівторок — Сандави
28. Неділя — Арбака (Св. Петра і Павла) — Проводи

Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
КВІТЕНЬ:
18. Вел. Четвер. Сл. Божа о год. 8 рано — Норт Бетлфорд
Страсти — год. 7.30 — Норт Бетлфорд
19. Велика П'ятниця: Вечірня і Винос Плащениці:
Виткін — о год. 9 рано,
Гетерлей — год. 11 рано,
Норт Бетлфорд — год. 1 по пол.
Глезлин — о год. 4 по пол.
Медов Лейк — о год. 7.30 веч.
20. Вел. Субота — Свячення Пасок:
Глезлин — 10.45 рано,
Гетерлей — год. 1 по пол.
Виткін — год. 3 по пол.
Кендо — год. 6 вечером
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Норт Бетлфорд
Вечірня — Виткін, год. 4 по пол.
22. Світ. Понеділок — Гетерлей
23. Світ. Вівторок — Глезлин
24. Неділя — Медов Лейк (артос)
Вечірня — роздача артоса — Норт Бетлфорд; по вечірні — спільне Свячене з відповідною [illegible]грамою.
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. О. ФЛЯКА
КВІТЕНЬ:
18. Вел. Четвер. Страсти в год. 7 веч. — Радвей
19. П'ятниця. Винос Плащениці: — Год. 11 рано — Радвей; год. 1 в пол. — Редватер; год. 3 по пол. — Егремонт; год. 5 по пол. — Торгилд; год. 7 веч.—Восетна
20. Вел. Субота — Освячення пасок: Год. 1 в полуд. — Нюбрук; год. 3 по пол. — Егримонт; Год. 5 по пол. — Редвотер
21. ВЕЛИКДЕНЬ — год. 12 ночі: Полуношниця, Воскресна Утреня, Освячення пасок — Радвей; год. 4 — Восетна; год. 8 рано Полуношниця, Воскресна Утреня, Сл. Божа і Осв. пасок — Торгилд
Год. 4 по пол. Вечірня в Нюбрук
22. Світ. Понеділок — Редвотер
23. Світ. Вівторок — Егримонт
28. Неділя — Радвей; 2 год. по пол. Проводи в Радвей.
В год. 4 по пол. Проводи в Елдорина.
Адреса: Box 128. Тел. 10, Радвей.

о. П. САЦЕВИЧА
[illegible]
18. Вел. Четвер — Страсти, 6-та год. веч. — Смокі Лейк
19. Вел. П'ятниця Винос Плащениці:
12-та год. — Смокі Лейк,
2-га год. — Белліс,
4-та год. — Давнінг,
6-та год. — Спеден
20. Вел. Субота. Сповідь і Причастя дітей — Смокі Лейк,
Освячення Пасок:
4-та год. по пол. — Стрий,
6-та год. — Вільна,
8-ма год. — Бойн Лейк
21. ВЕЛИКДЕНЬ. Всеночні і Свячення Пасок:
12-та год. ночі — Спеден
2-га год. — Давнінг,
4-та год. — Белліс,
6-та год. — Ворспайт,
8-ма год. Сл. Божа — Смокі Лейк
22. Світ. Понеділок — Вільна
23. Світ. Вівторок — Давнінг
28. Неділя — Спеден (Проводи)
Вечірня і Проводи 6-то год. по пол. — Бойн Лейк
Адреса: Box 309. Тел. 32. Смокі Лейк, Алта.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ:
18. Вел. Четвер — Овкборн (Сл. Божа і Страсти 7 год. ввечері)
19. П'ятниця. Винос Плащениці: — Овкборн год. 2; Сенді Лейк год. 4-та
20. Вел. Субота — Свячення пасок: Січ 11 год. рано; Мензі 11.45 рано; Виста 1.30 по пол.; Росборн 2 по пол.; Ентуевия 2.45 по пол. Глен Елмо 3.30 по пол.
21. ВЕЛИКДЕНЬ — 12 год. ночі в Овкборн; 9 год. рано Сенді Лейк
22. Світ. Понеділок — Січ
23. Світ. Вівторок — Глен Елмо
28. Неділя — Ентуевия
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Сенді Лейк
12. Неділя — Росборн
19. Неділя — Січ
26. Неділя — Овкборн
30. Четвер. Вознесення — Мензі
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
КВІТЕНЬ:
18. Великий Четвер — Вакав, 7-го год. вечір Страсти
19. Велика П'ятниця. Винос Плащениці: 10 год. ранку — Кадворт, 2 год. по полудні — Вакав.
20. Велика Субота. Свячення Пасок: 10 год. ранку — Єлов Крік,
11 ранку — Тернопіль
2 по полудні — ~~Смакс~~,
3 по полудні — Алвена,
4 по полудні — Ст. Джулієн
21. Воскресення — Великодня відправа 12 год. ночі — Кадворт; 8 ранку Утреня і свяч. пасок — Вакав; 3 по пол. Вечірня Вакав.
22. Світ. Понеділок — Вакав
23. Світ. Вівторок — Ст. Джулієн
28. Неділя Томина — Єлов Крік
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Вакав
6. Понед. Вмкч. Юрія — Ст. Джулієн (Проводи)
12. Неділя — Кадворт (Проводи)
19. Неділя — Єлов Крік
22. Середа. Перенс. м. св. Миколая — Вакав
26. Неділя — Тарнопіль (Проводи)
30. Четвер. Вознесення — Альвіна
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Ст. Джулієн
9. Неділя Пресв. Тройці — о. Семишин — Смакс (Храм)
9. Неділя Пресв. Тройці — Кадворт (Храм)
10. Понеділок Св. Духа — Тернопіль (Храм)
11. Вівторок. 3-ій день Зел. Свят — Вакав (Проводи)
16. Неділя — Альвіна (Храм)
23. Неділя — Єлов Крік
30. Неділя — Тарнопіль (40-ній Ювілей Народного Дому)
Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. Д. ЛУЧАКА
КВІТЕНЬ:
18. Вел. Четвер — Кагвин (Страсти в 8 год. веч.)
19. Вел. П'ятниця: Винос Плащениці:
Лужани — 1 год. по пол.
Кагвин — 2 год. „ „
Андрю — 3 год. „ „
Вилингдон 4 год. „ „
20. Субота: Освячення Пасок —
Гемлин — 8 год. вечора
Борівці 10 год. вечора
Прут — 11 година вечора
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Лужани — 12 год. півночі.
Андрю — 1.30 год. рано,
Завале — 1 год. рано,
Кагвин — 2:30 год. рано,
Вилингдон — 7 год. рано.
22. Світ. Понеділок — Андрю
23. Світ. Вівторок — Кагвин
28. Неділя — Борівці (Проводи)
Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ:
18. Вел. Четвер Сл. Божа та Сповідь Кобзар. Страсти 8 год. вечора — Стінен
19. Вел. П'ятниця — Винос Плащениці: 10 год. рано — Гаес; 1-ша год. по пол. — Норквей; 4-та по пол. — Арран; 7 веч. Вайт Біч.
20. Вел. Субота Сл. Божа, Сповідь та Свячення Пасок — Вайт Біч; 2-га год. по пол. — Сван Ривер; 4.30 по пол. — Кобзар;
7-ма веч. — Мейбридж
8.30 веч. — Стінен;
10-та веч. — Глен Елдер
21. ВЕЛИКДЕНЬ — год. 12-та ночі — Арран; год. 5-та рано — Сван Плейн; год. 9-та рано — Гаес
22. Світ. Понеділок — Мейбридж
23-го Світ. Вівторок — Глен Елдер
28. Неділя — Вайт Біч (Проводи)
Адреса: Box 111, Гаес, Саск.

о. Е. ТРУФИНА
КВІТЕНЬ:
18. Четвер. Страсти — 7 год. веч. — Глендон
19. П'ятниця. Винос Плащениці: — 10 год. рано — Сенді Репидс; 2 год. Лесард; 6 год. Глендон
20. Вел. Субота — Елк Пойнт (Сповідь) — 2 год. Свяч. пасок — 5 год. Свяч. Пасок — Лесард
21. ВЕЛИКДЕНЬ — 12 год. ночі Всенічна і Свяч. пасок: Сенді Репидс; 8 год. рано Утреня, Сл. Божа і Свяч. пасок — Глендон. Вечірня — 4 год. по пол.
22. Світ. Пон. — Лессард (Проводи)
23. Світ. Вівт. — Гіфорд (Проводи)
28. Неділя — Глендон (Проводи)
Адреса: Box 194, Глендон, Алта.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
КВІТЕНЬ:
18. Вел. Четвер — Йорктон (Спов.) 7 год. веч. Страсти
19. П'ятниця. Винос Плащениці: — 3 год. по пол. — Йорктон
20. Субота. Свяч. пасок о год. 9 ввечері у Сторновей
21. ВЕЛИКДЕНЬ: Свячення пасок: 12-ій год. ночі — Брокстон; 1-а по півн. — Калдер; 3 рано Райн; 4 рано — Мазепа; 6 рано — Горлиц; 8 рано Служба Божа — Йорктон
22. Світ. Понеділок — Мазепа
23. Світ. Вівторок — Брокстон
28. Неділя — Райн
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
КВІТЕНЬ:
18. Вел. Четвер — Айтуна (Страсти 7.30 ввечері)
19. П'ятниця. Винос Плащениці: — 10 год. рано — Габард; 12 год. — Ґудів; 2 год. — Фенвуд; 4 год. — Айтуна.
21. ВЕЛИКДЕНЬ — 12 год. ночі — Айтуна, Сл. Божа; 2 год. Габард; 4 год. Ґудів; 6 год. Фенвуд; 8 год. — Медина
22. Світ. Понеділок — Габард
23. Світ. Вівторок — Ґудів
28. Неділя — Фенвуд
Адреса: Box 143, Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. ІВАНА МАГАСА
КВІТЕНЬ:
18. Вел. Четвер — Мейфер (Спов.) Страсти о год. 7 веч. — Гефорд
19. П'ятниця. Винос Плащениці: — Гефорд о год. 2 по полудні; Кридор о год. 4.30 по пол.
20. Вел. Субота — Свячення пасок: Редфілд о год. 10 рано, Борден о год. 3 по полудні
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Воскр. Утреня і посвячення пасок:
Гефорд — о год. 4-ій рано;
Сл. Божа і посвячення пасок:— Кридор — о год. 8-ій рано,
Вечірня в Гефорд о год. 3 по пол.
22. Світ. Понеділок — Редфілд
23. Світ. Вівторок — Борден (на Біликах)
28. Неділя — Гефорд
По Службі Божій Спільне Свячене, опісля Проводи на гробах.
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 55.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ:
18. Вел. Четвер. Страсти — Шіго місто
19. Вел. П'ятниця. Винос Плащениці: Вишарт, год. 2; Винярд год. 5.
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Великодня Всенічна і Освячення Пасок: 12 год. ночі — Шіго місто; 2 год. Шіго полуд.; 4 год. Купровські; год. 5.30 Мельничуки; г. 7 Фовм Лейк; год. 9 рано — Богослуження — Винярд
22. Світ. Понеділок — Інсінгер „Гайвей"
23. Світ. Вівторок — Мельничуки
28. Неділя — Федаки
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Шіго, місто
12. Неділя — Льора-Лисенко
19. Неділя — Фовм Лейк
26. Неділя — Тідор, місто
30. Четвер. Вознесення — Вест Брук (Храм)
Адреса: Шіго Саск., Box 52. Тел. 21

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ:
19. Вел. П'ятниця. Вечірня і винос Плащениці: Шіго місто год. 11; Шіго полуд. год. 1; в інших громадах по умовленні.
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Великодня Всенічна і Освячення Пасок: Вест Брук год. 10.30 веч. в суб.; Тідор місто год. 12 ночі; „За Рікою" год. 2; „Льора" год. 4: Інсінгер „Гайвей" год. 5: Інсінгер місто год. 7; „коло Куцих" — Богослуження год. 8 рано,
22. Світ. Понеділок — Шіго полуд.
23. Світ. Вівторок — Вест Брук
28. Неділя — Едмор
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Інсінгер, місто
12. Неділя — Жучкани
19. Неділя — Вишарт
26. Неділя — Винярд
30. Четвер. Вознесення, Мельничуки
Адреса: Шіго, Саск., Box 52. Тел. 21.

Календар Українських Свят
КВІТЕНЬ:

16	В	3	Преп. Микити Ісп.
17	С	4	Преп. Йосифа Многобол.
18	Ч	5	Великий Четвер
19	П	6	Велика П'ятниця.
20	С	7	Вел. Субота. Свч. Василія
21	Н	8	ВЕЛИКДЕНЬ
22	П	9	СВІТЛИЙ ПОНЕДІЛОК
23	В	10	СВІТЛИЙ ВІВТОРОК
24	С	11	Свмч. Антипи еп. Перг.
25	Ч	12	Василія Ісп. Парійськ.
26	П	13	Свч. Артемона пресв.
27	С	14	Мартина Ісп., мч. Івана
28	Н	15	Нед. Томина. Ап. Трофима
29	П	16	Муч. Калідн, Галини
30	В	17	Свч. Симеона еп. Перс.

ТРАВЕНЬ:

1	С	18	Преп. Івана, Ісп. Косми
2	Ч	19	Преп. Івана Ветхопещерн.
3	П	20	Муч. Гавриїла отрока
4	С	21	Свч. Теодора і мат. Филипії
5	Н	22	Нед. Мирон. Преп. Теод.
6	П	23	Влкмч. Юрія Переможця
7	В	24	Преп. Сави Печр.
8	С	25	Ап. Марка, Македонія патр.
9	Ч	26	мч. Василія еп. Амасійс.
10	П	27	Преп. Стефана еп. Волд.
11	С	28	Кирила еп. Туров.
12	Н	29	Нед. Розсл. 9 муч. в Кизиці
13	П	30	†Ап. Якова Заведеєвого
14	В	1	Свч. Макарія митр. Київ.
15	С	2	Препол. †Бориса і Гліба

о. Г. ВАСИЛІВА
КВІТЕНЬ:
18. Страсти — Брудергайм (7 г. веч.
19. Вел. П'ятниця: Плащениця —
10 год. рано — Пено,
12 год. пол. — Брудергайм
3 год. по пол. — Калмар,
6 год. Веч. — Оновей.
20. Вел. Субота, Сповідь, Свяч. Пасок — Оновей,
Свяч. пасок 4 год. — Торсбі,
Свяч пасок 6 год. — Калмар.
21. ВЕЛИКДЕНЬ, 4 година рано — Брудергайм,
6 година — Пено,
9 год. — Федора,
Вечірня 3 год. по пол. Калмар
22. Світ. Понеділок — Торсбі
23 Світ. Вівторок — Оновей (Парастаси)
28. Неділя — Калмар (Проводи)
Адреса: 8710—112 Аве., Тел. 786066 Едмонтон, Алберта.

о. Д. ДЕНИСЮКА
КВІТЕНЬ:
18. Вел. Четвер — Ґронлид північ, Літургія, а 7 год. веч. Страсти
19. Вел. П'ятниця — Винос Плащ.: 12 год. — Брукебі; 2 год. по пол. Ґронлид над річкою, 4 год. — Ґронлид північ.
20. Вел. Субота — Мелфорт. Сповідь і Свячення Пасок
21. ВЕЛИКДЕНЬ — Утреня і Свячення Пасок 12 год. ночі Брукебі 2 год. ночі — Ґронлид над річ 4 год. рано Літургія і свяч. Пасок — Ґронлид північ
22. Світ. Понеділок — Ґронлид над річкою; по Сл. Б. Парастаси
23. Світ. Вівторок — Брукебі, по Сл. Божій Парастаси
28. Неділя — Ґронлид північ. Парастаси і Спільне Свячене
Адреса: Box 47. Ґронлид. Саск.

Устав Церковний
КВІТЕНЬ:
18. Страсний Четвер. Літ. Ап. 1 Кор. 11: 23-32. Єван. Мат. 26: 1-20. Ів. 13: 3-17. Мат. 26: 21-39. Луки 22: 43-45. Мат. 26: 40-75, 27: 1-2.
19. Вел. П'ятниця. Царські Години Положення Плащениці.
20. Страсна Субота. Ап. Рим. 6: 3-11 Єван Матея 28: 1-20.
21. ВЕЛИКДЕНЬ. Літ. Ап. ДП 1: 1-8 Єван. Івана 1: 1-17. Вечірня: Єван. Івана 20: 19-25.
22. Світ. Понед. Літ. Ап. ДП 1: 12-17. Єван. Івана 1: 18-28.
23. Світ. Вівт. Літ. Ап. ДП 2: 14-21. Єван. Луки 24: 12-35.
28. Нед. Томина. УЄ 1. Літ. Ап. ДП 5: 12-30. Єван Івана 20: 19-31.
ТРАВЕНЬ:
5. Нед. Мирон. Гол. 2. УЄ 3. Літ. Ап. ДП 6: 1-7. Єван. Марка 15: 43-47; 16: 1-8.
6. Понед. Велич. Юрія. УЄ Луки 12: 2-12. Літ. Ап. ДП 12: 1-11 Єван Івана 15: 17. 16: 2
12. Нед. Розсл. Гол. 3. УЄ 4. Літ. Ап. ДП 9: 32-42. Єван. Івана 5: 1-15.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., MAY 1, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1957. ЧИСЛО (1037) 9

АРХИЄП. МАКАРІЙ НА ВОЛІ
Архиепископ Макарій — Первоєрарх Греко-Православної Церкви на острові Кипрі і духовий провідник кипрійських греків пробув 13 місяців на засланні на Сейчельських островах на Індійському океані, засланий туди англійцями. Тепер, по 13 місяцях заслання, уряд Англії звільнив його, але без права повороту на Кипр. Кажуть, що Архиепископ Макарій збирається до Греції.

Частина членів уряду Англії була проти звільнення Архиеп. Макарія, посуджуючи премієра Мекмиллана, що він звільнив Архиеп. Макарія під впливом през. Айзенгавера під час недавніх довірочних розмов на Бермуді.

Архиеп. Макарій 8 квітня переїздом зупинився на острові Мадаґаскарі. Тут він поінформував, що англійці звільнили його не вимагаючи від нього жадних зобовязань. Він висловив надію, що домагання кипрійських греків прилучити Кипр до Греції незабаром може бути полагоджене на користь Кипру.

ВЕЛИЧАВА ЗУСТРІЧ АРХИЄП. МАКАРІЯ
Архиеп. Макарій, Первоєрарх Греко-Православної Церкви на Кипрі, виселений англійцями з Кипру, після звільнення із заслання приїхав до Атен — столиці Греції, 17 квітня.

Не зважаючи на те, що погода не була добра, греки масово й величаво зустріли Архиеп. Макарія вздовж 7 миль від Атен, кудою він проїздив у відкритому автомобілі.

ЦВІТНА НЕДІЛЯ В МОСКВІ
Англійська преса подала новинку з Москви, де говориться, що хоч було зимно і сніг, але в Цвітну Неділю церкви в Москві були переповнені вірними. І хоч уряд стоїть проти релігії, але було видно людей, які несли галузки (лозу, вербу).

Дальше, в новинці в "Вінніпеґ Фрі Прес" говориться: "Релігійні джерела говорять, що в Москві було коло 500 православних церков перед революцією, але більшість із них замкнено, знищено, або приміщено в них державні канцелярії (офіси)".

Значить, большевики голосять світові, що церкви були переповнені, — але скільки є тих церков? А де були ті люди, що не мали куди піти, бо їх церкви понищені? Як і де вони святкували? Большевицька новинка про це не говорить.

ЧЕРГОВА ЖЕРТВА ЄГОВІЗМУ
Молода мати двох дітей, А. Рутліфф з Ейлмер, Квебек, рік тому вписалася до секти Свідків Єгови. Між іншим, ця секта навчає, що переливання (трансфузія) крови є "проти законів Біблії". Через те, занедужавши, відмовилася від переливу крови, коли їй це лікарі запропонували. І вона померла. Лікарі кажуть, що перелив крови був би врятував їй життя.

ЮВІЛЕЙ
Високопреосвященнішого Митрополита ІЛАРІОНА

Цим подається до прилюдного відома, що Святкування Ювілею 75-ліття Високопреосвященнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА, в мирі Проф. Д-ра Івана Огієнка, і відзначення його довголітньої праці на громадській, церковній, науковій та видавничій ниві, відбудуться в суботу й неділю, 4 і 5 травня 1957 р., в місті Вінніпеґу, Ман., в такою програмою:

Субота, 4-го травня:

8.00 год. вечора — Вистава друкованих праць Ювілята та чайне прийняття для гостей в залі Катедри Пресв. Тройці, 1175 Мейн, Стр. Вінніпеґ.

Неділя, 5-го травня:

9.30 год. рано — Архиерейська Служба в Катедрі Пресв. Тройці, яку відслужать Високопреосвященніший Ювілят і Високопреосвященніший Владика Михаїл — Архиепископ Торонта й Східньої Канади.

12.30 год. по полудні — Святочний Обід у залі Катедри Пресв. Тройці.

2.00 год. по полудні — АКАДЕМІЯ на честь Ювілята, в такою програмою:

1. Високопреосвященніший Владика МИХАЇЛ, Архиепископ Торонта й Східньої Канади — Привіт Ювілятові від Української Греко-Православної Церкви в Канаді та її Установ.
2. "Церковна діяльність Митрополита Іларіона" — Протопресв. Мгр. Г. Метюк.
3. "Наукова праця Митрополита Іларіона" — Проф. Д-р Ю. Мулик-Луцик.
4. "Митрополит Іларіон, як національно-громадський діяч" — Проф. Інж. Ф. Онуфрійчук.
5. Привіти від церковних та наукових установ.
6. Слово Ювілята, Високопреосвященнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА.

У програму Академії входять мистецькі виступи Хорів: Хор. Катедри Пресв. Тройці — дириг. В. Богонос; Хор Собору Св. Покрови — дириг. Ф. Рекрут; Хор Церкви Св. Михаїла — дириг. Ольга Дмитрів.

За ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ:
Високопреосвященніший Владика Михаїл — почесний голова.

Протопр. Д-р С. В. Савчук — голова.

Д-р Юрій Мулик-Луцик — секретар.
Митрат Є. Грицина, Протопр. Г. Метюк, Митрат Вол. Слюзар, Прот. Д. Ф. Стратійчук, Проф. В. Іваніс, Проф. Д-р П. Кондра.

Привітальні статті, листи й телеграми проситься надсилати на адресу голови Комітету:

Very Rev. S. W. Sawchuk,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НЕПОКОЯТЬ ПАМЯТЬ СВ. ПЕТРА
Папа рішив вважатися наслідником Апостола Петра. І твердить, що Ап. Петро був у Римі і там був Нероном замучений. Одначе Папа на все це не має жадних доказів: Тому то докази фабрикується. Ватикан досі твердив, що вже знає точне місце похоронення Св. Петра в Римі.

А тепер уніятський "Християнський Голос" з Мюнхену (27. 2. 57) пише, що знайшли друге місце, де має знаходитися гріб Св. Петра, — то розкопаний цвинтар е часів Нерона, як пишуть: "З першого століття по Христі". Розкопки провадить провідник ватиканських музеїв, ґалерій і памяток — проф. д-р Филип Маджі.

А про попереднє місце гробу Св. Петра, під базилікою Ватикану вже пишуть, що то непевне місце, бо там є гроби з часів після Нерона, а Св. Петро був замучений за часів Нерона, як каже Ватикан.

Питання: чому ж перед тим Ватикан переконував вірних, що гріб Св. Петра є під ватиканською базилікою, коли сам щодо цього не мав певности?

Коли знайдуть третє місце, то й це друге заперечать. Шукають того, чого може взагалі в Римі нема.

БОЛЬШЕВКИ ЗАБОРОНИЛИ ВІЗД ЄП. ДІБЕЛІЮСОВІ
Первоєрарх Протестантської Церкви всієї Німеччини, Єп. д-р Отто Дібеліюс не дістав від большевиків дозволу на приїзд із Західньої Німеччини до Дрездену в Східн. Німеччині на відправу Богослуження.

Тією забороною большевики хотіли пімститися на Єп. Дібеліюсові за те, що Синод Протестантської Церкви підписав умову з західньо-німецьким урядом про приділення капелянів до зах.-німецької армії. Службу капелянів в армії большевики називають... мілітаризмом!

НАҐІНКА НА ПОВІНЧАНОГО В ЦЕРКВІ КОМСОМОЛЬЦЯ
У ґазеті міського комітету ЛКСМУ в Херсоні комсомольці почали наґінку-нарікання на свого члена Григорія Савченка, що є заступником секретаря комітету ЛКСМУ. Вони публично осуджують Гр. Савченка за те, що він вінчався в церкві з комсомолкою Валентиною Шеміровою — працівницею заводу ім. Сталіна.

Така "свобода" релігії в СССР.

КАНАДІЙСЬКА ЕКОНОМІЯ ПІД КОНТРОЛЕЮ 200 ОСІБ
Проф. С. А. Ешлі, з департаменту політичної економії Торонтонського університету, поінформував, що контроля над всією економією Канади є в руках тільки 200 осіб, які диктують усій економіці Канади свою волю, — є між ними: директори Монтреальського Банку, корпорації Бел Телефон, СіПіАр і т. д.

ДО ПИТАНЬ СОБОРНОГО ЛАДУ

Лев Ребет у статті п. в. "Чи наші Церкви на еміґрації приготовані до майбутніх завдань?" ("Український Самостійник", Мюнхен, 3. 2. 1957) розглядає церковне питання у звязку з національно-політичним. Соборноправність і запрошування Ієрархів на їх Пастирську працю Духовенством і вірними, Соборами, він вважає за шкідливе для Церкви, отже й для нації явище, і воліє тут навіть чужий централізм, залежність від Риму, ніж незалежність Церкви від чужих проводів.

У вищезгаданій статті висловлені думки цілком інші, ніж висловив їх на цьогорічному Соборі УАПЦ в Карльсруе Митр. Ніканор у справі соборного устрою Церкви. Крім того, на сторінках цього таки "Українського Самостійника" православний Протоерей Д. Бурко в статті "Проблеми Української Православної Церкви на чужині" підкреслив велику заслугу для Української Церкви й нації УАПЦ, очоленої Митр. Василем Липківським; а ця Церква повстала й існувала на засадах соборноправности, і соборної виборности її Ієрархів. Вона перестала існувати не через соборноправний устрій, а через знищення її большевиками. В такому випадку переставали існувати Церкви з кожним іншим устроем. Прот. Д. Бурко пише про Єпископат, Духовенство й вірних УАПЦ очоленої Митр. В. Липківським, що "всі ісповідники української Церкви заслужено увійдуть з пам'яттю праведників і похвалами в історію нашої Церкви та будуть у дальшому житті нашого народу святими прикладами. Так оцінює подвиг Української Православної Церкви, керованої митрополитом Василем Липківським, сучасний наш історик І. Власовський".

До цих слів Прот. Бурка нам залишається додати дещо про істоту тієї соборности, при якій можуть творитися такі "святі приклади" для наслідування. Проф. І. Власовський, гаряче виступивши на захист соборноправного устрою Церкви, у статті "Церковна реформа та духовенство" писав так: "Церковну реформу ми розуміємо не як щось зовнішне тільки, церковно-юридичне в значінні **предоставлення прав** активної участи в життю та управлінню церковному мирянам та духовенству поруч з ієрархією, а як всестороннє оновлення життя церковної громади, постійну християнізацію того життя на основі внутрішньої соборности, виразом котрої являються усі її зовнішні форми. Звідсіль **соборність не тільки управнює, але й зобовязує.** Добре це розуміли наші прадіди, організуючись в братські союзи..." А з другого боку пише він, "священик мусить наблизитися до народнього життя у рівних його проявах. Для Церкви і віри зле є, коли духовенство стоїть осторонь живого життя". "Тривога та не через окремі факти деморалізації посеред духовенства, хоч як смутними не були б вони... Нам ходить про ширшу справу, загальний настрій і загальне положення нашого пастирства, особливо сільського. Повинні сказати, що не чуємо повіву живого духа посеред духовенства в звязку з наближенням скликання церковного собора. Не чути голоса духовенства та його думки відносно цілого ряда питань церковної реформи та церковних потреб, нема виміну думок. Велике діло оновлення церковного життя потрібує широкого як теоретичного, так і практичного освітлення. А не улягає сумніву, що для цього останнього чимало могло б дати духовенство, багате практичним досвідом в парафіяльному життю. Наше духовенство тільки прислухається боязливо якось до ріжних чуток про собор і реформу... Не входимо в причини цієї пасивности духовенства, можливо, що найголовнішою є атрофія (знидіння) соборного почуття в організмі церковному, унаслідуваному від двох віків життя церковного на зовсім інших началах, нікого не осуджуємо, а тільки стверджуємо факти". (Журн. "За соборність". Неперіодичний орган Т-ва ім. П. Могили, ч. 2, Луцьк 1932).

Отож, духовенство стало пасивне, не має власної думки і боїться її висказувати, — все це наслідки такого виховання в урядово-автократичному устрою московської Церкви, де священик не міг ні в чому мати власної думки, якщо не хотів бути судженим Консисторією чи Ієрархом, або, скажемо, дочекатися осудження в якомусь органі за "вільнодумство" чи щось у тому роді. А це нібито "вільнодумство" московський бюрократичний провід Церкви та виховані нею люди пришивали за будь-що, коли воно виходило поза їхні урядові приписи, і на цій підставі осуджували й соборність, а вже тим більше виборність, яка для них була просто "єресю".

Щодо виборности, проф. І. Власовський пише: "Коли вживаємо в стосунку до поняття "виборна система" слова "питання" (про її введення), то нехай нас не розуміють так, ніби ставимо під запитання саму можливість виборів в Церкві з погляду церковно-канонichного, чи церковно-історичного. Ні, ми є тої думки, що в цій площині не може бути суперечок і протилежних гадок: як Св. Письмо, так і практика Христової Церкви давніх часів, свідчать про широке примінення виборної системи в життю церковному. Освятили її самі Апостоли, коли казали християнській первісній громаді в Єрусалимі вибрати сім мужів на діяконів, а по виборах громадою самі вже рукоположили їх на служення діяконське, (Діяння св. Апостолів VI, 2-6). З приводу цього св. Іоан Золотоустий каже, що "усталити число й рукоположити, коли явилась в тому потреба, було справою самих апостолів, але вибрати достойних мужів вони надають право усім, щоби не викликати підозріння в лицеприязні".

Від часів Апостольських виборна система мала своє застосовання в Церкві на протязі віків, про що можна навести велике число документів в перших трьох віків християнства і з часу Вселенських соборів" (І. Власовський: "До питання про виборне духовенство". Журн. "За соборність" ч. 4, 1932).

Отож, справа соборноправства й виборности не є в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді якимсь впливом протестантства. Не було ще на світі протестантства, як виборна система була правилом у початках Церкви Христової та в її пізніших віках. Виборність духовенства належить до традиції Української Церкви. Орест Левицький писав: "Щодо сільського українського духовенства, то і по сучасну пору ще живе це покоління, яке добре памятає ті часи, коли сільські парафії на Україні вільними голосами вибирали на свої парафії священиків і укладали попередню умову відносно їхнього забезпечення і взагалі їхніх взаємних стосунків. І хто знає, чи не в цій свободі відносин між пастирями і паствою є вияснення того, чому в нас у старовину і духовенство було більш діяльним, і школи і лікарні існували майже при кожній церкві, а громадянство інакше ставилось до церкви й духовенства, і не було чути тих нарікань на нього, яких так багато в наші часи" (Кіевская Старина, 1884, VII, стор. 654). Про глибоку українську православну традицію виборности духовенства пишуть історики Православної Церкви: Митрополит Макарій, проф. Є. Голубинський, проф. О. Лотоцький ("Українські джерела Церковного права", Варшава 1931) т. І. — Отож, Українська Греко-Православна Церква в Канаді, основоположники якої були прекрасно з традицією Української Церкви познайомленні, щодо соборноправности й виборности кермувалися українською традицією, а не чужими зразками. То тільки Рим і Москва почали накидати Україні чужі зразки, суперечні традиції Української Церкви і духові Християнства, українській духовості та культурі.

П. С.

ЗДА ПРИПИНИЛИ ІМІҐРАЦІЮ МАДЯРСЬКИХ УТІКАЧІВ

Велике пригноблення серед мадярських політичних утікачів у таборах в Австрії викликала вістка, що уряд у Вашинґтоні нагло заборонив їм дальший вїзд до ЗДА. Коло 50 втікачів намагалися допустятися самогубства.

Уряд Канади повідомив, що він візьме до Канади частину тих утікачів, що були записані на вїзд до ЗДА. Причина заборони вїзду мадярським утікачам поки що є тільки справою ріжних здогадів.

Дарунки на День Матері

Зближається Свято День Матері і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. В Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінґ силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінґ силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50

РІЖНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:	Ціна:
4¼x5¾ цалів	5 центів
5¼x7⅛ „	7 „
7¾x10¼ „	12 „
8¼x10¾ „	15 „
13x16¾ „	35 „
15¾x20½ „	50 „

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XV.

Свято Успіння Пресв. Богородиці в православних Богослужбових книгах

Назва Assumptio взята Католицькою Церквою як технічний термін для означення "тілесного" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. Але в дійсності латинське слово assumptio має таке значення: прийняття чогось чи когось до чогось чи до когось. Як технічний термін, у Церкві спочатку воно почало означати: прийняття Пресв. Богородиці на Небо. Дехто з пізніших поколінь міг розуміти цей вислів хибно, — як прийняття Пресв. Богородиці не тільки з душею, але й з тілом, бо, мовляв, говориться про Пресв. Богородицю як цілість, а не тільки про її душу.

Тим часом у старих часах, так само як це й тепер розуміють в релігії та філософії, особовість людини зосереджується на її душі: душа — це людина, а людина — це душа; тіло тут не істотне.

У словянських мовах слово "душа" стало однозначником слова "людина". "Подушне" — це податок від "душі" цебто від особи (пор. у Т. Шевченка: "вдову розпинають за подушне", — за податок від від особи). Відомий твір М. В. Гоголя п.н. "Мертві душі" говорить про тих людей-кріпаків, що повмирали тілом, а не душами. Модерні перекладачі, що не знають духа давньої мови народу, перекладають це механістично й помилково — "Dead Souls", розуміючи це, як нібито дійсно повмирали... душі, тоді як в дійсності це "Мертві люди".

Це саме сказано і в т. зв. "другій латинській формі" переказу про Успіння Пресв. Богородиці: "Марія (ц. в. душа її) відійшла від (її) тіла". Тут сказано, що Марія — це душа Марії (The Ante-Nicene Fathers, Vol. VIII, стор. 597).

Отож, ясно: прийняття душі Пресв. Марії на Небо — це значить прийняття Пресв. Марії на Небо, і таке було початкове значення Assumptio, до часу переміненння його Катол. Церквою на інше, — "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо.

Грецький текст (приблизно з V стол.) того переказу, що його колись приписували Ап. Іванові Богословові, каже: "коймезіс тес теотоку" (Успіння Божої Матері), а по-латинськи це перекладено: De transitu Mariae (Encyclopedia Britannica, 4-те вид.), що значить: "Про перехід Марії" (з земного життя у вічне); але це означає перехід душі Богородиці на Небо, а не її тіла.

Свято Успіння в Православній Церкві встановлене як один з виявів пошани до Пресв. Діви Марії, і це згідно з постановою Вселенського Собору в Ефесі 431 року, що офіційно проголосив цю пошану до Неї як до Матері Христа. Тому то автор в Енциклопедії Брокгавза правильно каже: "В це свято Успіння Церква прославляє Богоматір чеснішую від Херувимів і без порівняння славніщую від Серафимів, що нині як Цариця стала праворуч Сина і, прийнявши під свою опіку людський рід, є його заступницею в милосерді Владики."

Одночасно в Православній Церкві свято Успіння Пресв. Богородиці має символічне значення: воно відображає в собі віру християн у вічне життя людської душі — по смерти тіла. Про це автор статті "Успіння Божої Матері", в Енциклопедії Брокгавза каже так: "Разом з цією подією, Успінням Божої Матері, Церква учить нас, що смерть не є знищенням нашого буття, а тільки переходом з землі на небо, — від тління й розкладу — до вічного безсмертя".

Розуміється, що тут мова про вічність душі кожної людини, отже безсмертність душі по смерти тіла. І цей факт, прийняття на Небо душі Пресв. Богородиці (а не її тіла), став символічним для християнської віри у вічність буття кожної людини, тобто людини, ц. зн. її душі. Очевидно, справа тілесности, отже й "тілесного" прийняття на Небо Пресв. Богородиці, в цьому символічному значенні Успіння Пресв. Богородиці, не має місця.

У Богослужбових Книгах Православної Церкви, як правило, нема згадки про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці.

Маємо перед собою сербський "Зборник песама, псалама й молитава", зладив проф. Богословія Йован Живкович, Ср. Карловці 1913, — видання затверджене Православним Архиерейським Синодом 5(18). 9. 1912. Там говориться тільки про Успіння, а про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці не сказано ні словом, хоч її Успінню присвячено цілу пісню "На Успеніе".

Згідно з православною традицією, деякі уніятські церковні книги також стараються уникати апокрифічної згадки про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. В уніятському молитовнику "Бог надежда моя" (Львів 1890) в молитві "На Успеные Пресвятыя Богородицы" говориться про Пресв. Діву Марію: "По рождестві Діва і по смерти жива", — отже жива її душа на Небі, а про тіло нема згадки. Нема про це згадки і в уніятській книзі "Изборник благопотребных церковных чинов і служб", — склав о. д-р Тит Мишковський (Львів 1914), за дозволом гр.-кат. Митрополітальної Консисторії у Львові. Там є мова тільки про Успіння Пресв. Богородиці, а не про її "тілесне" прийняття на Небо.

Зразок, в якій формі Богослужбові книги Православної Церкви говорять про Успіння Пресв. Богородиці, можна бачити в книзі "Октоїх Малый с Катавасіями", зредагованому проф. Львом Кириловичем, видання Греко-Православного Буковинського Фонду, за дозволом Совіта Греко-Восточної Буковинської Архиепископської Консисторії, — підписаний Архиеп. Владимир, Чернівці 1912 р. — У Катавасії "На Успеніе" Пресв. Богородиці" сказано:

"Гроб і умертвленіе не удержаться... По рождестві Діва і по смерти жива... В славном Успеній Твоем небеса радуются... **І от землі взэмлему Тя к висоті зряще... Приемшу нетлінними дланми Сину Твоему непорочную душу Твою, Діво Мати Богоневісто... На безсмертне Твое успініе, Богородице, Мати Живота,** облаци Апостолов по воздуху восхищаху: і по миру разсіянії, во единном лиці престаша пресвятому Твоему Тілу. Еже і погреби честно."

Отож, тут маємо принцип: Господь прийняв на Небо непорочну душу Пресв. Богородиці, і тому Вона по смерти жива (душею на Небі). Тут поданий православний образ Успіння Пресв. Богородиці — такий самий, як він зображений на печатці старовинного Єлецького манастиря в Чернігові: Христос нетлінними Своїми долонями приймає на Небо душу Пресв. Богородиці, а не її Тіло.

Згаданий "Октоїх Малий с Катавасіями" важливий тут тому, що він, як православна Богослужбова Книга, є міродайний для православного розуміння факту Успіння Пресв. Богородиці. Одначе для дослідника цієї справи він важливий не тільки тим, що в ньому немає згадки про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо; він, як джерело, важливий з того погляду, що в нього також уведено переказ про відхід з земного життя Пресв. Богородиці, а при тому з переказу свідомо усунено згадку про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо.

Що при укладі Октоїха Малого з Катавасіями Православна Церква користувалася переказом про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, свідчать такі слова з переказу, — що коли упокоїлася Пресв. Богородиця, тоді "хмари поривали Апостолів у повітря, — і (вони) по світі (бувши) розсіяні, (на час упокоєння Пресв. Богородиці) всі до одного явилися до пресвятого її Тіла, яке й поховали з пошаною".

Православна Церква тут покористувалася тільки тим переказом, що його колись приписували Св. Іванові Богослову, але згадку про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці, що має місце в цьому переказі, Православна Церква поминула мовчанкою, отже уважала це місце за таке, що не має для себе православних богословських підстав увійти в Богослужбові книги, щоб таким чином не трактувати його як предмет науки й Віри Церкви.

ВІРОВИЗНАННЯ СЕНАТОРІВ І КОНГРЕСМЕНІВ ЗДА

Протестанти: методистів 18 у сенаті і 85 в конґресі; баптистів 14 і 55, пресвітеріян 12 і 52; епископальців 12 і 45; конґреціонаціоналістів 12 і 19; лютерая 2 і 14; Реформована Євангелицька Церква 2 і 4; унітаріяни 2 і 3; квакери 2 і 2; христ. науковці 2 в конґресі. Всіх протестантів у сенаті 64; у конґресі 280. Католиків: у сенаті 18, у конґресі 75. Жидів: 2 і 8 (?). Гіндусів: 1 у конґресі.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 584 сторінок, на прекрасному книжковім папері. У книзі 58 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

"МОВЧАЗНИЙ ПОХІД" КАТОЛИКІВ

Щоб подати опис "мовчазного походу" католиків у Лондоні, що відбувся в неділю 7 квітня ц. р., і був в намірі мовчазної Католицької Церкви за заліз ною заслоною (Так подає "Українська Думка" в числі 14 з 4-го квітня), нам, українцям, потрібно познайомитись з попередніми днями до цього "походу".

Що ж було цікавог о для нас, а для українців "католиків" зокрема перед цими днями походу? Цікаве було те, що в англомовну католицьку пресу проникали статті, які згадували Україну, українців, їхню Віру. Поминаємо тут "інформації" українця професора І. Голубовича, що Україна "прийняла католицизм", і про відзначення еміграцією 1000 ліття Хрещення України, бо воно все подане в католицькому дусі. Дехто за гроші з Ватикану може все робити, не лише перекручувати Історію, але і щось інше...

Згадаємо лише дві речі, що будуть говорити самі за себе і за участь українців-католиків. І ось вони: лондонський тижневик "Кетолик Геральд" з 23 березня ц. р. подає інформації про поїздку польського Кардинала і його Єпископів до Риму. Інформації повністю є в польську користь. Але в цих інформаціях є досить цікаві інформації і про наших українців "католиків візантійського обряду". Цікаві вони тим, що їх газета називає **"малополяками"**, бо, як пише далі ця ж газета, Папська Столиця підписала з Польщею в 1925 році договір і в тому договорі Західня Україна визнана Римом частиною польської території, а католики візантійського обряду визнані поляками. Газета стверджує, що Папа і його столиця цих договорів з Польщею не порвала, і як таких самостійних "українців католиків" вона не визнає.

Другою поважною справою перед цими днями було те, що польські емігранти-католики з своїм урядом ширили свої інформації також і про Західню Україну та її людність. В польській газеті "Глос повшехни" ч. з 20 березня ц. р. було повністю передруковано з "Кетолик Геральд" інформації про **"малополяків-українців"** і їх приналежність до Польщі. І також було подано "Становище поляків Америки до Краю", і в цьому "становищі" було написано: остаточною ціллю польського народу є досягнення повної незалежности, збереження кордонів на Одрі і Нисі, як також повернення загарбаних росіянами земель з Вільном і Львовом.

І ці інформації були відомі в Лондоні майже кожному українцеві і його провідникам. Здавалося, що наші католики обуряться, і з свого боку зроблять все можливе, щоб запротестувати проти прилучення їх Папською столицею до Польщі. Та де! Всі мовчать, як ніби так має бути, що їх державна приналежність — "польська", і вони раді тому. А доказом цього може бути те, що вони — "українські католики", чи як вони себе тепер називають, 7 квітня 1957 року в Лондоні спільно з поляками йшли в "мовчазному поході". І не лише спільно, але вони були поставлені в колоні після поляків, як польська національна меншість. Тут варто згадати і те, що коли закликалось українців взяти участь в цьому поході, то їм обіцяли створити національну групу з своїми пастирями на чолі. Але в самому марші цієї групи не було видно і коли б спостерігачі не пізнали серед маси поляків облич Прелата Малиновського, який на старість і в хворими ногами не йшов, а його просто тягли за руки, та о. Ратушинського, то зовсім не можна було пізнати, де ж є ті українські католики в цьому поході. 15-тисячний похід закінчувався групою людей, що несли свічку (ніс її поляк), а в тій групі були тільки 2 українці-католики.

Похід, що йшов вулицями Лондону від Гайд Парку до Вестмінстерської катедри, був передбачений на 30 тисяч, але прибуло тільки 15 тисяч. Переважно були тут ірляндці, шкоти, італійці, французи, поляки і з десяток українців з своїм Прелатом Малиновським та о. Ратушинським.

Хоч цей похід мав на увазі публічну молитву за переслідуванний Костел, то одначе не було згадки про переслідування Костела в СССР. Один якийсь спікер, що читав католицькі молитви в міжчасі, згадав лише якогось одного католицького Єпископа, що сидів 5 років у вязниці в Гонконгу. Лице Арх. Вестминстерської катедри в своєму слові подяки за участь у поході, згадав про католицький Костел Східньої Европи і його переслідування.

Кого він мав на увазі — тяжко сказати, бо тут "Східна Европа — то ж таки Україна Православна. Про переслідування Православної Церкви і православного народу згадки не було. Мабуть, "йому так і треба", бож він ісповідує Правдиву Віру Христа.

Похід справді був мовчазний, бо тут боялися назвати Пилата-комунізм і його діла. Все робилося так, щоб і вовк був ситий і вівці цілі. І правдиво підкреслив один ірляндський комуніст (на мій запит йому: "чому ти тут?"): Католицька Церква в Англії також переслідувалась і переслідується протестантами", сказав він. Великих здобутків для укр. католиків цей похід не дав, бо про них нічого ніде не було згадано, зате ж поляків величали співом "ГРЕЙТ ПОЛАНД".

К. Калин-ський.

Інформаційний репортаж Братства Оборонців Віри Православної.
Англія, Лондон, 7. 4. 1957 р.

НА ПРЕС. ФОНД "ВІСТНИКА"

РЕДВЕЙ, Алта. З Похорону бл. п. Анни Письменної, збірку прислав о. О. Фляк $20.00

РОСТЕРН, Саск. З нагоди Ювілею 50-ліття подружжя п-ва Навальковських, збірку прислав п. М. А. Зюбрак 20.00

ФОРТ ВИЛЛЯМ, Онт. З нагоди Ювілею 25-ліття подружжя п-ва Василя й Анни Скореньких, збірку прислав п. С. Пуляк 12.10

РЕДВЕЙ, Алта. З Похорону бл. п. Пантелеймона Мулика, збірку прислав о. Фляк 12.00

РЕДВОТЕР, Алта. З Похорону бл. п. Михайла Попіла, збірку прислав о. М. Фляк 10.00

ВЕНКУВЕР, Б.К. З Похорону бл. п. Анни Кучарської, збірку прислав п. Т. Ільчук 10.00

ЕДМОНТОН, Алта. З Похорону бл. п. П. Петрик, збірку прислав п. Ф. Юрків 10.00

ВАЛЕЙ, Б.К. З Похорону бл. п. Сидора Москалюка, збірку прислав о. Костюк 10.00

МОРКЕМБ, Алта. З Похорону бл. п. Калини Сорокан, збірку прислав о. Греділь 9.30

СІРКО, Ман. З Похорону бл. п. О. Ткачика, збірку прислав о. Ґорґіца .. 7.82

КЕЛГАРІ, Алта. Пані І. Йонг 7.75

ТАЛМЕН, Саск. З Ювілею 50-ліття подружжя п-ва Василя й Євдокії Михайлюк, збірку прислав п. М. Чуганюк 7.00

ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕРІ, Ман. З Похорону бл. п. Сафрона Матвійчука, збірку прислав о. Кулинич 6.50

СЕНКІВ, Ман. З нагоди Хрещення Василя, сина Ілії й Гальки Саламандиків, збірку прислав о. Ґорґіца 6.32

РЕДЖАЙНА, Саск. З прощального прийняття для п-ва О. і О. Патрилюків і п-ва М. і Г. Клинюків, збірку прислав п. Г. Корпан 6.00

СЕЛКІРК, Ман. З Похорону бл. п. Катерини Миславчук, збірку передав о. М. Кулинич 5.30

БРЕНТФОРД, Онт. З Похорону бл. п. Анни Федак, збірку прислав п. В. Паньків 5.00

ФОРТ САСК., Алта. З Похорону бл. п. Николая Вакарука, збірку прислав о. Василів 5.00

ШОРТДЕЙЛ, Ман. З Похорону бл. п. Григорія Фаріона 5.00

ЕНДЕРЛЕЙ, Саск. З ювілею 25-ліття подружжя п-ва Олександра й Харитини Саранчуків 5.00

ВЕРИГІН, Саск. З Поминок Марії Рурак, збірку прислав о. Швець 4.00

ПЛЕЗЕНТ ГОМ, Ман. З Похорону бл. п. Ладика Томашевського, збірку прислав о. М. Кулинич 4.00

ПЛЕЗЕНТ ГОМ, Ман. З Похорону бл. п. Василя Дрогомирецького, збірку передав о. М. Кулинич 3.00

СУ ЛУКАВТ, Онт. Пані Гусак 2.00

СУ ЛУКАВТ, Онт. Еміліян Вовчук .. 2,00

ДЕРВЕНТ, Алта. Ф. Ільків 1.25

По 1 дол.: Д. Павчук, Джералдтон, Онт.; Никола Крайник, Вейборн, Саск.; М. Серватюк, Сидней, Н.С.; І. Буряник, Джесмин, Саск.; А. Кіндрачук, Витків, Саск.; Теодор Татарчук, Монтреал; Федір Ємчук, Вест Форт Вілліям, Онт.; Ф. Самсонюк, Гайвей, Алта.; Іван А. Мартин, Содборі, Онт.; Г. Гладинюк, Ніяґара Фалс, Онт.; Д. Минзак, Форт Виллям, Онт.; К. Мельничук, Ошава, Онт.; Н. Строжук, Савтвик, Масс.; Іван Гривків, Бюкенен, Саск.

По 66 ц.: Пані Марія Клепачевська, Вермонт, Ілл.

По 50 ц.: Семен Попович, Смокі Лейк Алта.; Г. Стратюк, Давфин, Ман.

Адміністрація "Вістника" щиро дякує всім жертводавцям за їхні щирі пожертви, а зокрема дякуємо усім тим, які влаштовують збірки на пресовий фонд та взагалі трудяться в користь Видавництва "Вістника".

Адміністрація "Вістника".

ЧИ КАНАДІЙЦІ Є ВЛАСНИКАМИ КАНАДИ?

Г. Нормен, президент грошевої біржі в Монтреалі, заявив, що він хотів би, щоб канадійці були власниками Канади. Він сказав, що 10 мільйонів американців є власниками акцій (шерів) і облігацій у господарстві Канади.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ ТОМИНА

В Діяннях Апостолів оповідається, як Апостоли хорих оздоровляли. Не рада була з того секта садукеів, і вони посадили Апостолів в темницю, але Ангел відчинив двері темниці і казав їм йти і в храмі проповідувати.

В Євангелії говориться, що слідуючої неділі по Воскресенні зібралися разом Апостоли і двері зачинили. І тут з'явився Христос, показав їм Свої рани і сказав: Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи, тому відпустяться, кому задержите, — задержаться".

Але Ап. Томи не було. Коли ж опісля Апостоли сказали, що бачили Спасителя, він каже: "Коли не побачу Його ран, не повірю". По 8-ох днях знов з'явився Христос, коли був Тома, і говорить Томі: "Доторкнись Моїх ран, і не будь невірний, але вірний". Тоді каже Тома: "Господь мій і Бог мій". На те Ісус: "Ти побачив й увірував; щасливі ж ті, що не бачили, а увірували".

Яка ж з того наука? В Томи не було злої волі, він був обережний. Але його обережність була необдумана. Одній особі можна ще не вірити, але коли всі Апостоли говорили, то повинен був повірити.

Говорив Христос про тих, що не бачили, й увірували, але й ті мали основу вірити. Коли багато людей оповідало про Христа, про Його діла, то й ті, що не бачили, вірили.

І ми нині маємо багато певних доказів для Віри. Сама Христова наука. Дальше бачимо, що Апостоли жертвували себе для тої науки. Коли б вони не бачили Христа воскресшого, то чи давали б свою працю, а то й життя для ширення Христової науки? А ще дальше, сила Християнства, що перемагала силу пануючих, чи не свідчить про силу Христа і Його науки? Та ж сила мала своє джерело, з якого вийшла, і мусимо вірити, що те джерело мало велику силу. Тим джерелом був Христос, — Він є угольним каменем будівлі Християнства. Не будь Христа, то не було б тої сили.

Тома побачив рани, й увірував, а ми бачимо діла, що Христовою наукою творилися, — то хіба не маємо вірити? Але є такі, що ті діла бачать, а не вірують. Такі на осуд заслуговують.

НЕДІЛЯ МИРОНОСИЦЬ

В Діяннях Апостолів говориться, що Апостоли не тільки проповідували, але й дбали, щоб бідним помагати, головно вдовам. Та бачучи, що самі не можуть всього зробити, порадились з громадою вірних, та вибрали сімох гідних людей, які б про бідних дбали. Між ними був і Степан, названий пізніше Первомучеником.

В Євангелії говориться, що коли Ісуса хоронили, дивилися жінки, де Ісуса поховано.

І зараз жінки, Марія Магдалина, Марія Яковова і Соломія, купили мира, і в неділю дуже рано пійшли до гробу, щоб ним тіло Христа намастити. Бодай тим хотіли Христа пошанувати. Коли ж прийшли, то гріб був отворений. Якже до гробу вступили, то побачили молодця в білій одежі, і він говорить: "Ісуса шукаєте, але Його тут нема, Він встав, Він воскрес. Йдіть і розкажіть про те Ученикам".

Тут бачимо, яке привязання було в жінок до свого Учителя, — більше, ніж в чоловіків. Коли Єрусалим ще спить, вони спішать до гробу, може — щоб їх не бачили ті, що Христа замучили.

Яка щирість, яка відданість була в тих жінок для Христа і Його науки! Нехай же їх вчинок пригадує усім нинішним жінкам, щоб і в них була така щирість для Христа, така ревність, а тоді вони будуть гідними жінками, будуть праведницями.

За таку щирість Церква до нині гідних жінок споминає і величає, впродовж майже 2000 літ. От яку велику ціну має щирість і посвята для гідної справи!

НЕДІЛЯ РОЗСЛАБЛЕНОГО

Діяння Апостолів оповідають, що Ап. Петро, йдучи до Лідди, оздоровив слабого Енея, який вже 8 літ був слабий. Коли ж прийшов до Йопії, то сказали Йому, що була там дуже милосердна жінка, Тавита, що вбогим дуже помагала, та вона померла. І бідні вдови дуже плакали, та показували одіж, що від Тавити дістали. Коли ж Петро помолився, то Тавита ожила і встала.

Знов Євангелія оповідає, що в Єрусалимі була чудесна купіль, в якій час від часу Ангел порушував воду. Хто ж зі слабих зараз в воду ввійшов, ставав здоровий. А було там пять будиночків, де слабі перебували.

І був там чоловік, що 38 літ слабував. Побачив його Христос і каже: "Хочеш бути здоровим?" "Хочу, каже слабий, але нім зайду до води, вже хтось мене випередив..." Говорить тоді Ісус: "Встань, бери постіль і йди". І чоловік став здоровим і пішов.

А що то була субота, то по дорозі дехто каже йому: "Субота — святий день, а ти щось несеш. Працюєш. Не годиться". Той же відповів: "Той, що оздоровив мене, казав мені постіль нести". "Хто ж він?" — питали, але чоловік не знав що сказати.

Коли ж Христос побачив того чоловіка в церкві, то говорить: "Ти здоровий, отже не гріши більше, щоб тобі гірше не сталося".

А яка наука з того? Мабуть той чоловік своїм негідним життям спричинив свою слабість. Жив погано, нерозумно, байдужо, тому Христос його напоминає: "Перестань погано жити!"

Та хіба й нині деякі люди не живуть нерозумно? Кажуть собі, як в пісні співається: "Гуляй, душе в тілі, доки не поміліли в мені кости".

Кілько є тих, і завжди було, що нерозумним життям ослаблюють своє тіло, опоганюють свою душу, нівечать свій розум, свою людську гідність, своє імя, та ще й другим наносять журбу і сором. Хіба вони не слабі? Не божевільні? Скільки через таких буває лиха в родині, скільки журби родичам, скільки лиха наносять і дальшим людям! Всюди сіють лихо, та й самі лихо збирають. І життя позбуваються. А жили б вони гідно, то й самі були б вдоволені і другим добро робили б.

Такі повинні пригадати Христові слова: "Не гріши, а то ще гірше може тобі статися!" Та й до всіх нас та Христова осторога відноситься.

НЕДІЛЯ САМАРЯНКИ

В Євангелії оповідається, що коли Христос відпочивав при криниці коло міста Сихару, прийшла самарянка по воду. А Ученики були пішли до міста, і каже Ісус: "Жінко, дай мені води". Жінка здивувалася, бо жиди вважали самарян нечистими, і каже: "Як ти, будучи жидом, просиш в мене води?" На те Ісус: "Коли б ти знала Мене, то просила б в Мене води живої". Знов каже жінка: "Як же ти дістанеш води, чим?" Тоді Христос: "Хто пе воду, про яку ти говориш, знов схоче пити, а хто Моєї води напеться, більше пити не схоче". "То дай мені такої води", говорить жінка. Тоді Христос: "Приведи сюди свого чоловіка". І каже жінка: "Чоловіка не маю". І знов каже Ісус: "Ти пять чоловіків мала, а тепер ні один з них тобі не чоловік?" Здивувалася жінка і говорить: "Бачу, що Ти пророк. Ви кажете, що в Єрусалимі треба Богу поклонятися, а наші отці казали, що на тій горі, отже скажи, як має бути". І відповів Ісус: "Приходить час, коли правдиві поклонники будуть кланятися Богу духом і правдою на кожнім місці".

Знов жінка: "Коли прийде Месія-Христос, Він нам все скаже". На те Ісус: "Тут Він, ти з Ним говориш". І жінка пішла до міста та оповідала людям, що там є Пророк, Який їй сказав її гріхи. І багато народу прийшло побачити Ісуса.

Що ж тут важне? Важна та жінка, що не обурилася, коли Христос пригадав їй гріхи. Вона рада була, що Він сказав їй що недобре вона робить. Тепер вона може себе поправляти. Вона Йому вдячна. Вона вже знає, що добре, а що зле.

Та скільки є тих жінок, що не хочуть доброї ради послухати! Нема в них доброї волі, нема щирої думки. Впертість ними володіє. Як далеко вони стоять від тої щирої самарянки! Певна річ, що вона себе поправляла, але нещирі побачать свою впертість аж тоді, коли буде вже запізно. Тоді буде каяття, та вороття не буде. Про те повинні вони подумати.

БОЛЬШЕВИЦЬКА ПІДВОДНА ЗАГРОЗА

Адмірал Жеро Райт говорив у Парижі, що большевицькі субмарини (підводні човни) з своїми літаками є поважною загрозою, а большевики мають їх багато. А та загроза ще більша, ніж була підводна німецька загроза в 1939 році. Але і небольшевицька сторона має свої атомічні способи для нищення портів, де перебувають большевицькі підводні човни.

У ДОМІ СТАРЦІВ ЗГОРІЛО 14 ОСІБ

У Монтреалі, Кве., жінка, Жанна Генри, мала дім для старців, а було їх там 27 осіб. Коли ж в тім домі повстав огонь, то 13 осіб згоріло, а один старець полікся й помер; разом згинуло 14 осіб. Решту врятувано.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер) .	2.50
Позолочені (голд фили)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Тоді батько спитав його, що саме привело його до цього питання; брат відповів, що перед тим він знайшов другу річ, з якої виникла ця наступна. І зараз же він поінформував батька про свої винаходи, все користаючи з виразів "колесо", "риска" і т. д. Просто можна сказати, що мій брат, маючи дванадцять літ, тільки через власну пильність винайшов собі геометрію.

Батько так перелякався його геніяльністю, що стратив мову і зараз побіг до одного свого доброго приятеля, дуже вченого. Прийшовши туди, він стояв нерухомо, зі сльозами в очах, не маючи сили говорити. Приятель, побачивши це, просив його не таїтися перед ним зі своєю бідою.

Тоді батько відповів, що плаче не з горя, а з радощів, і оповів усе, що сталося.

Приятель був такої думки, що після таких чудес треба дати синові всі книжки, які досі ховалося від нього.

Батько погодився, і дав йому "Елементи" Евкліда. Син сам переглянув їх і зрозумів без жадної допомоги.

Таке було дитинство Паскаля, який, винайшовши собі геометрію, зайнявся фізикою, і зробив в тій науці чимало важних відкрить. Він перший звернув увагу на те, що повітря має вагу, і робив в цьому напрямі досліди. Його також уважають за винахідника барометра. Це він придумав тачки, що нині так розповсюджені. Нарешті з галузі чистої науки перейшов він до літератури й філософії і відзначив свій перехід двома монументальними творами, які можна вважати справжніми пам'ятниками французької мови, а саме — "Листи з провінції" і "Думки".

Підчас заснування Політехнічної школи, цебто в 1794 році, курс математики поручено одному вченому — Ляґранжові. Цей зразковий професор бажав викладати якнайкраще і найкорисніше для учнів. Тому на самому початку науки оголосив, що кожний, хто під час його лекції знайшов щонебудь до заперечення, або запитання, мусить подати йому письменну заміточку, на яку він відповідатиме кожної наступної лекції.

Деякий час усе йшло нормально. Кілька учнів подали свої заміточки, з запитаннями, чи для вияснення сумнівів... А тому, що кожна заміточка мусіла бути підписана, професор найліпшим способом знайомився через них із вдачею й здібностями учнів.

Але одного разу між заміточками знайшов він одну, яка виявляла надзвичайні здібності її автора. Там не було, як в інших, запитання, або прохання пояснити незрозуміле — там була ціла самостійна теорія з приводу матеріялів останньої лекції.

Професор не знав навіть, кому належиться ця незвичайна замітка, бо автор не підписався.

Тому Ляґранж обмежився тим, що привітав перед зібранням учнів свого анонімного кореспондента й запропонував йому відкрити своє ім'я.

Але, не зважаючи на похвалу, яка повинна б перемогти скромність, автор уперто ховався. Пару день пізніше нова замітка, така ж вдучна і достойна похвали, як і перша. І знову професор настоює, але автор так само мовчить. Тиждень опісля — третя замітка, яка дає ще вище уявлення про розум і здібності автора, який все не підписувався.

"Чому ховається той, від кого приходять ці картки?" — скрикнув цим разом професор з катедри. "Чому не скаже свого імени! Це з його боку величезна помилка! Ми живемо в таку пору, коли Франція потребує співпраці всіх кращих умів, і якщо я настоюю, то це тому, що хочу привітати в його особі майбутнє світило нашої батьківщини.

Здається, вчений не міг виявити більшої красномовности, більш заохочуючих і похвальних виразів, але й на цей раз ніхто з його кляси не піднявся прийняти чести, яку йому віддали ці слова.

Учні так само були здивовані, як і професор, передавали з рук до рук таємничий рукопис, щоб бодай хоч по письмі пізнати автора, який поєднував у собі стільки прикмет і зайву скромність.

І під час цих оглядин професор говорив далі: "Я думав би, що це жарт одного з наших учених математиків, найбільше відомих, коли б кожна з записок не торкалася матеріялів, які ми переробляли на наших лекціях. Тому я думаю, що "обвинувачений" є між нами".

Але професор міг говорити, а учні могли робити всякі здогади, однак таємниця не відкривалася.

По лекції професор виходив з кляси, коли до нього підійшов один учень і соромливо сказав, що може зробити кінець його здогадам.

"То це ви?" жваво запитав Ляґранж, пояснюючи собі збентеження хлопця зайвою скромністю.

— Ні, це не я.

— Тоді, котрий же з ваших товаришів?

— Ні, це не товариш...

— Значить, я правильно здогадувався, що це приходить із-зовні!

— Перепрошую, але я добре пам'ятаю, — відповів усміхаючися учень, — але ви твердили, що це може прийти тільки з середини.

— Правда! Куди ж ділася моя голова? Але назвіть мені цього вченого...

— Перепрошую! Це не вчений...

— В кожному разі, це чоловік, який...

— Це не чоловік...

— Хто ж це, вкінці?

— Молода дівчина, вісімнадцятлітня, на ім'я Софія Жермен, дочка народнього представника.

Професор аж скрикнув із здивування. Потім спитав, яким чином молода дівчина була в курсі шкільних викладів.

Тоді учень оповів йому, що він був близьким приятелем (думаю, що навіть свояком) родини Жерменів; що бачучись майже щоденно з дівчиною, він показував їй свої лекційні зшитки, але вона нічим не зрадила йому своїх замірів.

Здивований професор хотів зараз же привітати молоду математичку. З того дня ім'я Софії Жермен займає місце між найбільш відомими людьми всього світу, а праці, які вона потім оголосила, цілком підтвердили думку професора Ляґранжа щодо автора анонімних нотаток.

(Далі буде)

ДВА БРАТИ

(Легенда)

Коли я ще був малий, то не раз улітку ввечері мої родичі, дідусь і бабуся сиділи з нами, дітьми, під хатою, і було тоді й кількоро сусідів. Ох, яка це гарна, ясна ніч була! Мій дідусь показував нам усім кулку зірок, яку називали "Квочкою з курятами". А там знову — "Великий віз" і "Малий віз". Тоді глянув дідусь на місяць і спитав, чи ми бачимо ті плями, що там на місяці. Всі ми сказали, що бачимо, однак не знаємо, що ті плями означають. Тоді дідусь сказав, що коли добре приглянемося до тих плям, то побачимо, що то брат брата на вилах тримає.

Всі ми зацікавилися цим і просили дідуся, щоб нам ширше розказав про цих двох братів. І дідусь почав:

"Жило собі давно двоє братів — Денис і Панас. Обидва були досить багаті, а ще більше загребущі й дуже заздрісні. Що, бувало, один має, так зараз другий і собі того забагає. Купив Денис гарні коні, то зараз Панас купив собі ще гарніші. Купив Денис морг поля, то зараз і Панас побивається за полем. Одне слово, один одному заздрили так, що навіть взаємно обкрадалися. Не раз у жнивові ночі тайком виїжджали возами один на поле другого й забирали снопи. У них була велика сіножать, що її дістали у спадщині по батьках. Вони косили її разом, а потім ділилися сіном.

Одного разу, коли вже вони скосили сіножать, посклададали сіно в копиці, то й зараз при діленні почалася сварка, а від тієї сварки прийшло до бійки. А було це ввечері; місяць блідим сяйвом освітив ніч, наче вдень.

У бійці вони вхопили один одного за волосся, а вкінці Денис ухопив залізні гострі вила й дико крикнув:

"Я тут пришпилю тебе на смерть цими вилами й викину аж на місяць!"

Вимовивши ці слова, він всадив вила братові між ребра і підніс угору. І ось в ту мить з'явився Ангол і сказав до Дениса:

"Лукавий чоловіче, що ти вчинив? За таку малу земську марницю ти навіть не пощадив життя свого брата? За кару, ти буде навіки проклятий самим Богом. Віднині назавжди будеш держати на вилах свого брата ген там високо на місяці, щоб усі бачили вас. Це також і на те, щоб люди знали про той палець Божий, — як Бог суворо карає таких братів, що вічно в незгоді жеруться між собою!..."

І так, ще й нині, коли уважно приглянемося до місяця, то можемо пізнати ті плями, і вони справді такі, немов людина людину на вилах тримає.

о. С. Гребенюк.

БЕЗЗАКОННИЙ ЗАКОН

У стейті Луїзіяна, ЗДА, є закон, який забороняє спортові змагання між неґрами і білими. За неґра вважається той, хто має в собі "хоч краплину неґритянської крови".

"СУЧАСНА УКРАЇНА" ПРО МИТРОПОЛІЮ І ЩЕ ДЕЩО

У Мюнхені, в Німеччині, видається "Сучасна Україна, — орган української визвольної думки", але тієї цілої "визвольної думки" там мало. Виходить, що "Сучасна Україна" є католицьким неофіційним органом, отже має на гадці лише визволення гр.-кат. Церкви з-під большевиків, але не з-під Риму.

В ч. 5, 1957 р. цього часопису є стаття "Нова Митрополія", присвячена поставленню Германюка митрополитом, і там на початку говориться, як гр.-кат. Церква під большевиками існує в підпіллі, але про це на Заході навіть церковні кола або дуже мало знають, або й зовсім не знають.

Що большевикам ідеться про знищення не тільки гр.-кат. Церкви, але й Православної, і всього Християнства, це всім відоме, але щоб греко-католики в Галичині дуже жаліли за гр.-кат. Церквою, в те вже годі вірити. Адже ж та Церква була в такому стані, що вірні втікали від неї до Православної Церкви, а навіть до протестантів. Сама гр.-кат. Ієрархія (Єпископи) вела гр.-кат. Церкву до ліквідації.

Поляки провадили там розбишацьку роботу, і ніхто з гр.-кат. Владик проти того не виступав, — вони навіть полякам стежку промітали.

Митр. А. Шептицький частково заводить целібат; дальше, на тайних нарадах зі своїми Єпископами він вирішує, що треба завести целібат загальний; одружених Священиків оплюгавлюють, — але Ієрархи їх не обороняють. Мовчать.

За Митр. А. Шептицьким заводить целібат Єп. Хомишин, і богослови виступають із семинаря; за ним заводить целібат Єп. Коцнловський, і тут богослови виступають. Проти целібату скликаються протестаційні віча.

Митр. Шептицький забороняє "Ниві" писати про целібат і про візантійство. Дальше, забороняє гр.-кат. Священикам писати в пресі не тільки про релігійні справи, але й про світські — навіть про кращу управу ріллі, — на все мусять мати його дозвіл. Таке діялося тоді, коли польські ксьондзи писали й робили, що хотіли, і ніхто їх не спиняв. Навіть били гр.-кат. Священиків! Поляки в гр.-кат. церквах роблять галабурди! І гр.-кат. Пастирі мовчать...

Поляки нарід арештують, мучать, карають, а оборони зі сторони гр.-кат. Владик не видно... Переводять поляки "пацифікацію", і тут голосу гр.-кат. Владик не чути! Папа ставить на Лемківщині Єпископами москвофілів, а один з них — крайний негідник, про що й Папу повідомляли, але...

Гр.-кат. Священики писали в "Висвітленнях", що гр.-кат. Церкву позбавили всіх прав...

Чи "Суч. Україна" про те не знає? Чи може католицьке начальство наказує їй, щоб вона "не знала"?

І за такою Церквою нині нарід мав би жаліти? Коли жаліє, коли плаче, то хіба тільки тому, що з одного пекла перейшов у друге.

Каже "Суч. Україна", що про "катакомби" гр.-кат. Церкви не треба забувати —

"**Навіть тоді, коли в столиці канадійської провінції Манітоби — Вінніпезі, найвищі церковні ієрархи обох католицьких обрядів (візантійського та римського) в Канаді в надзвичайно урочистому акті інтронізують на митрополичий престол Кир Максима Германюка...**

"**Ця урочистість є нашим великим спільником на чужині для кожного українця — незалежно від його християнського віровизнання: православного чи католицького.**"

На подібний лад там ще дещо говориться, але й того досить, щоб почути, яким вітром з "Сучасної України" віє.

**

Коротко б згадати ще статтю Р. Ільницького в "Укр. Самостійнику" ч. 9, 1957, п. н. "**Українці про папу Пія XII**". Стаття прославлює Папу Пія 12-го як дуже велику й заслужену перед світом людину, і про нього "Український Вільний Университет" видав книжку 1956 року. Її авторами були: **д-р Антін Княжинський, о. д-р Іван Гриньох, проф. І. Мірчук, проф. В. Янів, проф. Л. Ребет і проф. Олександер Кульчицький.**

Та відомо, що всі ті науковці є католиками, чи на католицькій службі, отже в них Папа мусить бути великим чоловіком.

УКРАЇНЦІ ПІД ПОЛЬЩЕЮ

Польський журналіст А. Печинський відвідав у повіті Кентжинському, зах. Польща, місцевості, де живуть українці, виселені 1947 р. поляками з їх рідних земель, що опинилися під Польщею. Печинський подає цікаві вістки. Видаваний у Варшаві український часопис "Наше Слово" дозволений, але сам його вигляд дразнить шовіністичні почування польського населення, — таки там, серед широких польських мас. Українець-виселенець Дмитро Бешта скаржиться перед Печинським: "Люди читають цей часопис нишком, потаємно". "Чому?" питає журналіст. У відповідь — тільки вимовний усміх Бешти: це ж зрозуміла річ, — вони бояться дразнити польських шовіністів...' А той Український суспільно-культурний Комітет, про який стільки пишеться в нашій пресі у вільному світі, мовляв — он що повстало! — Печинський пише, що з розмови з Бештою "скоро виявляється, що український суспільно-культурний комітет у повіті заснований, — як говорить Бешта — просто кажучи "на ліпен" (для обману). Бешта каже: "Закликали мене й ще кількох у повіт і сказали, що ми є тим комітетом. Це все". — Записали, і комітет "існує" на папері. Після того їх ніхто не кликав, праці урухомлювати не вільно — як треба догадуватися.

Як відносяться до українських селян польські селяни, серед яких вони на заході Польщі живуть? Про це говорять такі образки, що їх подає Печинський:

"...Оце в школі діти раптом завважили, що донечка Бештів — українка, і суляють їй тим в очі. Відомо, то не діти, то відгомін їхнього середовища.

...Ось чути, і то публично, голоси: "Як довго ще той українець (Бешта) буде головою президії? Наш брат (поляк) повинен бути головою.

...Ось в одному селі безправно зайняли (польські селяни) сіножать українця.

...Ось в одній місцевості розібрали (польські селяни) стодолу, з якої користали дві українські родини.

...Ось починають (польські селяни) припікати тов. Бешті старе тавро: "Ех, говорять до нього, якщо б з тобою все було в порядку, то тебе сюди були б не вивезли", — з українських земель на польські.

Отак то поступає польський народ, його основи, його маса, — чинить це стихійно, без жадного наказу згори чи з-зовні, а із звичайного польського шовінізму.

А. Печинський пише: "Трагічна доля (українців у Польщі) не тільки т о в а р и ш і в партійних, але й багатьох, багатьох чесних простих людей, виною яких одного дня стало те, що вони українці". "По відношенні до українців", пише він дальше, "ми були в положенні "великодержавного народу". І в році 1947 — також (тоді поляки виселили українців на зах. Польщі, за згодою Москви — Ред. В.). **А кривди, які ми зробили цій національній меншості (українцям) — мусимо направити.** Принаймні ці, що їх сьогодні направити ще можна".

Щоб не бути посудженим в якійсь особливій приязні до українців (а це річ дуже небезпечна!), А. Печинський, сказавши тих пару слів правди, скоро поспішив заслонитися щитом "довгої цитати", як він сам каже, з творів Леніна про те, щоб, мовляв, великодержавні народи не утискали інших національностей. Звичайно, та цитата — порожній звук і для самого Леніна, який сам був московським великодержавником і поневолював українців, і порожнім звуком є вона для поляків, які в кожній ситуації стараються поширити чужим коштом свій стан посідання.

ПОЛОЖЕННЯ МАДЯРСЬКИХ БІЖЕНЦІВ

Після мадярської революції з Мадярщини втекли до Австрії 180,000 мадярів, а до Юґославії 16,000. З того в Австрії в Мадярщину повернулися понад 16,000, а з Юґославії несповна 1,000.

Більшість мадярів еміґрували до країн вільного світу. В австрійських таборах є ще 60,000 мадярських утікачів, але ні одна з держав не спішиться їх забирати. Вони нарікають, що вільний світ забув за них так скоро, як тільки проминула перша хвиля співчуття. — Чи справді тут було у світу співчуття? Це була для нього тільки хвилина... сенсації. Сумне, але правдиве. Українці це знають, бо в такому положенні, як мадяри, вони й того не мали від світу.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або темно синьої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗАХІДНЯ УКРАЇНА І ЇЇ ВІРА

Люди не завжди глибше застановляються над цими словами, що їх постійно вживають. Тому часто мають досить неясне про них поняття. На цій непоінформованості загалу дехто робить свої групові "інтереси".

Так, наприклад, представляється справа й з назвою "Західня Україна". Далеко не всі мають точно визначене поняття про обсяг змісту цієї назви. Тут подамо пару прикладів. Одна пані, з титулом доктора, донька еміґрантів з центрально-українських земель, отже й православна, уроджена по першій світовій війні поза межами України, висловилася так: "Західня Україна має понад сім мільйонів українців, отже греко-католиків нараховується понад сім мільйонів" — Значить, у неї таке поняття, що населення Західної України — то самі уніяти.

Пише один освічений українець з центрально-українських земель статтю, і робить такий поділ: православні, то "східняки", а уніяти — то "західняки".

Вінніпеґський "Новий Шлях" з 11 лютого 1957 р. у статті п. н. "Вітаємо Впреосв. Митрополита Максима! (Спеціяльна передовиця)", інформуючи "про розвиток Української Католицької Церкви в Україні й Канаді...", "Церкви, яка є рідною Церквою майже всього українського населення західніх земель України й більшости українців у Канаді", тим самим інформує, що населення всієї Західньої України — то нібито самі уніяти.

Це непорозуміння, що, безперечно, зручно використовується Католицькою Акцією, провадить до того, що загал починає думати, начебто вся Західня Україна й уніятство в цілості покриваються одне з одним, і що, мовляв, усе населення Західньої України — то самі уніяти.

Щоб це популярне непорозуміння і свідоме перекручування фактів вияснити, треба найперше почати з відповіді на таке питання: до якої частини українських земель відноситься назва "Західня Україна"? Звичайно, відповіді шукаємо в джерелах української вільної науки. За таке джерело тут служить нам "Українська Загальна Енциклопедія", том II, Львів-Станиславів-Коломия, видана за головн. редакцією Івана Раковського між двома світовими війнами. Там сказано ось що:

"**Західня Україна** — назва українських земель за західніми межами УСРР (т.зв. "Української Соціялістичної Радянської Республіки" — ред. В.) — під Польщею, Румунією й Чехословаччиною".

У світлі цього вияснення Укр. Заг. Енциклопедії інформація "Нового Шляху" стає яснішою, — вона говорить, що майже всі українці під Польщею, Румунією і Чехословаччиною були католики.

Тим часом справа представляється цілком інакше. Свідчать про це цифри, що їх у своїй статистиці подав був д-р Ст. Рудницький, і тут їх подаємо за календарем — "малою енциклопедією" "Товариш" на 1927 р., що виданий у Львові накладом кооперативи "Друкар".

Статистика д-ра С. Рудницького подає такі цифри:

Західня Україна: "Українці в межах Польщі: Галичина — 3,422,000 осіб; Холмщина — 448,000; Підляшшя — 500,000; Полісся — 1,017,000; Волинь — 2,936,000; Українська Буковина (під Румунією) — 304,000; Закарпаття (у сполуці з Чехословацькою респ.) — 441,000. Лемківщина — 579,000".

Тут вирахувана кількість українців під Польщею, Румунією і Чехословаччиною на тих землях, до яких Укр. Заг. Енциклопедія відносить назву "Західня Україна".

А тепер обчислімо кількість населення на тих землях, що заселені виключно православними українцями: Волинь, Полісся, Підляшшя, Холмщина й Буковина, — разом: 6,205,000 православних українців.

У Галичині українці становлять 3,422,000 осіб, — вони загалом уніяти, але там було багато православних; згадати тільки приклад: у самій Єпархії Коцилівського за один раз повернулися до Православної Віри між двома світовими війнами 40 парафій. Лемківщина хоч і з перевагою уніятів, але все таки загалом мішана — з уніятського й православного населення, так само як і Карпатська Україна, — разом ці дві частини України мають 960,000 українців обох віровизнань.

Загально кажучи, в Західній Україні православних українців було майже в два рази більше, ніж уніятів. Це значить, на кожних трьох т. зв. "західняків" припадає два православних, а один уніят. І цей стан постійно зменшувався на некористь Риму, тому що в Галичині, на Лемківщині й на Закарпатті населення щораз більше поверталося до Православної Віри. І коли галичани опинилися у вільному світі та в положенні вільного вибору, то масово поверталися до Віри своїх батьків, напр. — у Канаді, в ЗДА і т. д.

Отож, треба твердо памятати, що біля двох третин українців Західньої України між двома світовими війнами — то були православні українці, а уніяти становили тільки коло одної третини населення. Тож інформація, що майже вся Західня Україна нібито була „католицькою", різко розбігається з правдою. Навіть Архиеп. Бучко, покровитель Католицької Акції серед українців в зах. Европі ,і той кількість уніятів в Україні за час. 2-ої світ. війни обчислює тільки на "чотири мільйони українських католиків нашої Галицької Церковної Провінції" (Пастирське "Слово" Архиеп. Івана Бучка, — у мюнхенському "Християнському Голосі" з 14 жовтня 1956 р.), тоді як Західня Україна нараховувала понад десять мільйонів усього населення, і з того коло 7 мільйонів православних.

Число фарм у Канаді 1951 р. становило 623 тисяч, всі разом — 174 мільйони акрів. А 1956 р. те число фарм зменшилася до 575 тисяч.

ПРО ХРИСТИЯНСЬКЕ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ

В Євангелії (Луки 1. 66) говориться, що як сусіди довідались про народження в Захарії і Єлисавети дитини, то в побожному здивуванні вони говорили поміж собою: "Чим то буде оце дитя?"

Таке питання не раз ставлять собі родичі, дивлячись на своїх діточок, і спостерігаючи їхні здібності. Але скільки то разів закривавилось би їхнє серце, якби наперед вгадали, що ті дрібні діточки, які так їх тішать і подивляють іноді своїми здібностями, або яких люди вихвалюють і підносять аж до неба, не раз пізніше зійдуть з дороги чеснот і наосліп покотяться в пропасть згуби, та що не будуть вони батьківською потіхою, а стануть причиною їхнього смутку і журби.

Чому так буває, що стільки родичів, які покладають на своїх дітей такі великі надії, зазнають гіркого розчарування? Звідки те, що доростаюча молодь, не зважаючи на виховання, яке вдома і в школі дістає, збочується з дороги чеснот і попадає в байдужість?

Головна причина в тому, що родичі часто занедбують релігійне виховання своїх дітей. Родичі не звертають уваги на те, що говорить і як дораджує їм Св. Письмо. А Св. Письмо, устами Ісуса, так закликає: "Пустіть діток приходити до Мене, і не бороніть їм..." (Мр. 10, 14). В другому місці С. Письма читаємо: "Виховуйте дітей в послусі і остереженні Божому" (Єф. 6. 4).

Забувають родичі, що діти їх подібні до молодого деревця, коло якого треба дбайливо ходити, простувати його і до паля прив'язувати, щоб вітер не зломив. Стародавній мудрець сказав: "Маєш дітей? Учи їх і з дитинства нахиляй їх"... "Дитина, пущена на свою волю, соромить матір свою".

Тішучись діточками своїми, провадьмо їх спершу до Ісуса, Який любив і любить дітей своїх, і Він благословляв їх.

Не тримаймо дітей здаля від усього, що їх цікавить, і також не будьмо байдужими до їх потреб, але не дозволяймо, щоб у їхніх серцях закоренилась сваволя. Зберігаймо їх від злого товариства, призвичаюймо до християнських чеснот, до розумної дисципліни. Уважаймо на їх добрі прикмети і розвиваймо в них послух, чемність і чесність. Словом, виховуймо дітей так, як того вимагає Бог, Церква і Батьківщина.

Коли виховання дітей буде християнське, тоді родичі з певністю дочекають потіхи зо своїх дітей. Тоді з них виййдуть добрі горожани Краю, примірні члени Церкви Христової.

Діти — будучність світу. Старші відійдуть у Вічність, а діти, виросши, переберуть провід у світі. Звідси зрозуміймо, яка велика відповідальність покладається в майбутньому на тих, тепер ще маленьких, невинних дітей.

Не забуваймо й того, що за всяке своє задиедбання в справі виховання дітей ,крім власної ґризоти, смутку й журби, яке може від цього прийти, ми і повинні ще будемо дати свою відповідь перед Богом.

Подав о. С. Ґерус.

Раз душа визнає, що вона створена для Бога, тоді вона не думає, що людину цінять на підставі того, яке багатство вона має.

Архиепископ Михаїл.

ПЕРЕДПОСТОВІ ДУМКИ Й НАУКА ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ

(Докінчення)

В середу Страсти. тижня споминаємо зраду Юди, як через свою двоедушність продав свого Учителя й Господа на смерть і так відпав від найвищої чести Апостольства Господнього. В той же день споминає Церква й блудницю, яка в своїм покаянні намастила ноги Христа Господа й одержала прощення гріхів. Юда впав, а ця грішниця через покаяння встала.

Страстний четвер —це день Свята Євхаристії (Тіла і Крови Христових), бо в цей день на Тайній Вечері Христос Господь установив Таїнство Св. Причастя, коли після Вечері подав Ученикам хліб і сказав: "Прийміть і споживайте, це Тіло Моє, що за вас ламається на відпущення гріхів". Потім подав їм Чашу з виноградним вином і сказав: „Пийте з неї всі, це Кров Моя Нового Заповіту, що за вас і за многих проливається на відпущення гріхів" (Мф. 26, 26-28), і додав: "Робіть це на спомин Мені" (Луки 22,19).

В цей день і Свято установлення Новозавітнього Священства. В Старому Заповіті Бог установив Священство для Скінії через Мойсея. Мойсей з наказу Божого помив Аарона й синів його чотирьох і освятив їх жертвенною кров'ю, Аарона на Первосвященика, а синів його на Священиків. В Новому Заповіті Сам Син Божий помив ноги Ученикам, і замість помазання кров'ю дав їм спожити Тіло і Кров Свою під видами хліба й вина. А помазання Духом Святим довершив над ними в день 50-й після Свого Воскресення. Так настановив Він Апостолів Першими Архиереями.

На спомин цієї події в манастирях і в Катедрах Православні Єпископи мили й миють у цей день після Служби Божої ноги дванадцятьом Священикам при Читанні в Євангелії оповідання про ту подію.

Увечері того дня відправляється окрема Служба СТРАСТЕЙ (страждань) Христових. Читається 12 Євангелій з відповідними співами до кожної про страждання Христа. Всі вірні стоять з запаленими свічкам, як ознакою гарячої віри в те, що Христос страждав за гріхи людства, а разом всі ознакою співучасти в тих стражданнях. Служба ця це Рання (Утреня) Великої Страстної п'ятниці.

У Страстну Велику Спомин самих Страждань Христових. Зранку читають у церкві так звані ГОДИНИ (Часи), — **Перша,** це Взяття Христа і суд над Ним; **Третя** — це перебування Ісуса Христа в темниці після осуду в сінедріоні, а також і спомин зшестя Духа Святого на Апостолів у день 50-й після Воскресення; **Шоста** — це спомин розп'яття Ісуса Христа на хресті; **Дев'ята** — це спомин смерти Ісуса Христа на хресті, бо в ці години дня по тодішньому численні ті події відбулися. На кожній годині читають Євангелії про страждання Христа: на 1-й з Матфея, на 3-й Марка, на 6-й Луки, на 9-й Іоана.

Службу Божої не буває, ця П'ятниця — це день великого суму-жалю-смутку. Надвечір Служиться Вечірня Великої п'ятниці. Перед "Нині відпускаєш..." Священнослужителі виносять з Престолу Св. Плащаницю, як образ умерлого Христа Господа в Гробі, мовби саме Тіло Христове; це дія зняття Тіла Христового з хреста. Коли багато Священиків, то несуть Плащаницю Священики, а старший, чи сам Єпископ іде під Плащаницею з малою Євангелією й Хрестом і підтримує Плащаницю своєю головою та Євангелією. Якщо ж один Священик, то він іде під Плащаницею, а по краях несуть її почесні вірні, і так несуть навкруги храму тричі при заупокійному дзвоні і співах Стихири: "Тебе, що одягся світом, як ризою..." Всі вірні йдуть з запаленими свічками. Це все означає несення Тіла Христового з Голгофи в сад Йосифа до гробу. Після третього обнесення кладуть Плащаницю серед церкви на приготовлений стіл, обставлений живими квітами і найкраще прибраний. Тут Священик оббризкує Плащаницю найкращуми пахощами, покриває Лице Христове покрівцем малим із Чаші і кладе зверху малу Євангелію. Другий покрівец кладе нижче рук і на ньому кладе Хрест. Руки й ноги відкриті для цілування. В лице цілувати Христа ніхто не смів і тому, що ми недостойні, і тому, що це насмілився зробити Юда, а ми не повинні його наслідувати. Якщо не можна ходити навкруги храму, то обходять тричі в середині храму, так само якби й навкруги храму. Після всього, за порядком, Священнослужителі поклоняються до землі перед Плащаницею і цілують руки й ноги Христа там, де знаки ран, і відходять. Тоді читають Мале Повечір'я і Канон ПЛАЧ БОГОМАТЕРІ, а віруючі підходять до Плащаниці так само, як Священики, вклоняються до землі і цілують руки й ноги Христові.

Всім вірним треба твердо пам'ятати, що Христос тоді був і повіки буде. Він для всіх людей звершив спасіння, тому, хоч ми і пізніше дві тисячі літ живемо, але так само духом ми з тими Друзями Христа, що й тоді були з Ним коло хреста і хоронили Його. Тому, якщо ти, Сестро, принесла квіти чи рушника, чи пахощі до Плащаниці, то думай і віруй, що ти принесла до справжнього гробу Христового, де спочиває Його Божественне Тіло, і по вірі твоїй ти зарахуєшся разом з Женами Мироносицями. Так і Ти, Брате: **щоб** ти не зробив для Христа над Плащаницею, чи пахощі дав, чи прикрасив чим, чи свічку поставив, чи жертву дав, ти стаєш спільником Йосифа й Никодима, та тих, що були там.

У святу й Велику Суботу Рання Служба починається дуже рано. На ній правиться Похорон над Тілом Христовим. Виспівується вся 17 кафизма Псалтиря з окремими Тропарями, які обов'язково вичитує тільки Священик, а то й сам Єписком з Священиками. Так само й Канон: "Хвилею морською..."

Після співу Великого Славословія, покадивши під час співу, знову беруть Плащаницю і так само обносять тричі з дзвонами, але зо співом Заупокойного Святий Боже. За хором співає і ввесь народ. Всі йдуть з запаленими свічками в руках. Це вже покладення Христа у гріб, коли кладуть знову на стіл. Знову окроплює Священик пахощами і так само покриває, кадить навкруги зо співом Благообразний Йосиф. І все далі за Уставом.

Служба Божа Св. Василія Великого в цю Суботу правиться особливим чином. Спочатку Вечірня зо співами уже воскресних Стихир 1-го голосу і Стихир Суботи. Читається багато Паремій, в яких висловлені пророцтва про страждання Христові й Воскресення. Після них Читають Апостола. Врата закриті й катапетасмою, бо в цей час Священики переодягаються в світлі ризи. Після співу "Воскресни Боже..." замість Алилуя відкривають Райські Двері й урочисто читають Євангелію про Воскресення Христа Господа ввесь 28-й розділ від Матфея. Замість Херувимської співають:

"Нехай мовчить всяка істота людська і нехай стоїть зі страхом і трепетом і ні про що земне нехай не помишляє: Цар бо царюючих і Господь володіючих приходить на жертву, щоб віддати Себе на поживу вірним.

Перед ним ідуть Чини Ангельскії Начальства і Власті, Многоокі Херувими і шостикрилі Серафими, лиця закриваючи і співаючи пісню — Алилуя".

По Службі Божій буває Благословення Хлібів. А в манастирях — урочисте Освячення Єлея і помазування хворих.

ПРИМІТКА. В цю святу Суботу, коли Господь у гробі, віруючі повинні більш мовчати на знак смутку. Побожні наші Батьки були такі, що в П'ятницю й Суботу нічого не їли, за словом Христовим: "Коли буде взятий (однятий) Жених (Молодий), тоді будуть постити (Мф. 9, 15), то ми хоч мовчім, Страсний тиждень — це найсуворіший піст збради- страждань Христових, то ми хоч м'яса не їжмо. Є тут що їсти і без м'яса й молока.

О 8-ій годині вечора в церкві починають читати Діяння Апостольські. Читати повинні не Дяки а всі, хто хоче з віруючих навперемінку. Читають аж до початку дванадцятої години. О пів дванадцятої Священнослужителі починають правити Північну Відправу над Плащаницею з Каноном Великої Суботи. Тропарі читає сам Священик. Тоді, обкадивши Плащаницю, заносить її в Вівтар і кладе на Престолі, Головою до лівої своєї руки. Співають тропар. 2 гол. "Коли ти, Життя Безсмертне, зазнав смерти..."

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ. ПАСХА.

Відправа Пасхальної Утрені (Рання) починається зразу після 12-ї год. ночі, Хрестним ходом навкруги церкви або на вулицю зо співом Стрихири: "Воскресення Твоє, Христе Спасе": так рано тому, що Воскресення Христове сталося дуже рано, коли стало чуть-чуть ясніти зі сходу. Марія Магдалина прибігла до гробу, як ще було темно, а вже камінь був одвалений від гробу (Ів. 20, 1).

Тільки з крайньої необхідности Ранню Службу можна починати пізніше, напр., коли у Священика не одна парафія або люди вночі не можуть зійтеся.

Світле Христове Воскресення — це завершення діла нашого спасіння.

Після смерти Своєї на хресті Він Духом зійшов у ад, знесилив сатану і вивів Адама й рід його, цебто всіх, які вмерли до часу смерти Христової, і знову ввів їх у Рай (1 Петра 3, 18-20; також воскресні пісні церковні). Про це говорить і пісня пасхальна: "У гробі тілом, у аді з душею, як Бог, у Раю з розбійником і на Престолі був еси, Христе, з Отцем і Духом..." Христос умер і воскрес людською природою Своєю, а не Божеською, бо Божество не може ні страждати ні вмирати, але воскрес си-

лою Божества.

Коли б Христос не воскрес, то наше спасіння не було б закінчене (1 Кор. р. 15). І коли б Він не вокрес, то не показав би Себе, як Бог, ми б вважали Його за Великого і Святого Учителя і Мученика за науку Божу і тільки. Але Він воскрес, як Бог, і цим показав, що Він Своєю смертю переміг і знесилив смерть; показав, що й ми в свій час так воскреснем і в такому ж тілі, як і Він. Тому то Радість Воскресення Христового — то найвища радість кожного християнина, і тому такі радісні співи в цей Урочистий і Святий день; через те саме ми так радісно вітаємо одне одного словами: Христос Воскрес! і в радості цілуємо одне одного, а до самого Свята найкраще готуємося.

Готуємо й святимо паски на честь Воскреслого Господа. Готуємо й святимо Артос на честь Агнця Божого Христа Господа, що взяв гріхи світу (замість Агнця Старозавітнього Пасхального, що був Прообразом Христа Спасителя). Красимо й святимо крашанки, як символ гробу Господнього, бо як із неживого яйця виходить жива пташина, так із гробу смерти вийшов Христос Живий.

З цього короткого огляду, що пробіг у передпостових думках, бачимо, що перед нами проходить в тих неділях і днях одна безперервна містерія домобудівництва Божого для нашого спасіння. В Православній Церкві Христовій нема нічого надуманого і нічого лишнього: все те є спогади святих подій для нашої науки та розуміння, і все те Церква споминає з подякою та прославленням Бога. Не треба казати, яке це все важливе для нас, бо воно все для нас, для нашого щастя й спасіння.

Який же висновок із цього? Перший той, що всі ми це повинні знати, а другий найголовніший: будьмо СВІДОМИМИ ХРИСТИЯНАМИ, ДІЙСНИМИ ХРИСТИЯНАМИ — а не по назві тільки та на паперах. Каже Христос: "Коли любите Мене, то дотримуйте Заповіді Мої... і будете Моїми учениками (Іоана 14, 15; 15, 8). Особливо в Таїнстві Св. Причастя, Бо Господь явно сказав: Пийте з Чаші Кров Мою ВСІ, і наказав: робіть це на спомин Мені. Хто цього не робить, той не є повний християнин.

ЛЮДОЇДСТВО В СОВІТСЬКИХ КАТОРГАХ

Мадярський іміґрант-утікач, що виступає під несвоїм прізвищем Юрій Баторі, перед американською слідчою комісією сенату казав, що в большевицьких концтаборах політичні вязні, доведені голодом до звірячого стану, часом допускаються людоїдства.

У деяких з тих таборів приміщені разом коло 70 відсотків мужчин і 30 відсотків жінок. Комуністична влада сприяє тому, щоб вони мали якнайбільше нешлюбних дітей", щоб збільшити населення Сов. Союзу". Тих немовлят відразу забирає уряд до большевицьких виховних закладів. Ю. Баторі був по черзі у 60 ріжних концтаборах.

Є психологічна ріжниця між розчаруванням і відреченням.

Розчарування наступає тоді, коли людина почувається жертвою зовнішніх сил, перед якими вона безсильна. Відречення випливає з власного, свобідного рішення людини.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ДОПИС

Було воно не в Канаді, а десь... Світ великий, то там усяке буває, як самі знаєте.

Отож, воно таки було. Заходить до редактора незнайомий і каже:

— Я заслав вам допис, чи ви його помістите? Я там пишу про нашу громаду, — що в ній робиться. А наша громада велика. Я називаюся так і так...

— Не можу помістити, — каже редактор.

— А то чому?

— Бо там нема нічого важного.

— Нема важного? А ви мій допис перечитали?

— Точно не читав, а побіжно переглянув.

— Так? А коли б ви добре перечитали, то побачили б, що там все важне, чиста правда. Я слова неправди не сказав.

— Може, але...

— Ану дайте, я перечитаю, а ви слухайте.

Редактор подав допис, і чоловік читає:

"Я є той самий, що той допис пише. Я виїхав зі свого села першої неділі по Великодни, як люди повиходили вже з церкви і вже пообідали. Памятаю, що почало було захмарюватися, і виглядало, що вночи буде дощ. А дощу вже було треба, бо не буде дощу, то і хліба не буде. Збіже води потребує. Не буде дощу, то воно посохне. Але чи був вночи дощ, вже не знаю.

"А людей посходилося було багато, аж з другого кінця села були. Кілько їх було, я не знаю, бо я їх не рахував, але було багато. Навіть дяк і присяжний прийшли. Правда, що війта не було. І всі наказували, щоб я ще від води написав, як мені їхалося, чи не було якої пригоди, бо то дорога далека і всяке може статися.

"А кілько плачу було, як я сідав на віз! Скинув я капелюх, подивився на людей і кажу:

"Бувайте всі здорові, — і старі, і малі, і ви ґазди, і ви ґаздині, і ви парубки, і ви дівчата, і ви діти, бо я їду за море, і може вже не побачимося ніколи"...

Громада в плач, а я собі так плачу, аж світа не бачу. І більше я не міг говорити...

"А мене на стацію повіз мій шваґер, Михайло, а він мав гарні коні: один був карий, а другий гнідий. Він їх сам виховав. Таких других в селі не було. Я хотів би тут такі коні мати, файні коні.

Незнайомий тут зупинився й каже:

— Скажіть: що тут неправда? Я на хрест присягну, що кожне слово правдиве! Я в життю не брехав.

— Я знаю, що то правда, — каже редактор, але тут нема нічого важного...

— Нема важного? — здивувався незнайомий. — А то як? Хіба я не важний? Хіба то не важне, що я своє село покидав? Чи не важні ті люди, що мене випроваджали?...

— Воно важне для вас, — завважив редактор, — але ви кажете, що про свою громаду пишете, а тут нема про громаду.

— Е, то буде дальше, — каже чоловік, — всього нараз не можна. Але дальше є все. Там — як мені через море їхалося, як кораблем кидало, а потім — як я вже приїхав. А ще дальше — як я женився і музиків було тяжко знайти, то моя дівчина дуже плакала. Там все є...

— Ну, вибачайте, — говорить редактор, — але того помістити не можу...

— Ну, бачу, — каже чоловік, — що ви на таких справах не розумієтеся, та я знайду такого, що мене зрозуміє. Бувайте здорові!

Він сховав допис у кишеню і пішов собі, — але куди, то вже не знаю.

Чорнохліб.

КУ КЛУКС КЛЕН І ЗЛОВЖИВАННЯ БІБЛІЄЮ

Роберт Бирд, співробітник "Ню Йорк Геральд Трібюн", написав 12 статтей про відношення Ку Клукс Клену до негрів. Між іншим, він дослівно наводить такі слова одного з промовців цієї організації, на Флориді:

"Відповідь щодо сеґреґації (расової) знаходимо в Біблії", кричав промовець. "Біблія була цілком доброю для наших предків, і вона так само є доброю для нас. Біблія доказує, що негр є інший, ніж білий англо-саксонець.

"Ми не ненавидимо доброго негра. Добрий негр є чорний тільки назовні, але жид є білий назовні, а чорний внутрі. Ми ненавидимо тільки злих негрів. Але ж жид! Ми маємо позбавити його права голосувати. Ми повинні сеґреґувати його до тієї самої другої кляси громадянства, що його негр, як думає, має, але в дійсності він його (громадянства) не має."

Р. Бирд каже: "То були типові нічні збори Ку Клукс Клен", де він був свідком.

Отакий то "Ку Клукс Клен"...

ЖЕРТВИ РАКА

Протягом 1956 року в Канаді від рака (пістряка) померло 20 тисяч 309 осіб. Більшість із них — на понад 65 році життя, а тільки понад 5 тисяч були в літах 40 і 59.

ЗАСІЮТЬ МЕНШЕ ПШЕНИЦІ

Канадійські фармери цього року засіють пшеницю тільки на 19 мільйонах 876 тисячах і 100 акрах землі (19,876,100). Це значить, на півтора мільйона менше минулорічного засіву. Тільки 37 років тому була така мала засівна площа пшениці.

ДІЯМАНТ — 2 МІЛЬЙОНИ ДОЛЯРІВ

В Ню Йорку показували діямант, який продадуть за два мільйони долярів. Він має форму грушки й коло двох цалів довжини. На його оброблення затрачено 1400 годин, отже 58 днів по 24 годин. Необроблений коштував 1 мільйон і 400 тисяч. Між обробленими діямантами в Америці він є найбільший.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Дня 22 березня ц. р. упокоївся на 67 році життя бл. п. Протопресвітер Михайло Борецький у ЗДА. Покійний до 2-ої світ. війни був у складі духовенства Волинської Єпархії, бував на високих і відповідальних становищах у Православній Церкві в зах.-укр. землях під Польщею. Покійний був родом з Галичини.

Чин Похорону довершив 25 березня Вл. Архиеп. Мстислав у сослуженні 5 Священиків і 1 Диякона. Покійного поховано на цвинтарі в Бавнд Брук. — В. Й. П.!

● Дня 6 березня ц. р. в Сан Франціско упокоївся Протопресвітер Павло Калинович, довголітній секретар Поліської Духовної Консисторії Православної Церкви на західньо-українських землях під Польщею. Покійний був родом з Волині. — В. Й. П.!

● В Індії навернені на Християнство досі були позбавлені громадських прав, належали до найнижчої касти — т. зв. „недоторканці". Уряд Неру тепер зрівняв їх у правах з визнавцями „національної браманської релігії" — індуїзму. Тепер черга на Еспанію та ще деякі країни, де католицтво є офіційно „панівною релігією".

● Світова Федерація Українських Жіночих Організацій видає свій бюлетень СФУЖО. У його ч. 2. з лютого 1957 р. поміщено по-англійськи інформацію про відкриття 22 сесії Сенату ЗДА молитвою за ЗДА і за Україну, проказаною унійтським Єписк. Амвросієм Сеншишиним у січні 1957 р. Ця інформація поміщена під світлиною Єп. Сеншишина і проф. Л. Добрянського з групою сенаторів. Натомість нема ні світлини, ні взагалі згадки про православного Ієрарха Митр. Іоана Теодоровича, який у той таки час молитвою за ЗДА й Україну започаткував відкриття сесії Конгресу ЗДА. На жаль, це звичайна річ у „соборницькій" пресі. Де є повітря насичене духом Католицької Акції, там ним і дихають.

● Понад 70 мільйонів індійців покинули свою національну релігію індуїзм, перейшли на магометанство, і через прийняття тієї чужої релігії відкололися від свого народу, створили іншу націю й другу державу — Пакістан та ворогують з Індією. А тепер ця частина абісинців, що прийняли магометанство, хоче відділитися від свого народу, що в більшості православний.

● Англомовна католицька преса в Америці повідомила про інтронізацію уніятського Архиепископа Максима Германюка на уніятського Митрополита Вінніпегу. У згаданій пресі Архиеп. М. Германюк був згаданий, як „рутенський" духовний: „Рутенського прелата інтронізовано..." („Union and Echo", Бофало, 17. 2. 57), „....нова церковна провінція для понад 300,000 рутенських католиків візантійського обряду... („The Register", Денвер, 17. 2. 1957). Американська католицька англомовна преса вживає тут таку назву, як і Ватикан: „рутенці", і така назва була і в латинських папських булях у справі підвищення Архиеп. Германюкові титулу. Звичайно, україномовна преса Католицької Акції, подаючи булю в перекладі, з дипльоматичних мотивів, назву „рутенці" переклала на „українців", щоб заслонити Папу перед обуренням українців. А про „рутенців" в оригиналі булі ця преса промовчала перед народом, — хай він не знає...

● Ірляндсько-католицьку параду в день Св. Патрика 16. 3 ц. р., де було рекордове число — 120,000 учасників, приймав Роберт Бріску, жид, — посадник (лорд мейор) Дубліну, столиці Ірляндії. Він приїхав був до ЗДА збирати гроші на допомогу жидам у світі і в Ізраїлі.

● Неодружених жінок, що закінчили Богословські студії, Реформована Церква у Швайцарії рішила приймати на становище пасторів (Священиків). Після виходу заміж такі жінки втрачають право бути пасторами. — У Православній Церкві під Польщею жінки також мали право студіювати Богословію,— тільки для осягнення знання в цій ділянці, але, само собою розуміється, без права бути Священиком, чого Православна Церква не допускає. В останніх роках перед 2 світ. війною на факультеті Православної Теології Варшавського університету студіювали молоді студентки-стипендистки: українка з Волині Катря Демидюківна — донька Священика, і одна росіянка. Вони хотіли бути законовчительками в школі.

● Часопис „Народня Воля" (Скрентон, Па., ЗДА, 7. 2. 1957) в новинці п. н. „Ватикан і режим Гомулки" подає: „Полиш Американ Джорнал" повідомляє, що незабаром польський кардинал Вишинський має виїхати в Варшави на візиту до Ватикану. Редакція згаданого польсько-американського часопису подає, що метою поїздки кардинала Стефана Вишинського має бути справа визнання Ватиканом теперішнього польського уряду у Варшаві".

● Найвищий суд стейту Ню Йорк відкинув петицію групи т. зв. „Американських вільнодумців" (атеїстів), які домагаються, щоб з тексту „Обіт Вірности Американському прапорові" було усунено згадку про Бога („...Єдина нація, під Богом..."), що її в акт Обіту було включено 1954 р.

● Преса повідомила, що 3 лютого ц. р. нагло помер Станиславівський православний Єпископ А. Пельвецький, бувший уніятський Священик. Разом з іншими бувшими відомими уніятськими Священиками — о. д-ром Г. Костельником і о. М. Мельником — о. Пельвецький був одним з видатніших членів „комітету обєднання Греко-католицької Церкви з православною Церквою". Року 1947 о. д-р Г. Костельник упав жертвою уплянованого на його особу атентату. Року 1956 о. Мельник, тоді в сані православного Єпископа, нагло помер у дорозі до московського Патріярха, куди був викликаний. Подаючи про це вістки, уніятська „Наша Мета", Торонто, 16. 3 ц. р. робить висновок: „Господь покликав на свій суд Єпископа А. Пельвецького". Чи це піддавання думки Богові, щоб Він осудив Єп. Пельвецького?

Наглість смерти Єпископів Мельника й Пельвецького може насувати здогади, що вони були комусь невигідні — чи як православні Ієрархи, чи як віруючі Владики українці. Покищо годі про це щось певного сказати.

● Дівчина з обслуги советського корабля „Грузія", яким приїхала група советських спортовців до Мельбурну, Австралія, на Олімпійські Ігрища, 34-річна Ніна Паранюк, як кажуть, „вибрала волю". Тепер вона розповідає про життя в СССР. У її селі Грушка, на Одещині, большевики розібрали церкву на колхозні будинки. Ця селянська дівчина й робітниця каже: „24 роки я молилася, щоб Бог дав мені змогу вирватись з цього пекла, в якому людина мучиться все життя".

● „Тиґоднік Повшехни" (Краків, Польща), а за ним польська пресова агенція повідомили, що кардинал С. Вишинський приїде з Польщі до Риму на день 13 травня ц. р., цебто на день ювілею 40-ліття епископства Папи Пія XII. З кард. Вишинським приїдуть Клепач з Лодзі, секретар Єпископату Хоробанський, Єп. Бараняк з Гнезна і Крилошанин Падач. Польська пресова агенція пояснила, що відвідини кард. Вишинського в Римі не могли відбутися раніше, тому що час зайняли довші переговори з урядом.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

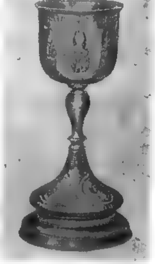

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ ми звіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

— В якій справі велися переговори, можна здогадуватися з інформацій польської преси в ЗДА, яка говорить, що кард. Вишинський буде старатися, щоб Ватикан офіційно визнав комуністичний уряд Польщі, а перестав визнавати національний польський уряд в екзилі (Англія).

● Президент польської Академії Наук сказав, що за режиму Гомулки „відновлення Катехизису є тільки уступкою просвіченої меншости у користь непросвіченої більшости". Урядова преса в Польщі переповнена скаргами комуністів (очевидно, — це голос уряду Гомулки!), що „католики надуживають свою релігійну свободу". Покищо польські атеїсти масово домагаються відкриття окремих шкіл для своїх дітей, де не було б навчання релігії. Уніятська „Наша Мета" з 16. 2. ц. р. правильно пише: „Нехочемо бути злими пророками, але це майже певне, що після того прийде до ліквідації всіх полегш, а в тому й релігійної" (Стаття „Не така то велика релігійна свобода в Угорщині і в Польщі" (МК). — Комуністичний уряд Польщі, то звичайна агентура Москви. Чи вдасться кардиналові Вишинському здобути визнання цього уряду Ватиканом, покаже недалеке майбутнє.

З ЖИТТЯ ЦЕРКОВНИХ ГРОМАД

Шіго, Саск. — В неділю 24 березня тут відбулося Шевченківське Свято. Програму виконали: місцевий мішаний хор під проводом Всеч. о. Т. Яковкевича, дітей Недільної та Рідної шкіл і старших дітей. Реферат виголосив принципал школи п. Музичук. Заля Українського Народного Дому була виповнена по береги. По скінченій програмі жінки товариства ім. Ольги Кобилянської подали присутнім каву та перекуску.

Шіго, Саск. — Коштами Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської в Шіго і Сестрицтва при церкві Пресвятої Богородиці, Шіго Полудневе, при кінці березня ц. р. відновлено всередині та належно упорядковано парафіяльний дім.

Винярд, Саск. — У неділю 10 березня ц. р. в приміщенні Українського Народного Дому тут відбулося свято на честь Т. Шевченка. Успішність Свята у великій мірі треба завдячувати жінкам місцевого Товариства. Хором провадив п. М. Марцішин. Винярд належить до церковної округи Шіго.

Шіго, Саск. — Цими днями жіноцтво Т-ва ім. Ольги Кобилянської придбало для своєї нової церкви зі складу Консисторії прегарний золочений Всеночник. Честь і слава нашому українському жіноцтву! Наші жінки працьовиті. Їх посвята та жертвенність великі. Своїм прикладом жінки заохочують і чоловіків бути активними у всіх ділянках нашого церковного і громадського життя.

Винярд, Саск. — Місцева Українська Православна Громада приступила до остаточного викінчення з середини своєї церкви на честь Різдва Пресвятої Богородиці. Вже піднесено і заокруглено в церкві стелю. Піднесено і поширено Вівтар. Поставлено Іконостас. Бог дасть, що в скорім часі буде зроблено все намічене та необхідне.

З ЖИТТЯ ПАРАФІЇ Св. ДУХА В ВИЛИНГДОН, АЛБЕРТА.

Вилингдонська парафія, ім. Св. Духа, закінчила свою першу кампанію за новими членами спільною вечерою, що відбулася в неділю 24 березня, в Народному Домі. Кампанією за новими членами зайнялися о. Дмитро Лучак, п. Георгій Фуштей і п. Павло Лучак. Господарем вечора був п. Георгій Фуштей. Коло 6 год. вечора всі члени засіли за столи до вечері, о. Парох проказав молитву і поблагословив страви.

При кінці вечері п. Г. Фуштей поінформував про ціль зібрання, а о. Д. Лучак представив нових членів, приєднаних Церковною Громадою у члени цієї парафії; вписались слідуючі родини: п. п. Василь Гриневич, Іван Гуминюк, Михайло Гуминюк, Николай А. Федорак, Василь Н. Павлюк, Олекса Шапка, Николай Іванчук, Василь Федорак, Николай Гордей, Василь Е. Павлюк, Олекса Кушнір, Ллойд Бабюк, Георгій І. Дарій, Дмитро Романко, Грицько Стринадка, Георгій Романко, Василь В. Гуцуляк, Тон Н. Бабюк, Іван Татарин, А. Шпур, Лоренць Бабюк, Іван Жуківський, Іван Чирнівчан, Олекса Гуцуляк, Сидор Бабюк, Михайло Редиш, Андрей Гавриляк, Пані Анна Купіна, Николай Гавриляк, Нестор Романюк, Іван Зіганаш, і Джек Жуківський.

Присутні рясними оплесками привітали нових членів.

При цій нагоді також вшанували п. Николая Бабюка і п. Михайла Федорака, що багато своєю працею прислужились Церковній Громаді. Пан Н. Бабюк у церкві постійно служить коло світла а п. Михайло Федорак прислужує Священослужителеві, виконуючи обовязки паламаря. Пан Георгій Фуштей вручив маленькі подарунки обом довголітним працівникам. У короткому слові п. Н. Бабюк розповів про перші часи Церковної Громади і висловив подяку усім присутнім за пошану. Пан М. Федорак, якому вже сповняється 80 років, також подякував Громаді і висловив своє задоволення, що Громада дала йому нагоду послужити церкві на становищі паламаря.

Пані Мидорія Павлюк, голова Жіночого Товариства ім. Н. Кобилянської, у свойому слові розказала про працю жіноцтва при Церковній Громаді і зробила заклик до нових членів парафії, щоб жінки нових членів якнайскоріш вписувалися до Товариства. Промова пані Павлюкової була приступна і всім зрозуміла.

У своїй промові о. Парох підкреслив багато важливих питань. Він вказав родичам на їхні обовязки супроти своєї родини-дітей. І звернув належну увагу на те, що ДІМ — то найкраща школа, а РОДИЧІ — то найкращі учителі. Коли родичі вповні виконують свій обовязок, тоді їхні діти будуть добре володіти рідною мовою, будуть добре знати українське письмо, і Церква для них буде рідна й жива! Отець Парох осудив фальшиве переконання деяких родичів, що говорять: „Дітей не можна вчити двох мов, цебто української та англійської, бо дітям може помішатися в голові". Промовець сказав, що дитина має великі здібності, і може вчитися кількох мов одночасно, і вони в її голові не помішаються. Кожна мова окремо записується в голові, тому не має найменшої причини родичам журитися, що це збаламутить дитину. Він вказав, що знає багатьох дітей, які добре володіють двома мовами, але у тих дітей не помічав жадного „замішання".

Дальше, він вказав, що все є можливе, треба тільки мати найперше ідейних, дбайливих родичів. Священик вказав на деяких нерозумних родичів, що до дитини говорять чужою мовою. Грішать тим не тільки родичі а також і „бабки", що до онуків щебечуть чужою мовою! Далі вказав, що дитині треба постійно повторяти своє, рідне слово, замість повторювання їй чужого слова.

Під час програми виступали на сцену по черзі панна Беверлі Шевчук, панна Василина Івоняк, панна Маргарета Ткачук і панна Соня Лазарук, що на піяніно відограли святочні пісні. Маленька донечка п-ва Василя і Марії Фуштей продеклямувала вірш „Я маленька українка". Вечірню програму закінчили відспіванням трьох пісень: „Де згода в родині, „Реве та стогне" і „Достойно есть".

Цей спільний вечір мав помітний вплив на усіх членів, і кожний почувався, як рідний між рідними одної великої родини.

Присутній.

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО В ЛЕССАРД, АЛТА.

Силами Рідної Школи при українській греко православній церкві Св. Івана Хрестителя в Лессард, Алта., в неділю 10 березня, зараз по Службі Божій і Панахиді по славному нашому Кобзареві Тарасові Г. Шевченкові відсвятковано 143-ту річницю з дня народження славного поета і 96-ту річницю з дня смерти. При цій нагоді о. Е. Труфин виголосив коротке слово в церкві при Панахиді, і зараз по полудні відбулося скромне Свято при участі дітей Рідної Школи, як уже вище згадано.

Програма цього свята: Заповіт — відспівав діточий хор. Вступне слово — о. Е. Труфин. Мені тринадцятий минало, декл. Володимир Огродюк, Лессард. Над Дніпром, декл. Орест Гудима, з Гранд Центр, Алта. Думи мої — діточий хор. Життя й діла Тараса Г. Шевченка — виголосила учениця Вілька Гудима з Гранд Центр, Алта. Три шляхи, декл. Параска Огродюк, Лессард, Алта. Слава Україні, декл. Параска Огродюк. Сила Слова, декл. Яків Никула, Форт Кент, Алта. Село українське, декл. Данило Гуцкал.

II.

Розрита Могила, декл. Богдан Воронюк, Боннивил. Гоміла Україна, декл. Фіялка Гудима, Гранд Центр. Сонце заходить, декл. Ірина Огродюк, Лессард. Золоті Слова Т. Г. Шевченка, декл. Ірина Огродюк. Реве та стогне Дніпр широкий — діточий хор. Вечір на Україні, декл. Анна Кріль, Ардмор. Діброва, декл. Георгій Никула, Форт Кент. Сонечко тихо гасне, декл. Вілька Гудима, Гранд Центр. Ранок на Україні, декл. Андрій Супрунюк, Лессард. На городі коло броду, декл. Михайло Кріль, Ардмор. Сирітка, декл. Розалія Дмитерко, Гранд Центр. Минули літа молодії, декл. Ярослав Дмитерко, Гранд Центр.

Кінцеве слово п. Михайло Савчук, з Ардмор, Алта. „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти їй",

Особливу увагу звернули на себе деклямації дітей, які так прегарно деклямували, хоч і живуть у чужому середовищі, але під опікою родичів так гарно приготувались до цього Свята. Окрему увагу звернула на себе маленька учениця Фіялка Гудима, яка по-мистецьки продеклямувала „Гоміла Україна". Вона мов усе те переживала, хоч України не бачила, ані родичі її. Відчитала доброю дикцією реферат про життя й діла Т. Г. Шевченка панна Вілька Гудима, що також свідчить про добру підготову до цього короткого і змістовного реферату. Не гірше відспівали вищенаведені пісні наші діти, які за такий короткий час того всього навчилися, — це просто подивугідне явище. Решта деклямації вийшли також добре, а про кінцеве слово п. Михайла Савчука не маю добірних слів, щоб оцінити його; то просто виклад нашої бувальщини і навязання її до творів Т. Г. Шевченка, що дало цьому Святі повнішу цілість.

Після цього промовляв п. Андрій Кріль, з Ардмор, і на увагу дітям продеклямувавши: „Учися дитино" — з глибоким надхненням і майстерністю. З цієї нагоди на заклик о. Е. Труфина зібрано $25.50 на Інститут Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, на будову цього Інституту.

Пожертвували слідуючі: по 5 дол.: п. Василь Гудима і пані Занхіра Гудима, з Гранд Центер, Алта.; по 1 дол.: пп. Николай Огродюк, Лессард, Георгій Гуцкал, Лессард; Іван Савчук, Ардмор; Михайло Савчук, Ардмор; Іван Чубей, Лессард; Андрій Кріль, Ардмор; Михайло Бойчук, Лессард; Іван Никула, Форт Кент; Михайло Федюк, Ла Корей; Василь Воронюк, Боннивіль; Михайло Дмитерко, Гранд Центр; Катерина Гуцкал, Лессард; пані Гафія Гудима, Гранд Центр; о. Е. Труфин, Глендон; по 50 ц.: пп. Іван Ільчук, Лессард; Онуфрій Москалюк, Боннивіль; і пані К. Кріль, Ардмор.

Щире спасибі всім жертводавцям і тим, що зайнялися цією збіркою та одночасно всім дітям за їхню участь у цьому святі, і всім промовцям за підбадьорення шкільної дітвори в праці для нашої Громади!

Учасник Свята.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ І ПАТРІОТИЧНИЙ УЧИНОК

Група людей доброї волі у Вінніпегу на чолі з пп. інж. Ф. Онуфрійчуком, Л Матусевичем та письменником О. Гай-Головком на своїх товариських сходинах рішили перед Святом Різдва Христового влаштували грошову збірку на Різдвяні подарунки українським дітям в Європі. В загальному ціла збіркова акція, з разом влаштованим на загальну ціль Концертом, принесла 191 дол. і 50 ц Крім того було зібрано деяку кількість приношеної одежі та взуття.

З зібраних грошей вислано: проф. П. Зайцеву 15 дол., учениці В. Стешенко 10 дол., дітям в Європі 150 дол. Разом 175 дол. Решту грошей видано на пересилку одежі та взуття.

Гроші на Різдвяні подарунки переслані на імя Прот. А. Дублянського, редактора „Рідної Церкви", який в порозумінні з іншими панотцями Української Автокефальної Православної Церкви в Зах. Европі роздали по різних таборах.

Загалом обдаровано 120 дітей. Одночасно вислано 4 посилки з одежею і взуттям.

Так витлядає формальна сторона цієї дуже скромної допомоги. Але ось перед нами листи подяки наших бідних діточок безпомічних залишенців в Європі, або їхніх батьків, що ми їх отримали з Европи. Подаємо їх декілька.

„З днем 3. І. 1957 р. ми, родина хворих на легені, одержали від Вас Різдвяний подарунок через о. А. Дублянського для наших дітей, Василя і Лідії, 10 нім марок. Складаємо сердечну подяку всім. Хай Господь Бог і Вас всіх не забуває розкиданих на чужині. З сердечною подякою до Всіх жертводавців. Родина Краснобрижих з Мангайму."

„Цим складаємо нашу щиру подяку всім жертводавцям, що своїми пожертвами принесли велику радість нашим дітям на Свято Різдва Христового, обдаровуючи їх грішми". — Підписали 26 дітей. Мюнхен — Людвігсфельд.

„Ми, батьки українських православних дітей у парафії УАПЦ в м. Регенсбургу, Зах. Німеччина, що були обдаровані до дня великого Свята Різдва Христового, цією дорогою складаємо щиру подяку всім жертводавцям за їх щедрий дар на ялинку для наших дітей. Завдяки доброму серцю жертводавців наші діти мали велику радість Наші діти — то бідні діти, бо ми в більшості не працюємо, а живемо з невеликої допомоги суспільної опіки. Суми п'ять нім. марок, що одержала кожна наша дитина, це для нас і наших дітей значна допомога. Нехай Милосердний Господь винагородить всіх жертводавців Своїми багатими ласками" (Підпис); м. Регенсбург.

„Вельмишановні Панове!

Прийміть від нас, батьків-залишенців з Нового Ульму в Німеччині, нашу найсердечнішу подяку за Ваш Різдвяний дар для наших дітей. Цей цінний Ваш подарунок зробив не тільки для наших дітей, а й для нас велику радість і моральне підкріплення, бо бачимо, що іще не всі, які виїхали за океан, стали „бізнесменами", а є й шляхетні люди, в грудях яких б'ється повне любови українське серце. Хай Милосердний Господь віддасть Вам десятерицю і подасть сили, здоров'я та многих, щасливих літ життя у Вашій щоденній праці і в праці на широкій ниві українського суспільства.

Ваші в повній вдячності й любові . . . (9 підписів).

Подібних писемних подяк є дуже багато, й немає можливости їх всіх тут умістити.

— Не забуваймо їх, а Бог нас не забуде!

За гурток людей доброї волі,

Ф. Онуфрійчук.

НЕ ЗАБУЛИ ПРО „ВІСТНИК"

Недавно відбулася мила несподіванка в домі п-ва Навальковських в околиціРостерн, з нагоди 50-ліття їх подружжя.

П-во Навальковські добре відомі всім піонерам народної праці в Саскачевані, як заслужені працівники на полі народнім і церковнім, а зокрема в історії Інституту П. Могили в Саскатуні. Вони твердо вірили в освіту і все настоювали на тім, що будучність українців є в школі і науці. Це вони доказали своїми дітьми (2 сини і дочки), бо дали їм університетську освіту.

За те діти п-ва Навальковських разом з близькою ріднею зіхались на означений день і влаштували гарну гостину з відповідною програмою та цінними подарунками й побажаннями для ювілятів.

По угощенні та приємній забаві, гості не забули зібрати пожертву на укр. прав. „Вістник".

Імена жертводавців: по 2 дол.: Семко Шибага, Марія Шибага, Іван Івасюк, Мілько Івасюк, Кароль Навальковський, Людвіг Навальковський; Мих. Зюбрак $3. По $1: Яр. Шабага, Якуб Навальковський. По 5 дол.: Прокіп Шабага, Анна Шабага. Разом 20 дол.

Гість.

З 30-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ М. І А. ШАДИХ ПОЖЕРТВА на „ВІСТНИК".

Ошава, Онт. — В суботу ввечері, 17 листопада 1956 р. діти, родина, сусіди й члени церкви Св. Івана зробили несподіванку п-ву Михайлові й Антоні Шадим, з нагоди 30-ліття їх подружнього життя.

У той вечір ювіляти вийшли з дому відвідати хорого в лікарні шваґра, Гр. Цимбалюка, який зазнав побиття і зламання ноги від удару авта. Коли п-во Шаді вернулись, то застали в домі повно гостей. Ювілятів привітав шваґер В. Зелінський, зложивши їм найщиріші побажання, а всі гості заспівали їм „Многії літа".

Після перекуски. вручила їм дарунки донечка Маріянна від своїх братів і гостей. Ів. Тимочко підкреслив, що п-во Шаді є щедрими парафіянами нашої Рідної Церкви ще від молодих літ; вони співають у церковнім і в світськім хорі. Пані Шади війшла до управи як голова Сестрицтва Св. Покрови на 1957 р., а п. Шади трудився біля дітей Недільної Школи.

Вечір продовжувавсь відспіванням вязанки пісень. До збірки закликав п. П. Вибираний. Жертвували по 2 дол.: М. Шади; по 1 дол.: П. Вибираний, М. Николишин, Ів. Стезик, Ів. Тимочко, М. Дрепак, Н. Доброчинські. Разом 8.10 дол.

Жертводавцям щира подяка а п-ву Шадим многих літ прожити!

Присутний.

ПРІЛЕЙТ, САСК.

Золотий Ювілей заслужених членів Громади і збірка на пресу

П-во Кирило і Катерина Кримків і п-во Семко і Юстина Сорочки

В неділю 21 жовтня 1956 р. відбулося прийняття для п-ва Кирила і Катерини Кримків і для п-ва Семка і Юстини Сорочків з нагоди 50-ліття їх подружнього життя Після Богослуження о. Ю. Ференсів змовив відповідну Молитву і поблагословив ювілятів. Потім родина, знайомі й гості пішли до залі під церквою, де місцеве Жіноче Товариство приготовило добірний обід. На столі були два весільні вдекоровані торти.

Господар гостини п. Іван М. Райчиба попросив усіх до столів і пояснив ціль прийняття. По обіді о. Ю. Ференсів мав гарну промову. Складали привіти ювілятам слідуючі: Юрко Товстий від Церковної Громади, пані Оля Райчиба від родини, пані Маринка А. Філик від Жіночого Товариства. Пані Юстина Киртіс, одинока дочка п-ва Кримків і учителька публичної школи, приїхала на Золотий Ювілей з Гайнс Крік, Алта., з трьома дочками.

Пані Савеля Канасевич з Итонії, дочка п-ва Сорочків, і Михайло Сорочка, принципал школи в Мічам і син п-ва Сорочків, обоє склали привіти своїм батькам. Пані Анна Гізин і пані Марія Палинчук, дочка п-ва Сорочків, також були присутні на Золотім Ювілею.

Дарунки для ювілятів були від Церковної Громади і від їхніх дітей. Ювіляти за дарунки сердечно подякували.

Наприкинці господар Іван М. Райчиба зробив заклик до збірки на пресовий фонд. Гості зложили $28.00, з того призначено $14.00 на „Український Голос" і $14.00 на „Вістник". Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам щастя і здоровя!

Іван Філик.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА
при Катедрі Св. Володимира в Торонті.

Викладова мова в Недільній Школі

Викладовою мовою є українська мова. Мала частина дітей, що в минулих роках не вміли заговорити українською мовою, тепер дають собі раду. Не покинули Нед. Школи, далі до неї ходять, і зробили гарний поступ в українській мові. Переконуються, що Недільна Школа дала їм щось таке, чого без неї вони ніколи не осягнули б. Матері, що далеко живуть і від церкви, і від українського окруження, с п е ц і я л ь н о, хоч бодай у неділю, везуть своїх дітей до Нед. Школи, щоб тут вони вивчали українську мову та побували між українськими дітьми.

В 1956 р. ми зробили спробу — зорганізувати одну клясу з дітей, що взагалі не знали української мови, або дуже слабо її знали. Навчання в цій клясі провадилося англійською мовою, а тільки часткова українською. До кінця року не вдержалася ця кляса. Діти перестали до неї ходити. Може вони вважали себе приниженими, що не можуть бути разом з усіма дітьми, або щось у цьому роді. В кожному разі цей випадок заставляє д о б р е подумати над глибшими причинами, чи варто настоювати над викладами в англійській мові.

Свято Миколая 1956 р.

Дитина хоче належати до свого гурту. Що другі діти роблять, те й вона робить, що мають інші, цього вона й собі хоче. Приведіть дитину один, другий раз до Недільної Школи, а там вона сама буде проситися, щоб її вести. Співають діти — вона співає. Прислужують одні хлопчики в церкві на Службі Божій, інші просяться до цього й собі. Читають одні молитви на Молебнях і Панахидах, інші також набираються до того відваги.

Тому ми бачимо на кожній Службі Божій по 6—8 хлопчиків, що раненько прибігають до церкви, щоб одягнутися в Стихар і прислужувати. Хоч є один старший хлопець, який по черзі їх назначує до прислуговування і порядкує ними, то все ж вони, поза чергою, прибігають з думкою: може призначений спізниться, а я прийду і буду на його місці. А це має неабияке значення. Це дороге для них, до цього вони привикають, і сюди, до церкви, їх буде тягнути завжди впродовж цілого життя.

Сповідь і Причастя дітей Недільної Школи

В суботу Лазаря, у Великий Піст, як правило, діти Недільної Школи приймають Святе Причастя. В пятницю по обіді вони сповідаються. Кожна дитина хоче причаститися. Але, в дуже малих випадках, трапляється, що дехто з дітей не може, бо воно не хрещене. Дитина плаче, що їй кривду вчинено, і це заставляє батьків подумати. Усю Службу Божу, під час Причастя, як також другу Сл. Божу на Різдво Христове співає дитячий хор. На Різдво й колядує. Які вдоволені наші парафіяни, коли співають діти!

Після Св. Причастя, учительки, з допомогою матерів, роблять дітям прийняття. Таких прийнять буває на протязі року кілька. Діти мають свої зустрічі під опікою і наглядом учительок і батьків, мають веселі фільми, музику, спів, забави й танки. Ніколи цих нагод не пропускають. Учителі дають все те, чого молодий вік дитини вимагає. Діти відчувають, що тут є той осередок, навколо якого вяжеться їхнє життя. Вони мають тут приміщення для своїх розваг ,але й щось глибше їх тягне сюди. Може ще й не вміють цього збагнути, але це "вусики" їхньої душі знайшли тут своє оперття, яке вони обмотують собою і з яким підуть у дальшу мандрівку свого життя.

Недільна Школа виховує доріст церковного хору

З цих дітей підростають нові сили, кадри співаків до церковного хору. Цього року досить велика групка дівчат, що при нашій Катедрі виховувалися й виросли, ввійшли у склад Архиерейського хору і є надійною силою в ньому. В рядах учнів вони вивчили Христову науку, правди Віри, історію Української Православної Церкви, збагнули красоту молитви в своїй мові, вивчили Богослуження і православні обряди. Вони вже на наших очах допомагають в різній праці парафії. Це надійні парафіянки і громадські працівники. Вони зжилися з потребами і справами нашої Церкви і нашого народу і ці справи останутьcя їх справами на все їх життя.

Батьки з довірям посилають своїх дітей до школи, бо бачать, що тут дітей навчають, допомагають дітям, а не шкодять їм.

Великі користі й заслуги Недільної Школи! Тільки про деякі з них я тут згадав.

Уривок з забави 10-го лютого 1957. Діти у віці від 3 до 6 рр.

Добре роблять батьки, що посилають своїх дітей до Недільної Школи. Цим виконують Богом установлені батьківські обовязки. Вони свідомі своєї відповідальности перед Богом за виховання своїх дітей, що вказані в цих словах Господа Ісуса Христа: "Хто ж спокусить одне з цих малих, що вірять у Мене, то краще було б, коли б жорно млинове на шию йому почепити — і його потопити в морській глибині" (Мф. 18, 6).

Заслуговують на похвалу церковні Управи й Парафії, що сприяють веденню Нед. Шкіл, дають приміщення й допомагають їм.

Велика п о д я к а нашим Високопреосвященнішим Владикам і Консисторії, що у своїх обіжниках настоюють і словами заохочують, щоб скрізь, навіть у найбільш віддалених наших осередках провадилася наука Закону Божого в Недільній Школі, та авторам лекцій і підручників, випущених нашою Церквою.

Признання учителям Нед. Школи

Дорогі Учителі й Учительки Недільних Шкіл! Корисну і Богові вгодну роботу виконуєте Ви. Неоцінимий вклад Ваш в духовий ріст нашого молодого покоління, нашого народу і доброго торожанства Канади. Можливо, тепер, коли Ви вчите, не дістаєте належної подяки, признання, вдячности. Тепер цього може й не маєте, але воно прийде, напевно прийде, пізніше. Пройдуть роки, діточки виростуть, і тоді згадають із вдячністю і пошаною Вас, своїх учителів. Це певно! Тому варто й дальше працювати над оформленням цих чистих, невинних дитячих душ, це дасть б а г а т і плоди нашій Святій Церкві, нашому народові й Канаді. Ніхто за життя не спочивав на лаврах, тож і ви не розчаровуйтеся, трудіться, оріть "свій рідний переліг". Нехай вам Бог додає сили й охоти.

Висновки

1. Недільна Школа, після Родини, найважніша установа у вихованні дітей і приготуванні їх до майбутнього. Де живуть православні українці, мусить там і ця школа бути.

2. Подбати, щоб і діти дошкільного віку були охоплені школою, і щоб їх обовязково приводити до церкви.

3. Викладова мова в Недільній Школі при Українській Православній Церкві має бути у к р а ї н с ь к а. Вона притягає дітей. Опановуючи українську мову, діти відчувають, як вони виростають, збагачуються, підносяться понад тими дітьми, що знають тільки одну мову.

4. Наша Церква — це найпевніший і найсильніший Учитель, Виховник і Провідник. Вона—це та Божа інституція, що найдовше оберігатиме нашу мову, обряди, традиції, і нас, як частину великого, культурного українського народу.

5. Пропоную використовування проджектора, бо при його помочі зоровою і слуховою памяттю допоможемо скоріше дітям засвоїти викладаний матеріял.

6. Висловлюю побажання: треба нам Курсів для Учителів Недільних Шкіл і підручника, як навчати в Недільній Школі.

о. Дм. Фотій.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Дня 26 січня діти й близька родина зійшлися до дому панства Олександра й Харитини Саранчук, щоб вшанувати їх з нагоди 25-ліття їхнього подружжя, в Гетерлей, Саск.

Зі співом „Многії літа" гості несподівано п р ивітали ювілятів. Дружбою був п. Іван Гоян, той самий що був дружбою 25 років тому; дружкою була пані Я. Ворох; господарем урочистости був п. І. Саранчук.

П-во О. і Х. САРАНЧУКИ

Жінки попросили до вечері, яку принесли зі собою. По вечері, під час церемонії „перепою" не забули й про дар на добрі цілі. Пожертви зложили: О. і Х. Саранчук $6.00; Т. і М. Саранчук (батьки) $5.00; Галя Саранчук (дочка) $5.00; по $2.00: І. Саранчук, І. Гоян; по $1.00: Р. Штокалко, С. Ригорчак, В. Спилчин, С. Гаргара, І. Ворох, С. Ворох, А. Калибаба, М. Круховський, п. Пилипів, Б. Пилипів. Разом $30.00. З того призначено $20.00 на місцеву церкву, $5.00 на „Вістник" і $5.00 на „Український Голос".

Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам многих літ.

Присутній.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

Пожертви на Будівельний Фонд
(Цифри в скобках подають суму попередніх пожертв)

Ктитори

$500.00 — Жіноче Т-во Лесі Українки, Вніг. (9665).
$100.00 — М. Ревуцький, Овкбенк, Ман. (527).
$57.55 — Олександер Брик, Вніг. (680).

Фундатори

$200.00 — К. С. Продан, Вніг. (225)
$100.00 — Др. Єлисавета Колісниченко, Вніг. (322).
Герман Шевчук, Вніг. (138).
$10.00 — Василь Сарчук, Вніг. (255).
$5.00 — Др. О. Данильчук, Канора, Саск. (250).

Добродіями

$10.00 — Н. Дутка, Карівейл, Саск. (63).

Почесними Братчиками й Сестрицями

$25.00 — Жіноче Т-во О. Кобилянської, Портедж ля Прері, Ман.
Жіноче Т-во Лесі Українки, Дафін, Ман. (15).
Др. Петро Палищук, Вніг. (10).
$15.00 — пані Д. Ребко, Селкірк, Ман. (16).
$10.00 — О. Попов, Вніг.

Прихильниками

$8.00 — А. М. Січинський, Вніг.
$5.00 — Г. Попов, Вніг.
$5.00 — Ф. Осиченко, Вніг.
$2.00 — А. Осиченко, Вніг.

Невянучий Вінок у Катедрі Пресв. Тройці

Бл. п. Василина Когут, похоронена в Роза, Ман., о. М. Юрківський доручив $20.00

Бл. п. Йосиф Кулачковський, Вайте, Ман. о. Е. Горгіца прислав. 6.28

Бл. п. Павло Квасниця, Шго, Саск. о. Т. Яковкевич прислав 15.00

Імена Покійних записані в Поминальну Книгу Катедри.

ВІЧНА ЇМ ПАМЯТЬ!

Збірка

З ювілею для панства Петришиних у Виндзорі, Онт., зложено пожертви, що їх прислала пані Марія Горгула в сумі $7.00.

Щиро дякуємо всім жертводавцям.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МИХАЙЛО ПРИТУЛА

Михайло Притула народився 2 вересня 1915 р. на фармі біля Етельберт в родині Клима й Кароліни (з дому Білоус) Притули.

Бувши найстаршим сином, Михайло поза школою допомагав батькам у господарстві і змалку зазнав тяжкого каліцтва.

До 1947 р. разом зі своїми родичами й братами фермерував, а в 1947 р. родина переїжджає до м. Ворктону й набуває крамницю споживчих товарів.

В цім же році родину Притули спіткало тяжке горе — в нещасливому випадку на дорозі загинув батько бл. п. Клим Притула.

Михайло Притула, наслідуючи український звичай, не відділяється від братів Мирослава, Адама й Володимира, а разом з мамою провадить свою крамницю і зразковим родинним життям придбав велику пошану й любов усього населення Ворктону й околиць.

Смерть Михайла наступила нежданно 13-го лютого в наслідок серцевого удару.

Панахиду в домі покійника і Заупокійну Службу Божу в переповненому храмі Різдва Пр. Богородиці в Ворктоні відслужив о. Тарас Славченко. Попрощати й помолитися за душу покійника прийшли не тільки українці обох віровизнань, але також люди інших народностей.

Покійник був людиною лагідної вдачі; разом з мамою і братами був побожним вірним Української Православної Церкви в Ворктоні. Брат покійника Мирослав вже декілька років виконує обовязки фінансового секретаря Громади.

При Останньому Цілуванні на заклик о. Т. Славченка вірні склали на Невянучий Вінок 16 дол., які на бажання родини покійника розділено так: на „Вістник" — 10 дол., на „Український Голос" — 6 дол. Обидва часописи покійник любив і був їхнім постійним читачем.

Вічна Йому Память!

Т. С.

БЛ. П. НИКОЛАЙ ВАКАРИК

Едмонтон, Алберта. — Дня 18 березня 1957 р. відійшов у вічність бл. п. Николай Вакарик, син Івана й Евфрозини, проживши 29 літ.

Бл. п. Николай народився в околиці Торгилд, Алберта; там виростав, ходив до школи, а опісля разом з родичами перебрався в околиці Форт Саскачеван, і звідси пішов на роботу до Едмонтону.

Та недовго працював, бо занедужав, і хоч родичі старалися, щоб лікарі помогли йому, навіть вислали були його до славної клініки в Злучених Державах Америки, до Рочестер, але й там лікарі були безсильні дати молодому хлопцеві якусь поміч.

Параліж давав щораз гірші наслідки. Родичі, самі не можучи доглядати дитини, віддали його до лікарні св. Йосифа в Едмонтоні, де Николай пролежав шість років.

Парастас над помершим Николаєм відбувся в четвер ввечері в Похоронному Заведенню „Парк Меморіял", а в суботу, 23 березня зрання відбулася Похоронна Відправа в Брудергайм у церкві Св. Димитрія, а тіло спочило на місцевому цвинтарі.

Хоч померший мав тяжку постіль, однак по собі полишив великий жаль, як у родині, так і в сусідах, хто знав його, а доказом того, що на Похорон прибули громадяни різного релігійного й національного віровизнання.

Крім родичів покійний полишив у смутку двох братів, — Михайла і Андрея, та шість сестер: Марію, Ганю, Елену, Василину, Катерину й Параню, що саме тепер нюрсою в Лакомб, Алберта.

Похоронні Відправи відслужив о. Прот. Григорій Василів з Едмонтону; він і попросив присутніх скласти на Невянучий Вінок помершому Николаєві, з чого призначено на „Вістник" $5.00.

Вічна Йому Память!

Присутній.

П О Д Я К А

Дня 1 березня 1957 р. відійшов у Вічність наш син Никола, залишивши в смутку нас враз з дружиною та чотирма малолітніми онуками. Цією дорогою бажаємо висловити щиру подяку всім членам нашої родини, нашим сусідам, друзям і знайомим, які зголосилися з співчуттям та поміччю в Похороні.

Дякуємо о. Д-рові С. В. Савчукові за відправлення Похорону та за прощальну проповідь й о. М. Юрківському, Пароxові Катедри Пресвятої Тройці, за відвідання бл. п. Николи в лікарні, за відправлення Похорону та за допомогу в улаштуванні Похорону. Пану Йосипові Бойчукові й студентам-богословам Колегії Св. Андрея дякуємо за похоронний спів. Управі Катедри Пресвятої Тройці та працівникам Катедри дякуємо за приготування Катедри для Похоронної Відправи та приготування залі для обіду після Похорону. Жіночим Товариствам дякуємо за вислови співчуття, за доручення нам печива та іншої помочі. Жіноцтву, з панею Левицькою на чолі, дякуємо за труд і працю, яку вложили в приготовленні, виданні й догляненні поминкового обіду. Всім, тим, що вислали квіти, щиро дякуємо, особливо панству Заплітним з Дітройт і пані Пригроцькій з Ебетсфорд. Дякуємо всім тим, які послужили автами. Щиро дякуємо за телефонічно й телеграфічно передані співчуття від брата Антона Малковича з Шікаго, Івана Геника з Торонто, від ближніх з Форт Виллiям, Торонто, Венкувер і багатьох інших місцевостей. Ми особливо вдячні пані Сулятицькій з Форт Виллiям і пані Пригроцькій з Ебтсфодр, що приїхали на Похорон, та всім тим, які прибули з дальших та ближчих місцевостей, щоб бути з нами та щоб узяти участь в Молитвах за покійного сина Николу.

Кожному і кожній, що будь-яким способом допомогли, що відвідували нас, що висловили співчуття, щиро дякуємо.

Батько й мати бл. п. Николи, Іван і Параскевія Кернац.
Вінніпег, Ман.

ДОПОМОГОВИЙ ФОНД
Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Громада Вест Торонто, Онт. $7.10
Всеч. о. П. Блажук, Громада Баргед, Алта. 4.60
Всеч. о. А. Хруставка, Келгари, Алта. 33.00
Прот. К. Квасницький, Громада Лешин, Кве. 10.80
Всеч. о. П. Ю. Красевич, Ст. Кетеринс, Онт. 17.19
Всеч. о. Ю. Туржанський: Вакав, Саск. 20.00
Всеч. о. Ю. Туржанський Єлов Крік, Саск. 12.75
Всеч. о. Ю. Туржанський, Кадворт, Саск. 11.15
Всеч. о. Ю. Цукорник, Громада Гримзбі, Онт. 17.57
Ігумен О. Щербань, Громада Летбридж, Алта. 11.53

Всеч. о. В. Слюзар, Громада Сескатун, Саск. ... 51.48
Митрат С. Ґерус, Громада св. Михаїла, Вінніпеґ, Ман. ... 25.24
Всеч. о. П. Архангельський, Громада Св. Покрови, Монтреал. 32.00
Всеч. о. М. Боднарчук: Канора, Саск. ... 16.46
Всеч. о. М. Боднарчук, Кемсек, Саск. ... 11.03
Прот. І. Майба, Громада Брендон, Ман. ... 8.35
Протопр. Т. Яковкевич: від Громади Округа Шіго. ... 26.50
Прот. Б. Яковкевич, від Громад Шіго. ... 11.97
Прот. Е. С. Улян, Громада Сарнія Онт. ... 6.50
Прот. Й. Тріска, Ватерфорд, Онт. ... 10.00
Прот. Й. Тріска, Брентфорд, Онт. ... 6.00
Жіноче Т-во у Ватерфорд, Онт. ... 5.00
Громада Флин Флон, Ман. 11.45
Всеч. о. П. Зубрицький, Арран, Саск. ... 2.20
Всеч. о. Ю. Ференсів: Ріджайна, Саск. ... 13.15
Всеч. о. Ю. Ференсів, Муз Джо, Саск. ... 5.50
Всеч. о. Ю. Ференсів, Прінсейт, Саск. ... 4.50
Всеч. о. В. Бойчук: Форт Френсес, Онт. ... 35.00
Всеч. о. В. Бойчук, Атікокен, Онт. ... 13.60
Всеч. о. В. Бойчук, Рейні Ривер, Онт. ... 3.60
Прот. М. Овчаренко, Велланд, Онт. ... 14.50

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД

Василь Гавриляк — посадник міста Едмонтону. ... $100.00
Всеч. о. О. Костюк, збірка на Похороні бл. п. Сидора Москалюка. ... 40.00

МІСІЙНИЙ ФОНД

Протопрес. О. Новицький, Вест. Форт Виллям, Онт. ... [illegible]
Всеч. о. Е. Приступа, Громада Врокстон к/Василинчуків ... 5.00

Всім висловлюємо нашу щиру подяку.

Консисторія УГПЦК.
Протопрес. Д-р С. В. Савчук, голова Президії.

ДОДАТКОВА КОЛЯДА

о. І. Магас, з Борден, Саск.

По 1 дол.: П. Никифорук, М. Свистак, І. Білик, С. Шіпович, С. Литвин, Д. Дербавка, Р. Шіпович, Д. Лазарко, Б. Шіпович, І. Бабчук, В. Хомицький, Ф. Білик. Роман Никифорук 2 дол. Разом 14 дол.

Всеч. о. С. Столярчук.

ФЛИН ФЛОН, Ман. По 5 дол.: С. Ґерега (Ґавс, Саск.), Ф. Малярте і П. Сірий. С. Олійник 2 дол. По 1 дол.: Т. Пікош, А. Доброгорський і Н. Клевчук. Дрібними 50 ц. Разом 26.50 дол.

о. І. Швець, додаткова Коляда від громади Прейрі Ривер, Саск. жлобина $1.00 М. Кузьмик, з Москіген, Саск.

Служба Божа

Розписана на чотири голоси, ноти читко написані, музика вібрана з творів найкращих композиторів, текст надрукований машинкою, на доброму папері, всі чотири партії, ціна Служба Божа — ціна лише $3.00.

Прошу писати на адресу:
**Very Rev. Jos. Zelechivsky,
64 Ocean St.,
Providence 5, R.I. — U.S.A.**

З А П Р О Ш Е Н Н Я

У неділю 12 травня ц. р. о 10 год. ранку в Сангудо, Алберта, в шкільній авдиторії, відбудеться перше тут Богослуження, яке відправить Священик Української Греко-Православної Церкви в Канаді, о. Прот. Григорій Василів з Едмонтону.

По Відправі відбудеться спільний обід і Свято Матері, тому проситься українців громадно прибути на згадану неділю до Сангудо та своєю присутністю звеличати цю небуденну подію в північно-західній частині Алберти.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осени новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

**Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.**

Порядки Богослужень:

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Велий Ривер (Проводи)
12. Неділя — Давфин (Храмове свято)
19. Неділя — Косів (Проводи)
26. Неділя — Давфин (Проводи)
30. Четвер. Вознесення — Ешвил (Храмове свято)
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Дрифтінг Ривер (Проводи)
9. Неділя Св. Тройці — Сифтон (Храмове Свято)
10. Понеділок, День Св. Духа — Велий Ривер (Храмове свято)
16. Неділя — Давфин
23. Неділя — Рофтон (Проводи)
30. Неділя — Давфин, Архиєрейська Візитація ВПреосв. Митрополита Іларіона.
Адреса: Box 1068 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. О. ФЛЯКА
ТРАВЕНЬ:
5. НЕДІЛЯ — ВОСЕТНА Утреня, Служба Божа і Проводи.
ВІЗЕЛ КРІК Проводи в 4-ій год. по пол.
РЕДВОТЕР Вечірня в 8-ій год. веч.
12. Неділя — ЕҐРИМОНТ Утреня, Служба Божа і Проводи.
ТОРГИЛД Проводи в 4-ій год. по пол.
Адреса: Box 128. Тел. 10. Радвей.

о. [illegible]
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Ювілей Митрополита — [illegible]
6. Понеділок — Юрія — Онуцька церква, Ґардентон.
12. Неділя — Пембіна.
Адреса: Толстой Ман.

о. СТ. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Канет.
12. Неділя — Нипавин.
Адреса: Box 994. Нипавин. тел. 2160

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Айтуна
12. Неділя — Мелвил
19. Неділя — Ґудів
26. Неділя — Врокстон
30. Четвер. Вознесення — Фенвуд
Адреса: Box 143. Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — НОРТ-БЕТЛФОРД — ПАРАСТАСИ о год. 3 по пол. на міському цвинтарі.
О год. 7.30 вечером Молебень за здоровя Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона і Академія в честь Достойного Ювілята. До численної участи просимо усіх членів громад округа.
12. Неділя — ВИТКІВ — ПАРАСТАСИ по Службі.
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. ІВАНА МАГАСА
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Гефорд.
6. Понеділок. Вмч. мч. Юрія — Релфілд (Проводи).
12. Неділя — Криндор (Проводи).
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 58.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Йорктон
12. Неділя — Йорктон
19. Неділя — Мазепа
26. Неділя — Врокстон
30. Четвер. Вознесення — Сторновей
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Йорктон
9. Неділя Пресв. Тройці — Мазепа (храм)
9. Неділя — Йорктон; 4 година по пол. Панахиди на гробах
10. Понеділок Св. Духа — Ґорлиц
15. Субота. Івана Сучавського — Калдер
16. Неділя Всіх Святих — Райн, храм
23. Неділя — Йорктон
30. Неділя — Врокстон
Адреса: 110 Велингдон Ave. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Атабаска (Проводи)
6. Понеділок Вмч. Юрія—Вестлок
12. Неділя — Сіба Біч (Проводи)
19. Неділя — Вайлдвуд (Проводи)
22. Середа. Миколая Чудотв. — Бартіед
26. Неділя — Вестлок (Проводи).
30. Четвер. Вознесення — Сіба Біч
Адреса: Box 551 Вестлок, Алта. Тел. 436

о. П. САЦЕВИЧА
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя. — ПРОВОДИ, Смокі, Лейк.
12. Неділя. — ПРОВОДИ. — Даннінг. 4 год. Вечірня і ПРОВОДИ, СТРИЙ.
19. Неділя. — ПРОВОДИ, — Беліс.
26 Неділя. — Спелен.
26. Неділя — Вільно. о. Е. Трофин.
30. Четвер — ВОЗНЕСЕННЯ ГОСПОДНЄ, — Смокі Лейк, ХРАМ.
Смокі Лейк, Алта.

о. ІВАНА КУЛИЦА
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Етелберт
12. Неділя — Пайн Ривер
19. Неділя — Драй Ривер
26. Неділя — Пайн Ривер
30. Четвер. Вознесення — Венлав
ЧЕРВЕНЬ:
2 Неділя — Пайн Ривер
9. Зелені Свята — Етелберт
10. День Св. Духа — Драй Ривер
16. Неділя Всіх Святих — Дорбеп (храм)
23 Неділя — Зелена
30. Неділя — Боун
Адреса: Box 71. Етелберт, Ман.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
ТРАВЕНЬ:
5 Неділя — Шіго місто
12 Неділя — Львова-Лисенко
19 Неділя — Форм Лейк
26. Неділя — Тідор. місто
30. Четвер Вознесення — Вест Брук (Храм)
Адреса: Шіго, Саск. Box 52. Тел. 21.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ТРАВЕНЬ:
5 Неділя — Іченгер. місто
12 Неділя — Жучкани
19 Неділя — Вишапт
26 Неділя — Винярд
30. Четвер. Вознесення, Мельничуки
Адреса: Шіго, Саск., Box 52, Тел. 21.

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ:
1 С 18 Преп. Івана, Ісихв. Косми
2 Ч 19 Преп. Івана Ветхопещерн.
3 П 20 Муч. Гавриїла отрока
4 С 21 Свч. Теодора і мат. Филипії
5 Н 22 Нед. Мирон. Преп. Теод.
6 П 23 Вмч. Юрія Перемоѕця
7 В 24 Преп. Сави Печр.
8 С 25 Ап. Марка, Македонія патр.
9 Ч 26 мч. Василія еп. Амасійс.
10 П 27 Преп. Стефана еп. Волд.
11 С 28 Кирила еп. Туров.
12 Н 29 Нед. Розсл. 9 муч. в Кизиці
13 П 30 †Ап. Якова Заведеєвого
14 В 1 Свч. Макарія митр. Київ.
15 С 2 Пренос. †Бориса і Гліба
16 Ч 3 Преп. Теодосія Печер.
17 П 4 Пелагії діви, свч. Силвана
18 С 5 Вмч. Ірини, мч. Неофіта
19 Н 6 Нед. Самар. †Прп. Іова
20 П 7 Зн. Чесн. Хреста в Єрус.
21 В 8 †Ап. Івана Богослова
22 С 9 Пер. мощ. св. Миколая чуд.
23 Ч 10 †Ап. Симона Зилота
24 П 11 Рівноап. Кирила і Методія
25 С 12 Епіфанія еп. Кипру
26 Н 13 Нед. Сліпор. Мч. Гликерії д.
27 П 14 Никити затвор. Печер.
28 В 15 Пахомія Вел., Ісаії еп. Рост.
29 С 16 Преп. Теодора освяч.
30 Ч 17 ВОЗНЕСЕННЯ Господнє
31 П 18 Муч. дів: Юлії, Клавдії

о. В. АПОНЮКА
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Роблин
6. Понеділок. Св. Юрія — Шел Велей
12. Неділя — Ленард
19. Неділя — Зелена
22. Середа, св. Николая — МкНат
26. Неділя — Петлюра
30. Четвер. Вознесення — Ґилберт Плейнс
Адреса: Box 201. Роблин, Ман. Тел. 214 R. 2.

о. Г. ВАСИЛІВА
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Брудергайм
12. Неділя — Сенгудо
19. Неділя — Торсбі
26. Неділя — Пено
30. Четвер. Вознесення — Калмар
УВАГА: Всюди по відправі Парастаси на гробах.
8710—112 Ave., Телефон: 798066 Едмонтон, Алберта.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Вакав
6. Понед. Вмч. Юрія — Ст. Джулієн (Проводи)
12. Неділя — Кадворт (Проводи)
19. Неділя — Єлов Крік
22. Середа. Перенес. м. св. Миколи— Вакав
26. Неділя — Тарнопіль (Проводи)
30. Четвер. Вознесення — Альвіна
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Ст. Джулієн
9. Неділя Пресв. Тройці — о. Семишин — Сматс (Храм)
9. Неділя Пресв. Тройці — Кадворт (Храм)
10. Понеділок Св. Духа — Тарнопіль (Храм)
11. Вівторок. 3-ій день Зел. Свят — Вакав (Проводи)
16. Неділя — Альвіна (Храм)
23. Неділя — Єлов Крік
30. Неділя — Тарнопіль (40-ий Ювілей Народного Дому)
Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

Устав Церковний

ТРАВЕНЬ:

5. Нед. Мирон. Гол. 2. УЄ 3. Літ. Ап. Дії 6: 1-7. Єван. Марка 15: 43-47; 16: 1-8.

6 Понед. Велмч. Юрія. УЄ Луки 12: 2-12. Літ. Ап. Дії 12: 1-11. Єван. Івана 15: 17, 16: 2

12. Нед. Розсл. Гол. 3. УЄ 4. Літ. Ап. Дії 9: 32-42. Єван. Івана 5: 1-15.

19. Нед. Самар. Преп. Іова Поч. Гол. 4. УЄ 7. Літ. Ап. Дії 11: 19-26, 29-30 і Гал. 5: 22-26, 6: 1-2. Єван. Івана 4:5-42 і Луки 6:12-23.

22. Серела. Перенес. мощів св. Миколая. Літ. Ап. Жид 13:17-21. Єван. Луки 6:17-23.

26. Нед. Сліпор. Гол. 5. УЄ 8. Літ. Ап. Дії 16: 16-34. Єван. Івана 9: 1-38.

30 Четвер. Вознесення. УЄ Марка 16: 9-20. Літ. Ап. Дії 1: 1-12. Єван. Луки 24: 36-53.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., MAY 15, 1957. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1957. ЧИСЛО (1088) 10

Українці -- своєму Митрополитові

Ювілей 75-ліття з дня народження Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Української Греко-Православної Церкви в Канаді, став загальною маніфестацією українців у Канаді на ґрунті органічної єдности й нерозривности українства як такого і його Віри та рідної Української Православної Церкви, — нерозривної історії України, української науки, культури й суспільного життя та релігії з її українськими традиційним характером.

Життєвий шлях великої людини

Ювілейні урочистості розпочалися в суботу 4-го травня. О 8-ій год. вечора в залі Катедри Пресв. Тройці в Вінніпеґу була влаштована виставка книжок і рукописів Високодостойного Ювілята Владики Митрополита Іларіона його авторства і також рідкісних друків з Його книгозбірні й архіву. За найзагальнішим подідом ця виставка охоплювала собою 200 книг і рукописів такого змісту: 1. релігійного, 2. переклади Богослужбових книг, 3. історія Церкви, 4. мовознавство, 5. поетичні твори.

На виставці було в рукописах 80 готових до друку творів Митрополита Іларіона. Найбільший з рукописів — то III, IV і V томи описів українських стародруків, що становлять собою частину 10-томової праці Ювілята, опрацьованої Ним у Львові в 1924-26 рр. При тому були фотокопії стародруків усіх українських друкарень. Був також рукописоригінал перекладу Біблії і при тому коректурні листки про Книгу Іова; цей півстолітній труд Митрополита Іларіона саме тепер друкується в Лондоні.

На чолі стародруків стояла Острозька Біблія з 1581 р., а дальше — Віленська Євангелія з 1571 р., відомий Словник Памви Беринди т. і.

Над цілістю виставки, що її по-мистецьки уклала художниця пані Антонович, висів великий портрет Ювілята.

Ця виставка засвідчувала реально й одночасно символізувала собою життєвий шлях Митрополита Іларіона, як людини великої своєю працею — так її змістом, як і обсягом.

Цю рідкісно цінну виставку оглянули сотні відвідувачів, які опісля були запрошені на чайне прийняття в залі Катедри.

Велика маніфестація солідарности

У неділю вранці 5 травня українці з усього Вінніпеґу й околиці масово почали вщерть заповняти велику Катедру в Вінніпеґу. Прибуло чимало українців і з усіх кінців Канади. О год. 9.30 рано Владика Митрополит у сослуженні численного Духовенства міста Вінніпеґу й з-поза Вінніпеґу почав відправляти Архиєрейську Службу Божу, і благословив Він море народу, що низько похилило перед Ним свої голови.

На Ювілейному обіді, що почався о год. 12.30 п. п. в залі Катедри, через брак місць гості за столами змінялися кілька разів.

По святковому обіді розпочалася урочиста Академія на честь Ювілята. Проводив нею о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, голова Президії Консисторії, — голова Ювілейного Комітету. Високопреосвященніший Владика Михаїл, Архиепископ Торонта і Східної Канади, — Почесний Голова Ювілейного Комі-

тету, не зміг прибути до Вінніпеґу через недавню серйозну операцію. Тож його іменем о. Д-р С. В. Савчук привітав Ювілята від усієї Української Ґреко-Православної Церкви в Канаді. Ювілейні доповіді були сказані в такій черзі: о. Протопресвітер Мґр. Богосл. Григорій Метюк — „Церковна діяльність Митрополита Іларіона", Д-р Юрій Мулик-Луцик, професор Колеґії Св. Андрея — „Наукова праця Митрополита Іларіона", Інж. Федір Онуфрійчук, цьогорічний лектор Колеґії Св. Андрея „Митрополит Іларіон, як національно-громадський діяч".

На закінчення своєї доповіді Інж. Ф. Онуфрійчук підніс з урочистою адресою Ювілятові цінну символічну пам'ятку, що являє собою українську релігійно-національну реліквію, — часточку мозаїки з Софійського Собору в Києві.

Всі три доповіді були короткі, але змістовні й сильні тим, що кожна з них не обмежувалася до самого опису на всіх трьох згаданих відтинках праці Ювілята, а була спрямована на визначення і с т о т и Його трудів.

Понад 700 привітів Ювілятові наспіли з усієї Канади, а також з усіх кінців вільного західнього світу — головно від усіх українських соборних установ церковних, наукових і громадських, а також від окремих провідних осіб.

У проміжжі точок програми по черзі по-мистецьки співали хори: Хор Катедри Пресв. Тройці — дириг. В. Богонос, Хор Собору Св. Покрови — дир. Ф. Рекрут, Хор Церкви Св. Михаїла — дир. Ольга Дмитрів.

У кінці сказав Слово Достойний Ювілят Владика Митрополит. Він говорив не тільки як Високий Ієрарх 45-мільйонового українського православного народу і Голова Української Православної Церкви в Канаді, але й як людина, яка вийшла з народу, впродовж усього свого трудящого життя працювала для народу, і тепер щиро здавала народові звіт своєї праці, — вона розуміє народ, а народ розуміє її. Були тут непроглядні маси народу, — всі, хто міг прибути.

А хто не міг, той був присутній своїм духом, бо з усієї Канади всі Громади нашої Церкви, всі її організації й установи надісланими привітами заочно брали участь. І найголовніше, що вітало над усією урочистістю — то це та щирість і задушевна сердечність, що єднала вірних з її Дорогим Архипастирем, як спонтанний вияв солідарности в нашій Святій Церкві.

ПРИВІТ МИТРОПОЛИТОВІ ІЛАРІОНОВІ

Дійсному членові УВАН,
Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові (Проф. Др. Ів. Огієнкові) в Вінніпеґу.

Високопреосвященніший Владико,

Члени Вільної Академії Наук, представники світських, наукових і культурно-освітніх установ та українська громадськість, зібрана на сьогоднішніх Ювілейних Зборах УВАН, вислухавши привітів від канадійських урядових установ, як Міністерство Горожанства в Оттаві, канадійських академічних закладів, як славістичні, лінґвістичні й історичні департаменти університетів Монтреальського, Албертійського, Манітобського, Саскачеванського й інших, та українських наукових і культурно-освітніх установ: НТШ, УВАН, ОУКО, УКТ, Просвіти й інших, а теж громадських установ: КУК, УНДому, Ветеранів і інших, сердечно вітають Вас з Вашим 75-літнім ювілеєм та бажають Вам успіхів у Вашій праці для добра української науки й культури.

За Президію зборів:
М. Мандрика.

Секретар для українських привітів:
М. Боровський.

Секретар для анґльомовних привітів:
Я. Рудницький.

("Канадійський Фармер", 29. 4. 57).

ТИЖНЕВИЙ ЖУРНАЛ "ВІКЕНД" ПРО МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

Піднедільний журнал "Вікенд", що прикладається до суботнього числа 27-ми щоденників у Канаді, принесе в числі з 4 травня довшу ілюстровану статтю про Митрополита Іларіона, точніше про його кольосальну працю над перекладом на українську мову Біблії, що тепер друкується в Лондоні, Англія.

На першій сторінці статті, що її наша редакція одержала при кінці минулого тижня, вміщено велику кольорову фотографію Митрополита, а на інших сторінках три менші фотографії, одну з о. д-ром Савчуком, головою президії Консисторії УГПЦ в Канаді.

Хоч стаття говорить головно про працю повязану з перекладом, вона подає теж деякі біографічно-життєві дані про Митрополита Іларіона (проф. д-ра Івана Огієнка); його участь у державному будівництві України й оснуванні державного університету, професорство у Варшавському університеті, переклад Біблії, еміґрування під час і після другої світової війни й остаточно переїзд до Канади, де в 1951 році він був вибраний на становище Митрополита Вінніпеґу і всієї Канади.

Особою і працею Митрополита Іларіона зацікавилась вінніпеґська щоденна ґазета "Трибюн", а статтю написав Роберт МкКюви, що спеціяльно приїздив до Вінніпеґу.

Стаття у "Вікенд" появиться саме в дні ювілейних святкувань Митрополита Іларіона, які відбудуться в Вінніпеґу 4 і 5 травня. На це торжество приїздить до Вінніпеґу Архиепископ Михаїл з Торонта, який є почесним головою ювілейного комітету.

("Український Голос", 1. 5. 51.)

ПАСХА В ІЗРАЇЛІ

Не зважаючи на напруження в сусідніх арабських держав, жиди в Ізраїлі цього року особливо радісно й урочисто святкували Пасху — на спомин виходу жидів з Єгипту і їх 40-літньої мандрівки пустинею до Обітованого Краю, що його незалежність жиди недавно вибороли собі.

Але кількість паломників до Єрусалиму була невелика — 1,500 осіб, замість 15,000, як бувало минулими роками. Уряд ЗДА взагалі заборонив своїм громадянам відвідувати Ізраїль. Причина — непевність положення на Близькому Сході.

МОНАШОК ІЗ СССР НЕ ВПУСТИЛИ ДО ЄРУСАЛИМУ

Влада Йордану не впустила до Єрусалиму трьох російських православних монашок, які хотіли прибути туди на Великодні Свята. Уряд Йордану вияснив, що єдиною причиною заборони їх візду було те, що ці монашки мали совєтські пашпорти. — Очевидно уряд Йордану поступив так з обережности перед шпіонажем.

ВИПУСТЯТЬ РАКЕТУ НАВКОЛО МІСЯЦЯ

Недавно директор наукових дослідів при летунстві ЗДА заявив, що найдальше за пять років військове летунство Америки зможе вистрелити ракету, яка полетить навколо місяця, і ЗДА випередять тут СССР, який також над цим працює.

ТУРЕЦЬКА НАПАСТЬ НА ПАТРІЯРХАТ

Під цим заголовком щоденник "Вінніпеґ Трібюн" з 27 квітня ц. р. повістив таку новинку:

"Інстанбул (РНС). — Турецькі часописи поновили свою вимогу, щоб осідок Вселенського Патріярхату, провідної установи Православія, був усунений з Туреччини, тому що він нібито "вмішується" в політику.

Точніше кажучи, Патріярхат оскаржується в політичній аґітації, що сприяє грецькому становищу щодо справи Кипру. Турецька влада остерегла, що вона виступить проти самоозначення цього британського колоніяльного острова, на якому числове відношення між етнічним грецьким населенням і турками становить чотири на одного.

Тут наявна обіжність між пресовою аґітацією і становищем турецького уряду щодо справи Кипру. Вже минуло кілька місяців з того часу, коли в парляменті було поставлено внесок усунути Вселенського Патріярха Атенаґораса з країни на тій підставі, що він є скоріш політичною, ніж духовною постаттю.

Турецький громадянин з роду, Патріярх Атенаґорас був головою Греко-Православної Архиепархії Північної й Південної Америки, а потім був вибраний на найвище становище в Православній Церкві.

Часопис "Єні Істанбул" оголосив погляд турецьких інтелектуалістів, які ясно виражають своє переконання, що Патріярх вмішується в політику, тому він мусить бути усунений з країни. Незалежний часопис "Кумгурієт" критикує так само. Він поставив оскарження, що Патріярхат утримувався в Істанбулі силою Лозанського договору з 1923 р., тільки тому, що англійці вважали його за вигідне для себе політичне знаряддя."

Стільки про це "Вінніпеґ Трібюн". Менше поінформований читач може запитати: чому згаданий Патріярхат має свій осідок у столиці Туреччини — Істанбулі? А тому, що "Істанбул" — то змінена турками назва Царгороду (Константинополя), столиці Візантії, корінного грецького міста. Напавши на Грецію, турки 29 травня 1453 р. здобули Царгород, жорстоко розправилися з його населенням і православними святинями. Так він став столицею Туреччини.

ПРОТЕСТАЦІЙНА НОТА УРЯДУ КАНАДИ ДО ЗДА

Сенатський комітет безпеки в ЗДА посуджував Герберта Нормана в комунофільстві. Внаслідок того Герберт Норман, канадійський амбасадор у Каїро (Єгипет), допустився самогубства, вискочивши з вікна найвищого поверху шведської амбасади в згаданому місці.

Уряд Канади вислав до уряду ЗДА протестаційну ноту, в якій сказано, що після того Канада вже більше не буде давати урядові ЗДА інформацій про непевних канадійців, якщо уряд ЗДА буде їх передавати до сенатської комісії безпеки, над якою він не має контролі. Кажуть, що американські розсліди про Нормана довели його до самогубства.

ДУМАЮТЬ БУШЕЛЬ УСУНУТИ

У Канаді є заходи, щоб бушель, як міру збіжжя, усунути і заступити його іншою мірою, центнарем (центнер — 50 кілограмів), отже мірою ваги. Така зміна може прийти не раніше двох літ.

АРХИЕПИСКОП МАКАРІЙ ПРИЙДЕ ДО АМЕРИКИ

Після повороту з Сейчельських островів на Індійському океані, куди був засланий англійцями і пробув там 13 місяців, Архиепископ Кипру Владика Макарій прибув до Атен — столиці Греції, тому що поворот на Кипр англійці йому заборонили.

До Атен він прибув літаком з Найробі, Кенія. Коли Архиеп. Макарій висідав з літака, грецька військова оркестра заграла національний гимн. Уряд Греції влаштував йому спеціяльне привітання, яким вітають тільки чужоземних премієрів, що приїжджають до Греції з візитою.

Архиеп. Макарій є прихильником з'єднання Кипру з Грецією.

На час привітання Архиеп. Макарія грецька влада звеліла обгородити британську амбасаду засіками з колючого дроту, — на випадок, коли б грецька товпа вирвалась з-під контролі поліції, амбасада мала би охорону.

Архиеп. Макарій заявив, що він глибоко зворушений запросинами до ЗДА, що їх прислав йому губернатор стейту Ню Йорк, А. Гарримен. Архиеп. Макарій студіював у Бостонському університеті в 1946-48 рр.

У промові до грецького народу 17 квітня Архиеп. Макарій заявив: "Ми будемо продовжувати боротьбу", поки Кипр не здобуде свободи самоозначення.

В ДОМІ — ЗАГАДКОВА "СИЛА"

Вістка з Сандерленд, в Англії, доносить, що там є дім, в якім є якийсь загадковий дух чи таємна сила. Щоб позбутися того "духа", Єпископ Ренсботем правив у тім домі Богослуження, читав молитви на вигнання злого духа, але не помагає.

Замешкала в тім домі родина Диксонів і другого дня по Богослуженні невидима зимна рука почала соватися вгору, то вдолину по їх плечах. Як тільки вони до того дому прийшли і полягали спати, щось почало стягати з них накривала. Тоді вони звернулися до поліції, а поліція звернулася до Єпископа, і той відправив Богослуження. Після того, здавалося їм, що в кімнаті нема повітря, отже треба було з кімнати вийти. Пізніше Диксон і його брат знову чули, що в їх ліжках є щось зимне, як лід. Приходиться Диксонам з хати забиратися.

НЕ ДОРІКАЮТЬ ЗА ТЕ, ЩО ВІН ПЕРЕБУВАЄ В ПОЛОНІ

У большевицькій ґазетці "За повернення на Батьківщину" (лютий 1957), органі "комітету Михайлова", що із східнього Берліну аґітує за виїзд до Сов. Союзу, поміщена стаття "Одинадцять років після полону", під якою підписаний "Олександер Яковлевич Напосов", начальник шахти No. 23 тресту "Боковоанцитрацит", Ворошиловоградської області".

Він описує, як то його не карали в СССР за те, що був у німців у полоні. Після повороту з Німеччини до СССР всі до нього відносяться добре. Ні за що не дорікають йому. Ось дослівна його "сповідь": "Місцеві власті, громадські організації добре до мене ставляться і **не дорікають мені за те, що я перебуваю у полоні"**. — А він же перебуває в ССС! (Підкр. ред. В.).

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XVI

Проблема переказу про спізнення Ап. Фоми в Київських Акафистах 1625 р.

У церкві Св. Андрія у Вест Торонто є старшого походження (може з Европи) Ікона, що на ній Успіння Пресв. Богородиці зображене так: Тіло Богородиці лежить упокоєне, стоять 11 Апостолів, Христос тримає на руках дитинку — алегорія душі Пресв. Богородиці, — щоб душу Пресв. Богородиці взяти на Небо, — не її Тіло.

Коли на старих українських православних Іконах Успіння Пресв. Богородиці зображене як прийняття Христом д у ш і Пресв. Богородиці, а не її Тіла, то це один з побічних доказів, що Свято Успіння — то не це саме, що Свято Тілесного Піднесення, а Православна Церква встановила тільки Свято Успіння Пресв. Богородиці, цебто піднесення на Небо душі Пресв. Богородиці, — не її Тіла.

Між Богослужбовими книгами у православній Україні "Акафисти" з 1625 р., що видані у православному манастирі, Києво-Печерській Лаврі, і що в них говориться про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, являють собою до тієї міри відокремлене явище, що воно не може стояти поза межами історичного зацікавлення.

У цих "Акафистах" є Акафист Успінню Пресвятої Богородиці, де, між іншим, сказано: "Єяже (Богородиці) пресвятая душа в вишнем всесвітлом Сіоні вселятся; радуйся, еяже і нетлінное тіло такожде с душею купно прославляется" (Ікос 8). А також: "Пречистая духом і тілом в небесная тя пресели" (Ікос 10).

Зокрема притягає собою увагу Кондак 3. в Акафисті Успінню в Київських Акафистах, де сказано: "Сыла вышняго восхити от індіи Фому, за нѣкое изволеніе божіе не прилучшуся ему въ пречестное успеніе богоматере, и предпостави живопріемному ея гробу, иже преставльшуюся приникъ видѣти, уразумѣ вознесенную на небеса съ тѣломъ и вѣровавъ, о семъ возопи: Аллілуіа". В перекладі це значить: "Сила Вишнього схопила Апостола Фому з Індії (де він проповідував був), (бо йому) з якогось допусту Божого не довелося бути на Успінні (Пречеснішім упокоєнні) Божої Матері, і (Сила Божа) поставила його біля живоприємливого Її гробу, і він нахилившись, щоб побачити Покійну (переставлену Пресв. Борогородицю), (коли Її Тіла в гробі не було), зрозумів, що Вона вознесена на Небо з Тілом, і повірив (у це так, як сам зрозумів), і про це заспівав: Аллилуя".

Коротко кажучи, в Київських Акафистах маємо згадку про це, що на Похороні Пресв. Богородиці були всі тодішні Апостоли, крім Ап. Фоми, який був тоді в Індії, і спізнився на Її Похорон. Правда, Сила Божа принесла його, але, з допусту Божого, він спізнився на Похорон. Тож хотів хоч побачити Її Тіло в гробі, однак його в гробі не знайшов, — гріб був порожній, і він зрозумів це так, що Пресв. Богородиця була з Тілом узята на Небо, і повірив, що таке його розуміння є правдиве, і він другим про це розповів.

Треба мати на увазі, що в канонічній Богослужбовій Книзі — Октоїху Малім з Катавасіями, згаданій у попередньому розділі, сказано, що на Похороні Пресв. Богородиці були всі до одного Апостоли, а тим самим сказано, що з ними був і Ап. Фома. Натомість у Київських Акафистах сказано, що Ап. Фоми на Похороні Пресв. Богородиці не було, — отже використано версію про запізнення Ап. Фоми.

Це виключена й недопустима річ, щоб у двох різних Богослужбових книгах Православна Церква могла містити суперечні дані про одну й цю саму справу, та ще й таку важливу, як Успіння Пресв. Богородиці! Чи ж можна було б ці о б и д в і Богослужбові книги (Київські Акафисти та Октоїх Малий з Кавасіями) однаково вважати за канонічні, хоч вони суперечать одна одній?

Значить, тільки котрась о д н а з цих книг може бути канонічною, а тим самим друга автоматично стає неканонічною. Питання котра з цих книг — канонічна, а котра — ні? Вище сказано, що Київський Акафист Успінню Пресв. Богородиці між тими виданнями, що вийшли під православною фірмою, як Богослужбова Книга, є не правилом, а винятком, — є "білим круком" на тодішній час, саме через згадку про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. До того ж ще в Київському Акафисті Успінню Богородиці вставлена версія про запізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці, що суперечне з прийнятою думкою в інших Богослужбових Книгах Православної Церкви.

Версія про спізнення Ап. Фоми, що в Київському Акафисті Успінню Пресв. Богородиці, є винятком серед Богослужбових Книг, виданих під православною фірмою. Але в уніятських текстах Богослужбових Книг та релігійних виданнях для побожного читання народові згадана версія є типовим явищем, тобто — правилом.

Ось, наприклад, "Акафістникъ или Собрание Акафистов", видання Чину Св. Василія В. в Жовкві 1904 р. — за дозволом гр.-кат. Митрополичого Ординаріяту у Львові 1902 р. В Акафисті Пресв. Богородиці, Кондак 3., сказано: "Сила Вышняго восхити от Індіи Фому, за нѣкое изволеніе Божіе и прилучшуся ему въ пречестное успеніе Богоматере, и предпостави живопріимному ея гробу, иже преставльшуюся приникъ видѣти, уразумѣ вознесенную на небеса съ тѣломъ и вѣровавъ, о семъ возопи: Аллилуіа"

Дослівно те саме і в такій самій формі сказано про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці в уніятському "Акафистнику", виданому у Львові 1893 року, з благословення греко-кат. Митрополита Галицького Сильвестра Сембратовича.

Розуміється, те саме бачимо не тільки в Богослужбових, але й у взагалі релігійних книжках уніятського видання. Напр., у книжці "Життя святих угодників Божих, святкованих греко-католицькою Церквою" (Львів 1891) сказано:

"На третій день по успенію Богородиці прибув ап. Тома. Він дуже жалував що прийшов запізно і не застав в живих Пресв. Богородиці. Апостоли, хотячи потішити його, відвалили камінь від гробу, щоб він міг поклонитися пречистому тілу Богоматері. Але коли вони ввійшли в печеру, то побачили, що вона порожна... Апостоли не знали, що сталось, і молили Бога відкрити їм тайну сего дивного события". — Тоді побачили на облаках Богородицю. "З того часу увірили апостоли, що Пресв. Богоматір воскресла в третій день по успенію, і з тілом взята на небо".

В уніятському "Богогласнику", що його видали оо. Василяни в Почаєві 1790 р., є "Пісნь на Успение Пресвятие Богородиці", що тут передаю модернізованим правописом:

Фома ревнивий, в Індії бивий,
Там забавился, зді не ставился.
По сем приспівши, і гроб узрівши,
Зіло ридает, плач прилагает.
Но плач приложися, в радость [обратися:
Гроб бо отверзают, і не обрітають,
Царева палата до неба єсть взята;
Он пояс примает — уже не ридает.
То Апостоли не вся утоли,
Гроб бо празнует, не усказует:
Где самим ділом Цариця с тілом
Обритаеться і веселятся?
Убо панагія в честь Тройци Святия
Там возношается, і се является
Во облаці жива, — Радость тая Діва
Тридневно воскресе, Взятся до [Небесе.

Як відомо, в цьому переказі про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, що його приписують Ап. Іванові Богословові, немає згадки про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці, а навпаки — там сказано, що всі Апостоли, з Ап. Фомою включно, були при Її упокоєнні. Тому що Ап. Іван, як кажуть, був основоположником Церкви в Греції, то й зрозуміла річ, що тоді той переказ, який йому приписують, мав би бути ближчим Грецькій Церкві. Отож, якщо б Православна Церква принципово прийняла переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо і допустила його в Богослужбові книги, то прийняла б той переказ, що приписуваний Ап. Іванові Богословові, а тим самим не прийняла б версії про спізнення Ап. Фоми. У звязку з тим стаємо перед питанням: чи між різнородними й суперечними переказами про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо могла бути якась така версія, що була б чужою Сходові, а була натомість виключно латинською?

(Далі буде)

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не ставала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЯК БОЛЬШЕВИКИ СВІЙ "РАЙ" МАЛЮЮТЬ

Большевики друкують у східній Німеччині ґазетку "За повернення на Батьківщину", яку розсилають по світі і закликають українців, щоб вони "верталися" до большевії.

Там малюють большевію як дійсний рай, але коли здоровим розумом подумати, то той рай тільки на папері писаний. Тут подамо до тієї писанини свої загальні уваги, та уваги до того, що там пишеться.

*

Жадна держава поза большевією не закликує до повороту тих, які з неї виїхали. Хочеш — вертайся, не хочеш — твоя воля.

Нащо ж большевикам "поворотців"? Чи хочуть їх ощасливити? Чи може — щоб чоловік привіз гроші, які має, дав їх большевицьким верховодам, а сам був їх невільником?

Чому не кажуть: "Приїзди, а коли не подобається, назад вертайся. Спиняти не будемо". В них закон: Вертатися з большевії не можеш, хоч би тут було тобі й пекло!

Чому не впустять когобудь на оглядини їх "раю", не кажуть: "Приїдь, оглянь своє село, чи місто, розглянься по дальших околицях, де сам захочеш, а наш "рай" побачиш. Тоді вернись, забери свою родину і приїзди. Тим докажеш, що тут велике добро". Та ні! Про наш "рай" читай, але ми тобі його не покажемо! Ми не дурні!

Коли в большевії добро, то чому люди з "капіталістичних" держав посилають пакунки з допомогою? Якщо в большевії "добро", а поза большевією "зло", то чому з большевії ніхто не посилає пакунків до Канади, до Америки, до Арґентини, до Німеччини, чи ще куди?

Пише та ґазетка, що тому то й тому, тій то і тій дали нагороду за "перевиконану" працю, тисячі карбованців чи рублів, але не каже, що ті карбованці варті. Вони повинні б сказати: "В нас чоботи коштують стільки то карбованців, штани стільки, плащ стільки, сорочка стільки, спідниця стільки, полотно стільки, масло стільки, — а тоді вже було б видно скільки за ті карбованці можна чого купити. А далі: чи є де купити?

І чому ж листи з большевії говорять, що там люди не мають чобіт, сорочок, штанів, спідниць, хусток, одягу, рукавиць, — коли там "велике добро"?

*

Тепер дещо з тієї ґазети... В ч. 20, 1957, читаємо:

"Київ. — Трудящі(!) столиці Радянської України урочисто відзначають Міжнародній жіночий день 8 березня. На підприємствах проходять збори присвячені цій даті. В приміщенні Будинку культури імені Фрунзе(!) зібралися представники трудящих(!) Кагановичського району. Відбулися збори трудящих(!) Молотовського(!) району і інших районів...

Трудящі... Тут виходить, що в большевії є також **"нетрудящі", нероби.** Цікаво, скільки є тих "нетрудящих" і чим вони займаються? І нащо вони в большевії? І чим трудом вони живуть?

І чому називати на Україні райони іменами Фрунзе, Кагановича, Молотова? Згадується й фабрика Карла Маркса. Знак, що Україну чужі посідають.

Якась Бербека, що вернулась з Арґентини, каже:

"В Арґентині коли приймають на роботу, то перевагу віддають чоловікам, та й зарібна плата у жінки нижча ніж у чоловіка".

Так! Але там, певна річ, жінок не заставлять до тяжкої чоловічої праці, а в большевії заставляють, отже обом рівна плата, — щоб не повмирали з голоду.

З листа Акуліни Федорівни Кучук:

"Багатшим і культурнішим стало наше життя. В 1950 році колгосп мав від усіх галузей господарства 751,000 карбованців доходу, в минулому одержав 3 мільйони 65 тисяч карбованців. Великі доходи дозволили колгоспові збудувати молочну ферму, свиноферму, вівцеферму, птахоферму, кролеферму (ферму кріликів). Від кожної з 340 коров одержуємо 1,823 кілограми молока..."

Питання: Яка користь з того колгоспникам? Ділилися грішми? Більше молока їли та пили? Адже ж колгосп з усіми доходами — то власність большевицьких правителів. Колгоспник не має права мати свого майна.

Якась Валя Савич пише до приятельки в Канаді (і газета знає, що вона пише!?!):

"Минулого літа збиралась поїхати в піонерський табір... Мала я можність побувати на Чорному морі в м. Скадовську. Там побула сім незабутніх тижнів. Живемо в Дніпропетровську в хорошій квартирі. По дорозі в Скадовськ кілька днів провела в Херсоні і відвідала Сидоруків. Живуть вони в чудовій квартирі. Франк в перший же день возив нас по місті..."

І знову "розкіш". Люди їздять автомобілями, живуть в "чудових квартирах", возять гостей по місті. Значить, вони "буржуї"?!

В ч. 12 говориться про Галичину:

"У верхів'ях Дністра невелике гірське село Лімна. Величезні зміни сталися тут за роки Радянської влади. Замість маленьких курних хатинок з солом'яними стріхами, стоять добротні (добрі, гарні?) будинки.

"В центрі села виріс будинок середньої школи, в якій навчається 200 дітей колгоспників. В селі є поштова філія, бібліотека, лікарня, аптека, сільмаг (сільський магазин), продуктова крамниця. В Лімній встановлений міжколгоспний радіовузол. **Тепер немає такої хати де б не було патефона** (ґрамофона), **радіоприймача** (радіо), **хороших меблів. Радість і щастя прийшли в кожну сім'ю колгоспника"** (Підр. В-ка).

Таке то в малім селі, а в великім певно кожний колгоспник має автомобіль або й літак, чи гелікоптер. Є школа, де, розуміється, вчучують на большевиків. Є читальня з большевицькими книжками. Продуктова крамниця, де люди купують поживу. Колись поживу возили з села до міста, а тепер самі мусять купувати в крамниці стільки, скільки їм з ласки вділять, — забагато, щоб умерти, а замало — щоб жити...

А радіовузол... Большевики оголошують через меґафони (голосники) свої вістки, свою пропаґанду. Добро!

В хатах ґрамофони, радіоапарати, меблі, — але чому ж люди просять, щоб їм хоч щобудь прислати, чоботи, штани, полотна, бритву, хустину? Видно, що все люди мають — крім чобіт, сорочок, штанів, спідниць, хусток. І певне, що при музиці ґрамофону та радіо танцюють. Голим і босим легко танцювати!

А як большевики дбають про матерів:

"Кривий Ріг. — Дружина робітника Криворізкного металургійного заводу, Н. Д., Мерликіна, породила трое близнят. Тепер в цій сім'ї 5 дітей. Держава подає Мерлікіним велику допомогу: до малят (малих дітей) прикріплена медсестра (норса) і няня (нянька). Багатодітній сім'ї дана зручна трикімнатна квартира з усіми вигодами". — Помешкання аж з **трьох кімнат!**

Таке добро, якого ще на світі не бувало!

В ч. 19 про вибори в большевії:

"В усіх республіках депутатами місцевих рад обрані кандидати блоку комуністів і безпартійних. Число виборців, що голосувало за кандидатів блоку комуністів і безпартійних, досягло в усіх республіках понад 99 процентів".

Тут перше, — в большевії є **комуністична партія,** що всім править, **і є люди поза тією партією.** Коли ж вони так комуністичною партією тішаться, то чому їх всіх до комуністичної партії не зачислити? Та видно, що партія лише править людьми, а люди лише працюють. Вони потрібні для партії, але не в партії.

А дальше, — чи в большевії можна голосувати на некомуністичних кандидатів, коли їх там нема? Там кандидатів згори назначують!

І копальняні робітники "щасливі":

"Макіївка. — Про заможне і культурне життя гірників Макіївської шахти, Сталінської області, свідчать їх покупки. За 1956 рік 12 шахтярів придбали автомашини (автомобілі), а в лютім цього року 4 шахтарі купили автомашини і сім мотоциклів. Всього зараз в особистому користуванні гірників шахти є 31 автомашина. Багато шахтарів мають телевізори."

Виходить, що копальняним робітникам дуже добре поводиться, вони купують автомобілі та телевізори. На тисячі робітників упродовж більш як року 12 робітників відомої шахти купили аж 16 автомобілів! І чи купили? І що це за "робітники"?!

*

Таким матеріялом заповнена та ґазетка, — самим "щастям". Багато в ній радісних листів тих, що вернулися, і тих, що збираються до большевії їхати. І згадана ґазетка всі ті листи має, — навіть ті, що хтось з большевії кудись пише. Аж дивно!

Та без сумніву, ті листи видумані, або писані під наказом енкаведистів. Але ті, що вже були під большевиками, оповідають, що там лише злидні, насильство і неволя, а добре живеться лише большевицьким верховодам-партійцям.

Багато там пишеться про тих, що працю "перевиконують", отже працюють більше ніж повинні. Вони "герої", і дістають відзначення. Про одного говориться, що виконав 365 трудоднів, отже не мав в році ані одного дня спочинку. В других краях робітники домагаються якнайкоротшої праці, а в большевиків величають того, що в році ані одного дня не спочивав. Працюй по-невільничому.

Певне, що тієї газетки в большевії нікому не показують, — вона друкується лише для тих, що поза большевією. Для дальшого світу, щоб його одурювати.

Спостерігач.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ ПРО СЛІПОГО

В Діяннях оповідається, що коли Ап. Павло і Сила проповідували, противники їх забрали, били і до вязниці посадили. Коли ж вночі повстав землетрус, кайдани з них поспадали, двері відчинилися і вони вийшли.

В Євангелії оповідається, що Христос привернув зір сліпому зроду. Коли люди питали, як він прозрів, той каже: "Чоловік, що зветься Христос, отворив мені очі."

Питали його і фарисеї, і він сказав їм, як було. І кажуть фарисеї: "Чоловік той грішний, бо нині субота, а Він таке робить. Ми Його "не знаємо". Тоді говорить чоловік: "Дивно, що не знаєте, а Він отворив мої очі. Коли б Він не був від Бога, то не міг би такого робити'.' І фарисеї чоловіка нагнали, уважаючи його грішником.

Така вузькоглядність може бути в людей. Фарисеї наосліп йшли за тим, що написано про суботу, що в суботу не вільно нічого робити. Своїм розумом не думали і легковажили діла Христові.

Але чоловік, якому Христос привернув зір, думав своїм розумом, і добре думав. Він знав, що живі діла Христові стоять вище, ніж те, що в книжці написано. З того виходить, що закон треба знати, але ще треба і власним розумом думати, щоб добре розуміти той закон.

Закон людям потрібний, він є дороговказом для життя, але розум і життя має ще свої закони, — а розум то також дороговказ. З того виходить, що закон треба знати, але ще треба і власним розумом думати.

ВОЗНЕСЕННЯ ГОСПОДНЄ

В Євангелії оповідається, як Христос зявлявся Апостолам, учив їх, а навіть їв з ними та пояснював, що все сталося з Ним так, як було призначено.

Тоді вивів їх до Вифтанії, казав з Єрусалиму не виходити, доки не зійде на них Вища Сила. Так говорячи, Він піднісся на небо.

Ісус приготовляв Апостолів через три роки. Він учив їх, вони бачили Його діла, бачили Його після воскресення, а вкінці виділи Його, коли відходив на небеса. В тім було завершення тієї Його науки, що зробила з Апостолів таких відважних працівників на Христовій ниві.

НЕДІЛЯ СВЯТИХ ОТЦІВ

Та неділя призначена на спомин І-го Вселенського Собору в Никеї 325 року, на якім було 318 визначних представників Церкви. Були там не тільки Єпископи, але і ті, які перенесли багато мук за Христа, були осліплені, були з поломаними руками і ногами, були з слідами багатьох ран. Той Собор почався 19-го червня, в день Зелених Свят.

А в Діяннях говориться, як Ап. Павло скликав служителів Церкви і пригадував, як щиро він працював, та закликав, щоб вони так щиро працювали, хоч і будуть трудноші. І заявив їм, що більше його не побачать, бо дальше кайдани і горе його жде.

В Євангелії передається молитва Ісуса Христа на Послідній Вечері з Апостолами, коли Він готовився на муки і смерть.

ЗЕЛЕНІ СВЯТА

В той час жиди мали свято П'ятьдесятниці на подяку Богу, що дав їм Заповіди, а також дякували Богу за врожай, отже замаювали свої доми зеленим галуззям.

В Діяннях говориться, що коли Апостоли були в кімнаті, почувся шум, і над головою кожного з них показався огонь. Так зійшла на них сила Святого Духа. І тоді вони почули в собі силу, якої перше не мали. І дістали можність говорити чужими мовами.

Виходять вони тоді на місто і промовляють до людей, що були з далеких сторін, до всіх їх мовами.

В Євангелії згадуються великі слова Христові: "Нехай спрагнений прийде до Мене і п'є. Я світло для світа. Хто йде за Мною, не буде ходити в тьмі, а буде мати життя вічне".

І деякі люди казали: "Він пророк", інші говорили, що пророк з Галилеї не може бути, бо нема так написано.

Первосвященики були післали слуг, щоб ті Христа привели, але ті, вернувшись, кажуть: "Ніхто ніколи так не говорив, як Він", — отже не мали відваги Його брати. Так люди, що своїм розумом думали і серцем відчували, краще розуміли Христа ніж жидівські законоучителі.

ДЕНЬ СВЯТОГО ДУХА

В Листі до Ефесян Ап. Павло напоминає, що християни повинні поводитися як сини світла, як ті, що здоровим розумом думають. І кличе він: "Хто спить, — вставай, воскресни з мертвих, а просвітить тебе Христос. Обережно ходіть, як мудрі, не як немудрі, не будьте нерозумними".

В Євангелії Христос каже, що не треба легковажити дітей, бо Отець Небесний їх бачить. Дальше Христос говорить: "Хто має сто овець, а одна заблудить, то чи не йде він її шукати? А коли знайде, то радіє". А дитина супроти старших, як одна вівця проти сотні. Про неї треба дбати.

Ще напоминає Христос, що коли брат твій согрішить проти тебе, то скажи йому в чотирі очі, коли ж не послухає, скажи при кількох свідках; коли ж не послухає, скажи при громаді; коли ж і тут не послухає, уважай його поганином і грішником.

І ще сказав Христос: "Де двоє або троє збереться в імя Моє, там і Я є між ними". Значить, — один чоловік молиться лише від себе, а де збереться в імя Христа більше людей, там і Христос є між ними. Ось чому християни до церкви збираються.

ПАПА НЕ МАЄ ВПЛИВУ НА ВЕЛИКОДЕРЖАВИ ЗАХОДУ

Представник Японії, д-р Масаташі Матсушіта в Англії звертався до уряду, щоб він не робив атомових проб на Спокійному океані, бо це загрожує здоровлю японців. З Лондону представник Японії поїхав до Риму і на авдієнції у Папи просив, щоб він своїм закликом стримав великодержави від атомових проб на згаданому океані. Йдеться тут головно про острови Крисмес на Пацифіку, де Англія підготовляє пробний вибух атомових бомб. У відповідь Папа вручив д-рові Матсушіті копію свого Різдвяного Слова, в якому виступав проти вживання атомої зброї, — але, мовляв, ніхто не послухав.

МУСАРАБСЬКА СЛУЖБА БОЖА

В Еспанії до 11-го століття була т. зв. Мусарабська Служба Божа. В дечім своїми формами вона була інша ніж та, що була в Римі. Отже в Римі тоді поставили питання, чи Мусарабська Служба Божа вгодна Богу, а Папи силою настоювали на тім, щоб прийняти ту форму Богослуження, як була в Римі.

В цій справі було багато суперечок. Вкінці постановили вирішити ту справу мечем і король на те згодився.

Тоді виступили два борці з мечами в панцирах і почали боротьбу. І вийшло так, що оборонець Мусарабської Служби Божої, Руйс де Матанка, переміг противника.

Але королева й Архиєпископ в Толедо були за Римською Службою Божою, отже придумали ще одну пробу. І на те король погодився.

Тоді розложили великий вогонь і вкинули туди два Служебники — римського й мусарабського. Котрий з них не згорить, той і вгодний для Богослуження.

І Родеріґо де Толедо записав, що римський Служебник згорів, а мусарабського вогонь не зачепив.

Але королева й Архиєпископ і з тим не годилися, отже почали на всі лади крутити. Стало на тім, що таки завели римську Службу Божу, а мусарабську зоставили тільки в деяких церквах.

Так Рим і нині старається всі другі церковні обряди винищувати і заводити римський обряд. Тому і гр.-кат. обряд поволі латинщать.

ВЕЛИКА П'ЯТНИЦЯ В ТЕРЕСИ НОЙМАН

У Конерсройт, Німеччина, живе 59-літня Тереса Нойман, у всьому світі відома своїми стиґмами, цебто в неї відкриваються рани немов у Розпятого Христа, — кров плине з її рук, стіп та очей кожної Великої П'ятниці. Діється з нею це вже 31 рік. Цього року у Велику П'ятницю Тересу Нойман відвідали коло чотирьох тисяч людей, щоб побачити, як у неї відкриваються стиґми. Звичайно, вона лежить у ліжку.

Тереса Нойман — католичка, але Католицька Церква хоч і не забороняє своїм вірним її відвідувати, то все таки офіційно не признає її стиґматизації, які, як кажуть, ніби подібні до ран Франца Асизького.

НАЙБІЛЬШЕ СУХІТНИКІВ СЕРЕД СТАРШИХ

Перед другою світовою війною найбільше вмирало на туберкульозу (сухоти) жінок у віці між 20 і 30 роком, а чоловіків між 40 і 55 роком. А тепер найбільша смертність на туберкульозу серед осіб коло 60 років і більше.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

гарно золочені

На ланцюжку, (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (ґолд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Дитиною Софія Жермен нагадувала Блеза Паскаля. Від найменших літ виявляла вона розум цікавий та інтелігентний і робила собі забавку з найтрудніших наук. Бачучи надзвичайний поступ дівчини, а також її надзвичайну пильність до науки, родичі раділи, але разом з тим побоювалися переобтяжити ніжний діточий організм серйозними студіями. Хоч вони й радо бачили, як дочка, разом з приємними знаннями, набирає солідного досвіду, який позбавить її багатьох хиб, що досі вважалися властивими жінкам, але й здавали собі справу з того, що змагати їй до титулу вченої математички — це вже було б забагато. Тому то, коли вона, маючи дванадцять літ, прочитала одну книжку[1]), з якої захопилася пристрастю до чисел, уживано всяких зусиль, щоб відвернути її від цього дивного нахилу, який здавався надто невідповідним для молодої дівчини.

Марна праця! Коли ґеній прокидається, він перемагає всі перешкоди. Дитина вміла вишукувати книжки, потрібні для приємної науки; коли їх відібрано, вона дістала другі, що їх пильно ховала; їх також узято від неї. Вона ще раз дістає нові. Цим разом було майже неможливо забрати їй ті книжки, бо вона поділила їх на невеличкі пакетики — по три або чотири картки, й позаховувала в різних місцях.

Для неї вже не мало значення, коли знаходили кілька карток, бо їй було досить раз прочитати їх, щоб їх зміст лишився вирізьблений в її памяті[2]). Якщо б навіть забракло їй чогонебудь з нового, то молода математичка самим зусиллям свого ґенія доходила, як Паскаль, сама до потрібних висновків і відгадувала те, що не було написане.

Тому що за нею гостро стежили вдень, вона мала вільну ніч, щоб віддаватися своїй пристрасті. Коли всі були певні, що вона спить, дівчина тихесенько вставала. Від неї пильно відбирали всі недогарки свічок. А щоб не зрадило її світло, вона замикалася у великій шафі.

Взимі від неї відбирали на ніч увесь її одяг, але вона закутувалась у ковдру, а в запалі, з яким вона вчилася, не відчувала зимна в голих руках і ногах.

Так працюючи, Софія Жермен на чотирнадцятому році життя могла конкурувати з найкращими математиками. Але тому що їй забороняли науку, вона мусіла також ховати набуті знання.

Гостра заборона ще тривала, коли дівчині прийшло на думку кореспондувати з професором Політехнічної школи. Родичі мусіли нарешті уступити перед блискучими похвалами професора, і Софія могла свобідно прийняти титул математички, який по праві належався їй.

В епоху Мольєра і Расіна жив у Сомірі вчений професор Танеґі Лефевр, який мав двоє дітей — хлопчика й дівчинку.

Вихованням хлопчика займався батько з найбільшою увагою, бо він хотів бачити в своїй дитині насліденка своїх замилувань і знання. Щодо дівчинки, то її призначенням мало бути (як взагалі усіх дівчат) господарство.

Тому їй дали тільки початкове знання й вимагали тільки поступу в ручних роботах.

Звичайно, брат учився й робив свої задачі під доглядом батька в залі, де шила, або вишивала сестра. Хлопець мав мляву вдачу, був недбалий, мало уважав на лекції батька і робив дуже незначні поступи в науці. Ввесь час, відповідаючи батькові, він зупинявся, не міг розібратися в аналізі й уживав варваризмів у задачах. Батько сварив, карав, журився його недбалістю, однак це не помагало.

Але одного дня учень несподівано змінився. Того дня батько не дивився разом із сином у латинську книжку, з якої той голосно перекладав, але ходив туди й назад по залі. Хлопець сидів за столом, де лежали його розгорнені книжки, а збоку сиділа його сестра й видавалася цілком заглибленою у вишивання.

Отже, хлопчик наперед читав латинське речення, аналізував його й потім перекладав. І цим разом, всупереч щоденній привичці, він щасливо знаходив будову й точне розуміння тексту...

Батько виявляв своє вдоволення, повторяючи від часу до часу: "Дуже добре!" Але наскільки задоволений, настільки й здивований, він шукав пояснення для такого чуда... Тому вибрав собі зручне місце, звідки міг найкраще обсервувати хлопчика, задав йому речення, що було понад сили, які він виявляв щодня... Тут він завважив, що хлопець трошки затримався, потім кинув оком на сестру. Та сиділа з опущеними очима, але її губи порушувалися.

Не показуючи, що завважив ці маневри, батько зблизився до дітей і тоді почув, як дівчинка шепотіла речення, яке потім брат повторював голосно.

Тепер він мусів ще більше здивуватися, побачивши, що вся наука, яку він так пильно вкладав у голову синові, перейшла до доньки, що мала дістати обмежену освіту.

Цілком зайнятий вихованням розуму сина й бачучи, як мало той користав з його лекцій, Лефевр навіть не подумав над тим, що донька завжди була присутня при науці й вірно переймала її зміст.

Однак треба було покласти край тим хитрощам, які не могли більше підманути його; він узяв книжку в рук хлопчика й поклав перед дівчиною:

"Читай", казав зворушенним голосом. "Перекладай голосно, я цього хочу... я прошу тебе!"

Бідна дівчина кинулася батькові в ноги; бо вона вважала себе винною, бідолаха! Але добрий батько підняв її і сам плачучи, пестив її і голубив, виявляючи їй свою глибоку радість. Потім сам щиро просив у неї вибачення за те, що давніше не завважив її щасливої вдачі, і обіцяв, що відтепер не буде робити різниці між нею і братом.

Він не міг дотримати свого слова, бо хоч співпраця сестри і впливала на хлопчика, спонукуючи до більшої пильности, але незабаром нова учениця так випередила свого товариша, що батько був примушений поділити навчання.

По кількох місяцях науки Ганна Лефевр читала й розуміла книжки Верґілія й Теренція, а два роки пізніше грецькі автори були їй так добре знані, як і латинські.

(Далі буде)

[1]) Це була "Історія Математики" Монтукля. Молоду дівчину вразило одно місце, де висловлювано заслуги, які віддав великий математик Архимед своїй батьківщині в Сиракузах; їй бажалося піти слідами цього великого чоловіка. Щоб краще вияснити захоплення і замір дитини, треба пригадати собі, що в ту пору почуття патріотизму і наслідування старинних героїв були дуже шановані.

[2]) Щось подібного зустрічаємо в дитинстві Расіна. Майбутній автор "Аталї", будучи ще в колегії, захопився читанням якогось грецького роману. Один із професорів побачивши його з книжкою в руках, відібрав її і спалив. Расін дістав другий примірник, який стрінула така сама доля. Кілька день пізніше учень приніс учителеві третій примірник тої ж книжки і сказав: "Можете ще цей спалити". Це значило, що він уже вивчив його напамять.

Народня легенда про коня

У нашого народу повстала ось така легенда про створення коня:

Давно це діялося, — мабуть, ще за тих часів, як наш прадотець Адам переступив Божу Заповідь, і за те Господь Бог вигнав його з Раю. І після того він мусів гірко заробляти на свій хліб щоденною тяжкою працею.

А тяжко було йому тому, що до управи землі він не мав ніякого способу. Рискаля не мав, і не знав, як собі зробити його. Плуга також не мав. Отож, щоб зорати собі кусок землі, він вирвав криву гиляку — таку, щоб порола землю. Для себе він зробив собі щось подібне до нинішньої шлеї, в яку запрігся, і почав її тягнути.

Злий дух — той, що звів його до гріха, ще не полишив його, а слідкував за Адамом. Одного дня, коли Адам орав, злий дух сів собі ззаду на гиляку, щоб Адамові було тяжко тягнути. Злий дух конче хотів розлютити Адама, щоб той закляв і тим способом знову згрішив. Зганяв Адам злого духа з того плуга кілька разів, але даремно. Коли Адам йде до нього, то той зараз втече. Коли Адам знов запряжеться в шлею, то злий знову вискочить на плуга.

Бідний Адам вже й змучився, і гарячий піт почав обливати його лице. Побачив ту муку Адама Господь Бог, і жаль Йому стало бідного Адама — того, що вже переступив був колись Божий закон. І приступив Бог до злого духа і сказав йому.

— Віднині ти будеш проклятий на землі! Ти ще й тепер не даєш спокою чоловікові? Отже приказую тобі за цю кару: запряжися в ту шлею, яку тягнув Адам, і будеш навіки тягнути того плуга чоловікові.

І в цю ж мить із злого духа зробився кінь, який і донині, за Божим наказом, служить чоловікові у всякій роботі.

о. С. Гребенюк.

Релігійна людина опановує клопоти, підпорядковуючи всі матеріяльні справи всьому, що людське, дисциплінуючи тіло аж поки воно не підчиниться духові, поручаючи себе Богові. "Бо все ваше, ви ж Христові, а Христос Божий" (1. Кор. 3: 23).

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ЛИСТУВАННЯ З ІВАСЕМ

Почалася в нас така заведенція листуватися з дітьми. Діти, значить, пишуть листи до редакцій, а редактори їм відповідають. Читає те листування читач і думає собі: от хороше, — дитина й редактор так собі кореспондують, мов ровесники; жадної ріжниці віку не відчувається.

Та коли воно трохи подумати, то виходить не так: коли дитина пише до часопису, до самого редактора, то вона почувається дорослою. Коли ж редактор відповідає дитині, то він почувається дитиною.

Як бачите, ріжниці між ними ніяк не затрете.

Але кореспонденція не припиняється. Навіть католицький Єпископ Ф. Дж. Шін отримує листи від дітей. В рамах своєї телевізійної програми "Життя варте того, щоб жити" Єп. Шін 22 IV. прочитав листа від дитини. Вона пише, що любить Єп. Шіна, і пише, що для неї "бисі (бишоп) Шін є першим, а Микі-Мавсі — друга". Вона не поставила Микі-Мавсі на першому місці, а "бисі" Шіна — на другому. Навпаки, "бисі" Шінові дала таке високе місце, що поставила його на першому місці зараз перед Микі-Мавсі (мишкою Микі).

Знаєте, коли Єп. Шін прочитав цього листа, мені відразу припало до серця листування з дітьми. Дай, думаю, і собі напишу.

Написав я тисячу листів. Писав коротко, — тільки одне питання:

"Що ти знаєш про Старий Край?"

На тисячу листів я дістав одну відповідь:

"Канада й Америка — то Новий Край. А Старий Край — то ні Канада, ні Америка. Старий Край є старший за Канаду й Америку. Канади й Америки ще на світі не було, як Старий Край уже був дорослий. А коли Канада й Америка були зроблені і стали маленькими краенятами, то Старий Край уже цілком постарівся, Канада й Америка за той час виросли й стали молодими країнами, то є Новим Краєм, новеньким — просто з крамниці Ітона.

Старий Край називається так тому, що там родяться і живуть самі старі люди. Я так думаю тому, що з Старого Краю приїхали наші дідусі й бабусі, а вони всі старенькі. Мій маленький братчик і сестричка не хотіли приїхати з Старого Краю, отже ми були змушені привести їх з Сен-Бонифас лікарні в Канаді.

У Старому Краю є дуже давні старі будинки. Там люди люблять будувати багато старих будинків. Так само є руїни давніх замків. Нащо ті руїни будували — того я сам не знаю.

Старий Край є на те, щоб Новий Край мав куди посилати пакунки. Старий Край ті пакунки дуже любить. Я думаю, що якби так був дуже великий корабель і запакували в пакунок всю Канаду й Америку та й вислали його до Старого Краю, то Старий Край дуже це любив би.

Мої дідуньо й бабуня дуже мріяли, щоб вернутися до Старого Краю, але не поїхали, бо не хотіли. І тато й мама мріють, щоб вернутися до Старого Краю, але не їдуть, бо не хочуть.

І я думаю, що Старий Край є на те, щоб завжди мріяти про поворот до нього, і не хотіти їхати з Нового Краю.

Мій маленький братчик любить Старий Край, бо там є багато "файтінг". Як тільки одна Стара Країна трохи сильніша за другу Стару Країну, то зараз починає "файтінг". Я дивуюся, як такі старі так можуть любити "файтувати" інших.

А я кажу братчикові, щоб не любив того "файтінга", бо то нечемно. І всі ті "сторії" Старого Краю то не є жадні "комикс-буки", як він думає.

"Файтінг" там є — то правда, але то несправедливий "файтінг", бо сильніші бють слабших, а слабші сильніших бити не можуть.

То є все те, що я знаю про Старий Край".

Ваш Івась".

Через тиждень я дістав від Івася другого листа, в якому він пише ось що:

"Мені трохи соромно писати, але я мушу признатися, що про Старий Край я не знаю нічого. А тамтого мого листа про Старий Край написали до Вас від мене мої тато.

Ваш Івась."

Назар Полин.

ЮДАЇЗМ І ПОЛІТИКА

Кларенс Л. Колеман, голова Американської Ради для Справ Юдаїзму, у своїм листі до провідників 6-ох жидівських організацій гостро скритикував їх шумну пропаґанду на користь Ізраїля. Колеман остерігає, щоб через таку пропаґанду держави й народи не почали думати, що "наша релігія — то до певної міри самий націоналізм", коли побачать, що юдаїзм, як релігія, використовується жидами для політичних цілей.

Колеманові відповів д-р Моріс Н. Айзендрат, президент Спілки Американських Жидівських Конґреґацій, заявивши, що "в традиції юдаїзму лежить те, щоб морально впливати на крайові й міжнародні події". Трактуючи виступ Колемана, як протисіоністичний, також і представник Обєднаних Синаґоґ Америки заявив, що Колеман "не розуміє і жидівської, і американської традиції". — Правда, інші можуть мати цілком іншу думку про цю дискусію.

ПІДГОЛОСНИКИ ПОГОЛОСОК

Уніятське, чи пак "католицьке" "Світло" спеціялізується в поголосках — ловить гомони й тіні й світляки на болотах. У числі за травень воно каже, що "турецька газета "Тан", яка появляється в Істамбулі (Константинополі), заступає погляд, що між турецькою державою і Ватиканом мусить дійти до дипломатичних взаємин". "Також у Лондоні в останньому часі поширюються поголоски, що уряд Великої Британії має намір нав'язати повні дипломатичні зв'язки з Ватиканом".

На основі суґестій одного турецького часопису і неперевірених поголосок у Лондоні (їх можуть пускати лондонські підголосники Католицької Акції) "Світло" робить висновок: "І протестанти в Англії і навіть магометани в Туреччині розуміють і вміють оцінити велику духову силу Католицької Церкви", а тільки православні українці не вміють її оцінити, і тут "Світло" розперезано накидається поіменно на окремі постаті з Української Греко-Православної Церкви, що вони не розуміють сили Ватикану і тому не вклоняються цій силі. Чи ж не знає "Світло", що силі вклоняються тільки гнучкі раби?

ПОСОЛ ІВАН СОЛОМОН НАЗНАЧЕНИЙ СУДДЕЮ

В суботу 20 квітня з Оттави прийшло назначення посла Івана Соломона в Вінніпегу на пост судді на східню судову округу Манітоби, з осідком у Вінніпегу. Свої обовязки судді посол Іван Соломон почне виконувати з днем 1 червня ц. р.

Посол Іван Соломон є другим з черси суддею українського роду в Манітобі. Першим був покійний суддя Арсенич, назначений 31. 12. 1947.

Суддя І. Соломон в 1941—1950 рр. був домініяльним головою Союзу Українців Самостійників, три роки ґенеральним секретарем Комітету Українців Канади, був речником делеґації КУК в Оттаві, щоб урядово впустив до Канади українських еміґрантів із Зах. Европи, де вони опинилися внаслідок 2-ої світової війни.

Суддя Соломон є членом Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, виховавчих Інститутів у Саскатуні й Едмонтоні, Взаїмної Помочі, Народного Дому в Вінніпегу, Катедральної Громади Пресв. Тройці, Видавничої Спілки "Тризуб", що видає "Український Голос", і Видавничої Спілки, що видає "Вістника". Він був одним з основоположників Клюбу Українських Професіоналістів і Бизнесменів у Вінніпеґу і одним з основоположників фонду цього Клюбу для фінансування українознавчих студій при Слов'янському департаменті Манітобського університету.

Почавши з 1941 року, він постійно був вибираний послом до Манітобського парляменту і там упродовж останніх кількох років був заступником спікера.

У своїй професійній праці І. Соломон очолює відому у Вінніпеґу адвокатську фірму: Соломон, Барилюк, Карасевич і Джинджера. Після відходу адв. Джинджери фірма доповнилась іменами двох нових правників: С. Радчука і Сарчука.

Як адвокат, І. Соломон став постійним правним дорадником Українського Т-ва "Взаїмна Поміч" і Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

45-ЛІТТЯ ЗАГИБЕЛІ "ТІТАНІКА"

Англійський пасажирський корабель "Тітанік" під час своєї першої подорожі через океан у зударі з льодовою горою біля Нової Фунляндії трагічно потонув з 1,517 пасажирами 14 квітня 1912 року, — 704 особи врятувалися. Цього року вся лондонська преса відзначила трагічні 45-ті роковини загибелі "Тітаніка".

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або ясносиньої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

РОКОВИНИ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЗНАЧЕННЯ

Цього року сповняється 75 років з дня народження Владики Митрополита Іларіона, в мирі Професора Доктора Івана Огієнка.

Ці роковини — то справа не метрики як такої; не сам собою отой достойний вік — три четверті століття життя нашого Владики Митрополита стає предметом уваги; 75 років життя — то формально, календарем заокруглене число віку, це той один з високих порогів чергових етапів Його життя, на яких нам треба зупинитися, оглянутися в минуле, і з висоти цього порогу оцінити той життєвий шлях, що досі Достойним Ювілятом пройдений.

Його життєвий шлях — то шлях духового велетня праці для всього українського народу.

Бувають одиниці, що випадково, силою якихсь обставин, дістають становища й титули, і з цих нагод влаштовують їм ґратуляційні урочистості, дарма що ці титули й становище не мають під собою конкретної праці для свого народу й не дані вони своїм народом.

У Митрополита Іларіона — навпаки: його бувший титул Міністра Української Держави, титул Професора і Ректора Університету і сан Митрополита Української Православної Церкви в Канаді надані йому українським народом, з власної волі усього народу, у звязку з працею Достойного Ювілята для нього. І для історії ці титули не є випадковими знаками, не є порожніми звуками, а символізують собою велику працю Ювілята для народу. Але остаточном символом цієї великої праці є саме Його імя, що, безперечно, назавжди останеться в історії українського народу.

В оцінці Його постаті виходимо з чисто реалістичного становища, а не з якихсь ґрупових бажань. Увесь український нарід близько 1000 років тому прийняв Православну Віру, і донині він зберіг свою Віру Православною. Отож, як православний українець, Митрополит Іларіон є репрезентантом Віри всього народу, а не якоїсь дрібної групки випадкових іновірців. Як Первоєрарх Української Православної Церкви в Канаді, що має найбільше вірних православних українців у вільному світі, Він тим самим займає відповідальне становище і фактично, і в очах світу, як найвидніший речник всієї Української Православної Церкви, що нині в Україні поневолена чужинцями.

В історії бувають відзначування наставлених чужинцями Ієрархів, що їх роля полягає в боротьбі з власним народом, щоб накинути йому чужу Віру й чужу церковну владу.

В особі ж Митрополита Іларіона відзначуємо Ієрарха, який став оборонцем Віри й Церкви всього українського народу — Православної Віри і Української Православної Церкви.

Деякі Ієрархи можуть бути більше чи менше заслужені для свого віроісповідання і його Церкви, але коли вийти поза самі церковно-ісповідні межі, то поза ними вже не видно іншої праці, що з неї міг би користати соборно ввесь нарід, включаючи й інші його віроісповідання, якщо вони бувають. А ця праця ще менша, якщо вона буває чисто церковною діяльністю Ієрарха якоїсь маленької групи іновірців у народі.

Інакше представляється праця Митрополита Іларіона, — вона охоплює собою багато ділянок у соборному обсязі.

Він для всієї соборної України працював на становищі Міністра Освіти.

Як учений, Професор Іван Огієнко, Ювілят належить до тих нечисленних провідних постатей, які глибоко й правдиво зрозуміли всю істоту **з'єдинення** народу: з'єдинення на ґрунті спільної літературної мови й культури. Тому він поставив ідеологію: для одного народу — одна літературна мова. І теоретично та практично здійснює цю ідеологію, що охопила собою всі українські землі, ввесь нарід, без різниці віровизнань, творячи тут "Огієнкову епоху".

Митрополит Іларіон сягає до найглибшого ґрунту **єдности** народу — до кореня його спільної національної **культурної** ідеології. Цій справі він присвячує багато наукових праць, включно з першим цього роду твором "Українська культура", — і все це є соборною цінністю всіх українців і на всі часи. В історії науки людства він заступає українську науку своїми великими працями з галузі словянознавства.

І ставши Ієрархом, Ювілят, не зважаючи на неперебірчивий наступ Ватикану на Його особу, дальше дає твори соборного значення; а між ними перша в нас цього роду праця — "Історія української літературної мови". Вона є цінністю для всіх українців, без різниці віровизнань, так само як його епохальна праця — переклад Біблії на українську мову.

Хто дивиться і хоче бачити та чесно признати правду, той не заперечить, що постать Митрополита Іларіона є заслуженою постаттю для всього українського народу, без різниці віроісповідань і ґрупових приналежностей, і, як такому, українці у вільному світі склали йому свій скромний вияв свого щирого признання, щоб пошанувати працю, а разом з тим віддати належне свідоцтво правді. Бож ніхто не заперечить, що Митрополит Іларіон має за собою тисячі наукових праць, ніхто їх з історії української соборної науки не викреслить і не поменшить. Ніхто не заперечить, що Митрополит Іларін вийшов з народу, діяв і діє почерез народ і для народу.

Митрополит Іларіон ще з перших кроків своєї наукової і громадської діяльности збагнув усю тайну істоти **незалежности** нації. Конечною передумовою державної незалежности є національно-духова незалежність, — самостійність духового ґрунту народу, незалежність **змісту й ідеології** духа.

І коли Віра й Церква народу мають істотне значення для формування **душі** народу, то тільки рідна Віра, нерозлучно повязана з національною культурою, і тільки **незалежна** від чужих закордонних центрів рідна Церква можуть формувати національно-самостійну душу народу, без чого не може й бути незалежного тіла — держави. І тому Митрополит Іларіон послідовно став на захист рідної Віри, її обрядів і глибоко-народньої традиції. І став на захист правної незалежности Української Церкви від чужих. Щоб чужинці через свою владу над нашою Церквою не диктували нашому народові, як він має формувати свою душу. Тут Митрополит Іларіон став на ґрунті всієї істоти і патріотизму, і Віри, як нероздільних один від одного елементів душі. І в цьому відношенні він став виразником душі і прагнень усього українського народу.

Але, як і всі великі ідеологи української незалежности в найглибшому, в духовому розумінні самостійности, Митрополит Іларіон був і є жертвою переслідування чужих сил з різних ворожих центрів, що змагаються між собою за владу над Україною, за поневолення нашого народу чи то імперіялістично-великодержавне, чи то церковно-економічно-політичне. А при тому явні і приховані чужі сили стараються вишукувати деяких одиниць і з-поміж нашого народу, і їхніми руками стараються тут довести до такого трагічного стану, що окреслюється словами: "ніхто не є пророком у краю своєму", — принаймні за свого життя. Та все ж таки значна більшість українського народу в Україні зуміла на фактах побачити, що не чужі сили та їхні свідомі чи несвідомі прислужники бажають добра Україні, а добра бажає їй той, хто йде з нашим народом і віддає йому свою працю, що її кожен може побачити в реальних творах і ділах, а не на словах, — і в перших рядах тих постатей іде з народом Митрополит Іларіон.

Прийде час, і Україна вільними устами скаже про це свою власну, не подиктовану чужими, думку про про працю Митрополита Іларіона, — скаже її "вільними устами". Одною з істотних ознак культури одиниці і спільноти є пошанування праці для цієї ж спільноти. Одною з істотних ознак національної свідомости, розуму й етики, є добра воля й уміння оцінити своїх визначних людей великої праці і правди.

Ювілей 75-ліття з дня народження Владики Митрополита Іларіона, відсвяткований українцями на всьому просторі Канади, від океану до океану, з головною урочистістю у Вінніпеґу, — то, як на наші сучасні обставини, тільки скромний символ вияву пошани до Ювілята, як до найбільшої в сучасності постаті духової праці для всього українського народу.

БЕЗ ВИНИ ПРОСИДІВ 34 РОКИ В ТЮРЕМНІЙ ЛІКАРНІ

Чарлз Фінк 1923 р. в ЗДА був 19-літнім хлопцем. Тоді його арештували за ношення зброї без дозволу. За це він міг дістати один рік вязниці. Але суддя рішив на пробу вислати його до лікарні умовонедужих на перевірку. Незабаром той суддя вмер, повмирали прокурор і оборонець арештованого, і так справа забулася, а хлопця безпідставно тримали й досі в лікарні для божевільних. В другому тижні квітня ц. р. судді зовсім випадково попали в руки папери Фінка, і його по 34 роках випустили на волю.

МАРНІ СПОДІВАННЯ

12 лютого 1957 року належно врочисто інтронізовано архиєпископа Максима **Германюка** першим українським греко-католицьким митрополитом у Канаді, й узагалі поза комуністичним світом. У святі взяли участь понад 20 архиепископів і епископів (греко-католицьких 11), 200 гр.-католицьких священиків, представники канадійської влади й миряни, що заповнили Катедру св. Володимира й Ольги у Вінніпезі. При цьому, на бенкеті й у булях Папи були вислови, на яких слід зупинитися.

Приставка "греко-" заокеанськими греко-католиками пару років тому викреслена і вони звали себе "католиками", а Митрополія знову чомусь названа Греко-католицькою. В деяких булях Греко-Католицька Церква названа "церквою зо звичаєм Східної Церкви". В промовах епископів висловлювалося: "католицька церква з Візантійським звичаєм". В дійсноті ж Греко-Католицька Церква різниться від католицької не лише "Східним чи Візантійським звичаєм", а догмою (засадою), бо в ній таїнство причастя відбувається у двох видах, а католики причащаються лише хлібом. Відправи у греко-католиків відбуваються церковнословянською, а не латинською мовою, як у католиків цілого світу. Канонічно й мовно нема церков: італійської, французької, еспанської, португальської, польської і т. д., а є лише **католицька.** Греко-Католицька є українська. Саме перекреслення "греко" не робить колишніх його носів католиками.

Творці Берестейської унії 1596 року, очевидно, сподівалися, що це лише короткотривалий етап до переходу до справжнього католицтва-римського. Однак українці дуже опиралися навіть проти Філіокве, бож Львівська дієцезія прийняла унію лише в 1700 р. (через 104 років по проголошенні в Бересті). Мало того, на цьому перехідному етапі, який поважно не можна приймати за віру, українці закляклИ: будували церкви обов'язково відмінні від католицьких з іконостасами, тримали хори і ніде не завели органи, скрупулятно дотримувалися календаря старого стилю, а про причастя одним видом (лише хлібом) не було й мови, целебство у греко-католиків також приймалося тупо. Так ось уже 363 рік існує отой сурогат віри, що зветься **греко-католицькою,** хоч правдивіша назва мусіла б бути **уніятською,** а її ісповідників по-справжньому слід іменувати уніятами, але по якомусь непорозумінню цю натуральну назву вважають навіть образливою.

При цій інтронізації виявилися в документах Ватикану і досить дивні трактування українців, як пише в передовиці "Новий Шлях" (18. 2. 57 р. ст. 4), а саме "...справа назви Української Католицької Церкви в офіційних чартерах, документах і титулятурі й в Папській Столиці, зглядно в Святішій Конґреґації для Східної Церкви. Вона там ще далі зветься Церквою Рутенів, рутенською і, мабуть, такою вона зазначена в Папських Булях про ерекцію Вінніпеґської Митрополії. Назва "рутени", "рутенці", хоч може й історична, але вже віддавна має погірдливе значення і мабуть уже нема в світі українця, що не образивсь би, коли б його називали рутенцем..." До цієї цитати слід лише додати, що Ватикан зганьбив близько мільйона українців, духові проводирі яких мусіли б домогтися, щоб документи були виготовлені належно, без оплюгавлення імени українця!

В промовах архиепископа Івана **Бучка** й інших декілька разів зазначалося про велику місію греко-католиків на Сході, про приєднання його до Вселенської Апостольської Церкви, до столиці найсвятішого вітця, про поновлення часів св. Володимира й першого митрополита-українця в Києві **Іларіона I** і т. д. Щоб виявити цілковиту безпідставність отого маячіння, мусимо трохи спинитися на давніших і ближчих часах існування Православної та Греко-Католицької Церков.

Про недвозначну ролю Ватикану в Православній Церкві часів св. Володимира промовляє те, що до митрополита Іларіона I всі епископи були греки, а не італійці. А з заведенням кирилиці епископами бували українці й греки, всі з благословенням Царгородського патріярха і целібату Православна Українська Церква не зазнала. Вона лише формально залежала від царгородсього патріярха, а фактично була незалежною Автокефальною Православною Церквою. У такому положенню вона пробула біля півтисячі років.

У 1654 році Україна опинилася в московському поневоленню. Москва не терпіла, щоб у невільного народу була вільна Церква. Київський же митрополит Сильвестр **Косів** і його заступник **Мефодій** відмовилися присягати цареві московському і заборонили робити це духовеству, заявивши, що вони зі своїм духовенством під ніякою чужою владою бути не хотять. Ця боротьба проти підлеглости Москві тяглася 30 років. Нарешті Москва підступом і підкупом, не дивлячись на протести Київського митрополита, за гроші й соболеві шкірки схилила Царгородського патріярха **Діонисія** видати грамоту, що він зрікається за себе і за всіх наступників навіки всіх прав своїх на Українську Православну Церкву, віддаючи її в підлеглість Московському патріярхові. 236 років Українська Православна Церква була закована Москвою.

Чи хоча найменшу, бодай моральну раду-допомогу дали тоді греко-католицький митрополит чи цілий Ватикан? Нічогісінько. Варто згадати, що з останнім розбором Польщі в 1793 році греко-католики Холмщини й Підляшшя попали під Москву й 46 років могли без переслідувань, у всякім разі таких, які робили поляки по революції, триматися своєї віри, а вони мільйонами перейшли на православя. Лише в 1839 р. вийшов указ про непризнання греко-католицизму.

Революція 1917 року. Львівський митрополит Андрій **Шептицький** перебував у Києві. Поширив він вкупі з Папою греко-католицизм у Східній Україні? Ні єдиної парафії, а Шептицький імпонував багатьом революційним діячам. I січня 1919 року Уряд Української Народньої Республіки проголошує незалежність Автокефальної Української Православної Церкви. Через 3 тижні цей Уряд деклярує злуку (соборність) з Галичиною, Буковиною тощо, а про Греко-Католицьку Церкву ні словечка, бо кожний інтеліґент розумів, що декілька мільйонів греко-католиків розтопляться в морі 40 мільйонів наддніпрянців.

Цей же Уряд висилає послом до Царгороду О. Г. **Лотоцького,** і той одержує згоду Царгородського Патріярха на незалежну Автокефальну Православну Церкву. Але пізно. Сатанинська влада москалів захоплює Україну.

Та й при цій владі в жовтні 1921 року в Золотоверхому Києві у св. Софії зібрався Перший Всеукраїнський Церковний Собор, на якому стверджено проголошену українським Урядом Автокефалію Української Православної Церкви і створено Епископат УАПЦ на чолі з бл. п. митрополитом Василем **Липківським.** Оце відроджена УАПЦ стала центром духовно-релігійного життя цілої України і наймогутнішим фактором українського антикомуністичного фронту. Вже на початку 1927 року ця УАПЦ мала 32 епископи, понад 3,000 священиків, 2,160 парафій та мільйони вірних ("Відомості Ген. Церк. Управ. УАПЦ в Англії", ст. 5, вересень-жовтень 1956). А що придбали в цей період місіонери Греко-Католицької Церкви оо. Васильяни? Ані однісінької парафії. Про них за Збручем ніхто й не чув.

Зрозуміло, що червона Москва ворила за цим рухом і скоро немилосердно почала нищити УАПЦ. В короткому часі всі ієрархи, священики й миряни (мільйони) були знищені, або заслані в концентраційні табори. В р. 1930 червона влада заборонила саме існування Української Автокефальної Православної Церкви. Цього мало, влада розпочала нищити архітектурні памятники з X—XII століть. Що пригадувало українцеві минуле, влада нищила: всі церковні бібліотеки разом з бібліотекою Київської Духовної (к. Могилянської) Академії, заснованої ще в XVI столітті. Найцінніші рукописи з бібліотек вивезено до Москви. Зруйновано Михайлівський манастир з XII ст., манастир св. Миколая в Святошині, Десятинну церкву, Св. Софію замкнено для Богослужень, Києво-Печерську Лавру з XII століття обернено в антирелігійний музей і т. д.

Варто згадати, що в Польщі в цей час для православної людности була створена з благословення Царгородського патріярха Українська Автокефальна Церква на чолі з митрополитом **Діонисієм.** А згодом почалось у цій же державі переслідування православних, руйнування й палення православних церков тощо. І в ці часи лихоліття в Польщі ті православні, що не витримували переслідування, переходили на римо-католицизм, а не ставали греко-католиками, що треба приймати показником непривабления греко-католицизму*).

Під страшним терором, безугавною проповіддю, що "релігія — опіюм для народу" промайнуло 20 років. Виросло нове покоління, "буржуазні витребеньки" забуті. Загуркотіла 2 світова війна. Населення напочатку приймає німців за визволителів-християн. Само повитягало потемнівші та покороблені ікони, ліпе свічки, очищає храми, а подекуди й нові будує та все православні, з банями й іконостасами. Множаться, як гриби по дощі, парафії. Не вистачає священиків.

Скитальщина, окупація, голодні й обідрані "ост-арбайтери", полонені, в бараках в три ряди нари. Греко-католики краще заосмотрені, мають духову опіку від вишколених священиків. Але православні горнуться до своїх, творять свої хори, призначають своїх братів у

*) Офіційна назва: Автокефальна Православна Церква в Польщі, — майже всі її вірні були українці. — Ред. В.

церкві, татарів тощо. З греко-католиками не ворогують, але й дуже рідко дружать. Греко-католики їм нові, інші люди. Поліція в більшости таборів "західницька", "східняки" обходять її**).

Виїзд і нові поселення. Коли в новій країні є православні українські церкви, "східняки" охоче до них ідуть, а західні українці до греко-католицьких церков. При цьому легко помітити, що "східняки" підкреслено ставляться до відновлення свого старо-національного: української архітектури церков (Торонто, Нове Торонто, Гемілтон, Содборі і т. д.), таких же іконостасів, вони в багатьох випадках вбирають своїх дітей не тільки в національну, але ще й стилеву ношу, в хорах вони стараються, за зразками київських мотивів, ліпших композиторів (Бортнянського, Леонтовича, Кошиця тощо) як тільки можна ліпше виконати, будують пам'ятники для репрезентації перед світом (памятник Петлюрі, храм Симона в Парижі, памятник в США). Багато новоприбулих включилося до старих церковних православних громад, досить їх є і в рядах цих громад (часом половина), зі здивованням їх бачимо, як це молоді з них присаўговують в церкві (ходять з свічками, подають кадило тощо). Новоприбулі ж греко-католики річево до національних справ ставляться з прохолодою: архітектура церков, іконостаси їх мало цікавлять, вони більше бізнесмени. З православними вони розійшлися ще більше.

Архиепископ І. Бучко і його колеги хотять приєднати оті 35—40 мільйонів до 3—4 мільйонів. Це протиприродно. В соборній Україні греко-католицизм занепаде. Він має ґрунт лише в Польщі. Хто є надхненником греко-католицизму, той не може бути поважним соборником, якби він про це не галасував.

Щодо православних українців-канадійців, то найкращу відповідь находимо в передовій статті "Українського Голосу" з 20 лютого 1957 р., а саме: "...треба бути найбільшим фантастом, аби думати, що зможе колись прийти до того, що всі українці в Канаді будуть православними, або всі католиками"...

Таким чином приєднання до Риму Сходу не має жадних перспектив. Дивовижно, що найвищі представники греко-католицького віровизнання досі не проаналізували як слід дійсні обставини і продовжують розповідати ілюзії своїм вірним.

Левко МАМАЙ.

("Українські Вісті" з 31. 3 1957, Ульм, Зах. Німеччина).

**) Автор має на увазі "західняків"-уніятів; бо в загальному "західняків" православних є більше, ніж уніятів. — Ред. В.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

КІЛЬКА УВАГ ДО СТАТТІ "В.К."

В "Укр. Вістях", ч. 14, 1957, є стаття "Дальший хаос в УГПЦеркві...", а її автор підписався "В.К.", під чим треба розуміти "Вінніпегський Кореспондент", бо він давніше жив у Вінніпегу. Перше показував себе православним, тепер, як видно, тягне за католиками.

В. К. старається показати, який то нібм "великий нелад" в Укр. Прав. Церкві, та що по цілій Канаді православні про свою Церкву думають, — що старі, що середні, що молоді. Аж дивно, що чоловік усе так "точно" знає...

Та на ділі в Укр. Прав. Церкві нема такого неладу, як В. К. показує, але великі нелади бачимо в Католицькій Церкві. Було там одночасно по двох і трьох Папів, що один одного проклинали; були й Папи злочинці. Через нелади повстав там протестантизм. Папи явно мали нешлюбних жінок, мали дітей. У Галичині були такі нелади, що греко-католики втікали від нього, і переходили до православних і протестантів. У Канаді через нелади в гр.-кат. Церкві багато греко-католиків перейшло до Української Православної Церкви.

В. К. робить з Свящ. Кудрика великого промовця, хоч о. Кудрик не має претенсій на промовця. Каже В. К.: "**На таких регабілітаційних обідах** (виправдуючих) **звичайно виступає свящ. Кудри з промовами**..." Тут В. К фантазує, не знаючи, що о. Кудрик не любить з промовами виступати ані на обідах, ані поза обідами. Точно так, як В. К., мабуть, не любить виступати на концертах з сольовими співами. І де були ті обіди? Та о. Кудрик і на обіди не ласий, і це всім відоме.

* * *

Натякає В. К., що в Укр. Прав. Церкві не доведено до "**створення повної ерархії УГПЦ і піднесення її до стану канонічно (!) Православної митрополії в Канаді**".

Видно, що В.К. великий поклонник "канонічности", тому стоїть з католиками, бо там на кожнім кроці "канонічність". Там по-канонічному палено людей на кострах; по-канонічному вбили католики десятки тисяч гуґенотів; по-канонічному було трьох Папів разом, отже й по-канонічному їх нагнали і по-канонічному поставили одного — Мартина V-го; все по-канонічному, цебто на канони не зважаючи. По-канонічному Папами, отже й Церквою, правили "канонічні' ' Теодори, Мароції, Ваноноцци, Мальдальхіни. По-канонічному повстав протестантизм. По-канонічному говорив римо-кат. Єп. Штросмаєр на Папськім Соборі, що Ап. Петро не був у Римі, і що Папа не є ані наслідником Ап. Петра, ані заступником Христа... Все "по-канонічному". І "рутени" — назва в Римі канонічна. І В. К., як видно, "канонічний" для таких як він сам.

* * *

Хвалиться В. К., що "**українці католики (не греко-католики!) без великого крику й шуму вже мають і свою канадську ерархію і свою канонічну митрополію**".

Балачка для балачки! Бо, поперше, "українці католики" навіть малого крику та шуму не робили, отже нічого не здобули. І на ділі вони нічого свого й не мають. Що в них є — то все папське, римське, не їхне. Папа поставив свого Редемпториста для них Митрополитом, їх не питаючи, і Папа може його назад забрати, так само їх не питаючи, як не питав, чи вони хотіли бути під владою т. зв. Пропаганди. Певно, хтось несвідомий може казати: "Ми маємо!" Бож він не знає, що не він має, але його мають.

Несвідомі можуть чимбудь тішитися. Ось приїздить до міста цирк, і вже чуєте: "Приїздить наш цирк", а він тому "наш" що вже й минулого року його тут бачили. А приїхав, — то вже паради: вулицями ведуть слонів, верблюдів, везуть мавпів; а в цирку — льви, жирафи, акробати, клowни... Але той цирк і ті паради не їхні, — вони тільки для них. Чужі їх ними тішать. Там — паради власників цирку, а тут — паради римські.

* * *

В Укр. Прав. Церкві "хаос", В. К. "журиться" на сторінках римського часопису... Та чим заводження нового календаря в гр. кат. Церкві не є хаосом? А переміна греко-католиків на "українців католиків" не є хаосом? А поставлення Митрополитом монаха з латинського монашого чину не є хаосом? Чи треба ще більшого хаосу?

Ціла стаття В. К. — то також хаотична збиранина всього, що до голови прийшло, щоб показати Укр. Прав. Церкву в темнім світлі. Та В. К. повинен пригадати собі Христові слова: "Не гріши більше, щоб тобі ще гірше не сталося".

Брит.-Колюмб. кoресп.

ПЕРЕВОЗЯТЬ ЦВИНТАР З НІМЕЧЧИНИ ДО ІЗРАЇЛЯ

Жидівський представник у Зах. Німеччині заявив, що жиди приготовляються до перевозу жидівського цвинтаря з Німеччини до Ізраїля. Той цвинтар має вже понад 450 років Жиди кажуть, що німці ночами нищать на цвинтарі давні памятники та все інше, що має для жидів історичну вартість. Це і є причиною перевозу цвинтаря з Німеччини до Ізраїля.

В ЗДА ДОРОЖІЄ ПРЕСА

З усіх 1,738 американських англомовних щоденників 397 вже підвищили свою ціну з пяти на 6 чи 10 центів за одне число. Минулого року тільки 43 щоденники коштували по 10 центів, а решта по 5. Папір та інші видавничі видатки зростають так, що навіть платні оголошення, що становлять головне джерело прибутку американської преси, не можуть зрівноважити зросту цін на папір та інших видатків.

ПОМЕР СЕНАТОР МекКАРТІ

Радіовісті 2 травня повідомили, що 47-літній сенатор МекКарті, що став відомий з прочищування Америки з большевицької пятої колони, помер на недугу печінки.

МАВПА-МАЛЯР

У Балтімор, ЗДА, 7-літня мавпа Бетсі, з породи шимпансів, малює образи. Покищо не вирішили, до якої малярської школи її можна зарахувати: реалістичної, імпресіоністичної чи примітивної. Намальованих нею образів досі продали на суму 600 дол., а останній образ на виставці має ціну 35 дол. — При теперішніх стилях модерного малярства в Америці, що представляє собою вамазану базґранину без сенсу, може й мавпа "малювати".

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● В суботу 27 квітня ц. р. відбулася урочистість закінчення академічного року в Богословській Академії при Колегії Св. Андрея у Вінніпегу. Урочистість розпочалася Молебнем, що його в приявності Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона — Декана Академії, відправив о. Прот. Стратійчук, як о. Настоятель Колегії в Колегійній Каплиці. Співав хор студентів - богословів. Каплиця була щільно виповнена Духовенством, професорами й лекторами Колегії, студентами й гостями.

Опісля в бібліотечній залі відбувся акт вручення абсольвентові Миколі Бові диплёму Ліценціята Теології, — виконаний Владикою Митрополитом. З черги Владика Митрополит прочитав науково-богословську доповідь на тему перекладу молитви „Отче наш" з грецького оригіналу на інші мови. Конкретно тут ідеться про це, що Православна Церква з давніх-давен грецьке „епіусіос" правильно перекладає словом „насущний" (істотний, сутній), Католицька Церква як правило допустила хибний переклад „квотідіанус" (щоденний). Згідно з грецьким оригіналом, переклад має звучати: „хліб наш насущний (істотний)", а не „хліб наш щоденний".

Всі місця в просторій залі бібліотеки Колегії на доповіді були зайняті слухачами, — Духовенством, професорами й лекторами Колегії, студентами й гістьми, серед яких були професори й студенти Манітобського університету та інших колегій.

Опісля в столівці Колегії відбулася спільна вечеря за товариською гутіркою, і спільним співом „Христос Воскрес" закінчилася ця рокова урочистість.

● Тижневик „Український Голос", Вінніпег, з 1 травня присвятив з нагоди Ювілею 75-ліття Владики Митрополита Іларіона редакційну статтю п. н. „Поклін великій людині". Вінніпегський „Канадійський Фармер" з 29 квітня помістив повне повідомлення про Ювілей Митрополита Іларіона.

● Консисторія нашої Церкви отримала коротке повідомлення, що на Великодні Свята, 21 квітня ц. р., о год. 9 вечора згоріла в Спеден, Алта., українська греко-православна церква Св. Івана Христителя. Причина вогню покищо невідома. Вартість церкви становить $30,000.

● Спільне Свячене в Громаді Пресв. Тройці у Вінніпегу відбулося в залі Катедри в неділю 28 квітня безпосередньо по Богослуженні, під проводом Настоятеля о. М. Юрківського. Не зважаючи на те, що модерна заля Катедри дуже велика, всі місця були заповнені, і гості в кількох чергах мусіли змінятися, уступаючи по собі місця. При тому була помітна велика кількість молоді. Катедра за останні роки ще не памятає такого виняткового великого здвигу людей. До вірних промовляв о. Юрківський. Учні й учениці Недільної та Рідної шкіл при Катедрі гарно виконали точки розвагової програми: співу, музики, танків, деклямацій, діялогів.

● Спільне Свячене в українському православному соборі Св. Покрови у Вінніпегу відбулося в залі собору по Митрополичому Богослуженні 28 квітня. Інформацій про подробиці цієї урочистости покищо не маємо.

● Преса Католицької Акції досить широко розписалася про ось таку подію: по кількалітній підготові латинський священик ірляннець о. Іван Бовден в Австралії, з дозволу Папи Пія XII, прийняв візантійський обряд, цебто з римо-католика став уніятом, і як уніят він у навечіря Різдва Христового відправив перше своє Богослуження в манастирі оо. Редемптористів у Майфілд, Австралія. — Уніятські органи, а за ними й дехто несвідомий схильні піддавати думку, що це, мовляв, новий „здобуток" українців. Тим часом справа тут мається навпаки: не здобуток, а втрата. Уніятську Церкву Ватикан всіма силами наводнює неукраїнськими чинниками у проводі, щоб мати підставу говорити ось що: уніятська (чи т. зв. греко-католицька) Церква — то ще не значить „українська" Церква, бо уніяти не всі українці; уніяти є ріжних національностей. Наприклад, у Канаді, як офіційно підкреслює Католицька Церква, українці становлять значну меншість серед усього числа уніятів ріжних національностей. А відповідно до цього Ватикан і потрактує тут українську меншість серед загалу уніятів у вільному світі.

● Б. П. Гетьманича Данила Скоропадського, який упокоївся 23 лютого, хоронили в Лондоні на цвинтарі Гемпстед 2 березня українські православні Священики: Протопресвітер С. Молчанівський, Прот. А. Мірошниченко, о. Г. Добровольський, о. С. Ярмусь, о. С. Богатирець, о. Я. Пук, Протодиякон М. Голиця і Диякон Ю. Семенчук.

● Проф. Богдан Боцюрків, професор політичних наук в Албертійському університеті, виїздить цього літа в західню Европу — Британія, Франція, Німеччина, Італія — для збірки матеріялів щодо церковної політики большевиків в Україні. Стипендію на цю поїздку він одержав від Канадійської Дослідчої Ради Суспільних Наук в Оттаві. Проф. Б. Боцюрків, прибувши із скитальщини в Німеччині, довший час жив у Вінніпегу, — тут працював в УНО і студіював у Манітобському університеті. Він греко-католицького віровизнання, але свою працю щодо церковної політики большевиків в Україні він провадить не з рамени церковних, а тільки науково-державних установ.

● Французько - католицький Священик і професор університету в Квебеку, о. Жерард Діон, недавно знову зробив свій виступ, подібний до минулорічного: у своїй промові в Монтреалі заявив, що католицькі політики стараються використовувати Церкву для своєї політики. Він сказав, що є такі католицькі організації, що під церковною формою займаються звичайною політикою, і остерігав, що це не вийде на добро Церкви.

КОНФЕРЕНЦІЯ І ВЕЛИКОДНЯ СПОВІДЬ ДУХОВЕНСТВА

З благословення Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, у Вінніпегу відбувся 10-11 квітня з'їзд Духовенства Манітоби, Східнього Саскечевану й Зах. Онтеріо. Прибуло на з'їзд шістнадцять Священиків, щоб відбути Великодню Сповідь і перевести Пастирські наради.

10 квітня о 2 год. дня Владика Митрополит у Катедрі Пресв. Тройці відслужив урочистий Молебень. Владиці співслужили Протопресвітери: д-р о. С. В. Савчук і о. Г. Метюк та Диякон І. Стус.

По Молебні Владика Митрополит відкрив наради Духовенства. Предсідником нарад був о. Г. Метюк, секретарем о. С. Герус.

Присутні заслухали слово Владики Митрополита про пастирську працю в нашій Церкві, коротку доповідь о. Савчука про Колегію Св. Андрея та інформацію о. Юрківського про заходи і пляни в справі будови Катедри.

У своєму слові про пастирську працю в нашій Церкві Владика Митрополит застановився на двох головних точках: 1) зріст нашої Церкви і 2) поглиблення релігійного життя вірних.

Про зріст нашої Церкви, крім статистичних даних, свідчать ще й такі ознаки, як будова нових церков, будова резиденцій для Священиків, збільшення оздобности церков.

Владика підкреслив, що Церква може належно розвиватись тоді, коли вона буде забезпечена добре підготовленим Духовенством. Без

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ ми звіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

поповнення духовних кадрів Церква не росте. А коли так, то треба Колегію Св. Андрея оточити якнайбільшою опікою і старатись про кандидатів на Богословський Факультет Колегії. Треба нахилити серця вірних до жертвенности на стипендійний фонд для допомоги студентам-богословам.

Згадуючи про нашу інтелігенцію, Владика сказав, що більшість інтелігенції включилась в церковне життя, бо вона переконалась, що Церква є найбільшою духовною силою.

Владика закликав Духовенство до найтіснішої співпраці з місцевими Зарядами і з жіночими організаціями, бо жіночі організації дають велику поміч Церкві, і мають перед нею великі заслуги.

До точки другої, про зріст релігійности вірних, Владика замітив, що на це вказує значно більше число учасників Сповіді і Св. Причастя, а також інших Св. Таїнств. Для ще більшого зросту релігійности, Владика радить Духовенству заохочувати вірних читати релігійну літературу, видану нашою Церквою, зокрема самим Владикою Митрополитом. Таких книжок вже видано багато. Незабаром вийде книжка „Православна Віра", „Як жити на світі", і молитовник для хворих — „Господь моя поміч"*). Крім того, треба дбати про „Недільні Школи", відправляти місійні Богослуження, мати духовний догляд над родинами.

Провід Церкви видав потрібну для Недільних Шкіл лектуру і підручники.

Вірні повинні усвідомити собі, що, по думці Апостола Павла, кожна родина — то „Мала Церква". Родини, виховуючи в релігійному дусі своїх дітей, підготовляють їх на членів Вселенської Церкви. Релігійна молодь — то надія Церкви, а підготовляють її в родинах.

Другого дня, 11 квітня, відбулась Сповідь і Св. Причастя. Літургію Раніш Освячених Дарів, у присутності Владики Митрополита, очолив Протопресвітер о. Г. Метюк з Митратом о. С. Герусом, при сослуженні о. Рибалки, о. Славченка, о. Столярчука і о. Диякона Стуса.

Проповідував ВПреосвященніший Владика Митрополит. До Св. Причастя прибуло багато вірних.

о. С. Ґерус.

З ЖИТТЯ ЦЕРКОВНИХ ГРОМАД. БРЕНДОН, МАН.

Життя в нашій Церковній Громаді із приходом Всеч. о. І. Майби значно ожило. Церкву знадвору гарно помальовано, при грошевій допомозі нашого Сестрицтва, а також відновлено знадвору парафіяльну хату; всередині також дещо відновлено, отже хата стала гарніша й тепліша.

Дотепер за стараннями о. Майби відбулося Листопадове Свято і Концерт Св. Николая, а потім відбулася гарна вистава. На Різдво ходили з Колядою, а на Йордан о. Майба ходив зо Свяченою Водою.

Дня 10 березня відбувся силами старших і дітей гарний концерт. Між іншим, 6-літній хлопчик Евген Халанчук співав дуже гарно, як на його вік.

У нас також провадиться Недільна й Рідна Школи.

Недавно куплено дві хоругви, а також хтось із членів купив ризи. Все це є ознакою пожвавленої праці та мирного життя в Громаді. Дай Боже, щоб так було й дальше.

Парафіянин.

*) Що їх склав і видав Владика Митрополит.

КНИЖКА ГІДНА УВАГИ

Прот. В. Кудрик: „Мелхиседек Значко-Яворський", Вінніпеґ 1957, стор. 220.

Ці рядки пишу тут ні як історик, ні як літерат, а тільки як один з читачів. Як і кожна людина, я люблю читати це, що дуже цікаве, корисне і правдиве. Не дуже багато є таких книжок, що заспокоюють усі ці три потреби разом.

Історичні праці о. В. Кудрика відзначаються власне тими трьома рисами: вони подають надзвичайно цікаві події з минулого, або й недавнього минулого; їх читається з усе зростаючим зацікавленням, немов найкращу повість; а разом з тим зміст читаного — то сама правда, самі факти, оперті на історичних документах. Всі ці факти істориками або зумисне, або випадково промовчані, або й не всім вони відомі чи маловідомі. І вони дають людині те знання про минуле, якого вона не може почерпнути з підручників історії.

Ці уваги відносяться до всіх томів праці „Маловідоме".

Найновіша праця о. В. Кудрика — „Мелхиседек Значко-Яворський", відзначається тими самими рисами, що й „Маловідоме". В ній поданий матеріял, якого в підручниках історії не знайдете, — він добутий з малодоступних тепер архівних матеріялів.

Ігумен Мотринського Манастиря, Мелхиседек Значко-Яворський, ще за часів Т. Шевченка серед усього українського народу був відомий як жива постать. Память про нього зберігали українські селяни — геройські учасники трагічної визвольної української боротьби — т. зв. Гайдамаччини. Чужі історики хотіли показати Гайдамаччину в якнайгіршому світлі, і тому старалися приховати від майбутніх поколінь українського народу світлу постать Мелхиседека Значка-Яворського, що була повязана з Гайдамаччиною. Ця постать немов якась надземна таємнича з'ява показалася тільки в творі Т. Шевченка „Гайдамаки", і знову вічна мовчанка в історії навколо її особи.

Добуваючи із сховищ історії маловідомі й призабуті факти, о. В. Кудрик не випадково зупинився на цій загадковій постаті цього українського православного духівника о. Мелхиседека Значка-Яворського. І в світлі архівних документів він перестав бути загадкою. Документи говорять, що о. Мелхиседек був за часів визвольного зриву Гайдамаччини духовим провідником усього українського народу, немов тепер Архиеп. Макарій — провідником кипрійських греків у їхній боротьбі за визволення. З тією тільки різницею, що о. Мелхиседек не був високим Ієрархом, а звичайним Ігуменом манастиря, скромною, побожною постаттю, а все ж став некоронованим володарем душ свого народу, як його ідейний провідник за визволення України, її рідної Православної Віри й Української Церкви. З вірою в Божу й людську справедливість, цей побожний отець Ігумен домагається правди в польського короля перед насильствами католиків та уніятів, але польська влада одною рукою закони писала, а другою топтала їх. А православні українці були католиками й уніятами страшно мучені, катовані, живцем палені. Сам отець Мелхиседек був страшно тортурований і засуджений на замурования живцем, але Боже Провидіння чудом рятує його, і очі всього народу звернулися на нього, шукаючи рятунку. Рятунком була тільки зброя. І о. Ігумен поблагословив Україну на бій. Власне Т. Шевченко згадує, що він благословив ножі гайдамакам. Бо це ж і була їх єдина зброя.

Страшні це були часи... Може й тому наші історики воліли б промовчати їх, дарма що Т. Шевченко в передмові до „Гайдамаків" каже, що ці часи, хоч і які вони жахливі, але згадувати їх треба — нащадкам на науку: щоб своїм зазіханням на Україну та її душу — Рідну Віру Православну й Церкву — знову не викликали різні, не змусили брати в руки „свяченого" (ножа), не довели до таких жахливих картин, що Гонта дітей власних католиків порізав, бо казав: вони його, православного заріжуть, коли доростуть.

Такі були ці понурі знущання над Україною, і Т. Шевченко радить не забувати їх. На жаль, поза самим Т. Шевченком, їх ніхто не згадав перед широкими верствами нашого народу. І тільки книжка о. Кудрика про це широко й докладно розповідає на основі історичних документів, зрозумілою для кожного читача мовою.

Інж. Ф. Онуфрійчук.

ЯВОРСЬКИЙ — а „МАЛОВІДОМЕ"

Хоч на книжці зазначено, що це Додаток до „Маловідомого", та в дійсності це велике „Маловідоме". Книжка показує, яким великим чоловіком був Яворський, скільки він перетерпів від поляків й уніятських верховодів, обороняючи перед насильствами український нарід і Православну Церкву. Поляки три рази його арештували, закували в заліза, мучили; три рази хотіли його отруїти, живцем замуровували. Його можна до Святих зачислити.

Дальше, книжка показує, які страшні насильства чинили поляки й уніяти на Придніпрянщині, — було, що й Священики і звичайні люди розбігалися по лісах, де ховалися тижнями, або місяцями. Були всюди грабунки, а побої були такі, що люди діставали по кількасот буків. Деяких вбивали, щоб примусити до унії.

Книжка про Яворського причиниться до кращого зрозуміння Шевченкових „Гайдамаків", бо якраз Яворський святив ножі гайдамакам і виголосив сильну патріотичну промову, яку Шевченко згадує. Книжка оповідає, як замучили титаря Данила Кушніра, — обмотали руки прядивом, облили смолою і запалили. Потім втяли голову, тіло спалили, а голову на паль прибили, — за те, що не став уніятом.

Книжка розкриває справи, що для загалу досі були цілком невідомі, окремо ж про Яворського, про якого в Історії України знайдемо деколи лише коротенькі згадки. А він же заслуговує на вічну память і славу.

Книжка коштує 75 центів.

Замовляти її можна в Консисторії, адресуючи:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ГОЛОС ЧИТАЧА

Побачив я оголошення про нову книжку „Мелхиседек Значко-Яворський", отже купив і прочитав її, і скажу, що та книжка не є „Додатком до „Маловідомого", але дуже великим „Маловідомим".

Там знайшов я таке, чого жадна друга історія не має. Бо де ви що знайдете про Яворського? А він же був дуже великим оборонцем українського народу і його Церкви, та скільки він натерпівся від поляків і від уніятських верховодів!

Або про ті насильства, що поляки й уніяти робили в східній Україні! Як палили руки православному старцеві, Данилові Кушніреві, коби примусити його до унії, а потім втяли йому голову і на паль прибили. Чи знайдете про те в якій історії? А воно тут подане з документу.

Я думаю, що хто ту книжку перечитає, то багато довідається, багато навчиться, і буде тішитися, що така книжка появиться. І буде мати з чим стати проти католицьких агітаторів.

І тому ту книжку повинен кожний українець прочитати, чи православний, чи греко-католик. Коли ж не прочитає, то багато стратить.

Володимир Матусяк.

ДУМКИ ЧИТАЧІВ

про спомини О. С. Брика: „Мої життєві студії"

(З листів до автора)

„Ваш життєвий досвід, що Ви його подали в своїх спогадах, послужить не одному своєю наукою. Мені, як священикові, особливо приємно ствердити, що Ви відводите в своїй праці належне місце релігії й Церкві у Вашому житті". — **Прот. Анатоль Дублянський,** редактор журн. „Рідна Церква" (Ляндсгут, Німеччина).

„Спогади цікаві і читаються одним духом... Ваші спогади будуть цінним вкладом у нашу мемуаристичну літературу... Обовязково видавайте решту спогадів, але в повному записі, з подробицями, а не в скороченому вигляді". — **С. Радіон,** письменник (Австралія).

„Ваша книжка є наукова та поучаюча для канадійського молодого покоління... Ваш матеріял про чужі впливи супроти нашої Церкви та українського народу повинні б заставити і тут деякі наші провідні сили добачити, що ворог українського народу не спить. Книжка Ваша побажана тут у цій країні". — **С. В. Пернаровський,** Фармацевт (Йорктон, Саск.).

„Я думаю, що ця книжка є цінна для кожного українця, щоб її прочитав". — **А. Кіндрачук** (Витків, Саск.)

„... Сьогодні прочитав частину (книжки) початкову, і пригадались зараз мої давні молоденькі літа, як то і я за 15 крейцарів від 4-ої рано до 8-ої вечора ходив поганяти. І так я служив тим „батраком" (у польському фільварку в Галичині за Австрії) аж до 25-го року мого життя... Я Вам щиро дякую, що вислали мені таку цінну книжку". — **Михайло Коваль** (Келгари).

„Переглядаючи „Народню Волю, я запримітив рецензію на видану Вами книжку спогадів, — дуже мене цікавить... То прошу напишіть, скільки книжка коштує, то вишлю чек або моней ордер... Коли не помиляюсь, то ми школярі одної лавки". — **Михайло Чорний** (Толедо, ЗДА).

„З вірою, що книжка є літературного значення, без найменшого зволікання посилаємо Вам нашу належність..." — **Г. І. Стратійчук** і **А. Свинарчук** (Кенора, Саск.).

„Божа то робота. Важна для українського народу, а ще для нас — піонерів у Канаді. Ви, Пане Брик, уже другий, що, як я знаю, видав таке гарну й цікаву книжку: „Сини землі" Кіріяка і Ваші „Життєві студії" — другі. — **І. Керелюк** (Канада).

„Почуваюся до милого обовязку скласти Вам щиру подяку за таку дорогоцінну книжку, з дорогого найліпшого паперу, такі красні — наших найвизначніших людей ілюстрації... Я мав би великий гріх, якби Вам хоч бодай листом не подякував... Ви сповняєте таких одиниць бажання, як моє". — **Михайло Галіцький** (Смокі Лейк).

З ЮВІЛЕЮ ПОДРУЖЖЯ НА ПРЕСУ

Едмонтон. — Милим споминoм надовго залишиться день 8 лютого 1957 року для п-ва Анни і Михаїла Фербеїв.

З нагоди 44-ліття свого подружнього життя п-во Фербеї запросили до себе в гостину рідню і близьких сусідів.

Мило було присутнім бачити, як то біля 20 онуків на знак пошани зложили старенькому дідусеві й бабусі букет квітів.

П-во Фербеї є членами Української Греко-Православної Громади Св. Івана і членами багатьох світських організацій, а важне й те, що вони ніколи не жаліють гроша на всякі громадські потреби.

Господарем свята був брат ювілятів, Дмитро Фербей, він запросив до слова Дмитра Данилюка, який розказав про пройдений шлях 44-літнього подружнього життя ювілятів і попросив зробити збірку на пресу. З черги говорив Василь Фербей.

Збіркою, що принесла 10.55 дол. зайнялася Олена Данилюк. Пожертву розділено: 5.25 дол. на „Український Голос"; 5.05 на „Вістник", 25 ц. — пересилка.

Д. Данилюк.

ДІТИ ВШАНУВАЛИ РОДИЧІВ П-ВА М. І В. ХЕМКІВ

Стрий, Алта. — 16 лютого ц. р. п-ва Матвія й Варвару Хемків ушанували їхні діти з нагоди 38-ліття їх подружнього життя. Діти запросили родину, сусідів і знайомих до Українського Народного Дому, в залі якого відбулася урочистість на честь родичів. Коли п-во М. і В. Хемочки прибули туди з дружбами й дружками, численні гості привітали їх грімкими оплесками. На початку була перекуска. Господарем урочистости був п. Дмитро Климочко, який в коротких словах розказав про життєвий шлях Ювілятів, а після того запросив до слова ряд інших гостей, і кожен з них мав нагоду висловити свої теплі почування до п-ва М. і В. Хемочків.

Господар урочистости не забув також наших часописів, і на його прохання-пригадку гості радо склали свої вільні датки — разом $19.42, з чого вислано на „Вістник" $6.00 і на „Український Голос" $13.00, за що жертводавцям сердечна подяка. Ювілятам ще раз бажаємо: Многих літ!

Д. Климочко.

Чи ви знаєте, що...

● Астрономи повідомляють, що цього року наприкінці квітня й на початку травня в північно-західній частині неба буде видно комету, що її відкрили ще 8 листопада 1956 р. Вона в той час буде найяснішою "зіркою" на небі, але, звичайно, тільки на деякий час. — Ще не дуже давно при появі такої комети людей огортав великий переполох. Теперішні люди знають це явище, і відносяться до нього спокійно, як до дощу, блискавки і т. п. природніх явищ.

● В Америці є Клюб Брехунів. В Бурлінґтоні, ЗДА, цей клюб влаштував конкурс на "найкращу" побрехеньку цього року. Першу премію (нагороду) дістав автор такої брехні: "У південній Дакоті один фармер під час дощевої пори стратив усі свої свині. Вони погинули так: мокра земля поприлипала до свинячих хвостів такими великими кавалками, що дуже натягнули на свинях шкіру; через таке надмірне натягнення шкіри свині не могли сплющити своїх повік, отже не могли спати з розплющеними очима, і через те погинули на безсонницю".

● В Совітському Союзі населення неймовірно голодує; через недоживлення є велика смертність дітей і дорослих. Через брак потрібних організмові харчевих складників між населенням масово ширяться ріжні шкірні та інші недуги, — гние шкіра тощо. І ось часопис "Московська Правда" виступила на своїх шпальтах проти Великого Посту, кажучи: піст ослаблює силу людини, отже робітник не може виконувати стільки праці, скільки потрібно, а на тім тратить держава. — Закликають большевики завжди голодне населення, щоб воно... не голодувало! Однак населення знає, що большевики журяться не голодуванням, а релігійним характером Посту.

● На телевізійній програмі СіБіСі з Вінніпеґу 15 березня надавали відому точку "За круглим столом" (Раунд тейбл), — з предметом дискусії: Чи є в Канаді аристократія? — Одні говорили, що є, а другі — що нема. Врешті посперечалися у справі значення слова "аристократія". Один з дискутантів розгорнув енциклопедію і голосно читав з неї про значення цього слова. А прочитавши, сказав: так як це слово виясняє енциклопедія, то виходить, що в Канаді нема аристократії. — Дальшої дискусії не було, бо якраз настав час скінчити програму.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

КЕЛГАРІ, АЛТА.

В річницю смерти бл. п. Всеч. о. Івана Хруставки

Дня 11. 2. ц. р. минув рік від часу, коли в Університетській лікарні в Едмонтоні помер бл. п. о. Іван Хруставка, батько нашого Пароха, Свящ. Амвросія.

В річницю смерти пок. о. Івана, в неділю 17-го лютого ц. р., в місцевій церкві була відслужена Панахида за згаданого Священика. На Панахиді була старенька дружина пок. о. Івана, д-ка Ксеня Хруставка, яка тепер перебуває у свого сина.

По відслуженні Панахиди, в парафіяльному домі відбувся скромний Поминальний обід, яким зайнялась пані І. П. Світик при помочі членкинь з нашої Церковної Громади. На Поминальнім обіді було зібрано $15.50, які призначено на „Український Голос" $7.75 і на „Вістник" $7.75.

Старенька пані д-ка Ксеня Хруставка й наш о. Парох подякували пані Світик й жіноцтву за поміч в приготованні обіду й присутнім за прибуття. Поминальний обід закінчено відспіванням: „Достойно є" і „Вічная Память".

Присутня.

БЛ. П. ПРОКІП ПЕТРИК

Восетна. — Дня 5 лютого ц. р. по довшім ослабленні помер на удар серця на 63 р. життя Прокіп Петрик.

Покійний народився 1894 р. в селі Денисові, Тернопільського повіту. До Канади прибув 1910 року з матірю і двома братами 16-літнім хлопцем, мусів тяжко працювати, як на свій вік, щоб могти віддати довг за подорож, а також помогти матері і братові на фармі.

1918 р. одружився з Анною Бачинською, набув ділянку землі в околиці Радвей, де фармерував кільканадцять років, але його наддірване здоровя не позволяло йому на те зайняття, і мусів продати фарму та відчинив крамницю споживчих товарів в містечку Восетна.

Вдачі був спокійної, цікавився громадськими й народніми справами, і коли була зорганізована Українська Православна Церковна Громада 1937 р., він став у ряди її членів.

Покійний полишив у смутку дружину Анну, трьох синів: Івана, Михайла і Павла, дві замужні дочки: Марію і Ольгу, восьмеро онуків.

Похорон, яким зайнялись його любі діти, відбувся 8 лютого ц. р. у Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, його відслужили о. Прот. М. Фик і о. О. Фляк при численній участі

людей з Едмонтону, Восетни і Радвей. Тіло покійного зложили на вічний спочинок на Бічмонт цвинтарі в Едмонтоні.

На Поминальнім обіді о. Прот. М. Фик коротко розказав про життя покійного і попросив про пожертви на Невянучий Вінок на памятку по покійнім. Збірка принесла $20.25, і її розділили: $10.00 на „Вістник", а $10.25 на „Український Голос".

Сердечна подяка жертводавцям, а Тобі, Друже, нехай канадійська земля буде легкою.

В. И. П.! **Приятель.**

П о д я к а

По втраті дорогого мужа, батька й діда складаємо сердечну подяку учасникам Похорону, як також о. Прот. Фикові, о. О. Флякові, дякам п. Паушеві, п. Рудникові, і всім тим жінкам, що помагали приготовити обід.

Дружина Анна, діти й онуки.

БЛ. П. АННА КУЧАРСЬКА

Венкувер. — Дня 11 січня ц. р. відійшла від нас на Вічний Спочинок по тяжкій недузі бл. п. Анна Кучарська. Покійна народилася 1903 року в Більчу Золотім, Борщівського повіту, в Західній Україні. В Канаді одружилася 1920 з Василем Кучарським у Ровз, Ман., і вони мали трьох синів: Петра, Віктора і Мирона, та дві дочки: Олесю й Олю.

Память по покійній Анні надовго залишиться нестертою серед друзів у місті Верноні, де вона найбільше віддала праці і жертв на громадській ниві і в Церковній Православній Громаді. Багато років була головою Жіночого Товариства, була зразковою членкинею Церковної Громади і в такім дусі виховала своїх дітей. Похоронне Богослуження відслужив о. Прот. С. Симчич в українській православній церкві у Венкувері.

По Похороні відбувся в церковній залі Поминальний обід, під час якого про заслуги покійної Анни говорили приятель покійної В. Ільчук і о. Прот. С. Симчич. На прохання В. Ільчука присутні зложили на Невянучий Вінок $30.00. За згодою родини покійної призначено $10.00 на „Український Голос", $10.00 на „Вістник" і $10.00 на Колегію Св. Андрея.

Покійну Анну оплакують її муж Василь, сини Петро, Віктор і Мирон, дочки Олеся й Оля та вся родина.

Хай канадійська земля буде легкою покійній Анні. Вічна Їй Память! **В. Ільчук.**

БЛ. П. ПРОКІП АРТИНЮК

Едмонтон, Алта. — Дня 7 січня ц. р. тут в Університетській лікарні упокоївся бл. п. Прокіп Артинюк, 68 років.

Покійний народився в селі Кустин, коло Радехова, в Західній Україні, і молодим хлопцем в 1912 році приїхав до Канади. В кілька років одружився з Розалією з роду Матвійчук. Спочатку як секційний робітник, опісля як форман працював на залізниці (Сіенар). Три роки тому покинув працю на залізниці й перенісся на фарму в околиці Карвел, Алта.

Був він гідним, свідомим та релігійним громадянином з родиною вповні практикуючим християнином, бо нераз, як не було нашої православної церкви в тій околиці, де він перебував, він з родиною по кільканадцять миль їхав, щоб бути на Відправі. Був жертвенним на церковні й народні цілі.

Полишив у великому смутку дружину Розалію, синів Николая і Стефана та дочку Стелу, а третій син Іван згинув минулої війни на европейському фронті. Полишив також брата Капріяна з Вайлдвуд і двох онуків.

Парастас відбувся напередодні Похорону з заведення Парк Меморіял при участи Пароха Північедмонтонської Округи о. Г. Василева, а дякували пп. Пауш, Тимчишин і Малик, та великого числа родини й приятелів покійного. Похоронні Відправи з Заупокійною Службою Божою відбулися 12 січня в Катедрі Св. Івана, до будови якої пок. Прокіп також причинився щирою пожертвою. В Богослуженні взяли участь Впреп. Адміністратор Є. Грицина, який прощав померлого від Катедральної Громади, і Впреп. о. Прот. М. Фик, а тіло спочило на Бічмонт цвинтарі.

По Похороні відбувся Поминальний обід в катедральній залі, що його приготовило місцеве Сестрицтво, а прикінці Свящ. Василів подякував сестрицям і попросив присутніх щось від себе зложити на спільний Вінок для помершого. Жертводавці зложили 36 дол., з того 15 дол. на „Український Голос" і Інститут, а 6 дол. на „Вістник".

Жертвували слідуючі: Капріян Артинюк і Николай Артинюк по $2.00; по $1.00: о. Г. Василів, Семен Патан, Стефан Папуга, Григорій Вітюк, М. Матвійчук, Гр. Красовський, Лорий Красовський, Фред Ґайдук, В. Дмитраш, В. Павлик, Сем Борман, Олекса Козяр, Петро Шабада, Лука і Єва Онищук, В. Козяр, Едвард Красовський, Іван Красовський, Николай Красовський, С. Ґальва, Петро Кучар, П. Янчар, Марія Зробок, Нелі Ґаврон, М. Маник, Розалія Ф. Козяр; по 50 ц.: В. Прихнюк, М. Хрущ, Стефан Тимо, Н. Бадун, Василь і Анна Вітюк, Ф. Ковальчук, Т. Багняк, М. Берлад, В. Кривко, а решта дрібними.

Всім жертводавцям щире спасибі, а пок. Прокопа хай Господь нагороджує Небесною Вічністю. Вічна Йому Память! **о. Г. Василів.**

БЛ. П. ОЛЕКСА ТКАЧИК

12 березня 1957 року впокоївся в лікарні Св. Боніфатія у Вінніпеґу на 75-тім році свого життя Олекса Ткачик з громади Сірко, Ман. О. Ткачик приїхав до Канади з своїми батьками 1894 року з села Худиківці, повіт Борщів, Західня Україна, маючи тоді 13 років. На початку вони поселились в Стюартбурн, а пізніше перейшли до Толстой.

Олекса одружився 1913 року з Марією Ліпіщак, яка померла 1926 р. З цього подружжя осталося семеро дітей: Іван в Алберті, Николай в Торонті, Михайло в Сірко, Петро в Алберті, Анна Матійчук в Торонті, Павліна Балбан у Вінніпеґу й Василина Дасон в Гемилтоні.

Покійний Олекса одружився вдруге 1929 р. з Марією Лебідь, 1937 р. набули вони собі фарму в Арбаці, а 1941 року перебралися до Сірко й того самого року померла й ця друга дружина.

З цього подружжя осталося також семеро дітей: Мирослав, Стефан і Володимир в Форт Френсес, Олеся Буґера у Вайті, Євгенія Гринчук в Сулкавт, Галька у Вінніпеґу та Данило в Сірко. Дідика оплакують 15 онуків.

По покійному осталися ще: брат Яким та сестри: Марія, Анна, Катерина та Олександра.

Покійний Олекса Ткачик був побожною людиною й діяльним членом церкви Св. Ілії в Сірко, яку він помагав будувати. Він був також кілька років головою Народного Дому в Сірко й він своєю щирою працею багато спричинився, що Нар. Дім сплатив свої довги.

Поминальну Службу Божу й Чин Похорону відслужив Парох о. Ґорґіца. В Похороні взяла участь майже вся родина та багато людей з Сірко.

На Послідніи Цілуванні пожертвували на Невянучий Вінок по бл. п. Олексі: по 2 дол.: зять Михайло Гринчук і С. Файчук; по 1 дол.: діти: Іван, Михайло, Петро, Мирослав, Стефан, Володимир і Олеся, зять Петро Буґера, сестра Катерина Ладерна, Василь Ґріґорчук і п-ні Слимко, та дрібними 3 доляри. Разом 18 долярів. З того передано на Колегію Св. Андрея 10 дол. а 7.82 на „Вістник".

Жертводавцям щира дяка, а Покійному Вічна Память!

о. Е. Г.

БЛ. П. АННА ПИСЬМЕННА

Дня 20 лютого 1957 р. відійшла у Вічність Анна Письменна, з дому Возімірська. Смерть захопила її в одній з лікарень в Едмонтоні, де вона перебувала довший час на лікуванні.

Покійна Анна прожила 57 років; а походила з села Денисів, Тернопільської области в Зах. Україні. До Канади прибула в 1928 р. за стараням свого брата Григорія Возімірського і в цьому ж році вийшла заміж за Йосифа Михайла Письменного, що в той час уже був вдівцем.

З першого подружжя Йосифа залишилось четверо дітей; і найстарший з них син Іван, що в той час мав ледве 8 років. Іван тепер уже зрілий мужчина, він фармерує в околиці Радвей; минулого року повдовів. Він добрий член нашої Православної Громади в Радвей.

Другий з черги — син Ярослав, що 1928 року мав тільки 6 з половиною років. Ярослав одружений з Марією Рутар, працює на державній посаді, і проживає з родиною в околиці Брудергайм, Алта. Мають троє дітей. Третій — син Йосиф, що в той час мав 4 з половиною роки. Тепер він також одружений з Марією Марчак; вони фармерують у Леґал, Алта.; у них є двоє дітей.

Четверта з ряду — донечка Марія; коли батько дружився вдруге, їй було несповна

3 роки. Тепер вона замужем за Андрієм Амброзієм. Її чоловік працює у фабриці в Форт-Саскечеван, Алта.; і вони мають одну донечку.

Молода Анна огорнула маленьких і нещасних сиротят своєю дбайливою, материнською опікою, хоч і не була їх рідною матірю. Скільки любови, опіки й теплоти серця свого віддала вона малим сиротятам, стало ясно тоді, коли Анна захворіла. Марія і її муж Андрій оточили свою і „несвою" матір дбайливою опікою. Коли Анна на деякий час покидала лікарню, то щирий і привітний захист діставала в домі Марії.

З подружжя з Йосифом Михайлом Письменним є два сини. Григорій, ще не одружений, тепер працює на Сіенарській залізниці; другий син, Богдан, по смерті матері остався дома, на фармі в Радвей. І вони, сини Анни, разом зо своїм батьком Йосифом Михайлом з невимовним жалем і з очима повними сліз прощались з своєю доброю матірю і доброю дружиною.

Покійна Анна була практикуючою і зразковою християнкою. Опинившись у лікарні в Едмонтоні, вона зараз попросила священика нашої Церкви, щоб у нього висповідавшись, прийняти Св. Причастя і з Богом поєднатись, хоч у той час вона ще була певною, що видужає. Анна, від часу свого замужжя стала в ряди членів нашої Української Православної Громади в Радвей, була при нашій церкві довгими роками сестрицею і їх касиркою, а її чоловік Йосиф Михайло — то один з перших основників Рідної Церкви в Канаді. Її завжди видно було в церкві на Богослуженнях, вона любила Бога і свою Церкву, вона ніколи не відказалась від помочі й допомоги, і радо спішила туди, де її помочі треба було. Вона любила і свій рідний народ, і мірою свого знання та спроможностей працювала для його добра. Довгими роками була членкинею Жіночого Товариства ім. Лесі Українки при нашій Церковній Громаді, а в Управі Товариства була касиркою аж до часу своєї поважної недуги.

Покійна Анна оставила свого рідного брата Григорія Возімірського, фармера, що проживає з родиною в околиці Егримонт. В Едмонтоні оставила рідну сестру, зам. Кукін, що вже повдовіла. У рідному Денисові, в Україні, оставила три рідні сестри — Іванку, Стефанію і Катерину, а також дальшу родину, як в Україні, так і в Канаді.

Похорон покійної Анни відбувся в Радвей, у понеділок 25 лютого. В неділю ввечері відслужив о. Парох в домі спочилої Велику Панахиду, а в понеділок вранці, після Панахиди, яку служив Всеч. о. Прот. Фик, перевезено тіло спочилої до православної церкви в Радвей. Тут була відслужена двома вищезгаданими Священиками Заупокійна Св. Літургія і Чин Похорону, опісля перевезено тіло спочилої на місцевий цвинтар. Церква була переповнена людьми, що прийшли попрощати добру, чесну й побожну людину.

Під час Останнього Цілування, на прохання о. Пароха, була влаштована збірка на Невянучий Вінець покійній. Збірка принесла $82.00; її розподілено таким способом: $40.00 передано до каси Церковної Громади в Радвей, $20.00 вислано Видавництву „Вістника", $10.00 на пресовий фонд „Віри й Культури" і $10.00 „Українському Голосові".

Хай же Милосердний Господь із Своїх Небесних Висот осушить сльози і подасть розраду всій родині, а покійну Анну упокоїть з душами Святих. Вічна Їй Память!

о. О. Фляк, Парох.

П о д я к а

По втраті моеї д[illegible] [illegible] дружини і нашої доброї і любої мами почуваємось до обовязку зложити нашу сердечну подяку всім, хто допоміг нам і взяв участь у Похороні покійної Анни.

Сердечно дякуємо Всечесним Отцям о. Пароховi О Флякові і о. Прот. М. Фикові за Похоронні Відправи; щира наша подяка дякам: п. М. Ковалеві з Радвей, п. В Школьному з Редватер, п. А Ванечкові і п. А. Шевцеві з Восетна і п. І Рудикові з Едмонтону за поміч у Відправах

Щиро дякуємо сестрі Покійної, Марії Кукін, п. Евдокії Каленчук і п-і Неділі за опіку над хворою під час її побуту в Едмонтоні, а також щиро дякуємо всім, хто відвідував Покійну в лікарні.

Наша сердечна подяка Жіночому Товариству при Громаді за вінок і приготування обіду для учасників Похорону.

Сердечна подяка всім сусідам і ближчим і дальшим, що допомагали нам у всьому у звязку з Похороном Дякуємо також похоронному заведенню Парк Дейл з Ст. Павл за добру і совісну обслугу, і вкінці наша щира подяка всім, що взяли участь в Похороні пок. Анни.

До всіх Вас хай Господь Милостивий буде і нагородить всіх Вас Своїми щедрими дарами.

Муж, діти і зять.

П И С А Н К А

Збірка о. П. Блажука.

СІБА БІЧ, Алта. По 1 дол.: Г Шевчук Я Мицкан, П. Баковчук Д. Зарицький, Н. Березнюк, Н. Барнай П. Мицкан, М. Верестюк, Ю. Лавренюк, В. Баковчук, М. Тарновець М Онищук, А. Лавренюк, П Лівінюк, Г. Онищук, П. Вільчек, М. Онищук, І. Моніц, Д. Давідчук, С. Ляшук, В Рудник, А. Володько, С. Онищук, О. Володько, Й. Рудник, В. Верстюк, Ф. Халупа, П. Кравчук, А. Вашелів. Разом 29 дол.

ВАРІЛДВУД, Алта. По 2 дол.: Т. Мулик, Н. Костюк, В. Вознюк, Т. Чорноморець. По 1 дол.: Ф. Шворак, Г. Бек, П. Трач, І. Трач, Д. Палиців. Разом 13 дол.

РИЧМОНД ПАРК, Алта. По 1 дол.: Л. Волчанський, М. Бабій, Ф. Хрущ, Ф. Хрущ, Б. Хрущ, О. Кравець, С. Мещерскі, М. Раповіч, П. Качуровський, П. Крешець, І. Шалапай П. Котик. Разом 12 дол.

ВЕСТЛОК, Алта — загальна збірка 10 дол.

Збірка Прот. Д. Ф. Стратійчука.

ЛЕДВИН, Ман. Н. Н., П. Онисько, М. Мирович, Я. Петрусь, М. Зінковський, М. Ратиський, О. Єленюк, п-і А. Єленюк, Г. Вейч. Всі по 1 дол. Дрібними 1.15. Разом 10.15 дол.

ПОПЛАРФИЛД, Ман. По 2 дол.: Спікер Н. В. Бачинський і Н. Д. Гусак. По 1 дол.: Б. Лапка, М. Лапка, С. Швалюк, П. Городецький, Ф. Уруський, В. Леочко. Дрібними 50 ц. Разом 10.50 дол.

Збірка о. І. Маґаса.

РЕДФИЛД Саск. По 1 дол.: В. С. Росеский (Вегревил), І. Плюта, Д. Дмитрюк, Н. Дмитрюк, Р. Никифорюк, М А Підвербецький, А. Заболотний, С. Підвербецький, В. Напаснюк, А. Підвербецький, П. Ковальський, П. Дмитрюк, Анна Токарик Я. Котик. Разм 14 дол.

БОРДЕН (Білики), Саск. Борис Шипович, з Радисон, Саск. 3 дол Р Шипович з Радисон, Саск. 2 дол. По 1 дол.: С. Шипович, Д. Равлик, Р Никифорук, П. Білик, В. Хомінький, Ф. Баклащук, І. Ю Білик, Д. С. Дербавка, М. Свитик, С. Литвин, С Струган. Разом 16 дол.

Збірка о. Ю. Ференціва.

Прілейт, Саск.	$16.00
Мус Джо, Саск.	12.00
Кендіяк, Саск.	12.50

Збірка о. Т. Коваліщина.

Гонор, Ман.	$35.35
Іст Селкирк, Ман.	26.15

Збірка о. д-р С. В. Савчука.

Тиндал, Ман.	$11.00

Збірка Прот. І. Майби.

БРЕНДОН, Ман. По 2 дол.: Лялю Матея і пані Шміґельська. По 1 дол.: О. Плевада, О Петраш, Параска Іванків Я Козак С. Комагиця, Й. Ситка, П Перкулаб, Ф Пельський, Т Бабський, М. Павлишин, В Бобик, Ю Халанчук А Зводлецький, С Н. Равлюк, І. Кісь М. Максимюк, М. Овчар, А. Ганчуля, Ю Дорощук, М. Мельник, Г. Мішка, П Павшик, Н. Бурачок, Б Бобик, І. Касюрак, М. Турчинець, М Костенька, А. Коляда Й. Пенни, Я Клочко, П. Дорошук, С. Халанчук, А Халанчук, І Гаркот, Н. Веруи, К. Шевчук, І Халанчук, Н Н. Дрібними 45 центів. Разом $42.45.

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ, Ман. По 2 дол.: М. Задорожний, Д. і М. Шестинські, С. Муха. По 1 дол.: І Кушнярик, А. Тимошук, Д. Ткачук, В. Тимошук, К. Войціховська, С Петик, А. Петик, Н. Ґрошак, Г Артимович, А. Топольніцька, І. Звіздичик, П. Юрків, Е. Кушнярик, М Тимошук, Г. А. Цуркан, Дорис Юнг, В. Тимошук (Рибитицька), п. Рибитицький (Саскатун). Дрібними 4 дол Разом 29 дол.

Збірка Громади Крідор, Саск. Прислав З. Драган.

По 1 дол.: Д. Михайлюк, В. Зайчковський, Е. Федейко, К. Гнатюк А. Марко, М. Ткачик, С. Михайлюк, Я. Корпан, З. Драган, В. Зарівний, БЛЕЙН ЛЕЙК, Саск.: а. Репта, П. Варинський, П. Дорогошевич, Е. Гайдукевич, І. Неміш, В. Костюк, М. Цьопа, В. Неміш, В. Павлик.

ТАЛМЕН, Саск.: М. Гунчак, М. Чуганюк, Н. Грищук, І. Боднарчук (Принс Алберт), І. Панчук (Гронлид). Дрібними 75 центів. Разом 24 75 дол.

Збірка о. І. Скакальського.

КЕНОРА, Онт. По 5 дол.: Арт. Романюк і Яків Трембач. Михайло Чиж 3 дол. По 2 дол.: М. Ковалишин і Я. Забитовський. По 1 дол.: Ф. Атоманюк, Ф. Ласк, Г. Цимбалістий, Н. Васелюк, Дарія Войціховська, І. Боґден, А. Паколюк, П. Горбатюк, М. Пасерб, Д. Семчук, А. Лукіянчук, Н. Н., Й. Волошин, Г. Білик, С. Боґден, П. Ковальчук, Ева Цуркан, Є. і О. Романюк, П. Вереґіна, І. Пакоп, А. Рутушняк, О. Барчук, Й. Валяк, Д. Голота, Ф. Гала, В. Рогатин, А. Ґаздюк, В. Сердулець. Разом 45 дол.

Громада Кенора, Онт.

(збірку прислав о. І. Скакальський)

По 5 дол.: Арт Романюк, Я. Трембач. По 3 дол.: Михайло Чижик. По 2 дол.: М. Ковалишин, Я. Забитовський. По 1 дол.: Ф. Атаманюк, Ф. Ласк, Гр. Цимбалістий, Н. Васелюк, Дарія Войціховська, І. Боґден, А. Паколюк, П. Горбатюк, М. Пасерб, Дж Семчук, А. Лукіянчук, Н. Н., Й. Волошин, Г. Білик, С. Боґден, П. Ковальчук, Ева Цуркан, Є. і О. Романюк, П. Вереґіна, Ів. Пакоп, А. Ратушняк, О. Барчук, Й. Валяк, Д. Голота, Ф. Ґала, В. Рогатин, А Ґаздюк, В. Сердулець. Разом на суму 45 дол.

Збірка Коляди Прот. О. Новицького

ФОРТ ВИЛЛІЯМ, Онт. По 2 дол.: Д. Курійчук і Т. Холодило. По 1 дол.: І. Віктовий, М. Василик, Й Москаль, С. Романович, Г. Стецюк, П. Андрус, С. Чура, І. Задорожний, С. Реваковський, П. Бойко і М. Грабюк. Разом 15 дол

ВЕСТ ФОРТ ВИЛЛІЯМ Онт. Г Бойко 2 дол. По 1 дол.: С Мандрик, Д. Р. Зуб, С. Гелмич, А. Мунка, М. Козоріз, П. Білий, М. Горбачевський, П. Білий, дрібними 15 дол Разом 25 дол.

ДОДАТКОВЕ ПРОГОЛОШЕННЯ КОЛЯДИ

о. І. Маґас, збірка в Громаді Редвилф, Саск.

По 1 дол.: Р Плюта, П. Малицький, І. Плюта, Р. Никифорук, Я Никифорук, Я. Котик, Н. Дмитрюк, Т. Ковальський, С. Підвербецький П Ковальський, П. Дмитрюк, О. Заболотний, п-і Токарик (Вакав), С. Никифорук (Витків). Разом 14 долярів.

Н. Верeжак, збірка в Гефорд, Саск.

По 2 дол.: І. Кіндрачук, А. Токарик, М. Семко, Софія Трафяк. По 1 дол.: І. Барабаш, Д. Семко, М Бояичук, Н. Вережак, І. Павлуш, Ф. Андрущак, П. Лендцик, В. Лущик, В. Д. Симчич, Н. Щербань, С. Гарбуз, В. Барабаш, П. Безмутько, О. Никифорук, О. Котелко, М. Барабаш, М. Заячковський, І. Карплюк, В. Яківчук, І. Ощипок, Д. Бояичук, В. Лозовчук, В. Ґарбуз, П. Лазарович, В. Симчич, Ф. Калин, Г. Бартко, Т. Дишко, Д. Симчич, В. Палагницький, Я. Гаврищ, Д. Гавриш, Н Гнадій, А. Дрозд, І. Бицкал, Параска Кіндрачук, К. Федейко, Н. Лесько, П. Лесько, Доця Токарик, Доця Громяк, Василина Козак, Марія Токарик. Дрібними 1.25. Разом 52.25 дол.

Подяка Арх. Михаїла.

В цьому році поступило дуже багато поздоровлень з Святом
Христового Воскресення.
Всім висловити окремо подяку не маю змоги, бо багато і без адрес. Тому цим шляхом висловляю всім найсердечнішу подяку за привіти. Нехай Воскреслий Господь обдарує всіх Вас Своєю ласкою та здійснить для всіх нас те добре, що мені побажали.
ХРИСТОС ВОСКРЕС.

З молитвами за всіх Вас
†Архиепископ Михаїл.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:
Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Транскона — Ледвин
26. Нед. — Поплерфілд — Гронлид — Дуфрост — (обід і День Матері)

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс ave., Вінніпег 4.

ПЕРШЕ БОГОСЛУЖЕННЯ в новозорганізованій Українській Греко - Православній Громаді в Линколи, Алта., відбудеться в неділю, 26 травня 1957 р. о год. 10-ій рано.

Богослуження відбудеться в місцевій школі, а співати буде церковний хор з Ричмонд Парку, під диригентурою п. Ф. Хруща.

По Богослуженні відбудеться громадський обід, а після того наради членів Громади.

Свящ. П. Блажук.

о. О. ФЛЯКА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Редватер (Проводи)
26. Неділя — Егрмонт
Вечірня год. 8 в Редвотер
30. Четвер. Вознесення — Радвей (Храмове свято).
Адреса: Box 128. Тел. 10, Радвей.

Служба Божа

Розписана на чотири голоси, ноти чітко написані, музика зібрана з творів найкращих композиторів, текст надрукований машинкою, на доброму папері, всі чотири партії, ціла Служба Божа — ціна лише $3.00.

Прошу писати на адресу:
Very Rev. Jos. Zalechivsky,
64 Ocean St.,
Providence 5, R.I. — U.S.A.

ФАРМА НА ПРОДАЖ

160 акрів — 30 під засів, а 130 лісу й сінокос. Всі господарські будинки, добра хата. Місцевість: Комарно, 50 миль на північ від Вінніпегу.

За інформаціями звертатися:
Mr. S. Swiatechi,
195 Elm St., Winnipeg, Man.
Tel. 406935

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Кендо (Парастаси)
По Службі [illegible] Концерт дітвори Рідної та Недільної Школи під проводом п. Л. Л[illegible]енка
26. Неділя — Глеслин (Парастаси)
30. Четвер. Вознесення — Норт Бетлфорд
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. Г. ВАСИЛІВА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Торсбі
26. Неділя — Пено
30. Четвер. Вознесення — Калмар
УВАГА: Всюди по відправі Парастаси на гробах.
8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Роза
26. Неділя — Гардентон
30. Четвер. Вознесення — Роза (храм)
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Толстой
9. Неділя. Зелені Свята — Толстой (храм)
10. Понед. Св. Духа — Гардентон
16. Неділя — Пембіна
23. Неділя — Сарто
30. Неділя — Роза
Адреса: Толстой, Ман.

о. Л. ЛУЧАКА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Завале (Проводи)
26. Неділя — Кагвин (Проводи)
26. Неділя — Гемлин. Вечірня і проводи 4 год. по полудні
30. Четвер. Вознесення — Прут (храм)
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Андрю
9. Неділя. Зел. Свята — Кагвин (храм)
10. Понед. Св. Духа — Вилингтон
15. Субота. Івана Суч. — Служба Жін. Т-ва — Кагвин
16. Неділя — Гемлин
23. Неділя — Прут
30. Неділя — Завале
Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта

о. Р. Т. ПРИСТУПИ
ТРАВЕНЬ:
5. Неділя — Айтуна
12. Неділя — Мелвил
19. Неділя — Ґудів
26. Неділя — Брокстон
30. Четвер. Вознесення — Фенвуд
Адреса: Box 143, Айтуна, Саск. Тел. 57

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Форм Лейк
26. Неділя — Тіпор місто
30. Четвер. Вознесення — Вест Брук (Храм)
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Тіпор (за рікою)
9. Неділя. Зел. Свята — Інсінґер, місто (храм)
10. Пон. Св. Духа — Едмор
15. Субота. Івана Суч. — коло Купих (храм)
16. Неділя — Вишарт (храм)
25. Неділя — Винярд
30. Неділя — Форм Лейк
Адреса: Шіго, Саск. Box 52. Тел. 21

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Вишарт
26. Неділя — Винярд
30. Четвер. Вознесення. Мельничуки
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — „коло Купровських"
9. Неділя. Зел. Свята — Шіго, полуднева
10. Понеділок. Св. Духа — Шіго, місто (храм)
11. Вівт. 3-ий день Зел. Свят — Фелдки
16. Неділя — Тофилд (храм)
23. Неділя — „Інсінґер Гавней"
30. Неділя — Тіпор місто
Адреса: Шіго, Саск. [illegible]

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Север Плейн (Пров.)
26. Неділя — Нокмей (Проводи)
30. Четвер. Вознесення — Кобзар (Храм)
УВАГА: Громада Вознесення в Кобзар, Саск. запрошує з близьких і дальших кольоній прибути до них на Храмове Свято.
Адреса: Box 111. Гаес. Саск.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Єлов Крік
22. Середа. Перенс. м. св. Миколая — Вакав
26. Неділя — Тарнопіль (Проводи)
30. Четвер. Вознесення — Альвіна
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Ст. Джуліен
9. Неділя Пресв. Тройці — о. Семинин — Сматс (Храм)
9. Неділя Пресв. Тройці — Кадворт (Храм)
10. Понеділок Св. Духа — Тарнопіль (Храм)
11. Вівторок. 3-ій день Зел. Свят — Вакав (Проводи)
16. Неділя — Альвіна (Храм)
23. Неділя — Єлов Крік
30. Неділя — Вакав
Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Косів (Проводи)
26. Неділя — Давфин (Проводи)
30. Четвер. Вознесення — Ешвил (Храмове свято)
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Дрифтінг Ривер (Проводи)
9. Неділя Св. Тройці — Сифтон (Храмове Свято)
10. Понеділок, День Св. Духа — Велий Ривер (Храмове свято)
Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Січ
26. Неділя — Овкборн
30. Четвер. Вознесення — Мензі
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. Е. ГОРГІЦИ
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Синьків
22. Середа. Перен. мощів Св. Миколая — Арбака (Ник.) Проводи
26. Неділя — Сандавн. Проводи
30. Четвер. Вознесення — Вайта
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. В. АПОНЮКА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Зелена
22. Середа, св. Николая — МкНат
26. Неділя — Петлюра
30. Четвер. Вознесення — Гилберт Плейнс
Адреса: Box 201. Роблин, Ман Тел. 214 R 2

о. Л. В. ЛЯЧИНИ
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Мазепа
26. Неділя — Брокстон
30. Четвер. Вознесення — Сторновей
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Йорктон
9. Неділя Пресв. Тройці — Мазепа (храм)
9. Неділя — Йорктон; 4 година по пол. Панахиди на гробах
10. Понеділок Св. Духа — Горлиці
15. Субота. Івана Сучавського — Калдер
16. Неділя Всіх Святих — Райн, храм
23. Неділя — Йорктон
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел 32998 — Йорктон, Саск.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Вайлдвуд (Проводи)
22. Середа. Миколая Чудотв. — Баргед
26. Неділя — Вестлок (Проводи)
30. Четвер. Вознесення — Обабіч
Адреса: Box 551 Вестлок, Алта. Тел. 436

о. П. САЦЕВИЧА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя. — ПРОВОДИ. — Беліс.
26. Неділя. — Спеден.
26. Неділя — Вільна. о. Е. Труфин
30. Четвер — ВОЗНЕСЕННЯ ГОСПОДНЄ. — Смокі Лейк. ХРАМ. Смокі Лейк. Алта

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Вандерінг Ривер
26. Неділя — Норал
30. Четвер. Вознесення — Лек ла Биш (храм)
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Крайген
9. Неділя. Зел. Свята — Гресленд
10. Понед. Св. Духа — Бойл (храм)
16. Неділя — Сарейл
23. Неділя — Вандерінг Ривер
30. Неділя — Лек ла Биш
Адреса. Box 216, Лек ла Биш. Алта.

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ:
16 Ч 3 Преп. Теодосія Печер.
17 П 4 Пелагії діви, свщ. Сильвана
18 С 5 Вмч. Ірини, мч. Неофіта
19 Н 6 Нед. Самар. †Прп. Іова
20 П 7 Зн. Чесн. Хреста в Єрус.
21 В 8 †Ап. Івана Богослова
22 С 9 Пер. мощ. св. Миколая чуд.
23 Ч 10 †Ап. Симона Зилота
24 П 11 Рівноап. Кирила і Методія
25 С 12 Епіфанія еп. Кипру
26 Н 13 Нед. Сліпор. Мч. Гликерії д.
27 П 14 Никити затвор. Печер.
28 В 15 Пахомія Вел., Ісаії еп. Рост.
29 С 16 Преп. Теодора освяч.
30 Ч 17 ВОЗНЕСЕННЯ Господнє
31 П 18 Муч. дів: Юлії, Клавдії
ЧЕРВЕНЬ:
1 С 19 Свщ. Патрікія еп.
2 Н 20 Нед. Св. Отців 1 Вс. Соб.
3 П 21 †Константина і Олени
4 В 22 Муч. Василиска, Маркела
5 С 23 Прмч. Чорноризця
6 Ч 24 Преп. Симеона Дивногор.
7 П 25 †3-тє зн. гол. Івана Хрест.
8 С 26 Ап. Карпа й Алфея з 70
9 Н ЗЕЛЕНІ СВЯТА
10 П 28 ЗЕЛЕНІ СВЯТА
11 В 29 Прмч. Теодосії діви
12 С 30 Преп. Ісаакія Далм.
13 Ч 31 Ап. Ерма з 70, мч. Ермея
14 П Муч. Юстина Філософа
15 С 2 Влкмч. Івана Сучавського

о. ІВАНА КУЛІША
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Драй Ривер
26. Неділя — Пайн Ривер
30. Четвер. Вознесення — Венлав
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Пайн Ривер
9. Зелені Свята — Етелберт
10. День Св. Духа — Драй Ривер
16. Неділя Всіх Святих — Дорбен (храм)
23. Неділя — Зелена
30. Неділя — Боян
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. СТ. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Сембург
26. Неділя — Шитмен
30. Четвер. Вознесення — Кадет
Адреса: Box 994, Нипавин, тел. 2160

о. ІВАНА МАГАСА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Гефорд
26. Неділя — Борден (на Біликах)
30. Четвер. Вознесення. — Гефорд
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Редфілд*
9. Неділя Зел. Свята — Гефорд (храм)
10. Понед. Св. Духа — на Пясклевцях (Проводи)
16. Неділя — Кридор
23. Неділя — Гефорд
30. Неділя — Гефорд
*УВАГА: Дня 1 і 2 червня відбудеться в Редфілд З'їзд СУМК з округа „Верховина" (Гефорд, Редфілд, Норт Бетлфорд і Витків). Дня 2 червня відслужиться там Соборне Богослуження (парох і о. Хомяк). Запрошується всіх заінтересованих нашою молоддю прибути на З'їзд.
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 56.

Устав Церковний

ТРАВЕНЬ:

19. Нед. Самар. Преп. Іова Поч. Гол. 4. УЄ 7. Літ. Ап. ДП 11: 19-26. 29-30 і Гал. 5: 22-26, 6: 1-2. Єван. Івана 4:5-42 і Луки 6:12-23.

22. Середа. Перенес. мощів св. Миколая. Літ. Ап. Жид. 13:17-21. Єван. Луки 6:17-23.

26. Нед. Сліпор. Гол. 5. УЄ 8. Літ. Ап. ДП 16: 16-34. Єван. Івана 9: 1-38.

30. Четвер. Вознесіння. УЄ Марка 16: 9-20. Літ. Ап. ДП 1: 1-12. Єван. Луки 24: 36-53.

ЧЕРВЕНЬ:

2. Неділя Св. Отців. Гол. 6. УЄ 10. Літ. Ап. ДП 20: 16-18, 28-36. Єван. Івана 17: 1-13.

9. Нед. Пресв. Тройці. УЄ Івана 20: 19-23. Літ. Ап. ДП 2:1-11. Єван. Івана 7: 37-52 і 8: 12.

10. Пон. День Св. Духа. Літ. Ап. Ефес. 5: 9-19. Єван. Матея 18: 10-20.

15. Суб. Влкм. Івана Сучавського. УЄ Івана 20: 1-10. Літ. Ап. 2 Петра 3: 1-18. Єван. Івана 19: 25-27, 21: 24-25.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., JUNE 1, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1957. ЧИСЛО (1039) 11

БУДДИСТИ ГОТОВЛЯТЬСЯ ПОШИРЮВАТИ СВОЮ ВІРУ

Є вістки, що буддисти в Індії готовляться поширювати свою віру в західних краях. Заснували вже окрему колеґію в Ранґуні, щоб там виховувати місіонарів для поширення буддизму. Британські Місіонарські Товариства вже зверталися до Британської Ради Церков і повідомляли, що —

"Буддистів розворушило недавне святкування смерти Будди, який помер перед 2,500 літами, що відбулося в Ранґуні, а також поважний страх перед атомічною війною. Буддистські провідники закликають буддистів, щоб піддержували буддистську місійну роботу, щоб ратувати людей перед християнством, яке не перешкодило повстанню двох останніх війн.

"Нинішний західний світ так нині віддалився від релігії, що буддійські місіонарі можуть мати значний успіх.

"Заінтересовання буддизмом дуже захоплює на Заході студентів нижчих шкіл та університетів."

Так говорять Британські Місіонарські Товариства, а їм та справа мусить бути добре відома. Предвиджують, що наука Будди, його ідеї, можуть заінтересувати західний світ і буддизм може на Заході поширюватися на шкоду християнства.

ЗАБОРОНА ТАНЦІВ НА ЦЕРКОВНІЙ ВЛАСНОСТІ

Коли в церковній католицькій залі були недавно танці і танцюристи вбили надворі 17-літнього хлопця, папський делеґат, архиеп. Джованні Паніко, повідомив єпископів, що забороняє мати танці на землі, що належить до церкви. А священики не сміють організувати танців взагалі, де це не було б, бо танці до священиків не належать. Що інше, коли світські католики десь танці організують. Хоч можуть бути і виїмки, коли на громадських сходинах, де лише члени церкви, могли б деколи і потанцювати.

НЕ ХОТІВ ВЕРНУТИСЯ ДО ПОЛЬЩІ

В Ню Йорку був недавно член польської торговельної місії, Маріян Зелінський, 23-літний, і коли треба було до Польщі вертатися, він заявив американським властям, що хоче в Америці зостатися. Він обіцяв, що виявить багато тайн про большевицьку пропаґанду в Америці і подасть імена большевицьких аґентів, які в Америці працюють. Був він на такім становищу, що мав доступ до найбільше тайних большевицьких джерел. В Польщі воставив родичів.

ЗА ПИЯТИКОЮ НЕМА ЧАСУ

В Вінніпегу 8-літній хлопець Ірени Никол, опинився в шпиталі через те, що мати не мала часу про нього дбати. Його так присіли воші і так покусали, що він дістав гарячку. Мати вічно пиячила. З чоловіком вона розійшлася.

ДО КОМІТЕТУ СВЯТКУВАННЯ ЮВІЛЕЮ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В ВІННІПЕГУ

Світлий Комітете!

На Ваші руки складаю свою сердечну подяку всім тим, хто будьчим допоміг звеличенню мого скромного Ювілею.

А зокрема щиросердечно дякую:

1. Високопреподобному о. Протопресвітерові С. Савчукові, що поклав багато труду, як Голова Ювілейного Комітету, для спорядження й проведення всього Ювілейного Свята.

2. Щиро дякую і всім членам Ювілейного Комітету, бо й їм довелося багато покласти свого труду.

3. Нарешті, сердечно дякую всім тим Громадам, установам, організаціям та окремим особам, які вшанували мене чи листовно, чи особисто.

Ревно молю Милосердного Господа, щоб усім Вас стократно винагородив і за Ваші теплі привіти, і за Ваші подарунки.

Усе зроблене мені переношу на Святу Українську Православну Церкву в Канаді. Виявлена мені пошана — то пошана нас усіх до нашої Святої Церкви!

Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

ЗАХОДИ ДО СКЛИКАННЯ ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ

З Европи є вістки, що Грецька Православна Церква робить заходи до скликання Вселенського Собору всіх автокефальних національних Церков. Справи, які мали б там обговорюватися, розглядають православні єпископи, професори, богослови на університетах в Атенах і Сальоніках. Маються на увазі такі справи: 1) Реорганізація монастирів, 2) Чин канонізації Святих, 3) кодифікація (зібрання в одну цілість) канонічного права, 4) уніфікація (зрівнання, обєднання) церковного судівництва, 5) відношення до Світової Ради Церков і др.

"ТРУДЯЩІСТЬ" КОМУНІСТІВ

В Рейкявік, в Ісляндії, найбільшою робітничою юнією правив заряд вибраний з комуністів, і правив впродовж 20 літ. Тепер коли заряд вибрали з некомуністів, показалося як комуністи господарили. В такім напрямі йдуть дошукування. Виходить, що комуністи розтратили великі суми юнійних грошей на поїздки до большевії, на принимання большевицьких делеґацій, а також на свої особисті потреби. А щоб затерти свою "трудящість", знищили касові звіти, всі книги з давніших років. Добре "трудилися".

ЗГИНУВ СИН СЕЛАСІЯ

Вістка з Етіопії доносить, що син цісаря Етіопії, Гайле Селасія, Гаррар, згинув в автомобілевім випадку на гірській дорозі.

КОНФЕРЕНЦІЯ
ПРЕДСТАВНИКІВ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ЦЕРКОВ КАНАДИ Й АМЕРИКИ

Постанови і рекомендації

В днях 9—11 травня, 1957, відбулася в Ню Йорку Конференція Представників Української Греко-Православної Церкви з Канади та Представників Української Православної Церкви в Америці. З Канади були: Митрополит Іларіон, Архиепископ Михаїл, а з ним о. С. В. Савчук та о. Т. Ковалишин. З американської сторони: Митрополит Іоанн, Архиепископ Мстислав, Архиепископ Геннадій, о. Л. Весоловський та проф. Василь Завітневич.

Поза другими обговорюваними справами Конференція прийняла такі постанови і рекомендації:

1. Підтверджено постанову Першої Конференції, 15—16 серпня, 1953, в Вінніпегу, Ман., що ні одна, ні друга Церква не приймають у склад свого Духівництва духовних осіб з другої Церкви без Відпустної Грамоти їх Первоієрархів.

2. В справі служення Священослужителями Одної Церкви в другій, постановлено слідуюче:

а) Самостійне одноразове служення відбувається за згодою місцевого ієрарха даної Церкви.

б) Співслуження відбувається тільки за попереднім порозумінням і згодою настоятеля даної парафії.

в) Для уможливлення Священнослужителям одної Церкви користати з гостинности другої Церкви, обидві Церкві обмінюються списками своїх повноправних Священослужителів, та повідомляють одна другу про кожну зміну у тих своїх списках.

3. Стверджуючи надзвичайно велике значення в церковному житті православних українців існування Теологічного Відділу Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу, як єдиної сьогодні Духовної Школи, що виховує священичі кадри Української Православної Церкви, Конференція кличе всі клітини Української Православної Церкви в світі до всебічної помочі Вищій Богословській Школі при Колеґії св. Андрея, цілий тягар утримання якої несе сама Українська Греко-Православна Церква в Канаді. Одночасно з цим ствердженням, Провід Української Православної Церкви в ЗДА свідчив, що від біжучого року поза стипендіями для своїх студентів, що вчаться в Вищій Богословській Школі при Колеґії, Українська Православна Церква в ЗДА буде допомагати Колеґії сталою річною дотацією.

4. Конференція визнала конечну потребу видавання Богословського Журналу для всіх православних українців у світі.

5. Конференція визнала конечну потребу спільних виступів обох Церков на захист Української Православної Церкви від ворожих нападів.

6. Конференція визнала конечну потребу реальної співпраці в справі перекладів і видань Богослужбових книг і підручників і для того постановила:

а) Коли одна чи друга Церква має намір видати яку будь Богослужбову книгу чи підручник, вона наперед інформує про цей намір другу Церкву і висилає їй свій рукопис на опінію ще перед друком, в цілях можливого вживання даної книги чи підручника в обох Церквах.

б) В справі видання Служебника вже приготованого до друку Українською Православною Церквою в ЗДА рішено: цей служебник перед його друком пересилається на опінію Українській Греко-Православній Церкві в Канаді, по отриманню якої, коли б це показалося потрібним, може бути покликана комісія для остаточного узгіднення тексту перекладу.

7. Конференція визнала конечну потребу стислої співпраці в поширенні Духовної Літератури й згідно з тим постановила, щоб обидві Консисторії порозумілися з собою та оголошували й розповсюднювали видання обох Церков.

8. Беручи під увагу постанову Надзвичайного Собору Української Православної Церкви в Канаді, 8—9 серпня, 1951, "щоб у межах кожної держави, де живуть православні українці, вони обєдналися в одну Українську Православну Церкву, а не ділилися на різні формації", як рівнож, беручи під увагу визнання Собору Єпископів Української Православної Церкви в ЗДА, 9—10 серпня, 1956, затверджене третім Собором тієї Церкви 14—16 жовтня, 1956, "що в кожній країні, чи державі, може існувати лише один український православний духовний центр (митрополія, єпархія чи адміністративна округа), що живе своїм власним автокефальним життям", Конференція урочисто проголошує:

а) Поза межами України існує **лише одна Українська Православна Церква,** яка духово окормлює і обєднує весь український нарід у вільному світі. В Злучених Державах Америки і в Канаді існують дві духово неподільні частини цієї Української Православної Церкви, — Українська Православна Церква в ЗДА та Українська Греко-Православна Церква в Канаді, — які живуть своїм самостійним, автокефальним життям, згідно зо своїми Статутами та згідно з державним устроєм своїх країн.

б) Ці дві Церкві, адміністративно самостійні, становлять собою одну духовну цілість, і як такі, у спільних для себе справах нараджуються, порозуміваються, і вразі потреби спільно виступають як члени одної і тої само Української Православної Церкви.

"в) Конференція визнає і стверджує, що на континенті Північної Америки є тільки дві части єдиної Української Православної Церкви, а саме — Українська Греко-Православна Церква в Канаді та Українська Православна Церква в ЗДА. І тому Конференція оцим закликає усіх православних українців, світських і духовних, на терені Зединених Держав Америки і в Канаді, які перебувають поза цими двома Церквами, щоб вони приєдналися до цих Церков і так довершили обєднання усіх православних українців у Північній Америці в одній Українській Православній Церкві, — Рідній Церкві українського народу.

г) У справі Української Православної Церкви по інших країнах, поза Злученими Державами Америки і Канадою, Конференція постановила, що Проводи обох Церков мають навязати контакт з відповідними церковними чинниками в тих чи інших країнах та вжити своїх впливів, щоб і там українське православне церковне життя сконсолідувалося, згідно з повищими засадами, в одну Українську Православну Церкву, та щоб врешті в кожній країні, подібно, як у Злучених Державах Америки і в Канаді, була тільки одна Українська Православна Церква, без різних відламків та без різних формацій. — Згідно з цією постановою рішено вислати відповідного листа до Високопреосв. Митрополита Нікaнора, за підписами ієрархів обох Церков.

9. Конференція ствердила велику користь із спільних нарад Проводів обох Церков і постановила відбувати такі спільні наради кожний раз, коли для того буде конкретна потреба, по можливості кожного року.

Подані вище постанови підписали всі вже згадані учасники нарад обох Церков, дня 12-го травня, 1957 року.

ЧИ ПОТРІБНЕ? ЧИ РОЗУМНЕ?

Є в Канаді одиниці, які говорять, що наше православіе в Канаді не є правдивим православієм. Вони ним невдоволені. Та я запитаю: чи розуміють вони в чім є дійсна суть православія? А коли не розуміють, то чи розумне вони говорять?

Головною основою, на якім стоїть православіе, то догми, які Православна Церква має, — а наша Церква в Канаді має ті догми, що всі Православні Церкви. Значить, — вона Православна!

За догмами йдуть церковні Канони, отже церковні постанови, але тут справа більше складна. Є канони, яких можна додержуватися, але є Канони, для яких в нинішнім житті нема місця. Канони не вічні, вони відповідають лише обставинам, потребам і можливостям даного часу.

Дальше приходять обряди і звичаї, але вони не мають строго догматичного значення. Основні частинки обрядів залишаються незмінними, але побічні їх форми в ріжних Православних Церквах бувають неоднакові. От колись москалі твердо стояли на тім, що хрестити можна лише через погружування (занурювання) в воді, а митроп. Петро Могила сказав, що хрещення може відбуватися і через поливання, і патріярхи з тим згодилися.

Була в Службі Божій Єктенія Оглашенних, але самі православні греки її тепер не виголошують, бо нині в церкві оглашенних нема. І чи греки перестали бути православними?

Також є багато дрібних звичаїв, що не в усіх сторонах однакові, але всі вони православні, коли їх мають православні вірні. Коли б ті критики переглянули православні Типикони, то знайшли б там, що в ріжних Православних Церквах, а то і в Церкві одного народу деякі звичаї не є однакові.

Навіть дрібні звичаї при архиерейській відправі не бувають однакові, а я бачив їх в Церкві Грецькій, Сербській, Румунській і Російській, хоч Служба Божа та сама. Деякі священики кадять трошки відмінно, але все те кадження має в церкві однакове значення. І також можна більше згадати. І сама Церква може дещо змінити, поправляти, додавати, коли вважає потрібним.

І тому закиди критиків є неоправдані. Їм може здаватися, що лише в їх сторонах було правдиве православія, але воно не так. Православія не можна міряти одною околицею. І тому та критика і нерозумна і шкідлива.

Православний.

РИМСЬКІ ПОСТАНОВИ ВІДНОСНО БОГОСЛУЖЕНЬ

Папська Конґреґація Святих Обрядів видала такі постанови:

В католицьких церквах не можна вживати до передавання Богослужень ані ґрамофонів, ані радія навіть тоді, коли б не було кому Богослуження правити.

Не вільно вживати в церкві кружків (рекордів) з релігійною музикою в часі Богослужень. Не можна вживати, коли б не було навіть співаків.

Не вільно вживати в церкві музики з фоноґрафів навіть перед початком Богослуження, або по нім.

В церковнім хорі жінки не повинні співати, бо світська участь чоловіків в Богослуженнях є також священичою частиною, а до жінок священичий уряд не належить. Однакож мішаний хор допускається за дозволом єпископа.

Найважнішої частини Богослуження не дозволяється виголошувати народною мовою (тільки латинською), а позатим можна народної мови вживати.

В церкві не можна ставити рухомих світляних висвітлювачів (проджекторс), чи фільмових, чи скляних рухомих для висвітлювання предметів навіть строго релігійного змісту.

ПРОТИ РЕЛІГІЙНОЇ ЛІТЕРАТУРИ В ШКОЛАХ

В Ню Орлінс, в Америці, масонська орґанізація поставилась проти того, щоб в публичних школах роздавати дітям Біблії, або взагалі релігійну літературу. Вони покликаються на державні і місцеві закони, які забороняють таку літературу роздавати в школах вдержуваних коштом податковців.

ЗАКИДАЮТЬ УКРАЇНЦЯМ ПОГРОМИ

Жидівська ґазета видавана по анґлійськи в Вінніпеґу — "Джюїш Пост", 2-го травня, 1957, виступила проти полк. А. Мельника, який відвідує Канаду, каже, що він був провідником погромів у Львові 1941 р., хоч тоді Мельника у Львові не було, бо німці його перед тим арештували. "Дж. Пост" накидається і на Петлюру, як погромщика. Проти виступу "Дж. Посту" запротестував Комітет Українців Канади (КУК), згадавши, що визначні жиди, як Марґолін, виправдував Петлюру і взагалі українців за погроми. Запротестували й українські ветерани. (Петлюру вбив жид Шварцбарт). Відвага жидів велика, але й вона повинна мати міру.

ХОЧУТЬ ЗАБОРОНИТИ ПРОДАВАТИ ФАЄРВЕРКИ

В Онтарії поліційні шефи (головні урядники) домагаються, щоб заборонити продажу фаєрверків (фаєркрекерс) хто їх лише хоче. Їх повинносл продавати лише орґанізаціям, які будуть мати нагляд над їх вживанням. Коли ж вживають їх діти самочинно, то можуть наробити багато лиха.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XVII

Головний східний переказ

Найстарший писаний текст переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, приписуваний Ап. Іванові Богословові, походить не раніше як з V століття (Ів. Франко: Апокріфи і леґенди, т. II). Там сказано, що Св. Дух кожного Апостола приніс на хмарах до Пресв. Діви Марії тоді, як Вона мала упокоїтися. Кожен з Апостолів розповідав це, як Св. Дух звелів йому прибути на той час. Цей апокриф каже: "А Фома відповів також, і сказав: "Коли я проходив країною Індією, де (християнське) проповідування, дякуючи ласці Христа, переважало... раптом Св. Дух сказав мені: "Ти, Фомо, також іди до Вифлиєму віддати пошану Матері твого Господа, тому що Вона має відійти на Небо". І тоді світляна хмара схопила мене (в Індії) і поставила біля вас (біля Апостолів у Вифлеємі)".

Опісля ж інші Апостоли розповідали всі ці речі Святій Матері Божій: як вони прибули сюди (перед її упокоєнням) і яким способом". І про себе оповідав Пресв. Богородиці Ап. Фома саме перед Її упокоєнням. Коли всі Апостоли, яких поіменно вичислено, хоронили Її Тіло, то діялися чуда. Після Похорону "три дні над Її гробом співали хори невидимих Анголів, славлячи Христа Господа нашого, Народженого від Неї. А коли третій день скінчився, то вже більш не було чути голосів (Ангольських) І так з того часу всі знали, що Її (Богоматері) пречисте й дорогоцінне Тіло було перенесене в Рай".

1. В цьому переказі, що його приписують Ап. Іванові, бачимо прозоро-ніжну, незмислову форму Сходу: три дні над гробом Матері Божої співають невидимі хори Анголів. А коли їхні піснопіння третього дня затихли, то для Апостолів це був доказ, що в гробі Її Пречистого Тіла вже немає, — воно взяте в Рай. — Нема, тут історії з запізненням Ап. Фоми на Її Похорон.

Цей чудовий своєю поетичною формою східній переказ, звичайно, найперше (коло V ст.) появився в грецькій мові. Хто його записав — невідомо, як невідома й дата його повстання.

На Заході, в латинському світі, про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці повставали перекази інші, ніж на Сході. У західніх переказах повно змисловости, суперечок, обвинувачень, перепрошувань і т. д. В одному з них сказано:

2. Коли Апостоли вже похоронили Пресв. Богородицю, "тоді найблагословенніший Фома нагло був (з Індії) принесений (Силою Божою) на Оливну Гору, і бачив як найблагословенніше тіло (Богородиці) підносилося вгору на небо, і він почав кричати, кажучи: "О, Свята Мати, Благословенна Мати, Непорочна Мати, коли вже я тепер знайшов ласку і бачу Тебе, порадуй Твого слугу ласкою при Твоїм відході на небо". І тоді пояс, що ним Апостоли були оперезали найсвятіше тіло (Богородиці) був скинений благословенному Фомі". Тоді Ап. Фома пішов на долину Йосафата і там зустрів усіх Апостолів. Ап. Петро відразу почав дорікати йому, що він, Ап. Фома, завжди сумнівався і не вірив; "через твою невірність Господь не удостоїв тебе, щоб ти був на Похороні Матері Спасителя". Ап. Фома бився в груди, признався в своїй недовіркуватості і просив прощення. Тоді Ап. Фома спитав: "Де ви поклали Її тіло?" Вони (Апостоли) пальцем показали Її гріб. А він (Ап. Фома)сказав: "Її тіла там нема". Ап. Петро почав йому докоряти, що він не вірить у поховання Пресв. Богородиці в гробі, так як не вірив був у воскресення Христа, поки своїм пальцем Його не доторкнувся. "Тоді, як усі разом були, так разом пішли до Її гробу, відвалили камінь, але тіла (Богородиці) не знайшли". "Опісля благословенний Фома розповів їм, що коли він в Індії співав Богослуження, то завжди мав на собі священні шати. Він, не знаючи Слова Божого, був принесений на Оливну гору, де побачив, як Пресв. Марія возносилася на небо". "Апостоли, бачучи в руках Ап. Фоми пояс, що був на Ній (Пресв. Богородиці), і прославляючи Бога, вони просили прощення, кажучи: "Ось як добре і як приємно жити браттям разом у єдності". І та сама хмара, що їх сюди принесла, занесла кожного назад на його попереднє місце."

3. Ще є третя форма переказу. — Апостоли поховали Пресв. Богородицю Тоді Ап. Петро, а за ним інші Апостоли почали переконувати Христа, щоб Він, як Син, воскресив тіло Своєї Матері і взяв Її до Себе на Небо. "Тоді Христос сказав: "Хай буде по вашій думці". І Він звелів Архангелові Михаїлові з Неба назад на землю принести душу Святої Марії. І ось, Архангел Михаїл відвалив камінь від дверей гробу, і Господь сказав: "Устань, Моя улюблена і найближча р о д и ч к о. Ти, Яка не сплямилася чоловіком, у гробі не стала тлінною". І Марія відразу встала з гробу і благословила Господа... І цілуючи Її, Господь відійшов, і привів Її душу до анголів, щоб вони віднесли її в рай".

Тут подані три основні різні версії про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо Всі інші версії походять від цих трьох, вищезгаданих, що згодом переінакчувалися в устах чи під пером тих хто їх усно чи писано передавав дальшим поколінням.

1. У першій формі переказу сказано, що Ап. Фома був при упокоєнні Пресв. Богородиці. Апостоли Її поховали, і Ап. Фома був разом з ними. Поховавши Її, Апостоли вподовж трьох днів чули над Її гробом співи невидимих Анголів. Коли співи Анголів по трьох днях затихли, Апостоли зробили висновок, що Тіло Пресв. Богородиці було взяте на Небо. Там нема сказано, що Апостоли провіряли Її гріб. — Цей переказ приписують Ап Ів. Богословові. Переказ записаний, коло V століття, по-грецьки, — то основний переказ Сходу.

2. Друга форма переказу — це версія з опізненням Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці. Ця версія з опізненням Ап. Фоми не є зо Сходу. Наука не має сумніву, що ця форма переказу, що говорить про спізнення Ап. Фоми на похорон Пресв. Богородиці, є твором Заходу, і цей переказ в науці має устійнену назву, що звучить так: "Відхід Марії -- **Перша латинська форма**".

3. В третій формі нема згадки про Ап. Фому, але там є акт воскрешання Христом Пресв. Богородиці, що Її після того ж и в о ю було взято на Небо. (Цю форму в VI столітті прийняв папа Григорій I). Ця форма також є витвором Заходу, і в науці має назву: **"Друга латинська форма"** (Alex. Roberts & J. Donaldson: Ante-Nicene Fathers, Vol. VIII, стор. 587—598).

Версія про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці постала на Заході як основний латинський переказ, тому має назву "першої латинської форми". **Тому що в Київських Акафистах з 1625 є ця сама версія з опізненням Ап. Фоми, то це доказ, що в ці Акафисти попала "Перша латинська форма" переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо.**

Коли б допустити, що Православна Церква хотіла б визнати котрийсь із переказів про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, то в такій евентуальності повстало б питання: котру з форм переказів вона собі вибрала б: чи східню грецьку, що вперше (V ст.) записана в грецькій мові, і яку приписують Ап. Іванові — основоположникові Церкви в Греції, — чи вибрала б вона першу латинську форму, цебто зо згадкою про спізнення Ап. Фоми.

Немає сумніву, що Православна Церква латинської форми не вибрала б, а вибрала б грецьку форму — переказ, що приписуваний Ап. Іванові. І вже було вище сказано, що Православна Церква дійсно вибрала цю грецьку форму переказу (Див. Октоїх Малий з Катавасіями), але не прийняла з неї згадки про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо; прийняла тільки згадку про принесення Апостолів Сил;ою Божою на хмарах до Пресв. Богородиці перед Її упокоєнням. І прийняла цю згадку, де сказано, що Апостоли в с і д о о д н о г о (отже й Ап. Фома) були приявні на Похороні Пресв. Богородиці. — Це все. І бачимо це в одній з православних Богослужбових книг — в Октоїху Малому з Катавасіями.

Отож, в Акафисті Успінню Пресв. Богородиці, київського видання, під православною фірмою, згадка про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці є л а т и н с ь к о г о походження, тобто католицька, і вона фіґурує в науці як **"перша латинська форма** Відходу (на Небо) Пресв. Богородиці" (Ante-Nicene Fathers, Vol. VIII., цит. праця, стор. 582)

Питання: яким способом католицька форма переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо проникла до писань деяких православних авторів, а зокрема — до автора Київського "Акафиста Успінню Пресв. Богородиці"?

(Далі буде)

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образців).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ДЕНЬ МАТЕРИ

Нині вводиться формальний день в році для пошановання Матері, — і лише як матері. Яка та мати, того мало береться на увагу.

Та в українців пошана для матері, і взагалі для родичів, була Заповіддю Української Культури. Діти звертались до родичів лише через "Ви", а не через "Ти", як тепер заводиться. І навіть позаочи вони говорили: "Мої тато, мої мама". І навіть по смерти родичів діти так родичів згадували. Подібно через "Ви", "Вони" згадували і дідів, бабусь, дядьків (вуйків), тіток. Тут була безнастанна пошана для родичів і дальшої старшої рідні, — "пошана предків".

Такою прикметою своєї культури може український нарід перед цілим світом хвалитися, — більше ніж "національними танцями", співами, та ще чим подібним. Але тую цінну культурну прикмету починають нині легковажити.

***

Історія впродовж віків показує, що які були матері, такі були діти. Давні християнські Матері навіть в часах лютих переслідувань виховували дітей на щирих християн, а з чого і погани дивувалися та християнам їх матерей завидували.

Про відомих в історії видних людей говориться, що які були матері, такими і діти були. Мати римського цісаря Нерона була вбивницею, отже і Нерон був великим вбивником. Мати славного мислителя, Бейкона, славилася великим розумом і глибокою побожністю. Таких примірів можна згадувати багато.

Коли Наполеон раз запитав розумну жінку, чого Франції найбільше треба, то вона віповіла: "Треба добрих і розумних матерей". Бо які будуть матері, такий буде будучий нарід.

***

В описах життя нехристиянських народів читаємо:

Мати поганської віри бере малу дитину до своєї святині і вчить її плескати долонями перед поганським божеством, на знак молитви, бо дитина ще не вміє говорити.

Коли дитина вже ходить, мати каже їй збирати цвіти, або овочі, або силати трошки рижу на банановий листок, і все те класти на вівтар поганського божества.

Коли дитина вже вимовляє імена родичів, то вчать її молитися перед образами чи статуями поганських божків. Чи можна знайти поганську дитину, яка вже вміє говорити, щоб вона не вміла молитися? (Вт. Хроніка").

Не важне, що ті матері не є християнками, але як дбало вони сповняють свої материнські обовязки. Чи не заслугують вони на глибоку материнську пошану? І чи не можуть вони бути приміром для багатьх других матерей.

***

Але є матері, які не вчать своїх дітей молитви і байдуже їм якими їх діти будуть, — християнами, магометанами, чи цілком безрелігійними. Такі матері свого дому і своїх материнських обовязків відрікаються.

Не вчать молитви, не вчать і своєї мови, і таких матерей треба би залитати, від кого вони за таке можуть сподіватися пошани?

Від своїх дітей ні, бо вони кривдять свої діти. Діти можуть їм за таке лише дорікати.

Від українського народу ні, бо їх байдужність є гріхом проти українського народу.

Від чужих розумних людей також ні, бо чужі цінять і потребують молодих українців, які добре знають також українську мову. Нераз вже чужі робили докір молодим українцям та українкам і казали: "Яких матерей ви мали, що вас навіть своєї мови не навчили?" Відомі випадки, де діти гірко своїм родичам дорікали, що української мови їх не навчили. І слушно дорікали. Гріха за те не будуть мати, бо родичі на таке заслужили.

День пошани матері треба готовити кожного дня, кожного тижня, кожного місяця, а не раз в році. Треба готовити свої материнські добрі вчинки, свою дбалу працю при вихованню дітей. Того замало, що мати є матірю, треба ще, щоб вона була доброю, поважною, дбалою матірю. Мати ж вихована на першу учительку своїх дітей, отже важне, чи вона їх вчить, чого вчить, чи цілком не вчить. Тим міряється заслуга матері.

О. Н.

АРХИЕПИСКОП БУЧКО НЕ ГОВОРИТЬ ПРО МОСКОВСЬКУ ПОЛІТИКУ

Часопис "Ля Прес" з 9 березня, що в мільйоновому накладі видається в Монтреалі французькою мовою, помістив репортаж про особу Архиепископа Бучка та про його промову в Монтреалі, який він принагідно відвідав, приїхавши на митрополичу інтронізацію Владики Максима Германюка у Вінніпеґу.

- Репортаж у "Ля Прес" показує, що Архиеп. Іван Бучко з Риму, архипастир українців уніятського віровизнання в західній Европі, ні разу не згадав про московську політику та її окупацію України. Всю справу він звів до позвів між Православієм і католицтвом. Основуючись на свідченні Архиеп. Бучка, "Ля Прес" каже, що в цій частині України, де є населення уніятського віровизнання, "всі католицькі церкви тепер зайняті православними, які роблять пресію на вірних з метою приєднання". Архиеп. Бучко каже, що "православні Єпископи є аґентами уряду в Москві, а Священики є його виконавцями". Щодо уряду в Москві, то Архиеп. Бучко нічого не сказав про його московсько-політичну мету (аґресію на Україну), а обмежився до підкреслення самої тільки церковно-релігійної сторони, — він показав його тільки як "комуністичний режім, що намагається показати Церкву як леґенду, а християнську религію як поєнання східніх вірувань". І каже Архиеп. Бучко, що цей советський уряд провадить "політику використовування Православної Церкви як знаряддя для знищення Християнства". Хто ж працює для знищення Християнства? Із тверджень Архиеп. Бучка виходить, що для знищення Християнства працюють "всі зайняті православними католицькі церкви", та це, що, як він каже, "православні Єпископи є аґентами уряду Москви, а Священики є його виконавцями".

З того виходить, що для Архиеп. Бучка не існує московський імперіялізм, — він не говорить про нього. Він не говорить про поневолення України Москвою. Він не оскаржує Москви як таку. Він говорить про "с о в є т с ь к и й уряд", як про щось нібито не московсько-імперіялістичне, а міжнародне, і каже що православні Єпископи й Священики служать йому, і що большевики використовують Православя для знищення Християнства".

Звичайно, Архиеп. Бучко не згадав про це, що уряд у Москві не вимордував поголовно православних московських Єпископів і Священиків, бо вони були рідні йому москалі. Не згадує й про це, що московський уряд хоч і переслідує уніятських Священиків і Єпископів, але не вимордував їх поголовно, тому що, видно, не вважав їх за небезпечних носіїв українства, коли церковно-політично вони заступали Рим, а не Київ. Натомість Москва поголовно вимордувала тільки українських п р а в о с л а в н и х Єпископів і більшість Священиків УАПЦ, тому, що вони обстоювали незалежність від чужих українства на всіх його відтинках, з церковно-релігійним включно, стояли за православну українську н а ц і о н а л ь н у Церкву по її дусі й формі.

Відомо, що Рим, готовлячись з місією на Схід, ласкає москалів. Тому не наступає на москалів, а на Праволавну Віру як таку і на кожну Православну Церкву. Мовляв, хай Москва поневолює Україну та інших, аби тільки вона захотіла стати католицькою. То боротьба католицтва проти Православія як Віри, а не проти Москви. І по цій лінії йде аґітація Архиепископа Бучка. Католицькому інтернаціоналові байдужа національна справа. Єдина його ціль — влада Папи. Архиеп. Бучко бореться за владу Папи над Україною. Як московські Єпископи є аґентами московського імперіялізму, так Архиеп. Бучко є аґентом папсько-римського імперіялізму. Впливи москалів у Ватикані дуже сильні, а українські — жадні, бо Папа їх не хоче, — отож і Архиеп. Бучко атакує не Москву, а тільки Православну Віру й Церкву, демаґогічно навязуючи її до комунізму, та утожнюючи при тому всі Православні Церкви. Зводячи все тільки до справи Віри й Церкви, Архиеп. Бучко тим самим прислонює національно-політичну справу Москви та її імперіялізм.

У дальшому займемося рядом фактів, що їх подав Архиеп. Бучко в пофальшованому витляді.

Коли жертва Ісуса Христа є надхненням для праведного, побожного життя, тоді життеві прикрості охотніше зносимо, — їх приймаємо як заохоту Божого Провидіння для інтимної злуки з нашим Творцем.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву Історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна н естала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ ВСІХ СВЯТИХ

Церква проповідує праведність і величає праведників, отже для їх пошани встановила окрему неділю, яку назвала Неділею Всіх Святих. Та неділя присвячена найперше памяті мучеників в перших часів християнства, а дальше і всіх, які визначалися великою праведністю. Багато їх імен є записаних; а були праведники і праведниці, яких імен не знаємо, отже і тих ми безіменно згадуємо і шануємо.

Говорить ап. Павло в Листі до Римлян: "Ми, сильні, мусимо носити немочі безсильних", і то великі слова. Не дивуймось і не дорікаймо, що хтось слабший від нас чи розумом, чи силою, чи витревалістю, бо не всім дано однакове число талантів. Коли ж ми в чімнебудь сильніші, то слабшим помагаймо.

В Євангелії оповідається, що два сліпі просили в Христа помочі і Він отворив їм очі. У німого привернув Христос дар мови. А нарід дивувався і говорив, що подібне ще ніколи не діялося.

Поодинокі люди просили в Христа помочі для їх тіла, але ще більше було тих, що шукали помочі для свого розуму, для своєї душі. Коли сотні і тисячі людей приходили слухати Христової науки, то їм ходило про те, щоб поширити свій розум, щоб навчитися способів праведного життя. В тих часах люди дуже цінили розум і шукали розуму. І ті давні часи визначаються тим, що тоді було багато мислителів, фільософів, мудреців.

Христос своєю наукою лічив і тих що були хорі розумом, хорі душею. Він звертав людям увагу на їх самолюбство, лакомство, гордість, впертість, на брак співчуття, для других, на їх недумаючість і короткозорість в осуді других.

Такі були людські хороби давно, такі є і нині, і вони подібні до тілесних слабостей. Хорі розумом, хорі душею є таксамо глухими там, де треба чути, сліпими там, де треба бачити, кривими, де треба їх ходу, мертвими там, де треба здорові праці. І нині є люди з душевною проказою, що ходять і заражують своєю проказою других, псують, деморалізують.

І нині Христос є для таких лікарем, Його наука є лікарством, а Церква є лікарнею, Христос зі своєю наукою є Сілоамською купіллю, і хто в ній скупається, стає душевно здоровим. Але є люди, які всюди ходять, тільки не до тої купелі.

Тих слабих всюди видно. Гляньте в неділю рано, — одні люди йдуть до церков, поважно, з святочним настроєм, а другі в той час ходять, їздять, беруться за буденну працю, або сплять. Тут бачите велику ріжницю між одними і другими. І ту ріжницю видно також по лиці одних і других, по очах. Одні спокійні, людяні, привітні, а другі бовдуроваті, дикі, непривітні.

Яке значення має релігія, покаже такий примір. Давніше два німецькі професори задумали написати книжку проти релігії. Та все ж були вони розсудні люди, і нім почали працю, почали читати релігійні книжки, щоб добре пізнати, що таке релігія? І що ж? Коли їх перечитали, то написали книжку в обороні релігії.

Така сила релігії. А хто релігію легковажить, той ходить манівцями. Його опановують всякі темні сили, і заведуть туди, звідки не можна вже вернутися.

ДРУГА НЕДІЛЯ ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Ап. Павло каже, що по ділах судить Бог людей, а не по тім, чи хто жид, чи грек, чи ще який. Діла важні. Говорить він: "Коли погани, що не мають закону (такого як жиди і християни), по природі законне (гідне) чинять, то вони самі собою є законом. Вони показують, що діло закону є написане в їх серцях". Так Христос Милосерного Самарянина поставив вище, ніж жидівського священика, який знав закон, а добрих діл не робив.

В Євангелії читаємо, як Христос збирав собі учеників. Побачив двох братів Петра й Андрея, і каже: "Ходіть за мною, а зроблю вас ловцями людей". І вони все зоставили і пішли за Христом. Дальше знов побачив двох братів, синів Заведеєвих, Якова й Івана, покликав їх і вони зараз за Ним пішли.

Певне, що вони вже з Христом були познакомлені, чули Його бесіду, бачили Його діла, отже розуміли, що в нім велика Божа сила.

Та все ж яка велика була в них щирість і готовість йти за Тим, що готовив їм важку працю.

Однакож слова Христові і нині голосні, і нині Він кличе: "Ходіть за мною, приходіть до Мене", та кілько є людей, що Його слів не слухають. Не йдуть за Христом, але своїми стежками і дорогами, йдуть манівцями, куди не слід ходити. Їм здається, що краще ходити куди забагнуть, і ніякого провідника ані порадника їм не треба.

Та бачимо куди вони заходять. Доходять до неладу в своїм житті, нищать свої родини, свою честь, своє здоровля, наносять другим лихо, і самі опинюються в шпиталях, в арештах, або і життям платять за свої погані вчинки. Коли б же ішли за покликом Христа, то всего того не було б. Він Дорога для життя, Він Світло в темряві.

НЕДІЛЯ ТРЕТЯ ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Каже ап. Павло, що через Христа ми маємо мир з Богом і тим можемо хвалитися і тішитися навіть тоді, коли терпіння приходить. Бо горе вчить терпеливості, а теперливість дає досвід, а досвід надію на краще. Терпіння підносить наш розум і нашу духову силу.

В Євангелії маємо коротку, але дуже важну Христову науку. Каже Він: Світильником для тіла є око, і коли воно здорове, ціле твоє тіло буде ясне". Тіло знає тоді як поводитися. Але коли твоя душа буде темна, твій розум калікуватий, твоя совість буде мертва, тоді ти цілий є в темряві і не йдеш куди треба. Не робиш нічого так, як видючі роблять.

Дальше говорить Христос, що коли в вашій душі буде світло, коли будете видючими гідними людьми, тоді не журіться як вам жити. Вам, як гідним людям, поможе Господь здобути все для життя потрібне. "Шукайте, — каже Христос, — найперше Царства Божого, а все друге дасть Вам Господь."

Царство Боже, то Божий Закон, Божа правда, праведне життя, гідні вчинки. Коли в чоловіка все те буде, то він буде вартним чоловіком і Бог допоможе йому здобути все, що для нього потрібне.

СВ. ІВАН СУЧАВСЬКИЙ

Св. Івана Сучавського звуть також Новим, а Сучавським називають його тому, що його мощі довго спочивали в Сучаві.

Є відомим, що нехристияни його замучили, коли не відрікся Христової віри, але коли саме воно було, вісти є суперечні. В 1686 р. прийшов до Молдави польський король Іван Собеський і забрав мощі св. Івана до Галичини, де вони були в Стрию 5 літ, а пізніше в Жовкві до 1783 р. Тут св. Івана Сучавського всі дуже почитали і нарід сходився з Волині, Галичини, і закарпатські українці.

Вкінці австрійський уряд рішив, що мощі св. Івана Сучавського треба відвезти до Сучави, бо звідтам їх взято, і 25-го вересня, 1783 р. їх привезено назад до Сучави.

Згадати, що довший час були спори за те, чи св. Іван є католиком, чи православним, але православна сторона перемогла.

Пізніше св. Івана Сучавського в Галичині забули, але буковинські українці дотепер св. Івана дуже поважають. Св. Іван був купцем, і коли на кораблі посперечався з капітаном корабля за віру, той постарався, що св. Івана замучили.

АМНЕСТІЯ В СССР — ТІЛЬКИ НА ПАПЕРІ

Д. І. Іванов, советський громадянин, каже, що коли в 2-ій війні німці вступили на територію СССР, опинився під німецькою займанщиною. Натерпівшись під большевицькою владою, він на зайнятих німцями землях самозрозуміло показав себе як противник большевизму.

Коли ж большевики 1945 року знову зайняли ці землі, Д. І. Іванов змінив своє прізвище на Н. П. Смірнов і вступив до большевицької армії, щоб якось уникнути большевицької пімсти.

А тепер випадково поліція розкрила його минуле, цілі три дні його судили і засудили на розстріл.

Це новинка на основі довшого допису з рубрики "Суд" в советськім часописі "Ізвестія" з 23 березня ц. р.

Це одне з маси доказів, що в Сов. Союзі т. зв. "амнестія" для всіх тих, що в минулому були заанґажовані в протибольшевицькій роботі, існує тільки на папері, щоб наловити більше легковірних жертв.

Що ж тепер скаже "комітет Михайлова" в Берліні, пропаґуючи поворот на "родіну", мовляв — "родіна простила все"? - Шило з мішка вилазить...

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінґ силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінґ силвер)	2.50
Позолочені (голд філд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

На двадцятім році життя по смерти батька, який встиг викінчити разом із нею кілька праць про старинних авторів, панна Лефевр виїхала до Парижа, де вже знали про неї. Там разом з іншими письменниками взяла участь у знаменитім виданні клясичних авторів, призначених для науки дофіна[1]).

Вона одружилася кілька років пізніше з молодим ученим, який був також учнем її батька.

Під іменем пані Дасіе вона видала кілька перекладів старинних авторів. Її переклад поем Гомера досі вважається за найкращий, бо в ньому французька мова найліпше пристосована до ґенія старого грецького поета, і це не зважаючи на чималу кількість інших перекладів пізнішого часу.

Італійка Вероніка Малеґуці, відома як письменниця, драматична авторка й філософка, маючи чотири роки, виправляла латинські задачі своїх старших братів.

Друга пані з того самого краю, Марія Анезі, яка залишила дуже поважні математичні твори, на девятім році свого життя оголосила друком розвідку латинською мовою в обороні жіноцтва; на дванадцятім році знала добре грецьку й еврейську мови, на тринадцятім надрукувала переклад доповнень до Квінта Курція на чотирьох мовах, — французькій, італійській, німецькій і грецькій; на дванадцятім році захищала сто одну філософську тему.

Ці люди, про яких я говорив вам на початку цього вечора, а саме — які не вбачають у передчаснім розумовім розвитку дітей жадної запоруки на будуче, дотримуються цілком противної думки, коли ходить про хоробрість і душевну силу. Погоджуючися з тим, що хоробра дитина є матеріялом на майбутнього героя, вони відкидають припущення, що розумна й освічена дитина буде розвиватися в цьому напрямі ще більше, чи принаймні залишиться такою ж. Чому розум не може йти тим же шляхом, що й душа?...

Цієї суперечности я ніколи не розумів, а властиво нема чого нам тут і сперечатися. Ми зайнялися оглядом передчаснорозвинених дітей, тому шукаймо їх у різних напрямках.

Ми побачимо при тім, що ніякий Божий закон не засудив істоту, яка народилася в моральною, або розумовою красою, загинути в своєму розцвіті, або жити на те, щоб опісля здеґенеруватися.

Вам певно всім знана історія молодого Давида, пізнішого великого царя ізраїльського, який, будучи тільки звичайним пастухом, переміг велитня Голіята.

Але можливо, що ця історія дійшла до вас у прикрашеному виглядї, тому дозвольте переказати її вам так, як я її перечитав у Біблії.

"Цар Саул і всі вояки ізраїльські стояли на одній горі у бою проти филистиян, які були розташувалися на другій горі, проти зайнятої ізраїльтянами, а між горами була долина.

І ось прийшов з табору Филистинян чоловік, на імя Голіят, висотою на шість ліктів і одну долоню (близько десяти стіп).

У нього мідяний шолом на голові і панцир із мідяної луски, що важив пять тисяч сиклів (близько пятдесят фунтів); він мав також мідяні наколінники й мідяний наплечник. Ратище його списа було грубе, як валець для навивання матерії в ткальнях, а самий залізний спис важив шістсот сиклів (близько двадцяти фунтів). Перед ним ішов чоловік, що ніс його щит.

Він зійшов у долину і гукнув: "Чому маємо всі битися? Я филистинянин, ви — слуги Саула. Виберіть одного з-поміж себе і нехай він вийде до мене; коли він буде міцніший і забє мене, филистияни стануть вашими невільниками; коли ж я буду мати перевагу і забю його, ви будете служити моєму народові."

Почувши ці слова Филистинянина, Саул, і все його військо здивувалося й перелякалося.

Був у той час у Вифлиемі чоловік, на імя Ісаія, який мав вісім синів. Три з них пішли з військом царя Саула на війну.

Одного дня Ісаія сказав Давидові, своєму наймолодшому синові, що пас вівці: "Остав череду під охороною іншого пастуха і піди до табору довідатися, як там є твоїми братами, а потім вернешся і скажеш мені."

Отже Давид, згідно з батьковим наказом, пішов до табору і прийшов туди саме тоді, коли филистинянин повторював ці слова, що їх виголосив перед військом.

Давид, побачивши, як усі бояться цього велетня, дуже здивувався і сказав: "Чи це можливо, щоб логанець лякав дітей Божих?"

Ці слова переказали цареві Саулові, й він звелів привести перед себе Давида, і хлопець сказав цареві: "Щоб ніхто не боявся цього филистинянина, я піду й забю його."

Але цар відповів: "Ти не зможеш забити того чоловіка, бо ти ще дитина, а він страшний воїн!"

На це Давид відповів: "Коли я пас свою череду й приходив медвідь або лев та хапав одну вівцю, я йшов за ними, і коли оберталися проти мене, я брав їх за щелепи й забивав. Цей филистинянин буде для мене як медвідь або лев. Бог, який підтримав мене проти тих звірів, підтримає мене й проти нього."

Тоді цар звелів дати Давидові свою власну зброю, на голову брати шолом, а на тіло панцир, і дав свою шаблю зо словами: "Іди тепер битися і нехай Вічний кермує тобою!"

Але Давид, що ніколи не був так узброєний, не міг навіть поступитися. Тож кинув шолом та панцир із шаблею, взяв тільки свою палицю, вишукав у потічку пять однакових камінців, які поклав у свою торбинку, вийняв з кишені пращу й пішов до филистинянина.

Той, побачивши цього хлопця є ясним волоссям і солодким обличчям закричав: "Чи я пес, що ти йдеш на мене з палицею?" Потім звернувся з молитвою до своїх богів, і додав: "Ходи лиш, я віддам твоє мясо крукам під небом і звірям у полі!"

Давид відповів: "Ти йдеш на мене з шаблею і списом, а я з іменем Бога живого, який віддасть тебе в мої руки".

І взяв Давид камінчик з торби, поклав у пращу й кинув у филистинянина, що вже наближався до нього. Камінь попав ворога в чоло, і він упав лицем на землю.

Давид не мав навіть чим забити його, тому підбіг до филистинянина, вихопив його шаблю з піхви і відрубав йому голову. Филистияни побачивши свого велитня забитим, почали втікати. Ізраїльтяни переслідували їх і забивали.

Така була подія, через яку Давид став пізніше царем ізраїльським. Але, на жаль, не всі вчинки царя відповідали героїчному подвигові малого пастуха з Вифлеєму.

Мужем, що до кінця життя свого зберіг шляхетний і великодушний характер, який виявив у дитинстві, був римлянин — Катон Утицький. Запідозрівши одного разу Юлія Цезара в замірі зруйнувати римську республіку й не бажаючи власти в його руки, він пробив себе своєю ж шаблею і, щоб приспішити смерть, розривав власними руками свої внутреності (поганська релігія не забороняла самогубства).

(Далі буде)

[1]) Наслідник трону у Франції.

Яка жертва Богу мила?

У неділю рано багач пішов до церкви. Він любив оглядатись у церкві на всі боки і цікаво йому було, хто є в церкві, як одягнений, а найбільше цікавило його те, хто скільки кидає на тацу. Коли вже наблизилась таца до нього, то він пильно уважав і бачив, як маленька дівчинка кинула на тацу десять центів, щоб сусідський хлопець бачив це. Той хлопчик кинув пять центів, і зробив це так, як навчив його батько. Потім багач кинув срібного доляра, та так ним гримнув, щоб усі люди чули, що це кинув багач. Біля нього стояла старенька бідна вдова, і кинула тільки одного цента, бо більше не мала. Багач, побачивши ті маленькі датки, все підсміхався з них.

Вийшовши з церкви, багач ще й по дорозі кепкував собі в присутності своїх сусідів з тих пожертв, що люди дають на Боже.

Слідуючої ночі йому приснився сон ніби то він був у церкві і бачив тих самих людей, які кидали ті датки, що минулої неділі. Десять центів дівчинки, яка хотіла показати сусідському хлопчикові свою щирість, перемінялись у квітку-незабудьку. Пять центів, які кинув хлопчина, перемінялись в одного цента, тому тільки, що він виконав батьків наказ. Срібний доляр багача перемінявся в звичайну металеву бляшку. А той цент, що його кинула бідна вдова, перемінявся в срібного доляра, бо вона щиро дала те, що мала.

Коли багач пробудився, то довго думав про той сон, і відразу пізнав, що його пожертва не була щира перед Богом.

Памятайте, діти, що Господь хоче, щоб ми давали свої пожертви щиро з любови, по нашій змозі. Не даваймо пожертв тільки тому, щоб збутися обовязку, бо така пожертва не має вартости перед Богом.

о. С. Гребенюк.

ПРОТЕСТАНТИЗМ В ІТАЛІЇ

Здавалося б, що католицизм повинен би таки стояти найсильніше в Італії, бо там осередок всесвітнього католицизму. Там дім і господар католицизму. Але не таке виходить.

"Тайм" з 22 квітня, 1957, подав вістку, як стоїть справа з протестантизмом в Італії, і там говориться, що перед трома роками Ватикан був назначив "Отців Павлинів", щоб розслідили стан протестантизму в Італії. Тепер Ватикан оголосив звіт з розслідів і каже, що протестантизм поступає вперед.

Населення Італії 48 мільйонів, а протестантів є в Італії 200,000, — 1 протестант на 240 непротестантів. Протестантські місіонарі походять головно з Америки.

Донедавна поліція спиняла публичну роботу протестантів, робила перешкоди, — **а тепер найвищий суд Італії заявив, що роблення перешкод протестантам неконституційне і протестанти мають право свою роботу публично провадити.** Для протестантів здобуток, для католицизму страта.

***

Папський звіт так означує роботу протестантів:

1. Вальдензи провадять пропаґанду між професіоналістами і студентами університетів.

2. Єговісти ведуть пропаґанду по приватних домах. В самім Римі мають 75 пропаґандистів. Впродовж місяця вони розкинули 250,000 публікацій (більших) та 1,450,000 летючок.

3. Пятьдесятники (Пентекостали) працюють між бідною клясою, роздають поживу, одіж та іншу допомогу.

4. Адвентисти Семого Дня картками запрошують студентів на свої біблійні зібрання і мають успіхи.

5. Армія Спасення (Салвейшен Арми) працює між низами найнизшої кляси, між розпустницями, злочинцями і багато їх собі приєднує.

6. Церква Дон Базілія (мала секта) здобуває багато послідовників головно між городниками парків і залізничою службою.

Впродовж 1956 р. протестанти здобули в Римі 475 католиків, мале число, однакож є воно 11 разів більше від того, що католики здобули від протестантів.

Протестанти звуть себе в Італії лише "християнами" і вживають дуже хитрих способів.

Таке подає "Тайм" за ватиканськими звітом.

***

Подані тут відомости багато говорять. Коли римські політики голосять, що на папу цілий світ оглядається і з ним числиться; що папа має силу помагати українцям в будові їх держави, коли б папі піддалися, — то тут бачимо, що навіть Італія з папою і його католицизмом не числиться, і папа не має сили примусити її, щоб числилася.

Ясне, що протестанти йдуть наступом на католицьку Церкву, однакож італійський уряд не тільки їх не спиняє, але ще їм сприяє. Він же знає католицизм з першої руки, і видно, що ним не захоплюється.

Протестанти за рік придбали в Римі мало, але кожний приєднаний, певна річ, є пропаґатором протестантизму. Коли ж протестанти мають нині вільну руку, то більше здобудуть.

Також питання, — кільо дійсних католиків має Італія, бо відоме, що є там багато комуністів.

Виходить, що католицизм в Італії занепадає, де він повинен би мати найбільшу силу. Папа не може в своїм власнім домі завести ладу, а говориться в Св. Письмі, — що хто не може своїм домом правити, то як він може правити Церквою, отже тими, що поза його домом.

Та можна розуміти в чім безсилість папи. Він рад втриматися на старім ґрунті, коли папи мали велику силу, але той ґрунт розсипається. **Папа не має нічого нового для нинішного життя і лише повторює старі толковання, старі доктріни, старі канонічні постанови,** — католицьким політикам потрібні, але не інтересні нинішному життю. Він нового не будує, але старе підпирає, щоб не розвалилося.

Коли б вернулися давні часи, то може папа дав би собі раду з протестантами, — нищив би їх, як колись було; він уряд прокляв би і проголосив би "інтердикт", себто заборону відправ в церквах, щоб змусити нарід до непослуху урядові. Але нині на таке нема сили і треба чекати, що день принесе. Бачить огонь, але не має води, щоб його гасити.

Протестанти мають гроші, але і Рим гроші має, але протестанти мають такі ідеї, яких Римові недостає.

ЯК КАРАЛИ ДАВНО ЧАРІВНИЦЬ

Справа чарівників, а головно чарівниць була колись справою загального заінтересовання. Люди в цілій Европі, а то і поза Европою вірили, що деякі люди, головно ж жінки, вяжуться з чортом і при його допомозі шкодять людям, та взагалі виконують всякі диявольські чуда. В старинних оповіданнях про чарівників дуже багато говориться.

Чарівниками інтересувався загал, чарівників в судах судили і карали. Також церковні власти означували, які кари чарівникам належаться.

В англійській книжці "Перси Енекдотс" оповідається про карання чарівниць в Англії, звідки дещо згадаємо.

Понад 80 чарівниць повісили в Сафок, в Англії, яких повишукував Гопкинс, що вишукуванням чарівниць занимався.

Способи пізнавати чарівниць були ріжні. Так прим. клали на вагу жінку і церковну Біблію. Коли Біблія переважить жінку, то жінка чарівниця. Очевидно Біблія була більшого розміру, отже тяжка, може залізом окована.

Казали жінці говорити Отченаш, а коли б якесь слово випустила, то вона чарівниця.

Пізнавали і по тім, що коли жінка плакала, а тільки три сльози потекло з її лівого ока, то знак, що вона чарівниця.

Кидали жінку в воду, і коли топилася, то вона тідна жінка, коли ж не топилася, то знак, що чорт її піддержує і свята вода не хоче її приняти.

Так тисячі жінок згинули. Їх оскаржували діти, сусіди, дурні, і суди їх судили та карали.

В східній Америці (тоді "Нова Англія"), в 1692 р., таке божевілля було опанувало людей, що ніяка пошесть не знищила б стільки людей, як нищили вороги чарівництва. Того забагато було вже й урядові, отже заборонив чарівниць судити і карати, а поарештованих казав повипускати. І більше доносів на чарівниць не було. Був спокій. І люди почали чарівниць забувати, наче б їх зовсім не було.

В Винґров, в Анґлії, ще в 1769 році дошукувалися при помочі Біблії, чи жінка, Сузана Ганнокс, не є чарівницею, та вона переважила Біблію, отже було ясне, що вона не є чарівницею.

Все те показує, який вузький, який діточий розум був в людей ще навіть в 18-ім столітті. Думали, що чарівниць є всюди тьма тьменна, і треба їх всіми способами винищувати. А нині чарівниць немов цілком нема.

В старинних оповіданнях говориться дуже багато про чарівниць, чарівників, злих духів, які вони чудасії творили, і з тих часів залишилося між людьми багато спомнків про чарівниць, хоч нині ніхто не забирається їх судити і карати.

Все те показує, як поволеньки людський розум виростає з діточого стану до вищого. Та і нині він не виріс ще до повної сили.

ЗАВОРУШЕННЯ НА ФОРМОЗІ

На острові Формозі (або Тайван) китайський націоналіст, Кай Шек, має китайську армію, щоб в слушний час вдарити китайських комуністів, тому Америка Кай Шека сильно підтримує. Та несподівано в суботу 24-го травня зявилося там сильне заворушення проти американців, товпа вдиралася до американської амбасади. Було вбитих 2 китайці, а 9 американців ранених.

Причина до заворушення була, що як жінка американського офіцера купалася, китаєць туди через вікно заглядав, і чоловік тої жінки китайця застрілив. А дальше, американці того офіцера виправдали. Заворушення набрало розголосу, бо воно наруку комуністам, і ту справу полагоджено.

ЩО РАДЯТЬ ХОРИМ НА СЕРЦЕ

Д-р Борис Суравич, в Бурлинґтоні (Вермонт), спеціяліст від серця, каже, що хорі на серце повинні також працювати, але так, щоб не перемучуватися. Коли ж чоловік, в якого серце слабе, перестане цілком працювати, то його серце ще більше ослабає, подібно, як ослабають руки та ноги, коли їх цілком не вживати.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або ясносиньої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧОГО НЕ СКАЗАВ АРХИЄП. БУЧКО

Відвідавши Канаду з нагоди митрополичої інтронізації Кир Максима Германюка, Архиепископ Іван Бучко з Риму побував також у Монтреалі, і публікований французькою мовою часопис "Ля Прес" з 9 березня ц. р. подав деякий матеріял з його промови.

Між іншим, Архиепископ Бучко скаржиться, що большевики в Советському Союзі в такій мірі переслідують уніятську Церкву, що не дозволили на її існування в жадній формі. "В кожному разі", каже він, "большевики навіть не пробували творити в Україні католицької національної Церкви, як це зробив комуністичний режим у Китаю."

Коротко зупинимося на цій думці Архиеп. Бучка. Як відомо, комуністична влада в Китаю покищо не зліквідувала там Католицької Церкви, а тільки унезалежнила її з-під влади Ватикану, і так її офіційною найвищою владою став китайсько-католицький Провід.

Розуміється, що Національну Китайську Католицьку Церкву фактично контролює комуністичний китайський режим, так само, як Католицьку Церкву в Польщі, що підлягає Ватиканові, фактично контролює комуністичний режим Польщі, підтримку якому льояльно проголосив польський католицький Єпископат з Кардиналом Стефаном Вишинським на чолі.

Але конкретно тут ідеться про термін "національна" Церква.

Архиеп. Бучко правильно означив термін "національна Церква" (в Китаю), як Церква, що не підлягає чужим закордонним чинникам. А це значить, що Церква, яка підлягає чужим закордонним центрам, національною не є. І коли хто цього не розуміє, то може повчитися із згаданої промови Архиеп. Бучка. Під кожним комуністичним режимом — будь це в Китаю Католицька Національна Церква, чи в Польщі Католицька Церква, на папері "залежна" від Риму, чи Православна Церква в СССР залежна від Московського Патріярха, чи на папері "залежна" від Риму Католицька Церква в Хорватії, під диктатурою комуніста Тіта і т. д. — всі вони фактично залежні від большевицької влади і всі вони наставленні на політично-атеїстичне переслідування з її боку.

Але з точки зору майбутнього, коли більшовицька влада впаде, то тим самим Національна Католицька Церква, цебто незалежна від Риму, матиме свободу християнізації народу, а разом з тим, як церковно-правна, незалежна від чужих Проводів, відограє важливу національно-культурну й політичну ролю в житті свого народу, чого вона не змогла б зробити в церковно-політичній і культурній залежності від чужих, закордонних Проводів.

Дивується, жаліє, чи просто стверджує факт Архиеп. Бучко, що большевики не рішилися творити в Україні "Католицької Національної Церкви", як це комуністи зробили в Китаю. Певно Архиеп. Бучкові ця "загадка" ніколи не буде зрозумілою, як довго він говоритиме тільки про міжнародній комунізм, Церкви й Віри, а не говоритиме про національно-політичний чинник.

І так, з одного боку Архиеп. Бучко бачить у москалях тільки носіїв міжнародього комунізму, отже й ворогів усякої релігії взагалі; з другого боку він бачить у них носіїв Православної Віри й Церкви, отже ворогів католицтва, так наче б увесь московський нарід тільки й думав про це, щоб ширити догми й канони Православної Віри по всьому світі. Ось такими "безнаціональними" бачить москалів Архиеп. Бучко, — мовляв: москалі — то такий собі інтернаціонал без національного обличчя й без імперіялістично-націоналістичних плянів, а вся їхня місія обмежується з одного боку до ширення по всьому світі Православія, а з другого — до ширення комунізму.

Не говорить Архиеп. Бучко, що московський нарід — то в першу чергу московські націоналісти-імперіялісти, яким не залежить ні на Православії, ні на католицтві, ні на сіяні комунізму для самого тільки комунізму. І релігія, і Церква, яка б там вона не була, і марксизм — то тільки облудні засоби для московської націоналістично-імперіялістичної політики.

І не з большевицько-політичних причин, а якраз з отих московсько-імперіялістичних мотивів Москва рішила не творити т. зв. "Католицької Національної Церкви" в Україні. — Чому?

В Україні було коло чотирьох мільйонів уніятів. Вони не були латинниками, не були католиками, а тільки уніятами; це значить: вони зберегли догми своєї предківської Православної Віри і зберегли свій християнський православно-український обряд разом з усією православною Україною. Їхне уніятство полягало тільки в одному чиннику: признавання чужої, римської зверхности. Коли цю чужу римську зверхність скинути, тоді вони автоматично перестають бути уніятами, а остаються православними українцями, з своїми споконвіку українізованими обрядами й рідними звичаями в Церкві, що відрізняють їх від московських.

І коли б большевики дозволили їм, після розриву з Римом, створити національну Церкву, тобто Церкву з своїм рідним, незалежним від чужих Церковним Проводом, то в висліді це була б Українська Автокефальна Православна Церква: православні догми, що їх завжди зберігають уніяти; українсько-православний обряд, звичаї й традиція; український незалежний від чужих Церковний Провід.

Чи може московський нарід, сповнений націоналізмом та імперіялізмом, погодитися на таку "Католицьку Національну Церкву" в Україні, що теоретично й практично була б Українською Православною Автокефальною Церквою? Ні, москалі на це не погодяться, хоч би навіть з тактичних мотивів. Таж це власне червона Москва й знищила Українську Автокефальну Православну Церкву таким жорстоким способом, яким ще досі ніколи не нищила Католицької Церкви.

Чи ж не знає цього Архиеп. Бучко? Чому ж він тепер голосно дивується в Канаді, що большевики не рішилися піти "навіть" на такий крок?

Певно, щоб не дивуватися і щоб хотіти й могти правильно зрозуміти справу, тоді треба говорити перш за все про націоналізм та імперіялізм московського народу, але Архиеп. Бучко про це не говорив. А в тім, Ватикан, намагаючись поширити свою зверхність на Схід, ставить ставку на сто мільйонів москалів, а не на вдвоє менший кількістю український нарід, і тому Католицька Акція ласкає москалів, не допускає мови про них як націоналістів та імперіялістів.

ПРИВЕРНУТЬ "АПОКРИФІЧНІ" КНИГИ

Східна Церква мала грецький переклад Старого Заповіту, званий "Септваґінта", а Західна переклад, званий "Вульґата", де були додаткові частини Біблії, яких нема в Біблії, писаній по жидівськи. Та певне, що коли на грецьку мову Біблію перекладали коло 300 літ перед Христом, то жидівська Біблія ті додаткові книги мала. Пізніше могли вони загубитися.

До тих додаткових ("апокрифічних") книг належить "Книга Премудрости Ісуса сина Сираха". Християнська Церква не дозволила "апокрифічних" книг в Церкві читати, але вважала їх добрими для побожного читання поза церквою. Та для читачів вони стояли нарівні з другими.

І протестанти мали давніше в Біблії ті додаткові "апокрифічні" книги, але пізніше їх вилишили як "не святі", і тому Біблія, видана Біблійним Товариством в Анґлії, тих книг не має. Сталося так, як казав хтось з визначних протестантів, що — "коли протестанти почали вирнвати кукіль, то і пшеницю повиривали."

Тепер протестанське Біблійне Товариство в Ню Йорку готовить Біблію, де вже будуть і ті додаткові "апокрифічні" книги, отже буде "повна Біблія", як була в Східній і Західній Церкві. Вертаються до того, що покинули. Біблія буде готова в вересні.

ТАКОЖ ЦІКАВА ІСТОРІЯ

От чим деякі люди інтересуються. В Філядельфії Катерина Чесин, тримала в своїм мешканню 75 котів. Мешкала в будинку, що належав до Товариства Охорони Звірят. Коли кудись виїхала і вернулася, то вже 52 коти були знищені, деякі її річи були викинені, і казали, щоб вона з усім забиралася. Певне, що ті коти всім докучили. Тепер вона скаржить 2 Товариства і 9 осіб і домагається від них 3 мільйони відшкодування. Казала, щоб показали її тіла побитих котів, але її викинули. Товариство видало впродовж року 900 долярів на молоко для її котів. Отже і такі люди бувають.

ЗА ЗАБОФОНОЮ ВОЛОЧИТИСЯ

З преси видно, що в Манітобі починає брати силу думка, що по містах треба заборонити дітям, а окремо молодим до тіэна по вулицях волочитися. Так буде можна зупиняти молодечі злочини. Треба встановити час, по якім молоді не мають по вулицях ходити.

ЩО ТАКЕ ФАНАТИЗМ?

Слово "фанатизм" передають по-українськи як "загорілість", як зачадження, затроєння. Як загорілість не тілесну, але розумову. Затроїться розум чоловіка, і він поводиться як божевільний, як варіят. Сам не хоче розсудно думати, розумної ради не послухає. Заплющить фанатик очі і преться куди не повинен.

В старім краю оповідали люди, що жебраки (жебручі діди), захоплювали чужих малих дітей, робили з них калік, щоб при помочі тих нещасних калік мати доходи. На подібний лад виробляються і розумові каліки — фанатики.

Ті, що фанатиків виховують, є двоякі, — виховують ті, що самі є вже фанатиками, отже каліками, і ті, яких інтерес вимагає мати калік.

Фанатика, коли він вже дуже окалічів, годі вилічити. Чи опамятаєте тих сектантів, що качаються? Чи опамятаєте еговістів? Чи опамятаєте тих, що до якоїсь секти перейшли?

***

Колись магометани були засліпленими фанатиками, казали, що їх віра одинока правдива, і треба до неї навертати всіх огнем і мечем.

В Александрії, в Єгипті була бібліотека, що мала 700,000 книжок, позбираних з ріжних країв і народів, писання давніх мислителів, істориків... Книжки були писані руками на шкірах, на перґамені (рід давного паперу). Велика цінність!

Здобувши Александрію, почали магометани ті книжки нищити; казали: "Коли в них є те, що в Корані (в магометанській священній книзі), то їх не треба; а коли там є те, чого в Корані нема, то їх треба знищити". І нищили. Шість місяців палили тими книжками — в купальнях, воду гріли. Поза Кораном більше світу не бачили. І так багато старовинної літератури знищили.

Московські фанатики звали українців "обливанцями" тому, що їх при Хрещенні поливали водою, а не купали, як у Московщині, і навіть силою перехрещували українців купанням. Не зважали, що навіть Патріярхи вирішили, що Хрещення через поливання є важне. Фанатик своє знає. Він сліпий.

***

Історія показує, якою фанатичною була Римська Церква. Римські фанатики шаліли. Дикунами поставали. Досить згадати, що латинський монах Торквемада (1420—1498), спалив в Еспанії на кострах тисячі тих, які не хотіли Папі піддатися.

В 1572 р. у Франції за 4 тижні католики вимордували від 30 до 70 тисяч Гуґенотів (тодішніх протестантів у Франції) за те, що ті не хотіли піти під владу Папи. Вбивали без суду, — вбивали в домах, на дорогах, на полях, — де запопали. А Папа тим дуже тішився і на памятку тої різні зробив медаль, де видний Ангел, що вбиває Гуґенотів, і є напис: "Гуґеноторум страґес" — Різня Гуґенотів. Та різня в історії зветься "Різнею Ночі св. Вартоломея", бо вона тієї ночі почалася, 24-го вересня 1572 року.

А що діялося недавно в Хорватії, де католицькі фанатики православних вбивали, різали, топили, палили лише за те, що православні не є католиками.

А які насильства виробляли поляки заводячи унію на Україні! Всюди тут на словах фанатиків була релігія, а на ділах — розбишацтво, дикунство.

Папський Лятеранський Собор з 1215 р. постановив:

"Католики, які візьмуть хрест і посвятять себе на винищування еретиків, дістануть таке відпущення гріхів, як і ті, що йдуть до Святої Землі".

Видно, що цілий Собор складався з фанатиків, а може частинно і з ґешефтярів. Коли еретиків винищують, то їх майно лишається, а воно не є грішним.

Великий католицький авторитет і святий Тома з Аквіну (1226—1274) казав:

"Є **гріх за ними (еретиками), яким заслуговують не лише на те, щоб відлучили їх від Церкви, але й на те, щоб позбутися їх зо світу... Коли ж він** (еретик) **буде впертим, Церква його відлучує, а дальше лишає його світській владі, щоб смертю його з цього світу позбутися."**

Отже ясне: хто не хоче до Римської Церкви належати, хто не хоче Папі піддатися, **того треба вбити.**

А ще дальше: **ви, православні, звяжіться з Папою, а тоді можете тих, які не хочуть Папі піддатися, — вбивати, топити, палити. А гріха не бійтеся, бо хоч воно і гріх, але вам Папа гріхи відпустить... Таке виходить.**

Значить, — греко-католики мають право вбивати православних, коли б була нагода. Мають чим греко-католики величатися!

***

Виглядає, що і дальше ціллю католицької Церкви є — виховувати своїх вірних на сліпих фанатиків. Бо ось чим є ті заборони й заклики:

Хоч ти українець, але не сходися з православними українцями, не слухай, що вони говорять, не читай, що пишуть; уважай їх грішниками, еретиками, проклятими, схизматиками, незєдиненими, безбожниками, недовірками... Нікого не слухай крім нас, нікому поза нами не вір, бо лише ми правду голосимо, а сам нічого не думай, бо зійдеш на блудну дорогу і зайдеш до пекла. Знай лише те, що ми тобі скажемо. Більше не старайся знати...

Чи треба ще чогось, щоби виховувати сліпих фанатиків? Заголомшених людей?

Але питання: чи Христос казав вбивати тих, що Його не слухали? Чи казали вбивати Апостоли? Але, як видно, Рим ані на Христа, ані на Апостолів не оглядається. Він має свою політику.

С.

БОЛЬШЕВИЗМ НЕ Є РЕЛІҐІЄЮ

В анґлійській, та деколи і в українській пресі ґовориться, що большевизм є також свого рода релігією. Большевики, мовляв, вірять в свої принципи подібно, як вірні всяких Церков вірять в принципи своєї Церкви.

Такий погляд, певна річ, змайстрували большевицькі диктатори, чи їх аґенти, і передали їх дальшому світови, а там вже без застанови дехто приймає, що большевизм є також релігією. Большевицьким диктаторам воно на руку, а тим, що за ними потакують — хіба сором.

Большевизм не є релігією хоч би з якої сторони до нього не підходити. Большевизм, то **політика оліґархії,** отже ґрупи верховодів, яка поневолила мільйони народу для своєї користи.

Большевизм є проти християнської, та і всякої релігії, крім хіба релігії тих верховодів. Вони свою релігію шанують й оберігають, хоч про те світові не говорять, але думаючі люди те добре знають. Та гляньмо як виглядають релігії.

Перше, — кожна релігія дбає про добро всіх своїх вірних, хоч про чужих може і не дбати. Але про своїх вона дбає. Вона їх не неволить, не переслідує, не розстрілює, не рабує. А большевицькі правителі неволять, рабують, розстрілюють, голодом виморюють. Саме розбишацтво, самі злочини, — то чи можна злочини релігією називати?

Друге, — релігія має вірних, які добровільно приймають принципи своєї релігії за добрі, за святі, шанують їх й обороняють, — а чи большевизм має своїх вірних? Чи ті мільйони поневолених є щирими членами большевизму? Чи радіють, що верховоди їх неволять, обрабовують, мучать, розстрілюють, виморюють голодом, обрабовують до голого тіла?

І певне, що коли б тим поневоленим мільйонам дати в руки зброю, то вони большевицьких правителів і їх помічників постріляли б, повішали б, повитоплювали б. А вірні хоч би якої релігії не робили б такого зі своїми релігійними учителями і провідниками. Вони свій релігійний провід шанують.

Трете, — кожна релігія тому є релігією, що вона вірить в якесь Божество, в якусь вищу силу, в якусь святість, — чи то буде віра в Бога, чи в богів, чи в якісь вищі сили взагалі. Де такого нема, там нема релігії. Релігія належить головно до людської душі, а большевизм заперечає існування Бога, заперечає душу, і всю увагу обмежує до тіла.

Але большевизм є і ворогом тіла, коли людей поневолює, відбирає від людей те, що тілові належиться, — відбирає засоби для прожитку, відбирає волю, відбирає право до життя. Нищить душу і нищить тіло. Большевизм є руйнуючою, убійчою силою для життя, отже чи така сила є релігією?

Четверте, — чиєю релігією є большевизм, — чи ґрупи большевицьких політиків-диктаторів, чи поневолених й обрабованих мільйонів народу? Чи насильства над собою уважає нарід релігією?

Пяте, релігії орґанізуються в Церкви, в релігійні орґанізації, чи інституції, що мають Богослуження, обряди, молитви, і все те є ознакою релігії. А що має большевизм? Соловки, Караґанду, колхози, невільничі табори, залізну куртину, енкаведистів... Чи в тім є ознаки релігії? Тут ознаки розбишацтва і неволі.

Не дивуватись большевицьким аґентам, коли голосять, що большевизм є свого роду релігією, але дивуватися небольшевикам, які потакують за большевиками, що большевизм є також свого роду релігією. Не думають, що большевизм є розбишацтвом.

В. О. Наконечний.

РОДИЧІ СИДЯТЬ КОЛО ТЕЛЕВІЗІЇ

В Вінніпеґу принципал Ст. Джан Колеґії говорив недавно, що неуспіх дітей в школах залежить від родичів. Казав він: "Кілько дійсно є родичів, що читають книжки? Звичайно родичі по вечері сідають коло телевізії і приглядаються на насильства, роботу детективів, що є найважніше. А хто хоче читати, то читає "комики". Значить, — нема часу дітьми клопотатися, з ними говорити і їх вчити.

СВІДКИ ЄГОВИ НА УКРАЇНІ

В мюнхенськім "Українськім Самостійнику", ч. 2-3, 1957, пише Лев Ребет про "Свідків Єгови" на Україні, де вони тайком ширили свою віру, але большевики їх викрили і зліквідували. Ребет бере вістку з большевицької "Радянської України". Каже, що еговізм поширюється головно в Галичині і на Волині.

Найперше виходить, що Ребет не знає хто такі Єговісти, а друге, що не приглянувся до большевицької новинки.

Каже він, покликаючись на большевицьку вістку, що Єговістів оснував там "післявоєнний репатріянт Микола Циба, як американську шпіонську орґанізацію", але хто Єговістів ближче знає, той інакше думає.

Орґанізація Єговістів давна. Єговісти звали себе Руселістами, потім Студентами Біблії, Дослідувачами Біблії, а вкінці назвали себе еговістами, отже так, як вони повинні називатися. Вони служать Єгові, а нікому більше.

Робота Єговістів показує, що еговістична правляча рука мусить мати еговістичні мільйони долярів на провадження своєї роботи. Вона свою літературу друкує в 20 чи 30 мовах і розкидає її по світі за півдармо, або і дармо.

Єговістична література, то хаотична, нерозбірчива мішанина ріжних толковань, цитатів, фантазій, воєн з діяволом, будучих революцій, по яких прийде на світі еговістичний лад, щасливе царство Єгови, з якого і неєговістам дещо добре капне.

Виходить дальше з їх літератури і роботи, що політика Єговістів є **протихристиянська і протинаціональна** взагалі, як і клич: "Пролетарі всіх країн єднайтеся". Всі окремі краї, всі окремі народи мають зникнути і стати матеріялом для будови одної еговістичної держави на цілому світі. Чули ми в Канаді такі вислови і передових Єговістів: "Большевики мають вирізати всіх багачів на світі, Єговісти мають запанувати над світом, а ми не повинні інтересуватися ані народними справами, ані політикою..." Виходить, що большевики військо Єговістів.

Таке вмовляють вони і в своїх звичайних членів, які вже звуть себе то жидами, то ізраїлями; говорять, що може і невдовзі прийде вже на землю Авраам, Ісаак, Яков...

Їх послідовники, то крайно заморочені люди. Недавні ж випадки, коли вони забороняли лікарям давати крови хорому Єговістові, покликаючися на вислів Біблії. Сліпа їх впертість доведена до крайности. Здоровий розсудок до них не промовляє.

З усего того можна виводити, — що невидима еговістична правляча особа одною, рукою ширить большевизм, а другою еговізм для одної цілі. Треба збаламутити людей щоб над ним панувати.

Давніше були вісти в пресі, що Єговісти провадили свою пропаґанду на Сибірі цілком явно. І треба би дивуватися, коли б большевики Єговістів переслідували замість їм помагати. А що між Єговістами могли б бути замасковані націоналісти, про те і думати не можна. В Єговістів є велика контроля і дисципліна.

Подає Ребет, за большевиками вістку, що еговістичні вірні складають для еговістичних провідників десятки тисяч рублів, але звідки ті люди тих грошей набирають? Адже ж люди в листах пишуть, що тяжко їм листа оплатити, що нема одежі, чобіт, рукавиць, а певно і хліба.

Дальше знаємо, що кожний чоловік в большевії є на державнім припоні, як же тоді той Циба вандрує собі поміж людьми і ширить еговізм? Другі на привязі, а він? І чи справді там місіонарі якихсь сект можуть свобідно ходити і проповідувати свою віру?

Закінчує Ребет свою статейку тим, що люди, невдоволені большевицьким православієм, "шукають якихсь намісток (чогось іншого)", та що "підпільна сектярська робота скерована проти держави-сатани, яка стоїть на перешкоді для встановлення царства Єгови — є водночас і одним із засобів протикомуністичної роботи в Україні".

Що про таке сказати? Що Єговісти є за встановленням "царства Єговн", з тим можна згодитися; але щоби вони стояли проти комуністичної роботи на Україні, то виключене, бо комуністична робота засновується на еговістичних основах. Єгова революціями розторощить держави і народи і тоді одна еговістична дежава запанує на цілому світі, з Абраамом, Ісааком, Яковом... Не з націоналістами.

Большевицькі володарі знають, що світ не ставиться до еговістів дуже прихильно, отже треба і їм потакнути за світом, що: "Ну, ну, і ми є проти еговістів так, як і ви". Чому не потакнути?

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ДОБРО В БОЛЬШЕВІЇ

Вже якось давніше заходить до мене несподівано давний знайомий і каже:

— Чи бачили ви ґазету "За повернення на батьківщину?"

— Не бачив, — кажу, або що?

— Коли не бачили, то я вам покажу. — І показує.

— І що в ній є важного? — питаю.

— Все важне. А дивіться які ті люди на образках здорові, які веселі. Тут таких не знайдете. Щасливі! В щастю живуть.

— Виходить, що там людям дуже добре, — кажу.

— Певно, що добре, — каже, — дуже добре. Та перечитайте, як тут пишеться, — що робітники мають там автомобілі, радія, телевізію, в хатах добірні меблі...

— І ви всему тому вірите?

— Чи вірю? Та як не вірити, коли на власні очі бачу.

— Що ж ви бачите?

— Якто? А ті фотоґрафії, а те, що пишеться. Гляньте яка тут круглолиця молодиця, та як вбрана. Моя жінка такого одягу не має. Або ось та дівчина... гляньте! Як квітка. Моїй дочці до такого вбрання далеко. Або той автомобіль, а то власність робітника.

Подумав я і кажу:

— Як же воно так, що там таке добро?

— Як? А так, що там нема багачів, що мають забагато, а бідні не мають нічого. Там всі мають однаково. Все по рівній частині. Ні більше, ні менше. Один не може другому завидувати. Так від долини до верху.

— Ну, коли так, то чому ви туди не ідете? — питаю. — Продайте хату, заберіть з банку гроші, а автомобіль беріть з собою. Там гроші дасьте урядові до державної каси, а автомобілем будете їздити. Не треба буде купувати. Також візьміть радіо і телевізію.

Чоловік покрутив головою.

— А то як міг би я свої гроші комусь давати, коли вони мої? Я ж їх своїми руками заробив.

— Та і там будуть вони ваші, — кажу, — бо там що ваше, то всіх, а що всіх, то ваше. Там ніхто нічого свого не має, але всі все мають. Там ви ще більше будете мати, бо вашим буде і те, що большевики від великих багачів повідбирали. Тепер воно належить до всіх однаково, отже на вас припаде може кілька разів більше майна, ніж ви тут маєте. Повезете звідси трохи, а там будете мати десять разів більше. Коли б я вірив як ви вірите, що там добре, я давно поїхав би.

То ви не вірите?

— Не вірю, — говорю йому, — і ще раз не вірю! А те, що большевики малюють і пишуть в ґазеті, то для мене брехня.

— А чим ви докажете, що то брехня? — каже він.

— Чим? Скажіть ви мені, чи бачили ви ті листи, що люди з большевії пишуть?

— Е, та я сам такі листи маю, — від брата, від сестри, та від другої сестри дітей.

— І що ж вони пишуть? Що добре їм?

— Пишуть, що біда і просять щоб їм щось прислати. Брат каже, що ходить в одним чоботі, а в однім подертім черевику. І каже, що штани вже довший час латає. Пише: Коби я латки мав та голки і нитки, а я добре латати вмію. Коби що та чим.

— А що сестра пише?

— Каже, що голова болить, бо ходила з голою головою по морозі і дуже застудилася. Також застудила і плечі, то болять.

— А сестрині діти що?

— Пишуть, щоб прислати їм якої матерії, ножиці, ґудзиків, хусток та полотна на сорочки.

— І ви посилаєте?

— Дещо післав, хоч мені здається, що вони мене дурять, випробовують.

— Та певне, що дурять, — говорю, — бо коли та молодиця і дівчина, що в ґазеті, так гарно зібрані, то чому ваші своякн мали б бути такі бідні. Там же всі рівні.

— Не знаю, як воно, — каже чоловік.

— Знаєте що, — кажу тоді чоловікові, — вони вас випробовують, а ви їх випробуйте. Напишіть їм, що тут є багато дуже бідних людей, отже нехай вони пришлють сюди кілька пакунків з чобітьми, штанами, спідницями, кожухами, а ви тим бідакам пороздаєте.

Подумав чоловік та:

— А чому вони в ґазеті таке пишуть?

— А чому ваші рідні таке пишуть? І кому можна більше вірити, — ґазеті, чи братові та сестрі?

— Не знаю, — каже чоловік, — я ще подумаю.

Я певний, що він і донині лише думає і ще нічого не видумав.

К. П.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІҐІЙНІ ВІСТІ

Жінки доглядачками ризниці.

Конференція Нюйоркської Анґліканської Епископальної Церкви вирішила, що тепер жінки можуть бути доглядачками церковної ризниці, отже кімнати, чи каплиці, де переховуються священичі богослужбові одежі. Можуть бути сторожами ризниці. Дотепер ризницю доглядали лише чоловіки. Така постанова є лише дозволом, а не тревалою постановою.

Ґрейґама слухало 18,000 людей.

Вже відомого незалежного евангельського місіонеря, Билі Ґрейґама слухало в Ню Йорку, 15-го травня, 18,000 людей. Каже він, що його ціллю є викликати „духову революцію", воскресити помертвілий людський дух, і тим Америку піднести, та обєднати світ. В Ню Йорку має він проповідувати 6 і пів тижня, а то буде вимаґати кошту 900,000 долярів.

Церковне питання в Скотляндії.

В Скотляндії є „Пресвитеріянська Церква Скотляндії", заснована в 16-ім столітті, що має такий лад: громадами правлять священики разом з урядниками громади, а загальним правителем цілої Церкви є „модератор", якого на загальній церковній конференції вибирають кожного року.

Виходить, що Анґліканська Церква старається, щоби в скотляндській Церкві завести лад анґліканський, отже щоби мала епископів, як має анґліканська І мабуть дехто з скотляндців є за тим, однакож загал вірних є рішуче проти того, отже можуть вийти непотрібні завзяті спори.

Лише відправлять по них похорон.

В горах Бр. Коломбії розбився літак і згинуло 62 особи. Старалися вже їх тіла забрати, але неможливо, бо там великі пропасти заповнені снігом, отже годі до тих тіл дістатися. І вирішили, що треба за погибших відправити спільний похорон і на тім закінчити. Часть літака висить зачеплена на скалі. Один з погибших мав з собою 80 тисяч долярів.

Релігійні ґрупи в Америці.

Американська статистика з 1953 року подає такі відомости про релігійні групи в Америці:

Буддисти — 63 тисячі членів (63,000).

Старокатолики і польський Народовий Костел — 366,088 членів.

Східні Православні Церкви — 2 мільйони, 100 тисяч, 171 членів (2,100,171).

Жидівська Церква — 5,000,000 членів.

Римо-католицька — 31,476,261 членів.

Протестантські Церкви — 94,842,845 членів.

Є також магометане, але числа своїх членів не подають.

Також деякі другі церковні ґрупи не подають — покликаючись на Біблію, що вона забороняє людей числити. Все ж державна статистика з 1935 р. подавала їх число на 169,000. (Єговісти числа своїх членів не подають).

Виходить, що число членів протестантських Церков переважає число членів всіх других Церков, бо воно виносить коло 60 процент.

Подані тут числа показують лише приблизний стан релігійного життя, а не точний, бо і подані числа не мусять бути точні, та всеж до якоїсь міри можна бачити як там релігійний поділ населення маеться.

Хіба ще треба додати, що число членів усіх Церков в Америці виносило в 1953 р. коло 60 процент населення, отже виходить, що велика частина американського населення до ніяких Церков не належить, або не хоче явно до церковної приналежности признаватися, маючи до того свої особисті, чи політичні причини.

ДРІБНІ ВІСТИ ЗІ СВІТА.

● В Зальцбурґу, в Австрії, коло 3000 мадярських втікачів почали голодовий страйк через те, що Америка не спішиться їх забрати.

● На грецькім острові Корфу померла Вільгельміна Константас, поживши 128 літ. Зоставила 13 дітей, 22 внуки 30 правнуків і 3 праправнуки.

● Большевицький уряд порозсилав до других держав листи з погрозами, що в випадку війни буде всіх водними бомбами нищити. Найсильніше грозить західній Німеччині і каже, що з неї зробить цвинтар. Другим грозить менше, а Франції й Італії, де є багато комуністів, не зачіпає.

● В Африці повстала нова секта, що відобрала християнським місіонарам тисячі вірних. Її заснувала жінка, яка каже, що з Христом говорила.

● Ізраїльське військо недавно стріляло з гармат на Йордан (сусідну державу) через два дні і комісія Обєднаних Націй Ізраїль осудила.

● В Шікаго арештували купецького агента, що 9 разів женився, але тільки раз розводився. Покидав жінки і знов женився.

● Всіх осіб в Канаді, що є на висшій і низшій державній службі, є нині понад 500,000. А Канада має 14 мільйонів населення. Тепер підносяться голоси, щоби число тих службовців зменшити.

● В Редінґ, Па., оперували 102-літного старця, що мав поломоний клуб. Операція тревала 90 мінут і старець перебув її дуже добре.

● Німецька орґанізація в Америці, ім. ґенереала Штойбена, доручила американському урядові резолюцію з домаганням, щоби німецькі землі, які забрали поляки, були віддані німцям. Те домагання ставлять від імени 12-ох мільйонів німців, які є в Америці.

● Коли перед 12 літами вбито в Італії Мусолінія, то його майно опинилося в руках італійських комуністів. Тепер італійський уряд ставить перед суд 35 осіб за вбивство Мусолінія і порабовання його майна.

● В північній Еспанії упав літак і запалився, а з ним згинуло 34 особи. Від вогню запалилася і недалека хата.

● Заступник Айзенгавера, Никсон, говорив недавно, що сподіється в большевії революції, бо невдоволення цілого загалу зростає. І звичайний загал, і студенти і большевицькі партії, всі невдоволені, а на невдовлоенні всіх держава не встоїться.

● В Вінніпеґу хлопець, що має 27 місяців, вийшов з дому вночи коло 2-3 години, взявши з собою коц, і почав подорожувати. Коли перейшов милю, чужі люди його побачили, спинили, забрали і додому завернули.

● В Італії були автомобілеві перегони, а коли в однім автомобілн розтріслася ґума, автомобіль влетів між людей, що приглядалися, отже згинуло 13 осіб, а багато є ранених.

● В Анґлії випробовують силу пігулків, які мали б охороняти людей від променів атомічних бомб. Проби робили на мишах. Пускали на них тільки променів, що моглиби їх вбити, але коли дали тих пігулок, то мишам нічого не шкодило. Тепер хочуть випробовувати на людях, найперше на тих, що самі на те згодяться.

● В канадійськім промислі є 10 біліонів долярів американського капіталу, отже 75 процент того капіталу, що вкладає Канада. Тут перевага американців.

● У Вінніпеґу Селі Боер, вийшла надвір щоби принести дров, а коли вернулася, то її синок, що мав два і пів року, цілий був в огні. Все на нім горіло. Очевидно бавився сірниками і запалив на собі одіж. В шпиталі сказали, що попікся на 100 процент і він помер.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні-речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ ми звіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

● В Силвертоні, в Тексасі, в Америці, в часі дощу повстав вихор, в якім згинуло 19 осіб, а між ними шестеро дітей. Все сталося так нагло, що люди певно не знали, що сталося. В одній родині згинуло семеро. Вихор знищив 25 домів, дестилярню, 4 шпихлірі, а попсував найменше 30 домів. Понищив автомобілі, баси.

● В Індії верталося 300 паломників (відпустовців) додому з Бгадрачалам, що є для гіндусів святим місцем, а коли плили на двох великих човнах рікою Годаварі, човни поперевертались і 200 осіб втопилося. Тільки говорить вістка з Мадрасу, та можна здогадуватися, що буря човни перевертала.

● В Вінніпегу молоді почали на вулиці бійку через дівчину і поліція арештувала 14 молодих. Одного легко поранили. Чи такі випадки не примушують до того, що треба на молодих наложити залізну руку і навчити їх трохи розуму?

● В Японії 24-літня дівчина, Казуко Сасакі, йшла через гору, посовгнулася, впала і зломила ногу. Так на збочу гори лежала вона 5 днів і кормилася помаранчовим соком, що мала з собою та ледом. Мала вона також мішок прилагоджений до спання і в нім поволеньки могла посуватися дальше, поки її не побачили.

● В Ізраїлі, в місті Тель Авів, була 6-го травня велика парада з нагоди 9-ої річниці незалежности Ізраїля. На тій параді показували военну силу Ізраїля, що має несповна 2 мільйони населення.

Новинки в деякій пресі кажуть, начеб всю зброю, яку показувано, здобули жиди при нападі на Єгипет, але новинка в Ню Йорк Таймсі говорить, що перед нападом на Єгипет жиди зібрали великі суми гроша в Америці і закупили десятки тисяч тон зброї, що коштувала багато десятків міліонів долярів. Найновійшу зброю дістали головно з Франції На параді показували і зброю здобуту від єгиптян, але побіч неї зброю, яку дістали з большевії, Англії, Еспанії, Німеччини, Канади й Америки. Коби гроші, а все можна дістати. Вони мають вже і кораблі, яких від єгиптян не здобули.

● В Англії, на транспортовім літаку попсувався один мотор і літак завертався до летничого порту, але найперше зачепив дерево, і тоді знищив ряд домів та почав горіти. Згинуло 17 осіб військових і цивільних.

● Др. Скетлів говорив недавно, що слабість печінки скоро в Канаді поширюесь. Коли в 1953 р. померло на ту слабість в Канаді 54 особі, то в 1955 р. померло 117 осіб. Лікарі ще не відкрили бакциля, який ту слабість спричинює, але лічити її можуть. Слабих треба відокремлювати від здорових.

● В Торонті повстав в будинку огонь, в якім згинуло 5-ро дітей, — 2, 3, 5, 6 і 10 літні. Робітник, що йшов рано до праці, побачив в будинку огонь і приставив драбину, вліз через вікно на висшім поверху і забрав матір дітей, Маргарету. Він другий раз не міг до кімнати дістатися, бо вже огонь розгорівся. Коли фаєрмани приїхали, то діти вже не жили, від диму подушилися. Батько дітей помер перед двома роками.

● Один сенатор в Вашингтоні заявив, що охоронні способи в летництві тепер не вистарчаючі. За чотири послідні місяці було коло 450 випадків, де літаки малощо не зударилися, головно ж коли на землю спускаються, або з летовиц вилітають. Подібне було і в воздусі. І конгресмен домагався, щоби знайти нові охоронні способи.

● На острові Формозі Кай Шек має націоналістичну китайську армію, й Америка думає йому дати, чи вже дала атомічні бомби для оборони перед китайськими большевиками. Є вістки, що атомічну зброю дадуть і Японії, а також американській армії, що є в Кореї. Виходить, що колиб прийшла війна з большевиками, то большевію нищили би з заходу, полудня і зі сходу.

● В Оттаві в римо-кат. залі була забава молодих і почалася бійка. Коли священик деяких нагнав, то надворі знов бійка почалася, в якій 17-літного, Рене Жодоана, вбили. Його били і ногами копали. Поліція арештувала чотирьох, — 14, 15, 16 і 17 літних, як найбільше винних, і деяких других будуть тягнути на суд. Тут бачимо розум молодих. Їм треба забав, танців; бійок, але найперше треба би їм залізної руки.

● В Бирмінгем, в Англії, Марія Врей, вбила себе і троє своїх дітей газом, бо боялася, що не буде могла заплатити за винайм мешкання. Чоловік її, електрик, не давав їй грошей. Двоє старших дітей зосталося.

● В Едмонтоні в поправчім домі монахинь пять дівчат зробили заворушення, побили вікна, поламали кімнатні речи, стіни чорнилом пообливали. Монахиня слізними бомбами їх спинила. Вони казали: „Ми перемучені тим, що ми замкнені".

● В Вера Круз, в Мексику, разом вінчали 100 пар. То був загальний масовий слюб. Пари ті жили невінчані і мають коло 200 дітей. Вони казали, що на вінчання не мали грошей, або часу.

● За три місяці 1957 р. прибуло до Канади 62,425 еміґрантів, з Англії й Мадярщини. Самих Мадярів прибуло в трьох місяцях 25,000. До кінця року сподіються 200,000 еміґрантів. В 1913 р. прибуло еміґрантів 400,870, в 1956 року 164,857.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА ПРИ КАТЕДРІ СВ ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТІ, ОНТ.

Недільні Школи існують майже при кожній Громаді Української Православної Церкви в Канаді. Така школа існує і при нашій Катедрі в Торонті. Що собою представляє і як провадиться наша школа?

Майже всі Недільні Школи по наших парафіях охоплюють дітей, що вже починають ходити до публичної школи, дітей шкільного віку, себто від 6 років життя. В нашій Недільній Школі при Катедрі навчання починається не від 6, але від 3-ох років життя. Діти дошкільного віку мають у нас свою окрему клясу.

Дехто каже, що малих дітей не треба вчити релігії, бо вони ще нічого не розуміють. До церкви не треба їх брати, бо вони негарно поводяться, їм в церкві вкучається, бо задовго, але така балачка неоправдана.

Все, що дитина бачить і чує, в неї лишається. Скажіть негарне слово при дитині і вона його запамятала і повторяє, а вам дивно, де вона того навчилася, бо вона ніби на вас не зважала.

Дитина всмоктує в себе все як губка, вона безнастанно вчиться, коли не доброго, то злого. Як не гарного, то поганого. Здається, що дитина в церкві не вважає, але вона таки вважає, бо прийшовши додому, вона наслідує те, що було в церкві. Хоче собі церкву збудувати.

Дехто не бере дітей до церкви, бо їх дуже любить і не хоче, щоби вони „мучилися". Але він якраз свою дитину кривдить. Не думає, що дитина, де вона не була би, чогось вчиться, бо такий її вік, вона все чимсь заповняє свою душу, добрим, або злим. Коли слухає галасливу музику з радія, дивиться на витріщки в телевізії, то і тим заповняє свою душу, але воно її душі не ублагороднює, для добра не виховує.

В багатьох протестанських церквах було, що для вигоди матерів, збудовані були при церкві окремі кімнати де матері залишали діт (маленьких) під опікою „мамок", а самі йшли в церкву. Тепер ті кімнати, протестантські священики і визначні виховники та психологи осуджують, як шкідливі власне тому, що дітей відгороджується від найсвятішого впливу Церкви на дитину. Визначна особистість і велика провідниця в релігійному вихованні в Новій Англії, Марґарета Мортон, сказала, що дітям дошкільного віку робиться велику шкоду, бо роки тих дітей, це роки дуже вражливі, коли виробляються нахили і кристалізуються релігійні вдачі. Треба дати тим дітям нагоду через Нед. Школу і Церкву дістати приготування до християнського життя.

Психольоги кажуть, що всі переживання дитини 1-го до 2-ох років життя видно в 18-літного хлопця. Марія Ширлей студіювала прикмети дітей 1 і 2 літних. Патриція Нілсон студіювала прикмети тих дітей, коли було їм 18 літ. Згадані робили з тих дітей фотографії. Коли ж інші психольоги ті фотографії порівнювали, то легко пізнали котрі до котрих належать. Який характер вироблявся (чи його виробляли) в малої дитини, таким залишився і в 18-літного. І його вже тяжко зміняти.

Тому і Христос казав: „Пустіть дітей і не бороніть їм до Мене приходити, бо таким, як вони, належить Царство Небесне". (Мат. 19:14).

о. Д. Фотій.

СВЯТО Т. ШЕВЧЕНКА

Варнія, Онт. — У неділю 24 березня ц. р. Українська Греко-Православна Громада Пресв Тройці влаштувала Свято Шевченка. Вранці по Богослуженні о. Прот. Е. С. Улян відправив Панахиду, а ввечері о 7 год. відбувся концерт, що його приготовила пані Добродійка М. Улян, і він був дуже гарний. Адвокат Др. Іван Яців з Виндзору випадково переїзджав через Варнію з своїми двома діточками і братом, і вони загостили до нас та збільшили нашу програму, за що їм тут складаємо щиру подяку.

Програма складалась із слідуючих точок: голова Громади Т. Новосад привітав присутніх та пояснив значення цього Свята, Заповіт відспівав наш хор.

Дальше, деклямації виконали молоді учні Рідної Школи під проводом о. Прот. Е. С. Уляна і пані Добродійки М. Улян. „Розрита могила" продеклямувала Вінона Леся Яців з Виндзору „Послання до земляків" деклямував Юрій Губа, „Ой гляну я" — Василь Колотило, „Реве та стогне" — хор, „Мені тринадцятий минало" і „Сонце заходить" — Адонис Івасик Яців (Юрків), „Шевченко з могили" — Стефан Куць, „Садок вишневий" — дует Вінтона і Адонис Яців, „Чому ми вшановуєм Шевченка" — слово Гаврилюка, „Сміло, друзі, не теряйте" — сольо адв. Др. І. Яцева, „Думи мої" — хор, „На память незабутньому Кобзареві Т. Шевченкові" — прочитала пані Добродійка М. Улян, „Зійшов місяць, зійшов ясний" — хор, „Спи, Тарасе" дек. Оксана Чорна. Кінцеве слово сказав о. Прот. Е. С. Улян і він проголосив збірку на Колеґію Св. Андрея у Вінніпегу.

„Ще не вмерла Україна" і „Гад сейв ди Квін" заспівали всі разом.

Збіркою зайнялися пані М. Куць і Т. Чорна. Зібрали 15 дол. Усім, що жертвували і брали участь у концерті, щире спасибі!

И. П. Г.

З ЖИТТЯ УКР. ПРАВ. ГРОМАД. — ГРОМАДА В МЕДОВ, ЛЕЙК.

Річні збори укр. Греко-Православної Громади Всіх Святих в Медов Лейк відбулися 30-го грудня 1956 зараз по відправі в Народнім Домі.

На цих зборах члени громади врадили продати Народний Дім, а гроші обернути на будову церкви, якої тут ще нема.

До Управи на 1957 рік були вибрані слідуючі: голова Михайло Кульчицький, заст. гол. — Ів Іванишин, писар. Ілько Гаврилів, скарбник – Олекса Паленчук, старший брат - Юрій Кваснюк Контрольори: Никола Кульчицький, Ів. Ступка, Михайло Михальчук. Господар — О Паленчук.

Священик о Хомяк висловив кілька заваг і додав заохоти до дальшої праці в наміченім ділі. Признання було зложено п Іванишинові, який вже чотири роки безплатно провадить Рідну Школу під покровом Жіночого Товариства.

І. Гаврилів.

АКЦІЯ ЧИ ВИПАДОК?

У Монтреалі 4-го листопада, 1956 р відбулося українське традиційне свято Листопадовий Зрив, з рамені місцевого Відділу КУК.

Свято відкрив заст голови КУК-у п Д Литвин, а опісля дав слово для доповіді митр о В. Слюзару (настоятелю Собору св. Софії УГПЦ), бувшому старшині УГА Після доповіді була мистецька частина, і ціле свято пройшло величаво і з повним успіхом.

Як звичайно після таких свят робиться підсумки на засіданні КУК-у, та нажаль на цей раз крім позитивів виявився прикрий факт, а саме п Д. Литвин, делегат від гр. кат церкви св Михаїла, заявив, що він дальше не може бути ані членом екзекутиви, ані заступником голови КУК-у тому, що заряд церкви св. Михаїла примусив його це зробити.

Пізніше виявилося, що п. Д. Литвин був притягнутий до карности своїм зарядом за те, що допустив на цім святі о. В. Слюзаря як доповідача, мовляв, це є недопустимим, щоби на галицькім національнім святі виступав з доповідю православний священик. І тим закинули п. Д. Литвинові зрадництво католицької віри, назвали його сякимтаким, та примусили зрезиґнувати з КУК-у (протокол КУК-у з 27 II. і 4. 12. 1956 р.

Трапилась подія, яка вийшла за рамці пристойности, такту і толеранції в нутрі української громади в Монтреалі, та викликала обурення не лише окремих людей але і організацій. Та це залишилось лише в рамцях місцевого КУК-у без висновків.

Тривожний факт, але напрошується питання до місцевого Відділу КУК-у, а зокрема до Централі, до президента КУК-а, чи не слід цеї справи поважно вияснити та винести на світло, щоб захистити заслужених патріотів українців соборників — о. В. Слюзаря і п. Д. Литвина.

А. Гай.

25. 1. 1957 р. Монтреал.

ЯВОРСЬКИЙ Є ВЕЛИКИМ „МАЛОВІДОМИМ".

Перші чотири книжки „Маловідомого" (автор В. Кудрик) відкрили мені багато такого, чого я дотепер в книжках не знаходив, а що кожний українець, „західняк" і „східняк" повинен знати

Тепер прочитав я ще одну книжку того ж автора, а то „Мелхиседек Значко - Яворський", і скажу, що ту книжку треба назвати „Великим Маловідомим". Бо про те, що поляки і провідні уніяти виробляли в східній Украіни, до тепер майже не було відоме, а тут зібране воно і показане живими примірами на основі історичних фактів, яке там страшне пекло творилося.

Окремо особа самого Яворського, яка він велика постать в нашій історії Та хто про нього дотепер знав? Знав про нього Шевченко кітько від свого діда чув, і згадував його великим словом, а більше про Яворського чи хто багато згадував? Ні! А він же чоловік великих заслуг перед українським народом Він належить до героїчних постатей свого часу, як неструджений борець за права народу, як мученик за народну справу Слушно говорить автор, що Яворський повинен бути зачислений до великих українських патріотів і Святих Перед ним кожний українець повинен схиляти голову.

Дай Боже здоровля авторови „Маловідомого", щоби він ще довго прожив і дав нам ще більше такого „Маловідомого".

Н. Карпів.

ДЕНЬ УРОДИН П-ВА НИКОЛАЯ І ОДОКІЇ ШЕВЧУКІВ

Вилингдон, Алберта. –Дня 31-го березня ц. р. п-во Николай і Одокія Шевчук відсвяткували свій День Уродин. На це родинне свято запросили ближчу родину та сусідів Пан Николай Шевчук і його дружина широко знані в цій околиці; вони з найперших часів працюють при своїй Рідній Православній Церкві Пан Николай Шевчук свого часу служив багато років у Церковній Управі, а сьогодні й надалі ревно працює при церкві. Пані Одокія Шевчук вже 25 літ працює в Жіночому Товаристві ім. О. Кобринської

Господарем цього свята був п Николай А. Мельник. Під час вечері п. Мельник запросив до слова п. Івана Гуцуляка, що вміло підкреслив значення такого родинного свята, а також згадав про заслуги Ювілятів. До слова запросив також о. Пароха, який передав привіт шановним Ювілятам від себе і від усіх присутніх. Під час вечері Ювілятів щедро обдарували родина й ближчі.

П-во Николай і Одокія Шевчуки всім щиро подякували за привіти і за добре слово, а також побажали всім усього найкращого в майбутньому. Пан Николай Шевчук піддав дуже добре думку присутнім, — що Албертійський уряд в певний час кожному мешканцеві Алберти вишле дивіденду, і добре булоб, щоб усі ці чеки зужили на добру ціль. Пан Шевчук піддав сугестію, щоби ці чеки вислали на будову нового Інституту в Едмонтоні. Цього самого дня багато присутніх заявили, що коли такого чека отримають від уряду, то вишлють його на руки будівельного комітету Інституту Св Івана в Едмонтон, Алта.

Під час цього свята присутні зложили свої пожертви на пресовий фонд, з чого при значили $5.00 на „Вістник". Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам бажаємо многих літ.

о. Д. Л.

Я ВІРЮ

Я вірю в Святе Воскресіння,
І вірю, – воскресну ще й я;
Так рветься душа до спасіння,
До Неба, до Бога Отця

Воскресне також Україна,
Я вірю, що ми доживем,
І чистії душі для цеї хвилини
Ми в Бозі таки збережем.

Упадуть „залізні заслони"
Неволі спаде окуття,
Ввесь світ християнський на- [стане,
Засяе щасливе життя.

Воскреснуть з руїни святині,
Тоді України всі діти
У вірі батьків Православній
Почнуть життя в мирі родин- [не,

— На многії, многії літа
Торонто

Олена Єзеріцька.

ПОДЯКА

Цею дорогою бажаю висловити щиру подяку Всеч. о. П. Архангельському, пароховi Церкви св. Покрови, та його вірним, що вони прийшли мені з моральною та матеріяльною допомогою в часі моєї важкої недуги. Рівнож висловлюю щиру подяку п. Д-ві М. Кухаришину, що він так щиро і безкорисно мною заопікувався, коли я лежав у шпиталі.

Хай Милосердний Господь нагородить їх усіх ласкою Своєю Небесною.

І. Бондаренко.
Монтреал, Кве.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. СИДІР МОСКАЛЮК

Удосвіта 6-го лютого, по трьох днях перебування в лікарні, прийнявши востаннє Св. Тайни, відійшов у Вічність всім знаний у цій околиці церковний і громадський діяч Сидір Москалюк.

Покійний народився 28 жовтня 1917 р в Дробот, Саск., де й виростав. Батьки його Василь і Марія (з роду Козаків) ще дітьми приїхали до Канади з Буковини. Життя їх було тяжке. І мали вони лише одного цього сина.

Перебуваючи в Саскатуні в 1937 році, він деякий час мешкав у Бурсі, і вечорами відвідував Курси Українознавства.

У роках 1940-45 перебував у війську, дослужившись підстаршинської ранги. По війні оселився на стало в Волей, Б. К., де разом зі своїм приятелем збудував кіно-театр, а згодом, продавши той, збудував більший для заїзду автами.

Ще у війську цікавився церковним життям. Був одним з основників та довголітнім писарем Громади в Волей, що минулого року відсвяткувала Ювілей свого 10-річчя. Зорганізував Рідну Школу і вчив у ній на початках. Також був одним з ініціяторів Окружної Ради з кількох Громад і її секретарем.

Похорон відбувся в суботу 9 лютого з місцевої православної церкви, де тіло покійного перебувало останню ніч. О год. 10 рано о. С. Симчич і о. О. Костюк розпочали Заупокійну Літургію, а потім Похорон. Співав хор з Ванкуверу під управою дир. п. Ільчука. На цвинтар несли покійника з місцевого відділу Канадійського Легіону. Місцева преса подала, що на Похороні було 1000 людей. Чи це точна цифра — не відомо, але на обіді, що для всіх приготовила рідня покійного, було напевно 400 осіб. Ще ніколи в нашій церкві не було стільки

людей. Лишилися в смутку старенькі родичі, дружина Павліна з синами Грицем і Славком та донечкою Оделею, а також сестри: Василина Бонар і Софія Галвас, і дальша велика родина. При Останньому Цілуванні зібрано 129.95 дол., і з них призначено на Богословську Школу (Стипендійний Фонд) — 40 дол., на Богослужбові книжки до церкви 12 дол., на „Вістник" 10 дол., на „Український Голос" 10 дол. Решта — 50 дол. для маленької сирітки та 7.95 на „Віру й Культуру".

Покійний завжди співав у хорі та в потребі виконував обовязки дяка. Ще в молодих роках мріяв бути Священиком і тієї думки не залишав, та не судилося.

Вічна Йому Память!

о. О. Костюк.

Подяка

Складаємо найщирішу подяку о. С. Симчичеві й о. О. Костюкові, диригентові п. Ільчукові й хорові Ванкуверської Громади, а також усім приятелям і знайомим за всі труди, поміч і поради, повязані з Похороном нашого найдорожчого сина, мужа, тата і брата. Також усім учасникам Похорону і обіду в його память, за присутність і вислови останньої пошани Покійному і співчуття родині.

Родичі, дружина, діти й сестри Покійного.

БЛ. П. АННА ФЕДАК

Брентфорд, Онт. — Дня 16 лютого ц. р. Укр. Прав. Громада Св. Михаїла та місцеве Жіноче Т-во прощало свою членкиню бл. п. Анну Федак на вічний спочинок.

Покійна народилася в Ярославі, повіт Вітлин, Галичина, 1879 р. До Канади разом з своїм мужем Михайлом приїхала в 1903 р. до Йорктону, Саск., де й осілись на фармі й де фармерували до 1927 р. Опісля перебралися до Ню Норвич, Онт.; думали поліпшити собі життя, та не так сталося, як гадалося, бо покійної муж Михайло захворів на тяжку недугу рака, і 1935 року покидає покійну Анну, а сам відходить на вічний спочинок. А Анна з своїм сином Іваном переноситься до Брендфорду, де по ріжних установах тяжко працювала, щоб заробити на кавалок хліба.

Не зважаючи на тяжкі злидні, покійна Анна ніколи не забувала за свою Церкву, і по своїй можності все складала на неї пожертви. Слід згадати, що покійна була довший час передплатницею „Українського Голосу" та „Вістника".

В Похоронному заведенні Парох о. Прот. Тріска в присутності великого числа людей відправив Парастас, а Похорон відбувся з укр. прав. церкви Св. Михаїла, де Парох відправив Похоронні обряди і Службу Божу. Після того син Іван запросив усіх присутніх на обід, який приготовило місцеве Жіноче Товариство.

На заклик одного з присутніх зложено на Невянучий Вінок $18.45, з чого призначено $5.00 на „Укр. Голос", $5.00 на „Вістник", а $8.45 на місцеву церкву.

Спи, Анно, вічним сном, а канадійська земля нехай буде Тобі пером!

Учасник.

ЛАДИК ТОМАШЕВСЬКИЙ (ТОМСОН)

Дня 24 березня ц. р. помер в нещасливім випадку на шляху біля Вінніпеґу 31-літній Ленард Томсон з околиці Тулин, Ман. Його трагічна смерть завдала болю його родичам і всім знайомим.

Похорон відправив о. М. Калинич 29 березня в церкві св. Первомуч. Стефана в Плезант Гом при великім здвизі народу.

На Невянучий Вінок для Покійного зібрано $24.00, з того $15.00 на свою церкву, $5.00 на Стипендійний фонд, $4.00 на „Вістник", $3.00 „Віру й Культуру".

Жертводавцям щира подяка, а Покійного нехай Всемилостивий Господь прийме в свої Небесні Оселі.

Вічна Йому Память!

о. М. Калинич.

БЛ. П. ГЕОРГІЙ ТОВСТЮК

Лашін, Кве. — У понеділок 25 березня 1957 р. упокоївся бл. п. Ґеорґій Товстюк по довшій важкій недузі в лікарні „Квін Елизабет" в Монтреалі, на 64 році свого життя. До Канади приїхав перед 40 роками з села Мамаївців, близько Черновець на Буковині. Покійний відзначився твердим та чесним характером. Зразу працював при всяких підприємствах а по кількох роках засвоїв собі англійську та французьку мови. Одружився з своєю односельчанкою Евфімією з' роду Дедилюк, та осівся в місті Кве., де став власником споживчої крамниці. Своєю чесністю здобув собі пошану своїх співгорожан і був довгі роки радним (алдерменом) у міськім уряді. Як свідомий українець та вірний син Української Православної Церкви, у початках був членом Буковинської православної церкви Св. Івана Сучавського в Лашін, Кве., що була під російською місією. Коли Покійному не вдалося, — через несвідомість деяких членів цієї церкви, — перевести цю Церковну Громаду під юрисдикцію нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді то Покійний з своїми однодумцями виступають із згаданої Церк. Громади і засновують Українську Гр.-Правосл. Церк. Громаду Св. Юрія в Лашін. Було їх 9 фундаторів що, купивши гарне місце (2 льоти) та перемігши всякого роду перешкоди з боку противників, почали 1945 р. будову церкви Св. Юрія. Душею всієї праці був бл. п. Ґеорґій Товстюк, що орґанізував і турбувався всіма справами. З Божою поміччю та жертвенною працею фундаторів будова церкви була в основному викінчена, так що в березні 1951 р. відбулося святочне її посвячення Високопреосвященнішим Владикою Михаїлом.

Покійний оставив у глибокім смутку свою зразкову дружину Евфімію, сина Георгія і три дочки — Марію, Евгенію і Рахілю, належно вихованих у домі, — вони осягнули й відповідну освіту в школі. Сумують за Покійним також рідний брат Ілія та сестра Евгенія Подільчук з дому Товстюк, як і члени Церк. Громади Св. Юрія, друзі з-поміж своїх і чужих. Чорна хоругов повівала з Міської Управи у Вій Сен П'єр, а посадник та урядники цього міста провожали Покійного від похоронного дому в Лашін до церкви Св. Юрія.

Місцевий о. Парох Прот. К. Квасницький та Митроф. Прот. В. Слюзар, Парох соборної церкви Св. Софії в Монтреалі, відправляли Панахиду в похороннім заведенні та Службу Божу в церкві Св. Юрія в день Похорону 28 березня ц. р., прощаючи Покійного від себе та від своїх Церковних Громад.

Похоронено тіло Покійного на цвинтарі Соборної Церк Громади Св. Софії на цвинтарі „Мавнт Роял". По Похороні ближча родина та знайомі вернулись до церк. залі Св. Юрія, де відправлено Панахиду та була Спільна Трапеза.

Із збірки на Невянучий Вінець призначено $5.00 на „Вістник", а $5.00 на Колеґію Св. Андрея у Вінніпеґу.

Нехай же Милосердний Господь потішить глибоко засмучену родину в її горі, а Покійному подасть місце в Царстві Небеснім. Канадійська земля нехай Йому буде пером!

Прот. К. Квасницький.

КАЛИНА СОРОКАН

Дня 27 березня 1957 р. упокоїлась в лікарні в Едмонтоні моя тітка Калина Сорокан з Моркемб, Алта. Покійна прибула з села Зазулинці Коломийського повіту, ще перед 43 роками до Канади і тут проживала з родиною в околиці Мусідори, Алта. Покійна відзначилася великою працьовитістю, побожністю і привязаністю до Укр. Православної Віри й Церкви. Її чоловік Тодосій, а мій дядько, помер ще 20 років тому. Покійна залишила 3 доньки й 2 сини. Прожила 88 років. Похоронну Відправу служив о. С. Греділь при помочі дяка з Мирнам п. С. Кривяка. Після Відправи в Моркемб тіло покійної зложено на цвинтарі в Мусідорі.

Вічна Їй Память!

Гафія Личак.
Мирнам, Алберта.

БЛ. П. САФРОН МАТВІЙЧУК

Дня 1-го квітня по довгій і тяжкій недузі упокоївся в лікарні в Портедж ля Прейрі бл. п. Сафрон Матвійчук, проживши 69 роки.

Покійний приїхав до Канади 1908 р. з Галичини і поселився в околиці Портедж, де він прожив до смерти.

Похорон зо Службою Божою відправив о. М. Колинич у церкві Св. Миколая, Портедж, при великім здвизі народу.

Покійний оставив у смутку свою дружину, 2 сини і 3 дочки.

На Невянучий Вінок для покійного зібрали $13.00, з того $6.50 на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпеґу, $6.50 на „Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а Покійного нехай Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Память!

о. М. Колинич.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ДРОГОМИРЕЦЬКИЙ

Дня 22 березня упокоївся в Бозі в домі п-ва Балачковських 284 Ширман ст. Василь Дрогомерецький на 81 році життя.

Покійний приїхав до Канади з Галичини 1904 р. і поселився в околиці Тулан, де й проживав до смерти.

Похорон зі Службою Божою відправив о. М. Колинич 27 березня. Тіло Покійного зложено на українському православному цвинтарі в Плезентгом. — При Послідним Цілуванні присутні зложили на вічну памятку для Покійного $11.00, з того $5.00 на Катедру Пресв. Тройці, $3.00 на „Вістник", $3.00 на церкву в Плезентгом. — Жертводавцям щира подяка, а Покійного Нехай Господь прийме в Царство Небесне.

Вічна Йому Память!

о. М. Колинич.

ПИСАНКА
Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

РЕДВАТЕР, Алта. Л. Скорець 2 дол. По 1 дол.: В. Павлечко, І. Мирун, Н. Н., М. Івашкова, Г. Клюфас, п. Іваськів, І. Онушко, В. Слюка, Н. Сирник, Ю. Слободян, М. Петрук, А. Крупняк, М. Сірінк, І. Киріяк, В. Школьний, С. Веяечко, М. Муанка, П. Шумський, С. Федорак, С. Хаба, І. Василюк, п. Федорак, М. Горбаль, Ю. Гриців, І. Худа, В. Шумський, Н. Крайчий, В. Пасічний, С. Салижин, М. Пікота, Анна Михайлюк, Й. Герман, С. Попіль, І. Струк. Дрібними 50 ц. Разом $36.50.

ВОСЕТНА, Алта. М. Дегодь і Т. Осичук по 2 дол. По 1 дол.: М. Слемко, М. Вірун, Ю. Семенюк, Лукія Божняк, П. Муляк, О. Денисюк, А. Дегодь, Ольга Савчук, п. Карпяк, Г. Вірун, М. Павельчук, М. Рогожа, С. Швець, Й. Зінюк, І. Зінюк, В. Зінюк, К. Макаренко, Тереса Рогожа, А. Т. Швець, А. Гавриляк, Г. Бойко, Д. Зінюк, Д. Котняк. Дрібними 1 дол. Разом 28 дол.

ЕҐРІМОНТ, Алта. Ф. Дмитрук 2 дол. По 1 дол.: І. Василинка, Г. Біліда, М. Хіжин, І. Проданюк, Г. Бугай, Д. Якимець (Едмонтон), М. Смаль, М. Лукасевич, В. Юрків, п-і А. Дмитрик, В. Бачинський, п-і Плецан, В. Неделко, М. Мандзюк, Г. Біліда, С. Бігорай, Наталка Клупик, С. Мельник, А. Мудрик, Й. Павлюк, Я. Хіжин, І. Неделко, М. Шидловський, Л. Гавалко, В. Клупик. Разом 27 дол.

ТОРГИЛД, Алта. По 1 дол.: М. Верхола, Д. Верхола, Іван Горецький, Василь Гаврилюк, Н. Н., А. Харків, Т. Макарчук, Г. Довгань, Йосиф Садляк, М. Довгань, П. Фещук, Д. Якимець, Й. Олійник, Н. Проданюк, В. Войтенко, Ю. Томнюк, С. Боднарчук, Н. Клебак, П. Борко, Ю. Доменко, І. Микитей, Д. Борко. Дрібними 2 дол. Разом 24 дол.

НЮБРУК, Алта. Федір Марко 3 дол. По 1 дол.: І. Ґрамяк, С. Чучман, М. Сидор, М. Березюк. Дрібними 25ц. Разом 7.25.

Збірка о. Е. Труфина.

ГЛЕНДОН, Алта. По 1 дол.: І. Боровець, В. Кіндракевич, В. Мак, І. Гішка, І. Клячук, І. Ошуст, Ф. Конашевський, Н. Н., А. Шандро, І. Горячка, Н. Ткачук, о. Е. Труфин, В. Филипчук, Н. Н., І. Запаринюк, Г. Спасюк, В. Волянський, О. Кіндракевич, Н. Костинюк, А. Кындракевич, Н. Луклан, В. Спасюк, О. Волянський, Олекса Спасюк 2 дол. Дрібними 25 ц. Разом 25.25 дол.

СЕНДІ РЕПИДС, Алта. По 1 дол. А. Сарваанський, Ф. Галков (Келгарі), о. Е. Труфин, П. Саравинський, І. Кия, (Лакорей) Н. Гурин, В. Луканюк (Айрон Ривер), Славка Шевчук (Лакорей), І. Воробій (Айрон Ривер), С. Стецюк (Лакорей), М. Френчук (Едмонтон), А. Куніцький (Айрон Ривер), І. Яцут (Лакорей), М. Ткачук (Айрон Ривер), М. Улянїцький (Лакорей), Н. Карас (Айрон Ривер), П. Галйода, Н. Болотюк, В. Шимчук, К. Кіця (Едмонтон). Дрібними 1.25 разом 21.25 дол.

ЛЕСАРД, Алта. По 1 дол.: І. Чубей, І. Ільчук, М. Савчук, А. Кріль, о. Е. Труфин, В. Лупул, І. Улянїцький, М. Уляніцький, Наталія Уляніцька. Разом 9 дол.

Збірка Прот. Й. Тріски.

ВАТЕРФОРД, Онт. По 2 дол. Т. Питецький, С. Дворняк, А. Завальський, Д. Іванків, Ю. Кочан, С. Мазур. По 1 дол.: М. Луців, С. Останюк, М. Залуцький, Н. Н., В. Лазарук, В. Завальський, А. Антохів, М. Дебрин, Н. Стахник, І. Михайлевич, К. Галик, М. Андрушко, В. Лазарук, М. Бунт, С. Хвиченко, М. Тербень, І. Галик, К. Федірчук, М. Тихалий, С. Васик, М. Блажейко, Ю. Троян, В. Сторощук, П. Перетятко, П. Рись, С. Андрушко, М. Дворняк, І. Коробка, Л. Ковальчук, П. Барський, І. Курочка, С. Пасебний, І. Данилевич, С. Залуцький, Г. Галик, Г. Копачинський, В. Свідрович, С. Жигальський, М. Дроздовський, А. Панасюк, Д. Нівранський, Н. Н. Дрібними 5.10. Разом 59.10 дол.

Збірка Прот. Т. Кисілюка.

ЛОНДОН, Онт. По 2 дол.: С. Рябоштан, В. Тацюк, Н. Н. (підпис нечиткий, гість з Шікаґо). По 1 дол.: В. Новобранець, Г. Шевченко, Євдокія Цьотка, П. Давиденко, В. Дунаєнко, Ф. Подопригода, А. Петрашко, Вікторія Калюжна, А. Міщенко, В. Овчаренко, М. Співак, А. Степанюк, І. Федоренко, М. Желізник, Утіта Іванова, М. Педенко, І. Живочка, п. Марченко, п. Близнюк, п. Близнюк, п. Близнюк, п. Тіщенко, Д. Слюзар, п. Яремченко, п. Мальченко, п. Слюзар, К. Панасейко, п. Тищенко, А. Порохня, П. Володченко, Г. Кошарний. Дрібними 14.10 дол. Разом 51.10 дол.

Збірка о. Л. В. Дячини.

МАЗЕПА, Саск. По 1 дол.: А. Ягольницький, Т. Ягольницький, Н. Ягольницький, Н. Е. Горчинський, В. Киба, Г. Друшка, С. Путеріз, Л. І. Маковськи, С. Ґуляк, Юлія Король, Л. Ковалишин, Ксенія Ковалин, Д. Юрків, Н. Маяінський, А. Король, М. Г. Король, Ольга Король, Домка Сметинська. Дрібними 1 дол. Разом 19 долярів.

ВРОКСТОН, Саск. По 1 дол.: Каролька Процак, В. Василинчук, В. Васильчук, А. Шимко, П. Онуфрейчук, І. Трофаненко, Параска Трофаненко, М. Захарук, Г. Руснак, Анна Боднар, Н. Н. Гусіяк, Н. Трофаненко, В. Трофаненко, В. Г. Іаасчук, Г. Гарасим, Д. Гарасим, М. Шимко, Г. А. Трофаненко. Дрібними 75 ц. Разом 18.75 дол.

РАЙН, Саск. По 1 дол.: Ю. Ковалишин, Н. Гриновецький, М. Друшка, С. Н. Маліновський. Дрібними 2.00 дол. Разом 6 дол.

КАЛДЕР, Саск. По 1 дол.: М. Манкіш, В. К. Мартинюк, І. Сава, С. Патеряк. Дрібними 3.75. Разом 7.75 дол.

ГОРЛИЦ, Саск. По 1 дол.: П. Станицький, І. Кошман, Н. Прокопець, І. Прокопець, А. Чипль. Дрібними 75 ц. Разом 5.75 дол.

Збірка о. С. Столярчука.

Флип Флом, Маг Петро Сірий і Василь Перепелюк по 5 дол. По 2 дол. Ф. Киба, В. Галятовський і А. Корнійчук. По 1 дол.: В. Малюта, Ю. Королюк, Д. Загарач, С. Олійник, М. Кадещук, М. Стулич, П. Мендро, Н. Клевчук, П. Вінарчук, Ф. Сморгай, С. Коник, М. Джаман, Ф. Малюта, Е. Клевчук, п. Хоходик, В. Скварчук, А. Ґалай, А. Знаменачек, М. Сірий, Г. Мамчук, В. Стиба, М. Ярошевич, А. Доброгорський, о. С. Столярчук. Дрібними 1.95. Разом 41.95 дол.

Збірка о. С. Зузака.

Калет, Саск. М. Ромлиця 2 дол. По 1 дол.: А. Козунь, С. Звоздецький, Н. М. Козунь, П. Рудей, О. Козунь, п-і П. Рудей, Н. Козунь, В. Звоздецький, А. Юзва, С. Козунь, Й. Спільчак, І. Козунь, І. Юзва, Ю. Звоздецький, В. Козунь. Дрібними 40 ц. Разом 17.40 дол.

ВІРДЕН, Саск. По 1 дол.: М. Карук, Ю. Косован, І. Ковалюк, В. Скляр, М. Запаринюк, П. Боярчук, М. Пришляк, Б. Беркэч, Н. Панчук, П. Карук, О. Гавриш, І. Молитвеник, Н. Запаринюк, Н. Крайник, п-і Присяжна. Дрібними 75 ц. Разом 15.75.

СЕМБУРГ, Саск. По 1 дол.: І. Денисюк, К. Косован, О. Гливка, Н. Паскарук, Н. Величко, Е. Лабюк, Ф. Молдован, М. Денисюк і Т. Воронюк. Разом 9 дол.

Збірка о. І. Магаса.

ГЕФОРД, Саск. В. Луцик і Софія Трефяк по 2 дол. По 1 дол.: М. Д. Заячковський, Н. Щербань, Д. Гавриш, Н. Никифорук, Н. Д. Баклащук, А. Никифорук, А. Вітоник, В. Д. Симчич, В. Лозовчук, В. І. Ткачук, Я. Гавриш, А. Токарик, М. Семко, І. Кіндрачук, Д. Симчич, Н. Р. Вережак, М. Боянчук, Маданка Килюк, П. Боклащук, Н. В. Боклащук, П. Герман, М. В. Симчич, А. Дрозд, П. Івасюк, П. Лазарович, Н. Гнидий, Поллі Килюк, Н. Гавриш, В. Гавриш, Ф. Андрущак, В. Габриш, П. Леско, В. О. Ткачук, Т. Дишко, М. Торчук, В. Симчич, Д. Барабаш, Г. Бартко, К. Федейко, Ф. Калин. Дрібними 1 дол. Разом 45 долярів.

Збірка о. В. Бойчука.

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. По 2 дол.: Т. Юрчак, В. Дикий, М. Настюк, Ілля Кіт, Ю. Підлубний, М. Олійник, Д. Кіцул, М. Андрушко. По 1 дол.: В. Криштанович, М. Дроник, В. Одовійчук, І. Куцак, Ф. Лалюк, Софія Ґошуляк, Василина Котик, В. Осадчук, Парасковія Кіт, п. Мельничук, Т. Г., М. Деманів, Марія Одовійчук, М. Кіцул, Євдокія Войцік, Марія Крішка, Марія Табінська, Т. Андрушко, Марія Настюк, Веронія Ґогоша, М. Зелена, М. Дробот, Василина Плаксій, Софія Куцак, І. Басараба, Гелена Кінг, Я. Ґушуляк (Атікокан), Ліна Ґаврилюк, Катерина Ковальчук, Т. Ґушуляк, Марія Сокіл, Е. Соколюк, Марія Бойчук, І. Рогоза, Н. Н., М. Кавуля, П. Паляниця, Т. Осадчук, І. Койцан, Ф. Міґайчук, Дорис Ґінк, Е. Зуб, Й. Качурік, А. Буяр, В. Тостановський, Н. Ґушуляк, Єлена Гринол, Анна Плахта, В. Библів, М. Котик, П. Масик, п-і Ґушуляк, В. Бадюк, І. Ґушуляк, П. Зелений, І. Деманів, М. Ґушуляк, М. Ковальчук, В. Соколотюк, М. Декучій, М. Пасечко, О. Андрушко, Г. Федик, І. Бадюк, С. Долиний, І. Франко, Д. Котик, Д. Ґогоша, В. Кіндрат, Парасковія Осадчук, Ф. Марковський, Ю. Ф. Ґушуляк, В. Кавел, Василина Міґайчук, Ю. Осадчук, С. Соколотюк, панна Марія Деманів, Н. Котик, Ю. Бадюк, Анастазія Деманів, Н. Наконечний, Т. Мавско (?), М. Євчин, Н. Н., Н. Н., Н. Н., Н. Н., Н. Н., Н. Н., Н. Н., Н. Н., І. Андрушко, Т. Шевчук, М. Бадюк. Дрібними 8 дол. Разом 118.00 дол.

РЕПНІ РИВЕР, Онт. По 2 дол.: Ю. Турецький, Анна Макарчук, Й. Біяк. По 1 дол.: М. Мазур, В. Смоляк, Н. Петрук, М. Лупик, І. Жучкан, В. Турецький, Є. Караїм, Ю. Закілний. Разом 14 дол.

АТІКОКАН, Онт. Г. Гарасимюк 2 дол. По 1 дол.: І. Ісак, Я. Ольховецький, Р. Ольховецький, А. Сердун, С. Ольховецький. Разом 7 дол.

Збірка Прот. Г. Василіва.

ТОРСБІ, Алта. М. Галушка (Бретон) і С. Кіящук по 2 дол. По 1 дол.: П. Фаращук, панна М. Бендза (Келгарі), М. Хрунік, Н. Назар, п-і І. Шуманська, А. Колодій, Н. Марущак, О. Хрушик, П. Василюк, С. Гавриш, М. Фаращук, М. Бабяк, А. Фешак, Н. Свитлик, М. Криса, А. Бабяк, І. Марійка, М. Бабяк, Я. Мельничук, М. Бендза, А. Кремко, І. Ровнеський, І. Харпи. Разом 27 долярів.

КАЛМАР, Алта. По 2 дол. С. Олекалий і С. Мриглод. Ю. Васюта 1.50 дол. По 1 дол.: І. Лаба, М. Фіцович, Ю. Фіцович, Н. Сич, В. Лаба, А. Манчак, Д. Малай, Е. Чубоха, В. Павлик, В. Малай, М. Мриглод, А. Манчак, С. Сікора, М. Фещак (Торсбі), Е. Сич, І. Гарив, М. Мриглод, Ф. Чобуха, М. Сікора, М. Воркун, І. Когут. Разом 26.50 дол.

ОНОВЕЙ, Алта. По 1 дол.: Пані Артинюк, п-во В. Козяр, Д. Антонюк, М. Зробок, М. Шуляк, Ліна Тищук, п-і Н. Савка, А. Козяр, І. Шабада, В. Шабада, п. Антонюк, Г. Венгринюк (Едмонтон), Г. Кухарчук (Чергілл), А. Шабада, п-во М. Стеренчуки, І. Шуляк, П. Шабада. Дрібними 3.15 дол. Разом 20.15 долярів.

ФЕДОРА, Алта. По 2 дол.: І. Панчишин і Д. Кіндзерський (Келгарі). По 1 дол.: Й. Крищук, Павло Ласківський (Нюбрук), М. Піхота, В. Войвітка, Настазія Белезюк, Я. Белезюк, П. Озірка, В. Белезюк, О. Магера, А. Войвітка, В. Костів, П. Лучка, А. Кіндзерський, П. Магера. Дрібними 1.15 дол. Разом 19.15 дол.

БРУДЕРГАЙМ, Алта. По 1 дол.: М. Іващук, В. Рутер, Ч. Іващук, В. Рудько, п-і Е. Рудько, Й. Симко, Анна Головач, А. Кочан. Дрібними 1.30 дол. Разом 9.30 дол.

ПЕНО, Алта. По 1 дол.: С. Мацюк, В. Онищук, Н. Михальчук, Н. Мацюк, Т. Михальчук, А. Тимчак, Г. Тимчак. Дрібними 90 ц. Разом 7.90 дол.

Збірка Прот. К. Квасницького.

ЛАШІН, Кве. По 2 дол. М. Ґут, Дмитренко, Ю. Осталюк, Х. Зубчинський, Г. Товстюк, В. Кунанець, І. Мунтян, Анна Дикер. По 1 дол.: Прот. К. Квасницький, Д. Якович, Д. Миколюк, М. Кіріченко, Е. Клемба, Н. Луцишин, П. Зубчинський, Мар. Многодітна, Н. Романко, М. Білозерський, Г. Лишик, В. Левченко, Й. Панчишин, п. Василенко, Н. Рошков, П. Сіренко, В. Демосюк, І. Подільчук, П. Кіселенко, І. Маліцький, Н. Смерека, П. Цехош, М. Лютак, Н. Н., п. Ґрінлей, Я. Гаврищук, І. Сиритан, Н. Савюк, О. П., О. Штихно, І. Розум, І. Циранюк, Н. Боросюк, А. Білозорський, В. Миколенко, М. Матвів, С. Середа (2 дол.), Н. Гуцуляк, Анастасія Каліщук, Павлина Завадська, О. Міщенко, Г. Мислюк, Надя Груший, В. Дмитрук, І. Зелинюшин, Н. Ґут, М. Доньлевич, С. Прадун, В. Демчук, І. Емчик, Ф. Вернигора, Г. Майковський, Я. Ткаченко, К. Хоміть, П. Рудич, Е. Левицький, А. Садовський, М. Комарніцький, Н. Гинга, Г. Гандзюк, І. Івак, М. Шевченко, Д. Чобан, В. Мислюк, Ю. Зубчинський, К. Цопа, І. Остапюк, Н. Н., Н. Н. Дрібними 1.10. Разом $87.10.

СПРАВКА

В „Вістнику" ч. 10, з 15-го травня в збірці коляди Прот. О. Новицького, з Вест Форт Вілліям, сказано, що дрібними зібрано 15 дол., — а має бути, **церковна громада св. Володимира 15 долярів.** Також є два рази П. Білий, а має бути **Прот. О. Новицький 1 доляр.** Сума 25 дол. точна

Ф. С. Г. Б.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Служба Божа

Розписана на чотири голоси, ноти читко написані, музика зібрана з творів найкращих композиторів, текст надрукований машинкою, на доброму папері, всі чотири партії, ціла Служба Божа ціна лише $3.00.

Прошу писати на адресу:
Very Rev. Jos. Zelechivsky,
64 Ocean St.,
Providence 5, R.I. — U.S.A.

Окружна Рада Української Православної Церкви Смокі Лейк Округи, Алберта
запрошує українське громадянство на

СОБОРНУ ПОЛЕВУ СЛУЖБУ БОЖУ

коло Бони Біч озера біля Вілна, Алберта,
в НЕДІЛЮ, 30-го ЧЕРВНЯ 1957

Програма:
10-та год. рано — Соборна Служба Божа,
12-та год. полудне — Обід,
2-га год. по пол. — Промови бесідників,
5-.30 год. по пол. — Перекуска.
Запрошено промовців.
На площі буде буфет і ріжні атракції та плавба човнами.

Комітет:
Ол. Матвійчук, голова,
о. Петро Сацевич, парох,
Н. В. Гавінчук, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Трансковa
9. Неділя. Зелені Свята — Кенора — Поплар Парк — Попларфілд
10. Понеділок. Св. Духа — Сендигил (храм) — Плезент Гом
16. Неділя — Дуфрост — Транскона — Тиндал
23. Неділя — Селкирк
30. Неділя — Попларфілд — Гонор

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — „коло Купровських"
9. Неділя. Зел. Свята — Шіго, полуднева
10. Понеділок. Св. Духа — Шіго, місто (храм)
11. Вівт. 3-ий день Зел. Свят — Федаки
16. Неділя — Тафнел (храм)
23. Неділя — Інсінгер „Гайвей"
30. Неділя — Тідор, місто
Адреса: Шіго. Саск., Бох 53. Тел. 21.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Тідор (за рікою)
9. Неділя. Зел. Свята — Інсінгер, місто (храм)
10. Пон. Св. Духа — Едмор
15. Субота. Івана Суч. — коло Куцих (храм)
16. Неділя — Вишарт (храм)
25. Неділя — Вінярд
30. Неділя — Фови Лейк
Адреса: Шіго. Саск., Бох 53. Тел. 21

о. Д. ЛУЧАКА
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Андрю
9. Неділя. Зел. Свята — Кагвин (храм)
10. Понед. Св. Духа — Вилингдон
15. Субота. Івана Суч. — Служба Жін. Т-ва — Кагвин
16. Неділя — Гемлин
23. Неділя — Прут
30. Неділя — Завале
Адреса: Вох 307. Вилингдон, Алта.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Ст Джулієн
9. Неділя Пресв. Тройці — о. Сенишин — Смайтс (Храм)
9. Неділя Пресв. Тройці — Кадворт (Храм)
10. Понеділок Св. Духа — Тарнопіль (Храм)
11. Вівторок. 3-ій день Зел. Свят — Вакав (Проводи)
16. Неділя — Альвіна (Храм)
23. Неділя — Єлов Крік
30. Неділя — Вакав
Адреса: Вох 4. Тел. 45 Вакав Саск.

о. Л. Н. ПЯЧИНИ
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Йорктон
9. Неділя Пресв. Тройці — Мазепа (храм)
9. Неділя — Йорктон; 4 година по пол. Панахиди на гробах
10. Понеділок Св. Духа — Горлин
15. Субота. Івана Сучавського — Кендер
16. Неділя Всіх Святих — Райн, храм
23. Неділя — Йорктон
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Редфілд (З'їзд СУМК)
9. Неділя. Зелені Свята — Гетерлей (Храм)
10. Понеділок. Св. Духа — Витків (Храм)
16. Неділя. Всіх ~~Святих~~ — Медов Лейк (Храм)
23 Неділя — Кендо
30. Неділя — Глеслин
■ Візьмім участь у храмових торжествах наших громад.
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Крайген
9 Неділя. Зел. Свята — Греслeнд
10 Понед. Св. Духа — Бойл (храм)
16. Неділя — Сарейл
23. Неділя — Вандерінг Ривер
30. Неділя — Лек ла Биш
Адреса. Вох 216. Лек ла Биш, Алта.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ:
2 Неділя — Евгусвил (Храм)
9. Неділя — Виста (Храм)
10. Понеділок — Сенді Лейк
16. Неділя — Глен Елмо
23. Неділя — Росборн
30 Неділя — Овкборн
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. П. САПЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Смокі Лейк
2. Неділя — Давнінг (о. Труфин)
9. Неділя Зелені Свята — Спеден (Храм)
10. Понеділок. Св. Духа — Стрий (Храм)
16. Неділя — Беліс (Храм)
23. Неділя — Смокі Лейк
30. Неділя — Вільна, коло Боні Біч озера Соборне пол. Богослужения

УВАГА: Дня 30-го червня б. р., відбудеться **Полеве Соборне Богослужеення коло Боні Біч Озера — Вільна,** на яке запрошуємо все українське громадянство. По обіді відбудеться відповідна програма та коронація Королеви на Смокі Лейк Округ.
Смокі Лейк, Алта.

о. Г. ВАСИЛІВА
ЧЕРВЕНЬ:
2 Неділя — Торсбі
9 Неділя. Зелені Свята — Калмар (Храм)
10. Понед. День Св. Духа — Пено
16. Неділя — Федора (Храм)
23 Неділя — Торсбі
30. Неділя — Брудергайм
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя. Різдво Івана Хрест. — Пено (Храм)
12. Пятниця. Св. Петра й Павла — Торсбі (Храм)
14. Неділя — Оновей
21 Неділя — Калмар
28. Неділя — Брудергайм
8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта.

о. Д. ДЕНИСЮКА
ЧЕРВЕНЬ:
2 Неділя — Бруксбі
9. Зелені Свята—Гронлид (північ) (Храм)
10. День Св. Духа — Бруксбі
16. Неділя — Мелфорт
23. Неділя — Візитація Митрополита Іларіона (?)
30. Неділя—Гронлид (над річкою)
Адреса: Вох 47. Гронлид. Саск.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ:
2 Неділя — Толстой
9. Неділя. Зелені Свята — Толстой (храм)
10. Понед. Св. Духа — Гардентон
16. Неділя — Пембіна
23. Неділя — Сарто
30. Неділя — Роза
Адреса: Толстой, Ман.

о. В. АПОНЮКА
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Роблин
9 Неділя Зелені Свята — Лепард (храм) і Шорт Дейл
10 Понеділок. Св. Духа — Петлюра (Храм)
16 Неділя — Грендвю (Храм)
23. Неділя — Гилберт Плейнс
30. Неділя — МкНат
Адреса: Вох 201. Роблин, Ман. Тел. 214 R. 2.

о. ІВАНА КУЛІША
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Пайн Ривер
9. Зелені Свята — Етелберт
10. День Св. Духа — Драй Ривер
16. Неділя Всіх Святих — Дорбец (храм)
23. Неділя — Зелена
30. Неділя — Боян
Адреса: Вох 71. Етелберт, Ман.

о. Е. ГОРГІЦИ
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Арбака (Петра і Пав.)
9. Неділя. Зел. Свята — Вайта (Храм)
10. Понед. Св. Духа — Синьків
16. Неділя — Сірко (Посвячення поля)
23. Неділя — Сандавн
30. Неділя — Арбака (св. Николая)
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Дрифтінг Ривер (Проводи)
9 Неділя Св. Тройці — Сифтон (Храмове Свято)
10. Понеділок, День Св. Духа — Велий Ривер (Храмове свято)
16. Неділя — Давфин
23. Неділя — Рорктон (Проводи)
30 Неділя — Давфин, Архиерейська Візитація ВПреосв. Митрополита Іларіона.
Адреса: Вох 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. О. ФЛЯКА
ЧЕРВЕНЬ:
2 Неділя — Восетна
Вечірня в Торгилд 7 год.
9 Неділя. Зелені Свята — Редвотер (Храм)
10. Понеділок. Св. Духа — Нюбрук
16. Неділя — Радвей (Окружне Богослуження)
23. Неділя — Егримонт — Вечірня в Егримонт в 8-ій год. веч.
30. Неділя — Торгилд.
Вечірня в Восетній 7 год. веч.
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя. Різдво Івана Хрест. — Егримонт (Храм)
12. Пятниця. Ап. Петра і Павла — Торгилд
14. Неділя — Торгилд (Храм)
Вечірня в Редвотер 8 год. веч.
21. Неділя — Редвотер
28. Неділя Св. Володимира — Восетна (Храм)
Адреса: Вох 128. Тел. 10. Радвей

о. ІВАНА МАГАСА
ТРАВЕНЬ:
19. Неділя — Гефорд
26. Неділя — Борден (на Біликах)
30. Четвер. Вознесення. — Гефорд
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Редфілд*
9. Неділя. Зел. Свята — Гефорд (храм)
10. Понед. Св. Духа — на Пискливцях (Проводи)
16. Неділя — Кридор
23. Неділя — Гефорд
30. Неділя — Гефорд

*УВАГА: Дня 1 і 2 червня відбудеться в Редфілд З'їзд СУМК з округа „Верховина" (Гефорд, Редфілд, Норт Бетлфорд і Витків). Дня 2 червня відслужиться там Соборне Богослуження (парох і о. Хомяк). Запрошується всіх заінтересованих нашою молоддю прибути на З'їзд.
Адреса: Гефорд, Саск., Вох 163 Тел. 55.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Вайлдвуд (Храм)
9. Неділя. Зелені Свята—Ричмонд Парк (Храм)
Вечірня год. 5 по пол. в Атабаска
10. Понеділок. Св. Духа — Вестлок
15. Субота. Св. Івана Сучавського — Рочестер
16 Неділя Всіх Святих — Баргед (Храм)
23 Неділя — Сіба Біч
30 Неділя — Атабаска
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя — Вестлок
12. Пятниця. Ап. Петра й Павла — Сіба Біч (Храм)
14. Неділя — Атабаска (Храм)
21. Неділя — Вайлдвуд
28. Неділя. Св. Володимира Вел. — Вестлок (Храм)
Адреса: Вох 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ:

1	С	19	Смч. Патрикія еп.
2	Н	20	Нед. Св. Отців 1 Вс. Соб.
3	П	21	†Константина і Олени
4	В	22	Муч. Василиска, Маркела
5	С	23	Прмч. Чорноризця
6	Ч	24	Преп. Симеона Дивногор.
7	П	25	†3-те зн. гол. Івана Хрест.
8	С	26	Ап. Карпа й Алфея з 70
9	Н		ЗЕЛЕНІ СВЯТА
10	П	28	ЗЕЛЕНІ СВЯТА
11	В	29	Прмч. Теодосії діви
12	С	30	Преп. Ісаакія Далм.
13	Ч	31	Ап. Ерма з 70, мч. Ермея
14	П		Муч. Юстина Філософа
15	С	2	Влкмч. Івана Сучавського
16	Н	3	Нед. Всіх Святих. І-ша
17	П	4	Митрофана патр. Царгор.
18	В	5	Блаж. Константина м. К.
19	С	6	Преп. Висаріона Єгипет.
20	Ч	7	Мч. Теодота Анкир.
21	П	8	Ефрема патр. Антіох.
22	С	9	Кирила археп. Алекс.
23	Н	10	Нед. 2. Преп. Силуана Печ.
24	П	11	†Ап. Вартоломея з 70
25	В	12	Преп. Онуфрія Великого
26	С	13	Муч. Акилини, преп. Анни
27	Ч	14	Смерть кн. Мстислава
28	П	15	Прор. Амоса, мч. Віта
29	С	16	Преп. Тихона Луков.
30	Н	17	Нед. 3. Муч. Мануїла

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Кіндерслей
9. Неділя. Зелені Свята — Мічам
23. Неділя — Ойен, Алта.
30. Неділя — Вонда
Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун.

о. СТ. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя — Вірдейл
9. Неділя. Зелені Свята — Сембург (Храм)
10. Понеділок. Св. Духа — Шипмен (Зауп. Служба Запаринюків)
16. Неділя — Шипмен або Принс Алберт
23. Неділя — Нипавин (Віче Нар. Дому)
30. Неділя — Кадет
Адреса: Вох 994. Нипавин, тел. 2160

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЧЕРВЕНЬ:
2 Неділя — Габард
9. Неділя. Зелені Свята — Айтуна (Храм)
10. Понеділок. Св. Духа — Гудів (Храм)
16. Неділя — Мелвил
23. Неділя — Габард
30. Неділя — Фенвуд
ЛИПЕНЬ:
7 Неділя — Айтуна
12 Пятниця. Ап. Петра й Павла — Фенвуд (Храм)
14 Неділя — Мелвил
21. Неділя — Габард
28. Неділя — Гудів
Адреса: Вох 143, Айтуна, Саск. Тел 57

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ:
2 Неділя — Гаес
9 Неділя. Зелені Свята — Арран (Храм)
10. Понеділок. Св. Духа — Вайтбіч (Храм)
16. Неділя — Сван Плейн
23. Неділя — Стінен
30. Неділя — Глен Елдер

УВАГА! Запрошується всіх довколичних громад прибути на храмові свята в громадах: Арран та Вайтбіч.
Адреса: Вох 111. Гаес, Саск.

Устав Церковний

ЧЕРВЕНЬ:
2. Неділя Св. Отців. Гол 6. УЄ 10. Літ. Ап. ДІ 20: 16-18, 28-36. Єван. Івана 17: 1-13.
9. Нед. Пресв. Тройці. УЄ Івана 20:19-23. Літ. Ап. ДІ 2:1-11. Єван. Івана 7: 37-52 і 8: 12.
10. Пон. День Св. Духа. Літ. Ап. Єфес 5: 9-19 Єван Матея 18: 10-20.
15 Суб. Влкм. Івана Сучавського. УЄ Івана 20: 1-10. Літ Ап. 2 Петра 3: 1-18. Єван. Івана 19: 25-27, 21: 24-25
16. Нед. 1. Всіх Святих. Гол. 8. Є 1. Літ. Ап. Жид. 11: 33-40 12: 1-2. Єван. Матея 10: 32-33 19: 27-30.
23. Нед. 2. Гол. 1. УЄ 2. Літ Ап. Рим. 2: 10-16 Єван Мат 4: 18-23.
30. Нед. 3. Гол. 2. УЄ 3. Літ Ап. Римлян 5: 1-10. Єван. Мат. 6: 22-33.

Український релігійний [illegible] в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., JUNE 15, 1957 ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯщ 1957. ЧИСЛО 12

МИТРОПОЛИТ БАШІР ПРО ПАЛЕСТИНУ

Митрополит Сирійської Православної Церкви в Америці, Антоній Башір, говорив в Торонті, що Палестина повинна стати республикою, в якій були б жиди й араби. Коли до того не прийде, то Ізраїль, як держава, буде зметений. Головна причина лиха на Середнім Сході, говорив він, в тім, що поза Палестиною є один мільйон арабських вигнанців. Вони повинні вернутися до Палестини на свої землі і створити Палестинську республику. Вони ніколи не згодяться на державну назву "Ізраїль". — Башір приїздив до Торонта на конвенцію Організації Сирійської Православної Молоді.

ЗАБОРОНИ СВЯЩЕНИКАМ В ЕСПАНІЇ

Вістка з Толедо, в Еспанії, доносить, що кардинал Енрік Пля і Денієль заборонив католицьким священикам бувати на таких видовищах як боротьба з биками, та на професійних спортах. Всюди мають ходити в священичих одягах. Не сміють вони купувати мотоциклів без дозволу епископа, а котрі їх мають, то не мають права вживати їх для особистих цілей. Окремо ж, — священик не має права везти на мотоциклю жінки. Не мають бути на загальних випадкових танцях і на живих фільмових представленнях. Також заборонено їм на вулицях курити. Отже заборонено те, що дотепер було.

ВИШИНСЬКИЙ, ПАПА І БОБОЛЯ

Папа дав польському примасові (головному епископові), Вишинському кардинальський червоний капелюх, похвалив, що польська Церква противиться комунізмові, та згадав з похвалами польського "мученика" Андрія Боболю, **якого Козаки вбили перед 300 літами".** Він закликав поляків в Польщі, щоб брали собі примір з Боболі, **"езуїта священика, якого замучили** (козаки) **на смерть".**

Але чи згадував коли папа українців, яких поляки невинно замучували на смерть на українській землі? Ніколи! Така правда в Римі! Українців можна замучувати.

ПРО 1960-ий РІК

В Конгресі в Вашингтоні говорив науковець, Ч. Шейфер, що в 1960-ім році сила большевиків буде така велика, що зможуть водними бомбами знищити в Америці 82 мільйони людей. Крім тих може бути 24 мільйони слабих, а 60 мільйонів цілком здорових. Сила бомб може рівнятися 2 більйонам і 500 мільйонам тонів недавно найсильнішого вибухового матеріялу ТНТ.

Дивно таке почути, бо якраз західні держави збудували ту велику Росію, що грозить таким знищенням. Пощо ж її будувати? Давати їй і таке, чого не треба було давати. Дивно!

ЩО МОЖЕ ЗНИЩИТИ АМЕРИКУ

Розпуста є страшнішою небезпекою ніж комунізм, казав недавно в Ню Йорку првоповідник Ґрейгам. Комунізм Америки не знищить, але розпуста може знищити. А нині всюди повно того, що веде до розпусти, — неморальна література, неприличні одяги, погані жарти, дармуюча молодь. Всюди повно негідних образів. Коли купую ґазету, мені стає гидко, казав Ґрейгам, там повно бруду. Одежа жінок для принади чоловіків. Брудна і гидка література. Та ще чуємо домагання, щоб в тижни лише 4 дні працювати. Чи не туди дорога до розпусти і морального занепаду?

БОЯТЬСЯ ПОШЕСТІ ІНФЛЮЕНЦИ

Дотепер інфлюенца (флу) поширилась дуже широко в країнах далекого Сходу. отже в Америці та Англії побоюються, що вона може до них перенестися Найперше вона може появитися в портах, де приходять далекі кораблі, і приїздять люди з далеких сторін, — вони можуть ту слабість принести. Покищо нема вісток, щоб в Америці чи Англії був хтось слабий на інфлюенцу.

ДО ЧОГО ВЕДЕ ПІЯТИКА

В Ню Йорку три молодці, 18, 20 і 22-літні напивалися і надумали топитися. До поруччя моста над рікою привязали шнур 20 стіп (фітів) довгий і по нім спустився один, Де Во, а коли шнура не стало, пустився в воду. Другий, Рулет, зробив таксамо. Третій не пішов за ними, але дав знати поліції, і поліція побачила одного з них на вулиці мокрого, що виратувався. Другий певно втопився.

ЗВІДКИ ЗАБИРАЛИ Б ЛЮДЕЙ

В Оттаві виробляють пляни, звідки треба би забирати людей, коли б війна починалася. Мається на увазі ті міста в Канаді, де є багато людей, а то: Вінніпеґ, Галіфакс, Сент Джан, Квебек (місто), Монтреал, Оттава, Торонто, Гемилтон, Виндзор, Ріджайна, Едмонтон, Келґарі та Венкувер. Всіх 13 міст. Людей вивозили б поза міста на широкі простори. Але питання, як та війна починалася б?

МОЛОДИЙ ЛІКАР
Ігор Евген Майба

Число українських лікарів збільшилося, коли тепер титул Доктора Медицини дістав син українського православного священа Івана Майби, — Ігор Евген Майба. Мати його Софія. Народився 1931 р. Медицину студіював на медичному факультеті при Вінніпеґському університеті, лікарську практику відбув в Ст. Боніфас шпиталі, а тепер перейшов спеціялізуватися в хірургії (в робленні операцій) в міському шпиталі в Келґарі. Щирі побажання йому в його дальшій лікарській праці.

СТАН ЦЕРКВИ У ФРАНЦІЇ

Населення Франції числить 40 мільйонів осіб. На папері Франція зветься католицькою, хоч і не всі французи є католиками.

Як нюйоркський "Тайм" подає, то парохіяльних священиків є там нині 56 тисяч і 700, а в 1901 р. було 71 тисяча і 300 (тоді Церкву відділено від держави).

В 1950 р. було 16,000 парохій без священиків, коли в 1903 р. було без священиків лише 4,772 парохій. Священики, які там є, бідують, і побіч заняття в Церкві шукають собі іншої праці.

Перша причина того бідовання в тім, що давніше держава платила священикам, а тепер же самі люди мали б платити, але вони до того не звикли. Певна річ, що і комунізм, який в Франції стоїть сильно, підриває в людей почуття обовязку для Церкви.

З тою справою звертався до народу архиеп. Базелер, але мав небагато успіху. Отже виходить, що католицька Церква в Франції занепадає, і, як видно, Рим не має сили того занепаду спинити. А Франція сусідка Італії.

З ЖИДІВСТВА КАТОЛИКИ

Каже філядельфійська "Америка", що 30 травня Редемпторист Артур Клибер відсвяткує 25-ліття свого священства. Клибер—навернений до католицизму жид. При Службі Божій буде з ним 5 священиків, бувших жидів, а участь в Богослуженні візьме понад 150 католиків навернених з жидівства. Що воно так, можна згодитися, але чи ті католики перестали бути жидами, то друге питання.

МЕНОНІТИ ВЕРТАЮТЬСЯ ДО КАНАДИ

Коло 300 менонітських родин, які перед 30 літами забралися з Канади до Мексику, рішили вернутися до Канади (1600 осіб) і поселитися в Онтаріо. Вже шукали місця і знайшли, де будуть мати 60,000 акрів. То буде найбільша менонітська кольонія в Канаді. Їм дозволено вернутися. Будуть вести мішану господарку і молочарство.

ЦЕРКОВНІ НАРАДИ В МИРНАМ, АЛТА.

За благословенням ВПреосв. Митрополита і Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, відбудуться церковні наради відпоручників і гостей усіх Громад Мирнамського округа УГПЦК., в четвер 20 червня, 1957 р.

Наради почнуться Соборною Службою Божою в місцевій церкві о годині 8:30 рано.

Просимо відпоручників усіх Громад УГПЦК., даного Округа і гостей, вірних УГПЦК, та священиків прибути на ці наради.

Мітрат Є. Грицина,
Адміністратор Західньої Єпархії УГПЦК.

БІЛОРУСИ — КУНЦЕВИЧ — КАТОЛИЦИЗМ

Білоруси сусіди українців, і під Польщею переживали ті лиха, що українці, отже добре нам знати як вони до Кунцевича і католицизму ставляться.

Перекажемо тут дещо з "Листка" Редакції "Сіла Вери" (в Америці), в якім православні білоруси протестують проти накидування їм Кунцевича за святого і латинізаторської роботи "Католицької Акції".

Говориться там, що Рим дає гроші на видавання білоруської уніятської преси, як про те явно говорять білоруські латинізатори. Головні між ними ксьондз Роберт і ксьондз Сіповіч, езуїти. Вони навіть доказують, що на Білорусі православіє не має права бути, бо поляки своїми уніями так постановили.

В "Листку" говориться, що унія не є релігією, але римською політикою, як то виходить з уніятської преси, бо казав же й А. Поссевін: **"Щоби заволодіти Москвою, то треба найперше заволодіти Києвом і Вільном".** — Значить: треба здобути Україну і Білорусь, а тоді здобудеться для Риму Московщину. (Вільно білоруське).

Дальше там читаємо:

"Як колись Кунцевич, а нині Сіповіч, зрадивши православіє, намовляє білорусів йти його слідами, **роблячи Кунцевича на свою руку "заступником Білоруського Народу"**, і не питаючи, чи він (нарід) хоче Кунцевича і Сіповича своїми заступниками, які ведуть його до зрадництва й асиміляції, занепаду, і чужого поневолення".

Згадується там, як католицький агент називав Св. Евхаристію в Православній Церкві "Опоганеними Тайнами".

Сіпович і др. сильно обороняють Кунцевича, видумуючи всякі байки, як. прим., що вбивники Кунцевича після вбивства прийняли унію, тільки ж, — питає "Листок", — чому поляки тих уніятів повішали? — всіх 20.

Доказує Сіповіч, що все добре, що папа робить, отже питають Сіповича, — чи і то було добре, що після вбивства Кунцевича папа писав польському королеві: **"Нехай буде проклятий той, хто стримає свій меч від крови! Ти могучий королю, не повинен стримуватися від меча й огню".**

Нехай собі Сіповичі до Кунцевича моляться, — кажуть православні білоруси, **однакож православних білорусів є 97 процентів** (три уніяти на 97 православних), — **"але ми проти того, щоб нам православним білорусам накидати того душохвата** (Кунцевича) **за патрона і небесного заступника, бо ми згори знаємо, що він не пустить нас до неба".**

Зазначується там дальше, що католицька робота веде якраз **до розбиття білоруського народу.** "Православна Церква є національною нашого Народу, вона керується самим Ісусом Христом, — і йому (народові) іншої "правди" не треба". — "Покликаємо БОГА на свідка, що не МИ перші почали релігійну суперечку, і молимо Його в імя Св. ПРАВДИ, щоб поміг нам ОБОРОНЯТИСЯ від брехні й обману СХІДНОГО И ЗАХІДНОГО АНТИХРИСТА..."

Так ставляться білоруси до Кунцевича і до роботи католицької пропаганди. Вони молять Бога, щоб охороняв їх від західного Риму і східного большевизму. Розумно думають ті білоруси!

ПРО ВІРМЕНСЬКУ Ґ ДРУГУ ЦЕРКВУ

Д. І., що перебував на Флориді, в Америці, прислав витинок з англійської газети, де говориться про святкування Різдва в Вірменській Церкві в Міямі (Маємі). ~~Там говориться~~:

"Різдво буде святкуватися в Східній православній церкві в Міямі, яка не змінила свого календаря.

"Важне в тім святкуванні буде святий голуб, що дістали з Вірменії. То дарунок вірменина Г. Б. Бурта, який дістав ту святу посудину (голуба) від вірменського католікоса (патріярха), Васкена І. Бурт був "кумом" при поставленні патріярха.

"Голуб зроблений з чистого срібла, поміщений на підставці, де є також хрест. Священик тої церкви, Ваграм Назаретіян, буде вживати того голуба при помазуванні того хреста святою оливою, а то величавий церковний обряд.

"Бурт був одним з чотирьох світських, а також було шість священиків з Америки, що були між 137 делеґатами, як вибирали і поставляли патріярха в Вірменії в жовтні минулого року. Бурт був одним з двох, що дістали Хрест св. Григорія Просвітителя, і той хрест буде йому вручений при відповідній церемонії слідуючого місяця. Бурт є продавцем реальностей і будівничим.

*

До ґазетного витинка додав Д. І. лист, в якім між іншим говорить:

"В неділю поїхали ми до Міямі, 75 миль, до церкви св. Петра і Павла, бо вважали, що та церква буде нам найближча.

Признаюся, що ніколи душею так щиро не молися за свій поневолений нарід, як молився в тій церкві, і відчував такий великий жаль і докір до тих наших свідомих людей, які тут напевно були і не зробили нічого для свого народу, що живе в тім місті. Вертаючи з церкви, моя дружина сказала: "Я бачила довголітну похоронну процесію української душі".

"І які ми щасливі, що в Канаді ми мали таких людей, які повели наш нарід до боротьби за церковні права, і тим поставили свій нарід релігійно і національно високо.

"Недавно новоприбулий священик сказав мені: "Де нема нашої церкви, там йди до російської". А моя відповідь була: "Для мене російська церква і католицький костел однакові, бо однаково руйнували українську душу". Хто хоче побачити ту руїну, нехай поїде до тої церкви, де я був.

"Служба Божа була старословянською мовою з домішкою московщини. Від мови на проповіді священика мені страшно стало, — московська мішанина з закарпатською говіркою. Хто такою мовою нині на світі говорить і кому вона зрозуміла? Такою ж мовою співав і хор. Лише коляду "Небо і земля" хор співав так, як колись наші дяки колядували. Людей в церкві було коло 50-ро."

ПО ШІСТЬОХ ЛІТАХ БАЧИТЬ

Бувша учителька, Люціля Савоя, осліпла перед 6 літами, а тепер бачить. В Ріджайні зробили її операцію, зняли більмо і тепер вже видить. Хоч самі лікарі не сподівалися, що операція вдасться.

ЗНОВ АП. ПЕТРО БУВ В РИМІ

"Українські Вісті", ч. 11, 1957, подають новинку, що в Римі відкопано старий цвинтар з часів Нерона (з 1-го століття) і там знайдено сім гробівців, де мабуть поховані особи, що належали до двору Нерона. На тім цвинтарі могли ховатися погани і християни. І це мало б бути доказом, що там десь є гріб ап. Петра. І кажуть "У.В.", — "Нема таким чином ніякого сумніву щодо правдивости гробу св. Петра, який був похований поблизу місця своєї смерти".

Нема сумніву? А хіба те вічне доказування, що Петро був в Римі, не тому повторяється, що є сумнів? Що певне, що доказане, того не треба доказувати. А доказується те, що сумнівне.

Вже майже півтори тисячі літ римські католики доказують, що Петро був і вмер в Римі, але дотепер не доказали. І дальше доказують. Що рік, що два, то знаходять нові докази, — там щось знайшли, там щось викопали, і воно доказує, що Петро в Римі помер. Значить, — справа не доказна. А прийде другий, пятий, десятий рік, то знов будуть виписувати нові докази. Знайдуть Петрову тіяру (корону), жезл і др.

А друга справа така: що спільного мав би Петро з тими папами, про яких казав папський історик, Бароній, що в них не було і волоска єпископського? То були розпусники, грошолюби, безвірники, отже чи були вони наслідниками Петра? Можна б скорше сказати, що вони були наслідниками Юди Іскаріота. А що Петро не був головою Апостолів, та що не міг бути в Римі, на те є багато доказів.

СКІЛЬКИ ЖИДІВ НА СВІТІ

З повстанням жидівської держави жиди зацікавлюють собою світ більше, ніж перед тим, — отже скільки є їх на світі?

Торонтоський "Ґлоб енд Мейл" подає заяву Світового Жидівського Конгресу так:

Всіх жидів на світі є 11,810,000 (близько 12 мільйонів), а з того в Британськім Обєднанні Держав (Комонвелті) є 887,000 жидів; з того в Канаді є 230,000; в Монтреалі 94,000; в Торонті 75,0000; в Вінніпеґу 19,600; в Ванкувері 6,700.

Англія має 450,000; полуднева Африка 110,000; Австралія 53,500. В Злучених Державах Америки 5,200,000; в Совітськім Союзі (в большевії) 2,00,000; в Ізраїлі 1,585,00; в Арґентині 400,000; у Франції 50,000; в Мароко 210,000 і в Мадярщині 100,000.

Статистика цікава, хоч вона може бути неточна. Треба згадати, що в 1903 році всіх жидів на світі числили на 15 мільйонів, а нині є їх коло 12 мільйонів. В 1930 р. були вісті, що в большевицькій Росії було в 1918 р. далеко понад 7 мільйонів жидів. В 1927 р. жидівська преса подавала, що жидів в Росії є 3,000,000. З того можемо виводити, но нинішна статистика мабуть дуже неточна, хоч вона й цікава.

ЖИЛА 19 ДНІВ ПО РОЗБИТТІ ЛІТАКА

В стейті Вайомінґ, жінка і чоловік Масурієри летіли своїм літаком, та в горах літак розбився і згорів, але обоє покищо вратувалися, та чоловік пізніше помер. Жінка була на місці розбиття 19 днів, мала три кусні чоколяди і склянку вітамінових пігулків. Її знайшли й взяли до шпиталю.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XVIII

Грецький переказ, приписуваний Ап. Іванові, — старший за "Першу латинську форму"

До VI століття в християнському світі були усні перекази про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо; вони бували в різних формах, суперечних одна одній. Записувати їх стали не раніше IV стол. Одначе ці особи, що їх записували, не оставили своїх імен. З того пізніше дехто зробив висновок, що ці писані тексти походять з Апостольських часів. Латинський Єпископ у м. Тур, у Франції, Григорій (Турський) у VI столітті перший піддав таку думку. За ним пішли інші. Так повстала традиція — позбавлена підкладу дійсности, бож наукові досліди виявили, що всі ці рукописи походять не раніш як з IV століття.

Григорій Турський був першим із Св. Отців Церкви, що звернув увагу на ці перекази й на анонімні (без подання автора) рукописи, з яких ці перекази були записані. Але він, як латинський церковний письменник, клав натиск на т. зв. "латинські форми" цього переказу. Як було сказано вище, основних латинських його форм було дві: 1. версія про спізнений прихід Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці і 2. про поворотне принесення з Неба душі Пресв. Богородиці до гробу Її тіла, про воскресення Її таким чином і про взяття Її живою на Небо. Цю другу форму в VI столітті, за папи Григорія І, прийняла латинська Церква як предмет святкування (але не як догму!). Але була на Заході також традиційно живою і ця **"Перша латинська форма"**: з версією про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці. На Сході цієї версії про спізнення Ап. Фоми не було. Там була грецька форма переказу, своя власна, східня, найстарша в історії, приписана Ап. Ів. Богословові, — де сказано, що Ап. Фома був на Похороні Пресв. Богородиці, отже не спізнився.

Коли на Заході латинський Єпископ Григорій Турський в VI столітті спопуляризував латинські форми "тілесного" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, то, розуміється, не могли ці латинські форми в якійсь мірі не дістатися й на Схід. І так вплив цих латинських форм бачимо на Сході вперше у Св. Івана Солунського — він переробив грецьку форму (приписувану Ап. Іванові) і додав до неї згадку про спізнений прихід Ап. Фоми. Ця перерібка походить приблизно з VII століття, коло ста років після Григорія Турського на Заході. На Сході Іван Солунський є перший автор у писаннях якого появилася латинська (католицька) згадка про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці, коли робити висновки на основі тих текстів, що досі відомі історикам (Пор. Ів. Франко: Апокріфи і леґенди, т. II, стор. 383і 386). З Слова Івана Солунського латинську згадку про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці згодом запозичали й деякі інші автори на Сході. Безумовно, на Сході ці автори, що до переказу додавали латинську згадку про спізнення Ап. Фоми, належали до винятків, бо в основному був там поширений грецький переказ — без вставки про спізнення Ап. Фоми, — приписуваний Ап. Іванові.

Як і треба було б сподіватися, в Україну переказ у латинській формі — зо згадкою про спізнення Ап. Фоми, прийшов уже пізніше. В Україні, — в народі, а не в Церкві, — першою і основною формою переказу була форма не з латинською згадкою про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці, а тільки грецька форма переказу — приписувана Ап. Іванові Богословові, в якій немає згадки про спізнення Ап. Фоми, а сказано, що всі Апостоли, з Ап. Фомою включно, були на Її Похороні.

Дослідники ствердили, що грецька форма переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, тобто ця яку десь у IV—V ст. з уст народу записали грецькою мовою, приписуючи її початок Ап. Іванові Богословові, є **найстаршим апокрифом** про "тілесне прийняття" Пресв. Богородиці на Небо (Ів. Франко: Апокріфи і леґенди, т. II, стор. 390). І в цьому найстаршому в цій справі апокрифі немає згадки про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці, а говориться, що Ап. Фома на Її Похороні був. Натомість версія про спізнений прихід Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці — то вже пізніше переіначання — латинського походження. Тож цілком зрозуміло, що в словянський православний світ (тільки між народ, — не до Церкви) переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо проникнув не з Заходу, не латинський, а зо Сходу, з Греції, тому ясно, що був це найстарший в цій справі переказ, отже той, що його приписують Ап. Іванові Богословові. Оригінальний, грецький текст цього рукописа з IV—V століття вперше видав друком німецький дослідник Тішендорф (K. Tischendorf: Apocalypses Apocryphae. Lipsiae, 1866).

Рукописний текст першого словянського перекладу цього апокрифа, приписуваного Ап. Іванові, відомий в Україні уже з XII століття, — т. зв. відривок "руської копії", з якого було роблено дальші копії. Цей найстарший рукописний словянський переклад з уривку з XII, зроблений з грецького тексту, вперше опублікував І. І. Срезневський у праці "Свѣдѣнія и замѣтки о малоизвѣстныхъ и неизвѣстныхъ памятникахъ". Спб. 1867, XXXVIII, стор. 61-76).

З вищесказаного сам собою випливає висновок, що коли б Православна Церква дійсно бачила богословські підстави визнати переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, то напевно визнала б переказ приписуваний Ап. Іванові, тому що він найстарший з-поміж усіх у цій справі переказів і вперше записаний по-грецьки, — а не приймала б пізнішого своїм походженням переказу, та ще й з латинського світу та з латинською вставкою про спізнення Ап. Фоми.

(Далі буде)

ЛЮДСЬКЕ СЕРЦЕ МОЖНА СПИНЯТИ

Професор з Гарвардської медичної школи, д-р Грос, каже, що при операціях можна биття людського серця спинити на яких 40 мінут, і в тім нема небезпеки.

ПАПА І ЖІНКА ПОМІЧНИЦЯ

Виходило б, що до Ватикану (папської палати) жінки не мають доступу. Папа целебс, кардинали целебси, священики целебси...

Та вже давніше преса подавала, що папа має жінку-помічницю, а недавно в журналі "МиКалс" з Ню Йорку, є велика стаття п. з. "Жінка, яка охороняє папу", і там говориться, що жінка монахиня, Паскваліна, доглядає папу вже 40 літ, коли ще не був папою, і дотепер. Папою став Пій 12-ий 1939 року.

Паскваліна є сторожем папи і просто йому диктує, доки він має працювати, коли спочивати, готує йому поживу, дбає про лад в його палаті, навіть порядкує деякими грошевими справами.

В Святім Письмі говориться, що жінка має бути помічницею чоловіка, отже так і повинно бути.

— Коли ж так, то і целебсам треба помічниць, коли здорові, а ще більше, коли слабі. Жінки сотворені на доглядачок.

Але нащо тоді заводити целібат для священиків і йти проти Божої постанови? Відомо ж, що й целебси мають "господинь", "своячок", яких не повинні б мати, щоб бути дійсними целебсами. На папері целебси, але відомо, що деякі лише дурять людей. Перед Богом і людьми лицемірять. Чи Бог того хоче? Але воно потрібне католицькій політиці.

ЖИТТЄВА ПРАВДА І ЛЮБОВ

Католицький Єпископ в ЗДА Фултон Дж. Шін на своїй регулярній програмі "Життя варте того, щоб жити" 11 лютого говорив на тему "Як осягнути вдоволення" (ґуд тайм). Він сказав, що людину роблять щасливою три чинники: життя, пізнання правди і любов. Людина вже створена так, що вона має природну потребу ж и т и в ч а с і, отже й у часі минулому й майбутньому. Людина має вроджену потребу пізнавати п р а в д у, цебто пізнавати дійсність, знати, як воно все є в д і й с н о с т і; вже маленьке дитя є дуже допитливе, все хоче знати, хоче знати причини всього, і часто ставить питання: "Чому?" Чому воно є так, а не інакше? Щодо любови, то це також природна й конечна річ. Дитя родиться з потребою л ю б о в и, материнської любови. І доросла людина потребує любови. Отож, "нехай людина не буде самітною!" — сказав Єпископ Шін.

Праведник осуджує зло, гріх.

Він відрікається навіть законних, дозволених речей, щоб духові дати змогу бути вільнішим любити Бога, свого Творця.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЯКІ БУЛИ ГР.-КАТ. КАРДИНАЛИ

Історичні факти

Гр.-кат. священик Ст. Семчук в ч. 12 "Нового Шляху" писав, що — **"український нарід у тягу своєї історії мав своїх кардиналів"**, отже — **"це у великій мірі причинилося до піднесення поваги і світлости цілого нашого народу"**. Але воно цілком не так!

Перше, — що "цілий нарід", то і православні, а православні кардиналів ніколи не мали.

Друге, — що для греко-католиків кардиналів мав Рим, а не вони. Рим ставив їх для себе, щоб його справі служили, а не справі греко-католиків. Та придивімся до тих кардиналів.

1. **Ісидор**, грек, звався Київським Митрополитом, а жив в Москві. В 1438 р. іде на папський Собор до Феррари **як представник Антіохійського патріярха**, і дам сам для себе принимає унію. Коли ж додому вернувся і хотів унію заводити, його арештували, він утік до Риму і там помер як кардинал. Тоді не було ще унії, всі українці були православними, а вони не хотіли ані унії, ані кардинала, отже як нині говорити, що Ісидор був кардиналом православних українців? Він був папським кардиналом.

2. **Кард. Михайло Левицький** — В "Історії Політичної Думки" каже Кость Левицький, що Мих. Левицький в початках заявлявся за піднесенням народної просвіти, **але папа був тим невдоволений.** Виходить, що папа був рад, щоб греко-католики були темні.

Пізніше про Мих. Левицького говорили, — **"що він був в порозумінні з польськими політиками і ділав проти народности руської"**.

Але Возняк в книжці "Як пробудилося українське життя" говорить більше. Говорить, що Левицький не хотів висвятити Головацького, бо той проповідував ідеї Шашкевича. Не хотів написати свого Послання українською мовою, не зважаючи на пораду уряду. Поза чисто церковними справами він нічим не клопотався.

Коли Головацький післав Левицькому українську книжку — "Вінок", він її не прийняв. Каже Возняк, що Левицький — **"головна причина і чинник національно-культурного занепаду українського народу"**.

Духовенство було зібрало гроші на фонд сільських учителів, дало гроші Левицькому, і вони пропали. Він обсадив духовний семинар — **"езуїтськими гіпокритами** (облудниками), **польськими перекінчиками і своїми фаміліянтами"**.

Не дозволив Могильницькому привитати цісарського достойника українською мовою, бо казав, що то проста мова. Такого Возняк згадує більше, а він більший авторитет ніж Семчук.

3. **Кардинал Сильвестер Сембратович** — їздив до Риму 4 рази з чолобитною делеґацією, отже папа зробив його кардиналом. Було за що.

Каже Кость Левицький, що — **"Граф Потоцький в спілці з Сембратовичом"** заснував езуїтсько-руську ґазету "Мир" 1885 року. Перед виборами Сембратович хотів заснувати нову партію для ослаблення українців, але священики спротивилися. На католицькім вічу 1896 року хвалив поляків, що завели унію і казав: **"Нехай буде їм за то честь і вінна слава"**.

Перед Львівським Собором 1891 р. тайком доносив полякові Баденьому, як священики до Собору готуються, а Бадені передавав другим полякам і Римові.

Коли Собор занявся проти целібату, то Сембратович причинився до пофальшовання ухвал в користь целібату. ("Висвітлення").

Такі були ті кардинали, головно два послідні, а Семчук каже, що вони — **"у великій мірі причинилися до піднесення поваги і світлости цілого нашого народу"**. Робить з чорного біле.

Ще говорить Семчук, що в Канаді є вже два кардинали, французи й англієць, а є ще місце на третього, українського. Але що розумних греко-католиків обходять латинські кардинали?

Та диво, що "Новий Шлях" не опамятав Семчука, не сказав:

— Пишіть, але оглядайтеся, бо є люди, які знають, що воно не так було, як ви пишете. Нехай то буде між нами і вами, бо ми знаємо, що ті кардинали не принесли добра українцям, але памятайте, що противник не спить. Він "аки лев рикающий" рад нас "поглотити". Трохи пишіть, а трохи на завтра лишайте...

Та видно, що "Новий Шлях" так думав, як Семчук, отже не казав нічого.

Семчук сподіється, що Рим може і греко-католиків обдарувати кардиналом. Коли ж кардинали велике добро приносять, то чому всіх канадійських греко-кат. епископів не поставити кардиналами?... Добра було б багато...

ЖІРОЛЯМО САВОНАРОЛЯ

Львівська католицька "Нива" писала про Савонаролю, а тутешня преса не згадує, отже тут треба його згадати.

В травні 1957 р. минуло 459 літ, як замордували домініканського монаха, Савонаролю.

Народився він 1452 р., дальше став монахом Домініканцем. За час став голосити проповіди, де сильно осуджував занепад релігійности і морального життя серед правителів католицької Церкви, і зачіпав навіть папу Александра 6-го. Поо той занепад він казав: **"Колись чаші були деревляні, а епископи золоті, а тепер чаші золоті, а епископи деревляні"**.

Той занепад починався від папи, що явно мав нешлюбну жінку, на епископів, на священиків, на монахів. Що папі можна, то і їм можна.

Савонароля був за скликанням Собору, щоб той занявся "оздоровленням Церкви", починаючи від її верхів, він казав: "Церкву (її верхи) треба бичувати і то скоро".

Мав Савонароля однодумців і мав ворогів, що його судили, мучили, його зізнання фальшували, і папа дав дозвіл його замордувати. І так 23 чи 31 червня, 1948 року його повісили разом з другими двома Доманіканами, а дальше тіла їх спалили.

Німецький професор Сніцер, що зібрав і надрукував матеріяли про Савонаролю, каже:

"Коби проти кожного нового Боржія-папи" і проти кожного нового Боржія-духа повстав на добро Церкви і спасення людей новий Савонароля". (Папа Александер 6-ий, великий негідник був з роду Боржіїв).

РЕЛІГІЙНА СПРАВА В АФРИЦІ

Папа і французький президент Коті, недавно нараджувалися і папа заявився за французьким панованням в Африці. Казав, що треба дати африканцям можність розвивати своє життя, однакож африканці повинні дякувати за культурну поміч, яку французи їм дали, та що і дальше французи повинні мати там провід.

Так папа заявився за французьким панованням в Африці, — хоч давніше світ розумів і розуміє, що французи африканців лише використовують, але ніякої культурної помочі не дають.

**

Африка то поле для праці всяких місіонарів, католицьких, протестантських і магометанських. За останніх 50 літ католицькі місіонарі багато там зробили для католицизму, однакож тепер положення зміняється.

З пробудженням національної свідомости в африканців великої сили набрало магометанство і воно скоро поширюється, стаючи на дорозі католицьким місіонарам.

Ватиканська статистика так ділить африканське населення, якого є 140 мільйонів:

Анімістів (поган) є там понад 59 процентів.

Магометан понад 18 процент.

Римокатоликів понад 12 процент.

Протестантів 8 процент.

Отже більша часть африканців має ще свої давні релігії. За ними йдуть магометани, а католики аж третім місці.

Небезпеку для своеї роботи бачить Ватикан (папська палата) в магометанстві. Ширитель магометанства, Ага Хан, впродовж 10 літ збудував 87 мошей (магометанських церков) і заснував 82 магометанські школи. Загальний настрій проти европейців дуже помагає магометанам.

ЄП. ҐОЙДИЧ СТИГМАТИКОМ?

Стигматиками називають тих, що їм час від часу показуються на руках і ногах рани, як ніби рани Христові. — Пряшівського епископа (на Закарпатті), Павла Ґойдича, арештували чеські комуністи, і як подає католицька преса, тримали в Кошицях, а потім кудись його перевезли. Отже кажуть, що Ґойдич є стигматиком, бо він є чоловіком великої святости. Яким чоловіком є сам Ґойдич і чи він стигматик, не знаємо, але напевно знаємо, що до католицьких вісток треба ставитися дуже обережно.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію ,і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна й стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 88 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ ЧЕТВЕРТА ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Апостол Павло пригадує, що чоловік може служити або гідним справам, або негідним. І закликає, що хто служив грішним справам, нехай тепер служить справам добрим, а тоді стане Божим слугою. Злі діла ведуть до душевної смерті, а добрі до життя вічного.

Знов Христос в Євангелії показує яку велику вартість має думаючий, розумний чоловік.

В Капернаумі приступив до Ісуса сотник, отже римський офіцер, поганин, і каже: "Господи, слуга мій дуже хорий". На те Христос: "Я піду й оздоровлю його". На те сотник: "Я не заслужив, щоб Ти входив під мою стріху, — Ти лише скажи слово, а слуга одужає. Я військовий і на тім розуміюся, бо маю нижчих від себе, отже приказую, а нижчі мою волю виконують".

Тоді каже Христос тим, що йшли за Ним: "Я навіть між жидами не знаходив людей з такою великою вірою".

Сотник був поганином, але Христос на те не зважає, Він цінить в чоловіка його велику віру, отже його широкий розум, його розсудок, і його щирість. Сотник розумів, що коли він посилає своїх вояків, то Христос може післати Своє слово, а те слово його постанову виконає, бо воно є на послугах Христа.

Дальше сотник розумів, що коли Христос надприродні діла творить, то Його власть надлюдська, вища, Божеська, отже його здоровий розум каже йому: "Він вищий від тебе, отже ти себе перед Ним упокорюй. Проси в Нього помочі, але ти не заслужив на те, щоб Він йшов до твого дому, отже честь тобі робив. Тобі така честь не належиться. Проси в Нього помочі, але не вимагай чести".

Сотник високо цінив справедливість, і то була велика прикмета його віри, його розсудку. Не хоче що йому не належиться, і Христос якраз на те звертав людям увагу. Бо звичайно люди раді здобувати всього найбільше, не застановляючись, чи вони на те заслужили і чи воно їм потрібне. Але сотник таким не був.

За те Христос поставив сотника високо в очах людей і каже: "Нехай буде тобі по твоїй вірі". І слабий слуга в тій хвилині став здоровим.

Так поважаючи справедливість, сотник здобув і поміч і признання за свою гідність. Здобув більше, ніж сподівався. А він же був поганин.

НЕДІЛЯ ПЯТА ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Говорить ап. Павло, що є християни, які — "мають ревність (щирість) Божу, але нерозумну". За мало дивляться на поведення Христа, на Його науку, на Його відношення до людей, і свої думки ставлять вище ніж науку Христову, отже роблять таке, що з наукою Христа незгідне. Таке було нераз в християнській Церкві і воно приносило лише лихо.

В Євангелії оповідається, що в Гадаринській стороні зустрів Христос двох біснуватих і ті казали Христові: "Чи ти прийшов нас мучити?" А недалеко було стадо свиней, і дияволи, що опанували тих людей, казали Хриcтові: "Коли нас з людей виженеш, то дозволь перейти в свині". Коли ж вони до свиней перейшли, то свині побігли і в озері потопилися.

Давні мислителі всякі справи представляли ріжними образами, і ті біснуваті могли бути звичайними розбишаками, опанованими злочинними пристрастями, бо сказано, що де вони були, туди люди боялися переходити. І ті пристрасті не хотіли тут Христа бачити. Та Христос їх від тих пристрастів увільнив і вони стали звичайними добрими людьми.

Іване́гельське оповідання показує, яким злочинцем стає чоловік, коли його опановують злі духи, — злі пристрасти, злі забаганки, злі навички. Він непотрібний людям, він всюди несе з собою тільки лихо. Люди таких обминають, люди від таких тікають. Хто хоче рабівників, злодіїв, пияків, брехунів, обманців, незгідливих, самолюбів? Всіми ними злі люди орудують.

Говориться, що коли злі духи перейшли в свині, так тії не могли їх стерпіти, і воліли потопитися, щоб з тими злими духами разом не жити. Вони некультурні сотворіння, але природно відчували ту людську погань, яка до них перейшла.

Оскілько ж більше повинні люди відчувати, яких Бог наділив розумом, щоб могли відріжняти добре від злого, гарне від поганого.

НЕДІЛЯ ШЕСТА ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Ап. Павло накликає всіх, хто має який талан, яке становище, щоб щиро і гідно виконував свої обовязки, — хто другим помагає, хто вчить, хто напоминає, хто роздає, хто старшує. Нехай ніхто не вдає доброго, а поводиться недобре. Нехай всі будуть гостинні, щирі.

Хоч Христос був в людськім тілі, хоч ходив в людській одежі, то Його розум і Його діла показували, що Він не належить до звичайних людей. Так розумів його нарід, що своїм розумом думав, але розуміли Його не так законоучителі.

Коли принесли до Христа слабого, каже Він: "Кріпись, сину, відпускаються тобі гріхи твої". Говорять тоді книжники: "Він Бога зневажає". Тоді Христос: "Чи лекше сказати: відпускаються гріхи, чи сказати: встань і ходи?" Та щоб ви знали, що Я маю власть гріхи відпускати, то гляньте!" І говорить слабому: "Встань, бери постіль і йди". І слабий встав, почувши себе здоровим і пійшов".

Але і те книжників не переконало, бо не читаємо, що вони признали Христові слушність. Однакож нарід, бачучи силу Христа, прославляв Бога. Людські серця більше для Христа отворялися, ніж серця книжників.

РІЗДВО ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

Жив священик Захарія з жінкою Єлисаветою, яка була сестрою Анни, матері Діви Марії. Обоє були праведні люди, але не мали дітей і тим журилися. І думали, що вони перед Богом негідні.

Та коли одного разу Захарія кадив в єрусалимській церкві, зявився Ангел і каже: "Твоя молитва вислухана і твоя жінка народить сина". І каже Захарія: "Як то може бути, коли ми обоє старі?" На те Ангел: "Я Гавриїл, що стою перед Богом, а що ти моїм словам не вірив, то будеш німим аж доки тобі син не народиться".

Коли ж Захарія вийшов до народу, то вже говорити не міг.

За час Захарії народився син і треба було дати йому імя. Тоді запитали Захарію, і він написав, що син має зватися Іван, бо так говорив йому ангел. І тоді Захарія почав говорити.

На памятку тої події Церква встановила Свято Різдва Івана Хрестителя.

АПОСТОЛИ — ПЕТРО І ПАВЛО

Між Апостолами видне місце занимають апостоли Петро і Павло. Петро визначався тим, що виявляв велику ревність, і часто він перший відповідав на Христові питання. Знов же Павло визначився великою працею в ширенні християнства, багато терпів, і полишив найбільше писаних наук. І його життя зміж всіх Апостолів найширше відоме, коли про Петра ми дуже мало знаємо. Що Павло був замучений в Римі, то відоме, а про Петра римська Церква голосить, що він був в Римі і там помер, однакож на те нема певних доказів, і деякі визначні римські церковники в те не вірять.

В Посланні до Коринтян ап. Павло перечисляє досить подрібно кілько він перетерпів, а в Євангелії оповідається, як Христос питав Апостолів, за кого Його мають, на що Петро відповів: "Ти Христос Син Бога Живого". Тоді Христос: "Ти камінь, а Я на скалі збудую свою Церкву", отже на скалі тої віри, яку Петро висловив. З тих слів Римська Церква висновує, що Христос поставив Петра старшим над Апостолами, хоч знає, що Павло дорікав Петрови, що Апостоли посилали Петра до Самарії, а не він посилав других, та що ап. Павло каже: "Я нічим не менший від других Апостолів". Отже не вважав Петра своїм Зверхником.

ПОЧУВАЮТЬСЯ "ЗАЙВИМИ ЛЮДЬМИ"

Управитель лікарні в Ленкестері, Ню Бронсвик, Канада, д-р А. Грегори, заявив, що в лікарнях щораз більше зростає число умовохворих людей після 65 року життя, цебто пенсіонованих.

Д-р Грегорі сказав, що ці старші люди слабують на забурення нервів з причини безділля, — не мають чим заповнити часу. Працюючи протягом довгих років, людина завжди мріяла про те, щоб нарешті нічого не робити, а утримання мати. Той час нарешті приходить: пенсію береш, і нічого не робиш! Та ось це "щастя" робить несподіванку, — людина божеволіє від безділля. Чому? Бо людина створена такою, що її істота завжди мусить бути зайнята якоюсь працею.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Відділ Молоді

Молодість славних людей

(Продовження)

Катон, названий Утицьким — для відрізнення від його предка Катона Цензора, оставшися дуже малим сиротою, жив зі своїм братом Цепіоном у вуйка Друза, який був народнім трибуном і через те мав великий вплив усюди.

Один нарід, союзний з римлянами, хотів дістати як... привілеї, які можна було дістати ...и за згодою римського народу.

Цей посол ,на імя Періпедій, мешкав у домі Друза, і так познайомився з дітьми.

"Так то, мої діточки", сказав він їм сміючись одного разу після забави з ними, — "сподіваючись вашого посередництва перед вуйком, щоб через свої впливи на римский нарід він поміг мені осягнути це, за чим я приїхав."

Цепіон усміхаючись погодився й кивнув головою, а Катон прикинувся, що не чує, лиш пильно подивився Періпедієві в лице.

"Що це?" — сказав посол. — "Чи ти не хочеш прислужитися мені, як твій брат?"

Катон знов мовчав, але було видно, що він відкидає пропозицію.

Тоді Періпедій вхопив його навпоперек і висунув за вікно, погрожуючи викинути, коли не приобіцяє своєї помочі.

Але дитина, осуджуючи негарний спосіб за допомогою якого Періпедій хотів виграти свою справу, не уступила перед погрозою, як і перед просьбою.

Тоді здивований посол поставив хлопця на підлогу і крикнув: "Яке щастя, що ти ще дитина; коли б він був мужем, ми певно не мали б ні одного голосу в народнім зібранні."

Коли Катон був ще юнаком, Рим був республікою, але диктатор Суля гнобив батьківщину своєю кривавою владою. Всі тремтіли перед тим вередливим тираном, для нього був забавкою добробут і життя громадян.

Отже Суля зібрав дітей найвизначніших родин на науку і призначив з-поміж них двох провідників. Діти прийняли одного, хоч він був пасербом диктатора, але відмовилися коритися другому, не зважаючи на це, що це був небіж великого Помпея.

Суля спитав тоді, кого вони хотіли б. Усі одноголосно назвали Катона. І той, кого сам Суля призначив, відступив своє місце Катонові як достойнішому. Суля, що був колись приятелем Катонового батька, затвердив його провідником дітей і звелів виховникові іноді приводити до себе Катона, щоб порозмовляти з тією дитиною, яка подавала такі блискучі надії.

Але дім Сулі, як оповідає Плютарх, у той час нагадував пекло, або вязницю, стільки провадили туди вязнів, і щохвилини там когось забивали.

З першого таки разу, коли запроваджено туди Катона і той побачив, як приносили відрубані голови значних осіб, він спитав виховника, чому то не найшлось досі ані одної людини, що забила б того тирана.

"Це тому," відповів виховник, "що всі бояться його ще більше, ніж ненавидять."

"То дайте мені шаблю!" крикнув обурено хлопчик. "Я визволю наш край від ганебного невільництва!"

І коли б його не стримали, він напевно постарався б зробити те, що сказав.

Носячи в своїй душі такі горді нахили, Катон разом з тим мав дуже ніжне серце. Коли його одного разу спитали, хто є його найкращим приятелем, він відповів, що його брат. "А потім?" "Мій брат!" "А за ним?" "Ще мій брат!"

Дійсно, він ніколи не годився йти на прохід, або бавитися, коли не було брата з ним... Кажуть, що до двадцяти років він ні разу не вечеряв без брата.

Катон Утицький визначився на війні хоробрістю, а за мирних часів — справедливістю й чеснотою.

В ту пору з'явилась приказка, яку вживали з приводу неймовірних речей: "Коли б навіть сам Катон це говорив, не можна б тому вірити." Цього було досить, щоб відзначити його щирість.

Бретонець Бертран Ді Геклен був дуже негарний у дитинстві.

"Це нічого!" говорив він. "Коли я не маю краси, щоб мене любили, то я матиму хоробрість, щоб мене лякалися."

(Далі буде)

Любов матері все тримає двері отворені для своєї дитини

В одному селі, мешкала бідна вдова, зі своею донечкою Наталею. У неї була хатина з маленьким городцем. Кождого дня старенька вдова тяжко працювала помагаючи людям. Донечку свою вчила чеснот християнських, посилала її до школи і все думала, що за те все що її дає, донечка колись подбає про неї тоді, як вона стане немічною. Та в той час, коли добра мати жертвувала себе для донечки, Наталя не дуже цінила того всего. Вона нарікала, що у неї нема того всего, що другі дівчата мають. А щоб осягнути те все, вона казала, як пічнуться літні вакації, вона піде до великого міста, заробить грошей, убересь гарно як другі, та ще й мамі принесе грошей.

Прийшли вакації, і хоч мама плакала щоб донечка не лишала її саму, Наталя як задумала так і зробила. В короткому часі знайшла собі роботу. Як тільки дістала першу платню, вже знайшлися і товаришки. Вони почали тягати Наталю по танцях. Це повторялось так, що вона цілими ночами витанцьовувала, а рано в роботі не могла нетільки робити нічого, але не могла навіть стояти на ногах. Її відправили з одної роботи, відтак з другої, і нарешті вона осталась без роботи і без цента при душі. Господиня яка відступила кімнату для неї, пригадувала її кілька разів щоб платила. Нарешті побачила, що нема надії дістати заплати від Наталі та сказала, що Наталя мусить з кімнати зараз вибратися.

Опинившись на вулиці вночі, вона аж тепер зрозуміла, що вона находиться в безраднім положенні. Приятелі, що були, як у неї були гроші, тепер відцуралися від неї. Що їй почати, подумала. Вернутись до мами встидно. Оставатись там дальше нема чого. Її огорнула така розпука, що вона постановила відобрати собі життя. Та нім те зробить, хотіла ще бодай поглянути на свое рідне село і на ту любу хатинку, в котрій вона родилась.

Плентаючи ногами через цілу ніч в голоді і холоді, насилу прилізла до свого села. Вже здалека побачила високу березу, що розпустила буйні гилля над її рідною хатиною. Наталі здавалося, що і вона жаліє над її недолею, і над сумною хатиною, яку Наталя полишила. Відхиливши ворота, вона оглянула все кругом, а нарешті хотіла знати, чи хатина замкнена. Коли тільки притулила руку до дверей, вони отворилися. Вона настрашилась, бо думала, що щось злого сталось з її мамою. Хіба мама хора, подумала. А може вже нема її живої. Вона застала в хаті гробову тишу. Оглянувшись кругом, не могла в темноті розпізнати, чи є хто живий в хаті. Вона вже хотіла втікати на двір, як в тій хвилі дався чути лагідний голос матері: "То ти моя Наталю?" Наталя ледви відповіла: — Так, мамо це я. І чому то ви, мамо, тримаете ночію двері отворені?

Старенька мама піднеслась, засвітила лампу, обняла донечку і сльозами заллялася. Довго треба було чекати Наталі на відповідь мами. Вони плакали обі щиренько. Нарешті мама обтерла сльози, відітхнула тяжко і каже: — Дитино, ти не знаєш тої тайни, яку кожна мама має у свойому серцю, для своєї дитини. Те що ти полишила мене саму, дякуй Богу, що ще застала мене живою. Я молилася днями й ночами, щоб Господь завернув тебе до мене. Так і сталось. Дякую Богові, що вислухав моеї просьби, та привів тебе назад до мене. Мое життя вже не довге, Вже таки чую, що я в кожній хвилині упадаю на силах.

Вона поступила кілька кроків до шафи, отворила скриночку, витягнула якийсь жмуток обвинений платком, і даючи вруки Наталі, п р о ш е п о т і л а: "Візьми, дитино, як я умру, то похорони мене по християнському звичаю." Наталя чуючи ті слова, слезами заллялась. Вони плакали знову обі разом. — Чому ви, мамо, говорите про смерть тоді, коли я от тільки що вступила до цеї хатини, — хлипала Наталя. Я хочу щоб ви ще жили. Я не прийшла вас хоронити. "Запізно вже", прошептала мама. "Та щоб я не забула, я хочу відповісти на твое питання, чому в мене двері були отворені навіть і ночію. Памятай, дитинко, що любов матері все тримає двері отворені для своєї дитини." Послідні слова мама тільки прошептала через силу і похилившись на свое ліжко, віддала Богові духа.

Наталя поховала маму так, як вона собі бажала. Не знала донечка вартости матері тоді коли жила з нею. Аж тепер вона пізнала яку то кривду зробила мамі і собі.

Шануйте ж діти своїх матерей, любіть їх тоді, коли вони для вас трудяться, щоб і ви не зробили подібної помилки, яку зробила нерозважна донечка Наталя.

о. С. Гребенюк

Москалі плачуть за Аляскою

Територія Аляски величиною така, як одна пята ЗДА. До 1867 року належала Аляска до царської Росії, яка в тому часі продала всю Аляску урядові ЗДА за дуже скромну суму — шість мільйонів долярів. І це тому, що давня Росія не була ворожо настроєна до ЗДА, — ця частина ґеоґрафічно була Росії зовсім чужою, невигідною до адміністрації тощо, тому просто вона "позбулася" її в користь ЗДА.

До цього часу, і довго по тій історичній "продажі", панівною місією на Алясці була місія Російської Православної Церкви. Існували там сотки місійних станиць, десятки парафій і дві Епархії: на Алясці і на Алеутських островах. Священики і вся їх "місійна" робота мала чисто московський політичний характер. Кожний священик був службовцем і платним аґентом царя та Святійшого Синоду, що був найвищим церковним тілом в тодішній Росії.

Та прийшла революція в Росії 1917 р., і з тим роком автоматично закінчилася "опіка" Синоду над Православям на Алясці, як також і над православям в Канаді та в ЗДА. З того часу аж дотепер Аляска втратила майже всі свої російські місії та їхній вплив на тих землях, а до голосу прийшов протестантизм. Головно по другій світовій війні на Аляску прибуло велике число американських службовиків і військовиків з родинами, бо терен Аляски став чи не найважнішим оборонним пунктом Канади та Америки. Це ж бо "око" та "вухо" всього північного американського континенту, з мілітарно-оборонної точки погляду.

Який теперішній стан посідання російської Православної Церкви на Алясці, яку москалі називають "колискою Російської Церкви" на всю Канаду та Америку? Двісті років минає тепер від народження тієї "колиски" на терені Аляски... Отже, коротко і ясно: стан тієї Церкви там є в катастрофальному стані, майже в повному розвалі. Вона має там усього на всього пять священиків та одного Єпископа. А сотки церковних станиць поросли травою, і сліду по них не осталося. Щодо юрисдикції, майже вся ця "дієцезія" є під зверхністю митрополита Леонтія в ЗДА, що в опозиції до теперішнього ставленика Москви, московського патріярха. Менша частина парафій в ЗДА і в Канаді належить під юрисдикцію Патріяршої Церкви в Москві. Ось недавно навіть Єпископ у Шікаґо перейшов з юрисдикції антипатріяршого Леонтія, під зверхність Єп. Адама, що (часово) управляє залежною від Москви Патріяршою Церквою в ЗДА.

Катастрофальному станові московської Церкви на Алясці присвячено одне число "Руского Православного Журналу", видаваного по-англійськи в ЗДА (30-ий рік видання). Це головний орган їхньої молоді, зорганізованої у "Федерації Русскіх Клубов". Майже ціле число цього місячника за місяць лютий ц. р. присвячено "спасенню" Аляски — від заливу протестантів... Читаємо там таке: "Більшість наших церков і станиць — замкнена. Куди йдуть старі автохтони помолитись Богу? До найближчих протестантських церков, яких число сильно зростає. А протестанти не обмежуються тільки до релігійної пропаганди — вони називають нашу Церкву "комуністичною", а наших священиків "русскими шпіонами"... Більше того, забороняють своїм дітям бавитися з нашими дітьми, а навіть наказують легковажити духовних, так що вони на їхній привіт "гело" відвертають голови від наших духовних... Армія Спасіння покриває сіткою радієвих авдицій цілу Аляску, а ми не маємо фондів, не маємо молодих священиків до важкої праці на терені Аляски..."

Заголовки статтей у цьому журналі за лютий ц. р. алярмуюче взивають рятувати московську Церкву на Алясці. Думаемо, що все те — "глас вопіющого". Не стало "пособій", висохло джерело, з якого плили мільйони рублів річно, — і Аляска пішла на свій нормальний шлях розвою. Віра, що оперта на грошах чи на багнетах, не є Христовою, а світською інституцією. Вона стоїть тільки на багнетах, грошах і владі, та й гине разом з ними.

БОЛЬШЕВИКИ ПРО СВОЄ ПЯНСТВО

Большевицька статистика подає, що в 1955 р. населення большевії видало на пиятику 72 більйони і 606 мільйонів рублів. Кожний четвертий рубель йде на пиятику. Вдодатку багато людей робить для себе напитки.

Большевики голосять, що большевія є взірцевою країною на світі, люди розумні, примірні, цілий лад взірцевий та хіба може бути взірцевий лад там, де люди четвертину заробітку видають на пянство й уряд тому помагає? Бо ж він робить "водку" чи подібне і людям продає. Він те пянство підтримує. Людей розпиячує. Та не диво. За панщини пани також людей розпиячували, щоб панщину якнайдовше втримати.

АНҐЛІКАНИ ЗА ЛІЧЕННЯМ ЧЕРЕЗ МОЛИТВУ І ВІРУ

Церковний комітет Анґліканської Церкви обговорював недавно справу лічення слабих через віру, через молитву. Пригадували слова Святого Письма: "Хто занедужає, нехай закличе священиків щоб помолилися і помазали його оливою в імя Господнє, а молитва віри спасе недужого і підійме його Господь; а коли гріхи вчинив, відпустяться йому" (Яков 5: 14-15).

Згадували, що тепер є поза Церквою такі, які голосять, що вони молитвою і вірою вилікують; одні між ними можуть бути щирі люди, а другі дурять людей. Тепер священики повинні виконувати наказ Апостола. І не сам священик повинен молитися, але і церковну громаду до молитви закликати. Д-р Ман казав, що деякі священики вже так робили, і здоровими стали такі слабі, яким лікарі не могли помогти.

Але Православна Церква має Чин Оливопомазання (Маслосвятіє), встановлений десь від початків християнства. Тепер й анґлікани бачать, що треба його мати.

ВОВК ПОКУСАВ РУКУ ХЛОПЦЯ

Коли в звіринцеві, в Брендоні, Ман., Бабі Ґлимор оглядав лісового вовка, що був в загороді, і встромив руку через загороду, то вовк так покусав руку хлопця, що мусіли відтяти руку вище ліктя.

ПОЧАТКИ ЦИВІЛІЗАЦІЇ В СССР

Справа не в тому, що книжка про добрий тон, про культуру суспільну поведінку, що недавно появилася в СССР, — то перша того роду книжка за 40 років існування Советського Союзу. Але йдеться про те, що така книжка, виявилася нарешті конечною, як свідчать обставинні докази. Згадану книжку про добру товариську поведінку написав соціолог проф. С. Гордієнко. Видав її ніхто інший, а сам таки університет у Москві. Значить, пересічна людина в СССР готова подумати, що "добрий тон" належить до найновіших "чуд" — винаходів большевицької науки. Наклад книжки — 21 тисяча примірників. Не пройшло й двох тижнів, і книжку розхопили. З початком березня Московський університет видасть її другим, збільшеним накладом. Її перекладуть на мови всіх народів у межах СССР — "наукова сенсація"!

Чого ж навчає учений С. Гордієнко у своїм "дослідницькім творі" на 114 сторінках друку? Він каже, що комуніст повинен також бути джентлменом. Значить, досі вважали, що культурна поведінка — то "буржуазні забобони". Гордієнко радить зміняти шкарпетки, часто їх прати, церувати в них діри. Автор осуджує модний звичай появлятися в піжамі на бальконах, у крамницях, у парках. У піжамі можна сидіти тільки вдома за столом.

Поведінка при їдженні: хліба не можна відломлювати (з бохонця?) ані відкушувати, — його треба відрізувати ножем; до філіжанок треба вживати підставок.

Коли жінка сидить на софі, то мужчина повинен сидіти на кріслі. На вулиці мужчина має йти праворуч жінки, або з боку вуличного руху, щоб охороняти жінку від небезпеки. Дальше, С. Гордієнко вимагає ось чого: "Витягни пальця з носа, товаришу, коли говориш з іншими". Дальше, заборона публично чухатися, особливо — в голову.

Як видно по авторові, видавцеві, по піжамах, бальконах і т. д., ця книжка видана для советських партійних панів, щоб вони не були такими, якими їх автор книжки бачить. Треба було ще додати, щоб советські дипльомати не гримали кулаками об стіл на міжнародніх конференціях, але найважніше — щоб не мордували невинних людей, бо це найбільш суперечить культурі.

П Р О Д А Ю Т Ь С Я
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ
передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плющ і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.
Ціна лише $125.00.
(Малинової, темно зеленої або ясно-синьої краски)
Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.
Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗНАЧЕННЯ ЦЕРКВИ В ЖИТТІ НАРОДУ

Церковники і позацерковники

Коли говоримо про релігійний поділ народів, то кажемо: світ православний, світ католицький, світ магометанський, жидівський, буддійський, протестантський, — отже бачимо, що релігії обеднують мільйони людей в великі церковні організації.

І те релігійне обеднання народів не е штучне, не е примусове, воно природне і для життя конечне. Воно будується на природних духових основах і потребах людського життя.

Говорять же і вчені люди, історики, що релігії обеднують народи, а ще дальше важне, — що з занепадом релігії занепадае життя народу з усіх сторін, а зі зростом релігійної сили ціле життя підноситься.

І зрозуміле чому. Релігія кладе моральні основи для життя, будуе його підвалини. Виховуе чоловіка на морально здисциплінованого, як вояка, будуе його характер, вказуе йому що добре, а що зле. Каже йому, що можна робити, а чого ні. Релігія вчить чоловіка панувати над своїми пристрастями і забаганками. Релігія ставить перед людьми величаві приміри гідности, ставить ідеали святости; каже звертати увагу на Бога, як суддю людських вчинків. Словом, — будуе якість чоловіка.

Отже який буде чоловік, який буде нарід, такий і лад буде в його житті.

І коли б ми зайшли в сторону, де панує релігія відмінна від нашої, то досить нам познайомитися добре зі змістом тої релегії, з її законами, а вже будемо знати, чого від вірних тої релігії сподіватися. Бо яка релігія, такий нарід і такий лад його життя.

Балачка одиниць, що релігія е особистою справою кожного чоловіка, то балачка або тих, що хочуть людей баламутити, або людей недумаючих. На світі е релігії народів, але нема релігій одиниць. Ніхто про такі релігії ніколи не чув.

Релігія народу е моральною культурою народу, а разом з тим великою частиною його загальної народної культури, його історії та вчасти і його політики. Чи можна писати про історію народу, про його культуру і не згадати релігії того народу? Не можна! Адже ж релігія е не тільки частиною його Віри в вузькому розумінні, але і частиною великих історичних подій звязаних з його релігією.

Не згадати релігії в Історії України значило б — не згадати заведення християнства на Україні і його культурного впливу на життя народу. Не згадати заведення унії поляками і тих насильств, якими унія заводилася. Не згадати боротьби з поляками Хмельницького і козаків, що в великій мірі провадилася в обороні Православної Церкви. Тоді не треба би згадувати, що Москва в 1686 р. забрала Українську Православну Церкву в свої руки і через неї старалася московщити українців. Не треба би згадувати, що большевики знищили Українську Православну Церкву, позамучували церковних провідників, понищили церкви і заводять безвірство. Не треба згадувати і римсько-польських заходів, щоб українців латинщити і польщити. Яка ж тоді була б Історія України?

⁂

Все те показує, що релігія е частиною життя народу, його душею, якої від його буденного життя не можна відділити. Вона вяже ціле життя народу в одну велику цілість.

І тому одиниця, яка лишае релігію свого народу і бере чужу, то або цілком за чужою релігією до чужого народу переходить, або стае залежним від чужих бодай релігійно. Трошки ще ніби зі своїми, а решта з чужими. Коли ж знов хтось релігію цілком легковажить, той стае "блудним сином", що покинув батька й матір і пійшов на чотири вітри.

Така одиниця не стоїть вже з народом в найвеличавіших, в найславніших його переживаннях. Тисячі і мільйони його народу величаво святкують Різдво, Йордан, Великдень, Зелені Свята, а блудного сина з народом нема. Нарід святкуе неділю, сходиться до церков, а блудний син блукае собі манівцями, або спить. З релігійних переживань народу він сміеться, вони для нього забобони.

Духових потреба і вартостей він не признае, тому він ставить себе в ряд большевицьких ширителів безвірства.

⁂

Але е люди хитруни, які не хочуть ясно показати свого релігійного лиця. Є такі одиниці, е групи, е "державницькі" організації. Вони звичайно не голосять, що для них релігія і Церква байдужі, ні, вони ходять поміж дощ, оглядаються від котрої Церкви можна більше скористати, тій прислугуються, але так, щоб і других Церков не образити. Одній Церкві ставлять більшу свічку, а другим менші, або огарки, але всім ставлять, щоб не було закиду, що другі Церкви їм байдужі. На всі боки асекуруються. І дехто навіть каже: "Ми будемо всі Церкви піддержувати, які е між українським народом."

Згадати б слова одного з поважніших членів відомої в Канаді організації: "Що в вас в Канаді таке завелося, що де піду між людей, то зараз питають до якої Церкви я належу. Яке кому діло до того, котра моя Церква?"

Тут якраз видно ту безідейність, якої чоловік боїться людям показати.

⁂

Але нарід мае право питати! Він же мае свою Церкву і явно до неї признаеться; він знае, що другі народи мають свої Церкви, отже хоче знати, чи чоловік е членом його Церкви, чи чужої, і може навіть дуже ворожої. Або чи чоловік не стоїть в ряді з большевицькими безбожниками. Нарід хоче знати з ким мае діло.

І повинен знати! Того не досить, що хтось скаже: "Я українець і свідків на те маю (так вже хтось говорив!)", бо гідний українець свідків не потребуе. Не досить того, що: "Я працюю для відбудови української держави", бо ще треба знати, який з чоловіка українець і якої держави він хоче, — чи звязаної з Польщею і Римом, чи з большевиками, чи "федералістичної", отже звязаної з Москвою, коли б царська Росія відновилася.

І тому гідний українець не буде ходити поміж дощ, але покаже себе таким, яким він е.

Бракує священиків

Нині мало людей зголошуеться взяти на себе обовязки священика. Видвигають ріжні причини. Одначе коли нині бють у дзвін тривоги тому, що бракуе учених на полі науки, то тим більше треба тривожитися, коли меншае кількість охотників посвятитися для Церкви та працювати, ублагороднюючи людей.

Що бракуе священиків — дивуватися не приходиться. Навіть за часів Ісуса Христа було багато таких, що критикували Спасителя; мало було працівників, що пішли за Ним. І тепер е чимало критиків, але мало таких, що захотіли б увесь час посвятити для праці в винограднику Христа.

Ми повинні завжди молитися, щоб Господь післав робітників на живо Христове! Сьогодні е багато спрагнених душ за правдою Христовою: опущених, занедбаних, хорих. Вони чекають на священиків, посланців Божих, щоб їх відвідали, щоб принесли їм слово потіхи і надії. Отож не один молодець, що кінчить публичну школу, зробить добре діло, коли заявить своїм родичам, що він піде до школи, де вчать на священиків. Кращої й благороднішої праці, над працю священика, — нема!

Голосити слово Боже, проповідуватити Євангелію, виховувати людей на святих — велике щастя, велика гідність!

о. Є. Ґ.

Одні за, другі проти

У Євангелицькій Церкві Німеччини відновився рух за індивідуальною сповіддю. Проти цього виступають протестанти зпід стягу Ліґи Реформованих Церков Німеччини.

Одні і другі — протестанти.

Перша ґрупа іще 1952 р. сприяла заведенню сповіді, як це практикуе Православна Церква. Тоді появилося розпорядження, що всі пастори тої ґруи мають бути готові сповідати вірних.

В міжчасі деякі пастори Західньої Німеччини вже практикують сповідь.

Індивідіальну сповідь в Німеччині облишено коло 1700 р. Практику сповіді запроваджено в Баварії в половині XIX ст., але вона не була загальною. Тепер домагаються, щоб сповідь була всюди.

Переконалися, що протестантизм такий, яким він е, людини не задовольняе. А Свята Православна Церква — е правдивою Церквою Христовою і в ній находиться повнота ласки Божої.

о. Є. Г.

СИЛА СТАРШОГО ВІКУ

Д-р Кларенс Гинкс, з Торонта, говорить, що старший вік не е ознакою слабости розумової сили. Чоловік в старшім віку може багато думати, багато творити. Його мати вчилася чужих мов, коли мала 80 літ.

ЧЕРВНЕВА МОЛОДА

В англійців е звичай вінчатися спеціяльно в місяці червні, тому кожна дівчина мріе вінчатися в тім місяці, щоб дістати назву "джун брайд". Один англійський журнал написав кілька думок з приводу цього. Їх тут подаю.

"Це також день і молодого, мимо того, що загально вважають його днем молодої. Звичайно молодий мусить калькулювати як заплатити за обручки, винайміти мешкання, купити необхідну обстановку до хати.

Весілля бувають дуже виставні, як і похорони, а було б багато краще менше видавати на нього, і на "гонеймун", і після нього вернути домів без цента.

Навчання Св. Письма вказуе, що супруже життя повинно зосереджуватися коло мужа. Згадуе воно про Елеазара, що він подорожував до Мезопотамії, щоб найти жінку Ісаакові. Вона не мала часу показати своего віна, золотих презентів, й Елеазар пустився в дорогу домів перед сходом сонця слідуючого дня. І вона була вірною дружиною Ісаака... Отже треба звернути більшу увагу на молодого при вінчаннях.

Молода мае коритися чоловікові своему. "Жінки нехай коряться своїм мужам, як Господеві, бо муж голова жінки, як Христос голова Церкви, він спаситель тіла". (Еф. 5:22). Вона мае глядіти на нього, як Церква на Христа. А це можливо лише тому, бо Бог наказав молодому, що він мае любити жену так, як "Христос полюбив Церкву".

Багато чоловіків не знають про те, що Бог не вислухае молитви чоловіка, який не вміе належно шанувати дружини. "Також мужі живучи разом по розумі, жіночій, яко слабшій посудині, віддавайте честь, як співвласниці життя ласки, щоб не затримувалися ваші молитви". (І Петр. 3:7). Справжній муж-християнин хоче сповнити бажання Бога. Коли він це робить, то тим спричинить велике благословення.

Найважніше, супруги (подруги) мусять собі освідомити, що подружжя не е пів на пів пропозиція, але кожна сторона мусить жертвувати 100%, не надіючись дістати звороту. Бо це е основою правдивої християнської любови. Кожна одиниця повинна старатися служити Богові, і друга сторона мусить цим радіти, бо всі Божі способи все е приемністю, а всі його дороги е спокоем. "Усі шляхи її — шляхи приятні, і всі стежки її — задоволення". (Прип. Сол. 3:17).

Тож благослови, Господи, молоду, а разом дай благословення й молодому, бо він мае весь авторитет і відвічальність перед Богом, і він буде потребувати всеї мудрості і помочі від Бога, щоб виконати все, що від нього вимагається.

А до всіх тих, що давненько були молодими, Господь особливо промовляе. Читайте напімнення до мужа — радуватися дружиною своеї молодости. "Втішайтеся дружиною своею — молодости твоеї". (Прип. Сол. 5:18). І розважте пересторогу для тих, що не зважають на ці припоручення. "Господь не приймае жертви з рук того хто зрадив свою дружину".

Гарні думки. Але треба тямити, що не місяць червень дае щастя і благословення, тільки Господь Бог. І без ріжниці в котрім місяці побираемося, коли це чинимо як Бог приказав, якщо просимо у Бога помочі і благословення, тоді й можемо надіятися, що Бог нас поблагословить! Коли ми вінчаемся в церкві, і при тім зважаемо на її приписи, не беремо шлюбу в піст, коли всі бажають нам щастя і Бога о нього благають, — тоді наше життя буде благословенне й щасливе.

о. Є. Г.

ВИСЛОВИ ПРО КАЛЄНДАРНУ СПРАВУ

Римови завжди ходило про заведення нового календара в унійтській Церкві і поляки не раз силувалися його заводити, але українці розуміли ціль поляків, отже далендаря не зміняли. І нині намір Риму за зміною календаря серед грекокатоликів ведеться. Та послухаймо кількох посторонніх голосів про календар.

В мінхенськім "Українськім Самостійнику", ч. 4, 1957, е три голоси читачів проти зміни, а один за зміною.

1. Попередно хтось писав, що наші Різдвяні Свята наступають коли в других скінчилися, отже недобре. Йому відповідае Марія Логаза:

— Це саме виходить нам на користь, бо наше Різдво мае зовсім інший характер від того "різдвяного настрою", який бачимо по містах західного світу.

— Кульмінаційною (найвищою) точкою різдвяного святкування був у нас Свят-Вечір. Сама та єдність, коли в одному часі біля 50 мільйонів душ, запаливши свічку, молиться, це зміст нашого Різдва Невже ж авторові статті залежить на тому, щоб наші діти могли достосовуватися до "різдвяного настрою" чужини...?

Згаданий автор мав казати, що жиди могли свої свята святкувати, бо вони багаті, то Логаза відповідае:

— Ми були свідками, що одинока жидівська родина в селі придержувалася жидівських традицій не лиш в великі свята, але і кожної суботи. Бували й зовсім бідні, але й вони не уступали багатим

- Серед наших емігрантів (в Америці) е багато людей матеріяльно від нікого незалежних, і якраз ті переважно хочуть зміни календаря. Та досі такі думки висловлювали люди, що хотіли затерти за собою сліди свого походження. Чим скорше громада змінила календар, тим більше вона златинізована і винародовлена.

Українська Православна Церква, на щастя, на чужині святкуе всі свята за старим календарем...

2. Володимир Карпович каже

- Наведу приклади з минулого таборового життя в Европі. По всіх таборах ми мали свої церкви і свята святкували за старим календарем. Мимо того було багато випадків, а саме серед мішаних подруж, які вже придержувалися нового календаря. Цей бо Іван, чи Василь вже в таборі став — Ганс, Базіль, а його діти Адольф, Йоган, або Владислав.

Про автора статті за новим календарем, говорить Карпович:

Чи думае автор, що український нарід вже забув Послання папи "до народів Росії". Ні! Воно ніколи не забудеться.

3. Автор О. Самчук пише:

— Пригадаймо, що в Україні була сила кольоністів — чехів, німців та москалів. Чому вони могли творити цілі німецькі, чеські та російські села, а навіть міста?...

4. Лев Черпінка, який е за новим календаром, пише:

— Зміна календаря мала б на меті злучити наші свята з латинськими...

— З днем зеднання календаря посилиться наша національна традиція; про наші звичаї й обичаї довідається більше чужинців, і вони знайдуть більше зрозуміння для наших національних стремлінь.

Тут бачимо купу пустомельства. Справа йде про одно Різдво, але воно і так буває деколи в суботу і неділю, коли в містах робітники не працюють. Великдень і Зелені Свята завжди в неділю, отже про них не може бути мови. Йордану, ані других свят "чужинці" не мають, отже що зміна календаря поможе?

Коли б же "чужинці" мали знайомитися з нашими звичаями, то не в часі їх свят, але в часі наших, що е пізніше. Тоді можна їх запрошувати, бо вони вже мають час, і познакомлювати.

Достроюватися до чужих, то — сходити зі свого ґрунту. Спускатися на дно.

ПІҐУЛКИ ПРОТИ АТОМІЧНИХ БОМБ

Кого атомічна бомба не вбе, то понищить тіло так, що кровні тільця не можуть розроджуватися. Проміння, яке розсилае атомічна бомба, нищить найперше шпік у костях, де витворюються кровні тільця. Тепер лікарі в Тенесі, ЗДА, роблять проби з піґулками, які мали б тіло перед промінням атомічних бомб охороняти. Роблять проби на звірятах, вживаючи проміння рентґена (екс-рей), що подібні до атомових.

Коли відповідні піґулки дати мишам, то проміння рентґена їх не вбють, а без того вбили б. Подібне і з малпами.

Коли піґулки дати перед тим, поки проміння надійте, то піґулки вистарчають. А коли їх дати після приходу проміння, то тоді самі піґулки вже не забезпечують, треба давати в тіло дову шпіку; отже тепер думають шпік збирати на запас.

---

30 травня 1874 р. Москва заборонила писати по українськи.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
з під пера о. В. Кудрика
„МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадуе в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Рссіи", виданої в Киеві 1864 року, отже оперті на урядових документах.

Мелхиседек — це великанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговуе на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка мае 220 сторін друку й коштуе тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

НА ТЕ КАНАДА

— Ей, знаете, — говорить мені недавно знайомий, — там в старім краю було інакше. Прийде неділя, то всі йдуть до церкви, і старі, і малі. І парубки і дівки. Всі йдуть цілим домом. А тут не так. Тут в церкві старші, а молодих дуже мало.

— Зле, — кажу, — але хто ж тому винен?

— Хто винен? Та ніхто. Тут такий світ. Канада. Так мусить бути.

— Чому ж мусить бути? — питаю.

— Бо мусить. От беріть, що в мене є син, парубок, і дівчина 18 літна, нехай здорові будуть!, то в суботу вечером їдуть на танці, а вертаються в 2-ій, 3-ій, або і 4-ій годині додому, помучені-помучені, що ледви на ногах стоять...

— Дуже помучені? — питаю.

— Дуже! Кажу ж вам, що ледви на ногах тримаються. То як їм йти до церкви? І смертельний гріх мав-би я на душі, коли б я їх рано будив і казав до церкви йти. Воно ж молоде і йому треба відпочинку. А вже коли зі старою прийдемо з церкви, то їх будимо, щоб вставали обідати.

— Значить, — в старім краю і молоді йшли до церкви, а тут замість до церкви вони йдуть на танці. Церкву лишають.

— Та ні, ні, — каже чоловік, — вони в неділю рано на танці не йдуть, але спочивають, а вже ми за них в церкві Богу помолимося.

— Та чому ж вони в неділю зраня на танці не йдуть? — питаю.

— Еге чому... Бо танців в неділю зраня нема, вони аж пізніше. Та певне, що вони і зраня пішли би, коли б тоді танці були.

— Але ж вони дуже помучені, — кажу.

— Е, помучені... До танців вони не помучені. То молоде, Трошки подрімае і вже досить. То нам старшим треба довго відпочивати.

Коли так, то нехай йдуть до церкви, — кажу.

— Е, до церкви... Там вони будуть дрімати, то яка з того Богу хвала? А на танцях ніхто не дрімае.

— Ну, я коли б вони в суботу на танці не їздили, — говорю.

— О, того не можна, — говорить чоловік, — бо тут Канада. Молодих не можна спиняти. То нас в старім краю спиняли, а тут не можна. Коли другим можна танцювати, то і їм можна. В Канаді так мусить бути. На те Канада.

— Коли так, — говорю я, — то чи оповідав вам ваш син або дочка, що на ті танці і жиди приходять?

Чоловік подивився на мене значучо та:

— І як вам таке до голови прийшло? Та де ж туди жид йшов би. В него часу нема. Мені жид говорив, що їх молоді або вчаться, або йдуть до синаґоґи, або щось читають, або ще що.

— Але ж і для них е Канада, — кажу.

— Де, де, де, — говорить чоловік, та ще і махнув рукою, — для них цілком нема Канади, бо вони до бизнесу готовляться. То для нас е Канада, а вони на Канаду не оглядаються. Вони собою клопочуться.

— То чому ж би і нам так не робити як вони роблять, — кажу, — бо що для них добре, то і для нас буде добре.

Чоловік знов глянув на мене, покрутив головою і каже:

— Адже ж ми не жиди, а ви хотіли б, щоб ми на жидівську віру переходили? Чи як? Ніколи! Ми маемо свій розум і знаемо, що маемо робити. Нас не треба розуму вчити! Ми не дурні! Того не буде, щоб я жидом став!

З тим ми розійшлися.

Та мені хотілось би знати, що ви про все те думаете. Чи і для вас е така Канада, як для того чоловіка, з яким я говорив?

К. П.

ХУЛІҐАНСТВО В АМЕРИЦІ

Хуліґан — злочинець, що не тільки краде чи рабує, але й нищить щобудь лише на те, щоб знищити. Його тішить саме нищення. Такі дикі хуліґани є і в Канаді, але ще більше е їх в Америці. Го здичіла молодь. В Філядельфії, Па., такі хуліґани робили бешкети на підземних залізницях, страшили пасажирів, вибивали вікна в вагонах, розбивали лямпи, ломали все кругом. В минулім році хуліґани наробили шкоди в поїздах на десятки тисяч долярів. Поліція зловила 20 таких хуліґанів, і тепер мусить підземні залізниці патролювати.

БУДУТЬ ДОПИТУВАТИ ЖІНКУ ТРОЦЬКОГО

Троцький виїхав з Росії 1928 року і його вбив в Мексику Жак Морнар. Тепер американська слідча комісія мае в руках жінку Троцького і мае її допитувати. Стало відомим, що в Мексику був головний большевицький осередок звідки мали розходитися большевицькі аґенти по цілій Америці. Там були гроші для тих аґентів, там підробляли їм пашпорти. Виходить, що Троцький виїхав з Росії, щоб таку роботу провадити. Троцького вбито 1940 р.

ЖИДИ В ІЗАІЛІ ВІДРОДИЛИ СВОЮ МОВУ

Хоч у цілому світі, як подае Світовий Жидівський Конґрес, е 11 мільйонів 810 тисяч жидів, то в Ізраїлі їх е тільки 1 мільйон 858 тисяч . Та й з тих значна більшість — то новоприбулі жиди з цілого світу, і вони не знали мови предків — еврейської, що нею вже мало-хто говорив і в Палестині. Тому то ще й по створенні держави Ізраїля урядовою була там досі англійська мова. А тепер уряд Ізраїля повідомив, що англійська мова вже перестае бути офіційною, а на її місце приходить справжня жидівська (еврейська), яку населення Ізраїля і службовці опанували настільки, що можуть нею природно володіти.

В ШПИТАЛЯХ УМОВО ХВОРИХ

Були часті випадки, що умово хворі втікали з заведення. Тепер порішено дверей в таких заведеннях не замикати (крім деяких) і воно мае добрі наслідки. Перше слабим здавалося, що вони в арешті, а тепер ні. Вони свідомі, що вони слабі, отже почуваються лише так, як в шпиталі, отже спокійнішими, більше уваги звертають на себе і більше мають до себе і до других довіря.

ТЕПЕР В ТЕКСАСІ ДОЩІ

Недавно в Тексасі були сильні вихрові бурі, а тепер почалися зливні дощі. В декотрих сторонах впало 11 цалів дощу, отже вода знов багато поля позаливала. Одно лихо за другим.

ХТО НЕДОСТУПНИЙ ДЛЯ МІСІОНАРІВ

Найбільше недоступні жиди. Місіонарі про них навіть не думають. Раз, що жиди добре зорґанізовані, а друге, що вони свідомі своеї справи. Були спроби їх християнізувати, але нічим скінчилися. Жиди в релігійній справі замкнені самі в собі і того їм досить. Навертати християн до жидівства вони не забираються. Їм чужих не треба.

Недоступними, або найменше доступними для місіонарів е таксамо магометани. Всі вони добре знають свою релігію, свій Коран (їх біблію), бо кожний магометанин обовязаний кожного року перечитувати Коран. А дальше і те, що кожний магометанин е місіонарем для навертання других до своеї релігії, навіть кожний лікар, адвокат, урядник. Кожний особисто дбае, щоб когось до своеї релігії придбати.

Місіонарам найлекша робота між людьми слабо зорґанізованими і малосвідомими.

ПОНАД 20 ВИХРІВ В АМЕРИЦІ

В Канзас Ситі, в Монтані, 20-го травня, вихор вбив понад 30, а ранив коло 200 осіб. Знищив 50 до 60 домів і нову школу, що коштувала 2 мільйони долярів. Добу пізніше знов вихор повторився і знов знищив багато домів.

Знов в пятницю, 24 травня, вихри в Америці почалися. В Оклагомі згинуло 5; в Тексасі було понад 20 вихрів в околиці Пенгендл, де згинуло 10 осіб, а сотні домів знищені, або пошкоджені. В Олмон вихор знищив 30 домів, а 25 понищив менше.

Є два роди ма[illegible]на. Природне майно — то пожива, одежа і захист (помешкання); штучне майно — то гроші, кредит, уділи і бонди.

Легко людині заспокоїти бажання природнього майна, бо, напр., жолудок приходить до стану заспокоення, коли не може вміщувати в собі більше поживи. Одначе границі в бажанні штучного майна нема. Коли людина мае багато майна — гроша, уділів і бондів, вона ними не вдоволена.

Коли бажаемо майна, ніколи не будемо його мати подостатком. Хто мае майно штучне, хоче його мати ще більше.

МОЛИТОВНИКИ

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі, червоні або золоті тиски. Ціна 4.00

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКОВНІ ВІСТІ

● В Америці церковні „пацифісти" порозсилали квестіонар (запитник) і 1200 методиських священиків відповіли, що вони е проти атомічної війни, а 1,401 сказали, що без уваги на обставини, не оправдують вживання атомічних бомб. Виходить, — нехай другі кидають на Америку атомічні бомби, але Америка не повинна на других кидати. І вона не повинна атомічних бомб нагромаджувати. 450 священиків, що в випадку війни будуть набоці стояти. Також 405 заявили, що Америка перша повинна роззброюватися, щоби дати примір другим до роззброення.

„Пацифісти" ведуть большевицьку пропаганду. Вже давно в пресі були вістки, що Методиська Церква найбільше опанована комуністичними впливами.

● Президент Хорватії, Володимир Бакаріч, заявив, що Югославія не хоче входити в ніякі зносини з папою, бо папа хоче через Церкву провадити свою політику і мішатися в державні справи. Югославія мае на увазі лише релігійну справу в границях Югославії і не хоче вмішання посторонної руки. Нехай Католицька Церква в Хорватії сама лагодить свої справи без Риму, коли хорватам треба релігії. Югославія порвала звязки з Ватиканом в грудні 1952 року.

● Конґрес в Вашинґтоні дістае щораз більше домагань від релігійних ґруп і товариств тверезости, окремо ж від жінок, щоби конґрес законом заборонив оголошення алькоголічних напитків, головно подаваних через радіо і телевізію, бо якраз пянство нищить родини і веде молодих до злочинів, як про те говорять і ті, що молодих судять.

● Президентом конференції англійської Злученої Церкви в Бритиш Коломбії вибрали свящ. Петра Келі, що походить з індіянського племени „Гайда". То перший раз індіянин досягнув такого становища.

● З Риму е вістка, що в Оломунці на Моравії большевики судили священиків і позасуджували на вязницю від двох до десять літ: звичайна їх вина — протидержавна діяльність.

● В північній Греції відкопують стару церкву Пресвятої Богородиці, що була збудована в 6-ім віку по Христі. Церква ще в добрім стані. Місце, де е та церква, вказала одна жінка, якій приснилося, що там стара церква знаходиться. Очевидно будівля церкви не була висока. Чомусь люди її полишили, і впродовж віків вітри засипали її піском та порохом, і з поверхні землі вона зникла. Її відкопують охотники.

● Делеґати Юнії Американських Жидівських Конґреґацій (релігійних громад чи округів) зібрані в Торонті числом понад 3000, заявилися за тим, щоби члени конґреґацій платили додатково 10 процент до того, що платять для своеї синаґоґи. Хто дотепер платив 100 долярів, тепер мае платити 110. Той додаток мае йти на Юнійну Жидівську Колеґію, і на Жидівський Релігійний Інститут та ще дещо. Перше такий додаток був 6 долярів, тепер 10!

● В полудневій Африці ухвалено закон, що мурини не мають права заходити до церков, де приходять самі білі. Проти того закону виступали Англікани, Католики і Протестанти, але уряд на те не зважав. Мурина, що зайшов би без дозволу до церкви білих, чекае строга кара.

● Ватикан зачислив тепер до „Блаженних" (менших Святих) французьку монахиню Марію, яка в 1856 р. причинилася до заснования ордену Помічників Святих Душ. Орден мае давати поміч живучим і молитися за тих, що в чистилищі. Марія родилася 1825, а померла 1871 року.

ВСЯКІ ВІСТІ

● Америка за 8 місяців, до кінця минулого січня, дістала з Індії 120 тисяч і 170 малпів для лікарських дослідів. За них заплачено понад 1 мільйон долярів.

● Понад 8,700 японців виемігрують до кінця року до полудневої Америки. Вже 1,100 виїхало до Бразилії, Параґваю, Болівії, Арґентини і Колюмбії.

● В Брендоні, Ман., при шпиталі божевільних згоріла стайня, де було 18 коней, які вдалося виратувати. Один малий коник трошки попікся. Коні були для роботи на полі. Була небезпека, що шпиталь запалиться. Шкода — 100,000 долярів.

● Віддавна йде на світі пропаганда невидимої руки, що треба з цілого світа створити одну державу, а дальше одну Церкву. Виходить, що та держава мала бути в руках большевиків. Подібне було би і з одною Церквою, як в большевії. Проти тої одної Церкви говорив недавно провідник Скотляндської Церкви, Мурдох Мекфейл, що зі Всесвітної Церкви була би така користь як з бувшої Ліґи Націй, або Обєднаних Націй, що тепер заявилися за деспотичними державами.

● Недавні повені залили в полудневій Америці 100,000 акрів землі. Від повіней повтікало коло 7 тисяч людей. Повінь наробила шкоди на 15 мільйонів долярів.

● В Гонг Конґу, в полудневій Азії, були такі зливні дощі з бурями, що згинуло 21 особа.

● З Америки вернулося до Мадярщини, та до Австрії 101 недавно прибулих мадярів. Одні казали, що їм скучно за домом, другі, що там полишилася їх рідня і вони хочуть з нею бути.

● Др Бідел, з Каліфорнійського Інституту Технольоґії, говорив недавно, що балачки про велику шкідливість проб з атомічними бомбами мае політичний підклад. Кому ходить про те, щоби західні держави таких бомб не виробляли, або бодай не робили з ними проб, той говорить що ті проби полишають страшні наслідки. В дійсності коли е які наслідки, то дуже маленькі, і то в сторонах близьких до місця проби.

● В американській будучій атомічній пробі вжиють 70 свиней. Повбирають їх в уські одежі, щоби знати яка одежа найбільше відпорна на атомічні проміні. Крім того буде багато інших дослідів.

● В Бавлинг Грін, в Огайо, 1500 студентів університету робили заворушення, коли довідалися, що мае бути заведена контроля над пиятикою. Вони контролі над пиятикою не хочуть.

● Сильна інфлюенца поширилась в східній і полудневій Азії тисячі слабують в Японії, на Филиппинах, в Гонг Конґу, в Синґапорі, на Індонезійських островах, але слабі звичайно видужують. Та лікарі кажуть, що вона може прибрати гостру форму.

● В Канаді сподіються цего року 20,000 еміґрантів з Норвеґії. Норвежці скорше раді бути в Канаді, ніж в Америці.

● Злочини в Америці коштують урядову касу в однім році 20 більйонів долярів, отже 10 разів більше, ніж видатки на виховавчу працю. Треба арештів, треба сторожів, треба великого числа поліції і др. Недавно американський начальник вязниць, Валлек, звертався до канадійців з закликом, щоби спиняли злочинність в Канаді поки ще не запізно.

● Число законопроектів в вашинґтонськім сенаті за перші три місяці 1957 р. було 11,186, коли минулого року в такім числі було 7,490. Сенат велика машина.

● На заході Америки вже е слабі на інфлюенцу. Видно, що її привезли зі Сходу подорожні.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручае священикам і громадам церковні речі православного стилю: Евангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаете своїй Церкві в її праці. Ціни уміркованї. Кожну річ перевіряемо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

НОВИНИ З ВАКАВСЬКОЇ ОКРУГИ

Вакав, Саск. Наша Громада положена майже посередині округи, тому в нас знаходиться осідок священика. За останній час церковне життя в нашій Громаді значно пожвавилось. Маємо Недільну й Рідну Школи, до яких вчащає 42 дітей. СУМК який гуртується біля Церкви, досить сильний. Цього року діти Недільної й Рідної Школи, під проводом учительки, Добродійки Туржанської, та п. Петра Кіндрачука, відбули два чудові концерти, а це Шевченківське Свято, та Свято Матері. Велика радість огортає нас, коли дивимось на наших дітей, з яких багато до цього часу не говорили своєю рідною мовою, сьогодні вони говорять нею, виступають на концертах і це запорука на будуче, що ми їх збережемо для свого народу, та для своєї рідної Церкви. Мусимо згадати, що наш СУМК є активний, та працює по мірі своїх сил. Минулого року в грудні місяці, вони відсвяткували традиційний для молоді вечорок, Святого Андрія. Провід взяли на себе Всеч. о. і Добродійка Туржанські, та п. Петро Кіндрачук. Всі присутні вийшли з цього вечорка дуже задоволені, а старенькі піонери розповідали, та пригадували давно пережите, радіючи, що їхня тяжка праця не піде на даремно а збережуть її їхні нащадки.

На Богослужения вчащає багато людей, а гарний хор під управою п. Петра Кіндрачука прикрашує наші відправи. На заклик Всеч. о. Пароха зголосились поодинокі члени, та придбали необхідні речі, яких ще не було, для нашої Церкви, а це Антимінс, Д. Д. Гнідий; Дарохранительницю Ілія Лабач; Дароносницю Василь Фіцич, та два образки на Райські Двері пані І. В. Луцюк. Цього року при помочі всіх Громад постарались для парафіяльної хати слідуючи речі: фіранки (венейшен блайнд), фіранки з матерії, холодільник, нову церату до спальні, та дошку до прасовання. Поставлено новий ґазовий форнес, та перемінено кухню на ґаз.

Маємо на думці ще цього року добре впорядкувати парафіяльний дім. Окружний Комітет, вилив гарну цистерну (збірник) на воду, та закладають нові ринви до хати. На віддалі одної милі від нашого містечка знаходиться діточа оселя „Зелений Гай", де члени нашої Громади з о. Парохом допомагають в праці. СУМКівці по шкільних годинах їдуть до „Гаю", і допомагають у будові великого нового будинку, а це кухні й їдальні для учасників літніх курсів. Заряд нашої Громади пляную огородити Церкву цього року, а ринви до неї вже дані. Життя в нашій Громаді розвивається з кожним днем, і віримо що за допомогою провідників, яких ми тепер маємо, можемо сміло дивитись в гарну будучність нашої Громади.

КАДВОРТ, Саск. Громада не велика, але сильна духом. Правда, що за останній час членство в Громаді майже подвоїлось. Всеч. о. Парох зорганізував Рідну й Недільну Школи, які доручив провадити, за їхніми вказівками, панночці Наталії Сопотик. Школа провадиться кожного дня пів години в шкільний час, в приміщенні публичної школи. Дітей вчащає 12. Вже маємо гарні наслідки з неї, бо діти під проводом своєї вчительки відбули гарний концерт на Свято Матері, на якому виголосила повчаючий реферат Добродійка Туржанська. Кілька років тому нашу Громаду навістило нещастя, а то на сам Великдень рано була згоріла наша Церковця. Сум огорнув усіх членів, але таки на згарищах Святині вийшла тверда постанова, — будувати нову Церкву. Так і зроблено. Сьогодні нова Святиня прикрашує ціле містечко. Член Громади, п. Василь Табачнюк, кінчить будувати гарний Іконостас, та є в пляні на слідуючий рік мати посвячення Церкви. Жіноче Товариство дуже активне, придбало перед Великодніми Святами Плащаницю, та дуже гарні Ризи. На заклик о. Туржанського, п. Василь Табачнюк придбав Антимінс для Церкви. В церкві співає хор, під керівництвом п. Григорія Сарчука. Маємо надію, що і ця Громада нашої Округи в скорому часі буде одною з більших громад.

СТ. ДЖУЛІЄН, Саск. Громаду цю можна зачислити до перших, яка відірвалась від московської місії, та стала в ряди нашої рідної Церкви. Побудовано нову гарну Церкву на зразок Хреста, але ще не скінчена. Праці залишилось не багато, і думаемо, що члени, які з певних причин занехали членські обовязки, вернуться назад, і ще в цьому році спільними силами докінчимо нашу Святиню. Цього року життя в нашій Громаді значно поправилось. Всеч. Отець зорганізував Рідну й Недільну Школу, які провадяться з нагоди черговиx Богослужень. Недільну школу провадить о. Парох, а Рідну Добродійка. Наша Школа нараховує 34 дітей. До цього часу нам здавалось, що в нас дітей немає, а тепер мило дивитись як багато дітей вчащає на Богослуження, та разом і до Школи. На заклик о. Туржанського п. Дмитро Сорокан і Іван Місюра купили Євангелію, а старенька пані Боднар Антимінс. Жіноче Товариство придбало пару гарних Хоругов. В Бога надія, що за допомогою членів Громади Церковцю докінчимо і звернемо найбільшу увагу на нашу молодь, яка перебере від нас започатковане святе діло і буде гідно його продовжувати.

Василь Фіцич.

ПЕРШЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В САНГУДО, АЛБЕРТА.

Містечко Сангудо 75 миль на пів. захід від Едмонтону при головній дорозі що їйде на Аляску.

Околиця заселена частинно українцями, головно фармерами, а в самому містечку від кількох років, проживає кілька наших родин, як Звоздецькі, Андруки, Чернівчани й Ілюки, молоді бизнесмени..

За порадою нашого українського священика, що відвідав недавно цю околицю, в неділю дня 12 травня ц. р. відбулося в нас перше православне Богослужения, в просторій шкільній авдиторії.

Хоч ранок не був аж надто приґожий до подорожування, однак вже коло 9 години з ранку почали авта з вірними зїзджатися, а в 10 годині заля була заповнена молящими.

Утреню і Святу Літургію відправляв о. прот. Григорий Василів, при обслузі двох хлопців в стихарцях, а співали всі присутні По Св. Євангели священик виголосив науку про євангельського сліпо родженого, пристосовуючи її до відродження нашої Української Православної Церкви тут в Канаді.

По відправі відбувся спільний обід, що його приготовило місцеве жіноцтво, а потім священик мав науку катехизації з дітьми, що було їх поважне число.

В той час всі позасідали на свої місця, а пан Звоздецький покликав до привітів: п. Гобляка з Баргед, п. Солована з Едмонтону і п. В. Савчука з Едмонтону, який говорив від Інституту Св. Івана і літньої оселі „Барвінок" в Алберті. Він довше застановився і розказав про конечну потребу скорого закінчення нового Інституту в Едмонтоні, як рівнож, щоби родичі не забували про своїх дітей, та висилали їх цего літа до Піджон Лейку, а втой сам час дві дівчині присутнім мамам попричіплали квітки, а мущинам стяжки.

Дальше була третя частина свята, а це концерт присвячений матерям. Пані Звоздецька вступним словом відкрила концерт, а пані Ілюк виголошувала різноманітні точки, яких було багато. Той концерт ще прикрасили два молоді хлопці - танцюристи з Едмонтону, Роман Солован і Тарас Сулима, що мусіли додатково при рясних оплесках авдиторії повторяти свої танки.

Реферат про „День Матері", виголосив о. Василів, а пані Солован, з Едмонтону, говорила про танки, що дехто з місцевих дуже заінтересувався, та бажала, щоби в скорому часі тут в Сангудо повстала церковна громада, та щоби сангудівці не лишалися позаді від інших свідомих і релігійних Українців в Канаді.

Кінцеве слово виголосив п. Звоздецький, дякуючи всім, що так громадно прибули на це перше свято в Сангудо, навіть з Едмонтону, та запевнив, що вони будуть старатися, щоби і їх місцевість не лишалася по заді інших, та і певна річ, що це нинішне свято буде мати плодючі наслідки.

Минула шеста година як національними гимнами закінчено це святкування, а дальше п-во Звоздецькі запросили всіх подальших гостей до своєї хати на вечерю, де ще обговорено багато важних справ.

Віримо, що в Сангудо в скорому часі повстане сильна українська православна громада, яка збільшить ще ряди нашої Церкви в Канаді. Щасти Вам Боже.

Присутній.

НАЩО ТАКИХ ДІТЕЙ В ШКОЛІ?

Не знаю, як по інших місцях, але в Рідній Школі де мені судила доля вчити, тяжко давати собі раду. Лихо в тім, що деякі діти приходять з дому крайно розпущені і хочуть робити, що їм забагнеться, а друге, що не навчили їх вдома української мови.

І як таких дітей вчити і чого? Треба їх вчити найперше мови, але як її вчити? Чи цілий час говорити до них по українськи, а тих, що українську мову знають, лишати?

Мови повинні діти вчитися вдома, а не в школі. Англійці, чи французи вчать своїх дітей своеї мови вдома, а не в школі, а деякі українці своеї мови вдома не вчать і на школу спускаються.

Такі або нехай своеї мови вдома вчать, або нехай дітей до Рідної Школи цілком не посилають. Їх діти є тільки завадою і нічого не навчаться. Вони тільки другим перешкаджають.

Отже перше: дітей не повинні розпускати, але тримати їх твердо в руках. Вчити послуху й обовязку. А друге: повинні вчити дітей змалку своеї мови. Коли ж дитині вдома своя мова непотрібна, то вона їм нігде непотрібна.

Рідна Школа є лише на те, щоби доповнювала і поширювала те, чого дитина вдома навчилася. Але Рідна Школа не є на те, щоби українську дитину української мови вчила, коли рідна мати не хоче до дитини по українські говорити.

Я запитаю таку матір: що вона робила би, коли б треба вчити української мови тих дітей, які вдома по українськи не навчилися. Як вона вчила би? І чого вона навчила би?

С.

НОВА ГРОМАДА В ЛИН ЛЕЙК, МАН.

Можна радіти, що наша Укр. Гр. Православна Церква скоро збільшується. Будуються нові храми, організуються нові громади, збільшається число вірних, появляються нові щирі працівники по громадах.

Ось тепер нова громада повстала на далекій півночі Канади в місцевості Лин Лейк, в Манітобі. Першим основником й організатором нової громади є відомий діяч п. Василь І. Перепелюк. Завдяки йому і другим щирим членам громади в Лин Лейк відбулось в неділю 19-го травня, 1957 р. встановлення нашої громади першим Богослуженням, що відправив о. С. Столярчук, парох з Флин Флон. А співом провадив п. П. Сірий з Флин Флон. А також пані Ф. Л. Киба, пані К. Сіра, п. з. Ґалятовський, та два учні, Н. Кадещук й Ф. Киба прислугували священикови, всі з Флин Флон.

По Богослуженні в анґ. залі був святочний обід, де було багато гостей. Предсідник п. І. Рубашевський по обіді відкрив дальшу програму свята.

Промовляли — анґ. свящ Стівенсон, п. Сірий, п. Ф. Киба, п. Перепелюк, а вкінці о. Столярчук.

Вечером о. Столярчук відслужив Вечірню, на якій було багато вірних; були й індіяне, що уважно всего слухали.

Третого дня у вівторок 21-го травня, вечером зібралися громадяне в домі п-ва Колісників. Предсідником був п. Перепелюк. Почалось молитвою, а дальше були дискусії, поради. Добре слово сказав п. Рубашевський та п. Колісник. Знов о. Столярчук говорив про конечність Церкви в людськім житті. Дальше вибір заряду громади: Голова — В. І. Перепелюк, заступник — І. Колісник, секретар — пані Софія Дзюба, скарбник — І. Рубашевський, скарб. секр. — Маґд. Колісник, господар — Олекса Дзюба. Контрольна комісія: Антін Білецький та Ростислав Голущук.

Закінчено молитвою та співом „Де згода в родині". По чайнім прийнятті всі розійшлись.

Новій громаді і Зарядові нехай Господь помагає в святому ділі!

п-ні Колісник.

ЩИРА ПОДЯКА

Після тижневого перебування на місійній роботі в Лин Лейк складаю щиру подяку всім, що мені помагали, — найперше п-ву Перепелюкам, що мною піклувались, та п. Перепелюкові за співпрацю.

Щира подяка п-ву Дзюбам за гарне прийняття і щире відношення.

Таксамо п-ву М. та І. Колісникам за гостинність і відступлення хати на збори для вибору заряду нової громади.

Рівнож п. І. Рубашевському за його товариство в часі мого побуту.

Вкінці щира подяка тим, що їздили зо мною до Лин Лейк: п-ву Ф. і Л. Кибам, Й. і К. Сірим, п. Ґалятовському й учням, які мені прислугували.

о. С. Столярчук.

Є ЛЮДИ, ЩО РОБЛЯТЬ КЛОПОТИ

Знаю громаду, що в ній ніколи не було клопотів. Люди там добрі, щирі, розважні і нема в ній мудрагелів, тому в громаді гарний лад.

Але недобре в громаді, коли в ній бодай один, або два мудрагелі. Такі люди тільки про те думають, щоби робити клопоти, щоби заводити в громаді незгоду. Я знаю добре таку громаду. Добрі люди поєднують людей, заводять згоду, а мудрагелі шукають способу між людьми нелад заводити.

Мудрагелі шукають собі спільників та помічників, понастроюють їх на свій лад і починають свою погану роботу.

Таких я міг би назвати по імени і їх роботу описати, та покищо згадую лише загально. Хочу остерегти добрих людей, щоби з такими не вязалися і їх не слухали та ще і других остерігали перед такими.

Член Громади.

З 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ НА ПРЕСУ

Діти, брати, сестри швагри і мати пані П. Никули (пані Гуменна), куми, приятелі і члени Церковної Громади Св. Івана Хрестителя з Лессард, Алта, з нагоди 25-ліття подружнього життя п-ва Івана й Параски Никулів з Форт Кент, Алта, влаштували в суботу вечері 26 січня 1957 р. в домі п-ва Никулів на їх честь прийняття, в якому взяло участь 65 осіб.

Господарем цього родинного свята був п. Іван Оксані, радіотехнік з Бонивіл, Алта.

П-во І. й П. Никули, скромної вдачі, при цьому працьовиті так у приватному житті, як теж у спільно-церковному нашої Громади.

Мати пані Гуменна, вже старенька і дуже слабого здоровя, не жалувала також труду й часу, та приїхала з Едмонтону, з синами, доньками й зятями, щоб також бути разом на цьому Ювилеї. Були сестри й швагри з Гай Прері, Алта, п-во В. Киричуки, що в таку зимову негоду також не жаліли труду приїхати до Форт Кент, щоб з цим вшанувати своїх рідних. Пан Іван Никула, є уродженцем з села Банилів над Черемошем (Буковина). В Канаді вони вже 30 років; походять обоє з селянської родини та чесних і працьовитих громадян.

При вечері в родинному оточенні о. Е. Труфин розпочав свято молитвою і поблагословив страви. Рівнож під час прийняття в теплих щирих словах висказав заслуги п. Івана Никули, який є членом нашої Православної Громади вже 18 років. Під час перебування на власній фармі у Форт Кент працював щиро і віддано для нашої церковці, був скарбником Церк. Управи протягом пару років. Свої обовязки виконував завжди старанно й совісно. Господь обдарив їх 5 дітьми. Старша донька Елисавета вже працює самостійно в Едмонтоні, молодша донька Анастазія — в 11 клясі у Форт-Кентській Школі. Сини — Юрко, Яків і Михайло, ходять до школи також у Форт Кент, рівнож до Рідної та Недільної шкіл у Лессард, Алта. Всі мають гарне виховання та послушні у їхньому поступованні. Щирими побажаннями Божого Благословення, кріпкого здоровя, багато щастя й успіхів та всього найкращого й найлишого та Многих Літ, закінчив свое слово о. Е. Труфин.

Зараз же після цього прибуло ще більше гостей, також і господар цього вечора, принесли дарунки: діти, Церковна Громада, гості й приятелі, і з відповідними привітаннями-поздоровлення ми вручували ці дарунки нашим Ювілятам. Від дітей вручила донька Елисавета, гарний столик. Від Церковної Громади п. Н. Огродюк вручив пакунок українських грамофонових пластинок, а від решта родини і від гостей п. І. Оксані вручив срібний сервіс, по старому звичаю, та що водиться так на Срібному Ювілею обдаровувати ювілятів.

При цьому висловлювали побажання: п. І. Оксані (по-англійськи), п. Н. Огродюк й о. Е. Труфин (по-українськи). Відспіванням Многоліття нашим Ювілятам закінчено ряд промов.

За це все теплими словами дякували п-во Никули.

З цієї нагоди, на заклик п. Н. Огродюка, гості, родина й приятелі зложили на українську пресу: 22 дол.. Жертвували слідуючі: о. Е. Труфин 5 дол.; по 1 дол.: пп. Н. Огродюк, М. Бойчук, А. Кріль, Ілля Гуменний (брат), І. Чубей, В. Киричук (шваґер), І. Федюк, І. Маковецький, І. Оксані, А. Оксані, І. Мельник (шваґер), А. Семенюк, М. Шалко, С. Сливінський, І. Никула (ювілят), О. Москалюк, і В. Воронюк. Розділено цю зборку на нашу пресу: „Український Голос" 11 дол. і на „Вістник" 11 дол.

Слідувала смачна перекуска та приємна гутірка, і танці до пізньої ночі. Родина розїхалась аж другого дня, а дехто залишився ще, перебуваючи у доброму настрої в колі родини І. та П. Никулів цілий тиждень.

Всім жертводавцям щира подяка, а Ювілятам Многих та Благих Літ прожити, рівнож усім дітям їх і всій численній родині Никулів-Гуменних!

Гість.

ВАСЕТНА, АЛТА.

Вшанували членів громади

П-во Олекса й Анастазія Гавриляки

У пятницю 23 листопада 1956 р. відбулося в Українськім Народнім Домі при великім числі гостей прийняття для п-ва Олекси й Анастазії Гавриляків з нагоди 25-ліття їх подружнього життя. Дружбою був п. В. Гавриляк, дружкою пані Гавриляк. Господарем вечора був п. А. Швець. Він промовив коротко і покликав до слова Всеч. о. Фляка, який поблагословив п-во Гавриляків і побажав їм всього найкращого, після чого всі гості встали і відспівали їм многоліття.

П-во Гавриляки є членами української православної церковної громади, в якій п. Гавриляк є вже четвертий рік скарбником, а пані Анастазія є членкинею Жіночого Товариства. По професії п. Гавриляк є купцем збіжжя, а пані Гавриляк є учителькою у Васетні вже 10 років. Вони мають одного сина, який не міг прибути, бо живе в Юконі, де працює як радіо-оператор.

Жіноче Товариство приготовило перекуску на прийняття. Господар А. Швець покликав до слова п. В. Гавриляка, п. І. Гавриляка, батька ювілята, і п. В. Осташика, брата ювілятки. Пані Шевчук відспівала дві пісні. Агроном п. А. Лобай познайомив гостей з родиною п-ва Гавриляків. Промовляли і складали побажання ювілятам — провінціяльний посол А. Мацик, п. С. Гавриляк і п. Н. Гавриляк. Було багато надісланих привітів від родини, між іншими від мейора Едмонтону п. Василя Гавриляка, який в той час виїхав був до Торонта.

Господар п. А. Швець привітав п-во Гавриляків гарним дарунком від родини і від гостей, за що ювіляти щиро всім подякували, а гості відспівали їм многоліття.

Присутній гість.

ВАЛЕЙ, Б. К.
Збірка на пресу

Дня 25 грудня 1956 р. п-во Мицаки і їх син Йосиф справили різдвяний обід з тої нагоди, що їх дочка і внука — пані Марія Вотріч і її дочка Джойс — приїхали з Глендону, Алта., і запросили родину і знайомих. Серед гостей був п. Никола Мицак з Венкувеpу, брат п. Митра Мицака. Перед обідом п. Митро Мицак провів молитву і всі засіли до обіду. По обіді п. Висоцький подякував п-ву Мицакам і їх синові за гостину і побажав їм многих літ.

Пан Никола Горбай попросив гостей скласти коляду на „Український Голос". Збіркою зайнялася пані Кароля Демюн. Жертвували по $2.00: Никола Горбай, Петро і Кароля Демюн, Іларій і Анелька Кравчук; по $1.00: пані Марія Вотріч, Никола Мицак, Никола Висоцький.

Никола Горбай.

З ХРЕСТИН НА „ВІСТНИК"

Летбридж, Алта. — Господь поблагословив панство Миколу і Людмилу Бузовських другою дитиною, донечкою, яка при хрещенні одержала імя: Евгенія Марія. Народилася 3-го грудня, 1956 року.

Щасливі молоді родичі, дякуючи Богу, подарували Намісний Образ Пресвятої Богородиці для новозбудованого Іконостасу, і 27-го січня, 1957, запросили до себе рідних і знайомих на хрестини

В присутності зібраних Тайни Хрещення довершив в домі п-ва Шварц настоятель Свято-Троїцької Церкви в Летбридж о. Ігумен Олександер Щербань. Куми: Іван Ткаченко і Віра Шварц. Дальше всі поїхали до п-ва Бузовських на щиру гостину, і тут передано маленькій Евгенії „на черевики". Були щирі Многоліття і щирі подяки родичів.

Тут же на місцеву церкву зібрано $31.25, з чого для „Вістника" $2.50. П-во Бузовські є найкращими членами при Укр. Прав. Церкві в Летбридж з усією своєю родиною беруть участь в усіх проявах громадського життя.

Жертводавцям щира подяка, а маленькій Евгенії Марії і її родичам Боже благословення на многі і щасливі літа.

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРІЯ РУРАК

Веригін, Саск. — У пятницю 22 лютого, о год. 10-ій ранку, в шпиталі в Кемсаку, Саск., упокоїлась в Бозі бл. п. Марія Рурак. Покійна прожила 77 літ, а родом була з села Трофанівки, повіт Коломия, західна Україна. Перед 52 роками приїхала до Канади з мужем Онуфрієм і двома малолітніми синками, Стефаном і Іваном. У самих початках жили при своїй рідні Григорчуках на фармі коло містечка Венлав, Ман., а за якийсь час пересилились до Портедж ля Прері, де довго не були і знову повернулись на фарму коло Венлав. Перед 31 роками переселились звідти у містечко Веригін, Саск., де покійна проживала аж до смерти. З мужем у супружому співжитті провела 55 літ. За час їхнього побуту в Канаді, за благословенням Божим, їхня родина ще збільшилась: Настунею, Михайлом, Анною і Василем, який вже давно упокоївся. Покійна відзначилась глибокою релігійністю і в такім дусі виховала своїх дітей. Любила свій нарід, свою рідну Церкву, виповняла християнські і церковні обовязки, а головно до Святих Тайн, як Сповіді і Причастя, приступала в році не одноразово, а кількаразово. Тому смерть не була їй страшною. Кілька років з перервами хворіла на серцеву недугу, яка нараз за кілька днів звалила її до ліжка з якого більше не встала, а в присутності свойого мужа віддала Богові духа.

Похорон покійної відбувся в такому порядку: В неділю 24 лютого ввечері відслужено Парастас в домі покійної при поважнім числі людей. В понеділок відбулась похоронна Богослужба зі всіма додатковими требами, які довершив Всеч. о. М. Боднарчук в асисті дяка еп. С. Трембача, обидва з Канори, Саск. Їм належиться признання за їхню щиру та сумлінну услугу. По всій Похоронній Відправі в домі покійної заставлено стіл з обідом для учасників Похорону. Після обіду рушив похоронний похід з дому жалоби на фарми в околицю Райни до церкви Святих Апостолів Петра й Павла. На цвинтарі при тій церкві, спочило тіло покійної біля її любого сина Василя.

По покійній в глибокім смутку позістались: муж Онуфрій, син Іван з женою Катериною в Ервуді, Саск., дочка Настуня з чоловіком Николаєм Ойстриком, син Михайло з Марією й дочка Анна з Василем Мойсюком, а також 14 внуків і 2 правнуки.

В суботу 29 березня припало в честі відслужити поминальну Богослужбу зі всіми додатковими требами в гідну памятку 36-ої днини смерті покійної Марії. Всю церемонію в домі покійної в Веригіні виконав о. І. Швець з Годсон Бей, Саск. Поважне число людей взяло участь у тій відправі, після якої заставлено стіл зі стравами.

Після обіду заапельовано до присутніх за жертвами на Невянучий Вінок на могилу покійної. Збіркою зайнявся п. Павло Козосвист з Веригін, Саск. Жертвували:

По $2.00: п-во Михайло й Марія Рураки з Бюкенан, Саск. Онуфрій Рурак (муж покійної); по $1.00: о. Ілля Швець, Павло Козосвист, Михайло Метичук, Петро Стефанишин з Бюкенен, Саск., Василь Вакарчук, Василь Андрічук, Михайло Козосвист, п-во Василь й Анна Мойсюки, Іван Метучик, Іван Рурак (син покійної з Ервуд, Саск.), пані Славка Козосвист, Николай Ойстрик, панна Фіялка Рурак, пані Анна Метичук, Василь Стенрик, пані Анна Гриновецька з Райн, Саск.; пані Катерина Павлів 55 ц.; по 50 центів: пані Текля Зілінська, пані Анна Гуцуляк, Петро Николайчук. Разом $22.55.

За порозумінням жертводавців призначено з цієї суми $12.55 на „Український Голос" і $4.00 на „Вістник".

Жертводавцям щире признання, а покійній Марії від мужа, дітей, внуків, правнуків, сусідів і знайомих — Вічная память, а земля легкою.

о. І. Ш.

БЛ. П. МАРІЯ МЕДВІДЬ

Шіго, Саск. — У середу 10 квітня ц. р. у Фовм Лейк в лікарні упокоїлася на 81 році життя бл. п. Марія Медвідь, з дому Хитик, а по першому чоловікові — Никоряк.

Покійна родом з Буковини, з села Бабина. Народилась 8 листопада 1875 року від батьків Василя Хитика і Марії з Зарембів. До Канади прибула 1907 року. До 1947 року замешкала на фармі, а далі переїхала до Шіго, де й проживала сама одна, бо чоловіка, як першого — Ілію Никоряка, так і другого — Медведя, давно поховала, а всі діти — шість синів і три доньки, вже були на своїм власнім хлібі.

Похорон зо Службою Божою 12 квітня, відправив Всеч. о. Борис Яковкевич в українській православній церкві св. Пророка Ілії „коло Жучкана". На цвинтарі біля цієї ж церкви спочилу й поховано. Діти її, не зважаючи на величезну віддаль від рідної околиці, прибули майже всі, щоб віддати останню прислугу тій, що на цей світ їх привела, на ноги поставила. На Невянучий Вінок присутні зложили $10.00.

Нехай з Богом спочиває сестра наша Марія.

Вічная Їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ПАНТЕЛЕЙМОН МУЛИК

По недовгій, а затяжній недузі помер в шпиталі в Едмонтоні дня 16 березня ц. р. Пантелеймон Мулик.

Народився він 9. серпня 1892 року в селі Стібно біля Перемишля в Західній Україні. Маючи 18 років прибув до Канади з своїми батьками, сестрами і братом. Поселились були вони в Мондер, Алта, наступного року перенеслись в Голден, Алта, а 1912 року перейшли на сталий побут на фарму — гомстед в Радвей, Алта, звідки й відбувся Похорон покійного Пантелеймона.

1920 року одружився Пантелеймон з Аннiю Головач і з подружжя є вісім синів і пять дочок.

Найстарший син Михайло працює в майні в Меркол, Алта. Дмитро теж ще не жонатий господарить дома, дочка Марія, зам. за ПетромЕлежан, що вчителює в Едмонтоні, дочка Розалія зам. за Богданом Полещук живуть в Меркол, Алта., син Григорій працює на залізниці, Андрій жонатий з Марією Деніелс працює на пошті в Торонті, Іван працює в Вайткорт, дочка Наталія працює в Годсон Бей в Едмонтоні, Стефан в Давсон Крік, Лука при батьках дома, а дочки Єлисавета і Соня і наймолодший синочок Петро є учнями місцевої школи.

Покійний Пантелеймон оставив в живих свою рідну маму Марію Кархут, брата Луку, що фармерує в Радвей і дві сестри Анну Горуцьку і Катерину в Брудергайм.

Похорон покійного, що був членом нашої Громади, відбувся в вівторок, 19 березня з церкви св. Вознесення в Радвей на цвинтар в Елдорина при численній участі членів Громади, сусідів і знайомих.

Похоронні Відправи служив парох Радвейського округа, Всеч. о. О. Фляк і на його прохання зложили присутні під час Останнього Цілування на Невянучий Вінець $64.16, що їх розподілено так: до каси Громади в Радвей $40.00, „Вістникові" $12.00, а „Вірі й Культурі" і „Українському Голосові" по $6.00.

Численній родині пок. Пентелеймона висловлюю мої сердечні співчування з приводу його смерті.

Хай Милосердний Господь упокоїть душу Пантелеймона в Своїх Святих Оселях. Вічна Йому Память! **о. О. Фляк.**

П о д я к а

По втраті нашого сина, мужа, батька і брата висловлюємо нашу сердечну подяку всім учасникам Похорону. Дякуємо нашому о. парохові за відслуження Похоронних Відправ, щиро дякуємо дякам п. В. Школьному і п. А. Швецеві за спів в час Похорону. Дякуємо всім, що допомагали нам в Похороні, а Жін. Товариству в Радвей і другим жінкам за приготування обіду по Похороні. Вкінці щира подяка похоронному заведенню Парк Дейл з Ст. Павл за добру і совісну обслугу. **Родина.**

БЛ. П. КАТЕРИНА МИСЛАВЧУК

Дня 10 квітня ц. р. по прийнятті Св. Причастя упокоїлася в Бозі бл. п. Катерина Миславчук на 87 році життя.

У пятницю ввечері 12 квітня о. М. Колинич відправив Панахиду в похороннім заведенні в Селкирк, Ман., а Похорон зо Службою Божою в суботу 13 квітня в церкві Пресвятої Тройці в Паплар Парк

Покійна полишила у глибокому смутку 3 сини, 1 дочку й 14 онуків та 16 правнуків.

На Невянучий Вінок для Покійної зібрано $5.40. Цю збірку передано на „Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а Покійну нехай Господь прийме у Свої Світлі Оселі.

Вічна Їй Память! **о. М. К.**

БЛ. П. СОФІЯ МИХАЙЛЮК

Померла 11 лютого 1957 року у Вакав, Саск., а Похорон відбувся у Ст. Джуліен 14 лютого б. р.

У дописі, який був поміщений у „Вістнику" і в „Українськім Голосі" 1 квітня б. р. помилково було пропущено, що вона лишила горем прибитих: діда, стареньку маму, 4 сестри в Канаді, а 2 сестри в Старому Краю, 2 сини які вчителюють й 2 доньки вчительки.

Цією дорогою хочу подякувати Всеч. о. Ю. Туржанському за Похоронні відправи, родині та всім тим, які потішали нас в нашому великому горі, та всім учасникам Похорону.

Горем прибиті чоловік Юрко Михайлюк й діти.

ПАНАХИДА І НА „ВІСТНИК"

Калгарі, Алта. — Квітня 23-го, 1957 р. була Панахида за померших п-ва Бідняків, а дальше був обід в їх домі. Тут п. Іван Сеньків згадав наш дорогоцінний „Вістник", і сказав, що його варта б мати ще більшим. Присутні з охотою зложили 13 дол. на фонд „Вістника", а то по 1 дол.: Василь Бідняк, Іван Сеньків, Ю. Бзовий, о. А. Хруставка, Ю. Дутчак, Ю. Романюк, А. Онищук, А. Марковський, М. Михайлів, Ярина Мартинюк. По 50 ц.: Гар. Комарніцький, П. Підодворний, Й. Курчаба, М. Островерха, А. Приймак, Ів. Григорів.

Жертводавцям щира подяка за добре діло!

Присутній.

П И С А Н К А
Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Збірка Протопресв. Т. Я. Яковкевича

ФОМ ЛЕЙК, Саск., По 1 дол.: Д. Куций, Т. Дмитричук, Г. Ваячук, Е. Маслій, Г. Стрілецький, В. Рокочий, М. Дмитричук, І. Пасічник, О. Дмитричук. Дрібними 2.50 дол. Разом 11.50.

ВИНЯРД, Саск. Збірка на тацу 24 дол.

ШІГО к. МЕЛЬНИЧУКІВ. В. Мельничук, В. Сандул, А. Сандул, Т. Чорний і В. Звоздецький, всі по 1 дол. Дрібними 75 ц. Разом 5.75.

ІНСІНГЕР-ЛЬОРА, Саск. І. Гара і Г. Пентелюк по 1 дол. Дрібними 1.50. Разом 3.50.

Збірка Прот. Б. Яковкевича.

ІНСІНГЕР (місто). Саск. По 1 дол.: Д. Е. Федорчук, С. Доменко, В. Дарійчук, В. Руснак, М. Гревул, А. Гебрайт, М. Козак, А. Равлик, Е. Копан, І. Копан, Г. Крикливець, О. Николаєв, Л. Копан, В. Копан, П. Велищак, М. Жучкан, С. Молдаван, В. Доменко, Д. Доменко, М. Крикливець, С. Молдован, І. Молдован, І. Равлик, В. І. Кирилюк, М. Копан. Дрібними 2.50. Разом 27.50 дол.

ЕДМОР, Саск. По 1 дол.: А. Еленюк, В. Петрас, І. Ковальчук, В. Еленюк, Д. Ковальчук, М. Кітцул, В. Кабан, В. Корошатницький. Разом 8 дол.

ПАРКЕРВЮ - ЖУЧКАНИ. Саск. Збірка на тацу 6.45 дол.

ІНСІНГЕР к/КУЦИХ, Саск. По 1 дол.: С. Гнатюк, В. Федусяк, І. Сухолоцкий, В. М. Дверничук, І. С. Половик, Т. Кіцул, В. Половик, Д. Федусяк, І. Денесик, І. Скігар, Д. Л. Федусяк, Г. Глухман, М. Денесик, Г. Половик, І. Сенчук, Н. С. Половик. Разом 16 дол.

ШІГО, Саск. (місто) Збірка на тацу 24.50 дол.

ТІДОР, Саск. (місто). По 1 дол.: І. Гарасимюк, В. Сушинський, І. Копан, С. Руснак, С. Король, В. Кулик, Н. Н. Дрібними 1.40. Разом 8.40 дол.

ВЕСТБРУК, Саск. По 1 дол.: Т. Половик, О. Квасниця, І. Половик. Дрібними 3.00. Разом 6.00 дол.

Збірка о. С. Гределя.

МИРНАМ, Алта. Збірка на тацу 34.30 дол.

МУСІДОРА, Алта. По 1 дол.: А. Колісняк, І. Григоряк, Ф. Сорокан, В. Гамалюк, М. Мандрусяк, М. Качмар, І. Костюк, І. Качмар, В. Ф. Ільків, І. Локанюк, Марія Костюк, О. Котишин. Дрібними 11.75. Разом 23.75 дол.

СЛАВА, Алта (південь). По 1 дол.: Марія Пухка, Настя Метрунець, М. Пухкий, П. Запарнюк, І. Грикуляк, Докія Геманик, Єфрозина Максимюк. Дрібними 4.42 дол. Разом 11.42 дол.

Збірка Прот. М. Тарновецького

МІЧАМ, Саск. Дмитро Новосельський 2 дол. По 1 дол.: В. Никифорук, О. Никифорук, Н. Костинюк, М. М. Козак, п-во М. Марковські, М. А. Марковський, Н. Козак, С. Залещук, В. Новосад, М. Олексин, І. Кінщук, Р. Варварич, М. Тріщук, М. Климишин, Н. Шабатовський, М. Клюкевич, М. Шабатовський, І. Тріщук, В. Олексин, І. Бандурко, П. Марковський, І. Томащук, п-во Н. Кріпкий, М. Веселовський, Я. Стефан, Є. Ганущак, Ф. Васкул, п-во Сопотники, Т. Васильців. Дрібними 25 ц. Разом 32.25 дол.

Збірка о. В. Мельничука.

ВАДІНА, Саск. По 1 дол.: С. Яйчук, Ф. Чорний, Л. Мороз, Г. Квасниця, В. Накрийко, С. Шумчук, І. Бобрик, О. Дмитрійчук, Д. Савчук, Г. Кирилюк, Д. Кукура, М. Ситко, Н. Скігар, М. Глек. Тоні Савчук 2 дол. Дрібними. 1.95. Разом 17.95 дол.

Збірка о. М. Колесича.

ПОПЛАР ПАРК, Ман. По 1 дол.: В. Белюк, Д. Вусатий, Г. Савала, М. Вусатий, І. Станко, Д. Лисайчук, С. Миславчук, П. Марко, С. Маркевич, Н. Ганкевич. Дрібними 50 ц. Разом 10.50 дол.

Збірка о. Д. Лучака.

ПРУТ, Алта. (Св. Вознесіння) По 1 дол.: Г. Ткачук, В. Ткачук, М. Юрійчук, Г. Мельничук, Д. Лазарук, Т. Ґордей. Дрібними 1.30. Разом 7.30 дол.

КАГВИН, Алта. По 1 дол.: Я. Матущак, Д. Амброзій, А. Андрюк, Г. Кирейчук, В. Палагнюк, Марія В. Палагнюк, І. Рахміструк, І. Многолітний. Дрібними 75 ц. Разом $8.75

БОРІВЦІ, Алта. По 1 дол.: Г. Ковальчук, Г. Жуківський, Н. Мокрицький, Г. Гринік, Ф. Антонюк, Н. Кніський, Н. Н. Дрібними 1.70. Разом 8.70 дол.

АНДРЮ, Алта. По 1 дол.: Г. Маркевич, І. О. Матічук, І. В. Гуцуляк, В. Дмитрук, Василина Гуцуляк, П. І. Андрюк, О. Матічук, Ф. Мосійчук, Ф. Шевчук, Ґ. Лазарук, С. Сорохан, В. Федорак, Ґ. Тайасіюк, Д. Танасіюк. Дрібними 1.45. Разом $15.45.

ВИЛИНГДОН, Алта. По 5 дол.: Д-р В. Лазарук, Николай І. Ґордей. По 2 дол.: Л. Новальковський, Федор Магера і Ф. Попович. По 1 дол.: В. Павлюк, І. Цимбалюк, П. Пронюк, В. Федорак, М. Шевчук, І. Гуцуляк, Д. Миглей, Ґ. В. Шапка, М. Федорак, І. Жуківський, Г. Миглей, п-во Г. Блащуки, Г. Фуштей, Н. С. Шевчук, Н. Бабюк, п-во П. Шевчуки (Форт Меклавд, Алта.), Д. Карбашевський, А. Шпур, Л. Бабюк, Г. Н. Бабюк, Д. Романко, Д. Жуківський, В. Лабатюк. Дрібними 3.20. Разом 43.20 дол.

Збірка Прот. О. Новицького.

ВЕСТ ФОРТ ВИЛІЯМ, Онт. По 2 дол.: П-во В. Стасів, п-во В. Сторожук. Пані Ю. Чепесюк 1.50 дол. По 1 дол.: Наталія Юрик, добр. А. Новицька, Т. Дутка, Я. Івах, В. Поладич, В. Нирко, М. Приндяк, П. Білий, С. Найдюк, А. Музика, Д. Р. Зуб, М. Горбачевський, Ф. Ємчук, О. Мельниченко, С. Деренівський. Разом 20.50 дол.

Збірка о. С. Гуцуляка.

ВЕРНОН, Б. К. Пані С. Бабич (Вітон, Б. К.) 6 дол. По 2 дол.: І. Яковлюк, А. Сокол, С. Пік, І. Гавриш, І. Чижевський, П. Малиш, С. Б. Микитюк, П. Лучак, Н. Кіндрачук (Венкувер), М. Лучак, Т. Бринька, Н. Н. По 1.50: Д. Попович і П. Третяк. По 1 дол.: В. Ворончак, П. Васняк, В. Ґаврилюк, А. Міхаловський, О. Іричук, Ґ. Шкпит, Н. Кучер, І. Павлишин, М. Стефюк, М. Слободзян, І. Іськів, В. Мойсюк, П. Кіндрачук, Г. Прихідко, Одарка Сілецька, В. Ластівка, І. Копан, Марія Вигнан, П. Дубець, П. Бореско, А. Ромак, Н. Білик, І. Остафійчук, С. Попільчак, Н. Кучерян, Анна Маєр, Н. Чипижук, М. Михайлюк, З. Радамінський, Б. Ханасик, Д. Мазій, І. А. Чоботар, Д. Пясецький, І. Ку-

Ц І Н Н А К Н И Ж К А

Замовляйте нову книжку ученого природника Ф. Онуфрійчука п. н. **„Хатні рослини"**. В ній автор докладно описав плекання найголовніших квітів та рослин у хатах. Д-р В. Черевик написав передмову, в якій ствердив, що це цінна праця, а Міністерство Рільництва в Оттаві передало кліше світлини.

Ціна книжки 75 центів з пересилкою.

Гроші можна пересилати поштовими марками на адресу:

T. ONUFRYCHUK
577 Burrofs Ave., Winnipeg 4,
Manitoba, Canada.

чер, П. Куприк, Ю. Пенюк, В. Дучак, І. Шмир, В. Гакман, Я. Микитюк, Василина Несміла, І. Амбровій, С. Копан, М. Савик, І. Гоміс, Н. Н., Н. Н., Н. Н. Дрібними 5.55. Разом 86.55 дол.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Окружна Рада Української Православної Церкви Смокі Лейк Округи, Алберта
запрошує українське громадянство на

СОБОРНУ ПОЛЕВУ СЛУЖБУ БОЖУ

коло Бони Біч озера біля Вілна, Алберта,
в НЕДІЛЮ, 30-го ЧЕРВНЯ 1957

Програма:
10-та год. рано — Соборна Служба Божа,
12-та год. полудне — Обід,
2-га год. по пол. — Промови бесідників,
5-.30 год. по пол. — Перекуска.
Запрошено промовців
На площі буде буфет і ріжні атракції та плаваба човнами.

Комітет:
Ол. Матвійчук, голова,
о. Петро Сацевич, парох.
Н. В. Гавінчук, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Дуфрост — Транскона — Тиндал
23. Неділя — Селкирк
30. Неділя — Поплярфілд — Гонор

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джонс аве., Вінніпег 4.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя. Всіх Святих — Медов Лейк (Храм)
23 Неділя — Кендо
30. Неділя — Глеслин
■ Візьмім участь у храмових торжествах наших громад.
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Пембіна
23. Неділя — Сарто
30. Неділя — Роза
Адреса: Толстой, Ман.

о. П. ЛУЧАКА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Гемлин
23. Неділя — Прут
30. Неділя — Завале
Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта

о. ІВАНА КУЛІША
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя Всіх Святих — Лорбен (храм)
23. Неділя — Зелена
30. Неділя — Боян
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ:
23. Неділя — Ойен, Алта.
30. Неділя — Вонда
Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Сереїх
23. Неділя — Вандерінг Ривер
30. Неділя — Лек ла Биш
Адреса. Box 216, Лек ла Биш, Алта.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Глен Елмо
23. Неділя — Росборн
30. Неділя — Овкборн
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. П. САЦЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Беліс (Храм)
23. Неділя — Смокі Лейк
30. Неділя — Вільна, коло Боні Біч озера Соборне пол. Богослужения.
УВАГА: Дня 30-го червня б. р., відбудеться Полеве Соборне Богослужеення коло Боні Біч Озера — Вільна, на яке запрошуємо все українське громадянство. По обіді відбудеться відповідна програма та коронація Королеви на Смокі Лейк Округ.
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя. Різдво Івана Хрест. — Ворспайт (Храм)
12. Пятниця. Ап. Петра і Павла — Смокі Лейк
14. Неділя — Беліс
14. Неділя — Бойн Лейк, о. Труфин
21. Неділя — Смокі Лейк
21. Неділя — Стрий, о. Труфин
28. Неділя — Спеден
Смокі Лейк, Алта.

о. Г. ВАСИЛІВА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Федора (Храм)
23. Неділя — Торсбі
30. Неділя — Брудергайм
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя. Різдво Івана Хрест. — Пено (Храм)
12. Пятниця. Св. Петра й Павла — Торсбі (Храм)
14. Неділя — Оновей
21. Неділя — Калмар
28. Неділя — Брудергайм
8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта.

о. Д. ДЕНИСЮКА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Мелфорт
23. Неділя — Візитація Митрополита Іларіона — Гронлид-Північний
30. Неділя—Гронлид (над річкою)
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя — Гронлид Північний
12. П. Св. Апостолів Петра і Павла — Брукебі (Храм)
14. Неділя — Гронлид над річкою
21. Неділя — Гронлид Північ
28. Неділя. Святого Володимира, князя України — Брукебі
Адреса: Box 47, Гронлид, Саск.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Тафнел (храм)
23. Неділя — Інсінгер „Гайвей"
30. Неділя — Тідон, місто
ЛИПЕНЬ:
7. Нед. Ів. Хр. — „За Рікою (Храм)
12. Пят. Св. Ап. Петра й Павла — Інсінгер „Гайвей" (Храм)
21. Нед. — Винярд
28. Нед. Св. Волод. — „Льора"
Адреса: Шіго, Саск. Box 52, Тел. 21.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Вишарт (храм)
25. Неділя — Винярд
30. Неділя — Фовм Лейк
ЛИПЕНЬ:
7. Нед. Ів. Хр. — Шіго місто
12. Пят. Петра й Павла — Мельничуки (Храм)
14. Нед. — Інсінгер місто
21 Нед. — Вест-Брук
28. Нед. Володим. Едмор
Адреса: Шіго, Саск., Box 52, Тел. 21

о. СТ. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Шипмен або Принс Алберт.
23. Неділя — Нипавин (Віче Нар. Дому).
30. Неділя — Калет
Адреса: Box 994, Нипавин, тел 2160

о. Л. В. ВЯЧИНИ
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя Всіх Святих — Райн храм
23. Неділя — Йорктон
Адреса: 110 Белингтон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Альвіна (Храм)
23. Неділя — Єлов Крік
30. Неділя — Вакав
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя. Св. Ів. Хрестителя — Кадворт
12. Пятниця. Св. Ап. Петра і Павла — Єлов Крік (Храм)
14. Неділя. 40-Літній Ювілей Нар. Дому — Тарнополь.
21. Неділя — Ст. Джулієн
28. Неділя. Св. Володимира—Вакав
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Пророка Ілії — Смате
4. Неділя — Єлов Крік
11. Неділя. Візитація на площі „Зелений Гай" — Вакав
18. Неділя — Ст. Джулієн
19. Понеділок. Спаса — Кадворт
25. Неділя — Тарнополь
28. Середа. Успіння Пр. Богородиці — Вакав (Храм)

Проситься Українське Громадянство з Вакавської Округи, та з сусідніх Парафій, взяти численну участь в Сорокалітньому Ювілею Нар. Дому в неділю 14 липня ц. р. в Тарнополі. Початок Богослуження 9.30 рано, яке очолить Всеч. о. Др. С. В. Савчук в сослуженні Всеч. о. В. Сенишина, та місцевого о. Пароха.

Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав. Саск.

о. Е. ГОРГІЦИ
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Сірко (Посвячення поля)
23 Неділя — Сандави
30. Неділя — Арбака (св. Николая)
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя — Сірко — Посвячення поля
12 Пятниця. Свв. Ап. Петра й Пала — Сандави (Храм)
12. Пятниця. Свв. Ап. Петра й Павла — Храм (запрош. священик)
14. Неділя — Вайта
21. Неділя — Арбака (Св. Ап. Петра й Павла)
28. Неділя — Арбака (Св. Миколая)
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Давфин
23. Неділя — Рорктон (Проводи)
30. Неділя — Давфин. Архиерейська Візитація ВПреосв. Митрополита Іларіона.
ЛИПЕНЬ:
7 Неділя Різдво Ів. Хрестителя — Донфтінг Ривер
14. Неділя — Косів (Храмове свято)
21. Неділя — Давфин
28. Неділя — Ешвіл
Адреса: Box 1068 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. В. АПОНЮКА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Гренвю (Храм)
23. Неділя — Гилберт Плейнс
30. Неділя — МкНат
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя. Св. Ів. Хр. — Роблин (Храм)
12. Пятниця. Св. Ап. П. П. — Зелена (Храм)
14. Неділя — Ленард
21 Неділя — Шел Вeлі
28. Неділя. Св. Вол. Вел. — Гилберт Плейнс (Храм)
Адреса: Box 201, Роблин, Ман Тел. 214 R. 2.

о. ІВАНА МАГАСА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Кридор
23. Неділя — Гефорд
30 Неділя — Гефорд
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 55.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя. Всіх Святих — Баргед (Храм)
23 Неділя — Сіба Біч
30. Неділя — Атабаска
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя — Вестлок
12 Пятниця. Ап. Петра й Павла — Сіба Біч (Храм)
14. Неділя — Атабаска (Храм)
21 Неділя — Вайлдвуд
28 Неділя. Св. Володимира Вел. — Вестлок (Храм)
Адреса: Box 551, Вестлок, Алта. Тел. 436

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ:

16	Н	3	Нед. Всіх Святих. І-ша
17	П	4	Митрофана патр. Царгор.
18	В	5	Блаж. Константина м. К.
19	С	6	Преп. Висаріона Єгипет.
20	Ч	7	Мч. Теодота Анкир.
21	П	8	Ефрема патр. Антіох.
22	С	9	Кирила археп. Алекс.
23	Н	10	Нед. 2. Преп. Силуана Печ.
24	П	11	†Ап. Вартоломея з 70
25	В	12	Преп. Онуфрія Великого
26	С	13	Муч. Акилини, преп. Анни
27	Ч	14	Смерть кн. Мстислава
28	П	15	Прор. Амоса, мч. Віта
29	С	16	Преп. Тихона Лукое.
30	Н	17	Нед. 3. Муч. Мануїла

ЛИПЕНЬ:

1	П	18	Преп. Леонтія Печер.
2	В	19	†Ап. Юди брата Господ.
3	С	20	Пам. угод. зем. Волинської
4	Ч	22	Муч. Юліяна Тарсійс.
5	П	22	Свмч. Евсевія, мч. Юліяни
6	С	23	Муч. Агрипини діви
7	Н	24	Нед. 4. Різд. Івана Хрест.
8	П	25	Преп. Февронії, Леоніди
9	В	26	Преп. Давида Солун.
10	С	27	Преп. Самсона Странопр.
11	Ч	28	Преп. Сергія і Гермогена
12	П	29	Св. Ап. ПЕТРА і ПАВЛА
13	С	30	†Собор 12-ти Апостолів
14	Н	1	Нед. 5. Косми і Даміяна
15	П	2	Пол. Чес. ризи Діви Марії

о. О. ФЛЯКА
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Радвей (Окружне Богослуження)
23. Неділя — Егримонт — Вечірня в Егримонт в 6-ій год. веч.
30. Неділя — Торгилд
Вечірня в Восетній 7 год. веч.
ЛИПЕНЬ:
7 Неділя. Різдво Івана Хрест. — Егримонт (Храм)
12. Пятниця. Ап. Петра і Павла — Торгилд
14 Неділя — Торгилд (Храм) Вечірня в Редвотер 8 год. веч.
21 Неділя — Редвотер
28. Неділя Св. Володимира — Восетна (Храм)
Адреса: Box 128. Тел. 10, Радвей.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Мелвил
23. Неділя — Габард
30. Неділя — Фенвуд
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя — Айтуна
12. Пятниця. Ап. Петра й Павла — Фенвуд (Храм)
14 Неділя — Мелвил
21 Неділя — Габард
28. Неділя — Гудів
Адреса: Box 143, Айтуна, Саск. Тел. 57

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ:
16. Неділя — Сван Плейн
23. Неділя — Стінен
30. Неділя — Глен Елдер
ЛИПЕНЬ:
7. Неділя. Різдво Івана Хрестителя — Гаес (Храм)
12. Пятниця Св. Апостолів Петра і Павла — Сван Плейн (Храм)
14. Неділя — Норквей (Храм)
21. Неділя — Арран
28. Неділя. Св. Володимира — Глен — Елдер (Храм)

УВАГА: в дні храмових свят запрошується з довколичних громад взяти масову участь в Богослуженнях.

Адреса: Box 111, Гаес, Саск.

Устав Церковний

ЧЕРВЕНЬ:
24-25.
16. Нед. 1. Всіх Святих. Гол. 8. УЄ 1. Літ. Ап. Жид. 11:33-40, 12 1-2 Єван. Матея 10: 32-33, 19: 27-30.
23. Нед. 2 Гол. 1. УЄ 2. Літ. Ап. Рим. 2: 10-16 Єван. Мат. 4: 18-23.
30. Нед. 3. Гол 2. УЄ 3. Літ Ап Римлян 5: 1-10 Єван Мат 6: 22-33.
ЛИПЕНЬ:
7. Нед. 4. Різдво Івана Хрест. Гол. 3. УЄ 4 Літ. Ап. Рим. 6: 18-23 і Рим. 13: 12, 14: 4. Єван. Матея 8: 5-13 і Луки 1: 25 57-68, 76-80.
12. Пят Петра і Павла. УЄ Ів. 21: 15-25. Літ Ап. 2 Корин. 11: 21-33 12: 1-9 Єван Мат, 16: 13-19.
14. Нед 5. Гол. 4 УЄ 5 Літ. Ап. Римлян 10: 1-10. Єван. Матея 8: 28-34, 9. 1.

Український релігійний двó-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1957. ЧИСЛО (1041) 13

УВАН В ЗДА ВШАНУВАЛА МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

Під час перебування церковної делегації Української Греко-Православної Церкви в Канаді на відвідинах Української Православної Церкви в ЗДА Українська Вільна Академія Наук у Ню Йорку 13 травня ц. р. урочисто привітала Високопреосв. Митрополита Іларіона з нагоди його 75-ліття з дня народження. За Владикою Митрополитом особисто приїхав Голова УВАН проф. М. Ветухів, і привів його на спеціяльно скликану Пленарну Конференцію УВАН. У Привітальному слові проф. Ветухів між іншим особисто підкреслив, що на становищі Первоєрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді Митрополит постійно побільшує свою наукову працю та культурне служення всьому українському народові.

УКРАЇНА ГОЛОДУЄ

В телевізійному інтервю з американськими журналістами в червні ц. р. бос большевицької партії Микита Хрущов мимоволі мусів признатися, що Україна — то зерновий маґазин сучасної московської імперії, але Україну, сказав він, цього року навістив неврожай. — З того висновок: коли ограбована Москвою Україна постійно голодує навіть тоді, коли є врожай, то можна собі уявити голодове пекло під час неврожаю.

ПОЛІТИКА В АФРИЦІ І МІСІЇ

Недавно їздив до Папи французький премієр Коті, але з політичною справою, а не релігійною. Справа стоїть так: африканці, над якими фанцузи панують, роблять повстання щоб французів вигнати і бути вільними від чужих, отже французи шукають у Папи моральної допомоги. Він може сказати перед світом, що африканці ще не доросли до того, щоб собою правити, отже французи повинні ще трохи над ними панувати, щоб навчити африканців розуму. Знов же Папа має там свій інтерес: коли в Африці залишаться французи, то поможуть йому переводити африканців на католицизм. Поможи мені, а я тобі поможу.

РУМУНСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ПРИЙНЯВ ОРДЕН ВІД ТІТА

У червні ц. р. румунська православна церковна делеґація на чолі з своїм Патріярхом Юстиніяном відвідала Сербську Православну Церкву. З цієї нагоди комуністичний диктатор Югославії маршал Тіто відзначив румунського Патріярха найвищим орденом за його "діяльність для дружніх відносин між югословянським і румунським народами".

Той жест комуніста Тіта, що в засаді є проти Віри й Церкви, звичайно, продуманий як політична тактика, — немов то він "толерантний" по відношенні до Духовенства.

ВІДНОШЕННЯ БОЛЬШЕВИКІВ ДО РЕЛІГІЇ

Большевики недавно видали заклик, що треба поширити працю над протирелігійним вихованням молодих, отже працю для нищення Християнства. А при тому голосять, що прихильно ставляться до магометанської релігії. — Причиною того може бути це, що хочуть придобритися магометанським арабським державам. Вже два рази видали Коран (магометанські священні книги) в Ташкенті та в Уфі, а також підручник для магометанських релігійних служб.

Цікаво також, що з похвалами писали "Ізвестія" про московського рабіна Шліфера, коли він помер, — що він був ректором рабінської школи та підтримував також большевицькі інтереси в рядах "боротьби за мир".

30 МІЛЬЙОНІВ НАСЕЛЕННЯ ВМРУТЬ З ГОЛОДУ

Західні знавці повідомляють з Японії, що в комуністичному Китаї голод охопив 200 мільйонів людей, — біля третини всього населення. Причина масового голоду — нищівні стихії природи і комуністична колгоспна господарка. Комуністичний китайський режим обіцює "направити" заподіяні стихіями шкоди, але щодо руїнницької комуністичної господарки то він затаює цю причину голоду, — а вона найважніша. В наслідок того знавці обчислюють, що з загального числа голодуючих з голоду неминуче вимре коло 30 мільйонів населення.

БОЛЬШЕВИЦЬКІ РОЗКОПИ В ГАЛИЧИНІ

Київські науковці роблять розкопи в Тернопільських і Станиславівських околицях, і багато дечого повикопували. В селі Стінці (район Золотий Потік) знайшли два мистецької роботи хрестики. На одній стороні хрестика є зображення Розпятого Христа, на другому боці Бати Божа. На рогах хрестика є Святі з грецькими і староукраїнськими написами, - Петро, Косма, Демян, Василь. Коло Богородиці є напис: "Святая Богородице помагай". Ці речі дуже давні,— може й з перших часів Християнства на Україні.

РАДИТЬ ПРОТЕСТАНТАМ ВІДНОВИТИ ОБРЯДИ

Проповідник Злученої Церкви Канади, о. д-р Р. Дж. Лейтон з Кенори, Онтаріо, недавно сказав, що усунення обрядів з Протестантської Церкви виходить на шкоду релігії, бо саме тільки співання гимнів і проповідь ще далеко не вистарчають, щоб вплинути на душу вірних для витворення релігійного настрою. Він вказав, що протестантська церковна обстанова небагато відріжняється від світської, а тим часом перші християни мали свої належні обряди, що їх пізніше у себе скасували протестанти.

М. СТАР МІНІСТРОМ

Михайло Стар, вибраний в окрузі Онтаріо послом до федерального парляменту з прогресивно-консервативної партії, назначений на пост міністра праці в уряді Дж. Діфенбейкера, створеному при кінці червня ц. р. Дост. М. Стар — то перший українського роду канадійський міністер в Оттаві. Він свідомий і діяльний на громадській ниві українець, вихований своїми родичами в рідні національній і церковно-релігійній традиції. Дост. М. Стар є зразковим членом Української Греко-Православної Парафії св. Івана в Ошаві, Онт. Англомовна преса широко відзначила той факт, що він є вихований в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді.

СТРАШНЕ ЗНИЩЕННЯ В ФАРГО

В четвер 20-го червня страшний ураган найшов на місто Фарго, Н. Д., в Америці і нищив усе на протязі 20 блоків довго й 5 широко. Думають, що людей згинуло коло 25 осіб або й більше; ранених коло 100; бездомних лишилося понад 4 тисячі; цілком знищених домів 1,526, а разом з менше ушкодженими 7,856. Знищені також 3 школи і 5 церков, три цілковито, а дві менше. Згинуло в тім 6 дітей одної родини. Матеріяльна шкода може досягати навіть до 50 мільйонів долярів.

Щастя, що по радіо скоро прийшла вістка про наближення вихру, отже сотні або й тисячі автомобілів з людьми повиїжджали з міста. Котрі не втікли, то ховалися по пивницях. Одній матері вихор вирвав 7-місячну дитину з рук і поніс; ту дитину знайшли далеко не дуже ранену і забрали до шпиталю. З багатьох домів навіть знаку нема. Тепер розбирають купи руїн — цегли, каміння й дерева, і знаходять побитих людей.

ІНДІЯНИН ЦЕРКОВНИМ ПРОВІДНИКОМ

Пастор П. Келій, канадійський індіянин з племени Гайда, в місцевості Парксвил, Брітіш Колюмбія, в червні ц. р. вибраний на становище президента Злученої Церкви Канади в Брітіш Колюмбії. Його попередником на цім становищі був о. д-р В. С. Тейлор — принципал Юніон Каледж у Ванкувері.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВПРЕОСВ. МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

30 червня — Давфин, Ман.
7 липня — Сенді Лейк, Ман.
12 липня — Кадет, Саск.
14 липня — Гронлид, Саск.
21 липня — Кенора, Онт.
28 липня — Овкборн, Ман.
4 серпня — Шіго, Саск.
25 серпня — Вернон, Б. К.
1 вересня — Ванкувер, Б. К.
8 вересня — Валей, Б. К.

ЯК ТАТАРСЬКА ОРДА...

Коли турки чи татари мали напасти на Україну, то, певна річ, найперше приготовлялися. Римська Церква також тепер приготовляється до походу на Україну.

В катол. ґазеті "Бизантін Кетолик Ворлд", видаваній в Гомстед, Па., в Америці, з 9-го червня, 1957 р., читаємо:

Ню Кинзин, Конн. — Впр. о. Алойзіюс Моран, з Чину Францішканів, був знов назначений настоятелем провінції Францішканів, члени якої приготовляються на місійну роботу до Росії.

Священики з тої провінції діїствують (зн. відправляють) у всіх трьох американських греко-католицьких Екзархатах".

Провінція — сторона, якою клопочуться Францішкани. — Згадана ґазета видається латинкою, частина по англійськи, а частина по-українськи, але закарпатською говіркою.

Отже маємо тут приготовання до походу... на Росію. Римські політики мають на увазі правителів держав, державні уряди, а не окремі народи, над якими правителі панують. І римські політики розуміють, що коли большевицька сила розсиплеться, то знов повстане давна Росія, а більше їм не треба. Тоді порозуміються з російським урядом і вирушать туди католицькою ордою навертати православних до католицизму.

І до того походу вони давно і всюди готовляться, — в Америці, в Римі, в Бельгії, і де лише можна.

Будуча Росія — то для них друга дика Африка, яку для римського панування треба здобути. Про те панування ходить, а не про спасення.

***

Певна річ, що під словом "Росія" (Рим не признає назви Україна!) вони мають на гадці найперше Україну, — її треба притягнути до Риму. Адже ж вони вже давніще поділили українців на свої "провінції", не питаючи про те українців.

Бельгійські Редемптористи вже давно зачислили до своїх "провінцій" **Галичину і Манітобу в Канаді,** не питаючи греко-католиків, чи вони тих Редемптористів хочуть. Хіба ж "рутенців" треба питати? Вирішили, що Редемптористи "мають перейти Галичину і цілу Україну" (Журн. "Нива"), а в Манітобі вже своїх "піпів" поставили в гр.-кат. церквах. Тепер же в Канаді Рим поставив Редемпториста Митрополитом для "рутенців". Знов же в такій же францішканській "провінції" в Америці Францішкани вже відправляють у гр.-кат. церквах, — францішканські "піпи".

Так римські політики на власну руку ділять українців на свої "провінції" і засипують ті провінції своїми провідниками з латинського світу, щоб ті виховували українців у латинськім дусі, і певна річ, — щоб поволі переводити їх на римокатолицизм. Знов же для українських околиць, які нині їм недоступні, приготовляють свою армію для будучого наступу. Така політика Риму!

***

"Рутенцям", чи "рутенам", байдуже що з ними чужі виробляють, на те вони "рутенці", але свідомі і шануючі себе українці мусять на те не тільки обурюватися, але і протестувати й оборонятися перед непрошеними "спасителями". **Український нарід християнський, побожний, і за ним, чи за його Православною Церквою нема таких страшних диявольських злочинів, які є за Римською Церквою.** Нема палення людей на стосах тисячами, нема мордовання людей десятками тисяч. Нема таких насильств, які католики виконували на українських землях заводячи унію.

Римська Церква повинна сповідатися, битися в груди, каятися за свої гріхи і просити в Бога і в людей прощення, а не вибиратися спасати других. Історія ж каже, як вона огнем і мечем "спасала".

Для Римської Церкви Україна — то друга дика поганська Африка, а українці для неї — то ніби "поганські темні африканці", отже треба засипати Україну римськими Францішканами, Редемптористами, Єзуїтами, Бенедиктинами, та **українськими яничарами, яких собі виховала,** — і вони переведуть всіх на недумаючих "рутенців", а дальше на латинників і поляків. Головно ж — на Україні, бо Польща — то сусідка України, і поляки сотні літ старалися українців польщити. І Рим полякам в тім помагав.

***

Коли б же Україна стала вільною, то розум каже, що обовязком українців було б самим подбати про свою Церкву і своїх священиків, а не впускати чужих інквізиторів, щоб їм свою інквізиторську Церкву, як дикунам, орґанізували. Українці повинні мати стільки розуму, щоб не впускати до себе варягів і казати: "Володійте нами". Вони повинні замкнути свої церковні ворота так, щоб навіть чужого церковного туриста на своє церковне подвіря не впустити, бо звісна річ, що і туристи йдуть також на розвідини і для ширення своєї пропаґанди.

Тим українці покажуть свій розум, збудують свою силу і здобудуть в очах світу славу розумних політиків.

Окремо ж самі "рутенці" повинні б опамататися, або повинні їх опаматувати свідоміші, які чейже повинні між ними знайтися. "Рутенці" повинні стати думаючими людьми, свідомими, і не бути мертвим, застрашеним, загулюканим матеріялом, з якого певно між собою сміються і ті, які їх затуманюють. Повинні задуматися над словами Шевченка, що закликав до читання і розуміння своєї історії, кажучи:

Подивіться лишень добре,
Прочитайте знову
Тую славу, — та читайте
Од слова до слова.
Не минайте ані титла,
Ніже тії коми,
Все розберіть та спитайте
Тоді себе: Що ми?
Чиї діти? Яких батьків?
Ким за що закуті?...
— — — — — — — —
Оттак і ви прочитайте, —
Щоб несонним снились
Всі неправди, щоб розкрились
Високі могили
Перед вашими очима,
Щоб ви розпитали
Мучеників: кого, коли,
За що розпинали?...

Рим називає українців "рутенами", але то не є почесна назва, **то назва зневажлива.** Коли ж "рутенці" прокинуться і почнуть розумно думати, то стануть українцями, як колись "ґаліціяни, австріяки, русини, руснаки" пробудились, признали себе українцями, показали свою свідомість, і славу тим здобули. Так і нині треба робити.

Сосник.

СВОЯ МОВА І СВОЇ ІМЕНА

Українцям повинно про те ходити, щоб виробляли свій власний розум і не йшли за чужими розумами та за своїми примхами. Коли в нас буде свій великий здоровий розум, то ще чужі будуть від нас розуму вчитися.

І так — недобре ті матері роблять, що не вчать своїх дітей рідної мови. Вони грішать і перед Богом, і перед своїми дітьми, і перед цілим українським народом. Їх і чужі розумні люди не поважають, бо хто розумний може поважати того, хто свого власного не поважає?

Можна почути: "Мої діти по-українськи вміють говорити", але чи чув хтось, щоб англієць чи француз хвалився: "Мої діти вміють говорити по англійськи, мої по французьки?" Ні! Бо коли вони англійські діти, чи французькі, то вже зрозуміле, що вони свою мову знають. Тут про те нема питання. Таке повинно бути і в українців. Про ті справи треба всюди говорити, щоб їх зрозуміли і ті, що про те ніколи не думали.

***

Дальше — імена. Українці мають свої імена і не потребують від чужих людей імен для своїх дітей позичати. Бідак йде за позичками, а багатий не потребує нічого позичати. Позички, то знак недостатку.

Серби шанують свої сербські словянські народні імена, як: Живоїн, Міодраґ, Мілутін, Светозар, Душан, Драґомір, Влада, Міловап, Властімір, Бранко, Младен, Владімір, Мірко, Воїслав і т. і. Хоч вживають імен, що є в церковнім календарі, але вживають багато і своїх народних, бо то імена їх народу.

Українці мають менше народних імен, але таки їх мають: Володимир, Ярослав, Богдан, Святослав, Мстислав, Всеволод, Ігор, Вячеслав і ще деякі.

Чуже імя буде завадою для дитини, — вона українська, а має неукраїнське імя. І її немило і родичі не можуть тим похвалитися.

Назвіть сина Сократом, Аристотелем, Премудрим Соломоном, але коли його не добре виховаєте, він буде посміховиськом. Люди скажуть: Сократ, але розуму нема і за десятину Сократа. А назвіть сина Іваном, Василем, Петром, Ігорем, Володимиром, Ярославом, а розумно його виховайте, то буде славним чоловіком. Не імя прикрашує чоловіка, але чоловік імя.

І цю справу треба людям на кожнім місці пригадувати.

ЧИ БОЛЬШЕВИКИ НЕ ОДУРЮЮТЬ?

Коли в квітні 1956 р. Булґанін і Хрущов прибули до Анґлії на большевицькім пароплаві Орджонікідзе, тоді мав полізти в воду коло того корабля анґлійський водолаз, Креб, і пропав. Були здогади, що большевики його схопили, або що він пішов до большевиків. Тепер знайшли дуже попсоване тіло там де мав пропасти Креб, але думають, що те тіло большевики підкинули, як вони давніше деінде робили. Три дні перед знайденням тіла большевицькі субмарини були там, де тіло знайдено. Отже думають, що Креб перебуває в большевії.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XIX

Київський Акафист Успінню Пресвятої Богородиці з 1625 р. під латинським впливом

Як було сказано в попередніх розділах, на основі наукових матеріялів, — цей переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, що досі відомий в науці як найстарший з-поміж усіх на цю тему переказів, цебто той, що традиція приписує його Ап. Іванові Богословові, і що вперше записаний по-грецьки (в IV—V ст.), походить зо Сходу, отож з тієї сфери, де збереглася Православна Віра. А все ж таки треба відзначити той факт, що Вселенська Православна Церква не брала його до уваги ні за часів своїх Соборів, ні й пізніше, а церковні письменники православного Сходу також довший час ним не цікавилися. Значить, переказ існував собі тільки в народі, як і багато інших переказів, але — поза офіційними межами Православної Церкви так щодо практики, як і теорії.

Ініціятива завести до Церкви переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо належить Заходові — найперше, кажуть католицькі богослови, Єпископові у Франції Григорієві Турському в VI ст. А потім, також у VI ст., в церковній практиці (не в догмі) прийняв його Папа Григорій І. Звичайно, Захід виробив собі окремі форми переказу, — основні з них дві, і в науці вони відомі як **латинські форми.** Тому що не Схід, а Захід уперше допустив до Церкви ці перекази, то й звичайна річ, що він прийняв не східню форму (приписувану Ап. Ів. Богословові, по-грецьки, і без версії про опізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці), а навпаки - Захід увів до Церкви свої власні, пізніші за грецьку, версії переказу; одною з двох головних латинськи версій переказу, що походять із Заходу, є переказ, що в науці має свою устійнену назву: **"Перша латинська форма"** переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, і вона відзначається тим, що тільки в ній є згадка про опізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці (Ante-Nicene Fathers, Vol. VIII, p. 582).

У Київському Акафисті Успінню Пресв. Богородиці, включеному в Київські Акафисти з 1625 р., має місце латинська версія, бо там є згадка про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці. Якщо б це була грецька версія (приписувана Ап. Ів. Богословові), то там версії про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці не було б.

***

Цю тему в її вужчому обсязі, а саме—що в Київському Акафисті наявний не народньо-грецький, а церковно-латинський вплив, — можна було б закінчити. Про цей очевидний католицький вплив на Київський Акафист Успінню Пресв. Богородиці говорять факти, що подані вижче.

XX.

Перша латинська форма переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо проникла на Схід із Заходу

У звязку з вищесказаним постає питання: яким способом латинський вплив проникнув у Київські Акафисти з 1625 р., видані під православною фірмою? Кожен зацікавлений у цій справі не може не зупинитися на двох можливостях: поперше, тому що ця сама латинська версія, про опізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці, із Заходу дісталася на Схід у твори Св. Івана Солунського, Св. Івана Дамаскина, Нікіфора Каліста і ще декого, то не може не виринути питання, чи не через них бува, з Греції, цей латинський вплив проникнув до Київських Акафистів з 1635 р.; подруге, може також повстати питання, чи бува не безпосередньо з латинського світу проникнув цей вплив до Києва в періоді Берестейської унії 1596 р., чи після неї, або й може трохи раніше, як "перша ластівка" проникання латинських впливів до Церкви в Україні. Кінець-кінцем, міг би бути допущений і третій здогад, що латинський вплив проникнув почерез згаданих грецьких церковних письменників до уніятів чи їхніх симпатиків, і вже звідтіля — до Київських Акафистів.

Звичайно, ці здогади — це тільки здогади щодо шляху, яким латинський вплив дістався до згаданого київського видання під православною фірмою — Тож також і в цьому випадку тільки факти могли б пролити світло на цю справу, і в дальшому цими фактами займемося.

***

А. Попов каже: "Православний Акафист, як окрема форма церковного піснопіння, своїм матеріялом і формою свого змісту належить до галузі християнської поезії" (Алексѣй Поповъ: Православные Русскіе Акафисты, Казань 1903, стор. 1. - книга видана з благословення Св. Синоду).

Вже сам той факт, що Акафист своїм змістом і формою змісту належить до християнської п о е з і ї, уповноважує дослідника до здогадів, що в деяких часах і середовищах могла в Церкві бути в деякій мірі т. зв. "поетична свобода" для вираження й передавання побожного настрою, і саме ця поетична свобода (licentia poëtica) хоч і була релігійною, але не завжди покривалася з наукою Церкви, подібно як це бачимо в колядках, що в Україні також стали належати до християнської релігійної поезії. Нічого дивного, що коли в деякому часі і в деякому місці в Акафисті знайшла собі місце згадка з переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, то це ще не означає учення Церкви в цій справі.

Акафист на честь Пресв. Богородиці вперше був складений у Греції 626 року, як дякувально-похвальне піснопіння на пошану Божої Матері за її чудо — врятування Царгороду (А. Попов). Звичайно, це не був Акафист її Успінню, а тільки на її пошану взагалі.

І тут стаємо перед таким фактом, що його не можна поминути без висновків: коло сотні років після виступу латинського Єп. Григорія Турського декто з Св. Отців на Сході найперше св. Іван Солунський, також починає згадувати переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, і то не в найстаршій і ближчій йому формі грецькій (приписуваній Ап. Іванові), а в пізнішій формі, і то в латинській, цебто з вставкою про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці.

Значить, у цих окремих Св. Отців Сходу бачимо не тільки вплив латинської ініціятиви взагалі писати про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, але й вплив латинської форми цього переказу — з латинською вставкою про спізнення Ап. Фоми. Більше того, на ґрунті цього західнього переказу, перенесеного на Схід, витворилася надбудова другого переказу: Св. Ювеналь Єрусалимський у VI столітті ніби то говорив, що переказ із спізненням Ап. Фоми є "найстарший і найдостовірніший". І цей латинський і пізнішої форми переказ про ніби то інформацію Св. Ювеналя через коло двох століть пізніше подав Св. Іван Дамаскин. Від нього попала вона до Історії Церкви Нікіфора Каліста в XV столітті. Цікава річ: переказ про Св. Ювеналя повязується з VI ст., цебто коли на Заході ввели переказ у церковну практику.

Все це одначе було приватною справою окремих одиниць на Сході. Натомість Православна Церква, коли не знайшла підстав признати "тілесного" прийняття Пресв. Богородиці на Небо на основі дійсно найстаршого в цій справі і по традиції їй ближчого апокрифа — переказу приписуваного Ап. Іванові, то тим більше не могла вона признати пізнішого, і то ще й латинського переказу — з його латинською вставкою про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці.

(Далі буде)

КАРД. ВИШИНСЬКИЙ ВЕРНУВСЯ ДО ПОЛЬЩІ

Польський кардинал Стефан Вишинський, що недавно приїхав був з Польщі до Риму, виїхав з Риму до Польщі 13 червня. При тому Папа поставив польського Єпископа Бараняка Архиєпископом Познанським. — Пару місяців тому польська преса у вільному світі затривожено подавала, що кардинал Вишинський буде старатися, щоб Папа признав комуністичний уряд Польщі. Це означало б, писала преса, що Папа мав би вже не признавати польського національного уряду в Лондоні на вигнанні. Сам кард. Вишинський, як відомо, не признає польського національного уряду в Лондоні, коли він, Вишинський, і ввесь Єпископат Католицької Церкви в Польщі офіційно заявили підтримку комуністичному режимові у Варшаві, отож преса подавала, що кард. Вишинський і Папу буде намовляти, щоб поступив так само. Чи робив він ці старання в Римі і чи мав успіх — преса покищо не подає.

Вже вийшла з друку і продається книжка
„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"
(другий наклад)
написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.
Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образців).
Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.
Ціна з пересилкою .... 50 центів.
Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЩО Я ПРО "РУТЕНІВ" ДУМАЮ

Попався мені в руки "Новий Шлях" з 1-го квітня 1957 р., де є допис Мих. Ґамули п. з. "Ще „рутенці", і там поданий уривок з "Да Лондон Фрі Прес" (Онт.), де говориться, що канадійські гр.-кат. Владики родились в Польщі. Про ту статтю передам коротко свої думки.

Каже М. Ґамула, що він, як українець, тішиться, що Апос. Столиця нас тут в діяспорі (того слова не розумію!) не забула, але невдоволений, що Митрополит назначений для "рутенів".

Дальше наводить з "Енц. Британіка", що 1939 р. в Західній Україні було 3,200,000 українців, 1,200,000 "рутенів" і 764 інших. Вину він звалює на поляків.

Каже, що поляки, які дальше займають ключеві позиції в Ватикані, воліють нас мати за "рутенів", а не за українців, та що польське Духовенство найперше є поляками, а вже як на гр.-кат. Владик, що вони мовчки годяться з тим, що вони народилися в Польщі.

Та ще цікаве говорить М. Ґ.: "Немає сумніву, що Апос. Столиця, вживаючи слова "рутени", не мала на думці політично чи національно нас ділити".

Болить його, що дехто вважає гр.-католиків за "рутенів", але як можна ображуватись, коли "рутени" справді є. Берімо на здоровий розум! Назначив Папа Митрополита для "рутенів", і він прийшов між "рутенів", а ті "рутени" його витають, тішаться. Коли б же був прийшов між українців, так ті сказали б: "Чоловіче, ти нехотячи заблукав між українців; йди і шукай своїх "рутенів". Але "рутени" свого пізнали і прийняли.

Зі статті М. Ґ. виходить, що Владики вважають себе також за "рутенів", бо не протестують проти рутенства, ані проти того, що вони родилися в Польщі. Видно, що вони самі походять з того мільйона "рутенів", які були Зах. Україні в 1939 році.

Українці не хотіли б мати Єпископів, які, як каже М. Ґ., вибрали собі Польщу за матірний край, а "р у т е н и" їх приймають, — свої своїх!

Коли поляки мають у Ватикані велику силу, то виходить, що Папа робить так, як вони йому кажуть. Українці за таке начхали б і на поляків і на Ватикан, а "рутени" радіють, тішаться, ще й українців закликають щоб до них приставали. Більше буде "рутенів"!

Звідки М. Ґ. знає, що Папа не хоче українців ділити? Адже Рим поділив сербів на сербів і хорватів, і недавно хорвати хіба ж не мордували сербів? Чи під проводом Папи і поляків не може прийти до подібного, коли б "рутени" вбилися в силу? Та хіба не рутенські священики забороняють "рутенам" сходитися з українцями, перехрещують їхніх дітей на "рутенів"? Чи добром тут пахне?

А що в "рутенів" часом прокинеться українська совість, то покивають пальцем у чоботі, побурмочуть, а дальше знову починають прославляти Папу, а на українців показувати пальцем — що вони, мовляв, погані, що в них немає ладу, а стануть кращими аж тоді, коли вернуться до рутенства.

Берімо рутенських редакторів. Папа назначує Митрополита для "рутенів", а ті крутять і пишуть, що Митрополит є для українців. Обманюють людей! А може і Ватикан з поляками каже: "Обманюйте!"

Ще пише М. Ґ., що англієць прочитавши про "рутенів", питав його, чи то не така собі секта, як духобори, й М. Ґ. мусів дві години йому пояснювати. Але пояснити можна було за пару хвилин словами українського письменника, Андрія Чайковського, що: — „рутенець, то таке сотворіння, що ти плюй йому в лице, а воно буде тобі руку лизати." Коротко, ясно й розумно!

Г. К.

ТУРЕЦЬКИЙ ЧАСОПИС ПРОПОНУЄ ЗВЯЗКИ З ВАТИКАНОМ

Турецький часопис "Тан", що виходить в Істамбулі (Константинополі), вважає, що турецька держава повинна навязати дипльоматичні взаємини з Ватиканом. Звичайно, тут під Ватиканом він розуміє вже не Католицьку Церкву, а ватиканську державу; як відомо, Папа є в одній особі і головою світової Католицької Церкви і головою ватиканської держави, де він виступає як звичайний політик.

Цього року в турецькому парляменті і в турецькій пресі почали відзиватися настирливі голоси, щоб з Істамбулу усунути Царгородського Патріярха, бо він, мовляв, відограє там ролю звичайного грецького патртіота-політика, бо стає в обороні грецького Кипру, до якого турки також мають свої претенсії.

Певна річ, що Ватикан не перестав дивитися вороже на Царгородського Патріярха, як і взагалі на все, що православне; і тут мимоволі складається так, що турецькі й ватиканські інтереси по відношенні до Ватикану взаємно погоджуються. Зрештою, це вже не перший раз в історії. І тут, мабуть, треба шукати причини домагання згаданого турецького часопису, щоб турецька держава навязала дипльоматичні звязки з папською державою.

ВИМОРДУВАЛИ 800,000 КИТАЙЦІВ

Коли нинішній китайський комуністичний володар Мао Це-тунґ був у Варшаві, то там у промові сказав, що в Китаю "зліквідовано" (вбито) від жовтня 1949 до початку 1954 р. 800,000 китайців. Того треба для "забезпеки" отже для забезпеки большевицького панування. Нищили тих, що комунізмові противилися. А московські большевицькі володарі самих українців виморили голодом кілька мільйонів. Так большевики себе "забезпечують".

ВБИЛИ 301 МУСУЛМАНА

Є вістка, що альжирські повстанці одної політичної ґрупи, що ворогують з другою ґрупою, вбили в однім гірськім селі 301 чоловіків вище 15 літ. Коли прийшло військо, то побачило трупи на вулицях постріляні і з поперерізуваними горлами. Французи роблять великий крик, що яке там варварство і що треба Альжир добре взяти в руки. Ціла та справа загадочна. Чи дійсно якесь гірське село було таким ворожим і небезпечним противній ґрупі? Чи не було тут французької руки?

БЕЗСМЕРТНІСТЬ — ЗАКОН В ДУШІ ЛЮДСТВА

Христос своїм воскресенням запечатав віру в воскресення мертвих, себто в безсмертність душі, коли по воскресенню зявлявся ученикам через 40 днів і говорив з ними.

Але віра в безсмертність є спільна цілому людському родові, і не було такого народу, який би тої віри не мав, бо закон про безсмертність душі записаний між законами людського життя.

Геродот, найстарший грецький історик (коло 500 літ перед Христом), каже, що египтяни мали бути першими, які вірили в позагробове життя.

У безсмертність душі вірили давні асирійці, вавилонці, а також фінікійці, хананейці і жиди.

В Індії вірили, що по смерти людини душа переходить в дитину і дальше живе. Китайське поважання предків показує віру китайців у дальше життя предків, а перси вірили навіть у воскресення тіла.

І в давних греків та римлян була віра в безсмертність, як свідчать пісні Гомера, діялоги Платона, драми Софокля, Вірґілія, оди Горація і т. і.

Про безсмертність говорить давна мітологія (оповідання), а подібне було і в кельтів (ірляндців, шкотів, валійців).

Віру в безсмертність мали не тільки більше культурні народи, але була вона і в народів, яких ми називаємо дикими, некультурними.

Виходить, що чоловік вже родиться з ідеєю (думкою, почуванням) безсмертности. І в щоденнім людськім житті є явища, які вказують людям, що поза нашим видимим світом є ще світ нам невидимий, якого проблиски ми деколи бачимо і відчуваємо.

П.

ДОВГО БУДУЮТЬ КАТЕДРУ

Епископальна катедра почалася будувати в Вашингтоні перед 50 роками і тепер будову зупинили через брак грошей. Три пятих катедри вже збудовано. Дотепер видали на будову коло 15 мільйонів долярів, а щоб будову докінчити, ще треба стільки.

КАРА ЗА ПОБИТТЯ МАТЕРІ

У Вінніпеґу суд засудив 21-літнього Роджера Лемберта на три місяці арешту за побиття матері. Мати говорила в суді, що він побивав її через два роки, і вона мала синці на обличчі й на плечах. Вона мала 10 дітей і з них той один такий вдався.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна и естала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ 8-ма ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Великим лихом для людського життя є спори, є суперечки, а вони найчастіше цілком непотрібні. І Ап. Павло звертається до Коринтян з тою справою і каже: "Повідомили мене, що між вами є спори", бо дехто каже: "Я Павлів, а я Аполосів, а я є Кифин (Петрів), а я Христів". Одні поважали більше Павла, отже звали себе його іменем, другі звали себе Аполосовими, Петровими, Христовими. Лихої волі не було в людей, але замало розсудку, і тут була причина спорів, що ділили людей на окремі ґрупки, а ґрупки — то розбиття, незгода. До побожности треба було людям ще поважної застанови, а спорів не було б. Не загальну справу мали люди на увазі, але свої окремі погляди, а Ап. Павло каже в іншім місці: "За погляди не сперечайтеся".

В Євангелії говориться, що було зійшлося багато народу слухати Ісуса, самих чоловіків 5,000, крім жінок і дітей. Коли ж надходив вечір, кажуть ученики: "Господи, кажи нехай нарід розходиться, щоб в селах купили собі поживи". На те Ісус: "Дайте їм ви їсти". Ученики кажуть: "Адже ж ми маємо лише пять хлібів і дві рибі". І Христос казав хліби і риби до Себе принести. Він все те поблагословив і каже: "Роздавайте людям". І сталося, що всі люди понаїдалися та ще багато зосталося.

Христос про все дбав, що людям порібне! Дбав про їх очі, про їх здоровля, про їх душевні недомагання і про їх розум, щоб його піднести і поширити. Всі людські недомагання Його журили. І людський тілесний голод, і голод душевний, і тому Він каже ученикам: "Ви дайте людям хліба".

То була наука ученикам, щоб і вони дбали про все, чого людям треба не тільки по смерти, але і тут на землі. А їм треба хліба, здорового розуму, волі, тілесного здоровля. Вони повинні бути в усім помічниками людей.

Так і перський мудрець Ману (1000 років перед Хр.), казав, що священик повинен знати не тільки духовні справи, але всі роди людської праці, людські зайняття і ремесла, щоб міг в усім дати людям добру пораду.

НЕДІЛЯ 9-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Говорить Ап. Павло, що "Іншої підвалини ніхто не може положити, крім тої що положена, котрою є Ісус Христос". Він дав вказівки, дав науку, і на тій науці нехай кожний віруючий у Христа будує своїми ділами. Коли ж одного діла будуть золоті, другого срібні, третього як дорогий камінь, четвертого як дерево, пятого як сіно і солома, а Божий огонь провірить ті діла, — чиї не згорять, той дістане нагороду. Кожний повинен памятати, що він храм Божий, і що про гідність того храму кожний повинен дбати.

Одного разу каже Ісус ученикам, щоб плили на другий бік озера, а Він тут зостанеться.

На озері вночі повстала буря і дуже кидала човном. Ученики бачать, що хтось йде по воді, і настрашилися, — а то був Ісус. І каже Він: "То Я, не бійтеся". Тоді промовив Петро: "Коли так, то дозволь мені прийти до Тебе", — на що Ісус: "Ходи".

Петро пішов, а коли повіяв ще сильніший вітер, Петро настрашився, почав тонути і кликнув: "Господи, рятуй мене!" Христос взяв Петра за руку і каже: "Маловіре! Чого ти боїшся?"

Петрова віра була ще мала. Забув він, що коли Христос є коло нього і його кличе, то нема чого боятися.

В житті, як і на морі, бувають бурі, бувають клопоти, небезпеки, але Христос каже: "Пливіть! А коли прийде лихо, то памятайте, що Я буду коло вас. На Мене надійтеся."

І давні християни, в яких була сильна віра у Христа, відважно переносили всі трудноші, а то й муки та смерть, розуміючи, що вони завжди в Христових руках. Тому християнство перемагало тоді всю ворожу силу.

НЕДІЛЯ 10-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Ап. Павло ставить християнам за примір важку працю Апостолів: "Ми голодні, жаждущі, нагі, биті в лице, тиняємось працюючи своїми руками. Нас лають — ми благословимо, нас переслідують — терпимо, лихі слова нам говорять — ми молимося". Апостоли приймали все спокійно, не обурюючись, і в тім виявлялась їх сила, їх перемога і їх великий розум.

В Євангелії говориться, що чоловік привів до Ісуса слабого сина і каже: "Я приводив його до Твоїх учеників, але вони не могли його оздоровити". І Христос слабого оздоровив. Тоді каже Христос ученикам: "Ви не оздоровили слабого, бо в вас нема сильної віри. А коли б у вас була дійсна віра — бодай така, як зерно гірчиці, ви гори переносили б. А до того треба молитви і посту."

Піст і щира молитва зосереджує людську увагу, людські думки і будує в душі сильну віру, сильну постанову, отже чоловік здобуває багато духової сили. А в кого є така сила, той великі діла може виконувати, яких не виконає той, в якого нема такої віри й сили.

Апостол Павло в іншім місці говорить широко, які великі діла виконували ті, в яких була сильна віра, сильна постанова. Така віра повинна бути в усіх християн.

"БРАТНЯ ЛЮБОВ"

В Келґарі одного брата, Едварда Вилямса, поліція замкнула за те, що мав своєї роботи горівку. Другий брат прийшов його відвідати, а коли по відвідинах вийшов на вулицю, почав бійку з хлопцем, що ніс ґазети, якраз на те, щоб його арештували й посадили разом з братом. Але йому не вдалося, бо закінчилося лише тим, що заплатив 10 долярів.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

СКРЕП КРОВИ

Скреп крови в серцевій артерії належить до дуже поважних недуг. — В деяких людей, хоч і рідко, трапляється таке, що в одній з артерій, яка допроваджує до серця кров, повстає скреп (ніби ствердження) крови, і так гамує дальший доплив до даної серцевої комірки. І коли таким способом дана частина серця стає позбавленою допливу крови, тоді її мясні завмирають і твориться ніби шрам на тому місці, що позбавлене допливу крови. І це стає причиною послаблення праці серця.

Коли наступить такий скреп крови, цебто заблокування одної з артерій, що частинно стримує доплив крови до серця, дана особа звичайно відчуває гостру кольку в лівій стороні грудей. Ця колька часом переноситься в карк, або в ліве плечко. Коли скреп крови дуже сильний, тоді хвора людина мліє, тиск крови ослабає, а биття живчика (пульсу) стають рідші.

В такому випадку треба негайно покликати лікаря, щоб зміряв тиск крови та биття серця і дав першу поміч. Однак часом буває й так, що скреп крови в артерії зовсім не послаблює биття серця. Отож, часом досить трудно знайти причину серцевих атаків, і сказати напевно, чи наступив скреп крови.

Досі ще не устійнено напевно причини скрепу крови в артерії. Догадуються, що це може бути від якости харчів, нервового настрою, перевтоми, пересичення їжою, затруїння і т. д. Статистика подає, що з досі обслідуваних хворих на цю недугу осіб 49 відсотків становили робітники, а решту канцелярійні працівники і професіоналісти. З-поміж жінок на цю недугу хворіють головно домашні господині. З того роблять висновок, що рід зайняття не вливає на скреп крови в артеріях.

Кількість серцевих атаків, що бувають удень, майже така сама, що й уночі, отож пора часу не впливає на справу скрепу крови в артеріях. Харч, велике схвилювання, затруїння, курення тютюну, алькоголь і т. п. безперечно можуть мати якийсь шкідливий вплив у цій справі, але все таки думають, що вони не є основною причиною цієї недуги. Отож, покищо вважають, що причина скрепу крови в артеріях ще не відкрита. Якщо тут щось одне певне відкрито, то це такий факт: скреп крови в артеріях легко наступає тоді коли артерії починають ненормально тверднути (наступає т. зв. склероза).

ШВАЙЦАРСЬКИЙ БОГОСЛОВ ВІДМОВИВСЯ АҐІТУВАТИ ПРОТИ АТОМОВИХ ЗБРОЄНЬ

Відомий швайцарський протестантський богослов д-р Барт отримав від комуністичного режиму Польщі запрошення приїхати до Варшави і там виголосити по радіо промову з закликом до світу проти атомових зброєнь. Однак швайцарський богослов відмовився від цього. Він відповів комуністичному режимові, що у справі атомових зброєнь треба діл, а не порожніх слів.

Видно, він мав на увазі підступ комуністичного режиму Польщі, що залежний від большевицьких диктаторів у Москві. Москва закликає вільний світ роззброюватися, щоб приспати його чуйність, а сама в той час продовжує перегони в зброєнні для нападу на вільний світ.

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Суворий, гострий, запальний — він підносив палку на кожного, хто хотів його висварити. Його виховник мусів покинути посаду, не можучи навчити його читати; він навчився тільки вживати зброю.

Щодня він вертався додому ввесь обдертий з подряпаними руками й лицем. "Я не бачила гіршого хлопця," говорила його мати: — "або він б'є, або його бють."

Він мав лиш пятнадцять літ, коли в Ренні мав відбутися турнір, на який він забажав обовязково вибратися; але батько, що якраз туди їхав, не схотів узяти з собою хлопця. Бертрам вломив заборону батька, сів на мельникового коня, озброївся, як тільки міг, і з лицем прикритим шоломом замішався в натовп лицарів.

Виїхавши потім на площу, він скинув з коней шіснадцять найхоробріших шляхтичів і ніхто не міг вибити його з сідла. Він показав своє лице тільки тоді, коли, після всіх переможених проти нього виїхав рідний батько.

Стережіться однак витягати з цього оповідання висновок, що свавільство й брутальність у дитячих роках ведуть до героїзму.

Згадують про Бертранда, очевидно, тому, що він був винятком.

Маршал де Віляр був такий відважний і палкий у боях від наймолодшого віку, що король Людвик XIV говорив про нього: "Де б тільки не стріляли, цей хлопець нібн з-під землі виростає, щоб там бути."

Одного разу він кинувся в атаку разом із ґренадирами, хоч сам служив у кінноті. Король сварив його за те, що пішов у бій без його наказу.

"Ваша Високосте, мені здається, що ви подаруєте мені цікавість до піхотних вправ, особливо коли кіннота не мала жадної праці," відповів молодий Віляр.

Отже Филип ще в колисці перебував в осередку найшляхетніших традицій і від найменших літ можна було завважити в ньому щасливе поєднання розвиненого розуму з цінними прикметами серця.

Батько, освічена людина, й мати — зразок ніжности, самі виховували його душу й розум.

Ще малою дитиною Филип намічав шляхи своєму ґенієві. Одного разу він узявся до будування якоїсь машини, що порушувалася силою потічка в садку. Другим разом точно змалював краєвид околиці. Іноді захоплювався збіркою мінералів, або рослин, а інколи викликав велике враження своїми імпровізаціями, яких краса й гармонія рівнялися багатству думки.

Він славив у своїх діточих віршах прекрасне сонце Прованції, квіти-клейноти землі, солодкі радощі домашнього огнища, синівську любов, любов до брата, святість добродійности… і хто знає що ще?…

На підставі тих творів, повних щирого надхнення, автор "Філософічної історії введення европейців до Індії" (абат Рейналь) уважав можливим пророкувати, що з Филипа буде великий поет.

Побачимо, як те пророцтво здійснилося. Але не забудьмо певного застереження щодо самої назви "поет", яке прикладається нині тільки до тих, що пишуть вірші. Треба знати, що з походження те слово грецьке й відповідало словам "винахідник", "творець". Також і в Франції в середновіччі поетів називали труверами, цебто винахідниками.

На чотирнадцятім році життя Филип придумав машину, за допомогою якої можна було використати постійний приплив і відплив морських хвиль. Опісля винайшов ще одну машину для шліфування твердого каміння та копіювання статуй у зменшенім форматі.

Перший з тих цікавих винаходів занедбано; другий повторений, або краще сказати — наново відкритий Колясом, витворив великий промисел, що доставляє нам щороку багато вірних копій з творів різьбарства.

Прийшла революція і проголосила знищення всіх давніх привілеїв і тим самим позбавила всяких прав усіх, хто не годився з існуючим ладом. Вірна установам, на які ніколи не було б замаху, коли б вони мали все таких шляхетних представників, родина Жірардів виеміґрувала.

Филип, якому тоді було лиш шіснадцять літ, був невтомним опікуном бідної родини вигнанців.

В Магоні, місті на Балеарських островах, заробляв він на загальне утримання родини малюванням портретів.

Переїхавши потім до Ліворна, заложив фабрику мила і добував в Італії потрібні засоби для життя з промислу так само, як колись із мистецтва в Еспанії.

Коли Франція, шляхом воєнних перемог, захопила цю частину Італії, родина мусіла шукати іншого притулку. Але одночасно з розширенням території зменшувався у Франції терор, і родина Жірардів могла вернутись на батьківщину, хоч не одержала з поворотом своїх маєтків, знищених революційною хуртовиною.

Перебуваючи в Ніцці, Филип довідався про два конкурси, що саме тоді проголошено; перший для номінації професора на катедру хемії, другий — професора на катедру науки природи. Він зголосився і склав блискуче, майже без підготови, обидва іспити і дістав обидві катедри. Він мав тоді неповних девятнадцять літ. Потім був професором хемії в Марсилії і заложив там першу фабрику соди. Нарешті перенісся до Парижа, того осередка, що притягає до себе всі світила, всі розуми.

Филип почав там просто розсипати винаходи обома руками. Він надсилав на виставу астрономічні далековиди, в яких замінив кришталеві скла рідиною, і лямпи постійної рівноваги, до яких додано перший раз кльоші з матового скла, яких тепер так широко уживається; він додав також до тількищо винайдених парових машин дуже важні вдосконалення, які істнують досі…: Та мені відомі тільки найголовніші його винаходи. Филип не міг займатися виключно одною ідеєю, бо кожна з них тягла за собою нову.

І ось як здійснилося пророцтво письменника. Хіба ви не годитеся з тим, що Филип заслуговує на титул поета в первісному розумінні того слова, як винахідник-трувер, той творець усіх часів?

Але пригадайте собі, що цей письменник назвав Филипа не лише поетом, а великим поетом. І Бог визнав рацію тим палким словам. З другого боку, мабуть було б краще — я не кажу для населення, але для Филипа де Жірарда, — щоби Божий промисел зменшив був повноту того пророцтва, і не дозволив йому здійснитись у цілості.

Бо ще багато разів почуєте про те, й історія доведе вам, дорогі діточки, що доля великих поетів, винахідників й артистів є дуже часто долею мучеників.

Филип придумував, винаходив увесь час, але бракувало йому, як і більшості геніяльних людей, уміння примусити цінити себе. Отже люди, які ніколи нічого не винаходили, присвоювали собі його винаходи; другі знову, що повинні були опікуватися ним, підтримувати його, підбадьорювати, виявляли тільки байдужність. І тому він остався бідним, разом зо своєю родиною, яка з усіх багатств зберегла тільки батьківський дім у Люрмарені і трошки землі.

Великі війни Республіки заступили великі війни Цісарства. Майже вся Европа билася: всі народи взялися за зброю.

Як колись взаємна ненависть сильного Риму й Промислової Картаґіни здесяткувала двадцять народів, чужих їх інтересам, так упродовж перших пятнадцяти літ XIX століття величезну людську різно викликало виключно суперництво між Англією й Францією.

Франція панувала майже над цілим континентом, але Англія, маючи величезну кількість кораблів на всіх морях, унеможливлювала, або хоч перешкоджала привозові до Франції колоніяльних продуктів.

Хатнє господарство терпіло через те, а кілька галузей промислу мусіло станути з браку сирівця, якого так багато мала вперта суперниця. Героїзм французьких вояків не міг побороти такої системи.

Треба було звернутися до науки й промислу, щоб продукти французької землі заступили заграничну доставу. Це й зробив Наполеон.

ЩЕ ОДНА ПРИЧИНА АВТОМОБІЛЬНИХ ВИПАДКІВ

В Лондоні, в Англії, шоферові (драйверові), що провадив автобус (бас), потемніло в очах і автобус безконтрольно покотився людною вулицею. Наслідок був такий, що 8 осіб на вулиці згинуло, а 20 було ранених. Між вбитими чоловік і жінка були з Торонта.

ЛІКУВАННЯ ГИКАВКИ

Для лікування гикавки не було ліків. Тепер у Ванкувері лікар вилікував 17-літню дівчину, в якої гикавка була впродовж трьох років. Але лікар наказав дівчині, щоб вона нікому не казала, як він її лікував. Він виявить спосіб лікування аж тоді, коли переконається, що той спосіб загально успішний.

КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ ОЧОРНЮЄ ДАВНЮ РУСЬ-УКРАЇНУ

В "Укр. Прав. Слові" писав о. Л. Д-ий, що в Православній Церкві не було такої Інквізиції, як у Церкві Католицькій, — палення людей і т. п. Католицьке "Світло", відповідаючи на те, твердить, що в Православній Церкві були ще гірші інквізиції, і каже:

"У православній Візантії, і між православними народами на Балканах, **як теж на землях України** й Московщини горіли костри, запалені релігійним фанатизмом. Палення людей, інквізиції і т. п. знані були і в православному світі… виколювання очей, обтинання язиків, носів, ушей, що так часто практивалося у "православній" Візантії на Балканах, **на давній Русі** й у Московщині, (де) горіли цілі села старообрядців; як люто переслідувала їх "казьонна" православна Церква, як їх живцем пекли, відрубували їм голови… як та сама (зн. московська) православна Церква в жорстокий спосіб переводила т. зв. "возсоединенія" українців й білорусів греко-католиків на царську(!) віру… далеко гірші інквізиції може (о. Л. Д.) знайти таки у власній православній історії" (Підкр. автора).

А тепер уваги до наведеного.

Православна історія — то історія окремих Церков, хоч і православних, й одна Церква не може за другу відповідати. То окремі історії. Знов же історія Католицької Церкви — **то одна нерозлучна історія одної Католицької Церкви, за якої вчинки відповідає Рим, відповідають Папи, як правителі тої Церкви.** Але чи Українська Православна Церква відповідає за те, що діялось в Московщині, чи деінде поза Україною?

В Росії була "казьонна" Церква, нею правила московська державна політика, що все вирішувала. Але Католицька Церква не була "казьонною", державною, — була папською. В Росії, чи деінде державний уряд міг орудувати Церквою, але в Католицькому світі Рим з Папами орудував навіть політикою держав і приказував державним правителям виконувати свої диктаторські постанови.

Чи не писав Папа до польського короля: **"Не здержуй свого меча"?!** Чи на Лятеранськім Соборі 1215 р. не постановлено, **що еретиків треба передавати світським правителям для покарання, а коли б ті їх не покарали, то тих правителів треба покарати?** Бо еретиків треба винищувати! Чи великий католицький авторитет, Тома з Аквіну не казав, **що еретиків треба "відлучати від світа", отже їх вбивати?**

Але таких постанов не видавала Православна Церква; коли ж "Світло" такі постанови знає, то нехай про них скаже.

Та нам ходить найперше про Україну. Нехай "Світло" скаже точніше, чи на Україні та "давній Русі" палено християн, як то було в Католицькій Церкві. Хто там людей палив, коли і за що? Чи за те, що хтось не православний? Ні! Коли ж українці на своїй землі оборонялися перед католицькими інквізиторськими розбишаками, то сповняли природний закон Божий, який наказує боронитися перед розбишаками.

До "старої Русі" належать і Володимир та Ольга, отже вони мусіли бути першими фанатиками інквізиторами, пощо ж тоді греко-католики в Вінніпегу мають церкву Володимира і Ольги?

Ані первісні Вселенські Собори, ані Патріярхи не видавали таких постанов, що треба людей палити, вбивати, мучити, — але Римська Церква їх видавала. І християн, які Папі не піддаються, звала **проклятими.**

"Світло" лише балакає, але нехай воно опише події, нехай дасть історичні факти з інквізиції в Православній Церкві, а **зокрема на Україні і "давній Русі"**, яку воно посуджує в кривавому інквізиторстві!

До Інквізиції належить не тільки палення живцем людей, але й їх вішання, топлення, вбивання, мучення, ограбовування і т. п. До того всього Католицька Церква встановила постійну інквізиторську систему (1248 р.) на всі віки і для всіх католицьких країв; видала постанову, що церковні верховоди мають право судити і карати некатоликів.

І як довго та інквізиторська практика тягнулася?

До Інквізиції належать Хрестоносні Походи, що почалися в 11-ім віку. Католицька Церква орґанізувала воєнні хрестні походи до Палестини, щоб відобрати її від турків, але коли хрестоносці туди зайшли, то вбивали не тільки турків, але вбивали й грабували також православних греків, і своє католицьке королівство були там основували, поставивши італійця королем.

Інквізицією було заводження целібату в Католицькій Церкві, коли Папа Григорій 7-ий (Гільдебранд) приказав, щоб священики з жінками розходилися, і наказав народові, щоб він бив тих священиків, які не хотіли розходитися.

Дальше, — палення людей в Еспанії. Мордування людей у Франції (Ніч Вартоломея), не згадуючи інших країв, як переслідування Православних українців під давньою і новою польською кормигою: заведення унії насильствами, замикання православних церков, їх нищення, або переміна на костели, — а в кінці масове нищення православних церков на Холмщині 1938 р. Ще дальше, масове вимордовування хорватами православних сербів у Хорватії в часі минулої війни.

Таким чином інквізиторська робота Католицької Церкви не переривалася несповна 1000 літ. Тепер слово "Інквізиція" перехрещують на "Католицьку Акцію", але мабуть ціль залишається та сама.

"Світло" повинно про ті справи більше писати, а може б і ми багато дечого нового довідалися.

КАЖЕ — НЕДІЛЯ ДЛЯ РОЗРИВОК

Бувший президент манітобської конференції Злученої Церкви, свящ. Спарлінґ, недавно говорив, що нині — багато людей минає церкву, бо в них неділя для вигоди. Для них в неділю вигідно мати конвенції, наради, мати спорти, подорожувати. Злучена Церква повинна на фармах, казав він, кілька церковних громад лучити разом, щоб мали разом одного священика, бо і так священиків є замало. А так, як тепер, то в Канаді 195 церков Злученої Церкви не мають висвячених священиків, а 105 не мають ніяких.

Незнайками заступаються

Католицьке "Світло", відповідаючи Олександрові Х-с, що писав у "Вірі і Культурі" про Йосафата говорить: "Папа проголосив св. Йосафата Святим не тільки для поляків, але для цілого католицького світу. І почитають його різні народи світу і клонять голову перед Святим, що його видав український нарід. Чужі народи шанують і почитають нашого св. Йосифа, а деякі українці, йдучи за прикладом москалів, знеславляють память рідного святого…"

Балачка!… Йосафат **рідний** український Святий, але **нерідні — поляки і Рим його Святим проголосили.** І Рим проголосив його **"спеціяльним заступником Польщі"**, а не українців і всього світу. Друге, — **світ Йосафата не знає,** то як на нього покликатися? Світ може насліпо вірити лише тому, що Рим з поляками йому набалакає, і то все. Але українці добре знають, хто був Йосафат.

13 ЗГИНУЛО, КОЛО 30 РАНЕНИХ

В Феетвил, Пів. Каролайна, в Америці, зударився трок з автобусом, отже згинуло 13, а ранених є коло 30. На басі були робітники.

ЗАПЛАТИВ ДОВГ ПО 329 ЛІТАХ

З Америки приїхав до Лондону Джозеф Вайт, щоб там розшукати свій родовід. Він зайшов до парафіяльного священика, сказав, що по матірній лінії він походив від визначного лицаря Виліяма Робертса. А коли той священик почав Робертса в парафіяльних записках шукати, то знайшов, що Робертс не заплатив був за Хрещення й Похорон, отже є за ним довгу коло $5.60 на теперішню рахубу. То було перед 329 літами. І тепер далекий потомок Робертса, — Вайт, заплатив довг за свого предка, — дав 2 фунти штерлінґів, отже 5 дол. і 60 центів.

ПИШУТЬ ПРО УСПІХИ ҐРЕЙҐЕМА

Новинка з Ню Йорку доносить, що Били Ґрейґем, незалежний проповідник, чи місіонер, своїми проповідями привертає багато людей до церкви. Люди, що до ніякої церкви не належали, тепер стають членами протестантських церков, і їх є дуже багато. Церковні громади значно збільшуються.

ПРОДАЮТЬСЯ
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ
передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.
Ціна лише $125.00.
(Малинової, темно зеленої або ясно-синьої краски)
Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.
Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВЕЛИКЕ ЗНАЧЕННЯ СВЯЩЕНИКІВ

Коли закликається молодих людей, щоб вони ставали священиками, то найперше треба розглянути значення священика взагалі.

У всьому світі поміж народами ріжних вір священики є і завжди були в більшій повазі, ніж люди на світських становищах. Їх поважає нарід, та й вищі кляси і уряди ставляться до священиків з окремою повагою.

Священики не є людьми вузької професії, що працюють в означенім вузькім місці для якоїсь одної справи, — священик є учителем народу, його моральним учителем, провідником, порадником, лікарем його душевних слабостей. Священик є представником всієї церковної громади, і може бути представником у багатьох громадських справах.

І куди б священик не поїхав, то всюди його люди з пошаною приймають, і там його слово може залишити благонадійні наслідки.

До звичайної школи збираються діти і молодь, а священик є учителем народу, що складається з дітей, з молоді, зр старших, старих, з жінок і чоловіків. Він є великим учителем. Де люди можуть не послухати когось другого, там вони послухають щирого священика.

І щиру працю священика нарід оцінює і його поважає.

***

Здібніші, чи більш ревні священики нераз здобували таку силу, що заважувала благодійно на цілім житті народу і причинялась до вирішення його долі. І їх імена записані в історії, їх праця згадується як зразок до наслідування. Їх імена невмирущі.

Релігійна справа є окремим моральним полем в людськім житті, морально-культурним господарством, немов окремою морально-культурною державою народу, з якою і державні уряди числяться. Вірні Церкви — то горожани тієї церковної "держави".

Християнська релігія, як і нехристиянські, мають свої церковні історії, що є частинами загальної народньої історії, і в тих церковних історіях описані великі релігійні події, там є імена великих релігійних провідників: Пророків, Апостолів, сильних релігійних проповідників, добротворців, Святих, та великих борців з людською неправдою. І загальна історія не може мовчанкою проминути того, що говорить церковна історія.

Такою є релігія, такою є Церква, і таким є значення священиків у Церкві.

***

Українська Православна Церква в Канаді має нині священиків, що колись були звичайними учителями в державних школах, а опісля стали священиками. Якщо б були залишилися учителями, то хто нині про них багато знав би? А нині знає їх широкий загал. І певно, що вони вдоволені, що вибрали священичу працю.

Священики творять свою священичу групу, одну клясу, і до їх спільного голосу прислухаються й чужі люди, бо їх голос — то й голос вірних їх Церкви. Всюди чуємо як одна чи друга Церква ставить домагання чи піддає думки урядам у важних справах.

Окремо згадати б ще родичів. Коли син стане лікарем чи адвокатом, чи визначним урядовцем, чи науковцем, то родичі можуть тим хвалитися, — але наскільки більше вони могли б величатися, коли б їх син став священиком! А ще більше, коли б мали двох синів священиками. І перед своїми і перед чужими вони були б у великій повазі.

***

Певна річ, що священиком повинен ставати той, чия душа до священичої праці схиляється, — а такі всюди знаходяться. Коли ж їх праця буде щира, коли в них буде посвята до праці, то вони будуть і поважані, і вдоволені. Нарід оцінить їх гідну працю, і їх імена перейдуть до історії як гідних працівників на Божій і народній ниві. Щиру їх працю будуть люди переказувати з похвалами дальшим поколінням.

Над усім тим повинні застановитися і родичі, і їх молоді сини, і широкий загал, що може також причинитися до вибору кандидатів на священиків.

ПАТРІЯРХ І МИТРОПОЛИТ НЕ ПРИЗНАЮТЬСЯ ДО ЗАСЛУГ

Орган московської Церкви "Журнал Московської Патриархии" за березень ц. р. приніс довший допис про цьогорічні іменини московського Патріярха Алексія. Від Духовенства поздоровляв його Митрополит Крутицький і Коломенський Николай. Між іншим, він вичислив значне число ріжних закордонних церковних делеґацій, що відвідали Советський Союз, і з ними Патріярх мав розмови. Митрополит Николай підкреслив, що це Патріярх відбув з ними розмови "з метою зближення Церков" світу. Відповідаючи на ці "похвали" Митр. Николая, Патріярх Алексій підкреслив: "Всі богословські розмови з відвідавшими нас гістьми провадив не я, а Митрополит Николай. Все, що він тепер говорив про мене, відноситься до нього, і я все це сказане перекладаю на нього."

З першого погляду могло б здаватися, що устами одного й другого говорить скромність. Але в даному випадку особливе її підркеслювання й виношення на прилюдне місце свідчить про щось інше. Розмови із закордонними відвідувачами в СССР належать до дуже небезпечних. Советський співрозмовець не може передбачити, за яке слово потім може його потягнути до відповідальности большевицька влада. Тут треба шукати причини того торгу: Митр. Николай твердить, що головні богословські розмови з закордонними делеґаціями мав тільки Патріярх, а Патріярх твердить, що мав їх Митр. Николай. Тут видно, що один на одного хоче звернути "заслугу", яка в кожну хвилину може стати виною.

А нишком, можливо, один про одного думає: ти візьми ці розмови на себе, бож ти дослужився більшого довіря в большевиків, аніж я.

Католицька Церква в Угорщині співпрацює з комуністичним урядом

Польсько - американський часопис "Америка-Ехо", з 16 червня 1957, подає за повідомленням з Будапешту таку новинку:

"Єпископи Римо-Католицької Церкви на Мадярщині оголосили вірним про свою згоду на співпрацю з комуністами у провадженому ними "мировому русі". Вони закликали до осудження зброї масового знищення і до загального обмеження зброєнь. Повстала нова церковна організація під назвою "Опус Паціс" (латинське: "Діло миру"), що її завданням має бути співпраця з комуністичним рухом. "Опус Паціс", заявили Єпископи у своїй резолюції, візьме на себе і дасть свій вислів ідеї миру, що постала в Національній Раді Миру чи в її католицькому комітеті.

Головою виконного комітету організації "Опус Паціс" є Архиепископ Йозеф Гроеш, звільнений з комуністичної вязниці тільки минулого літа. Він є також головою Єпископської Ради.

***

Провідники католицизму в багатьох краях неприхильно відносяться до світового миру, пропаґованого комуністами. Союзові Католицької Церкви з режимом Кадара на Мадярщині сильно противиться також кардинал Йозеф Міндсенті, Первоєрарх Мадярщини, а тепер утікач, під опікою амбасади ЗДА в Будапешті.

Янос Горват, голова державного департаменту церковних справ, заявив репортерам західньої преси, що відносини між Католицькою Церквою і урядом унормувалися. Кардинала Міндсенті, додав він, поминули".

***

Стільки подав польський часопис "Америка-Ехо" в ЗДА; як відомо Католицька Церква на Мадярщині не є першою, що офіційно повідомила про свою співпрацю з комуністичним режимом, залежним від Москви. Раніш зробив те саме її Провід на Литві, а кардинал Стефан Вишинський разом з усім Єпископатом Католицької Церкви в Польщі заявив про свою співпрацю з комуністичним режимом Польщі, залежним від Москви, і закликав вірних підтримувати цей уряд. — Отже всі вони пішли слідами проводу московської Церкви, що заявила про свою льояльність комуністичному режимові в Кремлі. — І тут тим більше виступає світлість Проводу Української Автокефальної Церкви в Україні за часів Митрополитів В. Липківського і М. Борецького та всього Єпископату і тисячів Священиків та мільйонів вірних, які воліли піти на мученичу смерть, ніж піти на співпрацю з комуністичним режимом.

МАГОМЕТАНСЬКИЙ ПРОТИНАСТУП

Гр.-кат. "Місіонар" в Філядельфії, в Америці, каже, що католицька Церква в Африці має великі труднощі в шкільних справах, бо магометанські уряди стараються захопити в свої руки всі місійні католицькі школи. Так магометанський міністер в Судані сконфіскував 84 місійні католицькі школи та задумує забрати всі 346 католицьких місійних шкіл, — певна річ, щоб завести школи магометанські. В тій справі вже приїздили до Папи два католицькі Єпископи з Африки.

ЧИ ЦЕРКВА МОЖЕ БУТИ НАЦІОНАЛЬНА?

Таке питання ставить "Світло", ч. 6, 1957 р., і робить висновок, що Церква Христова не може бути національною. Річ ясна, що такого толковання Римській Церкві треба.

Що Церква є Христова, християнська, то одне, а що Церква Христова може бути й національною — то друге.

Жидівська Церква була Божою, але разом і дуже національною.

Папська Церква в Італії є національною італійською, бо її урядовою мовою є стара італійська (латинська) мова. Папів вибирають з італійців. Папи бажають успіхів італійській армії не тільки тоді, коли та, армія, обороняється, але й тоді, коли вона йде наступом на других, як, напр., на Абісинію за часів Мусоліні.

Польська Церква в практиці завжди була на 99 процентів національною, а тільки на один процент християнською, коли судити по її ділах. Але такою вона була потрібна разом і для поляків і для Папи. Так є з Церквами й інших католицьких народів.

Аджеж у зміст Церкви входять не самі догми й канони, але й вірні, — вони є дійсною живою Церквою, хоч вони, звичайно, догм і канонів небагато знають і в більшості на них не розуміються, залишаючи цю справу своїм провідникам.

У зміст Церкви входить теж культура народу, історія і політика народу, а їх від Церкви не можна відділити. Кожний нарід має своїх окремих національних святих і звичайних своїх великих церковних постатей. Має свої національні святі історичні образи, святі місця, важні свої національні церковні події; має свої народні церковні звичаї та обряди, свої національні церковні пісні, має молитви в своїй народній мові, має свою національну церковну історію, а що особливо важне, — то має своїх вірних, не подібних до вірних других народів, — має націоналістів.

Щоб Церква не була національною, то треба було б усе те відкинути і залишити лише догми й канони. І вірним не позволити бути патріотами але отак собі людьми на двох ногах.

Але чому ж ті оборонці Риму з поміж деяких українців греко-кат. Церкви цілі літа говорили й писали, та й тепер пишуть, коли їм того треба, — що **гр.-кат. Церква в Галичині стала національною, і, як така, стала твердинею українства і дала українцям великy силу?**

"Світло" повинно таких опамятати та "вразумляти", що великим гріхом є називати гр.-кат. Церкву "національною", бо вона собі лише отак Церква та й годі! Що вона лише Христова, а поза тим — ні сюди, ні туди.

Та й чому казати: Східна Церква й Західна Церква? Хіба ж Христос ділив Церкву на Східну й Західну?

Але — питання: чому Ап. Павло ділив Церкву на більше Церков, кажучи: "Церквам Божим у Коринті"? Чому в "Відкритті Івана Богослова" говориться про сім Церков? Видно, що вже в апостольських часах Церква ділилася на окремі Церкви. На те вже тоді була потреба. І певно, що коли б римській політиці стало потрібним про національні Церкви говорити, то й "Світло" заговорило б та ще й дуже голосно. Словом, — скачи враже, як пан каже!

СВІТСЬКІ ХРИСТИЯНИ В ОБОРОНІ НЕДІЛІ

Світські християнські представники ріжних віровизнань, як репрезентанти деяких купецьких, промислових і взагалі професійних організацій, недавно мали розмову з речником уряду ЗДА у Вашингтоні, в якій домагалися, щоб уряд зробив потрібні заходи для шанування неділі, яка в ЗДА в значній мірі має характер "бизнесового" дня.

А чи ж уряд ЗДА силує загал громадян занехувати неділю? Видно, що причиною тут брак належного релігійного виховання. Урядовим наказом можна припинити в неділю всякі "бизнеси", але Віри в Бога силою поширити не можна. Ясна річ, що уряд повинен більше зацікавитися справою святкування неділі, але це ще далеко не все. Треба, щоб неділя не була звичайним собі "вікендом", чи "вихідним днем", як у большевиків, а щоб зберігала свій релігійний підклад. А це вже справа не урядових наказів, а релігійного виховання і власне цим уряд повинен більше зацікавитися.

ПОМЕР ЦИГАНСЬКИЙ КОРОЛЬ

Цигани, хоч без своєї держави, але, як нарід, мають своїх королів. В Англії помер 16 червня ц. р. в Литлгемптон циганський король Петуленкро. Королем став 1937 р. Скільки він прожив, — точно не знати, але мав понад 90 літ. Він був королем всіх циган в Англії.

Подібне було і в жидів. Коли римляни були порозганяли жидів з Палестини, то жидівські вигнанці мали своїх королів там, де вони спинилися, і звали їх "королями на вигнанні". З тими королями вони чулися і поза Палестиною жидівським народом. Та і перед кількадесяти літами деякі знавці жидівського життя казали, що є основи до думки, що жиди мають на світі свого короля, хоч чужим про нього не говорять.

ЦЕРКОВНА ДЕЛЕҐАЦІЯ У ВАШИНГТОНІ

Канадійська радіовисильня СіБіСі 16 червня ц. р. в церковних новинах з Вінніпеґу подала, що представники Церков Православної, Протестантської і Жидівської відбули розмову з представником уряду ЗДА. Вони порушили справу відношення до релігійного виховання в ЗДА і висловили тут свої побажання, а також поінформували про свою діяльність на цій ниві. — Від котрої з Православних Церков був представник — у новинці не сказано.

ДЕЩО ПРО ДЕЩО

Храмове свято деякі українці називають "Празник" (зн. Храмовий Празник, Храмове Свято), інші звуть його "Храм", що має те саме значення. Храмове Свято є в память того дня, коли в громаді церкву побудували й перший раз урочисто відчинили для Богослуження, надавши імя з Господських чи Богородичних свят, або імя якогось Святого.

***

В Старім Завіті (як і тепер в жидів) день чи доба починався від вечера і кінчився вечером. Така була давна рахуба часу. І нині в християнській Церкві до якоїсь міри залишилась та рахуба, хоч практичне життя більше йде за тим, що ден, починається від півночі і до півночі. А вечер перед неділею чи святом уважається лише приготованням до неділі чи свята.

***

Нарід говорить: Різдво, Йордан, Великдень, Вознесення, Зелені Свята, Спаса, Воведення, Чесного Хреста, Першої і Другої Богородиці, не вживаючи довгих церковних назв. Під "Службою Божою" розуміє Літургію.

***

Коли ще не було нинішних (арабських) знаків на числа, то для чисел брали букви письма, але ще і пізніше вони залишались в церквах як давні памятка. В Православній та і гр.-кат. Церкві числення буквами в церковних книжках залишилось в якійсь мірі дотепер, і воно так виглядає: А-1, В-2, Г-3, Д-4, Є-5, S-6, З-7, И-8, Фт. (Ѳ) 9, І-10, АІ-11, ВІ-12, К-20, Ка-21, Л-30, М-40, Н-50... Таке було і в греків, болгар, сербів.

***

"Трійцею" називають злучені разом три свічки, яких священик вживає при посвяченню води, замочуючи їх в воду. Але є також звичай, що не таку "трійцю", але окремі свічки подають священикові при освяченні води, гарно прибрані, і ті поодинокі свічки також називають "трійцями".

***

Довний є звичай, що жінки стоять в церкві по лівій, а чоловіки по правій стороні. Колись вони мабуть стояли в "притворі церкви", через який входиться до головної церкви, і тому притвор звали — "бабинець".

***

Місце кругом церкви зветься і нині "цвинтар", або "церковний цвинтар", бо давніше померших хоронили кругом церкви, або поруч церкви. Ще нині навіть в Канаді є старі анґлійські цвинтарі побіч церков, що знаходяться вже серед міста. Давно люди не думали, що цвитар має бути десь далеко.

П.С.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„МЕЛХИСЕДЕК
ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Россіи", виданої в Киеві 1864 року, отже оперті на урядових документах.

Мелхиседек — це величанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ЯК ВИРІШИТИ?

Було в однім містечку чи муніципалі, що забаглося людям титулів. Вже мають ґрамофони, радіоапарати, телевізії, фортепяни, як всі культурні люди, а бракує ще титулів. Але ж їх не купиш! Титули треба самим робити. І рішили, що вже будуть на кожному кроці отак кликати один другого "Високоповажаним". Мали наради, справу обговорили і все вирішили.

***

Вийшов Степан за ворота ,а проти нього — його добрий приятель Яким.

— А, добрий день вам, кланяюся, Високоповажаний пане і приятелю Якиме... Перепрошаю, і позвольте запитати вас, Високоповажаний приятелю, куди вибрались? Я про вас, Високоповажаний приятелю, тепер саме думав, — говорить Степан.

— Щиренько дякую вам за ласкаве питання, Високоповажаний пане приятелю. Та позвольте вам сказати, що я чув, нібито, Високоповажаний приятелю, ваша Високоповажана дружина нездорова.

— Сердечно вам дякую за ласкаве питання, Високоповажаний пане приятелю, — каже Степан. — Вона, Високоповажаний пане Якиме, не слаба, але позвольте вам сказати, що три дні їх голова поболювали, бо мабуть добре не виспалися, Високоповажаний приятелю.

— Коли так, Високоповажаний і чесний приятелю і Добродію Степане, то воно, зводьте вам сказати, перейде. Ви, Високоповажаний мій приятелю, скажіть вашій Високоповажаній дружині нехай добре висипляється, бо невиспання, позвольте мені сказати, дуже шкодить, як то по собі, Високоповажаний приятелю, Степане, можемо знати.

— А куди, ще раз дозвольте мені вас запитати, Високоповажаний друже, куди вибрались?

— А яке ваше діло, Високоповажаний Добродію? — ввічливим голосом перебив йому Яким, що йшов по самогонку.

— А так, по-сусідськи питаю, Високоповажанній Приятелю. А ви на чемності не знаетеся ні бе, ні ме, ні кукуріку, Високоповажаний Приятелю!

— Ви по-хамськи мої таемниці шпигуете, Восокоповажаний Добродію!

— Як ви зволили сказати, Високоповажаний Пане? — заревів Степан, вхопивши бука. — Та я вас, Високоповажаний Добродію, як вріжу поза вуха, то вам тут буде клямка на місці!

— Рятуйте!!! — несамовито крикнув Яким, підскочивши набік з-під удару. — Рятуйте! Високоповажні харциз Степан бють!!!!

Позбігалися люди і розборонили Якима та Степана. І ще того таки вечора всі зібралися на наради, щоб вирішити таку справу: чи під час сварки й бійки також вживати титулів, чи ні. І покищо не вирішили.

Як таку справу вирішити, дорогі читачі?

Чорнохліб і Полин.

СМЕРТНІ ВИПАДКИ

Від 6 години по полудні в пятницю 14 червня до півночі в неділю згинуло в Канаді 48 осіб. З того 20 втопилося, більшість в Онтеріо, а 21 в випадках на дорогах. А що б то було, коли б люди мали ще більше вільного часу?

ПРО ЗАЯВУ АРХИЕП. ФИШЕРА

Вінніпеґський щоденник "Фрі Прес" з 28 травня ц. р. приніс таку новинку п. н. "Католики оскаржені в веденні війни проти англіканців":

"Кентербері́йський Архиепископ оскаржив Римо-Католицьку Церкву в Британії в "веденні відкритої війни проти Церкви (Англіканської) в Англії". Архиепископ (англіканський) Д-р Джофрей Фишер на епархіяльній конференції сказав також, що він одначе "хотів би одного дня побачити поеднання Церков Англіканської, Шотляндської, Злучених Держав Америки та інших". Він додав: "Якщо б Папа хотів прийти на церковні наради в характері предсідника, ми всі радо бачили б його."

Взявши цю новинку з "Фрі Прес", один з українських часописів передав її в такій формі:

"Др. Фишер сказав також, що церкви в Англії, Злучених Державах, Скотляддії й інших повинні зеднатися, а якщо Папа хотів би бути головою цього зеднання, то "ми радо на це погодимося".

Отож, оригінальна інформація з Англії, подана у "Фрі Прес", говорить, що Архиепископ Д-р Фишер сказав, що коли б у справі зеднання було засідання Церков, а Папа хотів би бути на ньому присутній в характері предсідника нарад, то "ми радо на це погодимося". — Тим часом в одному з українських часописів пять днів пізніше появилася ця інформація в перекрученому вигляді, будцім то Англіканський Архиепископ Фишер в імені всіх Протестантських Церков погоджувався віддати їх під владу Папи!

Це ще один з прикладів, як треба пильнуватись, щоб мимоволі не перекручувати фактів, і то таких поважних, а читачам треба критично відноситися до цього роду неймовірних інформацій.

Англіканський Архиепископ Фишер сказав, що на своїй конференції протестантські Церкви радо бачили б Папу як гостя, якому, на знак гостинної чемности, запропонували б почесне головство. І тут думка Архиеп. Фишера мае дипльоматичний характер; він знае, що Папа ніколи не погодиться приїхати як гість на протестантську конференцію і не захоче бути предсідником на нарадах тих, що не признають над собою влади Папи.

ЯКА ГАРЯЧ ВОДНОЇ БОМБИ

Анґлія робила вже другу пробу з водною бомбою, і головний анґлійський знавець атомічних бомб, каже, що вибух водної бомби був коло 2000 разів гарячіший ніж гаряч поверхні сонця. Гаряч вибуху водної бомби обчислили на десять мільйонів ступенів Цельзія (16,666,666) Фаренгайта), коли пересічна гаряч поверхні сонця мае 10,000 ступенів Фаренгайта. Острів, на якім бомба експльодувала, запалився і горів (земля, скали). Вибух мав таку силу, як 5 мільйонів тон вибухового матеріялу ТНТ. Також виходить, що бомбу так удосконалили, що після вибуху мало лишається пороху, який розносить вбивчі проміні. А анґлійська бомба була на половину менша ніж американська бомба з минулого року, з якою американці робили пробу. Така бомба повинна експльодувати 2 милі над землею.

СПІЛЬНИЙ ЦЕРКОВНИЙ СПІВ

(Зі Споминів)

Проф. Степан Смаль-Стоцький згадує у своїх Споминах, як в його селі, в Немолові, в церкві співали. Ось що він говорить:

— Ми з татом і дядьком (вуйком) лізли сходами на хори співати. Тато заставляли мене вже змалку співати в церкві. На хори приходив звичайно й учитель.

— За часів старого дяка, Поплавського, мало хто більше окрім нас співав у церкві. Але як по смерти Поплавського нарешті перебрали дяківство мої батько і всіх заохочували співати, відтоді на Службі Божій помалу усі люди без виїмку почали в нашій церкві співати.

— Такий спільний спів цілої церкви то була справді молитва "єдиними усти і єдиним серцем" і була завжди розкіш таку відправу почути. Дзвінкі голоси дівочі, жіночі та мужеські розділювалися на "прим" (перший провідний голос) і "втур" (другий, нижчий голос); деколи давалися чути і підбаски, і все те зливалося в чудову гармонію.

— Мої батько мали дуже гарний високий голос і вміли людей до співу заохотити, так, що і на Утрені і на Вечірні багато співало на крилосі, а ціла церква співала все те незмінне з тих відправ, як от "Слава во вишних Богу", "Світе тихий", або "Нині отпущаеш", а як по Вечірні всі припали на коліна та заспівали ще: "Под твою милость", то так і здавалося, що глибока щирість такої молитви принята в небі, і всім на серці легче ставало."

Згадує ще Смаль-Стоцький, що до церкви йшли всі люди не ївши, бо "обідати перед Службою Божою не годиться", хіба дітям давали дещо перекусити, поснідати.

Гарний опис всенародного співу, який так величае в Споминах визначний професор, мусів бути дійсно гарним.

ЩЕ Й ТАКА ЦЕРЕМОНІЯ

В італійськім місті Палестріні тамтешні старші дівчата в день Св. Антонія з Падви (Падуи) йшли вулицями урочистим походом і просили помочі Антонія, щоб поміг їм знайти женихів. Багато з них було в віку 30—40 літ. Кожна була чорним заслонена і несла в руках свічку. Видно, що в Італії е мало мужчин, або вони не хочуть женитися.

МОЛИТОВНИКИ

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі, червоні або золоті тиски. Ціна 4.00

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон 24 травня приїхав особисто на прийняття, влаштоване українським громадянством Вінніпеґу, щоб поздоровити Дост. І. Р. Соломона з нагоди назначення його на становище судді, і проказав Молитву та поблагословив урочистість. Господарем був Протопресвітер Д-р С. В. Савчук. Владика Митрополит вітав суддю Соломона як одного з основоположників Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу й щирого працівника на ниві Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Промову виголосив І. Р. Сирник —, редактор і управитель „Українського Голосу". Привіти складали представники організацій з Манітоби, Саскачевану й Алберти: адв. Ю. Стечишин — голова СУС, адв. П. Лазарович з Едмонтону, проф. д-р П. А. Кондра з Манітобського університету, — репрезентант Катедральної Громади; вітали також: Протопресвітер Мгр. Гр. Метюк — Настоятель Собору Св. Покрови, Прот. С. Ґерус — Настоятель церкви Св. Михаїла, д-р М. Потоцький — заст. голови СУС на Манітобу, д-р О. Ґорчинський — ґенеральний провідник СУМК, п-і Ольга Завісляк — голова відділу СУК, Іван Юрків — представник відділу ТУС, п-на Галя Долинчук — голова відділу СУМК ім. І. Мазепи. В кінці Всеч. о. М. Юрківський — Настоятель Катедри Пресв. Тройці склав привіт і представив суддю І. Р. Соломона і його дружину як зразкових членів Катедральної Громади. — Склад Привітального Комітету був такий: Протопресвітер Д-р С. В. Савчук голова През. Конс. УГПЦК, В. Буряник, Г. Соломон, пані Ольга Завісляк, панна Галя Долинчук, Іван Юрків.

● З нагоди Ювілею 75-ліття з дня народження Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона мешканець Вінніпеґу п. Василь Паньків зложив на Видавництво „Віра й Культура" дар в сумі 1000 дол. — На тлі того сумного, щоб не сказати — трагічного, обайдужіння до друкованого слова взагалі, а вже особливо до книжки на релігійні й культурні теми, дар п. В. Панькова — то тепер дійсно рідкісне явище, і він пригадує славну нашу традицію „княжих дарів".

● У неділю 26 травня Українська Православна Громада в Едмонтоні помянула Голову Української Держави і Головного Отамана Військ Української Народної Республіки Св. П. Симона Петлюру в роковини його трагічної смерти. Під час Богослужения в катедрі Св. Івана Всеч. Митрат Є. Грицина, Адміністратор Західної Єпархії УГПЦК, у проповіді розказав про значення Бл. П. С. Петлюри в історії українського народу. По Службі Божій Впреп. Митр. Грицина і Всеч. Прот. Фик відправили Панахиду за спокій душі Бл. П. С. Петлюри.

● В неділю 26 травня в залі Українського Православного Катедрального Будинку українське громадянство Торонта вшанувало память С. Петлюри урочистою Академією. Відкрив її ген. М. Садовський. Доповідь сказав проф. В. Ревуцький. Участь узяв також корифей української сцени мистець Г. Ярошевич. Співав Катедральний хор під управою відомого диригента Юр. Головка, а також виступала артистка-співачка Г. Колодуб-Тимочко. Інші виконавці точок програми: В. Літвінова, школярі Е. Шапка, Маруся Глушко т. і.

● В большевицькому урядовому органі для консомольців (комуністична молодь) „Молодь України" провадиться, як звичайно, завзята агітація проти релігії і Церкви. Цей орган недавно виступив з безбожницькими статтями з приводу цього листа, що надійшов до редакції з села Гранова, Вінницької області. Автор листа, з причин особистої безпеки, підписався тільки буквами Т.О.В. Між іншим, він заявив безбожницьким агітаторам: „Не ми, віруючі люди, перебуваємо в полоні „дурману", а ви — невіруючі... Які найкращі риси в доброї людини? Любов, віра, надія. І ці риси е нашим символом". — Цей голос — то дійсно голос українського віруючого народу, який, не зважаючи на жорстоке 40-літне большевицьке переслідування, глибоко зберігае і буде зберігати віру в Бога.

● Одинадцяті Українські Літні Курси при Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу цього року відбуватимуться від 2 липня до 12 серпня. Викладатимуть: о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук, Прот. Д. Ф. Стратійчук, о. Т. Ковалишин, пані А. Сарчук, панна Соня Мандзюк, проф. О. Івах, проф. В. І. Сарчук, студ. Богдан Ґорґіца, а також інструктори музики й танків: Ів. Пасерб і Д. Ничка. Програма передбачуе І. Українські загальні курси: Релігія, Українська мова, Історія України, Народній і Церковний спів, Диригентура, Хоровий спів, Інструментальна музика, Вишивки й писання писанок, Історія Українців Канади, Громадське виховання й організаторство (провідництво), Народні танки, театральні виступи й красномовство; II. Курс для учителів українських шкіл, — призначений для тих, що вже мають достатню підготовку в українознавстві і бажають набути кваліфікації навчати в Українських і Недільних Школах. Адреса:

St. Andrew's College in Winnipeg, 259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.

МОНТРЕАЛ, КВЕ.

Організації при Соборі Св. Софії в Монтреалі, — як Батьківській Комітет Рідної та Недільної Школи і Жіноче Товариство „Доньки України" 27 квітня влаштували прощальне чайне прийняття в честь п-ва Соні та Дмитра Ципівників, — по їхньому півторарічному побуті в Монтреалі, де вони продовжували свої студії в Мек Гіл університеті.

Весною цього року п. Дмитро отримав ступінь Master of Psychology а п. Соня Bachelor of Arts. Тепер вони вернулись у свій рідний Саскачеван. Правда в Монтреалі вони були короткій час і постійно зайняті наукою, але все ж знаходили час і для громадської праці: п. Василь займався дітьми в Недільній Школі, а п. Соня крім Недільної Школи вчила кілька місяців і в Рідній Школі, та здобула велику симпатію в дітей. Належала й до церковного хору, а в Тов. „Доньки України" виступала як піяністка.

На чайнім прийнятті було біля 60 осіб. Від Школи подяку склав голова Батьківського Ком. п. Берсза. Від Парафії о. В. Слюзар попрощав їх теплими словами та підкреслив: „Я певний, що Ви й дальше будете працювати на національно-культурній ниві, а в Монтреалі полишите приклад гідний наслідування".

Шкільні діти вручили скромні подарки: п. Циповникові книжку „Любіть Україну", а п. Соні різьблений альбом. Пан Дмитро подякував за таку милу несподіванку і обіцявся ще більше працювати на рідній ниві, ніж під час своїх студій. Пані Соня зворушливо підкреслила, що Монтреал надовго лишиться в їх памяті: щирість і тепло знайомих, якого зазнали тут, лишае незатертий слід в їх душі. Від вчительського персоналу слово сказала п. О. Турченюк. Від Жін. Т-ва голова пані Нема подякувала п-ні Соні за всю працю, яку вона безінтересовно виконувала в товаристві і попросила присутніх скласти скромну пожертву на пресу. — Зібрано 9 дол.: на „Вістник" 5 дол. і на „Укр. Голос" 4 дол.

П-ву Соні і Василеві Ципівникам щастя Боже в дальшій праці!

-Присутня.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручае священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаете своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряемо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ДРІБНІ ВІСТІ ЗІ СВІТУ Й З КАНАДИ

● Місяць червень у Канаді стояв під знаком виборів до федерального парляменту в Оттаві. Прогресивно-консервативна партія здобула більшість голосів, — вона має 110 послів, і перемогла ліберальну партію, яка вибрала 104 посли. Хоч жадна партія не здобула абсолютної більшости, то одначе генеральний ґубернатор Мессі запропонував провідникові прогресивних консерватів, Діфенбейкерові, утворити уряд. Досьогочасний ліберальний прем'єр Сен-Лоран зголосив свою резиґнацію, а Діфенбейкер склав премієрську присягу. По 22 роках своєї влади ліберальна партія цим разом не мала успіху серед виборців. — З уваги на те, що прогресивно-консервативна партія має дуже незначну перевагу над лібералами, загально передбачують нові вибори в недалекому майбутньому. Державну касу вибори коштували сім мільйонів долярів.

● Під час біжучої сесії австралійського сенату в Кенбері сенатор Антикомуністичної Лейборівської Партії, Мекмандус у своїй промові між іншим з симпатією згадав про змагання України до державної самостійности.

● Найменше місць до парляменту в Оттаві ліберали здобули в Алберті й Манітобі,— кожна з цих провінцій вибрала тільки одного ліберального посла. Зокрема щодо Манітоби то ліберали провадили тут сильну передвиборчу кампанію, і особисто приїжджав сюди їх провідник премієр Сен-Лоран, який у Вінніпеґу особисто відвідав греко-католицького Митрополита М. Германюка. Найбільше голосів ліберали дістали в Квебеку. На всіх 75 послів з цієї провінції 68 припадає на лібералів, плюс два незалежні ліберали. Прогресивні консервати здобули найбільше місць в Онтеріо, бо аж 60, а ліберали 20.

● В межах Британської Спільноти Народів (Комонвелту) Маляка (Маляйський півострів у південно-східній Азії), що досі був кольонією Англії), стане незалежною державою, на що Британія погодилася 21 травня ц. р.

● В останніх виборах до парляменту в Оттаві вибрано таких послів українського роду: адв. Н. І. Мандзюк з округи Маркет, Ман., д-р І. Кучерепа з округи Торонто-Гай Парк, Онт., М. Стар (Старчевський) з Онтеріо, — всі три прогресивні консерватисти; крім того, сісіефець Федір Заплітний з округи Давфин, Ман., суспільний кредитовець Амвросій Головач з округи Едмонтон Іст, Алберта., суспільний кредит. Петро Стефура з округи Веґревил, Алберта.

● З Оттави подають, що кошт прожитку в Канаді знову піднісся — вже до рекордової висоти — 121.1 пунктів, коли рік тому він стояв на 116.6 пунктах, а 1949 р. на 100 пунктах. За головну причину зросту цін прожитку подають таку: працівники домагаються більшої платні, і це збільшує кошт продукції.

● Містечко Каппер Мавтейн у Британській Колюмбії заникає. Компанія Ґренбі Консолідейтед Майнінґ енд Смелтінґ зачиняє там свою копальню, отже праці для його населення не буде, і незабаром звідти видуть останні мешканці.

● Після уступлення уряду соціяліста Моле, спроби католицької партії утворити новий уряд Франції не вдалися. Уряд утворив 42-літній радикал-соціяліст Моріс Бурж-Мовнурі.

● Майже всі муніципали (передмістя) Вінніпеґу противляться запропонованій їм злуці з містом Вінніпеґом.

ВАТЕРФОРД, ОНТ.
/Сповнили християнський обовязок

У неділю 19 травня п-во Антін і Федозія Панасюки після закінчення Богослуження в церкві Св. Покрови Пресв. Богородиці замовили Панахиду за померших, та за помордованих червоним катом братів і сестер своїх на Волині.

Панахиду відслужив наш Парох Всечесний о. Протоєрей Йосиф Тріска. Потім п-во Панасюки запросили найближчих приятелів на поминковий обід; о. Тріска поблагословив трапезу. Один з учасників в порозумінні з господарями звернувся з проханням про збірку на конечні потреби, і вона принесла 14.00 дол. Зібрані гроші, за згодою жертводавців, розпреділено: на прес. фонд „Українського Голосу" й „Вістника" по 5 дол., а на Колеґію Св. Андрея 4 дол. П-ву Панасюкам за сповнення християнського обовязку честь! Померших хай прийме Господь у Свої Небесні Оселі. Жертводавцям сердечна подяка.

Д.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ІВАНА І МАРІЇ ДРЕВНЯКІВ

В суботу 18 травня 1957 р. за почином дітей Ювілятів і Сестрицтва при церкві Св. Миколая в Арбаці родина, приятелі й громадяни Парафіяльної Округи Вайта й сусідні Громади величаво відзначили 25-ліття подружнього життя п-ва Івана й Марії Древняків з Громади Калієнто. До Народ. Дому в Арбаці зібралося поверх триста приятелів з Калієнто, Арбаки, Вайти, Сандави, Сірко, Толстой, Ґардентон, Сарто, з Вінніпеґу, а це свідчить, що Ювіляти втішаються загальною пошаною в цій околиці.

Пан Іван Древняк фармерує в громаді Калієнто й сповняє службу церковного дяка в церкві Св. Миколая в Арбаці, де він є членом, в церкві Свв. Ап. Петра й Павла в Арбаці та в церкві Пресв. Тройці у Вайті.

Він незвичайно щиро сповняє дяківські обовязки. Всі знають, що Древняк зо всією родиною прийде до церкви навіть в найбільшу непогоду.

В нього чотири сини: найстарший Василь приватно кінчає середню школу, Дмитро учителює, Петро кінчає одинадцяту клясу, Славко — третю. Всі вони гарно виховані в релігійнім і національнім дусі, і можуть бути добрим взірцем для інших. Українського письма учив їх сам батько, що має гарну українську бібліотеку, й вони досконало володіють українською мовою в письмі й слові.

Парафія Св. Миколая в Арбаці гордиться, що має такого члена, як п. Древняк, що щедро помагає їй і безплатно в ній дякує. Пані Древняк також щира й діяльна членкиня церкви Св. Миколая; вона завжди готова помогти й послужити другим. І п. Древняк щирий і свідомий українець та дійсно побожний, практикуючий християнин.

Тому й не диво, що громадяни цілої околиці так численно зійшлися, щоб віддати заслужену й належну пошану тій гідній родині.

Коли п-во Древняки прибули до Народного Дому, їх привітали при звуках марша невгаваючими оплесками, й посадили за головний стіл, на якім пишався гарний коровай.

При смачній перекусці виступало, крім Пароха о. Горгіци, більше промовців, які підносили гарні прикмети Ювілятів і висказували їм свої щирі побажання.

Було мило послухати, як два старші сини поздоровляли своїх родичів, дякуючи їм за дбайливе й християнське виховання.

Коли перша часть гостей закінчила перекуску, Ювіляти подякували всім гостям, що виявили їм таку велику пошану.

Не всі гості могли разом засісти до столу, і перекуску подавали по черзі кілька разів.

Родина, приятелі та обидві Церковні Громади в Арбаці обдарували п-во Древняків численними подарунками.

При цій нагоді о. Горгіца попросив гостей про пожертви на „Вістник". Збірку помогли йому перевести п. М. Сторожук, голова Парафіяльної Громади Вайта. Зібрано 48.25 дол., з того 38.00 на „Вістник", $10.00 на Катедру Пресвятої Тройці.

Панству Древнякам бажаємо найкращих успіхів в їх будучім житті, щоб мали радість зо своїх синів і щасливо дочекали Золотого Ювілею, а всім, що жертвували на добродійні цілі, щире спасибі.

Імена жертводавців: По 2 дол.: Семен Сторожук, Іван Винницький, Вінніпеґ; Іван Ілюк, Іван Древняк, Михайло Мошалюк.

По 1 дол.: о. Е. Горгіца, Марія С. Сторожук, М. М. Сторожук, Петро Олійник, П. П. Подольський, Максим Бадюк, Варвара Ґріґорчук, Манолій Ґріґорчук, Василь Каралаш, Олекса Чорнописький, Дмитро Древянчук, Михайло С. Сторожук, Іван Настюк, Стефан Никифорук, Танаско Дибак, Николай Чорнописький, Василь Ів. Ґушуляк, Тодосій Ткачик, Ґавриїл Божик, Олекса Древянчук, Ґеорґій Чоботар, Василь Онисько, Іван Н. Цесмистрюк, Кость Мельничук, Іван Щербак, Дмитро Мигайчук, Євген Молдован, Вніпеґ; Михайло Кізюк, Григорій Мошалюк, Мирослав Мошалюк, Василь Давидюк, Ґеорґій Ілюк.

По 50 ц.: Дмитро Чорнописький, Георгій Шкрумеда, Василина Товстоварик, Н. Н., Іван Джаман, Нестор Ковальчук, Теодор Буґера, Василь Ст. Піхлик, Дмитро Древняк, Анна Ів. Настюк.

По 25 ц.: Домка Буґера, Іван Малник, Михайло Васкул, Николай Василишин, Николай Чоботар. Разом 48.25 долярів.

о. Е. Горгіца.

З ХРЕСТИН НА „ВІСТНИК"

Плезант Гом, Ман. — В Неділю 28 квітня ц. р. відбулися в домі п-ва — И. і Ф. Стуцьких в Плезант Гом, Хрестини їх внуків, Браена і Петрика, синів Франка і Марії Стуцьких з Вінніпеґу.

Тайну Хрещення довершив о. М. Колинич в присутності хресних батьків: для Бравна: Н. Павлюк і пані Г. Сохацька, для Петрика Ів. Кадинюк і пані Т. Стуцька.

По Хрестинах відбувся багатий обід, після якого родичі новоохрещених передали $5.00 на „Вістник".

За жертву щира подяка, а новохрещені нехай виростають родичам на радість — нехай Господь подасть їм Многії Літа.

о. М. К.

ХРЕСТИНИ І ЗБІРКА

Ґудів, Саск. — Дня 19 травня 1957 р. по Службі Божій, панство Іван і Катерина Паньковї, в своїм домі хрестили свого сина Роналда. Чин Тайни Хрещення довершив о. Е. Т. Приступа. Після обіду о. Парох в кількох словах пояснив значення нашої Церкви, і заохотив присутніх до жертви на Місійний Фонд нашої Церкви. Присутні зложили $10.00. Жертводавці: По $1.25: І. Любий (дяк), І. Паньків, П. Козій, Ф. Мачула. По 1 дол.: Ю. Петрів, Ю. Спільчук, С. Пилипів, В. Паньків, В. Огризло.

Жертводавцям щира подяка, а новоохрещений нехай росте на потіху родичам і на добро нашого народу.

Присутній.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ НАТАЛІЇ І ФИЛИМОНА БУЗОВСЬКИХ

Летбридж, Алта. — Дня 17 лютого в неділю в залі Української Православної Церкви св. Тройці, діти і знайомі вшанували п-во Наталію і Филимона Бузовських з нагоди 50-ліття їхнього подружного життя. Після Літургії Вреп. о. Ігумен О. Щербань відслужив Вдячний Молебень в наміренні ювілятів і висловив їм щире поздоровлення, а хор під проводом дяка П. Корнійчука відспівав Многоліття. Після цього діти п-ва Бузовських запросили присутних до залі під церквою на ювілейний обід.

Коли гості засіли за гарно прибраний стіл, де величнo стояв гарно спечений традиційний старокрайовий коровай з числом „50", що спекли дочка і невістка п-ва Бузовських, о. О. Щербань поблагословив столи і побажав щастя і здоровя ювілятам, тоді знов в залі пролунало грімке „Многоліття".

Коло ювілятів сіли: дружба п. Гарасим і дружка пані Филипчук, а з черги — о. Щербань, о. Диякон Богдан Ігорченко; дяк П. Корнійчук з своїм хором. Напроти ювілятів сіли: син Микола з своєю дружиною Людмилою, дочка Віра з своїм мужем Олександром, брат пані Наталії з дружиною, п-во Середи, а дальше гості. Господарем був п. Ів. Новодворський, який коротко переповів життєвий шлях ювілятів. П. Новодворський виявнив зібраним, що шлях їхнього життя був дуже тяжкий і тернистий за комуно - большевицької влади. В 1928 р. були „розкулачені" і вислані за межі рідного села в далеку Московщину. З того часу пішло їхнє поневіряння з маленькими діточками, а було їх 5-теро, старшому синові було лише 8 років. Тяжко доводилось жити, дуже часто куска хліба ані картоплини не було в хаті. Але наш козацького роду ювілят п. Бузовський не зневірився, не дав себе притоптати лихій долі, — він віддав себе і свою родину на Ласку Божу і переміг, і дітей своїх виховав в глибоко релігійному дусі.

2-га світова війна викинула дорогих ювілятів з двома найменшими дітьми, Миколою і Вірою, за межі рідної землі, і в 1948 р. вони щасливо приїхали до Канади, де знайшли кращу долю. Будучи скромними і дуже працьовитими, за 2 роки побуту в Канаді ювіляти купили собі фарму, на якій разом з своїми дітьми, щасливо і успішно трудяться і покращують свій добробут.

Далі виступали діти і брат п. Середа і всі бажали щастя і прожити ще багато років. Дарунки були вручені: від Сестрицтва хоч і недорогий, але щирий — нашийні хрестики, які о. Щербань під час Молебня посвятив і врочисто почепив на шиї; а любячі батьків діти подарували телевізійний апарат.

Обід пройшов в дуже теплій атмосфері, всі раділи з щасливого ювілею і хотіли як найбільше провести разом у той день, бо дорогі ювіляти користуються великою пошаною в громаді за свою жертвенність і мудру батьківську пораду в кожному питанні церковно - громадського життя. Вони є взірцем в громаді і діти їхні їх наслідують.

На закінчення п. Новодворський проголосив збірку на добру ціль. Зібрано $105.63, з яких ювіляти жертвували $50.00. Гроші призначено на будову нової ризиденції, а $5.25 на прес. фонд „Вістника". Всім жертводавцям щира подяка, а дорогим ювілятам в щасті і здоровлі прожити ще багато літ.

Гість.

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ, ЩО...

● В уніятській катедрі Св. Володимира й Ольги у Вінніпеґу на Митрополичій Інтронізації пробоєвики Католицької Акції, так звані Лицарі Колюмба, бренькали середньовічною зброєю і мали на головах циліндри. - Це обурило значну частину українського загалу, бо в традиції Української Церкви нема того, щоб стояти в церкві у шапці. — Однак на прийнятті в Архиєпископа Фрайбурґу представники південно-баденської міліції також не поскидали шоломів з своїх голів. Але німці не пропустили їм цього мовчанкою. І осудили таку поведінку. Міліціянти виправдалися тим, що від обербірґемайстра (надпосадника, головного мейора) вони дістали були в дарунку цигари та й поховали їх під шоломи. І після того не могли перед Архиєпископом познімати шоломів, щоб з-під них не повипадали цигари.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРІЯ ВАВРУХ

Габард, Саск. — Дня 5-го червня 1957 р. відійшла у Вічність на 85 році свого життя піонерка і мама Марія Ваврух До Канади приїхала із своїм мужем 1899 р. з села Кошляки, пов. Збараж, Західна Україна.

По приїзді до Канади початково перебували кілька років у Брендоні, Ман. Потім переїхали до Габард, Саск., на фарму і проживали на місці до останніх днів свого життя. 1952 р. муж покійної відійшов у Вічність, і бл. п. Марія переживала із своїми дітьми свій час, життя.

Покійна провадила взірцеве життя, так і своїх дітей виховала чесно і релігійно, отже її діти можуть бути взірцем чи й наукою для других.

Дня 6-го червня ввечері в домі покійної Всеч. о. Е. Т. Приступа, Парох із Айтуни, відслужив Парастас, а 7-го відбувся Похорон в укр. гр.-православній церкві в Габард. Покійна перед смертю прийняла Св. Тайну Причастя. Вона полишила в смутку: 2 сини, 5 доньок, 28 онуків і 9 правнуків. На заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінець $31.75, з того $10.00 на пресовий фонд „У. Г.", $10.00 на фонд „Вістника" і $11.75 на Місійний Фонд нашої Церкви.

Покійну Марію нехай Господь прийме там, де немає ні болю, ні смутку. Всім жертводавцям сердечна подяка.

Присутній.

БЛ. П. ТРОФИМ ВАКАР

Ґримсбі, Онт. — В неділю 5 травня 1957 р. помер бл. п. Трофим Вакар по довшій важкій недузі в „Домі старців", в Ґримсбі, Онт., проживши 72 роки свого трудолюбивого життя, з того 45 років у Канаді. Покійний приїхав зі своїми 2 братами до Канади 1912 р., якийсь час працював у Брит. Колюмбії, як також у Торонто, а від 1924 р. працював на фармі в Ґримсбі. Народився в с. Слобідка Подільська, губ. Камянець Подільський, Україна, де був одружений.

Від початку заснування Укр. Греко-Прав. Парафії Св. Юрія в Ґримсбі, цебто від Великодня 1943 р. покійний став членом - основником і фундатором Православної Громади та одночасно був вибраний господарем цього церковного майна, і цю працю виконував совісно та чесно до 1955 р. Як спокійна, гарного характеру людина, був покійний всіми, хто тільки його знав, дуже шанований і люблений, як всіми членами Громади, так і нашою молоддю, Сумківцями, а найбільше дітворою Рідної Школи, яка любила його, немов рідного батька.

Коли він жив під опікою і добрим доглядом у домі п-ва П. Дацкових, його відвідували члени і Парох Громади о. Цукорник, уділяючи йому Св. Тайн. Призначені Урядом Канади, як опікуни покійного, пп. Д. Хоростківський і П. Дацків, старалися нести все покійному поміч, про приміщення його в Домі Старців у Бімсвил і в Ґримсбі, як також подавали лікарську поміч і заопікувалися ним, мов своїм рідним. І тому покійний, як свідомий член Рідної Прав. Церкви, перед своєю смертю оставив частину своїх грошей Прав. Громаді з проханням, щоб зайнялися його Похороном. Покійний бл. п. Трофим був дуже жертвенною людиною. Його памятки щирої жертви остануться в Прав. Церкві, як добрий приклад до наслідування, а саме: великий образ на Іконостасі Св. Миколая, 2 свічники-офірники, та сліди його щирої праці, як в Церкві, так і в цілім церковнім будинку, якого він доглядав, як свого рідного гнізда. І тому наша Православна Громада, яка за його життя заступала йому його рідню, жаліє за великою втратою, як доброго члена Громади та щирого патріота-українця.

Приготовляючись у далеку дорогу, у Вічність, покійний прийняв у Вел. Суботу Св. Тайну Евхаристії, а 3 травня Св. Тайну Єлеопомазання. Панахиду відслужив при великому числі приятелів покійного та повного церковного хору Сумківців під управою дир. Вірмінкова, о. Парох Цукорник в похороннім заведенні в Ґримсбі, в понеділок увечері, а 7 травня відбувся Похорон покійного зо Службою Божою в церкві Св. Юрія при великому здвизі вірних, який відправили місцевий Парох, о. Юр. Я. Цукорник та Прот. Вас. Федак з Гемилтону. В своїх прощальних промовах у церкві вони підносили покійного щиру працю і жертвенність,

як фундатора Прав. Громади в Ґримсбі та свідомого сина України. Тіло покійного похоронено на цвинтарі в Ґримсбі, де від Громади прощав покійного п. Дм. Шувера та висказував подяку усім за квіти і прибуття на Похорон цього заслуженого члена Громади.

По Похороні місцеве Жін. Т-во Прав. Громади приготовило спільну трапезу, на якій були всі учасники Похорону, і в своїх промовах і щирих словах згадували покійного щирим, добрим словом.

Спи спокійно, брате Трофиме, — хай Милосердний Господь прийме Твою душу в Оселю Праведних, а канадійська земля буде Тобі легкою!

Вічна Тобі Память!

Свящ. Юрій Я. Цукорник.

БЛ. П. АНДРІЙ ЛЕСЬКО

Гефорд, Саск. — 19 травня ц. р. упокоївся в дорозі до Саскатуну член Української Православної Громади, Андрій Лесько. Він народився в Борщівськім повіті, західня Україна. До Канади прибув 1904 року й осівся як фармер в Ростерн, Саск., де в рік пізніше одружився з Анною Мартинюк, проживши там до 1923 року, і того року переселилися на фарму до Гефорду, Саск., де виховали трьох доньок і шістьох синів на свідомих православних українців.

Похорон відбувся 23 травня — зо Службою Божою, що її відслужив о. І. Маґас в давній парафіяльній церкві на Пискливцях, коло Гефорду, звідки родина покійного та громадяни відпровадили пок. Андрія на місце Вічного Супочинку коло згаданої церкви, при гробі його дружини, що ще перед 15 роками осиротила своїх дітей. Його оплакують 6 синів, 3 дочки, невістки, зяті, 18 онуків і 6 правнуків.

При Послідному Цілуванні присутні на Похороні пожертвували 11.38 долярів, як Невянучий Вінець, з чого призначено 6 дол. на „Вістник", а 5 дол. на „Український Голос",

Щира подяка жертводавцям! — Нехай Господь Милосердний упокоїть душу нашого Брата, де праведні спочивають. Вічна Йому Память!

Присутній.

БЛ. П. ПОРФЕРІЙ КОЛЕБНЯК

Ошава, Онт. — Дня 29 квітня ц. р. упокоївся бл. п. Порферій Колебняк; він народився 1892 року в Рашкові, Басарабія. До Канади приїхав 1911 року, жив у Новій Скошії, Монтреалі і Виндзорі, а з 1922 року в Ошаві, і тут одружився з Параскою Тулик. Покійний Порферій був віруючою людиною, належав до української гр.-православної церкви Св. Івана і складав багато пожертв на церкву.

Похорон відбувся 2 травня з укр. гр.-православної церкви Св. Івана. Похорон і Службу Божу відправляли Парох о. Кость Желіщкевич і Парох церкви Пр. Богородиці о. Петро Запаринюк; обидва священики виголосили похоронні проповіді. Тіло покійного зложено в могилу на Юніон Цвинтарі. Покійний лишив дружину Параску, 3, сини і 3 онуків. Під час Похорону переведено збірку на добрі цілі, яка принесла 69 дол. Збірку розділено так: на церкву Св. Івана 54 дол., на „Укр. Голос" 10 дол. і на „Вістник" 5 дол. Жертводавцям сердечна подяка, а покійному Порферієві Вічная Память!

К.О.Р.

БЛ. П. ЕВДОКІЯ КАЛИН

В четвер 2-го травня, 1957 року відбувся Похорон бл. п. Евдокії Калин у Києві. І хоч погода не була добра, зійшлося багато людей, щоб попрощати покійну. Покійна прожила 79 років. До Канади приїхала з мужем і двома діточками 1907 року з повіту Городенка. Шанували її всі, бо була побожна, згідлива і жертвенна. За покійною тужить муж, 4 дочки і 2 сини.

Похорон відбувся зі Службою Божою у Києві. Величаво похоронено покійну на цвинтарі коло церкви, що побудована на фармі покійниці. На поминальнім обіді в Народнім Домі зібрано на Невянучий Вінець 13 дол. з чого призначено 5 дол. на „Вістник", а 8 дол. на українських дітей у Німеччині. Жертводавцям щире спасибі, а покійній Евдокії подай Господи вічний спокій і Вічную Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ДАВИД БАЗАН

Дня 8-го травня внаслідок нещасного випадку при роботі згинув 18-літний Давид Базан, син Василя й Оксани Базанів.

Крім родичів покійний полишив 1-го брата і 3 сестри.

Панахиду вечером 12-го травня в Селкирк, а Похорон зі Службою Божою другого дня відправив в церкві св. Миколая в Гонор, Ман., о. М. Колинич.

Покійний похоронений на цвинтарі при церкві.

На Невянучий Вінок зложили 34 доляри, з того 5 дол. на „Вістник" а 10 на Катедру в Вінніпеґу.

Всім щира подяка за жертви, а покійного нехай Господь нагородить своїм Царством. Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. ВОЙТКО СТАРАНЬ

Травня 1 ц. р. упокоївся в Бозі бл. п. Войтко Старань проживши 81 років. До Канади прибув з Галичини 1902 року і поселився на фармі в околиці Лібав, де і перебував до смерти.

Полишив у смутку стареньку дружину, 2 сини, 7 дочок, 25 онуків, 5 правнуків.

Панахиду в похоронному заведенні в Селкирк і Похорон зі Службою Божою відправив о. М. Колинич.

На Невянучий Вінок присутні зложили 13 дол. З того 6 дол. на „Вістник".

Щира подяка всім жертводавцям, а покійного нехай нагородить Господь вічним щастям в Царстві Своїм.

Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. МИХАЙЛО ПОПІЛЬ

У вівторок 2-го квітня несподівано помер Михайло Попіль. Народився 24-го грудня, 1883 р. в Дзвинячі, пов. Чортків, в Галичині.

Прибув до Канади 23-літнім хлопцем, працював у Вінніпеґу та Едмонтоні. Одружився з Марією Школьною і перейшов на фарму в Редвотер, Алта, де жив до 1954 р. Послідні роки відпочивав у місті.

Несподівана смерть найбільше прибила його дружину, що довший час слабує. Думала, що муж її похоронить, а сталося інакше.

З подружжя є 4 дітей. Найстарший син Дмитро, жонатий з Юлією Грицевою, вони власники готелю в Едмонтоні.

Стефан, жон. з Еміліею Рацко, фармерують в Редвотер. З його дому був Похорон.

Мирослав жон. з Катериною Фуштей, рахівник в Ванкувері.

Дочка Евдокія, зам. Павлечко, фармерують в Ґиббонс.

Покійний полишив двох братів, Матвія в Радвей і Константина на рідних землях.

Покійний один з піонерів церковного життя. Він основатель Укр. Прав. Громади в Редвотер і Нар. Дому; довголітний член Інституту св. Івана в Едмонтоні. Довше був в Управі Громади, а старшим братом у церкві від її заснування. Багато для церкви працював і жертвував. Прожив 74 роки і 4 місяці. Відправляли о. Остап Фляк й о. Прот. М. Фик з Едмонтону.

В пятницю була велика Панахида, а в суботу в Укр. Прав. Церкві в Редвотер була Служба Божа і Похоронна Відправа. Похоронений на цвинтарі коло церкви.

День був гарний. Народу прибуло багато, Похорон був величавий.

На заклик Пароха переведено збірку на Невянучий Вінець і зібрано $94.59, і поділено: на місцеву церкву 74 дол., на „Вістник" й „Ук. Голос" по 10 долярів.

Родині пок. Михайла висловлюю сердечні співчуття, і нехай Господь всіх потішить, а душу покійного прийме в оселі Святих. Вічна йому память!

о. Остап Фляк.

Подяка

Смерть нашого мужа, батька, брата і діда була великим ударом для нас, і всім, що в нашому горі поспішали нам з допомогою і розрадою, висловлюємо нашу сердечну подяку.

Дякуємо всім, що своєю участю звеличали Похорон покійного Михайла. Сердечна подяка обом священикам за відправлення Похорону, а теж дякам: п. В. Школьному, шваґрові пок. Михайла і п. Паушеві з Едмонтону і п. А. Швецеві з Восетни.

Дякуємо похоронному заведенню Парк Меморіял з Едмонтону за совісну обслугу, а Жіночому Товариству при нашій Громаді за приготовлення обіду.

Хай всіх Вас нагородить Господь Своїми Дарами.

Родина.

БЛ. П. ЛУКА КУЛБАБА

Дня 4. 5. ц. р. упокоївся в Бозі бл. п. Лука Кулбаба проживши 74 роки. До Канади прибув 1902 року з західної України. Крім своєї дружини Марії, покійний полишив у смутку 5 синів і 5 дочок.

Панахиду в домі покійного і Похорон зо Службою Божою в церкві св. Духа в Сенд Гил при великому здвизі народу відправив о. М. Колинич. Дякував п. Й. Бойчук.

При Останньому Цілуванні присутні зложили на Невянучий Вінок 20 дол. З того 15 дол. призначено на „Вісник" а 5 дол. на „Віру й Культуру".

Жертводавцям щира подяка, а покійного нехай Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. АННА КІНДРАКЕВИЧ

Мелвил, Саск. — Дня 4-го червня 1957 р. відійшла у Вічність піонерка, дружина і мама Анна Кіндракевич. Покійна походила з села Улично, пов. Дрогобич; приїхала до Канади 1911 р. до місцевости Фенвуд, Саск., 4 роки працювала по фармах на прожиток.

1915 р. вийшла заміж за п. Теодора Кіндракевича в Бірмінгем, Саск. У згоді обоє працювали на своїй фармі до 1954 р., потім через брак здоровя віхали до свого сина Олекси до Вінніпеґу, але 1956 р. знову повернулись до своєї околиці; в місті Мелвил купили хатину і проживали до кінця свого життя.

7 червня ввечері Всеч. о. Е. Т. Приступа, Парох із Айтуни, в похороннім заведенні відслужив Парастас, а 8-го із Службою Божою в У.Г.П. церкві в Мелвил відбулася Похоронна Відправа.

На заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінок $24.50; з того $10.50 на „У. Г.", $10.00 на фонд нашої Церкви, і $4.00 на фонд „Вістника".

Покійна лишила в смутку свого дорогого мужа, 1 сина, 3 доньки і 13 онуків.

Нехай Господь прийме покійну Анну в Свої Оселі. Всім жертводавцям сердечна подяка!

Присутній.

ГАРНИЙ ПРИКЛАД ДО НАСЛІДУВАННЯ

Щоб ушанувати память свого покійного мужа Павла Мельника, з Едмонтону, його дружина Палагія пожертвувала по $25.00 на пресовий фонд на „Вістник" і на „Український Голос", - разом $50.00.

● Крематорія - то таке заведення, де палять тіло покійника, якщо було таке його бажання перед смертю. З Манітоби в Канаді, де ще нема крематорії, покійників возять на тілоспалення до ЗДА. Тепер у Манітобському парляменті обговорюють можливість створення крематорії в Манітобі.

МЕНОНІТИ ПОМАГАЮТЬ

З Манітоби поїхало багато менонітів до Фарго, щоб помагати відбудовувати знищене місто. Посадник (мейор) Вінніпеґу С. Дзюба також готовить туди допомогу.

НОВІ КНИЖКИ

Петро Мірчук: Українсько-московська війна (1917-1919). Вид. Ліги Визволення України. Торонто 1957. Стор. 80. Ціна 50 ц. Адреса замовлень.

LVU, 140 Bathurst St., Toronto, Ont., Canada.

Писанка

Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Збірка Прот. С. П. Симчича

ВАНКУВЕР, Б. К. Павло Сереюкас 5 дол. Назар Драч 3 дол. По 2 дол.: О. Касюхнич, Н. Москалик, Д. Мацелюх, Н. Яцьків, Ф. Боглан, С. Синявський, п-і П. Клюкевич, В. Новосад, Марія Горудко, п-і А. Антонюк, Н. Сліворський, М. Гойдра, В. І. Сасс, і Н. Н. По 1 дол.: П. Богай, п-і Р. Чопей, В. Заразун, п-і А. Корпан, Анна Чорна, Марія Ярема, панна А. Равс, І. Мельничук, С. Матіешин, п-і Д. Думенко, С Мануляк, П. Мисько, п-і Д. Довганюк, Й. Галай, І. Радомський, І. Никонюк, В. Мамотюк, п-і А. Гомулка, М. Синенький, П. Швайківський, І Лукач, І. Тхір, Т. Гузик, Анна Крупка, В. Кнігніцький, п-і В. Гомінюк, М. Світик, Н. Н., Н. Н., В. Швайковський. Дрібними 1.45. Разом 67.45 дол.

Збірка о. Ю. Цукорника

ҐРИМЗБІ, Онт. п. Максіїв 2 дол По 1 дол.: п. Дубець, п. Михалюк, М. Даців, В. Бойчук, І. Бартків, ф Даковський, Д. Храпко, В. Горбаль, п. Журовський, Ф. Шипковський В. Ленько, М. Костів, Д. Хоросткінський, Д. Савкевич, С. Лучків Р Гуцайлюк. О. Федь, п. Жуківський, п. Яцишин. Дрібними 3.42. Разом 24.42 дол

Громада Келґарі, Алта. Збірку прислав С. Стасюк.

І. Петращук 5 дол. І. П. Світик 3 дол. По 2 дол.: І Садовник, Д. Кобитьник, С. Путник, В. Данькович, І. Андріящук, п-і М. Велитті, П Білявий, І. Григорів, К. Комарницький, П. Пододворний, О Кашишин, Т. Ковальчук. По 1 дол О Спицький, І. Немировський Анна Мартинюк Ф. Федор, І Коваль, Ю Дутчак, Д Захарій, Г. Комарницький, п-і П. Мельничук, Ю. Бзовий, П Спицький, І. Садовий, п-і М. Погорецька, І. Ганус, В. Чипурик, С. Лисейко, І. Сеньків, Д Олексюк, С. Стасюк, Ю. Строган М. Козлик, П. Курчаба, І. Сидорук Г. Костів, К. Бондзюк, М. Ворон, п-і К. Созанська, В. Бідняк, М. Коваль, Д. Гомонів, п. Дабіжа. Разом 63.00 дол

Збірка о. М. Колинича.

ТРАНСКОНА, Ман. Загальна збірка 15 дол.

СТЕД, Ман По 1 дол.: Д. Йосик, С Загарюк, М. Йосик, п-і М. Йосик. Дрібними 2 дол. Разом 6 дол

Збірка Прот. о. Д. Денисюка

БРУКСБІ, Саск.: По 1 дол.: П. Щіпівник, К. Климчук, В. Панчук, А. Залещук, Г. Яремій, М. Клач, М. Погорецький, А. Щіпивник, Н. Вознюк, Д. Кантимир. Дрібними 1 дол. Разом 11 дол.

ҐРОНЛИД (над річкою), Саск. По 1 дол.: П. Боднарчук, В. Боднарчук, П. Гандзюк, Й. Боднарчук, Й. Щербій [illegible] Копачівський, І. Антонійчук. [illegible] 7 дол.

МЕЛФО[illegible] Саск. Д. Фент, Г. Кимменко. Дрібними 25 ц. Разом 2.25

Збірка о. Т. Славченка.

ВЕЛИЙ РИВЕР, Ман. По 1 дол.: І. Кирилюк, О. Корчак, І. Стороженко, П. Яцюк, М. Станько, М. Труш, П. Здан, Ю. Галій, П. Кирилюк, М. Стефанюк, М. Станько, Д. Ігнаш, В. Станько. Разом 13 дол.

СИФТОН, Ман. 2 дол. Петро Олійник. По 1 дол.: Г. Ролла, І. Оришко, В. Кузик, М. Маренюк, А. Ролла, п-і А. Ролла. Разом 8 дол.

Збірка о. О. Костюка.

ВОЛЕЙ, Б. К. По 2 дол.: Ю. Воронюк, Ф. Шеремета, М. Рахмиструк, М. Захарук, П. Демйон, М. Горбай, В. Москалюк По 1 дол.: В. Рокочий, С. Круліцький Д. Василович, К. Боярчук, П. Рипка, Т. Грінченко, І. Коваль, І. Безбородько. І. Скрипник, І. Боднар, В. Винничук, В. Арійчук, В. Нікасон, Я. Горбатюк, Д. Костенюк, С. Натарос, Д. Савач, В. Демчук, Г. Арійчук, П. Арійчук. Дрібними 25 ц. Разом 34.25 дол.

Збірка в Громаді Вонда, Саск. Прислала п-і М. Боенко.

По 1 дол.: М. Гриців, М. Гринюк, Д. Капацило, Б. Гриців, Й. Магус, Г. Малько, І. Лесько, О. Малько, І. Дзендзел, М. Сопотик, Н. Шутяк, Б. Дяків, Е. Голубець, Д. Боенко, П. Дзендзел, І. Боенко. Разом 16 долярів.

Збірка о. С. Столярчука

ЧЕ-ПА, Ман. По 5 дол.: Іван Якимів, Антон Премачук, Василь Сойко. Мат. Колибаба і п-і К. Колибаба. По 2 дол.: О. Слука і А. Козак По 1 дол.: В. Кобак і П. Матечук; п. Журовський 50 центів. Разом 31.50 дол.

Збірка о. Е. Приступи.

ҐАРАД. Саск. По 1 дол. Т. Хариш, І. Наумець, В. Думанський, І. Ханас І. Стецик, О. Пилат, В. Вавррух, І Фульмас, І. Климак, Ю. Левкевич Разом 10 дол.

ФЕНВУД, Саск. По 1 дол.: В. Лешко, С. Столяр, В. Терескі, Е. Савчин, А. В. Савчин, В. М. Стецик. Дрібними 1 дол.: Разом 7 дол.

Збірка о. Гліцького

ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. По 2 дол. С. Улян, п-і М. Гужда, В. Лащук, М. Кревецький. По 1 дол.: В. Бойко, Й. Кьондзина і п-і Е. Савіцька. Дрібними 50 ц. Разом 11.50 дол.

Збірка о. Ю. Цукорника.

КІЧЕНЕР, Онт. По 2 дол.: М. Придаток і К. Економов. По 1 дол.: В. Никифорчин, П. Івасечко, А. Нічорчич, В. Гончарук, А. Нечево, Ю Лазин, П. Бура, С. Бура, п-во Берзах. Дрібними 9.50 дол. Разом 22.50 дол.

Збірка о. І. Шевця.

ПРЕЙРІ РИВЕР, Саск. По 1 дол.: М. Куф, П. Рудайчук, В. Васковець, К. Васковець, Й. Звозда, І. Козак, О. Козак, Анна Козак. Дрібними 1.20. Разом 9.20 дол.

ЦІННА КНИЖКА

Замовляйте нову книжку ученого природника Ф. Онуфрійчука п. н. **„Хатні рослини".** В ній автор докладно описав плекання найголовніших квітів та рослин у хатах. Д-р В. Черевик написав передмову, в якій ствердив, що це цінна праця, а Міністерство Рільництва в Оттаві передало кліше світлин.

Ціна книжки 75 центів з пересилкою.

Гроші можна пересилати поштовими марками на адресу:

T. ONUFRYCHUK
557 Burrows Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осени новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

УВАГА! . УВАГА!

Українська Православна Громада Св. Ап. Петра і Павла в КАДЕТ — ЕЛШАМ, Саск. запрошує всіх Вірних з доколичних і подальших Громад

на

ПЕРШУ АРХИЄРЕЙСЬКУ ВІЗИТАЦІЮ ВПРЕОСВ. МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

в пятницю 12 липня 1957 р.

Програма Свята:

год. 8.30 ранку — Всенічна,
год. 9.45 ранку — Зустріч Владики,
год 10.00 ранку — Архиерейська Богослужба Владики в сослуженні о. Прот. Д. Денисюка і Пароха о. С. Зузака.
Год. 12.30 — Празничний обід в Народ. Домі.
По обіді — Привіти від Громад, Організацій і Гостей.
По Привітах — КОНЦЕРТ і Доповідь Князя нашої Церкви ВПреосвященнішого Митрополита

ВСІХ ГОСТЕЙ РАДО ВІТАЄМО.

За Громаду:
Антін Козунь, голова
Никола Козунь, секретар.
о. Ст. Зузак, Парох.

Архиерейська Візитація

Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла в Ошаві, Онт.

В неділю 7 липня 1957 р. відбудеться Архиерейська Візитація й Посвячення Престолу в Церкві Св. Івана в Ошаві, Онтаріо. Посвячення довершить Високопреосвященніший Архиепископ Михаїл при співучасті о. Пароха Прот. К. Желіщкевича і Прот. П. Запаринюка. Богослуження прикрасить хор під управою п. Андрія Сенюка.

Год. 9.15 — Зустріч Владики Архиепископа Михаїла.
Год. 9.30 — Архиерейське Посвячення Престолу.
Год. 10.00 — Архиерейська Служба Божа.
Год. 1.00 по пол. — Святочний обід у церковній залі.

В програму входять: Привіти, Промови й Святочна Доповідь Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла і других гостей.

До масової участи запрошуємо вірних Українських Православних сусідніх Громад.

За Управу Парафії Св. Івана:
Іван Стезик, голова.
Федір Кірчик, секретар.
Прот. К. Желішкевич, Настоятель.

Порядки Богослужень:

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Main Street
Winnipeg 4, Man.

Порядок Богослужень:

Утрені о годині 9.30 рано.
Служби Божі 10.30 рано.
Вечірні о годині 8.00 вечора.
Вечірні відправляються напередодні Великих Свят.
Утрені й Служби Божі кожної неділі й на всі Свята.
(Години подані за вінніпегським часом)

Парох о. М. Юрківський.

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя. Різдво Св. Івана Хрест., — Сендігил (Храм); Трапскона
14. Неділя — Тиндал (Храм); Поплар Парк
21. Неділя — Дуфрост, Транскона, Кенора — (Посвячення угольного каменя під нову церкву, Високопреосвященнішим Митрополитом Іларіоном)
28. Неділя. Св. Володимира Великого — Су Лукавт, (Храм); Попларфілд, Гонор

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс єве., Вінніпеґ 4.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИПЕНЬ

7. Неділя. Різдво Івана Хрестителя — Ґаес (Храм)
12. Пятниця Св. Апостолів Петра і Павла — Сван Плейн (Храм)
14. Неділя — Норквей (Храм)
21. Неділя — Арран
28. Неділя. Св. Володимира — Ґлен — Елдер (Храм)

УВАГА: в дні храмових свят запрошується з доокoличних громад взяти масову участь в Богослуженнях.

Адреса: Box 111, Ґаес, Саск.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя Св. Івана Хрестителя — Норт Бетлфорд (Храм)
12. Пятниця. Св. Ап. Петра і Павла — Ґлезлин (Храм)
14. Неділя — Кендо
21. Неділя — Витків
28. Неділя — Гетерлей (о. гість)
28. Неділя — Медов Лейк

УВАГА: Громади Норт Бетлфорд і Ґлезлин запрошують всіх членів із сусідніх Громад на їхні Храмові Свята. Прибудьте громадно

Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя — Айтуна
12. Пятниця. Ап. Петра й Павла — Фенвуд (Храм)
14. Неділя — Мелвил
21. Неділя — Габард
28. Неділя — Ґудів

Адреса: Box 143, Айтуна, Саск. Тел. 57

о. О. ФЛЯКА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя. Різдво Івана Хрест. — Еґримонт (Храм)
12. Пятниця. Ап. Петра і Павла — Торгилд
14. Неділя — Торгилд (Храм) Вечірня в Редвотер 8 год. веч.
21. Неділя — Редвотер
28. Неділя. Св. Володимира — Восетна (Храм)

Адреса: Box 128. Тел. 10. Радвей

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя. Різдво Ів. Хрестителя — Дрифтінґ Ривер
14. Неділя — Косів (Храмове свято)
21. Неділя — Давфин
28. Неділя — Ешвіл

Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. В. АПОНЮКА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя. Св. Ів. Хр. — Роблин (Храм)
12. Пятниця. Св. Ап. П. П. — Зелена (Храм)
14. Неділя — Ленард
21. Неділя — Шел Велі
28. Неділя. Св. Вол. Вел. — Ґилберт Плейнс (Храм)

Адреса: Box 201. Роблин, Ман. Тел. 214 R. 2.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя — Вестлок
12. Пятниця. Ап. Петра й Павла — Сіба Біч (Храм)
14. Неділя — Атабаска (Храм)
21. Неділя — Вайлдвуд
28. Неділя. Св. Володимира Вел. — Вестлок (Храм)

Адреса: Box 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО

ЛИПЕНЬ.

7. Неділя — Кіндерслей
21. Неділя — Мічам
28. Неділя — Оен (Алта)

Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя. Св. Ів. Хрестителя — Кадворт
12. Пятниця. Св. Ап. Петра і Павла — Єлов Крік (Храм)
14. Неділя. 40-Літній Ювілей Нар. Дому — Тарнополь.
21. Неділя — Ст. Джуліен
28. Неділя. Св. Володимира—Вакав

СЕРПЕНЬ:

2. Пятниця. Пророка Ілії — Смате
4. Неділя — Єлов Крік
11. Неділя. Візитація на площі „Зелений Гай" — Вакав
18. Неділя — Ст. Джуліен
19. Понеділок. Спаса — Кадворт
25. Неділя — Тарнополь
28. Середа. Успіння Пр. Богородиці — Вакав (Храм)

Проситься Українське Громадянство з Вакавської Округи, та з сусідніх Парафій, взяти численну участь в Сороклітньому Ювілею Нар. Дому в неділю 14 липня ц. р. в Тарнополі. Початок Богослужения 9.30 рано, яке очолить Всеч. о. Др. С. В. Савчук в співслуженні Всеч. о. В. Сеншшина, та місцевого о. Пароха.

Адреса: Box 4 Тел. 45 Вакав, Саск.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИПЕНЬ:

7. Нед. Ів. Хр. — „За Рікою (Храм)
12. Пят. Св. Ап. Петра й Павла — Інсінґер „Гайвей" (Храм)
21. Нед. — Винярд
28. Нед. Св. Волод. — „Льора"

Адреса: Шіго, Саск., Box 52. Тел. 21.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИПЕНЬ:

7. Нед. Ів. Хр. — Шіго місто
12. Пят. Петра й Павла — Мельничуки (Храм)
14. Нед. — Інсінґер місто
21. Нед. — Вест-Брук
28. Нед. Володим. Едмор

Адреса: Шіго, Саск., Box 52, Тел. 21

о. Д. ДЕНИСЮКА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя — Ґровлид Північний
12. П. Св. Апостолів Петра і Павла — Бруксбі (Храм)
14. Неділя — Ґровлид над річкою
21. Неділя — Ґровлид Північ
28. Неділя. Святого Володимира, князя України — Бруксбі

Адреса: Box 47. Ґровлид, Саск.

о. П. САЦЕВИЧА

ЧЕРВЕНЬ:

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя. Різдво Івана Хрест. — Ворспайт (Храм)
12. Пятниця. Ап. Петра і Павла — Смокі Лейк
14. Неділя — Беліс
14. Неділя — Бойн Лейк, о. Труфин
21. Неділя — Смокі Лейк
21. Неділя — Стрий, о. Труфин
28. Неділя — Спеден

Смокі Лейк, Алта.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя Івана Хрестителя — Тембіна. (Храм)
12. Пятниця. Петра і Павла — Сарто, (Храм)
14. Неділя — Толстой
21. Неділя — Роза
28. Неділя. Володимира — Ґардентон

СЕРПЕНЬ:

4. Неділя — Толстой
11. Неділя — Пембіна
18. Неділя — Роза
19. Понеділок. Преображення — Толстой
25. Неділя — Ґарденто́н
28. Середа. Усп. Богородиці — Ґарденто́н, (Храм)

Адреса: Толстой, Ман.

о. Е. ГОРТІЦИ

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя — Сірко — Посвячення поля)
12. Пятниця. Свв. Ап. Петра й Павла — Сандаvn (Храм)
12. Пятниця. Свв. Ап. Петра й Павла — Храм (запрош. священик)
14. Неділя — Вайта
21. Неділя — Арбака (Св. Ап. Петра й Павла)
28. Неділя — Арбака (Св. Миколая)

Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. ІВАНА МАГАСА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя. Різдво Івана Хрест. — Гефорд Писклявці
12. Пятниця. Св. Ап. Петра й Павла — Мейфер
14. Неділя — Кридор (Храм)
21. Неділя — Борден (на Біликах)
28. Неділя — Редфілд. Св. Володимира (Храм)

СЕРПЕНЬ:

2. Пятниця. Св. Ілії Прор. — Гефорд
4. Неділя — Кридор
11. Неділя. — Гефорд
14. Середа. Хрещення України — Гефорд
18. Неділя — Редфілд
19. Понеділок. Преобр. Господнє — Гефорд
25. Неділя — Гефорд
28. Середа. Усп. Пресв. Богородиці — Борден (на Біликах)—(Храм)

Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 55.

о. Д. ЛУЧАКА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя — Вилингдон
12. Пятниця. Петра і Павла — Андрю (Храм)
14. Неділя — Лужани
21. Неділя — Лек ла Биш
28. Неділя — Ґресленд

Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя — Бойл
12. Пятниця. Св. Ап. Петра й Павла Сарейл (Храм)
14. Неділя — Крейгенд
21. Неділя — Лек ла Биш
28. Неділя — Ґлесленд

СЕРПЕНЬ:

2. Пятниця. Св. Ілії — Вандерінґ Ривер (Храм)
4. Неділя — Крейгенд
11. Неділя — Бойл
18. Неділя — Лек ла Биш
19. Понеділок. Преображення Господнє — Норал (Храм)
25. Неділя — Сарейл
28. Середа. Успіння — Ґресленд

Адреса. Box 216, Лек ла Биш, Алта.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя. Івана Хрест. — Вірдейл (Храм)
12. Пятниця. Ап. Петра і Павла — Кадет — Візитація Митрополита Іларіона
14. Неділя — Нипавин
21. Неділя — Сембурґ
28. Неділя — Шипмен

УВАГА: Запрошується всіх з доокoличних Округів і Громад прибути на Храм і Візитацію.

Адреса: Box 994, Нипавин, тел. 2160

о. В. МЕЛЬНИЧУКА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя — Вадіна
12. Св. Ап. Петра і Павла — Клер (Храм)
14. Неділя — Ватсон
21. Неділя — Київ
28. Неділя — Вімер

Адреса: Ватсон, Саск. Box 201

о. Л. В. ЛЯЧИНИ

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя Р. Ів. Хр. — Йорктон
12. Пятниця. Петра і Павла — Калдер (Храм)
14. Неділя — Сторновей (Храм)
17. Середа. Андр. Кр. — Мазепа
21. Неділя — Ґорлиц (Храм)
28. Неділя — Йорктон

СЕРПЕНЬ:

2. Пятниця. Пр. Ілії — Сторновей
4. Неділя — Вроктон (Храм)
11. Неділя — Йорктон
18. Неділя — Йорктон (Храм)
19. Понед. — Райн
25. Неділя — Мазепа
28. Середа. Усп. Пр. Б. — Ґорлиц

Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ:

1	П	18	Преп. Леонтія Печер.
2	В	19	†Ап. Юди брата Господ.
3	С	20	Пам. угод. зем. Волинської
4	Ч	21	Муч. Юліяна Тарсійс.
5	П	22	Свщмч. Евсевія, мч. Юліяни
6	С	23	Муч. Агрипини діви
7	Н	24	Нед. 4. Різд. Івана Хрест.
8	П	25	Преп. Февронії, Леоніди
9	В	26	Преп. Давида Солун.
10	С	27	Преп. Самсона Странопр.
11	Ч	28	Преп. Сергія і Гермогена
12	П	29	Св. Ап. ПЕТРА і ПАВЛА
13	С	30	†Собор 12-ти Апостолів
14	Н	1	Нед 5 Косми і Даміяна
15	П	2	Пол. Чес. ризи Діви Марії
16	В	3	Муч. Акинта, Марка
17	С	4	Андрея архієп. Критського
18	Ч	5	†Преп Атанасія Атон.
19	П	6	Преп. Сисоя схим. Печер.
20	С	7	Преп. Томи Малеїна
21	Н	8	Нед. 6. Влкмч. Прокопа
22	П	9	Свщ Панкратія еп.
23	В	10	†Преп Антонія Печер.
24	С	11	Смерть укр. кн. Ольги
25	Ч	12	Муч Прокла й Іларія
26	П	13	Собор Арх. Гавриїла
27	С	14	Ап Акили з 70 і друж.
28	Н	15	Нед 7 Св. ВОЛОДИМИРА
29	П	16	Свщ. Антиюгена, мч. Юлії
30	В	17	Влкм. Марини, мч. Сперата
31	С	18	Івана і Памви затвр. Печ.

о. ІВАНА КУЛІЦА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя. Різдво Івана Хр. — Ґарленд. (Храм)
11. Четвер — Драй Ривер, Заупокійна Служба Божа.
12. Св. Апп. Петра й Павла — Етелберт, (Храм)
14. Неділя — Пайн Ривер
21. Неділя — Венлав
30. Неділя (Св. Володимира) — Драй Ривер

Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. Г. ВАСИЛІВА

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя. Різдво Івана Хрест. — Пено (Храм)
12. Пятниця. Св. Петра й Павла — Торсбі (Храм)
14. Неділя — Оновей
21. Неділя — Равндгил
28. Неділя — Брудергайм

8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта.

о. Я. РИБАЛКИ

ЛИПЕНЬ:

7. Неділя — Сенді Лейк (Храм і Архиєрейська Візитація ВПреосв. Мит. Іларіона)
12. Пятниця — Січ (Храм) Св. Апостолів Петра і Павла
14. Неділя — Мензі
21. Неділя — Енґусвил
28. Неділя — Овкборн (Храм і Архиєрейська Візитація ВПреосв Митрополита Іларіона)

СЕРПЕНЬ:

4. Неділя — Розборн (Храм)
11. Неділя — Сенді Лейк
18. Неділя — Овкборн
19. Понеділок — Виста (Преображення Господнє)
25. Неділя — Мензі (Храм)
28. Середа — Ґлен Елмо (Храм)

Проситься Українське Громадянство з Овкборнської Округи та з близьких Парафій взяти численну участь в Храмових святах, а особливо під час Архиєрейських Візитацій.

Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

Устав Церковний

ЛИПЕНЬ:

7. Нед. 4. Різдво Івана Хрест. Гол 3. УЄ 4 Літ. Ап. Рим. 6: 18-23 і Рим 13: 12, 14: 4. Єван Матея 8: 5-13 і Луки 1: 25 57-68, 76-80.

12 Пят Петра і Павла. УЄ Ів. 21: 15-25. Літ Ап. 2 Корин. 11: 21-33 12: 1-9. Єван. Мат 16: 13-19.

14 Нед 5. Гол. 4 УЄ 5. Літ. Ап. Римлян 10: 1-10. Єван. Матея 8: 28-34 9: 1

21. Нед. 6. Гол. 5. УЄ 6. Літ. Ап. Римлян 12. 6-14. Єван. Матея 9: 1-8.

28. Нед. 7. Св. Володимира. Гол 6 УЄ 7. Літ. Ап. Рим. 15: 1-7 і Галат 1: 11-19. Євангелія Матея 9: 27-35 і Івана 10: 1-9.

Український релігійний [illegible] в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., JULY 15, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1957. ЧИСЛО (1042) 14

ХРИСТИЯНСЬКІ ЦЕРКВИ В ОБОРОНІ СВОБОДИ РЕЛІГІЇ В ПІВДЕННІЙ АФРИЦІ

Парлямент Південно-Африканського Союзу розглядає законопроект, згідно з яким держава мала б право контролювати ці Богослуження, на яких були б присутні вірні з білого й кольорового (негритянського) населення. Це значить, що уряд мав би право провадити расистську сеґреґацію навіть по церквах. Фанатичним прихильником такої примусової сеґреґації є також сам прем'єр держави — Стрідом.

Англіканські Єпископи Південної Африки вислали до прем'єра протестаційного листа, в якому, мі жіншим, кажуть: "Є такі питання, що належать Богові, а не кесареві, і ми віримо, що якраз ці питання заторкує законопроект". — З протестантами виступили також провідники Церков методистської, католицької та інших. Навіть прихильно настроєна до уряду Голяндська Реформована Церква офіційно заявила, що "ніхто не повинен бути виключуваний з громадського Богослуження через свою расову приналежність чи колір шкіри".

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА БОРЕТЬСЯ ЗА ПОЛІТИЧНУ ВЛАДУ В НІМЕЧЧИНІ

Вибори до федерального парляменту в Зах. Німеччині відбудуться 15 вересня ц. р. У минулих виборах Протестантська Церква в Німеччині заявила, що вона не вмішується до виборів. Однак Католицька Церква рішила офіційно взяти участь у передвиборчій кампанії цього року, як це було й раніше. І так, католицький Єпархіяльний Єпископ у Мюнстері (провінція Північної Надренії-Вестфалії), Міхаель Келлер, недавно проголосив спеціяльного політичного Пастирського Листа, в якому закликає католиків у Німеччині підтримувати католика Конрада Аденауера з католицької партії Християнських демократів, що досі й очолює уряд Зах. Німеччини. — Католики в багатьох державах мають свої партії під усякими назвами, і під час виборів підтримують їх фактично, як вигідних для Католицької Акції, але загалом роблять це більш приватно, закулісово, а не офіційно, щоб не розкривати своїх карт. Офіційна політична аґітація Католицької Церкви в Зах. Німеччині стає тим більш промовистим фактом.

ЗЛОЧИН ЩО КОЖНИХ 12 СЕКУНД

Федеральне Бюро Інвестиґації інформує: в ЗДА 1956 р. що кожних 12.3 секунди був занотований злочин. Що кожних 4.1 хвилини було вбивство, мордування, насильство над жінками або намір вбивства. Середньо кожного дня були вбиті 34 особи. Почавши з 1955 року число злочинів у містах — то діло рук юнаків нижче 18 років життя. Впродовж 1955 року в ЗДА серйозних злочинів було занотовано 2 мільйони 566 тисяч і 150.

ВІДЗНАЧАТИМУТЬ 10-РІЧЧЯ УАПЦ У В. БРИТАНІЇ

Цього року (1957) православні українці у В. Британії будуть відзначати 10-річчя з часу заснування тут Української Православної Церкви. Як відомо, православні українці з Канади, вояки канадійської армії за 2 світової війни, отаборившись на території В. Британії, стали першими основоположниками Української Православної Церкви та першого українського громадського життя в Англії. За їхньою допомогою тут 1947 року ВПреосв. Архиєпископ Мстислав відправив першу українську православну Службу Божу і цим поклав першу цеглинку під фундамент УПЦ.

Церковне Управління УАПЦ на В. Британію збирає матеріял, щоб видати коротку історію заснування УАПЦ в Англії. 27-28 липня відбудеться 4 з'їзд УАПЦ, який крім полагодження своїх церковних справ буде ще й Ювілейним З'їздом, і він відзначить цю таку важливу річницю в житті УПЦ у В. Британії. По всіх парафіях В. Британії відбуваються збори і йде підготовка до З'їзду.

23 червня в Лондонській Парафії відбулися збори, на яких Настоятель Парафії о. Молчанівський коротко згадав про заснування УАПЦ в Англії та про відзначення цієї дати з'їздом УАПЦ. О. Молчанівський поінформував збори про наслідок конференції між Митрополіями ЗДА і Канади, і підкреслив як позитивне явище цієї конференції те, що і в Англії православні українці приходять до зрозуміння, що їм не треба багато юрисдикцій, а їм потрібно міцної УАПЦ в єдності з Митрополіями ЗДА і Канади.

Збори радісно прийняли цю вістку, що Господь Бог все таки нас не покидає, а посилаючи Св. Духа на життя нашої Православної Церкви - зміцнює її. Після обрання нового парафіяльного причту, збори одноголосно прийняли пропозицію майора Нагнибіди, який поставив кандидатуру проф. Бондарівського. як делегата на 4-й з'їзд УАПЦ. Проф. Бондарівський — то довголітній помічник Голови ЦУ. УПАЦ о. Молчанівського, та диригента хору Лондонської парафії майора Нагнибіди.

Православний.

30 МИЛЬ ДОРОГИ НА БОГОСЛУЖЕННЯ В СССР

Ще минулого року Мирослава Сурмач, українка в ЗДА, зробила наукову подорож по Советському Союзі, щоб відвідати музеї. Вона була в Москві, Ленінґраді, Києві й у Львові. В Києві була 9 днів. Своєю красою столиця України зробила на неї велике враження. Відвідавши колгосп за 100 миль від Києва, вона переконалася, в якій нужді живе українське селянство. Там таки відвідала кілька хат і довідалася, що місцеві мешканці, якщо хотять іти на Богослуження, то мусять подорожувати аж 30 миль, бо ближче нема церкви.

КОНВЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЛІГИ В ЗДА

Цьогорічна Конвенція Української Ліги в ЗДА відбулася в м. Питсбургу в днях від 30 травня по 2 червня. Згадана Ліга охоплює молодь Української Православної Церкви в ЗДА. В Конвенції взяли участь 130 управнених делеґатів УПЛ і майже півтори сотні зареґістрованих гостей. На наради прибули Владики — Первоєрарх Української Православної Церкви в ЗДА, Впреосв. Митрополит Іоан Теодорович, та Впреосв. Архиєпископ Мстислав, і понад 20 священиків. Уперше за час існування цієї організації цього року на Конвенції був учасником зорганізований доріст ("тін-ейджерс") числом 90 осіб, з відповідною програмою нарад і юнацькими імпрезами. Крім українських гостей і відпоручників організації були також численні гості неукраїнського походження, як також офіційні особи ЗДА. Тепло вітав Конвенцію Д. Фултон — конґресмен із Питсбурської округи, підкресливши, що його зять — українець.

Конвенція ухвалила ряд резолюцій, а між ними й такі: прохання до президента й уряду ЗДА, щоб вони й надалі мали на оці гасла свободи й християнські засади перед лицем атеїстично-комуністичної офензиви у світі. Дальше, — що УП Ліга буде пильно дбати про розвиток української культури й мови в ЗДА; і також що УПЛіга буде й надалі продовжувати свою співпрацю з Українською Ліґою Молоді в Північній Америці і з Українським Конґресовим Комітетом.

ПРОПОЗИЦІЯ АРХИЄП. МАКАРІОСА ВІДХИЛЕНА БРИТАНІЄЮ

Церковний і політичний провідник кипрійських греків, Архиєп. Макаріос, що виселений Британією з Кипру і тепер перебуває в Греції після звільнення з заслання, звернувся до уряду Британії з пропозицією відновити переговори в справі Кипру. При тому Архиєп. Макаріос поставив передумову, щоб Британія трактувала його як єдиного представника кипрійських греків. Уряд Британії не погодився на цю пропозицію, бо вважає, що справа Кипру — то не лише справа греків і з переговорів не можна виключати "також інтереси інших". Під тими "іншими" уряд Британії розуміє 100 тисяч турків на Кипрі. Греків є там 400 тисяч. Туреччина також бажала б оволодіти Кипром.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВПРЕОСВ. МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

21 липня — Кенора, Онт.
28 липня — Овкборн, Ман.
4 серпня — Шіго, Саск.
25 серпня — Вернон, Б. К.
1 вересня — Ванкувер, Б. К.
8 вересня — Валей, Б. К.

"ПАПСЬКА ЕНЦИКЛІКА ПРИГАДУЄ..."

"Ледве вспіла появитися цьогорічна Енцикліка Папи Пія XII з нагоди 300-ліття смерти Анджея Боболі, який під час дикого наступу Польщі на Україну поліг як один з багатьох поляків на українській землі від зброї українських оборонців своєї батьківщини, як уже преса Католицької Акції на всі лади зажерто накинулася на славних предків українського народу.

Торонтонський журнал "Світло" за червень ц. р. дійшов у своєму наступі на ввесь український нарід в його минулому аж до того, що в нотатці "Дещо про паління людей" каже: "Паління людей", "інквізиції" і т. п. знані були і в православному світі. Історія записала такі типові жорстокості східньо-православної "інквізиції", як виколювання очей, обтинання язиків, носів, ушей, що так часто практикувалися у "православній Візантії", на Балканах, на **давній Русі** й у Московщині! Отже, пише "Світло", "паління людей" не було якимось "привілеєм" католицького Заходу, але що й у православній Візантії і між православними народами на Балканах, як теж на землях **України** і Московщини горіли костри, **запалені релігійним фанатизмом"** (Підкр. В.В.)

Висновок ясний: міжнародній Католицькій акції, за накрученням закулісової пружини, треба показати Україну (Київську Русь) й Україну пізніших часів як буцім то дику, жорстоку, як таку, що немов то вона палила іновірців на кострах, виколювала очі, обтинала язики, носи й вуха... Мовляв, дивися, світе, яка жахлива та давня й новіша Україна, — поступала вона гірше большевиків. — Ані рука не здригнулась авторові, коли він з якоюсь нечуваною ненавистю в такому страшному й неправдивому світлі показував предків українського народу.

Другий приклад. "Бизантин Кетолик Ворлд", ЗДА, з 9 червня ц. р. люто накидається на українських козаків у своїй інформації про папську Енцикліку, видану з нагоди 300-ліття смерти Боболі. Згаданий часопис подає, що Андрей Боболя був польський шляхтич, що став католицьким ченцем-езуїтом, і "впродовж 20 років у цій праці цей священик заслужився наверненням цілих сіл відпавших православних назад до зединання з Римом. Його успіх — ця очевидна причина злости місцевого (українського? — В. В.) уряду і офіційних чинників Православної Церкви — принесли йому багато терпінь через постійні зневаги й переслідування. Козаки за тих часів розїжджали по багатьох околицях Польщі, нищили країну та вбивали багато священиків і народу. Церкви були палені й поругані, а Єзуїти, що були змушені втікати, знайшли собі опіку в князя Радзівіла, який запросив їх 1625 р. щоб жили в його резиденції в Пінську. Св. Андрей Боболя був одним з тих Єзуїтів, що переселилися до Пінська. В травні 1667 року козаки несподівано напали на Пінськ. Отця Боболю, що втік з міста, приволокли до міста конем", — і тут уже католицький часопис дав волю своїй хворій, розятреній ненавистю уяві, описуючи ці тортури, від яких Боболя згинув, коли козаки "звеліли йому вирекктися католицизму і прийняти Православя", але "він відмовився". Сказано це в статті "Папська Енцикліка пригадує... Святий умер під час переслідування". У другій статті", "Тіло Св. Андрея ненарушене", згаданий часопис у цьому ж числі каже, що Боболя був замучений "ворогами Церкви Христової", — значить, тут уже не православний фанатизм України, як пише "Світло", а просто таки ворожість до самого Християнства!

Тих прикладів досить, щоб побачити вереск Католицької Акції проти України, — вереск, який супроводить недавню Енцикліку Папи Пія XII "Invicti Athletae Christi", видану з нагоди 300-ліття смерти Боболі. "Бизантин Кетолик Ворлд" видається англійською мовою (тільки дещо українською, і то закарпатською говіркою і латинським письмом), отже хай англомовний світ читає, і хай, мовляв, українці червоніють за своїх предків-козаків, хай не признаються до них, хай осудять їх, — і хай осудять усіх тих, хто є за козаками: всіх українських істориків, письменників, з Т. Шевченком на чолі, хай виречуться свого минулого, відречуться самі себе. Так, тоді закулісова рука Католицької Акції осягнула б свою відому ціль.

***

А тепер вийдемо поза крикливі й облудні-демагогічні слова Католицької Пропаганди і поставмо конкретне питання: чи може Ватикан дати докази, що козаки нападали на польську територію і там вбивали поляків, нищили їхні костьоли і силували польський нарід приймати Православну Віру? Ні, доказів на це нема, бо такого й не було. Козаки не йшли до рідного міста Боболі, до Сандомежа в Польщі, а він прийшов в Україну, хоч знав, що Україна в той час була вже коло 700 років християнською. Боболя прийшов на Україну під опікою польських збройних займанців, щоб під прикриттям хреста ширити польську займанницьку роботу поневолення українського народу, нищення його Віри й Церкви. Історія нам показує якими страшними муками змушували поляки українців вирікатися Благочестивої Віри й рідної Церкви. Історія показує, як очайдушно і розпучливо оборонялася України перед тими "місіями" нагая й меча. Кожна одиниця – то була окрема твердиня опору. І коли Боболя таки вспів "навернути до католицизму", а з ним і до поляків, аж цілі села, то з того можна бачити, як "подвизався" той носій польонізації в підряснику Єзуїта. Скільки там було в українців мук, плачу, сліз, крови й смерти з рук опричників, під опікою яких ішли ці польські т. зв. "місіонери". Скільки там було українських мучеників... Мусів бачити польський шляхтич і Єзуїт Боболя, яка була його "місія" в Україні, коли рішив утікати до замку польського князя Радзівіла під опіку польських посіпак і гайдуків та їхньої зброї.

Прикро писати про всі ці справи, коли маеться діло з тими з-поміж польських займанців, що взяли на себе шати духовного, для розподілу роль з тими, що йшли у військових одностроях, — дійсно прикро. Прикро писати про вбивства й насильства, яких не повинно б бути між християнами. Але разом з тим не можна поставити питання: Хто винен? Ні давня Україна (Київська Русь), ні Україна козацьких часів не йшла на чужі землі, не поневолювала їх, не змушувала нікого вирікатися своєї Віри. І вся Україна була одної Віри Православної, — проти кого ж тут могли українці встановляти "інквізицію"? Хай Католицька Акція дасть факти!

Навпаки, поляки йшли на Україну і їхня інквізиція під опікою Риму мордувала український нарід. А коли українці повстали до самооборони за своє дане їм Богом право існувати, то Католицька Акція на всі голоси своєї безчисленної преси застосувала свою тактику — "лови злодія", мучителів-поляків проголошує "мучениками", а фактичних мучеників українців проголошує мучителями. Така то "подяка" козацьким лицарям України за те, що в імя Християнства голови свої буйні клали в боротьбі з турками й татарами, і за їхніми плечима католицький світ спокійно плів собі нагаї на українців. Така заплата козакам від Ватикану, що вони оборонили Відень перед турками і так урятували сам Рим, з якого Папа вже готовився втікати.

Чого українці дальше мають сподіватися від Риму — стає цілком ясно: Рим готує Україні все те, що він ніс їй раніше, — а все воно дуже далеке від дійсно християнської роботи. Якщо може дехто щось із того призабув, то дійсно, що найновіша "Папська Енцикліка пригадує" минуле...

В. Васькевич.

ВЕЛИКІ БУРІ В АМЕРИЦІ

Недавно великий ураган навістив американське місто Фарго в Норт Дакоті, що знищив велику частину міста.

Друга велика буря була 27 чи 28-го червня в стейті Люізіяна, в надморській, трохи мочароватій околиці. Буря лютувала найсильніше в околиці містечка Камерон. Був приплив моря, і буря нагнала великі маси води з моря, що позаливала околиці. Камерон під водою, доми поннищені. Скільки людей згинуло — точно не знати, але може бути коло 1,000. Тисячі худоби потопилося і тепер її стягають та палять, щоб пошесть не вкинулася. Коли вода відступала, то багато тіл забрала з собою в море.

---

100 ЖЕРТВ ГРОМУ В ПАКІСТАНІ

На ріці Каротоя в Пакістані грім ударив у корабель і затопив його. Сто осіб залоги втопилися.

МОЛИТОВНИКИ
ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75
Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі, червоні або золоті тиски. Ціна 4.00
Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50
Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XXI

Загадковість авторства першого Акафиста Успінню Пресв. Богородиці

Акафист, як такий, цебто як один з родів християнської поезії, у словян відомий уже з XII століття. Звичайно, були вони в рукописах, як і всі тодішні книги. Натомість друком Акафисти, як один з родів християнсько-церковної поезії, у них появляються 1941 р. Звичайно, спочатку в Акафистах ще не виступала тема Успіння Пресв. Богородиці.

Власне, пізня дата появи цієї теми в Акафистах також цікаве явище. Адже переказ про "тілесне" прийняття на Небо Пресв. Богородиці на Сході був записаний, по-грецьки, вже біля IV—V століть, і його приписують Ап. Іванові Богословові, цебто той, в якому немає пізнішої латинської версії про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці. І цей східній переказ серед східніх словян, головно в Україні, був відомий у рукописній формі вже в XII столітті, — звичайно, як народня лектура для побожного читання, а не як офіційна церковна теорія і практика. А все це було тільки в розповідальній формі, а не в формі Акафиста.

Не зважаючи на це, що переказ був відомий і розпоширений з таких давніх часів, то все таки темою Акафиста він став порівнююче досить пізно, — кажуть, що не раніше як десь близько середини XIV ст. Обставини, в яких тема старого переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо появилася в Акафисті, досить загадкові. По-грецьки сам переказ був записаний в IV—V століттї, а його тема була перенесена в Акафист тільки в половині XIV століття, цебто біля тисячі років не брали її за тему церковно-релігійної поезії.

Перший Акафист Успінню Пресв. Богородиці появився, як було сказано, десь в половині XIV ст.; він був написаний по-грецьки і в ньому має місце згадка про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, з латинською версією про опізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці. Хто написав цього Акафиста? Це покищо одна з загадок історії. Щодо його авторства почали робити всякі здогади. На жаль, один з нечисленних найповажніших дослідників Акафистів, А. Попов, обмежився тільки до короткої зауваги, що авторство першого Акафиста Успінню Пресв. Богородиці "п р и п и с у ю т ь" Цaргородському Патріярхові Ісидорові Бухарісові (вступив на Патріяршу Катедру 1341 р.). (А. Попов, ц. п., стор. 32).

Значить, богословсько-історичне становище в цій справі покищо зупинилося на цьому твердженні, що Патріярхові Ісидорові Бухарісові з XIV ст. "приписують" авторство першого Акафиста Успінню Богородиці. Звичайно, "приписування" — це тільки вгадування; інакше кажучи, історики кажуть, що вони не є певні, чи Патріярх Ісидор Бухаріс дійсно був автором першого Акафиста Успінню Пресв. Богородиці.

Якщо немає прямих даних щодо повстання цього Акафиста в Греції, то можуть бути деякі обставинні дані, що в їхньому світлі можна цю загадку авторства й почину Акафиста розглядати.

Року 1204 папські війська — т. зв. хрестоносці — напали на Царгород і захопили його. Візантійська імперія була замінена в латинське королівство під владою Болдуїна Фляндрійського, і ця латинська династія володіла Візантією до 1261 року. Опанувавши тодішню Грецьку Церкву фізично, Папа Інокентій писав: "Боже Провидіння перемінило скіпетра гордости й забобонности, і привело непокірних греків до достойних латинян — з метою, щоб Свята Церква була поєднана шляхом повороту нез'єдинених".

Упродовж 57 років Рим збройно володів Візантією. Одночасно треба мати на увазі, що в тому періоді часу Четвертий Лятеранський Собор Католицької Церкви 1215 року видав був декрети, в третьому параграфі яких, між іншим, було сказано ось що: "Засуджений еретик мусить бути відданий на покарання своїм світським зверхникам... Якщо вони є духовниками, то мусять бути позбавлені сану. Майно винних і засуджених має бути сконфісковане; це саме відноситься й до церков, з яких вони мають свої прожиткові засоби" (Henry Bettenson, Documents of the Christian Church, Oxford Press, London-New York-Toronto, 1950, p. 185, 186). Так встановлено було т. зв. Святу Інквізицію Католицької Церкви.

Головним ідеологом Святої Інквізиції, її моральним оборонцем став католицький Святий Тома Аквінський (чи Тома з Аквіну) (1226-74), філософія якого й досі остається офіційною в Католицькій Церкві. Зацитувавши деякі розділи Св. Письма (2 Тим. 11. 24; 1 Кор. XI. 19; Мат. XIII. 30; Тит. III, 10, 11), Св. Тома Аквінський дає таке католицько-ідеологічне оправдання Св. Інквізиції: "Щодо еретиків, треба памятати про дві настанови: 1. з їхнього боку, (і) 2. з боку Церкви. 1. Цей гріх заслуговує не лише на відлучення від Церкви шляхом екскомуніки, але й також на це, щоб бути відлученим від світу шляхом смерти". "Бож коли фальшівників грошей чи інших злочинців світські володарі цілком справедливо карають смертю, то з тим більшою справедливістю еретики, відразу після їх осудження, можуть бути не тільки-екскомуніковані, але й убиті" (S. Thomas Aquinas, Summa Theologiae, II. Q. XI. Розділ III).

Греки, як православні, були трактовані Католицькою Церквою як еретики — головно за те, що не признавали зверхности Папи. А саме тоді, коли встановлялась інквізиторська ідеологія, Візантія була вже завойована Римом.

З документів відомо, з якими прилюдними церемоніями масово святкували тоді латиняни Марійські Свята, а в тому також і своє чисто латинське Свято "Ассумпціо", цебто Тілесне Прийняття Пресв. Богородиці на Небо. Є підстави здогадуватися, що латиняни, підбивши Візантію, силували греків святкувати це "Ассумпціо", як латинський з в и ч а й, уведений на Заході в практику в VI ст., а догматично прийнятий аж 1950 р.

Сьомий інквізиційний параграф Четвертого Лятеранського Собору Католицької Церкви 1215 р. велить: "Хто практикує способи і звичаї, які відрізняються від загальних між християнами, хай буде зарапортований до Єпископа, — ... так буде канонічно покараний". — Це означає: Хто практикує у своїй Церкві обряди і звичаї, що відрізняються від латинських (католицьких), той має бути оскаржений перед латинським Єпископом, і буде канонічно, згідно законів Інквізиції, — покараний.

Таким способом латиняни, зайнявши Царгород 1204 р., за своєї 57-річної влади над Візантією після того, могли змушувати греків приймати латинські звичаї, а між ними й звичай святкувати Тілесне Прийняття Пресв. Богородиці. В наслідок цього в церковній сфері греків міг в якійсь мірі мимовільно прищепитися переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо і тут можна шукати джерела проведення цього переказу до церковної сфери в Греції почерез спеціяльно для цього створений Акафист десь у половині XIV ст., а може й трохи раніше — в XIII ст., коли латиняни ще були в окупованому ними Царгороді.

Звичайно, свідомі чи несвідомі прихильники цього латинського звичаю, а може й самі латиняни, якщо це вони створили цього Акафиста, могли вибрати відповідну тактику: написати його по-грецьки й пускати поголоски, немов би то створив його не хтось інший, а таки сам грецький Патріярх; конкретніше — Патріярх Ісидор Бухаріс. Така тактика могла бути примінена тому, щоб вмовити в православних, що це, мовляв, сам їхній православний Первоєрарх визнає Тілесне Прийняття Пресв. Богородиці на Небо.

Така тактика, — коли неправославні писали книгу в неправославному дусі, і приписували його авторство Царгородському Патріярхові, — в історії відома. І так, наприклад, 1629 року з ворожого Православній Церкві середовища вийшов був Катехізис у протестантському дусі, і як його автора подали Царгородського Патріярха Кирила Лукаріса, щоб способом такого фальшування вмовити в православний загал, немов би то Провід Православної Церкви нишком приймає протестантські вчення, — і так намагалися Православний провід компромітувати в очах вірних Православної Церкви (Михайло Возняк, Історія української літератури, Львів 1921, т. II, ст. 109, 110).

Поставлені вище обставинні дані не мають на меті категоричних тверджень. Вони мають тільки на меті методологію: коли маємо загадкове явище проникнення до Православної Церкви в Греції, почерез Акафист, латинської практики,

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей [illegible].

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

то справу причини цього треба розглядати на основі всіх можливих обставин того часу, що могли вирішально на це вплинути. А щодо певних речей, то вони ось такі: Як і вся Православна Церква, так і Церква в Греції не прийняла концепції "Тілесного Прийняття Пресв. Богородиці на Небо" ні в практиці Свята, ні в теорії — догматично. Крім того, як було сказано вище, православні дослідники стоять на тому становищі, що автор згаданого Акафиста Успінню Пресв. Богородиці, зо згадкою про її "тілесне" Прийняття на Небо, покищо невідомий; отож, вони обмежуються до такої непевної інформації: Патріярхові Ісидорові Бухарісові п р и п и с у ю т ь авторство згаданого Акафиста. Цебто православні дослідники тільки інформують читачів, що така поголоска про авторство Патріярха Ісидора Бухаріса щодо цього Акафиста звідкись була появилася, але не твердять, що він дійсно був автором цього церковно-поетичного твору.

В И П Р А В Л Е Н Н Я: Через друкарську помилку на початку статті подано, що перший Акафист Богородиці (на її прославлення, — не на Успіння) друком у слован вперше появився 1941 р., а правильно має бути: 1491 р.

ТОКІО ЗАПАДАЄТЬСЯ

В Японії, званій "країною тисячі островів", є познаки, що деякі острови ступнево почали западатися. Острів, на якому знаходиться столиця Японії, Токіо, вже запався на 7 стіп нижче свого звичайного позему.

НОВЕ ПОТРЯСЕННЯ В КРЕМЛІ

Московське радіо повідомило про усунення з Президії Міністрів і з Центрального Комітету Комуністичної Партії СССР відомих большевицьких лідерів: В. Молотова, Л. Кагановича, Ґ. Маленкова і Д. Шепилова. Незабаром наспіла вістка про усунення ще двох — Сабурова й Первухина. Одночасно з Польщі наспіла вістка, що Молотов, Каганович і Маленков арештовані, а Шепілову заборонений виїзд з Москви. До Президії Міністрів вибрано 9 нових членів, а між ними маршала Жукова — першого представника армії в Президії, та Катерину Фурцеву — провідну жінку-комуністку в СССР.

Перше враження світу виявилося в різних оцінках того факту. Одні кажуть, що М. Хрущов усунув останніх сталінців; другі — що він зліквідував збірне керівництво в СССР, що хоч про око існувало в СССР по смерти Сталіна; треті — що усунені лідери перешкаджали Хрущову в пляні децентралізації господарки в СССР по лінії більшої економічвої автономії т. зв. "республікам" СССР, включаючи скасування примусової здачі продуктів колхозами і т. д.

Амбасадор ЗДА в Москві, Болен, заявив, що він уже шість років чекає на усунення Молотова, через якого годі було Америці договоритися з СССР. Маріонетковий диктатор Польщі, В. Ґомулка, сказав, що останні події в Москві треба привітати з оптимізмом. Дехто каже, що комуністична в е р х і в к а К и т а ю давно вже б а ж а л а усунення згаданих лідерів. — Як би там не було, поки в СССР панує комунізм, нема підстав сподіватися змін у досьогочасній системі життя за залізною заслоною.

ЯКІ БУВАЮТЬ „МІНІСТРИ ОСВІТИ"

Є дійсний факт, чи перекав, що Шевченко був намалював російського міністра освіти так: на західнім кінці широкого поля розложилося село, а на сході сонце підноситься. А серед поля став міністер освіти, розпостер шинелю скільки мож і спиняє проміння сонця, щоб світло до села не долітало. Дбає, щоб сонце на село не світило.

Такими "міністрами освіти" і "спасителями" є й католицькі політики, коли судити по їх ділах. Вони відгороджують правду від людей і шинелями, й заборонами.

Митр. Шептицький був заборонив "Ниві" писати **про целібат, про візантійство,** щоб "Нива" не розкривала того католицького насильства, яке провадилося при заводженні целібату і наступу на гр.-кат. Церкву.

Забороняє гр.-кат. священикам **щобудь писати і друкувати в ґазетах, чи книжками без його дозволу.**

Розвязує сам, чи разом з поляками, священиче **"Товариство Ап. Павла"**, що відважно підносило голос в обороні Церкви.

Вкінці він **забирає "Ниву" для "Католицької Акції"**, а там вона не буде перед людьми правди розкривати.

Єпископ Лемківщини, москвофіл, кого поставив Папа, — Медвецький, **заборонив священикам читати "Український Бескид" (орган Єп. Коциловського), а також ґазету "Наш Лемко", яка обороняла гр.-кат. Церкву.** А 30-ом священикам, які ті ґазети читали, затримав місячну платню.

Поляки, отже також католики, **заборонили продавати на Лемківщині "Український Християнський Календар і молитовник "Благодарім Господа".** (Про це широко є в "Маловідомім").

Отже заборони й заборони!

А на американськім континенті? Тут говориться, **що забороняють сходитися греко-католикам з православними, розмовляти з ними, читати православну пресу і книжки.** Та замало сказано, занадто вузько.

Забороняють сходитися, щоб греко-католик не довідався, як "міністри освіти" перед ним правду закривають. А ну ж скаже православний: "Перечитай "Маловідоме", а довідаєшся про таке, що тобі треба знати", — і той перечитає?...

Забороняють читати "Вістник", бо і звідти можна чогось довідатися.

Можливо, що забороняють читати "Історію України" Грушевського, чи Аркаса, і взагалі кожну, де нема католицької печатки. Коли ж прямо й не забороняють, то може просто не радять читати. Читай лише те, що ми даємо тобі в руки. А більше "не позвалям!"

Може не радять читати й "Кобзаря" Шевченкового, бо ж там є "Гайдамаки", там величається Козацтво, що обороняло Православну Церкву перед католиками. Нащо греко-католикові все те знати? Прочитає і "душечка" пропаде!

Словом — окружають греко-католиків "католицькою залізною куртиною", щоб вони дальшого світу не бачили. Таке видно тим, що ширший світ бачать, але чи не треба і греко-католикам ширшого світу бачити?

Сосник.

ПСИХІЧНІ НЕДУГИ СЕРЕД МАДЯРСЬКОЇ МОЛОДІ В ТАБОРАХ АВСТРІЇ

Австрійська лікарська комісія ствердила, що молодим мадярським політичним утікачам у 20 таборах в Австрії масово загрожують психічні недуги. Причина цього — ненормальні умовини життя: непевність майбутнього, погане товариство, безділля, безнадійність.

Австрійці не журилися фізичним і психічним станом усіх скитальців після другої світової війни, не журяться тепер і мадярськими втікачами. Обидва народи — мадярський і австрійський — католицькі.

УРАГАН В ОНТАРІО

Вночі із середи на четвер у південному Онтаріо була велика злива і сильний ураган, вітер 100 миль на годину, виривав з корінням дерева, позривав електричні проводи, і нищив усе на своїм шляху. Два хлопці, 14-річний і 12-річний, забиті. Ураган пройшов фармерською смугою на північ і схід від Торонто, між озерами Симко й Онтаріо. В південному Онтаріо в той час було занотовано 30 громових ураганів. Злива охопила простір від Мичиґан по Монтреал. Гребля в Лардер Лейк прорвалася ,і Кирклендлейк вода затопила на 8 стіп, заливаючи околицю на 50 миль навколо.

ПОКАЯННЯ ЄРЕТИКА

Минулого року лютеранський пастор, Віктор К. Вріґлі, парох у Бруксфілді, Вис., ЗДА, попав був у ересь: він заперечив абсолютну правдивість і святість Св. Письма, непорочне почаття Пресв. Діви Марії і воскресення Христа. За це він був позбавлений права виконувати священичі обовязки.

На початку червня ц. р. на Церковному Синоді Лютеранської Церкви в Епелтоні, ЗДА., пастор Вріґлі покаявся, вирікшись ересі, і Синодальний Суд знову привернув йому право виконувати духовні обовязки.

ПОСІВНА ПЛОЩА ГІРЧИЦІ ЗБІЛЬШЕНА

В Алберті, Манітобі й Саскачевані цього року засіяно 2,000 акрів гірчиці. Майже вся вона зосереджена в Алберті, де її започатковано 20 років тому, як рід зерна, що надається для вирощування в посушливих степах. Минулого року гірчицею було засіяно тільки 138 тисяч акрів.

П Р О Д А Ю Т Ь С Я

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і мішну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або ясносиньої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ 11-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

З Послання Ап. Павла до Коринтян видно, що дехто осуджував Апостолів, що вони хоч "сіють духовне", але живуть так, як і всі люди. Декому здавалося, що Божі слуги мають жити так, щоб відректися звичайного земного життя. Таким відповідає Павло: "Чи не маємо власти їсти й пити? Чи не маємо власти жінку-сестру водити, як і другі Апостоли, брати Господні і Кифа (Петро)?"

Видно, що дехто казав, що Апостоли не повинні брати від людей ніякої помочі для життя, бо говорить Ап. Павло: "Коли ми сіяли вам духовне, чи велика річ, коли ми ваше тілесне жали? І в Законі написано: „Не завязуй рота волові, коли він молотить." Значить: він добру роботу виконує, але тою роботою не буде ситий, коли не дати йому їсти. Таке і з тими, що "духовне сіють." Щоби жити і "сіяти духовне", вони мусять мати також і хліб.

В Євангелії показує Христос вузьке і сліпе людське самолюбство. Каже Христос, що цар робив обрахунки зі своїми помічниками. Один був винен більшу суму грошей, а коли не міг довгу віддати, то цар казав продати його за невільника, а також його жінку і діти, як бувало в тодішнім ладі. Продасть і відбере гроші. Але коли довжник почав дуже просити, то цар цілий довг йому подарував.

Вийшовши, він зустрів одного, що винен був йому маленьку суму, і почав домагатися, щоби той довг віддав. А той на колінах просить: "Почекай, а я все віддам." Але той не слухав просьби, і посадив довжника до вязниці.

Довідався про те цар,, закликав того довжника і каже: "Я тобі великий довг подарував, а ти не хотів другому навіть почекати." І болючо немилосердного довжника покарав. "Так і Отець Небесний буде судити вас, каже Христос, коли і ви будете немилосердні для других."

То був самолюбний довжник. Дбав лише, щоби йому одному було добре, а другі його не обходили. Такі люди були тоді, такі є й нині. Про себе одного і свою родину дбає, а для других нема в нього співчуття ні милосердя. Такого Бог буде судити, та і люди мусять до такого відноситися з недовірям, як каже про таких приказка: "Як ти людям, так люди тобі."

НЕДІЛЯ 12-та По ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Апостол Павло згадує як Христос по воскресенні зявлявся Апостолам та і 500 другим, та як і йому зявився, отже наука про Христа і Його науку не є видумкою. І тому Христову науку треба щиро приймати і берегти.

В Євангелії говориться, що молодий чоловік прийшов до Ісуса і питає — що йому робити, щоби мати життя вічне? На те Ісус відповів: "Сповняй заповіди." Тоді чоловік: "Я їх сповняю, але чого ще більше треба?" Тоді Ісус: "Коли хочеш бути більше досконалий, то роздай своє майно бідним."

І молодець засумувався, бо був багатим і шкода йому було майна. Говорить тоді Ісус ученикам: "Багатому так тяжко в Царство Небесне ввійти, як тяжко верблюдові через ухо голки протиснутися."

Перше важне тут, що молодий чоловік ставить таке велике питання. Молоді, звичайно, маловажними справами інтересуються. Казав же хтось з визначних мислителів, що потребу релігії відчувають безнастанно діти, старі люди й жінки, а чоловіча молодь релігійними справами не інтересується. А тут молодий чоловік інтересується такою великою справою. Видно, що мусів мати добре домашне виховання.

Друга справа — то справа майна. Не каже Христос, що людям майна не треба, але говорить, що майно, коли воно велике, може зробити чоловіка гіршим. І ми можемо таке бачити. Був чоловік небагатим, то був смирним, добрим, а коли розбагатів, то став гордим, став самолюбним, бідніших обминає. Розбагатів чоловік і вже дітей розпускає, — нехай роблять, що хочуть, бо в нього є гроші. І з дітей виходить ледащо. Майно до того причинилося. Здобув чоловік становище, що приносить йому великі доходи, і чоловік за все друге забув і тільки дбає, щоби ще більше і більше грошей назбирати. Гроші викликали в нього такий сліпий апетит, що поза грішми нічого не бачить. Має і ще більше хоче. Таке Христос мав на гадці.

Лише ті люди, які найперше здобули великий розум, зрозумівши свою людську гідність, виробили в собі чистий характер, не гнуться, коли стають багатими. А в кого розум малий, того майно придушує.

НЕДІЛЯ 13-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Ап. Павло згадує поіменно щирих християн, які ревно працюють, щобй другим помагати. І каже він: "Цініть таких" Ап. Павло розуміє, що такі є світлом для других, є приміром для всіх. Є совістю, що розбуджує і чужу сплячу совість.

Христос дає таку притчу: Багатий господар насадив виноградник, все прилагодив і передав виноградарям, умовившись, що мають давати йому частину доходу з виноградника. Коли ж прийшов час, посилає він слуг, щоби взяли, що господареві належиться. Але виноградарі були лакомі на чуже, і слуг побили. Післав других слуг, а і з тими подібне зробили.. Тоді посилає свого одинокого сина. Побачивши його виноградарі, кажуть: "То наслідник! Вбиймо його, а виноградник буде наш". І вбили.

І питає Ісус: "Як господар поступить з тими виноградарями?" І відповідають йому: "Злих погубить, а виноградник дасть іншим, совісним."

Тут показує Христос людське лакомство на те, що їм не належиться. Лакомі не питають, чи їм що належиться, але раді забрати все, що очі бачать. Звичайні злочинці. І їм належиться те, що всім злочинцям належиться.

ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ

Одного разу Ісус взяв Петра, Івана і Якова на гору, щоби показати їм свою Божеську славу. Коли там молився, засіяло Його лице, як сонце, одежа стала біла, а побіч Нього стали Мойсей та Ілія і розмовляли з Ним. Дуже зворушилися Апостоли, і Петро каже: "Господи, добре нам тут бути. Збудуємо три намети (шатра): Тобі, Мойсееві й Ілії". Нараз почувся голос з Неба: "Це син мій любий!" Ученики, почувши ті слова, попадали на землю. Тоді приступив до них Ісус та й каже: "Не бійтеся". Коли ж вони встали, то був лише Ісус. І наказав їм Ісус: "Нікому про те не оповідайте, доки я не воскресну з мертвих."

Так Христос хотів утвердити віру своїх учеників. Завжди бачили Його як звичайного чоловіка, а тут побачили Його в Божеській славі.

УСПІННЯ БОГОРОДИЦІ

Знаємо, що Христос, будучи на хресті, передав свою матір в опіку Апостолові Іванові, і дальша історія говорить, що Іван дбав про Діву Марію, як свою рідну матір.

Діва Марія дожила до пізного віку, а тоді прийшла вона з Ап. Іваном до Єрусалиму. Переказ говорить, що вона знала, що приходиться їй покинути землю, отже все до Похорону приготовила. Тоді зійшлися Апостоли, які були на хмарах чудом принесені. І були при тому, як наступило Матері Божої успіння, бо вона без слабості, без болю заснула.

Всі перекази показують, що Похорон Діви Марії був величавий. І певне, що не одні Апостоли там були, але й були всі місцеві християни, віддаючи Їй глибоку пошану як Матері Христа. На ту памятку Церква встановила свято Успіння Богородиці, щоби християни в усіх часах успіння Богородиці шанували і памятали, що душа людська вічно жива, і що земна смерть людини — то не є смерть, а тільки переходовий сон (успіння), при переході у життя загробне, життя вічне.

ЧИ БОЛЬШЕВИКИ ЛИШ ЛЯКАЮТЬ?

Польські журналісти недавно відвідали були Совєтський Союз. У розмові з ними Микита Хрущов сказав, що Совєтський Союз має таку величезну водневу (гайдроджін) бомбу, яку він боїться випробовувати навіть на тих великих просторах СССР. Він сказав: "Ми не мали б змоги випробовувати її навіть в Арктиці, бо якщо б це зробили, то вибух бомби розтопив би всі льоди на бігуні, і води океанів залляли б велику частину світу". — Як відомо, вчені кажуть, що коли б полярні льоди розтопилися, то позем води в океанах піднісся б на 70 стіп і тоді всі ці міста, що положені низько, а між ними Лондон і Ню Йорк, опинилися б глибоко під водою. — М. Хрущов знає про такі обчислення, але чи СССР дійсно має таку бомбу, що її вибух в Арктиці міг би розтопити всі льоди на бігуні — то питання, про яке знавцям годі сказати щось певного.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (ґолд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

В і д д і л М о л о д і

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

До того часу цукор виробляли з цукрової тростини, що росла в рівникових краях. Французькі вчені відкрили його присутність у скромній ярині городів. Замість бавовни, яку Англійці привозили тільки до своїх фабрик, можна було вживати льон з наших піль; але щоб виріб льняних матерій міг конкурувати з бавовняними, треба було винайти машину, що могла би прясти цей сирівець, бо досі його пряли тільки руками, тоді як бавовну пряли механічно. Багато роблено проб, але волокна льону мають свої природні прикмети, і вони не надавалися до прядення на машинах для бавовни. Треба було поробити важні зміни, та проби не доводили ні до чого. Щоб здійснити це чудо індустрії, треба було розуму ґенія, щоб освітив новий шлях. Наполеон це дуже добре зрозумів, коли оголосив у "Моніторі" з 12 травня 1810 року відозву такого змісту: "Хто винайде найліпшу машину до прядення льону, дістане мільйон франків нагороди, без огляду на свою національність".

Уся родина з Люрмарену сиділа за сніданням, коли принесено часопис з відозвою. Батько, переглянувши ґазету, передав її синові зі словами: "Дивись, Филипе, тут є щось і для тебе".

Филип ще ніколи не цікавився цим відділом промислу.

"Цілий мільйон!" — скрикнув він і подивився на всю свою родину, яка могла б так добре скористати з тих грошей.

Потім вийшов у садок, де глибоко задуманий проходжувався цілу годину під деревами... Спочатку думав простудіювати всі попередні проби, які тільки роблено невдачно; та зараз зрозумів, що висота нагороди вказує, що досі не зроблено нічого замітного. Тому постановив розпочати нові пошукування своїм розумом.

Він набрав льону, ниток, побільшуюче склою і води. Потім замкнувся в своїй кімнаті і тримаючи в одній руці льон, а в другій нитку, сказав: "З цього мушу зробити цей винахід".

Потім розмочив льон у воді й уважно розглядав його волоконця, перепускав крізь пальці, розвивав і скручував, аж нарешті виробив дуже тоненьку ниточку, а тоді знову сказав: "Тепер лишається тільки винайти машину, що сама робила б те, що я зробив пальцями".

Це наївне вирішення такої великої проблеми з боку великого винахідника, який задумано дивився на кусочок нитки, легко може викликати усмішку... Але то не буде зла усмішка над ґенієм, який бореться з труднощами, бо разом з усмішкою напливають сльози на очі... Христофор Колюмб мав такий момент наївности, коли поклавши палець у пусте місце на географічній карті, сказав собі вперше: "Чи нема тут землі?"

Коли пізніше цей винахідник Америки поділився своїми міркуваннями, які перейшли у переконання, з ученими свого часу, вони тільки глузували з нього, а проте ви знаєте, хто мав рацію: ті люди, що сміялися, чи цей чоловік, якого мали за божевільного?

Коли б численні промисловці, яким не пощастило в оправі прядільної машини, побачити Филипа Жірарда, що мріяв про такий винахід, вони так само висміяли б його за те, що не зазнайомившись навіть із попередними спробами, насмілювався змагати до здійснення пляну, признаного за недосяжний.

Одначе, коли на другий день родина знов зібралася за столом на сніданок, Филип радісно проголосив: "Мільйон мій! Я винайшов машину!"

Дійсно, машина була винайдена, і в липні того ж року Филип одержав перший патент, в якому були докладно зазначені головні підвалини винаходу, що пізніше сприяв надзвичайному розповсюдженню льняного промислу.

Машину винайдено, але йшлося тепер про її будову. Це була тяжка задача для людини, з дуже обмеженими матеріяльними засобами. Два роки присвятив винахідник на те, щоб доповнити й удосконалити первісну ідею, і нарешті 1813 року, коли видав усі свої й родинні гроші до останнього сантіма, Жірард оснував у Парижі першу механічну прядільню льону.

Завдання виконано, і той мільйон належав Филипові... Але ви думаєте, що ґеніяльний чоловік одержав цю заслужену нагороду? Чи дочекалися власники Люрмарена звороту майна, так шляхетно й добре заслуженого представником їхньої родини? Зрозуміле питання, на яке, на жаль, мусимо дати дуже сумну відповідь!

Без сумніву, що Наполеон дотримав би своєї обіцянки; але час, в який Филип де Жірард відзначився своєю блискучою перемогою в індустрії, був часом коли великий полководець, досі так непереможений, терпів самі поразки.

По упадку Наполеона, Бурбони не потребували рахуватися із зобовязаннями, прийнятими людиною, яка захопила їх трон. Тому Филип не тільки не дістав ніякої нагороди, але ще й попав у вязницю, бо не міг виплатити шість тисяч франків довгу, які позичив в останній час. Правда, його приятелі заплатили за нього довг, але він мусів еміґрувати за кордон. Спочатку виїхав до Австрії, де перший пустив на европейську ріку пароплав. Потім перенісся до Польщі, де спочатку був головним інженером у копальні, а потім, за підтримкою російського уряду, оснував прядільню льону. Це підприємство здобуло таке значіння, що незабаром стало осередком усього міста, яке повстало навколо його прядільні і на мапі має назву „Жирардів."

Цілих двадцять літ Филип прожив у Польщі, але не обмежився виключно до прядільні льону. Його розум винахідника творив увесь час нові чуда... Крім машин до чесання льону, він винайшов ще апарат до витискування соку з буряків, новий гідравличний млин, прилад до міряння активної сили (динамометер), нової системи шпихлір для збіжжя, машину до прядіння клоччя, а другу для виробу деревяних прикладів до рушниць,та прилад, щоб стократно збільшити силу жару в кузнях і ... багато інших.

Вернувшись 1844 року до Франції, він відвідав промислову виставу, і в кожній залі знаходив свої винаходи: деякі він сам надіслав, а інші мали на собі імена цілком йому незнайомі... Роком пізніше умер цей великий поет на 70 році життя. Він зробив для збагачення світового промислу стільки, скільки ще ні одна людина досі не зробила.

І за це він не дістав від своєї батьківщини ніколи жодної почести. Аж пізніше згадали про це і старалися направити помилку. І так місто Ліль — осередок льняного промислу, поставило винахідникові машини до прядіння льону памятник, вилитий з гармат, добутих під Австерліцом, а держава виплачує й досі пенсію його сестрінці з донькою, єдиним нащадком шляхетної родини з Люрмарену.

Скільки ще міг би я нарахувати імен, якщо б хотів складати листу людей, які після героїчної праці не досягли нічого за життя, крім, нужди й горя.

СПІКЕР Н. В. БАЧИНСЬКИЙ ЗАКЛИКАЄ МОЛОДЬ ДО ХРИСТИЯНСЬКОГО ІДЕАЛІЗМУ

На цьогорічному святі Канадійського Громадянства Дост. Н. В. Бачинський, спікер Манітобського парляменту, у своїй промові закликав канадійську молодь дотримуватися християнських ідей і не піддаватися матеріялізмові. Вільна держава відзначається тим, що на одиниці лежить велика відповідальність, поскільки не держава, а одиниця є осередком усього, а держава є на службі громадянина. А зокрема це має місце в Канаді, що є країною не тільки великих можливостей, але й правдивої волі, рівности й братерства. Як приклад, Дост. Бачинський, навів згадку про свою особу, сказавши: "Я прибув у Канаду 50 років тому, не знаючи навіть англійської мови, а тепер я є спікером найвищого законодатного органу провінції".

МОЛОДЬ СТРАШНІША ВІД БОЛЬШЕВИКІВ

У Венкувері, Б. К., говорив на баптистській конференції директор християнського виховання, д-р Кенет Л. Кобер, і так сказав:

"Виростає ціла армія хлопців і дівчат, щоб посісти найвищі становища в наших краях (у Канаді й Америці) і лише половина з тієї армії є християнська. Друга половина — то погани. Я більше боюся тієї армії ніж росіян. Треба буде лише одного покоління, щоб Канада стала поганським народом". Кобер казав, що причиною того є родичі, які ще ходять до церкви, як і ті, що не ходять, що не дають морального виховання і поширюють повінь злочинів.

ЖЕРТВИ "СВЯТКУВАНЬ"

Тепер у Канаді було три дні "свят", отже три дні вільних від праці, — субота, неділя й понеділок (Домініон Дей); і за тих три дні згинули 94 особи; з того на дорогах 57. Крім них, 25 втопилося, одна дитина згоріла, а 11 згинули в ріжних випадках. То було від 6 год. по полудні в пятницю до півночі в понеділок. Отже впродовж 78 годин згинуло 94. А в старім краю люди святкували 3 дні Різдва, 3 дні Великодня, — мільйони вірних, — і таких жертв не було. Але правда, — тутешнє святкування не є релігійне.

„ОБ'ЄКТИВНІСТЬ" о. ФРАНЧЕСЧІ

У Буенос Айрес появилася еспанською мовою "Біла Книга про переслідування релігії на Україні", що її видали за свої кошти оо. Василіяни. Прилог до цього видання написав Монсеньор Францесчі. Зміст цієї книжки фальшивий і однобічний, і це пояснюється тим, що католики-українці бояться писати правду про Україну і про переслідування в Україні з боку католицької Польщі. Відомо ж нам, що католицька Польща не лише переслідувала Православну Віру, але тяжко знущалася над вірними Христової Церкви, що сьогоднішні уніяти (чи вже "українські католики") — це наслідок того страшного знущання католиків-поляків над православними українцями. Про це не пише і в своєму прилозі о. Францесчі. Зрозуміла річ, що про ці страшні знущання католиків над православними найшли мовчанку не лише в папській столиці, але про це мовчать оо. Василіяни, мовчать всі провідники укр. католицького руху на чолі з Арх. Бучком.

Дивно лише є для нас те, що ці всі Василіяни, обновляни і всі католицькі рухи не мовчать в фальшуванні Історії України. Все те, що в Україні було темне (коли брат уніят з поляком католиком знущався над братом-православним) сьогодні находить таке освітлення, що це було, мовляв, мало не з волі Божої. Коли Москва знущалася над Україною і над Українською Православною Церквою, то католики це знущання сьогодні освітлили так, немов би то було знущання над якоюсь Католицькою Церквою, над її вірними.

І в дусі цього начитаного дурману Монсеньор Францесчі написав свій прилог до "Білої Книги". Ось що він пише: **"Український нарід з своєї природи не є войовничий. Війни він ніколи не провокує. Просвічена Україна Христовою вірою, через Апостолів, що була в єдності з Римом (? К.), була католицька (!?.К.). Догми, включно до єдности з католицизмом, апостольськости й єдности з Римом є для них основними і коли приходить потреба їх боронити, то цей нарід вміє їх відстояти і за них вмерти".** Читач може сам побачити скільки тут нісенітниць і тієї "католицької правди" тут написано.

Шановний Монсеньор покликується на своє знання Укріни через прочитання ще в дитячих роках книжки маркіза Де-Кюстіна "Росія в 1839". З цієї книжки Монсеньор довідався, що тяжко жилося українцям під владою московських царів. Правда, що українцям православного віровизнання тяжко жилося під московським ярмом. Зокрема ж тяжко жилося Українській Православній Церкві й тоді, коли на престолі сиділа Катерина II. То ж вона православного Митр. Арсенія живцем замурувала у келії Ревельської фортеці, де Митр. Арсеній помер з холоду й голоду. А пригадаймо часи так званої **секуляризації**, коли московські царі грабували церкви, манастирі і т. д. У 18 столітті Українська Православна Церква підлягала насильному русифікаційному рухові. Всі катедри, що до цього часу були зайняті українськими Владиками, були обсаджені москалями. Було заборонено вживати живу українську мову в проповідях. Св. Письмо українською мовою було суворо заборонене, так само були знищені всі українські книжки релігійного змісту. І це страшне переслідування України і Православної Церкви найшло таке освітлення в творах Т. Г. Шевченка: **"Це той Первий, що розпинав нашу Україну, а Вторая доконала вдову сиротину. Кати, кати, людоїди! Наїлись обоє, накралися!"**.

І причиною такого ставлення московських царів до України і до Православної Церкви було те, що Українська Православна Церква була і лишалася бути Церквою свого народу, Церквою яку Господь Бог наш, Ісус Христос, лишив нам на землі для нашого спасіння, яке прийде не лише для окремої людини, але й для всієї нації-народу.

Монсеньор твердить, що це переслідування було лише тому: **"Єдність через Москву з візантійською церквою, або тортури"**. Таке твердження позбавлене людської логіки. Москва переслідувала **зеднати її з візантійською Церкву** лише тому, що ця Церква була Церквою українського народу, а не якогось Папи, чи московського царя. І тут **"візантійська церква"** зовсім ні при чому. Бо Московська держава з своєю московською Митрополією в 15-16 ст. вже думала про свій патріярший престіж. А в 1582 році Патріярх Царгородський Єремій у Москві висвятив на Патріярха Митрополита Іова. Трохи раніше в Московщині зродилася гордовита віра про **"ТРЕТІЙ РИМ"**. То як же після 251 років Москва, переслідуючи Україну і її Православну Церкву, думала **зеднати її з візантійською церквою?**

Українська Православна Церква вже в ті часи, а властиво десь в 11-12 столітті, була духово самобутня. Для неї Рим, чи Царгород, як рівно ж і Москва, були нічим іншим, як рівними Церквами.

Що інше, що на Україну і її Православну Церкву дивилась Москва і Рим, як на предмет своєї наживи і лакомства. Москва поневолювала Україну з мотивів чисто імперіялістичних і в імя цього вона робила все.

Рим, отуманений своєю єрессю, намагався і намагається поширити свої "духові" впливи і на український нарід та звернути його з правдивої дороги християнського життя на **свій папізм.**

Москва і Рим з Варшавою були й далі лишаються ворогами українського народу і його Православної Віри. І в цьому напрямку треба було писати Монсеньорові свій прилог до цієї книжки.

Замовчувати переслідування Української Церкви Ватиканом — це вже не **обєктивне** висвітлювання правди.

Але так вже сталося з Монсеньором. Чорна римська реакція не навчена прикладом своєї історії в Україні **(Гайдамаки — К.)** знову напрошується на щось подібне, або й **гірше** в майбутньому.

Ми є сьогодні живими свідками того, що історія може повторитись. Папа Пій XII у своєму листі до Укр. Кат. Ієрархії з нагоди ювілейного святкування 1000-ліття Хрещення Св. Ольги каже: **"Достойні Брати, Ми думаємо, що завдання, яке в часах Святих Ольги і Володимира, Всемогучий Бог у своїх незбагнених плянах поклав на цей благородний нарід, а саме привести інші східні народи до віри у Христа і до християнської єдности, важливе і на сьогодні. Щоб цей улюблений нарід щоскорше, за Божим надхненням і Божою допомогою, повернувся до католицької єдности."**

Це саме повторив Апостольський делеґат Арх. Дж. Паніко на інтронізації католицького (рутенського) Митрополита Максима в Канаді.

Польський Арх. Ґавліна на святкуванні 700-ліття Св. Яцька в Римі сказав: **"До Сх. Польщі** (Зах. Україна по Київ-К.) **пересунено мільйони поган. Новим польським завданням є навернути і просвітити тих, які є в темряві і сповнені мороком смерти. Це місія подібна до діла Св. Яцька."** А польський **Яцько**, як ми знаємо з історії, огнем і мечем навертав православних українців до Папи. Правда, це по думках не лише Монсеньора, але й інших папістів не було переслідуванням!!!

В 1955 році в Лондоні на конґресі **"ОБНОВА"** Арх. Ів. Бучко сказав: **"Ще в першому віці християнства сатана створив Віру Православну. Віра Православна — віра сатани."** І як далі сказав Арх. Бучко: **"Обновленцям стоїть велике завдання, як і всім католицьким рухам, навертати наших братів до світлого святого Вітця — Риму".**

Як бачимо, Папа Пій XII, польський Арх. Ґавліна, уніятський Арх. Бучко — готуються до місії в Україні. Готуються проливати кров своїх противників православних українців. Їм ще мало тієї крови, що проливає сьогодні Україна від часів Яцьків-Йосафата, Петра-Катерини і червоного сатрапа. Вони хочуть ще нашої теплої крови після звільнення України від безбожного комунізму.

І ось про це мав би був написати Монсеньор Францесчі в своєму прилозі до "Білої Книги" релігійного переслідування в Україні. Нагадати всім католицьким і московським **місіонерам** що український православний нарід готовий до оборони своєї Православної Віри і що він дійсно героїчно вміє боронити свою Віру і навіть за неї вмерти. Жадне перекручування і фальшування славної Історії України, як це роблять оо. Василіяни, **не присплять чуйности** нашого народу до своєї Віри й Церкви.

К. Калиновський

(Від Братства Обор. П. Віри).

Лондон, 18. 6. 57 р.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію. І вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прекраснім книжковім папері. У книзі 88 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧЕРГОВИЙ ВИСТУП ВАТИКАНУ ПРОТИ УКРАЇНИ

Вічно пектимуть у душах усіх українців понурі слова Папи Пія XII з його Послання "До народів Росії" з 1952 р., в якому під поняття "народи Росії", цебто "росіян" він свідомо підтягнув усі поневолені Москвою народи, а в тому й українців. І в другому місці під тими "народами Росії" він розуміє "ввесь російський нарід".

А цього року з нагоди 300-ліття з дня смерти Анджея Боболі, що припадає на дні травня, Папа Пій XII видав Енцикліку, якою перед усім світом започаткував нову хвилю брутальних напастей на Україну в її минулому, і ця напасть, як звичайно у Ватикані, знову сполучена з виразним запереченням самого факту існування українців, як окремого народу.

Папа в цьому своєму найновішому Посланні оборонну війну українців на своїй предківській землі перед наступом поляків показує світові як "переслідування Церкви в Польщі". Отож, для Ватикану ця частина України, що в 17. столітті стогнала під польською окупацією, то була... "Польща", а оборона українців перед польськими займанцями — то для Ватикану переслідування українцями... Католицької Церкви!

Дійсно, якась неймовірна ненависть у Ватикані до України і чорна неправда продовжує існувати в своїх несамовитих розмірах!

Можна розуміти, що Ватиканові треба тем для Папських Енциклік (Послань). Можна розуміти, що йому треба щораз новіших річниць, канонізацій щораз новіших мучеників, маніфестацій і т. д., щоб якось оживляти щораз свіжішими, щораз гострішими застриками явну й закулісову роботу міжнародної Католицької Акції для опанування світу владою одної людини — Папи. Можна розуміти ці політичні потреби Ватикану. Але й при тому, коли виключити всяке поняття правди й чести, то все ж таки вже хоч би для звичайної тактики Ватикан повинен би рахуватися зі здоровим розсудком тих народніх мас, для яких він видає того роду Послання Папи, що в справі Боболі. Бож кожному стає ясно, що коли Папа хоче шукати католицьких мучеників, то він повинен шукати їх десь між тими безборонними місіонерами, що тихо й покірно несли Слово Боже давнім нехрещеним диким людоїдам у джунглі Азії й Африки, і були ними замучені. Яким же моральним і логічним правом Ватикан може шукати католицьких місіонерів-мучеників у християнській Україні, що власне за своє благочестиве визнання Христа була так катована польсько-католицькими "місіонерами", що це не мало рівного собі прикладу, хіба що аж пізніше — за большевицького переслідування Віри й Церкви?

Польський шляхтич і езуїт Анджей Боболя поліг у травні 1657 р. не при нападі українців на Польщу і її Католицьку Церкву, а згинув у рядах польських займанців, що збройно окупували Україну. Згинув як польський патріот і ворог України, яку він допомагав полякам займати, винародовлювати її, і робив це на українській землі безпосередньо, користуючись збройною опікою польських магнатів, як князя Радзівіла й т. п. Анджей Боболя упав у польських рядах на фронті під час польсько-української війни, коли Польща наступала, а українці оборонялися, і що лягло тоді багато українців і багато поляків, а між ними й Боболя, — на війні ж звичайно падають жертви з обох сторін.

Польські шовіністи й агресори на Україну завжди вважали і вважають Боболю своїм національним героем і польським Святим, що йшов у передніх рядах польських займанців здобувати для Польщі кольонії в Україні. І можна розуміти, що Ватикан має історичний сентимент до Польщі, і в звязку з недавньою поїздкою до Риму польського кардинала Вишинського Ватикан з приємністю готов щось зробити для "покжененя серц польскіх". І справді своєю Енциклікою Папа підкріпив серця тих польських шовіністів, що західню Україну зо Львовом уважають собі за польські землі, і Папа їм це підтверджує перед усім світом.

Папська Енцикліка вже робить це своє діло, на яке вона була Ватиканом розрахована. Міжнародній пропагандивний апарат Католицької Акції, взявши за підставу цю Енцикліку, вже починає в англомовній пресі, — а також, розуміється, і в інших мовах, показувати українських лицарів-козаків у якнайгірших барвах, змальовуючи їх як нібито якусь собі банду жорстоких опришків-садистів на польських землях, що їх ціллю було нищити людей, палити церкви і т. п.

Своєю формою й викликаними наслідками Енцикліка Папи вимовно свідчить про свою ціль — свідомий виступ проти України.

ЗМАГАННЯ ЗА ВПЛИВ НАД РОБІТНИЦТВОМ

У католицькому світі так званий неотомістичний філософський напрямок відомий зо своеї християнської критики капіталізму, який провадить до матеріялізації людини та соціяльних несправедливостей. В цьому дусі на Заході прихильники цієї філософії провадять також акцію серед робітництва.

У звязку з тим комуністичний філософ Ойцерман помістив статтю в "Комуністі" — теоретично-політичному органі Центрального Комітету Комуністичної Партії СССР, і заявляє, що між комунізмом і неотомізмом ніколи не може прийти до порозуміння. Він остерігає комуністів у світі, що неотомісти під покришкою критики комунізму хотять відвести робітників від комунізму й позискати їх для себе.

Ось так між комунізмом і неотомізмом провадиться боротьба за впливи між робітництвом. А тим часом робітник е думаючою людиною, і дивиться не на гарні слова зо всіх сторін, а на діла.

Як Російська Церква визнала большевицьку владу

(Перед 30 роками)

Заступник заступника Патріяршого Престолу в Москві, разом з кількома Єпископами, 2 липня, 1927 року підписали Послання до православного народу в Росії, в якім повідомили, що:

1. Православна Ієрархія (Єпископи) від того часу, не частинно, але цілком визнає радянську владу за ту, якій наказував Апостол коритися, коли казав, що "нема влади, яка не була б від Бога".

2. Що в разі війни — закликає нарід стояти в обороні свого краю і його влади, а не дивитися на тих, що хочуть ту владу скинути, а край передати ворогам.

3. Що підписані твердо надіються і мають глибоке переконання, що їх слово знайде широкий відгук в серцях усіх віруючих, а в тому числі і тих, що знаходяться на еміграції.

4. Що акт підписання Послання є розвиненням думки, котрої тримався і на користь якої працював покійний патріярх.

Дальше підписані заявляють, що уряд затвердив Священний Синод при патріярхові в Москві; висловлює надію, що невдовзі вдасться скликати Собор Російської Церкви для вибрання патріярха та синоду, і покладе кінець існуванню самостійних церковних організацій (отже й Української Православної Церкви), а також — що невдовзі вдасться дістати урядове признання на губерніяльні, повітові і парафіяльні уряди Церкви ("Дух. Сіяч", ч. 34, 1927).

Це було перед 30 роками. Тоді московський церковний провід признав большевицьку владу Божою, отже закликає нарід, щоб він тій владі корився, а вкінці, — що передбачується Собор, який знищить Церкви немосковських народів, — отже й Українську Православну Церкву, про яку москалям мусіло найбільше ходити.

ДИВНІ ПЕРЕГОВОРИ ЗА ШИЛЬДОМ ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА

Ще в лютому цього року большевики рішили пуститися на спробу використати Червоний Хрест для того, щоб вербувати серед еміграції людей на виїзд до СССР. З цією метою вони навязали контакт з Червоним Хрестом Західної Німеччини. Після недовгого перериву, в Німеччину знову приїхала делегація советського "Червоного Хреста", в складі: проф. Мітерйова — колишнього советського міністра здоровя, Валентини Панченко — голови центрального комітету Українського Червоного Хреста, і Миколи Чикаленка, шефа розшукового бюра СССР. Вони знову почали переговори з Гайнріхом Вайцом — головою Червоного Хреста Зах. Німеччини, на тему можливостей репатріяції емігрантів до Советського Союзу.

Преса подає, що попередні розмови були перервані через надто великі вимоги большевицької делегації. Які ці вимоги були — можна догадуватися. А які вимоги тепер, коли німці знову рішили нараджуватися з большевиками в справі долі втікачів з СССР — покищо не відомо. Дивно тільки, що німецький Червоний Хрест взагалі чомусь вважає за властиве провадити з большевиками наради в такій справі, як виїзд до большевії. Невже німці таки всякою ціною воліли б позбутися еміграції?

ДЕЩО ПРО ДЕЩО

"Поділи, а запануєш", — казали давні римські політики. Досить поділити нарід на багато партій, організацій, релігійних груп, а тоді легко ворогові над розбитим народом запанувати, бо там нема одної нерозбитої сили.

❖

Коли Маціні, великий італійський патріот і мислитель, бачив як в Італії натворилося багато політичних партій і вони між собою сперечаються, то казав: "Кожна з них відриває клаптик з великого італійського прапора, чіпляє на свій партійний прапорець і голосить, що та партія є представницею цілої Італії."

❖

У старинних греків був такий вислів осторогн: "Боюся данайців навіть тоді, коли вони з дарунками приходять". Значить: ворог може приходити з дарунками, але все те є підступ, отже треба бути обережним.

❖

Є латинська приказка: "Собі сієш, то й собі жнеш". Значить: лише те наше, що ми самі собі зробимо. А хто робить хоч би для нас, то він для себе робить.

❖

"Троянський кінь". — Яких 1000 літ перед Христом греки хотіли здобути місто Трою, але не могли. Тоді придумали такий спосіб: збудували дуже великого деревяного коня, посадили в нього своїх вояків, і пустили вістку, що коли б троянці втягнули того коня до міста, то міста ніхто не здобуде. Троянці в те повірили і коня втягнули, порозбиравши свої загороди. У місті грецькі вояки з коня повискакували, почався бій, а греки з-поза міста прийшли їм на поміч, і Трою тим конем здобули. Таких "троянських коней" вороги всюди підсувають, щоб щось здобути.

❖

Один за всіх. — У жидівськім Талмуді говориться: На човні було багато людей, а один з них почав під собою діру в човні проверчувати. Коли його спиняли, каже він: "Я лише під собою проверчую". Тоді говорять йому: "Коли до човна натече води, то ми всі потопимося". — Таке з жидами. Їх щастя, або їх лихо, залежне від кожного поодинокого жида. Так воно і в кожного народу.

❖

Жидівський дім мало коли був жидівською "твердинею", він був чимсь більшим, — впродовж віків він був святинею. — Й. Г. Герц.

❖

Яничари. — Турки брали християнських хлопців, виховували їх на магометан і творили з них військо. Тих вихованків звали яничарами. І ті яничари більше жорстоко відносилися до християн, ніж родовиті турки. Такими завжди і всюди бувають яничари.

❖

Тільки те наше, що ми самі собі зробимо або здобудемо, а все те, що даровані, належить до того, хто нам щось подарував. Дароване нам руки звязує. Воно зобовязує нас оглядатися на того, від кого дарунок взяли.

❖

— Не показуй всього, що маєш, не кажи всього, що знаєш". — Розумний оглядає світ, але світові не показує всього, що він має. Розумний слухає, що світ говорить, але своїх найважніших думок світові не висказує. Розумний виробляє свої пляни мовчки, й показує їх аж тоді, коли в діло їх переведе. А нерозумний в усім робить навпаки. Розумний багато думає, а мало говорить, а нерозумний говорить багато, а думає мало.

❖

Сила книжки. — Жиди говорять, що вони є "народом книжки", отже Біблії і Талмуда, бо там зібраний потрібний для них розум, що зеднує всіх жидів, вказує що мають робити, отже дає їм силу.

❖

Нерозумний: Коби гроші, а розум буде.

Розумний: Коби розум, а гроші здобуду.

❖

"Офірки", то тонесенькі свічочки, що люди купували в церкві і ставили їх перед образами.

Давно свічки в церкві були лише з бджільного воску і самі люди (звичайно старші брати) їх "сукали", отже приготовляли. І кожний властитель свічки мав свій знак на своїй свічці. В деяких сторонах лише властителі свічок свої свічки в церкві тримали, в інших сторонах роздавали свічки комунебудь, не зважаючи чи він має свою свічку, чи ні. Світили в церкві і лямпами. Жінки наливали в відповідну скляну лямпу масла, або смальцю, вставляли "ґніт" і несли до церкви та ставили перед образами.

❖

Лавок давніше в церквах не було, хіба попри стіни, де сідали дуже старі люди, нездорові, або жінки з дітьми. Решта всі люди стояли. Тепер є лавки, і сідають навіть ті, що могли б і повинні б стояти. Та є також одиниці, що не сідають, але цілий час стоять.

❖

Звичайний дяківський спів на два голоси зовуть "самолівкою" (і самоїлкою); перший, провідний в нім голос звуть "прім", а другий нижчий "втур". За таким співом можуть всі зібрані в церкві співати.

СТАН ЦЕРКВИ У ФРАНЦІЇ

Населення Франції нараховує 40 мільйонів осіб. На папері Франція називається католицькою, хоч і не всі французи є католиками.

Нюйоркський "Тайм" подає, що парафіяльних священиків є там тепер 56 тисяч і 700, а в 1901 р. було 71 тисяча і 300 (тоді Церкву відділено від держави).

В 1950 р. було 16,000 парохій без священиків, коли в 1903 р. було без священиків лише 4,722 парохії. Священики, які там є, бідують, і побіч зайняття в Церкві шукають собі іншої праці.

Перша причина того бідування в тім, що давніше держава платила священикам, тепер же самі люди мали б платити, але вони до того не звикли. Певна річ, що й комунізм, який у Франції стоїть сильно, підриває в людей почуття обовязку щодо Церкви.

З тією справою звертався до народу Архиеп. Базелер, але мав небагато успіху. Отже виходить, що католицька Церква в Франції занепадає, і, як видно, Рим не має сили того занепаду спинити. А Франція ж сусідка Італії.

СКЛАД УРЯДУ ЗА ВІРОІСПОВІДАННЯМ

Щоденник "Вінніпег Трібюн" з 5 червня ц. р. за даними "Трібюн Оттава Бюро" подав таку інформацію п. н. "Католиків у кабінеті стало менше":

"Оттава. — В новому уряді Канади кількість членів католицького віроісповідання різко зменшилась зі зміною ліберальної адміністрації на консервативну. Консервати вибрали тільки вісім послів з повністю католицького Квебеку.

У кабінеті Сен-Лорана було шість міністрів католицького віровизнання, включаючи й самого премієра. В консервативному кабінеті, який ще дальше неповний, їх є тільки три. Протестантська перевага зросла в прямому відношенні до католицького зменшення, дарма що Злучена Церква, яка в ліберальному кабінеті мала своїх сім визнавців, має їх тепер менше — тільки чотири. Англіканського віросповідання є чотирьох — впорівень до двох за урядування лібералів, коли також не було ані одного пресвітеріянина, яких тепер є три. Православний українець є членом уряду перший раз в історії Канади.

Діфенбейкер є одним з двох баптистів у кабінеті; за лібералів також було їх два. Англіканського віровизнання: міністер оборони Піркс, мін. пошти В. Гемилтон, мін. транспорту Д. Гіс, державна секретарка Елен Фейрклоф. Члени Злученої Церкви: міністер праці Г. Грін, мін. фінансів Д. Флемінг, мін. торгівлі Г. Чорчил, мін. ветеранських справ А. Дж. Брукс. Пресвітеріянці: мін. справ Північ. територій Д. Гаркнис, мін. риболовства А. Меклін і міністер без портфеля Дж. М. Мекдонел. Баптисти: премієр Дж. Діфенбейкер і міністер прибутків Д. Новлен. Католики: міністер справедливости Д. Фултон, ґенереальний правник Л. Балсер і міністер без партфеля В. Дж. Бравн. Православний українець: міністер праці Михайло Стар.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ
Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Россіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на урядових документах.
Мелхиседек — це величанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....
В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.
Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

НОВІ ВИНАХОДИ

Наука, як нам відомо, річ знаменита. Ось придумали комунікацію, і географії вивчати не треба. Бо й справді: нащо вам купити над книжкою, і запамятувати, де Азія, де Африка, де ваше місто й вулиці? Сіли на потяг чи таксі, і вас завезуть.

Але всім відомо, що найбільший здобуток науки буде тоді, коли людина взагалі не буде змушена вчитися. До того, як бачите, наука й прямує. І, як кажуть, вже попали на слід успіху. Що винайшли "електронічний мозок" — то ще, можна сказати, не велика штука. Електронічний мозок тільки рахує за вас. А що у вас з грішми справа нецікаво стоїть, то нащо вам електронічний мозок? Хіба що ваші довги буде рахувати!

А от цікавіша справа з новим плянованим винаходом. Він має передавати знання одної людини другій. Практично воно мало б виглядати так: до голови вченої людини прикладають апарат одним кінцем, а до голови невченої людини — другим кінцем. Потім пускають апарат в рух, і перепомповують освіту з голови вченого до голови невченого.

Значить, вигода. Дитина, як тільки народиться, до неї приведуть професора і перепомпують немовляті всю його освіту. Чи після того щось у професора в голові лишиться, я не знаю. В інформаціях про те не говориться. Так само нічого не сказано, чи апаратом можна буде перепомповувати тільки освіту, чи так само й розум. Бо воно, бачите, е так: з наукою справа ще не така важна. Діти приходять до кляси, посідають на лавки, а вчитель сяде на крісло. Все — як звичайно. Тоді сполучать апаратом голову вчителя з головами дітей, і його освіта буде переходити в голову учнів. Замість учителеві говорити, кричати, просити учнів, він собі сяде й буде спокійно сидіти, а наука по дротах від нього в голови учнів буде сама йти. Це не чудо, а звичайне улегшення старого способу навчання.

Але важне, кажу, справа не з наукою, а таки з розумом. Скажемо, освіту ви маете, а розуму не маете. Тоді берете собі апарат, йдете до сусіда й просите: "Позичте, дорогий сусідо, трохи розуму!"

А сусід:

— Позичив би, але, слово чести, сам не маю...

Зайдете до другого сусіда, і той погодився. Але каже:

— Уважайте, хоч не випомповуйте з мене всього розуму! Бо з чим же я остануся?

А ви заспокоюете його:

— Нащо вам розум, коли у вас е гроші?

Прийдете додому і рішаете не читати ні книжок, ні часописів. Бо й нащо читати, коли маете свій розум? А ваша жінка знай одне говорить:

— Ти, чоловіче, через помилку позичив глупоту, замість розуму! Раніш ти читав, до коршми не ходив. А тепер... — І в розпуці тільки рукою махнула та й пішла до вашого знайомого і просить:

— Дозвольте, щоб мій чоловік назад віддав вам ваш розум.

А він каже:

— Нема дурних! Добре, що я сам позбувся!

— Дозвольте хоч половину вам назад впомпувати, — благае жінка. — Змилуйтеся!

Але той і говорити не хоче.

А тим часом ви всюди хвалитеся, що, мовляв, у вас тепер великий розум появився. І почули злодії. В ночі напали на вас, звязали, добре змолотили пястуками, приложили до вашої голови апарати і ввесь ваш позичений розум випомпували з вашої голови в свої голови.

Від болю й утоми ви збудилися й перехрестилися: слава Богу, це був тільки сон. І ви зідхнули з полегшею. Але вас і дальше огортае страх, коли подумаете, що все те, що нині е тільки сном, завтра може бути дійсністю. Бож наука, як самі знаете, шаленим темпом поступае вперед.

Назар Полин.

НА ПРЕС. ФОНД "ВІСТНИКА"

АРБАКА, Ман. — З нагоди ювілею 25-ліття подружжя п-ва Івана й Марії Древняків, збірку прислав о. Ґорґіца $38.00
ЕДМОНТОН, Алта. — Пані Пелагія Мельник, пожертву прислав п. Зварич 25.00
СЕНДГИЛ, Ман. — З Похорону бл. п. Л. Кульбаби, збірку прислав о. Коленич 15.00
КЕЛҐАРІ, Алта. — З поминального обіду п-ва В. Бідняків, збірку прислав п. І. Сеньків 13.00
ЕДМОНТОН, Алта. — З Похорону бл. п. Марії Вовк, збірку прислав п. П. Пауш 11.15
ФРЕЙНЗ, Алта. — З нагоди Вінчання А. Швеця й Софії Гевко, збірку прислав п. В. Ковалик 10.50
СМОКІ ЛЕЙК, Алта. — З Похорони бл. п. Д. Ротцай, збірку прислав о. Сацевич 10.00
ГАБАРД, Саск. З Похорону бл. п. Марії Вавpух, збірку прислав о. Приступа 10.00
ОНОВЕЙ, Алта. — З Похорону бл. п. Андрія Венгренюка, збірку прислав о. Василів 10.00
ЕДМОНТОН, Алта. — З Похорону бл. п. Йосафата й Марії Стельмащуків, збірку прислав п. М. Шемелюк 10.00
ШІГО, Саск. З Похорону бл. п. Марії Медвідь, збірку прислав о. Б. Яковкевич 10.00
ЄЛОВ КРІК, Саск. — З прощального прийняття для п-ва Войціховських, збірку прислав п. Вас. Савчук 8.75
ПОПЛАРФІЛД, Ман. — З Похорону бл. п. Клявдії Засітко, збірку передав о. Коленич 8.00
ДАВФИН, Ман. — З Похорону бл. п. Ричарда Никіфорука, збірку прислав о. Славченко 7.00
ТОРОНТО, Онт. — З Похорону бл. п. Сіміона Кулика, збірку прислав п. А. Гергеша 7.00
ГЕФОРД, Саск. — З Похорону бл. п. Андрія Лесько, збірку прислав о. Магас 6.00
ТОРОНТО, Онт. — З нагоди ювілею 35-ліття подружжя п-ва Івана й Анни Бойків, збірку прислав п. Ів. Гуменюк 6.00
ВІЛЬНА, Алта. — З нагоди ювілею 35-ліття подружжя п-ва Матвія й Варвари Химків, збірку прислав п. Д. Климочко 6.00
ПОПЛАР ПАРК, Ман. — З Похорону бл. п. С. Войтко, збірку передав о. Коленич 6.00
ЛЕТБРИДЖ, Алта. — З нагоди ювілею 50-ліття подружжя п-ва М. і Ф. Бузовських, збірку прислав о. Щербань 5.25
НЮ ТОРОНТО, Онт. — З нагоди прийняття п-ва Ів. Ленників, збірку прислав о. Легенюк 5.00
ПЛЕЗЕНТ ГОМ, Ман. — З нагоди Хрещення в п-ва Ф. Стуцьких, збірку передав о. Коленич 5.00
ОШАВА, Онт. — З Похорону бл. п. П. Кобельник, збірку прислав о. Желішкевич 5.00
ВИЛЛІНГДОН, Алта. — З Роковин п-ва Николи й Евдокії Шевчук, збірку прислав о. Лучак 5.00
КИЇВ-КЛЕР, Саск. — З Похорону бл. п. Евдокії Калин, збірку прислав о. Мельничук 5.00
ВЕҐРЕВИЛ, Алта. — Андрій Зварич 5.00
СІРКО, Ман. — З Похорону бл. п. Ілії Сафрук, збірку прислав о. Ґорґіца 5.00
АРБАКА, Ман. - З Похорону бл. п. Василя Ткачука, збірку прислав о. Ґорґіца 5.00
ҐРИМЗБІ, Онт. З Похорону бл. п. Трофима Вакара, збірку прислав о. Цукорник 5.00
МОНТРЕАЛ, Кве. — З прощальної вечірки для п-ва Дмитра й Соні Ціпивників, збірку прислав п. Турчевич 5.00
ВОТЕРФОРД, Онт. — З поминального обіду п-ва Антона й Федозії Панасюків, збірку прислав п. Ів. Данилевич 5.00
ПАЙН РИВЕР, Ман. — З Похорону бл. п. Параскеви Цюник, збірку прислав о Кулиш 5.00
ВИТКІВ, Саск. — З Похорону бл. п. Віри Войтюк, збірку прислав о. Хомяк 5.00
ЛАШІН, Кве. — З Похорону бл. п. Юріа Товстюка, збірку прислав о. Квасницький 5.00
СТ. ДЖУЛІЄН, Саск. — З Похорону бл. п. Софії Михайлюк, збірку прислав о. Туржанський 5.00
ГОНОР, Ман. — З Похорону бл. п. Д. Базана, збірку передав о. Коленич 5.00
АЙТУНА, Саск. — З Похорону бл. п. А. Кіндракевич, збірку прислав о. Приступа 4.00
ВЕҐРЕВИЛ, Алта. Никола Кирилюк 4.00.
ЛЕТБРИДЖ, Алта. З нагоди Хрещення Евгенії Марії, дочки Миколи й Людмили Бузовських, збірку прислав о. Щербань 2.50
АТІКОКАН, Онт. — Гр. Гарасимик 2.00

По 1 дол.: Д. Стефин, Бімзвил, Онт.; Ст. Хомин, Монтреал, Кве.; М. Морґоч, Йорктон, Саск.; В. Кузик, Сифтон, Ман.; П. Мадриґа, Чойсленд, Саск.; Микола Шиш, Монтреал, Кве.; Т. Дронь, Вейборн, Саск.; А. Чорноморець, Ди Па, Ман.; Павло Гуд, Содборі, Онт.; С. Бриґідер, Салтковтс, Саск.; С. Рудакевич, Генрівил, Кве.; П. Шміґельський, Брендон, Ман.; М. Наґірний, Ніяґара Фалс, Онт.; Г. Ґужда, Торонто, Онт.

Адміністраціжя "Вістника" щиро дякуе всім жертводавцям за їхні пожертви, а зокрема дякуемо усім тим, які влаштовують збірки на пресовий фонд та взагалі трудяться в користь Видавництва "Вістника".

Адміністрація "Вістника".

ЗЕМЛЕТРУС НА СИБІРІ

Сейсмоґрафи (дуже вразливі апарати, що з далекої віддалі нотують потрясення землі) в Каліфорнії, ЗДА, і в Японії занотували с и л ь н и й землетрус в СССР — на Сибірі. Однак у Советському Союзі про це не згадано ні словом.

ПРОБКИ НАСІННЯ НА ВИСТАВЦІ В САСКАТУНІ

Три урядові аґрономи з Саскачевану — Джан Мадюк, Дон Клекборн і Доґ Бар досліджували якість цьогорічного насіння в цій провінції. Висліди тих дослідів ствердили такий стан якости засіяного цього року зерна: якість номер 1 насіння було 13.9 процента, номер 2 було 16.8 процента, а номер 3 — 26.6 проц. Хоч фармерам було рекомендовано сіяти добре зерно, то одначе тільки 0.8 процента насіння було від реґістрованих вирощувачів, а 0.3 проц. від торгівців насінням. Засіяно 42.8 процента такого насіння, що в ньому було забагато бурянів, і уряд відкинув би його. Крім того 0.9 процента насіння хоч і без бурянів, але низької якости. Загалом фармери північної частини провінції щодо якости насіння мали кращий рекорд, ніж фармери на півдні.

Прібки доброго й гіршого насіння, взяті агрономами під час сійби, будуть показані на цьогорічній виставці в Саскатуні.

ЧИСТІ ПРИБУТКИ ФАРМЕРІВ

Федеральне бюро статистики подало, що чисті прибутки канадійських фармерів у 1956 році становили 1 більйон і 573 мільйони долярів. По другій світовій війні досі занотовано було найвищу суму прибутків 1951 року — 2 більйони 154 мільйони і 500 тисяч, а найнижча сума в 1954 р. — 1 більйон і 161 мільйон. У сімох провінціях прибутки 1956 року були вищі, ніж 1955 р., а в Новій Скошії, Онтаріо і в Брітіш Колюмбії були нижчі.

ЗЕМЛЕТРУС В АФҐАНІСТАНІ

Сильний землетрус покрив руїною чотири міста в Афґаністані. Подають про велике число вбитих мешканців, — їх кількости покищо не підраховано.

ВТРАТИ ВІД БУРЯНІВ У МАНІТОБІ

Д-р Д. Фрізен з Департаменту рослинознавства Манітобського університету сказав, що втрати від бурянів 1956 року в Манітобі становили приблизно 45 мільйонів долярів.

ЖИВИЙ ПОКІЙНИК

Коли в ЗДА народився Мід МекАртур, він важив тільки один фунт і 9 унцій. Лікар був певний, що він умре, і щоб не турбуватися другий раз, лікар відразу написав для дитини свідоцтво смерти. І так воно в уряді осталося, а дитина тим часом росла. Тепер це вже 17-річний юнак. Його покликали перед військову комісію, але виявилося, що він урядово записаний як покійник, бо на його імя виставлене свідоцтво смерти. Тому його не можуть узяти до війська, бо офіційно він фіґуруе як покійник. Тепер він мусить формально довести, що він живий, аж тоді його за живу людину признають.

ПРОДУКЦІЯ МАРҐАРИНИ БІЛЬША НІЖ МАСЛА

Перший раз, відколи виробляють марґарину, кількість її продукції перевищила кількість масла в перших місяцях цього року. Марґарини виробили 35 мільйонів 365 тисяч фунтів ,а масла 29 мільйонів і 51 тисячу фунтів.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● В днях 30 і 31 травня та 1 і 2 червня в Питсбурґу, Па., відбулася річна Конвенція Української Православної Ліґи в ЗДА, яка цього року святкуе 10-річчя свого існування. В неділю 2 червня в церкві Св. Володимира відбулася Архиерейська Служба Божа, очолена Впреосв. Митрополитом Іоаном. Конвенція відзначилася ще й тим, що при цій нагоді Впреосв. Митрополит Іоан висвятив у піддияконн трьох богословів Української Православної Церкви в ЗДА, а також підніс до сану Протоерея місцевого Настоятеля ВПреп. о. Миколу Харіщака.

● Чотири роки тому мощі Св. Миколая Мирлікійського було перенесено до тимчасового приміщення, бо стародавня базиліка в Барі, в Італії, де вони досі збереглися, грозила обвалом. Після відремонтування згаданої базиліки мощі Святителя цього року навесні урочисто повернено на давне місце.

● Комуністична влада Мадярщини (режим Кадара) видала декрет, силою якого уряд встановляе для себе право затверджувати й переміщувати Духовенство — від Єпископів до священиків. При тому арештовано католицького Єпископа Петері і двох визначних духівників.

● Архиепископ Тиверіядський, Венедикт Пападокулос, обраний на Патріярха Єрусалимського в січні, по смерти Патріярха Тимофія, якого він був близьким співробітником. Після урочистої інтронізації новий Патріярх почав виконувати свої обовязки. Він — грек і відомий учений богослов.

● Католицький Єпископ з Ґасне (Квебек), Альбіні Леблянк, 63 роки, згинув у катастрофі авта, яким кермував священик Рой.

● На місце померлого в таємничих обставинах Єпископа Мельника, Патріярх Російської Православної Церкви Алексей в асисті Єпископів висвятив на Єпископа Самбірського й Дрогобицького о. Григорія Закаляка, колишнього уніятського священика, що від 1938 року був настоятелем Свято-Покровської Церкви в Станиславові. Він мае закінчений правничий факультет Львівського університету і греко-католицьку теологію в Станиславові з 1936 р. Преса подае, що його проповідь з нагоди висвячення 26 вересня м. р. в Одесі була надто вірнопідданча.

● Український православний журнал „Дзвін" Буенос Айрес, Арґентина, за травень у статті „Свобода Церкви в СССР" розглядае минулорічну статтю ректора Московської духовної с е м инарії, Прот. К. Ружицького, в якій він намагається довести неможливу річ, а саме — „свободу" релігії в СССР. І наводить такі цитати із статті Прот. Ружицького: "Кожний комуніст вже наперед сам вирішив бути вільним від усякої релігійности". „Існуе загальний висновок про відсутність нібито в СССР релігійної свободи". „Церква не мае права навчати дітей у власному приміщенні". „Єпископи керуються лише канонами церкви і п р истосовуються, звичайно, до існуючих тепер державних законоположень". — Отже, поминаючи всякі прикрашені фрази, тими цитатами Прот. Ружицький хоч-не-хоч сказав, що свободи релігії в СССР таки нема.

● Англійська Палата Громад переважною більшістю голосів ухвалила й надалі не допускати Духовенства жадного віровизнання до членства в Палаті Громад. Тільки в Палаті Лордів, згідно з давньою традицією, кілька Єпископів Англіканської Церкви е членами. Католиків в Англії е тільки три мільйони.

● У Канаді основано орден „Лицарів Капеляна", ціллю якого е поширювати католицькі впливи, отже це нова вітка Католицької Акції. Але при тому вона мае пропаґувати французьку традицію й культуру серед канадійців французького роду.

● Мічіґанський університет — то единий університет в ЗДА, на теологічному факультеті якого поруч предметів інших релігій викладають та-

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручае священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаете своїй Церкві в її праці. Ціни уміркованi. Кожну річ перевіряемо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.
Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

кож предмети Православної Віри — Історію Церкви,, Догматику, Літургіку і т. п. У велетенській бібліотеці згаданого університету є також великий відділ книжок з ділянки Православного Богословя.

● З Атен подали вістку, що Грецька Православна Церква має намір скликати Вселенський Собор, в якому мали б узяти участь представники всіх національних автокефальних Православних Церков. Собор мав би за предмет нарад такі справи, як Чин Канонізації Святих, кодифікація канонічного права, реорганізація манастирів, уніфікація церковного судівництва, відношення до Світової Ради Церков т. і. Де й коли цей Вселенський Собор має відбутися — покищо не оголошено.

● Комуністична верхівка в СССР скликала до Москви своїх провідних „наукових безбожників" на конференцію для розроблення нової всесоюзної протирелігійної кампанії. Участь у нарадах беруть 350 провідників безбожницького руху, що існує під назвою „Товариство Поширення Політичного й Наукового Знання".

КОРОТКІ ВІСТІ ЗІ СВІТУ Й З КАНАДИ

● В травні ц. р. в Італії християнсько-демократична (католицька) партія запропонувала пост прем'єра 69-літньому Адоне Золі, що відомий як прихильник фашизму, цебто системи, яка була за диктатора Беніто Муссоліні. Всі члени уряду, крім безпартійного д-ра Гідо Карлі — міністра закордонної торгівлі, — самі члени католицької партії. Одну третину голосів парляменту контролюють комуністи.

● Первоєрарх Сирійської Православної Церкви на Північну Америку, Митрополит Вашнір, недавно сказав у Торонті, що на місце держави Ізраїля треба було б створити Палестинську Республіку, щоб у ній було місце не тільки для жидів, але й для тих мас арабів, що їх виселив уряд Ізраїля, — і це був би єдиний спосіб установити спокій на Середньому Сході.

● Від усіх попередніх урядів теперішній (прогресивно-консервативний) уряд Канади між іншим відрізняється й тим, що в ньому вперше міністром назначено посла українського роду — Михайла Старчевського, і міністром назначено першу жінку — пані Елен Фейрклоф.

● Український Конгресовий Комітет в ЗДА вислав на руки державного секретаря Дж. Ф. Доллеса меморандум, в якому займає неприхильне становище щодо рішення уряду ЗДА дати комуністичній Польщі 75 мільйонів дол. допомоги грішми і продуктів на 25 мільйонів долярів.

● Кожна четверта жінка в Канаді працює поза домом для заробітку. На кожних 10 працюючих жінок одна є заміжня. Всіх жінок працює 1 мільйон і 341 тисяча.

● Протибольшевицька радіовисильня „Вільна Европа" в Західній Німеччині, контрольована американцями, отримала наказ припинити висилку пропаґандивних бальонів поза залізну заслону й вилишити з радіопередач всі натяки на те, що американці могли б допомогти кожному, хто за залізною заслоною повстав би проти комунізму. — Це, кажуть, наслідок повстання в Мадярщині.

● Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗДА висловило свій протест проти цього, що науковці-славісти з вільного світу, і в тому з ЗДА, прийняли большевицьке запрошення на міжнародній з'їзд слов'янознавців, запляноване большевиками на осінь ц. р. у Москві.

● Пресовий речник уряду в Оттаві недавно подав до відома, що Канада в торгівлі з ЗДА має близько півтора більйона долярів дефіциту. ЗДА в Канаді забагато продають, а замало купують.

● Бувший провідник прогресивно-консервативної партії в Канаді, Дж. Дру, прийняв пост високого комісара Канади в Лондоні, на який назначив його прем'єр Дж. Діфенбейкер.

● З Оттави офіційно поінформували, що восени прогресивно-консервативний уряд здійснить свою передвиборчу обіцянку — зменшить податки й підвищить старечі пенсії. Новий міністер праці Михайло Старчевський заявив, що має намір підвищити суму обезпеченевих виплат безробітнім і справедливо розтягнути її й на заміжніх жінок.

● На конференції прем'єрів усіх 10 держав Комонвелту, що почалася в Лондоні 26 червня, канадійський прем'єр Діфенбейкер, як він заявив, найбільш зацікавлений у тому, щоб шукати збуту на канадійську пшеницю і взагалі поробити звязки для покращання канадійської торгівлі.

● Ілюстрований тижневик „Пікчер Пост" у Лондоні ще в днях коронації Королеви Єлисавети II розпродувався в 2 мільйони чисел. Тепер його друкують по 738 тисяч примірників. Однак кошти видання вже завеликі впорівень до прибутків. Кількість читачів усе зменшується. Тижневик мусить перестати виходити. Причина така, що він не може конкурувати з телевізією.

● У Ню Йорку недавно померла від недоїдання й серцевої недуги 90-літня Емма де Гарт. Вона жила в нужденній хатині і щоденно харчувалася тільки двома „гатдоґами" по 15 центів. По її смерти виявилося, що вона мала 500 тисяч долярів.

З ВЕСІЛЛЯ НА ПРЕСУ

Гримсбі, Онт. — В суботу 11 травня ц. р. відбулося Вінчання сина п-ва Йосифа й Марії Миронюків, Миколи, з панною Михайлиною, дочкою п-ва Семок, в Ґримсбі, греко-кат. Церкві в Ґримсбі, Онт. Весільний староста, п. Дм. Шувера, зробив заклик скласти пожертви на рідну пресу, тією збіркою зайнявся о. Цукорник. Пожертвували: По 2 дол.: п-во Й. М. Миронюки, молодята Микола й Михайліна Миронюки; по 1 дол.: С. Лучків, Дм. Шувера, Т. Олексин, п-ні Селок, В. Підник, о. Юр. Цукорник, п-во І. Костів, п. Гр. Бодник, Гр. Королюк, п-во Стефін, Р. Гуцайлюк, А. Стах, п-во Гриньків; по 50 ц.: Юл. Варга, п. Туртяк. Разом 18 дол.; з чого призначено на „Укр. Голос" 7 дол. на „Вістник" 7 дол. і на клішу 4 дол.

Щирим жертводавцям складаємо сердечну подяку, а Молодятам бажаємо щасливого життя, здоровя і Божого благословення на шляху їх нового життя.

Гість.

З ВЕСІЛЛЯ НА ПРЕСУ

Фрийнс. — Дня 15 червня відбулось весілля пана Швеця з панною Софією Гевко. Весілля відбулось у домі Данила Швеця при участі около 500 гостей із близьких і дальших сторін.

Не пожалів при тому свого труду попередній наш Парох о. П. Зубрицький. На зазив п. Данила Садовника гості пожертвували $21.80. Збірку зробили п. С. Писик і п. Г. Корбут. З того $10.50 на „Вістник", $10.50 на „Укр. Голос" і 80 ц. пересилкова оплата.

Молодій парі бажаємо многих літ.

В. К.

З ПРОЩАННЯ П-ВА ІВАНА І ПАЛАГІЇ КІЦІВ НА ПРЕСУ

Ла Корей. — У неділю Мироносиць (5. 5 ц. р.) при великому числі вірних у церкві Всіх Святих у Сенді Репидс, Алта. зараз по Службі Божій відправлено Молебень для п-ва І. й П. Кіців і всієї їх родини з нагоди відїзду з власної фарми на сталий побут до Едмонтону.

Коротким щирим словом прощав у церкві о. Е. Труфин пана Івана Кіцю, який виконував обовязки дяка при цій церкві вже протягом кількох років; одночасно був диригентом місцевого хору та працьовитим і зразковим парафіянином.

Вони поселились на фармі в Ла Корей 28 років тому, приїхавши з Волині, — спершу п. І. Кіця сам, а пізніше спровадив дружину і дітей. Більшість дітей народжені вже в Канаді. Всіх дітей у п-ва Кіців семеро: Анна, Корній, Галя, Ангеля, Луція, Федір і Марія. З них трое ще неодружені.

Після Відправи всі вірні поїхали до дому п-ва І. й П. Кіців, щоб разом з родиною і сусідами попрощати своїх знайомих. Дома діти, зяті, онуки, п-во І. Воробій і Ст. Шевчук гарно привітали господарів дому.

Після перекуски слідував ряд коротеньких промов. Перший з черги промовляв п. С. Шевчук, близький сусід з Ла Корей, і він дуже зворушливо розказав про їх піонерське життя в цій околиці, і побажав їм якнайкращих успіхів, здоровя, щастя на новому місці побуту в Едмонтоні.

Від Церковної Громади прощав о. Е. Труфин і п. Прокіп Ґалівода, і вони побажали їм Божого Благословення, здоровя (бо п-ні Пелагія К. після тяжкої операції не дуже ще здоровою почувалася), — всього найкращого та многих і благих літ прожити. Гарний дарунок від Громади підніс їм п. П. Ґалівода.

Ще промовляли п. Корній Кіця (син) в імені всіх дітей, зятів та онуків, і побажав багато успіхів у їхньому житті, здоровя, щастя і многих літ. Пізніше промовляв ще п. Микола Болотюк, близький сусід і односельчанин п. І. К. з Волині, в імені сусідів і присутніх гостей. В дуже влучних словах згадав про рідне село та, порівнявши з місцевими умовинами життя, підкреслив заслуги піонерів наших, а між ними й наших п-ва І. й П. Кіців.

За це все сердечно дякували п-во Кіці.

При цій нагоді о. Е. Труфина проголосив збірку на пресу, і вона принесла 26 дол. з чого призначено на „Вістник" 10 дол., на „Український Голос" 10 дол. і на місцеву пресу 6 дол.

Пожертвували: п. І. Кіця — 5 дол., о. Е. Труфин 3 дол., п. Михайло Френчук 2 дол.; по 1 дол.: пп. Іван Яцун, п. К. Кіця, В. Луканюк, С. Шевчук, Н. Броскі, К. Сташук, С. Клячук, І. Воробій, Н. Уляніцький, П. Ґалівода, Мирон Струс, Н. Сараванський, І. Уляніцький; по 50 ц.: М. Чолак; по 25 ц.: А. Сараванський, Т. Ткачук, пані Куніцька, Дмитро Френчук, І. Лучканич, В. Карасюк і В. Шемчук.

Щира подяка всім жертводавцям, а п-ву І. й П. Кіцям і всій родині на новому місці побуту Многих і Благих Літ прожити!

Гість!

ПРОХАЄМО ДОПОМОГИ

Минулої зими вогонь дуже пошкодив нашу церкву в Вернон, Б. К. Осталися тільки стіни, і то не всі вони цілі. Всередині треба було давати новий тинк, а знадвору — накидку (стако). Контрактор

згодився відбудувати її за $17,800.00. Спочатку ми думали відбудувати наш Божий Дім своїми власними силами, але тепер бачимо, що в нас заслабі сили. Тому за порадою ВПреп. о. Адміністратора Митр. Є. Грицини і за дозволом та благословенням Високопреосв. Митрополита Іларіона і Консисторії звертаємося до наших Православних Громад і вірних нашої Церкви в Канаді з проханням допомогти нам хоч би найменшою пожертвою.

Одночасно щиро дякуємо всім тим, що вже подали нам свою братню допомогу. Головно дякуємо нашому любому і дорогому Високопреосвященнішому Владиці Митрополитові Іларіонові за його першу щедру пожертву. Нехай Господь обдарує Вас, Дорогий Владико, здоровям і довгим життям на добро нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Ласкаві пожертви прохаємо посилати на адресу:

B. CHANASYK,
3002 — 29 St. Vernon B. C.,

або:

Rev. S. HUTZULIAK,
2602 — 42nd ave. Vernon, B. C.

Будівельний Комітет: С. Б. Микитюк, голова; Б. Ханасик, секр.-кас.; Петро Кіндрачук, Іван Чижевський і Антін Сокол.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ДМИТРО ВІТЕР

Ст. Бенедикт, Саск. — Дня 10 травня ц. р., в наслідок трагічного випадку, помер на фармі біля містечка Ст. Бенедикт бл. п. Дмитро Вітер (Віктор). — Покійний народився 28 жовтня 1926 р. в містечку Рейнавд, Саск, і там таки провів свої 30 років життя. Від ранніх літ покійний Дмитро любив працювати на ріллі, і від кількох років він втішався вже своєю власною фармою. Своєю веселою і приязною вдачею він придбав собі багато приятелів в околиці, і тому вістка про його ненадійну смерть була великим потрясенням для всіх, що знали його.

Похоронне Богослуження, при великому здвизі народу, відправив о. Ю. Ференсів 14 травня в церкві Св. Арх. Михаїла в Лепін, Саск. При Послідному Цілуванні, на просьбу о. Пароха, учасники Похорону склали на Невянучий Вінець 23 дол., з чого частину призначено на прес. фонд „Вістника" та місячника „Віра й Культура", а решту на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу.

По покійному Дмитрові погружені в глибокому смутку остались старенькі батько й мати, дружина Розалія, трое дрібних діточок, три брати та чотири сестри.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ТКАЧУК

У день Вознесення Господнього, 30 травня, ц. р. прийшла до родин в Арбаці, Ман., сумна вістка, що того дня передчасно упокоївся Василь Ткачук, що працював у шахті (майні) в Меніту Ведж, Онт., і смертельно впав з високого риштовання на бетонову доливку.

Бл. п. Василь мав 35 років і був неодружений. Його родичі Григорій і Домка померли були вже давніше. Вони походили з села Кут Байський, повіт Чернівці, Буковина. Подружившись, вони жили в сусіднім селі Молодія. Ще молодими приїхали в Канаду й купили собі фарму в Ґардентоні, а пізніше в Арбаці, де й були діяльними членами Української Православної Громади.

Коли пок. Василь утратив батьків, його сестра Евфрозина й шваґер Михайло Сторожук щиро прийняли його до себе. Їх дім заступив йому батьківський дім. У вільний від праці час він завжди проживав у них. І вони спровадили його тлінні останки до Арбаки й справили йому по звичаю гарний Похорон.

Службу Божу й Чин Похорону відправив о. Ґорґіца й дяк Іван Древняк 5 червня. На Похорон зійшлися родина й велике число людей. Покійного Василя, що так передчасно й трагічно відійшов у могилу, оплакують брати Николай в Пембіна, Стефан в Арбаці та сестри Марія Чоботар в Емерсоні, Евфрозина Сторожук в Арбаці, Єлена не замужня й Вероня Вентон в Каліфорнії і Василка Самборська в Мінеаполіс.

Під час Послідного Цілування зібрано на Невянучий Вінець 10 дол. З того 5 дол. на місцеву церкву, а 5 дол. на „Вістник", і за це жертводавцям щире спасибі. — Покійному Василеві Вічна Память!

о. Е. Ґорґіца.

БЛ. П. ІЛЛЯ САФРУК

У громаді Сірко, Ман., упокоївся 27 травня ц. р. Ілля Сафрук, проживши 79 років, а з того 55 років у Канаді. Покійний був родом з села Луківці, повіт Чернівці, Буковина. До Канади 1902 р. приїхав неодружений. Тут одружився з Василиною Лилик, поселився в Сірко на фармі, яку виробив власними силами.

Тяжке було його життя, йому прийшлось пережити й побороти всі недостатки-злидні, що їх переживали перші українські поселенці-піонери. Працював він завзято й витривало без нарікання з сильною вірою в поміч Божу та з надією, що його діти заживуть колись краще. Так і сталося, — вони живуть краще, ніж жив їхній батько.

Бл. п. Ілля — людина доброї і лагідної вдачі — був весь час членом церкви Св. Іллі в Сірко. Дружина його упокоїлася 1949 р., і він доживав свого старого віку при наймолодшому синові.

Заупокійну Службу Божу й Чин Похорону відслужив 31 травня Парох о. Е. Ґорґіца з дяком Ст. Соколюком.

По покійному осталося 6 синів: Михайло, Ілля Іван в Портедж ла Прері, Василь в Пайн-Фалс і Николай та Ґеорґій в Сірко. Дві дочки — Марія Король в Ленкестер і Настя Ґерус у Вінніпеґу та 37 онуків і 13 правнуків.

Під час Послідного Цілування зібрано на Невянучий Вінець 11 дол; з того 3 дол. на місцеву церкву, 5 дол. на „Вістник" і 2.50 дол. на „Віру й Культуру", — за це родині й жертводавцям хай Господь подасть многі літа. — Покійному Іллі Вічная Память!

о. Е. Ґорґіца.

БЛ. П. МАРІЯ ВОВК

Едмонтон, Алта. — Дня 20 травня 1957 р в лікарні у Веґревіл по довшій недузі упокоїлась бл. п. Марія Вовк, проживши 69 років і 3 місяці.

Полишила в смутку мужа Михайла, 5 синів, 4 дочки, 20 онуків, 6 правнуків та одну сестру у Ванкувері.

Покійна Марія народилася в селі Угринів, Чортківського повіту, зах. Україна. До Канади приїхала з родичами 1903 року, в околицю Стрий, в Алберті, і згодом вийшла замуж за Михайла Вовка, і вони фармерували довший час у Стрию, а опісля перенеслися до Едмонтону, де бл. п. Марія доживала свого віку.

Покійна була очитаною, і ніколи не відказалася прийти з допомогою, коли її десь треба було дати.

В четвер увечері о 8-ій годині Всеч. о. Фик, Парох Едмонтонської Громади, відслужив Панахиду в каплиці похоронного заведення, при великім числі родини й приятелів. У пятницю рано перевезено покійницю до Катедри Св. Івана, а по Службі Божій відвезено на цвинтар.

По Похороні родина запросила присутніх до церковної залі на обід, і там же під час обіду проголошено збірку на Невянучий Вінок, яка принесла $25.80 і її розділено пополовині — на „Укр. Голос" і на „Вістник".

Спи, Дорога Маріє, спокійним сном і нехай канадійська земля буде Тобі легкою!

Присутній.

Подяка

Складаємо дуже сердечну подяку Всеч. Отцеві М. Фикові і Дякові Паушеві за похоронну обслугу.

Дякуємо родині і всім нашим приятелям, які допомагали нам під час Похорону й поминального обіду. Щира подяка за вінці, а так само дякуємо усім тим, що відвідували нашу маму в Едмонтоні та у Веґревіл в лікарні.

Муж Михайло, діти й онуки.

БЛ. П. СИМЕОН КУЛИК

У пятницю 31 травня в лікарні в Торонто упокоївся у Бозі бл. п. Симеон Кулик. Покійний довший час лежав хворий в своєму домі, а коли почув що йому стає гірше, то був відвезенний до лікарні, де пожив лиш два дні.

Покійний нар. 15 лютого 1884 року, проживши 73 роки.

До Канади прибув з дружиною 1913 року з села Грабківці, пов. Зборів, західна Україна. Він був парафіянином укр. прав. церкви Св. Андрея, західне Торонто. Любив свою Церкву, і був жертвенний, а доказом того є те, що хоч був довший час хворий, то все ж давав можливість своїй дружині відвідувати всі Богослуження та брати активну участь у церковному житті.

Покійний був свідомим українцем, і в тому дусі виховав своїх дітей, що так само люблять свою Церкву і є членами при Катедрі Св. Володимира в Торонто.

Покійний оставив у глибокім смутку свою дружину Домку, сина Др. Іосифа Кулика, дві дочки — Юлію заміжню Теретук та Наталку заміжню Галл, невістку Наталку, двох зятів — Єфрема й Аллена, та шість онуків.

Тіло покійного лежало в похороннім заведенні „Кардинал", де були відправлені щовечора Панахиди і співав хор з церкви Св. Андрія, зах. Торонто. Дня 2 червня відбувся Похорон зо Службою Божою в Катедрі Св. Володимира.

Панахиди та Похорон відправляли о. о. з Катедри Св. Володимира — Митрофорний Прот. П. Самець і Прот. Д. Фотій. У своїх прощальних словах вони підносили заслуги й працю покійного, як гідного сина та свідомого українця і вірного Укр. Прав. Церкви.

На могилі покійного попрощав від Громади Св. Андрія п. Кожушко. По Похороні родина і знайомі вернулися до церковної залі Св. Володимира, де відбувся спільний поминальний обід. Там промовляли Митроф.

Прот. П. Самець і пані Гужда. На Невянучий Вінок зібрано 44.00 дол.

Крім того члени Громади Св. Андрія Зах. Торонто зложили на Невянучий Вінок $70., що разом є $114., з чого призначено $7 на „Український Голос", $7 на „Вістник", а $100 на будову Церкви Св. Андрія; покійний ще за життя таю мріяв бачити нову церкву. Нехай же Милосердний Господь потішить засмучену родину в її горі, а душу покійного Симона нехай прийме в Оселю Праведних.

Канадійська земля нехай йому буде пером.

Присутній.

П о д я к а

По втраті дорогого мужа, тата й діда, щиро дякуємо за Похоронні Відправи Всеч. о. о. Митрофорному Прот. П. Самцеві і Прот. Д. Фотієві. Дякуємо хорові церкви Св. Андрія зах. Торонто. Дякуємо всім, які розважали нас в нашим горі і допомагали нам під час Похорону й поминального обіду. Дякуємо всім учасникам Похорону, і тим, що прибули своїми автами, щоб разом з родиною віддати останню християнську прислугу покійному.

Дружина, сини, дочки, невістка, зяті й онуки.

БЛ. П. ІВАН КОВЧ

Монтреал, Кве. – У вівторок 28 травня ц. р. по довгій і тяжкій недузі упокоївся в Бозі бл. п. Іван Ковч.

Покійний народився 28 червня 1923 р. в селі Панівці, повіт. Борщів, зах. Україна. В 1940 р. він виїхав до Німеччини. До Канади приїхав 1947 р. Року 1948 вступив у члени Укр. Православної Громади Св. Софії в Монтреалі і до церковного та світського хорів при тій же Громаді. Покійний був працьовитий, скромний і дуже лагідної вдачі. В 1945 році одружився з донькою тодішнього голови Громади Степана Літепло Ольгою, яка з малих літ співала в церковному хорі. Покійний оставив дружину Олю і дві донечки Ганнусю 2 р. і Любу 7 місяців. П е р е д смертю запричастився Св. Таїнствами в о. Митрата В. Слюзара. Тіло покійного лежало в похороннім домі, де щовечора були відправлені Панахиди о. Митратом В. Слюзарем при співі чоловічого хору і при переповненій присутніми залі. Рідні, знайомі друзі і церковний хор зложили вінки з живих квітів. В четвер 23 травня б. р. тіло покійного перевезено до Собору Св. Софії, де о. В. Слюзар відправив Службу Божу й Панахиду. Під час Служби Божої, після Євангелії, о. В. Слюзар виголосив проповідь. Не зважаючи на робочий день, людей була повна церква. Співав мішаний церковний хор під керівництвом п. Я. Бартка. Зі сльозами на очах та з великим болем серця прощали всі Івана Ковча в його останню дорогу. Тіло покійного поховано на православнім цвинтарі на горі Монтреалу.

По Похороні відбувся в залі Собору Св. Софії традиційний поминальний обід, на якому було проголошено збірку на Невянучий Вінок. Збірка дала $69.00; з них призначено 55 дол. на будову Собору Св. Софії у Монтреалі, 4 дол. на „Вістник" і 10 на „Український Голос".

Вічна Йому Память!

Присутній.

Писанка

Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Збірка о. П. Зубрицького.

ГЛЕН ЕЛДЕР, Саск. Загальна збірка на тацу 5.35 дол.

НОРКВЕЙ, Саск. По 1 дол.: П. Ягольницький, В. Адамс, Г. Охітва, Л. Юрків, І. Бабик, І. Лазарук, А. Бортняк. Дрібними 50 ц. Разом 7.50 дол.

СВАН ПЛЕЙН, Саск. І. Прокопчук і В. Сорочук по 2 дол. По 1 дол.: П. Матієць, Ю. Пруданчук, О. Рудачек, І. Костюк, С. Прокопчук, В. Ковч, А. Мельник, Н. Рудачек, П. Стус, Д. Матієць, Г. Васил нюк, І. Вебрик, П. Костюк, Д. Сорочук, А. Гобік (Пелн). Дрібними 1.85. Разом 20.85 дол.

АРРАН, Саск (Св. Тройці). По 2 дол.: Н. Савчук і С. Тимрик. По 1 дол.: І. Павлишин, П. Савчук, В. Гриньків, К. Страдчук, С. Березовський, М. Гишка, В. Колодчий, М. Тимрак, І. Іванчук, В. Сич, В. Савчук. Дрібними 2.90 дол. Разом 17.90 дол.

МЕЙБРИДЖ, Саск. Ф. Середюк 1.50. По 1 дол.: П. Прихідко, І. Губіч, Г. Кснюк. Дрібними 3.50. Разом 8 дол.

Збірка Громади Веланд, Онт., прислав Р. Мотолянец.

Д-р К. Смельський 5 дол. По 2 дол.: Д. Данилюк, М. Дмитрук, Г. Качан, Я. Пуйда, С. Галушка. По 1 дол.: Ліда Мотолянец, М. Лозовський, М. Безотощний, Л. Завали, М. Білоус, Параска Козак, М. Затичец, С. Прийма, Д. Олійник, Г. Кеч, В. Дорошенко, Т. Мелех, Варвара Чік, І. Поливаний. Разом $29.

Збірка о. Приступи.

МЕЛВИЛ, Саск. По 1 дол.: Н. Гулій, Т. Скигар, Г. Савчин, Ю. Петрів, Й. Вівчар, В. Головайчук, М. Н. Козакевич, В. Кошман, М. Г. Козакевич, О. Олекса, В. Самборський, Н. Паньків, І. Костишин. Ю. К. 1.25 дол. Дрібними 99 ц. Разом 15.24 дол.

ГУДІВ, Саск. По 1 дол.: І. Н. Кошлай, П. Т. Пліщка, В. Паньків, Р. Вінтоник, Н. Орищук, О. Стецик, В. Скоробогач, П. Бецкі, М. Думка, І. Паньків, І. Любий, М. Козій, Д. Лозинський, Ю. Павлишин, С. Пилипів, Ф. Богай, Марія Федор, В. Перфенюк. Дрібними 75 ц. Разом 18.75 дол.

Збірка Прот. Е. Ґорґіци.

ВАЙТА, Ман. Антон Фігус 2 дол. По 1 дол.: Анна Фігус, В. Божик, Н. Божик, Г. Божик, М. Фещук, Я. Підлубний, О. Підлубний, В. Підлубний, М. Кадинюк, М. Кадинюк, І. Боднарчук, Д. Боднарчук, Є. Подольський, В. Цесмиструк, Ф. Цесмиструк, І. Цесмиструк, П. Подольський, Г. Пацьорка, М. Пацьорка, М. Сторожук, Ф. Салевич, С. Тимчук, Маруся Демянчик, Ф. Френд, п. Морозюк, Д. Прокіпчук, А. Ґуз, М. Підставка, Н. Ковальчук, В. Костинюк, Т. Ткачик, Й. Музика, А. Тесарський, І. Нагрич, С. Шмігельський, В. Онисько, М. Дикун, Василина Кулачковська, І. Фігус. Дрібними 2.25. Разом 42.25 дол.

СОНДАВН, Ман. Вол. Білич і Дм. Білавчук по 2 дол. По 1 дол.: Марія Білавчук, О. Соколюк, Е. Халатурник, А. Білавчук, Н. Андрусяк, В. Ілюк, Анастазія Ілюк, Н. Дубник, А. Олексюк, Г. Олексюк. Разом 14 дол.

АРБАККА, Ман. (св. Миколая). По 1 дол.: В. Давидюк, І. Давидюк, Т. Давидюк, І. Древняк, Г. Ілюк, І. Масик, Т. Стефюк, М. Бадюк, І. Заяць. Разом 9.00.

СЕНЬКІВ, Ман. По 1 дол.: Д. Рябух, Н. Бугера, Анна Т. Чубей, Г. Чубей, П. Чубей, В. Лобур, Дрібними 1.30. Разом 7.30 дол.

Збірка Прот. С. Гребенюка.

ВЕҐРЕВИЛ, Алта. Яків Яцюк 5 дол. По 2 дол.: М. Шевчук, М. Гошко, Н. і А. Байдали, О. В. Ґордей, В. Підручний, В. Харук, Ю. Флійчук. По 1 дол.: І. Храпко, П. Зваріч, Ірина Огриичук, Н. Семотюк, І. Шапка, А. Липка, Юстина Кирилюк, Д. Савчук, А. Бялюк, І. Семотюк, Ґео. Довганюк, Докія Смук, Н. Кирилюк, п-і О. Мандрук, М. Семелюк, п-і Г. Бардот, М. Кошман, А. Ангуріон, Ю. П. Шевчук, Й. Зюбрецький, І. Мандрук. Дрібними 50 центів. Разом 40.50 дол.

Збірка о. І. Пестуна.

ЛИМІНҐТОН, Онт. По 1 дол.: М. Середоха, Б. Середоха, Ю. Нестор, Параска Антонюк, М. Гаврилик, М. Онищук, С. Пляцко, С. Канюк, Й. Канюк, Настя Гаврилик, І. Музика, Матрона Сокач, В. Личка, М. Маїк, М. Симчич, В. Волф. Дрібними 1.70. Разом $17.70.

Збірка Прот. Е. Чмкева.

СОДБОРІ, Онт. Павло Гудь 5 дол. По 2 дол.: С. Чиж, Д. Федорощук, п-во Скоблікровські, П. Максименко, п-во Жовкивич. По 1 дол.: І. Мартин ($1.50), Д. Миотла, О. Данилів, Н. Скоморовський, М. Поліщук, В. Литвинець, Г. Городзичик, В. Макаренко, Я. Запаринюк, С. Єнчук, М. Приставка, І. Марунчак, Е. Тарасюк, П. Бурак, М. Марченко, М. Тихончук, О. Мельничук, М. Рапундало, Г. Шнурко, М. Горуля. Дрібними 50 ц. Разом 36.00 дол.

Збірка Прот. В. Апоню́ка.

РОБЛИН, Ман. Ф. Перегинський 10 дол. В. Лисак 5 дол. По 2 дол.: В. Труфин, П. Ф. Чесник, П. Горбай. По 1 дол.: М. Слюсар, І. Кишка, М. Ткачук, А. Гаврилюк, Г. Мураш, п-і Т. Чернецька, Ф. Ткачук, п-і А. Швайківська, В. Капець, І. Мендро, Й. Швайківський, Д. Талко, В. Талко, Р. Чарнецька, п-і А. Бевцик, С. Лебедович, Г. Хіць, О. Гаврилюк, Г. Ілащук, М. Герман, П. Лебедович, Й. Стефанів, Я. Пурич, п-і Е. Валій, І Ґадевич, Е. Лебедович, Парк Сайд Моторс. Дрібними 1.80. Разом 49.80 дол.

ЛЕНАРД, Ман. По 1 дол.: п-і Р. Болезюк, С. Ончуленко, С. Ковмерський, Й. Мельняк, В. Бульбук, Н. Столярчук, К. Ґуляк. Дрібними 2.75 дол. Разом 9.75 дол.

ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. По 1 дол.: Г. Кирилюк, М. Гаврилишин, А. Мандрик, В. Талпаш, П. Стадник, Е. Семчук, п-і О. Скоморовська, Петро Г. (?), І. Самець. Дрібними 75 ц. Разом 9.75 дол.

РОБЛИН-ЗЕЛЕНА, Ман. По 1 дол.: Й. Гаврилюк, С. Хіць, Р. Гаврилюк, П. Прокоп, В. Левиц, Ф. П. Стиба, п-і М. Сорочук, В. Сокрис, І. Кулик, П. Яснінський, М. Никифорак, В. Новосад, Н. Пурич, А. Шафранський, С. Сайко, М. Пурич, Фросина Стиба, І. Мідаан, М. Новосад, М. Кулик. Дрібними 50 ц. Разом 20.50 дол.

ПЕТЛЮРА, Ман. По 1 дол.: Ф. Мужилівський, Р. Куаик, П. Турецький, А. Стадник, Г. Скомеровський, Г. Мацків, Т. Куаик, Г. Бинтрох, П. Куаик, А. Протасевич, В. Семчук, М. Семчук, п-і М. Семчук, П. Шовдра, В. Стадник, Д. П. Демчук. Дрібними 50 ц. Разом $16.50.

ҐРЕНДВЮ, Ман. По 1 дол.: Ф. Костюк, Д. Ковальчук, М. Бевцик, І. Богданович. Дрібними 50 ц. Разом 4.50 дол.

ШОРТДЕЙЛ, Ман. По 1 дол.: І. Кійко, І. Фаріон, В. Банасюк, М. Герман, Г. Клапоущак. Дрібними 77 ц. Разом 5.77 дол.

Збірка о. О. Хомина.

ВИТКІВ, Саск. По 1 дол.: Марія Багрій, Й. Войтюк, С. Гаргара, І. Ґоян, А. Г. Іванчук, А. Н. Іванчук, Е. Іванчук, Н. Іванчук, Й. Іванчук, П. Іванчук, Мир. Кіндрачук, М. Ковальський, П. Котик, Ф. Котик, В. Никифорук, Н. С. Никифорук, М. Ничик, Ф. Мартинюк, В. Свистун, В. Сорока, Я. Сорока, П. Стокалко, І. Свистун, Р. Стокалко, І. Шпак, М. Шпак (2 дол.) Разом 27.00 дол.

МЕДОВ-ЛЕЙК, Саск. По 1 дол.: І Гаврилів, І. Іванишин, Ю. Кваснюк, М. Кульчицький, Н. Кульчицький, П. Кульчицький, І. Німеровський, О. Паланчук, М. Пилат, Д. Радзівал, І. Чернятинський. Дрібними 2 дол. Разом 13 дол.

НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. По 1 дол.: І. Бабешко, В. Білик, Р. Величко, І. Ворох, С. Гаргара, Д. Гарасимів, С. Ґарбус, п-і Завальська, Ф. Залісько, С. В. Друль, О. Гоян, С. Ґромяк, Н. Ковальський, М. Корінь, А. Кучірка, Т. Лазарович, С. Лютик, Параскева Никифорук, Ф. Підвербецький, О. Ступар, Ф. І. Токарик, Г. Тимків, Д. Улачевський, Я. Федейко. Дрібними 50 ц. Разом 25.50 дол.

ҐЛЕСЛИН, Саск. Н. Н. 2 дол. По 1 дол.: М. Девейко, В. Павлишин, В. Гаврилів, К. Левчук, Г. Дмитришин, Н. Дмитришин, В. Чернецький, Р. Н. Дмитришин. Дрібними 1 дол. Разом 11 дол.

Збірка о. Я. Рибалки.

СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. По 1 дол.: В. Демчук, І. Федорків, З. Демчук, Т. Демчук, А. Борис, А. Сапарчук, В. Ромка, П. Колтуцький, П. Дудар, А. Марцигюк, п. Безчерений, Л. Лободовський, В. Яковенко, Т. Мулявка, Т. Василенко, С. Бас, П. Ярич, К. Ростефанюк, М. Солоничний, П. Гнатюк, Д. Гнатюк, А. Василенко, О. Дідик, М. Левандовський, А. Филипишин, А. Максимець, О. Савіцький, М. Максимюк, М. Івашко, Д. Гнатюк, М. Ярема, К. Антюк, п-і С. Даманська; п-і Ф. Даманська, п-і А. Чайковська; п-і Залещук ($2.00). Дрібними 75 ц. Разом 38.75 дол.

Додаткова Писанка Протопресв. Т. Яковкевича, від п. Г. Коронатицького, Фом Лейк, Саск., $1.00.

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД

Прот. С. Гребенюк, збірка в Громаді Веґревил, Алта. 16.20 дол.

Г. Лучак, на спомин бл. п. сина Івана-Яреми 5.00 дол.

За пожертви всім щиро дякуємо.

о. д-р С. В. Савчук,
Голова Президії Консисторії.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

HOLY TRINITY UKRAINIAN GR. ORTHODOX CATHEDRAL

1175 Main St. — Winnipeg 4, Man.

ПОЖЕРТВИ НА ЗБУДОВАННЯ КАТЕДРИ

Ктитори — понад 500 дол.:

Пані Анна Волошиновська, Гайленд Крік, Онт. (152) $1000.00
Василь І. Перепелюк, Флин Флон, Ман. (745) 25.00
Іван Вахник, Вінніпеґ (1407) 10.00

Фундатори — понад 100 дол.:

Олекса Боднарчук, Ретвел, Ман. (218) 55.00
Стефан Калин, Оттава (98) 100.00
К. Копачевський, Брукєбі Ск. (130) 20.00
Пані Софія Кушнірук, Інсінґер, Саск. (115) 5.00
Пані Василина Лабач, Саскатун, Саск. (80) 25.00
Іван Маленик, Фрейзервуд, Ман. (120) 10.00
Василь Мочарський, Вінніпеґ. 100.00
Стефан Пелещук, Балмертон, Онт. (236) 25.00
Пані Катерина Прощишин, Бімзвил, Онт. (60) 50.00
Василь Сурмай, Фт. Виллієм, Онт. (145) 5.00
Антон Тесарський, Вайта, Ман. (131) 5.00
Михайло Швець, Вінніпеґ (завіщання). 210.75

Добродії — понад 50 дол.:

Никола Бойчук, Кемсак, Саск. 50.00
Іван Давибіда, Вінніпеґ (30) 20.00
Никола Клим, Пембіна, ЗДА (61) 10.00
Петро Остафійчук, Комарно, Ман. (52) 15.00
Ф. Польний, Дюві Б. К. (35) 30.00
Никола Торський, Фішер Бренч, Ман. (55) 10.00
Петро Фіґуш, Венкувер (50) 15.00
Олекса Шевель, Вінніпеґ (50) 10.00

Почесні Братчики й Сестриці:

Кирило Бойчук, Ітонія, Саск. (7) 5.00
Максим Бойчук, Ітонія, Саск. (25) 5.00
Семен Дайчура, Ґлеслин, Саск. (10) 5.00
Павло Колодій, Торонто (15) 2.00
Никола Крайник, Вейборн, Саск. (10) 10.00
Федот Лимар, Пт. Алберні, Б. К. (11) 5.00
Н. І. Михальчук, Армстронґ, Онт. (20) 5.00
М. Морґач, Йорктон, Саск. (15) 5.00
Пані Марія Никифорук, Троян, Саск. (40) 5.00
Пані Василина Романко, Брукзбі, Саск. (30) 5.00
Антон Романчук, Су Лукавт, Онт. (28) 5.00
Никола Солоничний, Сенді Лейк, Ман. (43) 5.00
Никола Чумак, Торонто (35) 5.00
Іван Якимів, Да Пас, Ман. (27) 3.00
Н. Н., Алберта (20) 5.00

Прихильники:

Никола Аксюк, Монтреал (5) 5.00
Пані Марія Бабій, Мензі, Ман. 5.00
Федір Гнатюк, Вінніпеґ 5.00
Іван Катеренюк, Вінніпеґ 5.00
Роналд Россман, Вінніпеґ 5.00
Михайло Фещук, Вайта, Ман. (11) 2.00

Увага: Цифри в дужках означають суму попередніх пожертв на Будівельний Фонд Катедри.

В КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ збіркова кампанія на Будівельний Фонд

З дня 2 квітня 1957 р. у Катедральній Громаді проводиться інтенсивна збіркова кампанія на Будівельний Фонд Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпеґу.

Докінчення будови Катедри має коштувати приблизно $300,000. За кошт близько $200,000 можна вибудувати Катедру без внутрішнього викінчення, цебто до тієї міри, що Катедру можна буде вживати на Богослужбові потреби.

Згідно з постановами Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Катедральна Громада зобовязана опікуватися будовою в повному порозумінні з Проводом Церкви та зобовязана понести половину коштів самої будови, а це значить, що на перший ступень будови Катедральна Громада має зложити $100,000.

Катедральна Громада свідома своїх обовязків. Члени вже взялися за це велике діло. Збіркова кампанія в повному русі. Нижче проголошується першу листу пожертв.

ПОЯСНЕННЯ: 1. Збірка в Катедральній Громаді розложена на два роки — 1957 і 1958. Жертводавці складають пожертви готівкою або підписують заяви, якими зобовязуються сплатити до кінця 1958 року. 2. У нижчеподаній листі після імен і прізвищ зазначені дві цифри: перша цифра показує суму попередніх пожертв, а друга означає нову пожертву.

Листа 1.

Арсенюк, Тихон 85	85
Барилюк, Михайло 177	1000
Бичок, Семен 50	50
Білоцерковець, Олекса	100
Богонос, Др. Василь 271	500
Богонос, Нестор 60	50
Бойчук, Іван 10	50
Вишнивецька, п-і Анна 10	25
Влад, Никола 450	550
Гавриш, Володимир 248	172
Галас, Осип 94	100
Гюз, п-і Евгенія	25
Ґурінов, Петро 25	300
Давидюк, Ілля 55	25
Данько, Іван В. 66	200
Димонт, Никола 25	20
Довганик, Василь 136	400
Долинчук, Іван 927	10
Жеровський, Василь 40	150
Житник, Олекса	50
Жук, Михайло 115	50
Жук, Никола 55	50
Завісляк, Михайло 78	100
Загарія, Данило А.	500
Залуцький, Олекса 10	10
Зелісько, Василь	200
Іларіон, Митрополит 722	100
Кава, п-і Катерина	100
Казанівський, В. 46	50
Каліщук, Петро	5
Карасевич, Іван Ю. 368	1000
Касіянчук, Адам 138	50
Коваленко, Юрій 25	50
Коваль, А. 15	600
Колісниченко, Др. Е. 422	600
Костенко, Павло 26	100
Котелко, панна О.	150
Краснов, Юрій	100
Крепакевич, Андрій 568	10
Кударовець, Юрій 230	400
Ласько, Михайло 10	500
Мандрика, Др. М. 137	100
Масцюх, Ярослав 451	500
Мачула, Григорій 51	100
Наливай Кейтерінг	35
Нитепчук, Андрій 25	100
Німчук, Павло 700	200
Олійник, Панна Е 50	100
Лопович, п-і Ефтіма 26	10
Приступа, Михайло	50
Прокіпчук, Іван 30	200
Прокіпчук, Михайло 340	300
Радчук, Сергій	100
Сарчук, Василь 265	200
Сидоренко, Никола	100
Симчич, Іван В. 100	400
Січинський, Дмитро Ф.	1000
Склепович, Модест	10
Слевінський, Федір 10	250
Сліпець, Евген 247	200
Смеречанський, Марко 45	500
Соломон, Семен 155	10
Солоника, Матвій 135	400
Стефюк, Федір 105	10
Стовгун, Петро	5
Стратійчук, п-на Леся 40	100
Тофан, Олекса 53	25
Стратійчук, п-на Наталка 37	100
Фінаковський, Сергій	10
Черевик, Др. Василь І. 771	300
Шанський, Іван 10	100
Шарган, Олекса 300	200
Шевель, Олекса 50	100
Шевчук, Герман 238	200
Шиманський, Олекса 10	100
Школьний, Андрій 40	100
Юрківський, о. М. 112	400
Якимішак, Йосиф 60	35
Ярема, Пилип 55	10

ЦІННА КНИЖКА

Замовляйте нову книжку ученого природника Ф. Онуфрійчука п. н. **„Хатні рослини"**. В ній автор докладно описав плекання найголовніших квітів та рослин у хатах. Д-р В. Черевик написав передмову, в якій ствердив, що це цінна праця, а Міністерство Рільництва в Оттаві передало кліше світлин.

Ціна книжки 75 центів з пересилкою.

Гроші можна пересилати поштовими марками на адресу:

T. ONUFRYCHUK
557 Burrows Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Поширюйте „Вістник" поміж своїми сусідами.

ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

Усі Фонди нашої Церкви мають своє цілеве призначення, служити певній справі: З Допомогового Фонду відділяється поміч потребуючим православним українцям в Европі. Стипендійний Фонд вживається на вивчення й виховання нових Священиків нашої Церкви, а Фонд Місійний служить місійній праці нашої Церкви в терені.

Проситься всіх піддержувати і то при кожній нагоді ці Фонди, бо вони сильно допомагають справам Церкви.

о. С. Греділь: Мирнам, Алта. 6.21 дол.; Мюсідора, Алта. 4.40 дол.; Бросо, Алта. 1.54 дол.; Слава-Північна, Алта. 1.75 дол.; Слава-Південна, Алта. 2.19 дол.; Топорівці, Алта. 2.25 дол.

Прот. В. Апонюк: Роблин, Ман. 30.75 дол.; Гилберт Плейнс, Ман. 4.35 дол.

о. Ф. Легенюк: Нове Торонто, Онт. 25.50 дол.

Прот. Е. Ґорґіца: Вайта, Ман. 19.05 дол.; Сірко, Ман. 10.00 дол.; Сеньків, Ман. 6.25 дол.

о. Я. Рибалка: Сенді Лейк, Ман. 20.00 дол.; Оаkборн, Ман. 17.00 дол.; Росборн, Ман. 10.00 дол.

о. В. Мельничук, з Похорону бл. п. Евдокії Калин, Кнів-Клир, Саск. 8.00 дол.

Протопресв. Г. Метюк: Собор Св. Покрови, Вінніпеґ, Ман. 34.45 дол.

МІСІЙНИЙ ФОНД

о. Е. Приступа, з Хрестин в домі Івана Панькова 10.00 дол.

Збірка в Громаді Вроокстон, Саск. коло Василинчуків 5.00 дол.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Увага! — Увага!

ВІННІПЕҐ — ФОРТ ФРЕНСЕС — СУЛУКАВТ І КЕНОРА, ОНТ.

В імені Української Греко-Православної Громади в Кенорі, Онт., цим запрошуємо всіх православних українців згаданих місцевостей й околиць завітати до нас на першу **АРХИЄРЕЙСЬКУ ВІЗИТАЦІЮ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА Й НА ХРАМОВЕ СВЯТО** що їх святкуватиме наша Православна Громада в неділю 21-го липня цього року.

Год. 9.30 рано: Зустріч Митрополита й Архиєрейська Служба Божа, на церковній площі при 8-ій вул., Норт.

Год. 12: Посвячення Владикою Митрополитом церковної площі й основ під церкву.

Год. 1 по полудні спільний обід в домівці Т-ва „П р о с в і т а".

На випадок непогоди Зустріч і Служба Божа відбудуться в будинку читальні „Просвіти".

Церковна Управа.

Архиєрейська Візитація

Впреосв. Митрополита Іларіона і Посвячення української греко-православної церкви Зіслання Св. Духа в Шіго, Саск.

Неділя 4-го серпня 1957 року:
Год. 8.30 рано. — Утреня.
Год. 9.30 рано — Зустріч Владики.
Год. 9.45 рано — Посвячення церкви.
Год. 10.00 рано — Св. Літургія.
Співатиме хор укр. греко-православної церкви в Шіго, Саск.
Год. 12.00 Спільний обід в Укр. Народнім Домі.
Год. 2.00 Пообідня програма.

Промовлятимуть:
Владика Митр. Іларіон, Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, Всеч. о. М. Боднарчук, Д-р А. Даниельчук, Ів. Горчинський, п-і Кушнір, Д-р Н. Драган т. і.

Запрошується українське громадянство взяти участь у цім Святі.

Протопресв. о. Т. Яковкевич, Парох.
А. Синчук, голова.
Т. Коропатницький, писар.

ЗАПРОШЕННЯ

У неділю 21 липня ц. р. о годині 10 ранку в Равндгил, Алберта, в укр. греко-прав. церкві відбудеться Богослуження, яке відправить о. Прот. Григорій Василів з Едмонтону.

Оцим запрошується всіх навколишніх українців прибути на згадану неділю на Відправу до Равндгил.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпег
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6-5378

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Дуфрост, Транскона, Кенора — (Посвячення угольного каменя під нову церкву, Високопреосвященнішим Митрополитом Іларіоном)
28. Неділя. Св. Володимира Великого — Су Лукавт, (Храм); Поплярфілд, Гонор

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс аве., Вінніпег 4.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Габард
28. Неділя — Гудів
Адреса: Box 143, Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. О. ФЛЯКА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Редвотер
28. Неділя. Св. Володимира — Восетна (Храм)
Адреса: Box 126. Тел. 10, Радвей.

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Давфин
28. Неділя — Ешвіл
Адреса: Box 1066 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Вайлдвуд
28. Неділя. Св. Володимира Вел. — Вестлок (Храм)

СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Баргед
11. Неділя — Ричмонд Парк
18. Неділя — Сіба Біч
19. Понеділок. Преображення Господнє — Вайлдвуд
25. Неділя — Вестлок
28. Середа. Успення Пресв. Богородиці — Атабаска

ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Баргед
8. Неділя — Ричмонд Парк
15. Неділя — Сіба Біч
22. Неділя — Вайлдвуд
29. Неділя — Атабаска
Адреса: Box 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Витків
28. Неділя — Гетерлей (о. гість)
28. Неділя — Медов Лейк
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3260 Норт Бетлфорд, Саск.

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Мічам
28. Неділя — Оен (Алта)
Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун.

о. Е. ГОРТЕЦІ

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Арбека (Св. Ап. Петра й Павла)
28. Неділя — Арбака (Св. Миколая)
Адреса: Вейта, Ман., тел. 21

о. Г. ВАСИЛІВА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Равндгил
28. Неділя — Брудергайм
8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта.

о. ІВАНА КУЛІША

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Венлав
30. Неділя (Св. Володимира) — Драй Ривер
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. Д. ЛУЧАКА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Лек ла Биш
28. Неділя — Ґресленд
Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Сембург
28. Неділя — Шипмен
Адреса: Box 994, Нипавин, тел. 2160

о. В. МЕЛЬНИЧУКА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Кнїв
28. Неділя — Вимер
Адреса: Ватсон, Саск. Box 201

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИПЕНЬ:
21. Нед. — Винярд
28. Нед. Св. Волод. — „Льора"

СЕРПЕНЬ:
4. Неділя. Візитація Владики Митрополита в Шіго місто
11. Неділя „Коло Куцих"
18. Неділя — Вишарт
19. Понеділок. Спаса — Федаки
25. Неділя — Фовм Лейк
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — „Коло Купровських" (Храм)
Адреса: Шіго, Саск., Box 52. Тел. 21.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИПЕНЬ:
21. Нед. — Вест-Брук
28. Нед. Володим. Едмор

СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Пр. Ілії — Жучкани (Храм)
4. Неділя. Візитація Владики Митрополита в Шіго місто
11. Неділя — Тідор місто
18. Неділя — Тафнел
19. Понеділок. Спаса — Мельничуки
25. Неділя — Винярд
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Шіго полуд. (Храм)
Адреса: Шіго, Саск., Box 52. Тел. 21

о. П. САЦЕВИЧА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Смокі Лейк
21. Неділя — Стрий, о. Труфин
28. Неділя — Спеден

СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Пророка Ілії — Давнінг (Храм)
4. Неділя. — Смокі Лейк
11. Неділя — Беліс
18. Неділя — Смокі Лейк
19. Понеділок. Преображення Господнє — Вільна
25. Неділя — Стрий
28. Середа. Успення Пресв. Богородиці — Спеден

ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Смокі Лейк
8. Неділя — Стрий
15. Неділя — Смокі Лейк
15. Неділя — Вільна о. Труфин
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Беліс
22. Неділя — Ворспайт
22. Неділя — Давнінг о. Труфин
27. Пятниця. Воздвиження Ч. Хр. Господнього — Бойн Лейк Храм
29. Неділя — Спеден
Смокі Лейк, Алта.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Норквей (Храм)
28. Неділя. Соборна Польова Сл. Божа 4-ох Округ коло озера „Крістал лейк"

„УВАГА! Щиро запрошується вірних У.Г.П.Ц. взяти масову участь в Соборній Сл. Божій коло „Кристал лейку" як з близчих так і дальших околиць.

СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Пророка Ілії — Кобзар
4. Неділя — Сван Рівер
11. Неділя — Арран
18. Неділя — Стінен
19. Понеділок. Преображення Господнє — Спаса — Вайт Біч
25. Неділя — Сван Плейн
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці (Храм) — Мейбридж
Адреса: Box 111, Гнес, Саск.

о. Д. ДЕНИСЮКА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Ґронлнд Північ
28. Неділя. Святого Володимира князя України — Брукcбі

СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Ґронлнд над річкою
11. Неділя — Ґронлнд Північ
18. Неділя — Брукcбі
19. Понеділок. Преображення Господнє — Спаса—Ґронлнд-Північ.
25. Неділя — Ґронлнд над річкою
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Брукcбі
Адреса: Box 47, Ґронлнд, Саск.

о. Л. В. ЛЯЧІНИ

ЛИПЕНЬ:
17. Середа. Андр. Кр. — Мазепа
21. Неділя — Ґорлиц (Храм)
28. Неділя — Йорктон

СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Пр. Ілії — Сторновей
4. Неділя — Врокстон (Храм)
11. Неділя — Йорктон
18. Неділя — Йорктон (Храм)
19. Понед. — Райн
25. Неділя — Мазепа
28. Середа. Усп. Пр. Б. — Ґорлиц
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Ст. Джулієн
28. Неділя. Св. Володимира—Вакав

СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Пророка Ілії — Сматс
4. Неділя — Єлов Крік
11. Неділя. Візитація на площи „Зелений Гай" — Вакав
18. Неділя — Ст. Джулієн
19. Понеділок. Спаса — Кадворт
25. Неділя — Тарнополь
28. Середа. Успіння Пр. Богородиці — Вакав (Храм)
Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. Я. РИБАЛКИ

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Енгусвил
28. Неділя — Овкборн (Храм і Архиерейська Візитація ВПреосв. Митрополита Іларіона)

СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Розборн (Храм)
11. Неділя — Сенді Лейк
18. Неділя — Овкборн
19. Понеділок — Виста (Преображення Господнє)
25. Неділя — Мензі (Храм)
28. Середа — Ґлен Елмо (Храм)

Проситься Українське Громадянство з Овкборської Округи та з близьких Парафій взяти численну участь в Храмових святах, а особливо під час Архиерейських Візитацій.
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. ІВАНА МАҐАСА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Борден (на Біликах)
28. Неділя — Редфілд. Св. Володимира (Храм)

СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Ілії Прор. — Гефорд
4. Неділя — Криддор
11. Неділя. — Гефорд
14. Середа. Хрещення України — Гефорд
18. Неділя — Редфілд
19. Понеділок. Преобр. Господнє — Гефорд
25. Неділя — Гефорд
28. Середа. Усп. Пресв. Богородиці — Борден (на Біликах)—(Храм)
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 55.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ:

16	В	3	Муч. Акинта, Марка
17	С	4	Андрея архієп. Критського
18	Ч	5	†Преп. Атанасія Атон.
19	П	6	†Преп. Сисоя схим. Печер.
20	С	7	Преп. Томи Малеїна
21	Н	8	Нед. 6. Влкмч. Прокопа
22	П	9	Смч. Панкратія еп.
23	В	10	†Преп. Антонія Печер.
24	С	11	Смерть укр. кн. Ольги
25	Ч	12	Муч. Прокла й Іларія
26	П	13	Собор Арх. Гавриїла
27	С	14	Ап. Акили з 70 і друж.
28	Н	15	Нед. 7. Св. ВОЛОДИМИРА
29	П	16	Смч. Антиногена, мч. Юлії
30	В	17	Влкм. Марини, мч. Сперата
31	С	18	Івана і Памви затвр. Печ.

СЕРПЕНЬ:

1	Ч	19	Преп. Макрини с. В. Вел.
2	П	20	Пророка Ілії.
3	С	21	Преп. Онуфрія Мовчал.
4	Н	22	Нед. 8. Рівноап. Марії М.
5	П	23	Муч. Трохима й Теофіла
6	В	24	†Муч. Бориса і Гліба
7	С	25	†Успення прав. Анни
8	Ч	26	Преп Мойсея чуд. Печер.
9	П	27	†Влкмч. Пантелеймона
10	С	28	Ап. з 70: Прохора
11	Н	29	Нед. 9. Муч. Калиника
12	П	30	Ап. з 70 Сили й Силуана
13	В	31	Прав. Евдокима Капад.
14	С	1	Хрещення України
15	Ч	2	Пер. мощ. перв.мч. Стефана

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Лек ла Биш
28. Неділя — Ґресленд

СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Ілії — Вандерінг Ривер (Храм)
4 Неділя — Крейгенд
11 Неділя — Бойл
18. Неділя — Лек ла Биш
19. Понеділок. Преображення Господнє — Норал (Храм)
25. Неділя — Сарейн
28. Середа. Успіння — Ґресленд
Адреса. Box 216, Лек ла Биш, Алта.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИПЕНЬ:
21 Неділя — Роза
28. Неділя. Володимира — Ґардентон

СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Толстой
11. Неділя — Пембіна
18. Неділя — Роза
19. Понеділок. Преображення — Толстой
25. Неділя — Ґарденто
28. Середа. Усп. Богородиці — Ґардентон, (Храм)
Адреса: Толстой, Ман.

о. В. АПОНЮКА

ЛИПЕНЬ:
21. Неділя — Шел Велі
28. Неділя. Св. Вол. Вел. — Ґилберт Плейнс (Храм)

СЕРПЕНЬ:
2 Пятниця. Прор. Ілії — Ленард
4 Неділя — Роблин
11. Неділя — Зелена
18. Неділя — Роблин. (Жіночий Зїзд)
19. Понеділок. Преобр. Госп. — Петлюра
25. Неділя — МкНат.
28. Середа. Усп. Пресв. Богор. — Ґилберт Плейнс
Адреса: Box 201. Роблин, Ман. Тел. 214 R. 2.

Устав Церковний

ЛИПЕНЬ:

21. Нед. 6. Гол. 5. УЄ 6. Літ. Ап. Римлян 12. 6-14. Єван. Матея 9: 1-8.

28. Нед. 7. Св. Володимира. Гол 6. УЄ 7. Літ. Ап. Рим. 15: 1-7 і Галат 1: 11-19. Євангелія Матея 9: 27-35 і Івана 10: 1-9.

СЕРПЕНЬ:

2. Пят. Прор. Ілії. УЄ Луки 11: 47-54. Літ. Ап. Якова 5: 10-20. Єв. Луки 4: 22-30.

4. Нед. 8. Гол. 7. УЄ 8. Літ. Ап. 1 Корин 1: 10-18. Єван. Матея 14: 14-22

11. Нед. 9. Гол. 8. УЄ 9. Літ Ап. 1 Кор. 3:9-17. Єван. Матея 14:22-34.

14. Середа. Хрещення України. Літургія: Ап. 1 Кор. 1: 18-24 і Ді 6:8-15, 7:1-5, 47-60. Єван. Івана 19: 6-11, 13-20, 25-28, 30-38 і Мат. 21: 33-42.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., AUGUST 1, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1957. ЧИСЛО (1043) 15

ДЕРЖАВНІ ДОСТОЙНИКИ ПРО СВОЇ РЕЛІГІЙНІ Й ГРОМАДСЬКІ ОБОВЯЗКИ

У днях 29 і 30 червня ц. р. відбулася велика зустріч СУС на сході Канади, і на яку були запрошені визначні державні достойники: федеральний міністр праці М. Стар-Старчевський, спікер провінціяльного парляменту Манітоби посол Н. В. Бачинський і суддя І. Соломон. Всі три достойники — активні вірні Української Греко-Православної Церкви Канади.

Дост. Н. В. Бачинський з важливих причин не зміг прибути на зїзд.

На честь двох прибувших — міністра М. Стар-Старчевського і судді І. Соломона 29 червня в готелі "Кінг Едвард" відбулося урочисте прийняття.

У своїй промові суддя І. Соломон сказав, що займаючи відповідальне державне становище, він одночасно й на дальше не відмовляється від виконування своїх релігійних і громадських обовязків.

Другого дня, 30 червня, під час Восьмої Зустрічі Українців Америки й Канади мін. М. Старчевський говорив у цьому самому дусі, що й суддя Соломон.

СУЧАСНА ТРАГЕДІЯ УКРАЇНЦІВ ХОЛМЩИНИ Й ПІДЛЯШШЯ

Варшавське "Наше слово" подає звіт українця Королька на одному зїзді 12 травня в Любліні, в якому сказано, що поляки в рамах протиукраїнської акції виселили з Холмщини й Підляшшя 1947 р. 9,405 українських родин. Досі з них повернулося на свою рідну землю таке число родин: до Більського повіту — 1,200, Білгорайського — 100, Холмського — 50, Грубешівського — 30, Володавського (в тому й Парчів) — 1,400, Томашівського — 50. На всіх 2,800 родин поворотців свою власність назад отримали тільки 700 родин, а решта — безпритульні на своїй землі. Більшість цих родин живуть серед погроз і провокацій насланих на ці землі польських шовіністів, що виганяють українців за Буг — до Советського Союзу.

СЕРЕД МОЛОДІ В НЮ ЙОРКУ ЗРОСТАЄ ЗЛОЧИННІСТЬ

Департамент поліції Ню Йорку подає, що протягом минулого року злочинність серед молоді в Ню Йорку зросла в такому відношенні: арешти злочинців нижче 16 років збільшилися на 32.5 процента; між ними дівчат — на 12 процентів. У віці 16 до 20 років кількість злочинців зросла на 12,5 процента.

До цього рапорту поліційного комісара С. Р. Кенеді, присланого Ф. Ваґнерові, посадникові міста Ню Йорку, приложений лист, в якому Кенеді каже, що "дім, религія, школа та інші суспільні чинники, як урядові, так і приватні, мусять узяти на себе за це велику відповідальність". Рапорт каже, що досі ще ніколи не було такої кількости молодечих злочинців, як 1956 р.

КОРОЛЕВА ЄЛИСАВЕТА ПРИЙДЕ ДО ОТТАВИ

У Лондоні, Оттаві й Вашинґтоні появилося офіційне повідомлення, що королева Єлисавета і князь Филип прийдуть до Оттави в половині жовтня. З Канади виїдуть на відвідини до ЗДА — перший раз відколи королева Єлисавета вступила на престіл.

ДОЛЛЕС ПЕРЕДБАЧУЄ УПАДОК КОМУНІЗМУ В СССР ЗА 10 ЛІТ

Державний секретар ЗДА, Дж. Ф. Доллес, на пресовій конференції довірочно висловив передбачування, що "за 10 років потомки Микити Хрущова будуть вільні". Значить, Доллес, видно, має якісь підстави передбачувати, що комуністично-диктаторська система в Советському Союзі ще може проіснувати 10 років, а потім розвалиться. Яким способом це має статися — Доллес відмовився виясновати.

Деякі часописи розуміють це як відповідь Доллеса на недавнє пророкування Хрущова, що потомки сучасних американців будуть комуністами.

ТВОРЕЦЬ КОНЦЕНТРАКУ В БЕРЕЗІ КАРТУЗЬКІЙ — НА ВОЛІ

Преса подала, що комуністичний режим Польщі звільнив з вязниці Костека-Бернацького, Поліського воєводу до другої світової війни, і кривавого пацифікатора Полісся й творця страшного табору мук і смерти в Березі Картузькій на Поліссі, де серед усіх вязнів найбільше було українських патріотів, зо всієї зах. України, яких тортурували без суду. Між ними мучилися там також українські православні священики.

КІЛЬКІСТЬ МОЛОДІ В ЦЕРКВАХ НА УКРАЇНІ ЗРОСТАЄ

В інтервю, переданому по телевізії СіБісі в Канаді 14 липня, Вілліям Стівенсон, співробітник "Торонто Стар", розповів про свої враження з недавньої подорожі до СССР і комуністичного Китаю. Зокрема він побував і на Україні, де цікавився також станом религійности населення. До церкви там ходить досить багато людей. Між ними ще постійно старші становлять велику більшість, одначе кількість молоді в церквах тепер значно більша, ніж була ще донедавна, сказав Стівенсон.

ДОГОВІР ВАТИКАНУ З АРҐЕНТИНОЮ

У липні ц. р. Ватикан і Арґентина підписали договір, який особливо підкреслює католицизм сучасної структури Арґентини і всього її теперішнього уряду — після поваленя режиму Перона, що не хотів політику Арґентини підпорядкувати Ватиканові.

Між іншим, згідно з цією умовою, в арґентинській армії, фльоті й летунстві католицькі капеляни будуть мати свою формальну духовно-військову організацію, підпорядковану Католицькій Церкві, отже Ватиканові.

ПРОПОЗИЦІЯ РАДИ ЦЕРКОВ

Рада Церков Канади (протестантська) прийняла резолюцію, в якій закликає уряд Канади працювати в тому напрямі створення міжнародньої угоди, що забороняла б уживання атомової зброї. Однак сам президент Ради Церков Канади, о. д-р Емлин Дейвіс уважає, що Канаді не треба чекати поки інші держави на це погодяться. На його думку, Канада повинна виректися атомової зброї тільки сама, не оглядаючись на те, що зроблять інші; значить, хай одна з великих країн світу буде роззброєна серед інших озброєних.

КІЛЬКІСТЬ НАСЕЛЕННЯ СВІТУ

Обєднані Нації видали книжку про населення світу. В тій книзі подано, що населення світу 1956 року становило близько 3 більйони людей. Року 1955 їх було 2 більйони і 700 мільйонів. Людство зростає на 43 мільйонів річно. Обчисляють, що за 43 роки, цебто 2,000 року населення світу зросте вдвоє, і буде становити близько 6 більйонів душ.

Найбільший приріст населення в Латинській Америці (заселеній еспанцями), — там прибуває 2.6 процента людности річно, цебто 4 мільйони і 400 тисяч осіб. Друге місце займає Африка й південно-західня Азія, де річний приріст становить 2 проценти всього населення. Найменший приріст — в Европі: від пів до одного процента.

МЕТОДИСТИ ПРОТИ СВЯЩЕНИКА НЕГРА

Провід Методистської Церкви в ЗДА недавно назначив пастором негра Нелсона Гиґінса на парафію при вулиці Нормандії в Лос Енджелес, ЗДА, і парафіяни на чолі своєї Ради на знак протесту вийшли з церкви.

ПОЛЬСЬКІ АПЕТИТИ НА УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ

Польський еміґраційний діяч Кс. Ґлінка так апелює до поляків: "Чи пересічний польський еміґрант на Заході усвідомлює собі це, що справа Східніх Земель (зах. України і зах. Білорусі) Речіпосполитої є ключевим питанням будучности польської держави?" Натомість представник трохи "лагіднішого" напряму, К. Окуліч, задовольняється тільки пляном федерації Польщі, України й Білорусі та іншими тими народами, що їх колись поневолювала Польща. Ця федерація мала б нагадувати історичну Велику Польщу.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВПРЕОСВ. МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

4 серпня — Шіго, Саск.
25 серпня — Вернон, Б. К.
1 вересня — Ванкувер, Б. К.
8 вересня — Валей, Б. К.

БАТЬКО В ТІНІ ЗАБУТТЯ

Відношення родини до батька перебувало ріжні зміни впродовж історії людства.

У камяній добі батько був абсолютним тираном родини. Коли він ставав старим, тоді один з його підростаючих синів зводив з ним кривавий бій, відсував батька, і сам ставав володарем родини.

Сліди пошани до батька знаходимо перший раз з-перед двох тисяч років перед народженням Христа, коли вавилонець Елмесу на глиняній таблиці написав просьбу до богів, щоб вони подали батькові здоровя й вік довгий.

У біблійних часах уважали за великий злочин, що вимагав кари смерти, коли син противився волі свого батька. Так само давні римляни, ще далеко перед народж. Христа, молили своїх фамілійних богів, щоб вони прокляли тих дітей, що не слухали своїх родичів.

В глибоких часах, перед народженням Христа, в північній Европі вважалося за велику зневагу, коли малолітні сини прилюдно показувалися перед батьком.

У старовинних греків був звичай, що батько вибирав для сина жінку, і ніхто не смів заперечувати його рішення. Такий самий звичай був в Індії, де родичі заручували своїх малолітніх дітей і синові не вільно було бачити обличчя своєї нареченої аж поки не взяв з нею шлюбу.

Всеж таки жінки в Індії мали можливість помститися на своїх чоловіках, якщо вони були жорстокі та зловживали своєю необмеженою владою. Справа в тому, що в тій країні було таке старе право, яке уповноважувало жінку продати свого чоловіка в неволю, щоб тими грішми могла сплатити довги, яких наробив її чоловік.

Натомість у деяких африканських країнах було навпаки: право позволяло чоловікові продати свою жінку.

Бувають ще й інші звичаї. Наприклад, у Судані, в Африці, серед деяких нехристиянських племен є такий звичай що жінка, яка породить пятеро дітей, має право покинути свого чоловіка й виховання дітей припадає чоловікові.

В Еквадорі, серед автохтонного населення ще й досі практикується такий стародавний звичай: коли дружина завагітніє, то родина викидає її з хати, а її чоловіка беруть під таку дбайливу опіку, мов немовля чи володаря, і так ним пестливо опікуються, поки він не стане батьком.

У словян був прадавній звичай, так званого „снохатства": коли женили нелітнього сина з повнолітньою дівчиною, то вона так довго вважалася законною жінкою батька, поки син став повнолітнім. Цей звичай в Україні заникнув дуже давно, і тільки деякі спомини по ньому в глухих закутках краю осталися до новіших часів (Див. І. Франко: „Сліди снохатства в українських горах"). Натомість у Московщині той звичай ще дуже живо й широко зберігся в народі й у нових часах. — Відколи український нарід себе памятає, пошана батька й матері там мала релігійний характер в загальній системі прадавнього культу Роду. При тому мати й жінка користувалися великою пошаною, хоч вони ніколи не виявляли нахилу бути диктаторами в родині.

Американська статистика показує, що в руки жіноцтва ЗДА переходить щораз більше майна, так що згодом батько може стати забутою людиною, коли тепер гроші мають владу. В ЗДА вже мало-хто з батьків допускається до голосу, коли йдеться про виховання дітей. Ця справа майже виключно в руках жінок.

Деякі чоловіки через те нарікають на диктатуру жінок, але більшість тільки про людське око прикидаються ображеними, а в душі вони вдоволені, що не мають клопоту з вихованням дітей, — хай жінка сушить собі голову. Отже чоловіки мають змогу по роботі (якщо працюють) відпочити, дати трохи попусту лінивству, по-дитячому побавитися спортом і т. д. Одне слово — брак відповідальности за виховання дітей підказує їм думку, що, мовляв, досить жінці дати гроші на утримання дітей, а виховання — то вже не чоловікова справа.

Наслідком того чоловіки силою факту перестають бути "головами родини", а сходять у тінь, стають в родині "забутими людьми".

КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ В ПОЛЬЩІ СПІВПРАЦЮЄ З КОМУНІЗМОМ

Варшавське радіо подає, що в Польщі створився "Клюб поступової католицької інтеліґенції". До управи Клюбу ввійшли: колишній професор Львівського, а тепер Ягайлонського (у Кракові) університету д-р Юлій Кляйнер, редактор відомого католицького тижневика "Тиґоднік Повшехни" Юрій Туровіч, шість католицьких послів до сейму (парляменту) і багато інших визначних католицьких діячів.

Попередня "поступова католицька група" Пясецького, з часів режиму Сталіна, перестала існувати; вона повстала була з почину комуністичного уряду, а не Кат. Церкви. Натомість новий "Клюб поступової католицької інтеліґенції" вилонився з почину Католицької Церкви. Як подає преса, цей Клюб створений "для світської акції польських католиків, в тому й політичної". Отже це програма Католицької Акції.

Голова централі Клюбу, Завейський, окреслив становище цієї вітки Католицької Акції в Польщі до сучасного комуністичного режиму: "В сучасних історичних умовинах у Польщі не може існувати інший лад, крім соціялістичного (комуністичного). Не зважаючи на різниці в поглядах між католиками й комуністами, бажаємо за часів комуністичного ладу співпрацювати з усім, що для одиниці й суспільства є добре, моральне й творче, що дозволить двигнути суспільні маси на вищий позем економічного, культурного і морального життя".

Обмежуючись до короткої інформації про цей Клюб, не можна не звернути увагу на його характер т. зв. "поступовости", чим він каже, що католики на Заході не є поступові. Подруге, вирішувати про це, що має вважатися за "добре, моральне, культурне" і т. д., напевно будуть сильніші чинники в Польщі, отже урядові, комуністичні, а Католицькій Акції тільки останеться пасивно співпрацювати в тим. А в тім, які б там свої власні цілі Католицької Акції не були, то факт остається фактом: вона перед усім світом проголосила свою співпрацю з комуністичним режимом. Справа стає тим яснішою, що Єпископат Католицької Церкви в Польщі офіційно проголосив свою співпрацю з комуністичним режимом Польщі і закликав до того всіх своїх вірних. Одночасно Католицька Церква в Польщі надальше підпорядкована Ватиканові, і узгіднює з Папою свою політику. Значить, Папа погодився на співпрацю Католицької Акції і Католицької Церкви в Польщі, на їх угоду з комуністичним режимом цієї країни і з комуністами взагалі. Повідомлення про співпрацю Католицької Акції з комуністичним режимом у Польщі появилося в періоді авдієнції польського Кардинала Стефана Вишинського в Папи цього року навесні. Польська преса у вільному світі писала, що Кардинал Вишинський на цій авдієнції мав старатися, щоб Ватикан визнав комуністичний ляльковий уряд Польщі, залежний від Москви. Перед виїздом до Риму Кард. Вишинський мав довгі наради з комуністичними урядовими чинниками Польщі. — З того виходить, що Папа мовчки поблагословив співпрацю Католицької Церкви в Польщі з комуністами.

ПЛАТНЯ КАНАДІЙСЬКИХ ПОСЛІВ

Посол до федерального парляменту в Канаді отримує річно 8 тисяч долярів за те, що бере участь у парляментарних сесіях в Оттаві. Річно відбувається одна сесія, а в виняткових випадках — дві. Крім того, він дістає ще 2 тисячі додатку, що не підлягає оподаткуванню — отже равом 10,000 дол. на рік. Усіх послів в парляменті є 265. З них 19 премієр вибирає на становища міністрів.

ХРУЩОВ ПРОПОНУЄ АМЕРИЦІ ПОДІЛ СВІТУ

Цьогорічний Верховний Совет у Москві займався головно пропаґандою, щоб Захід припинив виріб атомової бомби. При тому головно кокетували американський нарід і висловлювали йому поздоровлення. Після того "Ню Йорк Таймс" доручив своєму кореспондентові в Москві негайно відбути розмову з Хрущовим. І Хрущов сказав йому ось що: треба розвязати Атлянтійський Союз (НАТО) і замість нього створити іншу інституцію світової безпеки, і щоб над тією інституцією мали контролю тільки дві великодержави — СССР і ЗДА.

МОЛИТОВНИКИ ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XXI.

Митрополит Петро Могила свідчить, що через унію до православних Богослужбових книг в Україні проникли неправославні впливи

Актом Берестейської унії 1596 р. Православна Церква в Україні була позбавлена свого Єпископату. Його вдалося відновити тільки 1620 року. Отож, Православна Церква в Україні була без свого Духовного Проводу впродовж повних 24 років. Це досить часу для того, щоб Католицька Церква могла провести до православних святинь деякі свої впливи. Відновлений 1620 року Православний Український Єпископат не міг за пять років усунути з своєї Церкви всього того неправославного, що проникало впродовж принаймні цілого чвертьстоліття; отож, коли за часів побідної унії Україна вже була без свого православного Єпископату, 1606 року уперше вийшов у Києво-Печерській Лаврі Акафист Успінню — з латинським впливом, і був перевиданий також і 1625 року — тоді, як уже пять років існував відновлений Український Православний Єпископат. І той Єпископат був у такому положенні переслідуваних, що йому було дуже далеко до вникання в справи церковних книг. І католицькі впливи — там де вони були, оставалися дальше ще дуже довго, навіть до близько половини XVII ст., коли про це писав Митрополит Петро Могила, а деякі з них, як видно, осталися й надальше.

Цей стан прозоро змалював Митрополит Могила в передмові до свого "Евхологіона албо Молитвослова или Требника" з 1646 року.

Митр. Петро Могила пише, що впродовж усього життя його боліло, коли він бачив, як вороги й фальшиві браття православних дошкуляють православним і кривдять їх, "безсоромно прозиваючи наших духівників неуками, простяками". Посуджують Україну, що вона поеретичіла, й не знає числа, форми, матерії, інтенції і наслідків Тайн і порізному їх відправляє.

І він, Могила, як каже, постановив збити ці посуджування виданням Требника. Він не заперечує, що помилки в старих Требниках були, але такі, що не шкодять спасінню. А втім, ці помилки були допущені "через простоту й нерозсудок коректорів", "через необережність писарів", або тоді, коли не було Православної Ієрархії в Україні, і коли ці, **"хто поважилися такі книги цензурувати і їх на світ випускати, небагато мали знання про такі справи й мало зважали на це, що було б у Тайнах матерією, а що формою, більше дбаючи про свою користь, тому то вони багато потрібних речей пропустили, а непотрібі пододавали".**

"І ось під проводом Митр. Петра Могили", каже М. Возняк, "зібрано й переглянено українську літурґічну традицію з друкованих і рукописних Требників, неодно, що було в попередніх Требниках, викинено, а додано те, чого там не було, частину перекладено з грецьких Требників, а ще більше треба було самостійно написати... Метою Требника Могили було довести до одностайности церковної практики й обрядів; це й у великій мірі він осягнув, бо з нього вийшло й кілька скорочених видань у Києві та й у Львові" (М. Возняк, "Історія української літератури", т. II, Львів 1921, стор. 111).

Справа ясна: в православні Богослужбові книги в Україні, як стверджує Митр. Могила, таки проникли були чужі, а головно латинські впливи. Яким способом? Митр. Могила про це говорить ясно. Поперше, деякі переписувачі церковних книг були н е о б е р е ж н і, — вони з надто великим довірям ставилися до того всього, що їм другі подавали як ніби то "православне". Подруге, бували такі переписувачі й видавці православних церковних книг, які при цій справі більше д б а л и п р о с в о ю к о р и с т ь, ніж про Православя, — цебто, вони нишком, свідомо вносили неправославні впливи до православних книг, якщо противники Православя пропонували їм за це якусь особисту користь: чи не переслідували їх за це поляки з уніятами, чи ще й до того давали їм якесь становище, чи щось у тому роді. Потрете, офіційні коректори церковних книг часом бували людьми п р о с т о т и й н е р о з с у д к у, цебто просто вони й не мали потрібного знання, й одночасно не мали потрібного розуму, щоб дивитися критично на опрацьовуваний ними матеріял, і все приймали так, як брали його від інших. Почетверте, повний брак української православної Ієрархії в 1596-1620 роках також причинився до анархії, безконтрольности й проникання чужих впливів у православні церковні книги.

І коли Митр. П. Могила стверджує на свою відповідальність, що все це мало місце, то, очевидна річ, ці чужі впливи знайшли своє місце не десь в невловимих абстрактах, а таки конкретно — в православних книгах, виданих в Україні православними.

Розуміється, Митр. Петро Могила далеко не все міг виправити, що накопичилося впродовж довгого часу й попслутувало за собою сліди. І так, наприклад, після виправлення Требника, були в нього пляни виготовити до друку Біблію в виправленій редакції, а також Життя Святих, складені на основі традиційної збірки Симеона Метафраста, але, звичайно, також справлену (М. Возняк, Іст. укр. літ., т. II, ц. п., ст. 111). Однак смерть 1 (11) січня 1647 р. не дозволила на здійснення цих намірів.

При тому треба підкреслити ще одну річ. При виправленому виданні православного Требника Митр. П. Могили, як каже М. Возняк, "частину перекладено з грецьких Требників, а ще більше треба було самому написати". З того виходить, що Митр. П. Могила в потребі, на шляху історичного й суттєвого пошукування за істотою православної теорії й практики, мав змогу переконатися, що й до Церкви в Греції вспіло проникнути дещо таке, що суперечить основам Православя, коли він не все, а тільки дещо брав з грецьких Требників, але більшість мусів відтворювати сам на основі студій, щоб проникнути до правди крізь верству неправославних впливів, що вже вспіли місцями покрити істоту Православя впродовж нашарувань часу й закрепнути під знаком традиції. І сталося так, що греки не тільки не сперечалися, а навпаки — вони самі погодилися з Митр. П. Могилою, і його Требник ставміродайним для всього православного Сходу. І в цьому випадку Царгород мав нагоду прийняти правду з Києва дякуючи його глибоким студіям у пошукуванні істоти православного Требника.

Коли мова про те, що Митрополит Петро Могила не завжди рішався сполягати й на дечому з грецької теорії й практики, коли шукав чистоти Православя, то при нагоді слід пригадати, що Грецька Церква й досі офіційно видає книги, в яких має місце переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, і то ще й з латинською версією про спізнення Ап. Фоми на Успіння й Похорон Пресв. Богородиці (Див. D. Cummings, Kyriakodromion (Sunday Sermonary by Apostolos Makrakis — The Teacher of Christianity. Together with a short Heortodiomion (Festal Sermons). — Translated out of the original Greek. Greek Archidiocese of North and South America. Approbation: — Archbishop Michael of America. — Chicago 1951).

***

Як бачимо, латинський вплив (версія про опізнення Ап. Фоми на Успіння й Похорон Пресв. Богородиці), що проник був на Схід уперше до писань Св. Івана Солунського (Див. Іван Франко, Апокріфи і легенди, ц. п., т. II, стор. 386), а від нього до ще деяких одиниць, як їх особистий погляд, що не зобовязував Православну Церкву в її науці, згодом таки офіційно проник до Церкви в Греції, і то проник у латинській формі, — тоді, як, кінець-кінцем, коли вже греки рішилися допустити до Церкви переказ про "тілесне прийняття Пресв. Богородиці на Небо, то не потребували брати його в латинській формі, з Заходу, а могли взяти той переказ таки зо Сходу, — той переказ, що його приписують Ап. Іванові Богословові, цебто той, що відомий як найраніш записаний, і то погрецьки, — а в ньому немає згадки про спізнення Ап. Фоми на Успіння й Похорон Пресв. Богородиці. Значить, греки не прийняли свого народнього, позацерковного переказу, але прийняли латинський.

Повертаючись до справи на українському ґрунті, треба особливо підкреслити той факт, що Митрополит Петро Могила в передмові до свого Требника з 1646 р. виразно й голосно заявив про неправославні впливи в періоді часу від Берестейської унії 1596 р., що й далі існували, очікуючи виправлення, і далеко не все дочекалося цього навіть після відновлення українського православного Єпископату 1620 р., після 24 років його відсутности.

І саме в цьому періоді часу, що його Митр. П. Могила розкрив як час проникання неправославних впливів до православних церковних книг, появився 1606 р. друком у Києво-Печерській Лаврі Акафист Успінню Пресв. Богородиці, зо згадкою про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, і то в латинській формі — з версією про спізнення Ап. Фоми на Успіння й Похорон Пресв. Богородиці.

Німецький філософ Емануель Кант написав теорію повстання світу, але найновіша наука не погоджується з ним.

ВИБАЧАЙТЕ — АЛЕ ВОНО НЕ ТАК!

З ювілейної статті на 25-ліття УНО у "Вільнім Слові", ч. 19, 1957, виходить, що вся велика українська робота в Канаді почалася аж з появою УНО, яке видає "Новий Шлях", й ідеї УНО прийняв увесь український організований загал... І вже та писанина нагадувала приказку: "Хвали мене роте, бо тя роздеру".

Тут я зупинюся на редакційній статті "Нового Шляху" з 12-го червня 1957 року, де "Н. Шлях" полемізує з "Українським Голосом", Самостійниками, і зачіпає церковну справу. Каже "Новий Шлях":

"Члени СУС (Самостійники) **не тільки не є "всеукраїнськими націоналістами", ані "також націоналістами", але взагалі не є ніякими націоналістами, — тільки церковниками, бо признають примат** (першенство) **одної церкви понад усе(!), навіть понад націю".**

Читаєш таке і думаєш: От чого дітваки не видумують! А на вигляд ніби дорослі люди...

Виходить, що аж унівці є есенцією повного українського націоналізму, але чому ж УНО до КУК належить, де все ж йому руки звязують? Маючи в руках найбільшу ідейну силу і за собою зорганізований загал, чому УНО не створило такої своєї власної корпорації і не почало самостійної праці, поза якою КУК і Самостійники далеко лишаться, — ніяк унівців не доженуть?

А може унівці КУК створили і ведуть його на своїм шнурку?... Та знову говориться, що УНО увійшло в КУК аж за протекцією...

Дітвацькою балачкою "Н. Шляху" є те, що Самостійники не є ніякими націоналістами, а лише — **"церковниками, бо визнають примат одної Церкви понад усе, навіть понад націю".** Виходить, отже, що є 1) Церква, 2, усе, і 3) нація. Мабудь УНО має таке маґічне сито, що відділює від Церкви "усе", а від того "усього" — націю. Мусить бутж дуже штудерне сито, таке як УНО!

Та висувається питання: "Якої Церкви примат признають унівці? Чужої римської Церкви і Редемпториста Германюка? А таке виходить! А може й ніякої? Питання важне, коли унівці є націоналістами, отже державницькими політиками. А для державних політиків Церква завжди була дуже важна.

Друга дітвацька балачка "Н. Шляху", — що Самостійники ставлять Церкву понад "усе" і понад націю. Треба крайнього тумана, щоб таке говорив.

Бо що таке "нація"? Коли брати на здоровий розум, що **під "нацією" розуміється нарід разом з усім, що він має і старається мати,** — свою мову, свою Церкву, свою культуру звичайну й церковно-народню. Має свою історію, якої частина є церковною історією. Має літературу світську й церковну. Має свої ідеали і святощі звичайні й релігійні. Має будні дні і святочні. Має свою політику і стремління, які охоплюють і справи звичайні, і церковні. Коли ж все те вилишити і взяти лише "націю", то вона буде миляною булькою, піною на воді. Але в унівців (і то не віднині) "нація стоїть понад усім", тільки не знати над чим.

Дітвацька політика УНО, крайньо примітивна, та і не диво, бо є природне правило, що мудрагелі ніколи здорового розуму не наберуться. Та виходить, що треба би про унівську політику в справі Церкви подрібніше поговорити.

Неунівець.

СУБОТНИКИ Й НЕДІЛЯ

Вістки з фармів говорять, що там швендяються аґенти чужих сект, між ними й еговісти, і проповідують "Боже Слово", а наділі баламутять нарід. І в містах заходять ті аґенти до домів, і то часто в неділю. Розумний бачить, що їм не ходить про "Слово Боже", але щоби баламутити нарід для чужої політики. А малосвідомий їх слухає, і може збаламутитися.

Вони також проповідують святкування суботи, а не неділі, бо кажуть: в Біблії сказано, що треба суботу святкувати. Але виходить, що в основі їх роботи стоїть чиясь політика.

В Біблії говориться про суботу як обовязок для жидів, — раз на спомин, що Бог творив світ шість днів, а семого дня спочив (2 Кн. Мойсея, гол. 20), а другий раз — що суботу мають жиди святкувати на спомин виходу їх з египетської неволі. (5 Кн. Мойсея, гол. 5).

Першого приказу самі суботники не сповняють. Бог творив світ шість днів, а семий зоставив на спочинок і більше нічого не творить. Таке виходить. Так і еговісти повинні робити, — шість днів попрацювати, а семого дня почнати безконечний спочинок. Нічого більше не робити ціле життя.

Друге — вихід жидів з неволі належить лише до жидів, а не до християн, і не до нежидівських народів взагалі. До християн по суті не відноситься те, що жиди з Єгипту вийшли. Так само жиди вважають, що до них не відноситься те, що большевики поневолили мільйони народів, а між ними й українців. Жиди лише собою клопочуться.

***

Перші християни були з жидів, отже святкували суботу, бо неділя не була законом встановлена. Але вже й Ап. Павло, що був з жидів, уважав день Христового воскресення (неділю) важним, бо говорить в Послані до Коринтян, щоби вони **"першого дня в тижні"** збирали пожертви на поміч християнам в Єрусалимі. (1 Кор. 16: 1-3). А "перший день" — то неділя.

Християнам з нежидів субота була байдужа, бо їх предки в Єгипті не були; вони мали християнські причини неділю святкувати. Христос воскрес в неділю, що дуже важне; Він, воскреснувши, зявлявся в неділю; Дух Святий зійшов на Апостолів в неділю, отже неділя була освячена тими подіями. То для них був **"День Господній"**, день Христового воскресення. І в "Відкритті Івана Богослова" говориться, що він "був в дусі в День Господній", отже в неділю.

Неділя стала християнським святом, ознакою християнства, освяченою подіями з життя Христа. Вона розтягалася на всіх християн, коли субота була виключно і вузько жидівською справою.

***

Та видно, що й пізніше були між християнами деякі недумаючі, що суботу святкували; а могли бути й аґенти, що їм суботу захвалювали. І тому Лаодикійський Собор з 364 р. видав таку постанову:

Християни не повинні жидівствувати, не повинні суботи святкувати. Нехай вони в той день (суботу) працюють, а окремо нехай святкують день воскресний (неділю) скільки можуть, як християни. Коли ж знайдуться жидівствуючі (суботники), нехай будуть "анатемовані" (від Церкви відлучені, осуджені). (Правило 29).

Знов же один з Св. Отців, Александрійський Архиеп. Фтеофілакт (385 р.), каже:

"І звичай, і обовязок вимагає від нас шанувати кожний воскресний день (неділю), і святкувати його якраз через те, що в той день Господь наш Ісус Христос виявив нам воскресення з мертвих. І тому той в святих писаннях день називається першим, як проголошуючий для нас початок життя. Він називається також восьмим, що приходить по жидівській суботі" (Канон І).

***

Всі ті постанови були розумні, бо коли твориться щось нове, коли заводиться новий лад, то він повинен мати все своє, і не запозичати чогось з чужого ладу. Коли ж запозичає, то він не створить для себе свого ґрунту і своєї сили. Він буде ходити манівцями. Християни все те розуміли, і не хотіли бути напів християнами, а напів жидами.

Коли ж нині суботницькі аґенти стараються християн до суботи привертати, то на те, щоби їх баламутити і зводити на манівці. Зводити до того, що чоловік буде "ні пес, ні баран", як говорить народній вислів.

Про ту саму жидівську суботу можна сказати, що і жиди її разом не святкують. Коли в західній Европі і в Англії субота вже скінчилася, то вона в Канаді аж по 8-ох годинах починається, бо тут сонце 8 годин пізніше сходить і заходить. А як святкував би жид на дуже далекій півночі, де сонце трошки видно цілого півроку, а другого півроку цілком не видно? Як жид там знав би, коли субота? І до часів Мойсея жиди суботи не святкували.

Вірний.

Тільки той може щиро молитися, хто має любов.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і мідну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або ясносиньої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ 14-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Є люди, що не знають ціни менше важному і більше важному. Для них малі справи, що кругом них, — найважніші.

Оповідає Христос: цар справляв синові весілля, і багатьох запрошував. Перед самим весіллям повідомляє через слуг: "Гостина починається, приходьте."

Але ті відмовляються. Один каже: "Куплене поле мушу оглянути"; другий — торговець, отже через гостину дещо стратив би. Кожний відмовлявся. Та ще й слуг зневажали, за що цар болючо їх покарав.

Каже тоді цар слугам: "Кличте на весілля всіх, кого зустрінете на вулицях". І велика світлиця наповнилася гостями.

А був звичай, що багаті люди мали готові гостинні одежі для гостей. Приходять, передягаються, і так всі стають по святочному вбрані.

Коли ж цар увійшов, то побачив чоловіка не вбраного в гостинну одежу, і каже: "Лінивий чоловіче! Ти прийшов погоститися, але лінувався вбратися в готову гостинну одежу". І казав того чоловіка за його лінивство покарати.

Два приміри стають перед нами. Царська гостина рідко буває, і розумні люди вважали б для себе честю бути на такій гостині. Буденні справи відложили б, бо царська гостина вартніша ніж їх буденні справи. Вони і дарунки царському синові принесли б. А тут вони мале ставлять вище великого.

Другий примір — лінивство, байдужність. Чоловік прийшов, але лінувався навіть в готову одежу прибратися.

Христос хотів такі людські гріхи показати, а ті гріхи були давно і є тепер. Берімо обовязки перед Богом. Церква — то храм Божий, де ми час від часу збираємося, щоб Небесного Царя відвідати, принести Йому пошану, оповісти Йому про свої потреби і просити Його допомоги. Лишаємо буденні справи і заінтересовуємося справами вищими, духовними, щоб з тої царської гостини принести нову силу для нашої душі.

Та скільки є тих, що для них неділя чи свято є лише на те, щоб спати, байдикувати, забавлятися. А є і такі, що що деколи напоказ прийде до церкви, але він не вбрав своєї душі в святочну одежу. Він лише тілом в церкві.

І народні справи кличуть час від часу: Зійдіться, — треба порадитись, піддержати гуртом одну, чи другу справу! Але є такі, що часу не мають. Досить їм того, що про себе одних дбають. Такі належать до тих, що були запрошені, але не прийшли, бо для них особисті малі справи важніші, ніж справи великі. Такі і перед Богом, і людьми маловартні люди.

НЕДІЛЯ 15-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Каже Ап. Павло, що через Ісуса Христа запалало світло в наших серцях, але ми слабосилі, отже треба нам Божої допомоги. Труднощі треба терпеливо переносити, щоб життя Христа явилося в нашім смертнім тілі.

Одного разу законоучитель питає Ісуса: "Яка заповідь найбільша в цілім Законі?" На те Христос: "Люби щиро Бога і ближнього. В тім міститься ввесь закон". І законоучитель мовчав, бо бачив, що Христос розумно відповів.

Відповідь Христова дійсно покриває всі закони. Коли б люди щиро Бога, як Володаря світа, поважали, і до других людей ставилися щиро, зі співчуттям, з готовістю помагати їм в потребі, то який святий лад був би на світі! Було б Царство Боже на землі. Не було б сварок, грабунків, насильств, воєн, неволі, нарікань, проклонів, непотрібних терпінь.

Але людям здається, що коли Закон Божий злегковажать і підуть за своїми забаганками, то більше зискають. Однакож кожний день показує, що ті забаганки ведуть до гіршого. Не Божий лад заводиться, але лад безбожности і некультурности.

НЕДІЛЯ 16-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Ап. Павло говорить, що Апостоли і всі ширителі Христової науки прикладами свого життя показують як треба жити. Їх переслідують, вони бідують, але все переносять поважно, зрівноважено, щоб всі бачили, що вони гідні люди.

В притчі говорить Христос, що багатий чоловік кудись відїздив і пороздавав гроші слугам, щоб ними орудували. Тоді більші суми грошей називалися "талантами". Знаючи спосібність слуг, дав кожному відповідно до його сили, — одному пять, другому два, а третьому один талант.

Коли за час господар вернувся, каже один слуга: "Ти дав мені пять талантів, а я придбав других пять". І похвалив його господар. Другий двома придбав других два, отже і того похвалив. А третій каже: "Ти дав мені один талант, і я його закопав, а тепер тобі його віддаю." На те господар: "Лінивий слуго! Коли б ти був позичив гроші купцям, то я відобрав би їх з процентом, а тепер і того нема". І болючо покарав ледачого слугу.

Таланти — то спосібності, які Бог пороздавав людям, щоб ними орудували, хоч одному дав більше, другому менше, і кожний повинен орудувати тим, що має. Дав Бог здоровля, дав розум, дав окремі спосібності, — та скільки є людей, що свої таланти закопують! Марнують. А могли б ними багато здобути, — багато навчитися, багато гідної праці виконати, стати поважними і людям багато добра зробити. Але не так вони роблять. Час промарновують, здоровля марнують, неславу на себе стягають, і людям лихо роблять. Такі заслуговують на кару і перед людьми, і перед Богом.

"ЯК ВИ КАТОЛИКИ, ТО ЙДІТЬ ДО ПОЛЬСЬКОГО КСЬОНДЗА" — КАЖУТЬ ПОЛЯКИ

Зіновій Книш містить у паризькому "Українському Слові" спомини п. н. "За чужу справу". У 18. розділі споминів (число "Укр. Слова" з 9 червня ц. р.) З. Книш подає спогади Михайла Козія з положення українців у польському корпусі ген. Андерса під час другої світової війни. Коли перед Великоднем треба було сповідатися, то воякам українцям греко-католикам поляки не дали українського священика, кажучи: "Як ви католики, то йдіть до нашого ксьондза, це одна віра, всі маємо папу римського за начальника. А не хочете — не маю для вас ради".

Стан католицизму у Франції давніше й тепер

Львівська "Нива" була органом гр.-кат. галицького Духовенства, і там в 1927 р. писалося:

Один американський професор поїхав до Франції, щоб розвідатися про стан католицизму в цій країні, і —

"Свої спостереження оголосив в часописи. Недавно читали ми його спостереження переведені також на нашу мову в "Ділі". Він каже, **що в Франції на 45 мільйонів народу може десята часть почуває себе християнами і практикує свою віру.** Тож не диво, коли правительство разураз виходить безрелігійне.

"Велика вина в тім і духовенства, яке... держалося вищих сфер, а відчужилося від широких мас народу. Тому нарід пошукав собі інших провідників, які попровадили його проти Церкви" (Нива 1927, стор. 24).

Про те маленьке число католиків у Франції писав також визначний гр.-кат. священик Савойка.

Виходить, що у Франції Папи не мають ніякого впливу. Коли б мали силу, то завели б там якийсь лад, а нині Франція належить до тих ніби "католицьких" країв, де мабуть найбільший нелад, а до того довела папська політика.

Також Італія, де Папи проживають, стає щораз більше некатолицькою. Виглядає, **що папство опинилося на острові, який щораз тісніше окружає море невірства.** І може дійти до того, що Папа з того острова буде змушений утікати.

І тому Рим шукає собі поля по далеких світах, — на Україні, в Московщині, в Африці, в Азії, де його менше знають. Але певне, що й там папська політика доведе до такого стану, як є нині у Франції й Італії. Говорить і приповідка: "Неправдою світ перейдеш, але назад не вернешся".

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Рссіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на урядових документах.

Мелхиседек — це величанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Віддіï Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Той Христофор Колюмб, про якого я тількищо згадував, був сином бідного чесальника вовни з Ґенуї.

Після того, як відгадав і знайшов новий світ, якому навіть не міг надати свого імени, великий чоловік умер, можна сказати, в кайданах. І тільки кількадесят років тому побудовано йому памятник у родинному місті Ґенуї.

Здається, я вже говорив вам про Галилея. Андрій Везаль, якого вважають за творця й відновника науки анатомії, був ученем ще за молодих літ. За часів університетських студій в Лювені його часто можна було бачити, як розтинав тіло того або іншого звіряти і придивлявся тайнам будови їх організму.

На двадцятім році життя він став професором, а потім лікарем кількох монархів. Великий успіх творить йому злих ворогів, які нарешті спричинили його загибіль.

Приводом для цього було твердження, що він розтяв одного разу тіло якогось шляхтича, що його серце ніби то ще билося в грудях.

Інквізиція*) закинула йому святотатство й убивство. Його мали віддати, на загальних основах, на тортури, і тільки особиста протекція еспанського короля врятувала його від смерти. Все ж мусів він виїхати з батьківщини й відбути подорож до Єрусалиму і там відпокутувати свій „з л о ч и н."

Якщо б навіть закиди, зроблені йому, були справедливі, то все ж можна пояснити собі його поступок надзвичайним запалом до науки. Але він мусів покоритися і виїхати в свою богомільну подорож. А коли вертався додому, буря розбила корабель і викинула його на невідомий острів, де Везаль згинув з голоду й холоду.

Сервантес, автор „Дон-Кіхота," і Мільтон, автор "Утраченого раю", то два великі письменники, а разом з тим — великі мученики.

Михайло Сервантес народився 1547 р. в Старій Кастилії. Походив із шляхетної, але бідної родини.

За того часу духовний стан давав деяке матеріяльне забезпечення, отже родичі Михайла бажали, щоб він присвятив себе Церкві. Та молодий Сервантес вже захоплювався поезією і тому відмовив родичам в їхньому бажанні. Коли ж вони почали настоювати, він виїхав з батьківщини до Риму, сподіваючись дістати там посаду секретаря в одного кардинала. Та замість того, щоб стати секретарем, він став локаєм. Тому скоро покинув невідповідне йому становище, вступає до війська і незабаром бється, як звичайний вояк, у славній битві під Лепантом. Там йому розтрощило ліву руку. Відчуваючи тугу за батьківщиною, Сервантес всідає на корабель у Неаполі, щоб їхати до Еспанії. Несподівано на корабель напали пірати й забрали всіх пасажирів у полон до Алжиру. Там Сервантес став невільником Дея**). Незабаром він разом з іншими невільниками уклав плян утечі, але знайшовся між ними зрадник і всіх виявив. Коли нещасливих превели перед Дея, той обіцяв дарувати життя тому, хто виявить ініціятора плянованої втечі.

"То я," — сказав Сервантес, — "вбий мене, але даруй життя моїм товаришам." Така героїчна відповідь зробила на Дея помітне враження і Сервантес навіть почав сподіватися, що спасе своїх товаришів недолі. Але з того нічого не вийшло, бо всіх вимордувано, крім нього. Але й Сервантес також лишився живим тільки тому, що Дей уважав його через сміливу відповідь людиною з визначної родини, і сподівався дістати за нього великий викуп. Отже подарував йому життя, але ще більше позбавив його волі. Закутий у кайдани, під денним і нічним доглядом, жорстоко караний за кожний прояв опору, Сервантес витримував це нелюдське життя на протязі шости років.

Врешті „Братство де ля Мерсі" [1]) викупило його і він повернувся в Еспанію без жодних засобів до життя, крім пера. Це трохи нужденний засіб!

Не зважаючи на велику кількість своїх творів, Сервантес жив непризнаний, зневажений, погорджуваний, — можливо, в ще більшій нужді, як у неволі. Один з його біографів каже, що навіть свого „Дон Кіхота", книжку таку глибоку й разом веселу, написав він у вязниці.

Багато часу пройшло після його смерти, поки нарешті признано йому справедливість. Збудовано йому величавий гріб, твори видано розкішно і розголошено його по рідній краю.

Мільтон, славний англійський поет — сліпий, як і Гомер, — сам подає деякі подробиці. про своє дитинство. Послухаймо його:

„Я народився в Лондоні і походжу з поважної родини. Мій батько був чесною людиною, а мати дуже добродійна, й багато роздавала милостині. З найменших літ батько знайомив мене з творами літератури. Я так тим захопився, що маючи дванадцять літ, не міг відірватися від книжки раніше, як по півночі. Це було одною з причин моєї пізнішої сліпоти. Але коли ніщо, навіть слабість зору й часті болі голови, не могли стримати мене від студій, батько постарався хоч покермувати ними якнайкраще.

Він запросив учителів у дім. Потім, коли дочекався, що я вже знав кілька мов і початки фільософії, вислав мене в університет до Кембріджа. Там я пробув сім літ, підлягаючи шкільній дисципліні, користаючи з нового знання, забезпечений перед злими впливами, пошанований тим, що сам шанував. Там дістав я з відзначенням титул магістра мистецтв".

Такі були початки життя Мільтона. Потім він подорожував по Італії і Франції, а вернувшись до Лондону, зайняв посаду вчителя, не зважаючи на те, що вже тоді видав латинські, італійські й англійські поеми.

*) Церковний суд Католицької Церкви, що засуджував на люті муки й смерть усіх тих, кого запідозрили в невірності Папі чи в "чарівництві", за яке вважали й науку.

**) Один з мусулманських натажків.

[1]) Монахи цього ордену мали завдання робити збірки по всьому християнському світі і висилати зібрані суми на викуп християн з неволі від невірних (мусулман).

(Далі буде)

ДІДУСЕВА НАУКА

„Щасливі чисті серцем, бо вони Бога бачитимуть".

Одного гарного літнього дня пішов дідусь зі своїм онуком Івасем до ліса назбирати суниць. Там було так весело, мов у Божому раю. Пташки щебетали різними голосами. А земля була вкрита квітами всяких кольорів. Івась, коли тільки побачив якусь квітку, зараз питав дідуся, як то вона називається. Дідусь терпеливо пояснював, а одночасно збирав суниці до збаночка. Івась, розглядаючись навколо себе, зупинився біля одного дерева й запитав дідуся:

— Дідусю, чому то всі інші дерева ростуть так гарно, просто вгору, а це бідне дерево чомусь таке криве — таке, що його вершок сягає землі?

Дідусь підвівся, поглянув на те дерево і спокійно відповів:

— Це, Івасю, тому, що хтось проходив сюдою, коли воно було ще маленьке, і став на нього ногою. А тому що не було в той час, нікого, щоб його випростував, і, як бачиш, воно осталося таким кривим вже назавжди.

Відповідь дідуся має велику науку для малих дітей. Багато з них виховані при родичах гарно. Вони чемні, побожні, як дійсні Божі діти. Діточа маленька невинна душа цікавиться всім тим, що її окружає. Та це якраз і є той час, що треба дуже вважати, щоб злі діти або й злі старші люди, не мали на них ніякого впливу.

Злі люди для того й живуть, щоб робити зло. Вони ані в Бога не вірять, ані в ніякі закони, і можуть зробити з добрими дітьми те саме, що хтось зробив тій маленькій деревині. Злі люди своїм злим характером можуть притоптати і знищити їхню чесність, побожність і послух. Тому та вважайте, діти, де ви знаходитеся і з якими людьми.

На кожній забаві чи весіллі здибаєте великі гурти людей, між якими буде багато гарних, але між ними будуть і злі. Тож коли ви почуєте від них злі слова, побачите злу поведінку, то втікайте від них, бо вони постійно готові скривити вашу молоду душу і притоптати брудом, щоб ви вже не піднеслися до людської гідности.

Не привикайте до голосного, гулящого життя, бо в ньому ви не знайдете свого щастя. Шануйте все те, що передали вам ваші чесні родичі й затримайте всюди самопошану. Молоді хлопці й дівчата, що мають у собі чесноту, побожність, в сотню разів кращі за тих, що валяються на вулиці.. Нам, старшим це надзвичайно велика радість, коли побачимо молодих людей активними в Церкві Христовій. Одні прислужують біля вівтаря, а інші співають у хорі, і це запорука, що вони займуть місце своїх чесних родичів та будуть продовжувати ту чесну працю, яку їм їхні родичі в руки передали.

Тільки такі діти знайдуть щасливе життя між людьми і славу в Бога.

о. С. Гребенюк.

Материна молитва з дна моря дитину рятує (Приповідка).

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ПРОТЕСТ ПРОТИ МОСКОВСЬКОЇ ПРОВОКАЦІЇ

У мюнхенському "Українському Самостійнику" з 7 квітня ц. р. була стаття "Нова провокація большевиків." Ця стаття була відповіддю на цьогорічні большевицькі імпрези, що їх вони назвали "жалібними мітінґами" в честь тих, кого "помордували оунівські банди" на Волині під час гітлерівсько-німецької окупації України за другої світової війни.

У числі з 26-го травня ц. р. "Український Самостійник" помістив допис свого читача Е. Л. з Бардфорду (Великобританія), — допис під наголовком "Волинь обвинувачує Москву", і там сказано: "Останнім часом московські прихвосні на Волині стали організувати "жалібні мітінґи" в честь тих, кого нібито "помордували оунівські банди". Роблять це вони з метою підірвати ріст національної свідомости, яка набрала широких розмірів передусім серед волинської молоді. Але запобігти ростові національних прагнень на Волині взялися вони в нечесний спосіб, коли стали пришивати українським націоналістам та УПА всі ті жахливі морди над українським населенням Волині, які поповнили самі (большевики — К.К.), на спілку з своїми бувшими союзниками — гітлерівськими нацистами".

* *

Прочитавши ці дописи, пішов я до знайомого хлопця-волиняка, який сам переживав ці страшні часи на Волині за другої світової війни.

— Що ви, друже, думаєте про найновішу провокацію. московських большевиків на Волині? — питаю. — Чи тим вони можуть осягнути свою ціль — підірвати ріст національної свідомости волинської молоді?

— Абсолютно ні! — твердо сказав волиняк. — Ці большевицькі імпрези, що офіційно названі "жалібними мітінґами" в честь тих, кого "помордували оунівські банди", ніяк не підірвуть української свідомости на Волині.

— А чому? Як ви це розумієте?

— А ось як, — каже волиняк. — Коли серед нашого народу були такі, що мордували своїх братів — то свідомі волиняки знали, що тих злочинів допускалися власне несвідомі й нечесні люди, не українські патріоти. І коли вони стали мордувати своїх братів, то серед волинського загалу тим більше стала закріплюватися думка, що національну свідомість треба ще далі поглиблювати й поширювати, щоб припинити партійне братовбивство.

— Як ви думаєте, друже, чи большевикам удасться закрити тими імпрезами свої власні злочини на Волині?

— Абсолютно ні! Крім спроб підірвати українську свідомість на Волині, большевики тими імпрезами там таки одночасно стараються прикрити свої злочини над українським населенням. Але їм це не вдасться. Волиняки мають добру память, і не забудуть тих, кого з них замордували московські комуністи, а кого — свої тоталітаристи-фашисти.

— Думаю одначе, волиняки свідомі того, що московські комуністи намордували українців більше, ніж свої тоталітаристи?

— Розуміється, що волиняки це знають. Московські большевики, почавши з 1917 р. і по нинішній день,знищили українців мільйони, а свої рідні тоталітаристи обмежилися до тисячів. Це велика ріжниця! Крім того, большевики однаково нищили по всій Україні, а тоталітаристи головно зосередили свою увагу на Волині. В інших місцях їм так не вдалося, — по пальцях їм давали!

— А тепер, друже, ще одне питання: Чи українцям Волині, коли вже до того прийшло, легше було гинути від московсько-большевицького нагана, чи від пута своїх "рідних" тоталітаристів?

— Перепрохаю... Я вас не цілком розумію. Ви питаєте, чи волинякам була легшою смерть від нагана, чи від пута?

— Ні, борони Боже! Я не це мав на думці. Я питав: чи волиняк з легшим серцем гинув від своїх "братів", чи від московського окупанта?

— Гм... Це дуже делікатне питання, — каже волиняк. — Мене Бог захистив від цього переживання мученичої смерти, отже я не знаю тих передсмертних почувань. Тому й трудно мені сказати, з чиїх рук — чужинця, чи брата, — гинуту приємніше, а з чиїх прикріше. Але, крім переживань, тут ще є логіка, і в цій справі я можу судити...

— Яка логіка?

— Яка? Ось яка: Яке діло московським большевикам до того, що в нас брат брата мордував? Якщо б москалі почали мордувати свої своїх, українці напевно до них не мішалися б. То їхня внутрішня справа. Самі родяться й самі себе бють. Хай би самі між собою іправувалися. А до нас їм мішатися зась! То наша внутрішня справа. Коли мордували, то ж не їх, а самі себе, — чого ж їм тепер пхатися в несвоє діло?! Що москалям не жаль помордованих своїми "братами" наших жертв — сумніву нема. Вони тільки використовують нашу внутрішню справу проти нас самих.

— Чи ви вважаєте цю ворожу тактику за дуже хитру? Чи, наприклад, ви вважаєте, що ми могли б проти Москви застосувати таку саму тактику?

— Ви питаєте, чи варто б нам відсвяткувати память тих москалів, що їх самі москалі також помордували, — наприклад, царську родину, білогвардейців, власовців?

— Я думаю, що то було б нелогічно й неморально. Це була б навіть наруга над покійниками, хай би й з ворожої нації, коли б нещиро використовувати їх для хитрої політки. Память своїх жертв, що полягли з рук своїх большевиків, москалі, де мають змогу, поминають їх самі. І нам самим треба поминати память тих, що погинули з рук своїх, Москві до того зась! На цьому місці я рішуче протестую проти московської провокації.

Клим Качалка.

ЗБІЛЬШЕНО КАРИ НА ШОФЕРІВ

У Канаді досьогочасна кара на шоферів (драйверів) за порушення правил їзди була 5 дол. за першим разом, а 8 дол. за слідуючим. А тепер кари підвищили. За першим разом будуть карати сумою 20 дол., а дальше — 23 дол. Крім того, поліція зробила листу спеціяльних порушень у порядку їзди автом, і тут уже є окремі кари, що збільшені втроє і вчетверо, ніж було досі. Новий розпорядок про кари ввійшов у життя з днем 5 червня.

ПОЛЬЩА ЗНИЗИЛА МИТНІ ОПЛАТИ ЗА ПОСИЛКИ

Хто в Польщі отримує з іншої держави посилку з ліками і деякі роди харчів — все для особистого вжитку, то не мусить при відборі платити мита. Від митної оплати при відборі звільнені: цукор, мука, каша, мясні консерви і свіжі овочі. Мито від інших харчевих продуктів треба оплачувати при відборі, але та оплата значно знижена. За вживаний одяг і вживане взуття, прислані в пакунку до Польщі, відборець мусити платити мито в сумі 5 золотих за 1 кілограм (2.2 фунта). Знижено митну оплату за радіоапарати, годинники, автоматичні пера ("фавнтен пенс"). Митна оплата за нову матерію, нові одяги і нове взуття, чаю й кави не змінена, отже постарому остається дуже високою. Це розпорядження Ради міністрів Польщі обовязує від 23 травня ц. р.

Між іншим, коли хто посилає нові найлонові панчохи, то з чотирьох пар відборець мусить одну пару продати, щоб оплатити мито, а три пари остаються йому. Пару найлонових панчіх вартости від 75 центів до 1 доляра по канадійській ціні в Польщі на вільному ринку легко продають по 200—250 злотих. Один доляр по урядовому курсі виносить 48 злотих.

ОСТЕРІГАЄ ПЕРЕД НЕЗНАЙОМИМИ ПАСАЖИРАМИ

Дж. Е. Гувер, директор федерального бюра інвестиґації (ЕфБіАй) в ЗДА, остерігає водіїв авт, щоб вони не ризикували підвозити автом незнайомих людей, що просяться по дорозі, щоб їх підвезти. Занотовано багато випадків, що такі незнайомі особи бувають злочинцями.

ВЕТЕРАНИ ПОЧУВАЮТЬСЯ ПОКРИВДЖЕНИМИ

Ветерани канадійського війська в Британській Колюмбії вислали до уряду в Оттаві протест проти того, що уряд виплачує їм на особу 60 дол. місячно, а мадярським утікачам дає по 3 дол. допомоги денно, отже 90 дол. місячно. Ветерани кажуть, що вони покривджені.

НИЩІВНА СТИХІЯ САРАНЧІ

На урожайну долину Сакраменто в Каліфорнії налетіли великі хмари саранчі, яких населення вже не бачило від 20 років, і так обголила поля, сінокоси, сади, і всю зелень взагалі, що околиця стала чорна, мов по ній пройшла буря вогню. Шкоди обчисляють принаймні на 10 мільйонів дол.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монграфію ,і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна и естала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА НА ЕМІГРАЦІЇ

ВІД РЕД. — Останніми часами деякі одиниці на сторінках преси порушують справу взаємовідношення між Українською Православною Церквою поза межами України та Православною Церквою інших народів. Крім того, дехто підходить до Української Православної Церкви в країнах вільного світу під кутом еміграційности. — На цьому місці подаємо становище щодо цієї справи Впреосв. Митрополита Іларіона, висловлене на сторінках журн. "Віра й Культура", — під вищеподаним підзаголовком 3. розділу одного з листів. ("Віра й Культура", ч. 7 (43).

Церква завжди відбиває настрої свого народу. "Яка парафія, такий і піп". Яка еміграція, така й її Церква.

Церкву на еміграції ще ніколи ніхто не створив сильну й упорядковану[1]).

На Православну Українську Церкву за межами рідного краю треба дивитися з іншого погляду. Скажемо, Православні Церкви в Турції й Греції — обидві грецькі, обидві Православні, і обидві автокефальні, від себе незалежні.

Або Церкви в Сербії й Болгарії, — обидві Православні, й обидві автокефальні.

Або: Російська Церква "дала" автокефалію Православній Церкві в Чехословакії й Польщі. І т. д.

Одновірні й однонаціональні Церкви не конечно мусять бути поєднані, коли вони находяться в різних державах.

Старші канадійці, що щиро й реально люблять Українську Православну Церкву, мають на це трохи інший погляд.

Думки такі. Згідно з 34 Апостольським Правилом[2]), Українська Православна Церква, скажемо в Канаді і в США є Церкви незалежні і від себе, і від Києва, і від кого будь іншого. Скажемо, Канада — окрема держава, і тому Православна Українська Церква в ній — Церква незалежна, і в жодному разі вона не еміґрантська. Вона постійна, вічна Церква в Канаді, бо сталим і вічним буде в Канаді і український народ. Ніколи українці Канади не покинуть, і Церква мусить ними опікуватися.

Цебто, Українська Церква в Канаді або в США не може вважати себе тимчасовою Церквою в азилі чи еміґрантською. Вона твориться тут, як Церква на віки вічні. Може бути автокефальна Українська Православна Церква в Польщі, чому вона не може бути такою ж у Канаді чи в США, чи навіть в Австралії? Раз є вірні, мусить бути для них і Церква, а коли вона велика і сильна, то може бути й самостійною, — це підстава Православія.

І коли говорять про об'єднання Українських Церков, то що розуміють під цим? Одна Українська Православна Церква за межами України і неможлива, і не потрібна. Канадійська Церква не може, — і їй цього робити не вказано, — об'єднуватися в одне ціле з Українськими Церквами поза Канадою. Бо скільки існуватиме Канада, стільки в ній будуть православні українці, а для них мусить бути своя Церква.

Нема підстав думати, що коли Україна стане вільною, то всі українці Канади й США покинуть свої теперішні землі й переїдуть в Україну. Частина переїде, але велика більшість позостанеться тут, і було б необдуманим, щоб Церква їх покинула. Ні, Церква мусить тут зростати й будуватися так, щоб навіки позостатися зо своїм народом.

Коли повстане незалежна Українська Церква в Києві, тоді повстане й питання поєднання з нею Церков поза Україною, але вирішувати це буде правомочний Собор в Канаді чи в США, складений з тих, хто буде лишатися назавжди на цих нових землях.

Так, Українська Православна Церква в Канаді знаходиться зо всіма іншими Українськими Церквами в молитовному поєднанні, і цього поки що досить.

Оце думки канадійців про свою Церкву, і з ними треба рахуватися. До них можна внести ту чи іншу поправку, але не відкидати їх.

Дійсно, є певна невпорядкованість в Українській Православній Церкві еміґрантській, але в її справи інші Православні Церкви вмішуватися не можуть. І коли б саме українське громадянство на еміграції не намагалося захоплювати Єпископів у свої групові руки, то і в цій Церкві була б більша впорядкованість.

Оцим кінчу свого листа до Вас, бо й так він вийшов задовгий.

Але це лист, а не богословсько-історична праця. Хто хоче довідатися про всі ці справи докладніше, того відсилаю до своїх монографій: 1. Українська Церква за Богдана Хмельницького, 2. Українська Церква за час Руїни, і 3. Книга нашого буття на чужині.

Митрополит Іларіон.

[1]) Під "еміграцією" Впреосв. Митрополит Іларіон розуміє тільки тих людей, що не є уродженцями і взагалі громадянами даної країни, а перебувають у ній тільки тимчасово, переходово, вичікуючи пригожих обставин, які дозволили б їм повернутися в країну, з якої вони вийшли. — Під поняття "еміграція" Впреосв. Митр. Іларіон, розуміється, не підтягає тих, що вийшли з землі своїх предків і в іншій країні поселилися на постійне життя, як рівноправні громадяни та співгосподарі цієї країни, — і тільки як такі вони можуть створити тут сильну й упорядковану Церкву. А цього не може зробити рухомий, перехідний елемент, званий еміграцією. — *Ред.*

[2]) 34. Апостольське Правило: "Єпископам кожного народу належиться знати першого з них, і признавати його як Голову, і без його думки не чинити нічого такого, що перевищує їх владу: чинити кожному тільки це, що відноситься до його Єпархії і до місць до неї приналежних. Але й перший нехай не чинить без думки всіх". — *Ред.*

НАЙСТАРША СВЯТИНЯ СВІТУ

За найстаршу з досі відомих святинь світу вчені вважають індіянську святиню племени інкасів, що знаходиться в Перу, поблизу Болівії. По-індійськи ця святиня називається Каласасія — цебто святиня сонця; вона займає 15,000 квадр. метрів поверхні. Дослідники недавно обчислили, що вона була збудована ще перед 10 чи 15 тисячами років до Народження Христа.

"СПАЛЕНУ ЗЕМЛЮ" ЗАСЕЛЮЮТЬ ПОЛЯКАМИ

"Спалена земля" — то теперішня популярна в Польщі назва для українських посянських і лемківських повітів, що становлять північно-східні райони Ряшівського воєвідства сучасної Польщі. Року 1947 поляки виселили з тих земель українців на північно-західні території Польщі, і не дозволяють їм повертатися назад, хіба що тільки в одиничних випадках.

Воєвідська національна рада в Ряшеві в квітні ц. р. постановила трохи загосподарити "спалену землю", особливо в повітах Радимно, Перемишль і Ярослав, шляхом поб…щення господарств польських кольоніс… (осадників) землею виселених украї…ців.

Щодо обезлюдненої поляками Лемківщини, то там польських осадників досі не було, отже їх рішено спровадити туди з польських гір Татри, — це т. зв. "ґурале" (верховинці). В гори Лемківщини можуть повернутися півтори тисячі виселених українців, але тільки на правах осадників, а не корінного населення.

ПАПА ПІЙ XII ПРОТИ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ НАРОДІВ?

Папа Пій XII 27 квітня ц. р. на конґресі Пакс Романа (Римський Мир) говорив про завдання католицького інтелектуаліста в світовій спільноті народів.

При тому Папа покищо не ставить конкретних плянів щодо т. зв. "світового уряду". Він тим часом обмежується до плянів одної европейської федерації. Католицька преса під кінець червня ц. р. принесла інформації про Слово Папи до 600 учасників конгресу европейських парляментаристів, що недавно відбувся в Римі. Папа сказав, що вже тепер держави групуються в бльоки. Але того замало. Европа повинна обєднатися так, щоб мала спільну закордонну політику. Але "це обєднання залишиться недосяжним ідеалом так довго, як довго воно не набере конкретних форм в одній установі, що була б незалежна від поодиноких европейських урядів. Вирішальним моментом европейського обєднуючого процесу є створення европейського політичного авторитету, що розпоряджав би відповідною до його завдань політичною силою".

Отже, з промови Папи виходить, що він пропонує створити спільний европейський уряд, що в теорії і практиці виступав би проти незалежности окремих держав. Якщо б якась держава тому противилася і бажала діяти незалежно в господарчій і закордонній політиці, то спільний уряд европейської спільноти повинен мати повновласть приборкати силою ці прояви незалежности.

ОБКРАДАЮТЬ БОГА

Били Ґрейгем в одній з своїх проповідей, виголошеній у Ню Йорку до 17,500 осіб, сказав, що "люди обкрадають Бога", коли не дають на Боже десятої частини всіх своїх прибутків, коли не займаються християнською діяльністю в недільні дні, коли щоденно не моляться і не читають Св. Письма, коли не виплачують робітникам їх заробітків, і коли вимагають від робітників більше як 8-годинної праці денно.

Преса подає, що після цієї проповіді навернулося на Христову Віру 478 осіб.

УНІЯТСЬКА ЦЕРКВА НИНІ, — „МІЖ КЕСАРЕВИМ І БОЖИМ"

У нюйорському журналі "Листи до Приятелів", за червень 1957 р., що його редаґує відомий український мислитель д-р М. Шлемкевич (греко-католик), помістив статтю "Наша Церква між кесаревим і Божим" Володимир В'ятющак. Він пише про уніятську Церкву на американському континенті, і називає її "нашою", отже з того видно, що автор статті — також греко-католик.

Хоч автор робить видимі зусилля бути лояльним супроти уніятського Єпископату, то все таки він не міг стриматися від розпучливого голосу, коли бачить, куди Рим веде уніятську Церкву на американському континенті, і таврує такі факти:

"Як зрозуміти чужомовні проповіді в наших церквах, що останньо чуємо їх і в Канаді без явної необхідности і всупереч волі свідомого українського громадянства? Як зрозуміти чужомовні проповіді вже задомовлені в ЗДА, що не викликають, мабуть поважнішого спротиву? Як зрозуміти вживання в т. зв. рідних школах при церквах чужої мови, навіть при навчанні релігії, а також вживання її духовенством і молоддю й у щоденному житті — перед палацом і собором того ж владики, що говорив про вірність обітованій рідній землі? Як зрозуміти те якнайшвидше защеплювання малятам не тільки чужої мови, але й чужого духу та дбайливе ізолювання їх від усього рідного в будьякій формі (історія, література, белетристика, дитячі організації, аж до чужомовних молитовників)? Як розуміти взагалі занедбування рідної мови і спихання її до жалюгідного діялекту чи жарґону, ігнорування з національного погляду незвичайно вартісних і виховних організацій, імпрез та дій, — одним словом: національну безобличність, а то й явну нехіть, щоб не сказати ворожість, до рідного, поєднану з запопадливою послідовністю відчужити молодь, які так часто, на жаль, спостерігаємо серед світського й монашого духовенства? Можна зрозуміти, що **низове духовенство часто не має відповідних, добутих вихованням і самоосвітою ідейних та інтелектуальних підстав,** щоб належно розцінити вагу таких явищ, і в добрій вірі **діє на шкоду рідній національності і її Церкві.** Але ж ієрархія правильно оцінює суть справи. Як же розуміти її поставу? Чи вона не поінформована? Чи безсила? Чи все толерує? Чи хитається в сумнівах щодо мети і шляху? Врешті добре було б мати відповідь на питання..."

"З притиском треба підкреслити, що поодинокі ієрархи і духовні дають приклади великого і самовідданого патріотизму (Хто з уніятських ієрархів? - Р.Т.). Мова йде тільки про загрозливі тенденції, а стають вони взагалі можливими в таких розмірах і формах у першу чергу завдяки **незрозумілій і непрощеній байдужості чи тупості великих відламів нашого громадянства.** Залишені без підтримки ідейні одиниці безсилі. Однак морально це не може нікого розгрішати, бо завдання пастирів вести стадо, а не тупцювати за ним.

Але ж провадити стадо можуть пастирі тільки тоді, коли між ними є однозгідність. Або Церква має національне обличчя, тобто має його вся, або його немає. А нащо вказують такі факти, що в одному й тому ж місті, напр., один о. василиянин з трудом збирає дітей батьків, які вже й не говорять по-українськи, і мозольно вчить їх рідної мови, релігії, історії, сам, без нічиєї допомоги; **а сестри служебниці намагаються: — всупереч власній обітниці — спонукати дітей, що вживають рідної мови, щоб уживали чужої!** В ославленому ж Анкастрі (українське громадянство на нього склало около півмільйона як на рідну школу) українська мова із щоденного вжитку практично виключена. Треба великої впертости дитини, щоб могти її вживати. Там вправді навчають української мови, але в якому дусі, хай зілюструє факт, що в розмові зученицею **одна з сестер обурено заявила, що ніякої України не було, нема і не може бути.** Сталін не міг собі такого дозволити. А цей сучасний Валуєв у спідниці (чи пак рясі) мабуть далі преспокійно виховує нашу молодь... у вірності рідній Церкві і Нації, молодь, само існування якої тут на волі окуплене тяжкими жертвами сліз і крови багатьох мучеників.

До речі — Анкастер наводимо для прикладу. **Таких рідних шкіл та академій на північно-американському континенті більше. Одних сестер в ЗДА влада спонукала обовязково вчити й української мови, поскільки їх школа українська. Самі сестри вважали це зайвим".**

І каже автор, що "допомагаючи відчужуватись нашій спільноті, — Церква ("українська" - Р. Т.) підкопує й власні підвалини, людям бо без національного обличчя зайва й рідна Церква, їм кожна добра, а якщо вони придбали якесь нове обличчя, то й повинні перейти до Церкви відповідного обряду, яка може спасати душі так же добре, як і наша (уніятська - Р. Т.). А ті грубі мільйони, які наше громадянство, таке ощадне на національні й культурні цілі, видає на свою Церкву (численні і величаві храми, єпархіяльні й парохіяльні доми та школи, академії, манастирі тощо), не тільки зайво викинені, але й шкідливі, якщо вони повертаються не на наше скріплення, а на розклад і загладу. І недалекий той час, коли ті величаві й численні будівлі будуть пустіти, як мертві палаци ацтеків, — або залюднить їх якась інша людська порода, не нашої крови. А врешті, який сенс ґальванізувати обряд, коли не стане тих, для яких він існував, коли згине культура, що його створила, і дух, (український, національний - Р. Т.), що його оживляв?"

"Нова митрополія в Канаді — це відзначення і завдання. Вони зобов'язують. Чи наша Церква подолає тим зобов'язанням? Якщо ні, поразка буде тим болючіша і більш засоромлююча, чим вище відзначення.

Оце ті великі, болючі й вагітні тяжкими наслідками питання, яке свідоме українське громадянство, а в першу чергу його церковні й конфесійні організації мають право поставити своїм духовним пастирям — і чекати ясної та зобов'язуючої до чинів відповіді". (Всі підкр. Р. Т.).

Правильно показав **наслідки** положення уніятської Церкви один з її членів — Володимир В'ятющак, як бачимо з вищеподаних цитат його розпучливої статті. Однак неправильно він показав **причини**, що призвели до тих трагічних наслідків. Ці причини він приписує, як каже, **"незрозумілій і непрощеній байдужості чи тупості великих відламів нашого громадянства"** уніятського (греко-католицького). Згода! Дійсно, тільки на цій байдужості й тупості значної частини уніятів можуть вирости такі трагічні наслідки, що їх уніятська Церква за українські гроші діє на шкоду українців, як стверджує В. В'ятющак. А де ж причина тієї тупости й байдужости? В. В'ятющак бачить причину в тому, що уніятський церковний провід не веде свою паству, а сам тупцює за нею, потураючи її політичній тупості й національній байдужості.

Чи воно справді так? Ні, причина тупости й байдужости вірних до національних питань у Церкві — то, навпаки, наслідок власне того, що так ведуть своїх вірних владики, а ці вірні масово за ними тупцюють. Уніятські владики знають, куди вони вірних ведуть, і тут між владиками є однозгідність. А куди вони вірних ведуть — то вже справа не тих вірних, і не їхні владики й священики про це рішають, а рішає найвищий церковний Провід уніятської Церкви, — чужий Провід, з осідком в Італії.

Винародовлення українців через уніятську Церкву, що так тривожить В. В'ятющака, — то не збірка випадковостей понад голови уніятських владик, як думає В. В'ятющак. Навпаки, — то здавен-давна добре упляноване Римом система, що послідовно, невблагано проводиться в життя. Її головну основу В. В'ятющак напевно знає, бо **Католицька Церква всюди виразно підкреслює, що Церква національною не повинна бути.** І виступи проти ідеї національної Церкви часто-густо повторяє україномовна преса Католицької Акції, і постійно накидається на автокефальну Українську Православну Церкву у вільному світі головно за те, що вона національна. Як же в такій ситуації В. В'ятющак може апелювати до уніятських владик, щоб вони стали за національною Церквою? Це ж якесь зачароване коло, — кружляння на привязі в темряві! А тим часом тут єдиний і простий вихід: позбутися чужого, римського проводу, так як позбулися всяких чужих зверхностей над своєю Церквою православні українці, — і тільки тоді українці уніятського віровизнання зможуть зберегти українського духа своєї Церкви, яка покищо не є їхньою, бо залежить від Риму. Коли В. В'ятющак сам свідомий того, що людина може спастися і в іншому християнському обряді, не конче під владою Папи римського, то що ж тоді ще може українців уніятів тримати при чужому володареві їхніх душ — зо шкодою для національної справи?

Роман Тишинський.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені
На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінґ силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінґ силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ДОПОВІДЬ В. І. КАРРА ПРО САТАНІСТІВ

Віліям Ґай Кар — то бувший командор канадійської фльоти, віднедавна емеритований. Між роками 1930 і 1935 він опублікував 9 книжок, що, як він каже, оперті на фактах. Дві з них — "Кигті в грі" і "Червоний туман над Америкою" — займаються історією та заговором сатаністів, від революції Сатани на Небі почавши, аж по наші часи, цебто бунтом сатаністів проти Бога і людства.

На зборах Жіночого Клюбу в Лейкленд, Флорида, 20 лютого ц. р. В. Г. Карр виголосив доповідь на тему історії законспірованої світової секти сатаністів, таємних церемоній їх культу і тих завдань, що вони їх собі поставили.

Сатаністи відомі також під назвою "люципеіряни".

По-латинськи вони називають себе терміном Illuminati, що значить: "просвітлені". І під цією назвою подають про них деякі історичні інформації енциклопедії.

Зміст доповіді В. І. Карра про сатаністів передав часопис "Амерікен Прес" в Лейкленд, Флорида, ЗДА, з 1 березня 1957 р.

Згадана стаття в американському часописі задовга, щоб подавати її в цілості. Забагато також місця взяла б сама інформація про істоту вірування сатаністів, а ця справа мене тут тільки й цікавить, — власне: проблема сатанізму як секти, з теологічного боку. Нажаль, і тут через брак місця мушу обмежитися тільки до найголовніших ознак сатаністичного вірування.

В. Ґ. Карр каже: "Релігія люципеіріян осуджує Бога, що Він затаїв перед Адамою і Євою таємницю пратворення та спізнання статевої насолоди. Люципеіряни твердять, що з метою направити цю хибу Сатана втаємничив Єву в справу статевої приємности і таким способом виявив їй тайну пратворення. І так люципеіряни твердять, що Сатана таким способом дав їй силу й владу над життям, що її Бог мав намір зберегти тільки для себе."

На підставі такого вірування сатаністи мають культ тілесности. Дальше В. Ґ. Карр каже: "Таємні церемонії люципеіріянського вірування як завжди, так і тепер підкреслюють обожнювання тіла, матеріяльне добро, владу над світом і сексуальну свободу та у всіх формах тілесну любашність — як природну, так і ненормальну. Упродовж минулого року люципеіряльні Чорні Відправи урочисто відбувалися в широких розмірах у всіх частинах світу. Це, що сталося на одній Чорній Відправі коштом 50 тисяч фунтів, тепер стало предметом слідства Скотленд Ярд (Англія).

"Теперішне слідство в Італії в справі Монтезі (виловили втоплену красуню в ріці Тибр у Римі — С. Т.), як подають, є також наслідком Чорної Відправи, що відбувалася в мисливській домівці італійського аристократа, що його імя було часто повторюване у звязку з цією справою (наслідком якої красуня, що приймала участь у Чорній Відправі, опинилася мертвою в ріці — С. Т.). Там були замішані знатні люди, включно з Пієро Пічіоні — сином італійського міністра закордонних справ, та офіційними особами Ватикану. Савеліто Політо, бувший начальник поліції в Римі, кажуть, оскаржений у тому, що він затаював багато осіб, які приймали участь у цих сексуальних орґіях, побуджуваних наркотиками".

Хоч В. Г. Карр каже, що сама ідея, як бунт проти Бога й людства, повстала ще в біблійних часах (наприклад, каже він, що сатаністи розпяли Христа), і хоч він згадує, що 1786 р. змодернізував сатаністів професор Канонічного Права Інгольштадського університету в Баварії, Зах. Німеччина, Адам Вайсгаупт (католицький монах, б. езуїт — С. Т.), то однак твердить, що "це американці змодернізували "Чорні Відправи". Недавні докази свічать, що у цій країні існує широка сітка, нитки якої виходять з філософії розпусти іллюмінізму" (сатанізму).

В. Г. Карр багато місця присвячує світовій політичній ролі сатаністів, яку вони відограють, наприклад, почерез свої льожі, як льожа Великий Схід і т. п., але це вже безпосередньо не відноситься до релігійної справи.

Отакі ревеляції подав В. Г. Карр.

С. Турський.

„ВСЕСВІТНІЙ УРЯД" І РЕЛІГІЯ

Ідея так званого "Світового Уряду" —то одне з найбільш живих питань Обєднаних Націй. Цю ідею пропаґують визначні політики, філософи, письменники, — однаково з аристократичного, як і комуністичного таборів. До нас не належить справа судити про це, чи ціль Світового Уряду на Заході політики-аристократи розуміють так само, як і комуністи в СССР та в світі взагалі. Але коли йдеться про спосіб, яким Світовий Уряд мав би бути заведений, то тут між усіми його пропаґаторами нема ріжниці. Про це свідчать однозгідні вислови політиків, мислителів і письменників з ріжних таборів. Тих висловів є досить багато, отже й годі наводити їх більше. Для прикладу досить навести два — з уст політика-аристократа, англійського лорда Бевриджа, та пок. Андрея Вишинського — большевицького дипломата.

А. Вишинський сказав був в ОН: "Я хотів би запитати, чи Обєднані Нації можуть бу́ти успішним орґаном, якщо національна незалежність (народів) не є обмежина? Щоб Обєднані Нації були дійсно успішним орґаном, для цього нації мусять пожертвувати частину своєї незалежности".

Англійський дипломат, лорд Бевридж, на конференції Організації по ревізії статуту ОН 26 лютого 1956 року сказав: "Конечність зревідувати статут (Обєднаних Націй) мусить стати очевидною тим людям, які тепер змушені усвідомити собі, що ідея незалежности (державницької) є вже не тільки застарілою, але вона просто стала безглуздям, і що тільки федералізм (обєднання народів у спільний державний орґанізм) є єдиним виходом".

Всі численні вислови політиків і мислителів, прихильників Світового Уряду, однаково говорять про конечність обмеження державної незалежности народів.

І знову ж не мені судити, як вони пляни цього обмеження розуміють. Це вже чисто політична справа, — але вона мені ані ясна, ані не є вона предметом моєї статті. Коли я згадав про неї, то тільки в звязку з релігійною справою, про яку мені тут власне йдеться.

Серед політиків і мислителів, що підносять голос у справі Світового Уряду, говориться також і про релігію. Через брак місця, я тут обмежуся тільки до погляду Никласа Домена (див. "Ди Комінґ Ейдж оф Ворлд Контрол"), який каже так:

„Це зрозуміла річ, що ті засади, які ляжуть у політичну, понаднаціональну побудову (світу) не будуть сприємливі для деяких або й усіх організованих релігій. Представники тих релігій могли б намагатися усунути таку (наднаціональну світову) владу й систему... Якщо б релігія приєдналася в цій справі до націоналізму і до національних держав, тоді її (релігії) доля була б така сама, як і їхня (національних держав) ... У випадку такого спротиву з боку релігії, політична (світова) влада могла б поробити заходи для обмеження або й заборони діяльности Церкви".

Цікаве міркування Н. Домена — одного з видних речників Світового Уряду. Можна було сподіватися, що він хоч з дипломатичних причин, про людське око, обмежиться до погрози, що Світовий Уряд заборонив би Церкві вмішуватися до політики, коли б вона підтримувала національні інтереси народу, але не буде заборонено ширити Науку Христа. Але ні, — він поспішився погрозити, що тоді взагалі було б заборонене саме існування Церкви ... Як це зрозуміти — то вже таємниця Н. Домена. І ще одна цікава річ. Н. Домен спочатку каже, що тільки „деякі" релігії (національні Церкви?) могли б ставити спротив обмеженню національної незалежности своїх народів. Але зараз таки йому вирівається з уст, що такими національними є правдоподібно не деякі, а всі релігії, отож він усім їм погрожує.

Але при тому годі допускати можливість, що Н. Домен може не знає, що не всі Церкви є національні. / Навпаки, є такі Церкви, що, як і Н. Домен, виступають проти ідеї національної Церкви, і голосно це голосять, як, наприклад, Католицька Церква. На якій же підставі Н. Домен може погрожувати всім Церквам забороною існування під замітом їх патріотизму, коли не всі вони є патріотичні, бо не всі національні?

Може тут у Н. Домена є якась інша причина до тих погроз, — про це мені годі щось певного сказати. Судити про це можуть більш познайомлені з цією справою люди.

Т. Миколайченко.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей [illegible]

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Храмове Свято української православної катедри Св. Івана Христителя в Едмонтоні, Алберта, відбулося в неділю 7 липня, в день Св. Івана Христителя. По Богослуженні відбулася Панахида за покійних членів Української Православної Громади в Едмонтоні. Для парафіян і гостей братський обід приготовило Жіноче Товариство при Катедрі. — Скарбник Громади Д. Храпко у своїй промові м. і. поінформував, що Укр. Прав. Громада в Едмонтоні нараховує 484 родини і 129 самітних членів. Д-р Ф. Ґовда повідомив, що Громада незабаром має купити церковні дзвони.

Головний промовець, о. Митрат Є. Грицина, Адміністратор Західньої Єпархії, порушив справу патреби нового приміщення для Недільної і Рідної шкіл, а також конечности заснування двох нових українських православних парафій в Едмонтоні, бо Катедра вже замала для зростаючої кількости вірних у цьому місті. — Празникова радієва програма була надана по радіостанції С.Ф.Р.Н. під проводом д-ра Л. Фарини, українською і англійською мовами між год. 4.30 і 5 п. п. Слово з нагоди Свята сказав о. Митр. Є. Грицина.

● Дня 6 червня ц. р. була запрошена проф. Д. Кислицею, управителем Українського Відділу Голосу Канади, на інтервю, пересланому в Україну, п-ні Д. Е. Янда, як делеґатка від Союзу Українок Канади й Едмонтон. Жін. Ради на Конґрес Канадійської Національної Жіночої Ради. Між іншим вона поінформувала, що Едмонтонське Жіноче Т-во при українській православній катедрі Св. Івана є одним з найбільших і найсильніших відділів Союзу Українок Канади. Воно має 212 активних членкинь і підрозділяється на 16 різних комітетів для культурно-освітньої, добродійної й громадської праці для добра нашого народу. Його річні грошові придбання становлять понад 20 тисяч дол., що йдуть на всякі важливі релігійно-національні й громадські цілі. Між іншим, воно дає також найбільшу фінансову підтримку українській православній катедрі в Едмонтоні, і опікується Українською і Недільною школами, відділом СУМК, Дитячим Садком, Комітетом українських народніх танків тощо.

● У Гомбуш Ґест біля Сиднею в Австралії 17 березня ц. р. відбулося врочисте посвячення наріжного каменя української православної церкви Св. Покрови. Чин Посвячення виконав Архиепископ Сергій, Ієрарх Білоруської Автокефальної Православної Церкви в сослуженні численного українського, білоруського й сербського православного Духовенства.

● У Франкфурті над Майном, Зах. Німеччина, Українська Православна Громада нараховує 180 вірних. Не зважаючи на свої скитальчі матеріяльні обставини, вона спільними зусиллями, з допомогою деяких чужинців, приязно до них настроєних, закінчила будування свого скромного, але власного українського православного храму. Площу під будову відступила управа міста Франкфурту, а за пожертви куплено 60 великих деревяних скринь, з яких парафіяни власноручно збудували церковцю, що її 31 березня ц. р. посвятив Митрополит УАПЦ Впреосв. Ніканор. Цей труд у більш ніж тяжких матеріяльних обставинах — то вияв глибокої релігійности і великого привязання до Рідної Церкви. І тому німецька преса багатьох міст широко відзначила той факт, а цілі групи чужинців приїжджають оглядати церковцю.

● Преса подала, що о. д-р Назарко, ректор папської Колеґії Св. Йосафата в Римі, запрошений Монтреальським університетом викладати в літніх місяцях ц. р. вибрані питання з історії Української Церкви на основі нововідкритих у ватиканських архівах документів. Це насвітлення історії Української Церкви — відоме наперед, — о. д-р Назарко є одним з дуже нечисленних, навіть серед католиків, що ширять неправдивий погляд немов би то Русь (давня Україна) прийняла була Християнство в католицтві, а не в православії.

● Під кінець червня ц. р. преса принесла деякі вісті з недавнього т. зв. Конґресу Миру в Коломбо — столиці Цейлону. Цей Конґрес організований комуністами та їхніми симпатиками. Від Советського Союзу виступав письменник О. Є. Корнійчук і ... Митрополит Крутицький і Коломенський, Николай, який сказав, що Російська Церква „вважає злочином саму думку про застосування ядерної (атомової) зброї". — Не сказав Митрополит Николай новини, бо Папа Пій XII ще в Різдвяному Посланні 1957 р. перед усім світом і зокрема перед католиками виступив проти атомової зброї. І протестантські Церковні Проводи постійно це чинили й чинять. Які були дієчі „миру" в Коломбо, про це свідчить факт, що ніхто з них не поставив Митр. Николаєві питання, яке його відношення до поневолення народів урядом його батьківщини, і чому він узяв участь у поневолюванні Української Автокефальної Православної Церкви в Україні.

● Большевицький часопис „Правда України" подає: У селі Димарка, Розваженського району, вчителька хотіла виголосити у свято пропаґандивну промову на тему великих досягнень „знатної" доярки Єфросини Демиденко. Але коли вона прийшла на колгоспну ферму, то її зустрів там тільки сторож, — населення не було. І сторож сказав вибачливим голосом: „Нікого немає, всі пішли до церкви". З того приводу ґазета накидається на аґітаторів безбожництва, що вони незадовільно виконують свою роботу серед населення.

● Трибуна Українського Християнського Руху — Католицької Акції на українському відтинку, — мюнхенський часопис „Християнський Голос" з 16 червня ц. р. на першій сторінці помістив статтю під наголовком „Масовий зріст релігійности в Україні. — Атеїстична пропаґанда не має успіху". Стаття спирається виключно на православних на матеріялах з Київщини. І тут бачимо виразне заперечення того, що в Канаді пише уніятський журнал „Світло", немов би то в Україні тепер нема ні православного, ні католицького вірування в Бога. Мовляв, коли нема католицизму, то нехай на злість не буде й жадного вірування.

● Англомовний „Український Бюлетень", орган Українського Конґресового Комітету Америки, з 15 червня ц. р. подав, що Архиепископ Борис із Російської Церкви кілька днів тому передав заклик Патріярха Алексія і Св. Синоду Російської Церкви до всіх тих людей у вільному світі, що народилися на землях зайнятих Советським Союзом, щоб вони поверталися до СССР. В відозві сказано, що багато з політичних еміґрантів зможуть скористати з амнестії. — Патріярх змушений виконувати цю політичну роботу большевицького людоловства, чи з власного почину він це робить — не місце тут судити. Але одне можна сказати з певністю: закликати людей з вільного світу в большевицьке пекло — то робота, що відходить від поняття про Християнство.

ДРІБНІ ВІСТІ ЗО СВІТУ Й КАНАДИ

● Королева Єлисавета прибуде на 5-денні відвідини Канади і при цій нагоді особисто відкриє 14 жовтня першу сесію нового парляменту, вибраного цього року.

● Річні збори 5-ої Станиці бувших Українських Вояків у Торонті відбулися 6 червня в приміщенні будинку Української Православної Громади. До нової Управи цієї Ста-

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

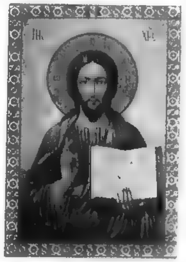

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни уміркованні. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ниці вибрано: Шкорупій — голова, Сачківський — секретар; члени: проф. Гавриш, Савчук; контрольна комісія: І. Дубилко, І. Кіріченко й Ісай.

● Цього літа Европу навістила була велика спека, в наслідок якої до червня вмерло 380 осіб; з того в Італії 180; — там температура піднеслася до 100 ступенів. Від половини червня трохи похолоділо, пішли дощі, а Швецію й Фінляндію навістили перехідні морози й сніги.

● Канадійський премієр Дж. Діфенбейкер попрікнув Зединені Держави Америки, що вони нарушують міжнародній договір про торговельні ціни, продаючи за безцін надвишку своєї пшениці. Такий спосіб конкуренції не дозволяє Канаді знайти ринку збуту на свою пшеницю.

● Грецький король Павло з королевою 10 липня прибули на 5-денну візиту до югославського комуністичного диктатора Тіта.

● Телевізійна станція СіБіСі 17 липня передала в новинках з Торонта виступ президента ЗДА Д. Айзенгавера, який дуже хвалив свого „колегу" з 2-ої світ. війни советського маршала Жукова, як людину, і висловив бажання, щоб міністер оборони ЗДА зустрівся з Жуковим.

● У половині червня ц. р. преса принесла вістку, що на телевізійному інтерву з англійським журналістом Робіном Деем єгипетський диктатор Нассер висловив бажання навязати приязні відносини з Англією.

● Арґентинський уряд заборонив своїм громадянам подорожувати до СССР. Причина заборони така: в останніх роках з Арґентини виїхали до СССР коло 4,000 осіб — „поворотців", і чимало з них бажали б повернутися назад в Арґентину, але большевицька влада не випускає їх.

● Появилися пресові поголоски, що бувший канадійський премієр Сен Лоран за пару місяців має передати Пірсонові; б. міністрові закордонних справ, свій провід над ліберальною партією.

● Доповняючі вибори в онтерійській окрузі Ланарк, де помер консервативний посол В. Блейр, відбудуться 9 вересня.

● Уряд Уруґваю повідомив, що б. диктатор Арґентини, Перон, підготовляє переворот в Арґентині. Перон перебував у Венесуелі. Коли арґентинський уряд зажадав, щоб венесуельська влада видала йому Перона, то Венесуеля зірвала дипльоматичні звязки з Арґентиною.

● Люди, що живуть у вільному світі, отже й у Канаді, можуть спроваджувати свої родини з Польщі.

● У Вінніпеґу 12 липня ц. р. основано Комітет Сприяння Українській Національній Раді — українському державному центрові в екзилі.

● По довгій підготові, з участю визначних богословів, в Англії випущено низку фільмів із Св. Письма для молоді.

● Голова „Об'єднання українських федералістів" — обмосковлених малоросів на еміґрації, ген. Діомид Павлович Гулай, помер 8 червня. Його місце зайняв Петро Сенч-Залеський.

● Д-р Олександер Тисовський, основоположник українського пласту, 4 липня приїхав з Відня до ЗДА на відвідини. На 3-5 серпня він прибуде до Канади.

● о. д-р Семен Пиж — редактор „Карпатської Руси", органу москофільської групи „Лемкосоюз", і провідник того невеличкого лемківського відламу, що збаламучений москвофільством, помер у ЗДА 10 червня. — Ватикан підтримує москвофільство серед карпатських українців, де це йому вдається, і створив для них окремий уніятський відлам.

● Від серпня 1955 р. по травень 1956 р. експорт канадійської пшениці на світовім ринку становив 234 мільйони 600 тисяч бушлів, а за тих же 10 місяців 1956-7 рр. він знизився до 215 мільйонів 400 тисяч бушлів, отже експортовано менше на 19 мільйонів 200 тисяч бушлів. А в той час експорт пшениці ЗДА з 267 мільйонів 700 тисяч бушлів рік тому, тепер підскочив до 451 мільйона 200 тисяч бушлів, цебто ЗДА експортували близько 183 мільйони бушлів більше.

● Джордж Міні, провідник американського індустріяльного робітництва, виступив проти всякого співжиття з комуністичним рухом, бо він є „загрозою для американського способу життя". Він критикував і тих аранжерів, що зорганізували недавне інтерву Хрущова з американськими журналістами по американській телевізії і так „увели вбивника Будапешту до американських домів".

● Усуненого з членів проводу СССР Ґ. Маленкова вислали на далекий схід на становище директора маленької електростанції, а Шепілова дали на становище професора університету. Що робитимуть з усуненими з проводу Кагановичем і Молотовим — з Москви не сказано.

● Один доляр по урядовому курсі оцінюється на 4 советські рублі. На вільних біржах світу за 1 советський рубель платять тільки 4 центи. Уряд СССР, щоб заманити туристів і їхні доляри, виняткове платять їм по 10 рублів за одного доляра, цебто дає їм 6 рублів „бонуса" на одному доларові. Але й та ціна має мізерну вартість, коли дитячі черевики коштують в СССР 900 рублів, і подібна дороженеча є на всьому.

● Кружляють поголоски, що Микита Хрущов має усунути з проводу СССР також і Булґаніна, що формально рахується другою особою по Хрущову. Фактично, кажуть, другою особою по Хрущову є Жуков. Дехто каже, що на ділі Жуков є фактичним керівником СССР, а Хрущовим тільки прикривається.

● Останнім часом у Торонті була низка грабункових вломів до українських установ: до щадничої каси при церкві Пречистої Діви, до Кредитової Спілки в Національному Домі, до Парафіяльного дому церкви Св. Миколая і т. д. Деякі часописи подають здогадки, що при одному з таких грабункових нападів на урядовця одної з тих установ, який віз гроші, напасники могли бути близько поінформовані про це, хто, коли, звідки і скільки везе грошей.

● У червні ц. р. на єгипетського диктатора Нассера мав відбутися напад, щоб убити його. Заговірників викрито, і 14 осіб стануть перед судом — 9 військових і 5 цивільних.

СВЯТКУВАННЯ ЮВІЛЕЮ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА В ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

Неділя 16-го червня 1957 року останеться для парафії Пресвятої Тройці в Принс Алберт, і для північно-західнього Саскачевану днем морально-духового й національного підйому, бо в цьому дні вірні Української Греко Православної Церкви переживали святочні і торжественні хвилини з нагоди Канонічної Візитації, а передусім з нагоди вітання й Святкування Ювілею 75-ліття Первоєрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Високопреосвященнішого Д-ра Іларіона, Митрополита Вінніпеґу і всієї Канади.

В неділю раннім ранком вже служиться Утреня в церкві, а народ прибуває з міста. Щораз тісніше стають побіч себе автомобілі наших парафіян і гостей із сусідних церковних Громад і з далеких парафій.

Ось уже перед новою парафіяльною резиденцією стоять побожні парафіяни з хоругвами, народ зо свічками, а на самому фронті діточки Недільної Школи з квітами, біля них паніматка Фляк, а побіч Молодечий Хор в українських православних одягах синього кольору, що приємно здивували Владику Митрополита, бо такі однострої були лише в стародовній Україні, в Києві. Молодечим Хором, що зложений із шкільних дівчат вищих кляс, диригує Мґр. Михайло Зюбрак, місцевий аптекар. Впреподобний о. Ігумен Іов, секретар Митрополичої Канцелярії, і п. Зузак очікують на Архиерея.

Ось уже маєстатичним ходом зближається Голова Церкви до своєї пастви, і всі з пошаною клонять свої голови під Архиерейським Благословенням.

Які незабутні хвилини переживають всі разом, коли похід святочно рушив в напрямі Церкви, а маленькі дівчатка в чудових біленьких сукеночках вінком окружали сивоголового Первоєрарха Церкви, що наближався до святого храму.

Перед церквою вичікували на Владику Митрополита старші віком парафіяни, а біля вітальної брами з хлібом і сіллю дожидали його суддя Орест Бендас і Микола Литвинець. Вітають від парафії, бажаючи Владиці довгого й кріпкого здоровя та витривалости в праці для добра нашої Церкви, а малі дівчатка, учениці Марійка Голяк і Єлисавета Павлович, віршем.

У притворі вітає Владику Настоятель парафії Прот. Михайло Фляк, прохаючи Архипастиря, щоб помолився за народ, за Своє Духовенство і за розцвіт Божої Церкви. Владика кріпить Своїм сильним словом, вливає в душу велику й сильну віру і благословляє народ.

Церковний Хор, під умілими руками свого диригента п. Зюбрака, співає повними грудьми церковні пісні.

Починається торжественна Архиерейська Св. Літургія, і згодом — бесіда-проповідь Владики Митрополита. Він говорить з переконанням і ґрунтовно про значення совісти у всіх випадках релігійно-морального, суспільного й національного життя. Полонить слухачів, добувається до їхньої совісти і заставляє кожного подумати про себе самого.

Ось уже відбувається обхід кругом церкви і Архиерей знову в окруженні вірних благословить і з любов'ю народ цілує хреста в руках Архиерея, а він, великий борець за Святе Православіє, так любо й мило глядить на своє стадо.

Закінчилася Архиерейська Служба Божа, і народ засів у залі під церквою до святкового обіду. Всі встали, і стало спокійно, — до залі ввійшов Митрополит. Молитва і Благословення Владики, і всі засіли, щоб смачними стравами скріпити своє тіло, бо по обіді в залі Аркейд буде друга частина Ювілейних Святкувань. Вони горді, що їхня парафія Пресвятої Тройці гостить сьогодні в себе Дорогого Гостя Святкуванням Ювілею, Голови Церкви, на ввесь Саскачеван.

Вложено багато трудів, щоб цей Ювілей виказав, що парафія Пресвятої Тройці в Принс Алберт якслід зрозуміла, яке кольосальне значення має для наших вірних святкування цього небуденного Свята в честь Великого Митрополита, що все своє життя всецідо віддав на жертівник щоденної, важкої праці для свого народу.

Вірні виповнили велику залю Аркейд.

Ось ще момент і на сцену до почесного стола запрошено Владику Митрополита. Високодостойний Ювілят зайняв місце, а поруч — його Духовенство. Запрошують делегатів від церковних Округів і поодиноких Громад зайняти місця на сцені. Делегати: Горчинський від Мелфорту, Сенчина від Тернополя, Ковбус від Кадворт, Неділя Володимир від Мек Довел, Палідвор Василь від Гонімун, а церковну округу Нипавін репрезентує Всеч. о. С. Зузак.

Настоятель парафії відкриває Ювілейне Свято, сердечно вітаючи дорогого нам Владику Митрополита, бажаючи Владиці від Господа всіх небесних і земних благ для невсипущої праці для добра і слави Церкви, і передає провід п. М. Зюбракові як господареві Свята.

Наступають привіти для Владики від делегатів поодиноких церковних Округів і Громад. Всі привіти щирі, сердечно теплі, і бесідники були докраю зворушені, коли вітали свого Митрополита.

По привітах наступають концертові точки зо співами Молодечого й Мужеського Хору під управою п. Зюбрака. Настоятель парафії знову говорить про величезну творчу працю Владики Митрополита для української культури, для Церкви й народу, про кольосальне значення праці, доконаної Владикою Митрополитом для розбудови Церкви в Канаді, про літературно-богословську працю Владики Митрополита.

Далі вітають Вл. Митрополита Теодор Паскарук, як діючий голова Церковної Управи, пані Самика від місцевого Жіночого Т-ва Кн. Ольги, Михайло Гуменюк від Т.У.С., п-на Наталя Павлович від Молодечого Хору, Неділя Володимир від Громади МекДовел, а Палідвор Василь від Громади Гонімун.

Степан Луцюк передає Владиці грошовий дар, як вияв любови й великої пошани до свого Митрополита. Всі присутні встають, Церковний Хор співає „Многих Літ" Владиці Митрополитові Іларіонові, а заля спонтанно співає за хором, і всі радісно відчувають гордість та втіху.

Настоятель відслоняє портрет Владики Митрополита, що був гарно прибраний на підвищенні, і Владика складає свій автограф на портреті і передає його на спомин парафії в Принс Алберт.

Знову слідували співи Мужеського Хору, а Владика Митрополит розпочав своє слово, подякувавши за всі побажання й привіти, зложені з нагоди Ювілею. І знову поплило слово Владики про обов'язки всіх православних українців до своєї Церкви. Прямо не можливо передати в кількох рядках цього репортажу всього цього скарбу науки переданої Великим Митрополитом своїм слухачам і вірним нашої Церкви! Владика закликає всіх всіми своїми силами душі й серця любити нашу Православну Церкву, дорожити Церквою в усьому своєму житті і не зрадити Церкви ніколи, бо любов до народу — це любов до Української Православної Церкви.

Слухачі в залі напружено й залюбки слухають сильного слова свого Митрополита, що так ревно голосить Правду. Колись удавнину лише старозавітні Пророки так сильно й одверто промовляли до свого народу, а сьогодні це чинить Владика Митрополит Іларіон до нас православних українців. Нехай йому буде велика честь і шана поміж всіми українцями в світі.

Величного Свята Ювілею Владики Митрополита в Принс Алберт ніхто не забуде, а жаліє кожний хто не зміг туди прибути.

В кінці Настоятель щиро дякує своєму Митрополитові, що не пожалів свого здоровя і труду, щоб побути серед своїх вірних, і влити в них свіжі сили Віри в світле будуче нашої Православної Церкви, дякує Всечесному Духовенству, зокрема Впреп. о. Ігуменові Скакальському, що так багато потрудився під час Архиерейської Служби Божої, і дальше дякує всім гостям і делегатам, установам і особам, що своєю допомогою й присутністю звеличали Ювілейне Святкування в Принс Алберт. Заля і Мужеський Хор співають український національний і канадійський гимни, і Свято закривається.

Окружають Владику Митрополита поодинокі вірні, і знову вітають з Ювілеєм, і просять порад і інформацій, а Владика, як добрий Батько серед своїх дітей, бажає всіх задоволити, не щадячи себе.

Владику Митрополита супроводять до парафіяльного дому, а потім гостинні панство Зюбраки вечерею вгощають Владику Митрополита і Духовенство в своєму домі.

На закінчення цього репортажу вважаю за приємний обовязок зложити щиру подяку п. Михайлові Зюбракові за щиру працю для нашої Святої Церкви.

Сердечно ми попрощали свого Митрополита і ВПреп. о. Ігумена Скакальського, з надією, що будемо знову гостити нашого Дорогого Владику Митрополита в Принс Алберт.

Прот. Михайло Фляк.

НАДІСЛАНІ ВИДАННЯ

Наша Громада — місячник релігійного, культурного й громадського життя. Видає Видавниче Братство „Віра" при Українській Православній Громаді Св. Володимира, Гемилтон, Онтаріо, Канада.

Редаґує редакц. колеґія. Новий журнал. Ч. І появилося в березні 1957 р. — з благословення ВПреосв. Владики Митр. Іларіона і ВПреосв. Владики Михаїла.

Адреса:
855 Barton St. E., Hamilton, Ont. Canada.

Місія України — ч. І, за травень-червень 1957 р. Новий журнал — орган Головної Управи Спілки Визволення України. Видає Ліґа Визволення України в Торонті, 487 Bathurst St. Rear.

Зміст: 1. Від Редакції, 2. О. Калинник: Відродження СВУ, 3. Мих. Сад: Над Чорним морем жовто-блакитний прапор, 4. П. Колісник: Месіянізм, 5. П. Колісник: Повстання у Мадярщині, 6. Томас Ачель: Як інтелектуалісти почали повстання і як Надь його занапастив, 7. М. Сахно: Націонал-комуністи і мадярське повстання, 8. Віктор Роєнко: Дещо про дію большевицької аґентури.

Петро Марченко: Психольогічно-суспільний підґрунт мистецької творчости визначної прима-балерини. Накладом автора. Ню Йорк 1957. Стор. 20. Циклостилеве видання. — Студія на тему психологічно-суспільного підґрунтя балетно-мистецької творчости Анни Павлової.

Д. Донцов: За яку революцію. Видання Головної Управи Ліґи Визволення України, Торонто, Канада, 1957, — випуск Політичної Бібліотеки ЛВУ, ч. 12. Сторін 80, обгортка роботи Б. Стебельського. Книжка видана з нагоди відзначення 40-річчя Української Національної Революції (1917-1957). Мотто на заголовній сторінці: „Ми незнані, але нас пізнають. Нас мають за мертвих, але ось ми живемо. Нас карають, але ми не вмираємо". (II. Коринт., гл. 6). Зміст книжки: 1. Сили Антихриста. 2. У вогні революції. 3. Ситуація по 1945 р. і Україна. 4. Лжепророки „проґресу". 5. За яку революцію? 6. Два табори.

Книжка видана на дуже доброму папері. Її ціна $0,75. Замовлення слати на адресу:
LVU, 140 Bathurst St., Toronto, Ont., Canada.

З ХРОНІКИ ПАРАФІЇ СВ. ІВАНА В ОШАВІ, ОНТ.

Українська Греко-православна Громада Св. Івана врочисто відсвяткувала **Великдень.** Протягом Посту й Страсного Тижня в церкві були вірні на Богослуженнях і відбували Великодню Сповідь. Парох Прот. К. Желішкевич мав до помочі у Сповіді другого священика, так що сотні вірних приступило до Св. Сповіді. Великодня Відправа 21 квітня почалась о 4 год. ранку. Вірних церква не могла помістити, так що й на церковному майдані було повно. Чудово співав хор під орудою п. А. Сеника. Отець Парох прочитав Св. Євангелію у двох мовах: українській і грецькій, та Великодне Послання наших Владик і привітав вірних зо Святом Воскресення Христового.

Спільне Свячене. — У Провідну неділю був знову великий здвиг народу в церкві. По Відправі в параф. залі Церковне Жіноцтво приготовило Свячене, Парох о. Прот. К. Желішкевич його поблагословив, і всі засіли до спільної трапези, було кілька промов: п. Д. Недошитко відкрив це святочне зібрання. Настоятель о. Прот. К. Желішкевич сказав про значення цього великого Свята, і було ще кілька промов, а закінчила голова Жіноцтва пані А. Шадий.

Нова Чаша. — Пан Павло Вибираний і пані Ольга Таппінґ пожертвували до церкви Євхаристійні посуди — срібні позолочені: Чаша, Дискос, Звіздниця, Ложечка і Копіє. Сердечна їм подяка!

Свято Матері. — В неділю 12 травня наша Недільна Школа відсвяткувала День Матері скромним Концертом, який приготовили о. К. Желішкевич і Добродійка. Концерт складався зо співів, деклямацій й вистави. Вступне слово сказала панна Анна Сабат, реферат пані О. Куць, кінцеве слово о. К. Желішкевич. Діти справилися зо своїм завданням добре.

Гість з Едмонтону, Алта. — В понеділок 20 травня загостила до нас голова Союзу Українок Канади пані Софія Василишин з Едмонтону і виголосила доповідь; головувала пані А. Шадий. Промовляла також пані Токарик з Торонто.

В неділю 26 травня з почину Організації СУЖЕРО о. Желішкевич відправив Панахиду за душу св. пам. Гол. Отамана Симона Петлюри в 31 роковини трагічної смерти.

Поминки на Цвинтарі. — В неділю 26 травня по полудні наша Громада відбула поминки на цвинтарі за покійників. Прот. К. Желішкевич відправив також Парастас на військовому цвинтарі, де спочивають і наших кілька вояків.

Новий Кивот. — Пан М. Дутчак по-мистецьки виконав Кивот й пожертвував його до нашої церкви. Щира подяка!

Хрещення. — Господь поблагословив нашого голову Церковної Громади, п. Івана Стезика, сином. Хрещення відбулось 18 травня. Акту Хрещення доконав Парох Прот. К. Желішкевич. Кумами були: С. Скіров, П. Підвербецький, п-ні О. Таппінґ і Анна Драпак.

Свіжа Могила. — Дня 29 квітня ц. р. помер член нашої Громади Порферій Колебняк. Земля йому пером!

К. О. Р. (ж).

ДЕНЬ МАТЕРІ, ҐРЕНД СЕНТЕР.

Ґренд Сентер. — У неділю 12 травня ц. р. в англіканській місцевій церкві була відслужена Служба Божа в День Матері. Під час Богослуження о. Е. Труфин згадав славних наших матерів у нашій історії. Після Служби Божої також був відправле-

ний Молебень з відповідним словом.

Після цього стараннями п-ва братів Василя й Володимира Гудимів з їх родинами, А. й К. Кріль Н. й О. Огродюків, І. й. П. Никулів, В. й. Докії Воронюків, — зо співучастю дітей відбулося чайне прийняття в місцевій анг. залі для всіх присутніх. Опісля відбувся Концерт, присвячений Дневі Матері, перший раз в цій околиці цього роду концерт, а це завдяки п-ву Гудимам, які доложили всіх старань, щоб це Свято тут відбулося. Музичною підготовкою заопікувався пан Василь Гудима і під його вмілою кермою всі точки були бездоганно виконані. За це належиться йому признання.

Подаю програму скромного Свята: Вступне Слово — пані Занхіра Гудима.

1. О Мати Божа (хор).
2. Для Тебе Мамо (діточий хор).
3. На честь Мами (декл.) — Ірина Огродюк.
4. Через балку летить галка (сольо) — панна Фіялка Гудима.
5. Дівочі вправи (Мати доню колисала і другі мельодії).
6. Чом, чом, земле моя (жіночий хор).
7. Слово Матерям — о. Е. Труфин.
8. Свято Матері (сценка); дієві особи: Оксана (Анна Кріль), Ярина (Анастазія Никула), Михась (Богдан Воронюк), Петрик (Юрко Никула,), Данилко (Орест Гудима), Івась (Мих. Кріль), Юрко (Володимир Огродюк).
9. Наша Мати (діточий хор).
10. Наша Мати (декл.) — Фіялка Гудима.
11. Якого приятеля ми маємо в особі нашої мами? (діт. хор).
12. Мама (альфабетичні вправи зо співами).
13. Український танок, гопак. — Петруся Горячка і Фіялка Гудима.
14. Пісня сироти (дует). — З. і Г. Гудими.
15. Реферат. — Вілька Гудима.
16. Укр. танок. — Фіялка Гудима.
17. І шумить і гуде (скрипка: Орест Гудима, акордіон Філька Гудима).
18. Віють вітри (жін. хор).
19. Казала мені мати (дует) — Вілька і Фіялка Гудими.
20. Веселе, щасливе хлопяче життя (виконували хлопці).
21. Кінцеве Слово — пані Докія Воронюк.
22. Многая Літа (діточий хор).
23. Слово до присутніх. — п. Андрій Кріль.
24. „Ще не вмерла Україна" і „Боже Щасти Їй".

У своєму слові п. А. Кріль в дуже гарний спосіб зложив подяку і признання всім тим, що причинилися до влаштування цього Концерту, а також усім дітям за їх участь у цьому Святі. Слід згадати, що Концерт відбувся в цілості дуже гарно, добра дикція дітей, як і промовців: реферат і вступні та кінцеві Слова, відповідно приготовлено й добре виголошено. Деклямації, співи, танки і вправи діти виконали з одушевленням. Хор також добре справився і музична частина добре вийшла.

Нехай цих пару рядків буде заохотою п-ву Гудимам у дальшій праці на Народній Ниві і на користь та славу своїм же власним дітям!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. РИЧАРД НИКИФОРУК

10 червня ц. р. відійшов у Вічність бл. п. Ричард Никифорук, н а р о д ж е н и й 15-го серпня 1945 р. Передчасна смерть сталася через нещасливий випадок при купанні у Брейлорн, Б. К., де покійний мешкав з родиною. Тіло покійного було перевезено до Давфину, Ман., — місця перебування бабусі й дідуся Никифоруків, яких покійник дуже любив і збирався відвідати під час літніх вакацій. Похоронні Відправи й Заупокійну Службу Божу в церкві Св. Юрія відслужив о. Тарас Славченко, співав гурт співаків під управою п. Лазарука.

Покійник лишив у глибокому смутку тата, маму, дідуся й бабусю Никифоруків, трьох братів: Лері, Гері, Реймонда, багато рідних і всіх учнів та вчителів публ. школи в Брейлорн, Б. К.

На заклик о. Т. Славченка вірні зложили на Невянучий Вінок 16 дол. 25 ц.; 7 дол. переслано на „Вістник", 4 дол. на журнал „Віра й Культура", а решту залишено на потреби церкви Св. Юрія.

Вічна Йому Память!

О. С.

П о д я к а

Цим висловлюємо сердечну подяку Укр. Прав. Громаді Св. Юрія за прихильне ставлення, Всеч. о. Т. Славченкові за Похоронні Відправи, прощальну проповідь і щире співчуття, п. В. Лазарові за Похоронні співи й прихильність. Також щиросердечно дякуємо учням і вчителям публ. школи у Брейлорн за моральну й матеріяльну допомогу, а також всім тим, які співали і тим, які прийшли відпровадити в останню дорогу нашого дорогого сина й онука.

Батько, мати, дід і бабуся — Никифоруки.

БЛ. П. ІЛЛЯ ДАВИДЮК

Дня 27 червня, ц. р., після довгої недуги, упокоївся Ілля Давидюк. Покійний прожив 62 роки. Походив з села Погоріловки, на Буковині. По собі залишив дружину Маргарету, два сини і дві доньки, інших свояків і багато приятелів.

С. п. Давидюк належав до парафії Св. Михаїла у Вінніпеґу і був активним членом її. Він займав у ній провідні становища, а також приймав участь в розбудові нашого суспільно-громадського життя.

Величавий Похорон покійного відбувся 3 липня з церкви Св. Михаїла, на цвинтарі „Елмвуд" у Вінніпеґу. Хоронив Парох о. С. Герус. У Похороні взяло участь багато народу. Покійний залишив по собі гарний спомин.

Вічна Йому Память!

БЛ. П. АНДРЕЙ ВЕНҐРИНЮК.

Над досвітком в Зелену Неділю, в Роял Александра лікарні в Едмонтоні, помер бл. п. Андрей Венґринюк на 66 році життя.

Народився в селі Нові Мамаївці на Буковині, там і одружився в 1920 році з Юстиною з роду Петрук, а через три роки виїхав до Канади і працював на залізниці. Заробивши трохи грошей, в 1927 році спровадив свою дружину Юстину. Вони купили фарму в околиці Річ Велий і там жили аж до минулої осені.

Тут Господь благословив їх гарною родиною: двома синами й двома дочками. Своїм дітям вони дали науку й гідне християнське виховання.

Пок. Андрій був очитаним, та понад усе любив свою Православну Церкву, і належав до числа тих кількох фармерів, що побудували церковцю в околиці Оновей і майже цілий час піклувався нею та довгі роки був в Управі Церковної Громади.

Останніми часами фізична праця з молодих літ почала відбиватися на здоровлі, сили його опускали; тому діти вважали за найкраще, щоби родичів забрати до себе і ті від минулої осені обоє проживали в Едмонтоні.

Похоронні Відправи відслужив Преп. о. Протоєрей Григорій Василів в Едмонтону, а саме Парастас у вечері перед Похороном у каплиці Парк Меморял, а Похорон відбувся 12 ц. м. у церкві в Оновей, при великій участі родини, сусідів і приятелів.

Покійний Андрій полишив у великому смутку вірну дружину Юстину, синів Георгія й Николая, дочки Рахилю зам. Біда і Євгенію ще незамужню та одну внучку Євгенію, — всі в Едмонтоні, а також брата Николая в Норма, і сестру Домку Андорий у Мондейр.

При Останньому Цілуванні о. Парох попросив за пожертви на Невянучий Вінок, і присутні гідно віднеслися до заклику, та зложили $33, з чого призначено $10.00 на „Вістник", якого передплатником був померший довгі роки. А решту, тому що Громада не багата, передано до церковної скарбниці, щоби постаратись про деякі конечні речі.

Тіло покійного Андрія спочило на місцевому православному цвинтарі побіч сина, — студента, якого в молодому віці невмолима смерть забрала від родичів.

По Похороні відбувся обід у хаті помершого, — на фармі близько Річ Велий, і майже всі, що були присутні на Похороні, прибули на цю трапезу і тим самим покійного гідно помянули, а родину обдарували співчуттям.

Вічна Тобі Память!

Банзький.

П о д я к а

По втраті нашого дорогого мужа й батька, складаємо щиру подяку Преп. о. Г. Василеву за Похоронну Відправу; Похоронному Заведенню „Парк Меморял" — за гідну обслугу; всім тим, що жертвували живі квіти, а опісля в церкві — на спільний Невянучий Вінок; родині та сусідам, що так громадно війшлися, та віддали останню прислугу нашому дорогому батькові, — хай вас усіх Господь нагородить Своєю стórицею.

Дружина Юстина і діти: Георгій, Николай, Рахиля і Євгенія.

ПРО ОДНУ БАЛЯДУ

Баляда — то віршований твір на тему цілком фанастичну або на основану на дійсних фактах, які одначе показані у фантастичному світлі, мов казка.

Відоме видавництво Миколи Денисюка перенеслося з Арґентини до ЗДА. Воно видає також літературного місячника „Овид". У числі за травень ц. р. в „Овиді" на першій сторінці поміщений вірш Анатоля Ґалана „Є на рідній землі монастир", а під наголовком є помітка: „Баляда".

Тема цієї баляди така: на Рідній Землі є знищений (звичайно, б о л ь ш е в и к а м и) манастир, що вночі оживає — виходить на молитву монах, виходять з вічного туману вірні, на чолі з королем Данилом, що благословляє народ від „Дону по Львів".

Здавалося б, що все тут гаразд. Король Данило — то був один з православних монархів княжої Руси-України, який хоч і прийняв від Папи корону, але відмовився прийняти католицтво, і Папа закликав західній світ, щоб він пішов на Данила війною.

Але ставмо перед питанням: чому А. Ґалан не вважав за більше вказане поставити Володимира Великого — Христителя України — за символа християнської України? Відповіді треба, мабуть, шукати тут, що уніятська Церква не так давно голосно відзначила роковини коронації короля Данила, підкреслюючи той факт, що його коронував був Папа, і таким способом вмовляючи в український загал, немов би то він признав над собою владу Папи й Ватикану.

Здається, що згадана баляда з тією таки метою написана. Та все ж таки автор хоч тут поступив правильно, що свого вірша назвав балядою: бо справді б а л я д о ю є намагання Католицької Акції показати короля Данила як ніби то „слугу Ватикану".

Не випадково в цьому таки журналі маємо статтю про початкуючу письменницю Віру Вовк „Релігія в творах лавреатів". Який характер має „релігія" в творах „лавреатів", недавно нагороджених Українським Л і т е р атурним Фондом у ЗДА, до яких належить і Віра Вовк та О. Мак, що на еміґрації прийняла католицизм, — це відомо. Католицька Акція безперечно обидві ці письменниці вважає за свої. А Галину Журбу, відому й непересічну, заслужену старшу письменницю УЛФ поставив нарівні з цими початкуючими письменницями, тому що вони католички, а Галина Журба православна. І правильно зробила Г. Журба, що відмовилася від нагороди УЛФ. Бо справа не в тому, що їй дана д р у г у нагороду, а не першу. Справа в тому, що нагорода тут має символичне значення. Обсаджене католиками жюрі Укр. Літерат. Фонду винесло таке рішення, з якого Г. Журбі, мабуть, стало ясно, що їй, як православній, навмисне не дали хоч трохи більшої ціни, ніж початкуючим католицьким письменницям.

І. Тесляр.

● Відколи в Анґлії заборонено злочинців карати смертною карою, то число вбивств там дуже піднеслося. Від січня дотепер було там 95 вбивств, коли в 1956 р. за такий же час було лише 46 вбивств. Отже число вбивств подвоїлося. Між вбитими було 26 дітей.

П И С А Н К А

Збірка о. Ігумена О. Щербана

ЛЕТБРИДЖ, Алта. Ілько Фень 3 дол. По 1 дол.: І. Кривоніс, Ю. Рубченко, О. Авраменко, І. Намза, В. Намза, І. Новодворський, Н. Середа, М. Бузовський, М. Іванов, Ф. Соловйов, Ф. Зґурський, І. Коваль, І. Гайовський, М. Андріюк, П. Жук, А. Авраменко, З. Филипчук, Д. Заїць, С. Зґурський, А. Зайчук, П. Гайворонський, А. Тронь, М. Мегела. Дрібними 50 ц. Разом $26.50.

Збірка о. І. Шевця

СТОРДЖИС, Саск. — П-во Никола й Катерина Лабюки 5 дол. По 2 дол.: І. й М. Пилиховські, П. Юзик, Н. Колот, М. Токарик і Т. Холод. По 1 дол.: Д. Требик, А. Рияних, В. Н. Грущка, І. Басараб, І. Кінащук, В. Гайдамака, Н. Перепелиця, О. Семчук, М. Клубок, п-на С. Іванів, А. Бабюк. Дрібними 25 ц. Разом 26.25 дол.

МІСІЙНИЙ ФОНД НАШОЇ ЦЕРКВИ

Всеч. о. Е. Приступа, з похорону бл. п. Марія Ваврук, Габард, Саск. $11.75

З похорону бл. п. Анни Кіндракевич, Мелвил, Саск. 10.00

Всім сердечна подяка.

Консисторія.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

HOLY TRINITY UKRAINIAN GR. ORTHODOX CATHEDRAL

1175 Main St. — Winnipeg 4, Man.

З ПОМИНАЛЬНОЇ КНИГИ

Невянучого Вінка в Катедрі Пресвятої Тройці

Бл. п. Борис Черевик, Вінніпеґ. Жертви на Невянучий Вінок в день похорону в Катедрі $57.17

Бл. п. Никола Кернац, Вінніпеґ. Жертви на Невянучий Вінок в день похорону в Катедрі 33.00

Бл. п. Василь Ріпак, Вінніпеґ. Жертви на Невянучий Вінок в день похорону в Катедрі 15.60

Бл. п. Марія Довбуш, Вінніпеґ. Жертви на Невянучий Вінок в день похорону в Катедрі 40.71

Бл. п. Анна Мандрика, Вінніпеґ. Жертви на Невянучий Вінок в день похорону в Катедрі 56.15

Бл. п. Василь Дрогоморецький. Жертви на Невянучий Вінок передав Всеч. о. Колинич. .. 5.00

Бл. п. Стефан Матійчук. Жертви на Невянучий Вінок в день похорону в Портедж ла Преві, Ман. прислані через Консисторію 6.50

Бл. п. Давид Баман, Гонор, Ман. Жертви на Невянучий Вінок передав Всеч. о. Колинич ... 10.00

Бл. п. Михайло Швець, Вінніпеґ. Посмертний запис отримано Катедрою в сумі 210.75

Вічна Їм Память!

ЮВІЛЕЙНІ ЗБІРКИ

ВІННІПЕҐ, Ман. — На Ювілеї 25-ліття подружжя Антона й пані Савчук на Будівельний Фонд зложено пожертв у сумі $10.00

КОКРАН, Онт. — На Срібному Ювілеї подружжя Стефана й Катерини Ґути на Будівельний Фонд пожертвувано 30.00

ВАЙТА, Ман. — На Срібному Ювілеї подружжя Івана і Марії Древянків на Будівельний Фонд пожертвувано. 10.00

ВІННІПЕҐ, Ман. — Із Жалібної Академії в память бл. п. Симона В. Петлюри, яка відбулася в залі Катедри Пресвятої Тройці, дохід призначений на Будівельний Фонд у сумі 37.55

Всім, що трудилися й жертвували, Управа Катедри складає найщирішу подяку.

НОВІ КТИТОРИ И ФУНДАТОРИ КАТЕДРИ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

З нижчеподаною своєю пожертвою згадані тут родини отримують звання Ктиторів або Фундаторів. Звання Ктиторів отримують ті, що на Будівельний Фонд Катедри зложили понад $500.00. Звання Фундаторів отримують ті, що на Будівельний Фонд Катедри зложать понад $100.00.

Нові Ктитори:

Пані Анна Волошиновська з Гайденд Крік, Онт.; Др. Василь Богонос з Вінніпеґу; Др. Єлисавета Колісниченко з Вінніпеґу; Михайло Ласько з Вінніпеґу; Дмитро Ф. Січинський; Марко Г. Смеречанський; Григорій Соломон; Никола Влад.

Нові Фундатори:

Пані Василина Лабач, Саскатун, Саск.; Стефан Калин, Оттава; Василь Мочарський, Вінніпеґ; бл. п. Михайло Швець, Вінніпеґ; пані Катерина Процишин, Бімзвил, Онт.; Нестор Богонос, Вінніпеґ; Іван Гаджоса, Вінніпеґ; Осип Галас, Вінніпеґ; Захарій Гузій, Вінніпеґ; А. Ясінський, Вінніпеґ; пані Катерина Кава, Вінніпеґ; Іван Шанський, Вінніпеґ; Олекса Шиманський, Вінніпеґ; панна Єлисавета Олійник, Вінніпеґ; Андрій Школьний, Вінніпеґ; Данило А. Загарія, Вінніпеґ; Никола Жук, Вінніпеґ.

В КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ

Збіркова кампанія на будівельний фонд

Листа 2

Аноніїчук, Іван $28	$400
Бальон, Михайло	50
Богонос, пані А.	10
Бонтей, Андрій 15	5
Брик, Олександер 737	700
Бугарешта, Василь 183	100
Буряник, Василь 60	50
Вагнар, пані Марія 30	50
Вахняк родина 1417	1000
Венґров, Василь 50	50
Войценко, п-і Ольга 837	163
Гаврилюк, Іван 60	100
Гаврисишин, Теодосія	150
Гикавий, Михайло 30	25
Гнатюк, Федір	10
Ґузій, Захарій	100
Ґаджоса, Іван 87	100
Ґерич, Дмитро 105	500
Гузь, Олександер 15	200
Деманюк, Юрій	10
Довгейко, Дмитро	50
Долиничук, Никола 1101	20
Зінчук, пані Анна 11	200
Кава, Іван 45	200
Карпенко, Степан	100
Карпяк, Мирослав	10
Касіян, Василь 883	25
Керелюк, Леся 5	200
Ковтун, Петро 1779	500
Кондра, Др. Петро 469	600
Кость, Іван	225
Кравчук, Михайло 7	25
Крепякевич, Михайло 340	300
Крепякевич, Петро 1050	500
Лукіянов, Василь	40
Луник, Юрій	10
Мачула, Іван	100
Мех, Петро 225	400
Міщук, Дмитро	50
Молитвиник, А.	100
Монастирський, О. 277	100
Назаревич, Йосиф 180	100
Обрізан, Панас	10
Озірянський, Сергій 13	10
Остриюнюк, Мих. 106	5
Павлик, Андрій 506	300
Павлюк, Іван 10	150
Пазерню, Петро	250
Палащук, Др. Петро 35	200
Папіш, Михайло 155	25
Пилипюк, Прокоп 10	50
Пелешок, Володимир	100
Процюк, Василь 16	300
Процюк, Василь Ю.	150
Ревуцький, Михайло 627	600
Ріпак, Дмитро	25
Русин, М. М. 85	300
Савчук, Антон 13	400
Совсун, Никола 366	200
Соломон, Григорій 350	500
Соломон, Іван Р. 1488	1000
Стакурський, Семен 75	100
Стефанюк, Федір 15	10
Стеценко, Микола	10
Стратійчук, пані С. 152	10
Тараска, Петро	100
Тесарський, Теофіль 598	400
Трач, Іван 238	100
Турко, Павло 70	200
Фігус, Анна 102	100
Харовський, Фабіян 55	5
Хлібойко, Іван	50
Черевик, пані Юлія	10
Чоботар, Петро	100
Шевчук, Прокоп	50
Школьний, Василь 153	400
Юрків, Іван 167	500
Янчук, Лаврентій 15	100
Яриш, Михайло	200
Ярешко Полікарп 40	50
Ясінський, А.	100

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Архиєрейська Візитація

Впреосв. Митрополита Іларіона і Посвячення української греко-православної церкви Зіслання Св. Духа в Шіго, Саск.

Неділя 4-го серпня 1957 року:

Год. 8.30 рано. — Утреня.
Год. 9.30 рано — Зустріч Владики.
Год. 9.45 рано — Посвячення церкви.
Год. 10.00 рано — Св. Літургія.

Співатиме хор укр. греко-православної церкви в Шіго, Саск.

Год. 12.00 Спільний обід в Укр. Народнім Домі.
Год. 2.00 Пообідня програма.

Промовлятимуть:

Владика Митр. Іларіон, Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, Всеч. о. М. Боднарчук, Д-р А. Даниальчук, Ів. Ґорчинський, п-і Кушнір, Д-р Н. Драган т. і.

Запрошується українське громадянство взяти участь у цім Святі.

Протопресв. о. Т. Яковкевич, Парох.

А. Савчук, голова.
Т. Коропатницький, писар.

Увага! - Увага!

СОБОРНЕ-ПОЛЕВЕ БОГОСЛУЖЕННЯ в „ЗЕЛЕНІМ ГАЮ" В УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ОСЕЛІ У ВАКАВ, САСК.

з нагоди закінчення Літніх Курсів відбудеться:
в неділю 11 серпня 1957 р.

Год. 9.30 — Соборне Богослуження, в якім візьмуть участь Всеч. о. Прот. Іван Магас з Гефорду, о. Александер Хомяк з Норт Бетелфорд і місцевий Парох о. Юрій Туржанський.

Год. 12 — Спільний обід.

Год. 2 по обіді — КОНЦЕРТ, на якому будуть промовляти визначні промовці.

Просимо українське громадянство взяти численну участь.

Управа Оселі „Зелений Гай".

ЗАПРОШЕННЯ

У неділю 4-го серпня ц. р. о 10 год. ранку в Гинтон, Алберта, відбудеться перше тут Богослуження, що його відправить Священик УГП Церкви в Канаді, о. Прот. Григорій Василів з Едмонтону.

Проситься православних українців, що живуть ближче, чи навіть з дальших околиць, прибути на згадану неділю до цього гірського міста та разом з місцевими українцями взяти спільну участь у Відправі.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпег
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6.5373

ПІДВИННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Кенора, Транскона
11. Неділя — Поплар Парк, Тиндал
18. Неділя — Кенора, Транскона, Сендгия
25. Неділя — Дуфрост (Храм); Папларфілд, Гонор

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4.

о. ІВАНА КУЛІША
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Іллі Пророка — Зелена (Ворд)
4. Неділя — Пайн Ривер
11 Неділя — Етелберт
18. Неділя — Ґарленд
19. Преображення Господнє — Пайн Ривер (Храм)
25. Неділя — Венлав
28. Успення Пр. Богородиці — Богдан (Храм)
Адреса: Вох 71, Етелберт, Ман.

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ:
4 Неділя — Кіндерслей
11. Неділя — Вонда
18. Неділя — Мічам
25. Неділя — Ойен
Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун.

о. Я. РИБАЛКИ
СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Розборн (Храм)
11. Неділя — Сенді Лейк
18. Неділя — Овкборн
19. Понеділок — Виста (Преображення Господнє)
25. Неділя — Мензі (Храм)
28 Середа — Ґлен Елмо (Храм)
Проситься Українське Громадянство з Овкборнської Округи та з близьких Парафій взяти численну участь в Храмових святах, а особливо під час Архиєрейських Візитацій.
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Іллі — Вандерінг Ривер (Храм)
4. Неділя — Крейґенд
11. Неділя — Бойл
18. Неділя — Лек ла Биш
19. Понеділок — Ґресленд (Храм)
25. Неділя — Серейл
28. Середа — Норал (Храм)
Адреса. Вох 216, Лек ла Биш, Алта.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Норт Бетафорд
11. Неділя — Вакав (Зелений Гай)
18. Неділя — Ґлеслин
19. Понеділок. Преображення — Витків
25. Неділя — Медов Лейк
28. Середа. Успіння Бог.— Ґетерлей
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. Е. ГОРГІЦИ
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Пророка Іллі — Сірко (Храм)
4. Неділя — Вайта
11. Неділя — Сеньків
18. Неділя — Сандави
19. Понеділок. Преображення Господнє — Арбака (Николая)
25. Неділя — Вайта
28. Середа. Успення Пресв. Богородиці Арбака (Петра й Павла)
Адреса: Вайта. Ман., тел. 21

о. СТ. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Шипмен
11. Неділя — Кадет
18. Неділя — Вірдейл
19. Понеділок. Преображення — Сембург
25 Неділя — Кадет
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Нипавин (Храм)
Запрошується вірних з доколичних і подальших Громад на Храмове Свято до Нипавин
Адреса: Вох 994. Нипавин. тел. 2160

о. Г. ВАСИЛІВА
СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Гинтон
11. Неділя. Піджон Лейк — Торсбі
18. Неділя — Калмар
19. Понеділок Преображення Господнє — Брудергайм
25. Неділя — Оновей
28. Середа. Успіння Бог. — Торсбі
УВАГА: В неділю 11 липня відбудеться Відправа коло озера в літній оселі „Барвінок", опісля величавий здвиг Самостійницьких Організацій та закінчення літніх курсів в оселі
Тому прошу моїх парохіян з Підедмонтонської Округи взяти участь у цьому Святі.
8710—112 Аве., Телефон: 796066
Едмонтон, Алберта.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СЕРПЕНЬ:
4. Неділя. Візитація Владики Митрополита в Шіго місто
11 Неділя „Коло Куцих"
18. Неділя — Вишарт
19. Понеділок. Спаса — Федаки
25. Неділя — Фови Лейк
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — „Коло Купровських" (Храм)
Адреса: Шіго. Саск., Вох 52. Тел 21.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Пр. Іллі — Жучкани (Храм)
4. Неділя. Візитація Владики Митрополита в Шіго місто
11 Неділя — Тідор місто
18. Неділя — Тафнел
19. Понеділок. Спаса — Мельничуки
25 Неділя — Винярд
28. Середа. Успіння Пресв Богородиці — Шіго полуд. (Храм)
Адреса: Шіго Саск. Вох 52 Тел. 21

о. П. САПЕВИЧА
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Пророка Іллі — Лавінгт (Храм)
4. Неділя — Смокі Лейк
11. Неділя — Беліс
18. Неділя — Смокі Лейк
19. Понеділок. Преображення Господнє — Вільна
25. Неділя — Стрий
28. Середа. Успення Пресв. Богородиці — Спеден
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Смокі Лейк
8. Неділя — Стрий
15. Неділя — Смокі Лейк
15. Неділя — Вільна о. Труфин
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Беліс
22 Неділя — Ворспайт
22 Неділя — Лавінгт о. Труфин
27 Пятниця Воздвиження Ч. Хр. Господнього — Бойн Лейк Храм
29. Неділя — Спеден
Смокі Лейк, Алта.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Баргед
11. Неділя — Ричмонд Парк
18. Неділя — Сіба Біч
19. Понеділок. Преображення Господнє — Вайлвуд
25. Неділя — Вестлок
28. Середа. Успення Пресв. Богородиці — Атабаска
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Баргед
8. Неділя — Ричмонд Парк
15. Неділя — Сіба Біч
22. Неділя — Вайлдвуд
29. Неділя — Атабаска
Адреса: Вох 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Пророка Іллі — Кобзар
4. Неділя — Сван Рівер
11 Неділя — Арран
18. Неділя — Стінен
19 Понеділок. Преображення Господнє — Спаса — Вайт Біч
25 Неділя — Сван Плейн
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці (Храм) — Мейбридж
Адреса: Вох 111. Гаес, Саск.

о. Д. ДЕНИСЮКА
СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Ґронлид над річкою
11 Неділя — Ґронлид Північ
18. Неділя — Брукcбі
19. Понеділок. Преображення Господнє — Спаса—Ґронлид-Північ
25. Неділя — Ґронлид над річкою
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Брукcбі
Адреса: Вох 47. Ґронлид. Саск.

о. Л. В. ЛЯЧИНИ
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Пр. Іллі — Сторновей
4. Неділя — Врокстон (Храм)
11. Неділя — Йорктон
18. Неділя — Йорктон (Храм)
19. Понел. — Райн
25. Неділя — Мазепа
28. Середа. Усп. Пр. Б. Ґорлиц
Адреса: 110 Велингтон Аве — Тел. 32998 — Йорктон Саск.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Пророка Іллі — Смате
4. Неділя — Єлов Крік
11. Неділя. Візитація на площи „Зелений Гай" — Вакав
18. Неділя — Ст. Джуліен
19. Понеділок. Спаса — Кадворт
25. Неділя — Тарнополь
28. Середа. Успіння Пр. Богородиці — Вакав (Храм)
Адреса: Вох 4. Тел. 45 Вакав. Саск.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Іллі Пророка. — Врокстон (Храм)
4 Неділя — Айтуна
11. Неділя — Мелвил
18. Неділя — Ґудів
19. Понеділок — Преображення Господнє — Габард
25 Неділя — Феннуд
28 Середа Успення Пресв. Богор. — Понічай
Адреса: Вох 143, Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ:
4 Неділя — Толстой
11 Неділя — Пембіна
18 Неділя — Роза
19 Понеділок. Преображення — Толстой
25 Неділя — Ґардентон
28. Середа. Усп. Богородиці — Ґардентон. (Храм)
Адреса: Толстой Ман

о. ІВАНА МАГАСА
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Св. Іллі Прор. — Гефорд
4 Неділя — Крийдор
11. Неділя — Гефорд
14. Середа. Хрещення України — Гефорд
18. Неділя — Рейфінг
19. Понеділок. Преобр. Господнє — Гефорд
25 Неділя — Гефорд
28. Середа Усп. Пресв. Богородиці — Борден (на Біликах)—(Храм)
Адреса: Гефорд, Саск., Вох 163 Тел. 55.

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ:

1	Ч	19	Преп. Макрини с. В. Вел.
2	П	20	Пророка Іллі.
3	С	21	Преп. Онуфрія Мовчал.
4	Н	22	Нед. 6. Рівноап. Марії М.
5	П	23	Муч. Трохима й Теофіла
6	В	24	†Муч. Бориса і Гліба
7	С	25	†Успення прав. Анни
8	Ч	26	Преп. Мойсея чуд. Печер.
9	П	27	†Вмкмч. Пантелеймона
10	С	28	Ап. з 70: Прохора
11	Н	29	Нед. 9. Муч. Калиника
12	П	30	Ап. з 70 Сили й Силуана
13	В	31	Прав. Евдокима Капад.
14	С	1	Хрещення України
15	Ч	2	Пер. мощ. перв. Стефана
16	П	3	Преп. Ісаакія, Далмата
17	С	4	7Молод. в Ефесі: Максима
18	Н	5	Нед. 10 Муч. Евсигнія
19	П	6	ПРЕОБР. ГОСПОДНЄ
20	В	7	Преп. Пімена пост. Печ.
21	С	8	Преп. Григорія іконоп.
22	Ч	9	†Ап. Матея, мч. Юліяна
23	П	10	Мч. архд. Лаврентія
24	С	11	Прмч. Василя і Теодора
25	Н	12	Нед. 11. Муч Фотія
26	П	13	Тихона еп Воронiж.
27	В	14	†Перен. м. Теодосія Печ.
28	С	15	УСПЕН. ПР. БОГОРОДИЦІ
29	Ч	16	†Нерук. Образа Ісуса Хр.
30	П	17	Преп. Алипія іконоп. Печ.
31	С	18	Муч. Флора і Лавра

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
СЕРПЕНЬ:
4. Неділя — Велий Ривер
11. Неділя — Давфин
18. Неділя — Сифтон
19. Понеділок. Преображення Господнє — Ешвіл (Посвячення овочів)
25. Неділя — Давфин
28. Успіння Пр. Богородиці — Дрифтинг Ривер
Адреса: Вох 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. Д. ЛУЧАКА
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Іллі — Пакан (Храм)
4. Неділя — Вилингдон
11. Неділя — Андрю
18. Неділя — Борівці
19. Преображення — Гемлин
25. Неділя — Каґвин
28. Успіння Пр. Богор. — Прут
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Вилингдон
8. Неділя — Андрю
11. Усіч. Гол. Ів. Хрест. — Борівці.
15. Неділя — Лужани
21. Богородиця — Гемлин (Храм)
22. Неділя — Каґвин
27. Возд. Чесного Хреста — Прут
29. Неділя — Завале
Адреса: Вох 307, Вилингдон, Алта.

о. В. АПОНЮКА
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Прор. Іллі — Левард
4. Неділя — Роблин
11. Неділя — Зелена
18. Неділя — Роблин. (Жіночий Зїзд)
19. Понеділок. Преобр. Госп. — Петлюра
25. Неділя — МкНат.
28. Середа. Усп. Пресв. Богор. — Ґилберт Плейнс
Адреса: Вох 201. Роблин, Ман. Тел. 214 R. 2.

Устав Церковний

СЕРПЕНЬ:

2. Пят. Прор. Іллі. УЄ Луки 11: 47-54. Літ Ап. Якова 5: 10-20. Єв. Луки 4: 22-30.

4. Нед. 8. Гол. 7. УЄ 8. Літ. Ап. 1 Корин. 1: 10-18. Еван Матея 14: 14-22.

11. Нед .9. Гол. 8. УЄ 9. Літ. Ап. 1 Кор. 3:9-17. Еван. Матея 14:22-34.

14. Середа. Хрещення України. Літургія: Ап. 1 Кор. 1: 18-24 і Дії 6:8-15, 7:1-5, 47-60. Еван. Івана 19: 6-11, 13-20, 25-28, 30-38 і Мат. 21: 33-42.

18. Нед. 10. Гол. 1. УЄ 10. Літ. Ап. 1 Кор. 4: 9-16. Еван. Матея 17: 14-23.

19. Пон. Преображення Господнє. — Спаса УЄ Луки 9: 28-36. Літ. Ап 2 Петра 1: 10-19. Еван. Матея 17: 1-9.

25 Нед. 11. Гол. 2. УЄ 11. Літ. Ап 1 Кор. 9:2-22. Еван. Матея 18 23-35.

28. Сер. Успення Пресв. Богор. УЄ Луки 1: 39-49, 56. Літ. Ап. Фил. 2: 5-11. Еван. Луки 10: 38-42, 11: 27-28.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., AUGUST 15, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1957. ЧИСЛО (1044) 16

РЕЛІГІЙНІСТЬ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ ПІД БЕЗБОЖНИМ РЕЖИМОМ

На основі спеціяльної кореспонденції з Москви "Вінніпеґ Фрі Прес" з 31 липня ц. р. подає, що провід Комуністичного Союзу Молоді (Комсомол), що його одним з головних завдань є ширити безбожництво, усунув був із своєї організації 4,000 членів віком від 15 до 17 років за їхню явну приналежність до Церкви. На самій тільки Білорусі, як одній з менших республик, недавно було таких 341 випадків. "Комсомольська Правда", орган організації, заявила, що комсомол просякнутий релігійними членами, і після їх усунення організація сильнішає. Але разом з тим цей орган хоч-не-хоч признається, що йому не вдається защепити атеїзму в душі молоді.

УНІЯТИ "ПОЛЯКИ"

"Бізант. Кетолик Ворлд" з 28 липня ц. р. подає на основі офіційного повідомлення з Вроцлава, зах. Польща, що на згаданому терені є "велике число католиків візантійського обряду (уніятів, греко-кат.), цебто еміґрантів поляків та українців із зайнятої Советами східної Польщі" (захід. України). З огляду на потребу тих уніятів, Примас Польщі, Кардинал Стефан Вишинський, недавно дозволив їм правити Богослуження в східному обряді, але покищо цей дозвіл відноситься тільки до чотирьох місцевостей околиці Вроцлава. Часопис подає, що на Богослуження в латинському обряді ніби то також треба мати спеціяльний дозвіл від згаданого Кардинала. Виходить, що уніятам треба мати від свого польсько-католицького зверхника дозвіл на Богослуження взагалі, без огляду на обряд, а це виглядало б на переслідування. Виходить, що польсько-католицький Кардинал ставить справу так: станьте римо-католиками, то не треба буде дозволу хоч на латинські Богослуження.

Чи ж можна подумати, що Кард. Вишинській робив би це без відома і згоди Папи?

ЖЕРТВИ ВІЛЬНОГО ЧАСУ

Хто розуміє святкування фальшиво, цебто як вільний час для погоні за розривками і враженнями, а не як день молитви, родини і поміркованого відпочинку, той падає жертвою вільного часу ,і то часом трагічно.

Під час трьох днів: суботи, неділі й понеділка (Домініон Дей — день канадійської Конституції) в Канаді було 98 смертельних випадків, між ними 54 особи загинули в автомобільних катастрофах, а 29 втопилися.

В ЗДА "вікенд", продовжений Святом Незалежности, закінчився трагічною смертю 334 осіб: 200 в автомобільних катастрофах, 110 втопилися, 21 загинули в інших нещасливих випадках.

У ЦЕРКВІ Й КОСТЕЛІ У ЛЬВОВІ

Паризький польський тижневик "Сирена" з 8 червня ц. р. помістив опис сьогоднішнього Львова. Автор опису Єжи Яніцький колись мешкав у Львові, а тепер живе у Варшаві, і недавно знову відвідав Львів.

Між іншим, пише він, що з римо-католицьких церков (костелів) у Львові відкриті такі: Катедра, костел Св. Антонія і костел Марії Магдалини. На Богослуженні в костелах Яніцький чув, як люди розмовляли по-українськи, отже це греко-католики. Чому ж вони ходять до польського римо-католицького костела? Яніцький пояснює це тим, що їхні уніятські (греко-кат.) церкви перемінені на православні, і вони мусять іти до костела.

Яніцький не бачив на польських католицьких цвинтарях у Канаді написів з прізвищами: Іванюк, Ткачук, Петришин і масу подібних. Це ж греко-католики! І говорять по-українськи. І мають у Канаді свої уніятські церкви. Чого ж вони пішли до римо-католицьких польських костелів? А тому, що деяка частина несвідомих греко-католиків через унію стала почувати себе ще в Галичині ближчою до поляків, ніж до українців. І англомовна католицька преса подає, що в Польщі появилися з зах. України еміґранти уніяти "поляки" й уніяти українці. Певна річ, що уніяти "поляки" йдуть до польського костела, а не до православної церкви

ПРОТИ КОМУНІЗМУ

Патріярх Болгарської Православної Церкви, Кирил, прислав привітальне Послання до уряду закордонних звязків Протестантської Церкви Німеччини. В цьому Посланні Патріярх Кирил виявив бажання оставатися в приватно-особистому контакті з Духовним Проводом Протестанської Церкви в Німеччині, а разом з тим поінформував, що в Болгарії на всіх сім мільйонів населення шість мільйонів то православні. І при тому він заявив: "Ми були і є досі патріотичною Церквою, і розуміється, ми не є комуністами. Не маємо також жадного наміру ставати комуністами".

До того треба додати, що в Болгарії комуністичний режим значно більше натискає на релігію, ніж, наприклад, у Польщі, що недавно потвердив католицький священик Бісонет в ЗДА. А в Польщі Єпископат Католицької Церкви заявив свою підтримку комуністичному режимові В. Ґомулки.

СУСІДСЬКИЙ ДЕНЬ 10 СЕРПНЯ

Посадник Вінніпеґу, С. Дзюба, проголосив на 10-го серпня, субота, "Сусідський День" у Вінніпеґу, — з парадами, спортовими ігрищами, розривками. Ціль "Сусідського дня" приймати гостей із Злучених Держав Америки, запрошених почерез посадників (мейорів) американських міст на віддаль до 250 миль від Вінніпеґу.

СТИХІЯ ЗНИЩЕННЯ В ЗАХ. УКРАЇНІ

Преса подає, що цілі райони західн. України — Підгайці, Монастириська, Станиславівщина т. і. — навістили страшні дощеві зливи, хмароломи й градобиття. Понищені засіви, позмивані мости, зруйновані 14 сіл, а між ними Голгочі, Заставці, Ковалівка, Середнє т. і. Багато жертв у Станиславові. Гарний урожай на Тернопільщині знищений.

ВДАВАВ АФРИКАНСЬКОГО КОРОЛЯ

У Канаді появився "африканський король". Часописи й радіостанції передавали публиці інтервю з ним, а він розповідав про свою державу в Африці, з 15 з половиною мільйонів населення цікаві речі: більшість підданих-мужчин люблять його за те, що він не дозволяє жінкам навчатися в школі.

З Канади він виїхав до ЗДА і там також з парадами приймали цього короля. Аж цілком випадково, коли він занедужав, поліція в лікарні розкрила, що він не африканський король, а 26-річний Едвард Лі Вудс — волоцюга з Флориди.

ЗЛОЧИННІСТЬ ЗРОСТАЄ

Шеф поліції у Вінніпеґу, Роберт Тефт, сказав, що за останні чотири роки кількість злочинів усе збільшується. Минулого року в цьому році місті було 8,175 випадків злочинности, цебто на 10 процентів більше, як 1955 року. Шкоди через злочини 1956 р. становлять тут 385,429 дол. Хлопці м. р. вкрали 358 автомобілі.

ПІДВИЩУЮТЬ АСЕКУРАЦІЮ АВТ

Втрати асекураційних компаній у Монтреалі виносять 40 мільйонів дол. Тому то з першого серпня асекураційна оплата за автомобілі в цьому місті буде вища. Висота оплат буде двояка: для шоферів, що недавно мали автомобільні катастрофи та мають не більше як рік досвіду, асекурація буде підвищена більше, а для інших менше.

ФАРМЕРАМ ПРОДОВЖАТЬ ПОЗИЧКУ

Тим фермерам, що мають непродане збіжжя, уряд продовжить банкову позичку від 1-го серпня цього року до 1-го червня 1958 р., на 5 процентів, як було досі.

ЖНИВА В ПІВДЕННІЙ УКРАЇНІ

Цьогорічні жнива — жаття пшениці й косовиці ячменю — в південних областях України почалися в половині червня.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВПРЕОСВ. МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

25 серпня — Вернон, Б. К.
1 вересня — Ванкувер, Б. К.
8 вересня — Валей, Б. К.

ПРАВОСЛАВНА БОГОСЛОВСЬКА АКАДЕМІЯ

1. Православна Богословська Академія — це 4-річна висока богословська школа.

2. Ця школа становить теологічний факультет Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, і, згідно з Чартером Колегії, дає своїм абсольвентам підготову й виховання на Священика, а також урядово признаний ступінь Ліценціята Теології або Бакалавра Теології.

3. Кандидати до Академії повинні мати скінчений принаймні повний одинадцятий ґрейд (Matriculation) в Канаді, або рівнозначний ступінь освіти з-поза Канади, — цебто т. зв. матуру за середню школу.

4. Коли ж вони не мають повної середньої освіти, то приймаються до Академії вільними слухачами, і їм дається змога здобути собі т. зв. матуру в самій Колегії.

5. Абсольвенти Православної Богословської Академії, які мають матуру середньої школи, отримують ступінь Ліценціята Теології.

А коли вони хочуть осягнути ступінь Бакалавра Теології, то мають виконати ще такі додаткові вимоги:

а) Відбути один рік священичої праці в Українській Греко-Православній Церкві, куди вони належать,

б) Написати відповідну поважнішу працю (тезу) на богословську тему, яку Професура Академії признає за задовільну. Таку тезу студенти можуть вибирати собі на IV курсі Богословської Академії.

6. Крм цього, Бакалаври Теології мають право осягнути при Богословській Академії науковий ступінь Доктора Теології, — на загальних основах вищих шкіл. Для цього треба взяти відповідну богословську тему в одного з професорів Академії і науково опрацювати її.

7. Студентам, які мають більш як середню освіту, Академія — за постановою Професорської Ради — дає право скласти іспити зо всіх предметів за три роки, замість чотирьох.

8. Студентам, які мають закінчену університетську освіту, дається право — за постановою Професорської Ради — скласти іспити зо всіх предметів Богословської Академії за два роки, замість чотирьох.

9. Одружені студенти можуть бути висвячені на Диякона чи Священика під час своїх студій в Академії.

10. Професорами і лекторами Православної Богословської Академії можуть бути тільки особи з закінченою вищою освітою.

11. Усі студенти живуть, виховуються і навчаються в Колегії Св. Андрея в Вінніпегу. У випадку потреби, студент може жити окремо на приватнім помешканні; але конче підлягаючи виховній системі Академії.

12. У Богословській Академії викладаються такі предмети: 1. Катехизис, 2. Інтродукція до Старого Заповіту, 3. Старий Заповіт, 4. Інтродукція до Нового Заповіту, 5. Новий Заповіт, 6. Догматичне Богословіє, 7. Основне Богословіе (Апологетика), 8. Порівняльне Богословіє, 9. Сектознавство, 10. Моральне Богословіє, 11. Пастирське Богословіє, 12. Патрологія, 13. Літургіка, 14. Церковний устав, 15. Гомілетика, 16. Церковне й канонічне Право, 17. Історія Християнської Церкви, 18. Історія Української Православної Церкви, 19. Церковний спів, 20. Історія церковної музики, 21. Іконографія, 22. Історія церковного мистецтва, 23. Грецька мова, 24. Латинська мова, 25. Гебрейська мова. 26. Церковно-слов'янська мова, 27. Історія філософії. 28. Логіка, 29. Психологія, 30. Християнська соціологія, 31. Історія України, 32. Історія Української Літератури, 33. Українська мова, 34. Історія Канади, 36. Англійська мова, 36. Відповідні Семинари.

13. Плата за окрему кімнату й повне прохарчування в Колегії — 50 дол. місячно. Крім того, за науку платиться 100 дол. річно та за зужиття речей 5 дол. річно.

14. Кожен студент канадієць може одержувати від Української Греко-Православної Церкви в Канаді по 30 дол. місячно позички, яку він обовязаний пізніше сплатити ратами Консисторії тієї Церкви.

15. До Православної Богословської Академії приймаються особи тільки до 45 років життя.

16. До Богословської Академії приймаються студенти головно з Канади, але приймаються також з ЗДА та інших країн.

17. Виклади в Богословській Академії розпочинаються 1-го жовтня, а закінчуються 30-го квітня. Цебто, студенти мають вільних пять літніх місяців, а це дає їм змогу заробити собі на прожиття навчального року.

18. Позаочних курсів Богословська Академія не провадить.

19. Усі виклади в Богословській Академії провадяться українською мовою.

20. Для тих студентів, що українську мову знають мало, провадиться навчання початків української мови.

21. Усі студенти в Богословській Академії обовязані додержуватись виховних відповідних правил студентського життя.

22. Про своє бажання вступити до Православної Богословської Академії петенти подають прохання до Деканату Академії на таку адресу:

St. Andrew's College,
259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.
Деканат Богословської Академії.

МОЛИТОВНИКИ
ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Початки Християнства на Україні в польсько-латинському насвітленні

Монтреальський університет запросив о. д-ра Назарка, ректора папської Колегії Св. Йосафата в Римі, викладати в літніх місяцях ц. р. вибрані питання з історії Української Церкви на основі "нововідкритих" у ватиканських архівах документів. О. д-р Назарко популярний серед католиків як ширитель, а навіть як творець теорії про нібито католицький характер початків Християнства на Україні. Він твердить: Русь (давня Україна) прийняла Християнство католицьке, а не православне.

Якщо йдеться про початки тієї теорії, що її ширить о. д-р Назарко, він тут по-перше, не оригінальний, бо цю теорію знаходимо вже в початках 17-го століття; по-друге, ця теорія на Україні появилася не з українських джерел, а чужих, з польсько-латинських.

Року 1617 ополячений білорус Лев Кревза-Ржевуський видав у Вільні польськи свій твір, що його наголовок у докладному перекладі з польського на українське такий: "Оборона церковної єдности або докази, якими доводиться, що грецька церква має бути зеднана з латинською". Лев Креза-Ржевуський був Архимандритом у Вільні, а з 1625 р. був назначений першим уніятським Архиепископом у Смоленську.

У згаданому творі Кревза старається початки унії на Україні й Білорусі відносити не тільки до Флорентійського собору 1438 р., а тим більш не до пізнішого Брестейського собору (1596 р.), а до початків Християнства на Україні. Однак спосіб ломання історичної правди у нього дуже наївний. Наприклад, Кревза повишукував тих київських Митрополитів, що не зверталися до Царгородського Патріярха за священням, а були поставлені Митрополитами українським місцевим Єпископатом.

Звичайно, такі випадки бували: з 1051 р. Митрополит Іларіон, в 1147 р. Митрополит Клим Смолятич. Вони дійсно стали на ґрунті автокефалії Української Православної Церкви, — не зверталися до Царгородського Патріярха за священням. Але не зверталися за тим і до жадного іншого Патріярха чи Папи. Тодішне унезалежнення Української Церкви від Царгороду ще не означає переходу в залежність від Риму. Ці Митрополити змагалися за автокефальність Української Церкви, цебто за незалежність від кожного закордонного Церковного Проводу.

ГО.

СТАН СМЕРТНОСТИ СЕРЕД ЖІНОК І МУЖЧИН

Компанія "Метрополітен Лайф Іншюренс" видала лікарсько-статистичного довідника, що в ньому подає такі інформації:

За останніх 20 років передчасна смертність серед жінок змаліла на 40 до 50 процентів; натомість серед мужчин смертність через усі разом недуги змаліла дуже небагато. Але коли зокрема йдеться тільки про смертність через недуги серця, то вона не змаліла, а ще зросла в мужчин. Смертність через недугу рака в жінок змаліла, а в мужчин зросла. На кожних сто смертей через різні недуги половина мужчин вмирає від серцевих недуг, а одна пята на рака.

Юр. Мулик-Луцик

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XXII

Визначний український православний Богослов Захарій Копистенський виступає проти неправославних впливів у Православній Церкві в Україні.

Чи в часах найбільшого унійного наступу на Україну, коли Українська Православна Церква на чвертьстоліття осталася без Ієрархії, і коли дійсно не було змоги спокійно займатися науково-богословською працею, і до Української Церкви проникло багато-чого неправославного, — чи тоді серед українських православних богословів справді не було нікого, хто звернув би на це увагу?

Безперечно, такі одиниці були, а між ними головно чернець-богослов Захарій Копистенський — з 1616 р. член Київського Братства, братанич Перемиського православного Єпископа Михайла Копистенського. Чернець Захарій Копистенський, автор славної "Палинодії" (Оборони), в якій він захищає Православну Церкву перед нападами католицтва, так як у Книзі про Віру захищає її й перед протестантизмом, — в історії вважається одним з найбільших учених українських православних богословів. І це він найбільше виступав проти всіх неправославних домішок, що тоді проникали до Церкви.

Щоб виступ о. Захарія Копистенського був яснішим, треба ширше насвітлити його ґрунт. Як відомо, в наступі Католицької Церкви на Православну, Рим у потребі користувався всякими конкуренційними засобами. При тому він уміло послуговувався психологією загалу вірних. І так, наприклад, він знав, що широкий загал має нахил до вражень, переживань, зворушень і т. п. і тому давав народові всякі зовнішні ефекти при всяких нагодах: вистави, паради, маніфестації і т. д. Рим знав також, що народ залюбки читає прадавні легенди й перекази, бо вони з одного боку дійсно виробляли побожний настрій у людини, і це їхня одна з додатніх сторінок, а з другого боку вони читалися залюбки, завдяки своєму незвичайному матеріялові і його поетичній формі, що розбуджувала уяву, і, дякуючи цьому, читач усе це переживав своєю душею, і таким шляхом щиріше й глибше приймав також моральну науку, що була в цих творах.

Рим виходив з того заложення, що коли б з цих творів повідбирати все це, чого немає в Св. Письмі, а часом і це, що Св. Письму суперечить, а лишити тільки саму офіційну церковну науку, то вони були б позбавлені поезії, якої народ прагне. Отже Рим вирішив піти тут на уступки практичним потребам, і так у великій мірі був толерантним для легенд, переказів, апокрифів. Тут і причина, що Рим увів до Церкви на Заході переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо й величаве його святкування. Так само неканонічні мотиви в Богослужбовій сфері Рим толерував з вищезгаданих причин.

Коли йдеться про Православну Церкву, то її Провід значно більше пильнував, щоб до Богослужбової сфери не попадала така наука, що не має ґрунту в Св. Письмі, чи суперечна йому, і що не має для себе покриття в постановах всіх сімох Вселенських Соборів. І коли щось таке, суперечне основам Науки Православія, діставалося до Богослужбових книг в Україні, то Рим все це щедрою рукою оставляє уніятам для їхніх Богослужень, — мовляв, він йде назустріч бажанням широкого загалу вірних, яким це подобається. Натомість Православна Церква все, мовляв, цензурує Богослужбові книги й від часу до часу конфіскує їх. М. Возняк каже: "Ті самі давні українські Богослужбові книги, що їх кілька разів веліла московська влада українським архиреям відібрати по всій Україні й заміняти їх московськими, уживалися спокійно в уніятській церкві" (М. Возняк, Історія української літератури, т. II, стор. 354).

Безперечно, що тут ішлося й про мову, що її московська Церква хотіла бачити русифікованою: йшлося про виступи проти деяких українізованих обрядів тощо. Але при тому й сам Возняк не заперечує, що тут йшлося також і про це, щоб церковні книги таки очистити з неправославних домішок, а зокрема апокрифічного елементу — там, де він був. (М. Возняк, ц. п., т. II, стор. 351 і д). Правда, і московська Православна Церква не завжди мала охоту й уміння ці свої бажання належно здійснити, щоб зберегти чистоту Православія, як це показує, напр., пізніша історія з нездійсненими плянами цензурувати "Четьї-Минеї" Митр. Д. Тупталенка. І більше тут було розголосу про "цензуру", ніж праці в тому напрямі. Все ж таки факт остається фактом, що в Православній Церкві була хоч добра воля цієї чистоти Православія в його основах пильнувати. Але щодо Риму, то він оставляв уніятам усі неправославні впливи в тих церковних книгах, що з різних причин були вийшли раніше під православною фірмою, і в які силою бурхливої долі Православної Церкви в Україні, крізь щілини проникло чимало неправославних елементів, і уніяти це все взяли й користувалися ним.

Так, наприклад, дуже популярним в Україні був "Сборник" (Соборник) — збірка чудових релігійних виховно-поетичних творів. Не заперечуючи їх великого значення як християнської виховно-поетичної лектури і їх заслуженого широкого успіху серед читачів, то факт остається фактом, що в них було чимало мотивів, які не мали потвердження в Св. Письмі й Св. Переданні, або й просто суперечили їм. Правда, сказавши словами Митр. П. Могили, "спасінню душі воно не шкодило", однак з теорією Церкви місцями таки розходилося. Між іншим, як про це була мова вище, в "Сборнику" мав місце й мотив про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, з латинською версією про спізнення Ап. Фоми на Її Успіння й Похорон. Форма передачі цього переказу майже тотожня з тією, що й в Київському Акафисті 1606 р. і 1625 р. та в їхніх дальших перевиданнях

За часів послаблення Української Православної Церкви унійним наступом по Україні безконтрольно широкою хвилею покотилися різні перекази, легенди, апокрифи. І Ватикан щедро благословив їх для уніятів. Уніяти ж, полемізуючи з православними, часто-густо користувалися цитатами з цієї неканонічної літератури, — мовляв, та ж вона є і у ваших "православних" церковних книгах! І вона місцями там таки й була... Тим уніяти хотіли поставити православних у безвихідне положення. Так, ось і тепер католицький Єпископ Шін у ЗДА у своїй унійній праці виставляє як аргумент, що в Київських Акафистах 1625 р. є згадка про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, отже, каже, православний Схід (Єп. Шін усіх на Сході Европи рахує росіянами) у своїй Церкві мав те саме вчення про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, що його має й Католицька Церква; мовляв, різниця тільки ця, що Католицька Церква проголосила це догмою, а Православна Церква це саме визнає без догми. А доказ? Київські Акафисти з 1625 р.!

Подібної тактики трималися унійні діячі і в XVII ст. Унійні діячі брали православних у два вогні зачарованих суперечностей. З одного боку вони витикали їм брак чистоти Православія — з точки погляду самої таки православної науки. Витикали їм непослідовність самих з собою. І так, напр., Йосафат Кунцевич написав книжку "О фальшованю писмъ словенскихъ", у якій витикає православним суперечності й помилки в догматичних питаннях, що мають місце у всіх визначних православних полемістів того часу. А з другого боку уніятські полемісти послуговувалися проти православних цитатами з різних переказів, легенд, апокрифів, що в деякій мірі дісталися в позабогослужбові книги, як ось "Сборник", "Акафисти", "Життя Святих" тощо. З одного боку вони місцями проникали в православні офіційні церковні книги, а з другого — часом виразно суперечили науці Православної Церкви. І де вони проти православної науки йшли, там уніяти їх цитували, щоб по православній науці вдарити. І вони вважали, що православні будуть змушені тут мовчати, бож ці цитати з переказів, легенд і апокрифів є таки в самих православних, не тільки в уніятів. Коли ж би православні хотіли усувати з своїх церковних книг ці пізніше нанесені речі, науки, то уніяти стали б голосити, що православні, мовляв, усувають із своїх книг "православні" речі, отже вони реформатори, йдуть за протестантами. Коли ж цього вони не усувають, то знову їм витикають суперечності, брак чистоти Православія, а де треба — то й "спільність з католицтвом". Точно це саме бачимо тепер і зо справою "тілесного" прийняття Пресв. Богородиці, що проникла в Київські Акафисти.

Бачив це зачароване коло положення о. Захарій Копистенський. І коли відомий католицький полеміст Лев Кревза написав твір "Оборона церковної єдности" — з унійною метою, і при тому на свою користь послужився цитатами із згадуваного "Сборника", в якому, м. ін., є місце про "тілесне" піднесення Пресв. Богородиці, з мотивом про спізнення Ап. Фоми, то о. З. Копистенський відповів йому в своїй монументальній "Палинодії" (написана десь в 1620-1622 рр.), і там він піддав сильній критиці ці книги і всіх тих, що вносили до Церкви з апокрифічної літератури неправославний елемет. Він

пише ось що:

"Знаходяться сям-там несоборні "Соборники" "(Сборники"), що їх у церкві не подано читати, і вони подібні до спіжарень непорядного господаря, який ховає в них не тільки те, що з'їв би й випив би, але й смолу й дьоготь і щось із їжі і отруї, чим ти міг би себе й помазати й посмородити, а коли він був би необережний або хтось інший несвідомий цього, — отруїти. Є в них повно байок з "четій", правдоподібно з відступницьких леґенд, бо леґенда — по-українськи: четя. Повно в них байок і з Палей, і з тим подібних книг, що не мають місця в нашій церкві; їх назбирали господарі-неуки між чисту церковну пшеницю, як кукілю, що нам тепер відступники (католики) замість пшениці показують і поручають його вживати.

Однак розчаруються вони, віримо нашому Богові, в цій надії. Оминають за Божою ласкою нашу Українську Церкву літа грубої простоти: почала їй світити світлість знання і правди! Є ще свіжі леґенди, нажебрані з різних постиль, недавно з друку по-українськи видані, в яких на багатьох місцях знаходяться немалі помилки і проґріхи як проти правого Богословія, так і проти догматів Апостольської Вселенської Східньої Церкви. І їх треба уникати й берегтися як отрути й неприязні в нашій Церкві, яких є багато".

Правда, сталося так, що о. З. Копистенський, який теоретично в принципі виступав проти вношення до Церкви тих переказів, які суперечать Св. Письму й Догматичній Науці Православної Церкви, сам працював на становищі видавця книг Києво-Печерської Лаври, в тому періоді часу, коли вийшли Київські Акафисти 1625 р. Але ці обставини (про них буде мова дальше), серед яких ці Акафисти в Києві появилися, свідчать, що й голос о. З. Копистенського виявився безсилим.

ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД БУК МАНІТОБИ

З нагоди свого Срібного Ювілею Братство Українців Католиків (БУК) відбуло свій з'їзд у Вінніпеґу в днях 21, 22 і 23 червня ц. р. Голова БУК, Данило Вавриков у своєму рефераті "Завдання БУК під сучасну пору" запропонував, щоб з своєї Католицької Акції БУК створив спеціяльний діловий комітет, а не провадити реферат Кат. Акції тим самим особам, що провадять разом ще й інші реферати. Він запропонував також створити окремі ділові комітети для справ преси й школи.

В резолюціях ухвалено зорганізувати власну друкарню, в якій БУК буде друкувати свій часопис уніятської Вінніпеґської Митрополії. БУК поставив клич: "У кожній хаті українська католицька ґазета!"

Головну ідею БУК виразив недавно іменований Митрополитом Кир Максим Германюк у своєму вступному слові "Роля світського Апостоляту в Канаді", — цебто роля Католицької Акції.

ТАЙФУН В ЯПОНІЇ

Тайфун, що дув з великою силою і ніс з собою страшну зливу, з північно-східньої Азії, на шляху через Формозу й Японію оставив по собі руїну й 100 жертв у людях.

СВ. ІВАН ХРЕСТИТЕЛЬ

(Проповідь, виголошена по радіостанції СКUА в Едмонтоні 7 липня 1957 р.)

У місяці липні згадуємо Св. Івана, якого Св. Церква більше вшановує, ніж інших Святих. Він був останнім з великих мужів Старого Заповіту, що були наділені особливою ласкою Божою голосити людям науку для їхнього добра; він удостоївся великого привілею бути Хрестителем Ісуса Христа.

Про нього звіщав Пророк Ісаія: "Оце дасться чути голос покликуючого в пустині: "Прочищуйте дорогу для Вічного Бога крізь пустирі, рівняйте дороги Господеві через пустиню" (Іс. 40:3). Пророк Малахія голосив: "Перед настанням дня Господнього, дня великого й страшного, Я пошлю до Вас Пророка визначного, й поприхиляє він серця батьків до дітей і серця дітей до батьків" (Мал. 4: 5, 6). А Св. Євангелист Лука про нього писав: "І йтиме він перед Ним (Ісусом Христом) духом і силою Ілії, щоб навернути серця батьків до дітей і неслухняних — до мудрости праведних, приготовити Господеві людей готових" (Лк. 1: 17).

Народження Св. Івана було незвичайне. Його Господь і дав йому це завдання виконати.

Він накликав людей до Бога перед тим, поки вони мали прийняти Ісуса Христа. Він мав особливіше завдання, а саме — звернути серця батьків до їхніх дітей, мав відновити Заповіт зближення між двома поколіннями Божого народу. Вони відстали від себе, віддалилися так, що духова спадщина батьків не переходила на дітей; лінія Заповіту була перервана, — про що свідчить тогочасний великий, релігійний занепад. Отож, поки Син Божий міг розпочати Свою працю для спасення світу, ці покоління мусіли покаятися, опамататися й помиритися у взаємній Вірі.

За часів Св. Івана був такий великий релігійний занепад серед ізраїльського народу, що більшість його навіть не пізнала свого обітованого Месії, коли Він появився. Він Його відкинув як "обманця", коли Христос заявив Себе Месією. Вибраний Богом нарід назвав Його грішником, коли Він сказав їм, що Він Син Божий. Тому Св. Євангелія й говорить: "До своїх прийшов і свої Його не пізнали". Якби не підготовча праця Св. Івана й не Хрещення людей, то не було б кому Спасителя прийняти. Ті, що покаялися, що вернулися до Заповітів своїх батьків, були одинокими, готовими для Ісуса Христа.

Навчаючи людей над Йорданом, одного разу він побачив Ісуса Христа і сповістив їх, що "це Агнець Божий, Який бере на Себе гріхи всього світу". Як же зворушений був Св. Пророк, коли Спаситель попросив у нього Хрещення! Св. Іван уважав себе недостойним цього, одначе Син Божий переконав його, що треба зробити так, як Він бажає, і Предтеча удостоївся великої ласки бути Хрестителем Ісуса Христа.

Тому що він був великим праведником і неустрашимим борцем проти гріхів, то за те мусів пожертвувати своє життя. Йому відсічено голову, і тим він удостоївся бути мучеником за святість і Божу Правду.

Так як оцей святий Пророк мав високе завдання так само й ми, православні християни, маємо його. Бо кожна людина прийшла на світ, щоб виконати певну працю. Хоч ми й не маємо великих місіонерських здібностей, то можемо їх набути через освіту, через роздумування над Божими правдами, над нашим життя і майбутністю, через пильну участь у Богослуженнях, через найчастіше перебування в церкві, через ревні молитви, й можемо виконати багато праці для власного добра і для спасіння наших ближніх, коли буде в нас гаряче бажання служити Богові. Нині потрібно багато працівників на ниві Церкви. Особливо відчувається брак Священиків, які себе посвятили б на Службу Богові й народові.

У наших молитвах просімо Бога, щоб Він надхнув молодих хлопців наслідувати Св. Івана — піти в народ й серед нього високо держати прапор Христа і Православної Віри. Нині часи подібні до часів Св. Івана. Люди забуваються, захоплюються приманами світу, а душу свою і спасіння занедбують. Треба голосителів Божих правд, треба проповідників Св. Євангелії, та людей, що бачать будучність, і для неї готовили б молодше покоління.

Усі ми, що віруємо в Бога, що є членами Христової Церкви, намагаймося прислужитися своїм знанням, Вірою, святістю для великого діла, для покращання нашого життя на землі, яке повинно бути навіяне любовю до Бога й до ближнього. Чи ми дома, чи в школі, чи в канцелярії, чи деінде на роботі, завжди маємо обовязок бути дітьми Великого Бога, оборонцями праведности, ширителями правдивого Християнства, як основи щасливого життя на землі. Маємо великих Апостолів України, Св. Володимира й Ольгу, за зразок до наслідування. Маємо великих подвижників Української Землі — Святих Угодників Печерських, а між мирянами — князя Констянтина Острожського, гетьмана Конашевича Сагайдачного та мільйони й мільйони наших братів і сестер, що за мету свого життя поставили, як і Св. Іван, не вигоди, вдоволення й т. под., а були Апостолами Господа Бога й великими добродіями людей.

Наслідуймо їх. О. Є. Г.

79-річний Аґа-хан, провідник індійських мусулман, помер 11. 7. 1957 р. у Женеві і залишив 1,700 мільйонів долярів майна.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і мішну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або ясно-синьої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

РІЗДВО БОГОРОДИЦІ

В Назареті жили дуже побожні супруги — Яким й Анна, бездітні, і вже були в старшому віці. Коли одного разу Анна молилася, являється їй Ангел і каже: "Радуйся! Будеш мати дочку і назвеш її Марією. З неї прийде спасення світові".

Тішилися дуже Яким й Анна, що мають потомство, коли дочка народилася, а ще більше тому, що, як сказав Ангел, вона буде надзвичайна перед Богом і людьми.

Коли мала вона три роки, дають її на виховання до заведення при ерусалимській церкві, де вона виховувалася і вчилася, доки не стала дорослою дівчиною.

Вже від перших часів християни на Сході святкували память народження Діви Марії, а пізніше всі християни почали день народження Богородиці святкувати.

ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА

Воздвиження значить — підношення Чесного Хреста.

Коли цар Константин зупинив переслідування християн і взяв Церкву в охорону, його мати — Єлена, поїхала до Єрусалиму шукати за тим хрестом, на якім Христос був розпятий. По довгих шуканнях довідалися, що хрест Христа і двох розбійників закопано. І вона їх знайшла. Оповідає переказ, що при однім хресті чуда діялися, і по тім пізнали, що то хрест, на якім помер Христос.

На вістку, що святий хрест знайдено, почали сходитися християни навіть з далеких сторін, щоб той хрест побачити. І Єрусалимський Патріярх, Макарій, проголосив Свято, і в часі Богослуження на підвищенні підносив той хрест, звертаючи його на всі сторони світа, щоб всі добре бачили, а нарід співав "Господи помилуй". На ту памятку нині священик в день того Свята підносить хрест серед церкви, звертаючи його на чотири сторони світа, а нарід співає "Господи помилуй".

Єлена опісля збудувала в Єрусалимі церкву Воскресення Христового і тут зложила святий хрест.

В 614 р. здобули перси Єрусалим і хрест забрали. По якімсь часі цар Іраклій хрест від персів відобрав і на своїх раменах виніс хрест на гору до церкви.

Християни від самих початків уважали хрест прапором Християнства, — знаком, що нагадує життя і смерть Христа і весь зміст Його науки. І тому нині бачимо хрест на церквах, на церковних річах, на гробах померших християн. Тому і Шевченко журився, що на чужині його поховають, а там на його могилі і "хреста ніхто не поставить і не помяне".

НЕДІЛЯ 17-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Ап. Павло пригадує християнам в Коринті, що вони, як місцева громада, є Церквою Божою, отже — обминайте все негідне. Бог буде вам Отцем, а ви будете Йому синами і доньками.

Хто на світі має відвагу вперто добиватися і домагатися того, що добре, що слушне, що гідне, що оправдане, той може бути певним, що він добеться того, чого хоче.

Коли Христос прийшов в сторони Тиру і Сидону, приходить до Нього жінка Хананейка, поганка, і просить: "Дочка моя слаба, поможи". Христос не відповів нічого, мовчав. Коли ж вона дальше просила, говорять ученики Христові, щоб Він їй щось сказав, і на те Христос: "Я прийшов лише до жидів". Жінка, почувши таке, дальше просила, і тоді говорить їй Ісус: "Не годиться відбирати хліб від дітей і кидати собакам". Але жінка й тут не зневірилась. Вона бачить трудноці, але шукає оправдання для своєї просьби, і каже: "Так, Господи, але ж і собаки їдять кришки, що падають зі стола їх господаря".

Тоді го[illegible]ить їй Ісус: "Жінко, велика віра твоя! [illegible]чай буде тобі як ти хочеш!" І від [illegible] хвилі її дочка одужала.

Велика постанова і рішучість була в тої жінки. Вона знала, що жиди поган ненавидять, однакож вона просить того, на що закон людського життя дає їй право.

Така віра, такий розум, така рішуча постанова повинна бути в кожного християнина і християнки. Казав же Христос: Просіть, а дасться вам. Стукайте, а вам відчиниться. Шукайте, а знайдете. Значить, не переставайте добиватися аж доки не досягнете того, чого хочете. Наука для життя релігійного і повседневого.

НЕДІЛЯ 18-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Говорить Ап. Павло: Хто скупо сіє, той скупо буде збирати. Хто сіє в благословенствах, то в благословенствах буде збирати. Значить, коли робимо щось нерадо, нещиро, то не велика в тім вартість; коли ж робимо щиро, то за нами є велика заслуга.

Коли Христос був коло озера, то ввійшов в човен і вчив нарід. Опісля каже Петрові: "Відплинь дальше і закинь сіти". На те Петро: "Цілу ніч трудилися і нічого не зловили, але Тебе послухаю". І тепер зловилося стільки риб, що сіти проривалися, і другі помагали сіти з рибами витягати.

Став тоді Петро на коліна і говорить: "Відійти від мене, Господи, бо я чоловік грішний". На те відповів Христос: "Не бійся! Відтепер будеш людей здобувати". Тоді Петро, Іван і Яків зоставили човни і пішли за Ісусом.

Яка ж наука з того? А така: Хто йде за Христовою наукою, той всюди багато здобуде, бо він має вірного провідника, помічника і порадника.

НЕДІЛЯ 19-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Ап. Павло каже, що нехай люди судять його по тім, що бачать і чують, а він не буде себе хвалити і собою величатися.

А Христос говорить: "Як хочете, щоб люди вам робили, так і ви їм робіть". До всіх щиро відносіться. Навіть ворогам показуйте, що в вас добра воля. Усім потребуючим помагайте. Будьте для всіх милосердні, бо й Отець ваш Небесний милосердний для всіх.

Тим давні християни відзначалися. Ніщо не виводило їх з рівноваги, що дивувало й самих поган. В тім сила й гідність християнства виявлялася, і погани бачили, що Християнська Віра стоїть вище поганської.

Таке поведення християн притягало поган до Християнства. Погани бачили, що християни досконаліші і більше примірні люди, та що з ними любо жити, — отже й самі ставали християнами.

В поведенні чоловіка є велика сила. Гідне поведення притягає людей. Воно здобуває довіря і славу для чоловіка, а погане поведення відтручує людей. Чоловік з лихим поведінням людям непотрібний. Про це і говорить Христова наука.

ЧИ ВИПАДКОВА ЗУСТРІЧ ПАПИ З СОВЕТСЬКИМИ ЖУРНАЛІСТАМИ?

Католицька преса густо подала новинки п. н. "Советські туристи на авдієнції в Папи". А воно було так: не так давно між двадцятьма тисячами паломників у Ватикані було 400 осіб із СССР, але не паломників, тільки звичайних туристів. Папа, благословляючи з вікна всіх паломників, тим самим поблагословив і замішаних у натовпі 400 советських туристів. Але потім Папа зійшов до базиліки Св. Петра, де були католицькі паломники і замішані між них советські туристи, і тут він при зустрічі всіх поблагословив. Питання: знав Папа чи не знав, що між католицькими прочанами були советські туристи? Дальше: очікували советські туристи моменту, щоб Папа їх поблагословив, чи може Папа сам вибрав момент, щоб советських туристів поблагословити, маючи в тому церковно-політичну ціль? Це тільки питання.

БЕЗБОЖНИЦТВО ЗАЛИВАЄ БОЛІВІЮ

Католицький часопис "Бізантин Кетолик Ворлд" (Пітсбурґ, ЗДА) з 21-го липня в новинці під наг. "Сумне положення в Болівії" дослівно подає ось що: "В Болівії 98 процентів населення — то охрещені католики, але з них навіть одна четвертина не практикує своєї релігії".

З цієї католицької новинки виходить, що більше трьох четвертин населення Болівії тільки в статистиці і взагалі на папері є католиками та віруючими, а в дійсності вони ні католики, ні віруючі, отже — безбожники.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„МЕЛХИСЕДЕК
ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ"

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Рссіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на урядових документах.

Мелхиседек — це великанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Пізніше його з а м і ш а н о у великі, страшні політичні випадки, що тоді відбувалися в Англії. В наслідок того Мільтон попав у цілковиту нужду. Сліпий, убогий, забутий навіть своїми невдячними дітьми, поет жив з того часу як вигнанець у своєму власному краю. Він умер, не побачивши навіть успіху свого "Утраченого раю".

Один книгар купив у нього рукопис цієї поеми за десять фунтів штерлінгів, і ще вважав це за дуже некорисну справу, бо люди, що впливали на тодішні смаки публіки, весь час говорили:

„Той старий Мільтон — то нікчемник, що написав довгу, нудну, дику й фантастичну поему на біблійну тему". Такий то був присуд сучасників на твір, який тепер поставлено рядом з чудами людського розуму.

А скільки то ще інших людей визначилося через свою інтелігентність, і стали мучениками свого генія! Камоенс, Драйден...

Але оставмо той сумний підрахунок!

Одного пополудня 1777 р. побережник обходив свою дільницю на долині Кліші і побачив дитину, що вийшла з кущів, та й попрямувала на поле з морквою. Там він (це був хлопчик) вирвав моркву й почав її завзято їсти.

Звичайно, одна морква більше або менше на полі — шкода невелика. Проте, яким малим не здавався злочин — він вимагав кари. Обовязком побережника було побігти й зловити малого злодія. Так він і зробив.

Побережник надіявся на втечу хлопчика, і постановив у цьому випадку не мордуватися переслідуванням злодія задля одинокої приємности затримати його, бо вважав не так великим злочином знищення кількох сирих морков, які могли тільки зіпсувати шлунка. Але замість утікати, хлопчик спокійно чекав на нього, і коли він зблизився, то зложив рученята й сказав благально:

„О, пане! Не робіть мені нічого злого, не замикайте мене у вязницю, я не злодій! Якщо я взяв моркву, то це через голод. Я так хочу їсти!"...

Побережник мусів зробити зусилля, щоб відразу не прихилитися до хлопчика, бо стільки щирости було в його словах і таке простодушне було його лице.

„Ти мабуть мусиш бути волоцюгою, і тому голодний! — сказав він твердим голосом, якого вимагали його службові обовязки. - Бо ж дитина твого віку не повинна вештатися сама по полях. Отже я заведу тебе до вязниці, поки твої родичі не прийдуть по тебе"...

Кажучи це, побережник простягнув руку, щоб ухопити хлопця за комір.

„На жаль, пане, — зідхнув той, — родичі не прийшли б по мене. Вони давно померли."

— Померли?! — повторив побережник, у якого зникла всяка думка про арештування злочинця. — В такім разі: хто ти? Звідки прийшов?

— Я походжу з Шатель-Сенсуар, коло Авальону в Бургундії; прийшов з Парижу, і присягаю, що я не волоцюга.

— Та вже бачу! — скрикнув побережник, забувши цілком про гостроту своїх обовязків, і замість брутально вхопити хлопчика, він узяв його ніжно за руку, говорячи:

— В кождому разі я вірю, що ти не волоцюга, ні злодій. Це видно з твоїх очей, але коли ти їв моркву, то... то... мусів бути певно дуже голодний... А коли ти був голодний, то двома морквами не можна наситититися. Тому ходи зо мною...

І добряга завів хлопчика до свого дому, що стояв недалеко, нагодував і напоїв його, а коли той наївся, спитав його: „Тепер скажи мені без брехні, хто ти й чому я зустрів тебе на полі?...

— О, пане, обіцяю казати вам саму правду!

— Отже кажи, я слухаю тебе!

Тоді хлопчик оповів приблизно ось що:

—Моє імя Едмонт Шампіон. Маю тринадцять років і походжу, як вам уже казав, з Шатель-Сенсуар — села на березі Йони. Батько був перевізником через річку. Мати звалася Франсуаза Лярош і була донькою досить заможного фабриканта. Але коли вона забажала одружитися з моїм батьком, справа дуже не сподобалася її родині; бо Петро Шампіон не мав ні гроша за душею і мало заробляв як перевізник. Їй не перешкодили одружитися, але за те, не дали ні ліярда[1]) і більше не цікавилися її життям. Із свого боку я ніколи не бачив ні дідуся, ні бабусі так само як і дядьків — братів матері. Батько працював з усієї сили, щоб заробити десять або дванадцять су денно. Подумайте тільки, як можна було з того вижити! А нас було дома трое дітей! Не один раз бувало так, що на обід ми мали усі пятеро малий чорний хлібець й одного кіпченого оселедця... Бувало також і так, що ми навіть оселедця не мали.

— Мати вміла добре читати й писати, й іноді заробляла кілька су, пишучи листи місцевим людям. Але це була єдина її робота перш за все тому, що ми — дітвора, забирали багато часу, а подруге — вона мала дуже погане здоровя.

Я часто бачив, як вона плакала, думаючи, що її заможна родина могла б нам допомогти та вивести нас із крайньої нужди.

Одного дня, коли ми не мали зовсім нічого їсти, вона постановила написати одному з дядьків, в якому страшному стані ми перебували. Вона прочитала нам усім написаний лист і ми всі плакали, слухаючи... Памятаю, що вона там писала: „Подумай, брате, я маю трое дітей на руках; мій чоловік, надмірно працюючи, має дуже малий зарібок; я хвора"...

По висланні листа ми всі нетерпляче очікували відповіді! Нарешті вона прийшла та відповідь! Ще того ж дня ми всі постили мимоволі... Вся наша родина скупчилась довкола матері, яка тремтячими руками розірвала коверту. І ось що там було:

„Дорога сестро! Якщо ти маєш трое дітей на руках, то це не з моєї вини; викинь їх до всіх чортів!" О, я ніколи не забуду цих слів і розпуки матері після прочитання листа...

Отже продовжувано далі жити за пятнадцять су, які заробляв батько доти, поки не прийшла хвороба й не забрала спочатку його, а незабаром після того й матір. У той час мого старшого брата, вже дорослого, було приміщено на одній фільварку. Доброзичливі сусіди заопікувалися молодшою сестрою. Щодо мене (мені тоді було тільки вісім літ), то я не знаю, що зо мною було б. Але щасливий випадок привів до нашого села одну добру пані, яка є портієркою на вулиці Тіктон. Вона забрала мене з собою, вертаючись до Парижу.

[1]) Дрібний гріш.

Невільник мамони цього світу

Одного гарного літнього ранку вийшов собі чоловік на прохідку. Він перейшов одну вулицю, другу і раптом побачив на хіднику срібну монету. Він підніс її, сховав у кишеню, і його очі дальше дивилися на землю, чи нема більше тих монет. Цих кілька центів привязали його очі до землі так, що він уже кожного дня, переходячи вулицею, мало кого бачив, бо вперто дивився на землю за тією мамоною.

Багато років прожив він у цьому місті. За ті довгі роки багато разів сонечко світило, місяць і зорі всміхались до нього, але він їх ніколи не бачив, бо постійно дивився тільки на землю. Не раз, бувало, люди здибали його й говорили до нього, але він, коли й відповідав щось, то дальше не відводив своїх очей від землі, бо боявся, що прогавить ті монети, що може хтось загубив.

Сусіди часто запрохали його до себе, бажаючи здружитись із ним.Але він ніколи не мав на те часу. Його турбувало те, що, коли він не перегляне кілька вулиць своїми очима, то це для нього буде велика втрата.

Правда, за ті довгі роки він таки призбирав тих монет, і все тримав ту торбу, повну грошей, на ліжку під подушкою днями й ночами. Коли вже прийшов йому час відходити з цього світу, то сусіди повідомили про це Священика. Священик прийшов, привітав його й питає, чи він не має чогось важного переказати йому.

— Ні, — каже той, — нема в мене нічого важного...

— А як ви зараз почуваєтесь? — питає Священик. — У вас спокійно на душі, чи може маєте якусь журбу?

— Так, панотче, маю журбу і то дуже велику. Мене найбільше журить те, хто визбирає решту тих монет на вулиці, коли мене на світі не буде...

Це оповідання дає нам виразний образ невільника мамони цього світу. Та не тільки він був таким невільником на цьому світі. Ця мамона привязала багато людей, які шукають тих монет кожного дня. Багато закопують себе в професіях, бизнесах, на фармах і в різних зайняттях. У них немає часу на те, що важне й святе. Їх душевні очі все дивляться хочби й у найбрудніше місце, щоб тільки знайти там монету. Для них краса життя не існує. Вони пробують хочби в найбруднішнй спосіб задовольнити себе тим, що вдається їм здобути дешевим коштом, — здобути мамону. І відгородившись плотом тієї рабської служби мамоні, так кінчають вони своє життя в такому сумному стані.

о. С. Гребенюк.

„РОЗМОВА НА ЦЕРКОВНІ ТЕМИ"

У мюнхенськім "Українськім Самостійнику" (Зах. Німеччина), ч. 23/1957, є стаття "Розмова на церковні теми", й у формі розмови греко-католика з православним. Якийсь автор, підписаний інціялами Л. Р., пише в тому самому "Українському Самостійнику" і в тому самому дусі, що й проф. Лев Ребет, який часто пише на церковно-політичні теми, і завжди конче навертає до того, що українцям, мовляв, треба Папі піддатися.

Тут наведемо дещо з тієї "розмови" греко-католика. А під тим греко-католиком треба, мабуть, розуміти автора статті. І каже він:

"Всяке побоювання залежности від Риму належить до сфери невиправданих упереджень; греко - католицька Церква не тільки не втратила нічого на тій залежності, а навпаки багато скористала, хоча б у той спосіб, що вона могла виростити за допомогою західних католицьких шкіл високо освічене духовенство...

"Позатим минулися ті часи, коли греко-католицьку Церкву вважали переходовим станом до римо-католицизму. Сьогодні можемо бути впевнені, що наші церковні традиції будуть вповні шановані Ватиканом... Отже немає причини боятися цієї залежности. За нами зате буде стояти сила добре зорганізованих мільйонів католиків у цілому світі..."

Тут ясно, що вся ця балачка Л. Р. обчислена на баламучення православних українців. Він історичні факти промовчує, перекручує і видумує все те, чого не було й не буде. Берімо факти.

1. Побоювання православних оправдані фактами. Гр.-кат. Церква лише тратила, а ніколи нічого не користала. Ватикан постійно засуджував її на загибіль, і тепер засуджує та веде її до смерти.

2. Ті, що виховувалися в західніх католицьких школах, верталися латинізаторами, — як писали про те в Галичині самі гр.-кат. ідейні священики. І Рим латинізаторів до кінця недавної Польщі обома руками підтримував. Чи Л. Р. того не знає? Західні виховники Римові служили. Вони були високо освічені для римських інтересів, а не для добра українців.

3. Чи то правда, що гр. -кат. Церква нічого не втратила? Лише побіжно пригадаймо. Заведено "ціху мшу"; заводять "пацьорки"; викинули трираменні хрести; викинули "і всіх вас православних"; постановили викидати іконостаси, і в Галичині вже викидано; завели силою целібат, не зважаючи на протести народу і священиків; прикроїли священичі ризи на лад латинських; змінили обхід кругом церкви; повводили римські "серця" Ісуса та Марії; повводили римські фани і польську монстранцію; в Галичині Василіяни вже казали тільки раз хреститися цілою рукою, на польський лад; починали вводити "Пан Ісус" (Пан Єзус); Папа передав був конкордатом гр.-кат. Церкву в руки польського уряду.

4. А в Канаді... Тут є цілібат і "пацьорки"; і вже понищили трираменні хрести, і греко-католики мають вже латинських Редемптористів, з яких один є Митрополитом. Також назву "греко-католик" змінили на "українці католики", щоб вже не знати чи то українці греко- чи римо-католики.

Але Л. Р. каже, що греко-католики нічого не стратили... Таке писати — то очайдушно голосити явну неправду!

5. Л. Р. запевняє, що тепер наші церковні традиції будуть вшановані Ватиканом. Але чи можна запевненням пана Л. Р. вірити? Рим, який сотні літ не шанував традицій Української Церкви, аж тепер буде їх шанувати? Та видно як він гр.-кат. Церкву шанував хочби за недавньої Польщі. Ті пошанування греко-католикам, як то кажуть, "боком лізуть".

6. Грушки на вербі показує Л. Р., коли потішає православних, що: **"За нами буде стояти сила добре зорганізованих мільйонів католиків у цілому світі".** Тут Л. Р. міг би так само додати, що за нами може будуть стояти ще й магометани, і буддисти, і шінтоїсти.

Але коли, де і як, і чому буде за нами та сила стояти? Мабуть, коли Папа схоче нашу Церкву нищити, то вся зорганізована католицька сила всього світу піднесе бунт проти Папи, і крикне: Не пхай своїх брудних рук до чистої справи! Видно, що Л. Р. таке чудо передбачує! Розуміється, що до тих зорганізованих католиків належать і поляки, отже й вони, згідно з думками Л. Р., стануть в обороні українців греко-католиків. Добре тоді буде греко-католикам, як тому пирогові, що його смажать на жару в маслі.

Але хто ж Л. Р. повірить, коли він просто уроїв собі те, чого не було, нема та й не може бути! Чому ж той "зорганізований католицький світ" не обороняв гр.-католиків перед польською "пацифікацією" (перед погромами) в Галичині? Де був тоді той "католицький світ"? Греко-католики на цілий світ підносили крик "Рятуйте!", а Папа на той крик сказав потихенько, що буде за "пацифікованих" молитися. Ото і вся оборона! Що католицький світ сказав про Березу Картузьку, про кольонізацію в Галичині, про польонізацію, про насильства Єпископів над богословами і т. д.? Де був той хвалений Л. Р. "зорганізований католицький світ", коли все те діялося?

Виходить, що Л. Р. за допомогою західних католицьких шкіл дійсно здобув високу католицьку освіту, але для Риму, а не для України й українців.

Заплутавшись у справах власної партії, п. Л. Р. узяв непосильний тягар справи церковної, не маючи до того ні потрібної кваліфікації, ні речевих доказів (прим. складача).

С.

НАЙДОВШЕ ЛЮДИ ЖИВУТЬ В ГОЛЛЯНДІЇ

Статистичні обчислення показують, що ніде у світі люди не живуть так довго, як у Голляндії. Пересічний вік людини сягає там до 73 років жінок, а 71 чоловіків.

Найкоротший вік людини є в Індії, — пересічний вік її мешканців становить тільки 32 роки.

НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ В СОВЕТСЬКІЙ СТАТИСТИЦІ

Советська статистика подає, що в квітні 1956 р. перепис встановив на Україні 40,690,000 душ населення, а в усьому Советському Союзі — 200,200,000.

ПОДВІЙНА ПОЛІТИКА ВАТИКАНУ

Ватиканський щоденник "Ль'Оссерваторе Романо" недавно подав офіційну ватиканську заяву, що вістки про переговори між Католицькою Церквою й мадярським урядом не згідні з правдою. Не можна співпрацювати з комуністами, — подає ватиканський щоденник.

З того виходить, що Ватикан принципово забороняє церковно-політичну співпрацю з комуністами, і, зрештою, Папа був не так давно заявив, що відлучає від Церкви всіх католиків, що співпрацюють з комуністами, де б то не було.

Проте ж тут видно, що Ватикан, де йому потрібно, сам собі заперечує, бо в дійсності він не признає співпраці з комуністами тільки там, де комуністи навіть на папері не признають влади Ватикану над Церквою в їх країнах, — так воно є в Мадярщині. А де комуністичні уряди тимчасово, хоч і тільки на папері, ще дозволяють Церкві признавати Папу, там Ватикан не забороняє Католицькій Церкві офіційно співпрацювати з комуністичним урядом, і в Польщі католицький Єпископат з Кардиналом Стефаном Вишинським формально проголосив свою співпрацю з комуністичним урядом Владислава Гомулки, а Папа погодився з цим.

ЗНАЙШЛИ ДАВНІ СЛІДИ ПРАВОСЛАВІЯ В ЧЕХОСЛОВАКІЇ

"Бізан. Кетолик Ворлд", ЗДА, з 21 липня ц. р. подає: "Біна, Чехословакія. — Відновляючи стінні барокові малюнки каплиці в Біна (область Новоград), працівники випадково відкрили вісімнадцять візантійських образів з восьмого чи девятого століття. Знавці кажуть, що ці образи належать до найстарших мистецьких знахідок Словакії. Біна в середновіччі була укріпленням."

Звичайно, тут мова про православні церковні малюнки на стіні, що їх закрили були фарбою, коли пізніше по них малювали католицько-латинські образи.

Розуміється, Чехословаччина колись була православна. Там же найбільше проповідували брати Св. Кирило і Мефодій — православні учителі словянські.

300 ТИСЯЧ НОВИХ ІМІГРАНТІВ

Цього року приїде до Канади 300 тисяч емігрантів. Дехто з офіційних чинників у Торонто сподівається, що 100 тисяч їх замешкає в цьому місті. Досі в Торонто поселювалось по 50 тисяч імігрантів річно.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗАМАХ НА ІСТОРІЮ УКРАЇНИ

Релігію українського народу ніяк не можна відділити від цілости його духового життя, отже й історії його Церкви не можна відділити від цілости його історії. Історія Української Церкви — то органічна частина історії України. І хто фальшує Історію Української Церкви, той тим самим фальшує Історію України.

Католицька Акція взялася фальшувати історію України, і чинить це щораз більш уперто. Не будемо тут вичислювати всіх тих окремих випадків, включаючи сюди й недавнє фальшування Історії Української Церкви в Енциклопедії Українознавства НТШ. Зупинимося тільки на одному з найновіших випадків, а саме — на Посланні з лютого ц. р. уніятських Єпископів з нагоди Митрополичої Інтронізації Кир Максима Германюка в Канаді.

Уніятський Єпископат у згаданому Посланні говорить, що Історія Української Церкви — то "історія прибою чи відбою від Петрової скали (Папи-Р. В.), на якій Христос создав свою Церкву на землі. Відбивана від тієї твердої скали хвилями людських пристрастей, вона раз-у-раз шукала порятунку серед розбурханих історичних хвиль саме на цій Петровій скелі."

Ось тут і вся суть фальшування Історії Української Церкви папістами. Бо в дійсності скалою була Українська Церква, а розбурханими хвилями були і є католицькі напасті на неї.

На цьому місці займемеся одним з підголосників Католицької Акції, що нервово завторував згаданому Посланню. Маємо на увазі редакційну п. н. "Як би ви вчились так як треба..." торонтонської "Нашої Мети" з 20 липня ц. р.

⁂

Навязуючи до вищезгаданого Послання уніятського Єпископату, "Наша Мета" дає до нього свої вияснення і робить свої висновки. І тут читко виділяються три ідеї: І. національно-політична, ІІ. наукова і ІІІ. післанница (месіяністична).

Розглянемо їх по черзі.

І. "Наша Мета" розуміє так: "І як тільки наша Церква заякорювалась на Петровій скалі, тоді цвила вона і вся Україна, коли ж наша розбурхана стихія, сама чи підбурювана чужосторонніми чинниками, відривала нашу Церкву від тієї скали, тоді і Церква наша і Україна падали в ярмо чужої неволі. Сучасна наша доба являється яскравим доказом цього. Відірвана від Петрової скали (від Риму — р. В.), Церква наша в неволі ворога, замовкли дзвони нашої правди і в Святій Софії і в Святому Юрі, а Україна опинилась у ярмі найстрашнішої неволі. Тому Владики наші, найвищі наші провідники, закликають весь український нарід — стати до праці над приверненням єдности нашої Церкви з Вселенською Христовою Церквою (піддатися Римові — р. В.), щоб так довести до визволення її з ворожої неволі і зробити її джерелом щастя і слави українського народу та передумовою його державної незалежности."

Як бачимо, Католицька Акція не можучи знайти чисто релігійних аргументів, пробує хапатися за національно-політичні. Знаючи прагнення українського народу до своєї державної незалежности, починає манити його цим аргументом, хоч, як відомо, Ватикан не тільки не є за українською державністю, а навіть не признає українства як такого. Доказів багато: в своїм Посланні 1952 р. "До народів Росії" Папа зараховав українців до росіян; Ватикан не признає навіть назви "українці", "Україна", а називає "рутенцями"; західньо-українські землі й досі вважає за польські (у Ватиканському Шематизмі всі бувші римо-католицькі (польські) дієцезії в західній Україні ще й досі вважаються як положені в Польщі! Це тільки пара найновіших прикладів для ілюстрації, — а їх є маса давніших і новіших.

Православна Україна ніколи не "прибивалася" до Риму, а Рим прибивався до неї підступом і насильством. І цвіла тоді Україна не щастям, а "цвіла" кровю та вогнями.

Такі аргументи, що Україна ніби то була б незалежною, якщо б піддалася Римові — не витримують навіть найменшої критики. Польща й Литва були з давніх-давен католицькими країнами. Одначе Рим не врятував Польщі від розшматування її території між Росією, Німеччиною й католицькою Австрією, і вона була в неволі близько 150 років. Католицька ж Литва була так довго сильна, як довго за княжих часів була в союзі з православною Україною. Але вона скоро впала під ударами й підступами католицької Польщі, і з колишньої великодержави скотилась до польської провінції, а з Польщею перейшла в положення російської провінції. Тепер же звелася до пару мільйонів населення. Чому ж її Рим не врятував? Чому Рим не врятував католицької Мадярщини перед окупацією католицької Австрії давніше? Чому Рим не врятував католицької Еспанії перед інвазією католицької Франції за Наполеона І.? Чому Рим не врятував греко-католицької Галичини перед її поневоленням католицькою Австрією і католицькою Польщею? Чому Рим не врятував був Еспанію перед червоною революцією, а зробив це Гітлер з протестантською Німеччиною тоді як католицька Франція допомагала еспанським комуністам?

Каже "Наша Мета", що коли б Україна була католицькою, то й тепер не була б у московсько-большевицькій неволі. І тут питання: чому ж опинилися в московсько-большевицькій неволі католицькі країни: Литва, Польща, Мадярщина? Чому Рим їх не врятує? Польщі, принаймні економічно, допомагає тепер протестантська Америка.

Православна Україна боролась проти Москви, а католицька Польща разом з православною Москвою заключила була Андрушівський договір, яким ці два наїздники розшматували Україну. Більше того, католицька Польща заключила була Ризький трактат в большевицькою Москвою, щоб розшматувати православну Україну.

"Наша Мета" ніяк не може заперечити всіх історичних фактів. На якій же основі вона твердить, що залежність від Риму охоронила б Україну від поневолення?

ІІ. "Наша Мета" твердить, що москалям дуже на руку, щоб Україна була Православною: "... в Росії прийнятий погляд, московський, що з призирством ставився ддо всього, що католицьке, а всякі спроби України навязати контакт із католицьким Заходом уважав за зраду, бо ж Україна, на думку Москви, мусіла визнавати те саме православіє і ту церковну ідеологію, що й вона".

Питання: на якій підставі "Наша Мета" вважає, що Захід — то саме католицтво? На Заході найсильнішим елементом в Европі є Німеччина, що в значній більшості протестантська і протестантська Англія, а на американському континенті — протестантські З'єднані Держави Америки і в більшості протестантська Канада. А щодо церковної ідеології, — коли включити сюди справи церковно-культурні, церковно національні й церковно-політичні, — у православних українців далеко не ці самі, що в москалів. Коли "Наша Мета" не вірить православним історикам, то може переконатися на підставі католицьких історіків, що їх ніяк не можна посудити в симпатіях до Української Православної Церкви, — наприклад, у статті проф. М. Чубатого: "Чи українське православя та московське таке саме?" ("Америка" з 30 квітня 1957 р.). Проф. Чубатий рішуче вважає, що ідеологія Української Православної Церкви зовсім не така сама, як московської Православної Церкви. А втім, якщо б тут була спільна ідеологія, то нащо ж тоді Москва ліквідувала б Українську Автокефальну Православну Церкву?

"Наша Мета" своїми вищеподанними аргументами силкується довести, що, мовляв, це саме віроісповідання (православне) Московщини й України є головною духовою кладкою, через яку Москва переходить на Україну, щоб її поневолювати. І тому "Наша Мета" пропонує Україні католицизм, щоб від Москви відгородитися греблею іншої Віри. І тут питання: чи справді "Наша Мета" говорить щиро, і чи справді лежить на її душі справа незалежности України? Виявляється, що. — ні! Свою справжню ціль "Наша Мета" прозрадила вже тим, що сама собі заперечує. А заперечує вона сама собі тут, де українській Церкві вона намічує ідеологію "історичного післанництва на Сході Европи. Звідки "Наша Мета" це взяла? А ось звідки: Папа Урбан VIII (Восьмий), поклав був на уніятів такий обовязок: "Через вас, мої русини, надіюся навернути Схід". Це значить Рим намагається навернути на католицтво "русинів", щоб через них, мов по кладці, ширити католицизм дальше на схід Европи — на Московщину.

І "Наша Мета" цю політику Ватикану ставить як ідеологію Української Церкви, цебто — найголовніша ціль України стати католицькою, щоб після того навернути на католицтво й Московщину. І тут знову питання: коли "Наша Мета пропонує Україні католицтво, щоб відрізнитися ним від православного віроісповідання москалів, то нащо ж разом з тим "Наша Мета" пропонує Україні навертати Московщину на католицтво, і тоді знову між Україною і Московщиною не було б релігійної різниці і разом вони належали б до спільної Церкви — Католицької?

Значить "Нашій Меті" йдеться про це, щоб Україна й Московщина таки мали спільну Віру й спільну Церкву, але католицьку! І так виходить наверх політика Католицької Акції, яка прикривається нещирими патріотично-державницькими фразами.

ІІІ. Вся історія України — то книга дійсних фактів, потверджених історичними документами. І всі вони говорять, що Православна Віра на українському ґрунті стала національною, українською, — з її українськими звичаями, яких немає і не могло бути в інших православних народів, з її українським церковним мистецтвом, українським духом. Українська Православна Церква завжди змагала і змагатиме вічно до незалежности від чужих церковних проводів, від чужої церковної політики. І на це маємо безліч історичних фактів. Українська Православна Церква завжди обстоювала й обстоює державну незалежність України.

Натомість історичні факти говорять, що католицизм на Україні, згідно з політикою Риму й Польщі, мав на меті знищити українство, знищити його прагнення до церковної й національно-політичної незалежности від чужих. Про це свідчить Історія України документами, і не затерти тих документів нікому, навіть греко-католицьким історикам.

Що ж тоді діяти Католицькій Акції? А ось що, — "Наша Мета" пише:"... Українці не знають історії своєї Церкви. Не знає її загал і люди звичайні, не знають її люди з вищою освітою, не знають її ні греко-католики, ні православні. Ба, що гірше, її не знають часто й ті, що беруться про справи Церкви писати на сторінках часописів чи в окремих історичних книжках. Особливо відноситься це до наших православних... Навіть "батько української історіографії (історіописання — р. В.), М. Грушевський, не мав на справи нашої Церкви, її ідеології і її історичного післанництва на Сході Европи (навертати українцям Московщину на католицтво — р. В.) свого власного, українського погляду..."

Значить, "Наша Мета" радить понищити всі підручники Історії України, писані як православними, так і греко-католицькими авторами, понищити всі історичні документи, а тоді в Римі виссуть собі з пальця всякі казки, змайстровані Католицькою Акцією, і напишуть для "рутенців" свою "Історію"...

Справді, навіть як на католицьку аґітацію — то справа далеко не поважна. Викликана вона безвідповідальним фанатизмом, засліпленістю, чи дитячістю, чи одним і другим, — це тут менш важне. Але цікавіше тут ось що: на яких читачів така писанина розрахована?...

ВИКОПАНО ЦЕРКВУ З-ПЕРЕД ТИСЯЧІ РОКІВ

У Чехословакії, в південній Маравії, в повіті Годонін, під час розкопів знайдено тринавну церкву з другої половини 9-го століття. В одній з бічних нав знайдено гробницю з золотими оздобними предметами, а в околиці церкви відкопано княжий гріб з мечем та острогами (шпорами).

Суботники й неділя

ІІ

(За "Спутником Християнина", автор Протоєрей Василій Демидов)

Коли суботницькі аґенти захвалюють суботу, то чинять це хіба тільки для скріплення жидівської політики. За суботою чоловік зійде з свого ґрунту, відірветься від своїх і буде туляти себе до жидів як латку, бо цілим жидом він не стане. Відомий випадок:

І. Дарчук у Толстой, Ман., став суботником; суботу святкує, а в неділю при роботі навмисне стукає, щоб люди чули, що він не святкує неділі.

Поїхав він до Домініон Сити, зайшов до жидівської крамниці й каже:

— Мошку (чи як там), я вже твій брат.

— Як, ти мій брат? — питає жид.

— Я святкую суботу так як і ти.

На те жид: — Іване, я тобі щось скажу: ти від неділі відійшов, а до суботи не дійшов. Я радив би тобі вернутися до неділі й там бути...

Розуміється, що Іван тієї поради не послухав. Потім він ходив від секти до секти, а вкінці став на тому, що йому ніякої релігії не треба. Така доля тих, що своє лишають. То посміховище для розумних людей!

⁂

..."**Приказ святкувати суботу даний Мойсеєм у пустині Син синам ізраїлевим для їх поколінь майже 2,500 літ від створення світу,**" — пише православний священик Василій Демидов у "Спутнику Християнина", покликаючись на 2 Книгу Мойсея, 16:1...

До того часу жиди цілком суботи не святкували і про суботу не думали. Проголошуючи суботу, Мойсей говорить ніби від Бога, що субота — "то знак між Мною (Богом) і синами ізраїлевими навіки". — (2 Кн. Мой. 3:12).

"**Субота — національне свято жидів**", дальше говорить о. В. Демидов, і на доказ того наводить біблійні вислови:

"Господь Бог наш поставив з нами завіт (договір, угоду) на Хориві. Не з отцями нашими, але з нами. (5 Кн. М. 5:2). "Памятай, **що ти був рабом у землі египетській, але Господь вивів тебе звідти і тому приказав тобі Господь зберігати день суботній і святкувати його**".

Отже святкування суботи встановлено на памятку виходу жидів з Єгипту. Але хіба ж ця подія християн обходить? Що вона може обходити тих, що в Єгипті не були? Коли б же християн обходили події з національної історії жидівського народу, то тоді мав би їх обходити й Гаман, і його треба б святкувати.

Субота вяжеться в жидів нерозлучно з дальшими обовязками, а то — кожної суботи жиди мали приносити в жертву двоє ягнят і скількись там муки з оливою. (4 Кн. М. 28:9). І ще сказано: "Проклятий, хто не виповнить всіх слів закону (5 Кн. М. 26-27). Але чи нинішні суботники ті ягнята і муку приносять? Коли не приносять, то вони словами закону прокляті!

Христос і Апостоли не зважали на суботу

В Єван. Івана (5:18) читаємо, що жиди хотіли Христа вбити, бо Він не шанує суботи. В Єван. Марка (2:23) говориться, що Апостоли в суботу зривали колоски, і Фарисеї дорікали Христові, що Апостоли суботу зневажають, на що Христос відповів: "Субота для чоловіка, а не чоловік для суботи". Христос в суботу оздоровлив і звелів оздоровленому нести постіль, хоч субота це забороняє.

Ап. Павло каже християнам: "Нехай не осуджує вас ніхто за їжу, чи напиток, або за якесь святкування, або обовязки нового місяця, **або за суботи,** — все те тінь будучого, а тіло в Христі" (Колос. 2:16).

Так говорить Павло, що ці Мойсеєві закони християн не зобовязують, не обовязує й субота. І Христос не дає наказу суботи святкувати. А Яків і другі говорили Павлові: "Жиди про тебе наслухались, що ти вчиш жидів, які є між нежидами, щоби відступали від Мойсеєвого закону..."

⁂

У жидів все було національне, і Бога національним уважали. Всі приказан й закони були лише для жидів.

Християни ж із своїм новим ладом мають і нову науку — науку Христа й Апостолів, мають і свої свята, свою неділю, то нащо їм брати жидівські обовязки, головно ж суботу?

Аджеж християнська неділя має більше значення, — вона є в память Христового Воскресення, яким Христос відкрив нам, що і ми воскреснемо, і що по смерти є дальше життя. А субота нагадує лише Єгипет, що для християн чужий. Та чи жиди дуже журилися і журяться другими народами, що були і є в гіршій неволі ніж египетська, — і то цілі мільйони поневолених християн?!

Чому ж нині знаходяться люди, яким здається, що треба жидівську суботу святкувати? То люди крайно короткозорі, що своїм розумом не думають, а тільки дивляться на все через поодинокі слова і вислови давних цитатів, не розбираючи їх своїм розумом. То недумаючі люди!

Щождо тих, які жидівську суботу захвалюють, — то чужі пропаґандисти, яким ходить не про суботу, але про чиїсь політичні справи...

Християнин.

В АНГЛІЇ МАСОВО ПЕРЕСТАЮТЬ КУРИТИ

Медична дослідча рада в Лондоні недавно подала англійському парляментові свій звіт з дослідів про відношення між куренням і недугою рака. Звіт такий: на кожних 10 мужчин один вмирає на рака. З кожних 8 налогових курців, що викурюють по 25 цигареток денно, один вмирає на рака. — В наслідок цього урядового звіту тисячі англійців стали покидати курення.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИНИ
гарно золочені
На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	[illegible]
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд фнлд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

КУРЕННЯ Й ПОЛІТИКА

Прочитав я це в пресі, і мені волосся дубом стало. Точніше, було б стало, якби я не був лисий.. Бо ж тільки подумайте: англійські вчені довели, що з кожних вісьмох ідейних, чи пак завзятих курців, один обовязково вмирае на рака!

Вхопив я часопис і побіг до сусіда. Років з пять агітую, щоб він покинув курення. А він мені все одне човпе: "Покинув би, коли б не хотілося курити! З добра, думаеш, оту гіркоту смокчу? Попробуй посмокчи ти, тоді будеш знати, яке то "добро"!

Ну, думаю, як я тобі тепер підсуну наукові докази! А наука, треба сказати, на мого сусіда робить значне враження. Ото почуе слово "наука", і аж поблідне, бідний.

Прибігаю я і тиць йому часопис перед очі: Читай! На вісім курців один обовязково на рака вмирае! Справа пішла в англійський парлямент. Так би мовити, політичною стала. Тільки почули англійськи посли, так і повипускали цигарки й люльки з ротів!

— То все в Англії? — питае сусід.

— В Англії. А де ж би?

Сусід подумав і сказав:

— Ну, знаеш, науку я шаную, але в тому випадку, можна сказати...

— Що можна сказати?

— Просто нічого не можна сказати!

— Та як же нічого?

— Нічого! То не наука! Бачиш, учені в Англії доказали шкідливість тютюну. Хіба ж то відкриття? Мої покійні бабуня, Царство їм Небесне, зробили були таке саме наукове відкриття. Дідуньо все пачили люльку, й покахикували. А бабуня й кажуть: "Старий! Тебе від тої смоли та десь ядуха задушить!"

А дідуньо кажуть:

— Думаеш, таке добро курити? На но, стара, пакни з раз!

Бабуня пакнули, закашлялися й мало не зімліли. Мусіли води напитися.

— От і бачиш, стара, замість пожаліти мене, ти ще дошкуляеш... Ти думаеш, що я курив би, якби не хотілося?

— До чого ж ти так нагинаеш? — перебиваю сусідові.

— До чого? Ні до чого, — каже. — Просто думаю собі: не штука доказати шкідливість курення. Штука винайти такий засіб, щоб курити відхотілося. Ось тоді так це була б наука.

— Та й такий винахід мої бабуня мали, — кажу. — Кий! Коли нас, хлопців, кортіло курити, то бабуня відучували киem. А мама помагали. А дідуньо й тато переконували: "Вам, хлопці, курити ще зарано — ще молоко коло губів не обсохло. Повиростаете, то будете курити! Але краще, щоб ви зовсім не курили. От ми навчилися курити і дурницю зробили. А тепер уже пиши пропало — он воно як!"

— Кий, знаеш, то не е науковий засіб! — переконливо сказав сусід. — Я щиро кажучи, більш зацікавився відкриттям англійських лікарів. На вісьмох курців — один на рака те е то — воно ніби і не багато й не мало... Але все це — в Англії! А коли б так подивитися з канадійського становища...

— Як то, з канадійського?

— А просто: ці ж досліди були зроблені в Англії, на англійських курцях, англійськими лікарями, на англійському тютюнцеві, в англійськім кліматі..:

— Ну, то й що з того?

— Що? Я тобі скажу — що! — почав гарячитися мій сусід. — Як можемо знати, що канадійський тютюн такий самий шкідливий, як англійський? Як можемо знати, чи тютюн так само шкідливо впливае на здоровя канадійців, як і англійців? Як можемо знати, чи в Канаді так само на кожних вісім курців один вмирае на рака? А коли, скажемо, й умирае, то як можна знати, що тим нещасним восьмим маю бути якраз я, а не хтось інший?

І сусід як не визвіриться на мене та як не крикне:

— Ти прийшов мене смертю на рака лякати?! Ти знаеш, що я можу зараз покликати тее... саму поліцію!!! Ти знаеш, що в мене слабе серце, і ти своїми науковими страхами-раками можеш відразу в гріб мене загнати?!

— Так, так... — каже лагідно сусідова жінка. — Його лякати нічим не можна, він хворий на серце... Крім того, ви ж чули, що досліди були роблені в Англії, а не в Канаді. А мій же чоловік, як вам відомо, на всі справи дивиться з канадійського національного становища, а не з англійського. Та й, сказати, честь національна не дозволяе на чужі досліди оглядатися. Крім того...

Але я вже не чекав, що там ще буде за "крім того", і поспішно вийшов з хати.

Назар Полин.

ПОЛІТИКА УНІЙНОГО ОСЕРЕДКУ В БЕЛЬГІЇ

Імя католицького Кардинала Мерсье з Бельгії було досить спопуляризоване львівським "Вісником" (попередня назва: "Літературно-Науковий Вістник"). Цей Кардинал був показаний як непримиримий оборонець Бельгії перед німецьким наступом за першої світової війни.

Але постать Кардинала Мерсье не була українцям показана з другого боку — з боку церковної політики, а разом з тим і його відношення до українства. Тепер ці справи стають ясні з самої таки католицької преси. "Ди Бізантин Кетолик", Пітсбурґ, ЗДА, з 21 липня 1957 р. відслонив тут рубчик тієї заслони.

Року 1920 Кардинал Мерсье зорганізував був приватні зустрічі видних представників цекатолицьких Церков з католицькими, з унійною метою. Участь у дискусіях узяли відомі представники Англіканської Церкви. Але преса не говорить, який був їх вислід. Звичайно, ніякий. Не згадуеться також про жадних представників Православної Церкви. А про цю Церкву Ватиканові якраз найбільше йшлося.

Року 1924 Папа Пій XI (11-ий) звернувся до монахів Бенедиктинів в Амай (мале містечко біля Льеж у Бельгії), щоб вони жертвувалися для праці приеднання Православної Церкви до Риму. Звичайно оо. Бенедиктини охоче посвятилися цій унійній роботі. Всю цю справу взяв у свої руки бенедиктинський монах Лямбер Бодуен — близький співробітник Кардинала Мерсье. Цей монах сам розробив плян унійної роботи, що її провадять оо. Бенедиктини.

І отут о. Л. Бодуен, розуміеться — в порозумінні з Кардиналом Мерсье і Ватиканом, — при спробах піддати Папі Східню Европу, поставив ставку не на українців унітів з Галичини, а на... москалів.

У Шевтонь, Бельгія, почали будувати спеціяльний унійний манастир у стилі одинадцятого століття, точніше — новгородському стилі, щоб "внутрі й назовні відтворити типову російську церкву", як подае згадана католицька газета. Звичайно, при манастирі побудовано також і латинську каплицю, а Богослуження в цьому "російському" манастирі відправляють оо. Бенедиктини і по-латині, і по-церковнословянськи в східньому обряді.

День 13 вересня ц. р. призначено на Посвячення згаданого манастиря. На цю урочистість мають приїхати: Кардинал Євген Тісеран — дін Колеґії Кардиналів і секретар Св. Конґреґації для Східньої Церкви, Архиепископ Єфрем Форні — Апостольський Нунцій у Бельгії і Дом Бернард Келін — головний Ігумен Чину оо. Бенедиктинів. Сподіваються також прибуття офіційних державно-політичних чинників.

Часопис подае: "Цього дня (13 вересня) Єпископ Павел Мелетіев, 77-річний Прелат, уроджений в Росії, посвятить тут (у Шевтонь) цю церкву Візантійського Обряду, при Бенедиктинському манастирі."

Отож, унійні осередки в Бельгії, куди Католицька Акція так запопадливо старалася й стараеться спрямовувати українську молодь уніятського віроісповідування, опановані московським духом. Видно, що Ватикан махнув рукою на стару програму Папи Урбана VIII (8-го): "Через вас, мої русини, сподіваюся навернути Схід" (Московщину) на католицтво. Ватикан тепер стараеться навернути Московщину через самих москалів. Крім того, воно ще виходить і навпаки: через москалів пробують навертати українців. Не так то давно навернений на католицтво москаль-білоґвардіець езуїт князь Урусов з Риму роз'їжджав по американському континенті й намагався "навертати" православних українців.

А врешті ще одне питання: кого Ватикан розуміе під "рутенами" (русинами)?

Т. Миколайченко.

НА 555 ШЛЮБІВ — 362 РОЗВОДИ

Арканасаський департамент здоровя в Литл Рок, Арканзас, ЗДА, подае, що впродовж квітня ц. р. тут було зареестровано 555 шлюбів, а за той самий час занотовано 362 розводи та уневажнення подруж.

Вже вийшла з друку і продаеться книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців. Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім шлиховім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надаеться для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Сцени з Похорону Владики Дометіоса, Архипастиря Грецької Православної Церкви в Атенах, столиці Греції, телевізійна станція Сі Бі Сі передавала 7-го серпня, з інформаціями. В. Похороні узяв участь Архиеп. Макарій з Кипру, королівська родина Греції, уряд, армія, маси народу і представник Архиеп. Фішера — голови Англіканської Церкви у Вел. Британії. Хто буде наступником покійного Архипастиря — покищо не відомо.

● Вища палата парляменту Зах. Німеччини затвердила договір між урядом Зах. Німеччини в Бон та Протестантською Церквою Німеччини, на основі якого в західньо-німецькій армії будуть виконувати постійну душпастирську службу протестантські військові священики (капеляни). Комуністичний л я л ь к о в и й уряд, контрольований Москвою, в Східній Німеччині не допустив капелянів до армії.

● В Японії цього року недавно відкрили таемну релігійну секту „кріштанів"—мішанину Християнства й давніх японських вірувань. Християнство було занесене до Японії в половині 16-го століття, але було жорстоко переслідуване, тому й перші японські християниісповідували Віру Христову потаемно, і так осталося й досі. За той час Християнство перемішалося з народніми японськими віруваннями, звичаями й забобонами. Фігура Христа виглядае в них на зразок японця давніх часів. Секта „кірішітан" охоплюе собою 50 сіл на островах і вздовж побережжя південної Японії.

● У першому тижні серпня преса принесла ширші вістки з біжучих нарад Світової Ради Церков (протестантських) у приявності обсерваторів Православних Церков з деяких країн. Собор був дуже схвильований переслідуванням некатолицьких релігій у католицьких країнах, де уряди е під політичними впливами Католицької Церкви. Собор рішив ужити протизаходів.

● Під час Архиерейської Візитації в Кенорі, Онт., Владика Митрополит Іларіон 21 липня ц. р. посвятив площу, на якій уже стали будувати церкву. Архиерейську Службу Божу Владика Митрополит відправив в асисті о. Ігумена Скакальського і о. П. Бублика. Найближчі Громади, з Вінніпезькими на чолі, через своїх представників склали побажання й грошові дари. Від місцевих офіційних чинників участь в урочистості узяв посадник Кенори Ратуський.

● У неділю 28 липня в Крістал Лейк відбулося Польове Богослуження у к р а ї н с ь к и х православних парафій північно-східнього С а с к а ч е в а н у: було 2,500 представників 40 парафій.

● У Мондер, Алберта, уніятські монахи Василіяни 28 липня відкрили свій музей та архів. Найбільшою його цінністю е українські рукописи й друки з 15-16 століть, вивезені з України о. Йосафатом Жаном, французьким Василіянином. — Опис збірки подав „Канадійський Фармер" з 12 серпня 1957 р.

НОВА ЦЕРКОВНА ГРОМАДА

У Де Па, Ман., зорганізувалася нова Українська Греко-Православна Громада. Організаційні збори відбулися 21 липня ц. р. й вибрали Заряд Громади в такім складі: Герман Премачук — голова, Дмитро Кулібаба — заступник голови, Йосиф Слука — секретар, Василь Сайко — скарбник, Василь Премачук і Василь Миколайчук — члени.

Громада зорганізувалася заходами Всеч. о. С. Столярчука, Пароха Флин Флон, та побожних місцевих людей.

ВІСТІ ЗО СВІТУ Й З КАНАДИ

● Торонтонський щоденник „Телеґрам" перестане виходити в недільні дні з днем 3-го серпня ц. р.

● Середній тижневий заробіток канадійського робітника від 1 червня ц. р. становить $67.78 (1 червня 1956 р. — $63.93). В окремих провінціях тижневий заробіток робітника не однаковий: у Брітіш Колюмбії $74.54, в Онтеріо $70.33, в Квебеку $65.04, Принц Едвард Острові $52.89.

● Крайовий провідник Сі Сі-Еф, М. Дж. Колдвел заявив, що через брак здоровя він, можливо, уступить із свого становища.

● Кажуть, що політична зірка Николая Булґаніна, преміера СССР, починае блідну-ти, — Микита Хрущов усувае його в тінь з політичного обрію.

● Уночі з 3 на 4 серпня буревій в околиці Пітерфорд Майнс, Квебек, навкруги 30 миль знищив 20 мостів і комунікацію; загинула одна мати з трьома дітьми в хвилях Рівіер де ля Мор (Ріка Смерти).

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

доручае священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаете своїй Церкві в її праці. Ціни уміркованi. Кожну річ перевіряемо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

● Під кінець 2-го тижня серпня в ЗДА арештували одного з найбільших і найспритніших советських шпигунів, Рудольфа Івановича Абеля, члена шпигунської шайки, викритої свого часу Ігором Гузенком у Канаді. До ЗДА Абель нелеґально прибув з Канади 1948.

● За останніх 8 років, цебто від 1949 року почавши, кошти прожитку в Канаді підскочили так: це, що 1949 року коштувало 1 доляр, в червні 1957 року коштуе вже 1 доляр 21.9 цента.

● Члени Арабської Ліґи в початках серпня відбули в Каїро, Єгипет, наради і вирішили допомогти повстанцям в державі Аман.

● У першому тижні серпня ц. р. канадійці німецького роду відзначили 250-ліття свого поселення в Канаді.

● У місцевості Портадуляйс, Валія, в Британії, управитель валійської школи, з валійською (велшською) мовою навчання покарав 10-річного учня, Браяна Дейвіса, десятьма ударами прутом по руці за те, що той учень у валійській школі читав англійську книжку.

● На Заході говорять, що під час своеї недавньої зустрічі з Тітом, комуністичним диктатором Югославії, М. Хрущов анґажував Тіта на посередника між комуністами СССР та лівими, особливо соціялістичними, партіями Заходу.

● З урядових кол в Оттаві повідомляють, що премієр Джан Діфенбейкер плянуе реформу сенату. Цей плян був ще в програмі його передвиборчої кампанії. Стан канадійського сенату такий: на всіх 102 місця е 76 лібералів, 5 консерватів, 2 незалежні і 16 місць опорожнених.

● Відвідавши в серпні Східню Німеччину, М. Хрущов заявив, що збросння ЗДА скоро можуть довести до 3-ої світової війни, і тоді на міста Заходу посиплються советські атомні бомби.

● Вінніпеґський щоденник „Фрі Прес" передбачуе на цей рік малий врожай у Канаді. Минулого року врожай був невеликий, а проте зібрано 500 більйонів бушлів пшениці, а на цей рік передбачують 300 мільйонів бушлів. Причина: посуха і 8% менше засіву, ніж м. р.

● Делеґація Міжпровінційної Ради Фармерських Юній обговорюватиме сучасне положення фармерів з урядом в Оттаві 15 серпня ц. р. — у справах: ціни й продаж пшениці, грошові завдатки фармерам і т. п.

● Американська розвідка твердить, що Герберт Норман, канадійський амбасадор в Каїро, Єгипет, допустився самогубства зо страху, що

його можуть відкликати до Канади, і він був би змушений назвати 60-70 американців і канадійців, замішаних у справу советської 5-ої колони в ЗДА й Канаді.

● Надбережні околиці Люїзіяни, ЗДА, навістив великий буревій (торнадо), — крім великих знищень, занотовано коло 500 осіб жертв у людях.

● Застій у будові, продажу й купівлі домів у Канаді в першій половині цього року настав через брак грошових кредитів.

● Фільмовий актор Едвард Робінсон мав цінну збірку образів — головно французької малярської школи імпресіоністів, а в тому й славного Ренуара. Цю збірку закупив грецький кораблеплавний підприємець Ніархос, — він купив її телефонічно, навіть не оглядаючи образів; збірку оцінюють на півтора мільйона долярів.

● Ґавард Ґрін, міністер публічних робіт в Оттаві, заявив, що, на його думку, коли б не заповіджений приїзд до Канади королеви Єлисавети на відкриття парляменту, то нові вибори до федерального парляменту відбулися б ще восени 1957 р. Але вони відбудуться перед липнем 1958 р.

● Манітобський уряд у Вінніпегу повідомив, що відтепер значно легше буде хворим, непрацездатним мешканцям цієї провінції діставати щомісячну допомогу, ніж було досі.

● Населення Канади дедалі більше поселюються в містах, ніж на фармах. Року 1951 в містах жило 56.6% всього населення Канади, а 1956 р. — 57.7%. У Квебеку в містах живе 69.9% всього населення (найвищий процент у Канаді), а в Нюфунляндії — 33.4% (найменше в Канаді).

● У другому тижні серпня ц. р. тайна ірляндська „Республіканська Армія" виконала нові терористичні напади на англійців в окупованій ними частині Ірляндії.

● Цьогорічний збір озимого жита в Манітобі щодо кількости задовільний, а щодо якости гірший, через посуху.

● Народне повстання проти султана в арабській державі Аман очолював мусульманський духовний провідник (імам) Шалію бен Алі. В неділю 11 серпня повідомлено, що повстанці розбиті англійською армією. Британія має в Амані копальні нафти. Арабські держави будуть скаржити Англію в ОН за агресію в Амані.

● Канадійський трансатлянтійський літак Ті Сі Ей, що тів з Англії до Торонто, розбився біля м. Квебеку в Канаді. Всі 79 пасажирів з обслугою забиті. Це досі найбільша летунська катастрофа в Канаді.

ЮВІЛЕЙ 20-ої РІЧНИЦІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ТРОЙЦІ, ВАНКУВЕР, Б. К.

У найвіддаленішому місці на заході Канади коло берегів Тихого океану в місті Ванкувер при малій кількості розпорошених по місці замешкання православних українців, дня 9-го травня 1937 року відкривається нова сторінка для історії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а зокрема для міста

Цьогорічний Заряд Громади і члени першого заряду.

Сидять зліва направо, — Контрольна комісія: В. Романчук, Д. Мацелюх, Ф. Богдан; о. Прот. С. П. Симчич-Парох; Йосиф Ясенчук — перший голова Громади, Прокопій Щирецький — голова перших зборів.

Стоять зліва направо: П. Фігун — господар, І. Ткач — заст. голови, В. Швайківський — заст. голови, В. Дзюбенко — рекордовий секретар, Т. Гузик — голова. П. Мисько — фінансовий секр. (на знимці нема).

Ванкуверу. Цього дня організовано Українську Православну Громаду. Організаційні збори відкрив заступник голови Народного Дому, п. П. Щирецький, в приміщенні Українського Народного Дому під числом 875 Гейстінг вулиці. Присутніх було 35 осіб на зборах. Предсідником зборів був п. І. Шевчук, секретар п. І. Колодій. Членами-основоположниками Української Православної Громади стали слідуючі особи:

Пані Марія Мекмилан, Іван Колодій, Іван Шевчук, пані Анна Шевчук, Прокопій Щирецький, Василь Пелех, пані Анна Пелех, Форвин Богдан, Михайло Гуменюк, Іван Горудко, Петро Мельничук, Кароль Лаховецький, пані Розалія Лаховецька, Стефан Синявський, Йосиф Ясенчук, пані Софія Ясенчук, Василь Лака, Антон Щербак, пані Марія Щербак, Федько Сірий, Марія Горудко, Демко, Кіт.

Того ж дня вибрано заряд громади з слідуючих осіб: голова — п. Йосиф Ясенчук, містоголова — п. Кароль Лаховецький, секретар — п. І. Шевчук, касієр — п. І. Колодій.

В скорому часі по організації Громади, дня 18-го липня, 1937 року, відбулося перше Богослуження в приміщенні Народного Дому. Службу Божу відправив Всеч. о. П. Самець з Едмонтону на запрошення Громади.

На початку 1938 року Церковну Громаду відвідав Адміністратор Української Православної Церкви в Канаді о. Прот. С. В. Савчук. З цьому році на одних зборах Громади засновано фонд будови церкви й члени зложили 680 долярів.

Від дня заснування Церковної Громади священики доїздили періодично й відправляли Служби Божі. Ними були Всеч. отці: П. Самець, М. Фик, і Д. Кірстюк. Отець Кірстюк мешкав в місті Ванкувері й тимчасово обслуговував Громаду й на зборах Громади підносив членів на дусі в розбудові Громади й набуття власного церковного будинку. На початку 1940-го року вибрано будівельний комітет в складі: пп. В. Турко, І. Герман, П. Гарасимчук, І. Кусий і Ф. Богдан. Цей комітет спричинився до придбання громадського будинку.

Перша Архиерейська Візитація відбулася 15 вересня, 1940. Канонічну Візитацію відбув Високопреосвященніший Архиепископ (тепер Митрополит) Іоан Теодорович. В наслідок Візитації вірні чулися піднесені на дусі.

З бігом часу Громада зростала й хоч були тяжкі часи але Громада в 1941 році вже купила власний будинок й Богослуження вже відбувалися частіше — від 1 до 3 рази в місяць. Почали влаштовувати концерти, базарі та інші підприємства. В загальному праця почала оживлятися й хоч поволі, але все ж ішла вперед; о. Кірстюк не тільки обслуговує Церковну Громаду, а також уділяє свого часу для загальних справ. Був першим делегатом від Громади до відділу Комітету Українців Канади, і був першим головою місцевого відділу КУК в місті Ванкувер.

Роки 1943 і 1944 відзначаються зростом членів Громади в два рази, частина українців прибула зо сходу Канади більш активних і було створено організацію СУС, яка очолювала національні українські складові організації. В наслідок слабого здоровя о. Кірстюк подає резигнацію, а Громада в свою чергу робить старання перед Консисторією, щоб призначили сталого священика. Це був воєнний час і частина священиків була у війську, а для обслуги вірних стала недостача їх.

Рік 1946 належить до найуспішніших в історії Громади. Консисторія УГПЦеркви в Канаді призначила сталим парохом Громади Всеч. о. С. П. Симчича. Для переведення Служб Божих та відбуття підприємств в Громаді, куплено будинок зо залею під числом 154 Іст 10 Авеню. В цьому будинку о. Симчич відправив першу Службу Божу 15 вересня, 1946. Попередній будинок, який було куплено, треба було відпродати Урядові, бо це був воєнний час і були різні переміщення й конфіскації. В короткому часі поруч парафіяльного будинку куплено площу для будови церкви та навязано звязки з визначним архітектом, проф. Сергієм Тимошенком, щоб він зробив плян для будови церкви в українському стилі. При одержанні пляну на будову церкви, Громада на початку вагалася його прийняти, але остаточно прийняла. Підчас другої Візитації Високопреосвященнішого Владики Іоана посвячено парафіяльну залю та складено фонд на будову церкви в сумі 6,702 доляри.

Рік 1947-ий пройшов у незамітній активності на ниві громадської праці.

В році 1948-му Громада приступає до будови церкви згідно з пляном архітекта проф. С. Тимошенка розміром 38 через 82 фіти. Церкву будували з дерева і з повною пивницею. До більшої заохоти для членів Громади в будові церкви сприяла Візитація Високопреосвященнішого Владики Мстислава, який посвятив площу для будови церкви.

Громада взяла, як будівельного церкви, п. М. Гомоду, який керував будовою і сам прикладав багато праці.

Грошові суми для розпочатої будови церкви вичерпувалися і вже в 1949 році Громада розпочала збірку на широку скалю, щоб продовжувати дальшу будову церкви. В цьому напрямку не мало працювали голова будівельного Комітету, п. Т. Стечишин і о. Симчич. Та збірки однак не вистачало, але жертвенні й свідомі члени Громади дали запоруку до банку й позичили десять тисяч долярів. І вже 11-го вересня 1949 року о. Симчич врочисто посвячує хрест на баню, а п. М. Гомола виніс його на головну баню і закріпив його — той невмирущий символ Християнської Віри.

У Свято Воскресіння Христового 1950 року відправив Службу Божу о. Симчич з підготовленим хором під диригентурою п. В. Кардаша. Жертвенні члени працювали без винагороди. До того жертвували від себе та родини поважні вартості. От на приклад, п. Лаховецький поставив фронтові двері в церкві, що вартість виносить на 1640 долярів. Це була його жертва. Інші члени також не лишалися позаду. Бачимо пожертви: хоругви, Св. Чашу, ризи, офірники, кивот, процесійний хрест...

В скорому часі о. Симчич відїхав на продовжування своїх студій до Ню Йорку, а на місце його Консисторія призначила Всеч. о. С. Зузака осінню 1950 року. Продовжується дальше праця в будові церкви, як викінчення в середині і ззовні церкви.

Тут треба відмітити жертвенність і вирозуміння Народного Дому, який своїм коштом поставив „стако" на церкву за суму 1,400 долярів.

В 1951 році Громада мала фінансові труднощі, бо треба було сплачувати борг і тому викінчення церкви проходило повільним темпом.

Для дальшої заохоти для членів Громади у викінченні церкви, в день 15-літнього ювілею Громади відбулася перша Візитація Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона під час якої зібрано поважну суму грошей. Друга Візитація ВПр. Митрополита Іларіона відбулася з нагоди 35-літнього ювілею УГПЦеркви в Канаді. Ця Візитація ще з більшим успіхом пройшла. Це включало й пожертви. Цього разу панство В. Новосади жертвували на лавки 1250 долярів, пані М. Антінок — 1,000 долярів, панство Ф. Богдани 800 долярів. На будову Іконостасу пожертвували: панство В. Маскалі — 500 долярів, панство Н. Сліворські також 500 долярів. Наша молодь, СУМК, яка допомагає своєю працею для Громади й церкви вставили килим у вівтарі за 600 долярів як пожертву для церкви. Весною 1957 року СУМК також справив панікадило (павук) для церкви поверх 700 долярів.

Рік 1953 відзначається зростом членства Громади, що досягло до 190 членів.

В 1954 році о. Зузак подав прохання до Консисторії про переміщення. На бажання

Ширша Управа Відділу Союзу Українок Канади, Ванкувер, Б. К.

Сидять зліва направо: Пані В. Гоменюк — господиня, пані Добродійка В. Симчич — почесна голова, пані Анна Гуцуляк — касієрка, пані П. Клюкевич — голова, пані О. Гамуляк — мистецтво, пані М. Швайківська — сестриця.

Стоять зліва направо: Пані Д. Кук — фінансова секр., пані Д. Масцюх — кор. секр., пані М. Паланич — представниця до Жін. Ради, пані О. Козловська — рек. секр., пані Н. Воробець — представ. до Екзекутиви, пані С. Ясенчук — Контрольна комісія, пані А. Лазарович — голова мистецтва, пані С. Швайківська — Контрольна комісія, пані Л. Рабчак — представниця до Жіночої Ради, пані Н. Фігун — господиня.

Громади о. Симчич знов став парохом Громади по закінченні студій в Ню Йорку. Цей рік відзначається пожвавленням церковно-громадської праці. Викінчено пивницю під церквою для переведення навчання Недільної Школи. Вставлено дубові лавки в церкві. При цьому варто згадати п. А. Ільченка, який став диригентом церковного хору й добре його організував і не тільки керував ним в церкві під час недільних відправ, але одночасно підготовляв до світських виступів, як наприклад в університеті Б. К.

В кінці 1954 року при Громаді був створений Комітет цвинтарної площі, який створив через своїх членів Громади дільницю українського цвинтаря на Форест Лавн Меморіял Парк.

Року 1955-1957 створено фонд на будову Іконостасу, і перед святкуванням ювілею 20-ої річниці Громади затверджено проект-плян Іконостасу та підписано умову на його будову. Кошт Іконостасу буде в основному поставлений до Різдва Христового 1958 року.

Третя Візитація ВПр. Митрополита Іларіона, що відбулася 25 вересня 1955 року була добрим виразником морального та матеріяльного піднесення серед вірних. Диригентом нашого церковного хору тепер є п. В. Ільчук.

Загальна сума будови до тепер виносить около сто тисяч долярів.

Українська й Недільна Школа

Українська Школа у Ванкувері для дітей була організована давніше п. В. Ільчуком яку він провадив у різних несприятливих обставинах і через брак відповідного приміщення в будинку товариства Народного Дому.

За час існування Громади Недільна Школа вперше була започаткована (підчас Богослуження) Добродійкою В. Симчич в 1946 році. В науці дітей допомагали: пані Е. Козяр, пані К. Лабюк.

З приїздом на парафію о. Симчича в 1954 році було звернено велику увагу на Українську Школу в якій провідну ролю має пані Добродійка Симчич.

Та увага дала свої наслідки. З 30 дітей та підлітків почало вчащати до школи понад 100 учнів. Учителі з пожертвою працювали для Української Школи, а саме: пані Токарик, пані Н. Воробець пані Вакалюк, пан І. Реваковський, пан Т. Гузик і пан В. Стасюк.

Школа почала зростати з року на рік як кількісно так і якісно.

Наука Недільної Школи відбувається за певною програмою, яку приготовляє о. Симчич. Останнього часу учнів зросло до 138, як Недільної так і Української Школи. В Недільній Школі навчають: пані Добр. В. Симчич, пані О. Мацелюх, пані Н. Воробець, пані Л. Кут, панна Орися Симчич і панна Славка Швайківська.

Під керівництвом пані Добродійки Симчич і за допомогою вчителів влаштовано кожного року кілька концертів. До шкільного комітету входять: пп. С. Маскаль, С. Синявський, С. Шевчук, І. Романчук і В. Воробець.

Учителі Недільної Школи.

Сидять зліва направо: пані Добр. В. Симчич, о. С. П. Симчич, Т. Гузик, пані О. Мацелюх.

Стоять зліва направо: Панна С. Швайківська, пані Н. Воробець, панна О. Симчич, пані Л. Кут.

СУМК при Громаді

Протягом цього часу існування Громади молодь гуртується коло церкви і допомагає своєю працею в різних підприємствах церковно-громадського життя. Молодь приймає участь в базарах, колядах, прислуговує в церкві і т. д.

Управа СУМК.

Славко Стасюк — скарбник, Славка Швайківська — секретарка, Євген Пелех — голова, Д. Сірінях — ком. розривок.

В 1946 році СУМКівський хор під керівництвом пана Ільчука брав участь в міжнародніх святах і завжди мав добрий успіх.

Цього року СУМК пожертвував павук до церкви.

Радіємо, що наше підростаюче покоління бере живу участь у всяких церковно-громадських підприємствах.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки

Ванкуверський Відділ Союзу Українок Канади, який створено понад 20 літ тому, є невідємною частиною Української Православної Громади. Жіноче Товариство є основною рушійною силою нашого громадського й церковного життя. Через працю Товариства можна визначити розвій чи успіх наших братніх Товариств.

І вже в перших початках Товариство організовується 6 липня, 1933 року під назвою

„Рідна Школа", до якого належало 19 членкинь, що своїм завданням поставили виховувати молодь в українському національному дусі. В 1935 була організована українська Рідна Школа, яка існує й до сьогодні. В 1934 Товариство прийняло назву імені Лесі Українки та вступило до Союзу Українок Канади, а пізніше до місцевого відділу Канадійської Жіночої Ради. В роках 1934-37 Товариство працює спільно з членами Народнього Дому, а пізніше з членами Української Православної Громади.

Товариство приймає безпосередню й активну участь у влаштуванні базарів, забав, спільних обідів, пікніків, представлень та концертів.

Жіноче Товариство брало участь у міжнародньому святі на Ексебишен Парк з виставками українського мистецтва. Товариство опікується молодечою організацією СУМК. На його сходинах були прочитані реферати та лекції на різні національно-виховні теми; виклади про народне мистецтво вишивки, писанки і т. д.

У воєнний час Жіноче Товариство приймає живу участь в Червоному Хресті.

Жіноче Товариство не тільки активне та працьовите, але й ще в більшій мірі жертвенне для церкви, товариств та поодиноких осіб. Дали на Червоний Хрест 130 долярів. Посилка для вояків за море була щедра, а також для скитальців. Зложено на фонд КУК поверх 100 долярів, поміч для Карпатської України й для пані Петлюрової.

Товариство жертвувало до церкви павук (малий), килим, ризи й інші потрібні речі. При кінці минулого року вnасигнували 650 долярів на Райські Двері та дві ікони на Іконостас. Жіноче Товариство жертвувало для Колегії Св. Андрея в Вінніпегу 200 долярів, та менші суми на Дівочий Інститут в Вінніпегу, Інститут в Саскатуні, а рівнож пожертвували на розбудову „Українського Голосу" та „Вістника".

Кожного року Товариство влаштовує народні свята Лесі Українки, Ольги Кобилянської, Ольги Басарабової, Свято Матері. Одні свята виповнювалися урочистою концертовою програмою, інші святочними сходинами. Жіноче Товариство брало участь в двох зіздах СУС та в 60-му ювілею Українців Канади. В 1956 році заходом Жіночого Товариства створено музей українського національного мистецтва, як вишивки, одяги, різьба і т. д.

У місті Ванкувері Жіноче Товариство являється великою допоміжною силою в діяльності Української Православної Громади.

Ювілейний Комітет:
Іван Лукач
Іван Решетник
Василь Романчук.

РІДНА Й НЕДІЛЬНА ШКОЛИ У ВАКАВ, САСК.

Вакав, Саск. — З початком шкільного 1956-57 року започаткували своє існування Українська й Недільна школи при Православній Громаді у Вакав, Саск. Рідну школу впродовж цього року провадила Добродійка Туржанська, а Недільну Всеч. о. Парох. У школі навчались 42 діточок, поділені на чотири кляси. Навчання відбувалося систематично в приміщенні публичної школи.

Треба згадати, що за цей шкільний рік наші діти зробили великий поступ у науці правд Божих та в українській мові. Крім того відбулось багато Концертів та Академій на честь наших визначних людей.

Оцінюючи тяжку цілорічну працю учителів та діточок, Жіноче Товариство з Шкільним Комітетом на закінчення навчання влаштували 19 червня ц. р. великий пикник в Оселі „Зелений Гай". Після затяжного сну знову ожила Оселя, до якої прибули діти, щоб провести пару годин заслуженого відпочинку. Гамір, різні діточі забави, перегони, плавання, а врешті печення ковбасок та спів наших чудових українських пісень.

Родичі, які були присутні зо своїми дітьми, не могли натішитись ними, та винесли тверду постанову, що ми мусимо докладати всіх зусиль, щоб наша Школа діяла й на майбутнє, бо це для нас запорука, що наша молодь перебере від нас працю й гідно попровадить її в будучині.

Довго забавлялися діти, а родичі насолоджувалися ними та розмовляли між собою. На закінчення Шкільний Комітет зложив сердечну подяку Доб. Туржанській за навчання дітей рідної мови, Всеч. о. Туржанському за науку релігії і п. Петрові Кіндрачукові за поміч та дириґентуру. Після цього всі розїхалися додому — з твердою постановою, що з початком нового шкільного року знову розпічнемо Рідну й Недільну школи.

Шкільний Комітет.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ В РАВНДГИЛ, АЛБЕРТА

Саме містечко Равндгил віддалене на південний схід 55 миль від Едмонтону. Десь понад два десятки років тому воно, маючи кількох діяльних свідомих українців, щодо церковного життя було активним.

Вони зорганізували Церковну Громаду, опісля купили місце під цвинтар, на якому збудували церковцю, до якої постійно доїжджали священики української греко-православної парафії в Едмонтоні.

Але останніми роками, коли старші піонери церковного життя відійшли у Вічність, а їхні діти пішли шукати кращих заробітків по містах, церковне життя було припинене.

Аж у неділю 21 липня ц. р. відвідав нашу громаду Всеч. о. Василів з Едмонтону, і ми по кількох роках знову мали нагоду в своїй церкві почути Богослуження в нашій рідній мові.

Погода того дня була чудова, й на Богослуженні була повна церковця вірних, навіть здалека — з Е д м о н т о н у, Дейзленд, Кемровз і Товфилду, а дякували п. п. Степан Рокіцький і Петро Рипка з Едмонтону.

Під час Богослуження о. Василів сказав повчальну проповідь. Опісля ще був Парастас по тих покійниках, що спочивають на місцевому цвинтарі.

Потім був обід, а по обіді священик скликав усіх присутніх до церкви на свою доповідь, що тривала коло двох годин. Панотець говорив про Християнство на Україні від найдавніших часів, а довше затримався над відродженням нашої Української Церкви на Україні і тут у нас, у Канаді, та представив ті великі здобутки, що ми їх осягнули тут у Канаді за 39 років існування нашої Церкви.

Хоч тема доповіді була й довга, однак усі присутні, як молодь, так і старші, вислухали її з великим зацікавленням. По закінченні доповіді священик проголосив Церковні Збори та попросив вибрати голову й секретаря зборів. На голову вибрали Антошка Москаля, а секретарем Петра Кархута.

Відразу вписалося 8 членів: Стефан Рокіцький, Олена Марушечка, Петро Ланюк, Антошко Москаль, Іван Прийма, Петро Кархут, Григорій Гонцольський і Іван Гуцуляк.

Потім вибрали Церковну Управу в такому складі: Антошко Москаль — голова Громади, Іван Гуцуляк — заступник голови, Петро Кархут — секретар і касир, А. Москаль — Старший брат, пані А. Кархут — Старша сестриця, П. Кархут — господар цвинтаря.

Слідуюче Богослуження має відбутися в нас у неділю 3 листопада 1957 р., а також День Подяки.

Збори закінчено відспіванням „Достойно є". **Секретар.**

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ

Ню Вестмінстер, Б. К. — 8-го червня 1957 р. сини й рідня та друзі зібралися, щоб відзначити 25 роковини подружнього життя п-ва Єви й Миколи Остаповичів.

Це для них була приємна несподіванка. Гостей зібралося понад 100 осіб. Господарем був п. Іван Данилюк, а від жінок голова Жіночого Т-ва ім. О. Кобилянської при Православній Громаді у Волей — пані Оксана Круліцька.

Спочатку промовляв господар свята, привітавши Ювілятів і гостей, а потім запросив до слова о. О. Костюка, який в імені Громади й своєму власному привітав „Молодих" і всіх присутніх, а також сказав про важливість доброго подружжя й родини в церковному й громадському житті, та закликав усіх присутніх так само чисельно відвідувати й свою церкву.

П-во Остаповичі походять з Едмор, Саск. До Б. К. переїхали 1941 року. Мають трьох синів: Мирослава, Ореста й Євгена; найстарший з них одружений, і вони мають двоє внучаток. Дарунки були від рідні з прерій і від гостей. П. Паланич проголосив збірку на рідну пресу, що дало 11.42 дол. З цього на „Вістник" — 5 дол. і на „Український Голос" — 6.42 дол.

На світлині, зліва направо: П. Кірстюк, п-і Кірстюк (сестра п. Остаповича), п-і Остапович, п. Остапович, о. О. Костюк, д-ка Костюк, п-і Паланич (сестра) і п. Паланич. П-во Остаповичі подякували всім за ласкавість і увагу.

Присутній.

● В Сирії сильний землетрус знищив багато людей, в тому багато матерів. Вістка говорить, що може там згинуло 5000 дітей, у віку від одного місяця до двох літ, яких матері погинули, або не було кому їх годувати.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН ГУРА

Форт Френсес, Онт. — Дня 24-го червня ц. р. нагло помер на серце при роботі бл. п. Іван Гура, проживши 63 роки. Покійний походив із села Шишківці, західня Україна. У першій світовій війні, як вояк австрійської армії, брав участь у боях, а опісля, коли український народ боровся за свою свободу, він брав участь і у визвольних змаганнях як вояк Української Армії. По скінченні війни одружується він у своєму родинному селі з Марією Недопитальською. В 1926 році виїздить до Канади, де поселюється на постійно в містечку Форт Френсес. Увесь час працює як залізничний робітник.

Покійний Іван за час свого побуту в Форт Френсес бере участь у громадській праці місцевої читальні „Просвіта", бувши з 1930 року її членом. Він був також довголітнім членом Української Взаїмної Помочі.

Чотири місяці перед смертю покійний захворував на серце, пролежав кілька тижнів у місцевій лікарні й вийшов майже здоровий. За якийсь час він повертається назад до своєї праці. У день своєї смерти пішов до праці й, їдучи моторовим візком, упав на удар серця.

Похорон відбувся 27-го червня ц. р. з місцевої української православної церкви, а хоронив о. В. Бойчук, якому дякував п. Дмитро Котик. Покійний полишив у смутку в рідному краю дружину Марію, сина Михайла, одну внуку, брата Василя і сестру Ганьку. Тут залишив дві рідні сестри: Катерину й Юстину та брата Михася, а також ще більше ближчої й дальшої родини.

По Похороні відбувся в читальні „Просвіта" обід, під час якого голова Української Православної Громади, п. М. Настюк, проголосив збірку на Невянучий Вінець. Збіркою зайнявся п. І. Койцан; вона принесла $39.10. З цієї суми 20 дол. призначено на місцеву церкву, 9 дол. на прес фонд „Українського Голосу" і $9.00 на „Вістник". Решта на оплату. Всім жертводавцям належиться щира подяка, а Покійного хай Господь прийме туди, де вже нема болю, ні журби, ні зідхання.

ОВБ.

БЛ. П. Ганка МАКОВЕЦЬКА КОВАЛЬ

Дня 4-го липня ц. р. в лікарні в Кемровз упокоїлася Ганка Маковецька Коваль, проживши 82 роки, з того в Канаді 56 літ.

Покійна народилася в селі Котівка коло Копичинець, там і одружилася з Николаєм Маковецьким. Року 1901 прибули до Канади і фермерували близько Равндгил, Алберта.

26 років тому помер перший муж; через десять років вона вдруге виходить заміж за Николая Коваля, який помер минулого року.

Покійна Ганка була гідною християнкою та доброю сусідкою. За свого життя багато пережила клопотів вже з самого початку прибуття до Канади, опісля — зо смертю мужа Николая, а, здається, найбільше, коли то пять років тому одинокий її син повертався з Едмонтону від лікаря, у велику зимову заверюху, на трок, в якому їхали обоє з дружиною, наїхав потяг, і вони обоє загинули на місці.

Покійна мусіла тоді заступати внукам і батька, і маму, а в такому поважному віці то була не абияка праця.

Ганка полишила в великому жалю чотири дочки: найстарша Магда Гуцуляк-Кемровз, Софія Боянівська-Дромгелер, Юзька Тарнавська-Куттней (Б. К.), Марія Ланюк-Кемровз, 27 онуків і 34 правнуки, і всі вони, як видно було під час Похорону, любили свою бабусю, бо їхнім сльозам не було стриму.

Похоронні Відправи відслужив Впреп. о. Прот. Григорій Василів, а дякував п. Іван Тимчишин, — обидва з Едмонтону. Парастас відбувся в неділю ввечері при переповненій похоронній каплиці в Кемровз, а Св. Заупокійна Літургія в понеділок 8 липня в церкві в Равндгил, звідки покійну відпроваджено на місцевий цвинтар.

Під час Останнього Цілування вірні зложили $18.31, з того 10 дол. призначено на місцеву церковцю, а 8.31 дол. на „Вістник". Зложили слідуючі: По 1 дол.: Антошко Москаль, В. Беренда, П. Кархут, Олена Марушечка, Анна Кархут, П. Калявський, М. Маґеровський і пані Маґеровська з Едмонтону, Р. Маковецький, П. Морозовський, решта дрібними.

Спи вічним сном, Мамо й Бабусю, а ця земля хай буде Тобі легкою, бо не покидала Ти її обробляти до самої смерти. Вічна Тобі Память!

Присутній.

БЛ. П. ІВАНОВІ КОГУТОВІ ВІНЕЦЬ НА МОГИЛУ

Не вкрили ми квіточками
Твою домовину, —
Ой помер Ти, Івасеньку,
Та в сумну годину.
Та помер Ти молоденький
В короткій годині,
І оставив жаль великий
Всій своїй родині.
Жаль братові, жаль матусі
І жаль чужим людям,
Та ми Тебе, Івасеньку,
Повік не забудем.
Бо доброго Ти був серця
Й веселої вдачі,
Тож не раз ще рідна Мати
По Тобі заплаче.
Не журиться, люба Мати,
Перестань тужити,
Бо ще маєш коло кого
Головку склонити.
Хто ж вродився — вмерти мусить, —
Пукірний чи гожий,
Всі ми туди відійдемо
Та на приказ Божий.

Давня сусідка.

БЛ. П. МИХАЙЛО САЛИЖИН
(Роковинні Поминки)

Редвотер, Алта. — В суботу 29-го червня ц. р. стараням вдови, пані П. Салижин, і її родини відбулась Поминкова Сл. Божа в укр. гр.-прав. церкві в Редвотер, що її відслужив о. Парох Всеч. О. Фляк з Радвей з дяком п. В. Школьним. На запрошення пані П. Салижин зійшлось багато ближчої і дальшої рідні, сусідів, парафіян та приятелів, щоб спільно помолитись за пок. Михайла.

По Богослуженні пані Салижин запросила Всеч. о. О. Фляка і всіх учасників цього Богослуження до свого дому на спільний поминковий обід. Всеч. о. Парох проказав молитву за покійного, поблагословив страви і попросив присутніх до обіду.

По обіді учасники споминали добрі незабутні діла пок. Михайла, та діла вдови пані Салижин, що дає приклад гідний наслідування, не забуває за покійних і т. д.

Посмертна згадка про покійного була поміщена в „Вістнику" і в „Укр. Голосі" ще по його Похороні. Але й тепер пані Салижин не забула за свій церк. орган „Вістник", і пожертвувала 5 дол. Отож, нехай Всевишній подасть покійному Михайлові Царство Небесне, а вдові пані П. Салижин і всім її дітям та онукам в добрім здоровлі та щасті многих літ прожити.

Парафіянин.

БЛ. П. РИЧАРД НИКИФОРУК
(Сороковини)

Давфин, Ман. — 20-го липня о. Тарас Славченко відправив Заупокійну Службу Божу в 40-ий день смерти бл. п. Ричарда Никифорука.

При тому треба особливо відзначити факт християнського піклування по покійному його бабусі й дідуся та всіх рідних, які потурбувалися, щоб було Заупокійне Богослуження в 40-ий день, і приготували поминальний обід у память свого онука.

На заклик о. Тараса Славченка зібрано на Невянучий Вінок $19.50. За бажанням родини покійного цю суму розділено так: на „Український Голос" — 5 дол. на „Вістник" — 14.50 дол.

Жертвували по 2 дол.: Р. Никифорук, п. Токар; по 1 дол.: Іван Андрейчук, Володимир Андрейчук, Михайло Давидович, Михайло Никифорук, п-ні Бучій, Дмитро Никифорук, Володимир Склепович, Никола Фіцич, п-ні Топоровська, Іван Сак, Микола Давидович, п-ні Бицькало, пан і пані Василь Болітний, пан і пані Клим; по 50 ц.: пані Базій, Яків Ковбузь; дрібними 50 центів.

Жертводавцям щире спасибі, а покійному Ричардові, який в молодих роках відійшов до Всевишнього (прожив усього 12 років) — Вічная Память!

О. С.

З АКАДЕМІЇ СИМОНА ПЕТЛЮРИ НА ХРАМ У ПАРИЖІ

Союз Української Молоді, Т-во „Просвіта" та Бувші Українські Вояки в Виндзор, Онт., влаштували Академію в честь св. п. Головного Отамана Симона Петлюри й дохід зі Свята в сумі $40.00 призначили на будову Українського Православного Храму Св. Симона в Парижі.

Жертвували слідуючі: Пасічник 5 дол.; Ю. Сеньчук 2 дол.; по 1 дол.: Прот. Ф. Керніцький, Н. Полюляк, С. Канюк, Чоборик, Яворський, Торощак, Натишак, Дідушак, І. Воц, Стокольський, Михальчук, І Побережний, Я. Гойда, Гавриляк, Бодварчук, Ґорсон, Д. Сирник, Б. Федчун, Н. Кардаш, Д. Лихий, М. Скоренький, Т. Касюрак, О. Могила, І. Рижак, С. Синайко, А. Петришин, М. Ілаш, В. Клепач, В. Костинюк, М. Криничук, С. Забаронюк. По 50 ц.: Карпинець і Підлісний. Дрібними 1 дол. Всім сердечна подяка!

Консисторія.

ПИСАНКА

Збірка о. Я. Рибалки, Розборн, Ман.

По $2.00: М. Лесюк. По $1.00: А. Танасійчук, Г. Освіцінський, І. Антонійчук, Д. Калинюк, І. Левицький, Ф. Курчаба, М. Бідочка, Г. Одеський, Д. Кізь, П. Гасюк, Д. Павчук, О. Фастаковський, Р. Ничик, К. Шевадовський, п-ні Е. Кізь. Разом $17.00.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано — Утрени
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпег
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6-6378

ПІДВИННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Кенора, Транскона, Селкирк
25. Неділя — Дуфрост (Храм); Паплярфілд, Гонор
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Кенора, Транскона
8. Неділя — Паплар Парк, Селкирк
15. Неділя — Кенора, Дуфрост, Транскона
22. Неділя — Тиндал, Ледвин.
29. Неділя — Паплярфілд, Гонор
Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4.

о. О. ФЛЯКА
СЕРПЕНЬ:
19. Понеділок. Преображення Господне — Егрмонт
25. Неділя — Восетна
Вечірня о год. 7-ій веч. в Торгилд
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Нюбрук (Храм)
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Радвей
Вечірня в Егремонт о 4-ій по пол.
8. Неділя — Редватер
15. Неділя Торгилд
Вечірня в Восетна в год. 7-ій веч.
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Редватер
22. Неділя — Егримонт
Вечірня в Нюбрук о год 4-ій по полудні
27. Пятниця. Воздвиження Чесного Хреста — Восетна
29. Неділя — Радвей
Вечірня о год. 7-ій веч. Редватер
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Редватер
Вечірня о год. 7-ій веч. в Радвей
13. Неділя — Торгилд
Вечірня о год. 7-ій веч. в Восетна
14. Понеділок. Покрова Пресв. Богородиці — Радвей
20. Неділя — Восетна
Вечірня о год. 4-ій по пол. в Нюбрук
27. Неділя — Егрмонт
Торгилд Вечірня о год. 7-ій веч.
Адреса: Box 128. Тел. 10. Радвей.

о. Е. ГОРГІЦИ
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Сандави
19. Понеділок. Преображення Господне — Арбака (Ніколая)
25. Неділя — Вайта
28. Середа. Успення Пресв. Богородиці Арбака (Петра й Павла)
Адреса: Вейта, Ман., тел: 21

о. ІВАНА КУЛІША
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Ґарленд
19. Преображення Господне — Пайн Ривер (Храм)
25. Неділя — Венлав
28. Успення Пр. Богородиці — Богдан (Храм)
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Венлав
8. Неділя — Етелберт
15. Неділя — Драй Ривер
21. Різдво Пр. Богородиці — Пайн Ривер
22. Неділя — Дорбен
27. Воздвиження Чесного Хреста — Етелберт
29. Неділя — Ґарленд
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. СТ. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Вірдейл
19. Понеділок. Преображення — Сембург
25. Неділя — Кадет
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Нипавин (Храм)
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Шипмен
8. Неділя — Сембург
15. Неділя — Кадет
21. Субота. Різдво Богородиці — Вірдейл
22. Неділя — Нипавин
27. Пятниця. Чесного Хреста — Шипмен
29. Неділя — Сембург
Адреса: Box 994, Нипавин. тел. 2160

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Ґлеслин
19. Понеділок. Преображення — Витків
25. Неділя — Медов Лейк
28. Середа. Успіння Бог.—Ґетердей
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Норт Бетлфорд
8. Неділя — Кендо
15. Неділя — Викід
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Ст. Джулієн
19. Понеділок. Спаса — Кадворт
25. Неділя — Тарнополь
28. Середа. Успіння Пр. Богородиці — Вакав (Храм)
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Альвіна
8. Неділя — Кадворт
11. Середа. Усікновіння Івана Хр. — Єлов Крік
15. Неділя — Ст. Джулієн
21. Субота. Різдво Пр. Богородиці — Тарнополь
22. Неділя — Вакав
27. Пятниця. Чесного Хреста — Кадворт
29. Неділя — Єлов Крік
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Смате
13. Неділя — Вакав
14. Понеділок. Покрова (Храм) — Ст. Джулієн
20. Неділя — Кадворт
27. Неділя — Єлов Крік
Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. ТИТА ЯКОВКЕВИЧА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Тафнел
19. Понеділок. Спаса — Мельничуки
25. Неділя — Винярд
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Шіго полуд. (Храм)
Адреса: Шіго. Саск., Box 62. Тел. 21

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Вишарт
19. Понеділок. Спаса — Федаки
25. Неділя — Фовм Лейк
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — „Коло Купровських" (Храм)
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Шіго місто
8. Неділя — Жучкани
15. Неділя — Фовм Лейк-Вишарт
22. Неділя — Винярд хр. „Куправські"
27. Пятниця. Воздвиж. Чесн. Хреста — Шіго пол.-Едмор
29. Неділя — Федаки-Тафнел
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Шіго місто
13. Неділя Мельничуки
14 Понеділок. Покрови Б. М. — Вишарт
20. Неділя — Винярд
27. Неділя — Шіго полудн.
Адреса: Шіго. Саск., Box 52, Тел 21

о. В. АПОНЮКА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Роблин. (Жіночий Зїзд)
19. Понеділок. Преобр. Госп. — Петлюра
25. Неділя — МкНат.
28. Середа. Усп. Пресв. Богор. — Ґилберт Плейнс
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Ґилберт Плейнс
8. Неділя — Лепард
15. Неділя — Шел Велі
21. Субота. Різдво Пр. Богорд. Ґрендвю
22. Неділя — Петлюра
27. Пятниця. Чесн. Хреста — Шортдейл
29. Неділя — Ґилберт Плейнс
Адреса: Box 201, Роблин, Ман. Тел. 214 R 2.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Лек ла Биш
19. Понеділок — Ґресленд (Храм)
25. Неділя — Сарейл
28. Середа — Норал (Храм)
Адреса Box 218. Лек ла Биш. Алта.

о. МИХ. ТАРНОВЕЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Мічам
25. Неділя — Оейн
Адреса: 401 Мейн Ст., Саскатун,

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Стінен
19. Понеділок. Преображення Господне — Спаса — Вайт Біч
25. Неділя — Сван Плейн
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці (Храм) — Мейбридж
Адреса: Box 111, Гаес, Саск.

о. Д. ДЕНИСЮКА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Бруксбі
19. Понеділок. Преображення Господне — Спаса—Гронлид-Північ.
25. Неділя — Ґронлид над річкою
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Бруксбі
Адреса: Box 47, Гронлид, Саск.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Йорктон (Храм)
19. Понед. — Райн
25. Неділя — Мазепа
28. Середа. Усп. Пр. Б. — Ґорлиц
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Ґудів
19. Понеділок — Преображення Господне — Ґабард
25. Неділя — Фенвуд
28. Середа. Успення Пресв. Богор. — Пончай
Адреса: Box 143, Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Роза
19. Понеділок. Преображення — Толстой
25. Неділя — Ґардентон
28. Середа. Усп. Богородиці — Ґардентон, (Храм)
Адреса: Толстой, Ман.

о. ІВАНА МАГАСА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Релфілд
19. Понеділок. Преобр. Господне — Гефбрд
25. Неділя — Гефорд
28. Середа. Усп. Пресв. Богородиці — Борден (на Біликах)—(Храм)
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 55.

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Сифтон
19. Понеділок. Преображення Господне — Ешвіл (Посвячення овочів)
25. Неділя — Давфин
28. Успіння Пр. Богородиці — Дрифтинг Ривер

о. Я. РИБАЛКИ
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Овкборн
19. Понеділок — Виста (Преображення Господне)
25. Неділя — Мензі (Храм)
28. Середа — Ґлен Елмо (Храм)
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. Г. ВАСИЛІВА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Калмар
19. Понеділок. Преображення Господне — Брудергайм
25. Неділя — Оновей
28. Середа. Успіння Бог. — Торсбі
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Пено
8. Неділя — Федора
15. Неділя — Торсбі
21. Субота. Різдво Бог. — Калмар
22. Неділя — Едмонтон (Митр. Візитація)
27. Пятниця. Возд. Ч. Хр. — Оновей
29. Неділя — Торсбі
8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Сіба Біч
19. Понеділок. Преображення Господне — Вайлвуд
25. Неділя — Вестлок
28. Середа. Успення Пресв. Богородиці — Атабаска
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Барґед
8. Неділя — Ричмонд Парк
15. Неділя — Сіба Біч
22. Неділя. — Вайлдвуд
29. Неділя — Атабаска
Адреса: Box 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ:

16	П	3	Преп. Ісаакія, Далмата
17	С	4	7Молод. в Ефесі: Максима
18	Н	5	Нед. 10 Муч. Евсигнія
19	П	6	ПРЕОБР. ГОСПОДНЕ
20	В	7	Преп. Пімена пост. Печ.
21	С	8	Преп. Григорія Іконоп.
22	Ч	9	†Ап. Матея, мч. Юліана
23	П	10	Мч. арxд. Лаврентія
24	С	11	Прмч. Василя і Теодора
25	Н	12	Нед. 11. Муч. Фотія
26	П	13	Тихона еп. Воронізк.
27	В	14	†Перен. м. Теодосія Печ.
28	С	15	УСПЕН. ПР. БОГОРОДИЦІ
29	Ч	16	†Нерук. Образа Ісуса Хр.
30	П	17	Преп. Алипія Іконоп. Печ.
31	С	18	Муч. Флора і Лавра

ВЕРЕСЕНЬ:

1	Н	19	Нед. 12. Муч. Андрія Стр.
2	П	20	Прор. Самуїла, мч. Севіра
3	В	21	Преп. Авраамія Ап. Тадея
4	С	22	Муч. Агатоника, Зотика
5	Ч	23	Сщмч. Іринея еп. Ліон.
6	П	24	Пер. м. Петра митр. Київ.
7	С	25	Ап. Тита з 70, Ісп. Варнса
8	Н	26	Нед. 13. Муч. Андріяна
9	Н	27	Преп. Пимена пост. Печ.
10	В	28	†Знайд. мощів Іова Поч.
11	С	†29	Усіч. Голови. Івана Хрест.
12	Ч	30	Олександра, Івана патр.
13	П	31	Пол. Пояса Богородиці
14	С	1	Симеона стовпника
15	Н	2	Нед. 14. Муч. Мамонта

о. Д. ЛУЧАКА
Адреса: Box 1086 Давфин, Ман. Тел. 4704
СЕРПЕНЬ:
2. Пятниця. Ілії — Пакан (Храм)
4. Неділя — Вилингдон
11. Неділя — Андрю
18. Неділя — Борівці
19. Преображення — Гемлин
25. Неділя — Кагвин
28. Успіння Пр. Богор. — Прут
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Вилингдон
8. Неділя — Андрю
11. Усіч. Гол. Ів. Хрест. — Борівці.
15. Неділя — Лужани
21. Богородиця — Гемлин (Храм)
22. Неділя — Кагвин
27. Возд. Чесного Хреста — Прут
29. Неділя — Завале
Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта.

о. П. САЦЕВИЧА
СЕРПЕНЬ:
18. Неділя — Смокі Лейк
19. Понеділок. Преображення Господне — Вільна
25. Неділя — Стрий
28. Середа. Успення Пресв. Богородиці — Спеден
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Смокі Лейк
8. Неділя — Стрий
15. Неділя — Смокі Лейк
15. Неділя — Вільна о. Труфин
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Беліс
22. Неділя — Ворспайт
22. Неділя — Давнінг о. Труфин
27. Пятниця. Воздвиження Ч. Хр. Господнього — Бойн Лейк Храм
29. Неділя — Спеден
Смокі Лейк, Алта.

Устав Церковний

СЕРПЕНЬ:

18. Нед. 10. Гол. 1. УЄ 10. Літ. Ап. 1 Кор. 4: 9-16. Єван. Матея 17: 14-23.

19. Пон. Преображення Господне. — Спаса. УЄ Луки 9: 28-36. Літ. Ап. 2 Петра 1: 10-19. Єван. Матея 17: 1-9.

25. Нед. 11. Гол. 2. УЄ 11. Літ. Ап. 1 Кор. 9:2-22. Єван. Матея 18 23-35.

28. Сер. Успення Пресв. Богор. УЄ Луки 1: 39-49. 56. Літ. Ап. Фил. 2: 5-11. Єван. Луки 10: 38-42, 11: 27-28.

ВЕРЕСЕНЬ:

1. Нед. 12. Гол. 3. УЄ 1. Літ. Ап. 1 Кор. 15: 1-11. Єван. Матея 19: 16-26.

8. Нед. 13. Гол. 4. УЄ 2. Літ. Ап. 1 Кор. 16:13-24. Єван. Матея 21: 32-42.

10. Вівт. Зн. Мощів Іова Почаїв. Літ. Ап. Галат 5: 22-26, 6: 1-2. Єв. Луки 6: 17-23.

11. Сер. Усічення Голови Івана Хрест. УЄ Матея 14: 1-13. Літ. Ап. ДП 13: 25-32. Єван. Марка 6: 14-30.

15. Нед. 14. Гол. 5. УЄ 3. Літ. Ап. 2 Кор. 1:21-2:4. Єван. Матея 22: 1-14.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1957. ЧИСЛО (1045) 17

СУЧАСНЕ МУЧЕНИЦТВО УКРАЇНЦІВ ХОЛМЩИНИ Й ПІДЛЯШШЯ

Року 1947 поляки виселили населення Холмщини й Підляшшя (так само як і Лемківщини) на захід, — на зайняті Польщею німецькі землі. Користаючись частковою політичною "відлигою" під режимом В. Гомулки, частина українських виселенців, жорстоко переслідувана польськими кольоністами на заході, з одчаю, без дозволу уряду, ризикує втечею на свої рідні землі. В околиці м. Біла Підляська, на Підляшші, досі прибуло вже 1,300 українських виселенців. З того числа 250 родин живе в своїх сусідів, бо поляки не хочуть повернути їм їхніх господарств. У Володавський повіт повернулося 100 родин, і в Горлицький 100 — всі вони на рідній землі . . . без власного даху.

ПАТРІЯРХ СИРІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ УПОКОЇВСЯ

Архипастир Сирійської Православної Церкви, 70-річний Патріярх Антіохійський Ігнатій Єфрем І. упокоївся в своїй Патріяршій Палаті в Гомс, у Сирії, подає "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" за липень 1957 р.

Патріярх Єфрем народився в Мосуль, Ірак, 1887 року. Патріярхом був вибраний 1933 р. Як відомий мовознавець та автор наукових творів, він був членом Східнього Інституту університету в Шікаго, ЗДА, та Арабської Академії в Дамаску.

Сирійська Православна Церква нараховує 45 тисяч вірних у Сирії. Вона є одною з найстарших Церков у Православній Церкві, і також має свої численні парафії на американському континенті — найбільше в ЗДА

ПРАВОСЛАВНА БОГОСЛОВСЬКА ШКОЛА В ВІННІПЕГУ

При Колегії Св. Андрея в Вінніпегу знаходиться Теологічний Факультет, Православна Духовна Академія — єдина українська Вища Богословська Школа поза межами України, яка приготовляє кандидатів до Священичого служення.

Наша Рідна Українська Православна Церква потребує Священників, бо жниво велике, а женців мало.

Ю н а к и, вписуйтесь до Богословської Школи! По закінченні її Ви знайдете велике й широке поле для служення Богові й Народові, а ця апостольська праця принесе Вам повне задоволення й щастя.

Б а т ь к и, — заохочуйте своїх синів до богословської науки!

За ближчими інформаціями звертайтесь на адресу:

St. Andrew's College in Winnipeg,
259 Church Ave.,
Winnipeg 4, Man, Canada.

Деканат.

†

О. ПРОТ. М. ТАРНОВЕЦЬКИЙ УПОКОЇВСЯ

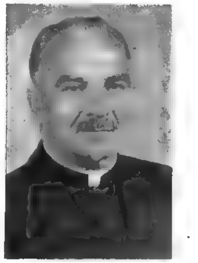

У пятницю по полудні, 16-го серпня ц. р., упокоївся в Бозі, на удар серця, Високопреподобний о. Протоерей МИХАЙЛО ТАРНОВЕЦЬКИЙ, Парох Підсаскатунської Округи. Смерть захопила Покійного в домі Всеч. о. Володимира Слюзара, в Саскатуні, біля четвертої години по полудні

Покійний народився 3-го лютого 1891 р. в селі Крещатику, пов. Заставна, Буковина. Народню школу скінчив у родиннім селі, а гімназію в містечку Кіцмані Року 1918 закінчив Богословські студії в Черновецькому університеті, й того ж року одружився з Євгенією Никарович у селі Добриніецях, пов. Чернівці. Священиком став весною 1919 року і як душпастир трудився на Буковині аж до 1942 р., до часу переїзду в Генеральну Губернію, у Краків. Року 1945 переїхав до Байройту, Німеччина, і там був законочителем в українській гімназії до 1948 р. У тім році переїхав до Бельгії, і до 1950 р виконував обовязки Священика в Ліежі До Канади прибув 20 грудня 1950 р. Спочатку обслуговував громади Ітонія, Прілейт і Оен, а потім, з 1 серпня 1951 р. до 15 вересня 1954 р., округу Гефорд, і відтоді до кінця життя обслуговував громади Підсаскатунської Округи. Дружина Покійного померла 10 березня 1946 р. в Німеччині. Родини Покійний не мав.

Похоронні Відправи відбулися в церкві Св. Духа в Саскатуні в понеділок і вівторок, 19 й 20 серпня.

У понеділок ввечері о год. 7.30 тіло Покійного перевезено з похоронного дому до церкви й зараз почався Чин Похорону, що його відслужили пять Священиків: Впреп. о. Д-р С. В. Савчук, голова Президії Консисторії, Всеч. о. В. Слюзар Парох Саскатуну, Впреп. о. Прот. М. Фляк — Парох Принс Алберт, Всеч. о. О. Хомяк — Парох Норт Беттлфорд, та Всеч. о. В. Сенишин, ректор Інституту Св. Івана в Саскатуні. Церква була переповнена вірними. Перед закінченням Відправи Всеч. о. В. Сенишин виголосив коротку проповідь, підкреслюючи лагідність та працьовитість Покійного.

По закінченні Чину Пахорону почалось читання Євангелії, згідно з Уставом, і продовжувалось цілу ніч.

Другого дня вранці о год. 9 почалася Св. Літургія, яку відслужили десять Священиків. Крім вищезгаданих Отців Духовних, участь у Літургії взяли ще такі Священики: о. Прот. М. Фик — Парох Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні, о. В. Мельничук — Парох Ватсону, о. І. Магас — Парох Гефforду, о. Ю. Туржанський — Парох Вакав, та о. Д. Лучак Парох Виллингдону, Алта. Приявний на Похороні був також Всеч. о. Т. Ковалишин, — секретар Консисторії, який помагав при співі. Головну проповідь виголосив о. Д-р С. В. Савчук, який попрощав Покійного від імені Церкви та його парафіян, а також зупинився довше над працею Священика та над обовязком вірних помагати своїм Парохам у їхній важливій праці. Церква і цього дня була переповнена вірними, не тільки з міста, але й також з подальших околиць, — як Киндерслей, Ітонія, Норт Бетлфорд, Мічем Вонда та ін. Під час Посліднього Цілування вірні зложили $95.92, які призначено на Богословський стипендійний фонд.

Прощальне Слово над могилою Покійного виголосив о. В. Слюзар.

По Похороні відбувся спільний обід у церковній залі, який приготовило Жіноче Товариство при Церкві Св. Духа в Саскатуні До обіду засіло понад дві сотні людей Належиться щира подяка й признання Жіночому Товариству, що воно таким способом причинилося до проведення Похорону. І подяка належиться усім тим, які оставили свої щоденні обовязки та прибули навіть з дальших околиць, щоб попрощати у Вічну путь свого дорогого Пароха та заслуженого Священика Української Православної Церкви. Хай Милосердний Господь зішле на них ласку Свою Небесну, та хай створить Покійному Вічную Память

Канон 23. Вселенського Собору в Трулло 692 р. постановив, що "Ніхто... хай не вимагає... ніякого роду плати. Бо БЛАГОДАТЬ не продається, і освячення Духом Святим не дається за гроші..." — Отже плата тут — добровільна.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВПРЕОСВ. МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

1 вересня — Ванкувер, Б. К.
8 вересня — Валей, Б. К.

ВРАЖЕННЯ З ПОБУТУ В ТОРОНТО

Моїм бажанням було відвідати місто Торонто, — місто великого здвигу українського життя, й тому, користаючись нагодою знижкових літніх потягів, я вирушив у подорож.

Дві ночі й один день я мав можливість оглядати околиці моєї нової батьківщини, щоправда тільки безконечні простори лісів, безкраї озера, велетенські каміння.

Потяги в Канаді дійсно комфортні, й людина справді може під час подорожі відпочити, оглядаючи крізь широкі вікна пишну канадійську рослинну шату заквітчану різним цвітом.

***

Сиджу на мякій лавці й дивлюся у вікно, а в моїх думках оживають незабутні постаті тих перших українських поселенців, що сто літ тому тяжко будували цю залізницю, по якій я, їхній нащадок, тепер вигідно подорожую. Будуючи цю залізницю, мабуть не один з них віддав своє життя, і тут таки, біля цієї залізниці його й поховали. Може й хрестик був, але спорохнявів і впав, а сама могила травою заросла. І правду каже пісня:

"Тяжко важко то у гробі
До судного дня:
Не прийде ніхто в жалобі,
Не заплаче то по тобі,
Тільки ніч одна..."

Склонімо ж голову і згадаймо їх.

***

На віддалі приблизно 200 миль від Торонто на одній з маленьких станцій увійшли до вагону якийсь чоловік з 8—9 літньою русявою дівчинкою й зайняли передо мною переділ. Була ніч, у вагоні було досить тихо і я мимоволі почув їхню польську розмову, з якої зрозумів, що це були батько та донечка. По деякому часі батько відійшов на друге місце, а досить слабо фізично розвинена його донечка вмостилась, немов зайченятко, на мякій лавці та й заснула.

Русяві довгі дівочі коси (такі ви рідко побачите в Канаді), звисали безвладно додолу. Коли я на них дивився, мені пригадались наші дівчата з рідного краю, які, пасучи гусей, плели з квітів віночки й ними заквітчували свої голівки з подібними косами.

Потяг гнався, минаючи малі станції, на небі мерехтіли зірки.

Вранці, познайомившись з батьком дівчинки, я довідався, що він — білорусин з-під Пинська, а балакає по-польськи тому, що боїться, щоб з його "беларуської" мови не сміялись.

Мені довелося довго виясновати національному, "загуканому" поляками сусідові, про значення рідної мови.

Краєвид біля самого Торонто зміняє своє обличчя; там уже можете побачити багато садків, великі смуги дозрілого збіжжя, що загалом нагадує околиці нашої Волині.

У Торонті ж найперше відвідав у Вест Торонто малу православну церкву Св. Андрія. Була неділя, і в ній відбувалася Служба Божа, яку відправляв о. П. Гліцький. Людей було чимало. Особливо заслуговує на увагу хор цієї нашої святині. Він невеликий, але співає дуже гарно, творить повну гармонію. Під час співу хору пробивався ніжний голос альта. Ціла Служба Божа, читання п. Адамом Січевським Апостола, чудовий спів хору — все це залишило у мене незатерте гарне враження. Без сумніву, за гарний спів хору передусім належиться признання регентові п. О. Гергеші.

По Службі Божій мене запрошено на громадський обід, з якого дохід був призначений на потреби церкви.

Обід відбувся під голим небом на терені української православної оселі "Київ". Як одна родина засіла за столи вся Церковна Громада.

В далекій Канаді вони, дякуючи нашій прадідній Православній Церкві, об'єднані духово й національно, і та щира братерська любов відчувалася серед них. Страви були дуже смачні, а порядком і гостиною сердечно й уміло піклувалася пані Татьяна Кійко.

По обіді відбулись різні забави, а гурток чоловіків почав співати народні пісні.

"Запрягайте, хлопці, коні,
Годі вам вже спочивать,
Та й поїдем на Вкраїну
Слави, волі здобувать!"

Неслась могутня пісня у широкі простори. Співали її вірні нащадки народу нашої Православної Віри, нащадки українського народу. Це вони, розсіяні по всьому широкому світі, хоч і зовнішньо трохи змінились, але душею залишилися вірними дітьми своєї поневоленої Батьківщини.

На закінчення прибув Впреосв. Владика Архиєп. Михаїл з о. П. Самцем та проф Іванисом. Всі присутні сердечно та з великою пошаною привітали свого Владику.

Обід приніс поважний дохід; на цю справу уміло покерував розгришами п. Василь Марусяк.

***

На недалекій віддалі від оселі "Київ" хитра московська червона рука поставила памятника Т. Шевченкові. Бідний батько Тарас, торгують його ім'ям і роблять свій комуністичний "бизнес" червоні "царі". Але це їм нічого не поможе, коли настане пророкований Т. Шевченком Суд Божий над мучителями українського народу.

Другого дня я відвідав нову православну святиню св. Димитрія, що вже близька викінчення. Її настоятелем є енергійний о. Ф. Легенюк.

По двох днях мого короткого побуту в Торонто я прощав своїх дорогих побратимів та щиро бажав їм усього найкращого, а особливо зразковій та хорошій родині п. О. Гергеші за їхнє родинне та сердечне приймання мене під час мого побуту в Торонто.

Ф. Онуфрійчук.

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

СПЕЦІЯЛІЗАЦІЯ В ГОДІВЛІ КУРЕЙ

Господарчий журнал "Ди Контрі Ґайд" подає дані про висліди експериментів над плеканням курей на експериментальній фармі в Новій Скошії. Кури легкої породи — Білі Леггорни і Гай-Лайнс — неслися 300 днів у році, а кури тяжкої породи — Барред Плимит Ракс — неслися менше. Тому то Білі Леггорни дали з яєць 340 долярів прибутку більше, ніж кури Барред Плимит Ракс, а кури Гай-Лайнс принесли в яйцях 287 дол. доходу більше, ніж кури Ракс. Хоч смертність серед легких курей була більша, ніж серед тяжких, то все таки дохід з продажу їхніх яєць був більший, ніж з тяжких курей. — Отже фармери в Канаді щораз більше заводять таку систему: легчу породу курей тримають для яєць, а тяжку — на мясо.

СВЯТИНЯ ДЛЯ ДЕСЯТИ РЕЛІГІЙНИХ УГРУПУВАНЬ

У Ню Йорку є святиня, що належить до Пресвітеріянського віроісповідання. Але, крім нього, цим будинком для своїх релігійних потреб користуються ще девять інших релігійних угрупувань. І так, у цьому будинку є дві синаґоґи: одна реформованого, а друга консервативного напрямку; там також мають свої святині італійські й еспанські протестанти, а також: Російська Християнська Церква, Українська Православна Церква, і ще: українські, естонські й російські церкви Адвентистів 7-го Дня. Недавно під цим спільним дахом знайшла собі притулок Білоруська Автокефальна Православна Церква з 170 парафіянами, очолена Єпископом Василієм, коли її усунули з православної церкви на Іст Сайд.

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages	$4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages	.35
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages	2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen	3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages	.10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages	4.75
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound	2.00
Paper bound	1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages	.35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages	.05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages	.20
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages	.60
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages	5.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages	1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych	.75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages	2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XXIII

Акафист не завжди є виразником Науки Церкви

Вже вище була мова про це, що Православна Церква догматично признає тільки ці істини, що мають місце в Св. Письмі й Св. Переданні. Коли ж Православна Церква догматично не признає переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, то це значить, що вона згаданого переказу не зараховує до Св. Передання, цебто не вважає за канонічні всі матеріяли з переказом про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. На цій підставі Православна Церква не може признати цього переказу в устах чи писаннях окремих Св. Отців Церкви, бо коли один чи кілька з них твердять таке, що незгідне з Св. Письмом і Св. Переданням, і тому не потверджене Соборами Вселенської Церкви, то в такому випадку це не голос Церкви, а приватна думка того чи іншого Св. Отця, і вона Православну Церкву в такому випадку не зобовязує (Див. Послання Вселенської Церкви до всіх православних християн, 1848 р.).

***

Не зважаючи одначе на цю істотну різницю, — що Католицька Церква з 1950 р. переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо прийняла догматично, а Православна Церква догматично його не прийняла, — католицький Єп. Дж. Ф. Шін в ЗДА твердить, що Православна Церква нібито таки признає "тілесне" прийняття Пр. Богородиці на Небо, - признає, мовляв, хоч і не догматично, але все таки практично визнає, бож у православній Святині, в Києво-Печерській Лаврі 1625 р видали й вживали Акафиста Успінню Пресв. Богородиці зо згадкою про "тілесне" прийняття Її на Небо.

Значить, не можучи опертися на Догматичній Науці Православної Церкви, Єп. Шін пробує опертися на Пастирському Богословії, що, між іншим, навчає про систему вживання Богослужбових книг у Церкві.

Одначе цей аргумент Єп. Шіна ніяк не витримує критики. Бо чи ж можна твердити, що коли в Православній Церкві переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, або щось інше, не признане Догматичною Наукою, то все таки, всупереч Догматичній Науці, воно може бути признане Пастирським Богословієм? Абсолютно ні! Коли Догматична Наука являє собою теоретичну основу Віри, а Пастирське Богословіє належить до теоретичного нормування практики, то треба мати на увазі, що практика ніяк не відірвана від теорії.

Так воно є не тільки в православних, але й у католиків. А втім, для прикладу, я тут наведу оте очевидне й загальновідоме виясненння цієї справи з греко-католицького джерела: відомий греко-кат. богослов д-р Юліян Пелеш у книзі "Пастырское Богословіе" (2-ге вид. І. часть; Дидактика. Накладом ОО. Мхитаристів. Відень 1885) у розділі "Теорія і практика" говорить: "Не зважаючи на велику вагу Пастирського Богословія, що випливає з його завдання, багато-хто думає, немов би то ця наука в практичному житті не приносила такої користи, якої по ній треба було б сподіватися, і при цьому прикриваються словами: "Інакше воно в теорії, а інакше на практиці". Якщо під цим висловом маємо розуміти, що вчення Пастирського Богословія є гарне й добре, але на практиці негодяще, то це розминається з правдою, і стає причиною дуже сумних наслідків. Бо, поминувши вже це, що Пастирське Богословіє не обмежується до самої теорії, треба зауважити: звідки має брати душпастир, особливо початкуючий, підставу для своєї практики, якщо теорію так легко й без надуми відкине?... Бож Пастирське Богословіє є знанням про діяльність Церкви. **А Церква не може розвивати свою діяльність інакше, як тільки згідно з волею Христа і відповідно до її суті"**. Отож, Богослужбова теорія й практика не можуть мати в собі нічого такого, що було б незгідне з основою Науки Церкви, а тією основою є Догматична наука.

***

З черги розглянемо, як представляється в світлі Пастирського Богословія цей факт, що в Києво-Печерській Лаврі в початках 17-го століття дійсно був виданий і вживався в Святині Акафист Успінню Пресв. Богородиці зо згадкою про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, хоч Православна Церква догматично не признає переказу про це її "тілесне" прийняття. І дальше питання: чи факт уживання цього Акафиста в Святині може бути підставою для твердження, що Православна Церква в своїй Науці все, без винятку, признає, що є в змісті цього Акафиста.

Богослужбові Книги Церкви основані на Науці Церкви. І тому тільки і виключно зміст Богослужбових Книг є обовязуючим Церкву виразником її Науки. А всі інші книги, хоч би вони часом і вживалися в церквах, не завжди є виразником Науки Церкви. В канонічному сенсі Акафист не належить до Богослужбових Книг Церкви, отож його зміст, у деяких моментах, не є і бути не може виразником Науки Церкви, тільки тому що він часом, оказійно знаходить собі місце в церкві; Церква може й повинна признавати в Акафисті тільки ці складники його змісту, що не суперечать її Науці.

Богослужбові Книги, в точному розумінні цього терміна, цебто канонічні, є тільки ці, що їх Церква нормує Типіконом (чи Типіком). Типікон то Устав про це, як мають відбуватися Богослуження впродовж усього року, і то виключно з Богослужбових Книг, цебто тих, що подані в Типіконі, а Церковними Книгами в точному розумінні цього слова є тільки такі. 1. Євангелія, 2. Апостол, 3. Псалтир, 4. Служебник або Літургікон, 5. Часослов, 6. Октоїх або Восьмигласник, 7. Минея, 8. Анфологіон, 9. Тріодь, 10. Ірмологіон, 11. Типікон (Типік), 12. Требник (Ю. Пелеш, ц. п., розділ: "Церковні книги", стор. 427-441). Звичайно, щодо **змісту,** годі виділяти тут в окрему клясу ці книги, що є тільки **витягами** з котроїсь з вищенаведених 12 Церковних Книг, цебто їхніми скороченнями однієї, чи сполуки кількох скорочених книг, як, напр.: Збірник благопотрібних церковних Чинів і Служб з Часослова Літургікона, Октоїха, Минеї і Тріоді, Страстник (Пелеш, ц. п., стор. 442).

Отож, ледве чи потрібно ще раз повторяти відому річ, що "Типік (Типікон) - це Устав або посібник, як мають Богослуження цілого року з усіх вищенаведених Церковних Книг відбуватися" (Ю. Пелеш, ц. п., стор. 440). Цебто, Типікон справжні Церковні Книги, канонічні, обмежує тільки до всіх тих, що вищенаведені. Розуміється, Акафиста між ними немає, — Типіконом він не зараховується до офіційних Церковних Книг. Яке ж місце Акафиста? Ю. Пелеш каже: "Самостійні книги церковні **для приватного вжитку** виступають на кінці: Акафистник і Молитовник для мирян" (стор. 442). - Отож, ясно: Акафист належить до тих довільних релігійних книг, що стоять окремо поза обовязуючими й зобовязуючими Церкву нормами, належить до окремих, самостійних книг **приватного** вжитку для мирян, і цей приватний ужиток може знайти собі місце також і в святині, на таких самих правах, як, наприклад, народні колядки, що стоять поза церковними нормами, і Церкву не завжди обовязують як ідеєю свого змісту, так і щодо практики їх вживання як такого.

Ю. Пелеш каже, що Акафисти й Молитви для мирян можуть бути або "з Церковних Книг **вийняті,** або **складені побожними людьми"** приватно, на основі свого особистого розуміння справи (стор. 442). І, само собою розуміється, коли котрийсь з Акафистів складений на основі Церковних Книг (що мають місце в Типіконі), то Церква не мала б підстави твердити, що він може суперечити Церковній Науці, хоч з формального боку взявши, навіть тоді вона не зобовязана його вживати, бо він у Типіконі не фіґурує. Але коли котрийсь з Акафистів складений не на основі Церковних Книг, вичислених Типіконом, а вводить такі ідеї, що їх у Церковних Книгах немає, то тоді він уже принципово вважається за такий, що суперечить теорії й практиці Церкви. А до таких належить і Акафист Успінню Пресв. Богородиці Києво-Печерської Лаври, бо в ньому є згадка про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, тоді як у жодній з вичислених у Типіконі Церковній Книзі цієї згадки про її "тілесне прийняття" немає. Крім того ж ще, признавання цим Акафистом Успінню "тілесного" прийняття Пресв. Богородиці на Небо - то не якась собі релігійно-поетична, другорядна справа, а належить до важливих, принципових проблем, що вже вирішується в світлі Догматичної Науки Церкви.

Коротко кажучи, Акафист як такий, на чию честь він не був би складений, не належить до офіційних обовязкових і обовязуючих Церковних Книг, і тому не всі ідеї, що в ньому висловлені, є

A PRIEST SPEAKS HIS MIND

by Rev. P. E. R. O'Gorman

Книжка написана бувшим римо-католицьким священиком, який відкриває різні надужиття, які його спонукали перестати бути католицьким священиком та взагалі виступити з Католицької Церкви. — Книжка має 190 сторін друку й коштує з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

обовязковими для Церкви та зобовязуючими її, тож вони не завжди й не конче мають бути висловом Науки Церкви. Коли Акафистник означений як книжка "ц е р к о в н а для **приватного вжитку мирян"**, то це ще не значить, що тут окреслення "церковна" має такий самий сенс, як означення "Ц е р к о в н а Книга" в Типікові. "Ц е р к о в н о-**приватною** книжкою Акафистник є не в абсолютному, а тільки у відносному сенсі, а саме в тому сенсі, що поза офіційними церковними нормами оказійно й тільки приватно для його вживання може відпускатися місце в храмі, як і для колядок. Одначе немає жодних богословських підстав уважати, що з титулу цього позанормативного, приватного вживання Акафистника кожна ідея його змісту конче й завжди мала б бути виразником Віри й Науки Церкви; такими виразниками є в цілості тільки Церковні Книги — ці, що вказані в Типіконі.

ЄП. Ф. А. МАРОККО ВІДКЛИКАВ СВОЄ ОЧОРНЕННЯ УЧЕНИЦЬ

У літній оселі над озером Кучічінг, Онтеріо, католицький Єпископ Ф. А. Марокко, з Торонта, цього літа говорив на тему морального занепаду серед канадійської молоді, зокрема — середньошкільної.

Для прикладу він назвав одну школу в Торонті, де, як він сказав, 1956 року було аж 20 вагітних школярок.

Ця заява Єпископа наробила шуму, і в обороні доброго імені згаданої школи стала шкільна влада, заперечивши в цій справі правдомовність Єп. Марокко.

У висліді вмішання шкільної влади Єп. Марокко мусів прилюдно відкликати своє очорнення цієї школи, признавшись, що він опирався тільки на поголосках, яких він сам не провірював. — А скільки то з боку деяких католицьких провідників є невідкликаних поголосок...

РОСІЙСЬКИЙ УНІЯТСЬКИЙ ОСЕРЕДОК У ФОРДГАМСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

У Фордгамському університеті, ЗДА, є Інститут дослідів сучасної Росії і Російський осередок. Вони створені католиками для пізнавання Росії, щоб знайти обособи навязати їй унію з Римом. В обох цих інституціях 25 липня ц. р. відбулося 7-ме рокове "Візантійсько-словянське" Богослуження англійською і церковнословянською мовами; при тому мав місце великий Іконостас, з російськими Іконами.

Ікони, підсвічники і т. д. були доставлені у Фордгамський університет з російської колонії в Шангаю вже після опанування цього міста комуністами.

Богослуження правили священики Поль Мее, ректор. Російського центру, Джан Лонг і Остин Морбашер, — всі вони члени Російського центру. При тому о. Лонг прийняв візантійський ("греко-католицький") обряд і сказав проповідь. ("Бизант. Католик Ворлд", 28. 7. 57).

Це тільки один з численних прикладів того, що слово "уніяти" (греко-католики) означає не тільки частину українців, бо вже є уніяти москалі, поляки, французи, ірляндці і т. д.

МУЧЕНИЦТВО УКРАЇНЦІВ У ПОЛЬЩІ

Червень, 1945 р. Польщу зайняли большевики. Польська підпільна бойова організація "Народове сіли збройне" (НСЗ), що повстала була проти німців, що окупували Польщу в 1939-45 рр., тим разом мала обернути свою боротьбу проти московсько - большевицького наїздника. Вона її обернула, але проти українського безборонного населення на Холмщині, Підляшші й Лемківщині, а не проти большевиків.

Мюнхенський "Український Самостійник" з 28 липня ц. р. у статті "Мартирологія українців у Польщі" пише:

"Про страшний утиск, переслідування, знущання та вбивства, доконувані польськими шовіністами над українцями, яким прийшлося після другої світової війни проживати в межах "людової Польщі", ми вже кілька разів писали на сторінках нашої газети. До тої кривавої хроніки новітніх наших гекатомб цим разом додаємо — за варшавським "Нашим словом" від 14 липня ц. р. — вістку про давніші масові вбивства українців, мешканців села Верховини на Холмщині.

Воєвідська прокуратура в Люблині - пише "Наше слово" — разом з відділом служби безпеки воєвідської міліції закінчила слідство проти Казиміра Тудреєва, який, будучи заступником проводиря грізної банди "Шарого", доконував на терені Люблинщини масових мордів ... українського населення

Винятково мерзенного масового морду допустилася банда 6 червня 1945 року, мордуючи майже всіх мешканців села Верховини. Тоді то 5 об'єднаних банд НСЗ ("Народове сіли збройне" — прим. наша) під керівництвом "Шарого" та Тудрея **замордували 197 осіб української національності, в тому 65 дітей віком від 2 тижнів до 11 років.** Лише кільком мешканцям Верховини припадково вдалося урятуватися від смерті.

Після закінчення тієї мерзенної акції Тудрей керував грабуванням майна помордованих ..."

*

Люблінська газета "Штандар люду" від 4. 7. 1957 р. подає, що воєвідський суд у Люблині 29 червня на виїздній сесії в Білій Підляській розглянув справу Людвіка Краля — мешканця с. Заболоття, якому закидалося вбивство Володимира Комахи, мешканця того самого села, українця. Краль забив Комаху лише тому... **що був він українцем.**

"Справа ця — пише дальше ця газета — мала ще трагічний епілог. Дружина Комахи, довідавшись про вбивство свого чоловіка, кинулась під потяг.

Слідство й суд цілком підтвердили вину Краля і засудили його на 12 років в'язниці".

*

Ці два — з багатьох — зацитовані голоси стверджують мартирологію наших земляків в останньому десятиріччі в Польщі, над якими в дикий спосіб знущалися і чинили масові мордування тільки тому, **що вони були українцями!** Такі методи "співжиття", практиковані польськими набундюченими шовіністами на протязі історії копають пріраву між обидвома народами та були і є на користь третього — Москви."

"МОЄ ЖИТТЯ ТАКЕ, ЯК ПСА-ВОЛОЦЮГИ"

У листі до варшавського "Нашого Слова" (ч. 26-27), 1957), українка Оленка Гриник, виселена поляками з рідних земель, пише розпучливо:

"Моє життя таке, як того пса-волоцюги, що порпається в смітнику, щоб знайти щось поїсти".

Поляки переслідують українців за їх національність та невіддільний від неї український релігійний обряд, — таким не дають ні спокою, ні праці. Ось один з прикладів із загального положення, що його подає "Наше Слово": В. Штинорі, Ґіжицький повіт, коли поляки довідалися, що Іван Риз — українець, то його негайно звільнили з праці.

УКРАЇНСЬКИХ ВИСЕЛЕНЦІВ ПОЛЯКИ ВИГАНЯЮТЬ З-ПІД ДАХУ

Виселеному поляками з українських земель українцеві Радусі урядово приділили господарство на заході Польщі — в селі Мартіяни, Ґіжицького повіту, але "приділили" тільки про людське око. Бо скоро після того прийшла комісія й заявила, що Радуха не має права в тих будинках мешкати, бо вони... можуть розвалитися. Отже його вигнали, а нових будинків не приділили. ("Наше Слово", ч. 26-27, 1957 р., Варшава).

НАЙСТРАШНІШЕ ПОЛОЖЕННЯ УКРАЇНЦІВ — У ПОЛЬЩІ

Часопис "Наше Слово", ч. 26-27, 1957, що видається у Варшаві українською мовою, в числі з 23 червня ц. р. подає, що на воєвідській нараді Українського Суспільно-Культурного Товариства (УСКТ) в Кошаліні один з промовців ствердив ось що:

"Ніде нема такого страшного становища для українців, як у Польщі".

І таке буває... Скорочення слів і висловів посувається до ненормальних меж. Між іншим, замість "Дім ім. (імені) Т. Шевченка", скорочено кажуть: "Дім Шевченка", і дехто може думати, що цей "дім", то власність... Т. Шевченка. Це не жарт, а правда. Ось замість "Інститут ім. Митрополита Петра Могили", скорочено кажуть" "Інститут П. Могили". І дехто думає, що Інститут — то власність якогось пана Могили. І дійсно, ректор Інституту ім. Митр. П. Могили в Саскатуні, отримав дуже милого листа, адресованого до... "Пана Могили"!

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плющ і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або ясносиньої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ 20-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Ап. Павло говорить, що його проповідь не є перебрана від других, але Сам Христос призначив його своїм проповідником, коли явився йому в дорозі до Дамаску. І тому Ап. Павло не йшов до Апостолів в Єрусалимі, бо він вже був Апостолом, але пішов проповідувати в Арабії. Аж по трьох роках побачився з Петром в Єрусалимі. Він бачив ще Ап. Якова, а більше з Апостолів нікого не бачив.

В Євангелії оповідається, що Христос, йдучи до міста Наїну, побачив при брамі міста похоронний похід, — з міста виносили сина одинака матері вдови. Пожалував Христос матір, і каже: "Не плач!" Тоді промовив до помершого: "Молодче, встань!" і померший ожив і встав. А нарід, бачучи таке, прославляв Бога, кажучи: "Великий Пророк є між нами, отже бачимо, що Господь відвідав людей своїх".

Сказано, що — "Господня є земля і всі живучі на ній", та ще: "Небо — престіл, а земля підніжок ніг Божих". І Небо і земля, і людське життя є перед очима Божими.

Головне, що вчив Христос, то це як люди повинні на землі жити. Звичайне життя мав Христос на увазі, показуючи людям, що коли їх життя на землі було гідне, то ним придбають собі місце в Царстві Божім. Про небесні справи Христос менше говорив тому, що досить того, щоб люди тут, на землі, жили гідно, а тим вже осягнуть і спасіння, і Царство Небесне.

І тому Христос співчуває людським терпінням, помагає людям, та наказує. "Як Я робив, так і ви робіть". Помагайте одні другим, співчувайте їм, а так сповните весь Закон і науки Пророків.

Але пізніше деякі християни не розуміли того, що "одиноке на потребу", і дошукувалися справ їм непотрібних, з чого виходили спори, творилися секти, заводилася боротьба. Забували найважніше, а клопоталися маловажним, з чого виходило лише лихо.

НЕДІЛЯ 21-ша ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Христос передає таку притчу:

Коли сіяч сіяв, то деяке зерно впало на дорогу і тут пропало. Друге впало на землю, під якою був камінь, воно почало рости, але скоро всохло. Третє впало між тернину, між буряни, і буряни його заглушили. А четверте впало на добру землю, і принесло плід всотеро, що всі другі страти покрив.

Дальше пояснював Хрситос:

Насіння — то Слово Боже — добра наука, а рілля — то люди. Вони неоднакові. Одних добра наука не чіпляється цілком; других на хвилю заінтересує, але скоро її забудуть; треті накопичать стільки своїх власних справ, що вони ту добру науку заглушать; а четверті добру науку приймають, нею живуть, і їх праця винагородить те, чого другі люди не зробили.

Христос був Великим Сіячем, що розумів і насіння, і ріллю. Він знав, що рілля неоднакова, однакож треба сіяти, і не дбати, що деяке зерно пропаде. Те, що дозріє, винагородить страту всотеро.

Христос був Великим Провідником, Великим Учителем. Звичайний учитель чи провідник не рад говорити, коли перед ним мало слухачів, але Христос про число не дбав. Він говорив до багатьох, коли зібралися, але говорив і до одної Марії, розуміючи, що Його насіння падає на добру землю. Коли навчити одного доброго слухача, то він опісля може багатьох вчити і навчити.

А що кожний батько і мати є також сіячами посеред своєї родини, то повинні брати собі з Христа примір як треба добру науку сіяти, і як треба розуміти ту землю, на якій сіється. Думаючи, вони будуть добрих способів шукати, будуть буряни виполювати, будуть посіяне огороджувати, будуть в часі посухи поливати. А коли прийдуть жнива, вони будуть радуватися овочами своїх трудів.

НЕДІЛЯ 22-га по ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Ап. Павло говорить, що найбільше чим він може похвалитися, то — "хрестом Господа нашого Ісуса Христа", отже вірою в Христа і Його наукою.

Христос в Євангелії дає таку притчу:

Жив багач в розкішній палаті, серед всякого добра, а перед його брамою лежав слабий чоловік Лазар, на якого багач не звертав уваги. На давав йому і того, що падало з його стола. Коли ж умер Лазар, то опинився перед Богом, а багач по смерти опинився в муках.

Глянув багач вгору, побачив Лазаря в місті щастя і закликав: "Отче Аврааме! Пішли Лазаря, щоб він замочив палець в воді й охолодив мої уста". На те Авраам: "Ти маєш те, на що в житті заробив, та й переходу від нас до вас нема". Тоді багач: "Так пішли Лазаря до моїх пятьох братів, нехай розкаже їм про мою недолю, щоб й вони сюди не дісталися". Каже тоді Авраам: "Мають же вони Божий Закон, нехай його слухають". Тут знов багач: "Закону вони не послухають, але послухали б, коли б хто з мертвих прийшов". І відповів Аврам: "Коли не слухають Божого Закону, то не послухають і післаного з мертвих".

Тут розкриває Христос людське самолюбство, що засліплює здоровий людський розум. Власне задоволення затуманює людський розум так, що чоловік не хоче бачити, які будуть наслідки його самолюбства. А побачить їх аж тоді, коли буде запізно. Буде тоді каяття, але вороття не буде.

ЕКЗАРХАТ ДЛЯ УНІЯТІВ В АНГЛІЇ

Ватиканський офіціоз "Ль'Оссерваторе Романо" подав, що Папа надав греко-католикам у Британії їхній окремий греко-католицький провід з титулом Екзарха. Ним є британський Вестмінстерський латинський Архиєпископ Дж. Ґодфрі.

Отже так само як у Франції, де українців греко-католиків підпорядковано французькому католицькому Архиєпископові, а в Польщі — польському Єпископатові.

КАТОЛИЦЬКИЙ СВЯЩЕНИК УБИВ ЄПИСКОПА

У Бразилії католицький священик Гозана Сіквейра в околиці Ріо де Жанейро застрілив католицького Єпископа Дом Експедіто Льопеза. Священик допустився цього злочину тому, що згаданий Єпископ припинив був його в священнослужінні за ніби неморальну поведінку.

ГРЕЦЬКА ЦЕРКВА ПРОТИ СВІТОВОЇ РАДИ ЦЕРКОВ

Синод Православної Церкви Греції заборонив своєму Духовенству брати участь в екуменічних конференціях Світової Ради Церков, тому що ця Рада — протестантська. Тільки своїм світським богословам Грецький Синод дозволив брати участь у тих конференціях СРЦ.

На знак протесту проти цієї постанови Синоду, світової слави професор-богослов Гамількар Алівізатос з Атен зрікся свого становища секретара Міжцерковної допомоги й Комітету закордонних звязків Грецької Православної Церкви. Проти вищезгаданої постанови запротестували також три інші професори університету в Атенах: Василій Велас — бувший директор Апостолічної Діяконії, цебто департаменту "Домашньої місії" Синоду Грецької Православної Церкви, — а також: проф. Константин Боніс і проф. Григорій Конідаріс. — На місце проф. Алівізатоса назначили Архимандрита Дамаскина Папахрісту.

Вищезгадану інформацію подав "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (липень 1957) — видаваний в ЗДА Православною Церквою Царгородської Патріярхії, і цю інформацію заголовив: "Грецький Синод розвиває схізму" (розрив), і подав таку заввагу: "Тепер, коли внутрішня гармонія осягнула свій вершок, нереальне сучасне становище у відносинах зо Світовою Радою являється невдачною помилкою Синоду."

ЗАГАДКОВА НЕДУГА В МІННЕСОТІ

Лікарські чинники в Мінеаполіс, ЗДА, повідомили, що в Остин, Міннесота, недавно занотовано 70 випадків пневмонії, з того два були смертельні.

Лікарі ствердили, що ця недуга виявилась якоюсь особливою, бо пеніциліна зовсім не діє на неї. Ця недуга розноситься бактеріями (заразками) через харч і воду. Лікарі думають, що це є недосліджений досі рід тваринної пневмонії.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„М Е Л Х И С Е Д Е К З Н А Ч К О Я В О Р С Ь К И Й

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Россіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на у р я д о в и х д о к у м е н т а х.

Мелхиседек — це велетенська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву.

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Як тільки я приїхав туди, всі сусідки забажали мене бачити і кожна хотіла щонебудь зробити для мене.

Одна сказала: „Беру на себе його одяг".

Друга: „А я — взуття".

Третя згодилася платити за науку в школі...

Словом, мені було так добре, як ніколи досі.

Через три роки я ходив до школи і пильно вчився, щоб задовольнити всі особи, які піклувалися мною. Нарешті знайшлася одна знайома моєї опікунки, яка, побачивши, що я вже добре вмію читати й писати, дала пятсот франків, щоб мене віддали на науку ремесла.. Постановили, що я вчитимусь золотарства. Я був щасливий, вступаючи до того майстра. Я обіцяв собі бути таким пильним, як тільки зможу, щоб скоріше стати робітником і заробляти гроші на своє утримання. Я думав, що майстер зараз таки почне вчити мене робити золоті речі, але я ошукався. Вже пройшло вісімнадцять місяців від мого приходу, а я навіть і не вступав до майстерні. Цілий день мене ганяли по справах і за орудками. Коли господиня йшла на ринок, я ніс їй кошик; під час обіду я подавав на стіл; а за найменшу вину мене лаяли й били. Кілька разів я втікав до своєї доброї опікунки з вулиці Тіктон, щоб оповісти про своє становище. Коли ж вона разом зо мною пішла до майстра, той показав мене лінтяєм і брехуном, та й казав, що нема слова правди у всьому тому, що я сказав. І я тільки наробив прикростей добрій жінці, не направивши нічого в своїм положенні; навпаки, зо мною тепер поводилися значно гірше... Але, Бог мені свідком, що я скаржився тільки тому, що хотів учитися ремесла. Хочу бути золотарем, а не слугою!...

Треба ще сказати, що кожної неділі мій майстер запрошував на обід багато гостей і в той день на мене накладалися складні й дуже неприємні обовязки: допомагати кухареві варити й служити при столі . потім ще мити посуд. А це для мене занудне! Мене це відпихає! О який я нещасливий, пане!

Того ранку, з уваги на велике обідне прийняття, майстер загрозив гостро покарати мене, якщо я недобре виконуватиму свої обовязки. Я почав плакати, і він побив мене. Тоді я відчинив двері й кинувся бігти, присягаючись скоріш умерти, ніж повернутися до того злого чоловіка...

Так, я собі сказав, що забю себе, якщо мене туди повернуть, бо я хочу бути не слугою, а тільки вчитися ремесла!

Дитина вимовила ці слова з гордим запалом.

— Коли ти вийшов від свого майстра, ти пішов до опікунки з вулиці Тіктон? — спитав побережник.

— Ні.

— Чому?

— Не знаю. Не осмілився. Я був розлючений, не знав куди йти, і йшов усе вперед... В обідню пору я опинився коло рогачки, потім пішов просто через поле і сховався в маленькому ліску. Там ліг на землю й довго плакав... Далі, відчувши голод, почав шукати чогонебудь попоїсти... Опісля думав вернутись у лісок, щоб там переночувати... Я не вернусь до майстра, я хочу ~~вчитися~~ працювати...

Таке було оповідання дитини. Зворушений побережник потішав, як міг, бідолаху; порадив вернутись до званної матері і навчив, що має казати їй, щоб добра жіка нарешті зрозуміла всю справу і влаштувала його в другого майстра на науку ремесла. Потім він відпровадив хлопчину до рогачки і на дорогу хотів дати йому срібний гріш. Але хлопчик рішуче відмовився його прийняти. Побережник із сльозами на очах обняв і попрощав бідного хлопця.

Ми вже сказали, що це діялося 1777 р. Пятдесят чотири роки пізніше, взимі 1829 року, що була дуже гостра, начальник села Шатель-Сенсуар дістав листа такого змісту: „Дорожнеча хліба ще збільшує гостроту зими. Якщо до цих двох чинників приєднається безробіття, якщо хворі й убогі старці, вдови та сироти будуть у нужді, ви зможете, пане начальнику, розпоряджатись хлібом, мясом, вовною, полотном... Я пишу пекареві Ролетові, щоб він постійно мав для вас потрібну кількість хліба. Пан Шабер, нотар, заплатить за все."

Підпис був: Едмонд Шампіон.

Дня 19 грудня 1834 року в великих паризьких часописах читали ось що:

„Вчора під час великого морозу якась жінка проходила вулицею де ля Жіїврі з малою пятилітньою дівчинкою, цілком босою. До неї підійшов якийсь пан і сказав:

"То ви не маєте черевик для своєї дитини?"

— На жаль, ні, пане!

Незнайомий зараз таки взяв дівчинку, посадив її на східцях і вийняв із кишенів кілька пар черевик. Він приміряв їх на дитину, поки не знайшов відповідного розміру. Потім погладив рукою дитину по голівці і зник у натовпі.

Всі питалися: Хто це той добрий чудасій?

Якась жінка оповіла, що кілька хвилин тому той таки чоловік зробив подібний подарунок і її дитині.

— Що, ви не знаєте його? — запитав присутній робітник. — Уся біднота Парижу знає його і благословить; це: „Маленький Синій Плащ."

Робітник говорив правду. Той невідомий чоловік, якому населення надало імя на підставі його постійного одягу, був правдивим Провидінням Божим для паризької бідноти. Скрізь, прилюдно й таємно, на площах і в хатинах — творив він свої добрі діла. Під час певної промислової кризи можна було бачити, як він на березі Сени особисто роздавав до тисячі супів денно, не рахуючи того, що надсилав тим, які соромилися самі прийти.

Алькоголь довершив усього зла

Один молодий чоловік мав велике бажання скоро стати великим багачем. Через те він не мав спокою ні вдень, ні вночі, бо все думав про багатство. Одної ночі явився йому злий дух і каже:

— Слухай, ти маєш велике бажання розкішно зажити й те легке життя осягнути без праці. Не журись, я тобі поможу набути все, чого тільки в своєму житті забажаєш. Але поки все це осягнеш, підпиши тут у цій книжиці своє імя.

Чоловік, почувши це, зрадів, і без найменшої надуми підписав там своє імя.

З того часу вже проминуло кільканадцять років, і чоловік живе собі так розкішно, що йому всі люди завидують. Аж раптом одної ночі являється йому злий дух і каже:

— Ну, чоловіче, ти вже, думаю, досить нажився в своєму багатстві! Я прийшов по тебе, щоб ти йшов зо мною, бо твоє життя тут уже скінчилося!

Чоловік, як тільки почув ці слова, то так і скаменів. Він почав просити, молити, щоб той злий дух лишив його ще хоч на кілька років.

Добре, — каже злий дух, — я можу тебе тут лишити навіть на кілька літ, ба — оставлю тебе назавжди. Однак, поки це зроблю, ти мусиш виконати всі ці вимоги, які я тобі поставлю.

— Добре, — сказав той чоловік.

— Говори, — яка твоя умова!

Тоді злий дух став домагатися, щоб той чоловік прокляв Бога й вирікся Його.

— Ох, це ж страшно й подумати, а не то що чинити таке діло! Та ж мене відцурались би родичі і вся рідня... Ні, нізащо в світі цього не зроблю..

Тоді злий каже:

— Якщо тобі так тяжко зробити це, то убий батька свого.

— Що ти таке говориш?! — скрикнув чоловік. — Та за що я маю його вбивати? Ні, я цього не можу зробити.

Тоді злий дух усміхнувся й каже:

— Тепер я завдам тобі щось легше виконати. Піди цього вечора до коршми і впийся так, щоб навіть не памятав, що ти робиш.

— О, це то мені вже багато легше зробити, — каже чоловік. — Отож я це зроблю ще цього таки вечора! Але... чи то вже все, що я мав би зробити?

— Так, то все! — відповів злий, і зараз зник йому з очей.

А чоловік пішов зараз таки до коршми й запив свій розум так, що його мусіли силою викинути надвір Розлючений коршмарем — він поплентався додому. Коли батько побачив його пяним, почав його лаяти. А син розлютився ще гірше і вхопив поліно та й убив свого батька. Страшно розлютившись, він став проклинати Бога і всіх на світі. І врешті похитнувся та й упав на землю мертвий.

Отак то воно: все те, що було таке страшне до виконання тоді, коли чоловік був в тверезому стані, то попяному прийшлося легко...

Алькоголь перевершив усе зло разом.

о. С. Гребенюк.

Олександер Афанасіїв-Чужбинський, автор гимну "Ще не вмерла Україна", помер 15 вересня 1875 р.

ДОМАГАЮТЬСЯ ПРОСЛІДЖЕННЯ ПРИЧИНИ СМЕРТИ СЕН. МЕККАРТІ

Сенатор МекКарті в ЗДА, з Вісконсин, очолював підсенатську комісію, що займалася слідством справ протиамериканської діяльности, і за допомогою ЕФБІАЙ (Федеральне Бюро Інвестиґації) прочищував Америку з комуністичних елементів і аґентур, нагло занедужав, побув під лікарською опікою в лікарні морської фльоти в Бетісда, Мд., від 28 квітня 1957 р., а 2-го травня цього ж року нагло помер, у віці 47 років.

За причину його смерти преса подавала недугу печінки. І тому бюлетень "НЮЗ БІГАЙНД ДИ НЮЗ", публікований у Канаді Національною Федерацією Світських Християн, у своєму вид. 1., ч. 10, за серпень 1957 р. зробив несподіванку читачам, помістивши перефотографоване свідоцтво смерти сенатора МекКарті, виставлене офіційними лікарськими чинниками 17 травня 1957 року, за числом 215. У цьому свідоцтві, в рубриці: "причина смерти", лікарська комісія подала: "Недуга печінки, гостра, **причина не відома**", отже загадкова. . .

З уваги на це згаданий бюлетень підкреслює, що федеральні і стейтові закони Америки забороняють хоронити покійника, коли причина смерти **не відома**, як це було у випадку сен. МекКарті. І при тому бюлетень НБН ставить питання: "Хто замордував сен. Джозефа МекКарті?", та додає, що відповіді на це питання шукає "Комітет інвестиґації смерти сенатора Джозефа МекКарті", що його очолює лікар д-р Еменуел М. Джозефсон у Ню Йорку.

ПОЛЬСЬКІ КАТОЛИКИ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ЗА УКРАЇНСЬКИЙ ОБРЯД

"Наше Слово", ч. 26-27, 1957, з Варшави, подає, що в селі Рокітки, Вроцлавського воєвідства (бувші німецькі землі), поляки постійно переслідують переселених туди українців. У цьому селі 1953 р. "хтось" вибив вікна в хаті українця Дзямбуляка, саме під час хрестин, коли він співав українські пісні. Року 1956 там таки побили українців Гаврана й Щипку. На Великдень 1957 р. напали на українця Бойка, а недавно — знову напали на згаданого Дзямбуляка.

"Наше Слово", звичайно, не підкреслює національно-релігійного моменту, але ж виразно видно, що напади поляків на українців тут відбулися не випадково під час Хрестин, Виликодня, тощо, — отже під час релігійних моментів в українському обряді. Поляки, як католики, хотять ці обряди знищити.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою . 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

МОСКАЛІ ВСЕ БІЛЬШЕ ПОСЯГАЮТЬ ПРО ТРИЗУБ

Між двома світовими війнами московська білоґвардійська еміґрація в Сербії почала вживати українського національного герба, Тризуба, як ніби то свого, "московського".

Здавалося, що разом з цією еміґрацією в Сербії скінчиться вся та афера. Та коли ж ні!

Опинившись на еміґрації у вільному світі після другої світової війни, нова московська еміґрація, з Советського Союзу, вже також присвоює собі українського Тризуба. Зробила це найбільша московська еміґрантська політична організація Національно-Трудовий Союз (НТС). Це бувші "власовці", що билися проти большевиків по стороні німців, перейшовши до них у полон. Це національ-соціялісти, а точніше - московські фашисти.

Еміґрантська ґазета "Ґрядущеє" (Майбутнє) постійно виходить з Тризубом.

Москалі присвоїли собі стару українську назву "Русь", а тепер посягають по знак князя Володимира Великого - - по Тризуб.

Українські національні представництва повинні б запротестувати.

РЕЛІГІЙНА СВОБОДА В ПАКІСТАНІ — А В ЕСПАНІЇ?

Торонтська "Наша Мета" з 20 липня подає інформацію п. н "Пакістан — країна релігійної свободи". Вона говорить про державу "Пакістан, що після другої світової війни здобула свою державну незалежність, відділюючись від республіки Індії тільки на тій основі, що її населення визнає релігію Магомета", — а решта Індії переважно буддисти, хоч всі вони, і пакістанці, - індуси. Релігійний поділ розділив Індію на дві держави, 77 мільйонів індусів-магометан відділилися від свого матірного пня, бо він буддійський.

Та тут йдеться про іншу справу. Католики пишуть, що в мусульманському Пакістані є повна свобода для всіх інших релігій, в тім числі і для католицької релігії. А чи є вона у всіх католицьких країнах, наприклад, в Еспанії?

ПРИПИНЯЮТЬ ТОРГІВЛЮ НЕРУХОМОСТЯМИ В НЕДІЛЮ

У Синсінатті, Огайо, ЗДА, тридцять більших торгівців нерухомостями рішили більш не відчиняти в недільні дні своїх підприємств, хоч у недільні дні вони мали найкращий торґ, бо в святковий час, вільний від заробіткової роботи, відбувається найбільша погоня за помешканнями. Представник згаданої групи підприємців сказав: "Ми вважаємо, що суспільство має в неділю важніші справи, наприклад: церква, родина, відпочинок". Р. Робінсон сказав, що члени згаданої групи мешканевих підприємців в деякі недільні дні будуть приймати тих клієнтів, які не мають можливости оглядати доми в інші дні, але, додав він, ми будемо якомога все більше відтягати людей від недільної торгівлі, і ми думаємо, що поступаємо правильно".

Продавці квітів у Сакраменто, Каліфорнія, постановили припинити продаж квітів з днем 1-го вересня ц. р., щоб їхні працівники могли святкувати неділю.

ЗМЕНШИЛИСЯ ТУРЕЦЬКІ АТАКИ НА ПАТРІЯРХІЮ?

У колах Царгородської Патріярхії думають, що недавнє послаблення домагань турецької преси, щоб уряд усунув з Істанбулу Царгородський Патріярхат за його ніби то грецьку політику, наступило в наслідок трьох причин: 1. достойна постава Патріярха Атанаґораса під час тих атак, 2. можливість інтервенції Обєднаних Націй, — тому що Лозанський трактат забезпечив права Патріярхії в Царгороді, 3. загроза з боку політики Російської Церкви, що мала б охоту зайняти місце Царгородського Патріярхату, якщо б воно було опорожнене, і московського Патріярха проголосити "Вселенським". А якраз тому Російська Церква енергійно рухається в напрямі Близького Сходу.

Середовище Царгородського Патріярхату турецькі атаки на Патріярхат вияснює не якоюсь грецькою політикою Патріярхату, а традиційною ненавистю магометан до Християнства.

Таке передав "Ревю оф Істерн Ортодоксі" в ЗДА в липні ц. р., і, здається, він потішається передчасно, бо останнім часом турецька преса знову зміцнила свою атаку на Царгородський Патріярхат.

"БИЙ ЛЕМКІВ, РІЖ УКРАЇНЦІВ!" КРИЧАТЬ ПОЛЯКИ

Варшавське україномовне "Наше Слово", ч. 26-27, 1957, подає ряд образків з жахливого переслідування українців під польською окупацією. А між ними ось такий типовий образок:

У селі Рокітки, Вроцлавського воєвідства, під час забави 12 травня ц. р. поляки навмисне спровокували аванту-ру і тяжко поранили двох українців — Павла Демая і Петра Нестерака. Під час бійки поляки кричали:

"Бий лемків! Ріж укаїнців!"

Отже поляки виселили українців з їх рідніх земель на бувші німецькі землі, зайняті Польщею під кінець 2-ої світової війни, і там хотять добити їх.

ЯПОНІЯ ПЕРЕНАСЕЛЕНА

Архиепископ Кельну (Зах. Німеччина) Кардинал Фріґс, недавно повернувшись із поїздки до Японії, сказав, що ця країна перенаселена: на 1 квадратовий кілометер припадає 1,395 мешканців; річний приріст населення Японії становить 1 мільйон душ. — Інші відомості подані кардиналом: комуністична діяльність в Японії незамітна — принаймні назовні; якщо вона діє, то може в підпіллі, при тому за комунізмом висказуються більш студенти, ніж робітники.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про уНію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

КОШТОМ УКРАЇНИ

Під кінець 18-го століття західні землі Польщі опинилися під німецькою займанщиною, і німці намагалися позбутися поляків. У 19-му столітті канцлер Німеччини, О. Бісмарк, змушував поляків продавати німцям землю. За отримані гроші радив полякам купувати землі на Україні й там закріплюватися. Щоб не було спротиву з боку українців, Бісмарк радив польській аристократії захопити провід над українським народом, — стати його політичною верхівкою, і створити про око "українське королівство", в руках поляків, під протекторатом Німеччини. — Поляки жваво взялися за цей плян, і звідси причина, що католики почали ширити тоді ідею т. зв. "українського монархізму".

**

Тінь цієї політики Бісмарка тепер зарисовується знову. Сучасним Бісмарком може стати Кардинал Спелман в ЗДА.

Преса подає з Ню Йорку інформацію С. Волша, який пише життєпис Папи Пія XII, про поголоски у Ватикані, що Кардинал Спелман уважається найповажнішим кандидатом на наступника теперішнього 82-річного Папи Пія XII.

Подаючи цю вістку, польський часопис в ЗДА "Америка-Ехо" з 11-го серпня ц. р., з ноткою занепокоєння підкреслює, що Кардинал Спелман в ЗДА — то німець; він очолює велику німецьку організацію, розгалужену в Америці й Німеччині, і вона бореться за поворот до Німеччини Судетів з-під Чехословаччини і відібрання від Польщі земель над Одрою й Найсою, що до 2-ої світової війни належали до Німеччини й були заселені німцями, що їх поляки виселили.

*

Якщо б Кардинал Спелман став Папою, то він, як німець, безперечно старався б допомогти Німеччині відібрати від Польщі ці землі над Одрою і Найсою; зрештою, ні одна з держав Заходу тих земель польськими не признає.

Тоді у відносинах між Ватиканом і католицькою Польщею могло б наступити деяке потрясення. І хоч Ватиканові, який завжди ставить ставку на сильнішого, значно більше залежить на симпатіях німців, ніж поляків, то все ж таки, коли йому буде здаватися, що заціткає Польщу "легким коштом", то він це зробить.

І в Ватикані є під рукою готовий плян. Це повторення Бісмаркового пляну: хай поляки не мають претенсій до земель над Одрою й Найсою на заході, а надолужать собі "втрату" на сході коштом західньої України зо Львовом і Луцьком. Ватикан готов допомогти німцям відібрати від Польщі землі над Одрою й Найсою, а Польщу готов винагородити допомогою знову окупувати західню Україну.

Це не здогади, а факт. Ватикан, з одного боку, офіційно признає землі над Одрою і Найсою за частину Німеччини, а західню Україну офіційно признає за "частину Польщі".

Це видно ось із чого: Ватикан, щоб заспокоїти німців, не так давно офіційно заявив, що на землі над Одрою й Найсою він назначив польських Єпископів тільки для тимчасової обслуги, а не включив ці землі до постійних польських дієцезій.

А разом з тим бувші польські римо-католицькі дієцезії на західньо-українських землях Ватикан постійно вважає за такі, що лежать "у Польщі", цебто західньо-українські землі офіційно вважає за польські.

**

На рахунок цього "гиндлю" Ватикан уже дав Польщі "невеличкий" матеріяльний завдаточок. Окуповані Польщею українські землі за Бугом і Сяном він офіційно вважає за "польські". А з цих земель — Лемківщини, Холмщини й Підляшшя — 1947 р. поляки виселили всіх українців та розселили на заході між поляками. Ватикан поблагословив Польському Єпископатові поневолити греко-католицьку Церкву й переслідувати її з метою златинщення й ополячення. Разом з тим поляки руйнують греко-католицькі церкви, в супроводі мовчазної згоди Ватикану й польського Єпископату.

Року 1938 Ватикан продав був Польщі українські православні церкви й майно на Холмщині й Підляшші. По суті ж передав ці церкви на часткове знищення, а часткове "пересвячення" на польські костьоли, а землю було передано польським ксьондзам.

Але в документі того продажу 1938 року хоч фіґурували українські православні церкви й майно, то зате ж не фіґурували самі православні українці, — світські закони не дозволяють торгувати людьми. А за своїми церковно-політичними законами Ватикан не міг формально віддати українців Холмщини й Підляшшя Католицькій Церкві в Польщі на златинщення й ополячення, бо ці українці — православні, Папі не підлягають.

Натомість щодо греко-католиків, то Ватикан віддав Польщі і греко-католицькі церкви на замикання й нищення, та та разом офіційно віддав і самих греко-католиків, бо вважає, що коли греко-католики Папі підлягають, то Ватикан має "право" віддати їх кому хоче, і він віддав їх польському Єпископатові на латинщення й ополячення.

Все те Ватикан чинить на знищення українського народу на основі свого буцім "права", що він його насильством і підступом присвоїв собі під час поневолення великої частини Української Православної Церкви актом т. зв. Берестейської "унії".

У ПОРТУҐАЛІЇ ЗАМАЛО СВЯЩЕНИКІВ

Церковна преса в Портуґалії затривожена тим, що хоч населення цієї країни зростає кожного року на 20 тисяч, то кількість священиків остається такою самою, що й перед 25 роками. Отже відчувається великий брак кандидатів на священиків. Портуґалія — католицька країна.

ВІДПОВІДЬ ВАТИКАНУ У. К. КОМІТЕТОВІ

"Канадійський Фармер" з 12 серпня ц. р. подає:

"З Ватикану наспіла до УККА відповідь, що Святіший Отець одержав на початку червня ц. р. письмо від УККА в справі положення української меншини в Польщі.

Листа, адресованого до Його Святости з проханням, щоби Святіший Отець узяв в оборону українську меншину в Польщі, написав проф. Др. Лев Добрянський, голова УККА. В листі було прохання про інтервенцію в справі відбудови української Церкви в Польщі, про випущення на волю ув'язнених членів українського патріотичного підпілля й про справедливе переселення українців на їхні відвічні землі в південній Польщі.

Ватикан переслав через президента Джорджтавнського Університету, Впр. о. Едварда Б. Банна, Т. І., прихильну відповідь, що Св. Отець одержав листовне прохання проф. Л. Добрянського. В листі для проф. Л. Добрянського було сказано, що "ця відомість буде джерелом радости для нього і для його співробітників, що працюють у користь визволення України".

З тієї новинки виходить, що Ватикан обмежився тільки до того, що прийняв до відома прохання Українського Конґресового Комітету Америки, а ніякої обіцянки про допомогу не дав, дарма що в цьому проханні УККА на першому місці стоїть прохання про відбудову уніятської (греко-кат.) Церкви під сучасною польською окупацією частини зах. України.

Ватикан обмежився тільки своїм повідомленням, що він прийняв до відома (а не до виконання!) прохання УККА, і зазначив, що проф. Л. Добрянський і УККА мають радіти цим ватиканським листом. Мовляв: радійте, хоч тим, що Ватикан повідомив вас про отримання вашої просьби.

Не відомо, яка була б відповідь, якщо б так, допустимо, уніятський (греко-кат.) Єпископат організовано був підтримав це прохання УККА до Папи. Або ще більше: щоб сам уніятський Єпископат найперше вислав до Ватикану протест.

У Ватикані можуть сказати, що УККА вносить до Катол. Церкви разом і український "націоналізм" і "демократію", коли світські вмішуються до "церковних" справ. Отже уніятському Єпископатові в Америці, Канаді й Зах. Европі було б зручніше, більш по-церковному стати в обороні опанованої польсько-католицьким проводом уніятської Церкви під Польщею. Але уніятський Єпископат такого протесту, чи хоч би прохання, до Папи не зробив.

Як відомо, під польською займанщиною опинилася частина українських земель з православним та уніятським населенням, що його майже в цілості поляки виселили з рідних земель, що їх заселюють поляками.

Ватикан уніятську Церкву віддав під владу польського проводу Католицької Церкви в Польщі, з Кардиналом Стефаном Вишинським на чолі, що ополячує й латинізує уніятську Церкву.

На цей рік припадають 50. роковини смерти визначної української письменниці Марка Вовчка († 10. 8. 1907).

Католики обмежують свободу

КАЖЕ ПРОТЕСТАНТСЬКА РАДА

Під таким наголовком приніс новинку "Ди Виннипег Трибюн" з 6-го серпня ц. р.:

"Ню Гейвен. — Конн. (АП). — Правдоподібно не буде поставлене домагання, щоб у своїй резолюції Світова Рада Церков осудила Католицьку Церкву за її утиски релігійної свободи. Офіційні особи, на основі настрою Ради при обговорювані становища Центрального комітету щодо цієї справи, сподіваються, що вона буде вирішена сьогодні.

Пропозиція вплинула в понеділок (5 серпня) увечері в хвилюючій промові методистського Єпископа Санте Умберто Барбієрі з Арґентини, який сказав, що релігійні меншості переслідуються всюди там, "де тільки Католицька Церква є панівною". Цей Єпископ сказав: "Я впродовж багатьох років апелював до Світової Ради стати на захист свободи в цих католицьких країнах." Окресливши Католицьку Церкву як "тоталітарну силу", він сказав, що вона натискає на населення "не величністю Евангелії Ісуса Христа, а політичними засобами та підступом". "Ми не повинні мовчати … ми повинні стверджувати факти цієї боротьби та вимагати, щоб Католицька Церква дотримувалася такого самого пошанування протестантів, як ми дотримуємося щодо неї".

Католицька Церква не належить до Світової Ради, що складається з 165 Протестантських і Православних Церков у 50 країнах.

У схвильованому настрою була запропонована резолюція, в якій сказано, що протестанти в Колюмбії страждають через "великі обмеження волі" і на новий уряд покладається надію, що він "відновить свободу релігії". В резолюції не згадано Католицької Церкви.

Свящ. К. Слек з Лондону таке становище назвав "боязким і тепленьким", а богослов Г. С. В. д'Еспін з Женеви також назвав його незадовільним. Свящ. Джан Беллі з Единбурґу, голова комітету, який її (резолюцію) укладав, заявив, що з Колюмбії вже повідомили про "запобіжну акцію", отже "якщо б ми вживали надто гострих слів, то це скоріш пошкодило б, ніж помогло б".

Це відноситься до заклику Єпископа Барбієрі і свящ. Джана Мекея, ректора Духовної Семинарії в Принстоні, які вимагали, щоб Рада евентуально докладно розглянула **питання**, поставлені цим Єпископом. Він сказав, що **релігійна** свобода "більше значить" в сучасній комуністичній Чехословакії і Мадярщині, ніж в Еспанії та Колюмбії, де переважає католицтво."

ВІРОІСПОВІДНИЙ СКЛАД ҐУБЕРНАТОРІВ ЗДА

Вашинґтонський часопис "Реліджієз Ревю" ц. р. подав інформацію про релігійну приналежність ґубернаторів Злучених Держав Америки. Найбільше ґубернаторів є методистами разом 13 осіб; до баптистів належать 8 ґубернаторів; до епископалів 7; до пресвітеріян 6; до лютеран 4; до християн- конґреціоналістів 2. Отож усіх протестантів ґубернаторів є 40, а католиків 5. Крім того, один ґубернатор — жид, один мормон, а один взагалі не подав своєї релігійної приналежности.

ЦЕРКОВНА АВТОНОМІЯ МАКЕДОНІЇ

Македонія — одна з Болгарських волостей, звідки походить т. зв. старо-церковнословянська (староболгарська) мова — є в складі Юґославії як автономна одиниця; македонці, хоч і є частиною болгарського народу, постановили стати окремою нацією, і від 1945 року свою говірку проголосили окремою мовою — "македонською". В церковному відношенні вони підлягають Сербській Патріярхії, але роблять всі зусилля унезалежнитися від неї.

При тому македонці використали натягнені відносини між Сербським Патріярхатом і комуністичним режимом Тіта. Сербська Церква рішуче відмовлялася дати своє благословення тим духовним, що погоджувалися на співпрацю з комуністичним режимом. Тоді македонці рішили створити Союз Православного Духовенства Македонії, що тактично пішов на угоду з комуністичним режимом, так як Католицька Церква в Польщі. Маючи за собою протекцію уряду, цей Союз поставив сербській Патріярхії такі домагання: 1. Щоб у Македонії в церковній проповіді й адміністрації була македонська мова; 2. щоб з назви Православної Церкви в Македонії слово "Сербська" було усунене; 3. щоб на Єпископів Македонії були назначувані тільки македонці. — Із свого боку македонці погодилися за це признавати духовний авторитет Сербського Патріярхату.

І Сербський Патріярхат на це погодився. Це мало б автоматично означати, що він признав Духовний Союз Македонії, що пішов на угоду з урядом. Але коли цей Союз поставив своїх трьох "режимових" кандидатів на Єпископів Македонії, Сербський Патріярхат відмовляється висвятити їх, заявляючи, що вони "не відповідні" кандидати. І так три епископські місця в Македонії не обсаджені ще від часу війни.

СВІТСЬКИЙ СУД ПОТВЕРДИВ РІШЕННЯ ЦЕРКОВНОГО

Один із священиків протестантської епископальної парафії Св. Тройці в Бруклині, ЗДА, о. Меліш, програв процес на матеріяльному тлі в Церковному Суді своєї Церкви, і вніс відклик до державного суду. Найвищий апеляційний суд, відділ у Бруклині, став на такому становищі.

У тому випадку, де закон (державний) і канон (церковний закон) суперечать один одному в тих справах, що належать виключно до Церкви, там рішає тільки канон, отже Церковний суд.

На цій основі державний суд у Бруклині потвердив присуд Церковного суду на о. Меліша.

ВЕЛИЧЕЗНИЙ ЗРІСТ ЖИДІВСЬКИХ ШКІЛ В ЗДА

Американська Рада Рабінів повідомила, що в ЗДА в щоденних парафіяльних жидівських школах, що їх нараховується тепер 227, реґулярно навчаються 40, 500 учнів. Річний бюджет цих шкіл становить 10 мільйонів долярів. Д-р Йозеф Камінецький, директор екзекутиви Крайового товариства жидівських денних шкіл, звернувся до жидівського загалу про вьасиґнування на слідуючий рік додаткових 25 мільйонів долярів на жидівське національно-релігійне шкільництво — В 1935 році в ЗДА було тільки 17 жидівських національно-релігійних шкіл.

ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ ЗАКЛИКАЄ КИТАЙЦІВ НЕ ВЕРТАТИСЯ З ЗАКОРДОНУ

Китайська комуністична радіостанція в Пейпінґу досі постійно закликала китайців з закордону до повороту "на батьківщину". А тепер раптом почала закликати розсіяних по світі китайських студентів, щоб вони не верталися до Китаю, а продовжували свої студії за кордоном. Покликаючись на китайські міністерства освіти й закордонних справ, ця сама радіостанція й китайська комуністична преса радить китайцям поза Китаєм, щоб вони не верталися до Китаю, а будували для своїх дітей китайські школи в усіх тих країнах, в яких вони тепер перебувають.

В КАНАДІ 70,000 УМОВОХВОРИХ

Половина всіх недужих у канадійських лікарнях становлять умовохворі пацієнти. Канадійське Товариство Умового Здоровя інформує, що на кожних 18 канадійців одна особа має якусь психічну недугу. Впродовж минулих десяти років кількість умовохворих зросла на 16 процентів. Тепер у лікарнях лікується 70 тисяч умовохворих жінок і мужчин, але загалом кожного року лікарні нотують їх у себе по 100 тисяч осіб. Це коштує Канаду близько 100 мільйонів долярів річно.

УДАРОМ В СЕРЦЕ, ОЖИВИВ ПОКІЙНИКА

Джеймс Руней, 15-літній хлопець з Бостону, ЗДА, був забитий громом на спортовій площі. Його серце перестало битися, і кілька хвилин він лежав мертвий. Покликаний за той час лікар прибіг до мертвого хлопця без жадних лікарських приладів, бо не мав їх під рукою. Пробуючи все, що можливе наспіх, він двома сильними ударами штовхнув покійника в груди, і серце раптом знову почало битися, — хлопець ожив, і тепер почувається нормально.

ЦИГАНИ ЙДУТЬ НА ПРОЩУ

Дві тисячі циган-протестантів у Франції з усіх країв цієї країни цього літа зібралися на прощу (паломництво) в Грец-Арменвіє на Іль де Франс, близько Парижу. Цигани-католики в той самий час влаштували прощу до Сен Марі-де-ля-Мер.

АРХИЄП. МАКАРІЙ ПОСТАВИТЬ СПРАВУ КИПРУ ПЕРЕД ОН

З кол Царгородської Патріярхії пішла поголоска, що виселений з Кипру Архиєп. Макарій поставить справу Кипру на вирішення Обєднаних Націй.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені
На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

НАУКОВА ХРОНІКА

Нашу пресу в серпні ц. р. блискавкою оббігла вістка: "Цінна знахідка у Валії". То наукова знахідка. Один з учених з Канади відкрив у Валії українські книжки, видані в Україні 1920 року. Дирекція Національної Бібліотеки в Аберниствит (південна Валія, В. Британія) зовсім не знала, що в її бібліотеці є українські книжки з 1920 р. Просто забули. Тепер ці книжки відкриті.

З нагоди цього наукового відкриття треба звернути увагу нашим людям у Канаді, а особливо власникам книгарень, щоб вони пошукали в себе, — може і в них є українські книжки з 1920 року. Бо чого ж мала б Валія тут бути кращою? За 480 років ці книжки будуть мати 500 років, а це вже буде велика книжкова цінність. Тоді відсвяткуємо 500-ліття їхньої появи на світ і 480-ліття їх відкриття в бібліотеках і книгарнях. До цього Ювілею 500-річчя і 480-ліття треба готуватися заздалегідь. Аби тільки дожити...

* *

Тепер усе більше й більше літакових катастроф. Вони падають мов дозрілі грушки з груші. Яка причина? Фабриканти кажуть, що літаки добрі, а транспортові підприємці ручаються за фаховість пільотів.

Мій сусід, який так само займається науковим дослідами, у вільних від праці на фармі хвилинах, каже, що причиною тут є самі пасажири. Якщо б пасажири не їздили літаками, каже, то й не було б катастроф. Бо порожні літаки без пасажирів не літали б, отже й не падали б. Науковий висновок такий: не може впасти той літак, який не літає.

Але на мою думку причина тут може бути глибша, більш наукова. Мені здається, що сила притягання землі з кожним днем стає більша, і тому щораз більше літаків земля притягає до себе. Колись, скажемо, **тисяча років тому**, сила притягання землі була дуже мала, бо історики не згадують про літакові катастрофи в тих часах.

Мої наукові думки не відносяться до цього літака ТіСіЕй, з яким сталася найбільша в історії канадійського летунства катастрофа, в серпні ц. р., коли згинуло 79 осіб. Бо той літак не впав, а вибухнув у повітрі, коли бензина загорілася.

* *

У неділю 18-го серпня телевізійна радіостанція СіБіСі в Канаді передавала розмову з журналістами з приводу недавно ухваленого в ЗДА закону про зрівняння в громадських правах негрів у ЗДА з білими. Дехто з цього приводу сподівається, що цей закон допоможе неграм асимілюватися в ЗДА. Я особисто вважаю, що для такого припущення немає жодних наукових підстав. Досі ще не було такого випадку, щоб хтось здибав негра винародовленого до тієї міри, що він навіть не був би свідомий свого негритянського походження. Всі ми здибали таких чорношкірих, що вже забули свою рідну, африканську мову, релігію своїх предків, історію свого народу. Але навіть і такі чорношкірі зберегли повну свідомість свого національного негритянського походження. Кожний з них твердо памятає, що він не білий, а негр!

* *

У серпні ц. р. преса принесла гостру критику знавців найновішого твору письменника Тодося Осьмачки. Найбільше чіпляються за мову. Кажуть: замість "револьвер", Т. Осьмачка пише "ліворвер".

На мою думку, тут нема чого до чоловіка присікуватися. Один учений правильно сказав: "Як людина вміє, так і говорить". Ось одні кажуть "г", а другі "ґ", — одні "ґеґають", а другі "гикають". Ну, й що? Хай собі ґеґають і гикають на здоровя. З того ще ніхто не вмер.

Т. Осьмачка пише "ліворвер", бо в його селі ввесь наш нарід так говорить. У моєму селі так само ввесь нарід говорив "ліворвер". А менше освічені говорили "ліворверт". Мотоцикль називався "мотоцукля", авто називали "алта", аероплян звався "їроплан", а велисипед то був "лісафет", а в людей більш широкої натури "лісахвет", у більш освічених — "лісапед". Я сказав би, що це дуже культурно. Ось увесь світ говорить: вітаміна, фінанс, ідея і т. д., а англійці махнули собі на всіх рукою, і говорять: вайтемін, финенс чи файненс, айдія... Незабаром з атома вийде "ейтом", — можу ручатися! А хіба ж ми гірші за англійців?

* *

На тому я закінчу свою "Наукову хроніку" цього місяця. Якщо будете мати якісь важливі наукові проблеми, то присилайте я їх буду розвязувати.

З відповідною до Вас пошаною

І. Оскомелок.

П.С.

Я ще хотів додати, що в нашій пресі недавно було подане наукове відкриття одного з наших учених, що старогрецький філософ Сократ був українського роду, бо в нього мясистий ніс. Із свого боку я хотів би додати, що в нього було й українське прізвище: — Сократ — це **Сок** — (сік) і **рат** — (рятувати), отже: Сік, що рятує! Думаю, легко відгадати, що це за такий міцний сік! І. О.

Назар Полин.

ПОЛЯКИ ВИКИНУЛИ УКРАЇНЦЯ З ДОМУ Й ПОГРАБУВАЛИ

Поліція і два польські урядовці 23 травня ц. р. в селі Остро-Бард, повіт Бартошинці, викинули з хати українця Андрія Сича, що мешкав тут як примусово виселений з українських земель. При тому заграбували його валізку з матерією.

За причину цієї урядової "ексмісії" (усунення з дому) поляки подали ось що: в цій хаті їм треба поселити поляка — репатріянта з Совєтського Союзу. Однак ця "причина" тільки видумка, бож у цьому селі були аж дві цілком порожні хати. ("Наше Слово", ч. 26-27, 1957)

ЖЕРТВИ РІК І ОЗЕР КАНАДИ

Кожного року в літню пору в ріках і озерах Канади під час купелів гине близько одна тисяча людей. За одну тільки суботу й неділю в червні ц. р. кількість жертв води була майже така сама, як і автомобільних випадків. У Канаді є сітка відділів добровольчої рятункової організації "Ст. Джан Амбулянс Брігейд", що провадить вишкіл людей для рятування жертв води, щоб не допустити до їх смерти.

"70 ПРОЦЕНТІВ УТІКАЧІВ З-ПОЗА ЗАЛІЗНОЇ ЗАСЛОНИ — КОМУНІСТИ"

Пять протестантських священиків, що в службі фундаменталістської Американської Ради Християнських Церков, їздять по ріжних країнах, відвідуючи втікачів з-поза залізної заслони, з метою релігійно-добродійної допомоги

Цими священиками є о. Роман К. Масерський з Лондону — суперінтендент Польської Реформованої Церкви в екзилі; о. Б. Сльокенбергс з Латвійської Євангелистської Церкви, пастор скитальців в Лондоні; о. О. Конрад Вен з Естонії — пастор Штокгольмської (Швеція) парафії Естонської Евангелистсько-Лютеранської Церкви; о Іван Бойчук, б. голова Баптистської Церкви в Україні; і В. Ковач-Беля — мадярський богослов. Всі ці духівники на основі свого близького контакту з утікачами, ствердили, що 10 процентів усіх утікачів з-поза "залізної заслони" — то комуністи з переконання.

Їх твердження викликало ряд протестів з тих церковних середовищ у ЗДА, що були зацікавлені в тому, щоб спровадити мадярських утікачів до ЗДА й поселити їх у Колорадо. ("Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", липень 1957). — з цього видно, що згадані протестантські духівники мають на увазі головно мадярських утікачів після недавньої мадярської революції.

ПРОТИ ЗМІНИ ПРІЗВИЩ

На зборах представників ріжномовних часописів — "Етнік Прес" — у Торонто Дж. Діфенбейкер, теперішній премієр Канади, гостро засудив тих людей, що соромляться своїх рідних прізвищ.

"Я дуже радів би, коли б люди не зміняли своїх прізвищ, — за винятком, що це конче потрібно з уваги на спеціяльні обставини; факт змінювання прізвищ промовляв би проти рівности і єдности, за що ми в цьому столітті боремося... Я волію тих людей, що не зміняють своїх прізвищ, а не тих, що зміняють, і думають, що через те стають чимсь, чим вони не є".

Подібне становище щодо змінювання прізвищ недавно зайняв Дюплесі, премієр провінції Квебек. Він відкинув прохання одного поляка в справі дозволу на зміну польського прізвища на непольське. Дюплесі заявив, що польське прізвища в Канаді ніяк не гірше за англійське чи французьке прізвище.

МОЛИТОВНИКИ
ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● „Українське Православне Слово", орган Української Православної Церкви в ЗДА, за липень ц. р. принесло Пастирського Листа Впреосв. Митрополита Іоана (Теодоровича), Первоєрарха УПЦ в ЗДА, з нагоди "Ювілею 15-річчя архиерейського служіння Високопреосвященних Владик — Архиеп. Мстислава, Архиеп. Генадія й Архиеп. Володимира, сучасних Ієрархів Української Православної Церкви в ЗДА.

● З Благословення Впреосв. Владики Ніканора, Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви в екзилі (зах. Европа), 27 липня ц. р. в м. Ланкашир, Англія, відбувся Четвертий Собор Української Автокефальної Православної Церкви у Великій Британії. На Соборі було 12 духовних і 56 світських делеґатів. Склад Генерального Церковного Управління, що очолює УАПЦ у В. Британії, такий: Адміністратор УАПЦ у В. Британії — Прот. С. Молчанівський, Прот. С. Кіцюк, о. С. Ярмусь, Є. Навроцький, А. Лайко.

● З нагоди Зустрічі організації СУЖЕРО, ДОБРУС і ОДУМ у Торонто, в неділю 4 серпня на фармі „Київ" Впреосвященніший Архиеп Михаїл, у сослуженні Митрофорного Прот. П. Самця, о. П. Поплавського й о. С. Гуцуляка та о. Диякона І. Стуса, відправив Польову Службу Божу. На Богослуженні був Президент УНР д-р С. Витвицький.

● Париж. 28-го липня ц. р. у день Святого Рівноапостольного князя Володимира, сповнилося 60 років Високопреподобному Протопресвітерові Володимирові Вишневському, Адміністраторові Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) в Европі, і цей день урочисто відзначило українське православне громадянство Парижу й околиці.

● У травні ц. р. радіостанція „Визволення" в Німеччині передала за „залізну заслону" інтервю свого американського кореспондента з Архиеп Мстиславом на тему великого значення нарад і постанов спільної конференції представників Української Православної Церкви ЗДА й Канади в днях 9-11 травня ц. р. про єдність в істоті Української Православної Церкви в Канаді й ЗДА.

● Собор Українського Євангельського Обєднання в Північній Америці проголошено на дні 31 серпня до 2 вересня ц. р. в Торонто, Канада. Між іншим, у рамах справ Собору буде поставлена справа організування української протестантської молоді й жіноцтва.

● У Палестині основано зоологічний парк, в якому плянують згромадити 1600 різних родів тих тварин, що згадані у Св. Письмі. Це буде Біблійний Зоопарк.

● Апеляційний Суд провінції Квебек, Канада, 14 серпня ц. р. видав рішення, що члени релігійної секти Свідки Єгови можуть навчатися в католицьких школах цієї провінції, і при тому не мусять ходити на лекції католицької релігії і католицькі релігійні Відправи, як це було досі.

● Румунський Патріярх Юстиніян і сербський Патріярх Вікентій підписали акт, в якому сказано, що вони будуть взаємно підтримувати свої близькі відносини, продовжувати спільні сходини, обмінюватися програмами видавання книжок, студентами, професорами й своїм досвідом у праці для Православної Віри.

Патріярх Юстиніян був на відвідинах у Сербії 10 днів; з ним було 9 церковних делеґатів, а між ними Молдавський Митрополит Юстиніян, Олтенський Митрополит Фірміліян і Банатський Митрополит Василій. А також три Єпископи та о. Іоан Коман — ректор Богословського Інституту в Букарешті. Сербський Патріярх відвідає Румунію в 1958 році.

● Католики в Берліні не мають своїх церков, тому звернулися з проханням до протестантів, щоб ці дозволили їм правити Богослуження у своїх церквах. І протестанти дозволили. А католицький Єпископ Юлій Депфнер у Берліні по радіо звернувся до протестантських громад з подякою за це, та з закликом до протестантського загалу вірних, щоб вони збільшували „релігійну єдність між християнами", і підкреслив, що взаємна релігійна толеранція (факт користування католиків протестантськими церквами й згода на це протестантів) — то „явище особливо цінне в час боротьби Церкви проти антихристиянських сил у світі". — Коротко кажучи, катол. Єпископ сказав протестантам у подяку за користування їхніми церквами: покищо з вами не боремося, бо вас потребуємо, і маємо спільного ворога — комуністів, а потім — побачимо; а тим часом релігійно єднайтеся з Римом, тоді ваші церкви будуть нашими, і не треба буде вас просити про випозичення... Отака „подяка"! Чи ж можна сподіватися іншої?

● Шікаґовський Деканат Української Православної Церкви в ЗДА подарував Публичній Бібліотеці м. Шікаґо два примірники першого тому твору „Нарис історії Української Православної Церкви", англійською мовою, заплянованої на три томи, автора проф. І. Власовського. В акті вручення цієї книги участь узяли: Митроф. Прот. Ф. Білецький, Прот. М. Литваківський, о. П. Дармоць, о. О. Кулик, пані Виганна, одягнена в український стрій, і Андронік Тишкевич.

● Наради Генерального Синоду Англіканської Церкви в Канаді відбуваються реґулярно що три роки. В цих трирічних проміжжях часу справи Церкви провадить Виконний (Екзекутивний) Комітет. Раз на рік відбуваються наради Центральної Екзекутиви, і цього року вони відбудуться у днях 9-13 вересня в Брендоні, Ман. Приявні будуть: Єпархіяльний Єпископ І. А. Норріс, Духовенство й делегати мирян.

● Як подає преса, в університетській бібліотеці в м. Гельсінкі, Фінляндія, зберігається один з нечисленних у світі (з них у Канаді покищо відомі два) примірників Острожської Біблії, з 1581 р., виданої Українською Православною Церквою в м. Острозі на Волині.

● У неділю 21 липня ц. р. в церкві Св. Димитрія в Ню Торонто, Онт., відбулося Посвячення хрестів для згаданої церкви. Впреосв. Владика Архиепископ Михаїл відправив Архиерейську Службу Божу, в сослуженні Настоятеля о. Ф. Легенюка, о. М. Юрківського Настоятеля Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу, й о. Диякона І. Стуса, при кількох Іподияконах, а між ними постійний інж. Григорій Хороший. Хором диригував Л. Білошицький. При співі „Вірую" Тележинського сольо виконав п. Семченко. По Св. Літургії відбувалося Посвячення хрестів. Згодом відбувався братський обід, що його привітанням Владики відкрив о. Легенюк, опісля передавши функції господаря адвокатові А. Орищакові. — Хрести на церкву пожертвував за суму 4.000 дол. уроджениць Канади, місцевий парафіянин Михайло Савчук. Одного хреста для церкви відкупила пані Дверначук — на память свого сина, який недавно упокоївся.

● Комуністичний режим Югославії по війні й досі не дозволяв Православній Патріярхії в Сербії публікувати церковних видань. І тільки цього року недавно такий дозвіл ніби даний, але дуже обмежений — два видання на рік. Яка там буде цензура — не тяжко собі уявити.

● Грецький православний Архиеп. Атанаґорас подорожує по Японії й Кореї, візитуючи православних християн.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни уміркoвані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.
Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

● Протестанти, через свою Світову Раду Церков, досі пожертвували на мадярських утікачів 770,000 дол.

● Телевізійна станція СіБіСі в Канаді подала, що в Китаю частина католицького Духовенства проголосила свою співпрацю з комуністичним урядом та зірвала з Ватиканом. Однак більшість катол. Духовенства в Китаю не солідаризувалася з ними. — Католицький Єпископат у Польщі, з Кардиналом Вишинським на чолі поступив посередньою дорогою: офіційно проголосив свою й своєї Церкви співпрацю з комуністичним урядом Польщі, сателіта Москви, але разом з тим не зірвав з Ватиканом, отже разом служить двом божкам.

ВІСТІ З КАНАДИ Й СВІТУ

● З нагоди 40-ліття української революції 1917 р., під час падання царсько-російської імперії, — революції, що стала початком боротьби українського народу за свою державну незалежність, Українська Національна Рада 17 червня ц. р. в Мюнхені, Зах. Німеччина, звернулася до всього українського громадянства у вільному світі спеціяльною відозвою. Вона взиває засвідчити цей історичний факт перед усім світом відбуттям Світового конгресу вільних українців, і так у сорокові роковини проголошення самостійности й соборности України морально підтримати визвольні змагання українського народу в Україні проти московсько-большевицького поневолення. Відозву підписали: голова Виконавчого Органу Української Національної Ради Микола Лівицький; заступник голови — Олександер Юрченко і Федір Пігідо, та члени: Андрій Вовк, Свирид Довгаль, Михайло Мельничук, Микола Хробак.

● У днях 8-9 червня ц. р. в Лондоні відбувся з'їзд військових старшин українців з усієї Британії, і створено організацію „Клюб Старшин Українців", що його головою вибраний полковник генерального штабу Віктор Малець.

● Преса подала, що в університетській бібліотеці в місті Гельсінкі, в Фінляндії, зберігаються перші видання „Кобзаря" Т. Шевченка з 1840 і 1860 рр.

● У четвер 8 серпня ц. р. помер у ЗДА Петро Певний, проживши 69 років. Покійний 1918 р. був на Україні редактором українського щоденника „Відродження" та сотником Армії Української Народньої Республіки і лицарем Залізного Хреста за участь у Зимовому Поході під час визвольних змагань українського народу проти московсько-большевицького наїзду на Україну. Згодом він був редактором „Української Ниви" в Луцьку на Волині і послом до польського сейму з т. зв. „Українського Волинського Обєднання", яке, із зрозумілих причин, не мало підтримки серед українського населення Волині. — Похорони Петра Певного відбулися 12 серпня ц. р.

● 27 липня ц. р. померла в Монморансі, Франція, від ран у нещасливому випадку заданих мотоциклем, 74-літня Ольга з Авдиковських Кузеля, дружина покійного д-ра Зенона Кузелі, відомого українського вченого, бувшого голови НТШ.

● Большевицький журнал „Жовтень" ч. 6. 1957 р., що виходить у Львові, помістив статтю якогось Юрія Мельничука, в якій брутально накидається на відомого українського письменника Уласа Самчука і на Владику Мстислава Архиєпископа Української Православної Церкви в ЗДА. Ця стаття, як звичайно большевицька, повна неправди, перекручень і люті.

● У липні ц. р. Комісія для внутрішніх справ польського сейму розглядала різні справи національних меншин у Польщі. Здається, що головну увагу було присвячено 160 тисячам українців, 1947 року насильно вивезеним поляками з Лемківщини, Холмщини й Підляшшя далеко на чужі землі. Урядовий уповноважений для господарських справ південно-східніх земель (українських), Станіслав Ткачов, з'ясував присутнім намагання виселених українців повернутися на рідні землі. Однак уряд поставив справу так, що з загального числа трьох тисяч українських прохань про поворот на рідні землі 2,200 буде відкинено, бо, мовляв, їхні українські землі вже заселені польськими колоністами.

● При кінці липня ц. р. в Канаді було 9,000 нових іміґрантів, що діставали урядову допомогу.

● Федеральний уряд Канади призначив 150 мільйонів дол. як вклад у приватні будівельні підприємства, щоб підтримати працю й розбудову. Гроші будуть передані банкам, що будуть випозичати їх на проценти для будови домів.

● У Москві серед населення поширилися поголоски про самогубство В. М. Молотова.

● До Сирії має приїхати М. Хрущов на запрошення її уряду. Разом з тим прийшли вістки, що контролю над цією країною перебрало військо, що його командування наставлене прихильно до СССР. Хоч Сирія це заперечує, то однак уряд ЗДА відкрито каже, що Сирія йде в обійми Совєтського Союзу. Сирія ж оскаржує Америку, що ця допомагає Ізраїлеві. З Сирії прогнали членів амбасади ЗДА.

● У найбільшому в Польщі промисловому місті Лодзі 14 серпня ц. р. відбувся 48-годинний страйк транспортових робітників цього міста. Польська комуністична поліція здушила страйк слізними газами.

● Комуністичний режим Кадара розпочав великі арешти, суди й розстріли населення під замітом участи в повстанні минулої осені. Одного католицького священика засуджено на розстріл ніби то за „переховання зброї" для повстанців. Він називається о. Міндсенті.

● У Карльсруе, Зах. Німеччина, розпочала свої шості наради світова конференція менонітів, у якій беруть участь делеґати з 13 країн.

● Урядова інформація з Оттави подає, що сучасна надвишка пшениці в Канаді становить понад 700 мільйонів бушлів.

● Астрономи 2 серпня ц. р. відкрили появу на небозводі нової комети. Від 1910 р. ще не було такої ясної комети, як ця. У країнах північно-американського континенту по заході сонця її можна бачити голим оком.

● Уряд Зах. Німеччини стверджує, що добробут цієї країни постійно збільшується. Зростає продукція й експорт її товарів, зростає резерва золота. За доляр покищо платять 4.2 марки, але уряд думає вартість марки піднести на 15 відсотків. — А у Франції все навпаки — франк падає, останньо доляр коштував уже 450 франків.

● Град і зливи південно-західній Манітобі знищили урожай на просторі 680 квадратових миль, а найбільше — в околицях Гвайт Ривер, Лейк, Виларні, Делорейн, Бойсевен. Бурі, град і зливи навістили й Саскачеван - - околицю Йорктону і північно-східні околиці на просторі 1,000 кв. миль, від Джедбурґу на заході до Солтковтс на сході, і від північних окраїн м. Йорктону 20 миль на південь. В Алберті — в околиці Делбирн, 40 миль на північний схід від Келгари град майже зовсім знищив збіжжя на пні.

● Увечері 14 серпня в Дрездені, Онт., шість робітників цементували яму на 35 стіп глибини для поширення місцевої водопостачальні. Раптом одна із стін обсунулася, на робітників звалилося 150 тон землі і вони під тим тягарем погинули. Всі вони — новоприбулі іміґранти з Голяндії.

● 21 липня відбувся 6-ий Конгрес Українців Арґентини. На голову Української Центральної Репрезентації переобрано проф. Є. Онацького.

● У Вінніпегу 12 липня ц. р. збори одобрили статут Товариства Сприяння УНРаді в Вінніпегу й вибрали керівні органи Товариства. Управа: д-р Л. Голейко — голова; члени: ред. С. Волинець, Гр. Кукса, С. Мокрій, Т. Кобзей. Ширша Рада: о. Протопр. Гр. Метюк, о. Декан Й. Пуляк, Проповідник і ред. І. Роберт-Ковалевич, ред. І. Г. Сирник, І. Трач, О. Брик, доц. інж. М. Боровський, І. Крипякевич, ред. О. Войценко, пані М. Дима, адв. М. Барилюк, посол І. Гаврилюк, ред. Д. Любай, І. Лобода, М. Шкільник.

ДЕ Є УКРАЇНСЬКІ ДІТИ?

Під таким наголовком „Українське Православне Слово", ЗДА, за липень ц. р. помістило допис О. Клипача з Клівленду ЗДА:

„В Клівленді дуже багато православної української молоді, що поділена між собою на різні гуртки. Є Пласт, СУМ, ОДУМ, а кожний з них один до одного ворожо настроєний, бо так їм диктують їх провідники. А чи ці провідники зацікавлені вихованням молоді національно й духово? Можна прямо сказати: ні!

Де ж цієї молоді батьки? Вони не дбають про своїх дітей. **СУМ** звичайно в суботу до пізньої ночі, як не на забаві, то рихтується до пікніку, а там грошей теж треба. З пікніку і партія скористає. **Пласт** теж не має часу, бо коли в церкві Служба Божа, то вони мають збірку, школу свою провадять **ОДУМ** готується на мяч, бо по обіді мусять бути на площі — у футбол грають, теж нема часу.

В неділю ані провідника, ані молоді в церкві нема нікого. Виходить, нібито так і треба, бо ми їх бачимо лише на вінчанні, на похороні, на Великдень і на Різдво. І хіба то не є правда? І чи не гріх нам самим себе обманювати і своїх власних дітей? . . .

Тепер звичайно з менших дітей батько посилає дитину до недільної школи вчитися в клясі, а діти часто-густо бігають на вулиці, бо нема кому пильнувати і нема господаря. Частина дітей з батьками в церкві, а частина і близько церкви не буває.

Ми тішимось, що наші діти ростуть, але де і як? І це звичайно не тільки в Клівленді, а і в інших стейтах те саме. Це все залежить від батьків та наших „вожаків", які себе самих дуже переоцінюють. Чи не пора нам нарешті схаменутися? Ми не бачимо себе самих, а давно вже пора покласти кінець тьмі поміж нами На чужині є одна лише зброя в нас — це Церква, що вона одна оправдує нас поза Батьківщиною. Треба просити Господа Бога, щоб допоміг нам і цілому народові визволитись з кайдан наших. Тільки тут нам вільно разом помолитися й розважитись, і не має бути поміж нами жадних кривих доріг. Дуже скоро ми вже забули, як ходили з дітьми по горах і лісах голодні й холодні, кланялися, Господа Бога просили про спасіння, і на сьогодні є спасені. Бог вислухав нас, поміг нам позбавитися наших страждань, а ми про те вже забуваємо.

Отже візьмімо себе в руки, заопікуймося нашими дітьми! Ідімо вірним шляхом науки Церкви, та не обманюймо самих себе".

* * *

Ось такий допис О. Клепача в Америці. Правильною у ньому є та заувага, що коли молодь належить до всяких віддалених від Церкви організацій, то вони розбивають її єдність, бо ці організації опановані всякими партіями, що ворогують між собою. Єдино на ґрунті своєї рідної Віри й Церкви можна й треба зеднати молодь.

Для цього треба, щоб молодь станула при Церкві; і щоб при своїй Церкві станули ці організації молоді, які вже існують, але досі стоять далеко від своєї рідної Церкви, хоч, розуміється, на щастя, не всі.

ПОСВЯЧЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ

У день Св. Володимира у Вестлок, Алта., відбулося Посвячення Угольного каменя під українську греко-православну церкву. Вона ще не викінчена, бо ще не має бань, але вже є дах, і ми більше не потребуємо проситися до сусідів, бо дотепер Богослужения відправлялися в чужім будинку.

На це дороге нам Свято до нас прибув хор з Едмонтону, з катедри Св. Івана. Прибуло також чимале число визначних гостей, а між ними й Адміністратор Зах. Єпархії о. Митрат Грицина

Як почалося Богослуження та як почав хор співати, то нам здавалося, що ми на крилах пісні підносимося попід небеса. Я вже не раз чув гарний спів, але такого ще не чув. Мені навіть тяжко його словами описати. Той спів лишиться в моїй памяті поки мого життя. Хай Господь Бог нагородить дириґента і співаків щастям і здоровям та хай збереже їх на многі літа.

По Богослуженні відбувся спільний обід, а потім була програма. Хор проспівав кілька пісень, а потім були промови. Свято відбулося дійсно дуже гарно.

Учасник.

ХРАМОВЕ СВЯТО В РЕДІНК-АНГЛІЯ

Православна громада в Редінк може не так велика своїм складом, але вона сильна своєю вірою в Єдиного Господа, Спасителя нашого, в Єдину Православну Церкву. Парафія ця досить різноманітна своїм складом. До неї належать українці всіх земель України. Тут можна побачити наших волинян, буковинців, полтавян, киевлян, подолян і ін. Своїми політичними переконаннями вони також різні: одні визнають монархію, другі — республіку, а остатні є різного політичного погляду: демократи, націоналісти, та інші. І цей другорядний поділ наших людей зовсім не стоїть їм на перешкоді належати до своєї Церкви і спільно молитись. І мені зовсім не було дивно, коли я під час Богослуження бачив, як то козак з вусами, монархіст, пильно прислужував Духовенству під час Храмового Свята, а республіканці співали в хорі, чи стояли й молилися. Всі вони добре знають куди належать і що исповідують. Бо ж Господь сказав: „Де двоє або троє зібралося в ім'я Моє, там і Я посеред них".

Коли Православна Церква у 8. неділю по П'ятидесятниці святкує свято Св. Рівноап. Марії Магдалини, парафіяни м-та Редінк особливо відзначають це свято, бо Св. Марія Магдалина є покровителькою наших українців Парафії в Редінку В цей день вони прикрашують свій Храм (випозичений в англійців) образами Св. Марії, Спасителя, Божої Матері, Св. Рівноап кн. Володимира і Св княгині Ольги Миколая Чудотворця і ін. Сестрички вже мають свій смак в найращих квітах і ними наповнюють Св Храм Марії Моляці вірні освічують Храм свічками. І коли зайдеш в так гарно прибраний англійський Храм, він відразу нагадує щось інше. Нагадує наші православні Храми на Україні, нагадує той Дім, в якому приноситься безкровна Жертва Господеві нашому Непередавальний настрій витворюється в людини в цьому Храмі, коли чуєш як за Престолом відправляють наші всечесні отці Св. Літургію. І на це Храмове Свято зїхалися отці окружних парафій Сюди приїхав і Адміністратор Церкви УАПЦ на В. Британію, Всечесний Отець Протопресвітер Сергій Молчанівський, йому сослужили о С. Ярмусь, о. Багатирець, Протодиякон Голиця, Диякон Семенчук. Прислужниками їм були старшого віку козак п. Суслик та молоденький юнак Юрко Голиця Свята Літургія відслужена в повному духовному настрої всіх присутніх А молитись було за що. Всі молились за поневолену Україну, за з'єднання всіх православних, за збереження нас в розсіянні, за довгі літа Первоєрарха нашої Церкви, Митрополита Ніканора, за довгі літа Митрополитів Іларіона, Іоана та за їх Єпископів і Архиепископів, за довгі літа Королеви Англії Єлисавети II. А хіба можна передати, з яким зворушенням і надхненням читав о. Диякон Семенчук Апостола, а о. Протодиякон Голиця Євангелію. І це читання Апостола і Св. Євангелії, як Божого повчання і наставлення для вірних, находило добрий грунт в серцях присутніх.

По закінченні Св. Літургії о. Адміністратор С. Молчанівський виголосив пастирське слово до молящих: про це як Син Божий чудесно накормив п'ять тисяч людей хлібом і рибою, про Пророка Ілію та про приношену ним жертви Богові, про повчання Св. Апостола Петра, що Христос неподільний – Він Один, і ми всі повинні бути одні в Христі. Отець Протопресвітер зворушливими словами сказав, нагадуючи тим, хто шукає іншого „бога" під небесами: „Один Христос, Одна Віра, Одна Україна, один нарід одна Церква; і коли всі українці зрозуміють, що шукати інших „богів" їм не потрібно! (що Господь Вічний і Всюдисущий, і заступників Він не потребує) поклониться Єдному Господеві і Св. Тройці, про що правдиво подає і навчає лише Правдива Христова Церква — Церква Православна, цим прискоримо поворот наш з вигнання до Обітованої нам Богом землі нашої України.

Молебнем до Св. Рівноап. Марії Магдалини закінчили парафіяни Св. Службу Божу. Після чого відбувся спільний братський обід, де о. Адміністратор поінформував вірних про життя й діяльність УАПЦ на еміграції та про відзначення 10-ліття Української Православної Церкви в Англії.

В повному душевному вдоволенні розійшлися вірні по домах, щоб відпочити до наступного дня праці.

Православний.

Редінк, Англія.

ПЕРШЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В ГИНТОН, АЛБЕРТА.

Промислове місто Гинтон віддалене на 180 миль від Едмонтону, в західній частині Алберти, недалеко Джеспер.

Перед кількома роками тут збудовано папірню, яка затруднює коло 500 робітників, поміж якими є багато українців.

У неділю 4 серпня нас тут відвідав священик. Української Греко-Православної Церкви, Всеч о Григорій Василів з Едмонтону, і відслужив у нас перше Богослуження, в новозбудованому домі панства Каренків

На Богослуження зійшлося досить багато вірних із самого Гинтону, а так само приїхали й туристи з Маєтц Гат Спрінг, що туди поприїжджали до сірчаних купелів за 30 миль від Гринтону

По Богослуженні о. Василів дав відчит на тему „Українська Православна Церква тепер і колись", та відбувся спільний обід, що його безплатно приготовили господині, пані Каренко і Світик

Тут вірні мали нагоду краще познайомитися, бож частина їх живе в Старому Гинтоні, а більша частина в Новому, де саме збудована ця велика папірня. І до цього часу вони не мали нагоди ближче зійтися.

У Новому Гинтоні працюють українці всі у тій фабриці, а в Старому мають свої підприємства, як ось Карченки, Світики та Лукіянчуки. Також і „мотелі" та кабіни при головному шляху в наших руках.

Ця папірня відзначається ще й тим, що тут працює наш фахівець, молодий вихованець Інституту Св. Івана — інженер Григорій Карасюк, що недавно одружився з панною М. Ґренис — також вихованкою того самого Інституту, цього року вона буде вчителькою в цьому місті.

Треба вірити, що в цій найдальше висуненій гірській частині Алберти, в Гинтон, скоро повстане наша Українська Греко-Православна Громада, так конечна передусім для місцевих українців, але також і для наших туристів, які щороку у великій кількості переїжджають тими сторонами

Православний.

З ХРЕСТИН ЗБІРКА НА КОНСИСТОРІЮ ТА „ВІРУ Й КУЛЬТУРУ"

(Келгари, Алберта)

В неділю 7-го липня ц. р. в церкві Св. Володимира, Всеч. о. А Хруставка довершив Св. Тайну Хрещення дитини панства М. Ворон — маленької доні Зіни.

З цієї нагоди в їхнім домі відбулось прийняття-обід для кумів і гостей. Була дуже приємна гостина. Панство Ворон, - це одні з численних новоприбулих, які від свого прибуття є членами церкви, посилають свої діти до церкви, Недільної й Української Шкіл та беруть діяльну участь у церковній і громадській праці. Приємно згадати, що тут майже всі новоприбулі з Великої України є членами нашої Церковної Громади.

При кінці обіду присутні не забули за збірку на добрі цілі. Зібрано $13.50. З того призначено половину на Консисторію Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а половину на журнал „Віра й Культура". Збіркою зайнявся п. І. Чернушенко.

Куми й гості дякують щиро панству Ворон за гарну й примірну гостину, а їхній новохрещеній доні Зіні і всій родині бажають кріпкого здоровя, щастя й добробуту в новій батьківщині Канаді. - Збірку прислав Семен Лисейко.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ВОЛОДИМИРА Й АННИ ПЕТРОВИХ

Дня 10-го червня ц. р. Церковна Громада, Народній Дім у Гронлиді (північному) та найближча родина всі разом відсвяткували 25-ті роковини подружнього життя п-ва В. й Анни Петрових. В. Петрів є головою Управи Церковної Громади й касиром Народнього Дому. Пані Петрова свого часу була головою Жіночого Товариства, і вони обоє беруть живу участь у Громаді на церковно-народньому полі, й тому обом їм належиться від Громади щире признання.

При вступі до Народнього Дому п. Іван Письменний, як господар цієї урочистости, привітав їх, а пані Текля Пшик, як голова Жіночого Товариства, почіпляла їм букети й обоє запросили сідати за стіл, де вже все було готове для гостини. Господар Письменний попросив зібраних помолитися, що й зроблено.

По перекусці були промови й побажання, а також складали подарунки від Громади і від близької та дальшої родини.

По тім усім Ювіляти подякували всім присутнім і дали від себе 25 дол. на місцеву церкву і 10 дол. для Жіночого Товариства.

Від Громади й від себе ще раз складаю Ювілятам щирі побажання: щасливих многих літ!

Н. Н.

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Енциклопедія Українознавства. Вид. Наукове Товариство ім. Шевченка. Словникова частина 2. Головний редактор проф. д-р Володимир Кубійович. Заступник головного редактора проф. Микола Глобенко. В-во „Молоде Життя". München, Dachauerstr. 9/II, Germany.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН КРАВЕЦЬ

У пятницю 4 січня 1957 року у Рамі, Саск., відбувся Похорон бл. п. Івана Кравця, що несподівана помер у свойому домі на недугу серця. Покійний походив з західної України, з села Швикова, Підгаєцького повіту.

До Канади приїхав 1907 року й поселився на фармах у Рамі, Саск., де й скінчив своє життя. Був лагідної вдачі, свідомий українець, добрий християнин; довгий час був дяком у церкві.

По собі лишив сина Петра дяком. За його щирість й доброту поблагословив покійника Господь віком довгим, бо покійний прожив 74 роки, а також гарною родиною.

По покійному осталися у великому смутку 4 сини і 3 дочки. Всі вони подружені й на становищах.

Покійного похоронено на цвинтарі у Рамі, зі Службою Божою, відправленою двома священиками.

На поминальному обіді зібрано на Невянучий Вінець покійному 21 дол., і цю суму поділено між „Український Голос", „Вістник" і „Канад. Фармер", бо покійний їх постійно читав.

Жертводавцям велике спасибі, а покійному Іванові — Царство Небесне, — Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ІВАН СТОРОЖЕНКО

12-го червня 1957 р. відійшов у Вічність бл. п. Іван Стороженко, довголітній голова Громади Пр. Тройці у Велий Ривер. Покійний Іван народився 15-го серпня 1908 р. в Давфині в родині Миколи й Анни (з роду Сапат) Стороженків. Належав до тих людей, які справді любили землю дану нам Богом у Канаді. Був зразковим господарем, але ще більш може служити зразком українця-канадійця, серце якого було наповнене любов'ю до людей, до Укр. Православної Церкви. Він, можливо, ніколи про це не деклярував, але робив багато добра людям, багато допомагав, багато працював для Церкви. Народився й виріс у Канаді, але виховав дітей, які не тільки володіють українською мовою, але вживають її в повсякденному житті й думають по-українському.

Через те мав велику пошану серед своїх та чужих, і на Похорон зібралося багато соток людей різних народностей, які прийшли й приїхали з близьких і далеких околиць, щоб помолитися за душу покійника й відпровадити на місце спочинку того, хто вмів любити людей великою християнською любов'ю.

Покійний Іван Сороженко лишив у глибокому смутку свого батька Миколу, дружину Розалію, сина Миколу, доньку Анну, зятя Олексія й сестер — Вікторію й Марину та багато рідних і знайомих. Службу Божу й Похорон відслужив парох о. Тарас Славченко разом з о. В. Апонюком. В сороковий день по смерті о. Т. Славченко відслужив Поминальне Богослуження, й на його заклик вірні склали на Невянучий Вінок 52 дол. На бажання родини ця сума розділена так: 5 дол. на Колегію Св. Андрея, 20.50 дол. на „Вістник", 26 дол. на місцеву церкву Пресвятої Тройці.

Жертвували по 1 дол.: о. Т. Славченко, Г. Данилишин, М. Стасюк, В. Андрійчук, Ів. Андрійчук, Ліна Ярема, В. Балак, М. Граблюк, Н. Стороженко, М. Костючок, В. Ситник, А. Прокопчук, М. Труш, Я. Богуський, М. Гладій, Й. Ганчар, [illegible]чі Ганчар, Текля Станько, [illegible] Черкач, Ф. Шимко, В. Сап[illegible]ч, пані Сапач, А. Пилипів, Ів. Керелюк, Н. Стефанюк, В. Станько, Ів. Стасюк, Ів. Тодорчук, Й. Тузик, Ф. Юрків, С. Стечишин, Й. Ситник, М. Станько, Ів. Четирбук, Д. Федорович, Г. Маланчак, П. Здан, Т. Медвідь, Ф. Сармага, П. Лозінський, Ф. Швець, М. Корчак, Дм. Смалюх, М. Веселовський, В. Смалюк, Н. Яцюк, М. Качковський, Н. Гладій, О. Корчак, В. Ярема.

По 50 ц.: В. Маланчак, Н. Балак, Ф. Герман. По 25 ц.: П. Никифорук, Ів. Гупало.

Всім жертводавцям — щасти Боже в житті, а бл. п. Іванові Стороженкові — Вічна Память.

О. С.

БЛ. П. ОЛЕКСАНДРА ВОРОБІЙ

Дня 8-го липня ц. р. несподівано, на удар серця, упокоїлася в Бозі, бл. п. Олександра Воробій, в домі на фармі в Айрон Ривер, Алта., проживши 52 р., а з того 28 р. в Канаді.

Покійна була родом з села Біличе, Володимир-Волинського повіту, на Волині. До Канади приїхала разом з своїм мужем Іваном Воробієм і 2-річною донечкою Надією в році 1929 на гомстед в цій же тоді ще околиці, працюючи ревним піонерським життям, і господарювали тут аж до останнього дня покійної Олександри. Своєю веселою й лагідною вдачею вона була взірцевою дружиною — матірю та доброю громадянкою і примірною християнкою. Ніколи не відмовляючи своєї помочі у церковному житті У.Г.П.Ц. Громади Всіх Святих у Сенді Репидс, Алта., була завжди готова до цієї праці. Тому вістка про її ненадійну смерть була великим потрясенням для всіх, що знали її. Своїх дітей: Надію замужню Гусів, Галю замужню Куніцьку й Анну незамужню, вони виховали також на зразкових і добрих християн.

Тлінні останки було перевезено до похоронного заведення в Боннивил, Алта, де о. Е. Труфин відправив для спочилої Літію ввечері 10-го липня ц. р.

Заупокійну Службу Божу й Чин Похорону відслужив 11-го липня ц. р. о. Е. Труфин при співучасти дяка-дирigента п. І. Кіці та його родини (хором) в У.Г.П.Ц. Всіх Святих у Сенді Репидс, Алта., а на місцевому цвинтарі похоронено тлінні останки покійної.

По покійній осталися: муж Іван Воробій, доньки: Надія і Борис Гусів з діточками в Едмонтоні, Галя з Федором Куніцькі з діточками у Ванкувер, Б. К., й Анна в Айрон Ривер, Алта. Онуків осталося 6. Всі вони оплакують дорогу покійницю, в тяжкому горі в серці.

Під час Посліднього Цілування зібрано на Невянучий Вінець $31.74, з того 20 дол. на місцеву церкву, 5.50 дол. на „Вістник", 5.50 дол. на „Укр. Голос" і 74ц. на пересилку. За це родині й жертводавцям хай Господь винагородить сторицею. Після Похорону, в домі покійної відбулася спільна трапеза, де була вся родина, односельчани й близькі та дальші знайомі покійної, навіть з далекої Атабаски, Алта.

Спочивай же в Бозі, примірна Дружино й добра Мати, а Господь нехай нагородить Тебе за трудолюбиве й корисне та чесне життя для Рідної Церкви й української громади! Нехай Господь Бог прийме душу покійної Олександри в Царство Небесне.

Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

Подяка

По втраті дорогої дружини, мами й бабусі, щиро дякую за Похоронні Відправи Всеч. о. Е. Труфинові, п. І. Кіці та його родині (Хорові) і всім, які розважали нас в нашім горі й допомагали нам під час Похорону і поминального обіду, і тим, що потрудились прибути автами, похоронному заведенню з Боннивил, Алта., за гарну обслугу, щоб разом з родиною віддати останню християнську прислугу Покійній.

Муж Іван, доньки, зяті й онуки.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЗАЯЧКІВСЬКИЙ

Кридор, Саск. — 9 липня ц. р. упокоївся в Бозі один з наших церковних членів, Василь Заячківський, прийнявши за 3 дні перед смертю Св. Тайни Сповіді й Причастя. Аж до самої смерти він ревно сповняв обовязки Старшого брата в церкві.

Народився 1881 р. в селі Чернятині, західня Україна. На 27 році життя переселився до Канади, й тут одружився з Анною Калинюк, а повдовівши — одружився вдруге з Анною Годнюк 1950 року. Оставив дружину Анну, сина Олександра й дочку Евдокію з першого подружжя, 7 онуків і 7 правнуків.

На прохання о. І. Магаса учасники Похорону пожертвували на Невянучий Вінець 12.42 доляри, з чого по 4 дол. на „Вістник", „Укр. Голос" і Стипендійний фонд для богословів Колегії Св. Андрея.

Вічна Память бл. п. Василеві, а жертводавцям сердечна подяка.

о. І. М.

БЛ. П. ІЛЬКО КОВАЛЬ

Поминки

Овкбурн, Ман. — Щоб ушанувати память свого покійного мужа, Ілька Коваля, дружина Анна з родиною й замовила Заупокійну Службу Божу в місцевій українській греко-православній церкві і влаштувала поминковий обід в Українськім Народнім Домі, якого Анна є членкинею.

Людей на Відправі й на обіді було понад сотня, і, щоб пошанувати Покійного, який був щирожертвенний на добрі цілі, рішено зробити збірку на Невянучий Вінець для нього. Збіркою зайнялись М. Матієшин, В. Бойчук і Д. Коваль. Пожертвували по 5 дол.: Ґиня і Франко Ґенсьорик; по 3 дол.: Оля і Міхал Кравчук; по 2 дол.: М. Бородій; М. Рагінський; по 1 дол.: В. Бойчук, Д. П. Коваль, М. Матієшин, Ю. Карасевич, І. Пелешок, П. Коваль, Т. Нагірний, М. Пелешок, П. Ґреськів, А. Ковальчук, О. Пелешок, Гр. Будзінський, І. Войціховскі, А. Друль, В. Грабюк, М. Кузь, А. Солонинка, В. Друль, В. Швалюк, М. Швалюк, А. Чвалюк, С. Ґерелюс, А. Коваль, М. Данилишин, С. Коваль; по 50 ц.: Н. Зюбрак, Й. Маційовський, В. Гнатів, О. Дзюба. Разом — 39 дол. З того призначено на Колегію Св. Андрея 20 дол.; на „Вістник" 10 дол. і на Катедру в Вінніпеґу 9 дол. Щира подяка жертводавцям, а покійному Ількові Вічная Память!

Учасник.

БЛ. П. ЮСТИНА ГОБЛЯК

Дня 17 липня 1957 року в лікарні Вестлок, Алта, упокоїлась бл. п. Юстина Гобляк.

Покійна народилася 1881 року в селі Балянниця, пов. Ліско, зах. Україна.

До Канади приїхала в 1933 році до місцевости Фрідом, Алта, і проживала там увесь час. Покійна була дуже глибоко релігійною християнкою, любила Церкву, була побожною мамою родинного життя. Її найстарший син вже довшими роками є головою Церковної Громади в Баргед. І це велика заслуга його мами.

Покійна доживала свого віку при своєму синові Олексі й невістці Марії. Вона через довший час хворувала, і син та невістка щиро доглядали свою стареньку маму. Вона сподівалася, що незадовго прийдеться полишити цей світ і відійти у Вічність, і тому кожної хвилини памятала про смерть. На протязі цих двох років приступала по кілька разів до Св. Сповіді і Св. Причастя.

Богу душу віддала в середу 17 липня о год. 4 ранку. В пятницю ввечері тіло покійної було перевезене з похоронного заведення з Баргед до дому, де проживала покійна, і там цього ж вечора о год. 9 Всеч. о. П. Блажук відслужив Чин Похорону. А вранці при великому здвизі людей тіло перевезено до місцевої укр. греко-православної церкви Всіх Святих.

Похоронну Службу Божу відслужили два священики — о. Прот. М. Фик з Едмонтону і місцевий Парох о. П. Блажук. На тему прочитаного Св. Євангелії проповідував о. Прот. М. Фик, а прощальне слово виголосив о. П. Блажук. Обидві проповіді були повчальні і зворушливі. Похорон і Службу Божу співали Ф. Хрущ і М. Бабій.

При Послідньому Цілуванні присутні зложили на Невянучий Вінок 20 дол., що їх поділено: 10 дол. на „Вістник", а 10 дол на місцеву церкву

Тіло покійної похоронено на громадському цвинтарі У Г П Парафії в Баргед.

Покійна оставила в смутку 4 сини: Ілька, Михайла, Івана і Василя, та 15 онуків й 11 правнуків. Вона прожила 76 років і 7 місяців.

Хай Всемилостивий Господь прийме слугу Божу Юстину в Царство Небесне. Вічна Їй Память хай буде між праведниками.

Учасник Похорону.

БЛ. П. АНДРЕЙ КОЧАН

У четвер 8 серпня ц. р. в лікарні в Лемонт упокоївся бл п. Андрей Кочан. Він народився на фармі, близько Брудергайм, Алберта, на якій жив аж до смерти.

Перед 12 роками, одружився з Єлисаветою з роду Скавронських у Торгилд, Алта. Пок. Андрей, вихований глибоко релігійними родичами, дальше у своєму житті йшов їх слідами та продовжував цю саму святу працю на церковній ниві

Покійний був довгими роками в заряді Громади Св. Димитрія в Ярославі, а останніми часами сповняв функції скарбника й Старшого брата при церкві.

Був веселої вдачі, вирозумілий для всіх, а головно своїх священиків, що він їх шанував, мовлячи: „Священики — це наші провідники, бо без Духовного Проводу ми тут у Канаді були б безвартісними".

Занедужавши, три місяці пролежав Андрей в едмонтонській та лемонтській лікарнях, а коли вже бачив, що до здоровя не повернеться, попросив свою дружину, щоб покликала священика, та й прийняв Святі Тайни.

Похорон відбувся величавий, а що всі померщого поважали, бо й сам він, як християнин, Похоронів не минав, тож люди з'їхалися навіть з подальших околиць, щоб віддати своєму приятелеві й сусідові останню прислугу.

У неділю ввечері відбувся Парастас у хаті померщого, а в понеділок 11 серпня ц. р. Похорон в укр. прав. церкві в Ярославі, при обслузі Адміністратора Західної Єпархії, о. Митрата Є. Грицини й Пароха о. Г. Василева.

Покійний Андрей полишив у великому смутку дружину Єлисавету, 7-літню донечку Лесю, пять братів: Николая, Ілию, Дмитра, Олексу, Йосифа, та сестру Пазьку зам. Піх.

При кінці Відправи о. Парох попросив присутніх пожертви, сплести Покійному один спільний Вінок, що буде вічною памяткою для живучих, а саме — дати допис до наших часописів, які пок. Андрей читав і був їх довголітнім передплатником.

Зібрано 50.86 дол. і розділено: 20 дол. „Українському Голосові", 11 дол. „Вістникові", а 19.86 дол. місцевій церкві.

Жертводавцями були слідуючі: по 2 дол.: пані М. Сірінк, Едмонтон, п-во Й. Скавронські (родичі), Еґремонт. По 1 дол.: Василь Рутар, Михайло Лопушинський, Василь Торончук, Панько Литвин, Г. Левак, Іван Ткачук, Йосиф Симко, Лемонт; Йосиф Скавронський, Михайло Скавронський, Еґремонт; Василь Лопушинський, пані С. Лукасюк, пані Матвіїв, пані Кульчицька, Іван Котиляк, Восетна; Дмитро Кочан, Едмонтон; пані Піх, М. Рисік, пані Брови, Тома Михальчук, Єлисавета Кочан, Андрей Бавел, Володимир Рудько, Кирило Іващук. По 50 ц.: Николай Рудько, М. Непюк, пані Н. Нацюк, пані Т. Михальчук, Дм. Захарко, В. Непюк, Андрей Піх, пані Анна Симко, Лемонт, пані Д. Михальчук, пані Рисік, решта дрібними.

Опісля відбувся обід в хаті Покійного, на який прибули всі, що брали участь у Похороні, а коли вже розходилися додому, складали співчуття молодій ще вдові Єлисаветі, та її півсироті Лесі.

Щира подяка жертводавцям, а покійного Андрея хай Господь Бог нагороджує вічними ласками в Небі.

Вічна Йому Память!

о. Гр. Василів.

Подяка

По утраті нашого дорогого мужа і батька Андрея, складаємо щиру подяку всім тим, що причинилися будь-чим у цьому нашому горі, так громадно прибувши на Похорон, за вінки, Церковному Зарядові, та зокрема дякую нашим Священикам за їх молитви над Покійним і похоронному заведенню Парк Меморял з Лемонт, за обслугу. Хай усіх Вас Господь нагородить сторицею!

Дружина Єлисавета й дочка Леся.

БЛ. П. ІВАН ЩИТКА

Вакав, Саск. — У суботу 10-го серпня 1957 р. в місцевій лікарні відійшов у Вічність бл. п. Іван Щитка, проживши 62 роки. Покійний народився в селі Бабині, повіт Заставна на Буковині. Дитинство й молодечі роки провів у рідним селі, переносивши, так само як і багато інших наших братів буковинців у той час, трудне життя, що завжди позначалося тяжкою працею та недостатками. Пізніше Покійний відбував 3-річну військову службу. В 1905 році прибув до Канади, залишивши в рідному селі дружину і двоє діточок. Нелегке було його життя і в Канаді, бо на цілих 7 років відірваний від жінки і дітей, працював в Онтерійських копальнях.

Велика туга за своєю родиною заставила його 1912 р. повернутись до старого Краю, де пробув півтора року і знову повертається до Канади, і на цей раз переносить великі труднощі, які ставила влада в час його повороту до Канади.

По світовій війні спроваджує жінку і дітей до себе. Повернувшись до Канади, знову працював у копальні, а пізніше взяв гомстед у Рейнав, Саск.; 18 років тому померла його дружина Марія з дому Хитик. На протязі трьох років Покійний тяжко слабував, а останніх шість місяців перебував у братового сина Олександра Щитки в Ліпін.

Похорон зо Службою Божою відбувся 13-го серпня ц. р. при великій кількості людей. Під час Служби Божої виголосив повчальне слово Парох о. Ю. Туржанський. Дякували Василь Дідух з Вакав і пан Магас з Ліпін. При Послідніи Цілуванні на заклик о. Пароха зібрано на Невянучий Вінок 5 75 дол., які призначено на пресовий фонд „Вістника".

Покійний лишив горем прибитих дві дочки: Параску одружену з Петром Бальоном з Рейнав, і Дору, одружену з Теодором Трищуком у Принц Алберт.

Нехай Всемилостивий Господь прийме душу бл. п. Івана в Небесні Оселі, а горем прибиту родину потішить у її нещасті. Вічна Йому Память!

Учасник Похорону
А. М-ко.

БЛ. П. ПЕТРО КОСТЮК

Фенвуд, Саск. — Дня 6-го серпня 1957 року відійшов у Вічність піонер бл. п. Петро Костюк; прожив 73 роки; народився 8-го липня 1884 р. в селі Улична, повіт Дрогобич, західна Україна.

До Канади приїхав 1909 р. Спочатку працював на фармах і залізній дорозі, потім оженився і працював на своїй власній фармі; пережив більше смутку як радости; повдовів два рази, виховав 6 дітей: дві дочки і 4 сини. 1954 року покійний почав підупа-

дати на здоровлі, і з фарми перенісся до містечка Фенвуд на відпочинок. Але доля його зробила інше ніж він думав.

Дня 8-го серпня відбувся Похорон в У.Г.П. церкві в Айтуні. На заклик о. Пароха вірні зложили на Невянучий Вінок $10.70: $6.70 на Стипендійний Фонд нашої Церкви і $4.00 на фонд „Віри й Культури".

Хай Господь прийме Покійного туди, де немає ні смутку, ні болю. Всім жертводавцям сердечна подяка.

Присутній.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпег
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6-5378

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Кенора, Транскона
8. Неділя — Паплар Парк, Селкирк
15. Неділя — Кенора, Дуфрост, Транскона
22. Неділя — Тиндал, Ледвин.
29. Неділя — Папларфілд, Ґонор
Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4.

о. П. ЗУБРИЦЬКИЙ
ВЕРЕСЕНЬ:
1 Неділя — Гаес
8. Неділя — Норквей
11. Середа. Усіч. Голови Івана Христителя — Арран
15. Неділя — Кобзар
21. Субота. Різдво Пресвятої Богородиці — Сван Плейн
22. Неділя — Ґлен Елдер
27. Пятниця. Воздвиження Чесного Хреста Господнього — Стінен
29. Неділя — Вайтбіч
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Мейбриджк
13. Неділя — Арран
14. Понеділок. Покрова Присвятої Богородиці — Гаес
20. Неділя — Сван Плейн
27. Неділя — Вайтбіч
Адреса: Box 111, Гаес, Саск.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Толстой
8. Неділя — Пембіна
11. Середа. Головосіки — Толстой
15. Неділя — Роза
21. Субота. Різдво Богородиці — Толстой
22. Неділя — Ґардентон
27. Пятниця. Чесного Хреста — Толстой
29. Неділя — Сарто
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Толстой
13. Неділя — Пембіна
14. Понеділок. Покрова
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Ґардентон
Адреса: Толстой, Ман.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Норт Бетлфорд
8. Неділя — Кендо
15. Неділя — Витків
21. Субота. Різдво Пр. Богородиці — Глезлин
22. Неділя — Гетерлей
27. Субота. Чесн. Хреста — Норт Бетлфорд
29. Неділя — Мелов Лейк
ЗАУВАГА: По Богослуженні наука Закону Божого для дітей та молоді.
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. ІВАНА МАГАСА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Кридор
8. Неділя — Гефорд
11 Середа. Усічення Гол. Ів. Христителя — Гефорд
15. Неділя — Редфілд
21. Субота. Різдво Пр. Богородиці Гефорд
22 Неділя — Мейфер
27 Пятниця Воздвиж. Ч. Хреста — Борден
29 Неділя — Гефорд
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 55.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ВЕРЕСЕНЬ:
11. Середа. Ус. Г. Ів. Хр. — Брокстон
15. Неділя Йорктон
21 Субота. Різд. П Бог. — Мазепа
22. Неділя — Калдер
27 Пятниця Чесн. Хр. Сторновей
29 Неділя — Райн
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Йорктон
13 Неділя — Мазепа
14 Понед. Покр. П. Б. — Калдер
20. Неділя — Йорктон
27 Неділя — Брокстон
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. Е. ГОРГІЦИ
ВЕРЕСЕНЬ.
1 Неділя — Сірко
8. Неділя — Арбака (Св. Миколая)
15. Неділя — Вайта
21. Субота Різдво Пресв Богородиці — Сеньків (Храм)
22. Неділя — Сандавн
27 Пятниця. Воздвиження Чесного Хреста — Сірко
29. Неділя — Арбака (Св. Ап. Петра й Павла)
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Ваділа
8 Неділя — Ватсон
15. Неділя — Рама
22 Неділя — Виммер
27. Воздв. Чесного Хреста — Клер
29. Неділя — Фостон
Адреса: Ватсон, Саск. Box 201

о. Д. ДЕНИСЮКА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Ґронлид Північний
2. Неділя — Брукебі
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Брукебі
15. Неділя — Ґронлид Північний
22 Неділя — Ґронлид над рікою
27. Пятниця. Воздвиження Хреста; — перше Богослуження у власному церковному будинку, Мелфорт
29. Неділя — Мелфорт
Адреса: Box 47, Ґронлид, Саск

о. Я. РИБАЛКИ
ВЕРЕСЕНЬ:
1 Неділя — Сенді Лейк
8 Неділя — Січ
11 Середа — Сенді Лейк
15. Неділя Ґлен Елмо
21. Субота — Мензі
22. Неділя — Енгусвил
27. Пятниця — Овкборй
29. Неділя — Розбурн
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. СТ. ЗУЗАКА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Шипмен
8 Неділя — Сембург
15. Неділя — Кадет
21. Субота. Різдво Богородиці — Вірдейл
22 Неділя — Нипавин
27. Пятниця. Чесного Хреста — Шипмен
29. Неділя — Сембург
Адреса: Box 994, Нипавин. тел. 2160

о. ІВАНА КУЛІША
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Венвав
8. Неділя — Етелберт
15. Неділя — Драй Ривер
21. Різдво Пр. Богородиці — Пайн Ривер
22. Неділя — Дорбен
27. Воздвиження Чесного Хреста — Етелберт
29. Неділя — Ґарленд
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. О. ФЛЯКА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Радвей
Вечірня в Егремонт о 4-ій по пол.
8. Неділя — Редватер
15. Неділя Торгилд
Вечірня в Восетна в год. 7-ій веч.
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Редватер
22. Неділя — Егримонт
Вечірня в Нюбрук о год 4-ій по полудні
27. Пятниця. Воздвиження Чесного Хреста — Восетна
29. Неділя — Радвей
Вечірня о год 7-ій веч. Редватер
ЖОВТЕНЬ
6 Неділя — Редватер
Вечірня о год. 7-ій веч. в Радвей
13. Неділя — Торгилд
Вечірня о год. 7-ій веч. в Восетна
14 Понеділок Покрова Пресв Богородиці — Радвей
20. Неділя — Восетна
Вечірня о год. 4-ій по пол. в Нюбрук
27. Неділя — Егримонт
Торгилд Вечірня о год. 7-ій веч.
Адреса: Box 128. Тел. 10, Радвей.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ВЕРЕСЕНЬ:
1 Неділя — Баргед
8 Неділя — Ричмонд Парк
15 Неділя — Сіба Біч
22 Неділя — Вайлдвуд
29 Неділя — Атабаска
Адреса: Box 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

о. Д. ЛУЧАКА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Вилингдон
8. Неділя — Андрю
11. Усіч. Гол. Ів. Хрест. — Борівці.
15 Неділя — Лужани
21. Богородиця — Гемлин (Храм)
22. Неділя — Кагвин
27. Возд Чесного Хреста — Прут
29 Неділя — Завале
Адреса: Box 307, Вилингдон, Алта

о. Г. ВАСИЛІВА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Пено
8. Неділя — Федора
15 Неділя — Торсбі
21. Субота. Різдво Бог. — Калмар
22. Неділя — Едмонтон (Митр. Візитація)
27. Пятниця. Воздв. Ч. Хр. — Оновей
29 Неділя — Торсбі
8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта.

о. П. САЦЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Смокі Лейк
8. Неділя — Стрий
15. Неділя — Смокі Лейк
15 Неділя — Вільна о. Труфин
21 Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Беліс
22. Неділя — Ворспайт
22 Неділя — Давнінґ о. Труфин
27. Пятниця. Воздвиження Ч. Хр. Господнього — Бойн Лейк Храм
29. Неділя — Спеден
Смокі Лейк, Алта.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Альвіна
8. Неділя — Кадворт
11. Середа. Усікновіння Івана Хр. — Єлов Крік
15. Неділя — Ст. Джулієн
21. Субота. Різдво Богородиці — Сматс
22. Неділя — Вакав
27. Пятниця. Чесного Хреста — Кадворт
29 Неділя — Єлов Крік
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Тернопіль
13. Неділя — Вакав
14. Понеділок. Покрова (Храм) — Ст. Джулієн
20. Неділя — Кадворт
27. Неділя — Єлов Крік
Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ:

1	Н	19	Нед. 12. Муч. Андрія Стр.
2	П	20	Прор. Самуїла, мч. Сезіра
3	В	21	Преп. Авраамія Ап. Тадея
4	С	22	Муч. Агатоника, Зотика
5	Ч	23	Свич. Іринея еп. Ліон.
6	П	24	Пер. м. Петра митр. Київ.
7	С	25	Ап. Тита з 70, ісп. Вариса
8	Н	26	Нед. 13. Муч. Андріяна
9	Н	27	Преп. Пимена пост. Печ.
10	В	28	†Знайд. мощів Іова Поч.
11	С	†29	Усіч. Голови. Івана Хрест.
12	Ч	30	Олександра, Івана патр.
13	П	31	Пол. Пояса Богородиці
14	С	1	Симеона стовпника
15	Н	2	Нед. 14. Муч. Мамонта
16	П	3	Свщмч. Антима еп. Антіох.
17	В	4	Муч. Вавили еп. Антіох.
18	С	5	Прав. Захарія і Єлисавети
19	Ч	6	Чудо Арх Михаїла в Х.
20	П	7	Предпр. Різдва Богород.
21	С	8	РІЗДВО ПРЕСВ БОГОРОД.
22	Н	9	Нед. 15 Богоот. Якима і А.
23	П	10	Мч Минодори, ап. Лукія
24	В	11	Преп. Теодори Александр
25	С	12	Свмч. Автонома еп.
26	Ч	13	Корилія сотника
27	П	14	ВОЗДВИЖ. Ч. ХРЕСТА
28	С	15	Влкмч. Никити
29	Н	16	Нед 16. Влкмч. Евтимія
30	П	17	Муч Віри, Надії і Любови

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Шіго місто
8. Неділя — Жучкани
15. Неділя — Фовм Лейк-Вишарт
22 Неділя — Винярд хр. „Купрагські"
27. Пятниця. Воздвиж. Чесн. Хреста — Шіго пол.-Едмор
29. Неділя — Федаки-Тафнел
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Шіго місто
13. Неділя Мельничуки
14 Понеділок. Покрови Б. М. — Вишарт
20. Неділя — Винярд
27. Неділя — Шіго полуди
Адреса: Шіго, Саск., Box 52, Тел. 81.

о. В. АПОНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Ґилберт Плейнс
8 Неділя — Ленард
15. Неділя — Шел Велі
21. Субота. Різдво Пр. Богорд. Ґрендвю
22 Неділя — Петлюра
27. Пятниця. Чесн. Хреста — Шортдейл
29. Неділя — Ґилберт Плейнс
Адреса: Box 201. Роблин, Ман Тел. 214 R. 2.

Устав Церковний

ВЕРЕСЕНЬ:

1 Нед. 12. Гол. 3. УЄ 1. Літ Ап 1 Кор. 15· 1-11. Єван. Матея 19: 16-26.

8. Нед 13 Гол 4. УЄ 2. Літ Ап. 1 Кор. 16:13-24. Єван. Матея 21· 32-42.

10 Вівт Зн. Мощів Іова Почаїв. Літ Ап Галат 5· 22-26, 6: 1-2. Єв Луки 6· 17-23.

11. Сер. Усічення Голови Івана Хрест УЄ Матея 14· 1-13. Літ. Ап Дії 13· 25-32 Єван. Марка 6: 14-30.

15 Нед. 14. Гол 5. УЄ 3. Літ. Ап. 2 Кор. 1:21-2:4. Єван. Матея 22: 1-14.

21. Суб. Різдво Пресв. Богородиці. УЄ Луки 15· 39-49, 56. Літ. Ап. Фил. 2· 5-11. Єван. Луки 10: 38-42, 11 27-28.

22 Нед. 15. Гол 6. УЄ 4 Літ Ап. 2 Кор. 4: 6-15. Єван. Матея 22· 35-46.

27 Пят. Воздвиження Ч. Хреста. УЄ Івана 12: 28-36. Літ. Ап. 1 Кор. 1· 18-24. Єван. Івана 19: 6-11, 13-20, 25-28, 30-35.

29. Нед. 16 Гол. 7. УЄ 5. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 1-10. Єван. Матея 25: 14-30.

ЖОВТЕНЬ:

6. Нед 17. Гол 8. УЄ 6. Літ. Ап. 2 Кор. 6· 16, 7: 1. Єван. Матея 15: 21-28.

13 Нед. 18. Гол. 1. УЄ 7. Літ. Ап. 2 Кор. 9: 6-11.

14. Пон. Покров Пресв. Богород. УЄ Луки 1: 39-49. 56. Літ. Ап. Жид. 9· 1-7. Єван. Луки 10: 38-42, 11: 27-28.

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1957. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1957. ЧИСЛО (1046) 18

АРХИЄП. МИХАЇЛ ЗАКЛИКАЄ СВІТСЬКИХ ВІРНИХ ДО ПРИВАТНОГО ПРОПОВІДНИЦТВА

У своїй проповіді в українській православній катедрі в Торонто Владика Михаїл, Архиєпископ Торонто й східньої Канади, в неділю 18-го серпня закликав вірних до активної релігії, — щоб кожний вірний привертав заблудших братів з різних сект до своєї прадідної Православної Віри.

Духовенство діє в церквах, а вірні мають змогу бути проповідниками в приватному житті наших людей.

Владика підкреслив, що немає таких людей, які були б непоправними грішниками. Кожного грішника можна направити на шлях праведности, і це залежить від способу впливання на кожну таку окрему людину. Отже успіх тут залежить виключно від знайдення відповідного індивідуального способу впливання на кожну окрему одиницю.

ГОЛОДОВИЙ ПРОТЕСТ УВЯЗНЕНИХ ПРАВОСЛАВНИХ ДУХІВНИКІВ

У звязку з визвольно-революційним зривом кипрійських греків англійська влада виселила з Кипру Архиєп. Макарія, а також арештувала більше число низового греко-кипрійського православного духовенства Недавно 24 увязнені православні священики й монахи розпочали голодівку на знак протесту проти такого їх трактування, що вже більше року їх тримають у вязниці, а ще й досі не представлено їм акту обвинувачення. Впродовж останніх 6 місяців це вже їхній другий голодовий протест. Перший голодовий протест вони припинили тому, що англійська влада обіцяла була врешті розглянути їхню справу, однак і досі нічого в цій справі судова влада ще не зробила

ВЕЛИКІ ВТРАТИ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ

Цього року вийшов друком у Києві збірник "Народне господарство Української РСР" Між іншим, там подано, що 1913 року на Україні було 35 мільйонів 209 тисяч населення, а 1 квітня 1946 р було 40 мільйонів 960 тисяч. За 44 роки приріст населення України становить тільки 5 мільйонів 751 тисяча осіб, а нормально мало б бути принаймі 15 мільйонів приросту населення.

УЧЕНИЙ В ОБОРОНІ СПРАВЕДЛИВОСТИ

Проф. М. Строганов, член московської Академії Наук, виступив на сторінках большевицького часопису "Ізвестія" з домаганням, щоб в СССР був заведений закон, який забороняв би карати людину, яка хоч на поліційному допиті сама "призналася" до вини, але речевими доказами вини їй не стверджено. Він вимагає також права для підсудних мати на суді адвокатську оборону.

БЕЗБОЖНИКИ ДАЛЬШЕ НЕ МАЮТЬ УСПІХУ НА УКРАЇНІ

Попередній Безбожницький Союз на Україні ніби перестав існувати. По суті ж перестала існувати тільки його назва, бо його ролю перебрало на себе Товариство Поширювання Соціяльного й Наукового Знання. На недавніх зборах Центрального комітету цього Товариства стверджено, що Товариству не вдається поширити безбожництво на Україні, як на її західних, так і на східних землях. Центральний комітет осудив за недостатню безбожницьку пропаґанду філії Товариства на Чернігівщині, Миколаївщині й Хмельниччині (Камянець-Подільській) області. — Чи ж справді можна провадити ще більшу безбожницьку агітацію, як провадять большевики? А коли їм безбожницька робота не вдається, то це тому, що православна Україна була й буде глибоко віруючою, і цієї Віри не зломить ні терор, ні безбожницька пропаґанда.

ЗАГРОЗА ХРИСТИЯНСТВУ В АЗІЇ

У Миннеаполіс, ЗДА, в серпні ц. р. відбувся Собор Лютеранської Церкви. Голова Лютеранської Церкви в Індії, Єп. д-р Раджа Манікам заявив, що Церква мусить шукати якихсь успішних способів протиставитися комунізмові, бо інакше вся Азія стане комуністичною й атеїстичною Крім того, як загроза для Християнства, повстає відродження старих, традиційних, місцевих релігій азійських народів, що ставлять спротив християнським місіям. Але серед міського елементу, зокрема серед студентів і робітників, які вірять комуністичній ідеології, шириться атеїзм і матеріялізм.

Єп. Манікам сказав: "Азійська революція — то революція, якої ще не переживав світ Досі ще ніколи стільки мільонів людей не брали участи в такому швидкому й радикальному соціяльному перевороті. Це така революція, що її важко збагнути, і що охоплює собою всі ділянки людського життя".

АРХИПАСТИР БОЛГАРІЇ ПОМЕР У ВЯЗНИЦІ

Преса недавно подала, що Первоєрарх Православної Церкви Болгарії упокоївся на 79 році життя, в одному з православних манастирів Болгарії.

На Архиєпископа Софійського (Софія — столичне місто Болгарії), він був рукоположений 1920 року. На Екзарха Православної Церкви Болгарії він був вибраний 1945 року, і після того він, як Голова Болгарської Церкви, відновив звязок з Царгородським Патріярхом, що його Православна Церква Болгарії перервала була ще 1872 року.

Року 1948 комуністична влада Болгарії арештувала його й заслала в один з з православних манастирів, де він до смерти перебував у положенні вязня.

З БЛАГОСЛОВЕННЯ
Його Високопреосвященства Високопреосвященнішого ІЛАРІОНА, Митрополита Вінніпеґу і всієї Канади, та заходами Провінціяльної Управи СУМК на Манітобу
відбудеться
в Вінніпеґу, в суботу й неділю, 28 й 29 вересня 1957 року

ЗДВИГ

Української Православної Молоді.
ПРОГРАМА ЗДВИГУ:
Субота:

2.00 5.00 попол. Реєстрація учасників Здвигу в залі Катедри Пресв. Тройці, 1175 Мейн вул.

8.00 вечора. Забава з танцями в Hetman Hall, 892 Burrows Ave.

Неділя:

9.00 Збірка учасників Здвигу на площі Катедри Пресв. Тройці.

9.45. Зустріч Високопреосвященнішого Митрополита ІЛАРІОНА.

10.00 Архиєрейська Служба Божа. Під час Богослуження Посвячення Сумківських прапорів.

12.30 Спільний Обід (без програми)

2.30 Святочний Концерт. Під час Концерту привіти й промова.

УВАГА: Молодь, яка візьме участь в Здвизі, повинна зголоситися тиждень перед Здвигом, в справі запевнення приміщення, на понижчу адресу:

Canadian Ukrainian Youth Ass'n
Manitoba Division
259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.

Запрошуємо всю українську православну молодь і старше громадянство Вінніпеґу, Півн.-Зах. Онтеріо та Манітоби взяти якнайчисленнішу участь в Здвизі.

СПІЛЬНИЙ КОМІТЕТ ЗДВИГУ.

ПРАВОСЛАВНА БОГОСЛОВСЬКА ШКОЛА В ВІННІПЕҐУ

При Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу знаходиться Теологічний Факультет, — Православна Духовна Академія — єдина українська Вища Богословська Школа поза межами України, яка приготовляє кандидатів до Священичого служення.

Наша Рідна Українська Православна Церква потребує Священиків, бо жниво велике, а женців мало.

Ю н а к и, — вписуйтесь до Богословської Школи! По закінченні її Ви знайдете велике й широке поле для служення Богові й Народові, а ця апостольська праця принесе Вам повне задоволення й щастя.

Б а т ь к и, — заохочуйте своїх синів до богословської науки!

За ближчими інформаціями звертайтесь на адресу:

St. Andrew's College in Winnipeg,
259 Church Ave.,
Winnipeg 4, Man, Canada.

Деканат.

ЩЕ МАРНІШІ СПОДІВАННЯ

В "Українських Вістях" (м. Ульм, Зах. Німеччина) від 31 березня 1957 р. була опублікована стаття Левка Мамая п. н. "Марні сподівання" (У Канаді передрукував її вінніпезький "Вістник", 15. 5. 57).

На згадану статтю дав відповідь в уніятському журналі "Світло", Канада, за липень-серпень ц. р., п. ОМС у статті п. н. "Ідея церковного об'єднання". Значить: ідея унії з Римом.

У справі тієї "ідеї" саме й була написана стаття "Марні сподівання". А після прочитання відповіді п. ОМС треба сказати: Ще марніші сподівання!

Щоб відповісти на відповідь п. ОМС, вистачило б повторити статтю "Марні сподівання". Однак це було б задовго. В даному разі зупинюся на ряді окремих моментів.

Пан ОМС так повчає Левка Мамая: "Треба знати п. Левкові, що між (Римо-) Католицькою Церквою а Церквою, що він її називає "уніятською", **немає жодної догматичної ріжниці,** тільки існує окремий обряд!" (підкр. Л. М.-

Треба пану ОМС знати, що між Римо-Католицькою й Греко-Католицькою Церквами догматичні різниці таки є. Нехай п. ОМС подивиться в умову між тими православними Єпископами, що піддалися Папі, і Ватиканом, 1596 р., цебто за т. зв. Берестейської "унії", і там в Артикулі 1. прочитає собі ось таке: **"Спочатку, поскільки між Римлянами (католиками) і Греками (православними) існує суперечка про походження Св. Духа, — що єднанню значно шкодить, а ні з чого іншого, чого розуміти не хочемо, то просимо не змушувати нас до іншої конфесії (Віри), а на тому залишитися, як у Св. Євангелії і в писаннях Св. Отців грецьких находиться, цебто — що Дух Святий не з двох початків і не двома походженнями, а що з одного початку, як з джерела, від Отця через Сина походить".**

Значить, догма Римо-Католицької Церкви каже, що Св. Дух походить разом з двох джерел: і від Отця, і від Сина (догма "Філіоквe"), натомість Греко-Католицька Церква на основі Берестейської унії затримала собі православну догму, — що Св. Дух походить тільки з одного джерела — від Отця, а не теж і від Сина.

Пан ОМС питає Левка Мамая: "І чому він хотів би своїх братів, українців греко-католиків, окреслювати не так, як вони самі себе називають **(католиками! — Л. М.)**,але так, як їх називали москалі, себто "уніяти"?...

Чому це Левко Мамай робить, — на це відповідь така: Слова "унія", "уніят" — то не московські й не українські слова, а латинські. В перекладі "уніят" означає "з'єдинений" (з Римом), і слова (з'єдинені) на окреслення греко-католиків уживає й Греко-Катол. Церква. Офіційна назва греко-католиків у Римі від початків унії, і досі, в Римі звучить так: "Рутені уніті" (Русини-уніяти), а не "греко-католики" і не "українці католики".

Отже Левко Мамай називає греко-католиків так, як їх називав і називає Папа, який у церковно-релігійних справах є для Католицької Церкви "непомильним".

Хай же п. ОМС має претенсії до Папи, який називає греко-католиків "рутені уніті" — русини уніяти, а не до Левка Мамая. На мою думку, якщо б пану ОМС термін "уніяти" дійсно був образливим, то він звернувся б до Ватикану, щоб там його змінили.

Пан ОМС не тільки виявляє незнання догм Греко-Католицької Церкви (коли каже, що між Греко-Кат. і Римо-Кат. Церквами немає **жодних** догматичних різниць), і не тільки показує недостатнє знання історії Греко-Кат. Церкви (напр., щодо слова "уніят"), але й теж виявляє просто недопустиме перекручування значень тексту Св. Письма. Пророкуючи, що колись таки наступить "унія", це значить, що Папа стане головою спільної Церкви всіх християн, п. ОМС пояснює це цитатою із Св. Письма: що колись буде "один пастир і одне стадо". Під "пастирем" п. ОМС розуміє Папу, насправді ж слово "Пастир" тут означає Бога, а не Папу!

Своє "знання" історії п. ОМС демонструє також не краще.

Оце один з "блискучих" прикладів:

"П. Левко Мамай не знає чи промовчує, що якраз ця "унія" врятувала український народ під Польщею (опісля під Австрією!), коли ті ж славнозвісні "оборонці православ'я" в тих самих часах потягнули до "одновірної" Москви! Ось діти славного "оборонця православ'я" стали справжніми поляками ..." і т. д. і т. п.

Та ж він, пробачте, пише сущую неліпицю!

Діти православного князя Острожського власне й стали поляками тому, що поставали католиками!

Не унія з Римом рятувала українців у Галичині від винародовлення під Польщею й Австрією, а народ рятувався сам своєю рідною мовою, українською народньою традицією, звичаями і т. д. Не Рим рятував його національність! Рим тільки пригнічував нашу національність, лишав українців у Галичині голими, босими й обдертими, намагаючись погрузити їх у безпросвітній тьмі. Однак українці завзято перед Римом боронилися, і дякуючи тому зберегли себе національно перед зазіханням Польщі й Австрії, що їх Рим підтримував проти українців.

А все таки п. ОМС каже, що тільки "унія" зберегла українців у Галичині... Отже спитаємо: а що ж зберегло від винародовлення понад сорок мільйонів православних українців з центром у Києві? Отака то "логіка" п. ОМС!

На закінчення я повторю ці слова, що їх п. ОМС адресує до Левка Мамая (лиш зміню тут адресата): "Ми могли б порадити панові ОМС не лізти в богослов'я, коли він його не простудіював і не визнається на цьому. ... Каже одна пословиця: якщо ти кравець, то не мішайся до шевського копита, отже це в нашому випадку значить: якщо ти пан ОМС (може якийсь доктор, магістер чи інженер!), то не мішайся в богослов'я!"... Бо шило невігластва в пана ОМС тут вилазить з мішка так само, як і в випадку компромітуючого його виступу проти "Українського Православного Слова", яке пробував посудити в розпоширюванні ... "протестантських" думок, і дістав доброго прочухана, не розбираючись у предметі, за який узявся (Див. "Укр. Прав. Слово", липень 1957).

Дійсно прикро мені кінчати відповідь під адресою невігластва пана ОМС. Але мене оправдує це, що я обмежився до звернення на нього тих його слів, якими він стріляв на Левка Мамая. Як я замітив, п. ОМС дискусії над даним предметом барвисто прикрашує демагогічними випадами проти авторів, з якими дискутує, вживаючи словечок: "не вміє", "не знає" і т. д. Чи не більш логічно й культурно було б ставити проти дискутанта докази щодо п р е д м е т у дискусії, а вже щодо автора, знає він що чи не знає, оставити під осуд читачів? Якщо п. ОМС не відвикне від випадів проти авторів, він раніш чи пізніш може гірко попаритися на відповіді з перцем, коли, як кажуть, "попаде на свого".

Л. М-й.

Д-р Ернест Віндер, один з керівників Інституту Кеттерінґа, що досліджує рака, в ЗДА, заявив перед американською урядовою комісією, яка прослідкує відношення між куренням і раком, що в ЗДА 1957 р. помруть не менше 25,000 людей на рака легенів, а в тому числі 80 процентів курців.

НОВА КНИЖКА!

"TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages ... $4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages ... .35
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages ... 2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen ... 3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages ... .10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages ... 4.75
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound ... 2.00
Paper bound ... 1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages ... .35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages ... .05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages ... .30
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages ... .60
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages ... 5.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages ... 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych ... .75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 180 pages 3.00

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XXXIV

Питання цензури Акафистів у Церкві не підносилося до 18 — 19 століть

Як уже було сказано, Акафист, як рід релігійної поезії, вперше постав 626 р. у Греції, як приватний релігійно-поетичний твір на прославлення Пресв. Богородиці, і він, як побожна пісня, спочатку був допущений приватно тільки до однієї святині в Царгороді, а вже згодом повільно, шляхом звичаю, а не шляхом обовязуючого Церковного Уставу, ступнево й повільно поширювався й на інші святині (Прот. Г. С. Дебольській, "Дни Богослуженія Православной Кафолической Восточной Церкви", 10-те вид., 1901). Отож, Акафист, як рід релігійної поезії, а не як Богослужбова Книга, ввійшов до святині тільки приватно — за таким принципом, як і колядки в Українській Церкві.

За прикладом згаданого Акафиста на прославлення Богородиці з 7-го століття, десь у половині 14-го ст. появився Акафист Успінню Пресв. Богородиці грецькою мовою, складений автором, що його наука ще не устійнила (А. Поповъ, "Православные Русскіе Акафисты", 1903).

Як приватний релігійно-поетичний твір, так само як і народні колядки, Акафист мав на меті побожно-уявний довільно-поетичний зміст, а не Науку Церкви. Він користувався, як і кожна поезія, т. зв. "поетичною свободою". І завдяки її поетичній свободі в Акафист Успіння ввійшов переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, що не має місця в Науці Православної Церкви. — Питання: чому ж тоді він був допущений льокально до деяких православних святинь? Він був допущений тільки приватним шляхом, у цьому розумінні, що це релігійно-поетичний твір, отож він не конче мусить бути оснований на теорії Науки Церкви. Наприклад, як і Акафист, так і інші роди релігійної поезії, поза церковними нормами приватно знаходять собі оказійно місце в храмі; наприклад, у колядці "Ой видить Бог" сказано: "Пішов Ірод аж до аду з Люципером на пораду, а від аду повертає — плаче Ірод ще й ридає". Ця колядка співається й у церкві. Але чи хтось став би твердити, що Православна Церква навчає, немов-би то король Ірод сходив у пекло на нараду з чортом, і знову з пекла повернувся на землю? Акафист почав був співатися в деяких святинях точно на таких самих правах релігійно-молитовної поезії, як і колядка; і коли в цьому Акафисті є згадка про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, — чого немає в Науці Православної Церкви, — то це не може бути підставою для чийогось твердження, що Православна Церква признає переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. Коли ж однак таке твердження Єп. Шін поставив, то це треба вважати звичайним непорозумінням.

⁂

Вище було сказано, на основі церковних авторів (православного Прот. Г. С. Дебольського й греко-католика Єп. Пелеша), що Акафист належить не до офіційних Церковних Книг Богослуження, а являє собою рід релігійно-молитовного поетичного твору для приватного вжитку мирян.

На цій основі Провід Церкви не вважав себе зацікавленим, а навіть компетентним офіційно цензурувати Акафисти, бо це вже були б претенсії Церкви цензурувати всю приватну творчість людей, будь вона й релігійного характеру. І власне тим треба пояснити факт, що, як каже Попов, в Православній Церкві не підносилося питання церковної цензури Акафистів аж до 18-го, а то й до 19-го століття (А. Поповъ, "Православные Русскіе Акафисты").

І тут сталася суперечність між теорією й практикою: від часів заіснування Акафиста, цебто з початків 7-го століття, аж по наше століття — впродовж цілих 13 століть — Акафист ставиться поза нормативними межами офіційних Церковних Книг, і його зміст не завжди й не конче мав принципово бути обовязуючим виразником Віри й Науки Церкви; а з другого боку, в практиці оказійно, приватно для його співання відпускається місце в святині. В наслідок цього, не логіка, а психологія дала свої відповідні наслідки за законом т. зв. асоціяції місця у вірних ідея Акафиста повязалася з ідеєю Святині, в якій він п р и в а т н о співається, і це призвело до популярного поняття, немов би то Акафист ідеєю свого змісту мусить конче зобовязувати Науку Церкви і бути одним з абсолютних виразників її вчення, бож, мовляв: нащо ж тоді дозволяють співати його в церкві? Але, як уже було сказано, на такій самій хибній підставі можна б було поставити подібне питання: Нащо ж Церква допускає до святині співання тих колядок, що далеко не всюди можуть бути виразниками Науки Церкви?

Звичайно, той факт, що Акафисти не були цензуровані, призвів до внесення в деякі з них таких речей, що не мають під собою підстав Науки Православної Церкви, — і так воно сталося з випадком внесення переказу про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо в Акафист Успінню Пресв. Богородиці.

Чи звернув на це увагу Провід Православної Церкви? Чи був протест? Чи постало питання цензури цього Акафиста? Чи видавці Акафиста Успінню в Києво-Печерській Лаврі були свідомі цього, що вони йдуть врозріз з теорією й практикою Православної Церкви?

Це важливі питання. Спробу відповіді на них постараюся дати в найближчому розділі. Але перед тим не буде зайво для прикладу показати типовий образок справи церковної цензури релігійних книг для приватного вжитку, коли ця справа, як каже Попов, нарешті була таки порушена у 18—19 століттях. Можна ствердити вже наперед такий факт: справа цензури була порушена, Православна Церква на сході Европи в релігійно-приватних книгах (Акафист Успінню, Життя святих і т. п.) неправославні елементи знайшла й ствердила, усунути їх постановила, але практично своєї постанови не виконала, і ці неправославні речі в деяких церковно-приватних книжках так і досі осталися, але разом з тим також дійсним осталося офіційне становище Православної Церкви, що ці неправославні впливи в цих книгах таки є, і це її становище давніше не може не зобовязувати й нащадків.

НЕЗРОЗУМІЛІ

Багато є таких людей, які думають, що наші ближні, з якими ми близько живемо, мусіли б конче цілком розуміти нас. На мою думку, це скрайньо чутливий погляд. Безперечно, є такі люди, що вони всім зрозумілі. Але цей надзвичайний дар зрозумілости мають дуже нечисленні одиниці.

А звичайно є воно так, що все це, що є в нашій душі чимсь найглибшим і найкращим для нас самих, то все воно для інших остається переважно незрозумілим.

Однак коли воно належно обдумати справу, то мимоволі приходить таке питання: "Чи ми живемо на землі тільки на те, щоб другі н а с р о з у м і л и?

Правдоподібно, воно краще було б, щоб ми всі свої сили зосереджували для того, щоб виробити собі правильний погляд на інших, розуміючи їх, ніж мали б тільки це й робити що турбуватися й обурюватися тим, що самі йдемо крізь життя незрозумілі для інших. Хіба ж це не правда, що дуже часто ми не розуміємо самі себе? Як же після того ми можемо вимагати, щоб нас інші зрозуміли?

Дочка завжди має нахил питатися: "Яку я матір маю?" А тим часом вона повинна б питатися: "Яку дочку в моїй особі має мати? Чи я дійсно д о ч к а? Чи відношуся до матері з любовю, з пошаною, з тактом, без самолюбства, з усім тим, що складається на те поняття, яке розуміємо під словом "дочка"? Чи може я тільки "відламок" чи карикатура дочки?"

І так само не повинен нарікати син, якому часом чомусь починає здаватися, що його батько "не є ідеалом" справжнього батька. В такому випадку йому треба починати не з нарікань на батька, а треба поступати так, щоб він сам, той син, став справжнім ідеалом с и н а

Перед його очима в одній тихій годині повинен повстати правдивий духовий образ лицарського сина, який не тільки шукає в батькові тих "помилок", що їх батько взагалі не має, а повинен піднестися ще й так високо, щоб навіть міг закрити батькові помилки, якщо б батько їх в дійсності мав. Батьки з ґрунту речі всі є добрі, але, з певних причин, бувають і винятки. Все ж таки, який би батько не був, то син у кожному випадку повинен сповнити своє призвання як с и н.

Хто не хоче перш за все р о з у м і т и інших, з якими живе, той неминуче йде на той шлях, що завжди своїх ближніх, як кажуть, "шпіонує на всі боки" в темряві сліпих підозрінь. І мучить самого себе та своїх ближніх.

В. Ферстер.

A PRIEST SPEAKS HIS MIND

by Rev. P. E. R. O'Gorman

Книжка написана бувшим римо-католицьким священиком, який відкриває ріжні надужиття, які його спонукали перестати бути католицьким священиком та взагалі виступити з Католицької Церкви. — Книжка має 190 сторін друку й коштує з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ЯК ПАПА ГРИГОРІЙ 7-ий ЗАВОДИВ ЦЕЛІБАТ

(З Церковної Історії)

Целібат належить до важних фактів не тільки історії Церкви, але й загальної історії. Целібат є нині законом Римської Церкви, що зобовязує всіх католицьких священиків бути нежонатими. Коли нині ще десь є жонаті католицькі священики, то вони вже вимирають. За ними прийдуть самі целебси. І тому треба би всім подрібніше знати, як целібат в Латинській Церкві заводився.

⁂

Хоч Ап. Павло писав, що й Єпископ може бути жонатий, і в початках Єпископи були жонаті, то в Римській Церкві були віддавна одиниці дуже по-монашому настроєні, які голосили, що священики мають бути целебсами. Однакож їх балачка не мала великої сили, отже назагал священики були жонаті.

Аж Папа Григорій 7-ий (Гільдебранд) насильством завів у Латинській Церкві загальний целібат. Папою був Григорій 7-ий від 1703 до 1085 року. Римська Церква вважає його дуже визначним Папою і зачислила його до Святих.

Григорій був упертим і безоглядним політиком, що всюди йшов пробоєм до цілі, яку собі поставив. Він стояв на тому, **що Папи повинні панувати не тільки на усією Християнською Церквою, але і над усіми князями, королями, цісарями, — всі світські володарі мають бути папськими наймитами, папськими невільниками.** Папи повинні мати право світських володарів поставляти, або усувати. До того Григорій ішов, хоч не все йому вдавалося.

⁂

Важною справою для Григорія було завести загальний целібат, отже він заборонив священикам мати жінок і родини. Хоч сам Григорій стояв дуже близько з визначною Тосканською графинею, чи княгинею, Матильдою, і дехто посуджував, що стояв він з нею аж дуже близько. Він то перебував з нею (вона була вдова) в її замку в Каносі, коли він судив короля Генрика 4-го.

Тоді (та не лише тоді) були два великі гріхи в Римській Церкві, — **конкубінат** (життя з жінками без Вінчання) і **симонія** (продажа церковних гідностей і становищ). Незаконних жінок мали Архиепископи, Єпископи, нежонаті священики, які були, монахи, і з тим не дуже крилися, а деякі тим і хвалилися. А Єпископи були князями, чи фактично світськими короликами, володарями цілих широких околиць. Вони мали великі маєтки, замки, військо, отже провадили гуляще життя.

Кардинал Петро Даміяні (1007—1072), що перше стояв з Папою Григорієм, а потім з ним в поглядах розійшовся, записав таке:

"Що робили-б давні Єпископи, коли б бачили нинішних Єпископів? Вони безнастанно виїжджали з відділами війська, з мечами і копіями; окружені озброєними людьми, як поганські ґенерали. Не між шляхотною музикою (побожних) гимнів, але між гуком і брязкотом зброї. Кожного дня в них королівські бенкети, кожного дня паради. Столи заставлені ласощами, але не для убогих, а тільки для вибагливих гостей..." ("Іст. Лат. Християнства", Милмана).

⁂

Коли таке діялося, то Григорій хоче силу церковних верховодів ще піднести, отже заводить загальний целібат для священиків, не дбаючи, що з целібатом моральний занепад стане ще більшим.

Але в Італії був сильний спротив проти целібату, де, як наприклад, в Неапольськім королівстві майже всі священики були жонаті. Невдоволення було по цілій Італії. Памятали, що і Папа Адріян 2-ий був жонатий і мав одну дочку. У Франції були також жонаті священики, а Єпископа з Тул оскаржували, що він має нешлюбну жінку і має сина. В англо-саксонців, коли вони були ще католиками, було майже правило, що священик має бути жонатий.

Проти целібату були священики, але було й багато Єпископів. На синоді (соборчику) в Ерфурті, 1074 р., більшість була проти целібату. Там казали:

— Папа є або еретик, або божевільний, що забув слова Господа. Апостол каже: "Хто не переможе себе, нехай жениться". А він (Папа) хоче примусити всіх людей бути монахами. Є такі, що полишать священичий стан, а з жінками не розійдуться, — нехай же тоді Папа шукає ангелів, щоб правили Церквою.

Коли ж на синоді Архиеп. Зігфрід оголосив папську постанову про целібат, то йому погрожували так, що він тільки під охороною війська забрався з міста.

На другім синоді в Менц папський представник проголосив, що Єпископи мають примусити священиків розійтися з жінками ,і тоді цілий синод так заворушився, що Архиеп. Зігфрід боявся за своє життя, і заявив, що нехай дальше Папа сам тим клопочеться.

У місті Пасав (Німеччина) Єп. Альтман проголосив папську постанову, якою заборонив жонатим священикам правити Богослуження. Та коли він з проповідниці читав папський наказ, то зібрані були б його роздерли, коли б деякі їм не були перешкодили. Подібно Єпископ Генрик ледве втік з життям.

⁂

Таке було головно в Італії і Німеччині. А Папа дальше жонатих священиків зневажав і засуджував на пекло, а також Єпископів, що були проти целібату. Казав, що жінок священиків треба наганяти як розпусниць.

І було таке, що навіть деякі з тих жінок відбирали собі життя.

Коли Архиеп. з Руен хотів читати в катедрі папський наказ, то його вигнали й обкидали камінням.

На соборчику в Парижі при читанні папського приказу були крики з поклипами на слова Ап. Павла. Коли Ігумен з Понт Ізер казав, що папські прикази треба виконувати, чи вони справедливі чи ні, то його випхали з зібрання, на нього плювали, били, і ледве живого зоставили. Нарід в Кембрей спалив чоловіка, який казав, що жонатим духовникам не треба дозволити правити Богослуження. — Подібного історія багато розказує.

⁂

Папа окремо звертався до звичайного народу, щоб не йшов до жонатих священиків сповідатися, ані за іншими потребами, бо всі їх чинности — неважні. І наказував, щоб жонатих священиків і їх жінок люди били, щоб священичі родини розганяли.

І темні, задурманені люди так робили, бо до того і монахи їх заохочували. Темний нарід боявся папських проклять, не розуміючи, що ті прокляття були лише хитрим пострахом для папських користей.

Насильствами заводили в Римській Церкві целібат, а наслідки були такі, що дальше між нежонатими духовними був ще більший моральний занепад.

Пригадати, що на подібний лад, по першій світовій війні заводився целібат в Галичині, насильствами. На Заході целібат заводив Папа, а в Галичині заводив Митр. Шептицький з Єп. Хомишиним і Коциловським, та целебсами, що оплюгавлювали жонатих священиків, їх жінок і дітей.

Такі події розкриває Історія, і людям треба ті події знати. Тоді чужим аґентам буде тяжко їх збаламутити.

СОВЄТСЬКА РОЗВІДКА ХОТІЛА ПЕРЕПАЧКУВАТИ ШПИГУНА ДО КАНЦЕЛЯРІЇ КАРД. СПЕЛМАНА

Кардинал Спелман з Ню Йорку приїхав до Риму, щоб у каплиці Св. Петра відправити Богослуження. В цій каплиці Кард. Спелман 25 років тому отримав свячення на Єпископа.

"Свобода" з 22-го серпня подає, що перед відлетом до Риму, на летовищі в Ню Йорку журналісти запитали Кард. Спелмана, що він думає про цей виявлений плян? Кард. Спелман відповів: "Большевики не потребують аж шпигунів, щоб перевірити повну відданість моїй країні — мою і моїх співробітників" — Про справжню ціль, з якою большевики хотіли підіслати до канцелярії Кард. Спелмана своїх тайних аґентів і про плянований спосіб цього Кард. Спелман не говорив нічого. Але видно, що кандидатами на аґентів мусіли бути якісь відомі в католицьких кругах люди, і хтось же впливовий пробував їх протеґувати. І їх поліція викрила.

ІМІҐРАЦІЙНІ ПЛЯНИ ІЗРАЇЛЯ

В Єрусалимі відбулася Сіоністична конференція. Ізраїльський прем'єр Бен Гуріон заявив, що Ізраїль є в небезпеці тому, що він має замало населення, — тільки 1,700,000 жидів. Щоб збільшити свою оборонну силу, Ізраїль повинен спровадити ще принаймні 2 мільйони іміґрантів-жидів. Бен Гуріон підкреслив, що сучасне населення Ізраїля — то тільки 14 процентів усього світового жидівства.

ПРОДАЮТЬСЯ
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ
передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.
Ціна лише $125.00.
(Малинової, темно зеленої або ясно-синьої краски)
Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.
Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ 23-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Давно люди розуміли, що коли злий дух опанує чоловіка, то заставляє його робити всякі злочини. Таке розуміння було оправдане. Нині ми можемо сказати, що коли чоловік відкине всяку контролю над собою, коли заглушить голос совісти, коли потопче поради здорового розуму і позбудеться почуття сорому, тоді дає волю своїм найгіршим бажанням, і стає злочинцем. Та воно те саме, що опанований злим духом.

Тоді чоловік ховається зі своєю роботою від добрих людей, ховається з своїми злочинними плянами і ненавидить гідних людей.

В Євангелії оповідається, що Христос зустрів чоловіка опанованого злими духами, і чоловік казав: "Яке Тобі діло до мене, Ісусе? Йди від мене! Не муч мене!" Але Христос злих духів вигнав і казав їм йти в стадо свиней. Однакож навіть свині не могли стерпіти лихої сили, бо і для них вона тягарем, чи зневагою, і потопилися.

Ту подію можна прикласти і до нинішного життя. Хіба злочинці не обминають гідних людей? Хіба злочинний чоловік хоче зайти між поважних добрих людей? Христову науку він ненавидить, бо вона його мучить, і він готов сказати Христові: "Забирайся від мене, бо Ти мені непотрібний. Ти мій ворог. Я хочу бути таким, яким я є".

Візьмім налогового пияка, — чи мило йому бути між тверезими? Візьміть злодія, візьміть розбишаку, бандита, — чи шукає він товариства добрих людей? Візьміть скупаря самолюба, — чи не обминає він щедрих людей? Візьміть безбожника, — чи рад він зайти між побожних?

Ні! Всі такі від гідних людей ховаються, як ховався той опанований злим духом. Видно, що він був злочинцем.

А коли Христос вигнав злих духів в свині, і вони потопилися, то Христос показує, що злочинні люди стоять нижче свиней, які не хотіли, щоб злі духи ними орудували. Так низько стоять всякі злочинці.

НЕДІЛЯ 24-га ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Ап. Павло каже християнам: "Ви не чужі і захожі, а співгорожани святих і домашні Божі, збудовані на підвалині Апостолів і Пророків, де основним каменем є Сам Ісус Христос". Таким називає він тих, що щиро в Христа вірують і Його науки слухають. Вони рівні Святим.

В Євангелії Христос показує, яку силу має сильна віра чоловіка.

Ісус ішов до Яіра, якого 12-літня дочка була вже при смерти, а з Ним ішла маса народу. Тут ішла жінка, що 12 літ слабувала, і вона вірила, що коли діткнеться Ісусової одежі, то стане здорова. І діткнулася. Тоді каже Ісус: "Хто Мене діткнувся?" На те Апостоли: "Народу багато, то хтось міг діткнутися. І знов Ісус: "Ні! Хтось з розмислом діткнувся, бо Я чув як сила з Мене вийшла".

І жінка призналася, що вона діткнулася. І говорить їй Ісус: "Дочко, віра твоя допомогла тобі: Іди в спокою". І жінка стала здоровою.

Тут повідомляє хтось Яіра, що дочка вже вмерла, отже не треба вже Христа трудити, на що Христос: "Не бійся, але твердо віруй, а дочка буде здорова". І Христос пішов та дочку привернув до життя.

Видно, і віра Яіра була велика.

Люди не розуміють, яку силу має велика віра, і то віра не тільки в Божу поміч, але й всяка сильна віра і тверда постанова досягнути того доброго, яке хочуть здобути. Де є сильна віра, там є щира невтомна праця, а вона крок за кроком веде чоловіка до поставленої цілі.

Багато є оповідань, захованих в піснях Почаївській Божій Матері, — як Мати Божа охоронила Почаївський Манастир і зібраних коло нього людей, перед наступом турків. Навіть історики дивуються, чому турки відступили, коли могли манастир здобути. В пісні "Нині прославилась Почаєвська Скала" оповідається подрібно, як в часі морової пошести 1770 року тих, що щиро віддали себе в опіку Богородиці, слабість не зачепила. Велика і щира віра в Божу поміч тим людям помагала.

НЕДІЛЯ 25-та ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

В Івангелії Христос пояснює законоучителеві, хто є нашим ближнім, даючи такий примір:

Один чоловік, очевидно жид, ішов до Єрихону, і на нього напали розбишаки, пограбували й побили. Коли побитий лежав, переходив тудою жидівський священик, подивився, і пішов дальше. Йшов левит (нижчий церковник), і він зоставив побитого. Але надіхав самарянин (поганин), обвязав рани побитого, посадив на свого осла, завіз до чийогось дому і каже господареві: "Ось маєш два динари (певна сума грошей), і доглядай слабого. А коли вернусь, то доплачу решту, коли буде треба".

Тоді питає Ісус законоучителя: "Хто з тих трьох є ближнім?" І відповів законоучитель: "Той, хто поміг нещасному".

Є в людей погляд, що кожний чоловік є нашим ближнім, одакож Христос ясно показує, що не кожний. Хто є твоїм явним ворогом, хто не поможе тобі в потребі, той є тобі ворогом і чужим, а не ближнім.

Та лишається тут ще одна наука: — ти перший покажи, що хочеш бути комусь ближнім. Самарян жиди ненавиділи, але самарянин на те не зважав, і поміг нещасному жидові. І певне, що той жид опісля мав того самарянина за приятеля і за ближнього. Тому і Христос каже законоучителеві: "Іди і роби так, як самарянин".

ПРЕОБРАЖЕННЯ — СПАСА

Христос ходив поміж людьми як звичайний чоловік, хоч люди бачили Його незвичайну силу в Його ділах і словах. Та раз взяв Він Петра, Якова і Івана, вийшов з ними на гору Тавор і показав Себе їм в небесній славі. Коли молився, Його лице заясніло, одежа стала як сніг, а побіч появився Мойсей та Ілія і розмовляли з Ним. І дався чути голос з Неба: "Він син Мій, Його слухайте!" Почувши ті слова, Апостоли попадали лицем на землю, та Христос каже: "Встаньте, не бійтеся". Коли ж встали, то бачили Ісуса лише таким як завжди.

Так Христос хотів показати Свою Божеську сторону, щоб скріпити їх віру. А воскреснувши, Він показував Себе всім Апостолам. Ще дальше показав Він свою Божеську силу, коли Його наука поширювалися по світі скорше, ніж наука великих мудреців. В Його науці була сила, якої не мають і наймудріші люди.

Отже святкуючи Христове Переображення, ми долучуємо свою віру до віри Апостолів і беремо на себе обовязок виголошений Апостолам: "Його слухайте!"

УСПІННЯ БОГОРОДИЦІ

Коли згадуємо врочисто день смерти наших близьких, то оскільки більше повинні згадувати день смерти Спасителя, і Тої, яку звемо: "Всіх терплячих Радістю і покривджених Заступницею".

Апостол Іван доглядав Діву Марію, немов свою матір. Вона була вже в старшому віку, коли вернулася з Іваном до Єрусалиму. Каже переказ що вона знала, що смерть її наближається, отже до Похорону приготовлялася. І за Божою волею зібралися сюди Апостоли, щоб зложити їй послідню пошану. Коли прийшов час, то вона без болю заснула, тому Церква називає її смерть Успінням.

Її поховали дуже величаво, як належалося тій, що була проголошена благословенною між усіми жінками, і яка виховувала Спасителя, і Ним, — своїм Сином, журилася і була спільницею Його терпінь.

СУД СКРЕСЛИВ ЗАКИД ПРОТИ МУЧЕНИЦЬ ЗАБОБОНУ

У стейті Масачусетс, ЗДА, 265 років тому шість жінок були запідозрені як "відьми", і суд засудив їх на повішення, коли озвіріла забобонна народня маса оскаржила їх у "чарівництві".

Тепер ґубернатор цього стейту підписав законопроект, який каже, що цих жінок було засуджено й страчено несправедливо, — бож відьми не існують, а є це витвір уяви давніх забобонних людей.

"Пригадайте це слово, яке Я вам сказав: не більший слуга над свого господаря. Як Мене переслідували, — то й вас переслідувати будуть; як слово Моє зберігали, — зберігатимуть і ваше" (Іоан 15: 20).

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ
Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Россіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на урядових документах.
Мелхиседек — це великанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....
В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть [illegible]
Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Він закладав школи[1]), притулки, виховував сиріток, піклувався хворими, викупляв увязнених за довги. Він був наче "Вічний жид" добродійства для свого народу, оббігаючи міста й села, відвідуючи хатки й горища, щоб там знайти нужду й терпіння. Він допомагав не тільки грішми: його слова потіхи полегшували горе, а його дари підтримували життя.

Не тільки цілковиті нуждарі користали з його допомоги: бідний купець, під час грошової кризи, винахідник, розчарований відмовною відповідю, — завжди знаходили в нього підтримку.

„Маленький Синій Плащ" умер десять літ тому, і багато парижан памятають його ще й досі. Запитайте їх, а вони вам опишуть його лице й зовнішній вигляд. Але коли спитаєте про правдиве імя цього приятеля бідноти, мало хто відповість, що він звався Едмонд Шампіон, бо назва народньої вдячности — „Маленький Синій Плащ" переважила його.

Ви зараз скажете, що бідний сирота перевізника мусів доробитися великого майна, щоб робити стільки добра. Безперечно, що Едмонд Шампіон з крайної нужди перейшов до незмірного багатства.

Яким чудом? — спитаєте. Жадним! Тільки через постійну працю, а потім через вдале приміщення своїх ощадностей.

Скажу в кількох словах, що трапилося з Едмондом після прощання з побережником.

Повернувшись до доброї сторожихи з вулиці Тіктон, він зумів нарешті переконати її про правдивість своїх скарг на майстра. Тоді його віддали до другого золотаря, і той так добре навчив його ремесла, що за кілька літ опісля Едмонд став найсправнішим робітником у майстерні. Торговельні страти й хатні обставини примусили цього майстра залишити Париж. Він передав підприємство Едмондові, якого полюбив мов рідного сина. Таким способом Едмонд Шампіон став на чолі всього підприємства, яке через величезну клієнтелю поширювалося з дня на день.

Це був початок його добробуту. Але швидко він збільшив капітали дуже вдалою спекуляцією, а саме: купив за дешеву ціну землю на передмісті Парижу, яку згодом перепродав з величезним зиском для себе, з причини швидкого росту Парижу.

Одного дня він купив також одне поле, якого ніколи не схотів продати. То було те саме поле, на якому побережник зустрів був малого злодія моркви.

Коли врешті він доробився такого величезного майна, то захотів спочити по промисловій праці в праці добродійній.

Син Франсуази Лярош не забув свого сумного й нужденного дитинства. На лоні добробуту він нераз згадував з глибоким зворушенням дні, коли бракувало хліба в Шатель-Сенсуар. Він не забув дядькового листа й постаті матері, що плакала, читаючи його. Так само не забув про ті добрі серця, що помогли йому стати на ноги й тим самим знайти свою фортуну. В самому своєму житті він бачив руку Провидіння ~~Божого~~, яка веліла йому йти шляхом добродійности. Син бідних людей, з якими розділяв недолю, він дав обіт присвятити себе допомозі страждаючій бідноті. Сирота, яким заопікувалися добрі люди, простягнув батьківську руку всім знедоленим сиротам.

Люди, які завжди знайдуть причину, щоб критикувати все добре й великодушне, вважають, що він це робив з жадоби похвал, що його милостиня походила з гордощів і вирахування. Число добродійств, які він чинив дуже таємно, могли б це спростувати. А якщо б обвинувачення мало підстави, то що з того виходить? Хто з людей, окрім святих, що змагали тільки до нагороди на Небі, буде задовольнитися самою скромністю?

Хто поважиться попрікати в любові до слави поета, вченого, маляра?... Напевно ніхто. Навпаки, ми поважаємо в них те почуття, яке майже постійно навіває їм нові й нові твори. Чому ж тоді критикувати те почуття в людини, коли воно спонукує її до гарних вчинків добродійства?

Холодні міркування тих понурих цензорів (дай Боже їм зробити той самий блуд, який вони так критикують!) можуть бути цілком знесені словами одного бідного сміттяря, які вийшли не стільки з його уст, як із самої душі. Свідок неустанної праці, а мабуть і обовязаний "Маленькому Синьому Плащеві", він підніс угору брудну руку й скрикнув: "І є ще земля, яка годиться згноїти таку людину!"

І я вам кажу:

"Байдуже, що любов до слави спонукує робити добро, йдеться про це, щоб це добро існувало". Звичайно, говорячи так, я не виступаю проти божественних слів Ісуса Христа:

"Коли ви даєте милостиню, то нехай ваша права рука не знає, що робить ліва".

Я подивляю й шаную тих, що можуть і вміють здійснити в житті цю заповіджену скромність, але оповідаючи вам про людей, мушу в певних випадках прощати людським хибам.

Чи він діяв під впливом любови до земної слави, чи слухав тільки добровільної потреби свого серця, — в кожному разі це питання, що його таємницю Едмонд Шампіон забрав із собою в могилу.

Коли часом починаю сумніватися, то тоді волію зупинитися на останній з цих думок; але я не пішов би також проти очевидности, і скажу тоді: "Байдуже, як воно було, аби лише добро існувало!". І щоб мої погляди не здавалися дивними, то я постараюся їх оправдати фактами, що мені все здаються переконливими.

У половині минулого століття коло церкви Св. Сатурнія в Ліоні жив бідний бондар. Він мав сина. Дитину охрестили в цій церкві й надали йменя Клявдій. У тих часах не було стільки, як тепер, добродійних установ, де бідні діти могли б діставати не тільки знання, потрібне для ремісничого стану але й початки вищої науки, які могли б збудити в них такі або інші здібності, або нахили, що без того осталися б невикористані й завмерлі.

Кілька магістрів з давніми поглядами, носії гострої дисципліни, часто "горді тим, що викладають це, чого самі не знають" (як каже Беранже — славний автор пісень, і яким незабаром займемося) були єдиними учителями бідноти.

Отож, коли малий Клявдій Мартен навчився читати й писати, а також чотирьох аритметичних дій, то його батько, не маючи засобів для продовження освіти сина, почав його вчити прилаговувати клепки та обручі, сподіваючись зробити з нього вправного бондара.

(Далі буде)

1) "Маленький Синій Плащ" заложив у Парижі сорок сім шкіл.

Чому Івась не йде до церкви?

У неділю раненько Івась устав, зібрався й побіг надвір бавитися з своїм маленьким песиком перед хатою на траві. Його мама приготовила сніданок і покликала Івася до хати. Мама сказала йому, щоб скоро снідав і взяв на себе чистеньку сорочку, бо треба зараз бути в церкві.

Коли Івась уже скінчив снідання, то по довшій надумі сказав до мами:

- Мамо, ви з татом йдіть до церкви, а я буду дома бавитися з моїм песиком.

Що ти говориш Івасю? - спитала мама. То всі діти будуть у церкві, а ти будеш тут пустувати? О, ні! Збирайся скоренько, бо вже й так запізно. І що це тобі таке прийшло в голову? Чому ж то ти не хочеш йти до церкви?

- Бо не люблю як той Священик говорить! каже Івась.

— А чому то ти не любиш, як він говорить? - запитала мама.

Івась тяжко зідхнув і сказав мамі отаку причину:

— Він як говорить, то так довго, що мені хочеться спати. Та як я тільки почну спати, то він так голосно говорить, що все мене збудить...

Через малі речі тратимо великі

Маруся бавилася на столі, а біля неї стояла порожня ваза на квіти. Від часу до часу вона в цю вазу кидала цента й, вимахуючи нею, любувалася, коли той цент у вазі дзвонив. Потім вона всадила руку в середину вази і ніяк не могла витягнути її назад. Тоді якраз надійшов її батько і придивлявся, як то вона мучилася, щоб якось витягнути руку.

І врешті тато каже:

— Ти, Марусю, зложи свої пальці, випростуй їх, і тобі буде легше руку витягнути.

О ні! — каже Маруся — Я ніяк не можу цього зробити, тому що я тримаю в руці цента. Коли я так розложу пальці, то його там згублю.

Ось таке то діється й з тими грішниками на цьому світі: тому що вони не можуть увільнити себе від маленьких, безвартісних речей, то мусять тратити великі й святі речі, ба — навіть і Царство Боже.

о. С. Гребенюк.

Близька річниця похоронення в мовчанці меморіялу греко-католиків

У звязку з повоєнною акцією винищування українства під польською займанщиною буде до речі пригадати, що ще 29-го листопада 1956 року представники греко-католицьких священиків під Польщею вручили були своєму Первоєрархові, Кардиналові Стефанові Вишинському, полякові, Примасові Католицької Церкви в Польщі, МЕМОРІЯЛ.

У цьому Меморіялі були, між іншим, і такі точки: 1. Створити 24 душпастирські станиці для релігійної обслуги українців греко-католиків, що були виселені із своїх "парафій" (читай: предківських земель, Ред. В.) на "Земе одзискане" (бувші німецькі землі — Р. В.), в тому числі пять у Вроцлавськім воєвідстві 2 Відновити греко-католицькі парафії на українській території (Перемишль, Сянік, Любачів, Криниця й інші). 3. Повернути сконфісковане державою (Польщею) майно Греко-Католицької Церкви і т. д.

"Ди Байзентайн Кетолик Ворлд", ЗДА, з 20-го липня 1957 р. поінформував, що Кардинал Вишинський недавно дозволив кільком греко-католицьким священикам правити Богослуження в греко-католицькому обряді тільки на Вроцлавщині, і то лише в чотирьох місцевостях.

А позатим Меморіял, вручений греко-католицькими священиками Кардиналові Вишинському, не дав своїх наслідків, і 29-го листопада 1957 р. вже буде рік з того часу, як Кардинал Вишинський похоронив його в мовчанці.

Дай Боже, щоб пророкування торонтонської "Нашої Мети" (24. 8. 1957), яка сподівається, що поставлені в Меморіялі домагання "будуть скорше чи пізніше зреалізовані", таки справдилося Бо тут перш за все йдеться про цю велику кривду, що її Ватикан заподіяв українцям греко католикам, віддавши їх під владу польського римо-католицького Єпископату. А той чужий, ворожий до українства Єпископат не дозволяє їм молитися в своєму греко-католицькому обряді, бо він немилий латинській Церкві. А з другого боку, той таки латинський Єпископат у Польщі, щоб показатися, що він ніби не силує до латинства, заявив, що не тільки в греко-католицькому, але й для Богослуження в латинському обряді греко-католики мусять мати спеціяльний дозвіл від польського Єпископату "Ди Байзентайн Кетолик Ворлд", 28. 7. 57). А з того виходить, що польський Єпископат взагалі переслідує українців релігійно — щоб молитися в цьому чи тому обряді — їм однаково треба від Єпископату д о з в о л у.

Не знаємо, дозвіл на яке Богослуження греко-католикам польсько-латинський Єпископ видав би скоріше, на греко-католицьке, чи латинське. Зате ж відомо, що римо-католицьке населення в Польщі не потребує жодного дозволу на відправу своїх Богослужень. І певна річ, якщо б греко-католики перейшли на латинський обряд, то й вони не потребували б дозволів на спільну молитву. — І чи не для того саме запровадив потребу дозволів польсько-католицький Єпископ, щоб греко-католиків перевести на латинство, а з тим і ополячити їх? Безперечно, що так.

Дальше справа греко-кат. церковного майна. На основі угоди Католицької Церкви в Польщі з комуністичним режимом В. Гомулки, за ціну політичної співпраці цієї Церкви з комуністичним урядом, Католицька Церква в Польщі дістала своє майно Тому що до всієї Католицької Церкви в Польщ. включено й греко-католиків, підданих під зверхність польського Єпископату, то тим самим і греко-католицьким церковним майном розпоряджається польський Єпископат. Але він не звертає греко-католикам їхнього церковного майна.

Це не може не боліти кожного українця, якої він Віри не був би, бож греко-католики то українці, а греко-католицьке церковне майно - то майно українського народу, дарма що до нього має свої безпідставні претенсії Рим.

То цілком природня річ, що й "Наша Мета" (24. 8. 57) щиро турбується національною долею греко-католиків та їхнього церковного майна під польською займанщиною. І ці добрі бажання навівають їй вгадування, що "Кард. Вишинський, в часі своїх недавних відвідин у Римі, напевно дістав там схвалення українського Меморіялу".

На жаль, "Наша Мета" не каже, в чому вона бачить ту п е в н і с т ь, що Папа с х в а л и в (одобрив) Меморіял греко-католицьких священиків під Польщею А якщо б вмовити в себе, що Папа таки схвалив його - сказав, що Меморіял є добрий, то знову ж було б невідомо, чи Папа вимагав від Кард. Вишинського, щоб він виконав домагання, поставлені в Меморіялі. А врешті, найголовніше питання чи Кард. Вишинський взагалі показував Папі цей Меморіял, і чи Папа хотів його бачити?

В успішність Меморіялу не без підстав сумнівається й "Наша Мета", однак подана нею причина кидається в очі своєю однобокістю. "Наша Мета" каже, що "його (Меморіялу) реалізація залежить від згоди польського комуністичного уряду, який зміцнившись трохи, зачинає знов ворожо ставитись до польської католицької Церкви, а ще більше до українських домагань у церковній ділянці".

Очевидна річ, що комуністичний уряд ставиться вороже до всякої релігії й Церкви Одначе обставинні докази дають підставу думати, що в даному випадку доля Меморіялу лежить головно в руках Ватикану та його Єпископату у Польщі, а передусім — в руках Кард. Вишинського. Бож, як було сказано, католицький Єпископат з Кард. Вишинським за свою задекляровану співпрацю з комуністичним режимом Польщі дістали в свої руки право на все католицьке й греко-католицьке церкове майно і повну волю вирішувати такі чисто церковно-релігійні справи, як Богослуження. Ще ж ніде й ніхто не писав, щоб у сучасній Польщі треба було дозволу державної влади на Богослуження. Справа Богослужень у Польщі тепер належить виключно до Єпископату, а не до уряду. А зрештою, згадуваний тут "Ди Байзентайн Кетолик Ворлд" пише, що дозволи на Богослуження греко-католикам дає, або не дає, Єпископат, значить, не від уряду, а від Єпископату, а в першу чергу від Папи, залежить реалізація Меморіялу.

І. Тучак.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців. Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії,

Ціна з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ПРЕЗИДІЯ І ПРЕЗИДІЯЛЬНА РАДА КУК НА 1957-58 РІК

Цьогорічні Конституючі Збори Краєвої Централі КУК відбулися в Вінніпегу 22 серпня. На збори явилися уповноважені делегати від 20 складових організацій Проводив ними другий заступник президента й координатор, інж. В. Коссар.

Згідно з статутом, краєві екзекутиви складових організацій надіслали писемні заяви, в яких заподали кандидатів до керівних органів КУК. На цій основі переведено уконституювання на 1957-58 рік у такому складі:

Президія

о. Др. В. Кушнір — президент, о. Др. С В. Савчук 1-ий заступник президента, М. Погорецький — 2-ий заступник президента і координатор, І. Г. Сирник - генеральний секретар, П. Вах — скарбник, проп. І Р. Ковалевич, Др. Т. Михайлівський, інж. В Мартинець, Гр Кукса, о. С. Іжик, пані А. Тарновецька, панна А Фігус, П. Олійницький - члени Президії.

Пост фінансового секретаря тимчасово необсаджений

Президіяльна Рада

Інж М. Боровський, Гр Брик, пані О. Войценко, проп. В. Винявський, Др. І. Глинка, Ю. Гвоздулич, М. Г. Гикавий, інж О Гудзяк, пані М. Дима, панна В. Жаровська, адв. Ю. І. Карасевич, М. Кащак, інж В Коссар, І. М. Козоріс, О. Малофій, Др. М. Марунчак, С. Мокрій, Др. С Навроцький, інж. Г Огієнко, П Окранець, І. Павлюк, проф. Др Яр. Рудницький, Др. Р. Романович, П Салиґа, пані Е Ситник, проф. В. І. Сарчук, суддя І. Р. Соломон, проп. Л. Стандрет, С Фіниковський, Б Чемеринський, Ол. Шиманський, проф. П Юзик.

"Хіба судить Закон наш людину, як перше її не вислухає і не дізнається, що вона робить?" (Іоан. 7: 51).

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

У СМЕРТЕЛЬНИХ „НОЖИЦЯХ"

Орган Українського Суспільно-Культурного Товариства, варшавське "Наше слово", ч. 29, 1957 р., широко подає про засідання сеймової комісії внутрішних справ, присвячене національним меншостям у Польщі. Доповідач у сеймі Г. Скок найперше стверджує, що "шляхом адміністративного натиску, недопустимого в умовах соціялізму, створено видимість, нібн в Польщі жили тільки поляки, а тих з непольського населення, що говорили про національну відрубність, названо **націоналістами**".

Г. Скок каже, що треба припинити намагання асимілювати національні меншості, бо це викликає серед них тільки ненависть до Польщі.

Щодо життьових умовин, то Г. Скок стверджує факт, що виселені 1947 р. із своїх рідних земель українці отримали на західніх землях гірші господарства, а всі ті, що поселились у містах, не отримали рівновартости за свої господарства, залишені на українських землях.

Основною проблемою Г. Скок уважає повернення українців на свої території. Правда, коли польські колоністи вже зайняли після 1947 р. українські землі виселенців, то, каже Г. Скок, тих колоністів уже "не можна" виселювати. Але українці мають право домагати повороту на ці свої землі, що їх землі польські колоністи ще не зайняли.

Г. Скок при цьому твердо домагається права на українську працю, щоб припинити денаціоналізацію. На українських землях, каже Г. Скок, поляки дуже вороже відносяться до українських культурних товариств, які розлітаються через натиск польських шовіністичних елементів **Греко-Католицька і Православна Церкви не мають ніяких прав, не мають вони ніяких церковних будинків, всі їхні слушні домагання не виходять з ножиць між католицьким Єпископатом** (римо-католицьким) **і державними установами.**

⁂

Із слів Г. Скока видно, що поляки просто не розуміють, щоб хтось жив у польській державі і не вважав себе за поляка. Коли ж хто себе за поляка не вважає, то поляки оскаржують його в "українському буржуазному націоналізмі", цебто у ворожості до соціялізму.

Г. Скок, як видно - сам греко-католик, голосно на ввесь світ з парляментарної трибуни заявив, що Церкви українців - Православна й Греко-Католицька, опинилися **"в ножицях Католицького Єпископату та державних установ".** Це значить, що українців за їхнє Православіє, а інших — за греко-католицький обряд, що ще з часів насильної Унії 1596 р. остався українським, переслідують разом з двох сторін. З одного боку їх переслідує Католицький Єпископат Польщі на чолі з Кардиналом Вишинським — розуміється, за тихою згодою Ватикану, який передав Греко-Католицьку Церкву під Польщею під владу цього Єпископату, щоб греко-католиків перевести на латинство. А з другого боку, всіх українців, обох віроісповідань переслідує польський народ і його шовіністичний уряд, перемальований тим разом начервоно.

Католицька Акція в Польщі намагається православних українців під Польщею піддати Папі, а греко-католиків має намір златинщити. Польський народ із своїм урядом хоче українців ополячити. І тут Католицька Церква в Польщі та її Католицька Акція, і комуністичний уряд знайшли спільну ціль і спільний інтерес разом провадити наступ на українців обох віроісповідань. Польський уряд спирається на большевицьку Москву, якої він є сателітом; а Католицька ж Церква, під проводом Кардинала Вишинського, і її Католицька Акція в Польщі спирається на польський комуністичний уряд, з яким вона устами свого Єпископату з Кард. Вишинським офіційно проголосила політичну співпрацю — розуміється, за тихою згодою Ватикану.

І так, польський уряд і Католицька Церква в Польщі та її Католицька Акція повели нищівний наступ на українців, яким демагогічно причеплено страшну в тих умовинах марку "українських буржуазних націоналістів", отже під такою притокою їх безкарно можуть переслідувати й сили Католицької Акції в Польщі, щоб православних піддати Папі, а греко-католиків златинщити, і сили польського шовінізму щоб їх ополячити.

⁂

Як бачимо, українці, православні і греко-католики, **поневолені** Польщею, ні одні, ні другі не мають у світі такого церковного православного і католицького авторитетів, які могли б стати в обороні їх Православної та Греко-Католицької Церков. Дехто з греко-католиків ще може надіється на Ватикан, як про це свідчить лист проф. Л. Добрянського, голови УККА, до Папи. Однак відома відповідь з канцелярії Ватикану на цей лист нічого не обіцяє. Та й що тут Ватикан може обіцяти, коли під час недавніх цьогорічних відвідин Кардинала Степана Вишинського у Ватикані справу політики Католицької Церкви в Польщі між нею й Ватиканом полагоджено так, що тепер, згідно з угодою між Католицькою Церквою з Польщі и червоним урядом у Варшаві, доля Католицької Церкви в Польщі спочиває в руках Кардинала Вишинського. В його ж руках лежить доля й Греко-Католицької Церкви, що її Ватикан віддав в руки польського римо-католицького Єпископату і, звичайно, в Польщі не було й нема мови про це, щоб розбирали чи зачиняли польські, римо-католицькі костели Католицька Церква обороняє їх. А греко-католицькі церкви руйнують і зачиняють, греко-католикам не дають можливости відправляти в своїм обряді Богослуження, і польський Єпископат мовчить, не протестує. Ба — це ж від нього залежить, щоб греко-католицьких церков не розбирали; це ж він не дозволяє на відчинення греко-католицьких церков, там де вони зачинені. А посередньо все це залежить від Ватикану. Але, як видно, Ватиканові на збереженні й відчиненні греко-католицьких церков не залежить там, де Православна Церква — переслідувана, отже Ватикан не боїться, що греко-католики підуть до православних церков. Польські римо-католицькі костели стоять відкриті, не переслідувані, і туди хотять завести греко-католиків. На те і є вся та політика й переслідування.

⁂

Українці під Польщею всіми своїми силами розпучливо обороняються перед тим масовим національним людовбивством, що ним є виселення поляками наших братів з їхніх споконвічних земель. Українці під польською займанщиною в розпачі обороняються перед релігійним переслідуванням з боку Католицької Акції в Польщі. І їхні очі напевно звернені на своїх братів у вільному світі. І напевно перед ними стоїть трагічне питання: Чого ж наші брати у вільному світі мовчать?'

ПОДОРОЖІ ЦЕРКОВНИКІВ ЗА ЗАЛІЗНУ КУРТИНУ НЕ ПЕРЕВОДЯТЬСЯ

Від часу до часу загал чує про всякі церковні делегації за залізну заслону. Досі найрухливіші тут були деякі протестантські групи. А тим разом за залізну заслону вибралися поляки-католики під проводом двох ксьондзів: о. Фр. Флюта і о. д-ра Л. Косьцішевського. Вони, як каже преса, 27 червня ц. р. виїхали з гуртом 30 вірних як паломники на Ясну Гору в Ченстохові, в Польщі. Подібні поїздки поляків-католиків з своїми ксьондзами відбуваються й з ЗДА. Комуністичному режимові Польщі і його протекторам у Москві все це може приносити ту користь, що через ті паломництва світ може набирати враження, нібн за "залізною заслоною" дійсно є "свобода релігії".

Такому враженню мимоволі могли сприяти такі подорожі у вільний світ з комуністичних країн, як Николая, Єпископа Крутицького й Коломенського з Москви — в Канаду, Кардинала Вишинського до Риму, Єп. Букатка з Югославії в Канаду й до Риму і т. д. А з другого боку — з вільного світу не припиняються поїздки церковників за "залізну заслону". Комуністичні режими, які фальшиво голосять у світі про "свободу" релігії у своїх країнах, мають з таких поїздок пропагандивну користь серед мало зорієнтованих і збаламучених людей.

ЧОМУ ПАСТОР ДОЗВОЛИВ ПАРАФІЯНЦІ ЇХАТИ ДО ЛЮРДУ

У Вест Алліс, Вісконсин, ЗДА, недавно сталася така подія. Члени місцевої лютеранської парафії зібрали для своєї парафіянки пані Арленд Ламбрехт 1,081 долярів, щоб вона могла поїхати до Люрду у Франції, цебто до місцевости, що серед католиків уважається за чудотворну. Десятирічна донечка пані Ламберт хворіє на артретизм, і її мати, протестантка, вірить, що в Люрді її донечка буде чудотворно уздоровлена.

Місцевий лютеранський парох заявив, що він уважає, що святиня в Люрді не має більшої уздоровлюючої сили, як всі інші церкви, однак він не відмовляє свою парафіянку від прощі до Люрду, щоб вона потім не нарікала на нього, коли б дівчинка померла, не бувши в Люрді.

Коли б, не дай Боже, дівчинка померла після побуту в Люрді, тоді її мати принаймі не винувала б свого пастора.

Безуспішність антирелігійної пропаганди

Чимраз частіше й щораз голосніше зачинають большевики бити в дзвін тривоги: ніяк не можна подолати релігійних переконань населення в Україні. І до яких то засобів не вдаються, а воно замість того, щоб ця релігійна свідомість зменшилася - тим більше поширюється. Ба, що більше — цією релігійністю "заражуються" молоді люди, а навіть комсомольці. Комсомольська газета "Молодь України" і Сумський обком ЛКСМУ, затривожені цим станом, скликали лекторів-атеїстів на дводенний семінар, на якому цим лекторам втовкмачували способи дії.

Цікавим є виступ на цьому семінарі Є. Дулумана — лектора ЦК ЛКСМУ, студента Київського університту, який колись студіював богословію у Москві, а тепер став завзятим атеїстом З цього виступу довідуємося багато про релігійну ситуацію на нашій батьківщині. Ось що в скороченні сказав Дулман: релігія найшкідливіший пережиток минулого. Вона породжує найгірше, що для большевиків може бути — зрив трудової дисципліни. Зокрема "відзначення всіляких релігійних свят, і особливо престольних, супроводжується пиятцвом, зривом праці в колгоспі чи на підприємстві". Конечність боротьби з "релігійним пережитком" Дулуман обгрунтовує тим, що "він - єдиний який, у нашому суспільстві проповідується і до того ж проповідується відкрито, а, як вам відомо, церковники вміють пристосовуватись в усяких умовах, в усякій обстановці" Але, "наші молоді лектори здебільшого неохоче беруться за науково-атеїстичну пропаганду, бо бояться труднощів" Боязнь та випливає з того, "а що, мовляв, коли на лекцію прийде начитаний віруючий, або піп, а я не знаю біблії". Дулуман впевняє, що до боротьби з релігією не потрібно знати біблії, бо й "найбільш віруючий всю біблію не прочитає".

Дулуман вимагає створення "радянських обрядів, традицій", щоб протиставити їх релігійним "Народується людина говорить Дулуман її хрестять, доживає до повноліття влаштовують конфірмацію, одружується вінчають І все це обставляється пишно, урочисто. А що ми протиставляемо таким обрядам? Нудну реєстрацію новонародженого, реєстрацію шлюбу". В атеїстичній пропаганді він радить розробити тему "Релігія і жінка", бо чотири п'ятих віруючих, товариші, це жінки". Доповідач додав теж поради щодо потужности голосу лекторів на виступах і т. п практичні вказівки

З інших виступів на семінарі слід відмітити виступ якоїсь Іскрицької, яка сказала, що "часто наші атеїсти агітують невіруючих" і нарікала, що "в тенета релігії, іноді потрапляє молодь", та Павловської, яка призналася, що через незнайомість з "догматами релігії" вона потрапила "в незручне становище" Остання сказала: "Важко мені правильно розтлумачити ті місця в біблії, якими віруючі підкреслюють свої позиції, бо біблії я, звичайно, з роду не бачила". З доповідями на антирелігійні теми виступають лікарі, вчителі та інші спеціялісти ,але "всі ці товариші добре себе почувають у своїй галузі, та коли мова заходить знову ж таки про святе письмо, нерідко проявляють безпомічність".

Тематику "антирелігійної пропаганди" порушила рівнож "Радянська Україна" від 18. 6., яка звітує про пленум Волинського обкому КП України. Цікаво, що цей пленум партії займався виключно "поліпшенням масово-політичної і виховної роботи серед комсомольців і молоді". Теж тут "серйозні недоліки мають місце в постановці лекційної пропаганди", теж тут молодь є сильно віруюча і через те імунна на всякі партійні кампанії і директиви. Подібні нарікання підносить "Молодь України" від 18. 6. щодо молоді в Вінницькій області. Тут "ідейно-вихована робота слабо пов'язана з вирішенням нових важливих завдань, що їх висуває життя".

"Переборення релігійного світогляду — признається "Правда Украины" від 20. 6. — діло нелегке... (Релігія) не може бути ліквідована зразу". Тут вже пропонують провадити вечори запитів і відповідей для віруючих. У газеті йде мова, що "соціяльні корені релігії в нашій країні тільки підірвані, але не знищені... все таки в нашому суспільстві є такі явища, зв'язані з певними труднощами, які сприяють оживленню релігійних пережитків".

Газета сказала дещо правди в останньому реченні, але не повну правду. Нам бо здається, що ціле життя в СССР є сприятливе для того, щоб поширювалась релігійність. Звичайно так воно вже якось є, що коли людина живе в великих злиднях, тоді шукає порятунку в Бога. З другого боку, стародавні релігійні традиції України не легко знищити.

("Укр. Самостійник")

З духа наших часів

Одне з українських літературних об'єднань "Обєднання Українських Письменників "ВОЛОСОЖАР" цього року видало першу книжку свого журналу п. н. "Літературно-мистецький популярний альманах" (книга І.) Ню Йорк-Філядельфія 1957 р. На сторінках 47-50 цього альманаху є стаття молдого письменника Вас. Онуфрієнка п. н. "Письменник і свобода думки (Дискусійне".

Стаття присвячена "свободі думки" в релігійному й політичному відношеннях Тут поінформовуємо про його погляди на релігію і для цього наведемо пару цитат

"Адже занепад літератури і мистецтва взагалі настає там, де письменник не має свободи, де над ним або звисає меч можновладця, або хрест і кадило церкви. . В мене інколи зароджується думка, що було б з людством, коли б церкві вдалося силою меча й хреста придушити людський ум, потяг до свободи? Ми не мали б нічого ні радіо, ні друку, ні машин, ні медицини - - нічогісінько... Мене, наприклад, цікавить все більше популярний рух раціоналістів, що мають на меті, між іншим, — будування моралі без допомоги релігії, без віри в Бога..."

Пройшла пара місяців, і в пресі появилася ось така оповістка:

ВІД "ВОЛОСОЖАРУ"

"Повідомляємо, що Вас. Онуфрієнко не належить до нашого літературного обєднання. Його нерозважливий матеріял (також деяких інших авторів) ми надрукували в першій книзі альманаха "ВОЛОСОЖАР" тільки тому, що хотіли мати відкриті двері навіть для скрайніх висловів. Тепер ми від цієї практики відмовляємося'

Обєднання Українських Письменників "ВОЛОСОЖАР"

("Канадійський Фармер", 26. 8. 1957).

Тут подана новинка, як причинок до духа нашого часу т. зв. модерного покоління. Вас. Онуфрієнко, між іншим, пише: "Ніхто гараз не уявляє, на чому мусить базуватися мораль сьогоднішньої людини. Ніхто не цікавиться, якою вірою живе нормальна інтелігентна людина сьогоднішнього часу. І після цього всього — який вихід?"

Безперечно, поставлене молодим Вас. Онуфрієнком трагічне питання: "Який вихід?" — ніяк не розвязується прийманням чи усуненням окремих осіб до літературного товариства і їхніх статтей до журналу. Бо коли, скажемо, один ясно висловлює своє трагічне питання, а хтось інший тільки думає так само, але мовчить, щоб не наразитися прилюдній опінії, — то це ще далеко не є вихід з трагічного положення.

Якщо відемною стороною є факт, що атеїстичні речі друкуються, то принаймі з таких писань можна побачити без заслони, над якою духовою порожнечою опинилося модерне покоління, і це ще один доказ для Церкви, які перед нею стоять завдання, а саме — вміти знайти ключ до душі молоді, і дати їй релігійний світогляд.

УКРАЇНЕЦЬ СПРОВАДИВ З ПОЛЬЩІ РОДИНУ

При кінці серпня ц. р. з Польщі до Канади, в Манітобу, приїхала пані Книш з 19-літнім сином Володимиром. Вони родом з повіту Ліско, але були виселені польським урядом на захід Польщі, в околиці м. Бидгощ, тоді як Польща виселювала була всіх українців з їх рідних земель на заході від Буга й Сяну, 1947 р.

До Канади спровадив їх батько, що мешкає в Трансконі, Ман., і його це коштує $1,000 за дві особи. Обоє вони, син і мати, дуже виснажені недоживленням. Син каже, що як українця, поляки його стало і всюди дуже переслідували. Сам звук слова "українець" у польського загалу викликає страшну ненависть. Йому на кожному кроці робили перешкоди в науці і в праці. Українська мова поляками так переслідувана, що хлопець, постійно відлучуваний від матері, де міг єдино триматися рідної мови, каже, що він, перебувши в такому середовищі гоніння на українську мову змалку, вже відчуває трудність в свобідному говоренні по-українськи

Наклепник (очорнювач) потрійно шкідливий тому кого він знеславлює, тому хто його слухає, і самому собі".

Св. Василій Великий.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЛАТИНСЬКИЙ ПОХІД НА УКРАЇНЦІВ

Як латинський похід на українців організується, показує католицька "Америка" (з Філаделфії) в ч. 158, 1957 р.

На першій стороні "Америки" є образок, що показує **"Торжество прийняття нових членів до францісканського чина у Сайбертсвил, Па."**

Виглядає, що той францісканський гурток ніби греко-католицький, коли не загально український, бо бачимо там священика в епитрахилі (священик називається Йосип Крівелі, отже не українець). Є там трираменний хрест і видно священиків мабуть у фелонах. Увесь той гурт — то ріжнонаціональна група: є там Крівелі, Барет, Пастух, Скурля, Артим, Альойзій Моран, Роко, Гутрій, Ананевич.

Отже інтернаціонал з трираменним українським хрестом. Але позаді гурта видно і римський хрест.

На 3-ій стороні "Америки" є новинка з поясненням, — що:

"Дня 2 серпня в монастирській каплиці **прийнято до чина Францисканів (!) нових трьох кандидатів: Михайла Артима, Альфоноса Роко, та Рох Капеца**, — а 23 серпня зложать обіти (приречення): Андрій Новосядлий, Константин Бурак, Давид Баріда. **Також братчики: Джан О'Донел, Степан Пастух"**. — Дальше йде пояснення:

"Бракує кандидатів серед українських **юнаків, то Ісус кличе до нашого чина** (!) добрих молодців інших національностей(!). Вони скоро вивчають українську мову та обряд, бажаючи в той спосіб служити Богу та освятити власну душу".

* * *

Донедавна греко-католики мали лише монахів Василіян, а тепер вже мають Францискан, мають, Редемптористів, — отже два латинські **монаші Чини. Певна** річ, що за ними прийдуть Єзуїти, Домінікани, Капуцини, Піяристи та інші, і всі вони будуть "наші", "українські". Хоч чужий нам Чин, з чужою нам політикою, але... "наш"! А ви, Василіяни, бувайте здорові! Ми без вас обійдемося! Ви були би нам завадою!

Та впадає в очі, що той "наш" Францисканський Чин організують з усякої всесвітньої ріжнонаціональної збиранини; як виходить з імен, то є ірляндці (айриші), французи, бельгійці, чи італійці, чи ще хто. І ту всесвітню збиранину будуть звати "нашими", отже "українськими" **Францішканами. Так будуть** звати тих чужих, що аж мусять вчитися української мови, щоб хоч зверху бути подібними до українців. Та зрозуміло, що **коли вони навіть української** мови навчаться, то все ж їх душа і їх римська політика дальше лишиться **такою самою чужою, ненашою. І трираменний** хрест в їх руках буде лише для закривання їх політики. Можна сказати, що вони будуть "Троянським конем", будуть Валенродами, що позірно будуть ніби дбати про українців, але на ділі будуть приготовляти українців на матеріял для Риму.

А вже явно облудним, крайньо безбожним висказом треба назвати поклик на Ісуса, що то Він закликає ту всесвітню "збирану дружину", щоб вчилася укарїнської мови й обряду, і щоб так "служити Богу та освятити власну душу". Облудний вислів! Бо хіба ж та чужа братія не може без української мови й обрядів служити Богу і душі своєї освячувати? Чи нема для них гідної праці там, де вони вже знають мову народу, — у Франції, в Італії та в Америці? Та ні! Їм треба лізти між українців...

Та ще й Ісусом заступаються, що немов то Він каже їм між українців лізти, — хоч кожний свідомий чоловік знає, що їх пхає між українців не Ісус, але заборча римська політика. А тій політиці ходить лише про те, щоб замасковані римські політики взяли греко-католиків **у свої руки і повели їх туди, куди** Римові треба.

* * *

Що ж з Василіянами? Коли б дійсно ходило про добро українців, то чому не організувати Василіян до ширшої праці між українцями? Хіба ж Бог не наділив їх таким розумом, як бельгійців, французів, італійців, ірляндців? До того ж ще Василіянам не треба й української мови вчитися; вони ближче знають українську душу, українську історію, українську культуру. Вони ж сини **українського народу, — оскільки не було** б між ними непроханих "гостей". Чому свої не мають бути учителями своїх, але мають ними бути чужі?

Та римські політики знають, що роблять. Якраз те, що Василіяни — то українці, і є для Риму осоружне. За Василіянами є довга історія, довга традиція; вони свідомі, що вони сини українського народу, а того з них ніякими римськими "теольоґічними" днимами не викуриш. Рим знає, що свій за своїм **коли не заплаче, то бодай скривиться, а** чужому українська справа чужа. Вона **його ні болить, ні свербить.**

Римська політика завжди напихала греко-католикам за учителів і провідників чужих. Польські Єзуїти реформували Василіян в Галичині. Рим поставив на українській Лемківщині двох Єпископів москвофілів, отже ворогів українського народу. Нових уніятів на північно-західних українських землях піддано під власть польських Єпископів. Греко-католицьку Церкву в Галичині Папа дав під владу польського уряду. В Канаді поставлено латинського Редемпториста (хоч з роду українця) Митрополитом.

А позатим ще виховують чужу всесвітню збиранину, щоб вчилася української мови та обрядів і ставала учителями та провідниками українців.

Виходило б, що українці лише на те сотворені, щоб чужі вічно ними орудували, як якимись недоростками чи дикунами.

Дивне також, що Христос не накликає українських юнаків (молодців), щоб вони йшли до Василіян, але скликає всяку інтернаціональну збиранину, щоб з них Францискани виховували для українців будучих "піпів", як були вже бельгійські в Канаді.

Той поклик на Ісуса пригадує галицького Єпископа Хомишина, та трохи Єп. Коциловського, що в своїй хрунівській роботі казали, що Христос так приказує їм робити. **Значить, — нехай Христос за їх хрунівські вчинки відповідає!**

Щодо Ісуса, що немов то "скликає" всяку всесвітню збиранину, то хіба воно не нагадує тактики соціялістичного, чи большевицького поклику: "Пролетарі всіх країн єднайтеся"?

Але покликатися тут на Ісуса, що ніби то **Він до греко-католицької Церкви** "скликає" інтернаціональну збиранину, хоч в жадній іншій Церкві того нема — то це вже **просто хула Божа!**

С.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ТАКА ДИТИНА...

"Кажете, що моя дівчина поважна? Ага, поважна. Вона має тільки пять літ, а вже як до мене пащекує! Почули б самі, тоді сказали б. Я до неї кажу:

"Ольґа, донт бадер мі! Ґов оутсайд!"

А вона до мене:

Мамо, треба казати так: "Ольго, не докучай мені! Йди надвір!"

Я кажу: **"Невер майнд! Ти ще замала,** щоб вчити маму як говорити. Дец нот юр бизнес!"

А вона, чуєте, давай мене пробирати: "Мамо", каже, "треба до дітей по-українськи говорити. І я твоя дитина!"

Ото такі діти тепер! Чи я колись могла сказати до своєї мами як треба до мене говорити? Та ж я десь згоріла б зо встиду!

Ну, насварилам я її, насварилам і вигнала надвір в сенд-баксі бавитися!

Сіла я собі на четстерфільді, взялам трохи пінаців лускати і **стала на ті-ві** дивитися. Був файний шов — про кавбоїв Мексику. Їде той кавбой на коневі їде, їде, їде, шнурком над головою вимахує, а з ґана все: бах-бах-бах-бабах! А другий з коня — грим на землю! Впав і лежить. Ану, чи встане?

А тут двери в хаті — рип! Є моя Ользя! "Золотко" моє йде!

"Мамо", каже, "не сиди так близенько біля телевізора, бо очка собі попсуєш.

"О, Джі!..." кажу. "Ти пильнуй своїх окiв, а мами не вчи!"

А вона до мене: "І на кавбойські фільми не дивися, бо то страта часу. І погані вони! Лиш бються й стріляють".

Я, чуєте, так і заніміла! Що ж їй казати?

"Дец нот юр бизнес, на які я шови дивлюся! Йди своїх тойсиків в сендбаксі пильнувати!" кажу.

А вона знову:

"А ти, мамо, пильнувала б мене, щоб я де під авто не влетіла на вулиці. А ти тільки на кавбоїв дивишся".

Ото така мені дитина вдалася! Теперки но пять літ має. А що ж то буде, як буде мати більше? А то все через її френдшип з тою Галиною сусідської родини Харчишиних. То десь вона мою дитину так проти мене бунтує. Я могла б присягнути, що більше ніхто не має такої непокірної дитина, як моя.

Назар Полин.

МОЛИТОВНИКИ
ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.60

Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● На фармі „Київ" біля Торонта, Онт., побудовано православну церковцю. Баню для неї надбудував п. Слонь і він зробив для неї залізного хреста, що його посвятив у катедрі в Торонто Впреосв. Архиепископ Михаїл в неділю 18-го серпня. В неділю 25 серпня було Храмове Свято (Празник) згаданої церковці.

● У неділю 11-го серпня православні українці м. Монтреалу відзначили роковини Хрещення Руси-України польовою Службою Божою в літній оселі Св. Софії, що знаходиться за 60 миль від міста. Участь у Святі взяли всі три Українські Православні Громади м. Монтреалу: Святософійська, Святопокровська і Святоюріївська, на чолі з отцями Ностоятелями: Митроф. Прот. В. Слюзарем, Прот. К. Квасницьким, о. П. Архангельським, о. С. Цетухиним і о. Дияк. З. Ревком. Збірним хором диригував п. Я. Бартко. По Службі Божій відбувся Хресний Хід до річки й Посвячення води. Опісля процесія зупинилася біля високого хреста, поставленого минулого року, і тут відбулася Молитва за Україну, а о. В. Слюзар прочитав привітальні Пастирські Листи Владик. — Це Свято в згаданій оселі вперше відбулося минулого року.

● Українська Православна Громада Св. Івана в Едмонтоні рік-річно влаштовує Вакаційні Курси для української молоді, а від трьох років вони відбуваються у власній оселі Громади над озером Піджон Лейк. Курси ц. р. відбулися впродовж липня, з участю 49 дівчат і хлопців у віці від 9 до 16 років. Молоддю опікувалися пані: Пауш, Лукомська й Мельничук. Курс, з головним натиском на украіїнознавство, відбувся під проводом Мирослава Крещука — студента теології Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу. Фізкультурною (спортовою) частиною керував п. Володимир Савчук.

● На закінчення вакаційного табору молоді з парафії катедри Пресв. Тройці в Вінніпеґу, в неділю 25-го серпня відбулося польове Богослуження в згаданій оселі „Світанок" (Санрайз Кемп) в Ґусавік, між Ґімлі й Вінніпеґ Біч. Службу Божу відправив о. Д-р С. В. Савчук. По Богослуженні слідувала родинна пікнікова програма, товариські забави, пливання і т. д. Увечері при вогнищі була вечеря й гуртовий спів.

● Цей рік, 1957, є ювілейним роком в Архипастирській праці Владики Богдана (Шпильки), голови Української Православної Церкви в ЗДА, що в юрисдикції Царгородської Патріярхії. Дня 28-го лютого 1937 року він отримав у грецькій катедрі Пресв. Тройці в Ню Йорку хіротонію від грецьких Владик в ЗДА — Архиепископа Атенагорса і Єпископа Калліста. Архиеп. Атенагорас є тепер Царгородським Патріярхом, як Атенагорас 1.

● До складу Екзекутиви Української Православної Ліги в ЗДА на 1957/8 рік вибрані слідуючі ооби: Б. Гришчишин — през., Д. Пиш — попередній презид., Й. Подгурський і С. Капелюх — заступники президента, Катерина Пік — рек. секретарка, Марія Саврук — кореспонд. секретарка, Й. Леський — фінан. секретар, І. Березняк — скарб. Контрольна комісія: інж. А. Прухніцький, Ю. Леник і С. Ґабель. Духовні опікуни: о. Ст. Колтуняк, о. М. Федорович, о. В. Олійник.

● Директор Бюра Перепису населення в ЗДА, Роберт Бурґес, повідомив, що в черговому 10-річному переписі населення, 1960 року, буде також запитання про релігійну приналежність мешканців ЗДА.

● Найменша церква світу — то святиня на острові Ґернсі, в Англійському каналі, між Англією і Францією. Ця святиня нормально вміщує тільки одного священика і двох вірних.

● Українська Православна Парафія Св. Покрови в Мюнхені, Зах. Німеччина, після 12-річного користування з приміщення, рішенням німецького суду має до 1 жовтня ц. р. його опустити. Парафіяльна Рада знайшла нове приміщення, але стоїть перед матеріяльними труднощами.

● Фонд Ватикану для поширення впливів католицтва цього року становить 21 мільйон 100 тисяч долярів.

● Недавно в Римі помер на 90 році життя Кардинал Меркаті — ватиканський бібліотекар і архівіст. З його смертю число Кардиналів вже становить тільки 58, а має бути 70. Між Кардиналами є „20 італійців і 30 чужинців", каже католицька преса.

● У листопаді ц. р. в Москві має відбутися т. зв. „релігійний конґрес". Архиепископ Кипру, Макарій, що перебуває тепер в Атенах, також дістав запрошення. А тим часом Архиєп. Макарій має цілком інші пляни: він вибирається в подорож до ЗДА, щоб тут знайти допомогу для справи незалежности Кипру.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаете своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ВІСТІ З КАНАДИ И СВІТУ

● Прем'єр Дж. Діфенбейкер проситиме парлямент Канади, що почне свою сесію 14 жовтня, щоб він ухвалив потрібну суму ґрошей на завдатки для фармерів на збіжжя, зібране цієї осені. А покищо прем'єр продовжив термін фармерських позичок (на 5 відсотків), що заґварантовані урядом.

● До пляну здоровя, згідно з яким уряд в Оттаві зобовязався покривати половину коштів лікування, вже приступило шість провінцій Канади. Це досить для того, щоб плян увести в життя. Федеральний міністер здоровя, Дж. В. Монтейн повідомив, що приспішить цю справу. Манітоба приступить до цього пляну, отже це вже сьома провінція прийме в цьому участь.

● Робітники компанії Ґаспе Коппер Майнс у Мурдоквил, Квебек, у серпні проголосили страйк. Тоді появилися орґанізовані страйколоми, щоб зірвати страйк, і при тому вони нищили домівку й авта страйкуючих робітників, обкидали їх камінням, тероризували робітничих провідників. Клод Жодуен — президент Робітничого Канадійського Конґресу — заявив, що згадана компанія звербувала собі страйколомів з-поміж новоприбулих іміґрантів — німців і мадяр, і вони були озброєні ножами. Федеральний міністер справедливости, Дейві Фултон, заявив, що уряд старався до цього не допустити; і коли урядовці компані прийшли до федерального іміґраційного бюра в Торонто вербувати страйколомів з-поміж новоприбулих, то влада усунула їх з бюра.

Клод Жодуен без успіху звертався, щоб федеральний уряд посередничив у спорі компанії зо страйкуючими робітниками, тому що ця справа належить до уряду провінції Квебеку. Однак прем'єр Квебеку, Дюплесі, заявив, що тепер „час не є відповідний для інтервенції" уряду.

● Урядова статистика в червні ц. р. подала, що тепер у Канаді дітей нижче 15 років життя є 5 мільйонів 442 тисячі 200.

● Канадійська Рада для розвитку культури річно призначатиме 800 тисяч долярів стипендій для тих осіб, що працюють для розвитку мистецтва й гуманістичних та суспільних наук у Канаді. Суми стипендій на особу виноситимуть від $300 до $5,000.

● Дня першого липня ц. р. населення Канади становило 16 мільйонів 650 тисяч осіб.

● На річній конвенції Канадійської Учительської Федерації ухвалено резолюцію, щоб уряд заснував в Оттаві учительську колеґію.

● В Едмонтоні в серпні 80 новоприбулих мадярських іміґрантів влаштували демонстраційний похід, домагаючись від уряду, що їх спровадив і утримує, кращих харчів, таких, як вони хочуть, і праці.

● В ЗДА повстав український комітет для допомоги лемкам, виселених 1947 р. польським урядом з українських земель на бувші німецькі землі, на заході польської держави, де вони переслідувані поляками за своє ураїнство й український обряд; їх хотіли б перевести на польське католицтво. А хто ж допоможе виселеним українцям з Холмщини й Підляшшя, яких ще 1938 року нараховувалося 210 тисяч самих православних?

● Військовий лікар, майор Девид Симонс, бальоном піднісся на 100 тисяч стіп (19 миль) вгору і досліджував атмосферу.

● Сенсацією серпня ц. р. було повідомлення уряду СССР, що советські військові техніки винайшли трансконтинентальну зброю — ракету, яка може летіти пять тисяч миль і влучити в ціль, на яку в СССР її ѣкерують радаровими апаратами. На Заході одні в це вірять, другі ні, але ніхто не заперечує, що така зброя не є жодною фантазією. Америка й Англія виявили, що вони вже давніше почали над такою зброєю працювати, і також мають тут поважні успіхи. Американські ракети летять три з половиною тисячі миль.

● З Лондону повідомляють, що росіяни дали Сирії на 83 мільйони зброї (не так давно перед тим дали 50 мільйонів). Тепер у Сирії є 350 советських військових дорадників і туди напливають російські „добровольці".

● М. Хрущов дав „посади" усуненим від влади большевицьким лідерам. В. Молотова назначив дипломатичним представником у Монголії, а Лазаря Кагановича послав на становище директора одної з фабрик цементу.

● Під кінець серпня ц. р. Маляя, що раніш була британською колонією, отримала незалежність, і залишається у Британській спільноті народів (Коммонвелті), як монархії, цебто вона признає над собою королеву Британії.

● З початком вересня ц. р. попередній прем'єр Канади, Люї Сен Льоран, уступив із становища провідника ліберальної партії. Ходять поголоски, що його наступником стане Л. Пірсон.

ЩО „ВІЛЬНОМУ СЛОВУ" ВІЛЬНО, А ЩО НІ?

У газеті „Вільне Слово" ч. 32 з 10 серпня під великим наголовком поміщена стаття „Рятуймо синів Авеніра Коломийця". У вступі „Від Редакції" показано ще одну суть криводушія католицької політики у „Віль. Слові". Читаємо там між іншим: „. . . Ще цікавіше було нам ствердити, що „Наша Громада" (журнал Прав. Братства при Украінській Прав. Церкві — прим. моя) **дорівнює, може й перевищує** (пікр. моє) з деякого погляду подібний (?) до неї місячник „Віра й Культура" з Вінніпеґу, який **славиться нападами** на українців грекокатоликів і відсуджує їх взагалі від . . . українства, дарма, що ніякий журнал такої справи не рішає . . ."

Помимо того що друк журналу переходив через мої руки, я переглянув ще раз його, щоб знайти щось написане таке, як „напад на католиків", але нічого подібного немає в журналі. Що ж то „Вільне Слово", з деякими вільними від усякої моралі й чести авторами вважає за „напад"? Чи може те, що журнал „Наша Громада" пише про Українську Православну Церкву і її ролю в нашій Історії? Мабуть для „лицарів" з „Вільного Слова" є небезпечним, коли ми розкриваємо все те про свою Історію, що вороги стараються або очорнити або цілком затерти як неісснуюче?

„Все, що потрібно для перемоги зла, це те, щоб люди мовчали і не протидіяли" — казав Едмунд Бурке. І ми, всупереч всяким яничарам і їхнім „найсвятішим", не будемо мовчати, ні „нападати", а голоситимемо свою Національну Правду, ту Правду, що її голосили: Андрій Первозванний, Володимир Великий, Костянтин Острожський та Тарас Шевченко, бо ми віримо, що зло є короткотривале, а Правда є вічна.

Це між іншим згадалося мимоходом. Мені ходило якраз про статтю Докії Гуменної, яку вона прислала надрукувати в „Нашій Громаді", а „Вільно-Словні" р е дактори, не питаючи ні Докії Гуменної, ні нас, передрукували з . . . „незначними пропусками **несуттєвих мість.**" Цікаво якраз, що ж то саме було отим „несуттєвим" для „Вільного Слова". Ось кілька місць: „Не вибирається вона до США — через те тільки, що піде на працю, а дітей доведеться віддати до якогось притулку і ТАМ ЇХ ПОКАЛІЧАТЬ КАТОЛИЦЬКІ ВИХОВАТЕЛІ . . ." (підкреслене мною є пропущене „Вільним Словом" як „несуттєве"). Далі: І аж ось коли вхопив їх той притолук, що від нього з такими жертвами охороняли батько й мати . . . ТЕПЕР ТАРАСА Й ЖДАНА ВИХОВУЮТЬ ЄЗУЇТИ, ЩО ХОЧУТЬ ЗРОБИТИ З НИХ РЕВНИХ КАТОЛИКІВ . . ." (Це також є „несуттєве"). А це хіба „технічна помилка", що: „. . . вони опинилися в неукраїнському притулку.", замість оригінального „АНТИУКРАЇНСЬКОМУ"? Може це є для „Вільного Слова" щось на подібність „всьо равно"? Здається що „неукраїнський" притулок — це англійський, французький і інші, а „антиукраїнський", це може бути, наприклад: к о м у н істичний український. Він своєю формою являється українським, але в дійсності ним не є. Здається до Докія Гуменна мала езуїтський притулок за такий. Ось що є у „Вільного Слова" за „несуттєве", — все те, що, є протипапське, все, що розкриває чорні діла Риму.

Щоб не розводитись довго, згадаємо ще одне. „Вільне Слово" твердить що: „ . . . дарма, що ніякий журнал такої справи не рішає . . .", — тобто, чи католики є українці, чи ні. А що ж тоді, по-вашому, „Вільно-Словні", рішає? Може зброя, інквізиція, чи костри? Ні, панове, (може з вас хтось і є з „Лицарів Колюмба"!) не насилля, рішає, не мечі, а СЛОВО. „Слово було у Бога . " — пише Св. Письмо. „Слово, моя ти могучая зброє" — казала Леся Українка. „Возвеличу отих рабів німих, я на сторожі коло їх поставлю СЛОВО . . ." — казав Тарас Шевченко. Так, панове, лише „ПРАВДИ СЛОВО НОВЕ" рішить колись Українську Історію, лише СЛОВО „відсудить" хто є українець а хто ні Ми в це віримо і . . „діждемось таки колись", - як казав Шевченко, — цієї Правди, коли всякі насилля і кайдани будуть знищені СЛОВОМ.

А вам, що таке пишете в „Вільному Слові", скажу словами Шевченка: „Схаменіться недолюдки, діти юродиві . перестаньте матір катувати". Не закривайте правди від людей, не ховайте її в безодню папських буллів, бо вона своє світло протисне крізь найбільші мури аду. Будьте люди, якщо у Вас ще жевріє хоч іскорка людського сумління.

Для боротьби за Правду Божу і Українську все готовий . . .

Степан Сорока.

Є ТІЛЬКИ ОДНА УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА

Єпархіяльна Рада **УАПЦ в Австралії** (Сіднейської частини), що відбула 2-го червня 1957-го р. своє засідання, розглянула Комунікат Другої Конференції Представництв Українських П р а в о славних Церков в США і Канаді, що відбулася в днях 9-11 травня ц. р., в Ню Йорку, США, і винесла таку резолюцію:

Нарада з радістю прийняла до відома факт відбуття вищезгаданої Конференції, висловлює признания учасникам її за їх труди в напрямі упорядкування спільних для всіх Українських Церков проблем церковної практики та співжиття цих Церков у вільному світі, зокрема висловлює свою повну солідарність з урочистим проголошенням цієї Конференції про існування поза межами України лише одної Української Православної Церкви, духово неподільними частинами якої є Краєві Церкви в США і Канаді та по інших континентах.

Нарада вважає за засадне ствердження Конференцією, що на континенті Північної Америки є тільки дві частини єдиної Української Православної Церкви, а саме: Українська Г р е к о - Православна Церква в Канаді та Українська Православна Церква в США, і приєднується до заклику Конференції до всіх православних українців — світських і духовних на терені США і Канади, а які перебувають поза цими двома Церквами, щоб вони приєдналися до тих Церков.

Нарада вважає, що такою ж духовно-неподільною частиною цієї єдиної Української Православної Церкви є наша Українська Автокефальна Православна Церква в Австралії, очолена, згідно з ухвалою Другого Собору нашої Церкви, Високопреосвященнішим Митрополитом Ніканором.

Нарада просить ВПР. Владику Митрополита Ніканора приєднатися до цих ухвал та піти на зустріч тим заходам Українських П р а в о славних Церков в США і Канаді, які, згідно з ухвалою Конференції, наведено в п. 8 т. г Комунікату, будуть почипені ними в напрямі сконсолідування церковного життя на всіх континентах.

Резолюцію підписали: Протопресвітер А. Теодорович, Протоєрей В. Соловій, Священик А. Пугілевський, п. Михайло Гуляк Сідней, 2-го червня 1957-го року.

До повищої Резолюції Єпархіяльна Рада (Мелборнська частина) приєднується.

Оригінал підписали: Протопресвітер Ів. Винницький, Протоєрей Гр. Фомічевський, Протоєрей Борис Стасишин, інж. П. Верещака, інж. Ів. Хомяк, дир. Федір Кудринський, Микола Галета, Василь Парубченко, Василь Кандибко, Василь Досенко.

Мельборн, 9. VI. 1957 року.

*

На засіданні Генерал. Церковн. Управління **у Бразилії**, що відбулося дня 30-го червня 1957 року, прийнято слідуючу резолюцію.

Заслухавши комунікат і докладно обговоривши його — **ми**, Генерал. Церк. Управління і всі вірні УАПЦ в Бразилії, зносимо найщирішу подяку Господеві Богу й безмежно радіємо, що відбулась так довго очікувана конференція і на ній прийняті великої історичної ваги рішення, які відповідають нашим задушевним мріям і бажанням мати у вільному світі одну Українську Православну Церкву. Кличемо всі церковні клітини УАПЦ на чужині негайно розпочати акцію для осягнення й зреалізування постанов Конференції. Вважаємо постанови Конференції першим етапом на шляху до

об'єднання православних українців у вільному світі й просимо Високопреосвященнішого Владику Митрополита Іоана — Первоієрарха УПЦ в США й Первоієрарха нашої Церкви в Бразилії, спільно з Єпископатом очолюваної Ним Церкви — перевести в життя вже раніш прийняте рішення про створення у вільному світі **одного Вищого Органу Української Православної Церкви.** Коли б для рішення цієї важної справи Священий Собор Єпископів Української Православної Церкви в США потребував би голосу й підперття українського православного загалу у вільному світі, ми, православні українці в Бразилії, щиро вітали б ініціятиву й заходи Єпископату для скликання **Всеукраїнського Православного Собору** поза межами нашої Батьківщини.

*

З Венецуели пишуть з 22 травня: „В суботу 18 травня ми мали спільне Засідання Церковної Ради і Ревізійної Комісії парафії Св Покрови в Каракасі і представників провінції Валенції. Заслухали Комунікат про перебіг Другої Конференції Представництва Української Православної Церкви в США й Української Греко-Православної Церкви в Канаді Комунікат наповнив нас великою радістю і ми всі, дякуючи Господу Богові, відспівали спільне Ц а р ю Н е б е с н и й.

Одночасно всі присутні, в імені цілої православної людности у Венецуелі, під керівництвом Адміністратора УП Церкви, постановили привітати всі постанови, що зазначені в Комунікаті, та приобіцюємо стисло виконувати всі зарядження, які будуть поступати в дусі цього поєднання. Одночасно ми заявляємо і бажаємо залишатись, як невідлучна частина УПЦ в Америці, під Вашим Високим проводом*) і дякуємо Вам. Високопреосвященний Владико, за духовну опіку, яка оказалася для нас дуже на часі і допомогла нам вийти з тяжких і трудних обставин. Ми тпер тішимося спокоєм в церкві і дякуємо Господу Богу, що прикоротив наші страждання".

Ми віримо, щ . Ви, Дорогий Владико, разом з Високопреосвященнішими Владиками УПЦ в Америці і Високопреосвященніші В л а д ики Канади та Европи допровадите і поглибите єдність наших церков тут на чужині і допоможете створити одну структуру правління наших церков, під проводом якого ми з Благословенства Божого відслужимо вдячний молебень в Золотоверхому Києві в нашій православній Святині **Софійському Соборі** і підійдемо всі під благословенство **Українського Патріярха.** Тим здійсниться мрія наших дідів і прадідів.

Нехай Господь благословить Ваші труди і пішле Вам сили та здоровля довести діло поєднання до благополучного кінця.

Повідомляю Вас, що в неділю 19 травня ми відслужили вдячний молебень за здоровля всіх Владик, а наш парафіяльний хор відспівав їм радісно і побожно **Многія Літа.**

(„Українське Православне Слово", вересень 1957).

*) З повідомлення на ім'я ВПР. Владики Митрополита Іоана.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ В СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

Впреосв Владика Митрополит Іларіон приїхав до Сенді Лейк у суботу ввечері разом з о Д-ром С. В. Савчуком - - головою Президії Консисторії. Як батько, який хоче знати як живуть його діти, так і Владика по приїзді знайомиться з головою Громади п Євгеном Мулявкою та розпитує про тутешнє церковне життя і дає свої батьківські теплі поради

У неділю 7-го липня 1957 року зустріч Митрополита Іларіона відбулася о 9.30 рано коло Церкви. Від Громади вітає Владику Іларіона стародавним українським звичаєм хлібом і сіллю п. О Свинарчук, від Недільної Школи вітає панна М Колтуцька, яка після привіту передала Владиці букет свіжих рож, а шість дівчаток з Недільної Школи стелили дорогу квітами На порозі церкви вітає Владику о Настоятель Яків Рибалка та просить Митрополита увійти до храму й помолитися за всіх вірних цієї Громади, за всіх вірних Української Греко-Православної Церкви і за ввесь український нарід.

Владика своїм теплим батьківським словом скріплює віру в присутніх і входить до храму.

Святу Літургію служить Митрополит Іларіон у сослуженні о С. В Савчука та о Я. Рибалки.

Велика й простора церква не змогла помістити всіх вірних, тому мусіли поставити голосники, щоб вірні, які були коло церкви, могли бути учасниками А р х и є рейської Служби Божої та щоб могли почути проповідь з уст Провідника Церкви.

Проповідь на тему Віри всі вірні слухають з великою увагою І було видно на обличчях вірних, що кожне слово Митрополита знаходило місце в людських серцях, і ніби кожний хоче сказати, що зістанеться вірний Християнській Вірі й науці Апостольській Православної Церкви та правдивим Христовим пастирям, як Митрополит Іларіон.

Посвячення нового Іконостасу Владика довершив перед відпустом. По освяченні Іконостасу був обхів кругом церкви, з читанням Св. Євангелії та з окропленням церкви й вірних освяченою водою. Відпуст відбувся на порозі церкви, а по відпусті о. Настоятель виголосив Многоліття Владиці, священикам, владі і всім вірним Православної Церкви, а вірні разом співали „Многії літа".

По мируванні вірних Владикою, вірні перейшли до Народнього Дому, де вже жіноцтво чекало з обідом.

По обіді, о год. 2.45 почався концерт. Їдальня хоч і велика, але не змогла помістити всіх разом, тому мусіли жінки застелювати чотири рази.

Концерт розпочався вступним словом о. Я. Рибалки, який привітав Митрополита Іларіона, о. Д-ра С. В. Савчука та всіх присутніх.

По цім слідували привіти від Громад: Сенді Лейк — О. Дідик, Січ І. Сорожук, Мензі — пані М. Чвалюк, Овкборн — М. Швалюк, та пані Зварич з Веґревил, Алта., що в той час перебувала у своїх знайомих у Сенді, Лейк, Ман

Посол М. Мандзюк з Овкборн вітає Митрополита від цієї округи Маркет, від якої він є послом до федерального парляменту, і він довше зупиняється над науковою й церковною працею Митрополита Іларіона Потім говорить про значення Української Греко-Православної Церкви в Канаді для всіх свідомих українців, живучих за кордоном, та її місійне значення в теперішний час для нас, як також і на будуче для всієї України.

Митрополита Іларіона представив зібраним о. Я. Рибалка, який в коротких словах передав життя Митрополита від часів його праці як Міністра Освіти Української Народньої Республіки — досьогодні.

Головною ідеєю життя й праці Митрополита було те мотто, яке він поставив перед собою, а саме „Служити народові то служити Богові" Від цього Митрополит Іларіон не відходив ні як професор І. Огієнко, чі пізніше як Митрополит Іларіон.

Присутні привітали Митрополита Іларіона на естраді рясними оплесками.

Головною темою Митрополитового Слова то розріст Православної Церкви в Канаді.

Наприкінці своєї промови Митрополит Іларіон звернувся батьківським словом до всіх українців, які ще не є членами Української Православної Церкви, щоб вони ними ставали, бо Українська Православна Церква — то єдина споконвічна Церква українського народу І тільки в рядах Україн Правосл. Церкви можна найкраще служити українському народові. Всеч. о. Я Рибалка щиро подякувавши Митрополитові за його глибоко-повчальне Слово й піднесення вірних на дусі, з черги представив о Д-ра С. Савчука, як довголітнього голову Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, та ревного пастиря Христового стада.

Навязуючи свою промову до проповіді Митрополита Іларіона про Віру, о. Д-р Савчук говорив на тему початків Української Православної Церкви в Канаді.

Згадка про ці початки, зокрема в місті Сенді Лейк, коли перший раз тут відбулося Богослуження, яке й був відправив о. Д-р Савчук понад 30 років тому, спонукало багатьох присутніх перенестися думками в той час, коли Православна Віра в цій околиці була осміювана, і перші вірні мусіли, мов перші християни, мати Богослуження по хатах.

Закінчуючи свою промову, о. Д-р Савчук закликає всіх вірних, щоб та віра, з якою започатковувалася ця тут Громада, не зменшилася, бо Господь Бог був з нами від самих початкв дотепер, і як що ми й надалі будемо мати ту віру, то Громада буде скріплятися новими членами, які будуть шукати правдивої Христової Церкви.

Промови й привіти були переплітані виступами хору з Мензі, Ман., під управою п. Івана Пелешка.

На закінчення урочистости о. Я. Рибалка щиро подякував Митрополитові Іларіонові за Канонічну Візитацію, яка духово піднесла вірних в цій околиці А - Громада Св. Архистратига Михаїла й на будуче буде високо нести вперед ідею Православної Віри.

Канадійськими і українськими гимнами закінчено Свято.

Присутній.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В ОВКБОРН, МАН.

Православна Громада Св. Володимира Великого мала найбільше свято від свого заснування, а саме 28-го липня 1957-го року, коли вітала в себе нашого найвищого Церковного Достойника — Митрополита Іларіона.

Вже пару тижнів перед приїздом Митрополита члени Громади під проводом о. Настоятеля робили приготовлення, щоб гідно привітати свого рідного Митрополита.

Урочиста Зустріч Владики Митрополита відбулася в неділю 28 липня о год 9.30 рано. В спеціяльно зробленій брамі вітає Митрополита Іларіона від Громади п. Юрій Карасевич такими словами: „Високопреосвященніший Владико! Вітаю Вас при вході святині, так як вітали предки князя Володимира Великого та князя Ярослава Мудрого і своїх рідних Владик хлібом і сіллю Ми вітаємо Вас, Владико, на вільній канадійській землі як найбільшого сина українського народу і найвищого представника Української Православної Церкви, цим стародавнім рідним звичаєм на прибраній новій нам батьківщині. В імені Громади прошу, Владико, увійти до храму, щоб ми могли через Ваші уста разом з Вами помолитись Богу за кращу долю українського народу та

розсіяних по всьому світі його дітей".

Вісім дівчаток, в білій одежі, з Української Школи під проводом добродійки Савелі Рибалки встелюють дорогу Владиці квітами.

На порозі церкви вітає Владику о. Настоятель Яків Рибалка. Святу Літургію служить Митрополит Іларіон у сослуженні о. Д-ра С. В. Савчука та о. Настоятеля Якова Рибалки.

Церковний хор, який був тому два місяці зорганізований під проводом добродійки Савелі Рибалки, співає прекрасно. Церква хоч і простора, але не може змістити всіх вірних, і багато мусять стояти надворі та слухати Св. Літургію через голосники, поставлені Миколою Антоновичем.

Сильна змістом проповідь на тему **милосердя** ніби гіпнотизує вірних і спонукує думати: Чи я поступаю так, як учить наш Архипастир Церкви, чи ні? Якщо ні, то ще сьогодні треба перевести слова свого Митрополита в практику, — і кого я може осудив, то перепросити особисто, щоб я був правдивим сином, чи дочкою, Православної Церкви.

А наш Український Золотоуст далі подає науку своїм дітям: як вони мають стосувати милосердя в родині, в церковній і громадській праці.

Перед відпустом відбувається Чин Обходу кругом церкви, — з читанням Св. Євангелії та з окропленням церкви й вірних свяченою водою. По відпусті о. Настоятель виголошує Многоліття Митрополитові, Священикам, проводові держави та всім вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді. На закінчення Митрополит усіх мирував.

Братський обід відбувся в Українському Народньому Домі, який приготовило жіноцтво Громади.

По обіді в хаті п-ва Зюбраків відбулися короткі наради представників Громад з Митрополитом Іларіоном і о. Д-ром С. В. Савчуком та Парохом о. Я. Рибалкою.

Концертова програма почалася о 2.30 по обіді, яку розпочав вступним словом о. Яків Рибалка, вітаючи Митрополита Іларіона, о. Д-ра С. В. Савчука і всіх присутніх.

Хор Української Школи під проводом добр. Савелі Рибалки відспівав дві пісні. По цім слідували привіти. Посол М. Мандзюк вітає Митрополита від виборчої округи Маркет, від якої він є представником до Оттави. Пані М. Мандзюк вітає Митрополита від Жіночого Т-ва ім. Лесі Українки та коротко розповіла про ролю цього Т-ва при Українському Народньому Домі, яке всі свої прибутки розділює на Церкву й Н. Д. Від Громад вітають Митрополита Іларіона так: Сенді Лейк — О. Дідик, Січ — І. Сторожук, Мензі — І. Пелешок, Роз бури — О. Лесюк, Енгусвил — Д. Соборецький, Овкборн — М. Швалюк.

Далі слідував спів трьох дівчат з Української Школи: Петрусі Зюбрак, Гені Пелешок і Гені Слонь та піяно дует Гені Слонь і Орест Слонь.

Владику Митрополита представив зібраним о. Яків Рибалка. Всі присутні одушевлено зустріли появу свого Митрополита на естраді.

Митрополит Іларіон сказав сильне слово на тему: „Православна Церква — то Церква Українського Народу". Митрополит Іларіон, як великий історик Християнської Церкви на Україні, найліпше знає звідки прийшло Християнство на Україну, і він тому сказав, що хто з українців говорить, що Україна прийняла католицтво, той не знає своєї історії, або її фальшує, бо Україна прийняла тільки Православіє, яке залишилось і досьогодні майже у всього українського народу

Митрополит Іларіон при кінці своєї промови закликав усіх українців, які ще не є в рядах Української Православної Церкви, щоб у ці ряди ставали. А Українська Православна Церква кожного зустрічає, як мати рідного сина по довшій розлуці.

По цім слідував виступ церковного хору під управою добродійки Савелі Рибалки, який відспівав дві пісні.

Представляючи присутнім о. Д-ра С. В. Савчука, о. Яків Рибалка сказав, що кожна Громада знає особисто о. Савчука, бо як довголітній голова Президії Консисторії, він бував у всіх Громадах. Перші початки зорганізованого релігійного життя православних українців у Канаді тісно повязані з особою о. Савчука, який ревно працював над тим, щоб Православна Церква в Канаді розширювалась і зростала новими членами.

Промова о. Д-р С. В. Савчука була на тему початків Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Православна Церква в Канаді зберігла українців свідомими своєї національности. І не тільки своїх членів, але й інших, які, хоч і довгими роками ще звали себе русинами, то все ж пізніше, під напором свідоміших громадян та з боязні, щоб не втратити своїх членів, які могли б перейти до православних, врешті мусіли і свій провід називати як також і свої видання позначити українським іменем.

Говорячи про 10-ліття Овкборнської Громади, о. Д-р С. В. Савчук сказав, що ці роковини — то жнива тих піонерів, які розширювали ідею Української Православної Церкви в Канаді. І ця ідея знайшла добрий ґрунт також і в місті Овкборн, і тому сьогодні тут є така велика Громада.

По цім виступав хор з Мензі під управою І. Пелешка.

На закінчення урочистости о. Яків Рибалка щиро подякував Владиці Митрополитові Іларіонові за Канонічну Візитацію, що сильно скріпила Громаду морально, та запевнив Владику, що Овкборнська Громада буде високо нести ідею Української Православної Церкви в цій околиці. Щире спасибі було сказане і о. Д-рові Савчукові за приїзд з Митрополитом та за звеличання Канонічної Візитації своєю присутністю.

Щире спасибі належиться і всім тим, які допомагали звеличати чимнебудь цю Канонічну Візитацію, а особливо жіноцтву, яке поклало так багато праці.

Українським і канадійським гимнами закінчено урочистість.

Присутній.

ПОСВЯЧЕННЯ ЦЕРКВИ В ШІГО, САСК.

У неділю 4 серпня ц. р. Впреосв. Митрополит Іларіон відбув у Шіго, Саск., свою Канонічну Візитацію і посвятив нову, цілком вже викінчену церкву на честь Зіслання Св. Духа.

Владика Митрополит прибув у суботу 3 серпня, з головою Президії Консисторії, о. Д-ром С. В. Савчуком. Високих гостей на станції біля потягу зустрінула численна громадка вірних на чолі з оо. Б. Яковкевичем і Олександром Новицьким та головою Громади Андрієм Савчуком і секретарем Теодором Коропатницьким. Від місцевого Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської Владику привітала пані Клевчук та вручила китицю рож. При зустрічі був присутній посадник (мейор) містечка п. В. Купровський, який своїм автом відвіз Митрополита до парафіяльної резиденції і потім ввесь час особисто служив Владиці своїм автом. Тут за українським звичаєм, зустрічає Владику хлібом-сіллю та теплим привітом о. Парох Протопресвітер Тит Яковкевич, і Владика тут, по довгій подорожі з Вінніпеґу, може спочити. Отець Д-р Савчук спинився в домі свого брата, п. Андрія Савчука.

По обіді Владика Митрополит виявив бажання побачити нову церкву. Помітне було вдоволення Архипастиря, коли він вступив на простору, обсаджену в кілька рядів ялинками та іншими деревами, церковну площу, коли зблизька побачив нову церкву та війшов до неї. Дійсно все там гарне. Гарна площа, яку невтомно пильнує та тримає завжди в найкращім порядку Старший брат Миколай Курилюк. Гарна й церква, як назовні, так і всередині. Честь і слава вірним Громади Шіго.

Ще тільки 7.30 недільного ранку, а дзвін вже сповіщає про Велике Свято. Вже йдуть вірні до Дому Божого, вже автами з'їзджаються. В церкві правиться Всенічня, а потім Водосвяття. Далі відбувається урочиста зустріч Владики Митрополита біля прикрашеної брами, де хлібом і сіллю вітає голова Громади п. А. Савчук. Дівчатка Недільної Школи, під опікою пані Кучерявої, гарно зодягнені, з кошичками квітів у руках посипають ними дорогу Владиці до церкви, а там вже чекає з Хрестом помічник Пароха о. Б. Яковкевич. Коротке привітання, відповідь Владики, і при співі Архиерейського „Достойно є" дальший похід аж до катедри і до солії. Живим вінком оточили діти свого Владику і так були з ним аж до Малого Входу. В Службі Божій, крім вищезгаданих Священиків, прийняв участь ще й о. Михайло Боднарчук з Канори. Саме Посвячення церкви, а також Іконостасу відбулося перед Службою Божою. Місцевий мішаний хор гарно співав під досвідченою рукою свого диригента-Пароха о. Тита Яковкевича. Пять Іподияконів також добре справились зо своїми обовязками під час Архиерейської Служби Божої. Проповідь Митрополита на тему „Ісповідництво в Церкві Христовій Українській Православній" була прекрасною наукою, сильною та на часі для всіх, що її слухали. А таких було більше тисячі. Голосник надворі та інсталяція в церкві уможливили всім добре чути цілу Службу Божу. Все закінчилось обходом навколо церкви з читанням Євангелій, окропленням Св. Водою, а перед входом до церкви було виголошено Многоліття, і Владика довго-довго, більше як півгодини, мирував вірних, що неперериним потоком підходили до Св. Хреста.

* * *

Членкині місцевого Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської чимало напрацювалася, щоб улаштувати все як слід для такого Великого дня, та для так великої кількости людей. Владику, який прибув до Народнього Дому автом в супроводі Священиків, при вході, з рожами в руках, привітала маленька Ангеля Рудей. Мило було чути як ця дитина говорила читко, гарною мовою та без чужого акценту. Думаю собі, з цього приводу, що моя праця з дітьми в Недільній та Рідній школах таки щось приносить. Далі, Владика благословить страви, всі приявні сідають за чотири довжезні столи. Невтомне наше жіноцтво подає щораз то інші страви. Чотири рази засідалося за столи, а Владика за той час мав змогу хоч трохи відпочити в парафіяльнім домі.

Пообідню програму розпочав о. Парох Округи, Протопресвітер Тит Яковкевич. Він привітав Їх Високопреосвященство Владику Митрополита Іларіона. Привітав голову Президії Консисторії о. Д-ра С. В. Савчука та всіх присутніх Отців. Дальше була мова про будову церкви в Шіго, про наполегливість праці при будові та про жертвенність, як поодиноких членів, так і всього загалу. Слово о. Пароха одночасно було й прощанням з Округою в особах її репрезентантів, які прибули на Свято до осередку Округи — Шіго. Прощанням це було тому, що з кінцем серпня ц. р. о. Протопр. Тит Яковкевич переходить у стан спочинку, з осідком у Вінніпеґу.

Головною точкою пообідньої програми було Слово Владики Митрополита Іларіона. Владика говорив про значення Православної Церкви для українців. Його переконливі слова заторкували не тільки розум, але й серце. Коли була мова про зростання Української Православної Церкви в Канаді, то, між іншими Громадами, Владика, як приклад, поставив і Шіго з його прегарною церквою, та у великій мірі, побільшеним членством.

Всеч. о. Д-р С. В. Савчук в своїй доповіді згадав про колишні часи в Шіго та в Окрузі. Він говорив ясно й зрозуміло для всіх. Його спомини були насичені життерадісністю. Особливо подвоїлася увага слухачів, коли прелеґент говорив про сучасне життя українців і про Православну Церкву в Канаді.

Наступним промовцем був Д-р Юрій Драґан з Саскатуну. Вітаючи присутніх, він також згадав про минуле, а зокрема про Візитацію в Шіго 1924 року Владикою Іоаном Теодоровичем. Д-р Драґан подарував Громаді, як памятку, власноручну світлину з тієї Візитації. Дуже доброю була частина промови Д-ра Драґана, в якій він апелював до молоді.

Щоб дати можливість трохи відпочити після постійної уваги й напруження, господар о. Б. Яковкевич доручив секретареві Громади п. Т. Коропатницькому влаштувати розигри („розіґравку") деяких речей, що на них пару днів тому закінчено було продаж квитків. На цім місці треба згадати п. Івана Спренжиматека, який своїм даром на церкву в Шіго спричинився до рішення відбути ці розигри. Концертом „Як же Ти славний" у виконанні мішаного хору, перейдено до продовження й закінчення програми.

О. Протопресвітер Олександер Новицький з Форт Вілліям у щирім короткім привіті передав свої найкращі побажання. Гарним ствердженням зросту Громади в Шіго були слова бувшого тутешнього Пароха Всеч. о. Михайла Боднарчука. „До Шіго я приїхав, чи до якоїсь іншої Громади?" каже він, порівнюючи місцеве колишнє з теперішнім.

Ще мали ми приємність вислухати того дня Всеч. о. Василя Сенишина, ректора Інституту імені Митрополита Петра Могили в Саскатуні. Вітаючи всіх зо Святом, о. Сенишин пригадав про значення згаданого Інституту, та про патребу умеблювання інститутських кімнат.

Голова Церковної Громади п. Андрій Савчук дякував усім за прибуття до Шіго, а місцевому жіноцтву — за працю. Згадав також про ті заходи, які робив Заряд Громади, щоб спопуляризувати саму думку про необхідність будови нової церкви, а так само коротко розказав про сам процес будови.

Останнім говорив господар дня о. Б. Яковкевич. Передусім це була подяка Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові за прибуття до Шіго, за Освячення Храму, за всю урочистість та за цінні й гарні промови. Також — подяка голові Президії Консисторії о. Д-рові С. В. Савчукові і всім Всечесним Отцям, які ласкаво взяли участь у Святі в Шіго. Далі, хор відспівав молитву „Достойно є", та „Іс полла еті Деспота", як відповідь на останнє для всіх, на цей день, благословення Владики Митрополита.

Вірю і знаю від інших, що хто побував того недільного дня в Шіго на урочистій Архиерейській Службі Божій, хто чув все та бачив, той повернувся додому з радістю в серці, з думкою що релігійна та національна свідомість у нашім народі стоять високо і що ніхто й ніщо їх ніколи не зломить.

о. Б. Яковкевич.

ВІНЧАННЯ ВИЗНАЧНИХ СУМКІВЦІВ

У суботу 20 липня ц. р. в українській гр.-православній церкві Св. Володимира в м. Гемилтоні, Онтаріо, відбулося Вінчання п. Ілії Федака, сина Михайла та Василини Федаків з Паркервю, Саскачеван, з Марусею Фастриґою, дочкою Василя та Оксани Фастриґів з Гемилтону, Онтаріо.

Тайну Вінчання звершив Впреп. о. Прот. В. Федак (дядько молодого) в сослуженні Всеч. отців Михайла Юрківського, Пароха Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці в Вінніпеґу, та Федора Легенюка, Настоятеля Св.-Дмитрівської церкви в Новому Торонті. Співав церковний хор Гемилтонської Громади під керівництвом п. Макара Сушка.

Дружбами були Євген Федак, Петро Попіл, Василь Фастриґа.

Дружками: Марія Менко, Галина Попіл, Галина Приймa. Старостою був Богдан Радиш.

Навчальне слово виголосив о. Прот. Федак, в якому високо підніс заслуги молодят.

Молодий, Ілія Федак, народився в Паркервю, Саскачеван. Закінчивши Саскачеванський університет, учителював у Фовмлейк, Саск. Під час університетських студій був питомцем Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні. Перебувавши в Гемилтоні, брав активну участь у Церковній Громаді та Союзу Української Молоді, як голова її місцевого відділу.

Молода, Маруся Фастриґа, народилася в Гемилтоні. Закінчила середню школу (гайскул), працювала в адміністративному відділі лікарні Ст Джозеф. Своєю скромною вдачею, ідейністю та послідовністю в праці для СУМК та в церковному хорі була добрим прикладом для всієї гемилтонської молоді.

Обоє молодята — то ідейні й надійні громадяни. Понад усе вони дорожать своєю українською культурою та турбуються українською справою

Ідейні молодята — діти ідейних родичів. Родичі молодої — то українські піонери в Гемилтоні та одні з основоположників Української Православної Громади Св. Володимира. Родичі молодого також широко знані в українському та канадійському громадському житті. Батько молодого — то один із старших братів о. Прот. Федака. Свідоцтвом його активности нехай послужить те, що він 18 років безперервно був вибираним і перевибираним радним до управи Фомлейського муніципалу.

Приклад добрих батьків має великий вплив на дітей.

Весільне прийняття відбулося в парохіяльній залі, на яке прибуло понад півтисячі гостей. З далекого Саскачевану приїхали родичі молодого, сестра Аделя та дядько й тітка — панство Василь та Євдокія Воронюки.

На другий день по Службі Божій зійшлося чимало гостей на „поправини". Молодь зо старшими співали українських пісень та проводили час за весільною розмовою. На обіді о. Прот. Федак попросив п. Ст. Сороку до слова. С. Сорока, член Редакції журн. „Наша Громада", сказав відповідне слово. Він підкреслив, що такі радісні події повинні бути записані у нашій пресі, і зробив гарячий заклик за дарами на пресу.

Збіркою зайнялися п. Василь Баюс і п. Степан Сорока. Дари склали слідуючі:

По $10.00 Ілія Федак; по 2 дол.: В. Баюс, І. Данилюк, В. Ткач, Є. Криворучко, Мих. Павлишин, Я. Токар, Т. Сачевський, В. Воронюк, М. Федак, В. Фастриґа, Н. Іванець (Брентфорд), А. Рибалка; по 1 дол.: О. Яцків, Л. Клекотюк, Одарка Кристанович, О. Клекотюк, В. Довбета, Ф. Кукуруза, М. Дідурик, Я. Марущак, П. Возний, А. Дибко, П. Фарбатюк, о. Прот. Федак, С. Горук, Н. Новак, Галя Попіл, О. Качур, П. Слюсарчук, П. Попіл, п. Цибульський (Брентфорд); по 50 ц.: Ім. Завадовська. Збірка принесла 56 дол.

Збірку розділено так: на „Укр. Голос" 12 дол.; на „Вістник" 12 дол.; на „Віру й Культуру" 12 дол.; на „Нашу Громаду" 20 дол.

Жертводавцям щире спасибі, а молодятам, Ілії та Марусі, бажаємо щастя, здоровя та успіху в їхньому житті. Нехай Господь Бог дає їм здоровя та витривалости у праці для своєї Церкви і свого українського народу.

Молодята житимуть у містечку Мовнтфорест, Онтаріо., де Ілія буде вчителювати в Мовнтфорест Гайскул. Щасти їм Боже!

Весільний гість.

ХРАМОВЕ СВЯТО ПАРАФІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА ВЕСТЛОК, АЛТА.

Будова церкви Св. Володимира у Вестлок, Алта., скоро пішла вперед досить далеко: зроблений повний підвал (бейсмент), поставлено й обшальовано дошками основу, накрито гонтами дах. Звичайно, церква ще не викінчена, але зроблено принаймі стільки, що Богослуження вже можна правити. І перше Богослуження відбулося цього року на Храмове Свято, Св. Володимира. Службу Божу відправив о. П. Блажук, з участю едмонтонського хору Катедри Св. Івана. Численно прибули вірні, а між ними й визначні особи, як д-р І. Верхомин, д-р Л. Фарина т. і., вони виголосили від СУС цікаві і глибокі змістом промови.

Це перше Богослуження було одночасно й офіційним Відкриттям церкви Св. Володимира у Вестлок, Алта. До речі тут буде при нагоді вияснити, що це офіційне Відкриття церкви у Вестлок, ще невикінченої, дописувач „Присутній" мабуть через непорозуміння подав був за урочистість „Посвячення угольного каменя" (див. „Вістник" з 1-го вересня ц. р.). В дійсності ж цього року, на жаль, не вдалося відбути Посвячення угольного каменя церкви у Вестлок, і воно відложене на другий рік, на Храмове Свято — Св. Володимира.

о. П. Б.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпеґ
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6-5378

ПІДВИННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ВЕРЕСЕНЬ:
22. Неділя — Тиндал, Ледвин.
29. Неділя — Паплярфілд, Ґонор
Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпеґ 4.

о. ІВАНА КУЛІША
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Різдво Пр. Богородиці — Пайн Ривер
22. Неділя — Дорбен
27. Воздвиження Чесного Хреста — Етелберт
29. Неділя — Ґарленд
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Пайн Ривер
13. Неділя — Етелберт
14. Покров Пр. Богородиці — Венлав
20. Неділя — Ґарленд
27. Неділя — Пайн Ривер
ЛИСТОПАД
3. Неділя — Етелберт
10. Неділя — Пайн Ривер
17. Неділя — Ґарленд
21. Собор Архистр. Михаїла — Венлав (Храм)
24. Неділя — Богдан
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
ВЕРЕСЕНЬ.
15. Неділя — Давфин
21. Субота Різдво Пр. Богородиці (Храм) — Роркток/
22. Неділя — Дрифтинг Ривер
27. Пятниця, Воздвиження Чесного Хреста — Велий Ривер
29. Неділя — Ешвіл
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Давфин
13. Неділя — Ґилберт Плейнс
14. Понеділок — Покрови Пр. Богородиці — Сифтон
20. Неділя — Давфин
27. Неділя — Велий Ривер
Щонеділі о 7-ій год. вечора Вечірня в Давфині.
Адреса: Box 1088 Давфин, Ман
Тел 4704

о. П. ЗУБРИЦЬКИЙ
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота Різдво Пресвятої Богородиці — Сван Плейн
22. Неділя — Ґлен Елдер
27. Пятниця. Воздвиження Чесного Хреста Господнього — Стінен
29. Неділя — Вайтбіч
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Мейбридж
13. Неділя — Арран
14. Понеділок. Покрова Присвятої Богородиці — Гаес
20. Неділя — Сван Плейн
27. Неділя — Вайтбіч
Адреса: Box 111, Гаес, Саск.

о. М. КОЛЕНИЧА
ВЕРЕСЕНЬ:
15. Неділя — Ґудів
22. Неділя — Габард
27. Возд. Хесного Хреста — Айтуна
29. Неділя — Фенвуд
ЖОВТЕНЬ:
6 Неділя — Айтуна
Вечірня о год. 7-ій веч Айтуна
13. Неділя — Мелвол
20. Неділя — Ґудів
27. Неділя — Габард
Адреса. Box 143 Айтуна, Саск.
Тел 57

о. Л. ЛУЧАКА
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Богородиця — Гемлин (Храм)
22 Неділя — Кагвин
27. Возд. Чесного Хреста — Прут
29. Неділя — Завале.
Адреса: Box 307 Вилингдон, Алта

о. ІВАНА МАГАСА
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Пр. Богородиці Гефорд
22. Неділя — Мейфер
27. Пятниця. Воздвиж. Ч. Хреста — Борден
29. Неділя — Гефорд
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 55.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Пр. Богородиці — Ґлезлин
22. Неділя — Гетерлей
27. Субота. Чесн. Хреста — Норт Бетлфорд
29. Неділя — Медов Лейк
ЗАУВАГА: По Богослуженні наука Закону Божого для дітей та молоді.
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ВЕРЕСЕНЬ:
22. Неділя — Вайлдвуд
29. Неділя — Атабаска
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Сіба Біч
13. Неділя — Вестлок (З'їзд Окружної Ради)
14. Понеділок. Покров Пресв. Богородиці — Баргед
20. Неділя — Атабаска
27. Неділя — Ричмонд Парк
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Вайлдвуд
8. Пятниця. Дмитрія Великомученика — Сіба Біч
10. Неділя — Баргед
21. Четвер. Собор Архистр. Михаїла — Атабаска
24. Неділя — Вестлок
ГРУДЕНЬ:
4. Середа. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Ричмонд П. (Річні збори)
8. Неділя — Баргед (Річні збори)
15. Неділя — Атабаска (Річні збори)
19. Четвер. Св. Миколая — Вестлок Річні збори)
22. Неділя — Сіба Біч (Річні збори)
29. Неділя — Вайлдвуд (Річні збори)
Адреса: Box 551. Вестлок. Алта. Тел. 436

о. В. АПОНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ:
15. Неділя — Ріджайна
22. Неділя — Пріейт
27. Пятниця. Воздв. Ч. Хр. — Кендіяк
29. Неділя — Ріджайна
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Ріджайна
13 Неділя — Мус Джо
14 Понеділок Покров Пресв Богородиці — Пріейт
20. Неділя — Ріджайна
27 Неділя — Ріджайна
Адреса: 1849 Вінніпеґ Стр. Ріджайна Тел. LA 2-1119

о. Е. ГОРТІЦИ
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота Різдво Пресв Богородиці — Сеньків (Храм)
22. Неділя — Сандавн
27. Пятниця Воздвиження Чесного Хреста — Сірко
29. Неділя — Арбака (Св. Ап. Петра й Павла)
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ:
1. Неділя — Вадіна
8. Неділя — Ватсон
15. Неділя — Рама
22. Неділя — Вимнер
27 Воздв. Чесного Хреста — Клер
29. Неділя — Фостон
Адреса: Ватсон, Саск. Box 201

о. Л. ДЕНИСЮКА
ВЕРЕСЕНЬ:
22 Неділя — Ґронлид над рікою
27 Пятниця Воздвиження Хреста: — перше Богослуження у власному церковному будинку, Мелфорт
29. Неділя — Мелфорт
Адреса: Box 47, Ґронлид, Саск.

о. Ф. РИБАЛКИ
ВЕРЕСЕНЬ:
21 Субота — Мензі
22 Неділя — Енгусвил
27. Пятниця — Оквборн
29 Неділя — Розбурн
Адреса: Оквборн. Ман. Тел 336

о. СТ. ЗУЗАКА
ВЕРЕСЕНЬ:
21 Субота Різдво Богородиці — Віндейл
22 Неділя — Нипавин
27. Пятниця. Чесного Хреста — Шипмен
29. Неділя — Сембург
Адреса: Box 994, Нипавин, тел. 2160

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Богородиці — Толстой
22. Неділя — Ґардентон
27. Пятниця. Чесного Хреста — Толстой
29. Неділя — Сарто
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Толстой
13. Неділя — Пембіна
14. Понеділок. Покрова
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Ґардентон
Адреса: Толстой, Ман

о. О. ФЛЯКА
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Редватер
22. Неділя — Еґримонт
Вечірня в Нюбрук о год 4-ій по полудні
27. Пятниця. Воздвиження Чесного Хреста — Восетна
29. Неділя — Радвей
Вечірня о год. 7-ій веч. Редватер
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Редватер
Вечірня о год. 7-ій веч. в Радвей
13. Неділя — Торгилд
Вечірня о год. 7-ій веч. в Восетна
14. Понеділок. Покрова Пресв. Богородиці — Радвей
20. Неділя — Восетна
Вечірня о год. 4-ій по пол. в Нюбрук
27. Неділя — Еґримонт
Торгилд Вечірня о год. 7-ій веч.
Адреса: Box 128. Тел. 10. Радвей.

о. Г. ВАСИЛІВА
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Бог. — Калмар
22. Неділя — Едмонтон (Митр. Візитація)
27. Пятниця. Воздв. Ч. Хр. — Оновей
29. Неділя — Торсбі
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Брудергайм
13. Неділя — Калмар
14 Пон. Покров Богородиці — Пено
20. Неділя — Торсбі
27. Неділя — Федора
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Равнгил
8. Пятниця. Св. Дмитрія — Брудергайм (храм)
10. Неділя — Оновей
УВАГА: В кожній громаді по Відправі відбудеться Молебень з нагоди Дня Подяки.
8710—112 Аве., Телефон: 796066
Едмонтон, Алберта.

о. Г. КРИШТАНОВИЧА
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя 17. Служба Божа — Лак ла Біч
13. Неділя 18. Служба Божа — Серайл
14. Покрова Пресв. Богородиці Сл. Божа — Бойл
20 Неділя 19 Служба Божа — Ґресланд
27. Неділя 20. Служба Божа — Норал
Прошу родичів приходити з дітьми, з якими по Сл. Божій відбудеться катехізація.

о. П. САПЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Беліс
22 Неділя — Ворспайт
22 Неділя — Давнінг о. Труфин
27. Пятниця. Воздвиження Ч Хр. Господнього — Бойн Лейк Храм
29. Неділя — Спеден
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Смокі Лейк
13. Неділя — Беліс
14 Понеділок. Покров Пресв. Богородиці — Давнінг
20. Неділя — Смокі Лейк
20. Неділя — Вільна о. Труфин
27 Неділя — Спеден
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Смокі Лейк
8 Пятниця. Великмч. Дмитрія — Вільна (храм)
10. Неділя — Беліс
10. Неділя — Стрий о. Труфин
17. Неділя — Смокі Лейк
17 Неділя — Давнінг, о. Труфин
21 Четвер Собор Архистр. Михаїла — Ворспайт
24 Неділя — Спеден
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта., Тел. 39.

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ:
16 П 3 Свщмч. Антима еп. Никод.
17 В 4 Муч. Вавили еп. Антіох.
18 С 5 Прав. Захарія і Єлисавети
19 Ч 6 Чудо Арх. Михаїла в Х.
20 П 7 Предпр. Різдва Богород.
21 С 8 РІЗДВО ПРЕСВ. БОГОРОД.
22 Н 9 Нед. 15. Богоот. Якима і А.
23 П 10 Мч. Минодори, еп. Лукія
24 В 11 Преп. Теодори Александр.
25 С 12 Свщмч. Автонома еп.
26 Ч 13 Корнилія сотника
27 П 14 ВОЗДВИЖ. Ч. ХРЕСТА
28 С 15 Влкмч Никити
29 Н 16 Нед. 16. Влкмч. Евтимія
30 П 17 Муч. Віри, Надії і Любови
ЖОВТЕНЬ:
1 В 18 Преп. Евмена еп.
2 С 19 Муч Трохима, Саватія
3 Ч 20 Влмч. Евстафія Плакиди
4 П 21 Ап. Конрада з 70-ти
5 С 22 Преп Отців печ. Антонія
6 Н 23 Нед 17. Мч. Андрія
7 П 24 Первмч Теклі прав Авраамія
8 В 25 Преп. Евфросинії, мч. Руфа
9 С 26 †Івана Богослова
10 Ч 27 Муч. Калістрата і 49 воїн
11 П 28 †Преп. ХаритонаІсп
12 С 29 Преп Киріяка Отшель.
13 Н 30 Нед 18. Михаїла митр. К
14 П 1 ПОКРОВ БОГОРОДИЦІ
15 В 2 Андрія Христа ради юрод.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різдво Богородиці — Смітс
22 Неділя — Вакав
27 Пятниця. Чесного Хреста — Кадворт
29. Неділя — Єлов Крік
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Тернопіль
13 Неділя — Вакав
14 Понеділок Покрова (Храм) — Ст. Джуліен
20 Неділя — Кадворт
27 Неділя — Єлов Крік
Адреса: Box 4 Тел 45 Вакав. Саск

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ:
22. Неділя — Винярд хр. „Куправські"
27. Пятниця. Воздвиж. Чесн. Хреста — Шіго пол.-Едмор
29. Неділя — Федаки-Тафнел
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Шіго місто
13. Неділя Мельничуки
14. Понеділок. Покрови Б. М. — Вишарт
20. Неділя — Винярд
27 Неділя — Шіго полудн
Адреса: Шіго Саск Box 52 Тел. 21.

о. Л. В. ЛЯЧИНИ
ВЕРЕСЕНЬ:
21. Субота. Різд. П. Бог. — Мазепа
22 Неділя — Калдер
27 Пятниця Чесн. Хр. Сторновей
29. Неділя — Райн
ЖОВТЕНЬ:
6 Неділя — Йорктон
13. Неділя — Мазепа
14. Понед. Покр. П. Б. — Калдер
20. Неділя — Йорктон
27. Неділя — Брокстон
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

Устав Церковний

ВЕРЕСЕНЬ:
21. Суб. Різдво Пресв. Богородиці УЄ Луки 15: 39-49, 56. Літ. Ап Фил 2: 5-11. Єван. Луки 10: 38-42, 11: 27-28.
22 Нед. 15 Гол. 6. УЄ 4. Літ. Ап. 2 Кор. 4: 6-15. Єван. Матея 22: 35-46.
27 Пят. Воздвиження Ч. Хреста. УЄ Івана 12: 28-36. Літ. Ап. 1 Кор. 1: 18-24. Єван. Івана 19: 6-11, 13-20, 25-28, 30-35.
29. Нед. 16. Гол. 7. УЄ 5. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 1-10. Єван. Матея 25: 14-30.

ЖОВТЕНЬ:
6 Нед 17 Гол. 8. УЄ 6. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 16, 7: 1. Єван. Матея 15: 21-28.
13. Нед. 18. Гол. 1. УЄ 7. Літ. Ап 2 Кор 9: 6-11.
14. Пон. Покров Пресв. Богород. УЄ Луки 1: 39-49, 56. Літ. Ап. Жид. 9: 1-7. Єван. Луки 10: 38-42, 11: 27-28.

Український релігійний [illegible] в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1957. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1957. ЧИСЛО (1047) 19

МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН ЗА ІДЕАЛІСТИЧНЕ РОЗУМІННЯ ХРИСТИЯНСТВА

Богословський дослід Історичного [illegible]

У журналі "Віра й Культура" за серпень-вересень 1957 р. Митр. Іларіон помістив перші чотири розділи своєї розвідки п. н. "Хліб наш насущний. — З історії Молитви Господньої". Шляхом глибоких студій Владика вияснив, що перекладання грецького оригіналу "артос епіусіос" словами "хліб наш щ о д е н н и й", цебто як матеріяльний харч, суперечить ідеалістичній, одуховленій істоті Християнства, і являє собою чисто матеріялістичне вияснення цього місця в Молитві Господній. Такий переклад—"хліб наш щ о д е н н и й" — то католицький переклад, що віддзеркалює матеріялістичну духовість римлян. Через незорієнтованість, дехто і в православному світі колись і тепер, під несвідомо сприйнятим католицьким впливом, вживає перекладу "хліб наш щ о д е н н и й". Однак Православна Церква як цілість з давніх-давен розуміє це інакше як "хліб наш н а с у щ н и й", цебто хліб і с т о т н и й Божественний д у х о в н и й корм, Хліб Євхаристичний, Хліб Ангельський

БОРОТЬБА ПРОТИ РЕЛІГІЇ НА УКРАЇНІ НЕ ВГАВАЄ

Помічник прокуратора УРСС Є. Салмонов у "Львівській Правді" помістив стттю, в якій наганяє місцеві відповідальні державні чинники до атеїстичної пропаганди серед львівської молоді, дорікаючи, що "погано організовано антирелігійну пропаганду серед молоді", тоді як "деякі молоді дівчата, які живуть у цьому гуртожитку, перебувають під впливом релігійних забобонів. Необхідно роз'яснювати їм реакційну суть релігії, розвіяти їх забобони" і так далі, і тому подібне. Певна річ, що коли нагінку на віруючих людей провадить сам прокуратор, що має до свого розпорядження поліцію, то це йому значно улегшує боротьбу з відкритими виявами віри в Бога. Однак до віруючої душі людини навіть всесильна поліція безбожників доступу не має.

БОЛЬШЕВИКИ ХОТЯТЬ КОЕКЗИСТЕНЦІЇ З ВАТИКАНОМ

Мюнхенський "Шлях перемоги" з 18. 8. ц. р. подає таку новинку:

"За повідомленням польської пресової аґенції, советський уряд призначив 2,5 мільйона рублів для відновлення 50 церков у поневоленій Литві. У зв'язку з цією вісткою католицька аґенція в Бонні підкреслює, що вже від довшого часу Москва намагається викликати враження, мовляв, Католицька Церква на Литві не зазнає ніякого утиску, бо большевики хочуть цим способом створити собі поміст для наладнання "коекзистенції" з Ватиканом".

КАТОЛИЦЬКЕ ДУХОВЕНСТВО НЕ ПІДТРИМАЛО КАТОЛИЦЬКОГО РОБІТНИЦТВА В КВЕБЕКУ

Президент Квебекської Федерації Праці, робітничо-католицької, звернувся до католицького духовенства в провінції Квебек, щоб воно підтримало робітників у ситуації довгого, безнадійного страйку шахтарів у копальні міді в Мурдоквил. Кве. Роджер Провост на робітничім вічу заявив під адресою католицького духовенства й інтеліґенції, що "ті, хто проповідує справедливість і право з високих місць, досі не сказали нічого про спір в Мурдоквил. Хай вони зійдуть зі своїх веж із слонової кости на вулиці з нами", сказав він огірчено

Чи мають тут рацію католицькі робітники Квебеку, оскаржуючи католицьке духовенство в браку підтримки? Безперечно, що так. Вони не мали б рації тоді, коли б провід Католицької Церкви заявив, що він взагалі не вмішується до політичних і суспільно-господарських питань. Тим часом одначе справа представляється навпаки: в теорії він заявляє, що до його справ належить також і соціяльно-економічне питання на практиці. Це модний тепер у католицького проводу т. зв. "християнський соціяльний рух" (неотомістичний). На цій основі католицькі робітники оправдано звертаються до католицького духовенства, щоб воно на практиці показало свій "християнський соціяльний рух".

МОЛОДЬ НА УКРАЇНІ СТАВИТЬ ОПІР БЕЗБОЖНИЦТВУ

"Радянська Україна" з 3-го серпня ц. р. подає, що 2-го серпня ц. р. у Львові відбувся пленум обласного комітету большевицької партії Пленум обговорював питання "ідейно-політичного виховання молоді в місті й на селі". При тому були нарікання партійців, що гуртками позашкільного політичного навчання минулого року охопили тільки один процент молоді в районі Львова і львівської области. Та й ці гуртки працювали тільки принагідно. "Лекції на науково-природничі теми (для боротьби з релігією!) читаються рідко і здебільшого на низькому рівні Внаслідок занедбаности політично-виховної роботи, деяка частина юнаків і дівчат підпадає під вплив церковників" — пише "Радянська Україна".

Що ж говорить ця новинка? По-перше, українська молодь в Галичині ставить опір безбожницькій пропаґанді. По-друге, що большевики ведуть уперту боротьбу проти Православної Віри й Церкви на Україні.

ЗРОСТАННЯ КОШТІВ ПРОЖИТКУ

Коли 1949 року кошти прожитку в Канаді становили 100 пунктів, то в травні 1956 року вони піднеслися вже на 116.6 пунктів, а в липні 1957 року від 121.9 до 122.6 пунктів, — подало федеральне статистичне бюро в Оттаві.

ПРОТЕСТ ПРОТИ ФАЛЬШУВАННЯ ІСТОРІЇ ВІДНОШЕННЯ ВАТИКАНУ ДО УКРАЇНИ.

Український Вільний Університет у Мюнхені видав книжку "Збірник праць про Пія XII" (Мюнхен 1957, сторінок 182). Збірник має на меті показати прихильне відношення Папи Пія XII до українців. І цю книжку католики почали реклямувати в пресі, — наприклад в американській "Свободі" з 10-го липня 1957 року зробив це п. М. В. в дописі "Збірник праць про Пія XII".

У відповідь на це п. К. Ш. помістив протест п. н. "Куди ми йдемо?" в журналі "Віра й Культура" за серпень-вересень 1957 р. У цьому протесті вказано факт, що, пишучи про відношення Папи Пія XII до України, "автори розвідки під фірмою Українського Університету свідомо не вмістили в ній ще додатково розділу про те, як перед вибухом II світової війни, **з благословення Найсвятішого Отця Папи Пія XII поляки на заграбованих... українських теренах, як Волинь, Холмщина, Підляшшя та Полісся, середньовічними методами, включно до калічення та вбивства, заганяли українське православне населення до римо-католицьких костелів, а православні церкви дощенту [illegible]или або заміняли на костели, проти чого запротестував майже ввесь світ...**"

МІНІСТЕР М. СТАР "ЛЮДИНОЮ РОКУ"

Американське Т-во Українських Професіоналістів і Ліга Молоді відзначили канадійського міністра праці Михайла Стара-Старчевського як "людину року" на цей рік, цебто - як найвидатнішу постать українця на всьому американському континенті

ПРАВОСЛАВНА БОГОСЛОВСЬКА ШКОЛА В ВІННІПЕГУ

При Колегії Св. Андрея в Вінніпегу знаходиться Теологічний Факультет, — Православна Духовна Академія — єдина українська Вища Богословська Школа поза межами України, яка приготовляє кандидатів до Священичого служення.

Наша Рідна Українська Православна Церква потребує Священиків, бо жниво велике, а женців мало.

Ю н а к и, — вписуйтесь до Богословської Школи! По закінченні її Ви знайдете велике й широке поле для служення Богові й Народові, а ця апостольська праця принесе Вам повне задоволення й щастя.

Б а т ь к и, — заохочуйте своїх синів до богословської науки!

За ближчими інформаціями звертайтесь на адресу:

St. Andrew's College in Winnipeg,
259 Church Ave.,
Winnipeg 4, Man, Canada.

Деканат.

„Держава рафінованих поган", каже Архиєпископ

Під таким наголовком філядельфійський щоденник "Америка" з 6-го вересня ц. р. подає новинку:

"Архиєпископ Дж. Е. Риттер із Ст. Луїс заявив, що ЗДА стають приспішеним темпом "державою рафінованих поган" та що навіть католики "заражуються бацилем світськости і матеріялізму".

В своїй промові до батьків, архиєпископ Риттер звернув увагу на важливість виховання дітвори в католицьких школах, які єдині зможуть виховати здорове молоде покоління.

Владика Риттер заявив, що кожна людина, вчена вона чи невчена, багата чи вбога, повинна зрозуміти, що потрібний всецілий послух Церкві та всім її навчанням.

"Ми живемо в добі, сказав він, майже повної байдужости до духовости й проблем, які стосуються віри й моралі. Велика більшість людей не турбується Богом, гріхами й вічністю. Вони тільки зацікавлені матеріяльним добробутом та особистим вдовіллям, розвагою, забавами, і це все, чого вони вимагають від життя".

В такій добі релігійне виховання стає тимбільш важливим і конечним. Без цього виховання не можна сподіватися здорового росту молоді. У світському вихованні існує велике замішання щодо життєвих цілей людини, чого нема в католицьких школах. Католицькі школи виховують своїх учнів з думкою про моральність та духову силу, і в цій ділянці вони мають точно випрацьовані пляни."

⁂

Що ж сказати на заяву Архиєп. Риттера? У нас, православних, Католицька Акція постійно пробує вмовляти, що, мовляв, католицтво — то Захід (хоч на Заході є теж і протестанти!), і що тільки Захід є "основою правдивого Християнства", з його "глибокою вірою в Бога". А тим часом католицький Архиєпископ твердить, що в наших часах на Заході ось який трагічний стан:

"Ми живемо в добі майже повної байдужости до духовости й проблем, що стосуються віри й моралі. Велика більшість не турбується Богом, гріхами, вічністю. Вони тільки зацікавлені матеріяльним добробутом та особистим вдовіллям, розвагою, забавами, — і це є все, чого вони вимагають від життя". — Все це діється на Заході, де в більшості країн (крім католицької Еспанії і деяких католицьких країн латинської Америки, як Болівії і т. д.) є повна свобода релігії й Церкви.

А в той час на Україні, хоч існує страшне релігійне переслідування, загал є віруючий, — на Україні, що майже й цілості православна. З того ясно, що т. зв. "людина Заходу" повинна б наслідувати у глибокій Вірі українську людину, а не навпаки. Це треба памятати всім тим з Католицької Акції на українському відтинку, що знецінюють духові глибини українського народу і його глибоку релігійність (хоч і не в католицькій Вірі), а кажуть, що він має вчитися релігійности від... Заходу (католицтва). Одне слово: наслідуйте чужих, бо своїх самобутніх підстав ви не маєте і мати не можете, — ви до нічого не здібні!

Розуміється, ми, православні українці поза межами України живемо на Заході. І упадок віри в Бога, серед якої релігії він не був би, нас глибоко турбує. Адже понад обрядами й окремими Церквами стоїть найвища справа: Віри в Бога взагалі, без огляду на віроісповідні різниці.

Але Архиєп. Риттер займає інше становище. Він каже, що тільки **католицькі школи можуть єдино виховати здорове молоде покоління,** — значить, інші релігії, крім католицької, здорового молодого покоління не можуть виховати, на думку Архиєп. Риттера! Значить, коли ти не католик, то шкода твоєї Віри в Бога, шкода твого праведного життя, бо тоді в Бога все це однаково зараховане не буде, коли ти не признаєш Папи, — так само, як би ти був безбожником.

Пригадується з повісти Короленка "Без язика" така сценка:

Волинський селянин в Америці дорікає молодому жидкові, що той у сабаш не молиться разом з батьком, а грає собі й співає весело. А молодий жидок запитав цього селянина: "Скажіть мені, — чи моя жидівська релігія є правдива?" Селянин подумав і сказав: "Ні!" Тоді жидок відповів: "То нащо мені молитися, коли я однаково піду в пекло, за те що моя релігія не правдива?"

Тут Ватикан і його Католицька Акція нагадує того селянина. Навіть серед глибоко віруючого загалу некатоликів Азії, Африки, Европи, Австралії проповідує так, з чого виходить: не треба вам вірувати в Бога, бо ви віруєте неправильно, коли ви не є католиками; і чи ви віруєте, чи ні, то в Бога ви будете потрактовані нарівні з атеїстами, бо ви — погани, **прокляті** Римом, отже й "прокляті Богом".

Така пропаганда Ватикану є не справою вищою, справою Віри в Бога взагалі, а є вона справою звичайної політики. І ця політика не сприяє зміцненню релігійности, а тільки підриває корені релігії, і, мимоволі, в деякій мірі виконує ту саму роботу, що й безбожницька пропаганда. Тут тільки ця різниця, що Ватикан каже некатоликам: Хоч віруйте, хоч не віруйте, але в рай не підете, бо ви **прокляті** ще за свого життя, тому що Папі не піддаєтеся. А безбожники кажуть: Хоч віруйте, хоч не віруйте, але в рай не підете, бо загробного життя "взагалі немає".

Як і треба було сподіватися, такою політикою Ватикан підкопав під собою ґрунт. А там, де серед непоінформованого загалу народів Азії, Африки і т. д. Ватикан виступає під фірмою як "єдиний носій Християнства", він своєю політикою, з якою повязана фактична нетолеранція до інших релігій, підриває ґрунт під усім Християнством, — викликає недовіря до нього серед соток мільйонів іновірців — буддистів, магометан і т. д., так само як своїми середньовічними інквізиційними мордуваннями аж по наші часи дав у руки аргументи безбожникам у їх поході проти Церкви.

Це мусять мати на увазі всі ці люди доброї волі, які чи то з власної щирости, чи то під впливом аґентів пропонують не реаґувати на всі напади Католицької Акції на Українську Православну Церкву, а це зводиться до того: хай вони нас бють з-поза плечей, а ми не зачіпаймо їх, бо треба творити спільний християнський фронт. З ким? З тими, що самі підкопують довіря до Християнства? З тими, що самі не хотять спільного фронту ні християнського, ні взагалі релігійного, бож у Ватикані всі, що не є католиками, офіційно вважаються за **проклятих?** Як же хтось хоче уявляти собі, що Ватикан захотів би творити спільний християнський фронт з тими, які для нього є **прокляті?** З того виходить коротко і ясно: Піддайтеся Папі — тоді буде спільний християнський фронт. А хто не піддасться, того Ватикан не вважає в спільному християнському фронті, і вважати не хоче. Значить: "Хто не з нами — той проти нас", це відома практична засада Ватикану.

⁂

І коротко — щодо католицьких шкіл.

(Продовж. на стор. 4)

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages	$4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages	.25
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages	2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen	3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages	.10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages	4.75
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound	2.00
Paper bound	1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages	.35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages	.05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages	.30
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages	.60
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages	5.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages	1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych	.75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages	2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XXV

У старих рукописах були два Акафисти Успінню: один з твердженням про "тілесне прийняття" Пр. Богородиці на Небо, а другий без цього твердження

Православне Богословіє стоїть на тому становищі, як каже православний богослов А. Попов, що **"православний Акафист, як окрема форма церковного піснопіння, своїм матеріялом і формою свого змісту належить до галузі християнської поезії"** (Алексѣй Поповъ, "Православные Русскіе Акафисты", Казань 1903, стор. 1). Саме тому, що православний Акафист своїм матеріялом і формою свого змісту належить до галузі християнської поезії, то він, Акафист, уже тим самим не намірений претендувати на виражання християнської доктрини — Науки Церкви. І тому "Акафистник" не належить до канонічних Церковних Книг (числом 12), а стоїть окремо, як церковно-**приватна** книга, так само як і молитви. І Акафисти можуть укладати собі приватно всякі побожні люди (Див. Д-р Юліян Пелеш (греко-кат. Єпископ), "Пастырское Богословіе", Відень 1885, стор 440 442).

Тому що Акафист не приналежний до канонічних Церковних Книг (Богослужбових), то він у Церкві, з формального боку, не є обовязковий, так само як і колядки, чи інша релігійна поезія; по-друге, він не є формальним матеріялом для означення Науки Церкви, і не завжди зобовязує Церкву ідеєю свого змісту; цебто, ця чи та думка Акафиста не конче являє собою Науку Церкви (ширше див. розділ "Акафист не завжди є виразником Науки Церкви", "Вістник" ч. 17/1957).

⁂

Значить, Акафист у церковно-релігійній сфері заіснував поза обовязковими для Церкви й поза зобовязуючими Церкву межами, поза догматичними й канонічними нормами Церкви, як кожна інша релігійна поезія.

А. Попов у вищезгаданій праці каже, що власне в такому сенсі, як релігійна поезія, вже в давніших часах серед православних словян на сході Европи в рукописах зустрічаються два Акафисти Успінню Пресв. Богородиці, а в стародрукованих виданнях — тільки один, цей самий, що й пізніше друкується, а саме: "Избранной отъ всѣхъ родовъ Божіей Матери, благоговѣиная пѣнія о пречестнѣмъ твоемъ успеніи приносимъ раби твои, Богородице" (А. Поповъ, "Правосл. Рус. Акаф., стор. 45).

Отож, Акафисти існували спочатку приватно серед народу, тільки в рукописах, — Церква їх не друкувала, і не було правилом конче вживати їх у церквах; їх часом уживали в деяких святинях приватним порядком, — так як у деяких помістних Церквах співають свої народньо-релігійні колядки. І так, у рукописах були в обігу два типи Акафиста: 1) один, в якому не було тексту "Избранной отъ всѣхъ родовъ...", цебто без твердження про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, і 2) з текстом "Избранной отъ всѣхъ родовъ", з твердженням про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. Церква, як правило, ні одного, ні другого з тих рукописних Акафистів не признавала за канонічно-церковно книгу, і Провід Церкви не друкував їх для загального, систематичного вживання, до святинь не уводив.

Питання: як це воно так сталося, що могли появитися, ще в рукописах, два різні Акафисти Успінню Пресв. Богородиці? Бачимо, що його текст у стародавніх виданнях підлягає зміні" (А. Поповъ, "Правосл. Русск. Акаф.", стор. 45).

Значить, різні видавці по-різному змінили собі текст Акафиста Успінню, і чинили це безконтрольно, приватно, за особистою вподобою: що їм не подобалося, це усували, а що їм подобалося — це додавали. Провід Церкви до того змінювання текстів Акафиста не вміщувався, бо Акафист не належить до канонічних книг, отже тим самим він лежить поза межами канонічного зацікавлення й компетенції Церкви, — він є релігійним твором приватної функції. Ось чому Провід Церкви до кінця 18., а в точнішому сенсі навіть до 19. століття не був зацікавлений у цензурі Акафистів, і не цензурував їх (А. Поповъ, "Правосл. Русскіе Акафисты").

⁂

XXVI

Таємничі світські "приходящі" змушують Києво-Печерську Лавру видати для Лаври Акафист Успінню з католицькою вставкою

Коли Провід Православної Церкви Акафистів до 18-19 століття не цензурував, не приглядався до них, не цікавився ними, бо це були особисті твори різних авторів, приватного характеру, — і коли Акафисти по-різному, як хто з побожних людей бажав собі, довільно зміняли, то в наслідок тієї свободи приватних змін у тексті Акафиста Успінню сталося так, що один Акафист Успінню Богородиці не мав твердження про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, а другий його мав. І коли так само тільки приватною була ініціятива видавати друком Акафисти, то знову чомусь сталося так: рукопис Акафиста без твердження про "тілесне" прийняття не побачив світу друком, і тому забувся, вийшов з обігу. Натомість хтось постарався, щоб друком був виданий рукопис Акафиста Успінню з твердженням про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо.

І тоді сталася цікава річ в Історії Церкви: 1606 року одна з святинь Православної Церкви на сході Европи, єдина і перша, видає Акафиста Успінню Пресв. Богородиці (це перший друкований Акафист Успінню на сході Европи в Православній Церкві), і вводить його для систематичного вжитку між Богослужбові Книги. А зробила це Києво-Печерська Лавра, тоді як всі інші православні святині на сході Европи цього не робили до того часу. І Києво-Печерська Лавра, ставши користуватись Акафистом Успінню як Богослужбовою книжкою, поступила проти канонічних норм, і без благословення Проводу Православної Церкви на сході Европи.

Ось так появився друком у Києво-Печерській Лаврі той перший Акафист Успінню 1606 року, і в ньому була вставка про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. Тодішній провід Києво-Печерської Лаври не міг не здавати собі справи з того, що він, видавши і ввівши Акафиста Успінню Пресв. Богородиці, зо згадкою про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці, між Богослужбові книжки цієї святині, поступив всупереч теорії і практиці всієї Православної Церкви на сході Европи, зробив це без відома й згоди всієї Церкви та її Проводу. І щоб якось виправдатися, духовні православні видавці цього Акафиста виясняють, що до цього змусили їх якісь світські люди'

І так, на тому першому на всю східню Европу друкованому Акафисті Успінню, виданому Києво-Печерською Лаврою 1606 р. є вияснення від видавців, що той Акафист видається **"Єдино для заспокоєння вимог приходящих в цю Лавру, різного звання людей, на поклоніння образові Успіння Пресв. Богородиці, які, як раніш, так і тепер, перед образом співають акафист цей, і тому він для Лаври вважається за необхідний".**

Питання: що це за такі були ці таємничі сильні світські приходящі люди, які змусили провід православної Києво-Печерської Лаври видати друком Акафиста Успінню Пресв. Богородиці, з вставкою про "тілесне" прийняття її на Небо, і таким чином виломитися з-під теорії і практики всієї Православної церкви на сході Европи?

З 1596 р. Україну опанувала унія. Православний Єпископат на Україні перестав існувати аж до 1620 року. Церква не мала Проводу. І так, між роками 1596 1620, Києво-Печерська Лавра осталася мов скеля Православія серед уніятського моря. І в той час, по десятьох роках існування унії і браку Православного Єпископату, появляється Акафист Успінню Пресв Богородиці, і то зо згадкою про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, як Богослужбова книжка, чого перед тим не було ні в одній православній святині, і сталося це всупереч прийнятому Церквою православному Канонікові, який серед усіх Богослужбових Книг не згадує про Акафист Успінню (про все це див. А. Поповъ, "Православные Русскіе Акафисты").

Передрук Акафиста Успінню, з видання 1606 р., зредагував 1625 року Намісник Києво-Печерської Лаври, о. Ієромонах Филофей Кизаревич, написавши до "Акафистів" передмову (Проф. І. Огієнко, "Історія українського друкарства', Львів 1925, стор. 262). "Акафисти" 1625 р. о. Ф. Кизаревич присвятив княгині Анні з Ходкевичів Корецькій, помістив на них її княжого герба та вмістив кілька своїх віршів на його честь (М.

A PRIEST SPEAKS HIS MIND

by Rev. P. E. R. O'Gorman

Книжка написана бувшим римо-католицьким священиком, який відкриває різні надужиття, які його спонукали перестати бути католицьким священиком та взагалі виступити з Католицької Церкви. — Книжка має 190 сторін друку й коштує з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Грушевський, "Історія України-Руси", т. VI.).

З того факту, що "Акафисти" 1625 року були присвячені княгині Анні з Ходкевичів Корецькій (цей український православний княжий рід незабаром пішов у католицтво) можна здогадуватися, хто був зацікавлений, щоб, з 1606 р. почавши, в Києво-Печерській Лаврі були друковані Акафисти Успінню з латинською вставкою і були там книгою такою обовязковою, як і Богослужбові книги. Ці могутні таємничі "приходящії" — то булю якісь магнати, тоді ще православні, але вже, видно, схильні до католицьких впливів.

Кінець-кінцем, як і треба було сподіватися, в цій процедурі вийшла різка самосуперечність. Перевидавець "Акафистів" 1625 р., о. Кизаревич, звичайна річ, стояв на православному становищі в погляді на Акафисти, цебто вважав їх не за обовязуючу річ для Церкви, а трактував як релігійну поезію, і тому послідовно приоздобив їх ще й своєю власною поезією — віршами на честь герба княгині Анни з Ходкевичів Корецької. А як погодити вимогу "приходящих" з 1606 р., щоб Акафист Успінню був обовязковою книжкою, на правах Богослужбових, у Лаврі, з одночасною наявністю в "Акафисті" віршів на честь герба княгині, чого ніхто не допустив би в Богослужбовій книзі, — це вже загадка "логіки" обставин того часу бурі й натиску на Православну Церкву на Україні.

Недавня розмова

Недавно довелось мені говорити з одним передовішим греко-католиком про деякі тутешні організації, перенесені сюди з Европи. І повстало питання, чи священики повинні до тих організацій належати. Я стояв на тім, що не повинні, бо ті організації мінливі, тому можуть зійти на таку політику, яка розходиться зо становищем священика. Організація може напрям своєї політики змінити, залежно від обставин, чи силою розвою нової партійної ідеології, отже і священик, як член організації, мусить до тих змін, чи нових напрямів пристосуватися.

Але становище священика інше, ніж становище несвященика. Священиче становище вимагає, щоб він не був партійником одної групи, а противником другої, як це буває між партіями, — він повинен бути надпартійним, або інакше, він повинен стояти на своїм власнім, широкім народнім ґрунті. Він повинен мати свою власну ідеологію, що відповідала б тим питанням, які широке загальне життя народу видвигає.

Однак мій розмовець мав інший погляд, а саме — що священик може бути членом політичної групи, одної чи другої, і деякі гр.-кат. священики є членами деяких таких груп, чи організацій. На це я сказав:

"У вас воно можливе, бо вони належать до ваших католицьких груп, які орієнтуються на католицьку політику. Такі групи можуть себе такими не виявляти, але їх робота показує, що вони піддержують Католицьку Акцію. Чи може православний священик до таких партій належати?"

"Таких партій нині нема", говорить мій співрозмовець, "бо всі нині відомі партії і з православними не ворогують".

"Чи не ворогують — не знаю", сказав я, "але знаю, що з православними вони не стоять. А головне, знаю, що крім небагатьох одиниць, до католицької справи вони стоять дуже близько. Коли з православними явно не ворогують, то їх тактика таке їм диктує, а не принцип їх політики. Вони стоять на дорозі, що веде до Риму. Щоб показати, що їх політика йде ніби напрямом "ні сюди, ні туди", то вони деколи й перед православним образом поставлять маленьку свічечку".

"Хіба ж то зле, коли вони до Риму хиляться?" каже співрозмовник. "Рим може дати українцям велику поміч. Майже всі галичани, що прибули по першій війні, а вже головно по другій, тримаються тут твердо своєї католицької віри. Вони добре знають, що роблять."

"Ні, не знають!" кажу я. "І те їх незнання аж кричить проти них. Чи знають вони, яку поміч, і коли давав українцям Рим, - хоч би й греко-католикам? Чи знають, що Рим завжди стояв з ворогами українців, з поляками? Чи знають вони, які польські насильства в Галичині за недавньої Польщі робилися, — душехватство, арештування, побої, всякі кари, пацифікація, кольонізація, побої греко-кат. священиків, галабурди в церквах, заставлювання української землі костелами, — а чи Рим греко-католиків обороняв? Чи їм помагав? Коли б знали, то Риму не величали б А величають, бо не знають того, що повинні знати".

"А може вони таки знають?..."

"Коли знають, і не вчаться розуму з того, що знають, то справа стоїть з ними ще гірше. Тоді виходило б, що вони вдивляються в Рим, як гіндуські монахи в сонце, що вдивляються вперто, поки не послїпнуть, а тоді все для них скінчилося. Осліпили себе, отже сліпими і погинуть. Чи ж можна тоді зі сліпими про те говорити, що видючі бачать і і знають?"

На тім наша балачка закінчилася, і ми розійшлися. **Онуфріїв.**

ПЕРЕДВИБОРЧА АҐІТАЦІЯ В НІМЕЧЧИНІ З СІОНСЬКИМИ ЗІРКАМИ

Недавно відбулися вибори в Зах. Німеччині. Німецькі соціялісти в своїй аґітації посуджували партію канцлера Аденауера в антисемітизмі, і коли б знову переміг Аденауер, то Німеччина стане "новим виданням держави під фашистівсько-клерикальною диктатурою".

Натомість соціялісти, щоб засвідчити, що вони проти антисемітизму, на своїх вічах вивішували сіонські знаки - - шостикутні жидівські зірки. І соціялісти тим разом програли ще більше, ніж у попередніх виборах.

Хто підтримував Аденауера? Аденауер — католик, і його підтримала Католицька Церква, яка офіційно взяла участь у передвиборчій кампанії. Соціялісти з сіонськими зірками не могли мати впливу серед німецької протестантської більшости і католицької меншости Протестантська ж Церква ще перед тим заявила, що вона до політики не мішається, бо її справа — це тільки релігія А втім, загал німецьких протестантів знає, що Аденауер хоч формально й католик, все ж він перш за все має на серці інтереси німецького народу, а не Ватикану.

"ДЕРЖАВА РАФІНОВАНИХ ПОГАН"

(Продовж. зі стор. 2.)

Архиеп. Риттер твердить, що тільки католицькі школи виховують людей у християнському дусі. Школи інших релігій, виходить, — ні. Та ось пригадаймо собі. На Заході від початків Християнства поза часи середньовіччя Католицька Церква мала всі школи в своїх руках. Всі що до одної! Та й пізніше, аж до наших часів, у всіх країнах, де тільки має волю Католицька Церква, там вона має відкритий доступ до католицької молоді. Має півмонополь до неї навіть при відділенні Церкви від держави.

А тепер — кілька питань. Хто ж то започаткував протестантизм, і мільйони народів зірвали звязки з Ватиканом? Зробили це вихованці католицьких шкіл! Хто за часів кривавої середньовічної інквізиції масово мучив і мордував усіх тих, на кого впала хоч тінь непослуху Ватиканові? Робили це вихованці католицьких шкіл! Факт, що не зважаючи на гноблення науки, і в католицьких школах були геніяльні люди, як ось такі славні астрономи: Дж. Бруно, Кеплер, Коперник. Але Католицька Церква Бруно спалила, Кеплера замучила, Коперника змушувала вирektися його наукових здобутків — і все за геніяльні здобутки цих мислителів у ділянці астрономії. Цими здобутками тепер користується й Католицька Церква. Але хто ж поверне життя замученим нею добродіям людства? Хто тисячами вирізував віруючих у Бога протестантів (ґуґенотів) у Франції? Хто мучив і грабував Україну за часів насильного накидання унії? Хто люто мучив Холмщину й Підляшшя 1938 р. ? Хто вимордував понад мільйон православних у Хорватії 1941-42 рр. під ослоною гітлерівської зброї? Все це зробили вихованці католицьких шкіл!

Які ж школи, коли не самі католицькі школи в Еспанії, в тій Еспанії, що почала жорстоку комуністичну розправу з Католицькою Церквою перед другою світовою війною, і тільки Гітлер та Муссоліні оборонили її перед її власними вірними? Так їх виховала католицька школа! А хто ж у Франції започаткував перший у світі комуністичний уряд, т. зв. Паризької Комуни 1792 року? Хто у Франції відділив Церкву від держави? Все це зробили вихованці католицьких шкіл. А яких же? І решта цих вихованців масово підтримала своїх безбожних провідників. І врешті сучасна "католицька" Франція майже постійно має уряд більш чи менш помальований начервоно. А в Італії? Кругом Риму — "червоний пояс", коло вісім мільйонів зареєстрованих комуністів, а дальше — соціялісти, а дальше — масони...

А в латинській Америці? Для прикладу: в самій Колюмбії коло трьох четвертин населення — то безбожники. Тут уже й дехто з католиків б'є наспoлох. А хіба ж ті безбожники в Колюмбії — то вихованці яких шкіл? Католицьких! А в інших країнах латинської Америки, кажуть, не краще...

Ніяк не можна думати, що Архиеп. Риттер усе це забув, коли говорив, що тільки католицькі школи виховують молодь у релігійному дусі.

П. Лінчевський.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ 26-ТА ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

В посланню до Ефесян закликає Ап. Павло вірних, щоб старалися жити праведно; а хто не стоїть ще на праведній дорозі, нехай старається на ній стати. Каже Апостол: "Встань, котрий спиш, і воскресни з мертвих, а просвітить тебе Христос".

В Євангелії показує Христос самолюбство і короткозорість людей. Показує людський нерозум, даючи таку притчу:

Дуже багатому чоловікові зародило поле — більш ніж звичайно. Зрадів він, і каже: "Щасливий я! Побудую тепер великі будинки, зберу весь урожай і скажу: Душе моя! Маєш тут добра на довгі літа. Їдж, пий і веселися".

Та коли він про довгі літа говорив, сказав Бог: "Нерозумний ти! Завтра твоє життя скінчиться, і яка користь тобі з того, що маєш? Кому воно тоді буде?"

Такі короткозорі люди були колись, такі були завжди, такі є і нині. Збирає чоловік майно, але виключно для себе. Його ціль — назбирати якнайбільше, але нащо? Для дітей... Але діти порозходилися, вже самі для себе майно збирають, і без його майна можуть обійтися. Буває, що батько хвалиться: "Мій син має таку роботу, що по 400, по 500 долярів місячно заробляє", — але батько і для нього ще дальше збирає. А буває, що син ледащо, але й йому батько збирає, в подерту торбу кидає. Чи нема тих недумаючих людей?

Кругом них є багато важних народних справ, багато народних потреб, яким треба б помагати, та вони короткозорим людям байдужі. Все їм байдуже крім них і їх дітей, яким хотіли би якнайбільше майна зоставити.

**

Та коли ходить про дітей, то відомий такий дійсний приклад:

Молодий син багатого торговця найнявся до праці в другого торговця. І говорить йому знайомий:

"Чому ти в чужих служиш? Твій батько багач, отже хіба не може він дати тобі грошей, щоб ти починав своє власне діло?" На те дістав відповідь молодого сина:

"Що в тебе за думка така, що аж хтось мусить тобі щось дати, щоб ти щось мав. Я так не думаю. Мій батько багач, але йому ніхто нічого не дав, — що він має, то він сам здобув без чужої допомоги. Він був молодий як тепер я, але часу не марнував, за витрішками не заглядав, працював, щадив і думав що має дальше робити. І почав своє діло з дуже маленького. А тепер який він багатий! Чому ж і я не мав би так робити? Попрацюю в других, трошки собі зароблю, а що важне, — то приглянуся як вони своє діло ведуть, навчуся від них розуму. А тоді почну своє діло з такого маленького, як мій батько починав, і вірю, що колись зможу мати більше майно, ніж він має. Я вірю в свою власну силу. Так батько робить, так він мене навчив, і та наука більше варта, ніж його гроші. В тій самій науці є вже і гроші, є все..."

Той примір повинні батьки памятати при вихованні дітей. Той молодий син дістав від батька таку велику науку, якої за гроші не купити, — він навчив сина вірити у власну силу і в успіх власної праці. Дав йому розум, яким можна все здобувати без чужої допомоги. І хто має такий розум, той не буде на дароване спускатися. Він сам здобуде чого йому треба. Віра у власну силу, є великою силою. Це та велика віра, про яку згадував Христос, і широкими прикладами пояснював Ап. Павло.

СВЯТО ПОКРОВИ

Давніше Свято Покрови, отже Свято заступництва Богородиці, було в українців великим церковним Святом, а вже пізніше зачислено його до менших Свят. Однакож серед народу Свято Покрови залишилось в ряді великих Свят. В рахунку часу воно є мірою часу, бо кажуть: "Перед Покровою, по Покрові". Подібно як кажуть: "Перед Спасом, по Спасі".

Початок того Свята належить до початку 10-го століття, бо до 911 року. Тоді турки загрожували Царгородові, отже вірні зібралися до Влахерньскої церкви в Царгороді і щиро молилися, щоби Мати Божа помогла їм оборонитись від ворога.

Коли вони щиро молилися, то перед ними Діва Марія зявилась у воздусі, покриваючи їх своїм омофором, чи своїм плащем. І молитва вірних була вислухана, бо хоч велика була сила ворога, але вдалося її відперти.

І тоді встановлено в Церкві Свято "Покрови Богородиці".

Український нарід завжди уважав Діву Марію великою своєю заступницею і помічницею, і віддавав себе під її покров (під її охорону).

Таємниця почуття обовязку

Це було в подорожі. Ми сідали на пароплав. У нашому гурті їхав один жид, Дувид Меламед. Народу було багато. Різні національності. Різні раси. Різні релігії. Різні суспільні стани. Навколо клекотів великий гамір. Дувид Меламед розповідав нам про свою першу морську подорож. Та враз він дивно насторожився. Перемінився ввесь у слух і зір. Його шия витягнулася. Очі спалахнули дивним промінням. Здавалося, що він почув якусь надземну музику безмежного всесвіту, якої не чув ніхто, крім нього.

І враз він схопився з місця, кинувся наперед себе, у густу товпу. В безпамяті, в поспіху, топтався по людських ногах, плигав понад голови дітей. Товпа була здивована. Одні реготали. Другі кляли Треті взяли це за звичайну річ.

Ми насторожилися. В чому причина? Та ось ми побачили. Дувид Меламед он там стояв біля невеличкого гуртка людей. Вони про щось живо розмовляли. Нам звеліли готовитися до всідання на пароплав ,і Дувид скоро повернувся до нас, чи пак до свого багажу.

Я був біля н а ш и х. Он там вони!... — показав рукою.

— Але ж і очі у вас, Дувиде! — кажу. — Соколині очі! Як ви так здалеку в товпі помітили їх?

— Я почув, як вони говорили по-нашому... — каже Дувид; його очі блистіли дитячою радістю, немов він зробив невинного збитка.

— Ви почули з так далека, в гаморі?!

— Почув... Я побіг спитати їх, чи їм не треба якоїсь помочі. Знаєте, війна дуже знищила н а ш и х людей. Я прийшов, але вони спитали, чи я не потребую якоїсь помочі.

— І то все?

— То все, — каже Дувид. — Більше не було часу говорити.

**

Чи після такого маю писати щось більше? Мені стало тепер ясніш, ніж коли, що не національний обовязок породжує любов до Батьківщини, а навпаки: тільки з любови до Батьківщини зроджується почуття національного обовязку. Мені стало ясно, що любов до Батьківщини, — це перш за все любов до свого н а р о д у. А любов до свого народу — то любов до кожної о д и н и ц і; ч и н н а любов. На кожному кроці. Кожної хвилини щоденного життя.

Хай із звуками рідної мови в кожного з нас найперше нерозлучно повязуються такі слова: "Як ви почуваєтеся? Як ви поживаєте? Як ваші діточки, чоловік, дружина? Чи не міг би я вам чимсь допомогти? Не турбуйтеся, що хтось проти вас, — не забувайте, що маєте друзів! Ви зле виглядаєте. Може ви хворий? Чи були в лікаря? Може не маєте на кошти лікування? Ми вам допоможемо".

Чи бажали б ви це почути? Напевно, так! І від вас бажали б почути це інші. Будьте певні! І ви зробите чудо. Людина буде почувати себе при вас добре. І при ваших друзях, якщо вони такі, як ви. Людина прийде до вас сама. І що зможе, це принесе для спільної справи. В неї зродиться почуття обовязку.

Обсерватор.

ТАБОРИ ПРАЦІ — ЗАСІБ ПРОТИ МОЛОДЕЧОЇ ЗЛОЧИННОСТИ

В Америці вже роками говориться, що ледарювання молоді поза школою і під час вакацій, по вулицях — то найголовніша причина її злочинности. Стейт Ню Йорк задумує відкрити для молоді спеціяльні табори праці, подібні до тих, що 1930 року презид. Рузвельт відкрив був для безробітніх.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„М Е Л Х И С Е Д Е К З Н А Ч К О Я В О Р С Ь К И Й"

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Россіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на у р я д о в и х д о к у м е н т а х.

Мелхиседек — це великанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть [illegible]

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Клавдієві було дванадцять років. Це була слухняна, жвава й діяльна дитина. Батько Мартен спочатку не міг нахвалитися своїм учнем, який щодня виявляв багато хисту й доброї волі. Пильний, дбайливий робітник, челядник бондара, навіть у вільний час уникав дітей свого віку, з якими міг би побавитися.

Замість бавитися, він читав першу попавшу книжку, що навинулася під руку. Очевидно, Клавдій не міг задовольняти свій читацький смак, бо позичаючи книжки з бібліотек друзів і знайомих батька, так само бідних, як і він, не користувався добірною лектурою.

Одначе, через дуже обмежений круг знайомих бондара й невелику кількість письменних між ними, джерело читання малого читача дуже скоро вичерпалося. Настали навіть такі часи, що для Клавдія було справжнім святом, коли він міг знайти нову книжку. Тому Клавдій звик використовувати свої тимчасові скарби якнайпильнише. Цим я хочу сказати, що він читав дуже повільно, уважно, й залишав книжку тільки після того, коли цілком засвоїв собі її зміст.

Одного дня, нишпорячи на горищі між старими речами, Клавдій знайшов велику, грубу книжку, трохи поницену мишвою, але вигляд якої примусив його стрибати на радощах. Легке розчарування наступило тільки тоді, коли він прочитав назву книжки, й переконався, що це був математичний трактат, в якому цілі сторінки були покриті цифрами. Проте Клавдій був вдоволений, що має такий великий матеріял для заспокоєння своєї цікавости. Отож, він узяв цей том і в першу вільну хвилину ввесь поринув у ньому.

Ця книжка послідовно охоплювала різні галузі математики й починалася вступом про рахунки, з якими Клавдій познайомився був у школі, і які, скажемо, відчинили йому двері до цього ось памятника науки, що тепер був в його руках. Двері відчинилися так добре, що він крок за кроком, без жодного іншого щоденного провідника, немов те світло, придбане напередодні, пройшов усю книжку, з'ясував собі й затямив усі її відділи.

Але він не міг віддаватися цій абстрактній науці без того, щоб це не відбилося на його фізичному житті. Він багато разів зупинявся під час своєї бондарської праці, щоб вирішити розумом якусь нову сполуку чисел, і часто писав крейдою на клепці, яку забував гемблювати. І батько Мартен, завважуючи його неуважність, спочатку сердився, а потім занепоївся. А далі Клавдій ще більше змінився. Давніше він був упертим доматором, а тепер уже навіть старався втекти з варстату, щоб ходити цілими днями по полях. Тоді батько Мартен, пояснюючи собі такі втечі шкідливим нахилом сина, вже зовсім розгнівався. Але Клавдій пояснював йому свої прогульки бажанням прикласти на практиці своє знання геометрії, і показав свої нотатки з вимірами, нариси плянів. Однак старий бондар, який на цьому не знався, не давав себе переконати, і загрозив спалити всі книжки, що тільки затуманювали голову його челядникові.

Цілком інакше він поставився до Клавдієвого бажання рисувати, не відмовляючись однак від попередніх студій. Тепер хлопчик викроював геометричні фігури, як мав вільний від праці час, не тільки для рішання задач, але й також, щоб навчитися рисувати з образів.

— Ради Бога! – кричав батько. — Ти збожеволів, Клавдію! До чого все це тебе доведе?

— Не знаю, — щиро відповів Клавдій. — Але все це сильніше за мене. Я люблю займатися цими речами, і не маю більше смаку до вашого ремесла.

(Далі буде)

Чародійна сорочка

В одному краю жив собі король. Він був самолюб і дуже гордий. Ніхто ніколи не бачив його ніде, хіба десь на великих парадах. Тільки одне було відоме всім людям, — він постійно скаржився на свою слабість. А була це така недуга, що навіть найкращі лікарі в його королівстві не могли знайти таких ліків, що помогли б йому. Не раз він проганяв їх від себе і дорікав їм, що вони нічого не розуміють, а ще скоріше в могилу його заганяють.

Одного літнього дня до того міста зайшов якийсь прохожий чоловік. Тому що він утомився з далекої дороги, то й вступив до ресторану, щоб чогось попоїсти. І тут він почув, як якісь люди говорили про ту недугу їхнього короля. Скінчивши їсти, він зараз подався до королівської палати. Біля брами стояла сторожа; побачивши його в убогій одежі та ще й зарослого, вони ніяк не хотіли його впустити в середину. Та коли вони довідалися, що він хоче помогти уздоровити короля, то за дозволом короля впустили його.

Король запитав його: хто він і чого хоче? Подорожній сказав, що чув про недугу короля, і бажав би йому помогти.

— Хіба ж ти знаєшся на людських слабостях? – питає король.

– Так, – каже той. — Я вже багато людям допомагав, і за це вони мені завжди дякували. Думаю, що і ти, королю, може мені подякуєш колись.

Ну, і як же ти можеш мені допомогти, коли в тебе немає ні жодних ліків, ні пігулок, нічого?

Подорожній усміхнувся і спокійно промовив:

– У мене є такі ліки, яких не мають лікарі в цілому світі, королю.

Але поки я дам тобі свою пораду, хочу знати, що ти, королю, робив досі, почавши з дитячих років?

Король хоч і не любив цього питання, але, рад-не-рад, признався, що не робив майже ніколи нічого. Чоловік, вислухавши це, сказав:

Щоб цю недугу вилікувати, треба тобі, королю, найперше знайти таку людину, що почувалася б веселою і щасливою на цьому світі. Якщо слуги твої знайдуть таку людину, то нехай вони за всяку ціну позичать для тебе тільки на одну ніч його сорочку. І я ручаюся своєю головою, що ти, королю, коли переспиш тільки одну ніч у сорочці цього чоловіка, то тоді зникне вся твоя недуга раз на все твоє життя.

А тепер я іду собі дальше в світ. Оставайся ж здоров, королю, і думаю, що ми ще колись побачимося, тоді я дістану й від тебе подяку.

Сказавши це, незнайомий подорожній пішов собі спокійно дальше в світ.

Довго роздумував король над порадою цього чоловіка. І врешті вислав своїх слуг, щоб вони їхали з міста до міста і знайшли йому сорочку такої людини, що почувається на цьому світі щасливою.

Багато часу проминуло відтоді, як слуги виїхали з палати короля. Багато міст об'їздили вони, однак не могли знайти такої людини, якої шукали. І врешті вони вже задумали вертатися назад. По дорозі проїжджали через маленьке село. Недалеко від шляху була левада, а на ній кілька гарних великих дерев. Під тими деревами був гурт людей, і всі вони, як видно, були в веселому настрої, бо щомить реготали так голосно, що було чути на все село.

Побачили це королівські післанці, і приступили до весельчаків. По середені гурту лежав собі на траві чоловяга, розказував їм якісь веселі небилиці і разом з ними сміявся на все горло. Побачивши його, посланці шептали між собою: "Оце якраз такий чоловік, якого ми шукали".

Один з посланців приступив до того жартуна й сказав:

— Чоловіче добрий! Чи не позичив би ти нам своєї сорочки на одну ніч? Ми тобі дамо все, чого собі тільки забажаєш, і потім звернемо тобі її назад.

Почувши це, вбогий весельчак став так щиро реготати, що аж качався по траві.

— Ну й чого ж ти регочеш, мов божевільний?! — запитав його один з королівських посланців. — Хіба ж я прийшов до тебе на сміх?

А той веселий чоловяга, регочучись, каже:

— Ціна ваша добра, панове, але що ж із того? Хіба ж ви не бачите, що в мене жодної сорочки нема?

І тоді королівські посланці побачили, що й ця надія, яка їх на мить потішила, також пропала. Але вони задумали взяти з собою хоч цього чоловіка, без сорочки, щоб показати його королеві.

Повернувшись до короля, слуги повідомили його, що мають такого чоловіка, якого шукали, однак у нього не було й немає сорочки. І король звелів привести цього чоловіка. Але як тільки поглянув на нього, то відразу пізнав, що це той самий подорожній, що колись був у нього і дав йому цю пораду — шукати чудотворної сорочки.

Звелівши посланцям вийти, король запитав цього чоловіка, що означала була та його порада? А незнайомий приступив спокійно до вікна та відчинив його. І в кімнату дихнуло свіже повітря й запах квітів.

— Добрий королю! — промовив незнайомий. — Я хотів тебе переконати, що ти свої літа промарнував тут у замкненій кімнаті, просто на відлюдді! І що з цього, що в тебе, королю, є багатство, а багато людей, таких як я, не мають навіть сорочки на собі? Твоя гордість і самітність тримає двері замкнені від того світу, де повно краси, радости і всього того, що таке потрібне людській душі! Подивись, королю: там он коло твоїх квітів люди працюють і співають. А чи ти, королю, співав коли в своему житті?

— Ні! — каже король.

— Ось, це й була вся причина твоєї недуги, королю! То ж моя тобі порада буде така: щоб ти відсьогодні увільнив себе з цієї вязниці. Повідчіняй собі двері, вийди між людей, працюй разом з ними, співай з ними, а недуга твоя щезне, і ти будеш щасливий.

о. С. Гребенюк.

Новий кодекс канонічного права Католицької Церкви і справа жонатих священиків

Американський "Ди Байзентайн Католик Ворлд" з 15-го вересня ц. р. опублікував статтю "Різниці між Східним і Латинським обрядами вияснюються новим кодексом канонічного права". У статті сказано: "Недавно опублікований кодекс канонічного права оце перший раз подав разом ці закони, що досі були розпорошені, і які відносяться до католиків східнього обряду Короткий огляд 558 канонів цього недавно опублікованого кодексу виявляє дві важливі різниці. Одна з них то дозвіл женитися католицьким священикам (східнього обряду, греко-кат. ред В.). Друга (19 канон р В.) то відноситься до практики вибирання деяких членів Ієрархії місцевим Синодом (унiятським - р. В.) без назначування їх Святою Столицею (Ватиканом - р. В), як це останнє нормально діється в Латинському обряді.

Це вже є в традиції Східнього обряду, що кандидатам на священиків вільно женитися, якщо вони зроблять це ще перед отриманням Св Піддияконського сану. Новий кодекс, що появився 15-го серпня ц. р. (1957) не змінив цієї традиції.

Однак канон 68 цього кодексу стверджує, що "целібат (безженство священиків ред. В.) духовенства, тому що він (целібат) більш достойний і відповідний для їхнього стану (священичого) та обовязків божественного служіння, повинен бути в великій почесті, згідно з традицією Східньої (Грецької) і Латинської Церкви".

Канон 69 додає, що "ніхто із священиків не може бути піднесений до сану Єпископа, якщо він не целебс, ні законно не розведений з жінкою".

**

Такі інформації згаданого католицького часопису. З них видно, що новий кодекс Католицької Церкви з 15 серпня 1957 р. хоч на папері ще мусить толерувати жонатих уніятських священиків, то все ж таки з другого боку каноном 68 формально принижує жонатих священиків; бо коли каже, що "безженство священиків є більш достойним і відповідним для їхнього (духовного) сану та обовязків божественного служіння", то тим самим сказано, що, мовляв, жонатий стан священика є ніби менш достойним і менш відповідним священикові. Виходить, що греко-католицькому священикові дружитися дозволено, але разом з тим погрожено, що через одруження він втрачає значну частину своєї достойности й відповідности в Божественному служінні. Так положений моральний натиск на уніятських священиків, щоб вони не дружилися.

Дальше — справа традиції. Згадуючи про традицію жонатого духовенства в Східній (Православній) Церкві, яку ніби то оставляється й уніятам, новий кодекс Католицької Церкви не згадує про таку саму традицію і в Католицькій Церкві. Адже ще за Папи Григорія Гільдебранда (1037—1085) в Католицькій Церкві широко продовжувалася традиція жонатого духовенства.

СОВЄТСЬКІ ДАМИ

"Виннипеґ Трибюн" з 16-го вересня 1957 подав статтю Ірени Моріссон про жінок у Совєтському Союзі, яких, очевидно, вона сама бачила. Починає вона від загалу звичайних жінок, що мусіли працювати поза домом у фабриках, в копальнях, і дім занедбували, а тепер жінки переходять на аристократок, - твориться великопанська кляса, хоч певно не з тих, що в фабриках та копальнях працювали

І в тій панській клясі жінок називають "дамами". В Москві є Державна Загальна Крамниця, де показують, як жінки повинні вибілюватися, як губи малювати Окрему державну інституцію очолювала жінка Молотова, де було повно всячини для прикраси жінок, повно всяких перфум і т. д.

Як жінки в Совєтському Союзі повинні вбиратися, показала жінка Тіта, Йованка, коли приїхала до Москви в строях замовлених у Парижі, і там для комуністичних аристократок приготовила прийняття. Нині жінки московських дипльоматів вбираються найбільше по-модному.

І коли перше голосилося, що в Совєтському Союзі нема кляс, отже всі рівні, то тепер твориться там великопанська аристократична кляса партійних верховодів.

Про те, чи по-модному вбираються жінки, які працюють у фабриках і копальних, авторка не згадує, а лише мимоходом натякає, що в большевії пересічно в одній кімнаті мешкає 4 особи, родина, чи чужі собі особи, хоч комуністичний уряд обіцює, що справу мешкань поліпшить.

Отже маємо в большевії дві кляси, пануючих і поневолених. Пануючі, при допомозі уряду, клопочуться модами, малюються, перфумуються, бенкетують, і певно мають для себе кімнат стільки, скільки хочуть, а поневолена кляса тиснеться по 4 особи в одній кімнаті, і працює на те, щоб пануюча кляса могла по-модному вбиратися в паризькі моди, а другі раді, щоб їм з-поза большевії прислали бодай старих лахів. Така справедливість у большевії!

АРХИЄП. МАКАРІОС БАЖАВ БИ БУТИ НА КИПРІ

В Атенах, столиці Греції, Архиепископ Макаріос, виселений англійцями з Кипру, як національно-духовий провідник кипрійських греків, скаржився перед закордонними журналістами, що Обєднані Нації вже четвертий раз будуть розглядати справу Кипру, і досі все безнадійно. Він заявив, що хотів би далі перебувати на Кипрі, щоб знову очолити там греків у їхніх стараннях за самовизначення цього острова.

"У ПОЛЬЩІ ЄДИНИЙ АВТОРИТЕТ КАРД. ВИШИНСЬКИЙ"

Американська "Свобода" (20. 7. 57) подає:

У Польщі існує для народу тільки один авторитет — твердить американський конґресмен Махровіч, з походження поляк, який тільки що вернувся з Познаня, куди їздив на міжнародній ярмарок. Він каже, що розмовляв із сотнями осіб, але поза офіційною клікою партійників — не зустрів ні одного комуніста."

Конґресмен Махровіч в ЗДА — то польський патріот. І з його слів виходить, що Кард. Вишинський став фактичним володарем душ польського народу. І ту свою силу Вишинський використав проти українців взагалі, а зокрема й проти Греко-Католицької Церкви під Польщею. Рим йому цього не забороняє.

ДОСЛІДИ НАД АЛЬКОГОЛІЗМОМ В АЛБЕРТІ

В Алберті існує організація "Алкоголизм Фаундейшен оф Алберта" для поборювання алькоголізму". Вона допомагає кожній одиниці, що попала в тенета алькоголізму, вирватися з цього нещастя. Ця організація подала до відома, що в Алберті 477 тисяч осіб, цебто 72 проценти всіх дорослих албертійців, пють алькогольні напитки. Налогових алькоголіків є 11,000 осіб. Через пиття алькоголю 30,000 осіб попали в товариські, фінансові та всякі інші клопоти.

ЗВІДКИ НЕЛЕҐАЛЬНО ДІСТАЮТЬ НАРКОТИКИ

Канадійське міністерство здоровя вислало тайних поліційних аґентів, щоб вони дістали нелеґально наркотики. Аґенти відвідали 2,300 аптек, і в 127 аптеках їм удалося купити наркотики без лікарської рецепти. Ці аптеки будуть суворо покарані. Наркотики нелеґально купують наркомани для себе, а також самогубці й душогубці та інші злочинці.

МАСОВА ІМІҐРАЦІЯ НІМЦІВ ДО КАНАДИ

Від 1949 р. до Канади прибуло 186 тисяч німців. А тепер середньо приїжджає їх біля 1,500 осіб місячно, разом чоловіків, жінок і дітей. Найбільше іміґрантів у віці від 15 до 35 років. До самого тільки Торонта по другій світовій війні прибуло 80,000 німців.

МОЛИТОВНИКИ
ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАЙПЕРШЕ ДОЗВОЛЬТЕ ПОДИВИТИСЬ!

Большевики видають у Німеччині українською мовою ґазетку "За повернення на Батьківщину". І розсилають її всюди, де поза межами СССР живуть українці. Та ґазетка розмальовує большевицький лад золотими барвами. Вона закликає тих, які з-під большевицької неволі повтікали, щоб поверталися під большевицьку владу, де не буде "ні журби, ні воздихання". Будуть жити як у раю!

Ґазетка подає фотографії великих міських будинків, міських вулиць, фабрик. Подає фотографії колгоспних коров, збирачів малини (певно, що колгоспних), студентів, розкішно прибраних кімнат. Дальше, є фотографії тих, що із Совєтського Союзу закликають рідних до повороту; і є їх листи, в яких розмальовується "щасливе життя" під большевиками. Мовляв, люди там мають гарні доми, гарні меблі, пасіки, цвітники, автомобілі, радіоапарати. Тільки жий та будь!

Але те, що в цій писанині змальовується, розберім здоровим розумом.

1. Для людей і під большевиками, і всюди по світі, Церква, і релігія взагалі, – то річ важна. Українці, що тепер пишуть листи з Канади до своїх рідних і близьких, які є під большевиками, хочуть знати як там стоїть церковна справа. І в листах про це запитують, але дістають відповідь лише кількома словами, з яких ніхто мудрий не буде, або на запити взагалі не дають ніякої відповіді.

Та впадає в очі, **що і згадана большевицька ґазетка ніде про церкви, чи взагалі релігійні справи не згадує. Про церковні, і взагалі релігійні справи не пишеться. Фотографій церков не поміщується.** З того виходило б, що там церков нема, або що людям церковні справи цілком байдужі. Для них важніші колгоспні "свиноматки", "доїльниці", "тракторниці", камениці большевицьких верховодів.

Навіть ті, що нібито містять свої листи до своїх близьких, щоб ті "на батьківщину" верталися, про церкви нічого не згадують. Але для тих, що мали б вертатися, Церква є важною. Релігія є важною, бодай для більшої їх частини.

Значить, — вертайтеся до протирелігійної "батьківщини". Йди в руки тих, що нищать релігію. Тих, які топчуть те, що для тебе важне і святе. Замість церкви будеш мати колхоз з його наставниками.

2. Друга справа — то ті паперові заклики до повороту.

Коли брати на здоровий розум, то газета повинна закликати **не до повороту, але до відвідин. Повинна сказати:** "приїжджайте на відвідини, а тоді побачите і своє село, і сусідні села, побачите дальші околиці. Розпитаєте людей як їм живеться, побачите колгоспи, хати, і що є в тих хатах, і сфотографуєте їх, коли схочете. Ніхто не буде вам перешкоджати; підете куди схочете; поговорите з ким захочете; відвідаєте кого захочете. Так побачите, що в нас добро". А тоді вертайтеся звідки приїхали, забирайте, що маєте, та й приятелів беріть з собою, і до совєтів вибирайтеся..."

Але ґазета про відвідини не згадує. Приїзди, і кінець! Повороту нема тим, що сюди прибули.

Значить, під большевизмом "велике добро", але того добра не хочуть нікому показувати! Треба лише наосліп вірити, що там "добро". Тільки ж є люди, що те "добро" бачили і його переживали, і тому до нього не вертаються.

По першій світовій війні українці з Канади їздили на відвідини до Галичини, і бували там де хотіли, говорили з ким хотіли, фотографувалися. Їздили й на Волинь, і назад верталися. (П. Зварич, Стечишин, Ганка Романчич, мабуть Фербей, та ін.). Чому ж не можна їхати на подібні відвідини до совєтів, коли там "більше щастя і правди", ніж було тоді під Польщею?

Правда, їздила з Канади й група фармерів на оглядини Совєтського Союзу, а коли вже вернулися, то оповідали, що большевицькі наглядачі водили їх, як медведів на ланцюгу й показували лиш це, що самі хотіли. Нікому не дозволяли йти куди захоче і говорити з ким хоче. Чи не буде подібне і з тими, що вернуться?

3. Щоб доказати, що під большевиками велике добро, то згадана газета повинна закликати своїх колгоспників, щоб висилали "пачки" до Канади своїм близьким, які тут "дуже бідують", як про те в СССР голоситься. Це був би живий доказ, що в большевії "велике добро". А то з Канади до большевії посилають пачки.

4. Коли ж у большевії є невдоволені тим "добром", яке там є, — а такі невдоволені там є!, — то чому большевицька влада не дозволяє їм з большевії виїздити? А в Канаді знайдеться багато тих, що тим невдоволеним помогли б сюди прибути. Без них большевикам було б краще, бо мали б лише самих вдоволених, отже з кожної сторони певних. А буржуазні краї дозволяють свім невдоволеним виїжджати.

Згадана большевицька ґазета видається в східній Німеччині для розсилки по широкому світі. Але, певна річ, у большевії й зо свічкою її не знайшов би. Бо там кожний побачив би, що в ній від верху до низу сама брехлива пропаґанда. Що про те паперове "добро" сказав би той, який в листах із СССР натякає, що — "коли ви могли б, то не зашкодило б, коли б ви нам щось прислали". Значить, — у большевії звичайний народ переживає страшну нужду.

Тут ще додати, що навіть у самій большевії людям тяжко відвідувати свояків, які є в дальших сторонах. Треба мати дозволи, "путьовки". Про це є певні вісті! На дозвіл таких відвідин треба чекати довгий час, а коли дозволять, то — поговори з свояками день, чи півтора, і зараз назад вертайся. Довше бути не можна. А коли прибув і коли відходиш, мусиш замельдуватися в місцевої большевицької поліції.

Така там "воля"! Таке "добро"!

СПРАВА НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН В ОФІЦІЙНОМУ НАСВІТЛЕННІ

На засіданні комісії для внутрішніх справ польського сойму обговорювано, як подав часопис "Життя Варшави", національну політику в Польщі. Референтом цієї справи був посол Ґерард Скок. На підставі тимчасових урядових обчислень Польща має тепер біля пів мільйона національних меншин, тобто 1,8%.

Розмірно найважчу проблему, казав Скок, творить українська меншина. З терену воєвідств люблинського і ряшівського в часі посилення збройної акції УПА (в березні 1947 р. УПА виконала смілий замах на ген. К. Сверчевського-Вальтера) виселено 160,000 українців поповнюючи при тому багато кривди супроти населення, яке не співпрацювало з "бандитами". Цю акцію "припечатано" декретом, на підставі якого поукраїнська земля перейшла на власність держави.

Тепер українське населення домагається повороту на давні землі. Скок признає, що "домагання" є згідне з правом, але зараз же додає, що тепер "бракує умов для сповнення домагання, а стихійний поворот спричинює багато конфліктів". Одначе порішено розв'язати проблему по черзі, повітами. Акцію розпочато від повітів: устрицького, яслоцького і горлицького, в ряшівськім воєвідстві. Досі повернуло там 200 родин. На загосподарювання призначено 15 мільйонів кредитів і будівельний матеріял. В наступному етапі будуть обняті повіти: Лісько, Сянік і Кросно — теж ряшівського воєвідства, в яких є можливе узискання землі по незагосподарованих "П. Г. Р." (державних господарств рільних). Одночасно, щоб якнайбільше число уркаїнців задержати на західніх землях, де їх переселено, посол Скок домагався скорого полагодження справ власности, виплачення рівновартости за опущені господарства на давних теренах і уділення господарської допомоги.

Як бачимо, проблема виповнення "слушних з правом вимог" українців в Польщі, залишається досі тільки обіцянкою.

Що ж торкається жидівського населення в теперішній Польщі, то референт не подав його кількости. Натомість зазначив, що серед жидівської суспільности в Польщі — "існує стан непевности і страху", спричинений не тільки протижидівськими вибриками, але теж випадками "видавання наказів звільнення намешкання цих жидів, які ледве згадали про виїзд".

Щодо німецького населення в Польщі, то референт зазначив, що біля 90% німців зголосилося до виїзду з Польщі. Та польський уряд, щоб задержати в себе німців, створив для них добрі умовини, зокрема на полі німецького шкільництва.

("Християнський Голос", 18. 8. 1957).

ДЕМАҐОҐІЧНА ПОЛІТИКА РИМУ

Питання, що його тут обговорюємо, належить до важливих.

Це питання таке: Ватикан упродовж століть намагається опанувати православні східньо-словянські народи. Це ясна справа. Але цікавіше тут питання с п о с о б і в унійної акції Ватикану. І про ці способи тут буде мова.

Щодо способів своєї аґітації Католицька Акція має відповідно поділені ролі, залежно від того, коли й де вона діє. У звязку з цим необзнайомлений з цією справою людині деякі речі можуть видаватися або простодушно "простими", або суперечними.

Візьмім найголовніше — тактику Ватикану. Ватикан хоче обєднувати народи під своєю владою. Тому саме Ватикан рішуче виступає проти націоналізмів, проти "розділення" світу. Тому саме Ватикан рішуче є проти поділу російської імперії, отже він є проти визволення й відокремлення поневолених Москвою народів. Це не є якась "любов" до москалів. Ні! Це чисто практична причина. Як довго існує неподільна російська імперія, так довго Ватикан леліє собі надію, що в цій імперії йому досить буде мати о д и н місцевий центр Католицької Акції, — свою філію в Москві і ці впливові особи, які він хоче собі в майбутньому серед москалів здобути, будуть с и л о ю, явно і тайно, з у р я д у в Москві впливати на Україну, Білорусь, Грузію і т. д. Легше бо Католицькій Акції робити свою роботу в о д н і й великій державі, ніж у багатьох. Крім того, якщо б Україна стала самостійною, то Москва постійно буде намагатися знову її поневолити. Звідси буде між Москвою і Україною холодна й гаряча війна. В якому ж положені був би Ватикан із своїми унійними плянами на сході Европи? Московські уніяти хотіли б, щоб Ватикан станув по боці Москви, а українські уніяти — щоб він станув по стороні України. Чи ж Ватикан не має тепер такого клопоту між Польщею та Україною, коли Польща поневолювала західню Україну (з майже половиною українців уніятів), а тепер переслідує уніятів на захід від Буґу й Сяну? Це клопіт Ватиканові. Обом ворогуючим партнерам догодити він не зможе.

Так воно є і щодо взаємовідносин між Москвою й Україною. Ясно, що Ватиканові не на руку поділ російської імперії. Отак усіх разом, мов яструбові курчат у кублі, накрити легше, ніж тоді, коли вони порозбігаються, — народи визволяться з-під влади Москви.

Щоб здобути якийсь вплив на сході Европи, Ватиканові треба мати своїх прихильників. Ватикан дивиться тут на справу практично. Він ставив і ставить свою карту на сильнішого, цебто на москалів. Звідси оце славнозвісне Послання Папи "До народів Росії" 1952 року, а українці були зараховані ним до одного з "народів Росії". Звідси вперте, послідовне непризнавання Ватиканом самої назви "українці" — щоб, мовляв, не дразнити москалів. Звідси такою пікловитою опікою окружені у Ватикані москалі. Тому на Лемківщині перед 2. світовою війною Ватикан призначував москвофілів на адміністраторів, а на Волині, Поліссі й Холмщині унійній акції надавав москвофільський напрямок. В Америці Ватикан сприяє москвофільському напрямкові збаламучених лемків-уніятів.

***

Все ж таки Ватиканові відомо, що на українському відтинку він з тактичних мотивів не може явно виступати з своєю москвофільською політикою. Тому він тут покищо дав тактичне розгрішення Католицькій Акції провадити буцім "українську патріотичну" політику. І тут тактика така: Називати Православну Віру "московщиною", і нібито виступати проти москалів. Це на те, щоб зручно використовувати патріотизм українців, і настрої їх проти Православної Віри, дарма що сам Ватикан рішуче виступає проти змішування церковно-релігійних справ з національно-політичними, коли йдеться про Католицьку Церкву. Однак, буцім протимосковські писання в цій пресі Католицької Акції, що видається українською мовою, Ватиканові не шкідливі в його залицяннях до москалів. Бо чужомовний світ цієї преси не читає, — її найбільше читають тільки українські фармери й робітники.

А справжній голос Ватикану, розрахований на ширший світ, треба бачити у виступі католицького Єпископа Дж. Ф. Шіна в ЗДА, який 5 вересня 1955 р. на Горі Св. Мокрини виголосив проповідь до 100-тисячної маси народу, і там під адресою російського православного Духовенства говорив: "Ви — правдиві Священики Христові, і я кланяюся вам, як ваш брат у Христі. Ваші Священики є дійсно Священиками. Ваші Єпископи є дійсними наслідниками Апостолів. Ваше Богослуження є продовженням Голгофи. Сердечність, яку виявляю вам, я поширюю на ввесь народ Росії" ("Ди Ґрік Кетолик Юніон Мессенджер", 8. 9. 1955). Мовляв, Російська Церква є прекрасна разом з своїм Духовенством і народом, і Ватикан прийме вас без обрядових змін — тільки признайте Папу!

Звичайна річ, Архиеп. Ів. Бучкові Ватикан не може доручати такої тактики, яку провадить Єп. Шін, бо українці відразу попрікнули б його в москвофільстві, і він втратив би між українцями греко-католиками свої впливи, там де він їх покищо не втратив, і він не мав би змоги провадити Католицьку Акцію на українському відтинку. Тому він користується іншими засобами пропаґанди Архиеп. Бучко каже, що большевики "послуговуються православною Церквою для знищення християнства" ("Ля Прес", Монтреал, 9. 3. 1957). Значить, Католицька Акція на українському відтинку не має таких можливостей грати в відкриті карти, як має Єп. Шін, і тому їй залишається тільки одна зброя боротися проти Православної Віри, а саме — перед українцями показувати її як нібито "духову московщину". А перед ширшим світом (щоб уникнути вдаваного націоналізму) показувати Православну Церкву як буцім "знаряддя большевизму". — Звичайно, поруч світового, грімкого вихвалювання Російської Церкви з боку блискучого проповідника Єп. Шіна, якого слухає весь світ, цілком протилежна тактика Архиеп. Бучка з одного боку виглядає блідненько, а з другого боку, якщо й його хтось послухав би, то це також на руку Ватиканові.

У кожному разі, називання Архиеп. Бучком Православної Церкви в СССР, як "знаряддя большевизму" — це основний пропаґандивний клич Католицької Акції на українському відтинку, що звучить так: "Православна Церква в СССР — то б о л ь ш е в и ц ь к а Ц е р к в а". І це гасло Католицька Акція ширить у своїй численній українській пресі так уперто й послідовно, що такі ж вислови часом можна бачити якось проведені й на сторінки української православної преси...

***

А тепер, з черги, розглянемо таке питання: що це таке Православна Церква в СССР? З формального боку, в СССР, механічно, силою чисто фізичних обставин заіснував там такий стан, що офіційно говориться про існування тільки о д н о ї, цебто "Російської Православної Церкви", на чолі з російським Патріярхом і керівними особами з-поміж Єпископату. Чи російський Патріярх і Єпископат є атеїстами, офіційними, чи переконаними большевиками, ворогами Християнства, Церкви і ворогами самих себе, як Духовенства? Католицький Єпископ Шін каже, що ні; він називає їх "дійсними наслідниками Апостолів". Сам я про це не беруся судити, хто більше вірить у Бога і живе по-християнськи: російський Патріярх і його Єпископат, чи Папа, Архиеп. Бучко і т. п. — Це справа особистого погляду, і справа р е л і г і ї, поминаючи всяку політику.

Перейдем тепер до питання про Ц е р к в у. Православна Церква навчає, що Ц е р к в а — то в с і в і р н і (Послання Вселенської Церкви до всіх православних християн, 1848 р.). Отже Церква — то віруюча в Бога спільнота. Чи можна назвати "Церквою" віруючий народ, який не має свого Єпископату, щоб виконував свою душпастирську функцію серед того народу?

Греко-католицький Провід у вільному світі, наприклад, твердить, що можна. Бож у Галичині греко-катол. Єпископат тепер не має змоги виконувати своїх функцій між загалом вірних, якщо вони ще десь признавали б своїх Єпископів, а все таки цей Провід у вільному світі, ба — у Ватикані, говорить, що Греко-кат. Церква в Галичині існує, — Церква з самих вірних, не очолених діючими Єпископами.

Другий приклад. Царгородська Патріярхія 1686 року п р о д а л а московській Церкві Українську Православну Церкву. Цим фактом продажу й купівлі П е р е є м с т в а Апостольського, що є Б л а г о д а т т ю, обидві Церкви втратили свою юрисдикцію (церковну зверхність) над Українською Церквою, тому що переступили 23 Канон Трульського Собору Вселенської Церкви з 692р., і таким чином після цього залежний від Москви Єпископат, що очолював Ук-

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені
На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

раїнську Церкву, силою факту не мав канонічної влади над Українською Церквою, цебто з 1686 р. Українська Православна Церква в церковноправному сенсі була без Єпископату. А все ж таки історики подають Історію Української Православної Церкви тягло, неперервно із 1686 р. Правильно це чи ні, судити тут не беруся. Бо коли і православні українці, і греко-католики тепер пишуть про свої "Церкви в катакомбах", цебто позбавлені свого Єпископату, то тим самим під Церквами вони розуміють сам **збір вірних**, не признаючи накиненого їм московського Єпископату.

До тієї "Церкви в катакомбах" на Україні належать всі віруючі: моя і ваша бабуся, мама, сестра, брат, знайомі, — їх є мільйони; вони не є ні москалі, ні большевики, ні вони не хотіли над собою московського Патріярха, і всі вони за свою Віру в Бога є переслідувані безбожним урядом. Не зважаючи на цю чи ту політику Патріярха в Москві, є тисячі священиків, які осталися з вірними, і ми з вами їх знали та знаємо, — і всім нам відомо, що вони разом переслідувані з своїми вірними. Всі вони разом становлять Православну Церкву в Україні.

І на якій же підставі свої рідні брати у вільному світі можуть поважитися на такий несамовитий крок, щоб таврувати їх таким жахливим терміном, як "большевицька Церква"?

Може це вигідно чужинцям, Москві й Римові, але невже ж це саме безкритично мали б повторювати за їхніми агентами й ці люди, в добру волю яких не треба б сумніватися? Вони ж чинять страшну кривду нашим віруючим бабусям, матерям, сестрам, братам і друзям в Україні, і всьому українському віруючому народові, що становить там Церкву Христову!

Можна й треба протестувати проти займанницької політики московської Церкви. Можна й треба протестувати проти московського Єпископату в Україні, — але ж сам Єпископат — то не є ще Церква. Але коли Церква — то не сам Єпископат а всі вірні, то яким правом хтось, за чужими агентами, сміє безкритично повторяти нерозумні й несправедливі слова про якусь "большевицьку Церкву" на Україні, називаючи тим самим релігію нашого народу "большевизмом", а всіх віруючих наших людей, що становлять Церкву, — "большевиками"?

С. Дремів.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 584 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

МІЖНАРОДНЯ ПОЛІТИКА

У світі кипить, як у горшку. Сирії помагають большевики. Амманові та Йорданії помагають американці; Тітові помагають большевики й американці та ще й англійці. Ізраїль скаржиться, що йому не помагає ніхто, і через те він збროїться до зубів зброєю, що її марки я не знаю. Бють большевики мадяр. А в Обєднаних Націях кричать, щоб так міцно не били. Червоний Китай не визнають за державу. А торгують з ним ніби приватно, як з не-державою. Так можна...

Пішов я до свого сусіда, Тимка Гаврилка. Ми колись разом з ним на будові працювали. Можна сказати, я в нього почав свою політичну школу.

"Слухайте, Гаврилку! Що ви думаєте про дебату в Обєднаних Націях у справі Мадярщини?"

"Якої Мадярщини?" питає Гаврилко. "Теперішньої, чи колишньої?"

"Та ніби, кажуть, теперішньої. У мене, знаєте ви, трохи коротка память... Коли то большевики мордували Мадярщину: минулого, чи цього року?"

"Кажуть, що минулого. Або що?"

"Я думав, що цього року. Бо, бачите ви, Мадярщину в Обєднаних Націях аж тепер узялися обороняти. Здорово спізнилися!"

"Чого ж спізнилися? Зовсім ні! Просто: якраз наспіла перша річниця минулорічної масакри в Мадярщині. В Обєднаних Націях справляють цю річницю".

"То ви думаєте, що то не оборона, а поминки?"

"Може й так..."

"Ви не жартуйте, Гаврилку! Ви були моїм політичним учителем на будові. Я мав до вас довіря. Мав пошану. Чи не могли б ви мені вияснити, що там воно вариться серед тих дискусій великих політиків?"

"Що?!... Гм! Та воно, розумієте, є так... Як би то вам сказати... Ну, я можу вам дати приклад.

Судився я був із сусідом за межу. Воно в нас, розумієте, бувало так: коли чоловік має поле, то мусить судитися з сусідом. Звичай такий у нас. Бо як же воно так: мати поле, межу, й не судитися? Так не можна...

Ну, судився і я. Пішов до адвоката. Він 50 золотих заправив. "Менше не можна?" питаю. "Не можна!" каже він. "Ну, то хай буде 50".

І почався суд. Боронить мене мій адвокат. Суддя проти мене, мій адвокат за мною. Суддя скаже одно слово, а мій адвокат десять. До очей судді скаче. Кричати починає. О, Боже! — думаю. — Він так руками вимахує! Щоб хоч часом кулаком судді між очі не смальнув...

Подумайте! Пятдесят золотих для мене, селянина-злидняка, гріш великий. Але для адвоката — то сміття! Чого ж він мене так обороняє? Правду обороняє! Великий борець за правду! За мене, бідного харпака, всесильному судді до очей скаче, битися хоче! Та ж він собі в судді ворога до смерти наживе... І все те — через мене!

Ну, думаю, коли ти вже така добра людина, то хай і я буду добрий. Хай, як то кажуть, моє пропадає. Не буду судитися! Хай краще мій адвокат не наживає собі ворога в особі судді...

Підійшов я до адвоката й кажу:

"Спасибі вам, паноньку!" — аж сльози мені потекли з очей із зворушення. "Може б так воно краще було залишити це діло... Це ж для вас кривда! За моїх марненьких 50 золотих — собі смертельного ворога в особі судді наживете"

"За справедливість, я готов свою голову віддати!!!!" голосно заявив мій адвокат; і хто почув це — всі заплескали. А нахилившись до мене, сказав тихо: "Коли вважаєте, що я варт у вас, то дайте ще сто золотих, і не журіться. Якось воно буде".

Позичив сто золотих, і дав адвокатові. Це було разом 150. Судову справу я виграв. Але ходив як зарізаний. Бо яким коштом виграв? Звів на смертельну ворожнечу свого адвоката з суддею... Отак собі думаю. Сльози зворушення течуть мені з очей. Світу не бачу. Але раптом побачив... Була якраз обідня пора. Дивлюся: мій адвокат і суддя йдуть під руку в багатий ресторан на обід. І весело розмовляють. І регочуться... Боже мій! Я так і остовпів. Дурний став...

Якраз надійшов знайомий жидок-купець. Показую на суддю й адвоката, та й питаю: "Скажи мені: чи то мій адвокат пішов із суддею під ручку з ресторан?"

"Ну? Певно що так! Або що?"
"Як то — що? Таж вони сварилися?"
"Ну, то, знаєте, політика..."

Назар Полин.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади, друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або ясно-синьої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців. Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою .... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Українське громадянство Алберти 22 вересня ц. р. в Едмонтоні урочисто відзначило Ювілей 75-річчя з дня народження Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона.

● На цьогорічних, одинадцятих, Літніх Курсах Українознавства при Колеґії Св. Андрея були 73 курсанти православні і греко-кат. (2); курсанти були не тільки з Канади, але й із ЗДА. Хлопців було 40, дівчат 33. Релігії навчав о. Т. Ковалишин з Консисторії УГПЦК, української мови і історії України - Прот. Д. Ф. Стратійчук — принципал Колеґії; в 2. клясі цих предметів, з географією України, навчав студент теології Богдан Ґорґіца, а в 4-ій — проф. О. Івах. Інші викладачі: Д-р Б. Горчинський — провідництво, проф. В. Сарчук і А. Стратійчук, ЛЛБ —драма й рецитації, І. Пасерб — спів, панна О. Періг і В. Дудар — танки, добродійка С. Стратійчук і пані А. Сарчук — вишивання й писанки; п. Пасерб провадив також оркестру.

Викладачами-гістьми на Курсах були Впреосв. Владика Митрополит Іларіон, Протопресв. Д-р С. В. Савчук і Протопресв. Мгр. Г. Метюк.

● Митроф. Прот. В. Слюзар з Монтреалу спеціяльною телеграмою був запрошений до Оттави на наради Федерального міністра іміґрації Фултона з представниками канадійських етнічних груп. Незабаром після того о. Слюзар, запрошений 6 серпня відділом КУК у Монтреалі, поінформував присутніх про хід цих нарад в Оттаві.

● Радіопередачі Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з Едмонтону, служать українському суспільству із всебічною для нього користю, перш за все релігійною, але разом з тим і національно-громадською. І так, в неділю 1 вересня радіопередача підготована Жіночим Товариством Парафії Св. Івана, була присвячена справі української школи; доповідь виголосив довголітній учитель українськьких шкіл Євген Вавринюк.

● Церковні радіовісті 22 вересня ц. р. передали з Вінніпеґу, що представники Російської Православної Церкви в Злучених Державах Америки й Англіканської Церкви у вересні ц. р. відбудуть у Лондоні, Англія, наради, де ще раз пробуватимуть знайти спільну плятформу для обох цих Церков.

● Цьогорічний Собор Українського Євангельського Об'єднання на північно-американському континенті відбувся в днях 31 серпня по 2 вересня, в м. Гемилтоні, Онт., Канада. У склад Управи УЄО на чергову каденцію вибрано: Суперінтендент В. Кузів — почесний голова; п. Петро Ковальчук голова Головної Управи й голова на ЗДА; Паст. Лев Бучак — заст. голови Головн. Упр. і голова на Канаду; Паст. Іван Роберт-Ковалевич і п. Мих. Козак — заступник голови на Канаду; п. Іван Петращук — скарбник; Михайло Боровський — рекорд. секретар; Паст. Михайло Фесенко — радний; Паст. Володимир Боровський — екзекутивний секретар.

● Церковні радіовісті з Вінніпеґу 22 вересня ц. р. подали, що з усіх країв Советського Союзу, а головно з Сибіру, через Схід. Німеччину масово напливають від населення листи з проханням, щоб їм вислати Біблії. Лютеранська Церква в Зах. Німеччині звернулася до уряду СССР за дозволом, щоб її представники могли особисто побувати в СССР для провірки й заспокоєння потреб населення на Св. Письмо. Більш ніж сумнівно, чи большевики дозволять. Адже Советський режим не дозволяє Російській Православній Церкві в СССР розпоширювати Св. Письмо. Випущені цією Церквою Біблії тиражем 20 тисяч примірників на понад 200 мільйонів населення СССР минулого року властиво майже всі пішли за кордон для ширення пропаганди, немов би то в СССР існує „свобода" релігії.

● У вересні ц. р. уряд католицької Болівії спеціяльним декретом перший раз в історії країни признав свободу релігії й церковного життя також і некатоликам. Коментатори додали, що зробив це сучасний уряд Болівії тільки тому, що він є ліберальний і не хоче бути католицько-клерикальним, як бували досьогочасні уряди цієї країни.

ВІСТІ З КАНАДИ И ЗО СВІТУ

● Д-р Сидні Смит уступив із становища президента Торонтонського університету, тому що прем'єр Дж. Діфенбейкер запросив його на пост канадійського міністра закордонних справ

● Федеральний міністр праці, Михайло Стар, видав розпорядження, щоб урядовці канадійської служби наймання робочої сили більше натиску клали на підшукування праці для безробітних, ніж на виплачування їм запомог від безробіття.

● Відомий український балетмайстер національних танків Василь Авраменко від березня ц. р. задокументовує на фільмі вклад українців у культуру й господарське життя Канади. Передмову до цього фільму дав 10 вересня ц. р. прем'єр Діфенбейкер в Оттаві, а при тому він мав зустріч з 80-річним Йосафатом Дзьобком, одним з найстарших українських фармерів, з Вирден, Манітоба.

● У Канаді фальшівники грошей недавно пустили в обіг підроблені 20-долярові банкноти. Однак вони підроблені невдало, і їх можна розпізнати, коли уважно приглянутися

● Вибори до Міської управи в Едмонтоні, Алберта, відбуватимуться 16 жовтня ц. р. Теперішній посадник (мейор) Едмонтону, **Василь Гавриляк**, кандидуватиме знову.

● Преса подає, що населення Алберти в Канаді не надто вдоволене тим, що уряд цієї провінції видає своїм мешканцям дивіденди з прибутків провінції — по $20 на особу. Загал уважає, що ці гроші уряд міг би зужити на якісь кращі загальні цілі.

● Японія робить свої закупи пшениці в Австралії; про умови цих закупів не подають точніших інформацій. Представники спілки німецьких млинів, які тепер відвідали Канаду, заявили, що Західній Німеччині вигідніше купувати пшеницю у Франції, бо їм це виходить дешевше. Але свої ринки збуту пшениці Канада втрачає головно через те, що їх займає Америка для збуту своєї надвишки пшениці. В Гановер, Ню Гемпшір, 10 червня прем'єр Діфенбейкер сказав, що Канада втрачає свої ринки збуту пшениці, бо це є „доцільним" для Зединених Держав Америки.

● У лікарні в Лос Ангелес, Каліфорнія, ЗДА, 31 серпня ц. р. помер на рака 66-річний д-р Г. Г. Скеґар, член місцевої української православної парафії, відомий український письменник, журналіст, науковець і діяч. Року 1908 він прибув з Буковини до Канади, а згодом переселився до ЗДА.

● В Інсбруці, Австрія, 16-го серпня ц. р. на 65 році життя помер д-р Микола Ковалевський, родом з Холмщини, відомий український діяч і публіцист, один з чолових будівничих Української Народньої Республіки 1917-18 років, — член Генерального Секретаряту Української Центральної Ради 1917 р. і міністр господарських справ УНР 1918 року.

● Коли після розбиття аліянтами держав осі Берлін-Рим фашистівський диктатор Беніто Мусоліні був забитий

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни уміркована. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

комуністами, його тіло було переховуване в католицькому манастирі в Предаппіо, Італія, повних одинадцять років. У вересні ц. р. його поховали формально на місцевому цвинтарі. На Похороні група фашистів склала обіт дальше йти слідами свого бувшого провідника.

● Британські й американські представники до Обєднаних Націй у вересні ц. р. запропонували створення міжнародньої поліційної сили, яка стерегла б порядку у всьому світі.

● У першому тижні вересня ц. р. новоповсталу державу – федеративну Маляю прийнято в склад Обєднаних Націй, як 82 члена.

● Канадієць Томас Мекфеден, в Мус Джо, Саск., має 104 роки, але почувається зовсім здоровим. Він сказав: Я ще перед двома роками кожного дня робив 4-милеву прогулянку, тяжко працював, харчувався звичайною поживою, ніколи не пив алькогольних напитків, а на тютюн за все життя видав тільки 5 центів.

● Провінцію Місіонес в Арґентині можна назвати „провінцією українців", яких там живе біля 100 тисяч. Густою масою вони там поселилися в кінці 19-го й на початку 20-го століття.

● В часах господарської кризи в 1930-их роках багато духоборів у Британській Колумбії втратили свої фарми, бо не мали можливости заплатити податку. Тепер провінціональний правник Роберт Беннер повідомив, що бувші власники можуть собі відкупити свої фарми по ціні на 40 відсотків нижче оціненої їх вартости.

● Адвокати Алберти домагаються, щоб канадійські іміґраційні власті злагіднили азіятам умовини іміґрації до Канади. Вони мають на увазі той факт, що іміґрантам з Азії ставляться певні труднощі при спроводжуванні своїх родин до Канади.

● Західня Німеччина затривожена вісткою, що Советський Союз має бомбардувальну ракету, яка може летіти від 5,000 до 1,000 миль. Д-р Євген Зенгер, директор державного Інституту для ракетно-порушної ф і з и к и у Штутґарті поінформував, що ці ракети винайшли німці в самому розгарі війни, 1942 року, але не всшли випродукувати їх, а по війні ці винаходи опинилися в большевицьких руках. Д-р Зенгер докладно розповідає про це в недавно виданій книжці „Фізика ракетних моторів і ракетної зброї".

● Ливанський часопис „Аль Сіясса" подає, — на основі недавніх с о в е т с ь ко-сирійських розмов, що большевики тільки на початок мають дати Сирії зброї на суму 350 мільйонів фунтів, на 20 років на сплати. В початках другої половини вересня до Сирії прибули „у гості" советські кораблі. А тим часом командант збройних сил Сирії, ген. Афіфі Бізрі, заявив, що він не комуніст, і якщо б у гості приїхали й американські кораблі, він їх радо бачитиме. Захід затривожений фактом, що Сирія стала сателітом Советського Союзу.

● Часопис „Австралійські Жидівські Вісті", з 14 червня ц. р. помістив статтю Степана Даттера, бувшого англійського урядовця для повоєнної денацифікації в Австрії, в якій зроблено закид Українському Правлінню з 1941 р. у Львові, що воно вислало 6 мільйонів „невільників" до німецьких фабрик, винищувало жидів на Україні, і в самому тільки Києві вбило 80 тисяч жидів і т. д. — Відповідь на цей виступ жидівського часопису дав мюнхенський „Шлях Перемоги", орган ОУНб. з 18 серпня ц. р.

● У варшавському „Нашому слові" один з виселених у глибину Польщі українців пише: „Напевно дехто з читачів хотів би власними очима оглянути свою любу Україну, але як туди дістатися, коли навіть до тітки чи до вуйка не можна дістати дозволу на відвідини"

● Один з українців, Іван Тимчина, мав нагоду поїхати на свою українську землю, з якої його поляки виселили в глибину Польщі. І він пише у варшавському „Нашому слові" ч. 30: „Пішов я по полях, які займало наше село Вербиця (на Томашівщині). Спалене ціле село тепер густо заросло бурянами. Сотні гектарів землі лежать перелогом. В знищеній церкві тепер міститься склад добрив." – Так розправилися поляки з українцями.

ЦЕРКОВНА ГРОМАДА В ТРАНСКОНІ

Громада Всіх Святих у Трансконі, Ман., належить, мабуть, до кращих громад нашої Церкви в Канаді. Церковне життя тут почалося ще 1933 року, однак по 5 роках праця в Громаді припинилась, тому що було замало сили, тяжкі обставини, матеріяльні недостатки.

Однак 7-го листопада 1954 року в Трансконі знову почалась церковна праця, яку Всевишній Господь поблагословив. Того дня після Богослужения, яке відслужив був Митр. о. Є. Грицина, відбулися організаційні збори. До Управи війшли: Н. Стефанюк — голова, Г. Маслянка — секретар, того дня вписалося 36 родин. І з того часу Громада щиро й солідно співпрацює зі своєю Управою, до якої на 1957 рік з вибору ввійшли: Г. Маслянка — голова, Я. Велегорський — секретар, пан. Кралка й пані Угринюк — касирки, Н. Стефанюк, А. Касіянчук і С. Скрупський — Старші братчики. Громада нараховує 50 родин.

За щировіддану працю Господь винагороджує вірних, — Громада набула багато церковних речей найкращої якости, цього року посвячено облачення, Євангелію, Процесійний Хрест, хоругви й образи. Тепер маємо все, що необхідне для Богослужения.

На Богослужения приїжджають священики з Вінніпеґу, — і першим були: о. Є. Грицина, о. д-р С. В. Савчук, о. Стратійчук, о. Т. Ковалишин, о. І. Скакальський, о. Столярчук, а від початку 1957 року обслуговує о. М. Колинич.

Цього року Громада плянує перебудувати будинок ім. Т. Шевченка на вигляд гарної церкви, на що потрібно чимало фондів, однак ми всі певні того, що Милосердний Господь буде помагати нам у виконані святого діла на Славу Божу і на спасіння рідного народу.

Член.

ПРАВОСЛАВНЕ БРАТСТВО СВ. АНДРІЯ В ДІТРОЙТІ ВШАНУВАЛО МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

3-го серпня цього року відбулися загальні збори Братства Св. Андрія при Катедральній парафії в Дітройті для вшанування 75-ліття Митрополита Іларіона.

Надзвичайно цікаву й змістовну доповідь про життя, наукову, громадську та церковно-релігійну д і я л ь н і с т ь професора, доктора Івана Огієнка, нині Митрополита Вінніпеґу і всієї Канади Владики Іларіона, виголосив магістр теології Юрій Олесницький.

Прелеґент образно розповів про окремі етапи в житті Ювілята, а також про його величезну наукову працю, виконану на протязі цілого життя і виконувану й тепер.

Само собою зрозуміло, що про працю Владики Іларіона треба б написати кількатомову книжку, отже, у двогодинній доповіді можна було сказати найголовніше і дуже схематично Тому ми лише, як резюме, переказуємо слова прелеґента: „Митрополит Іларіон усе своє життя присвятив для Рідного Краю, свого народу та його великої культури. На наукових та науково-популярних працях його виховувалося ціле покоління українського народу (наприклад, знаменита його підручна книжка: „Українська культура").

Так само й тепер Владика Іларіон, уже як діяч Української Церкви, створив велику літературу, і на ній уже виховуються тепер і будуть виховуватися в майбутньому нові покоління українців.

Особливо важливі його праці з історії Української Православної Церкви і полемічні в обороні Віри Православної.

Знамените його г а с л о: „Служити народові — то служити Богові" увійде в історію як новітня заповідь для українців, поки Україна не стане вільною, і навіть після того, бо воно (гасло) всяку громадську працю на користь свого народу возводить до рівня Богослужби".

Після доповіді відбувся обмін думок, в якому взяли участь братчики: Й. Діхтяр, Я. Майсюк, Ів. Розгин, П. Бірко.

На закінчення ухвалили надіслати Владиці Іларіону відповідного листа від присутніх на зборах і просити магістра Ю. Олесницького оформити реферата літературно для видрукування в періодичній пресі.

Братчик.

Дітройт.

ПЕРША ВІЗИТАЦІЯ
Впреосв. Митрополита Іларіона в Кадет, Саск.

Українська П р а в ославна Громада в Кадет, Саск., була зорганізована 1934 р., і за той час зробила великий поступ у процесі свого розвитку. Церква Св. Ап. Петра й Павла в Кадет, побудована ще 1942 р., тепер уже прекрасно викінчена, вималювана й пишається гарним іконостасом. При церкві існує працьовите Сестрицтво, яке присвячує багато часу й труду для прикраси своєї Святині. З Церковною Громадою добре співпрацюють Товариство Народній Дім, Жіноче Товариство й Організація Молоді СУМК. У Громаді існує аматорський гурток, який часто приготовляє театральні вистави, а добре зорганізований мішаний хор часто дає концерти на високому рівні.

Ще на своїх річних зборах у грудні Громада вирішила мати Візитацію на день свого Храмового Свята. Зараз по зборах Управа Громади написала листа до Владики Митрополита й до Консисторії з проханням призначити Візитацію в Кадет на 12 липня.

Незабаром о. Парох оголосив у церкві оповістку, що наше прохання про Візитацію полагоджене позитивно. Вірні сприйняли це повідомлення дуже радісно. І знову були скликані спільні збори всіх Товариств, на яких вибрано Святковий Комітет та розподілено пляновану працю поміж поодиноких людей.

Як тільки закінчено весняні роботи в полі, в Громаді закипіла підготовча праця. У четвер 11-го липня Владика приїхав потягом до Ватсону, а на станції зустрів Владику Парох з двома парафіянами, Мироном Рудим і Орестом Козуном. Цей останній виїхав по Владику автом. Прийшов зустріти Владику також Парох Ватсону о. П. Мельничук і панство Чорні в Клер.

Приїхавши в Кадет, Владика замешкав у домі п. Михайла Козуня. В міжчасі приїхав також о. Прот. Д. Денисюк з Ґронлид, запрошений до участі в Архиєрейській Службі Божій. Настав довгожданний день Візитації. Ще раненько люди почали з'їздитися з усіх сторін, і о 9 годині церква вже заповнилась вірними. За кілька хвилин перед Зустрічою з церкви вийшла велика Процесія з Хрестом, хоругвами, Процесійним Образом і засвіченими свічками.

Всі зупинились перед вітальною брамою, де на блакитному фоні був жовтий напис: „Вітаємо Вас, Владико", і чекали Владики. На грудях усіх присутніх видніють жовтосині стрічки, як памятка Візитації дорогого Владики Між численними присутніми замітна велика кількість дітей, що прибули зо своїми, родичами, щоб побачити Первоєрарха Української Церкви.

Зустріч Митрополита Іларіона відбулася о год 9.45 ранку. Владика виходить з авта, і наступає зворушлива хвилина Зустрічі. Усі дзвони дзвонять, хоругви вклоняються тричі Владиці, а Владика благословляє вірних. На очах присутніх помітні сльози душевної радости.

Біля брами зустрів Владику старший член Громади, п Михайло Романиця. Привітавши Владику, він, згідно з традицією, подніс хліб і сіль Від дітей Недільної і Української Школи привітала Владику дівчинка Оленка Звоздецька, вручаючи букета пишних живих квітів

Владика з Процесією ідуть у напрямі церкви, а малі дівчатка з кошичками в руках встеляють квітами стежку перед Владикою.

У дверях храму привітав Владику Настоятель о. С. Зузак, а Владика відповів на це своїми теплими словами з виявом своєї душевної радости з прибуття до Громади. Владика в супроводі Духовенства і вірних входить у храм під спів хору: „Увійшов єси Архиєрею". Хор співав під керуванням молодого сумківського диригента Савеля Рудого

Почалось облачення Митрополита, а далі — Архиєрейська Свята Літургія. Погода чудова, людей зіхалось багато, і церква не могла всіх їх помістити, тому більше половини їх мусіло стояти перед церквою

На Малому Вході Владика Митрополит нагороджує Настоятеля о. С. Зузака за його дбайливу священичу працю першою нагородою — Набедреником. Це була також незабутня хвилина і для о. Настоятеля, і для його парафіян. Владиці подають Дикирій і Трикирій, Духовенство співає величне Архиєрейське „Прийдіте поклонімось", включається хор, зливаючись в одно зо співом Духовенства.

Владика входить у Вівтар, а в усіх вірних зроджується особливе, небувале піднесення, духова радість. Яка це велична, зворушлива хвилина! Св. Євангелію читав о. Прот. Денисюк, а високоповчальну, сильну своїм змістом, проповідь виголосив Владика Митрополит. **Владика вказав на загрозу безбожницького комунізму в нинішньому світі та на потребу активного спротиву йому з боку християнського світу. Навчав Владика про Віру, про силу Віри та про її пристосування до щоденного життя. Закликав вірних до праці на ниві церковній і народній, до сповнювання свого обовязку перед Богом і Церквою, до наслідування у праці Святих Первоверховних А п о с т о л і в, яких працю-труди згадуємо того дня та взагалі у всьому своєму житті руководитись основними х р и стиянськими чеснотами.**

Владика проповідував від повноти свого серця... Хоч, здається, без напруження, спокійно, просто, як звичайно батько говорить до дітей, а одночасно та проповідь така щира, переконлива й одухотворена. Кожне слово й речення так чисто та виразно висловлене. Затаївши дихання, з великою увагою слухає переповнена церква свого Владики. Навіть діти на той час притихли Всі уважно слухають українського Золотоустого — Великого Іларіона

Закінчилась проповідь, і знову почались Ектенії, а Владика перед Св. Престолом молився. А молився, як завжди, так і тим разом, — гаряче, щиросердечно. В і р н і уважно слухають побожних виголосів Владики й тихо в душі моляться за свого Архиєрея, щоб Господь подав йому здоров'я і віку довгого

Хлопчики в стихарцях, добре підготовлені, з великою увагою слідкують за ходом Богослуження і рухами Владики та пильно виконують свої обовязки. Обходом кругом церкви, Многоліттям і Мируванням закінчено молитовне торжество, і о. Настоятель попросив усіх присутніх переїхати до Народнього Дому на святковий обід, приготований Сестрицтвом на честь Владики.

Величне Митрополиче Богослуження створило атмосферу глибокого молитовного настрою, і кожен приявний на Архиєрейській Літургії переживав хвилини особливого духовного піднесения

За святково прибрані столи посідали учасники Свята; правда, не всі одночасно, бо хоч заля простора, але гостей стільки, що аж трьома групами по черзі сідали за столи

Митрополит увійшов у залю, і всі піднялися з місць, а по благословенні Сестрицтво почало гостинно приймати всіх смачними стравами

Пообідню програму відкрив о Настоятель, висказуючи свою велику радість з приводу такої небувалої урочистості; вітає Митрополита іменем вірних Нипавської округи, і з нагоди Ювілею 75-ліття висловлює Владиці щиросердечні п о б а ж а н н я. Дальший хід програми о. Настоятель передає господареві Свята п. Антонові Юзві.

Пообідня програма складалася з трьох частин. У першій частині — привіти від Громад та організацій; друга частина — найважливіша: це Слово дорогого Гостя-Владики; і третя частина — концерт на честь Владики Митрополита.

Господар Свята запрошує представників Громад зайняти місце на підвищенні біля Владики й Духовенства. Першим з гостей промовляв о. Прот. Денисюк, який, повязуючи своє слово з проповіддю Владики, говорив про потребу скріплення Віри Християнської в нашому щоденному житті.

Дальше слідували привіти Владиці від представників місцевих братніх організацій та делеґатів навколишніх Церковних Громад: від Церковної Громади в Кадет — Антін Козунь; від Сестрицтва — Анна Козунь; від Тов. Народній Дім Петро Рудий; від Жіночого Товариства — Анастасія Рудий; від СУМК — Єлисавета Воловідник; від Громади в Нипавин — Іван Григор; від Громади Ґронлид Північна — п. Іванусь; від Громади Ґронлид над Річкою — п. Копачівський; від Громади в Бруксбі — п. Ґеверига; а від Громади в Мелфорт — п. Корчинський

Всі вони висловлювали велику радість із завітання Владики, складали свої щирі привіти з нагоди 75-ліття й побажання кріпкого здоровя та довгих літ для продовження праці на користь нашої Святої Церкви й українського народу. Із тих щирих привітів було видно, як нарід поважає і любить свого дорогого Владику.

По привітах о. Настоятель коротко розповів про життєвий шлях і працю Митрополита, великого українського патріота й непохитного борця за Св. Православну Віру та долю українського народу. Він підкреслює, що півстолітня праця Владики для свого народу й Церкви є многогранна й універсальна, та що між нашими визначними вченими й відомими культурно-духовними діячами нашої доби Владика Митрополит займає найвище місце, і належить до нечисленних велетнів духа світу. Зазначує, що життя й творчість Владики Іларіона — то одна з найсвітліших сторінок нашої історії, і та праця Владики залишиться невмирущою в майбутніх поколіннях нашого народу. Після наведення важніших даних з життя Владики, о. Настоятель попросив Владику до слова.

Владика Митрополит у своїй одушевленій доповіді розказав своїм слухачам про те, якою була наша Церква в давні віки, а дальше — про великий розвиток Української Православної Церкви в Канаді, розповів про щасливі початки історичного діла поєднання Української Православної Церкви поза межами нашої Батьківщини, і закликав усіх вірних бути добрими членами своєї Церкви і патріотами свого народу.

Доповідь Владики була дуже сильна, глибоко-повчальна, переконлива. Слухачі вислухали її з великою увагою, хоч часто нестримно переривали її бурею оплесків. Багато слухачів, що не мали нагоди раніше бути на Візитаціях Владики, говорили, що такої сильної промови ще не чули. Слово Владики піднесло всіх на дусі, скріпило в вірі, та загалом дуже підбадьорило Громаду; в кожного слухача воно зродило бажання ступати шляхом своїх побожних предків, і дорожити своєю Святою Православною Церквою, як найбільшим своїм скарбом.

По короткій перерві слідувала третя частина програми — Концерт на честь Ювілею Владики. Концерт, добре підготовлений, складався з хорових пісень, виступів струнної оркестри, народніх танків і деклямацій. Мішаний хор добре заспівав „Як славний наш Господь в Сіоні", „Ой, зійшла зоря", „Стелися барвінку" і „Звідки йдеш, чоловіченьку". Жіночий хор заспівав пісню „Де серце моє".

Струнна оркестра заграла три пісні: „Стоїть явір", „Ой, орле" і „А я в неньки". Хорами управляли по черзі о Парох Зузак та молодий сумківець Савельо Рудий.

Добре також вийшли танки під керівництвом панни Єлисавети Воловідник. Слід відмітити також гарно виконані дві деклямації віршів, що їх автором є Владика Митрополит. Першого з них, поему „В неволі Вавилонській", знаменито п р о деклямувала Марія Козунь, а другу, „Молитва", дуже добре виконала Оленка Звоздецька. Успіх концерту дійсно був не абиякий

Перед закінченням програми о. Настоятель сердечно дякує В П р еосвященнішому Владиці Митрополиту, який не зважаючи на свій похилий вік, проїхав таку далеку дорогу, не лякаєвсь перевтоми, не жалів свого часу й труду, щоб побути серед своїх дітей духовних, скріпити їхню віру, збудити підйом духа та запалити в їхніх серцях іскру невгасимої любови до своєї Церкви і Народу Українського.

Настоятель дякує о. Прот. Денисюкові за його участь і труд; дякує всім гостям і представникам Громад, Сестрицтву — за святочний обід, та всім учасникам, що своєю присутністю звеличали це Свято.

Відспіванням М н о голіття Владиці Митрополиту закінчено Свято.

Надходив вечір, і треба було розходитись по домах,

але вірні бажали ще залишитися, бо кожен бажав ближче підійти до Владики, привітатись і поговорити особисто зо своїм духовим Батьком-Великим Митрополитом, і подякувати йому за ці блаженні хвилини. Після пережитого дня кожен відчув і зрозумів, що Владика Іларіон — то ця людина, яка веде нашу Церкву до вершин слави і блеску.

Хай же ж Господь Бог вислухає молитов і побажань наших вірних і додає нашому Владиці Іларіону здоровя і кріпких сил та допомагає у тій тяжкій і відповідальній праці, щоб Владика Митрополит міг ще багато років прожити й потрудитись для того нестримного розвою нашої Святої Православної Церкви й добра нашого народу.

о. Степан Зузак.

ВРАЖЕННЯ З ОСЕЛІ „КИЇВ"

Вже минуло кілька тижнів, коли я перший раз була з сином в оселі „Київ", де провела два тижні. Тоді відбувався там останній двотижневий побут дітей, який закінчився коло 10 серпня. Небагато було їх; по першому тижневі відїхало семеро дітей з Веланду, Онтеріо, та один з Ніагара Фалс; зісталось тільки 15 з Гемилтону та мій син з Сен-Кетеринс. Хотілось би поділитись враженнями з побуту там і побажати усім родичам українських дітей, щоб усвідомили собі, яке велике значення має побути дитині бодай хоч два тижні у своєму українському гурті. Дитина там надихається свіжого повітря, здалеку від усіх порохів, обзнайомиться з другими дітьми Яка втіха для них, коли йдуть купатись, або на свіжому повітрі печуть так звані „гат доґи". Радості, крикові немає кінця. А головне, остається в памяті це що він, або вона, були в таборі. Опісля вони розповідають про це своїм ровесникам, навіть з англійської школи. Мають чим похвалитись, а тим самим виконують велику роботу, поширюючи зрозуміння для цієї справи серед інших, щоб вони знали, що українці не сплять.

На жаль, мало наших це розуміє, бо знаю, з якими труднощами зібрали тих кількоро дітей. Правда, багато дечого бракувало в оселі під час таборування, але згодом усе покращає Всі ж, хто там провадив, виконували свою працю просто понад свою силу.

Пані Логвін (з Гемилтону), з фаху вчителька, провадила з дітьми вправи, гри, читання оповідань, казок, як також провадила купатись. Пані Валя з Гемилтону була тиждень, а другий уривками доїжджала, старяючись помогти при кухні, на плечах по стрімкій стежці до води зносила для дітей підвечірок тощо.

При кухні першого тижня працювала п. Міля з Веланд, а другого — п. Добродійка Федак, — ну, і трохи моеї скромної праці.

Працювали, не оглядаючись на якусь заплату, бо знали, що робиться на користь наших дітей. Коли ввечері після праці сядемо відпочити на лоні природи, то згадається Рідний Край з чудовими краєвидами. Дай Боже, щоб оселя „Київ" удосконалилась, щоб могла приймати і згуртувати багато наших українських дітей, та знайти в родичів зрозуміння для цього великого діла.

Маргарита Пилипчук.

ЛЕТБРИДЖ, АЛБЕРТА.

Примірне Вінчання і збірка на пресу

В суботу, 8-го липня 1957 року відбулося Вінчання Михаїла Зайчука з Віолітою Кузьмінюк у Свято-Троїцькій церкві міста Летбридж, Алта. Благодатне Таїнство Шлюбу уділив Настоятель Ігумен о Олександер Щербань. Співав місцевий хор під керівництвом дяка-диригента П. Корнійчука. Дружбами були, брат Василь Зайчук, Норман Рорущ, Вел Ворт, Джані Ендерсан, а дружками: панна Ніна Зайчук, Діяна Кузменюк, Гледіс Савич і Тері Томас. Весільними батьками були Ольга Філковська і Михайло Мегела. Все Вінчання було записане на фонограф братом Миколаєм Зайчуком. По Вінчанні о. Ігумен Щербань наділив молодят добрими пастирськими порадами та поздоровив їх.

Молодий Михаїл походить з доброї української родини Він народжений в Канаді, а володіє українською мовою дуже добре. Його дружина також тут роджена й походить з української свідомої родини, яка виховала її в Українськім дусі й любові до своєї рідної Православної Церкви Обоє тепер живуть в Едмонтоні. На весільнім прийнятті було понад 400 осіб.

На другий день на фармі в п. Антона Зайчука були поправини, де промовляли батьки молодят, а також гості з Америки. Всі вони бажали молодятам щастя в житті. По цьому п. Филип Зґурський звернувся до присутніх за збірку грошей на місцеву церкву та рідну пресу — „Український Голос" та „Вістник". Збірку провели п. Ф. Зґурський з о. Ігуменом Щербанем, яка принесла 78 дол. На бажання присутніх гроші були розподілені на Свято-Троїцьку Церкву в Летбридж 60 дол., на „Український Голос" 10 дол. і на „Вістник" $7.50. 50 центів пішло на поштові витрати і виміна американських грошей на канадійські.

Жертводавцям щира подяка, а молодим — щастя, здоровя і многих літ прожити.

Гість.

ЗБІРКА З ХРЕСТИН НА ДОБРІ ЦІЛІ

Виммер, Саск. — У неділю 28. 7 ц. р. в церкві у Виммер відбулося Хрещення Данила Григорія, маленького синка панства Михайла і Ольги Токарських. Хрестив місцевий Парох о Мельничук, а кумами були пані Марія Глек зРіджайни і п. Едвард Охітва з Виммер. По Хрещенні відбувся обід-прийняття в домі п-ва Токарських, на якім було багато гостей здалека й зблизька При цій нагоді присутні не забули також й за збірку на добродійні ціли, і на прохання пана Дмитра Глека, дідуся новоохрещеного, зібрано 15 дол., з чого 5 дол. призначено на „Вістник", 5 дол., на Катедру Пресв. Тройці і 5 дол. на журнал „Віра й Культура". Пожертвували пп.: Михайло Токарський 5 дол., Дмитро Глек 3 дол., Павло Глек 2 дол., Давид Токарчук 2 дол., Едвард Охітва 1 дол., Михайло Охітва 1 дол. і Іван Кліш 1 дол.

Всім жертводавцям щире спасибі за пожертви, а новоохрещеному Данилкові Григорієві дай Боже щастя, здоровя і многії літа.

Присутній.

З ХРЕСТИН НА „ВІСТНИК"

Дня 25-го серпня ц. р. відбулися Хрестини в домі п-ва Василя і Марії Пясецьких, на фармі коло Бойн Лейк, Алберта.

Зїхалася близька родина і знайомі, щоб відсвяткувати цей урочистий день.

Чину Хрещення маленького Петруся довершив Парох о. П. Сацевич. Хрещеними батьками були панна Леся Юсипчук і пан Петро Лукша, обоє з Едмонтону Після Таїнства Хрещення всі гості засіли до стола, щоб покуштувати смачних страв, що їх там не бракувало. Під час гостини Парох о. П. Сацевич проголосив збірку, що принесла 34 дол., з чого 29 дол. призначено на будову церкви в Спеден, а 5 дол. призначено на фонд „Вістника".

Пожертви склали: Іван Гринюк 10 дол., по 5 дол. зложили Петро Лукша, Іван Юсипчук, Василь Пясецький; по 2 дол.: Лука Хомик, Ґреґорій Пясецький, Александер Матвійчук; по 1 дол.: Павло Лукомський, Олександра Пясецька, о. П. Сацевич. За старим нашим звичаєм було також зібрано понад 20 дол. на черевички для малого Петруся.

Всім гостям сердечна подяка, а малому хрещеникові — рости на славу Божу.

Присутня О. С.

ОКРУЖНІ ЦЕРКОВНІ НАРАДИ

в ВЕСТЛОК, АЛТА.

За благословенням ВПреосв. Митрополита Іларіона і Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді

в і д б у д у т ь с я

ОКРУЖНІ ЦЕРКОВНІ НАРАДИ ЗАРЯДІВ ГРОМАД: Вестлок, Ричмонд Парк, Атабаска, Баргед, Сіба і Вайлдвуд

У НЕДІЛЮ 13-го ЖОВТНЯ 1957 РОКУ.

у Вестлок, Алберта.

Рано: Богослуження

Год. 2.00 по полудні: Початок Нарад.

Усі Заряди згаданих Громад повинні явитися.

Гостей, членів УГПЦК., радо відаємо.

Митр. Є. Грицина,
Адміністратор, Західньої Єпархії УГПЦК.

Любов є взаємна. Її отримуємо в пропорції до того, як її уділюємо.

Довіряємо лише тим, хто довіряє нам. Тому Бог особливше опікується тими, що себе поручають Йому.

Правдивий християнин ріжниться від інших тим, що він дуже дбає про свою душу.

ДАРИ З ДІТРОЙТУ

Дітройт, Міш. — Хто мав приємність знати покійних Григорія і Палагну Буґерів, той не може забути їх жертвенности та щирої гостинности. В такім самім дусі вони виховали своїх дітей, і кожне з них продовжує цю родинну традицію.

З того дому походить пані Євгенія Паланиця, яка живе в Дітройт, а її щира, весела вдача здобула для неї широке знайомство і багато друзів.

Минулого місяця до п-ва Паланиців загостили пан і пані Ширбей та пані Юлія Шарик з Ню Джерзі. Щоб споминн цих відвидин мали більше значення і щоб віддати належну пошану п-ву Ширґеям, як бувшими активними членами Дітройтської Громади, пані Паланиця приготовила вечерю, на яку запросила декого із знайомих.

Але цей приємний вечір на цім не закінчився; обмінюючись різними думками, гості цієї товариської вечері пригадали собі, що в Канаді є Колегія Св. Андрея і українська преса.

За почином пані Юлії Шарик, яка відзначається як свідома й щира працівниця в своїй Громаді, присутні зложили 30 дол., з яких 20 дол. призначено на Колегію Св. Андрея, а 10 дол. на „Вістник".

Пожертви зложили: пані Юлія Шарик 10 дол.; по 3 дол.: п-во І. Ширґей, п-во П. Паланиця, п-во В. Осадчук, п-во М. Бойчук. По 2 дол.: п-во І. Ясінский, п-во В. Мазяр, пані Павліна Корлей, пані Анна Микрей.

Жертводавцям с е р д е ч н а подяка!

В. М.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. РОМАН ГУСЄВ

22-го серпня ц р., прийнявши Св. Тайни, упокоївся в Бозі в лікарні в Едмонтоні Роман Гусєв. Покійний народився 1884-го року в селі Любомиль на Волині, в Україні Ще в дитячих роках остався без батьків, і вже тоді важко пробивався через життя. Маючи 24 роки, одружився з Софією Дроздович, і з подружжя є четверо дітей, що всі подружились на рідних землях, в Любомилі

З вибухом першої світової війни Роман був покликаний до війська, попавсь був у німецький полон і був вивезений на примусові роботи до Франції, де дуже важко працював і сильно бідував.

По закінченні війни повернувся додому, але мала його господарка не могла дати життя всій його родині, і Роман прибуває 1929 року з родиною до Канади.

Але і тут доля не сприяє, — шукає він доброї землі в різних місцевостях Алберти, аж врешті 1946 року замешкує напостійне з родиною у Восетні, де й стає членом нашої Православної Громади

І здавалось, що вже тепер сонце засвітить йому в його житті, але старість тим часом наблизилась, а сполучившись зо слабістю, поклала Романа в могилу на 73 році життя.

Троє дітей з подружжя, Яким, Борис і Марія, вже подружені; двоє з них на праці в Ванкувері, а син Борис працює в Едмонтоні. Третій з черги син, Віктор, ще не жонатий; він жив з батьками, а тепер остався при матері, а властиво матір при ньому, бо й вона вже старша, життям знеможена, і помочі потребує.

Похорон пок. Романа відбувся 24-го серпня з церкви Св. Володимира на місцевий цвинтар. При Останньому Цілуванні зібрано $18.21, з чого $8.00 передано до каси Громади, а по $5.00 призначено „Вістникові" й „Українському Голосові".

По Похороні була в залі під церквою перекуска стараннями родини покійного і Жіночого Товариства при нашій Громаді.

Хай Господь буде милостивий до пок. Романа і подасть йому кращу долю в загробному житті, а його дружині Софії, дітям і внукам хай подасть силу переболіти втрату свого доброго мужа, батька й діда.

Вічна Йому Память!

П о д я к а

По втраті нашого мужа, батька і діда висловлюємо цією дорогою нашу сердечну подяку Всеч. о. О. Флякові, Парохові нашої Громади, за Похоронні Відправи, а пп. А. Шевцеві й А Ванечкові за спів під час Похорону.

Щиро дякуємо похоронному заведенню Парк Меморіял за сумлінну обслугу, Жіночому Товариству за приготування перекуски, всім, що прийшли нам з допомогою і розрадою, і всім, що взяли участь в Похороні пок Романа.

За все нам вчинене добро хай Господь відплатить вам всім сторицею

Дружина, діти і внуки.

БЛ. П. ФЕДІР ІЛЬКІВ

Дня 30-го серпня 1957 р упокоївся в Бозі в університетській лікарні в Едмонтоні бл. п. Федір Ільків, мешканець міста Дервент в Алберті, проживши 63 роки. Він залишив коротку свою біографію, і там написано так

„Рік народження 1894, у селі Бабинцях, повіт Борщів у Галичині. До Канади приїхав 1908 р., 3-го травня, 14-літнім хлопцем зі своїм сусідом, котрий взяв мене під свою опіку Та опіка тривала всього 3 дні тут в Канаді в Монтреалі 1909 року навесні виїхав на Захід, де працював по залізних дорогах. 1914 року, 3 червня приїхав до Верміліон, Алта, де жив до 1927 р 1917 року одружився з Катериною Войціховською 1927 року 2 вересня перебрались до Дервент" Там до року 1948 покійний мав крамницю Покійний втішався великою пошаною в своїм містечку Дервент, був там посадником (мейором) міста, потім „кенселменом". Хоч жив в униятськім середовищі, отверто признавався всюди до своєї Православної Віри й Церкви. Був членом Церковної Громади в Мирнам.

Як ревний патріот і чоловік глибоко очитаний, покійний виховав своїх дітей у любові до рідного народу, його мови и Правосл Церкви; дав дітям освіту, і вони сьогодні на добрих становищах Син Володимир учителює в Едмонтоні, а Василь — аптикарем у Мондері, Алта.

На Похорон, що відбувся 2 вересня, прибуло дуже багато народу, бо всі його любили й шанували. Ввечері перед Похороном був відслужений Парастас у залі в Дервент, де лежало тіло покійника. Другого дня в церкві в Мирнам відбулись Похоронні Відправи, й тлінні останки зложено на парафіяльнім цвинтарі в Мирнам. Похоронні Служби правив о. С. Греділь при дякуванні п. С. Кривяка і п. В. Щербаня з Мирнам. Під час поминального обіду зібрано 24.87 дол. на пресу й розділено пополовині на „Український Голос" і „Вістник". — Покійний залишив у смутку свою подругу Катерину, доньку Ольгу, синів Василя і Володимира, зятя й невістку.

Вічна Йому Память!

о. С. Г.

БЛ. П. ДМИТРО ДАНИЛО ПАРУБІЙ

Форт Вілліям, Онт — В середу 17 липня ц р., о год 2-ій по полудні упокоївся в місцевій лікарні Дженерал Госпітал на серцеву недугу бл. п. Дмитро Данило Парубій Покійний народився 7-го вересня 1904 р. в селі Нове Брусно, Любачівського повіту, в західній Україні

Прибувши до Канади 1928 року молодим, бо ледве 24-літним юнаком, він відразу включається в свідому українську спільноту у Форт Вілліям. Згодом одружується з Марусею Венгер, стає членом Тов „Просвіта" у Форт Вілліям та бере активну участь у церковному житті і розвитку Форт-Вілліямської (Вестфортської) парафії Св. Володимира

Бл. п Дмитро Парубій був зразковим мужем і батьком. Своєю милою особовістю і скромною вдачею здобув собі покійний багато щирих приятелів

Він був членом ще таких організацій у Форт Вілліям: український чоловічий хор, Товариство Допомоги Українській Національній Раді, 17. Відділ Т-ва Взаїмної Помочі, Відділу КУК, мішаного хору Т-ва „Просвіта".

Покійний залишив прибиту горем дружину Марію, доростаючого сина Петра, сестру Марію Рудик у Форт Вілліямі та брата Стефана Парубія в Скрентоні, в ЗДА.

Похорон відбувся 20 липня з похоронного заведення Дженкінса до церкви Св. Володимира у Вест Форт Вілліям. Похорон відслужив о. Митр. О. Новицький, прощаючи покійного від родини й учасників. Від Відділу Взаїмної Помочі попрощав покійного Василь Брилинський. Над могилою попрощав покійного від Товариства „Просвіта" Матвій Сторож.

Після Похорону заходом Жіночого Товариства при церкві Св. Володимира відбулась у церковній залі перекуска для учасників Похорону: Під час перекуски Федір Ємчук попрохав присутніх скласти свої скромні датки для української преси на Невянучий Вінок для покійного.

Пожертви на призначену ціль склали: Стефан Парубій з дружиною 5 дол.; Семен Пуляк 3 дол., по 2.50 дол.: П. Рудик, В. Ґушель, Г. Дамсер; Михайло Венгер 2 дол.; по 1 дол.: Ф Ємчук, М. Сторож, А Музика, Г. Стецюх, М. Бабяк, В. Лисак, В. Новак, С. Романович, П Чепесюк, Г. Мигаль, П. Любий, П. Шелепюк, Ю. Заблоцький, В. Стасів, І. Вишинський, О. Семенюк, Г. Бойко, добр. К. Пахолків, В Брилинський, пані Н. Вацик, П. Голішевський, В. Сурмай, П. Білий, П. Михайлишин, пані Олеся Венґер; по 50ц.: Д Мартинюк, Г Бойко, добр. К. Пахолків, Юрків, Н. Боднарчук; по 25ц.: В. Захарій, І. Мимохід.

Із загальної суми 45.10 дол. на „Український Голос" призначено 30 дол., на „Вістник" 15.10 дол.

Нехай Тобі, Друже наш, канадійська земля буде легкою, і память по Тобі хай буде вічною.

Дружині і синові покійного та родині висловлюємо свої щирі співчуття.

П. І. Михайлишин.

БЛ. П. С. П. ГРИГОРІЙ ЧЕРНІВЧАН

10 серпня упокоївся, а 14-го похоронений на цвинтарі „Всіх Святих" у Вінніпегу, Григорій Чернівчан

Покійний походив з Кіцмана на Буковині. До Канади прибув 1907 р. і поселився в Далас, Ман., де постійно перебував. Прожив 77 літ Залишив по собі дружину Раїфту, 70 р., два сини, сім доньок і 13 внуків, та багато приятелів, які зійшлись у день Похорону, щоб провести його на місце вічного спочинку.

Серед друзів покійного був спікер Манітобського Парляменту дост. Н. Бачинський і ватажок поблизької індіянської резерви, який приятелював з покійним з найдавніших часів.

Похорон був величавий. Хоронив Парох церкви Св. Михаїла, Всеч. Прот. С. Ґерус з дяком П. Калушкою. На закінчення Похорону родина покійного видала поминальний обід, а спікер Н. Бачинський присвятив пам'яті покійного похвальне сло-

во, та закликав присутніх до збірки на добрі цілі. Зібрано 52.20 дол., які розподілена так: на Колеґію Св. Андрея 20 дол., на Допомоговий Фонд Консисторії 16.20 дол., на „Український Голос", „Вістник" та „Віру й Культуру" по 5 дол.

Вічна Йому Память!

о. С. Г.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпеґ
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6-5373

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Транскона, Кенора, Сарто
13 Неділя — Поплар Парк (День Подяки), Су Лукавт, Плезент Говм
20. Неділя — Кенора, Транскона.
27 Неділя — Ґонор, Попларфілд.
Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве , Вінніпеґ 4

о. Е. ГОРЕЦЬКИЙ
ЖОВТЕНЬ:
6 Неділя Толстой (З'їзд С.У.К.)
13. Неділя — Вайта (З'їзд СУМК-у)
14 Понеділок Покров Пресв. Богородиці — Сірко Служба Сестрицтва
20. Неділя — Сандави
27. Неділя — Арбака (Свв Петра й Павла)
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. П. ЗУБРИЦЬКИЙ
ЖОВТЕНЬ.
6. Неділя — Мейбридж
13. Неділя — Арран
14 Понеділок Покрова Пресвятої Богородиці Гаес
20. Неділя — Сван Плейн
27 Неділя — Вайтбіч
Адреса: Box 111, Гаес, Саск

о. П. БУБЛИК
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Інсінгер (місто)
13. Неділя Тідор (місто)
14 Покрова — Інсінгер (гай-вей)
20 Неділя — Дробот
27 Неділя — Льора
ЛИСТОПАД:
3. Неділя Інсінгер (місто)
10 Неділя — Тідор
17 Неділя Інсінгер (коло Куцих)
21 Михаїла - Дробот
24. Неділя — Вест Бовк
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя Інсінгер (місто)
4 Введення в Храм Пресв Богород — Льора
8. Неділя — Тідор (місто)
13 Св Андрея — Тідор (за рікою)
15. Неділя — Вест Бовк
19 Св Миколая Інсінгер (коло Куцих)
22 Неділя — Дробот
29. Неділя — Інсінгер (гай-вей)
Адреса: Box: 6 Тідор, Саск.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Норт Бетлфорд
13. Неділя — Витків
20. Неділя — Ґлеслин
27. Неділя — Медов Лейк
Після Богослужения у всіх громадах відбудеться навчання Божого закону для молоді і дітей
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЖОВТЕНЬ
6. Неділя — Сіба Біч
13. Неділя — Вестлок (З'їзд Окружної Ради)
14 Понеділок. Покров Пресв. Богородиці — Баргед
20. Неділя — Атабаска
27. Неділя — Ричмонд Парк
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Вайлдвуд
8. Пятниця Дмитрія Великомученика — Сіба Біч
10. Неділя — Баргед
21. Четвер Собор Архистр. Михаїла — Атабаска
24 Неділя — Вестлок
ГРУДЕНЬ.
4. Середа. Уведення в Храм Пресв Богор. — Ричмонд П (Річні збори)
8. Неділя — Баргед (Річні збори)
15. Неділя — Атабаска (Річні збори)
19 Четвер Св Миколая Вестлок Річні збори)
22 Неділя Сіба Біч (Річні збори)
29. Неділя — Вайлдвуд (Річні збори)
Адреса: Box 551 Вестлок, Алта Тел 436

о. В. АПОНЮКА
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Ріджайна
13 Неділя - Мус Джо
14 Понеділок Покров Пресв Богородиці — Полієйт
20. Неділя Ріджайна
27 Неділя - Ріджайна
Адреса: 1849 Вінніпеґ Стр. Ріджайна Тел. LA 2-1119

о. ІВАНА КУЛІША
ЖОВТЕНЬ:
6 Неділя Пайн Ривер
13 Неділя — Етелберт
14 Покров Пр. Богородиці — Венлав
20. Неділя — Ґарленд
27 Неділя — Пайн Ривер
ЛИСТОПАД:
3 Неділя Етелберт
10. Неділя Пайн Ривер
17 Неділя — Ґарленд
21 Собор Архистр Михаїла — Венлав (Храм)
24 Неділя — Боґдан
Адреса: Box 71. Етелберт Ман

о. Д. ДЕНИСЮКА
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя Букеві
13. Неділя — Мелфорт
20 Неділя — Ґронлид над річкою
27 Неділя - Мелфорт
Адреса: 310 Ґравфорд Аве Е., Мелфорт Саск

о. ІВАНА МАҐАСА
ЖОВТЕНЬ:
6 Неділя — Гефорд
13 Неділя — Крилор
14 Понеділок Покрова - Редфілд
20 Неділя Гефорд
27 Неділя - Борден (Білики)
Адреса: Гефорд Саск Box 163 Тел 55

о. Я. РИКАЛКИ
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Сенді Лейк
13 Неділя - Мензі
14. Понеділок - - Січ
20 Неділя — Розбурн
27 Неділя Овкборн
ЛИСТОПАД:
3 Неділя - Ґлен Елмо
8 Пятниця — Виста
10. Неділя Енґусвил
17 Неділя Січ
21 Четвер - - Сенді Лейк
24. Неділя — Овкборн
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя - - Сенді Лейк
4 Середа — Січ
8 Неділя — Мензі
13 Пятниця — Овкборн
15 Неділя — Розбурн
19 Четвер Ґлен Елмо
22 Неділя Енґусвил
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Толстой
13. Неділя — Пембіна
14. Понеділок. Покрова
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Ґардентон
Адреса: Толстой, Ман.

о. О. ФЛЯКА
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Редватер
Вечірня о год. 7-ій веч. в Радвей
13. Неділя — Торгилд
Вечірня о год. 7-ій веч. в Восетна
14. Понеділок Покрова Пресв. Богородиці — Радвей
20. Неділя — Восетна
Вечірня о год. 4-ій по пол. в Нюбрук
27. Неділя — Еґримонт
Торгилд Вечірня о год. 7-ій веч.
Адреса: Box 128 Тел. 10, Радвей

о. С. ВАСИЛІВА
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Брудергайм
13 Неділя — Калмар
14 Пон Покров Богородиці — Пено
20. Неділя — Торсбі
27 Неділя - Федора
ЛИСТОПАД:
3 Неділя - Равидгил
8. Пятниця Св. Дмитрія Брудергайм (храм)
10 Неділя Оновей
УВАГА: В кожній громаді по Відправі відбудеться Молебень з нагоди Дня Подяки.
8710—112 Аве Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта

о. Г. КРИШТАНОВИЧА
ЖОВТЕНЬ
6. Неділя 17. Служба Божа — Лак ла Біч
13 Неділя 18. Служба Божа — Серайт
14 Покрова Пресв. Богородиці Сл Божа — Бойл
20. Неділя 19. Служба Божа Ґресланд
27 Неділя 20 Служба Божа — Норал
Прошу родичів приходити з дітьми з якими по Сл. Божій відбудеться катехізація.

о. П. САЦЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Смокі Лейк
13 Неділя — Беліс
14 Понеділок. Покров Пресв Богородиці — Давнінґ
20. Неділя — Смокі Лейк
20 Неділя — Вільна о. Труфин
27 Неділя — Спеден
ЛИСТОПАД:
3. Неділя - Смокі Лейк
8 Пятниця Великмч Дмитрія Вільна (храм)
10. Неділя Беліс
10 Неділя — Строй о. Труфин
17. Неділя — Смокі Лейк
17 Неділя — Давнінґ о Труфин
21 Четвер Собор Архистр Михаїла Ворепайт
24 Неділя - - Спеден
Адреса: Box 309. Смокі Лейк, Алта. Тел. 39.

о. Я. ЧУБАКА
ЖОВТЕНЬ:
6 Неділя Вилинґдон
13 Неділя - Андрю
14 Покрова Борівці (Храм)
20 Неділя Лужани
27 Неділя - - Каґвин
ЛИСТОПАД:
3 Неділя — Вилинґдон
8 Дмитрія — Лужани (Храм)
10 Неділя — Андрю
17 Неділя Гемлин
21 Собор Архис Михаїла — Заваде (Храм)
24 Неділя — Почт
Адреса: Box 307 Вилинґдон Алта

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
ЖОВТЕНЬ:
6 Неділя - Давфин
13 Неділя - Ґилберт Плейнс
14 Понеділок — Покрови Пр. Богородиці — Сифтон
20 Неділя — Давфин
27 Неділя Велий Ривер
Щонеділі о 7-ій год вечора Вечірня в Давфині
Адреса: Box 1088 Давфин Ман Тел. 4704

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ:
1 В 18 Преп. Евмена еп.
2 С 19 Муч. Трохима, Саватія
3 Ч 20 Влмч. Евстафія Плакиди
4 П 21 Ап. Конрада з 70-ти
5 С 22 Преп Отців печ Антонія
6 Н 23 Нед. 17. Мч. Андрія
7 П 24 Первмч Теклі прав. Авраміа
8 В 25 Преп. Евфросинії, мч. Руфа
9 С 26 †Івана Богослова
10 Ч 27 Муч. Калістрата і 49 воїн
11 П 28 †Преп. ХаритонаІсп.
12 С 29 Преп. Киріяка Отшель.
13 Н 30 Нед 18. Михаїла митр. К.
14 П 1 ПОКРОВ БОГОРОДИЦІ
15 В 2 Андрія Христа ради юрод.
16 С 3 Преп Діонисія затв. Печ.
17 Ч 4 Свмч. Еротея Волод. Новг
18 П 5 Муч Харитини, свят. Петра
19 С 6 Ап Томи з 70-ти
20 Н 7 Нед. 19. Муч. Сергія
21 П 8 Преп Пелагії, св. Таїси
22 В 9 †Ап Якова Алфеевого
23 С 10 Муч Евлампія й Евлампії
24 Ч 11 Ап Филипа з 70-ти
25 П 12 Мч Прова, Тараха
26 С 13 Мч Карпа, преп Никити
27 Н 14 Нед 20. Преп Параскеви
28 П 15 Преп. Евтимія Нов.
29 В 16 Муч Лонгина Сотника
30 С 17 Пам'ять Отців 7 Собору
31 Ч 18 †Ап Луки з 70-ти

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЖОВТЕНЬ
6 Неділя Тернопіль
13. Неділя — Вакав
14 Понеділок. Покрова (Храм) — Ст Джулієн
20. Неділя — Кадворт
27 Неділя Єлов Крік
Адреса Box 4 Тел 45 Вакав Саск

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ:
6 Неділя Шіго місто
13. Неділя Мельничуки
14. Понеділок. Покрови Б. М — Винпарт
20. Неділя — Винярд
27 Неділя — Шіго полудн.
Адреса: Шіго Саск Box 62 Тел 21.

о. Л. В. ПУЧИНИ
ЖОВТЕНЬ:
6. Неділя — Йорктон
13 Неділя — Мазепа
14 Понед Покр. П. Б. — Каллдер
20. Неділя — Йорктон
27. Неділя — Брокстон
Адреса: 110 Велинґтон Аве — Тел 32998 — Йорктон. Саск.

о. СТ. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ:
6 Неділя Вірдейл
13 Неділя — Нипавин
14 Понеділок Покрова Кадет (Свято Сестрицтва)
20. Неділя Сембург
27 Неділя Шипмен
УВАГА: Кожної неділі о год. 10.30 ранку ведеться Недільна Школа в Нипавин
Кожної пятниці о год. 7.00 вечером в Народнім Домі в Нипавин ведеться Українська Школа
Проситься Родичів присилати своїх дітей
Адреса: Box 994 Нипавин, тел 2160

о. М. КОЛЕНИЧА
ЖОВТЕНЬ:
6 Неділя — Айтуна
Вечірня о год 7-ій веч Айтуна
13. Неділя — Мелвол
20 Неділя Ґулів
27 Неділя Габарт
Адреса Box 143 Айтуна, Саск Тел 57

Устав Церковний

ЖОВТЕНЬ:
6 Нед 17 Гол 8 УЄ 6 Літ Ап 2 Кор 6: 16. 7: 1 Еван Матея 15: 21-28
13 Нед 18 Гол 1 УЄ 7 Літ Ап 2 Кор 9: 6-11
14 Пон Покров Пресв. Богород УЄ Луки 1: 39-49. 56 Літ Ап Жид 9: 1-7 Еван Луки 10: 38-42 11: 27-28
20 Нед 19 Гол 2 УЄ 8 Літ Ап 2 Кор 11: 31-32 12: 1-9 Еван Луки 6 3-36
27 Нед 20 Гол 3 УЄ 9 Літ Ап Галат 1: 11-19. Еван. Луки 7: 11-16

Український релігійний дво-тижневик в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 15, 1957. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1957. ЧИСЛО (1048) 20

СЕРДЕЧНА ПОДЯКА ВСІМ!

30-го вересня 1957 р.

Високодостойному Комітетові
уряджения Академії для
вшанування Митрополита Іларіона
в Едмонтоні, Алберта.

Високодостойний Комітете!

Листом цим висловлюю свою щиру подяку як Комітетові, так і всім тим, хто привітав мене в Едмонтоні 22-го вересня 1957-го року на Академії вшанування 75-ліття з дня народження.

Сердечно дякую також і тим, що потрудилися виголосити більші доповіді про мою скромну всежиттєву працю для Господа і Його українського народу: К. Теличкові та Проф. Д-р О. Старчукові

Молю Милосердного Господа, щоб усіх винагородить за їхню теплу прихильність до мене!

† Митрополит Іларіон,
богомолець за найбільший
розцвіт Православної Церкви
та українського народу.

НОВИЙ ПЕРВОЄРАРХ ГРЕЦІЇ

Атенський Архиєпископ Доротей Котарас Первоєрарх Грецької Православної Церкви, упокоївся на 69 році життя 26 липня ц. р., після операції мозку в лікарні в Штокгольмі (Швеція)

Дня 7-го серпня ц. р. його наступником на Катедру Митрополита Атен і всеї Греції вибрали 67-річного Єпископа Теоклітоса, Митрополита Патрасу. В елекційному Соборі взяли участь 58 Єпископів, з усіх 66, що є в Православній Церкві в Греції. Нормально для правности Собору Єпископів вистарчило б було 46 Єпископ Теоклітос отримав 31 голос

Перепали такі кандидати Єп Хризостом — Митрополит Мессінії (14 голосів), і Єп Пантелеймон — Митроп Солунський (Тессалонський) 11 голосів.

УНІВЕРСИТЕТ ЗІРВАВ З КАТОЛИЦЬКОЮ ЦЕРКВОЮ

Католицький духівник домінканин Юг Гелтон, був єдиним католицьким священиком в університеті в Принстон, ЗДА. Тепер його усунули через те, що він, як подає американська преса, гостро критикував провід університету та деяких професорів за „шкідливе вільнодумство, лібералізм" і т. д. Католицька преса вважає, що усунення цього священика означає цілковите зірвання взаємин Принстонського університету з Католицькою Церквою.

ПАПА ДОКОРЯЄ ЄЗУЇТАМ

Ватикан. — На цьогорічній, 30-ій Генеральній Конґреґації Єзуїтів, Папа Пій XII сказав промову до 185 езуїтських делеґатів. Папа висловив їм "сильну рекомендацію", щоб вони занехали коштовні вакації й курення і щоб провадили "більш повздержливе життя", — таке, якого вимагається від релігійної людини.

О. ПРОТ. ЕВСТАХІЙ УЛЯН УПОКОЇВСЯ

В четвер уночі 26-го вересня 1957 р, упокоївся в Бозі Високопреподобний о Протоєрей ЕВСТАХІЙ УЛЯН, Настоятель парафії Пресв. Тройці в Сарнії, Онт Смерть наступила по короткій недузі в місцевій лікарні. В неділю вдосвіта 22-го вересня ВПреп. о Прот Ф Керницький, запрошений родиною Покійного, звершив над ним Св. Тайну Оливопомазання

Покійний народився 14-го грудня 1890 р. в містечку Виткові Новому, пов. Радехів, Галичина. Нижчу освіту осягнув у рідним містечку та у видловій школі в Радехові, а частину середньої у львівській гімназії

До Канади прибув у 1927 р. Рукоположення прийняв від Єп. Адама в серпні 1928 р До Української Греко-Православної Церкви приєднався 1-го серпня 1929 р і відтоді виконував душпастирські обовязки по різних парафіях на заході, а від 1952 р на сході Канади

Покійний оставив у глибокім смутку дружину Марію, з дому Мишуга, та двох дорослих синів Славка й Ореста.

Похорон відбувся в Торонто.

У неділю ввечері 29-го вересня тіло Покійного було перевезене похоронним заведенням до Катедри Св Володимира Увечері о год 8 відслужили Панахиду такі Священики. о Митрат П Самець, Прот М Овчаренко, о Ф. Легенюк і о. Ю Цукорник Коротке слово виголосив о Митрат Самець Після цього Священики по черзі читали над домовиною Св Євангелії. В понеділок увечері о 8 год. відслужили Панахиду й читали Св. Євангелію о. Прот. Ф. Фотій, о. Прот. Ф. Керницький та о Цукорник Коротке слово виголосив о. Прот. Фотій Панахиду співав хор.

У вівторок рано о год. 9 відбулася Заупокійна Служба Божа, яку відслужив Високопреосвященніший Владика Михаїл, Архиєпископ Торонта й Східної Канади в Сослуженні Священиків: о. Митрата В. Слюзаря, о. Митрата П. Самця, о. Прот. Є Чижова, о. Прот. М. Овчаренка, о Прот. К. Желішкевича, о. Прот. П. Запаринюка, о. Прот. В. Федака, о. Прот Д Фотія, о. Прот. Ф.-Керніцького, о. Прот. В. Вишивана, о. Прот. Й. Тріски, о І Пестуна.

У Катедрі прощальне слово від Духовенства Східньої Єпархії сказав о. Митр В Слюзар, а о. Митрат П. Самець ближче познайомив учасників Похорону з біографією Покійного та попрощав Покійного. При розгрішальній молитві Владика Михаїл виголосив відповідне слово З Катедри Священики винесли тіло надвір та при великому числі авт тіло караваном перевезено на цвинтар "Проспект" Після відспівання "Вічная Память" голова Катедральної Громади Св Володимира, п В Григоряк, сказав прощальне слово.

По Похороні родина Покійного влаштувала в церковний залі поминальний обід, на якому були всі Священики й багато парафіян з Торонта, Сарнії, Наяґра Фалс та з інших місцевостей.

Вічна Йому Память!

ПОЧАТОК ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В СИРІЇ

Владу в Сирії захопили в свої руки советофіли І, як звичайно, на наслідки цього для релігії й Церкви в Сирії не довелося довго чекати Парлямент більшістю голосів уповноважив прем'єра Сирії відтепер поступати з Церквою так, "як він уважає за потрібне" у звязку з опануванням Сирії советськими впливами

Перший удар советофільського режиму впав на Християнську Церкву, а головно на Церкву Православну, до якої належить найбільше християн у Сирії 400,000 вірних, а також на різні римо-католицькі відлами разом 100,000 осіб

Прем'єр Сирії наділений тепер силою 1) зміняти сан Ієрархів і їх Духовенства, рішати про їх назначення, права, обовязки й відповідальність, -та 2) вирішувати про Церковні Собори та церковно-правні справи.

Мусулмани (магометани) становлять у Сирії велику більшість 3 мільйони вірних Знаючи, що й на них може прийти черга переслідування, вони разом з християнами голосно, однодушно й рішуче запротестували проти переслідування урядом християн, однак їхній протест на уряд не вплинув.

СІОНІСТИ МАЮТЬ ПРИЯТЕЛІВ

Року 1897 в ЗДА повстала Організація Американських Сіоністів. Від року 1904 вона називається Сіоністичною Орґанізацією Америки. У вересні ц. р. ця організація відбувала свій 60. конгрес у готелі Валдорф-Асторія в Ню Йорку. Численні сенатори й 15 губернаторів ЗДА прислали їй свої побажання.

Де шукати нам щастя?

Про щастя є багато сказано й написано. За щастям люди гоняться як за найважнішим на землі. Отже чи є на землі таке щастя, яке люди собі уявляють?

Почнемо з днів дитинства. Дитинство — то щасливі часи, рай життя людини. Але є воно не для самих тільки дітей, що ті щасливі часи переживають, а й для старших, що мають те дитинство вже за собою.

Та й справді. Огляньмось та подивімось на ті часи здалека, а перед нами відкриваються лише світлі образи, веселі, радісні, — і туга за ними опановує нас, як за чимсь найкращим і найщасливішим. Нам здається, що в наших дитячих часах ми не мали жадних турбот і горя, або що були вони незначними й непомітними. Щасливі часи!

Але чи так воно є справді? Чи думає дитина що вона щаслива? Вона живе, бавиться, росте і вдовольняється своїм щастям, але того не помічає. Вона про те не думає. Вона не знає що таке щастя. А як тільки в неї починає прокидатись початок свідомости, то вона стрімголов дивиться в будучність, хоче бути дорослою, хоче бути великою і робити те, що роблять великі люди. Отже вона думає, що в дозрілих літах є щастя.

Настає час, коли дитина стає юнаком (молодцем) чи дорослою дівчиною. Може тоді приходить щастя? Ні! Тут шкільні роки, коли треба вчитися та підпорядковуватися дисципліні й школі. Також зверхність та опіка родичів ще тяжить над молодими, а залежність не є щастям. І тут здається, що щастя буде аж тоді, коли юнак стане дорослим мужчиною, а дівчина також вповні дорослою.

І приходить час, що вони подружились, стали від других незалежними, отже увійшли в світ повного щастя. Та чи досягнули повного щастя? Ні! На початку чули себе щасливими, а дальше прийшли клопоти, праця, — і те, що в золотих снах і молодечих мріях здавалося повним щастям, стало звичайним щоденним життям, далеким від повного щастя.

Життя йде цілком не так, як нам хочеться, — воно має свою дорогу, якою само йде і нас за собою веде. Ми живемо, працюємо, журимося, — і з року в рік сподіваємося кращого часу. Але з ходом життя "все йде, все минає", і для нас, що бажаємо щастя, приходить старість з слабими силами, із слабостями, з свідомістю, що дорога наша мусить закінчитися.

Тоді людина починає нагадувати минуле і каже: "От коли мені було двадцять, тридцять літ, коли я був у розцвіті сил та мав здорове тіло й молоду душу, тоді я був щасливий. Коли б вернулися мені ті давні літа!" Але й тут такий самообман, як мрії дитячих літ про щастя в майбутньому. Давно ми сподівалися повного щастя в будучому, і не знайшли його; тепер з тугою згадуємо минулі часи: Коли б то вони до нас вернулися!

Так завжди і так всюди. Шукає людина щастя, пнеться вгору, а коли зайде до вершка, то думає, що щастя нанизу. От робітник думає, що був би щасливим, коли б став на місце працедавця, але коли ним стане, то повного щастя не бачить і тому його дальше шукає, збільшуючи свій капітал.

Великий німецький поет, Гайне, який в житті досягнув і багатства і слави, писав до свого приятеля Екермана: "Мене завжди вважали за людину, якій сприяло щастя. Я також не хочу скаржитись на життя і докоряти. Але мушу сказати, що життя має, — то труд і біда. Все моє життя, то викачування на гору каменя, який весь час хотів скотитися вниз".

***

Та хіба нема ніякого щастя на землі? Чи щастя є тільки гарним сном? Мрією? Так! Щастя — сон, мрія. Але тільки тоді, коли люди шукають щастя не там, де воно є дійсно. Сам світ навіть зо всіми своїми скарбами не може дати нам правдивого щастя, тому за всіми тими скарбами, як цінностями дійсного щастя, шкода вганятися. Краще задоволятись тим, що маємо.

Треба брати життя таким, яким воно є Треба бути паном своїх домагань і забаганок та миритись з тим, що нам Бог посилає. А перша велика вартість, яку від Бога маємо, то саме наше життя. Яка на землі є більша вартість над життя?

Коли ж ми знайдемо задоволення в Бозі, тоді знайдемо щастя кругом себе на землі, і того щастя не зможе від нас ніхто відобрати Тривке щастя приходить до людини з її серця, яке через віру в Бога та праведне життя знаходить спокій і задоволення.

Отже вложімо в руки Божі наші серця, покладімо перед Ним всі наші життєві справи, — а Він наповнить наше життя щастям. Земні вогні гріють і гаснуть, а небесне сонце не гасне, — воно і гріє, і світить, і дає життя всьому світові.

К. В.

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

КОМУНІСТИ МІЖ МАДЯРСЬКИМИ ВТІКАЧАМИ

Між мадярськими втікачами в ЗДА поліція розкрила советського капітана Юлія Пакторовича з родиною. Подавши про себе неправдиві інформації, завдяки цьому він дістався до Америки як "мадярський втікач". Пакторович борониться тим, що він ніби то перейшов був з советської армії на бік мадярських повстанців. Однак його мають з ЗДА виселити назад до Австрії, звідки він прибув.

У Конгресі ЗДА часто відзивалися голоси, що надто скоре полагодження мадярської іміґрації, втікачів після мадярського протикомуністичного повстання в жовтні 1956 р., уможливило значній кількості большевицьких агентів дістатися до ЗДА.

"СЛОВЯНСЬКА" ІМПРЕЗА

В Австрії, в місцевості Маріяцель, є Чудотворна Ікона Матері Божої, що її називають Матірю Австрії, Угорщини і Словян. Паризьке "Українське Слово" з 18 серпня ц. р. в новинці п. н. "Українці в поклоні Матері Слов'ян" подає, що 13—14 липня ц. р. українці греко-католики в Австрії відбули прощу до цієї Ікони, з нагоди 800-літ її чудесного об'явлення й 1000-ліття Хрищення України (приспішеної річниці!). Протекторат над паломництвом мав Кардинал Тіссеран і Архиеп. І. Бучко.

Сама ця новинка - про прощу, цікава вже своїм наголовком. Кардинал Тіссеран, головний керівник унійної акції у Ватикані, правдоподібно не випадково вибрав місце прощі до Ікони Божої Матері - званої "Матірю Австрії, Угорщини і Словян". Мало того, що тут підкреслюється інтернаціональний характер католицької церковної політики, в якій хочуть розпровадити українців греко-католиків. Тут ще зокрема між українцями греко-католиками делікатно пропагується ідею всесловянства. Все — що хочете, аби не українство!

ПІВДЕННА АМЕРИКА — КАТОЛИЦЬКА

Краї середньої й південної Америки то католицькі краї, отже вони під впливами Риму, і людей виховує там католицька наука. Однакож який там нелад! Війни з сусідами, війни домашні, заворушення. Скільки там за короткий час президентів змінялося! У 9-ох краях середньої і в 9-ох південної Америки є правління диктаторське, або військове. Знак, що Рим, який хоче взяти в руки краї і народи, яких ще в руках не має, не має сили завести ладу в тих краях, які вважає своїми, католицькими.

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .35
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound 2.00
Paper bound 1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages .05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages .20
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 5.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages 2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

(Продовження)

XXVII

Обставини, серед яких у Києво-Печерській Лаврі появився Акафист Успінню

Значить, не Провід Православної Церкви, а якісь світські люди 1606 року присилували Києво - Печерську Лавру видати друком Акафист Успінню із вставкою про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, в л а т и н с ь к і й версії — про спізнення Ап. Фоми на Похорон Пресв. Богородиці. Ця загадкова і підозріла справа сталася тоді, коли почерез унію Католицька Церква ширила по уніятських церквах віру в "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо. Сталося це тоді, в початках 17 століття, коли: 1) на Україні не було Православного Єпископату; 2) коли визначний православний богослов і оборонець Православія, о. Захарій Копистенський у творі "Палинодія" (Оборона) голосно заявив, що католики й уніяти стараються до православних святинь провести ці книжки, що їх у православних церквах не подано читати, але вже сям-там до православних святинь католикам удалося провести такі неправославні книги, як "Сборники" (у них виражена віра в "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці на Небо!) та інші; осуджуючи це в 1620-22 роках, о. З. Копистенський пише, що й за його часів під православною фірмою видавалися, щоб проникнути до православних святинь, різні неправославні книжки: "Є ще свіжі леґенди, нажебрані з різних постиль, н е д а в н о з друку по-українськи ("руськи") видані, в яких на багатьох місцях знаходяться немалі помилки і прогріхи як проти правого Богословія, так і проти догматів Апостольської Вселенської Східньої Церкви"; 3) і про цей період, коли 1606 р. появився в Києво - Печерській Лаврі Акафист Успінню з латинською вставкою, — згодом Митрополит Петро Могила в передмові до свого Требника з 1646 р. писав, що "коли не було Православної Ієрархії на Україні (1596-1620)", то до православних Церковних Книг проникли неправославні впливи, "через простоту й нерозсудок коректорів", "через необережність писарів"; всі ж ті, "що поважилися такі книги цензурувати і на світ їх випускати, небагато мали знання про такі справи. . . більше дбаючи про свою користь, тому вони багато речей потрібних пропустили, а непотрібне пододавали"; 4) і тоді ж таки "українські переклади XVI-XVII віків відрізняються тим від давніх, що в більшій частині вони робилися з наукових західніх друкованих видань, із таких видань, в яких текст грецького памятника був критично (католиками) перевірений і часто навіть пояснений" (Мих. Возняк. "Історія української літератури", т. II., Львів 1921 стор. 115).

Ось такий характер того часу на Україні, коли вперше появився друком Акафист Успінню, з латинською вставкою, в Києво-Печерській Лаврі 1606 р., і сталося це, всупереч теорії і практиці, Православної Церкви, в наслідок вимоги якихсь таємничих світських осіб — "приходящих".

Ці загадкові світські "приходящі" до Києво-Печерської Лаври — це мусіли бути кілька чи більше дуже впливових людей, коли вони мали якусь силу Духовному Проводові Лаври подиктувати вчинок всупереч нормам Церкви. Вони зажадали, щоб почерез уведення Акафиста Успінню до Богослужбових книг Лаври було офіційно введено в сферу Віри, принаймні покищо в одній православній Святині, мотив "тілесного" прийняття Пресв. Богородиці на Небо, — так як це вже від VI ст. було в Католицькій Церкві.

Чи ж можна б допускати, що ці світські „приходящі", бувши формально православні, могли не тільки свідомо наслідувати католиків, але й мати свідому потайну місію ширити в православних церквах латинські впливи? Це не виключена річ. За тих часів, ширення унії на Україні Католицькою Церквою, католицьке Духовенство посилало своїх людей, які покищо формально оставалися православними, і так їм легше було, на правах голосу парафіян, ступнево й малопомітно вносити до православних церков латинські впливи

Наприклад, Рогоза оставався православний, але польська влада й Католицька Церква були певні, що, коли йому допоможуть стати Православним Митрополитом, то він знутра буде заводити католицькі впливи в Православній Церкві І коли М. Рогозу Митрополитом Православної Церкви на Україні було поставлено, то Єзуїти приготовили йому потаємні інструкції, яких він мав дотримуватися, а між ними була й така, щоб у Православній Церкві він наглих змін (на католицьке) не робив, а чинив це ступнево, потрохи Одночасно щоб він про око ніби сперечався з Католицькою Церквою, щоб затуманювати очі православній шляхті й загалові на Україні (Stefan Kaczala, „Polityka Polaków wzgledem Rusi", Львів 1879).

Так 1606 р проникнув до Києво-Печерської Лаври Акафист Успінню Пресв Богородиці з латинською вставкою "тілесного" прийняття Пресв Богородиці на Небо, з версією про спізнення Ап Фоми на Її Успіння й Похорон. З цього першого видання були роблені в Києво-Печерській Лаврі й дальші передруки а в тому й передрук Акафиста Успінню з 1625 року Правда, хоч Православна Ієрархія 1625 р вже була (відновлена 1620 р.), однак, по-перше, як переслідувана вона не мала пригожих обставин займатися ревізією книжок: по-друге Акафисти тоді взагалі не підлягали цензурі як про це вже була мова вище.

А коли Духовно-цензурний Комітет Св. Синоду в Петербурзі вперше, 1835 р. зацікавився справою Акафистів, то ствердив ось що: 1) між обовязуючими й зобовязуючими Церкву книжками, вживаними в православних церквах, і нормованими Канонікам, про Акафист Успінню Пресв. Богородиці не було в православному Каноніку жодної згадки; 2) Акафист Успінню Пресв. Богородиці появився тільки і виключно в одній із святинь Православної Церкви на сході Европи, а саме — тільки в Києво-Печерській Лаврі, і ніде більше (А. Поповъ "Православные Русскіе Акафисты").

Значить якісь світські загадкові "приходящі" за часів відсутности Православної Ієрархії на Україні 1606 р. змусили видавців Києво-Печерської Лаври видати згаданого Акафиста, як обовязкового для Лаври, і не прийнятого в усій Православній Церкві, — і чи вся Православна Церква на сході Европи мала цей почин тих невідомих світських "приходящих" уважати для себе за обовязуючий? Безперечно, що ні. І вже починаючи з 18-19 століть. Духов. Провід Православної Церкви врешті таки зацікавився характером Акафиста Успінню Пресв. Богородиці, що вперше появився друком в Києво-Печерській Лаврі і тільки в Лаврі був заведений, як обовязковий, а ніде більше. В цій справі, а також і щодо деяких інших давніших видань Києво - Печерської Лаври, між Лаврою і Св. Синодом почалася жива суперечка, але все це осталося тільки в писаних актах, в архівах. Акти цієї кореспонденції, як каже М. Грушевський, ближче, на жаль, не досліджені (М. Грушевський, "Історія України-Руси, т. VI, Київ-Львів, стор. 407).

У КИЄВІ НАВЧАЮТЬ КИТАЙСЬКОЇ МОВИ

Є вісті, що в Києві українців навчають китайської мови — очевидно, у вищих школах. Тут перше питання. Нащо українцям китайська мова? А друге чи справді ті, які китайську мову вивчають, то українці?

Певно, що большевицьким правителям йдеться не про це, щоб українців вишколювати на дипломатів. Для українця знайдеться робота дома, в колгоспі, на шахті, на заводі, в нижчій урядовій службі, де він є помагачем вищого начальства.

Коли ж навчають китайської мови, то, очевидно, "своїх" (українець не є для них своїм), щоб виховати їх на агентів, на пропагандистів серед китайського народу, на організаторів і дипломатів. Вони, мабуть, навчають також інших мов, щоб вишколити собі перекладачів між китайцями і не-китайцями з інших країв.

А що вони вишколюють у Києві, то це ще не значить, що вишколюють на це діло українців, і що з того українцям буде якась користь У Советськім Союзі є й деякі лідери, що їх імена кінчаються на „енко", але хто знає, чи між ними тілом і духом немає і дійсних азіятів.

СЛОВНИК ВОРОНЯЧОЇ МОВИ

Французькі зоологи (дослідники тварин) апаратами позаписували звуки, що їх видають ворони. А потім вийшли з цим апаратом на поле й через голосник передавали ці звуки воронам. І на один звук ворони збиралися в громади, на інший вилітали і т д, цебто розуміли свою мову. Тепер селяни зможуть поставити на своїх полях голосники, які будуть по-воронячому кричати наказ. Вилітати з поля! і ворони будуть той наказ виконувати. А можливо, що згодом пізнаються на обмані.

A PRIEST SPEAKS HIS MIND

by Rev. P. E. R. O'Gorman

Книжка написана бувшим римо-католицьким священиком, який відкриває різні надужиття, які його спонукали перестати бути католицьким священиком та взагалі виступити з Католицької Церкви. — Книжка має 190 сторін друку й коштує з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

МИТРОПОЛИТ ПЕТРО МОГИЛА

В роковини 310-ліття з дня смерти Митрополита Петра Могили, Первоєрарха Української Православної Церкви, в Україну по радіостанції "Визволення" було надано про нього ряд статтей о. Бурка, і одну з них подаємо тут за часописом "Народня Воля", ЗДА, з 5. 9. 1957 р. — **Ред.**

Петро Могила -- один серед найвизначніших представників української Церкви, одночасно один з найвидатніших меценатів української культури.

В 1633-1647 роках Петро Могила був митрополитом Київським: він належить до тих мужів, що увічнили себе просвітніми і культурними подвигами в Україні. Він, — ще як архимандрит Києво-Печерської Лаври, дуже причинився до поширення освіти народу, що із свого розквіту за княжих часів дійшла була до занепаду від часу поневолення України Польщею. Він заснував у Києві школу, Колеґію, на зразок західньоевропейських шкіл. Щоб мати добре освічених учителів, він виряджає на свої кошти, молодих здібних людей у високі школи за кордон. Між ними були такі, відомі пізніше, культурні діячі, духовні і світські, як Сильвестер Косів, Ілля Трохимович, Інокентій Гізель, Єпифаній Славинецький, Тарасій Земка, Ігнатій Старушич та інші.

Ставши митрополитом, Петро Могила ще ширше розгортає свою просвітню діяльність. Він перетворює Київську Колеґію на Високу Школу, на зразок західньо-европейських високих шкіл; вона стала найбільшим огнищем освіти для України і всього православного Сходу. На зразок цієї Колеґії, лише з нижчою навчальною програмою, Петро Могила заклав школи в Винниці, в Крем'янці на Волині та в інших містах України

Просвіта українського народу — одне з найбільших діл митрополита Петра Могили. Його Київська Колеґія дала Україні тисячі високо-освічених людей. Багато з них у XVII й XVIII сторіччях були просвітителями Росії, ширили там освіту і культуру. Тільки за о д и н 1649 рік до Москви п р и ї х а л о двадцять дев'ять у ч е н и х українців, вихованців Могилянської Колеґії, які заснували перші вищі школи в Росії. "Могилянська Колеґія, слава і гордість Київських Атен, — це був той пам'ятник, що його самого було досить, щоб увічнити ім'я Великого Митрополита", — каже професор Олександер Оглоблин

Одночасно церковною і посвітньою діяльністю митрополит Петро Могила вклав багато праці у відбудову стародавніх культурно - історичних памяток України.

Усі пам'ятки XI-XIII сторіч України-Руси й новозбудовані митрополит Петро Могила архітектурно оздоблював відповідно до мистецьких форм українського барокко. Тим він має в історії українського мистецтва велику заслугу, бо завдяки його старанням почалася доба розквіту нашого рідного барокового стилю. На відбудову пам'яток української культури Петро Могила не шкодував своїх коштів.

Велика і яскрава епоха митрополита Петра Могили в історії, епоха архипастиря-просвітителя. Він своїм подвигом доказав, які великі діла для добра народу можна творити через Церкву, діла культурного піднесення нації і єднання її вірою в Бога та просвітою.

Перед смертю, що прийшла передчасно (Митрополит помер п'ятдесятирічним), Великий Просвітитель свій маєток заповів на школи.

Фальшування „у світлі католицької віри"

Уніятський щоденник "Америка", ЗДА, части чи містить статтю о. Вол. Білинського ч. "У світлі католицької віри". В числ 172, з 14-го вересня 1957 р., "Америки" під наголовком статті "У світлі католицької віри" автор помістив латинською мовою такий висказ: "Per vos mei **Ucraini** Orientem convertendum esse, spero" (надіюся, що через вас, мої українці, має бути навернений Схід). І цей вислів тут поданий у лапках, наче б це був дослівно зацитований якийсь чужий висказ.

Коли цитується слова Папи Урбана VIII, то їх треба цитувати точно, дослівно; бо інакше непоінформований читач може повірити, що Папа вжив назву Ucraini (українці), а не "Rutheni" (русини).

І тоді мимоволі повстає думка: А може й Папа Урбан VIII вживав назву не „русини", а „українці"?

Шукаємо в історичних документах і там знаходимо ось такий вислів Папи Урбана VIII: "O mei **Ruhteni,** per vos ego Orientem convertendum spero" (Див. "Начеркъ исторіи уніи Рускои Церкви", Львів 1896, стор. 141). - Ці слова цитував уніятський львівський Митрополит Сильвестер Сембратович в ювілейній адресі Папі Льву XIII (13-му) у Ватикані 1895 р.

Виходить, що автор статті в "Америці" слово "Rutheni" у вислові Папи Урбана VIII сам собі замінив словом "Ucraini".

Певно, кожний знає, що давніша назва "русини" (а ще давніша: "русичі"), то українці. Але коли цитується історичний текст, і в оригіналі — латинською мовою і в лапках, то тут змін науковці не роблять. Навіть у поетичних українських переспівах старого тексту "Слова про похід Ігоря", з 12 століття, залишають слово "русичі", а не замінюють його словом "українці". Правда, при тому українці дають вияснення, що слово "русичі" означало колись українців

Бо коли хтось невтаємничений у такі подробиці історії Римської Церкви, той може подумати, що може в Римі справді вже понад 300 років тому вживали назву „українці", і його серце наповниться неоправданою вдячністю для Риму, — мовляв: Папи називають нас українцями!

А зрештою, чи не для того в "Америці" так перекручено той латинський текст і вложено в уста Папи це слово (Ucraini), якого він не сказав? Мовляв, хто там з тих читачів буде перевіряти! Таж вони на таких тонкощах так розуміються, як вовк на зорях!

Згідно з засадами правди, совісти й науки, "Америка" мала б подати вислів Папи Урбана VIII так, як він висказав його — зо словом "Rutheni", а не "Ucraini". А при цьому додати пояснення: Rutheni (русини) колись означало українців, однак Ватикан ще й досі не признає назв "Україна", "українці", а вживає назву "Rutheni".

Якщо, на думку "Америки", Ватикан має рацію, вживаючи назву "Rutheni", то чого ж їй боятися цього слова й замінювати його словом "українці"? А коли вона вважає, що Папа не має рації, то хай вона запротестує проти цього перед Ватиканом. Одне з двох! Раніше треба в Римі виправити кривду, а не в своїй ґазеті, свідомо чи не свідомо піддаючи читачам думку, що в Римі все з тим гаразд. Бо тим самим читачам пускається дим в очі, і заслонюється їх перед зовсім іншою дійсністю.

Хай Папа сам скаже: "українці", а не: "рутенці"!

Не знаю чи така практика має бути узгіднена з релігією " в світлі католицької віри", про що пише "Америка", але більш певне, що вона узгіднена з католицькою політикою — підмальовування Папів і показування їх як гейби "приязних" для України.

Т. Магденко.

НЕГРИ НЕ БАЖАЮТЬ ІНТЕҐРАЦІЇ, КАЖУТЬ ЖИДІВСЬКІ ПРОВІДНИКИ

Д-р Герберґ, жидівський філософ і професор юдаїстичного відділу та суспільної філософії університету в Медісон, ЗДА, промовляв на недавній міжгруповій конференції в Шікаґо.

Він заявив, що хоч негри протестують проти расової сеґреґації — суспільного відділювання чорних від білих, то в дійсності самі таки негри не бажають інтеграції — включення в життя білих.

Д-р Віл Герберґ сказав, що негритянські священики голосять інтеграцію, але відмовляються інтегруватися. Вони бояться, що через включення в життя білих може розвалитися їхня внутрішня негритянська клясова система життя, і тому „їхні провідники, що тепер сильні, відчувають, що через включення в спільне церковне життя з білими, вони стали б тільки церемоніяльними фіґурками в спільних з білими церквах", і це був би їхній "упадок престіжу".

З МУЧЕНИЦТВА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КОМУНІСТИЧНІЙ ЮГОСЛАВІЇ

Владика Арсеній, Митрополит Монтенегро, 1954 року був засуджений комуністичним режимом Тіта на одинадцять з половиною років каторжних робіт. Недавно йому ніби дали амнестію, але не дозволили виконувати душпастирських обовязків. Причина переслідування — підозрення у „ворожості до комуністичного уряду".

Вимучений комуністичною тюрмою в 1950-52 роках, де важко занедужав, Владика Йосиф, Митрополит Скопійський, цього літа помер 79-річним старцем. Причина його переслідування — підозрення в "спротиві комуністичному режимові" Тіта.

Хоронили його сербський Патріярх Вікентій, шість Єпископів і 36 Священиків.

Хто за Віру вмирає, той собі Царство (Боже) заробляє.

Яка Віра — така й офіра (пожертва).

Щоб лиха не знати, треба своїм плугом на своїй ниві орати.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

СВ. ДМИТРІЯ ВЕЛИКОМУЧЕНИКА

В 3-ім віку по Христі жив в місті Солуні вельможа зі своєю жінкою, і були вони християнами. Мали сина, Димитрія, якого виховали на ревного християнина.

Коли Димитрій став повнолітнім, цар Максіміян поставив його намісником в Солуні. Тоді родичі Димитрія вже не жили, отже він роздав майно убогим і виявив, що він християнин. Довідався про те цар, прибув до Солуня, і вговорював Димитрія, щоб покинув християнство, але Димитрій його не послухав. І казав цар Димитрія увязнити.

Цар привіз був з собою великого силача, Лія, і той виступав та голосив: "Коли християнський Бог дає християнам силу, то нехай хтось з них вийде боротися зі мною".

Той насміх почув молодий християнин, Нестор, отже пішов до Димитрія, дістав від нього благословення і вийшов до боротьби з Лієм. В тій боротьбі Лій згинув. Розлютився цар і приказав Несторові втяти голову, а разом видав засуд смерти на Димитрія.

Коли вчасним ранком кати прийшли щоб Димитрія вбити, він молився, отже закололи його списами. Тіло його християни поховали, а пізніше над його гробом побудували церкву. Коли ж один хорий вельможа, Леонтій, на гробі Димитрія став здоровим, то побудував більшу церкву. А коли тіло Димитрія до нової церкви переносили, то не було воно зіпсуте, і з нього витікало пахуче миро, тому Св. Димитрія зовуть Мироточцем. Св. Димитрія замучено 288 року.

Свято в память Св. Димитрія пригадує нам, якими були християни в тих часах, коли погани переслідували християн; показує як родичі тайком виховували дітей на щирих християн, і як ревно тодішні християни обороняли свою Віру.

ЧОМУ ШАНУЄМО ДІВУ МАРІЮ

Маємо в році кілька свят Богородичних: Благовіщення, Зачаття Богородиці, Уведення, Покров Богородиці, Її Різдво та Успіння.

Українці завжди святкували ті Свята дуже врочисто, розуміючи чому їх святкують. Аджеж коли святкують поважно Різдво Христа, Його Хрещення, Його Воскресення, то чому не святкувати поважно імени Його Матері? Аджеж Христос навіть на хресті в муках памятав Свою Матір і передав її в опіку Своєму ученикові Іванові.

Але зі сторони протестантів деколи чуємо: "Христовій Матері не належиться окрема пошана, бо вона така жінка, як і всі жінки".

Така балачка неоправдана. Хоч протестанти дуже покликаються на Святе Письмо, але тут вони руководяться лише своєю політикою.

Коли взяти на увагу те одно, що Діва Марія була матірю Христа, то вже тим самим вона стоїть вище ніж всі другі жінки.

Знов же в Євангелії читаємо, що Діві Марії з'явився Ангел і сказав: „Вітаю тебе, благодатная, Господь з тобою. Ти благословенна між жінками! Ти знайшла ласку в Бога. Породиш Сина і назвеш Його Ісусом. Він буде великим і назветься Сином Божим . . ."

Коли ж Ангел заявив, що вона благословенна між жінками, то хіба воно не показує, що вона одинока вибрана Богом з-поміж жінок, отже стоїть вище, ніж другі жінки? Чи можна ті евангельські слова легковажити?

Берімо дальше приміри зі щоденного людського життя. Коли прийде до нас зі своєю матірю поважний, дуже заслужений чоловік, то хіба при столі не посадимо і його матір поруч з ним? А коли б не посадили, то показали б свою некультурність і свій нерозум. Ми зневажили б і того чоловіка, і його матір.

Нехай прийшов би до протестантів зі своєю матірю хтось з їх визначних Лютер, Кальвін, Гус, Цвінґлі, то вгощаючи його, чи не посадили б і його Матері поруч него? Посадили би! А величаючи його промовами, величали би і його матір, що такого гідного сина виховала

Не казали би: "Посадімо її дебудь, бо вона така як усі. Нехай собі і на припі під хатою посидить, поки перший стіл скінчиться. А до другого стола вже її покличемо". Так не сказали би і не зробили би. Бо хто зневажає матір, той зневажає сина, а хто зневажає сина, той і матір зневажає

Ставлять ще закид, що поклонники Діви Марії уважають її за Божеську особу, отже тим зневажають Бога. Таке міркування дітвацьке, і воно нагадує приказку:"Бог не дитина, щоби слухав галатина", — нерозумного чоловіка. Коли уважаємо Бога найбільшою Мудрістю, то тут виходило би, що Бог дуже невирозумілий, славолюбний і заздрісний, — як вузькоглядний чоловік. Нехай би хтось уважав Діву Марію і Божеською Особою, то невжеж мала би бути в тім зневага Бога, і Бог мав би тим журитися? Невже ж людський обовязок вирішувати яке кому місце в Небі належиться? Кого Бог має посадити дальше, а кого ближче коло Себе? Земний чоловік, Іван, чи Степан, міряє все своїми мірами, але чи Бог може уважати це гріхом? Аджеж Бог давно сказав: "Ваші думки не Мої думки, і ваші дороги — не Мої дороги". Отже і думки протестантів не мусять бути Божими думками

Ми і так не маємо одної міри на зверхне поважання Бога, а кожний поважає як уміє і може. Та хоч ті людські зверхні поважання Бога не однакові, то чи Мудрість Божа може тим ображуватися? Аджеж всі ті вияви поважання виходять з одного джерела, — з щирої людської душі, отже всі вони мусять бути однаково Богу милі.

Відомий випадок, де добра мати говорила дітям, що особи Пресвятої Тройці, то – Бог Отець, Бог Син, і Святий Отець Миколай. Нам воно може бути смішним, а перед Богом та наука доброї матері може бути почислена за найкращу науку, бо її наука була гідна і щира. Вона могла сказати, як та добра мати в оповіданні Марка Вовчка казала: "Як вмію, так і навчаю". Чи в тім нема великої заслуги? Вона робила те, що вважала добрим. Її добра воля є заслугою перед Богом.

Є Святе Письмо, але Господь дав людям також розум, яким мають дошукуватися що мудре, а що не мудре. Бог дав сонце, але дав також очі, щоби вони показували як і що треба при світлі сонця робити.

Коли один вузькоглядний баптист сказав: "Я вірю лише Біблії, а своєму розумові не вірю", то дістав відповідь: "А чим ти Біблію зрозумієш, коли не маєш свого здорового розуму, якому можна повірити?"

Але є люди, що свій розум легковажать, і думають, що тим Богу прислуговуються.

ПОЛЬСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ЦЕРКВА

Польська Національна Церква (Польскі Косцюл Народови) повстала в Америці 1904 року. Причиною повстання цієї Церкви була незгода польських еміґрантів з їхніми непольськими парохами, а також непорозуміння польських священиків з американськими Єпископами.

Основником і Єпископом цієї Церкви був Годур. Ті "годуровці" стали на тому, що Католицька Церква неправдива; вони кажуть, що Папи, як всі люди, є помильні; "годуровці" правлять Богослуження по-польськи, а їхні священики можуть женитися.

В 1939 р. ця Церква мала в Америці 61,000 членів, а в Польщі — 38 громад і Духовну Семинарію. Там "годуровці видавали були ґазету "Польська Одродзона".

КОМУНІСТИЧНІ Й КАТОЛИЦЬКІ ЦЕРЕМОНІЇ В ПОЛЬЩІ

Польща у вересні ц. р. відзначила 18 роковини німецько-гітлерівської інвазії у вересні 1939 р. Згідно з напрямними большевиків, комуністичний, залежний від Москви, уряд Польщі ці роковини проводив під гаслом „Ніколи більше війни!" — отже гасло, щоб ніхто на большевиків не нападав. Участь у цій імпрезі розуміється, взяла також Католицька Церква в Польщі, на чолі з своїми Єпископами.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„М Е Л Х И С Е Д Е К
З Н А Ч К О Я В О Р С Ь К И Й

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Рссіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на у р я д о в и х д о к у м е н т а х.

Мелхиседек — це великанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

В і д д і л М о л о д і

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

І врешті прийшов той день, коли Клавдій знайшов кращу відповідь. Це було після того, як він попав на книжку, в якій описувалися подорожі в далекі країни.

— Нащо мені вся та книжна наука? — сказав юний геометер до батька. — На те, щоб доробитися майна в подорожах! Я сяду на корабель, поїду на край світу, і моє знання дасть мені почесті й багатство. Я повернуся заможний і в пошані; ви будете мною пишатися, дістанете все те, чого вам треба, а я буду робити добро бідним людям, і довго згадуватимуть імя Клавдія Мартена — сина бідного бондара, що став добродієм через зароблене на чужині багатство.

— Може воно й так, – відповів батько. — Або ти по-дурному залишиш свої кістки в дикунів, і ніхто навіть не знатиме, що сталося з Клавдієм Мартеном.

— Пусте! Хто не ризикує, той не виграє!

Отож дух авантурництва й слави прокинувся в Клавдія. Відтепер між ним і батьком почалася безперервна боротьба на протязі кількох літ. У цій боротьбі брала діяльну участь Клавдієва мачуха, в якої руки та язик оберталися з одинаковою швидкістю, і вона, особливо в розмові зо своїм пасербом, любила вживати рук.

Уже кілька разів траплялися випадки, що Клавдій міг би був спробувати свого щастя, але кожного разу йому робили перешкоду. Нарешті, маючи вже девятнадцять літ, Клавдій довідався, що відбувається запис у добровольче військо до Індії, під проводом досвідченого й славного полководця. Він знову просив у батька дозволу вступити до війська. Втомлений постійними суперечками, старий бондар відповів:

"Хочеш? Добре, йди! До побачення! Щасти тобі Боже якнайкраще!

А мачуха до цього додала ще два добрі поличники й невеличкий вузличок монет по двадцять чотири су, зо словами:

"Маєш, іди, але назад в е р т а й с я т і л ь к и к а р е т о ю".

Клавдій не повернувся... Але пятдесят років пізніше мер (посадник) міста Ліону оголосив, що Клавдій Мартен, син звичайного бондара, що виїхав звичайним вояком до Індії, став потім генерал-майором і записав, умираючи, своєму рідному місту величезний маєток, зібраний на чужині, але поставив умову, щоб готівку вжито на будову такої установи, яка служила б народньому добру, відповідно до рішення Ліонської Академії.

Клавдій Мартен записав решту свого маєтку, що складався з девятьох мільйонів франків на подібні ж установи в трьох індійських містах, в яких він по черзі мешкав.

Своє величезне багатство Мартен завдячував тільки своєму знанню математики. Набоб, або, якщо хочете, індійський князь Уд, побачивши мапу північного Бенґалю, роботи Клавдія, замовив у нього таку саму із своєї держави.

Син бондаря у цій роботі виявив стільки хисту, що Набоб лишив його при своїй особі, іменував начальником арсеналу і нічого не робив без його порад, за які платив дуже щедро.

З того дня, ставши багачем, не занедбуючи і своїх власних приємностей (він мав палати, величезні маєтки, силу служби), Мартен віддався своїй пристрасті добродійства. В Лукнові, Калькуті і Чандернагорі заснував він кілька шкіл, де вчили безплатно, і чимало притулків. Одночасно його родина в Ліоні діставала від нього чудові подарунки. Він викупляв невільників, яким жилося дуже тяжко, спомагав грішми ремісників і нуждарів. І так, віддаючись тим солодким радощам серця, він ніколи не забував, що тільки розумові сили були джерелом його добробуту.

Бувши архітектом своїх власних розкішних будинків, він перший в Індії спробував піднятися на аеростаті. Там таки він поставив першу парову машину. На одній з його палат була найкраще обладнана астрономічна обсерваторія.

Він старався вжити всього свого впливу на Набоба, щоб прищепити йому любов до мистецтва й европейської культури. Коротко кажучи, всі незчисленні багатства Мартена були посвячені, як за життя, так і по смерти, для найшляхетніших і найкультурніших завдань.

Передбачуючи злобні пояснювання свої учинків, він випередив критиків деклярацією в своєму заповіті: "Дві найсильніші пристрасті мого життя — це були: слава й добродійність. Признаюсь щиро, що чванливість була часто найголовнішим джерелом моєї добродійности".

І справді, скрізь у його заповіті, побіч з учинками філянтропії, виринає яскраве бажання, щоб основника не минула слава. Проте він бажає, щоб установи для с у с п і л ь н о г о д о б р а (так він їх називає), які позасновував в Індії та Ліоні, носили назву: "мартінієрки". В Ліоні має бути установа (заклад) біля церкви св. Сатурніна, де хрестили Клавдія. Коли призначив шлюбні убори для молодих і чесних дівчат, то поставив умовою піднесення на весільному обіді тосту на честь основника. Взагалі в усьому, що він заповів, память його мусить бути пошанована.

Свій тестамент він кінчає, так наївно чванливий, ось якими словами:

"Я завжди був дуже чутливий на ті приємності, що їх доставляли мені мої добрі діла. Але з уваги на ті часті випадки, що я старався підтримати чванливість й інших людей для здійснення чогонебудь доброго, тож сподіваюся зустріти таку саму лагідність від суспільства".

Певно, що він зустрів цю лагідність. Дай Боже, щоб усі просили про лагідність тільки для таких хиб!

Ліонська Академія, що мала вирішити про ужиток дару, який досягав півтора мільйона франків, постановила заснувати мистецьку й ремісничу школи. Я, майже земляк Клавдія Мартена, бачив і відвідав цю школу "Мартінієрку", в якій наука стоїть дуже високо і де кілька моїх товаришів, бідних хлопців, дістали безплатну освіту. Знання, набуті в цій школі, допомогли їм зайняти згодом визначні становища в промисловому світі.

Отож, зрозумійте, що ледве доторкнувшись рукою до добродійности Клавдія Мартена, як, наприклад, це зробив я, не можна відкинути цілком його чванливости й не поширити надалі цю лагідність на всіх тих, що, віддаючись цій хибі, завдячували їй свої шляхетні вчинки.

ДЕВЯТИЙ ВЕЧІР

Геродот — Тукідид — Мейорото — Ґаль Йосиф Шап — Бреге — Вілінгтон Сен Елюа.

Юрко знову був героєм дня; але тим разом, слава Богу, не було вже нічого неприємного.

Батько родини учений огородник, і він присвятив частину пополудня для щеплення троянд та овочевих дерев. Діти і я окружили його й без перерви засипали різними питаннями з приводу тієї так звичайної, так часто вживаної, а разом з тим так вражаючої своєю простотою й наслідками, операції рослин.

Помиляюся, коли кажу, що ми всі питалися: Юрко не питався. Він уважно слухав і допитливими очима стежив за всіма рухами батька, коли той на прикладах підтверджував свої теорії. Всі окремі точки щеплення були продемонстровані, а всі можливі наслідки перераховані. Ришард розповів нам про всі закони схрещення родів і видів, про симпатії й антипатії між окремими рослинами. Він подав нам короткий історичний нарис цього важливого відкриття, починаючи з випадкового спостереження над двома вербами, яких галуззя сусідували й випадково штовхнулися одна об одну через вітер, кінчаючи блискучим спостереженнями наших учених огородників останнього часу. А тому що він скрізь старався дійти до причини, то міг і нашу увагу звернути на такі явища, які звичайно лишаються непомічені.

І так, він вказав нам на кружляння рослинного соку, подібне до кружляння крови в організмі, щоденний і щорічний сон рослин, їх віддих; розсівання насіння через вітер, проростання, постійний порив стеблини до неба й протилежне змагання коріння; формування слоїв у дереві; хвороби й смерть рослині. І під час того, як батько відслонював перед нами тайни цього світу, повного чудес, - всі ми не могли тому надивуватися...

Але Юрко не сказав ні слова. Він стояв, схиливши голову на руку, й видавався глибоко задуманим через увесь час того цікавого викладу.

МОСКВА СТАЛА МЕККОЮ

До Москви їдуть нині визначні люди, ніби мусулмани до Мекки. Недавно прибула до Москви Еленора Розвелт, жінка недавнього президента Рузвелта, і відвідає в СССР ряд інших міст. Кому як кому, але Елеонорі будуть там всюди двері відчинені, бо ж її чоловік належав до будівничих нинішньої большевицької Росії.

Чи Папи обороняли гр. кат. обряд і права Церкви?

Римські помічники голосять, що Папи обороняли гр.-кат. обряд і права Гр. кат. Церкви, але голосять неправду. Папи обороняли пустими словами і деколи паперовими "оборонами", але руками тиснули. Ось що писалося в гр. кат. львівській "Ниві" 1928 р., на 199 стороні (а "Нива" видавалась за дозволом Митрополита А. Шептицького):

"о. А. Стефанович", каже "Нива", "випечатанням меморіялу... пригадав нам, що тенденції (стремління, нахили) навіть у Церкві небезпечні для меншости, і меншість, як що хоче жити, приневолена рішучо боронити себе.

Буля (папське Послання "Еа семпер") це вираз тенденцій (стремлінь) латинського обряду американського клиру (духовних) супроти нашої тамошної Церкви.

Після неї (за її рішеннями) наш тамошний епископ (Ортинський) мав бути тільки наче суфраґаном (помічником) латинського обряду епископів, і без їх дозволу не міг візитувати своїх церков; з візитації мав здавати доклад латинського обряду епископам

"Наші богослови мусіли б виховуватися в латинського обряду духовних семінаріях; целібат став для них обовязуючим; на наші парохії мали би право призначувати душпастирів тільки латинського обряду місцеві епископи; наші могли свобідно переходити на латинський обряд, одначе не на оборот; діти з мішаних подруж, де батько латинник, мали би всі хреститися після латинського обряду; миропомазувати зараз по хрещеню буля забороняла нашим священикам.

"На рішучий спротив наших чинників американських і краєвих, **папа Пій 10-ий відкликав ту булю,** одначе з психіки (з душі) тих, що є вбільшости, годі викорінити "пануючих" тенденцій.

"Коли перед кількома роками в Шікаго Струтинська (з дому Січинська), жінка нашого священика, застрілила о. Стецюка в сповідальниці і счинився скандал, кардинал Мунделяйн з Шікаго публично в часописах оголосив, що — **"так звана греко-католицька Церква не стоїть у ніякім звязку з римо-католицькою Церквою".**

Тут маємо факти, які показують, що папська політика змагає до того, щоб гр.-кат. обряд і права Гр.-кат. Церкви знищити. На пустих словах — ніби оборона, а на ділі — знищення.

Тут бачимо, що "непомильний" Папа видає в церковній справі "непомильну" булю (Послання), але під натиском обставин мусить відкликати її, отже показати себе таки помильним.

Тут бачимо ще, що давніше греко-католики, навіть їхні зорганізовані священики, мали сміливість протестувати проти папської політики на златинщення Греко-кат. Церкви. І вони знали, що чужі латинські Єпископи латинщать Греко-кат. Церкву за відомом і згодою Папи, а не на власну руку.

БАЧАТЬ НА ВІДДАЛЬ 3,000 МИЛЬ

Командування американських летунських сил повідомило, що ЗДА мають таку радарову систему, за допомогою якої надлітаючі ворожі літаки можна побачити в віддалі 3,000 миль.

ВИДИВО „СВІТОВОЇ ДЕРЖАВИ"

Самі большевицькі верховоди в Росії були б не збудували такої великої большевії, якою вона є тепер. Її збудували політики Заходу, які вели перед в часі другої війни. Їм, як виходить, ходило про те, щоб збудувати таку Росію, яка заволоділа б усім світом. На нарадах в Ялті вони вирішили, що Москва має забрати Китай. То була тоді тайна, але вона опісля виявилася. Вони вирішили, що большевики мають забрати частину Німеччини й половину Берліна. Вони дали большевикам половину Австрії, половину Трієсту, половину Кореї. Коли війна була вже скінчилася, вони дали большевикам цілу німецьку підводну фльоту.

Вони не сказали большевикам: „Коли ми помогли вам побити німців, то вимагаємо, щоб ви вдоволялися тим, що мали перед війною, отже других країв і народів не забирайте!" Так виходить, що їм про те ходило, щоби збудувати таку большевицьку силу, яка в дальшім ході могла б узяти весь світ у свої руки.

І вже в часі другої війни в пресі, й окремими публікаціями, висувалося думку, що на світі аж тоді буде лад, коли весь світ буде мати лише один уряд, отже треба змагати до того, щоб цілий світ в руки одного уряду передати.

В чиї руки? Не в інші, як тільки, мабуть, в руки тих, хто хоче мати владу над світом.

Пропаганда за створенням одного світового уряду ведеться й нині. І виводять, що шляхом заведення такої всесвітної держави треба цілком переіначити погляди всіх людей і народів на життя, дати людям нові погляди, знищити в народів національну свідомість, — зробити з людей світову масу, без національного обличчя.

І релігію та Церкви треба понищити, кажуть вони, та завести якусь цілком нову спільну для всіх людей релігію.

На їх думку, світ повинен готовитися і годитися з тим, що треба понищити всі дотеперішні вартості культурні, національні, релігійні, і на їх місце поставити щось нове, дотепер невідоме.

Але хто саме, — які політики, які державні мужі, які релігійні мудреці мають той новий лад для цілого світа створити, про те цілком не говориться. Все зводиться до того, що, як казав Шевченко:

> Просвітились, та ще хочем
> других просвітити...
> Все покажем, **тільки дайте**
> **Себе в руки взяти...**

Зрозуміле, що в тій всесвітній державі була би така диктатура, яка є нині в большевії, де все приказують згори, чим має чоловік інтересуватися, а чим ні, що можна думати і говорити, а чого ні, що можна робити, а чого ні, куди можна йти, а куди ні, що можна мати, а чого ні, яку релігію можна мати, чи таки не мати ніякої, чи признаватися до якогось народу чи не признаватися, говорити з сусідом чи не говорити...

Такий був би лад в тій всесвітній державі під рукою одного диктаторського уряду. А майстрів, що вміють такий лад заводити, має нині большевія, що вже запанувала над багатьома народами. Вже показала який той лад. Та і тим, яких в руках не має, показала би, — **тільки дайте себе в руки взяти.**

Одно певне, — **що найвищі большевицькі верховоди не зрікаються нині, і ніколи не зрікались би своєї національности, своєї культури і своєї релігії.** Вони все те мають і на тім будують свою силу для панования над другими. Їх ціль — других обрабовувати з усього і переробити їх на невільничий матеріял для свого національного панования.

ВОДНЕВА БОМБА — ПЕРЕШКОДА ПОШИРЕННЮ ХРИСТИЯНСТВА В ЯПОНІЇ

В Японії порівнюючє не багато християн — біля 120 тисяч православних, двічі стільки протестантів і трохи більше як двічі католиків, цебто на всіх японців це становить трохи більше, як пів процента.

Яке ж положення Християнства в Японії? На недавній конференції виконавчого комітету Англіканської Церкви Канади, що ц. р. відбулася в Брендоні, Ман., Декан Англіканської Церкви в Японії, Р. Н. Саварі, заявив, що випробовування американцями, британцями й росіянами водневих бомб на Пацифіку знищує всі досьогочасні осяги Християнства в Японії. "Кожний японець, від інтеліґента починаючи, а на міхоноші кінчаючи, живе в постійному страху, що в наслідок цих випробувань він може втратити спромогу прожитку й самого життя. Випробування водневих бомб знищили велику нагоду християнського Заходу далі поширювати Християнство в Японії. Японці стали глузливо-їдко відноситися до Християнства, й масово повертаються до буддійської релігії й до релігії шінто. В Японії небезпекою для Заходу є не комунізм, а відроджений націоналізм, що зміцнюється з кожним новим вибухом водневої бомби на Пацифіку. Через ці випробування мільйони японців втратили колись дуже цінні рибальські місця на Пацифіку. Тепер риба на цих місцях стала радіоактивна й й непридатна для споживання, бо вона отруйна. Японці, в яких риба є одним з найголовніших харчів, дуже бояться, що не будуть мати чого їсти, ні експортувати".

ПЛАТНЯ ВОЯКІВ У КАНАДІ

Рядовий вояк отримує, крім повного утримання й обмундирування, 110 дол місячно; сержант — 194 дол.; підпоручник 222 дол.; майор — 455 дол.; полковник — 730 дол. Крім цього, кожний з них окремо дістає доплату за роки вислуги, на родину і т. д. Канадські вояки оплачувані на[illegible]раще в світі.

МОЛИТОВНИКИ
ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в [illegible]жій оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРИРОДНІ ОСНОВИ ЄДНОСТИ

Від часу дочасу відзиваються голоси, що на імпрезі заля світилася пусткою. На збори приходить щораз менше людей. Організація тратить своїх членів і т. д. Хто винен? Кажуть: Винні ці, що відходять. У них немає почуття обовязку. Вони несвідомі. Вони гірші. Це та полова, що її вітер вививає. Чисте зерно остається. — Так загально збувають цю справу. Чи ці, що відходять, гірші за тих, що остаються в організованих гуртах? Не про це тут мова. Зрештою, якщо погодимося, що вони гірші, то це однаково ж ще не розвязує справи. Упорівень до здорової людини, недужа людина також є фізично „гіршою". Однак її не осуджують, а шукають причини її недуги, і лікують.

Якщо хтось "занедужав" на таку "хворобу", що відпихає його від громади своїх земляків, то тут треба найперше пізнати причину цього нещастя. Яка причина могла притупити його почуття суспільного обовязку? Чому його не тягне до своїх? Чи він робить це з приємністю, чи з болем серця?

Нормальна людина — це істота з суспільним змислом. Її тягне до гурту, до спільноти. Найперше тягне до своїх земляків, одноплемінців, до братів і сестер з одного тіла й одного духа. Справді мусить бути якась незвичайна причина, коли вона має силу ломити ці вроджені нахили людини, ба — конечність шукати гурту с в о ї х людей. Що ж це за причина?

Кажуть, що між усіми живими істотами немає такої, що була б без гурту менш безсилою, як людина. Лудина мусить мати собі спільноту. Чому? Бо без неї вона безпомічна. Значить, гурт потрібний їй на те, щоб мати від нього поміч; у потребі — поміч фізичну. Але головна, і то постійна, — то моральна поміч. У чому вона полягає? У тому, щоб гурт допоміг людині духово д о б р е п о ч у в а т и с я. Так, людина шукає гурту, щоб духово добре почуватися, — не для чогось іншого! Якщо одиниця в гурті почувається зле, то тим самим вона духом не належить до нього. А приналежність фізична, тільки тілом, тут не тривка.

***

Одиниця почуває себе в гурті добре тільки тоді: коли її стараються зрозуміти; коли її не судять поза очі; коли не накидаються на неї в гурті; коли її не підозрівають у чомусь нечистому; коли на неї не роблять всякого роду доносів до влади з пімсти, оскаржуючи за уроєну громадянську нелояльність; коли їй не заздрять, а радіють її успіхам; коли не відпихають її руки, що простягається за допомогою; коли їй співчувають і стараються допомогти витягнути з фізичного чи морального упадку, а не судять її. І т. д. і т. д.

Людина відчувши це, переконається, і не буде втікати з гурту. Не буде уникати організацій. Вона скоро збагне, що організація є для людини, а не людина для організації. І тоді людина не ставатиме перед трагічним питанням: Як воно так може бути, що Батьківщину люблять, а земляк земляка ненавидить?! Бо коли земляка свого ненавидять, то що ж тоді є найважнішим у Батьківщині, як не народ? А хто ж такий н а р о д? Це я, ти, він, вона. Всі разом. А народ складається з одиниць. Дехто деклямує про любов до всього народу, а не виявляє любови до окремих одиниць. Він нагадує того цигана, який не хоче подати склянки води, бо він зайнятий викопуванням тріскою цілої криниці. — Хто каже: Люблю Батьківщину, а земляка свого ненавидить, той говорить неправду. Хто ж є тим земляком? Кожен з нас: ти, він, вона!

Хто песиміст, хай той відразу заломить руки, і скаже: "Світ пропащий!" Хто ж не песиміст, той повинен сказати ясно: більшість людей — то добрі люди. А кожний злий може бути добрим через відповідне оточення. Але практичним обовязком оптиміста є: л ю б и т и людину, а тим більш земляка свого Виявляти щире довіря до нього. Вірити в його добру волю, добрі бажання. Старатися зрозуміти його потреби і допомогти йому, чим тільки можна. Коли не маєте чим, ви багато зробите навіть теплою щирою усмішкою, ласкавим поглядом, добрим словом.

Це такі очевидні прості і зрозумілі справи. І тут є вся таємниця єднання в гурт. Іншої нема. Правда, є різні погляди, вдачі, дискусії і т. д. А все ж таки не вони є основною причиною розладу в гурті і дезерції з нього, чи й усування членів. Де люди думають, що ідеології є причиною смертельної сварки внутрі громади, там найчастіше є звичайний брак доброго виховання, такту, культурности. Переконатися в цьому не трудно. Треба тільки одного: твердо постановити собі бути ввічливим для людей і навіть в найгіршій ситуації не тратити свого панування над нервами й зберігати гарну поведінку, а все решта, як кажуть, приложиться вам

*

Членська вкладка в державі — то податок. Оборона громадян-ближніх — то служба у війську. До дезерції з державної спільноти не допускають закони й поліція, — вони не дозволяють на самовільний вихід з держави, на переходження кордонів

У недержавного народу, а так само в етнічних спільнотах в інших краях, нема ні своїх законів, ні війська, ні поліції, ні податку. Все тут має добровільний характер. Людина може дати свою вкладку, а може не дати. Може прийти на збори, може й не прийти.

Тут не треба теорій. Кожен з нас знає це з практики, що людина шукає того товариства, де д о б р е с е б е п о ч у в а є. Звичайно, нормальну людину тягне тільки до с в о ї х. А коли між своїми хтось стане її ображувати, чи ж можна дивуватися, що вона зле почувається й починає уникати своїх?

При здоровому розсудку, при совісті й культурності можна усунути багато причин того суспільного лиха, яке розєднує організовані форми життя. Не деклямована любов до народу, а практична любов до кожної одиниці народу, завжди і всюди, в будень і свято, в малому й великому, становить собою єдиний фундамент братньої єдности спільноти.

Труднощі признання української мови в Церкві

Українці взяли церковні книжки від болгар, а не від греків, бо грецька мова була їм цілком незрозуміла, а болгарську трохи розуміли. Крім того, мову тих книжок вони вимовляли на свій український спосіб, і так наближали болгарську мову до української. На те, як болгари вимовляли мову своїх книжок, українці не зважали.

Але дальше прокидалася в українців думка, що треба їм уводити до Церкви таки свою рідну мову, всім зрозумілу. Так в роках 1556-1561 перекладено на Волині Євангелію на українську мову, і та Євангелія зветься **"Пересопницькою"**. Ось зразок того перекладу з Євангелії Луки:

"А коли вхожали до ніякого (якогось) села, стрітили Его десять мужей прокажених, которії то здалека стоячи, голосом великим закричавши, рекли: Ісусе, учителю, змилуйся на нами". Котрих то он коли уздрів, рекл їм: "Пойдіте, покажітеся священикам" . . .

Були й інші подібні переклади.

Але в 17 столітті москалі взяли Українську Церкву в свої руки, і тоді про українську мову годі було згадувати. І коли ще в 1813 р. за згодою царя заснувалося в Петербурзі Біблійне Товариство для перекладу Біблії на інші мови для цих народів, що були під Росією, то перекладали на мову зирян, черемисів, калмиків, але української не згадували. Однако ж українська думка не завмерла

На початку 1860-го року Морачевський переклав Новий Заповіт на добру українську мову, але московська цензура заявила, що українська мова "шкідлива й небезпечна". Значить, українська мова є, але вона москалям "шкідлива й небезпечна", а з нею — і всі українці.

Але те, що заборонялося під Москвою, вільніше було видавати в Галичині. У Львові вийшов 1869 р. переклад частини Біблії українською мовою. Правда, письменники Панько Куліш і Нечуй - Левицький, які переклали майже цілу Біблію, походили із східньої України, але їх переклад був надрукований у Відні, бо в Австрії була тоді вільнша цензура на українську мову.

Коли Японія побила Росію, і московський режим ослаб, то вже позволив на видання перекладу Морачевського, в 1906-1911 роках.

Та вже й греко-католики в Галичині від 1903 до 1925 рр. видали Новий Заповіт, Псалтир та ще дещо по-українськи. Але української мови до Богослужень таки не допущено.

З такими великими трудами треба було здобувати українській мові місце в релігійнім житті українського народу.

Догана мудрого більше вартує, як похвала дурного.

СПРАВА ПОЛІТИЧНОЇ „ПРИСТОСОВАНОСТИ" ЦЕРКВИ

У наших часах багато говориться про явище т. зв. "пристосованости" Церкви; це значить, — Церква часом іде на тактичний компроміс з певними силами, щоб втримати релігію, або навіть опанувати ці супротивні їй сили Так, наприклад, зробила Католицька Церква в Польщі, пішовши на угоду з комуністичним урядом.

Справа церковної "пристовованости" викликає багато суперечок. Наприклад, духовний провід московської Церкви пішов на угоду з московсько-комуністичною владою.

Яке ж становище до цього займає світ? Вияснюють це всяко, залежно від того, як хто наставлений до московської політики й до комунізму; залежно від того, крізь які окуляри на цю справу дивиться.

Унійтський Єпископ І. Бучко виключає з Церкви всякі національно-політичні чинники. Він є проти них і не хоче їх бачити. Він думає виключно міжнародними категоріями: "всесвітня" Католицька Церква, всесвітній комунізм і т. д., але не національні справи В очах Архиєп. Бучка москалі раптом якимсь чудом змінилися, стали "світовими комуністами" - "громадянами всього світу", перестали бути москалями, виреклися своєї національности, свого шовінізму та імперіялізму, а взяли собі за ціль голови свої покласти за всесвітинські ідеї комунізму з його атеїзмом. І, мовляв, московська Церква пішла на угоду з тим всесвітнім інтернаціоналом, щоб ширити... комунізм! І каже Архиєп. Бучко "большевики послуговуються православною Церквою для знищення християнства" (Монтреальська "Ля Прес", 9. 3 1957).

Тому що Архиєп. Бучко з волі Ватикану займає в Церкві протинаціональне становище, то він ніде не хоче добачувати національного чинника. І він каже, що в світі мають значення й борються тільки міжнародні сили, а не національні. Відповідно до того він ділить ці сили так: 1) міжнароднє католицтво, 2) міжнародній комунізм і 3) міжнароднє православіє, що його комуністи нібито використовують для знищення християнства, під яким Бучко, як видно, хоче розуміти тільки католицизм.

Нема в Бучка ні московського націоналізму, ні національних православних Церков, — є тільки якийсь безнаціональний світовий комунізм у Москві, є світова Православна Церква, де всі національності збиті в один спільний котьолок, і вкінці — нема в розумуванні Бучка логіки

Правда, він знає, нащо йому таке міркування. Мовляв: москалі не винні, а винні тільки міжнародні комуністи, що засіли в Москві. І хай же ввесь християнський світ б'є на тривогу перед небезпекою Православної Віри й Церкви у всьому світі! Бучко думає, що йому вдасться в очах усього світу до слів "Православна Віра" й "Православна Церква" дочепити слово "комунізм", отже "ворог християнства". І то, звичайно, не тільки в Москві, а по всьому світі.

Наївна балачка Бучка, і то ще й перед публикою в Монтреалі, не могла мати такого успіху, як це бувало перед деким затурканим у ділістських таборах. Це хитро-наївна "політика з Піпідувка", де колись їхали "на село людей дурити". З його боку дуже простакувата надія на те, щоб хтось йому повірив, наче б то в якійсь Церкві, будь вона й московською, всі вірні були комуністами, всі духовні „комуністами".

Якщо одначе Бучко комусь зробив прислугу, то хіба тільки москалям. Він же не згадував про московський націоналізм та імперіялізм; не згадував, що московська Православна Церква є націоналістична та імперіялістична. Не згадував, що московська Православна Церква провадить завзяту політичну боротьбу з грецькою Православною Церквою за впливи на Близькому Сході. Не згадував, що московська Православна Церква поневолила Українську Православну Церкву, яка ставить спротив Москві. Не згадував Бучко цього, що коли щось зробить політика проводу московської Церкви, то за це не можуть відповідати Православні Церкви інших народів. А вже тим більше нічого спільного з політикою не має Православна Віра, р е л і г і я, як така — православне вірування в Христа. Що може тут мати спільного з політикою Єпископату московської Церкви сама істота Православної Віри ось хоча б православний догмат про походження Св. Духа тільки від Бога Отця? Що з тим може мати спільного непризнавання Папи? Чи думав над тим Бучко? Може й думав. Але може надіється, що його слухачі не думають.

Це факт, що Єпископат московської Церкви пристосовується до обставин так, щоб воюючий атеїзм у СССР не стер Церкви з лица землі, і щоб можна було якось перечекати, витривати й натиск комуністичного наступу на Віру й Церкву. Правда з одного боку активна політична лояльність московського Єпископату до большевицького уряду має для большевиків пропагандивне значення в світі, мовляв, у нас є „свобода релігії". Большевики висилають Єпископів за кордон на „мирову" пропаганду для большевиків Чи це большевикам оплачується, можна б судити тільки по тім, скільки у вільному світі є таких людей, які могли б вірити, що в СССР є дійсно свобода релігії Крім агентів пятої колони та невеликої кількости темних, збаламучених, загал у цю політично-"церковну" комедію не вірить

За ціну тієї активної політично-"церковної" лояльности Єпископату Православна Церква в СССР має хоч трохи, може тільки тимчасово, відносної можливости провадити релігійну роботу. Чи така угода большевикам виплатилася? Якщо може за кордоном для пропаганди хоч трохи виплачується, то внутрі, в СССР є воно зовсім інакше. Ось, наприклад, мюнхенський „Український Самостійник" недавно писав про безуспішність антирелігійної пропаганди в СССР. І при тому навів слова остороги одного з атеїстичних провідників на семинарі безбожників у Київському університеті

Дулумана. Як наслідок лояльности Єпископату до влади в СССР, Дулуман ствержує конечність боротьби „з релігійним пережитком", бо „він — єдиний який **проповідується відкрито** а, як вам відомо, церковники вміють **пристосуватися в усяких умовах, в усякій обстановці"**. Значить, Дулуман вдарив на тривогу Єпископат не виступає на політичну й суспільну боротьбу з урядом, і це нібито його лояльність, - щоб тактично пристосуватися навіть в умовах нагінки на релігію, і все таки провадити свою релігійну працю. А християнське проповідування віри в Бога вже саме собою є запереченням комунізму, є боротьбою з ним. — Певно, Бучко сказав би це саме, коли б це робила Католицька Церква, а не Православна. Але тому, що це робить Православна Церква, то Бучко називає цю релігійну працю „антихристиянською". Воно легко займатися „місіями" в Монтреалі. Не відомо, що Бучко говорив би в СССР на місці Єпископів, що там перебувають.

Цілком інше ніж Бучкове, і цілком правильне становище в цій справі зайняв відомий католицький журналіст М. Брадович, кажучи: „Московська Церква є традиційно-історичним знаряддям московського імперіялізму, але не „комунізму". (Мюнхенський греко-кат. „Християнський Голос", 3. 9. 1957). Значить, каже він, московська Церква не є ніякою большевицькою Церквою, а є національною, патріотичною московською Церквою. І московський Єпископат не є на службі комуцізму, а тільки на службі націоналізму.

Який же висновок М. Брадович робить із свого правильного заложення? Він робить, на жаль, неправильний висновок, коли в кінці дає таку пораду: Щоб українцям визволитися з політичної зверхности московської Церкви, то треба піддатися Папі. Це ж „з-під ринви та на дощ"! А тим часом п. М. Брадович із свого правильного заложення повинен би був зробити такий, єдино правильний висновок. Коли московська Церква є московською націоналістичною Церквою, і її Єпископат не шукає собі чужих зверхників над собою, то унійтські Єпископи українського походження повинні б брати з них приклад, і також не шукати собі чужих зверхників у Римі, так як майже всі українські православні Єпископи не шукають собі зверхників ні в Царгороді, ні в Москві, ні в Римі. Вони є суверенним Єпископатом Української Церкви, автокефальної, незалежної від чужих церковних проводів

І високословні дискусії на тему всіх уроєних „чеснот" католицтва ніяк не затуманять тієї простої ясної справи, не можуть заслонити факту, що український народ не хотів і не хоче **церковної залежности від чужинців!** Може московський Патріярх є добрий для москалів, може царгородський — добрий для греків, римський Патріярх (Папа) добрий для італійців. Це все їхня внутрішня справа. Але, ради Бога, чому всі вони навязують себе українцям? Ми їх абсолютно не зачепали б, якщо б усі Патріярхи пильнували свого народу, а не вмішувалися до нашого народу, до наших душ, до нашого національно-церковного майна. Треба ж мати вже хоч трохи якогось сумління, коли бракує розуму, і перестати вихвалювати чужі Церкви і пропонувати чужих зверхників церковних для нашого народу

П. С.

ПАМЯТНИК АДАМОВІ І ЄВІ

Американцеві Дженові Бреді, в Балтімор, прийшла думка побудувати памятник Адамові і Єві. Коли люди ставлять памятники визначним людям, то чому не поставити тим, що вважаються прародичами людства? І він поставив стовп з годинником, а під ним написав: "Так минається слава світу".

УКРАЇНЦІ В ПОЛЬЩІ

Вживаючи большевицької термінології для схарактеризування становища наших земляків у Польщі, можна висловитися так: "чи панська", чи "народньо-демократична" Польща — вони обидві однакові супроти нас. Як одна, так і друга забезпечувала повні права на папері, бо дійсність заперечує їх. Так є сьогодні не тільки супроти українців, а й супроти інших меншин. Загального положення не змінює і квітнева постанова центрального Комітету комуністичної партії, який станув на становищі "інтернаціоналізму і рівноправности національних меншин". Навпаки, ця постанова є власне найбільш переконливим доказом, що в "народньо-демократичній" Польщі ніякої рівноправности громадян не було й нема.

Нема? — В липні цього року засідала соймова комісія внутрішніх справ, у склад якої входили не тільки посли, а й представники національних меншин — українців, німців і жидів. Комісія винесла ряд резолюцій, але їх здійснення залежить від всієї польської суспільности й адміністративного апарату, а через те ми не можемо повірити в наглу зміну їх наставлення. Це дуже прикрий стан, який повинен врешті закінчитись для добра обох народів.

Український представник висунув на засіданні Комісії такі вимоги: уможливлення повороту українців на старі місця поселення з діяспори по цілій західній Польщі, уділення їм кридитів для піднесення господарства, попирання культурно-освітньої діяльности й усунення всіх перешкод з боку шовіністів, створення народніх шкіл і забезпечення їх відповідними підручниками, дозвіл на будову церков і взагалі свобідного віровизнання. Про цю останню, так важливу справу, висловився представник такими словами: "В справі церкви (греко-католицької — ред. В.) треба ходити від уряду до епископату, від епископату до уряду і трудно щось полагодити". Це значить, що становище урядових і церковних (католицько-польських, — ред. В.) чинників у відношенні до українців є однакове.

Комісія ухвалила ряд резолюцій, з яких найважливіші є такі:

1) Приспішити допомогу українцям на західних землях, урегулювати їх власність, заложити гіпотеки, щоб устабілізувати їх поселення.

2) усунути дискримінаційні практики і перешкоди в розвитку шкільництва і національної культури та зорганізувати об'їздний театер у Перемишлі, звернутися до уповноваженого уряду для справ віровизнань про полагодження справ греко-католицької і православної Церков.

3) використати існуючі можливості повороту українців на південно-східні землі.

Як бачимо, найважливіша справа, а саме поворот, стоїть у резолюціях аж на останньому місці. Розсипання українців по кілька, чи кільканадцять родин у поодиноких районах унеможливлює їм релігійні практики і культурну діяльність. Тому ми на початку ствердили, що на зміну становища наших земляків дивимося дуже песимістично.

При цій нагоді насуваються нам рефлексії. Уряд УССР висилає часто до Польщі пропагандивні хори, заставляє українських письменників учити поляків правильного розуміння ленінізму, але зовсім не допомагає українським дітям навчитись принаймі абетки; уряд УССР радо допомагає гіндусам, арабам, мадярам, висилаючи до їх країн дарові допомоги, протестуючи перед світом у їх обороні, але зовсім не турбуючись своїми "єдинокровними" братами, яких переслідує режим їх польських "товаришів". Ми радо перечитали б у "Радянській Україні", що виходить у Києві, або в "Нашому Слові" з Варшави, про заходи, які Кальченко вжив, щоб покращати становище його земляків. Це була б справді щира допомога, а не пропагандивна забріханість для екзотичних країн.

Д. К.

("Християнський Голос", Мюнхен, 18. 8. 1957)

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ГАЛАС У РИМІ

Католицька преса інформує, що від деякого часу галасливий спосіб життя мешканців Риму став ворогом число один цього міста. Небезпека в тому, що галас "може мирного і спокійного громадянина довести до того, що він поповнить душогубство". "Неврологи кажуть, що галас може спричинити умові і фізичні забурення в людському організмі, починаючи від нестравности шлунка, аж до важних захворінь нервів і повного божевілля".

***

Отаке то пише католицька преса... І думайте собі, що самі хочете, а воно таки все це — чиста правда. Людина вслухається собі в галас, вслухається, і раптом у неї появляється охота забити когось. Та й шлунок у неї враз починає козиритися: їсти — не їсться, пити — не п'ється. Людина починає дуріти. Дуріє, і сама того не знає.

Ви тільки добре подумайте: психологи кажуть, що від галасу людина може стати злочинцем, може збожеволіти! Ну, а в Римі страшенний галас! Галас — то для Риму ворог число один. То ворог ще більший, ніж "Червоний пояс" кругом Риму. І не дивно. Галас розбуджує злочинні інстинкти, відбирає розум. Людина може уявити себе володарем усього світу. Недармо ж римські імператори уроювали собі, що вони — "боги"! То все від того галасу в Римі. Його мешканці — народ темпераментний, гарячий, непосидючий. А ще техніка потім стала розростатись — тоді й той лад пропав. Галас збільшився. Загроза божевілля зросла.

Ото гуркоче тобі попід вікнами палати. Свище. Скрегоче. Верещить. Гримить. Як день, так ніч. Поживеш рік, два, три, десять, і не витримаєш — ум за розум зайде. Розсудок із свого місця зрушиться. Галас людину в мозок копне..

Ну, і дайте ви тепер римського імператора до Риму, — напевно з глузду зсунувся б ще більше. Колись бувало в Римі тихіше, і то він себе "божком" величав. А ким він уроїв би себе тепер, коли галас усе більшає? Можливо, уроїв би себе Аллахом, чи Буддою, чи якимсь намісником Аллаха — іслямського "бога". Що не кажіть, але небезпечно жити в Римі серед галасу.

А в тій загрозі — ще одна загроза. Ото збожеволіє людина від галасу. Збожеволіла, — значить, рятунок дати треба. Але як? Людині треба з галасу виїхати. А коли вона не захоче? Їй може уроїтися, скажемо, що вона вросла там у землю. Не може рушитися. А лікувати божевільних так тяжко, як і пяного переконати. Божевільний уважає себе за розумного, непомильного. А лікаря має за варіята. І готов прилюдно проклясти його.

Так, так... Значить, велике нещастя, що галас в Римі. Галасують, а відгомін так і знай по пресі йде світами. Розноситься. А лікарі аж тепер виявили, що то воно з людиною може статися в галасі... Он воно як!

Панас Кліпак.

ПРОДАЮТЬСЯ
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ
передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади. друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.
Ціна лише $125.00.
(Малинової, темно зеленої або ясно-синьої краски)
Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.
Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

ШТУЧНИЙ САТЕЛІТ НАВКОЛО ЗЕМЛІ

У пятницю, 3 жовтня ц. р. радіо й телевізійні станції всього світу повідомили, що вчені Совєтського Союзу створили й випустили штучну планету, і вона літає навколо землі, зо скорістю 18 тисяч миль на годину. Коли подаємо цю новинку, комунікати з усього світу подають, що цей штучний сателіт літає вже третю добу з цією ж скорістю.

Совєтські вчені кажуть, що успіх з сателітом приспішить їх працю над подорожжю до місяця коло 1965 року. Цей свій науковий осяг большевики напевно будуть старатися використати для політичної пропаганди, так як це вони зробили з своїми недавно винайденими міжконтинентальними ракетами з засягом на 5,000 - -10,000 миль.

Млин меле — мука буде, язик меле — біда буде.

Вже вийшла з друку і продається книжка
„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"
(другий наклад)
написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.
Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).
Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.
Ціна з пересилкою . . 50 центів.
Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

Українець — винахідник вуликів

Большевики вже не раз хвалилися своїми винахідниками. І коли тільки щось нове в світі з'явиться, то большевики голосять, що в Росії все те вже давно знали, як радіо, літак, телефон і т. д. До тієї самохвальби світ ставиться нині з насміхом.

Давні чужі подорожні, що бували в Росії й описували життя та вдачу москалів, казали, що москалі вважають себе за наймудріших, за найкращих. Така вже московська вдача.

Тут згадаємо українця, що дійсно був визначним винахідником, і його винахід прийняв увесь світ.

Колись на Україні було багато пасік. Був і такий пасічник, Великдан, що мав 7,000 пнів (роїв). Тоді ще не було нинішних вуликів, а були "пні" — врізки грубого пня, звичайно з великим дуплом, де розводилися бджоли. Але вони були дуже незручні для пасічництва.

Вулики придумав українець Петро Іванович Прокопович, що народився 12 го липня 1775 року. Він, син українського священика, вчився в Києво-Могилянській Академії, і знав кілька чужих мов. Згодом вступив до війська, але незабаром з війська виступив і повернувся до батька та зайнявся пасікою і тут 1815 р. придумав вулики з рамками. Опісля заснував школу пасічництва, до якої крім українців приходили вчитися німці, французи, поляки, чехи, італійці. В цій школі було до 500 учнів. Його винаходи сприйняли вчені всього світу, що цікавилися пасічництвом.

Прокопович був щирим українцем, дружив з Шевченком, і Шевченко з Костомаровим не раз у нього гостювали. Шевченко звав його Великим Прокоповичем.

Світ може не знати, хто був винахідником рамкових вуликів, але українці повинні знати, бо тим винахідником був українець, та ще й друг Шевченка. Українці повинні й світові його пригадувати, ним похвалитися.

САН МАРІНО В РУКАХ КОМУНІСТІВ

Серед території Італії існує незалежна республіка Сан Маріно, населення якої, саме католицьке, становить тільки 13,500 осіб. Населення там у більшості скомунізоване, отже й вибрало собі комуністичний уряд. У листопаді ц. р. відбудуться нові вибори, в яких з комуністами буде змагатися католицька Християнсько-Демократична партія. Сумне, але правдиве: все це діється під боком самого Риму

Українська Церква за час Руїни
Монографія Митрополита Іларіона.
Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.
Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію. І вона відкриє вам очі на правду.
Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.
Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.
Ціна тільки $4.00 з пересилкою.
Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ПРОДАВАТИ СВОЮ РІЧ — ТО "ЗЛОЧИН"

Верховний Совет Російської Республіки, найбільшої в СССР, в пятницю 13 вересня видав декрет, який забороняє населенню продавати приватно якусь частинку приділених йому державою пайків харчів і т. п., щоб за ці гроші купити це, чого він зовсім не отримує, або отримує крайно мало

Наприклад, колгоспник дістає харчів стільки, що замало, щоб жити, і забагато, щоб умерти. Але коли йому треба купити дитині сорочину чи щось у цьому роді, то він відриває собі від уст і цей шматок хліба, щоб продати його в місті і купити сорочку, яку також хтось у місті дістав легше, ніж на селі, і може сам ходить обдертий, але продає її, щоб купити шматок хліба.

Все це тепер уже заборонено. Згаданий декрет установив за це таку кару: за першим разом вязниця від трьох до пятнадцяти днів або 250 рублів кари. За другим разом рік вязниці або 2000 рублів кари. А за третім — не сказано, мовляв, не питай, що буде.

По кому большевики бють? Партійці, всякі директори баз, звичайно, масово пускають "наліво", на чорний ринок ці товари, що їх або зовсім не продають населенню, або продають дуже мало. Вони продають на чорному ринку товарів на мільйони рублів. І коли він попадеться, то кару 250 чи 2,000 рублів йому не трудно заплатити. Та чи попадеться, — бож крук крукові ока не виколе, тому що рука руку мне. А руки ці брудненькі в большевицьких головачів!

Значить, фактично кари встановлені тільки для селянства й робітництва. Бо коли хтось відірве собі від голодних уст бохонець хліба і з мусу продасть його за пару десятків рублів, то певна річ, що він не матиме грошей на заплачення кари 250 та 2,000 рублів. Отже мусить сидіти у вязниці. А точніше — мусить на каторзі цілком дармо працювати для большевицької партійної шляхти.

„БІЛІ ВІРУЮТЬ У ГРОШІ, А ЧОРНІ — У ВОЖДІВСТВО"

Синод Англіканської Церкви в Лягос, Нігерія, схвалив резолюцію для осудження поганських звичаєвих практик серед новонаверненних на Християнство тубильців. Нововихрещені тубильці-негри ніяк не хочуть вирektися свого давнього звичаю приносити ідолам у жертву козлів і півнів, щоб випросити в них титул вождя свого племени

Коли християнські місіонери переконують, щоб занехали цю поганську практику, вихрещені негри вперто відповідають:

„Біла людина — вона побожно вірує в гроші, — а я хочу бути тільки вождем".

У СВІТІ ТЕПЕР 14 КОРОЛІВСТВ

У світі тепер нараховується тільки 14 держав, що є монархіями, — очолених королями. Є їх сім в Азії і сім в Европі. Королівства Европи: Великобританія, Голляндія, Норвегія, Данія, Швеція, Бельгія і Греція. В Азії донедавна було тільки шість королів. З моментом одначе, коли цього року Маляя отримала від Англії незалежність, але оставшись у Британській Спілці Народів (Коммонвелті), як монархія, то тим самим досьогочасне число азійських королівств піднеслося до сімох.

З ПЕКЛА В КАЗАХСТАНІ

Часопис "Вільна Думка" (Сідней, Австралія) помістив розповідь Д. Сергієнка про мучеництво українського народу під московсько-большевицькою тиранією. При тому він ширше цитує спомини одної українки із західньо-українських земель, яку большевики 1940 р. заслали в Казахстан. З України до Казахстану їхали чотири тижні, в товарових потягах, по 80 осіб у вагоні. Люди, особливо діти, по дорозі масово вмирали. Одна жінка із своїх пятерох дітей довезла тільки двоє. В Казахстані працювали в колгоспі. На день давали тільки 800 грамів хліба, хто виробляв норму. Але більшість діставала тільки 400 грамів, і раз на день пшоняний суп з перегнаним (пісним) молоком. Дітям не давали нічого. Працювали від 5 год. ранку до смерку. Вліті там 50 ступенів спеки, а взимі 60 ступенів морозу. Жили в бараках. З тих 80 осіб, що з ними їхала пані О. В. за шість років померло 70 осіб, а в тому й усі діти. Українці, що їх пригнали в Казахстан ще перед 1940 роком, розповідали, що в колгоспі їх була тисяча осіб, а тепер осталася сотня; всі решта вимерли.

ЖИВЕ ЛИШ ОДИН РОТШІЛЬД

З бідної жидівської родини у Франкфурті, Німеччина, в початках 19. століття вийшла найбагатша в світі родина по всіх столицях Европи. Згодом вони стали баронами. Імя "Ротшільд" означало найбагатшу людину. Тепер у Женеві недавно помер 76-річний барон Моріс де Ротшільд з Франції. Коли Гітлер окупував був Францію, маріонетковий уряд Петена в Віші сконфіскував був майно Ротшільда, а решту знищила війна. З того всього осталися тільки мізерні рештки, а саме 250 мільйонів долярів. Дістав їх у спадку його син, барон Едмунд де Ротшільд, — єдиний потомок цієї "династії банкирів".

СЕНСАЦІЯ ПРО ДАЛЕКОНОСНІ РАКЕТИ

Із Штутгарту, Зах. Німеччина, повідомили, що німецький знавець ракетної зброї Є. Зенгер видав книжку, в якій каже, що совєтська міжконтинентальна балістична ракета може пролетіти від 5,000 до 10,000 миль. З Ленінграду до Ню Йорку, 4,500 миль може зробити за 89 хвилин.

На початку вересня ц. р. американці випробували над Атлянтиком нову ракету "Юпітер", яка летить 1,500 миль і влучає в ціль з різницею півмилі. ЗДА приступили до серійної продукції тієї ракети. Вона їм вистарчає, щоб із своїх баз, близько совєтських кордонів, збомбардувати більшість совєтських центрів.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені
На ланцюжку (для ношення на шиї)
З десять-каратового золота ... $16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг сильвер) ... 3.50
Срібні хрестики (стерлінг сильвер) ... 2.50
Позолочені (голд филд) ... 2.25
Для ношення на одежі ... .50
Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

НА ПРЕС. ФОНД "ВІСТНИКА"

ДАВФИН, Ман. — З Похорону бл. п. Івана Стороженка, збірку прислав о. Славченко.................. $20.50

ФОРТ ВИЛЛІЯМ, Онт. — З Похорону бл. п. Дмитра Д. Паробія, збірку прислав п. П. Михайлишин........ 15.10

НОРТ БЕТЕЛФОРД, Саск. — З нагоди Вінчання п-ва Григорія Удода й Лесі Левченко, збірку прислав о. Хомяк 15.00

ДАВФИН, Ман. — З Поминального Богослуження по Ричардові Никифоруковї, збірку прислав о. Славченко 14.50

ДЕРВЕНТ, Алта. — З Похорону бл. п. Федора Ількова, збірку прислав о. Ґредіяль.............................. 12.20

ГЕМИЛТОН, Онт. — З нагоди Вінчання Ілії й Марії Федаків, збірку прислав п. Баюс 12.00

БРУДЕРГАЙМ, Алта. — З Похорону бл. п. Андрія Кохана, збірку прислав о. Василів 11.00

ДЕТРОЙТ, Мішш. — Збірка під час прийняття в п-ва Паланиця . 10.00

ВЕСТЛОК, Алта. — З Похорону бл. п. Юстини Гобляк, збірку прислав о. Блажук 10.00

ҐЛЕНДОН, Алта. — З прощального прийняття для п-ва Івана й Палагії Кіців, збірку прислав о. Труфин 10.00

ОВКБОРН, Ман. — З поминального обіду по бл. п. Ількові Ковалеві, збірку прислав п. Д. Коваль 10.00

ФОРТ ФРЕНЦИС, Онт. — З Похорону бл. п. Івана Гури, збірку прислав о. Бойчук 9.00

РЕДЖАЙНА, Саск. З прощального прийняття для Всеч. о. Френцева, збірку прислав п. Масиник 4.00

РАВНДГИЛ, Алта. — З Похорону бл. п. Ганки Маковецької-Коваль, збірку прислав о. Василів 8.31

СТ. ПАЛ, Алта. — З нагоди Вінчання Андрія Боруцького з Юлією Валянською, збірку прислав п. Зварич 8.25

ҐРОНЛИД, Саск. — З нагоди 25-ліття подружжя п-ва Володимира й Анни Петрових, збірку прислав п. Ів. Іванусь 8.00

ЛЕТБРИДЖ, Алта. — З нагоди Вінчання п. Михайла Зайчука з Віолітою Кузьмінюк, збірку прислав о. Щербань 7.50

ГЕМИЛТОН, Онт. — З нагоди ювілею 30-ліття подружжя п-ва Семена й Ольги Антонюків, збірку прислав о. Федак 7.00

ҐРИМЗБІ, Онт. — З нагоди Вінчання Миколи Маринюка з Михайліною Семок, збірку прислав о. Цукорник 7.00

РЕДЖАЙНА, Саск. -- З Похорону бл. п. Дмитра Вітра, збірку прислав о. Ференців 7.00

ВАКАВ, Саск. — З Похорону бл. п. Івана Щики, збірку прислав о. Туржанський 5.75

АЙРОН РИВЕР, Алта З Похорону бл. п. Александра Воробея, збірку прислав о. Труфин 5.50

МОНТРЕАЛ, Кве. — З нагоди ювілею 25-ліття подружжя п-ва Ярослава й Марії Кардаш, збірку прислав п. Ів. Смоляк 5.00

КЕЛҐЕРІ, Алта. -- З Похорону бл п. Петра Курчаби, збірку прислав о. Хруставка 5.00

РЕДВАТЕР, Алта. Параска Салажин, з нагоди роковин смерти її мужа, пожертву прислав п. Василик 5.00

ПІС РИВЕР, Алта. З нагоди Богослуження в п-ва Горошків, збірку прислав о. Мельник 5.00

ГЕМИЛТОН, Онт З Похорону бл. п. Ю. Пендрюк, збірку прислав п Баюсь 5.00

ВАТЕРФОРД, Онт. - З Похорону бл. п. Марії Федірчук, збірку прислав п. Ів. Данилевич 5.00

БОЙН ЛЕЙК, Алта. З нагоди Хрестин у п-ва Василя й Марії Рясецьких, збірку прислав о. Сацевич 5.00

ВАСЕНТНА, Алта. -- З Похорону бл. п. Романа Гусев, збірку прислав о. О. Фляк 5.00

ВІММЕР, Саск. — З нагоди Хрещення Данила, Григорія, сина Михайла й Ольги Токарських, збірку прислав о. Мельничук 5.00

НЮ ВЕСТМИНСТЕР, Б. К. — З нагоди ювілею 25-ліття подружжя п-ва Миколи й Еви Остаповичів, збірку прислав о. Костюк 5.00

КРИДОР, Саск. — З Похорону бл. п. Василя Заячковського, збірку прислав о. Маґас 4.00

ВЕРНОН, Б. К. — З нагоди прийняття для п-ва Олекси й Анни Скорець, збірку прислав п. Микитюк 4.00

МОНТРЕАЛ, Кве. — З Похорону бл. п. Ів. Ковча, збірку прислав п. Ів. Бартко 4.00

ҐРОНЛИД, Саск. — п. А. Ґурський — з нагоди 50-ліття побуту в Канаді 9.00

НЮ ГЕЙВЕН, Кан. ВПреп о. Т Бузенко 2.50

ВІННІПЕҐ, Ман. - Ілля Симчич .. 2.00

ДЕТРОЙТ, Міш М. Борискевич 2.00

ЛЕНСІНҐ, Міш. - Анастасія Забродська 2.00

ТОРОНТО, Онт Й. Шмедельський 2.00

РАМА, Саск - З Похорону бл. п. Івана Кравця, збірку прислав п. П. Кравець 1.50

По 1.00 дол: І Яремко, Елскот, Алта; В. Піліховський, Лейді Лейк, Саск; Пані Ольга Ситник, Гемилтон, Онт; М. Захожий, Монтреал, Кве.; Василь Барабаш, Сван Ривер, Ман ; Пані І. Чепесюк, Форт Виллям, Онт.; К. Гондзьола, Бюкенен, Саск.; Г Соломон. Торолд Савт, Онт.; Никола Тутка, Ватсон, Саск.; Мих. Погорецький, Ленвейл, Саск ; Н. Бондар, Содбурі, Онт ; Ів Буґера, Дуфрост, Ман.;

По 50 ц.: Леонід Бобіцький, Бітон, Б К.

Адміністрація "Вістника" щиро дякує всім жертводавцям за їхні пожертви, а зокрема дякуємо всім тим, що влаштовують збірки на пресовий фонд та взагалі трудяться для справи Видавництва "Вістника".

Адміністрація "Вістника".

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● У днях 28 і 29 вересня у Вінніпеґу відбувся здвиг української православної молоді.

● З нагоди свого 10-ліття Парафія Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу ц. р. видає ювілейну книгу.

● З початком жовтня в Богословській Академії Колеґії Св. Андрея розпочалися виклади.

● Царгородський (Істанбульський) кореспондент відомого німецького протестантського журналу „Хріст унд Вельт" (Христос і Світ) в Штутґарті, Зах. Німеччина, сказав, що Царгородський Патріярх висловив бажання оснувати в одному з університетських міст Зах. Німеччини Православну Духовну Семинарію.

● Під час ремонту однієї із старовинних православних церков у Югославії знайшли дуже цінні памятки, що мають більше 2,000 років, це вироби плятинові, золоті, срібні, бронзові й амберні.

● Відвідини Московського Патріярха, Алексія, в Сербського Патріярха, Вікентія, були проголошені на 6-го жовтня. Патр. Вікентій у вересні ще був хворий після операції.

● У вересні в м. Райнфельден, Швайцарія, почався 17. Світовий Собор Старо-Католицької Церкви. Своїм обсерватором на цей Собор Царгородський Патріярх вислав Єп. Максима, Митрополита Сардійського.

● В ЗДА на кожних 100 мешканців припадає 20 католиків. Однак на кожних 100 американських учителів католиків припадає тільки 3 (замість 20), на кожну 1,000 америк. лікарів — тільки 12 католиків (замість 200), на кожну 1,000 наукових робітників Комісії Атомової Енерґії тільки 3 католиків (замість 200). — Ці інформації подав катол. свящ. Роналд Мекдоналд, директор епархіяльного уряду будівель у Бруклині, ЗДА. Він це вияснив так: „Я думаю, це вже лежить в самій істоті нашого католицького життя, що так опізнює наше вдосконалювання самих себе... саме сприймання Волі Божої ще не конче має означати, що треба остатися вдоволеним своїм життьовим положенням" („Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", ЗДА, вересень, 1957).

● У Лос Анджелес, Каліфорнія, ЗДА, у вересні відбулась 6. Світова конференція православної молоді Америки, в якій узяли участь тисячі православної молоді з американського континенту.

● Міжнародній конгрес психіятрів у Цюріху, Швайцарія, займається одною з найтяжчих умових недуг, т. зв. схізофренією (роздвоєння особовости). Лікарі погодилися, що покищо найновішим засобом лікування цієї досі невиличимої, страшної недуги є сон і хворого тримають піґулками й ін'єкціями впродовж місяців у стані сну по 20-22 годин на добу, перериваючи його тричі на день для харчування. При тому піддають його організм електричним потрясенням. - Досліди над таким лікуванням ведуться вже довгими роками. Участь у них бере й канадський невролог, д-р Кемерон з Вінніпеґу.

● Марокко, бувша французька колонія в Африці, добившись від Франції незалежности, тепер починає братися до всіх тих, що раніше співпрацювали з французами на шкоду мароканського народу. Влада вже „заморозила" велике майно 123 найбагатших мароканських аристократів — кадів, пашів і їх прибічників. За свою вислугу для французів, проти власного народу, вони діставали доходові концесії, на яких доробялися великого майна.

● Канада цього року продасть Советському Союзові 7,400,00 бушлів пшениці. До трьох років СССР закупить тут 15,000,000 бушлів.

● 25 років тому 2 листи (в рукописах) відомого американського письменника Едґара По були продані за 200 дол. А цього року бібліофіл Лев Дейвід Фельдман відкупив їх за 5,000 дол. За свого життя в одному з своїх листів письменник Едґар По писав: „Не маю й одного цента на харчі..."

● Англійські часописи розголосили прикру для англійської аристократії історію. Лінард Ропнер, корабельний магнат, влаштував величаве прийняття з нагоди „впровадження в світ" (в товариське життя дорослих) своєї дочки, що саме скінчила 17 років життя. На прийнятті було багато молоді з багатирських та аристократичних родин. Після цілонічної гучної забави, гурт із них о 5 год. ранку пішов до парку й там вони почали скакати в басейн, у воду, в своїх парадних старшинських уніформах та дорогих бальових сукнях. Часописи подають, що був там і князь Кенту, але він не скакав у басейн.

З ПРЕСИ
Українці в Румунії

Як повідомляє український двотижневик „Новий Вік" з Букарешту, педагогічні школи з українською мовою навчання в Сіґеті й Сереті дали в цьому році 54 випускників, які склали державний іспит на вчителів початкових шкіл.

В середніх загальноосвітніх школах з українською мовою навчання в Сіґеті, Сереті та Сучаві склали іспит зрілости 77 учнів десятирічок

Після приєднання Буковини та Бесарабії до УССР, в Румунії все ж залишилось 120.000 українців. В деяких районах українське населення є в більшості. Напр. в Серетському районі Сучавської области українське населення являє 60% і це має своє велике значення. Українці в Польщі не мають цих можливостей не тільки завдяки польським переслідуванням, але також завдяки великому розсіянню. Півмільйонова українська меншість в Польщі, завдяки свойому розсіянню, не може похвалитись і половиною тієї кількости українських шкіл, що їх мають українці в Румунії.

В Румунії є 120 початкових українських шкіл, 5 середніх шкіл та секція українознавства при університеті в Букарешті. З цих шкіл виходить молода інтеліґенція, що працює в різних ділянках. По селах щораз більше молодь гуртується в самодіяльних гуртках — хорових, танцювальних і драматичних. Відкрито сільські будинки культури.

Державне видавництво літератури й мистецтво час до часу видає переклади на українську мову творів клясичної і сучасної румунської літератури.

Румунське радіо находить місце для українських пересилань. Недавно радіо Букарешт передало оповідання Андрусишина, присвячене Романові Савицькому, авторові популярної „Гуцулки Ксені". На підставі тексту з „Нашого Слова", артист Лудовік Антал виконав пісні „Гуцулка Ксеня" і „Червоні маки" в супроводі фортепіяно.

Ці вістки беремо з українського часопису „Наше Слово", що появляється у Варшаві. Автор вісток (МС) закінчує:

„Одним словом — нам треба ще багато старатися, щоб наздогнати наших братів з Румунії".

Ми б сказали: полякам треба ще багато розуму, щоб зрозуміти, що необхідно дати українцям таку ж свободу, яку дали румуни, розуміючи, що українські землі для них давно втрачені й сьогодні стоїть тільки питання добросусідських взаємин з українським народом, який буде жити в сусідстві незалежно від режиму в Україні й Росії. Режими бо падають і появляються, а нарід живе. І це варто пам'ятати й полякам

(„Українське Слово", Париж, 1. 9. 1957)

ВІСТІ З КАНАДИ Й СВІТУ

● Ігор Ґузенко, бувший совєтський урядовець в Оттаві, який спричинився до викриття совєтської шпигунської сітки в Канаді, заявив, що большевицькі аґенти в наукових середовищах ЗДА навмисне опізнювали справу випродукування американського штучного сателіта землі, щоб дати Советському Союзові змогу випустити його скоріше, і випередити Америку.

● Упорівень до 100 пунктів коштів прожитку в Канаді 1949 р., у вересні 1957 р. подали вже 123.3 пункта.

● З Советського Союзу, через Китай, прийшла неофіційна вістка, що Г. Маленков арештований.

● У Лондоні повстав „Клюб песимістів", який голосить поворот до найпримітивнішого, „печерного" життя, вирікаючись усіх здобутків цивілізації

● У Варшаві, Польща, 3 жовтня відбулися масові студентські заворушення проти комуністичного режиму

● Проти захваченої комуністами влади в республіці Сан Маріно, що окружена територією Італії, вибухла протикомуністична революція частини населення, що невдоволене комуністичним урядом. Італійські поліційні панцерні з'єднання щільно окружили кордони цієї маленької республіки, щоб туди не проникала ззовні комуністична допомога.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

**КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ В КАНАДІ**

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

● „Карпатська Русь" і „Правда" — органи несвідомої свого українства частини лемків та їм подібних москвофілів на американському континенті, — скаржаться, що серед їх молодого покоління впало зацікавлення тими ґазетами, писаними штучним „язичієм".

● Українська редакція „Радіо Визволення" (Зах. Німеччина) подала в Україну зміст листа Зенона Филимоновича Пеленського, надрукованого в ч. 19. Бюлетеня „Ми ще повернемось". Автор домагається від міністерства юстиції в Києві, щоб воно розслідило справу й покарало винних за большевицькі розстріли тисячів українців від 1937 по 1941 р., похованих у масових гробах у Вінниці на Поділлі

● Американці ще перед кінцем цього року випустять до льоту ескадру міжконтинентальних бомбових літаків. Вони призначені для цього самого, що й советські міжконтинентальні ракети, і керовані без пільотів, а контроля над ними ще точніша, ніж над ракетами.

● Москва недавно подарувала Єгиптові три підводні човни, а тепер подарувала цілу фльоту — 21 корабель. І московський контрадмірал керує нею з Олександрії, в Єгипті

● Азійська інфлюенца (флу) вже поширилося й у західній Канаді. Недавно прояви цієї не так тяжкої, як вередливої недуги показалися й у Вінніпеґу, Манітоба.

● Зенон Вольни, заступник посадника (мейора) міста Щеціна в Польщі вдень працював на своїм високім пості в міській управі, а по ночах керував шайкою бандитів, що нападала на каси. Приловивши, його засудили на 10 років вязниці, а його спільників на 7 і 6 років.

● У третьому тижні вересня Транс-Кенеда Пайп Лайн Компані закінчила будову газопроводу з Алберти до Вінніпеґу, і 27 вересня мала відбутися церемонія його відкриття. Але вона не могла відбутися, бо 18 вересня в околиці Баґот, Ман., наступив сильний вибух у газопроводі; він знищив труби на 120 стін довжини і вирив кратер на 20 стін глибини, 240 довжини й 30 ширини.

● Фелікс фон Екгард, речник уряду Зах. Німеччини в Бонн, заявив, що Москва має на Балтійському морі таку военну фльоту: 7 крейзерів, 50 виниццувачів, 30 ескортових виниццувачів, 120 підводних човнів, 140 антипідводних кораблів, 200 розсівачів мін, 180 моторових торпедовців, 150 десантних кораблів, і 1,200 морських літаків.

РЕЧІ, ЩО ЇХ ВАЖКО ЗРОЗУМІТИ

Не раз і не два вказували ми на різні прояви русифікаційної політики Москви в Україні: московською мовою фільми, хоч продуковані в

Україні, українськими силами й за українські гроші, майже повна відсутність дитячих фільмів українською мовою, майже повна відсутність справді наукової літератури українською мовою — більшість видань Академії Наук УССР появляється московською мовою.

Подані нами факти українські й чужинецькі вислужники Москви вважали вигадкою й виявом „націоналістичнозоологічної ненависти". Але ось ми цікаві, що скажуть хрущови й канадійські хрущовенята на те, що в „Нашому Слові", яке виходить у Варшаві й яке годі запідозрівати в націоналізмі, бо ж воно цілі сторінки присвячує друкуванню московських протинаціоналістичних вигадок, — вміщений лист з Люблина, в якому людина зовсім далека від політики, людина тільки не позбавлена нормальної логіки, питає: **„Чому в Польщі мало українських книжок".**

Він стверджує, що 300-тисячне українське населення Польщі вже десять років позбавлене української книжки. Досі її ніхто не бачив, і молоде покоління навіть взагалі сумнівається, чи українська книжка існує. Але ось тепер українські книжки є, але „мало таких, що їх люди хочуть купити . . ." В бльшості бо з України приходять переклади з московської літератури, з польської чи пропаґандивна січка, про що автор листа не каже.

Коли мова про часописи, то знов же з Киева присилають самі московські. І автор листа шукає відповіді на питання: чому нема української книги в Польщі? Як людина, над якою не висить безпосередня загроза московського МҐБ, автор листа приходить до дуже логічного висновку: **бракує української книжки і в Україні, а тому нема її звідки взяти,** адже доступ до українських видавництв у вільному світі зовсім замкнений.

І тут автор наводить свідчення таки київського письменника С. Крижанівського про те, що ми не раз підкреслювали: в Україні книжки московською мовою виходять кілька разів більшим тиражем, як книжки українські. Ось такі видання, як випуски української клясичної літератури, тобто випуски, що найбільше цікавлять українського читача, який має досить московщини й пропаґандивної січки, мірників. По думати тільки, що на еміграції ми друкуємо книжки тиражем 2-3.000, хоч нас на еміґрації ледве мільйон набереш, а в 40-мільйоновій Україні, де є близько 50.000 бібліотек — друкують 8.000 Слушно каже автор листа з Люблина: половину того можуть купити українці в Польщі.

І автор листа каже:

„Факти наведені С. Крижанівським в його статті і для нас, українців у Польщі, цілком незрозумілі. Адже на Радянській Україні проживають десятки мільйонів українців Адже неписьменних на Украіні вже давно немає, а українці не цуралися рідної мови Багато російських книжок виходить на Україні кілька разів більшим тиражем, ніж 8.000. Чому робиться так, що український народ не має можливости користуватися з найдорожчих скарбів його рідної культури? В такому випадку немає надії, щоб придбати в Польщі українську „Бібліотеку поета", бо й на Україні мало хто її побачить".

Москва здійснює свою імперіялістичну політику й тому русифікує Україну. Автор листа з Люблину порівнює польську книжку й українську, що приходить з „соціялістичної України", яка вже „святкує" сорокові роковини жовтня" і мусить ствердити, що це сороклiття знищило українську літературу. Це в свою чергу викликає у нього думку про московський імперіялізм. **УСП.**

(„Наш Клич", Буенос Айрес, ч. 30-1957)

ПЕРША АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ У ВАЛЕЙ, Б. К., 8. IX. 1957 РОКУ

За тиждень перед нашою, Візитація мала бути у Ванкувері, куди наш священик із групою вірних і поїхав у суботу, 31 серпня, щоб разом з ванкуверцями зустріти Владику Митрополита, нашого спільного Гостя.

1-го вересня всі разом були на Візитації у Ванкувері, щоб на другу неділю знову всім разом бути у Валей.

У четвер, 5-го вересня, Владика Митрополит переїхав до нашої Громади, до п-ва Боярчуків, звідки щодня, в різних справах, навідувався до Ванкуверу. Перед тим Владика разом з о. С. Симичем відвідав найдальшу західню парафію — Порт Алберні.

Наша Громада Успіння Пресвятої Богородиці заснувалася в 1946 році. Спочатку здобулися на маленьку залю, а в 1952 році почали (мала група людей, самотужки) будувати церкву. Відкриття її відбулося весною 1955 року.

З приїздом о. О. Костюка, на початку червня того ж року, зараз же взялися за будову парафіяльного дому для священика, і його в листопаді урочисто освятили. Тоді ж почалася будова й Іконостасу, що його плянував і устатковував о. Костюк, а всю різьбу виконав старенький, 82-річний, Карпо Веремчук. Всі Образи за пожертви вірних замовляли.

Візитація, крім свого великого духового впливу на Громаду, була для нас ще й тим чинником, що приспішив закінчення Іконостасу, огорожі біля церкви й ін.

Перед 10 год. ранку в неділю 8-го вересня, вся Громада та багато гостей з околиць, а особливо з Ванкуверу, в піднесеному, святкому настрої, біля прибраної живими квітами та написом „Вітаємо Вас, Владико", церковної брами, чекали свого Архипастиря. Зустрів біля авта та зодягнув у мантію Владику о. С. Симичич.

У брамі з хлібом та сіллю у формі православного хрестики, з дуже гарною та змістовною, короткою промовою-привітом, зустрів один з наших дяків — старенький Микола Ґорбай. Владика тепло, по-батьківськи подякував і поблагословив, та дальше, в супроводі о. Степана, по хіднику, на який малі рученята щедро сипали квіти, пішов до церкви. На порозі зустрів Владику о. Настоятель з хрестом, прохаючи благословення для Храму і вірних та щоб помолився Владика з нами разом за Рідний Край і народ український по всьому світі. Давши своє благословення, Владика відповів, що з радістю ввійде до цього нового Храму і помолиться разом з усіма нами.

Сумківці з хоругвами зустрічали Владику, а сумківки приколювали стрічки — як тим, що входили до церкви, так і тим, кого вона не могла цим разом умістити

Зодягав Владику о. Настоятель з двома юнаками, в спеціяльно для них пошитих стихарях, відповідно до того підготованими. Ванкуверський хор, під управою диригента, п. Віктора Ільчука, співав у цей час „Достойно є", а о. Степан читав Вхідні Молитви.

Владика потім звелів погасити всі світла і довершив посвячення Іконостасу і Храму, без Миропомазання. Погода була, Богові дякувати, дуже гарна, і для тієї великої кількости людей, що не змістилися в церкві, був проведений голосник надвір.

Зараз по Св. Євангелії Владика виголосив глибокозмістовну, захоплюючу проповідь, що була продовженням з попередньої неділі у Ванкувері. Тема її була про совість, як око Боже в людині, як дзеркало людської душі; вона була глибоко повязана з темою Євангелії про злих виноградарів. Всі з великою увагою її прослухали.

Після Заамвонної Молитви, взявши Євангелію, Процесійного Хреста, хоругви й свічки, всі пішли з обходом навколо церкви, читалися 4 Євангелії, і Владика освятив нам церкву ззовні. Докінчення Служби з відпустом, многоліттям і цілуванням хреста, відбулося на сходах церкви. Зараз по Службі був обід. Велика заля канадських ветеранів не могла змістити всіх разом за столами. Господарем був о. Костюк. З благословення Владики він запросив усіх гостей встати й помолитися за душу нашого визначного парафіянина, бл. пам. Сидора Москалюка, що 7 місяців тому, в розквіті сил, відійшов на вічний спочинок.

Короteньким словом о. господар привітав Владику в 75-ліття і побажав від себе і всіх приявних ще довгих літ здоровя і праці для добра Церкви, а в цей час школярочка Маруся Бонар піднесла букет живих квітів.

З гостей до привіту першим був покликаний о. Прот. С. Симичич, і порівняв нашого Владику до того Ангола евангельського, що порушував воду в купальні, і вона уздоровлювала тих, хто входив у неї, і прочитав уривки листа з Порт Алберні.

Голова Ванкуверської Громади, п. Гузик, привітавши Владику, висловив своє, та й усієї Громади, признання нашій Громаді за все до цього часу зроблене. Потім коротенько привітав Владику й усіх приявних голова Громади з Еґезі, п. Гаврило Равлик, а за ним наш парафіянин п. Дмитро Мицак.

Основною точкою програми була доповідь Владики про мучеництво Православної Церкви в Україні та живучість і розріст її у світі, і в Канаді, і було потверджене не певними цифрами все сказане.

Збірка на церковну залю, що під неї Громада землю вже набула, принесла суму, з якою вже щось зможемо почати.

Програму дня закінчили концертом нашої молоді, що його значно поширив своїми співами хор п. Ільчука і окремі особи. По концерті відспівали український і англійський гимни. Голова Громади п. П. Арійчук подякував за все Владиці й гостям.

Там же в залі Владика відбув коротеньку нараду з ширшою Управою Громади та жіноцтва, поінформувавши їх про радості й болі нашої Церкви. Радістю є великий розріст нашої Церкви, яка щораз то більше потребує високоосвічених, ідейних священиків, а кандидатів на них наша Богословська Школа, на жаль, не має достатньої кількости.

Перед відїздом Владика ще раз оглянув нашу святиню, і сказав, що ще ніде не бачив такої маленької і гарної та акустичної церковці, а особливо Іконостас, як зазначив Владика, нам дуже добре вдався. Дякуємо, Владико, щиро Вам за все!

Того ж вечора ми разом з ванкуверцями відпровадили свого дорогого Гостя на потяг, подякувавши за всі труди й настанови, що ми їх собі добре запамятаємо, та побажали нашому Первоєрархові щасливої дороги.

Учасник.

З ХРЕСТИН НА „ВІСТНИК"

Ст Кетеринс, Онт. — Дня 14 вересня ц. р. молоді родичі Михайло і Лідія Головаші, Ст. Кетеринс, Онт., хрестили свого новонародженого синка Володимира. Хресним батьком був Віктор Криволан із Філаделфії, ЗДА, а

хресною мамою була Маруся Феленко з Ст. Кетеринс, Онт.

Під час Хрестин зібрано $25.25, з чого $20.00 призначено на потреби місцевої парафії, яка на днях купила парафіяльний дім для свого о. Пароха, й має поважні розходи, а 5 дол. для „Вістника" (25ц. на пересилку).

Молодим родичам бажаю, щоб Господь Бог поміг їм виховати свого синка Володимира собі на втіху й українському народові на славу, а всім жертводавцям складаю щиру подяку. Маленькому Володимирові бажаю щасливого й здорового росту, щоб виріс на любого сина своїх родичів та на доброго сина свого народу.

Г. Репецький, гість.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МИРОСЛАВА ГАВРИШ

Бісет, Ман. — В понеділок 1-го липня ц. р. по довгій і важкій недузі упокоїлася в своїм домі, на 47 році життя, бл. п. Мирослава Гавриш з роду Ягольницьких. Перед тим вона довший час пролежала в лікарні Сен Боніфас, Ман.

Небіжка народилася в околиці Райн, Саск. Коли їй було 8 років, її мати померла, і маленька Мирослава вже змалку мусіла виконувати всю хатню роботу. Старшою стала працювати по різних роботах, а в тому — пару років була телефоністкою в Веригіні, Саск. Замуж вийшла за Володимира Гавриша в Мічем, Саск., і все своє життя, таке коротке, прожила з улюбленим, добрим чоловіком у Бісет, Ман.

Мирослава була погожою, розважною і справедливою жінкою.

Занедужавши, вона хотіла для себе знати дійсний стан свого здоровя, і лікарі сказали їй, але при відвідинах чоловіка, дітей і свояків у лікарні, навіть перед лицем неминучої смерти вона старалася бути життерадісною, погожою духом, щоб не засмутити своїх найближчих; і все переконувала та просила їх не побиватися за майном, а зберігати своє духове й фізичне здоровя.

Покійна Мирослава належала до Укр. Прав. Катедри Св. Тройці в Вінніпеґу, і з чоловіком-жертвувала на неї поважну суму грошей.

Своїми високими чеснотами покійна прихилила до себе любов і пошану своїх та чужих, про що свідчить велика кількість вінків, що прикрашували церкву під час Відправи, і були вони від різних товариств та поодиноких людей.

Тіло покійної Мирослави відвезено літаком до Вінніпеґу і там 3-го липня в похоронним заведенні Завідовського Всеч. о. Юрківський з Катедри Св. Тройці відслужив Похоронну Відправу, і тіло відпроваджено потягом до Кемсек, Саск., а звідтіля до церкви Зісл. Св. Духа в Мазепі, де 5-го липня о 10 годині ранку два священики о. Дячина і о. Зубрицький, при участі здвигу народу, відправили Жалібну Службу Божу. Одночасно іншонаціональні мешканці в Бісет, Ман., із свого боку помянули покійну Мирославу своїм Молебнем

Покійну Мирославу оплакують: муж Володимир, двоє дітей — Галя і Маріян, сестри — Ксеня Ковалишин, Клавдія Малінська, брати — Павло, Авґустин, і Теофіль Ягольницькі.

На заклик Пароха Всеч. о. Дячини під час Послідного Цілування вірні зложили на Невянучий Вінок бл. п. Мирославі $72.05, що призначено на Колеґію Св. Андрея у Вінніпеґу.

Учасник Похорону.

Подяка

Щиросердечну подяку найперше складаємо Високопреосвященнішому Владиці Митрополитові Іларіону за прислане нам щире співчуття в нашому смутку. Лікарям, медичним сестрам (норсам), Всеч. отцям Юрківському, Дячині й Зубрицькому за їх молитви й небуденну Відправу й проповідь, і церковним хорам - наша щира подяка.

Родині покійної нашої дружини й матері за всі їхні труди при влаштуванні Похорону та за поминковий обід, і тим, що склали вінки, копали гріб, несли Покійну, подали нам моральну й технічну допомогу — всім їм наша сердечна подяка.

Муж Володимир Гавриш, діти — Галя й Маріян.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПИЛИПЧУК

Дня 2-го вересня ц. р., упокоївся в Бозі Василь Пилипчук в місцевій лікарні у Веґревил, Алта Покійний походив із села Николаєва, пов. Радехів, Україна. В 1914 році він був в австрійській армії, а потім в українській. Опісля попав у полон і був там до 1921 року.

В 1927 році приїхав до Канади зо своєю дружиною й сином Богданом. Найперше поселився в околиці Смокі Лейк і там фармерував до 1951 року. Згодом перенісся до Веґревіл і тут вже закінчив своє життя. Перед смертю прийняв Святі Тайни, які звершив о. С. Гребенюк. Його дружина померла півтора року раніш від нього. Покійний був членом місцевої української православної парафії та господарем і старшим братом у ній так довго, поки недуга не поклала в ліжко.

Покійний оставив по собі одного сина, Богдана, який перебуває тепер в Торонті і дочок — Ольгу Гюс в Торонті, Катерину Кльоц в Едмонтоні і наймолодшу — Стефанію, яка ще не одружена.

Полишив також одного, першого, брата Петра, що живе в Едмонтоні, і троє онуків Пок. прожив 65 літ Похорон відбувся з укр. прав. церкви Св. Володимира 6-го вересня ц р. Похоронну Відправу служив о. С. Гребенюк.

По Похороні відбувся обід в Нар. Домі. Гроші, які скинули присутні в церкві, дано на місцеву церкву, а те, що було зібрано на обіді, розділено на Інститут Св. Івана в Едмонтоні, „Укр. Голос" і „Вістник".

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійному Василеві - Вічна Память!

Присутній.

БЛ. П. ІВАН БЕРЕЗІНСЬКИЙ

У середу 14-го серпня 1957 року, по трьох днях наглої і несподіваної слабости, в лікарні в Кемсак упокоївся Іван Березінський, проживши 70 років. Покійного похоронено в цій широко знаній околиці й активної Православної Громади, на цвинтарі при церкві в Мазепі.

Похорон відбувся в пятницю, 16 го серпня, при участі великого числа сусідів, родини, друзів і знайомих, які зійшлися, щоб віддати останню прислугу покійному. Богослуження й Похорон відправив Всеч о. Дячина з Йорктону. Співав відомий тут і гарний церковний хор під умілою управою диригента Ісидора Снятинського. Зворушливу похоронну проповідь виголосив о. Дячина, в якій із добрим знанням справи підкреслив заслуги добрих батьків у вихованні своїх дітей. І покійний належав до таких батьків.

На поминальному обіді в церковній залі о. Дячина звернувся до присутніх, щоб вони належно вшанували память покійного корисним спо собом, а саме — зложенням пожертв на Невянучий Вінок у його память — на нашу рідну, одиноку Духовну Академію — Богословський факультет Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу. Присутні прихильно віднеслися до цієї справи, і склали на це діло $41.80.

При кінці обіду п-ні Ольга Маковська, молодша дочка покійного, яка є головою Жіночого Товариства при Православній Громаді в Мазепі, подякувала всім приявним за їхню участь у Похороні її батька, а зокрема дякувала Всеч. о. Дячині, членам хору, диригентові п. Снятинському, а особливо членкиням Жіночого Товариства, які так щиро і охоче відгукнулися на заклик допомогти в приготуванні поминального обіду для учасників Похорону батька.

Покійний Іван Березінський народився в Галичині, 6-го серпня 1887 року, в селі Доброводи, Підгаєцького повіту. До Канади приїхав молодим хлопцем із своїми родичами 1897 року, і поселилися на фармі, недалеко Донвел. Покійний набув собі на власність фарми на південному заході від містечка Веригін, недалечко Мазепи, де фармерував до останніх днів свого трудящого життя. Впродовж останніх років він жив у містечку Кемсак.

Покійний оставив у тяжкім смутку дружину, Иоанну, з роду Горчинських; дві дочки — Аделю Дучимінську, учителька в Інвермей, та Ольгу Маковську — замужню за відомим тут, як активним членом Парафії в Мазепі, Іваном Маковським; пять онуків, з яких двоє вчителюють; три сестри й два брати.

Прощай же, дорогий Мужу, Батьку, Брате, Шваґре, Приятелю, Сусіде, нехай земля буде Тобі легкою

Вічна Тобі Память!

- ІПГ.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осени новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Річні Збори

ЛІТНЬОЇ ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ" відбудуться в залі під Церквою у Вакав, Саск. в НЕДІЛЮ 3 ЛИСТОПАДА 1957. о 3-ій год. пополудні із слідуючим денним порядком:

1) Отворення Зборів (Голова Управи).
2) Вибір предсідателя і секретаря.
3) Відчитання протоколу з минувших зборів
4) Фінансовий звіт.
5) Звіт Контрольної Комісії.
6) Дискусії над звітами.
7) Вибір нового Заряду Оселі:
   а) членів Головної Управи
   б) членів Шкільного Комітету
   в) членів Господарського Комітету
   г) Контрольну Комісію.

Проситься на ці Збори прибути Всеч. Отців, Зарядів Громад, як Вакавської Округи, Принс Алберт, Саскатун, Норт Бетелфорд, Гефорд, Мелфорд, Ніпавин, Ватсон від Саскатунського Округу, та всіх заінтересованих прихильників Оселі.

Управа, Оселі.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпеґ
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6-5873

ПІДВИННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Кенора, Транскона.
27. Неділя — Ґонор, Попларфілд.
Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпеґ 4.

о. Е. ГОРГІЦИ
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Сандави
27 Неділя — Арбака (Св. Петра й Павла)
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Ґардентон
Адреса: Толстой Ман.

о. П. САНЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Смокі Лейк
20. Неділя — Вільна о. Труфин
27 Неділя — Спеден
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Смокі Лейк
8. Пятниця Великмч. Дмитрія — Вільна (храм)
10. Неділя — Беліс
10 Неділя — Стрий о. Труфин
17. Неділя — Смокі Лейк
17. Неділя — Давнінг, о. Труфин
21 Четвер. Собор Архистр. Михаїла — Ворспайт
24 Неділя — Спеден
Адреса: Box 309. Смокі Лейк, Алта. Тел. 39.

о. СТ. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Сембург
27 Неділя — Шипмен
УВАГА: Кожної неділі о год. 10.30 ранку ведеться Недільна Школа в Нипавин.
Кожної пятниці, о год. 7.00 вечером в Народнім Домі в Нипавин ведеться Українська Школа
Проситься Родичів присилати своїх дітей.
Адреса: Box 994 Нипавин, тел 2160

о. Л. ЛУЧАКА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Лужани
27. Неділя — Кагвин
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Вилинґдон
8. Дмитрія — Лужани (Храм)
10. Неділя — Андрю
17 Неділя — Гемлин
21. Собор Архис. Михаїла — Заваде (Храм)
24. Неділя — Прут

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Ґлеслин
27. Неділя — Медов Лейк
ЛИСТОПАД:
3. Неділя: — Витків (30-ювілей громади, тов. Народній Дім" і тов. С.У.К. Богослуження відслужать: Всеч. о. Гребенюк і о. Ол. Хомяк — після якого обід і концерт з промовами визначних осіб
8. Пятниця. Св. Дмитрія — Ґетерлей
10 Неділя — Норт Бетлфорд
17. Неділя — Кендо (Храм)
21. Четвер. Св. Михаїла — Медов Лейк
24. Неділя — Ґлеслин
Після Богослуження у всіх громадах відбудеться навчання Божого Закону для молоді і дітей
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Кадворт
27 Неділя — Єлов Крік
ЛИСТОПАД:
3. Неділя Єлов Крік
8 Пятниця. Св Влкм Дмитрія — Альвіна
10 Неділя — Вакав
17 Неділя — Ст Джулієн
21. Четвер. Арх Михаїла — Лиін (Храм)
24 Неділя Кадворт
Адреса Box 4 Тел 45 Вакав Саск

о. Л. ДЕНИСЮКА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Ґропланд над річкою
27 Неділя — Мелфорт
Адреса: 310 Ґранфорд Аве., Е Мелфорт, Саск

о. ІВАНА МАҐАСА
ЖОВТЕНЬ
20. Неділя — Ґефорд
27. Неділя — Борден (Бізики)
Адреса: Ґефорд, Саск., Box 163 Тел 55

о Я РИБАЛКИ
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Розбурн
27 Неділя — Овкборн
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Ґлен Елмо
8. Пятниця — Виста
10. Неділя — Енгусвил
17. Неділя — Січ
21 Четвер — Сеплі Лейк
24. Неділя — Овкборн
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Сеплі Лейк
4 Середа — Січ
8. Неділя — Мензі
13 Пятниця — Овкборн
15. Неділя — Розбурн
19. Четвер — Ґлен Елмо
22 Неділя Енгусвил
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. Г. ВАСИЛІВА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Торсбі
27. Неділя — Федора
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Равнгил
8. Пятниця Св. Дмитрія — Брудергайм (храм)
10 Неділя — Оновей
УВАГА: В кожній громаді по Відправі відбудеться Молебень з нагоди Дня Подяки.
8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта

о. ТАРАС СЛАВЧЕНКО
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Давфин
27. Неділя — Велий Ривер
Щонеділі о 7-ій год. вечора Вечірня в Давфині
Адреса: Box 1088 Давфин. Ман. Тел 4704

о. П. В. ТОЧИНИ
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Йорктон
27 Неділя — Вюкстон
Адреса: 110 Велингтон Аве — Тел 32998 — Йорктон Саск

о. Г. КРИНИТАНОВИЧА
ЖОВТЕНЬ:
20 Неділя 19. Служба Божа — Ґресланд
27 Неділя 20. Служба Божа — Нопал
Прошу родичів приходити з дітьми, з якими по Сл. Божій відбувається катехізація
Адреса: Box 307, Вилинґдон, Алта.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Атабаска
27. Неділя — Ричмонд Парк
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Вайлдвуд
8. Пятниця. Дмитрія Великомученика — Сіба Біч
10. Неділя — Барґед
21. Четвер. Собор Архистр. Михаїла — Атабаска
24. Неділя — Вестлок
ГРУДЕНЬ:
4. Середа. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Ричмонд П. (Річні збори)
8. Неділя — Барґед (Річні збори)
15. Неділя — Атабаска (Річні збори)
19. Четвер. Св. Миколая — Вестлок Річні збори)
22. Неділя — Сіба Біч (Річні збори)
29. Неділя — Вайлдвуд (Річні збори)
Адреса: Box 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

о. В. АПОНЮКА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Ріджайна
27 Неділя — Ріджайна
Адреса: 1849 Вінніпеґ Стр. Ріджайна. Тел LA 2-1119

о. П. БУБЛИК
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Дробот
27 Неділя — Льора
ЛИСТОПАД:
3. Неділя Інсінґер (місто)
10. Неділя — Тідор
17. Неділя Інсінґер (коло Куцих)
21 Михаїла — Дробот
24 Неділя — Вест Брук
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Інсінґер (місто)
4. Введення в Храм Пресв Богорд. — Льора
8 Неділя — Тідор (місто)
13. Св Андрея — Тідор (за рікою)
15. Неділя — Вест Брук
19 Св Миколая — Інсінґер (коло Куцих)
22 Неділя — Дробот
29. Неділя — Інсінґер (ґай-веї)
Адреса: Box: 6 Тідор, Саск

о. П. ЗУБРИЦЬКИЙ
ЖОВТЕНЬ:
20 Неділя — Сван Плейн
27. Неділя — Вайтбіч
ЛИСТОПАД:
2. Субота Задушна Сл. Б. і Парастас — Ґаес
3. Неділя. Сл. Божа — Ґаес
8. Пятниця. Дмитрія Великомученика (Храм) — Стінен
10. Неділя День Подяки (Храм) — Ґлен Елдер
17 Неділя. Сл. Б. День Подяки — Норквей
21 Четвер. Собор Архистратига Михаїла — Вайтбіч
24 Неділя Сл. Божа — Сван Плейн
Адреса: Box 111, Ґаес, Саск

о. ІВАНА КУЛІША
ЖОВТЕНЬ:
20 Неділя — Ґарленд
27 Неділя — Пайн Ривер
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Етелберт
10. Неділя — Пайн Ривер
17. Неділя — Ґарленд
21 Собор Арх Михаїла — Веплав (Храм)
24 Неділя — Боглан
Адреса: Box 71, Етелберт. Ман.

о. М. КОЛЕНИЧА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Ґудів
27. Неділя — Габард
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Айтуна
Вечірня 7-ій год веч. Айтуна
8. Пятниця. Св. Дмитрія — Фенвуд
10. Неділя — Мелвол.
17. Неділя — Ґудів
24. Неділя Габорд
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Айтуна
Вечірня 7-ій год веч Айтуна
8 Неділя — Мелвол
15. Неділя — Ґудів
19. Св Миколая — Габард (Храм)
22 Неділя — Фенвуд
29. Неділя — Габард
УВАГА: В кожній громаді по Службі Божій відбуватиметься катехізація дітей. Тому прошу родичів приводити своїх дітей до церкви
Адреса. Box 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ:
16 С 3 Преп. Діонисія затв. Печ.
17 Ч 4 Свмч. Еротея Волод. Новг.
18 П 5 Муч. Харитини, свят. Петра
19 С 6 Ап. Томи з 70-ти
20 Н 7 Нед. 19. Муч. Сергія
21 П 8 Преп. Пелагії, св. Таїси
22 В 9 †Ап. Якова Алфеєвого
23 С 10 Муч. Евлампія й Евлампії
24 Ч 11 Ап. Филипа з 70-ти
25 П 12 Мч. Прова, Тараха
26 С 13 Мч. Карпа, преп. Никити
27 Н 14 Нед. 20. Преп. Параскеви
28 П 15 Преп Евтимія Нов
29 В 16 Муч. Лонгина Сотника
30 С 17 Пам'ять Отців 7 Собору
31 Ч 18 †Ап. Луки з 70-ти
ЛИСТОПАД
1 П 19 Блаж. Клеопатри і Івана
2 С 20 Влмч Артемія, мч Евора
3 Н 21 Нед. 21 Преп. Іларіона В.
4 П 22 Рівноап. Аверкія еп.
5 В 23 Ап Якова брата Господ
6 С 24 Преп Арети, Сисоя
7 Ч 25 Муч Маркіяна і Мартирія
8 П 26 Димитрія Великмч
9 С 27 Муч Нестора
10 Н 28 Нед. 22 Муч Терентія
11 П 29 Препмч Анастсії Римлян
12 В 30 Муч Зиновія і Зиновії
13 С 31 Преп Спиридона Печер
14 Ч 1 Косми і Даміяна
15 П 2 Муч Акиндина Пегасія

о. О. ФЛЯКА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Восетна
Вечірня о год. 4-ій по пол. в Нюбрук
27 Неділя — Егримонт
Торгилд Вечірня о год. 7-ій веч.
ЛИСТОПАД:
3 Неділя Радвей
Восетна Вечірня в 7-ій год. веч.
8. Пятниця. Св. Дмитрія — Торгилд
10 Неділя — Редватер
Вечірня в Еґремонт о год. 4-ій по пол
17 Неділя Восетна
Вечірня в Торгилд о год. 7-ій вечером
21. Четвер. Св. Михаїла — Радвей (Базар Громади)
24 Неділя — Редвотер
Вечірня в Нюбрук о год. 4-ій по пол.
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Восетна (Загальні збори)
Вечірня в Радвей о год. 7 веч.
4 Середа Введення в Храм Пресвятої Богородиці — Егримонт
8. Неділя — Торгилд
15. Неділя — Еґрімонт (Загальні збори)
Вечірня в Восетна о год. 7-ій веч
19. Четвер. Св. Миколая — Редватер
22 Неділя — Радвей (Загальні збори)
29 Неділя — Торгилд (Загальні збори)
Вечірня в Егримонт о год. 4-ій по пол
Адреса: Box 128 Тел. 10. Радвей.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ:
20. Неділя — Винард
27 Неділя — Шіго полудн.
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Шіго місто
8. Пятниця. Вел. Дмитрія — Шіго Полудне
10. Неділя — Фови Лейк
17 Неділя — Винард
21. Четвер. Арх. Михаїла — Вишарт
24. Неділя — Едмор
Адреса: Шіго, Саск. Box 58. Тел. 21.

Устав Церковний

ЖОВТЕНЬ:
20. Нед. 19. Гол. 2. УЄ 8. Літ Ап. 2 Кор. 11: 31-32. 12: 1-9. Єван Луки 6 31-36.
27 Нед 20 Гол. 3. УЄ 9. Літ Ап. Галат 1: 11-19 Єван Луки 7: 11-16.
ЛИСТОПАД:
3. Нед. 21. Гол. 4. УЄ 10. Літ. Ап. Галат 2: 16-20. Єван. Луки 8: 5-15.

Український релігійний [illegible] в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1957. ЧИСЛО (1049) 21

АРХИПАСТИРСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ ГРОМАДІ КАТЕДРИ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ В ВІННІПЕҐУ

До Катедральної Православної Громади Пресвятої Тройці в Вінніпеґу, Ман.

11-го жовтня 1957 р.

Всечесна Громадо!

У радісний день дисятилітнього Вашого Ювілею (1947-1957) і я складаю Вам свій сердечний привіт від усієї Православної Української Церкви в Канаді. І я молю Милосердного Господа, щоб послав Вам повних сил для закінчення побудови в Вінніпеґу Катедри Пресвятої Тройці.

Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу — це Катедра Всеканадійська, Катедра Митрополитальна. Вона повинна стати найбільшою Святинею православних українців усієї Канади. Вона повинна стати окрасою всієї нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Катедра Пресятої Тройці в Вінніпеґу повинна бути зразком церковної краси для всієї Православної Канади. І власне це накладає на всю Катедральну Громаду великий історичний обов'язок — не шкодувати ані сил своїх, ані коштів своїх, і таки поставити таку Катедру, яка своєю красою світила б на всю Канаду.

Мало цього, — і сама Катедральна Громада повинна стати зразком для всіх православних Громад у Канаді. У Катедральній Громаді повинні сяяти на всю Канаду, як ті зорі небесні, чесноти церковного співжиття її членів, — загальна братська згода, єдність і в праці, і в житті.

Сердечно й щиро вітаю Вас з великорадісним Святом. Благаю Милосердного Господа, щоб послав усім Вам повного зрозуміння величі великої праці та відповідальности за неї перед Господом і перед українським народом.

Ваше Свято — це Свято всеканадійське, бож Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу — всеканадійська.

Кличу Боже Благословення на всіх Вас і на всю Вашу велику й величну працю.

†Іларіон,
Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Вінніпеґ, 1/14 дня місяця жовтня, на день Покрови Пресвятої Богородиці. Року Божого 1957-го.

У ПОЛЬЩІ 200 ТИСЯЧ УКРАЇНЦІВ

Єдина українська організація українців під Польщею — то Суспільно-Культурне Товариство. Теперішнім його головою є Боярський. В інтерваю з варшавськими журналістами він сказав, що під Польщею за українців подали себе 200 тисяч осіб. Року 1947 в Польщі українська мова, як один з предметів, викладалася в 140 школах, а 1956 р. — тільки в 81 школі. — Окремі школи для українців не дозволені.

АНГЛОМОВНА ПРЕСА — ПРО МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон 22 вересня ц. р. був в Едмонтоні на конференції Духовенства Західньої Єпархії. Православні українці в Алберті на цей день призначили урочистість 75-ліття з дня народження нашого Владики Митрополита, що відбулася в Едмонтоні.

Перед урочистістю телевізійна станція й англомовний „Ди Едмонтон Джорнал", що друкується тиражем в багато тисяч чисел, докладніше познайомили також широкий загал громадян інших етнічних походжень з особою Митрополита Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ЗА СВОБОДУ РІДНОЇ МОВИ ІМІҐРАНТІВ

У Ванкувері, Британська Колюмбія, в Клюбі Оптимістів промовляв д-р В. Г. Блек — директор окружного відділу департаменту громадянства й іміграції. Він гостро виступив проти всіх тих, хто неприязно дивиться на це, що новоприбулі вживають між собою своєї рідної мови.

Д-р Блек сказав, що це нічого злого, коли новоприбулі розмовляють між собою своєю матірною мовою. Між тими людьми, які не забувають і не цураються своєї рідної мови, часом трапляються це кращі громадяни, ніж між тими, що хочуть якнайскорше зірвати нитки, що сполучують їх з країною походження — з рідною мовою включно.

ПАМЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКОВІ В РОДИННОМУ СЕЛІ

У селі Шевченковому (бувша Кирилівка), Ольшанського району, Черкаської области, відкрито памятник Тарасові Шевченкові — на три метри висоти, з бронзи, з таблицею: „Тарас Григорович Шевченко. 1814-1861".

Совєтська преса подає, що на урочистості відкриття памятника було 20.000 людей. На сорок і пару мільйонів українців це дуже мало! Певна річ, займанці не бажають собі великих здвигів на честь національного пробудителя України.

ПРОТЕСТАНТСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ КРИТИКУЄ КОРОЛІВСЬКУ РОДИНУ

Часопис „Америка-Ехо" з 13-го жовтня ц. р. подав таку новинку п. н. "Фанатики не сплять":

„Лондон, Англія. — Королівську родину в Англії знову заатаковано, тим разом тому, що вона провадить недільний час серед розваг (розривок). Атака вийшла із сторони протестантської релігійної організації, яка пильнує святкування неділі, й домагається, щоб у цей день були закриті всі розвагові місця й спортові площі та щоб була припинена міська комунікація".

70-ЛІТТЯ АРХИПАСТИРЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗДА

Дня 6-го жовтня ц. р. сповнилося 70 років життя Високопреосвященнішому Владиці Іоанові (Теодоровичеві), Митрополитові й Первоєрархові Української Православної Церкви в Злучених Державах Америки.

Високий Ювілят понад 40 років ревно працював у Церкві Христовій, а в тому 36 років самовіддано трудився як Єпископ Української Православної Церкви.

Зокрема, Високопреосвященніший Владика Митрополит Іоан заслужився в історії Української Православної Церкви в Канаді, як другий з черги її Первоєрарх (1924-1947).

КОМУНІСТИ В СИРІЇ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ПРАВОСЛАВНИХ

Преса недавно принесла вістку, що прем'єр Сирії дістав від уряду повновласть 1) вирішувати про назначення християнських Єпископів і старших Священиків, зміняти їхні сани (духовні ступені) й нормувати їхні права, обовязки та відповідальність; 2) визначувати церковні збори й спеціяльні комісії та їх правне положення.

Тепер преса принесла вісті про дальші обмеження: 3) уряд має вирішувати про спосіб управління церковних громад; 4) давати Церкві свої урядові вказівки щодо виховання дітей і молоді.

Урядове переслідування сирійських християн, з усього числа яких 80 відсотків становлять православні, провадиться під проводом Клаґеда Бекташа генерального секретаря комуністичної партії Сирії, Йордану й Лібанону.

Спостерігачі кажуть, що репресійна урядова контроля над Християнською Церквою встановлена тому, щоб унеможливити християнам спротив комунізмові.

КОРОЛЕВА ВІДКРИЛА СЕСІЮ ПАРЛЯМЕНТУ

У понеділок 14 жовтня почалася перша сесія нового парляменту — коли консервативна партія цього року стала при кермі уряду Канади. Звичайно сесію парляменту Канади відкриває генерал-ґубернатор і він читає престольну промову в палаті послів, у приявності сенаторів.

Одначе цим разом, винятково, сесію відкрила королева Єлисавета II, що приїхала до Канади.

ЧИСТКА ЗА ПЛОТОМ

Перед станцією підземної залізниці (метро) в Москві стояв великий памятник Сталінові. Уряд недавно прислав до нього робітників і вони обгородили памятника високим плотом, і так заслонили його. Простояв цей памятник за плотом пару днів, а одної ночі зник і пліт і памятник. Раніш обгородилили, а тоді за плотом вичистили.

СПРАВА ДОМАШНЬОГО ВИХОВАННЯ

Виховання дітей у школах тепер належить до держави. Держава знає, що було б багато таких родичів, які дітей цілком до школи не посилали б, натомість під наглядом держави кожний батько й мати мусять дітей до школи посилати.

А щоб було кому дітей у школі вчити, держава окремо дбає і про виховання учителів. Познайомлює їх зо способами виховання; вказує їм на різні вдачі дітей і на це, як до кожної такої вдачі підходити. Дальше, учителі мусять знати предмети науки, які мають дітям передавати. Словом, учитель приходить до школи підготований до виконання своїх обовязків.

Правда, і про шкільну систему науки говорять, часом навіть і поважні люди, що вона невдосконалена, бо там є багато такого, що його можна б поправити, а дещо можна б і чимсь іншим, кращим замінити. Та все ж таки державна школа має свій вироблений спосіб виховання. Коли він не досконалий, то його можна поправляти, можна удосконалювати, але важне тут це, що вже є що поправляти.

Дехто, наприклад, вказує на зміст шкільних підручників, і каже, що зміст міг би бути кращий, ніж він є; при тому дехто вказує на невідповідні вимоги, що ставляться учням; знову ж дехто звертає увагу на недомагання шкільної дисципліни і брак авторитету учителів. Усе це однак є лише тільки заходи поліпшити систему шкільного навчання. Система є, а лише йдеться про її удосконалення.

* * *

Однакож сучасна державна школа лише навчає учнів різних предметів, а не виховує їх. Вона назначує ці предмети, що учні їх мають вивчати напамять, отже механічно їх собі засвоювати. Коли учень ті предмети вивчив, то від нього вже більше нічого не вимагають. Куди він дальше піде і яким у житті він буде — то школа тим уже не клопочеться.

Дійсне виховання — моральне виховання, культурне виховання належить до дому. Тут кладуться моральні основи, на яких дальше життя вихованка має будуватися і стояти.

Дім завжди був, є і буде першою виховною інституцією. Який дім, такі й будуть його вихованки, отже будучі дорослі люди.

Перед кількома літами шкотський професор казав, що Шкотія має чотири звичайні університети, а пятим важнішим шкотським університетом є Шкотський Дім.

Виходить, що Шкотський Дім має добре вироблену, ясну систему виховання, бо інакше не можна було б назвати його найважнішим університетом. Виходить, що клопочуться домашнім вихованням.

* * *

Коли дім є „університетом", то ясно, що батько й мати є учителями в тім "університеті", є його професорами. А займаючи становище „професорів", вони повинні б бути підготованими до своїх обовязків, — повинні б добре знати, чого вони якраз мають навчати і як навчати, — так само, як і професори в державних школах.

Москалі вже в 16-ім столітті мали підручник для дому, що називався „Домострой", і там говорилося, як повинна бути устаткована хата, які відносини мали бути між чоловіком і жінкою, як виховувати дітей, яке має бути відношення родини до Церкви, до держави і т. п. (Його мав зладити Протоєрей Сильвестер).

Які б там хиби того „Домостроя" не були, беручи на нинішню міру, то все ж таки історія каже, що Домострой мав великий вплив на життя домів і життя загалу. Людям вже не треба було просто вгадувати собі, що їм робити; бо перед ними вже був готовий плян для ведення їх домашнього життя. Ним можна було покористуватися; ним можна було дорікати тим, які не йшли за вказівками того пляну. Краще мати хоч якийнебудь готовий плян, ніж не мати ніякого.

* * *

У нас на дім, як на окрему, великої ваги інституцію, не зверталося багато уваги. Принагідно, щоправда, появлялися були на Україні видання про виховання, але їх зміст був надто загальний, отже не були вони призначені, як конечні, для кожного дому. В них малося більше на увазі інтеліґенцію.

Не можна сказати, що виховання дітей у „старім краю" не було добре; загалом узявши, воно було традиційне, морально-культурне, й відповідало конечним вимогам вузького життя. Але воно було занадто вузьким упорівень до того, яким воно могло б бути, коли б так для нього була вироблена система, коли б був обдуманий плян на ширшу міру, коли б був зладжений виховавчий підручник для всіх батьків і матерів.

Брак виховної системи ще більше відчувається тут, де посторонні впливи розбивають традиційний спосіб виховання, і де перед нами стають нові питання, на які нема готової відповіді.

Досі зверталося більше уваги на Рідну Школу, на Українську Школу, але розуміння Рідної Школи не завжди було вірним. Давніше розумілося, що в Рідній Школі діти мають передусім навчитися українського письма, бо українську мову вони вже з дому знають, і такий погляд був правильний. До української мови, якої навчила мати, треба знати ще й українське письмо.

Але останніми часами витворився новий погляд, — що в Рідних, чи Українських Школах діти мають вчитися української мови. Тут вже погляд цілком хибний, викривлений, просто — нерозважний, необдуманий.

Школою для вивчення української мови має бути дім; учителями мають бути найперше батько й мати, а не сама Рідна Школа. Рідна Школа не є для навчання мови, як такого, але тільки для поширення тієї мови, яку дитина з дому винесла, і для поширення дальших знань, які при допомозі тієї мови можна здобути.

Рідна Школа мов не вчить. Коли дитина прийде до Рідної Школи без знання української мови, то вона тут української мови не навчиться. Мови треба вчити дома, бо якраз на те є дім, на те є мати й батько. Англійські чи французькі діти не йдуть до своєї Рідної Школи від самих початків вчитися англійської чи французької мови, бо вони початків та основ своєї мови вдома навчилися.

І дурить себе, або дурить інших, той, хто сам своєї мови дітей не вчить, а говорить, що аж Рідна Школа навчить його дітей української мови. Коли батькові й матері українська мова дома байдужа, то вони не повинні своїх дітей до Рідної Школи посилати. Там вони майже нічого не навчаться, і будуть завадою для учителя й тих дітей, що свою мову з дому знають.

* * *

Ось чому в нас треба найперше класти натиск на домашне виховання. Про те треба писати, про те треба говорити, треба всюди пригадувати, — на з'їздах, на всяких зборах, на малих сходинах. І не тільки про це говорити, але й це, про що говориться, треба власним прикладом показувати. Робіть ось так, як ми робимо!

Коли ірляндці постановили навчити ірляндської мови тих, які її вже не знали, то не було таких сходин, де вони своєї мови не вчили б. Навіть на малих родинних сходинах, на приватних забавах, — як про це свого часу преса писала. Дбайливо, витривало, пляново коло своєї важливої справи вони працювали.

Така справа вимагає безнастанної праці, як про це сказано в Біблії: „Коли хочеш, щоб твої діти трималися в житті цього, чого ти тримаєшся, то говори їм про все це тоді, коли ти встаєш з постелі, коли сідаєш їсти, коли з дітьми йдеш дорогою і коли лягаєш спати". Значить, — безнастанно повторяй і пригадуй. Це розумний спосіб навчання!

Така праця, така справа стоїть нині перед нами, і за неї повинні пильно взятися всі свідоміші, а вже окремо ті, яким належиться імя „інтеліґентів". Вони й словом, і ділом, і власним живим прикладом повинні на кожнім кроці показувати менше свідомим це, як воно повинно бути.

Крім того, нам треба доброго підручника найперше для дому, для домашнього виховання, який повинен би бути в кожній хаті. Він був би твердою основою, на якій дальше Рідні Школи стояли б, і тоді, вони мали б велике значення. Від жерела здорова й чиста вода починається. Такий підручник дуже поміг би кожній добрій матері, а несвідому матір міг би навести на добрий шлях.

МІСТО З НАЙБІЛЬШИМ НАСЕЛЕННЯМ

Токіо, столиця Японії, має найбільше населення з-поміж усіх міст світу — 8 мільйонів 518 тисяч 662 мешканці. Лондон має 8,260,430, а Ню Йорк 7,771,509.

Коли б модерні душі знали, що справи, якими вони журяться — марнота перед Богом! Він один може дати спокій душі!

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Юр. Мулик-Луцик.

ПРОБЛЕМА „ТІЛЕСНОГО ПІДНЕСЕННЯ" ПР. Д. МАРІЇ В КИЇВСЬКИХ АКАФИСТАХ 1625 РОКУ

XXIV

(Закінчення)

Факти для висновків

1) Вселенська Церква так унормувала почитання Матері Божої: „Ми схиляємось перед голосами Господа і Його Апостолів, які навчили нас шанувати Її головно як дійсну і правдиву Матір Господа..." І Церква постановляє „шанувати і преклонятися Образові втіленого великого Бога нашого Спасителя Ісуса Христа і (Образові) нашої Непорочної Владичиці Всесвятої Матері Божої, яку Він сподобив прийняттям (від Неї) тіла (Свого) — народившись від Неї, щоб спасти нас й увільнити нас від безбожного ідолопоклонства" (IV Дія VII Вселенського Собору - II Нікейського Собору 787 р.).

2) Хоч Папа Григорій І Великий у Римі ще в VI столітті офіційно завів у Латинській Церкві Свято Тілесного Прийняття Пресв. Богородиці на Небо, то двома століттями пізніше Вселенська Церква (на VII Вселенському Соборі) цього місцевого латинського Свята не потвердила і не взяла до уваги переказу про тілесне прийняття Пресв. Богородиці на Небо.

3) Св. Епіфаній (біля 403 р.) заявив, що він нічого не чув про „тілесне" прийняття Пресв Богородиці на Небо. Як виявилося на Халкедонському Соборі (451 р.), не чув про це й сам імператор Маркіян, і всі Св. Отці нічого про це не могли сказати І тільки один Св Ювеналій на цьому Соборі сказав, що він знає цей переказ, і розповів про нього всім. Але Собор не зробив з цього жодного висновку. Тому що цей переказ про "тілесне" прийняття Пресв. Богородиці **не був відомий всім і всюди від самого початку,** від Апостолів, то, на основі Догматичної Науки, він не може вважатися Св. Переданням.

4) Окремі Св. Отці, як Св. Ювеналій, Св. Дамаскин, Св. Іван Солунський, згадували про цей переказ, але не згадували про нього в своїх нормативних постановах Собори Св. Отців. Коли ж тільки поодинокі Св. Отці, а не Собори, говорять про щось, чого немає в Св. Письмі, то це приватна думка Св. Отця, яка не конче і не завжди може зобовязувати всю Церкву (Послання Вселенської Церкви, 1848 р).

5) Хоч у Римі ще в VI ст. було введено Свято Тілесного прийняття Пресв. Діви Марії на Небо, то все ж таки, як довго це не було устійнено догмою, то Католицька Церква вважала признавання цього переказу про „тілесне" прийняття Пресв. Д. М. на Небо тільки за „опінію правдоподібности" (Папа Бенедикт XIV), — отже, як **приватний погляд одиниць**

6) Року 1950 Католицька Церква **догматично** признала „тілесне" прийняття Пресв Д. М. на Небо. І тепер до справи про „тілесне" прийняття Пресв. Д. М. на Небо треба підходити на основі Догматичної Науки.

Але Православна Церква догматично переказу про „тілесне" прийняття Пр. Д. М. на Небо не визнала.

7) На православному Сході серед народу був переказ про „тілесне" прийняття Пр. Д. М. на Небо, в якому говорилося, що він походить від Ап Івана Богослова. Його вважають за найстарший переказ. І найраніше з уст народу він був записаний, бо ще між IV — V століттями, в грецькій мові. Цей грецький переказ у наголовку має **Успіння** („коймезіс") — упокоєння, а не „тілесне" прийняття Пр. Д. М на Небо. Треба підкреслити: **у грецькому переказі сказано, що на хмарах прибули всі Апостоли перед Успінням Пр. Д. М., і при Її ложі перед Успінням був також Ап. Фома.**

8) Одним століттям пізніше на Заході появилися латинські записи переказу, але зміненого: 1) раніша — звана **"Першою латинською формою",** в якій сказано, що **Ап. Фома спізнився,** і не був при Успінні й на Похороні Пресв. Богородиці (отже інакше, ніж у грецькому переказі); 2) черговий запис — це т зв „Друга латинська форма", — що Пр. Д. М. була живою взята на Небо.

9) Зрозуміло, що серед народу на православному Сході була прийнята своя, грецька форма цього переказу (без спізнення Ап. Фоми). І Православна Церква включила в Богослужбовий текст тільки грецьку форму переказу, де говориться, що **всі** Апостоли (отже й Ап. Фома) були приявні при Успінні Пр Д. М та на Її Похороні.

Одначе Православна Церква при цьому переказ піддала цензурі, і не включила згадки про „тілесне" прийняття Пр. Д. М. на Небо

Ось цей текст із Служби на Успіння:

„На безсмертне Твоє **успіння,** Богородице, Мати Життя, Апостоли, розпорошені по світі, у повітря на хмари були схоплені, і **всі щодо одного** явилися біля твого Пресвятого Тіла: його славно похоронили, співаючи Тобі пісню Гавріїлову: Радуйся, Благодатна Діво, Мати Безневісна, Господь з Тобою". — Це все, що з переказу, і то тільки грецького, включила Православна Церква в Богослужбовий текст, і тільки він з найдавніших часів фігурував у православному Каноніку. — Значить текст зо згадкою про „тілесне" прийняття Пр. Д. М. на Небо до Богослужбових, канонічних, не належить.

На православному слов'янському Сході, з центром у Києві, серед народу (а не в Церкві) в XII ст. був рукопис переказу про „тілесне" прийняття Пр. Д. М. на Небо, але тільки переклад з грецького (без згадки про спізнення Ап. Фоми, бо ця згадка — **латинська,** не грецька (Ante-Nicene Fathers, Vol. VIII).

10) Ще перед 1606 р. на слов'янському православному Сході були в обігу два різні рукописні тексти Акафиста Успінню, як церковно-приватні (не канонічні) твори: в одному з них не було **твердження** про „тілесне" прийняття Пр. Д. М. на Небо, а в другому це твердження було, і текст був опертий на **першій латинській,** а не грецькій формі зо згадкою про спізнення Ап. Фоми на Успіння й Похорон Пр. Д. М.

Києво-Печерська Лавра 1606 р. видала, перщого на всьому слов'янському православному Сході, друком Акафиста Успінню; для друку вона вибрала рукописний текст Акафиста з твердженням про „тілесне" прийняття Пр. Д. М. на Небо, на основі першої латинської форми, а поминула традиційний на Сході грецький текст переказу. При тому, К.-П. Лавра цього Акафиста Успінню, з латинською вставкою, включила в Богослужбові книги, всупереч нормам православного Каноніка. Сталося це тоді, коли Православна Церква на Україні не мала свого Єпископату і наступ Католицької Церкви був сильний знутра і ззовні К.-П. Лавра видрукувала та ввела в теорію і практику згаданого Акафиста Успінню 1606 р. на вимогу якихсь світських загадкових „приходящих" до К.-П Лаври, як вияснили видавці (А. Поповъ, "Правосл. Русск. Акафисты").

11) Року 1688 Патріярх Росії писав до Патріярха Царгородського: „Відколи Київ попав був у руки Польщі, він повивертав духовне знання так, що там нема ніяких ознак характеру Східньої Церкви (Православної). Навчившись від латинян (католиків) легковажити догми Східньої Церкви... прийняли догми єзуїтські; вони надрукували багато різних книг, зовсім чужих святим руським (Київської Русі-України) традиціям і звичаям (церковним). Їхні твори внесли немалі роздори в щоденну практику й Тайни нашої Церкви. Зокрема щодо священнодійства Тайни Евхаристії вони (в Києві) пишуть та голосять, що Тайна Евхаристії довершується тільки через слова Господні: „Прийміте і ядіте", а відкидають призвання Святого Духа через молитву священика" (відкидають православну Епіклезу). Тепер же скажи: **чи не відступили киівляни від правдивого духа догматів?"**

Року 1689 цей Патріярх в листі до Київського Митрополита, Ясинського,

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ

ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ?

Кожний православний українець повинен мати Історію Української Православної Церкви.

Такою Історією є "НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ", написана Проф. І. Власовським і видана Українською Православною Церквою в Злучених Державах Америки.

Цієї Історії вийшли досі два томи, охопивши період часу від початків Християнства на Україні по кінець XVII віку, тобто до часу підпорядкування Української Православної Церкви московському Патріярхові. — Третій том, від XVIII віку до наших часів, друкується.

"Нарис Історії Української Православної Церкви" перекладається також на англійську мову, й досі вже вийшов з друку том І.

Ціни такі:

Перші два томи в українській мові, в мякій оправі, з гарною мистецькою обкладинкою, 700 сторін друку, з пересилкою $12.00.

Ті самі томи в твердій оправі з пересилкою — $15.00.

Том І. в англійській мові, в мякій оправі, з пересилкою — $6.00.

У твердій оправі, з пересилкою — $7.50.

Замовлення й гроші надсилати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

докоряв йому, що в Києві під православною фірмою надрукували неправославні книжки, в яких виражений католицький погляд, — що Мати Божа була зачата і вроджена без первородного гріха („Архивъ Юго-Западной Россіи", т. V).

Звичайно, українські богослови, — Митр. П. Могила (Передмова до Требника) й о. З. Копистенський ("Палинодія") — ще раніше були ствердили, що після опанування України Польщею до книг Православної Церкви на Україні проникало чимало католицьких впливів.

12) Так представляється ця середня доба в історії Православної Церкви на Україні, і в самому Києві та в Києво-Печерській Лаврі, коли там появився першим друком Акафист Успінню з католицьким впливом.

„Що торкається середньої доби української літератури, сліди **апокрифів** (неканонічних переказів) бачимо в **акафістах,** в ключі розуміння Й. Ґалятовського... у **Богогласнику** й ин.", і церковні видання за того часу на Україні „в більшій частині... робилися з наукових західніх (католицьких) видань" (М. Возняк, „Історія української літератури", т. I-II, Львів 1920-21).

13) У XVII столітті провід Православної Церкви видав постанову цензурувати церковно-приватні книжки, Життя Святих, Акафистники і т. д., що до того часу не підлягали цензурі. Духовний провід Православної Церкви викрив у цих книжках помилки проти Св. Письма й Науки Православної Церкви. Однак цієї постанови не здійснив, бо треба було багато наукових сил і часу на це (М. Возняк, „Історія української літератури", т. II). І на цій процедурі й нехіті К.-П. Лаври „зміняти традицію", яку здобув у цій святині Акафист Успінню з 1606 р., з латинським впливом, і знову ж затяжна процедура цензури закінчилася хронічним зволіканням справи у XVIII столітті (Див. М. Грушевський, „Істор. України-Руси", т. VI, ц. п.; також див. А. Поповъ, "Прав. Рус. Акаф.", ц. п.).

І так, через зволікання, Київський Акафист Успінню з 1606 р. був передрукований перед 1625 роком, з черги 1625 р. і дальше, 1911 р., а в друкарні Православної Митрополії у Варшаві — 1929 р.

**

З уваги на брак місця й часу та специальність статті, впорівень до популярного завдання часописа, в закінченні цієї статті поданий тільки коротенький і побіжний огляд фактів, опертий на матеріялах, що з вищезгаданних причин не могли бути спожитковані ширше й точніше.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою ... .. 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЛИСТ ІЗ СХІДНЬОЇ КАНАДИ

Хвальна Редакціє,

Як православний і читач „Вісника", я хотів би поділитися з Вами своєю думкою в одній справі, яка, здається мені, має важливе значення.

У нас на еміграції чомусь заведено так, що український православний загал у різних політичних партіях, — як конфесійно-мішаних, так і з перевагою православних членів, — чомусь відгородився від справ Церкви (маю тут на увазі Українську Православну Церкву) стіною **мовчанки** чи **індеферентности,** й у своїй пресі не боронять навіть конфесійних справ своїх таки власних членів православного віроісповідання

Усі політичні партії теоретично застерегли собі **право й обовязок** „не втручатися в церковні справи".

Звідкіля таке застереження "невмішування"? Чому? З яких причин? Для кого? Чи воно заведене, як обовязуюче, тільки для православних членів партії, чи й для греко-католиків?

Придивімось до всієї преси тих партій, в яких переважають греко-католики, в Західній Европі та в інших краях вільного світу. Що ж побачимо в їхніх газетах, журналах та імпрезах? Помітимо у всіх них без винятку виразну католицьку акцію; вона часом делікатно, дипломатично заправлена буцім "соборницько-патріотичними" та "культурно - західницькими" кличами. Часом знову ж таки показується без обиняків, у всій своїй наготі.

Що ж на це православні члени тих партій? Вони мовчать! Їх „обовязує" паперова „надконфесійність" партії... А їхніх партійних колег греко-католиків ця „надконфесійність" не обов'язує. — Чому воно так? Де ж справедливість? Де, врешті, особиста амбіція тих, кого змушують мовчати шляхом „дисципліни" чи дипломатії?

Крім вищезгаданих, придивімося ще й до інших партій — демократичних. У них переважають православні. І ці партії теж застерегли собі **право й обов'язок** „не вмішуватися в церковні справи", — бо так воно, кажуть, має бути в соборницьких партіях та організаціях; одне слово — надконфесійність.

З об'єктивного погляду обсерватора слід ствердити, що ці демократичні партії (з перевагою православних) з своєю **пресою** строго дотримуються свого політичного „права й обов'язку" надконфесійности. Вони не обороняють Української Православної Церкви перед атаками Католицької Акції, — хіба що це буває вряди-годи випадково, але не принципово. Та ж серед українців є й католики. Не вільно, не треба їх дразнити, ображувати, — щоб ідеології соборности не нарушувати.

А в той же час у тих партіях, в яких провадять греко-католики, в пресі виразно проводиться католицьку, (а не надконфесійно - українську) політику проти Православної Віри як такої, а рівнож і проти Української Православної Церкви.

Я думаю, що православні члени цих партій повинні в таких випадках затрозити виходом з тих партій, що провадять ворожу акцію проти релігії майже всього українського народу, себто православної релігії.

Дехто з демократичних середовищ, хоч і православний, ставиться індиферентно до своєї рідної Церкви, і може легковажить її, якніби "немодерну церковщину", поглядаючи на неї „зверху", „з погордою". Чи ж їм не відомо, що Христова Церква виховує людей на **християн** — на чесних людей, на людей християнської культури? Українська Православна Церква до того ж іще виховує національно - свідомих вірних. Не приходиться сумніватися, що ці партії не погордували б такими одиницями.

Коли Католицька Церква в політичних партіях, хоча б і в одиниць, покмітить навіть мінімальні прояви якоїсь індиферентности до католицької політики то вона атакує відразу, відкрито, офіційно. Напр., Арх. Бучко назвав за це саме декого з греко - католиків „звироднілими християнами"; це значить: нездисциплінованими католиками. І все показує, що він мав успіх. Всі, як один, покорилися йому, і їхні політичні пресові офіціози та видавництва стали на політично - католицькій плятформі.

Легко уявити собі, який галас підняла б Католицька Акція, коли б так Українська Православна Церква таким самим способом заапелювала до своїх синів і доньок, що є врізних політичних партіях

Пишу цього листа з переконанням, що тепер стала вже всім ясна така постанова справи. греко - католики в політичних партіях ясно, недвозначно окреслили свою конфесійну плятформу; думаю, що прийшов найвищий час і на православних членів партій зробити це саме, і довести це словом і ділом.

З пошаною,

4 жовтня 1957 р. Ф. А.

ВЛИКИЙ ПОДАТОК НА КОЛГОСПНИКІВ

В Советському Союзі повідомлено, що з початком січня ц. р. кожний колгоспник буде обовязаний платити податок у висоті 14 відсотків від усього свого заробітку й продукції у грошах або продуктами.

Якщо б така висота податку була в Канаді, то хто заробить, наприклад, три тисячі долярів на рік, мусів би заплатити 420 дол. податку.

„ВЕСЕЛА" НЕДУГА

В Австралії появився новий рід дивної недуги, на яку досі вже захворувало 70 тубильців. Заражена цією недугою людина безперервно голосно регоче істеричним сміхом. Від цього реготу вона так виснажується, що врешті вмирає.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

АРХИСТРАТИГА МИХАІЛА

Слово „Архистратиг" означає — головного провідника, головного начальника.

В Біблії оповідається, що в первовіку, коли світ був створений, частина Ангелів у Небі спротивилися Богу. Тоді Михаїл зібрав Ангелів, які були Богу вірні, непослушних Ангелів переміг й усунув з Небесного Царства.

І так, коли згадуємо Архистратига Михаїла, то говоримо про Собор Архистатига Михаїла, отже про зібрання всіх добрих Ангелів.

Вже в Старім Заповіті оповідається, як Господь посилав Ангелів, щоб звіщали людям важні справи, щоби їх охороняли, щоби їх провадили безпечною дорогою. Очевидно посилав до тих людей, що про Бога памятали і піддавалися в усім Його опіці. Про таких говорить Святе Письмо: „Ангелам Своїм прикаже хоронити тебе на всіх дорогах твоїх".

В Новім Заповіті оповідається, як Ангели зявлялись людям і звіщали їм важні справи

Ангел зявляється Діві Марії і завіщає, що вона буде матірю Ісуса Христа.

Зявляється священикові Захарії і звіщає, що йому народиться син.

Ангел говорить Йосифові, що Ірод хоче вбити Ісуса Христа, отже нехай Йосиф з Марією й Ісусом перебирається до Єгипту.

Ангел звіщає Жінкам Мироносицям, що Христос Воскрес.

Є ще і други оповідання про те, як Ангели являлися побожним людям.

Все те показувало людям, що Господь має небесних післанців, які виконують Його волю.

І тому Церква встановила свято на пошану Божих небесних служителів, між якими Архистратиг Михаїл є першим.

Але й досвід людського життя показує, що є невидимі для нас духи, які кермують людським життям. Навіть грецький мудрець Сократ вже відчував, що якийсь дух вказує йому, що треба робити, а чого ні. Він слухав вказівок того духа і бачив, що ті поради на добро виходили. Голос того духа він відчував своєю душею, своєю совістю

Але скільки було і є нині добрих людей, які можуть оповісти, як невидима сила, як загадочний голос, що промовляв до їх почувань, до їх розуму, охоронив їх від небезпеки, або вказував їм, що мають робити в труднім положенні.

З того виходить, що є невидима Божа сила, невидима рука, яка легким дотиком вказує людям, якими стежками треба їм йти. Хоч і не всі люди на той дотик невидимої руки зважають, але зважають ті, які самі працюють і Бога на поміч призивають. Такі відчувають, що Ангел Хоронитель є коло них безнастанно, як вірний помічник і сторож кожного їх кроку.

ІВАН МИЛОСТИВИЙ

Між Святими, яких Церква споминає як великих доброчинців, найбільше відомий Св. Отець Миколай. Але треба тут згадати ще одного великого доброчинця, а то — Преподобного Івана Милостивого, якого память припадає на 25-го листопада.

Був він Патріярхом в Александрії, в Єгипті. Народився в 6-ім столітті по Христі на острові Кипрі.

Був він жонатим, а коли жінка й діти померли, посвятив себе цілком на Службу Богу й поміч убогим. Бачучи його праведне життя і дбалість про убогих, мешканці Александрії вибрали його Патріярхом.

Ставши Патріярхом, казав списати всіх убогих в Александрії, яким треба помочі, а всіх їх було 7,500. І першою його працею було — давати тим убогим поміч Вірив він, що Господь дасть йому змогу всім помагати.

Він призначив кожну середу і пятницю для бідних, - - тоді кожний міг до нього приходити зі своїми клопотами й потребами. І ніхто не відходив від нього з порожними руками.

Коли одного разу молодь забавлялась в якімсь домі під час Богослуження, вийшов Патріярх Іван з Церкви, пішов до молодих, сів в кутку і приглядався. Всім було дивно, а тоді говорить Патріярх. „Чому дивуєтесь? Де вівці, там пастух повинен бути. Отже, або підімо до Церкви, або я тут лишуся".

Соромно всім стало, всі пішли до церкви і вже ніколи під час Богослуження не забавлялися

Раз зайшов до Патріярха багатий чоловік і побачив яка убога патріярша постеля, отже післав йому дороге покривало. Коли Іван ним накрився, то цілу ніч не спав, а думав: „Я дорогим покривалом накрився, а скільки бідних ним можна накрити, коли б його продати".

І ранком післав слугу, щоб те покривало продав. Сталося, що чоловік, побачив слугу, покривало відкупив і знову післав Патріярхові. Патріярх ще два рази покривало продавав, а власник покривало його купував, та вже більше не посилав його Патріярхові.

Багато подібного записав про Патріярха Івана давний письменник, Метафраст, з чого бачимо, що найважнішою справою Івана було помагати бідним.

Коли заслаб, то казав себе завезти до свого рідного міста, Аматонта, де і помер 671 року В завіщанні написав: „З тих скарбів, які я застав, і які я діставав, як жертви, мені зостався малий гріш Дайте і його вбогим, бо він до них належить".

Церква зачислила його до праведників і дала йому імя „Милостивого", бо дійсно він таке імя заслужив.

УРУХОМЛЕНА РАДА КУЛЬТУРИ

Канадійська Рада Культури в Оттаві розпочала й продовжує свою допомогову діяльність на полі культури. Чергові її грошові приділи такі: $400,000 на нову будову бібліотеки університету Карлтон в Оттаві; $530,000 на будову чоловічої бурси з бібліотекою при Квін'с університеті в Кінгстон; $700,000 дано на новий будинок гуманістичного факультету Бритиш-Колумбійського університету у Ванкувері. — Передумовою допомоги є вимога, щоб половину коштів розбудови покривав університет

Можна усмирити журбу, переносячи її з тіла на душу.

АКТИВІЗАЦІЯ ПОЛЬСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЦЕРКВИ

Впродовж останніх пяти років переслідування Польської Національної Церкви в Польщі було таке сильне, що вона не мала змоги втримувати звязків з своїми земляками - одновірцями за кордоном. Під час теперішньої хвилевої ніби — „відлиги" в Польщі ці звязки відновляються. Цього року з Польщі до ЗДА приїжджав від Національної Церкви її голова Архиєпископ Юліян Пекала, і він заявив, що Національна Церква в Польщі „знову злучилася з Польською Національною Церквою в ЗДА й Канаді".

Первоєрарх Польської Національної Церкви в ЗДА, Архиєпископ Леон Ґроховський, з осідком у Скрентоні, Пенна., брав участь у Синоді цієї Церкви в Польщі 3-го вересня, в товаристві свящ. Юзефа Немінського й адвоката Альфонса Кіновського з ЗДА. Опісля всі три вони взяли участь у 17. Соборі Старо - Католицької Церкви в Райнфельден у Швайцарії 19-23 вересня, а 8 жовтня повернулись до ЗДА.

Представником Царгородського Патріярха на цьому Собрі був Митрополит Максим Сардійський.

СУЧАСНИЙ ЛЬВІВ

Кореспондент часопису „Ню Йорк Таймс", Мекс Френкель, у кореспонденції з СССР 19-го вересня описує свої враження з недавніх відвідин у Львові.

Хоч большевики вперто, стараються совєтизувати Львів, то все ж таки, пише Френкель, „приїхавши туди, ви все таки відразу відчуєте, що ви — дуже далеко від Москви": Населення Львова 387 тисяч; з того 42 відсотки — українці, 35 відсотків — москалі, 10 відсотків вірмени, і 4 від. — литовці.

По ків є там 20 чи 30 тисяч. Хоч із попередніх 100 тисяч жидів у Львові гітлерівці знищили майже всіх (врятувалося 150 жидів), то після 2 світ. війни, за совєтської влади, до Львова знову прибуло 30 тисяч жидів. Польська мова й традиція завмирають у Львові.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ

автора о. В. Кудрика

„МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ"

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Рссіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на урядових документах.

Мелхиседек — це великанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Коли батько скінчив, брати й сестри пішли на терасу гратися, а Юрко, все задуманий, віддалився до маленького ліска, що межував із садком. Через півгодини опісля ми з Ришардом проходжувалися по тій самій терасі, де бавилися діти. І раптом побачили Юрка, що вийшов з ліска і швидко йшов до нас. Його чоло було піднесене, немов увільнився від якогось тягару, а його очі блистіли.

— Татку! — сказав він рішуче, зупиняючись на два кроки від нас. — Татку, слухай!

— Говори, дитинко, я слухаю; ти маєш, мабуть, сказати мені щось приємне?

Тоді Юрко, що, очевидно, чекав на наслідки своїх слів, заговорив: — Як би ти не противився, я став би огородником!

— Огородником?

— Так, татку. Чи ти дозволиш? — запитав ще раз хлопчик з запалом і хвилюванням.

— Я тобі не бороню! — відповів батько. — Навпаки, я був би дуже щасливий, маючи сина добрим садівником. Але поки ти рішився на це, чи ти подумав про те, що огородник — це не така собі людина, яка тільки вміє полоти грядки або чистити алеї, або навіть обтинати, чи щепити дерево? Справжньому огородникові треба здобути серйозну освіту..

— Так, тату, я подумав про це, — сказав Юрій, — бо це потрібне для того, щоб знатися на всіх цих речах, які ти нам показував; та, власне, щоб бачити їх щоденно на власні очі, я хочу бути огородником. Усе це таке гарне, таке чудове!..

— Добре! — сказав батько. Я обіцяю підтримати тебе в цьому бажанні, якщо й ти пообіцяєш прикласти всю свою пильність для осягнення потрібної освіти; Наприклад, для розуміння клясифікації рослин ти потребуєш знати латину, до якої ти досі відчував неохоту.

— Тепер уже не буду відчувати її, — побачиш, татку!

— Далі, географія, в якій ти ніколи не робив великого поступу, потрібна вона на те, щоб знати, під якою географічною широтою і довготою живе та чи інша південня рослина, а це допоможе тобі підібрати відповідні умовини для цих рослин у твоїй оранжереї.

— Я буду учитися географії...

Одне слово, дитина приймала багато добрих намірів. Щодо батька, то він узагалі шанував усі професії, які зближали людину до природи, і тому всі могли тільки вітати постанову Юрка. Одночасно звернули увагу на те, що часто якісь зовсім випадкові події, як це трапилося з Юрієм, мають вирішальний вплив на долю людей.

Взявши це до уваги, я ввечері оголосив своїм слухачам, що наша нинішня розмова заторкне тему: Від чого іноді залежать або здаються залежними покликання людини?

І я перейшов до прикладів.

Діялося це приблизно за чотириста років перед народженням Христа. Греки зібралися в Еліді на березі річки Альфея, на урочистості Олімпійських ігрищ, що були великим національним святом, про яке наші сучасні свята не можуть дати нам жодного уявлення. "Не шукайте на небі зірки, яснішої за сонце, а між людськими святами блискучішого за ігрища Олімпійські", каже поет Піндар.

Походження тих свят греки приписували своїм богам. Вони мали характер напіврелігійний, напівсвітський, і приваблювали багато глядачів. Численні племена Греції були репрезентовані найвизначнішими й найзаможнішими своїми представниками, які мали дбати про те, щоб витворити найкращу опінію своєму племені.

Свята тривали пять днів, починаючись процесіями та жертвами богам; далі слідували всякі змагання й боротьба та перегони на показ фізичної сили, — біг дітей, людей, коней та возів. Під час перегонів грала музика, а хори співаків співали славу переможцям.

Нагородою був тільки лавровий вінок, або пальмова галузка*, але честь

*) Звідти перейшов до нас вислів: дістати пальму першости.

для переможця на Олімпійських ігрищах була найвища, яку взагалі міг осягнути грецький громадянин.

Навіть племя, з якого походив переможець, осягало частину цієї слави. Коли, скажемо, атлет-переможець на ігрищах повертався до рідного міста, він в'їжджав на колесниці, запряженій в чотири білі коні, крізь отвір, навмисне зроблений у валах, що оточували місто; бо, як пояснює Плютарх, місто, що мало такого громадянина, не потребувало окружати себе мурами. Памятаєте, як Филип, діставши вістку про народження Олександра, вияснив перемогу одного із своїх коней на Олимпійських ігрищах, як добрий знак для дитини.

Свята закінчувалися релігійними церемоніями і бенкетами на честь героїв, які дістали вінок, або пальмову галузку.

Тому що весь загал на Олімпійських урочистостях складався з представників усієї Греції, артисти й різні автори користалися тією нагодою, щоб оголосити свої твори. Малярі й різьбарі виставляли свої образи й статуї; поети деклямували вірші, ретори промовляли. І хоч не було тут для них конкурсу, проте ті артисти й автори зазнавали чималої слави, відповідної до своїх творів.

Під час свят заборонювано всяку ворожнечу. Вони відбувалися кожного пятого року, або, краще сказати, по скінченні кожних чотирьох літ, як це нині буває в нас з великими промисловими виставами.

Проміжжя часу між двома святами називалося олімпіядою, і такими олімпіядами греки рахували час.

Отож, за 400 років перед народженням Христа, цебто, як тоді говорили, під час вісімдесятої олімпіяди, відбувалися в Греції ігрища.

Атлети вже були скінчили боротьбу. Нагороди за скоки й за біг пішки були вже роздані дітям і дорослим. Шляхетне й поважне товариство вітало переможців довгими оплесками. В перервах між фізичними вправами, численні поети, що зійшлися з багатьох міст, відчитали гимни богам і продеклямували легенди того або іншого племени; бо тоді ще була передача народніх спогадів тільки привілеєм поетів.

Збірні оповідання про події, імена героїв і дні певних подій вирізьблювано на мармурових дошках у храмах, або записувано в реєстрах жреців. Кілька місцевих літописців об'єднали всі ті нескладні документи, але, правду кажучи, хоч Греція до того часу пережила багато великих подій, то все таки вона ще не мала справжнього історика.

Король і пастух гусей

Про баварського короля, Максиміліяна, є таке оповідання:

Ішов він з книжкою в лісок, сів на лавочці й почав читати. Опісля встав, пішов собі дальше, і зустрів хлопця, що гуси пас. І тут король зоглядівся, що свою книжку зоставив там у лісі на лавочці, отже й каже хлопцеві:

— Побіжи і знайди мою книжку, а я дам тобі за це 50 грошів (центів).

Подивився хлопець і говорить:

— Я бачу, що ти мене дуриш! Хто за таке дав би стільки грошей?

— Коли так, — каже король, — то бери гроші й біжи.

Узяв хлопець гроші, подумав і говорить.

— Але хто мої гуси буде доглядати, коли я піду? Отой гусак поведе їх аж на чуже поле, і мені буде клопіт.

— Я буду доглядати, — говорить король.

Хлопець знову подумав і каже:

— Я не вірю, що ти їх доглянеш. Тут треба траскати батогом, тоді вони бояться. А чи ж ти вмієш траскати?

Узяв король батіг і почав траскати, але йому це не йде. Тоді хлопець бере батіг і говорить:

— Я знав, що ти того не вмієш. Ось глянь як я траскаю!

Бере тоді король батіг в руки, і ніби вже сяк-так йому вдалося. А тоді вже хлопець побіг за королевою книжкою.

Коли гуси побачили, що пастуха нема, загеґали й полетіли на чуже поле. Пробував король траскати батогом — але йому не йде. Кричить — але не помагало.

А коли хлопець повернувся з книжкою, то аж заплакав, і каже:

— Я ж і думав, що так воно буде, і тепер я буду мати клопіт... Що ж я тепер зроблю?

— Я поможу тобі гуси завернути. А ти не журися, — говорить Максиміліян, — бо я король. Ходімо й завернемо!

Пішов хлопець, пішов король, і гуси з чужого поля завернули. Тоді хлопець каже:

— Я не вірю, що ти король, бо таких, що людей дурять, є багато. А я ось через тебе буду мати клопіт, коли хто довідається, що мої гуси там були.

— Не журися, — говорить тоді король. — Я дам тобі більше грошей, ніж я тобі дав. Ось маєш!

Узяв хлопець гроші й каже:

— Чи ти король, я не знаю, але добре знаю, що з тебе не був би добрий пастух до гусей. Тобі до того далеко!

СПРАВА СТАРЕЧОГО ДОМУ

Католицькі „Українські Вісті" в Едмонтоні 25 квітня 1956 р. принесли вістку під наголовком: **„Всі організації допоможуть Старечому Домові"** у Вінніпеґу, — допоможуть купити його католики й православні.

Ходило про відкуплення будинків Дітбчого Шпиталю (Чилдрин'с Госпітал) у Вінніпеґу, щоб заснувати там „Український Старечий Дім" — житло для старих людей.

Пан Марко Смеречанський скоро й енергійно приступив до акції. Хто найскорше міг зложити більшу суму на початок? Клюб Українських Професіоналістів і Бизнесменів у Вінніпеґу. Цей Клюб складається з православних і католиків. Він відомий з того, що взяв на себе обовязок зібрати на Фонд Славістичних Студій у Манітобському університеті суму $25,000, і зібрав її.

Пан М. Смеречанський зaапелював до цього Клюбу.

Справді треба подивляти його енергію і відданість справі, коли зважити це, що він, дуже багатий підприємець і дуже зайнятий геолог, не пожалів труду й енергії особисто, навіть телефонічно, апелювати до членів Клюбу.

Так і мене п. Смеречанський потрудився запросити особисто до найкращого у Вінніпеґу готелю — Роял Александра Готел — на прийняття. Я подякував за таку велику увагу до моєї скромної особи, і прийшов. Було там осіб біля 25 — самі знані бизнесмени й професіоналісти, чотири адвокати й інші, католики й православні.

Розпочалося вечерею. Була вона прекрасна добірними стравами й питвом. Господарем був п. Смеречанський.

Настрій у всіх витворився гарний. Тоді п. Смеречанський коротенько вияснив справу, для якої нас запросив. Він сказав, що виникла потреба купити Старечий Дім, — він конче потрібний для самітних стариків. Стариками будуть опікуватися Сестри Служебниці. Управляти ним буде Дирекція Старечого Дому - зложена з католиків і православних. У Старечому Дому будуть мати місце українці всіх віровизнань; при чому для православних буде там своя каплиця. — Так сказав п. Смеречанський.

Просто вірити не хотілося, а проте це виглядало на факт: українці всіх віровизнань спільно куплять дім собі на власність! І на душі стало радісно.

Всі погодилися на пропозицію п. Смеречанського, і вибрали комітет із 6 членів — католиків та православних. І тут таки кожному з присутніх було вручено до виповнення оферованою сумою й підписання картку грошового зобовязання.

Я помітив, що православні ніби раптом охололи й завагалися. Та й у мене якось виразніше зарисувалося питання: Хіба ж би воно отак собі раптом на вечері могло без жадної підготовки статися таке велике діло, як поєднання католиків з православними для спільної справи, — без попередніх нарад офіційних і авторитетних чинників католицького й православного проводів? Все це якось заскочило несподівано.

Проте ж, бачу, інші православні підписують, — підписав і я. На початок підписав на 100 дол. І думав собі: На таке велике діло 100 дол. — то мізерія! Але є час. Коли побачу, що все воно піде так, як було обіцяно і як я зрозумів, то свою 100-долярову лепту згодом можна буде збільшити вдесятеро. Це ж не жарти: українці Вінніпеґу купують собі на власність дім для старців!

* * *

У відповідь на згадану вістку в "Українських Вістях", вінніпеґський "Український Голос" з 2-го травня 1956 р. подав спростування, в якому було сказано, що від ТУС з Вінніпеґу були два православні представники: адв. Мих. Барилюк і ред. І. Сирник, на конференції з представниками католиків, у справі Старечого Дому. Ці православні делеґати поставили такі умови: 1) забезпечення в Старечому Домі релігійної толеранції, 2) право українським православним священикам повсякчасно вступу до нього для духовної обслуги своїх врних, 3) встановлення православної каплиці в Старечому Домі для потреб його православних мешканців українців, 5) леґально оформити документом справу між католицькою і православною сторонами.

Подавши це, „Український Голос" зауважив, що з католицького боку до цього часу (до 2 травня 1956 р.) ще не було згадки на ці передумови, отже „Укр. Вісті" з Едмонтону з 25 квітня передчасно говорять, що українці обох віровизнань спільно приймають участь у купівлі Старечого Дому.

Вінніпеґський „Вістник" з 15-го травня 1956 р. опублікував вияснення Консисторії Української Православної Церкви в Канаді у звязку зо збіркою між її членами на Старечий Дім. Головний натиск там положено на питання: чи Старечий Дім має бути **власністю українців.**

* * *

На бенкеті в Роял Александра Готелі ми бачили перед собою **світських ініціяторів** справи. Не знаю, як хто, але я сам особисто в **добрій вірі** розумів це так, що маю перед собою **українських громадських діячів,** без будь-якого звязку з Католицькою Акцією. Купляють же кооперативи, організації, установи, зложені з членів різних віровизнань, на свою власність майно — доми, оселі тощо. Чому ж би не мали купити Старечого Дому Українські Бизнесмени й Професіоналісти — з членами обох віровизнань?

Так розумів це я. І така була атмосфера.

А тепер таке питання: Чи тоді, від самого початку, і на згаданому бенкеті в Роял Алексанра Готелі, знали присутні там світські аранжери цієї справи, що Старечий Дім у Вінніпеґу має бути записаний на провід Католицької Церкви в Канаді, отже — на Рим?

Коли вже пішло на громадські теми, то я без вагання виконав би підписане зобовязання на українську добру справу, не зважаючи на віровизнання ініціяторів, але тільки тоді, коли куплена власність має український **національний** характер і записується на українців, як їх **власність.**

Не нарушую тут нічиїх релігійних почувань, бо справа тут не релігійна, а торговельно-правна. І з цієї точки погляду не буде гріхом спитати: Чи мусять українці за свої гроші купувати майно, і щоб воно не було власністю українців?

О. Брик.

ПЕДАГОГ-ЄЗУЇТ РАДИТЬ ЗАВЕСТИ СТУДІЇ КОМУНІЗМУ

Священик Роберт Дж. Генк, єзуїт, декан ґрадуаційної школи університету Сен Луї, ЗДА, промовляючи на конференції в Гарвардському університеті, сказав:

"Такі курси (про комунізм) потрібні студентам, щоб розкрити суть (комунізму) і допомогти їм зрозуміти характер і способи цієї загрозливої сили. Комунізм — то не страхополох. До нього треба підходити вдумчиво, а не широкозакроєною істерією та переляком".

Він додав:"Більшість людей сьогодні не вміють вияснити, чому вони є проти комунізму. Вони трактують його немов якусь таємницю, про яку не говориться".

Священик доводив потребу такого вишколу в школах для середньошкільних учителів, щоб вони згодом могли в правильному світлі показати учням історію, політичні й економічні теорії, філософію й засади комунізму".

ЛІКАР ДОРАДЖУЄ ПОЗИТИВНИЙ СПОСІБ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ

Д-р Карло Стерн, світової слави психіятр, у Монтреалі, на конґресі Міжнародного Католицького Бюра Діточих Справ, рекомендував родичам позитивний спосіб виховання дітей, а не неґативний. Позитивний спосіб — це такий, коли говоримо більш про це, що хочемо осягнути, а не про це, чого уникати. Д-р Стерн радить говорити дітям про красу й добро, а не надто наводити їх думки на роздумування над злом та карою за проступки.

АЗІЙСЬКА НЕДУГА

Азійська інфлюенца (флу, ґрипа) розійшлася по світі. Є вона вже і в південній Африці, де вже замикають фабрики та інші установи, бо багато робітників є хворих. Є вона в Европі, Америці і вже є в Канаді. Дотепер тут говорилося, що хоч це нова слабість, але може вона не азійська, а другі кажуть, що таки азійська. Та хіба не однаково як її звати? В Канаді в деяких місцях вже зачиняють школи, бо є багато хворих студентів та вчителів. Одна тут потіха, покищо ця недуга не виглядає на небезпечну для життя, хоч одні можуть слабувати коротше, а другі довше. Як подає преса, початки її, — біль голови, шиї, біль горла, рук, мязів (мускулів), нудота всередині.

МОЛИТОВНИКИ
ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАЙКРАЩА НАГОДА

(У справі тенденційного насвітлення історії Української Православної Церкви в "Енциклопедії Українознавства" НТШ)

Українська преса в ЗДА й у Канаді з жовтня густо помістила вісткй про приїзд на відвідини до ЗДА й Канади проф. д-ра Володимира Кубійовича, заслуженого українського географа, голови відділу Наукового Товариства ім. Т. Шевченка в Сарсель, Франція, і головного редактора "Енциклопедії Українознавства". Приїхав він у супроводі д-ра А. Фіголя, керівника видавництва "Молоде Життя", що видає згадану Енциклопедію, в Німеччині.

Українське громадянство в Канаді завжди радо вітало й вітає тих українських видатних людей з Европи, які як метою, так і формою своєї національної діяльности працюють для добра в с ь о г о українського народу. А вже особливо вітає воно діячів рідної вільної науки й культури, що в цих специфічних обставинах мають найбільше даних являти собою "амбасадорів" українства у вільному світі. Українці в Канаді мірою своїх сил старалися й стараються виявити якнайбільше зрозуміння, доброї волі й моральної та матеріяльної допомоги для цієї спільної і близької для нас усіх справи, з якою діячі української вільної науки час до часу відвідують Канаду.

З такого саме становища хочемо підходити й до мети теперішніх відвідин проф. В. Кубійовича в Канаді. Ця його мета, як подала американська "Свобода", — то перш за все заручитися науковою, моральною й матеріяльною допомогою з боку українського громадянства в ЗДА й у Канаді для "Енциклопедії Українознавства". Власне, головно ця Енциклопедія являється м е т о ю і плятформою зустрічі проф. Кубійовича з українським громадянством на північно-американському континенті

Не може бути сумніву, що всі свідомі й доброї волі українці на цьому континенті із свого боку старатимуться зробити все, щоб зрозуміти національно соборне значення української вільної науки та її видавничих починів. А розмір успіхів проф. Кубійовича залежатиме від того, якою мірою йому пощастить піти назустріч добрим бажанням тутешнього українського загалу; цебто, якою мірою він буде спроможний вияснити й переконати цей загал, що почин Наукового Товариства ім. Шевченка з "Енциклопедією Українознавства" має дійсно безсторонньо-науковий характер — по національно-соборній лінії українства, при повній релігійній толеранції всіх його віроісповідань.

З цієї точки зору однак православні українці на всьому американському континенті, а зокрема в Канаді, з жалем знайшли на своєму шляху до повного зрозуміння починів НТШ із "Енциклопедією Українознавства" таку перешкоду, що має для них істотне значення, і що покладена на цьому шляху без жодного почину й вини з їхнього боку.

Про що тут ідеться і наскільки воно має істотне значення для українського православного загалу в Канаді, говорить резолюція ч. 11, XI Собору Української Православної Церкви в Канаді з 1955 року.

"Одинадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді констатує, що Наукове Товариство ім. Шевченка (НТШ), яке протягом 3/4 століття було огнищем української науки і культури, коли всі прояви її на центральних землях були царатом здушені, в Енциклопедії Українознавства, що мала бути джерелом правдивої інформації світові про Україну, допустилося на догоду чужим і ворожим Україні чинникам тенденційного насвітлення історії Української Православної Церкви, образливого наклепу на Голову Української Автокефальної Православної Церкви св. п. Владику Митрополита Полікарпа, нічим неоправданих наклепів на українське духовенство і церковно-громадський провід Української Автокефальної Церкви та промовчування вельмикорисної праці науково-виховних установ при Українській Греко-Православній Церкві в Канаді тощо.

Зігнорувавши свідомо численні протести православних українців зо всього світу і не зробивши відповідних виправлень цих помилок, Наукове Товариство ім. Шевченка (НТШ) не дотрималося тих засад, які зобовязують наукову й загальноукраїнську установу.

Одинадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, висловлюючи жаль з приводу цього, стає на становищі — щоб у загально-українському інтересі шкода заподіяна Українській Православній Церкві та взагалі православним українцям у наступних виданнях Енциклопедії Українознавства була виправлена проводом НТШ, і були виправлені допущені помилки".

Треба мати на увазі, що вищезгадана резолюція найвищого органу Української Православної Церкви в Канаді, що ним являється СОБОР, це не якийсь голос полеміки з однією з наукових установ, яких у нас у вільному світі є більше не тільки одна; навпаки, ця резолюція має значно ширше й принципове значення: вона стверджує небувалий досі, понурий історичний факт, що в українській науці показався перший принциповий прояв необєктивности у відношенні до Віри й Церкви принаймні 90 відсотків всього українського народу, цебто Віри й Церкви Православної.

Уточнюючи цей прояв як для сучасників, так і нащадкам на науку, не можна було не назвати й цієї установи, що цей нещасливий крок зробила.

Канцелярія Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, згідно з прийнятими формами, офіційно поінформувала провід НТШ та його відділи шляхом доручення їм вищезгаданої резолюції Собору, що являється висловом становища всіх православних українців у Канаді. На цій основі український православний загал у Канаді має всі підстави вважати, що всіми цими своїми офіційно-формальними заходами вони із свого боку зробили все для того, щоб відкрити фіртку для цього, щоб ця справа була поладнана позитивно в інтересі соборного українства, без конфесійних упереджень, на об'єктивно-науковому ґрунті.

Листовна інформація про резолюцію православних українців на Соборі 1955 року була вислана канцелярією Консисторії УГПЦ в Канаді проводові НТШ, а також його відділам, а в тому й проводові відділу й Редакції "Енциклопедії Українознавства" в Сарсель, Франція. Відповідь про отримання копії резолюції Собору канцелярія Консисторії УГПЦ в Канаді одержала від поодиноких визначних, а то й провідних членів НТШ у ЗДА й у Канаді, з виразним зрозумінням ваги й істоти справи. Натомість від відділу НТШ і Редакції "Енциклопедії Українознавства" в Сарсель і досі не наступила жодна відповідь. Не було абсолютно жодної відповіді навіть звичайної формальної відповіді, в якій, як водиться, повідомляють про отримання листа, абстрагуючи вже від свого становища до нього.

Правда, існує така приказка, що повчає: "час гоїть рани", лиш треба не порушувати їх, мовчати. Одначе хоч час гоїть рани, але після ран лишаються шрами. Це, що написане в Енциклопедії НТШ про Українську Православну Церкву, постійно пригадує цю справу, як живий свідок, і рану розятрує. А мовчанка з боку відповідальних за Енциклопедію чинників є сіллю на цю рану. Що довше ця мовчанка триває, то напруга очікування на позитивне полагодження цієї справи з боку відповідальних за Енциклопедію чинників збільшується.

Року 1954 від НТШ приїхав був до Канади д-р А. Фіголь. Безумовно, йому належало на підтримці для "Енциклопедії Українознавства" з боку всіх українців у Канаді. Треба думати, що д-р Фіголь мав нагоду переконатися, що ледве чи багато знайдеться таких, що підтримували б такий почин, який в якійсь мірі направлений проти них самих. Перед фактом належної постави православних українців у Торонті д-р Фіголь, як уповноважений проводом НТШ, авторитетно заявив, що в англійському виданні "Енциклопедії Українознавства" буде правильно насвітлена історія Української Православної Церкви, але й ще до часу появи її англійського видання НТШ знайде, крім того, якусь форму для позитивного полагодження цієї справи.

На жаль, три роки з того часу минає, і слова минулися, а написане остається. З того часу не було ні одного прояву того, щоб сказане д-ром Фіголем реалізувалося

Підсумовуючи сказане, треба ствердити факт, що досьогочасне вживання в цій справі дипломатичного терміна "помилка" навіть в устах православних українців було подиктоване делікатністю, щоб не замикати фіртки для гонорового поладнання справи. Але тепер факт проволікання справи має бути відповідальний за це, що треба назвати речі їхніми іменами, і не притемнювати їх словом "помилка". Чимало фактів, які появилися в пресі в проміжжі часу, поданих з тих джерел, де кривда православним українцям була заподіяна в "Енциклопедії Українознавства" НТШ, свідчать, що тут було не це, що називаємо словом "помилка" (як незумисне викривлення правди), а було це т е н д е н ц і й н е викривлення правди про Українську Православну Церкву в згаданій Енциклопедії.

Нам не відома дійсна причина досьогочасної мовчанки чинників, відповідальних за це видання "Енциклопедії Українознавства", де заподіяна кривда принаймні 90 відсоткам усього українського народу, як того, що його Віра є Православна. Однак люди цю мовчанку таки інтерпретують, цебто вважають її за вимовну. В ЕУ заподіяно православним українцям непромминально-болючу кривду, з небезпекою незлічимо-шкідливих наслідків для справи всього українства взагалі. Після заподіяння цієї кривди, у відповідальному за неї середовищі настала абсолютна мовчанка. І якщо б український православний загал кінець-кінцем захотів шукати собі виснення у приповідці, що "мовчанка — знак згоди", то де тоді він має шукати для себе аргументів, що може він помиляється?

Треба думати, що кожний українець, якому лежить на серці добро українського народу, не хотів би бачити Наукове Товариство ім. Т. Шевченка конфесійною католицькою установою. У звязку з цим голос відповідальних за видання цієї Енциклопедії НТШ чинників своїм офіційним виясненням цієї справи міг би виявити добру волю для усунення цих причин, які перешкодили б уважати НТШ за конфесійну інституцію. При чому є підстави думати, що відвідини проф. В. Кубійовича в Канаді є неповторною нагодою для остаточного полагодження цієї справи

„СВОБОДА РЕЛІГІЇ В СССР ЗОВСІМ НЕ АКТУАЛЬНА", ТВЕРДИТЬ ПАНІ ЕЙТКЕН

Пані Ейткен недавно побувала в СССР, і в торонтонському „Телеграм" помістила свої репортажі. В числі за 30-го серпня (стаття „Боязливе життя в шпигунському світі") вона твердить, що свобода релігії в СССР зовсім не актуальна, бо за 40 років влади комунізму релігія там цілком знищена. Значить, свобода релігії для населення вже зайва, і про це нема потреби говорити

Тим часом советська преса переповнена закликами до боротьби з масовою релігійністю поневолених народів у межах СССР. І все це суперечить твердженню пані Ейткен

Ця сама пані в іншому репортажі про столицю України говорить: „Київ — то було останнє місто в Росії", яке вона відвідувала. Чи не таке саме її "знання" релігійности народів під кормигою СССР, як і „знання" географії та історії цих націй?

ФІЛЬМ, РАДІО И ТЕЛЕВІЗІЯ ЗБЛИЖУЮТЬ НАРОДИ, КАЖЕ ПАПА

Папа Пій XII видав Енцикліку з 13,000 слів, п. н. „Квадраґесімо анно (40-річчя) засобів публичних розваг". Енцикліка присвячена фільмові, радіофонії і телевізії, — всі вони, як "дари Бога, нашого Творця", служать справі зближення народів усього світу, — сказав Папа. — Треба згадати, що є також інші, ніж Папині, погляди на цю справу. Деякі мислителі кажуть, що хоч техніка сильно зблизила народи фізично, однак вони ще ніколи не були так роз'єднані духово, як тепер.

Неправдою світ пройдеш, та назад не вернешся.

Суд вирішив, що проф. Чубатий не мав рації у своїх писаннях про Митр. Полікарпа

Проф. Чубатий безпосередньо відповідальний за цей матеріял, що поміщений про Українську Православну Церкву в "Енциклопедії Українознавства" Наукового Товариства ім. Т. Шевченка, де місцями невірно й тенденційно насвітлено історію цієї Церкви. Проф. М. Чубатий католик.

Загал православних українців і його преса осудила ці чинники, що відповідальні за зроблену їм кривду.

У відповідь на становище православних українців проф. Чубатий опублікував свою статтю п. н. "Виснення в справі історії Церкви в Енциклопедії НТШ", поміщену в щоденнику "Свобода", ЗДА, з 19 і 20 січня 1955 р. У цій статті він підтримував це саме становище, що й зайняв в "Енциклопедії Українознавства" НТШ

У відповідь на цю статтю проф. Чубатого, проф. Роман Смаль-Стоцький з Маркетського університету, католик, в імя наукової правди заявив, що в цій справі проф. Чубатий зайняв ненаукове й тенденційне становище. Проф. Смаль-Стоцький заявив це у своїй по-науковому обоснованій статті "У справі св. п. Митрополита Полікарпа", поміщеній у "Свободі", ЗДА, з 10, 11 і 12 лютого 1955 р.

У відповідь на це проф. М. Чубатий подав на суд Український Народній Союз в ЗДА за те, що на сторінках "Свободи", яку цей УНС видає, появилася стаття (проф. Смаль-Стоцького), що мнимо наносить йому, проф. Чубатому, обиду, і за це він домагався від УНС відшкодування в сумі 600,000 долярів.

Про вислід цих судових позвів "Свобода" з 8 жовтня подає, між іншим, ось що: "Джерзі Сіті. Минулої п'ятниці, 4 жовтня пополудні, Вищий Суд (Супіріор Корт) стейту Ню Джерзі видав рішення в справі скарги проф. Миколи Чубатого... Суд, розглянувши впродовж десятьох днів обвинувачення проф. М. Чубатого і оборону УНСоюзу, прийшов до висновку, що статті, про які була мова, були справедливою критикою писань проф. М. Чубатого і тому видав рішення в користь УНСоюзу, відкидаючи обвинувачення проф. М. Чубатого"

Значить, воно виходить так: невірно й тенденційно показав проф. М. Чубатий факти з історії Української Православної Церкви, і після того тягає на суд тих заслужених українських учених, які в імя правди й чести української науки розкривають його ненауковість і тенденційне зловживання наукою.

На щастя, ще є справедливі державні закони, і вони стоять на сторожі правди там, де в когось її немає в науці. Проф. М. Чубатий передав на судове вирішення справу, в якій доказувано йому тенденційність і ненауковість у писаннях про Українську Православну Церкву. Та суд не признав цього писання проф. Чубатого за справедливе. І тут питання: яке становище зайняв би суд, якщо б так, наприклад, хтось заскаржив проф. М. Чубатого за того роду його несправедливі писання проти Української Православної Церкви, та ще й поміщені в "Енциклопедії Українознавства"? Взяти б хоча неправильне твердження проф. Чубатого, що український Митрополит Полікарп признав був над собою юрисдикцію московського Патріярха.

Так чи інакше, справа пофальшування фактів в Історії Української Православної Церкви в "Енциклопедії Українознавства" Н.Т.Ш знайшлася на воканді суду, хоч тільки посереднім шляхом, і суд на признав рації фальшуванню під фірмою науки.

АРХИЄП. МАКАРІОС У ЗДА В ОБОРОНІ КИПРУ

17. Генеральна Асамблея Обєднаних Націй почалася 18-го вересня ц. р.

Архиєп. Макаріос, духовий провідник 400 тисяч кипрійських греків, з цієї нагоди прибув 12-го вересня до Ню Йорку захищати справу Кипру на міжнародньому форумі.

Ще навесні ц. р. запросив був його до себе губернатор нюйоркського стейту Гарриман. Архиєп. Макаріос приїхав із наміром побачитися також із президентом Айзенгавером.

ЕОКА, терористична грецька організація, припинила свою терористичну акцію проти британської окупації ще в березні. Британський губернатор Кипру, маршал Гардінґ, скасував там винятковий стан і кару смерти на терористів.

Положення на Кипрі ще неясне. На міжнародньому форумі почулися голоси, що може бути мова про самовизначення Кипру, але не про прилучення до Греції. Британський уряд спростував поголоски, що він ніби то вже виступає з Кипру.

У дорозі до ЗДА на кораблі Архиєп. Макаріос висловив переконання, що "тепер настали кращі шанси поладнання справи Кипру"; чому — він не сказав. Цікаво, що під час відвідин Архиєп. Макаріоса радіостанція з Москви повідомила, що він незабаром побуває в СССР і буде учасником церковних урочистостей Російської Церкви в листопаді й грудні ц. р.

"ПОЛЬСЬКИЙ ЛЬВІВ"

Польська "Америка-Ехо" подає новинку з Москви, де говориться, що Москва відкрила вступ до таких міст, як "польський Львів", румунські Чернівці, словацький Ужгород, і лотишська Рига

Цікава згадка про "польський Львів". Поляки не кажуть: "польський Краків, польська Варшава", — бо й без того відомо, що ці міста польські. **А Львів український,** полякам чужий, але поляки хочуть його разом з Галичиною забрати, то вже "польським" його називають. Та чи диво, коли й Рим вже бажав полякам, щоб Львів до них належав? І для Папи Львів є „польським"!

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

СВОБОДА МОВИ

(Сторінка із спогадів)

Діялося це 1942 року. Німецько-гітлерівська армія визволила була наш народ від большевиків. Гітлер сказав: „Ми не можемо дозволити, щоб большевики вас мордували. Бо коли б вас вимордували большевики, то кого б ми тоді мордували?"

Почувши це, я почав сушити собі голову питанням: Чи ліпше воно гинути від більш цивілізованої західньо-европейської руки гітлерівського ґестапівця, чи від дикішої східньої руки московського енкаведиста?

Думав я, думав, і не міг рішитися. А порадитися не було кого. Я жив на Поліссі, в глухому селі К. І тут люди зовсім не мали поняття про це, яку смерть нам вибрати: від Заходу, чи Сходу.

Однієї ночі на село наскочили советські партизани, і я ледве втік з душею. Забити хотіли. Я — проти большевиків, отже вони вважали мене за „німецького фашиста".

Отож, кажу, як втік. Гнався в дрімучі ліси. А по дорозі попався німцям. „Рус? Рус?!!!" почали кричати. І давай прати мене нагаями. Я кричу, що не „рус", а „свій", „західняк", — до заходу належу. Де там! І вухом не ведуть. Перуть нагаями, аж гай гуде.

Прочесали мене, аж спух, і ведуть до містечка П. По дорозі приловили двох циганчуків. Усіх трьох пригнали нас до містечка, приставили одного жандарма і звеліли розбирати руїни якогось будинку. Жандарм-німець з Польщі. Він говорить по-польськи. І дав він гострий приказ циганчукам:

— Не смійте говорити по-циганськи! Маєте говорити так, щоб я розумів: по-німецькому, або по-польському! Якщо будете шварґотати по-циганськи, постріляю, щоб не змовлялися!

Боже ти мій! Як не почнуть циганчуки протестувати! Лопатами брязьнули в землю, попадали на землю й ногами сучать. „Рятуйте! Рідну мову нам забороняють! Права людські гноблять!"

Виправ їх жандарм нагаєм. Куди там! не помогло. Прибіг підофіцер. Прибіг офіцер. Крик. Прокльони. А циганчуки протестують.

Тиждень їх нагаєм прали. І тиждень циганчуки протестували. А в понеділок другого тижня жандарм сказав:

— Та дідько з вами! Шварґочіть собі по-циганськи! Аби крику не було. І так вам скоро „капут" буде.

Як не зрадіють цигани. „Гох Дойчлянд". (Слава Німеччині). „Гайль Гітлер!"' кричать, мов подуріли. Кланяються перед жандармом. А той тільки регочеться і до роботи підганяє.

А циганчуки знову між собою тільки по-польському розмовляють.

— То що ж ви з себе варіятів робите? — не витерпів я. — Так боролися за циганську мову, а тепер по-польськи говорите!

— Бо по-циганськи не вміємо! — пояснили циганчуки.

—Чому ж не вмієте?

— Бо ми жили не в „Циганії", а в Польщі між поляками. Там не треба було циганської мови.

— Гм... Якісь ви виняткові „цигани"! То нащо ж ви протестували проти заборони циганської мови?

Зиркнув один циган на другого, почухався в потилицю й каже:

— Воно й справді трудно вияснити... Бачите, цигани — народ свободолюбний. Не люблять, коли їх до чогось змушують. Коли ми не говоримо по-циганському, то нас тішить те, що ми маємо свободу не говорити по-циганському. А коли ми не говорили б по-циганському з мусу, то нас журило б те, що нам забороняють, і нам було б соромно й тяжко. Ми відчували б неволю... Думаю, що ви зрозуміли?

— Так, розумію, — кажу. — Ви схожі на тих самогубців, які бороняться, щоб їх хтось насильством не кидав у річку, бо вони хотять з власної волі скочити у воду, щоб умерти з почуттям свободи.

— Ото-то! Ото-то! — Зраділи циганчуки. — Як ви це глибоко розумієте!

Назар Полин.

A PRIEST SPEAKS HIS MIND

by Rev. P. E. R. O'Gorman

Книжка написана бувшим римо-католицьким священиком, який відкриває ріжні надужиття, які його спонукали перестати бути католицьким священиком та взагалі виступити з Католицької Церкви. — Книжка має 190 сторін друку й коштує з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ЖУКОВ УСУНЕНИЙ

В неділю 27 жовтня Москва подала коротку вістку: маршал Ґеоґій Жуков усунений із свого становища міністра оборони Советського Союзу. Його місце зайняв маршал Малиновський. Маршал Жуков уважався в СССР за найбільший авторитет в уряді, як той, про якого говорять, що за ним стоїть армія. На Заході це нове потягнення в СССР уважають за чергову загадку, однак, як сказав прем. Дж. Діфенбейкер, там не настала ніяка суттєва зміна.

ПІМСТА МОСКВИ

Штабовий капітан тайної советської поліції, 31-річний Миколай Е. Хохлов, із СССР був висланий 1954 року в Зах. Німеччину, щоб затруєними кулями вбити Сергія Околовича — члена управи Національно-Трудового Союзу (НТС) — російської еміґрантської протикомуністичної організації.

Опинившись у вільному світі, Хохлов добровільно віддався в руки американців у лютому 1954 р., виїхав до ЗДА і брав участь у діяльності НТС. У вересні ц. р. він поїхав на протикомуністичний російський з'їзд, що відбувся у Франкфурті, Зах. Німеччина. Там він 16 вересня опинився в лікарні, змагаючись зо смертю. Преса подає, що його отруїли советські агенти. Володимир Поремський, голова НТС, склав у цій справі ширші інформації.

ВИДАТКИ НА ОБОРОНУ ЗМЕНШЕНІ, НА ПЕНСІЇ ЗБІЛЬШЕНІ.

Попередній канадійський уряд, ліберальний, на 1957-8 рік призначив був на оборону один мільярд 717 мільйонів долярів. Новий, консервативний, уряд обтяв з цієї суми 200 мільйонів дол., щоб збільшити старечі пенсії. На цю саму ціль він поробив також інші ощадності в ділянці оборони, — там, де це фактично не зменшить оборонної сили Канади.

"ЧЕРЕЗ ВАС, МОЇ РУСИНИ..."

Вісті з вересня ц. р. подають, що в Шеветонь, Бельгія, російський греко-католицький Єпископ, Мелетієв, із Салесіянського Інституту в Брукселі, посвятив недавно докінчену російську церкву при Бенедиктинському манастирі. Цей манастир у Шевтонь є одним із західньо-европейських центрів підготови "місійного" походу Риму на Схід, щоб опанувати Православні Церкви на сході Европи, — завести унію з Римом.

У звязку з цим, крім іншої підготовчої діяльности, в цьому манастирі засновано Російський Інститут, де майбутні католицькі "місіонери" пильно вивчають російську культуру, літургіку і т. д. Все це Рим робить почерез росіян. У звязку з тим пригадуються слова Папи Урбана VIII з 17 століття: Через вас, мої русини сподіваюся навернути Схід".

Кого Папа Урбан VIII розумів під "русинами"? Бачимо, що Рим хоче "навертати" Схід через росіян, — ось таких Мелетієвих і т. п.

І ще ні один Папа, включаючи сучасного — Пія XII, не вияснив, кого він розуміє під назвою "русин". А знати це дуже важно, поскільки назва "Україна", "українці", у Ватикані офіційно не вживається. І чому?

РОЗРУХИ В ВАРШАВІ

Варшавський часопис „По просту" критикував комуністичну партію, кажучи, що не може бути соціялізму без демократії, а демократії — без свободи преси. За це уряд В. Ґомулки заборонив цей часопис. У відповідь на цю заборону студенти політехніки (високої технічної школи) розпочали демонстрації. Їх підтримало населення Варшави. Розрухи тривали тиждень. Поліція вживала ґумові палки й слізні ґази.

МУСУЛМАНСЬКИЙ КОНҐРЕС — ПРОТИ КОМУНІЗМУ

В Індонезії відбувся мусулманський конґрес. Він постановив, що впертим визнавцям комунізму не треба давати мусулманської релігійної обслуги при вінчанні, похоронах і т. д. А також звернувся до президента Сукарно з вимогою заборони в Індонезії комуністичної партії.

Коли з розумним говорю, то ся розуму наберу, а як з дурним — то й свій загублю.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або ясно-синьої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати почтовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Впреп. о. Протопресвітер Т. Яковкевич, по восьмирічній праці на становищі Настоятеля в Шіґо, з уваги на свій вік відійшов на спочинок. Громада в Шіґо й інші громади округи та їхні організації — Жіноче Товариство, Сестрицтво, хори — 30 вересня влаштували йому прощальне прийняття. Протопресвітер Т. Яковкевич замешкав у Вінніпеґу, як парафіянин Катедри Пресв. Тройці, з постійним привілеєм добровільного співслуження при Св. Престолі катедри, на кожночасне своє бажання.

● У Соборі Св. Покрови у Вінніпеґу в неділю 20 жовтня відбулося Храмове Свято Покрови Божої Матері. Св. Літурґію правив Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон, у співслуженні о. Протопресв. Т. Яковкевича, о. Протоєрея Д. Ф. Стратійчука, Настоятеля Собору о. Протопресвітера Г. Метюка й отців Дияконів Івана Стуса й Богдана Древецького. Співав хор під управою проф. Ф. Рекрута. Впреосв. Владика Митрополит сказав Пастирське Слово.

● Святкування 30-ліття з дня першої Служби Божої православних українців у Виндзорі, Онт., з благословення Владик — Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона й Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла — Громада у Виндзорі вирішила відсвяткувати в днях 2 і 3 листопада, при одночасній Канонічній Візитації Впреосв. Владики Митрополита Іларіона.

● Українська Православна Громада Св. Володимира в

КНИЖКИ! КНИЖКИ! КНИЖКИ!

В книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

АПОЛОҐЕТИКА — або оборона Християнства (на мімографі). 108 стор. 2.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 60 стор. Ціна 1.00
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон — 167 стор. Ціна .50
КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво — Митрополит Іларіон 32 стор. Ціна 10
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Лох Ігор — Стор. 15 Ціна .30
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко 100 стор. Ціна 1.00
ЛІТУРГІКА — (Дяківський Курс) — Прот. Є. Грицина (на мімографі — 49 стор. Ціна 1.00
МАЛИЙ КОЛЯДНИК — на 20 стор. Ціна .10
МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви — Прот. В. Кудрик — Том I — 254 стор. Ціна 75
Том II — 286 стор. Ціна .75
Том III 252 стор. Ціна 75
Том IV — 256 стор. Ціна 75
МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор. Ціна 75
НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том I — стор. 294 в оправі 7.50
брошурована 6.00
Том II — стор. 398 в оправі 7.50
брошурована 6.00
НОВИЙ ЗАПОВІТ і ПСАЛТИР — ціна 1.00
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ для родин, 28 стор. Ціна .50
ПРЕПОДОБНИЙ ЙОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор. 64 Ціна 20
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін. Ціна 2.00
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК 1951 102 стор. Ціна 50
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна 50
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224. Ціна 50
РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік Стор. 334. Ціна .35
РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік. Стор. 206 Ціна 25
РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік Стор. 160. Ціна 25
РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік Стор. 160. Ціна 25

СТАТУТ і ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50
ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна .30
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон 180 стор. Ціна 75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій на нотах Прот. В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК 40 стор. Ціна .50
ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15
ЧУЖА РУКА або хто нас рубає (про унію) Прот. В. Кудрик. 208 стор. Ціна 50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович 110 стор. Ціна .50
ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон 48 стор. Ціна 2.00
ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ — Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна 25
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній оправі, золотими тисками Ціна 6.50
АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року 232 стор. Оправлений Ціна 5.00
ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна 25
ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах (на мімографі). 57 стор. Ціна 3.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир" в чорній оправі Ціна 2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі золочений Ціна 6.50
МОЛИТОВНИК „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі з білими або червоними краями Ціна 5.50
МОЛИТОВНИК „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі Ціна 1.00
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ в красках малинова, темно-зелена або ясно-синя. Оправлені в плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Евангелистів. Розмір 16x11x2½ Ціна $125.00
Мала — 9x7x1¼ Ціна 35.00
ОКТОЇХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ князеві українському — 18 стор. Ціна 75
СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна 50
СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ і НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .50
СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміґрації — 189 стор. Ціна 3.00

СЛУЖБА НА ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 17 стор. Ціна .50
ТРЕБНИК. Частина I., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
Брошурований 5.00
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. — Прот. С. В. Савчук. Ціна .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Герус. Ціна .50
ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса I—40 лекцій .85
Кляса II—40 лекцій .85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .25
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 pages 3.00
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound 2.00
Paper bound 1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages .05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages .30
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 5.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages 2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Гемілтові, Онт., набула собі на власність невеличку друкарню для видавання свого місячника „Наша Громада", а також купила площу під літню оселю.

● Католицький священик Джеймс Б. Морфі взявся добрвоільно американським вoякам-жидам, що станціонують в Европі, постачати кошерне мясо. Таким способом він започаткував першу в історії війська кошерну харчеву програму, спонсоровану офіційно. Другий католицький священик, Дж. К. Конеллі, допоміг наладнати постачання кошерного мяса жидам в американській армії у Форт Дікс, Н. Дж. Тепер обох цих католицьких священиків з пошаною відзначило Обеднання Американської Конґрегації Старовірних Жидів при одній з парафій у Ню Йорку („Байзентайн Кетолик Ворлд", ЗДА, 20. 10. 57).

● На акті своеї інтронізації на Первоерарха Грецької Православної Церкви в катедральному соборі в Атенах Архиепископ Феокліт заявив про свою підтримку Кипрійській Православній Церкві в її боротьбі за здобуття незалежности для Кипру. Він також сказав, що „духовий і моральний поступ нашого суспільства основується на належно освіченому й достатньо оплачуваному духовенстві".

● Року 1957 кількість протестантів у Злучених Державах Америки становила 62 мільйони 148 тисяч 980 осіб; католиків: 34 мільйони 563 тисячі 851 осіб; жидів: 5 мільйонів 500 тисяч; православних: 2 мільйони 598 тисяч 55 осіб; старокатоликів разом з членами Польської Національної Церкви: 351 тисяча 58 осіб; буддистів: 63 тисячі; мусулман (магометан, іслямців): 20 тисяч. За рік від 1956 по 1957 приріст православних в ЗДА становить 211 тисяч 110 осіб („1958-ий Річник Американських Церков").

● В Єрусалимі відбувся з'їзд рабінів, археологів, істориків, картографів та інших учених з різних країн, які мають вирішити спірне місце, де саме Мойсей отримав 10 Заповідей. Від четвертого століття перед Нар. Хр. уважають, що тим місцем була одна з гір у північному куті Синайського півострова, цебто або гора Расель, або Савсафа, або Хебель Муса. Учені звертають увагу на факт, що ці гори знаходяться надто далеко від старого караванного шляху, і що це неприступна пустеля, якої не могли б перейти 600,000 жидів, що вимандрували з Єгипту.

● Часопис „Сатердей Івнінг Повст" з 17 вересня ц. р. помістив статтю Дж. Коблера п. н. „Найдивніша релігія Америки". Це релігія секти в гірських околицях Теннесі й Кентокі. Її догми полягають в таємничості. Її живі „святі" маніпулюють отруйними гадюками, пють отрую, печуть своє тіло на вогні й виконують інші тому подібні практики.

● Протестантські парафії в стейті Ню Йорк повели гостру кампанію проти того, щоб за допомогою гри в бінго здобувати фонди для Церкви й на добродійні цілі.

● За 17 миль від Алеппо в Сирії є православна святиня Св. Симеона, що має 1700 років. Знавці вважають її за найстаршу християнську церкву. Археологічні чинники в Сирії тепер скріплюють її як велику памятку всього світу.

● А. Ботвінов, секретар Черновецького обласного комітету комуністичної партії в „Учительській газеті" ч. 84, 1957 р. заявив, що перше місце в роботі комуністичної партії в області має бути призначене боротьбі з релігією в Черновецькому районі та в інших областях західньої України, кажучи: „Церква щораз міцніше опановує нашу молодь", і цим протиставляє її як заборолo проти комунізму.

● З давніх-давен поділ народу на касти, вищі й нищі („нечисті") був повязаний із староіндійськими віруваннями. Хоч згодом цей поділ прийняв уже чисто соціяльний характер, проте ж не зовсім утратив своє поганське забарвлення. І недавно в південній Індії наступив великий зудар між „вищою кастою" Гінду й „нижчою кастою" („нечистих") - кривавий бій, що в ньому згинуло кількасот людей. Поліція кілька разів мусіла вживати вогнепальної зброї, щоб розборонити фанатичних противників.

● Україномовна католицька радіоавдиція діточого журналу „Мій Приятель" із Сен-Боніфасу, Ман., 20 жовтня передавала доповідь на тему культу Божої Матері в історії українського народу, а зокрема в козаків. Доповідь була гарна, однак не було пояснено, що козаки були оборонцями Православної Віри й Української Православної Церкви. Тут видно ще один приклад того, як тяжко існувати греко-католицизмові, що не має за собою традиції в українському народі.

ВІСТІ З КАНАДИ И СВІТУ

● На відкритті першої сесії 23 парляменту 14 жовтня прем'єр Діфенбейкер поставив такі точки своеї законодавчої програми: 1) підвищити пенсію сліпим, інвалідам, ветеранам і старикам від 70 років життя, а також збільшити допомогу потребуючим старикам між 65-75 роками життя; 2) виплатити фермерам завдатки за їх зерно, що остається на фармах через неможливість збуту: завдатки становитимуть по 50 центів за бушель пшениці, 35 ц. за бушель ячменю і 25 ц. за бушель вівса. 3) нові переговори федерального уряду з провінційним урядом Саскачевану з метою збудувати греблю на ріці Савт Саскачеван; 4) утримування модерних збройних сил згідно із зобовязаннями в членстві НАТО.

● У Квебеку азійська інфлюенца поширилилася так, що на два тижні закрили всі школи в цій провінції.

● Раріокоментатор з Оттави подав, що уряд Канади рахується з можливістю розпочати торгівлю з червоним Китаем; ідеться тут головно про збут канадійської пшениці. В урядових колах кажуть, що торгівля ще не означає визнання китайського режиму й дипломатичних зносин з ним. „Китайців нараховується приблизно 600 мільйонів, і вони масово голодують, отже ця країна була б добрим ринком збуту на канадійську пшеницю", сказав коментатор. — З червоним Китаєм торгує Англія, а тепер почне торгувати Західня Німеччина.

● Прем. Діфенбейкер 12 жовтня найменував повними сенаторами А. Пірсона з Ломсдену, Саск., Вилліяма Р. Брунта з Ґановеру, Онт., Джозефа А. Солливана з Торонта, Ліона Мето з Трі Риверс, Квебек, Ґустава Монета з Монтреалу, Кларенса В. Емерсона із Сейнт Джан, Ню Бронсвик.

● У гірській країні — республіці Сан Маріно, що окружена територією Італії — 12 років панував комуністичний уряд, вибраний населенням цієї католицької країни. Коли населення вже мало досить комуністичної влади, воно зробило переворот, що тривав 11 днів, і 11-го жовтня комуністи скапітулювали, май же без опору. Перемінившись у протикомуністичну республіку, Сан Маріно вибрало собі новий уряд, що складається з католиків і соціялістів.

● У Мюнхені, Зах. Німеччина, несподівано на удар серця помер 45-літній д-р Лев Ребет головний редактор націоналістичного „Українського Самостійника", органу ОУН з-під стягу Української Головної Визвольної Ради (УГВР), професор Українського Вільного Університету, член НТШ.

● Українці в Арґентині цього року відзначили 45-ліття громадської і 40-ліття літературної й наукової діяльности видатного українця — проф. Євгена Онацького. Ювілят є головою Української Центральної Репрезентації в Арґентині, редактором націоналістичного часопису „Наш Клич" і українського православного органу „Дзвін". Він дійсний член НТШ і УВАН

● Прем. Діфенбейкер призначив посла Амвросія Головача членом канадійської делеґації на сесію загального зібрання Обеднаних Націй. А. Головач є послом партії Суспільного Довір'я (Совшел Кредит) з виборчої округи східного Едмонтону.

● Вінніпеґський відділ Комітету Українців Канади підготовляється до урочистого відзначення 40-ліття з дня відновлення Української Державности. Святкова Академія відбудеться в Міській Авдиторії в неділю 26 січня 1958 р.

● Міжнародня Організація Праці в Женеві оголосила, що в наслідок приросту населення в країнах Азії кожного року там прибуває вісім з половиною мільйонів робітників, які пошукують праці. Повільність розвитку господарства в країнах Азії стала причиною великої нужди й масового безробіття серед широких народніх мас населення.

● У звязку з поширенням азійської інфлюенци в ЗДА, уряди здоровя пригадують, що у випадку занедужання на цю хворобу треба: 1) лягти в ліжко (якщо є гарячка, закатарення, біль мязів), 2) їсти легкостравні харчі, 3) заживати аспірину, 4) натиратися алькоголем, 5) уживані до носа паперові серветки складати в окремій торбинці, щоб не розносилися бактерії, а потім знищити, 6) якщо недуга не пройде за два дні, треба покликати лікаря. - Хвороба загалом проходить легко, тож нема причини до переполоху.

● Турецька преса подає, що західні держави піддають Туреччині думку замкнути для советських кораблів проїзд через Дарданеллі, кудою вони перевозять зброю до Сирії. Советський маршал Рокосовський прибув до Сирії й очолив командування сирійського війська, що громадиться на сирійсько-турецькому кордоні.

● Н. Хохлов, бувший чекіст, що втік на Захід, та замешкав у ЗДА, і що був недавно нібито отруєний большевицькими агентами у Франкфурті, Зах. Німеччина, вийшов з лікарні і в тому самому ресторані, „Пальменгартен", де, як він казав, хотіли його отруїти, скликав пресову конференцію. Обурений власник ресторану, німець, заявив, що вся та історія з „отруєнням" була Хохловим придумана для самореклями. Як воно було в дійсності — це напевно покищо таємниця.

● Азійська інфлюенца перейшла крізь „залізну заслону" до Советського Союзу, однак уряд затаює цей факт.

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ АКАДЕМІЧНОГО 1957-58 р. на Теологічному Факультеті Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу

Дня 4-го жовтня ц. р., о год. 8.30 ввечері, на Теологічному Факультеті Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу відбулося офіційне відкриття біжучого академічного року. В цей день, особливий як для студентів, так і для всього українського православного громадянства, Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, в сослуженні Протопрес. Г. Метюка, Прот. Д. Стратійчука, Прот. С. Ґеруса та Диякона Івана Стуса, відслужив урочистий Молебень, під час якого всі приявні гаряче. молилися, щоб Господь послав студентам-богословам потрібну премудрість, та щоб стали вони через премудрість, побожне життя й непохитність у Вірі Православній, радістю та втіхою родичам, а святій Церкві опорою, як також — щоб скоро прийняли й засвоїли заповіти Божественного Закону та всяку добру й корисну науку. Самі ж студенти-богослови, під керівництвом дир. В. Богоноса, своїм побожним співом додавали ще більшої урочистости згаданому Молебневі. Можна було зауважити, що кожний з них зрозумів вагу свого майбутнього завдання як духовного провідника в своїй рідній Українській Православній Церкві.

При цьому треба висловити щире признання та подяку всім приявним гостям, які також вважали за свій обовязок прийти, і разом з студентами-богословами помолитися за якнайкращі успіхи наших майбутніх душпастирів, як також помолитися за кращу долю Святої Української Православної Церкви

Після Молебня всі перейшли до Колеґійної Бібліотеки, де принципал, Прот Д Стратійчук, після короткого привітального слова, попросив Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона виголосити інавгураційний виклад на тему „Отче наш"

Достойний Доповідач змістовно та на основі Св Письма проаналізував Молитву Господню, особливо ж її шосте й сьоме прохання, підкресливши й факт, що окремі слова колись мали тут зовсім інакше значення, як тепер, а це частково й тому, що Христос часто говорив алеґорично

Щоб подати значення слів Молитви Господньої, „Отче наш", вчені богослови, перекладаючи Св. Письмо з єврейського і грецького оригіналів, старалися дати якнайкращий переклад І так, за часів Митрополита Петра Могили вчений богослов Архимандрит Ісаїя Козловський переклав у шостому проханні Молитви Господньої, „Отче наш", слово „спокуса" на слово „скушеніе". Достойний Доповідач наводив при цьому слова Ап. Павла, який сказав: „що Господь нікого не спокушає". Також і в грецькому тексті знаходиться не „спокуса", але „випробування".

Та й у книзі „Буття" (розд. 22) говориться, що Господь випробовував Авраама, коли звелів йому принести в жертву сина свого — Ісаака. Але, побачивши відданість Авраама та його тверде рішення принести в жертву Йому свого сина, посилає Ангола Господнього, який стримав намір Авраама заколоти та принести в жертву Богові свого сина, кажучи йому при цьому такі слова:... „не возложи руки твоєї на хлопя, а нічогісінько не чини йому; тепер бо взнав Я, що боїшся ти Бога, і не пощадив еси сина твого возлюбленого Мене ради" (Розд. 22:12).

Достойний Доповідач зазначив, що для правдивого розуміння Господньої Молитви", Отче наш", Київ зробив якнайбільше, а особливо за часів Митрополита Петра Могили.

Після такої цінної академічної доповіді Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, яку всі присутні прослухали з винятковою увагою, о. Принципал, подякувавши Достойному Гостеві, попросив усіх приявних до їдальні на вечерю, під час якої студенти-богослови мали нагоду обмінятися своїми думками з нашим громадянством, яке так громадно прийшло цього року, щоб гідно відзначити цей дійсно для нас усіх урочистий день.

І так, закінчивши це особливе свято відкриття академічного року на Теологічному Факультеті, всі студенти-богослови з надією на Всевишнього починають науку в новому академічному році, в твердій вірі та посвяті для своєї праці на добро Святої Української Православної Церкви взагалі, а в Канаді зокрема.

Диякон Іван Стус.

ВШАНУВАЛИ ВИЗНАЧНОГО ДУШПАСТИРЯ

День 6-го жовтня ц. р. останеться довог в памяті вірних Громади Св. Архистратига Михаїла на вул. Дізраелі в Вінніпеґу тому, що в цей день згадана Громада рішила вшанувати свого Пароха, Прот. Сергія Ґеруса, з нагоди дня його уродин, як також з нагоди його трирічної праці для згаданої Громади.

Як і можна було сподіватися, вшанувала о. Сергія та Добр. не тільки їхня Громада, але й майже все православне Духовенство міста Вінніпеґу на чолі з Високопреосвященнішим Митрополитом Іларіоном та головою Президії Консисторії УГПЦК, Протопресв. Д-ром С. В. Савчуком. Було також багато світських гостей

Було дуже мило спостерігати ту велику пошану, якою втішаються о. Сергій та Д-ка Ґерус як серед вірних своеї Громади, так і серед усіх гостей, які так численно прибули на цю урочистість щоб ушанувати, хоч і скромним способом, свого о. Пароха.

Розуміється, що й для о. Сергія та Д-ки цей вечір останеться милою несподіванкою, бо, дійсно, всі приготування до згаданого прийняття відбулися в повній таємниці. Про це, очевидно, подбав голова Громади — п. Кравчук.

І так, не передбачуючи ніякої несподіванки, о. Сергій з Д-кою увійшли на залю, в супроводі голови Громади, п. Кравчука. На порозі залі зустріла їх з привітом голова Жіночого Т-ва, п-ні Ґоряк, і вдекорувала Добродійку квіткою.

Всеч. о. Сергій з Д-кою, трохи зворушені цею несподіванкою, підход. до головного стола, де на них вже чекали: Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, Протопресв. Д-р С. В. Савчук з Д-кою, Прот. Д. Стратійчук з Д-кою, о. М. Юрківський з Д-кою, Протопресв. Гр. Метюк, о. Т. Ковалишин з Д-кою, о. С. Столярчук з Д-кою, Диякон Б. Древецький, Диякон І. Стус та пані Патрик. Після короткого привітання та молитви „Отче наш", яку гарно проспівав церковний хор під диригентурою панни Ольги Дмитрової, Високопреосвященніший Митрополит Іларіон поблагословив поживу, після чого всі засіли за гарно прибрані столи

Після перекуски, голова Громади, п. Кравчук, який був одночасно й господарем урочистости, щиро привітав о. Сергія та Д-ку Ґерус, як також подякував приявним за їх численну участь у цьому святі, й попросив до слова о. С. В. Савчука, який тепло привітав о. Сергія та Д-ку, бажаючи їм усього найкращого. Всеч. о. Сергія й Д-ку вітав також Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, при чому підкреслював дуже важливу ролю Священика та його праці, особливо в такій місійній Церкві, якою є Українська Православна Церква в Канаді. Достойний Гість висловив також щире признання о Сергію за його працю, яку він виконує в Духовній Академії, як викладач на Теологічному Факультеті. Щиро вітав о. Сергія та Д-ку о. Настоятель Собору Пресв. Покрови. Протопресв. Гр. Метюк. Він зазначував що в церковній громаді необхідна постійна любов між усіма, а особливо між вірними та їхнім душпастирем. Живучи в такій постійній любові, кожна громада матиме якнайбільше успіхів у своїй праці. Від Всеканадської Катедри Пресв. Тройці вітав о. Сергія та Д-ку о. М. Юрківський. Дальше слідували короткі, але змістовні й щирі привіти в такому порядку:

Від Добродійного Т-ва Св. Михаїла (старших) вітав голова п. Винничук; від Добродійного Т-ва Св. Михаїла (молодших) — голова п. Палі-брода; від Канадського Т-ва — голова, п. Паньків; від Жіночого Т-ва ім. Ольги Кобилянської — голова пані Ґоряк; від Сестрицтва Пресв. Богородиці — голова, пані Морис; від студентів-богословів - студент Г. Удод; від Парафії Св. Михаїла — заступник

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

голови, п. Н. Долинчук. Він же вручив і грошовий дар. Окремий привіт від шкільного троста склала пані М. Патрик.

Треба також висловити якнайбільше признання та подяку голові Громади Св. Архистратига Михаїла, п. Кравчукові, за його дуже виіле керування цією урочистою вечіркою на честь свого улюбленого Настоятеля, о. Сергія, та Д-ки Ґерус.

Молитвою „Отче наш", яку проказав о. Д-р С. В. Савчук, та Архиерейським благословенням Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, закінчено урочистість.

Нехай же Всемилосердний Господь обдаровує всіх Своєю безмежною ласкою, а Вас, Дорогий Отче Сергію та Шан. Пані Добродійко, хай обдарує Всевишній якнайбільшим щастям, здоровям та найкращими успіхами у Вашій повній самопосвяти праці на славу своєї родини та на користь Св. Українській Православній Церкві.

Диякон Іван Стус.

ПОДЯКА

Достойна Церковна Громадо Св. Архистратига Михаїла в Вінніпеґу!

Оцим складаю Вам найсердечнішу подяку від себе, дружини й сімі своєї за милу несподіванку, яку Ви влаштували нам у день моїх іменин, у неділю, 6-го жовтня ц. р.

Величава урочистість-прийняття, влаштоване Вами з цієї нагоди, та участь у ньому численних гостей, делегацій і Вищого Духовенства нашої Церкви, на чолі з Високопреосвященнішим Митрополитом Іларіоном, теплі промови й побажання Владики Митрополита, о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука й усього присутнього Духовенства, промови й побажання членів Церковної Управи, делегатів, Колеґії Св. Андрея й окремих гостей глибоко зворушили мене й освіжили для дальшої праці на Ниві Божій.

Прийміть від мене, Хвальна Управо й Достойні Парафіяни, мою скромну, але гарячу вдячність за виявлену Вами честь і за Ваш дар, який Ви вручили мені в цей день.

Зокрема дякую Голові Громади, Пану П. Кравчуку, Голові Жіночого Товариства, Пані В. Горяк, Голові Сестрицтва Пресв. Богородиці, Пані Моріс, Церковному Хорові з диригенткою панною О. Дмитровою, і всім, невідомим мені, особам, що потрудились над влаштуванням цієї урочистости.

З любовою у Христі
о. Степан і добр. А. Ґерус.

ДАВФИН ВИРІШИВ БУДУВАТИ НОВУ ЦЕРКВУ

На квартальних зборах Громади Св. Юрія в Давфині поза біжучими справами розглядалося питання будівництва нового храму. Голова Громади, п. В. Лазарук, у вступному слові зясував необхідність побудувати новий і більший церковний будинок, а касир Громади, п. Д Гриньків, висвітлив фінансові можливості будівництва. Парох Громади, о Тарас Славченко, прочитав Листа Впр. Владики Митрополита Іларіона з благословенням на будову нового храму, й у своїй промові зясував духові вимоги часу, що розвиток церковного й громадського життя зобовязують Громаду до побудови нової величної святині в Давфині

Всі промовці, які взяли участь у дискусії, заявилися за необхідністю побудови нового храму. Загальні збори одноголосно прийняли таку ж постанову. Вибрано будівельний комітет у такому складі Володимир Мазур, Петро Мимко, Федір Чайковський, Микола Швець, Петро Бабій. Це люди переважно молодшого покоління, повні ініціятиви, й тому є запорука, що вони разом з Управою Громади здійснять велике діло на славу Божу.

Після зборів закуплено площу по сусідстві з церквою, на яку буде пересунено старий церковний будинок, а на старому місці буде побудована нова святиня, яка змогла б задовольнити наші духові потреби в сучасному й майбутньому.

Успіх справи гарантується ще й тим, що на зборах були присутні майже всі дійсні члени Громади, було також багато прихильників, і всі одностайно виявили свою волю побудувати новий храм на славу Божу й добро нашої Церкви. Громада Св. Юрія сподівається підтримки, моральної й матеріяльної, від православних українців не тільки з міста Давфину, але також з околиці.

С. Т, С.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ ТА ВШАНУВАННЯ ВИСОКОПРЕОСВ. ВЛАДИКИ АРХИЄП. МИХАЇЛА В СОДБОРІ

п. Ст. Ємчук, Голова Управи. — Високопреосвящ. Архиепископ Михаїл. — о. Протоієрей Е. Чижів. — п. О. Мельничук, диригент хору.

Цього року Архиерейська Канонічна Візитація в парафії Св. Володимира в Содбори відбулася в неділю 8 вересня Владика прибув у суботу зранку й протягом дня ознайомлювався зо станом парафії, зокрема з будовою. Увечері він правив Всенічну і сказав навчальне Пастирське Слово.

У неділю 8 вересня біля церкви Владику урочисто зустрічала парафія. Діти Рідної та Недільної шкіл стелили додолу квітами. Учениця Недільної школи Тамара Добровська гарно сказала привітальне слово та піднесла Владиці чудову китицю свіжих червоних рож З хлібом-сіллю від Управи та Громади вітав Владику п. Яків Запаринюк, а в церкві - - Настоятель Прот Є. Чижів.

Архиерейську Службу Божу Владика Архиепископ правив у сослуженні о. Настоятеля, двох Іподияконів і чотирьох стихарних прислужників — учнів Рідної та Недільної шкіл. Добре співав хор під керівництвом п. О. Мельничука

У своїй змістовній проповіді Владика подав багату науку, і взивав вірних понад усе сумлінно працювати в своєму найближчому винограднику — РОДИНІ, бо добра родина то не тільки втіха й слава родичів,а й міцна підвалина розквіту Церкви та уздоровлення суспільства в кожній державі. Цю науку Архипастиря вірні вислухали з глибокою увагою.

Після Служби Божої Владика вітав о. Настоятеля, Управу Громади, Сестрицтво, Школу, працівників та жертводавців. Зокрема відзначив працю голови Громади п. Ст. Ємчука, Добродійки С. Чижевої, диригента О. Мельничука й інших, і довше зупинився на діяльності о. Настоятеля для піднесення церковно-релігійного життя Громади, та взивав вірних шанувати своїх пастирів і підтримувати у час труднощів

о. Прот. Є Чижів подякував Владиці за привітання й побажання, як також і за апостольські, проповідницькі труди його і за щоденне піклування нами. А далі виголосив, що цього року сповнилося 15 літ Архиерейського служіння Владики Михаїла в Українській Православній Церкві. Він гаряче вітав Владику та прирікав від Громади моральну підтримку в його праці

Після цього вітав Владику голова Управи Громади п. Ст. Ємчук та вручив йому китицю живих квітів. Урочистість у церкві закінчилась Многоліттям.

За святковим обідом, приготовленим у сербській залі, о Настоятель вітав Владику й усіх присутніх, та ведення свята передав голові Управи п Ст. Ємчукові.

Від нашої Громади привітання склав голова Управи п. Ст. Ємчук. Дальше, слідували привіти від парафіяльного Сестрицтва, УНО, Білоруського Національного Обєднання, Взаїмної Помочі, Ліги Визволення України та Союзу Гетьманців-Державників.

У своїй промові Владика Михаїл висловив надію, що содборці добудують свій храм і ще до Св. Різдва увійдуть у нього. Навесні ж, з Божою допомогою, запросять Первоєраха нашої Православної Української Церкви та свого Архиепископа на врочисте посвячення храму Св. Володимира.

Після інформації про будову, голова Управи, п. Ст.

Ємчук, проголосив збірку, і присутні склали на будову церкви 2,130 дол., в тому Сестрицтво 500 дол.

Подякою о. Настоятеля та голови Управи, п. Ст. Ємчука, урочистість закінчилася. Увечері того ж дня в домі о. Настоятеля відбулася нарада Владики з Управою та представниками Громади. В понеділок 9 вересня Владика від'їхав до Торонта.

На цім місті о. Настоятель та Управа Громади висловлюють щиру подяку Високопреосвященнішому Владиці Архиепископу Михаїлу, всім жертводавцям, Сестрицтву та всім, що спричинилися до звеличення цього свята. Окрема подяка п-ву Тимошенкам за гостинне опікування Владикою у своему домі під час його перебування.

Ця Візитація Владики Архиепископа піднесла на дусі нашу парафію. Праця по закінченні будови цього літа розпочалась у червні. Розмір робіт був великий, і вимагав додаткових витрат на 20 тисяч долярів. Щоб уникнути позик, вирішено, за досвідом минулих років, всі роботи (крім складної фахової) виконувати своїми силами безплатно. На заклик о. Настоятеля та голови Управи, п. Ст. Ємчука, відгукнулися всі ті, що відчувають потребу Церкви. Серед них поважна кількість наших братів по Вірі, білорусів, яким складаємо окрему щиру подяку. Наполегливою працею всіх до цього часу виконані всі підготовчі роботи до „пляйстерування". Праці є досить, але віддані працівники, віримо, на півшляху не зупиняться й своєї мети досягнуть із честю

І цього року найбільше потрудилися ті, що багато працювали та жертвували за минулих років. Ось імена їх: Ст. Ємчук, М. Скоморовський, О. Тимошенко, М. Марченко, М. Тихончук, П. Бурак, К. Ткаченко, К Короневський, М. Назарук, О Мельничук, А. Рибак, Єв Тарасюк, Ф. Шевченко, Г Городзейчук, Г Шнурко, В. Андрущенко, Ів. Шевченко, М. Горуля, М. Чекалин, С. Дзюшко, Вол Щербій, Ів. Наріжний, М. Бондар, Яр. Запаринюк та інші. Ці вірні працювати для Церкви рахують своїм обовязком й тішаться досягнутим. Вони, ці ж працівники, складають знову пожертви, які в загальній сумі займають поважне місце.

Не можемо при цьому поминути щедрих жертводавців: Сестрицтво ім. Кн. Ольги, п. Івана Базара, п. П. Максименка, п. Ф. Фрідріха, д-ра Юрія Токарика, п-во Бондарів, які склали чимало тисяч.

Усі ці вірні твердо крокують вперед до накресленої мети, шляхетно мріючи ввійти нагору в ЦЕРКВУ до Різдвяних Свят, і ці Свята звеличити подвійно: поруч Різдвяної пісні „Христос народжується — славіте", голосно заспівати величний Великодній спів перемоги „Цей день, що його створив Господь, радіймо й веселімось сьогодні!"

Щира подяка за Архипастирську опіку над нашою Громадою Владиці Архиепископу Михаїлу, всім жертводавцям та працівникам.

Збудувати такий прекрасний храм — це ПОДВИГ. Імена будівників цього храму в Святій Українській Греко-Православній Церкві золотими літерами будуть записані навіки.

Господь же на Небі винагородить їх стократно!

Прот. Є. Чижів.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВІКТОРІЯ КОЗУБ

Ошава, Онт. — 23 січня 1957 року упокоїлась у Бозі бл. п Вікторія Козуб, проживши 42 роки. Оставила мужа Василя й чотири дочки. Похорон відбувся в церкви Різдва Пресв. Богородиці. Покійницю похоронено на міському цвинтарі По Похоронних Відправах відбувся братський обід, тут зібрано пожертви на місцеву церкву, а з того призначено 5 дол. на пресовий фонд „Вістника". Жертводавцям щира подяка.

Покійній Вічная Память!

Присутній.

БЛ. П. ДОМКА ІЛАЩУК

Ошава, Онт. — 25-го липня ц. р упокоїлась у Бозі бл. п. Домка Ілащук, проживши 62 роки. Похорон відбувся 28-го липня. Покійницю похоронено на парафіяльнім цвинтарі. Покійна оставила 2 дочки й 4 сини. По Похоронних Відправах відбувся обід та проголошено збірку на місцеву церкву, і з того виділено на „Вістник" 5 дол Жертводавцям щире спасибі.

Бл п. Домці Вічная Память!

Присутній.

БЛ. П. ЛЕОНТІЙ І МАРІЯ ЦУРКАНИ
(Поминки)

Стінен, Саск 18-го серпня ц. р відбулася Служба Божа в місцевій церкві Св. Дмитрія, а по Сл. Б. була відправлена Панахида за вічний спокій бл. п. Леонтія та Марії Цурканів. Панахиду замовили сини й доньки Покійних, а по Панахиді відбувся великий поминковий обід у міській залі, яким вони вгостили значне число приявних. Бл. п. Леонтій і Марія Цуркани молодими прибули до Канади 1904 року із села Каміна, Буковина. Прибувши до Канади, молоде подружжя поселилося в околиці Гаес, Саск., де взяли собі гомстед і прожили там до смерти.

Господь поблагословив їх діточками, яких мали десятеро: 7 синів і 3 доньки. Але, як і всім людям у світі, так і покійним Леонтієві й Марії Цурканам, не довго прийшлося втішатися вільним життям після дорібку, бо в 1939 році вмирає Леонтій, проживши 69 років, а його дружина Марія померла в 1942 р., проживши 63 роки. Покійні Леонтій і Марія Цуркани були православними християнами, і жили за наукою Св. Православної Церкви, а приклад їхнього християнського життя остався спадщиною для їхніх дітей; доказом цього є факт, що їхні діти не забувають за своїх родичів, а згадують їх молитвою в церкві та поминковими обідами.

Під час обіду промовляв місцевий Парох, о. П. Зубріцький; і він підкреслив, що цей поминковий обід, який дають діти покійних Лиотія та Марії, і Панахида в церкві, — це добрий приклад і наука для багатьох тих, що хоч їх рідні відійшли у Вічність, то все ж вони, діти, за них так скоро позабували, що вже й стежки не знають до їхніх могил...

Всеч. о. Парох подякував дітям за їхне достойне відношення до своїх покійних родичів. Збіркою зайнявся о. Парох, і було зібрано $23.00, з яких $3 50 призначено на пресовий фонд „Вістника", а решту — на місцеву церкву, яка ще не докінчена в будові. Щира подяка жертводавцям, а бл. п. Леонтієві та Марії Цурканам Вічна Память!

Присутній.

БЛ. П. ДМИТРО КЕРЕЛЮК

Ошава, Онт. — 14 серпня ц. р. упокоївся в Бозі Дмитро Керелюк, проживши 68 літ. Покійний був Ктитором і Фундатором нашої парафії Різдва Пресв Богородиці. Похорон відбувся 17-го серпня. Покійного похоронено на парафіяльнім цвинтарі Пок Дмитро родини не мав. Похороном зайнялись п-во Ґеорґій і Єлена Романчуки, Іван Тома та Ганесій Ґаць. По Похороні відбувся братський обід, і тут проголошено збірку на місцеву церкву, з чого пожертвувано 5 дол. на „Вістник" Жертводавцям щира подяка.

Покійному Дмитрові Вічная Память!

Присутній.

БЛ. П. АНТОНІНА ШЕПЕЛЬ

Вінніпеґ, Ман. 22-го серпня ц. р. в лікарні Дженерал Госпітал у Вінніпеґу упокоїлась бл. п. Антоніна Шепель, проживши 37 років.

Пок Антоніна народилася 20-го травня 1920 року в селі Савківці на Полтавщині, в сім'ї Савки й Мокрини Яценків.

На рідних землях до 2-ої світової війни пережили вони тяжкі роки голоду й терору. Під час 2-ої світової війни були примусово вивезені в Німеччину, і тут вдруге витерпіли тяжку нужду й страх.

По війні, 1949 року з Німеччини переселилися в Канаду, в околицю Портедж ля Прейрі, Манітоба. Тут працювали тяжко, але з радістю — що діждалися великої людської свободи. Пок. Антоніна, з своїм чоловіком, Семеном Шепелем, постійно мріяла була діждатися такої свободи і в рідному краю.

Але не судилося. Тяжка недуга, рак, перервала нитку її життя в розцвіті літ.

Антонія полишила в горю чоловіка Семена та його батьків, братів і сестру.

Заупокійну Літургію відправив у катедрі Пресвятої Тройці о. М. Юрковський, а з Катедри покійницю відпроваджено на місцевий православний цвинтар.

По Похороні відбувся братський обід в домі чоловікової сестри, Марії Гнітецької, і тут п. М. Задорожній проголосив збірку пожертв, якою зайнявся п. М. Ромса. Суму зібраних пожертв, 21.00 дол., передано на пресовий фонд „Вістника".

Пожертви склали по 2 дол.: п-во Задорожні, п-во М. Янцен, п-во М. Ромси, п-во А. Тимощуки, п-во С. Іванцеві, п-во А. Терлецькі, п-во С. Шепелі, п-во Мих. Шепелі; по 1 дол.: п. М. Шепель, пані Р. Мачуленко, п-ні К. Гурин, п. М. Пятківський, п-во І. Гнітецькі.

Жертводавцям сердечне спасибі, а покійній Антоніні — Царство Небесне.

Вічна Їй Память!

Присутній.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ ТИМЧУК

Ошава, Онт. — В суботу, 21-го вересня 1957 р., упокоївся в Бозі бл. п. Григорій Тимчук, проживши 72 роки. Покійний походив з села Старої Жучки, Буковина. В Ошаві прожив 40 літ, і був парафіянином церкви Різдва Пресвятої Богородиці із самого початку існування Громади.

Пок. Григорій оставив дружину з другого подружжя. Похорон відбувся з церкви Різдва Пресв. Богородиці 24-го вересня 1957 р. — Покійного похоронено на парафіяльнім цвинтарі. По Похороні відбувся братський обід, і там проголошено збірку на місцеву церкву, з чого призначено $2.30 на пресовий фонд „Вістника". Щире спасибі жертводавцям, а покійному Григорієві Вічная Память!

Присутній.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпег
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6-5373

ПІДВИННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Кенора, Транскона, Сендгил
10. Неділя — Поплар Парк, Су Лукавт, Тиндал
17. Неділя — Транскона, Кенора, Дуфрост
24. Неділя — Селкирк (Храм), Попларфілд, Ґонор
Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джонс еве., Вінніпег 4.

о. К. ЖЕЛІЦКЕВИЧА
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Кіндерслей
10. Неділя — Оен
17. Неділя — Мічем
24. Неділя — Вонда.
Адреса: 401 Мейн Стр., Саскатун, Саск.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИСТОПАД:
3. Неділя - Шіго місто
8. Пятниця. Вел Дмитрія — Шіго Полудне
10. Неділя — Фовм Лейк
17. Неділя — Винярд
21. Четвер. Арх. Михаїла — Вимор
24. Неділя — Едмор
Адреса: Шіго, Саск., Бох 52. Тел. 21.

о. О. ФЛЯКА
ЛИСТОПАД:
3 Неділя — Радвей
Восетна Вечірня в 7-ій год. веч.
8. Пятниця. Св. Дмитрія — Торгилд
10. Неділя — Редватер
Вечірня в Еґремонт о год. 4-ій по пол.
17 Неділя — Восетна
Вечірня в Торгилл о год. 7-ій вечером
21. Четвер. Св. Михаїла — Радвей (Базар Громади)
24 Неділя — Редвотер
Вечірня в Нюбрук о год. 4-ій по пол.
Адреса: Box 128. Тел. 10. Радвей.

о. М. КОЛЕНИЧА
ЛИСТОПАД:
3 Неділя — Айтуна
Вечірня 7-ій год веч. Айтуна
8. Пятниця. Св. Дмитрія — Фенвуд
10. Неділя — Мелвол.
17 Неділя — Ґудів
24 Неділя Габорд
Адреса. Box 143 Айтуна, Саск. Тел 57

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Етелберт
10 Неділя — Пайн Ривер
17. Неділя — Ґарленд
21. Собор Арх. Михаїла — Венлав (Храм)
24 Неділя — Богдан
Адреса: Box 71, Етелберт. Ман.

о. П. БУБЛИКА
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Інсінгер (місто)
10. Неділя — Тідор
17. Неділя Інсінгер (коло Куцих)
21. Михаїла — Дробот
24. Неділя — Вест Брук
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Інсінгер (місто)
4 Введения в Храм Пресв. Богород — Льора
8. Неділя — Тідор (місто)
13. Св. Андрея — Тідор (за рікою)
15. Неділя — Вест Брук
19. Св Миколая — Інсінгер (коло Куцих)
22. Неділя — Дробот
29. Неділя — Інсінгер (ґай-вей)
Адреса: Box: 6 Тідор. Саск.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Єлов Крік
8 Пятниця Св. Влкм. Дмитрія — Альвіна
10. Неділя — Вакав
17. Неділя — Ст. Джулієн
21. Четвер. Арх. Михаїла — Лінін (Храм)
24. Неділя — Кадворт
Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЛИСТОПАД:
3. Неділя: — Витків (30-ювілей громади, тов. Народній Дім" і ... С.У.К. Богослужения відслужать: Всеч. о. Гребенюк і о. Ол. Хомяк — після якого обід і концерт з промовами визначних осіб
8. Пятниця. Св. Дмитрія — Ґетерлей
10. Неділя — Норт Бетлфорд
17. Неділя — Кендо (Храм)
21. Четвер. Св. Михаїла — Медов Лейк
24. Неділя — Ґлеслин
Після Богослуження у всіх громадах відбудеться навчання Божого Закону для молоді і дітей
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. П. САЦЕВИЧА
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Смокі Лейк
8. Пятниця, Великмч. Дмитрія — Вільна (храм)
10. Неділя — Беліс
10. Неділя — Стрий о. Труфин
17. Неділя — Смокі Лейк
17. Неділя — Давинг о. Труфин
21. Четвер, Собор Архистр. Михаїла — Ворспайт
24 Неділя — Спеден
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта., Тел 39.

о. Д. ЛУЧАКА
ЛИСТОПАД
3. Неділя — Вилингдон
8. Дмитрія — Лужани (Храм)
10 Неділя — Андрю
17. Неділя — Гемлин
21. Собор Архис. Михаїла — Завале, (Храм)
24. Неділя — Прут

о. П. ЗУБРИЦЬКИЙ
ЛИСТОПАД:
2. Субота. Задушна Сл Б. і Парастас — Ґаес
3. Неділя. Сл. Божа — Ґлес
8. Пятниця. Дмитрія Великомученика (Храм) — Стінен
10. Неділя. День Подяки (Храм) - Ґлен Елдер
17. Неділя. Сл. Б. День Подяки — Норквей
21 Четвер. Собор Архистратига Михаїла — Вайтбіч
24 Неділя Сл. Божа — Сван Плейн
Адреса: Box 111. Ґаес, Саск

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Вайлдвуд
8 Пятниця. Дмитрія Великомученика — Сіба Біч
10. Неділя — Баргед
21 Четвер. Собор Архистр. Михаїла — Атабаска
24 Неділя — Вестлок
ГРУДЕНЬ
4. Середа. Увелення в Храм Пресв Богор. — Ричмонд П. (Річні збори)
8. Неділя - Баргед (Річні збори)
15 Неділя — Атабаска (Річні збори)
19. Четвер. Св. Миколая — Вестлок Річні збори)
22. Неділя — Сіба Біч (Річні збори)
29. Неділя — Вайлдвуд (Річні збори)
Адреса: Box 351. Вестлок. Алта Тел. 436

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД:
3 Неділя — Давфин
8. Пятниця. Дмитрія — Косів (Після Богослужения Річні Збори)
10. Неділя — Рорктон
17. Неділя — Ґилберт Плейнс
21. Четвер. Михаїла — Ешвіл
24. Неділя — Велий Ривер
24. Неділя — о 7 год. вечора Вечірня — в Ґилберт Плейнс
Адреса: Box 1089 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Роблин
8. Пятниця. Св. Вмч Дмитрія — Линард
10. Неділя — Рокстон „Топорівці" — фарми
17. Неділя — Шортлейл
21. Четвер. Собор Архистр. Михаїла — Ґрендвю
24 Неділя — Петлюра
Адреса: Box 201, Роблин, Ман. Тел. 214-R.-2.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Ґлен Елмо
8. Пятниця — Виста
10. Неділя — Енгусвил
17. Неділя — Січ
21. Четвер — Сенді Лейк
24. Неділя — Овкборн
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Сенді Лейк
4. Середа — Січ
8. Неділя - Мензі
13. Пятниця — Овкборн
15. Неділя — Розбурн
19. Четвер — Ґлен Елмо
22 Неділя Енгусвил
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД.
3. Неділя — Толстой
8. Пятниця. Дмитрія — Сарто
10. Неділя — Пембіна
17. Неділя — Роза
21. Четвер. Михаїла Онуцька Церква — Ґардентон
24. Неділя — Ґарденгон
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Толстой
4. Середа. Увелення — Толстой
8. Неділя — Пембіна
15. Неділя — Роза
19. Четвер. Николая — Толстой
22. Неділя - Ґарденгон
29. Неділя — Сарто
Адреса: Толстой, Ман

о. ІВАНА МАГАСА
ЛИСТОПАД
3. Неділя — Гефорд
8. Пятниця. Дмитрія Вмч. — Гефорд
10. Неділя — Мейфер
17 Неділя — Редфілд
21 Четвер. Соб Арх Михаїла - Кридор
24 Неділя Гефорд
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел 55.

о. Г. КРИШТАНОВИЧА
ЛИСТОПАД
3. Неділя 21 Сл Божа в парафії Лак ла Бин
8 Св Дмитрія (Храм) Сл Божа - Крайґенд
10 Неділя 22 Сл. Божа Вондерінг Ривер
17 Неділя 23 Сл. Божа Бойл
21 Собор Св. Михаїла Сл Божа — Ґресленд
24 Неділя 24 Сл Божа — Серайл
Прошу родичів приходити з дітьми з якими по Службі Божій відбудеться Катехізація.

о. Е. ГОРПИНИ
ЛИСТОПАД:
3. Неділя Вайта
8. Пятниця Вмч. Дмитрія — Арбака (Св. Миколая)
10. Неділя — Сірко
17 Неділя — Сандави
21. Четвер. Собор. Архистр. Михаїла — Вайта
24. Неділя — Арбака (Св. Петра й Павла)
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Вайта
4 Середа. Уведення в храм Пресв Богородиці — Сірко
8. Неділя — Сандави
15. Неділя Вайта
19. Четвер. Миколая Мир. — Лик. Чудотвор. — Арбака (Храм)
22. Неділя — Сеньків
29. Неділя — Арбака (Св. Петра й Павла)
Адреса: Вайта. Ман., тел. 21

о. Г. ВАСИЛІВА
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Равндгил
8. Пятниця. Св. Дмитрія — Брудергайм (храм)
10. Неділя — Оновей
17. Неділя — Торсбі
21. Собор Арх. Михаїла — Федора
24. Неділя — Калмар
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Пено (Річні Збори)
8 Неділя — Торсбі.
15. Неділя — Оновей (Річні Збори)
19. Св. Николая Чудот. — Брудергайм (Храм)
22. Неділя — Калмар (Річні Збори)
29. Неділя - Торсбі (Річні Збори)
УВАГА: По відпоаві відбудеться в кожній громаді Молебень за полеглих.
8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта.

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД:
1 П 19 Блаж Клеопатри і Івана
2 С 20 Вмч. Артемія, мч. Евора
3 Н 21 Нед. 21. Преп. Іларіона В.
4 П 22 Рівноап Аверкія еп.
5 В 23 Ап. Якова брата Господ.
6 С 24 Преп. Арети, Сисоя
7 Ч 25 Муч. Маркіяна і Мартирія
8 П 26 Димитрія Великмч
9 С 27 Муч. Нестора
10 Н 28 Нед. 22 Муч. Терентія
11 П 29 Препмч. Анастсії Римлян.
12 В 30 Муч. Зеновія і Зеновії
13 С 31 Преп Спиридона Печер.
14 Ч 1 Косми і Даміяна
15 П 2 Муч. Акиндина, Пегасія
16 С 3 Муч. Акепсима еп.
17 Н 4 Нед 23. Преп Йоаникія
18 П 5 Муч Галактіона й Епістими
19 В 6 Павла архиеп Царгор.
20 С 7 Св. 33 муч в Мелітині
21 Ч 8 Собор Архист МИХАЇЛА
22 П 9 Онисифора іспов. Печер.
23 С 10 Ап з 70-ти Ераста еп
24 Н 11 Нед 24 Муч Мини
25 П 12 Св Івана Милостивого
26 В 13 Івана Золотустого
27 С 14 Ап Филипа з 12-ти
28 Ч 15 Муч Гурія Самона і Авіва
29 П 16 Ап і еван Матея (з 12)
30 С 17 Григорія еп і чуд Неокес

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД
3 Неділя Кадет
8. Пятниця Вмч Дмитрія Сембург
10 Неділя — Вірдейл
17 Неділя — Шипмен
21 Четвер. Арх. Михаїла — Нипавин
24 Неділя — Кадет
Адреса: Box 994, Нипавин, тел 2160

о. В. АПОНЮКА
ЛИСТОПАД
3 Неділя - Мус Джо
8 Пятниця Св Дмитрія Прілейт
10 Неділя Ріджайна
17 Неділя — Ріджайна
21 Четвер. Св. Михаїла Арх Кенділк (Храм)
24 Неділя — Ріджайна
ГРУДЕНЬ
1 Неділя — Мус Джо
4 Середа Уведення в Хр Пресв Богородиці — Прілейт
8 Неділя Ріджайна
15 Неділя Ріджайна
19 Четвер. Св. Миколи Чуд. — Кенділк
22 Неділя — Прілейт
29 Неділя Ріджайна
Адреса. 1849 Вінніпеґ Стр Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. П. В. ЛЯЧИНИ
ЛИСТОПАД:
3. Неділя - Йорктон
8. Пятниця. Дмитрія — Райн
10. Неділя Горлиц
17. Неділя — Йорктон
21. Четвер Арх. Мих — Сторновей
24. Неділя — Мазепа
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Йорктон
4. Середа. Уведення в Храм Пр Богородиці — Мазепа
8. Неділя — Райн
15. Неділя Йорктон
19. Четвер. Св. о. Ник. — Горлиц
22. Неділя — Вроксгон
29. Неділя — Калдер
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел 32998 — Йорктон. Саск.

Устав Церковний

ЛИСТОПАД:
3. Нед. 21. Гол 4 УЄ 10. Літ. Ап Галат 2: 16-20. Єван. Луки 8: 5-15.
10 Нед 22. Гол 5. УЄ 11. Літ Ап. Галат 6:, 11-18. Єван. Луки 16: 19-31.
17. Нед. 23. Гол 6 УЄ 1 Літ Ап. Єфесян 2: 4-10. Єван. Луки 8 26-39
23. Нед 24 Гол 7 УЄ 2 Літ Ап. Ефесян 2: 14-22 Єван Луки 8: 41-56
8 Велмч Димитрія УЄ Мат 10; 16-22. Літ Ап 2 Тим. 2: 1-10. Єван. Івана 15: 17-27 і 16: 1-2.
21 Архистр Михаїла УЄ Мат 13: 24-30, 36-43 Літ Ап. Жид. 2: 2-10. Єван. Луки 10: 16-21.

Український релігійний ... в Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1957. ВІННІПЕҐ, МАН., 15. ЛИСТОПАДА, 1957. ЧИСЛО (1050) 22

ВСЕКАНАДІЙСЬКИЙ КОМІТЕТ
БУДОВИ КАТЕДРИ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ.

I.
ВСЕКАНАДІЙСЬКА КАТЕДРА.

Згідно з постановою XI Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді 1951-го року в Вінніпегу має бути докінчена будова Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці. Кошти на цю будову дають: половину — Катедральна Громада в Вінніпегу, а другу половину уся православна Канада.

Катедральна Громада Пресвятої Тройці свій обов'язок увесь час виконує належно, а тепер наспів час приступити до конечного збору пожертв другої половини, - з усієї Канади. Ось для цього, з благословення Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, і твориться Всеканадійський Комітет Будови Катедри Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

План організації і праці Всеканадійського Комітету Будови такий:

II.
ВСЕКАНАДІЙСЬКИЙ БУДІВЕЛЬНИЙ КОМІТЕТ.

1. Всеканадійський Будівельний Комітет міститься в м. Вінніпегу, і складається з таких осіб

Митрополит — почесний Голова Всеканадійського Будівельного Комітету

Голова Президії Консисторії - Голова Всеканадійського Будівельного Комітету.

Секретар Всеканадійського Будівельного Комітету Секретар Президії Консисторії.

Члени Всеканадійського Будівельного Комітету: 1. Архиепископ Східної Канади та Адміністратор Західньої, 2. Усі три о.о. Пароxи Церков у Вінніпегу. 3 Голови Єпархіяльного і Парафіяльного Будівельного Комітету в Вінніпегу, і 4. Запрошені світські особи як у Вінніпегу, так і по всій Канаді, — у міру можности і в міру потреби.

2. Завдання Всеканадійського Будівельного Комітету є докінчити будову й окрасу Катедри Пресвятої Тройці в Вінніпегу при допомозі Будівельного Комітету Катедри Пресвятої Тройці. При тому ця Катедра мусить бути справді велична, в належному українському стилі побудована й прикрашена

3. Катедральний Будівельний Комітет у Вінніпегу провадить усю працю побудови Катедри та все діловодство цього за вказівками Всеканадійського та Середньоканадійського Єпархіяльного Комітетів, для чого провадить відповідну канцелярію з платним секретарем її.

4. Ділова Президія Всеканадійського Будівельного Комітету складається з таких осіб: Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Голова Президії Консисторії і Голови Єпархіяльного та Парафіяльного (Катедрального) Комітетів у Вінніпегу.

5. Всеканадійський Будівельний Комітет конче організує і провадить постійне відповідне освідомлення по всій українській пресі за добудову й окрасу Всеканадійської Святині.

6. Він же доглядає, щоб Єпархіяльні Будівельні Комітети працювали активно й невпинно.

7. Всеканадійський Будівельний Комітет збирається в міру потреби, але не менше одного разу в місяць чи на два місяці.

III.
ЄПАРХІЯЛЬНІ БУДІВЕЛЬНІ КОМІТЕТИ.

8. Єпархіяльні Будівельні Комітети закладаються в трьох містах: у Вінніпегу, Торонто і в Едмонтоні

9 На чолі Середньоканадійського Єпархіяльного Будівельного Комітету у Вінніпегу стоїть обраний представник Митрополита Церкви, у Торонто Архиепископ Східньої Канади, а в Едмонтоні о. Адміністратор Західньої Канади.

10. Єпархіяльні Будівельні Комітети складаються з трьох осіб. Голови, його Заступника і Секретаря, а в Вінніпегу ще й з кількох представників Будівельного Комітету.

11 Головні завдання Єпархіяльних Будівельних Комітетів:

а. Закладання Парафіяльних Будівельних Комітетів по всіх Парафіях і Громадах своєї Єпархії, і постійний догляд над їхньою успішною працею

б. Єпархіяльний Будівельний Комітет у Вінніпегу повно співпрацює з теперішним Катедральним Будівельним Комітетом при Катедрі Пресвятої Тройці, і своє діловодство провадить його силами (див. параграф 3)

в Допомагати, щоб усі Священики конче вияснювали в своїх проповідях вагу й значення Всеканадійської Катедри, як всеканадійської Святині.

12. Єпархальний Будівельний Комітет може доручити збирання пожертв у своїй Єпархії і одній особі. Про це він повідомляє всіх парафіяльних Священиків

13. Єпархіяльний Будівельний Комітет збирається в міру потреби, але не менше одного разу в два місяці.

IV.
ПАРАФІЯЛЬНІ БУДІВЕЛЬНІ КОМІТЕТИ.

14. Парафіяльні Будівельні Комітети закладаються по всіх Парафіях Греко-Православної Церкви в Канаді.

15. Парафіяльні Комітети складаються з Голови, його Заступника, Секретаря і кількох членів, число яких установлює сам Комітет.

16. Головою Парафіяльного Будівельного Комітету є парафіяльний Священик, а його Заступником - голова Церковного Заряду Громади.

Членами Парафіяльного Будівельного Комітету закликаються також Голови українських світських місцевих організацій, як чоловічих, так і жіночих.

17. У тих Громадах, де Священик не живе, а тільки часом приїздить, там Священик творить відділи Парафіяльних Будівельних Комітетів на таких же основах, які обов'язують Парафіяльний Комітет.

18. Головним завданням Парафіяльного Будівельного Комітету є активне збирання пожертв на добудову й належну окрасу Всеканадійської Катедри в Вінніпегу. Це завдання Митрополит Іларіон поблагословив для кожного Священика нашої Церкви, як завдання дуже важливе.

19. Як саме збирати пожертви — це установляє сам Парафіяльний Комітет. Він має право доручити це збирання і окремій особі.

20. Усі зібрані кошти Парафіяльний Комітет щомісяця пересилає безпосередньо на адресу Катедри Пресв. Тройці в Вінніпегу, а саме:

HOLY TRINITY UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CATHEDRAL
1175 Main Street,
Winnipeg 4, Man.

і одночасно повідомляє про це свій Єпархіяльний Будівельний Комітет.

21. Митрополит Української Православної Церкви благословляє, щоб усі Священики у своїх проповідях конче нагадували своїм вірним про вагу й значення Всеканадійської Катедри, і про конечний обов'язок скласти на неї свою помітну пожертву.

22. Кожен Парафіяльний Будівельний Комітет обов'язаний доглядати, щоб його відділи по Громадах працювали належно й активно

23. Парафіяльний Будівельний Комітет збирається в міру потреби, але не менше, як два рази місячно.

V.
ПРИПИНЕННЯ ДІЯЛЬНОСТИ КОМІТЕТІВ.

24. Усі Будівельні Комітети працюють активно й невпинно аж до часу повної побудови й повної прикраси Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці в Вінніпегу

Час цей установить Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді своїм Пастирським Посланням.

Цю Інструкцію для Всеканадійського Комітету Будови Катедри Пресвятої Тройці в Вінніпегу благословляю для вжитку по всій Канаді.

Закликаю всіх працівників цього Всеканадійського Комітету до ревної та належної праці Богові на славу, а українському народові в Канаді на спасіння.

Закликаю всіх вірних відгукнутися на цей всеканадійський наш обов'язок щиро й жертвенно. Послухаймо Апостола Павла, який нас навчає: "Нехай ко-

ж е н дає, як серце його призволяє, — не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто о х о ч е дає!" (Кор. 9. 7).

† Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1957-го,
Місяця жовтня 14-го.

КАТОЛИЦЬКА АГЕНЦІЯ АТАКУЄ СВІТОВУ РАДУ ЦЕРКОВ

Центральний Комітет Світової Ради Церков (протестантських) на своїй роковій конференції в Ню Гейвен, ЗДА, цього року постановив „розпочати розслідження питань релігійної свободи, що виникають в католицьких та інших країнах"

Значення цієї короткої протестантської резолюції стає ясніше на основі ширшого матеріялу цьогорічних нарад Центрального Комітету Світової Ради Церков у Ню Гейвен. Там було сказано, що в католицьких країнах інші релігії переслідуються католицтвом не менше, як у комуністичних країнах усяка релігія, а часом ще гірше.

Інформаційне Бюро Крайової Католицької Конференції Добродійства у Вашингтоні, ЗДА, видало офіційну заяву, в якій воно осуджує Центральний Комітет Світової Ради Церков за „публичне обговорювання" „мнимого переслідування" Католицькою Церквою некатоликів у католицьких країнах, і за вищезгадану резолюцію Центрального Комітету С.Р.Ц. щоб розслідити справу цього переслідування.

СИЛЬНА БОРОТЬБА ПРОТИ РЕЛІГІЇ В СХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

У східній частині Німеччини, що під советською окупацією, секретар комуністичної партії Ульбріхт видав наказ, щоб усі діти шкільного віку брали участь у протирелігійному русі. Він заявив, що „християнство баламутить людей, отже треба йти за наукою найбільших учених — Маркса, Енгельса, Леніна". — Можна сподіватися масового комуністичного терору на всіх релігійних людей схід. Німеччини.

"НАПИСАВ ДО ПАПИ, А ВІДПОВІВ СВ. ПЕТРО"

Торонтонська „Наша Мета" з 21 вересня ц. р. під поданим наголовком принесла таку новинку:

"У Франції трапилась комічна історія. Один з бездомних, не маючи можливости дістати мешкання для своєї родини, вирішив написати в цій справі до Св. Отця і просити його про допомогу.

Випадково в тому часі був у Римі архиепископ Парижу і йому передано цього листа у Ватикані для полагодження. Приїхавши до Парижу, архиепископ передав листа бюрові для допомоги бездомним. Випадок хотів, що секретар бюра, який відповів позитивно на цього листа бездомному, називається Сен П'єр (Святий Петро).

Бездомний, діставши листа, присягався, що йому відписав сам св. Петро з неба і годі було вияснити йому, як справа малася в дійсності. Для нього було логічне, що відписав йому Той, чиїм наслідником є римський Папа".

Пряма любов Бога і спокою приходить через душу. Відверни її від Бога, тоді серце стане розбитим.

„ДЖЕЗ" У ЦЕРКВІ

Вістка з Англії говорить, що в англіканській церкві в Менчестер, в Англії, заведено джезовий спів і музику. „Джез" — рід крикливої музики і танцю, як кажуть, є витвором муринів. При джезовім співі і музиці в церкві, як каже вістка, чути було тупання ніг. Була музика, був барабан, мандоліни, скрипка і гра на органі. І, головно молоді, тим захоплювалися. Так думають молодих до церкви притягати. Легким коштом!

Але вже давніше в Ню Йорку заводили в церкві танці для принади, одначе пізніше про це вже не згадувано. Видно, що успіху не було.

Пригадується вислів одного з визначних англійських мислителів, який казав. „Маємо залізниці й парові кораблі, та чи при їх допомозі зможемо скоріше завести християнську релігію до Африки? Ні! Релігію можна найскорше занести пішки й босими ногами", а не джезом і танцями.

АРХИЄП. ФІШЕР — НЕМОВ ПАПА, ГОВОРЯТЬ АНГЛІКАНЦІ

Англіканський Архиепископ Кентерберійський, д-р Фішер, недавно заявив, що англіканські пастори, які вінчають розведених, "діють на погибель їхніх душ". Преса подає, що біля 7,000 англіканських священиків заявили, що в цій справі не погоджуються з Архиепископом, бо, мовляв він поводиться з духовенством так, "як Папа Римський".

СВЯЩЕНИК — ДРУГИЙ ХРИСТОС

У католицькому часописі "Байзентайн Кетолик Ворлд", що виходить в ЗДА, в числі за 27-го жовтня 1957 р. появилася стаття священика Т. Долінея під наголовком "Священик — другий Христос". У статті між іншим сказано. "Вже самим своїм саном (духовним) священик не може бути трактований нарівні зо світськими людьми. Через своє висвячення (рукоположення на священика) він отримує особливий характер - священства, що стає печаттю на його душі навіки. Він стає другим Христом".

НА ЕКРАНІ Й ЗА ЕКРАНОМ

У неділю ввечері, 29-го вересня, телевізійна станція СіБіСі в Канаді, як звичайно щонеділі, надавала з Торонта програму "Дис Вік", під керівництвом відомого коментатора Линча.

Цим разом Линч мав інтерву з двома вченими — професором Коганом з катедри філософії університету Мекґил у Монтреалі, і професором Р. Ароном з катедри філософії славного Сорбонського університету в Парижі, — він же й світової марки публіцист.

Проф. Коган недавно відвідав Югославію, а проф. Арон повернувся з конференції філософів у Польщі.

Обидва ці професори говорили на тему комунізму за "залізною заслоною". Проф. Коган сказав, що комуністична теорія Маркса, цебто марксизм, — то звичайна собі "наукова аналіза капіталізму". Проф. Арон сказав, що польські вчені — то тверді соціялісти. А комунізм у Польщі все таки дав деякі добрі наслідки, як клясову рівність, загальну освіту і т. д. Тільки польський націоналізм противиться соціялізмові. І мадярське повстання минулого року було ділом націоналістів". Про націоналізм обидва професори говорили в неприхильному тоні.

Приймав усе спокійно

За давніх часів, ще перед Народженням Христа, був у Греції визначний полководець і політик Аристид, і був він дуже справедливою людиною. Та мав він противника, Темістокля, і той постарався про те, щоб Аристида рішили вигнати з Атен. Справу його вигнання атенці вирішили поставити під голосування на майдані, і туди зайшов Аристид, щоб подивитися.

Тут звертається до Аристида якийсь неписьменний чоловік і каже:

— Я неписьменний, отже ти напиши за мене, щоб Аристида вигнали.

— За що ж мають його виганяти? — питає Аристид.

— За що? Я сам не знаю, — каже чоловік, — але всі кажуть, що треба його вигнати. — І Аристид так написав, як чоловік хотів

Аристида вигнали. Але згодом атенці побачили, що без такого розумного чоловіка, як Аристид, нема кому їх справ розумно провадити, отже просили Аристида, щоб він повернувся. І він назад прийшов та атенцям дуже прислужився

ЛЬВІВСЬКИЙ "ЖОВТЕНЬ" У БОЛЬШЕВИКІВ НА ПЕРШОМУ МІСЦІ

Московська "Литературная газета" ч. 98, 1957 р. осудила всі відомі в СССР журнали в тому, що вони не дуже підтримують режим большевицької партії.

Серед тих наталврованих за "буржуазні" ухили журналів на першому місці названо такі відомі московські журнали, як "Мир" і "Москва". "Литературная газета" оскаржила й саму себе, що, мовляв не впильнувалася від "буржуазної єресі" Так само оскаржила лотиський журнал "Каргос" і білоруський "Полымя" Серед усіх большевицьких журналів у Советському Союзі "удостоївся" похвали тільки один журнал — "Жовтень", що видається українською мовою у Львові. Тільки його відзначено як єдиного, що найбільше й систематично бореться проти "закордонно-націоналістичної пропаганди, проти націоналістичних фальсифікацій".

ХОЧУТЬ УЗАКОНЕННЯ ПОВІЙНИЦТВА

В Англії є комітет для боротьби із злочинами Однак він почав пропаґувати, щоб дати законне право на повійництво (розпусту) тим жінкам, які хотіли б займатися цим професійно. Комітет каже, що професійне повійництво — то такий фах, як і кожний інший: лікарський, адвокатський і т. д. Чи всі фахи хотіли б признати професійне повійництво за рівне їм - це питання; а ще більше питання, з яких джерел цього роду пропозиції виходять.

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

БИЗНЕС НА НУЖДІ

Хто знає життя з часів німецько-гітлерівської окупації України під час другої світової війни, той знає, що німці силою вивозили українців у Німеччину на примусові роботи. Українці ховалися, втікали, боронилися, однак не всім удалося уникнути тих каторжних робіт.

Скінчилася війна, і коли такі бувші робітники знову опинилися в СССР, то большевицька влада кожного з них покарала кількарічними примусовими каторжними роботами. За що? За те, що вони „працювали для гітлерівської Німеччини". Що працювали примусово — це большевицьких верховодів нічого не обходить.

Мільйони вояків советської армії попали в німецький полон. Полонені всіх інших армій — американської, англійської, французької, польської — мали хоч деяку допомогу від міжнародного Червоного Хреста. Полонені ж советської армії не мали ніякої допомоги, бо большевицькі верховоди не хотіли цього, хай гинуть їхні вояки з голоду. І гинули мільйонами.

Теперішня Польща — то звичайний московський сателіт. Нею править Москва. А проте ж можете купити ліків, піти в Канаді в кожний поштовий уряд і за пару долярів, по нормальній поштовій ціні, вишлите в Польщу пачку з медикаментами; і відборець у Польщі не доплачує нічого. Так само в поштовому уряді в Канаді надасте в Польщу 20-фунтову пачку з уживаною одежею, — а оплата? Три доляри й 75 центів, — нормальна поштова тарифа. А при відборі в Польщі доплачують тільки 30 золотих - близько одного доляра по державному курсі

У Советський Союз уживаної одежі не приймають. Коли відкрилася була „прогресивна", советофільська установа, т. зв. „Українська книга", то щоб могти урухомити свій бизнес і зробити конкуренцію іншим фірмам, вона зробила чудо: почала приймати й уживані речі для пересилки потребуючим в СССР. І головно тим способом вона здобула собі клієнтелію в Канаді. Але це тривало недовго. Тепер читаємо в пресі, що „Українська книга" недавно перестала приймати пачки з уживаними речами. Ціни за пересилку піднесла. З матеріяльної сторони вона не може тепер конкурувати з іншими фірмами, бо вона не дешевша за них. А з моральної... Це може пізнати той, хто знає чиєю є ця установа і куди йдуть її прибутки.

Всі ці канадці, що мають когось із свояків у Советському Союзі, не є мільйонерами. Велечезна більшість із них живуть з праці своїх рук. Усе ж таки вони мають змогу зодягнутися, мати дах над головою й мати достатній харч. І коли вони хочуть допомогти матеріяльно своїм родинам на Україні, то не тому, що може мають щось до викинення; ні, вони по-братському діляться з ними тим, що мають. Хоч за 20-фунтову пачку вживаних речей при пересилці на Україну треба було в „Українській книзі" платити сім-вісім разів стільки, що при пересилці з пошти в Польщу, то все таки хоч на цю пачку легше було спромогтися, бо дехто міг вислати трохи власної вживаної одежі, а трохи прикупити за дешевшу ціну.

Тепер большевики припинили це. Чому? А де ж би вони хотіли показувати, яку вживану одіж мають канадці, — в СССР і нової такої не побачите. Що ж там народ про це скаже чи хоч подумає? А тут ще важливіша причина: на пачках з новим матеріялом большевики більше зароблять. Рахунок простий: заможніший купить нове й вишле, і з нього можна здерти, він дасть, бо має. А незаможній, що може вислати тільки вживане, хай не висилає взагалі. І так допомоги голодним і обдертим в СССР буде менше, а зиску для большевиків буде більше. І для пропаґанди буде вигідніше, бо скажуть: „У Канаді вже біда почалася, — менше пачок висилають. Самі не мають нічого". — Мають і нове, і мають вживане: чисте, ціле, міцне, гарне. І пишуть вам з України: „Цей уживаний одяг — як новий. Зо два рокиноситиму як „вихідний" (про свято), а потім ще перешию". Але большевицькі верховоди тепер уже не приймають. Не оплачується. На новенькому більше долярів зароблять. І то в долярах, тут таки в Канаді. І ці доляри, не безвартісні карбованці, матимуть для себе.

Хотять заробити на голих, босих, голодних своїх „громадянах". Хотять заробити на хворих, старих, немічних! Коли вони з СССР просять прислати їм ліки, то значить не мають їх. А коли не мають, то хіба ж не є це диявольська робота, щоб на немочі й недузі нещасних робити бизнес? Большевицький режим бере митну оплату з цієї гарабіди ліків, яку з Канади посилають хворим і немічним! На недузі бизнес роблять! Харитативні організації вільного світу, а головно з США й Канади збирають пожертви, щоб допомогти потребуючим у світі, а большевицькі верховоди з тих самаритянських лепт стягають мито (дюті)! Значить, не дасте їм заробити при посилці пожертвуваних ліків, то хай хворі й немічні гинуть. Чи ж можна дивуватися? Большевики штучним голодом замучили мільйони людей, мільйони закатували в концтаборах і тюрмах. Не дивно, що вони на голих, босих, голодних, немічних і хворих хочуть робити бизнес.

Мілвокі, 27 10.57.

І. С. Н-ко.

ЗУСТРІЧ БРИТАНСЬКОЇ КОРОЛЕВИ АМЕРИКОЮ

Коли в жовтні ц. р. британська королева приїхала до ЗДА на офіційні відвідини, американські ірляндці в Ню Йорку влаштували протестаційне віче в залі Ситі Сентер й перейшли демонстративним походом по 3-ій евню. З цим протестом виступали ірляндці як прихильники обєднання Ірляндії, що її одна часть незалежна, а друга під англійською владою. Однак загал американців — як той, що не має з англійцями ніяких порахунків, вітав британську королівську пару з ентузіязмом. През. Айзенгавер особисто зустрів її на летовищі. Королівські відвідини в ЗДА були публичним ствердженням цілком природньої американсько-британської приязні.

ПЕРШИЙ НЕГР АДВОКАТОМ У КАНАДІ

Едвард МекАлей Серлс став у жовтні ц. р. першим адвокатом муринського роду в Канаді. Після закінчення правничих студій у Торонті він прибув на практику до Ванкуверу.

ОБМАНЕНІ ДІТИ

На цьогорічному "міжнародньому фестивалі молоді" в Москві було 165 осіб канадійської молоді. Після повороту на летовищі в Торонті зустрів їх представник щоденника "Телеґрем", почав з ними розмову про їх враження з СССР, і потім писав, що всі ці 165 молодих канадійців були захоплені „російською" культурою і „російським" народом, що був до них дуже приязний: 19-річна Льора Вір сказала, що подорож була чудовою, якої не можна описати. Представник "Телеґрем" закінчує так: „Росія приєднала собі 165 амбасадорів доброї волі".

Кимсь оплачена комфортна подорож, багато пропаґанди, комедії, — і чого ж більше треба дітям, щоб їх обманути?

Ці діти з Канади певно не знають, що режим СССР не зможе приєднати собі десятки мільйонів босих і обдертих і голодних дітей у своїй державі. Але представник „Телеґрем" повинен би це знати.

ЧИ ДІТИ САМІ ДО ЦЬОГО ДОДУМАЛИСЬ?

На 15-річного Івана Сюлія в Едмонтоні 2-го жовтня напали на вулиці два хлопці й дві дівчини. Погрозливо натякаючи на його національність, один з напасників приложив йому до горла ніж і грозив, що заріже. А дівчина — напасниця почала штовхати його ровером. Врешті один з них поранив Івана Сюлія ножем у плечко, й напасники втекли.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ?

Кожний православний українець повинен мати Історію Української Православної Церкви.

Такою Історією є "НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ", написаний Проф. І. Власовським і виданий Українською Православною Церквою в Злучених Державах Америки.

Цієї Історії вийшли досі два томи, охопивши період часу від початків Християнства на Україні по кінець XVII віку, тобто до часу підпорядкування Української Православної Церкви московському Патріярхові. — Третій том, від XVIII віку до наших часів, друкується.

"Нарис Історії Української Православної Церкви" перекладається також на англійську мову, й досі вже вийшов з друку том І.

Ціни такі:

Перші два томи в українській мові, в мякій оправі, з гарною мистецькою обкладинкою, 700 сторін друку, з пересилкою $12.00.

Ті самі томи в твердій оправі з пересилкою — $15.00.

Том І. в англійській мові, в мякій оправі, з пересилкою — $6.00.

У твердій оправі, з пересилкою — $7.50.

Замовлення й гроші надсилати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПЕРШОГО ЛИСТОПАДА 1918 Р.

Доля окраїнних, положених близько кордону, земель кожного народу менш безпечна, ніж доля центра країни. Коли країну підбиває ворог, то він, мов ту головку капусти, що її оббирають по листочку, старається крок за кроком винародовити її населення, і починає від границь, з окраїнних земель.

Так поляки винародивили українців близько Кракова й Люблина. Коли 1453 р. турки здобули Царгород, то легко опанували й потурчили його, перемінивши його в Ісманбул, — бо він лежав на окраїнах Візантійської імперії.

Польща напала на Галичину 1340 року, а 1357 р. прилучила її до своєї держави. Їй легше було підбити Львів, ніж Київ, бо Львів лежить на окраїнних землях України.

Як близькі границь країни наїздника, окраїнні землі не мають такої можливости захищатися й визволятися, як центр поневоленої країни, бо на них безпосередньо своїм тягарем навалюється вся сумежна з ними ворожа сила.

З цієї саме точки зору треба розглядати всі визвольні змагання українців Галичини. Закуті в окови польського наїздника ще від 1357 р., а потім — в окови Австрії, при одночасній політично - культурницькій владі поляків, українці Галичини, через своє окраїнне положення, не мали таких можливостей до збройних зривів, як мали центральні землі України, а ще більше — східні, в широких вільних степах, з виходом у Чорне море.

Однак українці Галичини витримали одну головну пробу життя: коли ворог їх проковтнув, то вони не дались перетравитися. Тілом і духом вони були зрослі з своєю землею і з небом над нею. Вони зберігали своє національне буття й муравлиною працею готовилися до свого виступу, очікуючи нагоди. Бували різні виступи. Але якщо вони не голосні, то тільки тому, що не було ще ні належної підготови, ні тим більше нагоди.

***

Так прийшов рік 1918-ий. Живцем розірваний український народ між Московщиною й Австрією, від 1914 року, в першій світовій війні, кривавився на фронтах за інтереси своїх займанців. І коли для державних народів 1918 р. був кінцем війни, то для українського народу, глибоко вже пораненого світовою війною, це був тільки початок війни за своє державницьке визволення.

Штучна імперія, різношерстного складу поневолених народів, Австрія, під ударами війни доживала свої останні дні. І тоді над Галичиною доля історії поставила великий знак питання: хто нею володітиме дальше — Австрія, чи Польща, чи її споконвічні власники — українці?

Свою відповідь на це питання українці Галицької землі дали 1-го листопада 1918 року. З сизого серпанку історії вийшла українська сила. Дня 1-го листопада з туманів осіннього досвітку, мов таємні сили предків, швидко й справно вилонилися колони воїнів і блискавично опанували Львів, — на вежах старовинного города князя Льва замаяли українські прапори, мережа стеж покрила місто. Це були українські січові стрільці, потаємно підготовані й зорганізовані своїм Центральним Військовим Комітетом. Це було завершення праці довгих поколінь предків.

Швидко, організовано були опановані уряди, телефони, пошта, залізниця. Все це було передбачене, наперед продумане. Все продовжувало функціонувати, але вже в українських руках, і для українців. Все це сталося на очах заскочених австрійських гарнізонів, ба — на очах меткої і всевидющої польської бойової й політичної сітки, що ось-ось мала почати скок, і запізнилася просто на секунди. Львів був у руках його споконвічних синів, і за його прикладом та під його проводом пішли всі сини й доньки українського народу в Галичині.

***

Дата 1-го листопада 1918 року з віддалі 39 років повинна й може бути оцінена належно: без перебільшень і переменшень; без поетичного сповивання в легенди, що прислонюють дійсність і практичне значення цього історичного чину, якщо історія має бути учителькою життя. Щоб повчитися на цьому чині, треба розглядати його всебічно. Тут підкреслимо цей факт, що оборона рідних земель при кордонах, особливо ж у таких ключових позиціях, як Львів, має не менше значення, як оборона центра, соборної столиці країни й держави.

ПАПА ЧЕКАЄ НА ОПОРОЖНЕННЯ КАРДИНАЛЬСЬКИХ МІСЦЬ

Померло 12 Кардиналів, але на їхнє місце нових ще не назначено. З тих Кардиналів, що живуть, дві третини мають понад 70 років. Кардиналами є аж 20 італійців. Вісім з них мають понад 80 років, а один, Верде, 92 роки.

Католицька преса, на основі поголосок з Ватикану, каже, що Папа не поспішає обсаджувати тих 12 опорожнених кардинальських місць. Він чекає, поки більше Кардиналів помруть і число опорожнених місць буде ще більше. Тоді Папа зможе іменувати Кардиналами більше Єпископів різних народів, і так догодити всім тим, де він хоче мати більші впливи, щоб не було нарікань, що з одних народів він покликав Єпископів на Кардиналів, а з других ні.

Поголоски кажуть, що в Кардинали намічені Єпископи таких міст: Міляно, Відень, Вестмінстер, Тулюза, Утрехт, Токіо, Сан Франціско, Бостон, Філядельфія, Маніля, Севілля, Ліма, Берлін. Виходить, що Японія із своїми парома сотнями тисяч католиків матиме свого Кардинала.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву Історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ДЕЩО З ЗАКУЛІССЯ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

Затаювання українського походження магнатських родів

Через перехід на католицтво майже всі українські визначніші магнатські роди ополячилися. Серед таких, між іншим, був також відомий в історії Польщі рід Гербуртів. Певна річ, що польські історики із своїх національних причин затаювали українське походження Гербуртів. Але й затаювала це всяка Католицька Акція взагалі, не тільки поляки. Чому? Тому, що з самого початку прийняття Україною Християнства 988 р. ввесь український народ був православний. А це означало, що коли виявити українське (колись казали: "руське") походження, то тим самим уже посвідчувалося їхнє православне минуле.

Так воно було й з Гербуртами. Католицька Акція пильно дбала, щоб документи про Гербуртів не були добуті з архівів й опубліковані. Тут подаємо частину більшої статті п. н. "Іван Франко в столиці Гербуртів", поміщену автором А. К. в часописі "Народне Слово" з 10. 10. 1957 р., що виходить у Пітсбурґу ЗДА.

***

"Вневдовзі мені довелося побувати у звільненому від советів Львові (1941), та стрінутися з Миколою Голубцем. На його запитання, що я за цей час нового винишпирав, я похвалився відвідинами Гербуртової гори (в Болеховичах, Добромильщина) та будинку друкарні. І я добре потрапив, бо і "Мольо" Голубець користаючи зі свого "чину" кустоса львівського, **магістратського архіву (за советів) використав цей свій титул і кілька день переглянув архів конвенту ОО. Домініканів, який для нашого брата був передтим недоступний.** І шукаючи натрапив на листування **Гербурта з тодішнім папою.** Були оригінали з Ватикану, і копії відповіді Гербурта. **Гербурт просив тодішнього папу, щоб вплинув на перемиських униятів, щоб злагіднили боротьбу між ними та православними за насаджения владик.** А коли папа висказав здивування, що, мовляв, **Гербурт, як польський шляхтич боронить православних, то Гербурт між іншим заявляє (очевидно по латині), що "генс меа Рутені ест"** (мій рід є руський", — цебто український).

Не памятаю точно, чи може було сказано не "Рутені", а "Руссі", то по стільки роках не можу рішуче твердити, бо це історія, яку дослідники встигнуть може на місці колись провірити. А коли Голубець оповідав, що такик "квіток" про походження наших предків і то чолових людей найшов більше, то певно, що ОО. Домінікани до архіву не впускали наших науковців, а чужим не було інтересу такі ревеляції публікувати. Покійний Голубець мав вже опрацьовану статтю з вислiду перегляду згаданого архіву, але з видрукуванням **її він чомусь не поспішав,** ненадійно помер, і ніхто не знає, що сталося з манускриптом". (Підкр. Ред. В.).

ЗИМОВЕ БЕЗРОБІТТЯ

"Кенедіен Лейбор Конґрес" передбачує на цю зиму зріст безробіття в Канаді. В лютому минулого року в Канаді було 597 тисяч безробітних, а цієї зими в лютому сподіваються 900 тисяч.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ 27-МА ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

В Посланні до Ефесян Ап. Павло закликає християн до боротьби з людською неправдою і згадує яку зброю треба мати. Каже він:

„Одягніться в зброю Божу, щоби ви могли стати проти хитрощів диявола. Бо маємо боротися не проти тіла й крови, а проти начальств і властей, проти правителів тьми", — отже проти того несправедливого ладу, який був кругом. А згадуючи про зброю, каже:

„Стійте, підперезавши ваші бедра правдою й одягнувшись в панцир праведности; і взявши на ноги ваші готовість (проповідувати) Євангелію миру. У всім майте щит віри, і шолом спасення, і меч духовний, яким є Слово Боже".

Так Апостол Павло приготовляв християн як військо праведників, яке має вести боротьбу з неправедним світом. Бо хіба неправедні можуть провадити боротьбу з неправедними за праведність? Бо лише світло може боротися з темрявою, а праведність з гріхами

В Євангелії показано, як короткозорі люди наосліп тримаються букви закону, а своїм власним розумом не хочуть думати. В них нехай шкода вийде для життя, коби лише букву закону зберегти.

Оповідається, що коли в суботу Христос був в церкві, то була там жінка, що вже вісімнадцять літ була слаба і не могла випростуватись. Христос покликав її до Себе, поклав на неї руки й каже. „Жінко, твоя недуга скінчилася", і жінка стала цілком здоровою.

Обурився тоді на Ісуса священик церкви і каже людям: „Є на те шість днів, щоби приходити лічитись, а субота не є на такі справи. В суботу треба спочивати". І каже йому Ісус

„Лицеміре! Чи кожний з вас не веде в суботу вола чи осла, щоби його напоїти? А та жінка вже терпить вісімнадцять літ, то чи не годиться її в суботу оздоровити?" На таке противники замовкли, а нарід зрозумів слова Христові і прославляв Бога

Були завжди короткозорі і вузькоглядні люди, які до того, що закон говорить, не хочуть свого розуму прикладати. Вони бачуть лише букву закону, але духа закону не розуміють.

Коли Христос оздоровив жінку, що довгі літа слабувала, то яке велике діло зробив, святе діло, благословенне діло, але жидівський священик про те не думав. Задивившись в букву закону, він не розумів того благословенного діла. Він уважав його грішним.

Але для жінки, що стала здоровою, та субота була святіша від усіх субот, які були в часі її недуги. То була для неї велика субота, якої ніколи не забуде, про яку буде людям оповідати і за ту суботу Богу дякувати. До кінця життя буде вона найбільше врочисто ту суботу згадувати і тішитися, що такої суботи дочекалася. То була для неї найсвятіша субота з усіх субот її життя.

Але давній жидівський священик, законоучитель, того не розумів. Здоровя жінки було для нього менше важним, ніж наказ, що в суботу не можна нічого робити. Така буває людська вузькоглядність!

Закон потрібний, він є дороговказом для життя, але до зрозуміння закону треба ще і свого здорового розуму.

НЕДІЛЯ 28-МА ПО ЗЕЛЕНИХ СВЯТАХ

Євангелія 28-ої неділі закінчується важною уватою Христа, що: „Багато є званих, але мало вибраних", мало тих, що важного заклику слухають і приходять туди, куди повинні прийти.

Дає Христос таку притчу: Багатий чоловік, визначний (може князь) задумав справити велику гостину, і багатьох запрошував. Але запрошені почали відмовлятись. Один каже, що поле купив; другий, що купив пару волів; третій, що оженився, отже не можуть прийти. Для них щоденні буденні справи були важніші, ніж та славна гостина, яка рідко буває. Бути в гостині в поважного чоловіка було для них менше важним, ніж їх поле, їх воли.

Коли господар таке почув, каже слугам: „Йдіть на вулиці, на дороги, і кого побачите, запрошуйте до мене в гостину. Вони будуть моїми гістьми". І закінчує Христос Свою притчу словами, що багато є запрошених, але тих, що приймають запросини, є мало

Значення висказаних тут Христових слів розтягається на всіх людей і на всі часи

Перед людським життям завжди стоїть багато справ і релігійних і світських, які всіх закликають: „Ходіть! Ходіть до церкви, ставайте її членами і поважними людьми. Будете стояти в ряді з тими, що є добрими членами церкви. Заслуга буде вам перед Богом і перед людьми буде вам повага".

Але скільки є тих, що ходять всіми дорогами і стежками, але обминають дорогу до церкви! Другі дороги для них важніші

Життя кличе: „Читайте, люди, добрі часописи, читайте розумні книжки, читайте і думайте, а розуму наберетеся. А розум важна річ!" Та скільки є тих, що того поклику не хочуть слухати! Їм важніше на безвартнім час промарнувати, або провести час коло своїх дрібних, цілком неважних справ.

Приклади такої байдужости пригадує історія Коли турки наступали на Царгород, то цар звернувся був до багачів, щоби своїми грішми помогли успішно перед турками оборонятися Але багачі й слухати того поклику не хотіли. Та коли турки були вже близько Царгороду, і чути вже було їх крики, прибігають багачі до царя, дають гроші й кажуть „Бери й рятуй себе і нас!" Але цар грошей не взяв і говорить: „Треба було тоді давати, коли я казав, і коли тими грішми можна було щось зробити, а тепер запізно Ваші гроші тепер безвартні".

І турки 1453 р. Царгород забрали й забрали майно тих, для яких особисті гроші були важніші, ніж Царгород і держава взагалі. От які приходять наслідки людської короткозорости, байдужости, і самолюбства! Про те якраз говорить Христос в Своїй притчі

АПОСТОЛ АНДРЕЙ ПЕРВОЗВАННИЙ

30 листопада церковного, а 13-го грудня звичайного календаря припадає день памяти Ап. Андрея Первозванного.

Ап. Андрей був братом Ап. Петра. Він слухав слів Івана Хрестителя, а коли Іван вказав на Ісуса і сказав: „Він Агнець Божий", то Андрей пішов за Ісусом. Тому Андрей називається „первозваним", — тим, що найперше був покликаний і пішов за покликом.

Ап. Андрей належав до 12-ти Апостолів, і коли Христос піднісся на Небо, Андрей пішов проповідувати, і ходив по Македонії, був в Тракії, Тесалії, в Царгороді, і других місцях.

З Царгороду пішов в Херсон, перейшов Скитію, і — як говорить переказ, — зайшов аж до Київських гір. Він поставив там хрест і сказав до своїх учеників: „Кажу вам, що на тих горах засіяє ласка Божа. Тут буде велике місто, багато Божих Святинь і нарід прийме науку Господа Христа".

Отже Ап. Андрей був на українських землях, тому український нарід зве його Апостолом України.

Йдучи з України, він зайшов до ахайського міста Патри, де звернув на Ап. Андрея увагу намісник Стратоклій, і став його наклоняти, щоби прийняв поганську віру. Коли Андрей його не послухав, Стратоклій його увязнив, і казав зробити хрест на подобу букви Х, на якім Ап. Андрея розпяли.

І якраз нині українці ставлять долішне перехрестя на хресті скісно, яке пригадує, що Апостол України, Андрей, був розпятий на хресті подібнім до букви Х.

ПРЕМ. ДІФЕНБЕЙКЕР І МІН. СТАР БУДУТЬ ПОЧЕСНИМИ ГІСТЬМИ УКРАЇНЦІВ

У Вінніпегу в днях 25-26 січня 1958 р. українці під проводом КУК відзначатимуть 40-ліття з дня проголошення незалежности Української Народньої Республіки. На запрошення КУК, на цю урочистість, що відбудеться в „Сивік Авдиторіум", прибудуть з Оттави прем'єр Дж. Діфенбейкер і міністер Михайло Стар

Чим благородніше серце, що віддалюється від Божої любови, тим гіршим воно стає в своїй ненависті й безбожності.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ"

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Россіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на урядових документах.

Мелхиседек — це великанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Ще не старий чоловік, ледве тридцятьлітній, якого обличчя мало вираз людини, що призвичаєна до науки й спостережень, з рукописом у руці встав з-поміж громадян Самоса й немов би вимагав уваги. Серед цього величезного зборища стала тиша. І тоді, висловлюючись гармонійною йонською мовою, якою говорили в Самосі, цей чоловік промовив:

— Громадяни Греції! Геродот з Галікарнасу**), якому боги при його народженні не дали того шляхетного імени, яке дали вам, не зважаючи на це, відчув від найранішої юности палку любов до всього, що відноситься до минулого цієї славної землі, якої ви є синами.

Залишивши ще в молодості рідний край, Геродот присвятив десять літ на відвідування країн і народів, що їхня історія повязана з Грецією. Він пізнав мову та звичаї, познайомився з памятниками, священними книгами, розпитував старшину. Опісля за три роки обійшов різні частини Греції, продовжуючи ці самі студії й досліди. Вернувшись на батьківщину, він застав її під владою страшної тиранії, і тому пішов до Самосу, щоб мати спокій, потрібний для упорядкування всіх здобутих відомостей та щоб написати загальну історію племен Греції. Нині, коли він склав у девятьох книгах цю історію, він прийшов сюди до вас, щоб прочитати вам головніші розділи, щоб ви оцінили його твір, чи він дійсно варт свого високого змісту.

Всі навколо вдоволено заметушилися. Щоб усі могли добре чути голос історика, його посадили на почеснім підвищенні, де сиділи г е л я н о д и к и — судді змагань.

Поблизу сиділи атенці — перші між грецькими громадянами в справі мистецтва й письменства.

Між ними був Олорій, з родини славного Мільтіяда — переможця з-під Маратону. Він прийшов разом зо своїм пятнадцятьлітнім сином — учнем великого філософа Анаксагора.

Настала повна тиша. Геродот з Галікарнасу став предметом якоїсь просто релігійної уваги, бо тут ішлося про найважнішу для греків річ. Він розгорнув свій скрипт і почав читати один з головніших епізодів першої книги історії.

Вже по кількох хвилинах читання ввесь загал був захоплений, так ясно були змальовані події. Окремі частини були цікаво повязані між собою, а весь стиль історика був ясний, щирий і повний краси та гармонії.

"Ніколи", говорив один із слухачів під час перерви, "грецька проза не була така величава й пишна!"

— Мовляв, — додавав другий, — велика ріка, що пливе могутньо*).

— Яка ясність погляду в цілому!

— Яке мистецтво в подробицях!

— Це, — мурмотів якийсь атенець, — сам божественний Гомер заговорив людською мовою, так само чаруючи нею, наче б виспівував мовою богів.

Інші говорили: "Це сам Аполлон — бог гармонії, який позичив пера в богині Кліо — музи історії"...

І коли Геродот зупинився, щоб перейти до другої книги, грім оплесків посвідчив про прихильне враження від його творів... А проте ця книга торкалася лише племен Азії, які потім завоювала Греція.

Історик знову читає — про єгиптян, переходить до Арабії, повертається до Азії, й оплески стають ще голосніші.

І врешті відкриває він свій літопис про Грецію, й оповідає про її боротьбу з численними варварами, що намагалися захопити її... Він розповів про її геройчну оборону, надзвичайні подвиги людей, що боролися за її свободу.

Тоді до загального здивування приєднується патріотичний запал. Геродот промовляє вже не до слуху людей, але запалює своїми словами їхні серця. Це вже не звичайні спомини, але викликування самих героїв, яких він воскрешає серед їхніх синів. Це славне минуле, що оживає серед людей.

У момент, коли історик на хвилину зупиняється, щоб набрати віддиху, народ устає в захваті і чути тільки:

"Слава Геродотові з Галікарнасу! Слава тому, через кого славні події Греції стануть безсмертні! Слава батькові історії!"

Довгі й грімкі оплески супроводять ці оклики. Між усіми перемогами на цих ігрищах Геродотова перемога була найкраща і найповніша.

Але чоловік, до якого були звернені ці похвали, продовжує своє читання, ніби не зважаючи на глибоке враження, яке воно викликає на приявних.

Коли відпочиває між двома уступами й підносить очі від рукописа, то це не тому, щоб з гордістю подивитися на натовп, що плескав і кричав, як цього можна було надіятися.

Але на всьому тому просторі, над яким він панує, є одна точка, що ввесь час притягає його погляд.

Між тисячами істот, що слухають і вітають його, тільки вона одна достойна його уваги.

Може це тому, що той хтось тільки спокійний і не плеще руками? — Ні.

Чи ж би автор, бачучи його поміж атенцями, вважав його за значного громадянина, якою думкою дуже цікавиться?

Ще раз — ні! Бо той, на кого ввесь час зверталися очі Геродота, не міг займати жодного становища, ані відогравати будь-яку ролю в справах шляхетної й гордої республіки. Він був ще зовсім дитиною й прибув на ігрища разом зо своїм батьком; але ця дитина була так вражена творами історика, що той побачив її ніби охоплену екстазою майже із самого початку читання. Насамперед це було личко дуже переляканої дитини; потім очі оживилися, чоло прояснилося і сльози поплили з очей. І коли всі плескали, вставали з місць, голосили славу, він один не брав участи в цій маніфестації, настільки був зворушений, так був захоплений чарами твору.

Він щиро плакав, і зауваживши це, історик цей щирий вислів похвали несвідомого хлопця поставив вище гучних й урочистих висловів славних громадян Греції.

По скінченні читання один із старшини міста Мінерви[1]) звівся й гукнувши разом з усіми: — "Слава Геродотові з Галікарнасу! Слава батькові історії!" додав: "Нехай кожній із девяти безсмертних книжок буде дане імя одніеї з девяти муз, Геродоте з Галікарнасу!"...

І збір закричав однодушно: "Нехай це буде! Нехай книжки Геродота мають імена муз!"[2])

І коли натовп грецьких громадян виявляє йому таким способом своє зачудування, історик не зводить очей з дитини, що плаче.

Потім він сходить із сходів та йде просто до дитини, яка, зауваживши це, встає з пошаною.

"Дитино, — питає Геродот, — яке твоє імя й твоєї родини?"

— Мене звуть Тукідидом; я з родини славного Мільтіяда, а ось мій батько Ольор.

(далі буде)

**) Галікарнас — столиця Карії, провінція в Малій Азії, був сусідом грецького архіпелагу.

*) Так само пізніше про Геродота висловився Цицерон.

[1]) Місто Атени було під опікою Мінерви, що була одночасно богинею мудрости, війни й мистецтва. Такі дивні поєднання різнородних речей не рідко траплялися в грецькій мітології.

[2]) Десять книжок цього "батька історії" дійсно дійшли до нас, маючи кожна замість заголовка імя музи.

Нагорода доброго хлопця

Пруський король, Фридрих Великий, мав хлопця-послугача, якого любив за його чемність і послух.

Раз Фридрих хотів хлопця покликати і задзвонив, але хлопець не прийшов. Задзвонив другий раз, але хлопця нема. Тоді король пішов до кімнати, де був хлопець, і бачить, що хлопець сидить на кріслі й спить. Король хотів його будити, але побачив коло нього листа й зацікавився ним, — це був лист від матері того хлопця.

Король прочитав цього листа, й бачить, як бідна мати дякує хлопцеві, що він прислав їй половину своєї платні, щоб їй, бідній, допомогти. І благословін ще гірше настрашився, й каже.

Вернувся тоді король до своєї кімнати, взяв торбинку з грішми, пішов до хлопця, поклав гроші хлопцеві в кишеню й повернувся до своєї кімнати.

Тепер почав так завзято дзвонити, що хлопець пробудився й прибіг до короля.

Ти твердо спав, говорить король.

Хлопець не знав як виправдуватися, й мимоволі сягнув до кишені, та як він здивувався, коли знайшов там торбинку з дукатами (з золотими грішми). Тепер він ще гірше настрашився, й каже:

— Я не знаю, звідки ці гроші в мене взялися; хтось хоче наробити мені клопоту.

Говорить тоді король:

— Будь спокійний, мій друже! Господь творить великі чуда навіть тоді, коли ми спимо. Пошли ці гроші своїй матері, поздоров її від мене і скажи, що я буду і тобі, і твоїй матері допомагати; нехай же вона не журиться.

Така була нагорода тому хлопцеві за його доброту.

КАТОЛИЦЬКА ПІСНЯ ПРО УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ

Католицька пісня про Папу й українську державу українцям давно відома. Десятки літ католицькі співаки її виспівують.

„Чому українці впродовж століть не добилися своєї держави?" співають вони. „Чому? А тому, що трималися вперто "схизми, візантійства, московщини". Коли б же були Папі піддалися, то українська держава давно вже була б. І тепер може вона скоро бути, коли опамятаються, і признають Папу своїм зверхником..."

Виходить, що українці можуть здобути свою державу легким коштом, — дадуть себе Папі в руки взяти, а він їм українську державу збудує! Але ж не все є правдою, що в піснях співається...

Перед тим, як давати себе Папі в руки, треба запитати, ким і яким є Папа і цілий його католицизм, християнство, яка його політика була дотепер? З ким він стояв, як стояв, і скільки добра він набудував хоч би для тих українців, що були з ним звязані, для уніятів, — чи збудував їм українську державу?

Треба нам найперше знати, ким є Папа, — скільки він є апостолом, а скільки політиком, а про те скажуть нам самі католицькі політики.

Є великий **„Католицький Народній Катехизм"**, у трьох томах, понад 1000 сторін друку, виданий жовківськими Василіянами в 1913-1914 роках, з підписом і печаткою Митр. Шептицького. І там говориться:

„Папа не заступає Спасителя переслідуваного й осоромленого(!) хресною смертю, але Христа, що володіє в небі в найвисшім прославленню". (Т. I, стор. 269).

Тут чорне на білім, що Христос, який жив на землі, чужий Папі. Для Папи він „осоромлений"; отже як з осоромленим Папі вязатися? І Папа знайшов собі того Христа, що „володіє в небі в найвисшім прославленню". З таким варта звязатися. Ти, Христе, в небі пануєш, а я на землі! Ти там славний, а я тут славний!

Виходить, що переслідуваний Христос не має на землі заступника. Він відійшов, і по Нім порожне місце осталося. Тут є Папа, але він до „осоромленого" Христа не признається. Його Христос є в небі.

Тільки ж Христос приготовляв учеників, щоб Його заступили і продовжували Його працю, кажучи їм: „Я взір вам дав, — як Я робив, так і ви робіть". Але Папа до тих Христових учеників не належить.

*

В тім же Катехизмі дальше таке говориться:

„Папа силою свого уряду мусить зноситися часто з володарями і їх послами, — мусить отже пристосоватися до їх звичаїв і принятої етикети (!) коли не хоче осмішити себе (!) і свого уряду. Прецінь і ми мусимо в зносинах з людьми перестерігати правила доброго тону (!) приняті цівілізованими людьми (!), коли не хочемо стратити пошани у других; тими самими зглядами руководиться і Папа". (Т. I, стор. 269).

Тут ясно сказано, що Папа вяжеться не з простим народом, але з володарями, з пануючими, з „цивілізованими"; він пристосовується до їх звичаїв, до їх етикети, щоб не стратити в них пошани. Словом — пан з панами вяжеться. А Христос для Папи не був „цивілізованим", до пануючих не пристосовувався, отже Він „сорому набрався". Папа ту історію знає, отже не хоче себе так осоромити, як „осоромив" Себе Христос. Розумний Папа!

Однакож Христос мав на увазі тих пануючих, до яких Папа пристосовується, коли казав Апостолам: "Наложать на вас руки й переслідувати будуть, і видавати будуть вас у синаґоґах і вязниці, й поведуть вас до царів та правителів через імя Моє". (Луки 21:12). Не казав Христос: „Достроюйтеся до звичаїв й етикети пануючих, до цивілізованих, а будете жити в повазі й добрі".

Так Христос не казав, але католицькі верховоди так говорять і роблять. Тут бачимо, яким християнином є Папа.

**

Тепер перейдімо до нинішніх практичних справ.

Бачимо, що Папа стоїть в ряді з пануючими, отже він один з них. Він посилає до них своїх послів, а вони до нього своїх; він провадить з ними всякі політичні торги, переговори, робить договори, заключує політичні Конкордати для забезпечення своїх політичних інтересів, — як володар, як пануючий.

Що Папа не має нині колишньої територіяльної держави, то не важне, бо він і без того є світським володарем. Територія Ватикану (папського двора) признана його державою з ґвардією, з військом, з вязницею... Свою Церкву він називає „воюючою", а його Єпископи, священики, місіонери, монахи і всякі помічники є його військом, що має для Папи здобувати некатолицькі країни і так поширювати папське володіння. Католики по світі є його підданими і їх церковне майно є власністю Папи.

Як другі володарі збирають податки, так і Папа на ріжні лади збирає гроші від своїх вірних. Другі держави мають свої міністерства й інституції і Папа також має свої міністерства й інституції. Пануючі мають корони, а Папа має корону потрійну — тіяру.

**

Коли справа так стоїть, то чи чоловік зі здоровим розумом повірить, що Папа порве політичні звязки і зобовязання з пануючими, з сильними, і почне клопотатися бездержавним, безсильним, „нецивілізованим" народом? Треба бути безглуздим, щоб у таке повірити. Для нього важніші всякі Величества та Ексцеленції, ніж якийсь нікому невідомий Іван, Петро, Юрко чи Степан, який не вміє до звичаїв й етикети „цивілізованих людей" достроюватися.

Як Папа до українців і до справи їх державности ставиться, покаже такий факт:

В 1926 р. перемиські українці вислали до Папи скаргу на Єп. Коциловського, вичисливши в 28 точках негідну його роботу, і просили, щоби Папа розслідив справу. Під скаргою підписалося 40 поважних осіб: професори, лікарі, адвокати. І в скарзі додали:

„Якби в нас була своя держава, а бодай своя територіяльна автономія, то такого роду шкідники-епископи ані хвилі не сміли би збезчещувати нашого старинного епископського Престола (в Перемишлі)".

Як же Папа до того поставився? Він підписаним на скарзі навіть не відповів, — злегковажив їх. Скарги не розсліджував, але про скаргу повідомив Єп. Коциловського, і заявив, що той Коциловський дуже гідний чоловік. Щодо згадки українців про українську державу, то Папа сказав, що та згадка — **"темна, нестерпна й негідна".** (Про це є широко в „Маловідомім", т. III, стор. 104-114).

Так Папа до українців й української держави ставиться! Сама згадка про українську державу — вогнем його пече.

**

Коли б провалився большевизм і знову відновилася незалежна Польща, нова Московщина, Мадярщина, Румунія, то чи можна подумати, що Папа злегковажить політичні звязки з урядами тих держав і почне добиватися, щоб вони, не дбаючи про свої власні інтереси, причинилися до створення української держави? Щоб, напр., Польща добровільно зреклася претенсій до українських земель і звузила свої посідання лише на те, щоби українську державу збудувати? Чи вимагатиме того ж і від Московщини? Від Мадярщини? Хіба чоловік без третьої клепки може в таке повірити. Жадна держава на світі не зрікається добровільно того чужого, яке має, або яке сподівається забрати. І Папи ніколи добровільно не зрікалися того, що мали, та ще й люті війни провадили, щоб свого не дати і чуже забрати. Історія про те широко говорить.

А українці... Папі байдуже, чи українці будуть українцями, чи поляками, чи москалями, чи мадярами, чи кірґізами, — йому ходить про те, щоб вони були католиками. Про те Папі ходить, а не про те, щоб вони мали свою державу. Вони для Папи лише матеріял для використання.

Проповіді, що Папа поможе збудувати українську державу, то одурювання людей. Папа не має навіть сили своєї давньої великої держави відбудувати.

Українці збудують свою державу тоді, коли перестануть всяким дурисвітам вірити; тоді, коли будуть збирати найперше свою розумову й моральну силу; коли будуть вигострювати свій розум, і обєднавшись в одне національно - соборне тіло, будуть добиватися того, що їм справедливо належиться.

МОЛИТОВНИКИ
ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРОФ. ЧУБАТИЙ ЗАПИТУВАВ КОЛА ВАТИКАНУ

В американському щоденнику „Свобода" з 25 вересня ц. р. між іншим написано ось що:

„На останньому засіданні, 6. ц. м. екзекутива УККА всебічно обміркувала справу й арґументи проф. М. Чубатого й вирішила надалі підтримувати постанову НТШ та передати її компетентним чинникам ЗДА.

„Проф. Микола Чубатий виготовив і вислав листа до Микити Хрущова. Цього свого листа хотів надрукувати в четвертій книзі журналу „Українського Квартальника", анґльомовного офіціозу УККА, за 1956 рік. Члени редакційної колеґії одноголосно заявилися проти висилання такого листа і проти використання офіціозу УККА для оголошування цього листа до Хрущова, що його вільний світ і досі називає „різником України". Лист у цій книзі не був надрукований.

„Тимчасом — у 2 книзі „Українського Квартальника" за 1957 рік — цей лист надрукований — проти виразної волі членів редакційної колеґії та без їх відома й згоди.

„Екзекутива УККА на своєму засіданні 6. ц. м. одноголосно постановила візвати проф. Чубатого, як редактора „У. К.", органу УККА на найближче засідання екзекутиви, щоби у його приявності цю справу вияснити та винести відповідну постанову".

У згаданому „Українському Квартальнику" („Юкреініян Квортерлі", книга 2, 1957 р.) лист проф. М. Чубатого надрукований в цілості, по-англійськи. В цім же журналі, у вступі до листа проф. Чубатий про факт висилки свого листа до Хрущова прилюдно повідомляє таких комуністичних лідерів: Вілліяма Фостера в ЗДА, Пальміро Толліятті в Італії і Жака Дюкльо у Франції. — Чи вислав він їм копії листа до Хрущова, їхнього боса, не відомо. — При кінці вступу до листа проф. Чубатий інформує читачів, що його лист до Хрущова, написаний по-українськи, „безпечно дійшов до Москви 13 грудня 1956 року і був переданий в секретаріят М. Хрущова, про що свідчить зворотня посвідка".

Переклад кінцевої частини цього листа проф. Чубатого подаємо тут з „Українського Голосу", з 30 жовтня ц. р., що цитує його з „Юкреініен Квортерлі":

„Достойний Микито Сергійовичу!

„Справедливість, законність і навіть інтереси Советського Союзу вимагають, щоб зло, заподіяне західнім українцям у церковних справах, було виправлене в такий спосіб:

„1. Дозвольте Митрополитові Йосифові Сліпому, який ще перебуває на засланні в Красноярську, вернутись до Львова, до Катедри св. Юра і до митрополичої палати, котру окупували інтрузи, члени Російської Православної Церкви, і дозвольте йому виконувати свої митрополичі обовязки;

„2. Дозвольте єпископам і духовенству Української Греко - Католицької Церкви, які ще живуть, вернутись до своїх парафій і продовжувати свою працю згідно з конституцією СССР;

„3. Конечним є, щоб Українська Греко - Католицька Церква в західній і Карпатській Україні одержала рівні права з Російською Православною Церквою і протестанськими Церквами в СССР.

"Справа релігійної свободи для греко- католиків в західній Україні є найбільш важливою життевою проблемою українського життя в Українській Радянській Соціялістичній Республіці, і я вірю, Микито Сергійовичу, що для добра майбутніх взаємин між українським і російським народами доцільним є приділити негайну увагу цій пекучій справі та виправити несправедливість, що була заподіяна в минулому.

„Я кінчаю свого листа і остаюсь
Щиро Ваш,
Микола Д. Чубатий."

На лист проф. Чубатого до Хрущова появився довший коментар В. Навала п. н. „Чи це допомога Україні" в часописі „Український Прометей", що виходить у Дітройті, ЗДА. В. Навал інформує, що проф. Чубатого запитували, як це так сталося, що хоч він, проф. Чубатий, написав листа до Хрущова ще при кінці 1956 року, а опубліковано його в „Юкреініен Квортерлі" аж у червні 1957 року, то проф. Чубатий мав відповісти, „що він запитував відповідні кола у Ватикані і по отриманні їх відповіді надрукував їх (його — листа? — ред. В.) у журналі. Далі. Про цей лист від довшого часу знали відповідальні особи в УККА і нічого не зробили, щоб запобігти його опублікуванню в офіційному органі УККА". Дослівно так подав "Український Прометей" (ч. 42/1957).

***

Тут виділяються дві сторони справи: 1. факт самого написання проф. М. Чубатим листа до Хрущова, і то ще й т а к о г о саме листа, 2. опублікування цього листа в „Юкреініен Квортерлі" — органі Українського Конґресового Комітету в ЗДА.

Члени УККА знали, що редактор їхнього органу, „Юкреініен Квортерлі", написав листа до Хрущова, і в ньому офіційно представляє себе як редактора "Юкреініен Квортерлі", отже тим самим він офіційно звернувся до Хрущова як один з чільних членів проводу УККА. І провід УККА не заборонив йому під іменем УККА виступати.

Провід УККА знав, що проф. Чубатий уже давніше хотів опублікувати свого листа до Хрущова, ще в четвертій книзі „Юкреініен Квортерлі" 1956 р., і не дав на це своєї згоди проф. Чубатому.

Редакційна колеґія „Юкреініен Квортерлі" твердить, що проф. Чубатий, хоч знав про заборону з її боку цього листа друкувати, однак він заборону зломив, і цього листа надрукував в „Юкреініен Квортерлі".

Яким способом проф. Чубатий це зробив — не знаємо. Чи він зобовязав усіх друкарів і складачів повною таємницею, щоб вони нікому з членів Редакційної колеґії і проводу УККА не сказали, що цей лист друкується — годі тут вгадувати. Якщо б хтось таке хотів твердити, то цим самим він посуджував би проф. Чубатого в переступі кримінального характеру. Якщо б одначе такого посудження не було, то це значить, що воно не мало б підстав. А це означало б, що проф. Чубатий якусь згоду відповідальних чинників міг мати, так як В. Навал пише, що „відповідальні особи в УККА н і ч о г о н е з р о б и л и, щоб запобігти його опублікуванню в органі УККА". — Дивні речі . . . Ніби забороняється, а проте заборонене робиться, а потім „після бійки вимахують кулаками".

***

Загал і провідні особи схильні говорити, мовляв „спотикнувся" проф. Чубатий; поступив наївно, необдумано і т. п. Чи є підстави говорити, що проф. Чубатий наївний, необдуманий, не знає, що робить і тому подібне? Підстав для цього не видно. Навпаки, більше є підстав думати, що саме всі ці, що посуджують проф. Чубатого в необдуманості й наївності, самі виявляють ту наївність і необдуманість, або може декому треба таким прикидатися.

Проф. Чубатий своєю роботою показує, що він знає, чого хоче, і знає, як свою ідеологію здійснювати. Він послідовний, твердий у своїй ідеології й відповідній тактиці. Діяльність проф. Чубатого являється невід'ємною частиною прецизійної, добре розробленої, універсальної системи в політиці Католицької Церкви. Немає тут ні випадковостей, ні несподіванок, ні якихсь особливих химер, як це дехто хотів би бачити через окуляри своєї іґноранції чи спроб виправдувати проф. Чубатого, мовляв: не дивуйтеся йому — він такий, як дитина.

Чи поступок проф. Чубатого (написання листа до Хрущова) — це якась його необдумана, особиста химера? Абсолютно ні! Адже В. Навал в „Українському Прометеї" наводить вияснення проф. Чубатого, що він, проф. Чубатий, „запитував відповідні кола у Ватикані і по отриманні їх відповіді надрукував їх (його, листа — ред. В.) в журналі. Значить, проф. Чубатий діяв в порозумінні з Ватиканом. Ватикан знав зміст листа, і признав, що він іде по лінії політики Ватикану щодо Москви.

Своєю ідеологією й тактикою лист проф. Чубатого до Хрущова виявляє такі риси, з яких видно, що він є частиною тієї лінії Ватикану, яка 1952 р. подиктувала Папі Пієві XII переказати своє Послання „До народів Росії" і в каплиці в Ватикані молитися за здоровя Сталіна, коли він був близький смерти. Бачимо тут таку тактику: дозвольте Ватиканові контролювати в московській імперії католиків, а ми готові не виступати в цій імперії проти економічно-соціяльної комуністичної системи; ми готові відсунути на другий плян, у тінь, інтереси поневолених Москвою народів, бож тільки „справа релігійної свободи для греко-католиків в західній Україні є н а й б і л ь ш в а ж л и в о ю проблемою українського життя в Українській Радянській Соціялістичній Республіці". І якраз так щасливо складається, що для католиків релігійна свобода — це й надання Папі влади контролювати їх життя й майно. І цього треба „для добра майбутніх взаємин між українським і російським народами". Значить, найважніша справа — щоб Москва дала Папі можливість діяти в її імперії, а це вже українців заспокоїть, прихильно наставить їх до Москви.

Цю саму лінію Ватикану бачимо у всьому світі. Ось, наприклад, у Польщі, — Ватикан поблагословив своєму Єпископатові признати комуністичний режим і політично підтримувати його, аби тільки цей режим признав Папі зверхність над католиками в цій країні.

Одно Ватиканові треба знати, що український народ ніколи не погодиться на комуністичну соціяльно - економічну систему (колхози і т. п.) і на добрі взаємовідносини з москалями, будучи одночасно в їхньому ярмі, щоб таким їхнім коштом Папа міг дістати право контролювати католиків на Україні і серед інших поневолених Москвою народів.

Якщо б Українська Автокефальна Православна Церква після большевицької революції була жадала для себе тільки релігійної свободи, і піддалася московській церкві, то її Єпископат, правдоподібно, не був би поголовно замучений. Він був замучений не так через саме тільки своє служіння Церкві, як перш за все за служіння У к р а ї н с ь к і й Церкві, незалежній від чужинців. І сьогодні усувати принцип українства на другий плян, щоб за цю ціну здобувати терен для папства — це не українська політика.

СКІЛЬКИ УКРАЇНЦІВ ПІД ПОЛЬЩЕЮ

Польський урядовий тижневик для поляків за кордоном недавно подав статистику національних меншостей у сучасній польській державі. Між ними українців подано на 200 тисяч. У відповідь на це варшавське "Наше Слово" (орган Українського Суспільно - Культурного Товариства) спростовує, що ця статистика не вірна, бо в ній не згадано 70 тисяч українців північного Підляшшя, яких Польща чомусь зараховує до білорусів і безпідставно зараховано до поляків кількадесят тисяч українців Білосточчини та поважне число українців римо-католицького обряду.

ТАЄМНИЧІ ПІДВОДНІ ЧОВНИ БІЛЯ БЕРЕГІВ КАНАДИ

На канадійських водах, біля Британської Колюмбії, час до часу появляються чужі, невідомі підводні човни. Контрадмірал Райнер заявив, що це правдоподібно советські човни відбувають тут свої маневри, щоб "познайомитися" з побережжями Канади. Канадійські літаки й морські стежі отримали наказ подвоїти свою чуйність.

Вже вийшла з друку і продається книжка
„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"
(другий наклад)
написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.
Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).
Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.
Ціна з пересилкою 50 центів.
Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЛИСТИ З СОВЄТІВ

Вже буде кілька літ назад, як від знайого майнера я дістав від брата коротенький лист з Совєтів, де брат просить майнера, аби сказав йому про мою адресу. Я взяв і сказав, а зрештою той майнер так само знав де я мешкаю. Але сам він адреси до большевії не хотів посилати, і мене спитався.

З того листа я пізнав руку брата і подумав собі, що може нема чого лякатися. Я старший, самітний, простий лісовик з Онтерю, не є політик, школи не маю, і німці мене в війну залапали та вивезли на примусові роботи, і всі те в моїм селі над Сяном бачили і знають.

Написав я до брата, дістав відомість від него. Відтак зачав слати пакунки. А літом, сего року, один новоприбулий поляк спровадив з Польщі до Канади свою жінку і сина, котрі мешкали на західнім березі річки Сян. На східнім березі, під большевією, є в них родина. І вони в тої родини раз гостювали і видилися з моїм братом. Брат сказав їм, що до него совєтська власть все чіпляється, аби він стягнув мене з Канади до большевії. До всіх других рівнож, хто кого з фамилії має в Америці або Канаді. І ті прибулі з Польщі питають мене. "Чи ти вже мав від брата які "запросини" приїхати "додому"?" Я кажу: "Не мав". А вони на те: "То чекай, ще будеш мати. Твій брат казав, що я бим волів їх перед смертию вже не видіти, абим мав їх видіти в тій большевицькій біді при собі. А ще неважне на Сибірі. Коли ж би приїхали в гостину лише, то їх би не випустили. Так залапати хочуть".

Брат тобі напише, бо пише то, що мусить, а не то що хоче. І дуже гризеться, аби ти не повірив і не приїхав, як напише.

Те сказали мені прибулі знайомі. Минуло пару місяців і справедливо ті прибулі казали, що я дійсно дістав від брата лист з запросинами. Пізнаю братову руку та душі не пізнаю. Лист той якийсь такий ніби з уряду, так собі: живий, здоровий, а відтак ще співає. "Канада вже випускає, хто хоче виїжджати на батьківщину, і ти приїжджай, брате, хоча на стало, хоча на відвідини, аби ми побачилися".

От і все. Якимсь холодом на мене з того письма повіяло, як з гробу. Був я на тее приготовлений, що напишуть, а прецінь не міг помиритися, що буде так написане. Йду я до тих прибулих, кажу, що вже так збулось, як вони казали. І що мені тепер робити? А вони на то: "Нічого так дуже не розписуйся, а якось злегенька". "А може би я нічого не писав?" А вони. "Треба написати, аби брат їм показав. Бо будуть грозити і надоїдати братові. Може напиши, що хотів би приїхати у відвідини, лиш зараз не може ні".

Сказав я то своїм знайомим. А вони кажуть, що молода пара п-во С. так само запрошені. Аж десь до Кавказу. І вони новоприбулі.

"А для чого вони мені не дали знати? Я їх знаю!" "Вони лякаються розголошувати", кажуть ті знайомі. І тих панства С. рівнож "просять" на стало чи на відвідини. Їм пишуть, що самі прибули би на відвідини до Канади, але не мають грошей. А побачитися хотіли би.

Почав я потихенько розпитувати і дізнався, що тих запросин є багато. Всі в одну дудку грають: приїдьте на стало, або в гостину. Ми хотіли би побачитися з вами.

Для мене стало видно, як на долоні. То всім, кого знають там, котрі мають родини в Канаді і Америці, дають приказ, аби писали і запрошували до большевії на стало чи на відвідини, аби всіх залапати.

Як но після того попала мені до рук большевицька ґазетка "За поверненням на Батьківщину", то я вже наперід знав, то там так богато листів від кревних з большевії, які "запрохають" еміґрацію їхати до большевії "побачитися з рідними".

Пишу все те, як є. Ті люди, котрі знають мою справу, будуть те читати і не скажуть, що видумую. І других є богато, що мають таке саме. Я нікого не намовляю писати або не писати. Я після того писати зарікся. Буде що братові грозити чи не буде, я не знаю. Мусять большевицькі аґенти знати, що мене "на кант" не наберуть. Брат у большевії вже пропащий, а я тут, слава Богу, можу і хочу жити на свободі, неголоден, вбраний і в теплій хаті. Брат говорив тим моїм знайомим сусідам в краю, що хай вже хоча я один з родини буду щасливий на свободі і жию як люди. Не треба мені їхати гинути разом. А чи брата люблю, то я можу їм доказати ділом. Най його випустять до мене, а я візьму на себе всі кошти, хоча я тільки простий робітник.

П. Н.

Онтеріо,
13 жовтня, 1957 р.

„С П У Т Н І К"

„Спутнік" (сопутник; англ. „Фелловтревеллер") — це назва цієї штучної планети, що її випустили советські вчені в обіг навколо Землі; її називають сателітом, бо вона тримається іншої планети (Землі), навколо якої кружляє.

За час від 4 до 22 жовтня „Спутнік" облетів Землю 227 разів, цебто зробив 7 мільйонів 200 тисяч миль дороги, що становить у 30 разів більше, ніж віддаль від Землі до Місяця. Преса подає, що конструктором „Спутніка" є українець, світової слави вчений дослідник атомової фізики, проф. К а п и ц я, що працював в Англії, а потім, за намовою своєї дружини - москвинки, переїхав до СССР.

ПЕРВОДРУК БІБЛІЇ НА ВИСТАВЦІ

В публичній бібліотеці між 25 найстаршими друками Св. Письма знаходиться також примірник копії першої надрукованої Біблії, цебто Біблії Ґутенберга — винахідника друку. Друком перший раз в історії Біблія вийшла в роках 1450 — 1455, у Німеччині, в друкарні Ґутенберга. Тоді й надруковано тільки 200 примірників.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені
На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота ..	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі .	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

КЛОПОТИ

Із самого ранку клопоти. Субота. Думаю: справи полагоджу. З цілого тижня назбиралися. Найперше піду до Івана Макуха. Довг треба відібрати. Місяць тому звернувся я до нього, щоб сотку долярів позичив. Він каже: "Сотки не маю. Маю пятдесят". "Давай пятдесят", кажу. "А пятдесят будеш мені винен". Ну, й сьогодні рішив піти цю пятдесятку відібрати.

Встав я і відчув, що якось нездоровиться. Покличу, думаю, лікар. Не живу ж я в дикій країні, де люди мусять слабувати і вмирати без допомоги лікарів. І покликав. Лікар приїхав. Я почав відповідно стогнати. Лікар хотів дати мені пеніциліну, і раптом пожовк, упав на ліжко. Я зірвався й почав його обливати водою. Врешті покликав до нього другого лікаря, щоб забрав його до лікарні.

За цими клопотами не було часу думати про недугу. Я взагалі нею не журився б, але боявся, щоб часом не було азійської ґрипи. Правда, наша канадійська ґрипа страшніша, але має цю додатню сторону, що вона не азійська.

Головна річ — не зосереджуватися на недузі. Не думати про неї. Ось мій друг занедужав. Серце болить. Рік болить, другий. Він до лікарів, а лікарі зважили його, зміряли, обмацали. "Здоров, як слон!" кажуть "Ви вмовили в себе недугу! Не думайте про слабість і вона пройде".

Мій знайомий—в Едмонтон! І там йому: "Вмовлена недуга. Не думайте про неї". Він в Америку, в Німеччину, Швайцарію, і все те саме: "Вмовлена недуга". Два роки проїздив мій знайомий, і вмер. Значить, вмовив у себе чоловік недугу і головою наложив. Умерла здоровісінька людина!

Рішаю не думати про свою хворобу. Тільки біль голови не дає мені спокою. Дивна річ: є люди, що не думають про біль, а думають про хворобу; є люди, що не думають про хворобу, а думають про біль.

Пригадую собі, що на сьогодні маю весільне запрошення. Телефоную до знайомого адвоката: "Скажіть, що мені робити. На весіллі треба посміхатися, а мене ж так голова болить; плакати хочеться".

"Нічого!" каже адвокат. "Розкривайте уста — так, щоб було трохи зуби видно, і ви посміхаєтесь!" "Це все?" "Все! Ми всі так робимо".

Став я перед дзеркалом, посміхнувся — незгірше виходить. Іду на весілля. А там кажуть: "Весілля немає! Молоду відвезли в лікарню, а молодий без молодої не хоче шлюбу брати".

Як же воно скоїлося? Ось як. Молода мала довгі коси, бо молодий це любить. А мода в жінок була на коротке волосся. Перед шлюбом молода обтяла волосся мало не по самі коріщці. А в день шлюбу дістала новий каталог моди, — там повчали, що тепер знову модне довге волосся. І молода зімліла. Її відвезли в лікарню.

Суботній день добігав до вечора. Іду до сусіда подивитися на змагання борців по телевізії. Але не побачив. Минулої суботи сусід дивився на змагання, один борець був дуже брутальний, а другий — така собі нюнька. Брутальний просто добивав того нюньку. Сусід лютився на брутального й кричав до нюньки: "Би його! Бий! Бий! Бий!" Увійшов у газарт, прискочив до телевізора й махнув брутального борця вазоном по голові, — і побив телевізора.

Іду до другого сусіда, але не застав дома. Сидить лиш незнайомий чоловік, пяний натемно і пробує говорити по-французькому. А сусідова жінка плаче.

— Де ж чоловік? — питаю.

— Поїхав до Брендону... — каже. Ото з Брендону приїхав у гості той чоловік (показує на пяного). Підпили вони обидва з моїм старим і пішли на станцію. Через помилку мій чоловік поїхав до Брендону, а той брендонський остався тут у Вінніпеґу. Ось він! — показує на незнайомого.

Година пізня. Так скінчився мій суботній, вихідний день, — "вікенд", як тут кажуть. Самі клопоти! Та що ж порадиш? Життя стає більш цивілізоване, значить, складніше життя стає.

Чи ж і в вас таке не буває?

Назар Полин.

A PRIEST SPEAKS HIS MIND

by Rev. P. E. R. O'Gorman

Книжка написана бувшим римо-католицьким священиком, який відкриває різні надужиття, які його спонукали перестати бути католицьким священиком та взагалі виступити з Католицької Церкви. — Книжка має 190 сторін друку й коштує з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПРИКМЕТИ ЖІНКИ

У Приповістках Соломона говориться про жінок:

„Хто знайде гідну жінку, то її ціна дорожча за рубіни (рід дорогих каменів). Її чоловік відомий при брамі (де раду радять) і він сидить між старшими, між провідними Краю.

„Сила й повага є її одягом, і вона буде втішатися в дальшім своїм житті. Вона починає свою бесіду розумно, і в її устах є закон лагідности. Вона приглядається до праці свого чоловіка і не їсть хліба дармуючи. Її діти встають і благословляють її, її чоловік її вихваляє".

Такою показує Соломон розумну жінку.

Певна річ, що коли жінка має такою бути, то треба її змалку розумно виховувати. Треба пригадувати їй, які обовязки є перед нею і чого вимагає від неї її жіноча гідність. Треба вказувати їй на лихі прикмети жінок і величати прикмети жінок поважних та гідних.

***

Коли про те говориться, то треба звернути увагу на одну лиху прикмету жінок, — на те, що деякі з них цілком не хочуть своїм власним розумом думати, але думають розумом других.

Мода є тією пошестю, якою жінки дуже скоро заражуються. В сусіда є така хата, і я конче хочу таку хату мати. В сусіда є такі меблі, і я хочу таких. Я не хочу бути від них гіршою. Сусідка купила собі такий то новий одяг, і я хочу такого. Сусід має великий новий автомобіль, отже й мені соромно в нашім старім їхати.

З'явилася вже нова мода капелюхів, суконок, плащів, черевиків, і я мушу все те нове мати. Не можна бути немодною.

А промине недовгий час, кравці нові моди видумають, шевці нові черевики, і тоді в хаті ціла руйнація. Все старомодне, — (хоч воно й добре, нове, гарне), — треба викинути і все новомодне купувати. А коли нема грошей, то треба брати на виплат. Хоч не заплачене, отже позичене, але я мушу його мати...

***

Такі жінки не живуть своїм розумом, але розумом сусідів, знайомих, незнайомих, кравців, шевців і вулиці. Свого власного розуму не мають. У них є лише діточий апетит на все модне, — повна голова апетиту.

Така жінка цілком неподібна до тієї, яку показує Соломон у своїх Приповістках. Вона не вміє розумно думати, вона не вміє розумно говорити, розумно поводитися. В неї нема жіночої поваги, в неї нема почуття жіночої гідности, ані вигляду розумної господині.

Вона дому не будує, але розкидає те, що має бути власністю дому. Її дорібок, чи дорібок свого чоловіка, вона роздає кравцям, шевцям, капелюшникам, фабрикантам, столярам, — їх вона має задоволяти

Вона бачить свою вартість не в собі самій, як у розумній людській істоті, але в тих модних лахах, які на себе натягає.

Така жінка і дітей своїх на розумних не виховає, бо в неї самої нема здорого розуму

У такої жінки й чоловік не буде в великій повазі. Коли він чоловік гідний, то люди будуть його лише жалувати, що його жінка до нього неподібна. І він не зможе нею перед людьми похвалитися.

Священик.

ТРИ ПОКОЛІННЯ РОДИНИ ВІНЧАЛИСЯ ОДНОЧАСНО

У жовтні ц. р. у Вінніпеґу звінчалася повдовіла 64-літня бабуся Маріна Дженсен; через дві години пізніше звінчався її 31-літній син Крис Дженсен; ще двома годинами пізніше звінчалася її онука Гелен; всі вони вінчалися в цій самій церкві, а на весільному бенкеті було 300 осіб гостей

СССР ВИПРОБУВАВ НОВУ БОМБУ

Советський Союз випробував новий тип водневої бомби. Вибух відбувся високо в повітрі. Повідомлення про це Москва подала за день перед вибухом. Досі вона повідомляла про це після вибуху.

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темно зеленої або ясносиньої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати поштовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

"СЛОВА МИНАЮТЬСЯ, НАПИСАНЕ ОСТАЄТЬСЯ"

Асоціяція Української Католицької Преси на своїх зборах у Торонті 29—30 червня ц. р. ухвалила ряд резолюцій (див. "Наша Мета", 27. 7. 1957), а між ними й таку: **"АУКП змагатиме до підвищення рівня української преси та достойного трактування різних проблем, в яких українці є розбіжні, напр., віроісповідного й політичного характеру".**

Правда, "з м а г а т и" — то поняття досить розтяжне. Але все таки добре, що обєднуюча україномовну католицьку пресу організація хоч декляративно взяла на себе зобовязання д о с т о й н о трактувати різні проблеми, а в тому й справу в і р о і с п о в і д н и х різниць, і це зобовязання самих перед собою остається записаним. Приповідка каже: "Слова минаються, а записане лишається". Хто часом забудеться, то матиме змогу до цієї точки резолюції собі заглянути.

1 МІЛЬЙОН 200 ТИСЯЧ ДОМІВ

У Канаді з її понад 16-мільйоновим населенням, за післявоєнний час по 1957 рік побудовано 1 мільйон 200 тисяч нових домів.

За тупою головою та нема ногам спокою.

КНИЖКИ! КНИЖКИ! КНИЖКИ!

В книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на міміографі). 108 стор. 2.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювилей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон — 167 стор. Ціна 50
КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво. — Митрополит Іларіон — 32 стор. Ціна 10
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор 45. Ціна .30
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна 1.00
ЛІТУРГІКА — (Дяківський Курс) — Прот Є. Гришина (на міміографі — 49 стор. Ціна 1.00
МАЛИЙ КОЛЯДНИК — на 20 стор. Ціна .10
МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви Прот В. Кудрик — Том І — 254 стор Ціна 75
Том II — 286 стор. Ціна .75
Том III — 252 стор. Ціна 75
Том IV — 256 стор. Ціна 75
МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор. Ціна .75
НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том І — стор. 294 в оправі 7.50
брошурована 6.00
Том II — стор. 398 в оправі 7.50
брошурована 6.00
НОВИЙ ЗАПОВІТ і ПСАЛТИР — ціна 1.00
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор Ціна 1.50
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родин. 28 стор. Ціна .50
ПРЕПОДОБНИЙ ЙОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор. 64. Ціна 20
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін — Ціна 2.00
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. Ціна .50
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік Стор. 334. Ціна 35
РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік. Стор. 206. Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік. Стор. 160. Ціна 25
РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна 25

СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50
ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна 30
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон 180 стор. Ціна 75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .50
ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки 15
ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. Ціна 50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович 110 стор. Ціна .50
ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна 25
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 6.50
АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений Ціна 5.00
ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна 25
ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на міміографі) 57 стор. Ціна 3.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений Ціна 7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі золочений Ціна 6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями Ціна 5.50
МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі Ціна 1.00
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ — в красках — малинова темно-зелена або ясносиня Оправлені в плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів Розмір — 16x11x2½ Ціна $125.00
Мала 9x7x1½ Ціна 35.00
ОКТОЇХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському — 18 стор. Ціна 75
СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .50
СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 169 стор. Ціна 3.00

СЛУЖБА НА ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 17 стор. Ціна .[illegible]
ТРЕБНИК. Частина І., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
Брошурований 5.00
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа 48 стор. — Прот С. В. Савчук. Ціна .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Ґерус. Ціна .50
ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса І—40 лекцій .85
Кляса II—40 лекцій .85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА Прот С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .35
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 — pages 3.00
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains Agnosticism Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound 2.00
Paper bound 1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages .05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages .30
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 5.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages 2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Високопреосвященніший Митрополит Іларіон відбув Канонічну Візитацію у Віндзорі в днях 1-3 листопада.

● Високопреосвященніший Архиепископ Михаїл 27 жовтня відбув Архиерейську Візитацію в Ляшіні, Квебек.

● Рада міських парків у Ванкувері у домаганні до Міської ради цього міста звертає увагу на факт, що хоч спортові гри й розваги в недільні дні офіційно не дозволені, то фактично різні товариства й клюби влаштовують усякі розвагові імпрези в недільні дні, і мають з цього великі прибутки. Тому й рада міських парків вимагає від міської ради леґалізації своїх розвагових імпрез у недільні дні.

● Нещодавно Ватикан відкрив свою власну велику радіостанцію, що має чотири радіовузли. Ватиканські радіопередачі будуть надавані 28 різними мовами світу для поширювання католицизму. Більшість радіопередач призначені для народів за залізною заслоною. — Ватикан плянує спорудити також велику телевізійну станцію.

● Журнал „Віра й Культура" за жовтень ц. р. приніс одного з документів з часів польсько-католицького масового знищування українських православних церков на Холщині й Підляшші 1938 року. Цей документ — то передрукована стаття з львівського щоденника „Діло" з 15 липня 1938 року, і там сказано, що польське Міністерство Внутрішніх Справ за **„приклад нелояльности православного духовенства"** до Польщі і її католицької акції подавало особу о. декана Григорія Метюка з Грубешова. „Діло" подає, як о. Метюк був поляками переслідуваний і покараний. Протопресв. Гр. Метюк є тепер Настоятелем Собору Св. Покрови в Вінніпеґу.

● Католицький український щоденник „Америка", ЗДА, з 22 жовтня ц. р. подає, що „Католицька преса обговорюючи візиту великобританської королеви Єлисавети II в ЗДА (в жовтні ц. р.), звернула увагу, „що титул „оборонця віри", яким послуговується королева під час її візити, не має історичного оправдання". Це тому, що „Титул „оборонець віри" був наданий Апостольською Столицею (Папою Львом X, 1521 р.) за заслуги короля Генриха VIII, англ.) проти ворогів католицької Церкви, тим часом усі королі та королеви від часів Генриха VIII з католицтвом не мали нічого спільного, 'але навпаки, стали завзятими противниками католицизму". „Генрих VIII, який опісля довів до розриву з Апостольською Столицею, не тільки затримав цей титул, але й добився того, що парлямент ухвалив, що кожний король чи королева Англії повинні „навіки" ним користуватися". — Так подає „Америка" (слова в дужках при цитатах оригіналу внесені Ред. В. з інших місць цієї новинки). Тут, по-перше, бачимо, що англійським монархам не важне це, що їм колись Папа надав титул, але важне це, що їм потім надав його англійський парлямент. По-друге, Католицька Церква признається до того, що вона надала королеві титул „оборонця віри" за те, що він політично-збройною силою тримав католицизм (гарна „місійна" робота!).

ВІСТІ ЗО СВІТУ Й КАНАДИ

● Оттава. — Міністр хліборобства, Доґлас Гаркнес, на цій сесії парляменту зробив внесок, щоб уряд запровадив запевнення цін на фармерські продукти.

● Прем'єр Діфенбейкер зробив натяк, що в найближчому майбутньому, може й навесні слідуючого року, можуть відбутися нові вибори до федерального парляменту Канади.

● Прем'єр Британії Геролд Мекмиллан, прем'єр Канади Дж. Діфенбейкер і президент ЗДА Д. Айзенгавер подали офіційні повідомлення, що вони мають повне порозумування щодо тісної співпраці своїх держав.

● Маршал Георгій Жуков — міністр оборони СССР і найбільший советський герой з 2. світ. війни — усунений з міністерського становища, з Президії комуністичної партії і Верховної ради СССР, але залишений членом комуністичної партії. Комуністична верхівка СССР під проводом М. Хрущова, — секретаря комуністичної партії СССР — посудила Жукова в ширенні культу одиниці, цебто одноособового вождівства. З Москви повідомили, що Жуков... „сам признався до свого злочину й осудив його". — На Заході загально вважають, що М. Хрущов, зміцнюючи свою диктатуру, боявся великого авторитету Жукова.

● У рамах Пляну Коломбо (допомоги країнам Азії) в Канаді буде закуплено понад 7 мільйонів бушлів пшениці для Індії й Пакістану.

● Близько півтора місяця тому советські вчені випустили були першого штучного сателіта навколо землі, ніби „місяця", на висоту біля чотирьох тисяч миль. У неділю 3 листопада радіові й телевізійні станції подали, що советські вчені випустили другого сателіта, вагою півтонни, на висоту 10 тисяч миль, — тоді як перший сателіт ще й досі літає навколо землі. — В новому сателіті знаходиться спеціяльно витресуваний песик, що має там поживу і забезпечений в спеціяльні апарати й одяг, щоб міг жити на такій висоті. Особливі механізми передають на землю все, що з песиком діється, — і 3 жовтня він ще жив. Таким чином хочуть переконатися, чи і як можна жити на такій висоті. Речник канадійської астрономічної обсерваторії біля Торонта сказав, що коли б силу цієї ракети, якою випущений цей сателіт, збільшити ще на сорок відсотків, то вона випустила б сателіта так високо, що він відірвався б від притягання землі, й міг би полетіти на місяць, але ще треба розвязати проблему керування сателітом.

● Гострий спір між Сирією й Турцією, про який думали, що він може закінчитися війною, поставлений між точки нарад Обеднаних Націй, — щоб на сирійсько-турецький кордон була вислана слідча комісія ОН. Британський делеґат в ОН заявив, що сирійсько-турецький спір — то „штучна криза", створена Москвою.

● Американським ученим уже вдалося випустити ракету на 4,000 миль угору, зо скорістю 18,000 миль на годину. Ця ракета потрібна для випущення навколо землі штучного сателіта.

● Від половини жовтня о перший тиждень листопада Франція дальше остається без уряду. За цей час президент Коті пропонував пост прем'єра кільком особам по черзі, але ніхто з них не зміг сформувати уряд

● У грудні ц. р. в Парижі відбудуться наради оборонного Атлянтійського Союзу (НАТО — Норт Етлентик Тріті Орґенайзейшон). На чолі делеґації Канади стоятиме прем'єр Діфенбейкер. Ціль нарад: зміцнити єдність усіх 15 держав-членів НАТО.

● На Заході сподіваються, що у звязку з усуненням маршала Жукова в советській армії відбудеться „чистка" прихильників Жукова. Дехто думає, що Жуков був проти цього, щоб комуністична партія встрявала в справи армії. Інші вважають, що Жуков був „правовірний" комуніст.

● Провідник комун. партії й голова режиму Польщі, Владислав Гомулка, заявив, що в рядах комуністичної партії в Польщі (нараховує 1,300,000 членів) є „небажані елементи", і він заповів їх „чистку".

● В Дамаску, столиці Сирії, між Сирією й СССР підписано економічний договір. СССР позичає Сирії 100 мільйонів дол. на розбудову комунікації і т. п. Умова позички: сплати протягом 12 років, на 2½%.

● Вислід виборів до парляменту в Турції, що відбулися 27 жовтня, такий: на всіх 610 місць демократи здобули 398, а республіканці 204 мандати. Обидві партії прихильні Заходові й протикомуністичні.

● ЗДА відмовили Тітові, червоному диктаторові Югославії, нової великої позики, що він її недавно думав дістати. Але це рішення не замкнене. През. Айзенгавер сказав, що коли Тіто дасть докази, що він не стоїть по стороні Москви, то він знову дістане позичку, як діставав досі.

● Радіостанція Сі Бі Сі в Канаді 24 жовтня подала, що адвокат Василь Свистун з Вінніпеґу мав розмову з М. Хрущовим. В. Свистун з дружиною вже третій місяць перебуває в СССР як голова советофільського Товариства культурних звязків з Україною

● Під час теперішньої сесії парляменту Ізраїля 25-літній жид Мойше Бен Якоб Дуек кинув з галерії бомбу. Прем'єр Давид Бен Гуріон і 4 міністри були легко поранені. З Ізраїля офіційно подали, що атентатчик — то психічно хвора людина.

● По кінець жовтня в Канаді померло на азійську інфлюенцу 125 осіб, з того найбільше в Онтаріо — 58 осіб.

● В Едмонтоні 25 жовтня відбулися наради Ширшої Ради Комітету Сприяння Українській Національній Раді. Головні точки нарад: підготова до всеукраїнського святкуванн 40-ліття з дня проголошення Української Народньої Республіки, і справа фінансової допомоги УНРаді. Голова Комітету Сприяння УНРаді в Едмонтоні — д-р І. Верхомин. Містоголова, О. Яворський, уступив з приводу переїзду до Торонта.

● На річній конвенції профспілки (юнії) публичних робітників у Келґарі схвалено домагання, щоб уряд припинив іміґрацію до Канади, з уваги на зріст безробіття.

● Виконний Орган Української Національної Ради 10 вересня подав меморандум Конгресові Міжпарляментарного Союзу (до якого входить теж СССР). У меморандумі звертається Конгресові увагу на це, що українська еміграція у вільному світі є під постійним морально-політичним переслідуванням советськими аґентурами та Советським Союзом на всіх міжнародніх форумах.

З ДІЯЛЬНОСТИ ТЕОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

● 1-го жовтня ц. р. на Теологічному Факультеті Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу почалися виклади, а 4-го жовтня ц. р. відбулося офіційне відкриття 1957-58-го академічного року.

● Як і попередніми роками, так і цього року в Каплиці Колеґії Св. Андрея відправляються тижнево слідуючі Богослуження: кожної середи — Вечірня, кожного четверга — Утреня, а кожної пятниці — Св. Літургія. Згадані Богослуження відбуваються в рямках лекцій за допомогою яких студенти-богослови здобувають собі практичне знання цих Богослужень. Цього року першу Вечірню відслужив Настоятель Теологічного Факультету Протопресвітер Г. Метюк 9-го жовтня ц. р. з уваги на те, що якраз у той день було Свято Івана Богослова, Протопресв. Г. Метюк після закінчення Вечірні сказав до студентів-богословів відповідну проповідь, ставлячи цього Апостола студентам за „приклад у праці та самопосвяті в поширюванні Св. Православної Віри.

● У рямах предмета Церковного Права, що його на Теологічному Факультеті цього року викладає Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, відбувається також семинар, на якому студенти-богослови читають солідно опрацьовані реферати. Цього року були прочитані реферати на такі теми: студ. Г. Удод — „Церква"; о. Диякон І. Стус — „Розвиток патріяршої влади"; студ. Б. Ґорґіца „Богохульство".

● 7-го жовтня відбулися загальні Збори Теологічного Товариства при Колеґії Св. Андрея, на яких було вибрано нову Управу Т-ва в такому складі: студ. М. Клиш — голова, о. Дияк І. Стус — заступник, студ. М. Свириденко — секретар, і студ. Т. Баґан — скарбник До контрольної комісії вибрані: о. Дияк. Богдан Древецький, студ. Б. Ґорґіца і студ. М. Ягольницький. На цих зборах було докладнише обговорено справу видання „Річника". У зв'язку з цим вибрано спеціяльну комісію з 3-ох осіб, яка мала б зробити відповідну підготовчу працю до цього видання. Під час зборів до слова було також попрошено Принципала Колеґії, Прот. Д. Стратійчука, який закликав студентів до наполегливої праці, дружнього співжиття і взаємної любови Після цього промовляв до студентів Проф Прот. Сергій Ґерус, даючи при цьому цінні поради студентам щодо їхньої організаційної роботи

● 13-го жовтня деякі студенти-богослови взяли активну участь в Окружному З'їзді СУМК, що цього дня відбувся у Вайті. На цьому З'їзді виступали численні промовці, а між ними Єлисавета Білич — голова Союзу Українок Канади на Манітобу; п Керелюк з Пембіни, США; Прот. Е. Ґорґіца — капелян СУМК з Вайти; п. Іван Танчак, п. Сторожук, панна А. Фіґус, п. Цесместрук і о. Диякон Іван Стус з Вінніпеґу. Після промов та привітів відбувся дуже хороший і добре підготований концерт, всі точки якого були виконані виключно членкинями й членами СУМК.

Того самого дня ввечері, як також 14-го жовтня ц. р., всі студенти-богослови взяли активну участь у Богослуженнях на Свято Покрови Пресв. Богородиці по різних наших церквах міста Вінніпеґу, як: Катедра Пресв Тройці, Собор Св. Покрови й церква Архистратига Михаїла на Дізраелі.

● 20-го жовтня ц. р. студенти-богослови взяли активну участь в Архиерейській Св. Літургії, яку правив Високопреосвященніший Митрополит Іларіон в сослуженні Духовенства міста Вінніпеґу, двох оо. Дияконів та 8-ох Іподияконів, на Храмове Свято Божої Матері в Соборі Св. Покрови в Вінніпеґу.

● 24-го жовтня ц. р. відбулися другі з черги звичайні збори Теологічного Товариства. На цих зборах обговорено ряд важливих справ щодо внутрішнього життя Т-ва і знову порушено справу дальшої підготови до видання „Річника" Було також обговорено справу впорядкування богословської бібліотеки

● 27-го жовтня ц. р. всі студенти-богослови взяли участь в Ювилеї 10-ліття існування Всеканадської Катедри Пресв Тройці в Вінніпеґу Деякі студенти (з них 2 оо. Диякони і 5 Іподияконів) сослужили в Арх. Св. Літургії, яку правив Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, а сослужили Прот. Д. Стратійчук і Настоятель о. М. Юрківський Під час обіду голова Теологічного Товариства, студ. М Клиш, передав від студентів-богословів Катедральній Громаді щире привітання.

● Користуючись вільними від викладів хвилинами, студенти-богослови часто відвідують у місцевих лікарнях хворих. Це допомагає страждаючим легше переносити ці критичні в їхньому житті хвилини.

● З нагоди Дня Ангола Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, Управа Товариства Теологічного Факультету вислала своєму дорогому Владиці та Деканові Теологічного Факультету побажання:

„Ваше Високопреосвященство,

З нагоди Дня Ангола Вашого Високопреосвященства уклінно прохаємо Вас прийняти від усіх студентів-теологів найщиріші побажання всього найкращого, багато сил і доброго здоров'я. Одночасно звертаємося до Всевишнього Господа Бога з гарячими Молитвами щоб Ви могли ще довгі роки працювати для добра нашої Церкви та всього українського народу. З надією, що Господь вислухає наші щирі молитви, складаємо наше синівське привітання й вислів глибокої відданости Вашому Високопреосвященству, прохаючи Ваших Святительських Молитов".

Привітання було переслане Високопреосвященнішому Владиці Митрополитові Іларіонові до м. Виндзор, Онт., де наш Первоієрарх відбував в той день в місцевій церкві Канонічну Архиерейську Візитацію.

Диякон Іван Стус.

ХРАМОВЕ СВЯТО ПОКРОВИ БОЖОЇ МАТЕРІ В СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕҐУ

З уваги на те, що Свято Св. Покрови цього року припадало на понеділок, парафіяни Собору Св. Покрови, за благословенням Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, рішили його торжественно відсвяткувати в слідуючу неділю, цебто 20-го жовтня ц. р. Все ж таки, перед самим Святом Св. Покрови, в неділю ввечері, 13. 10 ц. р., на запрошення о. Пароха, Протопресв. Гр. Метюка, о. Парох Громади Св. Архистратига Михаїла на Дізраелі в Вінніпеґу, Прот. С. Ґерус, в сослуженні о. Диякона Івана Стуса, відправив урочисту Всенічну, на якій також був присутній о. Парох Собору, Протопресв. Гр. Метюк, о. Диякон Б. Древецький та значне число вірних.

У понеділок, у Свято Св. Покрови, Св. Літургію служив Парох Протопресв. Гр. Метюк в сослуженні о.о. Дияконів: Івана Стуса і Богдана Древецького.

Не зважаючи на те, що згадане Свято припало на понеділок, на цю Службу Божу прибуло також досить поважне число вірних.

Однак найбільш торжественно святкували соборяни своє Храмове Свято в неділю, 20-го жовтня ц. р. Це був справжній вияв найглибшої пошани до Божої Матері зо сторони всіх присутніх, які так численно прибули в цей день до Собору Св. Покрови, щоб спільно з своїм Духовенством, під проводом Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, помолитися до Пресв. Богородиці, щоб Вона постійно охороняла наш народ від усякої ворожої напасти та щоб молила Всемилосердного Господа, щоб спас нашу Св. Українську Православну Церкву з неволі безбожників і щоб Він зміцнив усіх нас у Св. Православній Вірі тут на чужині.

Тому день 20-го жовтня останеться довго в пам'яті всіх учасників цього Свята, а це тим більше, що того гарного, погідного дня Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, в сослуженні Пароха Собору, Протопресв. Гр. Метюка, Протопресв. Тита Яковкевича, Прот. Д. Стратійчука, оо. Дияконів Івана Стуса й Богдана Древецького та 8-ох Іподияконів (5 з молодечого товариства „На

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни уміркувані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Варті" і 3 студенти-богослови), відслужив Архиєрейську Св. Літургію. Під час Св. Літургії Високопреосвященніший Митрополит Іларіон виголосив сильне Пастирське Слово до вірних на тему: „Совість у житті християнина". Як і завжди, проповідь Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона була дуже змістовна, сильна й глибоко ввійшла в душі всіх вірних тому, що в ній наш Дорогий Первоєрарх закликав усіх вірних відноситись совісно до всіх своїх обов'язків, що їх завжди повинен виконувати кожний православний християнин. Як протилежність, Владика Митрополит Іларіон наводив безбожний комуністичний режим, який не признає совісти, й виховує своїх визнавців у жорстокості, нетолерантності та безбожництві. Він сильно підкреслював, що саме й тому сучасний світ переживає велику духову кризу, бо не хоче нарешті зрозуміти, що єдиним виходом з цього має бути навернення до Бога, як також совісне виконання всіх своїх обов'язків, що їх накладає на нас Св. Церква, народ і родина. Закінчуючи своє Слово, Владика закликав вірних, щоб вони в це велике Свято Покрови Божої Матері зверталися особливо з гарячими молитвами до Богородиці, прохаючи в Неї постійної опіки та сили в праці для добра й розвитку нашої Св. Української Православної Церкви.

Після Архиєрейської Служби Божої відбувся величавий Обхід кругом Храму при читанні 4-ох Св. Євангелій. Треба тут також ще зазначити, що ще перед Архиєрейською Службою Божою Протопрес. Т. Яковкевич відслужив Водосвятний Молебень.

На особливе признання та подяку заслуговує також Хор, який під умілою управою дириг. Ф. Рекрута звеличив своїм побожним співом це Храмове Свято. В Обході кругом Храму взяли також участь Прот. С. Ґерус та о. М. Юрківський.

Закінчивши Обхід кругом Храму, всі присутні перейшли до соборної залі, де відбувся святковий братський обід. Після проказання молитви та Архиерейського благословення всі позасідали за повні поживи гарно застелені столи. При цьому треба висловити велике признання та щиру подяку Сестрицтву та його голові пані К. Грабовецькій і Жін. Т-ву та його голові пані М. Кушнірик за таку зразкову підготову та влаштування цієї частини Свята.

Після спожиття багатої трапези, голова Громади, п. Н. Гаврилюк, вітаючи всіх приявних з нагоди Храмового Свята, передав дальше ведення програми п. В. Біленькому. І цей, подякувавши за честь, попросив до слова Достойного Гостя, Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, який вдруге вже того дня виголосив цінне Слово. Він підкреслив, що, святкуючи таке Свято, як Свято Покрови Божої Матері, яке святкувалося по всій Україні дуже величаво, необхідно згадати всіх тих, що потрудилися в праці для розвитку та оборони нашої Св. Православної Віри.

Достойний Доповідач згадав коротко про найбільшого оборонця Св. Української Православної Церкви в часи найбільшого її лихоліття-Унії, князя Костянтина Костяновича Острозького. Переповідаючи про жертвенну працю згаданого князя в обороні нашої Церкви проти Риму, Достойний Доповідач звернув увагу присутніх на це, що наша Церква готується до великого Свята, 350-ліття з дня смерти цього найбільшого оборонця Св Української Православної Церкви. Достойний Владика згадав також інших славних оборонців Св. Православної Віри, як Митрополита Петра Могилу, який усе життя своє присвятив для оборони Св. Української Православної Церкви перед наступом Риму Митрополит Петро Могила зробив усе можливе для того, щоб піднести релігійно-моральний та культурно-національний рівень Православної України

Високопреосв. Митрополит Іларіон згадав також і про третього славного сина України, Ґудзя, який, через чуже переслідування не мавши можливости розгорнути свою працю в Україні, мусів переселитися до Болгарії, де допоміг болгарам перетворити їхню країну національно, як також багато допоміг розвиткові Болгарської Церкви.

Достойний Доповідач закликав дальше присутніх, щоб вони завжди в такі великі Свята, як Свято Покрови Божої матері, згадували тих, що найбільше потрудилися для розвитку та оборони Св. Православної Віри.

Подякувавши Владиці за таку цінну доповідь від імені всіх присутніх, господар урочистости, п. В. Біленький, попросив до привітів Всечесних Отців та світських делегатів від різних церковних громад, у такому порядку:

Від Громади Архистратига Михаїла на Дізраелі вітав соборян з їхнім Храмовим Святом голова, п. П. Кравчук. Від Жіночого Т-ва ім. Ольги Кобилянської при церкві Св. Івана Сучавського вітала, бажаючи соборянам якнайкращих успіхів, пані Скибинецька. Вона також подякувала Владиці Митрополитові за його так зворушливі та цінні доповіді та при цьому зазначила, що, живучи в Канаді вже 54 роки, вона вперше мала нагоду почути таку глибокозмістовну й патріотичну проповідь.

Після цього слідували дальші коротші привіти — від Катедри Пресв. Тройці в Вінніпегу, привіт від якої склав голова Гр. Соломон, як також привіт від Громади з Пембіна, США, від якої вітав соборян п. Керелюк.

Від Теологічного Факультету Колегії Св. Андрія в Вінніпегу вітав; передаючи від студентів-богословів щирі поздоровлення, о. Диякон Іван Стус. Він також передав привіт від Катедральної Громади Св. Володимира в Торонті. Слідуючим промовцем був інж. Онуфрійчук, який передав Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові від Соборної Громади Св. Покрови гарячий привіт та найкращі побажання з нагоди 75-річчя з дня Його народження.

Продовжуючи програму, господар Свята, п. В. Біленький, попросив до привіту голову Сестрицтва при Соборі Св. Покрови, пані К. Грабовецьку, яка, передаючи Громаді привітання від Сестрицтва, зложила від згаданого Сестрицтва пожертву в сумі 2000 дол. на помалювання Собору. Ця пожертва збільшилася, коли п. В. Біленький попросив до слідуючого привіту голову Жіночого Т-ва при Соборі Св. Покрови, пані М. Кушнірик, яка від Т-ва пожертвувала, також на потреби малювання Собору, суму 1000 дол Дальше, слідував привіт від Молодечого Т-ва „Тризуб", що його склав п. М. Соломон Він також пожертвував від Т-ва, на малювання Собору, 300 дол. Слід згадати й інших жертводавців, як п Моканика, який пожертвував на згадану ціль 100 дол., як також інж. М. Боровського, який зложив пожертву на малювання в сумі 15 дол. Офірував також безпроцентово на потреби малювання Собору суму 1000 дол. пан Н.

І так наближаючись до закінчення, господар свята, п. В Біленький, попросив до слова Пароха Собору Св. Покрови, Протопресв. Гр. Метюка, який висловив щиру подяку всім присутнім, що так чи інакше спричинилися до звеличання цього Храмового Свята. Він висловив також щиру подяку Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові за його прибуття та звеличення Свята Покрови Божої Матері в Соборі Св. Покрови; подякував також Сестрицтву та Жін. Т-ву за таку зразкову підготову до цього Свята. Від себе Протопресв. Гр Метюк пожертвував на малювання Собору суму 25 дол. З Духовенства складали ще привіти: Протопресв. Т. Яковкевич від Катедри Пресв Тройці, та Прот. С. Ґерус від церкви Св. Архистратига Михаїла на Дізраелі.

На закінчення була проказана молитва, а також кінцеве Архиерейське благословення для всіх вірних, які з правдиним та радісним почуттям, з великим душевним піднесенням розходилися по домах у глибокій вірі, що Мати Божа і надалі постійно охоронятиме своїх вірних, що так гідно та з самопосвятою працюють для зміцнення та розвитку Св. Української Православної Церкви.

Диякон Іван Стус.

З ПРОЩАЛЬНОЇ ВЕЧІРКИ НА ПРЕСУ

в церкві Пресв. Тройці в Ґлендоні, Алта.

В четвер, 17-го жовтня ц. р., о год. 7.30 вечора був відслужений Молебень за здоровя п. Томи Українця, який ще цього року трудився тут на становищі голови Церковної Громади, а тепер виїжджає до Едмонтону, до свого сина Славка.

Коротким, сердечним словом у церкві п. Тому Українця, як голову Громади і як Старшого брата, що впродовж шести років самовіддано прислужував при Св. Вівтарі, прощав о. Е. Труфин.

Опісля Управа Церковної Громади, парафіяни й гості пошанували п. Т. Українця в місцевому Народньому Домі, де господарем урочистости був п Михайло Костишин. Сестрицтво потрудилося приготовити гарне прийняття. Молитву проказав о. Е. Труфин. А по вечері господар урочистости коротко, але змістовно згадав про працю й заслуги п. Т. Українця, як піонера цієї околиці, при заснуванні Ґлендонської Церковної округи, а особливо — взагалі за всю його значну працю для нашої Церкви.

Промовляли також пп. П. Луклан, О. Стасик, Г. Спасюк і о. Парох, при чому на знак пошани і вдячности п Томі Українцеві було надано Церковну Грамоту й вручено грошовий дар. При цій нагоді, звичайно, не забули й за „Вістника", і на прохання о. Настоятеля склали $6.43. Збіркою зайнялися пп. Василь Волянський і Олекса Стасик.

Опісля заспівали Многоліття, а при кінці — „Де згода в родині". Гутірка в гарному настрої продовжувалась до півночі. А тоді всі приявні один по одному підходили до п Т. Українця з побажаннями для нього кріпкого здоровя і щасливого життя на новому місці побуту — в Едмонтоні. А побажання кращого здоровя він, на жаль, таки й потребує, бо страждає болем ноги, дарма що його погідна й життєрадісна вдача не велить йому скаржитися, й тому серед свого оточення він завжди робить таке враження, наче б він зовсім не терпить болів.

Щира подяка всім жертводавцям, а пану Томі Українцеві за всі його труди для нашої Церкви нехай Господь винагородить сторицею і має його в Своїй постійній опіці. З сердечною подякою йому бажаємо всього найкращого, багато життєвих успіхів і продовжування такої ж праці на новому місці побуту.

Гість.

Турбота є приявна в кожній любові.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВІРА ТУРУБЧУК

Несподівано, по короткій, але важкій недузі, в пятницю рано 16 серпня 1957 року відійшла у Вічність пані Віра Турубчук, з дому Міщенко, залишивши свого мужа Івана та доню Ніну і малесенького сина Данила сиротами...

Панство Турубчуки подружились були на скитальщині, в Німеччині, а до Канади приїхали 1949 року і поселились у м. Форт Виллям, Онт., де, відразу діставши роботу, включились у церковно-громадське життя Були членами української православної церкви Св. Благовіщення у Форт Віллям, виховуючи в національному дусі своїх діток. Покійна жила в добрій згоді зо своїми сусідами, тож і не диво, що ненадійна смерть бл. п. Віри засмутила всю Православну Громаду, а на її Похорон, що відбувся 19 серпня 1957 року, зібралося дуже багато людей. Похоронну Відправу мав Парох Церкви Св. Благовіщення у Форт Віллям, о. Митрат Олександер Новицький, а дякував заслужений у нас піонер церковно-громадського життя п Кирил Чеховий.

По Похороні відбулися в церковній залі поминки, влаштовані Жіночим Товариством ім. Лесі Українки, на яких на Невянучий Вінок у память бл. п. Віри Турубчук було зібрано присутніми $30.00, з чого на пресовий фонд „Вістника" призначено $10. Хай же спочиває з Богом в обраній Батьківщині сестра наша Віра та снить про волю України, де вона залишила рідного брата. **Сусід.**

БЛ. П. МИХАЙЛО СЕРБАЙ

Бл. п. Михайло Сербай народився 1885 р. в с. Тишкові, Галичина. Прибув до Канади в 1909 р. і фармерував у місцевості коло Куцих, Саск. до 1952. Року 1952 прибув на відпочинок з своєю дружиною Анною до міста Тідор. Упокоївся о 4 год. ранку в пятницю 27 вересня 1957 року в Тідорській лікарні, Саскачеван, на серцеву хворобу. За 6 днів перед смертю бл. п. Михайло прийняв Найсвятіші Тайни. Заупокійну Службу Божу й Чин Похорону та прощальне слово виконав 30 вересня о. П. Бублик, при співучасті дяка п. Загарії.

Покійний був релігійною і лагідної вдачі людиною. Залишив у смутку дружину, 8 дітей та 25 внуків і внучок. Під час Посліднього Цілування, на прохання о. Бублика було зібрано на Невянучий Вінок $21.96. З них призначено $11.71 на церкву і по 5 дол. на „Вістник" та „Укр. Голос".

Після Похорону зібрались в Народнім Домі вся родина покійного, друзі й знайомі, де відбулась спільна Трапеза.

Жертводавцям велике спасибі, а покійному Михайлові Царство Небесне, — Вічна Йому Память!

Половик, секр. Управи.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ ЧОРНІЙ

Дня 15-го жовтня ц. р. відійшов у Вічність бл. п. Григорій Чорній, загинувши в нещасливому випадку в двох милях від Бюкенен, Саск. Родичі Покійного походили з Буковини, а сам він народився 1912 року біля Тідору, Саск. Увесь час він зростав і фармерував у Дроботі, і належав до тих людей, які насправді люблять дану їм Богом землю. Він був добрим батьком і господарем і зразком кращого канадського українця, а серце якого було вщерть наповнене любовю до людей і своєї рідної Української Православної Церкви. Тому саме він мав пошану серед своїх і чужих, тому й на його Похорон зібралося багато людей, які з глибоким жалем і смутком відпроваджували на Вічний Спочинок того, хто так щиро любив людей справжньою християнською любовю

Покійний Григорій прожив усього 45 років Залишив він у глибокому смутку матір, дружину, донечку, братів і сестер та всю свою Дроботську громаду.

Заупокійну Службу Божу й Чин Похорону відправив та проповідь сказав о. Слюзар, який того дня заступав о Настоятеля, а 19-го жовтня панотцеві й усім, що чимнебудь допомагали при Похороні, й усім учасникам дякував п. Загарія.

На Невянучий Вінець зібрано $30.14, з яких призначено $10 на Колеґію Св. Андрея, $10 на „Вістник" і $9 на „Укр Голос". Після Похорону в місцевій залі відбувся братський поминальний обід, з участю всієї родини, друзів і ближчих та дальших знайомих.

Усім жертводавцям — сердечна подяка, а слузі Божому Григорієві Вічна Память!

о. П. Б.

БЛ. П. ВАСИЛЬ БУҐЕРА

(Роковини)

Вайтбіч, Саск. — 2-го вересня 1957 р. минув рік, як відійшов у Вічність бл. п. Василь Буґера. Щоб гідно вшанувати память свого покійного чоловіка й тата, дружина покійного, Настя Буґера, зо своїми дітьми замовили Службу Божу на 2-го вересня, яка відправилася в домі покійного місцевим Парохом о. П. Зубрицьким. По Сл. Божій відправлено Панахиду, а потім родина покійного Василя вгостила всіх приявних на Сл. Божій поминковим обідом. Під час Сл. Божої та обіду було значне число приявних — знайомих і друзів покійного Василя, які зійшлися помолитися разом з його родиною за його вічний спокій у річницю смерти. Під час Панахиди о. Парох закликав присутніх проголосити збірку пожертв на добру ціль, щоб ще й добрим ділом відзначити память покійного Василя.

Присутні склали $9.30, з яких призначено $2.50 на прес. фонд „Вістника", а решту на потреби місцевої церкви.

Всім жертводавцям щире спасибі. Родині покійного Василя щира подяка за християнське відношення до свого покійного мужа й батька. — Покійному Вічна Память!

Присутній.

БЛ. П. о. ПРОТ. ІВАН КУСИЙ

(Поминальне Богослужения)

В суботу 12-го жовтня Українська Греко-Православна Громада Пресв. Тройці в Айтуні помянула память свого довголітнього Пароха о. Прот. Івана Кусого, який упокоївся ще 1950 року й похоронений тут на громадськім цвинтарі, біля церкви.

Того дня Всеч. о. М. Коленич, Парох Айтунської округи, відправив Заупокійну Службу Божу. По Службі Божій усі з Процесійним Хрестом, хоругвами й свічками пішли на могилу, де о. Парох відправив Парастас. Була присутня пані Добродійка Куса зо своїм сином д-ром Кусим з Кенори, Саск.

По закінченні Відправи всі ті, що були в церкві, зійшлися, до Народнього Дому на поминальний обід, приготовлений Жіночим Товариством.

У своїй промові під час обіду священик, подякувавши Жіночому Товариству за збагачення столів, пригадав вірним заслуги о. Кусого, його ревність для Святої Української Греко - Православної Церкви в Канаді, його службу Богові й своєму рідному народові, а особливо його любов до Громади в Айтуні. Виявом тієї любови є, між іншим, і це, що він хотів бути похороненим між вірними Айтунської Громади.

Опісля д-р Кусий подякував усім за ласкаву память і щирі молитви за душу його батька.

Свято закінчено Молитвою.

Нехай Милосердний Господь усіх потішає й благословить здоровям, а вірного Свого слугу, покійного о. Прот. Івана нехай прийме до Себе. Вічна Йому Память!

о. М. Коленич.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ВОЛОШИН

(Панахида в 1-шу річницю смерти)

Ґримсбі, Онт. — У неділю, 13 жовтня ц. р., відслужено Панахиду по Службі Божій в укр. греко-православній церкві Св. Юрія в Ґримсбі, Онт., в 1-шу річницю смерти бл. п. Василя Волошина, яку відслужив о. Парох Ю. Цукорник, при співучасті місцевого хору Сумківців, під управою диригент. Вірменкова. В заповненій ріднею й приятелями покійного церкві були також п-во С. Ковбелі з дочкою Любою з Торонта, як довголітні приятелі покійного з Дуфрост, Ман., та багато друзів родини Волошиних, які прибули вшанувати світлу память Покійного.

По Панахиді відбувся поминальний обід в домі Єлис. Волошин, на якому промовляли п. Сем. Ковбель, о. Цукорник та місцеві громадяни, згадуючи покійного добрим словом, як члена Прав. Громади й щирого українця. Дружина покійного, Єлисавета Волошин, подякувала о. Парохові за відслуження Панахиди та проповідь у церкві, і всім присутнім за прибуття, щоб згадати Покійного в річницю смерти, і при цій нагоді зложили пожертву на прес. фонд „Вістника" $7.00. Хай Всевишній прийме душу Покійного в Царство Небесне, а канадійська земля буде Йому легкою. Вічна Йому Память!

Єлисавета Волошин.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В РЕДВОТЕР АЛБЕРТА.

В річницю смерти бл. п. Стефана Кіріяка, 14-го вересня 1957 р., його брати, Іван, Петро й Дмитро Кіріяки, замовили Службу Божу за свого покійного брата Стефана та за давніше померлих членів своєї родини.

Службу Божу відправив наш Парох, о. О. Фляк, з Радвей, в укр. гр.-прав. церкві в Редвотер, Алта. На Богослужения запрошено також і дальшу родину, сусідів та знайомих. По Богослуженні Всеч. о. Парох в імені родини запросив усіх учасників до дому п-ва Івана й Марії Кіріяків на поминальний обід.

У хаті о. Фляк ще раз проказав молитву за покійних, поблагословив страви й попросив всіх до обіду. По обіді при розмовах на різні теми п. Ф. Юрків піддав думку, що було б добре з цієї нагоди зібрати дещо на нашу пресу. Збіркою зайнявся І. Василик, і вона принесла $10.00. За згодою п-ва Кіріяків збірку розділено пополовині: на „Український Голос" і „Вістник", цебто по 5 дол.

Отже, щира подяка всім тим, що зложили свої пожертви на пресу, а п-ву Кіріякам — за те, що не забувають за свою померлу родину, та дають приклад до наслідування.

Покійним нехай Бог подасть Царство Небесне!

Сусід.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано, — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпег
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6.5373

ПІДВИННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Транскона, Кенора, Дуфрост
24. Неділя — Селкирк (Храм), Поплярфілд, Ґонор
Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4

о. П. ЗУБРИЦЬКИЙ
ЛИСТОПАД:
17. Неділя. Сл. Б. День Подяки — Норквей
21. Четвер. Собор Архистратига Михаїла — Вайтбіч
24. Неділя. Сл. Божа — Сван Плейн
ГРУДЕНЬ:
4. Середа. Уведения в Храм Преч. Богородиці — Арран
8. Неділя — Гаєс
15. Неділя — Вайтбіч
19. Четвер Св. Миколая — Сван Плейн
22. Неділя — Норквей
29. Неділя — Мейбридж
Адреса Бох 111 Гаєс, Саск

о. Д. ЛУЧАКА
ЛИСТОПАД:
3. Неділя — Вилингдон
8. Дмитрія — Лужани (Храм)
10. Неділя — Андрю
17. Неділя — Гемлин
21. Собор Архис. Михаїла — Завале (Храм)
24. Неділя — Прут

о. К. ЖЕЛІШКЕВИЧА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Мічем
24. Неділя — Вонда
Адреса: 401 Мейн Стр., Саскатун, Саск.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Винярд
21. Четвер. Арх. Михаїла — Ви-
24. Неділя — Елмор
Адреса: Шіго. Саск., Вох 52. Тел. 21

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Шипмен
21. Четвер. Арх. Михаїла — Нипавин
24. Неділя — Калет
Адреса: Вох 994. Нипавин тел 2160

о. М. КОЛЕНИЧА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Ґудів
24. Неділя Габорд
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Айтуна
Вечірня 7-ій год. веч. Айтуна
8. Неділя — Мелвол
15. Неділя — Ґудів
19. Св. Миколая — Габард (Храм)
22. Неділя — Фенвуд
29. Неділя — Габард

УВАГА: В кожній громаді по Службі Божій відбуватиметься катехізація дітей. Тому прошу родичів приводити своїх дітей до церкви.

Адреса. Вох 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Кендо (Храм)
21. Четвер. Св. Михаїла — Медов Лейк
24. Неділя — Ґлеслин
Після Богослуження у всіх громадах відбудеться навчання Божого Закону для молоді і дітей.
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд. Саск.

о. П. САЦЕВИЧА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Давнінґ, о. Труфин
21. Четвер, Собор Архистр. Михаїла — Ворспайт
24. Неділя — Спеден
ГРУДЕНЬ.
1. Неділя — Смокі Лейк (Загальні річні збори)
4. Середа. Уведения в Храм Пресв Прес. Богор. — Бойн Лейк (Загальні річні збори)
8. Неділя — Беліс (Загальні річні збори)
15. Неділя — Давнінґ (Загальні річні збори)
19. Четвер. Св. Миколая — Смокі Лейк
22. Неділя — Вільна (Загальні річні збори)
29. Неділя — Спеден (Загальні річні збори)
Адреса: Вох 309. Смокі Лейк, Алта Тел. 39

о. ІВАНА КУЛИЦІ
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Ґарлена
21. Собор Арх Михаїла — Венлав (Храм)
24. Неділя — Боглан
Адреса: Вох 71. Етелберт, Ман.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛИСТОПАД
21. Четвер. Собор Архистр Михаїла — Атабаска
24. Неділя — Вестлок
ГРУДЕНЬ:
4. Середа. Уведения в Храм Пресв. Богор. — Ричмонд П. (Річні збори)
8. Неділя — Барґед (Річні збори)
15. Неділя — Атабаска (Річні збори)
19. Четвер. Св. Миколая — Вестлок Річні збори)
22. Неділя — Сіба Біч (Річні збори)
29. Неділя — Вайлдвуд (Річні збори)
Адреса: Вох 551 Вестлок. Алта Тел. 436

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Ґилберт Плейнс
21. Четвер. Михаїла — Ешвіл
24. Неділя — Велий Ривер
24. Неділя — о 7 год. вечора Вечірня — в Ґилберт Плейнс
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Дрифтінґ Ривер
4. Введення — Ропктон
8. Неділя — Давфин
15. Неділя — Ґилберт Плейнс
19. Четвер. Миколая — Великий Ривер
22. Неділя — Косів
29. Неділя — Давфин
29. Неділя — о 7 год вечора Вечірня — в Ґилберт Плейнс
В усі інші Неділі Вечірня о 7 год вечора в Давфині
Адреса: Вох 1088 Давфин. Ман Тел. 4704

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Шортлейт
21. Четвер. Собор Архистр. Михаїла — Ґренвю
24. Неділя — Петлюра
Адреса: Вох 201, Роблин, Ман. Тел. 214-R-2.

о. В. АПОНЮКА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Ріджайна
21. Четвер Св. Михаїла Арх. — Кенліяк (Храм)
24. Неділя — Ріджайна
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Мус Джо
4. Середа Уведення в Хр. Пресв. Богородиці — Прілейт
8. Неділя — Ріджайна
15. Неділя — Ріджайна
19. Четвер. Св. Миколи Чуд — Кенліяк
22. Неділя — Прілейт
29. Неділя — Ріджайна
Адреса: 1849 Вінніпег Стр. Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Роза
21. Четвер. Михаїла Онуцька Церква — Ґардентон
24. Неділя — Ґардентон.
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Толстой
4. Середа. Уведения — Толстой
8. Неділя — Пембіна
15. Неділя — Роза
19. Четвер. Николая — Толстой
22. Неділя — Ґардентон
29. Неділя — Сарто
Адреса: Толстой, Ман

о. ІВАНА МАҐАСА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Редфілд
21. Четвер. Соб. Арх. Михаїла — Кридор
24. Неділя — Гефорд
Адреса: Гефорд, Саск., Вох 163 Тел 55.

о. Г. КРИШТАНОВИЧА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя 23 Сл. Божа — Бойл
21. Собор Св Михаїла Сл. Божа — Ґресленд
24. Неділя 24 Сл. Божа — Серайт
Прошу родичів приходити з дітьми, з якими по Службі Божій відбудеться Катехізація

о. Е. ГОРҐІЦИ
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Сандави
21. Четвер Собор Архистр Михаїла — Вайта
24. Неділя — Арбака (Свв. Петра й Павла)
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Вайта
4. Середа. Уведення в храм Пресв Богородиці — Сірко
8. Неділя — Сандави
15. Неділя — Вайта
19. Четвер. Миколая Мир - Лик Чудотвор. — Арбака (Храм)
22. Неділя — Сеньків
29. Неділя — Арбака (Свв. Петра й Павла)
Адреса: Вайта, Ман тел 21

о. Г. ВАСИЛІВА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Торсбі
21. Собор Арх. Михаїла — Федора
24. Неділя — Калмар
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Пено (Річні Збори)
8. Неділя — Торсбі.
15. Неділя — Оновей (Річні Збори)
19. Св. Николая Чудот. — Брудерпайм (Храм)
22. Неділя — Калмар (Річні Збори)
29. Неділя — Торсбі (Річні Збори)
УВАГА: По відправі відбудуться в кожній громаді Молебень за поляглих.
8710—112 Аве. Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта.

о. О. ФЛЯКА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Восетна
Вечірня в Торгилд о год. 7-ій вечером
21. Четвер. Св. Михаїла — Радвей (Базар Громади)
24. Неділя — Редвотер
Вечірня в Нюбрук о год. 4-ій по пол.
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Восетна (Загальні збори)
шарт
Вечірня в Радвей о год. 7 веч
4. Середа Введення в Храм Пресвятої Богородиці — Еґримонт
8. Неділя — Торгилд
15. Неділя — Еґримонт (Загальні збори)
Вечірня в Восетна о год. 7-ій веч.
19. Четвер. Св. Миколая — Редватер
22. Неділя — Радвей (Загальні збори)
29. Неділя — Торгилд (Загальні збори)
Вечірня в Еґримонт о год 4-ій по пол
Адреса: Вох 128. Тел. 10 Радвей.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Ст. Джулієн
21. Четвер. Арх. Михаїла — Ліпін (Храм)
24. Неділя — Калворт
Адреса: Вох 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД:
16 С 3 Муч. Акепсима еп.
17 Н 4 Нед. 23. Преп. Йоаникія
18 П 5 Муч. Галактіона й Епістими
19 В 6 Павла архиеп. Царгор.
20 С 7 Св. 33 муч. в Мелітині
21 Ч 8 Собор Архист. МИХАЇЛА
22 П 9 Онисифора іспов. Печер.
23 С 10 Ап з 70-ти Ераста еп.
24 Н 11 Нед 24 Муч Мини
25 П 12 Св Івана Милостивого
26 В 13 †Івана Золотустого
27 С 14 †Ап. Филипа з 12-ти
28 Ч 15 Муч Гурія, Самона і Авіва
29 П 16 Ап і еван Матея (з 12)
30 С 17 Григорія еп і чуд. Неокес
ГРУДЕНЬ
1 Н 18 Нед. 25. Муч. Платона
2 П 19 Преп Варлаама ігум. Печ.
3 В 20 Преп Григорія Декапол.
4 С 21 УВЕДЕННЯ БОГОРОДИЦІ
5 Ч 22 Ап Филимона і Архипа
6 П 23 Амфилоха еп. Іконійського
7 С 24 Влмч Катерини
8 Н 25 Нед 26 Климента еп
9 П 26 Преп Якова Пустинника
10 В 27 Влмч. Якова Перського
11 С 28 Прмч Стефана Нового
12 Ч 29 Муч Парамона і 370 з ним
13 П 30 †Ап Андрея Первозван
14 С 1 Прор Наума м Ананії
15 Н 2 Нед 27 Прор Авакума

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Січ
21. Четвер — Сенді Лейк
24. Неділя — Овкборн
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Сенді Лейк
4. Середа — Січ
8. Неділя — Мензі
13. Пятниця — Овкборн
15. Неділя — Розбурн
19. Четвер — Ґлен Елмо
22. Неділя Енґусвил
29. Неділя — Овкборн
Адреса: Овкборн, Ман. Тел 336

о. П. БУБЛИКА
ЛИСТОПАД:
17. Неділя Інсінґер (коло Куциx)
21. Михаїла — Дробот
24. Неділя — Вест Брук
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Інсінґер (місто)
4. Уведення в Храм Пресв Богоро — Льора
8. Неділя — Тілор (місто)
13. Св. Андрея — Тілор (за рікою)
15. Неділя — Вест Брук
19. Св. Миколая — Інсінґер (коло Куциx)
22. Неділя — Дробот
29. Неділя — Інсінґер (ґай-вей)
Адреса: Вох: 6 Тілор. Саск

о. П. В. ПАЧИНИ
ЛИСТОПАД:
17. Неділя — Йорктон
21. Четвер Арх. Мих — Сторновей
24. Неділя — Мазепа
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Йорктон
4. Середа Уведення в Храм Пр. Богородиці — Мазепа
8. Неділя — Райн
15. Неділя — Йорктон
19. Четвер. Св. о. Ник. — Горлиц
22. Неділя — Брокстон
29. Неділя — Каллер
Адреса: 110 Велингтон Аве. — Тел 32998 — Йорктон. Саск

Устав Церковний

ЛИСТОПАД:

17 Нед. 23. Гол. 6 УЄ 1 Літ Ап Єфесян 2: 4-10. Єван. Луки 8 26-39.

23 Нед 24 Гол 7 УЄ 2. Літ Ап Ефесян 2: 14-22 Єван. Луки 8: 41-56.

8 Велкмч Димитрія УЄ Мат 10: 16-22 Літ Ап. 2 Тим. 2: 1-10. Єван Івана 15: 17-27 і 16 1-2

21 Архистр Михаїла УЄ Мат 13 24-30. 36-43 Літ Ап Жид 2 2-10. Єван Луки 10: 16-21

ГРУДЕНЬ

1 Нед 25 Гол 8 УЄ 3 Літ Ап Єфес 4 1-6. Єван., Луки 10 25-37

4 Сер Введення в храм Пресв Богородиці УЄ Луки 1: 39-49 56 Літ Ап Жид 9: 1-7 Єван Луки 10 38-42 11. 27-28.

8 Нед 26 Гол 1 УЄ 4 Літ Ап Ефес 5 9-19 Єван Луки 12: 16-21

15 Нед 27 Гол 2 УЄ 5. Літ Ап Ефес. 6: 10-17. Єван. Луки 13: 10-21.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

PIK XXXIV. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1957. ЧИСЛО (1051) 23

АРХИПАСТИР ВЗИВАЄ ЗБЕРІГАТИ ТРАДИЦІЇ

Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон удостоїв своєю Архипастирською Візитацією Українську Православну Громаду в Виндзорі в день ювілею 30-ліття її існування, 3-го листопада ц. р.

На святковому прийнятті, де були приявні вірні в числі 500 осіб, Архипастир Української Православної Церкви в Канаді виголосив Слово, в якому взивав українців, щоб вони й дальше, продовжуючи працювати для добра Канади, одночасно зберігали свої рідні традиції

ПРОУРЯДОВІ ПРОПОВІДІ У ЦЕРКВАХ МАДЯРЩИНИ

Цього року в жовтні минув рік з того часу, як мадярські патріоти підняли були повстання проти московсько - совєтської окупації їхньої країни. Комуністичний режим Кадара побоювався, що в цю річницю можуть знову початися розрухи в Мадярщині. Щоб запобігти такій можливості, комуністичний режим ужив для цього духовенства: він наказав усім священикам Мадярщини виголосити в церквах відповідні проповіді, щоб закликати населення до послуху комуністичному режимові країни. Священикам дано також готов. тексти проповіді, і її вони відчитували, і так їх змушено до ролі комуністичних агітаторів. Як поставиться Папа до всіх тих своїх священиків, покищо не відомо

ВИСОКА КАРА ЗА КРАДІЖ

Найменша кара, передбачена законами Канади, за крадіж листа на пошті становить шість місяців вязниці. Тому таку кару дістала одна з поштових робітниць в Оттаві, присвоївши листа, в якому намацала монети. Виявилося, що в листі було тільки 70 центів. Ця робітниця має двоє дітей, а в тому одне немовля. З уваги на це цією справою особисто зайнявся міністр судівництва

НАКЛИКАЮТЬ ДО ЗАСУДЖЕННЯ ВІРУЮЧОЇ ЛЮДИНИ

„Молодий Комуніст" ч. 9, 1957 р., у статті „Пропаганда і освіта, головне в атеїстичному вихованні", м. ін пише „Не тайна, що частина студентів, закінчивши повний курс навчання, до кінця не отрясається від релігійного дурману та так і їде на підприємства . Викликує здивування той факт, що численні комсомольські комітети західних областей України рідко розглядають питання антирелігійної пропаганди серед молоді… Навіть неправильні поступки самих активістів не рідко не зустрічають засуду. Секретар комітету комсомолу (спиртового заводу — тов. М. Микитюк) не вважав для себе негідним брати участь в збиранні засобів для ремонту церкви і ніхто його за це не осудив".

До відома громадськості

Вінніпег, 5 листопада, 1957

До Хвальної Редакції „Вістника".
Вінніпег.

Високоповажаний Пане Редакторе!

Користаючи з мого побуту в Канаді, зокрема у Вінніпегу, хочу повідомити українську громадськість, що інформація про св п. Митрополита Полікарпа подана в першій частині Енциклопедії Українознавства (ст 618) яка стала причиною різних замітів буде виправлена в англомовному виданні, рівночасно при гаслі **Митрополит Полікарп** в словникові ЕУ буде додана замітка, що в першій частині ЕУкраїнознавства трапилася помилка через незнання всіх фактів звязаних з діяльністю Митрополита Полікарпа

Прохаючи Вас подати це до відома, остаюсь

з правдивою до Вас пошаною.

(підпис) **В. Кубійович.**

УНІТАРНА ЦЕРКВА ПРОТИ СЕПАРАТНИХ ШКІЛ

Католицька Церква в Манітобі [illegible] Королівській комісії [illegible] створення для католиків окремих сепаратних шкіл [illegible] Унітарна Церква Канади [illegible] в Манітобі згаданій Комісії [illegible], в якій виступає проти [illegible] сепаратних шкіл. У заяві сказано [illegible] сепаратних шкіл для [illegible] манітобським [illegible], які говорять, що всі публічні школи мають бути доступні для [illegible] без релігійних різниць. Заяву Унітарної Церкви підписав [illegible] Пітерсон

МОСКОВСЬКА ПАТРІЯРХІЯ ПРИСВОЮЄ КНЯГИНЮ ОЛЬГУ

В останньому числі офіціозу Російської Церкви, „Журнал Московської Патріярхії", Прот К Константинов поміщує на 4 сторінках статтю „Свята рівноапостольна княгиня Ольга", з нагоди 1000-ліття Хрещення княгині Св. Ольги. Між іншим там сказано, що „Ольга була дочка псковського хлібороба ...провела [illegible] роки в Пскові" А далі говориться Блаженна Російська княгиня Ольга

З боку Російської Церкви це жадна несподіванка ця Церква як і давніше так і тепер іде в передніх рядах носіїв „єдиной неділимой Россії" Коли червоні москалі принаймні маскують свій імперіялізм на папері, шляхом визначення на мапі т зв. „Української Соціялістичної Радянської Республіки" (яка означає в дійсності мають за одну з провінцій червоної московської імперії) то Російська Церква навіть не маскується слово „Російська" в неї охоплює своїм змістом і Московщину, і Україну, і Білорусь у минулому й сучасному Така „християнська" місія Російської Церкви.

Подяка

Найперше складаю подяку Високопреосвященнішому Владиці Митрополиту Іларіону за привіт і підбадьорюючі побажання Найсердечніше також дякую парафіям м. Торонто — Соборній Катедральній Св. Володимира, Свято-Дмитрівській на Лонг Бренч (Нове Торонто), Свято - Андріївській на Вест Торонто та новоствореній Укр. Прав. Парафії в Північному Торонто на чолі з Високопреп Отцями — Митратом П. Самцем, Протоєреями Дм. Фотієм і М. Овчаренком та отцем Ф. Легенюком, а також на чолі з зарядами тих Парафій за святочне відзначення 15-ліття мого Архиєрейства та церковних подій 1942 року Дякую і за влаштування величного прийняття та за всі численні привіти писані з інших парафій та усні від Отців, Голов та делегатів. Ви підбадьорили мене й надали сили до дальшої праці

Дякую Дириґентові п. Ю. Головко і всьому Катедральному Архирейському хорові за той чудовий богонадхненний спів на Службі Божій.

Дякую Вам, гарні діти Рідної та Недільної школи при Катедрі!

Дякую Жіноцтву за чудово приготовлений святочний обід.

Дякую і всім гостям і кожному хто так або інакше взяв участь у тому (може аж великому щодо мене) прийнятті.

Нехай усіх Вас обдарує Господь Своєю Ласкою

Архиєпископ Торонта і Східньої Канади
Михаїл.

ДІТИ БЕЗ ДОГЛЯДУ

У довідці про умовини праці в совєтських колгоспах, поміщеному в „Радянській Україні", сказано: „. В розпалі сільсько - господарської роботи, діяльність ясел (діточих садочків), як правило, припиняється і малята часом на цілі дні лишаються без догляду Рідко в якому колгоспі є хлібопекарня, механічна пральня, в багатьох артілях немає бань А партійні керівники не завдають собі клопоту замислитись над тим"

ЗЛОЧИН ЧЛЕНІВ КУ КЛАКС КЛЕН

Біля Бірмінґгем, Алабама, ЗДА, 2 вересня відбувалися збори членів напівсектантської расистської півтаємної організації Ку Клакс Клен. Під час нарад вони схопили на вулиці негра Дж. Аарона і викастрували його. Цей їх злочин мав бути пострахом для інших негрів, щоб вони не домагалися інтеграції з білим населенням ЗДА, а щоб трималися окремо від білих, як істоти „нижчої раси". Шість членів Ку Клакс Клен опинилися тепер на лаві підсудних в Бірмінґгем, оскаржених за цей брутальчий злочин над негром.

Шануй батька та Бога — буде всюди тобі дорога.

СОВЄТСЬКА БРОШУРА АТАКУЄ ЮДАЇЗМ

Москва, 12 жовтня (ЮП). — Юдаїзм знову атакується на Україні, де живе більше як половина всіх 2,500,000 жидів. Ця атака провадиться в брошурі „Юдаїстична релігія — її повстання й істота". Автор брушури, Т. К. Кичко, нарікає, що атеїстична пропаганда не має успіху серед віруючих жидів.

Згадана брошура випущена для масового розповсюдження Українським Товариством для Поширення Політичного й Соціяльного Знання — установою, що її контролює советський уряд. Вона (брошура) знайшла собі значний і прихильний відгомін у рецензії в „Правді України" — найвизначнішому часописі республіки.

Хоч атаки проти юдаїзму — це в Советському Союзі не новина, то все ж таки ця брошура від цього роду інших відрізняється цим, що вона намагається повязати давню юдаїстичну релігію з модерним сіонізмом і з державою Ізраїлем. Згідно з твердженням Кичка, пророки й духовні давнього Ізраїля були „кастою паразитів, що служили інтересам визискувачів". „Вони намагалися вмовити віру в це, що робітники — то безвартісні, безпомічні раби Єгови, і вони мають вірно служити своїй панівній клясі, щоб за це дістатися на небо", сказано в брошурі.

Юдаїзм поєднується з капіталізмом

Перескакуючи через кілька періодів, автор завважує: „В періоді капіталізму, проповідники юдаїзму активно служили буржуазії. Юдаїзм, відомий із свого консерватизму, відогравав крайньо реакційну ролю в стримуванні жидівських робітників від революційного руху.

„Коли папа римський 1930 року проголосив антисоветську круціяту, то жидівське духовенство приєдналось до цього".

Ця атака подібна до цих багатьох інших, що направлені проти Російського Православія (! — р. В.), Римо-католицтва, магометанства та інших релігій. Все це згідно з загальною лінією советських комуністів, що „релігія — це опіюм для народу".

Поєднуючи давній юдаїзм з новітнім сіонізмом, Кичко оскаржує Ізраїль за використовування юдаїзму для пропагування „клясової співпраці" між жидами серед усіх народів. „Під прикриттям юдаїзму", каже він, „панівні кола Ізраїля обернули країну в лялькy імперіялістів". — („Ди Юкреініян Буллетин", УККА, Ню Йорк, 1-15 жовтня 1957 р.).

**

Звичайно, з советського боку це жадна несподіванка, що коли вони провадять боротьбу проти всякої релігії, то не могли не згадати й релігії жидівської. Однак, як завжди в цій атеїстичній пропаганді, так і цим разом советські атеїсти допустилися деяких „неувязок", і суперечать самі собі. З одного боку вони твердять, що атеїзм не приймається серед жидівського загалу, в СССР, - це значить, жидівський загал тримався й тримається там своєї жидівської релігії й Церкви, отже й слухає свого духовенства. А в той же час одначе ці самі большевики завжди підкреслювали, що жидівський загал, — хай це буде й пролетаріят, — підтримував революцію. В уяві непоінформованого читача з того всього могли б повстати такі поняття, що жиди і комуністичну революцію підтримують, і разом своєї релігії тримаються, а з релігією тримаються разом і співпраці всіх клясів усього жидівського народу у всьому світі, не провадячи між собою клясової боротьби.

На жаль, є одна груба „неувязка" і в цьому англомовному „Українському Бюлетені", з якого дослівно подана вищенаведена новинка. Тут сказано: „Російське Православіє", - вжито чисто політичного вислову, що його спеціяльно на українському відтинку вживає пропаганда Католицької Акції. Насправді бо Православіє то автентичне Християнство з Апостольських часів, і не є воно російським, а Христовим! Росіяни мають свою незалежну від чужинців Російську Православну Церкву, але саме Православіє, цебто релігія православна, не є ні російською, ні грецькою, ні болгарською, і взагалі не є вона продуктом чи власністю якоїсь однієї нації. Національною може бути тільки Церква у даного народу, а не сама християнська релігія.

П. О.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ПРОТИ ТИХ, ЩО ХОЧУТЬ ЗРОБИТИ З ЛЮДИНИ МАШИНУ

Вісім років тому американець Пол Бок — з Равліг Гріну, Огайо, — був у Чехословакії і там одружився з чешкою, яку привіз до ЗДА. В Чехословакії вінчав його чеський протестантський священик Мірослав Крейчі в Празі.

Американець Пол Бок у ЗДА став протестантським священиком і цього року з своєю дружиною відвідав Чехословакію, а в Празі зустрівся з тим чеським священиком, о. Крейчим, що колись вінвінчав його. І коли о. Крейчі запросив о. Бока виголосити в його церкві в Празі три проповіді, то о. Бок радо погодився. Він відправив Богослуження, а тоді виголосив палку проповідь в обороні релігії, гостро виступаючи проти тих, що "хочуть зробити з людини машину", цебто виступив проти комуністів.

Звичайно, о. Бок спокійно виїде собі в ЗДА. Сенсаційні новинки про його протибольшевицький виступ у Празі комуністична пропаганда постарається використати для доказування про мниму "свободу рлігії" в комуністичній Чехословакії. Але чеському священикові Крейчому таки треба остатися на місці, і преса каже, що "невідомо", як комуно-чеський уряд "подякує" йому за прихильність до американського духівника."

ПРОФ. КУБІЙОВИЧ ЦІКАВИТЬСЯ ШКІЛЬНИЦТВОМ

Торонтонська „Наша Мета" з 19-го жовтня ц. р. в новинці „Визначний Гість у нашій редакції" поінформувала своїх читачів про відвідини її редакції проф. д-ром В. Кубійовичем — головою европейського відділу й генеральним секретарем Наукового Товариства ім. Шевченка, з осідком у Сарсель, Франція, та головним редактором Енциклопедії Українознавства.

„Наша Мета" подає: „Достойний Гість підніс теж потребу і накреслив коротко сміливий плян основування на американському континенті Української Греко-Католицької Богословської Академії, що продовжувала б традиції Львівської Богословської Академії та приготовляла б духовні кадри для праці нетільки серед української національної спільноти в вільному світі, але й для майбутньої праці на Рідних Землях після їх визволення."

Плян цей покривається з пляном Ап. Престола" (Папи), каже „Наша Мета".

МИСТЕЦЬ НА СМІТНИКУ

Мистець Ф. Сачко з Одеси написав до „Радянської України" листа, в якому, між іншим, пише ось що: „Наша сім'я проживає в будинку по вулиці Кірова в Одесі. З почуттям тривоги уже не перший рік ми бачимо, як через недбалість житлоуправління Сталінського району міста ця капітальна споруда руйнується. Дві стіни в нашій квартирі завжди вогкі, вони не просихають навіть влітку. Вогкість переходить і на сусідні стіни та стелю, повітря в квартирі затхле. Причиною цього є те, що в суміжному дворі на вулиці Чкалова, №12, впритул до нашого будинку навалено багато будівельних відходів і сміття. Під час дощів це звалище намокає і волога проникає в наш будинок.

Ось уже десять років прошу я райжитлоуправління вивезти сміття з сусіднього двору, запобігти руйнуванню будинку. Але, крім обіцянок, нічого не добився"

Так живе український мистець. Інша справа з московськими мистцями. Так, наприклад московський письменник Всеволод Іванов не може нарікати, що живе на смітнику. Він має розкішний палац під Москвою і одержав за свою нову книжку, що вихвалює большевицько-московську систему, близько 300 тисяч карбованців!

Кому біда докучить, той ся розуму научить.

Як коні вкрали, він стайню зачиняє.

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

ПРОГРАМА БУК

Цього року Братство Українців Католиків (БУК) відсвяткувало 25-річчя свого існування. З цієї нагоди в католицькій пресі було дещо більше написано про БУК — про його істоту, організаційну структуру і завдання.

Торонтонське „Світло" за листопад 1957 р. помістило статтю о. Н. Свірського, василіянина, п. н. „Надійшов час об'явити силу!". В тій статті вичерпно подані інформації про істоту БУК, і з неї тут будуть подані цитати.

У статті о. Свірського сказано: „Завданням БУК-а не є бути ще однією політичною партією, ані також зовсім зректися політичного життя, але є завданням БУК-а виховати для других партій — таких, що до них католик може зі спокійним сумлінням належати — виховати членів хрустального характеру, добрих провідників і так посередньо впливати на політичне життя народу. Найбільшим нещастям для БУК-а було саме те, що він став одною з політичних партій, не маючи політичної програми, яка була би притягаючою силою для членів. Тепер БУК мусить поносити великі тягарі, бо ті самі люди, що мали би платити за БУК-а, мусять платити й за другі політичні організації (за КУК-а? - І. Т.), а користи з того, крім великого гонору, не багато. Це є збоченням від первісної програми БУК-а, як одиниці Католицької Акції".

Як виходить з тієї статті о. Свірського, ширший загал членів БУК-а сам не зовсім точно з'ясовує собі істоту й мету БУК-а. Чи ж можна дивуватися, що загал некатоликів може тим більше не мати про БУК належного поняття?

Стаття о. Свірського, поміщена в одному з органів Католицької Церкви в „Світлі, має офіційний і авторитетний характер, отже з неї можна довідатися про властиву істоту БУК-а, щоб не мати про нього неправильного поняття.

У статті о. Свірського вияснено „Братство Українців Католиків — це організація типу **Католицької Акції** (підкр. о. С.). Католицька Акція, за словами Свт. Вітця Пія XI — це **співпраця мирян у ерархічнім апостольстві Католицької Церкви, для оборони релігійно-моральних засад, як також для розбудови здорової й корисної діяльности, під проводом церковної ерархії — понад усі політичні партії і від них зовсім незалежно, — щоб відновити католицьке життя родини й суспільства"** (підкр. о. С.).

Розглядаючи питання досьогочасних невдач БУК-а, о. Свірський каже, що причина тих невдач „лежить у тому, що **ми ніколи не прикладали вповні до організаційного життя БУК-а, але так вповні до основ, до останньої йоти — його статуту. Зачнім із початку.**

а) **Католицька Акція — а нею БУК є — це співпраця мирян із церковною ерархією, практично зі своїм о. парохом . . . значить, що це якраз священик має дати початок і напрямні всякій праці БУК-а...** Священик не може обмежитися до того, щоб бути тільки голосником, який проголошує програму діяльности, чи дверником, що отвирає церковні залі. **Він мусить усвідомити собі, що БУК це церковна організація, в якій він є головою.** І як голова, він мусить відповідати за цілий організм"

б) **Діяльність БУК-а, це співпраця з церковною ерархією, за її проводом і вказівками . . .** У праці БУК-а ніщо не сміє діятися без відома пароха, а вже ніяк проти його волі . . . вирішальне слово завжди має парох, який знову повинен діяти за вказівками свого ерарха".

в) ". . . головним завданням БУК-а є виховна акція, усвідомлююча: відчити, доповіді, дискусії, замкнені реколекції, спільні св. Причастя"

г) БУК має виховати **"добрих провідників і так посередньо впливати на політичне життя народу"** (підкр. І. Т.).

г) „Діяльність БУК-а не обмежується тільки до оборони, є не тільки дефензивна, але й **офензивна, позитивна.** Це офензива, що має здобути заблукані душі й привести до Христового стада . . з ревних має зробити дійсних апостолів . . ."

Оце цитати, витягнені зо статті о. Свірського, що їх він навязує до статуту БУК-а. І закінчує свою статтю так: „Не можна краще закінчити оцих роздумувань, як словами відозви перших організаторів БУК-а: „Надійшов час, щоб ми об'явили нашу силу й організованість . . ."

Про відношення БУК-а до КУК-а о. Свірський говорить коротко: „Коли приходить слушна хвилина й у Канаді організовується репрезентативне тіло Комітет Українців Канади — БУК стає в його проводі і це почесне місце зберігає й посьогодні"

„У проводі" — це о. Свірський, мабуть, має на увазі факт, що, згідно зо статутом КУК-а, кожночасний голова КУК-а має бути тільки з членів БУК-а, і назначений БУК-ом. Не зайняв о. Свірський становища й до того факту, що в статуті КУК-а не передбачується приналежність до нього **церковних** організацій, якою є БУК, отже статутово не передбачується право на **церковну** діяльність на форумі КУК. І може й цей факт мав на увазі о. Свірський, остерігаючи БУК, щоб він не збочував із своєї плятформи, що випливає з напрямних його статуту.

Чи після інструктивної статті о. Свірського, що безперечно уявляє собою голос Католицької Церкви, наказ її, можна сподіватися власне повнішого практичного здійснювання БУК-ом його статутової програми, — це покаже майбутність.

І. Тучак.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

під назвою

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

ЦЕРКВА ВИВІСИЛА СОВЄТСЬКОГО ПРАПОРА, — ЕТНІЧНІ ГРУПИ ПРОТЕСТУЮТЬ

Під таким наголовком приніс вістку вінніпеґський щоденник "Фрі Пресс" з 12 листопада ц. р. — Карлтон Юнайтед Чорч у середмісті Торонта 9 листопада влаштувала міжнародній базар, і щоб надати цій оказії міжнародного вигляду, на цій церкві вивішено 30 прапорів різних народів, а між ними советського червоного прапора з комуністичною емблемою — серпом і молотом.

Побачивши це, один лотиш повідомив пані Францішку Шірак — секретарку Ліги взаємної співпраці, що обєднує 17 етнічних груп европейського походження. Пані Шірак увійшла до церкви й попросила її настоятеля, о. Джеймса М. Финлея, щоб він зняв советського прапора (в новинці сказано: „російського"). Священик відмовився це зробити, пояснюючи це тим, що такі самі прапори висять і на будинку Обєднаних Націй у Ню Йорку, а при тому сказав: „Ми молимося Богу, Який так любить світ, і Який любить росіян так само, як і нас. Я надіюся, що ці люди (члени етнічних груп) повинні б залишити такі речі поза собою, коли вони з Европи прибули до Канади"

У відповідь на це, Мілан Якубець, президент Ліги взаємної співпраці, пояснив священикові, що прапор із серпом і молотом не є російським прапором, а тільки знаком політичної системи. На базарі, сказав він, висять аж два советські прапори, але немає ні американського, ні канадійського, — тільки один Юніон Джек.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ?

Кожний православний українець повинен мати Історію Української Православної Церкви.

Такою Історією є "НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ", написаний Проф. І. Власовським і виданий Українською Православною Церквою в Злучених Державах Америки.

Цієї Історії вийшли досі два томи, охопивши період часу від початків Християнства на Україні по кінець XVII віку, тобто до часу підпорядкування Української Православної Церкви московському Патріярхові. — Третій том, від XVIII віку до наших часів, друкується.

"Нарис Історії Української Православної Церкви" перекладається також на англійську мову, й досі вже вийшов з друку том І.

Ціни такі:

Перші два томи в українській мові, в мякій оправі, з гарною мистецькою обкладинкою, 700 сторін друку, з пересилкою $12.00.

Ті самі томи в твердій оправі з пересилкою — $15.00.

Том І. в англійській мові, в мякій оправі, з пересилкою — $6.00.

У твердій оправі, з пересилкою — $7.50.

Замовлення й гроші надсилати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ВІДКРИТИЙ ЛИСТ" ЗАКРИТОГО АВТОРА

Советський комітет „За повернення на Батьківщину" під проводом генерала Михайлова у східній частині Берліна займається пропаґандою, щоб політичну еміґрацію з вільного світу заманити до Советського Союзу. Для цього комітет видає свою пресу, а між нею й ґазетку „За повернення на Батьківщину". У цій ґазетці повно листів, підписаних іменами осіб, які нібито із СССР закликають своїх рідних і близьких, щоб вони з вільного світу поверталися „на Батьківщину".

У ч. 75, за вересень 1957 р., цієї ґазетки є, між іншим, така річ: **„Відкритий лист"** протоієрея Вячеслава Мартиновича, настоятеля Морочнівської церкви до ... (тут названі особи в ЗДА), що ... нині перебувають поза Батьківщиною".

Під цим наголовком листа поміщена знімка старенького священика, в позі нібито писання цього листа, а під знімкою пояснення: „Протоієрей В. М. Навроцький".

У листі закликається земляків цього священика до повороту „на Батьківщину" (до СССР); там, між іншим сказано:

„Як говорить прислів'я: „Доля грає людиною". І ось ця доля занесла вас в Америку. **Ви рятували своє життя і вам здавалось, що єдиний шлях до спасіння — це той, який ви обрали. Тому ви залишили Батьківщину, сім'ю і все те, з чим ви зжилися, що вам дороге.** І зараз вам здається, що вороття немає, що **Батьківщина покарає вас.** Але це зовсім не так: **Батьківщина прощає** і жаліє своїх дітей. Вам, мабуть, **нашіптують те, чого у нас немає.**

Насамперед треба знати, що життя наше як в політичному, так і економічном, побутовому і інших відношеннях змінилося. Наш уряд, вся Вітчизна, як мати своїх дітей,**збирає наших людей, що опинилися на чужині і раніше припустили помилки або малодушність.** І вам нічого боятися".

„... А коли б ви знали, як ми тепер живемо!... Колись городяни відрізнялися від селян тим, що краще жили, були більш освічені, а тепер ця різниця зникла. Подивіться на нашу молодь, коли вона вийде у свято на вулицю або в клуб. Та це справжній квітник: плаття, взуття, манери — одна краса! А поговоріть з ними — вони дадуть відповідь на всі запитання: і по історії, і по географії, агротехніці, тваринництву ... А коли б ви побачили наші сімейні торжества: весілля, хрестини, кермаші. І чого тільки на столах немає. І м'ясо, і риба, і масло, і мед, і пироги ...

„В 1956 році на кожний трудодень колгоспники одержали по 8 карбованців грішми і по півтора кілограма хліба, а таких трудоднів кожний колгоспник заробив від 300 до 800 і більше. А додайте до цього особисте госеподарство — кожний має присадибну ділянку, 2-3 корови, свині, птицю,вівці. Справді можу сказати, що наші люди живуть зараз незрівняно заможніше, ніж в старовину. Пшеничний пиріг, який був колись розкішшю, зараз не сходить з стола".

„Чим більше я старію (мені 66 років) тим бачу нашу Вітчизну все молодшою, і сильнішою ... Все пишу вам для того, щоб ви краще уявили собі картину нашого життя і коли засумуєте, коли захочете побачити своїх дітей і внуків, то щоб не боялись нічого і сміливо їхали на свою Батьківщину. Вона великодушно простила всім, хто провинився... Недаремно кажуть: „Наймиліший той куток, де в'язався пупок". Хочу сказати вам, що цей лист викликаний виключно щирими почуттями до вас і що в ньому немає перебільшень і неправди... Нічого не бійтесь. І коли приїдете, то Батьківщина - мати зустріне вас так, як зустрів євангельський батько свого блудного сина".

„PS. (пост скриптум, — дописка до листа). Церкву нашу торік на пожертвування парафіян покрили оцинкованою бляхою.

Бажаю вам всіх благ. До скорого побачення

Ваш доброзичливець протоієрей **В. Навроцький."**

* * *

Як бачимо, цей лист говорить сам проти себе. Це не тому, що його автор може хотів так написати, а тому, що неправду не можна скрити, — не витримує логіки! У листі сказано ясно, що тепер (за Хрущова) в СССР **ніби все змінилося** на краще. Значить, тим сказано, що раніш було таки дуже зле, отже й природньо — хто міг, той **рятувався від смерти,** й тому втікав на еміґрацію. Винен за це зло був советський уряд перед 2 світовою війною, — жахливий терор Сталіна. — Все це більш-менш ясно сказано в листі. Далі, — коли так, то в листі тим самим сказано, що винні не втікачі-еміґранти, а винна советська влада. Так виходить з листа! А коли так, то чому ж у листі далі пишеться, що советська влада „прощає" еміґрантам? Виходить так: советська влада прощає еміґрантам це, що вона, ця влада, провинилася перед еміґрантами, змусивши їх своїм злом утікати з батьківщини! Так, „неув'язка" тут ясна!

Щодо колгоспників, то будемо брати подану тут мінімальну цифру трудоднів на рік: 300, бо вона напевно є середньою, і більшість тільки цю кількість виробляють. Щож до вищої цифри — то це винятки. І так, по 8 рублів на день, за 300 днів — це 2,400 рублів. По півтора кілограма на день збіжжя, за 300 днів — то 450 кілограмів (біля 1,000 фунтів). По державному советському туристичному (прожитковому) курсі це становить: 10 карбованців (рублів) за 1 доляра — це значить: колгоспник заробляє 240 долярів на рік і біля 1,000 фунтів збіжжя (всякого разом!).

Це ще не кінець. Треба мати на увазі, що не всі колгоспи однаково платять. У цьому листі, розуміється, як пропаґандивному, подано найвищі цифри. А тим часом з усією певністю знаємо, в більшості колгоспів середньо заробляють по 1 карбованцеві на день. Це становить 30 дол. на рік! — Зрештою, якщо навіть приймемо неймовірну пропаґандивну цифру, то стаємо перед питанням: чи в Канаді хтось погодився б увесь рік важко працювати за 240 дол. і 1,000 фунтів збіжжя (всього разом) на рік?

Дитячі черевики в СССР коштують 900 рублів. Хустина, що в Канаді коштує 5 дол., у Советах коштує 250 рублів. Значить, колгоспник за свої гроші в СССР не купить долярів навіть по туристичній ціні (по 10 руб. за 1 дол.). На чорній біржі 1 доляр коштує 40-50 рублів. Значить колгоспник фактично заробляє 50 дол. річно, і то за урядовими даними для пропаґанди. Рубель не має вартости. За свій річний заробіток колгоспник купить 10 хустин, вартости 50 дол. у Канаді. Щождо вартости 1,000 фунтів зерна, то канадійці самі знають їхню вартість — пару десятків долярів.

Присадибна ділянка землі, що її советська влада оставила селянам для приватного користування — це давні невеличкі городи при хаті, що їх обробляли городниками, а не плугами. На такому городці ледве можна втримати кілька курок, а не дві корови й кабана!

Якщо автор був у злому настрої, то лютився й плакав, а коли в доброму — гірко реготався, коли співав московську частушку, що колгоспник має на столі і мясо, і рибу, і масло, і пироги та ще не якінебудь, а пшеничні! Є вони хіба в голодній уяві колгоспника.

А вже про молодь - сказано багато: на всі питання вона дає відповіді А цікаво, яку відповідь дає на питання протирелігійної боротьби, поневолення народів і людини? Тут не сказано... В листі сказано, що о. Прот. В. Навроцький має 66 роки, а на знімці — це старушок біля 90 років! Отож, тут або не його знімка, або вона показує дійсність життя в СССР: 66-літня людина виглядає на 90-літнього старця...

Правильно сказано в листі, що наймиліший куток там, де людина народилася. Але забули автори листа, що жодна туга за рідним кутком нікого не спонукає повертатися до нього на муки й смерть. Життя й свобода в обраній батьківщині миліша за муки й смерть у рідному кутку

Під кінець скажу це, що думаю: я не вірю, що священик писав цього листа, а якщо писав — то добровільно. Відомо, що советські аґенти погрозами змушують усіх писати такі листи за кордон до своїх близьких, отже не поминули й священика. Цим дали тільки ще один доказ, що священики в СССР переслідуються, коли їх силують служити советській пропаґанді. Духу й стилю священика в листі не видно Мабуть, побачили це й самі аґенти, коли в кінці спохватилися й рішили хоч під листом дописати, що мовляв, церкву в селі покрили цинковою бляхою. При чому тут бляха? Якщо советським аґентам не залежить на відношенні еміґрантів до релігії, то хай би написали так, як є: в СССР переслідується релігію. Коли ж залежить, — то треба їм знати, що еміґрантів менш цікавить бляха, а більш хвилює це, що большевики не дозволяють навчати релігії дітей у школах, або хоч організувати недільні школи на кошт ожебрачених родичів.

Чи „прощає" (на папері!), чи не прощає еміґрантам советський режим це, що вони втекли, рятуючи своє життя перед кривавою тиранією — еміґрантів це не цікавить. Советським аґентам треба знати, що **еміґранти не прощають советській тиранії її злочинів,** які змусили їх оставити свою батьківщину, щоб рятувати своє життя й шукати людської свободи, яка є милішою за все на світі. **С. Т. Якимів.**

Матері кожної дитини жаль, бо котрого пальця не вріж — то все болить.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

ВХІД В ХРАМ ДІВИ МАРІЇ (ВОВЕДЕННЯ)

Родичі Діви Марії, Яким й Анна, не мали потомства, отже обіцяли перед Богом, що коли Бог поблагословить їх потомком, то призначать його на службу Богу.

І поблагословив їх Бог дочкою, яку назвали Марією.

Жидівський нарід розумів, що коли супруги не мають дітей, то знак, що вони не мають ласки в Бога, бо потомство — то Боже благословення. І тому бездітні родичі відчували, що Бог їх не благословить, і люди дивились на них зі співчуттям.

Можна розуміти втіху Якима й Анни, коли їм дочка народилася. На них є вже Боже благословення. І люди будуть на них з повагою дивитися. Та вони не тільки тішилися, але також дбали, щоб виховати свою дочку так гідно, щоби вона була дійсною Божою слугою.

Коли ж було їй три роки, дали її до виховавчого заведення і школи, яка була при церкві в Єрусалимі.

(В жидів і дотепер є постанова, що коли дитина має три роки, и вже можна і треба до школи посилати. Вона вже може вчитися читати та чого другого).

Колись люди вважали, що школа — то майже частина Церкви, отже перший раз випроваджали дитину з релігійними обрядами і наказами, як треба вчитися і нащо наука людям потрібна. То були розумні приготовання дитини до науки, яка для неї починалася. І певне, що дитина весь час памятала ту днину, коли її для школи приготовляли. Такий звичай був також в українців, і давніші письменники його згадують.

* * *

Про те, як уводили Діву Марію в Єрусалимську церкву, споминає вже в І-ім столітті Антіохійський єпископ Еводій.

День, коли Яким й Анна випроваджали дочку до Єрусалиму, був великим святом. Вони закликали свояків, запросили дівчат і приготовили багато свічок. До церкви вели її зі запаленими свічками і зо співом псальмів.

До дверей церкви входилося по 15-ох ступнях (сходах). Коли Діва Марія стала на першім ступні, зняли з неї її звичайну одіж і дали одіж кращу. Коли її одягнули, вона вийшла по дальших ступнях сама, так наче б вона була дорослою дівчиною, що всіх дивувало. Та дальше було ще дивніше, як подає давний переказ.

Коли Діва Марія вийшла на гору, її зустрів архиерей Захарія, і всім на диво, впровадив Діву Марію до найсвятішої частини церкви — в „Святая Святих". Туди міг входити лише головний священик, і то тільки один раз в році. Там знаходилася „Скинія Завіта", Скриня поєднання Бога з жидівським народом. До тої частини церкви навіть звичайні священики не могли входити.

Все те мало показувати, що трилітня дівчина призначена для великого діла. І про той вхід її в церковнім Богослуженні говориться: „Ангели, побачивши вхід Пречистої, дивувалися, що Діва так славно увійшла в Святая Святих".

В виховавчій школі було більше дівчат, яких родичі туди давали, щоб їх дочки на гідних дітей виховалися, і тут Діва Марія перебувала до 15-го року свого життя, після чого вона мала вернутися до своїх родичів.

Відомо, що вже в 4-м віку по Христі була в Єрусалимі церква в честь Воведення Діви Марії, і ту церкву мала збудувати цариця Єлена, мати Константина Великого.

Святкуючи щиро свято Входу Діви Марії до церкви, ми повинні собі пригадати тих давних родичів, що пильно дбали про виховання своїх дочок. Нині ставлять на перше місце виховання хлопців, а колись люди розуміли, що окремо ще треба виховувати дівчат, щоби вони були колись гідними матерями і господинями дому. Для такого виховання було окреме заведення і школа при головній церкві в Єрусалимі.

ЖИТТЯ СВ. ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО

Память Св. Івана Золотоустого, Царгородського архиепископа, припадає 26-го листопада (13-го церковного). Імя „Золотоустий" дали йому, бо слова його промов лилися наче золото (Золотоустий — по-грецьки: Хризостом).

Народився він коло 344 р. в місті Антіохії. Батько його скоро помер і мати дбала, щоби виховати сина на гідного чоловіка. Покінчивши школи, він став адвокатом, і слава про його промови далеко розійшлася, але Іван тим не вдоволявся. Покинувши адвокатуру, він став монахом, дальше — священиком, й Антіохійський єпископ назначив його проповідником, де Іван проповідував 12 літ.

Оцінюючи проповідчий талан Івана, цар, священики і нарід просили Івана, щоби став архиепископом в Царгороді, але він відмовлявся, і мешканці Антіохії раді були його в себе затримати. Тоді підступом вивезли його до Царгороду, де він став архиєпископом.

І тут виявив він свою ревність для Церкви, — дбав про бідних і сиріт і своїм життям показував якими християни повинні бути. Окремо вславився своїми промовами, головно проти аріян

Тодішня цариця Евдоксія скривдила дві бідні вдови. Іван почав цариці дорікати, і вона покликала його на суд, але він не прийшов. Тоді Евдоксія видалила його з міста, але на короткий час. Нарід почав домагатися, щоби цар дозволив Іванові вернутися, і цар дозволив

Коли Іван вернувся, то недалеко церкви відбувалися непристойні забави при памятнику цариці і він почав проти тих забав виступати, а в них і цариця брала участь

Цариця знов розізлилась і постаралась, що Івана мали заслати на безлюдну гору, Тавриду, на границі Вірменії Його провадили туди 70 днів, а коли прибули до міста Комани, Іван був дуже втомлений, і хотів тут трохи спочити, але вояки повели його дальше. Коли ж в дорозі сили почали його опускати, вони вернулися назад.

Була тут церква Св. Василиска, а коли Іван зайшов до церкви, явився йому Св. Василиск і сказав: „Будь доброї думки, брате Іване, бо завтра зеднаємось навіки". Так і сталося, Св. Іван помер 402 р., проживши 62 роки.

Св. Іван Золотоустий згадується в Церкві з двома другими великими Святими — Василієм і Григорієм. По нім зосталось дуже багато писань. Він також скоротив Службу Божу Василія, і та скорочена Служба Божа називається Службою Божою Святого Івана Золотоустого. Вона відправляється кожного дня в році, крім небагатьох днів.

МОЛОДЬ В УКРАЇНІ РЕЛІГІЙНА

Комуністичний орган для молоді „Молодь України" з 20-го вересня ц. р. містить дальші атаки на релігійність української молоді, і м. ін. подає: „В комсомольській організації села Велика Добринь Ужгородського району на обліку перебуває 43 комсомолки. Як не дивно, але всі вони регулярно ходять до церкви. Серед них заступниця секретаря Комітету комсомолу . . рахівниця колгоспу і т. д. Такі факти не поодинокі. 23 серпня комсомольці зібралися на збори. Вирішити справи не вдалося. Перешкодив... церковний дзвін. В окремих селах виникають церковні хори, гуртки по вивчені „Закону Божого".

Цього роду советські писання мають для них подвійне значення: з одного боку вони натякають на „свободу" релігії, а з другого — беруть на публичну чорну листу всіх тих, хто має відвагу прилюдно виявляти свою релігійність.

ВИЛИВАЮТЬ МОЛОКО В МОРЕ

У Виндскейл, на кордоні Шкотії, є велика англійська фабрика, що виробляє з урану плютоній. Тому що з фабричного механізму масово виділяється радіоактивне проміння і захоплює собою простір біля 200 квадратних миль, то британська влада видала наказ, щоб усі фармери на цій площі виливали молоко від своїх корів у море, а не споживали його, бо воно затроєне радіоактивним промінням

Добре братство краще багатства.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Рссіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на урядових документах.

Мелхиседек — це велеканська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

— Твій син милується в славі, — сказав історик до хлопцевого батька. — Він любить письменство; дбай про те, щоб розвивати в ньому цей шляхетний нахил, а імя Тукідида долучиться до тих, що приносять славу Греції"...

Так сказав Геродот.

А тепер, коли ви захочете довідатися, як справдилися його слова, послухайте, що говорить Квінтіліян, старовинний латинський письменник, з думкою якого рахуємося ще й тепер.

— Греція мала кількох славних істориків, але загально признано, що були два, які піднеслися понад інших, які досягли своїми цілком ріжними прикмеами майже рівної слави. Один солодкий, ясний, докладний — це Геродот; другий стислий, все нетерплячкий дійти до своєї мети — це Тукідид. Перший притягає зворушенням, другий захоплює силою.

Геродот, той найбільший з істориків, якого книжки дійшли до нас, описав славні війни грецьких племен, які обєдналися, щоб відбити навалу азійських завойовників. Тукідид є другим з черги часу, якого твори вшанували століття. Він розповів про чвари, колотнечу й роздори, що виникли між цими самими племенами і що призвело до взаємного самознищення, після недавньої перемоги над спільним ворогом.

Через свою вдачу Тукідид надав своїм творам цілком іншого характеру, ніж у його попередника, але немає сумніву, що намір стати істориком зродився в його думці ще того дня, коли батько історії, Геродот, читав був свої твори на Олімпійських ігрищах.

З-під чудового неба Геллади й стародавніх часів перейдемо до менш ясного неба Німеччини й до теперішніх часів.

Один ректор академії в маленькому містечку Штарґарді в Померанії, Мейоротто, мав доньку й хлопчика, між якими була велика різниця віку, так що дівчинка досягла вже юности, тоді як хлопчик був ще дитиною.

Малий Людвик Мейоротто мав спільну з усіми подібними до нього рису, а саме: він понад усе любив слухати казки або історії. Знову ж сестра мала щасливу вдачу, властиву більшості панночок, цебто вміння дуже мило гуторити. Крім того, природа обдарувала її дуже гарною памяттю і плодовитою фантазією. Додайте до цього велику любов до брата, і ви не здивуєтесь, що згодом вона навчилася майстерно розповідати. Не питаючи, чи сестра спроможна задовільнити його, малий Людвик безнастанно вимагав, щоб вона постійно була готова щось розповісти йому. І коли він чув якесь оповідання кілька разів за чергою, то не вагався говорити:

„Я вже знаю це! Я хочу друге!"

Сестра була тоді змушена поновити свої запаси, черпаючи їх з книжок, або напружуючи свою фантазію, мусіла щось зробити, щоб заспокоїти вимоги брата. Це тривало аж до того часу, поки Людвик не потребував більше допомоги сестри для того, щоб довідатись про зміст книжок. Але спогади про ці щасливі часи назавжди осталися в його памяті, і що більше він ставав старший, то більше любови виявляв до сестри і вдячности за ту лагідність, з якою вона колись задовольняла його цікавість.

У Мейоротта, ректора академії, справи пішли подібно, як і в Танегея Лефевра, професора грецької мови, про якого ми вже говорили іншого вечора.

Брат узявся за серйозні студії; він не мав іншого вчителя крім батька, і його лекції відбувались на очах сестри, що дістала звичайну тоді для її статі освіту й мусіла обмежитися ручними роботами й легким мистецтвом.

Була ще одна подібність між двома родинами, а саме це, що малий Людвик Мейоротто не був пильніший за малого Лефевра. Його лінивство й байдужість почали навіть непокоїти батька, який сварив, ганив, карав, — однак син не проявляв більшої пильности.

І врешті Людвик доріс до того віку, коли мусів уже добре знати клясичних авторів, щоб скласти академічний іспит. Але він був безнадійно слабкий як у мові Ціцерона, так і Геродота. Сестра намовляла його до праці, але він запевняв, що цей предмет науки зовсім його не цікавить. Отже можна було думати, що цей хлопчик ніколи не досягне жодного наукового ступеня

Памятаєте, я розповідав вам про спосіб, якого вживала мати Паґаніні, і ви знаєте, що його успіх залежав головно від любови сина до матері.

Сестра Людвіка знала, як міцно любить її брат, і одного дня сказала:

„Памятаєш, Людвику, як тобі колись було приємно слухати мої казки, які я скрізь збирала, щоб бавити тебе?

- Чи памятаю? Певно! - відповів Людвик

Отже, як тобі тоді було цікаво слухати казочки й чудесні історії, так само мені тепер було б цікаво пізнати деякі твори, що їх я не спроможна прочитати.

— Чому не спроможна?

Тому, що ці твори написані такими мовами, яких я не знаю

Про які твори ти говориш?

Я хотіла б, наприклад, прочитати ті „Метаморфози" Овідія, про які так часто говорять з похвалою, або ту славну „Енеїду" Вірґілія, яку ставлять на перше місце між чудесами старовини... Але те щастя не для мене. Я засуджена на те, щоб уже ніколи не пізнати вартости цих книжок, що в них є стільки краси і в цілому, і в подробицях, бож я не наміряюсь, ані не маю часу вчити латинську мову.

Але ж сестро... я латину трохи знаю!

Коли ж не настільки, щоб зробити добрий переклад.

— Якщо пильно візьмуся, то сподіваюся це зробити.

Вірю, але коли ж би це мало бути? І хіба ж то великий труд перекласти хоч би сто віршів одного з тих поетів?

Ти знаєш, сестро, що для твоєї приємности ніщо не затяжке мені!

- Так, але я не хотіла б силувати тебе до неприємної роботи... Отже краще не думаймо про це. Ця думка прийшла мені в голову отак собі. Це моя химера. Але я зумію погамувати її.

Розмова між братом і сестрою перервалася. Тижнем пізніше сестра могла думати, що брат цілком забув за цю справу. Та одного дня Людвик приніс сестрі маленький зшиток з рукописом.

- Маєш, сестро! — сказав він.

Що це? — спитала дівчина.

- Переклад першої книги Овідія, який я постарався зробити тобі якнайкраще. Може він тобі покажеться затрудний, але я пильнував не дуже відходити від тексту. Все ж таки, надіюся ти виробиш собі деякий погляд на оригінал.

Сестра гаряче подякувала перекладачеві, взяла зшитка, прочитала й заявила, що відчула якнайбільшу приємність читання, яке дало їй повну уяву про погляди старовинних народів на божество, створення світу й перші віки. Зокрема похвалила опис золотого віку й потоп, Девкаліона й Пірру... Поздержалася однак виявити своє бажання прочитати ввесь цей надзвичайний твір

Але Людвік навіть не потребував цього. Не кажучи їй нічого, він знову взявся за роботу, й за кілька днів приніс їй переклад другої книги і прийняв нову подяку сестри, яка одночасно подивляла привабливу фантазію автора і вправність перекладача.

(далі буде)

Рідна мова

Мово рідна, слово рідне,
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
Але камінь має
Як ту мову мож забути,
Котрою учила
Нас всіх ненька говорити
Ненька наша мила?

Як ту мову мож забути?
Таж звуками тими
Ми до Бога мольби слали
Ще дітьми малими.
У тій мові ми співали,
В ній казки казали,
У тій мові нам минувшість
Нашу відкривали.

Мово рідна, слово рідне,
Хто ся вас стидає,
Хто горнеться до чужого,
Того Бог карає.
Свої його цураються,
В хату не пускають,
А чужії, як негідних,
Також обминають.

От тому плекайте, діти,
Рідну нашу мову,
Вчіться складно говорити
Своїм рідним словом!
Мово рідна, слово рідне,
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
Але камінь має!

Ізидор Воробкевич.

Священик Ізидор Воробкевич народився 5-го травня, 1836 р. в Чернівцях на Буковині. Складав мельодії (голоси) до світських і церковних пісень, писав поезії і повісті. Помер 19-го вересня 1903 року, проживши 67 літ.

Молись, учись, трудись!

Енциклопедія — загальноукраїнська справа

У Франції друкується велика українська Енциклопедія, і тепер проф. В. Кубійович приїхав до Канади, щоб зібрати 60,000 долярів на кошти її викінчення.

Така Енциклопедія мала б велике значення для цілого народу українського, бо вона була б великим свідком перед цілим світом, що українці є великим і визначним народом. Вона була б речником цілого українського народу.

Але щоб вона такою була, вона мусить бути безсторонньо написана, мусить в правдивім світлі представляти всі сторони і всі відтінки життя українського народу.

Однакож виглядає, що Енциклопедія не є вповні такою, як повинна би бути, оскільки дотепер її знаємо. То знак, що чиясь стороння рука заважує на змісті Енциклопедії, нагинаючи її у свою користь.

В цій частині, де пишеться про Українську Православну Церкву, а її писав проф. М. Чубатий, католик, — написано неправду про покійного Митроп. Полікарпа та злегковажено інші справи Української Православної Церкви, які в Енциклопедії повинні бути подані. Про ті справи 11-ий Собор Української Православної Церкви в Канаді ухвалив резолюцію з вимогою, щоб в дальших частинах Енциклопедії було все належно справлене, і про те Консисторія повідомила була головного редактора — проф. Кубійовича, але він не дав тоді відповіді і видавництво Енциклопедії ніякої справи чи вияснення не зробило.

Проти невірного передання фактів в Енциклопедії виступив публично (в "Свободі") проф. Смаль-Стоцький (католик), і Чубатий скерував справу до суду, як ображений, але суд признав слушність Смаль-Стоцькому. Так дотепер справа мається

* * *

Я розумію, що, видає Енциклопедію осередок НТШ у Сарсель, якого підтримує Ватикан (Папа) своїми грішми, — та нехай би, коли б зміст Енциклопедії відповідав вимогам дійсної правди. Добрій справі Папа поміг би. Однакож виглядає, що католицька рука помагає, щоб з тої Енциклопедії для себе щось скористати коштом українців.

Тут стає перед нами важне питання — **як і чому видавці Енциклопедії поручили католикові проф. М. Чубатому, щоб він писав про справи Української Православної Церкви?** Чому не поручили тої справи комусь з православних, як прим. проф. Власовському, який православні церковні справи краще розуміє, ніж Чубатий, або проф. І. Коровицькому, або ще комусь?

Чи можна хочби й подумати, що католики казали б православному писати про справи Католицької Церкви? Ніколи! Вона ж православному чужа, менше відома, та і підозрівали б, що він не покаже Католицької Церкви в точно такім світлі, як католики хотіли б.

Що католик проф. Чубатий буде писати для Енциклопедії про Українську Православну Церкву — не можна було й подумати! Як ніхто не подумав би, що буде писати протестант, або "свідок Єгови".

Виходить, що католицька рука править тими, які виданням Енциклопедії займаються.

Що проф. Чубатий віддавна щиро для Риму працює, то справа всім відома, він же і лист до Хрущова готовив по нараді з Ватиканом, чи може й готовий лист з Ватикану дістав для пересилки з своїм підписом. Правда, то його особиста справа, і ніхто диктувати йому не буде того, що він має робити. Але заставляти ватиканського робітника, щоб писав для Енциклопедії про справи Української Церкви, полишаючи православних, які свої церковні справи краще розуміють, то вже чимсь недобрим пахне.

Виходить, що або видавці Енциклопедії самі хотіли прислужитись Ватиканові коштом Української Православної Церкви, або Ватикан вказав їм, кого мають редактором справ Української Православної Церкви поставити. Так чи сяк на одно виходить, - що Ватиканова рука лежить на Українській Енциклопедії, і що видавці Енциклопедії більше числяться з Ватиканом, ніж з українською справою.

Проф. Чубатому не дивуватися, бо він явно римській політиці служить. Пригадати, що недавно, бо в 1946 р. проф. Чубатий говорив на католицькім конґресі в Вінніпеґу, де, як писала католицька газета "Будучність Нації", — називав Українську Православну Церкву в Канаді **"смердючим ідолом, фальшивим божком"** ("Буд. Нації", ч. 14 15, 1946). І такому Чубатому казали писати про Українську Православну Церкву для Енциклопедії, — і чому якраз йому?! Можна бути певним, що ніхто з православних сам не згодився б писати для Енциклопедії про Католицьку Церкву!

— Кажуть, що в англійськім тексті Енциклопедії будуть всі неточності виправлені, але знов хто їх буде виправляти? Чи з тою виправкою згодяться православні, які свої справи найкраще знають?

Ось такі питання стоять перед нами!

В. К.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ КНИЖКИ?

ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... 25 центів.

ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ, — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... 50 центів.

Хто замовить обидві книжечки разом, отримає їх за 65 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

РЕЦЕПТА НА ПРОДОВЖЕННЯ ВІКУ

Італієць Джовані Буґеллі на своїй батьківщині вважається знавцем довговічности. Він каже, що коли людина хоче прожити до сотні й більше років, вона мусить строго дотримуватися таких правил: 1. ніколи не переїдатися, 2. їсти регулярно, 3. не пити забагато алькогольних напитків, 4. забагато не курити, 5. але найголовніше — треба бути спокійної й лагідної вдачі. Сам Дж. Б Буґеллі вже прожив 102 роки і все ще добре себе почуває.

СЕНАТОР ВАЛ ПРО КРИЗУ В ШКІЛЬНИЦТВІ КАНАДИ

Сенатор Василь Вал у своїй промові під час дебати над престольною промовою в парляменті в Оттаві в листопаді ц. р. заявив, що Канада і взагалі західні держави осталися позаду Советського Союзу в науковій ділянці, тому що мало дбають про збільшення нових кадрів науковців і техніків. Західні держави фактично опинилися в стані кризи свого шкільництва, тому що вони не дають належної матеріяльної підтримки своїй здібній молоді розвивати свої наукові й технічні здібності. Сен. Вал пропонує створити 5,000 державних стипендій для здібних студентів, що коштувало б біля 10 мільйонів долярів. Сен. Вал твердить, що криза шкільництва в Канаді така серйозна, що нею повинна б зайнятися також федерально-провінційна фіскальна конференція, що має відбутися в Оттаві.

ПОМЕР ФІЛЬМОВИЙ МАГНАТ

Року 1885 до Канади приїхала бідна жидівська родина з Мінська на Білорусі, під Росією, а з ними їхній дволітній синок Льова. Підростаючи, малий хлопець багато думав над тим, щоб його життя не було таке вбоге, як його родичів, і брався на всякі способи, пробував усякої праці. Як 24-літній молодець, він купив старий театрик - бурлеск і заложив там кіно. Йому повезло. Згодом він приступив до невеликої фільмової спілки в ЗДА — до фірми Маркус Лев і Н. Шенк. Він вибився на поверхню й очолив спілку „Меер" (Маер), що анґажувала найкращих фільмових акторів: Ґрета Ґарбо, Кларк Гейбл, Роберт Тейлор і безліч інших. Меер був символом найкращих і найдорожчих фільмових продукцій. — Цього року він недавно помер у віці 72 років у наслідок затяжної недуги евкемії.

Шарлятани радять забути за вічність, а задоволяти тілесні забаганки. Одначе, чого людина буде бажати, коли вона буде вдоволена коровою?... Бути щасливим на Божий лад — це застановитися над вузькими дверима. "Входіть крізь вузькі двері, бо просторі двері і широка дорога (ті), що ведуть до загибелі. Ними ходять багато (людей). Тісні двері й вузька дорога ведуть до життя. І мало таких, що ними користуються" (Мт. 7:13-14).

МОЛИТОВНИКИ ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЮВІЛЕЙНИЙ КАЛЕНДАР

Календар "Рідна Нива" на 1958 рік — це ювілейний календар. Року 1958-го сповняється сорок років існування Української Греко-Православної Церкви в Канаді. І в календарі "Рідна Нива" ці великі історичні роковини відзначені працею під наголовком "Сорокліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, 1918—1958". Автором цієї праці є добрий знавець цієї справи, як один з чільних будівничих УГПЦК — о. Прот. В. Кудрик.

Ця праця о. Прот. В. Кудрика являється не звичайною статтею, а становить собою короткий нарис історії Української Греко-Православної Церкви в Канаді — від початків її повстання по наші дні.

З уваги на це, що досі покищо немає окремої книжки на тему історії УГПЦК, брак якої дається відчувати, нарис о. Кудрика в основному має всі дані для цього, щоб покищо виповнити цю прогалину, до часу поки подрібніша Історія УГПЦК буде написана. А тим часом, у нарисі історії УГПЦК о. Кудрик подав найголовніші факти в часовому порядку їх розвитку, подав усі дати і т. д. Хто згодом писав би Історію УГПЦК, той ніяк не зможе обійтися без нарису о. Кудрика, бо цей нарис являє собою основу й риштовання для повнішої книжки на цю саму тему. А покищо вона необхідна для всіх тих, що хотіли б в основному познайомитися з історією УГПЦК, — цей нарис вірно служитиме їм як конечний посібник.

Другі роковини - це двадцятьліття найбільшого переслідування Української Православної Церкви на Холмщині й Підляшші Католицькою Акцією в Польщі й переслідування українського народу на цих землях польськими займанцями, що дійшло до свого вершка 1938 року. Це понура трагедія популярно відома як "нищення церков на Холмщині й Підляшші".

Через події другої світової війни склалося так, що факти про цю трагедію були записані розпорошено — в окремих неповних кількох брошурках, у пресових статтях і т. п. Календар „Рідна Нива" на 1958 рік приносить першу на цю тему розвідку, в якій подані всі найголовніші документи, що відносяться до нищення церков 1938 р. Ці документи витягнені з друкованих і недрукованих архівних матеріялів і зведені докупи — принаймні всі найважніші, які тільки в умовинах праці на цю тему були доступні. Ціль розвідки — дати нарис переслідування Української Церкви на Холмщині й Підляшші і подати більше джерел, на матеріялі яких майбутній історик міг би собі подрібніше познайомитися з темою.

Крім того, календар "Рідна Нива" приносить матеріяли, як причинки, авторів - очевидців, які пишуть на тему нищення церков на Холмщині й Підляшші.

І так, вже два ці ювілейні матеріяли — до сорокліття УГПЦ і двадцятьліття мучеництва Української Церкви на Холмщині й Підляшші — являють собою непроминальну вартість у календарі "Рідна Нива" на 1958 рік.

Звичайно, календар подає багато іншого різнородного, актуального, матеріялу, що заспокоює потреби читача в сенсі приємного з пожиточним.

Редакція календаря керувалася цією засадою, щоб календар з одного боку не був важкою змістом книжкою, а з другого боку — щоб він не мав характеру часописа, що після одноразового прочитання вже виконав своє завдання і не кожен бачить потребу його зберігати; календар має всі дані для цього, щоб знайти собі тривке місце на полицях публичних і приватних бібліотек, як той, в який доведеться в потребі часто заглядати, щоб у ньому знайти ці факти, що досі не відомі ширшому загалові і, мабуть, не скоро побачать світ друком ще раз, коли взяти до уваги сучасні видавничі труднощі.

Цьогорічному календареві винятково тут присвячено окрему згадку не для реклями, а тому, що цей календар становить собою програмову частину радісних 40-их роковин Української Греко-Православної Церкви в Канаді і понурих 20-их роковин переслідування Української Православної Церкви на Холмщині й Підляшші, — отже це Ювілейний Календар.

ПОЛЬЩА... ПРИЯТЕЛЬКА УКРАЇНИ

В польському часописі "Америка-Ехо", ч. 37, 1957, запитує хтось редакцію, чи Пілсудський ідучи 1920 р. на Київ, не зробив великого промаху, бо його похід скінчився нещастям. Часопис дав на це обширну відповідь, де говориться, що польський **"похід на Київ мав помогти Україні здобути незалежність, але не на те щоб здобути і заволодіти тими землями, — однак українці того не зрозуміли".**

Так нагло Польща стала приятелькою України! Але не так воно було. Польща завжди була смертельним ворогом України, не кращим Москви. Хто ж змусив Хмельницького звязатись з Москвою, як не Польща? Хто провадив на Україні ті розбої, що викликали Гайдамаччину, як не поляки? Та хіба і досі поляки на своїм прапорі не виписують: **"А маре ускве ад маре"**, — від моря (Балтійського) аж до моря (Чорного)? Значить, їх метою було колись і є тепер — забрати Україну аж до Чорного моря. Такі приятелі!

СТАРИК НЕ ПРИЗНАЄ СТАРОСТІ

Мешканець Ванкуверу, 73-літній емерит Ричард Е. Смит, не погоджується зо своєю метрикою народження, яка точно показує йому вік: 73 роки життя. Він це 15 червня сів собі на ровер і вирушив у подорож по Канаді. В першому тижні листопада був уже в Торонті, проїхавши ровером понад 3,000 миль, за 127 днів їзди, з того 61 день призначив на довші відпочинкові зупинки. Його середня скорість становить 45.4 милі на день. Найскоріше йому їхалось через Манітобу, бо тут за один день він проїхав 137 миль.

ПЕРЕДРІЗДВЯНІ ДУМКИ

Поляки унією розбили православних українців надвоє, а в дальшім пляні мали нищити й уніятську Церкву, щоб завести костел. І при допомозі уніятських помічників почали її зміст нищити. Завели „тиху" Службу Божу на лад латинський; рішили викидати Іконостаси, і вже їх викидали; знищили трираменні хрести, завели „пацьорки" і т. д.

А вже здавна поляки накидали українцям „новий" папський календар, хоч їм це й не вдалося, бо нарід рішуче тому противився. Для українців „старий" календар — то **Український Календар,** бо його мали їх предки сотні літ. Він належить до української історії, до української культури, до Української Церкви.

Накидування "нового" календаря Українській Церкві продовжується й донині. Вже Єп. Хомишин, відомий прислужник Риму і поляків, за першої війни хотів завести до Гр.-Кат. Церкви в своїй Єпархії в Галичині новий календар, та не вдалося. Нарід спротивився, — а тоді Хомишин сам один перейшов на „новий" календар. І вже Різдва чи Великодня з українським народом він не святкував, святкував з поляками.

Очевидно Рим і Шептицький могли заохочувати Хомишина: „Починай, а ми незабаром підемо за тобою. Поділи греко-католиків на „ново" і „старо-календарних", а тоді ми всіх їх поведемо куди схочемо. Розбиті сили не мають".

Поза календарем поляки мали на увазі більше справ. Ще за Австрії вмовляли в українців, щоби змінили своє письмо на латинське, щоби церкви будували на взір костелів і др. Значить, — зведімо українців з їх твердого народнього ґрунту і поставимо їх на піску.

❖

Говорили латинці: „Поділи, а запануєш". Одноцільну силу тяжко знищити, а розбиту легко.

Гр.-кат. провідники вже також розбили греко-католиків в Канаді на дві частини календарною справою, — свідоміші громади стоять при Українськім Церковнім Календарі, а несвідомі вже при новім. В одних Пилипівка, а в других вже Різдво. Одні святкують зі своїм народом, а другі з поляками, з французами, з мадярами.

Вийшло розбиття, невдоволення обох сторін, докори, зневаги. Але чужій руці того треба. Розбий, а запануєш!

Однокож православні українці в Канаді стоять при своїм церковнім українськім календарі. Коли на двох українських православних Соборах згадано календарну справу, то зібрані одноголосно заявили, що про ту справу не треба й говорити, бо їх Церква має свій український календар.

❖

Але греко-католики вже розбиті. Не можуть вони засісти вже до одного Святовечірнього Стола разом. Одні засядуть зі своїм народом, а другі з чужими, як засів Хомишин в Галичині, — з поляками. Хомишина наслідують! До такого ведуть українців ті, що чужим служать.

Сосник.

Чуже бачить під лісом, а свого не бачить під носом.

Бідою біді не поможеш.

По смерти нема каяння.

ОБРАЗКИ З ЖИТТЯ

Іван Франко згадує у своїх писаннях такий випадок із свого хлопячого життя.

Зловив він пташку, і втіха була, що міг зловити, але що робити дальше з цією пташкою? Можна б випустити її на волю, але шкода, бо нащо ж тоді було її ловити?

І він вирішив, що пташки не випустить, отже скрутив їй головку, і відірвав від маленького пташиного тільця.

Та коли побачив кров, то зараз зрозумів, який великий злочин він зробив. Пташечка ж була гарним, невинним і нешкідливим створінням; може в неї були молоді пташенята і вона їх кормила, а тепер вони погинуть... Нащо ж він життя їй відібрав?

І говорить Франко, що скільки разів пригадує собі ту подію з дитячих років, то чує гріх на душі — що він допустився вчинку, якого тепер вже годі направити.

Що дорожче грошей?

Російський письменник Тургенев розповідає ось що.

Ідучи вулицею, зустрів я жебрака-каліку, який простягнув до мене руку, надіючись, що я йому щось дам. І бачив я, що той чоловік дійсно на допомогу заслуговує.

І почав я шукати по кишенях, але не знайшов ані одного гроша. Ніяково мені стало, і я говорю:

– Вибачай мені, брате, що тепер не можу тобі нічого дати, але другим разом я тобі й нинішне винагороджу.

Глянув на мене каліка й каже:

–– Дякую тобі, бо ти вже дав мені дуже багато.

— Нічого ж я тобі не дав, — кажу. Бо й що ж я тобі дав?

А жебрак пояснив:

- Ти назвав мене братом ,ось що ти мені дав! Я тут сиджу цілими роками, всі мене бачать, але ніхто ще досі не назвав братом. Для всіх я чужий. І вж тепер я почув, що брата маю. Ти дав мені дуже багато

Сократові статуї

Грецький мудрець, Сократ, був різбарем, виробляв статуї (фігури). І побуваючи в якійсь глухій стороні Греції, зайшов до старенької церкви (розуміється, поганської)і побачив там три статуї, що представляли богів, чи богинь, в яких греки вірили. Але ті статуї були дуже невміло вирізьблені. Видно, що різьбар, який їх виробляв, не розумівся на красі.

Вертаючись додому, Сократ думав:

Зроблю я їм такі статуї, що здивуються! А вони й не знають, як гарна статуя має виглядати.

І почав він свої статуї для тієї святині виробляти. А коли вже були готові, він повіз їх туди.

Але старенький священик, що був у тій церкві, Сократових статуй не прийняв, — сказав, що вони для церкви не відповідні.

— Чому ж не відповідні? — питав Сократ. — Вони ж кращі, ніж ті, що є у вашій церкві!

— Так, вони кращі, — говорить священик, — але наші вартніші! Коли люди на них дивляться, то небесних собі нагадують (нагадують богів), а коли на твої статуї задивляться, то небесних забудуть і перестануть молитися та небесних шанувати. Ось чому наші вартісніші!

Подумав тоді Сократ і відповідає:

— Ти правду кажеш! Тепер я розумію, що церква не на те, щоб люди приходили земній красі кланятися, яку бачать очима, але щоб підносити очі й душі до цієї краси, яка є там, де небесні перебувають. А там є більша краса, ніж мої руки можуть виробити.

Релігійність учених українців

Приятель Т. Шевченка, Микола Костомарів, історик, був релігійною людиною. Про нього записано, що коли ча[illegible]ю винятково не був у церкві, то вдома перечитував собі Утреню й Вечірню. Він церковними справами взагалі цікавився і в своїх письмах поробив уваги, які поправки на краще можна зробити в Богослуженнях

Визначний український композитор, Микола Лисенко, коли виходив на сцену, щоб на концерті грати, то перед тим завжди побожно хрестився.

Про великого українського історика, Михайла Грушевського, читаємо, що коли переходив навіть коло такої церкви, яка тількищо будувалася, то скидав з голови капелюх чи шапку і побожно хрестився. Навіть недобудована церква була для нього вже церквою

У старім краю був звичай, що коли хто переходив повз церкву, то хрестився, щоб її, як Дім Божий, пошанувати

Шевченко не раз згадує, як він молився; згадує у своїх листах, у Деннику та в віршах звертається до Бога з молитвою. Окремо в Деннику Шевченко оповідає, що коли йому хтось сказав, що його приятель, Кухаренко, помер (це не було правдою), то Шевченко пішов до церкви і найняв Панахиду за спокій душі свого приятеля. Він розумів, що нічим більшим він не може спомянути свого щирого друга, як тільки молитвою

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою ... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ІНДІЯНИ "ОКУПУВАЛИ" ЧАСТИНУ ЗДА

Року 1784 між урядом ЗДА й індіянським племене Могак був заключений договір, на основі якого цьому племені, що жило над берегом озера Онтаріо, було признано також територію в межах тодішньої держави Ню Йорку. Пригадавши собі це тепер, індіяни племени Могак вислали на цю територію 200 своїх хлопців, щоб вони зайняли цю землю, яка вже зайнята й загосподарована білими. Індіяни готові переговорювати в цій справі тільки на "високій стопі", — з урядом у Вашингтоні.

Шинкар пяницю любить, та дочки не оддасть.

ШТУЧНІ САТЕЛІТИ

Першого штучного сателіта випустили советські вчені 4 жовтня ц. р. в Семипалатинську, на схід від Уралу. Ствердила це американська радарна станція найновішого типу, за допомогою якої можна спостерігати на віддаль 5,000 миль. Цей перший сателіт, що його москалі назвали „іскуственним спутніком Землі" (штучним сопутником Землі), це куля вагою 184 фунти, а в ній знаходяться електробатерії, радіостанція й інші апарати, що відомі тільки довіреним советським ученим. Ця куля має в промірі тільки 23 цалі.

Сателіт летить навколо Землі зо скорістю 18,000 миль на годину, цебто 5 миль на секунду, на висоті 560 миль; він облітає Землю за 96.2 хвилини. Сателіт літає й досі, а як довго він втримається - цього не знають навіть його творці. Сателіт випущений вгору ракетою, а після того він уже літає сам собою, без допомоги апаратів, а тільки силою своєї інерції.

Другого сателіта советські вчені випустили 3 листопада ц. р. Він має форму ракети (подовгасту), важить 1,120.29 фунтів, летить на висоті 1,056 миль, зо скорістю 17,840 миль на годину, і Землю облітає за 103.7 хвилини.

У цьому другому сателіті замкнено песика. Це сучка полярної раси, що її вживають ескімоси. Песика (його називають „Кудрявка", цебто „Кучерявка") вже раніше було витресувано в польотах ракетою на висоту 130 миль , звідки він спадав паращутом.

Песик поміщений у спеціяльній кабіні, обезпечений у все це, що йому необхідне для життя на окреслений час. А після цього ця кабіна має відірватися від сателіта й за три години опуститися на землю.

Біля песика примищено інструменти для міряння тиску його крови, дихання й реакції на космічні промені, і все це за допомогою радіоапарату передається на землю. Почавши з 3 листопада, до часу останніх вістей, цебто лиш протягом 6 днів песик, як нотували апарати, почувався нормально; опісля згинув.

Згодом учені плянують випустити в ракеті малпу, щоб переконатися, як її організм буде реагувати на умовини життя на такій висоті. — Таким способом хотять досліднти, як у таких умовах почувався нормально; опісля загинув.

Кожна людська істота мусить любити або збожеволіти, бо ні одна людина не є для себе вистарчальна.

Чим більше розчарування, чим більше журби в безбожнім серці, тим більше воно здатне перемінитися на святе.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (гола филя)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ЗЛОЧИН І ПСИХІЯТРІЯ

Добрий злодій тепер мусить вчитися шоферувати. Це посвідчив недавний приклад. Купив я собі авто, а зараз другого дня сусідський хлопесць украв його. Украсти — вкрав, але далеко не заїхав. Зараз на другій вулиці загнався в рів і став. Шоферувати, бідний, добре не вмів.

Мій сусід пізнав у рові мое авто і підійшов, щоб допомогти мені виїхати з рова. Звичайно, замість мене він знайшов за керівницею сусідського хлопця Джана ,і пізнав, що то не я, а хтось інший. Сусід ухопив Джана за комір і привів до мене. Був вечір. У мене забавлялися гості. Був психіятр доктор Петро Колиба та Андрій Ломака — не психіятр, а просто собі людина.

Іду я до телефону, покликати поліцію, щоб арештувала Джана. Доктор Колиба вхопив мене за рукав: „Гов, чоловіче! Стій! Треба випадок розглянути".

— Що тут розглядати? — кажу. — Прокрався парубок, значить поліцію треба покликати!

— Поліцію? Це ж примітивно! Дико! — Обурено скрикнув психіятр. — А чи знаєш ти: може той Джан ненормальна людина!

— Та воно ніби так... — почала моя жінка. — Може й справді хлопчина не тее то..., — показує пальцем у чоло.

Джан — нічого. Стоїть, очима липає і ґуму жує.

- Скільки тобі років? — питає психіятр.

— Девятнадцятий! — байдуже відповів Джан.

— Тільки девятнадцять?! — скрикнув психіятр. — Ще майже дитина... — з докором глянув на мене.

— А нащо ти крав авто? — вмішуюся собі до допиту.

— Слухайте... — перебив мені психіятр. — Не дразніть дитини! Не нагадуйте йому про крадіж, — хай він забудеться. Дитячий вік дуже вразливий...

Що ти найбільше любиш робити? - продовжує психіятр.

— Нічого! — сказав Джан.

— А з чого ти думаєш жити?

— Батько гроші дає!

— А як батька не стане?

— Спадок мені батько залишить! — сказав Джан.

— А як спадок буде замалий? З чого тоді думаєш жити?

— Нічого не думаю, що буде, — промимрив Джан знехотя.

— Ну, тепер сідай, Джані... — лагідно сказав психіятр і почастував Джана цигаркою. Джан сів, закурив і заложив ногу за ногу. Психіятр обстукав його. Обмацав, Ослухав. Пальцем перед очима й перед носом поводив. І вкінці вирішив:

— Джан цілком нормальна людина! Думаю, що немає потреби брати його в лікарню для божевільних.

— Значить, — кажу, — поліцію треба покликати!

— Борони Боже! — скрикнув психіятр. — Коли хтось допустився злочину в ненормальному стані, то він не може відповідати за свій учинок!

— Слухайте! Таж самі ви кажете, що Джан нормальний!...

— Почекайте... почекайте... — перебив мені психіятр. — Тепер він нормальний. Це факт. Але тоді, як крав ваше авто, він не був нормальний. Чи ж ви вважаєте злочин за н о р м а л ь н е явище? Скажіть ви! І ви, пані, скажіть! — звернувся до моєї дружини психіятр.

Та ніби тее... сказати... — почав я вагатися. А дружина каже:

— Ви його не питайте, докторе... Він не призвичаєний глибше дивитися на справи. Він такий, як кажуть...

— Але ж очевидно, що злочин — це ненормальне явище! — голосно й рішуче перебив я жінці.

- Ви сказали розумне слово! — поклепав мене по плечку психіятр. — Злочин - то ненормальне явище. Отже, злочинці - то ненормальні люди. А ненормальні люди не можуть відповідати за свої вчинки. Деякі з них бувають постійно ненормальні. А деякі тільки хвилево, — тоді як побачать чужу власність, або розлютяться, або розмріються, або... і так далі.

Такий хвилевий приступ ненормальности напав був і на бідного Джана, і тому він "позичив" собі ваше авто. Але тепер цей ненормальний стан покищо проминув.

Ми погодилися з психіятром, делікатно перепросили Джана й не заявляли в поліцію.

Джан вийшов з виглядом ображеної дитини, старяючись прикидатися дорослим парубком. Джан вийшов і зараз таки вкрав авто психіятра і втік.

- А може б таки заявити в поліцію? — почав я нерішуче.

— Ні! Покличемо його батька... — і психіятр зателефонував до Джанового батька. Батько не прийшов. Мати прийшла - заплакана.

Психіятр ще не дав їй слова сказати, а вже почав вичитувати їй:

— На кого ви свого сина виховали! Характер зіпсували його! Випачили! До праці силували! Не купували того, чого він хотів! Паском били! До гурту не випускали! Таку вразливу юну душу зранювали, — і ось що вийшло!

— Пане... перепрохаю вас... докторе! Ми його виховували за вказівками виховавчих книжок! — рішуче й здивовано запротестувала мати.

— Яких книжок? З-перед ста років? — їдко, з насміхом скрикнув психіятр.

— З ваших книжок! — перебила мати. — Ця книжка — то "Модерне виховання дітей", доктора Петра Колиби. Там сказано: не противитися дитині, догоджати їй, не силувати до нічого, не карати, не згадувати про її збитки... І ми так виховували Джана! Хіба ж не так?! — з якимсь трагічним протестом звернулася вона до моєї дружини.

— Та ніби так... — кажу.

— Це правда, — потвердила дружина.

Я, — кажу, — сам чув, як батько перепрохав Джана за це, що Джан вікна в хаті побив.

Але психіятр не мав часу слухати. Бо враз задзвонив телефон, і його викликали до якихсь пацієнтів. Діти в ґаражі гралися в індіян, запалили вогонь і спалили ґараж. Родичі викликали психіятра, щоб оглянув тих дітей та сказав, чи в нормальному стані вони допустилися "збитка".

Назар Полин.

A PRIEST SPEAKS HIS MIND

by Rev. P. E. R. O'Gorman

Книжка написана бувшим римо-католицьким священиком, який відкриває ріжні надужиття, які його спонукали перестати бути католицьким священиком та взагалі виступити з Католицької Церкви. — Книжка має 190 сторін друку й коштує з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ДВІ ПОНУРІ ТРАГЕДІЇ

На периферії м. Сен-Гаесинт, 30 миль на схід від Монтреалу, Квебек, знайдено три забитих молотком по голові хлопці: Жан Поль — 6 років, Андре — 4 р., Жюль — 9 місяців; всі вони сини п-ні Жюльен Горга, яку поліція затримала покищо як свідка.

Після того, 24 години пізніше, сталася друга трагедія на передмісті Торонта. У пивниці дому відомого адвоката повішено чотири його донечки: Морін — 4 роки, Ейлін — 3 р., Кетлін — 2 р., і Мері Джозефін — 6 місяців. Тільки цю останню вдалося врятувати штучним віддиханням. Поліція арештувала 27-річну їхню матір Морін О'Доновгю, дружину адвоката, під замітом повішення своїх дітей. Від 29 серпня до 28 вересня ця жінка була доходящою пацієнткою одної з лікарень.

ДОЛЯ ПЕСИКА В САТЕЛІТІ

Песик „Кудрявка" тільки тиждень давав про себе знати в другому з черги сателіті, випущеному советськими вченими навколо землі. Після того ознаки його життя перестли доходити до землі. Песик жив тільки тиждень.

Світ очікував, що на 40-ліття жовтневої революції советські вчені зроблять спробу досягнути планету Місяця водневою бомбою, випущеною з ракети, однак це не сталося. Вчені на Заході кажуть, що, можливо, советські вчені таку спробу зробили, але вона їм не вдалася.

90-ЛІТТЯ ПРИНАЛЕЖНОСТИ АЛЯСКИ ДО ЗДА

Цього року 18 жовтня сповнилося 90 літ з того часу, як Аляска стала американською. Раніш вона належала до Росії, але 18 жовтня 1867 року Росія продала Аляску Злученим Державам Америки за суму 7 мільйонів долярів. Аляска має тепер тільки 155 тисяч населення, але своїми величезними багатствами дає Америці 4 більйони дол. щорічного прибутку.

П Р О Д А Ю Т Ь С Я

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади; друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2½ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темнозеленої або ясносиньої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати поштовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді.

Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

ЗДА НЕ ВИЗНАЛИ УССР ЗА ДЕРЖАВУ

При Обеднаних Націях існує, як одна з її агенцій, Сільсько-Господарська Організація (ФАО — Фуд енд Агрікалчюр Орґенайзейшон"). Советський Союз, як цілість, туди не належить, бо не хоче брати на себе частини харитативних зобовязань, що випливають з членства в цій міжнародній установі. Тому уряд у Москві рішив провести туди т. зв. „Українську Соціялістичну Советську Республіку". Через неї він мав би там голос, а зобовязання були б значно менші, ніж для цілого СССР.

Одначе уряд Злучених Держав Америки, після розглянення цієї справи, 8-го жовтня ц. р. повідомив советського амбасадора в Вашингтоні, що „Советська Україна є інтеґральною частиною Советського Союзу, і не має тих даних суверенної держави, які потрібні для членства в ФАО".

Не дай, Боже, щастя, а дай розум.

К Н И Ж К И ! К Н И Ж К И ! К Н И Ж К И !

В книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

- АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на міміографі) 108 стор. 2.00
- АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
- БІБЛІЯ в українській мові, Старий і Новий Заповіт, в оправі. Ціна 2.50
- ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
- ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
- ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
- ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
- ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
- ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна 50
- КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон — 167 стор. Ціна .50
- КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво. — Митрополит Іларіон — 32 стор. Ціна 10
- КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор 45. Ціна .30
- КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна 1.00
- ЛІТУРГІКА — (Дяківський Курс) — Прот Є. Грицина (на міміографі — 49 стор. Ціна 1.00
- МАЛИЙ КОЛЯДНИК — на 20 стор. Ціна 10
- МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви. — Прот В. Кудрик — Том I — 254 стор. Ціна .75
  - Том II — 286 стор. Ціна .75
  - Том III — 252 стор. Ціна .75
  - Том IV — 256 стор. Ціна .75
- МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор. Ціна 75
- НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том I — стор. 294 в оправі 7.50
  - брошурована 6.00
  - Том II — стор. 398 в оправі 7.50
  - брошурована 6.00
- НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР — ціна 1.00
- ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот С. В. Савчук 25
- ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
- ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
- ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родин, 28 стор. Ціна .50
- ПРЕПОДОБНИЙ ЙОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор. 64 Ціна 25
- ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК - 1955 - 136 сторін. — Ціна 2.00
- ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 - 102 стор. Ціна .50
- ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна .50
- РІДНА НИВА Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
- РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224. Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222. Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік. Стор. 334. Ціна .35
- РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік Стор. 206. Ціна 25
- РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік. Стор. 160. Ціна 25
- РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна 25
- ÇТАТУТ і ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50
- ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна 30
- УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон. 180 стор. Ціна 75
- УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) — Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
- ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук Ціна 50
- ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
- ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .50
- ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки 15
- ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. Ціна .50
- ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович 110 стор. Ціна .50
- ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
- ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна 25
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 6.50

Б О Г О С Л У Ж Б О В І К Н И Ж К И

- АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна 5.00
- ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна 25
- ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на міміографі) 57 стор. Ціна 3.00
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі золочений. Ціна 6.50
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна 5.50
- МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
- НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ — в красках малинова, темно-зелена або ясносиня. Оправлені в плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів. Розмір — 16x11x2½. Ціна $125.00
  - Мала — 9x7x1½. Ціна 35.00
- ОКТОЇХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
- СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
- СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
- СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському — 18 стор. Ціна .75
- СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна .50
- СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
- СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .50
- СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00
- СЛУЖБА НА ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 17 стор. Ціна .50
- ТРЕБНИК. Частина І., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
  - Брошурований 5.00
- ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

- АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. — Прот. С. В. Савчук. Ціна .15
- БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
- БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Герус. Ціна .50
- ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
- ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
- ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса I—40 лекцій .85
  - Кляса II—40 лекцій .85
- ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

- AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
- AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .35
- A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
- THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
- CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
- COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
- FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 — pages 3.00
- The Great Prince St Vlarimir — also My Church and My Faith — by Rev. Nicholas Fedorovich .50
- HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science Cloth bound 2.00
  - Paper bound 1.00
- JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
- JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages .05
- MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf 64 pages .30
- OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth bound — 7.50
  - Paper bound 6.00
- RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60
- TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 5.50
- UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
- UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
- WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages 2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● З нагоди конференції членів корпорації Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу й адміністративного та учбового проводу Колеґії в днях 15,16 і 17 листопада, в неділю, 17-го листопада Високопреосвященніший Митрополит Іларіон відправив у Катедрі Пресв. Тройці Архиерейську Службу Божу, а по полудні сказав до учасників з'їзду Пастирське Слово, і взивав загал до належної підтримки цієї школи.

● У неділю, 3-го листопада в Торонті відбулося традиційне Свято Українського Православного Братства Св. Володимира в залі Православної Громади. Воно почалося відспіванням молитви о. П. Самцем і о. Д. Фотієм. Святом проводив голова Братства проф. В. Іванис, при секретарі Реві. Братчик Т. Хохітва виголосив доповідь „Українські звичаї, як виховний чинник". Проф. М. Муха сказав доповідь про працю Братства.

● У Ґомбуш Ґест, біля Сіднею, Австралія, будують українську православну церкву. Посвячення наріжного каменя 17 березня звершив Владика Сергій, Архиепископ Білоруської Православної Церкви при численній асисті українського, білоруського й сербського духовенства.

● Українське Православне Братство Св. Покрови в Буенос Айрес, Аргентина, вшанувала проф. Євгена Онацького званням Почесного Члена Братства, з нагоди 45-ліття громадської і 40-ліття літературної та наукової праці ювілята. Проф. Є. Онацький — активний член Братства Св. Покрови — вже роками працює на становищі редактора „Дзвона" — органу Братства.

● „Ля Воче Ортодосса", орган „Мовіменто Ортодоссо Італіяно" (Ортодоксійного Руху Італії) в ч. 3, 1957 р. подає, що Православна Церква Італії ще 21. 2. 1957 р. прийнята під зверхність Царгородської Патріярхії.

Під зверхність Царгородського Патріярха піддалися Єпископи: Єфрем Фузі з Фльоренції, і Венедикт з Неаполя, а також Єпископ Климент, при чому той останній має шлюбну дружину, 4 дітей, і живе подружнім життям.

● Католицька преса подає на основі вісток з Ватикану, що з Болгарії на тримісячну візиту до Риму прибув 70-літній Архимандрит Сергій Канабеєв, представник московського Патріярха на Болгарію, і тут він заявив, що хоче піддатися під зверхність Папи і конче дістати дозвіл перебувати в Російській Колеґії в Римі. Св. Конгреґація Найвищого Церковного Уряду повідомила, що заяву Архимандрита Канабеєва відповідні особи піддадуть глибокому розглядові, а до часу вирішення справи він не має права бути допущений до Російської Колеґії, що має привілей Ватиканської території.

● Минулого року, 1956, в Америці було понад 3,600 пожеж у церковних будинках, знищення обраховано на суму 21 мільйона долярів. Найбільше пожеж було спричинено підпалами, а в тому значна кількість — у наслідок молодечої злочинности.

● Проф. Богдан Боцюрків, що цього року назначений викладачем Албертійського університету, 13 листопада у згаданому університеті виголосив доповідь на тему: „Релігія в СССР". Доповідач сказав, що конфлікт між релігією і комунізмом в СССР триває далі; комунізм провадить боротьбу проти релігії. При тому Російська Православна Церква стала знаряддям пропаґанди в большевицьких руках. Однак релігійного життя большевики не вбють. — Що тут доповідач розуміє під словом „Церква": чи **всіх вірних**, з українцями включно, що їм навязано чужу ієрархію, чи тільки церковний провід — про це не сказано в доповіді. А знати це важно!

● Журн. „Нові Дні" (Торонто), ч. 94, 1957, звернув увагу на факт, що вислання проф. М. Чубатим листа до Хрущова, за апробатою кол Ватикану, українська преса прийняла майже загальною мовчанкою, крім „Українського Прометея". — Додаймо тут, що належно зареаґували тут вінніпеґський „Український Голос" і „Вістник". Інакше кажучи, — тільки ті часописи, що їх видають православні українці.

ВІСТІ З КАНАДИ Й ЗО СВІТУ

● На сесії Федерального парляменту Канади прем'єр Дж. Діфенбейкер поінформував, що його уряд збільшить оборонні засоби країни проти міжконтинентальних ракет і підводних човнів.

● КУК 15 листопада у Вінніпеґу склав заяву в Королівську комісію для розслідження справ освіти в Манітобі, і в цій заяві умотивував потребу введення української мови як одного з предметів навчання в 11 і 12 клясах середніх шкіл (гай скул) цієї провінції, а також у всій західній Канаді.

● У доповнюючих виборах в окрузі Емерсон послом до Манітобської леґіслятури 14-го листопада вибрано І. Танчака з ліберальної партії, а в окрузі Меніту-Морден вибрано консерватиста Мориса Ридлея.

● Посадник (мейор) Едмонтону, Василь Гавриляк заявив, що федеральний уряд 1945 р. виділяв собі 40 центів з кожного доляра муніципальних податків у Канаді, а тепер він виділяє для себе 70 центів з кожного доляра, і тому муніципали опинилися у фінансовій скруті.

● Відома українсько-американська діячка панна Маруся Бек цього року знову вибрана радною міста Детройту, Мишіґан, ЗДА.

● Фармер Арчій Ковалюк із Солсґирту, Манітоба, зголосився добровольцем у подорож на місяць — під умовою, що йому заґарантували б поворот на Землю. Якщо б Ковалюка хотіли заанґажувати советські учені — він зажадав би від них високої заплати, а для американців полетів би на Місяць безплатно.

● Президент Айзенгавер 13-го листопада сказав промову по телевізії, і заявив, що ЗДА збільшать свої засоби оборони, а головно перед загрозою міжконтинентальних советських ракет. При тому Айзенгавер підкреслив потребу вишколювати більше учених дослідників і техніків, що їх у СССР є значно більше, ніж в ЗДА. Президент сказав, що в Советському Союзі в середніх школах (гай скул) навчають 4 роки хемії, 5 років фізики й біології, 5 років чужих мов, астрономії і т. д., мають у середніх школах добрі лябораторії і т. д., отже й випускають добрих кандидатів для університетських студій. І тут Злучені Держави Америки мусять так само покласти більший натиск на піднесення рівня в середніх школах, бо від цього залежить рівень високих шкіл.

● Ще восени м. р. Англія запропонувала Канаді вільну торгівлю, без тарифових оплат, але консервативний уряд Канади не прийняв пропозиції. Л. Пірсон, якого популярність не впала, але ще зросла, коли ц. р. він дістав мирову нагороду Нобля, каже, що коли б ліберали були при владі, вони прийняли б англійську пропозицію. За цим висловився і посол Ф. Заплітний, сісіефівець, з Давфину, Ман.

● У програмі СіБіСі п. н. „Круглий стіл", дискутанти з-поміж представників науки, шкільництва, преси й індустрії незадовільний рівень науки в Канаді мотивували такими причинами: випускники середніх шкіл приходять в університети недостатньо приготовані; студіюють такі предмети, що найбільш популярні, поплатні й практичні, не керуючись своїм покликанням до цього; після закінчення студій воліють працювати в промислі, бо він поплатніший, ніж наукова праця в науково-дослідчих установах; уряд не дає студентам належної кількости стипендій у вистарчальній висоті (в Англії 70 відсотків студентів мають стипендії); легковаження науки серед молоді, спричинене загальним добробутом.

● У днях від 17 листопада по 1 грудня ц. р. УВАН у Вінніпеґу відзначила 50-ліття української книжки в Канаді рядом відчитів на цю тему.

● Західня преса подає, що усунення маршала Георгія Жукова із становища міністра оборони СССР викликало невдоволення в советській армії; це головно тому, що з боку нового міністра оборони, маршала Родіона Малиновського, сподіваються чистки прихильників Жукова серед офіцерів.

● Едлей Стівенсон, з демократичної партії, суперник республіканця Айзенгавера з часів виборів на президента ЗДА, заявив був, що ніколи не співпрацюватиме з Айзенгавером. Тепер одначе він прийняв пост дорадника през. Айзенгавера в комісії для скріплення НАТО, де обидві партії мають своїх представників.

● У листопаді був занотований перший внесок недовір'я до консервативного уряду Діфенбейкера, поставлений соціял-кредитними послами. Цей внесок перепав вислідом голосування: 16 послів (самі соціял-кредитні) за внеском, а 139 — проти.

● Алжирські повстанці, що борються за визволення Алжиру з-під французького панування, дістають легку зброю з сусідньої незалежної арабської держави Тунісу. На протести Франції - що ЗДА й Британія продають Тунісові зброю, в Лондоні й Вашингтоні відповіли, що коли б вони не продавали Тунісові зброї, то продав би Советський Союз, але тоді він міг би здобути серед арабів більші впливи

● Між Єгиптом і/ Сирією зарисовується „федерація"; покищо встановлено спільне командування арміями обох країн з осідком у Каїро — столиці Єгипту.

● Серед 10 середньошкільників в Алберті, що їм призначено стипендії Албертійського Пулу, є дві українки: Наталка Семотюк з Нюбрук та Іванка Волошин з Дервент. Стипендії, по $200, одержали найздібніші учні, що хочуть продовжувати свої студії в університеті.

● Л. Пірсон, б. міністер закордонних справ Канади в попередньому уряді, ліберальному, цієї осені виступив з промовою в Міннесотському університеті, ЗДА, у Вінніпеґу, а останньо, 6 листопада, в Саскачеванському університеті в Саскатуні, і всюди стоїть за гнучкішою політикою Заходу по відношенні до СССР. Він каже, що саме тільки упртивнене становище заперечування з боку Заходу не зможе довести до взаємного порозуміння. Пірсон закликає Захід до зміцнення спільної оборони, але разом з тим твердить, що Советський Союз не почне війни, бо знає, що вона була б для нього самогубством.

● Несі Шпац, 22-річна вчителька, минулого року втратила ногу в автомобільній катастрофі в Ню Йорку. Дейвід Меллінс, спричинник катастрофи, цього року був змушений виплатити їй 300 тисяч долярів відшкодування.

● Соціолог, д-р Ґордон Вилсон, з Ванкуверу повернувшись з Африки, заявив у Ванкувері, що канадці втішаються у всіх країнах світу найбільшою пошаною і приязню, а про Канаду всюди думають як про „зразок правдивої демократії". Д-р Вилсон був дорадником при уряді Кенії.

● Провінційні з'їзди складових організацій Союзу Українців Самостійників відбулися: в Гемилтоні, Онтаріо, — 12 і 14 жовтня, в Йорктоні, Саскачеван, — 26 і 27 жовтня; в Едмонтоні, Алберта, — 8, 9, 10 листопада; у Вінніпеґу, Манітоба, — 15,16,17 листопада.

● Торговельний представник Канади відвідав червоний Китай, і поінформував, що на слідуючий рік можна сподіватися, великого збуту канадської пшениці до цієї країни.

● Дж. Ф. Кеннан, бувший американський амбасадор у Москві, у своїй промові по радіо в Лондоні висловив передбачення, що усуненням Жукова Микита Хрущов підкопав під собою ґрунт, бо тим він відштовхнув від себе інтелігенцію, промислових керманичів і велику частину офіцерів.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА при Церкві Св. Юрія у Форт Френсес, Онт.

З початком вересня ц. р., після літньої перерви, знову почалося навчання в Недільній Школі. Кляси заповнилися діточками від 4-го до 14-го року життя. Учителі з радістю почали виконувати свою працю, щоб сталити молоденькі серця в Законі Божої Науки й прищеплювати в них любов до Православної Віри.

Недільна Школа при Українській Греко-Православній Церкві у Форт Френсес існує вже з самих початків, коли почали приїжджати священики на Відправи. Правда, що тоді, коли Богослуження відбувалися тільки раз на три місяці, або раз на місяць, то й стільки разів відбулися лекції в Недільній Школі.

Року 1948-го, з приходом сталого Настоятеля, Всеч. о. М. Юрківського, за його почином організується постійна Недільна Школа, в якій систематично провадиться наука. Навчав сам священик кожної неділі, коли відбувалося в місті Богослуження. Таким самим способом провадилася дальше Недільна Школа й з приходом, 1951 року, другого Настоятеля — о. В. Бойчука.

Року 1956-го Консисторія видає гарно ілюстровані лекції для Недільної Школи, які дають доступний матеріял не тільки для дітвори, але також для їх батьків, що роджені вже тут у Канаді. Ці лекції уможливлюють поставити Недільну Школу на кращий рівень. На прохання о. Настоятеля зголошуються на початок дві учительки: Настя Пасерб і Домка Кріштанович, а трохи пізніше ще дві: Марія Андрушко (Володимира) й Марія Андрушко (Миколи). Організується Комітет Недільної Школи, до якого входять: Дмитро Бадюк, Домка Кріштанович і Домка Долинна. Першого року науки, 1956-7, Недільна Школа мала два рівнобіжні відділи, які начислювали понад 70 дітей. На цей 1957-8 шкільний рік число дітей піднеслося до 80, і потрібно було зробити чотири відділи: від 4-5 року дитячий садок, від 6-9 перша кляса і від 10-го вгору друга кляса. Перша кляса, роки від 6-9, має два рівнобіжні відділи. Цього року учителюють. пані Михайлина Веприк — дитячий садок, 19 дітей; пані Ольга Вигнен — перший відділ першої кляси, 26 дітей; панна Маруся Кінг — другий відділ першої кляси 20 дітей і пан Григорій Пінюта, місцевий учитель „гайскул", друга кляса, 14 дітей. Увесь час, один день на тиждень, відбуваються лекції релігії для учителів і дорослих, які провадить о. В. Бойчук. Цих лекцій слухають кожного разу біля 15 чоловіків і жінок.

Наука в Недільній Школі провадиться кожної неділі під час Богослуження, а кінчається вже після проповіді, і тоді всі діти враз з учителями входять до церкви та беруть участь до кінця в Богослуженні. Приміщення Недільної Школи знаходиться в домівці під церквою; домівка поділена на чотири кімнати, які враз з церквою огріваються центральним оливним огріванням. Час від часу в залі для дітей власним прожектором висвітлюються релігійні образки, пристосовані до лекцій. Наука провадиться українською мовою, але допоміжною мовою, для вияснень, мусить служити й мова англійська, бо багато дітей дуже мало розуміють по-українськи. Ця проблема тут у Форт Френсес стає дедалі більш пекучою і, здається, просто до нерозвязання. Можливо, що можна б тому запобігти, коли б молоді батьки в своїх домах уживали більше української мови, а вони майже всі ще добре говорять по-українськи.

На закінчення можна сказати, що, не зважаючи на всі недотягнення, які тут є, в Громаді Форт Френсес є гарні вигляди на майбутнє в існуванні доброї Недільної Школи. Побажаним тільки є, щоб не лише деяким одиницям лежало на серці добро розвитку Недільної Школи, а щоб кожному членові Української Православної Церкви як тут, так і у всій Канаді, була важливою ця справа. Бо тільки діти є найкращим запевненням нашої майбутности, тому старайм̆ося заховати їхні душі для нашого народу й нашої Рідної Православної Церкви.

о. В. Бойчук.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ

Єлов Крік, Саск. — У неділю, 27 жовтня 1957 року, в українській православній церкві відбулося Хрещення донечки Всечесного Отця і Добродійки Зузаків з Нипавин, Саск. Тайну Святого Хрещення звершив місцевий Парох Всеч. о. Ю. Туржанський. Новоохрещеній дано ймення Ірина Галина. Хресними батьками були Іван Кухта з Саскатуну й Оксана Лебедович з Нипавин.

Після Хрещення відбувся обід на фармі в родичів пані Добродійки, де зібралася вся їхня рідня. Перед обідом о. Туржанський проказав молитву та поблагословив страви. Рідня приємно проводила час та з нетерпінням очікувала, що ось незабаром приїде Всеч. о. С. Зузак, який досить далеко мав тієї неділі Богослуження. Всім присутнім прийшлось чекати досить довго. Та врешті, на радість прибув Отець і всі спільно засіли за вечерю. Під час вечері наш о Парох виголосив відповідне слово з нагоди Хрещення, бажаючи родичам — Всеч. Отцю й Добродійці — потіхи з їхньої донечки, дідусеві, бабусі та прадідові і прабабі, ще довгого життя й доброго здоровя, щоб вони могли втішатись своєю онукою-правнукою

По тім Всеч. Отець попрохав усіх приявних, щоб цю урочистість, це родинне свято позначили також пожертвою на пресовий фонд. Присутні щиро віднеслись до цього, і свої пожертви склали слідуючі: Іван Кухта $3.00; по $2.00: Всеч. о. С. Зузак, Добродійка Галина Зузак, Юрко Кухта, Василь Кухта; по $1.00: Всеч. о. Ю. Туржанський, Палогна Кухта, Василь Фіцич, Федір Сенчина, Іван Сенчина, Василь Кухта, Оксана Лебедович і Ігор Кухта, Стефан Сенчина. Разом 20.00 дол., і цю суму розділено: 10.00 дол. на „Вістник", $5.00 на „Укр. Голос" і $5.00 на „Віру й Культуру". Після всього Всеч. о. Зузак подякував всім присутнім, за те що прибули на це родинне свято, а Всеч. о. Туржанському — за звершення Св. Тайни та родичам за приготування цього гарного прийняття. Жертводавцям сердечна подяка, а новоохрещеній Ірині Галині ве-

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

хай Всемилостивий Господь подає доброго здоровя, щоб вона щасливо виростала на втіху своїм родичам, а Церкві й Країні нашій на користь. На Многії Літа!

Присутній, — Т.

ГРИМСБІ, ОНТ.
З хрестин на Церкву й українську пресу

В суботу, 15 червня 1957 року відбулися в будинку Української Православної Громади в Ґримсбі, Онт., Хрестини Романа, сина п-ва Василя й Марії Василечків. Св. Тайну Хрещення звершив Парох о. Юрій Цукорник увечері в заповненій вірними церкві, при співучасті місцевого хору під управою дириг. Вірменкова. Кумами були: п-ні Марія Пейчів, Петро Кухарук, Агафія Кузь та Василь Кухарук. По Хрестинах відбувся величавий бенкет-обід, під час якого на заклик Всеч о. Пароха Цукорника, за згодою батьків, присутні куми й гості зложили 29 дол., з чого призначено: 20 дол. на місцеву православну церкву Св. Юрія, а по $4.25 на прес. фонд „Українського Голосу" і „Вістника", органу У. П. Церкви в Канаді, та 50 ц. на поштову оплату.

Батько новоохрещеного синка Романа, Василь Василечко, як добрий член Громади, всіма тут шанований, подякував усім своїм гостям за прибуття на Хрестини та зложення пожертви на свою Прав. Церкву і пресу. Новоохрещений малий козак Ромко хай росте батькам на радість, Україні на славу, а жертводавцям хай Всевишній нагородить довгим здоровям і прожиттям довгих літ.

Гість.

ЩО ДОСІ НЕ БУЛО ВІДОМЕ

Прочитав я книжку „МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ", яку написав і видав о. Прот Василь Кудрик і побачив, скільки важливого для нас є в нашій історії, якого ми ще майже не знаємо, бо в доступниших джерелах, воно промовчане, — а його треба знати. Багато невідомих подій розкрив о. Прот. Василь Кудрик у 4-ох книжках „Маловідомого", які належать головно до західних сторін України і до греко-католицьких справ на американськім континенті. Він показав багато такого, що його жадний підручник історії України не показує

А в книжці „Мелхиседек Значко-Яворський" автор розкриває, якими страшними насильствами заводили поляки унію в східній Україні.

Сам же Яворський — який це великий український діяч! Який патріот! А ми про нього дотепер майже не знали. Чи знає український загал, хто він був? Коли жив? Як Українську Церкву і народ обороняв? Чи знає теперішній загал, як поляки його арештували, в кайдани закували, возили в кайданах, мучили, замуровували, 3 рази хотіли його отруїти, але він полякам не піддався? В унію не пішов!

А дальше, чи знає теперішнє покоління, як мучили православних священиків і нарід, давали сотні буків, або й убивали? Як священики і нарід розбігалися й ховалися по лісах перед католицькими розбоями, подібно як колись перед татарською ордою? Як обметували прядивом руки, обливали смолою і запалювали? Як нападали на православних, все забирали, а доми й господарства нищили?

А про ті страшні події в нас дотепер не було окремої розвідки, отже ті події українському загалові невідомі.

Знаючи ті події, ми зможемо краще зрозуміти також Шевченкового „Кобзаря", бо якраз ті події довели до Гайдамацького повстання.

Згадану книжку я вважаю цінним набутком для української літератури, і тому книжка „Мелхиседек Значко-Яворський" повинна бути в кожній українській хаті, і зокрема в хаті кожного, хто походить з центральних і східних земель України

о. Кость Желішкевич.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРІЯ НАВАЛЬКОВСЬКА

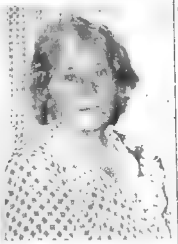

Покійна Марія Навальковська, донька Йосифа Шабаги і Павлини з дому Баранюк, народжена 18-го вересня 1889 року в селі Лашвці, Борщівського повіту, в західній Україні, по короткій недузі закінчила своє життя в лікарні в Ростерн, Саскачеван. На сумну вістку про важку недугу добрячої матері і бабусі, прибули діти й родина, щоб ще живою побачити їм дорогу особу, що їх усіх гаряче любила Покійна Марія перед своєю смертю прийняла Св Тайни Сповіді, Причастя і Оливопомазання. Тіло Покійної було перевезене з Ростерн до похоронного заведення Мекензі в Принс Алберт, де в неділю ввечері 30-го червня був відслужений Парастас при численній участі родини, парафіян, і приятелів родини Навальковських. Слід згадати, що Покійна Марія належала до тих небуденних українських жінок і матерів, що совісно і з посвятою виконала свої важкі обовязки для своєї родини, народу й рідної Церкви. Покійна Марія провела свої молоді літа тоді, коли її батькам приходилось важко пробиватися в житті на новому місці поселення. Покійна одружилася з Яковом Навальковським, що вже в часах з-перед 50 років був людиною національно свідомою, бо розумів і других переконував, що канадійським українцям потрібно невсипущою працею, просвітою і зразковою поведінкою здобувати краще положення в Канаді. Яків Навальковський і його дім належав до тих передових українських людей, що ніколи не відмовлялися кожного разу піддержати матеріяльно Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, чи справу Української Православної Церкви в Канаді, не раз навіть і з втратою для своєї родини. Покійна Марія була гарним взором тихої і господарної українки Великою приємністю Покійної було приймати гостей у своєму домі. Покійна любила багато читати, і захоплювалася історією України. Була побожною жінкою і зразковою матірю. Молодих Навальковських поблагословив Господь двома синами і двома доньками. Найстарший син, Кароль, аптекар-фармацевт у Мирнам в Алберті, одружений з Лелійкою з дому Келер з Канори. Донька Людвіна, дружина аптекаря-фармацевта Михайла Зюбрака, члена Консисторії УГПЦеркви, мешкає в Принс Алберт. Панство Зюбраки мають доню Лесю, славну українсько-канадську співачку, перед якою стелиться світле майбутнє. Донька Емілія, замужня за Іваном Івасюком, живе в Едмонтоні. Наймолодший син, Людвиг, є також аптекарем-фармацевтом, одружений з Анною з дому Шандро, і вони мешкають у Вилинґдоні, Алберта.

В понеділок, 1-го липня, тіло покійної Марії було перевезене до церкви в Принс Алберт, де о. Парох Прот. Михайло Фляк відслужив Заупокійну Службу Божу. Церква була по береги виповнена родиною і всіми, що прибули віддати останню християнську прислугу своїй матері, бабусі, добрій приятельці й сусідці. З далекого Торонта літаком прибула панна Леся Зюбрак на Похорон своєї любої бабусі. Прибула родина Покійної: рідний брат Семен Шабага з дружиною Марією, брат Прокіп Шабага з дружиною Анною з Альвени, сестра Покійної Настя Шевчук із Саскатуну, Антоніна Максимишин і швагер Петро з Саскатуну, Анна Чижик з чоловіком Янком з Мічем. Прибули й онуки Покійної: Давид, Денис, Кароліна, Зірця, Михася, Людвиг, Яків і Орися; а також Михайло, Микола Павло, Петро і Василь Цаленюки з Вакав і Торонта; Михайлина Мамчур з Вакав, Софія Цалинюк з Вінніпегу, Ольга Сметанюк з Гефорд і Марія Шульц з Принс Алберт, та хресний син Покійної — Олекса Чепурдя.

Священик у проповіді, по Св. Євангелії, підкреслив гарні прикмети душі й характеру покійної Марії, що доложила всіх важких старань, щоб своїх дітей вивести на гарні становища, щоб виховати їх на чесних православних українців, вірних своєму народові і Православній Церкві. Між іншим, замітне й це, що в родині Навальковських є аж три аптекари-фармацевти, — два брати Навальковські і зять Михайло Зюбрак, — і всі вони втішаються доброю славою серед канадійського суспільства. Родина Навальковських відома з великої пошани до неї і серед наших співгромадян, чого прикладом є й те, що новий прем'єр міністрів, Достойний Діфенбейкер, мешканець Принс Алберт, повернувшися з конференції в Лондоні, зволив прислати письмо з висловами співчуття на руки пані Людвіни Зюбрак, з приводу смерти її матері, покійної Марії.

По закінченні Похорону відбувся заупокійний обід у залі під церквою, при допомозі Жіночого Т-ва при парафіяльній церкві. При кінці обіду говорив ще о. Парох, згадуючи покійну Марію і її добрі діла, а опісля — зять Покійної, магістр Михайло Зюбрак сердечно подякував усім учасникам Похорону за їхню ласкаву участь. Під час Останнього Цілування в церкві було зібрано 25 дол. і цю суму передано на місцеву церкву, а при обіді зібрано ще 13 дол., які рішено вислати на „Вістник". Учасники Похорону розходилися по домах, з жалем згадуючи покійну Марію, а родина й діти повернулися до своєї праці, з важким болем у серці по втраті своєї матері й бабусі. Всім особам доброї волі, що чимнебудь причинилися до звеличення Похоронів, нехай винагородить Бог, а покійній Марії нехай подасть мир і добру славу поміж живучими. — Вічная Їй Память!

Прот. Михайло Фляк.

БЛ. П. МИКОЛА ЛИСИЙ

Ошава, Онт. — 5-го серпня ц. р., упокоївся в Бозі Микола Лисий. Він народився 1893 року в Ігровиці, Тернопільського повіту, Галичина. Одружився 1919 року з Марією Білоус. До Канади приїхав 1930 року.

Похорон відбувся з української гр.-православної церкви Св. Івана. Похорон і Службу Божу відправив о. Прот. Кость Желішкевич, він же сказав прощальне слово. Дяківську частину співав п. А. Лойко.

Тіло покійного зложено в могилу на Юніон Цвинтарі. Покійний оставив дружину Марію, 4 доньки в Канаді, а одну доньку в старому краю. Вічна Йому Память!

о. К. Ж-ч.

БЛ. П. МИРОН НАГІРНИЙ

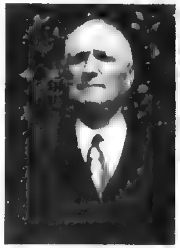

У вівторок рано, 29-го жовтня 1957 р., в Наяґара Фалс, Онт., упокоївся Мирон Нагірний, проживши 66 літ. Смерть наступила несподівано

Покійний походив із села Неневич, Сокальського повіту, Галичина. До Канади прибув 1912 р., а одружився з Марією Гуменюк 1914 р. Полишив дружину Марію і дочки — Анну, Геню, Олю і Софію та два сини — Павла і Степана. В старім краю зоставив 96-літню матір і 2 сестри.

У Саскатуні, Саск., жив до 1945 р., де мав підприємство таксівок і гараж.

Він живо цікавився громадськими справами, отже був знайомий багатьом людям і з дальших сторін. В українській православній церкві в Саскатуні він дякував.

Року 1945-го він переїхав схід Канади і там займався продажем реальностей; інтересувався також громадськими справами.

Похорон правив 1-го листопада в українській православній церкві о. Ференсів, при поважнім числі народу.

Після Похорону в церковній залі був поминальний обід, приготований жіноцтвом, і тут промовляв о. Гліцький з Ст. Кетеринс. Від Громади промовляв Д. Губка, а від СУС П. Кокор. Також промовляла Ганка Ковальчук. Від родини зложив подяку Шелюк.

На заклик Кокора присутні зложили 42 доляри, які розділено: на „Укр. Голос" 12 дол., на „Вістник" 10 дол., на Колеґію св. Андрея 10 дол., на місцеву церкву 10 дол.

Відійшла від нас така близька нам людина, — тож нехай Господь прийме від його родини і від усіх знайомих щирі молитовні бажання, — щоб Господь прийняв його до Своїх Осель. — Вічна Йому Память!

Павло Кокор.

ВОЙТЕК КРУЛІЦЬКИЙ.

У неділю 28-го липня, по 6 тижневому перебуванні в лікарні в Мус Джо, Саск., відійшов у Вічність бл. пам Войтек Круліцький.

Тіло покійного, згідно з його вираженою за життя волею, було перевезено до Ню Вестмінстер, Б. К. У пятницю, 2-го серпня, о. О. Костюк з дяком п. Ю. Воронюком у присутності рідних і численних приятелів Покійного, відслужив Панахиду, а в суботу перед полуднем — Похоронну Відправу в похоронному заведенні „Вудлон" у Ню Вестмінстер, після чого тіло Покійного всі разом відпровадили на новий цвинтар у Нютон, Б. К.

По 40 днях у православній церкві в Волей, де найстарший син Покійного Степан є парафіянином, а його дружина Оксана — головою Жіночого Товариства, по Службі Божій відправлено Панахиду і заходами всієї родини Покійного влаштовано величавий поминальний обід Ще за життя Покійний передав із Саскачевану свою пожертву 40 дол. на образ до Іконостасу в нашій церкві, що тоді будувався.

Войтек Круліцький народився 16-го червня 1885 року в м. Яблонові, Галичина, де й жив до 1910 року, коли приїхав до Канади і оселився в Йорктоні. Саск.

По двох роках одружився з панною Анастасією Дейнекою. Займався фармерством, перебравшись в околицю Тідор, Саск. Року 1943-го переїхав до Б. К. на постійний побут. Дружина його померла в 1945 році. Покійний мешкав у сина Степана і працював 9 років у м'ясокомбінаті „Свифт". Останньо, понад рік часу перебував у найстаршої доньки, Павліни Чучвари, в Мус Джо

Покійний лишив у смутку 2-х синів і 2 доньки та 6 онуків Вічна Йому Память!

Присутній.

ПОДЯКА

Висловлюємо сердечну подяку о. О. Костюкові, п. Ю. Воронюкові, приятелям і парафіянам за допомогу й участь у Похороні й поминальному обіді і всім іншим, що помолилися за душу нашого дорогого тата й дідуся.

Родина Покійного.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПИЛАТ
(Поминальне Богослуження)

Вже минув рік, як відійшов на вічний споминок бл. п. Василь Пилат з Мелвил, Саск. Смерть наступила була ненадійно при роботі, на 65 році його життя, 26 жовтня м. р. Покійний полишив у глибокому смутку свою дружину Анну й три дочки: Марію Ретґибир, Онгу Островерху й Наталку.

В суботу 26-го жовтня ц. р., в рік по смерти, відбулося Поминальне Богослуження в церкві Покрови Пресв. Богородиці в Мелвил. Присутніх на Богослуженні було біля 60 осіб. Службу Божу і Парастас відслужив Парох о. М. Коленич.

По Відправі пані Анна Пилат запросила всіх до себе додому на щедрий, великий обід. На обіді вищеподані особи зложили на Невянучий Вінок для покійного Василя 21 дол., і цю збірку передано на фонд „Вістника".

Пожертвували слідуючі: по 1 дол. — Г. Савчин, А. Віґар, В Коршман, М Галик, Ів. Матвій, Й. Вівчар, А Пилат, К. Вівчар, М. Саган, С Пилипів, М Пилипів, К. Лозик, П. Вівчар, А. Заблоський, пані М. Пилат, С Ферлейко, Ів. Геррісон, С. Ретґибер, М. Островерха, пані Л. Гудий, Ів. Затарук

Всім щира подяка за пожертви, а покійного Василя нехай Милосердний Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Память!

о. М. К.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Відповідь на лист з Едмонтону

Автор листа пропонує писати „Введення в Храм П. Богородиці", а не „Уведення в Храм", бо: „уведення в храм" не те, що „введення в храм", твердить автор листа „Будьте ласкаві вживати на далі давнього, доброго, випробуваного слова, яке таке гарне, що не потребує ніякої зміни". „Стосувати до модернізму можуть большевики, і їм це можна, а нам цього не можна й не треба робити Твердж у, що **„вводити"** не те саме, що **„уводити"**! Можна **вводити** когось до церкви, до хати, до товариства. **Уводити** означає когось силою, проти волі чи бажання вести куди він не хоче!

Відповідь. В українській мові „уводити" і „вводити" це те саме. Достойний автор може це без труду перевірити в словниках. І тільки залежно від звукового сусідства інших слів, серед яких це слово вживається, відповідно зминяємо „уводити" на „вводити", чи навпаки, але тільки всередині речення чи вислову. Коли ж починаємо речення чи вислів цього типу словом, то ніколи не починаємо його ні письмом, ні звуками з подвійним **в**, цебто не говоримо й не пишемо: **„Ввійшовши до хати, ми привіталися". „Ввесь народ святкує", „Ввели його до хати"** і т. д., а говоримо й пишемо: „Увійшовши до хати, ми привіталися", „Увесь народ святкує", „Увели його до хати". **„Введення це російський правопис; „Введение".**

Слово „уводити" в українській мові не означає вести когось туди, куди він не хоче, або звести когось, спокусити. Отож, по-українськи говоримо: він хоче, **„звести"** когось з розуму, з чеснот, але не „увести". Це по-польськи „уводзіць" означає „зводити". Коли ж одначе ідеться про провадження когось проти його волі, то це виражаємо не словом „уводити", а тільки силувати когось до чогось, схопити когось кудись, вивести когось силою, — все це по-російськи означає „уводить".

Автор листа пише, що „Віче не можна „влаштувати". То можна влаштувати **те**, до чого вживається лаштунків. Можна влаштувати сцену.

Віче можна зорганізувати, устроїти, урядити, зарядити, зібрати, скликати, урядити і тп."

Відповідь. — Слово „влаштувати" вживається не там, де вживається лаштунків, бо раніш були слова „лаштувати" і „влаштувати", а вже від них пішло слово „лаштунки". По-друге, коли в літературній мові прийнято говорити, що хтось „влаштувався на посаді", то це не значить, що він обставив себе лаштунками, мов сцену. Слово „устроїти" — це російське „устроїть", „урядити" — з польського „ужондзіць"... по-українськи говоримо: **влаштувати,** не устроїти, урядити. Такі аргументи автора, як „модернізм", „большевизм" — тут не переконливі, бо вони не є мовного характеру

Автор листа пише, що „Назара Полина „Крізь пальці" добре для світської ґазети. І то гумористичної. Коли вже треба для розваги читачам гумору, то чому його не подавати з церковного **життя!"**

Відповідь. — Фейлетони містять світські газети не конче гумористичні. Містять їх і поважні часописи. Містили їх постійно у Львові „Діло", „Новий Час", „Неділя". Щодо пропозиції автора подавати гумор з церковного життя, то є підстави думати, що навіть кращі світські часописи на неї не пішли б з пошани до Церкви, не тільки релігійні органи.

Щодо гумору на світську тему, то якщо він своїм змістом не ображує релігійних почувань і маєстату Церкви, а навпаки — в пристойній формі вказує на ці життєві хиби, що їх треба уникати, то це йде на моральне збудування суспільства. Це інша річ, якщо авторові йдеться про сам факт **світськости** тем фельетонів. Це вже заторкує принципову справу: порушувати на сторінках „Вістника"

також і світські справи чи ні? Це мусів би вирішити Провід Церкви так, як уважав би за відповідне: чи сам, чи може також у порозумінні з загалом вірних-передплатників, шляхом анкети. Редакція на власну руку таких принципових справ вирішувати не може.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпег
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6-5373

ПІДВИННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Кенора, Транскона
8. Неділя — Су Лукавт, Паплар Парк
15. Неділя — Кенора, Дуфрост, Транскона
19. Четвер — Св. о. Николая Чудотворця — Гонор (Храм)
22. Неділя — Тиндал, Ледвин
29. Неділя — Гонор, Папларфілд

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4.

о. В. АПОНЮКА
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Мус Джо
4. Середа. Уведення в Хр. Пресв. Богородиці — Прілейт
8. Неділя — Ріджайна
15. Неділя — Ріджайна
19. Четвер. Св. Миколи Чуд. — Кендіяк
22. Неділя — Прілейт
29. Неділя — Ріджайна
Адреса: 1849 Вінніпег Стр. Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. Г. КРИШТАНОВИЧА
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя. Служба Божа — Лак ля Біч
4. Уведення в Хр. Пресв. Богородиці — Серайл
8. Неділя. Служба Божа — Крайленд
15. Неділя Служба Божа — Гресленд
19. Св. Николая — Бойл
22. Неділя. Служба Божа — Норал
29. Неділя. Праотців — Вондерінг Ривер
Прошу родичів приходити з дітьми, з якими по Службі Божій відбудеться катехізація.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Вилингдон
4. Середа. Уведення в Храм Пр Богор. — Борівці
8. Неділя — Андрю
13. Пятниця. Св. Ап. Андрея Перв — Лужани
15. Неділя — Кагвин
19. Четвер. Св. Миколая Мир-Лікій. Чудот. — Прут
22. Неділя — Завале
29. Неділя — Гемлин
Адреса: P.O. Box 307, Вилингдон, Алта. Тел. 49.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Норт Бетлфорд (заг. збори)
4. Середа — Уведення Пр. Богор. — Витків
8. Неділя — Гетерлей
15. Неділя — Глезлин (заг. збори)
19. Четвер. Св. Николая — Норт Бетлфорд
22. Неділя — Кендо
29. Неділя — Медов Лейк
Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. П. САЦЕВИЧА
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Смокі Лейк (Загальні річні збори)
4. Середа. Уведення в Храм Пресв. Прес. Богор. — Бойн Лейк (Загальні річні збори)
8. Неділя — Беліс (Загальні річні збори)
15. Неділя — Давіяг (Загальні річні збори)
19. Четвер. Св. Миколая — Смокі Лейк
22. Неділя — Вільна (Загальні річні збори)
29. Неділя — Спеден (Загальні річні збори)
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта Тел. 39.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Шіго місто
4. Середа. Уведення в Хр. Пресв. Богор. — Коло Мельничуків
8. Неділя — Шіго Полудн.
15. Неділя — Винярд
19. Четвер. Св Миколая — Коло Купровських
22. Неділя — Фовм Лейк
29. Неділя — Елмор
Адреса: Шіго, Саск., Box 59 Тел 21

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Роблин
4. Середа. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Шел Велій
8. Неділя — Линард
15. Неділя — Грендвю
19. Четвер. Свято Миколая — Мек-Нат — „Драчинці"
22 Неділя — Шортдейл
29. Неділя — Петлюра
Адреса: Box 201, Роблин. Ман. Тел. 214-R.-2.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ГРУДЕНЬ:
4. Середа. Уведення в Храм Пресв Богор. — Ричмонд П. (Річні збори)
8. Неділя — Баргел (Річні збори)
15 Неділя — Атабаска (Річні збори)
19. Четвер. Св. Миколая — Вестлок Річні збори)
22. Неділя — Сіба Біч (Річні збори)
29 Неділя — Вайлдвуд (Річні збори)
Адреса: Box 551. Вестлок. Алта. Тел. 436

о. ІВАНА КУЛИНА
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя — Етелберт
15 Неділя — Дорбен
19. Св. Миколая — Етелберт
22 Неділя — Венлав
29. Неділя — Гарленд
СІЧЕНЬ:
5 Неділя — Драй Ривер
6. Святий Вечір — Етелберт
7. Різдво Іс. Хр. — Пайн Ривер
8. Собор Пр. Богородиці — Етелберт
9. Св Арх. Стефана — Дорбен
12 Неділя — Гарленд
14. Новий Рік — Венлав
18 Щедрий Вечір — Етелберт
19 Неділя. Богоявлення — Пайн Ривер
Адреса: Box 71. Етелберт. Ман.

о. ІВАНА МАГАСА
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Гефорд
4 Середа. Уведення в Хр. Богор. — Гефорд
8. Неділя — Кридор
13 Пятниця Св Ап Андрея Перв. — Гефорд
15 Неділя — Гефорд
19. Четвер. Св. Миколая Чудотв. — Мейфер (Храм)
22 Неділя — Гефорд
29. Неділя — Редфілд
Адреса: Гефорд. Саск., Box 163 Тел 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ГРУДЕНЬ:
4. Середа. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Арран
8. Неділя — Гаес
15. Неділя — Вайтбіч
19. Четвер Св. Миколая — Сван Плейн
22. Неділя — Норквей
29. Неділя — Мейбридж
Адреса: Box: 111. Гаес, Саск.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Дрифтінг Ривер
4. Введення — Роркton
8. Неділя — Давфин
15. Неділя — Гилберт Плейнс
19. Четвер, Миколая — Великий Ривер
22. Неділя — Косів
29. Неділя — Давфин
29. Неділя — о 7 год. вечора Вечірня — в Гилберт Плейнс
В усі інші Неділі Вечірня о 7 год вечора в Давфині.
Адреса: Box 1088 Давфин. Ман. Тел. 4704

о. СТ. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Вірдейл
4 Середа. Уведення — Керрот Ривер
8. Неділя — Кадет
15. Неділя — Нипавин
19. Четвер. Николая Чуд. — Сенбург
22. Неділя — Шипмен
29. Неділя — Нипавин
Адреса: Box 994, Нипавин. тел. 2160

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Толстой
4. Середа. Уведення — Толстой
8. Неділя — Пембіна
15. Неділя — Роза
19. Четвер. Николая — Толстой
22. Неділя — Гардентон
29. Неділя — Сарто
Адреса: Толстой. Ман.

о. Е. ГОРГІЦИ
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Вайта
4. Середа Уведення в храм Пресв. Богородиці — Сірко
8. Неділя — Сандави
15. Неділя — Вайта
19. Четвер. Миколая Мир. — Лік. Чудотвор. — Арбакл (Храм)
22. Неділя — Сеньків
29 Неділя — Арбакл (Свв. Петра й Павла)
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. Г. ВАСИЛІВА
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Пено (Річні Збори)
8. Неділя — Торсбі.
15 Неділя — Оновей (Річні Збори)
19. Св. Николая Чудот. — Брудергайм (Храм)
22. Неділя — Калмар (Річні Збори)
29. Неділя — Торсбі (Річні Збори)
УВАГА: По відправі відбудуться в кожній громаді Молебень за полеглих.
8710—112 Аве., Телефон: 796066
Едмонтон, Алберта.

о. О. ФЛЯКА
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Восетна (Загальні збори)
шарт
Вечірня в Радвей о год. 7 веч
4. Середа. Введення в Храм Пресвятої Богородиці — Егримонт
8. Неділя — Торгилд
15. Неділя — Егрімонт (Загальні збори)
Вечірня в Восетна о год. 7-й веч.
19. Четвер. Св. Миколая — Редватер
22. Неділя — Радвей (Загальні збори)
29. Неділя — Торгилд (Загальні збори)
Вечірня в Егримонт о год. 4-й по пол.
Адреса: Box 128. Тел. 10. Радвей

о. Л. В. ПЯЧИНИ
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Йорктон
4. Середа. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Мазепа
8. Неділя — Райн
15. Неділя — Йорктон
19. Четвер. Св. о. Ник. — Горлиц
22. Неділя — Брокстон
29. Неділя — Калдер
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32996 — Йорктон, Саск.

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ:

1	Н	18	Нед. 25. Муч. Платона
2	П	19	Преп. Варлаама ігум. Печ.
3	В	20	Преп. Григорія Деканол.
4	С	21	УВЕДЕННЯ БОГОРОДИЦІ
5	Ч	22	Ап. Филимона і Архипа
6	П	23	Амфілоха еп. Іконійського
7	С	24	Вмч. Катерини
8	Н	25	Нед. 26. Климента еп.
9	П	26	Пр. Якова Пустинника
10	В	27	Вмч. Якова Перського
11	С	28	Прмч. Стефана Нового
12	Ч	29	уч. Парамона і 370 з ним
13	П	30	†Ап. Андрея Первозван.
14	С	1	Прор. Наума, м. Ананії
15	Н	2	Нед. 27. Прор. Авакума
16	П	3	Преп. Софонії, Івана
17	В	4	Вмч. Варвари і Юліяни
18	С	5	†Преп Сави Освященого
19	Ч	6	МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ
20	П	7	Амвросія еп Медіол
21	С	8	Преп. Потапія ап. з 70
22	Н	9	Нед. 28. Зачаття Пр. Бог.
23	П	10	Муч. Мини, Ермогена
24	В	11	Преп. Даниїла Стовп.
25	С	12	Спиридона Чудотв.
26	Ч	13	‡Муч. Евстратія, Ореста
27	П	14	Муч Тирса, Левкія
28	С	15	Свмч. Елевтрія і м. Анфії
29	Н		Нд. Праотців. Прор. Агея
30	П	17	Прор. Даниїла і 3 молод
31	В	18	Муч. Севастіяна і воїнів

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Сенді Лейк
4 Середа — Січ
8. Неділя — Мензі
13. Пятниця — Овкборн
15. Неділя — Розбурн
19 Четвер — Глен Елмо
22 Неділя Енгусвил
29 Неділя — Овкборн
Адреса Овкборн, Ман. Тел. 336

о. П. БУБЛИКА
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Інсінгер (місто)
4. Уведення в Храм Пресв. Богорд — Льора
8. Неділя — Тідор (місто)
13. Св. Андрея — Тідор (за рікою)
15. Неділя — Вест Брук
19. Св. Миколая — Інсінгер (коло Куцих)
22. Неділя — Дробот
29. Неділя — Інсінгер (гай-вей)
Адреса: Box: 6 Тідор, Саск.

о. М. КОЛЕНИЧА
ГРУДЕНЬ:
1. Неділя — Айтуна/ Вечірня 7-й год. веч. Айтуна
8. Неділя — Мелвол
15. Неділя — Гудів
19. Св. Миколая — Габард (Храм)
22. Неділя — Фелвуд
29. Неділя — Габард
УВАГА: В кожній громаді по Службі Божій відбуватиметься катехізація дітей. Тому прошу родичів приводити своїх дітей до церкви.
Адреса. Box 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ГРУДЕНЬ:
1 Неділя — Тернопіль
4. Середа Уведення — Сматс
8. Неділя — Лініп
15. Неділя — Вакав
19. Четвер. Св. Миколая — Ст. Джулієн
22. Неділя. Зачаття — Кадворт
29 Неділя — Єлов Крік
Адреса: Box 4 Тел. 45 Вакав, Саск.

Устав Церковний

ГРУДЕНЬ:

1. Нед. 25. Гол. 8. УЄ 3. Літур. Ап Ефес. 4: 1-6. Еван. Луки 10: 25-37.

4 Сер. Введення в храм Пресв Богородиці. УЄ Луки. 1: 39-49, 56 Літ. Ап. Жид 9: 1-7. Еван. Луки 10: 38-42 11: 27-28.

8. Нед. 26 Гол 1. УЄ 4 Літ. Ап. Ефес. 5: 9-19 Еван Луки 12: 16-21.

15. Нед. 27 Гол. 2. УЄ 5. Літ. Ап. Ефес 6: 10-17 Еван. Луки 13: 10-17.

19 Четв Миколая. УЄ Івана 10: 9-16 Літ Ап. Жид. 13: 17-21. Еван. Луки 6: 17-23

22 Нед 28. Анни. Гол 3. УЄ 6. Літ Ап Колос. 1: 12-18 і Галат 4: 22-31. Еван. Луки 17: 12-19 і Луки 8: 16-21.

29. Нед. Праотців. Гол. 4.УЄ 7. Літ. Ап. Колосян 3: 4-11. Еван. Луки 14: 16-24.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXIV. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 15, 1957. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1957. ЧИСЛО (1052) 24

ПЕРВОЄРАРХ ЗАКЛИКАЄ ПОДБАТИ ПРО ДОСТАТНЮ КІЛЬКІСТЬ СВЯЩЕНИКІВ

Складаючи свій Архипастирський привіт осінньому З'їздові СУС і Колегії Св. Андрея, на загальній сесії в неділю 17 листопада 1957 р., Високопреосвященніший Митрополит Іларіон підкреслив, що нашим першим завданням є подбати про достатню кількість священиків, щоб не лише заповнювати прогалини, що витворюються після відходу з цього світу старших священиків, але також і для того, щоб поширити цю обслугу, якої вимагає постійний розвиток Церкви.

ПІДКОПУЄ ХРИСТИЯНСТВО З ДРУГОГО БОКУ

Пресове звідомлення з Ванкуверу подало, що якийсь священик Гиллс у цьому місті виступив з промовою на зборах торгівців нерухомостями і мав сказати, що в боротьбі капіталістів з комуністами Бог стоїть по стороні капіталістів

Розуміється, комуністична преса, як звичайно, підхопила це в своїх виступах проти Церкви. Та кінець-кінцем справа не в комуністичній пресі, бо її опінія не може бути міродайна для християнина Справа тут у цьому, що такі виступи, як о. Гиллса, в яких твердять, що Бог нібито може стояти по стороні тієї чи іншої кляси і партії, яка б там вона не була, - це вияв незнання духа християнства, а може й брак доброї волі Основи християнської ознаки такі: Ві р а у Бога й любов до Нього почерез л ю - б о в до ближнього, повсякчасну любов думкою, словом і ділом (добродійністю). Отже х р и с т и я н и н о м може бути і убогий, і заможний. Християнство - це р е л і г і я, а не якась політична, соціяльна чи економічна доктрина.

ПАПА ПРОТИ ОДРУЖЕННЯ ПОВДОВІЛИХ

На конгресі Міжнародного Обєднання Родинних Організіцій Папа говорив на тему „Величі вдовиного стану" і заявив, що він осуджує друге одруження вдівців і вдовиць. „Хоч Церква не забороняє дружитися другий раз, однак вона воліє ці душі, що лишаються вірними своїм подругам (покійним)" Папа ще додав: „Подружня любов, що являється душею подружжя і надає йому життерадісности та краси, продовжує своє існування в усій своїй величі та в обіті на вічність."

ФЕДЕРАЛЬНІ ВИБОРИ 14 КВІТНЯ?

У парляментарних колах в Оттаві, головно серед опозиції,кружляють неофіційні чутки, що консервативний уряд Діфенбейкера нишком приготовляється до перевиборів, які мали б нібито відбутися 14 квітня.

КАТОЛИЦЬКИЙ ЄПИСКОП ОЧОЛЮЄ СЕКТАНТІВ

Стевеністи, або, як вони себе називають, Мала Церква, — то одна з деномінацій, яка відкололася від Риму біля 1801 року, і найбільше своїх вірних має у Бельгії - у департаменті Вандеї, де переважає населення французького походження Хоч стевеністів Рим уважає за секту, то одначе він настановив для них, як каже, „батьком" свого Єпископа Мореля, з титулом Апостольського Візитатора, який попередньо був католицьким Єпископом епархії Суіяну (Китай) Ватикан інформує, що секта стевеністів звернулася до Папи з проханням прислати їй Єпископа, при допомозі якого буде наладнаний поворот тієї секти до Католицької Церкви"

З того виходить, що секта ще не належить до Католицької Церкви, а Ватикан вже очолив її своїм Єпископом Отже Єпископ католик, а його вірні не католики

ДИСКУСІЙНА ЗУСТРІЧ КАТОЛИЦЬКОГО ДУХОВЕНСТВА З ПРАВОСЛАВНИМ

У Ліл. Іллинойс, ЗДА, в католицькому абатстві Св Прокопія, в початках листопада 1957 р. з ініціятиви Католицької Церкви відбулася зустріч католицького й православного духовенства (мабуть головног грецького), всіх разом 125 осіб, з ЗДА, Канади й Европи. При цьому в манастирі Св. Прокопія було відправлене Богослуження в двох обрядах латинському і візантійському, тому що цей католицький центр двообрядний Церемонії й дискусії тривали чотири дні. Католицьке духовенство, між нами були два кардинали, влаштували цю конференцію з метою дальшої спроби навертати на унію з Римом Однак конференція для Католицької Церкви була безуспішна. Рим відпав від Православної Церкви 1054 р

ІНДУСИ СПАЛИЛИ ХРИСТИЯНСЬКУ МІСІЮ

Преса з грудня 1957 р принесла довшу вістку про протихристиянські виступи в Райпурі, Індія Коли в голі будинку протестантської місії в тому місті відбувалися збори, протестанський священик - індус, суперінтендент місії, запротестував проти цього, що індуси поставили в голі индійського ідола(фігуру божка). Обурена цим 5-тисячна товпа індусів спалила чотириповерховий будинок місії, зо шкодою на суму $200,000. В розрухах був забитий 14-річний хлопець, а 50 осіб поліція арештувала.

У місті Джалпур. 70 миль від Райпуру, студенти опустили свої кляси і вийшли на демонстрацію, домагаючись від уряду Індії, щоб він силою усунув усі закордонні місії з цієї країни.

Місія в Райпурі належала до Евангельсько - Реформованого осередку у Філядельфії.

ПРОГРАМА „АМЕРИКАНІЗАЦІЇ" ЦЕРКВИ В ЗДА?

В Америці 1957 року вийшло перше число квартальника „Ей. Сі. Ар. Уай. Гардіян" (Ню Йорк) — органу православної Американської Карпато-Руської Молоді (москвофільської), за редакцією Івана Саболя і Івана Глинки.

З цієї нагоди „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", за листопад 1957 р., орган Грецької Православної Церкви, в юрисдикції Царгородського Патріярха, пише, що „цей орган подає гарні надії на це, що він стане поступовим висловом молоді в можливій і повній програмі американізації всієї Православної Церкви, яка (американізація) конечно необхідна в такій поступовій країні, якою є Злучені Держави Америки"

ПРОСЛІДЖУЮТЬ СПРАВУ ПЛАТНІ СВЯЩЕНИКІВ

Відома американська фундація Рокфеллера асигнувала $33,500 на кошти, що повязані з досліджуванням справи винагородження священиків Дослідження провадитиме Національна Рада Церков (протестантських) в ЗДА під проводом д-ра С В Блізарда, що викладає предмет „Християнство й Суспільство" в Духовній Семинарії в Принстоні, ЗДА.

У попередніх роках середня висота винагородження священиків була така: 1949 року $2,412; 1954 р. —$3,321 на селі, $3,544 у місті. За даними Пресвітерської Церкви, 1956 р. середня платня її священика становила $4,700 річно. Річник Американських Церков за 1957 рік подає, що середня платня священика у всіх трьох найбільших Протестантських Церквах в ЗДА становила $4,000 річно готівкою.

СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ОБЕЗЛЮДНЮЄТЬСЯ

За минулих 10 років із Східньої Німеччини, опанованої комуністами, до Західньої Німеччини втікло 2 мільйони населення, а 1957 року кожного тижня втікало 5 000 тисяч осіб, з того тільки 5 відсотків є політичними втікачами, а решта це звичайний загал населення, що рятується від нечуваної нужди, вишуку й терору. Східня Німеччина має тільки біля 16 мільйонів населення, а Західня Німеччина понад 47 мільйонів.

ПРОДОВЖАТЬ РЕЧЕНЕЦЬ БЕЗРОБІТНІМ У КАНАДІ

З Оттави повідомляють, що кількість безробітніх з початком зими швидко зростає. Міністр праці М. Стар заявив парляментові, що уряд в Оттаві "застановляється дуже поважно" над продовженням реченця виплати допомоги безробітнім. Замість дотеперішніх 16 тижнів, допомога мала б продовжитися на 24 тижні.

ЩЕ ОДНА ЗНЕВАГА УКРАЇНЦІВ

"Страшно впасти у кайдани,
Умірать в неволі.
А ще гірше спати-спати,
І спати на волі".
("Минають дні". Т. Шевченко).

10 листопада 1957 року в лондонській греко-католицькій церкві Архиепископ Іван Бучко, згідно з Булею Папи Пія XII, передав українців греко-католиків Англії і Валії чужому Архиепископові Католицької Церкви.

Доконати цю передачу приїхав з Риму Архиеп. Бучко. Біля церкви зібралося багато людей. О год 10.30 у церкві Архиеп. Бучко розташував вірних, щоб зустріти нового зверхника греко-католиків у Англії і Валії — Архиеп. Вільяма Ґодфрея і папського делегата на В. Британію Архиеп. Ґ. Огару. Привітавши цих зверхників латинською мовою, якої майже ніхто не розумів, і запевнивши їх у вірності греко-католиків Папі та новому екзархові, пішли правити Св. Літургію.. По відслуженні Св. Літургії почалося урочисте передання унітів католицькому Архиеп. Ґодфреєві Церемонія почалася відчитанням папської Булі (читав її, мабуть, ірляндець), далі відчитано в англійській мові Декрет папського делегата Архиеп. Огари, а пізніше в українській мові відчитано цю Булю. В Булі Папа пише, що в Англії з „Галиччини і Карпатської Русі є багато католиків візантійського обряду". Що ці вірні показали себе щирими й послушними папській Столиці та що вони міцно тримаються Католицької Церкви, і Папа, чи пак „Столиця Вселенського Архипастиря", вважає за доцільне передати цих вірних англійському Архиепископові, створивши для них щось таке, як Екзархат.

Ні слова не було згадано про бажання греко-католиків мати свій Екзархат, чи мати свого **українського** Екзарха. Ні слова! Папа захотів це зробити, і він робить, не питаючи про це українців. Останні слова Булі були чомусь страшні. Вони говорили про кару для тих, хто цієї Булі не послухає. Почувши ці слова кари, в людини, що знає середньовічні кари Ватикану, по тілі пробігав мороз. І як же легче стало, коли після слів „кари" почулися дальші слова „канонічні". Це вже не такі страшні кари. Хоч немає де правди діти, що ці папські „канонічні" кари і кари фізичні розірвали Єдину Христову ризу і натворили по цілому світі тисячі-тисяч сект, церков, церковців.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Виконання цієї Булі було доручено папському делегатові, Архиеп. Огарі в Лондоні, і він має повідомити Папу про виконання її.

З промовою виступив, як звичайно, Архиеп. Бучко, який, як кажуть, з пальця висисав якусь любов Папи до українців. І треба було великих сил, щоб стриматися від сміху, який викликав Архиеп. Бучко своїм змальовуванням уявної любови Папи до нас. Та хіба нам перший раз замазують очі чиєюсь „любов'ю" до українців? Пригадаймо ж „батька" Сталіна і могили нашого народу від його любови до українців! Пригадаймо й фюрера Гітлера і його могили , кацети, шибениці, крематорії для українців! Сьогодні вже нас і Папа любить! О, як скоро забуває Архиеп. Бучко, якого лиха натворили, з благословення Папи, польські католики! Та ж сам Архиеп. Бучко є жертвою знущання поляків-католиків над православним українським народом. А чи не з папського благословення униятські наставники в Англії забороняють своїм чадам одружуватись з православними українцями? Хіба не вони заборонили уніятам спільно з нами молитись за кращу долю України і її народу? А хіба з любови до українців папські автори в Енциклопедії НТШ образили Українську Православну Церкву? А хіба не з папського благословення серед еміграційних організацій створюються такі умовини, що православні змушені виходити з них і заявляють, що в тих організаціях **таки немає соборности!!!**

А в дальших словах Архиеп. Бучко сам підтвердив єзуїтське відношення до українців, сказавши таке: „Тепер, Брати Мої, від Вас будеться вимагатися місії серед англійського народу, бо тут 40 мільйонів англійців 400 років тому відвернулись від Папи, так як і наші брати православні!" Чи може тут показалась малограмотність Архиепископа в історії України? Коли ж так, то як же може знати Архиеп. Бучко правду про Папу і його „намісництво" Христа на землі, коли він не знає історії свого народу, історії самого себе? Ні, тут доказ тієї „любови" папістів до українців!

Осудивши нас, православних українців за „відхід від Папи", Архиеп. Бучко хіба ж а р т у в а в з українців греко-католиків, наставляючи їх на нову місію: навертати англійців до Папи! Це зовсім смішно виглядає, бож загал уніятів, як кожний загал, ближче неознайомлений зо Св. Письмом і Св. Переданням — то як же вони будуть навертати англійців до Папи, коли кожний англієць знає про Папу, як про своїх 5 пальців! Як можна когось навертати туди, коли сам не знаєш куди? Чи може скаже, що Папа любить українців і полюбить англійців, та й цього досить? Англійці папську любов відкинули 400 років тому, і понині вони тримаються, як самостійна країна, але папським наставникам байдуже, що Папа й політика Ватикану знищила самостійність України, та що Папа й Ватикан є причиною нашого еміграційного розбиття і сварок.

У своїй дальшій промові Архиеп. Бучко сказав, що до Ватикану приїхав Митрополит Вінніпеґу, Ґерманюк, і що він мав зустріч з Папою, і Папа, знаючи, що українці неґативно ставляться до папської Столиці і самого Папи, нібито сказав таке: „Скажіть мені, чим би я мав прислужитись для українців, щоб вони вірили мені і думали, що я, Папа, лише добра бажаю українцям?". Архиепископ Бучко не сказав, як на це запитання відповів Митр. Германюк, але ми думаємо, що віра в Єдиного Бога, віра у Христа і любов до свого народу підсказувала Митрополитові Германюкові сказати Папі так: „Щоб українці любили Папу, Папі потрібно зректися всіх єресей, які Папи внесли до Віри, стати правдивими християнами, думати про Бога і Його Св. Тройцю, так як навчав нас і навчає Спаситель, і не творити з себе божків на землі. Відпустити всіх перехоплених українців греко-католиків і сказати їм: „Ви, охрещені Святим Хрещенням Православної Віри, лишайтеся при Вірі своїх батьків, а Віра ваших батьків це віра в Правдивого Бога і Св. Тройцю, через яку прийде наше спасіння. І що українці люблять правовірних, а не бажають ідолопоклонства".

Мабуть з цих слів Папа зрозумів би, чому українці його не люблять і не полюблять. А ми хотіли б, щоб хтось таки до самих вух Папи це сказав. Митрополит Германюк мав таку нагоду. Цього він не сказав, бо в своїй дальшій промові Архиеп Бучко знову просуває папську єресь і неправильне розуміння Св. Письма, а особливо про Ап. Петра, і його віру в Сина, Бога живого. По адресі „вселенськости" папської Церкви і її „продовження" від часів Апостольських, Архиепископ Бучко сказав: „Ти, Петро, і на тобі Я збудую Свою Церкву і ця Церква є наша Католицька з Папою, як Вселенським Зверхником і Намісником Христа на землі".

Звичайно, такі речі він говорив людям, про яких думає, що вони в житті нічого не бачили і ніколи до їх рук не попадала Св. Євангелія. Всім нам відомо, що Христос говорив до Апостола Петра, але чи все це говорить про те, що на Ап. Петрі Христос збудував Свою Церкву? Звичайно, що ні. Христос збудував Свою Церкву на вірі як такій, і вона виражена в Петрових словах: „Ти Христос, Син Бога живого". І всі ми, християни, визнали і віримо, що на землю зійшов Син Бога живого, і всі ми є членами Його Церкви, і на всіх нас стоїть ця Вічна Будова-Церква, не на наших фізичних плечах, а на нашій вірі, на наших ділах. Чому ж Архиеп. Бучко це все приписує тільки Папі, католицькій вірі і Кат. Церкві? Звичайно, що все це відоме нам: руйнування християнства в його основах, а на місце його, як наслідок, — тисячі безбожницьких орденів, сект, церков і т. д.

Варто б згадати з промови Архиеп. Бучка його заклик до уніятів „твердо

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY
by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

стояти в своєму обряді і церковних звичаях". І тут не обійшлося без таких речей:

1. Закликаючи вірних берегти свої обряди і звичаї перед чужими представниками Церкви, тут таки треба було подумати про гарну сторінку цих звичаїв і української церковної обрядности. Треба було приготовитися до цього, щоб наші звичаї і наш обряд виглядав таки по-українському, що його Архиеп. Бучко підкреслює як „візантійський обряд". Церква, в якій відбулося передання українців греко-католиків безпосередньо чужим зверхникам, виглядала досить бідно. Хоч вона стоїть 5-6 років у Лондоні, в ній було всього 5 ікон — 2 Божої Матері, 1 Спасителя, 1 Теодора Кентерберійського ("візантійського обряду"?) і одна з правого боку Царських Дверей, не „візантійського обряду" і стилю. Сам Вівтар виглядав дуже бідно і говорив за те, що не виявлено зацікавлення в прикрасі тієї церкви. Порівнюючи кількість українців греко-католиків в Англії і їх жертвенність на церкву, лондонська парафіяльна церква виглядає дуже блідо щодо виявів свого „візантійського" обряду.

2. Відправа Св. Літургії. — Коли Архиеп. Бучко знав, що на Службі Божій будуть присутні католики, і то не прості, а зверхники Церкви на Англію, то потрібно було подумати, щоб Службу Божу відправити спокійно і в повному належному побожному порядку, як це всі роблять. Під час Служби Божої священики не знали, де їм стати і що робити; правда, до цього причинився один молодик, що керував цілою Службою і водив за руки старих священиків. Поведінка цього молодика була досить разюча не лише для молящих, але й для священиків Цей хлопчина просто „режисерував" Службу, немов би перед якоюсь виставою. Сам поважний Прелат о. Малиновський (70 років) почував себе досить незручно, коли йому, старому священикові молодик показував, де й коли і що він мав робити. По обличчі о. Прелата видно було, що він сильно це переживав, і був схвильований. До речі, о. Прелат Малиновський, тижнем пізніше, 18. 11 57 року помер на розрив серця.

Може виникнути питання: Як же ставились українці греко-католики до чергової зневаги Риму? Чи знали вони про це, чи одобрюють цей історичної ваги факт образи нашого народу?

Поскільки мене це цікавило, я змушений був запитатись про це цілого ряду греко-католиків. І що я довідався? Довідався, що українці греко-католики вороже ставляться до цього факту і обвинувачують вони лише самого Архиеп Бучка, з яким (за їх словами) в Римі не рахуються і він української справи там не робить. Більшість українців греко-католиків одначе до факту цієї передачі ставляться байдуже, як до ворожої справи, проти якої нічого не можуть вдіяти. На моє питання: „А що ви робили б, коли б Папа вас передав не англійцеві, а полякові?" відповідь була така: „Цього, що Папа робить, ми не можемо поправляти, хоч би це і було проти наших інтересів". Довідався, що ніхто з них не бачить потреби бути в чужому Екзархаті, і що їх лише повідомили про цей факт, який має відбутися, та що вони мали б прийти так механічно, як то бувало в Советах, коли людина проклинає „Октябрську революцію", але змушена йти на мітінг Майже ніхто, окрім членів т. зв. Католицької Акції, не твердить, що цей факт принесе українцям в Англії щось корисне для душі, чи української справи

А що це так, то довго чекати на оправдані думки не прийшлося. "Менчестер Гардіян" вже 11. 11. 57 (на другий день) писала. **„Д-р Вілліям, римо-католицький арх. Вестмінстеру, був встановлений учора як Екзарх для всіх римо-католиків українців-рутенців і білих росіян у В. Британії і країнах НАТО в Зах. Европі".**

Ось вам і ті наслідки: „українці-рутенці" і „білі росіяни" під одною зверхністю д-ра Вілліяма Що ж скаже порядний англієць про українців, прочитавши це? Мабуть, скаже, що в Україні українці лізуть до москалів і з ними братаються, і те саме вони роблять у вільному світі. І всього того наробила папська „любов"!

До часу цієї події Папа українців в Англії ще не провокував, ми якось жили, і про нас думали, що українці таки вороже наставлені проти росіян (білих і червоних). Та ось 10. 11.57 року Папа своєю Булею образив українську гідність і велич, а його прибічники рознесли це по всій Англії, що українці і росіяни знову під одним зверхником!

Як бачимо, таки нас Папа „любить", чи ж неправду говорив Архиеп Бучко!?

Кость К-й.
Лондон, Англія

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

під назвою

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомости про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

ЖОРСТОКИЙ "КОРОЛЬ ДЕМОНІВ"

В Азії є ще багато забобонних людей. І в південно-західньому Вієтнамі знайшовся хтось таємничий", під іменем "короля демонів", що масово видає такі накази на письмі: "Закликається селян, щоб вони вбивали людей, а головно ворогів комунізму. Завдяки цим своїм убивствам кожний убивець за свої заслуги може легко стати невидимим, коли сам собі захоче. — В наслідок того по селах поширилися масові душогубства. Вієтнамські урядові чинники твердять, що ці заклики фактично видають замасковані комуністи.

ВЕРБА

Ген, у полі, на роспутті,
край горба,
Там росла собі зів'ялая
верба.

Похилилось буйне гілля
без пори,
Ще й дупло скалило зуби
в стовбурі.

Вона Богові жалілася
в біді, —
Чом не виросла вона десь там
 воді.

„І за що ж Ти мене, Боже,
покарав, —
Що стою одна-єдина
серед трав?

Не зазнала я любови,
пестощів,
І нікого не ховала
від дощів."

Аж десь пташечка взялася
та й мала
І в дуплі гніздо-хатинку
зліпила.

Пташенята, роззявляючи
дзьоби,
Щебетали свою пісню
до верби.

А вона, з утіхи, гіллям
розвела:
„Все ж не марно я на світі
прожила."

Степан Сорока.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ?

Кожний православний українець повинен мати Історію Української Православної Церкви.

Такою Історією є "НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ", написаний Проф. І. Власовським і виданий Українською Православною Церквою в Злучених Державах Америки.

Цієї Історії вийшли досі два томи, охопивши період часу від початків Християнства на Україні по кінець XVII віку, тобто до часу підпорядкування Української Православної Церкви московському Патріярхові. — Третій том, від XVIII віку до наших часів, друкується.

"Нарис Історії Української Православної Церкви" перекладається також на англійську мову, й досі вже вийшов з друку том І.

Ціни такі:

Перші два томи в українській мові, в мякій оправі, з гарною мистецькою обкладинкою, 700 сторін друку, з пересилкою $12.00.

Ті самі томи в твердій оправі з пересилкою — $15.00.

Том І. в англійській мові, в мякій оправі, з пересилкою — $6.00.

У твердій оправі, з пересилкою — $7.50.

Замовлення й гроші надсилати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОЛЯГЛИМ ПОШАНА

(Промова, що її виголосив о. Митр. Є. Грицина, Адміністратор Західньої Єпархії, по радіостанції CKUA в Едмонтоні 10. XI. 1957 р.)

"Ой у полі могила
З вітром говорила:
Повій вітре буйнесенький —
Щоб я не зчорніла.
Щоб я не зчорніла,
Щоб я не змарніла,
Щоб на мені трава росла,
Та й ще зеленіла..."

(Народня пісня.)

Так у народній пісні геній нашого народу оживлює могилу, яка наче жива, ніби розмовляє з вітром, і благає його помочі та ласки, щоб бути їй гарною, травою зеленою вкритою, бо ж у ній находяться тлінні останки козака-героя, що поляг у бою, обороняючи від лютого ворога рідний край, Україну.

Таких могил є багато тепер, свіжих могил, та вони сплюндровані, бо окупанти, що запанували над землею наших предків, не бажають пошани тим, що впали в нерівнім бою, ані могилам, що вкривають їх собою. Одначе ми, що проживаємо в вільній Канаді, маємо обовязок пошанувати поляглих і за себе, і за тих, що їм не дозволено виконувати свій національний і християнський обовязок.

Кожнього року коли настане місяць листопад у нашій свідомості відтворюються образи і світлі моменти з історії нашого народу в 1918 р., після розвалу австро-угорської монархії.

Блакитно - жовтий прапор на ратуші столиці Зах. України Львова, геройська Галицька Армія, Правительство Західніх Земель України, наладнання адміністрації в краю, дипльоматичні звязки з заграницею, лад і порядок по містах і селах, велика свідомість усіх верств громадянства і т. д., все це підносить нас, підбадьорує, настроює приємно і дає надію, що з часом знов засяє сонце свободи для нашого народу, щоб уже ніколи не меркнути.

Але, листопад також нагадує великі жертви, які наш нарід мусів зложити на вівтарі батьківщини. Багато героїв зложили свої буйні голови в боях за Львів, і на розлогих полях Західньої України. Це був лиш початок. Бо від того часу наш нарід зложив гекатомби жертв над Дністром і над Дніпром, і по всіх усюдах.

Листопад також нагадує закінчення Світових Воєн. У Канаді віддають пошану поляглим у двох Світових Війнах. На всіх теренах війни гинули діти України, які боролися за волю народів, за правду і за справедливість.

Культурні і християнські народи завжди шанують померлих. Тільки там де безбожна влада цього не роблять, не ставлять памятників, ані не звертають уваги на могили, — місця де поховонені померлі. Більшої уваги й пошани зазнають поляглі на полі слави у культурних і християнських країнах. Їх частенько згадують, бо вони з любови до батьківщини, до ближніх віддали своє життя, те, що людині наймиліше, за краще майбутнє свого народу і свого краю.

„Більшої від цієї любови ніхто не має, щоби хто душу (життя) свою пожертвував за друзів своїх" (Ів. 15:13), голосив Син Божий. Усі поляглі на побоевищах, були послушні покликові Спасителя; вони власне впали в боях з тими, що йшли на нас і на нашу батьківщину, щоб заподіяти нам найбільше зло, нас знищити, а наш край і всі наші надбання сплюндрувати

Недавно гостювала в Канаді наша королева. Вона зложила вінець під памятником для поляглих. Це саме зробула вона, гостюючи в З. Д. А. І завсіди великі державні мужі й достойники, заїзджаючи до інших країн, не минають нагоди віддати поклін тим, що на це собі заслужили своїм геройським ділом, зложивши своє життя за найвищий ідеал

Поети склали на честь поляглих найкращі поезії. Одна з них:

Спіть, хлопці, спіть!
Про долю-волю тихо сніть
Про долю-волю вітчини,
Чи ж можуть бути кращі сни? . "

Які гарні думки вложені в ці рядки! Вони ж боролися, щоб добути волю батьківщині. Мрії, сни про волю своєї власної країни належуть до найкращих. Ці мрії мусять полонити увагу й живих. Ми, що осталися живими, завжди мусимо цінити волю народу, з якого ми вийшли, й держави в якій проживаємо. А коли ця воля загрожена, без ріжниці ким, ми мусимо її боронити до останньої каплі крови, до останнього віддиху нашого життя.

Дуже сентиментальною є поезія в англійській мові про червоні маки на полях Фляндрії. Це сторона великих боїв канадійської армії, і місце багатьох могил поляглих вояків.

Поляглим належить пошана Правдива Христова Церква від найдавніших часів шанує померлих, за них молиться, а особливо шанує тих померлих, що віддали своє життя „за друзів своїх!" У листопаді місяці уряджуємо Панахиди й молитви за поляглих! Мусимо відложити на бік усе, коли приходить нагода молитися за них, випрошувати в Милосердного Бога для них вічного спокою і щасливого життя в оселях неба.

Найкраща пошана для поляглих це молитва.

Пошану віддаємо їм коли могили завжди впорядковані, коли ці могили відвідуємо, коли привчаємо й інших продовжувати пошану до тих місць, де спочивають вічним сном наші поляглі. герої.

На полях Греції, недалеко Термопілів, де триста героїв віддали життя в обороні рідного краю, є памятник при дорозі. На ньому видніє напис: „Подорожний, хто б ти не був, спинися! Іди, скажи, що нас триста тут лягло з любови до Греції!"

Таким повсякчасним памятником по поляглих є місяць листопад. Він нам голосить спинися на своїм життєвім шляху! Подумай скілько молодих людей погинуло в бою! За що? Хто лежить у военних могилах? А де є могили, й які вони на наших рідних землях?

Роздумавши над цим пізнаємо, що поляглі достойні нашої уваги й пошани, що і ми маємо великий і святий обовязок бути готовими до чину й найбільшої жертви за краще завтра всього людства, а зокрема Канади й України.

о. Є. Г.

A PRIEST SPEAKS HIS MIND

by Rev. P. E. R. O'Gorman

Книжка написана бувшим римо-католицьким священиком, який відкриває ріжні надужиття, які його спонукали перестати бути католицьким священиком та взагалі виступити з Католицької Церкви. — Книжка має 190 сторін друку й коштує з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

БІЛЬЙОНИ НА НАУКОВІ ДОСЛІДИ В СССР

Американська радіостанція Колюмбія Бродкестінг Систем звернулася до проводу радіостанції в Москві за інформаціями у справі советських видатків на наукові досліди. У відповідь Йосиф Адамов поінформував з Москви, що уряд СССР 1956 року видав на ту ціль 7 більйонів 500 мільйонів долярів. Між роками 1946-1951 на наукові досліди СССР видав 47 більйонів дол. Як приклад, подано, що Анатолій Благонравов, один з творців „спутніка" (штучного сателіта), за своє членство в Президії Академії Наук дістає 13,000 рублів місячно, а крім того отримує високу платню в досвідно-науковому інституті і гонорари за свої наукові статті

Американські часописи з приводу цього зауважили, що в Злучених Державах Америки на дослідно - наукові цілі в 1953-1954 науковому році було видано тільки 5 більйонів 370 мільйонів дол

Це щодо науки... А при тому так мало говорять про справу людяности! Адже в Советах майже все низове населення примирає з голоду. Нащо ж тоді ці наукові досягнення?

КАТОЛИЦЬКИЙ СВЯЩЕНИК АРЕШТОВАНИЙ ЗА ДОПОМОГУ „ХОРОШІЙ БЛЬОНДИНЦІ КОМУНІСТЦІ"

Під таким наголовком „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" за грудень 1957 р. подає новинку: 29-річний священик Жан-Кльод Бартез арештований французькою владою не тільки за переховування альжирських повстанців і постачанням їм харчів та медикаментів, але й також за переховування хорошої Раймонди Пешер в закамарках манастиря, щоб допомогти їй утекти перед погонею французької поліції. Панну Пешер французька влада пошукує як „комуністку"

ПРОДАЮТЬСЯ

НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ

передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпеґу й всієї Канади, друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16x11x2¼ цалів.

Ціна лише $125.00.

(Малинової, темнозеленої або ясносиньої краски)

Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати поштовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді

Замовлення висилати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

НЕДІЛЬНІ І СВЯТОЧНІ НАУКИ

НЕДІЛЯ ПРАОТЦІВ

Перед Великим Святом Різдва Христового завжди маємо дві окремі неділі: перша з них називається „Неділею Праотців", а друга по ній „Неділя Святих Отців", і вона є неділею перед самим Різдвом Христовим.

Церква Божа є установою для виховування добрих людей, гідних людей, чесних людей, отже в Неділю Св. Праотців вона споминає всіх тих, що перед приходом Христа визначалися праведним життям, гідною працею, яка може нині й нам за примір служити; вона пригадує тих, що боролися проти зла і неправди, отже були відважними борцями в обороні правди.

Вона споминає тих, що полишили по собі добру науку для всіх людей на світі, як маємо її нині в науках Пророків, в Приповістках Соломона і ще в дечім.

І хоч ті науки були призначені тоді головно для народу жидівського, однакож тими науками може нині послуговуватися кожний нарід і прикладати їх до своїх потреб. Бо людські потреби на світі всі подібні, отже добра наука всюди придасться. Те, що було призначене для одного народу, кожний нарід може прикладати до потреб свого життя, пристосовуючи їх відповідно до своїх обставин і переживань

І тоді давні науки можуть бути взором для пізніших мислителів і для всіх людей можуть бути взором до наслідування.

Скажімо, що лікар винайшов добрий лік на якісь недуги. Тих ліків вживають найперше там, де їх винайдено, але з часом тими ліками заінтересовуються дальші й дальші лікарі по світі, починають їх вживати, і ті ліки приносять добро далеким народам.

А ще дальше, лікарі розслідують якість тих ліків і можуть їх ще на краще поправляти, або при їх допомозі нові ліки винаходити. Таке із усім тим добрим, що розумні й чесні люди нам з давніх часів передали

І Церква тих людей споминає, ставлячи їх за взір нинішнім поколінням і признаючи їм належні заслуги.

З усіх установ на світі Церква є одинокою, що безнастанно споминає людей праведних, побожних, людей щирих і гідних, які ревно дбали про ублагороднення людського життя.

НЕДІЛЯ СВ. ОТЦІВ

Неділю Святих Отців називають також „Неділею перед Різдвом".

Апостол Матей починає свою Євангелію родоводом Ісуса Христа, вичисляючи імена від Авраама. Він хотів показати, що предки Ісуса Христа з тілесної сторони були людьми визначними і дуже гідними, а Христос по тілу є потомком тих гідних людей.

Родинна традиція завжди має велику силу. Хто памятає, що його батько, дід, прадід, прапрадід були дуже гідними і визначними людьми, той буде гордитися своїми поважними предками, буде вести себе поважно; і люди скажуть: „Він походить з гідного роду". Гідність предків переходить також на дітей і дає їм моральну силу.

В своїм Листі до жидів Ап. Павло також нагадує жидам, які були визначні їх предки, почавши від Авраама, — що силою своєї великої віри, силою своєї постанови перемагали великі труднощі, багато чого здобували, переслідування терпеливо переносили, а все те може бути приміром для дальших поколінь.

Подібне мав на увазі й Ап. Матей, щоби показати жидам, що Христос є найвеличнішим потомком всіх тих, які в Його родоводі згадуються.

СВЯТИЙ ВЕЧІР

У загальному Святий Вечір у всіх українців подібний, але в деяких сторонах України були дрібні відмінності. Я розкажу про ці звичаї, що були в моїх сторонах, як кажуть — у „старім краю".

Коли ставили в куті (на покутті) снопа, то звичайно звався він „сніп", а деколи — „дід".

Дідух — то була солома, яку грубо розстелювали по всій хаті, від скрині, чи стола аж до самого порога. Хто хотів спати — то на дідухі.

Вносячи солому до хати, казали: „Дай, Боже, добрий вечер", або „Дай, Боже, добрий вечер, Христос народився!" і звичайно солому розстелювали діти. В Канаді люди з моїх сторін беруть на дідуха сіно

Другого дня Свят, на Собор Богородиці, ранесенько дідуха палили або в садку, або на подвірі, а молоді через вогонь скакали З дідуха робили також перевесельця й обвязували яблінки

Знаю, що в Канаді не виносили дідуха три дні, бож маємо три дні Свят І нарід розуміє, що Різдвяні Свята тривають три дні, хоч Церковний Устав називає Різдвом лише перший день.

На стіл клали сіно і застелювали настільником. На дальшім кінці стола клали калач (колач) і книш Дехто під сіно клав часник, як лікарство.

Перед Вечерею всі вмивалися й молилися.

Кутю приносили на стіл з печі. Господар дому брав кутю перший, а побажавши всім здоровя й дочекати до другого Різдва, кидав ложкою трошки куті під стелю. Скільки там куті (зерен пшениці) вчепляться, стільки роїв бджіл він зловить. Тоді починали всі їсти, за давнім звичаєм, всі з одної миски

Дальші страви були: риба, голубці, пироги з бараболь, зі сливок, з капусти. Була варена капуста, сушеня, (вар, узвар), варені сливки, підпеньки, пампушки, та може ще дещо Все було пісне

Святочним Різдвяним хлібом був „книш". Саджаючи хліб у піч, робили пальцями зверха на хлібі глибокий круглий рівець, два цалі, або й більше в промірі, кидали туди цибулі з олієм (льняним), а тоді тісно підгортали, стулювали і в піч саджали. Середина того рівця підростала вище хліба, і вона звалася „душа".

По Вечері, або ще й під час Вечері, довго колядували

Поколядувавши, діти несли чи везли Вечерю до дідусів чи бабусів, що жили дальше, — калач, яблука та ще дещо. Несли Вечерю також до кумів, а коли була маленька дитина, — то й до баби-повитухи. В кого ще не було дітей, то син і дочка самі йшли з Вечерею до родичів. У таке велике Свято ділилися з родичами спільною Вечерею.

Сніп в куті стояв до Нового Року і коли перші „сівачі" прийшли, то в сінях той сніп молотили чим могли, і брали зерна на сіяння.

В деяких сторонах були ще інші додаткові звичаї, та про них міг би точно розповісти той, що їх добре знає.

Дехто міг би сказати, що тут є багато „забобонів", однакож ті звичаї не є забобонами. То звичаї, то церемонії, отже форми культури. Викидайте їх, то й дідуха викинете, і сіно, і снопа, і багато страв, і ще дещо, і лишиться вам буденна хата, без святочного вигляду. Не буде нічого інтересного ані для старших, ані для дітей, — буде порожнеча!

Саме Різдво вважали Святом Родинним, отже вся родина сиділа вдома, крім тих, що йшли колядувати.

Спосібишин.

НАУКОВИЙ ЗВІТ ПРО ЗРОСТАННЯ РЕЛІГІЙНОСТИ В СССР

Проф. Івон Лондон з департаменту психології колегії в Брукліні, ЗДА, недавно проголосив свої досліди над станом релігійности в Советському Союзі. У висліді проф. Лондон зробив висновок, що "вплив релігії серед молодого покоління в Советському Союзі зростає". Свої досліди він робив на матеріялі преси, що публікується в російській мові за кордоном. Крім цього, він шляхом листування дістав інформації від 425 втікачів із Советського Союзу. Всі вони в віці нижче 50 років, а з СССР втікли не пізніше 1956 року і всі вони православні

ФОРД ЗВІЛЬНЯЄ З ПРАЦІ РОБІТНИКІВ

Компанія Форда повідомила, що 2 грудня 1957 р. в Канаді вона звільнить з праці 1,400 робітників у своїй фабриці в Овквіл і 1,000 робітників у Виндсорі. Причина звільнення ця, що люди купують менше автомобілів, сказав Емерт — віцепрезидент компанії. Компанія Форда в Канаді затруднює 14,300 робітників, і з того 17 відсотків звільняють з праці

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Рссіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на урядових документах.

Мелхиседек — це велиханська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як геройчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

— Епізод з Фаетоном вразив мене найбільше; який чарівний образ терпіння Геліяд, перемінених у тополі по смерти брата... сумніваюся чи Віргілій хоч трохи може порівнятися з Овідієм навіть у своїх „Екльоґах", про які так багато говориться.

Це зауваження сестри було певною вказівкою для брата, який незабаром здивував її новим перекладом „Екльоґ", щоб вона могла подивляти це чудо сентименту й краси...

Не буду твердити, що батько не був у змові з сестрою, яка в своїх бажаннях виявляла більше свідомости, ніж можна було по ній сподіватися. Але можу з певністю сказати, що дякуючи невинному підступові, Людвикові було прищеплено любов до тих самих авторів, до яких він відчував нехіть як учень, але захопився їхньою красою, через докладний їх переклад для улюбленої сестри.

Не треба навіть було дуже настоювати, щоб хлопець цілком захопився справою, яка спочатку здавалася була безнадійною. Серце є завжди дуже добрим помічником, а старовина така хороша й цікава!

Відповідно до сподівання батька Людвик Мейоротто став одним з визначніших учених Німеччини. Між іншими своїми дуже поважними працями він оставив по собі „Образ звичаїв і суспільного життя римлян" — твір, що вказує на пильність, з якою він ішов цим шляхом, на який навела його братська любов до сестри.

Ось що вийшло з хлопця через його захоплення казками чарівниць, дякуючи тому, що він мав ніжну й розумну сестричку!

Приблизно за того таки часу в маленькому селі, в іншій провінції Німеччини, жив ще один хлопчик, сьома дитина в родині, в якій всіх дітей було десятеро. Він називався Франц Йосиф Ґаль. Був він сином купця, який призначив його для торговлі, тоді як мати бажала бачити його духівником.

Очікуючи, щоб це питання вирішили родичі, та щоб дійти до відповідного віку, коли мала початися наука, підхожа для нього, Франц Йосиф не гаяв часу, і допомагав батькові в крамничці, або бігав з братами й сестрами по полях, або ходив до поганенької сільської шкілки, в якій наука, очевидно, не стояла високо. Не знаючи ще нічого про науку природи, малий Франц із своїм бистрим розумом зробив багато розумних спостережень над життям комах, рослин, над атмосферичними явищами. Але дарма... в школі цю дитину, в якій проявлявся такий передчасний розвиток розуму, вважали за найгіршого учня.

Учителеві він відповідав досить добре, тоді як мав волю самостійно скласти цю відповідь; так само добре опрацьовував задачі; але ніколи не міг нічого затямити напамять, — навіть найменшої лекції!

А тому що вправи вивчання напамять займали перше місце в цій початковій школі, то й виходило, що Франц Йосиф був постійно погано клясифікований.

Дитина ясно відчувала свою перевагу над тими учнями, що мали кращу память. Сповнений бажання вчитися, маючи з природи почуття самопошани, він немало терпів, бачучи що його постійні зусилля кінчаються тільки прикрими наслідками.

Бувало, коли він очікуючи своєї черги тремтів на лавці, певний того, що запикається на першім слові, або коли вже був покараний за свою прокляту память — подумайте тільки, з якою заздрістю дивився він на тих щасливих папуг, що виголошували все дослівно не пропускаючи ні одного складу, цілі сторінки, з' яких однак не розуміли ні слова!

Одного дня, після того як він стояв покараний вже з самого початку лекції, пять чи шість учнів, яких після нього викликав учитель, відповіли завдане, не зробивши ні одного пропущення.

Вдоволений учитель покористувався цим, щоб порівняти їх з нашим лінтяєм.

Ці пять чи шість феніксів сиділи на одній лавці, а Франц стояв на колінах у куті, але так, що міг їх бачити разом. Його вимовний погляд питався:

„Чому то вам усім так легко навчитися лекції, тоді як я не можу затямити цілого речення?!"

Не маючи на це відповіді й не перестаючи придивлятися до тих щасливих суперників, він, цей пильний спостерігач, побачив, що всі вони мали опуклі очі.

Хоч і був вражений дивністю цього свого спостереження, він усе ж пояснив його собі звичайним випадком. Продовжуючи приглядататися до інших учнів, він зауважив цю саму прикмету в ще одного учня, що, як і ці попередні, проявляв знамениту память. Тут таки він помітив, що поруч сидів хлопець, який діставав погані оцінки за вивчання напамять, — і він мав, навпаки, вглиблені очі. Зробивше це подвійне спостереження, він переглянув усіх своїх товаришів, і встановив, що опуклі очі взагалі мали тільки ці учні, які завжди добре знали лекції, а вглиблені очі мали ці яким нібито бракувало памяті.

І врешті малий спостерігач звернув увагу на самого себе і, на останнє потвердження свого наївного спостереження, встановив, що й у нього дуже вглиблені очі. Повернувшись додому, ще раз провірив свою теорію на братах і сестрах, які не ходили з ним до школи.

(далі буде)

Де Бог був Гостем

Це було тоді на світі,
Коли був маленький мир,
Жив тоді багач великий,
Звався Марко Багатир.
Грошей мав що не злічити,
Не було кінця полям,
Не було числа отарам,
Ані кінським табунам.
Скрізь йому була повага,
Мов гетьманові тому,
Скрізь великая пошана,
Всюди кланялись йому.

⁂

Але гордий чоловік той
Ще про більшу славу снив,
Він в молитві навіть Бога
Собі в гості запросив.
Позїзджались любі гості —
Багатнеча все сама,
Визирають в вікна Бога,
Визирають... Та нема!
„Може Бог і не прибуде,"
Хтось Маркові проказав.
"Як не буде?" — гордовито
Пан-господар відказав.
Думав він, що Бог прибуде
В пишнотах не будьяких,
А з прислужниками, пишно,
На колесах золотих.
"І чому Бог не приїхав?",
Так багач собі думав,
Аж до ночі у віконце
Із світлиці поглядав.

⁂

"І чому б то?" — одна думка
Другую таку веде,
А тим часом дід старенький
Просто в двір його іде.
Підійшов аж до віконця,
Поклонився, шапку зняв,
І дозволу ночувати
Він у Марка попрохав.
„В мене місце не для тебе, —
Ще чого б ти захотів!
Чи не бачиш скільки всюди
Стоїть людських там хатів?"
Дід пішов під бідну хату,
Вийшла жіночка стара
Й запросила діда чемно
Ввійти в хату із двора
Зараз дідусем зайнялась,
Хліба, борщику знайшла,
Бо дід може і голодний...
Милосердная була!

⁂

І дід спить вже на соломі,
Лиш бабуся ще не спить,
Й бачить вона як із неба
Троє Ангелів летить.
Ще хвилина, і до хати
Божі Ангели дійшли,
Де ночує дід старенький,
І до хати увійшли.
Здивувалася бабуся, —
Хто б такого сподівавсь?
В хаті доброї бабусі
Світ небесний показавсь!
І дідусь перемінився,
Наче сонце, ясним став,
Й поблагословивши жінку,
Він такі слова сказав:
"Ти приняла Мене гідно,
Погостила, як могла,
Й ти для Мене з всіх багатих
Найбагатшою була.
Жий ще довго! Свою поміч
З неба Я тобі пішлю,
А колись у Моїм Царстві
До Святих тебе вчислю".
По словах тих усе зникло,
А бабуся аж до дня
Вже не спала, дивувалась
І молилася вона.

Як дитина падае — Бог подушку підстеляє.

Для друга нового не лишай старого.

У СПРАВІ ДОМАШНЬОГО ВИХОВАННЯ

(Голос читача)

„До ВП. Редакції „Вістника"
у Вінніпеґу.

Прочитавши у „Вістнику" з 1-го листопада ц. р. статтю п. н. „Справа домашнього виховання", я хочу дати на те маленьку відповідь-заувагу:

Думку, що всяке виховання дитини належить до дому, Ви доказуєте тим, що англійці та французи не потребують посилати своїх дітей навчатися рідної мови (в своїх Рідних Школах). Коли читати такі слова, то дуже тяжко стає на серці — просто неописаний жаль... А звідки ж ці (їхні) діти поприїжджали, — чи не з рідного краю та рідної хати? А чи ж ми, українці, мали „рідний край": чи нами хто опікувався? Таж ми поприїжджали сюди, до Канади, „австріяками", „росіянами", „русинами" і т. п.! І ви хочете, щоби виховали своїх дітей у своїм рідним дусі та мові, коли ми самі напівтемні, так як нас мачухи „виховали". Чи англієць чи француз скаже, що він не є тим, ким він є? Ану запитайте 80 процент волиняків та поліщуків, — то що він вам відповість? Що він „русскій чєлавєк"!

Так, Москва мала свою державу, але й то знайшлася така людина, — чи може держава їй наказала, що подала в книжці науку про це, як виховувати своїх дітей вдома. Ми, українці, тут в Канаді також маємо таких людей, що можуть написати такі книжки, як для москалів написав протоєрей Сильвестер.

Я думаю про той розвій, який ми осягнули тут у вільним світі. Як порівняти з тим, що ми віками були в кайданах, то тепер ми досить добре стоїмо і розвиваємось. Правда, не пошкодило б ще краще, але для того потрібно матеріялу — н а у к о в о г о, не лише с л і в. — Я думаю, що Ви розумієте мене!

З правдивою пошаною до Вас,
Г. Савчук.

Баргед, Алта., 8.11.1957.

Від Редакції. Нам здається, що ми Вас розуміємо і цілком погоджуємось з Вашою правдивою заувагою, що можливостей домашнього виховання в нашого народу, як того, що впродовж віків позбавлений свого державного життя і гнобленого займанцями, національно та економічно-соціяльно, не можна порівнювати з можливостями тих народів, що споконвіку виховуються у своїх національних державах на своїй землі.

Погоджуємося з Вами також і щодо потреби н а у к о в о г о матеріялу, якщо ми правильно зрозуміли Ваш короткий вислів у цій справі. А розуміємо це так, що поза межами України наші люди опинилися в складнішому положенні, ніж іміґранти державних народів. Перш за все, вони мають з своїми країнами ж и в и й звязок, мають звідки черпати національні життєдайні соки. У нас с у ч а с н о г о живого джерела таких соків немає, тому що через поневолення України нам треба їй д а в а т и духову допомогу, а брати від неї національно - культурний корм немає можливости. По-друге, старше покоління, цебто люди, які приїхали з України і привезли з неї свою мову, звичаї та стихійну любов — хоч би й національно неоформлену, через частий брак свідомости, на жаль, ступнево, але постійно і щораз частіше відходять від нас. Остається їх покоління, народжене тут, у Канаді.

Всі ці причини, і багато інших, дійсно спонукують до того, щоб виробити якісь спеціяльно опрацьовані засади, створити якусь с и с т е м у виховання молодого покоління, основану на випробуваній теорії і практиці, — в цьому розумінні приймаємо Вашу вимогу н а у к о в и х підстав національного виховання в Канаді, і взагалі поза межами України. На якусь стихійність руху самотужки, що на них можна було сполягати в пробуджені національної свідомости в піонерів, тепер рахувати правдоподібно вже не можна, коли йдеться про уроджене тут покоління, а треба мати докладно розроблену с и с т е м у виховання.

Щождо згаданої Вами статті нашого співробітника у „Вістнику" з 1-го листопада, то нам здається, що між його поглядами на цю справу й Вами немає правдоподібно істотної різниці. Наводячи, як приклад, англійців і французів, автор мав при тому на увазі тільки ці українські родини, що вже с в і д о м і свого українства, а проте не передають цієї свідомости своїм дітям. Нам відома також і така його думка: що українці самі від себе мусять вимагати більше, ніж англійці й французи від себе, — щоб наздогнати це, що було втрачене раніше. Далі, автор сам пише, що нам потрібна книжка, в якій загал мав би вказівки для виховання. Правда, він не говорить, на яких основах вказівки в цій книжці мали б бути оперті, але це вже справа с п о с о б у (методи) її опрацювання. А можливо, що підкреслення потреби домашнього виховання в автора статті було таке сильне, що в читача мимоволі могло б створитися враження, немов би то Рідна Школа нам зовсім зайва. Але поскільки ми зрозуміли статтю, автор твердить, що основним ґрунтом виховання має бути дім.

Рідна Школа, яку автор уважає за необхідну, має вже на тому фундаменті домашнього виховання розвивати ширшу свідомість і знання. Безперечно, автор твердить, що без д о м а ш н ь о г о виховання Рідна Школа не зможе осягнути своєї мети. Ми такої думки, що й без домашнього виховання Рідна Школа все ж таки дечого трохи може дати, але це буде нетривка й малесенька капля в морі в порівнянні з тим, що вона могла б дати при одночасному домашньому вихованні.

Ні Ви, ні автор статті, і взагалі ледве чи хто заперечить, що українці, як на свій давніший стан і обставини, виконали велетенську працю в напрямі національної свідомости. І власне та журба, щоб усі ці дійсно просто неймовірні осяги наших піонерів і їх дітей не пропали намарне в майбутньому, диктувала авторові його статтю, і ця журба диктує Вам Вашого щирого листа. І тут можуть бути тільки різниці в способах збереження стану посідання та ще й дальшого розвитку його. І зміна думок тут дійсно конечна.

Закінчимо дружню розмову з Вами цим, що не є новиною для Вас і для загалу, але пригадувати це таки потрібно, а саме: нам треба д і л а, акції, практичного здійснювання добрих бажань.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ КНИЖКИ?

ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... 25 центів.

ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ, — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... 50 центів.

Хто замовить обидві книжечки разом, отримає їх за 65 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

ДУШПАСТИРІ МІЖ КУБИНСЬКИМИ ПОВСТАНЦЯМИ

Фідельо Кастро, провідник повстанців на Кубі, які боряться проти теперішнього уряду цього острова, ще влітї запросив двох священників, протестантського й католицького, щоб вони обслуговували повстанців під релігійним оглядом. І зголосилися католицький священик та баптистський.

Баптистський проповідник, Віктор Торанцо дель Ріо був між повстанцями три місяці, а коли захворів на ревматизм, лікар порадив йому залишити повстанців і піти лікуватися. Цей проповідник сказав, що він тепер розуміє, чому реґулярна армія уряду не може зліквідувати повстанців.

ПОМЕР ВНУК ЛЕСІ УКРАЇНКИ

По 11-місячній важкій недузі в Торонті помер Б. Косач — син письменника Юрія Косача і внук Лесі Українки. Похорон відбувся в Торонті 12 листопада з української православної катедри Св. Володимира. Заупокійну Службу Божу відправив о. Д. Фотій в сослужені о. Ф. Легенюка. Крім цих двох священиків, у відправі Панахиди участь взяв також о. М. Овчаренко. На Панахиді був ВПреосвящений Владика Архиепископ Михаїл і сказав коротку проповідь.

Покійного попрощали від молоді — Ю. Фотій, від Катедральної Громади В. Григоряк, від Жіночого Т-ва ім. Кн. Ольги — А. Бельбас. На Похороні був батько — Ю. Косач, і сестра Лесі Українки. Бл. п. Б. Косач похований на цвинтарі Проспект у Торонті.

МОЛИТОВНИКИ ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ:

Молитовник „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна $2.75

Молитовник „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50

Молитовник „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі, золочений. Ціна 7.50

Для дітей:

Молитовник „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

Гроші й замовлення слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
[illegible]
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $8.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРИНЕСІМО СВЯТУ ВЕЧЕРЮ!

Наближається Свято Різдва Христового. Християнський світ готовиться до нього. Певна річ, християнська підготова — це перш за все підготова духова. Свято Народження Христа має бути зустрінуте християнським духовим відродженням одиниць і спільнот людських, а найперше — родини.

У це Велике Свято особливо відчуваємо також наш звязок з усім нашим народом. І тому всім серцем своїм, всім розумом і душею своєю стараємося зробити підрахунок того, ким є народ для нас і ким ми є для народу.

Найперше нам треба мати почуття виконаних наших обовязків для народу і його Церкви Христової. Мусимо з'ясувати собі, що народ і його Церква існують для нас, а ми існуємо для них Кожний бо з нас є членом народу й Церкви. Мусимо з'ясувати собі, що народ наш і його Церква є в потребі. Чи ми у всій повноті виконали наші моральні й матеріяльні обовязки супроти народу і його Церкви? Чи Громада сповнила свій бюджетовий обовязок супроти Консисторії? Чи не забуто про потреби Колегії Св. Андрея? Чи дано відповідь на питання, якими засобами втримається пресовий орган нашої Церкви — „Вістник"? Чи не забуто про потреби парохій, будованих церков, Недільних і Рідних шкіл?

Виконати всі ці конечні, невідкладні обовязки — це значить зробити підрахунок свого громадського сумління, щоб не тільки думкою і словом, але й ділом зміцнити свій живий звязок з зо своїм народом і його Церквою. Бо як людина з духа і тіла, так і всі високі справи вимагають духового та матеріяльного вкладу.

А зокрема тут треба памятати про наш предківський священний звичай приносити до наших рідних Святу Вечерю. У Святий Вечір діти несли Святу Вечерю до дідуся й бабусі, родичі - до кумів і т. д. Зберігаючи цей прекрасний звичай у нашому вужчому колі, в родинному, і в колі наших друзів, не можна забувати й про нашу ширшу родину — про ввесь наш народ, про всіх братів і сестер, про наших ближніх.

Коли сядемо до Святої Вечері, пригадаймо собі, що в Україні в той час народові заборонено явно зустрічати Народженого Христа, а столи його Свят-Вечірні порожні. Гнані й голодні, зустрічають вони це Велике Свято у своїх страдницьких серцях і нишком вмиваються гіркими сльозами. Згадаймо, що по скитальчих таборах Німеччини й Австрії маємо старих, хворих, калік і дітей без можливости заробітку, без можливости виїхати за океан, без світла надії на краще. І вони Свят-Вечір зустрічатимуть холодні, голодні, недужі, забуті, з благанням у серці й на устах: Христе, змилуйся над нами!

Чи ж можемо не думати про них? Чи можемо з цим образом перед очима душ наших спокійно сісти за Святу Вечерю, свідомі того, що не допомогли ближнім?

При Консисторії нашої Церкви існує Фонд Допомоги, який докладає всіх зусиль, щоб допомогти потребуючим нашим вірним-землякам, головно в Европі на скитальщині. І цей фонд чекає нашої скромної лепти.

І в нас тут, у Канаді, коли сідаємо до Святої Вечері, ми не повинні забувати, що може хтось із наших членів Громади цей Святий Вечір зустрічає як недужий; може він випадково чи невипадково без праці; вся родина хвора, і нема їх кому відвідати і навіть води подати; може хвора мати, і немає кому заопікуватися немовлям; може хтось самітний і опущений лежить у лікарні, може . . . І треба нам чи то на власну руку поодиноко, чи також організовано гуртками, відвідати їх, запитати щиро: „Брате, чи сестро, як ви почуваєтесь? Може ми можемо вам чимсь допомогти?"

Памятаймо про все це, виконаймо наші християнські й рідні обовязки щиро, з любовю, принесімо Святу Вечерю!

МИТР. КРУТИЦЬКОГО НЕ ВПУСТИЛИ ДО ЮГОСЛАВІЇ

На початку жовтня 1957 р. на відвідини Православної Церкви в Югославії приїхала делегація (12 осіб) Московської Патріярхії. На чолі делегації стоїть московський Патріярх Алексій Це його перший виїзд поза межі Совєтського Союзу, відколи він став Патріярхом.

Від останньої візити Московського Патріярха в Югославії минуло вже 40 років. Ця візита триватиме 25 днів. Московська церковна делегація відбуде конференцію з Первоєрархом Болгарської Православної Церкви — Патріярхом Кирилом, а при тому візьме участь в урочистостях з нагоди 80-річчя визволення Болгарії.

Під час переїзду через Югославію московську церковну делеґацію на летовищі в Білгороді зустрів з почотом Первоєрарх Сербської Православної Церкви Патріярх Вікентій. Обидва Патріярхи взяли участь у Богослуженні в катедрі Св. Михаїла. Між приявними закордонними дипломатичними представниками була пані Джеймс В. Рідлеберґер дружина американського амбасадора.

Один з найбільш відомих і політично-активних московських церковних достойників, Митрополит Миколай Крутицький, якого включили в Москві в число делегації, не дістав від Тіта дозволу на приїзд до Югославії. Причина цієї заборони така: в 1945-55 роках, коли відносини між СССР і Югославією були дуже напружені, а Кремль плянував був замах на Тіта, тоді Митр. М. Крутицький по-сталінськи гостро атакував Тіта.

Безперечно, ціль поїздки церковної московської делеґації має політичний характер в інтересах московської імперії.

Чи добрий „американський спосіб життя"

Католицький журнал „Світло" ч. 11 (419) подав таку новинку:

„Колишня амбасадорка ЗДА в Італії, Б. К. Люс, у довшій промові піддала „американський спосіб життя" гострій критиці. Збори відкрив молитвою кард. Спелман

Промовляючи до 2.500 приявних, пані Люс заявила, що події в Литтл Рак та совєтський „спутнік" сильно пошкодили Америці в очах світової опінії.

„Від кінця другої світової війни — казала пані Люс — американці претендували, що т. зв. американський спосіб життя неодмінно мусить довести до вищости в матеріяльній та військовій ділянках, вищости, якої нікому не досягнути. Ми вдавали, що нас ніхто не зможе дігнати, а тепер показується, що ми самі позаду. Ми були переконані, що СССР ніколи не зможе нас наздігнати й з нами рівнятися. Ми вірили, що „американський спосіб життя" забезпечує нас від прикрих несподіванок".

„Ми далі віримо, що наша система може продукувати гармати та масло. І Біблії. Але ми сперечаємось, чи це означає, що ми здібні орудувати атомовими бомбами, мати далекосяжне летунство, захоплюватися смішними французькими одягами Чи ми можемо мати вище літаючі ракети і низькі податки і — Небо також?"

„Американський спосіб життя, як показується, має багато недоліків і немало з них дуже болючі. Расова ненависть, напр., принесла Америці так багато шкоди в цілому світі, що ледве чи вдасться направити заподіяне зло. **Захоплені матеріяльним, ми забули за моральне.** Прийшла хвилина менше захоплюватися собою та „американським способом життя", а приглянутися до себе та поробити відповідні висновки, бо може бути запізно".

НА ШКОДУ КАНАДИ

У торонтонському щоденнику "Ґловб енд Мейл" 18 листопада на редакційній сторінці була поміщена стаття п. н. "Багато в прізвищі". Автор статті, д-р В. МекАрі, постійний співробітник цього щоденника, накинувся на "чужинецькі прізвища" канадійських громадян, що "відсувають процес" людей з такими прізвищами "стати справжніми канадійцями" і т. д.

Значить, МекАрі, а може й сам "Ґловб енд Мейл" вимагає, щоб усі канадійці змінили свої прізвища на англійські. Ясна річ, що такий англо-сакський расизм, як у Дж. В. МекАрі, сам собою лягає колодою на шляху до канадійської єдности. Образливу статтю в "Ґловб енд Мейл" рішуче осудили українські та інші етнічні часописи, організації та поодинокі діячі. "Вістник" повністю прилучується до голосу їхнього справедливого протесту.

ЛЮБИТЬ ДИВИТИСЯ НА ПОЖЕЖІ!

„Я люблю дивитися, як на телевізії показують пожежу", сказала поліції 12-річна дівчина, коли її приловили, як вона підпалювала будинок. Її прилапали на одному підпалі, а потім вона призналася, що досі вона підпалила вже 11 будинків.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ДОПОМОГА

(Розповідь Петра Спотикача)

У моєму житті звичайного робітника сталася історична подія: у мене замешкав письменник. Такий, сказати, справжній письменник — книжки пише. „Ну, пишеш, то пиши собі!" думаю. „Це мені зовсім не перешкаджає".

Одного дня мій письменник дістав з Німеччини листа, і зажурився. Можна сказати, що загризся письменник до півсмерти, бо цілу ніч писав і писав — аж до світанку. Він що більше зажуриться, то все більше пише „Ну, пиши ж", думаю, „книжка буде!"

А другого дня рано каже він до мене

Знаєте? Страшна річ! Дістав я від свого друга з Німеччини листа. Сам він інвалід. Дружина померла. Мала дитинка-сирітка на туберкульозу хвора. І обоє з голоду примирають . . .

- Жаль, — кажу я. Допомогти треба!

- Ви так думаєте?

Певно, що так! А як же?

Можливо Гм Може й правду кажете, — сказав письменник. — Сьогодні ввечері піду до своїх друзів, і ми порадимося, та подамо спільну допомогу нещасному.

І ввечері він справді пішов до своїх друзів. Додому повернувся він досить пізненько

Ну, і як? питаю. Вислали допомогу нещасному інвалідові?

Вислали радісно сказав письменник

Що ви йому вислали?

Ми йому вислали щирі святочні побажання з нагоди Свят Різдва Христового

Що, кажете, вислали?

Святочні побажання!

Тільки всього?!

Та що ви говорите? Не тільки всього! Вислали більше!

Що ж іще?

Ми йому вислали щирі запевнення, що ми нашими думками й серцями з ним. Переконували, щоб він не падав духом .

І то вже все?.

А чого ж ви більше хотіли? трохи нервово сказав письменник.

Чого я хотів? Нічого! Я, як самі знаєте, робітник, людина проста. Може забагато про хліб насущний думаю. кажу винувато. - Життя таке моє . Але я теє, знаєте

Слухайте! - - перебив мені письменник. Якби ви побували з нами на сьогоднішніх зборах, ви б оцінили нас краще! Я з друзями поділився своїми споминами про нещасного інваліда. Один з присутніх сказав палку промову про потребу взаємної любови й допомоги між земляками. Другий з присутніх сказав чудового вірша на цю саму тему . . . Все було таке мистецьке, прекрасне! Всі ми плакали із зворушення. Я ще ніколи так глибоко не пережив літературно - мистецького вечора!

Під кінець ми ухвалили резолюцію простягнути бідному інвалідові братню руку моральної допомоги, і вислали йому святочні поздоровлення, вислови співчуття, закликали, щоб не падав духом. Збірки на пересилку листа не робили. Я собі подумав. Чи ж я збіднію, коли пожертвую пятнадцять центів на пересилку летунською поштою? Нехай скорше йде лист! Може той нещасний наш друг у Німеччині нетерпляче очікує нашої допомоги Хіба ж не так? Взяв я нишком за всіх зложив свої пятнадцять центів на значка, і вислав. Як то кажуть: хай дає права, щоб не знала ліва!

Письменник увійшов у запал, і продовжував.

Хіба ж воно випадало робити грошову збірку на покриття коштів пересилки листа? Вечір був такий чудовий . . . Такий надхненний! Такий ідеальний! Такий надлюдський!!! Ми говорили про любов, про ідеали, про ніжні почування . . . І тут було б просто брутально згадувати про гріш. Це було б те саме, що в шовкову торбину камінці кидати. Хіба ж неправду кажу? Давай, думаю, сам я нишком заложу тих пятнадцять центів . . .

Знаєте, кажу, мені пора спати . . . Завтра на сьому мушу вставати на роботу. Чи не могли б ви мені дати адресу вашого приятеля-інваліда?

Адресу?! — завагався письменник. - А нащо вам його адреса?

Бачу, що він дивиться на мене з підозрінням Думає, мабуть, що я якийсь ворожий агент, коли цікавлюся адресами незнайомих мені політичних еміґрантів. І не дав він мені адреси. „Я, каже, не уповноважений до цього. Його адреса, то національна таємниця!"

Але я таки дістав цю адресу від знайомих письменника. І думаю собі: Письменник я не є, віршів писати не вмію Промов говорити не вмію. Навіть співчуття людині в біді не вмію належно висловити. От, сказати, людина я проста. У більших школах не бував. Що ж я вишлю тому бідному інвалідові? Жаль, він же таки наша людина Запакував я йому сорок фунтів харчів та одежі, і вислав Зробив так, як я це вмію і розумію. А коли хто вважає, що може воно вийшло якось некультурно, занадто зматеріялізовано - то хай вибачають Винуватий! Я інакше не вмію . . .

Назар Полин.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ЄПИСКОПАЛЬНА ЦЕРКВА ВИВЧАЄ СВОЄ ВІДНОШЕННЯ ДО ПРАВОСЛАВІЯ

У Санта Барбара, Каліфорнія, ЗДА, духовенство Каліфорнійської епархії Єпископальної Церкви восени 1957р. скликало спеціяльну конференцію, щоб ближче познайомитися з відношенням між Єпископальною Церквою і Православієм. Відповідну доповідь виголосив православний священик Прот. Шмеман — декан Православної Духовної Семинарії Св. Володимира в Ню Йорку.

ІЗ ЗАКУЛІССЯ СОВЄТСЬКОЇ АГЕНТУРИ

Міклос Шабо у Мадярщині був послом до парляменту з партії дрібних власників. Після подавлення Москвою повстання мадярського народу минулого року М. Шабо разом з іншими втікачами дістався на Захід і тут він мав такі впливи, що західні офіційні чинники признали його „провідником мадярських утікачів". І серед чинників Обєднаних Націй він мусів мати своїх протекторів, коли в канцеляріях ОН йому дали список мадярських утікачів та інформації про них. Діставши все, що йому було потрібне, М. Шабо виїхав до Відня, а звідтіля в початках вересня перейшов у Мадярщину і комуністичному режимові Кадара видав листу імен мадярських утікачів і всі про них інформації, а також заявив, що „західні держави причинилися до вибуху повстання в Мадярщині".

Так поступив той Шабо, що після повстання був головним інформатором Обєднаних Націй у справі положення в Мадярщині.

Коли Шабо повернувся за „залізну заслону", то його шпигунську роботу розкрив Роберт Морріс — головний радник Сенатського Комітету Внутрішньої Безпеки.

Не дуже давно між російськими втікачами в ЗДА появився священик-утікач, і його прийняли в склад духовенства Російської Закордонної Православної Церкви, з центром у Ню Йорку. Ця Церква, очолена Архиеп. Леонтієм, незалежна від Московської Патріярхії. По якомусь часі цей священик потаємно повернувся до Совєтського Союзу з листою імен російських політичних еміґрантів. А в СССР Московська Патріярхія висвятила його на Єпископа Після цього, коли це все сталося, цю справу розкрив Герберт Філбрік — бувший агент Еф-Бі-Ай (Федерал Бюро оф Інвестиґейшон), остерігаючи, що совєтські агенти можуть бути прислані з СССР як „утікачі" і в священичих шатах

ЕКСПОРТИ КАНАДІЙСЬКОЇ ПШЕНИЦІ

Ґордон Чорчил, міністр торгівлі й промислу, сказав у Реджайні в листопаді 1957 р., що вигляди на експорт канадійської пшениці досить добрі. Канада кожного року буде експортувати 300 мільйонів бушлів пшениці, так як було минулими роками. Це становить 30 відсотків усього світового експорту. Найбільшою перешкодою для канадійського експорту є американські пшеничні подарунки тим країнам, де Канада могла б продавати свою пшеницю, сказав Чорчил.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКОВНО - РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Теологічне Товариство Студентів Богословського Факультету Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу 13 грудня урочисто відзначило день свого патрона — Св. Апостола Андрея Первозванного.

● По Архиерейській Службі Божій у неділю 17 листопада в Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпеґу о. М. Юрківський у присутності Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона відслужив Панахиду по заслуженому українському діячеві в Канаді бл. п. Мирославові Стечишину.

● Загальні збори Паризької Парафії Української Автокефальної Православної Церкви відбулися 27 жовтня. Збори відкрив голова уступаючої Ради, п. П. Плевако. До Президії головою вибрано О. Ждановича, редактора „Українського Слова" в Парижі, на секретаря запрошено п. Никифорука. Про духовний стан Парафії поінформував Протопресв. В. Вишневський. Він сказав, що коли старші еміґранти бажають опіки українських священиків, то молодші дуже часто звертаються до чужих, і тому, напр., минулого року не було в церкві цієї парафії ні одного шлюбу. З браку вчительських сил Парафія припинила працю в Недільній Школі.

● Українська Православна Церква в ЗДА 17 листопада піднесла о. Петра Ковальчука, Настоятеля Парафії в Ню Бритен, Конн., ЗДА, до сану Протоієрея, а цей акт виконав Високопреосвященніший Архиепископ Мстислав в асисті о. П. Мелеха з Гартфорду, Конн., з участю понад 400 вірних. Відбулося це з нагоди 30-ліття пастирської служби Прот. П. Ковальчука.

● У листопаді ц. р. вийшла нова праця Митрополита Іларіона: „Твори, том І: філософські містерії". Перша рецензія на неї появиться в „Українському Голосі" у Вінніпеґу.

● В Інституті Св. Івана в Едмонтоні цього шкільного року харчуються 42 студенти, а мешкає 24. Дирекція Інституту створила Культурно-Освітній Комітет, почесним головою якого обрано Впреосв. Митрополита Іларіона, і входить до нього д-р О. Старчук, професор Албертійського університету.

● Місцеві парафіяльні пресові органи видаються на циклостилі у Парафіях УГПЦ: Содбурі, Монтреалі (Св. Покрови), Вінніпеґ (Св. Покрови), в Гемилтоні (друком), Вест Торонто (Св. Андрея Первозванного).

● Православні в Ізраїлі (греки і ін.), яких там нараховується 14,000, мали 30 своїх святинь. Цього року збудовано дві нові церкви, отже тепер є 32.

● Цього року сповнилося 25 літ душпастирської праці українського православного священика Прот. Івана Гундяка, Настоятеля Парафії Св. Димитрія в Картерет, Н. Дж., ЗДА. Привітання прислали йому: з Білого Дому у Вашинґтоні, сенатор Г. А. Смит, губернатор Р. Б. Мейнер, Митрополит Богдан (Шпилька) з Царгородської Патріяршої юрисдикції і грецький Екзарх в Америці Впреосв. Михаїл Андреадес.

● Католицька Ієрархія в Палестині і католицький журнал „Близький Схід" запротестували в Міністерстві Культів Ізраїля проти цього, що урядові чинники Ізраїля змушують жидівських іміґрантів-католиків, головно з Польщі, приймати жидівську релігію.

● 70-літній Патріярх Асирійської Православної Церкви Антіохії і всього Сходу, Ігнатій Єфрем І. упокоївся 23 червня 1957 р. його наслідником став Митрополит Сверій Яков, що від 1950 року був Єпископом Бейруту в Лібаноні. Його поставлено Патріярхом 27 жовтня 1957 р. в Гомс, у Сирії.

● На доручення Апостольського Адміністратора в Буенос Айрес, католицького Архиепископа Ферміна Е. Ляфітте, тисячі католицького населення влаштували на Конґресовій Площі в Буенос Айрес, Арґентина, демонстрацію, протестуючи проти цього, що військовий уряд ґенерала Арамбуру не впроваджує у школах навчання релігії, хоч воно передбачується конституцією Арґентини.

● 15 протестантських священиків підписали протест, в якому осуджують губернатора Фобеса за те, що він „намагається підтримувати сеґреґацію (не допускати неґрів) у всіх центральних середніх школах у Литл Рак, ЗДА.

● У Назареті розібрано Благовіщенську церкву, щоб на її місці побудувати велику базиліку. Цю православну церкву в середньовіччі збройно захопили католики — „хрестоносці". Після розібрання церкви на її місці учені археологи недавно закінчили свої дослідницькі розкопки. І виявилося, що в її основі лежав візантійський (грецький) стиль, отже православний. Є там і латинські сліди хрестоносців, але вони, звичайно, пізніші

● Під час цьогорічного конґресу католицької преси у Відні (Австрія) еспанська делеґація поінформувала, що в Еспанії виходить аж 847 католицьких часописів — разом 1 мільйон 800 тисяч примірників, та 847 католицьких журналів — разом 5 мільйонів 653 тисячі 17 примірників.

● Проповіді д-ра Биллі Ґрема влітї цього року в Ню Йорку зустрілися в багатьох релігійних і світських журналах з гострою критикою, що він занадто „світський"; занадто підкреслює життєву практичність релігії, а не Св. Духа; занадто модерні його способи проповідування. Із свого боку „Крищіен Іекономикс (Ню Йорк) з 12 листопада 1957 р. бере Ґрема в оборону і каже, що тепер багато людей нарікає на це, що деякі проповідники є надто „старомодні", „стоять поза життям", і тому не можуть впливати на загал.

● 7-го листопада 1957 р. Всеканадійський Комітет Будови Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу, а також Єпархіяльні й Парафіяльні Будівельні Комітети почали свою працю.

● У Північному Торонті, Онт., 4-го жовтня ц. р. розпочала свою діяльність нова українська православна парафія. Склад її Управи: Е. Коча — голова, Т. Мартинюк — заст. голови, Я. Балан — секретар, п. Зарецький — скарбник, п. Ґураш — член Управи. Контрольна Комісія: п. п. Пашук і Собчук.

ДРІБНІ ВІСТІ

● На спільних сходинах СУК, ТУС і СУМК у Вінніпеґу 2 грудня в залі Катедри Пресв. Тройці Високопреосвященніший Митрополит Іларіон сказав доповідь на тему „Українська жінка в нашій історії".

● Цього року сповнилося 70 літ ґенералові М. Садовському — відомому українському військовикові, культурному й політичному діячеві. Він проживає в Торонті.

● Сьомий всеканадійський з'їзд СУЖЕРО відбувся в Торонті 9 і 10 листопада. Головним промовцем був проф. Д Кислиця.

● УНО Манітоби відсвяткувало свій ювілей 25-річчя в днях 16 і 17 листопада. Головними промовцями були проф. О. Неприцький-Грановський з ЗДА і посол Ф. Заплітний.

● 36-річний Василь Гладун, український діяч, визначний член УНО в Канаді, помер 27 листопада.

● Д-ра П. Фірмана, українця, посла до федерального парляменту Бразилії, навіть один з його парляментарних противників назвав „одним з великих бразилійських парляментаристів з високою етикою" (мораллю).

● А. В. Кардаш, посол проґресивної (комуністичної) партії до Манітобської леґіслятури в Канаді, помістив у часописі „Ізвестія" в СССР статтю, в якій вихвалює Москву за здушення мадярського повстання.

● На внесок уряду, парлямент Канади ухвалив закон, що для отримання старечої пенсії в Канаді треба перебувати тільки 10 років, а не 20, як було досі.

● Л. Пірсон, бувший міністр закордонних справ в ліберальному уряді, погодився кандидувати на провідника ліберальної партії на місце уступаючого Сен Лорана, попереднього прем'єра Канади.

● Один з найбільших державних мужів Британії, сер Винстон Чорчил, 8 листопада 1957 р. відсвяткував 83 роковини з дня свого народження.

● Прем'єр Діфенбейкер сказав, що уряд Канади зробив такі внески для розглянення їх парляментом Канади: 1. Усунути з дотеперішнього закону дискримінаційні клявзулі, на основі яких натуралізований канадієць міг би скоріш втратити своє громадянство, ніж у таких самих випадках уроджений канадієць. — 2. Скасувати закон, що дає урядове право припинити парляментарні дебати. — 3. Ухвалити закон про обниження спадкового податку.

● Після захворіння на частковий параліч мозку в листопаді през. Айзенгавер по кількох днях повернувся до праці. Однак стан його здоровя погіршився. Дехто в ЗДА каже, що через це в цей небезпечний у світі час Америка втрачає провід у світовій політиці.

● „Ґрей Кап" (Сіру Чашу), як ознаку футбольного чемпіонату Канади на 1957 р. здобула 30 листопада гемильтонська футбольна команда (тім) „Тайґер Кетс" після перемоги над вінніпеґськими „Блу Бомерс" — з вислідом 37 7

● Уночі з 29 на 30 листопада на передмістях Виндзору, Онт., і в Корнвал — 50 миль на південний схід від Оттави був легкий землетрус. Жертв у людях і матеріяльної шкоди не було.

● Острів Цейлон з британської колонії 1948 р. став державою як член Комонвелту і затримав монархічний устрій, отже признає британську королеву. Тепер він хоче стати республікою.

● Девять держав — Бразилія, Колюмбія, Домініканська Республіка, Еквадор, Фінляндія, Італія, Панама, Уруґвай і Венезуеля — запропонували Обєднаним Державам, щоб вони ухвалили заборону кари смерти, однак ОД не погодилися на це.

● Арабські держави в Африці, Тунісія і Марокко, запропонували своє посередництво між альжирськими національними повстанцями і Францією для того, щоб Франція погодилася на незалежність Алжирії мирним шляхом. Франція не погодилася на це.

● П. Неру, прем'єр Індії, заявив про своє бажання, щоб Індія і ЗДА були в приязних відносинах, не зважаючи на деякі різниці в поглядах. ЗДА дали Індії позичку в сумі 250 мільйонів дол. Індія бажала від 500 до 600 мільйонів.

● Д. Ф. Кеннан, бувший американський амбасадор у Москві, сказав у Лондоні, Англія, що раніш Америка повинна забрати свої війська із Зах. Німеччини, а тоді СССР вивів би свої війська із Схід. Німеччини. Німеччина мусить бути невтральна між Сходом і Заходом, сказав він.

● Єгипет дістав від СССР 175 мільйонів дол. позички. Дехто із західніх обсерваторів каже, що прем'єр Нассер, не діждавшись позички від Заходу, звернувся до Москви. Біля півсотні мільйонів дол. позички дає Єгиптові і Чехословаччина.

● У публичному місці в Джаґарі 1 грудня на Сукарно, президента Індонезії, був виконаний атентат, але невдачний. Прибічна сторожа закрила президента своїми тілами. Від кинених чотирьох ґранат згинуло сім осіб, а 137 були поранені.

● Даґ Гамершолд, генеральний секретар Обєднаних Держав, виїхав на Середній Схід, щоб не допустити до війни між Ізраїлем та арабськими державами, головно Йорданом. Араби кажуть, що американський полковник Байрон Ліри, діючий шеф ОД для контролі перемир'я в Палестині, стоїть по стороні Ізраїля.

● У муринській республіці Ліберії в Африці чорне населення дискримінує білих громадян. Президент Ліберії заповів боротьбу з дискримінацією.

КНИЖКИ! КНИЖКИ! КНИЖКИ!

В книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на міміографі). 108 стор. 2.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ И ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
БІБЛІЯ в українській мові, Старий і Новий Заповіт, в оправі. Ціна 2.50
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
ВІЗАНТІЯ И УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор Ціна .50
КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон — 167 стор. Ціна .50
КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво. — Митрополит Іларіон — 32 стор Ціна .10
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор. 45. Ціна .30
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна 1.00
ЛІТУРГІКА — (Дяківський Курс) — Прот. Є. Грицина (на міміографі — 49 стор. Ціна 1.00
МАЛИЙ КОЛЯДНИК — на 20 стор. Ціна 10
МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви. — Прот В. Кудрик — Том І — 254 стор. Ціна .75
Том ІІ — 286 стор. Ціна .75
Том ІІІ — 252 стор. Ціна .75
Том IV — 256 стор. Ціна .75
МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор. Ціна .75
НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том І — стор. 294 в оправі 7.50
брошурована 6.00
Том ІІ — стор. 398 в оправі 7.50
брошурована 6.00
НОВИЙ ЗАПОВІТ і ПСАЛТИР — ціна 1.00
ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук .25
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родин, 28 стор. Ціна .50
ПРЕПОДОБНИЙ ЮВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор. 64 Ціна 25
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін — Ціна 2.00
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. Ціна .50
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224 Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240 Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222 Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік. Стор. 334. Ціна .35
РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік. Стор. 206 Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік Стор. 160 Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна .25

СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50
ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна .30
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон. 180 стор. Ціна .75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) — Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ И ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук Ціна .50
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .50
ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15
ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик 208 стор. Ціна .50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович 110 стор. Ціна .50
ЯК ПРАВИТИ СВ ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ — Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна .25
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 6.50

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений Ціна 5.00
ДОЛАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25
ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на міміографі). 57 стор. Ціна 3.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна 5.50
МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ — в красках — малинова, темно-зелена або ясно синя. Оправлені в плюш і міну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів. Розмір 16x11x2¼. Ціна $125.00
Мала — 9x7x1½. Ціна 35.00
ОКТОІХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах Прот В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському — 18 стор. Ціна 75
СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ і НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .50
СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00

СЛУЖБА НА ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 17 стор. Ціна .50
ТРЕБНИК. Частина 1., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
Брошурований 5.00
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. — Прот. С. В. Савчук. Ціна .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Ґерус. Ціна .50
ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса І—40 лекцій .85
Кляса ІІ—40 лекцій .85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .35
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 — pages 3.00
The Great Prince St. Vlarimir — also My Church and My Faith — by Rev. Nicholas Fedorovich .50
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science Cloth bound 2.00
Paper bound 1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages .05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages .30
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth bound — 7.50
Paper bound 6.00
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .80
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 5.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages 2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

З ДІЯЛЬНОСТИ ТЕОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

● У неділю 17-го листопада ц. р., з нагоди з'їзду Колеґії Св. Андрея та складових організацій, Високопреосвященніший Митрополит Іларіон відправив Арх. Св. Літургію, в якій узяли участь Парох Катедри Всеч. о. М. Юрківський, принципал Колеґії Св. Андрея — Прот. Д. Стратійчук, о.о. Диякони І. Стус і Б. Древецький та 6 Іподияконів, студентів - богословів. За Св. Літургією Високопреосвященніший Митрополит Іларіон висвятив у сан Диякона студента IV Курсу Теологічного Факультету М. Крищука.

Під час Св. Літургії наш Первоієрарх виголосив проповідь на тему „Що таке Церква„? У цій проповіді Владика висловив глибокі думки і дав повне окреслення всіх обов'язків вірних супроти своєї Церкви. Промовляючи другий раз під час обіду, Високопреосвященніший Митрополит Іларіон гаряче закликав усіх учасників З'їзду дати якнайбільшу підтримку нашій єдиній того роду на цьому континенті Духовній Вищій Школі при Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу, що являє собою основу нашої Церкви.

Від студентів-богословів вітав З'їзд Голова Богословського Т-ва студ. М. Клиш. Під час цієї недільної сесії промовляли ще наступні головні діячки та діячі: Голова Домініяльної Е к з е к утиви СУК — пані Софія Василишин; Голова Домініяльної Екзекутиви СУС — п. Юліян Стечишин; Міністр Судівництва — Дост. М. Н. Григорчук; та Голова Провінціяльної Екзекутиви СУК — пані Білич. Резолюції прочитала пані Когуська. Цією сесією З'їзду проводив редактор І. Г. Сирник.

Того ж самого дня ввечері майже всі студенти-богослови взяли участь у прийнятті, що його влаштували в домі о. М. Юрківського нововисвячений о. Диякон М. Крищук з Добродійкою. На цьому прийнятті був присутній Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, Протопресв. Гр. Метюк, Прот. Д. Стратійчук, як також родичі о. Диякона та Добродійки. Прийняття відбулося в дуже теплій атмосфері.

● 24-го листопада ц. р. Церква Св. Архистратига Михаїла святкувала своє Храмове Свято, яке пройшло дуже торжественно. В Архиєрейській Св. Літургії, яку очолював Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, узяв участь також о. Д-р С. В. Савчук, який однозначно заступав на цьому Святі Пароха Громади Прот. С. Геруса, який поважно захворів і тому не міг узяти участи в Храмовому Святі своєї парафії. Владиці Митрополитові Іларіонові співслужили ще три оо. Диякони: І. Стус, Б. Древецький та М. Крищук, як також 5 Іподияконів — студентів-богословів. За Св. Літургією Високопреосвященніший Митрополит Іларіон возвів у сан Протодиякона о. Диякона Івана Стуса, як також рукоположив у сан Диякона студента IV Курсу Теологічного Факультету Гр. Удода. Ця Архиєрейська Св. Літургія була відслужена з великим духовним піднесенням, тому що всі вірні та Духовенство на чолі з своїм Митрополитом гаряче молили Господа за ще кращий розвиток нашої Святої Православної Української Церкви, як також за скоре виздоровлення о. Пароха Прот. С. Геруса. Сильна та глибока змістом була також проповідь Владики Митрополита Іларіона про „Правду", яку Достойний Владика виголосив з великим надхненням.

Після Арх. Св. Літургії, в присутності Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, о Д-р С. В. Савчук та Протодиякон І. Стус відслужили Панахиду за спокій душ всіх померших парафіян цієї Громади. Закінчивши Панахиду, всі присутні перейшли до церковної залі, де відбувся спільний Храмовий обід. Під час цього обіду Високопреосвященніший Митрополит Іларіон виголосив друге вже цього дня промову, в якій гаряче закликав вірних завжди зберігати та шанувати у своїй пам'яті заслуги та працю сл. пам. Князя К. К. Острозького цього великого оборонця Св. Православної Української Церкви, особливо в час її найбільших трагічних моментів — т. зв „Берестейської унії". Достойний Доповідач закликав також усіх вірних гідно вшанувати 350-літні роковини, з дня смерти цього великого сина України, (що припадають на 1958 рік).

● Того самого дня ввечері родина нововисвяченого о. Диякона Гр. Удода та Добродійки влаштували в їдальні Колеґії Св. Андрея родинне прийняття, на якому були присутні Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, о. Д-р С. В. Савчук з Добродійкою, Протопресвітер. Гр. Метюк, Прот. Д. Стратійчук, о. Т. Ковалишин, всі студенти-богослови, як також вся родина Добродійки Удод. За вечерею промовляли та одночасно вітали нововисвяченого о. Диякона Гр. Удода Впреосв. Митрополит Іларіон, о. Д-р С. В. Савчук, Прот. Д. Стратійчук, о. М. Юрківський, о. Т. Ковалишин, Протодиякон І. Стус, батько Добродійки Удод і Добродійка Удод. Останнім промовцем був о. Диякон Гр. Удод, який висловив щиру подяку всім присутнім за привіти та побажання. Господарем цього вечора був Протопресв. Гр. Метюк.

● Семинар Церковного Права, яке на Теологічному Факультеті викладає Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, успішно продовжується далі. На цьому семинарі були виголошені слідуючі реферати: студ. М. Свириденко — „Автокефалія Української Церкви"; студ. Павло Дорош — „Московська Теорія Третього Риму"; о. Диякон Б. Древецький — „Розвиток папської влади"; о. Диякон М. Крищук — „Константин і Мефодій" З уваги на це, що в згаданих рефератах були порушені та висвітлені дуже важливі церковно-історичні і церковно-канонічні факти, студенти-богослови рішили видати їх окремим „Збірником".

● Згідно з традицією студентів-богословів, Управа Теологічного Товариства вислала Владиці Михаїлу свої побажання в день Його Ангола. У відповідь на це побажання Високопреосвященніший Архиепископ Михаїл прислав студентам листа такого змісту:

„МОЇ НАЙДОРОЖЧІ! З приємністю прочитав Ваше привітання в день мого Ангола Св. Архистратига Михаїла. Сердечно дякую за привіт і за побажання. Дай Боже, щоб побажання ті здійснилися та щоб я зміг докінчити для Церкви те, чого ще не докінчив Ваш привіт особливо зворушує мене тим, що це саме Ви ті, що понесете далі того нелегкого, але солодкого хреста-Пастирського служіння, якого ми несли й несемо Ми — воїни Христові тепер, а Ви в будучому. Та й не тільки воїни, а й Старшини того Христового. війська. Тож і честь це, і відповідальність велика. Але знаєте, що вояк в цей „атомічний вік" мусить більше знати, аніж тоді, коли воювали мечем та списом, те саме й на нашому фронті проти сил диявольських, які озброєні самопевністю, гординею та фанатизмом злоби проти Бога. Отже бачите, що треба озброюватися великим знанням, безмежною вірою й любов'ю до Бога, готовістю вмерти або страждати за Христа Господа, як Він за нас страждав. Тож ловіть знання, збирайте його де тільки можна, але знання православне, щоб не збитися на манівці. Знайте Св. Письмо і особливо науку Христову та Послання Апостольські. А Послання до Ефесян треба знати рядок за рядком. Лише одне пам'ятайте, що Св. Письмо є ЦІЛІСТЬ Божої науки, і тому не можна виривати окремі речення, як то роблять сектанти, а враховувати й інші місця Св. Письма. Для того треба мати під руками Біблію з указанням паралельних місць.

Ще гаряча порада Вам: Ніколи не подумайте, що Ви вже знаєте. Я вступив у восьмий десяток років життя, цілий вік вивчаю Св. Письмо, тисячі разів дивлюся на кожний рядок, а ось і тепер читаю як щось нове, повне такої глибини науки, якої я раніше не розумів. Бо мудрість Божа невичерпна. Отож, мої Друзі і будучі Сопастирі, прийміть мої зауваги до самого серця, бо то довголітній досвід на самому собі, що цілком виправдує науку Св. Отців. Бажаю Вам охоти вчитися, горіння духа розуміти, та безмежної любови до Господа. Нарешті, слухайте Наставників Ваших. (Євр. 13: 7).

З любов'ю Христовою до Вас
і з Молитвою за успіхи Ваші.
†Архиепископ Михаїл".

Управа Теологічного Товариства сердечно дякує Вам, Дорогий Владико, за таку цінну науку та щирі батьківські побажання та поради.

● Управа Теологічного Товариства почувається також до дуже милого обов'язку висловити якнайсердечніші побажання нововисвяченим оо. Дияконам Григорієві Удодові та Мирославові Крищукові. Хай Всемилосердний Господь допомагає Вам у Вашій благородній праці на славу Божу й свого народу.

Протодиякон І. Стус.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА Г. Й А. МАЙКОВСЬКИХ

Лашін, Квє. — П-во Георгій і Анна Майковські відсвяткували 9 листопада ц. р. своє Золоте Весілля.

Родина та члени Церк. Громади Св. Юрія подбали, щоб гідно вшанувати своїх активних членів з нагоди їх так важних і рідкісних роковин. В суботу ввечері ювіляти прибули до церкви, де місцевий Парох Прот. К. Квасницький відправив Молебень та молитву подяки, бажаючи їм прожити в здоров'ї багато років та дочекати ще й Діямантового Весілля.

З церкви зійшли ювіляти й численні присутні до церк. залі й засіли до спільної вечері.

На вечері промовляли: о. Настоятель, член Управи п. І. Ємчик та інші, що підкреслювали заслуги ювілятів і їхню жертвенність для своєї рідної Української Православної Церкви, та вручили їм на памятку гарні подарунки.

Пан Г. Майковський, зворушений до глибини, дякував усім, що причинилися до цього свята, та від себе й своєї дружини жертвує 50 дол. на потреби Церкви, за що присутні нагородили їх щирими оплесками подяки.

Ювіляти прибули до Канади перед 40 роками з села Карапчева над Черем., з Буковини. Тут були одними з перших членів Церк. Громади Св. Софії, а перед кількома роками купили хату в Лашін і стали членами нашої Парафії Св. Юрія. Виховали трое дітей: Мінодору, Ольгу та сина Валеріяна; з них Мінодора померла трагічною смертю минулого року.

У неділю по Службі Божій зійшлися родина та ближчі приятелі в домі ювілятів, де приємно закінчили це так рідкісне й небуденне свято.

На вечері в суботу проголошено збірку на добрі цілі. Із збірки 24 дол. призначено 5 дол. на пресфонд „Вістника".

Жертводавцям щира подяка, а Достойним Ювілятам бажаємо многих літ прожити та Діямантового Ювілею дочекати!

Прот. К. Квасницький.

З НАГОДИ ВЕСІЛЛЯ НА ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

Гаєс, Саск. — У четвер 12-го вересня 1957 р. панство Петро та Марія Олійники в Гаєс, Саск., одружили свого першого сина Нестора з панною Лідою Тимощук, донькою п. Семена Тимощука, мешканця Гаєс, Саск. Тайну Вінчання звершив місцевий Парох о. П. Зубріцький в укр. гр.-прав. церкві Св. Дмитрія у Стінен, Саск., де родичі молодого є парафіянами. Дружками були Гелена Іванчук, Елнер Ягільницька і Ліна Литвинюк, а дружбами Євген Івахів, Орест Дудяк і Євген Дранчук. Обовязки старости виконував п. Стефан Майдан.

По Шлюбі відбулося величаве весільне прийняття в міській залі в Гаєс. Принагідно слід пригадати, що родичі молодого Нестора, п-во Петро і Марія Олійники з молодих років і понині є свідомі українці. В молодих роках брали активну участь в українськім н а ц і ональнім житті, та й нині цікавляться українськими справами і щиро жертвують на українські цілі. Вони виховали в українськім дусі своїх семеро діточок і всі вони дуже гарно розмовляють, пишуть і читають по-українськи, бо цього їх навчили їхні родичі у своїй такій хаті. Честь і слава таким родичам! А вже найбільш чарують слухачів своїм співом українських пісень донечки п-ва Олійників; цих пісень навчив їх їхній тато.

Слід пригадати, що на з'їзді з нагоди ювілею 25-ліття СУМК у Канорі, Саск., 3-го червня 1956 р. донечки п-ва Олійників — Рута, Леся й Маруся, дуже гарно відзначилися співом і красномовством. Отож, хочеться вірити, що і їхній син Нестор, який тепер одружився, і в своєму домі буде наслідувати своїх родичів та не забуватиме того, чого його вчили родичі.

В неділю 22-го вересня в домі п-ва Петра і Марії Олійників відбулися повесільні поправини і під час обіду о. П. Зубріцький в коротких словах привітав молодят Нестора й Ліду, побажав їм усього найкращого в їхньому житті. Крім того, о. Парох пригадав, що п-во Петро і Марія Олійники є свідомими українцями та передплатниками української преси, отож було б добре зібрати на прес фонд „Вістника". І присутні склали 10 дол.

Всім жертводавцям щира подяка, а молодому подружжю Несторові та Ліді Олійникам бажаю найкращого го щастя в їхньому житті

Гість.

ПРОЩАННЯ З О. ПАРОХОМ

Вілингтон, Алберта. — 6-го жовтня наша Церковна Громада святкувала День Подяки і разом прощала свого Пароха о. Лучака, якого переміщено до Ошави, Онт.

Всеч. о. Лучак щиро сповняв у нас душпастирську працю впродовж пятьох років — від часу свого висвячення. Його дружина брала живу участь у всій просвітній праці: в церкві, в Жіночім Товаристві, аматорсько - театральних виставах і т. д. Отець Лучак з панею добродійкою дуже багато нам допомогли в побільшенні нашої Громади; кожного року, ходячи з Колядою, допомагали приєднати біля 38 нових членів.

За час їхнього тут побуту ми добудували парафіяльну хату з водопроводом, у церкві Іконостас за 3 000 долярів, і все це вже виплачене. Під час кожного Богослуження церква була повна людей, так що отця поважали не лише свої парафіяни, але й люди інших віроісповідань.

День перед прощанням випав завальний сніг і дороги стали дуже утруднені, а однак церква була така ж повна людей, як і Народній Дім при спільнім обіді. Були тут представники із інших парафій, окрім трьох, — а всіх є вісім.

Ті пять років проминули дуже скоро, і за той час люди зжилися з отцем, як одна родина, і під час промов часто треба було переставати говорити, — бо щось стискало в горлі... А дівчинка з Рідної Школи таки вмилася сльозами, коли вручала подарунок.

Ми зі щирого серця бажаємо Отцю, Пані Добродійці і їхнім діточкам усього найкращого на їх новім місці, між новими людьми, в новім кліматі.

По кількох днях по відході о. Лучака до нас приїхав о. Столярчук із добродійкою, і ми вже поволі зживаємося і дуже вірю, що буде все добре, коли буде взаїмне вирозуміння

Управа.

ПРИВІТАЛИ НОВОГО О. ПАРОХА

Ошава, Онтаріо. — В суботу 9 листопада Церковна Громада Св. Івана вшанувала свого нового Пароха, о Дмитра Лучака, і його родину. Також разом вшановано було трьох інших членів Громади, що мають імя Дмитрія. При вході до Народнього Дому голова Церковної Громади, п. Іван Стезик, щиро привітав Священика та його родину, і всі присутні відспівали „Многі Літа". Незабаром після цього всі присутні засіли біля гарно-прибраних столів до вечері, що приготовило церковне Сестрицтво.

Зараз по вечері промовляли п. п. Дмитро Недошитко, Дмитро Котелко, Дмитро Бабій, Свящ. Дмитро Лучак, Василь Грицив, Іван Тимочко, Михайло Дутчак, Петро Підвербецький, Др. Остафійчук, Др. Захарів, Адв-р Гуцуляк, М. Шадий та Іван Стезик. Від Сестрицтва промовляла пані Антонина Щадова, що також вручила вазу живих квітів пані Добр. Лучак. Пані Оля Топіньг і пані Анна Перожак вручили Священикові і Добродійці Лучак грошовий подарунок від Громади. Щира подяка належиться цим паням за те, що днями наперед відвідали членів Громади і зробили збірку на цей дар, а також усім тим, що пожертвували.

З цієї спільної вечірки всі винесли з собою багато добрих думок та ідей, що, віримо, вийде на користь Церковної Громади. Отець Парох у своїй основній промові переказав дещо з життя його Патрона, Святого Димитрія, і закликав усіх здійснювати ці високі ідеали у своєму щоденному практичному житті. Далі, вказав, щоб усе в Громаді починали з нової сторінки, і щоб по собі Громада та її Священик могли вписати до цієї живої книги життя багато доброго. Урочистість закінчили загальним співом „Де згода в родині".

Присутній.

ПОДЯКА

Вотерфорд. — З нагоди 30-ліття мого священнослужіння 8 жовтня ц. р. нам влаштовано милу несподіванку та обдаровано нас цінними подарунками.

Почуваємось до приємного обовязку скласти найсердечнішу подяку Управам Громад, Друзям односельчанам Сокальщини і Радехівщини. Жіночим Товариствам, СУМК-ові, Рідним Школам, членам Громад та прихильникам, як також окремим стороннім особам, які потрудилися для зорганізування та здійснення цього ювілейного свята.

Теплі привітання, гарні побажання та цінні подарунки правдиво схвилювали нас. Цей день признання і відзначення залишиться в нашій памяті назавжди. Він зобовязує нас і надалі працювати на Слову Богу та добро українського народу скільки вистарчить сил. Спільною працею, взаємною пошаною та об'єднаними силами ми будуємо кращу будучність для наших дітей.

Хай Всевишній Господь кріпить Вас усіх силою для щирої і відданої праці Богові, Рідній Церкві і нашому народові, а милий спомин про всіх Вас останеться назавжди в наших серцях

З любовю у Христі,
о. Нестор і Добр. К. Тріски.
14XI. 57 р.

● Грецькі повстанці на Кипрі в березні ц. р. припинили були боротьбу з англійцями на Кипрі. У листопаді ц. р. вони відновили її знову. Підпалили два англійські літаки і т. д.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ОНУФРІЙ ПІДГАНЮК

Кенора, Онт. — Дня 9-го листопада 1957-го року в місцевій лікарні упокоївся в Бозі бл. п. Онуфрій Підганюк.

Покійний народився в селі Хмільно, Радехівського повіту. До Канади приїхав 30 років тому і поселився в околиці Кенора, Онт., а 1924-го року переїхав до Торонта і там прожив аж до весни цього, 1957-го, року, опісля ж повернувся назад до Кенори і перебував у свого шваґра М. Ковалишина. З якогось часу покійний Онуфрій тяжко хворував, і при кінці свого життя прийняв Тайну Св. Сповіді і Св. Причастя.

Покійний Онуфрій прожив 59 років. Залишив свою дружину і два брати в Україні, а одного брата в Арґентині. Тут, у Канаді, в тяжкому смутку позоставив свого шваґра Микиту Ковалишина й сестрінку Павліну Волошину.

У понеділок 11-го листопада, о 8-ій год. вечора була відправлена Панахида в місцевому похоронному заведенні, а у вівторок 12-го листопада відбувся Похорон. Похоронні Відправи відслужив Священик Української Греко-Православної Церкви з Вінніпегу, Впреп. о. Ігумен Іов Скакальський.

На закінчення Похорону родина покійного видала поминальний обід в помешканні панства Цимбалістих. Під час обіду була проголошена збірка на добрі цілі. Зібрано 24 дол., які розділено так: на „Вістник" 11 дол., на „Віру й Культуру" 8 дол. на „Український Голос" 5 дол.

Усім жертводавцям щире спасибі, а покійному Онуфрієві Вічна Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ФРАНКА ОЛЬХОВЕЦЬКА

Атікокан, Онт. — У понеділок 18-го листопада 1957 р. упокоїлася в Бозі на 65 році життя Франка Ольховецька з дому Монастирська.

Бл. п. Франка Ольховецька народилася 15-го жовтня 1893 року в селі Коцюбинцях Копичинського повіту, в західній Україні. До Канади покійна з родичами приїхала ще молодою дівчиною 1909 року, а 1910 року вийшла у Вінніпегу заміж за Якова Ольховецького. Спочатку жили чотири роки у Вінніпегу, опісля ж переносяться до Сенді Ленц і там жили до 1942 року. Тому що чоловік покійной працював на залізниці, то вона разом з ним кілька разів мусіла зміняти місце свого побуту. По кілька років мешкала в Гемитайт і Сапаві, Онт., а 1951 року перенеслися на сталий побут до Атікокан, де й проживала з чоловіком аж до смерти.

Небіжка була доброю християнкою, бо вона, коли була здорова, ніколи не пропускала Богослужень і завжди сповідалася та причащалася. Вона й дітей своїх виховала на свідомих синів і доньок свого народу та своєї рідної Української Православної Церкви. В останніх двох роках покійна почала підупадати на здоров'ї, й кілька разів мусіла лежати в лікарні. Останній раз пішла до лікарні 14-го листопада, а вже чотири дні пізніше її серце перестало битись.

Покійна полишила горем прибитого мужа Якова, 6 синів: Петра, Павла, Романа, Семена, Олексу й Михайла, 2 дочки — Галину й Геню, і 12 онуків. Оставила стареньку матір у Рейні Ривер, 6 братів — Володимира, Михайла, Йосифа, Дмитра, Мілька й Мирослава, 5 сестер — Олеську, Анелю, Геню, Анну й Михайлину, та ще більше іншої родини.

Похорон відбувся в четвер 21-го листопада з української греко-православної церкви в Атікокан, який відслужив Парох о. В. Бойчук з дяками пп. Гаврилом Гарасимом і Олександром Матюком. Після Похорону відбувся у церковній залі поминальний обід, під час якого о. Парох ще раз згадав покійну і звернувся з проханням пошанувати її память пожертвами на Невянучий Вінець. Збіркою зайнялися Володимир і Петро Біяки. Жертвували слідуючі особи Мілько Монастирський 3 дол ; по 2 дол.: Фред Гуцуляк, п-ні Круковська, Дмитро й Гелена Біяки, Іван Українець, Яків Ольховецький, Анна Макарчук; по $1.50: Роман Ольховецький; по 1 дол.: В Копечанський, Петро Біяк, п-ні Филипчук, В. Ольховецький, А. Матюк, Н. Кучма, Михайло Монастирський, Р Стар, Мирослав Монастирський, Н. Меленко, Стефан Мачула, Василь Біяк, Б. Райт, Дмитро Монастирський, п-ні Забірка, п-ні Сердун, Марія Савчук, п-ні Левицька, п-ні Стус, п-ні Алберт, п-ні Гарасим, п. Гарасим, п-ні Тесарська, п-ні В. Монастирська, п-ні Ясіновська, п-ні Кучма, п-ні Маковська, п. Серафін, Павло Ольховецький, Петро Ольховецький, о. В. Бойчук, Роман Ольховецький, п-ні Й. Монастирська, Володимир Монастирський, Олекса Ольховецький, Сем Ольховецький, Іван Костинюк, Марія Кравець, Володимир Біяк, п-ні Корсел; по 50ц.: Ярослав Біяк, п-ні Гаврилюк. — Разом зібрано $57.50, з чого 30 дол. призначено на місцеву церкву, 12 дол. на „Український Голос", 10 дол. на „Вістник", 3 дол. на „Віру й Культуру" і 2 дол. на „Канадійського Фармера". Всім жертводавцям щира подяка, а покійну хай Господь прийме туди, де праведні спочивають!

ОВБ.

БЛ. П. ЮЛІЯНА МОРОЗ

Тиндал, Ман. — У неділю 24-го листопада цього року в лікарні Селкірк, Ман., відійшла на вічний спочинок Юліяна Мороз з дому Сабат.

Покійна Юліяна прожила 62 роки. Останньо тяжко хворувала майже півтора року, і за цей час недуги кілька разів прийняла Тайну Св. Сповіді і Св. Причастя.

Покійна залишила в тяжкому смутку мужа Зеновія і двох рідних братів. Один брат, Григорій Сабат, живе в Каліфорнії, а другий, Лев, у Тиндал, Ман., і стриечна сестра в Бостоні.

У вівторок 26-го листопада, о 8-ій год. вечора була відправлена Панахида в похоронному заведенні в Бозежур. Похорон відбувся в середу 27-го листопада в українській греко-православній церкві в Тиндал, з участю великого числа сусідів, родини і друзів, які зійшлися віддати останню прислугу покійній. Богослужения й Похорон відправили Високопреподобний о. Протопресвітер С. В. Савчук і Впреп. о. Ігумен Іов Скакальський. Під час Посліднього Цілування була проголошена збірка на Невянучий Вінок. Зібрано $22.47, які призначено на пресовий фонд „Вістника". Після Похорону відбувся поминальний обід в помешканні Льва Сабата.

Прощай же, Дорога Дружино й Сестро, — нехай земля буде Тобі легкою.

Вічна Тобі Память!

Присутній.

БЛ. П. ПЕТРО АРАБСЬКИЙ

У середу 6 листопада ц. р. о год. 4.30 ранку упокоївся в Тафнел. Саск., бл. п. Петро Арабський. Хоч смерть була несподівана, раптова, але хочеться вірити, що покійний був приготований колибудь станути на її поклик і перенестися душею у Вічність. Запорукою цього частинно можна вважати поважний вік спочилого — 78 років, а найважніше — його чеснотне життя: побожність, жертвенність на церковні й народні цілі, правдивість у слові та ділі.

Покійний Петро Арабський родом з Галичини, з с. Окішкова, Золочівського повіту До Канади приїхав в 1905 році. Фармерував в околиці Шіго, одружившись 1906 року з Марією Купровською. Дітей в них не було. Наші церковні громади: „Коло Купровських", „Коло Мельничуків" і Тафнел згадують небіжчика як доброго дяка. Часописи „Український Голос" і „Вістник" мали в його особі довголітнього передплатника й пильного читача. В 1954 році покійний, не залишаючи свого членства в Тафнел, де він жив від 1947 року, стае ще й членом Української Православної Парафії Зіслання Св. Духа в Шіго.

Похорон у Службі Божій відбувся в суботу 9 листопада. Простора церква в Шіго того дня виповнилася по береги. Співали місцеві хористи з дяком п. Т. Коропатницьким і п. Василем Сандуломдяком Громади "Коло Мельничуків".

Не дав Бог покійному дітей, але придбав він багато приятелів. Родина вдови Марії — Купровські та споріднені, в ці важкі для неї дні виявили багато серця й турбот.

При Послідним Цілуванні, на заклик Всеч. о. Б. Яковкевича відбулася в церкві збірка, яка принесла $23.90. Це Невянучий Вінок в память спочилого, з призначенням на Стипендійний Фонд Студентів Богословів при Колегії Св. Андрея у Вінніпегу і на Фонд „Вістника".

Спи з миром, Слуго Божий, — Вічна Тобі Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ОЛЕКСА ОСТАПОВИЧ

Едмор, Саск — 25-го жовтня ц. р. на 70 році життя упокоївся тут на фармі бл. п. Олекса Остапович. Покійний родом із с. Погорилівки на Буковині. До Канади прибув 1906 року. Не роздумував він довго, що мае тут робити, бож їхав до Канади не на тимчасові заробітки, а на постійне поселення. Отже відразу, таки в околиці Едмор. набув фарму і на цій фармі важкою працею створив основу для свого майбутнього.

Року 1913-го одружився з панною Агафією Стадник, з якою прожив 44 роки. Господь поблагословив їх гарними дітьми. допоміг виростити та виховати їх. Усіх їх одинадцятеро осиротив покійний, — шість дочок і пять синів. Усі вони прибули до рідної хати, щоб останню прислугу віддати своему незабутньому батькові. 14 онуків і один правнук також теплим серцем згадують свого покійного дідуся.

Похорон із Сл. Божою відбувся 27-го жовтня у Св.-Успенській українській православній церкві в Едморі, а на цвинтарі біля церкви того дня виросла свіжа могила.

У Похоронних Відправах, як звечора на фармі, так і 27-го участь прийняло велике число людей, бо родина Остаповичів велика та широко знана.

У церкві при Послідним Цілуванні присутні зложили на Невянучий Вінок $23.22, з призначенням на Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпегу і на фонд „Вістника".

Вдова пані Агафія Остапович щиро дякуе всім за поміч і розраду в так важкий для неї час. Дякуе також жертводавцям. Одночасно запросила прибути, кому тільки буде можливо, на Сороковини по небіжчикові-чоловікові в суботу 7 грудня.

Вічная Память Спочилому!

о. Б. Я.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ ШАРЛАЙ

Ошава, Онт. — 24-го жовтня відійшов у Вічність Григорій Шарлай, проживши 47 літ. Він походив із села Нові Мамаївці, Буковина. Похорон відправив свящ. П. Запаринюк з Ошави 26-го жовтня в похороннім заведенні. Покійного похоронено в Торонті на цвинтарі Мавнт Плезант, біля його брата. Покійний Григорій оставив дружину Марію, з Артимів, і маленьку донечку.

По Похороні відбувся поминальний обід, де було зібрано пожертви на церкву в Ошаві, а з того вділено на „Вістник" $2.50. Щира подяка жертводавцям. Покійному Григорієві Вічна Память!

Присутній.

БЛ. П. ДОМКА ЦЕБУЛЯК

Ошава, Онт — 10-го жовтня 1957 р. упокоїлася в Ґримсбі, Онт., Домка Цебуляк, проживши 83 роки. В Канаді були понад 50 літ. Оставила мужа Стефана і 9 подружених дітей. Похорон відбувся в Ошаві, Онт, з церкви Різдва Пресвятої Богородиці. По Похороні був обід в парафіяльньній залі, де зібрано на місцеву церкву пожертву і з того вділено на пресовий фонд „Вістника $2.20. Нехай земля буде їй легка, як перо. — Вічна Їй Память!

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЮЗИК

Мелвол, Саск. — В суботу, 28-го вересня ц. р., відбувся Похорон однорічної дитини, бл. п. Василя Юзика, сина Костя й Анни Юзиків, у Мелвол, Саск.

У пятницю ввечері 27-го вересня в похоронному заведенні о. М. Коленич відправив Панахиду, а другого дня Службу Божу й Похорон у церкві Покрови Пресв. Богородиці в Мелвол.

При Останньому Цілуванні приявні зложили на Невянучий Вінок $11.00, з того призначено 6 дол. на „Вістник", а 5 дол. на „Віру й Культуру".

Жертводавцям щира подяка, а покійне дитя нехай втішаеться вічним щастям у Небі. Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. ВАСИЛЬ КІНДРАЧУК

Кадворт, Саск. — У вівторок 29 жовтня 1957 року рознеслась по нашій околиці сумна вістка, що по короткій недузі в місцевій лікарні о год. 6.30 ранку упокоївся бл. п. Василь Кіндрачук.

Покійний народився 1889 року (68) в Городенці, Західня Україна. До Канади прибув зо своїми родичами, маючи 11 років, і вони поселилися в околиці Ст. Джуліен. В 1908 році покійний набувае гомстед 6 миль на південь від Кадворт, а роком пізніше одружується з Марією Романчич із Ст. Джуліен. Праця на запущеній землі була дуже тяжка, і йому, разом з дружиною, довелось багато потрудитись, щоб свою землицю привести до порядку. Господь посилае їм діточок, яких мали девятеро — 4 хлопці та 5 дівчат. Не зважаючи на тяжку працю на фармі, небіжчик не забував за свою місцеву рідну церковцю, бо був глибоко віруючою людиною. Кілька разів був членом управи та складав поважні суми грошей на будову церковці в Кадворт, яка пару років тому згоріла.

Сорок два роки свого трудолюбивого життя пробув на фармі, а 1950 року купив власну хатину в Саскатуні, куди й переїхали, щоб доживати віку. В 1951 році навістило їх страшне нещастя — смерть сина Дмитра, якому скінчилось 38 років. Родичам було дуже тяжко перенести це тяжке горе. Покійний повертається до сина Миколи в Кадворт 24 жовтня ц. р., щоб разом з дружиною перебути зиму, але доля не судила, бо вже через 3 дні по прибутті до сина мусів іти до лікарні, де по двох днях перебування помер.

У середу 30 жовтня ц. р. о 8 год. вечора в похороннім заведенні наш Парох Всеч. о. Ю. Туржанський відправив Панахиду, а в четвер 31 жовтня відбувся Похорон, при великому здвизі людей. Під час Служби Божої глибокозмістовне слово сказав наш о. Парох. Дякував Семен Ковбус з Кадворт. Під час Послідього Цілування Всеч. о. Туржанський виголосив відповідне слово, та закликав учасників пожертвувати на Невянучий Вінок. Присутні зложили 23 дол., які розподілено: 10 дол. на „Вістник", 8 дол. на „Укр. Голос" і 5 дол. на „Віру й Культуру".

Покійний лишив горем прибитих дружину Марію, три сини, 5 доньок, три брати, одну сестру й 18 онуків. Всі вони були присутні на Похороні, тільки не змогли прибути один син і донька з Торонта. Тіло поховано на православному цвинтарі в Кадворт, Саск. Нехай Всемилостивий Господь прийме душу бл. п. Василя в Оселі Своїй, а горем прибиту родину потішить у її нещасті

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. КСЕНІЯ НОВІЦЬКА

26-го вересня ц р. упокоїлась у лікарні в Радвей Ксенія Новіцька з дому Заплотинська, проживши 65 років.

Пок. Ксенія народилась у селі Шуляки на Київщині На 22-ому році життя, 1914 року, прибула до Канади, а в два роки пізніше вийшла заміж за Ілярія Новіцького. Обоє вони ввесь час проживали на своїй фармі в Спрусфілд, Алта.

З подружжя є пятеро дітей, — чотири дочки вже замужні, а син Филип проживае з батьками на фармі

Все життя пок. Ксенії було важке Вона багато літ хворіла і довго побувала по різних лікарнях, а повертаючись додому знову бралась до праці, бо треба було пятеро дітей нагодувати. Так знеможена і слабістю придавлена лягла вона вкінці на вічний спочинок.

Похорон відбувся в суботу, 28-го вересня з її дому на цвинтар у Візел Крік. Чину Похорону доконав Всеч. о. О. Фляк. При Останнім Цілуванні на прохання о. Пароха присутні зложили $22.50. З цього $17.00 вислано на пресовий фонд „Віри й Культури", а $5.00 „Вістникові".

Хай Всемилостивий Господь упокоїть зо Святими душу бл. п. Ксенії, а її мужеві, дітям і родині подасть Свою Небесну Радість.

Вічна Їй Память!

о. О. Фляк.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

П О Д Я К А

По втраті нашої дружини, мами й бабусі складаемо нашу велику подяку всім, хто в гіркий для нас момент прийшов нам з допомогою і розрадою.

Дякуємо Всеч. о. О. Флякові з Радвей за Похоронні Відправи і за щирі слова співчуття нашій родині. Дякуємо п. А. Ванечкові за спів під час Похорону, а похоронному заведенню Парк Меморіял за сумлінну обслугу.

Сердечно дякуємо всім, що помагали нам чимнебудь у Похороні, як і всім тим, що взяли участь у ньому, і відвели пок. Ксенію на місце Вічного Спочинку.

Муж, діти і внуки.

БЛ. П. ОЛЕНА НИСТОРУК
(Поминки)

Арран-Кобзар, Саск. - - 17 серпня 1957 р. тут відбувся Похорон бл. п. Олени Нисторук, а 15-го жовтня ц. р. за вічний спокій небіжки було відправлено Поминальну Службу Божу, яку замовили син і невістка покійної.

Покійна Олена Нисторук, з дому Ділів, народилася в селі Кадубівщях, Буковина, 2-го квітня 1880-го р. Маючи 17 літ, одружилася з Василем Нисторуком і, проживши 10 років спільно в ріднім краю, 1907-го р прибули до Канади шукати кращого та спокійнішого життя для себе та свого сина-одинака

Прибувши до Канади, покійна Олена з мужем мешкали три роки в Монтреалі, рік в Оттаві, а 45 років покійна прожила на фармі в околиці Арран-Кобзар, Саск. Року 1951-го помер муж небіжки, і вона зісталася жити коло свого сина-одинака. Майже 20 років тому покійна захворіла, і була вже до смерти недужа, а минулого (1956) року небіжці було відтято ногу в лікарні в Ріджайні. але й цей спосіб лікування нічого не поміг, і не витримавши слабости, бл. п. Олена прийняла Св. Сповідь та Причастя і відійшла у Вічність у середу 14-го серпня 1957 р. в лікарні в Беніто, Ман.

Покійна. Олена зіставила в смутку сина-одинака, невістку, 14 онуків, 15 правнуків, одну праправнучку, друзів і знайомих. По Поминальній Службі Божій 15-го жовтня відбувся поминальний обід у Нар. Домі біля церкви в Кобзарі. Під час обіду місцевий Парох о. П. Зубріцький, який і хоронив небіжку, попросив присутніх пожертвувати свої лепти на добру ціль, і присутні склали $25.00, з яких призначено $5.00 на прес. фонд „Вістника".

Всім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Олені Вічна Память!

Присутній.

Порядки Богослужень:

Катедра Пресвятої Тройці
В неділі і свята:
9. рано — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпег
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6-5373

ПІДВИННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер — Св. о. Николая Чудотворця — Ґонор (Храм)
22. Неділя — Тиндал, Ледвин
29. Неділя — Ґонор, Паплярфілд
Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс аве., Вінніпег 4.

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Николая Чуд. — Сембург
22. Неділя — Шипмен
29. Неділя — Нипавин
Адреса: Box 994, Нипавин. тел. 2160

о. ІВАНА МАГАСА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Св. Миколая Чудотв. — Мейфер (Храм)
22. Неділя — Гефорд
29. Неділя — Редфілд
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163
Тел 55.

о. М. КОЛЕНИЧА
ГРУДЕНЬ:
19 Св. Миколая — Габард (Храм)
22 Неділя — Фенвуд
29. Неділя — Габард
УВАГА: В кожній громаді по Службі Божій відбуватиметься катехізація дітей Тому прошу родичів приводити своїх дітей до церкви
Адреса Box 143 Айтуна, Саск.
Тел. 57.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Св. Миколая — Прут
22 Неділя — Завале
29 Неділя — Лужани
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Вилингдон
6. Понеділок. Свят-Вечір — Кагвин
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа Різдвяна відправа 12 год. північ — Андрю. Рання, 4 год. рано — Лужани; з Обідницею 8 год. Вилингдон
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці Прут
9. Св. Перм. Стефана — Кагвин
12. Неділя — Андрю
13. Понеділок Велика Вечірня — Закінчення старого року — 7.30 веч. — Вилингдон. Проситься прибути всіх з доокола чних Громад
14. Вівторок. Новий Рік — Завале
18. Субота. Щедрий Вечір. 8 год. рано. Рання і Водосвяття — Лужани
18. Суб. Щедрий Вечір, 8 год. рано — Прут
19. Неділя. Йордан, 6 год. рано — Вилингдон; 10 год. Андрю.
20. Понеділок. Собор Івана Хрест. 9-то год. рано — Борівці
26. Неділя год. 9 рано — Гемлин
Адреса: P.O. Box 307,
Вилингдон, Алта. Тел. 49.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Св. о. Ник. — Горлиц
22. Неділя — Брокстон
29. Неділя — Калдер

Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Св. Миколая — Вестлок Річні збори)
22. Неділя — Сіба Біч (Річні збори)
29. Неділя — Вайлдвуд (Річні збори)

Адреса: Бох 551. Вестлок, Алта. Тел. -

о. І. ШЕ[illegible]
ГРУДЕНЬ
15. Неділя — Ґрендвю
19. Четвер. Свято Миколая — Мек-Нат — „Драчинці"
22. Неділя — Шортдейл
29. Неділя — Петлюра

Адреса: Бох 201, Роблин, Ман. Тел. 214-R.-2.

о. П. БУБЛИКА
ГРУДЕНЬ:
19. Св. Миколая — Інсінгер (коло Куцих)
22. Неділя — Дробот
29. Неділя — Інсінгер (гай-вей)

Адреса: Бох: 6 Тідор, Саск

о. Е. ГОРГІЦИ
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Миколая Мир. — Лик. Чудотвор. — Арбака (Храм)
22. Неділя — Сеньків
29. Неділя — Арбака (Св. Петра й Павла)

СІЧЕНЬ
5. Неділя — Сірко
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа — Вайта
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці Сандавн
9. Четвер. Перміч. Степана—Арбака (Св. Николая)
12. Неділя — Сеньків
14. Вівторок. Новий Рік — Арбака (Св. Петра й Павла)
19. Неділя. Богоявлення-Водохреща — Вайта
20. Понеділок. Собор Ів. Хрест. — Сірко
26. Неділя — Сандавн

Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Св. Миколая — Коло Купровських
22. Неділя — Фови Лейк
29. Неділя — Едмор

СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Шіго місто
6. Понеділок. Свят Вечір о год. 4 вечера Вечірня — Шіго
7. Вівторок. Різдво Христове — Шіго полудн.
8. Середа. Собор Пресв. Богор. — Вишарт
12. Неділя — Фови Лейк
14. Вівторок. Новий Рік — Шіго місто
18. Субота. Вечірня в Освяченням води — Шіго
19. Неділя. Йордан — Виıярд
26. Неділя — Едмор

Адреса: Шіго, Саск., Бох 52, Тел. 21

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Миколая — Велий Ривер
22. Неділя — Косів
29. Неділя — Давфин
29. Неділя — о 7 год. вечора Вечірня — в Ґилберт Плейнс

СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Рорктон
6. Свят Вечір. Навечер'я Різдва Христового. Служба Божа 7 год. вечора — Ґилберт Плейнс
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа Давфин
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці Валей Ривер
9. Четвер. Перміч Степана—Сифтон
12. Неділя — Ешвил
14. Вівторок. Новий Рік — Косів
18. Субота. Щедрий Вечір. Служба Божа з Водосвяттям 7 год. вечора — Давфин
19. Неділя. Богоявлення — Йордан — Ґилберт Плейнс
20. Понеділок. Собор Ів. Хрестителя. Водосвяття — Дрифтінг Ривер
26. Неділя — Давфин

Адреса: Бох 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Св. Николая — Норт Бетлфорд
22. Неділя — Кендо
29. Неділя — Медов Лейк

СІЧЕНЬ
5. Неділя — Витків
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа Норт Бетлфорд
8. Середа Собор Пресв. Богородиці Ґлезлин
9. Четвер. Перміч. Стефана — Гетерлей
12. Неділя — Кендо
14. Вівторок. Новий Рік — Витків
19. Неділя. Богоявлення — Норт Бетлфорд
26. Неділя — Медовлейк

Заувага: 1) В Навечеря Празників Різдва і Йордану відслужаться Богослужения в Норт Бетлфорд о год. 8.30 рано.

2) Слухайте нашої радіо-передачі зі стації Сі-Джей-Н. Б. на Свят-Вечір, що її виконає хор православної громади в Норт Бетлфорд під орудою п. Ореста Стефанюка з промовою о. настоятеля.

Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. П. САЦЕВИЧА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Св. Миколая — Смокі Лейк
22. Неділя — Вільна (Загальні річні збори)
29. Неділя — Спеден (Загальні річні збори)

СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Бойн Лейк
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа Смокі Лейк, 7-га год. ранку
8. Середа. Собор Пресв. Богор.— Беліс
9. Четвер. Первомуч. Стефана — Вільна
12. Неділя — Ворспайт
14. Вівторок. Новий Рік-Обрізання Смокі Лейк
18. Субота. Освячення води: Смокі Лейк 11 год., Беліс 1.30 год., Вільна 3.00 год., Давнінг 4.00 год., Спеден 5.00 год.
19. Неділя Йордан - Богоявлення - Стрий
20. Понеділок. Собор Івана Хрест — Давнінг
26. Неділя — Спеден

Адреса: Бох 309, Смокі Лейк, Алта., Тел. 32

о. Г. КРИШТАНОВИЧА
ГРУДЕНЬ:
19. Св. Николая — Бойл
22. Неділя. Служба Божа — Норал
29. Неділя. Праотців. — Вондерінг Ривер

СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Лак ла Биш
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа — Лак ла Биш
8. Середа. Собор Пресв Богородиці — Бойл
9. Четвер. Перміч. Стефана — Серайл
12. Неділя — Ґреслена
14. Вівторок. Новий Рік — Норал
19. Неділя. Йордан — Крайґенд
26. Неділя — Вандерінг Ривер

Прошу родичів приходити з дітьми до церкви з якими по Сл. Божій відбудеться катехізація

о. О. ФЛОКА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Св. Миколая — Редватер
22. Неділя — Радвей (Загальні збори)
29. Неділя — Торгилд (Загальні збори)

Вечірня в Егрмонт о год. 4-ій по пол.

СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Редватер
7. Вівторок Різдво Христове — Восетна, 12 год. ночі
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці — Егрмонт
9. Четвер. Св. Стефана — Нюбрук
12. Неділя — Торгилд
14. Вівторок. Новий Рік — Радвей
18. Субота. Освячення Води: год. 1 з полудня в — Нюбрук, год. 3 по пол. в — Редватер, год. 5 по пол. в — Торгилд, год. 7 вечера в — Радвей
19. Неділя. Йордан — Егрмонт
20. Понеділок. Собор Св. Йоана — Восетна
26. Неділя — Редватер

Адреса: Бох 128. Тел. 10. Радвей.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Николая — Толстой
22. Неділя — Ґардентон
29. Неділя — Сарто

СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Толстой
6. Понеділок. Святий Вечір — Толстой
7. Вівторок. Різдво 12 год ночі — Толстой; 7 год. рано — Ґардентон; 10 год. рано — Пембіна
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці — Сарто
9. Четвер. Стефана — Роза
12. Неділя — Пембіна
14. Вівторок. Новий Рік 7 год. — Толстой, 10 год. Ґардентон
18. Субота. Щедрий Вечір 9 год Водосвяття — Ґардентон
19. Неділя. Йордан 8 год. — Толстой; 10 год. Роза
20. Понеділок. Івана Предтечі — Ґардентон
26. Неділя — Ґардентон

Адреса: Толстой Ман

о. Г. ВАСИЛІВА
ГРУДЕНЬ:
19. Св. Николая Чудот — Брудергайм (Храм)
22. Неділя — Калмар (Річні Збори)
29. Неділя — Торсбі (Річні Збори)

СІЧЕНЬ
5. Неділя — Брудергайм
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа — Калмар
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці Торсбі
9. Четвер. Пермич. Стефана — Пено
12. Неділя — Федора
14. Вівторок. Новий Рік — Оновей
19. Неділя. Йордан — Торсбі
20. Понеділок. Собор Івана Хрест — Брудергайм
26. Неділя — Калмар

8710—112 Аве., Телефон 706066 Едмонтон, Алберта

о. ІВАНА КУЛИША
ГРУДЕНЬ:
19. Св. Миколая — Етелберт
22. Неділя — Венлав
29. Неділя — Ґарленд

СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Драй Ривер
6. Святий Вечір — Етелберт
7. Різдво Іс. Хр. — Пайн Ривер
8. Собор Пр. Богородиці — Етелберт
9. Св. Арх. Стефана — Дорбен
12. Неділя — Ґарленд
14. Новий Рік — Венлав
18. Щедрий Вечір — Етелберт
19. Неділя Богоявлення — Пайн Ривер

Адреса: Бох 71. Етелберт Ман

о. В. АПОНЮКА
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Св. Миколи Чуд — Кендіяк
22. Неділя — Прілейт
29. Неділя — Ріджайна

СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Мус Джо
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа Ріджайна
8. Середа. Собор Пресв. Богор — Кендіяк
12. Неділя — Ріджайна
14. Вівторок Новий Рік — Прілейт
19. Неділя. Йордан — Ріджайна
26. Неділя — Мус Джо

Адреса: 1849 Вінніпег Стр Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. ЮРІЯ ТУРКАНСЬКОГО
ГРУДЕНЬ:
19. Четвер. Св. Миколая — Ст Джулієн
22. Неділя Зачаття — Кадворт
29. Неділя — Єлов Крік

СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Тарнопіль
6. Понеділок. Святий Вечір, год 7.30 вечір — Вакав
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа 8 год. ранку — Кадворт
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці Вакав
9. Четвер. Перміч. Стефана — Лепін
12. Неділя — Вакав
14. Вівторок Новий Рік — Єлов Крік
19. Неділя. Йордан — Ст Джулієн
20. Понеділок. Собор Івана Хрест — Кадворт
26. Неділя (Водосвяття — Вакав

Де тільки буде можливо відвідаю вірних Вакавської Округи, під час Йорданських Свят, та після них зі Свяченою Водою.

Адреса: Бох 4. Тел. 45 Вакав. Саск.

Календар Українських Свят
ГРУДЕНЬ:

16 П 3 Преп. Софонії, Івана
17 В 4 Вмч. Варвари і Юліяни
18 С 5 †Преп. Сави Освященого
20 Ч 6 МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ
20 П 7 Амвросія еп. Медіол.
21 С 8 Преп. Потапія ап. з 70
22 Н 9 Нед. 28. Зачаття Пр. Бог.
23 П 10 Муч. Мини, Ермогена
24 В 11 Преп. Даниїла Стовп.
25 С 12 Спиридона Чудотв.
26 Ч 13 †Муч. Евстратія, Ореста
27 П 14 Муч. Тирса, Левкія
28 С 15 Свмч. Елевтрія і м. Анфії
29 Н Нд Праотців. Прор. Агея
30 П 17 Прор. Даниїла і 3 молод.
31 В 18 Муч. Севастіяна і воїнів

СІЧЕНЬ
1 С 19 Свщмч. Боніфатія
2 Ч 20 Свщмч. Ігнатія Богоносця
3 П 21 Муч. Юліянії Никомид.
4 С 22 Вмчм. Атанасії, Теодотії
5 Н 23 Нед. Отців 10 муч. в Криті
6 П 24 Свят-Вечір Муч. Евгенії
7 В 25 РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА
8 С 26 СОБОР ПРЕСВ. БОГОР
9 Ч 27 Пермуч. Стефана
10 П 28 Св. 20,000 мучеників
11 С 29 14,000 дітей уб. Іродом
12 Н 30 Муч. Анисія діви
13 П 31 Преп. Меланії Римлянки
14 В 1 Січень 1958. НОВИЙ РІК
15 С 2 Преп. Сильвестра Печер

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ:
19 Четвер — Ґлен Елмо
22 Неділя Енгусвил
29 Неділя — Овкборн

СІЧЕНЬ
5 Неділя — Виста
7 Вівторок. Р. І. Х. — Овкборн
8 Середа. С. П. Богородиці — Сенді Лейк
9 Четвер. П. Степана — Розбурн
12 Неділя — Січ
14 Вівторок. Новий Рік — Мензі
18 Субота. Водосвяття — Овкборн
19 Неділя. Богоявлення — Енгусвил
26. Неділя — Ґлен Елмо

Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. П. ЗУБРИЦЬКИЙ
ГРУДЕНЬ:
19 Четвер Св. Миколая — Сван Плейн
22 Неділя — Норквей
29 Неділя — Мейбридж

СІЧЕНЬ:
5 Неділя Св. Отців — Стінен
7 Вівторок. Різдво Ісуса Христа з 12 ночі — Сван Плейн
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа з 9 ранку — Гаес
8 Середа. Собор Пр. Богородиці Вайтбіч
9 Четвер. Степана Первомученика Норквей
12 Неділя — Ґлен Елдер
14. Вівторок. Новий Рік — Кобзар
18. Субота. Щедрий Вечір Вел. Освячення Води — Гаес
19. Неділя Йордан Свячення Води Арран
20. Понеділок Собор Івана Хрестителя — Стінен
26 Неділя — Мейбрік

Адреса: Бох 111 Гаес, Саск

Устав Церковний
ГРУДЕНЬ:

19. Четв. Миколая. УЄ Івана 10: 9-16. Літ Ап Жид. 13: 17-21. Еван Луки 6: 17-23.

22 Нед 28 Анни Гол. 3, УЄ 6. Літ Ап Колос 1: 12-18 і Галат 4: 22-31 Еван Луки 17: 12-19 і Луки 8: 16-21

29. Нед Праотців Гол. 4 УЄ 7. Літ Ап Колосян 3: 4-11 Еван. Луки 14: 16-24

СІЧЕНЬ:

5 Нед Отців. Гол. 5. УЄ 8 Літ Ап Жидів 11: 9-10, 17-23, 32-40 Єв Матея 1: 1-25.

7 Різдво Христа УЄ Мат 1: 18-25. Літ Ап Гал 4 4-7 Єв Мат 2 1-12

8. Собор Богор. УЄ Мат 1: 18-25 Літ Ап Жид 2: 11-18 Еван Матея 2: 13-23

9. Стефана Ап. Діян. 6: 8-15 7 5 47-60. Єван Матея 21: 33-42

12 Нед по Різдві. Гол 6 УЄ 9. Ап Гал 1: 11-19. Еван. Мат. 2: 13-23

14. Новий Рік УЄ Івана 10: 9-16 Літ. Ап Колосян 2: 8-12 і Жидів 7: 26—8: 1-2. Еван Луки 2: 20-21. 40-52 і Луки 6: 17-23

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1958. ЧИСЛО (1053) 1

ЖИВІМО З СОВІСТЮ ЧИСТОЮ!

†

Смиренний Іларіон,

з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

"Богові треба служити чистою совістю!" 2 Тим. 1. 3.

Коли настав потрібний час, Господь Бог послав на землю Сина Свого, Господа нашого Ісуса Христа. І Він народився від Пресвятої Діви Марії, і людиною став. Став людиною, щоб легче й глибше Самому навчити ввесь світ, як саме належить жити за Божими Законами, щоб спокій та любов панували між людьми; цебто, щоб світ був таким, яким його Господь Бог створив.

Коли Христос, Спаситель світу, народився в місті Вифлеемі, "на Небі появилися Анголи, які Бога хвалили й звіщали:

"Слава Богу на Висоті,
і на землі спокій
в людях доброї волі!" (Луки 1. 14).

Отже, Анголи радісно передавали Божу волю, що народжений Син несе на землю найбільше щастя, — спокій людям доброї волі, цебто всім тим, хто цього спокою прагне собі.

Творячи людину, Господь Бог створив її на Образ і на Подобу Божу (Буття 1.26), а крім цього вдихнув у неї дихання життя, і стала людина душею живою" (Буття 2.7).

І тому дихання Боже знаходиться в кожній людині, і це воно показує нам, як належить жити, щоб правдивий спокій був на землі. Люди здавна прогрішилися перед Богом, і на землі повно зла, від якого повстає неспокій та замішання.

Але Бог не позоставив людину безпомічною серед земного зла. Вдихаючи в Людину "дихання життя", Він вдихнув у неї і **совість**, яка завжди ясно навчає нас, що то є добро, а що є зло.

Совість — це око Боже в людині. Совість має кожна людина, хто більшу, хто меншу. І це вона, Богом вдихнута в нас совість дає людині повну змогу відчути, що є зло, і перестерегти від нього себе.

Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Архиєпископа Михаїла, Світлу Консисторію, Всечесне Духовенство УГПЦ, Колегію Св. Андрея, співробітників, працівників і прихильників "Вістника", всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді і ввесь народ український поздоровляємо з

**РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
із
НОВИМ РОКОМ.**

Редакція і Адміністрація "Вістника".

Апостол Павло навчає, що **совість** — то свідок у серці людини, і він "чи то осуджує, чи то оправдує" діло людини (Рим. 2.15). Совість ясно свідчить нам про моральність усіх наших учинків.

Совість Бог заложив у серце та в душу кожній людині, але вона може вироблятися й ставати чуйнішою, а може й засинати. Апостол Павло навчає, що є совість чиста, але є й совість лукава. Коли родина памятає про свою совість, коли батько й мати і самі живуть совісно ,і дітям своїм завжди нагадують про неї, то в родині виробляється чуйна чиста совість, і там панує спокій та любов.

Господь наказує нам: "Як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніте ви їм!" (Луки 6. 31). І це основа чистої совісті: не роби нікому зла, "люби ближнього, як самого себе!" (Луки 10. 27). І совість завжди ясно нам підкаже, коли саме ми робимо добро, а коли робимо зло.

Сьогодні нема на світі спокою, — скрізь бачимо неспокій та замішання. А це все тому, що в усьому світі зменшилася совість, що вона засинає, стає менше чуйною. І надто багато стає людей, що мають у собі совість **лукаву**.

Лукава лудина це та, що присипляє свою совість. Хто Бога не визнає, той і совісти зовсім не має. Така безсовісна людина живе й поступає не за Божими Законами, ближнього свого не любить, Правди Божої не визнає, одне говорить, а друге робить. Лукава людина має й лукаву совість.

Ось тому на світі пішов загрозливий неспокій, скрізь бачимо страх та замішання, — бо багато людей живуть з лукавою совістю.

Тепер появилось на світі багато людей з розкладовою наукою. Це комуністи, які Бога не визнають, а тому й совісти не мають. І це безбожжя та безсовісність комуністи поклали основою своєї науки. По школах не навчають про Бога, а тому діти виховуються без правдивого розуміння потреби совісти.

Совість — це око Боже в людині. Це окремий шостий змисл у людини. Це Божий суддя наш. Суддя непідкупний і непомильний. І цей суддя — рано чи пізно — а таки заговорить у нас. — Заговорить — і покличе на суд!

Совість **докоряє** людині, як навчає Євангелист Іван (Івана 8. 9). **Докори совісти** — це непідкупний Божий суддя в серці людини, який голосно і непомильно свого часу скаже тобі, коли ти робиш лихе. І скаже, і засудить, і суд совісти завжди справедливий!

У кого є совість **чуйна**, той спокійно живе, той і сіє спокій круг себе. Є совість і в громади, є совість і в держави, — і вони живуть спокійно, коли плекають чисту совість.

Але коли окрема людина, чи людина, чи громада, чи й держава не плекають чистої совісти, — цебто не визнають над собою Господа Бога, а тому не визнають і совісти, як Його ока в собі, — тоді вирощується в світі неспокій, а він породжує обману, незгоду та розбрат!

Христос народився і на землю прийшов, щоб нести спокій людям доброї волі. Посилаючи своїм Апостолам Духа Святого, Ісус

Христос послав їм і повну благодать чуйної совісти. А вона — основа спокою і в родині, і в громаді, і в державі, і в світі.

Ж и т и — це значить Богові служити. Ж и т т я — це безперервна служба Богові. Служба Богові всім, а найперше — своєму ближньому. І совість голосно говорить, чи ти служиш добре, чи служиш зле. І справедливо Апостол Павло дає накази всім нам: "Богові треба служити чистою совістю!" (2 Тим. 1.3).

Так само чистою совістю треба служити і ближньому своєму, з чистою совістю треба й жити у світі всім!

Нехай же Новонароджений Христос — на наше щире благання — щедро пошле нам усім Благодать чуйної совісти, щоб ми легко могли бачити й чути, що кругом нас добре, а що зле.

Х р и с т о с Р о ж д а є т ь с я !

† **Іларіон,**
Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Року Божого 1958-го, січня 7-го дня, на день Народження Христового.
Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

НА НЕБІ ЗІРКА

На небі зірка ясна засяла
І ясним світлом сіє,
Хвиля спасення нам завитала,
Бог в Вифлеемі раждаєсь:
Щоб землю з небом в одно злучити,
Христос родився — славіте!

В біднім вертепі, в яслах на сіні
Спочив Владика — Цар світа,
Отож до Нього спішім всі нині, —
Нашого жде Він привіта.
Спішім любови теплом огріти;
Христос родився — славіте!

БОГ СЯ РАЖДАЄ

Бог ся раждає, хто ж то може знати!
Ісус Му імя, Марія Му Мати.
Тут Ангели чудяться,
Рожденого бояться,
А віл стоїть трясеться,
Осел сумно пасеться,
Пастирі клячуть,
Бога в тілі бачуть,
Тут же, тут же, тут же, тут же, тут!

Марія Мати прекрасно співає,
І хор Ангельський Їй допомагає!
Тут Ангели чудяться... і т. д.

Йосиф-старенький колише Дитятко :
Люляй же, люляй, мале анголятко!
Тут Ангели чудяться... і т. д

З НАГОДИ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО РОКУ
бажаємо
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!
Вас. І. Перепелюк і Сини
Flin Flon & Lynn Lake, Man.

Смиренний МИХАЇЛ,
з Ласки Божої Архиєпископ Торонта і Сх. Канади.

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ

Улюблені в Господі Сопастирі, Братя, Сестри, Молодь, Діти!

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ, СЛАВІТЕ!

Вітаю всіх Вас з наступаючим Святом Різдва Христового, Святом Слави і Радости. Бо величне Чудо звершилося: Бог на землю зійшов, щоб нас звести на Небо.

Тому радіють Ангели і співають немируцу пісню:

"Слава на Небі Богові і на землі мир. Між людьми благовоління."

Радіємо й ми на землі, бо до нас завітав Бог наш. Він давній осуд знищив, змія-диявола знесилив, а нам знову відкрив дорогу до Раю (Стихіра на Свято).

Він дав нам право й силу знову Дітьми Божими бути (Іоана І, 12), стати синами й дочками Богові (Галат 3, 26; 4, 4-7).

Тому то з такою радістю співаємо: З НАМИ БОГ!

Улюблені мої! Велика Божа ласка до нас: Бог між нами зявився в тілі (1 Тим. 3, 16) Бо Бог так полюбив нас, що й Сина Свого Єдинородного послав до нас, щоб кожний, хто повірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне (Іоана 3, 16).

І Цей Син Божий не до когось тільки прийшов, а в кожну хату, в кожне серце добрих людей, навіть стукає й до таких, які не сподіваються Його (Обяв. 3, 20).

Він раз народився від Св. Діви, як Дитятко Боже, а тепер в ці дні Він завжди народжується в кожному віруючому серці. І це не гадання, бо ми всі знаємо, яка Радість охоплює нас в той СВЯТ-ВЕЧІР і в Храмі Божому, коли почуємо оте "З Н А М И Б О Г"!

Чому радість? Бо Сам Бог є Вічна Радість. Чому так стає світло та ясно на душі? Тому, що Христос Бог наш є СОНЦЕ ПРАВДИ.

Тож, чи дивно, що ввесь Християнський світ так заздалегідь готується до цього величного Свята, до тієї дивної, незабутньої Ночі, що просвітила ввесь світ?

А ми — сини й дочки великого Християнського Українського Православного народу, чи ж нам не радуватися в це улюблене нашим народом СВЯТО?

Чим же ми гірші від наших славних предків? Згадаймо, якими дивно-піднесеними хвилюючими піснями зустрічали вони Народжене Дитятко Христя кожна родина в себе в хаті за Святою Вечерою на честь Його!

Чисто прибрано, застелено, прикрашено, покаджено найпахучішим ладаном, з засвіченими свічками на столі та лямпадками перед Іконами. Кожна хата ставала справді Храмом Божим. Господи, як то гарно було та радісно!

А хіба ми не діти наших славних побожних предків? Хіба ми перестали любити Бога? Хіба вже нам не треба Ласки Божої та Такого Дивного Гостя в нашій хаті та в серцях наших? Нехай того не буде!

Нехай і з нами буде те, що сказав Св. Ап. Петро: "Безбожні Бога зневажають, а ми прославляємо."

Коли й зневажатимуть нас за Імя Христове, то й тоді ми щасливі, бо Дух Слави, Дух Божий спочиває на нас. Безбожні Його зневажають, а ми прославляємо (1 Петра 4, 12-14).

А тим більше тепер, коли всі пекельні сили повстали проти Бога й Христа Його (Псалом 2, 2). Нам християнам тепер треба виявляти найбільшу любов до Господа та до Церкви Його.

Ми не повинні соромитися нашої Християнської гідности та Віри, яку дав нам Господь. Навпаки: виявляймо її на кожному кроці, при всяких обставинах.

Ісповідуймо її одкрито перед усіма — устами й діянням, як і заповідав Христос: "Хто визнаватиме Мене перед людьми, того визнаю Я перед Отцем Моїм Небесним, а хто відцурається Мене перед людьми, того відцураюся і Я перед Отцем Моїм Небесним" (Мф. 10, 32-33)

Тому то й каже Апостол: "Серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння" (Римлян. 10, 8-11).

Отож, Дорогі мої! Приготуйтеся й Ви до СВЯТА найкраще та святкуйте в найбільшій Радості, як і годиться святим — синам і дочкам Божим.

А ту Святу Радість дайте відчути й вашим діточкам і молоді. Не мовчіть, скажіть і їм оце все, що я Вам кажу. Нехай і вони знають, чого й для Кого ми святкуємо. Тоді й вони у свій час будуть святкувати та передавати дітям своїм, як сказано у Св. Письмі:

"Що ми чули і що взнали і що батьки наші розказували нам, ми не втаїмо перед дітьми (нашими), сповіщаючи родові майбутньому славу Господню і силу й чудеса Його, що Він створив (Пс. ст 3-4, 77-78).

Згадайте й тих, що в Україні Нехай Радість Ваша передасться в душі їх.

Тож скажу словами Апостола: Радуйтеся, і знову кажу: Радуйтеся, бо Господь б л и з ь к о .

З НАМИ БОГ! Зрозумійте народи і покоряйтеся — БО З НАМИ БОГ!

Йому слава на віки вічні. Амінь.

Дано Р. Б. 1957-58 перед Святом Різдва Христового в Катедрі Святого Володимира в Торонто, Онт., Канада.

НЕБО І ЗЕМЛЯ

Небо і земля, небо і земля нині
торжествують.
Ангели й люди, Ангели й люди весело
празнують.

Христос родився, Бог воплотився,
Ангели співають, царі витають,
Поклін віддають, а пастирі грають,
Чудо, чудо повідають.
У Вефлеемі, у Вефлеемі весела новина:
Пречиста Діва, Пречиста Діва породила
Сина.

Христос родився, Бог воплотився...

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкриє вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся.

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Нехай буде й моїх пару слів

Багато говорять і пишуть про виховання дітей дома, в Церкві і в Рідній Школі. Можливо, що мій досвід у цій справі ще замалий, та все ж хотілось би поділитись своєю думкою з матерями й батьками. Можливо, що дехто подумає, а то й скаже, що забагато вже говорять і пишуть про все те „виховання". Моя тут думка: Ні! Небагато! Навпаки, замало! Треба якнайбільше про це говорити й писати, і не слухати поодиноких голосів, які цьому протиставляться. І на камені позостанеться слід, якщо вода безперервно буде капати на це саме місце. А душа й серце людини таки не камінь, — вони мягші, отже слова впадуть на добрий ґрунт, і принесуть свої плоди.

Чую часом, як говорять: не посилають дітей на навчання рідної мови, щоб дитині дві мови не помішалися. То знову: я й дома навчу дитину по-своєму читати й писати! А ще далі, нащо йому та українська мова? Тут же однаково України не будуть будувати! І ще: мої діти вже зовсім не вміють по-українськи, отже й школа вже не зможе їх навчити!

Таких, що так думають, на жаль, повно, і все більше.. Отож, наскільки я цю справу розумію, мені хочеться поділитися думками, як я дивлюся на цю справу.

По-перше, дитина ніколи не змішає мов, хоч би вона вивчала не тільки дві, а й більше мов. Дитина скоро все сприймає і відрізняє. Память дитини не можна порівнювати з памяттю дорослої людини. Зрештою, все це доведено вченими людьми, що спеціяльно досліджують цю справу. Я ж говорю на основі свого особистого досвіду, набутого при вихованні своєї дитини, яка, йдучи до дитячого садочка, по-англійськи не знала ні слова. Та це мене цілком не турбувало, я знала, що за рік вона знатиме цю мову краще за мене, і я не помилилася, — так воно й сталося.

Але одночасно з того ж таки року я майже без перерви водила дитину до Рідної Школи, щоб призвичаювалася бути тим, ким вона є з роду. А дома я вчила дитину буков. Так, дома можна навчити дитину і читати, і писати. Але всього того абсолютно замало! Церква і своя Школа дають ще щось інше, важливіше. Тут вже змалечку в душу дитини входить глибока свідомість і переконання, що наші рідні установи існують і мусять існувати. Дитина до них призвичаюється, починає любити все своє рідне, виховує в цьому напрямі свій характер і волю. Така дитина не відірвана від свого загалу, і тому виростає на свідомого українця

Інші ж діти, виховані поза рідними інституціями, хоч з дому може й будуть знати трохи свого письма, то одначе — чи будуть вони наші? Скажу: Ні! Для них Рідна Церква й Рідна Школа будуть чужі.

Крім цього, в Рідній Школі дитина отримує ширше знання: з історії та географії України і т. д., тоді як дома не кожна мати чи батько зможуть передати це дитині

А тепер щодо питання: „Нащо нам потрібно української мови?" і т. п. Відповідь на це коротка: таке питання ставлять малодушні, несвідомі одиниці, що не горді своїм минулим, а „теперішність" їх охопила, як кажуть, „з чубка до ніг". Але й у такій дійсності треба сказати що навіть ці діти, які змалку й були навчені по-українському, ще таки не пропавші, якщо негайно взятися за рятунок. І при добрій волі й охоті родичів це можна зло направити. Треба негайно почати з дітьми дома говорити по-українськи, а тоді вже Рідна Школа допоможе. Бо, певна річ, що сама Рідна Школа, без співпраці родичів, навчити не зможе. Дім, Церква й Рідна Школа — це той ланцюг, який вяже одиниці і їх життя в одну цілість. Дім мусить допомогти Церкві й Рідній Школі, і навпаки.

Можна тільки боліти над тим, хто не знаходить часу й охоти вийти за поріг і сісти в автобус чи авто, щоб відвезти дітей до церкви й Рідної Школи, а потім привезти їх додому. Однак усе є час на висиджування цілими годинами перед телевізійним апаратом, де пробігають „ковбої", лунає стрілянина, а буває й ще дещо гірше. При цьому діти марнують свій час, а виховує їх вулиця. Для таких дітей Україна буде байдужа, бо ж так їх навчили. Жаль таких дітей...

Опаматаймось, поки час! Не чекаймо, щоб аж кара Божа нас опамятала, і з погордою подивилася на нас вся наша нація. Не гонімось за золотою, чи зеленою, мамоною, і не тратьмо найдорожчого для нас — не втрачаймо наших дітей.

Маргарита Пилипчук.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

Різдвяний спомин із Саскатуну

Було воно тоді, коли ректором Інституту ім. Петра Могили був Михайло Зюбрак — теперішній аптекар у Принс Алберт.

Коляда „Добрий вечір тобі, пане господарю" була тоді тут незнана, та ми її навчилися і задумали з Різдвом Христовим привітати наших парафіян.

Після Святої Вечері вибрався цілий гурток співаків з тою колядою.

Приходимо до хати, поколядували, поздоровили господарів зі Святом і забираємося, але люди нас затримують

– Сідайте на хвилину, трошки підкріпитеся, вкусите чогось!...

– Ні, ні, — кажемо, – ми лише вас з Святим Вечером відвідали, ми йдемо...

— Ну, коли так, то щось вам треба дати, ви ж колядники, – кажуть.

– Ми такі колядники, — заявляємо людям, — що не прийшли ані їсти, ані пити, ані грошей брати, ми прийшли вас з Різдвом Христовим поздоровити. А гроші дасте вже тим колядникам, що прийдуть після нас.

І так відвідували ми людей в багатьох хатах. Для людей була несподіванка, була радість, а ми, певна річ, причинилися до звеличання Великого Свята.

К.

М. ЧУБАТИЙ ЗВІЛЬНЕНИЙ ІЗ СТАНОВИЩА РЕДАКТОРА

Політична Рада Українського Конґресового Комітету в ЗДА 23 листопада 1957 р. звільнила проф. Чубатого зі становище редактора журналу "Юкреініен Квортерлі" — органу УКК. Звільнення ухвалено більшістю голосів — 24 проти 3. Причина звільнення та, що проф. Чубатий у 3 книзі за 1957 рік журн. "Юкреініен Квортерлі" опублікував свого листа, якого він вислав до Хрущова в кінці 1956 р. (Ширше див. "Вістник" з 15 листопада 1957 р.).

Проти проф. Чубатого, з приводу його листа, прилюдно виступили слідуючі члени Редакційної Колеґії "Юкреініен Квортерлі" А. Драган, В. Душник, Д. Галичин, М. Стахів і Р. Смаль-Стоцький. Не виступив тільки Євген Зибликевич, який є "не менше від першого (проф. М. Чубатого) войовничий католик-фанатик" (Ширше див. "Українське Православне Слово", грудень 1957, ЗДА).

На чиєму возі сидить, того й волю волить.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ?

Кожний православний українець повинен мати Історію Української Православної Церкви.

Такою Історією є "НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ", написаний Проф. І. Власовським і виданий Українською Православною Церквою в Злучених Державах Америки.

Цієї Історії вийшли досі два томи, охопивши період часу від початків Християнства на Україні по кінець XVII віку, тобто до часу підпорядкування Української Православної Церкви московському Патріярхові. — Третій том, від XVIII віку до наших часів, друкується.

"Нарис Історії Української Православної Церкви" перекладається також на англійську мову, й досі вже вийшов з друку том І.

Ціни такі:

Перші два томи в українській мові, в мякій оправі, з гарною мистецькою обкладинкою, 700 сторін друку, з пересилкою $12.00.

Ті самі томи в твердій оправі з пересилкою — $15.00.

Том І, в англійській мові, в мякій оправі, з пересилкою — $6.00.

У твердій оправі, з пересилкою — $7.50.

Замовлення й гроші надсилати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

МОЛОДЬ, — ВЕРТЕП, ЗВІЗДА

Святкуючи Різдво Христове, український народ хотів мати перед очима символи (знаки, форми) того, про що в споминах про Різдво Христа говориться.

І таким символом був „Вертеп", чи „Шопка", що нагадував той будиночок, де Христос народився. І з тим Вертепом ходила молодь по хатах, колядуючи та „віншуючи" („вінчуючи"), отже поздоровляла людей з Різдвом.

Такі Вертепи могли мати різні вигляди, на які хто спромігся. Шопка, яку я бачив на Тернопільщині в Галичині, виглядала на стайню чи на шопу, а побіч неї були три царі, кілька пастухів, все викроєне з твердого паперу й помальоване. Був і господар у старосвітській шапці („на завісах"), був мабуть і жид та Ірод.

Деякі фігурки порушувалися, коли хтось позаді Шопки потягав за нитки. Які ще церемонії були при тім, — не памятаю. З гуртом хлопців, що Шопку носили, був і музика, що очевидно пригравав до їх співів.

Для молоді було все те важною справою. Замість бездільно байдикувати, вона мала чимсь цікавим, культурно-релігійним зайнятися. Цікаве воно було і для старших, а вже окремо для менших дітей, що всьому тому приглядалися і слухали. Воно мало для них виховне значення. Було чим розважатися, було що згадувати.

Друга річ — Різдвяна Звізда (зоря), яка нагадувала ту зорю, що трьох царів, чи мудреців, до Христа привела. Робили для неї з прутів чи патичків основу, обліплювали папером, звичайно червоним, і виходила „звізда". Вона була на осі, прикріпленій до дручечка, отже на осі могла крутитися (але вісь не крутилася). На осі ставили запалену свічку, отже Звізда була освітлена. Так високо на дручечку була Звізда, і з нею ходили по хатах колядувати.

Чи в Канаді ходили з Вертепом (з Шопкою), — не знаю, але зо Звіздою ходили, а може ще десь і нині ходять колядувати. І добре, коли б ходили. Воно всім нагадує Свята, а головно інтересує дітей.

Історія каже, що вже в 17-ім столітті українці мали Вертеп, і з ним найперше ходили по містах студенти, ремісники (певно молоді) і інші. З ним повязувалися всякі драматичні сценки, де виступали: смерть, багач, Ірод, три царі, пастухи, козаки і інші. Вони заводили балачки, ніби сперечалися, виголошували промови, колядували, деклямували; сказати б — мандрівний театр. Ось як там Ірод і Смерть сперечаються:

Ірод:
Словами мя застрашаеш...

Смерть:
Хіба ти мене не знаеш?

Ірод:
Я багатий, всюди славний,
І мій гнів усюди явний.

Смерть:
Слава і багатство перейде,
І ніхто тебе не знайде.
Коли поверну косою
То все скінчиться з тобою

Ірод:
Коли поверну з косою,
Але не тобі мірятись зо мною
В мене ж царська сила,
Ти мене б не скосила.

Смерть:
Дивуюся розумові твому!
Я не вступаюсь з дороги нікому,
Бо я цариця над усім живучим,
І колись, і нині, і в часі будучім.
Царів і князів я під властею маю,
Кошу, й на нікого із них не зважаю

Тут хор співає „Слава буде во вишинах Богу", а пастухи приносять ягнятко і говорять:

Отже і ми, Паниченку,
До Вашої Мості,
Як Сам бачиш — Грицько з Процьком
Припхалися в гості,
І ягнятко принесли із сільського стада,
Нехай буде здоровая вся наша громада!

А запорожець говорить про свій козацький рід:

Дивися та гадай! Та ба, не вгадаєш,
Відкіль родом, як зовуть, — нічого не [знаеш!
Кому трапилось хоч раз у степу гуляти,
То може той і прізвище мое угада- [дати.

Дальше говориться, що інакше називає його жид, інакше лях, інакше татарин.

Хлопець, перебраний за козака, хвалиться тим, що він собі здобув: і ковбаси, і кишні, і до пивниці дістався по напитки.

Але побіч того співали також коляди.

Так нарід витворював для Свята свої окремі звичаї, церемонії, щоб заповнити вільний час чимсь гарним і цікавим, - творив свою святочну народню культуру.

Певна річ, що все те приготовляла молодь, і сама вона тим тішилася та й старших розвеселяла.

Способишин.

ДОБРИЙ ВЕЧІР ТОБІ

Добрий вечір тобі, пане господарю,
радуйся...
Ой радуйся, земле, Син Божий
народився!
Застеляйте столи та все килимами,
радуйся...
Та кладіть колачі з ярої пшениці,
радуйся...
Бо прийдуть до тебе три празники
в гості,
радуйся...
А перший же празник — Рождество
Христове,
радуйся!
А другий же празник — Василя Святого,
радуйся...
А третій же празник — Святе Водохреща,
радуйся...

ТИХА НІЧ

Тиха ніч, свята ніч!
Все дріма... Лиш вгорі
Спів чудовий з висоти:
Неба Ангели сторожі
Стережуть Дитя,
Стережуть Дитя.

Тиха ніч, свята ніч!
Неба спів сповістив:
Нині Месія народивсь,
Землю з небом Ним Бог злучив, —
Слово обявив,
Слово обявив.

Тиха ніч, свята ніч!
В небо нас Бог призвав,
О щаслива це новина,
Повна радости вся душа:
Бог життя нам дав,
Бог життя нам дав.

ДИВНАЯ НОВИНА

Дивная новина: нині Діва Сина
2 Породила в Вифлеємі Марія єдина!

Не в царській палаті, но межи бидляти
2 Во пустині, во яскині, а треба всім знати

Що то Бога іста Марія Пречиста
2 І рождає, і питає, Його як невіста.

На руках тримає і Йому співає,
2 Всемогучим Створителем своїм називає

Мовить: Люляй, Сину, будь зо мною вину,
2 Коли Ти мя Собі взяв за Матір єдину!

ВОЗВЕСЕЛІМСЯ

Возвеселімся всі разом нині
Христос родився в бідній храмині,
Послідним віком став чоловіком,
Всі утішайтесь на землі

Всі утішайтесь на землі нині,
Хвалу віддайте Божій Дитині,
У Божім Дому Христу малому,
Котрий увесь світ відкупив.

Геній, ким він є для людей. Геній, якщо він без релігії, це тільки та лямпа, що освітлює вхідну браму перед палатою, тоді як мешканці палати сидять у темряві. (Г. Мор)

A PRIEST SPEAKS HIS MIND
by Rev. P. E. R. O'Gorman
Книжка, написана бувшим римо-католицьким священиком, який відкриває різні надужиття, які його спонукали перестати бути католицьким священиком та взагалі виступити з Католицької Церкви. — Книжка має 190 сторін друку й коштує з пересилкою $2.50
Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПРОДАЮТЬСЯ
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ
передрук з варшавського видання, за благословінням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади, друковані у двох кольорах на дорогім папері; оправлені у плющ і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів; величина 16х11х2½ цалів.
Ціна лише $125.00.
(Малинової, темнозеленої або ясносиньої краски)
Виконуємо замовлення також до З.Д.А. Гроші з З.Д.А. — посилати поштовим переказом, із зазначенням, що виплачені мають бути в Канаді
Замовлення висилати на адресу
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

ДІВЧИНА З СІРНИКАМИ

„Надворі був страшний холод, завірюха крутила снігом, й ніч насувалася — остання ніч старого року, саме на Маланку (вечір перед Новим Роком).

У таку темну та холодну ніч, коли добрий господар і пса не вигнав би з хати, вбога дівчинка, боса, блукала вулицею. На ній, правда, були черевики, коли вона виходила з хати, але ненадовго; вона взула була материні старі та великі черевики, і не зоглядiлася, як скоро вона їх згубила, скоро перебігаючи через вулицю.

І тоді пішла бідна дівчинка по холодному камінні, ступаючи мокрими, босими ноженятами, червоними і аж синіми від зимна. У неї у хвартушечку було багато пачок сірників на продаж, а одну пачечку вона тримала в руці, сподіваючись, що може хтось у неї купить її. Але цим разом ніхто не питав за сірниками, і вона за цілий день не вторгувала нічого.

Голодна й перемерзла, ледве йшла бідна дитина. І видавалася вона дуже переляканою та пригнобленою. Сніг вкривав її довге кучеряве волосся, що так гарно огортало її шию і плечі. А з усіх вікон великих будинків лилося променисте світло і по всіх вулицях міста було чути запах смаженої гуски.

Сьогодні був великий святковий вечір напередодні Нового Року. Дівчинка все думала про це Свято.

У куточку між двома будинками сіла трохи спочити. Вона зігнулася, підігнувши під себе зимні ноженята, а холод ставав усе більший і більший. Вона не відважувалася йти додому, бо не продала ні одної пачки сірників, не заробила ні одного цента. Отже знала, що її вітчим буде бити. А вдома так само дуже зимно, бо хата стара, крізь діри віє вітер.

Сидячи так, дівчинка все більше мерзла, а її рученята стали зимні, як лід.

Дівчинка так змерзла, що ніби заснула. Та немов крізь сон подумала собі: „Боже! Якби то гарно було вичеркати хоч один сірничок! Може він хоч трохи обігрів би посинілі з холоду пальчики!"

Спочатку вона не відважувалася надворі вичеркати сірника, щоб хтось з нею не сварився. Але потім бідна дитина таки вичеркала одного і прикрила його вогник долонею. Як гарно той сірник світився! Дівчинці здавалося, що вона сидить перед великою печею, повною вогню, і гріє руки. Їй ще хочеться простягнути ноги до вогника сірника, але раптом сірник погас.

Дівчинка вичеркала другого сірника і тримала його в пальчиках. Сірник горів, а дівчинку вже огорнув ніби сон. І в сні вона побачила ось що: вогник сірника освітив темну стіну будинка, і в стіні показалося велике вікно до помешкання; а крізь це вікно вона побачила дуже гарну кімнату, прибрану по-святочному. У кімнаті стояв великий стіл, накритий блискучою білою скатертю. На столі стояв гарний посуд. У тому посуді смачним запахом парувала смажена гуска, начинена яблуками та сливками.

Але тут сталася дивна річ: ця смажена гуска на крилах вилетіла з полумиска, привітно ґеґнула, і так з ножем та виделкою у своїй спині пішла до дівчинки, щоб дівчинка їла її. Але смажена гуска до дівчинки вже не дійшла... Бо сірник в пальчиках дівчинки саме тоді погас, півсон дівчинки зник, і вона побачила, що гуски не було, — їй тільки так увижалося.

Дівчинка ще засвітила сірник. І від його тепла в пальчиках вона знову ніби задрімала. І тепер почала їй увижатися чудова Різдвяна ялинка. На зелених гілках ялинки світилися тисячі свічок; і вона була оздоблена тисячами малюнків (образків), цяцьок і ласощів!

Та коли дівчинка простягнула рученята до ялинки, то та ялинка кудись зникла... Та її й не було тут. Вона дівчинці лиш так увижалася при світлі сірника. Коли ж сірник погас, то й ялинка перестала дівчинці увижатися.

Але коли в тому дивному сні ялинка зникла і свічки на ялинці немов підносилися вище й вище та ставали зорями на небі, то одна з тих свічок упала з неба додолу, як падаюча зоря. А коли ця свічка так з неба падала, то по ній оставався слід — така довга вогниста смуга на небі.

Побачивши цю падаючу ніби свічку, ніби зорю, дівчинка сказала крізь сон: „Хтось умер".

Сказала вона це тому, бо покійні бабуся бувало колись говорили їй, що коли зірка котиться по небі, то це знак, що хтось умер, і його душа йде до Бога.

Коли сірник погас, дівчинці перестала увижатися ця зірка, що котиться по небі, і дівчинка ніби знову проснулася, і знову вичеркала сірника. І знову огорнув її сон. І їй приснилося, що кругом неї стало велике і ясне світло. А посередині того світла стоїть дівчинчина стара покійна бабуся, яку Бог вже давніше покликав до себе на небо. Бабуся така добра, така мила стоїть у сяйві світла

Бабусю! - гукнула дівчинка радісно Бабусю моя, візьми мене туди до себе..

Бабуся взяла на руки маленьку бідну дівчинку, щиро пригорнула її до своїх груден і полинула з нею високо-високо вгору, в світ теплого сяйва і радости; полинула з нею у той світ, куди не доходить ні холод, ні голод, ні страх; бабуся понесла бідну дитину в Божий Рай

Другого дня рано люди побачили на вулиці, в куточку між двома будинками маленьку дівчинку: у неї було рум'яне личко і радісна, щаслива усмішка на устах Але та дівчинка була замерзла. В руці вона тримала порожню пачечку, - сірники з неї вона вночі спалила, щоб погріти свої пальчики

І ніхто з людей не міг догадатися, як душа цієї бідної дівчинки з душею своєї бабусі бачила той другий, чудовий світ, коли зустрічала Новий Рік

Ганс Кристіян Андерсен.

НОВА РАДІСТЬ СТАЛА

Нова радість стала, яка не бувала,
Над вертепом звізда ясна світу засіяла

Де Христос родився, з Діви воплотився,
Як чоловік пеленами убого повився

Ангели співають, славу возвіщають,
Як на небі, так на землі мир
проповідають.

ЯК ХУДОБА ГОВОРИЛА НА СВЯТИЙ ВЕЧІР

(Народнє повіря)

Люди вважали Святий Вечір таким святим, таким важним перед Богом, що створили оповідання, що на Святий Вечір і худоба говорить. Цілий рік вона німа, але на Святий Вечір Бог дає їй можність говорити так, як і людям. Тоді й худобу Господь окремо благословить.

Та хоч люди знають, що на Святий Вечір худоба між собою говорить, однакож людям не вільно підслухувати її бесіду. Бог так постановив, що нехай люди з собою говорять, а худоба з собою

Але один господар був дуже цікавий, і думає собі:

Не чув я ще ніколи худобячої розмови, ану ж я таки її підслухаю.

І став собі за стіною, де була дірка, слухає, і чує як каже віл до вола:

Нині в людей Святий Вечір, всі тішаться, а ти такий сумний Що тебе журить?

Помахав віл головою і каже:

Як мені не сумувати, коли по Святах ми повеземо нашого господаря на цвинтар.

Як господар таке почув, то відскочив від стіни і побіг до хати. Всі бачать, що він переляканий, питають що його перелякало, але він не хотів сказати

І цілі Свята він був вже як не свій, журився, і на третій день Свят помер. Журба вкоротила йому життя. Аж вмираючи виявив, що він підслухував худобячу розмову.

А з того наука: не роби того, що Бог забороняє, коли не хочеш щоби Бог тебе покарав,

Таке народне оповідання було відоме по всій Україні.

Гіркий світ: мама й тато осліп, а діти помацки ходять

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО ЯВОРСЬКИЙ
Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Россіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на урядових документах.
Мелхиседек — це великанська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. ....
В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.
Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Відділ Молоді

ОПОВІДАННЯ БАБУСІ

Ледве Свята Вечеря скінчилася і всі заколядували кілька коляд, як бабусині мали онуки, дві дівчинки й хлопчик, почали просити бабусю, щоб вона оповіла як то Ісус Христос народився.

— Адже я вам вже недавно оповідала, — говорить бабуся.

— Та ми ще хочемо чути, — кажуть, — може ви нам всього не сказали. Ми ще хочемо!

І почала бабуся розказувати:

— Ісус Христос народився в стайні коло малого міста Вифлеєму. Діва Марія Його сповила і положила на сіні. Тому й ми маємо сіно на столі. А ніч була дуже ясна, бо місяць дуже ясно світив.

— А який місяць? — питає дівчинка. — Такий як наш?

— Такий, бо це той самий місяць, що є в нас.

— А він як туди зайшов? — питає друга дівчинка.

— Так Бог дав, дитятко. Він туди зайшов, щоби маленькому Ісусові світити. І світив цілу ніч дуже ясно. А потім прийшли до Ісуса пастухи, прийшли серед ночі.

— А хто їх побудив? — питає дівчинка. — Бо може вони вже спали!...

— То, дитинко, — каже бабуся, — було так, що вони пасли на полях отари овець і череди корів, а тих овець було дуже багато. Може стільки, що й почислити їх тяжко! А пастухи були і старі, і молоді, і такі як ви. Всякі були. І вони не йшли додому спати, але спали на полі коло овець.

— А чому вони додому не йшли спати?

— Бо вони стерегли овець перед вовками. Надходять вовки, пес загавкає, отже вони встають і вовків гонять.

— А на чім вони спали, коли там постелі нема?

Тут вмішався хлопчина, що був вже старшенький, і каже:

— Спати не штука! Постелять собі сіна, або соломи, понакриваються і сплять. Я сам так спав би!

— А як дощ, то де вони спали? допитується дівчинка.

— Вони, дитинко, мали такі буди, а як дощ, то вони там спали. На соломі там, або на сіні.

Тут знову хлопчик:

— Бачите, що так, як я казав: на соломі, або на сіні. Я те знав так, як і бабуся!

— А як ті пастухи довідалися, що Ісус Христос народився? — знову питає дівчинка.

— Вони, дитинко, від Ангела довідалися, бо Ангел їх збудив і каже: „Коло Вифлеєму Ісус Христос народився. Йдіть і привітайте Його!

І вони зараз пішли та й дарунки понесли, — говорить бабуся.

- А чи ті малі пастухи також пішли, такі як ми? — питає друга дівчинка.

Тут знову хлопчик:

— А, чому ж не пішли? Хіба ти не хотіла б піти? Всі йшли!

— Так, так, — потакнула бабуся, — всі йшли, і такі як ви.

— А що ж вони там робили? — питає менша дівчинка.

— Дали Ісусові Христові дарунки, а потім співали, Ісуса Христа величали.

— Що ж вони Йому дали? — знову дівчинка допитується.

— Принесли Ісусові Христові молока, принесли масла, сметани, сира. Може й ягоди мали, то принесли.

— А ми не мали би що принести... — журливо говорить дівчинка.

А на те хлопець:

— Овва! Чому не мали б що принести? А горіхів, пирогів, пампушок, куті трошки солодкої, або й меду... Ми мали б що принести! І малий книшик чи калачик занесли б.

— Що ж, бабусю, вони співали? — знову допитувалася дівчинка.

— Вони, дитинко, колядували, так як ми колядуємо. Коляди співали.

На те друга дівчинка:

От коли б ми там були, то й ми з ними колядували б! Ми вже коляди знаємо.

На те хлопчик:

Е, ти ще не знаєш всіх тих коляд, що я знаю! Я більше колядував би.

А дівчатка:

І ми трохи таки знаємо, то й ми колядували б. Ти також всіх коляд не знаєш, а там були старші пастухи, то вони всі коляди знають, так як наш тато й мама, або так як дядько Іван, що навіть з дяком у церкві співають

***

Тут бабуся згадала ще трьох царів, і каже:

За пастухами прийшли ще три царі здалека, щоб Ісусові Христові поклонитися. Прийшли здалека і також дарунки принесли.

- А як вони знали, що Ісус Христос народився? питає дівчинка

На те хлопчик:

-- Хіба ти вже забула, як бабуся розказували, що зоря їм показалася і вона завела їх аж до Ісуса Христа? І в коляді про ту зорю співається. А ти забула...

Тут знову дівчинка:

-- Бабусю, а чи та зоря була така, як наші зорі? Така маленька?

Ні, донечко, — каже бабуся, - то була велика зоря. У нас таких нема. Велика була й дуже ясно світила. Вона посувається, а царі йдуть за нею. Куди вона туди й вони.

Тут знову хлопець не витримав, та:

Е, що ти знаєш! Хто б на нашу маленьку зорю дивився! Вона була може така велика, як яблуко, або два рази більша. Може така, як тарілочка. Велика!

- А ті царі були старі, чи молоді? допитується цікава дівчинка.

- Старі були, дитинко. Старі, а волосся й бороди в них були аж білі. Були вони поважні й побожні.

— А вони пішки йшли? — допитується дівчинка.

На те бабуся:

— Пішки йшли. А як вже втомляться, то сідають на верблюдів і їдуть. А ті верблюди такі трохи як коні, на них добре їхати. А як на верблюдах відпічнуть, то злізають і знов йдуть пішки

- А що вони Ісусові Христові принесли? - старшенька дівчинка допитується.

Бабуся каже:

- Один приніс золоті коралі й золоті горнятка, гарні-гарні, що дуже блищать. Другий приніс такого ладану, як у церкві кадять, але ще більше пахучого. А третій приніс мира, — то така дорога олива, що дуже пахне. Коли б нею помастити лице або волосся, то краще пахла би ніж канупер, або васильок, або рожа. Всі люди хотіли б такі пахощі чути...

Говорить бабуся, діти слухають, але вже їх повіки злипаються, на сон їм збирається...

І тоді бабуся каже:

- Ідіть, діточки, вже спати, а я завтра ще більше вам розкажу. Я знаю багато.

І діти вже не допитуються, бо раді, що завтра більше почують. А бабуся поклала їх спати, перехрестила, і сама почала молитися за всіх, і за тих діточок, що її так пильно та любо слухали.

Наконечний.

ЯЛИНКА

Раз я взувся в чобітки,
Одягнувся в кожушинку,
Сам запрігся в саночки
І поїхав по ялинку.

Ледве я зрубати встиг,
Ледве став ялинку брати,
Як на мене зайчик плиг,
Став ялинку відбирати

Я сюди, а він туди.
"Не віддам", кричить, "нізащо"!
Ти ялинку посади,
А тоді рубай, ледащо!

Не віддам, і не проси!
І цяцьками можна гратись, —
Порубаєте ліси,
Ніде буде і сховатись.

А у лісі скрізь вовки,
І ведмеді, і лисиці,
І ворони, і граки,
І розбійниці-синиці".

Страшно стало... "Ой пусти!
Не держи мене за поли!
Любий зайчику, прости...
Я не буду більш ніколи."

Низько, низько я вклонивсь,
Іще нижче скинув шапку...
Зайчик весело всміхнувсь
І подав сіреньку лапку.

О. Олесь.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ

Бог Предвічний народився, —
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій ввесь,
І утішився.
В Вифлеємі народився
Господь наш, Христос наш
І Спас наш для всіх нас
Нам народився.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ПОЖЕРТВА

Строчать машинки до писання. Стукотять аритмометри. Дзвонять телефони. Скриплять пера. Шелестять папери. Канцелярії торговельної спілки „С. Гаркун і Ко." працюють.

Працювати є коло чого. Степан Гаркун має фабрику, гуртівню товарів, копальню, готелі, багато крамниць. На головних входових дверях канцелярії видно напис: "Всякі грошові збірки не дозволяються".

Сам шеф підприємств, Степан Гаркун, нервується у своїй канцелярії. Наближається Різдво. Вже передсвяточний час виводить працю підприємства з рівноваги. Забагато часу витрачається на святочні справи. До того ж іще прийде Різдво, і знову пару дорогих днів треба затратити. — Ось чому нервується С. Гаркун.

Його особиста секретарка каже:

- Може б так зменшити скількість святочних поздоровлень від фірми?

- Скільки цього року висилаємо? - поцікавився Гаркун.

Десять тисяч Різдвяних поздоровлень. Усі наші канцеляристи вже третій день зайняті їхньою висилкою.

- Менше висилати не можна. Різдво й Новий Рік треба використати на це, щоб широко розреклямувати наше підприємство за допомогою святочних поздоровлень. Мені відомо, що спілка „П. Д. С. Д. Гірш і Сини" в передрізднянному сезоні заробляє мільйон долярів.

***

Другого дня Добродійне Товариство прислало Гаркунові листа:

„Високодостойний Пане,

Управа Добродійного Товариства з приємністю сповіщає Вас, що має честь уважати Вас своїм великим добродієм".

Секретарка прочитала. Здивувалася: адже Гаркун принципово не складає пожертв на загальні добрі цілі! Йому ніхто нічого не дає, то й він нікому нічого не дає. От хочби узяти тих усіх його робітників і канцеляристів, — чи хоч один з них скаже: „Пане Гаркун, для добра Вашого підприємства я готов у Вас безплатно працювати!" Ні, не скаже!

— Що зволите відписати Добродійному Товариству? — запитала секретарка.

-- Подякуйте за вислови признання для моєї особи і напишіть, що ціллю всього мого життя власне і є бути добродієм нашого народу та людства взагалі. І додайте, що я ні від кого не беру, а сам своїми силами доробився майна. Людям стараюся допомогти цим, що продукую високоякісні товари і продаю по низьких цінах. Отож доручаю своє торговельне підприємство ласкавій увазі членів Добродійного Товариства. І всі вбогі, які потребують допомоги, ніде так дешево не куплять товарів, як у нашому підприємстві".

Секретарка написала й вислала цю відповідь Управі Добродійного Товариства. Але ще того самого дня по полудні секретарка повідомила Гаркуна, що в рахівничому відділі пропав чек на $5,000. Був під рукою, і кудись подівся. Гаркун спитав.

— І чека нема?

- Нема!

- Я не вірю! сказав Гаркун, і враз ухопився за серце. Воно його сильно заболіло, немов хто тупого цвяха в нього забив. Він проковтнув якісь таблети, трохи передихнув і звелів, щоб секретарка повідомила поліцію. Та в цю хвилину Гаркунові принесли свіжий щоденний часопис. Гаркун кинув оком на першу сторінку, дивно скрикнув і зімлів. У часописі великими буквами стояв заголовок новинки: „ВІДОМИЙ ПІДПРИЄМЕЦЬ С. ГАРКУН ВЕЛИКИМ ДОБРОДІЄМ ДОБРОДІЙНОГО ТОВАРИСТВА". У новинці було сказано, що, замість цьогорічної картки з Різдвяним поздоровленням, відомий наш підприємець-мільйонер прислав Добродійному Товариству чек на $5,000.

Заалярмований лікар підприємства прибув негайно і привів Гаркуна до памяті. А Гаркуну звелів негайно звільнити зо служби всіх службовиків рахівничого відділу підприємства. Тепер справа ясна: ці службовики, висилаючи Різдвяні картки для реклями підприємства, через неуважність, замість картки, поклали в конверт підписаний чек на $5,000 і вислали Добродійному Товариству.

С. Гаркун зідхнув легче. Значить, нічого не втрачено. Завтра вранці секретарка виясни помилку і зажадає від Добродійного Товариства звороту чека. А тепер уже пізно, всі установи зачинені.

***

Гаркун не міг цієї ночі заснути. Думки, думки, думки... На всі боки обдумував справу. Звичайно, Добродійне Товариство поверне чек. Але тоді в пресі появиться така новинка: „МІЛЬЙОНЕР ГАРКУН ВІДІБРАВ ВІД ДОБРОДІЙНОГО ТОВАРИСТВА $5,000". А тоді?! Тоді все місто загуде розмовами

„Читав?!"

„Читав!"

„Ну, й що?"

„Нічого! Я й так не вірив, що Гаркун міг пожертвувати таку суму!"

„І я знав, що це якась помилка!"

„Та ж він за цента сім миль буде пішки летіти!"

„І то ще й скоро!"

Такі розмови у всьому місті уявляв собі Гаркун. Він ніби чув їх у темряві ночі під дверми своєї спальні. Чув у спальні, під ліжком, у своїй голові, в серці, в душі... Не міг спати.

І ось він рішився... не відбирати грошей. Він потвердить, що це пожертва. Всіх звільнених службовців назад покличе до праці. Скаже їм, що звільнив тому, що вони були неуважні. А прощає їм, бо він і так мав цього чека вислати Добродійному Товариству.

Все це треба зробити для добра підприємства, для його доброї слави, для бизнесу!

Другого дня Добродійне Товариство скликало надзвичайні загальні збори, і запросило Гаркуна. Там удекорували його відзнакою заслуги й присвоїли йому звання „Досмертного Добродія Товариства". У промовах всі підкреслювали його чесноти, що тепер і на майбутнє служитимуть зразком для всіх інших. Ще були промови, поздоровлення — і оплески, оплески, оплески...

Гаркун відповів коротко. Сказав, що для того тільки вродився, живе й помре, щоб працювати для свого народу й людства. Тут він спохватився, що не треба було говорити про народження й смерть. Досить було сказати, що він ж и в е для добродійности. Але — запізно. Його промову покрили оплески. Гаркун ще хотів сказати, щоб усі присутні підтримували його підприємство, але не сказав. Оплески перебили.

***

Повернувшись додому, Гаркун знову не міг заснути. Думав, думав і думав. І враз схопив його раптовий сміх. „Ото п о ж е р т в у в а в!" їдко озвався в ньому якийсь насмішливий голосок. „Це називається: по-жерт-ву-вав!!!"

І Гаркун знову думав. Думав про все: про ціль життя людини; про неминучу смерть; про це, що з собою в могилу майна не візьме, і що гріш має служити людині, а не людина грошеві... Думав про сьогоднішню урочистість у Добродійному Товаристві. Йому пригадалися обличчя діточої делегації хворих і бездомних діточок з притулку й лікарні .. Коли вони вручали Гаркунові букет квітів, з їхніх невинних оченят котилися чисті сльози радости по блідих личках... То знову йому ввижався його власний Похорон. Зібралася непроглядна маса народу. І всі плачуть за ним: „Добра була людина цей покійник..." „Сльози втирав щедрою рукою сиріткам, усміх радости викликав на устах вбогих і недужих..."

Думав Гаркун, а ніч ішла — зоряно-голуба ніч над безмежними просторами Канади. Передріздвяна ніч. — Досвіток показав своє сіре лице у вікнах, коли Гаркун заснув. Спав спокійно і встав свіжий, у погожому дусі. У канцелярії він попросив секретарку про листу назв та адреси Церкви, всіх її установ, школи, преси, і всім їм звелів вислати по відповідній сумі грошей — не менше тисячі

Занотуйте це, прошу вас, — сказав секретарці, — щоб памятали. Кожного року будете робити це без мене, від імені фірми.

Від багатьох років перший раз цього Різдва люди побачили Гаркуна в церкві. А його підприємство було замкнене впродовж усіх трьох днів Свят.

Назар Полин.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ КНИЖКИ?

ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... 25 центів.

ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ, — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... 50 центів.

Хто замовить обидві книжечки разом, отримає їх за 65 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВИ НАРІД ВИБРАНИЙ

Апостоли називали християн **вибраним народом.** Говорить Ап. Петро:

„Ви **вибраний рід,** священство царське, нарід святий, нарід власности, - щоб звіщати чесноту Того, Хто покликав був вас із темряви до дивного Світла Свого" (1. Петра, 2:9).

Отже, християни, як **нарід вибраний,** повинні так поводитися, щоб могли звіщати другим чесноту Того, Хто їх до цього покликав.

Як і коли можна **звіщати?** Завжди і всюди бути християнином думкою, словом і ділом!

Ось і тепер — надходить Свято Різдва Христового. Тож і святкуймо його поважно, щиро, заховуючи все, чого християнське й українське святкування вимагає, не залишаючи нічого, що можете виконати.

Ви ж нарід **вибраний!** Отже святкуйте так, щоб усі бачили, що ви **вибраний** нарід, нарід святий, гідний. Так святкуйте, щоб бути взором для тих спільнот і одиниць, які позаді вибраних лишаються.

***

Дав Господь дочекати Великого Свята, отже ви запрошені на Велику Царську Вечерю, яка нечасто буває, — тож і одягніть себе в гідний святочний одяг, ідіть на ту Вечерю і покажіть, що ви не тільки запрошені, але й **вибрані.**

Вибраний нарід є Церквою Божою, отже пильно дбайте, щоб тієї Церкви нічим негідним не осквернити.

Святкуйте щиро, поводьтеся достойно, тримайте себе всюди зразково й гідно. Памятайте, що дійсне святкування не в забавах, але в виконанні **обовязків,** яких святкування вимагає.

Згадаймо, що наші поневолені брати й сестри будуть Христове Різдво святкувати з сумом і сльозами, але певно Христос прийме їх святкування як найбільший дар, який вони могли Йому принести.

І ми, святкуючи, згадаємо їх зі співчуттям і з молитвою, щоб Христос поміг їм вийти з неволі на волю. Святкуймо як давні християни і як наші предки святкували, зберігаючи все, що вони зберігали й поважали.

***

Ви **нарід власности,** а нею є ваша Українська Православна Церква, яку Ви збудували своєю доброю волею і щирою працею. Вона є для Вас тим Світлом, до якого Христос із темряви Вас покликав, і Ви прийняли його, як великий дар Божий. Бережіть же те Світло своїм чеснотним життям, щоб воно просвічувало чорні хмари, які закривають землю темрявою. Дбайте, щоб Світло ваше не погасло, і темрява вас не оповила. Нехай Зоря, що вела мудреців до Христа, у Вас проявляється і світить ясно, ні на хвилину не згасаючи.

Сідаючи до Святої Вечері, Ви згадайте і Народження Христа, і тих, що Його щиро вітали.

Згадайте всі наші попередні Святі Вечері і всіх тих, з ким Ви при столі сиділи, а їх нині нема між живими, або від Вас вони далеко. Ті місця, де вони сиділи, нині порожні, але Ви заповніть їх своїми споминами. Говориться ж бо, що померші **сплять,** але в наших споминах вони **пробуджуються і живуть** з нами. Тому в нашого народу є віра, що покійники, за дозволом Божим, приходять до нас у часі Святої Вечері, щоби з нами бути і побачити, чи ми шануємо те, що вони шанували.

Так святкуючи, ми, православні християни українці, покажемо, що ми нарід **вибраний,** гідний, і тоді чистим серцем можемо заспівати. Христос народився — Славіте!

Як святкували в Євгена Чикаленка

Євген Чикаленко жив у східній Україні. Був він багатий чоловік, і видавав багато грошей на українські народні справи. Написав дуже гарні книжки, свої „Спогади" і „Спомини". Помер на еміграції в Празі 21-го червня 1929 р.

Про його дім писала З. Мірна

„Національні традиційні свята — Різдво, Великдень, Спас, Маковей, під Андрія і др. відбувалися в родині з усіми народними звичаями: колядували, посівали, христосувалися. Підтримувалося релігійне виховання: ходили до церкви, відбували молебні; по померших діду-бабі правили панахиди. Хрестили дітей своїх слуг (очевидно, кумами були)".

Діти змалку вдома говорили тільки по-українськи, а вже тільки в школі починали вчитися по-московськи. Своя мова повинна бути перша, казав він, а другі мови — то лиш додаткові.

Дочкам дуже наказував, щоб не йшли замуж за чужих, а тільки за українців.

Коли збиралися в нього гості (українці) і говорили по-московськи, то він до них тільки по-українськи говорив, а тоді й вони переходили на українську мову, і більше по-московськи не говорили.

С.

ЗАХОДИ ГРЕЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ПРОТИ ШИРЕННЯ СЕКТАНТСТВА

При Православній Церкві в Греції повстав спеціяльний відділ, метою якого є "спостерігати й контролювати діяльність чужинецьких прозелітистів" (сектантів). Цей відділ очолив Владика Дамаскин, Єпископ Маратонський.

З приводу цього грецький часопис "То Віма", що виходить в Атенах, інформує, що ціллю того новоствореного церковного відділу Православної Церкви в Греції є "захищати православне населення від чужинецьких пропагандистів, які, на жаль, останнім часом поширюють і збільшують свою діяльність. Відділ стоїть перед нелегким завданням контролювати діяльність чужинецьких сект, і разом з тим не порушувати толеранції і свободи, що їх надають не-православним Церквам конституції усіх ліберальних держав".

На Святий Вечір

Смеркається. Ослизлий день
Між мурами конає.
В печі червоний блис огень,
А в сінях вітер грає.

Той тихий і сумний настрій
Несе мене світами,
І я лечу на крилах мрій
До батька і до мами.

. . . .

Сніжок паде, як срібний пух,
Мороз малює квіти;
Накритий стіл, в куті дідух,
Пустують в сіні діти.

Знайшли собі свистун-горіх
І свищуть в перегони;
Лящить в ушах діточий сміх,
З дзвіниці дзвонять дзвони.

Гей, скільки то минуло літ!
А я так добре чую
Кожухів шелест, скрип чобіт
І щиру пісню тую

Далекий світ, великий час,
Пливуть літа рікою,
А я все памятаю вас,
Як йдете з колядою.

Ще й нині чую, як Юрко
Співає: „Бог Предвічний",
Як сопраном пищить Федько,
Баском реве Зарічний.

Скрипливий, наболілий спів,
Такий, як хлопські груди.
Та хто його раз зрозумів,
До смерти не забуде.

Ще й нині бачу, як Федір
„Вінчоване" голосить.
Втворились двері нарозтвір,
І батько в хату просить.

І починається річна
У панотця гостина.
Ціле село єднається,
Немов одна родина..

Говорять, а слова летять
Молитвою до Бога.
Та чи дійдуть, чи долетять?
Щаслива їм дорога!...

Далекий світ, великий час,
Пливуть літа рікою,
Гей, що чувати там у вас?!
Чи йдете з колядою?

Чи ще живий Федір, Юрко
І мій сусід Зарічний?
Чи й нині, як колись давно,
Співають: „Бог Предвічний"?

Чи й нині мерехтять зірки
Над хатою старою?...
Гей, краю мій, не знаєш ти,
Як тужу за тобою!

Богдан Лепкий.

ВЕЛИКА КАТАСТРОФА

У початках грудня 1957 р. біля Лувішем, недалеко Лондону, Англія, через густу мряку сталася жахлива залізнична катастрофа. Потяг, переповнений пасажирами, більшість яких везла передріздвяні покупки, зударився з другим потягом, і 64 особи згинули, а багато було поранених.

МОЄ ПЕРШЕ РІЗДВО В КАНАДІ

Я себе памятаю ще дуже маленьким. Мені було може три роки, може чотири, — добре не знаю. В Канаду ми приїхали дуже-дуже давно. Котрий був тоді рік — не знаю. Вже потім, як я виріс, то по паперах побачив, що то було в 1897 році.

Чого я не памятаю — то назв. Пригадуються, як нині, всі прерії, ліси, стежки. Все памятаю, а навіть окремі дерева, де ми перший рік осілися. А назви місця не памятаю, бо ми були дуже далеко від інших осель. Я був малий, як та порошинка, а Канада така велика, як світ. Тато таки з першого року взяли гомстед. То було десь в Манітобі. Мені й досі стоять, як живі, перед очима безконечні прерії і ліси. Я був зовсім згублений. Памятаю, що тато часом бували у Вінніпегу. Але така дорога дуже довго тривала. Вони ходили пішки, бо там залізниці не було

Того першого літа тато й мама корчували ліс. І двома бичками орали. Так пройшло наше перше літо. Наша хата була така, як ми вспіли за літо на скору руку поставити. Це був такий собі ніби „курінь" з „логів" („на зруб") зложений, зі стовбурів дерева. Одна кімнатка — кухня, спальня, житлова кімната — все разом у ній.

Коли настала зима, то нашу хатку і хлівець, де стояли бички, завіяло снігом, як то кажуть, по самі вуха. Все те було таке маленьке на великих просторах Канади. Такі кучугури снігу наш гомстед замели, що якби так здалеку подивився, то й не догадався б, що там десь під снігами є той наш хуторець.

Так застав нас Святий Вечір. Цілий день тоді на преріях скаженіла хуртовина. Надвечір вона трохи вслілася. Коли смеркалося, мама взяли мене за руку, вивели надвір і кажуть:

— Дивися, синуню, чи не побачиш зірочки на небі.

Ми дивилися обоє з мамою, а потім тато вийшли. По небі перевалювалися великі темні хмари, — ні одної зірки не було видно.

І мама тихо заплакали. Я також заплакав. А тато не плакали; вони тільки сказали.

— Чого ж тут плакати — я не знаю.. Ну, якраз нема зорі, то нічого не зробиш... Не завжди ж буває погода на Різдво.

Тато так говорили, ніби сердилися. Але я не думаю, що вони були сердиті. Добрі були мої тато. Їм так само було тяжко на душі. Але вони не могли плакати, бо вони — мужчина. Ось вони й здавили жаль у грудях, немов їх нічого не турбує.

Ми помолилися. Я з мамою проказував молитву. Потім сіли споживати Святу Вечерю. Була в нас кутя не з медом, а просто з цукром, і без маку. Був хліб і пампушки, більш нічого.

По вечері мама згадували „старий край". І сказали.

— Десь в нещасливую годиноньку ми приїхали на тую пустиню... А там то десь „вдома" (у Старому Краю) наші святкують, як Бог приказав... Колядують, по-християнському Різдво проводять. А взавтра до церкви всі підуть... А ми ж то тут як ті нехристи на пустині: ні до Бога, ні до людей...

Памятаю, мама почали говорити, що може нам краще було б до Старого Краю назад вернутися. А тато сказали:

— Ніколи. Чуєш? Ніколи, — щобись знала! За те одне Різдво — що там веселіше, я не можу розпустити нюні, як баба, і життям своїм наложити. Не можу бути вічним наймитом, як пес: людиною хочу бути! В Старому Краю ми працювали на чужих, а тут будемо працювати на себе. А головно, щоб син мій ріс людиною, а не наймитом. Мама ще щось говорили і тихо хлипали та відверталися, як втирали сльози, щоб я не бачив. А тато сказали.

— Тут я маю Старий Край, отут-о! І вони показали рукою на свої груди. Не показали, а просто з силою вдарили себе кулаком в груди. — І тут він буде, де ми з тобою ліс корчуємо... Чуєш? Не плач...

Я побачив, як у тата дивно заблищали очі. Тоді тато раптом встали, відвернулися від нас і почали щось порядкувати. А потім знову сіли за стіл і почали колядувати. Колядували голосно, весело, ніби щось хотіли тим співом вигнати з хати, чи може із своїх грудей.

Мама так само співали з ним. І я співав. А мама гладили мене шерсткою, спрацьованою рукою по голові.

Коли ми лягли спати, я довго не міг заснути. Я чув, як мама потихеньку говорили, що може б так завтра, як випогодиться, запрягти в санки бички і поїхати до містечка до церкви. А тато сказали, що ні. До містечка далека дорога — за день не заїхали б, якби навіть втерта дорога була. А тепер дороги так замело, що пару миль проїдемо, закопаємося в сніг, станемо, і так позамерзати можна. Отже нам треба потерпіти через цю зиму... Дасть Бог — може на другий рік ми переїдемо кудись ближче містечка. Там буде священик, а може й церква буде. І ми будемо святкувати так само, як і в Старому Краю. А тепер треба потерпіти, — Бог з неба все бачить...

Вони говорили тихенько, щоб не збудити мене. Я прикидався сонним, але не спав. Я нерухомо дивився у віконце і бачив, як надворі випогодилося. По небі плив великий місяць і мерехтіли зорі. Зрідка пробігали по синьому небі сніжно-білі хмарки і звідкись здалеку ледвечутно доносилося завивання вітру.

Мене огорнув сон, і ці сніжні хмарки показувалися мені біло-голубими Анголами, що на крилах летіли на землю, а завивання вітру — то ніби коляда, що її високо-високо співали Анголи.

І так я заснув.

Таке було моє перше Різдво в Канаді, — шістдесят літ тому. Подумаєш — тут ніби нічого такого особливого немає. Після того, коли ми з гомстеду на другий рік переїхали до міста Вінніпегу, а потім до Монтреалу, — в моєму житті було багато пригод. Були вони не менш цікаві, як і радісні, або трагічні. Всяке бувало. А проте, коли подумаю, повернуся думкою поза себе, то власне цей образ з дитячих років — оте моє перше Різдво в Канаді найбільш затрималося мені в памяті.

П. Штокало.

Вже вийшла з друку і продається книжка

„ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА"

(другий наклад)

написана о. С. В. Савчуком і благословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном для православних українців.

Книжка має 92 сторін друку, видана на добрім книжковім папері та містить 24 гарних ілюстрацій (образків).

Особливо надається для Недільних Шкіл та взагалі для релігійного читання і навчання дітей релігії.

Ціна з пересилкою ... 50 центів.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY OF U.G.O.C.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ВО ВИФЛЕЄМІ

Во Вифлеємі нині новина:
Пречиста Діва зродила Сина, —
В убогій стайні, в виді дитяти
Спочив на сіні Бог необнятий.

Вже Херувими славу співають,
Ангельські хори Спаса витають,
Пастир убогий несе, що може,
Щоб обдарити Дитятко Боже.

А ясна зоря світу голосить:
Месія радість, щастя приносить!
До Вифлеєму спішіть всі нині,
Бога витайте в бідній Дитині.

ІДЕ НІЧКА...

Іде нічка синім шляхом,
Несе в кошичку зірки,
А ті зірки мерехтіли,
Аж побачили пташки.

Як побачили, узріли,
То заснути не могли:
Так просили, так хотіли,
Щоб по зірці їм дали.

"Зірки вам на забаву, —
Нині Нічка не проста:
Сповіщають зірки славу
Про Народження Христа!"

О. Максим.

О. ПРОТ. В. ВИШИВАН УПОКОЇВСЯ

Ділимося з вірними Української Греко-Православної Церкви в Канаді й з усім українським громадянством сумною вісткою, що 6 грудня 1957 року в Бозі упокоївся, на удар серця, бл. п. о. Протоієрей Василь Вишиван, Настоятель церкви в Киркленд Лейк, Онт.

Ширше про це буде подано в черговому числі "Вістника".

ПОМЕР М. ПОНИЧ

В Едмонтоні помер адв. Михайло Понич. Він був на протязі 13 років послом до Албертійської легістратури з партії Суспільного Довіря (Сошіял Кредит) з округи Вегревил. Після операції рака в Рочестер, ЗДА, в травні 1957 р. покійний пожив тільки біля 8 місяців.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десять-каратового золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд філд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

АНДРІЇВСЬКЕ СВЯТО В КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

З глибоким почуттям пошани до свого Опікуна — Св. Апостола Андрія Первозванного Товариство Теологічного Факультету Колеґії Св. Андрея гідно та урочисто відсвяткувало це велике не тільки для Колеґії, але й для всіх нас українців Свято. В цей день думки наші мимоволі переносяться до зелених гір Київських, де 19 століть тому Св. Апостол Андрій воздвигнув Хрест Господній і провістив величність, славу й сяйво Божої благодаті містові, яке стало на довгі віки джерелом Віри Христової, культури й освіти для нашого українського народу і багатьох його сусідів. Цим містом став Київ — столиця Православної України, і цю важливу подію, як також пророчі слова Св. Ап. Андрія, що так досконало здійснилися щодо Киева, можна пояснювати тільки дією всеохоплюючої Божої благодаті. Ця Божа благодать проявилася і тут, у нашій благословенній Богом Канаді, доказом чого є такий буйний розвиток нашої Св. Православної Церкви на цьому терені.

Духовою фортецею цієї Церкви являється власне Колеґія Св. Андрея в Вінніпеґу з її Богословським Факультетом, де виховуються майбутні Душпастирі, які, за прикладом нашого першого Просвітителя — Св. Ап. Андрія Первозванного, г о т уються стати гідними послідовниками цього великого Апостола.

І так, у четвер 12-го грудня ввечері (напередодні Свята Св. Ап. Андрія), в колеґійній каплиці була відправлена урочиста Всенічна, яку відслужив о. Ігумен Іов Скакальський в сослуженні о. Диякона Гр. Удода. Згадану Всенічну звеличував своїм побожним співом студентський хор під умілою управою о. Протопресв. Тита Яковкевича. На другий день, на саме Свято Св. Ап. Андрія Первозванного о. Прот. С. Ґерус, у сослуженні оо. Дияконів Б. Древецького та М. Крищука, відправив Св. Літургію. Під час цієї Св. Літургії співав згаданий студентський хор під диригентурою о. Протопресв. Т. Яковкевича, який, своїм вмілим керуванням хору причинився до дуже побожного та духовного піднесення, з яким студенти молилися, прохаючи Господа, щоб Він зглянувся на побожний народ наш та його Св. Українську Православну Церкву, визволив нарід наш з кайдан ворожих, як також щоб привернув нашій Св. Церкві її давню славу, — славу Церкви Первозванної. Після Св. Літургії о. Прот. С. Ґерус, професор Богословського Факультету Колеґії Св. Андрея, сказав до богословів коротке, але змістовне слово, вітаючи їх з цим великим Святом, і побажав студентам стати гідними наслідниками та послідовниками Св. Ап. Андрія Первозванного.

Та найважливіша частина цього незабутнього Свята відбулася того ж дня ввечері, коли, в присутності Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, всього Духовенства міста Вінніпеґу та великого числа світських людей, було відслужено Молебень до Св. Ап. Андрія Первозванного, в якому взяли участь о. Протопр. Гр. Метюк, о. Прот. Д. Стратійчук, о. Прот. С. Ґерус та о. Протодиякон Іван Стус. Ще перед Молебнем Високопреосвященніший Митрополит Іларіон посвятив колеґійну каплицю, що її цілковито відновили студенти-богослови. Слід при цьому висловити сердечну подяку о. Прот. Титу Яковкевичу, що за відносно короткий час він зумів так гарно підготовити студентський хор, який дуже гарно та побожно співав під час усіх Богослужень цього Свята.

Приємно відмітити, що до цьогорічних святкувань Колеґії на честь Св. Ап. Андрія Первозванного долучилася ще родина п-ва Таських, на прохання якої, зараз по Молебні, була відслужена Панахида по бл. п. Василеві Таському. Пані Таська ще перед згаданим Святом виявила своє бажання, щоб ця Панахида була відслужена саме в цей день ще й тому, що, в наслідок пожертв на Невянучий Вінок по пок. Василеві Таському, була зібрана поважна сума грошей, за які, згідно з останнім бажанням покійного, було закуплено певну кількість книжок до колеґійної бібліотеки.

Цю Панахиду, на якій був також присутній Високопреосвященніший М и т рополит Іларіон, служили о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, о. Протопресвітер Гр. Метюк, о. Прот. С. Ґерус та о. Протодиякон Іван Стус. Як на попередніх Богослуженнях, так і на Панахиді, співав студ. хор під диригентурою о. Протопресв. Тита Яковкевича.

Зараз таки по Панахиді всі перейшли до колеґійної бібліотеки, де відбулася друга частина святочної програми, яку розпочав студентський хор „Величенням" Св Ап. Андрею, в сполученні з поемою Владики Іларіона „На Київських горах", яку вміло та ефектовно прочитав о. Диякон Гр. Удод. Після цього принципал Колеґії, о. Прот. Д. Стратійчук, відкриваючи це небуденне Свято та вітаючи з ним усіх присутніх, попросив до слова Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, який, як наочний свідок тих славних наших історичних місць, з великим чуттям поділився з присутніми враженнями з відвідувань свого часу тих дорогих для нас Святинь у Киеві. Він також сильно підкреслював наш святий обовязок ніколи не забувати про те, що наша Церква є Церквою Апостольською-Первозванною, що, як така, має повне право бути Патріярхатом, тому, що її Основоположником є сам Апостол Христа — Св. Андрій Первозванний-перший Просвітитель земель наших. Достойний Доповідач з жалем стверджував, що серед самих українців вже знаходяться такі одиниці, які, ради лакомства нещасного, стараються вперто промовчувати факт побуту Св. Ап. Андрія на Київських горах, а навіть піддають згадане історичне свідчення про Св. Ап. Андрія під зумисний сумнів. Роблять це згадані люди не ради добра своєї рідної Церкви, але ради того, щоб якнайбільше вислужитися чужим наставникам, які вже віками стараються духово роз'єднати наш православний народ, бючи, очевидно, в першу чергу, по нашій прадідній Св. Українській Православній Церкві.

Подякувавши Владиці Іларіонові за таку цінну доповідь, о. Прот. Д. Стратійчук передав слово та дальше ведення святочної програми голові Теологічного Товариства о. Протодияконові Іванові Стусові, який в імені всіх студентів-богословів передав Владиці Іларіону та всім присутнім на цьому Святі щирий привіт. У своему короткому слові-зверненні він закликав українське громадянство і надалі давати всесторонню моральну та матеріяльну підтримку студентам-богословам, які, як майбутні пастирі нашої Церкви, готуються вже тепер, щоб пізніше стати гідними послідовниками Св. Ап. Андрія Первозванного.

Після цього о. Ів. Стус попросив до слова студ. Б. Ґоргіцу, який виголосив дуже змістовний реферат на тему: „Українська Церква — Церква Первозванна". В цьому рефераті шановний доповідач, опираючися на канонічно обоснованих твердженнях ВПреосв. Митрополита Іларіона, подав основу ідеології Української Церкви, на підставі історично-канонічних документів доводячи абсолютне право нашій Церкві бути Первозванною та автокефальною. Він також підкреслював великі заслуги для нашої Св. Української П р а вославної Церкви ВПреосв. Митрополита Іларіона, який усе життя своє присвятив для праці на користь і славу нашій прадідній Церкві та свого народу.

Після цього реферату студентський хор під диригентурою проф. В. Богоноса виконав „Ірмос 3-го гол." Київського напіву, як також коляду „Іде звізда чудна" К. Стеценка. Дуже вдалою точкою була також деклямація вірша Б. Грінченка „До праці", що її виконав учень Василь Дорош — син студ. богослова Дороша. Після деклямації студентський хор виконав другу коляду К. Стеценка „Днесь поюще". Та найбільше зворушливим моментом для всіх присутніх була колядка „Бог Предвічний", яку виконав студентський хор під диригентурою проф. В. Богоноса, у сполученні з деклямацією „В Різдвяну ніч" Б. Лепкого, яку з великим чуттям виконав студ. Іподиякон Т. Баган. Під час виконання згаданої точки можна було завважити сльози на очах багатьох присутніх, як наслідок зворушення на [згад]ку про все те найдорожче, [що] вязало та вяже нас усіх з к[ра]ем наших предків.

Третьою частиною цього Свята був урочистий акт передачі книжок до колеґійної бібліотеки, як Невянучий Вінок по бл. п. Василеві Таському. Цей акт виконав голова Президії К о н с и сторії УГПЦК, о. Д-р С. В. Савчук. Він переповів тернистий шлях з життя покійного В. Таського і підкреслив ту щиру відданість, з якою покійний працював для добра та розвитку нашої Церкви. Пригадав також о. Д-р С. В. Савчук і це, що покійний дуже любив Колеґію Св. Андрея й завжди пригадував усім, що ця Школа — це основа нашої Церкви. Покійний В. Таський навіть перед самою смертю не забув про цю єдину того роду на цьому континенті Вищу Духовну Школу, і в останніх моментах свого трудолюбивого життя виявив бажання, щоб замість квітів на Похороні було проголошено збірку на Невянучий Вінок, і ця збірка принесла понад 300 долярів, за що вже й закуплено до колеґійної бібліотеки покищо 76 книжок, з тим що за решту грошей із згаданої збірки запляновано закупити іншу серію книжок до богословської бібліотеки Колеґії Св. Андрея.

У связку з цим цінним даром Управа Теологічного Товариства оцим висловлює Шан. Родині П-ва Таських своє щире співчуття по втраті їхнього дорогого батька та мужа, й одночасно запевнює їх, що студенти-богослови завжди памятатимуть цей щедрий дар. — Нехай же Всемилосердний Господь оселить Покійного в оселях праведних!

З бібліотеки всі присутні перейшли до їдальні Колеґії, де відбулося п о м и нальне прийняття по бл. п. В. Таському, яке приготовила пані Таська з родиною.

Було також дуже приємно відмітити той факт, що як на Андріївське Свято, так і на Панахиду та поминальне прийняття до Колеґії Св. Андрея прибуло цього року винятково велике число гостей, які заповнили всі просторі залі Колеґії Св. Андрея, а велика кількість людей через брак місця мусіла стояти на коридорах.

Слід ще на закінчення відмітити, що заходами Управи Теологічного Товариства було видано з нагоди Свята одноднівку „С л о в о", в якій поміщено багато добре опрацюваних статтей історично-канонічного характеру про нашу Українську Церкву.

І так, роблячи загальні підсумки з цього Свята, треба дійсно радіти та дякувати Всевишньому Господу за постійне скріплювання нас у Св. Православній Вірі, яку насадив на наших землях Св. Ап. Андрій Первозванний. Обороняючи нашу Св. Православну Віру, ми повинні завжди памятати історичні свідчення про побут Св. Ап. Андрія Первозванного в Україні, а разом з тим памятати й слова нашого дорогого Первоієрарха ВПреосв. Митрополита Іларіона, який свого часу писав:

„Скільки існує Українська Церква, стільки існує в ній і стародавне передання, що її основоположником був Святий Апостол Андрій Первозванний. Це було животворяще передання, яке від глибокої давнини наповнювало Українську Православну Церкву високою славою і цілющим духом, який вів її до правдивої будівної праці й до прав-

КНИЖКИ! КНИЖКИ! КНИЖКИ!

В книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на міміографі). 108 стор. 2.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
БІБЛІЯ в українській мові, Старий і Новий Заповіт, в оправі. Ціна 2.50
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон 167 стор. Ціна .50
КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво — Митрополит Іларіон — 32 стор. Ціна .10
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор. 45. Ціна .30
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна 1.00
ЛІТУРГІКА — (Дяківський Курс) — Прот. Є. Грицина (на міміографі — 49 стор. Ціна 1.00
МАЛИЙ КОЛЯДНИК — на 20 стор. Ціна .10
МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви — Прот. В. Кудрик — Том І — 254 стор. Ціна .75
Том II — 286 стор. Ціна .75
Том III — 252 стор. Ціна .75
Том IV — 256 стор. Ціна .75
МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор. Ціна 75
НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том І — стор. 294 в оправі 7.50
брошурована 6.00
Том II — стор. 398 в оправі 7.50
брошурована 6.00
НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР — ціна 1.00
ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук .25
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родин, 28 стор. Ціна .50
ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор. 64. Ціна .25
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін. — Ціна 2.00
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. Ціна 50
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік. Стор. 334. Ціна .35
РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік. Стор. 206. Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік. Стор. 160. Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна .25

СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50
ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна .30
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон. 180 стор. Ціна .75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) — Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .50
ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15
ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. Ціна .50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович 110 стор. Ціна .50
ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ — Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна .25
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 6.50

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна 5.00
ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25
ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на міміографі). 57 стор. Ціна 3.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна 5.50
МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ — в красках — малинова, темно-зелена або ясно синя. Оправлені в плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів. Розмір — 16x11x2¼ Ціна $125.00
Мала — 9x7x1½ Ціна 35.00
ОКТОЇХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському — 18 стор. Ціна .75
СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО. (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .50
СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00

СЛУЖБА НА ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 17 стор. Ціна .50
ТРЕБНИК Частина 1., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
Брошурований 5.00
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. — Прот. С. В. Савчук. Ціна .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Ґерус. Ціна .50
ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса 1—40 лекцій .85
Кляса II—40 лекцій .85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .35
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W Carlson — 160 — pages 3.00
The Great Prince St Vlarimir — also My Church and My Faith — by Rev. Nicholas Fedorovich .50
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound 2.00
Paper bound 1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages .05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages .30
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth bound — 7.50
Paper bound 6.00
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages [illegible]
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 5.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages 2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

дивого Спасіння. Це передання було живою душею нашої Церкви, бо ним Вона жила й розвивалася, бо воно вивело її на славну дорогу першенства серед інших православних Церков...

Хто виступає проти стародавнього передання, що Апостол Андрій — це основоположник Української Церкви, той виступає проти прав Українського Народу, проти всеукраїнської н а ціональної гордости! Андріївське передання — це найміцніша підстава автокефалії Української Церкви, тому всі ми обов'язані боронити, зберігати й належно плекати це наше стародавне передання!"

Протодиякон Іван Стус.

ХРАМОВЕ СВЯТО ЦЕРКВИ СВ. АРХИСТРАТИГА МИХАІЛА НА ДІЗРАЕЛІ, У ВІННІПЕГУ

Продовжуючи гідно традицію нашої Св. Православної Української Церкви, Громада Св. Архистратига Михаїла на Дізраелі рік-річно дуже торжественно святкує своє Храмове Свято, і тим самим постійно зберігає для наступних поколінь цей дорогий нам усім православний звичай та заохочує вірних до ще більшої посвяти в праці для добра нашої рідної Церкви.

І ось і цього року, 24-го листопада, ця одна з найстарших православних громад у Канаді дуже торжественно відсвяткувала своє Храмове Свято. У цей самий день згадана Громада відзначила також 39-ліття свого існування, як також 25-ліття своєї приналежности до УГПЦ в Канаді. Також у цій церкві перший Митрополит Вінніпегу і всієї Канади, Високопреосвященніший Іларіон, відслужив свою першу Архиєрейську Св. Літургію після обрання його на Митрополита нашої Церкви в Канаді.

І тому в цей Памятний день всі вірні дуже тепло зустрічали свого Дорогого Первоієрарха, В и с о к опреосвященнішого Митрополита Іларіона, що прибув сюди помолитися за здоровя та кращий успіх парафіян цієї церкви, як також помолитися за кращий розвиток і долю Св. Української П р а в о с лавної Церкви.

Точно о год. 10 ранку Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона зустрів і привітав голова згаданої Громади, п. Кравчук, традиційним хлібом-сіллю. При вході до Церкви привітав Владику Митрополита голова Президії Консисторії УГПЦ о. Д-р С. В. Савчук та попросив його ввійти в цей Храм та помолитися за всіх. О. Д-р С. В. Савчук одночасно заступав тут о. Пароха, Прот. С. Геруса, що тяжко захворів, і не міг узяти участи в цьому Храмовому Святі.

У цій торжественній Архиєрейській Св. Літургії Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові сослужили о. Д-р С. В. Савчук, о. Протодиякон Іван Стус та оо. Диякони Б. Древецький і М. Крищук. Іподияконували 5 студентів-богословів. За цією Св. Літургією, яку прикрашував церковний хор під управою панни Ольги Дмитрової, Високопреосвященніший Митрополит Іларіон возвів у сан Протодиякона о. Диякона І. Стуса і рукоположив у сан Диякона студента IV Богословського курсу Гр. Удода. Під час Св. Літургії наш Первоієрарх виголосив сильну та дуже глибоку проповідь на тему „Правда". Ця проповідь зробила на всіх присутніх помітно сильне враження, тому що може багатьом з них доводилося вперше почути таку глибокозмістовну проповідь, яку з таким великим надхненням виголошував наш дорогий Митрополит. Після Арх. Св. Літургії, в присутності Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, о. Д-р Савчук і Протодиякон І. Стус відслужили Панахиду за спокій душ усіх померших парафіян згаданої церкви.

До спільного обіду, що відбувся зараз таки по Панахиді, засіло дуже багато вірних, так що через переповнення багатьом довелося чекати, щоб пізніше, за другою чергою засісти за стіл. Обід був дуже смачний, за що, очевидно, сердечна подяка належиться Жіночому Т-ву та Сестрицтву, що так уміло та дбайливо приготовили його. Після обіду, голова п. Кравчук, вітаючи всіх присутніх від імені Громади та дякуючи всім за таку численну участь, одночасно попросив до слова Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, який вже вдруге цього дня виголосив дуже гаряче та повне надхнення Архипастирське Слово, закликаючи вірних достойно в ш а н увати 350-ліття (яке припадає на 1958 рік) з дня смерти великого оборонця Св. Православної Української Церкви і Св. Православної Віри. Він гаряче закликав вірних завжди йти слідами цього великого сина України. Достойний Доповідач сильно підкреслив велике значення Св. Православної У к р а їнської Церкви в розвитку нашої релігійно - національної культури, при чому висловив признання всім вірним УГПЦ в Канаді за їхню ревну працю у своїй рідній Церкві, як також за їхне постійне зберігання та продовжування традицій нашої Св. Православної Церкви. Після цього голова громади, п. Кравчук, попросив до слова представника посадника (мейора) міста Вінніпегу, олдермана п. С. Ребчука, який склав привіт Громаді від мейора Дзюби, як також від себе особисто. Слідували дальші привіти в такому порядку: від Громади Собору Св. Покрови у Вінніпегу передав привіт проф. Кирелюк. Висловлюючи щирі признання хорові та його провідниці панні Ользі Дмитровій, він закликав Громаду Св. Архист. Михаїла приступити негайно до будови нової церкви, бо, як показалося навіть і сьогодні, стара церква є рішуче замала, щоб умістити всіх вірних. Від Собору Св. Покрови вітав з Празником о. Парох Протопресв. Гр. Метюк, який дуже тепло висловився про ревність та самопожертву в громаді вірних цієї Парафії, як також бажав їм усього найкращого на майбутнє. Від Катедри Пресв. Тройці передав щирий привіт адв. П. Крипякевич. Щоб хоч скромним способом пошанувати наших заслужених піонерів, голова П. Кравчук згадав декількох з них у цій Громаді та обіцяв, що в скорому часі буде влаштоване окреме Свято, виключно тільки для вшанування піонерів згаданої Громади. Голова П. Кравчук попросив також до привітів представників усіх організацій, що існують при Парафії Св. Архистратига Михаїла - в такому порядку: голову Жіночого Т-ва ім. Ольги Кобилянської — пані В. Горяк; голову Сестрицтва Пресв. Богородиці — пані М. Морис; голову Братства — п. Т. Винничука, як також представників від Молодечого Братства п. Паліброду і п. Маріяна.

І так, наближаючись до кінця програми Свята, голова п. Кравчук попросив до слова о. Д-ра С. В. Савчука, який вітаючи всіх присутніх зо Святом, підкреслив той факт, що без огляду на те чи будуватимуть новий міст чи ні, через який згадана Громада так довго відтягає свої пляни в справі будування нової церкви, необхідно вже тепер почати підготовку для будування такої церкви; о. Д-р С. В. Савчук також пригадав присутнім, що в цей день згадана Громада святкує також і 25-ліття своєї приналежности до УГПЦК, та що за цей відносно короткий час Громада дуже багато причинилася до розвитку нашої Церкви. О. Д-р С. В. Савчук прочитав також привітального листа від о. Прот. С. Геруса, який, хоч і хворий, все ж таки бажав хоч листовно привітати своїх парафіян з цим торжественним Х р а м овим Святом. У своєму листі Прот. С. Герус висловив найщирішу подяку всім тим, хто так чи інакше причинився мірою своїх можливостей до звеличення цього Свята. Він також закликав своїх парафіян і надалі так щиро та самовіддано працювати на славу Божу в своїй рідній Церкві.

На закінчення голова Громади, П. Кравчук, ще раз дякуючи всім за так численне прибуття на це Свято, одночасно попросив о. Д-ра С. В. Савчука проказати Молитву. Молитвою та благословленням Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона закінчено це торжественне Свято.

Тож хай Всемилосердний Господь і надальше зберігає Парафію Св. Архистратига Михаїла та дасть їй силу і витривалість постійно працювати на добро Української Православної Церкви та рідного народу. — Щасти Вам Боже!

о. Протодиякон І. Стус.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В ЛАШИН, КВЕ.

Архиєрейська Канонічна Візитація Високопреосв. Владики Михаїла, Архиепископа Торонта і Східньої Канади, відбулася в Лашин, Кве., у неділю 27 жовтня минулого року, в церкві Св. Юрія.

Владика прибув у суботу 26 жовтня по пол. і о 7 год. вечора правив Вечірню та Літию в асисті місцевого о. Настоятеля, і до вірних сказав повчальне Пастирське Слово.

У неділю о 10 год. ранку була святочна зустріч Високопреосв. Владики. Перед входом до церкви повівали канадійський та український прапори. Над вхідними дверми пишався транспарент з золотоблакитним написом: „Вітай нам Владико". Вітали Владику діти Рідної Школи: Михась Панчишин — привітом, а Валя Гайдук вручила букет квітів; решта дітей стелили дорогу зеленню й квітами з синьожовтих кошичків.

Далі, вітав Владику, нашим прадідним звичаєм — хлібом і сіллю, голова Церк. Громади п. М. Данилевич, а при вході в церкву — Настоятель Парафії Прот. К. Квасницький. По возгласі „Премудрість" — церк. хор під управою п. С. Босого почав співати святочне „Д о с т ойно єсть". Слідувала Архиєрейська Служба Божа в асисті о. Прот. К. Квасницького, о. С. Цитухина й о. Протодиякона З. Ревка. При кінці Сл. Божої прибули о. Митроф. Прот. В. Слюзар від Собору Св. Софії і о. П. Архангельський від церкви Св. Покрови з Монтреалу. Іподияконами прислужували п. п. Ю. Зубчинський, Базилевич і С. Десятник. Церква, наче писанка — прикрашена квітами та народними в и ш и в к ами, — вщерть переповнена місцевими вірними та гістьми з Монтреалу.

По Св. Євангелії Владика сказав глибокозмістовну проповідь на евангельську тему.

По Сл. Божій Владика дякував о. Пароxові Громади, Церк. Управі та всім парафіянам за успішну працю для добра нашої Церкви. Отець Настоятель церкви дякував Владиці за молитви, за батьківську опіку над вірними його пастви, за дорогоцінний вклад своїх глибокорелігійних, наукових праць до духового скарбу нашої Церкви, та відзначив факт 15-ліття Архипастирського служіння Владики на славу Богові та на добро Української Православної Церкви й рідного народу. Многоліттям нашому Впреосв. Архипастиреві Іларіонові, Митрополитові Вінніпегу і всієї Канади, Пресвітлішій королевій нашій Єлисаветі II, Урядові Канади, Управі Церковної Громади, вірним нашої Церкви і всьому українському народові та мируванням вірних закінчено Службу Божу.

Зараз по Сл. Божій Високопреосвященніший Владика в асисті усіх священиків та значної частини вірних поїхав на новонабутий цвинтар Церк. Громади, що знаходиться в Лашині, і що його вдалося набути старанням Управи Церковної Громади та о. Пароха.

Поверхня цвинтаря, що становить 15.000 квадрат. футів, розчислена на 200 гробів, і вона є важним здобутком Громади. На цвинтарі Владика в асисті священиків посвятив великого дубового хреста, матеріял на якого пожертвував фундатор Церк. Громади п. В. Никля, а спорудили хреста п. п. Георгій Гандзюк та Николай Романко за вказівками о. Настоятеля та п. І. Ємчика. З цвинтаря всі повернулися до церк. залі, де відбувся братський обід. Господарем свята був інж. С. Кушнірук, який, вітаючи Владику, священиків і всіх присутніх, попросив у Владики благословення до молитви. Спільно відспівали молитву „Отче наш", а Владика благословив спільну трапезу. Опісля Владика Михаїл підніс тост за Впреосв. Митрополита Іларіона, Всепресвітл. Королеву Єлисавету II, Уряд Канади, за вірних Церк. Громади, гостей, родичів дітей та за ввесь укр. нарід — з кожноразовим відспіванням Многоліття.

Далі, вітали Владику з ювілеєм 15-ліття його Архипастирського служіння. Букети квітів вручили Владиці голова Жіноч. Т-ва ім. Княгині Ольги, відділ СУК, пані Т Клемба, і сумківка Надя Міщенко, бажаючи Владиці, щоб Господь Милосердний дарував йому кріпкого здоровя та продовжив віку для дальшої успішної праці на славу Богові та на добро нашій Церкві й народові.

Дальше, промовляли делегати від Собору Св. Софії — п. С. Якович, та від Св. Покрови проф. А. Степовий, який одночасно вручив пожертву на потреби нашої Церкви.

З висловом щирих побажань дальших успіхів нашій Церк. Громаді промовляли ще о. Митроф. Прот. В. Слюзар та о. П. Архангельський. Високопреосв. Владика відзначив заслуги та жертвенність вірних нашої Церк. Громади, що на 12 році, свого існування домоглися так значних успіхів, та заохочував до дальшої жертвенної праці. При чому Владика в першій мірі клав вагу на виховання молоді. Вкінці він дякував Церк. Управі за успішну реалізацію Свята, а жіноцтву зокрема дякував за смачні страви на цім прийнятті. Знову ж місцевий о. Парох дякував Владиці за труди, а всім парафіянам за працю для звеличення Свята. Молитвою „Достойно є" закінчено офіційну частину Свята.

По тім місцевий о. Парох запросив Впреосв. Владику і присутніх на мистецьку частину урочистости.

У мистецькій частині виступали учні й учениці Рід. Школи та молодь і з СУМК з деклямаціями, співами та укр. народніми танками.

Деклямували: Г. Завадська — „Книжечка", Валя Гайдук — „Рідна книжечка", Віктор Міщенко — „Школярі та бджоли", М. Луцишин — „Моя книжечка", М. Панчишин „Порада", і Ю. Каліщук, що вдачно продеклямував гумористичний вірш С. Руданського „Запорожці в короля", і був нагороджений гучними оплесками присутніх

Діти Р. Школи під управою учителя Р. Школи, П Кисленка, заспівали пісні „Україно моя рідна" і „Ой у лузі червона калина". З чуттям загр... на піяніно 2 укр. пісні („Щасть нам Боже" і „Сонце низенько", композ Січинського) сумківки Славка Івак. Цікаво виконала дві англійські композиції на гавайській гітарі сумківка Є. Максимич. Сумківці Петро Максимич та Петро Розум виконали гарно клясичні композиції на акордеоні. Далі, дует сумівок Т. Кисленко та Євгенії Чобан, що виконали дві пісні - „Закувала зозуленька і „Калино, малино" нар пісні в обрібці Гайворонського. Дальше, слідували українські народні танки у виконанні дітей Р Школи та сумківців під управою балетмайстра П. Марунчака, який як минулого, так і цього року веде у нашій парафі курси українських народніх танків для нашої молоді Багато учнів і учениць майстерно опанували наші танки, й часто з успіхом виступають також і поза межами нашої Громади. У виконанні народніх танків брали участь діти Р. Школи, Валя Гайдук, Олена Рудич М Луцишин і Ст Глинський Майстерно виконав танок „Чумак" уч Р Школи Євген Рудич одну точку сам а другу з уч Р Школи Юрком Каліщуком Оплески публики були їм заслуженою нагородою У кількох чергових танках брали участь сумківки і сумківці: А Микотюк, С. Десятник, А Каліщук та Натаіка Повякнюк Славка і Оля Іваки, Євгенія Чобан і Таня Кисленко

Не зважаючи на фізичну втому Владика був присутній до кінця програми мистецької частини, дякував учителям за виховання молоді в національно - традиційнім дусі та заохочував учителів і родичів до дальшої праці. Гимном „Ще не вмерла Україна" закінчено це таке вдячне й повне благородних вражень Свято

Присутні вірні, скріплені духом, розходилися з гарними враженнями та з твердою вірою в краще майбутнє нашої Української Православної Церкви й нашого народу.

Прот. К. Квасницький.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА І. І С. ГОЛІНАТИХ

Вайт Біч, Саск. — У неділю 13-го жовтня 1957 р. родина й приятелі влаштували для примірних членів У.Г.П. Громади Св. Духа у Вайтбіч, Саск., приємну несподіванку. Тієї неділі ще від 7 години вечора почали зїздитися люди до церкви, і всі знали, чому вони їдуть цього вечора до церкви, лишень не знали панство Іван і Стефанія Голінаті.

Коли простора церква наповнилась вірними, місцевий Парох о. П. Зубріцький повідомив усіх присутніх, а зокрема панство Голінатих, що цим разом, нині, ми зійшлися до Св. Храму не на Вечірню, а гідно вшанувати прапоновитих членів нашої парафії з нагоди 25-ліття їх подружнього життя. Опісля о. Парох попросив ювілятів вийти наперед, до Тетрапода, а за ними вийшли заздалегідь приготовані дружби: Петро Голінатий - брат ювілята, і Василь Бортняк — приятель. Дружками були: Петрунька Кротенко з Канори, Саск., — сестра ювілятки, і Магдалина Цвір — приятелька. Сестра ювілятки, Анна Пилат, причепила букети ювілятам та дружбам. Після того о. Парох відправив Молебень за здоровя і щасливе життя і світлу майбутність ювілятів. По Молебні о. Парох виголосив привітальне і повчальне слово до ювілятів та до всіх присутніх, почавши промову з прикладу: „Два човни серед розбурханого моря". І в цій промові о. Парох пригадав присутнім, що ювіляти є дітьми примірних християн. Іван Голінатий є сином Дмитра та Олени Голінатих, які є членами місцевої У.Г.П. Громади з першого дня її заснування Тато ювілята Дмитро є від довших років старшим братом у церкві та завжди прислужує священикам під час Богослужень, і його знають всі ці священики, що обслуговували цю парафію.

Ювілятка Стефанія є донькою Гната та Марії Гуляків, які мешкають у Вайтбіч з 1914 року. Родичі Стефанії належать до У.Г.П.Ц. в Канаді з перших днів її заснування Тато Стефанії довші роки був в управі місцевої У.Г.П. Громади, та був щирим її будівничим. Отож о. Парох підкреслив, що коли родичі є примірними християнами та щирими працівниками при церкві, то й діти їх наслідують, доказом чого є нам нинішні ювіляти, бо Іван Голінатий є головою місцевої Громади, а його дружина Стефанія головою Сестрицтва при церкві, і обоє щиро працюють біля своєї Рідної Церкви на славу Божу, а собі на спасіння.

Ювілятів Господь Бог обдарував двома діточками — сином і донечкою, що дуже гарно виховані на християнських засадах та є прикладом для других. О. Парох підкреслив, що коли ювіляти подружилися 25 літ тому, то були бідними, і їм приходилося працювати в інших, а нині вони дуже гарно господарюють на своїх власних двох фармах, і вже часом у них працюють люди, а все це ювіляти осягнули тому, що вірили в Бога, надіялись на Нього, щиро працювали на Його славу та не забували ніколи нашої української приповідки: „Працюй з надією, небоже, а Бог тобі поможе".

У кінці промови о. Парох побажав ювілятам усього найкращого в будучому, подякував усім присутнім, що належно вшанували ювілятів, та співом Многі Літа закінчено вшанування ювілятів у церкві. Опісля всі з церкви перейшли до Народнього Дому, де родина й приятелі ювілятів приготовили перекуску та замовили музик на цей вечір. Під час перекуски родина ювілятів подарували їм гарний „силвер сет", а друзі склали грошовий подарунок, з тим що ювіляти куплять собі, що їм до вподоби. По тім ювілятка, п-ні Стефанія, щиро подякувала за таку милу несподіванку для них, „бо й справді важко було догадатися, що нам нині буде така приємна несподіванка, а це тому", сказала вона, „що ми звінчалися 8 листопада, а ви нас вітаєте з ювілеєм 13-го жовтня, але я і мій чоловік усе добре розуміємо, і всім щиро дякуємо!"

Вкінці о. Парох сказав коротку промову до всіх присутніх (а їх була повна заля) і попросив, щоб з нагоди вшанування достойних ювілятів склали свої пожертви на добру ціль. Збірка принесла $23.50, з яких призначено $10.00 на прес. фонд „Вістника". Всім жертводавцям щире спасибі, а Ювілятам бажаю: з вірою в Бога, в здоров'ї, добрі та спокої прожити багато років!

Присутній.

З БРАТСЬКОГО ОБІДУ НА ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

Гаєс, Саск. — У понеділок 14-го жовтня 1957 р., у Свято Покрови Пресв. Богородиці, вже з 9 години ранку почали зїздитися вірні У.Г.П. Громади Св. Івана Хрестителя в Гаєс до церкви, щоб спільно помолитися до Господа Бога та в молитвах подякувати Йому за всі Його ласки і за обдарування їх земними плодами цього року.

Того дня в нашій парафії було особливе Богослужения: відправлено В с е н ічну, Службу Божу, Вдячний Молебень та освячено збіжжя й городину, бо це був День Подяки. Богослужения правив місцевий Парох о. П. Зубріцький, а хор співав під

проводом місцевого дяка п. Андрія Стефанюка. По Богослуженні всіх присутніх було запрошено до залі під церквою на спільний обід, приготовлений Сестрицтвом Громади. О. Парох проказав молитву та поблагословив страви, і всі засіли за столи до смачного й обильного обіду. Слід підкреслити, що Сестрицтво нашої Громади активно працює на добро своєї Рідної Церкви, і щира йому за це подяка! Під час обіду промовляв о. Парох, зупинившись над історією Дня Подяки, та сказав повчальне слово, яке почав з того прикладу, що „як потяг не має сили без наперед прокладених рейок, по яких він тягне великі тягарі, так і людство не матиме сили життя без віри в Бога". Крім того, о. Парох багато розповів з переживання в Рідному Краю і підкреслив, що коли большевицька влада в Україні позбавила наш нарід можливости явно вірити і поклонятися Богу та поруйнувала Храми Божі, то й життя стало не життям, а животінням, яке тягнеться вже на протязі 40 років.

Далі, о. Парох звернувся до присутніх такими словами: Людство світу мусить покаятись у своїх гріхах, мусить вірити й поклонятися Богу Отцю та жити в спокої й достатках, а коли не покаємось у своїх гріхах та не будемо вірити і жити за наукою Ісуса Христа, то не сподіваймося покращання нашого буття, а будьмо готові на ще гірше, може й на таке пекло, що його вже зазнає нарід одної шостої частини земської кулі в східній Европі.

В кінці о. Парох попросив скласти пожертви на прес. фонд „Вістника", і зібрано $5.00. Всім жертводавцям щире спасибі!

Нехай Господь Бог укріпить Вас у Вірі та обдарує всіма достатками!

Співом Многі Літа закінчено День Подяки в нашій парафії. **Парафіянин.**

● Західня розвідка поінформувала НАТО, що у Сх́ід. Німеччині, яка є базою далекосяжних советських ракет (засяг на 1,000 миль), є тепер 400 тисяч советського війська, озброєного атомовою зброєю.

● Передбачують, що теперішня сесія парляменту в Оттаві затягнеться аж на поріздвяний час.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПИЛАТ

Допис з нагоди Поминального Богослуження 26 жовтня 1957 р., в перші роковини з дня упокоєння бл. п Василя Пилата був поміщений у „Вістнику" за 1-го грудня 1957 р.

КОЛЕҐІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

ВІННІПЕҐ, Ман. Збірку з Похорону бл. п. Олекси Поповича прислав о. Прот. С. Ґерус 38.10

ФОНД ІНВАЛІДІВ

ШІГО, Саск-Полудне 5.05
ФОВМ ЛЕЙК, Саск. 4.60
ВИНЯРД, Саск. 15.20
ВИШАРТ, Саск. 7.40
Зібрані пожертви прислав о. Прот. Б. Яковкевич.

МАЗЕПА, Саск. 11.00
РАЙН, Саск. 3.00
Зібрані пожертви прислав о. Л. Дячина.

ВАКАВ, Саск. 28.50
КАДВОРТ, Саск. 20.75
ЄЛОВ КРІК, Саск. 11.00
СТ. ДЖУЛЄН, Саск. 9.25
Зібрані пожертви прислав о. Ю. Туржанський.

ГЕТИРЛЕЙ, Саск. 7.50
НОРТ БЕТЕЛФОРД, Саск. 21.00
Зібрані пожертви прислав о. О. Хомяк.

РЕДВОТЕР, Алта. По 1 дол.: В. Пасічний, В. Литвин (з Редвей), М. Петрук, В. Школьний, Рожак, Горбаль, Н. Сирник, Й Герман, І. Василик, І. Вінтоняк, Крайчий, С. Федорак І Качан, В. Василик С. Сележин, І Кіріяк, В. Павлечко. Сорирнюк (з Нюбрук), П. Більський п-ні Крупник, Онушко, І. Мирун По 75ц: Чернівчан; по 50 ц пані Клюфас, пані Лис, Івасюк. По 30 ц.: Івашків. Разом 24.55

РЕДВЕЙ, Алта. По 5 дол.: М. Боєчко; по 2 дол.: А. Крекотин; по 1 дол.: о. О. Фляк, М. Письменний, Возінірський, Мулик, Гр Попіль, Кващук Ф. Чорний, Жуківський, Шікора, С. Капаць, Мир. Коваль, Торончук, Іващук Литвин, П Мулик, Кіріяк, С Бойко, Кругляк, Чернівчан, Д. М. Венгер, П. Онищук, по 50 ц А Дітлоф Разом 28.50

ТОРГИЛД, Алта. По 2 дол., Марія Доменко, по 1 дол І. Микитей, Гаврелюк, М Яськів, М Якимець, Д. Лопушинський, Борко, Фінуляк, С. Довгань, п-ні Гаврелюк, п-ні Нальрак, п-ні Якимець п-ні Довгань В. Микитей, п-ні Клебак, п-ні Олійник, п-ні Бондарчук, п-ні Волощук, п-ні Горецька, М Клебак; по 50 ц.: п-ні Фінуляк, Климчук, п-ні Гавалко; 25 ц.: п-ні Остафійчук, Н. Н. Разом 23.00

ВАСЕТНА, Алта. По 1 дол О. Денисюк, М. Деголь, А. Швець, Г Вірун, Й. Зінюк М. Захарко, М. Слемко, С. Криса, С. Макар, Ф Камінський, О. Гавриляк, А Деголь Я. Зінюк, М. Павельчук, п-ні Макаренко, Ксеня Старчук, по 50 ц.: І. Легкодух, Н. Н.; по 35 ц.: Н. Н. Разом 18.35

Пожертви, зібрані з нагоди Листопадових Роковин, прислав о. О. Фляк.

ЕҐРЕМОНТ, Алта. По 2 дол.: Г. Бугай; по 1 дол.: І. Василинка, п-ні Василинка, В. Бачинський, М. Лукасевич, Я. Хіжак, А. Дмитрик, М. Хіжак, И. Павлюк; по 50 ц.: М. Бугай, О. Неделко, Т. Лукасевич, А. Лукасевич, Н. Н. Разом 12.50

Збірку зробив і прислав о. О. Фляк з нагоди Панахиди за упавших вояків.

АТАБАСКА, Алта. 8.77
ВЕСТЛОК, Алта. 6.75
СІБА БІЧ, Алта. 5.80
Пожертви, зібрані на Панахидах з нагоди Листопадових Роковин, прислав о. П. Блажук

ТОРОНТО, Онт. Свято — Володимирське Братство прислало пожертву для українських інвалідів в Австрії 25.00

ЛАК ЛА БІШ, Алта Зібрані пожертви прислав о. Прот. Г Криштанович 7.90

ЕДМОНТОН, Алта. Пожертви, зібрані в Катедрі Св. Івана з нагоди Листопадової Панахиди, прислав о. Митрат Є. Грицина 212.94

ЕТЕЛБЕРТ, Ман 8.65
ГАРЛЕНД Ман 4.20
ПАЙН РИВЕР, Ман 14.50
Пожертви, зібрані з нагоди Листопадових Роковин, прислав о. І. Кулиш.

ТОПОРІВЦІ, Алта. 5.25
МУСІДОРА, Алта. 2.00
СЛАВА (Полудне), Алта 2.70
БРОСОВ, Алта. 1.10
МИРНАМ, Алта. 1.70
СЛАВА (Північ), Алта. 4.75
Пожертви, зібрані з нагоди Листопадових Роковин, прислав о. С Греділь.

ВІННІПЕҐ, Ман. Збірка в церкві Св. Михаїла з нагоди Листопадових Роковин 20.67
ОЄН, Алта. 20.55
КІНДЕРСЛЕЙ, Саск. 18.60
МІЧАМ, Саск. 13.60
Пожертви, зібрані на Панахидах з нагоди Листопадових Роковин, прислав о. Прот К. Желішкевич

ВІННІПЕҐ, Ман. Управа Громади Собору Св. Покрови прислала збірку на українських інвалідів у сумі 27.00

ПРІЛЕЙТ, Саск. По $1.25 А. Паленчук; по 1 дол.: Є. Райчиба, Ю. Павський, К. Крим, Є. Т. Райчиба, С. Баран; по 50 ц.: П Баран, А. Філик; по 25 ц.: І. С. Філик. Разом 7.50

РІДЖАЙНА, Саск. 12.86
МУС ДЖО, Саск. 10.86
Пожертви, зібрані на Панахиді з нагоди Листопадових Роковин, прислав о. Прот. В. Апонюк.

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД

НОРТ БЕТЕЛФОРД, Саск. Збірка з нагоди ювілею 25-ліття п-ва Степана і Марії Гарбусів $15.00

ВАКАВ, Саск. Збірка з нагоди 15-ліття подружжя о. Юрія і добродійки Туржанських та з нагоди 15-ліття священства о. Юрія Туржанського 20.00

Збірки прислав о. О. Хомяк.

КАТЕДРА ПРЕСВ. ТРОЙЦІ В ВІННІПЕҐУ

ПЕМБІНА, Н. Д. Пожертва панства Демка і Ольги Богачів 110.00

ОВКБОРН, МАН. З Поминального Богослужения по бл. п. Ількові Ковалеві, прислав Д. П. Коваль 9.00

ФОРТ ВИЛЛЯМ, Онт. Пожертва о. М. Пахолкова й Добродійки 10.00

ШІГО, Саск. На Невянучий Вінець бл. п. Катерині Кітцул, збірку при-

НЕДІЛЬНА ШКОЛА ПАРАФІЇ СВ. ЮРІЯ У ФОРТ ФРЕНСЕС, ОНТ.

Допис Всеч. о. В. Бойчука про Недільну Школу у Форт Френсес, Онт., був поміщений у „Вістнику" за 1-го грудня 1957 року.

слав о. Протопр. Т. Яковкевич 25.00

КАДВОРТ, Саск. Пожертва п. В. С. Ковбузa 100.00

КОЛЕҐІЯ СВ. АНДРЕЯ

КАДВОРТ, Саск. Пожертва п. С. В. Ковбуза 50.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва пані В. К. Таської на бібліотеку Колеґії Св. Андрея 344.93

МІСІЙНИЙ ФОНД

ГАББАРД, Саск. З Похорону бл. п. Марії Ваврух, збірку прислав о. Є. Т. Приступа 11.75

МЕЛВИЛ, Саск. З Похорону бл. п. Анни Кіндракевич, збірку прислав о. Є. Т. Приступа 10.00

ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

ҐРЕСЛЕНД, Алта 3.60
БОЙЛ, Алта. 3.40
САРЕЙЛ, Алта. 1.60
ВОНДЕРІНҐ РИВЕР, Алта. 1.48
Ці збірки прислав о. А. М. Тетеренко.

ЛОНДОН, Онт. З Панахиди по бл. п. о. М. Тарновецькому, збірку прислав о. Прот. Т. Кисілюк 12.00

ВІННІПЕҐ, Ман. З Похорону бл. п. Григорія Чернівчана, збірку прислав о. Прот. С. Ґерус 16.00

МОНТРЕАЛ, Кве. З Панахиди по бл. п. о. Прот. М. Тарновецькому, збірку прислав о. Митрат В. Слюзар 55.00

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД

ГЕФФОРД, САСК. На Невянучий Вінець по бл. п. Василеві Заячківському, збірку прислав о. І. Маґас 4.00

АЙТУНА, Саск. З Похорону бл п. Петра Костюка з Фенвуд, збірку прислав о. Є. Т Приступа 6.70

САСКАТУН, Саск. З Похорону бл п. о. Прот Тарновецького, збірку прислав о. Др. С. В. Савчук 95.92

БОРДЕН, САСК. (Коло Біликів) На Невянучий Вінок по бл. п. о. М. Тарновецькому, збірку прислав о. В. Сенишин 5.00

ПОРТ АЛБЕРНІ, Б. К. Збірку місцевої Громади передав ВПреосв Митр. Іларіон 40.00

НОРТ БЕТЕЛФОРД, Саск. З весільного обіду панства Г. Удодів, збірку прислав о. О. Хомяк 15.00

ГОЛСОН БЕЙ, Саск. З Похорону бл. п. Павла Гринюка, збірку прислав о. Є. Т. Приступа 9.25

ШІГО, Саск. З Похорону бл. п Петра Арабського, збірку прислав о. Б. Яковкевич 13.90

ФОНД ІНВАЛІДІВ

КЕНОРА, Онт. Збірку прислав о. Ігумен І. Скакальський 28.00

ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. Збірку з Панахиди прислав о. Прот. М. Овчаренко 37.00

РИЧМОНД ПАРК, Алта. Збірку прислав о. П. Блажук 10.50

ВАЙЛДВУД, Алта. По 2 дол.: Н. Костюк; по $1.50: П. Шворак; по 1 дол.: М. Леміщка, О. Паливода, Т Демко, П. Криванюк, Д. Костюк, Т. Чорноморець, Д. Шаваровський, К Артинюк і В. Возняк; по 75 ц.: Д. Пилипів; по 50 ц.: пані М. Федчук; по 25 ц.: К. Олексик. Збірку прислав о. П. Блажук 14.00

СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Збірку з Панахиди прислав о. П. Ґліцький 7.00

СУ ЛУКАВТ, Онт. Збірку прислав о. Ігумен І. Скакальський 17.55

БАРГЕД, Алта. Збірку прислав о. П. Блажук 5.20

СІБА БІЧ, Алта. Збірку прислав о. П. Блажук 6.10

ТОРОНТО, Онт. Катедра Св. Володимира прислала збірку з Богослужения з нагоди Листопадового Свята 110.00

ГРИМСБІ, Онт. По 5 дол. п Пиндик; по 2 дол.: В. Кухарук, О. Нечай; по 1 дол.: о. Ю. Цукорник, Д. Шувера, Р. Шпитковський, В. Василечко, С. Пейчів, Вільшенко, А. Данилович, Є. Криворучка, Ф. Ляковський, Соловецький, М Бартків, П. Дацьків, П. Кухарук, Д. Хрепто, Федюк, Федоровський, Василишин, Омельченко, Гордієнко, Д. Шувера (молодший), Логин, Мартин. Дрібні пожертви: $14.76. Збірку прислав о. Ю. Цукорник 44.50

КЕЛҐАРІ, Алта. Збірку з Панахиди за поляглих вояків прислав о. А Хруставка 27.00

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт Збірку прислав о. В. Бойчук 26.70

РОБЛИН, Ман. Збірку з Листопадового Свята прислав о. І Швець 13.35

РОБЛИН, Ман. По 2 дол.: В. Лисак, С Лебедович, прислав о. І. Швець 4.00

ВАЙТА, Ман. По 1 дол: М. Стерожук, І. Негрич, Д. Стрембіцький, Т. Ткачук, П. Подольський, В. Кулячковська, М Диманик: дрібні пожертви $8.60. Збірку прислав о. Є. Ґорґіца 15.60

СОНДАВН, Ман. По 1 дол Д. Білавчук, А Ілюк, І. Ілюк, В. Ілюк, дрібними пожертвами $3.75. Збірку прислав о. Є. Ґорґіца 7.75

СІРКО, Ман. Збірку прислав о. Е. Ґорґіца 4.44

МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка від час Панахиди проголошена 1-ою Станицею С.Б.У.В. Збірку прислав о Митрат В. Слюзар 42.27

ЛАЦЛН, Кве По 5 дол. Т Дмитренко; по 1 дол.: С. Демосюк Н Генька, М Залуцький, о. К. Квасницький, Н. Матвіїв, М. Шевченко, М. Головко, В. Ґлицький, Ю Хільченко, М. Даниленич А Міценко, І. Розум, І Івак, С. Продун, В. Левченко, М Рошков, І Сиротян, О. Штихно, Г. Гандзюк, І. Маліцький, Є. Оборонів, Д. Чабан, Ф Вернигора, М. Яковенко, Г. Завадський, Е. Товстюк, Є. Гела, П. Кісленко, П. Каліщук, Є. Клемба, Н. Пучишин, І. Єлчук, Н Романко: по 50ц.: Д. Миколюк, А. Десятник, Н. Гуцуляк, П. Рурич, М. Гайдук. Збірку прислав о. Прот К. Квасницький 40.50

ГВЕЛЕЙ, Б. К Збірку прислав о. О. Костюк 16.00
КАНОРА, Саск. 20.15
КЕМСЕК, Саск. 15.00
БЮКЕНАН, Саск. 13.47
ДОНВЕЛ, Саск. 6.05
Вищеподані збіркові суми з Листопадових святкувань прислав о. Митр. В. Слюзар.

УВАГА! УВАГА!

ТОФІЛД і ОКОЛИЦЯ!

Повідомляється, що Відправа з Йорданським Водосвяттям відбудеться в Тофілд. Алберта, в СУБОТУ 18 СІЧНЯ 1958 р. о годині 10 ранку в домі панства Лукашевичів, і відслужить її Впр. Прот. Григорій Василів, Парох Підедмонтонської Округи.

Проситься православних українців прибути громадно і взяти участь у цьому першому Богослуженні в цій околиці.

ДО ЛАСКАВОЇ УВАГИ ЗАІНТЕРЕСОВАНИХ

З приводу перенесення канцелярії технічної Редакції „Вістника" з будинку „Українського Голосу" в будинок Консисторії УГПЦ, в той час, коли було перевожено редакційні матеріяли, але праця над „Вістником" не припинялася, трапився недогляд: дві світлини — з Рідної Школи у Форт Френсес, Онт., і бл. п. Василя Пилата, не були поміщені при дописах. Могли також трапитися й інші недогляди.

У всіх, безпосередньо заінтересованих у цьому, прохаємо ласкавого вирозуміння й вибачення.

Редакція й Адміністрація „Вістника".

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Високопреосвященнішому Іларіону, Митрополиту Вінніпеґу і всієї Канади, Високопреосвященнішому Михаїлу, Архиепископу Торонто і Східньої Канади, Всечесному Духовенству і Чесному Дияконству, Професорам і Студентам Колеґії Святого Андрея у Вінніпеґу, Світлій Консисторії та всім Ктиторам, Фундаторам, Добродіям й Почесним Братам і Сестрам Катедри Пресвятої Тройці і Всехвальному Членству Катедральної Громади оцим передаємо найсердечніший привіт і поздоровлення

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І З НОВИМ РОКОМ!

Управа Української Греко-Православної Катедральної Громади Пресвятої Тройці у Вінніпеґу.

Українська Греко-Православна
КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Main Street,
Winnipeg 4, Manitoba.
Порядок Богослужень

СІЧЕНЬ

5 Неділя Утреня 9.30 рано 10.30 рано Служба Божа
6. Свят Вечір і Різдво Ісуса Христа 10.00 вечір Всенічна („З нами Бог"), 11.00 вечір Різдвяна Архиерейська Служба Божа. Править Впреосв Митрополит Іларіон в сослуженні Пароха Катедри й оо. Дияконів
8. Собор Пресв. Богородиці 10.00 рано Служба Божа
9. Первмч. Степана 10.00 рано Сл. Божа
12. Неділя. Утреня 9.00 рано, 10.00 рано Служба Божа
14. Новий Рік Василія Вел 9.30 рано Утреня, 10.30 рано Сл. Божа Василія Великого
18. Щедрій Вечір 10.00 рано Сл Божа й Велике Водосвяття 6.30 вечір Катедральна Свята Вечеря
19 Неділя Богоявлення-Йордан 9.00 рано Велике Повечеря, 10.30 рано Сл. Божа Василія Вел. й Велике Водосвяття

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

● Право продукувати атомову зброю мають тільки ЗДА, СССР і Британія. Тепер цього права домагається і Франція.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
СІЧЕНЬ:

7. Вівторок. Різдво Христове — Кенора, Ґонор, Дуфрост, Попларфілд
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці — Стед
12. Неділя — Су Лукавт, Транскона, Паплар Парк, Селкирк
18. Субота. Щедрий Вечір — Ґонор (Посвячення Води)
19. Неділя. Богоявлення (Йордан) — Кенора, Ґонор, Тиндал
26. Неділя — Транскона, Ґонор, Папларфілд

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Winnipeg 4.

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
СІЧЕНЬ:

5. Неділя — Вилингдон
6. Понеділок. Свят-Вечір — Кагвин
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа Різдвяна відправа 12 год. півночі — Андрю. Рання, 4 год. рано — Лужани; з Обідницею 8 год. Вилингдон.
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці — Прут
9. Св Первмч. Стефана — Кагвин
12. Неділя — Андрю
13. Понеділок. Велика Вечірня — Закінчення старого року — 7.30 веч. — Вилингдон. Проситься прибути всіх з дооколичних Громад.
14. Вівторок. Новий Рік — Завале
18. Субота. Щедрий Вечір. 8 год. рано. Рання і Водосвяття — Лужани
18. Суб. Щедрий Вечір, 8 год. рано — Прут
19. Неділя. Йордан, 6 год. рано — Вилингдон; 10 год. Андрю.
20. Понеділок. Собор Івана Хрест. 9-то год. рано — Борівці
26. Неділя год. 9 рано — Гемлин

Адреса: P.O. Box 307, Вилингдон, Алта. Тел. 49.

о. Е. ҐОРҐІЦИ
ГРУДЕНЬ:
СІЧЕНЬ:

5. Неділя — Сірко
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа — Вайта
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці Сандавн
9. Четвер. Первмч. Степана—Арбака (Св. Николая)
12. Неділя — Сеньків
14. Вівторок. Новий Рік — Арбака (Св. Петра й Павла)
19. Неділя. Богоявлення-Водохреща — Вайта
20. Понеділок. Собор Ів. Хрест. — Сірко
26. Неділя — Сандавн

Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ:

5. Неділя — Толстой
6. Понеділок. Святий Вечір — Толстой
7. Вівторок. Різдво 12 год ночі — Толстой
7 год. рано — Ґардентон
10 год. рано — Пембіна
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці — Сарто
9. Четвер. Стефана — Роза
12. Неділя — Пембіна
14. Вівторок. Новий Рік 7 год. — Толстой, 10 год. Ґардентон
18. Субота. Щедрий Вечір 9 год. Водосвяття — Ґардентон
19. Неділя. Йордан 8 год. — Толстой; 10 год. Роза
20. Понеділок. Івана Предтечі — Ґардентон
26. Неділя — Ґардентон

Адреса: Толстой, Ман.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Витків
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа Норт Бетлфорд
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці Глезлин
9. Четвер. Перmч. Стефана — Гетерлей
12. Неділя — Кендо
14. Вівторок. Новий Рік — Витків
19. Неділя. Богоявлення — Норт Бетлфорд
26. Неділя — Медовлейк

Заувага: 1) В Навечеря Празників Різдва і Йордану відслужаться Богослуження в Норт Бетлфорд о год. 8.30 рано.

2) Слухайте нашої радіо-передачі зі стації Сі-Джей-Н. Б. на Свят-Вечір, що її виконає хор православної громади в Норт Бетлфорд під орудою п. Ореста Стефанюка з промовою о. настоятеля.

Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 Норт Бетлфорд, Саск.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Роркton
6. Свят Вечір. Навечер'я Різдва Христового. Служба Божа 7 год. вечора — Ґилберт Плейнс
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа Давфин
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці Валей Ривер
9. Четвер. Првмч. Степана—Сифтон
12. Неділя — Ешвил
14. Вівторок. Новий Рік — Косів
18. Субота. Щедрий Вечір. Служба Божа з Водосвяттям 7 год. вечора — Давфин
19. Неділя. Богоявлення — Йордан — Ґилберт Плейнс
20. Понеділок. Собор Ів. Хрестителя. Водосвяття — Дрифтінг Ривер
26. Неділя — Давфин

Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел 4704

о. О ФЛЯКА
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Редватер
7. Вівторок Різдво Христове — Восетна, 12 год. ночі
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці — Егримонт
9. Четвер. Св. Стефана — Нюбрук
12. Неділя — Торгилд
14. Вівторок. Новий Рік — Радвей
18. Субота. Освячення Води: год. 1 з полудня в — Нюбрук, год. 3 по пол. в — Редватер, год. 5 по пол. в — Торгилд, год. 7 вечера в — Радвей
19. Неділя. Йордан — Егремонт
20. Понеділок. Собор Св. Йоана — Восетна
26. Неділя — Редватер

Адреса: Box 128. Тел. 10, Радвей

о. ЮРІЯ ТУРЧАНСЬКОГО
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Тарнопіль
6. Понеділок. Святий Вечір, год. 7.30 вечір — Вакав
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа 8 год. ранку — Кадворт
8. Середа. Собор Пресв Богородиці Вакав
9. Четвер. Првмч Стефана—Лепін
12. Неділя — Вакав
14. Вівторок. Новий Рік—Єлов Коік
19. Неділя. Йордан — Ст. Джулієн
20. Понеділок Собор Івана Хрест. — Кадворт
26. Неділя (Водосвяття — Вакав

Де тільки буде можливо відвідаю вірних Вакавської Округи, під час Йорданських Свят, та після них зі Свяченою Водою

Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. М КОЛЕНИЧА
СІЧЕНЬ:
5 Неділя — Гудів
7 Різдво Хр. — Айтуна
8 Собор Пресв. Бог. — Габорд
9 Св. Степана — Фенвуд
12 Неділя — Мелвол
14 Новий Рік — Гудів
18 Субота. Посвячення Води 9 год. рано Габорд; 11 год. Фенвуд; 1 год. Мелвол; 3 год. Гудів
19 Неділя. Йордан — Айтуна
26 Неділя — Габорд

УВАГА: В кожній Громаді по Службі Божій відбуватиметься Катехізація дітей. Тому прошу родичів приводити своїх дітей до церкви.

Адреса. Box 143 Айтуна, Саск Тел. 57.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Шіго місто
6. Понеділок. Свят Вечір, о год. 4 вечера Вечірня — Шіго
7. Вівторок. Різдво Христове — Шіго полудн.
8. Середа. Собор Пресв. Богор. — Вишарт
12. Неділя — Фовм Лейк
14. Вівторок. Новий Рік — Шіго місто
18. Субота. Вечірня в Освяченням води — Шіго
19. Неділя. Йордан — Винярд
26. Неділя — Едмор

Адреса: Шіго, Саск., Box 52. Тел. 2.

о. Г. КРИШТАНОВИЧА
СІЧЕНЬ:
5 Неділя — Лак ла Биш
7. Вівторок Різдво Ісуса Христа - Лак ла Биш
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці — Бойл
9. Четвер Перmч. Стефана — Серайл
12 Неділя — Гресленд
14 Вівторок. Новий Рік — Норал
19 Неділя. Йордан — Крайгенд
26 Неділя — Вандерінг Ривер

Прошу родичів приходити з дітьми до церкви з якими по Сл. Божій відбудеться катехізація

о. ІВАНА КУЛІША
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Драй Ривер
6 Святий Вечір — Етелберт
7 Різдво Іс. Хр. — Пайн Ривер
8 Собор Пр. Богородиці — Етелберт
9. Св. Арх. Стефана — Дорбен
12 Неділя — Гарленд
14. Новий Рік — Вейлан
18. Щедрий Вечір — Етелберт
19. Неділя Богоявлення — Пайн Ривер
26. Неділя — Боглан

Адреса: Box 71. Етелберт. Ман

о. В. АПОНЮКА
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Мус Джо
7 Вівторок Різдво Ісуса Христа Ріджайна
8. Середа Собор Пресв Богор.— Кендіяк
12. Неділя — Ріджайна
14. Вівторок. Новий Рік — Прілейт
19 Неділя. Йордан — Ріджайна
26 Неділя — Мус Джо

Адреса: 1849 Вінніпег Стр. Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. П. САЄВИЧА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Бойн Лейк
7. Вівторок. Різдво Ісуса Христа Смокі Лейк, 7-го год. ранку
8. Середа Собор Пресв. Богор.— Беліс
9. Четвер, Первомуч Стефана — Вільна
12. Неділя — Ворсвайт
14 Вівторок. Новий Рік-Обрізання Смокі Лейк
18. Субота. Освячення води: Смокі Лейк 11 год., Беліс 1.30 год., Вільна 3.00 год., Давнінг 4.00 год., Спеден 5.00 год.
19. Неділя Йордан - Богоявлення — Стрий
20 Понеділок. Собор Івана Хрест — Давнінг
26. Неділя — Спеден

Адреса: Box 309. Смокі Лейк, Алта. Тел 32

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Вестлок
6 Понеділок Свят Вечір — Агабаска Вел. Повечіря год. 12 ночі
7 Вівторок Різдво Ісуса Христа — Ричмонд П. Сл. Божа год. 9 ранку
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці — Баргед
9. Четвер. Степана Первомуч. — Вестлок
12. Неділя — Вайлдвуд
14. Вівторок Василія Вел. Новий Рік — Сіба Біч
18. Субота Йорданське освячення води — Атабаска год. 9 ранку; Ричмонд Парк год. 10.30 перед полуднем
19 Неділя. Богоявлення — Сіба Біч
20. Понеділок Собор Івана Хрестителя — Вайлдвуд
26. Неділя — Атабаска

Адреса: Box 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Інсінгер (місто)
6. Понеділок, Свят Вечір о 5 год. Вечірня — Тідор (місто)
7. Вівторок Різдво Христове — Тідор (місто) початок Сл. Божої о 10 год. ранку
9. Четвер. Первмч Степана — Тідор (за ривером)
12. Неділя — (Лисенко)
14. Вівторок. Новий Рік — Вест-Брюк
19 Неділя. Богоявлення Інсінгер (Гай Вей)
20 Понеділок. Собор Івана Хрестителя Дробот
26. Неділя. Інсінгер (коло Кучих)

Адреса: Box: 6 Тідор. Саск.

о. Г. ВАСИЛІВА
СІЧЕНЬ
5 Неділя — Брудергайм
7 Вівторок Різдво Ісуса Христа - Калмар
8. Середа Собор Пресв Богородиці Торсбі
9. Четвер. Первмч Стефана Пено
12. Неділя - Федора
14. Вівторок Новий Рік — Ононей
19. Неділя. Йордан — Торсбі
20. Понеділок. Собор Івана Хрест Брудергайм
26. Неділя — Калмар

8710—112 Аве., Телефон 796066 Едмонтон Альберта

о. І. ШЕВЦЯ
СІЧЕНЬ
5 Неділя — Роблин
6. Свят Вечір 8.30 ввечері Повечіря Велике — Роблин
7 Різдво Христове — Линдвуд
8 Собор Пресв Богородиці "Петлюра"
9 Первомуч Степана — Топорівні" фарми коло Ровстон
12 Неділя — Шел Велй
14 Новий Рік — Грендвю
18 Щедрий Вечір — Водосвяття Роблин
19 Неділя Йордан — Шортдейл
20 Понеділок. Собор Св Ів Хрестителя — Зелена
26. Неділя — Мек-Нат — Долчині" фарми

Адреса: Box 201 Роблин Ман Тел 214-R-2

о. СТ. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ:
5 Неділя — Вілдвйд
6. Понеділок Святий Вечір 10 год вечером — Нипавин
7 Вівторок Різдво І. Х Шиммен
8 Середа Пресв Діви Марії Сембург
9 Четвер. Стефана — Карет
12 Неділя — Вілдвйд
14 Вівторок. Новий Рік — Нипавин
19 Неділя Богоявлення — Сембург
26 Неділя — Карет

Адреса Box 901 Нипавин, тел. 2155

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ:
5 Неділя Св Отців — Стінен
7 Вівторок, Різдво Ісуса Христа з 12 ночі — Сван Плейн
7. Вівторок Різдво Ісуса Христа з 9 ранку — Гаес
8 Середа Собор Пр. Богородиці - Вайтбін
9. Четвер. Степана Первомученика Норквей
12 Неділя — Глен Елдер
14 Вівторок Новий Рік — Кобзар
18 Субота Щедрий Вечір Вел. Освячення Води — Гаес
19 Неділя Йордан Свячення Води Лорен
20 Понеділок Собор Івана Хрестителя — Стінен
26 Неділя — Мейфейр

Адреса: Box: 111 Гаес Саск

о. ІВАНА МАГАСА
СІЧЕНЬ:
5 Неділя — Гефорд
7 Вівторок Різдво Христове Гефорд
8 Середа Собор Пр. Богор. Редфілд
9 Четвер Первмч Степана — Мейфеор
12 Неділя — Гефорд
14 Вівторок Нов Рік Василія Вел Гефорд
19 Неділя Йордан — Гефорд
26 Неділя — Борден (Бігенн)

Адреса: Гефорд Саск Box 163 Тел 55

Календар Українських Свят
СІЧЕНЬ:

1	С	19	Свщмч. Боніфатія
2	Ч	20	Свщмч. Ігнатія Богоносця
3	П	21	Муч Юліяніï Никомид.
4	С	22	Влкм. Атанасії, Теодотії
5	Н	23	Нед. Отців. 10 муч. в Криті
6	П	24	Свят-Вечір. Муч. Евгенії
7	В	25	РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА
8	С	26	СОБОР ПРЕСВ. БОГОР.
9.	Ч	27	Первмч. Стефана
10	П	28	Св. 20,000 мучеників
11	С	29	14,000 дітей уб. Іродом
12	Н	30	Муч Анисії дівн
13	П	31	Преп. Меланії Римлянки
14	В	1	Січень 1958. НОВИЙ РІК
15	С	2	Преп. Сильвестра Печер.
16	Ч	3	Преп. Мелахія, Муч. Гордія
17	П	4	Собор 70-ти Апостолів:
18	С	5	ЩЕДРИЙ ВЕЧІР
19	Н	6	Нед. Йордан БОГОЯВ.
20	П	7	Собор Ів. ХРЕСТИТЕЛЯ.
21	В	8	Преп. Григорія Печер.,
22	С	9	Мч. Полієвкта і Неарха;
23	Ч	10	Григорія Нисського,
24	П	11	Преп. Теодосія Вел
25	С	12	Сави Архиеп Сербського,
26	Н	13	Нед 32 про ЗАКХЕЯ.
27	П	14	Св. Отців убитих у Синаї
28	В	15	Преп Павла Тиверського
29	С	16	Поклонення Кайданам
30	Ч	17	Преп Антонія Вел.
31	П	18	Св Атанасія і Кирила

о. Я РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ:
5 Неділя — Виста
7 Вівторок Р І. Х. — Овкборн
8 Середа С П. Богородиці — Сенді Лейк
9. Четвер. П. Степана — Розбурн
12 Неділя — Січ
14 Вівторок. Новий Рік — Мензі
18. Субота. Водосвяття — Овкборн
19. Неділя Богоявлення — Енгусвил
26. Неділя — Глен Елмо

Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. Л В ПЕЧИНИ
СІЧЕНЬ:
5. Неділя — Йорктон
6. Святий Вечір — Йорктон
7 Різдво Іс. Хр. — Мазепа
8 Собор Пр Бого. — Сторновей
9. Четвер. Пр Стеф — Райн
12 Неділя — Горлиц
14 Новий Рік — Брокстон
19 Неділя Богоявлення — Йорктон
26 Неділя — Калдер

Адреса: 110 Веллінгтон Аве — Тел 32998 — Йорктон Саск

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
СІЧЕНЬ:
5 Неділя — Гейрі Гил
7 Вівторок Різдво Христове — Ту Гилс
8 Середа Собор Богородиці Шипиці
9 Четвер. Св Стефана — Іспас
12 Неділя — Ту Гилс
14 Вівторок Новий Рік — Кейленд
19. Неділя Богоявлення — Шипиці
20 Понеділок, св. Івана — Бринзлі
26 Неділя — Ту Гилс

Box 294, Ту Гилс, Алта Тел 486

Устав Церковний
СІЧЕНЬ

5 Нед. Отців Гол 5. УЄ 9 Літ Ап Жидів 11: 9-10, 17-23, 32-40. Єв Матея 1: 1-25

7 Різдво Христа. УЄ Мат 1:1-18. Літ Ап. Гал 4 4-7 Єв. Мат 2: 1-12

8 Собор Богор. УЄ Літ. Ап. Жид 2 11-18 Еван 2:13-23

9. Стефана. Ап Діян 6:8-15: 7:1-5: 47-59 Еван Матея 21:33-42

12 Нед. по Різдві. Гол 6 УЄ 9 Ап Гал 1: 11-19 Еван Мат 2: 13-23

14 Новий Рік УЄ Івана 10: 9-16 Літ Ап Колосян 2: 8-12 і Жидів 7: 26: 8-2 Еван Луки 2:20-21 40-52 і Луки 6: 17-23

18 Щедрий Вечір 1 Кор 9:19-27 Єв Луки 3:13-17 Велике Водосвяття

19 Богоявлення — Йордан Велике Еванг Марка 1:9-11 Літургія Василія Великого. Апостол Тита 2 11-14 3 4-7 Еванге Мат 3:13-17 Велике Освячення Води

20 Собор Івана Хрест Літ Діï 19 1-8 Еванг Івана 1:29-34

26 Нед 32 по Зел Єв Про Закхея Гол 8 УЄ 11 Літургія: Ап 1 Тим 4:9-15 Еванг Луки 19:1-10

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD 7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1958. ЧИСЛО (1054) 2

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦК

Року 1958-го сповняється сорок літ існування Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Консисторія, на своїм засіданні у Вінніпегу в днях 24-26 грудня 1957 р., серед інших своїх ухвал, винесла постанову для відзначення цих світлих роковин в Історії Церкви всеканадійським Ювілеєм Церкви. Для укладення належної ювілейної програми Консисторія вибрала Ювілейний Комітет

РОЗБИТТЯ СЕРЕД КАТОЛИКІВ У КИТАЇ

У Пекіні (червоний Китай) відбувся „Конґрес патріотичних католиків". На цьому конґресі частина католицького духовенства створила відлам т. зв. "католиків реформістів", які погодилися на політичну співпрацю з комуністичним режимом. Частина ж католиків на це не погодилася.

Це розбиття наступило, певна річ, у наслідок натиску комуністичної влади, яка переслідує всі релігії однаково: буддистів, православних, протестантів і католиків.

ПОЛОВИНА ЛЮДСТВА ГОЛОДУЄ

На конференції держав НАТО в Парижі в грудні 1957 р. Америка погодилася на те, щоб збройні сили НАТО мали нуклеарну й атомову зброю.

Присутній на цій конференції прем'єр Канади, Дж. Діфенбейкер, заявив, що вільному світові необхідна для оборони добра зброя. Але одночасно він підкреслив, що коли одна половина людства є сита, а друга голодує, то ці голодні силою факту є податним ґрунтом для комуністичної пропаґанди. Крім того, він висловився за виміною культурних здобутків між народами, взаємним зближенням, зрозумінням і порозумінням. - Звичайно, правляча верхівка СССР і її світова аґентура хоче поневолити вільний світ, а не шукає порозуміння; ця верхівка не бажає, щоб голодна половина людства була сита, бо тоді не було б ґрунту для комуністичної пропаґанди. Щождо голодних — то їх найбільше таки в СССР.

МАЛО ФАРМЕРСЬКИХ ЗГОЛОШЕНЬ ПО ЗАВДАТКИ

Уряд в Оттаві ухвалив для фармерів завдатки на непродане збіжжя. Однак фармері не поспішають із зголошеннями по них. З початком грудня в Манітобі й Саскачевані не більше трьох відсотків фармерів зголосились по завдатки

КАТОЛИЦЬКИЙ КОНҐРЕС В 1958 Р.

Всеканадійський католицький конґрес 1957 р. відбувся в Ст. Джанс, Н. Б., і там римо-католицький Єпископ Вінніпеґу, Филип Покок, запропонував, щоб черговий конґрес відбувся 1958 р., почавши з 16 листопада, у Вінніпеґу. Темою нарад чергового конґресу буде "Християнське провідництво".

О. ПРОТОПРЕСВ. Г. МЕТЮК
КАНДИДАТ НА ЄПИСКОПА

В днях 24 — 26 грудня 1957 р. у Вінніпеґу відбулося реґулярне засідання Повної Консисторії УГПЦК. Серед ряду інших постанов, винесено також ухвалу, що й тут подаємо.

Консисторія найменувала Високопреподобного о. Протопресвітера Григорія Метюка кандидатом на третього Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і його кандидатура має бути Консисторією предложена надзвичайному Соборові Української Греко-Православної Церкви 1959 р. (Черговий звичайний Собор УГПЦК припадає на 1960 р.)

Кандидат на Єпископа о. Протопресв. Григорій Метюк закінчив факультет Православної Теології Варшавського університету зо ступнем Маґістра Теології.

Впреп. Протопресв. Григорій Метюк під час другої світової війни займав високі провідні становища у відновленій тоді Холмсько-Підляській Єпархії, очоленій Високопреосвященнішим Митрополитом Іларіоном. По другій світовій війні він постійно виконує обовязки Настоятеля Собору Св. Покрови у Вінніпеґу. Є він також заступником голови Президії Консисторії і заступником Декана, Впреосв. Митрополита Іларіона, Богословського факультету Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу.

До часу предложення Консисторією кандидатури о. Протопресв. Григорія Метюка Соборові, він, починаючи з днем 1-го березня 1958 р., буде виконувати обовязки Адміністратора Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з осідком в Едмонтон.

ДОМАГАЮТЬСЯ ВІД УРЯДУ ОБМЕЖЕННЯ РОЗВОДІВ

Крайова Конференція Католицької Молоді в Філядельфії, ЗДА, звернулася до американського уряду з рекомендацією обмежити можливості подружніх розводів

†
БЛ. П. ПРОТ. ВАС. ВИШИВАН

В суботу 6-го грудня 1957 р. упокоївся в Бозі, на серцевий удар, бл. п. Високопреподобний о. Протоієрей Василь Вишиван, Настоятель церкви Св. Михаїла в Киркленд Лейк, Онт.

У неділю 8-го грудня тіло Покійного привезено до Торонто, а Похорон, з Катедри Св. Володимира, відбувся у вівторок рано 10-го грудня.

Бл. п. о. Василь народився 27-го грудня 1896 р. у Становцях на Буковині. Гімназію закінчив, здавши матуру, 1916 року. Брав участь у Визвольних Змаганнях України як старшина Української Армії (1918-1922).

Теологію закінчив у Черновецькому університеті 1932 р., а 1933 р. був рукоположений у пресвітери. Від 1933 до 1940 року виконував душпастирські обовязки у північній частині Буковини.

Окупація Буковини 1940 р. примусила його виїхати на еміґрацію в Австрію, і там, через слабий стан здоровя, від 1941 до 1947 р. перебував у лікарнях.

Року 1948-го включився в склад Духовенства Української Автокефальної Православної Церкви в Австрії і там упродовж чергових вісьмох років давав душпастирську опіку православним українцям-скитальцям у 16 таборах, а одночасно виконував обовязки Адміністратора Української Автокефальної Православної Церкви на Австрію.

До Канади о. Василь приїхав у червні 1957 р., а Парафію Св. Михаїла в Киркленд Лейк обслуговував від половини жовтня 1957 р.

Покійний позоставив у великім смутку дружину Ольгу, з дому Макович, і замужню доньку Надію Ключко, яка живе в Торонті

Консисторія у жалібнім обіжнику припоручила всім Всечесним Отцям Духовним відслужити по Покійнім Панахиди по всіх церквах уже при найближчому рядовому Богослуженні та помолитися за Вічний Спокій бл. п. о. Василя

Вічна Йому Память!

ПРОВІДНИК ДУХОБОРІВ ПОМЕР У ТЮРМІ

Провідник російських духоборів, старий Веригін, з членами своєї секти приїхав до Канади й тут помер. Його син остався в Совєтському Союзі. Згідно з духоборськими правилами, Веригін молодший автоматично став їхнім провідником у всьому світі, отже й у Канаді. Однак 1930 року большевики його арештували, і він помер на каторзі в СССР. Про це повідомив духоборів у Канаді Червоний Хрест, коли вони просили його довідатися про долю їхнього провідника — Веригіна молодшого

СВ. ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ

Часи до Василія Великого

Нам нині тяжко уявити , собі, як Християнство в перших століттях могло так скоро ширитися, що здобувало собі не тільки звичайний нарід, але й людей багатих, отже освічених, і людей на високих державних становищах. В чім була ця сила, що Християнство так поширювала?

Аджеж Християнство спочатку прищепилось лише серед низів, серед найпростішого народу. І сам Христос народився в найубогішім будинку. Його учні були прості люди — рибаки, лише один Ап. Павло належав до людей більш освічених. Можна сказати, що Християнство почалося з маленького зерна, як те евенгельське зерно гірчиці, і за короткий час воно виросло на велике дерево, якого найсильніша буря не могла зломити.

Поганська релігія була державною. В її обороні стояла державна сила, її піддержували вчені люди тих часів, з нею зжився нарід, отже за поганством була назверх велика перевага. І, впорівень до того, яку силу могли мати Апостоли, що поодиноко розійшлися по світі проповідувати Християнство?

Але в науці Христа була велика моральна сила, і вона перемагала не людські руки, але людські душі. Апостоли, а дальше — їх учні, ширили цю науку, і здобували тих, яких фізичною силою не можна було здобути.

Апостоли і перші християни жили серед страшних обставин. Проти них виступали держави з військом, з мечами, з тюрмами, з вогнем, з дикими звірями, — коли провідники християнства не мали ані війська, ані мечів, ані кайдан. Вони мали лише сильну віру в науку свого Великого Учителя, і тією вірою та наукою перемагали фізичну силу своїх противників.

Першим в руках мучителів помер Христос, за ним Архидиякон Стефан, а за тим приходять масові переслідування, де вже гинули сотні й тисячі християн. І таке тривало майже 300 літ, бо до 313 року, коли імператор Констянтин припинив ці переслідування.

І релігія Магомета (іслям, мусулманство) скоро поширювалась, але вогнем і мечем, — коли християнство ширилося лише словом і прикладами гідного християнського життя. Християни були світлом серед поганського світу, і те світло всіх до себе притягало.

Велику силу виявило Християнство в часах переслідувань; тоді стало видно, якою великою є моральна сила в житті людей, коли вони повністю віддають себе на службу великим справам, великим ідеалам. Апостоли називали християн "святими", і справді така назва тодішнім християнам належиться.

Аж коли провід над Християнством узяли в свої руки і правителі держав, а за ними й ті церковні правителі, що світських правителів наслідували, тоді моральна сила Християнства ослабала, і на верху стояла сила фізична, яка знає лише жорстокий примус. Найбільше та сила виявилася в Західній Римській Церкві, де церковні правителі, при допомозі світських властей, палили на кострах або тисячами вбивали таки християн, які не хотіли піддатися їх політичним вимогам. Вони й поган навертали вже не так словом, як розбоями вогнем і мечем.

Але у Східній Церкві таких великих жорстокостей не було.

Василій Великий

Василій, якого давні християни назвали Великим — за його велику працю, народився 308 року, отже ще в часах переслідувань, у місті Кесарії, в краю Каппадокії, в Малій Азії. Його батько й мати були людьми визначними і щиро релігійними. Батько звався також Василій, а мати Емілія

Досить показати побожність цієї родини тим, що давня Церква зачислила і Василієвого батька й матір, і його бабку Мокрину до Святих. І до Святих зачислила також найстаршу сестру Василія Мокрину, та братів: Григорія Єпископа Нисійського, і Петра Єпископа Севастійського. Ще був брат Навкратій, і той пішов у пустиню над рікою Іріс, щоб там побожним старцям помагати

Тоді зачисляли людей до Святих за їх праведне святе життя, а вже тільки пізніше повстала думка, що найпевнішою ознакою святости чоловіка повинні бути чуда, що з його особою повязуються.

Першу християнську науку подавала Василієві його бабка Мокрина, і Василій у своїм житті не раз згадував:

"Ніколи не забуваю того глибокого впливу, який слова й приклади цієї святої жінки зробили на мою молоду душу".

Книжної науки вчив Василія його батько, а коли він помер, то обовязок виховувати сина перейшов на матір.

Коли Василій підріс, то вчився в школі в Кесарії. Почувши про славного учителя Ливанія, що був у Царгороді, Василій перейшов до Царгороду, де пильністю в науці і зразковою поведінкою у всіх заслужив собі пошану. Навіть Ливаній; що був поганином, полюбив Василія, і до кінця життя свого його памятав.

Далі свою освіту Василій поглиблював у місті Атенах, в Греції, а це місто вважалося огнищем найбільших наук. Визначними учителями там були Еввул, Гимерій і Проересій. А Василій був таким учнем, що незабаром не тільки зі своїми учителями зрівнявся, але ще й у дечім перевищив. Всі дивувалися його розумові і звертали увагу на його чесне життя

В Атенах Василій знайшов подібного собі товариша, Григорія, який пізніше був Єпископом Назіянзу (Григорій Назіянзенський), і також зачислений до Святих. Вони разом жили, разом харчувалися, й обидва вели подібний спосіб життя. Св. Григорій записав це так:

"Ми не товаришували з тими учнями, яких поведінка була нам підозріла, але з тихими і скромними, з якими розмова була нам корисною. Ми знали тільки дві вулиці міста: одну, що вела до церкви, а другу, що вела до школи. А решту вулиць ми лишали для інших учнів, — тих вулиць, що вели до театру й до інших місць забави".

Василій пробув у школі 15 літ, і здобув усе наукове знання, яке тільки тоді було. Василія хотіли затримати при школі, щоб мати визначного учителя, але Василієві було більше по душі життя тихе, самітне, і він повернувся до Кесарії. Тут він більшу частину свого майна продав, і гроші роздав убогим.

***

Після того пішов він до Єгипту і там просив Архимандрита Порфірія, щоб той дав йому Святе Письмо. А тоді книжки були дуже дорогі і було їх небагато. Тяжко було їх дістати.

Тут у манастирі Василь пробув рік, читаючи Святе Письмо і кормлячись лише рослинною поживою та водою.

Звідти він пішов до Єрусалиму, щоб побачити святі місця; а оглянувши їх, він повернувся до Атен і там з багатьма вченими говорив про справи християнської віри. Тут він пригадав собі й свого давнього учителя Еввула, і знайшов його в одній школі, де тоді якраз розбирали одне важне питання, якого не могли задовільно розвязати

Василія тут не пізнали, але коли він зрозумів, про що спечалися, то розвязав це питання дуже скоро і легко — так, що всі здивувалися, а Еввул сказав.

"Він мусить бути або сам Бог, або Василій!"

З Еввулом Василій розмовляв три дні, і закінчилося тим, що Еввул став християнином.

(Конець буде)

МАТИ В КОРШМІ, ДІТИ У ВОГНІ

У Парк Фалс, Віс., ЗДА, в грудні 1957 року 38-літня жінка поїхала за три милі від свого дому випивати в коршмі. І випивала собі пиво та горілку аж до першої години ночі, коли вже й коршму замкнули. А вдома вона зоставила своїх восьмеро малих дітей без опіки.

Коли по півночі вернулася додому, то побачила, що її хата горить. Але дітей вже не вдалося врятувати — всі восьмеро вони згоріли.

Так зрозуміла ця жінка рівноправність жінок з мужчинами, мовляв: пють же у коршмах чоловіки, то чому ж не маю я лишити без опіки своїх і дітей і не випивати в коршмі? І хоч вона сказала, що сама була б вона воліла згоріти замість дітей, то все таки це її спізнене материнське почуття не помогло, поліція її арештувала.

До щирих почувань ще треба мати совість, сильну волю й розум.

З НАГОДИ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО РОКУ
бажаємо
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!
Вас. І. Перепелюк і Сини
Flin Flon & Lynn Lake, Man.

Українська Церква за час Руїни

Монографія Митрополита Іларіона.

Як хочете глибше пізнати правдиву історію України й її Церкви, — перечитайте цю монографію.

Як хочете знати жахливу дійсність про унію, читайте цю монографію, і вона відкрие вам очі на правду.

Як хочете знати, чому то Україна не стала самостійною, читайте цю монографію, і про все довідаєтеся

Книга на 564 сторінки, на прехорошім книжковім папері. У книзі 38 малюнків.

Ціна тільки $4.00 з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЯКІ Ж ВІДНОСИНИ МІЖ ЗДА І СССР В ДІЙСНОСТІ?

У торонтонському „Вільному Слові" ч. 42 появилася стаття п. н. **„Та невже цей скандал — правда?"**. Зміст статті переповідаємо в скороченій формі.

Тижневик „Курір", що виходить у Ріджайні, недавно зробив спробу пролити деяке світло на американську політику по відношенні до Советського Союзу. Деякі американські потягнення на шахівниці міжнародньої політики бувають незрозумілі. Наприклад, Америка занехала справу визволення поневолених Советами народів тощо. Із згаданої статті виходить, що таку політику в ЗДА встановлено вже давніше: в цій справі домовилися між собою советський політик В. Молотов і американський політик Бернард Меннес Барух.

Родичі Б. М. Баруха, д-р Саймон Барух та Ізабеля з дому Вольф, приїхали до ЗДА як жидівські іміґранти з Польщі, з околиць Познаня, і 1870 року в них народився син — Бернард Меннес Барух. Скінчивши в Ню Йорку університет, він проявив такі фінансові здібності, що став одним з найбагатших людей в Америці, і відтоді став дорадником сімох американських президентів по черзі, — дорадником не тільки фінансовим, але й політичним. На цьому впливовому становищі він не забув і про ці справи, в яких він заінтересований особисто. І його вплив позначується на ходах міжнародної політики ЗДА

Між іншим, з доручення американського уряду Барух кілька разів зустрічався з Молотовим у спеціяльно для цього купленому домі в Сан Франціско. Останнє побачення мало відбутися в червні 1955 р. Ці зустрічі Баруха з Молотовим, кажуть, були строгою таємницею. А в висліді тих розмов мав бути встановлений тайний американсько-советський договір, що в ньому є такі постанови:

І. Уряд Злучених Держав Америки зобовязується занехати всі спроби визволити з-під влади Советського Союзу всі ці держави, що їх Совети окупували в наслідок другої світової війни, — т. зв. сателітів; і американський уряд зобовязується також зліквідувати всі ці „підземні" рухи, що мали б за ціль визволити сателітні держави з-під влади СССР. — 2. Втримати розподіл Німеччини на Східню й Західню; озброєння Західньо - Німецької Федеративної Републіки обмежувати до такого рівня, що був би відповідний для Советів. — 3. Якщо атомову енергію можна буде використовувати для індустрії, — цю справу спільно унормують обидві сторони — ЗДА й СССР. — 4. Торгівля Америки й Советів з сателітами; одночасно Америка має крок за кроком ступнево відкликувати всі свої досьогочасні обмежування імпорту своїх товарів до опанованих комуністами держав

5. Не пізніше шістьох років, почавши з дня договору, має бути розвязане НАТО (Північно - Атлянтійський Оборонний Пакт, — оборона Заходу проти агресії СССР). — 6. Американські війська мають бути забрані Америкою з Європи не пізніше як до 1959 року. а на їх місце не будуть прислані ніякі інші союзні війська. — 7. Якщо б у котрійсь із західньо- европейських держав відродилися націоналістичні рухи, то Совети й Америка будуть спільно поборювати їх. 8. Советський Союз і Америка мають контролювати рух арабських народів так, щоб арабський світ не загрожував безпеці держави Ізраїля

9. Справа повоєнного господарського й мілітарного відродження Японії буде під советсько-американською контролею. - 10. Як запоруку практичної правосильности цього договору, Америка дістала право встановити в західній Европі свої „атомові бази", і має право затримати їх до 1962 року.

Із свого боку Совети "зобовязуються".

І. Советські впливи (займанщину) обмежити такою лінією: по Балтійське море, через Польщу, до кордону між Східньою й Західньою Німеччиною, повз границі Австрії та Югославії, до Чорного моря, по лінію кордону Туреччини й Афганістану, здовж границь Китаю до кордону між В'єтнамом та кордону між Північною і Південною Кореями 2. Щодо тих західних держав, що лежать поза формальними межами советських впливів, а зокрема щодо Західньої Німеччини, Італії, Франції, Бельгії, Голяндії й Британії, то Совети зобовязуються не активізувати свої комуністичні партії. — 3. Совети й Америка мають співпрацювати в поборюванні колоніяльної політики Британії і Франції. — 4. Совети не будуть вмішуватися до нафтових інтересів Америки на Середньому Сході (арабському) і в Південній Америцеі (латинській). — 5. Советський Союз і Америка будуть спільно поборювати всякі можливості появи й зросту всякої „третьої сили", що могла б загрожувати Советам і Америці. — 6. Советський Союз готов визнати впливи Злучених Держав Америки в Південній Америці і припинити діяльність комуністичної партії в Середній і Південній Америці (в латинських країнах). 7. — Советський Союз і Америка будуть слідкувати за проявами відродження фашизму і обмінюватися між собою інформаціями в цій справі

8. Совети й Америка будуть співпрацювати в тому напрямі, щоб не допустити до антисемітизму (протижидівського руху) у своїх державах і на тих тереторіях, що є під впливом СССР та ЗДА. — 9. Советський Союз і Америка тільки тоді використають господарські можливості з Китаєм, коли внутрішне положення в Китаю (комуністичному) вже набере сталих форм. — 10. Коли б у світі повстало таке складне положення, що могло б стати причиною третьої світової війни, то Совети й Америка спільно вирішать справу так, щоб світовій війні запобігти.

Дехто з політичних спостерігачів міркує так: навіть якщо мова про можливість такого договору між СССР і ЗДА - це звичайна собі журналістична фантазія, то все ж таки незалежно від неї факт остається фактом, що обидві ці держави роблять точно такі політичні ходи в міжнарродній політиці, так немов би між ними був такий договір.

ОСУДЖУЮТЬ ТЕЛЕВІЗІЮ

Вістка з Лондону доносить, що в Англії родичі масово протестують проти телевізії. Вони кажуть, що телевізія шкодить дітям на очі, затуманює їх розум, виховує на ідіотів. У тих протестах говориться також, що вже щораз більше є таких домів, де й самі родичі задурманені цілими вечорами висиджують перед телевізорами, отже не мають часу навіть говорити з дітьми, а не то вже глибше зацікавитися ними.

А при тому д-р Юдкін згадує ще й про "комики", які також призвичаюють дітей до жорстокости, розпусти і т. д. Ряд визначних людей в Англії, що розглядають впливи й наслідки телевізії, бачать багато лиха, що його спричинює телевізія

Поки товсте стане худе, то худого вже не буде.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ?

Кожний православний українець повинен мати Історію Української Православної Церкви.

Такою Історією є "НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ", написаний Проф. І. Власовським і виданий Українською Православною Церквою в Злучених Державах Америки.

Цієї Історії вийшли досі два томи, охопивши період часу від початків Християнства на Україні по кінець XVII віку, тобто до часу підпорядкування Української Православної Церкви московському Патріярхові. — Третій том, від XVIII віку до наших часів, друкується.

"Нарис Історії Української Православної Церкви" перекладається також на англійську мову, й досі вже вийшов з друку том І.

Ціни такі:

Перші два томи в українській мові, в мякій оправі, з гарною мистецькою обкладинкою, 700 сторін друку, з пересилкою $12.00.

Ті самі томи в твердій оправі з пересилкою — $15.00.

Том І. в англійській мові, в мякій оправі, з пересилкою — $6.00.

У твердій оправі, з пересилкою — $7.50.

Замовлення й гроші надсилати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З ГОЛОСІВ У СПРАВІ
Енциклопедії Українознавства

ВІНДЗОР, ОНТАРІО

Дня 10 грудня 1957 року проф. Кубійович і д-р Фіголь, головні видавці Енциклопедії Українознавства з Франції, які обїжджають Канаду і Зл. Держ. Америки за збіркою $60.000, виголосили свої чергові доповіди в залі У. Н. О. у Віндзорі. Присутніх було коло 50 осіб.

Все йшло добре. Обидва промовці виголосили гарні, високопатріотичні промови на тему Енциклопедії Українознавства, над якою працює понад 220 українських учених, розкинених по цілому західному світі, і ця Енциклопедія до трьох років повинна бути видана у восьмох томах, а потім буде передрукована і в англійській, німецькій та інших мовах. Однак, поки це станеться, потрібно відповідних фондів. І, ті фонди має і мусить зложити українське громадянство, не хто інший, і т. д.

Після доповідей було кілька різних запитів, на які обидва панове відповідали.

Між іншим, член місцевої філії У. Н. О спитав, як мається справа з тією помилкою, що зайшла в першім томі Енциклопедії, над якою вже кілька років ведеться досить неприємна полеміка? „Я читав відозву проф. Кубійовича в „Новім Шляху", сказав він, „але не бачив, чи й у других часописах, як „Укр. Голосі" і інших, є вона поміщена?"

На цей запит проф. Кубійович відповів коротко: Так. Перед двома тижнями моя відозва була поміщена в „Укр. Голосі", а минулого тижня в православнім „Вістнику". На першій сторінці є поміщена моя відозва до українського громадянства, де я запевнив, що та помилка, яка відноситься до с. п. Митр. Полікарпа і Укр. Прав. Церкви, буде справлена і вияснена в англомовному виданні, і т. д., але перекиньте дві чи три сторінки того „Вістника"; а там побачите майже цілу сторінку дальшої полеміки на ту саму тему. Отже після того всього я більше про ту справу з ніким говорити **не хочу**, і на запити відповідати **не буду**.

Ці останні слова, висказані з притиском і найбільшим зухвальством, що шановному професорові, як головному редакторові Енциклопедії, таки ніяк не лицює.

Приступаючи до так поважної справи, як видання всеукраїнської Енциклопедії, треба трошки забути про свої титули і вузькоглядність, а шукати всіх можливих способів, щоб зеднати й заохотити все українське громадянство до праці і жертв, бо в противному разі ціла та мозольна й тяжка кількалітня праця буде плісніти на полицях у видавництві.

М. К.

***

„ЗА НАШЕ ЖИТО НАС ЙОБИТО"

В околиці Віндзору, Онт., рознеслася чутка, що в Віндзорі в грудні 1957 р. проф В. Кубійович, який є редактором Енциклопедії Українознавства, говорив промову, і мав зробити „Вістникові" закид, що він хоч і помістив на першій сторінці заяву проф. Кубійовича, але дальше, на іншій сторінці, помістив полемічну статтю в справі тої Енциклопедії.

Я читав заяву проф. Кубійовича в „Вістнику" з 12 грудня, 1957 р. В тій заяві сказано, що через непоінформованість в Енциклопедії було подано неправдиві інформації про бл. п. Митрополита Полікарпа. В заяві проф. Кубійович обіцює, що в англійському виданні Енциклопедії ті неправдиві інформації про бл. п. Митр. Полікарпа будуть виправлені.

Чого проф. Кубійович мав обуритися, що „Вістник" в тому самому числі помістив його заяву і дальше -- полемічну статтю, якої автором є В. К., я не знаю. Хіба ж проф. Кубійович тою заявою вже полагодив всю справу? Те я хотів би знати! В тій заяві проф. Кубійович всю справу звузив лишень до неправдивих інформацій про бл. п. Митр. Полікарпа. А длячого він нічого не говорить, що в Енциклопедії Українознавства є так само другі неправильні інформації про Українську Православну Церкву?

От, для прикладу, в першому томі Енцикл. Українознавства на стороні 621 написано, що 1947 р. „митр. Іларіон Огієнко . . . осівши в Вінніпегу, обняв юрисдикцію кількох канадійських парафій дієцезії еп. Богдана Шпильки й став організовувати укр. правосл. в Канаді та США, що хотять підлягати царгородському патріярхові, в одну митрополію . . ." „В серпні 1951 р. надзвичайний собор духівництва й вірних Канади так само провів об'єднання, обравши на правлячого еп Укр. Греко-Правос. Церкви в Канаді Митр Іларіона Огієнка . . ."

„Правос. Церква в США та в Канаді в останні роки чисельно зміцнилася новими емігрантами з Европи, вірними УАПЦ, які стають чинником впорядкування Укр. Правос. Церкви за океаном", і т. д.

Отже вище говориться, що митр. Іларіон **об'єднував з царгородським патріярхатом** українські парафії в Канаді, а дальше сказано, що собор Української Греко-Правосл. Церкви в Канаді в 1951 році **так само провів обеднання**, обравши на свого єпископа митрополита Іларіона".

Я ставлю питання; З ким '1951 р. обеднувалася" Укр. Греко - Правос. Церква, - з царгородським патріярхатом, чи може раніш була „розбита", і лишень в 1951 році обедналася? Ні, не була вона „розбита", ні з ніким вона не обеднувалася. Длячого ж в Енцикл. Українознавства написано неправду? Таких неправдивих інформацій про Укр. Правос. Церкву є більше Отже я хочу запитати, длячого проф Кубійович звів усю справу до самого тільки бл. п. митр. Полікарпа? Так само мені було б цікаво знати, чи проф. Кубійович, пишучи свою заяву, перед тим поінформувався в проводу Укр. Гр -Православної Церкви в Канаді в справі історії тої Церкви? Може й тут треба було б щось в Енциклопедії виправити!

Ще я хотів би звернути увагу на те, що справа неправдивих інформацій про Укр. Правос. Церкву в тій Енциклопедії то не є справа тільки між проф. Кубійовичом і „Вістником", а то справа всього українського народу.

Так як розумію, „Вістник" з пресового обовязку надрукував заяву проф. Кубійовича, і зробив то так культурно, що надрукував її на першій стороні (чого другі часописи, здається, не робили), і навіть не додавав зауваги, що робить то з пресового обовязку, що йому може й треба було зробити. Чи "Вістник" може взяти на свою відповідальність та й сказати, що та заява проф. Кубійовича вже все полагодила? „Вістник" належить до Церкви й народу, а не до редакторів. А чи ж може народ мовчати, коли в Енциклопедії пофальшовано історію Укр. Правос. Церкви більше, а не тільки щодо самої особи бл п. митр. Полікарпа?

І ту статтю у „Вістнику", що її написав В. К., поміщення якої не сподобалося проф. Кубійовичові, я так само читав. Там поставлено питання: Чому редакція Енциклопедії історію Укр. Прав. Церкви доручила писати католикові, і ще й запеклому ворогові тої Церкви? А чи доручила б вона писати історію католицької Церкви православному українцеві? Я думаю, що на те питання треба було відповісти в заяві. То найважніше питання! Тут сіль справи! Тут зло! Чого воно так? Коли того зла не усунеться в самому корені, то фальшування будуть далі, і пізніші заявки нічого не поможуть. Заява в часописах потоне, забудеться, а надруковані в Енциклопедії фальші підуть у світ і будуть робити свою шкідливу роботу.

Хто направить православній Україні тут кривду?

Ф. Копяк.

**

Від Редакції. У відповідь на отримані листи перш за все доводимо до відома, що справу неправильних інформацій про Українську Православну Церкву в Енциклопедії Українознавства ніяк не вважаємо за таку, що мала б вирішуватися тільки між цим чи тим пресовим органом та Редакцією згаданої Енциклопедії.

Ця справа має такий характер, що кожний може про неї висловити свою думку, і на те існують сторінки вільної преси. Ми не бачили причини, чому б „Вістник" не мав був помістити заяву проф. Кубійовича (пишемо це у відповідь п. С. Т., якого лист тут не опублікований). Проф. В. Кубійовичеві належиться моральне право вияснити своє становище в цій справі, коли загал від нього цього вимагає.

Але так само не бачимо причини, чому „Вістник" не мав би в цій справі подати думки й інших осіб, що в цій справі зацікавлені, і коли вони подають свої безсторонні арґументи, виражені в пристойній формі, так як це було в статті „Енциклопедія -- загальноукраїнська справа", що її автором є В. К. („Вістник" з 1 12 1957).

Нам відомо, що проф Кубійович, поки дав свою заяву до преси, згадавши тільки про справу сл. п. Митрополита Полікарпа, відповідальними особами з Проводу Української Греко-Православної Церкви був поінформований про це, що в Енциклопедії Українознавства є ще й інші неправдиві інформації, а не тільки про сл. п. Митрополита Полікарпа

ЗГИНУВ ПРОВІДНИК АЛЬЖИРСЬКИХ ПОВСТАНЦІВ

Біля Боріки, у східній частині Альжиру, в бою з французьким військом загинув провідник альжирських повстанців Гені ель-Меккі і три його помічники.

ЙОРДАНСЬКІ СВЯТА
Загальне їх значення

Побіч Різдва до величавих Свят належать Йорданські Свята. Величаві вони і і в церкві, і домашнім святкуванням, — домашніми обрядами, які можна ставити нарівні з Різдвяними церковними обрядами.

В церкві відбувається свяченя води, але до церкви не підуть менші діти, не підуть слабі, не підуть матері, що кормлять малих цих дітей, і не підуть знеможені старці. А всі ж вони беруть участь у домашнім святкуванні.

Колись Різдво і Йордан разом святкувалися, а вже пізніше їх розділено. Однакож загальний вигляд Йорданського Богослужения подібний до Різдвяного, з додатком Освячення Води.

Подібно і з домашнім святкованням. Різдво має Святий Вечір і Йордан має його так само, — Щедрий Вечір, має кутю і другі страви, подібні до Різдвяних. Різдво має колядки, а Йордан має щедрівки.

До домашнього Йорданського святкования додано окроплення домів і других будинків свяченою водою, звичайно в день Йорданського Вечора, того ж дня в церкві освяченою

Дім окроплює, звичайно, господар дому або хтось зі старших в родині. Він сповняє тоді обовязок домашнього священика.

Так вже напередодні Йордану є в домах Свято, приготоване домашніми вірними.

З домашнім святкованням вяжуться ще деякі домашні звичаї, що належать до Йорданського часу.

***

В старім краю святили воду на ставах і ріках, де були ріки. Вирізували з льоду великий хрест і ставили там, де вода мала освячуватися. В Канаді ж знов, де рік мало, робили з дощок форму хреста, наливали води, вода замерзала, і так мали коло церкви льодяний хрест, — продовжували предківський звичай нашої релігійної культури. І той звичай треба би продовжувати

Церковне значення Йордану

Іван Хреститель був великим бесідником, і проповідував над рікою Йорданом, куди люди сходилися, щоб його науки послухати. А Іван знав до основ людське життя, отже міг промовити до душі кожного чоловіка.

Коли ж хто зрозумів, що веде грішне життя, і каявся, й обіцяв своє життя поправити, то Іван на знак покаяння хрестив його в Йордані, а то був знак, що чоловік з грішного життя обмивається, і дальше буде праведне життя починати

Іван же передбачував прихід Христа, отже говорив людям:

"Я хрещу вас водою, а за мною прийде Той, Хто буде вас хрестити Духом Святим і огнем. Я не гідний ремінців Його обуви розвязати".

Тоді приходить і Христос хреститися, але Іван говорить Христові: "Не я Тебе ,а Ти мене міг би хрестити". На те Ісус:

"Зроби, чого Я хочу. Бо коли Хрещення є праведним вчинком, то треба його вчинити".

В Євангелії читаємо, що коли Ісус охрестився, то небо відкрилося і звився Дух Святий в виді голуба, а з неба почувся голос: "Він Син мій, якого Я Собі вподобав".

Йорданські Свята називаються також Богоявлення, бо тоді Бог явився в Трьох Особах, -Бог Отець обявив Себе Своїм голосом, Христос був другою Особою, а Дух Святий третьою.

Охрестившись, Христос відійшов в пустиню, щоб приготовлятися до євангельської праці.

***

Йорданські Свята багато нам чого пригадують. Перше, — обявлення Пресвятої Тройці, а дальше — тих людей, що раді були своє життя на краще поправити. Лишали люди свої щоденні справи і йшли слухати Того, Хто показав би недобрі сторони їх життя і навів би їх на праву дорогу. Щирі і гідні були старання тих людей!

Коли ж Дух Святий зявився над Христом, то і сповнилось те, що говорив Іван. "Він буде вас хрестити Духом Святим огнем". Значить: -- хто з щирим серцем приходить до Христа, як люди приходили до Івана, того Він Святим Духом освячує. І люди, що з побожністю беруть свячену воду й окроплюють свої доми, приносять з тою водою Христове благословення і просять Бога, щоб воно перейшло і на їх дім, на їх близьких, на їх працю і на ціле їх життя.

Сказано ж в Святім Письмі: "І будете в радощах черпати воду з джерел спасіння і скажете: Славіть Господа, призивайте імя Його".

Таке значення мають Йорданські Свята для тих, що щиро і поважно їх святкують.

СВЯТИЙ ВАСИЛІЙ, ГРИГОРІЙ ТА ІВАН

З Новим Роком вяжеться спомин про трьох великих Отців Церкви, -- про Василія Великого, Григорія Богослова та Івана Золотоустого

При кінці 11-го століття повстав на Сході спір між християнами. одні вважали Василія більшим Святим, і вони звали себе Василіянами; ті, що більше поважали Григорія, звали себе Григоріянами; а треті, що більше поважали Івана, звали себе Іванитами

То були спори за людські погляди, але вони заводили нелад між християнами.

Церковна історія говорить, що всі три згадані Святі явилися в сні Евхаїтському Єпископові Іванові і заявили, що всі вони мають перед Богом однакові заслуги, бо однаково щиро працювали для добра Церкви.

Тоді. 1076 р., встановлено споминати згаданих Святих разом, бо вони мають перед Богом рівні заслуги. І Церква всюди при згадці Василія споминає і двох других як дуже визначних Отців Церкви.

ПРИНЦ ФИЛИП У ПРАВОСЛАВНОМУ ХРАМІ

Православне подружжя сербський принц Андрей і принцеса Христина на еміграції в Англії хрестили свою донечку. Хрещеним батьком був британський принц Филип, чоловік королеви Єлисавети. Хрещення відбулося в сербській православній церкві, і світлини з цього були поміщені майже в усіх поважніших західніх часописах. — Сам принц Филип походить з грецького королівського роду православного, але він вихований як англієць.

УРЯДОВА ОСТОРОГА ВЧИТЕЛЯМ В СССР — ЩОБ ШИРИЛИ АТЕЇЗМ

В англомовній пресі в грудні 1957 р. появилася вістка з Москви, передана кореспондентом Б. Дж. Кетлером, про чергову хвилю наступу урядового атеїзму на релігію в СССР.

Між іншим, Кетлер звернув увагу на факт дальшої урядової нагінки на релігію серед учителів та шкільної молоді. "Учительська Ґазета" — орган міністерства освіти для всіх 15 республік Совєтського Союзу — в редакційній статті атакує вчителів за те, що вони не належно викорінюють релігію з душі шкільної молоді.

Згаданий урядовий орган наказує всім учителям наслідувати тих "зразкових" учителів, які для безбожницької пропаґанди серед молоді використовують лекції природознавства — біології, фізики, хемії, а також географії і навіть математики. Учителям гостро пригадується, що до їхньої вчительської праці належить також к о м у н і с т и ч н е в и х о в а н ня молоді, а це означає також, що завданням учителів є виховувати молодь на "переконаних атеїстів, на людей вільних від усякого вірування". А тим часом, стверджує ця газета, шкільна молодь, в наслідок домашнього виховання своїх родичів, ходить до церкви.

При тому згадана ґазета пригадує вчителям наказ шефа комуністичної партії, Микити Хрущова, який заявив, що в освіченому суспільстві, яке студіює природознавство і вивчає закони природи, "не повинно бути місця для віри в Бога"

Як звичайно, після такого остереження, наступить дальше фізичне переслідування вчителів і молоді.

Бажання бути щасливим нагадує собою якусь казкову володарку, яка знущається над тим, хто готов умерти за неї, а падає в ноги тому, хто її легковажить. (Ж. Бомон).

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ
автора о. В. Кудрика
„М Е Л Х И С Е Д Е К З Н А Ч К О - Я В О Р С Ь К И Й"

Мелхиседек Значко Яворський — це той „благочинний, що його Шевченко згадує в своїй поемі „Гайдамаки". Матеріяли про нього взяті з книжки „Архив Юго-Западной Рссіи", виданої в Києві 1864 року, отже оперті на у р я д о в и х д о к у м е н т а х.

Мелхиседек — це велика́нська українська православна постать, про яку дотепер у нас нічого не знали, а яка заслуговує на почесне місце серед найбільших українських героїв, — борців та мучеників за Український Нарід та його Віру й Церкву. . . . .

В книжці „Мелхиседек Значко Яворський" повно урядових документів про те, якими страшними способами заводилася унія та як героїчно Український Нарід боровся проти неї, жертвуючи своїм майном та навіть життям.

Книжка має 220 сторін друку й коштує тільки 75 центів з пересилкою.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Відділ Молоді

МОЛОДІСТЬ СЛАВНИХ ЛЮДЕЙ

(Продовження)

Ф. Й. Ґаль

Як бачите, це було предметом дуже довгих спостерігань у нашого передчасного обсерватора. Але переконавшись одного разу про правдивість свого спостереження, він зарахував його до числа своїх щоденних досвідів і згадував про нього тільки у випадку якогось нового спостереження. Згодом він занедбав його, хоч пізніше сам признавав, що в цьому первісному спостереженні лежав зародок його переконання.

Як я вже вам говорив, батько призначив його до торговлі, а мати — для Церкви. Тому що вони ніяк не могли дійти до згоди, то один із дядьків узяв дитину до себе, щоб самому керувати її освітою. Пізніше вислали його в Баденський університет, а дальше — в медичну школу в Штрасбурзі.

Франц Йосиф, дуже працьовитий і особливо замилуваний у природничих науках, учився дуже добре, й одержав титул доктора, після чого оселився в Відні, де скоро прославився як лікар.

„Але, — розповідає він, — я продовжував це своє спостереження з початкової школи ще й над університетськими товаришами, так само як і в медичній школі, і скрізь я знаходив великі опуклі очі в тих, що мали добру память. Тоді встановив здогад, що може існує якийсь звязок між памяттю і побудовою ока. По довшому міркуванні я зробив висновок, що коли ступень памяті можна було встановити через зовнішні обяви тіла, то це саме мусіло б бути й з іншими здібностями. Тому я розпочав нові спостереження, які довели мене до моїх перших відкрить".

Ґаль дуже довго досліджував ці питання, одночасно студіювавши й медицину, бо народившись 1758 року, тільки 1798 р., цебто на сороковому році життя опрацював свої висліди й видав перший твір, який назвав: „Френологія". Її завданням було на основі опуклостей черепа встановити звязок цих чи тих здібностей в розвитку відповідних частин мозку.

Зайво й говорити про це, що в своїй теорії доктор Ґаль, звичайно, вважає опуклість черепа в цьому місці, де знаходяться очі, за ознаку сильної памяті.

Одні вчені дуже критикували його, інші — навпаки, хвалили, і це відкриття треба признати за велику подію в науковому світі в початках девятнадцятого століття.

Ще й тепер, не зважаючи на те, що висновки теорії не завжди бувають влучні, вона має багато прихильників, а деякі її принципи перейшли до загального ужитку; так, наприклад, часто кажемо: опуклість торгівлі, опуклість поезії і т. д.

І початок цього лежить, як говорить сам Ґаль, тільки в тому, що малий хлопчик не міг навчитися лекції і, стоячи в кутку, зауважив, що діти з доброю памяттю, яким він заздрив, усі мають опуклі очі.

Клавдій Шап

Приблизно за тих самих часів у Франції жив славний астроном Шап д'Отрош, в якого були на вихованні три братаничі. Одного разу вибираючись у наукову подорож, з якої, до слова кажучи, не вернувся, він примістив молодшого братанича, Клавдія Шапа, призначеного до духовного стану, в семинарії в Анжері, а двох старших у світській бурсі, що була збудована напроти семинарії — за три-чотири кілометри від неї.

Брати дуже любилися і до того часу ніколи не розлучалися. Отже ця розлука видалася їм усім дуже важкою; звичайно, що Клавдієві було найтяжче. Крім того, відпустки в семинарії давали дуже рідко, і тому зрозуміло, що одному семинаристові хотілося частіше зустрічатися з братами, бо вони удвох могли хоч поговорити про нього, тоді як він був самітний і не мав навіть з ким словом згадати про них. З вікон семинарії було видно вікна бурси. В певних годинах брати, стоячи в вікні, за допомогою малих люнет (подарунок дядька-астронома) могли бачити один одного й передати привіт рукою чи головою, але тільки й усього. Такий спосіб звязку з братами не задовольнив хлопчика й допроваджував його до розпуки. Тому він задумав установити між двома вікнами якесь докладніше сполучення. Приповідка говорить: „Необхідність є матір'ю винаходів", і вона каже правду; але до цього треба додати, що „палке бажання є братом необхідности".

Гаряче бажання Клавдія знищити віддалення спонукало його до всяких дослідів та спроб, які вкінці допровадили до висліду, що перевершив усі його очікування.

Це була велика біла лінійка, що оберталася на осі встромленій посередині її довготи. На кожнім кінці були менші лінійки і вони також оберталися. Оце й був апарат, за допомогою якого, через комбінацію положень великої і малих лінійок можна було придумати багато різних умовних знаків. За першим разом Клавдій надіслав братам опис знаків, які відповідали окремим буквам і цілим складам мови.

Потім він поставив цілий апарат перед вікнами і, коли побачив братів на обсерваційнім пункті, почав рухати своїми лінійками, відокремлюючи кожний рух хвилевою перервою.

Спроба вийшла успішною: Клавдій дістав від братів докладний і правильний переклад своїх знаків.

Подібну машину поставлено також у вікні бурси, і тоді три брати могли порозуміватися так легко, наче б стояли один біля одного.

Ця кореспонденція між дітьми тривала від 1770 до 1775 року.

Двадцять років пізніше, коли французьке військо мусіло захищати кордони своєї батьківщини перед з'єднаними арміями більшости европейських народів і коли швидкість коня була ще найскорішим способом передачі вісток, тоді настав день, коли вистачило кілька хвилин, щоб північна армія, яка оперувала в пятидесятьох милях від Парижу, передала Національному Конвентові, який засідав у Тюілерах, вістку про свою перемогу і негайно дістала таку відповідь від Конвенту:

„Північна армія добре послужила Вітчизні!"

Як же ж домоглися цього чуда? Я вам зараз вияснюю.

За кілька місяців перед тим абат Клавдій Шап пред'явив Конвентові виклад телеграфічної системи, якої він був винахідником. Після вдачних спроб, винахідникові доручили, декретом від 26 липня 1793 року, встановити першу телеграфну лінію між Парижем і Лілем. Лінія складалася з дванадцятьох павільйонів, розташованих проміжжями від дванадцятьох до пятнадцятьох кілометрів один від одного. На кожнім з цих павільйонів знаходився апарат, подібний до того, який колись послужив молодому семинаристові для розмов із братами. Чоловік, що сидів у павільйоні, міг за допомогою спеціяльного механізму порушувати апарат, а крізь люнети, вмищені з обох боків павільйону, стежити за сусідніми павільйонами, щоб приймати відомості і потім провіряти, чи правильно прийняли його звідомлення. Цих павільйонів вистачало для обміну кореспонденції між Парижем і Лілем. Тим і пояснюється швидкість, з якою прийшла вістка про перемогу і яка так випадково була першою телеграфічною вісткою.

Кінець.

Гідний хлопець

Хоч він в одежі був старій,
Лице бліде він мав,
Робити діло мусів все,
Забав ніколи і не знав.
Він обовязки знав лише,
Хоч ще діточий в нього вік,
Та я побачив в нім ось що:
Він вже поважний чоловік!
Він капелюх чемненько зняв,
Як матір він свою зустрів,
Застукав в мене до дверей
Й поздоровити гарно вмів.
Впав олівець мені з руки,
І зараз він його підняв
Й подав мені . . . Тут я його
Як гідного пізнав.
Він завжди чемний у гурті:
Від нього крику я не чув;
Чого не знав — про те питав,
Не вмів казати: „Я забув".
Він зробить місце, як ти йдеш,
Відчинить двері все,
Пішлеш кудись — він зараз йде,
Що треба — зараз принесе.
Що гідне — завжди памятав,
Про других він не забував,
Лихого слова не сказав,
Ні злого вигляду не мав.
Хоч десять літ лише йому —
Діточий звісно вік,
Та він вже в мене хоч малий,
А вже поважний чоловік!

А. Б.

Моральна сила християнина може бути окреслена, як той стан духа, що зростає на ґрунті віри в Бога; вона дозволяє нам стояти зосереджено й непохитно в хвилинах труднощів і небезпек. І з того місця однаково далеко і до брутальної творчости, і до мякого одчаю (Бок).

У японців був старий лицарський звичай: коли від їхньої зброї поліг на фронті ворожий вояк, то на його могилі вони ставили напис: "Смерть ворогів розділяє".

Московська Патріярша Церква в Лондоні має Єпископа

В суботу 30 листопада 1957 р. в Лондоні відбулося висвячення (Хиротонія) на Єпископа московської парафії (Патріярха Алексія) Архимандрита Антонія Блюма.

Хиротонію звершили Архиеп. Ніколай з Парижу та Єпископ Якоб Вірвос з Лондону (Грецька Церква). Участь в Богослуженні брали: греки (Єп. Якоб), серби (голова Церкви на Англію Протоієрей Ніколич та о. В. Родзянко), росіяни, англійців, вірмени. Присутній був Єпископ Англіканської Церкви та Єпископ цієї ж Церкви на Лондон.

Присутніх було біля 150 осіб. Серед приявних вірних помічалося велику кількість бувших царських достойників та прихильників англо-совітської дружби, як і багато було охочих познайомитись з новою радянською політикою, яку Кремль веде у всіх секторах життя і через **Провід** Церкви включно. Православним емігрантам з СССР в Англії, а українцям зокрема, не було це щось нове, коли сьогоднішній Єпископ Антоній Блюм, як Настоятель патріяршої парафії в Лондоні, проявляє активну діяльність, навколо своєї парафії та в організації т. зв. СИНДЕСМОСУ (Союз Православної Молоді). Наслідки цієї його роботи були відмічені Архиеп. Ніколаєм, коли він звертався до нового Єпископа зо словом і настановою, відзначуючи заслуги Архимандрита Блюма, за які назначено його Московським Синодом на Єпископа.

Немає де правди діти, — нинішній Єп. Антоній таки багато зробив для московської Церкви, очоленої в Москві проводом, що вислуговується большевикам. Це ж він прикінчує т. зв. Російську Зарубежну Церкву в Англії, більшість вірних якої він вже перевів до патріяршої Церкви. Це ж він докладає всіх зусиль, щоб СИНДЕСМОС діяв і щось робив; це ж він прихилив симпатії до московської патріяршої Церкви і греків і сербів; це ж через нього шириться думка, що в СССР є буцімто "свобода релігії" і що "ніякого переслідування Церкви там не було"; це ж він заставив багатьох англійців стояти на його службі і тримати в руках англійський текст Св. Літургії, — байдуже, що вони переконані матеріялісти.

За всі ці заслуги Архимандрит Антоній Блюм став Єпископом патріяршої московської Церкви в Лондоні, і сьогодні ця парафія цієї Церкви в Лондоні стала московсько-советським пропагандивним центром з Єпископом на чолі. Треба сподіватися, що це є початком ще сильнішого наступу проти антисоветської еміграції і тих національних православних церков, що є в Англії. В цьому йому, Єп. Антонієві, готові вже допомагати не лише греки, які його возвели в сан Єпископа, але й серби — через свого священика В. Родзянка, який так віддано й щиро співпрацює з патріяршою Церквою і Єп. Антонієм, відкидаючи всяку співпрацю з поневоленими Церквами СССР, як: Українською, Білоруською, Вільно-Козацькою, Грузинською й іншими Церквами.

Сербська православна парафія в Лондоні на чолі з своїм о. Родзянком є поки що тільки маленьким центром московської патріяршої пропаганди серед англійців і серед емігрантів. Як відомо, цей Родзянко був і є промотором різнонаціонального Союзу Православної Молоді (СИНДЕСМОС), і він втягав сюди всіх православних та добивався співпраці всіх з московською патріяршою Церквою, на що майже ніхто не пішов, за винятком одного, з наших таки "землячків", та тих таки сербів. Цей Союз Молоді устами о. Родзянка, після Хиротонії і Служби Божої, оголосив, що в Сербському Православному Клюбі відбудеться "мітінг", на якому члени Союзу розкажуть про церковне життя в СССР і в Югославії.

О годині 8-ій вечора зібралися до клюбу люди, і мітінг відкрив о. Родзянко. Він дав перше слово Ірині Кіріловій. Товаришка Кірілова їздила до СССР і розповідала про церковне життя під Советами. Змалювала вона це в той спосіб, що, мовляв, лише Захід вносить антирелігійні впливи до СССР, а тим часом там усі моляться і носять хрестики, починаючи вже від 5 років життя. При тому ані слова про переслідування релігії і про могили Духовенства, що їх наробила влада безбожників! Згадувала Кірілова і про Конституцію СССР, і про параграф "свобідного" віровизнання в цій конституції. Товаришка Кірілова є парафіянкою Єп. Антонія в Лондоні; вона тут народилася від старих емігрантів, і про СССР знає стільки, скільки хтось із нас до Антрактиду. Вона відвідала СССР і побачила буцім то "свободу" релігії, і це ширить через Союз Православної Молоді серед англійців та емігрантів з СССР, забуваючи при цьому, що є тисячі людей в Англії її віку, яким, за участь їх батьків у церковному житті, було закрито дорогу до шкіл, до праці. Не даром кажуть, що "Москва на сльози уваги не звертає". Так само є з о. Родзянком (москалем), Блюмом, Кіріловими, — всі вони роблять одну роботу.

Дивно лише стає, коли деякі люди з титулами, посадами і королівською кровю вірять цій пропаганді і думають, що СССР змінився, чи змінюється на краще. Дивує нас і те, що на таку пропаганду прийшла королева Марія, мати короля Югославії, та принцеса Ілена з Румунії з бувшим румунським королівським амбасадором в Лондоні.

Тож є за що піднести Архимандрита Антонія до сану Єпископа . . .

Лондон. 2. 12. 57. К. Кал-кий.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ КНИЖКИ?

ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... 25 центів.

ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ, — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... 50 центів.

Хто замовить обидві книжечки разом, отримає їх за 65 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

РІВНІСТЬ ЖІНОК З МУЖЧИНАМИ У СПРАВАХ БЕЗРОБІТТЯ

Канадійський міністр праці, М. Стар, сказав, що безробітнім жінкам у Канаді незабаром будуть виплачувати таку саму грошову суму асекураційного (іншуренс), як і мужчинам.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

НАЗВОЗНАВСТВО І БІДА

У торонтонському щоденнику "Ґлоб енд Мейл" за 18 листопада 1957 р. на редакційній сторінці була поміщена стаття п. н. "Багато в прізвищі". Автор статті, д-р В. МекАрі, постійний співробітник згаданого щоденника, гостро накинувся на "чужинецькі прізвища" канадійських громадян. Тому що канадійські громадяни зберігають свої "чужинецькі" прізвища, то тим самим вони перешкаджають цьому процесові, почерез який вони повинні б "стати справжніми канадійськими громадянами".

У відповідь на це преса етнічних груп у Канаді, її організації й поодинокі особи заявили гострий масовий протест, витикаючи д-рові МекАрі англосаксонський расизм, бо він хоче, щоб усі прізвища канадійських громадян були переміненні на англійські.

**

Бо воно, бачите, в Англії бувають чужинці з англійськими прізвищами; в Німеччині є чужинці з німецькими прізвищами; навіть, кажуть, в Україні деякі чужинці не цураються приймати українські прізвища, коли треба. Значить, людина чужа, не наша, і прізвище має наше.

А в Канаді, скаже д-р МекАрі, справа стоїть навпаки: люди наші, а прізвища не наші, — люди канадійські, а їхні прізвища самі "чужинецькі".

І загризся МекАрі. Гірко зажурився!

Ще якби лиш прості люди — Іван, Степан, Гаврило, Данило, що з "лончбаксою" ходять "сури" копати, то б ще сяк-так. Це, сказати б, сірі, безіменні люди. Але тут вам сам бувший канадійський прем'єр Кінґ мав англійське прізвище, прем'єр Сен-Льоран — французьке, прем'єр Діфенбейкер — голяндське... Ні одного "канадійського" прізвища; самі "чужинецькі"!

У розпуку попав д-р МекАрі...

Подумав він собі, видно: перейдіть Канаду від океану до океану і придивіться до прізвищ: англійські, французькі, айриські, скачменські, велшські, німецькі, українські, італійські, польські, мадярські, російські, сербські і т. д. і т. п. Самі "чужинецькі". Хоч би вам на показ одне якесь "канадійське" прізвище!

І гірко стало на душі д-рові МекАрі...

Зажурився він, значить, і сів писати статтю проти "чужинецьких" прізвищ у Канаді. І написав, але не докінчив. Чому? Не знаю. Може не було місця в часописі, чи в думках...

Якщо б цю статтю МекАрі докінчити, то д-р МекАрі мусів би додати ще ось що:

Моє прізвище "МекАрі" так само не канадійське, а скачменське, чи айриське, бо воно починається на **"Мек"**, значить, згідно з моєю теорією, воно в Канаді так само "чужинецьке".

Назар Полин.

A PRIEST SPEAKS HIS MIND
by Rev. P. E. R. O'Gorman

Книжка написана бувшим римо-католицьким священиком, який відкриває різні надужиття, які його спонукали перестати бути католицьким священиком та взагалі виступити з Католицької Церкви. — Книжка має 190 сторін друку й коштує з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

„В І С Т Н И К"
Український часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НОВИЙ РІК

Людське життя з його безнастанною працею все пливе вперед, як повноводна ріка, полишаючи за собою дні, тижні, місяці й роки.

Була людська праця, були здобутки, страти, вдачі і невдачі, були розумні пляни, а були й помилки, — але все те лишається далеко поза людьми. Воно минулося й остаються лише спомини.

Але на хвилях пливучого часу є хвилини, коли люди зупиняються на мить, щоб оглянути минуле, — свої успіхи, свої здобутки, свої недогляди й помилки; щоб розглянути набутий досвід і виробити нові пляни для дальшої праці в житті.

Такі зупинки називаємо **Новим Роком.** Він є конечною потребою життя, і тому мають його всі народи світу.

Дбайливі господарі обчисляють тоді свої надбання; робітники — свої заробітки й видатки; купці — свої прибутки і втрати; ремісники — свої досягнення; державні правителі — свої політичні успіхи й неуспіхи, а поневолені народи — свої переживання, свої визвольні старання і свої минулі надії

**

Перші обрахунки з приходом Нового Року треба б починати від домів, від родин, від домашнього господарства; від того — які ми самі були в минулім році. Чи поводилися гідно, розсудно, розважно? Чи йшли за здоровим розумом, а не за примхами і нерозумними забаганками? Чи не марнували свого добра на щось зайве, замість зберігати його для себе, й лише на корисні справи?

А далі, — чи дбали про розумне виховання дітей у своїм домі? Чи тримали їх в руках і не давали розпуску? Чи вчили дітей релігійности й пошани до своєї мови, до свого народнього імени, до своєї народньої культури й до всіх справ свого народу?

Все це — справи важні, — бо які будуть одиниці, що вийдуть з дому, така буде й громада, і такий буде ввесь нарід; буде розумний, або нерозумний, гідний, або негідний, славний, або погорджуваний. І така доля буде батьків і матерів, що дітей виховували.

Другий обрахунок повинні зробити громади, громадські передові люди, громадські провідники. Скільки в минулім році було недобре обдуманого, скільки помилок, а скільки було такого, що ним сміло можна похвалитися? Скільки було вирозуміння і святої згоди, а скільки спорів, і де була їх причина?

Третій обрахунок повинні зробити політично настроєні групи, — основно розглянути свою групову політику, щоб побачити її сильні, творчі сторони, і сторони слабі, що лише ослаблюють силу загальної народньої справи.

Не самі грошові здобутки й успіхи треба обчислювати, але й свою власну моральну та розумову якість, — які ми самі і яку моральну та розумову силу ми для себе здобули. Чи ми чогось вартісного навчилися, — такого цінного, що вартісним можуть признати його розумні й досвідчені люди; чи стали більше далекоглядними, розсудними, обережними й вирозумілими для других. Лише від того буде залежати краща праця в черговім році.

Ще далі, — наш зір повинен обняти життя всього нашого народу, бож ми його сини й дочки, брати й сестри!

Менша частина нашого народу знаходиться в кращім положенні, на волі, й матеріяльно більше чи менше забезпечена. А більша частина в тяжкій неволі мучиться, неодягнена, голодна, під вічним наглядом наставників і мучителів, у невільниче ярмо запряжена

І наш обовязок про них памятати і безпосередньо чи посередньо давати таку поміч, що давала б їм найперше надію, а дальше приготовляла б способи до їх визволення, способи серед міждержавної політики

Все те, і всі наші обовязки, починаючи від нашого щоденного життя, повинен пригадати нам Новий Рік. Бо від нас, від нашої щирої і розумної праці залежать успіхи в дальшім ході нашого життя

Люди нищать, але люди також і будують, коли в них є запал і витривалість до будування. Велика віра, сильна постанова гідних людей може велику лиху силу перемогти

Колись Адріянополь уважався такою твердинею, якої ніхто не здобуде. Військові генерали так думали. Але прийшов час, і відважні болгари Адріянополь здобули!

Непереможним уважали Наполеона, але прийшов час, і його сила розсипалася. Такий хід людського життя. Але в Святім Письмі сказано, що хто при добрій справі встоїться до кінця, той спасеться, той лиху силу переможе.

Все те треба нам поставити собі перед очі з Новим Роком, а тоді можемо бути певними, що Новий Рік поверне нас до кращого.

КАТОЛИЦЬКА НАУКА ПРО ТОЛЕРАНЦІЮ

Василіянин о. А. Великий, католицький богослов, помістив у „Нашій Церкві", ч. 9/39 обширну статтю, в якій вияснює, як Католицька Церква розуміє релігійну толеранцію

Між іншим, він каже; „**Толерантним можна бути не супроти Божої правди, християнської релігії, але тільки супроти людини**. Толеранція — це не справа релігії як такої, але поодинокої людини, що має релігію. Поодинока людина не тільки може, але й повинна бути толерантною, себто терпимою для інших людських істот. Це є терпимість для особи, а не для такої чи іншої правди" ("Християнський Голос", 1. 12. 1957)

З того виходить, що Католицька Церква заявляє свою боротьбу тільки проти думок і вчинків, коли вони суперечать католицизмові, але не бореться проти осіб, які ці думки голосять і вчинки виконують. Відколи ця теорія настала, наше джерело не говорить. Але теорія не погана. Ще було б краще, коли б і практика така була.

22 СІЧНЯ

В українському історичному календарі, де коротенько в хронологічному порядку подаються найважніші дати замітних подій в історії України, є така дата: 22 січня 1918 р. проголошено Україну Самостійною Державою.

У підручниках історії, в спеціяльних статтях, у наукових розвідках, у споминах очевидців і т. д. про цю подію написано широко. І там підкреслюється п о л і т и ч н е значення акту 22 січня 1918 року.

Це політичне значення ясне: український народ змаганням багатьох поколінь у неволі виборов собі обставини, серед яких мав змогу в і д н о в и т и тяглість української державности, навязуючи її до державности України княжих і козацьких часів. І по сотках років неволі український народ свою державність відновив актом 22 січня 1918 р. Відновив її під гук гармат на всіх фронтах, коли „на всі шляхи наступали вороги на нас", як співається в українській стрілецькій боєвій пісні.

Віковічними мріями, незламною волею і кровю синів українського народу був писаний акт 22 січня 1918 року. І на всіх політичних картах світу появилася чітко викреслена Українська Держава. На нашому глобі-землі своїм духом, своїм тілом, працею і боротьбою викреслив Українську Державу український народ, і з „земної мапи" перезняли її на свої політичні карти народи світу

Політично - історичне значення акту 22 січня 1918 р. для України, що тепер знову поневолена, має істотне значення на всі віки і на ввесь світ. Велика більшість українців, — ці, що ще живуть у нашому поколінні, памятають, що вони були г р о м а д я н а м и Української Держави, і передадуть цей свіжий факт своїм нащадкам. А в очах світу також ще стоїть, як живий, факт, що 1918 року український народ проголосив Україну Самостійною Державою.

Але під зовнішньою стороною акту 22 січня є ще м о р а л ь н е, чисто духове підґрунтя, дякуючи якому здійснення акту 22 січня було можливе. Коли український народ проголосив Україну Самостійною Державою, то це тому, що він х о т і в це зробити. А хотів він це зробити тому, що прагнув національно - політичної незалежности у власній державі. А коли він цієї незалежности прагнув і мав волю її здійснити, то це знак, що він, поки проголосив формальну незалежність, уже раніш став д у х о в о н е з а л е ж н и м.

Це дуже важливий факт, про який, поруч політичного значення, українці особливо пригадують собі кожного року в день 22 січня: Щоб вибороти народові державну незалежність, треба перед тим у своїй духовості вибороти національну д у х о в у н е з а л е ж н і с т ь, моральну самостійність, у розумі, волі й почуваннях, у словах і вчинках, у всіх ділянках українського життя; щоб завжди і всюди — в культурній, політичній, церковній та ін. ділянках нації народ думав с а м о с т і й н о, а не під диктат чужих чинників, які під усякими претекстами **вмішуються у** внутрішні всеукраїнські справи.

Дивиться ріденько, а бачить густенько.

РІДНА ШКОЛА

Від редакції. — У чч. 5-6/1957 журналу "Листи до Приятелів", що його редагує відомий український мислитель д-р М. Шлемкевич (греко-католик), була поміщена стаття греко-католика п. н. "Наша Церква між кесаревим і Божим", в якій автор стверджує такі факти: у цих українських школах на американському континенті, що є під керівництвом Католицької Церкви, католицьке духовенство часом явно вороже виступає проти української мови і українства взагалі, — і автор називає конкретні випадки; щодо католицьких Єпископів-українців, то він каже, що деякі з них часом виголошують патріотичні слова в українському дусі, але за словами не йдуть діла.

Загал українців греко-католиків хвилюється тим явищем. У "Листах до Приятелів" за грудень 1957 р. (ЗДА) М. Стефанів помістив статтейку п. н. "Рідна Школа", в якій висловлює свій погляд на цю справу, і початкову частину якої передруковуємо без змін. Всі підкреслення в статті і пояснення в дужках — наші.

**

"Вже від довшого часу не сходить із шпальт нашої преси важливе питання про виховання української дітвори на американському континенті. В цій виміні думок найбільше уваги припадає (греко-кат.) шкільництву. На думку більшости воно **не сповняє свого національного завдання,** хоч саме задля цього його розбудовано. Дискусійним способом висуваються думки, як зарадити лихові. Напр. автор статті "Наша церква між кесаревим і Божим" (Л. до Пр. чч. 5-6 1957) радить громаді, якщо ієрархи (Єпископи тут католицькі) не перейдуть від патріотичних слів до таких же діл, взятись за контролю церковної діяльности в "людській її частині", яку автор відокремлює від "Божої".

Правда, буває, що церкву контролює громада, але це діється на основі інших засад. У протестантів на основі загального священства вірних (кожен вірний має право проповідувати), у православних на основі соборности (органи Церкви складаються з духовних і світських), у католиків на основі договорів (конкордатів) з світською стороною. **Але в наших умовинах католицька громада не має жодного формального права на будь-яку контролю церковної діяльности, якщо ієрархія (Єпископат) на це не годиться. Сюди належать шкільництво, мова, проповіді. Зрештою так само треба усвідомити собі, що завданням церковних (католицьких) шкіл в Америці не є виховувати патріотів українців чи італійців, чи ірляндців. Їхнім завданням у першій мірі є виховувати непохитних визнавців своєї конфесії, а потім льояльних громадян Америки. Те, чого хоче наша громада (український греко-кат. загал), відходить на останнє місце . . .** .

В такій ситуації найкращою розв'язкою був би перехід до організації рідного шкільництва, яке виховувало б дітей на добрих українців і на добрих американців одночасно".

На китайській території є дуже великі зложжя різних підземних багатств, однак китайці з давніх-давен не використовували їх, бо їхня релігія забороняє їм рити копальні в землі та перевертати "догори ногами" лице "Божественної Держави", як китайці споконвіку називають свою країну.

З НОВИМ РОКОМ

З Новим Роком, браття милі,
В новім щасті, в новій силі
Радісно вітаю вас,
І бажаю, щоб в здоровлю,
В мирі, з братньою любовю
Відтепер ішов вам час.

І бажаю, щоб трудяще
Те життя вам якнайкраще
Без біди минуло всім;
Щоб думками ви міцніли,
Багатіли, — не бідніли;
Щоб веселий був ваш дім.

І бажаю, щоб ми згідно,
Сміло, свідомо, свобідно
Йшли до спільної мети.
В своїй хаті жить по-свому,
Не коритися нікому,
Лад найкращий завести.

Щирій праці Бог поможе, —
Дай вам Боже все, що гоже!

Іван Франко.

ЩО ВОНИ КАЖУТЬ

Недавно в Католицькій пресі, головно в „Світлі" (листопад 1957) і „Нашій Меті" (21. 12. 1957) появилося багато такого, чого промовчувати не можна.

І наша Православна Церква не є в очах „Нашої Мети" „Церквою Христа", бо її будували фальшиві українські патріоти, без віри і розуму, розбиваючи свою прадідну Церкву, — „бо звідки ж має людина, дотого без віри і моральних засад, будувати Церкву Христову?"

Щоби піднести повагу Шептицького, то побіч Шептицького ставлять Шевченка, як двох великих, чи найбільших українців. Хоч те тулення Шептицького до Шевченка є якраз зневагою Шевченка. Бо як можна Шевченка православного, отже й проклятого папою, побіч Шептицького, — поляка і католика, разом ставити? Шевченко ціле своє життя посвятив для добра українського народу, а Шептицький або нічого не робив, де треба було добра для українців щось робити, або „працював" на їх шкоду. У „Світлі" і "Нашій Меті" говорять, що „Братство Українців Католиків" (БУК) є нині великою українського католицькою силою і надією, і воно дасть українцям те, чого їм треба, і виведе їх на праву дорогу і до "єдности" з папою

Вказують, як то нині добре гр.-кат. Церква в Канаді стоїть, - має 4 Єпископи і Митрополита і т. п., хоч ті Єпископи чужими поставлені

**

Хто не знає історії гр.-кат. Церкви (уніятської) і за давної Польщі, і в Галичині під Австрією, і за недавньої Польщі; хто не знає роботи Шептицького, той може повірити балачці католицької преси. Але хто знає і давню і недавню історію гр.-кат. Церкви, хто знає роботу Шептицького, той не тільки не повірить, але буде домагатися, щоб католицьку писанину подрібно розібрати і показати загалові, як дійсно справа мається, — показати тим, які не мали змоги про зачеплені **католиками** справи ближче розвідатись; буде домагатися, щоби показати все не голословними балачками, але історичними дійсними фактами, записаними і переданими самими таки греко-католиками.

Тоді і члени БУКа можуть довідатися, чого дотепер не знали, і побачать, що їх ґрунт не такий сильний, як їм може здаватися.

Ходить найперше не про одну чи другу Церкву, а ходить про правду, яку український нарід повинен знати, або як казав той Шевченко, якого ставлять побіч Шептицького:

Все розберіть,
Та спитайте:
Хто ми? Чиї сини? Яких батьків?
Ким, за що закуті? . . .

Той розумний поклик Шевченка був звернений до всіх українців, отже і до греко-католиків, і тому й вони повинні того поклику послухати. А послухають, то довідаються багато такого, чого дотепер не знали, а вже тоді від розбиття прийде до поєднання, — тільки не з папою!

Сосник.

КАТОЛИЦЬКА АГІТАЦІЯ В ЕНЦИКЛОПЕДІЇ

У "Вірі й Культурі" за грудень 1957 року читаємо:

"Як було, так і далі є: ця Енциклопедія скрізь виставляє і боронить унію й уніятство . . .

"Напр., на стор. 503 говориться буцімто "Російський уряд **відібрав** Дерманський манастир у Василіян і передав православним ченцям". Ні, не відібрав, а **вернув** православним, від яких свого часу насиллям та обманом манастир забрали уніяти.

І таке "уніятське" наставлення по всій "Енциклопедії".

Журнал "Віра й Культура" має тут на увазі "Енциклопедію Українознавства", що її видає Наукове Товариство ім. Шевченка в Зах. Европі.

ЦЕРКВА, ВИСЕЛЕНЦІ І „ЩЕ ДИВНІША СПРАВА"

Виселені з Ізраїля араби, в числі 900,000, без даху над головою примирають з голоду на пустині. І ніхто ними не заопікується; ніхто не хоче зрозуміти, що вони є „люди, а не політичний футбол". Так сказав д-р Е. Ріс, представник Комісії Міжнародніх справ Церков (протестантських) та конференції протестантів, католиків і жидів, де обговорювано міжнародні справи втікачів і веселенців.

Але „ще дивніша справа", сказав він, що ще пять років тому Обєднані Держави ухвалили суму 200 мільйонів долярів, щоб для виселених з Ізраїля арабів побудувати доми і дати працю, однак ухвалена сума і досі лежить в Обєднаних Державах неспожиткована; і то тільки... „з політичних причин".

Лихий — лихом погибає.
На милування нема силування.

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY
by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

НА ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

АЙТУНА, Саск. З Похорону бл. п. Еви Кусий; збірку прислав о. М. Коленич $25.00

ТИНДАЛ, Ман. З Похорону бл. п. Юліяни Мороз; збірку прислав о. Іг. І. Скакальський 22.47

ОВКВИЛ, Онт. З Похорону бл. п. Антоніни Шепель; збірку прислав п. Н. Ромза 21.00

МЕЛВИЛ, Саск. З Панахиди по бл. п. Василеві Пилатові; збірку прислав о. М. Коленич 21.00

МИРНАМ, Алта. З Похорону бл. п. Теклі Яремчук; збірку прислав о. С. Греділь 20.93

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. З Поминального Богослуження по бл. п. М. Венгерові; збірку прислав п. М. Сторож 17.20

ВОТЕРФОРД, Онт. З нагоди ювілею 30-ліття о. Прот. І. Тріски; збірку прислав п. В. Баюс 15.00

ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. З Похорону бл. п. М. Навальковської; збірку прислав о. Прот. М. Фляк 13.00

ІТОНІЯ, Саск. — З Похорону бл. п. Кирила Бойчука; збірку прислав п. М. Гуменний 12.25

ВЕСТ БЕНД, Саск. З Похорону бл. п. Григорія Фенюка; збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 12.00

СМОКІ ЛЕЙК, Алта. З Похорону бл. п. Петра Бабича; збірку прислав о. П. Сацевич 12.00

ЕДМОНТОН, Алта. З Хрещення Ричарда Данила, синка Мирослава і Ген Ілащуків; збірку прислав о. Прот. М. Фик 11.25

ДНІПЕР, Саск. З нагоди 50-ліття з дня Вінчання Гната і Параски Дружків; збірку прислав п. І. В. Снятинський .. 11.00

ЕРВУД, Саск. З нагоди Вінчання Марії, дочки Івана і Анастасії Голяків; збірку прислав п. В. Демків 10.20

ТОРОНТО, Онт. З Похорону бл. п. о. Прот. Уляна; збірку прислав о. Прот. П. Самець 10.00

НОРТ БЕТЕЛФОРД, Саск. — З нагоди 25-ліття подружжя Степана і Марії Гарбузів; збірку прислав о. О. Хомяк 10.00

ВАКАВ, Саск. З нагоди 15-ліття подружжя о. Юрія і добр. Туржанських; збірку прислав о. О. Хомяк 10.00

АТІКОКАН, Онт. З Похорону бл. п. Ф. Ольховецької; збірку прислав о. В. Бойчук 10.00

ГАЄС, Саск. З нагоди Вінчання Нестора і Лідії Олійників; збірку прислав о. П. Зубрицький 10.00

ВАЙТБІЧ, Саск. — З нагоди Вінчання Івана і Стефанії Голінатих; збірку прислав о. П. Зубрицький 10.00

ТАФНЕЛ, Саск. З Похорону бл. п. Петра Арабського; збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 10.00

НАЄГАРА ФОЛЛС, Онт. З Похорону бл. п. Мирона Нагірного; збірку прислав п. П. Кокор 10.00

ГРОНЛИД, Саск. З Похорону бл. п. Онуфрія Данилюка; збірку прислав о. Прот. Д. Денисюк 10.00

ЕДМОР, Саск. З Похорону бл. п. Олекси Остаповича; збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 10.00

ВИНДЗОР, Онт. З Похорону бл. п. Василь Дубця; збірку прислав п. Е. Антонюк 10.00

ПАЙН РИВЕР, Ман. З нагоди 50-ліття Вінчання панства Маюків; збірку прислав п. С. Присяжнюк 10.00

ЄЛЛОВ КРІК, Саск. З Хрестин Ірини Галини, донечки отця і добр. Зузаків; збірку прислав о. Туржанський 10.00

ДРОБОТ, Саск. З Похорону бл. п. Григорія Чорнія; збірку прислав о. П. Бублик 10.00

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. З Похорону бл. п. Віри Турубчук; збірку прислав о. Прот. А. Новицький 10.00

КАДВОРТ, Саск. З Похорону бл. п. Василя Кіндрачука; збірку прислав о. Ю. Туржанський 10.00

ВЕГРЕВИЛ, Алта. З Похорону бл. п. Василя Пилипчука; збірку прислав о. Прот. С. Гребенюк 10.00

ВИТКІВ, Саск. З несподіванки для п. Н. Іванчука; збірку прислав п. Р. Стокалко 9.75

ВАКАВ, Саск. З святкування дня уродин п. М. В. Луцюка; збірку прислав о. Ю. Туржанський 9.50

РІДЖАЙНА, Саск. З прийняття на на честь отця і добр. Апонюків; збірку прислав п. Н. Масиник 9.10

СМОКІ ЛЕЙК, Алта. З Похорону бл. п. Петра Варового; збірку прислав о. П. Сацевич 8.00

НАЄГАРА ФОЛЛС, Онт. З нагоди 50-ліття з дня Вінчання Павла й Анни Кокорів; збірку прислав п. Іван Гладинюк 8.00

ОШАВА, Онт. З нагоди 25-ліття з дня Вінчання Василя й Олени Мосаранчанів; збірку прислав о. Д. Лучак 7.50

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. З нагоди 25-ліття з дня Вінчання Антона і Стефанії Музиків; збірку прислав о. Прот. А. Новицький 7.50

КИРКЛЕНД ЛЕЙК, Онт. З нагоди 50-ліття з дня Вінчання Василя і Мокрини Тимбульських ;збірку прислав бл. п. о. Прот. В. Вишиван 7.00

ТОРОНТО, Онт. Пані Єлисавета Волошина, на спомин свого мужа бл. п. Василя; збірку прислав о. Ю. Цукорник 7.00

НЮ ВЕСТМІНСТЕР, Б. К. З Вінчання Богдана Боярчука і Одарки Василович; збірку прислав п. К. Боярчук 7.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Онуфрія Підгайного; збірку прислав о. Іг. І. Скакальський 6.50

НАЄГАРА ФОЛЛС, Онт. З нагоди 25-ліття з дня Вінчання Івана і Надії Біловських; збірку прислав п. П. Корбан 6.00

ВІННІПЕГ, Ман. З Похорону бл. п. Григорія Чернівчана; збірку прислав о. Прот. С. Ґерус 5.00

ГАЄС, Саск. З Богослуження в День Подяки; збірку прислав о. П. Зубрицький 5.00

АРРАН, Саск. З Поминок по бл. п. Олені Нисторук; збірку прислав о. П. Зубрицький 5.00

ЛЯШІН, Кве. З нагоди 50-ліття з дня Вінчання Г. і А. Майковських; збірку прислав о. Прот. К. Квасницький .. 5.00

ГЕМИЛТОН, Онт. З Хрестин Володимира, сина Петра й Ольги Іванців; збірку прислав п. В. Баюс 5.00

МЕЛФОРТ, Саск. З нагоди 25-ліття подружжя п-ва Горчинських; збірку прислав п. С. Возняк 5.00

ОШАВА, Онт. З нагоди 50-ліття з дня Вінчання п-ва Тачіїв; збірку прислав п. І. Тимочко 5.00

ЕНДРЮ, Алта. З Похорону бл. п. Юрія Ропчана; збірку прислав п. І. В. Гуцуляк 5.00

МІКАДО, Саск. Союзу Українок Канади, з нагоди 25-ліття місцевого відділу 5.00

НЮ ВЕСТМИНСТЕР, Б. К. З Похорону бл. п. Войтка Криліцького; збірку прислав о. О. Костюк 5.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Вікторії Козуб; збірку прислав о. Прот. П. Запаринюк 5.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Домки Ілащук; збірку прислав о. Прот. П. Запаринюк 5.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Дмитра Керелюка; збірку прислав о. Прот. П. Запаринюк 5.00

ТОРОНТО, Онт. З нагоди 50-ліття з дня народження пані Стефанії Григоряк; збірку прислав о. Прот. Д. Фотій 5.00

КЛАЙД, Алта. З нагоди 32-ліття з дня Вінчання Семена і Евгенії Маґасів; збірку прислав о. П. Блажук 5.00

ГОДСОН БЕЙ, Саск. Пан Евстахій Демків прислав 5.00

СПРУСФІЛД, Алта. З Похорону бл. п. Ксені Говіцької; збірку прислав о. Прот. О. Фляк 5.00

РЕДВОТЕР, Алта. З Панахиди по бл. п. Стефанові Киріякові; збірку прислав п. І. Василик 5.00

ГЕМИЛТОН, Онт. П-во Михайло і Емілія Бордуни, з нагоди Вінчання їх дочки з п. В. Варем; пожертву доручив о. Прот. В. Федак 5.00

МОНТРЕАЛ, КВЕ. Пан Г. Залуський прислав з Ювілею п. Кипібіди 5.00

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Пожертва від Недільної Школи; прислав о. В. Бойчук 5.00

СУ СЕЙНТ МАРІ, Онт. З Хрестин Віри Марії Гарас; збірку прислав п. І. Богданець 5.00

ІНСІНГЕР, Саск. З Похорону бл. П. Михайла Сербая; збірку прислав о. П. Бублик 5.00

ТИСДЕЙЛ, Саск. З Похорону бл. п. Єлисавети Українець; збірку прислав п. С. Б. Микитюк 5.00

ГРИМСБІ, Онт. Пожертва від української православної парафії; прислав о. Ю. Цукорник 4.25

СТІНЕН, Саск. З Панахиди по бл. п. Лентієві і Марії Цурканах; збірку прислав о. П. Зубрицький 3.50

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. Івана Ткачика; прислав о. Протопресв. Г. Метюк 3.00

ВОТЕРФОРД, Онт. З весілля Ярослава і Джені Ґульків; збірку прислав п. Н. Дебрин 3.00

ВИНДЗОР, Онт. З Вінчання Патриції Базлик і Сильвера Люваджі; збірку прислала пані М. Ґурґула 3.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Григорія Шарлая; збірку прислав о. Прот. П. Запаринюк 2.50

ВАЙТБІЧ, Саск. З Панахиди по бл. п. Василеві Бутері; збірку прислав о. П. Зубрицький 2.50

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Домки Цибуляк; збірку прислав о. Прот. П. Запаринюк 2.20

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Григорія Тимчука; збірку прислав о. Прот. П. Запаринюк 2.00

ЛИНДОРА, Па. о. Юрій Гнатко .. 2.00

ЧЕМПІОН, Алта. Пані Марія Кузів 2.00

БРЕНДФОРД, Онт. Пан С. Цибульський 2.00

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Пан Н. Євчин 2.00

МОНТРЕАЛ, Кве. З нагоди 35-ліття з дня Вінчання Йосифа і Анни Вівчариків; збірку прислав п. С. Лученко 2.00

ШІКАГО, Ілл. Пан Никола Ґудз 1.50

ПАРМА, Огайо. Пан І. Марцинюк 1.50

ТОРОНТО, Онт. Пан П. Мандзюк 1.00

КОРОНЕЙДО, Алта. Пан С. Хаба 1.00

ОБЕРОН, Ман. Пан Іван Слезак 1.00

ҐИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. Пан Іван Мисюрик 1.00

ОВКБЕНК, Ман. П. Михайло Ревуцький 1.00

ВИНДЗОР, Онт. П. Ф. Касюрак 1.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пан М. Бабляк 1.00

ВИЛЛИНҐДОН, Алта. Пан Н. Макарецький; прислав о. С. Столярчук 1.00

ЕМБРИДЖ, Па. Пан Михайло Шибінський .... .50

Евентуальні мимовільні недогляди в цій листі, за які ласкавих жертводавців заздалегідь перепрошуємо, прохаємо спростувати , і вони будуть виправлені.

Адміністрація "Вістника" сердечно дякує жертводавцям за їхні щирі пожертви, а зокрема дякуємо кожному, хто проводить збірки на пресовий фонд та взагалі допомагає Видавництву "Вістника".

Адміністрація "Вістника".

Не святий — щоб не згрішив, не чорт — щоб не спокутував.

Широкі ворота увійти, але вузькі вийти.

КНИЖКИ! КНИЖКИ! КНИЖКИ!

В книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на мімографі). 108 стор. 2.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
БІБЛІЯ в українській мові, Старий і Новий Заповіт, в оправі. Ціна 2.50
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія - Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон — 167 стор. Ціна .50
КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво. — Митрополит Іларіон — 32 стор. Ціна .10
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор. 45. Ціна .30
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко 100 стор. Ціна 1.00
ЛІТУРГІКА — (Дяківський Курс) — Прот. Є. Грицина (на мімографі — 49 стор. Ціна 1.00
МАЛИЙ КОЛЯДНИК — на 20 стор. Ціна .10
МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви. — Прот В. Кудрик — Том І — 254 стор. Ціна .75
Том ІІ — 286 стор. Ціна .75
Том ІІІ — 252 стор. Ціна .75
Том IV — 256 стор. Ціна .75
МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор. Ціна .75
НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том І — стор. 294 в оправі 7.50
брошурована 6.00
Том ІІ — стор. 398 в оправі 7.50
брошурована 6.00
НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР — ціна 1.00
ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук .25
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родин, 28 стор. Ціна .50
ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор. 64 Ціна .25
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін. — Ціна 2.00
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. Ціна .50
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік. Стор. 334. Ціна .35
РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік. Стор. 206. Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік. Стор. 160. Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна .25

СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50
ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна .30
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон. 180 стор. Ціна .75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) — Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .50
ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15
ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. Ціна .50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович 110 стор. Ціна .50
ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна .25
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 6.50

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна 5.00
ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25
ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на мімографі). 57 стор. Ціна 3.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі золочений. Ціна 6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна 5.50
МОЛИТОВНИК - „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ - в красках — малинова, темно-зелена або ясносиня. Оправлені в плющ і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів. Розмір — 16x11x2¼. Ціна $125.00
Мала — 9x7x1½. Ціна 35.00
ОКТОЇХ - або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському — 18 стор. Ціна .75
СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .50
СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00

СЛУЖБА НА ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 17 стор. Ціна .50
ТРЕБНИК. Частина 1., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
Брошурований 5.00
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. — Прот. С. В. Савчук. Ціна .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Ґерус. Ціна .50
ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту Кляса І—40 лекцій .85
Кляса ІІ—40 лекцій .85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .35
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 — pages 3.00
The Great Prince St. Vlarimir — also My Church and My Faith — by Rev. Nicholas Fedorovich .50
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 228 pages — Contains. Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound 2.00
Paper bound 1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages .05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages .30
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth bound — 7.50
Paper bound 6.00
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .30
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 5.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages 2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", ЗДА, за листопад 1957 р. говорить про конечність „а м е р иканізації" Православної Церкви в Америці, яка (американізація) „конечно потрібна в такій поступовій країні, якою є Америка", як сказано в цім журналі. — „Ревю оф Іст. Ортодоксі" — це орган Церкви Царгородської Патріярхії на Америку. Під „американізацією" тут, мабуть, треба розуміти спроби Царгородської Патріярхії очолити Православну Церкву всіх національностей (етнічних груп) в Америці. І звідси тут спроби затерти національне обличчя (українське, білоруське і ін.) у Православній Церкві, щоб легче було усунути їхню автокефальність та узалежнити їх від Царгород. Патріярхії.

● Вірменська Національна Апостольська Церква в Америці підлягала юрисдикції московського Патріярха, але восени 1957 р. вона цілком вийшла з-під цієї залежности, бо „не бажала, щоб совєтські політичні доктрини просочувались до вільного світу через Вірменські Церкви". Одночасно згадана Церква в Америці підпорядкувалася проводові вірменської Церкви в Бейруті (Ливан). З Ливану до Ню Йорку прибув вірменський А р х иепископ Хорен Паройяна 18. 10. 1957

● Конференція Інтернаціональної Ліги навернення до Апостольської Віри відбулася в Пулборо, Англія, в днях від 5. 9. 1957 по 12. 9. 1957. Участь узяли Церкви: Англіканська, Єпископальна Шкотії й Америки, Старо-Католицька Німеччини, Швайцарії й Голяндії. Лютеранська Швеції й Німеччини, Реформована Голяндії, і запрошені представники Православної Церкви — Грецької, Української Автокефальної і Сербської. — Обговорювано питання: 1. Єдина Христова Церква і поділ християн. 2. Таїнство Св. Евхаристії. 3. Відновлення Єпископату в Протестантських Церквах на континенті. 4. Тайна Сповіді. 5. Звіти з місць про роботу в напрямі зближення Християнських Церков.

● Українська Автокефальна Православна Церква на терені Вел. Британії має в своїй постійній духовній опіці еміґрацію козаків-самостійників (мабуть, головно донців), що вважають себе окремим народом, і борються за створення самостійної К о з ацької Держави. Ще 1953 р. в складі Укр. Авток. Правосл. Церкви у Вел. Британії утворився православний Козачий Деканат, на чолі якого стоїть о Прот. Захарій Поляков.

● На сторінках „Українського Православного Слова" за грудень 1957 р. один з читачів помістив свого листа, в якому доказує, що грошову допомогу з Америки й Канади, яку православні українці дають українцям-залишенцям в Европі, краще було б висилати не кожному індивідуально до Европи, а посередньо — через Центральні Церковні установи в ЗДА і в Канаді. Автор твердить, що коли поодинокі жертводавці самі безпосередньо висилають свої пожертви на адреси проводів парафій в Европі, то бувають випадки, що дійсно потребуючі парафіяни дістають з цього менше, ніж менш потребуючі, і пожертви використовуються для „особистих інтересів".

● „Кенедіен Чирчмен", ч. 20, 1957 р. — орган Англіканської Церкви в Канаді, помістив листа Е. С. Симпсона, мешканця Ванкуверу, якого він написав із своїх відвідин у червоному Китаї. Він пише з Шанггаю, що „більшість китайського народу стоїть за урядом" комуністичним, і що „вони мають релігійну свободу". Він написав на тій підставі, що бачив там одну англіканську й одну баптистську церкву. — Що Е. С. Симпсон написав собі, то одна справа, але що церковний орган безкритично, в повній вірі це містить без коментарів — то вже дивно. Адже він знає, що переслідування всіх релігій і Церков, навіть Англіканської, в червоному Китаї було і є, та ще збільшується.

● Духовенство на Кипрі домагається від уряду Англії, щоб він дозволив Архиеп. Макаріосові повернутися на Кипр, з якого британці виселили його. Звичайно, він і далі очолює Православну Церкву на Кипрі і є духовим провідником кипрійських греків. У наслідок великого успіху акції Архиеп. Макаріоса на форумі Обєднаних Держав мин. року, британський губернатор Кипру, Ю. Фут, з початком січня ц. р. виїхав до Лондону на наради.

● У канадійській пресі ширший відгомін викликала стаття в британському місячнику „Інтелідженс Дайджест", яка приходить до такого висновку: „В сучасному загрозливому положенні нам потрібний динамізм, що його може нам подати тільки надприродне християнське відродження".

● Преса подає, на основі приватного листа з України до ЗДА, що в Станиславові помер 78-літній греко-кат. Єпископ Іван Лятишевський.

● У Ляйпціґу (підсоветська Східня Німеччина) комуністична влада почала судовий процес над священиком З. Шмуцером. Його судять за те, що він, як говорить акт оскарження, виступив проти працювання в неділю на підприемствах і серед студентів провадив церковну діяльність.

КОРОТКІ ВІСТІ

● Цьогорічне Різдвяне поздоровлення народам Комонвелту королева Єлисавета II передала по радіо й перший раз по телевізії, — для 150 мільйонів людей.

● На нарадах держав НАТО 19. 12. 1957 р. в Парижі канадійський міністр закордонних справ, Сидні Смит, заявив, що Канада готова бути посередником у розмовах між СССР і державами Заходу, „коли ми уважаємо, що можемо бути корисні". М. Хрущов у відповідь сказав, що С. Смит „підтримує советську політику „мирного співіснування".

● У неділю 29 грудня м. р. над ранком згоріла в Оттаві 8-кімнатна католицька сепаратна школа. Шеф пожежної сторожі перконаний, що школу хтось підпалив

● Десятки щоденників у всій Канаді подорожчали. часопис, що досі коштував 5-7 центів, тепер коштує 10 ц. Причина подорожчання - зріст ціни паперу, праці і т. д.

● Стастичне бюро в Оттаві подало, що від 16 жовтня по 16 листопада число безробітніх у Канаді зросло на 84,000 тисячі, і разом становить 208,000 безробітніх. Міністр праці М. Стар сказав, що уряд робить скорі кроки для того, щоб приспішити програму зимових робіт: будова кораблів, підтримування неоплатних копалень і т. д., щоб затрудити безробітніх.

● Конференція НАТО (15 держав оборонної Північно-Атлянтійської Організації) заявила, що вона готова переговорювати з СССР у справі припинення зброєнь. Цю пропозицію відкинув міністр закордонних справ СССР, Андрей Громико, заявляючи, що цю справу повинні вирішувати Обєднані Держави, а не тільки СССР і НАТО.

● Число студентів у всіх канадійських у н і в е рситетах 1957 року становило 85,000. Учнів, від 5 років життя по 13 клясу, нараховувалося 3 мільйони 750 тисяч.

● Президія КУК 14 грудня 1957 р. вислала з Канади телеґраму до НАТО в Парижі, на руки канадійського премєра Дж. Діфенбейкера. В телеґрамі КУК запропонував канадійській делеґації займати в нарадах НАТО таке становище: 1. Проголосити право на незалежність н а р о д і в СССР. 2. Оснувати дослідний центр для визвольних рухів. 3. Переконувати Захід, що сильна мораль поневолених у СССР народів - це для мирних цілей НАТО сильніший засіб, ніж саме технологічне забезпечення.

● Т. зв. „середня кляса" (спеціялісти, к а н ц е лярійні працівники, торговельні робітники і т. п.) в Америці за останніх 15 років подвоїли свої прибутки, і ця кляса почала сильно зростати. 15 років тому найсильнішу групу становили громадяни, що заробляли від $1,000 до $2,000 річно, а тепер найбільше число становлять ці, що річно заробляють від $5,000 до $7,000. Таких в ЗДА в 1957 році було 11 мільйонів 640 тисяч.

● ПАУК (П а н-А м е р и канська Українська Конференція) - проводить політичну акцію на терені Обєднаних Держав шляхом особистих зустрічей з представниками поодиноких держав. І так, напр., 12 грудня 1957 р. гостем ПАУК в Ню Йорку була група амбасадорів деяких держав, що є членами ОД.

● Маршал Рокосовський, народжений у Польщі, був одним із заступників міністра оборони — маршала Малиновського (н а с т упника марш. Г. Жукова, якого м. р. усунено). На початку січня Рокосовського усунено з цього становища. Думають, що йому призначене якесь спеціяльне завдання.

● Варшавське „Наше Слово" то офіційний часопис комуністичної партії, що його видають українською мовою для українців, 1947 р. виселених поляками з Лемківщини, Холмщини й Підляшшя. Польський к о м уністичний уряд спонсорував також Українське Суспільне Культ. Т-во, (УСКТ), засноване для українців у Польщі. І це „Наше Слово" у Варшаві 27 жовтня 1957 р. пише, що „на кількох воєвідських к о н ференціях УСКТ можна було почути слова похвали для УПА" (Української Повстанської Армії), і що „те саме пишуть деякі автори анонімів, посиланих до редакції" („Нашого Слова"), в яких „є погрози, що коли українці повернуться на Лемківщину, то ріка Сян буде червона від російської крови". — В „Народній Волі", ЗДА, з 26. 12. 1957 р., озвався тверезий голос, який остерігає тих українців у вільному світі, що приймають це у добрій вірі. Він твердить, що тут діє польська таємна провокація, щоб мати причину ще більше винищувати українців.

НОВЕ ЦІННЕ НАДБАННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ БОГОСЛОВСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Архиепископ Михаїл: „Пояснення трудних місць Євангелії від Іоана (Симфонія Святого Письма)", Торонто - Канада, 1956. Стор. 243.

„Все Писання Богом натхненне, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в справедливості" (2 Тим. 3,16).

Такими словами окреслює Св. Апостол Павло значення для християнства Святого Письма — центрального джерела Богооб'явлення і науки віри та життя. Саме тому Святе Письмо — це книга, що в усі віки, серед усіх народів, ніколи не втрачала актуальности, найбільшої пошани й авторитету. Це — твір, який завжди стояв безмірно вище за всі найвидатніші плоди творчости людського духа і який, як ніяка інша книга, був і завжди буде відомий найбільшій кількості людства на землі.

Через таку велику вагу Священного Писання для людини-християнина, необхідно, щоб кожний, мірою можливости, вивчав його і пізнавав Істину, що в ньому зберігається. Церква, у своїй учительній діяльності, велику вагу приділяє читанню й поясненню Св. Письма під час Богослужень, але, звичайно, не може охопити тут його в цілості. Отже, кожний християнин зокрема повинен, для своєї ж користи й духовного зросту, читати Писання, роздумувати над ним і навчатися з нього.

Але в читанні і вивченні Св. Письма є певні труднощі. У ньому містяться безмежно глибокі своїм змістом Істини Богопізнання, що їх не можливо збагнути обмеженим людським розумом; є численні місця, які можна по-різному пояснювати, хоч, звичайно, правильна лише одна інтерпретація, а саме той зміст, який вкладено Богонатхненними авторами. Трапляються місця, які можуть, без належного зрозуміння, здаватися суперечними одні одним. Нарешті, для того, щоб якнайбільш повно зрозуміти зміст читаного у Святому Письмі, треба доповнювати його пізнанням історичних, географічних, політичних, етнографічних та інших обставин, на тлі яких відбувалися події Старого й Нового Заповітів.

Коротко кажучи, звичайне читання Св. Письма — корисне, бо кожен може знайти в ньому науку, настанову, пораду чи потіху. Але таке пізнання не буде повне: для пересічної людини, без богословської підготовки чи додаткових студій, дуже багато з прочитаного залишиться незрозумілим, а дещо можна зрозуміти й невірно.

Ось через що, з найдавніших часів історії християнства, численні Отці й Учителі Церкви та видатні богослови складали, на підставі вчення Вселенської Церкви, пояснення до Св. Письма у формі пояснювальних бесід - гомілій, трактатів, тлумачень та інших екзегетичних праць. У них вони з'ясували дійсне значення важких до зрозуміння місць, порівнювали й узгоджували науку окремих авторів Писання і давали різні вказівки до правильного розуміння змісту.

Православна богословська література багата на такі твори екзегези Св. Письма. Але, у звязку з подіями останніх десятиліть, більшість тих творів для широкого загалу майже недоступна, тим більше — мовами слов'янськими. І тому з радістю треба привітати появу першого такого твору українською мовою, що великою мірою допоможе заповнити глибоку прогалину в цій ділянці і, треба сподіватися, викличе нове зацікавлення Святим Письмом серед вірних нашої Церкви. Це — твір Архиепископа Михаїла: **„Пояснення трудних місць Євангелії від Іоана (Симфонія Святого Письма)".**

Автор, відомий православним українцям не тільки, як зразковий Архипастир, а і як видатний богослов, проповідник і церковний письменник, людина з глибокою ерудицією в багатьох ділянках знання, а зокрема — великий знавець Святого Письма, — зробив своєю новою працею дійсно цінний вклад до нашої, бідної покищо, української богословської літератури. Архиепископ Михаїл вибрав для свого першого великого екзегетичного твору саме Євангелію Іоана — серед усіх інших творів Св. Письма найглибшу своїм змістом, а водночас і одну з найважчих для зрозуміння.

У своїй праці Владика Михаїл розбирає Євангелію Іоана рядок за рядком, до кожного даючи належне пояснення та докладніше з у п и н яючись на питаннях, які того вимагають. Але завдання автора - не тільки у простому вияснені трудних місць; бо не випадковий підзаголовок праці „Симфонія Святого Письма". П р о д о в ж усього твору Архиепископ Михаїл і користувався засобом синтези, доповнюючи вислови Євангелиста Іоана відповідними місцями з інших Євангелистів, Апостолів, Пророків та інших авторів Св. Письма. Таким чином читач має змогу не тільки правильно зрозуміти все, що говорить Євангелист Іоан, а й мати перед собою повну картину того, чого навчає Св. Письмо взагалі. Такої синтези можна частково досягти й самому, читаючи Св. Письмо з „паралельними місцями", але на те треба, знову ж таки, доброї богословської підготовки. Архиепископ Михаїл це подає в готовому вигляді, при тому в ясному, зрозумілому викладі.

Мова автора — спокійна, сповнена благоговінням перед величчю Євангельського змісту. А це, зокрема, промовляє на користь цієї праці, коли порівнювати її, наприклад, з іншим, доступним тепер у перекладі на англійську мову, православним екзегетичним твором грецького богослова й філософа А. Макракіса (1831-1905) - - „Інтерпретація усього Нового Заповіту", де є чимало фанатизму і невідповітно гострих для такого твору висловів.

В основному праці Архиепископа Михаїла покладено його лекції в Богословській Академії в Мюнхені, в 1947-1948 р. р. Студенти Академії, напевне, ніколи не забудуть того щирого, неприхованого зворушення, з яким слухали виклади Владики Михаїла, у той час Архиеп. Мюнхенського. І не можна сумніватися, що з таким самим зворушенням читатимуть та використовуватимуть цю працю й пастирі-проповідники й вірні нашої Церкви. Треба лише побажати, щоб цей цінний дар Владики Михаїла своєму народові й Церкві був належно оцінений нашим суспільством, а це, безумовно, додасть Достойному Авторові нових сил і енергії для дальшої корисної творчої праці.

Мгр. Ол. Воронин.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ ВІННІПЕГ

Канадійське Д о помогове Товариство, що існує при церкві Св. Михаїла, 15 грудня 1957 р. врочисто відсвяткувало свою 26-ту річницю.

Службу Божу й Панахиду за спочилих членів Т-ва відправив о Парох церкви Св Михаїла, Прот. С. Ґерус з двома Дияконами о. Г. У. лодом і о. Б. Древецьким

По Службі Божій відбувся братський обід в церковній залі та привіти делеґатів.

Від Громади Св Михаїла привіт склав голова Церковної Громади, П. Кравчук, від Братства Св. Михаїла (молодших) О Палиброда, від Братства Св. Михаїла (старших) Т. Виннчук, від церковного Сестрицтва Р Бурдейна, а від Жіночого Т-ва ім. О. Кобилянської — голова Т-ва В. Горяк.

Кінцеве слово і привіт виголосив о С. Ґерус

Програмою свята керував голова Канадійського Т-ва п Паньків

Учасник.

ДЕЩО З РІДЖАЙНИ

Українська Православна Церковна Громада провела осінній сезон у праці на всіх ділянках. Для неї, як і для інших організацій, що коло неї гуртуються, найважнішою ціллю є приготоватися духово й матеріяльно до будови величавого храму в столиці Саскачевану. Жіноче Товариство, Народній Дім та о р г а н і з а ц і я молоді С.У.М.К. напружують свої сили, щоб цю високу ціль осягнути якнайскоріше.

Теперішня наша церква стає щораз тіснішою, і не може вмістити у ч а с ників Богослуження. Замалий і Народній Дім, а поле релігійної і народньої роботи треба поширити і підносити ще на вищий рівень

Всі ті справи наше членство розуміє, ними клопочеться і шукає для них розвязки

З кінцем серпня нашим провідником став о. В. Апонюк, бо він призначений нам за Пароха. І відчулось відразу його щирість та відданість справі, а при тім і досвід на своїм становищі.

Включалися в громадську працю та обовязки й добродійка, як членкиня Жіночого Товариства і як знавець дяківського діла. Їх дочка Наталя збільшила ряди молодих діячок. Шкільна її роробота, як студентки місцевої колеґії, не перешкоджає їй присвячувати багато часу громадській діяльності. Її високий український вишкіл, а також музичний, усе знаходять догідне поле до використання.

У нас діють Українська і Недільна школи, для яких маємо відповідний учительський склад. Прикрасою наших Богослужень є наш хор під проводом п. І. Криптула. Довголітнім дяком Громади є п. Г. Корпан. Свій обовязок сповняє він для Громади безплатно протягом багатьох літ. Його помічником, а разом і солістом з гарним голосом, у нашім хорі є п. В. Мудрий.

Кожна наша Відправа складається з Ранньої, Літургії і Вечірні.

Громада видає свій „Обіжник" кожного місяця і поштою розсилає його членам.

Важніші імпрези цього сезону були: Осінній базар Громади, „Куряча" вечеря, базар СУМК і кілька весільних обідів.

Наші представники і багато членів були на відкритті долішньої частини церкви в Мус Джо

Всі наші організації посилали своїх делеґатів на з'їзд СУС у Йорктоні.

Відбулося у нас „Свято книжки" заходами Жіночого Т-ва. З цієї нагоди відбувся концерт і перекуска. Господинею свята була голова Ж. Т-ва пані Зенчишин Діточий хор виступав під проводом пані Криптул. Реферат читала пані Масиник. Були деклямації. Промову виголосив о. Протоієрей. Варто згадати, що в нас відбулося незвичайне родинно-громадське свято для вшанування довголітньої членкині Громади і почесної сестриці — пані Анклевич. Вона довголітня і надзвичайно заслужена членкиня Жін. Т-ва. — Це був ювілей 80-ліття з дня її народження. Відповідним і милим „несподіванним" прийняттям ушанували свого нового о. Пароха і його родину. Привіти склали представники всіх товариств. Вручили їм подарунки.

У спільнім Листопадовім Святі виступав наш хор, деклямували пані Ланчук і панна Люба, а о. Парох виголосив промову. Свято влаштував відділ КУК у Реджайні.

Наш хор виступав також на фестивалі колядок, в якім брали участь різні хори міста Реджайни.

Свято-Миколаєвський концерт відбувся в неділю 22 грудня ввечері. Були хорові точки, деклямації, гра на різних інструментах, а на закінчення Св. Микола роздав дарунки всім присутнім дітям.

Всі організації відбули річ-

ні загальні збори і вступають у новий рік з новими зарядами.

Церк. Громаду очолює Іван **Зенчишин, Жіноче Товариство** — пані Марія Юзик, Народній Дім — **п. Челяк, СУМК** — п. Охітва.

Купили ми від міста площу під нову церкву за пять тисяч долярів, і маємо вже поважну суму готівки на нову будову.

Щасти Боже з Новим Роком!

Місцевий.

ГРОМАДА ОЖИЛА

Як багато добра може зробити одна людина в громаді — може служити прикладом о. Юрій Ференців.

Майже 3 роки Громада Св. Петра і Павла в Ніагара Фалс знаходилась на якійсь „мертвій точці". Людей до церкви приходило мало, тарілочний збір не покривав мізерної платні священика - $35.00 за Богослуження. Місячні збори завжди проходили в безплідних дискусіях, нічого не вирішивши, а на річних не можна було вибрати заряду (бо ніхто не хотів), і для вибору заряду приходилось скликати 2, а то й 3 рази збори, і вибраний з таким трудом заряд по кількох місяцях праці резигнував, і знову треба було вибирати новий. На протязі 3 років не влаштувалось базару, немало членів відійшли від Громади.

З приходом о. Ю. Ференцева 1-го вересня 1957 року Громада ожила. 8-го вересня жіноцтво влаштувало прийняття для нового священика; на перших же місячних зборах 22 вересня було ухвалено піднести священикові платню — 50 дол. за Богослуження, та приступити до будови апартаменту для священика, а також влаштувати осінній базар.

Хоч деякі люди під чиїмсь впливом старалися загальмувати справу, але все ж робота пішла; за 3 місяці зроблено таку роботу. Успішно відбувся осінній базар, який приніс понад 800 долярів чистого прибутку. Багато членів пожертвували поважні суми на будову (біля 1000 дол.).

Викінчення 5-кімнатного апартаменту вже приходить до кінця, почали тинкувати (класти пляйстер). Заінсталювали парове огрівання в церкві. Заснували бібліотеку ім. Т. Шевченка. Багато людей, які не приходили до церкви, повернулися та беруть активну участь у житті Громади, тарілочний збір покриває платню священика.

На річних зборах 15 грудня 1957 р. без галасу вибрали управу Громади із активних та жертвенних людей.

Громада має заборгованости 2,300 дол. у своїх членів і 1,600 дол. за інсталяцію огрівання, водотягу, каналізації та електрики; але вона вже має понад 1000 дол. готівки на часткове покриття того боргу.

Як Бог допоможе успішно перевести коляду, ми покриємо майже всі борги, за винятком своїм членам. А за рік наша Громада буде служити прикладом багатьом громадам.

Парафіянин.

30 грудня 1957 р.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ ВСЕЧ. О. ПРОТ. І ДОБРОДІЙКИ ФЕДАКІВ

Гемилтон, Онт.— 16-го листопада 1957 р. о 6 год. вечора голова Церковної Громади д-р **Смелський привіз** достойних Ювілятів до Катедри, де коло **Престола очікував їх Високопреосвященніший Владика Михаїл** в асисті чотирьох священиків, - о. Протоієрея Фотія і о. **Легенюка з Торонта, о.** Цукорника з Гримсбі , о. Гліцького з Ст. Кетринс.

Відправлено урочисто Молебень за здоровя Ювілятів при участі коло 500 осіб - родини, приятелів і вірних.

Побожно слухали вірні **Святої Відправи й співу хору під управою дириґента п.** Сушка. Але разом з тим обличчя **присутніх сіяли радістю, що мають нагоду бути** учасниками **такої** радісної події, як **Ювілей 25-ліття подружнього життя свого** о **Пароха й Добродійки.**

По **закінченні Святої Відправи** В л а д и к а **привітав** Дост. Ювілятів, а о. Легенюк **запросив усіх присутніх вийти до залі під Катедрою на святкову вечерю. Всі вірні** повільно виходили, а кому **було ближче, ці при виході** вітали **свого о. Пароха і Добродійку, складаючи свої побажання.**

У залі **хор відспівав „Отче наш"**, Владика **поблагословив присутніх до вечері, а д-р Лазарович — господар вечора, попросив підняти тост** на честь королеви, а вслід **за цим — на честь Дост.** Ювілятів. Коли вечеря за**кінчилася, д-р Лазарович попросив** голову **Церковної** Громади, д-ра Смельського, **познайомити ширший загал з діяльністю** Всеч. Прот. о. Федака, якого і пані Добродійку він щиро привітав в імені Громади.

Черговим промовцем був В.Преосв. Владика Михаїл, і своїм Пастирським Словом підніс цей вечір до високого рівня. Вказуючи заслуги нашого о. Пароха та підкреслюючи вміле зорганізування цього свята і **складаючи вияв вдячности за працю о.** Настоятелеві, **цієї церкви** Владика **поставив Громаду** в Гемилтоні **за взірець усім** парафіям.

Опісля, найстарший син Євген (студент) коротко, розумно й щиро промовив до своїх родичів, складаючи їм привітання.

Зворушено й лагідно привітав їх п. С. Тимофій, брат Добродійки.

Далі, по черзі складали привіти о. Прот. Фотій, о. Легенюк, о. Цукорник і о. Гліцький. **Усі ці духовні коротко висловлювали свої небуденні думки з нагоди свята** Дост. Ювілятів, складаючи **свої щирі побажання, а** головно — **щоб і надалі осталися такі тривкі взаємини Громади і її приязнь до свого о. Настоятеля.**

Пан Смирнів прочитав привітальні **листи й телеграми.** Перший **привіт від Високопреосвященнішого Митрополита** Іларіона, — **глибокого** змісту поздоровлення Ювілятам і родині.

Другий, — від о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука **привітальний лист і щирі** побажання **усій родині.**

З Америки — **від Високопреосвященнішого Митрополита Іоана, — привіт,** зо згадкою, **що це він висвятив** Всеч. о. **Прот. Федака, і висловив** свою радість з нагоди привітати Ювілятів зо Срібним Ювилеєм та поздоровити і всю родину. **З черги прочитано привіт від Високопреосв. Владики Мстислава,** —щирі побажання **Ювілятам** і родині.

Тому що час минав скоро, **привітальні листи й телеграми було прочитано лише** від декого. **Багато привітів було від духовних осіб з нашої** Єпархії та від світських людей знайомих, свояків, приятелів і організацій.

І **знову продовжувано промови.** Пан Мандзюк, посол, **з глибоким чуттям склав побажання Ювілятам. За ним** слідували **представники п.** Іванець **з Бренфорду, п. Лі**вицький, гол схід екзекутиви **С.У.М.К. (Торонто), пані Кульчицька з Гримсбі, п. Пуйда з Веланду, п. Дроз**довський **з Ватефорду,** а дали місцеві представники: Фастрига від Взаїмної Помочі, п **Радиш від С.У.С., пані Ситник від обох відділів С.У.К. і від „Калини". Пані** Стецик, пані Фастрига і пані **Логин вручили подарунки** — срібний столовий „сет" на 12 осіб і **срібний електричний** кофейник, а д-р **Лазарович вручив поважну суму** готівкою.

Слід згадати, що під кермою пані Фастриги і пані Стецик, **при помочі дружнього й щирого жіноцтва, з** великим старанням була приготована вечеря.

На закінчення промовляв Ювілят Всеч.о. Прот. Федак. У своїй промові він, **маючи дар слова, з великим чуттям, усім по черзі дякував за оту велику й добре зорганізовану урочистість** на **честь родинного свята свого о. Пароха.**

О. С.

П О Д Я К А

Достойна Свято-Володимирська Громадо в Гемилтоні!

Оцим складаємо Вам найсердечнішу подяку за величаве прийняття, яке Ви влаштували на нашу честь з нагоди Ювілею 25-ліття нашого подружжя, в суботу 16 листопада 1957 року і за княжий подарунок.

Щиросердечно дякуємо:

Управі Громади, Ювілейному Комітетові, Жіночим Товариствам та всім особам, що трудилися в організуванні незабутнього для нас Свята.

В и с о копреосвященнішим Владикам: Митрополиту Іларіону, Митрополиту Іоану й Архиепископу Мстиславу за надіслані привітання.

Високопреосвященнішому Владиці Архиепископу Михаїлу та Високопреподобним Отцям - о Прот Дм Фотію, о. Ю. Цукорнику, о. Ф. Легенюку, о. П. Гліцькому та о Ів Ференцеву за відслуження Молебня за наше здоровя та за все ними сказане на нашу адресу.

В и с о копреподобному о. Протопресв Д-ру С В. Савчуку та всім Отцям у Канаді й Америці, що не забули нас у день нашого Ювілею, присилаючи привітання та подарунки.

Достойному Послові Н Мандзюкові і його Дружині, що прибули звеличати прийняття на нашу честь.

Достойному Послові Ів. Яремкові за щирі побажання.

Сусідним Парафіям і їхнім ВП. Представникам за добрі побажання та подарунки.

Церковним Громадам в Овкбурн і Мензі, Манітоба, - за надіслані подарунки і щиросердечні побажання.

Східній Екзекутиві Союзу Української Молоді в Канаді за привітання та цінний подарунок.

Представникам різних організацій - - за привітання.

Церковному хорові й дириґентові п. М Сушкові - - за милозвучний спів під час Молебня.

Всім гостям-приятелям і кожному, хто так або інакше взяв участь у прийнятті на нашу честь.

Величаве Свято-прийняття та щиросердечні привітання глибоко зворушили нас й додали нам свіжої сили до праці для Святої Матері-Церкви й рідного народу.

Нехай Всевишній Господь дарує Вам усім доброго здоровя на многі, многі літа!

З любовю у Христі

о. Василь і добр. Параскева Федаки.

ДЕ ПАС, МАН.

Дня 22 грудня 1957 р. відбулось Укр Гр.-Православне Богослуження в місцевості Де Пас.

Богослуження в і д служив Всеч. о. Е. Т. Приступа із Годсон Бей Саск По Богослуженні відбувся спільний обід у п-ва Приймачуків. Під час смачного обіду обговорено місцеві церковні питання і справу тих речей, що конечно потрібні в церкві.

При цій нагоді присутні пожертвували, як слідує: п-во О. Слуки — Св. Євангелію; пані Колібаба - Чашу і все до Чаші; п. Митро Колібаба -- Ризи; п-во Герман Приймачуки — Іконостас; п-во В. Приймачуки — Кадильницю; п-во Миски — Напрестольний Хрест; п-во В. Сойки — Процесійний Хрест; п. О. Уланів — підставник під Св. Євангелію.

Після обіду Заряд з о. Парохом обговорювали справи будучини.

Громада в Де Пас є нова, початкуюча і на початок вони дали гарний примір до наслідування для других Громад. Честь Вам і слава за Ваші добрі діла!

о. Е. Т. Приступа.

П О Д Я К А

Почуваємось до милого обовязку цією дорогою скласти нашу сердечну подяку Громадам Вакавської Округи за влаштування 21 листопада 1957 р. нам милої несподіванки з нагоди нашого Ювілею 15-ліття подружнього життя та ювілятового священства. Щиро дякуємо Ювілейному Комітетові, а саме: Дм. Гнатюкові, Ф Олексинові, С. Котелкові, В. Ю. Кіндрачукові. Сердечне спасибі Жіночому Товариству у Вакав за приладження смачної вечері для дуже великої кількости гостей, а Всеч. о. Ол. Хомякові — за прибуття і переведення свята, як також усім тим Всечесним Отцям, які надіслали щирі побажання та подарунки — як з Канади, так і з Америки. Щира подяка нашим приятелям і колишнім нашим парафіянам, які привітали нас та надіслали гарні подарунки. Зворушено дякуємо родині з Вінніпегу за поздоровлення, та гостям, які прибули здалека, щоб звеличити це торжество. Дякуємо і за Ювілейний дар від Громад нашої округи, який був доручений нам під час Ювілею.

Цей день лишиться в нашій памяті на все наше життя. Молімо Всемилостивого Господа, щоб Він за цей вияв любови й пошани до нас кріпив Вас добрим здоровям, подаючи безмежної любови один до одного та сподобив і на будуче працювати для рідної нашої Святої Церкви та для всього українського народу.

Щиро вдячні Вам усім

Свящ. Юрій і д-ка Туржанські з родиною.

Вакав, Саск

● Канадійський Робітничий Конгрес заявив, що у свій склад він тільки тоді прийме всі ці пять усунених із КРК юній, коли вони позбудуться своєї комуністичної плятформи.

● Вартість французької валюти (франк) все падає, бо державний банк не має потрібної кількости золота й девіз (закордонної валюти), щоб загарантувати вартість франка. А в той час французькі фінансові потентати зберігають у закордонних банках свої девізи — понад три більйони дол., що становить більше, ніж усі девізи Британії.

П О Д Я К А

Ми, горем прибиті по втраті нашого найдорожчого мужа й тата, о. Протоієрея Евстафія Уляна, складаємо щиросердечну подяку всім тим, що в нашім такім великім горі й смутку висловили нам усно чи письмово своє співчуття і слова розради:

В и с о к опреподобному о. Протоієрею Ф. Керніцькому і пану Ткачукові з Віндзору — що прибули тоді критичного дня, в неділю 22-го вдосвіта, і о. Прот. Ф. Керніцький звершив Св. Тайну Оливопомазання.

Пану докторові С. Ґамулі - за його постійну лікарську опіку дома і в лікарні.

В и с окопреосвященнішому Владиці Михаїлу і Всечесним Священикам за відслуження Панахид і Похоронні Відправи та прощальні слова.

Катедрі Св. Володимира, де лежав Покійний, і хорові Західнього Торонта і Катедри та дякам за спів.

Світлій Консисторії, Громадам, дальшій родині і приятелям за прислані квіти і всім тим, що так численно взяли участь у Панахидах і Похоронних Відправах та послужили своїми автами.

Щира подяка Парафії Св Тройці в Сарнії, що помянула свого покійного о Пароха в сороковий день Заупокійною Службою Божою і Панахидою, що її відслужив Всеч. о. І. Пестун, та поминальним обідом, який приготовило Сестрицтво при місцевій церкві.

Хай Всевишній Господь всіх Вас має у Своїй опіці і нагородить щедрими дарами.

Покійному незабутня Вічна Память!

Засмучені — дружина Марія, сини Славомир і Орест, невістка Мирослава.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ ТКАЧИК

У неділю ввечері 17 листопада 1957 р. **сталась велика** автомобільна катастрофа, в якій згинув, побіч **інших, і** молодий, ледве 20-літній Василь Ткачик, син примірних громадян Толстойської Громади Якима й Анни Ткачиків.

Похорон відбувся в суботу 23 листопада в Толстой при величезнім здвизі народу з ближчих і дальших околиць. Дуже багато людей було з Вінніпегу. Був і відділ униформованої поліції з Вінніпегу, який віддав покійному послідню прислугу, а над гробом послідній салют.

У пятницю ввечері дома відбулася Панахида й Похоронна Відправа, а в суботу рано посувався більше як милевий похід у сторону церкви, де відбулась Похоронна Служба Божа.

При Послідним Цілуванні, на зазив Пароха о. Стефюка присутні зложили на Невянучий Вінець покійному Василеві 30 дол.; з яких призначено 10 дол. на „Вістник".

По спущенні домовини в могилу величезна кількість вінців покрила місце вічного спочинку одинокого сина опечалених родичів, що стільки надії покладали на його поміч у своїх старих літах.

Спи, Дорогий Сину, сном блаженних, хай останеться Вічна Память по Тобі! А тяжким горем та смутком прибитим родичам, сестрам, шваґрам і всій родині хай Господь Милосердний допоможе переболіти цей страшний удар.

Вічна Тобі Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МАРІЯ ТАЛКАЧОВ

Ошава, Онт — У понеділок 4 листопада 1957 р. відійшла з цього світу бл. п. Марія Талкачов, проживши 87 літ Похорон відбувся з церкви Різдва Пресв. Богородиці. Похоронено покійну на православнім цвинтарі в Ошаві. Небіжка походила з Киева, Україна. До Канади приїхала 48 років тому, чоловік її помер 1950 р. Бл. П. Марія належала до Парафії Різдва Пресв. Богородиці і була в Сестрицтві Св. Анни.

Оставила вона сина Олександра, дві дочки, 6 внуків та 4 правнуки.

По Похоронних Відправах відбулася в парафіяльній залі трапеза та проголошено збірку на Церкву. З того виділено на пресовий фонд 2 дол Щира подяка жертводавцям, а покійній Вічна Память!

Присутній.

БЛ. П. КИРИЛО БОЙЧУК

Ітонія, Саск, — 12 серпня упокоївся 1957 р. бл. п. Кирило Бойчук у лікарні в Ітонії, Саск., проживши 80 років Покійний приїхав до Канади 1912 року з села Кривенького, Галичина. 3 останніх 27 років фармерував в околиці Ітонія, Саск., і був сталим і добрим парафіянином місцевої укр гр.-православної церкви і Народнього Дому Покійний оставив три дочки й два брати.

Похорон відбувся з укр. греко-православної церкви в Киндерслей, Саск., 15 серпня. По Похороні відбувся поминальний обід в домі С. Гуменного У память покійного була проголошена збірка пожертв, що принесла $36.75.

Жертвували по $5.00 П Файчук.

По $1.00: Л. Лученко, пані М. Милик, Ю. Гладиш, Вас. Гуменний, Павло Канасевич, пані М. Фішер, О. Чарнецький Мих. Охрій, Мих. Капустяник, пані Марія Гладиш, пані Г. Райчиба, пані Д. Мазур, Стефан Паламар, пані Олена Товста, Мих. Багачик, Вас. Кушнір, С. Гуменний, Л. Капустяник, Іван. Райчиба, Максим Бойчук, Йосиф Бойчук, Роман Файчук, Йосиф Файчук, Роман Бойчук Мих. Філик, Іван Філик, Никола Бойчук, Павло Бойчук, І в а н Гарасимчук, пані Анна Філик. По 50 ц.: Йосиф Паламар, Мих. Бойко, пані К. Чарнецька. По 25 ц., пані Катерина Паламар. Цю суму розділено: на місцеву церкву $12. 25 і по $12.25 на "Український Голос" і на „Вістник". Жертводавцям щира подяка. Покійному Кирилові Вічна Память!

Присутній.

БЛ. П. ҐЕОРҐІЙ В. РОПЧАН

Ендрю, Алта. - 11 жовтня 1957 р упокоївся бл. п. Ґеорґій Ропчан, проживши 69 років.

Покійний приїхав до Канади з села Молодії, Румунія. Одружився з Олександрою Жуківською і прожив з нею понад 40 літ. Мешкали вони в Санленд, Вайтфиш Лейк, Ендрю, Алберта.

Похорон 15 жовтня 1957 р. відправив український православний священик о. С. Столярчук. Покійного похоронено на українському православному цвинтарі в Ендрю.

Бл п. Ґеорґій полишив 4 сини, 4 доньки, 9 онуків і 3 сестри.

Із збірки, що була проголошена на Невянучий Вінок покійному, призначено $14.00 на видатки місцевої церкви і $5.00 на „Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а покійному Ґеорґієві Вічна Память!

Присутній.

УВАГА! УВАГА!

ТОФІЛД І ОКОЛИЦЯ!

Повідомляється, що Відправа з Йорданським Водосвяттям відбудеться в Тофілд, Алберта, в СУБОТУ 18 СІЧНЯ 1958 р. о годині 10 ранку в домі панства Лукашевичів, і відслужить її Впр. Прот Григорій Василів, Парох Підедмонтонської Округи.

Проситься православних українців прибути громадно і взяти участь у цьому першому Богослуженні в цій околиці.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

● Федеральний уряд Канади запропонував парляментові ухвалити такі додаткові суми: 25 мільйонів дол. на зимову допомогу безробітнім і 150 міл. дол. позички на будову домів.

Порядки Богослужень:

Українська Греко-Православна
КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Main Street.
Winnipeg 4, Manitoba.
Порядок Богослужень
СІЧЕНЬ:

18. Щедрий Вечір — 10 год. рано Сл. Божа й Велике Водосвяття. 6.30 вечора Катедральна Свята Вечеря
19. Неділя. Богоявлення-Йордан 9.00 рано Велике Повечеря, 10.30 рано Сл. Божа Василія Вел. й Велике Водосвяття

ПІДВИННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
СІЧЕНЬ:

18. Субота. Щедрий Вечір — Ґонор (Посвячення Води)
19. Неділя. Богоявлення (Йордан) — Кенора, Ґонор, Тиндал
26. Неділя — Транскона, Ґонор, Папларфілд

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4.

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон 20620
811 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ:

18. Субота. Щедрий Вечір 9 год. Водосвяття — Ґардентон
19. Неділя. Йордан 8 год. — Толстой; 10 год. Роза
20. Понеділок. Івана Предтечі — Ґардентон
26. Неділя — Ґардентон

Адреса: Толстой, Ман.

о. В. АПОНЮКА
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Йордан — Ріджайна
26. Неділя — Мус Джо

Адреса: 1849 Вінніпег Стр. Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. П. САНЕВИЧА
СІЧЕНЬ:

18. Субота. Освячення води: Смокі Лейк 11 год., Беліс 1.30 год., Вільна 3.00 год., Давнінґ 4.00 год., Спеден 5.00 год.
19. Неділя. Йордан - Богоявлення — Стрий
20. Понеділок. Собор Івана Хрест. — Давнінґ
26. Неділя — Спеден

Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта., Тел. 32

о. Г. ВАСИЛІВА
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Йордан — Торсбі
20. Понеділок. Собор. Івана Хрест. — Брудерґайм
26. Неділя — Калмар

8710—112 Ave., Телефон: 796066 Едмонтон Алберта.

о. І. ШЕВЦЯ
СІЧЕНЬ:

18. Щедрий Вечір — Водосвяття — Роблин
19. Неділя. Йордан — Шортдейл
20. Понеділок. Собор Св. Ів. Хрестителя — Зелена
26. Неділя — Мек-Нат — „Драчині" фарми

Адреса: Box 201. Роблин, Ман. Тел. 214-R.-2.

о. Г. КРИШТАНОВИЧА
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Йордан — Крайґенд
26. Неділя — Вандеслінґ Ривер

Прошу родичів приходити з дітьми до церкви з якими по Сл. Божій відбудеться катехізація.

о. ІВАНА КУЛИША
СІЧЕНЬ:

18. Щедрий Вечір — Етелберт
19. Неділя. Богоявлення — Пайн Ривер
26. Неділя — Богдан

Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Богоявлення — Норт Бетлфорд
26. Неділя — Медовлейк

Адреса: 972 Джеймс стр., тел. 3280 — Норт Бетлфорд, Саск.

о. М. КОЛЕНИЧА
СІЧЕНЬ:

18. Субота. Посвячення Води 9 год. рано Габорд; 11 год. Фенвуд; 1 год. Мелвол; 3 год. Ґудів
19. Неділя. Йордан — Айтуна
26. Неділя — Габорд

УВАГА: В кожній Громаді по Службі Божій відбуватиметься Катехізація дітей. Тому прошу родичів приводити своїх дітей до церкви.

Адреса. Box 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Йордан — Ст. Джуліен
20. Понеділок. Собор Івана Хрест. — Кадворт
26. Неділя. (Водосвяття — Вакав

Де тільки буде можливо відвідаю вірних Вакавської Округи, під час Йорданських Свят, та після них зі Свяченою Водою.

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Тернопіль
9. Неділя — Елов Крік
12. Середа. Трьох Святих — Ст. Джуліен
15. Субота. Стрітення - Вакав
16. Неділя — Кадворт
23. Неділя — Лепін

Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав Саск.

о. СТ. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Богоявлення — Сембурґ
26. Неділя — Кадет

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Вірдейл
9. Неділя — Нипавин
12. Середа Трьох Святих — Шипмен
15. Субота. Стрітення — Вірдейл
16. Неділя — Сембурґ
23. Неділя — Кадет

Адреса: Box 994. Нипавин, тел. 2160

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ:

18. Субота. Вечірня в Освяченням води — Шіго
19. Неділя. Йордан — Винярд
26. Неділя — Едмор

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Шіго (місто)
9. Неділя — Фовм Лейк
15. Субота. Стрітення — Едмор
16. Неділя — Шіго Полуднева
23. Неділя — Винярд

Адреса: Шіго, Саск. Box 52. Тел. 21

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ:

18. Субота. Щедрий Вечір. Служба Божа з Водосвяттям 7 год. вечора — Давфин
19. Неділя. Богоявлення — Йордан — Гилберт Плейнс
20. Понеділок. Собор Ів. Хрестителя Водосвяття — Дрифтінґ Ривер
26. Неділя — Давфин

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Велий Ривер
9. Неділя — Давфин
12. Середа. Трьох Святих — Гилберт Плейнс
16. Неділя — Сифтон
23. Неділя — Давфин

Кожна остання Неділя в місяці — Вечірня о 7 год. вечора в Гилберт Плейнс, в усі інші Неділі Вечірня о 7 год. вечора в Давфині.

Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. Е. ГОРТІЦИ
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Богоявлення-Водохреща — Вайта
20. Понеділок. Собор Ів. Хрест. — Сірко
26. Неділя — Сандави

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Арбака (Св. Николая)
9. Неділя — Вайта
12. Середа. Трьох Святих — Сеньків
15. Субота. Стрітення — Сіоко
16. Нед. — Арбакка (Св. Петра і Пав.)
23. Неділя — Сандави

Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Богоявлення Інсінгер (Гай Вей)
20. Понеділок. Собор Івана Хрестителя Дробот
26. Неділя — Інсінгер (коло Куцих)

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Інсінгер (місто)
9. Неділя — Тідор (місто)
15. Субота — Інсінгер (місто)
16. Неділя — Інсінгер (гай-вей)
23. Неділя — Дробот

Адреса: Box: 6 Тідор, Саск.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Богоявлення — Шипиниці
20. Понеділок. св. Івана — Бриналі
26. Неділя — Ту Гилс

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Бриналі
9. Неділя — Ту Гилс
12. Середа. Трьох Святих Кейленд
15. Субота. Стрітення — Ієвас
16. Неділя — Шипиниці
23. Неділя — Ту Гилс

Box 294, Ту Гилс, Алта. Тел. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ:

18. Субота. Щедрий Вечір Вел. Освячення Води — Гаес
19. Неділя. Йордан Свячення Води Арран
20. Понеділок. Собор Івана Хрестителя — Стінен
26. Неділя — Мейбріч

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Гаес
9. Неділя — Арран
12. Середа. Трьох Святих — Норквей
15. Субота — Вайтбіч
16. Неділя — Сван Плейн
23. Неділя — Стінен

Адреса: Box 111 Гаес, Саск.

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ.

18. Субота. Водосвяття — Овкборн
19. Неділя. Богоявлення — Енгусвил
26. Неділя — Ґлен Елмо

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Сендi Лейк
9. Неділя — Розбурн
12. Середа. Трьох Святих — Січ
15. Субота. Стрітення Господнє — Енгусвил
16. Неділя — Менз!
23. Неділя — Овкборн

Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. ІВАНА МАГАСА
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Йордан — Гефорд
26. Неділя — Борден (Білики).

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Кридор
9. Неділя — Гефорд
12. Середа. Трьох Святих — Гефорд
15. Субота. Стрітення — Борден (Білики)
16. Неділя — Редфілд
23. Неділя — Гефорд

Адреса: Гефорд, Саск. Box 163 Тел. 55.

о. Л. В. ПЯЧИНИ
СІЧЕНЬ:

19. Неділя. Богоявлення — Йорктон
26. Неділя — Калдер

ЛЮТИЙ

2. Неділя — Йорктон
9. Неділя — Райн
12. Трьох Св. — Йорктон
15. Субота. Стрітення — Калдер
16. Неділя — Йорктон
23. Неділя — Мазепа

Адреса: 110 Велингтон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СІЧЕНЬ:

18. Субота. Йорданське освячення води — Атабаска год. 9 ранку; Ричмонд Парк год. 10-30 перед полуднем
19. Неділя. Богоявлення — Сіба Біч
20. Понеділок. Собор Івана Хрестителя — Вайлдвуд
26. Неділя — Атабаска

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Ричмонд Парк
9. Неділя — Вайлдвуд
12. Середа. Трьох Святих — Сіба Біч
15. Субота. Стрітення Господнє — Вестлок
16. Неділя — Баргед
23. Неділя — Атабаска

Адреса: Box 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ:

16	Ч	3 Преп. Мелахія, Муч. Гордія
17	П	4 Собор 70-ти Апостолів:
18	С	5 ЩЕДРИЙ ВЕЧІР
19	Н	6 Нед. Йордан БОГОЯВ.
20	П	7 Собор Ів. ХРЕСТИТЕЛЯ.
21	В	8 Преп. Григорія Печер.,
22	С	9 Мч. Поліевкта і Неарха;
23	Ч	10 Григорія Ниського,
24	П	11 Преп. Теодосія Вел.
25	С	12 Сави Архиеп. Сербського,
26	Н	13 Нед. 32 про ЗАКХЕЯ.
27	П	14 Св. Отців убитих у Синаї
28	В	15 Преп. Павла Тиверського,
29	С	16 Поклонення Кайданам
30	Ч	17 Преп. Антонія Вел.,
31	П	18 Св. Атанасія і Кирила

ЛЮТИЙ:

1	С	19 Преп. Макарія Печер.
2	Н	20 Неділя Митаря й Фарисея.
3	П	21 Преп. Максима Ісп.
4	В	22 Преп. Анастасія Печер.,
5	С	23 Смч. Климента Єп.
6	Ч	24 Преп. Ксенії, Мч. Вавила,
7	П	25 † Григорія Богослова Арх.
8	С	26 Преп. Ксенофонта і Марії
9	Н	27 Нед. Блудного Сина
10	П	28 Преп. Ефрема Печер.,
11	В	29 Перен. Мощів Ігнатія Богон.
12	С	30 Трьох Святих Вас. Вел.
13	Ч	31 Никити Єп. Новгор.
14	П	1 Лютий. Муч. Трифона
15	С	2 Стрітення Господнє

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
СІЧЕНЬ:

18. Субота. Щедрий Вечір. 8 год. рано. Рання і Водосвяття — Лужани
18. Суб. Щедрий Вечір. 8 год. рано — Прут
19. Неділя. Йордан. 6 год. рано — Вилингдон; 10 год. Андрю.
20. Понеділок. Собор Івана Хрест. 9-то год. рано — Борівці
26. Неділя год. 9 рано — Гемлин

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Вилингдон
9. Неділя — Андрю
12. Середа. Трьох Святих — Гемлин
15. Субота. Стрітення — Кагвин
16. Неділя — Лужани
23. Неділя — Борівці

Адреса: P.O. Box 307 Вилингдон, Алта. Тел. 49.

о. О. ФЛЯКА
СІЧЕНЬ:

18. Субота. Освячення Води: год. 1 з полудня в — Нюбрук; год. 3 по пол. в — Редватер; год. 5 по пол. в — Торгилд; год. 7 вечера в — Радвей
19. Неділя. Йордан — Еґремонт
20. Понеділок. Собор Св. Йоана — Восетна
26. Неділя — Редватер

ЛЮТИЙ:

2. Неділя — Торгилд
9. Неділя — Радвей
12. Середа. Трьох Святих — Редватер
15. Субота. Стрітення — Торгилд
16. Неділя — Восетна
23. Неділя — Еґримонт

Адреса: Box 128. Тел. 10. Радвей

Устав Церковний

СІЧЕНЬ:

18. Щедрий Вечір 1 Кор. 9:19-27 Єв. Луки 3:13-17 Велике Водосвяття

19. Богоявлення — Йордан. Величання. Єванг. Марка 1:9-11. Літургія Василя Великого. Апостол Тита 2:11-14, 3:4-7. Єванг. Мат. 3:13-17. Велике Освячення Води.

20. Собор Івана Хрест. Літ. Дії 19: 1-8 Єванг. Івана 1:29-34.

26. Нед. 32 по Зел. Св. Про Закхея. Гол. 8. УЄ 11. Літургія: Ап. 1 Тим. 4:9-15. Єванг. Луки 19:1-10.

2. Нед. 33. Митаря й Фарисея. Гол. 1. УЄ 1. На Утрені співаємо Замість „Молитвами Апостолів" Покаяння Двері..." Літургія: Апостол 2 Тим. 3: 10-15. Єван. Луки 18:10-14.

9. Нед. Блудного Сина. Гол. 2. УЄ 2. Літ. Ап. 1 Кор. 6:12-20. Єванг. Луки 15:11-32.

12. Середа. Трьох Святих. Василія Вел., Григорія Бог., Івана Золотоустого. Літ. Ап. Жид. 13:17-21. Єв. Мат. 5:14-19.

15. Субота. Стрітення Господнє. Ап. Жид. 7:7-17. Єванг. Луки 2:22-40. Свячення Громовиць. Після Літургії Парастас за душі в Бозі спочилих православних християн.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1958. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1958. ЧИСЛО (1055) 3

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ВПР. МИТР. ІЛАРІОНА

Цьогорічне Різдвяне Архипастирське Послання Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона було передане по всіх радіостанціях Канади у Свят-Вечір, у понеділок 6-го січня, о год. 10.15 вечора, з Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу.

Було воно скороченням цьогорічного Різдвяного Послання, що його Впреосв. Митрополит Іларіон вже раніше видав був у писаній формі.

Проблема сучасної трагедії людства це проблема **совісті.** "Совість — це око Боже в людині". Де совість засинає, там шириться зло. Однак совість раніш чи пізніш пробудиться в тих, у кого вона заснула, і буде їм непомильним суддею.

Це провідна думка Послання.

ДЕНЬ УРОДИН МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

Дня 15-го січня ц. р. все українське православне Духовенство м. Вінніпеґу привітало Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Митрополита Іларіона, з днем його народження.

Привіт від імені приявних Священиків і пань добродійок склав о. Протопресвітер д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії.

Привітання і подякувальна відповідь Первоієрарха, як також гостина та гутірка відбулися в родинній атмосфері.

КАТОЛИЦЬКИЙ АРХИЄПИСКОП ОРДЕНОНОСНИЙ

Офіційний голова Католицької Церкви в Мадярщині, кардинал Й. Міндсенті, ще від 4 листопада 1956 р., від часів упадку мадярського повстання, схоронився в американському посольстві в Будапешті. З доручення Ватикану, на його місце діючим головою Католицької Церкви в Мадярщині став Архиепископ Йозеф Ґроеш з Кальочші.

"Щоденник „Вінніпеґ Трібюн" з 28 грудня 1957 р. подав, що з нагоди 70-ліття Архиеп. Ґроеша комуністичний режим Мадярщини відзначив його орденом червоного прапора другої кляси „за заслуги для справи миру й за службу у відносинах між державою і Церквою".

Церемонія відзначення відбулася в будинку парляменту. Комуністичним орденом удекорував Архиеп. Ґроеша президент держави Іштван Добі.

КАНАДА НЕ МАЄ КУЛЬТУРИ, КАЖЕ КОГЕН

Відомий канадійський критик і письменник-драматург Натан Коген сказав: „Ми не маємо культури, щоб про неї говорити, і ми не видали ні одного визначного державного мужа чи актора, хіба за винятком Лестера Пірсона" („Стар Віклі", 18. 1. 58).

УРЯД МАДЯРЩИНИ ОСУДЖУЄ СПРОТИВ ЛЮТЕРАН

Коли комуністичний режим Мадярщини, поставлений Москвою, нагородив діючого голову Католицької Церкви в Мадярщині червоним орденом за його працю для добрих відносин між режимом і Церквою, приблизно в той же час відбувається комуністична нагінка на Лютеранську Церкву за її спротив протицерковній політиці уряду.

Щоденник „Ди Вінніпеґ Трібюн", з 28.12. 1957, приніс довшу вістку в цій справі. Д-р Карло Е. Люнд-Квіст, екзекутивний секретар Світової Лютеранської Федерації, вислав з Женеви каблограму до Йонаша Горвата — директора Державної канцелярії церковних справ Мадярщини; в цій каблограмі Люнд-Квіст висловлює своє „розчарування й жаль" з приводу посилення урядової нагінки на Лютеранську Церкву.

Урядовий рапорт з Будапешту свою нагінку мотивує тим, що Лютеранська Церква ставить комуністичному режимові спротив, змусивши Єпископа Ляйоша Вето зрезиґнувати з свого становища, бо він рішив погодитися з політикою режиму. Режим подав теж ряд інших фактів цього спротиву.

РЕЖИМ СССР ЗАТРИВОЖЕНИЙ РЕЛІГІЙНІСТЮ МОЛОДІ

З Лондону прийшла вістка, на основі радіовістей з Москви в грудні 1957 р., в якій сказано, що на комсомольському конгресі в СССР члени комсомолу критикували комуністичну систему. Промовці на конгресі ствердили, що серед піонерів (молодших комсомольців) і комсомольців цілком заникає зацікавлення комуністичною ідеологією, натомість вони „попадають в обійми релігійних спільнот".

Ця вістка цікава не тим, що в СССР є спротив комунізмові та живе релігійність, — бо це всім відомі справи. Натомість цікава вона тим, що комуністична влада голосно говорить про це в радіовістях для закордону, мовляв: у нас „вільно критикувати комуністів" та „існує свобода релігії". Більше того, для внутрішньої політики комуністи навмисне голосно бють на тривогу про „явний релігійний рух", щоб мати формальну причину для ще більшої нагінки на віруючих людей.

ПОМЯНУЛИ ІЛЛЮ КИРІЯКА

У неділю 29 грудня 1957 р. в Едмонтоні Впреп. Митроф. Протоієрей Єронім Грицина, Адміністратор Західньої Єпархії УГПЦК, відправив Панахиду за душу покійного Іллі Киріяка — видатного письменника. Співав хор катедри Св. Івана під диригуванням п. Єфимчука.

Відома повість І. Киріяка „Сини Землі", з життя українських поселенців у Канаді, незабаром появиться в англійському перекладі М. Лучковича.

ЦЕРКВА І СИЛА ГРЕКІВ В АМЕРИЦІ

Архиепископ Михаїл, Екзарх Царгородського Патріярха, очолює на американському континенті Православну Церкву, що нараховує понад мільйон вірних-греків. Архиеп. Михаїл сказав, що греки дуже привязані до своєї Грецької Православної Церкви, віддані християнській вірі, своїм традиціям і грецькій мові. Всі вони творять сильну, неподільну спільноту, бо їх зєдинує спільна віра й Церква предків.

„Найперше завдання, яке виконує кожна грецька нова громада, — то негайне будування своєї церкви", сказав Архиеп. Михаїл. Греки приїхали на цей континент убогими, але розбагатіли, і кожен багатий грек на свою Церкву жертвує так щедро, то Церква не має матеріяльних труднощів.

УЧИТЕЛІ КАРАТИМУТЬ ПАСКОМ

У міських школах Вінніпеґу всім учителям привернено право карати неслухняних учнів паском. Таку постанову винесла міська шкільна рада з початком 1958 р. До цього часу вчителі приводили неслухняних учнів до принципала, і тільки він один мав право карати їх паском, а тепер це право матиме кожний учитель.

РЕЛІГІЯ — НАЙБІЛЬША ПЕРЕШКОДА КОМУНІЗМОВІ

У Пітсбурґу, ЗДА, 15 і 16 листопада 1957 р. відбулася VIII всеамериканська конференція для поборювання комунізму. Були там заступлені й українські представники, головно з УКК. Українську Православну Церкву в ЗДА репрезентував о. Прот. М. Федорович. Преса подає, що коли ряд головних промовців — навіть від Церкви, напр., д-р Д. Поллінґ, редактор "Ди Крищієн Ґералд" висували головно мілітарні, економічні й національні засоби в боротьбі з комунізмом, то Аґа Шакі, міністр Пакістану, сказав найглибшу промову, висунувши релігійні арґументи. Аґа Шакі ствердив, що тільки релігія найбільше стримує агресію комунізму. Він сказав, що 80 мільйонів релігійного населення Пакістану (магометани, цебто іслямці чи мусулмани) з повним успіхом стримують всі спроби аґентів недалекого СССР поширити в Пакістані комунізм.

ПОДЯКА

Не маючи змоги всім подякувати окремо, я цим шляхом складаю найсердечнішу подяку Духовенству, Парафіям, організаціям і поодинокм Братам і Сестрам за прислані поздоровлення з нагоди Свят Різдва Христового та Нового Року. Здоровлю і я всіх Вас з Новим Роком та молитовно бажаю всім здоров'я, щастя та Божої допомоги на всяке добре діло.

Нехай Милосердний Господь усіх Вас обдарує Своєю Ласкою.

З молитвами за всіх Вас

† Архиепископ Михаїл.

ПРАВДИВА ПОДІЯ — ПРО УКРАЇНСЬКУ МОВУ

(На увагу тим, що її легковажать)

Розказував мені Дмитро Павлюк, що живе в Судбурах, коли я ще з ним разом працював у Компанії Нікльової продукції — ІНКО.

Про імена, місця та інші подробиці тих подій не пишу, бо не запамятав, а на бажання тих, що хотіли б про це докладніше описати, можу дати адресу п. Павлюка.

Дмитро Павлюк, уродженець канадійського „Весту", син українських фармерів. Його родичі говорили між собою українською мовою, бо англійської добре не знали, проте учити Дмитра рідної мови не думали, бо „в Канаді вона непотрібна", казали вони, — як мені говорив п. Павлюк.

Прийшла друга світова війна, яка й Дмитра вхопила у свої лабети. Він опинився в Европі. Фронт, жахи, і капітуляція Німеччини. Вояки віддихнули з полегшею. Але одного разу їхня команда несподівано обявила збірку на площі, бо мав приїхати хтось із Генерального Штабу. Вояки заворушились: війна, мовляв, буде знов! З нетерплінням чекають тієї останньої хвилини, коли вияснится вся таємниця. Прибув командир (не памятаю його ранги, що п Павлюк говорив) і, прийнявши салют, поставив таке питання:

„Хто з вас знає українську мову?" (А українців, за словами п. Павлюка, було більше половини в тій частині) Серед вояків мовчанка. І командир запитав вдруге:

„Хто з вас українець — виступити!" Хлопці злякались, не знали, що це могло означати. Проте один по одному виступили, бо знали, що скритись не можуть — в канцелярії ж є списки їхнього походження.

До тих всіх українців, що стояли напереді, приступив командир із запитом: „Хто з вас уміє говорити українською мовою?"

Була мовчанка. Тоді він почав питати кожного зокрема. Але майже всі вони, на питання „чи вмієш говорити?", відповідали: „лил бит", а на питання „чи вмієш читати, або писати", відповідали: „нов!". Командир розсердився. І, вимахуючи палицею, викрикував приблизно такі слова (п. Павлюк їх докладно знає): „Що ви за люди, що не знаєте своєї материнської мови?! Які з вас канадійці, коли навіть не вмієте говорити мовою своїх батьків?! Ось мені тепер потрібна людина, що знає українську мову, то де я її маю шукати: між японцями, чи китайцями? Якщо ви, українці, не знаєте своєї мови, то хіба ж можу я десь між жидами знайти таку людину, що розуміла б вашу мову?"

Лютував він довго, вимахуючи палицею попід носом кожного з українців. Аж у той час озвався вояк у задніх рядах, що він знає українську мову. Командир сказав йому виступити. Той виступив. Командир запитав:

„Ви вмієте говорити, писати й читати українською мовою?"

„Єс сир! Перфект!"

Командир запитав, хто він по національності.

„Джю!" відповів той.

„Як?" здивувався командир. „Ви жид, і знаєте українську мову та ще й „перфект"! Де ж ви навчились?"

„Моя мати навчила мене!" відповів той.

„А мати ж твоя звідки знала?" здивувався ще більше командир.

„Вона з України приїхала, і тому й мову знала!" сказав жид упевнено. Командир, наказав чистити всі автомашини (а їх були сотні), що були в тому військовому відділі, та повимивати й поприбирати все сміття у таборі. А жида взяв з собою на джіпа й повіз та настановив директором табору ДіПі. Опісля бачили того жида, як він, гарно вбраний, мав свого джіпа, шофера й секретарку, і їздив по таборах скитальців.

„Тоді я збагнув всю трагедію з рідною мовою", сказав п. Павлюк," і все те описав родичам додому. А як мої діти виростуть, то не дам, щоб хтось чужий наругався над ними за незнання рідної мови."

Одного разу випадков побачив я Дм. Павлюка на концерті Рідної Школи, що його влаштовували діти при філії УНО. Познайомив він мене з своєю дружиною та синком, що стояв рядом нодягнений у козацький стрій

„Ну, як козаче", обізвався я до малого, „чи скоро ти так затанцюєш на сцені?"

„Він вже танцював", сказав п Павлюк. „Дуже добре танцює і вчиться Ви пригадуєте, як я вам розказував про пригоду з моєю рідною мовою в Европі? Я вже й своєму синкові про це розказував він знає.

Я цього не забуду і не дозволю, щоб через мене син мій був замітачем сміття. Він у мене буде добрий українець! Він вже мені розказує зо школи історію України, що я й сам того не знаю Мене навчило тверде життя, а я тим досвідом сина буду вчити."

З великою радістю про свідомість свого сина щодо свого походження говорив п. Павлюк. З тими щирими, радісними думками попрощалися ми з п Павлюком

Переповідаю я сказане мені в короткій формі але добре було б, щоб хтось описав цю подію докладніше Адресу п. Павлюка я можу подати і вірю, що й п. Павлюк знову радо розкаже про це своє переживання

Степан Сорока,

63 Фейрголт Рд с., Гамілтон, Онт

НАМОВЛЯЮТЬ ЖІНОК ВІДВІДУВАТИ ТАВЕРНИ

В Америці широко розповсюджується комерційний журнал броварної спілки Шліц, а в ньому намовляють жінок, щоб заходили до пиварень пити пиво. Ця бизнесова кампанія набрала поважних і широких розмірів. Агенти цієї великої спілки броварів сягають навіть до глибин „ідеологічних" аргументів. Вони промовляють до „амбіції" жінок, і кажуть, що хоч колись жінки не заходили до пиварень, але це був пережиток, що принижує жінок, відбирає їм рівність прав з мужчинами. Але теперішня американка вже не та, що була колись, — вона модерна, отже коли мужчинам вільно заходити до пиварень, то вільно й жінкам, — переконує оцей журнал.

Осторогу громадянству перед цією пропагандою фірми Шліц подала Методистська Церква.

СКРОМНІСТЬ І МЕНШЕВАРТІСТЬ

Коли людину стало переслідує почування й думка (часом навіть тільки несвідоме почування), що вона є нібито „нижчою" за інших людей, і це набирає вже нездорового стану, то називаємо це „комплексом меншевартости".

Люди з комплексом меншевартости або дуже принижуються, або дуже вивищуються („мегаломанія"). Перед сильнішими гнуться, а перед слабшими вивищуються.

Одначе дуже часто, через помилку, за "комплекс меншевартости" вважають скромність людини. А скромність то велика чеснота.

МУСИМО ПІЗНАТИ САМІ СЕБЕ

Життя дуже рівнородне. І головно практична участь у житті дає людині найбільше знання і мудрости.

У практичному житті маємо нагоду вчитися терпеливости, пильности, витривалости, і виробляти собі дисципліну характеру

Життеві труднощі, спроби, зусилля і терпіння дають нам більше знання себе і світу, ніж вигідне, безтурботне життя на всьому готовому

Контакт з іншими людьми також допомагає нам пізнати самих себе, збагачує нам досвід про себе, через порівняння з іншими; тут пізнаємо свої власні додатні, чи від'ємні сторони

ДІТИ — ЦЕ НАСЛІДУВАЧІ

Стара грецька приказка каже: „Дай свою дитину на виховання невільникові, і замість одного невільника матимеш два", — невільник прищепить дитині невільничий характер

Дитина просто несвідомо наслідує все те, що бачить у людей свого оточення. Коли вона знаходиться серед самолюбів, брутальних і злих людей, то сама стає такою.

Один із визначних знавців цієї справи, Ріхтер, каже: „У дітей найважніша ця пора їх життя, коли вони починають „зафарбовувати" свій характер через зносини з товариством, в якому вони перебувають. Кожний черговий вихователь дитини має на неї менший вплив, ніж мав попередній вихователь. Отже, в пізнішому віці всі виховні заведення всіх народів не зможуть перемінити в дитині цього впливу, який зробила на неї її нянька". Шукати собі моделів (взірців) до наслідування — це вже лежить у природі кожної дитини, отже ці моделі — то дуже важна річ.

Коли хочемо, щоб дитина мала гарний характер, то мусимо давати їй гарні взірці до наслідування

Вирішальним взірцем є той, що постійно перебуває перед очима дитини, цей взірець — то мама дитини.

Джордж Герберт каже: „Одна добра мати є варта сотки вчителів".

АМЕРИКА ВИПУСТИТЬ САТЕЛІТА

Перша спроба Америки випустити сателіта 7 грудня 1957 р. покищо закінчилася невдачею. Ракета, що несла сателіта (розмір: 6.4 цалі в діяметрі; вага: 4 фунти), ледве відірвавшись від землі, несподівано вибухла. Однак сам сателіт, що впав на землю, не пошкоджений. Хоч втрати через той випадок дуже великі, але офіційні чинники ЗДА повідомили, що незабаром буде зроблена друга спроба в ЗДА випустити сателіта.

ВИХОВАННЯ, НАУКА Й РОЗУМ

Першою школою в давніх християн був дім, другою — церква. Родичі розуміли, що вони є учителями дітей, отже дбайливо виконували свій учительський обовязок.

Першою була релігійна наука, а другою — наука письма. Давні історики кажуть, що пересічно на кожних 6 християн аж 5 було письменних.

Книжок було мало, бо їх писали руками, отже при церквах були окремі кімнати, де вірні сходилися читати книжки, головно Святе Письмо, або й додому їх собі випозичали. Церква дбала, щоб мати більше книжок. А хто спромігся, то й купував книжки для себе.

Християни, мабуть, брали собі за приклад жидів, бо жидівські синагоги (доми молитви) були разом і **школами.** В старім краю наш народ загально так говорив, що — "жиди йдуть до своєї **школи** "на Богослуження", бо й самі жиди звали так свої синагоги.

Жиди дуже дбали про науку, про здобування розуму, — тому вони вже давно встановили, що 3-літню дитину треба вже до школи посилати; не на те, щоб вона там бавилася, але щоб училася читати, а дальше — щоб училася своєї релігії і своєї історії. Так жиди розвивали собі більший розум, ніж його мали інші народи, і тим розумом вони перемагали тих, що були кругом них Розумніші менше розумних перемагали.

Жиди мали свою Народню Раду, зложену з 70 розумних старих осіб; ця рада звалася "Синедріон". Кожен член Синедріону мусів знати принаймні одну чужу мову, щоб у переговорах з іншими народами жиди не мусіли брати чужих перекладачів. Навпаки, чужі народи могли ще тут жидами послуговуватися, — так, як є воно й тепер.

Але в поганськім світі колись не клали такої ваги на освіту звичайного народу. Був час, що і багаті, а навіть королі й царі були неписьменні. Уважали, що знання письма — то ремесло, яке повинні знати тільки секретарі; вони мають все записувати і читати, коли буде треба.

Славний цісар Карло Великий (742—814) вчився писати, коли мав 50 літ.

***

Найтрудніше на світі письмо — китайське (хінське). Китайці не читають по буквах, — у них на кожне слово, на кожну річ є окремий знак, подібно як знаки в рахунках: 1, 2, 3, 4, 5... Таких знаків мають вони коло 40,000, і тільки дуже вчені люди можуть всі ті знаки знати. Однак навіть у сільських китайських школах вчили того письма; не казали, що дитина змучиться. І за кілька років науки сільська дитина могла легкі книжки читати і все, що треба, писати.

Арабського письма, що його вживають майже всі народи магометанської релігії, навчитися значно трудніше, ніж нашого письма, а все таки кожен магометанин мусів своє письмо знати, бо релігійний закон вимагає, щоб кожний магометанин кожного року прочитав своє Святе Письмо (Коран). Отже вони вже змалку вчились свого письма.

Але за часів панщини в нашім старім краю були села, де письмо знав тільки священик, знав дяк, та часом ще кілька його помічників у церкві, а решта — все село було неписьменне. Але жид-шинкар своє письмо знав і діти його знали, хочби він один-одинокий зі своєю родиною був у тім селі. Тим він стояв вище, ніж разом усі люди в селі. І нині, де жид не був би, він своє письмо знає. Того вимагає від нього і його релігійна справа, і загальна справа всього його народу.

У старім краю колись українці були неписьменні, отже не знали вартости письма, і казали про хлопця: "Він попом ані дяком не буде". А пізніше казали: "Письмо при війську може придатися". Однак про дівчат ще й тоді говорили, що дівчині письмо не потрібне. Аж пізніше почали розуміти, що письмо всім потрібне, а найперше своє письмо.

На жаль, у Канаді ще й тепер є такі (вірні сини тих давніх несвідомих!), які кажуть, що їх дітям знання свого письма не потрібне. "Нащо нашим дітям своє письмо і свою мову знати?" говорять вони. "Тут без знання свого можна обійтися".

"Можна"! Хтось не має ноги, або руки, й „обходиться". Сліпий якось „обходиться" без зору. І без доброго розуму дехто "обходиться". Але чи краще мати руки, ноги, очі і здоровий розум, чи без усього того обходиться?

От коли б такі люди про це думали!

Подорожній.

ЛИСТ ЗО ЛЬВОВА

Щоденник „Свобода, ЗДА, з 4 січня опублікував статтю І. Львівського п. н. „Різдво на українських землях у світлі листів із міста й села".

Автор статті цитує одного листа, якого він отримав зо Львова з листопада 1957 р., що його, як він каже, подає в такому мовному і стилістичному вигляді, в якому він дістав у ЗДА.

Ось що в цьому листі львовянин пише до п. Львівського в ЗДА:

„Ви мабуть, живете там сентиментом до свого. На жаль, карта настільки змінилася, що перше було все польське, а тепер усе московське. Прошу вибачення — пробрехався! Всі назви вулиць, вивіски, штампи, навіть печатки на українській мові. Навіть Міська Рада видає постанови по-українськи, але спробуй, громадянине, заговорити по-українськи в любій установі, то дивляться на тебе, як на зулуса з Африки. Понятно, „старший брат" має право нас научати і нами керувати. Тому всі руководящі посади займає „старший брат", а нашого найдеш тільки робочим, прибиральницею, а в найкращому випадку яким бухгальтером або завідуючим хозяйством. Наперло цього „старшого брата" від Камчатки по Архангельськ, Казахстан і Курськ. Ці приїхавші і руководять по містах, по селах і по колгоспах. У Львові певно на 700 тисяч населення є 600 тисяч „старшого брата". Ваш великий пієтизм до собору св. Юра скоро охолов би після вислухання першої Служби Божої. Наїхала туди зграя чорноризців і перемінили собор в приют і прибіжище чорних круків „старшого брата". Наших православних священиків там не знайдеш — все Москва".

Добра жінка — мужеві вінець, а зла кінець.

Не несись високо, бо низько сядеш.

ЗАМІСТЬ РІЗДВА — „ДІД МОРОЗ"

Ще минулого року радіовісті з Москви коротко подали, що на запрошення московського Патріярха до СССР приїхала була делеґація високих достойників Православної Церкви в Китаї, щоб „познайомитися з релігійними відносинами в СССР та навязати ближчі відносини з Російською Православною Церквою" („Ди Ворд", ч. 5, 1957 р.).

А які „релігійні стосунки" побачать представники Китайської Православної Церкви в СССР, про це можна довідатися теж і з москвофільського греко—католицького церковного органу „Базентайн Кетолик Ворлд" (з 22. 12. 57), який каже; „Тільки в каплиці французької амбасади Різдво буде святковане так, як в інших, вільних державах. А щодо решти, то большевики стараються замінити память Отця Миколая і Різдво Христове так званим Дідом Морозом". — Це вістка з Москви.

Так католицький орган свідчить і про „свободу" Православної Віри в СССР, та й про „релігійну свободу" самої Російської Православної Церкви. І політична співпраця московського церковного проводу з совєтським режимом не тільки Православній Вірі взагалі, але й навіть самій Російській Церкві релігійної свободи не принесла.

ДОКИ ЗРОСТАТИМЕ ЗЛОЧИННІСТЬ?

Едґард Гувер, директор Еф-Бі-Ай (Федеральне Бюро Інвестиґації) в ЗДА поінформував, що впродовж 1957 року злочинність в Америці зросла на 7,5 відсотків, порівнюючи її з попереднім роком.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ

ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ?

Кожний православний українець повинен мати Історію Української Православної Церкви.

Такою Історією є "НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ", написаний Проф. І. Власовським і виданий Українською Православною Церквою в Злучених Державах Америки.

Цієї Історії вийшли досі два томи, охопивши період часу від початків Християнства на Україні по кінець XVII віку, тобто до часу підпорядкування Української Православної Церкви московському Патріярхові. — Третій том, від XVIII віку до наших часів, друкується.

"Нарис Історії Української Православної Церкви" перекладається також на англійську мову, й досі вже вийшов з друку том І.

Ціни такі:

Перші два томи в українській мові, в мякій оправі, з гарною мистецькою обкладинкою, 700 сторін друку, з пересилкою $12.00.

Ті самі томи в твердій оправі з пересилкою — $15.00.

Том І. в англійській мові, в мякій оправі, з пересилкою — $6.00.

У твердій оправі, з пересилкою — $7.50.

Замовлення й гроші надсилати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

У ЧІМ СИЛА ЦЕРКВИ

Є давне оповідання, в якому говорися, що один могутній володар (цар, чи король) хотів збудувати таку міцну церкву (святиню), що її не розвалила б ані буря, ані землетрус, а головно — щоб вона стояла в і ч н о.

Скликав володар найкращих будівничих і сказав:

— Збудуйте таку церкву, щоб не розвалилася ніколи! Беріть найтвердіше дерево. Беріть найдобірніший камінь. І найтривкіше залізо беріть. На все дам грошей, скільки треба, але збудуйте таку церкву, щоб стояла вічно.

І почалася будова. Хто її бачив, той дивувався, і всі вірили, що вона тисячі літ перестоїть. Коли ж будову закінчили, то прикрасили її найкращим мармором, золотом, різьбами і всякими дивними окрасами.

І вже надходив день, коли мали церкву відчинити, але напередодні вночі був маленький землетрус, і вона розвалилася.

Покликав володар будівничих і каже:

- Недбало ви будували, хоч я не жалував видатків. А тепер будете за своє недбальство відповідати.

І стали будівничі виправдуватися, та й кажуть, що землетрус був дуже маленький, і майже всі будинки стоять. А що сталося, що ця будова розвалилася, — вони не знають.

Зажурився цар. І покликав він до себе одного старого мудреця та й розказує йому про свою журбу.

Біда в мене, старче! каже володар. — Не досить того, що люди в мене самі безувіри, як та дич, то ще й церква розвалилася. Отже буде ще гірше.

— Так, царю, дуже шкода, що церква розвалилася! — сказав мудрець. Як видно, то матеріял ти на церкву давав дуже дорогий, але не дуже щиро будівничі бралися до роботи. Але скажи мені: чого то в тебе всі люди - то безувіри, як та дич?

-- Сам не знаю, - каже володар - Вони певно вже такі зроду... Я їм будую дороги, і мости, і церкви, а вони як були, так і є безувірами, і не вдячні мені.

Так, то прикро... — щиро співчуває мудрець. — Але скажи мені, царю, чи багато ти видав коштів і труду, щоб тих людей виховати на кращих, гідних людей?

Чого ж би я мав їх виховувати? — здивувався володар. — Люди самі собі виховуються, як хто може й хоче Мені ж важно, аби вони лишень платили податки

От тут то й біда, царю... — сумовито похитав сивою головою старець. Люди самі не виховаються Їх треба виховати на гідних людей, відданих Богові цілою душею. А такі гідні, щирі, побожні люди збудують святиню там, де її ще нема. А коли ж вони не виховані на гідних, побожних, то вони не лише що не збудують сильної нової святині, а ще й стару розвалять там де вона вже є; а не розвалять, то будуть її минати, і вона буде стояти порожня

Певно, що шкода такої дорогої церкви, що розвалилася, — продовжує старець, — але скільки б вона не стояла, навіть тисячі літ, то все ж таки колись вона розвалилася б, не стояла б вічно. Бо все, що людські руки будують, вічно стояти не може.

Твоя журба, царю, виходить з твоєї помилки. Ти хотів вічну церкву будувати на камені, залізі й дереві, от вона й валиться в тебе. Церкву треба будувати найперше на щирих побожних людських серцях і душах, тоді й святині щиро будуть будувати, і не будуть вони так скоро валитися та й порожні не будуть стояти.

Задумався володар, і каже:

— Як бачу, правду ти говориш, старче! Мені ходило тільки про сам будинок, а про те, на яких моральних основах буде той будинок стояти, я не думав Відтепер я буду виховувати людей так, щоб вони самі були в своїх душах незнищимою Церквою Божою.

Онуфріїв.

120-ЛІТТЯ ПЕРШОГО СУДУ ЗА ПРОДАЖ ЖІНКИ

В 1957 році минуло 120 літ від часу, коли в Англії перший раз суд у Вест Рідінг, повіт Йоркшир, засудив на два місяці тяжких робіт чоловіка за продаж своєї жінки Цей суд викликав велике здивування серед усього населення Англії, бо цього досі ще не бувало, щоб судили чоловіка за продаж жінки.

І дійсно, ще у 18-му, а частково й у 19-му століттях старий звичай продавати жінки в Англії був цілком законний, під умовою, що жінка буде продана чоловіком іншому мужчині в публичному місці та зо шнуром на шиї. Продаж жінок оголошували в часописах, продавали їх на ринку, при чому мусіли платити за місце управі міста. Ціна на жінки була така: найнижча -- 4 пенси, але доходила й до 5 або й до 25 гвінеїв

Часописи „Таймс" і „Лондон Обзирвер" з тих часів (навіть до 1805 року) подають багато новинок про публичну продаж жінок на ринках Англії.

ПЕРЕДБАЧУЮТЬ ПОДОРОЖ НА МАРС ЗА 10 РОКІВ

Мартин Розенблюм і д-р Крафт А. Еріке німецькі спеціялісти в ділянці ракетної зброї - в грудні 1957 р. заявили, що за десять років ракети будуть так удосконалені, що ними можна буде подорожувати на планету Марс. Обидва вчені працюють як дослідники ракетної зброї в ЗДА. Крафт Еріке каже, що ракету з людиною можна буде випустити на місяць вже в роках 1962—1964. Він настоює на тому, щоб уряд ЗДА не дав тут випередити себе Советському Союзові.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

Будівничі „Спутніка"

Большевики вже випустили два „спутніки", а тепер готовляться випустити третього, що важитиме одну тону. Разом з тим вони заявили світові, що під науковим і технічним оглядом СССР стоїть вище інших держав.

З випущенням „спутніка" повязане імя ученого д-ра Петра Капиці. З його прізвища виходило б, що він українець. Українська преса дещо й з життепису його подає, але якось дуже коротесенько, загально, поверховно й неясно. Чи не судять тільки по самому його прізвищі, як то найчастіш буває, покищо годі сказати напевно. Як би воно там не було, д-р Капиця повівся якось так дивно, немов би він був не дуже українець, а людина якогось іншого роду Про всякий випадок чомусь пригадується той Кравченко, бувший советський достойник, що „вибрав волю" (втік на Захід), і українська преса гучно-бучно проголосила його „українцем" Але потім наступило розчарування. Зустрінувшись з ним прилюдно в Парижі, українські журналісти мусіли огірчено ствердити, що Кравченко „не є козацького роду", а іншого.

Тож і в даному випадку говорити так, або ні, ще не можна, і покищо розсудливіше було б триматися приповідки: „Не спитавши броду, не лізь у воду"

Часописи вже свого часу писали, що д-р Капиця одружився з росіянкою, симпатичкою Советського Союзу. Потім вона виїхала до СССР, а за нею 1934 р виїхав і він

Про Капицю трохи ширше писав торонтський щоденник „Телеграм" 7-го листопада 1957 р. Він інформує, що д-р Капиця 14 років працював у ділянці атомових дослідів в університеті в Кембрідж, в Англії. І там для нього, за стараннням впливових англійських учених, британський уряд збудував спеціяльну окрему лябораторію

Після 14 років дослідної праці в ділянці атомової фізики в Англії, Капиця раптом задумав собі 1934 року „відвідати Росію" Поїхав і.. не повернувся до Англії. А зараз після того знайшлися впливові особи в Англії, які переконали университет в Кембріджі, щоб він продав Советському Союзові все те лябораторійне устаткування, за допомогою якого д-р Капиця поробив в Англії свої атомічні досліди

Кембріджський університет всю цю лябораторію Советам продав, — і то тільки за 90 тисяч долярів. Видно, що д-р Капиця не міг би був без тієї лябораторії працювати в СССР і розвивати всього того, чого навчився при дослідах в Англії Мало того, Кембріджський університет разом з лябораторією вислав до Советів ще свого вченого, Какрофта, голову атомічних дослідів, щоб він у Советському Союзі поміг д-ру Капиці й помічникам цю продану лябораторію належно поскладати

Ось такі скупі інформації про історію будівничих „спутніка". Цікава історія!.

С.

Славні бубни за горами, а як прийдеш — собача шкура.

СВ. ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ

(Докінчення)

З Атен Василій з Еввулом пішов до Єрусалиму, де вони оглянули святі місця, а тоді звернулися до місцевого Єпископа, Максима, і просили щоб він їх охрестив. Василій до того часу був лише „зголошений до Хрещення" („оглашенний"), бо в тих часах багато християн відкладали хрещення аж до пізнішого віку.

З Єпископами і священиками Василій і Еввул пішли до ріки, де Єпископ обох їх охрестив, помазав святим миром і запричастив.

Обидва охрещені пробули тут рік, а потім пішли до міста Антіохії, де тамтешній Архиєпископ, Мелетій, поставив Василія дияконом.

З Антіохії повернувся Василій до Кесарії, відвідавши до того часу Єгипет, Палестину, Сирію й Месопотамію, де бачив багато добрих і праведних людей, за якими він всюди шукав і яких всюди радий був бачити. Сам був добрий, то й за добрими шукав

Поганський загал у тих часах був дуже розпущений, і шукав лише забав та втіхи. Але були тоді й між поганами люди, що шукали здорової правди для життя, яка показала б їм, якими гідними стежками треба своє життя вести. До таких належали й ті три царі, чи мудреці, що йшли з далеких сторін Христові поклонитися.

***

У Кесарії Архиєпископ Ермоген поставив Василія священиком, і він став тут учителем монахів.

Коли Ермоген помер, усі хотіли поставити Василія Архиєпископом, але Василій не хотів собі такої чести, отже заховався и доти не показувався людям, поки Архиєпископом не поставили Євсевія.

Та Євсевій був чоловіком зависним, і його боліло, що Василія всі дуже поважають. Знав це Василій, отже пішов з Кесарії до Понту, де замешкав над рікою у домі своєї бабки Макрини. Недалеко того дому Василієва мати заснувала жіночий манастир, де й була вона ігуменею.

Василій на другому березі ріки заснував мужеський манастир, яким кілька літ сам управляв, а згодом передав його під нагляд свого брата Петра -- Єпископа Севастійського

Манастир Василія став славним через святе життя Василія, і сюди приходило багато молодих людей з Понту, з Кесарії та з інших сторін, і ставали вони монахами Так число монахів скоро зростало.

Для того манастиря Св. Василій склав монаший устав, який і досі існує в усіх манастирях Східньої Церкви. З прийнятям Християнства на Україні і там почали засновувати манастирі з уставом Василія, тому й звали їх Василіянськими манастирями, а монахів — Василіянами.

Василій склав також устав для жіночого манастиря.

Живучи в манастирі, Василій мав тільки вовняну сорочку і плащ, спав на голій землі, жив водою і хлібом і тільки в свята їв ярину. Його товариш Григорій казав, що Василій був без майна, без тіла, а майже й без крови. Час ділив на молитву, працю й читання Святого Письма. Відвідував також села, щоб там повчати людей.

Коли настав великий голод, Василій продав останню частину свого майна, щоб голодним помагати. При всім тім був він вдоволений, лише відчував брак свого приятеля Григорія, отже й писав до нього, щоб той до нього приїхав. Григорій послухав Василія — приїхав, і вони жили в одній хаті, доглядали городу, рубали дрова, усували каміння. Була в них одна душа, одна думка, — вони разом співали псалми, читали Святе Письмо, – звичайно, як добрі побожні монахи

***

Але згодом прийшов час вибиратися в інші сторони. Аріянська єресь тоді розбивала Церкву, отже Григорія покликав його старий батько Єпископ Григорій, а Василія покликав Архиєпископ Кесарії, — щоб їм помагати проти аріян. Однак незабаром помер Євстахій Єпископ Назіянзу, і тоді Єпископом вибрали Василія.

Тут проповіді Василія були такі сильні, що люди сходилися з далеких сторін слухати їх. Службу Божу Ап. Якова, що була надто довга, Василій скоротив на таку, як нині маємо, — під назвою Служби Василія, яка правиться 10 разів у році: на Святий Вечір Різдвяний і Йорданський, на Новий Рік, в 5 недіях Великого Посту, в Страстний Четвер і в Страстну Суботу. Василій постановив також, що в церкві має бути Іконостас і завіса (заслона).

***

Імператор Валентій хилився був тоді в сторону аріян, отже почав православних Єпископів переслідувати, виганяти, і на їх місце ставив аріян. Коли ж він побачив діяльність Василія, направлену проти аріян, то послав до Василія свого представника, Модеста, щоб той Василія наклонив до аріянства. І Модест почав намовляти Василія:

„Як ти можеш противитися цареві, що має таку велику владу?"

Василій відповів:

„Того, що ти сказав, я не боюся".

„Я можу тобі майно забрати, з краю вигнати, або й замучити," говорить Модест.

„І того, що ти сказав, я не боюся", відповів Василій.

„Як ти це розумієш?"

„Розумію так: моїми старими лахами не збагатишся, ані кількома книжками. Іншого майна не маю. Вигнання не боюся, бо в мене найважніше — небо, а звідти мене не виженеш. І мук не боюся, бо тіло моє таке слабе, що за першим ударом я помру, а тоді стану перед моїм Творцем".

„Зо мною ніхто ще так не говорив," каже Модест.

„Бо ти ще з Єпископом не говорив. Єпископи люди скромні, але де ходить про віру, там вони нічого не бояться".

„До завтра даю тобі час надуматися".

„Воно не поможе, бо я не змінюся", — каже Василій.

Почувши про все це, імператор зоставив Василія в спокою. Але згодом звелів привести Василія на суд, де Василієві грозили смертю, одначе той сказав, що смерти не боїться.

У той час заслаб імператорів син Галатій, і лікарі не могли йому помогти. Тоді цариця Домника намовила чоловіка, щоб він покликав Василія, — нехай той помолиться за здоровя сина. Василій прийшов, помолився, і слабість царевича проминула.

Василій дуже опікувався хворими й убогими, він побудував лікарню, при якій була гостинниця для подорожніх; для недужих і для подорожніх було тут безплатне місце.

Коли ж сам він заслаб, то покликав лікаря, жида, що звався Йосиф, і той сказав: „Готовся до похорону, бо скоро помреш". Тоді Василій сказав:

„А якщо я дозавтра не вмру, то чи обіцяєш стати християнином?"

„Обіцяю", каже Йосиф.

Настав другий день, і Василій кличе до себе лікаря. Побачивши Василія живим, лікар-жид каже:

„Коли так, то правдивий Бог Християн! Звели мене охрестити".

„Я тебе охрещу", говорить Василій.

„Ні, ти дуже слабий", говорить лікар.

„Так, але Бог мені поможе".

І пішов Василій до церкви, відправив Службу Божу, виголосив проповідь і охрестив лікаря, назвавши його Іваном. А вернувшися додому, він помер (1-го січня 355 року), проживши 45 літ.

Св. Василій був великим робітником на Христовій ниві, всі сили для неї віддавав, отже йому належиться від вірних те імя, яке йому дали ті, що його знали, назвавши його Великим.

КАТОЛИЦЬКІ МІСІЇ ГОТОВЛЯТЬСЯ НА СХІД

Католицький священик Веренфрід Фан Штраатен, бельгієць, 1949 року заснував Організацію Допомоги Східнім Священикам (униятам). Під кінець грудня 1957 р. з Фрайбургу, Зах. Німеччина, прийшла вістка, що о. Штраатен приступає до здійснення пляну вишколювати католицьких місіонерів для ширення католицизму за залізною заслоною, коли там впаде комуністична влада.

Він каже, що кандидатів на майбутніх місіонерів потрібно 15 тисяч священиків і 25 тисяч монахів. Ця справа обговорюється тепер Єпископами і провідними особами чернечих орденів у всій західній Европі. Мають заснувати спеціяльний інститут, де будуть вивчати мови, історію, звичаї і т. д. народів за залізною заслоною

М. ХРУЩОВ ЗАМОВИВ СОБІ ОДЯГ В ІТАЛІЇ

Відомий італійський кравець Анджельо Літріно був на відвідинах у СССР і советський диктатор Микита Хрущов замовив собі в нього два плащі, дві пари черевик, чотири краватки і два капелюхи. Все це згаданий кравець у Римі приготовив для Хрущова вже в початках грудня 1957 р., і урядовці советської амбасади заплатили йому й вислали Хрущову. — Це називається: "у нас всьо есть", як хвалиться Хрущов. А в що ж одягнеться обдерте населення СССР?

ПРО ЩО ГОВОРЯТЬ ЦИФРИ

Департамент торгівлі ЗДА повідомив, що протягом 1956 р. американці видали на алькогольні напитки 10 більйонів 500 мільйонів долярів, на тютюн 5 більйонів 681 мільйон дол., а на Церкву й добродійні цілі тільки 3 більйони 746 мільйонів долярів.

В і д д і л М о л о д і

Івасів подарунок

Малий Івась жив з родичами на фармі — три милі від міста. Коли настали Різдвяні вакації, він почав думати про святкові подарунки для своїх родичів і сестрички Марусі. Купити мав за що.

Дрібні монети, які діставав від родичів чи від когось із гостей, цілий рік пильно складав у скриньку-скарбоньку.

До Різдва вже осталося лиш пару днів. Івась витягнув свою скриньку з шафи і почав рахувати гроші. Опісля спитав мами, чи позволить йому піти до міста щось купити собі й Марусі.

— А чи маєш ти досить грошей? — спитала мама.

— О, я вже маю повну торбинку грошей! — каже Івась.

— Ну, коли так, то можеш іти, — сказала мама. — Ти збирайся, а я тим часом приготовлю тобі щось перекусити.

Івась скоренько зібрався, паперову торбинку взяв у руку, а яблуко сховав у кишеню. Попрощавшись з мамою і сестричкою, він скоро пішов до міста. По дорозі думав, що б то таке купити родичам і сестричці. Думок у нього було багато, однак він не міг рішитися, що купити. Врешті вирішив найперше побачити, що там нового в крамницях.

Незабаром він опинився в місті. Вступивши до великої крамниці, він почав розглядатися на всі боки. Найперше побачив самі краватки, що висіли на довгих жердках, і запитав продавця за ціну он там тієї синьої краватки. Та коли продавець сказав йому ціну, Івась посумнів, — у нього не було стільки грошей.

Тоді він приступив до великого столу, на якому було багато всяких суконок. Одна з них сподобалась йому, і він хотів купити, але було замало грошей

Він ще побачив багато хороших фартушків, і одного з них вибрав для мами, однак і тут йому не вистарчало грошей.

Відійшов Івась набік, сів і зажурився. А потім почав їсти полудень, що йому мама дала на дорогу.

І саме тоді до крамниці ввійшла якась дівчинка, — бліда, бідно вбрана. Вона тряслася з холоду і ввесь час хухала в рученята й затирала їх. Розглянувшись несміливо по крамниці, вона побачила стіл з ляльками, і відразу пішла туди. Голосно шлапаючи своїми полатаними черевичками по підлозі, вона сама до себе щось говорила. Івасеві стало цікаво, чому вона сама до себе говорить, і що вона каже. Вставши він потихенько пішов услід за нею, і почув, як дівчинка сама до себе говорила так, немов би комусь щось розказувала:

„От яка там гарна лялька! І яка в неї сукеночка рожева! Я мушу колись собі таку ляльку мати. Якби я мала маму й тата, то вони купили б мені. Але їх нема, — вони на небі..."

Так уголос висказуючи свої думки, дівчинка підійшла до столу й несміливо, обережно простягнула ручку, щоб хоч пальчиком доторкнутися до тієї чудової ляльки в рожевій сукеночці.

Але продавець раптом зловив її за руку й суворо сказав:

— Ти чого тут хочеш? Чи ти хочеш купити ляльку?

— Ні, пане... — злякано сказала дівчинка. — Я хотіла тільки помацати рукою ту лялю в рожевій сукеночці...

Продавець здивувався, хвилинку подумав, і сказав:

— Добре, можеш її трошки потримати в руках. Але вважай, щоб не побруднила своїми руками її сукеночки!

Дівчинка взяла ляльку, ніжно притулила до свого личка, поколихала її обережно, мов дитинку, і тихенько вишептала:

„Ох, яка ж ти, лялечко, хороша..."

І все міцніше притискаючи її до своїх грудей, шепотіла далі:

„Я мушу тебе мати! Мушу!.. Ти найкраща з усіх ляльок.

— Ну, вже досить! — нагадав їй продавець; і дівчинка, поцілувавши ляльку, поклала її на стіл, а сльози так і котилися по її блідому личку. Мабуть, боячись, щоб голосно не розплакатися, вона побігла з крамниці надвір.

Івась увесь час дивився на бідну дівчинку і слухав її мови. І йому стало її дуже жаль. Вона ж така бідна сирітка — без тата і без мами!

Довго не думаючи, він прибіг до продавця і спитав за ціну ляльки в рожевій сукенці. Продавець сказав ціну, і Івасеві аж дух у грудях забило, така розпука його огорнула: у нього не вистарчало грошей на цю ляльку!

Продавець помітив його клопіт, і коли Івась вже з нічим хотів виходити, він сказав, що має зовсім таку саму ляльку, в рожевій сукеночці, але пошкоджену — в неї одна рука зломана; зате ж Івась може її купити дешевше.

Івась без вагання висипав на долоню продавця всі свої гроші, які лиш мав, і продавець дав йому ляльку. Івась вхопив її і вибіг надвір за дівчинкою. Тут, поблизу вже не застав її. Він біг і біг, аж на край вулиці, і там побачив її: вона стояла перед іншою крамницею і дивилася на ляльки на виставі за вітриною

Івась нишком підійшов до неї, і почув, як вона захоплено говорила:

„О, мої ж ви ляльі! Ви всі такі гарні... Коли б так Святий Миколай приніс мені таку!..."

А тут Івась несподівано вискочив їй з-за плечей і гукнув, ніби жарт хотів їй зробити:

— На, маєш ляльку! Вона в рожевій сукеночці...

Дівчинка на мить знерухоміла із здивування. Не ймучи віри своїм очам, вона нерішуче споглядала то на ляльку, то на Івася. А врешті спитала несміливим шепотом:

— А хто ж ти такий?... Ти певно братчик Ісуса Христа?....

— Ні, я... я Івась...

— Може ти й Івась, — усміхнено сказала дівчинка, трохи осмілившись, — однак ти мусиш бути братчиком Ісуса Христа, бож тільки Ісусик має таке добре серце, як ти.....

Івась не знав, що їй на це сказати. Отже скоренько добув з кишені яблуко, що йому дала мама на дорогу, дав його дівчинці, а сам скоренько побіг додому. Він ішов скоро, майже біг, весело собі посвистуючи. А дівчинка довго дивилася за ним, поки він не зник їй з очей.

Весело, легко й радісно було Івасеві на душі, коли повертався додому. Та коли вже опинився перед своєю хатою, тоді нагадався, що він же ходив до міста, щоб щось купити, а тут додому він цілком нічого не несе.

І став він журитися: що ж родичам і Марусі сказати? Але Івась був щирий, правдомовний і відважний. Тож відразу вирішив сказати їм всю правду — як і що сталось.

Коли родичі почули, що Івась купив подарунок бідній сирітці, тиха радість показалась в їхніх добрих очах. Мама сказала:

— Івасику наш! Цим подарунком, бідній сирітці ти зробив більше, ніж би тоді, коли б був усім нам щось купив.

А тато додав

Так, так, Івасю... Бог за тебе не забуде ніколи! Він буде тебе благословити в твоїм житті і буде посилати все що тобі потрібне.

А подарунками для нас ти не журися. Завтра раненько поїдемо до міста, і я дам тобі грошей на це, що ти бажав нам купити.

І так воно й сталося. Другого дня Івась з татом був у місті і купив подарунки родичам та сестричці Марусі. а родичі йому. І всі були вдоволені й веселі.

о. С. Гребенюк.

КАРТКА КАЛЕНДАРЯ
(На 1958 р.)

Останню картку вже зриваю..
(Рука здригнеться на хвилину).
Знов рік минув, і я не знаю,
Чи до другого доживу...
Минають скоро дні і тижні,
Минають скоро місяці, —
Вперед, вперед... Коли оглянусь:
За мною стеляться роки!
Не раз на зірвану ту картку
Непрошена впаде сльоза,
І картку цю держу на згадку, —
Цей мент не вернеться назад!
В цю мить хотіла б час спинити:
Не йди, вернись життя назад!
Дарма... І знову одривати
Почну картки з календаря.

Маргарита Пилипчук.

ЗАЙЧИКИ

Мете і мете.
Для зайчиків пустка:
Минулась капустка,
Нічого ніде
Мороз — без ослабку, —
Вже мало не плачуть...
Все бігають, скачуть,
Постукують в лапки,
Хухнуть та потруть,
Та все надаремно...
Ах, як неприємно,
Що лапок не чуть!...

Олекса Стефанович.

Не звязуйся з лихим спершу, а то й потім не побачиш.

Коваль коня кує, а жаба й собі ногу дае.

Добро підхвалювань не потребує, а зло похвали не гідне.

ДУХ І ТЕХНІКА

Советські учені створили штучну планету й випустили її навколо землі. Це явище потрясло всім світом, — звичайно, на так довго, поки це не перестане бути сенсацією дня. І здається, що тут менше значення має передбачування наслідків цього науково-технічного успіху для майбутности, ніж потреба чогось нового, сенсаційного, що могло б штучно викликати зворушення в одноманітності сірого, змеханізованого модерного життя

З цієї нагоди свідомість думаючої людини не може не обсідати справжній рій думок. Колись у Франції Академія Наук поставила була питання, чи розвиток цивілізації підносить моральний рівень людини. І молодий мислитель Ж. Ж. Руссо глибоко бився з думками, щоб відповісти на це питання, і врешті заявив: Ні, цивілізація обнижує моральний рівень людини!

Не будемо над цим дискутувати. Коротко доведеться ствердити, що, безперечно, така цивілізація, якою вона є тепер, не підносить моральности людини, хоч при розумній постанові справи вона могла б бути допоміжним технічним засобом для піднесення позему моральности; звичайно, ніколи головним засобом.

Але справа тут не тільки самої моральности, але й цілости духового життя людини. Німецький поет Гайне писав, що статуї робили на нього несамовите враження: йому здавалося, що ось людина в русі підносить руку, розкрила уста в розмові, озирає світ, і тут нагло заморозив її подих смерти, і так вона закостеніла з піднесеною рукою, що вже не рухається, з розкритими устами, що вже німують; з розплющеними очима, що вже не бачать. — Це статуя!

Коли спостерігати модерне людство, то здається, що воно скорими темпами прямує до того, щоб стати статуями, якими бачив їх Гайне. Коли настає пора телевізійної програми, підіть до багатьох домів і побачите: всі лежать і сидять, без руху, мов заморожені. А по всьому світі є їх мільйони в один час! Це статуї, — мов мертві! Гурток вишколених акторів говорить на екрані й рухається, а тіло й дух десятків мільйонів людей унерухомлені. За них діють, думають і відчувають ці актори. І пригадуються часи, коли в кожному селі, в містечку й місті були аматорські театральні гуртки. Кожен брав участь. Кожен мав нагоду показати себе, виявити, говорити, діяти, думати, відчувати. Кожен вибирав собі таку п'єсу, яку бажав собі. Люди жили собі повнотою життя: мусіли самі думати, відчувати, діяти. А тепер ось телевізія їх унерухомила, зробила рабами, за яких думають режисери гуртка телевізійних акторів!

Колись подорожували кіньми, волами, пішки. Шлях був тяжчий, рух був повільніший. А однак, коли людина їхала возом під відкритим небом, — скільки то світу вона бачила! Вона мала нагоду пильно приглядатися птахам, деревам, водам, горам, а навіть такій дрібничці, як муха. Приглядалася, і пізнавала світ, гармонійність божественної краси природи, почавши від краєвиду в межах рухомого обрію, а на придорожній квіточці кінчаючи.

А тепер? Їдете в подорож. Бачите на карті точку — це, скажемо, Лондон. Закритим автомобілем їдете на аеродром, сідаєте в закритий літак, і в прозорому повітрі по невидимій лінії вас перевозять до другої точки, скажемо — в Монтреал. Що ж ви на своїм шляху бачили в подорожі? Нічого! Ви їхали абстрактно: по невидимих точках і лініях, зачинені в скрині! І нічого не навчилися. Не маєте про що оповідати, хіба що часом трапиться катастрофа літака, але й про цю пригоду пасажири найчастіш не розповідають, бо гинуть.

І перед подорожжю не треба вчитися навіть тисячної частини цього, чого вчився наш предок — чумак, волами вибираючись у Крим по сіль. Він мусів наперед приготовиться — вчитися пізнавати шлях по зорях і деревах, вчився пізнавати пори дня без годинника, пізнавати майбутню погоду без барометра. Він мусів думати.

А тепер? Пригадується один з героїв твору Фонвізіна: „Нащо мені вчитися географії, коли я піду на станцію, куплю квитка, і візник мене за мої гроші завезе куди я схочу!" Не треба вчитися, не треба думати, — за тебе другі думають. Невеличка кількість одиниць на світі думає за мільйони!

У драмі Дж. К. Честертона „Людина, що була четвергом" є така німа сцена.

На фоні модерного міста з його геометрично - гострими, кантястими хмародерами, немов велетенські пуделка із сірників, рясно й холодно мигають електричні світла, — гурт робітників крутить машину. Всі вони одинакові: мертві камяні лиця, склисті приплющені очі, опущені по самі коліна руки видаються довгими, мов у горилів; всі вони в одинакових синіх комбінезонах, крутять машину мовчки, одноманітно, як частини машини, як автомати, як люди-монструми, штучні люди! І глядача огортає жах, — це майбутній образ людей, що над ними панує техніка...

Був відомий фільм перед другою світовою війною п. н. „Новітні часи". Інженер пустив в рух машину, сам попав на конвеєр, чи в елеватори, і машина понесла його, а він не міг своєї машини спинити, — став її невільником, а вона його паном життя!

Всі ці образки й тому подібні — досить вимовні. Сучасна техніка витворює з людей автоматів, знищує особовість одиниці, уніформує всі індивідуальності на один спільний зразок, губиться неповторна людська одиниця, а витворюється маса автоматів, подібних один до одного, як апарати однієї й тієї самої марки. Людина затрачує своє **Я**, свого духа, своє обличчя, дане їй Творцем на подобу Божу.

Тут таїться найбільша небезпека техніки.

ЮО.

Багато людей журиться тим, чим не варто клопотатися. Господь згадує принаймні девять справ, якими ми не повинні журитися: що наше тіло буде вбите; що маємо говорити, коли нас будуть переслідувати; про те, що нам треба будувати ще дин будинок; про розмову серед рідних; про клопоти тещі; про нашу їду; про пиття; про одіж; і про вигляд. Але, Він сказав, що ми повинні дбати, і то дуже, про одну, і то лиш про одну справу: а це — про душу! (Мт: 16:24-28).

ЧОМУ ДУХОБОРИ ВИЇДУТЬ ДО СССР

Секта відома під назвою „духобори", в числі 2,500 осіб, приїхала з Росії в Канаду 1899 року, тому що царсько-російський уряд переслідував її визнавців. Між ними є крайньо радикальний відлам, що називається „Сини Свободи", які тепер рішили виїхати до СССР. Їхні провідники обговорили справу з советським амбасадором в Оттаві, Чувахіним, і чотири делегати, очолені Вілліямом Мужельським, виїхали до СССР, щоб полагодити справу переселення.

Один з речників „Синів Свободи" на телевізійному інтервю СіБіСі в Канаді заявив, що духобори в Канаді „не мають релігійної свободи". Їхніх дітей тримають „в концентраційних таборах" і т. д. На питання, чи „Сини Свободи" сподіваються в СССР знайти більше релігійної свободи, ніж у Канаді, він відповів, що „в кожному разі гірше там не буде, як у Канаді".

Справа в тому, що „Сини Свободу" відмовляються посилати своїх дітей до канадійських шкіл і взагалі пристосуватися до загального державного і громадського життя. І на знак протесту влаштовують демонстрації, машерують нагі і т. д. Канада має з ними багато клопоту. "Концентраційні табори" — це в розумінні „Синів Свободи" примус початкової освіти для всіх дітей у Канаді, і духоборам тут не зроблено винятку.

УСМІШКА КРІЗЬ СТАЛЬОВІ ЗУБИ І ВЕСЕЛА ЗАБАВА ДІТЕЙ

Канадійський журнал „Стар Віклі" з 11 січня ц. р. помістив кілька світлин з Советського Союзу. Світлини взяті, як звичайно, із спеціяльно прилаштованої сцени „свята", а не з-за куліс сірого будня життя в СССР

Там показано здорову жінку, що крізь штучні зуби з неіржавної сталі (так і сказано!) посміхається до закордонних журналістів. І показана „весела забава дітей" у дитячому садочку в Україні. Матері цих дітей працюють у колгоспі, але на роботі їх не показано.

Ці образки вимовні для сучасної світової політики. Тим, хто усміхається до Заходу крізь стальові зуби, є Советський Союз. Зуби ненатуральні, фальшиві, але тверді і гострі, а усмішка вдавана, театральна.

Але якщо йдеться про „веселу забаву дітей", то це нагадує політику тих мужів Заходу, що вірять у можливість міжнародного співжиття з тоталітарним режимом Советського Союзу.

Погана та дівка, що сама себе хвалить.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ КНИЖКИ?

ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, — Прот. С. В. Савчук.
Ціна .... 25 центів.

ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ, — Прот. С. В. Савчук.
Ціна .... 50 центів.

Хто замовить обидві книжечки разом, отримає їх за 65 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НЕ СТАВАЙТЕ НЕВІЛЬНИКАМИ!

"Ви дорого куплені, — тож не ставайте невільниками людей". 1 Кор. 7. 23.

Братство Українців Католиків (БУК) у Канаді минулого року відзначило 25-ліття свого існування. Католицька преса, що на американському континенті видається українською мовою, присвятила цьому ювілеєві особливу увагу. І це звичайна річ.

Тут зупинимося тільки на двох католицьких статтях, присвячених цій події. У торонтонському журналі „Світло" за листопад 1957 р., о. Н. Свірський ЧСВВ на першій сторінці опублікував статтю п. н. „Надійшов час об'явити силу!" У статті, між іншим, сказано:

„Католицька Акція, за словами Свт. Вітця Пія XI — це співпраця мирян у єрархічнім апостольстві Католицької Церкви..."

„Братство Українців Католиків —це організація типу Католицької Акції".

„Католицька Акція — а нею БУК є — це співпраця мирян з церковною єрархією, практично зі своїм о. парохом".

„Діяльність БУК-а, це співпраця з церковною єрархією, за її проводом і вказівками".

„Священик.. мусить усвідомити собі, що БУК це церковна організація, в якій він є головою".

„У праці БУК-а ніщо не сміє діятися без відома пароха, а вже ніяк проти його волі... це значить тільки, що вирішальне слово завжди має о. парох, який знову повинен діяти за вказівками свого єрарха."

„Завдання БУК-а не є бути ще однією партією, ані також зовсім зректися політичного життя, але є завданням БУК-а виховувати для других партій — таких, що до них католик може зі спокійним сумлінням належати — виховати... добрих провідників і так посередньо впливати на політичне життя народу".

„Коли приходить слушна хвилина й у Канаді організується репрезентативне тіло Комітет Українців Канади—БУК стає в його проводі і це почесне місце зберігає посьогодні".

БУК — „Організація, яка є не тільки в дефензиві, але й в офензиві".

**

Друга стаття в торонтонському часописі „Наша Мета".

У „Світлі" серед програмових напрямних БУК-а, як Католицької Акції, дуже коротко сказано про політичне завдання, що його ціллю є своїх членів відповідно „виховати для партій" і „виховати... добрих провідників і так посередньо впливати на політичне життя народу".

Натомість „Наша Мета", з 21 грудня 1957 р., у редакційній п. н. „На протязі 25-ти років" говорить про завдання БУК-а, як „світських апостолів" (Католицької Акції) на українському політичному відтинку, і говорить про це ширше та точніше.

Стаття вже майже з самого початку і мало не до кінця — це напасть на Українську Греко-Православну Церкву в Канаді. Напасть брутальними словами й тенденціями.

Напасть спрямована проти всіх тих українців, які в Канаді визволили значну частину Української Церкви з-під поневолення ії Римом і Польщею 1596 р., під час насильної Берестейської унії, накиненої Україні польськими нагаями. За це, всіх тих, що в Канаді визволилися з-під цього поневолення, і зорганізували Українську Церкву незалежну від Риму і всіх інших чужих Україні та закордонних, неканадійських, проводів, „Наша Мета" назвала фальшивими „українськими патріотами", без віри і розуму, сином „підбехтаним ворогами" і т.д. Українську Греко-Православну Церкву в Канаді „Наша Мета" вважає за таку, що „не є Церквою Христа" і т.ін.

Вся та лють „Нашої Мети" вилита на православних українців у Канаді за те, що вони не хотять підлягати зверхності Папи в Римі.

І „Наша Мета" насвітлює завдання БУК-а, як „світських апостолів" (Католицької Акції), що „під проводом своїх Єрархів" (очевидно, з Папою на чолі!) борються за те, щоб українці були під зверхністю Риму. Для того „Наша Мета" взяла також „патріотичну ноту", і залежність від Риму називає „прадідівською Церквою" та „найбільшою силою України".

Ціль БУК-а в його діяльності як Католицької Акції „Наша Мета" окреслює як завдання „за духову єдність всього українського народу, за його братолюбіє і єдиномисліє".

„Отже „єдність" українського народу „Наша Мета" розуміє так, щоб усі українці піддалися Папі, — такий „найвищий ідеал" ставить „Наша Мета" перед українським народом, а члени БУК-а мають цей ідеал ширити; і так „вони стануть світськими апостолами Христової справи серед українського народу і реалізаторами найвищих національних ідеалів", а це, як виходить із статті, означає: бути в залежності від Риму.

* * *

У відповідь на це скажемо коротко, що віримо в українську людину як щиропатріотичну. Не сумніваємося, що більшість ширшого загалу українців греко-католиків, — це свідомі свого українства і своїх завдань сини України І ми певні того, що більшість з них, вступаючи в члени БУК-а, по-своєму це розуміли так, що вони працюватимуть для добра України й Канади, а не для боротьби з тими українцями, своїми однокровними братами, які лише і виключно для добра українського народу обороняють його незалежність на всіх відтинках, з церковним включно. Бо Церква то душа народу, а душу свою перед чужинцем боронить кожна свідома й гідна людина,—як навчає Св. Письмо: „Не ставайте невільниками людей"!

ГОЛОСИ МИРУ І КРИК ТРИВОГИ

Західні держави хочуть миру, не війни з Советським Союзом, аби тільки була певність, що СССР не нападе на Захід. За переговорами у справі миру висловилося НАТО (15 держав Організації Північно Атлянтійського Договору) перед Різдвом 1957 р. в Парижі. За заключенням пакту взаємного ненападу з СССР висловився британський премер Мекмиллан. У Канаді за переговорами з СССР стоїть міністер закордонних справ Сидні Смит і дипломат Л. Пірсон — лавреат мирової нагороди Нобеля. За мирними переговорами з СССР висловився в ЗДА президент Айзенгавер.

Як мали б представлятися ці переговори і на яких умовах, що їх пропонують вищезгадані державні мужі, держави и союзи держав Заходу, не знаємо.

Відомо натомість, що деякі дипломати на Заході рекомендують конкретні способи, шляхом яких цей мир можна б осягнути.

Кенон, бувший американський амбасадор у Москві (тепер професор у Престоні, ЗДА), в Лондоні виголосив по радіо промову, в якій висловився за тим, щоб Америка забрала з Европи свої війська, а тоді заберуть з сателітних терeторій Совети свої війська.

У неділю, 5-го січня, в програмі „Дис Вік" телевізійна станція СіБіСі з Торонта передала інтервю з Кеноном, відбуте в Лондоні. Тут Кенон точніше обосновував свою думку, висказану по радіо. Думки Кенона, в скороченні, такі:

1. Щоб Америка відтягнула свої війська із Захід. Німеччини. Тоді СССР відтягне свої війська зо Схід. Німеччини. Але одночасно Зах. Німеччина має виступити з НАТО (що існує для оборони перед нападом СССР). Після того Німеччина мала б бути озброєна тільки конвенціонально, тобто лише так, щоб могла пильнувати спокою на своїх кордонах і втримувати порядок внутрі держави.

2. Кенон уважає, що союзні війська, з американськими включно, повинні вийти із Зах. Европи до своїх держав, а тоді СССР забере свої війська із сателітних держав (з Польщі, Мадярщини, Румунії і т. д.).

3. Кенон каже, що нема підстав боятися якогось нападу з боку Советського Союзу.

**

„Ди Вінніпег Трібюн" з 7-го січня ц. р. подала інформацію Дж. Р. Вокера п. н. „Конґрес перед галасом". Інформація, подана за „Трібюн Вашінгтон Бюро", говорить, що навколо конґресу ЗДА раптом почався крик: „Америка в небезпеці!"

Яка причина того? Рапорт Гейтера з фундації Рокефелерів, що досліджує військову ділянку міжнародньої безпеки, повідомив, що коли такий стан озброєння, який тепер є в Америці, буде тривати дальше, то мілітарна перевага буде рішуче по стороні Советів.

Рапорт, виданий групою визначних військових спеціялістів, після довгих років досліджування справи, каже, що „Ми повинні постійно памятати, що ми опинилися у великій небезпеці". В рапорті говориться не тільки про потребу збільшення наймодернішого озброєння, але й про конечність „реорганізувати систему командування в Пентагоні" (центр. штаб армії ЗДА).

Одночасно великою несподіванкою стала поголоска про намірений відхід у стан спочинку шефа ракетної зброї ген.-лейт. Джеймса Ґейвіна. У грудні 1957 р. ген. Ґейвін висловився за реорганізацією головного штабу армії ЗДА, і незабаром він чомусь дістав наказ виїхати з ЗДА на військове становище за океан. Разом з тим від нього вимагали підтримувати такий воєнний бюджет, в якій, сказав ген. Ґейвін, „я не вірю", — бо він невистарчальний для оборони ЗДА.

Він сказав це за закритими дверима сенатського комітету.

А тепер ген. Ґейвін каже, що „поза Пентагоном", у приватному житті, як незвязаний службою громадянин, він зможе зробити більше для оборони ЗДА, ніж міг би це зробити в штабі — серед таких дивних обставин, як він їх представив.

Ще перед свідченням ген. Ґейвіна, члени сенатського комітету переслухували адмірала Гаймана Ріковера, "батька атомового підводного човна", який також висловив своє застереження проти теперішньої системи Пентагону, і сказав, що він „дуже турбується тим, що тепер вже майже запізно на те, щоб догнати Советський Союз у збройенні далекосяжними ракетами".

Рапорт Гейвера (з фундації Рокефелерів), що Америка „в небезпеці", це приватний рапорт. Дж. Гегерті, пресовий секретар Білого Дому (у Вашингтоні) [illegible] його. Однак Дж. Р. Вокер каже, що цей „приватний рапорт розкрив багато таких справ, про які знають тільки тайні урядові документи" ЗДА.

Обсерватор.

ЯК ВОНИ РОЗУМІЮТЬ ПІРСОНА?

Під кінець минулого року Лестер Пірсон виголосив промову в Минесотському університеті, в ЗДА. Лівий часопис „Громадський Голос" (Ню Йорк), з 1. 1. 58, навів з його промови таку думку:

„Якби цілковита, безоглядна ненависть до комунізму була єдиною мірою вірности демократичним ідеалам, то Гітлер був би найбільшим демократом усіх часів", — бо він, мовляв, найбільш ненавидів комунізм.

Цей часопис вихопив ці слова з промови Пірсона і вияснює їх по-своєму: „вірність демократичним ідеалам" він бачить тільки там, де погоджуються з комуністичним тоталітаризмом, — таким, як і гітлерівський.

НОВА КНИЖКА!
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY
by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ДОПИСИ

Редакція журналу „Непоборні" шукала канцелярійного робітника. Я зголосився. Мене спитали, чи я маю, журналістичні здібності. Я сказав, що маю, і мене прийняли. Посадили в відділ дописів з місць. Редактор каже:

- Дописи присилають готові, і вам не треба нічого робити, крім мовної коректи.

Сів я робити коректу. Матеріяли всі готовісінькі., про всякі прийняття, ювілеї, роковини і т. д. Робота йшла, як по маслі. Одного дня я отримав два дописи. Один під наголовком „Ювілей панства Максима Масловського", а другий п. н. „Несподіванка для пані Федора Яблонського".

Коректи було багато. Я покоректував дописи, як маком засіяв, і друкарі відмовилися прийняти. Значить, треба переписати на машинці.

Повідтинав я від дописів наголовки, щоб мати їх в оригіналі, і думав приклеїти їх до переписаних дописів. Але сталося так, що через пильну роботу я дописів того дня не встиг переписати, а другого дня їх вже не знайшов. Мабуть, через помилку згорнув у кіш, і вони попали в смітник. Пропало!

Відрізані наголовки лежать, а дописів нема... А тут ще біля тих наголовків дописувачі поробили помітки: „Помістіть негайно, бо інакше перестанемо передплачувати ваш журнал, якого ми й так не читаємо!"

Мамуню моя! Що мені тепер бідному діяти? А тут друкарі натискають „Давайте матеріял, бо за два дні число виходить!".

Один з друкарів каже: „Самі щонебудь напишіть!" „Добра думка!", кажу. І взявся писати. Але тут відразу клопіт. Наголовок каже, що це ювілей Максима Масловського, — значить одна особа. А разом з тим він каже, що це ювілей „панства", — значить, більше осіб. Батеньку мій, що ж із тим робити! Я ще такого не чув, скільки живу....

Думав я, думав, і почав писати:

„Влаштували ми тут ювілей панові Максимові Масловському — вельми заслуженому діячеві на громадській ниві. З приводу певних перешкод, пані Масловська не могла бути присутня на ювілейній урочистості. Присутній був тільки пан Максим Масловський.

Однак на ювілеї згадували також його неприсутню дружину, пані Масловську, так що фактично це був ювілей обох панства Масловських, — для ювілята і ювілятки. І в наголовку так і написано:" Ювілей панства".

Значить, усе в порядку!

Але формально прийняття відбулося тільки для самого пана Максима Масловського, бо лише він був присутній. Отже в наголовку згадано тільки імя Максима Масловського, імя ж його жінки не згадане.

Я вирів поки розвязав цю справу. Але, можна сказати, я був вдоволений. Бо, як ви не кажіть, але я зустрівся з дуже трудним питанням. Ви тільки вдумайтеся в наголовок: „Ювілей панства Максима Масловського"! Хіба ж легко розвязати аритметичне питання: Чи тут мова про одну особу в двох особах, чи про дві особи в одній особі? А я якось вирішив це. І був дуже вдоволений. Можна сказати, здав журналістичний іспит.

Трохи трудніше мені пішло з панею Федором Яблонським. Але й про неї я написав допис. Я сказав, що з великої любови и пошани до свого мужа вона зреклася свого імени, і прийняла чоловіче імя: „пані Федір". А коли вона вже Федір, то звідси вона вже не „пані Масловська", а пані „Федір Масловський".

Написав ці дописи і віддав до друку. Через два дні вони появилися в журналі. А через дальші чотири дні покликав мене редактор до канцелярії і спитав коротко:

„Що ви понаписували?"

„Де?"

„В журналі!"

„Я не пригадую..."

Редактор мовчки подав мені листи від пані Максима Масловського і пані Федора Яблонського. Я скоро пробіг їх очима, і побілів, як стіна.

У своїм листі панство Максим Масловський спростували, що вони обоє були на ювілейному прийнятті, а не сам пан Максим Масловський. Пані Масловський була присутня не тільки духом, але й тілом, як вірна подруга свого чоловіка.

Пані Федір Яблонський погрозливо посуджувала мене, що я піднімаю її на глум. Вона ж давно розвелеся з своїм чоловіком Федором, бо не любить його, - а я тут пишу про любов!

Авторки обох листів домагалися негайно спростувати дописи. Але як їх спростуєш, коли нема оригіналів? Ну, з тим ще півбіди, - можна пробувати писати ще одні дописи. Та воно гірша справа з другою вимогою. авторки листів домагалися, щоб редактор негайно усунув мене з посади, як людину, що або не знає рідної мови, або не має „копу" в голові.

Назар Полин.

Гордість — то ворог вдячности. Гордовита людина рідко коли буває вдячна, бо скільки б дарів вона не отримала, їй усе здається, що це замало, і їй належиться ще більше. — Тільки скромна людина є тим ґрунтом, з якого виростає цвіт вдячности, бо скромна людина хоч би й малий дар дістала, вважає, що це забагато. Це тому, що скромна людина чинить усе добре не для дарів, а з потреби своїх чеснот.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ
В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● У днях 4-6 жовтня 1957 р. відбувся Собор Української Православної Церкви в Америці, — цієї Церкви, що в юрисдикції Царгородської Патріярхії. Резолюції Собору подав орган Церкви — журн. „Український Вістник" з грудня 1957 р. У резолюції ч. 7. сказано „Священний Собор Української Православної Церкви в Америці підносить Високопреосвященого Архиепископа Богдана, за його дотеперішню працю, до сану Митрополита і вибирає двох кандидатів на єпископів-помічників для встановлення повної Єрархії Української Православної Церкви в Америці.

Отця Миколу Мусія, пароха з Наяґара Фаллс, Онтаріо, Канада, обрано на епископа для Канади, а для Західньої Европи на епископа-помічника обрано о. Проф. В'ячеслава Саксе, що матиме свій осідок у Швайцарії".

● В Ізраїлі посвячено два новозбудовані православні храми. Хоч уряд Ізраїля загалом неприхильно ставиться до християнства, одначе дав деяку фінансову допомогу на будову цих церков. Православні в Ізраїлі, що кількість їх обраховують на 14,000, матимуть тепер у тій країні 32 храми („Укр. Православне Слово").

● Владика Олексій Пилипенко був висвячений на Єпископа бл. п. Митрополитом Полікарпом в Зах. Европі і делеґований ним на становище керівника Української Автокефальної Православної Церкви в Південній Америці, що була в юрисдикції Митр. Полікарпа, а тепер в юрисдикції його наступника — Митр. Ніканора в Зах. Европі.

Вірні УАПЦ в Аргентині і Бразилії багато писали і пишуть, що не бажають, щоб Владика Пилипенко був у них Єпископом, і ведуть проти нього кампанію. Уступившись з Арґентини до Бразилії, він, як сказано в пресі, „зробив собі імя в поліційній хроніці". Це тому, що на нього хтось напав на вулиці й побив, отже поліція провадила слідство. А другий раз його арештувала політична поліція, але після слідства звільнила. — Ширше проце, на основі бразилійського „Хліборобського Шляху" ч. 43, подає „Новий Шлях" з 13. І. 1958

● В ЗДА вийшов друком новий переклад Біблії, що його зробив сирійський учений Георгій М. Ламса. Переклад зроблено з арамейської мови з часів Ісуса Христа. Праця над перекладом тривала 18 років.

● Єпископ Ф. П. Баррі з Савтвел, один з ієрархів Англіканської Церкви, запропонував установити „допоміжне священство" з мирян. Це значить, що відповідні особи з мирян мали б бути звичайним порядком рукоположені в сан священства, але працювали б за своїми світськими професіями; в потребі ж допомагали б реґулярним настоятелям парафій. Таким способом цей Єпископ радить розвязати питання недостачі священиків.

● Минулого року у пресі широким відгомоном довго тривали коментарі про відомий виступ двох католицьких священиків-професорів з Квебеку — о. О'Ніла й о. Діона, які виступали проти нездорової політичної боротьби в Квебеку, в яку анґажується теж католицьке духовенство. Преса писала, що провід Кат. Церкви в Квебеку зберіг тут мовчанку, але разом з тим були натяки на те, що на тих священиків церковні кола подивилися неприхильним оком. — Цього року преса повідомила про новий виступ о. Діона: він заявив, що мораль мешканців Квебеку (переважно католицького) треба піднести шляхом піднесення позему всебічної освіти.

● На запрошення Президії Комітету Українців Канади, Митрополит Максим Германюк 3 січня виголосив доповідь для Президіяльної Ради КУК. Митр. М. Германюк недавно закінчив свою тримісячну подорож по країнах Зах. Европи; як католицький ієрарх, він зустрічався там з провідними особами Католицької Церкви, а також з українською еміґрацією, і свої спостереження та думки висловив у доповіді. — Преса подає, що Митр. Максим готовиться до поїздки по Австралії і Новій Зеляндії, щоб і там відвідати українських поселенців.

● Державне Бюро Перепису населення в ЗДА заплянувало було на 1960 р. внести в анкету питання про релігійну приналежність. Одначе в пресі почалася аґітація проти уявнювання релігійної приналежности в анкеті, і в наслідок тієї опозиції Бюро Перепису занехало той свій плян.

● Філядельфійський часопис „Кетолик Стандард енд Таймс" помістив статтю п. н. „Чи Різдво стало незаконним?", в якій висловлюється протест проти цього, що в Америці зростають намагання усунути в державних школах релігійний зміст з Різдвяних Свят, — виступають проти співу колядок, виставлення на терені шкіл Вертепу з Немовлятком у яслях, влаштовування релігійних вистав тощо. І мотивують це тим, що все це, мовляв, є „образливим для учнів нехристиян". Часопис каже, що Перша Поправка до Конституції ЗДА дійсно говорить про **свободу релігії**, однак намагання позбавити християнську шкільну дітвору релігійного значення Різдва — це вже провадить до **„освободження від релігії"**.

● Архиепископ Михаїл, Екзарх Царгородської Патріярхії на Америку, з осідком у Ню Йорку, видав своє Різдвяне Послання п. н. „Сателіти Христа". Провідна ідея Послання така: тоталітарно-безбожні сили хотять здетронізувати Бога, щоб поставати „божками" на землі. Серед інших засобів, вони випустили теж і свої сателіти, щоб сіяти паніку і жах. ЗДА у відповідь їм випустять свої сателіти. Однак, незалежно від цього треба поставити головний опір таким способом, щоб люди ставали „сателітами Христа". Повязуючи свій американський патріотизм з християнською етикою, він закликав до взаємної любови між американцями. Архиепископ Михаїл вкінці сказав: „У наших часах відповідальність і значення Церков є багато більші, як колись були. Сьогодні Церкви й релігії мусять зробити деяку переоцінку своєї діяльности— в світлі того, що було, й того, що надходить".

КОРОТКІ ВІСТІ

● 16 січня ц. р. Лестера Пірсона вибрано на становище провідника ліберальної партії Канади

● У Німеччині перебуває 14 тисяч, а в Австрії 4 тисячі українських утікачів з-поза залізної заслони.

● Уряд ЗДА заявив, що, можливо, він не буде зменшувати на 15 відсотків імпорту нафти з Канади.

● Із Східнього Берліну прийшла вістка, що маршал Г. Жуков перебуває на засланні на Сибірі, де йому приділено якесь незначне зайняття.

● Населення Канади з початком 1957 р. становило понад 17 мільйонів. На другий рік сподіваються збільшення до 18 мільйонів. Більшість приросту — іміґрація.

● Премєр острова Мальти, Дом Мінтоф, 9 січня повідомив, що Мальта рішила не відриватися від Британії, як це недавно вона погрозила. Мальта — це головна британська военна база на Середземному морі.

● Л. Пірсон сказав, що його партія (ліберально) сподівається „скоро" назад повернутися до влади в Канаді. Головні точки діяльности партії тепер — це справа затруднення робітників, збільшити торгівлю, соціяльне забезпечення, демократизм і канадіянізм.

● Американська розвідка каже, що в її руки дісталися пляни — як комуністи хотіли захопити владу в Індонезії.

● Ліві партії в Ізраїлі виступили проти коаліційного уряду Бен-Гуріона, тому що він рішив купувати зброю в Зах. Німеччині. Але 7 січня парлямент висловив урядові вотум довіря значною більшістю голосів.

● Сидні Смит, міністер закордонних справ Канади, промовляючи на зборах Албертійського Консервативного Товариства 4 січня, сказав: „Я не можу вірити, що росіяни хочуть атомної війни. Така війна може означати знищення людства".

● Д. Ф. Доллес, державний секретар ЗДА, висказався проти переговорів з урядом СССР „на високому рівні", поки СССР ділом не покаже своєї доброї волі - як злучення Німеччини і т. д. Обидві партії, демократична і республіканська, загалом підтримали Доллеса.

● 3 січня ц. р. проголошено повстання нової держави: Федерації Західньої Індії. Це 11бувших британських островів: Ямайка, Тринідад і ін., з населенням, 3 мільйони, різних расових і етнічних груп.

● Міністр фінансів (канцлер скарбниці) Британії, Пітер Торнікрофт, зрезиґнував із свого становища, бо не хоче брати відповідальности за надходячу загрозу інфляції, яка може наступити, коли уряд не зменшить своїх грошових видатків.

● Комуністична влада диктатора Тіто в Югославії розпочала нову хвилю арештів серед противників комуністичного режиму. Покищо останнім з арештованих є д-р Мілян Жуйович — професор права в Білгородському університеті. Арештованих допитують в тюрмі в Білгороді.

● Між адвокатами в Саскачевані, що з цим роком найменовані королівськими радниками, є три українці: Орест Бендак, Йосиф М. Поліха і Соломон Дж. Сафіян.

● 9 січня ц. р. на 80 році життя помер старий большевик і кол. голова ВЦВК, близький співробітник Леніна. Він уродженець Харкова. На вимогу Сталіна він мусів підписати вирок смерти на свого сина, а потім був відсунений від влади, і був директором музею.

● Сісіефний посол Гейзен Ерґю сказав у парляменті в Оттаві, що коли уряд не доплатить фармерам західньої Канади по 20 центів за бушель за урожай з 1956-57 років, то фармери зорганізують протестаційний похід на Оттаву. Сума цієї доплати мала б становити від 60 до 80 мільйонів дол.

● Підвишка оплат за перевіз вантажу залізницями в Канаді мала ввійти в силу з днем 15 січня, але уряд в Оттаві відложив її до березня. Проти підвишки були всі провінції, крім Квебеку й Онтаріо.

З ПРЕСИ

Советофільський часопис „Українське Життя" з 11 січня 1958 року опублікував промову адв. Василя Свистуна п. н. **„Бо так хотів і хоче український народ"** (Промова на святі 40-річчя Української Радянської Соціялістичної Республіки").

Промовець намагався доказати, що український народ з власної волі запросив собі на допомогу московських большевиків, щоб створити собі „незалежну державу" у формі „Української Радянської Соціялістичної Республіки". Промовець каже, що, мовляв, того національно-політичного й суспільно-господарського стану, в якому ще з 1918 р. опинилася Україна, нібито сам хотів український народ, і створив собі його з власної ініціятиви, сам закріпив і тримає з власного бажання.

Стаття п. Свистуна — довша, і тут не місце ширше нею займатися. Однак коли хто нею поцікавиться, той даремно шукатиме в ній переконливих доказів для твердження, що його поставив автор, дарма що він видно зумисне

КНИЖКИ! КНИЖКИ! КНИЖКИ!

В книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на мімiографі). 108 стор. 2.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
БІБЛІЯ в українській мові, Старий і Новий Заповіт, в оправі. Ціна 2.50
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон - 240 стор. Ціна 1.00
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон — 167 стор. Ціна .50
КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво. — Митрополит Іларіон — 32 стор. Ціна .10
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор. 45 Ціна .30
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна 1.00
МАЛОВІДОМЕ — з історії унійської Церкви — Прот. В. Кудрик — Том І — 254 стор. Ціна .75
Том ІІ — 286 стор. Ціна .75
Том ІІІ 252 стор Ціна .75
Том IV — 256 стор. Ціна .75
МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор Ціна 75
НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том І — стор. 294 в оправі 7.50, брошурована 6.00
Том ІІ — стор. 398 в оправі 7.50, брошурована 6.00
НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР — ціна 1.00
ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот С. В. Савчук .25
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родини, 28 стор. Ціна .50
ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор 64. Ціна .25
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін. — Ціна 2.00
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. Ціна .50
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 - стор. 222 Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік. Стор. 334. Ціна .35
РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік Стор. 206 Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік. Стор. 160. Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна .25
СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50

ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна .30
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон. 180 стор. Ціна .75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) — Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .50
ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки 15
ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор Ціна .50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович. 110 стор. Ціна .50
ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ — Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна .25
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 6.50

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна 5.00
ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25
ЛЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на мімiографі). 57 стор. Ціна 3.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі золочений Ціна 6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна 5.50
МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ — в красках — малинова, темно-зелена або ясно синя Оправлені в плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів. Розмір — 16x11x2¼ Ціна $125.00
Мала — 9x7x1½. Ціна 35.00
ОКТОІХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському — 18 стор. Ціна .75
СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор Ціна .50
СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00

ТРЕБНИК. Частина 1., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
Брошурований 5.00
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. — Прот. С. В. Савчук. Ціна .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Ґерус. Ціна .50
ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса 1—40 лекцій .85
Кляса II—40 лекцій .85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .35
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 — pages 3.00
The Great Prince St. Vlarimir — also My Church and My Faith — by Rev. Nicholas Fedorovich .50
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound 2.00
Paper bound 1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages .05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages .30
The Orthodox Companion by Rev. David F. Abramtsov — 238 Pages 2.50
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth bound — 7.50
Paper bound 6.00
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 6.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages 2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

посилається не на офіційні большевицькі джерела, а передусім на еміграційні поетичні міркування письменника Володимира Винниченка.

Отже тут є місце покликатися також на офіційні большевицькі джерела. І так, Центральний Комітет Російської Комуністичної Партії був найвищим органом влади Советської Росії, і коли він підготовився мілітарно, то рішив окупувати Україну. А разом з тим дав Сталінові доручення, щоб той у листопаді 1918 року створив совєтський уряд для України, і цей „уряд" був большевицьким проводом з Москви створений в листопаді 1918 р. в місті Курську, цебто в Московщині. І так большевицькі армії вирушили з Московщини на підбій України, і везли з собою той ляльковий „уряд України", сформований неукраїнцями в Московщині.

Що ж це була за така збройна сила, що вирушила з Московщини на Україну? Один з тодішніх московсько-большевицьких лідерів, Антонов, навесні 1919 р. писав до Леніна, що **большевицька сила на Україні спирається на інтернаціоналі, а проти неї повстало все українське населення „без різниці"**.

Це говорять офіційні советські документи; вони подані в книжці д-ра М. Стахова „Друга советська республіка в Україні" (ЗДА, 1957).

З РІЗДВЯНИХ СВЯТ

(По телевізії і радіостанціях)

— У Свят-Вечір, 6-го січня, о год. 10.15 Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон передав своє цьогорічне Різдвяне Архипастирське Послання по радіо з Катедри Пресв. Тройці у Вінніпегу.

При тому катедральний хор під диригуванням проф. Володимира Богоноса виступив з колядками.

Авдицією керував в англійській мові о. М. Юрківський — Настоятель Катедри Пресв. Тройці.

— На перший день Різдвяних Свят, 7-го січня, в програмі вісток по телевізії CBW Манітоба у Вінніпегу був переданий фрагмент з Архиєрейського Богослуження, що його правив Впреосв. Митрополит Іларіон у сослуженні Духовенства.

— Під час цьогорічних Різдвяних Свят серед колядників від Консисторії Української Греко-Православної Церкви взяла участь група студентів Манітобського університету. Своїм автом возила їх студентка і відома молода співачка, яка виступає по телевізії, Ліда Хоменко.

- При кінці грудня 1957 р. Едмонтонський Джорнал на видному місці помістив довший допис про Українське Різдво, Новий Рік і Св. Йордан — про „різдвяні традиції та Богослуження в ці Свята". Це саме було подаване по телевізії і радіостанціях, — як звичайно, за українським (т. зв. „старим") стилем.

— Як кожного року, так і під час цьогорічних Українських Різдвяних Свят, за українським, цебто „старим" стилем, фірма Годсон Бей виставила в головному вікні панораму, що символізує Українське Різдво Христове. Панорами виготовляє арт.-маляр В. Доброліж.

— Напередодні Свят-Вечора, у неділю 5 січня, о. Митроф. Прот. Є. Грицина, Адміністратор Західньої Єпархії, передав по радіостанції CKUA в Едмонтоні своє Різдвяне Слово, темою якого було всебічне значення Різдва Христового і також історія Різдвяних Свят у православних українців.

При тому з колядками виступав хор Катедри Св. Івана під диригуванням О. Євфимчука і діти Рідної Школи під проводом Є. Вавринюка.

У Саскатуні радіостанція СФКюС 6-го січня передавала колядковий концерт хору Інституту ім. П. Могили.

— Богослуження з Українського Православного Собору Св. Покрови у Вінніпегу 12-го січня було передане по місцевій радіостанції СКУ

* * *

Із святкувань Різдва Христового Українською Греко-Православною Церквою в Канаді було передано по радіо й телевізії правдоподібно і в інших містах, однак про це не маємо даних; тут подано тільки це, що вдалося вишукати з повідомлень і новинок у різних часописах.

ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

У советському журналі „Наука и жизнь" Ф. І. Гаркавенко опублікував велику статтю, в якій виступає проти релігії. Між іншим, він каже, що хоч Духовенство і вірні Російської Православної Церкви — „це патріоти", цебто „лояльні до советського уряду", однак ця їхня „лояльність" не повинна стримувати атеїстів від дальшої „ідеологічної боротьби проти релігійного світогляду".

Московський Патріярх Алексій, Первоієрарх Російської Православної Церкви в СССР, і Св. Синод цієї Церкви у своєму цьогорічному Різдвяному Посланні звернулися до голов усіх Церков у світі з такими словами:

„Ми не можемо скрити свого занепокоєння, освідомивши собі, що над людством звисло мариво нової війни. Ми певні, що всі Церкви світу готові вжити свого впливу, щоб вимусити в урядів припинення гонки зброєнь, заборону атомових експериментів і широку співпрацю на всіх ділянках".

До речі, це Послання Московської Патріярхії нагадує минулорічне Різдвяне Послання Папи Пія XII, який також закликав світ до припинення атомових зброєнь, і це викликало в Америці обурення, що Послання Папи може вплинути на приспання оборонної чуйности Заходу.

Серед делеґатів московської Патріярхії, з Патріярхом Алексієм, які в жовтні-листопаді 1957 р. відвідали Патріярхію Православної Церкви в Сербії, був також Архиєпископ Борис, якому уряд ЗДА свого часу не дозволили бути Екзархом Російської Патріяршої Церкви в Америці.

Коли в Юґославії запитали були Архиєп. Бориса, чому советський уряд не повертає тих багатьох храмів, сконфіскованих колись, Архиєпископ Борис відповів, що причина „в ... неспроможності Церкви утримати ці храми". Він додав також, що деякі з тих храмів, як церкви у Кремлі, в Ленінграді, а також храм Св. Софії в Києві не будуть повернуті Церкві, бо їх перетворено на музеї.

Коли запитали про питання безбожництва в СССР, Архиєп. Борис відповів виминаюче, — що, мовляв, у СССР є „наявність шукання нових життєвих формул молодшим поколінням в Росії", та що „Церква знає, чого саме вони шукають". - - Значить, Архиєп. Борис не осудив прямо, ясно і недвозначно советського уряду за його нагінку на релігію, коли відвідував Церкву в комуністичній Югославії.

Католицька і Кальвінська Церкви в Мадярщині підписали з комуністичним режимом Мадярщини угоду, зобовязуючись підтримувати комуністичний уряд Мадярщини і його систему правління.

Вінніпеґський „Новий Шлях" з 13 січня ц. р., за вістями з Будапешту, подає: „З початком цього року мадярський комуністичний уряд оголосив, що не буде переводити редукції субсидії для кальвіністів (яких там є 2 мільйони — р. В.) і підписав нову угоду з головою цієї Церкви епископом Албертом Верецким. У цій угоді мадярський уряд заявляє, що він підтримуватиме кальвінську Церкву і „сподіється, що вона теж виявить щире намагання підтримати уряд і працюватиме в користь мадярської держави". Мадярський уряд підписав теж подібну угоду з архиепископом римо-католицької Церкви в Мадярщині Йозефом Гроешом. У рямцях цієї угоди уряд зобовязався платити пенсії священикам, фінансувати побудову церков і т. под.

Одначе нічого не проголошено в справі державної субсидії лютеранам і іншим малим релігійним групам. Як відомо, взаємнини між лютеранами й комуністичним урядом значно погіршилися в останнім часі".

У Москві під кінець 1957 р. відбувся „всесоюзний конґрес у справах атеїзму". В грудні 1957 р. подібний конґрес відбувся також у Чехословаччині. На них обговорювано нові засоби боротьби проти релігії. Комуністичний часопис „Ноєс Дойчлянд" у Східній Німеччині також посилив хвилю атеїстичної пропаганди, — як звичайно, недоречної: нові наукові винаходи, а зокрема „спутніка", він чомусь уважає арґументами проти релігії!

Протестантський часопис „Кріщіен Іконоимст", з 24. 12. 1957, у новинці „Духовний зрадником" подає, що на Другому Соборі Світової Ради Церков (в ЗДА 1957 р.) один з Єпископів Реформованої Церкви в Мадярщині, І. Петер, показав себе „в подвійній ролі". Одночасно він був одним з делеґатів мадярського комуністичного уряду в Обєднаних Державах. Коли він повернувся в Мадярщину, Реформована Церква в цій країні під час мадярського протикомуністичного повстання восени минулого року змусила його уступити із становища голови Транс-Тісціянської Єпархії, назвавши його на Соборі Реформованої Церкви „сталіністом найгіршого сорту".

СУМКІВСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ

Валей, Б. К. — В суботу 29 вересня 1957 р. в українській греко - православній Успенській церкві в **Валей, Б. К.,** відбулося Вінчання п. Богдана, сина **Василя й Надії Боярчуків з Сунбури, Б. К. з** п-ю Одаркою, дочкою Дмитра й Еми Василовичів з Валей, Б. К.

Тайну Вінчання звершив Всеч. о. О. Костюк, співав місцевий хор, Апостола читав п. Горбатюк з Ванкуверу, родом з м. Кремянця на Волині.

Дружбами були Мирослав Боярчук, Едвард Парасій і Нил Джансон, а дружками Євгенія Кучер, Савеля Антоненко і Клявдія Віллім. Старостою був Михайло Макар.

Весільними батьками були Мирослав Боярчук і Євгенія Кучер.

Навчальне слово сказав Всеч. о. Костюк; при тому він підкреслив заслуги молодят, сказавши: „Ви всюди і завжди були першими, так і далі продовжуйте, щоб були взором для інших".

Молодий, Богдан Боярчук, брав активну участь у Громаді та Союзі Української Молоді, бувши минулого року провідником місцевого відділу. Молода, Одарка Василович, так само брала активну участь у Громаді, в відділі С.У.М.К. та в Жіночому Товаристві, і два роки учителювала в Недільній Школі.

Молодята своєю скромною вдачею, пошаною до старших і послідовністю в праці здобули собі повагу і в старших і в молоді. Доказом того є це, що весільні гості щедро обдарували їх.

Родичі молодої, п-во Василовичі, уродженці Канади (батьки їхні приїхали з Буковини) перебували на фармі в Тидор, Саск. 1945 р. перенеслися на сталий побут до містечка Валей, Б. К. Вони добре володіють українською мовою в слові й письмі та є зразковими членами Громади, і так виховали свою одиначку Одарку.

Родичі молодого, п-во Боярчуки, приїхали до Канади ще молоденькими 1929 р. з Волині; в 1933 році подружилися й перебували на фармі в Санденц, Алберта; 1949 р. перенеслися до Б. К. і там займаються торгівлею у своїй крамниці мішаних товарів у Сунбури, Б. К. Вони є активними членами Церковної Громади у Валей і стараються своїх дітей виховати на добрих громадян.

Весільне прийняття відбулось в залі Канадійських Ветеранів, з участю близько чотирьох сот гостей.

Другого дня, після Служби Божої, чимало гостей зійшлися до хати молодої на „поправини"; старші і молодь весело забавлялися, а 13 жовтня відбулася гостина в родичів молодого. Місцевий відділ С.У.М.К. 16 жовтня скликав свої перші після вакацій збори, на які запросили й старших громадян та пару промовців з Ванкуверу. Промовляли Всеч. о Прот. С. Симчич — Парох Ванкуверської громади і п. Пелех — провідник С.У.М.К. з Ванкуверу та наш Парох о. О. Костюк.

Після промов п. Ф. Богдан з Ванкуверу висвітлював образки з Архиєрейської Візитації Високопреосв. Митрополита Іларіона, що відбулися 1 вересня у Ванкувері, а 8 вересня у Валей, Б. К. Потім було чайне прийняття для молодої пари. Провідник С.У.М.К. п. Григорій Винничук подякував молодятам за їхню щиру працю у відділі та просив, щоб вони й далі так працювали, і вручив їм подарунок від С.У.М.К.

Всеч. о. О Костюк сказав ще пару повчальних слів і побажав їм многих літ, а присутні відспівали Многі Літа.

З тієї нагоди молода пара пожертвувала $20.00 на пресовий фонд: $8.00 на "Український Голос", $7.00 на "Вістник" і $5.00 на „Віру й Культуру". Щире спасибі молодятам за їхню пожертву. Нехай Господь пошле їм силу, здоровя, витривалости в праці для своєї Церкви і свого українського народу.

Присутній.

ВШАНУВАЛИ о. ПАРОХА Й ДОБР. АПОНЮКІВ

Ріджайна, Саск. - У неділю 20 жовтня 1957 р. Укр. Прав. Громада Св. Духа в Реджайні, разом з іншими організаціями, які містяться при Нар. Домі, зробили майже несподіване прийняття отцеві й добродійці Апонюкам.

У згадану неділю о 3 год. по обіді в залю Нар. Дому ввійшли отець і добродійка Апонюки. Всі присутні встали і привітали їх співом „Многі літа". Голова жін. т-ва Доньки України, пані Зенчишин, удекорувала Добродійку квіткою. Господар урочистости, п. Н. Марчук, після короткого привітання виявив усім присутнім мету цієї урочистости. А відкрито її співом „Царю Небесний". Дальше, на запрошення п. Марчука по черзі промовляли пані А. Зенчишин від жін т-ва Доньки України, О. Чиляк від Нар. Дому, Гр. Мандрик від молоді СУМК, від будівельного комітету І. Жинчишин, дяк Гр. Корпак, диригент хору І. Криптул, В. Весоловський, від Взаїмної Помочі — Іван. Гнида і від Церковної Громади - Н. Масиник. Усі вони бажали Отцеві й Добродійці доброго здоровя і щасливого побуту на їх новім місці, між нами

Під час приготовлювання жіноцтвом перекуски диригент церковного хору, п І Криптул, запропонував заспівати кілька пісень

Після смачної перекуски запрошено Всеч о. Апонюка до слова Панотець коротко переповів головніші моменти із свого життя: як він, як учасник визвольних змагань України, бувши ще молодим, зміряв своїми ногами великі простори всієї України; розповів також про свою 25-літню священичу працю в Канаді

Запрошена до слова, пані Добродійка висловила своє приємне враження з цієї урочистости несподіванки

По закінченні промов, о Парохові й пані Добродійці вручили подарунки на знак признання для них за їх щиру працю на церковній і народній ниві

Під кінець проголошено збірку вільних датків на нашу пресу Зібрано $14.00; з того на „Вістник" $9.00 і на „Укр. Голос" $5.00

Жертводавцям щира подяка, а Всечесному Отцеві й Пані Добродійці Апонюкам бажаємо щастя і здоровя та милої праці у нашій Церкві на довгі-довгі літа! **Н. Масиник.**

ОКОЛИЦЯ МАЗЕПА, ДНІПЕР. САСК.

У неділю 20 жовтня 1957 року діти п-ва Гната й Параски Друшків влаштували їм милу несподіванку з нагоди 50-ліття їх подружнього життя

Прибули звеличати цей день доньки з своїми чоловіками, син Дмитро з дружиною, онуки й одна правнука

По смачнім обіді, наймолодший зять, Іван Ягольницький, вручив Ювілятам гарний годинник, як подарунок від усієї родини, та від усіх присутніх побажав їм многих літ.

Дякуючи сердечно за таку милу несподіванку, пан Друшка пригадав дітям надалі шанувати українську мову, прадідну У.Г.П.Церкву й українську пресу.

При цих словах він зложив від себе й дружини $15.00 на пресу, з чого $7.50 на „Укр Голос" і $7.50 на „Вістник". Син Дмитро й зяті — М. Черевик, П Ременда, П. Корній, А. Ковалишен, І. Снятинський і Іван Ягольницький, від себе зложили $7.00. З цієї суми призначено $3.50 на „Укр. Голос" і $3.50 на „Вістник"

Від усієї родини і від себе бажаю Панству Друшкам многих літ! **І. В. С.**

НАШІ ЮВІЛЯТИ У ВЕСТ ФОРТ ВИЛЛІЯМ, ОНТ.

Дня 9-го листопада 1957 р заслуженим і активним громадянам, членам Української Православної Громади у Вест Форт Вилліям, панству Музикам, їхні приятелі й знайомі влаштували милу несподіванку з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя.

Пан Антін Музика є скарбником Церковної Громади у Вест Форт Вилліям, а його дружина Стефанія постійно була й тепер є не тільки парафіянкою нашої місцевої церкви Св. Володимира у Вест Форт Вилліям, але й дуже діяльною членкинею в Жіночім Товаристві при цій же парафії

На ювілейне прийняття зійшлося понад триста осіб. Було багато наших співгромадян і з інших Церков та угрупувань, що свідчило про велику популярність панства Музик у Форт Вилліям. Присутні зложили Ювілятам гарні подарунки, а 12 листопада, на прохання Ювілятів, місцевий о. Парох Митрофорний Прот О. Новицький запросив всіх присутніх до себе на вечерю. Під час вечері о. Новицький звернувся з просьбою, щоб з цієї нагоди, коли ми обдарували „молодят", не поминути обдаруванням і нашої преси, що подає всім нам духову їжу. І присутні зложили на це $30.00, з чого призначено на „Укр Голос" $15.00, на „Віру й Культуру" $7.50 і на „Вістник" $7.50.

Бажаємо Ювілятам дочекати ще Золотого Ювілею а всім жертводавцям на нашу пресу щире спасибі

Присутній.

З ХРЕСТИН І ЮВІЛЕЮ НА „ВІСТНИК"

12-го листопада 1957 року, на Свято Михаїла, Мирослав І Гиня Ілацуки хрестили свого сина Ричарда Данийла в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. Чин Хрещення звершив о. Прот Михайло Фик

Після Хрещення панство Ілацуки запросили кумів і приятелів до залі на вечерю

Того самого дня родичі пані Ілацук святкували ювілей 37-ліття свого подружнього життя, отже діти і приятелі не забули того свята. За головний стіл засіли Ювіляти, пан Петро Рипка з дружиною, Прот. М. Фик, і ближча родина Ілацуків.

Молитву проказав Прот Фик, а після того господині почали доносити ще більше страв на столи.

Тому що Петро Рипка був батьком при Вінчанні Ювілятів, то й він пригадав присутнім ті часи, як Ювіляти вінчалися. "Тоді не було таких вигод для весілля, як цими часами, але зате люди були веселі й почуваються життєрадісними по нинішний день", сказав п. Рипка. Він докінчив свою промову так: „Не залежить в яких вигодах молоді вінчаються, але як вони живуть"

Прот. Фик сказав, що ця родина святкує подвійне Свято: Хрестини і Ювілей. Він побажав новоохрещеному та Ювілятам щастя і здоровя та попросив усіх заспівати їм Многі Літа

Онука Ювілятів вручила їм гарні подарунки від дітей і гостей При кінці говорили обоє Ювіляти. Вони були зворушені такою несподіванкою, і подякували всім за таку урочистість.

Коли вже почалися танці, п. Петро Рипка зібрав на пресовий фонд „Вістника" $11.25 Жертвували: М. Ілацук $3.00; по $1.00 П. Рипка, Ф. Лакуста, І. Будяк, В. Російчук, Н. Фундитус, Д Ілацук, Ю. Ілацук, І. Ілацук

Щира подяка жертводавцям, а Новоохрещеному і Ювілятам бажаємо щастя і здоровя! **МФ.**

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ва ВАСИЛЯ І ІЛЕНИ МОСАРАНЧАНІВ

Ошава, Онт. — В суботу 16 листопада 1957 р. знайомі й родина влаштували несподіванку п-ву Василеві й Ілені Мосаранчанам, що в цей день відзначили 25-ліття свого подружнього життя.

О 7 год вечора Всеч. о Дмитро Лучак, Парох Громади Св. Івана, відслужив Молебень за здоровя Ювілятів і склав їм від себе, Церковної Громади та присутніх щирі поздоровлення й побажання. При вході до Народнього Дому п. Іван Стезик — голова Церковної Громади, привітав Ювілятів теплим словом. Після того всіх було запрошено до вечері Пан Іван Стезик попросив о. Пароха проказати Молитву й поблагословити страву. По цьому піднесено тост за здоровя Ювілятів.

По вечері багато промовців склали свої привіти й побажання. Від всіх присутніх передано гарний подарунок у формі срібної мисочки та „Честерфілд Сет". Від дітей Ювіляти отримали в подарунку срібний посуд — „Крім енд Шугар Сет".

П-во Мосаранчани подружилися 1932 року в Смокі Лейк, Алберта. До Ошави приїхали 1941 року, і тут вони є членами Української Греко-Православної Громади

Св. Івана. Ювіляти втішаються своїми зразковими, гарно вихованими дітьми, що їх щиро привітали українською мовою. Мають вони одного сина, Андрія, дві дочки, — Марусю та Емілію, а також одну внучку (від сина) Сузенку, якій вже два рочки.

Дружбою на цьому родинному святі був п. Николай Луцик, а дружкою — пані Оля Топпіньґ. Під час цієї урочистости було зроблено збірку, з чого призначено по $7.50 на „Вістник" і „Український Голос". Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам прожити многих літ!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН РУДІЙ

18-го листопада 1957 р. упокоївся Іван Рудій. Похорон відбувся 21-го листопада.

Покійний Іван Рудій прожив 73 роки. Походив він із села Кадобів, повіт Брідок на Буковині. Покійний осиротив дружину Анну, доньку Анастасію, зятя Ілю Вінчака і двоє онуків.

Бл п. Іван Рудій належав до парафії Св Миколая в Портедж ля Прері.

Похорон відбувся з української греко-православної церкви Св. Миколая в Портедж ля Прері. Хоронив Парох о. І. Майба.

При Останньому Цілуванні, на прохання о. Пароха, присутні зложили пожертви на Невянучий Вінок покійному. Зібрану суму 10 дол. призначено на фонд будови Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу

Тіло бл. п. Івана Рудія спочило на цвинтарі в Портедж ля Прері.

Вічна Йому Память!

С. Петик.

БЛ. П. ДОБРОДІЙКА Е. КУСА

У четвер 28 листопада 1957 року в лікарні в Ріджайні, Саск., упокоїлась у Бозі бл. п. добродійка Ева Куса, вдова по бл. п. о. Прот. Івану Кусому, проживши 73 роки.

Коли вона тяжко занедужала, її з Канори перевезли до лікарні в Йорктоні, а звідтіля літаком в лікарню в Ріджайні. Там вона пройшла важку операцію, однак врятувати її не було можливо, і вона, в присутності свого сина Омеляна й невістки Борислави, віддала Богові душу.

Покійна народилась 1884 року в селі Станіславчик, повіт Броди, в родині Заморських. До Канади приїхала 1921 року і тут зо своїм мужем, пок. о. Прот. Іваном, побувала в різних парафіях, а по смерти чоловіка, 1950 р., Покійна переїхала з Айтуни до Канори, і там жила до смерти.

З Ріджайни тіло перевезено до Йорктону в неділю ввечері 1-го грудня, і в похоронному заведенні о. Л. В. Дячина відправив Парастас. У понеділок тіло перевезено до церкви Пресв. Тройці в Айтуні, і там відправлено Похорон зо Службою Божою

Участь у Похороній Відправі взяли о Прот С. Гребенюк з Веґревил, о. В. Слюзар з Канори і Настоятель Айтунської округи о М Коленич

Покійна оставила в глибокому смутку одного сина, д-ра Омеляна Кусого, й невістку Бориславу — дружину цього сина, і двоє онуків.

При Посліднім Цілуванні присутні, на прохання о М Коленича, склали на Невянучий Вінок для Покійної 50 дол., з чого 25 дол призначено на „Вістник" і 25 дол. на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпеґу.

Жіноче Товариство приготовило багатий поминальний обід, і о. Парох запросив усіх учасників Похорону до міської залі, тому що парафіяльна заля виявилась замалою для такої кількости людей.

По обіді в теплих словах згадали Покійну о. Парох і кілька вірних. Д-р О Кусий і його дружина щиро подякували всім, а зокрема Жіночому Товариству за обід, і всім тим, що причинилися до звеличення Похорону їх любої матері.

Всіх присутніх на Похороні нехай Милосердний Господь щедро винагородить Своєю ласкою, а покійну Добродійку Еву нехай прийме до Себе. Вічна Їй Память!

о. М. Коленич.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ ФЕНЮК

Вест Бенд, Саск. — 25 листопада 1957 р., в наслідок нещасливого випадку, скінчив тут життя бл. п. Григорій Фенюк.

Покійний родом з Буковини. Народився 13 листопада 1896 р. До Канади прибув 1912 року. Одружився з панною Оксаною Глуханюк 1922 року. На фармі у Вест прожив 35 років. Був парафіянином церкви Успіння Пресв. Богородиці в Едморі. Тут він вінчався і хрестив своїх дітей. Ще в неділю 24 листопада 1957 р. він молився у згаданій церкві, а вночі з неділі на понеділок його вже не стало між живими...

Похоронні Відправи, при великій кількості людей, як у домі Покійного, так і в церкві, а також і Службу Божу 28 лист. правив Всеч. о. Б. Яковкевич з Шіґо. При Послідним Цілуванні на Невянучий Вінок у память померлого було зложено 32 дол Діти Фенюків — син Дмитро, донька Фрозина, що замужем за Петром Дрібненьким, і друга донька Катерина Печарська з чоловіком, віддали належну останню прислугу своєму татові та були щедрими жертводавцями на Невянучий Вінок для нього.

По всьому, присутніх було запрошено на поминальний обід.

Нехай з Богом спочиває брат наш Григорій. Нехай прощені будуть йому всі провини вільні й не вільні.

Учасник Похорону.

БЛ. П. НИКОЛАЙ ІЛЮК
(Поминки)

На бажання п-ні Анастасії Ілюк та її дітей - п-ва Володимира й Марії Ілюків, при яких вона живе, о. Ґорґіца 26-го жовтня 1957 р. відслужив у парафіяльній церкві в Сандави Заупокійну Службу Божу по її бл п. мужеві й батькові дітей, Николаеві Ілюкові, що упокоївся в січні 1950 року. У ці, майже восьмі роковини його смерти годиться сказати кілька скромних пам'ятних слів про небіжчика Він був надзвичайно свідомий українець і ревний християнин і в такім же релігійнім та національнім дусі виховав і своїх одинадцятеро дітей. Покійний гаряче любив свою рідну Церкву й був дуже ревним її організатором тут, в Арбаці, Ман. Його противники —прихильники російської Місії — мало життя йому не вкоротили, але його бистроумність і рішучість перекреслили їхні заміри, а його наполеглива праця таки увінчалась успіхом,—він щасливо дочекався українського священика й Відправ у рідній українській мові.

Під кінець свого життя небіжчик переселився із своїх фармів в Арбаці до містечка Сандави. Дальше працюючи тут для добра своєї Церкви, він і тут зорганізував Українську Православну Громаду. Його син Іван подарував під церкву двоакрову площу, на якій, за почином і старанням батька, збудовано хорошу церкву. Покійний Ілюк обсадив церковну площу живоплотом, з якого в рівних відступах піносяться гарні берести. Чудова церква і дбайливо посаджений живопліт — це ті живі свідки, що довго пригадуватимуть зразкове християнське життя та щиру працю для добра рідної Церкви незабутнього бл. п. Николая Ілюка. Його самого та його сина Івана треба зачислити до головних ктиторів парафіяльної церкви в Сандави.

По покійному осталися пять синів і шість дочок. Сини — Ґеорґій в Арбаці, Іван, Теодор і Володимир в Сандави і Дмитро у Вінніпеґу. Дочки — Марія Вавринюк в Едмонтоні, Домка Гуменюк у Віндзорі, Анна Ковальчук, Торонто, Анастасія Задорожняк, Чорчбридж, Василка Подольська, Гардентон, і Ольга Лук'янчук в Кенорі

На Службу Божу зійшлося велике число вірних, так що церква була повнісінька. Отець Парох виголосив змістовні проповідь на тему „Служба Божа — найбільша жертва Нового Заповіту", і присутні уважно її вислухали.

По Богослуженні о. Ґорґіца посвятив нову, дуже гарну хату п-ва Володимира й Марії Ілюків, яку вони недавно викінчили.

По закінченні Чину Посвячення хати, якому багато вірних побожно приглядалися, п-ство Ілюки запросили до Народнього Дому всю родину та всіх тих, що брали участь у Богослуженні, на багатий поминальний обід. Присутніх було біля 150 осіб. По обіді о Парох, на бажання п-ні Анастасії Ілюк, проголосив збірку на пресу. Зібрано 26.45 дол., які так розділено $10.00 на „Вістник", $6.00 на Колеґію Св. Андрея, $5.00 на „Український Голос" і $5.00 на Катедру Пресв. Тройці. Жертвували слідуючі особи: по $2.00: Анастасія Ілюк і Дмитро Ілюк; по $1.00; Ґеорґій Ілюк, Володимир Ілюк, Теодор Ілюк, Іван Ілюк, Михайло Чоботар, Ґеорґій Шипіт, Дмитро Білинчук, Николай Шипіт, Андрій Ковалюк, Іван Соколюк, Николай Костинюк, Антін Маланюк, Василь Ґушуляк, Іван Давидюк, Тодер Давидюк, Анна Бордун, Джан Асманзон. По 50 центів: Ґеорґій Чоботар, Стефан Буґера, Р. Гершфілд, Олекса Соколюк, Тодосій Стефюк, Іван Костиник; по 0,90 ц.: Теодор Куцак; по 0,30 ц.: Николай Дубник; по 0,25 ц.: Петро Процюк. Слід також згадати, що пані Анастасія Ілюк дожила якраз 70 років, і пожертвувала через свого о. Пароха із свого першого пенсійного чека $25.00 на Катедру Пресв. Тройці в Вінніпеґу.

Душу бл. п Николая Ілюка нехай прийме Господь в Оселі Святих,— Вічна Йому Пам'ять! — Усій родині й жертводавцям щире спасибі!

О. Е. Ґ.

БЛ. П. ТЕКЛЯ ЯРЕМЧУК

Дня 22 листопада 1957 р. упокоїлась в Бозі в Мирнам, Алта, по недовгій недузі бл. п. Текля Яремчук на 79 році життя, залишаючи в смутку 8 дітей, тобто 4 сини і 4 доньки: Михайла, Миколу, Євфрозину, Юзефіну, Марію, Василя, Петра й Анну.

24 роки тому помер її чоловік, і ввесь тягар виховання дітей впав на її сили. Мешкаючи на фармі недалеко Мирнам, Покійна прожила в Канаді 46 років. Серед тяжкої праці і трудів Покійна дуже добре виховала своїх дітей, бо в любові до своєї рідної мови й Церкви, яку й сама дуже любила. Навіть і на онуках видно ті добрі українські прикмети, бо всі вони прекрасно володіють українською мовою в слові й письмі, й пильно відвідують церкву.

Наша церковна газета „Вістник" була дуже улюбленою лектурою Покійної і буде тим самим для її дітей і онуків. За свою побожність і доброту серця Покійна мала велику пошану в мешканців околиці Мирнам, тому то на Парастас за її душу в неділю ввечері 24 листоп і на Похорон в понеділок 25 листопада прибуло дуже багато народу. Тіло її зложено на вічний спочинок на цвинтарі Бартоиник.

Спочинь, наша Дорога Сестро, від своїх трудів, пішовши одержати вінець правди від свого Господа, праведного Судді!

На прощальнім обіді прощали ще Покійну своїм словом п. Яцій і п. В. Котишин. Тоді й проведено збірку на „Вістник" в сумі $20.93

Пожертвували: по 2 дол.: Василь Яремчук; по 1 дол.: Василь Щербань, Мих. Яремчук, Павло Ґуськовський, Ярослав Котишин, Н. Мельничук, Вас. Мишанюк, Олекса Малинчук, Іван Котович, Петро Яремчук. Дрібними 10.16. Мирнам, Алберта.

Василь Щербань.

● Советська „Літературная Ґазета" атакує всіх тих відомих композиторів у СССР, яким менш відомі композитори за мале винагородження пишуть музичні твори, а відомі композитори під ними підписуються і за це мають славу та великі гроші.

ФОНД ІНВАЛІДІВ

Зібрані пожертви прислав о. Прот. В. Апонюк.

ҐАЄС, Саск. По 1 дол.: о. П. Зубріцький, А. Стефанюк, С. Ґереґа, М. Загарія, М. Ягольницький, М Остапович, І. Моргоч, А. Юрків; А. Василишчук, М Андрусяк, пані: А. Банаховська, Д. Боґуцька, Т Качук, І. Ґереґа, В. Ґереґа, М. Андрусяк; дрібні пожертви: 3 дол. Разом $19.00

ВАЙТБІЧ, Саск По 1 дол.: Я. Монотюк, І Пилат, А. Пилат, В. Балан, В. Боен, П. Федорчук, І. Голіннатий, пані В Лукашенко, М. Цигикаль, В. Колосовський, П. Цвір, В. Риминда, М. Федорчук; дрібні пожертви: 2 дол. Разом 15.00

ВЕРНОН, Б. К. 40.00

Зібрані пожертви прислав п. С. Б. Микитюк.

МОНТРЕАЛ, Кве. Сестрицтво при УГП Церкві св Покрови 44.00

Зібрані пожертви прислав о. П. Архангельський.

СМОКІ ЛЕЙК, Алта	29.05
ВІЛЬНА, Алта	20.00
СПЕДДЕН, Алта	18.20
ДАВНІНҐ, Алта	10.73
БЕЛЛІС Алта	8.20

Зібрані пожертви прислав о. П. Сацевич.

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт	12.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт.	22.00

Зібрані пожертви прислав о. Прот. О. Новицький.

ТОРСБІ, Алта По 1 дол.: А Храповський М Бентжа, Н Назар, І Хариш, А Бабяк С Хариш, Н Фаращук А Колод й І Терлецький І Кіящук, п-і Ю. Марійка, А Кремко, Н. Світик, М. Фаращук, С. Кіящук, Б. Сташко; по 50 ц.: пані П. Фаращук; дрібні пожертви: 50 ц. Разом 17.00

БРУДЕРГАЙМ, Алта. По 1 дол.: В. Рудько О Бондаренко, В. Рутар М Іващук, П Непюк П. Головач, К Іващук М. Невюк, Й Симко, І Кочан Разом 10.00

РАВЕНГИЛ Алта По 1 дол І Лукашевич П Калявський П. Ланюк, А. Барський А Москаль, П Кархут, І Пилячук; дрібні пожертви $1.20. Разом 8.20

КАЛМАР, Алта По 2 дол.: С. Олекшій, по 1 дол. В. Лаба, В. Щурко, А. Манчак, І. Лаба; дрібні пожертви 75 ц. Разом 6.75

ПЕНО, Алта. По 1 дол.: Т Михальчук, Н. Рудько, Г. Тимчак, І. Г. Тимчак Н Мацюк Н. Михальчук; дрібні пожертви 55 ц Разом 6.55

ФЕДОРА, Алта. По 1 дол.: П. Маґера, В. Белезюк, В. Школьний; по 50 ц Й Крищук Ф Лучка, пані Школьна В. Костів; по 30 ц: П. Ожінко. Разом 5.30

ОНОВЕЙ, Алта. По 1 дол.: О. Козяр, І. Антонюк; по 50 ц.: М Стеренчук, А. Козяр, О. Шабада; дрібні пожертви. $1.05. Разом 4.55

Зібрані пожертви прислав о. Прот. Г. Василів.

ЛОНҐ БРЕНЧ, Онт.	49.60
НЮ ТОРОНТО, Онт.	21.00

Зібрані пожертви прислав о. Ф. Легенюк.

МЕЛВИЛ, Саск. 22.00

Колачівський, Г. Яремій, В. Панчук, В. Романюк, Й. Швець, Т. Гринюк, Г Чорний, С Возняк, Рак, Т Парчевський; по 50 ц.: Д. Кандимір, П Цішивник П. Финюк, Й. Горчинський, Д Возняк, І Петрів, І. Письменний, І Іванусь; по 75 ц.: Н. Кульчицький; по 25 ц.: Н. Чокан, В. Колодинський. Разом 15.25

ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. Д. Щотки 5.00

МЕЛВИЛЛ, Саск.	22.00
АЙТУНА, Саск.	36.00
ҐУДІВ, Саск.	15.00
ГАББАРД, Саск.	4.00

Зібрані пожертви прислав о. М. Коленич.

ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман	12.40
РОРКТОН, Ман.	6.25
ЕШВИЛ, Ман.	1.50
ДРИФТІНҐ РИВЕР, Ман	5.46

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД ЦЕРКВИ

Йосиф Назаревич, Вінніпеґ	$50.00
Данило Назаревич, Вінніпеґ	20.00
Василь Назаревич, Вінніпеґ	5.00

Жертводавцям щира подяка.

Консисторія Укр. Греко-Прав. Церкви в Канаді.

КОЛЕҐІЯ СВ. АНДРЕЯ

ВІННІПЕҐ, Ман З Похорону бл п Олекси Поповича в церкві Св Михаїла $38.10

ВІННІПЕҐ, Ман Пані Таська на бібліотеку Колеґії 2.00

ЕДМОНТОН, Алта. Пан Д. Щотка прислав пожертву 5.00

КАТЕДРА ПРЕСВ. ТРОЙЦІ В ВІННІПЕҐУ

ЕДМОНТОН, Алта. Пан Д. Щотка прислав пожертву 10.00

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД

ЕДМОНТОН, Алта. Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана 100.00

ФОНД КОНСИСТОРІЇ

ЕДМОНТОН, Алта. Пані П. Фіголь прислала пожертву 100.00

ЕДМОНТОН, Алта. Пан Щотка прислав пожертву 25.00

ДОПОМОГОВИЙ ФОНД

САСКАТУН, Саск. Пан Іван Козак прислав пожертву 15.00

ЕДМОНТОН, Алта. Пан Д. Щотка прислав пожертву 5.00

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Вп. Г. С., — Баргед, Алта. — Свого часу „Вістник" писав, що під час другої світової війни Католицька Акція масово мордувала в Хорватії православних. Пишете, що в одному з часописів знайшли заперечення того, і подаете назву та число цього часописа.

Очевидно, Ви читали про це у „Вістнику", і тому знаете ці документальні дані, на яких „Вістник" основувався. Інші, мабуть, не читали. Отже, коли Ви порушили цю справу ще раз, ми для тих, що не читали, ще раз коротенько подаемо інформацію.

Документів у цій справі дуже багато. Черз брак місця, „Вістник" покористувався лиш невеличкою їх частинкою з частинки, а саме в брошури: „Ravening Wolves" by Monica Farell „This is the work of „Catholic Action in 1942. It could happen in Canada in 19??".

Між тими написами на обкладинці брошури е світлина: поколений ножами труп православного. Брошуру видала Canadian Protestant League.

У предмові до першого видання сказано, що ця брошура складена авторкою (Monica Farrell), „якою потрясли кровопролиття і мордування, яких допустилися члени Римо-Католицької Акції, очоленої священиками й монахами в роках 1941-43 в Европі". Авторка — бувша католичка.

У передмові до другого видання брошури о. С. Велигтон, генеральний секретар Канад. Протест. Ліги, між іншим, пише: „Ця щира книжечка . . . повністю **удокументована,** не може бути заперечена ні одним сполягливим джерелом, бо вона стоїть поза дискусією. Добре показані факти не допускають сумнівів".

Авторка каже, що свою книжечку вона зложила на підставі „документів і рапортів довірених осіб Обеднаних Держав і наочних свідків та виданих Сербською Православною Епархією в ЗДА й у Канаді. В англійській брошурі, якою „Вістник" користувався, сказано: „Римо-Католицька Церква вжила всієї своєї сили для того, щоб не допускати цієї книжки і цих фактів до людей".

У Хорватії впродовж 1941-1945 років Католицька Акція замордувала 1,700,000 православних — мужчин, жінок, дітей, і то жахливим, досі ще нечуваним способом. При тому Католицькій Акції в Хорватії збройно допомагали католики-мадяри і частинка тих болгар, що перейшли на католицизм.

Про все це сказано в цій брошурі. Вона складається з документів, даних, імен, чисел і світлин змасакрованих жертв.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

5. Неділя — Кенора, Онт.
12. Неділя. Трьох Святих — Транскона, Паплар Парк, Сулукавт
19. Неділя — Кенора, Дуфрост, Сендгіл
26. Неділя — Транскона, Гонор

Консисторія Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпеґ 4.

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи кожної неділі

Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Вилингдон
9. Неділя — Андрю
12. Середа. Трьох Святих — Гемлин
15. Субота. Стрітення — Каґарн
16. Неділя — Лужани
23. Неділя — Борівці

Адреса: P.O. Box 307 Вилингдон, Алта. Тел. 49.

о. П. БУБЛИКА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Інсінгер (місто)
9. Неділя — Тідор (місто)
15. Субота — Інсінгер (місто)
16. Неділя — Інсінгер (гайвей)
23. Неділя — Дробот

Адреса: Box: 6 Тідор, Саск.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Вірдейл
9. Неділя — Нипавин
12. Середа Трьох Святих — Шипмен
15. Субота. Стрітення — Вірдейл
16. Неділя — Сембург
23. Неділя — Кадет

Адреса: Box 994, Нипавин тел 2160

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Шіго (місто)
9. Неділя — Фони Лейк
15. Субота. Стрітення — Едмор
16. Неділя — Шіго Полудневе
23. Неділя — Винярд

Адреса: Шіго, Саск., Box 52 Тел. 31

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Велий Ривер
9. Неділя — Давфин
12. Середа. Трьох Святих — Гилберт Плейнс
15. Субота. Стрітення Господнє — Рорктон
16. Неділя — Сифтон
23. Неділя — Давфин

Кожна остання Неділя в місяці — Вечірня о 7 год. вечора в Гилберт Плейнс, в усі інші Неділі Вечірня о 7 год. вечора в Давфині.

Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел 4704

о. Е. ГОРЕЦИ

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Арбакл (Св. Николая)
9. Неділя — Вайта
12. Середа Трьох Святих — Сенькін
15. Субота Стрітення — Сіно
16. Нед. Арбакл (Св. Петра і Пав.)
23. Неділя — Сандалин

Адреса: Вайта Ман тел. 21

о. ІВАНА КУЛІША

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Пайн Ривер
9. Неділя — Етелберт
12. Трьох Святих — Воод (Зелена)
15. Стрітення Господнє — Венлав
16. Неділя — Гарвена
23. Неділя — Лорбен

Адреса: Box 71 Етелберт Ман

о. І. ШЕВЦЯ

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Роблин
9. Неділя — Литвид
12. Середа Трьох Святих — Роблин
15. Субота Стрітення Господнє — Рокстон-Топорівці
16. Неділя — Грендвю
23. Неділя — Зелена

Адреса: Box 201 Роблин, Ман. Тел. 214-R-2.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Норт Бетлфорд
9. Неділя — Глезлин
12. Середа. Трьох Святих — Норт Бетлфорд
15. Субота. Стрітення — Гетерлей
16. Неділя — Витків
23. Неділя — Медов Лейк

УВАГА: У всіх Громадах після Богослуження відбувається навчання дітей та молоді Божого Закону. Приводьте дітей до церкви та недільної школи.

Норт Бетлфорд, Саск.

о. О. ФЛЯКА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Торгилд
9. Неділя — Радвей
12. Середа. Трьох Святих — Редвотер
15. Субота. Стрітення — Торгилд
16. Неділя — Восетна
23. Неділя — Егримонт

Адреса: Box 128. Тел. 10. Радвей.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Бринзлі
9. Неділя — Ту Гилс
12. Середа. Трьох Святих — Кейленд
15. Субота. Стрітення — Ісвас
16. Неділя — Шипинці
23. Неділя — Ту Гилс

Box 294 Ту Гилс, Алта Тел 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Гаес
9. Неділя — Арран
12. Середа. Трьох Святих — Норквей
15. Субота — Вайтбіч
16. Неділя — Сван. Плейн
23. Неділя — Стінен

Адреса: Box: 111 Гаес, Саск.

о. Я. РИБАЛКИ

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Сенді Лейк
9. Неділя — Розбурн
12. Середа. Трьох Святих — Січ
15. Субота Стрітення Господнє — Енгусвил
16. Неділя — Менз!
23. Неділя — Овкборн

Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. ІВАНА МАГАСА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Кридор
9. Неділя — Гефорд
12. Середа. Трьох Святих — Гефорд
15. Субота. Стрітення — Борден (Біликн)
16. Неділя — Редфілд
28. Неділя — Гефорд

Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел 55

о. Л. В. ЛЯЧИНИ

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Йорктон
9. Неділя — Райн
12. Трьох Св. — Йорктон
15. Субота. Стрітення — Калдер
16. Неділя — Йорктон
23. Неділя — Мазепа

Адреса: 110 Велингдон Аве — Тел 32998 — Йорктон, Саск.

о. ЮРІЯ ТУРКАНСЬКОГО

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Тернопіль
9. Неділя — Елов Крік
12. Середа. Трьох Святих — Ст Джуліен
15. Субота. Стрітення — Вакав
16. Неділя — Кадворт
23. Неділя — Лепін

Адреса: Box 4 Тел 45 Вакав Саск

о. С. ВАСИЛІВА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Пено
9. Неділя — Торебі
12. Середа Трьох Святих — Федора
15. Субота. Стрітення Гос. — Калмар
16. Неділя — Брудергайм
23. Неділя — Оновей

8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон Алберта.

о. В. АПОНЮКА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Пойлейт
9. Неділя — Ріджайна
12. Середа. Трьох Святих — Кендіяк
15. Субота. Стрітення — Мус Джо
16. Неділя — Ріджайна
23. Неділя — Ріджайна

Адреса: 1849 Вінніпеґ Стр. Ріджайна. Тел. LA 2-1119

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ:

1 С 19 Преп. Макарія, Лаврентія
2 Н 20 Неділя Митаря й Фарисея.
3 П 21 Преп. Максима Ісп.
4 В 22 Преп. Анастасія Печер.,
5 С 23 Смч. Климента Єп.
6 Ч 24 Преп. Ксенії, Мч. Вавила,
7 П 25 † Григорія Богослова Арх.
8 С 26 Преп. Ксенофонта і Марії
9 Н 27 Нед. Блудного Сина.
10 П 28 Преп. Ефрема Печер.,
11 В 29 Перен. Мощів Ігнатія Богон.
12 С 30 Трьох Святих: Вас. Вел.
13 Ч 31 Никити Єп. Новгор.
14 П 1 Лютий Муч. Трифона
15 С 2 Стрітення Господнє
16 Н 3 Неділя М'ясопустна.
17 П 4 Преп. Ізидора Пелусіота.
18 В 5 † Геодосія Угл. Архиеп.
19 С 6 Вукули Єп. Смирн.
20 Ч 7 Партемія Єп. Ламс.,
21 П 8 Вмч. Теодора Стратилата
22 С 9 Преп. Панкратія Затвор.
23 Н 10 Неділя Сиропустна.
24 П 11 Початок Посту.
25 В 12 Мелетія Єп. Антіох.,
26 С 13 Преп. Мартиніяна,
27 Ч 14 Рівноап. Кирила Учит.
28 П 15 Преп. Павнутія Печерського

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Ричмонд Парк
9. Неділя — Вайлдвуд
12. Середа Трьох Святих — Сіви Біч
15. Субота Стрітення Господнє — Вестлок
16. Неділя — Баргед
23. Неділя — Атабаска

Адреса: Box 551 Вестлок Алта Тел. 436

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Толстой
9. Неділя — Пембина
12. Середа Трьох Святих — Толстой
15. Субота Стрітення — Толстой
16. Неділя — Роза
23. Неділя — Гардентон

Адреса: Толстой Ман

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Айтуна
9. Неділя — Мелвил
15. Стрітення — Айтуна
16. Неділя — Гудів
23. Неділя — Гагора

Адреса. Box 143 Айтуна, Саск Тел 57

о. П. САЦЕВИЧА

ЛЮТИЙ:
2. Неділя — Смокі Лейк
9. Неділя — Белліс
12. Середа. Трьох Святих — Стрий
15. Субота. Стрітення Господнє — Спеден
16. Неділя — Смокі Лейк
16. Неділя — Давнінг, о. Е. Труфин
23. Неділя — Вільна

Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта Тел. 32

Устав Церковний

ЛЮТИЙ:

2 Нед. 33 Митаря й Фарисея Гол. 1. УЄ 1 На Утрені співаємо: Замість „Молитвами Апостолів" „Покаяння Двері ..." Літургія Апостол 2 Тим 3: 10-15. Єван. Луки 18:10-14.

9. Нед. Блудного Сина Гол. 2 УЄ 2. Літ. Ап. 1 Кор. 5:12-20, Єванг. Луки 15:11-32.

12 Середа Трьох Святих — Василія Вел. Григорія Бог., Івана Золотоустого Літ. Ап. Жид. 13:17-21 Єв. Мат. 5:14-19.

15 Субота Стрітення Господнє Ап. Жид. 7:7-17 Єванг. Луки 2:22-40. Свячення Громовиць. Після Літургії Парастас за душі в Бозі спочилих православних мучеників.

16. Неділя М'ясопустна Про Страшний Суд. Гол. 3 УЄ 3. На Утрені співаємо: „На ріках Вавилонських". Літургія: Ап. 1 Кор. 8:8-31 і 9:1-2.

23 Неділя Сиропустна Плач Адама Гол. 4 УЄ 4. На Утрені співаємо „На ріках Вавилонських" Літургія: Ап. Рим 13:11-14 Єванг. Мат. 6:14-21. Вечірня з Поклонами.

У понеділок 24 лютого, початок Великого Посту.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. — WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 15, 1958. — ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1958. — ЧИСЛО (1056) 4

ВІЗИТА ВПРЕОСВ. МИТРОПОЛИТУ ІЛАРІОНУ В РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

У пятницю 24-го січня Микола Лівицький, голова Виконного Органу Української Національної Ради, склав офіційну візиту Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові, як б. Міністрові Освіти й б. Головноуповноваженому Уряду Української Народньої Республіки для всієї України, цебто діючому, фактичному керманичеві України, з уповноваження Уряду УНР, коли Уряд опинився був поза політичними межами УНР, змушений до цього воєнними подіями на фронтах.

Цей факт, що Митрополит Іларіон е Первоіерархом Української Греко-Православної Церкви в Канаді, розуміється, жодного відношення до політики не має. Однак щодо минулого, то Митрополит Іларіон, як професор Іван Огієнко в мирському житті, був одним з найвизначніших державних мужів України, одним із безпосередніх співтворців акту проголошення Української Народньої Республіки 22-го січня 1918 р., співавтор Четвертого Універсалу.

І тепер Митрополит Іларіон — це вже останній з міністрів Української Держави, який остався в живих. Для Української Національної Ради, яка свою леґітимність, як уряд України в екзилі, навязуе до української державности з 1918 р., факт існування живих провідних членів Уряду Української Держави має своє питоме значення.

Як голова Виконного Органу Української Національної Ради, Микола Лівицький відвідав Митрополита Іларіона,— і як Міністра й Головноуповноваженого Уряду Української Народньої Республіки з 1918 року, він привітав його з 40-річчям проголошення Української Державности, що його саме в ті дні величаво святкували v Вінніпеґу українці під проводом Комітету Українців Канади.

Митрополит Іларіон хоч і не був присутній на цьому величавому народньому святкуванні, однак, як він сказав, думками і душею та серцем своїм був разом із святкуючим народом, що перед світом свідчив про змагання України до вільного життя. У ці дні Свята Державности Митрополит Іларіон у каплиці Митрополичої палати молився за визволення українського народу.

В СССР ВЕЛИКА ПОСУХА

Ще 6-го листопада м. р. Хрущов натякав, що в Советському Союзі настала посуха. А цього року часопис „Правда" і радіовісті з Москви подали, що Казахстан, південний Урал і простори над Волгою навістила посуха, — ще більша, ніж 1921 року. — Як подають, задовільний урожай був тільки в Україні, Сибірі, Молдавії, Північному Кавказі і деяких областях РСФСР.

ПРИВІТАННЯ ВЛАДИЦІ МИТРОПОЛИТУ З НАГОДИ 40-ЛІТТЯ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Як відомо, Владика Митрополит Іларіон не був присутній на організованому Комітетом Українців Канади святкуванні 40-ліття відновлення Української Держави. І його в пятницю 24-го січня привітали, — як бувшого Міністра Освіти і Віроісповідань, а також як Головноуповноваженого всього Уряду УНР, — такі особи:

1. Олександер Сосна, голова Головної Управи СУЖЕРО, Торонто, Онт.
2. Микола Гринь, голова Головної Управи ОДУМ, Торонто, Онт.
3. С. Фініковський — Мухин, голова Вінніпезького Відділу СУЖЕРО.
4. І. Павлюк, голова Контрольної Комісії СУЖЕРО у Вінніпеґу.
5. К. Теличко, голова Товариства Українських Самостійників (ТУС), Едмонтон, Алберта.
6. Полковник Янішевський з Торонто, — в імені війська УНР.

МІН. М. СТАР У ВІННІПЕҐУ НА БОГОСЛУЖЕННІ

У день святкування українцями Канади 40-их роковин відновлення української державної незалежности, присутній у Вінніпеґу на цьому святі федеральний міністер Михайло Стар був на Богослуженні в українській греко-православній Катедрі Пресв. Тройці.

УТРУДНЕНИЙ ВИЇЗД З ПОЛЬЩІ

Цього року кошт виїзду з Польщі у західні країни становить 5,000 злотих, що рівняється висоті близько 5-місячного середнього заробітку робітника. При тому треба платити не польськими злотими, а закордонною валютою. Чужу валюту можна дістати тільки в урядовому банку. Однак дозвіл виміняти злоті на закордонну валюту дістати майже неможливо. А в той же час із Польщі до інших комуністичних країн вже можна їхати без закордонного пашпорта, а тільки з особистою виказкою, що коштує від 150 до 400 злотих.

МАДЯРИ МІҐРУЮТЬ ТУДИ Й НАЗАД

Комуністичний уряд Мадярщини повідомив, що кожного тижня у Мадярщину повертаються коло 60 осіб, що втекли під час революції восени 1956 р. Причина повороту ця, що вони не можуть пристосуватися до життя в інших країнах. А тим часом у січні ц. р. до Канади знову приїхали мадярські біженці — 500 осіб.

ЛІБЕРАЛИ ДОМАГАЮТЬСЯ КАНАДІЙСЬКОГО ПРАПОРА

Конвенція ліберальної партії в одній із своїх резолюцій домагається, щоб для Канади встановити зовсім окремий національний прапор, що був би виразником національної едности.

ГОЛОВА ВО УНР НА ВІЗИТІ В О. Д-РА С. В. САВЧУКА

Після приїзду до Вінніпеґу в четвер 23-го січня Микола Лівицький, голова Виконного Органу Української Національної Ради, того самого дня в пополудневих годинах склав візиту о. Протопрес. Д-ру С. В. Савчукові, голові Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді і першому заступникові голови Комітету Українців Канади. Достойний гість при тому відвідав Консисторію нашої Церкви.

Впреп. о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук представив М. Лівицького на бенкеті в готелі Роял Александра в суботу ввечері 25-го січня, на якому були присутні і промовляли премер Канади Дж. Діфенбейкер і міністер Михайло Стар. Бенкет відбувся в програмі святкувань 40-их роковин з дня проголошення Української Державности. На бенкеті М. Лівицький склав привітання від Виконного Органу Української Національної Ради.

СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ В НЮ ЙОРКУ

Привітальна телеграма від Айзенгавера

Українці м. Ню Йорку під проводом Українського Конгресового Комітету Америки 19 січня відзначили 40-ліття проголошення української державної незалежности.

Президент ЗДА, Д. Айзенгавер, з цієї нагоди прислав УКК Комітетові й учасникам свята привітання такого змісту:

„Членам і гостям Українського Конгресового Комітету мій привіт! Українці, що емігрували до цієї країни, принесли з собою культурні й духові вартості, які збагатили нашу американську спадщину. Уважаючи, що всі народи мають однакове право визначувати собі форму свого правління, ми глибоко зацікавлені привілеями й відповідальністю волі. — Якнайкращі побажання для памятних зборів! Двайт Д. Айзенгавер."

„БОГ ЗВЕЛІВ МЕНІ ПОСТИТИ" — СКАЗАЛА ЖІНКА, ЩО ПОМЕРЛА З ГОЛОДУ

У Норт Ванкувері в лікарні в наслідок голодівки померла 30-літня Маргарета Говард — мати двох дітей. Як виявило судове слідство, ця жінка голодувала добровільно, і заявляла: „Бог приказав мені нічого не їсти.

31% КАНАДІЙЦІВ БАЖАЮТЬ БАЧИТИ КОРОЛЕВУ — МАТІР ГУБЕРНАТОРКОЮ КАНАДИ

На питання, чи канадійці хочуть бачити королеву — матір на становиці британського губернатора Канади, анкета принесла таку відповідь: 31 відсоток канадійців бажали б собі цього, 52 відсотки голосів висловилися проти, а 17 відсотків не висказали своєї думки.

ТІНІ НА „СВІТЛІ"

"Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Св. Дух вас поставив Єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він. Бо я знаю, що як відійду, то ввійдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть. З вас самих навіть мужі повстануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнуть за собою." (Дії 20: 28-30).

Навів це я не як мотто до підсилення своїх думок, але вірніш, як деякі дані про автора статті „Спільна ненависть" у журналі „Світло" за жовтень 1957 року, М. Брадовича (справжнє прізвище є Микола **Троцький**). Отже той М. Брадович - Троцький якраз є тим мужем, що говорить „перекручене, аби тільки учнів вести за собою", чи вірніш за католицизмом, на сторону якого він перекинувся.

Та вернімся до самого Миколи Брадовича-Троцького, і його "історичних фактів у журналі „Світло". Вже перші його слова у згаданій статті починаються голою неправдою. Він починає так: „Історія виказує, що Москва завжди горіла фанатичною ворожістю до Католицької Церкви...". А яка ж то „історія", що так „виказує", пане Троцький? Чому ви не подали хоч назву її чи видання?

А я ось, пане Троцький, не буду навіть покликатись на Православну історію (помимо того, що Ви таки з православних), а дам вам джерела історії писаної **католиками.** Візьміть у руки праці поляка проф. Вацлава Александра Мацієвського — „Історія Первісної Церкви у Словян", та „Історія Словянського Права", там ви знайдете, що з самого початку Християнства всі словянські народи визнавали догми й обряд лише Східньої Грецької Церкви, а вже багато пізніше, силою меча, Рим накинув свої. Це вам не так собі „виказує" та й годі, а пише **насправді,** і кожен, хто вміє читати, там цю правду знайде, — **будь він католик чи** православний. А може Вам мало польського історика, то я „викажу" українця католика, — **Зиновія Книша.** Він ще живий свідок, живе в Торонті, тож Вам дуже легко його особисто розпитати. Він (З. Книш) у своїй книжці: „Історія української політичної думки до 18-того століття", щиро по-християнському насвітлює ті католицькі „блаженства" для України, що їх принесла Унія. Хоча п. З. Книш є сам католик, проте, як християнин і свідомий патріот свого народу, не наважився повернути язика на неправдивість, як це Ви, пане Троцький, як православний з роду, та ще й з роду священичого, — дарма що потім стали шаповалівцем, — зробили у своїй статті в журналі „Світло". Навів би я Вам ще багато джерел про те, що Ви у „Світлі" так безсовісно розписалися, але для людини чесної повинно бути досить того.

Де то Ви знайшли те джерело історичне, яке каже, що „Католицька Церква **визнана загально** за релігійно-моральне заборало проти наступу безбожницької московської деспотії"? Що це за чинники, чи історія таке визнала? Чому Ви не подали такого джерела?

Ви, кажете, були свідками того, „яку шалену кампанію розвинула Москва проти Української Католицької Церкви"? А невже Ви не були свідком того, як та ж Москва багато давніш **розвинула кампанію проти Української Православної Церкви?** Невже ж Ви тоді ще в пеленках були, як це діялось? Зрештою, це все також історія виказує, що Ви могли вивчити. А Ви чогось не знаете.

Твердите Ви, що большевики на Католицьку Церкву „не щадять найпідліших клевет, брехні і найпоганіших епітетів". Так, большевики це роблять, але проти всякої релігії. А по Вашому виходить, що тільки проти католицької, і що, мовляв, поки не було на світі большевиків, то ніхто нічого не „клеветав" на Католицьку Церкву? Всі хвалили її? А невже ж Ви не знаете цього, що ті клевети походять ще від Лютера, який, через блудне та безсоромницьке життя папів, відколовся від Риму і почав ширити „клевети"? Знаєте, чому? Хто ж дав клеветникам аргументи в руки, як не сам Рим? Якщо Ви цього не знаете, то я можу виказати джерела католицьких учених про ці речі, а тих джерел є дуже багато, не конче треба заглядати в московські та ще й комуністичні. Не подаю тепер, бо в газетній статті тяжко все описати, але на Ваше бажання подам Вам не десятки, а **сотні** тих джерел. А може Ви, пане Троцький, вважаете Лютера, Штросмаера, Гуса (а їх був легіон!) також „большевиками"? Бо, чого доброго, з Ваших уст і таке можна почути!

Кажете, що „Митрополит Огієнко прийшов до неправильного заключення, що причиною всього лиха в Україні була Унія", і впевняєте, що „обективна історія далека від такого твердження". Дивно?! А чому ж тоді Ви не подали якогось джерела тієї Вашої „об'єктивної історії"?! Якщо Ви дійсно щирий українець, то Вам повинно досить доказу про лихо Унії з „Кобзаря" нашого славного Пророка Тараса Шевченка. Ви повинні це джерело показати Вашим папістам — хлібодавцям, бож і вони наче б „шанують" Шевченка. „Кобзар" для всіх українців мусить бути найбільше об'єктивним джерелом. А якщо Вам такі факти є сумнівні, то можна також подати польські джерела, та інші Католицькі, якщо Ви самі не можете знайти.

Ви твердите, що „спільною основою і тереном давньої Руїни і сучасного руїнництва України можна називати не „унію", а радше вікове втручання Москви до Українсько-Польських відносин". Де то Ви таких „тверджень" понаходили? А Шевченко ось що писав про ті відносини: „Старих слов'ян діти впились кров'ю, а хто винен? Ксьондзи, езуїти!". А в поемі „Ляхи", присвяченій своєму другові полякові Б. Залеському, Шевченко пише: „Ще як були ми козаками,**а унії не чуть було,** от там-то весело жилось! Братались з вольними ляхами..." Чуете, пане Брадович-Троцький? Як **„унії не чуть було",** тоді козаки братались з вольними ляхами. Бо католицизм і ляхів поневолив, а не лише Україну! Значить, **унія перешкодила „українсько-польським взаеминам",** а не Москва! У поемі „Буває в неволі..." Шевченко пише: „...ми браталися з ляхами, аж поки третій Сігізмонд, з **проклятими його ксьондзами** не роз'єднали нас..." А, можливо, для Вас Шевченко „москвофіл", як і Митрополит Іларіон? Тоді скажіть католикам, хай повикидають „еретицькі" портрети Шевченка, — не слід же „москвофіла" тримати!

Правду кажете, що „Польща під ніяким оглядом не могла бути таким небезпечним ворогом України, Христової віри й цілого культурного світу, яким зробилася Московщина". Дійсно, коли б Хмельницький був дощенту розтрощив і зміз "огнем і мечем" Польщу, то не мали б ми тепер, та цілий світ, того ворога людства — Московщину. Хмельницький через усякі договори, довірливо, власне хотів „брататися з ляхами", і через те ми тепер бездержавні. Мабуть, вже й турецькі бусурмени були більш людяні, коли Хмельницький найшов у них союзників, а не хотів вести союзу з „серцем Европи", чи пак „апостольською столицею". Хоч та Ваша „апостольська столиця" була не „серцем Европи", а **ножем, чи мечем, що те европейське серце знівечив.** Бо в той час, як людство вело боротьбу з варварськими турками, чи іншими кочовниками, та „апостольська столиця" вигадала „святу інквізицію", і палила в огні на кострах і тортурувала своїх же християн за те, що вірили в одного Бога, а не в „апостольську столицю", — те гніздо найбільшого блуду й кровопролиття в цілій історії світу.

І не „кожен виступ православних українців проти католицької церкви" мав фатальні наслідки, пане Брадович, а вірніше сказати б: **кожен виступ католицької унії проти Української Православної Церкви „був в Україні порушенням історичної і традиційної протимосковської ідеології українського народу і мав фатальні наслідки для його визвольної боротьби проти московського напасництва.** Який то „кожний" виступ, пане Брадович? З історії відомо, що православні українці ніколи не робили загінно-агресивного виступу проти уніятської Церкви. Вони лиш боронилися. Зате агресивні виступи уніятської Церкви проти Православної дуже відомі в історії, бо вони коштували ріки крови нашого народу.

„Українські католико-ненависники під проводом митр. Іларіона" не ведуть — як Ви пишете, — „руйницьку акцію проти католицької церкви", а **ведуть оборонну акцію проти руїнницького католицизму.** І православні українці не є „жертви... церковного москофільства", як Ви лихословите, — а **Православні українці є жертвою Божої Правди на землі.** І якщо хтось став опанований хворобою якогось „фільства", то власне Ви, пане Брадович-Троцький, маете ту ж хворобу, відступивши від своєї батьківської Віри, та ще й як син православного священика.

Ви пишете, що „Українська Греко-Православна Церква в Канаді зробилася своерідною церковною „партією", відмежовуючи (???) своїх „вірних" (чомусь Ви це слово в лапки ставите?)... не лише від українських католиків, а й від інших українських православних церков". Лукавите Ви, пане Брадович, коли висловитись по щирості, бо навіть і воробці цьвірінькають про те, не говорячи вже про людей, що не Православна, а **„Українська Католицька Церква" відмежовує своїх вірних від всього, що є українське, не дозволяє брати в куми православних українців, забороняе своїм вірним ходити не то що до православних церков, а навіть до хат православних українців!... Забороняе...** Зрештою, як Ви цього ще не знаете,

то підіть до Ваших хлібодавців-католицьких Владик, та вони Вам покажуть ті джерела про заборону. Але, хіба ж Ви не знаете цього? Ви знаете це все, лише суесловите лукаво, і більш нічого!

Пане Брадович-Троцький, не можу Вам повірити на голе слово тут, де справа історії Греко-Католицької Церкви. Тут треба історика, що оснувався б на фактах і писав би чисту правду.

Далі пишете, що „Українська Греко-Православна Церква знайшла найбільше „зрозуміння" та підтримку саме в українських соціялістичних „партіях"!

Та коли вже Вас чомусь переслідує тінь соціялізму... в Церкві, то Ви хіба памятаете, що Ви були соціял-демократом „шаповалівцем", з атеїстичною програмою партії, тепер же міжнародня папська організація — Католицька Акція знайшла у Вас зрозуміння й підтримку. Певно, переживання в душі не легкі, коли з сина православного священика стається „шаповалівцем", а потім — воюючим католиком. Ці переживання може були б легчі, коли б за Вами були пішли й інші православні, а також інші шаповалівці. "У гурті каша легче їсться". Але так не сталося. Хоч значна частина українських соціялістів і повернулася до релігійного становища, то при тому також не зрадила й своєї прадідної Української Православної Церкви. І коли таких соціялісти оскаржують у „зраді соціялізму", то вони мають логічне і щире оправдання, що вони повернулися до того, ким були вони й їхні предки, — повернулися на лоно своеї рідної Української Православної Церкви.

Але Ви перейшли на сторону Риму, осталися тут осамітненим, і, певно, почуваете жаль і до всіх православних, і до тих бувших соціялістів, що не пішли Вашим слідом до Риму.

Пишете, що православні українці „навіть осмілюються „бити чолом" перед Москвою за „соборність України..." Пощо було так по-блюзнірському (хай пробачать читачі за слово!) брехати, чому краще було не сказати по правді, що **власне з середовища католицьких лідерів, на чолі з Чубатим, б'ють чолом Москві за „соборність" України!** За „соборність" під папою! Що це нас обходить, що католицька й протестантські Церкви „виросли на основі католицької середземноморської культури"? **Україна виросла на культурі східньої Візантії, і до тої культури належить і нею пишається.** Православна Україна з візантійською культурою не має за собою кривавої інквізиції, яку має католицька Церква, що „виросла на основі середземноморської культури".

Ще одне мусите запам'ятати, пане Брадович-Троцький, що Україна, якщо прямує якимсь шляхом, то не шляхом якогось „зближення" до одного чи другого кривавого звіря, а **шляхом до Золотоверхого Києва, освяченого Апостолом Христовим Андрієм Первозванним.** Цей шлях є благословенний Богом через Його Апостола; шлях цей прийняла Україна і йтиме ним до кінця віку!

Хочу звернути Вашу увагу, пане Брадович, що в добі Хмельницького не було Української Католицької Церкви, як такої. Тоді була унія, тобто цей відламок Православної Церкви, що був поневолений Польщею, а вже за Австро-Угорщини перейменовано її на „Українську Греко-Католицьку Церкву", а згодом, всього пару десятків років (а то й не цілих!) стали звати її „Українською Католицькою". Зрештою, в Римі й досі фігурує тільки ця назва: **"Рутени-Уніяти".**

Ще одну увагу треба звернути, Вам пане Брадович. Українська Православна Церква існувала ще тоді, як Москви ще на світі не було. А якщо деякі одиниці хилились „в напрямі москвофільства", то **вони були такі ж безхребетні як і ці, з бувших православних,** що також схилилися до чужого „фільства" — католицизму. Про таких безхребетних Шевченко в поемі „Бували войни..." пише: „Няньки, дядьки отечества чужого! (московського й римського). Не стане ідола святого і вас не стане, — **будяки та кропива — а більш нічого не виросте над вашим трупом.** І стане купою на купі смердячий гній — і все те, все потроху вітер рознесе. А ми помолимося Богу і не багаті і не вбогі". Так, пане Брадович! В історії України по таких чужофілах всяку згадку „вітер рознесе", а Україна буде молитися Богу після того, як по таких зрадниках народу останеться лише „смердячий гній"! Не дармо українці звуть Шевченка Пророком, бо вірять, що те його пророцтво **збудеться,** бо вірять всі щирі українці, що того часу **„ще діждемо таки колись!".**

По зрадниках, по блюдолизах чужих смітників, гнучкошиенках ніхто ніколи не плакав. Їхня доля — це доля того Юди, який зрадив Христа. Зрадники народу ніколи не вирішували історії, лише часом завдавали рану в душу народу, чи язву на тілі нації, але народне тіло не є тіло одиниці, — воно все вигоювало ті зрадницькі рани. Зрадникам-перевертням історія цілого людства визначає одне місце, — місце прокляття, місце геєни.

А наш український народ, призначений до Божої місії на землі, підпереже стегна свої правдою, зодягнеться в броню праведности, взує ноги в готовість Євангелії спокою. А найбільш над усе візьме **щита Віри Православної,** яким зможе погасити всі огнисті стріли лукавого. Візьме й шолома спасіння, і меча духовного, яким є Слово Боже. І скріплений Богом в один моноліт, піде на зустріч Волі до Золотоверхого Києва і воздвигне там **Святиню** Правди та Благодаті Господньої, яка буде сяяти на всі кінці світу на віки вічні!

Степан Сорока.

Держава Емен 3. 1. 58 р. заявила, що вона готова злучитися в одну державу з Єгиптом і Сирією.

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

СТРАШНІ НАСЛІДКИ ЦЕЛІБАТУ

Щоденник „Вінніпег Трібюн", з 25. І. 1958 р., подав таку новинку п. н. „Священик засуджений на досмертне увязнення".

„Нансі, Франція (СП) — Гю Денуае, 37-літній бувший католицький священик, арештований за вбивство своеї коханки — підлітка та її ще ненародженої дитини, сьогодні був засуджений на досмертне увязнення й каторжні роботи".

В КАНАДІ 796,371 БЕЗРОБІТНІХ

У бюрах праці Канади в першій половині січня було зареестрованих 796,-371 безробітніх. У це число включені також і ці, які зголосилися при переході з однієї роботи на іншу. Справжніх безробітніх, сказав міністер праці М. Стар, нараховується коло 400,000.

ЗАГРОЖЕНЕ ЗЕРНО

Провінційний департамент хліборобства Манітоби повідомив, що в кількох місцевостях у змагазинованому на фармах збіжжі показалися насікомі, т. зв. мшиці, що знищують зерно. Департамент радить провірювати збіжжя що два тижні, і переносити в чисте місце, коли в ньому є мшиці.

БЕЗРОБІТТЯ В ЕВРОПІ

Під кінець 1957 р. в Італії було 2 мільйони безробітніх, у Зах. Німеччині 1 мільйон 212 тисяч 866, в Англії 335 тисяч, у Бельгії 230 тисяч, у Франції 15 тисяч.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ?

Кожний православний українець повинен мати Історію Української Православної Церкви.

Такою Історією є "НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ", написаний Проф. І. Власовським і виданий Українською Православною Церквою в Злучених Державах Америки.

Цієї Історії вийшли досі два томи, охопивши період часу від початків Християнства на Україні по кінець XVII віку, тобто до часу підпорядкування Української Православної Церкви московському Патріярхові. — Третій том, від XVIII віку до наших часів, друкується.

"Нарис Історії Української Православної Церкви" перекладається також на англійську мову, й досі вже вийшов з друку том І.

Ціни такі:

Перші два томи в українській мові, в мякій оправі, з гарною мистецькою обкладинкою, 700 сторін друку, з пересилкою $12.00.

Ті самі томи в твердій оправі з пересилкою — $15.00.

Том І. в англійській мові, в мякій оправі, з пересилкою — $6.00.

У твердій оправі, з пересилкою — $7.50.

Замовлення й гроші надсилати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

РОСІЙСЬКА ГІПНОЗА

Від Ред. — Під вищеподаним наголовком "Шлях Перемоги" (Мюнхен), з 29. 12. 57, — орган ОУН(р) помістив статтю українця-католика, що її тут подаємо з пропущенням деяких менш суттєвих питань — з мотивів ощадности місця.

"Вельмишановний Пане Редакторе!... Мовчати нам годі, коли всякі посіпаки Росії ведуть провід у церковних політичних починаннях, які кривдять Вас, мене, мою матір, пам'ять замученого большевиками тата і братів та сестер. Чи Ви злякаєтеся пустити в світ таку гостру репліку? Та ж, може, збудяться наші осипалі "амбасадори" високого калібру і, може, таки щось комусь хоч півсловечком скажуть. Бо стояти "смирно" і тримати руки "по швам", як вам плюють у живі очі, може бути оправдане в поодинокої людини, але ніколи в нації, яка шанує себе..."

Ваш Б. Ластовський.

„...Як зрозуміле нам є захоплення Москвою в її невольників, так і незрозуміле нам, навіть противне воно в людей ще сьогодні вільного світу. А вже найбільш дивує нас вікове „колінноприклонство" багатьох католиків перед „священним мітом" Росії. Загіпнотизовані Москвою також деякі провідні католицькі мужі. Вони ж і будуть черговою жертвою, яку проковтне кобра з Москви. Так було і так буде здається: „ін секуля секульорум" (на віки вічні — ред. В.).

„Хотів я писати Вам після знаменитих статтей п. В. Щербія, починаючи з його отвертого листа до двох отців езуїтів. Пізніше рука свербіла писати, як у наших часописах чи не в тисячний раз почато немудру суперечку про „рутенів, рутенський", якими нас ще сьогодні величають урядові документи Ватикану. Знав, що треба писати після обох „спутників", які майже поставили на коліна перед Кремлем багато людей по наш бік греблі. Випередив мене п. З. Юнг своїми добірними статтями про полон русофільства (див. „Шлях Перемоги" числа 44, 45, 46). Одначе бачу, що до його слів додати ще треба дещо про русофільство католицьких кіл, особливо в Америці, бо п. Юнг обмежився лише до політичних мужів. Додаток мій то будуть самі факти, а не здогади.

Живе в місті Нью-Йорку славний на цілу Америку католицький епископ Фултон Шін. Він і філософ, і проповідник, (церква, радіо, телевізія) і письменник, і добрий збирач грошей на справу поширення віри. Від якогось часу їздить він щорічно на свят-успенські відпусти в Юніон-Тавн, Пенс., де десятками тисяч приходять наші карпатські брати. Перший раз еп. Шін правив для них у східнім обряді, майже за російським зразком. В своїй проповіді він нахвалявся, що ризи на ньому позичені одна в одного, друга в іншого російського епископа. В ораторськім захопленні заповів він, що ще колись буде правити таку ж Богослужбу в самій Москві. В його промові не бракувало найбільших похвал „для святої Росії"; так і було сказано без застереження. Тому опісля очевидці й репортери газет сказали: епископ Шін, властиво, молився до св. Росії, а не за навернення Росії. І та вся трагікомедія збувалась на очах наших карпатських братів, які ніяк себе не почувають росіянами. А за „доблесну" роботу епископ казав собі заплатити 5 тисяч долярів на свої великі цілі. За те, що зволив приїхати й плюнути нам в лице, треба було аж стільки платити!

Тепер же всі католицькі часописи Америки, навіть радіо й телевізія (дня 24. 12. ц. р.) подали таке: Помічник-епископ з Нью-Йорку, Фултон Шін сказав парляментарній комісії, яка досліджує протиамериканські (розумій: комуністичні!) дії, що Росія „за 50 або 100 літ буде одна з найбільших духових і моральних сил світу". (Див. хоч би філядельфійський „Шлях" з 20.11. ц. р. стор. 1-а).

Всі ми бажаємо, щоб Росія відвернулась від комунізму. Дехто й молиться за таку Божу ласку. Але ж казати нині, що за 50 літ з отих „пошехонських лаптярів", перегнилих морально й духово, з народу давніх братів Карамазових і нинішніх катів Воркути, Колими, Кінгіри і т. п. стане нараз нація перша в світі так морально як і духово, то ж лише повторення слів Тичини: „Росіє, Росіє, Росіє моя!... Там скрізь уже: сонце! — співають: Месія! — ..." Одначе слід знати всім пророчестим Шінам, що заки ще той „месія" прийде, то, як американці не проснуться з гіпнози своєї, він скоріше криваво розгоститься тут в Америці, ніж еп. Шін у Москві в позичених московських ризах. І в ніжних лапах того „месії" якраз найперше хрусне скелет отаких як еп. Шін. Десять літ тому один наш священик, приїхавши з Риму, оповідав мені, що там кардинал Е. Тіссеран заповів навернення Сталіна (на основі вражень з Москви свого приятеля де Ґоля). Та „кончився" і не навернувся старий катюга. Не сповнилось невдале пророцтво емінеції. Не сповниться й останнє дитиннє заповідання ексцеленції.

Московська гіпноза захопила не одного лише еп. Шіна в Америці. Нею хворіють тут ширші кола католиків.

Недавно читав я книжку „Моє російське вчора", видану для католиків Америки й Канади. Написала її давня російська баронеса, тепер пані Ҝ. де Гук. Книжка писана набожно. Там говориться лише про саму праведність росіян, які тепер — скажім — нараз усі перенеслись просто в царство небесне, а на їх місце з пекла вилізло 80 мільйонів червоних опирів, що взяли собі святу назву „кончавшихся" праведних росіян. Та найцікавіше вам буде поглянути на другу сторону книжки, де авторка говорить про Пресвяту Богородицю. Дослівно вона каже так:

„Куди лише йшли росіяни, здавалось, Богородиця випереджувала їх своїми іконами". (Прости, Боже, гріха, але вже в російську „тройку" запрягають саму Божу Матір. Ще б тільки „дать кучеру на водку"). І дальше авторка перераховує: „Свята Діва в Казані... Преблагословенна Мати в Ченстохові... Богородиця в Києві..." Читачеві відразу ясно, куди то сягала „свята Росія": не тільки в золотоверхий наш Київ, але і в далеку Ченстохову! Чи теж можна сказати, що прихід червоної солдатні в Чехію, в Мадярщину також приготували там почитані св. ікони Богородиці? Чи ті ж св. ікони Богоматері, почитані сьогодні в Італії, Франції, Еспанії готують і там прихід російським п'яним солдатам?

Дальше цікаве явище: при кожнім більшім католицьким університеті, найпевніше як він у руках ордену езуїтів, всюди є „російські центри", російські студії, російські бібліотеки. І провадять їх преподобні отці не щоб молодим студентам дати пізнати ворота, але щоб їх захопити величчю й славою „великої Росії". В Нью-Йорку на широких облонях Фордгамівського університету бачите дерев'яну шіпчину з цибулькуватою банькою над входом. Це їх „російський центр". На вступі церковця. А за стіною бібліотека й пачки водки-смирновки та кав'яру, бо — бігме — „без водки не розбірьош" того всього безглуздя. Не чути щось, щоб оті центри за довгі літа свого існування й при великій витраті гроша навернули якого росіянина. Ну, хай не брешу, є один таки в самім Фордгамівськім університеті. Та й то не хтобудь, а сам князь Урусов у чорній езуїтській рясі, і ще з чорнішим, ненавидющим українців серцем. Настоящий вам чорносотенець у рясі монаха. От цей то батюшка їздив пару років тому в Канаду. А повернувшись, поїхав у Вашінгтон розказати про свої враження з подорожі вибраному числові католиків. Між іншим сказав він, що бачив в Канаді „навіть українців", але то самі яскраві комуністи. Між слухачами був якось і наш адвокат Ст. Ярема з Нью-Йорку. Він і запитав князя, чи то для отих „комуністів" Папа надав одного архиепископа й 4 католицьких епископів українців? На це князь як найпростіший жулік-босяк вмів лише ще раз збрехати, що таки не бачив у Канаді інших українців, лише комуністів. От вам і ряса чорна, і серце чорне.

Вам, друже, може страшно таке читати? Може дивуєтесь, чи то таке можливе? Таке правдиве воно як сонце на небі! І оголена і потоптана наша національна честь, навіть не прикрита фіговим листком людської пристойности! Бо досі стоїть гасло: України „не било, нет, і бить не можот"!

Це гіпнотичне опанування російською манною сягає тепер верхів католицького світу. Не говорю про самого Папу, що з уряду свого не вдається в політику, а є одинаково добрим батьком для всіх народів світу. (!? ред. В) На жаль багато його епископів, навіть кардиналів (не враховуючи плеяди писарчуків і возьних) ходять запаморочені дурманом нереальної „святої Росії". Всім же їм перед веде кардинал Е. Тіссеран, ватиканський шеф відділу Католицьких Східніх Церков. Як кожний порядний француз, він мабуть ще з дитини був русофілом, бо воно модне серед гарячих патріотів Франції. І от тому кард. Тіссеран понині твердо тримає тезу, що українців винайшли світові на біду німці, і збунтували „малоросів" проти великої Росії. Про нашу мову він сказав, що „ніхто його не переконає, що це окрема мова, а не якесь російське наріччя". І навіть не намагайтесь переконувати кардинала про ту „мову солов'їну". Ніхто не переконає, навіть панове з НТШ, збагачені датком емінеції. До речі — це була маленька частина з „дарів любови" нашого бідного люду в Канаді й Америці під час перебування кардинала серед них. А як намагатись буде хто, то вислід його намагання буде той сам, що його мали наші організації й поодинокі українці, які слали багато відповідної лектури — книжок

згаданому еп. Шінові в Нью-Йорку. Ті книжки або пішли в кіш, або в запорошені кути його бібліотеки, бо нащо їх читати: України ж „не било, нет, і бить не может!"

Звичайно, не варто повторяти того, що вже раз писалось в часописі. Свого часу п. В. Щербій писав у „Шляху Перемоги" й говорив (не називаючи імени), як кард. Тіссеран в одній своїй промові два рази образив наш нарід і нашу Католицьку Церкву. З тугою чекав я, чейже хтось обізветься, що хтось стане в обороні свого народу, кому до того дана можливість. Та всі „благовійно" понині мовчать. Що більше, тепер почали виписувати, який це наш великий приятель кард. Тіссеран, той сам, що нас не визнає нічим іншим тільки російським збунтованим племенем.

В містечку Асбурі, Н. Дж. друкують американські катол. священики двомісячник „Soul" — (Душа). Вже рік тому, в числі за листопад-грудень поміщено там промову кард. Тіссерана. На стор. 10-ій є слова кардинала. „Маємо причини думати, що навернення Росії тепер легше, ніж загально думають"... (Чи не тут увертюра до теперішніх пророцтв еп. Шіна?) На стор. 11-ій кардинал заповідає поворот Росії до Католицької Церкви й твердить, що цей поворот улегшений, бо тепер перший раз „росіяни побачили католиків східнього обряду". (Кого ж вони масово вбивали на Підляшші й Холмщині за Николи І-го?) Кардинал продовжує: „Росіяни включили в СССР велику частину Польщі — південну і також частину Чехо-Словаччини — Карпатію, а народи ті, то католики східнього обряду"

Чи ж був у тих країнах який католик східнього обряду інший, ніж ми українці? Але кардинал назвав наших людей поляками й чехо-словаками й карпатцями, щоб тільки не дати їм їх правдивої й дорогої їм назви. Навіть „рутенами" не назвав їх! І як хто з чужинців прочитає ці слова шефа Східніх Католицьких Церков, то пожаліє південних поляків, чехо-словаків, карпатців також... тільки не українців, що тисячами гинули й гинуть за свою католицьку віру.

Та кардинал ще не скінчив. Приходить щось неймовірне. Він каже: „В околицях Бакуди (чи не помилка? Може Воркути? — прим. Б. Л.) північно-східньої Росії, де є мільйон людей у копальнях, там перебуває разом найменше кілька епископів і перший раз православні росіяни дістали нагоду пізнати, що воно можливе бути добрим католиком і в той же самий час католиком у російськім обряді".

Насамперед: як можна говорити про російський обряд, коли не можна говорити про обряд український? Напр., наші дієцезії тут на чужині називають візантійсько - слов'янськими. Хто ж чужий знає, що тими „візантійцями" є якраз ми, українці? — Далі: запроторені в копальні Воркути католицькі епископи східнього обряду, це ж наші епископи. Яким чудом кардинал зробив їх нараз епископами російського обряду? Російський кат замучує тіло наших святців-епископів, а їх власний шеф наче на глум відбирає їм ще їх назву. З українських мучеників 20-го віку робиться героїв неіснуючої російської Католицької Церкви. І чому досьогодні ніхто не став в оборону славної пам'яти страдників Воркути? Чому досі нічого не зроблено? Чому досі всі, кому говорити треба, мовчать? Чому покивують головами, як тут кричати треба?

Пригадується мені ще одне. Коли покійний уже еп. Д. Няраді, владика українців католиків і хорватів східнього обряду в Югославії, був раз у Римі і ходив до свого шефа, кард. Тіссерана, то цей запитав його, над ким він пастирює в Югославії. Єпископ відповів, що над українцями, а тоді кардинал з глумом сказав: „Як колись відкриють місяць, то й там напевно будуть українці..."

Що ж тепер нам робитоньки напередодні „спутніка" на місяць? Хіба таки просити товариша Хрущова, щоб „екстренним етапом" перед „спутніком" таємно викинув на місяць хоч бідну парочку „жовтоблакитників — врагів народу", щоб не завести надій великого кардинала?

Недавно часописи в Арґентіні подали вістку чи плітку, що після смерти кард. Меркаті, бібліотекаря Ватикану, на його місце мав би прийти кард. Тіссеран, а місце шефа Східніх Церков мав би взяти вірменин, кард. Агаджан, що на своїй шкурі дізнав „нежних лап" червоного ведмедя. Це було б найсправедливіше вирішення справи проводу Східніх Католицьких Церков. Ми можемо тільки сказати новому шефові: вітайте! (І чого забігати наперед? Поживете — побачите. — ред. В.) А як кардинал Тіссеран відходить зі свого посту, то можна б вибачити всі брехні про його приязнь для українського народу, виписувані останніми часами в різних наших часописах.

Може хто, читаючи ці слова, не зрозуміє, пощо їх написано. Не писано їх для того, щоб українців католиків відірвати від злуки з західним католицьким світом. Але писано їх на те, щоб ми всі — бо ж автор цих гірких слів теж католик — вимагали собі повного признання й пошани серед інших народів. Нехай ніхто нас не називає південними поляками, чехо-словаками і т. д., ані не приписує нам російського обряду. В нашім народі є два великі віроісповідання: православне й католицьке. Ці дві галузі одного здорового пня. Не можна підрізувати ні ранити жодної з них, бо тоді ціле дерево почне завмирати. Нехай православні використовують своє середовище, а католики свої можливості, всі для добра свого народу".

„Ми любимо називати себе „амбасадорами" свого народу на чужині. Але чомусь те наше „амбасадорство" дуже мізерне, бо понині яка з нього користь? Ми не використали навіть факту арешту своїх владик і священства та вірних, щоб збудити в американській спільноті не лише жаль, але протест в нашій обороні. Кожний з нас повинен на своїй стійці поширювати знання про нас серед американців".

Б. Ластовський.

В ЗДА МАЙЖЕ 4 МІЛЬЙОНИ БЕЗРОБІТНІХ

Департамент праці у Вашингтоні подав, що під сучасну пору в З'єдинених Державах Америки є близько 4,000,000 безробітніх. Це число більше, ніж було під час господарських криз у 1949 і 1953 роках.

Болгарські мученики, що обороняли православіє

Релігія не є буденною справою, — це справа святощів. Буденні справи можна легко змінятн, та й їх люди не раз обороняють, коли вони мають для них культурне значення; а релігійних справ боронять ще більше. Такий закон життя.

Царгородський імператор Михаїл Палеолог, сподіваючись, що папа дасть йому воєнну поміч проти ворогів, на Люнськім Соборі 1274 р. згодився прийняти унію, — а це означало залежність Східньої Церкви від папи. Однакож греки тому противились, а Царгородський патріярх Йосиф І-ий зрезигнував із свого становища.

Року 1247-го цар проголосив унію і почав до неї примушувати, а йому допомогали ті папські хрестоносці, які, вигнані з Палестини, ховалися тоді в Румунії.

Сильно спротивилися унії монахи на Афонській горі, а головно ті два манастирі, що належали до болгар і сербів. Зографський манастир належав до болгар, а до сербів — Халандарський.

Проти унії виступив також сербський король Милютин і мечем відібрав від греків кілька міст.

Увага царя спинилася найбільше на монахах Зографського манастиря, і він сильно настоював, щоб зографці прийняли унію. Тоді частина монахів розійшлася, а 26 монахів з ігуменом Томою зосталися. З ними було і чотирьох світських православних, і всіх їх спалено в манастирській оборонній вежі 10 жовтня 1283 року.

Коли цар Михаїл, не дійшовши до Сербії, несподівано помер, то його жінка, вдова сказала, що не буде виправляти своєму чоловікові церковних споминів. Вона заявила:

„Я ненавиджу і вважаю огидним той вчинок, який недавно стався в нашій Церкві, і всю її засмутив. А що Церква постановила не робити церковних споминів по померлім моїм чоловікові за той вчинок, то і я цю постанову приймаю, і ніхто не примусить мене з церковними обрядами його споминати.

Такі події всюди діялися, де папи старалися завести унію, — всюди вона заводилася страшними, дикими насильствами.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

Як Шевченко йшов до залізних стовпів

Тарас Шевченко був дуже визначним українцем. Він був малярем, а також і письменником. Написав книжку, що називається „Кобзар", де є багато гарних і дуже розумних віршів. Писав він і оповідання.

І він розказує про себе, як він, коли ще був малим хлопцем, ходив до „залізних стовпів".

Чув він, як люди говорили, що — там, де сонце заходить, — на краю землі, небо стоїть на грубих залізних стовпах. Отже й думає він:

„Піду я на ті стовпи подивитися; вони певно дуже грубі й високі, а потім розкажу сестрі Катерині, що я ті стовпи бачив".

Вже було над вечером. Вийшов Тарас за село, на поле, а там стоїть висока могила. Люди кажуть, що як була колись війна українських козаків з татарами, то багато татар загинуло, і люди поскладали побитих на одне місце і насипали над ними велику купу землі; — може таку високу як хата, або й вищу, — і ту купу землі назвали могилою.

Виліз Тарас на ту могилу і розглядається. По одній стороні видно одне село, по другій — друге. А тих залізних стовпів не видно. І думає він:

„Вони трохи далеко, а тут вже й вечір надходить. Я вже завтра виберуся скоріше, то буде час до них дійти".

Зліз він з могили і йде до села, але не до свого, а до другого. Заблудив! Його село звалося Кирилівка, а він йде до Моринець.

Аж тут надіхали чумаки та й кажуть:

„А куди ж ти, козаче, йдеш?"

Тарас відповів:

„Йду до Кирилівки!"

Переглянулись чумаки й говорять:

„Ти, козаче, не до Кирилівки йдеш, але до Моринець. То ми їдемо до Кирилівки. Сідай з нами!"

Посадили малого Тараса на чумацький віз і їдуть. Заїхали в село, і тут Тарас крикнув:

„Ось наша хата!" І побіг туди.

Його домашні вже вечеряли на дворі коло хати, тільки його добра сестра Катерина заглядала за Тарасом. Коли ж його побачила, то вхопила на руки й каже:

„Куди ти ходиш, приблудо!" І посадила до вечері. Більше Тарас до залізних стовпів не вибирався. Але вночі не міг довго заснути, бо про ті стовпи думав

А чумаки — то були люди, що возили сіль та рибу з Криму, щоб людям розпродувати.

Пес знаходить свого господаря

Раз їхав собі чоловік пізнім вечером з міста додому. А далеко йому було їхати. А тут ще й сніг почав іти, та ще й який! Сипле, мов з рукава. Вже й коні збилися з дороги.

І подумав чоловік:

„Здається, що в ту сторону буде дорога до мого дому!" І повертає туди коні.

А снігу вже стільки насипало, що й коні мусять іти поволі, а тут ще й вітер більше снігу під ноги надуває.

Зимно чоловікові в ноги, от він зліз з саней і йде снігом, та вже й змучився, бо в тяжкому кожусі. Вже йому хотілось би десь прилягти й заснути.

Та раптом він поховзнувся і полетів у якийсь глибокий рів чи яму, а коні самі пішли дальше.

Пробує чоловік виліати, та не може, бо беріг стрімкий, а вітер на нього снігом сипле.

А тому що чоловік був змучений і на сон йому збиралося, то він ліг у снігу й заснув.

Тим часом коні самі прийшли додому, а з ними й пес, що був з чоловіком у місті. Ледве коні опинились біля хати, як пес прибіг до дверей і почав гавкати. Виходить жінка, й бачить, що чоловіка нема, й наробила крику. Почули сусіди. Біда! Треба чоловіка шукати, — та як знайти у таку заметіль?

Як вже день наставав, сніг перестав іти і вітер почав утихати.

Вибрались люди, а пес біжить попереду них та все на людей оглядається.

„Ходімо за ним", кажуть люди, „може він знає, куди треба йти!"

Коли ж прийшли до того місця, де чоловік упав, то пес почав дряпати сніг і гавкати, та все на людей жалібно дивиться.

І люди догадалися, і чоловіка із снігу витягнули. Був він живий-здоровий, бо під снігом завжди тепліше, ніж наверху.

З того часу той чоловік так шанував свого пса, як найвірнішого приятеля. І, бувало, каже:

„Він мені життя врятував, то як же його не шанувати!"

Коли ж пес був вже старий і згинув, то чоловік зробив гарну скриньку, ніби домовину, поклав туди неживого пса і поховав його поважно, та ще й дві калини посадив побіч того місця, де пес був похований. Розумний і вірний був пес, отже совісний чоловік як міг, так і подякував псові за його вірність.

Чого то з молодими не буває

Старші люди мають свої клопоти, а молоді й малі діти також мають свої пригоди. Ось послухайте яка пригода сталася мені в старому краю, коли мені було може 10, а може 11 років.

По Різдві й по Йордані прийшов Великий Піст, а тоді одного вечора правляться в Церкві Поклони. Вони починаються пізно, і кінчаються може коло 10-ої години вночі.

От пішов і я з татом на Поклони. А в церкві тоді дуже гарно. Надворі ніч, а в церкві свічки та лямпи позасвічують... Дуже гарно, дуже побожно.

Як Поклони скінчилися, я й кажу татові:

„Ви йдіть, а я потім сам додому прийду."

„Ти будеш боятися", кажуть тато.

„Ні", говорю, „я хочу ще з Грицем поговорити". А Гриць був моїм добрим приятелем.

Поговорив я з Грицем і йду додому не вулицею, а стежкою поза городами. З одного боку городи кінчаються, а з другого поля починаються.

Недалеко я зайшов, аж бачу цвинтар, і мені чомусь стало страшно. Вдень я й на цвинтар піду і не боюся, а вночі таки страшно.

І почав я самого себе повчати:

„Чого ж тут боятися? Коли вовків тут нема вдень, то й тепер їх нема. А коли померші вдень не ходять, то не ходять і вночі. Ще їх ніхто не бачив...

Але моя наука, хоч і розумна, мені не помагає. Все таки мені страшно.

Зайшов я вже далеко, аж гульк, — передо мною стоїть чорна стіна, і то така висока, що може до хмари сягає. І тягнеться вона на північ далеко-далеко.

Я так злякався, що мало що не впав. І думаю собі:

„Ніч таки не те, що день. Вночі буває таке, чого вдень не буває".

Це мене підбадьорило, і я йду до тієї стіни, та думаю, що коли там буде справді стіна, то вернуся.

Та ледве я поступив кілька кроків, як та стіна до землі присідає. Приглядаюсь — а то чорна рілля, а побіч неї з обох сторін стерня. І так я й досі не знаю, як та рілля мені стіною здавалася.

Вже легче мені стало і пішов я дальше, аж тут нове лихо... Бачу, що стоять чи сидять такі страшні потвори, що коня зїли б, а не то чоловіка! Очі як тарілки, вуха довжезні, ноги з пазурами, і знову взяв мене великий страх. І я думаю:

„Може воно й тут таке, як з тією стіною, — і йду до тих потвор. Підходжу, й бачу, що то дві купи пеньків. Ліс корчували, і чоловік понавозив собі пеньків і поскладав коло стежки. Я бачив їх кожного дня, коли йшов тудою до школи, або зо школи, а тепер за них забув.

Додому не було вже далеко, та все ж я був такий переляканий, що через чийсь город перейшов на вулицю і вже вулицею пішов додому.

Давно воно було, а й тепер не забулося. І тепер пригадується, які то свої клопоти мають і молоді. Вдень вони дуже відважні, а коли прийде ніч, то вже та відвага й зникла. Таке там було, таке і тут буває, бо всюди молоді є молодими.

Старий дідусь.

Як Тарас носив до діда вечерю

Ще одно оповідає Тарас в своїй книжці, — як на „Святий Вечір" він носив вечерю до свого діда.

Мав він тоді 8 чи 9 літ, як померла його молода мати, що також звалась Катериною. Коли ж прийшов Святий Вечір, то Тарас поніс вечерю до свого діда Івана, а з ним пішов ще хтось із домашніх

Тарас каже:

— Восени ми поховали маму, а на Святий Вечір понесли вечерю до діда (Івана), і коли сказали: „Прислали до вас, діду, вечерю тато і...", і тоді всі троє заплакали, бо вже мами не було.

Видно, що з Тарасом ще були сестри, або брати.

А дальше...

Тарасів батько оженився з вдовою, яка привела своїх троє дітей. Вона Тараса дуже не любила, часто його била, і він бувало не раз залізе в буряни і цілий день там сидить. Тоді вже сестра Катерина, яка Тараса дуже любила, крадькома візьме з хати хліба та ще чого і несе туди, де Тарас ховався. Дуже доброю сестрою була Катерина, вона Тараса дуже любила й жалувала.

Такі оповідання повинні матері своїм дітям читати й пояснювати.

САТЕЛІТИ ХРИСТА

Ню Йорк. (к). — Голова Грецької Православної Церкви на Північну і Південну Америку, Архиепископ Михаїл (з осідком в Ню Йорку) видав з нагоди цьогорічного Різдва святочне звернення до вірних і інших християн церковної провінції.

У цьому святочному зверненні п. н. „Сателіти Христа" стверджується, що темні сили ночі продовжують свою фанатичну, деструктивну роботу, поставивши із самого початку їхнього приходу до влади своїм начальним завданням: здетронізувати Бога.

Востанне, щоб рятувати свої намагання стати „богами" на землі, тоталітарним зусиллям й абсолютним деспотизмом над мільйонами поневолених — випустили вони в далекі простори свого сателіта. Зробили це з метою щоб у світі поширити паніку, страх, розчарування та щоб приєднати до табору своїх симпатиків ті народи, що досі не є під впливом матеріялістичного тоталітаризму.. Наші (американські) експерти в цій ділянці впевняють, що випустять у майбутньому свого сателіта. Заки це наступить — людям треба ставати сателітами Христа!

Христос прийшов на землю, щоб спасти людину від моральної руїни. Лише Христос всилі врятувати знову людство — від цілковитої аніґіляції, що загрожує людству. Треба всім стати сателітами Христа — в щоденному житті, в дусі самодисципліни й самопосвяти для добра інших. — Добре функціонування нашого майбутнього сателіта залежатиме від праці й зусиль добре вишколених і згуртованих тісно у своїх технічно-наукових трудах - технологів, спеціялістів.

Тільки збірним зусиллям велетенського штабу знавців цього діла підійметься сателіт вільного світу в піднебесні простори. Щоб стати сателітами Христа, мусимо бути об'єднаними духом і здисциплінованими поміж собою. Треба важкого труду, відповідальности за свої вчинки, повної любови між ближніми і до нашої спільної Батьківщини. В наших часах відповідальність і значення Церков є багато більші, як колись були. Сьогодні Церкви й релігії мусять зробити деяку переоцінку своєї діяльности — в світлі того, що було й того, що гряде. Тільки інтенсивним, постійним та безупинним змагом стати „сателітами Христа" можна протиставитися матеріялістичному і тоталітарному намаганні темних сил світу.

- („Свобода", 6. 1. 58).

ТЕРОР ПРОТИ ПРОТЕСТАНТІВ У ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ

Євангелицька Конфедерація Колюмбії (Південна Америка) повідомила про „збільшення актів насильства і дискримінації" проти протестантів" у цій католицькій країні. Цей терор посилився головно від червня по вересень 1957 р. Згадана Конфедерація складається з 14 протестантських релігійних груп Колюмбії, а більшість з них — це громадяни ЗДА.

Уряд Колюмбії дозволив протестантам діяти тільки на певних обмежених теренах, т. зв. „місійних територіях". Протестантам заборонено релігійні походи, прилюдні збори, радіопрограми і т. д.

ЛИСТ З ХАРКІВЩИНИ

У журналі „Наша Громада", Гемилтон, Онт., за січень ц. р. Мих. Павлишин помістив статтю п. н. „Різдво Христове в Україні" (Уривки листа з України)." Автор статі каже: „Нещодавно ми мали щасливу нагоду одержати одного такого листа з України, що його написав сміливий батько до сина еміґранта і передав таємними шляхами. Ось уривки з нього:"

„Живемо в цій місцевості, близько Харкова, ось уже два роки... Колись тут творилася історія нашої поневоленої Батьківщини, а тепер назовні ніби все завмерло, але в людських серцях живе ще невмируща надія на вас, що ви допоможете нам відновити нашу правдиву історію, визволити з рабства гордість цілого слав'янського світу — нашу Україну... Свят-Вечір припав нині в дуже вигідний день... Я (батько, Ред.) працюю і далі бухгальтером у Харкові, а живемо всі тут... Сестра твоя працює вчителькою і якраз саме дістала відпустку, а мати через недугу дістала відпустку від нашого добричого лікаря, він же у нас і за священика, що потаємно відправляє Служби Божі. До речі, це старенька вже людина, його рукоположив на священика ще митрополит Микола Борецький за часів відродження нашої церкви... Увечері мої хрещеники принесли вечерю, за старим звичаєм, з кутею, привітаннями і побажаннями... Ох і наплакалися ж ми з мамою! Потім колядували, тільки неголосно, щоб не почули комсомольці, що ходили попід вікнами і придивлялися, хто святкує Свят-Вечір... Все вирвали в нас, але віри в Бога з наших сердець вони вирвати таки не зможуть, як не зможуть убити наших історичних і релігійних традицій... Тому ж вони й запровадили „свободу церкви". А якої? — Московського МВД (керованої енкаведистами — Ред. В.). Та й ту обмежили в правах...

Опівночі зібралося потаємно нас чималенько в хату мого зятя на вечірню Службу Божу, яку відправив отець... Всі плакали. Згадували вас поза океанами, у вільному світі... Пригадувались нам ерусалимські Апостольські часи, римські катакомби, де так само потаємно вірні люди молилися Богові... Цього року знову закрили нашу церкву, бо ми не змогли заплатити належного з нас культзбору і штраховки (культосвітній податок і асекурація, — Ред.). Хрести поздирали, бані поламали...

Багато можна і треба б написати про наше життя, про різні утиски і переслідування, та чи ж можна змалювати правдивий образ наших злиднів і мук нестерпних. Думаю, що ти сам добре все уявляєш... Отож подумай сам про все те, що тут згадане... А головне — не трать віри в Бога і в Його справедливість! Не забувай у вільному світі про нашу уярмлену, поневолену Україну! Молися за неї!

Христос народився, славмо Його Милосердного!..."

Зацитувавши уривки листа, якого тут подаємо із ще більшим скороченням, автор статті кінчає:

„Дорогі сестро і брате! Це лист не від однієї людини, це пише вся наша Україна... це пишуть ваші батьки, матері, брати і сестри... Вірте ж, що прийде вільне Різдво Христове і в нашу Батьківщину — Україну, і вона вільно зідхне на повні груди, а покищо вона мовчить, терпить страждання, молиться і гаряче вірить у прийдешню волю".

МІСІЇ І ВИМОГИ ЖИТТЯ

Церковні радіовісті передали в Вінніпегу 12 січня інформацію, що Протестантські місії в Азії й Африці в своїй основі мають чисто релігійну мету — ширення євангельської науки і переведення практичного життя на євангельські засади.

При тому одначе життя несе багато всяких змін — національних, соціяльних і т. д., і Церква в своїй євангельській місії не може не зустрічатися з ними, або при зустрічі пройти мовчанкою, а мусить зайняти щодо них якесь становище.

В Азії й Африці тепер відбуваються нові національні й соціяльні рухи в досі ще небувалій формі, і „Церква буде рахуватися з тими рухами".

І католицькі Єпископи з Китаю, Індії, Африки і т. д. також заявили в Римі, що ці способи підходу до нових тих рухів життя, — способи ще перед століттями вироблені церковними провідниками, не вистарчають їм тепер при зустрічі з новими питаннями життя. Християнська наука словом мусить покриватися з християнським ділом; там, де мільйони людей Азії й Африки голодують, населення хоче знайти рятунок перед голодом у Християнській Церкві, а коли місії цим потребам не підуть на зустріч, то їм важко боротися з комуністичними аґітаторами.

Додаймо до цього, що поневолення народів в СССР, Азії, Африці, расова дискримінація неґрів у ЗДА і т. д. ставить перед місіонерами питання: зайняти їм до цього якесь активне становище, чи стояти осторонь.

АПЕЛЬ ДО СЕРЦЬ І РОЗУМУ

Під таким наголовком опублікований допис д-ра Степана Горака у „Свободі", ЗДА, з 24-го січня. Він інформує, що у Вейн Стейт університеті в Дітройті, ЗДА, всіх студентів нараховується 20,000 осіб, а між ними є принаймні 80 українців. З них на виклади української мови вписалися тільки 4 особи, дарма що Українсько-Американська Культурна Фундація призначила стипендії тим студентам, що вписують українську мову, як один з предметів, і за неї вони дістають кредит.

У Дітройті українці мають 72 організації суспільно-політичного характеру.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ КНИЖКИ?

ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... 25 центів.

ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ, — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... 50 центів.

Хто замовить обидві книжечки разом, отримає їх за 65 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„КОМУНІСТИЧНІ ЦЕРКВИ"

Історія з наших часів занотує нове явище: угоди Церков з комуністичною владою. Така угода полягає ось у чому: Провід Церкви зобовязується визнати комуністичний режим держави „законним", ніде й ніколи не виступати проти нього і його рішень, у всьому і всюди підтримувати його. За це комуністичний режим дозволяє, принаймі на папері, на леґальне існування Церкви — хоч це існування Церкви може бути тільки обкроєною формою, з якої комуністичний режим старається усувати релігійний зміст.

При тому найсуттєвішою точкою і метою угоди для Церкви є це, що Церква не змінює ні своєї релігії, ні обряду, ні ієрархічного устрою.

***

З-поміж усіх тих Церков, що опинилися на терені Советського Союзу після першої світової війни (а опинилися там з Християнських Церков тільки Православні Церкви з своїми найвищими проводами) на угоду з комуністичним режимом СССР пішов провід лише Російської Православної Церкви. З вибухом большевицької революції 1917 р. Російська Православна Церква втратила біля 90 відсотків Єпископів, Духовенства і церков (святинь). (Докладніше — див. Д-р М. Стахів: „Друга советська республіка в Україні". ЗДА, 1957). І тоді, 1917 р., комуністичний режим розвязав Московський Патріярхат.

І після того Російська Православна Церква ще того таки року пішла з комуністичним урядом СССР на угоду. В наслідок цього уряд дозволив їй відновити Патріярхат (1917 р.)

Питання: Яку користь має Церква з цієї угоди з чисто релігійного погляду, і чи вона її має взагалі, — це окрема тема.

Тут порушується питання користи для комуністичного режиму з цієї угоди. А в звязку з цим — питання, чи провід Церкви шляхом угоди з комуністичним режимом не зводить бува Церкву з її християнського і взагалі релігійного ґрунту, і чи Церква не перестає тут взагалі бути Церквою, як установою, що її Головою є Ісус Христос.

Наприклад, католицька „Наша Мета" (Торонто), з 11. 1. 58, пише, що, в наслідок угоди Російської Православної Церкви з комуністичним режимом СССР, „большевики, як завжди, вислуговуються своєю Церквою, щоб осягнути свою ціль", отже це — **„безбожницька, советська Церква"**.

Тут не можемо посудити „Нашу Мету", що може це вона, як католицька, такого погляду. Один з органів Грецької Православної Церкви в ЗДА, в юрисдикції Царгородської Патріярхії, — „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (грудень 1957) Російську Православну Церкву в СССР окреслює терміном „комуністична Церква"; це те саме, що й „безбожницька, советська Церква", якщо вживати окреслення „Нашої Мети".

***

На жаль, це трагічне явище в історії Християнства, яким є угоди Церков з комуністичними урядами, не припиняється, а навпаки — ще зростає. І де тільки настає така нова угода, там уже тим самим появляється нова „комуністична Церква".

У наслідок другої світової війни, почавши з 1945 р., ряд країн з цілістю чи частиною католицького населення опинився за залізною заслоною.

І з них найперше проголосив угоду з комуністичним режимом СССР провід Католицької Церкви на Литві. Опісля проводи Католицької Церкви в Польщі (Єпископат з кардиналом Стефаном Вишинським) і в Мадярщині (Єпископат з діючим головою Катол. Церкви Архиепископом Йозефом Ґроешом) у своїх країнах офіційно проголосили угоди з комуністичними режимами, що є тільки маріонетками комуністичної влади СССР. Так само Кальвінська Церква в Мадярщині проголосила угоду з комуністичним режимом. І проводи всіх цих Церков закликали своїх вірних підтримувати комуністичні уряди. Вони також голосять політику „миру" в комуністичному дусі і т. д

Комуністичні режими за це допомагають тим Церквам грішми, а також дають їм комуністичні відзначення, як у Мадярщині Архиєп. Й. Ґроешові за його службу комуністичній політиці удекорували орденом червоного прапора другої кляси.

Таким чином на Литві, в Польщі і в Мадярщині настала „комуністична Католицька Церква", і в Мадярщині — „комуністична Кальвінська Церква".

*

Всюди там, де настала „комуністична Церква" цього чи іншого віроісповідання, комуністичні режими раніш провадили підготовчу роботу. Вони спершу організували товариства священиків для співпраці з комуністичним режимом держави.

Наприклад, Патріярх і Св. Синод Православної Церкви в Югославії і досі офіційно не признає такого товариства православних священиків у цій державі, називаючи його „скомунізованим". А одначе під кінець 1957 р. бачимо таке явище: Югославський православний Патріярх Вікентій уже був гостем (перший раз) на урочистості 15-ліття цього товариства.

Членство товариства католицьких священиків для співпраці з комуністичним режимом скоро зростає; під кінець 1957 р. на всіх 3,000 католицьких священиків у Югославії 40 відсотків належать до цього товариства. Подібне явище бачимо серед католицьких священиків в Китаї; до такого товариства там належать і Єпископи.

І проводи Православної та Католицької Церков в Югославії та Китаї не позбавляють „комуністичних" священиків сану та права виконувати священичі обовязки.

Значить Церкви в Югославії і в Китаї вже частково „комуністичні".

***

Проф. М. Чубатий, відомий католицький діяч в ЗДА, 1956 р. вислав до М. Хрущова, диктатора СССР, листа, в якому титулує Хрущова офіційно так, з чого видно, що признає його „законним" представником влади в СССР. В листі сказано, що добрі відносини між українським і московським народами залежать тільки від того, чи влада СССР дозволить на відновлення Греко-Католицької Церкви в Західній Україні; тому факт економічного (існування колхозів) визиску окупаційної влади московських большевиків тут не грає ролі. — **Значить легковажиться справу національної й економічної неволі українського народу**

Цей лист являється подекуди зразком угоди Церкви з комуністичним режимом

І тут, як писала преса, цікава заява проф. М. Чубатого, що свого листа він вислав до Хрущова за відомом Ватикану. Одночасно Ватикан не осудив і не уневажнив досі ні одної зо всіх згаданих угод проводів Католицької Церкви з режимами їх комуністичних країн. Це значить, що на низку цих угод (а ця низка становить уже систематичну церковно-політичну лінію) Ватикан погоджується. З якого часу? Можливо, що з того часу, коли папа Пій XII молився за здоровя Сталіна, коли той був при смерти.

***

Російська Церква пішла на угоду, щоб за цю ціну хоч формально втримувати свою Церкву і поширювати її терен (коштом України, Грецького Патріярхату і т. д.), а разом з тим служити імперіялістичним інтересам московського народу, бо ця Церква і національна, і націоналістична, — ба, шовіністична та імперіялістична. І це на руку Москві.

Католицька Церква йде на угоду з мотивів універсальної католицької політики для боротьби з православною вірою як такою та для одночасної боротьби з кожною національною Церквою всіх віроісповідань і релігій. І те протинаціональне наставлення Ватикану в церковній політиці не йде врозріз з політикою комуністичних режимів, головно ж щодо окупованих країн.

Коли тепер бачимо в Церквах за залізною заслоною справжні перегони в заключуванні угод з комуністичними режимами, то тут менше йдеться про сам термін: **„комуністичні Церкви"** — правильний він, чи ні (ми його покищо тільки умовно, в лапках, запозичаємо з преси); нам ідеться про факт, що Єпископат Української Автокефальної Православної Церкви в Україні не пішов на угоду з червоним режимом, із чужим імперіялізмом, не став „комуністичною Церквою", ані залежною від чужих церковних проводів, а волів мученичу смерть, і з ним мало не все Духовенство та мільйони вірних. Згинули вони як мученики не тільки за саму Віру Христову, але й ще більше в обороні українськости своєї Церкви, в обороні її української церковної незалежности (автокефалії) від чужих церковних проводів.

У Канаді величаво відзначили 40-ліття Української Державности

Українці в Канаді цього року особливо величаво відзначили 40-річчя з дня проголошення в Києві Четвертим Універсалом Української Народньої Республіки 22-го січня 1918 року.

Це було свято-маніфестація всіх українців у Канаді, під проводом Комітету Українців Канади. Свято відбулося у Вінніпеґу, і воно тривало три дні — 24, 25 і 26 січня. У цих днях на українських установах були розвинені канадійський і український прапори. Повівали вони й на будинку щоденника „Фрі Прес" та міської Авдиторії.

У пятницю ввечері 24 січня і в суботу 25 січня в готелі Роял Александра відбулася краєва конференція представників складових організацій КУК і відділів КУК з усієї Канади. В суботу ввечері, 25-го січня, в готелі Роял Александра був великий бенкет і баль, влаштований Українською Станицею Канадійського Леґіону ч. 141. У неділю перед полуднем, 26-го січня, у всіх українських церквах були відправлені Молебні за успіх визвольних змагань українського народу. Того ж дня по обіді з церемоніями Українсько-Канадійського Леґіону й інших українських комбатантських організацій був складений вінок на могилі невідомого вояка. В цій церемонії взяли участь з прапорами й представники деяких інших народів, поневолених Москвою.

Безпосередньо після того в міській Авдиторії відбулася святкова академія з участю близько 5,000 осіб.

На маніфестації були присутні премер Канади Дж. Діфенбейкер, федеральний міністер праці Михайло Стар, сенатор Василь Вал, (він склав привітання від провідника ліберальної партії і лідера опозиції в парляменті Л. Пірсона), манітобський атторні-дженерал М. Н. Григорчук, спікер манітобської леґістратури Н. В. Бачинський, премієр Манітоби Д. Кемпбел, лідер опозиції в манітобській леґіслятурі Даф Роблин (консерватист), посол І. Яремко з Торонта, посол Н. Мандзюк з Маркет, Ман., президент Манітобського університету д-р Сандерсон і ін. Премер Канади Дж. Діфенбейкер, мін. М. Стар і премер манітобської леґіслятури виступали з промовами.

Визначним представником українського політичного світу був Микола Лівицький, і він двічі виступав з промовою.

Центральною частиною програми була академія в Авдиторії. Декларацію КУК у звязку з цим святом в українській мові прочитав голова КУК о. Прелат Д-р В. Кушнір, а в англійській мові о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук

Свято Української Державности мало не тільки внутрішню українську мету, але й зовнішню — маніфестації перед світом, і з уваги на це підкреслено також факт поневолення Москвою й інших народів: поляків, мадяр, словаків та ін., що їх повна Авдиторія привітала спонтанними оплесками.

Привітання українцям на академії склали такі представники поневолених Москвою народів: від хорватів п. Станкевич, від білорусів Володимир Луцик, і від словаків Йосиф Кутка.

На бенкеті в готелі Роял Александра виступав чоловічий хор В. Богоноса, а на академії в Авдиторії хор під керівництвом Ю. Гнатюка, а також солісти М. Голинський, оперова співачка Ірена Туркевич-Мартинець і Ярослав Щур. Акомпаніювала пані Володимира Кисілевська і Л. Карпінка. Академією керував професор Манітобського університету Павло Юзик.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ЦЕНЗУРИ ДАЙТЕ!

Прочитав я таку новинку в „Канадійському Фармері" з 20 січня 1958 р. п. з. „Кардинал домагається цензури".

„Протягом не цілих десять днів кардинал Леже, архиепископ Монтреалу, остро заатакував неморальність міста, домагаючись, щоб тимчасова заборона т. зв. „Ґирлз шовс", подумана для притягнення публики, була постійною, не лише політичним маневром

Кардинал особливо скритикував нескромні кабаретового характеру виступи, книжки, скандальні публікації, т. зв. „шаверс" і т. д. Кардинал домагався впровадження цензури на періодичні публікації, як це робиться з фільмами"

***

Думаємо, що справа не стоїть так трагічно в місті Монтреалі католицької провінції Квебек, як її представив кардинал Леже. По-перше, ніхто не заперечить, що він говорить правду про неморальність міста. А це вже добре, коли не заперечують. З кардиналом погодяться тут всі релігії, всі віровизнання, всі Церкви — **це немов неписане „з'єднання" думки всіх. Таке „з'єднання",** якого жодними уніями не осягнути! Всі з кардиналом Леже одноголосно потвердять, що йому судилося жити і діяти серед моря неморальности.

Ну, а чи ж він винен? Певно, що не винен Він вже застав своїх вірних такими. Після його попередника вони в спадку такі лишилися. А хіба ж той його попередник винен? Так само ні! А попередник попередника? Так само ні! **І так дійдете до передісторії...**

Та й владу м. Монтреалу й провінції Квебеку не можна аж надто винувати Що ж вона винна? Розпуста серед населення — це ясно. Відкрили кабарети, „Ґирлз шовс", неморальні фільми, грішні книжки й пресу Відкрили, бо хотіли відкрити З душі це пливе

Ну, скажемо, уряд поставить біля кабаретів поліцію, на книжках поставить остереження: „Читати заборонено"! І що з того? Люди будуть ласо **біля кабаретів завиляти: Ах, вступив би** попив би і погуляв, та не вільно! І **книжечку „з перцем" прочитав би, та** напис стоїть: „Читати забороняється!" А тут оскома так мучить людину, так і спокушає..

І тут так і чуєте тихенькі шепоти: „Ти постій там подивися, щоб ніхто не йшов, а я собі книжечку „з перцем" почитаю, а я потім за тебе постою, а ти почитаєш!"

З душі воно все пливе. тільки з душі. А тут біля душі поліциста й цензора не поставиш. Техніка ще не дійшла до того. От душу б так виховати, щоб вона сама не пускала грішного тіла в кабарети! Але як це зробити? І хто це зробить?

Нема як! Нема кому!

З двох зол кардинал Леже вибрав менше зло: Справді на грішні думки цензури не наложиш. Але принаймі щоб на тіло цензуру наложити: на очі, уста, шлунок, руки, ноги і т. д. Щоб, як то кажуть, хотіти, але не могти.

Бо й справді: який же тут вихід? Але одна річ тут серце втішає — добре, що хоч є кому звернути владі увагу на гріхи громадян. Мовляв, ми вам будемо пальцем показувати, а ви їх беріть!

Який же вихід — скажіть!?

Назар Полин.

БЕЗБОЖНИЦТВО В ІТАЛІЇ

У грудні м. р. представник комуністичних послів у парляменті Італії, Фавст Гулльо, виступив перед парляментом з петицією, щоб уряд Італії виступив проти папи Пія XII за його встрявання в державно-політичні справи Італії. — У січні цього року в місті Терні, в ліцеї Тацита, шкільна молодіж допустилася страшного святотатства: порубала хреста, підпалила фотознімку церкви, повибивала камінням вікна в церкві Св. Франціска, і каміння попадало аж у Вівтар. — Між учнями заснувався спеціяльний „клюб святотатників" (тих, що нищать релігійні святощі).

ІНДІЯНИ НАПАЛИ НА КУ КЛУКС КЛЕН

В околиці Мекстону, Норт Каролайна, ЗДА, відома тайна організація Ку Клукс Клен вночі виконувала свій ритуал: її члени, одягнені в довгі білі халати з каптурами, спалювали хрест. Під час цього ритуалу на них напали озброєні індіяни, біля тисячі осіб, і почали стріляти. Кілька членів Ку Клукс Клен поранено. За півгодини прибула поліція й розігнала індіян та членів Ку Клукс Клен.

СОВЕТСЬКІ „СПУТНІКИ" ПЕРЕСТАЮТЬ ІСНУВАТИ

Совети тільки з початком цього року офіційно повідомили, що їхній перший сателіт („спутнік") опустився в густіші сфери повітря і випарував. Американці сказали це раніше — під кінець минулого року. — Другий „спутнік" був випущений 3 листопада м. р., і советські учені надіялися, що він кружлятиме навколо Землі принаймні до квітня ц. р. Однак 20 січня радіо з Москви повідомило, що другий „спутнік" так само незабаром перестане існувати.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.
Замовлення слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Коли під проводом КУК українці в Канаді відзначили у Вінніпегу 40-ліття відновлення української державности, у всіх українських православних церквах 26 січня були відправлені Молебні за визволення українського народу з неволі; отці Настоятелі сказали відповідні проповіді. Панахиду при могилі невідомого вояка відправив о. Протопресв. Гр. Метюк у заступстві о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука, який через інші пильні обовязки, повязані із святкуванням, не був диспонований.

● Свято-Покровська парафія УАПЦ в Озаско, Сан-Павльо, Бразилія, 17. 11. 1957 р. проголосила свій вихід з-під юрисдикції Єпископа Пилипенка, і так він утратив вже свою останню парафію. Настоятелем її тепер е о. Прот. Петро Добрянський.

● Українська Православна Громада в Ту Гилс, Алберта, із своїм Настятелем о. А. Тетеренком почала видавати квартальника „Наша Віра" — для парафіяльних потреб. Перше число квартальника вийшло за грудень 1957 р.

● „Особа, що побувала в Киеві, розповіла таке: „У Киеві відкрито тільки 14 церков, а решта або понищені, або насильно закриті. По всіх 14 церквах, у тому й у Соборі Андріівському, Служби правляться тільки мовою „церковнослов'янською" з чистою російською вимовою. Проповідь в и г олошується тільки по-російському" („Віра й Культура", січень, 1957 рік).

● Парохом української колонії в Еспанії е еспанець о. Я. Муріллыо — бувший професор духовної семинарії в Дубні на Волині між двома світовими війнами. (Ця семинарія готовила унійтських місіонерів на Схід, і тому була москвофільська). Українців в Еспанії е 36 осіб. З того 11 жонаті з еспанками. Згаданий о. Муріллыо е директором Центру Східніх Студій, що видае квартальника „Орієнте Европео", що повязаний з діяльністю Католицької Акції, з її плянами ширення унії на сході Европи. При Центрі, серед інших відділів, є також і український відділ.

● Католицький Єпископат у Німеччині видав спеціяльне Послання до всіх католиків, закликаючи їх не входити в подружні зв'зки з протестантами, тому що в наслідок цих мішаних подруж половина дітей пропадае для Католицької Церкви.

● Уряд Англії вніс пропозицію, щоб гомосексуалізм, якщо він має місце за згодою обох сторін, не вважати за кримінальну провину, як це було досі. Провід Англіканської Церкви, голосами 155 проти 138, одобрив пропозицію уряду („Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", грудень 1957).

● Під кінець 1957 р. російська делегація з СССР виіхала в Індію на т. зв. Світову Конференцію Релігій в Ню Делі. Серед делеґацій е такі особи, як Протоіерей Константин Ружицький — ректор Православної Духовної Академії в Загорську, муфті Зіаутдін Бабаханов — провідник магометан в СССР, і ін. — Про що може говорити християнський священик Ружицький з буддистами, магометанами і т. д., а вони з ним? Звичайно — це советська політична делегація.

● Кардинал Леже, римокатол. Архиепископ Монтреалу, Квебек, 19 січня ц. р. уважав за конечне пригадати своїм вірним та їх урядові, що в духовних справах Церква відповідае лише перед Богом. Отже духовні особи не можуть жертвувати прав Церкви ніякій світській владі. — Звичайно, Католицька Церква не тільки д у х о в н е, але й світське, з політикою включно, часто подає за „духовне". З того виходить, що Катол. Церква вмішується й у світські справи, а світським людям забороняе вмішуватися в політику церковних провідників.

● Під кінець 1957 р. преса подала, що від час пошукування за джерелами нафти, в містечку Шоні, 60 миль на північний захід від Будапешту, в Мадярщині, відкопано гробницю християнського Єпископа з 4-го століття по Н. Хр. Знавці старовини сповіщають, що в гробі Єпископа знайдено жезл із срібною верхньою частиною, і літургічний посуд із бронзи й скла.

Досі було знайдено тільки два гроби Єпископів з такого давнього часу: один у Равенні, а один на півдні Франції.

● Архимандрита Пімена, голову Російської Православної Місії в Ізраїлі, настоятеля собору Св. Тройці в Єрусалимі, звільнили з його становища і відкликали в Москву ще в березні м. р. На його місце прислали з Москви Архимандрита Нікодима. Його зустріла група місцевих російських та арабських православних священиків. Трьох російських священиків з Йорданії уряд тієї країни не перепустив крізь кордон до Єрусалиму на згадану церемонію.

● Міністерство шкільництва комуністичного режиму Польщі заявило, що воно мусіло дозволити на навчання релігії в школах цієї країни, тому що заборона доводила до „релігійого фанатизму", що дуже шкодив комунізмові. Ця заява з Варшави — то, мабуть, спроба оправдати себе перед світовим комунізмом за „уступки" релігії. Один з комуністів написав до радіовисильні у Варшаві, що дозвіл на навчання релігії може довести до капітуляції комуністів. — Чи не е це штучний комуністичний шум, щоб реклямувати мнимну „свободу релігії" під червоною владою?

● Протестантські Церкви й Російська Церква в ЗДА передали Обєднаним Державам 100,000 дол. позички на переселення 1,200 росіян-білогвардійців з Гонґ Конґу.

● Під кінець минулого року уряд Югославії скасував досьогочасну заборону проти Журналу Московської Патріярхії — органу Російської Церкви в СССР — на терені Югославії. Скасування заборони сталося в наслідок візити російської церковної делегації, під проводом російського Патріярха Алексія, у Сербського Православного Патріярха восени м. р.

● Преса зацікавилася тим фактом, що президент Айзенгавер найменував католицького священика Теодора М. Гесбурга, президента католицького університету в Норт Дейм, ЗДА, членом Комісії Громадянських Прав, що складається з шістьох осіб. Завданням тієї Комісії е розслідувати протизаконні випадки дискриминації громадян при голосуванні, з громадян при голосуванні з приводу іхньої раси, кольору шкіри, релігійної та національної (етнічної) приналежности. — Преса пригадує, що през. Айзенгавер перед тим заявив був, що він воліє бачити в цій Комісії членів без групової приналежности. Чотири з членів — адвокати, пятий — не подано професії, а шостий — католицький священик. Священиків інших релігій у Комісії нема.

КОРОТКІ ВІСТІ

● 1-го лютого консервативний уряд Канади розвязав парлямент і проголосив нові вибори на 31-го березня ц. р.

● 31-го січня ц. р. американці вперше успішно випустили свого штучного сателіта навколо Землі.

● 1-го лютого Єгипет і Сирія проголосили своє обєднання в одну Арабську Федеративну Республіку.

● 23-го січня у Венесуелі народ і армія революційним шляхом повалили диктатуру президента Маркоса Переза Хімінеза, після 10 років його влади. Диктатор утік з Венесуелі.

● У советському часописі „Ізвестія", 29. 1. 58, появилася під адресою ЗДА погроза, що коли не відбудеться конференція „на вершинах", яка б полагодила світове напруження, то може вибухнути війна, зо всіми її страшними наслідками.

● У січні ц. р. диктатор Еспанії, Франко, висловив своє невдоволення наявністю американських баз у його країні. Преса подає, що Франко веде таємні переговори з СССР.

● Держави Йордан, Ірак і Іран призадумуються над можливістю обеднання в спільне арабське королівство, — по стороні Заходу.

● „Правда України", орган комуніст. партії України, недавно рішуче заявила, що релігія в СССР мусить бути знищена, бо вона є для уряду проблемою, а тримається вона тільки „серед неосвічених і непевних елементів".

● Під кінець січня ц. р., на внесення уряду Канади, парлямент ухвалив право, на основі якого уряд буде встановляти підставову ціну на фармерські продукти на цілий рік.

● Бюро статистики подає, що 1-го січня 1958 р. населення Канади становило 16,887,000. У травні воно становитиме 17 мільйонів.

● До кінця листопада 1957 року уряд Канади видав 3 мільйони 350 тисяч долярів на мадярських іміґрантів; 170 з них назад повернулися в Мадярщину, — на кошт Канади.

● Секретарем комуністичної партії України став В. Підгорний, — він тепер править Україною під наглядом Москви. Його попередник, О. Кириченко, назначений одним із секретарів всесоюзної комуністичної партії СССР у Москві.

● В одній із советських газет помістив статтю Веверс — шеф МГБ (поліції) на Литві, з якої видно, що на Білорусі, в балтійських країнах і в західніх областях України діе підпільний національно-визвольний рух. Це подае німецька ґазета „Мюнхнер Меркур", за вісткою свого кореспондента з Москви.

● Злучені Держави Америки й Советський Союз погодилися на виміну культури: до ЗДА будуть приїздити на виступи советські артисти, учені, спортовці і т. д., а до СССР — американські.

● Держави т. зв. Баґдадського Пакту — Британія, Туреччина, Ірак, Іран і Пакістан — створили спільний військовий штаб. Баґдадський Пакт створений для оборони перед СССР.

● З нагоди 40-ліття большевицької революції в Москві відбулися наради комуністичних лідерів усього світу, що закінчилися 17.11.57 року. Під комунікатом нарад підписані лідери компартії всіх комуністичних держав, крім Югославії та некомуністичних держав. Між іншим, з Китаю був шеф компартії Мао Це-тунґ, а з Британії комуністичні лідери Герри Політ і Джан Голлан.

● Янош Кадар перестав бути премером; він остається тільки секретарем комуніст. партії Мадярщини.

● Уряд ЗДА змінив свою думку, і почав прихильно відноситися до переговорів з СССР. Цього хоче і Британія та інші західні держави. Премер Діфенбейкер піддае думку, щоб переговори відбулися в Канаді.

● На острові Кипрі є 500 тисяч населення: 400 тисяч греків і 100 тисяч турків. У січні турки почали розрухи проти британців, підозріваючи, що Британія хоче погодитися на прилучення Кипру до Греції.

● Лестер Пірсон, провідник ліберальної партії Канади, у недавній промові до Міської Торговельної Ради в Брендоні, Манітоба, сказав, що він дальше вірить в успіх переговорів з Советським Союзом.

● Мерчант, американський дипломат, заявив, що уряд ЗДА занепокоєний „антиамериканською кампанією" консервативного уряду Канади.

КНИЖКИ! КНИЖКИ! КНИЖКИ!

В книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на міміографі). 108 стор. 2.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
БІБЛІЯ в українській мові, Старий і Новий Заповіт, в оправі. Ціна 2.50
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон — 167 стор. Ціна .50
КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво. — Митрополит Іларіон — 32 стор. Ціна .10
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор. 45. Ціна .30
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна 1.00
МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви. — Прот. В. Кудрик — Том I — 254 стор. Ціна 75
Том II — 286 стор. Ціна 75
Том III — 252 стор. Ціна 75
Том IV — 256 стор. Ціна 75
МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор. Ціна 75
НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том I — стор. 294 в оправі 7.50
брошурована 6.00
Том II — стор. 398 в оправі 7.50
брошурована 6.00
НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР — ціна 1.00
ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук 25
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родин, 28 стор. Ціна 50
ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор. 64. Ціна 25
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін Ціна 2.00
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. Ціна 50
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна 50
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222. Ціна .50
РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік. Стор. 334. Ціна .35
РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік. Стор. 206. Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік. Стор. 160. Ціна .25
РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна .25
СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50

ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна .30
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон. 180 стор. Ціна .75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) — Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .50
ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15
ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. Ціна .50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович. 110 стор. Ціна .50
ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ — Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна .25
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній оправі, золотими тисками Ціна 6.50

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна 5.00
ДОЛАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25
ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на міміографі). 57 стор. Ціна 3.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна 5.50
МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ — в красках — малинова, темно-зелена або ясно синя. Оправлені в плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів. Розмір — 16x11x2¾. Ціна $125.00
Мала — 9x7x1½. Ціна 35.00
ОКТОІХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському — 18 стор. Ціна .75
СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .50
СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00

ТРЕБНИК. Частина 1., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
Брошурований 5.00
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. — Прот. С. В. Савчук. Ціна .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Герус. Ціна .50
ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса 1—40 лекцій [illegible]
Кляса II—40 лекцій .85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .35
A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 — pages 3.00
The Great Prince St. Vlarimir — also My Church and My Faith — by Rev. Nicholas Fedorovich .50
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound 2.00
Paper bound 1.00
JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages .05
MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages .20
The Orthodox Companion by Rev. David F. Abramtsov — 238 Pages 2.50
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth bound — 7.50
Paper bound 6.00
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .20
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 5.50
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages 2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

З ПРЕСИ

Проф. Є. Онацький вийшов з Редакції „Дзвона". Під вищеподаним наголовком вінніпеський „Новий Шлях", з 31 січня ц. р. помістив таку новинку:

„Проф. Евген Онацький, голова Української Центральної Репрезентації на Арґентину і гол. редактор тижневика „Наш Клич" донедавна був також головним редактором газети „Дзвін", яка була органом управи Братства св. Покрови. З датою 5 грудня м. р. появилася заява проф. Є. Онацького про його вихід з редакції „Дзвона". Мотиви резиґнації такі: „З огляду на те, що більшість теперішньої Управи Братства св. Покрови не поділяє твердого переконання проф. Є. Онацького про необхідність утримати єдиний український національний фронт в Арґентині і відбудувати його в усіх країнах українського розселення, для чого треба вміти йти — в інтересах цілости — на жертви власними груповими та особистими амбіціями, а провадить натомість активну кампанію проти УЦР, яку очолює проф. Є. Онацький, як утілення ідеї національної єдности в Арґентині, і намагається довести до виходу Братства св. Покрови з УЦР, проф. Є. Онацький бачить себе примушеним, щоб уникнути зайвих терть і неприємних ситуацій, закінчити майже п'ятилітнє (з лютого 1953 року) редагування „Дзвона". Адміністратором „Дзвона" був о. протопресвітер Борис Арійчук".

***

Редакція „Дзвона" втратила в особі проф. Онацького силу такої міри, що рідко коли бувають по редакціях української преси. Щодо причини його резиґнації, то з вищеподаної новинки видно трудне положення проф. Онацького: Управа Українського Православного Братства Св. Покрови, з якою повязаний „Дзвін", як видно, стала в опозиції до Української Центральної Репрезентації. Отже, бувши в одній особі і редактором „Дзвона" і головою УЦР, проф. Онацький опинився в опозиції сам проти себе. Тому з котрогось становища мусів зрезиґнувати.

А втім, цього роду труднощі, що випливають з самосуперечних ситуацій на національно-громадській службі, тим разом турбують проф. Онацького не вперше; кілька років тому в „Нашому Кличі" він мусів в Арґентині переконувати діячів Католицької Акції на українському відтинку, щоб вона не нападала на Українську Православну Церкву, бо ця напасть шкодить інтересам українства: коли б Українська Православна Церква не існувала, заявляв проф. Онацький, то багато несвідомих православних українців стали б жертвами Російської Православної Церкви.

З цього було видно, що проф. Онацький з одного боку мусів мати прикрощі з боку Католицької Акції, а з боку українських православних провідних середовищ в Арґентині, — так само.

Українська Центральна Репрезентація в Арґентині формально обєднує у к р а їнців усіх віроісповідань, так само як і УККА в ЗДА і КУК у Канаді. І, можливо, на ґрунті Української Центральної Репрезентації наступив якийсь зудар між православними українцями й католиками — може через чиюсь боротьбу за вплив, як це воно, як правило, буває і в інших цього роду організаціях, що формально декларують свою надконфесійність. — Зрештою, це тільки припущення. Отже треба чекати на вістки про точні вияснення з обох, чи всіх трьох сторін. У добру волю, ідейність і щирість проф. Онацького ніяк сумніватися не можна. Але хто йому ставить перешкоди в дійсності — з новинки таки ніяк ще не видно всієї істоти справи.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Православний, Бафало, ЗДА.

Прошу Вас розяснити як мені, так і цілому українському загалу: Що є наше українське - Св. Миколай, чи Дід Мороз?

Політичний коментатор радіовисильні в Бафало доктор Керен, коментуючи справу Різдва і Св. Миколая та подарунків для дітей, сказав нам, що Дід Мороз — то є російський, а Св. Миколай є наш український.

А що політичні коментатори часто коментують справу так, як бажають їхні партії або хлібодавці, то й звертаюся за розвязкою до Вашого релігійно-провідного часопису „Вістник".

Відповідь. — Дід Мороз — це мітологічне явище, цебто уявна постать з часів дохристиянських вірувань українського народу. Віра в існування Діда Мороза в давній Київській Русі (Україні) існувало з давніх-давен, ще перед прийняттям Християнства українським народом у 10-му столітті.

Московщина ж, як народ з своєю територією, починає повставати тільки почавши з 10-го століття по Нар. Хр., коли з Київської Русі (України) — імперії, що охоплювала собою всі східні словянські племена під проводом русичів (українців), колоністи почали виходити на фінські землі. Отже, Московщина повстала тоді, коли Київська Русь (Україна) вже приймала Християнство, а ще давно перед тим, розуміється, мала свою народньо-мітологічну релігію, а в ній і віру в існування Діда Мороза, — ще тоді, коли ніякої Московщини на світі не було.

Після прийняття Християнства в українців Св. Миколай був у релігійно-церковній християнській сфері, а Дід Мороз оставався у сфері народньо-звичаєвій. Це дві різні постаті, різних походжень, різних ідеологій і призначень: наші предки не уподібнювали Діда Мороза до Св. Миколая, а Св. Миколая не уподібнювали до Діда Мороза.

У латинському ж світі хоч назва „Дід Мороз" не існує, то зате ж існує ось такий сам факт: Св. Миколая позбавлено його церковно-релігійних християнських ознак, і надано йому трохи подібну ролю до Діда Мороза: сиволосого, сивобородого, червонолицього, бадьорого дідуся-весельчака.

Сам же згаданий Вами коментатор латинське розуміння Св. Миколая порівняв до нашого Діда Мороза! Але він не знає, що в нас цілком окремо є Дід Мороз, а окремо Св. Миколай — в його правдивому, християнському розумінні, а латинський світ вже стратив це.

Можливо, що згадуваний Вами коментатор не знає, що Дід Мороз належить до давньої української дохристиянської культури, і тому через непорозуміння з легкої руки віддає його Московщині, яка почала творитися вже за християнських часів; в дохристиянських часах на сході Европи Московщини ще не було, то й не могла вона сама витворити собі уявну постать Діда Мороза, що походить з дохристиянських часів на сході Европи з центром у Києві.

А зрештою, згадуваний Вами коментатор не є першим, що свідомо, чи несвідомо, дарує москалям українську традицію. Бувають ще гірші випадки, а саме є й такі, „коментатори" історії, що „дарують" москалям всю Україну. Бо коли б український народ був позбавлений своєї традиції, з її ще дохристиянськими коренями, а потім християнськими, але українізованими, тоді було б порожнє місце, яке всякі „коментатори" заповнювали б чужим змістом, італійським, польським, французьким, німецьким.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ П-ВА С. І М. ГАРБУСІВ

Норт Бетлфорд, Саск. — 10 листопада 1957 р. вшановано п-ва Ст. і М. Гарбусів з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя. О год. 7.30 вечора о. Ол. Хомяк відслужив у намірені Ювілятів Подякувального Молебня, сказав проповідь та поздоровив їх з їхнім Ювілеєм.

Велике число присутніх гостей, ближча й дальша родина, Відправа в церкві та побажання о. Настоятеля викликали схвилювання в Ювілятів. Радість та сльози були на їхніх обличчях. Це вперше таким способом у Норт Бетлфорд відмічено Ювілей з такої нагоди.

Після Молебня відбулась у церковній залі ювілейна програма, господарем якої був адв. С. В. Друль. Ювіляти зайняли перші місця за столом, а біля них засіли п. Ю. Ріпак з Виниярд, Саск., як дружба, і п. Р. Цимбалюк з Вилингдон, Алта, як дружка. На головному столі виднів ювілейний торт („кейк") з числом **25**, гарні квіти та засвічені свічники. Ряд промовців вітали Ювілятів, складали побажання діждатись щасливо Золотого Ювілею та відсвяткувати його знову в товаристві родини, приятелів та членів своєї Громади в тому самому Норт Бетлфорді.

Це був натяк на те, щоб п-во Гарбуси залишили думку переміщуватись в інші околиці, чи до іншого міста, а щоб залишились таки тут серед своїх, добрих знайомих, які їх люблять, шанують та оцінюють їх корисну працю в Громаді.

Промовляли та передали подарунки: п. С. В. Друль вітав їх від присутніх гостей, о. Ол. Хомяк передав від гостей гарний дар — Ікони Спасителя і Пречистої в різьблених рамах, вітали п-во Гояни — родичі Ювілятів, пані Клапоущак передала дар від усієї родини, п-во Ріпаки і п-во Цимбалюки передали особистий подарунок.

Сердечно вітала Ювілятів їхня наймолодша донечка Соня, яка побажала родичам багато щастя й здоровя та відчитала листа від старшої доні Ювілятів, Фіялки, яка з причини своїх професійних обовязків, як м е д сестра („норса") в лікарні Індіян-Гед, не змогла прибути.

Наприкінці промовляли самі Ювіляти, та зложили подяку за влаштування Ювілею для них.

По привітах слідувала чудова смачна перекуска, під час якої п. С. В. Друль підніс тост за здоровя Ювілятів, а присутні відспівали „На Многі Літа". Всі гарно забавлялися, розмовляли, а молодші гуртом співали пісні.

Тут хочу зупинитись на особах самих Ювілятів П-во Гарбуси — це члени Української Греко-Православної Парафії в Норт Бетлфорді, Саск., якими Громада може справді почванитись. До Норт Бетлфорду вони прибули з Виткова. Прибувши сюди, стають в ряди тоді ще невеличкої Громади в Норт Бетлфорді. Разом з іншими членами вони клопочуться справами: Яким способом побільшити Громаду? Що робити, а найважніше — як прийти до будови своєї церкви? І пляни цих ідейних членів стають дійсністю, — розпочато будову церкви. П-во Гарбуси — це наші ктитори, — вони складають княжий дар на церкву, вкладають багато праці при будові. Наша Громада знаходить у них щирих працівників при влаштуванні різних імпрез, у підготовці концертів, хору, національних свят тощо. Пані М. Гарбус упродовж кількох років виконує функцію секретарки Церковної Громади, є членкинею відділу С.У.К., і в цій організації працює вже повних 25 років, а найважніше — вона любить працювати з молоддю С.У.М.К. для якої жертвує багато часу й труду. Вона завжди радіє успіхами молодечої організації СУМК додає їм охоти і завзяття до праці, возить їх на окружні з'їзди навіть так далеко, як Вакав на площу „Зелений Гай", і повертається і ними радісна, бож відділ СУМК з Норт Бетлфорду здобуває там Чашу Перемоги.

Ось такими людьми є наші Ювіляти. Дай Боже якнайбільше таких членів по Громадах!

З нагоди Ювілею проведено збірку, яка принесла 38.00 дол. Збірку розділено так: 15 дол. на „Вістник", 15 дол. на Стипендійний Фонд, 8 дол. на „Укр. Голос".

Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам „На Многі Літа"!

о. Ол. Хомяк.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ В КІРКЛЕНД-ЛЕЙКУ, ОНТ.

Хто з Вас не чув ще про містечко Кіркленд-Лейк? Воно лежить на далекій півночі безмірного Онтаріо. А що це північ, то розуміється, що в цю пору не бракне тут ні снігу, ні морозу, ані вітрів. Хоча це — місто, однак навкруги нього тільки ліси, озера та прерії.

Спитаєте, як то посеред лісів та й місто взялося? Цю околицю обдарив Господь найдорожчим земним скарбом, обдарив її золотом. А де є копальні золота, там є шахтарі — „майнери", там безперервна праця. Між цими робітниками, фармерами та купцями є невелике число і православних українців. Вони заснували тут парафію, купили гарну церкву разом із залею („галею"), де відбуваються сходини у звязку з потребами церкви.

На прохання вірних Консисторія недавно призначила була сюди священика Прот. Василя Вишивана, (тепер уже покійний — Ред.), який недавно був приїхав сюди з таборів для залишенців в Австрії. Вірні цієї парафії гарно заопікувалися своїм священиком.

У церковнім хорі співають все більше хористів. До своєї святині заходять все більше вірних. Щедрими пожертвами, які збирались на базар, що відбувся 11, 12, 13 листопада 1957 р., доказали своє заінтересування ц е р к овним життям.

24 листопада 1957 р. відбулась у нас подвійна урочистість Крім Храмового Празника, Архистр Михаїла (перенесеного на неділю) — відзначено ювілей Золотого Весілля відбулась урочистість 50-ліття подружжя фармерів Василя і Мокрини Тимбульських, що живуть разом зо своїм сином Григорієм. Після урочистої Відправи всі перейшли до церковної залі, де вже ждали гарно прибрані столи. Гостей привітав господар п. М. Тодеренчук. Пойманням гостей зайнялось Сестрицтво. Ювілятам передано подарунок. На зазив п. Г. Черевахи, голови Параф. Ради, зібрано 38 долярів. З цієї збірки призначено 7 дол. на „Вістник", 7 дол. на „Український Голос", а решту, як початок, на купівлю Св. Євангелії. Всім жертводавцям щира подяка. Ювілятам ще багато років прожити бажаємо.

Пожертвували 10 дол. род. Тимбульські. По 2 дол.: Д. Харченко, п. Тащюра, о. В. Вишиван, Гр. Черепаха, М. Грошок, п. Гостенко, Н. Романчук, Т. Романчук. По 1 дол.: В. Самойленко, М. Тодеренчук, М. Грошок, М. Радул, п. Федірчук, В. Людвіченко, В. Задорожний, П. Товтрінська, п. Гринишин, М. Шизистинська, С. Яцко, І. Стратула. Разом 38 дол.

Присутня.

З ХРЕСТИН НА „ВІСТНИК"

Флин Флон, Ман. Дня 17 листопада 1957 р. п-во Андрейчуки хрестили у своєму домі свого сина Леонарда. Чин Тайни Хрещення звершив Всеч. о. Е. Т. Приступа, парох із Годсон Бей, Саск.

По смачнім обіді присутні зложили 22 дол. на такі цілі: на Катедру Пресв. Тройці 5 дол., на Колеґію Св. Андрея 10 дол., на пресовий фонд „Вістника" 5 дол. і на „Віру й Культуру" 2 дол.

Пожертвували с. л. і дуючі: П-во Андрейчуки 10 дол.; по 1 дол.: п. Клевчук, П. Сірий, М. Клевчук, М. Толощук, Н. Каденюк, Я. Клевчук, І. Стороньчук, С. Олійник, О. Доброгольський, Т. Малюта, А. Кіба. Разом 22 дол.

Всім жертводавцям сердечна подяка, а новоохрещеного Леонарда хай Господь нагородить усіми добродійствами.

Присутній.

● Д-р А. В. Труман, голова Канадійської Ради для розвитку культури, поінформував, що в статуті Ради не сказано, що, мовляв, Рада має на меті тільки якусь „одну культуру" в Канаді. Грошову допомогу Рада дає ученим-дослідникам, мистцям, університетам.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ФЕДІР ТОКАРИК

Гефорд, Саск. — 25-го грудня 1957 року упокоївся у лікарні в Гефорді наш добрий брат, ревний член української православної громади, незабутній муж і батько добре вихованих дітей, бл. п. Федір Токарик. Тяжка недуга прикувала його до ліжка. Вірна щира дружина помагала йому терпеливо, як могла, щоб полегшити його терпіння.

Бл. п. Федір Токарик народився 1881 року в Городенці, Зах. Україна, звідки переселився 1902 року до Канади, де осівся як фармер в окрузі Гефорд, Саск. Три роки пізніше, 1905 р., одружився з Марією Підвербецькою. Вони виховали 6 синів і 6 дочок. Всі вони вже одружені.

На Похорон, який відбувся 28-го грудня в парафіяльній церкві в Гефорді зо Службою Божою, що її відслужили о. Ів. Маґас і о. Олександер Хомяк з Бетелфорду, прибули всі сини й доньки бл. п. Федора: Доцька Побран, Михалина Симчич і Андрій Токарик з Гефорду, Іван і Антон Токарик і Савеля Ружницька з Принц Алберт, Анастасія Мудра і Ольга Воробек з Торонта, Микола Токарик з Оттави, Юрко Токарик з Судборі, Онт., Параска Кіндрачук з Єлов Крік, Саск., і Михайло Токарик з Прісвил, Саск. Проповідь по Євангелії виголосив о. Хомяк, а прощальне слово перед Послідним Цілуванням сказав о. І. Маґас.

Покійного о п л а кують, окрім дружини Марії і дітей, 31 онуків і 3 правнуків.

На Невянучий Вінець для бл. п. Федора зложили дружина, діти й присутні $56.36, з чого призначено: по 10 дол. на „Вістник" і „Український Голос", а решту на місцеву українську церкву.

По Похороні відбувся в залі під церквою поминальний обід, перед яким відправилася ще Панахида за душу спочилого Федора.

Щ и р о с ердечне спасибі жертводавцям. Нехай Господь Милосердний упокоїть душу бл. п. Федора там, де всі праведні спочивають.

Вічна Йому Память!

о. І. М.

БЛ. П. МИХАЙЛО СЕМКО

Гефорд, Саск. — 23 листопада 1957 р. усіх тут просто поразила несподівана вістка вечірньої радіопередачі з Саскатуну, що нашого дорогого члена української православної громади, диригента церковного хору в СУМК, Михайла Семка, вже нема між живими — через нещасливий випадок у дорозі з Саскатуну.

Михайло Семко народився 8-го листопада 1914 р. в Гефорді. Тут оженився 1938 року з Катериною Свистун і прожив з нею 19 років. Він полишив згадану дружину і дві дочки — Петрусю й Зеню. Його оплакують 2 брати — Петро і Дмитро, і 3 сестри: Ганна Білик з Радисону, Василина Білик з Норт Бетлфорду і Марія Якимчук з Гефорду.

Великим ударом була вістка про смерть бл. п. Михайла для його старенького, 83-літнього, хворого батька — Івана Семка.

Панахиду за душу покійного Михайла відправили в вечері 27-го листопада о. Василь Синишин, ректор Інституту в Саскатуні, і о. парох Іван Маґас у домі покійного. На другий день, 28-го листопада, відбувся Похорон зо Службою Божою в церкві в Гефорді. Всеч. о. Синишин сказав слово по Євангелії, а о. Парох — перед Послідним Цілуванням. Народу на Похороні було дуже багато. На Невянучий Вінець присутні пожертвували 95.93 дол., з чого 10 дол. призначено на „Вістник", 5 дол. на „Укр.

Голос", а решту призначено на місцеву церкву.

Всім жертводавцям щиросердечна подяка, а бл. п. Михайлові Вічна Память!

о. І. М.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЛУКИНЮК

Сенді Репидс, Алта. — В суботу 23-го листопада 1957 року в Едмонтоні в університетській лікарні упокоївся у Бозі Василь Лукинюк, проживши 57 років.

Він народився 14-го вересня 1900 р. в Галичині, Зах. Україна. Вже 7-літнім хлопцем, цебто 1907 р. разом з родичами приїхав до Канади, а 1909 р. поселився на фармі в Редвотер, Алта; тоді це був ще гомстед в цій околиці. В 1929 році одружився з Євгенією з дому Ластівка, і 1934 року поселилися на фармі в Сенді Репидс, Алта, і тяжко пробивали свій життевий шлях і в цій околиці.

І нині знову піонерські ряди, які поставили міцні підвалини нашого життя в Канаді, щораз більше рідшають...

Покійний був лагідної вдачі і жертвенним на народні справи. На жаль, немилосердна хвороба, язва шлунка, підточувала його здоровя і трудолюбиве життя. Впродовж останніх 4 місяців він мусів піддатися аж 4 рази операціям у лічницях — спершу в Ґлендоні, а опісля в Едмонтоні.

Залишив у смутку дружину Євгенію, 8 синів: Андрія в Гінтон, Алта, Дмитра в Бонивил, Алта, Петра в Мик Брайд. Б. К., Георгія в Сенді Репидс на фармі, Михайла в Мик Брайд, Б. К., Олексу в Мик Брайд. Б. К. та Івана й Данила на фармі в Сенді Репидс, Алта. А також 4 дочки: Марію зам. Гричковську в Гінтон, Алта, Олену й Єлисавету в Едмонтоні та Олександру на фармі. І братів: Михайла й Якова в Едмонтоні, а сестру Анну зам. Томзон в Едмонтоні. і 4 онуків.

Тіло Покійного було перевезено з Едмонтону з похоронного заведення Парк Меморіял до Боннивил у вівторок 26-го листопада 1957 р. і цього ж таки вечора була відправлена Літія і прочитаний Псалтир у похоронному заведенні в Боннивил, Алта

Похорон з Заупокійною Богослужбою відбувся в церкві в Сенді Репидс, Алта, в середу 27-го листопада ц. р., і Покійника похоронено на місцевому цвинтарі при церкві Всіх Святих у Сенді Репидс, при участі всіх дітей і родини та при великім числі людей, односельчан і знайомих, що не пожаліли труду з далеких околиць прибути, щоб віддати останню прислугу Покійному

При Останньому Цілуванні в церкві зібрано на Невянучий Вінець $51.02, з чого 40 дол. призначено на місцеву церкву, а 11 дол. на „Вістник".

Всім жертводавцям щира подяка, а Ти, Дорогий наш Василю, спи легеньким сном, нехай вільна канадійська земля, яку Ти так дуже любив, буде Тобі легкою, а світла память про Тебе лишиться між нами назавжди!

Учасник Похорону.

П О Д Я К А

Цим складаємо щиру подяку Всеч. о. Е. Труфину й дякові п. М. Крестишину та співакам за Похоронні Відправи, прощальні промови та слова співчуття, а родині, сусідам і знайомим - що так численно прибули віддати останню прислугу Покійному Василеві і відпровадити його на вічний спочинок

Дякуємо пох. заведенням Парк Меморіял та Фюнерал Гоме за совісну обслугу, а також усім — за квіти й авта, а паням — що приготовили обід, та всім тим, що чимнебудь причинитися до звеличення Похорону.

Дружина Євгенія, діти й онуки.

БЛ. П. ЮРКО РИПТА

Дня 11-го листопада 1957 року вертаючись уночі з Албертону додому, помер бл. п Юрко Рипта, вже недалеко хати, на удар серця.

Він народився 1920 року в Гефорді, де мав власну фарму. Родичі Омелян і Єлена Рипта, що живуть у Блен Лейку, оплакують свого сина, який так несподівано покинув їх. Його оплакують брат Дмитро та сестри Ганя Чорч з Блен Лейку і Юлія Зарівна з Кридору, Саск.

Похорон зо Службою Божою відправив о. парох Іван Магас у церкві в Гефорді 14-го листопада 1957 р

При Послідньому Цілуванні присутні зложили на Невянучий Вінець покійному Юркові 37.96 дол., з чого 10 дол. призначено на пресовий фонд „Вістника", а решту на місцеву церкву.

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійному Юркові Вічна Память!

Присутній.

КОЛЯДА 1958 РОКУ
Української Греко-Православної Церкви в Канаді

ГОНОР. Ман. Коляду передав о. Т. Ковалишин ... 848.70

ДУФРОСТ. Ман. По 5 дол.: М Манчуленко; по 1 дол.: О. Манчуленко, Н. Дирбавка, Р. Дирбавка, Т. Влад. Я. Дирбавка, М. Симко, І. Бугера, Л. Дишник, П. Ткачик. І. Билина. Разом ... 15.00

Коляду передав о. д-р С. В. Савчук.

КЕНОРА, Онт. По 6 дол.: Я. Трембач; по 5 дол.: П. Ратуцький; по 2 дол.: Е. Романюк, В. Рохолюк, Ф. Ґала, Г. Цимбалістий, Д. Забитовський; по 1 дол.: О. Козуцький, О. Воляк, М. Микитюк, Д. Голота, Н. Скраба, пані Войціховська, К Барчук, Й. Лозинський, К Бухарист, А. Романюк, Є. Цуркан, п-во Будз, пані А. Скот, Дж. Семчук, М. Струтинський, Ф. Самардак, В. Сметанюк, Ф. Атаманюк, М Ковалишин, А. Ратушняк. Разом 46.00

Коляду передав о. іг. І. Скакальський.

БРЕНДОН, Ман. По 4 дол.: п. Карашовський; по 2 дол.: І. Слижак П. Левко; по 1 дол.: Г. Золобало, І. Халанчук, С. Халанчук, А. Халанчук, Д. Щурко, В. Щурко. М Мельник, Г. Савич, п. Бичок, І Костецький, П Підкіпний, Д. Бичек, Л. Метев, А. Гнатишин, С Камарниця, Ю Дорощук, К Шевчук, С П. Равлюк, А. Ґалаван, А. Халанчук, І. Ометьчук. І. Бурачок Т. Дичка, Я. Клочко, А. Звоздецький, Д Барилюк, І. Шеснюк. М. Овчар, А Ґануля, В. Бобак С Борачок, Б. Бобик І Касюрак, І. Нагуляк, пані К. Борачок, П Парколап, В. Булат, П. Павшик П Дорошук, І. Халанчук, Н Н дрібними 25ц Разом 50.25

Коляду прислав о. прот. І Майба

БОРДЕН, Саск По 2 дол.: І. Ю Білик, Б. і М. Шипович; по 1 дол ф. Білик. С. Шипович, Р. Никифорук. С. Литвин, С. Струган, Р Шипович, М. Свистак, П Никифорук Д. Дирбавка, Д. Лазорко Разом 14.00

РЕДФІЛД. Саск. По 1 дол.: Я М. Котик. О. Заболотний, С. Ю. Підвербецький, П. Жилик, С. Никифорук, В. Напастюк, П. Дмитрук, Я. Никифорук, Р. Никифорук. Ст. Никифорук, Ганя Токарик, Ф Котик Т А. Підвербецький, П. Ружицький, Т. Ковальський, П. Малицький, А. Катеринич Разом 17.00

Коляду з Борден і Редфілд прислав о І Магас.

ВОТЕРФОРД, Онт. По 5 дол.: П. Сторощук, В. Погорецький; по 3 дол.: Н Роговець; по 2 дол.: М Стюльба, Л Ільницький, Д. Ніваранський, С Дворник, С. Васік, П. Стахник; по 1 дол.: Г. Харчук, М Щербань, А. Ковальчук, М. Блажейко І. Бурдейний, С Ґулька, С Борейко, Кривоватий, Стахник, Долганюк М Гопійка, М. Грінюк, П Колчан, Михалевич, Н. Стахник, Кім Троян, С. Варченко, М. Шебець С Жигальський, А. Антохів, Р Злебак Іванович, М. Андрушко, М Дворяк, М Іванець, С Залуцький, Курочка, І Дроздовський, М Залуцький, Фаринюк, М. Цюник, М Дроздовський, М Фаринюк Г Галик, Даниелевич, А. Завальський, Копачинський, Н. Н., Н. Н.; дрібними жертвами $4.45. Разом 70.45

Коляду прислав о. Й. Тріска

ПОПЛАР ПАРК, Ман. Коляду передав о д-р С. В. Савчук 13.25

СУ ЛУКАВТ. Онт. По 5 дол.: А Гусак, І. і М. Вовчук, Н. Штогрин, Г Шкраба; по 2 дол.: Д. Гусак, Д. і П. Клим; по 1 дол.: Д. Кресил М. Клапоущак, А. Гончарук, В. Клим; по 50ц.: К. Мазуревич. Разом 28.50

Коляду передав о. іг. І. Скакальський

ТІДОР. Саск (місто) 11.75

ТІДОР, Саск. (над рікою) 11.10

Коляду з цих двох парохій прислав о. П. Бублик.

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. По 5 дол.: І Кіт; по 2 дол.: М. Андрушко, М. Олійник, В. Дикий, М. Настюк, Т. Осадчук, Ю. Підлубний, пані А. Осадчук, Г. Ґринол, С. Долинний, А. Буяр; по 1 дол.: Є. Гринол, Н. Ґущуляк, пані Слобода, Г. Сокіл, М. Кінул, пані В. Котик, Т. Андрушко, М Пасечко, пані К. Рогоза, В. Андрушко, О. Тонінато, Л. Грабовська, Т. Олійник, М. Сокіл, М. Табінська, Ю. Ф. Ґущуляк, Є. Войцік, Й Галабурда, Е. Добранська, М. Крішка, І. Ковальчук, Л. Мігайчук, М. Ковальчук, С. Соколотюк, І. Ткачик, В. Криштанович, В. Плаксій, пані Т. Осадчук, Ф. Мігайчук, Д. Завершинюк, Е. Щепанський, І. Рогоза, І. Койцан, І Куцак, В. Кіндрат, Д. Гогоша, М. Бадюк, М. Ґринол, С. Ткачик, І Коваль, Ю. Підлубний, С Грабовський, А. Масик, Б. Нариський, Ю Бадюк, Д Библіп В Осадчук, Д. Котик, П. Ковальчук П. Зелений, П Паланиця, І Запорожан, М. Дробот, М. Добранський А. Ґущуляк, О. Андрушко, К Ванджура, А Марковський, П Плахта Л Гаврилюк, І. Фрейов, Н. Н.; дрібними жертвами: 88.75 Разом 95.75

Коляду прислав о. В. Бойчук

АТІКОКАН Онт По 1 дол.: І Українець, В. Бияк, А Матюк, І Костинюк, І Іськів, М. Бияк, Вол Бияк, Я Ольховецький, Р Ольховецький, М. Гарасим, А Марадин, А Філипчук, Н. Н.; дрібними пожертвами 1 дол. Разом 14.00

ҐРИМСБІ, Онт. По 2 дол.: Ф Косур, Я Михальчук; по 1 дол.: М Барткій, В Кухарук, С Лучків, П Кузь, В. Дубець, С. Пейчів, Е. Горбаль, А. Федь, Р Шитковський, І Бартків С Кухарук М Шморгун, О. Пертак. Р. Гунайлюк, М. Костів, С Бітишенко, Ф Дяковський, Д Хрепто; дрібними пожертвами 8125 Разом 23.25

Коляду прислав о. Ю Я Цукорник.

АПТУНА. Саск. По 5 дол.: В. Чайка; по 1 дол.: В. Смицюк, А. Татарин І Павлюст, В. Мартинюк, М Калинчук, Р. Козій Р. Левко, П Базюк, О Чорний. Н. Лешок, І. Богай, М Обух, І Козій, Б Мачула, Ю Спільчак, М. Буряник, В Манзюк, С Воловідник, П. Богай, В. Пяста, В. Козій, В. Кривий, І. Березюк, І Глудман, В. Ригус, М. Богай, І. Буряник, І. Смицюк, М. Давидюк. І. Лозовий, І. Чайка, пані С Швед, пані М Гребенюк; дрібними 71 ц. Разом 39.71

ГУДІВ, Саск. По 1 дол.: Н. Вінтоник, І. Концтай, В. Демків, В. Скоробогач, А. Скоробогач, С. Богай, Н. Орищак, Н Козакевич, І. Н. Козакевич, Д. Лозінський, Д. Бачкі, І Пліпка, Ю. Павлишин, І. Любий, В Григорій, Ф. Мачула; дрібними 75 ц. Разом 21.75

ГАББОРД, Саск. По 1 дол.: І. Клепак, П. Огородний, І. Фульмас, П. Пилипів, І. Бойчук, А. Пилат, М. Коленко, В. Ваврух, Н. Ваврух, П. Філько, І Стецик, Ф. Хариш, І Номець. Разом 13.00

МЕЛВИЛЛ. Саск. По 2 дол.: І. Житарук; по 1 дол.: В. Кошман, В. Галик, А. Скігар, І. Костишин, Н. Гудій, П. Вівчар, С. Галик, М. Козакевич, Ю. Вівчар. Разом 11.00

ФЕНВУД. Саск. По 1 дол.: В. Терлецький, С. Столяр, В. Савчин, М. Савчин, Н Ригус, В. Лешко, А. Савчин. Разом ... 7.00

Повищі коляди прислав о. М. Коленич.

ЛЕДВИН, Ман. Коляду передав о. прот. Д. Ф. Стратійчук ... 10.70

ПАЙН РИВЕР, Ман. ... 50.95

ЕТЕЛБЕРТ, Ман. ... 35.05

ВЕНЛАВ, Ман. ... 18.80

ҐАРЛЕНД, Ман. ... 13.05

ДРАЙ РИВЕР, Ман. ... 12.00

Повищі коляди прислав о. І. Куліш.

К О Л Я Д А
Катедри Пресвятої Тройці Вінніпеґ, Ман.

Східня Єпархія

НЮ БРОНЗВИК

Мих В. Чепесюк $10.00

КВЕБЕК

По 10 дол.: Матвій Мазурик, Малартик. Юрій Гандзюк, Малартик.

По 5 дол.: Іван Цьокан, Монтреал; Михайло Закожий-Мурза, Монтреал.

По 2 дол Степан Хомишин, Малартик; Василь Войнович, Монтреал; В. Дмитрук, Монтреал Василь Мороз, Вал Давид

По 1 дол: пані Д. Товстюк, Лашин

ОНТАРІО

По 20 дол: Андрій і Надія Любій, Торонто.

По 10 дол., С Ґути, Кокран, Н Сакалюк, Торонто, Степан Іваніцький, Торонто, Іван Майнер, Торонто; Володимир Іваницький, Торонто

По 5 дол: Михайло Мужрий, Порт Ґвитбі; Домка Кулик Торонто; Петро Василик Торонто Василь Іваніцький, Торонто, Анна Базилара, Мекеров, Іван і Марія Мартин, Содбурі; Павло Гудь, Содбурі;, Михайло Савчук, Гемилтон; Юхим Омельченко, Гримзбі; Дмитро й Антоніна Стенько, Ковбалт, Ігор Корнелюк, Су Ст Марі, І. Наумович, Риджвей, пані Параскевія Гаврилак, Виндзор, Михайло О Вонітовий, Ред Лейк М Радек, Ірикаа Фаллс

По 3.00 дол: Т Бренько. Су Ст. Марі

По 2.00 дол: О Фіяла, Торонто; Іван Костюк, Торонто; Володимир Шутак, Торонто; Е Бобко, Торонто; Никола і Аделя Рапундала, Содборі; Марія Старовойтів, Ст Кетеринс; М. Бондзюк, Ст. Кетеринс; Олександер Федарук, Ст. Кетеринс; Федір Татарчук, Порт Колборн; Степан Стечишин; Вестон, Степан Залуцький, Ватерфорд

По 1 дол.: Іван Бридун, Торонто, Ігор Корж, Торонто; Федір Біліхарський, Торонто; Тиміш Таборовський, Торонто.

Середня Єпархія

ЗАХІДНЕ ОНТАРІО

По 5 дол.: Михайло Мандзюк Форт Вілліям.

По 2 дол.: Г. Стецюк, Форт Вілліям.

ЗАХ. ОНТАРІО

По 5 дол.: Антон Романчук, Су Лукавт; панна Клавдія Каштан, Форт Вілліям; А. Клим, Форт Вілліям; В. Ленько, Су Лукавт.

По 3 дол: В. Микитюк, Форт Вілліям

По 1 дол.: пані К. Пахолків, Форт Вілліям; пані А. Тацюн, Форт Вілліям; Стефан Олексіїв, Су Лукавт.

ВІННІПЕҐ

По 25 дол.: пані Д Е МекФарлейн.

По 10 дол.: Теодор Боднар.

По 5 дол.: пані Ф. Маланчук, Павло й Марія Бербецюк, пані К. Фіголь, Михайло М. Русин.

По 3 дол.: Ю. І. Ратуцький.

По 2 дол.: Ґеорґій Медведюк.

По 1 дол.: Іван Попович-Литвиненко.

МАНІТОБА

По 25 дол.: Петро й Катерина Сірій, Флин Флон.

По 10 дол.: Михайло Коваль, Налт; Олександер Забінський, Беніто; Юрій Карасевич, Овкборн

По 7 дол.: Стах Королик, Енгусвил

По 6 дол.: Захарій Демчук, Сенді Лейк.

По 5 дол.: пані Т Попович, Стоні Маунтен; М. Лесюк, Келой; Е. Лесюк, Келой; П. Лесюк, Келой, Іван Плескачка, Лак Дю Боне; Григорій Козак, Джипсомвил, Михайло М. Сторожук, Вайта; Л. Дишник, Арнавд; Олексій Боднарчук, Ретвел; Н. І. Мессет, Ривирс.

По 3 дол.: Петро Бугера, Роблин

По 2дол.: Михайло Фещук, Вайта пані Зоя Романюк і син, Миделборо; Антох С. Чвалюк, Мензі; пані П. Н. Бияк, Трансксона; М. Мойсей, Транскона; Іван Пелещук, Мензі Семен Халанчук, Брендон; п-во Ф. Лойд, Ретвел

По 1 дол.: Данило Тарабалка, Рембрент; Марія Процек, Рембрент; пані Я Амброва, Рембрент, пані Анна Поворозник, Силвер

МАНІТОБА

По 5 дол.: Пилип Бадз Олд Килдона; Марія Ревуцька, Вінніпеґ; Адам Тимощук, Портедж ла Преri, Григорій Кіндрат, Сифтон; Т Дутка Брендон

По 2 дол: Петро Колтуцький, Сенді Лейк; Іван Касюрак, Брендон; Михайло Пантюк, Да Пас

По 1 дол.: Пилип Туткатюк, Виста, М Корінь, Вінніпеґ

САСКАЧЕВАН

По 25дол: Степан і Юстина Добровольські, Ґронлид: І П Горчинський Кемсек

По 10 дол: Васил Никифорук, Троян; А. В Процюк Саскатун; Петро Лупишка, Врокстон: Михайло Грабчак, Коте

По 6 дол: Матвій Дах Принц Алберт

По 5 дол: Володимир Данкович Мус Джав Михайло Житарук, Калдер; К. Ґондьола, Бюкенен; М. Охримович, Джералд; Василь Боднарчук Брукcбі; Никола і Василина Романко, Брукcбі; Параскевія Анклевич, Ріджайна, Петро Чуприна, Саскатун; Василь Лозовчук, Гeффорд Никола Маґіс, Ватсон; Н Лабюк Сторджис; Луція Сирник Вадіна, Никола Тутка, Ватсон

По 2 дол: Іван Дорош Єлов Крік, Йосиф Новак, Єлов Крік; Кирило Крим, Прілейт; Максим Барабаш, Кемсек; Михайло Озірний Гаес.

По 1 дол: Ю. А. Деркач. Саскатун; Юрій Павлишин. Гудів, К. Копачівський, Брукcбі; А. Гандзюк Брукcбі; М. Фульмас, Брукcбі. В Панчук, Брукcбі; П Керевега, Брукcбі; Й. Українець Брукcбі, пані Щербій, Брукcбі Г. Дізюра, Брукcбі; пані В Щербій, Брукcбі; П. Іванусь, Брукcбі; Йосиф Щербій, Брукcбі; В Семен Кавбул, Кадворт; Никола Галамай Кадворт, Юрій Кравченко, Саскатун; Олекса Піхач, Гомфілд.

САСКАЧЕВАН

По 100 дол.: пані Олександра Баронецька, Паркервю; Степан й Анна Баронецькі, Паркервю.

По 5 дол.: Юрій Горашка, Калдер; Йосиф Яковець, Кіністіно; Іван Качала, Фовм Лейк; Іван Осьмак, Йорктон.

По 3 дол.: М. І. Ґрона, Рама.

По 1 дол.: Михайло й Олена Мисик, Нилавин; Іван Шевчук, Канора; Григорій Кудрик, Квил Лейк; Григорій Троян, Саскатун; П. Кардаш, Принц Алберт; А. Рубашевський, Арран.

Західня Єпархія

АЛБЕРТА

По 11 дол.: Олекса Файчук, Медисин Гет.

По 10 дол.: пані Марія Кузів, Чемпіон; п. Івасюк, Едмонтон; Стефан Мриглод, Калиар; Никола Спачинський, Едмонтон

По 5 дол: Др. Лев Г. Фарина, Едмонтон; Пилип Калявський, Едмонтон; Н. Н.; Василь Котишин, Мирнам; Юрій Бзовий, Келґері

По 5 дол: Никола В. Ґавінчук, Смокі Лейк; Василь Кирилюк, Веґревил; Д. Руснак, Келґері; Федір Тижук, Лавой.

По 3 дол.: Прокоп Флорія, Нюбрук.

По 2 дол., пані М Никифорук, Едмонтон; Іван Косе. Едмонтон, Василь Сорохан, Ту Гилс, Семен Ласковський, Келґарі, Степан Комаріцький, Ред Вилов

По 1 дол: Домка Ґловацька, Райкрофт; Михаїл Савчук, Ардмор, Павліна Саламандик Едмонтон; Петро Малик, Едмонтон

БРИТИШ КОЛЮМБІЯ

По 25 дол.: Іван А. Громик, Венкувер.

По 5 дол.: Петро Василик, Вернон; Степан Корнелюк, Тейлор Флетс; Михайло Чайка, Сирдіс; Леонід і Анастасія Бобіцькі, Бітон.

По 2 дол.: Адам Кіч, Чейманус; Антон Причун, Венкувер.

По 1 дол.: В. Головка, Венкувер; Дмитро Москалик, Мишон Ситі; Никола Гусар, Кренбері Лейк.

Адреса Катедри:

Holy Trinity Cathedral
1175 Main Street,
Winnipeg 4, Man.

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

● Від часу нападу Англії, Франції та Ізраїля на Єгипет минулого року, Сирія крім регулярної армії вишколює ще й цивільне населення — мужчин і жінок від 18 року

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Д-р Матвій Стахів, „Друга Советська Республіка в Україні". Нарис історії агресії і конституційного розвитку советської влади під час другої частинної акупації України (грудень 1918-серпень 1919). Видання Науково-Політичної Бібліотеки Української Вільної Громади в Америці. Ню Йорк — Скрентон 1957. Сторін 368. З ілюстраціями. Ціна $2.40. Адреса замовлень: Українська Вільна Громада, 524 Olive St., Scranton 10, Pa., USA

На зміст цієї книжки складаються такі розділи: 1. Політична ситуація перед другою російсько-советською агресією. 2. Друга війна Советської Росії проти України. 3. Внутрішній український фронт проти большевицької агресії. 4. Вигнання другої советської інвазії з України. 5. Устрій другої советської республіки в Україні. 6. Висновки. — Спис використаних джерел. Показник імен. Англійський зміст.

СПРОСТУВАННЯ

У „Вістнику" ч. 2 з 15-го січня, ц. р., під „На Прес. Фонд „Вістника" помилково подано — ОШАВА, ОНТ. З нагоди 50-ліття з дня Вінчання п-ва Тачїв . . .

а має бути

ОШАВА, Онт. З нагоди 50-ліття з дня Вінчання п-ва Тихих; збірку прислав п. І. Тимочко — 5.00 дол.

За мимовільну помилку прохаємо пробачення.

Адміністрація.

УВАГА! УВАГА!

Вікторія, Нанаймо, Порт Алберні і Ванкувер, Б. К.

Подаємо до відома українському громадянству Вікторії, Б. К., і суміжних місцевостей, що у Вікторії Б. К. створено Українську Греко-Православну Громаду з місцем канцелярії в помешканні голови Громади п. С. Мойсюка. 1019 Rockland Ave., tel. 2-3955, Victoria, B. C.

Першу Службу Божу в Вікторії Б. К., відправить о. О. Костюк у винайменій англіканській катедральній каплиці-школі, 830 Niagara St., недалеко будинку Парляменту, в неділю 9 лютого 1958 р. Початок Богослуження о год. 11.45 ранку.

Найліпший доїзд до місця Богослуження автобусом No.5, що їде в напрямі „Beacon Hill Park"

Проситься все українське громадянство численно прибути на це перше тут Богослуження

По Службі Божій у каплиці буде подане оголошення про дальші розпорядки у Громаді в день після Богослуження, і проситься всіх українців, прибувших з-поза Вікторії зголоситись до голови Громади п. С. Мойсюка (S. E. Moisiuk).

За Управу:

С. Мойсюк, голова.

І. Галаган, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЛЮТИЙ:

16. Неділя — Кенора, Дуфрост, Сенджил
23. Неділя — Транскона, Гонор

Консисторія Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4. Ман.

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи кожної неділі

Утреня — 9-та год. рано
Служба Божа — 10-та год. рано
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
о. ІВАНА МАЙБИ

Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця
Адреса: 518 Пасифик ев
Брендон, Ман. Тел. 2826

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЛЮТИЙ
16 Неділя — Лужани
23. Неділя — Боряні
Адреса: P.O. Box 307
Вилингтон Алта. Тел. 49.

о. П. БУБЛИКА

ЛЮТИЙ:
16 Неділя — Інсінгер (гал-вей)
23 Неділя — Дробот
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя Інсінгер (гал вей)
9 Неділя — Тідор (місто)
16 Неділя — Вест-Брук
23 Неділя — Тідор (за рікою)
29 Субота — Лисенко
30. Неділя — Дробот
Адреса: Box 6 Тідор Саск

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛЮТИЙ
16 Неділя — Сембург
23 Неділя — Кадет
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя — Нипавин
9 Неділя — Сембург
16 Неділя — Вінделл
23 Неділя — Кадет
26 Середа Поклони — Кадет (год. 8 веч.)
30. Неділя — Нипавин
Адреса: Box 994, Нипавин тел 2150

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛЮТИЙ
16 Неділя — Шіго [illegible]
23 Неділя — Винярд
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя — Шіго місто
9 Неділя Сповідь — Фоам Лейк
16. Неділя Сповідь — Шіго [illegible]
22 Субота Сповідь дітей — Шіго місто
23. Неділя. Сповідь — Винярд
26. Середа — Шіго місто (поклони в год. 7 вечера)
29. Субота Сповідь — [illegible]
30 Неділя Сповідь — [illegible]
Адреса: Шіго Саск [illegible]

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛЮТИЙ
16 Неділя — Сифтон
23 Неділя — Лавфин
Кожна остання Неділя в місяці Вечірня о 7 год. вечора в Гілберт Плейнс, в усі інші Неділі Вечірня о 7 год. вечора в Дафині
Адреса Box 1088 Дафин Ман
Тел 4704

о. Е. КОРЧІНИ

ЛЮТИЙ
16 Неділя — Арбакл (Св. Петра і Пав.)
23. Неділя — Сантавн
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя Сповідь — Сенькія
9 Неділя Сповідь — Вайта
16 Неділя Сповідь — Сінко
23 Неділя Сповідь — Арбакл (Св. Петра й Павла)
30 Неділя Сповідь — Сантавн
Адреса: Вайта Ман тел 21

о. І. ШЕВЦЯ

ЛЮТИЙ
16 Неділя — Грендвю
23 Неділя — Зелена
Адреса: Box 201 Роблин, Ман
Тел 214-R-2

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛЮТИЙ:
16. Неділя — Витків
23. Неділя — Медов Лейк
УВАГА: У всіх Громадах після Богослуження відбувається навчання дітей та молоді Божого Закону. Приводьте дітей до церкви та недільної школи.
Норт Бетлфорд, Саск.

о. ІВАНА КУЛІША

ЛЮТИЙ:
16 Неділя — Гарленд
23 Неділя — Дорфен
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя. Сповідь — Пайн Ривер
9. Неділя. Сповідь — Етелберт
16. Неділя. Сповідь — Гарленд
23. Неділя Сповідь — Дорфен
26. Поклони — Пайн Ривер
30. Неділя. Сповідь — Ворд (Зелена)
Адреса Box 71, Етелберт, Ман

о. О ФЛЯКА

ЛЮТИЙ:
16 Неділя — Восетра
23. Неділя — Ергимонт
Адреса: Box 128 Тел 10 Раднвей

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА

ЛЮТИЙ:
16 Неділя — Шипині
23. Неділя — Ту Гилс
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя — Кейленд
9 Неділя — Ту Гилс
16 Неділя — Шипині
23. Неділя — Гейрі Гил
30. Неділя — Ту Гилс
Box 294, Ту Гилс, Алта Тел 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛЮТИЙ
16 Неділя — Сван Плейн
23. Неділя — Стінен
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя — Гаес
9 Неділя — Арран
16. Неділя — Свон Плейн
23 Неділя — Норквей
26 Середа. Поклони — Стінен
30 Неділя — Глен Елдер
Адреса: Box 111, Гаес, Саск

о. Я. РИБАЛКИ

ЛЮТИЙ:
16 Неділя — Мелвіл
23 Неділя — Оквбоон
Адреса: Оквбоон Ман Тел 336

о. ІВАНА МАГАСА

ЛЮТИЙ:
16 Неділя — Редфілд
23 Неділя — Гефорд
Адреса Гефорд Саск Box 16
Тел 55

о. Л. В. ПОЧИНИ

ЛЮТИЙ
16. Неділя — Поктон
23 Неділя — Мазепа
[illegible]

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЛЮТИЙ:
16 Неділя — Кадворт
23. Неділя — Лепін
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя Сповідь — Елов Крік
9 Неділя. Сповідь — Тарнополь
16 Неділя Сповідь — Ст. Джулієн
23. Неділя Сповідь — Кадворт
30 Неділя Сповідь — Вакав
У всіх Громадах початок великодньої Св. Сповіді о 8.30 рано
Адреса: Box 4 Тел 45 Вакав Саск

о. С. ВАСИЛІВА

ЛЮТИЙ:
16 Неділя — Бруденгайм
23 Неділя — Онорей
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя — Пено
9 Неділя — Топефі
16. Неділя — Бруденгайм
23. Неділя — Калмар
30. Неділя — Федора
Свята Сповідь відбуватиметься від 9 години ранку
9710—112 Аве. Телефон 796066
Едмонтон, Алберта.

о. В. АНДРІЮКА

ЛЮТИЙ:
16 Неділя — Ріджайна
23 Неділя — Ріджайна
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя — Пойзейт
9 Неділя — Ріджайна
16 Неділя — Мус Джо
23 Неділя — Ріджайна
30 Неділя — Ріджайна
Адреса: 1849 Вінніпег Стр.
Ріджайна Тел 1A 2-1119

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ:

16	Н	3	Неділя М'ясопустна.
17	П	4	Преп. Ісидора Пелусіота,
18	В	5	† Теодосія Угл., Архиеп.
19	С	6	Вукула Єп. Смирн.
20	Ч	7	Партенія Єп. Ламс.,
21	П	8	Вмч Теодора Стратилата,
22	С	9	Прен. Панкратія Затвор.
23	Н	10	Неділя Сиропустна.
24	П	11	Початок Посту.
25	В	12	Мететія Єп. Антіох.
26	С	13	Преп. Мартиніяна,
27	Ч	14	Рівноап. Кирила Учит
28	П	15	Преп. Павнутія Печерського

БЕРЕЗЕНЬ

1	С	16	Муч Памфила Пресвітера
2	Н	17	Неділя 1 Посту
3	П	18	Льва Єп. Рим., Флавіяна
4	В	19	Єп. Архипа, Филимона.
5	С	20	Льва Єп., Преп. Агатона
6	Ч	21	Преп. Тимотея, Евстафія
7	П	22	Муч. Маврикія. Федора
8	С	23	Вмч. Полікарпа. Преп. Ів
9	Н	24	Неділя 2 Посту
10	П	25	Тараса Архиєп. Констян
11	В	26	Преп. Порфирія Єп. Газ
12	С	27	Преп. Тита Печ
13	Ч	28	Преп. Василя, Марини
14	П	1	Березень. Прмч. Евдокії
15	С	2	Смч. Тодота Єп. Кир.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛЮТИЙ
16 Неділя — Баргел
23 Неділя — Атабаска
Адреса: Box 551 Вестлок Алта
Тел 436

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛЮТИЙ
16. Неділя — Роял
23 Неділя — Гарлентон
БЕРЕЗЕНЬ
1 Субота — Сповідь
2 Неділя — Толстой
9 Неділя 8.30 Сповідь Пембин
16 Неділя 8.00 год Сповідь Р.
23 Неділя 8.00 год Сповідь Гарлентон
30 Неділя 8.00 год Сповідь Сарто
Адреса: Толстой Ман

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛЮТИЙ
16. Неділя — Гудів
23 Неділя — Габорд
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя — Айтуна
8 Субота — Габорд
9 Неділя — Мелвил
15 Субота. Служба Заупокійна Айтуна
16 Неділя — Гудів
22 Субота. Служба Заупокійна — Мелвил
23 Неділя — Габорд
26 Середа год. 7 вечера Поклони Мілвил
29. Субота — Гудів
30 Неділя — Фенвуд
Адреса Box 143 Айтуна, Саск
Тел 57

о. Ф. САВЕВИЧА

ЛЮТИЙ
16. Неділя — Смокі Лейк
16 Неділя — Таведат: о. Ф. Труфин
23. Неділя — Вільна
Адреса: Box 309 Смокі Лейк, Алта
Тел 32

Устав Церковний

ЛЮТИЙ

16. Неділя М'ясопустна Про Страшний Суд. Гол. 3 УЄ 3. На Утрені співаємо: „На ріках Вавилонських" Літургія: Ап 1 Кор. 8:8-31 і 9:1-2

23 Неділя Сиропусна Плач Адама Гол. 4 УЄ 4 На Утрені співаємо „На ріках Вавилонських" Літургія: Ап Рим 13:11-14. Єванг Мат 6 14-21 Вечірня з Поклонами

У понеділок 24 лютого, початок Великого Посту

БЕРЕЗЕНЬ

2 Нед. 1 Вел. Посту Гол. 5. УЄ 5 Літургія Василія Вел Ап Жид 11 24-26, 32-40 і 2:1-2 Єванг Івана 1:43-51.

8 Субота Задушна. Служба Заупокійна

9. Нед. 2 Вел. Посту Гол. 6. УЄ 6 Літ Василія Вел Ап. Жид 1:10-14 і 2:1-3. Ів 1.4-51.

15. Субота Задушна. Служба Заупокійна

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК

THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1958. ЧИСЛО (1057) 5

ДЕБАТИ В СЕНАТІ КАНАДИ НАД ЗАКОНАМИ СВОБОДИ РЕЛІГІЇ

Чи про свободу релігії в Канаді мають право вирішувати федеральні закони (всієї Канади), чи місцеві закони кожної провінції? Це питання було дискутоване в канадійському сенаті в Оттаві. Думки в цій справі були поділені. Сенатор Франсуа Пуліо, з католицької провінції Квебек, сказав, що справа свободи релігії належить до справ контролі провінційного уряду. Натомість сенатор Артур Ребок з провінції Онтаріо (у більшості протестантській) сказав, що Отці Конфедерації Канади ніколи не вважали, щоб релігія була під законами окремих провінцій

Сенатор С. Дж. Павер з Квебеку сказав: „Я певний, що населення Квебеку ніколи не прийме Британського Північно-Американського Акту, якщоб це мало означати, що мова й релігія не мали б належати до справ провінції

Між іншим, незабаром після того кардинал Леже в Монтреалі, Квебек, заявив, що світська влада не має права вмішуватися у справи Церкви, бо Церква здає звіт тільки перед Богом

Як відомо, у провінції Квебек навіть державні школи мають католицький характер, бо там загальна маса населення [illegible] католицька. І шкільна влада Квебеку вимагала [illegible], щоб діти секти „Свідки Єгови" навчалися католицької релігії, або їх викинуть зі школи. Суд Квебеку став по стороні католицьких вимог. Але Найвищий Суд Канади скасував вирок Квебекського суду, ставши на становищі, що всі релігії у всіх провінціях мають повну й однакову свободу своєї віри, зборів і проповідування

Сенатор Пуліо скритикував це рішення Найвищого Суду, і звідси почалася дискусія в сенаті

ПРОТИ ВМІШУВАННЯ ПАПИ У СПРАВИ ГРЕЦІЇ

Православна Богословська Школа Атенського університету вислала до Папи Пія XII листа з вимогою, щоб він більше не назначував свого т. зв. "Апостольського Екзарха для католиків візантійського обряду в Греції". Останній такий Екзарх, Єпископ Калавассі, 76-літній, умер у листопаді 1957 р.

У своєму листі до Папи грецькі богослови кажуть, що т. зв. „унія" становить найбільшу перешкоду для добросусідських взаємин між Православною і Католицькою Церквами. Крім того, існування греко-католицької групи в православній Греції розбиває єдність грецького народу. Цей лист був подиктований не духом релігійної нетолерантності, а навпаки — християнським бажанням: усунути все це, що викликає ворожнечу між народом і між Церквами. — Листа в імені факультету підписав декан Богословської Школи проф. Григорій Конідаріс.

КАТОЛИЦИЗМ МАЄ "СПЕЦІЯЛЬНИЙ ПРИВІЛЕЙ", ЗАЯВЛЯЄ ІТАЛІЙСЬКИЙ СУД

Конституційний Суд, найвищий суд Італії, заявив, що цей артикул карного кодексу Італії, в якому говориться, що шкоди заподіяні Католицькій Церкві будуть карані тяжче, ніж подібні шкоди заподіяні некатолицьким Церквам, дальше остається важним у судівництві Італії.

Трибунал Суду, крім того, додав до цього своє вияснення. А саме: цей артикул кодексу був вставлений у Лятеранський Договір з 1929 року, заключений між італійською державою і Ватиканом. Ватикан вставив цей артикул, щоб „обороняти католицизм", як „державну релігію" Італії

Упосліджения некатолицьких культів законами Італії цей Суд оправдує тим, [illegible] Католицька Церква має [illegible] положення, [illegible], з уваги на давню і безперервну традицію католицизму серед майже всього італійського народу

ВДАВАВ "ЄПИСКОПА"

Поліція в Брукліні, Н. Й. ЗДА, арештувала проповідника Люїса [illegible], який вдавав „єпископа" та „дикими практиками обманював бідних людей і винаживав їхні релігійні інстинкти. [illegible]

За 12 років він „заробив" собі таким чином 200 тисяч долярів

АРХИЄП. МАКАРІЙ НА ПОЛІТИЧНОМУ ОВИДІ

Після 2-річної перерви Архиєп. Макарій [illegible] мав і [illegible] ну розмову „на високій стопі" з урядом Британії щодо дальшої долі Кипру. Архиєп. Макарій дальше [illegible] за вигнанні в Греції

САЛЮТ УКРАЇНСЬКІЙ НАЦІЇ

В 40-ві роковини проголошення Української Державности (22-го січня 1918 року) у протоколах Конгресу ЗДА було записано, що 18 конгресменів і 11 сенаторів зголосили свої вислови з „салютом для української нації в 40-ві роковини проголошення її незалежности".

СЕНАТ КАНАДИ

Сенат Канади складається тепер з 77 лібералів, 16 консерватистів, [illegible] незалежних, 1 незалежного ліберала і шість місць ще необсаджені. Після нового року, 1958-го, назначено першого сенатора індіянського роду — Джима Гледстона з Алберти.

АТОМОВІ ВИБУХИ СПРИЧИНЮЮТЬ РАКА КОСТЕЙ, КАЖУТЬ ЛІКАРІ

У наслідок випробувань атомових бомб і взагалі виділювання атомової енергії під час її продукування в Зединених Державах Америки за останній рік недуга рака костей між дітьми збільшилася на 50 відсотків, а серед дорослих значно менше, — сказав відомий американський лікар д-р Шулер. Наукові досліди виявили, що зріст недуги рака костей спричинює атомова енергія, а головне серед дітей до 9-го року життя, і найбільше в тих околицях, де є центри продукції тієї енергії або вибухи атомових бомб. Радіоактивне проміння переноситься також посередньо — через пашу в молоко корів, а з нього — в людський організм

ПРОТЕСТАНТСЬКИЙ ІНСТИТУТ СТУДІЙ ПРАВОСЛАВІЯ

Єпископ Отто Дібелус, голова Євангелицької Церкви в Німеччині, недавно відкрив перший протестантський інститут, в якому будуть студіювати все, що відноситься до Православних Церков. Інститут відкритий при університеті в Мюнстері, утримує німецька установа Комітет для Східних Церков ЕКІД, а його директором є д-р Роберт Ступперич, уроджений в Росії німець, професор історії і знавець справ східної Европи

"ЩОБ НЕ КРИВДИТИ ДІТЕЙ ПСИХОЛОГІЧНО"

Хоч закон забороняє молоді до 16 років життя курити в публичних місцях, куріння серед шкільної дітвори у Вінніпегу поширюється масово серед хлопців і дівчат

Шкільна рада Вінніпегу звернулася до поліції, але поліція не може дати ради. Комендант поліції Р. Тефт сказав "Багато родичів не карають дітей, щоб не скривдити їх психологічно, чи щось, і це є початком лиха" — діти нічого не бояться, бо знають, що не будуть карані

В ЮГОСЛАВІЇ АРЕШТУВАЛИ ПРАВОСЛАВНОГО БОГОСЛОВА

Комуністичний режим Тіта 2 грудня м. р. арештував 56-річного д-ра Драгослава Станяковича — професора Православної Богословської Школи Білгородського університету. Його оскаржили в протикомуністичній діяльності

НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ ПІД СОВЕТАМИ

За советською статистикою, населення України під Советами в 1956 році становило 40 мільйонів 587 тисяч; в тому 39.3% міського населення і 60.7% сільського. Советська статистика каже, що в Україні під Советами 1926 року (отже без Західньої України) було населення 29 мільйонів 494 тисяч 800 душ

ДО УВАГИ УКРАЇНСЬКИМ РОДИЧАМ

Багато вже писалося в наших українських часописах, робилися заклики, щоб якоюсь чудодійною силою зберегти при наших церквах і виховних інституціях, та задержати українську молодь при своїй рідній мові. Після таких авторитетних закликів нашої преси, з'їздів чільних провідників, все ж таки впало оте маленьке „зернятко" на українську душу, і дало свій хоч і малий, але корисний плід до дальшого задержання молоді в вихованні національно-релігійного просвічення, у своїй релігії, культурі, традиції.

Не треба нашим українським родичам аж занадто бити на тривогу: „Рятуйте, бо вже загибаємо!" Бож кожний батько й мати між собою ставлять собі питання: А що буде з нашими церквами й українськими виховними інституціями, коли нас не стане? А де ж наша молодь, наші діти опиняться, коли нас не буде між ними?!

Взяти все це до уваги, то означало б сказати такими словами: Хліборобові цього року не треба сіяти, бож кажуть індіяни, що цього літа буде посуха, отже й так не вродить!

Але хоч і такі балачки про погоду бувають, то хлібороби ніколи цього не слухають. Бо коли рільник з надією сіятиме, то й з надією буде збирати. Часто буває так, що коли щось окремій людині видається страшним, то воно іноді буває добрим для загального добра; і це, що буває для однієї людини маленькою безвартістю, то, через Божу поміч і Його опіку, воно часто стає великою користю для всього загалу. Адже Господь створив людину не для сліпих інстинктів, як це є у тварин. Хоч людина не раз стає дуже ослаблена на тілі, але коли вона здорова духом, то цей дух бадьорить її тіло, перемагає всю тілесну неміч, і людина виходить дальше здоровою — такою самою, як була колись. Св. Письмо говорить, що „дух бадьорий, а тіло немічне..."

Про такий бадьорий дух у християнському розумінні постійно говорив наш Божественний Спаситель до Своїх Учеників, і навіть перед Своїми хресними стражданнями закликав їх: „Будьте бадьорі!" А за часів Своєї земної проповіді часто повторяв до тілесно слабих людей: „Дочко, бодрися, — віра твоя спасла тебе". Бадьорість, про яку Христос навчав, відноситься не лише до давніх часів і тодішнього народу Ні! Його Свята наука відноситься до всіх часів і до всіх народів.

І тому наші українські родини повинні собі взяти за гасло Христову науку про оту християнську бадьорість, а не ставати байдужими і безнадійними

Отже, під сучасну пору,серед збільшеного руху життєвих обставин, стоїть пекуче питання: Як дальше зберігати нашу молодь при нашій Церкві, мові, культурі, традиції? Це питання стоїть перед кожним свідомим українським батьком і матір'ю, в яких ще жевріє глибоко вдуші та Божа іскорка любови до всього свого рідного. І тому в них повстає жаль, вони оплакують кожну свою невдачу при спробах належно виховати своє молоде покодіння; так оплакують, немов отой жидівський народ, коли був вигнаний із свого рідного краю і перебував у Вавилонській неволі та оплакував недолю своєї батьківщини й народу так, що навіть не хотів співати своїх рідних пісень на чужій землі. „На ріках Вавилонських, там ми сиділи і плакали, згадуючи про Сіон. Заспівайте нам пісень сіонських! Як же нам співати пісню Господню на чужій землі?" (Ця пісня співається на Утрені в трьох неділях перед Вел. Постом).

Але ми, українці в Канаді, не є отими невільниками, що були колись жиди в Вавилонському полоні. Ми громадяни у своїй державі, — ми рівні з рівними, маємо право і доступ розвивати тут свою релігію, культуру, пісню, традицію. Ми спроможні у цій вільній нашій прибраній батьківщині під кожним оглядом здійснювати свою можливість як релігійно, так і національно, — розвивати великі ідеали своїх предків

Добре зрозуміли ці ідеали наші перші українські поселенці - піонери, що, не зважаючи на всілякі матеріяльні, кризово-економічні труднощі, доробилися того, хто на що був спроможний, і передали свою доброблену спадщину своїм поколінням. Вони зорганізували й відродили Церкву свого народу; ту Церкву, яка ще й сьогодні поневолена на рідних землях. Вони позасновували свої Інститути, в яких повиховували своїх нащадків синів і дочок для добра нашого народу

І все це свідчить про той б а д ь о р и й д у х наших поселенців, як людей великої самопосвяти і піонерів в е л и к о г о духа. Вони духово не заломлювалися навіть тоді, коли ця країна була ще їм у початках чужою під кожним оглядом; коли навіть серед них ще не було повного національного й релігійного освідомлення. Які були початки українства в Канаді? Про це говорить історія українців у Канаді. Оті трудолюбиві „сини землі" і самі ще не всі знали слова „українець", і всякі супротивні сили намагалися перешкодити цій свідомості, вживалися лише назви „рутеніен", „ґалишен", „остріен", „рашин" і т. д Була завзята боротьба в літературі й пресі, поки українці вибороли своє право, щодо своєї приналежности; а це коштувало їх багато невтомної праці, здоров'я і коштів. А все ж таки вони поконали всілякі фальшування, і напешті голосно сказали: „Ми сини України"

Вже вийшла з друку III-тя книга

"В ОБОРОНІ ВІРИ"

видання Українського Православного Братства Св. Володомира в Торонті, Онт.

У книзі є праці таких авторів: Архиєпископа Михаїла, проф. І. Власовського, проф. В. Іваниса, проф. С. Килимника, богослова О. Воронина, інж. В. Пастернака, п. Т. Хохітви, та подані матеріяли з життя Українських Православних Церков у світі.

Книга надрукована на доброму папері, розмір — вісімка, стор. 154.

Ціна: 1 дол з пересилкою.

Замовлення прохаємо посилати по адресі:

Ukrainian Orthodox Brotherhood of St. Vladimir
404 Bahhurst St., Toronto, Canada.

Дякувати Богові все пройшло й проминуло, прийшли кращі часи як з матеріяльної сторони, так і з моральної. Деяке підсилення прийшло й з боку нової іміграції, яка бодай на пятдесят відсотків влилася в життя своїх братів-попередників, щоб і тут, серед інших етнічних груп і обставин не затратити своєї віри, культури й традиції своїх батьків. Бо наш народ добре знає, що затративши все своє рідне, він тим самим затратив би і свою душу. Але через оту бадьорість та ідейність не лише провідних одиниць, але й наших робітників, рільників, отих „синів землі", про яких згадує бл. п. Ілія Киріяк у своїм творі, і опіку над нашим народом, що Милосердний Господь подав нашим провідникам і, дякуючи священикам, професорам, студентам, промисловцям і т. д. отой б а д ь о р и й д у х не вгасає. Вони все, що тільки могли, зробили для загального добра нашої української справи.

Взявши все це до уваги, кожний батько й мати повинні стати на той твердий фундамент і йти тим напрямком, який дали нам наші попередники, і бути тим, ким були ваші родичі, які приїхали, як вигнанці з Батьківщини, шукати щастя-долі для своїх дітей. Вони не мали тієї нагоди здобути життєві засоби так, як кожний з нас може мати тепер Вони також не мали потреби бити в дзвін тривоги, як це роблять тепер наші українські родини, що вже, мовляв „з наших дітей не буде українців", бо настали новомодні часи; давнє є вже „перестаріле", українською мовою говорять лише самі старші"

„Наша молодь встидається говорити тою мовою, якою говоримо ми," і т. д. Отже такі часті балачки серед родичів не є небудуючі, бо тут саме найбільша вина їх самих у відношенні до своїх дітей Чи вони коли застановлялися над домашнім вихованням їх? „Адже своя хата, своя й правда", — треба з дому починати! І коли б та дитина одержала т е початкове освідомлення зо сторони своїх родичів, — про Церкву свою, мову звичаї, то певно не було б того нарікання одних на других. Але ніколи пташенятко не буде щебетати голосом якоїсь звірини; воно щебече на такий самий лад, як щебетала його мама-пташка. Оцей приклад з пташиного світу хай послужить цим родинам, які не навчають своїх дітей своєї матірньої мови.

Щоб не затратити душі своєї дитини, за яку колись прийдеться родичам тяжко відповідати, то нехай родичі заздалегідь зроблять собі таку постанову: родичі найперше повинні звернути увагу на свій дім! Самі родичі в першу чергу мусять дати приклад своїм дітям, щоб вони з Богом жили. Сказав Христос: „Без Мене нічого чинити не можете ви" (Ів. 15:5.). Справді, коли батько або мати живуть без Бога, то вони не можуть навчити і своїх дітей Христової науки. А коли вони не навчають добре і не остерігають перед злом, то тим самим псують своїх дітей. Вони одночасно і грішать перед Господом Богом, бо діти — дар Божий, даний родичам. Св. Ап. Павло сильно це напоминає родичам і навіть дає пересторогу тим, хто не навчає про Бога: „А батьки — не дратуйте дітей своїх, а вирощуйте їх в освіті й остереженні Божому". (Єф. 6. 4.). За словами Св. Ап. Павла, батько й мати є основними учителями Домашньої Церкви.

Другий обовязок родичів — це кожного разу приводити до церкви своїх дітей. У дитини таке миле почування до Служби Божої, до тих ангельських співів, що родичам це навіть на думку не може прийти! Там душевний спокій, там тишина. Читання Св. Євангелії, духовна наука Священика, а той прегарний обряд самої дії Богослужения! І коли родичі зо своїми дітьми приходять на такі Богослуження, то певно що вони привикають і зживаються з церковним життям, а тоді в них самих ще більше поглиблюється релігійне почування. Бо та дитина, яка ходить до церкви, прийшовши додому, розказує мамі або бабусі все те, що вона бачила й чула, складає ніжно свої рученята та тихо молиться в куточку, бо вона навчилася в церкві. Вона почула й науку, щоб діти були послушні своїм родичам, а того вона ніколи не почула б на вулиці, або не вичитала б у „комиксах", чи інших новомодних картинах, яких тепер дуже багато.

Третім обовязком наших родин є те, що вони повинні приводити своїх дітей до Недільної і Рідної шкіл. Там діти навчаються по-православному хреститися, молитов, Катехизиса, Ст. і Нового Заповіту, а того ж у державних школах не навчають. У Рідній Школі діти навчаються своєї літературної материнської мови, своєї пісні, історії, культури й мистецтва. Вони там навчаються того, що їм тоді було б осягнути у своїм навіть домашнім оточенні Хоч є й такі, які багато зроблять добра для своїх дітей тоді, коли вони їх приведуть вже підготованими до Рідної і Недільної Школи

Допоміжним засобом для задержання і виховання в Канаді нашої молоді є також літні оселі, і родичам це треба взяти до уваги Коли не можливо вислати вліті до Колегії Св. Андрея своїх дітей, то повинні послати їх на вакаційні курси до літніх осель. Де таких осель ще немає, там повинні їх зорганізувати і заснувати навіть по Округах своїх парафій. Або де є більша парафія, то повинні також увести їх у життя для розвитку й виховання своєї молоді. Вже показала практика, що такі літні оселі, в яких відбуваються українські курси, роблять свій вплив на дітей. А родичі, коли чують такі заклики про літні курси, не повинні бути байдужі до цієї справи, а заохотити своїх дітей, і прислати на такі курси чи в Колеґію, чи в літні оселі, коли вони є в даній місцевості. Замість того щоб брати дітей і вести кудись на так звані „гут тайм голидей", що не раз кінчаються великою невдачею, а то й просто затратою часу і витратою матеріяльних засобів, краще прислати їх до літньої оселі, і це буде велика користь для вашої дитини, яка після цього тішитиметься перед своїми родичами успіхами з літньої оселі. А родичам буде велика радість з того, що дитина щось скористала.

Бо там навчилася не лише говорити по-українськи, але навчилася також писати й читати, українознавства, релігії, пісень церковних і народніх. А ще й привчилася дисципліни, — кожна пора дня була використана для вашої дитини.

Коли б наші українські родини серйозно застановилися над тим, та почали не на словах, а на ділі виконувати цей обовязок по відношенні до дітей, то певно що нас, українців, скріпило б це сильно на дусі І не було б зайвих балачок про те: а чи наші діти будуть такими, як ми є, або були наші батьки? Кожний батько й мати повинні мати отого бадьорого духа, і його треба передати своїм нащадкам — синам і донькам. Бо тільки тоді ми врятуємо нашу всезагальну справу, коли врятуємо нашу молодь, — що вона залишиться при тій Церкві, до якої ви ходили, при тій мові, якою ви говорили, при тій пісні, яку ви співали Отже будучність нашої справи буде залежати таки від нас самих! — Бо кажуть же: "як постелишся, так і будеш спати".

Але кожний батько й мати повинні зробити так, щоб не соромилися їхні нащадки оспівувати своїх батьків, як співають нашому Кобзареві Т. Г Шевченкові: "Будеш, батьку, панувати, поки живуть люди, поки з неба сонце сяє тебе не забудем"

о. П. Блажук.

НОВА КНИЖКА!

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

by Savella Stechishin

Вже вийшла з друку куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку.

Крім самих приписів, книжка подає докладні описи Великодніх і Різдвяних звичаїв українського народу.

Ціна $5.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory, Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

ХРИСТИЯНИ В ІЗРАЇЛІ

Д-р Хаїм Варді, радник Департаменту християнських справ Міністерства віроісповідань, сказав, що в Ізраїлі тепер нараховується коло 400 християнських місій; 200 з них займаються не тільки проповідуванням християнства, але й медичною та соціяльною працею. Він заявив, що уряд не буде обмежувати місіонерської діяльности християнських місій і не заборонятиме організувати нові місії.

Стан релігій у числах в Ізраїлі він подає такий: усіх християн там 45,000, а в тому. 24,000 римо-католиків, 15,000 православних греків, 2,500 православних росіян, сирійців і вірмен, 1,500 протестантів, 1,000 коптів, 1,000 арабів-епископалів, що в складі Англіканської Церкви.

Крім 45,000 х р и с т и я н, є там ще 150,000 мусулман (магометан). А вся решта населення, 2,000,000 — жидівської релігії.

Д-р Варді ствердив, що хоч християнські місіонери декого з жидів навернули на християнство, то все ж таки „здається, що тих місіонерів більше, ніж навернених". Крім того, тут число місіонерів видається незвичайно високим в порівнянні з малим числом християн Одначе ми вдячні тим місіонерам за їхню освітню й лікарську допомогу, яку вони нам дали, і ми переконані, що коли дозволяємо їм тут працювати, то цим підтримуємо ідею релігійної свободи".

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ КНИЖКИ?

ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, — Прот. С. В. Савчук.
Ціна .... 25 центів.

ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ, — Прот. С. В. Савчук.
Ціна .... 50 центів.

Хто замовить обидві книжечки разом, отримає їх за 65 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

МАСАКРА В САКІ СІДІ ЮСЕФ

Тунісія, бувша французька колонія, недавно добилася від Франції незалежности, але під умовою, що 20 тисяч французького війська буде залишатися в Тунісії ще 20 років.

З Тунісією межує французька колонія Альжир, що вже кілька років кривавиться в боях з Францією за своє визволення. В першій половині лютого французькі літаки збомбили село Сакі Сіді Юсеф у Тунісії, поблизу кордону з Альжирією. Було вбито близько 90 осіб, у тому жінок і дітей. Уряд Франції каже, що в цьому тунісійському селі були альжирські повстанці.

Тунісія зірвала з Францією дипломатичні звязки, передала справу в ОН і вимагає, щоб французьке військо вийшло з її території.

У всій країні відбулися бурхливі демонстрації проти Франції.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ?

Кожний православний українець повинен мати Історію Української Православної Церкви.

Такою Історією є "НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ", написаний Проф. І. Власовським і виданий Українською Православною Церквою в Злучених Державах Америки.

Цієї Історії вийшли досі два томи, охопивши період часу від початків Християнства на Україні по кінець XVII віку, тобто до часу підпорядкування Української Православної Церкви московському Патріярхові. — Третій том, від XVIII віку до наших часів, друкується.

"Нарис Історії Української Православної Церкви" перекладається також на англійську мову, й досі вже вийшов з друку том І.

Ціни такі:

Перші два томи в українській мові, в мякій оправі, з гарною мистецькою обкладинкою, 700 сторін друку, з пересилкою $12.00.

Ті самі томи в твердій оправі з пересилкою — $15.00.

Том І. в англійській мові, в мякій оправі, з пересилкою — $6.00.

У твердій оправі, з пересилкою — $7.50.

Замовлення й гроші надсилати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

АМЕРИКАНІЗМ І РЕЛІГІЯ

(300-ліття Свободи Релігії в ЗДА)

Під час минулорічних святкувань свого національного свята Свободи Релігії в ЗДА Церкви різних релігій зробили зусилля зайняти якесь своє відношення до питання „американізму й релігії". І може не так Церкви, як такі, а визначні постаті з середовища тих Церков давали вислови свого власного розуміння цього питання, що повязане з явищем „американізму" релігії і релігії в „американізмі".

До цікавих проявів „американізму" належить, між іншим, факт, що один з католицьких університетів у ЗДА, в Нотр Дейм, широко відкрив свої двері для представників науки і богословів різних релігій, щоб на конференції обмінятися думками про відношення між американізмом і релігією. Дехто вважає, що найбільш ревеляційним на цій конференції був виступ ученого соціолога д-ра Вила Герберта (жида). І в мурах католицького університету в Нотр Дейм пролунала була думка д-ра В. Герберта, що типовий американець до релігії відноситься серйозно, але сам він не вірить у Бога. Поняття „релігія" у нього утотожнюється з ідеалами демократії і матеріяльного добробуту, але така „релігія" по суті не є релігією, тому що тут немає віри в існування Бога. Демократизм американця виростає не з релігійних основ, а з традиційного виховання й життевого досвіду — що він, демократизм, є конечним для добра одиниці й загалу. Отже в нього не демократизм завдячує своє існування релігії, а навпаки — завдяки демократизмові американця існує релігійна толеранція.

Зовсім протилежний погляд висловив інший світський голос, — не на згаданій конференції, а на ширшому форумі, — це Едгар Гувер — шеф американського Еф Бі Ай (політичної розвідки). Він сказав, що в ЗДА загально існує віра в Бога, і тільки дякуючи цій релігійності існує американський демократизм. „Моральні й релігійні засади — це найкращий засіб спинити комунізм у його поході за підбиття світу", каже він. "Я переконаний, що нашою найкращою обороною проти комуністичного заговору є віра в Найвищу Істоту, палке прагнення волі і справедливости для всіх, і віра в Богом дані права одиницям. Облудне комуністичне гасло „мир на землі" є найбільшим глумом нашої доби. Тепер у країнах червоної тиранії духова іскра притоптана насильством, але не погашена, отже вона не дає спокою гнобителям"

Визначний католик д-р Дж. Г. Геєс з Ню Йорку, відомий історик і бувший американський амбасадор в Еспанії, з точки погляду „американізму" зайняв таке критичне становище щодо Католицької Церкви в ЗДА:

—Римо-католики мають нахил „інтелектуально відступати" в „ґетто", і таким чином ми не маємо змоги давати свого вкладу світові. „Розуміється, з-поміж нас виходять адвокати, лікарі, підприємці й політики — коротко кажучи, професіонали, що шукають матеріяльного дорібку... але з-поміж нас не виходять дослідники, мистці, науковці — оті творці цивілізації і культури, і ми (католики) маємо їх жалюгідно мале число". Він сказав, що в ЗДА католики „не дають ніякого культурного вкладу, так як це роблять протестанти й жиди". Він сказав також, що релігійна нетолеранція і фанатизм керують тими католиками, „які є сліпі, отже не бачать чесности й толеранції некатолицьких колегій та університетів, а бачать там тільки гнізда браку добра та... зла світськости... Такі виховники спричиняють відокремлення католиків, мов хворих, не тільки від осередків науки, але й від науки взагалі... їхнє відношення спричинюється до зросту упередження проти католиків у ЗДА".

З черги, голос Православної Церкви в ЗДА, що в юрисдикції Царгородського Патріярха; її орган „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі (листопад 1957 р.) говорить про „програму американізації всієї Православної Церкви (в ЗДА), яка (американізація) конче потрібна в такій поступовій країні, якою є злучені держави Америки". Звичайно, у звязку з цим, Патріярший Екзарх цієї Церкви на всьому американському континенті, Архиепископ Михаїл у Ню Йорку, у своїм Різдвяним Посланні 1957 р. п. н. „Сателіти Христа", підкреслює: „У наших часах відповідальність і значення Церков є багато більші, як колись були. Сьогодні Церкви й релігії мусять зробити деяку переоцінку своєї діяльности — в світлі того, що було й того, що гряде"

Вище наведено ряд голосів, що відносяться до питання „американізму й релігії". Цих голосів, звичайно, було далеко більше. Всі вони були висказані 1957 року, коли американці відзначали своє свято Свободи Релігії. Очевидно, не місце тут подрібно розглядати всі ці голоси, щоб дати їм власну оцінку. Вони тут подані тільки як інформативні приклади різних відношень до питання „американізму й релігії"

Друге цікаве явище — це підхід до цього свята майже виключно з точки зору сучасности, а не з погляду минулого, і тут воно також має на собі печать американізму: дивитися сучасними очима на теперішне й майбутнє, не на минуле.

Правда, минулого тут не можна поминути принаймні щодо дати роковин. І так на ювілейних поштових марках бачимо напис: **"Свобода Релігії. 1657-1957"**. Так само президент Айзенгавер сказав, що триста років тому (1657) утікачі з Британії втекли на територію сучасного ЗДА, щоб знайти собі тут релігійну свободу. Одначе ні ювілейна поштова марка, ні Айзенгавер не сказали, що ці британські втікачі — то були протестанти, які втекли від релігійного переслідування з боку католицької Святої Інквізиції в тодішній Британії. Цього питання уникали.

Одначе трудно було уникнути такого питання: Чи ці католицькі сили від релігійного переслідування яких 300 літ тому втекла з Британії група свободолюбних протестантів до ЗДА, неназдогнали їх в Америці? Певно, Інквізиція не наздогнала... її в ЗДА не було й немає. Але є там натомість Католицька Акція, і вона словом і ділом ширить свій фанатизм, нетолеранцію, ідею релігійної нетерпимости ... морального релігійного переслідування, — що видно з думки згаданого тут визначного католика Дж. Геєса. І певно, що небезпеки поліційного католицького переслідування з боку фанатичних католицьких чинників у ЗДА нема, по-перше, тому, що католики там у значній меншості, і Католицька Акція не має уряду ЗДА в своїх руках. Та поминаючи провідників, це ще питання, чи загал американських католиків (власне американських) захотів би підтримувати якусь модерну католицьку інквізицію проти своїх співгромадян некатоликів.

Отож, свято Свободи Релігії було відірване від конкретного історичного джерела, з якого воно повстало — не підкреслювано, що це 300-ті роковини з часу, коли група британських протестантів утекла від переслідування з боку католицької Святої Інквізиції — від її релігійного переслідування, очорнювання, судів, тортур і масових смертних екзекуцій.

Память про цей історичний факт перемінилася просто в ідею свободи релігії взагалі, і під таким гаслом це свято 1957 р. в ЗДА відбувалося. Громадяни всіх релігій і віроісповідань дали свій вислів прагненню свободи релігії. І це гасло підтримав також загал католиків в ЗДА. Чи ж мали фанатичні чинники між проводом Католицької Церкви в ЗДА стати проти свободи релігії, як ненависного їм „церковного демократизму", і стримувати загал католиків від гасла свободи релігії? Зовсім ні! Провідні католицькі фанатики завжди готові підтримати гасло „свободи релігії" (принаймні свободи хоч би тільки для себе) там, де самі цієї свободи не можуть відібрати, бо не мають сили — не мають у своїх руках світської влади.

Ще одна особливість цього минулорічного свята — це те, що американці хоч і голосили свободу релігії, одначе принципово стримувалися від вказування на всі факти переслідування релігії у світі: переслідування всіх без винятку релігій і Церков у країнах комуністичної тиранії, і разом переслідування Православної і Греко-Католицької Церков також з боку Римо-Католицької Церкви в Польщі, Єпископат якої купив собі привілеї ціною офіційного проголошення співпраці з комуністичним режимом цієї країни; не згадано про урядово-католицьке переслідування протестантів у сучасній Еспанії, Болівії, частково в Італії і т. д.

І тут може хоч трохи ратували ситуацію такі виняткові офіційні особи, що вказували вже хоч на один з тих чинників, що є ворогами свободи релігії, а це — на комунізм, та й то не названо їхніми іменами тих країн і їх комуністичних режимів, що діють проти свободи релігії. Промовчування — "толеранція" випливає з сучасної міжнародньої американської політики — „коєкзистенції" (співжиття) навіть з цими країнами, де переслідується релігія. І це також одна з ознак підходу до питання „американізм і релігія" в ЗДА.

С. Тарнавський.

КОШТИ ВИБОРІВ — 10 МІЛЬЙОНІВ

Вибори до федерального парляменту Канади, що відбудуться 31-го березня ц. р. коштуватимуть 10 мільйонів долярів. Вибори 10-го червня 1957 року коштували тільки несповна 7 мільйонів долярів.

З ТАЄМНИЦЬ ЄГОВІЗМУ

Багато є таких рухів у світі, про які загально думають, що маємо діло з "релігією", а часом і ніби релігією „трохи наближеною до Християнства", а в дійсності це — політичний рух, що тактично замаскований "релігією". І ми християни, щиро сперечаємося з тим рухом з виключно теологічного становища, не помічаючи тут затаєної політики. А в той час найвищі провідники цього руху нишком, як кажуть, „сміються собі в кулак" і думають: Ми й самі знаємо, що справа тут не так у релігії, як у політиці, і в свої "релігійні" аргументи ми самі не віримо; вони існують тільки для наших противників, — щоб всю їхню увагу зосередити виключно на теологічних дискусіях з нами, і так відвернути їх від можливости побачити нашу політичну роботу під маскою „релігії".

Чи до таких рухів належить єговізм („Свідки Єгови") — читач може сам собі виробити власну опінію на основі ідеології, мети й тактики єговізму, що коротенько подаємо в цій статті. Розуміється, було б помилковим думання, що загал, навіть рядові члени єговістів, належно знають ідеологію і мету єговізму. Неєговісти ж не втаємничені в способи ширення єговізму. Власне про ці способи, що вироблені й прийняті проводом єговістів, буде тут мова, очевидно, в якнайкоротшій формі.

Єговісти витворили свій власний спосіб ширення своєї науки поміж людьми. Цей спосіб поділений на сім ступенів, і його майже всі їхні визнавці тримаються. Вони такі:

Перший ступень: Дати людині в руки свої книжки і видання. Щоб це осягнути, їм дозволено вживати кожного способу. Це їм удається завдяки кільком причинам. Одна із головних причин — це факт, що дуже велика скількість християн мало знає та читає Св. Письмо; по-друге, дуже багато християн мало знають історію своєї Церкви, свої релігійні звичаї й науку Віри перших Отців Церкви. Отже єговісти використовують їх готовість купувати релігійну літературу та їхні Біблії. А тому що вони репрезентують собою певну „віру", то несвідомі вважають, що гріш однаково пішов „на добру" ціль, на „релігію".

Другий ступень: Це ревізита єговістського аґітатора, тобто його другі відвідини, — щоб заохотити покупця єговістської книжки студіювати цю їх „віру". Під час другої-візити робляться такі зауваги, що мали б людину заохотити до читання і навіть глибших студій. Зроблені зауваги мають бути такі серйозні, щоб змогли загострити апетит до читання єговістських книжок і преси. Коли покупець книжок виявить до них зацікавлення, то його імя записується на постійні відвідини, — принаймні раз на місяць.

Третій ступень: Відвідуючи особу намовляється, щоб згодилася на однотижневі студії з продавцем єговістських книжок. Ці студії називають „Домашніми студіями Св. Письма", хоча ці студії майже не мають нічого спільного з Св. Письмом, бо тут найбільше говориться про інструкції, дані з головного єговістського центру в Брукленді, З.Д.А.

Почерез ці три ступені робиться першу спробу індоктринації єговістської справи.

Тут мають знищитися звязки одиниці з попередньою вірою, і засіваються в неї нові ідеї. Таку людину єговісти називають „людиною доброї волі". Йому накопичено стільки різних видань, які лиш можливо було накопичити, і вже передплачені журнали „Евийк" та „Вочтавер". Це, йому сказано, є наш біблійний курс. А незабаром „студії" вже відбуваються по два, а навіть по три рази на тиждень.

Значення тих ревізит не тільки в тому, що приєднується нового члена, а й у тому, що вони роблять тих, хто відвідує доми, сильнішими й здібнішими єговістами. Вони набирають практики та скріплюються в переконанні, що роблять велику роботу та для великої справи. Це привязує їх сильно до їхньої організації і центра.

Четвертий ступень: Тут втягається учня до ширших студій, — до місця їхніх сходин. Більші міста бувають поділені на зони, отже учень входить до студій своєї зони. Тут їхня програма вже ясно відкривається, і вже говориться про великі успіхи, про велику працю. Коли по домах студії трималися були ще ближче Святого Письма, то ширші студії стали вже більш організаційною справою.

Тут людину переконують, що світ незабаром прийде до свого кінця й все, буде знищене, і вже видно "знаки" цього кінця. Дальші студії Св. Письма продовжуються, але вони заплановані, виміряні і проваджені так, що тільки 6. 1/2", ідей та матеріялу взято із Св. Письма, а вся решта — з їхньої власної програми і жаргону. Головною цілью цих ширших студій є знищити все індивідуальне думання одиниці, а замінити його масовим думанням, тобто стадною психікою і св. поглядом.

Пятий ступень: Має на меті запровадити учня до ще ширшого місця сходин, тобто до їхньої залі, яку називають „Кингдом Гал". Тут кладуть дуже велику увагу на "людей доброї волі", і ніби аж розпадаються за ними. З ними поводяться так, неначе б вони були довго згубленими їхніми приятелями, які врешті таки добилися до свого дому. Їм говорять, що вони є "незнайомими при воротах", та що кожен з них може стати одним із багатьох „свідків Єгови", якщо погодиться вийти поміж інших людей та навчати їх того, чого решта єговістів навчилися, тобто — що на них вложено обовязок проповідувати.

Упродовж усіх цих ступенів аґітації майже нічого не навчають про Ісуса Христа, що Він є нашим Спасителем. „Людям доброї волі" сказано, що вже як вони будуть при „Місті Захиту", то вони там знайдуть собі спасіння, бо мовляв, "Свідки Єгови" — це "Божа організація". Цим самим аґітатори хочуть затерти всякий звязок людини з Ісусом Христом, і все сильніше звязати людину з їхнім єговістським центром. Й так „люди доброї волі" переключаються на цілком новий спосіб думання. Церкви та інші організації, кажуть вони, походять від диявола, „і вони незабаром будуть знищені. Натомість єговісти є в ласці Божій", бо вони належать до „Божої організації".

У них сильно вкорінюють думку, що всі інші, поза ними, є "назовні", а тільки вони знаходяться "внутрі". Цим самим їх сильно зцементовується в одну групу, і тому вони стають такими ненависними до всіх других. На їх думку, спасіння не приходить їм від Спасителя; але від того, що вони належать до тієї організації.

Шостий ступень: Він має завдання переконати „людей доброї волі", що всі розпорядження своєї верхівки треба добре й вірно виконувати. Тут вони вже дістають інструкції щодо способів і методики ведення своєї праці для своєї організації: як вони мають продавати книжки, збирати фонд; як мають подавати свої звіти до організації, за все інше, що потрібне для доброго єговіста. Тут вони озброєні до бою проти всіх, що є „назовні". І тут майже нема згадки про молитви, чи про працю для Бога, чи Ісуса Христа — нашого Господа, а все те озброєння існує виключно для їхньої мети — їхньої організації. Вони мають знати, як мають поводитися і працювати для „Вач Тавер Інкорпорийшон" у Брукленді, Ню Джорзі.

Сьомий ступень: — Це "хрещення". Коли ця „людина доброї волі" ходила вірно на всі їхні сходини, сліпо й добре виконувала всі накази й працю, то на 7-му ступені вже прийшов час символізувати їхню посвяту почерез занурення в воду — ніби „хрещення". Це „хрещення" буває на великих сходинах, чи на конвенціях. У своїй істоті воно не має нічого спільного з нашим християнських Хрещенням, а повязане з уведенням до Вавилонських містерій. Це зовнішній знак їхнього уведення в „Божу організацію", або „Міста Захисту". По цім ритуалі член стає добрим виконавцем справи єговізму — добрим "Паблишером".

Ось такий, за короткою формою його представлення, їх спосіб ширення своєї програми і привернення до себе все нових членів.

о. Т. Ковалишин.

ЗАПОВІДЬ БОЖА НА ЛІЦЕНЗІЯХ

Уряд стейту Орегон, ЗДА, рішив друкувати на ліцензіях для шоферів (драйверів) заповідь „Не вбивай!"

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

ІВАН РОЩУК

Коли при кінці першої світової війни сусіди-вороги знову поневолили всю Україну, Івась Рощук виїхав з родичами на еміграцію. Вони дісталися у Францію. Івасів батько був вояком української армії. Він був тяжко ранений, отже довго хворував, і незабаром помер.

Івасева мати осталася вдовою. Тяжко вона мусіла працювати в одного мільйонера, щоб заробити на хліб щоденний й утримати свого сина в школі. Її мрією було дати Івасеві університетську освіту. Але мрією Івася було стати вояком. Мати завжди розповідала йому про його покійного батька, — який він був і за що воював. А Івась сказав матері:

„Коли я виросту, то буду генералом!"

Мати каже:

„Твій батько був звичайним вояком. Ми люди з бідної родини. Ніхто ніколи не повірив би, щоб з родини Рощуків був генерал. Це дуже високий чин!"

„А я хочу бути генералом!" уперто говорив Івась. „Я думаю, що якби тато жили, то дуже раділи б, якби я був генералом".

Івасева мати дрижала зо страху на саму думку, що Івась може колись піти на війну, — хай і не генералом, а звичайним вояком, або хоч би й підстаршиною. Вона через війну втратила свого чоловіка й батька своєї єдиної дитини. Тепер вона ніяк не могла б погодитись з думкою, щоб її син пішов на війну, і згинув, або був тяжко покалічений. Або вбивав чи калічив синів інших матерів. Але вона не хотіла говорити цього Івасеві. Вона ж знала, що коли прийдеться воювати за визволення батьківщини, то хоч і жаль їй буде сина, але вона не буде відмовляти його від виконання цього великого обовязку.

Івась і справді був немов родовитий вояк. Зростав він с и л ь н и й, меткий, бистрий і лицарський. Як кажуть: викапаний батько.

Час ішов. Мати, як звичайно, важко працювала. Пішовши в народню школу, він почав трохи допомагати бідній матері, — по домах Парижу розносив щоденну газету „Парі Суар" („Вечірній Париж"). І всі свої мізерні заробітки віддавав матері.

Згодом він поступив у військову школу і там, за свої успіхи в науці, дістав стипендію фундації імені маршала Фоша. З цих грошей, що він діставав на свої особисті видатки, частину віддавав матері, щоб вона хоч трохи менше працювала. А вона вже була така збідована холодом, голодом і важкою працею, що стала подібна на столітню бабусю. Тільки при зустрічі з сином її погаслі очі раптом спалахували вогниками любови, радости й надії на Бога, — що її син уже не буде так бідувати, як вона бідує. І може він буде славний, — про нього будуть всі говорити й писати в газетах. Такі були мрії бідної матері. Всі сили свої, все життя своє вона дала з себе своєму одинакові — Івасеві. І ось бачить його тепер таким хорошим, сильним, розумним і в блискучій формі старшинської школи.

Несподівано вибухла друга світова війна. Поручника Івана Рощука включили в танкові частини в центрі оборонної лінії Мажіно. Коли великі сили німців, немов стальове море, обійшли збоку лінію Мажіно й несподівано напали на французьких оборонців з-заду, оборона стала безнадійною. Командуючий цією танковою частиною, в якій був поручник Іван Рощук, генерал Бурже, дав наказ здатися німцям у полон, щоб даремно не проливати крови. Німецько-гітлерівські частини окружили їх зо всіх сторін. Іван Рощук в душі не міг погодитися з думкою здаватися. Це не було в його натурі. Однак був наказ здаватись, і наказ мусить в и к о н а т и справжній вояк.

Але поручник Іван Рощук рішився скоро. Він умить став наструнко перед генералом і попросив його дозволу прорватися крізь залізний перстень німецького окруження. Сивий генерал суворо й пильно глянув у очі молодому бравому поручникові, і його лице на мить прояснило ніжністю, любовю.

„Ан аван (Вперед)!" сказав він коротко й твердо. І додав, що він сам приєднається до частини поручника Рощука, однак командувати сам не зможе (він був важко ранений).

Пор. Рощук дав наказ. Рушили танки на танки, мов залізні звірі. Загриміли гарматки, хмари куряви, град заліза й хвилі вогню заслонили світ, і значили собою слід, кудою пробивався пор. Рощук крізь велетенський залізний обруч німецьких танків, що дихали смертельним вогнем і залізом.

Пробився поручник Рощук з своєю частиною крізь німецьке окруження, і так врятував більшість своїх вояків та раненого генерала Бурже. І сам був кілька разів поранений та знеможений. Однак по-геройськи пробивався крізь залляту німецькими військами Францію, і так дістався в Африку, де зустрілися з сильною військовою допомогою канадців, американців і англійців.

Імя поручника Рощука було на устах усіх французьких вояків. Їх дуже дивувала його відвага, й меткість, самопосвята й самоопанування. Але так само дивувало їх його чужинецьке прізвище: „Рощук".

Пор. Рощук дістав високі воєнні відзначення. А при тому ген. Бурже, дякуючи йому за врятування йому життя, сказав:

„Пане поручнику! Штаб нашої армії напевно має на вас надії, як на нашу майбутню військову зірку. Я думаю, що дорога в генерали вам близька і відкрита. Але... Пробачте мені... Я вам не ворог, поручнику... Але, я думаю, що вам треба було б змінити своє чужинецьке прізвище на французьке. Ви могли б наприклад, прізвище „Рощук" змінити на „Рош", це звучало б по-французьки, і легче було б французам його вимовляти".

„Ні, пане генерале!" спокійно, але рішуче відповів поручник. „Рощук" — це моє родове прізвище. Воно для мене священне. Якщо б я його змінив, то тим самим знищив би за собою довгі сотні років історії мого роду, перестав би бути собою. Став би сам собі чужим. Я вам вдячний за ту честь, яку ви мені хочете виявити надією на генеральський чин. Однак свого прізвища я не проміняю навіть на королівський титул".

Генерал на мить знову заглянув йому глибоко в очі, як це було на лінії Мажіно, а потім обняв його й ніжно, мов сина, поцілував його в чоло.

„Сину!" сказав він зворушено. „Я сподівався цього по вас. І скажу вам щиро: коли б я не називався Бурже, то хотів би мати прізвище „Рощук".

І. Воїн.

ПРАВОСЛАВНІ УКРАЇНЦІ НА ЗАХОДІ ПОЛЬЩІ

Відколи в Польщі комуністичний режим В. Гомулки з тактичних причин трохи дозволив на „відлигу", в листах за кордон люди висловлюються відносно свобідніше. З них можна дечого довідатися про церковне життя.

Наприклад, у приватних листах з міста Торуня пишуть, що православні українці мають свою парафію, але з деякого часу не мають священика. Обслуговує їх душпастир з іншої місцевости.

Люди працюють там дуже тяжко, — звичайно по 10-12 годин на добу, і середньо заробляють 900-1,000 золотих місячно (вартість 4 пар жіночих найлонових панчіх). У Торуні священикові призначили 800 злотих на місяць. Ці гроші складають вірні, що оподаткувалися на ту ціль. Крім того, вони винаймають священикові помешкання і окремо платять за треби — Хрещення, Вінчання і т. д.

Загал православних всіма силами старається триматись традиційного церковного календаря, але, як видно з листів, наказ „згори" силує їх до латинського календаря, і вони цього року святкували за новим стилем. При церквах, напр. у Познані, цьогорічні Різдвяні картки (на дуже дешевому папері) були випущені тільки в російській мові.

Дарунки на День Матері

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пасітр", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50
Ukrainian Traditional Cookery — by Savella Stechishin. Куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку. Ціна одного примірника	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:	Ціна:
4¼x5½ цалів	5 центів
5¾x7½ „	7 „
7½x10½ „	12 „
8¼x10½ „	15 „
13x16¾ „	35 „
15¾x20½ „	50 „

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Діяльність Студентського Товариства ім. Іларіона

Товариство ім. Іларіона — українських православних студентів Манітобського університету — незабаром закінчить свій цьогорічний сезон корисної праці. Згадане Товариство, під головуванням Нестора Крипякевича — студента права, започаткувало сез своєї праці товариською вечіркою, що дала його членам нагоду познайомитися з полем своєї праці й укладенням пляну діяльности.

Під час Різдвяних Свят студенти, члени Товариства, колядували по домах вірних нашої Церкви. По Новому році Товариство влаштувало, під проводом свого релігійно-освітнього референта Тараса Юзвишина, серію доповідей, що кожного вівтірка відбуваються в будинку університету:

1. „Організаційний Статут Української Греко-Православної Церкви в Канаді" судя І Р. Соломон.
2. „Православна Віра і її догми" - о. Т. Ковалишин
3. „Свята Літургія" — о. М. Юрківський.
4. "Знання і Християнство" — Д-р П А. Кондра
5. "Комітет Українців Канади і його складові організації" — ред. І. Сирник.
6. "Перша українська Біблія" — о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук.

Існування й успіхи цього Товариства в значній мірі залежать також і від родичів молоді. Обовязок родичів — впливати на своїх синів і доньок, що студіюють у Манітобському університеті, щоб вони включалися в членство цього Товариства та були в ньому активні. Товариство ім. Іларіона дає студентству, під час студій, релігійне виховання й духову опіку, і це становить конечну частину їхньої підготовки до майбутнього життя молоді, коли вони самостійно почнуть працювати за своїми професіями.

Щодо чисто товариського життя, Товариство влаштовує різні імпрези, а в тому й бенкети, з вечерею й танцями.

Склад Управи Товариства ім. Іларіона

Нестор Крипякевич голова, Івася Карасевич — заст. голови, Савеля Міщук — секретарка, Настуня Климків — касирка, Тарас Юзвишин — релігійно-освітній референт, Ірина Батицька — соціяльна референтка, Іван Бачинський — референт громадських відносин, Артур Чайковський — референт членства.

Дорадники: о. Т. Ковалишин, адвокат І. Карасевич, і представник Університету — Д-р П. А. Кондра.

ЮВІЛЕЙНА КНИЖКА

Союзу Української Молоді Канади.
З нагоди 25-ліття громадської праці **першої** Організації Української Молоді в Канаді,
1931 — 1956.
Зредагувала Н. Л. Когуська.
Книжка ілюстрована — 222 сторінки.
Ціна $2.75.
Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

НАСЕЛЕННЯ МІСТ УКРАЇНИ

Совєтська статистика подає, що в 1956 році міста в Україні за скількістю свого населення слідують у такому порядку: Київ — 991,000 мешканців, Харків — 877,000, Сталіно — 625,000, Одеса — 607,000, Дніпропетровськ — 576,000, Львів — 387,000, Запоріжжя — 381,000, Кривий Ріг — 322,000, Макіївка — 311,000, Чернівці — 142,000, Севастопіль — 123,000, Полтава — 129,000, Винниця — 105,000, Житомир — 95,000, Чернігів — 74,000, Станиславів 64,000, Луцьк — 53,000, Мукачів — 44,000 Ужгород — 43,000, Рівне — 40,000, Дрогобич — 37,000, Коломия — 34,000, Камянець Подільський — 33,000, Стрий — 32,000, Тернопіль — 32,000, Борислав - 30,000, Ковель — 23,000, Золочів - - 11,000, Трускавець — 6,000.

НА ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

МЕЛВИЛ, Саск. З Похорону бл. п. Федора Кіндракевича; збірку прислав о. М Коленич $25.00

ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман З Похорону бл. п. Дениса Гашина; збірку прислав о Т. Славченко 12.65

СЕНДІ РЕПИДС, Алта. З Похорону бл. п. Василя Лукинюка; збірку прислав о. Е. Труфин 11.00

ШІГО, Саск. З Похорону бл п. Стефана Зазеленчука; збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 10.50

ЕЛК ПОЙНТ, Алта. З Хрестин донечки п-ва Николи і Марії Бохонь; збірку прислав о. Е. Труфин 10.00

БЛЕЙН ЛЕЙК, Саск. З Похорону бл. п. Юрка Рипти; збірку прислав о. І, Магас 10.00

ГЕФОРД, Саск. — З Похорону бл. п. Федора Токарика; збірку прислав о. І. Магас 10.00

ГЕФОРД, Саск. З Похорону бл. п Михайла Семка; збірку прислав о. І. Магас 10.00

НИПАВИН, Саск. З Похорону бл. п Теклі Батюк; збірку прислав о. С. Зузак 10.00

БІЗЕЛ КРІК, Алта. З Похорону бл п. Олекси Мишанця; збірку прислав о О. Фляк 10.00

ЛЕЙДІ ЛЕЙК, Саск. З нагоди 40-ліття Вінчання Василя і Магдалини Пиліховських, збірку прислав о. Е. Приступа 9.00

СЕНДІ РЕПИДС, Алта. З Похорону бл. п. Марії Федчук; збірку прислав о Е. Труфин 8.12

ОТТАВА, Онт З Похорону бл. п Григорія Тилигуза; збірку прислав о М Д Подольський 7.65

ВИММЕР, Саск. З іменин Николи і Розалії Тутка; збірку прислав п. Г. Кудрик 6.85

КЕЛГАРІ, Алта. З Панахиди по бл. п. Михайлові Даниловичу; збірку прислав о. А. Хруставка 6.50

ШІГО, Саск З Похорону бл. п. Василя Федака; збірку прислав о Прот. Б. Яковкевич 6.00

РОБЛИН, Ман. З Похорону бл. п. Олени Лебедович; збірку прислав о Е Швець 5.50

ОВКБЕНК, Ман. З Ювілею 25-ліття Вінчання п-ва Реуцьких; збірку прислав п. М. Реуцький 5.00

ФЛИН ФЛОН, Ман. З нагоди Хрестин синка п-ва Андрейчуків; збірку прислав о. Е. Приступа 5.00

РОЗА, Ман. З нагоди Хрестин Романа Михайла, синка Николи і Марії Курик; збірку прислав о. Е. Горгіца 5.00

ГРЕНД СЕНТЕР, Алта. З несподіванки для п-ва В. і З. Гудимів; збірку прислав о. Е. Труфин 5.00

ТРАНСКОНА, Ман. З Похорону бл. п. Анни Сиґгур; збірку прислав о. Іг. І. Скакальський 5.00

ШИПМЕН, Саск. З Похорону бл. п. Теклі Весоловської; збірку прислав о. С. Зузак 5.00

РЕДВОТЕР, Алта. З поминального обіду в пані А. Михалюк; збірку прислав п. І. Василик 4.50

РОБЛИН, Ман. Пан Василь Лесак 4.00

РІДЖАЙНА, Саск. З обіду в п-ва Зубкових; збірку прислав п. М. Ґреґорій 4.00

БРЕНДОН, Ман. Пан Ів. Щеснюк 2.00

МИРНАМ, Алта. Пан Никола Беднарський 1.50

НАЙН РИВЕР, Ман. Пан Г. Басараба 1.50

МЕДОВ ЛЕЙК, Саск. П. Е. Паленчук 1.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Пан М Савчук 1.00

САСКАТУН, Саск. Пан І. Козак 1.00

ТОРОНТО, Онт. Пан М. Котульський 1.00

БЮКЕНАН, Саск. Пан Ів. Гривків 1.00

ПРІЛЕЙТ, Саск. Пані Марія Саляк; прислав о. Прот. В. Апонюк 1.00

КІНІСТІНО, Саск. Й. і А. Яковець 1.00

БЛЕЙН ЛЕЙК, Саск. Пан Йосиф Швидкий 1.00

АРДМОР, Алта. Пан Мих. Савчук 1.00

КОРОНЕЙДО, Алта. Пан Михайло Тихий 1.00

ТУ ГИЛС, Алта. Пані П. Одинська; прислав о. А. Тетеренко 1.00

АЛВІНА, Саск. Пан Лесь Бойчук; прислав о. Ю. Туржанський 1.00

ДЖЕРАЛДТОН, Онт. Пан Д. Павич 1.00

ЕДМОНТОН, Алта Пан В. Підлужний 1.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пан І. Редчук 1.00

БЮКЕНАН, Саск Пан С. Кінащук 1.00

ЕЛК ПОЙНТ, Алта. Пан О. Мельник 1.00

ЛОНДОН, Онт. Пан М. Кудловський .50

Евентуальні мимовільні недогляди в цій листі, за які ласкавих жертводавців заздалегідь перепрошуємо, прохаємо спростувати, і вони будуть виправлені.

Адміністрація "Вістника" сердечно дякує жертводавцям за їхні щирі пожертви, а зокрема дякуємо кожному, хто проводить збірки на пресовий фонд та взагалі допомагає Видавництву "Вістника".

Адміністрація "Вістника".

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

МІЖ НАМИ КАЖУЧИ

„Вістник" — це не тільки єдиний орган Української Греко-Православної Церкви в Канаді, але й взагалі єдиний між усією українською церковно-релігійною пресою, що звертає увагу на політичний наступ чужих чинників на українство в нашій Церкві, і він перед цим постійним політичним наступом на українство в Церкві єдиний у вільному світі найбільше її захищає

Противники Української Православної Церкви мають не тільки численну пресу церковну й органи світських організацій при Церкві, які ведуть усіми засобами наступ на нашу Церкву, наступ більш політичний, ніж богословський, але й також мають собі більш чи менш явну допомогу в світсько-політичній пресі деяких партій і організацій. Вони мають великі щоденники, тижневики, журнали. — „Вістник" у цій політичній боротьбі, яку провадять проти нашої Церкви під формальним прикриттям релігії, ставить спротив майже виключно сам.

„Вістник" - це єдиний український православний орган, що тримає палець на пульсі життя сучасної хвилини, подає інформації про всі важливіші теперішні події, що їх несе життя, у їх такому чи іншому звязку з релігією. А крім того, він подає також вісті з різних ділянок життя, щоб читач, коли він не читає іншої преси, міг хоч коротко довідатися з „Вістника" про найважніші події в сучасному світі.

Був час, що „Вістник", хоч виконував функцію органу нашої Церкви, але був власністю видавничої спілки „Тризуб". Ця спілка з „Вістника" прибутків не мала, а часто й докладала до нього; однак їй це було зробити відносно легче (бо вона має свою власну друкарню), ніж можна це зробити тепер, коли „Вістник" став окремим видавництвом, з розрахунком на власний фонд. З того часу „Вістник". мусить сам оплачувати кошт друку. Мусить оплачувати адміністрування, редагування і т. д.

Не зважаючи на все це, „Вістник" подвоїв кількість сторінок і перейшов на кращий папір, — значно збільшив свої видатки.

Якщо б сталося таке диво, і всі передплатники регулярно платили свою належність, то це в найкращому випадку становило б тільки тисячу долярів місячно. Тими грішми треба оплатити: папір, друк, пошту, редакційний та адміністративний персонал, канцелярійне приладдя, приміщення і т. д. Звичайно, що ця сума, впорівень з видатками, це більш ніж мізерна.

Яким же чином „Вістник" усе таки виходить, і то на кращому папері та в подвоєному обемі? Ось як: частина персоналу працює безплатно — побічно при своїх інших заняттях. Пара осіб отримує неповну, як на розмір і відповідальний характер виконуваної праці, платню, а решту доповнює заробітком при іншій праці. Це не дає їм змоги повністю присвятитися праці при „Вістнику". Крім того, „Вістник" користується даровим приміщенням, за яке муситься платити з того фонду, що до „Вістника" не належить.

Пожертви, які „Вістник" дуже оцінює як щирі, все ж таки дуже далеко не вистарчають для того, щоб запобігти постійній фінансовій скруті. А втім, ці пожертви дуже нерегулярні, нечасті й випадкові, з деяких нагод, як ось ювілеї, Вінчання та інших нечастих оказій.

„Вістник" існує не для самого себе, ні для якоїсь вузької групи одиниць, — він існує для якнайширшого загалу, що має різні зацікавлення, різні ступені підготови, отже й різні вимоги до часописа. Адміністрація й редакція в основному знають вимоги й зацікавлення більшости прихильників „Вістника"

Це не значить, щоб одночасно вони не старалися пізнати якісь окремі зацікавлення й вимоги одиниць, якщо вони не суперечать тим ідеалам, яким „Вістник" служить: і християнському, і національному, і суспільному, на основі добра нашої Української Церкви й народу

„Вістник" існує для нашого загалу, і тому иде по лінії духово-життевих потреб загалу, і старається пізнати той загал, задля якого він існує, та бути з тим загалом у живому звязку.

Бувають похвали, бувають побажання-вимоги, бувають і нарікання, — бо „ще ся той не вродив, щоб усім догодив". Адміністрація й редакція мають більше доброї волі йти їм назустріч, ніж ці свої побажання здійснити, тому що брак фондів стоїть цьому на перешкоді.

Наша Церква зростає. За урядовою статистикою з 1957 р. православних українців у Канаді нараховується 111,045 осіб; греко-католиків подано тільки вдвічі більше, але впорівень до нас вони розпоряджають не два рази, а може двадцять разів більшою кількістю таких сторінок преси, що має „Вістник", і вся ця преса безперервно веде наступ на нашу Церкву не так із стисло-теологічного боку, як політичного; а в нас тільки один „Вістник" — раз на два тижні, на 16 сторінок малого розміру, єдиний цьому наступові протиставиться. Та й тут майже половину „Вістника" присвячується на дописи з різних оказій, бо життя має свої потреби, а кількість вірних зростає.

Місяць березень — традиційний місяць книжки й преси. Ми віримо, що всі прихильники „Вістника" не зупиняться на самому внесенні передплат, але поведуть широку кампанію за подвоєння числа передплатників і жертводавців на пресовий фонд, і щоб вона не припинювалась, а все більше зростала. Щоб „Вістник" не тільки перестав з трудом змагатися з матеріяльними труднощами, а навпаки — щоб міг стати тижневиком великого формату — з місцем для різнородних довших статтей, сторінкою вільної трибуни для читачів, дописів спеціяльних кореспондентів з провінцій і світу, з періодичними релігійними, літературними, й мистецькими й науковими додатками і т. д. Все це залежить від прихильників „Вістника".

„Покійники поводять себе спокійно..."

Київський гумористичний журнал „Перець" (ч. 17/1957) найбільш несподівано вирішив узяти у свій захист цвинтарі. У довгому передовому репортажі, яким і не претендував на гумор, давши образ жалюгідного занепаду кладовищ у низці українських міст, журнал кинув сентенцію: „Утримувати кладовища в такому стані це перш за все не поважати людину, її почуття до своїх близьких, її право на пам'ять про них". У якому стані цвинтарі в Україні репортер „Перця" пише

„У Вінниці сім кладовищ і жодне з них не обгороджене. Кладовища обкопані ровами Рови осуваються і більшу частину виділених нам (управі цвинтарів - ред.) на впорядкування коштів ми витрачаємо на очистку. Хлопчиська частенько псують тут пам'ятники, рвуть квіти Зникають дерев'яні лавочки і хрести Знаходяться навіть такі молодці (з тих, яким по п'ятнадцять діб за хуліганство треба відслужити), що навіть могильні плити перевертають.."

„У Бершаді на кладовищі пасеться худоба. Якісь хулігани порозбивали цінні пам'ятники." У непривабливому стані і привокзальне кладовище в Могилів-Подільському. Хоч там і сторожі є, а злодії крадуть не квіти й хрести, а й пам'ятники Дорослі дяді з місцевої контори утильсировини заохочують школярів тягти з кладовища металеві огорожі на металолом."

За занедбання й запустіння цвинтарів (У „Перці" названо їх більше) кореспондент „Перця" звинувачує місцеві комунальні управління. „Комунальників, — пише він, — врятовує тільки те, що покійники поводять себе спокійно, скарг не пишуть..."

Але звинувачення кореспондента фальшиве і зовсім свідомо скероване не на ту адресу, що треба. В занедбаності цвинтарів, у затрачуванні „поваги до людини, почувань до своїх близьких", культу померлих винні не комунальники, а ціла система, володіння, окупаційна большевицько-московська влада". („Визвольний Шлях", грудень 1957).

РУМУНІЯ ПЕРЕСЛІДУЄ УКРАЇНЦІВ

З часопису „Новий Вік", що його видають українці під румунською окупацією, видно, що червоний режим Румунії все більше змушує українців включатися в колективізацію. — Але це чисто комуністично-господарське поневолення

Окремо починається румунський шовіністичний наступ на українство; 1957 року українські школи в селах Марицеї, Іпоштетах, Сімінічі і ін. насильно перемінено на румунські. Обережні українські протести на сторінках „Нового Віку" — це тільки слабенький цензурований владою, відгомін переслідування українців.

Жертвуйте на Допомоговий Фонд Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Як попередніми роками, так і цього року, за благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, в **Першу Неділю Великого Посту, 2-го березня 1958 р.** по всіх наших церквах буде проведена збірка на Допомоговий Фонд Української Греко Православної Церкви в Канаді.

Ця збірка провадиться Всечесними оо. Парохами таким способом, який вони, в порозумінні з Церковними Управами, будуть уважати за відповідний, отже у формі спеціяльної „таци", при цілуванні Хреста, чи якимсь іншим способом.

По громадах, в яких Богослужения не відбуваються кожної неділі, та в яких не буде Богослуження в неділю 2-го березня, - збірка на Допомоговий Фонд відбудеться з нагоди найближчого рядового Богослуження після, або й перед Першою Неділею Великого Посту. Таким чином громади і якнайбільше вірних будуть мати нагоду причинитися до цього фонду, що призначений **на допомогу православним українцям в Европі, — хворим, калікам, сиротам, вдовам і взагалі потребуючим.**

❖

Минулого року Консисторія виплатила з цього фонду понад $1,300.00. Гроші, призначені на допомогу нашим ближнім у Німеччині, були вислані на руки Високопреосвященнішого Владики Митрополита Никанора, й розділені між потребуючих Вищим Церковним Управлінням Української Автокефальної Православної Церкви в Німеччині. Гроші для православних українців в Австрії були вислані на руки о. Адміністратора Української Автокефальної Православної Церкви в Австрії й ним самим розподілені

Консисторія отримала якнайдокладніші звіти з власноручними підписами — скільки й кому допомоги в цих двох країнах вділено.

Крім цього, Консисторія вислала допомоги й багатьом поодиноким особам, — Священикам, науковцям, інвалідам та іншим, — які також листовно повідомили, що гроші отримали.

Мусимо подбати, щоб цьогорічна збірка на Допомоговий Фонд Української Греко-Православної Церкви в Канаді принесла навіть більше, як минулого року, бо число потребуючих між залишенцями в Европі не маліє, а навпаки збільшується, і наш християнський та патріотичний обовязок якнайбільше їм допомогти.

Консисторія отримала багато листів зо щирою подякою за отриману допомогу. Нижче наводимо лише кілька з тих подяк, які в дійсності належаться Жертводавцям на Допомоговий Фонд, бо коли б не їхні пожертви, то Консисторія не могла б була ніякої допомоги вислати.

❖

„Від імени парафіян, які одержали допомогу, висловлюємо щиру подяку Українській Греко-Православній Церкві в Канаді та всім Жертводавцям! Нехай Господь винагородить їх Своєю ласкою за їх щедрість та співчуття до знедолених своїх братів у Німеччині." — Протоерей Д. Бурко, Настоятель Свято — Духівської Парафії в Штутгарт, Німеччині.

❖

„Ми вищепідписані парафіяне Св. Петро-Павлівської парафії Української Автокефальної Православної Церкви в оселі Мюнхен-Людвігсфельд отсим складаємо нашу найсердечнішу подяку Українській Греко-Православній Церкві в Канаді за надіслану нам за посередництвом Вищого Церковного Управління в Німеччині великодню допомогу". (18 підписів.)

❖

„Ми, старі й немічні українці, що перебуваємо в старечому будинку в Фореллі (Ольденбург), Німеччина, складаємо щиру й сердечну подяку: Високопреподобним Отцям і всім жертводавцям за багатий і щедрий дарунок для нас Нехай Милосердний Господь винагородить усіх Вас Своїми щедротами за Вашу добросердечність, братолюбство й доброзичливість до нас". (Підписи 29 осіб)

❖

"Ми, що нижче підписані, парафіяни Св.-Покровської Парафії УАПЦеркви в Новому Ульмі, почуваємося до милого обовязку зложити Вашій Святій Українській Греко-Православній Церкві на канадійській землі, нашу щиросердечну подяку за грошевий великодний дарунок, який ми одержали за посередництвом Вищого Церковного Управління УАПЦ в Карльсруе, Німеччина. - Ваш дар, для нас залишенців, це велике, не так матеріяльне, як і моральне підкріплення Серце радується, що вогонь любови Христової і національної спорідности пробуває, в цих вируючих матеріялістичних часах, між Вами, яким доля судила знайти кращі життєві обставини в новій Батьківщині. Хай Всевишній нагородить Вас сторицею!"
(Підписи о. Настоятеля й 20 парафіян)

❖

„Ми, що нижчепідписалися в одержанні Великодньої допомоги, надісланої Українською Греко-Православною Церквою в Канаді через Вище Церковне Управління УАПЦ. в Німеччині, приносимо нашу глибоку сердечну подяку Канадійській Церкві і всім жертводавцям і молимо Милосердного Господа, щоб Він післав всім тим, хто спричинився до цього доброго християнського діла, багато сил і здоров'я, щоб зберіг їх на многая літ і винагородив ... сторицею".
(Підписи 12 собі).

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучим папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾x4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються **по 10 центів одна.**

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

❖

„Дорогі Брати і Сестри у Христі!
„Вашу допомогу, переслану через Високопреосв. Владику Ніканора, ми одержали. Дякуємо Вам щиро, що Ви скріплюєте нас матеріяльно і морально Хай Милосердний Господь нагородить Вас своїми щедротами.

„Наша православна громада знаходиться в глухому кутку Німеччини і нараховує всього 45 осіб переважно старих і хорих. Працюючих всього вісім осіб. Ми дуже радіємо, що маємо можливість спільно молитися до Милосердного Бога і прохати Його про полегшення нашого скитальчого життя і повернення нам нашої Батьківщини. Надіємося на Його милосердя і віримо, що Він поверне нас на нашу вільну Україну.

„Обєднуймося навколо своєї рідної Церкви і спільну нашу молитву за многострадальний український нарід Господь вислухає і пошле Свої щедроти.

„Бажаємо всім Вам щастя, здоров'я і многих літ".
(Підписи о. Пароха й членів Управи церковної громади в Гольдсгофе, Німеччина).

❖

„В імени всіх обдарованих моїх парафіян складаю найщирішу подяку нашим братам і сестрам в Канаді. Нехай Милосердний Господь винагородить всіх жертводавців довгим віком та сподобить повернутися до вільного краю". (Настоятель парафії в Нідерзахсен, Німеччина).

❖

„Надіслана Українською Греко-Православною Церквою в Канаді великодня допомога для членів нашої церкви, одержана.

„Приносимо сердечну подяку всім жертводавцям, а також Церковним особистостям, які очолювали цю шляхетну акцію допомоги нам залишенцям

„В специфічних умовах альтенгайлівського життя особливо приємно відчути, що і в далекій від нас Канаді є Православні Українці, які памятають нас обездолених".

(Підписи о. Настоятеля і членів Управи Громади Дорштадт, та 65 осіб, які отримали допомогу).

❖

„Ми нище підписані парафіяни Парафії УАП-Церкви в Ессен-Вест та в приналежних до неї релігійних осередках у Нордгайм-Вестфалії, Німеччина, приносимо нашу щиру подяку Всехвальній Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді та усім нашим Братам і Сестрам - жертводавцям в Канаді, за Великодний дарунок, які ми одержали від нашого пароха о. декана Дмитра Васильчука.

„Ця Ваша перша матеріяльна допомога принесла нам несподівану радість і нехай Господь Бог Милосердний винагородить Вам сторицею за Ваш щедрий дарунок. Ласкаво просимо усіх Вас,

не забувайте за нас, старих-немічних, хворих і калік, — залишенців в Німеччині".

(Підписи 16 осіб).

Дорогі Брати й Сестри! Консисторія оцим звертається з проханням до всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, щоб вони щедро жертвували на Допомоговий Фонд нашої Церкви й так допомогли їй вислати належний Великодній Дар потребуючим нашим братам і сестрам в Европі. А той дар повинен відповідати так потребам українських залишенців в Европі, як і тому добробутові, серед якого ми живемо в Канаді.

Хто з Вас, із цих чи тих причин, не буде мати можливости чи нагоди зложити свою пожертву на Допомоговий Фонд з нагоди Богослужения в першу неділю Великого Посту, того прохаємо прислати свою пожертву безпосередньо до Консисторії, на адресу, що тут подана нижче. За кожну так отриману пожертву буде видана офіційна посвідка, а крім того всі пожертви будуть проголошені у „Вістнику".

За КОНСИСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

Прот. С. В. Савчук,
Голова Президії Консисторії.

Адреса Консисторії:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР у Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпегу

Згідно вже з традицією Св. Української Православної Церкви, як також традицією Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці в Вінніпегу, яка кожного року святкує як Різдво Христове, так і Хрещення Господне дуже урочисто, згадана Катедральна Громада вважала за свій милий обовязок і цього року спільно відсвяткувати Щедрий Вечір і одночасно приготовити спільну Святу Вечерю (Голодну Кутю), на яку було запрошено Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, все Духовенство міста Вінніпеґу та багато вірних, які цього року прибули так численно, щоб спільно з своїм Первоіерархом та Духовенством засіли до цієї нашої традиційної спільної Святої Вечері-Голодної Куті. В цей Святий Вечір, на запрошення Управи Катедральної Громади Пресв. Тройці та о. Пароха М. Юрківського, прибули до Катедри і всі студенти-богослови зо своїм о. Принципалом Прот. Д. Стратійчуком.

І так, ця Свята Вечеря почалася о год. 7-ій ввечері, коли ВПреосв. Митрополит Іларіон, прибувши до Катедри, під спів наскоро зорганізованого з дяків та студентів-богословів хору, покропив свяченою водою багато застелені столи з усякою поживою. Після цього всі присутні засіли до Святої Вечері, що її так дбайливо та гарно приготовили наші пані з Жін. Організації, яка діє при Катедрі, і за що, очевидно, нашим паням належиться щира та сердечна подяка.

Після спожиття Святої Вечері до присутніх гостей першим промовляв п. П. Павлюкевич — голова Катедральної Громади, який, подякувавши жінкам за так добре приготовану Святу Вечерю і тепло привітавши нашого Первоіерарха — Митрополита Іларіона, попросив усіх гостей заколядувати. Після кількох колядок п. П. Павлюкевич попросив до слова ВПреосвященнішого Митрополита Іларіона, який, привітавши присутніх зо Святом, зупинився у своїй дуже змістовній промові на таких точках:

I. Достойний доповідач звернув присутнім увагу на те, що продовж цілого 1958 року наша Українська Греко-Православна Церква в Канаді святкуватиме Ювілей 40-ліття свого існування. У звязку з цим, ВПреосв. Митрополит Іларіон закликав всіх гідно відзначити цю величну подію нашої рідної Церкви. Достойний доповідач сильно підкреслював також і те, що власне Катедральна Громада Пресв. Тройці повинна й мусить поробити всі можливі заходи, щоб ще цього року можна було почати докінчення Катедри Пресв. Тройці, та, коли Господь дозволить дочекати другого Йорданського Свята, служити при Св. Престолі в закінченій вже Всеканадійській Катедрі.

Згадав наш дорогий Владика також і про 350-ті роковини з дня смерти найбільшого оборонця Св. Української Православної Церкви проти папських зазіхань на нашу Церкву під час т. зв. „унії", — князя Костянтина Костянтиновича Острозького. Цей великий оборонець Св. Православної Віри все життя своє присвятив для того, щоб гідно обороняти Св. Православну Віру від латинників, і доложив немало труду, щоб рятувати наш православний народ від папських та уніятських зазіхань в найбільш трагічних моментах історії нашої Української Православної Церкви. Достойний доповідач підкреслював також і те, що як тоді, так і тепер вороги Святої Православної Церкви не перевелися, а навпаки — постійно провадять шкідливу роботу проти нашої віковічної Св. Православної Церкви, вживаючи у своїй шкідливій роботі дуже ганебних засобів, які з наукою Христа Спасителя нічого спільного не мають. І тому власне на нас лежить святий обовязок бути гідними послідовниками кн. Конст. Острозького та гідно обороняти нашу прадідну Св. Православну Церкву.

Черговим промовцем був голова Катедральної Громади, п. П. Павлюкевич, який кількома наворотами звертався до присутніх з гарячим закликом доложити ще більших зусиль у праці над докінченням Катедри Пресв. Тройці ще цього року. Він кілька разів сильно підкреслював той факт, що справа докінчення Катедри ще цього року є зовсім можливою до здійснення; потрібно тільки більшого зрозуміння та трохи більших зусиль із сторони всіх людей доброї волі, яким дійсно дорога справа докінчення нашої Всеканадійської Православної Святині.

Кінчаючи це своє зворушливе та щире звернення до всіх людей доброї волі, голова п. П. Павлюкевич попросив до кінцевого слова Пароха Катедри — о. М. Юрківського. О. Парох в дуже влучних словах висловив свою особисту радість та одночасно зазначив, що всі ми повинні бути дуже щасливі тим, що Господь Бог обдаровував нас усіх такими великими успіхами в такому відносно короткому часі. Він також звернув увагу на те, що всі ми повинні бути вдячні Богові за те, що ось маємо велику честь засісти за цю Святу Вечерю спільно з Високопреосвященнішим Митрополитом Іларіоном та мати його в своїй Церкві за свого Первоіерарха. О. Парох закликав при цьому всіх членів та прихильників Катедральної Громади завжди дбати про щиру атмосферу в спільній праці для добра Церкви, без якої дуже тяжко часом проводити в життя намічені пляни роботи на церковній ниві.

Кінчаючи, о. Парох висловив надію, що будучи в такій братерській любові один до одного, члени та прихильники Катедральної Громади ще цього року зможуть довершити цього святого діла-докінчення будови Катедри Пресв. Тройці, що було б великим кроком вперед не тільки для самої Катедральної Громади, але й усієї Св. Української Православної Церкви.

о. Іван Стус.

ДВА СВЯТА В ОДИН ВЕЧІР

22 грудня 1957 р. в українській православній парафії в Сен-Кетеринс відбулося Свято Св. Миколая, влаштоване дітьми Рідної і Недільної шкіл, під керівництвом пані добродійки і о. Ґліцького.

З приємністю треба відмітити, що цього року брали участь аж 22 дітей обох цих шкіл, — і дай Боже, щоб таке зрозуміння для справи щораз більше поширювалось у нашій громаді.

Звичайно, в першу чергу треба це завдячувати пані добродійці й отцеві Ґліцьким, які, не жаліючи своїх сил та часу, щиро і з любовю взялися за цю важку працю; тим самим вони з'єднали більшу кількість дітей, а головне — домоглися зрозуміння в родичів.

Діти говорили віршики, співали колядок, поставили сценку в двох відслонах — „Поміч Св. Миколая", що її виконали хлопчики: Юрко Попельнюк, Вейн Віндяк і Володя Пилипчук. Далі, — прихід Св. Миколая і роздача подарунків.

Цього вечора ми мали милу несподіванку. А саме, в порозумінні з о. Настоятелем і управою Громади, проїздом завітав до нас п. Василь Авраменко, і висвітлив деякі фраґменти фільму, показавши нам перших українських піонерів у Канаді. І просто плакати із зворушення хотілось, дивлячись на образ двох старушок-піонерок, які співали пісню, або на старушка-піонера (здається, 82-річного), що співав і грав на скрипці. Були задемонстровані також наші різнородні танки.

В. Авраменко поклав багато сил та уміння, щоб показати іншим народам нашу високу культуру. На фільмі ми побачили також ряд наших високих постатей, і нашого Впреосв. Владику Митрополита Іларіона.

Прощаючи нашого заслуженого мистця В. Авраменка, всі бажали йому успіху в його дальшій праці — також і за океаном, в Европі. Дай Боже, щоб свій задум він здійснив, а його новий дорібок щоб ми так само побачили на фільмі. Тож і бажаємо йому здоровя, сил і багато літ прожити, та щоб колись своє діло він міг передати гідному наступникові.

Маргарита Пилипчук.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ М. В. ЛУЦЮКА

Вакав, Саск. — У неділю 17 листопада 1957 року родина та приятелі зробили несподіванку Михайлові Луцюкові з нагоди 50-ліття з дня його народження. Гостина відбулася в ювілятового брата Георгія В. Луцюка на фармі. Господарем вечірки був проф. Василь Маґус з Липін. Він щиро привітав ювілята з днем його народження та побажав йому всього найкращого в будучому житті. З черги він попросив до слова місцевого Пароха Всеч. о. Юрія Туржанського.

Всеч. прелеґент довше затримався над значенням людського життя, та згадав про великі заслуги п. Михайла Луцюка. Ювілят довший час працював у Церковній Громаді у Вакав, як член управи, а минулого року був головою Церковної Громади і впродовж десятьох років виконував працю секретаря Окружної Ради. З великою приємністю о. Парох підкреслив, що пан і пані Луцюки так гарно виховали своїх двох синів.

Побажавши їм якнайкращих успіхів у дальшому житті, всі присутні заспівали Многоліття. Далі, промовляли батько ювілята, п. Василь Луцюк, та батько дружини п. Луцюка, Василь Михайлюк, які короткими словами поздоровили сина. Опісля слідувала промова п. Івана В. Луцюка, який, між іншим, згадав спільну та віддану працю в муніципалі, де ювілят довший час був радним. Промовець закінчив своє кротеньке слово привіту якнайкращим побажанням для ювілята. Господар вечірки вручив ювілятові цінний подарунок від родини та всіх присутніх і покликав старшого

КНИЖКИ! КНИЖКИ! КНИЖКИ!

В книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

- АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на міміографі). 108 стор. 2.00
- АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
- БІБЛІЯ в українській мові, Старий і Новий Заповіт, в оправі. Ціна 2.50
- ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
- ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — [illegible] стор. Ціна 1.00
- ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
- ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна 50
- ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
- ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
- КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон — 167 стор Ціна .50
- КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво. — Митрополит Іларіон — 32 стор. Ціна .10
- КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор. 45. Ціна .30
- КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна 1.00
- МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви. — Прот. В. Кудрик — Том I — 254 стор. Ціна 75
  - Том II — 286 стор. Ціна 75
  - Том III — 252 стор. Ціна 75
  - Том IV — 256 стор. Ціна .75
- МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор. Ціна 75
- НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том I — стор. 294 в оправі 7.50
  - брошурована 6.00
  - Том II — стор. 398 в оправі 7.50
  - брошурована 6.00
- НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР — ціна 1.00
- ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот С. В. Савчук 25
- ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
- ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
- ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родин, 28 стор. Ціна .50
- ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор. 64. Ціна 25
- ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін — Ціна 2.00
- ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор Ціна .50
- ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
- РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224 Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222. Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік. Стор. 334. Ціна .35
- РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік. Стор. 206. Ціна .25
- РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік. Стор. 160. Ціна 25
- РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна .25
- СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50
- ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна .30
- УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон. 180 стор. Ціна .75
- УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) — Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
- ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50
- ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах Прот. В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
- ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .50
- ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15
- ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот В. Кудрик. 208 стор. Ціна .50
- ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович 110 стор. Ціна .50
- ЮВІЛЕЙНА КНИЖКА — Союзу Української Молоді Канади — З нагоди 25-ліття громадської праці першої організації Української Молоді в Канаді (1931-1956) — Н. Л. Когуська. — 222 сторінки Ціна 2.75
- ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
- ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ — Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна 25
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній опрзві, золотними тисками Ціна 6.50

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

- АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений Ціна 5.00
- ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25
- ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на міміографі). 57 стор. Ціна 3.00
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна 5.50
- МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
- НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ — в красках — малинова, темно-зелена або ясно синя. Оправлені в плюш і міцну позолочену окову з овлобами та образами Євангелистів. Розмір — 16x11x2¼ Ціна $125.00
  - Мала — 9x7x1¼ Ціна 35.00
- ОКТОЇХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
- СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
- СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
- СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському — 18 стор. Ціна .75
- СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна .50
- СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
- СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .50
- СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 169 стор. Ціна 3.00
- ТРЕБНИК. Частина 1., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
  - Брошурований 5.00
- ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

- АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. — Прот. С. В. Савчук. Ціна .15
- БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
- БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Ґерус. Ціна .50
- ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
- ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
- ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса 1—40 лекцій .85
  - Кляса II—40 лекцій .85
- ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

- AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
- AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Straues, — 48 pages .35
- A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
- THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
- CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
- COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
- FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 — pages 3.00
- The Great Prince St. Vlarimir — also My Church and My Faith — by Rev. Nicholas Fedorovich .50
- HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science Cloth bound 2.00
  - Paper bound 1.00
- JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
- JEHOVAH'S WITNESSES WHO ARE THEY & WHAT THEY TEACH — by Wilton Nelson — 16 pages .05
- MORMONISM UNDER THE SEARCHLIGHT, by William Edward Biederwolf — 64 pages .30
- The Orthodox Companion by Rev. David F. Abramtsov — 238 Pages 2.50
- OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth bound — 7.50
  - Paper bound 6.00
- RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .30
- TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 5.50
- UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
- UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
- WHY A PREACHER AND NOT A PRIEST by John Carrara — 160 pages 2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

сина Єврона, який сердечно привітав тата і вручив подарунок від себе й брата.

З черги слідувала промова ювілята, який, за вшанування його, сердечно подякував своїй дружині, сестрі Катерині Михайлюк та братам Георгієві й Василеві Луцюкам, а також усім присутнім. „Ця несподіванка, яку Ви влаштували мені, залишиться мені в памяті на все мое життя", сказав він, „а я буду старатися й на будуче мірою своїх сил працювати для нашої Рідної Церкви та на користь Вас усіх".

Слідувала смачна вечеря, а по вечері довго забавлялися.

Проф. Магус закликав усіх учасників цієї вечірки, щоб ми сьогодні не забули за наших приятелів, цебто за наші часописи, та з нагоди цього родинного свята зложили свою пожертву на пресовий фонд. Присутні гарно віднеслись до заклику, та зложили 19 дол., які розподілено так: на „Вістник" 9 дол., на „Український Голос" 9 дол., а 50ц. на пересилку грошей. Слідуючі присутні зложили пожертву: по 1 дол.: Всеч. о. Ю. Туржанський, Д. Остафійчук, Г. В. Луцюк, В. Магус, І. В. Луцюк, В. Михайлюк, К. Немет, Ів. Печарський, В. Костенюк, М. В. Луцюк, В В. Луцюк, В. С. Луцюк, Ів. І. Луцюк, Ю. В. Михайлюк, П. Ю. Кидрачук, І. Бурихайло, Н. В. Олексин та В. Білокурій.

Жертводавцям сердечна подяка, а нашому дорогому Ювілятові бажаємо всього найкращого в дальшому життi, сил, здоровя, та щоб Господь зберіг його на Многі Літа! **Присутній.**

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА С. І Є. МАГАСІВ

У неділю 17 листопада 1957 року в домі п-ва Семена і Євгенії Магасів відбулася родинна урочистість з нагоди 32 роковин їх подружнього життя.

Ця урочистість відбулася за старанням їхніх приятелів та членів У.Г.П Церковної Громади у Вестлок та околиці.

О год 8-ій увечері в домі Ювілятів Всеч. о. П. Блажук з участю присутніх відслужив Молебень за здоровя Ювілятів і поздоровив їх теплим словом, побажав щасливо дочекати ще й радісного 50-ліття свого подружнього життя та прожити ще багато літ.

Всі присутні заспівали Многоліття.

Господарем урочистости був п. М. Костів, і він попросив до слова п. Олександра Козяра, який склав Ювілятам привітання від Громади й усіх присутніх, сердечно поздоровив їх щирим словом, побажав їм Божого благословення і від імені всіх присутніх вручив їм подарунок — настільний годинник.

З черги, привіти й побажання складали панове Семен Мельник, Ілія Гобляк, Гарасим Савчук і Василь Крушин з Едмонтону Пан В. Крушин – це земляк Ювілятів з України, отже він пригадав Ювілятам, як то вони на рідних землях разом працювали на національній і культурно-освітній ниві з наймолодших своїх літ: як спільно трудилися в аматорському драматичному гуртку, поспішали на проби в „Просвіті" і т. д. Промовець щиро розповів про Ювілятів, яких знав ще з наймолодших літ, як про зразкових укра[illegible]-патріотів.

Ювілятн сердечно подякували всім присутнім за таку милу та приемну для них несподіванку.

П-во Магаси є взірцевими християнами В Канаді вони є постійними вірними Української Греко - Православної Церкви І так само гарно вони виховали своїх дітей — три доньки і два сини Старший син, Михайло, закінчив університет з титулом інженера, і займає відповідну до цього посаду. Молодший син є студентом третього року Албертійського університету в Едмонтоні.

Присутні на цій урочистості не забули й за українську пресу, і склали $5.00 на „Український Голос" та $5.00 на „Вістник", за що їм належиться щире спасибі.

Шановним Ювілятам пошли, Боже, багато успіхів у іхньому житті і віку довгого. **Приятель.**

З ХРЕСТИН НА „ВІСТНИК"

Елк Пойнт, Алта. — У неділю 3-го листопада 1957 р. в укр. греко-правосл. церкві Св Володимира Великого в Елк Пойнт, Алта, зараз після Служби Божої відбулися Хрестини Іванни Марії, дочки п-ва Николая й Марії Бохон. Св. Тайну Хрещення звершив о. Е. Труфин зо співучастю п. О. Мельника, який виконував обовязки дяка, і багатьох вірних.

Кумами були пані Анна Токар, Б. Осиньчук і п. п. Василь Сливка та Іван Зайонц з Елк Пойнт, Алта.

По Хрестинах відбувся обід, під час якого на заклик о. Пароха і за згодою родичів присутні куми й гості зложили 43 дол., з яких 10 дол. призначено на „Вістник", а 33 дол. для похресниці.

Жертвували слідуючі: о. Е. Труфин 2 дол.; п. Іван Габяк з дружиною (дід та бабуня) 11 дол.; по 5 дол.я п. Василь Сливка (кум), п. І. Шевчук, п-во Бохон (батьки); п. О. Мельник $3, по $1.00: П. Ружицький з дружиною, Ф. Мулик, Г. Шевчук, В Токар, Ф. Шепелявий, Бохон, І. Зайонц, Б. Осиньчук, В. Семенюк, А. Яцина; по 50ц. М. Габяк, Д. Яцейко, Н. Шкраба, Я. Бідний.

Ще промовляли обидві бабуні похресниці, п-ні Бохон і п-ні Габяк, а родичі, п-во Бохон, подякували всім гостям за прибуття на Хрестини та за зложення жертви для донечки й на пресу

Щира подяка всім жертводавцям, а новоохрещеній Іванні Марії щирі побажання, щоб росла родичам на потіху і на Славу Божу на многі літа! **Гість.**

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Коронадо, Алта.—У суботу 13-го липня 1957 р. відбулось Вінчання Богдана Бойка, сина Зеновія Бойка з Ванкуверу, з панною Одаркою Хаба, дочкою Семка й Анни Хаби з дому Тиха, в Коронадо.

Весільне прийняття відбулось у домі родичів молодої на фармі в Коронадо. Під час гостини промовляв до гостей староста-шваґер молодого — Степан Цегельницький з Ванкуверу. У своїй промові він подякував в імені молодих усім гостям за їх участь у їхньому весільному торжестві і за подарунки, якими вони щедро обдарували молодих А в імені гостей він побажав молодятам всього добра на новій дорозі життя і закликав їх до праці для свого народу і своєї Церкви.

Родичі молодої, — з тієї нагоди, що дочекали дружити свою наймолодшу дочку, - склали пожертву на „Вістник" 1 дол, а на видатки за вироблення кліші $4.50.

Молодята замешкали у Ванкувері, де молода Одарка тепер учителює, а молодий Богдан працює за своєю професією

Бажаємо Молодятам щастя і здоровя, і многих літ прожити. **Гість.**

З ІМЕНИН НА ДОБРУ СПРАВУ

Виммер, Саск.

Напередодні свята Св. Миколая, 18-го грудня 1957 р., члени місцевої Парафії, Народнього Дому, сусіди і знайомі з'їхалися ввечері до Народ. Дому, щоб п-ву Миколі й Розалії Туткам влаштувати прийняття з нагоди патрона п. Миколи Тутки, — Св. Миколая.

Микола Тутка прибув в околицю Виммер у 1929 році (того ж року він прибув з Галичини), як робітник, а в 1933 році спровадив з Галичини свою жінку й сина. Згодом він узявся за фармерування Членом місцевої Церковної Громади і Народ. Дому він є майже з того часу, коли він сюд прибув, і жадна збірка на наші загальні справи не обійдеться без того, щоб і він не докинув свою лепту Пані Розалія є членкинею Жін Товариства відколи прибула в цю околицю

На прийнятті був о. В. Мельничук з Добродійкою. Господарем урочистости був голова Народ Дому п Вол Романюк

Згадати б ще, що п. Мик Тутка молодим хлопцем вступив був в Українську Армію і перебув з нею все воєнне лихоліття наших Визвольних Змагань, і це тому, мабуть, на старші літа так підупадає на здоровлі.

Під час прийняття промовляли о. Мельничук і пп. Л. Полович П. Стрілець і Г. Кудрик Подарунок від громадян вручив п Вол Романюк, а вд жіноцтва пані Анна Романюк. П-во Тутки подякували за прийняття й подарунки.

Присутні зложили $13 70 на пресу, в тому п. Микола Тутка пожертвував 5 дол, і цю суму розділено пополовині на „Вістник" і Колегію Св. Андрея. — Жертводавцям сердечна подяка, а п-ву Туткам щасливо багато літ прожити! **Присутній.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ГРИГОРІЙ ТИЛИГУЗ

Оттава, Онт. — Мало хто з новіших членів знав бл. п. Григорія Тилигуза; знали всі його дружину пані Тилигуз, що є членкинею Сестрицтва і майже кожної неділі буває в церкві. Коли яка потреба церковна, то пані Тилигуз перша зі своєю пожертвою спішить

Але невмолима смерть заставила всіх нас пригадати собі й бл. п. Григорія, якого в пятницю 13-го грудня 1957 року Господь покликав до Себе. Вже за пару місяців перед своєю смертю Покійний захворів, і довший час перебував у місцевій лікарні. Там він висповідався і прийняв Св. Тайни Здавалося, що недуга полегшала, і дружина з синами забрали його додому. Однак недовго пробув він дома, і вкінці попрощався з цим світом.

Після Заупокійної Служби Божої, Похорон відбувся 16-го грудня з місцевої української православної церкви на наш православний цвинтар. Після Похорону, на просьбу дружини зібрались люди, як наш звичай велить, в церковній залі на традиційні Поминки. Тут згадали Покійного, що 50 років перебував у Канаді На заклик п Сидора проведено збірку на Невянучий Вінок, що принесла $17 65, з чого, на бажання пані Дори Тилигуз, 10 дол. було призначено на церкву, а $7 65 на „Вістник"

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійному Григорієві Вічна Память!

Присутній.

БЛ. П. ДЕНИС ҐАШИНА

19-го грудня 1957 р відійшов у вічність Денис Ґашина восьмимісячний син Миколи і Анни Ґашин з Ґрендвю Манітоба Це був з рожевими личками хлопчик, яким втішалися тато, мама й дідусь та бабуся (Михайло і Неля Гаврилишин), але неждано зявилася [illegible] хвороба і перозцвіла [illegible] квітк[illegible] відійшла . . Господь покликав до себе цю невинну дитину.

Панахиду в похороннім домі в Дафини 22-го грудня і Заупокійну Службу Божу з Похороном у церкві Св Володимира в Гилберт Плейнс відслужив о Тарас Славченко Священик у прощальній проповіді подав науку про сприйняття християнами смерти не як кари Божої, а як поклику Богом нас до вічного життя, й подав слова потіхи та розради родичам і всім рідним у хвилину, коли вони розлучаються з дитям, яке вони так любили

Покійний Денис лишив у смутку тата й маму та своїх брата й сестер: Якова, Сільвію, Ґледес, а також люблячих його дідуся й бабусю Михайла та Нелю Гаврилишиних і дідуся Ілію Ґашину.

Під час поминального обіду, на заклик о Т Славченка, присутні зложили на Невянучий Вінок по покійному Денисові 25 дол 65 ц. На бажання родини цю суму розподілено так 13 доларів на місцеву церкву і 12 дол. 65 ц. на „Вістник".

Вічна Йому Память!

Приятель.

БЛ. П. ТЕКЛЯ БАТЮК

Нипавин, Саск. 9-го грудня 1957 року несподівано упокоїлася на 73 році життя Текля Батюк з роду Звіслюків Текля народилася 1885 року в Стоянові, Радехівського повіту в Галичині. Ще 1903 р. приїхала разом з своїм чоловіком Романом у Канаду й обоє поселилися на фармі в Тернополі, де оснували своє господарство Там жили до 1927 року, а тоді переїхали до сусідньої місцевости - Єллон Крік, де фермерували аж до 1948 року

Господь обдарував їх 6-ма дочками - Ксенькою, Марією, Анною, Катериною, Анелькою і Єлисаветою 1948 р. переїздять Батюки до Нипавина, щоб у більшому місті і в кращих вигодах провести свої старші роки життя

Та не дуже довго довелось їм користуватись вигодами більшого міст[illegible], бо в 1954 р. закінчив своє земне життя Роман, а 9-го грудня 1957 року упокоїлася і Текля Батюк

Похорон бл п Теклі відбувся в понеділок, 16-го грудня, з української греко православної церкви Св Успіння в Нипавин, до якої бл п Текля за свого земного життя часто приходила бо була релігійною і ревною православною християнкою В необхідні похоронні приготування поробили зяті бл п Теклі Евген і Леон Войцеховські та донька Єлисавета Посенюк, яка живе в Нипавин Святу Літургію Похорон відслужив парох о С Зузак з допомогою дяка п. Биця, при великому здвизі народу Всі доньки прибули на Похорон своєї мами Т[illegible] бл п Теклі похоронено в міському Нипавинському цвинтарі біля гробу її мужа бл п Романа

На запрошення родини всі учасники Похорону повернулися з цвинтаря до Народнього Дому на заупокійну трапезу приготовану Жіночим Товариством Під час обіду о Парох попросив присутніх зложити свої пожертви на Невянучий Вінок А Дмитерко і І Пронич зайнялися збіркою, яка принесла $21 65 - За згодою родини вирішено 10 дол вислати на „Вістник" і $11 25 на „Український Голос"

Пан Евген Войцеховський подякував від родини усім за участь у Похороні Щира подяка всім жертводавцям на Невянучий Вінок!

Засмучених дітей хай Господь [illegible] і розрадить у їхньому смутку, а бл п Теклю нехай Господь оселить у Своїх Небесних оселях, де всі святі і праведні перебувають

Вічна їй Память!

о. С. Зузак.

БЛ. П. МИХАЙЛО ДАНИЛОВИЧ

(Панахида)

Келґарі Алта У неділю 8-го грудня 1957 р в українській греко-православній церкві Св Володимира по Службі Божій парох о А Хруставка відслужив Панахиду по бл п. Михайлові Даниловичеві — одному з перших основоположників нашої Церковної Громади На Панахиді були також дружина Покійного, діти й онуки

По Панахиді, в домі пані Анни Данилович, дружини Покійного, відбувся поминальний обід. В кінці обіду на заклик п. І. Сенькова проведено збрку на українську пресу

Жертвували слідуючі

По 2 дол.: Р. Данилович; по 1 дол.: І. Садовник, І Сеньків, П. Білявий, пані Ксьонзина А , А. Данилович, І Дутчак, М. Данилович, Лащук, о. А. Хруставка, С. Данилович, Г. Комарницький. — Разом 13 дол Збірку призначено пополовині на „Український Голос" і „Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а покійному нашому братові Михайлові, якого Церковна Громада завжди споминає добрим словом за його віддану працю, вічне щасливе життя в Небесних Оселях! **о. А. Х.**

БЛ. П. ІВАН МИХАЛЮК

(Поминки)

Редвотер, Алберта Пані Анна Михалюк 28-го грудня 1957 р. замовила Службу Божу за свого покійного мужа Івана в четверті роковини його смерти.

Службу Божу й Панахиду відправив наш Парох Всеч о О Фляк в укр гр.-православній церкві в Редвотер. На це Поминальне Богослуження п-ні Михалюк запросила сусідів, знайомих і приятелів. Не зважаючи на сильний морозний вітер і льодоваті дороги, на це Богослуження прибула з Едмонтону донька-одиначка покійного пані Стефанія з чоловіком , з двома синками, та одинокий брат його, Стефан, з родиною із Ст Алберт, щоб спільно помолитися за душу покійного свого батька, дідуся й брата

По Богослуженні п-ні А. Михалюк запросила всіх учасників до себе на поминковий обід. Всеч о. Парох проказав молитву, поблагословив страви, і попросив усіх до обіду По обіді, на прохання о Пароха всі встали і ще раз відспівали Вічну Память бл п. Іванові та всім давніше померлим членам родини

При кінці п. В Школьний згадав, що пок. Іван брав участь у визвольній боротьбі за Україну в 1918-19 рр., та й тут між присутніми є його односельчани - побратими з тих Визвольних Змагань, отже він запропонував заспівати українську стрілецьку похоронну пісню „Чуєш, брате мій".

При цій нагоді проведено збірку на укр. пресу, а зайнявся нею п Теодор Клюфас, зібрану суму $9 00 розділено пополовині на „Вістник" і „Укр Голос".

Жертводавцям щира подяка! Пані Анні Михалюк та її родину нехай Бог сподобить в щасті й здоровлі много літ прожити - Покійному Іванові нехай Всевишній пошле Царство Небесне!

Односельчанин І. Василик.

КОЛЯДА КОНСИСТОРІЇ 1958 РОКУ УГПЦК.

БЮКЕНАН, Саск Коляду прислав п. С. А. Талпаш $27.00

ЛОНДОН, Онт. По 20 дол.: др. Р. Рокула; по 2 дол.: М. Волошко, С. Міщук, І Тройцький, В. Дикий; по 1 дол П Давиденко, П. Фініченко, П. Полищук, А. Порохня, Ф Подопригода, Б Яремченко, В. Овчаренко, Ф Винник, А. Рибка, В. Калюжна М Співак, В. Марченко, І. Сніг, І. Іванова, М. Педенко, М. Близнюк, М Залізняк, В. Тріль, І Лисенко, І Федоренко, Ф. Пелюта, О Копильцова, В Тацюк, М. Мойсієнко, І. Ноженко, С Рябоштан, І. Паращенко А Міщенко, П Тищенко. М Гордий М Матвієва, А. Сонченко по 75ц. С. Тищенко по 50ц І Бабенко, І Коптіло, по 35ц.: Н Н 62.10

Коляду прислав п Олекса Рибка.

ШИГО Саск (Місто) По 1 дол: М. Курилюк, Д. С. Думанський, Г Русняк, М Кравець, Анастасія Купровська О Клевчук, пані Пікуш, Т Коропатницький, Д Федак, М. Стахирук, Д. Рудей В. Остапович, А Савчук П Кошман, В. Купровський М Лазецький, С. Лазецький, В. Кирилюк; дрібними 50ц. Разом 18.50

ШИГО, Саск (Полудне) По 1 дол: І Остапович, Д Максимюк, С Глинський, Д Думанський, С Думанський І Кучерявий, М Тарас Дрібними $1.65. Разом 8.65

ВИНЯРТ, Саск По 2 дол: С. Варварук, К Чибиряк, Г і О. Шевчук; по 3 дол М Сулятицький; по 1 дол пані М Попюк І Куяк, В. Федорук, П Сеньків, Я Попюк, І Сорохан І Мельничук М Куяк, М Стефанишин, пані Р. Куяк, Д. Дверничук Сава (прізвище нечитке) Разом 21 00

ФОВМ ЛЕЙК Саск По 2 дол. С Кресоватий; по 1 дол: пані М Процак А Лазецька П Преденчук, пані Кущій, М. Котик, п Осечук, Д Литвинюк І Мельничук, К. Семенюк І Маслій Т Дмитрійчук, В Ракочий, І. Рогоза, пані В. Чорна, Анастасія Король дрібними 85ц. Разом 17 85

ВИНЯРД, Саск По 3 дол: Н Шевчук; По 1 дол: пані Е Попович, пані Пилипюк, Г. Дмитрук, Г Рінік Т Дверничук І Кушнірук В Пилипюк І Ганкевич С Грушка, п Забинський П Вебер М Пилипюк, Й Лисак, Д Кровчук, І. Попович, М Бабій, М. Попович, А. Сторож Т Попович Разом 22.00

ЕДМОР, Саск. По 1 дол: І. Єлинюк, І Тимошевський, М Єлинюк Д Ковальчук, І Андрусяк, І. Остапович, В. Ковальчук, М Благут, М. Кіцул, І. Єлинюк, Г. Кіцул, І. Ковальчук Разом 12.00

Повищу коляду прислав о прот. Б Яковкевич

ГЕФОРД, Саск. — По 2 дол В. Лупик М Заячківський; по 1 дол: А Дрозд, Ф Бабенко, М Барабаш В. Лесько, Н Никифорук, Н. Лесько, Т. Дишко, пані М Сметанюк, О Никифорук П Ощипок, В Лозовчук Д Симчич І Іванишин пані М Клюк пані Д Токарик, І Гаврищ, О Галькович, В Сеничук М В Симчич В Калин, В. Симчич П. Лесько, З. Гарбуз, Ф. Калин, Д. І. Семко, К Б. Федейко, Н. Гнидий, В. О. Ткачук, Г. Бартко, Н Щербань Д Боянчук, П Ленхик, І Кизюк В. Медвідь В Ґабриш, М Корнин, І Вінтоник, Ф Течер, В. Д Симчич, І. Вережак, Н. Боклащук, І. Кирплюк, пані П. Суди-

тіцька, пані В. Сулятицька, Д. Калин, Ю. Бридяк; дрібними $1.28. Разом 51.28

Коляду прислав о. І. Магас.

НОРТ БЕТЕЛФОРД, Саск. — По 5 дол.: М. Корінь; по 1 дол.: Д. Ухачевський, В. Білик, Ю. Білик, І. Ворох, Р. Величко, П. Веринський, С. Гаргара, Д. Гарасимів, О. Гоян, В. Данилюк, Н. Домошович, С. В. Друль, пані К. Демчук, С. Загарія, Р. Кіндрачук, С. Кіндрачук, Н. Ковальський, П. Котик, А. Кучірка, П. Малицький, Д. Напастюк, О. Поліщук, Ф. Підвербецький, В. Пензій, І. Свистун, О. Ступар, П. Сич, Т. Чорній, Я. Федейко, Ф. Щудлик; дрібними: 1 дол. Разом 36.00

ВИТКІВ, Саск По 2 дол.: І. Гоян, М. Іванчук, І. Свистун; по 1 дол М. Войтюк, Й. Войтюк, С. Гаргара, А. Іванчук, А. Г. Іванчук, Марія Іванчук, Є. Іванчук, Г. Іванчук, П. Іванчук, А. Кіндрачук, Ф. Котик, М. Крук, В. Никифорук, Текля Михайловська, В. Палійчук, М. Підвербецька, В. Свистун, К. Свистун, D. Сорока, Р. Стокалко, А. Стокалко, дрібними: 1 дол. Разом 28.00

КЕНДО, Саск. По 2 дол.: І. Левченко, Р. Левченко; по 1 дол.: І. Грішан П. Гаврилів, С. Єгашов, Н. Домошович, Г. Левченко, Марія Левченко, Б. Майбук, Ф. Майбук. Разом 12.00

ГЕТЕРЛЕЙ, Саск. По 2 дол.: О. Павлінський, М. Саранчук, М. і А. Шпак; по 1 дол.: П. Васько, С. Гаргара, Й. Заяць, М. Заяць, М. Круховський, І. Саранчук, О. Саранчук, Текля Саранчук; дрібними 75ц. Разом 14.75

МЕДОВЛЕЙК, Саск. По 1 дол.: І. Гаврилів, В. Данилькевич, І. Іванишин, Ю. Кваснюк, М. Михальчук, О. Паланчук, О. Пилат, Д. Радзиван, І. Ступка, дрібними: 1 дол. Разом 10.00

ҐЛЕСЛИН, Саск. По 2 дол.: А. Матвіїв; по 1 дол.: І. Гаврилів, Марія Гаврилів, М. В. Гаврилів, С. Гаврилів, І. Галевич, І. Данилів, В. Дідула, М. Денейко, Г. І. Дмитришин, Г. Дмитришин, І. Зубяк, Г. Зубяк, Н. Корпач, К. Левчук, Н. Малик, Ю. Павлів, В. Пилат, В. Павлишин, В. Черпецький; дрібними $2.50. Разом 23.50

Повищі коляди прислав о. О. Хомяк.

СТІД, Ман. о. прот. Т. Яковкевич передав коляду від п. С. Йосика 1.00

ВІННІПЕҐ, Ман. (Парохія св. Михаїла) По 5 дол.: Д. Мазурак, І. Фещук, П. Мацюк; по 3.00: п. Чорноус; по 2.00: А. Панченко, В. Савчук, пані В. Таска, Н. Н.; по 1 дол.: В. Бурдейний, Г. Медведюк, І. Ярема, Г. Фотій, пані Ярема, п. Середа, В. Копичанський, І. Божик, Н. Касіян, Г. Данчак, Р. Бурдейна, пані Фудима, І. Гурин, М. Костинюк, пані Богданська, Г. Маріян, пані Сташлин, пані Комарніцька, пані К. Ковальчук, А. Патола, пані Плисюк, п. Бриннінський, п. Малайний, А. Литвиненко, І. Сорохан, В. Копичанський, П. Кравчук, Н. Н., Н. Н., дрібними $1.32. Разом 55.32

Коляду передав о. прот. С. Герус.

КАЛМАР, Алта. По 2 дол.: С. Мриглод, В. Щурко, по 1 дол.: І. Лаба, пані К. Васюта, С. Олекшин, пані М. Воркун, Н. Кілик, М. Мриглод, пані Е. Фіцович, Ю. Васюта, М. Мадай, В. Сич, пані Е. Олекшин, М. Попович, пані Й. Лаба, Е. Чубоха, Ф. Чубоха, П. Борко, А. Манчак, І. Осмак, М. Фіцович, В. Лаба, С. Рубісь, М. Воркун, В. Януш, Е. Сич, С. Сікора, М. Олекшин, Н. Попович; дрібними: 25ц. Разом 31.25

ТОРСБІ, Алта. По 1 дол.: Н. Світлик, Ф. Пирч, О. Хруник, С. Пирч, П. Бавол, А. Бабяк, пані М. Чорнолюк, Катерина Бабяк, Анна Сташко, Анна Хруник, М. Хруник, М. Адамець, В. Сташко, Марія Адамець, Г. Ровінський, А. Кремко, М. Криса, М. Бабяк, А. Кіяцук, І. Хариш, Н. Назар, І. Доя, Ф. Яковіцький, І. І. Терлецький, О. Колодій, М. Фаращук, М. Бенджа, Я. Мельничук. Разом 28.00

ПЕНО, Алта. По 1 дол.: пані Н. Михальчук, Н. Михальчук, Г. Тимчак, Н. Рудько, В. Іванишко, В. Машборський, Т. Михальчук, В. Онищук, С. Т. Михальчук, В. Федун, Ф. О. Костюк, Г. Антоняк, І. Пулишій, С. Мацюк, пані А. Рудько, дрібними 75ц. Разом 15.75

БРУДЕРГАЙМ, Алта. По 1 дол.: М. Нерюк, В. Рудько, І. Вакарик, М. Іващук, В. Рутар, К. Іващук, пані Є. Кочан, Вол. Рудько, П. Головач, В. Ненюк, пані П. Головач, дрібними: 50ц. Разом 11.50

ОНОВЕЙ, Алта. По 1 дол.: В. Козяр, пані В. Козяр, пані М. Зробок, П. Шабада, пані Р. Артинюк, М. Стеренчук, О. Шабада, В. Шабада, О. Козяр, І. Антонюк, п. Антонюк, дрібними 15ц. Разом 11.15

ФЕДОРА, Алта. По 1 дол.: В. Белезюк, Т. Фербей, пані Н. Белезюк, В. Костів, П. Магера, П. Лучка, Г. Данилюк, Й. Крищук; дрібними 95 ц. Разом 8.95

Повищі коляди прислав о. прот. І. Василин.

РІДЖАЙНА, Саск. По 2 дол.: Ю. Шуненюк, В. Веселовський, Н. Андрейчук, Н. Мандрик, М. Анака, по 1 дол.: В. Мудрий, О. Топольницький, Г. Шевчук, пані Ешдавн, С. Онишко, Н. Масиник, І. Середюк, М. Керелюк, М. Чемерис, Г. Корпан, П. Патрилюк, п. Челяк, Н. Гордійчук, пані К. Труфан, П. Тутканюк, В. Яловега, Н. Марчук, Г. Варениця, І. Герман, Наталя Яремко, О. Пасека, Дарина Шишковська, пані О. Корпусь, П. Чіж, С. Маслюк, Г. Лужецький, М. Ланчук, І. Жінчишин, І. Кушнір; дрібними: 35 ц. Разом 39.35

КЕНДІЯК, Саск. По 1 дол.: П. В. Ґлюк, П. Ґлевич, В. Варениця, О. Федущак, Г. Шипиляк, М. Шипиляк, І. Шишковський, П. Лесько, П. Шипиляк, В. П. Ілюк, В. Хорт; дрібними $2.50. Разом 13.50

ПРІЛЕЙТ, Саск. По 2 дол.: Ю. Ґреул; по 1 дол.: І. Т. Райчиба, Г. Паленчук, О. Гізин, пані М. Паленчук, Марія Я. Філик, Ф. Чарнецький, Ю. Товстий, В. Скорий, І. М. Райчиба, Г. Лучик, пані М. Шал, К. Крим, пані А. Філик, І. Філик, пані М. Салик; дрібними 85 ц. Разом 17.85

МУС ДЖЬО, Саск. По 2 дол.: В. Нестор, В. Данькович, І. і А. Рурик; по 1 дол.: С. Гальчик, Г. Василишин, В. Боднарчук, С. Наливайко, М. Лизанівський, М. Тапола, І. Назаревич, В. Шипиляк, М. Кошман, А. Олійник, С. Дідик, Н. Фенюк, П. Мацюра; дрібними: $1.75. Разом 20.75

Повищі коляди прислав о. прот. В. Апонюк.

Давфин, Ешвил, Сифтон, Ґілберт Плейнс, Велий Ривер, Роркток і Косів коляди подані на друкованій листі о. Т. Славченка.

НОРКВЕЙ, Саск. Коляда 26.00

ҐЛЕН ЕЛДЕР, Саск. Коляда 22.50

АРРАН, Саск. (Кобзар) Коляда 20.00

ҐВАЙТБІЧ, Саск. Коляда 22.50

АРРАН, Саск. Коляда 13.00

СТІНЕН, Саск. 7.92

Повищі коляди прислав о. П. Зубрицький.

РОБЛИН, Ман. По 2 дол.: В. Лисак; по 1 дол.: В. Стиба, В. Шульган, Й. Швайковський, П. Курчак, В. Боднарчук, І. Гишка, Д. Овчоленко, Ю. Піць, М. Кулик, П. Горбай, В. Телко, І. Гадаєвич, І. Мендро, Р. Шкварок, О. Гаврилюк, І. Лебедович, М. Слюсар; В. Шмігельський — 50ц.; Ф. Когут — 25 ц. Разом 19.75

Збірку проводив і надіслав свящ. Т. Славченко.

ДАВФИН. По 5 дол.: Митро Лошпо; по 2 дол.: О. Котик, М. Гошуляк, Ф. Олексів, Анна Симчич. По 1 дол.: Казимир Горчинський, Вол. Мазур, Ем. Проць, Гр. Ковальчук, В. Лазарук, П. Мимко, Ю. Фіцич, П. Чорнобай, М. Легул, Р. Служук, Максим Лось, П. Баганюк, М. Рожньовський, Б. Савицький, І. Максимець, Ів. Головик, В. Иггалицький, Анна Ґеник, П. Чайковський, Ф. Чайковський, М. Труш, П. Дроздович, Ант. Ковальчук, Дм. Гриньків, П. Лось, Катерина В'юн, О. Набожник, В. Костишин, Євстафій Андрейчук, П. Кравчук, М. Кіндрат, В. Юрків, Ів. Симчич, Ів. Сов'як, П. Бабій, Микита Ковальчук, П. Гаврилюк, С. Ґашина, Марія Демчук. Разом зібрано 52.00

ЕШВІЛ. По 1 дол.: П. Задорожний, В. Андрейчук, М. Ничка, Н. Дикун, І. Андрейчук, М. Ґаджоса, М. Онишко, Г. Юрків, Ю. Швець, Петро Задорожний, В. Гара, Г. Хома. Разом зібрано 12.00

СИФТОН. По 1 дол.: П. Посполіта, М. Стандрик, Ів. Ковальчук, А. Рола, І. Гуска, П. Чичота, Дм. Стандрик, К. Гоїдз, В. Кузик, Меланія Олійник, Гнія Оришко, Н. Марнюк. По 25 ц. Г. Рола. Разом зібрано 12.25

ҐІЛБЕРТ ПЛЕЙНС. По 5 дол.: Михайло Дутчишин. По 1 дол.: М. Ярема, Ів. Самець, А. Журковський, В. Линка, М. Вівчарюк, Е. Семчук, К. Чорнобай, М. Гаврилишин, І. В. Дутчишин, М. Семчук, І. Шевчук, Анна Ґашина, П. Гуцуляк, Н. Ґашина, В. Дутчишин. По 25 центів. Анна Кошманюк, В. Вівчарюк. Разом зібрано 20.50

ВЕЛЕЙ РИВЕР. По 1 дол.: О. Корчак, П. Здан, М. Труш, С. Сармага, Н. Стефанюк, Ю. Гуцій, Анна Сармага, Т. Станько, Ів. Кирилюк, П. Кирилюк, Ів. Стасюк, Ф. Швець, В. Сербовський, В. Ярема, Н. Ганюк, М. Гацюк, Анна Ждан, П. Стасюк, Розалія Стороженко, А. Пилипів, Н. Яцюк, Ю. Стасюк, М. Ігнаш. Разом зібрано 23.00

РОРКТОН. По 2 дол.: М. Притута, Н. Гуцуляк. По 1 дол.: Мартин Білецький, А. Білецький, конверт без підпису 1 дол., Михайло Білецький, Ів. Гардовик, П. Кіндзерський, Вол. Тур, Ів. Карплюк, Ів. Дутчок, Н. Шурко, Марія Боєчко, пані А. Цивиа, Анна Павлюк, Н. Білецький, Р. Соломон, Олекса (далі підпис нерозбірчивий) Разом зібрано 20.00

КОСІВ. По 1 дол.: М. Галяберда, Дм. Бараковські, Н. Давидович, Настя Буртняк, М. Сулятицький, Дм. Симчич, М. Симчич, А. Галяберда, Н. Сулятицький, А. Ґеник, П. Ґеник. Разом зібрано по всіх громадах 150.75

ПЕТЛЮРА, Ман. (Шортдейл) По 2 дол.: М. Паньків; по 1 дол.: П. Кузик, Д. П. Демчук, Т. Сідлер, В. Лещишин, Г. Комаранський, С. Негрич, М. Симчич, М. І. Комаранський, П. Івасюк, С. Гута, В. Стадник, П. Шовдра, В. Симчич, пані М. Стадник, пані Т. Кузик, пані Я. Семчук. Разом 18.00

ЛЕННАРД, Ман. По 1 дол.: В. Бульбук, Д. Федирчук, В. Столярчук, Т. Бульбук, С. Ковальчук, Ф. Омчуленко, І. Чивельда, пані П. Булизюк, Н. Н.; по 50 ц.: І. Григорчук, В. Булизюк, пані М. Бульбук, П. Флондра; по 25ц.: І. Флондра, Н. Лонгул. Разом 11.50

ШОРТДЕЙЛ, Ман. По 1 дол.: пані М. Єловега, пані В. Банасюк, І. Кійко, Г. Клапоущак, В. Банасюк, І. Сторожинський, І. Якимишин, Є. Панасюк, Г. Яцінтюк, І. Яловега, І. Фаріон. Разом 11.00

ҐРЕНДВЮ, Ман. По 1 дол.: Г. Василишин, М. М. Кузик, М. Бевцик, Т. Костюк, пані А. Пуляк, Д. Ковальчук, Т. Воробець, Я. Покотило, М. Бориськевич, В. Михалюк. Разом 10.00

ШЕЛ ВЕЛИЙ, Ман. По 1 дол.: С. Курчак, Т. Григорчук, О. Миренюк, О. Головач, О. Онгурізн, С. Піць, по 50 ц.: Н. Прокопець, І. Піць; по 25 ц.: М. Лонгул, М. Чировка, І. Прокопець. Разом 7.75

РОБЛИН, Ман. (Зелена) По 1 дол.: пані Т. Розник, Р. Гаврилюк, П. Соттис, В. Шафранський, Г. Богуцький, В. і А. Капець, В. Проник. Разом 7.00

ВРОКСТОН, Саск. (Топорівці) По 50 ц.: І. Робулець, І. Мартинюк; по 20 ц.: В. Кимпан. Разом 1.20

Повищі коляди прислав о. Е. Швець.

КИЧЕНЕР, Онт. По 5 дол.: п-во Кузо Іконюви; по 1 дол.: В. Нанюк, п. Токарук, П. Нич, В. Гончарук, В. Войтович, О. Нич, І. Лавринюк. Разом 12.00

Мазепа, Врокстон, Сторновей, Райн, Ґорліц, і Калдер коляди подані на друкованій листі о. Л. В. Дячини.

Громада Йорктон, Саск. зобовязалася платити свій бюджет, щоб не переводити збірок ні Коляди, ані Писанки.

МАЗЕПА, Саск. По 5 дол. В. Гаврищ. По 3 дол. Олеся Осадчук. По 1 дол.: М. Король, П. Острик, І. Снятинский, С. Маковский, А. Ковалишин, Ольга Кроль, Д. Юрків, О. А. Деркач, Е. Король, Н. Малінский, А. Яголницький, А. Король, С. Н. Малінский, Є. Путерія, Т. Ягольницкий, І. Маковский, І. С. Маковский, І. Король, І. Киба, Г. Друшка, М. Король, Єлена Путерія, Б. Дучмінский, Стефания Путерія, Даруся Малинска, В. Киба, Д. Снятинска, І. Горчинский, Л. Маковский, І. Яголницкий, С. Гуляк, Н. Горчинский, Н. Яголицкий, дрібними 25 ц. Разом 41.25

ВРОКСТОН, Саск. Зібрано від всіх членів разом 15.00

СТОРНОВЕЙ, Саск. По 1 дол.: А. Шимко, Є. Захарук, Єрина Яголніцкий, А. Дербавка, Т. Галай, М. Свіргун, С. Вінітовий, І. Максимчук, А. Малюга, П. Зрудло, М. Л. Вінтоник, Л. Винтоник. По 50 ц.: К. Яголніцкий, А. Гишка. По 25 ц.: Ф. Вінтоник, М. Завада, П. Бобик, П. Бобик; дрібними 20 ц. Разом 14.20

РАЙН, Саск. По 1 дол.: В. Міхалькевич, А. Ковалишин, Н. Гриновецький, Н. Малінский, А. Малінский, Олеся Осадчук, С. Н. Малінский. По 50 ц.: М. Друшка. По 25ц.: К. Семенюк, І. Ахтемійчук, М. Ахтимійчук, Н. Малінский, Т. Яголніцкий, Г. Стефюк, Н. С. Ойстрик, Н. І. Матечук, А. Царек, А. Панчук,

І. Кадещук; дрібними 35 ц. Разом 10.60

ҐОРЛІЦ, Саск. По 1 дол.: Розалія Василишен, М. Бузінска, В. Дрозд, П. Станіцкий, І. Н. Анака. По 25 ц.: І. Кошман, М. Шевчук, М. Д. Процишен, М. Процишен; дрібними 65ц. Разом 6.65

КАЛДЕР, Саск. По 1 дол.: В. Петурняк, М. Манкіш, В. Мінкен, Ліон Вересчук, Г. Петруняк. По 50 центів: пані Кошмба, П. Мартинюк, К. Мартинюк, І. Ткачук, Г. Давидко, Анна Чорней, П. Сенчук. По 25 ц.: В. Капіскі, Г. Сава, А. Кагут, П. Петрушук. Разом 9.50

Всіх разом 97.20

Егримонт, Восетна, Редвотер, Торгилд, Нюбрук, Алта. Коляди подані на друкованій листі о. О. Фаяка.

ВИЛИНГДОН, Алта. По 3 дол.: Л. Навальковський, по 2 дол. Н. Гавриляк, по 1 дол.: М. Шевчук, Ю. Бідняк, В. Павлюк, Н. І. Шевчук, І. Іванюк, І. С. Жуківський, М. Корбашевський, Г. Мигдей, П. А. Лучик, Н. Бабюк, І. Сембзлюк, І. Татарин, Н. Іванюк, А. Шишка, Ю. Фуштей, М. Федорак, Е. Чолак, Н. Н.; по 50 ц.: Р. Жуківський. Разом 23.50

ЗАВАЛЕ, Алта. По 2 дол.: Марія Воробець, по 1 дол.: Д. Никифорук, П. Лакуста, Н. Яремій, І. Никифорук, пані Гунька, І. Лакуста. Разом 8.00

КАҐВИН, Алта. По 1 дол.: А. Андрюк, Я. Матущак, Н. Середяк, Марія Палаганюк, В. Палаганюк, І. Рахміструк, Ю. Кірейчук. Разом 7.00

АНДРУ, Алта. По 2 дол.: Марія Воробець, по 1 дол.: Ю. Танасюк, Анастасія Ботнярик, А. Матейчук, Катерина Дребет, Н. А. Метьник, П. І. Андрюк, І. В. Гуцуляк, В. Дмитрук, Г. Гаво. Разом 11.00

ЛУЖАНИ, Алта. По 1 дол.: І. Мельник, Н. Александрук, І. Сідор, С. Топольницький, В. Вегренюк, І. Брусник, П. Мендак, Ю. Андрушак. Разом 8.00

Повищі коляди прислав о. С. Стоярчук.

СМОКІ ЛЕЙК, Алта. Коляда 44.15

ВОРСПАЙТ, Алта. Коляда 44.77

ВІЛЬНА, Алта. Коляда 35.70

СТРИЙ, Алта. Коляда 28.55

ДАЛНІНҐ, Алта. Коляда 23.00

БЕЛІС, Алта. Коляда 12.36

БОЙН ЛЕЙК, Алта. Коляда 8.55

Повищі коляди прислав о. П. Саменюк.

ҐЛЕНДОН, Алта. По 2 дол.: І. Воробець, по 1 дол.: о. Е. Труфин, І. Ощуст, Р. Оришин, О. Стасюк, Н. Ткачук, Н. Костинюк, О. Боднар, І. Запарнюк, В. Щерба, Г. Спасюк, В. Коцюра, І. Горянка, І. Клячук, В. Волянський; по 50 ц.: О. Кидракевич, А. Катан, дрібними 25ц. Разом 17.25

ЕҐРИМОНТ — По 1 дол.: Лукасевич (Едмонтон), А. Дмитрик, Йосиф Павлюк, Михайло Мантюк, Григорій Бенда, Василь Бачинський, Іван Василишка, Василь Василишка, Михайло Хіжан, А. Мудрик, Михайло Лукасевич, Микола Смаль, Григорій Бугай, Наталка Плівник, Іван Приймич, М. Продашок, Василь Юрків, п-ні Р. Плецан, Олекса Неделко, Лука Гавалко, Стефан Бігорай, Іван Проданюк, Василь Неделко, Яків Хіжан, М. Шиловський, Дмитро Вакарук, Анна Гунька. Разом 27.00

ВОСЕТНА — По 1 дол.: Микола Легодь, Йосиф Зіник, Олекса Гавреляк, Павло Легодь, Гнат Вірун, Михайло Вірун, Д. Котиляк, Іван Зіник, Федір Камінський, Михайло Павельчук, Василь Зіник, О. Денисюк, Дмитро Колнбаба, Михайло Зонь, Микола Слемко, Дмитро Зіник, Микола Захарко, А. Леголь, Стефан Кремза, Андрій Швець, Григорій Бойко, Стефан Макар, Олекса Божняк, Андрій Ванечко, А. Акімчук, Віктор Гусев, А. Старчук, Петро Муляк, Петро Летерський; А. Палзет 70ц.; Іван Легкодух 50ц.; Юрій Якимчук 25 ц. Разом 30.45

РЕДВОТЕР. По 1 дол.: Іван Крайчий, Марія Лис, Іван Василик, Іван Струк, Йосиф Герман, С. Хаба, Анна Михайлюк, Михайло Сірінк, Никола Сирник, А. Домський, Никола Крайчий, Михайло Івашків, Микола Горбаль, Стефан Федорак, С. Салижин, М. Піхота, Іван Витоняк, Стефан Попіль, Василь Школьний, Олекса Меленка, В. Шумський, Іван Онушко, Ілля Худо, Карпо Івашків, Василь Пасічний. Разом 25.00

ТОРГИЛД — По 5 дол.: Юрій Томнюк, Дмитро Садляк 3 дол.; по 2 дол.: Іван Винничук, Богдан Татарин, Юрій Доменко, Ізидор Горецький, Микола Клебак, Євген Васильк; по 1 дол.: Стефан Ботварчук, Степ. Самборський, Петро Волощук, Мирослав Білюк, Дмитро Яхимець, Василь Кузьматищький, Михайло Іськів, Дмитро Борко, Дмитро Гавалко, Іван Микитей, Стефанюк, Дмитро Лопушанський, Анна Теленко, Тимко Макарчук. Разом 34.00

НЮБРУК. По 2 дол.: Петро Кабан, Федір Марко; по 1 дол.: Василь Садовий, Юрій Ґрамяк, Іван Марко, Ґрамяк, Стефан Чучман, Стефан Шеленко, М. Березюк, С. Березюк, Іван Вовк, А. Марко, А. Ґаєвий, С. Гордей. Разом 15.50

ЛЕССАРД, Алта (Биг Медов) По 2 дол.: А. Круль, по 1 дол.: В. Гудима, В. Воронюк, К. Годинський, М. Савчук, І. Никула, Г. Гуцкал, Волод. Гудима, І. Савчук, С. Тягло, Н. Огрудюк, І. Гнатюк, М. Сливинський, Н. Болотюк, Н. Твердохліб, І. Стишинський, о. Е. Труфин, по 50ц.: Ірина Марчук, М. Федюк, Н. Гокера. Разом 19.50

ЕЛК Поінт, Алта. По 1 дол.: П. Липовий, о. Е. Труфин, по 25ц. Ольга Яремкевич, О. Войтович. Разом 2.50

СЕНДІ РЕПИДС, Алта. По 1 дол.: о. Е. Труфин, В. Шевчук, П. Доманський, А. Кушнірський, П. Сараванський, С. Шамка, П. Галівода, Н. Карасі, М. Ткачук, І. Воробій, Т. Ткачук, І. Яцій, Н. Гурин, Д. Фриньчук, С. Шевчук; по 40ц.: Г. Лукинюк; по 25ц.: В. Карасюк, О. Озеро, І. Сараванський, М. Федюк. Разом 16.40

ҐНИАВ, Алта (Зупрей) По 1 дол.: о. Е. Труфин, Ірина Тягло, Д. Пасічняк; по 50ц.: Г. Величка. Разом 3.50

Повищі коляди прислав о. Е. Труфин.

ЛАШИН, Квє. По 2 дол.: Ф. Вершигора, В. Куманець, В. Миколенко; по 1 дол.: о. Прот. К. Квасницький, А. Гокер, Є. Обороши, І. Розум, І. Завадський, С. Босий, П. Каліщук (богослов), П. Киселенко, П. Каліщук, В. Дмитрук, В. Левченко, П. Цехош, Ю. Зубчинський, Д. Чобан, Н. Романко, Г. Гандзюк, І. Сиритин, Т. Миколюк, І. Кзємба, М. Матвіїв, Н. Гонта, І. Подільчук, Д. Яковив, О. Штихно, Г. Олевич, О. Мищенко, К. Новосад, Г. Майковський, С. Димосюк, Л. Савдик, М. Кіріченко, В. Мислюк, А. Зубчинський, І. Ємчик, М. Луцишин, М. Яковенко, К. Хомик, Є. Середа, Є. Товстюк, Н. Гуцуляк, І. Васиденко, П. Зубчинський, Н. Гут, Г. Мислюк, Н. Комарницький, П. Рудич, Є. Многодітний, Н. Максимич, Д. Лютак, М. Данилевич, І. Івак, О. Панчишин, І. Маліцький; по 50 ц.: М. Дуля, М. Ґинга. Разом 60.00

Коляду прислав о. Прот. К. Квасницький.

МЕЛВИЛ, Саск. По 1 дол.: Г. Савчин, М. Галик, Н. Паньків 3.00

Цю додаткову коляду з Мелвил прислав о. М. Коленич.

ВЕРНОН, Б. К. По 2 дол.: С. Б. і М. Микитюк, Ґ. Шипіт, І. Шмир, І. Павлишин, Б. Ханасюк, П. Лучак, М. Бабич, Ф. Чвижук, А. Ромак, по 1 дол.: Олена Гринчук, Василина Несміла, І. А. Чоботар, Д. Пясецький, Є. Кобринович, М. Лучак, В. Ластівка, П. Кіндрачук, О. Іричук, П. Третяк, Н. Малиш, І. Остафійчук, Ю. Пенюк, Г. Прихідко, Р. Крипякевич, Д. Попович, В. Гакман, Т. Максимчук, А. Михайловський, Л. Полегойко, В. Дутчак, Н. Білик, О. Скорець, Катерина Никифорук, О. Осовецький, М. Михайлюк, Т. Іванчук, Й. Маєр, Н. Лошний, О. Малиш, Д. Мазій, В. Андрійчук, О. Андрусів, І. Кучер, Л. Дишлевий, А. Сокол, Єлисавета Паєс, Ф. Бобровник, П. Малиш, М. Мазій, Марія Вигнан, М. Васналишин, Марія Кучуран, Анна Сідор, Я. Антонишин, пані Рубак, І. Домет, І. Копан, Г. Петришин, Одарка Сілецька, М. Слободзян, В. Шумей, Я. Микитюк, І. Чижевський, В. Ворончак; по 50 ц.: П. Карпович, Дж. Тома, І. Гавриш; дрібними: 90ц. Разом 75.40

Коляду прислав о. С. Гуцуляк.

ВИПРАВЛЕННЯ — Фонду Інвалідів

У „Вістнику" з 1-го лютого 1958 року подано:

БЕЛЛІС, Алта. — $8.20, **а має бути: $7.80.**

Подано: Мелвил, Саск. — 22.00, **а має бути:**

МЕЛФОРТ, Саск. — $15.25.

Rev. J. MELNYK
Rycroft, Alta.

МІСІЙНИЙ ОКРУГ ПІС РИВЕР

Цим повідомляється православних українців у північній Алберті, що Українська Греко-Православна Церква створила цієї осені новий церковний округ п. н. ПІС РИВЕР, АЛТА., і призначила для його обслуги сталого пароха-місіонаря в особі Всеч. о. Івана Мельника, з осідком у Райкрофт, Алта.

Українські Православні Громади, Місії та поодинокі вірні цього округа повинні звертатися до о. Мельника у всіх церковно-релігійних справах на таку адресу:

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

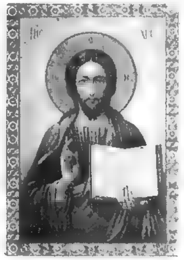

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.
Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Кенора, Тиндал
9. Неділя — Трансконa, Сулукавт, Поплар Парк
16. Неділя — Кенора, Дуфрост, Ледвин
23. Неділя — Трансконa, Селкирк
30. Неділя — Кенора, Паплардфілд, Ґонор

Консисторія Укр. Гр. - Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпег 4. Ман.

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ІВАНА МАЙБИ
Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.
Адреса: 518 Пасифик ев., Брендон, Ман. Тел. 2826

о. О. ФЛЯКА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Нюбрук. Сповідь для дітей і старших
Егрімонт. Вечірня о год. 4-ій по пол.
8. Субота — Редватер. Сповідь і Служба Божа для дітей
9. Неділя — Редватер. Сповідь і Служба Божа для старших
Восетна, Вечірня о год. 7-ій веч
15. Субота — Торгилд. Сповідь і Служба Божа для дітей
16. Неділя — Торгилд. Сповідь і Служба Божа для старших
Редватер, Вечірня о год. 7-ій веч
22. Субота — Восетна. Сповідь і Служба Божа для дітей
23. Неділя — Восетна. Сповідь і Служба Божа для старших
Радвей, Вечірня о год. 7-ій веч.
29. Субота — Егрімонт. Сповідь і Служба Божа для дітей.
30. Неділя — Егримонт Сповідь і Служба Божа для старших
Торгилд, Вечірня о год. 7-ій веч.
Адреса: Box 128. Тел. 10, Радвей

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ:
1. Субота — Сповідь
2. Неділя — Толстой
9. Неділя. 8.30 Сповідь — Пембіна
16. Неділя. 8.00 год. Сповідь — Роза
23. Неділя. 8.00 год. Сповідь — Ґардентон
30. Неділя. 8.00 год. Сповідь — Сарто
Адреса: Толстой, Ман.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Гаєс
9. Неділя — Арран
16. Неділя — Сван Плейн
23. Неділя — Норквей
26. Середа. Поклони — Стінен
30. Неділя — Глен Елдер
Адреса: Box: 111. Гаєс, Саск.

о. В. АПОНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Прілейт
9. Неділя — Ріджайна
16. Неділя — Мус Джо
23. Неділя — Ріджайна
30. Неділя — Ріджайна
Адреса: 1849 Вінніпег Стр. Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя, Сповідь — Єлов Крік
9. Неділя. Сповідь — Тарнополь
16. Неділя Сповідь — Ст Джуліен
23. Неділя. Сповідь — Кадворт
30. Неділя. Сповідь — Вакав
У всіх Громадах початок великодньої Св. Сповіді о 8.30 рано.
Адреса: Box 4. Тел 45 Вакав. Саск

о. Г. ВАСИЛІВА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Пено
9. Неділя — Торебі
16. Неділя — Калмар
23. Неділя — Брудергайм
30. Неділя — Спиґудо
Свята Сповідь відбуватиметься від 9 години ранку
8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта

о. СТ. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Нипавин
9. Неділя — Сембург
16. Неділя — Вірдейл
23. Неділя — Кадет
26. Середа Поклони Кадет (год 8 веч.)
30. Неділя — Нипавин
Адреса. Box 994 Нипавин, тел 2160

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Річмонд Парк
8. Субота Задушна — Вайлдвуд Св. Сповідь шкільної молоді
9. Неділя — Сіба Біч. Св. Сповідь
15. Субота Задушна — Атабаска. Св. Сповідь шкільної молоді
16. Неділя — Баргед. Св. Сповідь
22. Субота Задушна — Річмонд Парк Св Сповідь шкільної молоді
23. Неділя — Атабаска. Св. Сповідь
26. Середа. Поклони — Вестлок год. 7 веч
30. Неділя — Вестлок. Св. Сповідь (З'їзд Окр. Ради)
УВАГА: В часі Св Великого Посту Великодня Св. Сповідь відбудеться по всіх церковних громадах год. 8 рано. — перед Св. Службою Божою.
Адреса: Box 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Норт Бетлфорд
9. Неділя — Кендо. Сповідь
16. Неділя — Витків. Сповідь
23. Неділя — Ґлезлин. Сповідь
26. Середа. Поклони о год. 6.30 — Витків
30. Неділя — Гетерлей. Сповідь
Після Богослужень по всіх громадах недільна школа. У Великому Пості усі вірні приступлять до Св. Таїнства Сповіді і Св. Причастя, включно з дітьми та молодю.
972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Кейленд
9. Неділя — Ту Гилс
16. Неділя — Шипиці
23. Неділя Гейрі Гил
30. Неділя — Ту Гилс
Box 294, Ту Гилс, Алта. Тел 486

о. М. КОЛЕНИЧА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Айтуна
8. Субота — Габорд
9. Неділя — Мелвил
15. Субота. Служба Заупокійна — Айтуна
16. Неділя — Ґудів
22. Субота. Служба Заупокійна — Мелвил
23. Неділя — Гоборд
26. Середа год 7 ввечері Поклони — Айтуна
29. Субота — Ґудів
30. Неділя — Фенвуд
Адреса. Box 143 Айтуна, Саск Тел. 57

о. ІВАНА КУЛІША
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя. Сповідь — Пайн Ривер
9. Неділя Сповідь — Етелберт
16. Неділя Сповідь Ґарленд
23. Неділя Сповідь — Дорбен
26. Поклони — Пайн Ривер
30. Неділя Сповідь — Ворд (Зелена)
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман

о. Е. ГОРГІЦИ
ЛЮТИЙ:
16 Нед. — Арбакка (Св Петра і Пав.)
23. Неділя — Сандави
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя Сповідь Сенькін
9. Неділя Сповідь — Вайта
16. Неділя Сповідь — Сірко
23. Неділя Сповідь — Арбака (Св. Петра й Павла)
30. Неділя Сповідь — Сандави
Адреса: Вайта, Ман. тел 21

о. П. БУБЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя Інсінгер (гай вей)
9. Неділя — Тідор (місто)
16. Неділя — Вест-Брук
23. Неділя — Тідор (за рікою)
29. Субота — Лисенко
30. Неділя — Дробот
Адреса: Box: 6 Тідор Саск

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Шіго місто
9. Неділя. Сповідь — Фовм Лейк
16. Неділя. Сповідь — Шіго Пол
22. Субота. Сповідь дітей — Шіго місто
23. Неділя Сповідь — Винярд
26. Середа — Шіго місто (поклони в год. 7 вечера)
29. Субота. Сповідь — „Коло Мельничуків"
30. Неділя. Сповідь — Едмор
Адреса: Шіго Саск., Box 52. Тел 21

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ:
2. Неділя — Дрифтінг Ривер. Сповідь
9. Неділя — Давфин. Сповідь — в суботу від год. 7 вечора, ранком в неділю — від год 9 ранку
15. Субота — Сифтон. Сповідь
16. Неділя — Гілберт Плейн. Сповідь
22. Субота — Роркton Сповідь
23. Неділя — Косів. Сповідь
26. Середа. Поклони. Канон Андрія К-го. — Давфин (год. 7 вечора)
29. Субота — Ешвіл. Сповідь
30. Неділя — Давфин. Сповідь (Порядок Сповіді як і 9-го бер.)
В усіх громадах Сповідь починається о год. 9 ранку
Порядок вечірніх Відправ такий самий як і попереднього місяця.
Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ:

1	С	16	Муч. Памфила Пресвітера
2	Н	17	Неділя 1 Посту.
3	П	18	Льва Єп. Рим., Флавіяна
4	В	19	Єп. Архипа, Филимона,
5	С	20	Льва Єп., Преп. Агатона
6	Ч	21	Преп. Тимотея, Евстафія
7	П	22	Муч. Маврикія, Федора,
8	С	23	Вмч. Полікарпа, Преп. Ів.
9	Н	24	Неділя 2 Посту.
10	П	25	Тараса Архиеп. Констян.
11	В	26	Преп. Порфирія Єп. Газ.
12	С	27	Преп Тита Печ
13	Ч	28	Преп. Василія, Марини,
14	П	1	Березень. Прмч. Евдокії,
15	С	2	Смч. Тодота Єп. Кир.,
16	Н	3	Неділя 3, Посту-Хрестопок.
17	П	4	Преп. Герасима Вол.,
18	В	5	Мч. Конона, Преп. Марка
19	С	6	Аморейських 42 Муч.:
20	Ч	7	Сщмч Херсонських:
21	П	8	Преп Теофилакта Іcп.,
22	С	9	†40 Муч. Севастійських:
23	Н	10	Неділя 4 Посту. Мч Конд
24	П	11	Софронія Патр. Єрусал
25	В	12	Теофана Іcп., Григорія
26	С	13	Поклони Никифора Патр.
27	Ч	14	Ростислав кн Київ.
28	П	15	Мч Агапія, Пуплія
29	С	16	Серапіона Архиеп Нов
30	Н	17	Неділя 5 Посту
31	П	18	Кирила Архиеп Єрусал

о. П САЦЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя Смокі Лейк
2 Неділя Стрий, о. Трофим
9. Неділя Белис
15 Субота Смокі Лейк Сповідь та Св Причастя дітей о 9-ій год ранку
16 Неділя Смокі Лейк
16 Неділя — Чавнінг о Трофим
23 Неділя Вільна
32 Неділя Бойн Лейк о Трофим
29 Субота Спеден Сповідь та Св Причастя дітей о 9-ій год ранку
30. Неділя Спеден
УВАГА: В кожній громаді перед Богослуженням о 9-тій год ранку Св Сповідь.
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта., Тел. 32

о. ІВАНА МАГАСА
БЕРЕЗЕНЬ:
2 Неділя — Гефорд Сповідь
9 Неділя Криdор Сповідь
16 Неділя — Редфілд Сповідь
23 Неділя — Борден Сповідь
30/Неділя — Мейфер Сповідь
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел 55

о. П. В. ЛОЧИНИ
БЕРЕЗЕНЬ:
1 Субота — Йорктон Сповідь
2 Неділя — Йорктон Сповідь
9. Неділя — Стороновей. Сповідь
15. Субота Калдер. Сповідь
16. Неділя Йорктон Сповідь
22 Субота — Райн Сповідь
23 Неділя — Вvокстон Сповідь
26 Середа — Йорктон. Поклони (год. 7 веч.)
29. Субота — Мазепа. Сповідь і Св. Причастя дітей Нед. Школи
30. Неділя — Мазепа
Адреса: 110 Велингтон Аве — Тел. 32998 — Йорктон Саск.

Устав Церковний

БЕРЕЗЕНЬ:

2. Нед. 1 Вел. Посту. Гол. 5. УЄ 5. Літургія Василія Вел. Ап. Жид 11:24-26, 32-40 і 2:1-2. Єванг Івана 1:43-51

8. Субота Задушна. Служба Заупокійна.

9. Нед. 2 Вел. Посту Гол. 6. УЄ 6. Літ. Василія Вел Ап Жид. 1:10-14 і 2:1-3. Ів. 1:4-51.

15. Субота Задушна. Служба Заупокійна.

16. Неділя 3 Вел. Посту — Хрестопоклінна. Гол. 7. УЄ 7. Літ. Василія Вел. Замість Трисвятого „Хресту Твоєму" Ап. Жид 4:14-16. Єв Марка 8:34-38, 9:1

23. Неділя 4 Вел. Посту Гол. 8. УЄ 8. Літургія Василія Вел. Ап. Жид 6:13-20. Єванг Марка 9:17-31

26. Середа Поклони. Канон Андрея Критського.

29. Субота. Похвала Пресв Богородиці Літ. Івана Зол Ап Жид. 9:24-48 і Жид. 9:1-7 Єванг Марка 10:32-45 і Луки 7:36-50.

ЗМІНА АДРЕСИ

При кожній зміні адреси проситься виповнити цю форму, залучуючи 10 центів на покриття коштів зміни та вислати до Адміністрації ВІСТНИКА на адресу:

THE HERALD
7 St. John' Ave. Winnipeg 4, Man.

До Адміністрації ВІСТНИКА:

Прошу змінити мою адресу.

Моя стара адреса:

Імя й прізвище

Число дому і назва вулиці
або число поштової скриньки

Пошта і провінція

Моя нова адреса

Імя й прізвище

Число дому і назва вулиці
або число поштової скриньки

Пошта і провінція

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1958. ЧИСЛО (1058) 6

ДОЛЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ПОЛЬЩІ

За вістками із зах. німецької газети, „Екзіль Цайтунгсдінст" (24. 1. 58), „Шлях Перемоги" (2. 2. 58) подає деякі дані про життя Православної Церкви в Польщі.

Після приходу в Польщу большевиків у 1944-45 роках на Митрополита Варшавського і Волинського та всієї Православної Церкви в Польщі, Діонисія, наложено домашній арешт, тому що він не хотів підкоритися московському Патріярхові (Православна Церква в Польщі отримала від Царгородського Патріярхату автокефалію) Щодо решти Єпископату — то одн. виемігрували, а решта були вивезені і вбиті Після того Московський Патріярхат надав від себе цій Церкві автокефалію (незалежність), але прислав свого наставника Митрополита Макарія Оксюка, який резидує у Варшаві Митрополит Діонисій, вже стара віком людина, живе в біді, знайшовши притулок у церковному домі в Сосновцях на Шлеську

Митрополитові Макарієві підлягають 400 тисяч православних у Польщі українців, білорусів, москалів і поляків. Теперішня Православна Церква в Польщі має 20 деканатів і 120 парафій, 200 священиків і три Єпископи

Не зважаючи на русифікаторський тиск з боку Митр. Макарія, православні українці й білоруси домагаються від священиків проповідей в українській мові Православні священики живуть у дуже великій біді — тільки з приносів мирян, які й самі нічого не мають

ПАМЯТНИК М. ЛИСЕНКОВІ

У листопаді 1957 р советська преса подала, що композиторові Миколі Лисенкові, основоположникові української клясичної музики, відкрито памятник у його рідному селі Гриньки на Полтавщині. Участь у цій урочистості прийняв також його син — композитор Остап Лисенко.

ПОКАРАНИЙ ЗА ЗНЕВАЖЕННЯ БІБЛІЇ

У Філядельфії 44-літнього Чарлза Рейні покликали на суд у справі аліментів. Під час судового процесу він розсердився, і кинув у суддю Біблією, на яку присягав. За цей богохульський учинок йому піднесли кару увязнення, на два місяці більше.

ЛЬОТЕРІЯ В СССР

Місцевий уряд Російської РСР увів льотерію, щоб стягнути ще більше грошей від населення. Льотерія уведена замість продажу державних облігацій (бондів). Як відомо, уряд СССР стримав виплату за бонди на 20 років. Кажуть, що льотерія має бути уведена у всьому Советському Союзі.

"Я ПОМИСЬЛЄН", КАЖЕ КАРДИНАЛ

„Народне Слово" в ЗДА, з 12. 2. 58, подало вісті з сучасного Перемишля (під польською окупацією). Зайнявши під кінець 1-ої світ. війни Перемишль, Москва віддала його Польщі. Греко-католицьку катедру зайняла польська Римо-католицька Церква. Навесні 1957 р. делегація українців греко-католиків, очолена своїм священиком, о. каноніком Гриником, їздила до кардинала Стефана Вишинського, щоб він звернув українцям греко-католикам катедру.

Кардинал збув їх коротко: "Я о тим помисьлєн" (Я про це подумаю)! І так далі кардинал "думає". І буде думати, — але що? А цікаво, як кардинал поступив би, коли б так Папа дав йому наказ звернути катедру українцям католикам?

БОРОТЬБА НА КИПРІ

На Кипрі всі греки борються проти британців Турки також бурхливо демонстрували проти британців, підозріваючи їх у сприянні грекам. Вісьмох турків британці вбили. Греки й турки воюють між собою Крім того, грецькі праві терористи ЕОКА і ліві грецькі організації розпочали одні проти одних боротьбу. Грецькі націоналісти застрілили двох провідників грецьких робітничих професійних спілок (лівих).

РАБІН ЗАПЕРЕЧУЄ СИЛУ СІОНІЗМУ

На початку лютого ц. р. рабін Соломон Шарфман в ЗДА, голова ортодоксальних жидів, заявив, що сіонізм в Америці вже перестав бути тією силою, яка мала б зцементувати єдність американських жидів з жидами в Ізраїлі. Виходить, що сила жидів також і в тому, що вони не хваляться своєю силою, там де її мають.

ЦЕРКВА ОСУДЖУЄ "РОК ЕНД РОЛЛ"

Православний Єпископ Баня-Люкський, Василій, у Болгарії, виступив проти "рок енд ролл" та інших подібних танків, як „неморальних і варварських", а хто їх виконує, той нагадує дику людину з джунглі Ці танки і пісні доводять людей до „нездорової екстази, в якій вони допускаються збоченої і ненормальної поведінки". Єп. Василій при тому підкреслив, що Православна Церква в Греції офіційно осудила „рок енд ролл".

БЮРО РОДИННИХ ЗВЯЗКІВ ДАЄ ДІВЧАТАМ ПОРАДУ

Д-р Ричард Г. Клімер, головний директор Американського Інституту для Дослідження Родинних Звязків дає дівчатам таку пораду: Вже починаючи з народньої школи, вони повинні товаришувати більш як з одним хлопцем, щоб пізніше, коли прийде пора виходити заміж, вони мали краще знання мужчин, і мали більшу можливість вибору.

МИТР. Й. СЛІПИЙ СТОРОЖЕМ

Орган Ватикану, „Оссерваторе Романо", з 8. 2. 58 р., подав, що греко-католицький Митрополит з Галичини, Йосиф Сліпий, який 1945 р. був большевиками засуджений на 8 років примусових робіт, тепер працює як сторож у домі старців у Муклякові на Сибірі.

ПОМЕРЛИ ЄПП. ЛЯТИШЕВСЬКИЙ І БУДКА

Під кінець 1957 р. помер у Станиславові 76-літній греко-католицький Єпископ-Помічник Станиславівської Єпархії Кир Іван Лятишевський, що був повернений з заслання, але не мав дозволу виконувати своїх обовязків.

Цього року канадійський сенатор Вал через Червоний Хрест дістав вістку про смерть на засланні греко-католицького Єпископа Микити Будки.

ПОЛІТИКА НА МОГИЛАХ МУЧЕНИКІВ?

„Крищієн Ікономикс" (4. 2. 58) подає: В самому тільки місті Вінниці, в Україні, 1943 року відкрито з 95 масових гробів 10,000 трупів "росіян". Це ті жертви Хрущова, які не спішилися покоритися Сталінові". — Виходить, що для москвофілів в англомовному світі помордовані українці — це „росіяни"!

А тим часом вони головно тому й були помордовані, що вони не були росіянами. Отже тут робиться москвофільську політику на могилах українських мучеників — патріотів.

"НАЙПОПУЛЯРНІША ЛЮДИНА" Д-Р САС-ЯВОРСЬКИЙ ВІДПОВІВ НА ЗАПИТИ ВАРТОСТИ 128,000 ДОЛ.

Преса повідомила була, що ветеринарний лікар д-р Ярослав Сас-Яворський виграв 16, а потім 64 тисячі долярів за відповіді з історії ЗДА на телевізійному конкурсі. У половині лютого ц. р. вісті подали, що загальна сума його виграшу вже піднеслася до 128,000 долярів. Д-р Я. Сас-Яворський — українець з нової еміграції

НЕМА ПОТРЕБИ ХОДИТИ ДО ЦЕРКВИ В КУПЕЛЕВИХ СТРОЯХ

У катедрі французького містечка Ст Венсен, над морем, висить така табличка: „Парох сердечно вітає туристів, але мусить звернути увагу, що в церкві немає ніякої нагоди до плавання, тому не треба входити до неї в купелевих строях".

ПОБОЖНІСТЬ МУСУЛМАН І ПОДАТКИ

У місті Гогерія, в Арабії, пожежа знищила будинок податкового уряду, і згоріли податкові списки. Тепер, поки знову зроблять нові списки, промине кілька років, а населення міста за той час не платитиме податків. З вдячности богові Аллахові за цю пожежу населення міста найняли спеціяльну богослужбу.

ВАТИКАН І НАЗВА „РУТЕНЦІ"

У Ватикані не вживали й не вживають назв „Україна", „українець", „український". Якої ж назви вживають? „Рутені уніті"! Що це означає? Це залежить, — як для кого... Певна річ, що латинське „Рутені" — це „русини", або ще старша форма — „русичі" — стара назва українців. Отже й це нормальна річ, коли „українці греко-католики назву „Рутені уніті" самі собі перекладають на „українці греко-католики", чи згодом — „українці католики".

Чому ж Ватикан сам не називає їх українцями католиками, а тільки „русинами уніятами"? Нема сумніву, що це обурює патріотичну частину українців між греко - католиками. Дехто однак старається оправдувати Ватикан, каже: Русь, Русини — це наша стара, історична назва. Ватикан, як консервативний, воліє вживати якнайстаршу назву. Однак він, уживаючи назву „Рутені", розуміє під цим українців.

Однак їхні твердження голословні. Вони про Ватикан думають так, як самі хотіли б, щоб Ватикан власне так думав. Це „вишфул тинкінг" (бажальне думання). Ватикан не утотожнює (не ідентифікує) назву "Рутені" з назвою „українці". На це є докази з боку проводу Католицької Церкви. Ось приклади:

Виданий Римо - Католицькою Церквою в Канаді статистичний збірник (у двох мовах: англійській і французькій) „Католицька Церква" (Монтреал 1956 рік), за редакцією капуцина о. П. Домініка де Сен-Дені, виясиює: „Рутени згруповані у чотирьох дієцезіях чи екзархатах: Манітоба, Едмонтон, Саскачеван і Східня Канада. Титулярним Манітобського Екзархату є Митрополит. Рутени не конечно всі є українцями. Вони є майже з кожної національности, як це можна бачити з нижчеподаної таблиці. З другого боку, також є українці римо-католики".

Далі цей збірник подає в числах національний склад рутенів у Канаді: британців — 1,077; французів — 218; австрійців — 1,661; чехів і словаків — 3,773; фінляндців — 59; німців — 735; мадяр — 1,294; італійців — 70; жидів — 27; голяндців — 69; поляків — 11,361; росіян — 2,546; скандинавців — 228; українців — 164,765; інших европейців — 2,287; китайців — 11; японців — 3; інших азіятів — 191; індіян — 29; інших — 437. Разом 190,831". — Ці дані збірник подав за урядовою статистикою з 1951 року.

**

Як бачимо, провід Католицької Церкви в Канаді під „рутенами" розуміє не національність, а релігійний обряд — уніятський (католики східнього обряду, цебто католики візантійського обряду), отже до „рутенів" (цебто уніятів) зараховано різні національності уніятського обряду. Певна річ, що на всіх 190,831 вірних рутенського обряду припадає найбільше українців, бо аж 164,765, а решта — це інші національності; одначе коли Ватикан уважає, що „рутени" — це не національність, а обряд, і що рутени — це не самі тільки українці, то тим самим він каже, що Церква Рутенського обряду не означає української Церкви, бож до неї належать різні національності рутенського обряду. Далі, коли греко - католицьку Церкву в Канаді називатють рутенською, то це значить, що її не вважають за українську, а за Церкву різних народностей, інтернаціональну.

Коротко кажучи, у вищезгаданій книжці провід Католицької Церкви каже, що в Канаді немає Української Церкви, а є тільки Рутенська Церква-різнонаціональна.

Політика Ватикану є така, щоб до Церкви рутенського (уніятського) обряду провести якнайбільше членів різних національностей і так переважити в ній український елемент, щоб він не мав там голосу, щоб був роздвоєний, і не смів твердити, що греко-католицька Церква в Канаді — це українська Церква. І щоб ніхто не домагався в Римі, щоб назву „Рутені уніті" переміниити на „українці католики", — бо тоді Ватикан відповів би: „Рутені уніті" — це назва не національна, а релігійна; вона означає уніятів; а уніяти є різних національностей. Як же ж можна тоді назву „Рутені уніті" (англійців, французів, мадяр, поляків та інших азіятів, які є тими „рутені уніті") назвати українцями?

Втіха декого з греко-католиків, що чужинці римо-католики приймають „наш обряд" (рутенський) ніяк не оправдана, якщо вони хотять думати, що це може виходить на політичну користь українства в цій Церкві.

**

Вище було сказано, що під „Рутенами" розуміє Ватикан для краін поза межами України і слов'янського сходу Европи. Він тут надає назві „Рутени" значення чисто церковне: розуміє під ним греко-католиків, себто католиків східнього, аба (візантійського обряду) - всіх національностей.

Значення національно-політичного в назву „Рутені" не вкладає, отже й на цій підставі відмовляється термін „Рутенський обряд", „Рутенська Церква" переміниити на „український обряд", „Українська Церква".

Інша річ щодо трактування назви в національно - політичному розумінні в Европі. Тут Ватикан знає, що назва „Рутенія" і „Рутені", (Русь і русичі (русини) є назвою народу на слов'янському сході Европи. Котрого саме народу? У Посланні з 1952 р. Папа Пій XII всі народи на слов'янському сході Европи назвав „народами Росії", цебто росіянами; власне, не поневоленими народами в межах СССР, а таки — „народами Росії", — нібито різними племенами „одного російського народу". Але тут найбільш важним для справ унії і слов'янського сходу, як вислів політики Ватикану, є сам шеф Церков Східнього обряду (уніятських) — кардинал Тіссеран у Римі. Він каже, що українці греко-католики є „католиками російського обряду".

(За катол. журн: Soul, ЗДА, подав „Шлях Перемоги", Мюнхен, 29. 12.-1957).

Значить, з національно-політичного боку, для схід.. Европи, термін „рутенський обряд" у Ватикані вияснюють як „російський обряд". Це тому, що Ватикан всі слов'янські народи — українців, москалів і білорусів — вважає за один народ — давніх русичів (лат. Рутені), і "по-модерному" називає всіх "росіянами", отже й обряд рутенський (руський) називає „російським" не тільки в москалів, але й в українців та білорусів. Кард. Тіссеран взагалі не признає ні української мови, ні українського народу. Подібно й Єп. Шін у ЗДА і т. д. Історію вони знають, але свідомо не хотять признати українців, уважаючи їх за „збунтоване російське племя" (Див. Б. Ластовський, „Російська гіпноза", „Шлях Перемоги" 29. 12. 57).

Значить, в Европі для Ватикану „Рутені" — це тільки „росіяни", ніхто інший. Власне, тому й так цупко тримаються у Ватикані назви „Рутені", щоб могти нею охопити разом і москалів, і українців, і білорусів, і всіх їх уважати за росіян. Коли ж 1957 р. Папа видав Послання до греко-католицьких Єпископів, то йому було незручно називати словом „Рутени", ні словом „росіяни", отже назвав їх і їхніх вірних „народом княгині Ольги" — володарки давньої Київської Русі". Але, звичайно, і під „народом княгині Ольги" Ватикан розуміє росіян.

(Д. б.) І. Дрель.

ПРОВОКАТОРИ

Під таким наголовком подають статтю „Українські Вісті", Ульм, Зах. Німеччина, 2. 2. 58, в якій гостро засуджено дивні радіопередачі за залізну заслону. Ці передачі надає хтось, що титулує себе „Оперативний штаб" під шильдом організації „Новая Росія". У передачах подаються інструкції населенню СССР — як воно має боротися з комуністичною партією.

У статті „У. В." сказано, що поневолені народи й самі знають, як боротися проти поневолення. Отже ці інструкції таємничого „оперативного штабу" "Нової Росії" не тільки зайві, а ще й підозріло-шкідливі. Бо свідомо чи несвідомо допомогають большевикам розкривати способи спротиву поневолених та пришивати їм „звязки" з тим „оперативним штабом" на Заході.

ЧИЇ ДІТИ НАЙБІЛЬШЕ ПЮТЬ

На кожних сто дітей, з яких виростають пияки, 80 походить з тих родин, де пють родичі, а тільки 20 відсотків з тих родин, де родичі не пють (Рапорт Гофстра Коледж ЗДА).

Вже вийшла з друку III-тя книга
"В ОБОРОНІ ВІРИ"
видання Українського Православного Братства Св. Володомира в Торонті, Онт.
У книзі є праці таких авторів: Архиєпископа Михаїла, проф. І. Власовського, проф. В. Іваниса, проф. С. Килиминка, богослова О. Воронина, інж. В. Пастернака, п. Т. Хохітви, та подані матеріяли з життя Українських Православних Церков у світі.
Книга надрукована на доброму папері, розмір — вісімка, стор. 154.
Ціна: 1 дол. з пересилкою.
Замовлення прохаємо посилати по адресі:
Ukrainian Orthodox Brotherhood of St. Vladimir
404 Bahhurst St., Toronto, Canada.

Впреп. о. Митрат Олександер Новицький

Народився в с. Головно, Володимир-Волинського повіту, 1906 року, в священичій родині. Дитячі роки провів у селі Кічкас, біля острова Хортиці, а в гімназії вчився в місті Олександрівську. В революцію, на початку 1918 р., родина Новицьких переселилась до міста Луцька на Волині, де о. Олександер закінчив українську гімназію 1925 р. Півтора року пізніше вступив на Теологічний Відділ Варшавського університету, який закінчив 1930 р й одержав ступень Магістра Теології. Під час академічних студій приймав активну участь у студентському житті, й довший час був головою Секції Православних Теологів при Українській Студентській Громаді у Варшаві, як також очолював студентську корпорацію „Молода Україна" За цю активність довелося йому під час „пацифікації" побувати в польській вязниці

Року 1933-го одружився з панною Ольгою Яковкевич, донькою нині найстаршого священика в нашій Церкві, Впреподобного о Тита Яковкевича. В 1934 р. був рукоположений в сан священика й призначений на парафію в селі Пульмо на Волині. Брав участь у Богословськім Товаристві ім Петра Могили в Луцьку та був повітовим місіонером, і за цю активність Волинський воєвода дав був наказ видалити його поза межі Волині. Цей наказ не був виконаний через вибух польсько-німецької війни. В 1940 р. о. Олександер був призначений Настоятелем української православної церкви при Українськім Комітеті у Варшаві, а пізніше був назначений заступником Настоятеля Митрополитального собору в Варшаві. Коли була утворена Краківсько-Лемківська Єпархія, о. Олександер був покликаний до праці в Консисторії цієї Єпархії.

Йому було також припоручено нести духовну опіку православному вояцтву, за яку опісля був нагороджений Золотим Хрестом Симона Петлюри.

По капітуляції Німеччини о. Новицький зорганізував православну парафію в Ляндсгуті біля Мюнхену, а восени 1948 р. переїхав до Парижу. Там мав опіку над українським православним робітництвом, аж поки не виїхав у Канаду в лютому 1950 р. Восени того ж року був призначений на Парафію в Давфині, Ман., а з вересня 1954 року був призначений до Форт Виллям, Онт., де обслуговує дві громади — Св. Благовіщення й Св. Володимира.

Дружина о. Новицького є знана з своєї диригентської праці, й недавно святкувала ювілей 25-ліття своєї музичної діяльности. Син о. Олександра й Добродійки Ольги, Славко, закінчивши середню школу з одержанням золотої медалі, тепер студіює в університеті в Каліфорнії.

Бажаємо Отцю Олександру та його родині щастя й здоровя на многі літа!

ХРИСТИЯНИ ЗМУШЕНІ ЇСТИ КОШЕРНЕ МЯСО

Римо-католицький (мельхітський) Архиепископ Юрій Гакім з Гайфи звернувся до Сулеймана Балана, посадника Єрусалиму, щоб він дозволив християнам заснувати для себе крамниці, в яких продавали б не тільки кошерне мясо, але й свинину.

М. Менас, різник з Яфи, в найвищому суді в Єрусалимі заявив, що закони, встановлені в Тель-Авіві, забороняють продавати сало, отже це дискримінація й нетолеранція по відношені до християн.

Посадник Тель-Авіву, Хаїм Леванон, відповів, що дискримінація не вимірена проти „їдження сала", а тільки проти його продавання. Він сказав також, що продаж свинини забаронений тому, що мясарня Менаса знаходиться в жидівській дільниці (значить, там є й такі дільниці!).

Різник Менас відповів, що коли закони Ізраїля дозволяють християнам їсти свинину, але не дозволяють її продавати, то „як хтось може свинину їсти, коли її нема де купити?"

Єпископ Ю. Гакім сказав, що релігійні меншини (нежидівської релігії) урядовими чинниками рішуче не допускаються до багатьох родів праці, і взагалі вимагав законів для охорони прав населення нежидівської релігії.

ПІСНЯ ПОЧАЇВСЬКІЙ БОГОРОДИЦІ

Пісня з Почаївського „Богогласника", надрукованого 1790 року, написана мовою церковною, а тут перероблена на українську народню мову. В пісні оповідається, що в 1770 році була в Західній Україні (а може й у Східній) страшна морова слабість (пошесть, епідемія) і багато людей померло. В пісні згадується Галичина, Поділля, Волинь, й оповідається, як Мати Божа помагала тим, що на Неї щиро надіялися.

* * *

Всюди прославилась Почаївська [Скала,
На якій Божа Мати
Стопою знак дала.
За допустом Божим у минулім літі
Панувала страшна слабість
В неоднім повіті:
Підгіря, Покуття, Подільський Камя- [нець
Захопила кругом Волинь,
І місто Кремянець.

В тисяча і сімсот сімдесятім році
Гинуть люди, течуть сльози,
Як вода в потоці.
Знайомі далеко від себе втікали,
Рідні браття й товариші
Себе мов не знали.
Свого сина батько боявсь в дім при- [йняти,
Не помогла дітям рідним
Розпучлива мати.

Люди поза домом в полі пропадали,
Храми Божі, манастирі
Пусткою стояли.
Не ішов господар із плугом на ниву,
А померших трупи були
Звірям на поживу.
Страх обняв усіх нас, — де ж помочі [брати?
Одна може помогти нам
Почаївська Мати!

Й свята Її поміч звилась над нами,—
Всі зостались ми живими
Її молитвами.
І багато вірних, що були слабими,
Та віддались Їй в опіку,
Й зостались живими, —
Й на поклін в Почаїв піти обіцяли,
Несподівано здорові
Із постелі встали.

Хоч вже у Підгірцях до сто мертвих [було,
В ніч одную дальше лихо
Підгірців минуло.
У селі Товстенькім коло Гусятина
Несподівано затихла
Смертна хуртовина.

Поза Бердичевом, де слабість усюди,
В Нехвороці родин двадцять,
Як праведні люди,
Почаївській Діві віддались у руку,
Й не діждали їх страшнії
Смертельнії муки.
А хоч вони всюди сходились з слаби- [ми,
Не послабли, — Божа поміч
Всюди була з ними.

В селі Судобичах як слабість поча- [лась,
Вся громада Почаївській
Цариці віддалась:
Ревно всі молились щирими устами,
Й може слабість припинилась
Її молитвами.
В селі Ярмолинцях в священика дому
Двоє вмерло, — і тоді то
Приснилося йому:
Монах з Почаєва мов письма при- [носить,
Та із трьома печатками,
Й потрійно голосить:
„Хоч смерть кругом тебе, ти її не бій- [ся, —
За тобою Мати Божа, —
На Неї надійся!"

Прокинувсь священик без страху за [себе,
І йшов всюди, де лиш звали
Духовні потреби.
З цілим своїм домом міг смерть об- [минути...
Ще про інші чуда можна
Від людей почути, —
Що в Почаїв дари здалека приносять,
Та що сталось в місті й селах, —
Широко голосять.
З ними і ми разом поклін принесімо
Милосердній Помічниці
І щиро просімо:
Своїм омофором покривай нас нині,
Й зустрічай нас, дітей своїх,
В смертельній годині.

(Голос до поданої тут пісні "Богогласник" подає такий, як голос коляди "Нова радість стала").

Протягом 1957 року в Канаді згинуло в автомобільних випадках 2,300 осіб.

З МІЖНАРОДНЬОЇ ЦЕРКОВНОЇ ПОЛІТИКИ

Чути різні голоси: одні кажуть, що провід московської Церкви не є комуністичний, — він тільки московсько-націоналістичний та і м п е р і я лістичний, він уважає, що комуністична система в СССР сьогодні є, а завтра її може не бути. І як далеко кордони московської червоної імперії та її впливи посунуться тепер, за совєтських часів, такими вони залишаться й надальше, коли комуністичний режим провалиться. З такою метою націоналістично-імперіялістичний провід московської Церкви старається поширити у світі свої впливи. Для цього йому потрібна свобода рухів, і він її купив за ціну тактичної співпраці з СССР. А це тим більше, що червоний режим СССР по суті так само є московсько - шовіністичний та імперіялістичний. І хоч, мовляв, між проводом московської Церкви, як релігійним, та політичним московським червоним режимом, як атеїстичним, є боротьба на ґрунті змагання релігії з атеїзмом, то одначе між ними є спільність московського націоналізму та імперіялізму, і тут одна з причин угоди між проводом Церкви й держави СССР

Грецька П р а в о с л а в н а Патріярша Церква, з політичних міркувань, стоїть на русофільському становищі. Так воно є з нею в ЗДА і в світі. Ці причини заважили також на цьому, що ця Церква стала проти автокефальної Української Православної Церкви, яку Царгород продав був Москві ще 1686 року. Тут Царгородська Церква попала в самосуперечність: з одного боку вона провадить русофільську політику — за „єдину неділиму Росію", — а з другого боку боїться впливів московської Церкви там, де тепер їх має Царгородська Церква. І коли русофільство не дозволяє Царгородській Церкві посудити московську Церкву в московському націоналізмі й імперіялізмі, то вона воліє боротися з її впливом поза межами СССР так, що називає її комуністичною Церквою. Таким чином „і вовки ситі й кози цілі". Бо Царгород уважає, що аргументом „комунізм" він не образить білих м о с к а л і в, і „зарубежної Церкви" Митр. Леонтія, незалежної від московської Патріярхії, а з другого боку він бореться з впливом московської Патріярхії на Близькому й Середньому Сході, щоб утримати стан посідання Царгороду.

Подібна тактика і в Римі. Тут зайво ще раз повторяти цю правду, що Ватикан щораз більш задивляється в традиційну візію навернення всієї московської імперії — більш як 5-ту частину світу — на католицтво. Тому Ватикан дуже пильнується, щоб чимсь не образити московського народу і в СССР, і на еміграції. Звідси тактичне, політичне москвофільство у Ватикані, і як довго воно буде існувати, так довго провід католицької Церкви буде ворожий до українства. Далі, не хотячи образити москалів, Ватикан зовсім не хоче московського народу та його Церкву називати націоналістичними й імперіялістичними. Однак Ватикан мусить же якось боротися проти московської Церкви, — не як московської, а як не-католицької. Тому Ватикан зупинився на іншому засобі боротьби: він воліє московську Церкву називати безбожною, большевицькою. Звичайно, під „Церквою" Ватикан розуміє тільки провід Церкви, а не загал вірних. Інакше кажучи, Ватикан большевицьким називає тільки провід московської Церкви в СССР, бо вважає, що цим не образить московського народу, голосячи одночасно, що московський народ є проти комунізму, а тим самим і проти проводу своєї Церкви в СССР, цебто проти цієї Церкви взагалі, — коли Церква — це лиш сам провід.

Є ще й такі голоси (а між ними подекуди й голос проф. М. Чубатого), які вважають, що комуністичний режим тільки греко-католицькій Церкві відібрав свободу, чи точніше — зліквідував її. Натомість Православній Церкві в СССР червоний режим дав свободу, а також дав волю деяким іншим віроісповіданням. При тому тут промовчується, що в СССР ця „свобода" дана не Православію взагалі (бож Українську Автокефальну Православну Церкву там знищено гірш, ніж греко-католицьку!). Таким способом тут робиться пропаганду, що мовляв, свобода релігії в СССР „існує" для всіх релігій, крім католицької. Так релігійну політику червоного режиму в СССР мимоволі представляється подібно до релігійної політики деяких католицьких країн, як ось Еспанії, в якій, мовляв, є „свобода релігії", але тільки... для католицької Церкви, а і н ш і Ц е р к в и переслідуються. В СССР, мовляв, червоний режим протегує тільки Православіє, — ну, а така ж д и к т а т у р а в Еспанії протегує тільки католицтво, інші ж релігії поборює. І коли одначе режим Франка вважають за „релігійний" (він підтримує католицтво!), то подібно мимоволі робиться пропаганду, що й червоний режим СССР ніби „релігійний", бо він „підтримує" Православіє.

Але й таке твердження не дуже безпечне. Бо тоді не тільки комуністичний світ, але й протестантський і ін. міг би сказати:

"З двох зол тут треба вибирати менше зло, — отже добре хоч це, що режим СССР підтримує хоч якунебудь релігію, отже хоч Православну. Гірше було б, коли б він виступив проти всякої релігії. Коли уряд СССР підтримує хоч одну релігію, православну, то це ще півбіди, — це ще не значить, що провадить атеїстичну роботу. Адже Франко в Еспанії і уряд Болівії підтримує тільки католицьку релігію, а інші релігії переслідує. Одначе владу Еспанії й Болівії ми не називаємо атеїстичною".

Отже пропаганда Ватикану знову каже, що режим СССР таки є атеїстичним. Бо він виступає не тільки проти католицтва, але й проти Православія, навіть проти московської Церкви. І так, напр., католицька „Наша Мета (25.I.-1958) пише: „Ті ж самі науковці і ті духовні Російської Церкви, що проголошують мирові гасла, самі є позбавлені основних прав свободи слова і дії".

Що це значить? Значить, що духовенство московської Церкви, йдучи по лінії політики СССР, робить це примусово, говорить не це, що хоче, а це, що йому під загрозою велять робити комуністи в СССР. Значить, вина проводу московської Церкви тільки в тому, що він і його духовенство боїться згинути мученичою смертю та виставити свою Церкву на небезпеку формального розвязання, а релігію — на ще гірше переслідування

Між іншим, таким аргументом тут одночасно обороняється й політику проводу цієї частини католицької Церкви, що опинилася за залізною заслоною, і її місцевий провід проголосив співпрацю з червоними режимами, — мовляв: католицьке духовенство там не хоче згинути, а головне — не хоче допустити до формального розвязання католицької Церкви — на Литві, в Польщі, Мадярщині, Ч е х о с л о ваччині, Схід. Німеччині, Югославії і т. д.

Ось такі самосуперечні шляхи Ватикану в б о р о т ь б і проти московської Православної Церкви. Звідки ця самосуперечність? Вона випливає із заплутаної політики сучасного світу. Комунізм в СССР н а с т у п а є на Церкви всіх релігій та їх віровизнань, — наступає й у всьому світі спільним фронтом. Щождо релігій і Церков, то вони з одного боку мусять кожна на власну руку захищатися перед наступом безбожного комунізму, а з другого боку ведуть між собою внутрішню війну

Римська Церква воює проти національних Християнських Церков, щоб розтягнути на них владу Риму, що зводиться до італійської влади. Московська Церква сама національна, але вона старається поневолити інші національні Церкви. Царгородська Церква признає національні Церкви, але тільки сильних народів, як ось москалів, та їхніх церковно-політичних сателітів: Патріярхати на Середньому Сході і т. д., а не признає національних Церков народів, що знаходяться в слабшому політичному положенні, як Україна, Білорусь і т. д.

Ню Йорк,
13. 2. 58.

І. Тарченко.

"ВИБОРИ" В СССР І СТРАХ ПЕРЕД ПОНЕВОЛЕНИМИ

В СССР червоний режим готовиться до „виборів" у березні (там дозволена, цебто силою накинена лиш одна партія — комуністична!). Що ж червона Москва обіцяє поневоленим „виборцям" в Україні? Обіцяє знищити всіх тих, що прагнуть визволитися з-під її неволі! Наприклад, большевицька радіостанція з Луцька на Волині 18, 1.-1958 р., в передвиборчій агітації говорила на тему: „Українські буржуазні націоналісти — люті вороги народу" І подібні теми по всій Україні. Хто за незалежність України, той для большевиків „український буржуазний націоналіст", — цебто таким є ввесь український нарід.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾x4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по 10 центів одна.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Тарас Шевченко народився в селі Моринцях на Київщині 1814 року. Шевченків дід, Іван, брав участь у Гайдамацькому повстанні українського народу проти польського панування в Україні. Батько Тараса, Григорій, був кріпаком (невільником) поміщика (пана-дідича) Василя Васильовича Енгельгардта. Тоді всі українські селяни були кріпаками панів-поміщиків.

Мати Тараса, Катерина, була донькою Якима Бойка. Тарас був третьою з черги дитиною у своїх родичів. Всіх дітей було шестеро: Микита, Катерина, Тарас, Ярина (Ірина), Маруся і Йосип (Осип).

Тарасів батько з с. Моринець переселився в село Кирилівку, і тут Тарас виростав. Тараса у с. Моринцях хрестив місцевий православний священик о. Олексій Базаринський 28-го лютого (старого стилю) 1814 р. Повне прізвище Тарасового роду в метриках — таке: Шевченки-Грушівські.

Тарасова мати померла 1823 року, на 32-му році життя, коли Тарасові було 8 років. Батько помер тоді, коли Тарасові було 12 років І Тарас остався круглим сиротою. Життя маленького кріпака й разом сироти було дуже тяжке. Це був тернистий шлях Згодом він випадково опинився в Петербурзі (теперішній Ленінград). І там знайшлися добрі люди, які побачили в Шевченка великий малярський талант, і викупили його з неволі, заплативши панові Енгельгардтові 2,500 рублів. На той час це були дуже великі гроші

Так почалося вільне життя Тараса. Але згодом царсько - російська влада заслала його на Сибір, де він у неволі знову пробув 10 років. Коли ж з неволі повернувся, то прожив уже недовго, — незабаром помер, невесні 1861 року.

Коли числити за новим стилем, то Тарас Шевченко народився 9-го березня 1814 року, а помер 10-го березня 1861 року, отже жив усього 47 літ. З того перших 27 років був кріпаком (панським невільником) — до часу викупу його з неволі, дальших 9 років був на волі; а потім знову 10 років був на засланні, три з половиною роки був ніби „на волі", але під поліційним наглядом, отже це не була справжня воля

Тарас Шевченко помер у Петербурзі, і там його поховали. Пізніше його тіло українці перевезли в Україну, до міста Канева, і поховали на високому березі Дніпра. Після Богослуження були надгробні промови визначних українців, а між ними й промова православного священика Протоієрея Мацкевича, виголошена в релігійному й українському патріотичному дусі На високій могилі українці поставили великого памятника з хрестом.

Але й по смерти московська влада переслідувала Тараса Шевченка І так, 1914 р. царський уряд звелів поставити біля його могили солдатів, щоб вони не допускали до неї народу. А після большевицької революції комуністична влада в Москві дала наказ зруйнувати памятника з хрестом на могилі Тараса Шевченка. І памятника зруйнували

Однак у душі українського народу навіки остався нерукотворний, незнищимий памятник Тарасові Шевченкові; цим памятником є память про Шевченка, велика пошана до нього, і виконування тих заповітів, що їх він передав українському народові.

Тарас Шевченко — це національний пророк України. Своє віще слово він голосив до всіх українців, що жили, живуть і будуть жити, як це бачимо з його твору „До мертвих, живих і ненарожденних земляків моїх в Украйні і не в Украйні сущих моє дружнеє посланіє".

Для українців в Україні і в усьому світі завжди будуть живими, актуальними заповіти Шевченка, бо він у них розкриває всі ці закони, завдяки яким український народ втримується живим і завдяки яким він може бути самостійним. А головно він подає нам надхненну віру в це, що ніяка сила не може поневолити людину й народ. Бож хоч хвилево поневолить тіло, то ніколи не зможе поневолити душу. А коли душа вільна, то вона й тіло визволить з неволі І каже Шевченко:

„І неситий не виоре
На дні моря поля;
Не скує душі живої
І слова живого,
Не понесе слави Бога
Великого Бога!" („Не понесе" не забере, не знищить)

РЕЛІГІЯ — ЗАГРОЗА БОЛЬШЕВИЗМОВІ

На сторінках журналу "Молодь України" органу комсомолу (комуністичної організації молоді), керівник лекторської групи ЦК ЛКСМУ, Кохенко, пише, що „Товариство для поширення політичних і наукових знань", яке займається безбожницькою пропагандою, нараховує 165,625 членів, у тому числі 136 академиків, 718 професорів і докторів наук, 4,550 кандидатів наук і доцентів. Ці комуністичні "жерці" тільки впродовж 1957 року виголосили 700 тисяч доповідей на безбожницькі теми

Однак Кохенко каже, що це не дало більшого успіху в боротьбі з релігією. Інший автор, Кузовков, каже, що безбожницькі агітатори воюють проти релігії такими способами, що ніяк не можуть поцілити в саму суть християнства, тому, що "на Україні великого значення набули лекції (безбожників) з дослідами оновлення (чудотворного) ікон. Церковники ж зараз дуже рідко вдаються до „оновлення" Отже, ми тільки викликаємо непотрібний інтерес і не завжди, таким чином, досягаємо своєї мети"

З тих атеїстичних писань видно ось що: Коли безбожники не агітують проти релігії, то це релігії сприяє. Коли ж вони проти релігії агітують, отже мусять згадувати про чудесне обновлення ікон і т. д., то тим самим пригадують слухачам все те, чого деякі слухачі не знали, і так викликають у них глибше зацікавлення релігією — Значить, коли не воювати проти релігії, то релігія існує, і коли воювати — також існує

150 МІЛЬЙОНІВ ВТІКАЧІВ ЗА 40 РОКІВ

Між 1917 і 1957 роками з різних країн утекло разом 150 мільйонів людей, рятуючись від смерти й переслідування в наслідок політичних обставин Найбільше втекло перед комуністами, а далі — перед гітлерівськими нацистами.

АПОСТОЛ ПАВЛО ПИСАВ ПОСЛАННЯ ДО ГАЛИЧАН, КАЖЕ Ш. ВИТТОН

Гамільтонський англомовний „Спектейтор" з 4-го лютого ц. р. помістив статтю Шарльоти Виттон п. н. „Полумя патріотизму ярко палає в українському народі": Стаття симпатична, сповнена благородною прихильністю до українців. Але є в ній одне досить невинне непорозуміння. Авторка, через подібність звучання в англійській мові змішала назву „галичани" (англ. „галишенс") з... галатами з Нового Заповіту, і пише: „Русини — народи „Червоної Півночі" створили свою власну державу, окрему мову й культуру. До одного з їхніх народів (руських), цебто до галатів (Galatians) Св. Павло (Апостол) писав своє Послання, сповіщаючи про своє із Св. Петром 5-денне перебування в Єрусалимі. А в той час Британія була ще тільки островом з примітивним населенням, що боролося з римськими наїздниками". — Назву „русини", через її латинське звучання „Рутені", авторка вияснює як „Червону Північ" (від германського „рот" — червоний).

ПЛЯНИ КОМУНІСТІВ У ЗДА НА 1958 Р.

Тижневик „Коунтеретек" (Ню Йорк, 27. 12. 1957 р.) подає про такі пляни комуністів у ЗДА на 1958 рік:

1. Розвалити сенатський Комітет Неамериканської Діяльности.
2. Обмежити силу Федерального Бюра Інвестиґації (ЕФБіАЙ) в ділянці його розслідживання підривної діяльности
3. Витворити такий загальний настрій серед народу, щоб він противився всяким усуванням з праці і карам за підривну діяльність; у слово „лояльність" вложити інший зміст, — щоб слово „лояльність" до держави не перешкаджало комуністам бути нелояльними

НОВЕ ДЖЕРЕЛО ЕНЕРГІЇ — ВОДЕНЬ

Учені обчислили, що запаси нафти й вугілля у джерелах усього світу ще можуть вистарчити на 200-300 років Одначе їх заступить енергія водня, що є складником води, отже його запаси просто необмежені. Англійські в ч е н і вже знайшли спосіб використовування енергії водня Тепер ідеться тільки про удосконалення відповідних машин. Вони передбачають, що водень заступить нафту й вугілля вже за 10-15 років.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

КЛОПОТИ РЕДАКТОРА

(За М. Твейном)

Мій добрий приятель, Гарольд, був редактором ґазети „Віклі Нюз", але не йшло йому добре, і він рішив зректися редакторства. Я був тоді без праці, отже говорю:

„Коли ти відійдеш, то я рад би стати на твоє місце".

„А хіба ж ти поведеш справу краще ніж я?" питає він

„Може вдасться мені..."

„Може!... Те "може" не є певністю!"

„Все ж пробувати можна..."

„Пробуй, але читачам не догодиш".

„Побачу. Буду старатися..."

Став я редактором, і грубими буквами оповістив, що я вже є новим редактором.

Минуло кілька днів, і читачі почали засипати мене листами. Пише один:

„Я, пане редакторе, фармер, і на фармерстві розуміюся, отже радив би, щоб ви найбільше про фармерство писали. Бо фармерство — то хліб для світу! Не стало б фармерів, то міста з голоду повмирали б. Звідки взяти хліба? Звідки молока? Масла? Звідки взяти бараболь, коли б фармерів не було?"

Другий пише: „Я робітник, працюю в фабриці, але це не важне, де я працюю. Важне, що без робітника — чи фабричного, чи копальняного, чи ще якого ввесь рух завмер би. Хто наробив би машин? Хто будував би дороги, мости, залізниці, млини, канали? Отже перша справа, — щоб ви писали найбільше про робітництво, бо воно є одинокою творчою силою"

Пише жінка: — „Ми займаємося плеканням коров, отож ви повинні про коров багато писати, бо корова є мамою дому. Подумайте, скільки є дітей, що їх коровячим молоком годують! І старшим дітям молока треба, і дорослим, а вже головно слабим і старим. А звідки взяти масла, коли б не було коров? А сира? Мяса? Шкіри? Подумайте!..."

Пише знову хтось: — „Ви поміщуйнайбільше віршів, пісень, жартів, бо що ж інше може чоловіка задовольнити так, як вірші та пісні? Я буду вам кожного тижня присилати по кілька віршів, бо я вмію вірші писати, та й другі вам пришлють. Я вам, пане редакторе, також гарний вірш присвячу."

І знову лист: — „Знаєте, пане редакторе, що політика є тією незвичайною машиною, яка все життя держави формує, налагоджує і провадить. Отже не жалуйте місця на політичні справи. Залишіть оповідання, вірші, бо вони видумки, вони для дітваків, і всю увагу зверніть на політику. Нам треба добрих політиків, а тоді наша держава буде сильна й багата...."

Пише побожний чоловік: — „Ви знаєте, поважаний пане, що релігія є основою життя і всього людського щастя на землі та дорогою до вічного щастя по смерти. Коли люди будуть релігійні, то буде між ними мир, буде любов, буде жертвенність; всі люди будуть братами і сестрами, будуть одною великою родиною. Отже найбільше присвятіть у вашій ґазеті релігійним справам. Передруковуйте частини Біблії, друкуйте життя Святих. Псалми, побожні пісні, проповіді. Не жалійте хоч би й половину ґазети на те присвятити. Все інше поза релігією — то полова, що не варта уваги. Марність!.."

Пише інший: — „Поміщуйте якнайбільше оповідань, бо вони є живими образками людського життя. Повість веде чоловіка до найглибших основ життя і до тих таємниць, яких звичайними очима не побачите. Очима ви бачите тіло, а повість відкриває вам зміст душі, — її прагнення, її терпіння, її радощі, сумніви, смутки й надії. І тому не жалуйте місця на оповідання...."

Пише дівчина: — „Знаєте, що подружжя — це повнота життя, але воно може бути або дуже радісне, або дуже сумне. Щасливе подружжя може людину високо піднести, а нещасливе може кинути її в пропасть. І тому я думаю, що ви повинні найбільше уваги присвятити подружнім питанням, — як і з ким дружитися, як подруги мають жити, і про права жінок пишіть багато...."

І ще знову хтось:

„Давайте найбільше цікавих новинок, — що де сталося, що де згоріло, де був землетрус, де повінь, де кого судили і за що, де хто кого пограбував, де в пожежі люди погоріли, й тому подібне. Нам же треба знати, що де діється, отже від чужого зла вчимося уникати й свого. Я дітям всі новинки читаю і пояснюю, і так їх на розум наводжу. Будьте обережні, кажу, — думайте що робите..."

***

Як почав я ті листи читати, то ніби в густім лісі заблудив, й одного дня перестав бути редактором. Я один, а їх же стільки! Як же можу я всім догодити? Побачив мене приятель і питає:

„А як там іде?"

„Дуже добре!" кажу.

„Вдоволений?"

„Навіть дуже, бо я вже не редактор".

„Що?!"

„Ну, зрезиґнував".

Приятель засміявся й потягнув мене на обід, а там ми вже більше поговорили.

УРЯД СССР ПРОТИ ВИЇЗДУ ЖИДІВ

Скільки жидів у Польщі — докладно не відомо. Однак відомо, що їх там по війні позосталося значно менє, ніж було до війни. З СССР почали напливати жиди в Польщу, як бувші польські громадяни. В 1958 р. має їх прибути нових 10,000. Тепер уряд Советського Союзу каже, що жиди з СССР їдуть у Польщу, а звідтіля — в Ізраїль. Уряд СССР, як видно, не бажає собі цього, бо остерігає уряд у Варшаві, щоб він не випускав жидів з Польщі. Преса подає, що від 1945 року всіх жидів з Польщі виїхало в Ізраїль 30,000, але деяка кількість уже повернулася в Польщу назад.

БІЛЬШ РОЗВЯЗНЕ ЖИТТЯ

Податкове Бюро Британії подає, що в цій державі зростає більш розпутне життя. 1956 р. там випили 12, 850, 000 самої горілки, а 1957 р. — на 500,000 ґальонів більше. Так само все більше пють вина й пива. Під час футбольних змагань населення робить масові грошові ризиковні заклади, — хто виграє? 1957 р. ці заклади зросли на 25 відсотків упорівень до 1956 року. Податковий уряд самих тільки податків від цих закладів минулого року одержав 59, 640, 000 долярів.

ЧИ МОЖУТЬ ІСНУВАТИ АТЕЇСТИ?

На питання одного з читачів: „Чи можуть існувати атеїсти"? — гр.-кат. журнал „Голос Спасителя" (лютий, 1957 р.) дав таку відповідь:

„Якщо ми розуміємо під атеїстом людину, що вірить у Бога, але живе так, як би Бога не було, то відповідь буде, **так.** Одначе, якщо атеїст — це людина, яка є при здоровім уживанні розуму, а ніколи не має гадки, чи ідеї про Бога, то відповідь даємо, **ні,** хіба на короткий час".

На думку цього журналу, людина, яка не вірить в існування Бога, вже ніколи не може стати віруючою в Нього.

ПІСНЯ БИЧКА НА 40-ЛІТТЯ УРСР

Цього року відбулося режимове святкування 40-ліття існування так званої Української Радянської Соціялістичної Республіки, — цебто 40-ві роковини поневолення України червоною Москвою. З цієї нагоди „поет" Валентин Бичко автор однієї з „Пісень про Сталіна" — написав ось такий твір:

„Партія Леніна дужа і вічна,
нас усіх гуртує в одне.
Партія славна комуністична —
сонце України ясне
Руку нам подали росіяни-брати,
в нас єдині і доля, і Вітчизна.
Нам у дружбі разом з ними іти
На висоти яскраві комунізму".

Оце коли хто хоче знати, чим має бути справжній т. зв. „соціялістичний реалізм", що обовязує в советській літературі, може побачити з таких ось "творів" усяких бичків.

Дарунки на День Матері

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а/ саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Паситр", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50
Ukrainian Traditional Cookery — by Savella Stechishin. Куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку. Ціна одного примірника	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:	Ціна:
4¼x5⅓ цалів	5 центів
5¼x7⅛ „	7 „
7½x10½ „	12 „
8¼x10½ „	15 „
13x16⅜ „	35 „
15⅝x20½ „	50 „

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЧИМ ГІРШЕ, ТИМ КРАЩЕ?

Советське радіо й преса голосно поширювали в СССР і в світі думки з Різдвяного Послання Папи Пія XII, який 1956 р. рішуче виступив проти атомового зброєння у світі. А це означало, що Папа взивав до цього не тільки комуністичні країни, але й увесь західній світ, і всіх католиків закликав, щоб вони всюди поборювали атомове зброєння.

Що ж, комуністичні режими не послухають Папи, і далі будуть збройтися атомовою зброєю. А щодо Заходу, то, якщо Папа має між католиками вирішальний голос, вони його послухають, і припинять атомове зброєння, чи принаймні будуть його в себе поборювати, не оглядаючись на большевиків.

З таких міркувань американці, їхня преса й урядові чинники, зайняли таке становище, з якого видно, що вони віднеслися до Послання Папи як шкідливого на теперішній час, і скоріш корисного для большевицької політики.

Ба, після того Громико в імені СССР заявив: „Тепер існує підґрунтя для навязання взаємин між СССР і Ватиканом. Цим підґрунтям є справа миру" в світі. Мовляв: большевики закликають до миру і роззброєння і Папа робить це саме, отже тут обоє мають спільну мову. А це тим більше, що Папа про потребу миру говорив не тільки як один з духовних пастирів, але й також висловив цю саму думку в другій своїй поставі — як офіційний політик (голова Ватиканської держави), коли говорив до дипломатичного корпусу у Ватикані.

***

На Заході існують не тільки такі священики в протестантів, як ось у Лондоні о. Г Джансон — „червоний декан" в Англіканській Церкві. Є такі й у Католицькій Церкві, під боком Папи, що проповідують советофільську політику. Напр., католицький священик Ґаґґеро їздить до СССР, а його місія — „впливати" на Ватикан і уряд СССР, щоб вони приязно порозумілися між собою.

У Москві скликали навіть спеціяльну пресову конференцію, на якій виступив о. Ґаґґеро і заявив, що СССР і Ватикан мають спільність інтересу, а саме — „мир" у світі, і ця спільна справа може стати підставою для встановлення добрих взаємовідносин між Советським Союзом і Ватиканом

Ватикан слухав і мовчав. Отже на цій підставі світова преса почала писати, що за кулісами ведуться переговори між Ватиканом і Москвою

Певна річ, що преса Католицької Акції дістала якісь інструкції містити якісь статті, які заперечували б цьому, але статті — на приватну відповідальність їхніх авторів. А сам же Ватикан мовчав і мовчить. Правда, відізвався ватиканський „Оссерваторе Романо" і навіть такі слова Папи з Різдвяного Послання з 1956 р.: „Як можна зустрітися коли наші дороги різні, коли один з партнерів вперто відмовляється визнати вічні вартості, роблячи тим самим неможливою коекзистенцію в правді".

Посилаючись на цю цитату, окремі автори в пресі Католицької Акції тише на свою власну відповідальність подають усе в своєму особистому насвітленні. А в дійсності ж Ватикан таки мовчить! Обізвався лише „Оссерваторе Романо", але цей орган є лише півофіційним часописом Ватикану, а не офіційним. Півофіційні ж органи пишуть тільки тоді, коли це офіційні чинники не зобовязує, і пишуть так, щоб лишити якусь відкриту фіртку. Офіційні ж органи Ватикану мовчать!

Далі, покликатися на згадану цитату з Послання Папи, як це зробив „Оссерваторе Романо", — це дитячий арґумент, який дуже наївно, але з дипломатичною метою, пробує маскувати справу. Адже кожному відомо, що Папа не є комуніст, а Хрущов і його прибічники не є папістами. Тут ідеться про те, щоб кожен з них остався при своїм переконані, — Папа при церковно-католицькому, а червоний режим СССР при комуністичному, але щоб вони однак знайшли якусь можливість жити „мирно". Тут справа не світогляду, а політики. Адже ЗДА, Канада, Британія і т. д. не є комуністичного світогляду, а проте вони утримують дипломатично-політичні, торговельні, культурні і ін. звязки з комуністичним режимом СССР. Адже голова Католицької Церкви в Польщі, кардинал Стефан Вишинський і ввесь його Єпископат не є комуністами, ані червоний режим Польщі не є релігійно-католицьким, а проте ж вони порозумілися між собою і заключили політичну співпрацю, і Ватикан це поблагословив для Католицької Церкви в Польщі, а Москва поблагословила для комуністичного лялькового режиму Польщі. — Чому ж робити все „частково", чому не поставити крапку над і, і не заключити такої угоди просто безпосередньо між Москвою і Ватиканом?

Це мусіла мати на увазі преса світу, коли робила, і ще робить здогади, що між Кремлем і Ватиканом існують закулісові переговори.

Що там відбувається не знаємо. Знаємо тільки, що Ватикан мовчить.

І знаємо, що такі посередники, як католицький священик Ґаґґеро, не відлучені Ватиканом від Церкви і не заборонені в священичих обовязках. З чийого доручення він поставив себе в симпатики Советського Союзу, щоб пробувати прокладати кладку між Кремлем і Ватиканом, — годі сказати

Коли міністр Андрей Громико в імені уряду СССР сказав про можливість „нормалізації" відносин між СССР і Ватиканом, то тут він мусів говорити про якісь „уступки" в СССР Католицькій Церкві з боку режиму. А о Ґаґґеро міг говорити про можливість якихсь уступок режимові СССР з боку Ватикану, може не мішатись до національних, політичних і економічних справ комуністичної системи, — як це бачимо в листі проф М. Чубатого до Хрущова 1956 р., — листі, що кола у Ватикані схвалили його.

Однак Ватикан опинився у своїй політиці в стані якогось роздвоєння З одного боку він дивиться на справу реально, і не вірить, що сама тільки слава мучеництва на довшу мету втримає католицький стан посідання за залізною заслоною. Не вірить, щоб довгими десятками літ могла існувати „Церква в катакомбах", без якогось свого легального існування — без Єпископату. Звідси може виникати спроба хоч якнебудь помиритися з комуністичними режимами.

Але з другого боку, договори з червоними режимами грозять підривом політики Ватикану на іншому фронті. Відомо, що як довго не було на світі комуністичних режимів з їхніми тортурами і переслідуваннями релігії, так довго свободолюбний світ за ворога мав Ватикан: релігійні переслідування інших релігій, його поневолення свободи науки, його ворожість до демократії, його масові тортурування й вбивства невинних людей.

Відколи ж появилася на овиді понура примара комуністичних режимів, світ зовсім природньо звернув на неї свої очі, як на найбільшого ворога людства; таким чином відвернулася увага від памяті про криваву католицьку Святу Інквізицію, про страшні недавні діла Католицької Акції в Польщі, Хорватії, про релігійне переслідування в Еспанії й Болівії, про політику Ватикану за завоювання світу.

Поява страшного ворога — комунізму й комуністичних режимів мимоволі допомогла світові забутися про минуле й сучасне з політики Ватикану. І тут Ватикан зискав багато морально й політично. Відвертаючи очі світу на загрозу комунізму, він за плечима поспішно старається здійснювати свою стару політику. Він надзвичайно зручно виграє це положення в світі. Ба, голосить, що лиш він найбільший ворог комунізму і тільки його комунізм найбільше боїться. На цій основі він проголошує неписаний монополь на ворожість до комунізму. І діє в такому дусі: Хто не за нами, той проти нас. А хто проти нас — той союзник комуністів! І щоб побороти комунізм, треба щоб усі релігії й Церкви йшли разом. А йти разом — це значить піддатися Ватиканові!

Справді можна сказати, що комуністична тиранія мимоволі зробила Ватиканові велику історичну прислугу, бо своїм поневоленням людини й народів дала йому змогу показувати себе „невинним" — Як німці кажуть: „Чим гірше тим краще" Та чи Ватикан зможе сидіти на двох стільцях?

Угоди співпраці Католицької Церкви з червоними режимами за залізною заслоною вже так сильно підірвали можливості такої політики Ватикану, що світ уже не був би здивований, коли б між Ватиканом і СССР в дійсності були переговори.

М. Карпишин.

ПЕРЕСЕЛЕННЯ УКРАЇНЦІВ ПІД ПОЛЬЩЕЮ

Варшавське „Наше Слово" подало, що польський уряд уложив плян повернення на українські землі частини українців, що 1947 р. були виселені на бувші німецькі землі — на заході польської держави.

У деякі райони Сянока, Ліска й Устерік (Устрик) 1958 р. має повернутися таке число українців, що створять 35 селищ на 1.500 родин. На родину приділять по 10 гектарів землі (1 гектар біля 2½ акри).

У райони Парчева, Холма, Томашева й Грубешова мають повернути 600 родин. — Всі поворотці мають зрезиґнувати з прав до бувших своїх предківських господарств. Їх поселюють в інших місцях, ніж вони були перед виселенням на захід.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ОБНІМІТЕ НАЙМЕНШОГО БРАТА!

„Найменший брат" — це поетичний вислів, яким Т. Шевченко назвав тих людей з-поміж нашого народу, яким судилася гірша доля, ніж решті їхніх братів і сестер. І Шевченко взиває тих щасливіших, щоб вони обняли свого найменшого брата, пригорнули його до свого серця, — допомогли йому чинною любовою, добрим ділом.

У трагічному положенні опинилися наші брати й сестри на скитальщині в зах. Европі — Німеччині, Австрії, частково й у Франції. Більшість з них — це хворі, старці, каліки, сироти, вдови. Вони не мають змоги виїхати за океан. Ніхто їх не прийме тут, коли вони не працездатні.

І тут до нас самі собою звертаються слова Т. Шевченка: „Обніміте, брати мої, найменшого брата!" Обніміте їх, допоможіть їм, нехай усміхнеться заплакана мати-Україна з радости, що щасливіший брат допомагає менш щасливому!

Крім того, як християни, ми знаємо, що найбільша заповідь — це любов до свого ближнього. Любов до ближнього в імя Боже — це вся суть християнства, це підвалина, на якій стоїть Церква Христова, і це разом ціль існування Церкви: любов до ближнього! Церква, в якій немає любови до ближнього, це ніби тіло без душі. Любов до ближнього — це добродійство, харитативна акція. Отже Церква, яка не провадить харитативної акції в імя Боже, розминається з основною метою свого існування.

Церква — це всі вірні на чолі з своїм Духовним Проводом. Отже на всіх вірних лежить невідкладний християнський обовязок — допомогти своїм нещасним братам і сестрам — залишенцям в Европі, допомогти хворим, калікам, сиротам, старцям, вдовам. Допомогти негайно! Вони ждуть з дня на день, з місяця на місяць, з року на рік. Їхні думки, їхні очі звернені на вас — за океан! Сумні-невеселі очі сиріток. Погаслі очі старців. Заплакані очі вдів... Всі вони є „сумлінням світу", а найперше — нашим сумлінням.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з благословення Владики Митрополита Іларіона, днем збірки на Допомоговий Фонд нашої Церкви, як і щороку, проголосила день 2-го березня, під час Богослуження. А де в цей день Богослуження немає, — то збірка під час найближчого рядового Богослуження цього місяця.

Ми свідомі цього, що коли хтось не жертвенний, то він не жертвує на жадну добру ціль. Коли ж хто жертвенний, то він жертвує на всі цілі; все, як кажуть, з однієї і тієї ж кишені. Ми свідомі цього, що вірні нашої Церкви жертвують не тільки на наші загальні місцеві потреби, але й на загальні справи в Европі: на українських інвалідів, на Українську Національну Раду, на інші організації, на Анциклопедію Українознавства НТШ у Сарсель, Франція, і т.д. і т. д. Справи, якщо вони загальноукраїнські, вимагають нашої допомоги, і дай Боже, щоб допомога все зростала.

Але серед усього того не менш важною є потреба допомоги тим тисячам наших братів і сестер, які повільно примирають з голоду, як усіма забуті на скитальщині. Це жива частинка нашого великого народу, яка терпить біль, холод і голод з хвилини на хвилину, з дня на день. І складаючи пожертви на різні високі ідеали, не забуваймо також, що не менш великою справою є накормити голодних, обігріти холодних, зодягнути нагих, лікувати хворих ближніх наших — братів і сестер. Бо любити Україну — це ніщо инше, як тільки любити український народ. Любити свій народ — це значить рятувати його від загибелі — кожного, всюди, і завжди, де тільки їм загибель загрожує, і де тільки можна їх врятувати.

Хай же наші масові пожертви на Фонд Допомоги Української Греко-Православної Церкви в Канаді будуть не тільки видатною конкретною матеріяльною допомогою нашим братам і сестрам на скитальщині, але й стануть загальною маніфестацією нашої релігійної і національної єдности з ними, щоб вони не були осамітнені.

ЧОМУ Ж ЦЕ ТАК?

Адвокат з Торонта п. Тео. Гуменюк у статті "Рефлексія після імпрез у Вінніпеґу" пише про цьогорічні святкування 40-их роковин проголошення незалежної української держави, святкування, що відбулися у Вінніпеґу з ініціятиви і під проводом Комітету Українців Канади (КУК).

Адв. Гуменюк про цю величаву імпрезу м. і. каже ось що: "До поважних недоліків треба вважати неприсутність на бенкеті і на святі-академії Митрополита Іларіона. Може дехто посудити мене за односторонність тому, що я православний. Але в цьому випадку я думав про Митрополита Іларіона не як про голову Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а як про одного з визначних будівничих незалежної української держави і міністра її уряду. Я попросту не можу собі уявити, як можна було святкувати сорокові роковини проголошення Української Народної Республіки і запросити не до присутности, але до участи одного з останніх живучих міністрів і творців того великого історичного чину. Це — непростиме." Святкуємо проголошення Української Державности, а в той же час зневажаємо тих, що її творили. Бо що ж це, як не зневага? ("Український Голос", 26. 2. 58).

Стільки про цю справу в статті адв. Гуменюка. З черги насувається питання: Чому ж це так сталося?

В 1957 році в Канаді народилося 475,000 дітей, цебто на 24,000 більше, ніж 1956 року.

ПРАВДИВА СПІЛЬНІСТЬ ЛЮДЕЙ

В дні Великого Посту під час Літургії Передосвячених Дарів співається: „Вірою і любов'ю приступимо, щоб причасниками Життя Вічного бути". Ці невмирущі слова нагадують нам про нашу єдність у Христі. Вони також нагадують нам, що цієї єдности ми можемо досягти тільки „вірою і любов'ю". Такі великі християнські чесноти, як правда, любов, жертвенність, братерство, справедливість, чистота та інші моральні поняття мають свій сенс тільки тоді, коли їх розцінювати як силу духа, реальність Божої Правди в людині.

Нині світ поділений. Цей поділ полягає не в тих численних розгалуженнях людства на національності, народності, раси, кляси, партії, громади і родини, а в розумінні сенсу й мети людського існування. Одні вірують у вічне життя, де людська особа доходить цілковитого удосконалення, другі вірують у вічну смерть, де людська особа гине. Одні люди хочуть єдности у вільний єдність як братерство і єдність духа.

Другі стоять за примусову спільність, будуючи її на діялектиці матерії і колективній ненависті до тих, хто не визнає матеріялістичної спільности, вважаючи її величезним злом людства.

Розуміється, єдности не може бути там, де розколота злом і пристрастями сама особа людська відділена від Бога, Джерела вічного життя. Тільки через Христа примиряється з Богом всяка душа, бо Бог у Христі примирив Собою світ.

Вже перша християнська громада в Єрусалимі стала прикладом вищої спільности людської. В цій християнській громаді було одно серце і одна душа. Це доказує, що спільність, правдива спільність людей може бути збудована тільки на основах релігії. Спільність людей можлива тільки в їх братерстві. Братерство ж неможливе без братської любови, а любов, звичайно, неможлива без свободи.

Бог — Любов. Він хоче, щоб і люди, діти Його, Його творіння, вільно об'єднались в одно життя, в одну любов. Саме таке життя, життя в любові — мета світобудови. Намагання збудувати спільність людей без цієї любови, на основі атеїзму, є тим краєм, куди нікому не можна дійти. Інакше кажучи, така побудова є побудовою на піску.

Матеріялістична спільність — це спільність у порожнечі. На матеріялістичній основі не може бути живого духа, не може бути й глибинної єдности людей. Спільність у правдивому розумінні зветься Царством Божим в людстві. "Царство Боже заснував Христос. Він заснував його Своїм життям, Своїм Божественним ученням, Своїми стражданнями і смертю на хресті та Своїм Світлим Воскресенням.

В дні Великого Посту свята Церква Христова разом із закликом до очищення кличе також до великої спільности людей у Бозі через причастя, прийняття Божественного Життя: „Вірою і любов'ю приступимо, щоб причасниками Життя Вічного бути".

Проф. Пантелеймон Ковалів.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

"ЩО ТАМ ТЕБЕ ЗАТРИМУЄ?"

У советській пропаґандивній ґазеті „За повернення на Батьківщину" (1. 1. 58) в одному з листів закликають п. П. Ф., який по 2-ій світ. війні опинився в ЗДА, — щоб він повернувся „на Батьківщину". Під листом підписані імена його рідних в Україні. У листі написано: „Що там тебе затримує? Можливо, тебе лякають Сибіром. Не бійся. Дуже багато людей повернулося на свою Батьківщину, їх ніхто не засилав, всі живуть, де забажали... Життя у нас стало набагато кращим, ніж було раніше, і з кожним роком поліпшується".

**

І так подумати: Справді, — що цього чоловіка затримує в Америці? Чи те, що він ситий і зодягнений по-людськи, і має чисте й тепле помешкання? Чи те, що там нема енкаведистів, і ніхто його за „пашпорт не питає? Чи те, що він коли б і хвилево не мав роботи, то має державну допомогу, і живе багато краще, ніж найліпше платний робітник в СССР? Справді не знати, що його в Америці затримує.

А може він Сибіру боїться? І чого, власне? Це тільки так лякають! Не лякають Сибіром в Америці, не лякають у Франції, Швеції, Туреччині, а тільки від одного Советського Союзу завзялися Сибіром відстрашувати. І чого? Адже в пісні співається:

„А мнє маладому
Ручкі да ножкі в кайдани закуют
Но я Сібірі, Сібірі не баюся,
Сібір вєдь тоже русская зємля."

Чого ж боятися Сибіру? Зашлють то зашлють! Але куди? Та ж не на чужину, а таки „на Батьківщину", — та ж Сибір „тоже русская зємля"! Та й не зашлють, а „добровольно" виїдеш на Сибір! Там живуть де хто хоче! Ну а коли багато „хотять" жити на Сибір, то що ж ти їм зробиш? Не візьмеш же нагая і не повиганяєш мільйонів людей з каторжних таборів, коли вони самі там „хотять" сидіти. Бо куди ж, кажуть, підемо?! Бо й так нема ні кола, ні двора, — значить, лише з честю тут вмирати й головою без часу наложити!

Та й життя в СССР стало, кажуть, набагато кращим, ніж було раніше.

Правда, й раніше було таке добре життя, що вже дальше не можна було поліпшити, — не було куди! Ну, а тепер ще краще. І буде ще краще.

Ну, але вигідне життя — це ще не все. Тут є духова справа: за тобою раптом рідні дуже затужили. Не жінка і діти (вони ж з тобою всі в Америці!)

Затужили бабуня. Вони, пишуть, скоро вже помруть, і перед смертю дуже хотіли б тебе побачити. Бери жінку, дітей і смаляй „на Батьківщину". Бабуні буде "легче" помирать, коли почує, що ти приїхав і поселився собі, „де хочеш" — на Сибірі. Тож то буде "весело"! Мовляв: Ага, а чого з розуму зійшов, і пригнався? Ми писали: „Приїзди"! — бо мусіли писати. А твоя ж голова де була?

Енкеведисти скажуть бабуні: „Не бойсь, бабка! Він не такий глупий, як ти думаєш! Він приїхав як „американський шпіон"! Інакше не заміняв би американську курку за советську картоплину... Не бойсь, він не такий дурак".

Ось, значить, енкеведисти ще й похвалять! Ти в Америці отакий собі сірий робітник, а поїдеш в СССР, там „шпіоном" тебе прославлять. Преса про тебе заговорить. Поліційний апарат кругом тебе заворушиться. „Славним" чоловіком станеш! Отже, „що тебе там ще затримує"?

Яр. Маленький.

Яким був Діоґен

Грецький фільософ Діоґен (коло 300 літ перед Нар. Хр.), будучи ще молодим, прийшов до філософа Антістена, в Атенах, щоб розуму навчитися. Діоґен з вигляду був непоказним, отже Антістен не хотів його прийняти, а коли Діоґен не вступався, що навіть вдарив його палицею, тоді Діоґен каже:

— Ти не маєш такої палиці, щоб мене вигнала, коли я шукаю розуму.

Бачучи таку постанову Діоґена, Антістен прийняв його за свого учня.

Коли вже Діоґен став славним, як мудрець, приходить до нього цар Александер, коли Діоґен грівся на сонці, і каже цар:

— Я Александер!

— Я Діоґен! — говорить Діоґен, навіть не вставши перед царем.

— Проси в мене чого хочеш, а я все тобі дам, — говорить Александер.

— Коли так, — каже Діоґен, — то поступися набік, бо ти заступив мені сонце.

Ті, що були з Александром, почали поміж собою шептати, що Діоґен царя не поважає. Почув той шепіт Александер і говорить:

— Кажу вам, що коли б я не був Александром, то хотів би бути Діоґеном.

В ЕСПАНІЇ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ БАПТИСТІВ

Д-р Арнольд Т. Орн, діловий секретар Світового Союзу Баптистів, поінформував, що в Еспанії баптизм розвивається скоріше, ніж у будьякій іншій країні, дарма що там католицький уряд переслідує баптистів. Ще недавно там було тільки 2,300 баптистів. А тепер вже зорганізовано 43 баптистські громади. Тільки за 1956 рік 503 католики перейшли на баптизм.

Не зважаючи на це, що в Мадриді баптисти мають урядовий дозвіл сходитися на молитву, поліція 1954 р. опечатувала їхній власний дім молитви. Під кінець 1957 р. поліція замкнула їм в Мадриді другий дім молитви, а пастора Й. Нунеза арештувала. І почалося загальне урядове переслідування баптистів.

Міністерство закордонних справ Еспанії вияснило американській амбасаді в Мадриді, що баптистські доми молитви мусять бути замикані, тому що вони займаються „незаконним прозелітизмом", цебто через їхню діяльність населення покидає католицтво і переходить на баптизм.

ТРАГЕДІЯ ПОТУРАННЯ ЗЛУ

Під таким наголовком протестантський „Кришчен Ікономикс", ЗДА (4. 2. 58) подав редакційну, в якій сказано: "Свою силу сучасна комуністична Росія осягнула значною мірою тому, що її визнала та допомогла Америка своєю співпрацею з нею". А головно під час другої світової війни.

Сила жіночого розуму

Англійська королева Єлисавета (1558—1662) кожного ранку робила переклади з грецької мови, а по полудні з мови латинської, і так в тих мовах вправилася, що в університетах кращих знавців тих мов не було, ніж вона.

Була Джейн Ґрей, що знала мову латинську, грецьку і еврейську.

Марія Куніц, родом зо Шлеська (в 16-ім столітті) знала мови, — польську, німецьку, французьку, італійську, латинську, грецьку і еврейську. Крім того розумілася добре на астрономії, математиці, історії.

Ірляндка, Констанція Ґрірсон, знала добре мову латинську, грецьку, добре знала історію, філософію і богословські науки. Померла проживши 27 літ, в 1733 році.

Шкотська королева, Марія, дуже добре знала мову латинську, французьку, італійську й еспанську і говорила ними якнайкраще.

Все те показує нам дві речі: 1. що жіночий розум такий сильний, як чоловічий, коли його розвивати, а 2. що жінки, які тільки знання здобули, не марнували часи на витрішки, на забави, на танці і т. п., хоч могли, але весь час й увагу звертали на те, щоб знання набратися. Хто ж час марнує, то мудрим не стане. Те відноситься і до чоловіків.

ПОДВІЙНИЙ РОЗУМ ПОЛЯКІВ

Яка політика поляків у цьому „трикутнику смерти": боронитися перед Москвою, вдавати „приятелів" України і разом намагатися знову загарбати Західну Україну? Паризьке „Українське Слово" (2. 2. 58) пише: „Пятнадцять років правив вільною Польщею маршал Пілсудський і продовж тих довгих років крім постійного і пляново-го нищення українського національного життя та й українців, нічого іншого не знали і не мали поляки для українців.

Поляки не потребують давати українцям лекцій, що таке московський імперіялізм, і хто такі москалі. Нехай поляки відкладуть свій імперіялізм і месіянізм до історичного музею, а може тоді матимуть інший політичний розум.", „Інша річ, що в поляків завжди був і є подвійний розум: інакший, коли вони в неволі, інший — коли вони здобувають свою самостійність".

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.
Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

БЛАГОВІРНИЙ УПРАВДА — ЮСТИНІЯН

У грецькім календарі і в словянських церковних книжках згадується Преподобний Управда, який, ставши грецьким царем, назвав себе Юстиніяном. Для нас він окремо цікавий ще й тим, що він був словянином, а не греком.

Батько його Істок і мати Бігленица жили близько Средца (Софії) в селі Ведряні. І його дядько цісар Юстин походив з Ведряни, отже був також словянином. Юстин перебрався до Царгороду з своєю жінкою Лупкіною, з сестрою Бігленицею та матірю Управди.

По смерти свого дядька Управда став цісарем під іменем Юстиніяна.

*

На Грецію і її країни наступали тоді чужі народи - вандали й готи, отже Юстиніян мусів з ними воювати. Та, які були полководці? Були вони також із словян, а так само і його військa були в більшості з словян. Був полководець Величар, а під його командою було кінне військо, зложене з „словян і антів". З історії виходить, що антами називали колись українців.

Командантами кінного відділу в війні з персами був Доброгост і Всегород. Командантами проти готів були Кутило йЧудило, а також Баба і Буза. Над Дунаєм провадив військом Хвалибуд. Отже все це — словянські імена.

Три команданти словян під час війни словян з греками звались Андрагост, Арсагост і Пирогост.

З того бачимо, що словяни, а між ними й українці мали колись поважну силу й значення.

**

Але Юстиніян (Управда) визначився також християнською працею. Клопотався він поширенням християнства між поганами, досягаючи і Паннонії, в якій пізніше осілись мадяри, до якої певно належало й українське Закарпаття.

Побудував він багато церков на честь Христа, Богородиці, Апостолів, мучеників та інших Святих.

Заснував манастир на Синаї і збудував величаву церкву в Царгороді, яка величиною і красою перерищувала всі інші церкви.

Був у ній Вівтар виложений із чотирьох сторін золотом, а на верху була золота плита, прикрашена дорогими каменями. Над Престолом було срібне „Небо" — рід даху. На прикраси кругом Вівтаря вжито коло 40,000 фунтів срібла.

Довжина церкви була коло 90 ярдів, а ширина понад 70 ярдів. Було в ній 60 священиків, 100 дияконів, 40 піддияконів, 100 дияконис (церковних прислужниць), 110 дяків, 25 співаків, і 100 придверників.

Юстиніян склав церковну пісню „Єдинородний Сину" і звелів у цій церкві її співати, а ця пісня почала дальше співатися в усіх східніх православних церквах.

Юстиніян пильно дбав, щоб нарід був чесний та гідний, а негідних строго карав. Великий Піст сам він постив дуже строго.

За все те Церква зачислила його до Преподобних. Помер він у листопаді 565 року.

ФРАНЦУЗ ПРО КИЇВ

Кореспондент великого щоденника „Ле Монд" мав нагоду поїхати до Києва на святкування 40-ліття УССР. Свої враження подав він в окремій статті, з якої б'є захоплення нашою столицею.

„Багато прикрас міста, що їх зробили большевики у зв'язку зо святкуванням, правду сказати, цілком зайві. Київ їх зовсім не потребує, щоб бути гарним містом, куди гарнішим і приємнішим, як Москва. Кияни в цьому вже давно переконані, а також подорожуючі. Розміри його не є аж такі великі, місто скупчене і в стилі менш хаотичному як Москва. Хрещатик вповні відбудований після війни, хмародери з сталінськими колоратурами надають йому легкости з широким поворотом до півночі і роблять його подібним - трошки — до Реджент Стріту в Лондоні. На його північному скраю починаються парки, звідки є чудовий вид на Дніпро... На ліво, на Подолі, торговельна дільниця, яка тут була й давніше. Далі — Дніпро, трохи меланхолійний серед зимової мряки и криг, що збираються на його берегах. Лівий його берег цілком плоский і майже незаселений. Здається, тут нічого не змінилося відколи кияни, солідно обсівши на горбах, віддали цю землю печенігам, степовим піратам.

„Пам'ятники з цієї доби ще численні в Києві, не зважаючи на руйнування, що їх доконували наїздники продовж сімсот років, почінаючи від татар, до нацистів. Насамперед собор св. Софії і її чудесні мозаїки з XI сторіччя, на жаль їм протиставлені жахливі іконостаси з XVIII ст. Великий князь Ярослав Мудрий, фундатор собору і головний творець слави Києва, спочиває тут посеред руштувань і баняків з фарбами, бо реставраційні праці продовжуються.

„Вкінці і в першу чергу на півдні міста треба бачити Печерську Лавру, яка була й залишається найславнішим манастерем цілої Росії. Покриваючи два горби над берегами Дніпра, цей величезний манастир є водночас великим селом, нечистим і густо залюдненим, збором церков різних стилів і різних розмірів, одні в руїнах, інші обновлені. Звідси чудесний вид на Дніпро, тут початок славних горбів, що в їхніх печерах завдяки ченцям Іларіонові й Антонові з XI ст. побожні знаходили спокій душі в тиші і молитвах".

Автор статті майже не згадує святкування 40-річчя встановлення в Харкові „уряду".

Поскільки чужинці кореспонденти описували святкування в Москві 40-ліття захоплення большевиками влади, постільки святкування в Києві збувають вони мовчки, немов знають, що це не українське свято

(„Українське Слово, 5-12/І, 1957, Париж).

КОНТРОЛЯ НАРОДИН У ПОЛЬЩІ

Під кінець 1957 р. з Польщі повідомлено, що комуністичний уряд вже опрацював плян контролі, що має запобігти розродженню населення. Не зважаючи на спротив Католицької Церкви, яка виступає проти обмеження народин, у Варшаві відбулася конференція установи, п. н. Державне Плянування Материнства, і там вирішено всю країну покрити сіткою спеціяльних клінік, які запобігли б надмірному розродженню населення.

БАГАЧА ПОХОРОНЕНО ЯК БІДНОГО.

По першій світовій війні до Канади прибув з Уманя, Україна, Йосип Тарновський. Він працював у фабриках шкіри в Торонті і в Аксбридж, Онт. Запрацьовані гроші вкладав в акції (шери) цих фабрик, і так доробився майна коло 100 тисяч дол. Він був самітний, і перед смертю не залишив завіщання, отже все його майно перейшло на "Трост Компані". Помер він на удар серця 19 листопада 1957 р. Похоронили його як бідного: без належного чорного вбрання, в бідній домовині, без належної білизни, без нових скарпеток. І похоронили на тимчасовому місці; це значить, що коли хтось за те місце не заплатить, то по році його могилу усунуть.

Похоронив його український православний священик о. Петро Самець 21 листопада 1957 р. На Похороні майже нікого не було, бо покійного мало хто знав, як того, що жив осторонь українського громадського та організаційного життя

ЄП. Ф. ШІН ПРО КОМУНІЗМ

Три визначні представники духовенства — католицького, протестантського й жидівського, осудили комунізм у своїх наукових розвідках, опрацьованих для Конґресу ЗДА.

Від католицького духовенства взяв участь Єпископ Фултон Шін — головний директор ватиканського товариства „Проґанди Віри" на Америку. У своїй розвідці (цитуємо за „Канадійським Ранком" з 1-15. 12. 1957) Єпископ Шін вірить, що „людство в найближчій будучині буде свідком провалу советської диктатури, в наслідок чого постануть нові морально сильні народи, бо комунізм зробив одне добро, а саме виробив самодисципліну в своїх народів і самопосвяту, чого немає на Заході. Коли провалиться комунізм, відродяться народи до нового життя, бо вони не втратили віри у Бога".

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ПОХОРОН ЛІДЕРА КОМУНІСТИЧНОЇ ДЕРЖАВИ

Д-ра Петра Грозу, шефа комуністичної Румунії, хоронив Патріярх Румунської Православної Церкви Юстиніян у сослуженні Митрополитів Юстина Молдавського і Колана Трансильванського. 72-річний премер Гроза, як подало радіо з Букарешту, помер після операції шлунка. В роках 1919 і 1927 він був членом Св. Синоду й Конґресу Румунської Церкви. До комуністичної партії він не належав ніколи. Його похорон тривав тільки 80 хвилин. — Це перший випадок, що такого високого достойника, на його власне бажання, похоронено з релігійними обрядами.

19-ЛІТНІЙ ОПИР

З початком цього року поліція зловила в ЗДА 19-річного злочинця Чарлза Старкветера. На допиті він признався, що почавши з 1-го грудня 1957 року, він безжалісно вбив 11 осіб, а в тому одну 2-літню дівчинку.

Він сказав, що вже з раннього дитинства мріяв про те, щоб стати великим злочинцем, і так здобути собі славу, щоб на перших сторінках часописів подавали не вістки про Обєднані Держави та „спутніки", а тільки згадували його імя, як великого злочинця.

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● Владика Митрополит Іларіон листовно передав своє Архипастирське благословення капелі українських бандуристів ім. Т. Шевченка в ЗДА на її турне по Европі.

● „Рідна Церква" ч. 33, орган УАПЦ в Зах. Европі повідомив, що в місці проживання Впреосв. Митрополита Ніканора ц. р. відбулася сесія Вищої Ради Митрополії Української Автокефальної Православної Церкви в екзилі. Між іншим, на сесії відзначено, що спільна конференція з 1957 р. проводів УПЦ в ЗДА і УГПЦ в Канаді — це „крок до обєднання всіх галузей единої Української Православної Церкви на чужині".

● Московський Патріярхат виступив з ініціятивою відбути конференцію представників Російської Православної Церкви і протестантської Світової Ради Церков. Конференція відбудеться в серпні ц. р.

● В Азербеджайні, СССР, прийшло до великих розрухів мусулманського населення, яке виступило проти комуністичного режиму, що переслідує релігію. Поліція арештувала багато муллів (мусулманських священиків).

● Ґазета „Лідова Демокрацие" з 18-го грудня 1957 р подала, що в 1956-57 шкільн. році на чехословацьких богословських факультетах студіювало всього 352 студентів різних віроісповідань. З того на Православному Факультеті у Пряшеві — 60 студентів. Греко-катол. „русскій" (по суті ж несвідомих свого українства закарпатців) орган „Байзентайн Кетолик Ворлд", ЗДА, з 16.2. 1957 р. піддає думку, що всі ці православні студенти - це затаєні греко-католики, які при поверненні свободи релігії перейдуть до гр.-катол. Церкви

● Українська Православна Церква в ЗДА в грудні 1957 р. видала по-англійськи листок п. н. „Ваша відповідь на поклик Божий" — із закликом до своїх вірних підтримати Богословський Факультет Колегії Св. Андрея у Вінніпеґу морально (кандидатами на студентів) і матеріяльно.

КОРОТКІ ВІСТІ

● З кінцем січня ц. р. советського амбасадора у Вашинґтоні, Ґеорґія Зарубіна, відкликали в Москву. Його наступником став М. А. Менщіков.

● Восени ц. р. гупа студентів з університету в Шікаґо виїде на студії в Москву й Ленінград — на советські стипендії; група советських студентів приїде на студії в Шікаґо — на американські стипендії.

● Побідні в 2-ій світ. війні великодержави заборонили Зах. Німеччині продукувати атомову зброю. Тепер виявлено, що Зах. Німеччина заключила тайні договори з Францією й Італією, які дали їй дозвіл виробляти атомову зброю в Італійських Альпах.

● Уряд Зах. Німеччини відмовився платити за утримування на своїй території військ союзних держав Заходу — Британії, ЗДА і т. д. Канада утримує там свої війська на власний кошт.

● У парляменті Канади поруг шено справу канадського клюбу в Ню Йорку, який не хоче приймати у свої члени жидів.

● У Мадриді арештовано 44 особи - переважно студентів. Вони намагалися повалити режим диктатора Еспанії — ген. Франка. Уряд каже, що всі члени викритої організації - це „комуністи".

● У січні ц. р. М Хрущов викликав був на таємну зустіч Вл. Гомулку - шефа комуністичної партії Польщі, і премера Ю. Циранкевича Зустріч відбулася в пущах близько польсько-советського кордону. Наслідок зустрічі такий, що тепер уряд СССР говорить погрозливим тоном до уряду Польщі, посуджуючи його за „ухили" від комуністичної лінії

● Стейтова леґіслятура Ню Йорку обговорює справу піднесення виплат за безробіття з теперішніх 36 дол. на 45 дол. тижнево

● Японські поворотці з советського полону кажуть що СССР переміняв півострів Сахалін на Далекому Сході в сильну фортецю.

● В Індії ще 1950 р. було заведено концентраційні табори та закон карати людей без суду Цей закон під кінець 1957 р. парлямнт продовжив надальше.

● У Чехословакії видають для українців Пряшівщини чотири комуністичні часописи українською мовою і частково московською: тижневик „Нове Життя", літературний пiвмісячник „Дукля", часопис „Дружньо вперед" і часопис для дітвори „Піонерська газета".

● У цьому році Аляска має стати 49-им стейтом ЗДА, і це буде найбільший стейт; досі найбільшим був стейт Тексас Однак Аляска з-поміж усіх стейтів матиме найменше населення; досі найменш залюдненим був стейт Невада.

● Совети зручно використовують для своєї пропаґанди колоніяльну та імперіялістичну політику Франції в Африці. І так, з 12 лютого з Одеси відплив корабель Советського Червоного Хреста з допомогою для альжирських біженців у Тунісі. Він повіз їм 10 тон цукру, 5 т. рижу, 2 т. згущеного молока, полотно, накривала і 10 скринь ліків.

● У половині лютого в Бразилії була спека — понад 90 ступенів.

● „Виборам" в СССР на 16-го березня поїхали приглядатися три американські спостерігачі. — Вони побачать це, що їм влада покаже, — нічого більше.

● Від 1-го березня по 30 вересня комуністична Югославія дістала від ЗДА военних матеріялів на суму 22,500,000 долярів і економічної допомоги вартости 15,100,000 дол.

● Всегетьманський конгрес має вдібутися в Америці 1958 р. На місце графині Марії Скоропадської-Монтрезор, яка уступає, керманичем гетьманського руху має стати проф. В. Гришко.

З ПРЕСИ

„Світло", лютий 1958 р. — Цей журнальчик помістив статтю п. ОМС п. н. „Сучасний стан українських Церков". Стаття, як звичайно у цьому журнальчику, густо переспана такими висловами по адресі православних українців, як „ґріки-ортодокси", „канадійська церковна д е м о к р а т і я, т. зв. УГПЦерква", „не в м і ю т ь подати, скільки їх є" і т. п.

Такі „арґументи" — це справи „розуму" й „культури" автора, поминаючи вже справу його „християнськости". — Однак не про це тут ідеться. Автор каже, що, за урядовою статистикою з 1951 року, всіх православних у Канаді було 172,271. У це число, каже п. ОМС, входили не тільки українці, але й інші національности, і він вичислює їх: „москалі, серби, румуни, болгари, **малороси** з Закарпаття, греки" (підкр. ред. В.).

Питання: не знає п. ОМС, що „малороси з Закарпаття" - це не окремий від українців нарід, чи він це знає, але свідомо розділяє один нарід на українців і „малоросів"? Один з босів пана ОМС, кардинал Тіссеран, взагалі всіх українців величає „малоросами", а п. ОМС з обережности покищо воліє хоч закарпатських українців уважати за „малоросів", — і то не за несвідому свого українства частинку нашого народу, а за... окрему націю, і ставить їх далеко від українців, — в рівному ряді між болгарами і греками!

Щождо числа православних українців у 1957 році, то коли його ОМС не знає сам, то вмовив у себе, що не знають його православні українці Отже, до відома панові ОМС: число православних українців у Канаді, за урядовою статистикою з 1957 р., становило 111,045 осіб.

Однак, як видно, п. ОМС не знає точно, скільки 1957 року було в Канаді українців католиків, коли подає: „о к о л о 200 тисяч". Треба панові ОМС знати, що статистика подала не „около", а лиш саме число, без того „около". Це мутне „около" характеризує всю писанину п. ОМС, — вся вона одне каламутне „около". І ще питання: Скільки в тому „около 200 тисяч" є украінців католиків і греко-католиків? — ОМС також не подає. І не подає, скільки з них є членами комуністичних Робітничих Домів. А це також важлива справа для окреслення „католицизму" деякого числа членів, т. зв. „паперових" католиків.

Щодо „церковної демократії", то тут укрита під насміхом лють у пана ОМС не закриє того факту, що Ватикан є проти всякої демократії — „церковної" і „нецерковної", а воліє всякі диктатури, ценцури аби тільки вони признали папу. Руками диктаторів легче накладати всякі гострі замки-цензури на уста католиків, коли вже минули часи, що їх можна було на кострах палити за їхню „церковну демократію".

Цього року п. ОМС зможе урочисто відзначити 110-ліття виступу папи 1848 р. з енциклікою проти конституційного ладу, отже проти демократії. Але ці роковини разом будуть роковинами й того, що папа тоді дістав по пальцях від своїх таки католиків, які конституційний лад таки заводили і завели.

Католицький Єпископ Ф. Шін у ЗДА нарікає, що у вільному світі нема „дисципліни", і каже, що доброю стороною комуністичної тиранії є це, що вона виробила в поневолених народів „дисципліну", і вона подобається йому! Певно, де нема демократії, там є „дисципліна", і то ще й яка! Така, як за часів „Святої" Інквізиції! І певно, що під червоною тиранією так само нема й „церковної демократії", яка так декому немила.

ПІДСУМКИ ПРАЦІ ГРОМАДИ СВ. МИХАІЛА В КІРКЛЕНД ЛЕЙК ЗА 1957 р.

9-го лютого 1958 р. члени нашої Громади зібралися на річні збори, які відбулися в церковнім приміщенні. По відчиті управи члени Громади винесли подяку старій управі, головою якої був п. Г Черепаха, за її гарну працю в 1957 році, а від управи голова Громади подякував членам за їхню допомогу й пильну працю в 1957 р.

Правду сказати, — Громада працювала таки дійсно не погано; старалися, як могли, щоб збільшити членство і поправити фінансові засоби Громади. Для покращання фінансових засобів було проведено коляду такими особами: п. п. М. Ґрошок, Г. Черепаха, І. Самойленко і Д. Харченко. Була проведена щедрівка нашими членкинями, — це пані: А. Ґрошок, З. Черепаха, В. Самойленко, М. Урбан та пані Товтрівська. Також було зроблено декілька несподіванок для членів Громади в день їх народження, а також 50-ліття подружжя. Відбувся осінній базар, який значно підніс наш фінансовий стан.

6-го жовтня 1957 р., за призначенням Високопреосвященнішого Владики Архиеп. Михаїла, до нас прибув, як постійний священик, о. Прот. Вишиван. Ми дуже були втішені, що нарешті будемо мати Служби Божі щонеділі. І так, починаючи з 6-го жовтня, о. Вишиван був у нас постійним священиком, всі парафіяни полюбили його; він був дуже тихої вдачі, старався допомагати нам де міг, скрізь радилися з ним, щоб нашу Громаду піднести на вищий рівень. Багато допомагала в цьому і пані добродійка О. Вишиван; давала поради нашому Сестрицтву, співала разом з нами в церковному хорі і в найближчому часі мали почати навчання в Рідній Школі, в якій учителькою мала бути пані добродійка. Але не довго ми втішалися нашим священиком; побувши у нас 2 місяці, помер о. В. Вишиван, залишивши нашу Громаду в великому смутку. І знову в нас праця пішла по-старому, і знову ми лишилися без душпастиря, хоч надіємося, що таки ще будемо спроможні знову мати постійного священика.

Після підсумків праці за 1957 рік приступили до вибрання нової управи, до якої ввійшли такі особи: Голова Громади п. Г. Черепаха, заст голови п. Г. Тацюра, рек. секретар пані В. Самойленко, фін. секретар п. П. Марчук, скарбник п. М. Ґрошок. Контрольна комісія: п. п. Д. Харченко, В. Людвіченко і М. Тодоренчук. Сестрицтво: пані З. Черепаха, А. Ґрошок, М. Радул і пані Тодоренчук. Наприкінці зборів голова Громади зробив заклик провести збірку-коляду на будову Катедри в Вінніпеґу, і жертвували такі особи: по 5 дол.: Г. Черепаха і М. Ґрошок, по 3 дол. П. Марчук, по 2 дол. М. Радул, В. Самойленко, С. Мандзюк, М. Воробей, по 1 дол.: М. Тодоренчук, В. Людвіченко, Д. Харченко, Г. Танцюра, М. Стратула. — Разом 26 дол.

В. Самойленко.
секретар Громади.

ПОДЯКА ЗА ПОЖЕРТВИ ПАРАФІЯ СВ. МИХАЇЛА, ВІННІПЕҐ

На Свято Різдва Христового одна побожна парафіянка церкви Св. Михаїла пожертвувала Святочну Ікону Різдва Христового, намальовану на спеціяльне замовлення іконописцем з Почаєва п. Д. Бартощуком у Вінніпеґу.

Урочисте посвячення Ікони відбулося в неділю перед Різдвом Христовим 5-го січня по Божественній Літургії о. Парохом Прот. С. Ґерусом з о. Дияконом Б. Древецьким.

Кумами при освяченні Ікони були: заст. голови місцевої Церковної Громади Н. Долинчук і голова Жін. Т-ва ім. О. Кобилянської п-ні В. Ґоряк.

Жертвенній парафіянці, яка зо скромности не побажала виявити свого імені, — сердечна подяка.

У неділю перед Йорданським Святом, 12-го січня, була освячена в церкві Св. Михаїла Святочна Ікона Хрещення Господнього, виконана іконописцем Д. Бартощуком. Ікону пожертвували спеціяльно для Свята Хрещення Господнього побожні парафіяни Григорій і Анастасія Фотії, — за що в імені проводу Парафії складаємо їм сердечну подяку.

Освячення Ікони звершив о. Парох Прот. Ґерус з о. Дияконом М. Крищуком — студентом Богословія.

Парафіянин.

З ЖИТТЯ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ МЕДОВ ЛЕЙК, САСК.

Річні збори Української Церковної Православної Громади Всіх Святих 1958 року відбулися 26-го січня. На зборах був місцевий парох Всеч. о. Хомяк з Норт Бетлфорд.

Тому що голова М. Кульчицький був відсутній, відкрити збори був покликаний І. Іванишин, який був також головою зборів, а писарем І. Гаврилів.

Цей рік замітний для Громади тим, що тепер якраз припадає 25-ліття відправлення першого українського православного Богослужения в околиці Медов Лейк. І Громада ставить перед собою велике завдання: будову церкви. Для цього потрібно спільної помочі всіх — матеріяльної і моральної.

Склад Управи Громади на 1958 рік вибрано такий·

голова — М. Михальчук; заст. голови — І. Пилат; писар — І. Гаврилів; скарбник — І. Паленьчук; старший братчик — Ю. Квасюк; контрольори: І. Ступка; Ю. Квасюк, І. Іванишин - Трост на три роки — М. Михальчук.

ВІСТІ З САСКАТУНУ

Урядники при Українській Греко Православній Парохії Св. Духа в Саскатуні, Саск., на 1958 рік — як слідує:

Голова: Ол. Хомин; заст. гол.: адв. А. Гавриш; 2-ий заст. гол. П. Стодола; кореcп. писар: М. Сорокан; касир: Н Гавриш; рекор. писар: А. Виниченко. Трости: Іван Чайковський, П. Оленюк, П. Папіш. Дорадчий Комітет: проф. А. Михайленко, П. Стодола, П. Папіш.

Гол. ком. фінансування: Ів. Чайковський. Гол. Будівельно го Комітету: М. Бойчук. Програмовий Комітет: адв. Василь Пилипів. Гол. Ком. Недільної Школи: Орест Садовник, адв. Вас. Буряник. Гол. Церк. Хору: П. Ткачук. Ком Бінго: Ів. Глуханюк, П. Папіш, Дм. Залещук. Диригентка цер. хору: пані Марія Ткачук. Парох о. М. Боднарчук.

З ДІЯЛЬНОСТИ ТЕОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

● Виклади в другому півріччі ц. р. на Теологічному Факультеті Колеґії Св. Андрея почалися 16-го січня, які Високопреосв. Митрополит Іларіон започаткував курсом Церковного Права. В рямках курсу відбувся того ж дня семинар, на якому було прочитано реферат на тему: „Констянтинопольський Патріярхат по упадку Візантії в 1453 році". Цей реферат, перший у цьому півріччі, читав о. Протодиякон Іван Стус. На цьому семинарі, ще в першому півріччі, були прочитані реферати слідуючими студентами: о. Диякон М. Крищук — „Костянтин і Мефодій"; Т. Баган — „Єресь"; М. Стеценко — „Національність Церкви"; М. Клиш „Українська мова в Церкві"; Н Коваль - „Триязична Єресь"; М. Ягольницький — „Апостольські Правила" Реферати давали освітлення порушених у них тем як з історичної, так і церковно-канонічної точки зору.

● На запрошення Управи Катедри Пресв. Тройці та о. Пароха М. Юрківського, всі студенти-богослови взяли участь в Йорданській Святій Вечері, яку звеличив своєю присутністю Високопреосвященніший Митрополит Іларіон зо всім Духовенством м Вінніпеґу, і численно прибули вірні.

● Студенти-богослови взяли активну участь в Архиерейській Св. Літургії, яку служив на Богоявлення (Йордан) у Соборі Св. Покрови ВПреосв. Митрополит Іларіон. Йому під час Св. Літургії сослужили: Протопрес Гр. Метюк, Протодиякон Іван Стус та оо. Диякони: Б. Древецький і М. Крищук. Іподияконували два студенти-теологи та п'ять юнаків з Соборної Громади. По Св. Літургії відбулося Велике Освячення Води, чин якого доконав надворі біля Собору, при гарно вирізаному з льоду та прикрашеному хресті, ВПреосв. Митрополит Іларіон.

● Як у попередньому семестрі так і тепер, у Каплиці Колеґії Св. Андрея відбуваються кожного тижня Богослужения, під час яких студентам-богословам дається нагоду проходити богослужбові практичні вправи. В цьому студентам завжди допомагають всі оо. Професори, як також Протопрес Тит Яковкевич, який навчає студентів-богословів практичного церковного співу

● 29-го січня ц. р., студенти-богослови відзначили Свято Крут. Того ж дня ввечері до Колеґії прибув о. Ігумен Іов Скакальський, і в сослуженні о. Диякона Гр. Удода відправив у колеґійній каплиці Молебень за український народ, і Панахиду за спокій душ 300 героїв з Крутянської Трагедії. Перед Молебнем о. Ігумен Іов Скакальський виголосив до присутніх коротке слово з нагоди 40-их роковин проголошення Українською Центральною Радою в Києві української суверенної держави, а зараз після Панахиди, яку відправлено за спокій душ героїв, що згинули під Крутами, о. Диякон Гр. Удод виголосив про це змістовне слово. Говорячи про любов до ближнього, він нав'язав цю любов до героїчного вчинку 300 юнаків під Крутами, які, з любови до свого рідного народу, а тим самим і до своїх ближніх, не завагалися стати в нерівний бій з лютим ворогом і гідно полягли на полі бою за Україну. Під час Молебня й Панахиди співав хор студентів-богословів під диригентурою о. Протопресвітера Тита Яковкевича.

● 28-го січня ц. р., Т-во Студентів - Богословів відбуло свої піврічні Загальні Збори, на яких було обговорено низку питань, особливо ж справу видавництва богословських праць історичного та канонично-церковного характеру. Згадані збори обрали також на чергову каденцію нову управу Т-ва, до якої ввійшли студенти: М. Ягольницький - - голова; Н. Коваль заст. голови; М. Свириденко - секретар; М. Клиш скарбник. На зборах був духовний настоятель — Протопресвітер Гр. Метюк та принципал Колеґії Прот. Д. Стратичук.

● На Теологічному Факультеті під сучасну пору між студентами є вже 4 в духовному сані, а саме: один о. Протодиякон і три оо. Диякони. Студенти Н. Коваль, М. Ягольницький і Баган працюють цього року в Недільній Школі при Соборі Св. Покрови як учителі. При цьому треба зазначити, що більшість студентів-богословів є активними працівниками СУМК-у.

о. Іван Стус.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ

Гренд Сентр. — У пятницю 15-го листопада 1957 р. родина, приятелі й знайомі влаштували п-ву Василеві, Занхірі й їх синові Орестові— Гудимам несподіванку з нагоди набуття нового дому в Гренд Сентр, Алта. При цій нагоді за старанням рідного брата Володимира і сестри Гафії з дітьми їх, повідомили і запросили родину аж з далекого Саскачевану з Нипавин, Кадет, Айлшам, а також приятелів, сусідів та парафіян з громад Лессард, Ардмор і Боннивил.

Дім посвятив о. Е. Труфин і одночасно відправив Молебень за здоровя доматорів. Тепло і щиро вітав їх о. Парох. Пан Василь Гудима виконує обовязки дяка в церкві в Лессард вже другий рік, а пані Занхіра є діяльною сестрицею при церкві, а їх синок Орест прислуговує священикові при Престолі. Промовляли також п. Андрій Кріль з Ардмор і пані Марія Звоздецька з Нипавин, Саск, в якнайкращих словах висказала свої найщиріші побажання кріпкого здоровя, щастя та добробуту в новому домі і ще многих літ разом прожити!

Всі присутні щиросердечно висловлювали особисті побажання п-ву Гудимам Були також присутні Василь Звоздецький з родиною з Айлшам, Саск., Микола Лозовчук з родиною (тепер перебуває в Колд Лейк, Алта), місцеві парафіяни на чолі з головою п Іваном Ільчуком з Лессард (Біґ Медов), Алта, і щиро вітали доматорів. Брат Володимир вручив гарний подарунок від родини і від усіх гостей За все це п-во Гудими сердечно дякували. Гутірка в сердечному настрої продовжувалася до пізньої ночі.

З цієї нагоди п-во Гудими пожертвували на „Вістник" $ 5.00. Щира подяка за пожертву і найкращі побажання в новому домі п-ву Василеві й Занхірі та синкові їх Орестові Гудимам. **Присутній.**

1955 року в усьому світі було 2 більйони 691 мільйон населення, кожного року воно зростає на 1.7 відсотка Коло 2,000 року число всіх людей у світі становитиме 6 більйонів душ.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Греко-католик, Торонто. - „Як маю розуміти цей артикул „Не ставайте невільниками" в „Вістнику" з 1-го лютого ц. р. ?... Я не є жадний буківець, але маю приятелів, котрі до БУК-а належуть. Но вони не є такі, як про БУК пишете..."

Відповідь. — У статті „Не ставайте н е в і л ь никами" „Вістник" про БУК від себе ц і л к о м нічого не писав. А вже тим більше „Вістник" не міг зробити цього вже хоч би з самих мотивів к у л ь т у р и, бо 1957 р. - це був ювілейний рік (25-ліття) БУК-а.

„Вістник" навів про БУК ці думки, що їх подали греко-католицькі органи: „Світло" і „Наша Мета". Їхні думки про БУК „Вістник" подав для інформації своїх читачів. І зробив це без своїх коментарів.

Якщо говорити про „неделікатність", яку Ви хочете приписати „Вістникові" за згадану статтю, то Ви пишете не по властивій адресі. Це „Наша Мета" з нагоди ювілею БУК-а зробила неперебірчиву напасть на Українську Греко-Православну Церкву.

Отож „Вістник" відповів не БУК-ові, а „Нашій Меті" за її напасть. Коли ж „Наша Мета" цю напасть повязала з іменем БУК-а, наче б прикрилась ним, мов щитом, і поставила справу так, що робило враження немов би вона цю напасть робила в імені БУК-а, то у відповіді нам ніяк не можна було уникнути назви цієї організації. Коротко кажучи, „Вістник" подав про БУК ці думки, головніші, що їх узяв з писань про БУК у католицьких органах. Правильно ці органи показали програму й ідеологію БУК-а, і чи з уповноваження БУК-а вони це зробили, ми не знаємо. Це питання належить не до нас, а до виснения між БУК-ом та згаданими католицькими органами

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ОЛЕНА ЛЕБЕДОВИЧ

Роблин, Ман У Роблині 11-го грудня 1957 р. упокоїлася, по кількамісячній недузі, бл. п. Олена Лебедович дочка покійних Гната Мідяна й Насті з дому Слюсарів.

Пок Олена народилася в селі Лучиці. Сокальського пов., Західня Україна. Прожила вона 69 літ, з того 50 літ у Канаді. Року 1906-го вийшла заміж за Івана Лебедовича з с. Корчина, Сокальського пов., а 1907 р. вони виїхали в Канаду, разом з родичами Олени та з дітьми родичів.

Приїхавши до Роблина, вони поселилися на гомстеді в Мерідейл — до 1918 р., а потім переселилися в дистрикт Гил Крист, і тут фармерували до минулої осені, доки не вибралися на постійний побут до Роблина.

У Канаді Господь поблагословив їх дітьми: Петром, Зоською, Марією (вже покійною), Василем, Семеном і Ольгою. Родичі виховали їх на гідних громадян нашої нації і рідної Церкви. Мама навчила їх українського письма. „Вістник" був її невідступним другом та лікарем душі. Була вона постійною вірною нашої Церкви, а в тому й довголітньою парафіянкою церкви Свв. Петра й Павла на колонії Зелена.

Похорон, при поважному числі людей і родини, 14-го грудня, відправлений о. Ів. Шевцем, відбувся з церкви Св. Івана Хрестителя на цвинтар — у північній стороні. Пок. Олена полишила в смутку мужа Івана, синів Петра й Василя та Семена з дружиною і 7 внуків, а також сестер, сватів, односельчан і приятелів.

На 50-ий день по її смерти, 30-го січня ц. р., відслужено Заупокійну Службу і відбувся поминковий обід, і з тієї нагоди муж покійної пожертвував $5.50 на пресовий фонд „Вістника" і прислав $4.50 на оплачення кліші для допису, за що йому належиться щира подяка.

Усім учасникам Похорону й Поминального Богослужения щира подяка, а покійній Олені — Вічна Память!

о. І. Швець.

БЛ. П. СТЕФАН ЗАЗЕЛЕНЧУК

Шіго, Саск По довгих і важких терпіннях 1 лютого ц. р. покинув цей світ бл. п. Стефан Зазеленчук. Сталося це в лікарні у Фовм Лейку. Невмолима недуга тримала покійного в ліжку довгих 12 тижнів. Дружина його Анна ввесь час була з хворим, стараючись принести йому якусь полегшу. В міжчасі мав покійний Стефан Зазеленчук ту потіху, що, хоч тяжко хворий, дні Різдва Христового відсвяткував з родиною у своїм домі в Шіго. Тут він приступив до Тайн — Св. Сповіді й Св. Причастя.

Народився бл. п. Стефан Зазеленчук 4 березня 1890 р. в селі Погорилівці на Буковині. У Канаду прибув враз з родичами ще в 1909 році. Місцем замешкання нові поселенці вибрали собі околицю Шіго в Саскачевані. Тут бл. п. Стефан в 1913 році одружився з панною Анною Чорною, з якою й прожив щасливо 44 роки.

Похорон зо Службою Божою відбувся 4 лютого в українській православній церкві Успіння Пресвятої Богородиці (Шіго-Полудне), якої покійний був довголітнім членом. Напередодні Всеч. о. Б. Яковкевич, в приміщенні Українського Народнього Дому в Шіго, відправив Панахиду, а після цього п. Т. Коропатницький читав Псалтир. Церква в день Похорону була переповнена. Останню прислугу віддали спочилому приятелі й близькі та вся родина. Діти — Дмитро, Катерина, Василина, Іван, Василь, Ілія, Миколай, Марія, Михайло та Євгенія також сповнили свій обовязок щодо свого тата.

Залишив він і 17 онуків. Поховано покійного на цвинтарі біля церкви Усп. Пр. Богородиці, поруч могил його родичів — Василя та Євдокії з дому Осінчук, поруч могили брата Дмитра і в сусідстві могилок трьох його померлих діток — Марії, Єлисавети й Орисі.

Завершено все поминальним обідом у залі Українського Народнього Дому. Збірка на Невянучий Вінок у память спочилого принесла 29.21 дол. Згідно з бажанням вдови Анни Зазеленчук $14.21 з цієї суми призначено на потреби місцевої церкви, 10.50 дол. на пресовий фонд „Вістника", 4.50 дол. — на кошт вироблення для „Вістника" кліші зо світлини бл. п. Стефана Зазеленчука.

Всім учасникам Похорону і жертводавцям щира подяка від родини, а покійному — Царство Небесне!

о. Б. Я.

БЛ. П. МАРІЯ ФЕДЧУК

Дня 8-го січня 1958 р. на удар серця у власному домі на фармі в Сенді Репидс, Алта, упокоїлася у Бозі бл. п. Марія Федчук, з роду Пашко, проживши 58 років, з чого 28 у Канаді. Покійна народилася 30-го березня 1899 р. в селі Янові, Володимир-Волинського повіту, на Волині. У травні 1929 року приїхала разом з мужем Олександром і дітьми, Вірою і Мефодієм, у Канаду і поселилась спершу на фармі в Ла-Корей, а в 1931 р. перейшли на гомстед тоді ще в Сенді Репидс, Алта, де й проживала до останнього дня свого життя. 12-го січня 1957 р. дістала частковий параліч, і так уже перебувала довший час у лічницях, опісля в Едмонтоні і знову в Глендоні, а перед смертю перебувала дома в колі своєї родини

Покійна була глибоко віруючою людиною, лагідної добродушної вдачі, та щирою християнкою, про що свідчить часте прийняття Свв. Таїнств Сповіді й Причастя.

Дня 12-го січня 1958 р. вечері була відправлена Літія у похоронному заведенні Фюнерал Гоме в Бонивил, а 13-го

січня вранці відправлена Заупокійна Богослужба і Похорон у церкві Всіх Святих в Сенді Репидс, Алта. Під час Останнього Цілування зібрано на Невянучий Вінець $28.12, з чого призначено на місцеву церкву 20 дол., а на „Вістник" $8.12. Тіло поховонено на місцевому цвинтарі при участі всієї родини та великого числа приятелів, знайомих і сусідів.

Покійна полишила в смутку мужа Олександра і дітей: Віру, зам. за Яковом Гусевим у Ню Вестмінстер, Б. К., з двома онуками; Мефодія при батькові на фармі; Петра й Павліну в Ткачуків, з 1 онуком в Едсон, Алта.; Степана, Анну й Лесю — також на фармі.

У старому краю залишила 3-ох братів і 4 сестри; одна з сестер померла вже тут у Канаді, — Анна, зам. Стуль, в Оновей, Алта.

Нехай Господь Бог оселить її між праведними, а канадійська земля нехай буде їй легкою, і память по ній вічною між нами!

Жертводавцям щира подяка! **Учасник Похорону.**

П О Д Я К А

По втраті нашої дорогої дружини, мами й бабусі висловлюємо цією дорогою сердечну подяку Всеч. Пароховi о. Е. Труфину, п. Мих. Костишину, і п. П. Ґаліводі за Похоронні Відправи і слова співчуття. А також усім учасникам Похорону. За все нам учинене добро нехай Всевишній відплатить Вам усім сторицею! Всім сестрицям, що помагали під час обіду, та за Вашу розраду для нас усіх у цій великій печалі — щиросердечне спасибі!

Муж Олександер, діти й онуки.

БЛ. П. ОЛЕКСА МІЩАНЕЦЬ

У вівторок, 21-го січня 1958 року, несподівано помер у Візел Крік, Алта. на 62-ому році життя Олекса Міщанець. Пок. Олекса хворів довгий час на серцеву недугу.

Народився він 1896-го року в с. Глибові, Скалатського повіту, в Західній Україні, а в Канаду прибув 1926-го року з своєю дружиною Анною, з дому Задоріжна, і трьома дітьми. Поселився він був з родиною у Візел Крік і тут фармерував, а точніше сказати б — довгий час мучився і бідував, промощуючи шлях родині й собі до кращого життя.

З дітей, що прибули з Олексою і його дружиною в Канаду, найстарша — це дочка Михайлина зам. Ваврико. В родині 6 дітей, онуків пок. Олекси, живуть в околиці Торгилд і фармерують.

Друга з черги — це дочка Анастасія, зам. Підручна; у них двоє дітей, внучат пок. Олекси, фармерують у Візел Крік.

Син Василь, ще нежонатий, живе з родичами на фармі, а також син Михайло, народжений вже в Канаді, живе з родичами на фармі у Візел Крік.

Похорон пок. Олекси відбувся в суботу, 25-го січня. Багато знайомих, приятелів і сусідів, не вчисляючи родини, взяли участь у Похороні, прощаючись з пок. Олексою. По відслуженні Служби Божої і Чину Похорону спочив пок. Олекса в могилі на місцевому цвинтарі.

При Останньому Цілуванні присутні на Похороні зложили на Невянучий Вінець по пок. Олексі $22.82. З цього $10.00 пересилаю „Вістникові" на пресовий фонд, а „Вірі й Культурі" на пресовий фонд 12 дол.

Дружині, дітям і всій родині пок. Олекси висловлюю цією дорогою сердечне співчуття. Хай Добрий Бог захистить Вас усіх від усякого зла, а душу пок. Олекси прийме в Свої Святі Оселі.

Радвей, 29 січня 1958.

о. Остап Фляк.

КОЛЯДА КОНСИСТОРІЇ УГПЦК. 1958 РОКУ

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Коляду п. В. Т. Осадчука прислав о. В. Бойчук 5.00

АТАБАСКА, Алта. По 1 дол.: С. Тимчук, К. Радомський, М. Ковальчук, П. Дорошенко, Н. Литвинець, Ю. Фотій, С. Фодчук, М. Семирозум, Н. Яцейко; по 50 ц.: М. Качалиба, М. Салей. Разом 10.25

РИЧМОНД ПАРК, Алта. По 1.02 дол. В. Волняк; по 1 дол.: Є. Волчанський, П. Кравець, А. Баранський, Ф. Хрущ, П. Шалапай, М. Кучаровська, В. Хрущ, О. Кравець, І. Пелеш, А. Лящук; по 75ц.: Ю. Попович; по 50ц.: М. Ґелета, П. Качуровський; по 60ц.: А. Ґелета; по 25ц.: І. Прокопчук; дрібними датками: $1.20. Разом 15.27

ВЕСТЛОК, Алта. По 1 дол.: С. Магас, Г. Антонюк, С. Козяр, М. Ґамборський, М. Яремко, І. Веренька, С. Мельник, М. Костів, Н. Н. Разом 9.00

ВАРІЛДВУД, Алта. По 2 дол.: Ф. Шворак; по 1 дол.: В. Федчук, В. Вознюк, Т. Чорноморець, О. Паліхода, Д. Костюк. Разом 7.00

СІБА БІЧ, Алта. По 1 дол.: П. Лівінюк, М. Верстюк, А. Коханська, О. Володко, А. Моніц, В. Коханський, А. Володко, П. Онищук, П. Мицкан, Д. Давідчук, М. Т. Якимович, В. Рудник, Д. Вільчек, Г. Шевчук, Н. Березюк, А. Барнай, С. Лящук, А. Бледюк, Я. Мицкан, В. Баковчук, С. Онищук, Г. Онищук; по 50 ц.: М. Онищук; по 25ц.: С. Онищук, І. Пронюк, П. Верестюк. Разом 23.25

БРАГЕД, Алта. 11.35

Повищі коляди прислав о. П. Блажук.

КЕНОРА, Онт. По 5 дол.: Х. Богден; по 3 дол.: О. Лозинський; по 2 дол.: М. Атаманюк. Разом 10.00

Коляду прислав заряд церковної громади.

МІЧЕМ, Саск. По 1 дол.: М. Весоловський, Г. Кріпкий, М. Козак, М. А. Марковський, Г. Дяків, М. Ю. Марковський, Т. Васильців, І. Бандурка, Д. Новосельський, Ф. Васкул, М. Климишин, Є. Ганущак, Д. Негрей, П. А. Козак, І. Букурак, Р. Варварич, В. Новосад, В. Пичко, О. Никифорук, В. Никифорук, М. Клюкевич, Н. Костинюк, С. Залещук, М. Олексин, М. Тріщук. Разом 25.00

ВОНДА, Саск. По 5 дол.: М. Гринюк; по 2 дол.: М. Капаціла; по 1 дол.: Ф. Сопотик, В. Шкварчук, М. Сопотик, Г. Малько, Б. Дяків, Анна Магус, Г. Гриців, П. Магус, Н. Шутяк, Б. Гриців, І. Леско, І. Ксьондзина, Н. Курмей, Д. Боєнко, Д. Капаціла, Г. Дзендзель. Разом 24.00

КИНДЕРСЛЕЙ, Саск. По 2 дол.: М. Кучер, П. Бойчук; по 1 дол.: М. Стасюк, С. Гуменний, М. Охрій, А. Биць, М. Бондз, Н. Довбня, пані Б. Довбня, І. Літовський, П. Паламар; по 50ц.: С. Шевчук. Разом 13.50

Повищі коляди прислав о. Прот. К. Желіщкевич.

БРЕНДОН, Ман. По 1 дол.: К. Кухаришин, Н. Верон, Н. Мазяр. Разом 3.00

Цю додаткову коляду прислав о. Прот. І. Майба.

ВАЙТА, Ман. По 2 дол. Д. Калинюк; по 1 дол.: Н. Ковальчук, Д. Боднарчук, М. Цесмиструк, М. Фещук, П. Подольський, М. Калинюк, І. Бияк, П. Боднарчук, М. Колодрубський, С. Тимчук, Є. Подольський, Н. Лукіянчук, Д. Стрембіцький, І. Цесмиструк, І. Негрич, Д. Древняк, С. Шміґельський, М. Калинюк, В. Цесмиструк, І. Фіґус, В. Піхлик, М. Пробіжанська, Василина Кулачковська, В. Підлубний, Калина Андрушко, Анна Фіґус, К. Буґера, пані В. Підлубна, Леся Боднарчук, Соня Боднарчук, Савеля Сторожук, Марія Демянюк, Калина Боднарчук, М. Дикун, Агафія Олійник, В. Морозюк, В. Древняк, Б. Ґорґіца, Й. Музика, В. Онисько, Іванна Неґрич, М. Сторожук, Г. Підставка, І. Гаврилюк, Я. Підлубний, В. Фещук; по 25ц.: М. Москалюк, Н. Н. Разом 49.50

АРБАККА, Ман. По 1 дол.: Г. Ілюк, Т. Давидюк, В. Давидюк, І. Давидюк, Т. Стефюк, М. Бадюк, І. Древняк. Разом 7.00

СІРКО, Ман. По 1 дол.: Н. Шипіт, Н. Соколюк, М. Соколюк, Анастасія Ілюк, С. Соколюк; по 25 ц.: В. Мельничук. Разом 5.25

АРБАККА, Ман. (Парохія св. Петра й Павла) По 1 дол.: Н. Федорович, Т. Буґера, М. Сторожук, С. Сторожук, І. Щербак, М. Ґріґорчук. Разом 6.00

СОНДАВН, Ман. По 2 дол.: І. Ілюк, Д. Білавчук, В. Білич, О. і Ю. Білич; по 1 дол.: Т. Ілик, Олена Миленко, Г. Олексюк, Е. Халатурник, В. Ілюк, Н. Дубник, Анастасія Ілюк, Н. Качуровський, Н. Костинюк, О. Білавчук, В. Ґушуляк, Н. Андрусяк, І. Андрусяк, О. Соколюк, Олена Гершфілд. Разом [illegible]

Повищі коляди прислав о. Прот. Є. Ґорґіца.

БРУКСБІ, Саск. Коляда 13.25

ҐРОНЛИД, Саск. (Полудне) Коляда 8.00

ҐРОНЛИД, Саск. (Північ) Коляда 10.00

МЕЛФОРТ, Саск. Коляда 4.50

Повищі коляди прислав о. Д. Денисюк.

ФОССТОН, Саск. По 1 дол.: М. Запорожський, П. Мелещак, Г. Мелещак, П. Маковський, А. Мелещак. Разом 5.00

ВАДІНА, Саск. По 10 дол.: М. Панасюк; по 5 дол.: Люся Сирник; по 2 дол.: М. Сова; по 1 дол.: Г. Королюк, Д. Савчук, А. Савчук, Є. Даркович, Ю. Джус, П. Накрейко, П. Квасниця, П. Стронський, Ф. Кусий, К. Ковальчук, К. Федорчук, Анна Королюк, І. Щербатюк, С. Ситко, В. Мороз, І. Лен, А. Малофій; дрібними датками 75 ц. Разом 34.75

ВАТСОН, Саск. По 5 дол.: П. Рожик; по 2 дол.: І. Процько, Д. Магас; по 1 дол.: М. Снятинський, П. Жук, І. Калинчук, М. Сикундяк, П. Комановський, Ф. Якубишин, Д. Мамчур, Л. Полович, В. Миськів, Т. Романюк, Н. Магас, І. Гребенюк, Ю. Дробот, В. Процько, П. Стрілець, Л. Мамчур; дрібними жертвами $2.75. Разом 27.75

РАМА, Саск. По 2 дол.: М. Кантимір; по 1 дол.: С. Котик, Г. Котик, А. Синьківський, А. Скорець, М. Крисак, В. Боднарчук, П. Кравець, К. Самчук, А. Калиніцький; дрібними жертвами 1 дол. Разом 13.00

ВИММЕР, Саск. По 1 дол.: М. Москалюк, М. Охітва, М. Токарський, І. Бойко, М. Романюк, В. Дутчак, Н. А. Франко, Д. Токарчук, Л. Тутка, І. Хомякевич, Г. Кудрик, В. Кінащук, Е. Охітва, П. Сліпець, Б. Кудрик, П. Франко, Д. Глек, Г. Франко, Д. Франко. Разом 19.00

Повищі коляди прислав о. В. Мельничук.

ФОССТОН, Саск. По 1 дол.: Л. Смертюк, П. Ганкевич, І. Стронський. 3.00

Цю додаткову коляду з Фосстон передав п. П. Мелещак.

БРЕНТФОРД, Онт. По 2 дол.: Н. Іванець, В. Костюк; по 1 дол.: Ф. Доголіс, Ю. Цисместрук, В. Яремій, І. Кіржик, Н. Ковальський, П. Савіцький, І. Бабінчук, П. Юркевич, Г. Осьмак, І. Ратушняк, П. Бюзик, Л. Свідер, І. Шалай, П. Немерський, Б. Мороз, І. Бурдейний. Разом 20.00

Коляду прислав о. Прот. І. Тріска.

КРИДОР, Саск. По 2 дол.: М. Гончак, Е. Гайдукевич, І. Неміш; по 1 дол.: З. Драган, Д. Михайлюк, Г. Марко, М. Ткачик, В. Ференц, В. Парчевський, В. Неміш, М. Богайчук, І. Михайлюк, М. Цьона, П. Тваринський. Разом 17.00

Коляду прислав п. З. Драґан.

МИРНАМ, Алта. По 1 дол.: М. Калужняк, Анна Місанчук, М. Ясейко, В. Чапельський, І. Костюк, І. Ясейко, М. Николайчук, Я. Котишин, В. Процків, С. Кривяк, В. Котишин, Анна Бойко, Анна Чапельська, М. Ткачук, Настя Метрунець, Я. Мельничук, Ф. Шимко, М. Беднарський, М. Яремчук, Ксеня Ханасик, Т. Мишанюк, М. Місанчук, С. Метрунець, В. Лопатнюк, В. Мельник, М. Тарновецький, Г. Варава, В. Аксенчук, В. Яремчук, Й. Махній, А. Бохон, М. Кошовський, І. Артимович, Ґ. Метрунець, П. Яськів, Ф. Пашко, Фрозина Максимюк, К. Навальковський, В. Щербань, Н. Н., Н. Н., Н. Н. Дрібними $2.21. Разом 44.21

БРОССО, Алта. По 1 дол.: Ф. Плешка, С. Плешка, І. Березка, О. Лупул, Н. Бабюк, О. Логозар, В. куляк, Д. Залявський, Настя Метрунець, Параска Метрунець, В. і А. Бойчук, С. Завадюк, С. Снайчук, І. Плешка; дрібними 2 дол. Разом 12.30

ТОПОРІВЦІ, Алта. По 1 дол.: Ґ. Купченко, М. Купченко, І. Заяць, М. Рибак, І. Івасюк, Й. Ґалічовський, В. Купченко, Г. Герасим, М. Логозар; по 2 дол.: Н. Купченко; дрібними 25 ц. Разом 11.25

СЛАВА, Алта. (Північ) По 1 дол.: О. Войтків, Д. Рожка, Н. Вінтоник, П. Маліновський, Слівінський, І. Липка; дрібними $1.05. Разом 7.05

СЛАВА, Алта. (Полудне) По 1 дол.: М. Фодчук, М. Пухкий, І. Ґрикуляк, Марія Пухка; дрібними $2.60. Разом 10.60

МУСІДОРА, Алта. По 1 дол.: А. Лисанюк, П. Й. Сорокан, М. Качмар, А. Колісняк, В. Ф. Ільків, І. Костюк, Марія Костюк, С. Качмар, І. Равіков, І. Качмар, М. П. Ільків, дрібними $4.90. Разом 15.90

Повищі коляди рислав о. С. Гределъ.

ВАКАВ, Саск. По 5 дол.: М. Остапович; по 2 дол.: С. Котелко, Н. Бальон, Марія Паславська; по 1 дол.: Ю. Чернявський, В. Ф. Коваленко, К. Голицький, Бурихайло, В. Гнідий, В. Г. Чопюк, В. Пічарський, І. І. Квасниця, Ф. Бокурак, В. Дідух, Катерина Блажевська, В. Г. Луцюк, П. Гринюк, І. Бальон, О. Грущук, М. В. Луцюк, Г. Ференюк, В. Михайлюк, П. Ю. Кіндрачук, В. Голінатий, В. Білокурий, І. Ріпак, І. Лабач, Д. Остафійчук, Ю. Матушак, В. Фінич, І. Шевчук, Л. І. Михайлюк, Санда Ревуцька, І. В. Луцюк, Ю. Костенюк, І. І. Луцюк, Ф. Тацюк, Л. Рібчинський, Ф. Хомин, Д. Чопюк, Ю. Кіндрачук, Ю. Білик, Д. Гнідий, М. Бурихайло. Разом 51.00

СТ. ДЖУЛІЄН, Саск. По 5 дол.: І. Процюк; по 1 дол.. Ю. Тріщук, В. Білик, А. Гузіяк, Ф. Вережак, М. Михайлюк, І. Угрин, І. Трищук, Савеля Ільчук, І. Грищук, Ф. Олексин, В. Лабач, Н. Олексин, В. Токарик, С. Вережак, М. Чуганюк, М. Ф. Боднар, Д. Сорокан, І. Місюра, П. Д. Михайлюк, Ю. В. Михайлюк, Н. Угрин, М. Охітва, С. Михайлюк, А. Бажовський, М. Колібаб, В. Жарий, С. Бокшован, В. Буджак, Д. Грицюк, І. І. Михайлюк, М. Клапоущак, О. Олексин, А. Калинка, Д. Калинка, О. Бажовський, П. Угрин, П. Місюра, Д. Хомин. Разом 43.00

КАДВОРТ, Саск. По 1 дол.: І. Бецкало, Г. Сарчук, С. Тріщук, П. Кіндрачук, М. Котелко, П. Грицюк, В. Радзівон, В. Сопотик, Ф. Іванишин, Н. Гринюк, В. І. Тріщук, Д. Сопотик, Н. Гутняк, Г. Феденчук, М. Голомай, У. Метрополит, М. Івасюк, В. Василик, І. Грицюк, Я. Кіндрачук, Ю. Котелко, В. Табачнюк, В. Струган, П. Тріщук, В. Гринюк, Н. Кіндрачук, М. Тріщук, П. Михайлюк; дрібними 3 дол. Разом 31.00

ЄЛОВ КРІК, Саск. По 5 дол.: М. Кіндрачук; по 1 дол.: В. Кухта, Й. Новак, Й. Войціховська, М. Спелей, Б. Стельмащук, В. Кіндрачук, Й. Зін, Г. Костюк, Ю. Кіндрачук, А. Войціховський, В. Савчук, Г. Стельмащук, Ю. Кухта, М. Ґриба, С. Ґриба, Анна Борса, Ева Шеремета, Марія Бальон, О. Прийма, І. Дорош; і Н. Н. (імя нечитке) дрібними 25ц. Разом 26.25

ТАРНОПОЛЬ, Саск. По 1 дол.: Л. Войціховський, Д. Гнатюк, М. Лебедович, С. Сенчина, А. Ґриба, А. Москаленко, С. Папіш, О. Папіш, Р. Ткачук, Й. Н. Лисиця, Б. Зіп, І. Ґриневич, І. Сенчина, Й. Войціховський, В. Ваврик, І. Н. Хитик, Я. Сенчина, В. Ваврик, Ф. Сенчина. Разом 19.00

ЛЕПІН, Саск. По 2 дол.: В. Ф. Олексин; по 1 дол.: В. Печарський, Г. Луцюк, В. П. Бальон, П. Гнатюк, І. Худик, Г. Кохан, С. Бальон, А. Г. Олексин, С. Гладин, Ф. Щітка, М. І. Олексин, Софія Гнатюк, І. Гнатюк, П. Квасниця, М. І. Кохан; дрібними $2.50. Разом 19.50

АЛЬВЕНА, Саск. По 1 дол.: С. Гаврилюк, Д. Стефанюк, Г. Милимук, М. Боднар, П. Юзик, Н. Заячковський, А. Чуганюк, А. Бойчук, М. Андрушик, В. Чуганюк, Д. Стадник, П. Сорокан. Разом 12.00

Вищеподані збіркові суми прислав о. Ю. Туржанський.

ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. По 3 дол.: В. Литвинець; по 2 дол.: Е. Цюпащук, С. Яніцький, В. Лащук, В. Гринь, К. Гонта, Р. Братків, П. Білик, К. Жмуд; по 1 дол.: К. Власенко, Е. Савицька, Т. Дроботенко. Разом 22.00

Коляду рислав о. Прот. М. Овчаренко.

НИПАВИН, Саск. По 1 дол.: А. Дмитерко, Й. Керніцький, Ф. Моррис, П. Григор, І. Пронич, М. Мохорук, Б. Стрільчук, В. Пронич, М. Мисик, М. Глуханюк, Г. Франко, П. Биць, І. Шутер; дрібними 1 дол. Разом 14.00

ВІРДЕЙЛ, Саск. По 1 дол.: Е. Молитвеник, Ю. Ткачук, Н. Крайник, С. Карук, В. Скляр, І. Паскарук, М. Запаринюк, І. Словенко, Ю. Кособан, В. Стецій, І. Маконка, п. Климко, М. Карук; по 50 ц.: Н. Панчук, по 25 ц.: О. Запаринюк. Разом 13.75

КАДЕТ, Саск. По 1 дол.. І. Оболяк, І. Юзва, А. Козунь, А. Юзва, В. Звоздецький, В. Козунь, Ю. Никорак, О. Козунь, М. Романиця, І. Козунь, М. Рудей, Й. Спільчак, С. Звоздецький, Н. М. Козунь, П. Мадрига, Н. Козунь, П. Рудей, М. Козунь, А. Черевущак. Разом 19.00

ШИПМЕН, Саск. По 1 дол.: В. Боднарчук, П. Басараба, І. Кучірка, А. Калин, О. Кучірка, С. Кучірка, В. Боднарчук, по 50 ц.: В. Гуцуляк, по 25 ц. и Ткачук. Разом 7.75

СЕМБУРГ, Саск. По 1 дол.: Н. Паскарук, І. Орлецький, І. Денисик, П. Паскарук, М. Каліновський, Н. Косован, М. Денисик, М. Старчук, І. Саврук, Н. Велеський, О. Гливка, К. Косован, Е. Лабюк; по 2 дол.: Ф. Молдован. Разом 15.00

Повищі коляди прислав о. С. Зузак.

ВЕЛАНД, Онт. По 5 дол.: Др. К. Сметський, по 2 дол.: Г. Демидюк, Я. Пуйда, Ф. Нюберг, І. Керелюк, Д. Олійник, Г. Качан; по 1 дол.: пані Бутик, А. Кисилиця, П. Ткач, І. Коверний, В. Хіць, І. Поливяний, Д. Жмурко, І. Червінський, І. Ворона, Д. Басараба. Разом 27.00

НАЄҐАРА ФОЛС, Онт. По 2 дол.: Г. Гладинюк, А. Ситник, П. Каміновський; по 1 дол.: П. Корбан, пані Карлицька, С. Никифорук, Д. Пізик, І. Гладинюк. Разом 11.00

Повищі коляди прислав о. Ю. Ференсів.

ТАРНОПОЛЬ, Саск. По 5 дол.: Я. М. Лисиця, по 2 дол.: Д. Хитик. Разом 7.00

Цю додаткову коляду з Тарнополя прислав о. Ю. Туржанський.

СТОРДЖИС, Саск. По 1 дол.: Д. Кожушко, І. Загарія, М. Клубок, М. Колот, А. Ризник, пані М. Піліховська, П. Юзик, І. Кінащук, І. Басараб, В. Н. Грушка, Т. Колод, М. Токарик, І. Іващук, пані П. Виглядал, М. Н. Кузик; по 25 ц.: П. Гайдамака, В. Жмут, А. Тумак, М. В. Мельничук, Е. Кожушко, М. Антонюк, В. Цимбалістий, В. Гайдамака. Разом 17.00

ҐОДСОН БЕЙ, Саск. По 2 дол.: Ф. Калинчук, по 1 дол.: В. Саранчук, С. Медвідь, А. Гуменюк, І. Головенко, М. Держак; по 25 ц.: П. Батюк, І. Кулик, Ю. Одовійчук, М. Микитин, С. Регалюк. Разом 8.25

ДЕ ПА, Ман. По 5 дол.: Й. Слука, Г. Приймачук; по 2 дол.: пані М. Колібаба; по 1 дол.: І. Мисик, В. Приймак, М. Павлюк, В. Сайко, Анна Козак. Разом 17.00

ФЛИН ФЛОН, Ман. По 5 дол.: П. Сірий, Ф. Малюта; по 2 дол.: Ф. Киба, М. Клевчук, М. Стурбий, М. Клевчук; по 1 дол.: С. Олійник, П. Мандро, Р. Ґалятовський, А. Білецький, І. І. Клевчук, П. Пебренгка; по 25 ц.: І. Сторожук; дрібними 15 ц. Разом 4.40

ЕНДЕВОР, Саск. По 1.25 дол.: ґельський, Й. Гаяик, І. Гуляк, М. Дух, Й. Бігун, П. Ікак, П. Петручук, С. Голяк, С. Демків, І. Голяк, А. Р., М. Бігун; по 25 ц.: пані К. Демків. Разом 12.25

ЕДМОНТОН, Саск. По 1.25 дол.: пані Ґриба; по 1 дол.: І. Чісланчук, М. Дащук, М. Пуйчун; по 25 ц.: В. Ґорецький, пані Юрків, пані Кошурба, пані Вівчарук, Р. Рутковський, М. Фолварк, Н. Н. Разом 6.00

Повищі коляди прислав о. Е. Приступа.

ВОЛЕЙ, Б. К. По 5 дол.: Марія Симчишин, М. Бабюк, В. Боярчук; по 2 дол.: С. Панчишин, Михайлина Ціпивник, І. Оронпик, Параска Честон, Ю. Воронюк, М. Горбай, Д. Василович; по 1 дол.: І. Григор, Марія Григор, Марія Москалюк, А. Лисак, Й. Парасій, В. Винничук, П. Рошко, В. Рокочий, І. Коваль, В. Найдеи, І. Кравчук, А. Молящий, Т. Грінченко, С. Натарос, Павліна Москалюк, Д. Сапач, К. Боярчук, П. Арійчук, І. Боднар; по 50 ц.: Д. Мицак. Разом 48.50

ВАТСОН, Саск. Додаткову коляду прислав о. В. Мельничук 1.00

ВІННИПЕҐ, Ман. (Парохія св. Михаїла) По 2 дол.: панна Оля Дмитрів; по 1 дол.: добр. А. Дмитрів, В. П. Шкрайбер. Разом 4.00

Додаткову коляду передав о. Прот. С. Ґерус.

ЕДМОНТОН, Алта. Заряд Катедри св. Івана прислав коляду 116.00

РОБЛИН, Ман. Коляду від п. Д. Пурича прислав о. Е. Швець 1.00

ІНСІНГЕР, Саск. (Місто) По 1 дол.: Ґ. Кошман, В. Руснак, Ю. Керелюк, І. Керелюк, О. Молдован, пані І. Крикливець, пані М. Ґревал, пані В. Хриптул, Г. Крикливець, В. Хриптул, Ф. Кучинський, С. Молдован, С. Доманко, В. Максимюк, М. Жучкан, Е. Копан, В. І. Керелюк, В. Козак, Г. Николаїв, В. Равлик, Д. Е. Федорчук, М. Николаїв. Разом 22.00

Коляду прислав о. П. Бублик.

ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. Від п. М. Кревецького прислав о. Прот. М. Овчаренко 2.00

СТ. КЕТЕРИНС, Онт. По 2 дол.: пані М. Гаврилюк, М. Ткач, Г. Репіцький; по 1 дол.: пані Г. Репіцька, Д. Петрук, О. Сорока, Л. Дзьола, Я. Лакуста, В. Чередарик, Ф. Титенич, А. Калаул, А. Вусович, О. Немий, І. Приймак, пані Е. Дикая, А. Филенко, І. Боднар, пані М. Пилипчук, С. Буляк, пані М. Свитко, Ф. Мараз і А. Войкович; по 50 ц.: Розалія Молдован. Разом 25.50

Коляду прислав о. П. Ґліцький

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЗАПРОШЕННЯ

У неділю 30 липня ц. р. о годині 10 рано в Сангудо Алберта, в шкільній авдиторії, відбудеться друге з ряду Богослуження в цій місцевості, яке відправить о. Прот. Григорий Василів з Едмонтону. По відправі відбудеться Шевченківський Концерт, даний місцевими силами.

Оцим запрошується всіх навколишніх українців прибути на згадану неділю на Відправу і концерт до Сангудо.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Кенора, Дуфрост, Ледвин
23. Неділя — Транскона, Селкирк
30. Неділя — Кенора, Паплярфілд, Ґонор

Консисторія Укр. Гр. - Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпеґ 4. Ман.

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон 20620
311 Ave. H. North. Saskatoon, Sask.

о. ІВАНА МАЙБИ
Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.
Адреса: 518 Пасифик ев., Брендон, Ман. Тел. 2826

о. М. КОЛЕНИЧА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Ґудів
22. Субота. Служба Заупокійна — Мелвил
23. Неділя — Ґоборд
26. Середа. год 7 вечері Поклони — Айтуна
29. Субота — Ґудів
30. Неділя — Фенвуд
Адреса. Box 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. Е. ГОРГІЦИ
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя. Сповідь — Сірко
23. Неділя. Сповідь — Арбака (Св. Петра й Павла)
30. Неділя. Сповідь — Сандавн
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. П. БУБЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Вест-Брук
23. Неділя — Тілор (за рікою)
29. Субота — Лисенко
30. Неділя — Дробот
Адреса: Box: 6 Тілор, Саск.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Витків.. Сповідь
23. Неділя — Ґлезлин. Сповідь
26. Середа. Поклони о год. 6.30 — Витків
30. Неділя — Гетерлей. Сповідь

Після Богослужень по всіх громадах недільна школа. У Великому Пості усі вірні приступлять до Св. Таїнства Сповіді і Св. Причастя, включно з дітьми та моло
972 Джеймс стр. Норт Бе..форд.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Шипинці
23. Неділя — Гейрі Гил
30. Неділя — Ту Гилс
Box 294, Ту Гилс, Алта. Тел. 486

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя. 8.00 год. Сповідь — Роза
23. Неділя. 8.00 год. Сповідь — Ґардентон
30. Неділя. 8.00 год. Сповідь — Сарто
Адреса: Толстой, Ман.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Сван Плейн
23. Неділя — Норквей
26. Середа. Поклони — Стінен
30. Неділя — Ґлен Елдер
Адреса: Box 111. Гаес, Саск.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Ґілберт Плейн. Сповідь
22. Субота — Рорктон. Сповідь
23. Неділя — Косів. Сповідь
26. Середа. Поклони. Канон Андрія К-го. — Давфин (год. 7 вечора)
29. Субота — Ешвіл. Сповідь
30. Неділя — Давфин. Сповідь (Порядок Сповіді як і 9-го бер.)

В усіх громадах Сповідь починається о год. 9 ранку.

Подядок вечірніх Відправ такий самий як і попереднього місяця.
Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. П. САЦЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Смокі Лейк.
16. Неділя — Давнінґ, о. Труфин
23. Неділя — Вільна
32. Неділя — Бойн Лейк, о. Труфин
29. Субота — Спеден. Сповідь та Св. Причастя дітей о 9-ій год. ранку
30. Неділя — Спеден

УВАГА: В кожній громаді перед Богослуженням о 9-тій год. ранку Св. Сповідь.
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта., Тел. 32

о. ІВАНА МАГАСА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Редфілд. Сповідь
23. Неділя — Борден. Сповідь
30. Неділя — Мейфер. Сповідь
Адреса: Ґефорд, Саск., Box 163 Тел 55.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя. Сповідь — Шіго Пол.
22. Субота. Сповідь дітей — Шіго місто
23. Неділя.Сповідь — Винярд
26. Середа — Шіго місто (поклони в год. 7 вечера)
29. Субота. Сповідь — „Коло Мельничуків"
30. Неділя. Сповідь — Едмор
Адреса. Шіго, Саск., Box 52. Тел. 31.

о. В. АПОНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Мус Джо
23. Неділя — Ріджайна
30. Неділя — Ріджайна
Адреса: 1849 Вінніпеґ Стр. Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя. Сповідь — Ст Джуліен
23. Неділя.Сповідь — Кадворт
30. Неділя. Сповідь — Вакав

У всіх Громадах початок великодньої Св. Сповіді о 8.30 рано.
Адреса: Box 4. Тел 45 Вакав, Саск

о. Г. ВАСИЛІВА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Катмар
23. Неділя — Брудергайм
30. Неділя — Сангудо

КВІТЕНЬ:
6. Неділя — Федора
7. Благ. Пресв. Богородиці — Пено

Свята Сповідь відбуватиметься від 9 год. ранку

Свята Сповідь відбуватиметься від 9 години ранку.
8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта

о. СТ. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Вірдейт
23. Неділя — Кадет
26. Середа. Поклони — Кадет (год. 8 веч.)
30. Неділя — Нипавин
Адреса: Box 994 Нипавин. тел 2160

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Борґед. Св. Сповідь
22. Субота Задушна — Ричмонд Парк. Св. Сповідь шкільної молоді
23. Неділя Атабаска Св. Сповідь
26. Середа. Поклони — Вестлок год. 7 веч.
30. Неділя — Вестлок. Св. Сповідь (З'їзд Окр. Ради)

УВАГА: В часі Св. Великого Посту Великодна Св. Сповідь відбудеться по всіх церковних громадах год. 8 рано — перед Св. Службою Божою.
Адреса: Box 551. Вестлок, Алта. Тел. 436

о. Л. В. ДЯЧИНИ
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Йорктон. Сповідь
22. Субота — Райн Сповідь
23. Неділя — Вrокстон. Сповідь
26. Середа — Йорктон. Поклони (год. 7 веч.)
29. Субота — Мазепа. Сповідь і Св. Причастя дітей Нед. Школи
30. Неділя — Мазепа
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. І. ШЕВЦЯ
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Шортдейл
23. Неділя — „Драчинці" Мек-Нат, Саск.
30. Неділя — Петлюра
Адреса: Box 201, Роблин, Ман. Тел. 214-R.-2.

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ:
15. Субота. Заупокійна Служба — Овкборн
16. Неділя — Елґусвил
22. Субота. Заупокійна Служба — Розбурн
23. Неділя — Січ
29. Субота. Заупокійна Служба — Ґлен Елмо
30. Неділя — Овкборн

По всіх громадах Великодна св. Сповідь відбудеться перед св. Літургією.
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ:

16	Н	3	Неділя 3, Посту-Хрестопок.
17	П	4	Преп. Герасима Вол.,
18	В	5	Мч Конона, Преп. Марка
19	С	6	Аморейських 42 Муч.:
20	Ч	7	Сщмч. Херсонських:
21	П	8	Преп. Теофілакта Ісп.,
22	С	9	†40 Муч. Севастійських:
23	Н	10	Неділя 4 Посту. Мч Кондр.
24	П	11	Софронія Патр. Єрусал.
25	В	12	Теофана Ісп., Григорія
26	С	13	Поклони. Никифора Патр.
27	Ч	14	Ростислава кн. Київ.,
28	П	15	Мч. Агапія, Пуплія,
29	С	16	Серапіона Архиеп. Нов.
30	Н	17	Неділя 5 Посту
31	П	18	Кирила Архиеп Єрусал.,

КВІТЕНЬ:

1	В	19	Березень. Муч. Хризанта
2	С	20	Отців Івана, Сергія,
3	Ч	21	Ап Якова, Хоми Патр. Цар-
4	П	22	Смч. Василія Пресв. Анкирс.
5	С	23	Преп. Никона Печер.,
6	Н	24	Неділя Цвітна. Преп. Арт.
7	П	25	Благовіщення Пресв. Бог
8	В	26	Собор Арх. Гавриїла
9	С	27	Матрони Солун.,
10	Ч	28	Страсний Четвер—Страсти
11	П	28	Страсна Пятниця. Марка Єп
12	С	30	Страсна Субота Преп Ів
13	Н	31	**Великдень—Воскр. Хр.**
14	П	1	**Світлий Понеділок.**
15	В	2	**Світлий Вівторок.**

о. О. ФЛЯКА
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя — Торгилд. Сповідь і Служба Божа для старших Редватер, Вечірня о год. 7-ій веч
22. Субота — Восетна. Сповідь і Служба Божа для дітей
23. Неділя — Восетна. Сповідь і Служба Божа для старших Радвей Вечірня о год 7-ій веч
29. Субота — Еґрімонт Сповідь і Служба Божа для дітей
30. Неділя — Еґримонт. Сповідь і Служба Божа для старших Торгилд, Вечірня о год. 7-ій веч
Адреса: Box 128 Тел. 10. Радвей

о. ІВАНА КУЛИЦІ
БЕРЕЗЕНЬ:
16. Неділя. Сповідь — Ґарленд
23. Неділя Сповідь — Дорбен
26. Поклони — Пайн Ривер
30. Неділя. Сповідь — Ворд (Зелена)
Адреса: Box 71, Етелберт Ман.

Устав Церковний

БЕРЕЗЕНЬ:

16. Неділя 3 Вел. Посту — Хрестопоклінна Гол. 7. УЄ 7 Літ. Василія Вел. Замість Трисвятого „Хресту Твойому" Ап Жид 4:14-16. Єв Марка 8:34-38, 9:1

23. Неділя 4 Вел. Посту Гол 8 УЄ 8. Літургія Василія Вел. Ап Жид. 6:13-20, Єванг Марка 9:17-31

26. Середа. Поклони. Канон Андрея Критського.

29 Субота Похвала Пресв. Богородиці. Літ Івана Зол Ап. Жид 9:24-48 і Жид 9:1-7. Єванг Марка 10:32-45 і Луки 7:36-50

30. Неділя 5 Вел. Посту Гол. 1. УЄ 9 Літ Василія Вел. Ап Жид 9:11-14. Єванг Марка 10:32-45.

КВІТЕНЬ:

6. Неділя Цвітна. Утр. Єв Мат 21:1-11-15-17 Свячення Верби. Літ Івана Зол. Ап. Фил 4. 4-9. Єв. Івана 12:1-18. Роздача Верби

10 Страсний Четвер. Літургія Василія Вел. починається Вечірнею Параміі Апостол 1 Кор. 11:23-32 Євангеліє Мат. 26:1-20. Івана 13:3-17. Мат. 26:21-39 Луки 22:43-45. Мат. 26:40-75, 27:1-2. Замість „Ми, що Херувимів", „Вечері Твоєї Тайної . . .

13. **Великдень.** Ап Дії 1-8. Єванг Ів. 1:17. Замість Достойно . . . „Ангел Звістив . . .", замість Благословен хто йде, „Ми бачили світло правдиве . . ." і „Нехай будуть уста наші . . ." Христос Воскрес

14 **Світлий Понеділок.** Літ Ап. Дії 1:12-17, 21-26 Єванг. Ів. 1:18-28

15. **Світлий Вівторок.** Літ. Ап. Дії 2:14-21 Єванг. Луки 24:12-35.

20. Неділя Томина — Проводи. УЄ 1. Літургія: Апост. Дії 5:12-20 Єванг Івана 20:19-31. Роздача Артоса

27 Неділя Мироносиць Гол. 3. УЄ 3 Літургія: Ап Дії 6:1-7. Єванг Марк. 15:43-47 і 16:1-8.

ЗМІНА АДРЕСИ

При кожній зміні адреси проситься виповнити цю форму, залучуючи 10 центів на покриття коштів зміни та вислати до Адміністрації ВІСТНИКА на адресу:

THE HERALD
7 St. John' Ave. Winnipeg 4, Man.

До Адміністрації ВІСТНИКА:

Прошу змінити мою адресу.

Моя стара адреса:

Імя й прізвище

Число дому і назва вулиці
або число поштової скриньки

Пошта і провінція

Моя нова адреса

Імя й прізвище

Число дому і назва вулиці
або число поштової скриньки

Пошта і провінція

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1958. ЧИСЛО (1059) 7

ПИСЬМЕННИК Е. ПОЛ ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВНУ ВІРУ

Відомий американський письменник Елліот Пол недавно прийняв православну віру. Походячи з неправославної американської родини, він через якийсь час взагалі розчарувався був у християнстві і у всякій релігії, коли побачив такий дух, що дуже далекий від християнства. Але згодом він познайомився з деякими греками й подружив з ними. У православній вірі й обряді він знайшов багато духового тепла, і це промовило до нього та навернуло його до християнства у благочестивій вірі.

ПЛЯН РАПАЦЬКОГО ПЕРЕД ВАТИКАНОМ

Міністер закордонних справ Польщі, Рапацький (член комуністичного уряду), звернувся до Папи Пія XII з проханням-пропозицією, щоб Папа підтримав такий його плян: щоб держави центральної Европи (отже й Німеччина) були позбавлені права мати атомову зброю і атомові бази та щоб на її території було заборонено вживати атомову зброю у випадку війни. — Це означає, щоб сила Америки вийшла собі з німецької території, - - і це одна з важних точок советської політики

Чи скоро з таким домаганням звернеться до Папи й кардинал Ст. Вишинський, голова Католицької Церкви в Польщі, який офіційно зобовязався співпрацювати з червоним урядом Польщі, покищо трудно сказати.

ДУХОБОРИ, СИБІР І СВОБОДА РЕЛІГІЇ

Секта „Сини Свободи" один з відламів духоборів — твердить, що в Канаді „нема свободи релігії", бо влада силує їх посилати дітей до школи, не дозволяє демонструвати в нагому вигляді по вулицях та робити всякі інші бешкети.

Чотири провідники тієї секти поїхали до СССР, щоб там обговорити справу виїзду трьох тисяч духоборів до Советського Союзу, і знайти собі там „свободу релігії". Делегати були в СССР пять тижнів.

Недавно повернувшись у Канаду, вони сказали, що вибрали для переселення Синів Свободи одну з місцевостей на Сибірі. Советський уряд погодився на цей їх вибір місця поселення

НІМЕЦЬКИЙ „ЧЕРВОНИЙ ДЕКАН"

„Червоний декан" — це відомий із своїх симпатій до СССР англіканський священик о. Г. Джансон в Англії. Свого "червоного декана" має й Зах. Німеччина в особі протестантського пастора Німелера. Він з приємністю їздить у Москву, а в Зах. Німеччині виголошує доповіді повні симпатій для СССР, як напр. його доповідь 2-го лютого ц. р. в м. Ганновері.

ПОЛЯКИ КОЛОНІЗУЮТЬ ЛЕМКІВЩИНУ

По другій світовій війні чимала частина українських земель, а в тому й Лемківщина, була окупована Польщею, і поляки виселили з Лемківщини (а також із Холмщини й Підляшшя) всіх українців на захід і розпорошили в масі польського населення. Лемківщину включено частково до Ряшівського, а частково до Краківського воєвідства. Польський уряд 22-го грудня 1957 р. видав розпорядження іменем „рад народових" обох воєвідств, щоб Лемківщину заселити польськими „ґуралями" (верховинцями) з гір Татр. На початок пришлють туди 2,500 польських родин на урядовий кошт „Ґуралями" заселено вже 55 сіл Лемківщини

ЧОМУ НАПАЛИ НА ЄПИСКОПА?

З Ліверпулу, Англія, подають, що 3 березня ц. р. юрба заатакувала католицького Архиепископа Гінана з Ліверпулу, коли він ішов до жінки-вдови в одній із своїх парафій. Товпа обкидала Архиепископа камінням та кільками і плювали на нього. Така сама демонстрація повторилася ще раз коли Архиепископ повертався від цієї жінки-вдови до свого автомобіля Товпу розігнала викликана поліція. Преса з перших тижнів березня подає, що влада ще не подала до відома вияснення цього випадку. — Покищо подані пресою вістки суперечні самі в собі Раз натякається на те, що в згаданій парафії існує традиційна ворожнеча між католиками-ірляндцями та британськими протестантами, отже тут піддається думку, що напад відбувся на тлі цієї релігійної ворожнечі. То знову натяк на відвідування Архиепископом жінки-вдови також досить значущий. І тут деяка преса подає, що він відвідував її тому, що вона була хвора. А яка дійсна причина нападу - покищо невідомо

МІНІСТЕР СТАР ПРО ІМІГРАЦІЮ

На зустрічі-гостині в КУК у Торонті канадійський міністер праці М. Стар сказав: „Ми продукуємо забагато, і наш експорт має тяжку конкуренцію за кордоном. Канада мусить якнайскоріше зрости до 50-мільйонової нації і тоді вона зможе свої продукти споживати в себе Тому й мусить у нас іти посилена і міцна іміграція - - з тим, що кожний імігрант мусить мати забезпечену працю й помешкання 50-мільйонова Канада не буде говорити про безробіття"

БЕЗРОБІТТЯ В ЗДА

У половині березня з ЗДА офіційно повідомлено, що за останній час скількість безробітніх знову піднеслася там на понад 600 тисяч, і разом уже становить 5 мільйонів 127 тисяч людей без праці. - Американський уряд стоїть перед поважною проблемою. Натомість з Оттави офіційно подають, що число безробітних у Канаді почало зменшуватися.

ВІДПОРУЧНИК МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ В НІМЕЧЧИНІ

У лютому ц. р. прийшла вістка, що Московська Патріярхія назначила головою патріяршої Російської Церкви в Німеччині Єпископа Смоленського й Дорогобузького Михаїла, з осідком у Берліні.

Православні у Схід. Німеччині і схід. Берліні, що під советською окупацією, і не захотіли виректися релігії й Церкви, силою обставин змушені йому підлягати. Натомість у Західній Німеччині, як вільній державі, Москва дуже небагато знайде таких православних, і то тільки серед москалів, які захотіли б підпорядкуватися юрисдикції Архип. Михаїла з Московської Патріяхії в СССР. — Такі вістки, як подав мюнхенський „Шлях Перемоги" з 16-го лютого (орган ОУН-б), що через призначення Москвою „чекіста" „єпископом" Німеччини й Берліну, Михаїла, „єпископа" Смоленського, „цим способом православна церква в Німеччині є пов'язана безпосередньо з московською церквою", — не уточнена з правдою Це тому, що в Німеччині існує не одна Православна Церква, а кілька Церков І так, ні Українська Православна Церква, ні Білоруська, ні навіть Російська Зарубежна Церква, з Московським Патріярхом повязані не є. Москві підпорядкувалася тільки група москалів-советофілів

ЗАВОРУШЕННЯ НА ПОХОРОНІ КОМУНІСТА В ПОЛЬЩІ

У містечку Жероміні під Варшавою недавно хоронили комуніста Ст. Нікля. Місцеве населення не хотіло допустити до похования комуніста на цвинтарі, бо він атеїст, отже йому місце біля цвинтаря. Тому товпа напала на похоронний похід і побила двох поліціянтів, а потім забарикадувалася на цвинтарі, щоб не впустити туди похоронного походу.

Польська урядова преса пише, що товпу підбурили католицькі ксьондзи, і то навіть з казальниць у костелах. Поліція арештувала ксьондза Й. Чарнецького і сім світських осіб. Згідно з сучасним законом Польщі з 1948 р., про нарушення свободи сумління й релігії, їм загрожує кара до 8 років вязниці.

70-РІЧЧЯ Н. КОРОЛЕВОЇ

Відома українська письменниця Наталена Королева, яка живе тепер у місті Мелнік під Прагою, в Чехословаччині, 3-го березня ц. р. відзначила 70-річчя з дня свого народження.

„ЛІКАРЮ, РЯТУЙСЯ САМ"

Недавні досліди в ЗДА виявили, що на кожних трьох американських лікарів два вмирають на серце, а на кожних шістьох лікарів один вмирає на рака.

Серед нелікарів тільки один на трьох вмирає на серце. — Причина: лікарі замало цікавляться своїм здоровям і надто перепрацьовуються.

ВАТИКАН І НАЗВА „РУТЕНЦІ"

II

Чому Ватикан так поступає? Йому це потрібно для цього, щоб здійснити ось такий наказ Папи Урбана VIII: „О мої русини, через вас надіюся навернути схід" (усіх східніх словян). Щоб це здійснити — опанувати Ватиканові всіх східніх словян, Ватикан рішив принести українців у жертву Москві.

Справа в тому, що на словянському сході Християнство прийняла Київська Русь (Україна) 988 р. Московщина, як окрема держава тоді ще не існувала. Москва повстала пізніше — 1147 р.

Москалі стали християнами почерез Україну. Рим по-своєму вважає, (неправдиво!), що давня Київська Русь (Україна) з самого початку в церковному відношенні підлягала Римові. Значить, підлягали Римові, мовляв, також „всі русичі" (населення Русі), а в тому підлягали й москалі, на яких розтягалася влада Києва з його церковним центром.

Ватикан прийшов до висновку, що тільки і виключно через свої уроєні претенсії до Києва може мати такі ж уроєні претенсії до Москви, — мовляв: від самого початку Християнства Церква Київської Русі підлягала Ватиканові, а москалі підлягали Києву, отже й тим самим москалі підлягали Ватиканові. Щоб утримати ці претенсії до Москви, Ватикан мусить твердити, що Київ і Москва — це буцімто нероздільна спільність.

Правда, коли брати давній стан, Київську Русь, то Ватиканові треба було б твердити, що Москва має підлягати Києву, як це й колись було, цебто Московщина має підлягати Україні. Однак Ватикан знає, що з його боку таке говорення було б дитяче, бо Московщина тепер сильна . Отже Ватикан воліє твердити, що Київ має підлягати Москві. Ватиканові конче потрібно бачити „єдність" Києва з Москвою, щоб боронити свою уроєну традицію претенсій до Києва ще 988 року, а через „єдність" Києва й Москви — мати „історичні" претенсії й до Москви.

Далі, Ватикан, бачучи політичну силу Московщини (Еп. Шін твердить, що ця сила ще буде зростати), воліє їй догоджати. Ватикан завжди воліє ставити на сильнішого, коштом слабшого, коли бачить у тому для себе інтерес.

Ватикан знає, що москалям може догодити тільки тоді, коли буде твердити, що на сході Європи є тільки росіяни, а більш нікого. А симпатії москалів Ватиканові потрібні для майбутніх місій на сході Європи. Коли б Ватикан признав Україну, то нажив би собі ворогів у москалів. Якщо б Україна якимсь чином була опанована Ватиканом, то це ще не значить що таким чином легче було б після того опанувати Москву. Москалів двічі більше, ніж українців. Отже Ватикан воліє опанувати Москву шляхом місії, а Україну вже після того „навернула б" московська зброя.

Правда, Ватикан не може забувати, що всю Московщину перевести на унію не так легко, та й узагалі ледве чи можливо. Однак він не сумнівається в тому, що може ступнево просякнути в Московщину, як це тепер робиться в протестантській Америці, де вже є більш ніж шоста частина католиків. Він може старатися навернути на унію впливових москалів, так як недавно в ЗДА навернув на католицтво сина Дж. Ф. Доллеса, молодого Форда і т. д. З москалів навернув князя Урусова. Такі впливові одиниці створили б добре зорганізовану сітку Католицької Акції в російській імперії, мали б своїх людей в уряді, і з самого центра імперії захищали б справу унії на всіх теренах — в Україні, Московщині, Білорусі.

Більше того, папський представник в Москві одною ногою стояв би в Европі, а другою в Азії, на яку провадив би свій наступ. Представники Ватикану, члени Католицької Акції, як московські громадяни, маючи за собою силу імперії, займали б різні високі становища за кордоном, і під опікою московських амбасад і консулятів та зброї провадили б католицьку роботу.

Подібно тепер кардинал Спелман з Ню Йорку виїздить собі на місії в Корею чи Формозу, і там, як видна постать Америки, має більшу повагу й можливості місії, ніж мав би тоді, коли б не був кардиналом з могутньої Америки. Такий кардинал з могутньої російської імперії також мав би повагу й силу в своїх політичних міжнародних поїздках

Звідси бажання Ватикану, щоб Росія була сильна, велика. Звідси Ватикан не хоче, щоб Україна була самостійною, бо йому треба було б виразно стати по боці або Києва, або Москви. А тоді котресь із них втратив би. Ватикан має досвід з того, коли Західня Україна, а в тому й греко-католицька Галичина, була окупована Польщею, отже між українцями греко-католиками й поляками римо-католиками була боротьба. Поляки вимагали, щоб Ватикан став по їхньому боці, українці в Галичині — щоб став по їх стороні. Певно, Ватикан, як завжди в таких випадках, став по стороні сильнішого — по боці Польщі. Але все ж для нього це був великий клопіт. Але цей клопіт був би ще більший, коли б Україна виборола собі самостійність. Певна річ, що Москва не зреклася б претенсій до України; і на кордонах обох держав постійно стояли б збройні сили, дипломатичні відносини були б напружені. Положення вимагало б від Ватикану стати по цій чи по тій стороні. Став би він по стороні України, тоді у Московщині переслідували б членів Католицької Акції, як папських політичних агентів, ворожих Москві. Став би по стороні Московщини (це найпевніше), тоді папістів уважали б в Україні ворогами України, диверсантами. Не став би по нічиєму боці, тоді і в Україні, і в Московщині разом нажив би собі ворогів, що, мовляв, Ватикан ухиляється від висказання свого „авторитетного" голосу.

Щоб уникнути цього, Ватикан воліє одну російську імперію, — щоб Київ підлягав Москві. А що українці нарікали б, могли б звертатися до Ватикану, щоб він впливав на Москву і допоміг Україні визволитися, — то це був би крик у порожнечу.

І під польською окупацією українці греко-католики зверталися до Ватикану, щоб боронив їх перед поляками. А Ватикан? Мовчав, і стояв по стороні сильнішого — поляків. Він уважав, що з українцями греко-католиками не треба рахуватися, бо вони, вважає Ватикан, і так „вірно" будуть стояти при Ватикані, хоч би й Ватикан був проти них. Мовляв, і тепер: скаржаться українці, що Ватикан не хоче признати їхньої назви „українці", а проте надальше залишаються під Папою. Бачать українці, що Ватикан провадить русофільську політику, отже проти українців, а проте україномовна преса греко-католицької Церкви воліє навіть не писати про це, а навпаки — ще показує ватиканських русофілів як нібито „приятелів" України, і так обманює греко-католицький загал. Нащо ж після цього рахуватися з українцями? Ти їх кривдь, а вони однаково тобі вірні...

***

Ось з яких причин Ватикан уживає назву „Рутені", і не признає назви „українці", — бо не признає самих українців. Його політика навертати Схід до Риму вимагає підтримувати т. зв. теорію „трьох Русей": „Малої Русі" (України)", Великої Русі" (Московщини) і „Білої Русі" (Білорусі), і всі вони для Ватикану є „Рутені" — „один нарід однієї Русі", що є для Ватикану „Росією". З цією самою метою й Московський Патріярх уживає титулу Патріярх „всієї Русі" (Рутенії); „всієї Русі" — це земель Київської Русі, Московської Русі і Білої Русі, що колись належали до Київської Русі (України) і мали одну спільну Церкву Руську (Рутенську) і цю давню „спільність" Московський Патріярх хоче продовжувати своїм титулом „всієї Русі". Тому власне й не вживає „всієї Росії" (бо це новіша назва), а таки „Русі". Однак під цим він розуміє Росію. Бо хоч він і Патріярх „усієї Русі", але його Церква називається „Російська Православна Церква".

З тих причин, що й Московський Патріярх, вживає назву "Русь" (по-латині Рутенія) і Ватикан. Під „Рутенією" він розуміє давню імперію Київську Русь, якій підлягали разом українські „Рутени", московські „Рутени" і білоруські „Рутени" — всі вони для Ватикану — „один народ". Ватикан хоче бачити їх „одним народом", щоб через свої претенсії до всієї Церкви давньої Київської Русі (мовляв, ця Церква ще з 988 року підлягала Римові!) він нібн „послідовно" може заявляти свої претенсії і до Білорусі й до Москви, отже

Вже вийшла з друку III-тя книга

"В ОБОРОНІ ВІРИ"

видання Українського Православного Братства Св. Володомира в Торонті, Онт.

У книзі є праці таких авторів: Архиепископа Михаїла, проф. І. Власовського, проф. В. Іваниса, проф. С. Килимника, богослова О. Воронина, інж. В. Пастернака, п. Т. Хохітви, та додані матеріяли з життя Українських Православних Церков у світі.

Книга надрукована на доброму папері, розмір — вісімка, стор. 154.

Ціна: 1 дол. з пересилкою.

Замовлення прохаємо посилати по адресі:

Ukrainian Orthodox Brotherhood of St. Vladimir
404 Bahhurst St., Toronto, Canada.

хоче бачити їх в одній спільній імперії, як це було давніше, але вже не під проводом Києва (України), а під проводом Москви, бо вона тепер сильніша.

*

Ця політика Ватикану — історична, далекосягла, відповідно розроблена на ґрандіозну скалю, — щоб опанувати всі словянські народи сходу Европи. Ватикан ледве чи відступить від цього свого пляну — навіть не думаючи боронити Україну.Така є дійсність у політиці Ватикану. З цією політикою, що розроблена до всіх подробиць і послідовно проводиться ним у життя, тісно повязане вживання Ватиканом назви „рутенці". З цим повязане й тактичне русофільство Ватикану. Це не є якась химерна, випадкова й хвилева „російська гіпноза", і то тільки окремих осіб серед ватиканських лідерів; навпаки, це не гіпноза, а тверезо, спритно уплянована політика, що корениться в глибокому минулому, і заплянована на дальше майбутнє. Це одна з політичних систем Ватикану

Д. И. Дрель.

Вони стукають у ваші двері, — будьте мудрі, обережні, тверді

Коли Свідки Єгови приходять до нашого дому, то треба памятати, що вони не приходять проповідувати християнство, в такій чи іншій його формі, але приходять нищити його, — **бо еговісти не є християнами.** Вони не є християнами — подібно, як не є християнами магометани, чи мормони, які тільки запозичили собі дещо з християнської науки, та для яких Спасителем не є Ісус Христос.

Із самих початків свого заіснування еговізм (теократична організація, створена на зразок жидівської теократії, взяла собі назву „Свідки Єгови", про що пише пророк Ісаія у своїй книзі 43. 10) ступнево відходив від християнства, все зміняючи форму своєї віри. А найдальше відійшов він від християнства на своїй конвенції в Лондоні, Англія, 1926 року, коли проголосив себе „Божою організацією", а всі інші релігії — за дані "від диявола". Згідно з наукою еговізму, диявол, узявши на себе подобу Божу, створив християнську церковну організацію для себе. „Свідки Єгови", кажуть вони, є одинокою, що існує споконвіку, і яка, як виявив "Вачтавер", була "жінкою Божою".

Ця дивна ідея, немов би то „Бог має організацію", стала підвалиною, на якій завершено цю теократичну організацію в 1938 році, і яка, згідно з їх наукою, стала одинокою, що репрезентує Бога на світі. Всі інші організації, Церкви, є „організаціями диявола", — кажуть еговісти.

Таке відступлення від християнства, але одночасно повязування й своєї релігії з сотворенням світу, було потрібне еговістам на те, щоб легче було притягнути до себе зневірених християн і безвірків. А по-друге, треба було відвернути увагу своїх членів від Ісуса Христа, Спасителя світу, на свою нібито „Божу" організацію, щоб мати більшу контролю над ними з свого центру в Брукленді, Н. Д., та щоб вони служили організації, а не Синові Божому. Це було для того, щоб члени не виконували заповіту Ісуса Христа (Матвія 28. 19-20), щоб не навчали всіх людей заповітів Його, щоб не ставали Його учнями, щоб вони не ставали християнами; але щоб ставали вони добрими еговістами, членами „Божої організації". Провідники еговізму добре знали, як їм треба відводити людей від християнства, щоб побороти його, — і вони це роблять на основі своєї науки. Отже, вони тепер нібито „внутрі" Божої організації, а всі інші „назовні", — кажуть вони.

Тож ціль еговістів, що стукають у наші двері є наклонити нас проти християнства, отже — щоб ми відкинули від себе Ісуса Христа, нашого Спасителя.

Що треба нам робити, коли вони застукають у наші двері?

Тому що вони добре приготовані до своєї праці, та що вони колись були християнами, й відступили від Христа, нам трудно буде їх переконати і назад привернути до правдивої Віри. Вони фанатично вірять, що виконують „спасенну роботу", вірять, що йдуть з наступом та зобовязанням нас „спасти", вони вважають, що вони „внутрі" — у Божій ласці, а ми „назовні", — на службі диявола; вони є непохитними фанатиками у своїх віруваннях

Прийшовши до нас, еговіст представить себе нам у двохвилинному вступі Він швидко виголосить багато цитат із Святого Письма (Біблії), і по цім ми пізнаємо, що це еговіст. При цьому вступі він пильно буде прислухатися до нашої відповіді, щоб віднайти наші слабі сторони. А тоді, побачивши наш погляд, знову цитуватиме багато й відповідно підібраних місць із Св. Письма, щоб доказати нам, що наша Віра нібито не добра, а найкраща тільки їхня. Цитат він навчився з свого підручника п. н. „Осягни певність щодо речей", даного з Брукленду, Н. Д.

Не даймось зловити їм! Якщо маємо час і належне підготування, то можна з ними дебатувати, хоч і з цього буде мало користи, — бо вони не будуть нас слухати. Вони приходять, щоб сказати нам, а не щоб послухати нас. **Коли ми не приготовані зустрічати їх, то краще їх випросити, — сказати, щоб більше не приходили, та зачинити за ними** двері. Краще не мати діла з ними. Бо коли ви їх раз пустите у свій дім, то мусите памятати, що вони будуть приходити до вас так довго, поки не переконають вас.

Але, коли ми вже таки їх раз впустили у свій дім, то не позволяймо їм говорити досхочу. Як тільки вони почнуть цитувати фрази із Св. Письма, то спинімо їх, принесімо Святе Письмо, (Біблію), спитаймо звідки вони цитували, та пошукаймо того місця. Знайшовши в Біблії ці слова, прочитаймо їх, і прочитаймо все, що написане перед і після них, і тоді побачимо, що цитата набирає іншого значення. Чому це так? Бо їхні провідники так повиривали собі ці цитати, що вони будуть пасувати до їх науки, але будуть противні нашій, тобто правдивій науці Св. Письма. Отже так перевірте, і побачите, що наше особисте читання Святого Письма разом з ними побе все те, чого вони прийшли нас навчити. Прочитавши їм з Святого Письма, поясніть їм правдиве значення цих слів. Це для них може бути цікаве, бож вони навчилися їх з підручника, а не з Біблії, якої вони майже не читають свобідно, тільки згідно з інструкціями.

Не слухайте тільки того, що вони говорять вам. Ви, як християнин, що має правдиву Віру, повинні почуватись до обовязку, що вам треба їх навчити. Говоріть їм про Ісуса Христа, який є нашим Спасителем; говоріть їм про добрі діла, про любов, про справедливість. Про ці всі речі вони у себе не чують. Вони чують тільки про те, що вони мають зробити для своєї організації.

Коли вони прийдуть другий раз, то тільки тому, щоб знову деклямувати вам цитати з Св. Письма, але вже з кращою підготовою, ніж попереднім разом. Але нам знову не треба допустити тільки їм говорити. Попросіть їх до молитви з вами. Візьміть свого молитовника, знайдіть належну молитву, — з такою самою впертістю, як це вони роблять своє діло, і побачите, що вони скоро вийдуть з вашого дому. Бо тепер ви перебираєте ініціятиву в свої руки, а не вони.

Для їх відвідин треба мати наготові належні матеріяли про еговістів. Таких матеріялів є багато, і їх можна легко купити. (Див. оголошення у "Вістнику"). Треба їм давати ці матеріяли і заставляти їх читати це. Крім багатьох різних інших книжечок, є особливо одна добра книжка (п. з. „30 років вязнем Вачтавер"), в англійській мові. Цю книжку написав бувший визначний еговіст, що подав про них дуже багато добрих інформацій.

Отже, коли еговісти приходять до нас, то впустивши їх у свій дім, треба нам памятати, що ми, християни, маємо їх навчати, а не вони нас; бо ми маємо правдиву Христову Віру, а вони стали жертвою видуманої теократії, яка запрягла велику кількість несвідомих людей у службу своїм спеціяльним цілям

о. Т. Ковалишин.

ЯК ПОСАДНИК ДІТРОЙТУ РАДИТЬ ВПИВАТИСЯ

У Дітройті, ЗДА, почали подавати проект, що каварні-бари могли бути відкриті не до 2-ої год. ночі, як це є тепер, а до 4-ої год. ранку. Однак посадник (мейор) цього міста спротивився цьому проектові. Свій спротив він мотивує тим, що "солідний пияк повинен впитися вже до 2-ої години ночі".

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

під назвою

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

СМ. МИХАЇЛ, З ЛАСКИ БОЖОЇ
Архиепископ Торонта і Сх. Канади.

АРХИПАСТИРСЬКІ ПОРАДИ НА ПІСТ 1958 Р.

Улюблені Сопастирі і всі Вірні — Браття, Сестри, Молодь!

"Покажи мені Віру твою ділами твоїми..."
(Якова 2, 18)

Отож, коли найкраще показати Віру ділами, як не у Великий Піст, який саме й на те даний нам від Бога. Господь наш Ісус Христос, після охрещення, для нас постив 40 діб у молитвах до Бога Отця, отже треба ж і нам хоч капельку віддячити Йому хоч короткою святістю життя протягом Посту.

Віру нашу ділами своїми ми повинні показати саме цього року, коли наша Свята Українська Греко - Православна Церква в Канаді святкує 40-річчя з часу свого повстання в цій державі.

Сорокріччя!... 40 — це святе число: 40 діб пробув Мойсей на горі Синаї, коли одержував від Бога Закон; сорок діб Господь наш Ісус Христос постив у пустині, коли готувався благовістити й дати Новий Євангельський Закон. У 40-ий день після Свого воскресіння Він вознісся на Небо. Є ще багато інших подій, які відбувалися протягом сорока днів, або й років, як це знаємо з Св. Письма. Отож ювілей 40-ліття нашої Св. Церкви для нас є священний, і ми його повинні відсвяткувати так, щоб показати Віру нашу ділами, а не словами.

Сорок літ, як для Церкви, - це короткий час, але за той час наша Церква так виросла, що при інших умовах треба б було не одного сорокліття. Вона розрослася чисельно, зміцніла, стала вже цілою Митрополією з своїм Митрополитом і Єпископами. Збагатилася величними храмами, як Катедри та й інші храми по парафіях, збагатилися й храми всім необхідним, спромоглися вже мати свій власний склад для постачання церквам усього того, що їм потрібне. Вже багато парафій мають свої великі площі землі, на яких починають виростати культурні осередки для молоді, для шкіл та інших потреб громадсько - парафіяльного життя.

Отже, є чим порадуватися і є з чим показатися

Але було б невідповідно і недостатньо, коли б ми святкували тільки назовні, не відчувши серцем — чим є Церква Христова і ким є ми в Його Церкві.

Христос Господь збудував Церкву Свою не так, як будуються мирські організації, — Він збудував її, як Тіло Своє. Сам Він став Вічним Головою цього Свого Тіла-Церкви і дав їй Духа Святого, як Душу її, а всіх нас вірних зробив членами цього Свого духовного, Тіла, а через Св. Причастя — то й фізично членами Свого Тіла. Тому то й каже Апостол: „Ми — члени Тіла Його від Тіла Його і від Костей Його". (Єф 5, 30). І багато разів він це повторює в інших своїх Посланнях. Тож зрозуміло, чому Христос Спаситель установив Найсвятіше Таїнство Св. Причастя: Він, як Бог, так возлюбив Своїх вірних, що побажав, щоб у них, як членах Церкви Його, текла Його Найсвятіша Кров через Таїнство Св. Причастя. Багато разів Він зве вірних Своїх, у тому числі й нас — вірних, Своїми братами (Мф. 25, 40, 45). Бо й справді, після Св. Причастя ми й фізично з'єднуємося з Ним.

Зразок цього Він подав нам в образі виноградної лози. Він сказав:

„Я є (виноградна) Лоза, а ви паростки: хто перебуває в Мені і Я в ньоми, той приносить багато овочів, бо без Мене ви не можете зробити нічого. Хто не перебуватиме в Мені, відкинутий буде геть, як галузка, і засохне. Такі сухі гилячки збирають, кидають у вогонь, і вони згорять (Іоана 15, 5-6).

Кожна галузка винограду живиться соками з кореня винограду. Як тільки сік той почне не доходити до галузки, то вона засихає. Так і члени Церкви Христової живляться Кров'ю Христовою у Св. Причасті, і через те Причастя ми перебуваємо в Ньому, а Він у нас. А якщо ми не поживляємося Його Святим Тілом і Кров'ю, то духовно засихаємо. Тоді перестаємо бути членами Тіла Його - Церкви, бо ми стаємо духовно мертві, відпадаємо, або Отець Бог відтинає нас Ми перестаємо бути дійсними членами Церкви Його, а тільки спочуваємо, якщо віруємо.

Цю надзвичайну Тайну Христос Господь особливо ясно вияснив юдеям у м. Капернаумі (Див. Іоана 6, 35-68; див. Поясн трудних місць з Єванг. від Іоана стор. 63-68). Він сказав. „Якщо не будете їсти Тіла Сина Чоловічеського і пити Крови Його, не матимете життя в собі. Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той має життя вічне, і Я воскрешу його в останній день".

А щоб не думали, що це тільки щось духовне, а не фізичне, (як думають раціоналістичні секти), то Він додав

"Бо Тіло Моє - то справжня (не уявна) пожива, і Кров Моя - то справжнє, (а не уявне) питво (ст. 55). Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той у Мені перебуває і Я в ньому. Як послав Мене Живий Отець і Я живу Отцем, так і той, хто їстиме Мене, буде жити Мною".

Тоді, коли Христос Господь ці слова говорив до юдеїв, навіть ученики Його не розуміли того (ст. 60). Зрозуміли аж на Тайній Вечері перед Його стражданнями, коли Христос узяв хліб, звів очі до Неба, подякував Богу Отцю, поблагословив, розломив і, подаючи ученикам, сказав

„Прийміть і споживайте, — це Тіло Моє, що за вас ламається на відпущення гріхів".

Потім узяв Чашу з вином, поблагословив і, подаючи їм, сказав:

„Пийте з неї ВСІ, це Кров Моя Нового Заповіту, що за вас і за МНОГИХ проливається на відпущення гріхів". (Мф. 26, 26-28; Мф. 14, 22-24; Луки 22, 19-20).

І додав. **"Робіть це на спомин Мені"** (Луки 22, 19).

Аж тепер Апостоли трохи зрозуміли, як то їсти Тіло Його і як пити Кров Його. І вже зразу, після Вознесення Христового на Небо, почали ламати й споживати Хліб, як Тіло Христове, і пити з Чаші вино, як Кров Христову, після особливого Чина молитов, що потім стали зватися ЛІТУРГІЄЮ, Службою Божою, що порядок її уклав Святий Апостол Яків, Брат Господній (не рідний), перший Єпископ первісної Єрусалимської Церкви. З того часу всі Християни обов'язково були присутні на Св. Літургії щодня, а потім щонеділі, і всі причащалися Св. Тіла й Крови Господньої. А Св Ап. Павло, який мав безпосередні настанови від Господа Ісуса Христа, навчає віруючих у своїх Посланнях так:

„Я від Самого Господа прийняв те, що й Вам передав, що Господь Ісус в ту ніч, в яку виданий був, узяв хліб, подякував, розломив і сказав:

Прийміть і їжте, це єсть Тіло Моє, що за вас ламається Це чиніть на спомин Мені. Так само й Чашу після того (подав) кажучи:

Ця Чаша єсть Новий Заповіт у Моїй Крові. Це чиніть, коли тільки будете пити, на спомин Мені.

Бо скільки разів будете їсти Хліб цей і пити цю Чашу, про смерть Господню сповіщаєте аж поки Він прийде. (Це аж до другого пришестя Христового при кінці віку цього (І Кор II, 23-25)

З вищенаведених слів Христових і слів Апостола бачимо, що кожний Християнин, і особливо православний, повинен хоч раз на рік приступити до Св Причастя І не мудрувати лукаво, як мудрують сектанти на всякі лади, а вірувати і приймати так, як заповідав Сам Христос і як навчали Св Апостоли, що зберегтося у Св Церкві Христовій у Св. ПЕРЕДАННІ, записаному в Богослужбових книгах, Св піснях і молитвах. Отже вірувати і приймати так, як навчає Свята Соборна і Апостольська Церква, в тому числі й Українська Православна Церква.

Якщо ж ми святкуємо святе 40-ліття нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді, то покажімо ж на ділі, що всі ми є справжні члени нашої Церкви, як тіла Христового, що у всіх нас тече Христова Кров, прийнята нами у Св. Причасті. Отже й цього року всі приступімо до Сповіді і до Св. Причастя з особливою урочистістю, як справжні Сини Царства Божого на землі

Для чого ж потрібна ще й Сповідь перед Св. Причастям?
Це нам вияснює Св. Ап. Павло. Він каже:

„Я говорю вам, як розсудливим; самі розсудіть про те, що кажу вам:

Чаша Благословення, яку благословляємо, чи не є це причастя Крови Христової? І хліб, що його ламаємо, чи не є це причастя Тіла Христового?

Тому, що ОДИН Хліб, ми всі ОДНЕ тіло, бо всі від одного Хліба причащаємося (І Кор. 10, 15-17).

А як приступати до Св. Причастя, він також навчає:

„Нехай же перевірить себе (свою совість) людина і тоді вже нехай споживає Хліб цей і з Чаші п'є

Бо хто буде їсти Хліб цей, або пити Чашу Господню недостойно, той буде винен проти Тіла і Крови Господніх.

Бо хто споживає і п'є недостойно, той їсть і й'є собі осуд, не розважаючи про Тіло Господнє.

Через те багато між вами немічних і хворих, багато вмирає" (1 Кор. 27-30).

Яка ж користь зо Сповіді перед Священиком і в собі? Хтось правдиво сказав, що легче керувати державою, аніж самим собою. Якщо ми не слідкуємо за собою, за своєю совістю та за своїми пристрастями, то ті пристрасті так опанують нас, що вже не ми ними керуємо, а вони нами, і є ми стаємо безсилими поборювати їх, і примушені робити таке, чого й самі не хотіли б. Якщо ж усе частіше заглядаємо в себе, якщо ми не даємо собі попусту та не виправдуємо своїх поганих вчинків, а навпаки — рішуче осуджуємо їх і боремося з ними, то цим самим знесилюємо їх, а дух наш підсилюємо. Ось що каже Апостол:

„Керуйтеся духом, тоді не будете виконувати прихотей тіла. Бо тіло бажає такого, що противне духові, а дух бажає противного тілові...

Бо забаганки тіла відомі: вони - перелюбство, блудодійство, нечистота, розпуста.... ворогування, сварки, заздрість, гнів, суперечки, незгода, єресі, ненависть, убивства, п'янство, гуляння і таке інше, від цього застерігаю вас, як і остерігаю, що ті, які таке роблять, не осягнуть Царства Божого.

А плоди духа такі: любов, радість, спокій душі (і мир з людьми), довготерпеливість, милосердя, добрість, віра, лагідність, поздержливість, доброта

Ті, що Христові, розп'яли тіло своє з пристрастями та похотями.... (Галат 5, 16-24)

З цих слів бачимо, чи добре для нас, коли ми не заглядаємо собі в душу, не знаємо, що ми в ній маємо, та не поборюємо отого всього, що губить нас? Всі ми не любимо, не хочемо отих гріхів собі мати А Господь дуже милостивий, — Він дав нам ПОКАЯННЯ, і якщо ми силкуємося побороти наші пристрасті, то Він нам допомагає, і коли просимо простити, то прощає, як отому євангельському блудному синові. А щоб ми мали й доказ Його прощення, Він дав право Церкві Своїй через її Священство прощати й розв'язувати від гріхів у Св. Сповіді. Це право Він дав через Апостолів, коли після Свого Воскресення їм сказав: „Як послав Мене Отець, так і Я посилаю Вас. І промовивши це, дихнув на них і сказав. Прийміть духа Святого. Кому відпустите гріхи, тим відпустяться, на кому зоставите — зостануться" (Іоана 20, 21-23).

Апостоли передали це право своїм наслідникам — Архиереям, і через них Священикам, і це переємство діє в Церкві Його аж дотепер.

Отже, Сповідь не є сповідь перед Священиком чи Єпископом, а перед Богом, бо вони тільки свідки твоєї сповіді і, як уповноважені Богом у Церкві, прощають тобі твої гріхи, якщо ти справді каєшся і силкуєшся не повторювати тих гріхів. Отже після сповіді чи через сповідь ти очистив себе і, як чистий, уже можеш приступити до Св. Причастя з вірою і любов'ю до Господа.

Коли ти щороку отак себе екзаменуєш на Св. Сповіді, то ти подібний до доброго господаря у своєму господарстві, який усе знає, що він має, і як усе стоїть. Бо й душевне ми маємо господарство, яке важливіше для нас, ніж матеріяльне.

Особливо корисна сповідь для дітей від 7-го року і для молоді. Це привчає їх слідкувати за собою, і це не допустить їх впадати в тяжкі гріхи, зійшовши на погану дорогу життя, що так легко зманює молодь. Отож, розумійте, Батьки й Матері, яку користь ви даєте вашим дітям, коли посилаєте їх до Сповіді й Св. Причастя, і як тяжко шкодите їм, коли цього не робите.

Акт Сповіді і Св. Причастя — то велике свято нашої душі, Свято єднання з Христом Господом. Тому то завжди треба обставляти його урочисто, особливо коли до того приступає шкільна молодь. Це називається ГОВІННЯ, цебто піднесення душі й розуму до Бога в молитвах і роздумуваннях.

Виконаймо ж усе в 40-вий рік існування нашої Св. Церкви в Канаді і відчуймо, що ми не нижчі в цьому відношенні за наших дідів і прадідів.

Нехай допоможе Вам Бог!

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, а гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾x4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються **по 10 центів одна.**

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ПОДРУЖНЄ ЖИТТЯ

Деякі люди розчаровуються в подружньому житті. Чому? Перш за все, вони перед шлюбом забагато сподівалися, іноді значно більше, ніж може дати навіть найщасливіше подружжя

Однак ще частішою причиною розчарування буває ось що. і він, і вона, або тільки одне з них, уважають, що з подружжя мають усе тільки брати для себе, а самому нічого в подружжя не вносити, і вони не вносять своєї найки щиросердечности, ввічливости, вирозуміння і здорового розсудку

Перед шлюбом їхня уява малює собі такі чарівні, надлюдські подружні обра и яких узагалі немає на світі А коли по шлюбі почнеться дійсне життя, з його сірим буднем, з його щоденними потребами і клопотами, - то раптом настає немов пробудження з чудового сну до життєвої твердої дійсности, і людина почувається так, немов би хто обілляв її холодною водою

Часом одне з партнерів подружжя шукає в другого якоїсь вимріяної досконалости душі й тіла, уроєної досконалости, якої взагалі на землі не буває А по шлюбі, при ближчому пізнанні, переконується, що вимріяна його істота так само має якісь свої хиби, слабі сторони

Очевидно, якщо б так усі люди були досконалі, то нащо ж тоді було б потрібне взаємне вирозуміння? Де б тоді ми мали нагоду показатися зо своїми чеснотами - такими, як вирозуміння, компроміси, згоди, прощення, зрозуміння і т. д. ?

Адже серед ідеальних людей взагалі не було б непорозумінь!

Отож, кожен і кожна повинні вже наперед зрозуміти й погодитися з думкою, що вони самі не є досконалими людьми, отже коли їм треба надіятися на вирозуміння для себе з боку других, то вони повинні зрозуміти, що другі потребують вирозуміння й від них.

Хто глибоко й щиро свідомий своїх власних помилок і прогріхів душі й тіла, а при тому він розумний і чесний, той з тим більшою сердечністю буде відноситися до іншої людини тоді, коли бачить, як вона терпить, бачучи свої власні хиби і намагається визбутися їх. Ця спільність взаємних хиб, спільне старання визбутися їх, взаємне зрозуміння, вирозуміння й прощання розумну й чесну подружню пару єднає ще більше, ще природніше, ніж це було б тоді, коли б обоє вони були "ходячими ідеалами" досконалости.

Золоте правило подружнього життя таке: терпеливість і примирливість, цебто: будь спокійний і вирозумілий

Подружжя — це немов той уряд держави, що існує шляхом ланцюга компромісів з народом: він від народу дещо бере, але й мусить народові щось давати. Тут мусить бути терпеливість, самоопанування, поздержливість своїх нервів.

Очевидно, не муситься бути сліпим перед хибами свого партнера, однак при тому тут муситься бути твердо приготованим зустріти ці хиби спокійно, зо зрозумінням їх, а в потребі — з вирозумінням. Найконечніша чеснота, без якої подружнє життя абсолютно не може існувати — це потреба опановувати себе, цупко тримати в руках свої нерви, щоб наш дух мав повну контролю над тваринними інстинктами тіла, і не дав їм вибухати, цебто, щоб не допускатися до крику, люті, адже правильно кажуть, що „лагідна відповідь гасить вогонь вибуху" в нашого партнера.

Поет Боріс сказав: Чесноти жінки складаються з десяти частин, у цьому числі чотири частини чеснот — це самоопанування жінки, дві частини — тілесна краса, чи точніше — щось одне особливо гарне: очі, чи лице, чи волосся і т. д., а дві решта частини — це вже може бути родинне походження, освіта, майно, відоме імя тощо.

Кажуть, що „дівчата вміють плести сітки, але було б краще, коли б вони вміли робити клітки". Бо мужчин — немов птахів, легче зловити (сіткою), але трудно втримати при собі, немов у клітці. Якщо дружина не вміє зробити свій дім світлим і щасливим, так, щоб він був чистим, щирим, милим місцем, цебто щоб став для мужчини тихою пристанню, де він знайшов би собі місце втечі після щоденних клопотів бурхливого життя поза домом, то тоді він буде почуватися бездомним у своєму власному домі. І ніколи з цього почуття його вилікувати не можна. — А знову ж природа жінки вже така, що вона хоче від мужчини уваги, — щоб він помічав усе це, що вона для нього робить, і якось дав їй це пізнати.

Генрі Нортроп.

ЦЕ НАВІТЬ НЕ СНИЛОСЯ ФІЛОСОФАМ

Державна Рада Винахідництва при департаменті торгівлі Злучених Держав Америки говорить, що збройні сили ЗДА в наших часах потребують таких винаходів, які „навіть не снилися нашим філософам". Потрібний „промінь смерти"; потрібна машина для копання тунелю зо скорістю 6,000 стіп на годину, без клопоту з вивоженням землі; і прилад для бачення крізь замулену воду; і ще — штучна шкіра, якою можна було б наборзі „залатати" людині її спечену на вогні шкіру; потрібна плятформа для міцного завішення її між Землею і Місяцем у повітрі; потрібні тихі, беззвучні мотори для міжконтинентальних ракет і т. д. і т. д.

Згадана Рада інформує, що останніми роками найбільше й найважливіших винаходів походять від зовсім приватних осіб, а не із спеціяльних науково-дослідницьких державних установ.

- Видно, що до державних наукових установ приймають за протекцією, а не за здібностями.

Борис Грінченко

ОЛЕСЯ

Це було давно, ще тоді, як Україну шарпали турки й татари, а гетьмани українські ходили з козацтвом бити ворогів.

Тоді на Волині було невеличке село. Вкруг села були ліси. В селі жили прості люди хлібороби. Якби не татари, то їм жити було б непогано. А то часто й густо набігали татари. Вони грабували, палили й руйнували села. Старих та молодих убивали, а молодших брали в неволю і продавали рабами на тяжкі роботи туркам. Іноді гнали татари з України тисячі безчасних людей.

І цій слобідці довелось зазнати лиха, але — поки ще Бог боронив — тільки один раз. Вона заховалася в лісах і знайти її було не легко.

Край слобідки стояла невеличка хата. Коло неї пишавсь рясний садок. У садку гули бджоли. Там була пасіка.

У цій хатці жив старий дід, Данило. Колись він козакував, був у неволі турецькій, але визволивсь відтіля. Тепер він жив дома, пасічникував. Жінка його давно вмерла. Він приняв до себе двоє сиріт: дівчину — Олесю і хлопця — стрибунця Михайлика. Олеся була вже величенька дівчина, років дванадцять.

Дід був щасливий з дітьми, а діти були щасливі з ним. Діти дуже любили, як дід балакав з ними. Він розказував їм про турецьку й татарську неволю. Бувало сидить дід у пасіці, робить щонебудь коло вулія, або там граблі чи що. І Михайлик теж щось тут майструє, і дівчина, Олеся, сидить з шиттям. Сонце сяє, пташки щебечуть, бджоли гудуть, а Михайлик:

— Розкажіть, дідусю, про неволю турецьку.

А дідусь:

— Та я вже розказував, — ти ж чув.

А Михайлик та Олеся:

— Ще, ще, дідусю! Так гарно слухати!

І дід починає оповідати, а діти слухають і очей не зведуть з нього. Олеся схилить чорняву голівоньку на руки, а Михайлик-стрибунець уже не стрибає, а теж сидить та слухає.

А дід розповідає, як він був у турецькій каторзі:

— Три роки був я в каторзі турецькій прикований до місця. А каторга — це корабель такий. Там гребли ми веслами, женучи судину. А за те наші голі плечі раз-у-раз списували доглядачі нагаями та колючою червоною таволгою.

— І кров текла? — скрикує Михайлик.

— Текла, — каже дід.

— Я б їх усіх побив, тих татар та турків проклятих! — гукне хлопець, стискаючи кулаки.

Олеся нічого не скаже, тільки все обличчя її зблідне. А дід далі:

— Покалічено тоді мене добре. Як визволили мене козаки, — нездатний я вже був козакувати. Вернувся я додому. Тут я ваших батьків зазнав :і твого Олесю, і твого, Михайлику. Ви були сусіди; Михайлик був тоді ще дуже малий — років зо два йому було. А тобі, Олесю, років з сім було, і ти бігала дуже швиденько. Жили ви гарно. Коли набігла татарва. Що тут казати? Відбивались ми люто, та нічого не вдіяли. Село татари спалили, багато людей повбивали, багато у неволю забрали. А дехто повтікав. Оці втікачі вернулись сюди потім, тай знов тут побудувались. Мене вдарено чимсь важким по голові — я і впав. Але я не вмер і вночі очутився. Дивлюся — місяць світить, видко. Тихо скрізь. Коли гляну круг себе, аж я на пожарині, а круг мене трупи, трупи... Прийшов ранок. Пішов я поміж трупами і знайшов тебе, Михайлику. Ти лежав і плакав біля мертвої матері. Тут і батько твій був з розрубаною головою.

— І твій батько й мати були, Олесю, — мертві... А тебе вже я потім найшов у лісі. Ти забігла якось туди. От і все.

Замовкне дід. Олеся сидить — не ворухнеться.

У неї обличчя бліде, в очах палає вогонь. Дід гляне на неї та й похитає головою.

— Гай, гай! — каже. — Засмутив я тебе, моя ясочко! Але що ж робити? Без лиха не проживемо. Не журіться, діточки; ваші батьки полягли доброю смертю, рідний край боронючи. Кожний чоловік повинен боронити від всякого ворога свою рідну країну, не жаліючи свойого життя.

Еге, не жаліючи свойого життя!... промовила дівчина тихо, та й замислиться ще дужче і кілька день замислена ходить.

Ото одного разу була неділя. Олеся з Михайликом лагодились іти в ліс по ягоди, а дід казав:

— Глядіть, діточки, далі від багновища, а то лихо буде.

У лісі було величезне болото-багновище. Іноді, не знаючи, набреде на нього людина та й утоне. Дід і боявся, щоб і з дітьми чого не було. Олеся каже:

Не бійтесь, дідусю: хіба ми не знаємо?

А Михайлик-стрибунець і собі тоненьким голосочком:

- А вже ж знаємо!

Побрали діти глечики та й пішли Дід довго дивився їм у слід.

Михайлик каже:

Олесю, сестричко! Ходім аж на той бік лісу!

Ліс не можна було перейти, бо ж болото там було серед лісу. А обходити далеко, верстов шість.

Олеся каже·

Але ж це далеко.

- Нічого! - каже Михайлик - так ягід там багато. Ходім, голубонько!

То й добре! — каже Олеся.

І вони пішли. Вони не увійшли у ліс, а пішли по узліссю. З одного боку був височезний старий темний ліс. І з другого боку височезний старий темний ліс. А там далі простягся степ. Дівчина й хлопець ішли швидко. Вони вже верстов на пять відійшли від дому. Коли це Михайлик скрикнув:

Глянь, Олесю, — що це таке?

Олеся глянула. Серед степу їхали люди. Вони були верхи. То були не наші люди. Островерхі шапки маячіли здалека. Таких шапок наші не носять. Олеся багато чула дечого від діда. Вона пізнала цих людей: це були татари.

Татари! Вони приїхали на Україну палити села, вбивати або в неволю забирати людей. Ось-ось вони побачать їх і заберуть. Олеся ухопила Михайлика за руку і мовчки потягла в кущі.

- Що таке? Що таке? — питався Михайлик.

- Цить! Татари!

Михайлик так і занімів. Острах обняв його такий, що він і слова не міг вимовити. Олеся зза кущів бачила, як татари їхали просто на ліс, як поводили сюди й туди головами. Це вони шукають, де слобода. Ще кілька часу, і вони знайдуть її... Що тоді буде?..

Село запалять, людей повбивають... І дідуся вбють.... Боже мій! Треба бігти, треба сказати!.. Але ж татари їдуть кіньми: вони доїдуть швидче, ніж вона добіжить. Як би вони тут загаялись!... Та як же те зробити, як це їй зробити?

Далі буде

ЛІТАКИ-ПТАХИ

Західній світ ще не знає, наскільки практичні ці „літаки-птахи", що їх думають будувати в СССР, як повідомила ТАСС і „Комсомольська Правда". Ці літаки назвали „орнітопторами" (з грецького: „орнітос" — птичий, „птерон" — крило), цебто літак зможе летіти махаючи крилами. Советська інформація твердить, що ці "літаки-птахи" можуть піднімати більші тягарі, ніж звичайні літаки, а головне, вони зручні на близьку віддаль при старті й приземленні, отже діти, замість ходити до школи пішки, зможуть літати „літаками-птахами". — Правда, щодо цього останнього, то діти в СССР були б щасливі, якби мали хоч „байсики".

ЦИГАН - БАТЬКО

Сидить голе циганча
Та мало не плаче:
„Тату", каже, „холодно —
Зуб на зуба скаче!"
Циган йому поясок:
„На, та не журися:
Коли тобі холодно,
То підпережися".

Степан Руданський.

Дарунки на День Матері

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Паситр", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50
Ukrainian Traditional Cookery — by Savella Stechishin. Куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку. Ціна одного примірника	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:	Ціна:
4¼x5⁵/₈ цалів	5 центів
5¼x7½ „	7 „
7½x10¼ „	12 „
8¼x10½ „	15 „
13x16¾ „	35 „
15¾x20½ „	50 „

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

ПЕРЕДМОВА

Стародавнє українське життя завжди признавало за жінкою всякі звичайні права, як і за всякою людиною. Це давало жінці більший простір самодіяльности, а тим самим витворювало в історії українського народу чимало найрізноманітніших жіночих типів, — і добрих, і лихих, — але в обох випадках всі вони були яскраво позначені рисами окремої індивідуальности.

Приймаючи діяльну участь у громадському житті, українські жінки переймалися тими самими інтересами, що й їхні чоловіки і брати, вони нарівні з ними творили або добро, або зло, й однаково проявляли з ними всі духові риси своїх часів.

Коли в кінці 16-го і в першій половині 17-го століття на Україні ширилося протестантське нововірство, воно знаходило також ревних прихильниць і між українками. Чимало було, наприклад, щирих социніянок у роді волинських панів Чапличів-Шпаковських, Сенют, Немиричів і інших. А була одна розумна і не абияк освічена княгиня Ганна Корецька, і вона перепробувала аж кілька протестантських відламів, поки врешті повернулася до старої, православної віри і стала щирою її прихильницею.

За тих часів, коли на Україні постав релігійно-просвітній рух, він широко зачепив і українське жіноцтво. І можна б згадати багатьох українок, які вписувались у братства, засновували манастирі, школи й лікарні. такими були, наприклад, княжна Олена Чорторийська (за мужем Горностай), яка заснувала (1596 р.) православний Пересопницький манастир на Волині, для якого сама встановила черкечий устав, а при манастирі заснувала лікарню для вбогих і недужих та школу для навчання дітей. Добре всім відома з історії православного Київського Братства Гальшка Гулевич. Славною стала й Ганна Гойська — фундаторка православного Почаївського манастиря, а Раїна Ярмолинська - православного манастиря Загаєцького на Волині, і багато інших видатних жінок.

Були, звичайно, серед тодішніх українок-магнаток такі, що проявляли високі родинні чесноти, цебто бували вірними і щирими дружинами своїх чоловіків і добрими матерями своїм дітям. Інші прославилися як зразкові господині, які самі добре господарювали у великих маєтках, навіть чоловіків заступаючи в їхніх господарських обовязках.

Всі вони є, як то кажуть, позитивними типами жінок. Але так само можна начислити чимало й негативних типів, — бож тодішні люди часто не надто вміли стримувати свої лихі пориви, вони досить часто навіть не вважали за гріх і такі вчинки, що ми їх тепер просто називаємо злочинами. Як приклад, узяти б хоча родинні відносини. Коли траплялося нещасливе одруження, то жінка рідко коли корилася своїй лихій долі, а вимагала розводу. А коли чоловік цьому противився, то вона або покидала його, або труїла, чи іншим способом збавляла йому віку. Тим то тоді й допускалася така легкість розводів, і не було краю родинним трагедіям.

А ось тип шляхтянки, що виросла й вихувалася серед безмірної сваволі, якій не було стриму ні з боку уряду, ні права, ні з боку свідомости морального чи громадського обовязку. Такий то був найзвичайніший і найбільш розповсюджений тип вельможної жінки 16-го і 17-го століть. Розказати б, наприклад, про життя такої енергійної свавільниці, вельможної пані з Волині, Ганни Борзобагатої, яка зуміла цілком прибрати у свої руки добродушного мужа, "старістю барзо нахиленого", та свого тестя — Владику; і вона порядкувала, як сама хотіла, маєтками й доходами Луцької Єпископії. Вона організувала часті напади (польське: "заязди") на маєтки сусідніх панів, не корилася урядові, ні навіть самому королеві, і одного разу, коли з королівського наказу виступило проти неї „посполіте рушене" (укр. "ополчення") шляхти з усього воєвідства, то ця смілива пані зодяглася у панцир, стала на чолі власного війська - з гарматами, музикою та знаменами, і дала добру відсіч тому "посполітому рушеню", прогнала його з-під свого замку.

Таких вояків було чимало між жіноцтвом 16-17 століть. І ми тут, залишаючи інших жінок цього типу, згадаємо ще одну магнатку з Волині — княгиню Софію Ружинську; 1609 р. вона сама стала на чолі своїх 6,000 озброєних людей, приступом узяла замок князів Корецьких у місті Черемосі і пограбувала там усіх людей — не гірше, ніж це робили хижі татари

Серед тодішніх українок - магнаток був ще один тип — сутяги, цебто тип такої жінки, яка тільки й це робила, що позивалась (процесувалась на судах). Такі жінки сутяги добре знали статути й закони, і самі були собі адвокатами - хоч би й у яких складних справах.

Та що й казати, — бували всякі жінки: бували добрі, але бували й лихі, жорстокі й розпусні. Але коли придивитися до їхнього життя, то всі вони навіть ці справжні злочинниці не були якісь з природи виродки, а звичайнісінькі собі люди з частими своїми людськими хибами, і вони боролися за свої реальні життєві інтереси, так як самі їх собі розуміли. І ось коли часом помічаєш у них надзвичайну енергію і сміливість, то мимоволі пожалкуєш, що люди з такими силами і неабиякими здібностями не здались були на щось путнє

* * *

Серед усіх жінок негативного типу зовсім інше враження на історика робить, викликана з темряви віків, сумної памяті постать князівни Анни-Альоїзи, онуки славетного князя Констянтина-Василя Острозького останньої з роду Острозьких.

З природи обдарована добрим серцем, але позбавлена навіть найменших ознак власної волі й самостійного характеру, ця нещаслива жінка з повним самозреченням власного розуму й волі віддавала себ у владу зайд езуїтів. І езуїти скоро обернули її в сліпе знаряддя своїх понурих плянів і завдань: вони скалічили її особисте життя. позбавили радости життя її душі, могильним холодом заморозили в ній кращі людські почування, і так ще за життя перемінили її ніби в "живого мерця". Вони розірвали в ній усякі її звязки зо світом відгородили її від усіх традицій її славного роду (бо він був православний) і її таки руками докраю знищили всі культурно-освітні й добродійні українські установи, що їх заснували були на користь свого народу її православні предки, а головно — її славетний дід князь Констянтин Острозький.

Не можна без почуття образи й жалю читати про це, яким ганебним способом отці-езуїти досягнули такої безмірної влади над тією останньою спадкоємицею роду Острозьких, заслугами якого ще так недавно пишалася була вся Україна і Білорусь. Якою химерною сіткою підступу, лукавства і брехні опутали вони оту кволу і легковірну істоту! Яких непристойних, просто шарлатанських штучок вони не гидилися вживати, щоб тільки цілком одурманити свою жертву! Для цього вони хитро ще за життя проголосили її "праведницею", „призначеною до високої хвали на небі". Вони окружили память про неї ореолом святости, і продовж 44 років по її смерти, на вічну хвалу їй, склали й видали, сказати б, „Житіє" своєї патронатки, — і з цього „життя" тут і взяті цікаві факти, що потрібні для характеристики цього хирлявого духом виродка із славного колись роду.

(Далі буде)

ЦЕРКВА РОЗДІЛЕНА ЗАЛІЗНОЮ РЕШІТКОЮ

У Німеччині, в місті Бауцен, є такий собор (катедра): У правій наві стоїть престол, де протестанти - евангелики правлять Богослуження. Поруч нього - престол протестантів-лютеран. А в середній наві цієї ж церкви стоїть католицький престол з образом — вручення Христом Апостолові Петрові ключів до Неба. Однак обидві частини церкви — протестантська й католицька — віддлені одна від одної залізною решіткою.

Цього року Папа Пій XII звелів від 18 до 25 січня правити Молебні й Богослуження по всіх католицьких церквах світу і прохати Бога за з'єднання Церков. З цієї нагоди були різні католицькі з'їзди й доповіді.

І тут церкву в Бауцен згадували мов символ Церкви Христової, — що вона одна, але... „переділена залізною решіткою" роз'єднання

Якщо б Ватикан бажав, щоб з Церкви Христової було усунено „залізну решітку", тоді справа була б легша. А коли він вимагає, щоб некатолики перейшли із свого боку на бік католиків — за решітку Ватикану, то це не можливо, тому що в решітці немає фірточки

ДОЛЯ ЗРАДНИКІВ

Гай Бирджес і Д. Меклін — це два англійські дипломати-зрадники, які 1951 року втекли у Москву, вивізши з собою деякі британські державні тайні. Тепер англійський фільмовий підприємець, що 4 місяці накручував фільм у Москві, привіз про долю тих зрадників деякі інформації.

Діти Мекліна ходять до московських шкіл, і вже й не вміють по-англійськи говорити. Його дружина хоче якось вирватися з СССР у вільний світ. Між советськими громадянами обидва зрадники не змогли знайти собі друзів. Британська колонія (головно дипломати, промисловці і т. д.) майже бойкотує їх. Отже Бирджес сильно постарівся і став пяницею. У Мекліна прикрі розходження з дружиною.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА МИР ЦІНОЮ ОБОПІЛЬНИХ ЖЕРТВ

Католицька "Наша Мета" (Торонто) з 25-го січня ц. р. у статті п. н. "Мир, Рим і Москва" писала:

"Світова преса все ще широко обговорює заяву Громика, про можливість порозуміння між СССР і Ватиканом. „Існує тепер підґрунтя, — сказав советський міністер, — на якому можуть нав'язатися взаємини поміж СССР і Ватиканом. Цим підґрунтям є проблема миру". І далі там таки: "Святіший Отець не перестає взивати народи й уряди зберігати мир. Цій проблемі була присвячена промова, яку Папа виголосив в 1956 році у відповідь на бажання дипломатичного корпусу. Мир був також темою сьогорічного різдвяного послання. Папа взиває, щоб зникло суперництво поміж справжніми приятелями миру і щоб для миру вони зреклися своїх особистих, навіть деколи і слушних аспірацій".

На пропозицію Громика орган Ватикану „Оссерваторе Романо" м. і. передав Москві відповідь Ватикану словами Папи з Різдвяного Послання 1956 р.:

„Як можна зустрітися, коли наші дороги різні, коли один з партнерів вперто відмовляється визнати вічні вартості, роблячи тим самим неможливою коекзистенцію в правді". — Це значить: коли влада в Москві не дозволяє Папі контролювати католиків у межах СССР, то годі говорити про співжиття Ватикану з Москвою. І тут натяк, що на уступки не йде не Ватикан, а Москва („один з партнерів").

„Все це, одначе, не перешкодило советському міністрові закордонних справ А. Громикові, за посередництвом одного з членів просоветської групи „священиків миру", запропонувати Апостольській Столиці спільну акцію в напрямі „збереження миру", — сказано в „Нашій Меті" (Стаття „Будь-який договір між СССР і Ватиканом неможливий"). І далі там таки:

"На спеціяльно скликаній пресовій конференції в Москві, цей священик, на прізвище Ґаґґеро, сказав, що на думку Ґромика СССР і Ватикан зустрічаються на пункті проблем збереження миру і що ця спільність думок може бути підставою для встановлення майбутніх взаємин поміж Сов. Союзом і Ватиканом".

„Наша Мета" католицького священика Ґаґґеро назвала як приналежного до „советофільської групи священиків", — звичайно, католицьких. Все ж таки роля цього католицького священика досить цікава. З-під боку Ватикану він ніби „на власну руку" їздить на переговори в Москву. Але Папа таких священиків не суспендує і не відлучує від Церкви.. Чи справді о. Ґаґґеро переговорює в Москві на власну руку? Це не може не цікавити світову пресу.

Ось у лютому преса знову заговорила: „Чи Ватикан переговорює з СССР?" Італійський тижневик „Експрессо" (Рим) пише, що в Берні (Швайцарія) провадяться переговори представника Ватикану з представником уряду СССР з Москви. На запитання журналістів, цей представник комуністичного уряду Москви — Пожидаев — вимиваюче відповів, що він був з візитою у папського нунція Монсіньора Г. Теста, але ніяких переговорів з ним „не провадив" (Див. „Канадійський Ранок", 15-го лютого 1958 р.).

А тим часом, як пише католицький „Християнський Голос" (Мюнхен), з 7-го січня ц. р., Папа Пій XII у своїм Різдвянім Посланні 1957 р. "поновив свій заклик і напімнення до миру, який представляє таке цінне добро, що слід застосувати кожне намагання щодо його осягнення, навіть ціною обопільних жертв".

Значить, Папа підкреслив, що треба застосувати кожний спосіб, що міг би довести до миру між СССР і Заходом, а в тому й між СССР та Ватиканом. Ба, щоб можна мирно співжити, треба щоб СССР із свого боку, а західні держави й Ватикан із свого боку пішли на обопільні жертви. І тут питання: Коли б так, наприклад, Москва "пожертувала" Ватиканові право контролювати католиків на терені всього СССР і мати там свої місії, — то що від себе "пожертвував би" червоній Москві Ватикан? І що він радив би державам Заходу, щоб вони пожертвували Москві? Ватикан мусить же мати на думці щось таке, що треба було б Москві принести в жертву, коли говорить про „обопільні жертви".

СУД НАД ЄПИСКОПОМ В ІТАЛІЇ

Суперечність між державним і церковним правом

Ватикан. — У понеділок 3-го березня ц. р. тут повідомлено, що Папа Пій XII „з огірченням і смутком" відкликав проголошену урочистість ювілею своєї коронації. Він зробив це у знак протесту проти засудження державним італійським судом у Фльоренції Монсіньора Пієтро Фіорделлі — Єпископа міста Прато в Італії. Вирок на цього Єпископа суд видав саме напередодні 82-их роковин з дня народження Папи Пія XII, що припадали на неділю. — Причина засудження Єпископа така:

Маріо Белляндi — власник харчової крамниці в м. Прато — не захотів вінчатися в церкві, а подружній акт залеґалізував у державному уряді (взяв т. зв. „цивільний шлюб"). Обурений Єпископ Фіорделлі прилюдно, перед масою жителів міста, проголосив подружню пару Белляндi "публічними грішниками".

Маріо Белляндi з дружиною зареаґували на це так, що подали Єпископа на суд, оскаржививши його за знеславлення їхнього імени, що, як вони кажуть, спричинило їм моральні й матеріяльні шкоди.

Суд у Фльоренції станув на становищі, що Єпископ дійсно провинився перед державними законами, які ґарантують громадянам свободу релігії, і разом з тим очорнив імя громадян Маріо Белляндi і його дружини. Отже Єпископа засуджено до грошової кари в сумі 64 доляри і 672 доляри відшкодування подружжю Белляндi.

Засуджений Єпископ зголосив свій відклик від цього присуду до вищої судової інстанції.

Вже сам факт заскарження й суджения, а далі — засудження державним, отже світським судом Єпископа викликав у Ватикані зрозуміле схвилювання й обурення; він прийняв це як виступ державно-світського органу проти Церкви. Правда, сам Єпископ Фіорделлі публично заявив у церкві, що він „прощає суддям" з Фльоренції; однак „Оссерваторе Романо" — півофіційний орган Ватикану висловив здогад, що треба рахуватися з можливістю кинення Папою клятви на суддів, що покарали Єпископа. Бо цей позов і засудження духовного достойника за його називання по імені "публічних грішників" є виявом ось чого: „держава перешкаджає Церкві виконувати її обовязки на основі даних їй вищих прав" (даних Богом), — прав, виражених у Канонах

Безперечно, що італійські судді ствердили в Єпископа Фіорделлі його провину на основі державних законів, на підставі яких і засудили його.

Отож погроза Ватикану тим суддям клятвою це також погроза законам держави, встановленим усім народом, цебто його представниками в парляменті. Натомість Єпископ, прилюдно таврукочи згадане подружжя як „публічних грішників", за те що вони не ходять до церкви і не виконують церковних обрядів, покликується на закони Церкви, які дозволяють йому поступати так, як не дозволяють закони держави.

Як у вищому суді закінчиться ця справа, що в даному випадку випливає із суперечности між церковними й державними законами, — покаже майбутність, бож Єпископ подав апеляцію. А покищо стало замітним тут становище італійського уряду, що тепер у руках християнсько-демократичної партії; як відомо, Католицька Акція цю партію в Італії вважає за свою — католицьку. І ось цей уряд, устами премера Адоне Золі, тепер перед народом, висловився в такому дусі: Покарання Єпископа державним судом за його провину перед законами держави є найкращим доказом, що християнсько-демократичний уряд "не є клерикальним" — цебто не є на послугах Ватикану, як це твердить його опозиція

Ватикан уважає, що засудження Єпископа державним судом в Італії витворило тепер таку атмосферу у відносинах між державою і Папою, як це було 1931 року, коли по всій Італії йшов рух проти Папи, а Папа протиставився цьому.

**

Після перших вісток, у другому тижні березня повідомлено, що Папа таки кинув клятву на всіх тих, хто брав участь у судженні Єпископа Фіорделлі, — отже викляв суддів, прокуратора і свідків.

ПОМЕРЛА ДРУЖИНА ПИСЬМЕННИКА Ю. ЯНОВСЬКОГО

Київська „Літературна Газета" з 28-го січня ц. р. повідомила, що 26-го січня ц. р. померла Тамара Юр'ївна Яновська дружина відомого українського письменника покійного Юрія Яновського.

АКЦІЯ ЗА Т. ЗВ „З'ЄДНАННЯ" РОЗ'ЄДНУЄ

По всіх католицьких церквах світу в днях між 18 і 25 січня ц. р. правили Молебні і виголошували проповіді „за єдність у вірі", цебто — щоб усі народи світу признали над собою владу Папи.

До цієї імпрези (Тиждень Молитов за з'єднання у вірі) Католицька Акція у всьому світі готовилася вже заздалегідь, і фактично розпочала її на політичному відтинку ще 1957 р. У грудні преса Католицької Акції з цієї нагоди широко обговорювала видану у Фрайбурґу книжку „Папа Пій XII про єдність світу". Виложена там програма Папи Пія XII — ясна: Народи світу політично з'єднайтеся "для закріплення миру і порядку в світі, з Христом і в Христі". Для Папи це значить: Коли признаєте над собою владу Папи, який є „намісником Христа на землі", тоді між вами буде "єдність"! Як цю єдність народи мають осягнути?

Через „єдність засобів для осягнення спасіння, що їх Христос дарує через Церкву і в Церкві", — тільки католицькій. Отже, признайте голову Католицької Церкви, Папу, — оце й буде вам шлях для політичної єдности світу. Така ідея згаданої книжки.

Правда, католиків (на папері) нараховується у всьому світі тільки біля 400 мільйонів, а некатоликів — понад два більйони. Чи ж можна надіятися, що всі вони так скоро стануть католиками, та й узагалі чи стануть? Ватикан не такий наївний, і він бачить, що тут справа безвиглядна щодо поширення католицької віри, за допомогою якої він міг би поширити свою політичну владу; бо тільки про політичну владу йому йшлося та йдеться. Отже, коли тепер не середньовічні часи, і політичної влади навертанням силою на католицтво всіх некатоликів поширити не можна, то Ватикан, як говориться у вищезгаданій книжечці, пропонує таку розвязку: „Люди осягнуть своє спасіння тільки через Христа і в злуці з Його Містичним Тілом — і то всі: "охрещені й неохрещені".

„У злуці з Містичним Тілом Христа" - Ватикан розуміє: в злуці з Папою. З ним можуть злучитися всі, навіть не мусять охреститися, але осягнуть спасіння, аби тільки в політиці признали авторитет Папи; щоб він міг вмішуватися в політичні справи кожного народу і своїм „моральним авторитетом" міг вирішувати долю світу й народів

Бож Папа, як виходить з цієї книжки, хоче поширити свою владу зо становища свого уряду, який охоплює ввесь світ. Коли ви мусулмани, буддисти і т. д. і не хочете навіть охреститися, хоч би тільки для форми, то нічого не порадиш. Силою цього не зробиш, як колись бувало.... Але можна й тут якось вийти з положення: можете бути й неохрещені, але признайте над собою політичну владу Папи! Про людське око назвемо це "моральним авторитетом" Папи, і назовні навіть видно не буде, що це його політична влада над вами!

**

Коли отак преса Католицької Акції у світі ще 1957 р. повела наступ, щоб підготовити ґрунт для „Тижня Молитов за з'єднання у вірі" (за признання влади Папи), то католицька україномовна преса принесла деякі вістки і з українського відтинку цієї кампанії, наприклад: „Молебень в намірені духового з'єднання українських провідників на чужині". У Пон Сан Максан (Франція) 29-го грудня 1957 р. католицькі священики відправили „молебень до Всевишнього, щоб Бог послав нашим провідникам українцям надхнення для одностайного думання й чину в ділянці боротьби від запеклого ворога нашої обездоленої України".

Ідея висока, хороша! Але... „на бажання вірних усіх етнографічних земель" відправили цей Молебень саме католицькі священики („Християнсь. Голос", 2. 2 58, Мюнхен"). — Виходить, що представники всієї соборної України виявили бажання, щоб тільки Католицька Церква, отже Папа, голосили ідею „духового з'єднання провідників українців", а більш ніхто! На якому ґрунті і з ким тут мають "духово з'єднуватися", це вже Папа знає, і знають провідники Католицької Акції.

Отже, хочуть усі народи світу спільної єдности між собою — хай об'єднуються під владою Папи. Хочуть українці „духово з'єднатися" - хай усі спільно піддадуться Папі!

І справу миру в світі, і єдности між усіми народами, і національна єдність внутрі кожного народу зокрема, — все це ті гасла, якими прикривається Ватикан, щоб поширити свою владу в світі, а в тому й владу над тілом і духом народу та над його .. майном!

**

А тим часом... Італійці — один народ, він державний і має тільки одну релігію і одну Церкву — католицьку, він признає Папу, католицька Церква й релігія має там спеціяльні церковно-політичні привилеї, гарантовані державою в конкордаті. Папа там — у себе дома. І який же вислід його роботи — „духового обєднання" нації та її держави? Розбивацька робота! Чорна середньовічна реакція Ватикану, яка витворила ґрунт для того, що в Італії вже коло 2-ох мільйонів самих тільки реґістрованих членів комуністичної партії. А ще ж є їхні явні і тайні симпатики! А ще ж є мільйони крайньо лівих соціялістів! Витворився комуністичний "червоний пояс" навколо Риму. А в самій Католицькій Церкві між духовенством у вільному світі повстав рух советофільських священиків, а серед них такий діяльний о. Ґаґґеро, що все нараджується з комуністичними провідниками в Москві

Доходить до того, що починають дружитися без шлюбу в церкві, бо до церкви йти не хочуть. Єпископи, перед масами народу вживають своєї „моральної сили", і таврують таких „публічними грішниками". Вони не питають вірує він чи не вірує; не постараються наперед ужити своєї „моральної сили", щоб навернути до Бога. Віруєш, чи невіруєш, — то менше важне, але до церкви вінчатися мусиш іти, мусиш у метриках, на папері, записатися „католиком", щоб побільшити ряди 400 мільйонів „замельдованих" католиків!

Громадянин почувається, що над ним допускаються насильства! Він звертається до державного правосуддя за рятунком. Правда, у проводі держави католицька партія християнських демократів. Вона вірно служить Ватиканові, але сама вона сидить уже на вулькані; і щоб італійський народ переконати, що вона не є на послугах Ватикану, вона не може заборонити поставити Єпископа Пієтро Фіорделлі на суд у Фльоренції, і суд покарав його за моральне насильство над Маріо Белляндi і його дружиною, в м. Прато, — за те, що не хотіли вінчатися в церкві. В Італії почало кипіти мов у вулкані! Ватикан виклинає суддів і свідків, які виконували державний закон. А це ж клятва на державу, поскільки судді видали вирок на Єпископа іменем держави, за її законами.

Таку „духову єдність" несе Ватикан державі, нації, провідникам її, — і то навіть там, де неподільно існує католицтво, одна віра, одна Церква, і державний закон ґарантує Папі авторитет.

А все це ще поширює і поглиблює ґрунт під комунізм.

Сумний це факт, що під боком Папи члени „католицького народу" відмовляються брати шлюб у церкві. Ніхто з віруючих людей, якої б релігії вони не були, тішитися тим не може. Але справа тут не в тому, не в тих чи інших окремих випадках. Головне тут, — яку духову, національну, суспільну, культурну й державну „єдність" несе з собою папство і окремим націям, і всьому світові.

І. Кулик-Науменко.

33 МІЛЬЙОНИ КОМУНІСТІВ

Часопис "Красная Звезда", орган советської армії, подав, що у всьому світі є тепер 33 мільйони формальних членів комуністичної партії. Вони поділені на 75 своїх підпартій у різних країнах. Комуністична партія в Італії має 1,800,000 членів; в Індонезії — 1,000,000, у Франції — 5,000,000 членів, але вже разом із симпатиками і т. д. Скільки членів має компартія в СССР і в Китаї — інформація не подає.

З ЖИТТЯ ОЛЬГИ ПЕТЛЮРИ

Пані Ользі Петлюрі, дружині Головного Отамана й Голови Директорії пок. Симона Петлюри, 23-го грудня 1957 р. сповнилося 72 роки життя. Вона пережила велике горе. По втраті чоловіка, який трагічно погиб з руки замаховця, дорослою померла на сухоти її одинока дитина Леся.

Пані Ольга оглухла, а тепер починає сліпнути. 1954 року вона була Почесним Головою комітету будови українського православного храму Св. Симона в Парижі.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

"А УКРАЇНИ НЕМА . . ."

Представник редакції паризького „Українського Слова", відвідуючи у Франції передплатників цього часописа, мав нагоду побувати в різних наших людей і почути різні думки. Між ними згадав і такого, який скаржився, що на національні справи давай і давай пожертви, — „а України нема..."

•

Давай і давай, і давай! А України нема... Давай цента, — і нема. Давай два центи — так само нема. І навіть цілого доляра давай, а України все нема! Зажурився чоловік. І то ще й як! Зажурився, що треба центи давати, чи тому, що України нема? А хто ж його розбере! Може він думає, України нема тому, що я ті центи даю? Якби не давав і зломаного гроша, то Україна скоріш була б? Бож сказано в нашому національному гимні:

„Душу й тіло ми положим за нашу свободу!" — але не сказано, що положимо за це гроші. Отже той там у Франції „патріот" і не кладе грошей. Може душу й тіло воліє положити? Та й справді воно було б вигідніше! Ось погляньте на могили тих, що полягли за Україну: лежать собі спокійно, і вже ніхто до них за пожертвами не приходить, не каже: „Дай но хоч цента на рідну справу!" Вигода!... Лежать вони, значить, у могилах і слухають, як живуть собі там на землі „патріоти", мед-горілку пють, чухають потилицю і нарікають: „Давай і давай, і давай, а України нема!..."

А якби Україна була? Сказав би „патріот": Давай, і давай, і давай, а Україна є! Податки давай. Рекрута у військо давай! Коли війна — голову неси, і дай". Біда була б "патріотові"! У котрійсь там арабській державі згоріли в місті податкові списки. І уряд не знає, хто вже заплатив податок, а хто — ні. Поки нові списки зроблять — пару років пройде (темпо!). А за той час не треба податків платити... Рай та й годі! І давай населення міста правити молебні „богові" Аллахові, що послав вогонь на податковий уряд! А коли б усю рідну державу їм Аллах спалив — ото б то була радість! Велике національне свято проголосили б „патріоти!"

У неволі краще! Бо коли чужий з тебе шкуру здирає, то й жалю немає, — звісно: чужий! А коли свій тягне з кишені, то вже таки жаль, — як не кажіть! Держави немає — пожертви дай. Держава своя є — податок дай! І то ще який, — не центи, як пожертви, а сотні, тисячі долярів! Нащо ж така держава? Держави треба такої, щоб говорила: На і на, і на!

Але щоб не казала: Дай!

От колись в одному з діпістських таборів у Мюнхені була собі одна громадянка, на кухні служила. І „душу й тіло ми положим!" виспівувала, поки шоколат (чи „чеколяду") з унрівських пайків задурно поїдала. Так якось раз забули дати їй шоколат. Просто пропустили через неувагу. Буває ж... Ну, і вилізло шило з мішка. І гукає вона:

„Як нема чеколяди, то мені й такої України вашої не треба!" І назвала Україну, пробачте, так, що в вухах позакладало. Україна їй тільки з шоколатом солодка була.

І вона десь там певно тепер бідолашна протестує:

"Давай, і давай, і давай, а України нема!"

Назар Полин.

ЦЕРКОВНО - РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ

● У „Радянській Україні" з 24. 1. 1958 р. лектор-атеїст Ф. Полкунов пише, що недавно у Львові кандидат філософських наук Ковальов прочитав доповідь: „Суть і походження ідеї Бога", а доцент Міскіджян говорив на тему: „Наука та релігійні чудеса". — Ф. Полкунов нарікає, що „основна маса слухачів поставилася до лекції майже байдуже . . ."

● Католицький Архиепископ Бостону, ЗДА, Р. Дж. Кушінг, видав листу „10-х протигромадянських гріхів", у яких він таврує безпорадність громадян у політичних справах, а головно їхню байдужість до справи виборів (Див. кат. „Шлях" 26. 2. 58, ЗДА). — Проводові Катол. Церкви йдеться про це, щоб католики масово брали участь у політиці.

● Секта гутерини в Канаді — це німецька секта. Вони є проти військової служби, і тому не приймають канадського громадянства, щоб не підлягати законові про обовязок служити у війську. У березні ц. р. перший гутерит — 40-літній Ендрю Випуф — вніс заяву про канадське громадянство. Вся колонія гутеритів (вони живуть колоніями — спільними господарствами), де живе Е. Випуф, цьому спротивилася.

● В Югославії є два мільйони громадян мусулманської (ісламської, магометанської) релігії. Цього року їхня делеґація виїхала з Югославії в поїздку по мусулманських (арабських) країнах Середнього Сходу. Комуністичний диктатор Югославії, Тіто, мабуть вислав їх на потрібну йому політичну місію.

● Католицька преса ц. р. повідомила, що в Парижі опублікували невідомий досі твір Св. Івана Золотоустого (помер 407 р,) — великого грецького Отця Церкви. Твір називається „Вісім катехитичних наук" — що були написані коло 390 р., а відкритий рукопис — це список твору з XI століття. Рукописа твору відкрив 1955 р. у Ставроникитському манастирі на Афоні катол. священик Антуан Ванже — редактор катол. франц. ґазети „Ля Круа" в Парижі

● „Свобода" з 1-го березня ц. р., ЗДА, подає, що Свято-Покровський Собор у Шікаґо, ЗДА, суд, на підставі голосування парафіян, признав за власність УАПЦ (соборноправної), що знаходиться в юрисдикції Архиеп. Григорія.

● З початком 1958 р. Православна Церква у Греції висвятила шість нових Єпископів, щоб доповнити їх устійнене число 66. Нові Єпископи: Митр. Константин Пулос, — Єп. Дідімотейхону; Гавриїл Колокайрінос — Єп. Тери; Хризостом Зервас — Єп. Каристосу; Тітос Матеакіс — Єп. Параминтеї (Епіру); Вікарний Єп. Хризостом Темеліс — Атен і всієї Греції; титулярний Єп. Хризостом Венетопулос — Єп. Керніци. Всі вони раніш були Архимандритами.

● Ватикан офіційно запротестував проти персональних випадів проти Папи Пія XII, що появилися на сторінках комуністичного часопису в Римі, — подає преса з 28 лютого ц. р. На основі конкордату між Ватиканом та італійською державою. образливі виступи проти Папи є рівнозначні з ображуванням президента держави, і не підлягає судовій карі.

● В останніх трьох днях лютого ц. р. британський губернатор острова Кипру відвідав в Атенах (столиці Греції) Архиепископа Макаріоса - - Первоієрарха Православної Церкви на Кипрі, усуненого британцями з цього острова, тому що він є одночасно й національно-духовим провідником 400,000 кипрійських греків, які борються за прилучення Кипру до Греції.

● Після повороту делеґації однієї з духоборських сект „Сини Свободи" з СССР, у цій секті повстав розкол. Делеґати сказали, що уряд СССР дозволив їм переселитися з Канади й поселитися в Алтаю, на Сибірі, де вони матимуть „свободу релігії". До СССР хочуть переселитися ці „Сини Свободи", які вважають, що в Канаді „нема свободи релігії", бо тут уряд змушує їх посилати своїх дітей до школи, а вони не хочуть. Інші ж „сини свободи" (всіх їх є в Канаді коло 30 000) заявили, що вони воліють посилати в Канаді дітей до школи, ніж їхати до СССР на Сибір.

● З початком цього року Патріярх Сербської Православної Церкви Вікентій, у порозумінні з Св. Синодом Єпископів, тимчасово розвязав усі дорадчі церковні установи парафіян. Проти цього потягнення Організація Православних Священиків Югославії внесла протест. — У звязку з цим „Амерікен Ревю оф Істери Ортодоксі" з січня 1958 р., один з органів Екзархату Царгородського Патріярха в ЗДА, пише: „Парафіяльні ради, управи й комітети є традиційними у всіх Східніх Православних Церквах, а їх розвязували чи обмежували тільки в тих випадках, коли провід Церкви ставав на ієрархічно-автократичному ґрунті (абсолютизму)

29 квітня 1918 р. Чорноморська фльота підняла українські державні прапори.

ВІСТІ З УГПЦК

● 2 березня Українське Православне Братство Св. Володимира в Торонто відзначило 300-ліття з дня смерти князя К. К. Острозького. Панахиду відправив Архиепископ Михаїл у сослуженні о. П. Самця і о. Д. Фотія. Академію відкрив проф. В. Іванис голова Братства. Доповідь сказав проф. І. Ф. Власовський. Виконавці точок концертної частини програми: солісти М. Сушко і А. Піддубна-Лисенко, Катедральний хор, піяністка С. Олійниківна, і Є. Шапка (деклямація). Керівником програми був п. Хохітва.

● Радіопередачі Західної Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді по радіостанції СКUА в Едмонтоні не обмежуються до самої тільки чисто церковної діяльности, але, як завжди повязуються з ширшим, національно-громадським обсягом. Між іншим, 2 березня радіопередача була присвячена життю й творчості Лесі Українки. — заходом Жін. Т-ва Св. Івана. Програму підготовила п-ні Е. Верхомина, а доповідь сказала п-ні К. Миськова

● Посвячення угольного каменя Інституту Св. Івана в Едмонтоні відбудеться 8 червня ц. р.; довершить його особисто Владика Митрополит Іларіон. Інститут на докінчення будови й умеблювання потребує ще близько 30,000 дол.

● Ювілейна Книга на пошану Владики Митрополита Іларіона в 75-ліття з дня його народження вже друкується.

● Т-во Студ. Богословів Теологічного Факультетеу Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу здало до друку збірник статтей, що складається з рефератів, прочитаних студентами на семинарях факультету.

КОРОТКІ ВІСТІ

● У провінції Квебек є 6 університетів. У пятьох з них студенти 6 березня проголосили загальний страйк чи бойкот викладів, домагаючись більшої фінансової допомоги від провінції.

● Доллес, державний секретар ЗДА, 4 березня відкинув нову советську пропозицію переговорів голов великодержав. Америка вимагає, щоб перед конференцією вже наперед були устійнені теми нарад, а головно — обеднання Німеччини і становище сателітних держав, що під насильною контролею СССР. Совети не погоджуються говорити на ці теми.

● Канадський Робітничий Конгрес, що обеднує 1 мільйон членів, видав 26-28 лютого з Оттави заяву, в якій пропонує, щоб канадські повітряні лінії стали публичною власністю. А ще раніше рада конгресу висловила домагання, щоб було розсліджено відношення між цінами, зисками і заробітною платнею в Канаді.

● Цього року, після обеднання двох, перед тим незалежних, держав, Єгипту й Сирії, в одну Арабську Республіку, — недавно включилася до спільної республіки й третя арабська держава Емен

● Стенлі Новлс, заступник провідника партії СіСіЕф, 24 лютого сказав, що справжні програмові різниці тепер є тільки між двома партіями Канади прогресивними консерватистами й СіСіЕф Ліберали ж зайняли посереднє, ніби невтрально - невиразне становище, отже вони можуть піти в забуття Тільки СіСіЕф може бути виразною і справжньою опозицією до консерватистів.

● Посадник (мейор) м. Едмонтону Василь Гавриляк сказав, що уряд Алберти має з газу 72 мільйони річного прибутку. Отже Гавриляк домагається, щоб албертійці могли користуватися газом по нижчих цінах, ніж населення поза Албертою. Коли прибутки провінційного уряду зростають, то довги м. Едмонтону між 1948-57 рр. зросли з 23 мільйонів на 127 мільйонів долярів.

● На 40-річчі советської армії ц. р. М. Хрущов виступив в уніформі генерала. Він сказав, що советська армія має таку жахливу зброю, якої досі ще не знав світ.

● 28 лютого в Торонто Рада Блоку Демократичних Організацій, (СУС, УНДім, СбУВ, УНДС, СУЖЕРО, УРО, УРДП, ОДУМ, ОУКПП), що її головою є адвокат Теодор Гуменюк, влаштувала бенкет на пошану М. А. Лівицького — голови Виконного Органу Української Національної Ради. Молитву проказав о. Прот. Д. Фотій.

● Проект будови гидроелектричної станції, і разом іригації землі, на ріці Савт Саскачеван передбачує, що ці споруди мали б коштувати від 135 до 250 мільйонів дол. Л. Пірсон сказав, що коли б у виборах 31 березня побідили ліберали, то федеральний уряд допоміг би фінансувати цей проект. А тим часом консервативний премер Дж. Діфенбейкер уже розпочав переговори з урядом Саскачевану в справі цього проекту.

● М. Хрущов і Булганін приватно висловились, що вони готові відвідати през. Айзенгавера у Вашинґтоні. Д. Айзенгавер у своїй відповіді 6 березня дав їм зрозуміти, що чисто приватних зустрічів не бажає. Натомість для офіційних конференцій, разом з представниками інших держав, Вашинґтон завжди відкритий.

● 24 лютого М. А. Лівицький, голова ВО УНРади склав в Оттаві візиту премерові Діфенбейкерові й міністрові праці М. Старові-Старчевському

● Албертійський університет підвищив студентські оплати на 1958-59 рік на 25 відсотків

● Речник уряду Формози повідомив, що СССР будує в Манджурії бази міжконтинентальних ракет

● В Орлеансі, Франція, відбулися масові віча радикально-соціялістичної і соціяльної партій (провідником цього табору є б. премер Пер Мендес-Франс), що домагалися від сучасного уряду Гаяра припинити різню в Альжирії і дати їй незалежність

● Після виборів в Аргентині 23-го лютого ц. р. до влади прийшов уряд, очолений президентом Артуро Фрондізі прихильником б. диктатора Перона, який перебуває на вигнанні, і тепер висловився про можливість свого повороту в Аргентину

РЕЦЕНЗІЯ
„В ОБОРОНІ ВІРИ"
Видання Православного Братства Святого Володимира в Торонті. III Частина.

Рухливе й плодовите Братство збагатилося знову новим виданням — уже третьої частини своєї популярної і так потрібної книжки „В Обороні Віри" (кінець 1957 р.) Ширша й багатша змістом, ніж попередні дві, ця частина вміщує ряд статтей на різні актуальні теми чи то з релігійно-філософської ділянки, чи історичної, включаючи описи положення Української Церкви на рідних землях і в розсіянні по всьому світі.

Читач знайде тут передусім життепис Митрополита Іларіона, голови У.П.Ц. в Канаді, з огляду відбутих у минулім році святкувань його 75-ліття. Цей життепис ще раз пригадує нам про велич і значення Особи голови нашої Церкви в житті українського народу взагалі і серед нашої еміграції в Канаді — зокрема.

Архиепископ Михаїл містить цікаву і повчальну статтю „Православіє і Неправославіє", трактуючи про Канони Православної Церкви, Вселенські Собори і про римське відступство. Всі твердження автора підперті цитатами і текстами Св. Письма.

Найбільш актуальну і повну глибокого змісту та промовляючу до глибини сумління кожної релігійно-думаючої людини статтю написав знаний історик Церкви й філософ проф. І. Власовський п. н. „Безбожництво та причини його зросту в сучасному світі". Кожен, чи з тамтого боку залізної заслони, чи з західнього світу, знає з власного досвіду, який є „популярний" на Заході релігійний індеферентизм, межуючий з безбожництвом, але знає також чи чув, що то є воююче безбожництво московського видання. Автор аналізує причини, подає історію европейського атеїзму і закінчує пересторогою про велику небезпеку, в якій знаходиться наша молодь під совітським пануванням

Хто хоче пригадати собі історію горезвісних хрестоносних походів, що так болюче далися взнаки Візантії і всьому православному Сходові, нехай прочитає статтю Ол. Воронина „Хрестоносні походи і Православний Схід".

Т. Хохітва містить статтю п. н. „Нищення Церков на Україні комуністичною Москвою". Є. Пастернак подає у своїй статті „Боротьба за віру на Холмщині й Підляшші" опис терпінь православного населення двох згаданих провінцій під польським пануванням. Лише приблизна статистика подає, що „протягом літніх місяців 1938 року на терені Холмщини і Підляшшя лягло, в руїнах понад 140 церков!" І це все робила леґальна польська влада!

В. І. описує недавні події в церковному житті на цьому континенті, а саме про Молитовне поєднання Українських Церков Канади і США

Далі читаємо про положення У.П.Ц. в Бразилії, Австралії, Аргентині і Вел. Британії.

В кінці подано заклик Братства підтримувати акцію Комітету по будові в Парижі Храму Св. Симона, патрона Головного Отамана Симона Петлюри, храму, що стане живим свідком побожности українського народу, його боротьби за волю та мистецьким архитвором, що прикрасить стару европейську столицю.

Книжка видана чепурно, коштує $1.00 і набути її можна зі складу Братства або по українських книгарнях.

Інж. Арсен Шумовський.

МОЖЕ Й ВОНО ТАК . . .

Хвальна Редакціє „Вістника"!

„Вістник" з 15-го березня 1958 р., стор. 8-ма, помістив маленьку статтю в справі питання п. Тео. Гуменюка, чому на святкуванні 40-их роковин Української Держави, під проводом Комітету Українців Канади (КУК) не було присутнього на бенкеті, і на святі-академії, Митрополита Іларіона.

Питання дуже інтересне, і треба вірити, що його хтось подасть в ширшім розмірі.

Я, як читач „Вістника" і „Українського Голосу", тільки від себе даю деякі спостереження, бо в „У. Голосі" з дня 8-го січня 1958, стор. 4-та, п. з. „Схилім голови перед маєстатом України" читав головніші слова:

„Українці!

В сороколіття історичного акту 22 січня схилім свої голови перед маєстатом України й славною памяттю тих, що його створили й віддали за нього своє життя. Відсвяткуймо всі спільно й велично".

Підпис є повний іменем КУК-а, і треба вірити, що „У. Голос" помістив його так, як йому було припоручено.

Дійсно заходить питання, чому так високо-достойної особи і творця історичного акту останнього з живучих, на тім святі не було? Не є вина „У. Голосу", і не є вина творця історичного акту Митрополита Іларіона.

Вину можна приписати тим, що в згаданій Відозві до всього українського народу забули 4-ту Заповідь Божу, котра говорить:

„Шануй отця і матір свою, а буде тобі добре поводитись, і довго проживеш на землі!"

Як довго такі Відозви проживуть на Канадійській землі — годі сказати, але дитині, що пускає бульку з мила до місяця, можна сказати напевно: „Дитинко! Вона до місяця не долетить!"

Вінніпеґ.

Г. Шевчук.

ОКРУГА ВАКАВ, САСК.
Пошанували свого о. Настоятеля

У день Св. Арх. Михаїла, 21-го листопада 1957 р., громади Вакавської округи пошанували свого о. Настоятеля, Всеч. о. Юрія Туржанського, і Вп. Добродійку, з нагоди 15-ліття їхнього подружнього життя й 15-ліття священства о. Юрія.

Мило було спостерігати ту пошану, якою втішаються Всеч. о. Юрій та Добродійка серед усіх членів окружних громад, як також серед гостей, які численно прибули на цей вечір. По відслуженні Вечірні в церкві у Вакав о. Юрій з Добродійкою та донечкою Вірою і синком Андрій-

ком увійшли в церковну залю, і всі присутні привітали їх оплесками та співом „На Многі Літа". Голова Жін. Т-ва п-ні Луцюк з Вакав удекорувала Добродійку корсажем, а п. Дм. Гнатюк, голова Окружної Ради, підвів Ювілятів до головного стола і привітав їх, бажаючи їм усього добра. Дальший провід урочистости п. Гнатюк передав, о. Олександру Хомяку з Норт Бетлфорд. Після короткого привітання та молитви о. Ол. Хомяк поблагословив поживу, і всі засіли за столи до вечері, що її приготовило Жін. Товариство.

Між гістьми з-поза Вакавської округи були п-во Гауки й п-во Романовичі з Принц Алберт. Під час вечері ряд промовців вітали Ювілятів; першим з них був о. Хомяк, який теплими словами вітав о. Юрія та Добродійку, бажаючи їм усього найкращого. Він підкреслив важливу ролю священика та його праці як у Церкві, так і поза церквою, — з дітворою і з молоддю, та закликав, щоб у взаємній любові й пошані вести працю, бо любов і пошана — це основа й початок найбільших успіхів праці по громадах. І справді, за короткий час побуту о. Юрія в окрузі Вакав зроблено дуже багато. Ведуться Рідна та Недільна школи, працюють та розвиваються відділи СУМК, відбуваються сходини громадянства з рефератами, різні вечірки: Андріївські, Свят-Миколаївські і т. п. А скільки праці вложили Достойні Ювіляти в дальшу розбудову площі „Зелений Гай" та скільки часу віддали для успішного переведення самих курсів, що відбувалися на площі 6 тижнів, — у навчанні дітей укр. мови та Божого Закону! Все це окружні громади оцінили, й за добру, корисну працю пошанували свого о. Настоятеля та Добродійку.

Ювілятів вітали також представники громад, а саме: п. Ковбуз, п. Магус, п. Олексин, п. Охітва, п. Луцюк і ін. Всі вони складали від своїх громад найсердечніші побажання і багато сил та здоровя в дальшій праці на славу Божу, на добро Церкви й українського народу. Промовляли також п. Гаук і п. Романович. П. Дм. Гнатюк вручив грошовий дар — від усіх громад. Ряд телеграм, листів, подарунків — від рідні, Всеч. Отців, приятелів, давніх парафіян наспіли на руки Ювілейного Комітету, що складався з таких осіб: п. Гнатюк, п. Олексин, п. Котелко, п. Ф. Кіндрачук. Наприкінці промовляли Всеч. о. Юрій та Вп. Добродійка, які подякували за влаштування їм Ювілею та закликали своїх парафіян до дальшої праці по своїх громадах. Після того Ювіляти роздавали учасникам по кусочку ювілейного торту і при тій нагоді проведено збірку, яка принесла 50 дол., і цю суму розділено так:

20 дол. Стипендійний Фонд, 10.50 „Вістник", 10 дол. „Український Голос", 5 дол. „Віра й Культура", 4.50 на виробленя кліші.

Всім учасникам і жертводавцям щира подяка! Нехай Добрий Господь обдаровує Вас усіх Своєю ласкою, а Вас, Дорогий Отче Юрію та Достойна Добродійко з діточками Вашими, хай обдарує Всевишній якнайбільшим щастям, здоровям та найкращими успіхами у Вашій повній посвяти праці на славу Божу, на користь Св. Православній Церкві та на спасіння українського народу.

На Многі Літа!

о. Ол. Хомяк.

РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ В ІНСІНГЕР, САСК.

Усе Йому поклонилось, тому народженому Дитяткові. Все Йому й буде поклонятися та хвалитиме пречесне імя Його навіки, хоч і минають тисячоліття, а подія зшестя на землю Бога в людському тілі, щоб повернути людям утрачений Рай, вічно нова, вічно свіжа, вічно актуальна. Тому й не дивно, що всі народи відзначають цей великий і радісний день, якнайкраще, найвеличніше. Інсінгерська молодь, що зорганізована при гр.-православній парафії у Недільній школі, влаштувала Різдвяний концерт 5. 1. 58, в якому брали участь 50 дітей, під керівництвом учителів Недільної школи — п. В. Доменка, п-ні Копан і вчителя державної школи в Інсінґер п. Березинського, який допомагав у підготовці концерту.

Концертова програма складалася з вступного слова, хор 50 дітей, з яких багато було в нац. строях, виконав ряд колядок, деклямували 17 дітей, потім поставлено Різдвяний Вертеп, дано маленьку виставку, виконано декілька коляд на акордіоні.

Програма виконана чудово. Люди, що виповнили залю по береги, були вдоволені концертом та доростаючою молоддю, що є зміною й надією нашого майбутнього. З кінцем концерту Парох о. П. Бублик в коротко-повчальному і заохочуючому слові до родичів і дітей говорив про пошану й збереження рідних звичаїв, — і сердечно подякував учителям Недільної школи, що підготовили концерт, а родичам — що посилають дітей до Недільної школи, де вони виховуються в християнському дусі, а коли вони будуть добрими християнами, то й будуть добрими громадянами та будівниками своєї країни. При кінці побажав усім веселих і радісних Свят та щасливого Нового Року, а дітей закликав до любови між собою, пошани до родичів та рідної Церкви і її традицій. А за їхню чемність у цім році Св. Миколай принесе скромні подарунки, що були роздані дітям, з якими вони розходились додому з піднесенням духа, великої радости та втіхи.

Присутній.

З РІДЖАЙНИ, САСКАЧЕВАН

У неділю 12 січня, по полудні, в Укр. Нар. Домі відбулись перші місячні збори Укр. Православної Громади. Парох Громади, о. Апонюк, проказав молитву „Царю Небесний", а по тім слідували звіти з місячної праці Громади.

З важніших справ — вирішено схвалити постанову управи щодо підвишки винагородження о. Пароха Громади. Збори надали титул Почесного Братчика довголітньому господареві Громади, — п. Стефанові Сторожинському.

Голова Громади І. Зенчишин у своїм звіті висловив радість, що члени Громади в теперішний час всі свої зусилля та думки звернули на одну найважнішу ціль — на будову величавої нової церкви. І якщо члени будуть і надалі так відноситься до тієї справи, то він вірить, що наші зусилля, з Божою поміччю, в скорому часі увінчаються успіхом.

Голова будівельного комітету, Д. Керелюк, сказав, що коляда цього року пройшла з великим моральним і матеріяльним успіхом, бо члени й прихильники Укр. Прав. Громади в Ріджайні щиро і жертвенно віднеслися до наших колядників, і заколядована сума становить понад 1400 дол. Колядники, старші й сумківці — віддали багато труду й часу, щоб відвідати всіх членів з колядою. І п. Керелюк в імені комітету щиро подякував усім тим, хто чимнебудь причинився до того діла.

На Святий Вечір увечері радіовисильня СКСК 25 хвилин передавала українські колядки й короткі промови. Пані Оля Збитнюк, бувша сумківка, пояснила по-англійськи ціль і значення наших Свят та їх традиції. Церковний хор під управою п. І. Криптула проспівав кілька колядок. Всеч. о. Апонюк передав святочні побажання.

Різдвяне Богослуження почалось о 7 годині ранку. Наша церковця була заповнена вірними. По полудні по телевізії СКСК. була передана коротка програма під керівництвом пані Криптул. Вона пояснювала як і які страви приготовляється на Святий Вечір, а найбільше показувала й пояснювала про кутю. У додатку до програми мала дівчинка з Рідної Школи відтанцювала укр. танок, увечері діти Рідної і Недільної шкіл ходили з колядою на потреби цих шкіл.

Про українське Різдво й Новий Рік були статті в місцевій газеті „Лідер Пост". У них згадувалося про красу наших традицій, і з якою побожністю головно православні українці їх святкують.

На Щедрий Вечір, 18 січня, в Укр. Нар. Домі Укр. Православна Громада відбула Святу Вечерю. Жіноче Тов. приготовило її за нашою традицією; столи були прикрашені квітами й свічками, та гарний сніп пшениці за середнім столом. До вечері засіли разом, мов одна родина, родичі з дітьми, молодь тим дуже цікавилась, і всі почувались в святочнім настрої. По вечері голови місцевих організацій, що гуртуються при Нар. Домі, складали Новорічні побажання присутнім, а о. Парох пояснив, яку ціль і моральне значення має така спільна Свята Вечеря.

Потім Церковний хор під управою пана Криптула заспівав кілька щедрівок, а присутні складали датки на будову церкви. У неділю відбулось Богослуження, чудово співав церковний хор, і було Йорданське Освячення води. Особливу увагу присутніх звертали на себе Трійці що вживається при Свяченні води на Йордан; вони були по-мистецьки зроблені й прикрашені квітами старшими братчиками й головою Громади; це перший раз члени Громади мали нагоду бачити такі Трійці в Ріджайні. По полудні о. Парох Громади відвідав усіх парафіян зо Свяченою Водою.

Парафіянин.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ

Айтуна, Саск. — В укр. греко-православній церкві Св. Тройці в Айтуні відбулося Хрещення Михайла Івана Андрея — синка Михайла і Аделі Буряників з Джесмін, Саск. Тайну Хрещення звершив місцевий Парох о. М. Коленич.

Хресним батьком був п. Василь Ригус з Келеґир, а хресною мамою — п-ні Марія Березюк з Гомфілд, Саск.

Пан Михайло Буряник є головою Церковної Громади в Айтуні, і на його прохання багато гостей прибуло на прийняття-обід, що відбувся в домі його родичів — п-ва Івана і Евдокії Буряників в Джесмін.

При кінці своєї промови під час обіду священик попросив присутніх зложити пожертву на пресу.

Жертвували слідуючі: по 5 дол.: Михайло і Аделя Буряники, Іван і Евдокія Буряники; по 2 дол.: Андрій Татарин, В. Буряник, В. Ригус; по 1 дол.: Ю. Спілчак, п-ні Ю. Спілчак, Ів. Козій, Ю. Гребенюк, Ів. Лозовий, В. Кілик, В. Смієнюк, В. Гладкий, Ів. Березюк, п-ні М. Березюк, о. М. Коленич. — Разом 24 дол. З того призначено на „Віру й Культуру" 7 дол., а 20 дол. на „Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а новоохрещений нехай виростає своїм родичам на втіху, а рідному народові на славу. Благослови його, Боже,

щастям і здоровям на Многі Літа!

о. М. К.

ХРЕСТИНИ

Вірдейл, Саск. — У неділю 1-го грудня молоді родичі Андрій Косован і Віра з дому Молитвенник хрестили свого сина, якому дали імя Антін-Павло.

Хресними родичами були Володимир Прокопів і Славка Косован. На ту урочисту подію запросили Косовани у свій дім близьку рідню і вгостили їх святочним обідом, приготованим на честь свого сина.

Мама новоохрещеного Антона, Віра Косован, є головою Жіночого Товариства у Вірдейл, а тато Андрій Косован є активним членом Православної Громади, тому можна надіятись, що родичі будуть старатись виховати свого сина в українському дусі, щоб він був гідним наслідником свого роду і виростав на свідомого члена нашої Святої Церкви й на доброго сина українського народу. — Щасти їм Боже!

о. С. З.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ФЕДІР КІРЧИК

Ошава, Онт. — У пятницю 14-го лютого упокоївся в Бозі бл. п. Федір Кірчик. Покійний народився 1 січня 1914 р. в селі Бережанці. Приїхав у Канаду 1949 року. У своєму рідному селі покійник займався хліборобством аж до вибуху другої світової війни, коли був змобілізований до совєтської армії, звідки попав у німецький полон Тут пережив тяжкі муки аж до капітуляції німецько-гітлерівської держави. З того часу перебував по різних таборах на скитальщині. По приїзді в Канаду в 1949 році став до праці в шахті (майні) в околиці Кіркленд Лейк, Онтаріо. З цього місця перейшов до Ошави, де перебував аж до смерті. По собі покійний залишив дружину Ксеню і дочку Ганю.

Покійний Федір усім серцем любив свою Рідну Церкву і дуже багато свого часу посвятив для неї. Він довший час служив у церковній управі парафії і виконував функцію секретаря.

Похорон покійного відбувся в понеділок 17-го лютого з церкви Св. Івана. Службу Божу і чин Похорону відслужили о. Дмитро Лучак і о. Прот. П. Запаринюк — Настоятель церкви Св. Богородиці. Співав хор під проводом пана Андрія Сеника. На цвинтарі прощав свого друга п. М. Стороженко.

Під час поминального обіду, що приготовило Сестрицтво, зроблено збірку на Невянучий Вінок, що принесла $32.25. З цього $13.96 призначено Сестрицтву на покриття коштів обіду, по 5 дол. призначено на „Вістник" і „Український Голос", а $8.29 на церкву Св. Івана. Усім жертводавцям щира подяка, а покійному Федорові Вічна Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ПЕТРОВІ ОДИНСЬКОМУ

(На 4-ті роковини з дня смерти)

Першого березня 1954 року
Ти відійшов від нас
В сні серед темної ночі,
Що й не попрощав ти нас

Полишив ти нас у смутку
Хоч як любив ти нас.
І ми усі тебе любили.
Смерть люта розлучила нас.

Четвертий рік уже минає,
Час як та вода біжить,
Але те місце, що ти його покинув,
Його ніхто не заповнить.

Спи, дорогий мій мужу й тату,
За тебе ми ніколи не забудем
Хоч до нас ти прийти не можеш,
А до тебе ми усі підем

Дружина Параскевія і діти.

Ту Гилс, Алта.

БЛ. П. ІВАН ДМИТРУК

У пятницю, 7 лютого, 1958 року несподівано упокоївся мешканець м. Вінніпеґу Іван Дмитрук, проживши 76 років.

Покійний походив з м. Кіцмання на Буковині. У Канаду прибув 1907 року і ввесь час проживав у Вінніпеґу. Залишив у смутку дружину Марію, зятя І. Гупку, двоє онуків і пять правнуків.

Похорон відбувся з церкви Св. Михаїла на цвинтарі „Елмвуд".

Покійного проводив до гробу парох о. С. Ґерус і численні земляки та й приятелі покійного. Учасники Похорону пожертвували на Невянучий Вінок покійному $22.32. З них дано на пресовий фонд „Вістника" 5 дол., а решта грошей передана Колеґії Св. Андрея. Жертводавцям щира подяка, а покійному хай Господь гошле Царство Небесне.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ЙОСИФ ФЕДУЩАК

Мютрі, Саск. — У неділю 16-го лютого ц. р. до Української Православної Громади в Ріджайні прийшла вістка, що в лікарні в Момарт упокоївся в Бозі, на серцеву недугу, Йосиф Федущак.

Народився він 1-го липня 1903 р. в с. Нагорянка, Бучацького повіту, Зах. Україна. Року 1928-го приїхав у Канаду, в місто Ріджайну. Одружився 1932 р. з Розалією Барабаш. Працював як масар і тяжко пробивав собі шлях до кращого завтра.

Покійний був доброї вдачі, підприємчивий і жертвенний на всі національні справи. Був активним членом Укр. Прав. Церкви, Укр. Національного Обєднання, Взаїмної Помочі ч. 34 в Ріджайні, уділовцем кооперативи та якийсь час її управителем.

В 1947 році поселився на фармі в Мютрі, Саск., і тут господарював до смерти, проживши 54 роки і 8 місяців. Залишив у смутку дружину Розалію, три дочки — Віру, Надію і Любов, 84-літнього тестя, два шваґри — Ілію і Гриця, а на Україні — 80-літню маму, сестри і багато приятелів.

Тіло пок. Йосифа з лікарні в Момарт 18-го лютого було перевезено до укр. православної церкви Св. Михаїла в Мютрі і цього таки вечора о. В. Апонюк з Ріджайни відправив Парастас. Похорон відбувся 19-го лютого. Похоронено пок. Йосифа на місцевому цвинтарі біля церкви Св Михаїла в Мютрі.

Під час Останнього Цілування, на прохання о. Апонюка присутні зложили на Невянучий Вінець $50.16 — на нову церкву в Ріджайні. По Похороні відбувся поминальний обід. По обіді промовляли: о. Апонюк, управитель кооперативи в Момарт — по-англійськи, Н. Масиник від Взаїмної Помочі, Іван Женчишин від Укр. Прав. Церк. Громади, в Ріджайні, А Топольницький від УНО і п. Ілюк від місцевої укр. прав. парохії.

Покійний був довголітнім передплатником „Вістника", „Укр. Голосу" і „Нового Шляху". Своїм відходом він лишив по собі велику прогалину між нами. Нехай з Богом спочиває брат Йосиф, а земля канадійська нехай буде йому легкою!

Учасник Похорону.

БЛ. П. АННА СНІГУР

Транскона, Ман. — У середу 5-го лютого 1958 року в нещасливому випадку відійшла у вічність бл. п. Анна Снігур.

Покійна Анна Снігур, з дому Угринюк, народилася 10 січня 1911 року в Комарно, Ман. Пізніше з родичами перенеслась до Фирлейт, Саск.; 1935 року вийшла замуж за Івана Снігура. Спочатку обоє замешкали в Онтаріо, а пізніше переїхали у Транскону.

Покійна була дуже доброї вдачі і мала гарний характер, щира у всьому, любила бути в товариських відносинах з людьми й своїми сусідами. Була доброю дружиною і матірю.

Позоставила в тяжкому смутку свого мужа Івана і 5 дітей, а також своїх родичів, Угринюків, у Плумас, Ман., двох братів — Михайла у Вінніпеґу і Василя в Етелберт, Ман., три систри — Марію Ервен у Вікторії Б. К., Дела Шетлер в Плумас, Ман., і Бітрес Геньк у Сифтон, Ман., та багато рідні й приятелів.

У пятницю ввечері 8-го лютого о. І. Скакальський у місцевому похоронному заведені відправив Панахиду, а в суботу 9-го лютого в українській греко-православній церкві в Трансконі відправив Похорон, при участі багатьох людей. Під час Посліднього Цілування присутні зложили пожертви на Невянучий Вінок $42.70, які розділено так: $32.70 на розбудову української православної церкви в Трансконі, 5 дол. на „Вістник" і 5 дол. на „Український Голос".

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійній Анні Вічна Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ІВАН ГАНКЕВИЧ

Вінніпеґ. — 22-го лютого ц. р. упокоївся на 73 році життя бл. п. Іван Ганкевич. Народився в с. Погоріловці, пов. Заставна на Буковині. У Вінніпеґу прожив 48 років. Був самітний. У Канаді має брата, Василя Ганкевича, який живе в Юниті, Саск.

Похорон покійного відбувся з церкви Св. Михаїла, заходами Братства Св. Михаїла (старших), до якого покійний Іван належав. По закінченні Похорону відбувся традиційний поминальний обід і збірка на Невянучий Вінок; зібрано $16.25, що їх розділено на місцеву церкву і на „Вістник" — 5 дол.

Більші пожертви склали: Василь Ганкевич, брат покійного, — 6 дол., Петро Доманський з дружиною — 2 дол. По 1 дол.: п-ні Перегінич, Ілія Орлецький, Іван Свердилян. Жертводавцям сердечна подяка, а покійного хай Господь оселить там, де всі праведені спочивають — Вічна Йому Память!

о. С. Г.

БЛ. П. ТАРАС КАБАН

Едмор, Саск. — 10 лютого ц. р. відбувся тут Похорон 16-місячної дитини бл. п. Тараса, сина Михайла й Анни Кабанів. Помер він 5 лютого в Калгари, Алберта. Був одинокою дитиною своїх батьків, а тому й журба їх велика. Родина Єленюків у Вест Бенд, Саск. близько до серця прийняла цю журбу й біль своїх свояків п-ва М. і А. Кабанів і все, що тільки могли, зробили для них. Похорон було попереджено Службою Божою, яку в українській православній церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Едморі, відправив Всеч. о. Б. Яковкевич. При „Послідні Цілуванні" присутні зложили на Невянучий Вінок $11.00, з чого — $5.00 призначено на пресовий фонд „Вістника", а 6 дол. — на Допомоговий Фонд для дітей.

Нехай Господь Милосер-

дний дасть силу й мужність тим, що сумують, а спочилій дитині — Вічная Память!

о. Б. Я.

БЛ. П. АНАСТАСІЯ ПИЛИПОВА

У пятницю 28-го лютого ц. р. відійшла з цього світу в лікарні в Мелвил, Саск., бл. п. Анастасія Пилипова, проживши 78 років.

У неділю ввечері 2-го березня в домі покійниці в Ґудові була відслужена Панахида, а в понеділок — Похорон зо Службою Божою в укр. греко-православній церкві Св. Духа (Ґудів); правив о. М. Коленич.

Покійна полишила в смутку 3 сини, 2 доньки, 14 онуків і 4 правнуки. При Послідніім Цілуванні присутні склали на Невянучий Вінок покійній 43 дол., з чого 35 дол. призначено на місцеву церкву, а 8 дол. на „Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а покійну Анастасію нехай Господь прийме до Себе. — Вічна Їй Память!

о. М. К.

БЛ. П. ФЕДІР КІНДРАКЕВИЧ

Мелвил, Саск. — 18-го січня 1958 р. упокоївся в лікарні в Ріджайні, Саск., на 71 році життя бл. п. Федір Кіндракевич.

Покійний народився 1887 року в селі Улично, Дрогобицького повіту, західня Україна. У Канаду приїхав 1911 року, — до свого брата Андрія, в околицю Бермінґгем, Саск. Від брата дістав фарму, і 1915 року одружився з Анною з дому Кушнірі, і тут з дружиною господарювали до 1954 р.

Дружина покійного померла 4-го червня 1957 р., і з того часу покійний перебував у своєї доньки Параці в Ріджайні.

Тіло покійного перевезено до Мелвил і ввечері 21-го січня в похоронному заведенні о. М. Коленич відправив Парастас, а другого дня, при великім здвизі народу, в церкві Покрови Пресв. Богородиці — Службу Божу і Похорон.

Покійний полишив у глибокому смутку 3 дочки — Касю, Парацю і Настуню, одного сина Олексу й 13 онуків.

Під час Послідного Цілування на прохання о. Пароха присутні зложили 25 дол. на Невянучий Вінок для покійного. З цієї суми передано на пресовий фонд „Вістника" 20.50, — на вироблення кліші 4.50. Жертводавцям щира подяка. Покійного н е х а й Милосердний Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. ТЕКЛЯ ВЕСЕЛОВСЬКА

Шипмен, Саск. — 4 січня в лікарні Вікторія в Принц Алберт упокоїлась Текля Веселовська з дому Томащук.

Бл. п. Текля народилася 1870 року на Великій Україні. Опісля з родичами переїхала до Галичини в село Березів, Коломийського повіту, де 1899 року вийшла замуж.

Прибула в Канаду 1905 р. разом зо своїм чоловіком. Обое осілись в околиці Мічем, де фармерували 18 років. Після того перебрались до Стронґ Пайн, де чотири роки тому помер її муж. Залишившись удовою, Текля жила біля дітей, а останньо у своєї дочки в Принц Алберт.

Господь Бог поблагословив Веселовських чотирма синами і трьома дочками: Михайло в Мічем, Антін, Василь і Петро у Стронґ Пайн, Ганька замужня за Федьком Грицюком в Едмонтоні, Марія за Василем Гуцуляком у Шипмен, а Розалія за Стефаном Луцюком у Принц Алберт. Також діждалась Текля 29 внуків, 47 правнуків і 1 праправнуки.

Всі діти приїхали на Похорон, який відбувся 10 січня з української православної церкви Всіх Святих у Шипмен. Святу Літургію і Похорон відслужив парох о. Ст. Зузак з Нипавин, з допомогою дяка Василя Боднарчука, при значному числі людей, бо бл. п. Теклю знали всі як добру християнку, а до того ще й погода того дня була добра, тому й Похорон випав дуже величньо.

Похоронено бл. п. Теклю біля її мужа на Православному Цвинтарі. По Похороні, на запрошення дітей бл. п. Теклі, всі учасники Похорону зійшлися до Народнього Дому на заупокійну тризну, і там о. Парох попросив присутніх зложити свою лепту на Невянучий Вінок. В. Боднарчук і п. Запаринюк зайнялися збіркою, з якої, за згодою родини, призначено на пресовий фонд „Вістника" 5 дол.; а на вироблення кліші 4.50 дол.

Всім учасникам Похорону і жертводавцям щире спасибі. Засмучених дітей її хай Господь Бог розрадить і потішить у їхньому великому смутку, а душу покійної Теклі хай прийме Господь і оселить між Святими в оселях Небесних.

о. С. З.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

Де Пас, Ман. — У неділю 23 лютого ц. р. відслужено Панахиду по Службі Божій в укр. греко православній церкві в Де Пас, Ман., в річницю смерти родичів п-ва Якимових, яку відслужив о. Е. Т. Приступа, Парох з Годсон Бей, Саск.

По Панахиді відбувся обід у п-ва Якимових; по обіді на заклик о. Пароха присутні зложили 23 дол.: на Колеґію Св. Андрея 12 дол., і на Катедру 11 дол. Жертвували: п-во Якимові 10 дол.; п-во Слуки 5 дол.: п. В. Лялянтовський 3 дол.; о. Е. Т. Приступа 2 дол.; п-во Г. Приймачуки 2 дол.; пані М. Тринайцята 1 дол. Разом 23 дол.

Сердечна подяка п-ву Якимовим за доказ пошани до своїх родичів, і щира подяка всім жртводавцям.

Присутній.

К О Л Я Д А
Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпеґу

Адреса Катедри:

Holy Trinity Cathedral
1175 Main Street,
Winnipeg 4, Man.

Зединені Держави Америки

По 10 дол. — Гнат Марчак — Бруклин, пані А. Д. Кулик — Дірборн

По 6 дол. — Юрій Ґаврилюк — Балет; по 5 дол. — Борис Заброцький — Ленсінґ, Антон Кирилюк — Гелок.

По 1 дол.: К. Карнополя — Ст. Павел, І. Шешковський — Нюарк, о. Ю. Павловський — Ню Йорк, Іван Мельник — Ембридж, Іван Бегера — Клівленд.

СХІДНЯ ЄПАРХІЯ
Квебек

По 50 дол.: Ірина Турченюк — Монтреал. По 10 дол.: Іван Турченюк — Монтреал. По 5 дол.: Павло Дудун — Монтреал. По 3 дол.: Микола Максимич — Лашін. По 2 дол.: Микола Ших — Монтреал. По 1 дол.: Павло Лах — Монтреал

Онтаріо

По 100 дол.: Анна Валис — Гайленд Крік. По 10 дол.: Іван Бойчук — Армстронґ, Іван Мороз — Ню Торонто. По 7 дол.: Ілія Гриців — Торонто. По 6 дол.: Андрій Славич. Торонто.

По 5 дол.: Петро Мігайчук — Содбурі; Никола і Михайліна Фушанські — Торонто; Василь Шумник — Пітерборо; Яків й Ірина Манько — Пикирінґ; Олекса Фаріон — Фенвик; Стефан Гаврилюк — Фенвик; Іван Деренюк — Фенвик; Н. Чумак — Торонто; Василь Антонішка — Ню Торонто; Андрій Сеник — Ошава; Стефан Нагуляк — Торонто; Олекса Лукіянчук — Торонто; С. І. Улян — Торонто; Григорій Ґужда — Торонто; Никола Николайчук — Торонто; Ф. Дубінчук — Торонто; Василь Папіж — Торонто; Михайло Кревецький — Торонто; Василь Гончарук — Кичинер; Дмитро Ґаврилюк — Киркленд Лейк; Іван Стечишин — Кінгстон.

По 3 дол.: Стефан Тимчишин — Торонто, Олекса Ґерґеша — Торонто. По 2 дол.: Антон Гриняк — Торонто; Іван Назарчук — Торонто; Ф. Касюрак — Виндзор. По 1 дол.: Іван Ткачук — Наягра; Яків Соцан — Лондон; Ф. Демчук — Виндзор; А. Дибко — Гемилтон; Іван Танчук — Виндзор.

СЕРЕДНЯ ЄПАРХІЯ
Західне Онтаріо

По 15 дол.: Дмитро Котик — Форт Френсес. По 6 дол.: Д. Павич — Джералдтон. По 5 дол.: Михайло Євчин — Форт Френсес; Максим і Тетяна Олійник — Форт Френсес; Федір Дудка — Форт Вілліям; І. Мандибура — Кенора. По 3 дол.: пані Тіна Кулій — Форт Вілліям. По 2 дол.: В. Кристанович — Порт Артур.

Манітоба

По 25 дол.: Василь Барабаш — Сван Плейн; Никола Німчук — Анола. По 10 дол.: Василь Титор — Толстой; Іван Слижук — Оберон; Іван Бугера — Дюфрост; Николай Цуцуя — Фишер Бренч. По 5 дол.: Павло Ф. Черник — Шелмавт, Петро Друль — Мензі; Др. В. І. Симчич — Давфин; П. Коцалай — Селкирк, Василь Мартинюк — Медов Лейк; Йосиф Костенюк — Брад Вели; Аксентій Матвійчук — Декер; Павло Борискевич — Анола Василь Жеровський — Вінніпеґ Біч; Іван Яремій — Четфілд. По 3 дол.: Пилип Семака — Ст. Боніфас. По 2 дол.: Адам Касіянчук — Трансконa; Н. Гайдічук — Ілай; Михайло Костючук — Велі Ривер. По $1.15 Йосиф Вініцький — Пайні. По 1 дол.: Іван Сторожук — Флин Флон.

Вінніпеґ

По $50.50 Ю. Ганчук. По 22 дол.: Марія Фудима. По 10 дол.: Іван Вишинський, Петро Джурин, Леона Попіль. По 5 дол.: Даруся Малінська, В. Павлик, С. Павлик, П. Пилипюк, Федір А. Рекрут. По 2 Андрій Ратнимський, „Галичанин", Д. Яремчук. По 1 дол.: п-ні Катерина Милир.

Саскачеван

По 200 дол.: Аксентій і Марія Паленчук — Лідер. По 25 дол.: СУК ім. М. Маркович — Канора. По 24 дол.: Коляда зложена на тацу вірними Громади в Шіго. По 15 дол.. Докія Грицюк — Талман. По 12 дол.. Коляда прислана о. Д. Денесюком від Громади в Бруксбі. По 10 дол.. СУК ім. О. Кобилянської — Тідор. По 7 дол.: Коляда зложена гостями на ювілеї 25-ліття п-ва Данилових у Ґлеслин.

По 5 дол.: Михайло Шостак — Лойдмінстер Іфтодій Зарецький — Лойдмінстер, Іфтодій Зарецький — Прілейт; Семен Данчура — Ґлеслин; Симон Возняк — Ервінгтон; Николай Ґельчук — Калдер; М. Моргач — Йорктон; Николай Маяінський — Райн; Ігнатій Кривоблоцький — Брайтсенд; Н. Дутка — Карівейл; Павло І. Бойчук — Ітонія; Павло й Савеля Канасевич — Ітонія; Василь Симчич — Гефорд; Григорій Шевчук — Вишарт; Нестор Шевчук — Винярд; Василь

Федчун — Аррап; Теодор Месенюк — Кемсек; Николай Цуркан — Салтковтс; Стефан Бригидір — Салтковтс; Петро Шолгін — Вікс; Олекса й Марія Семчук — Прісвил.

По 3 дол.: Василь Сандул — Шіго; Григорій Іванюк — Йорктон; Н. Іванченко — Папларблоф.

По 2 дол.: Іван Грицан — Єлов Крік; Юрко Кухта — Єлов Крік; Юрій і Марія Людба — Канора; Николай Курелюк — Шіго; В. Сорока — Витків; Данило Бреждан — Гакай; Василь Душней — Салтковтс; Василь Савків — Салтковтс; Роман Варварич — Колонсей; п-во Пасточок — Редвил; Петро й Анастазія Голик — Форнес; Стефан Щербатюк — Вадіна.

По 1 дол.: Ярослав Федіркевич — Лойдмінстер; Анна В. Гуцуляк — Інсінгер; Марія Михайленко — Геффорд; Никола В. Анака — Канора; Матвій Будзінський — Інсінгер; М. Погорецький — Ленвейл; пані Марія Глуханюк — Нипавин; Михайло Тесляк — Салтковтс; пані Анна Борса — Єлов Крік; Михайло Кіндрачук — Єлов Крік.

ЗАХІДНЯ ЄПАРХІЯ
Бритиш Колюмбія

По 10 дол.: Н. Москалик — Венкувер; І. Чежевський — Вернон. По 5 дол.: Анна Черкас — Венкувер; Взаїмна Поміч ч. 20 — Венкувер; Ф Богдан — Венкувер; Стефан Павлюк — Венкувер; Іван Галько — Принц Руперт. По 2 дол.: Ф. Польний — Дюві.

Алберта

По 5 дол.: Василь Федейко — Форт Саскачеван; Лука Гавалько — Торгилд; пані Н. Трефяк — Еджертон; Т. Е. Чеб — Фунгилс; М. Варасола — Фунгилс; А. Ґрех — Фунгилс; Данило І. Калявський — Гай Прері; пані Парaскевія Ріпак — Евансборґ; Ів. і Марта Кулик—Бофало; Ів. Стацюн—Едмонтон; Ів. А. Перч — Едмонтон; Адольф Котишин — Ту Гилс; Іван Данилюк — Шавін, Юрій П. Шевчук — Веґревил. По 3 дол.: Михайло Тащук — Стоні Плейн. По 2 дол.: І. Шевчук — Норт Стар; Олександер Маяровський — Едмонтон, Евген Варник — Едмонтон.

ДАРОМ! ДАРОМ!

Театральні крісла для православних громад до церкви чи Народного Дому. Треба лише їх забрати від Укр. Православного Собору, ріг вул. Боровс і Синклер, Вінніпеґ.

З А П Р О Ш Е Н Н Я

У неділю 30 березня ц. р. о годині 10 рано в Сангудо Алберта, в шкільній авдиторії, відбудеться друге з ряду Богослуження в цій місцевості, яке відправить о. Прот Григорій Василів з Едмонтону. По відправі відбудеться Шевченківський Концерт, даний місцевими силами.

Оцим запрошується всіх навколишніх українців прибути на згадану неділю на Відправу і концерт до Сангудо

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаете своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.
Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
КВІТЕНЬ:

6. Неділя Квітна — Трансконa, Тиндал
11. Велика Пятниця — Ґонор, винос Плащениці о год. 2.00 по пол.
12. Велика Субота — Свячення Пасок: Тиндал о год. 2.00 по пол.; Паплар Парк о год. 3.30 по пол.
13. Великдень Паплар Парк год. 12.30 по півночі
13. Великдень — Кенора, Сулукавт, Трансконa (в 10.00 год. рано), Ґонор (6.00 год. рано), Дуфрост (6.00 год. рано), Поплар Парк (2.30 по півночі), Селкирк 9.00 рано), Папларфілд (7.00 год. рано), Ледвин (10.00 год. рано).
14. Світлий Понеділок — Стед.

До Неділі Квітної по всіх парафіях Великодня Сповідь.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
КВІТЕНЬ:

5. Субота Лазаря — Заупокійна Служба і Сповідь — Бринзлі
6. Неділя Цвітна. Сповідь — Кейленд
7. Страсний Понеділок. Благовіщення — Ту Гилс
10. Страсний Четвер 10 год. рано Служба Божа — Іспас; 7 год. веч. Страсті — Ту Гилс
11. Велика Пятниця. Винос Плащениці по обіді 1 год. — Бринзлі; 3 год. — Кейленд; 5 год. — Шипинець 7 год. — Ту Гилс
12. Страсна Субота. Служба Божа Шипинець
13. Великдень в півночі Полуношниця, Великодня Утреня і свячення пасок — Кейленд. В 6 год. рано Великодня Утреня і свячення Пасок — Шипинець; о 8 год. рано Великодня Утреня і свячення Пасок — Бринзлі; о 10 год. рано Великодня Служба Божа і Свячення Пасок — Ту Гилс
14. Понеділок Світлий — Шипинець
15. Вівторок Світлий — Іспас

Вох 294, Ту Гилс, Алта. Тел. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
КВІТЕНЬ:

6 Неділя — Айтуна
10 Страсти 7 год. веч. — Айтуна
11. Вел. Пятниця. Винос Плащениці 9 год. рано — Мелвил; 11 год. Фенвуд; 1 год. — Ґудів; 3 год. - Айтуна, 5 год. — Габард
13. Воскресення Хр. Свячення Пасок: В суботу 5 год. по пол — Габард; 12 год. ночі — Айтуна; 2 год. Мелвил; 5 год. рано — Ґудів; 7.30 — Фенвуд
14. Світ. Понеділок — Айтуна
15. Світ. Вівторок — Габард

Адреса. Вох 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. Г. ВАСИЛІВА
КВІТЕНЬ:

6. Неділя — Федора
7 Благ. Пресв. Богородиці — Пено

Свята Сповідь відбуватиметься від 9 год. ранку.

Свята Сповідь відбуватиметься від 9 години ранку.

8710—112 Аве., Телефон: 796066 Едмонтон, Алберта.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
КВІТЕНЬ:

6. Неділя Цвітна — Альвена (Сповідь)
7. Понеділок. Благовіщення — Лепін (Сповідь)
10. Страсний Четвер. Страсти о 7 год. вечером — Кадворт
11. Страсна Пятниця Винос Плащаниці: 11 год. ранку — Кадворт; 2 год. по обіді — Вакав
12 Страсна Субота. Свячення Пасок: 1 год. по обіді — Єлов Крік; 2 год. по обіді — Тарнопіль; 9.30 вечером — Альвена
13. Воскресення. 11.30 початок Великодньої відправи — Ст. Джулієн; 4 год. ранку Утреня і Свячення пасок — Кадворт; 6 год ранку Утреня і Свячення пасок — Лепін; 8 год. ранку Утреня і Свячення пасок — Вакав; 2 год. по обіді Вечірня — Вакав
14. Світлий Понеділок — Тарнопіль
15. Світлий Вівторок — Вакав

Адреса: Вох 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ:

5. Субота — Сенді Лейк
6. Неділя — Сенді Лейк
7. Понеділок — Виста
10. Вел. Четвер — Овкборн (Сл. Божа і Страсти 7 год. веч.)
11. Вел. Пятниця Винос Плащаниці — Овкборн год. 2; Сенді Лейк год. 4.
12. Вел. Субота. Свячення Пасок — Січ 1.00; — Мензі 1.30; — Виста 2.00; — Розборн 2.30; — Енгусвил 3.00; — Ґлен Елмо 3.30, всі по полудні.
13. Великдень — 12 год. ночі в Овкборн: 9 год. рано Сенді Лейк.
14. Світ. Понеділок — Ґлен Елмо
15. Світ. Вівторок — Січ
20. Неділя — Розбурн
27. Неділя — Мензі

Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ:

3. Четвер. Сповідь — Коло Федаків
4. Пятниця. Сповідь — Коло Купровських
5. Субота. Сповідь — Коло Жучків
6. Неділя Квітна. Сповідь — Фови Лейк
7. Бл. Пресв. Бог. Сповідь — Вишарт
8. Вівторок. Сповідь — Тафиел
10. Стр. Четвер — Шіго місто. Страсті в 7 веч.
11. Стр. Пятниця Винос Плащениці: Шіго місто 11 год.; Шіго пол. 2 год.; Ф. Лейк 4 год.; Винярд 7 год. веч.
13. Великдень — Шіго місто
13. Вечірня в год. 4 по пол.
14. Св. Понеділок — Шіго Пол.
20. Неділя — Винярд
27. Неділя — Коло Мельничуків

Адреса: Шіго, Саск., Вох 62. Тел. 31.

о. СТ. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ:

6. Неділя Вербна — Вірдейл (Сповідь)
7. Понеділок, Благовіщення — Сембург (Сповідь)
10. Стр. Четвер — Шипмен, (Сповідь)
10. Стр. Четвер, Страсті — Вірдейл год. 7.30 веч.
11. Вел. Пятниця, Винос Плащаниці: год. 10.00 ранку — Сембург; год. 3.00 по пол. — Кадет; год. 7.00 веч. — Нипавин
12. Вел. Субота. Освячення Пасок: 5 год. по пол. — Кадет
12. Вел. Субота. Богослуження, 10.00 год. веч. — Нипавин
13. Великдень 4.30 ранку — Шипмен; 7.00 ранку — Сембург; 9.00 ранку — Вірдейл
14. Світлий Понеділок — Кадет
15. Світлий Вівторок — Шипмен
20. Неділя Томина — Кадет
27. Неділя — Нипавин

Адреса: Вох 994. Нипавин. тел. 2160

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
КВІТЕНЬ:

6. Неділя Цвітна — Валей Ривер (Сповідь від 9 год. ранку)
7. Страсний Понеділок. Благовіщення — Косів
10. Страсний Четвер. Служба Божа — Давфин
    Страсті о 7 год. веч. — Ґилберт Плейнс
11. Велика Пятниця. Винос і положення Плащаниці: год. 10.30 — Давфин; 1 год по пол. — Ґилберт Плейнс; 3 год. по пол. — Ешвіл
12. Страсна Субота. Свячення пасок: 10 год. ранку — Роркток; 1 год. по пол. — Ешвіл; год. 2.30 по пол. — Велий Ривер; 4 год. о пол. — Дрифтінґ Ривер; год. 5.30 — Косів
13. Великдень. Звечора в суботу о 11 год. Полуночниця, а о 12 год. ночі — Великодня Відправа — Давфин. 6 год. ранку Великодня Утреня і Посвячення Пасок — Гілберт Плейнс; 9 год. ранку — Обідниця і Посвячення Пасок — Сифтон
14. Світлий Понеділок — Ешвіл
15. Світлий Вівторок — Дрифтінґ Ривер
20. Неділя. Проводи — Роркток
27. Неділя. Проводи — Давфин
26. Субота. Проводи — Дрифтінґ Ривер

Адреса: Вох 1068 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

БЕРЕЗЕНЬ:

26. Середа — Витків (Поклони)
29. Субота — Норт Бетлфорд (Сповідь і Св. Причастя для дітей та молоді від 8 год. рано.
30. Неділя — Медов Лейк (Сповідь)

КВІТЕНЬ:

4. Пятниця — Норт Бетлфорд. Сповідь і Св. Причастя
6. Неділя Вербна — Ґетерлей. Сповідь о год. 8 рано
7. Понеділок. Благовіщення — Норт Бетлфорд
10. Великий Четвер — Витків, Срасті о год. 7 веч.
11. Велика Пятниця — Винос Плащениці: 8.30 рано — Витків; 10.30 рано — Ґетерлей; 1 год. по пол. Норт Бетлфорд; 3.30 год. по пол. Ґлезлин
12. Велика Субота, Свячення пасок: 8 рано — Медовлейк; 11 год. — Ґлезлин; 1 год. Ґетерлей; 2.30 Витків; 6 вечером — Кендо
13. Великдень — Норт Бетлфорд о год 8 рано
14. Світлий Понеділок — Витків
15. Світлий Вівторок — Кендо
20. Неділя Томина — Ґлезлин
27. Неділя — Медовлейк

ЗАУВАГА: В порядку Богослужень можуть зайти зміни — якщоб по причині злих доріг бувби неможливий приїзд до даної громади

972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд. Тел. 3280

о. Е. ГОРГІЦИ

КВІТЕНЬ:

6. Неділя Вербна. Сповідь — Сірко
7. Понеділок. Благовіщення — Арбака (Св. Миколая). Сповідь
9. Середа — Вайта. Сповідь 4 год. по пол.
10. Четвер — Вайта. Служба Божа Сповідь і Причастя 9 год. рано Страсти 7 год. веч.
11. Пятниця — Вайта. Вечірня й Винос Плащаниці: год. 12.15; Арбака (Св. Ник.) год. 2 по пол Арбака (Св. П. і П.) год. 3 по пол. Сірко год 5 по пол. Сандави год. 7 по пол.
12. Субота — Сеньків. Свячення Пасок 5 год. по пол.
13. Великдень — Арбака (Св. Мик) Свячення Пасок: 12 год. ночі. Арбака (Свв. П і П.) 2 год ночі Сірко 4 год. ночі; Сандави 6 год. рано; Вайта Служба Божа 9 год. рано
14. Світлий Понеділок — Сандави
15. Світлий Вівторок — Сірко
20. Неділя — Сеньків Проводи
27. Неділя — Вайта Проводи

Якщо зайшли б зміни, громади будуть вчасно повідомлені.

Адреса: Вайта, Ман.. тел 21

о. С. СТОЛЯРЧУКА

БЕРЕЗЕНЬ:

26. Середа — Видинґдон, Пасії год. 7.30 веч.
28. Пятниця — Андрю, Пасії год. 7.30 веч.
30. Неділя — Лужани Сповідь
30. Неділя — Прут, Пасії 7.30 веч

о. ІВАНА МАЙБИ

БЕРЕЗЕНЬ:

26. Середа 7 веч. Поклони — Брендон
30. Неділя — Брендон

КВІТЕНЬ:

6. Неділя Квітна — Брендон
10. Страсний Четвер 7 веч. Страсти — Брендон
11. Вел. Пятниця 3 год. по пол Плащаниця — Брендон
13. Великдень 12 вночі Відправа і Свячення Паски — Брендон Великдень 7 рано Відправа і Свячення Паски в Портедж ля Прері
20. Неділя — Брендон
27. Неділя — Брендон

ТРАВЕНЬ:

4. Неділя — Брендон
11. Неділя — Брендон
18. Неділя — Портедж ля Прері
25. Неділя — Брендон

і далі по старому: Раз на місяць в трету Неділю в Портедж, а решта відправ в Брендон

Адреса: 518 Пасифик ев.. Брендон, Ман. Тел. 2826

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

КВІТЕНЬ:

5. Субота Сл. Божа і Великодня Сповідь — Мейбріч
6. Неділя Цвітна — Гаес. Сповідь
7. Понеділок Благовіщення Пр. Богородиці — Стінен. Сповідь
10. Страсний Четвер Сл. Божа Вел. Сповідь. Свяч. Пасок — Кобзар
10. Страсний Четвер Страсти о 8-ій вечора — Сван Плейн
11. Страсна Пятниця Винос Плащениці: 10 рано — Гаес; 1 по обіді — Норквей; 4-та по обіді — Арран; 7 вечора — Вайтбіч
12. Страсна Субота. Сповідь Сл. Божа та Свячення Пасок — Вайтбіч
12. Страсна Субота Свячення Пасок: год. 3 по пол. — Пелий; год. 5 по пол. — Норквей; год 7 по пол. — Стінен; год. 9 вечора — Глен Елдер
13. Великдень Воск. Христове: 12 ночі — Сван Плейн; 5 рано — Гаес; 9 рано — Арран
14. Світлий Понеділок — Мейбріч
15. Світлий Вівторок — Ґлен Елдер
20. Неділя. Проводи — Вайтбіч
27. Неділя. Проводи — Сван Плейн

Адреса: Бох: 111. Гвес, Саск.

о. О. ФЛЯКА

КВІТЕНЬ:

5. Субота. Сповідь і Служба Божа для дітей о год 9 рано — Радвей
6. Неділя. Сповідь і Служба Божа для старших о год. 8 рано і Освячення Верби — Радвей Вечірня і Освячення Верби в Редватер год. 7 веч.
7. Понеділок Благовіщення — Нюбрук
10. Вел. Четвер, Страсти о год. 7-ій веч. — Радевей
11. Вел Пятниця. Положення Плащаниці год. 10 рано в Восетна, год. 11.30 перед пол. в Радвей; год. 2 по пол в Редвотер; год. год. 3.30 по пол в Егремонт; год. 5 по пол. в Торгилд
12. Субота. Освячення Пасок год. 1 в пол. — Нюбрук; год 3 по пол. — Егремонт; год. 5 по пол — Восетна

Великдень. Год. 12 ночі: Полуночниця, Воскресна Утреня і Освячення пасок в Радвей
Год. 3 ранку: Полуношниця Воскресна Утреня і Освячення пасок в Торгилд
Год. 6 ранку: Полуношниця. Воскресна Утреня, Служба Божа і Освячення пасок в Редватер
Вечірня о год 4 по пол. в Нюбрук

14. Світлий Понеділок — Восетна
15. Світлий Вівторок — Егремонт
20. Неділя — Торгилд, Утреня і Проводи о 3 год. — Радвей і Алдорина
27. Неділя — Радвей, Утреня і Служба Божа Проводи о год. 2 по пол. — Візел Крік.

Адреса: Box 128. Тел 10 Радвей

о. Г. ВАСИЛІВА

КВІТЕНЬ.

6. Неділя Квітна — Федора
7. Понеділок Благовіщення — Пено
10. Страсний Четвер 7 год. веч Страсти в Торсбі
11. Велика Пятниця 10 год. рано Плащениця в Торсбі; 2 год. по пол. — Пено; 2.30 по пол — Брудергайм; 7 год. вечором — Оновей
12. Велика Субота 8 год. рано. Сповідь, Служба Божа і Свячення Пасок — Оновей; 2 год. по пол — Пено; 3.30 по пол. — Брудергайм; 6 год. веч. — Федора
13. Великдень 4 год. рано — Торсбі; 6.30 рано — Калмар; 9 год. — Равнагил; 4 год. по пол Вечірня — Пено
14. Світлий Понеділок — Брудергайм
15. Світлий Вівторок. Служба Божа і Парастаси на гробах — Оновей
20. Томина Неділя. Парастаси на гробах — Федора
27. Неділя Парастаси — Брудергайм

8710-112 Аве., Едмонтон, Алберта. Тел.: 796066.

о. ІВАНА МАГАСА

КВІТЕНЬ:

5. Субота — Гефорд (Сповідь дітей і молоді)
6. Неділя Цвітна — Гефорд (Сповід)
7. Понеділок. Благовіщення — Гефорд (Сповідь)
10. Стр. Четвер — Пискинвці (Сповідь) Страсти — Гефорд, год. 8 веч.
11. Стр. Пятниця, Вечірня і винос Плащениці: Гефорд, о год. 2 по пол. Криндор, о год. 4.30 по пол
12. Стр. Субота. Посвячення Пасок. Редфілд, о год. 9 рано; Мейфер, о год. 11 рано; Борден, о год 3 по пол.
13. Великдень — Криндор, о год. 5 рано (Утр. Сл. Божа і посв. пасок) — Гефорд о год. 9 рано (Утр і посв. пасок) Вечірня — Гефорд о год. 4 по пол
14. Світл Понеділок — Гефорд
15. Світл Вівторок — Редфілд (гроби)
20. Неділя — Гефорд (Спільне Свячене, відпр. на гробах)
28. Неділя — Гефорд

У випадку якоїсь конечної зміни в порядку Богослужень повідомиться про це своечасно Управа даної Громади.

Адреса: Гефорд, Саск., Box 163

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

КВІТЕНЬ:

4. Пятниця 3 год. по пол. Сповідь молоді — Толстой
5. Субота 9 год. Служба молоді — Толстой; 3 год. по пол Сповідь — Толстой
6. Цвітна Неділя. 7 год. рано Сповідь Ґардентон; 10 год. Служба — Толстой; 3 год по пол Сповідь — Ґардентон
7. Понеділок Благовіщення — Ґардентон 3 г п п Спов. молоді
8. Вівторок. Служба Молоді — Ґардентон
10. Страсний Четвер 10 год пер. пол Служба — Толстой, 4 год. по пол. Страсти Ґардентон; 8 год. веч. Страсти — Толстой
11. Велика Пятниця 2 год. по пол Плащениця — Ґардентон
13. Великдень 12 год ночі — Роза 3 год. — Сарто, 6 год. — Ґардентон, 8 год. — Толстой, 10.30 Пембіна
14. Вел Понеділок — Ґардентон
15. Вел Вівторок — Роза
20. Неділя, Проводи — Ґардентон
27. Неділя — Сарто

Адреса: Толстой Ман

о. В. АПОНЮКА

КВІТЕНЬ:

6. Неділя Квітна — Ріджайна
7. Понеділок. Благовіщення — Кендіяк
13. Неділя Великдень — Ріджайна
15. Світ Вівторок — Прілейт
20. Неділя — Ріджайна
27. Неділя — Мус Джо

Адреса: 1849 Вінніпег Стр. Ріджайна. Тел. 1 А 2-1119

о. П САНЕВИЧА

КВІТЕНЬ:

6. Неділя Цвітна — Ворспайт Вечірня і роздача Лози. 6.30 веч. — Смокі Лейк.
7. Понеділок. Благовіщення Пресв Богор. — Беліс
10. Великий Четвер — Страсти 6.00 год. веч — Смокі Лейк
11. Велика Пятниця Винос Плащениці: 2 год — Смокі Лейк; 3.30 год — Беліс; 5 год. — Давніиг
12. Велика Субота — Освячення Пасок: 3 год. Ворспайт; 5 год Бойн Лейк; 6.30 — Стрий; 7.30 год. — Вільна
13. Великдень Воск. Христове: 12 год ночі — Спедден, 2 год ночі — Давнінг; 4 год. ранку — Беліс; 7.00 год. Богослуження — Смокі Лейк
14. Світлий Понеділок — Стрий
15. Світлий Вівторок — Вільна
20. Неділя. Проводи — Давнінг
27. Неділя. Проводи — Спедден Вечірня і Проводи 6 год. — Бойн Лейк

УВАГА: В разі би в порядку Богослужень на місяць Квітень зайшли непередбачені зміни, то всі громади своечасно будуть про це повідомлені.

Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта., Тел. 32

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ:

1 В 19 Березень. Муч. Хризанта
2 С 20 Отців Івана, Сергія,
3 Ч 21 Ап. Якова, Хоми Патр. Цар-
4 П 22 Смч. Василія Пресв. Анкирс.
5 С 23 Преп. Никона Печер.,
6 Н 24 Неділя Цвітна. Преп. Арт.
7 П 25 Благовіщення Пресв. Бог.
8 В 26 Собор Арх. Гавриїла,
9 С 27 Матрони Солун.,
10 Ч 28 Страсний Четвер—Страсти.
11 П 28 Страсна Пятниця. Марка Єп.
12 С 30 Страсна Субота. Преп. Ів.
13 Н 31 Великдень—Воскр. Хр.
14 П 1 Світлий Понеділок.
15 В 2 Світлий Вівторок.
16 С 3 Преп. Никити Іспов.,
17 Ч 4 Преп. Йосифа Многоболіз.
18 П 5 Муч. Агатопода, Теодула,
19 С 6 Евтихія Архиеп. Конст.,
20 Н 7 Неділя Томина — Проводи
21 П 8 Ап. Іродіона, Агава, Руфа,
22 В 9 Муч. Евпсихія та інших
23 С 10 Муч. Терентія, Африкана,
24 Ч 11 Смч. Антипи Єп. Пергам.
25 П 12 ВасиліяІсп. Парійського,
26 С 13 Смч Артемона Пресв.
27 Н 14 Неділя Мироносиць
28 П 15 Ап. Аристарха, Трофима,
29 В 16 Мч. Калідн. Нікн. Нунехії,
30 С 17 Смч Симеона Єп

о. Л. В. ЛЯЧИНИ

КВІТЕНЬ

5. Субота. Сповідь — Ґорлиц
6. Неділя Квітна. Сповідь — Йорктон
7. Понеділок Благовіщення Врокстон
10. Вел. Четвер. Страсти — Йорктон (год. 7 веч)
11. Вел Пятниця Винос Плащениці. Йорктон (год. 7 вечір)
12. Вел. Субота — Свячення пасок Сторновей (год. 10 вечером)
13. Великдень. Воскр. Утреня і посвячення пасок: 12 год. ночі — Врокстон год 1 по півн — Калдер; 3 рано — Райн: 4 рано — Мазепа; 6 рано — Ґорлиц; 8 рано Служба Божа — Йорктон
14. Світ Понеділок — Калдер
15. Світ Вівторок — Райн
20. Неділя — Йорктон
27. Неділя — Мазепа

Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел 32998 — Йорктон. Саск.

о. ІВАНА КУЛІША

КВІТЕНЬ:

5. Субота Сповідь — Богдан
6. Неділя. Сповідь — Етелберт
7. Благовіщення Пресв. Богородиці. Сповідь Венлав
10. Страсний Четвер — Етелберт
12. Страсна Субота Сповідь — Драй Ривер
13. Великдень Великодня Утреня год. 6-та — Ґарленд
13. Великдень. Св. Літургія — Пайн Ривер
14. Світлий Понеділок — Етелберт
15. Світлий Вівторок — Венлав (Проводи)
20. Неділя — Ґарленд (Проводи)
27. Неділя — Дербен (Проводи)

Адреса: Box 71. Етелберт, Ман.

Устав Церковний

КВІТЕНЬ

6. Неділя Цвітна. Утр. Єв. Мат 21:1-11-15-17. Свячення Верби. Літ Івана Зол. Ап. Фил 4 4-9. Єв Івана 12:1-18. Роздача Верби.

10 Страсний Четвер. Літургія Василія Вел. починається Вечірнею Паремії. Апостол 1 Кор. 11:23-32 Євангеліє Мат. 26:1-20. Івана 13:3-17. Мат 26:21-39 Луки 22:43-45 Мат. 26:40-75 27:1-2. Замість Мир що Херувимів", „Вечері Твоєї Тайної ...

13. **Великдень.** Ап Дії 1-8. Еванг Ів. 1:17. Замість Достойно . . „Ангел Звістив . . .", замість Благословен хто йде. „Ми бачили світло правдиве . ." і „Нехай будуть уста наші . ." Христос Воскрес

14 **Світлий Понеділок.** Літ. Ап Дії 1:12-17 21-26. Єванг. Ів. 1:18-28

15 **Світлий Вівторок.** Літ Ап. Дії 2:14-21 Єванг Луки 24:12-35.

20 Неділя Томина — Проводи УЄ 1. Літургія: Апост Дії 5:12-20 Єванг Івана 20:19-31 Роздача Артоса

27. Неділя Мироносиць. Гол. 3 УЄ 3. Літургія: Ап. Дії 6:1-7 Єванг Марк. 15:43-47 і 16:1-8.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., APRIL 15, 1958. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1958. ЧИСЛО (1060) 8

РАДІСТЬ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ!

†
СМИРЕННИЙ ІЛАРІОН,

з ласки Божої Митрополит Вінніпегу і всієї Канади, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх Боголюбивих вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Це день, що його створив Господь, — радіймо й веселімося цього дня!"

У житті віруючої людини нема більшої радости, як Радість Христового Воскресення, — Свята, тиха, блаженна радість, бо Христос Воскрес!

Великим Постом ми пильно постили своїми устами, щоб вони не говорили злого на ближнього свого, постили своїми очима, щоб не були завидющими, постили серцем своїм, щоб не заздрило! І підготовлені таким постом у цих великих Християнських чеснотах, ми дочекалися найбільшого й найвеличавішого Свята, — Воскресення Христового!

Великим Постом ми всі смиренно висповідалися перед Господом Богом у всіх провинах своїх, великих і малих, і радісно запричастилися Його Божественного Тіла й Божественної Крови, і тим поєдналися з Небом, тим стали правдивими Божими синами.

А сьогодні — Христос Воскрес, і радість Божественна переповнює нас усіх! Радіють усі, кого бачимо, — і старі, і молоді, радіють і діти малі, — бо Христос Воскрес!

Усім ми несемо братський поцілунок, і всіх найрадісніше вітаємо: Христос Воскрес!

З передвічного определіння Пресвятої Тройці Син Божий мав прийти на нашу грішну землю, і викупити її від усіх прогріхів її.

Мав прийти на землю, і Своєю власною Кров'ю спасти все людство, що прогрішилося перед Господом, Богом Отцем нашим.

І Христос воістину прийшов, і воістину приніс Самого Себе в жертву за людство, і тим спас його, і на віки вічні примирив його з Богом Отцем.

Син Божий прийшов на землю, був розп'ятий на Хресті, і помер за ввесь світ . . .

Чи навіки помер Він?

Ні, — третього дня Він воскрес! Воскрес, як було передбачено. Воскрес, як переможець, бо знищив саму смерть і знищив усі наслідки гріха в людині!

Високопреосвященнішого Владику МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА, Високопреосвященнішого Владику АРХИЄПИСКОПА МИХАЇЛА, Світлу КОНСИСТОРІЮ, співробітників, працівників, передплатників і прихильників "Вістника" і ввесь народ український — зо Святом Воскресення Христового поздоровляють Адміністрація й Редакція "Вістника".

Христос Розп'ятий — воскрес, тому така глибока радість по всьому християнському світі, тому три дні Великодні Дзвони грають!

Воскресення Христове — це найбільша подія в історії людства!

А таємниця Викуплення світу Кров'ю Сина Божого — це найбільший і найглибший Догмат Християнської Віри.

Воскресення Христове — це найбільша основа нашої Віри. "Бо коли б Христос не воскрес, — даремна Віра наша!" (1 Кор. 15. 17).

Але знаємо всі, що воістину "Бог воскресив Ісуса із мертвих третього дня" (Дії 3. 15, 4. 10), а тому Радість Воскресення така глибока, так всесвітня!

Своїм Воскресенням Син Божий переміг навіть смерть, і дав віруючим безсмертя, безсмертя душі найперше. Та й тіло наше воскресне Останнього Дня, бож Христос Воскрес!

У день Входу Господнього в Єрусалим уся Православна Церква радісно співає: "Воскресення всіх перед Своїм стражданням запевняючи, підняв еси, Христе Боже, із мертвих Лазаря". Воскресення Лазаря — це був передвісник загального нашого Воскресення. І Розп'ятий Ісус воскрес, бо воскресив Його Бог Отець, і це стало непохитним запевненням, що воістину воскреснемо і ми усі, чому й усі ми віруємо в "життя будучого віку".

Своїм Воскресенням Син Божий запевнив нам усім і перемогу над злом, над людським гріхом, і перемогу над смертю, і загальне наше Воскресення, і наше вічне будуче загробне життя в Царстві Божому!

Ось тому така велика й глибока Радість Воскресення Христового!

Ос тому вона — всенародня!

Ось тому ми не стаємо на коліна і не постимо 50 день, — від Великодня аж до Зелених Свят!

Ось тому по всьому християнському світі так радісно грають Великодні Дзвони!

Ось тому ввесь Світлий тиждень Райські Двері по всіх Церквах стоять отвором, — бо Христос Воскрес, і всім нам відкрив двері вічного Раю, і всіх нас кличе до нього!

Нехай же блаженна Великодня Радість Христового Воскресення прийме нас усіх! Відчуймо її всі всією душею своєю і всім серцем своїм!

Нехай Великоднє Чудо стане нам основою, що ми надалі будемо любити один одного, як Воскреслий Христос любить нас! І що ми будемо завжди жити в братерській згоді та в повній єдності, бо Христос Воскрес, і вічна Радість Його Воскресення!

І всі співаймо переповненим серцем і душею своєю: "Прийдіть, поклонімось Святому Христовому Воскресенню, бо Хрестом прийшла радість усьому світові!"

Усіх щиро й сердечно вітаю з найбільшим Святом, і всім проказую найрадісніше:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

† Митрополит **Іларіон.**

Року Божого 1958-го, квітня 13-го дня. У Світлий і Світлоносний день Воскресення Христового.

Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Подбаймо про Колегію Св. Андрея в Вінніпеґу, — одиноку Українську Православну Богословську Школу в світі.

Згідно з постановою Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, винесеною на її нарадах 24-26 грудня 1957 р., під головуванням Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, цього року по всій Канаді, з нагоди 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, має відбутися збірка фондів на ціль Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу. Ці фонди призначені на збудування нового будинку Колеґії ближче Манітобського університету та взагалі на перенесення її на нове місце.

Думка про заснування Української Православної Колеґії повстала в декого ще в 1932 році. Тоді, як перший крок у тім напрямі, був зорганізований, заходами тодішнього Адміністратора Церкви, о. С. В. Савчука, Духовний Семинар, який існував до кінця жовтня 1944 року та з якого вийшло одинадцять українських священиків. Першого шкільного року (1932-1933) питомці Семинаря жили в Філії Інституту ім. Петра Могили, яка була тоді в Вінніпеґу; другого шкільного року (1933-1934) у винайнятім приватнім будинку, а від осені 1934 року — в будинку Консисторії, ч. 7 Ст. Джанс Евеню, в якім тепер знаходиться канцелярія Консисторії, редакція й адміністрація „Вістника" і склад церковних речей.

Конкретний плян заснування Колеґії Св. Андрея був уперше предложений Адміністратором о. С. В. Савчуком на Конференції Духівництва 29-го червня 1943 р., і був нею одобрений. Кампанія за збіркою фондів на Колеґію була проголошена урядово 15-го. січня 1944 р., хоч перша збірка на цю ціль переведена була о. С. В. Савчуком в Ст. Джуліан, Саск., вже 18-го липня 1943 року, і вона принесла $472.95.

Були побоювання, чи ми зможемо зібрати потрібні фонди та чи взагалі наш ширший загал зрозуміє вагу справи і дасть їй належну підтримку. Але свідомість і жертвенність українського православного загалу в Канаді проявили себе й цим разом: через півтора року по переведенні першої збірки на Фонд Колеґії в Ст. Джуліан, Саск., куплено прекрасний будинок для Колеґії, а півтора року пізніше, 4-го вересня 1946 р., вже розпочалася наука в Колеґії. Отже за коротких три роки думка про Колеґію стала довершеним ділом

Цьому не треба дивуватися. Український нарід **завжди високо цінив освіту й науку** та охоче горнувся до школи. Назагал беручи, освіта серед українського народу зростала або занепадала мірою того, як зростала або занепадала його свобода та державна самостійність на українських землях. Але навіть у часах найбільшого гнету та поневолення українського народу світло освіти й науки серед нього ніколи не погасло. А вже особливо ясно воно світило в часах самостійного та незалежного життя українського народу.

Коли в шіснадцятім столітті польський уряд повів завзяту боротьбу проти Української Церкви, — боротьбу, яка загрожувала самому існуванню українського народу, як під релігійним, так і національним оглядом, то свідоміші люди з-поміж українського громадянства зрозуміли, що найсильнішою зброєю для оборони проти тієї боротьби є освідомлення українського загалу. Згідно з цим розпочався сильний рух за заснування українських православних шкіл. Їх засновували як поодинокі особи, так і організації Церковні Братства.

З поодиноких осіб найбільше під цим оглядом прислужився князь Константин Острозький - патрон і оборонець Української Православної Церкви та взагалі українського народу, який заснував на свій кошт не менше чотирьох шкіл. Найславніша з них – це Острозька Академія, яка скупчила була коло себе найвизначніші наукові сили та була зразком і прикладом для інших подібних шкіл

Особливо високі заслуги в поширенні освіти за тих часів мали українські православні Церковні Братства. Вони повставали були по українських містах серед міщан, спочатку для помочі бідним і для піднесення побожного життя серед своїх членів, але пізніше почали також опікуватися освітою, засновуючи так звані братські школи Ціллю тих шкіл було виховувати дітей в дусі Православної Віри та української народности. Найперше таку важну діяльність розпочало Успенське Братство у Львові, засновуючи свою школу в 1586 р., яка й стала зразком для інших братських шкіл. За його прикладом пішли Братства у Вильні, Бересті, Рогатині, Перемишлі, Кремінці, Києві та в інших містах.

Серед усіх братських шкіл найбільшого значення набрала Київська школа, заснована в 1615 році Богоявленським Братством, до якого гетьман Сагайдачний вписався з усім своїм козацьким військом. Цю школу славний Київський Митрополит Петро Могила перетворив у 1632 році на Колеґію, тобто на школу, де учні разом і училися й жили в бурсі. Колеґію Петро Могила поставив так високо, що слава про неї розійшлася далеко поза межі України, і до неї приходили вчитися учні також із чужих країв. По смерті Могили ця Колеґія почала зватися, на честь свого оснувателя, Могилянською Академією.

За прикладом наших славних предків, і ми в Канаді заснували свою власну вищу школу Колеґію Св. Андрея — для такої самої роботи, яку колись виконувала була Могилянська Колеґія: для піднесення освіти, для поширення Православної Віри та для зміцнення Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Дякуючи щирим пожертвам та моральній підтримці з боку вірних Церкви, Колеґія дотепер якнайкраще виконувала свої завдання. Але прийшов час, коли обсяг праці та впливів Колеґії треба обовязково сильно **поширити.** Для цього річні З'їзди Колеґії вже два рази вирішували про конечність потреби перенести Колеґію ближче Манітобського університету, де вона могла б провадити виховну, релігійну та національну працю не лише між своїми власними студентами-теологами, але й також між сотками українських православних студентів, які щорічно навчаються в Манітобськім університеті, але при тому не мають над собою майже ніякої опіки з боку нашої Церкви.

Коли б Колеґія була ближче університету, то це було б також на користь нашим студентам Теології. Вони мали б змогу брати повну участь у студентськім житті на університетськім терені й так набувати практику для майбутньої душпастирської праці, вони також могли б одночасно поза Теологією студіювати в університеті ці додаткові предмети, які конечно потрібні для священиків, але з яких наші студенти-богослови тепер не можуть скористати через надто велику віддаль між Колеґією та університетом.

Самозрозуміло, що перенесення Колеґії на нове місце буде коштувати поважну суму грошей, — отже ставиться питання: Звідки тих грошей узяти? Хто їх має дати? А це тим більше, що тепер не маємо ні своїх князів, ні гетьманів; не маємо й багатої шляхти та магнатів, які колись українські школи фундували.

Так, це правда, — але жате ж у нас тут є **свідомі фармери й бизнесмени,** є **професіоналісти й робітники,** є свідоме **українське Духовенство,** — і власне їм припадає та почесна роля, яку в минулих століттях відогравали наші князі та вельможі, і наші православні Владики, — це роля **фундаторів** та **опікунів** української школи; роля просвітителів українського загалу в Канаді та будівничих його майбутнього!

Ми певні, що український православний загал у Канаді щиро відізветься на заклик свого Церковного Проводу, — Митрополита й Консисторії, — та відзначить 40-ліття існування Української Греко-Православної Церкви в Канаді у належний, достойний спосіб, а саме: вивінує Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу **новим будинком, на новім місці.** Такий будинок буде **дійсно** тривалим, довговічним памятником для будівничих нашого церковного й освітнього життя в Канаді; він буде свідоцтвом нашої свідомості, жертвенності й працьовитості; він буде запорукою нашого майбутнього в Канаді!

Памятаймо оце: Українська Греко-Православна Церква в Канаді стоїть тепер в українськім православним світі на першому місці, і це накладає на неї особливий обовязок дбати не лише про свої власні потреби, але й також, мірою наших сил, — про потреби всього українського православного світу.

Найбільша недостача під цю пору — це великий брак священиків, отже добре зорганізована та належно обладнана Українська Православна Богословська Школа є необхідною конечністю. Таку Богословську Школу ми вже маємо при Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу, з якої досі користала не лише Українська Греко-Православна Церква в Канаді, але й також Українська Православна Церква в Злучених Державах Америки.

За час свого існування Колеґія Св. Андрея в Вінніпеґу стала знаною не лише в Канаді й Злучених Державах Америки, і не лише між українцями, але й також по інших країнах, серед інших народів. Пару років тому вона мала зголошення від китайських студентів у Гонг Конг, які бажали приїхати та вчитися в Колеґії на її відділі Гайскул. А рік тому африканська держава Уганда звернулася була до Колеґії, чи вона не прийняла б на науку на Богословськім Відділі бодай кількох студентів теології Православної Церкви в тій країні (угандці - це люди чорної раси). Угандський уряд звернувся до нашої Колеґії, бо уряд Великої Британії поінформував його, що Колеґія Св. Андрея в Вінніпеґу — це одинока Православна Богословська Школа в Британськім Комонвелті.

Щоб Колеґія Св. Андрея в Вінніпеґу та Вища Богословська Школа при ній могли належно виконувати цю ролю, яка їй призначена, вона рішуче мусить бути підсилена більшими фондами, ба - - бути перенесена на нове, відповідне місце близько університету. Тому в цім Ювилейнім Році Церкви мусимо забезпечити Колеґію Св. Андрея належними фондами та поставити її на такій висоті, яка повністю відповідала б гідності, завданням і вимогам Української Православної Церкви в Канаді та по всьому світі.

Нашим кличем у цьому році мусить бути: **Чим колись була для українського народу та його Церкви Академія Петра Могили в Києві, — тим має стати Колеґія Св. Андрея в Вінніпеґу!**

Протопр. Д-р С. В. Савчук.
8 березня, 1958 р
Вінніпег, Ман

Христос Воскрес

„Христос Воскрес!" — лунає в небесах,
І кличе радісно забуть життя скорботу...
А перед нами щ[illegible] кривавий хресний шлях
На вкриту мороком далекую Голготу
„Христос Воскрес!" співає вся земля
В надхненні молодім весняного тремтіння...
А у думках зубчастий мур Кремля, -
Емблема мук, насильства і терпіння.
Несе весна природі ніжний дар,
Оздоблює її в зеленосяйні шати...
А в спогадах — недавніх днів кошмар,
А у думках — скривавлені Карпати.
„Христос Воскрес!" — співають небеса,
Нагадують душі Божественну офіру..
І вічна Правда, вічная Краса
Гартують в серці знов захитаную віру.

Борис Лисянський

НОВА СТОЛИЦЯ БРАЗИЛІЇ

З днем 21-го квітня 1960 р. місто Ріо де Жанейро перестає бути досьогочасною столицею Бразилії. Новою столицею буде місто Бразілія, у штаті Гояс (у центрі Бразилії).

ПРИМІРИ ВЕЛИКОЇ ВІРИ

Коли приходить Великдень, то мені завсігди пригадуються приміри великої, щирої і розумної віри в людей, подібної до тої віри, яку згадував Христос кажучи: „Велика віра твоя". Про те я колись в „Вістнику" сповідав, а тепер ще пригадаю тим, що про те не знають.

На початку 1903 р. я прибув до Канади, а саме до околиці Оверстону, в Манітобі. Церква там вже була, але українських священиків в тих часах майже не було в Канаді. Всі люди раді були, що мають церкву, церква є свята сама собою, — Дім Божий, Дім Молитви. А священики колись будуть.

Тоді кожної неділі і свята дяки в церкві співали і всі люде дуже дбало до церкви приходили, — старші, і молоді і діти, не зважаючи, що нема священика. Аджеж і дяківський спів то Богослуження. Віра була в людей, що церква сама собою є святою, є Храмом Божим, Домом для Молитви, отже їх молитва буде тут Богу мила. Велика і розумна віра була в тих людей, і її можна ставити за примір нинішному молодшому поколінню

Тут я згадаю ще один примір великої віри.

Сказав я вже, що українських священиків тоді майже не було, хіба зявився десь один священик переїздом через околиці Канади. І коли приходив Великдень, то дяки в церкві співали Великодну Утреню, але люди пасок до церкви не приносили, бо хто посвятить, коли нема священика! Отже люди на Великдень не мали „свяченого".

Однакож була в громаді одна родина, вона одна одинока, що мала „свячене", — а то була родина Михайла Савчука. Ще нині мов бачу як він раненько на Великдень іде з жінкою до церкви і несе завиту в біле полотно паску та ще дещо щоби мати свячене. В церкві ставить його, а коли дяки закінчили Богослуження, бере він своє „свячене" і несе додому. В руках несе, бо мабуть і волів тоді в него не було, щоби до церкви приїхати. Та в тих часах і ті, що мали воли, до церкви волами не їхали, бо ногами скорше зайдуть. Люде ходу тоді не боялися.

І чи можна сказати, що та родина не мала дійсно "свяченого"? Вона щиро вірила, що коли вона приготовила паску і що друге для посвячення, занесла його до Дому Божого, над ним співалося про Христове Воскресення, то хіба Господь не освятив того, що вони принесли?

І певне, що коли вони засідали до спожиття паски, то відчували, що в їх домі є дійсне „свячене", коли всі другі люди тої громади не могли того відчувати. А на тих, в яких віра була велика, певно сповнилися слова Христа: „Велика віра твоя! Нехай буде тобі по вірі твоїй!"

Все те пригадується мені кожного року з приходом Великодня.

Оверстонець.

ЩАСТЯ В НЕЩАСТІ

У Ред Бенк, Н. Дж., ЗДА, 21-річна мати Джілберта Мур під час пожежі вискочила з другого поверху з немовлям на руках на цементовий хідник. Дитині нічого не сталося. А мати лише подряпала собі руки і відчуває біль у крижах.

УВАГА! УВАГА!

Святкування 350-ліття з дня смерти К. Острозького

Дня 6-го квітня ц. р. о 8 год. вечора в залі Собору Св. Покрови у Вінніпеґу, ріг Борровс і Сінклер, — відбудеться урочиста Академія на пошану памяти великого оборонця українського народу і його рідної Української Православної Церкви — у 350-ті роковини з дня його смерти.

Академію, під Високим Патронатом Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, влаштовується з ініціятиви і з участю Катедральної Громади Пресв. Тройці, Громади Собору Св. Покрови, Парафії Св. Михаїла на Дізраелі, СУС із братніми організаціями, СУЖЕРО й ОДУМ у Вінніпеґу.

Головну доповідь виголосить Впреосв. Владика Митрополит Іларіон. — Крім цього, в програмі Академії намічено виступи трьох хорів, сольоспіви й декламації.

Прохається українське громадянство своєю численною участю звеличити ці Великі Роковини.

За Екзекутивний Комітет:
Інж. Ф. Онуфрійчук, голова.
І. Павлюк, секретар.

У МОСКВІ АРЕШТУВАЛИ ПОХОРОННУ ПРОЦЕСІЮ

У Москві недавно трапився ще один з низки постійних „випадків". Коли з похоронною процесією провадили небіжчика на цвинтар, поліцист затримав увесь похоронний похід і повів його на поліційну станицю. Звичайно, він пошукав собі для цього „формальної причини": заявив, що похоронний похід щось там порушив у правилах вуличного руху

Н. БУЛҐАНІН УСУНЕНИЙ

У наслідок "виборів" до Верховного Совету в СССР Н. Булґанін "зрезиґнував" із свого становища премера, на яке тепер назначений М. Хрущов. Одночасно Хрущов надальше залишається також секретарем комуністичної партії СССР. Отже він має тепер ці самі функції, що мав Сталін. Правда, Сталін ще був "генераліссімусом", але й Хрущов уже почав показуватися в генеральському однострої.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

ВІДНОШЕННЯ ЄГОВІЗМУ ДО ХРИСТИЯНСТВА

Цей факт, що єговісти не є християнами, бачимо з їхнього відношення до Христової Церкви і з їхніх писань про неї.

У 1937 році єговісти видали книжку п. н. „Вороги", в якій подають всіх своїх ворогів, а між ними і подають головного свого ворога — **релігію**. На 66-ій сторінці цієї книжки вони так остерігають своїх членів перед цим своїм головним ворогом: „Памятайте, і не забувайте, що релігія була тим головним знаряддям, яким диявол знеславляв імя Всемогучого Бога та відвертав людей від Найвищого". Далі вони ставлять таке твердження: „Диявол — то великий ворог або противник Бога, отож і його релігія є ворогом Всемогучого Бого. Диявол — то найбільший ворог людини. Ця диявольська Організація є символізована нечесною і нечистою жінкою, що називається „Вавилон". Отже всі релігії є від Вавилону, а головно провідні релігії, відомі на цих землях під іменем „Християнство" (стор. 71).

Ось це і є типовий спосіб, яким „Вач Тавер" приступає до всіх справ, — способом **відповідної** гри слів. Перш за все подає якийсь незаперечний історичний факт, а тоді вже додає до нього **свій** власний висновок, — такий, який єговістам на руку. В цьому випадку вони подають загальновідому правду, що диявол є ворогом, і повязують його з „Вавилоном", а тоді вже всі релігії вважають за „релігії диявола", називаючи їх словом „Вавилон"; і так врешті додають свій висновок, вживаючи для цього відповідно повириваних цитат із Св. Письма, химерно майструючи свої „аргументи".

До свого твердження, що релігія є „диявольською", і що вона символізує нечесну і нечисту жінку — „Вавилон", додають таку цитату з Св. **Письма**: „Отже, в Біблії написано про Вавилон, що вона напоїла всі народи пристрасним вином блудодіяння" (Відк. 14. 8). А тоді ще такий доказ, як кажуть: „А на чолі написане її імя: „Тайна". Вавилон великий — то мати блудницям і гидотам землі" (Відк. 17.5).

Так то єговісти уподібнюють релігію до Вавилону. І в них після такого твердження (необоснованого) ніби й справді природно виходить, що всі вислови викляття Вавилону в Св. Письмі є приложені таки до релігії. Правда, нам на здоровий розсудок досить тяжко зрозуміти такий арґумент, бо він такий **покручений**, безпідставний, видуманий, що аж своїм вухам годі повірити, коли віруюча людина чує його, але все це вистарчає для „Вач Таверу", щоб свое твердження завершити так: „Все це показує, що **релігія** є інструментом диявола, за допомогою якого він протиставиться, обдурює й знеславлює Всемогучого Бога, якому імя — Єгова".

На стор. 118-ій, під наголовком „Душогубці", ми знаходимо ще й таку „квіточку": „Всі брехуни і душогубці є релігіоністами. Коли душогубець має бути страчений, тоді він кличе до себе якогось релігійного служителя, щоб той сказав над ним кілька нерозумних слів, — і це мало б ніби спасти його; однак це йому не приносить ніякої користи. Бож диявол був основателем релігії, — кажуть вони, — бож диявол брехні і є батьком брехні, і тут додають цитату з Св. Письма, що диявол є душогубцем з почину й навіки (Іван 8. 44).

Які ж висновки мали б собі поробити з цього члени Свідків Єгови? Ці висновки в готовій формі (щоб люди самі не думали!), при кінці того розділу, подані їм так: „Нема у світі такої речі, як „Христова Релігія", бо всі релігії походять від Божого ворога — диявола. „Христова Релігія" — це помилкова назва, підроблена і дурманна... Релігія — це великий ворог, який постійно працює, для того, щоб принести шкоду людству, і це без уваги на те, чи дана людина є справедливою, чи ні. Релігія цілком не на місці в Церкві Бога..." (стор. 130).

Коли вони поставили твердження, що всі релігії є „ворогом і дурманом", тоді їм остається вже тільки один крок до обвинувачення, що мовляв релігія є „обманом", а ті, що поширюють її, є обманцями. Ба, у цій їхній книжці, „Вороги", є цілий розділ „Обман" (розд. 5). А втім для такої пропаганди проти релігії є в них окрема книжка п. н. „Релігія" (видана 1940 р.), яка робить сильний напад на „свого архиворога". Там можна знайти й таке: „Релігія — є сільце й обман" (ст. 104); релігія — то „сільце для ловлення" (ст. 30); релігія — то диявольське служіння" (ст. 83). Там також сказано: „Дияволи й демони вживають її (релігії) (ст. 44) і що вона (релігія) почата дияволом (18).

Ось так єговісти пишуть про нашу Христову Церкву, про нашу Віру. Чи ж може бути ще якесь більше обдурювання, як оце? Чи може бути ще якесь гірше очернення, безчестя, диявольська робота, як оця?

Тут варто пригадати слова Ап. Петра, який у своєму Соборному Посланні писав: „Були ж і лжепророки між людьми, і між вами будуть лжеучителі, які провадять згубні ересі, і відцуравшися викупившого їх Владики, приведуть на себе скору погибель. І многі підуть за їх погибіллю, які дорогу правди хилитимуть, і в зажерливості видуманими словами вас зводитимуть"

Отже коли єговісти приходять до нашого дому, то для того, щоб очернити нашу Христову Віру, яку нам передали самі Апостоли та перші Отці Церкви. Вони приходять, щоб нас наклонити покинути свою Христову Віру та піти на службу „Вач Тавер Інкорпорейшон" у Брукленді, бож у них нема християнства, а є тільки служіння „Божій Організації", якій кожного тижня їм треба обовязково здавати звіт з своєї праці.

о. Т. Ковалишин.

НОВИЙ ВИНАХІД У ЛІКУВАННІ ПІСТРЯКА

У лікарні МекКінні в ЗДА зробили новий винахід, який подає надію, що незабаром можна буде успішно лікувати деякі роди пістряка (рака). Дослідники відкрили, що заражені пістряком клітини тіла мають у собі такі продукти, що коли їх впустити в кров, то вони самі там випродукують такі тільця, які автоматично атакують бактерії пістряка й знищують їх.

СОРОКЛІТТЯ ДЕРЖАВНОСТИ УКРАЇНИ І МІНІСТР ПРОФ. І. ОГІЄНКО

Під таким наголовком у журналі "Віра й Культура" (за березень 1958 р.) поміщена ця частина статті адв. Т. Гуменюка п. н. "Рефлексія після імпрез у Вінніпеґу", в якій протестується проти того, що Митрополит Іларіон, як бувший міністр і Головноуповноважений Уряду УНР, не був запрошений до участи у святкуванні 40-ліття з дня відновлення української державности, яке (святкування) під проводом КУК відбулося у Вінніпеґу 24—26 січня ц. р.

У згаданому журналі опублікований також лист Митрополита Іларіона, як відзив на статтю адв. Т. Гуменюка:

"Високодостойний п. Адвокат Теодор Гуменюк,

в Торонто, Онт.

Високодостойний Пане Адвокате!

В "Українському Голосі" за 26-го лютого цього року я перечитав Ваше шляхетне заступлення за мене.

Цим листом складаю Вам за це свою сердечну подяку!

Не за мене, смиренного раба й слугу Божого Іларіона, Ви заступились, а за довголітнього Міністра того часу, що був Міністром ще в Києві, і що на своїх плечах довгі роки єдиний з Міністрів безперервно і незмінно ніс тяготу творення Української Держави...

Що в роках 1919—1920 один рік заміняв сам і всю Директорію, і ввесь Уряд, бо сам один позоставався в Україні, уповноважений ними всіма керувати тодішньою Україною...

Святкували 40-ліття повстання української державности, а про присутнього в Вінніпеґу творця тієї державности забули...

Забули, бо нема в нас соборности праці!

З глибокою до Вас пошаною і любов'ю у Христі /

Митрополит **Іларіон**,

Ваш постійний богомолець."

**

Цього листа передруковано тут не лише як одного з документів нашого часу, що перейде в історію, але й також з уваги на його сучасну гостру актуальність. — І це саме питання, що його "Вістник" з 15-го березня ц. р. вже був поставив, дальше стоїть відкритим і вимагає відповіді, а саме: **"Чому ж це так воно сталося"?**

У ВЯЗНИЦЯХ ЗАБРАКЛО МІСЦЯ

Річний звіт (за 1957 р.) у леґіслятурі Манітоби називає "алярмуючим" цей стан у провінції, що у вязницях уже забракло місця — так вони переповнені скорим зростанням числа вязнів. Минулого року у манітобських вязницях перебувало понад 3,500 осіб.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾x4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по 10 центів одна.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ДОРОГОЦІННИЙ ДІЯМАНТ

Не тільки Канада, але й ЗДА — це країни різнородних культур, етнічних груп, рас і релігій. Зокрема ЗДА — це мішанина чи не всіх народів світу. В Канаді процес національної асиміляції не йде такими скорими темпами, як у сумежних з нею ЗДА. На це склались різні причини — географічного, суспільного, а то й політичного характеру. Канада ще донедавна мала переважно сільсько-господарський характер: більшість її населення жила поза великими містами, що були і є чинниками найбільшої денаціоналізації. **Натомість** ЗДА за останнє 50-ліття стали передовою силою світу в індустрії, що й потягнуло за собою поважні зміни в національному складі й характері населення цієї держави. Сьогодні, як каже статистика, більшість людей у ЗДА проживають у міських осередках, а вони стали „вавилонською вежею" рас, і культур і релігій, ось хоч би взяти таке 7-мільйонове місто, як Ню Йорк.

Щодо цього явища „спільного культурно-національного котла" в Америці, - то тут дуже повчальна історія з американськими німцями. Вони колись, добрих сто років тому назад, становили другу щодо чисельности і впливів національно-етнічну групу: були часи, що німецька мова була майже рівнорядна з англійською. А що тепер сталося з тією висококультурною і **здібною**, старою німецькою еміграцією в ЗДА— це всі знаємо: вона зовсім розплилася в американському морі. Лише по іменах та по назвах деяких міст, осель, фабрик і торговельно - промислових фірм можна розпізнати, якого походження були піонери тих околиць. Ще з кінцем 19-го століття німецькою мовою друкована преса мала понад сотку своїх видань; друкувались нею журнали, виходили книги, а тепер на терені ЗДА існує всього-навсього один німецький щоденник — у Ню Йорку. Кількамільйонова німецька стара еміграція зовсім щезла з обличчя Америки. Важка індустрія в ЗДА, якої головними творцями були переважно німці, матеріяльний добробут, повязаний з нею, а головно - як кажуть історики німецької еміграції - - розрив духових звязків з країною свого походження, були головними чинниками занепаду, а то й повної аніґіляції, культурної й духової смерти американських німців у ЗДА.

Але, на превелике диво, збереглась і понині дрібна частина старих німецьких приходців, потомків тих емігрантів германського племені, що осіли на ріллі, займаючись фармерством! Це так звані „пенсилвенські німці", які досить густою масою живуть в північно-східній частині стейту Пенсилвенія. Немов „столицею" цих старих, завзятих і сердечно привязаних до своїх традицій, — німців є місто Алентавн. Не один українець з Канади, що вліті мав нагоду подорожувати тими сторонами Пенсилвенії, був мило вражений інакшим побутом жителів цих околиць. Чудові і чистесенькі фарми, розмальовані на німецький лад доми, а по фармерських шляхах видно людей зовсім інакшого типу. Часто з довгими бородами, у старовинних одягах (і до праці в полі!), без авт, без новітніх моторових господарських машин — а майже так, як тому сто-двісті років ходили коло землі-матері старі німці в Европі.

Популярно називають тих людей "пенсилвенія дач", тобто пенсилвенськими данцями. Але це зовсім фальшива назва, від якої відхрещуються ці люди. Як пише в одному науковому журналі (видаваному в Пітсбургу) історик цього німецького „племені", Ралф Вуд, правдиві голяндці не мають абсолютно нічого спільного з тими оригінальними, старосвітськими, консервативними мешканцями північно-східньої Пенсилвенії. Ще з кінцем 18-го і 19-го століття, подає цей автор — для восьмох соток мешканців тих околиць Пенсилвенії англійська мова була такою чужою, як, напр., грецька, або латинська.

Що втримало так довго цих людей у своїй окремішности і свідомости? Свої школи, своя національна Церква, свої організації, які дуже довго існували. Викладовою мовою по їхніх школах, а також мовою в церк. Богослуженнях, була і є німецька літературна мова, яку вони пильно зберігали. Переломові роки наступили для тих людей тоді, як стейт Пенсилвенія став заселюватися іншими національними групами, коли зросла еміграція з Европи. Як відомо, найбільше пізніших емігрантів стало поселюватися в цьому стейті також і з найбагатших і найкращих стейтів Америки. Однак у половині 19-го століття програли пенсилвенські німці рішальний бій за свої мовні і культурні права! Малою більшістю голосів повалено в столиці того стейту, Гарисбурґу, законопроект пенсилвенських німців — про повне мовне и культурне зрівняння їхнього „народу" з англо-саксонським елементом у цьому стейті. А головний же удар навістив їхнє шкільництво, — воно було змушене перейти на англійську викладову мову. А які наслідки цього стану — на довшу мету, це самі знаємо добре, а головно наші брати в ЗДА! Але (вживаючи частого вислову письменників "сини землі") пенсилвенської сини землі етнічно не пропали, і так скоро не пропадуть! Місце німецької літературної мови, по утраті свого рідного (державного) **шкільництва**, зайняла говірка, діялект цих пришельців з Европи. Цією мовою й посьогодні розмовляє більшість тих людей, нею проповідують духівники в їхніх святинях, а головно навчають цієї мови своїх дітей! Тим діялектом, трохи перемішаним зо старою англійщиною, видають їхні чільні одиниці наукові й популярні збірники, навіть довколишня американська преса шанує цю мову, бо час до часу вона відступає свої шпальти на статті та вірші, писані в цій „мові" старих американських німців тих околиць. А решта старої емігрантської німецької маси, по інших стейтах колись так численної, зовсім розплилася в „чужому" морі. Від цього „потопу" збереглись, як бачимо, лише „сини землі", фармери німецького роду, у пятому й шостому поколінні зберігаючи свої національні та мовні скарби!

Один з їхніх діячів недавно писав у "Західньо-Пенсилвенському Історичному Магазині" (за літо, 1957 р.), що не так скоро американське море залле цей малесенький німецький острівець. І поставив він таке запитання в цьому науковому журналі: Як довго будуть існувати пенсилвенські німці? Які вигляди тієї групи на довшу мету? І дає він таку відповідь: Годі збагнути, як ще довго буде існувати їхня говірка — ота найбільша підстава цього племені. Колись не стане її — мови їхніх батьків. Але ці люди такі сильні духом, такі завзяті щодо зберігання своїх давніх традицій, що навіть тоді, коли зовсім не стане їхнього німецького діялекту — ці люди на тому терені будуть існувати ще довго!

Така велика сила рідної мови. Тому й наш поет В. Самійленко назвав українську мову „дорогоцінним діямантом" — цінною перлиною. Діямант і перла - це найтвердіші матеріяли, що їх земля й море скривають у своїх глибинах. Це речі матеріяльні — дуже високої ціни, і давніші покоління називали їх високо-шляхетним матеріялами.

Історія пенсилвенських німців, а з другого боку — сумна доля їхніх земляків деінде, є великої ваги пригадкою і для нас усіх українців у Канаді, і в ЗДА. Щоб бути „чесним з собою", скажу ясно: Головно українцям у ЗДА треба подбати, поки ще не пізно, щоб наша українська мова блистіла ясним діямантом високо й широко, а саме головне: і довго! На превеликий жаль, часто вже в другому поколінні за морем забуваємо те найцінніше в народі, що пенсилвенські німці зберегли майже продовж двох соток років.

М. Бачний.

ВАТИКАН ПРО ЛІКВІДАЦІЮ КАТОЛИЦЬКОГО ЕПИСКОПАТУ СХІДНЬОГО ОБРЯДУ В ГАЛИЧИНІ

Півофіціоз Ватикану „Оссерваторе Романо" з 8. 2. 58 р. помістив статтю п. н. „Католики східнього обряду". Цей ватиканський орган говорить, що „католицькі Владики східнього обряду" за свою вірність і відданість католицькій Церкві заплатили вже життям", а деякі „ще й досі мучаться в советських вязницях чи концентраційних таборах". І так: Митрополит Йосиф Сліпий перебуває увязнений на Сибірі, Єпископ Лятишевський після 8-літнього увязнення помер 1957 р. (по звільненні з заслання—р. В.) Єп. Григорій Хомишин помер у вязниці 1945 р., Єп. Коциловський помер у таборі вязнів під Києвом 1957 р., Єп. Микита Будка помер у Караганді 1949 року, Єп. Лакота помер у Караганді 1950 р., Єп. Ромжа був убитий 1947 року. У вязниці чи на каторгах перебувають: Єп. Чернецький, Єп. Гойдич і Єп. Гопко.

Тоді вже сходила зоря

Тоді вже сходила зоря
Над Вифлеємом; правди слово,
Святої правди і любови,
Зоря всесвітняя зійшла,
І мир, і радість принесла
На землю людям. Фарисеї
І вся мерзенна Іудея
Заворушилась, заревла,
Неначе гадина в болоті.
І Сина Божого во плоті
На тій Голгофі розп'яла
Межи злодіями. І спали,
Упившись кровію, кати,
Твоєю кровію! А Ти
Возстав от гроба! Слово встало,
І слово правди понесли
По всій невольничій землі
Твої апостоли святії.

Т. Шевченко

Борис Грінченко

ОЛЕСЯ

(Докінчення)

Бідне серденько в Олесі мучилось. А татари підїздили все ближче й ближче... Уже видно погані обличчя... І відразу Олеся надумала!..

Вона вхопила Михайлика за плече:

— Братіку, біжи лісом додому, скажи дідусеві, що їдуть татари! Чуєш!

І вона потрусила хлопця за плече. Він немов прокинувся з того і глянув на дівчину.

— Біжи, а то дідуся вбють.

— А ти ж? — спитавсь хлопець.

Олеся штовхнула його, щоб біг і каже:

— Я знаю сама, що зроблю, не бійсь! Ніколи балакати — біжи!

Хлопець не думав довго. Він кинувся в ліс і побіг з усієї сили. Олеся зісталась сама. Вона постояла ще кілька хвилин. Обличчя її було бліде. Але вона не боялась. Вона вийшла зза куща і пішла попід лісом зовсім не в той бік, де була її слобода. Вона йшла так, немов не бачила татар. Але татари її побачили. Вони кинулись до неї. Олеся скрикнула і побігла щосили далі. Та бігла вона не довго. За хвилину татари наздогнали її, щось закричали, загукали, ухопили. Їх було чоловіка 30. Вони зупинились і почали проміж себе балакати. А далі один високий підійшов, і дівчина ледве зрозуміла, що він каже:

— Хороша дівчина! Хороша дівчина! Ми тобі нічого не зробимо, пустимо на волю, тільки ти нам покажи, де тут є слобода.

Олеся каже:

— За лісом. Оцей ліс перейти та й слобода по той бік.

А татари їй:

— То ти нас проведи цим лісом, а то ми дороги не знаєм.

Олеся каже:

— Проведу!

А татарин знову:

— Та не одури, не тікай! А то бачиш оце?

І він вийняв з піхов криву гостру шаблюку і лиснув нею перед очима дівчини. — Бачиш оце? Голову зрубаю!

Олеся каже:

— Бачу!

Олесі накинули на шию аркан. Високий татарин узяв той аркан у руки, пустив дівчину поперед свойого коня і каже:

— Веди!

Олеся повела. Але вона йшла зовсім не в той бік, куди Михайлик побіг. Вона ще трохи обійшла ліс, тоді найшла стежку, що бігла у ліс із степу, і пішла по ній. Татари їхали слідком за нею. Де далі, ліс усе густішав; Олеся вела ворогів просто в середину лісу, де було болото. Вона вела й думала: „Чи добіг же Михайлик до дому? Чи сказав же дідусеві? Ох, хоч би мені довше поводити бісурменів, поки він добіжить".

І вона йшла тихо, іноді звертала в бік, тоді знов назад верталась. Татари сердились, а високий кричав:

— Що ти плутаєш? Веди гарно, а то, ось!..

І він показував рукою на шаблюку.

Дівчина казала:

— А ось зараз ліс скінчиться, там і слобода.

І вона вела далі. Ліс зробився страшенно густий. Але ж Олеся добре його знала. Вона так часто ходила сюди по гриби, по ягоди. Вона знала, де болото. Невеличка смужка твердої землі вганялась у дряговину. Олеся повела татар туди. За деревами болота не видно. Вона вела їх аж до краю твердої землі й зупинилась. Навкруг було темно, і пуща така, що тільки той, хто добре знав ліс, міг відсіль вийти, не загрузши в болоті. Татари ж лісу не знали.

Високий татарин скрикнув:

— Чого ж стала? Веди!

Дівчина повернулася до ворогів. На блідому обличчі палали темні очі. Вона глянула ворогам у вічі й тихо промовила:

— Я далі не піду.

Татарин підїхав аж до неї, показав їй нагая і вилаяв. Дівчина усміхнулася

— Я не поведу вас далі, хоч би ви й вбили мене. Я вас, вороги, завела у цей ліс і ви не вилізете звідсіль.

Тієї ж миті ніж блиснув у татарській руці і вдарив дівчину в груди. Як билина підрізана впала вона до долу. Але вона ще не була мертва. Вона підняла руку

— Кожний повинен рідну Країну боронити .. Знайте це вороги!

Її голівонька схилилась і чиста душа покинула тіло. Татарин плюнув на неї, і всі вороги повернули назад.

А Михайлик тимчасом добіг до дому. Він сказав, що татар хто й зна скільки. Люди покидали все і повтікали в ліс. Дід Данило думав, що він там і Олесю знайде.

День просиділи люди в лісі. Потім їм не стало їжі. Треба було вертатися. Другого дня післали одного парубка подивитися, що в селі. Парубок вернувсь і сказав, що в селі все ціле. Люди зрозуміли, що татари їх обманули і вернулись до дому. Але ж Олесі там не було. Дід Данило попрохав кілька чоловік і всі, узброївшися, гуртом пішли шукати її в лісі. Михайлик привів їх до того місця, де він покинув Олесю. Тут знайшли татарські сліди. По тих слідах пройшли у лісову пущу. Довго йшли, аж поки побачили кілька татарських коней, що позагрузали в болоті; татар не було. Мабуть вони позлазили з коней та й потопились в багнюці.

Дід Данило йшов попереду. Він перший побачив Олесю. Вона лежала мертва, з ножем у грудях. На шиї у неї був татарський аркан. Тут тільки зрозумів дід Данило і всі люди, що вона своєю смертю обрятувала рідне село. Зробили мари з гілок і понесли дороге тіло до дому.

Другого дня ховали Олесю. Подруги-дівчата несли труну. В ній лежала Олеся, убрана як до вінця. На голові був вінок. Навкруг співали пташки, вгорі сяло сонце. А вона лежала тиха, спокійна. Навіть здавалось, що на її обличчі сяла якась радість. Еге, їй можна було радіти...

Ридаючи проводили її до холодної ями, ридаючи засипали землею. Не сам дід Данило плакав, плакали усі: і старі, і малі, чоловіки й жінки і подруги-дівчата. Але як кинули на могилку останню лопату землі, дід Данило підвів голову. Він уже більше не плакав. Обличчя його було поважне. Він простяг руки над могилкою і сказав:

— Кожний повинен боронити свій рідний край, не жаліючи життя! Дай, Боже, усякому такої смерти!

Під кінець березня уряд СССР нагло повідомив, що він "припиняє" випробовування водневих бомб, і запропонував Америці й Британії зробити це саме. Америка відмовилася; мабуть, вона вважає це потягнення СССР за підступ.

День Воскресіння

До найсвятіших рук,
Ісусе Христе,
Принос складаєм чистий
Із наших мук.
Поглянь,
Україна ген по Кубань
Уся в хрестах, —
В хрестах...
При брязкоті заліз, кайдан...
Ми молимо Тебе,
Ми плачемо без сліз
Щоб Правда нам воскресла,
Щоб волю нам принесла!
Ти перебув хресну дорогу,
Над смертію відніс Ти перемогу,
Мерців з могил збудив,
Тому нас вірою в життя скріпив.
— Хоч шлях в хрестах.
Прокинуться мерці із домовини,
Прокинеться і Мати-Страдниця
Із піснею побіди на устах!
Щезають з овиду злі хмари,
Світає ранок золотий,
Оділи небеса блакитні шати,
Розлилися весняні аромати,
Розвіяв тіні блиск зоріння,
Спливає повінь світляних іскор,
Життя підносить свій прапор:
День воскресіння України!

Уляна Кравченко

ЩО ІТОН МАЄ НА „СЕЙЛ" ДЛЯ ДИПЛОМАТА СССР?

Американський мільйонер канадійського походження, відомий С. Ітон, запросив до себе в гості, в Клівленд, нового советського амбасадора в ЗДА, М. Меншикова і його дружину. Чи там буде якийсь новий політичний "сейл"?

Дарунки на День Матері

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)	
З десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пасирт", в чорній оправі Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50
Ukrainian Traditional Cookery — by Savella Stechishin. Куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку. Ціна одного примірника	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:	Ціна:
4¼x5½ цалів	5 центів
5¼x7½ „	7 „
7½x10½ „	12 „
8¼x10½ „	15 „
13x16¾ „	35 „
15¾x20½ „	50 „

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

I.

Сумні були останні роки життя старого воєводи Київського — князя Констянтина Острозького. Немов страшна кара Господня повисла над його домом, руйнувала його стародавню славу і вела його до швидкого згасання. Старший з трьох його синів, Януш, каштелян Краківський, давно вже перейшов до католицької Церкви, і тепер стародавню православну Троїцьку церкву в Межирічі Остозькому переробляв на католицький кляштор (манастир) для монахів Францішкан. А цю церкву змурував був ще його прадід у 15-му столітті.

Другий син, найменший, Констянтин, староста Володимирський (він умер ще замолоду, в 1595 році), також не втік був від єзуїтської пропаганди. І тепер уся надія старого князя була в середущому синові, що був найлюбіший йому; цей син, Олександер, воєвода Волинський, тільки один устоявся проти єзуїтської спокуси і подавав певну надію на те, що він заступить свого батька в обороні нашої предківської віри (православної).

Але 1603 року князь Олександер несподівано помер. Була чутка, що його либонь отруїли. Дехто казав, що вчинила це жінка його шафаря, подавши йому кубок з вином, змішаним з приворот-зіллям.

І яке ж тяжке, яке болісне враження на всю Україну зробила його несподівана смерть, про це почасти свідчить хоч би ота помітка, що тоді була надрукована в Октоїху Дерманського манастиря (на Волині):

„В літо 1603-є, декабрія 2-го дня, преставився благочестивий князь Александер, воєвода Волинський, син благовірного князя Константина; велій плач і жалости отцу же і чадом остави, найпаче же християном: всі бо бяху чающе помощ тім получити в бідах і гоненіях, одержащих Христову церков".

Князя поховали в Острозі, в замковій Богоявленській церкві, змурованій його прадідами в 15, або, як інші подають, на початку 16-го століття. Над його могилою поставили розкішний надгробок з чорного мармору. Старий князь недовго пережив коханого сина. 13-го лютого 1608 року і він пішов у Божу путь — поліг на вічний спочинок поруч з домовиною сина в тій же Богоявленській церкві.

Князь Олександер Острозький лишив по собі двох синів, Констянтина і Івана, і три дочки: Софію, Катерину, й Анну (пізніше Анну-Альїзу). Його сини мали продовжувати князівський рід Острозьких, бож у старшого Олександрового брата, Януша, не було синів, а молодший Олександрів брат, Констянтин, помер безпотомним. Отож через те були вжиті всі заходи, щоб тих дітей виховати в традиціях їхнього славного роду.

І так, наперекір волі їхньої матері, зажертої католички-польки, всі діти князя Олександра, з волі батька, виховувалися в православній вірі. Головним наставником у справі такого їх виховання був відомий тоді український православний провідник і науковий діяч Лаврентій Зизаній-Тустановський, який ще 1596 року видав був у Вільні свою „Граматику Словенську" і деякі інші твори.

Так воно було за життя князя Олександра, а також кілька років по його смерти. Але як тільки навіки закрив свої очі старезний голова дому, князь Констянтин, то його невістка, жінка князя Олександра, полька-католичка, зараз таки прогнала з дому всіх православних учителів, і, як казала, викурила з палацу Острозьких навіть самий дух „руської схизми", а справу виховання дітей доручила єзуїтам.

Однак її сини, молоді Острозькі, внуки славного князя Констянтина, недовго пожили на світі. Зараз таки незабаром після того, як вони зробили подорож по Европі, для завершення своєї освіти, обидва молодиками повмирали в Любліні. Констянтин — 1618 року, а через рік, того ж самого дня й години, помер і його молодший брат Іван, якого після переведення його в католицтво прозвали по-польськи: Януш. А ще роком пізніше помер і їхній дядько Януш Констянтинович, останній мужеський представник роду князів Острозьких.

З трьох дочок князя Олександра Острозького старша, Софія, вийшла замуж за князя Станіслава Любомирського, воєводу Краківського.

Середуща дочка, Катерина, одружилась з Томашем Замойським, великим канцлером коронним. А наймолодша, Анна (потім Анна-Альоїза), також побувала замужем за литовським гетьманом Яном-Карлом Хоткевичем. Це її замужжя було коротке. А втім, і під час того замужжя вона ніколи не покидала свого родинного гнізда Острозьких — міста Острога. І вона вважала себе за головну дідичку багатств та імені своїх предків.

(Далі буде)

НАСЛІДКИ ВАТИКАНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ В АРГЕНТИНІ

Ватиканські кола думали були, що Перон так вихований політиками Католицької Акції, що він стане сліпим знаряддям Ватикану. І тому Католицька Акція з симпатією дивилася на те, що Перон став диктатором Аргентини, бо через нього думали правити всією державою. Але Перон, ставши диктатором, не захотів віддати владу в країні в руки Ватикану. Тому Католицька Акція допомогла повалити режим Перона. Після того пару років правив військовий побідний протипероніяський режим ген. Арамбуру. І хоч Католицька Акція покладала на нього великі надії, то раптом сталось ось що: цей режим не дозволив, щоб католицькі священики мали якийсь вплив на виховання дітей у школах, і тому затримав у силі закон Перона, який не дозволяв священикам входити у школи для навчання релігії.

Згодом, 6-го лютого ц. р. проголошено вибори, і Католицька Акція була певна побіди. Та сталося ось що: прихильники вигнанного з країни Перона утворили спільний бльок разом з комуністами, а до них пристало багато членів з католицької партії, і проти волі Католицької Акції всі вони великою більшістю голосів вибрали президентом Аргентини Артуро Фрондізі — прихильника Перона, якого пару років тому Ватикан прокляв. Отже партія "проклятих" Ватиканом виграла, — у спільці націоналістів, комуністів і так званих "католиків".

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

З КОРЕСПОНДЕНЦІЇ НАУКОВЦЯ

Поважаний Пане!

Питаєте, чи займаюся науковою роботою... Певно! Я ж науковець! Всі мене називають науковцем. Коли знаєте це, то чого ж питаєте?! Коли я є науковець, то й уся моя робота наукова. Інакшою й бути не може. Я сплю науково, їм науково, гроші беру науково, і навіть, пробачте, коли й збрехати доведеться, то теж роблю це науково.

Широкий загал? Дивно, що ви питаєте! Широкий загал знає, що я маю імя науковця. А коли маю імя науковця, то він знає, що я науковець. Думаю, це ясно! Але я думаю, що Вас цікавить той „випадок" зо мною... Знаєте, серед загалу бувають винятки, — трапляються темні одиниці. Чи треба Вам ще говорити? Так було й зо мною.

Наша французька громада в Туреччині, як знаєте, нівроку собі, досить величенька. З Франції вони привезли з собою французьку мову, приповідки, французькі пісні, вірші і т. д. І минулого Великодня пише до мене один земляк з провінції в Анкару, чи не міг би я помістити десь у журналі старі французькі пісні, що народ співає на Великдень у Франції.

Я погодився, і земляк списав мені кілька десятків тих пісень. Прочитав я їх і подумав собі: Треба це видати окремою книжечкою, — це буде моя наукова праця. І відписав я землякові, що видам ці пісні під заголовком: „Турецько-французька народня творчість". Відписав, розуміється, по-науковому, думав, що маю діло з розумною людиною. Але... Послухайте далі!

Через тиждень дістаю я від землячка листа... Батечку ж ти мій! Якби я не лисий — мені волосся дубом стало б! От що він, грубіян, ушкварив:

„Ви партач, а не науковець! Думаєте, що Ви приїхали на село людей дурити? Я ці французькі пісні, що народ у Франції співає на Великдень, привіз із Франції, значить, — це французькі пісні. Чого ж Ви, мантило титуловане, називаєте турецько-французькими? Чи може турки їх у Франції створили? Чи може французи їх у Туреччині склали? У Франції ті пісні народ французький створив і готовісінькі в Туреччину з собою привіз!!!" . . . Ви ще й мову французьку, яку ми привезли з Франції, готові „турецько-французькою" мовою назвати! У Вас тепер усе можливо „по-науковому"!

І він поїхав, поїхав і поїхав... А закінчив так: „Науковець"!!!!!! ... І вже більш нічого не писав.

Уявіть собі лице того теотесаного грубіяна, коли він писав це слово: „на-уко-вець"!!!!!!...... Призирливе, їдке, насмішливе, — жах!

Оце Вам уся наука, вся етика... Оце Вам мої умовини наукової праці... Нема зрозуміння для науки, нема вирозуміння, нема відчуття потреби. Фондів нема...

А що Ви на те?

З поважанням,
Андре Батіст.
Свирид Жмурко.

ВЕЛИКА КАТАСТРОФА В ТУРЕЧЧИНІ

У затоці Мармурового моря у березні затонув пором „Ускудар", що віз 450 пасажирів — переважно студентів-прогульковців. З них врятовано тільки 40

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СВЯТО ІЗ СВЯТ І ТОРЖЕСТВО ІЗ ТОРЖЕСТВ

З усіх свят цілого року Великдень належить до найсвятіших і найвеличавіших свят, і тому в церковнім Богослуженні Великдень називається „Святом із Свят і Торжеством із Торжеств". Але на чім же основується та величність Великодня?

Бог вложив у душі людей свідомість і почуття вічности, і тому люди бажають продовжувати своє земне життя якнайдовше, а коли приходить тілесна смерть, то вони бажають і поза гробом своє життя продовжувати.

І в усіх часах людство ставило перед собою питання: Чи людське життя по смерти продовжується? Однак певної відповіді ніхто не міг дати.

І тільки Христос дав таку певну і ясну відповідь, показавши ділом, що життя поза тілесною смертю дальше продовжується.

Коли Апостоли тіло Христа похоронили, то їм могло здаватися, що коли смерть забрала їх Учителя, то вже все скінчилося,— Його нема вже і не буде. Але їх думки змінилися, коли довідалися, що їх Учитель воскрес і дальше Він живе. А запевнилися в тім ще більше, коли через 40 днів Він їм зявлявся, говорив з ними, їв з ними, і навчав їх. Перед їх очима було свідоцтво, що життя зо смертю тіла не скінчиться, але продовжується.

На це споконвічне питання Христос дав ясну і певну відповідь, отже вони мусіли радіти, що Христос відкрив перед ними велику тайну. Христос дальше живе, отже й вони будуть з Ним жити, — якраз те, чого людська душа найбільше бажає.

І тому Великдень уважається Найбільшим Святом з усіх свят, — Святом Воскресіння Христа, і запевненням, що і ми по земній смерти всі будемо дальше жити.

І тому між усіми Богослуженнями в цілому році нема більш радісних і таких величавих Богослужень, як Великодне Богослуження.

І ту великодню радість українці тісно звязали з своєю народньою культурою, і так ще більше звеличали память Христового Воскресіння. Додали вони величавий обряд „Свяченого", — посвячення Пасок та іншої поживи. Паска ж нагадує самого Христа, і коли з церкви приносять її додому, то їх почуття говорить, що з нею Воскреслий Христос завітав до їх хати, і тепер це церковне свято в їх хаті продовжується. Вони вже наче ті Апостоли, до яких Христос приходив по Своїм Воскресінні.

Важний Великдень і тим, що він пригадує нам нині не тільки Христове Воскресіння, Мироносиць, Апостолів, але також і наших батьків і матерів, наших братів і сестер, що нині в тяжкій неволі знаходяться. Як вони будуть Великдень святкувати? Чи буде в них Паска яка? Чи зберуться вони, як вільні люди, до церкви? Чи дзвони будуть дзвонити? Чи буде в них святочна одежа? Чи може будуть святкувати лише споминами про те, що колись було?

Для них радісний Великдень ще не прийшов, у них ще сум, що попереджував день Христового Воскресення. Темна ніч стоїть над ними. Але казав Апостол:

„Ніч мине і день настане".

Святкуючи Великдень, ми все те памятаймо і даваймо нашим братам і сестрам поміч, яку можемо, та звертаймось до Воскреслого Христа, щоб Він поміг їм вийти на вільну волю. Лише так святкуючи — ми будемо радісно співати:

Христос Воскрес!

ВЕЛИКДЕНЬ І НАРОДНЯ КУЛЬТУРА

Є такі церковні свята, що з народньою культурою майже не звязані, але є й інші, що є разом і церковними, і народніми святами. До свят таких належить Різдво, Йордань, а вже головно Великдень.

І так, наприклад, великодне „свячене" є вже церковно-народньою культурною частиною свята. „Свячене" приготовляється в домах і після свого освячення в церкві, приноситься знову додому, щоб тут Свято продовжувати. І тут це вже не правило Церкви, але чисто народньо-культурна справа.

Був час, що Патріярх із Царгороду, побуваючи на Україні, забороняв звичай свяченого, уважаючи його за поганський, отже не брав він до уваги законів і потреб життя, й осуджував те, що підносить і поширює моральну силу та величавість Великодня. Але Патріярхові таки не вдалося обкроїти Великдень з чудових українських народньо-релігійних звичаїв та оправити їх у вузькі рами офіційних приписів. Бо надто жива, надто широка й глибока наша культура.

Колись писанок не було, але були крашанки, чи галунки, — яйця закрашені начервоно, зелено, жовто, синьо чи брунатно, і вони донині повинні бути побіч писанок. Крашанки виглядають скромно, але коли писанки більше мистецькі, то крашанки більше святочні. І крашанки, і писанки належать до народньої культури.

***

З Великоднем повязані гаївки, що колись були, очевидно, по всій Україні, та мабуть у деяких сторонах церковне начальство, якому була байдужа народня культура, заборонило їх біля церкви співати. Навіть у Галичині, де всюди гаївки співалися, були вузькоглядні священики, які проти гаївок виступали і забороняли їх співати. Однакож думаючі, ідейні священики гаївки обороняли як культурні вартості, які не опоганюють церковної святости.

Гаївки були, очевидно, з передхристиянських часів, але вони мали і культурну, і моральну вартість. Через три дні Великодня люди сходилися коло церкви, і прислухалися до гаївок, як їх співали десятки дівчат, — десятки дочок народу. Була церква і були невинні забави коло церкви, — образок, немов у вірші. В. Щурата:

Стоїть церква — молитися,
Стоять гори — дивитися.
І дивишся — молячись,
І молишся — дивлячись.

Гаївки співалися в присутності старших, — батьків, бабусів, дідусів, що приглядалися і свої давні Великодні пригадували.

І в Канаді в перших часах прибуття сюди українців деколи гаївки коло церков також співалися, але пізніше почали забуватися. Тут дуже часто погода у Великодній час буває ще холодна й мокра, а буває деколи і сніг на Великдень.

Вже це, що тут згадане, показує, як Великдень повязаний з народньою культурою, — побіч того, що в спомині Христового Воскресіння є зміст найбільшого значення. Коли Христос воскрес, то відкрив нам велику тайну, — що і земна смерть є для нас лише порогом, через який ми переступаємо до дальшого вічного життя.

В. К.

Христос Воскрес

Христос воскрес — і всіх обожив,
Всі стали Божими синами,
Воскресні дари Він примножив,
Зваливши аду згубні брами.
Христос воскрес — і смерті жало
Голгота знищила навіки,
І Царство вічне всім настало
В обіймах Божої опіки
Христос воскрес — й живна надія
Засяла сонечком у серці:
Воскресне людям райська мрія,
І переможе Правда в герці.
Христос воскрес — і Воскресіння
Принесло світу Слово Боже,
І покінчилась ніч осіння,
Й неправду Правда переможе.

Митрополит Іларіон

КОНФЛІКТ МІЖ АВСТРІЄЮ І ВАТИКАНОМ

Католицька преса з березня ц. р. подає, що Ватикан вислав урядові Австрії ноту з протестом проти затвердження такого конкордату, що не задовольняє інтересів Ватикану. Конкордат між Австрією й Ватиканом, заключений 1934 р., був вигідний для Ватикану; однак Гітлер, окупувавши Австрію, не признавав цього конкордату; крім того, він видав низку законів, які обмежували права Ватикану над населенням Австрії.

По другій світ. війні, коли Австрія знову стала окремою державою, її парлямент узяв конкордат з 1934 р. під наради, і деякі точки в ньому змінив так, що це, каже Папа, загрожує інтересам Ватикану в Австрії (населення там майже в цілості католицьке). Крім того, уряд Австрії не скасував тих законів, що їх видав був Гітлер проти інтересів Ватикану в цій країні. — Звідси й теперішній протест Папи.

БУВШИЙ ДИКТАТОР НЕ БІДУЄ

Недавно шляхом революції народ Венезуелі повалив владу диктатора генерала М. П. Хіменеза, а самого його прогнали з країни. Тепер він живе в Домініканській Республіці. Він видає на своє життя по 100 долярів денно, і каже, що на таке розкішне життя йому ніколи не забракне грошей.

ЯК МИНУЛА СУБОТА

Тому, що передвечір цього святочного дня був дуже врочистий, — спішно поховано тіла розп'ятих. Прибрано й хрести, засипано кров, щоб жодна згадка про смерть не порушувала святкового настрою єрусалимських правовірних і не було чого чіплятися „імущих власть".

Нагий, порожній тягся до неба гострий верх Голготи — Лисої Гори, посеред засипаного опокою, мов битим череп'ям притрушеного „Черепового місця". Ніби на цьому місці ніколи не було жаху, ніби нічим не оплюгавило тут себе навіки вічні убоге людство...

Непроглядна темрява огорнула верхи Сіонські, накрила місто жалібним завоєм, постелилась по горі Оливній. Ні зорі в небі, ні вогника на землі..

Душі ж учнів Ісусових сповнив сум ще чорніший. Пригасив думку й надгробним каменем завалив серця.

„Поражу Пастиря й розпорошиться отара..."

Без слів, без зідхань, приголомшені безголов'ям, тулились залякані учні в оселі того, хто не раз і не два давав уже їм захист: господар гостинний, що на Останню Вечерю приготовив Учителеві світлицю ясну й велику, ще раз сховав їх у себе перед можливими переслідуваннями.

Зібрались тут майже всі: Петро й Андрій, Яків і Варфоломій, і Пилип і Яків Альфеїв, Матвій й Тадей і Симон Кананіт... Були й жінки: Марія Магдалина та Марія друга, Саломея і мати синів Заведеєвих. Бракувало лише Томи, що відбився від групи, й улюбленого Ісусового учня Івана: Матір бо Ісусову взяв він до своєї оселі. З ними відійшов і лікар Лука, щоб умінням своїм послужити Болісній тій, що їй служать ангели Божі....

Не було тієї ночі з учнями й зрадника, чиє ймення вони з огидою викинули зо свого серця.

Тихо й ритмічно плакала водяна клепсидра, відмірюючи слізьми час. Людські постаті були нерухомі, як понадбережне каміння над Мертвим Морем. Ніхто не чистив каганця, що тьм'яно блимав під надщербленим горщиком. Гніт ледве жеврів у душній пітьмі.

Нараз випросталась жіноча постать. На мить заслонивши бліде світло, струснула повітря пишною головою й, мов хвора, хитаючись, ступила крок один, другий, третій, а потім взяла за клямку дверей.

— Куди ти, Маріє? — піднесла голову Саломея. — На дворі ж глуха ніч

— І смерть, — тихо додав Андрій.— Чигають бо на нас Аннові й Каяфині Не досить їм смерти Учителя...

Марія мовчки щільніше натягла темну столу на золоте волосся. Носила завжди римську одіж. За те ще більше обурювались на неї правовірні. Гетера? — Та що ж! Хіба ж Рагаба Єрихонська не була блудницею, а вона ж послужила народові Ізраїльському! Але відкидати освячені традицією звичаї, носити чужу одежу, — цього дарувати не міг добрий гебрей. За це нераз хотіли і каменувати Марію.

— Маріє! Не виходь! — озвався знову Андрій.

Тимчасом він заступив старшого в малому гуртку. Петро бо, обхопивши голову руками, не подавав ознак життя. Був живий, але не жив. Його життя вмерло в ньому, коли обірвався третій спів півня в преторії.

На мить вирізбився білою камеєю профіль Магдалини в жовтавому світлі каганчика: обернулась рвучко й терпко промовила.

— Та вже мовчи, Андрію! Сказали ви вже своє й зробили, — чоловіки... Повтікали... Мовчи вже! — її співучий голос заломився жалем у здушеному плачу. Але опанувала собою. — Маріє, Саломіє! Ходімо!...

Бунтівничий дух гетери ще раз повстав проти чоловічого ярма, що накидає слухняність. І, як раз-у-раз, за покликом до бунту — пішли плохі і покірливі, звиклі до слухняности. Вийшли всі троє з Магдалиною попереду.

Ніч накрила їх м'якою долонею. Було чорно, ніби височенна стіна перед самими очима. Саломея міцніше притулилася до Марії: жінкам бо годилось плакати на гробниці аж до дев'ятого дня.

— Яка ж пітьма!.. Чи потрапимо до саду Ариматейського?

— Зайдемо.. Горою...

— Понад ущелиною та проваллям? — тривожно запитала друга Марія.

Щось живе вимоталось у пітьмі й ухопило жінок за одежу:

— Я - - з вами... Візьміть!.. Вкажу вам шлях... я ж бачу й тепер, як удень.

— Хто ти? — спитала Магдалина, доглянувши кучеряву голову дитини.

— Тамар... сліпа.. Сліпонароджена, що жебрала коло скарбниці храму

— Звикла ходити в пітьмі! — обійняла дитину мати синів Заведеєвих.

— Ні, ні! Він дав мені зір!.. Христос зцілив мене. Тепер я бачу навіть уночі, як у найяснішій день. Я знаю стежку...

Марія Яковлева відчула у пітьмі, що й друга істота ще тулиться до Тамари.

— З тобою ще хтось є?

— Серег, глухоніма... Ми завжди разом

— Сліпа поведе нас уночі, видючих, — зітхнула Соломея. — Німа ж ридатиме над гробом Учителя

— Ні, ні! Не плакати йдемо, — срібною струною задзвенів дитячий голос глухонімої. — Ні, ні! Хіба ж ви не чуєте ангольських співів Осанни небесної? Ось, слухайте ж, слухайте! Чуєте райські арфи? Там, на небі вже знають усе! Там співають славу Воскреслому.. Уже встав із гробу Учитель. Воскрес, як казав

— Живий Він, живий! — приговорювала в захопленні Тамар..

Як плавак у широке море, певний, що вода понесе його, кинулись жінки в чорну пітьму. Бігли гірськими стежками без вказівок ясновидки Тамари й небачучої Сераг. Не помічали кущів, що чіплялись за одежу, гілок, що дряпали руки й обличчя, каміння, що зривалось з дороги й летіло в щелини. Бігли до чуда, готового й дійсного для кожного, хто віру має й у пітьмі найчорнішої мертвої ночі.

На сході зблідла вже темрява. Затремтіла, як повіка, що ось-ось піднесеться. Світло тверезої дійсности, не опоєної екстазою, на мить ока похитнуло певність у серці Марії Яковлевої.

— Хто ж відвалить нам камінь від гробу? — завагалась між вірою в чудо й знаною природньою перешкодою. — Гріб...

Але ніхто їй не відповів. Сонце разом змело хмари, вранішню вогку імлу, тіні й вагання. Бризнуло сяйвом з-поза гірських верхів, заграло над світлом осаною перемоги. Добігли.

Поміж скель стояв Ясний. Прозорий, як веселка — сяючий, як сонце, — сліпучий, в заграві мерехтіння роси. І прозвучали слова:

— Пощо ж шукаєте живого серед мертвих?...

Наталена Королева

Возрадуйся

Возрадуйся, Христос воскрес!
Квітки розкрили очі,
П'ють сонця мед, блакить небес,
Життя хвалити хочуть.
Новий кільчиться урожай.
Чиїсь святі долоні
Збирають смуток і відчай,
І радість б'є у дзвони.
Христос воскрес! Радій, співай!
В думках, в душі обнова:
Воскресне, встане рідний край
В багатстві, славі знову.
Не знищать леза блискавиць
Думки з любови куті.
Встають, упавші вчора ниць,
Знедолені й забуті.
Весна шумить, весна гуде
У всій красі і силі.
Христос іде! Христос іде!
Шепочуть квіти білі.
Покинутий, забутий хтось,
Судом людей розп'ятий,
До нього теж іде Христос.
Для всіх сьогодні свято.

Віра Ворскло

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ У ПОЛЬЩІ
Українці в Лодзі

Варшавське „Наше Слово" помістило допис І. Душкевича з Лодзі — найбільшого промислового міста в Польщі. У дописі сказано, що в Лодзі є досить багато українців. Цікаве тут це, що майже всі діти вміють говорити по-українськи, — пише Душкевич. Це заслуга родичів. Навіть діти мішаних подруж і ці в більшості знають українську мову, коли мама — українка.

Українська молодь у Лодзі подбала за це, щоб добре вивчати українську мову й літературу. Кожен учиться дома, а потім збираються в гуртки на дискусії.

Учителями рідної мови є родичі, і вони тепер вирішили вчити своїх дітей рідної мови в домівці Українського Суспільно-Культурного Товариства (УСКТ), куди приходить молодь, і студенти, а також і старші люди.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

*Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada*

Завдання україномовної католицької преси

У катол. часописі „Християнський Голос" (Мюнхен) з 2-го лютого 1958 р. поміщена стаття М. Брадовича п. н. „Завдання української католицької преси".

У статті, серед тих найголовніших завдань католицької преси, є й така точка: „Визволення духу нації є необхідною передумовою її оборони від безбожницьких впливів та її державного визволення".

Це дійсно правильно поставлене й високе завдання: власне, визволення духа від безбожних впливів, у поєднанні з самостійницьким національним духом, бо тільки це провадить до державницького визволення народу.

Далі в цій статті говориться й про такі завдання: „Наша католицька преса продовжуватиме свою відповідальну співпрацю в новім році під знаком поважних досягнень в ділянці співпраці з цілою католицькою пресою на міжнароднім терені".

І тут питання: Чи є у світі серед тієї „цілої католицької преси" якась така преса, що не була б італійська, польська, мадярська, московська і т. д.? Такої немає! Вся вона — національна, патріотична.

Але дуже-дуже далеко не вся вона приязно наставлена до змагань українського народу. Як же тоді "з цілою" цією пресою співпрацювати? Хіба коритися їй!

Приємно в статті читати, що одним із завдань української католицької преси є "лучити українську національну спільноту на чужині та цілий наш нарід з християнським Заходом в напрямі визволення поневолених країн з московського ярма". — Але при тому автор статті хіба не хоче твердити, що може ввесь Захід є католицький. Головні сили Заходу по обох боках океану є переважно протестантські.

І вкінці ще одне з завдань української католицької преси, а саме: пропагування ось такої ідеї: „Тут, в Апостольській Столиці, є релігійно-моральна Батьківщина українських католиків".

З того виходить, що духова Батьківщина українських католиків, на думку автора статті, має бути в Римі, а не в Україні. — Коротко і ясно! Значить, усі попередні фрази про патріотизм це хіба тільки димова заслона, за якою духову (релігійно-моральну) Батьківщину переноситься з України в Рим!

КАТАСТРОФАЛЬНЕ ПИЯЦТВО ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

У лікарнях Мадярщини третя частина всіх пацієнтів — це ті, що збожеволіли від пияцтва, яке шириться в таких розмірах, що це стає катастрофою для всього народу; комуністична партія, яка загалом воліє, щоб люди пили, ніж політикували, сама вже вдарила на тривогу, і уряд видав ряд поліційних розпоряджень, щоб якось запобігти страшним наслідкам пияцтва. — А ще гірше пияцтво, ніж у Мадярщині, шириться в Польщі і в Болгарії. Але, мабуть, ще гірше з тим в самому СССР. Коли лікар заборонив Хрущову пити горілку, то советська пропаганда тепер вдарила на тривогу, що в країні завелике пияцтво.

ПРИБУТКИ Й ВИДАТКИ РОДИНИ В СССР

У советському журналі "Социальное обезпечение" (ч. 5, 1957 р.) Назаров опублікував статтю п. н. „Бюджет сім'ї пенсіонера". Він подає приклад однієї типової сім'ї, звичайно, виняткова добреситуованої, у м. Калініні. Сімя складається з трьох дорослих осіб; з них дві особи вже на пенсії: з них одна особа дістає пенсії 495 рублів, а друга 503 рублі; третя особа працює як робітниця-ткаля, і заробляє 650 рублів. Отже місячний прибуток усіх їх трьох у сумі становить 1,648 рублів.

Найбільш необхідні видатки родини - це харчі, і згадана родина видає на харчі 1,151 рубель місячно, цебто 70 відсотків усіх своїх прибутків. Далі, видатки на помешкання, міські послуги, щоденні дрібні видатки, транспорт, культурні видатки і т д забирають 200 рублів місячно (на всі три оссоби), цебто 12 відсотків усіх прибутків - - Таким чином на всі інші видатки (взуття, одяг, посуд і т. д. і т д) лишається на три особи тільки 297 рублів місячно, цебто 18 відсотків з усього місячного прибутку родини

Сам Назаров каже, що ця родина за сім місяців змогла собі защадити тільки на купівлю двох пальт (плащів) — зимового й осіннього, сукню й один відріз матеріялу на костюм, заплативши за все це разом 2,650 рублів. А тим часом, коли на одяг усім трьом особам щомісячно лишається тільки по 297 рублів (і за ці гроші треба купити ще й посуд, взуття тощо), то за 7 місяців вони могли з бідою защадити найбільше 2,079 рублів. Значить, купивши два плащі, сукню й матеріял на костюм, вони осталися ще в боргу на суму 571 рубель

Звичайно, Назаров старався подавати все це в якнайкращих барвах. А дійсність є значно понуріша

ПОМЕР ВЛАСНИК НАЙБІЛЬШИХ КОПАЛЕНЬ ДІЯМАНТІВ

Власником найбільших копалень діямантів (у Танагаїці, східня Африка) був 52-літній канадієць д-р Дж. Виллямс Він закінчив ґеологію в Монтреальському університеті, а потім натрапив в Африці на найбільші у світі родовища діямантів. Він був самітній, скромний, несміливий, і жив серед робітників, для яких він був добродієм Його майно обчислюють на 100,000,000 долярів — Це цього року він подарував був британській княжні Марґареті брилянтову брошку вартости 60,000 дол. Покійного мільйонера поховали в тому місці, де він викопав свої перші діяманти.

ВИСЛІД ВИБОРІВ У КАНАДІ

Вислід виборів до федерального парляменту в Оттаві, що відбулися 31-го березня ц. р., — такий: проґресивні консерватисти під проводом Дж. Діфенбейкера 209 місць, ліберали — 47. сісіефці 8. партія Суспільного Кредиту ні одного. - До федерального парляменту не були перевибрані: Солон Лов провідник партії Суспільного Кредиту, і Колдвел провідник СіСіЕф.

Голосувало 7 мільйонів виборців Продовж 91 років, від часу створення канадійської федерації, ще ні одна партія не здобула стільки місць у парляменті, як цим разом — консерватисти.

ТРИВОЖНА ОСТОРОГА АРХИЄП. Ф. ВУДЗА ХРИСТИЯНАМ

Архиепископ Ф. Вудз — це новий Архиепископ Англіканської Церкви в Австралії. Під час своєї інтронізації цього року він виголосив слово, що звернуло на себе увагу світу. Архиеп. Вудз сказав, що сучасне християнство позначується численними недоліками, і це дуже відємно впливає на народи Сходу —цебто іновірців Азії й Африки.

Він сказав, що народи Індії, Китаю й Африки вже перестали вбачати у християнстві вісника миру й доброї волі, а зовсім навпаки вони почали бачити в християнстві перш за все багато лицемірства (облуди). Чому? Тут Архиепископ вказав на багато воєн між народами християнської Европи продовж століть. А головно, сказав Архиепископ, понурим явищем є релігійні війни християнської Европи, війни повязані з нечуваними жорстокостями. Народи Азії й Африки все це знають, і тому втратили довіри до народів Заходу, а разом з тим виробили собі відємний погляд і на саме християнство

Далі Архиеп. Вудз говорив так: Християнські країни значною мірою самі винуваті в тому, що у них занепали моральні впливи християнського вчення. Для сучасного покоління величні засади християнства майже незрозумілі. Такі слова, як „спасіння", відкуплення, чудо, тайнство, благочестя, жертва" вже потребують серед сучасного покоління такого вияснення, так нібито ці слова взяті з якоїсь чужої культури. ."

Архиеп Вудз сказав, що саме через те, що народи Азії й Африки розчарувалися в християнстві, то тому вони вже й перестали вважати Захід провідником світу, а в християнській вірі стали вбачати один із звичайних собі політичних „західніх імпортів", і тому народи Сходу всіма силами тепер ставлять цьому спротив, уважаючи його зо шкідливий і небезпечний для них

Коротко кажучи, слово Архиеп. Вудза зводиться до твердження, що народи Заходу, які називають себе „християнськими" і мають претенсії нести християнство серед іновірців Азії й Африки, ще самі по суті не прийняли науки Христа ні в теорії, ні тим більше на практиці.

ЦИГАРКИ, ЗДОРОВЯ Й ОБМАН РЕКЛЯМИ

Конґресова Комісія Урядових Операцій в ЗДА заявила, що, на основі дослідів, цигарки з фільтрами так шкідливі, як і без фільтрів, а часом ще й більше.

Отже торговельні оголошення, що цигарки з фільтрами є нібито „нешкідливі" для здоровя, це „обманні практики реклями". Комісія взиває владу до негайної акції для припинення цих бизнесових реклям, що обманюють народ.

ПО „ВИБОРАХ" В СССР

У неділю 16-го березня ц. р. в Советському Союзі відбулися так звані „вибори" до Верховного Совету (ніби „парляменту"). Там має право на існування тільки одна партія комуністична, що постійно при владі. У Верховному Совєті є 1,372 депутатських (посольських) місць, отже комуністична партія виставила 1,372 кандидати Голосувало майже 100% всіх виборців (130 мільйонів) і всі вони „одноголосно вибрали" всіх кандидатів, назначених комуністичною партією.

ВІСТІ З ЖИТТЯ УГПЦК

● Повертаючись з Оттави у Вінніпеґ, редактор „Українського Голосу" І. Г. Сирник 11 березня був гостем відділу СУС у Торонті, і в своїй доповіді, між іншим, говорив про такі справи, як: Ювілейний Рік (40-ліття) Української Греко-Православної Церкви, що припадає на цей рік, справа добудови Всеканадської Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу, Колеґія Св. Андрея і т. д.

●Катедральна Громада Св. Володимира в Торонті святкуватиме 40-ліття нашої Церкви в Канаді 17 й 18 травня. На Святі промовлятиме голова Президії Консисторії Протопресвітер Д-р С. В. Савчук.

● 16 березня в радіопрограмі Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви по радіостанції СКУА в Едмонтоні Молоде Братство Св Івана передавало український концерт.

● 16 березня в Едмонтоні православні українці відзначили Шевченківські Роковини Доповідь виголосив Адміністратор Західньої Єпархії Митроф. Прот. Є Грицина. Участь у Святі взяли хор Катедри Св. Івана, і братні організації СУС: СУМК, Рідна Школа і ін

● 24 лютого в будинку Української Катедральної Громади Св Володимира в Торонті дві жіночі організації - ім. кн. Ольги і „Тризуб" урочистою академією відзначили память великої поетеси Лесі Українки. Доповідь виголосила голова Жін Т-ва ім кн Ольги п-ні Т Бевш

● Жін Т-во ім Лесі Українки при Катедрі Пресв Тройці у Вінніпеґу відзначило 9 березня, в залі Катедри, память Лесі Українки Реферат на тему „Релігійні мотиви в творчості Лесі Українки" прочитала Наталька Когуська У багатій концертній програмі видатну участь узяв СУМК

ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНІ ВІСТІ ЗО СВІТУ

● Митрополит Антімос, Ієрарх Китії, на Кипрі заступає тепер Архиепископа Макаріоса, що виселений з цього острова британською владою, і перебуває в Атенах (Греція) В лютому ц р Митр. Антімос відбув з Архиепископом Макаріосом в Атенах наради. При тому він сказав, що всі греки на Кипрі далі воюють за визволення Кипру, і роблять це під духовим проводом Архиеп. Макаріоса.

● Сербська Православна Церква в Югославії звернулася до уряду диктатора Тіто, щоб на цей рік уряд призначив Церкві коло 175,000 долярів допомоги, щоб покрити дефіцит у бюджеті Церкви. Минулого року уряд призначив був Церкві 50,000 дол. річної допомоги.

● Цього року Св. Синод Грецької Православної Церкви видав такі інструкції щодо Хрещення дітей: 1. надавати тільки імена Святих, — отже не дозволяється надавати жодних інших імен, хоч би вони навіть були і славні в історії Греції (як ось: Платон, Аристотель, Гомер, Темістокл і т. д.). 2. Надавати тільки одне ім'я, а не два, три і т. д. 3. Хресний батько повинен бути тільки один, а не більше.

● Екзархат Православної Церкви в Китаї Російська Церква вже перетворила в автономну Церкву Китаю; ця автономія відноситься тільки до внутрішнього життя Церкви; щождо зовнішнього її життя, то тут вона й далі підлягає Московській Патріярхії.

● Конґресова Бібліотека у Вашинґтоні виставила на показ найменшу книжку в світі Молитовник; розмір його поверхні становить 7/32 цаля, розмір букв 0.11 міліметра висоти Під побільшуючим склом його можна читати досить легко Молитовник надрукований в Амстердамі, а оправлений у Мюнхені Він виставлений у дорогоцінній касетці

● З нагоди цьогорічного Тижня Молитов за З'єднання Церков у російській церкві Св Покрови в Ню Йорку під проводом Митрополита Леонтія відбулося Богослуження, яке спільно відправили православні Єпископи з англіканськими. З православних участь узяли Єпископи румунські, болгарські, сирійські сербські, грецькі й російські (незалежної від Московської Патріярхії Запубежної Церкви під проводом Митр. Леонтія в ЗДА) Від Єпископальної Церкви (Англіканської Церкви в ЗДА) участь взяли понад 50 визначних духівників під проводом Єпископа Чарлза Ф. Байнтона з Ню Йорку

● Усіх православних у Канаді нараховується 172,271 осіб (у тому православних українців 111,045 вірних); в Арґентині 66,217, у Бразилії 41,156; у Фінляндії 70,040; у Східній Німеччині 7,619, у Західній Німеччині 40,151, в Австралії 74,760 Це ті неправославні країни, в які православні прибули як поселенці з православних країн, крім Фінляндії, де православні це переважно люди фінляндської раси.

● Східня Вірменська національна Церква в ЗДА існує ще з 1898 року. Вона має тільки 41 храмів і 103,000 вірних, але утримує аж три богословські семинарії

● Польська Національна Католицька Церква в ЗДА нараховує тепер 226,000 вірних і має 164 церкви. Вона очолена Єпископом Леоном Гроховським. Ця Церква повстала 1904 р. у Скрентоні, Па., ЗДА, відірвавшися від Риму тому, щоб: чужі чинники не були власниками її майна; щоб чужі чинники не контролювали її адміністрації; щоб скасувати римо-католицький целібат (безженство священиків).

● У селі Шавей-Сіон (Ізраїль) на побережжі Середземного моря під час недавніх розкопок знайдено християнську церкву з 4-го століття. Напис на одному з каменів свідчить, що це церква ще з часів імператора Костянтина Великого.

КОРОТКІ ВІСТІ

● У половині лютого 1958 р. число безробітніх у Канаді становило 555 тисяч. — У половині лютого 1936 р., в часах економічної кризи було 565 тисяч безробітніх.

● 17-го березня ц. р. американці випустили другого штучного сателіта. Він летить на висоті коло 2,500 миль, зо скорістю 18-19 тисяч миль на годину Учені думають, що навколо Землі він буде кружляти 5-10 років.

● Д Джунґ, бувший посол до парляменту в Оттаві сказав у березні ц. р., що він буде старатися, щоб у Канаду було впущено коло 6,000 китайських жінок і дітей. Для цього потрібно поробити зміни в іміґраційних законах Канади Д. Джунґ є китайського роду

● Чарлс В Тірій у Белмонт, Масс., ЗДА усе своє життя важко хворував на шлунок. Він був на дієті, не пив, не курив, не їздив автом, не женився. недавно помер на 107 році життя

● Восени ц. р в Англії будуть пробувати сконтактуватися з плянетою Венус за допомогою радіо-проміння, яке туди вишлють. Венус віддалена від Землі на 25,750,000 миль.

● У місцевості Заґан, на бувшій німецькій території, близько польського кордону, в березні ц р. знайшли присипані масові гроби аліятських полонених, помордованих під час війни німцями Всіх помордованих полонених американських, британських, французьких, советських і т д. - - нараховується 20,000

● Даґ Гамершолд — генеральний секретар Обєднаних Держав у березні ц. р. відлетів у Москву на переговори в справі плянованої на літо ц. р. конференції представників великодержав. Гамершолд перед відлетом у Москву сказав, що найкращий спосіб порозумітися з СССР це тайні розмови дипломатів.

● В Індонезії повстання проти уряду президента Сукарно поширюється Повстанці вимагають, щоб Сукарно усунув з уряду впливи комуністів. Комуністи ж кажуть, що повстанці мають американську зброю.

● У березні ц. р. Лестер Пірсон, провідник ліберальної партії, в інтерву з представником польського часопису „Звйонзковец" сказав, що він є за обєднанням Німеччини, однак виступає проти насильної зміни сучасних кордонів між Польщею і Схід. Німеччиною. — Як відомо, по 2-ій світ. війні, 1945 р., Польща окупувала німецькі землі над Одрою і Найсою, вважаючи їх за польські. — Німці в Канаді заяву Пірсона прийняли як „протинімецький" виступ. З кругів ліберальної партії кажуть, що Пірсон заявився не проти зміни кордонів, як такої, а проти насильної їх зміни.

● Советська преса гостро виступила проти премера Дж. Діфенбейкера з приводу його симпатії до ідеї незалежности України, які він висловив на святкуванні 40-ліття з дня проголошення української Держави (1918 р.), що відбулося в січні ц. р. у Вінніпеґу, під проводом Комітету Українців Канади. Советська преса каже, що Діфенбейкер „вмішується у справи українського народу".

ВІСТІ З САСКАТУНУ

Молодь при українській греко-православній церкві Св. Духа в Саскатуні бере повну участь у церковному житті парафії, в рядах членства, церковному хорі, прислужує в церкві одну неділю на місяць, і скріплює життя парафії програмою своєї діяльности.

Церковний хор під дириґентурою пані Марії Ткачук у більшості складається з молоді, і в Різдвяну пору цей хор виступав з програмою коляд по двох радіостанціях у Саскатуні. Перша програма передавалась на Свят-Вечір почерез Сі Еф Кю Сі, з привітанням від голови громади Ол. Хомина, і з Різдвяним поздоровленням від нашого Настоятеля парафії — о. М. Боднарчука. Програмою керував адв. В Процюк. Друга програма передавалась у день Різдва, - промовляв адв. Ю. Стечишин від СУС, та о. М. Боднарчук від Парафії. Програмою керував проф. А. Михайленко.

На Різдвяній Богослужбі церква була переповнена, переважно молодшою генерацією — мабуть, тому, що старшим тяжко було прибути на опівнічну Богослужбу. І з колядою по домах членів молодь подала велику допомогу.

Один день осіннього церковного базару відбувся, під повним керівництвом молоді, з чималим успіхом. Суспільно-товариські розваги, — пущення перед Пилипівкою, прогулька з міста на санях, а потім вечеря з фасоль, бовлінґ, спускалка саночками з високої гори і т. д. мали свій

успіх. Але, крім своїх розваг, молодь провадить і широку культурно-освітню діяльність.

Перший з черги культурно-освітній вечір відбувся в неділю 23-го лютого, в залі при церкві, в участю поважного числа громадян. Програмою керував д-р Дм. Кіндрачук, який попросив панну Вікторію Заячковську представити промовця — адв. В. Пилипова, і він говорив на тему права жіноцтва. Подяку йому склала панна Луїза Кинасевич. Танок „Чумак" затанцював малий Антін Гнатюк, а на пяніно приґравала йому його сестра Маруся. Після питань і відповідей вечірку закінчено перекускою — пирогами, що їх подало жіноцтво.

Молодь також узяла повну участь у спільнім Святі Державности, яке відбулося в Саскатуні; тут гістьми-промовцями були: проф. Симпсон і о. д-р Кушнір з Вінніпеґу. Наш хор виступив з двома піснями.

Тут слід згадати, що між нашою молоддю е члени, які діють на ширшім полі обовязків, а саме: діяльність, пров. Екзекутиви С.У.М.К. на Саскачеван і праця по підготовці до драматичних змагань у провінції.

Збори молоді відбуваються регулярно, і на 1958 рік склад Екзекутиви такий:

Голова: д-р Дм. Кіндрачук; заст. голови: Орест Садовник; секр.-кас.: Тарас Лабач; корес.-писарки: Викторія Заячковська, Оля Боднарчук. Спортовий Комітет: Нестор Ткачук, Іванна Завадюк, Ів. Строньский. Програмовий Комітет: Дм. Букурак, Вол. Білик, Павліна Садовник, Луїза Кинасевич, Милтон Хомин. Ком. приеднування членів: адв. В. Пилипів, Галя Чорна, Даруся Паньграс, Дм. Ціпивник. Журналісти: Ярослав Залещук, Соня Пилипів, Евелин Хомин. Капелян: о. М. Боднарчук.

Кореспондент.

ПЕРШЕ БОГОСЛУЖЕННЯ У ВІКТОРІЇ, Б. К.

Вікторія — чудова столиця найдальшої західньої провінції, лежить на південно-східньому побережжі величезного острова, що зветься „Ванкувер Айленд". Назва може й не зовсім відповідна, бо, порівняно до Вікторії, величезний Ванкувер, що мав би більші права бути столицею, знаходиться на континенті за 85 миль від своеї посестри-столиці. Минулого Різдва на вулицях Вікторії можна було бачити квітучі дерева. Отже, це, мабуть, найтепліше місце в усій великій Канаді.

Чомусь загально прийнято думати, що це місто на заході, як і Лондон на сході, е заселене виключно англійцями, а інші якщо і е якимсь чудом, то — одиниці.

Однак, коли взяти до уваги те, що українці е не лише по всіх закутках Канади, а й усього світу, то Вікторія не могла бути виїнятком. Та досі наша православна Вікторія не проявляла якихсь ознак життя. Приходить на все час і пора.

Після Богослуження на Покрову й храмового обіду в Порт Алберні (де були вперше й дві родини Мойсюків з Вікторії), п. Ф. Боґдан з Ванкуверу висвітлював фільми з церковно-громадського життя в Б. К., а на другий день ми з ним поїхали у Вікторію. Він мав намір призбирати трохи адрес наших професіоналів для Ювілейної Книги „Взаїмної Помочі" (мало б ніби бути „Взаемна Допомога"), а я — у справах православної Громади. Місія наша, як виявилося, не була даремна, бо знайшлися як одні, так і другі. Я знайшов православних людей, познайомився, поінформував про наше церковне життя і піддав думку, не відкладаючи надовго, творити Громаду. Зерно впало на добрий грунт, і вже за кілька тижнів відбулися перші збори, де було обрано тимчасову Управу новоствореної Громади. Організаційна праця не припинялася. По Різдві, в дорозі до Порт Алберні, я знову навідався до Вікторії, де відбулися вже численніші збори, і вирішено справу 1-го Богослуження. Приміщення-каплицю, приналежну до Англіканської Катедри, ми домовили, відвідавши в цій справі канцелярію їх Архиепископа. І так почався третій період організаційної праці. Богослуження призначено на 9 лютого, і про це оголошено в пресі як нашій, так і в місцевій англомовній, по місцевій радіовисильні, а також розіслано близько сотки спеціяльних запрошень. Зійшлося близько 75 осіб (разом з дітьми), співали місцеві співаки з дяком-гостем з Ріджайни, п. Корпаной, а також невеликий, але добрий наш хор з Порт Алберні. Апостола помистецьки прочитав п. Я. Горбатюк з Ванкуверу. У проповіді про блудного сина було сказано про нинішне людство, що у своїй зарозумілості й безвірстві тратить своє синівство Боже, і для власного добра мусіло б піти слідами того сина, що повернувся до свого отця.

Зараз по Св. Літургії був обід, що його вміло й щедро наготовили для всіх наші сестриці-парафіянки. На зборах, по тім, вписалися нові члени, прочитано Статут нашої Церкви, що відноситься до громад, прийнято його одноголосно, затверджено потрібними підписами та разом з проханням прийняти нову Громаду у склад нашої Української Греко-Православної Церкви надіслано до Консисторії.

Тимчасову Управу Громади, вибрану 1-го грудня 1957 року, доповнено й затверджено одноголосно як постійну, в її слідуючому складі: Степан Мойсюк — голова, Іван Бойчук — заступник, Іван Галаган — писар, Володимир Дячина — скарбник.

На внесок Священика прийнято вважати покровителем Громади Св. Великомученика Юрія Побідоносця, що його память святкуемо 6-го травня.

Найбільше попрацювали для зорганізування Громади Голова й Писар, і за це хай милосердний Господь обдарує їх і всю Громаду Своїми Благами!

о. О. Костюк.

З ЖИТТЯ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ, ВИТКІВ, САСК.

В 1957 р. наша Українська Греко-Православна Церковна Громада пішла вперед з викінчуванням будови нашої церкви, — під проводом своїх визначніших членів і церковної Управи.

При тому також велика подяка належиться й нашому Жіночому Товариству ім. Лесі Українки за його щире відношення й жертвенну працю для справи будови церкви.

Наша Громада мае не велике число членів, і то майже самих старших; однак ці, що е між нами, всі щирожертвенні — і не жалують матеріяльної допомоги на викінчення церкви.

Церква всередині вже готова до малювання, і віримо, що Управа, в порозумінні з членами, приступить до малювання ще цієї весни. Минулого літа Управа постаралася помалювати церкву знадвору і так само вставили в церковній залі стелю, бо це було конечно потрібне. Зокрема ж треба згадати, що у нашій Громаді знайшлися два особливо жертвенні члени, а це п. Федір Якубишин і п. Петро Рожек з Гумболд, Саск., що пожертвували до церкви електричний Павук — замовлений через Склад церковних речей нашої Консисторії.

Ця пожертва була доручена на Святий Вечір мин. р., і о 12 годині ночі на перший день Різдва на Богослуженні він уже світив у церкві, мов Вифлеемська зоря, а всі вірні зворушено очікували виявлення імен щирих жертводавців. І ось перед самою Службою Божою старший братчик Никола Маґас вручив обом жертводавцям свічки, а о. Мельничук посвятив цю пожертву і поблагословив жертводавців побажанням многоліття для них.

І так, тепер наша церква вже освітлена. Надіемося, що з Божою поміччю наші члени постараються ще й про Іконостас.

На український Новий Рік (Св. Василія) у домі п-ва Чижевих вірні пошанували свого Пароха Всеч. о. Василія Мельничука привітом і скромним подарунком. А так само привітали Василія Процька — найстаршого члена нашої Громади, і Василія Миськова — секретаря Громади.

Всі три іменинники зворушено подякували присутнім за їх теплу увагу до них. Господарем урочистости був Лука Полович. Жіноцтву належиться щира подяка за смачну перекуску. Під кінець прийняття всім трьом іменникам-Василям заспівали Многоліття.

При цій нагоді, як і завжди, наш Парох о. Мельничук разом з Управою закликали всіх вірних до дальшої згоди, до дальшої моральної і матеріяльної підтримки при будові церкви, до скріплення членства Громади, до зберігання Віри своїх батьків, для навчання дітей рідної мови і виховування їх при церкві, — бо тільки тут вони стануть сильні й здорові духом та виростуть на корисних громадян держави і добрих членів свого народу.

Вже другий рік очолює нашу Громаду її голова Лука Полович. Заступником голови е Тома Романюк, секретар Василь Миськів, скарбник — Митро Маґас. — В 1959 році наша Громада відзначатиме роковини 10-ліття існування своеї Парохії.

Член.

СВЯТО НЕДІЛЬНОЇ І РІДНОЇ ШКІЛ

Недільна й Рідна українські православні школи в Сен-Кетеринс — під керівництвом пані добродійки Гліцької, набули Ікону Св. Тройці — мальовану на полотні.

З самого початку шкільного року діти щонеділі складали свої дрібненькі пожертви на купівлю Ікони. Її посвячення відбулося 2-го березня ц. р., виконане о. Гліцьким, у присутності всіх дітей, що були на Богослуженні. А ввечері того ж дня були проведені контрольні питання дітей обох цих шкіл — з географії та історії України і релігії.

Ось діти вже зґуртовані на сцені. Далі — вони відповідають на питання і при тому показують на карту України. Їм уважно прислуховуються родичі, а також кілька бездітних родин. Діти загалом відповідали на всі питання бездоганно. З релігії, — предмет: 10 Заповідів, — відповідали кількоро дітей також і з першої кляси. Очевидно, ці, що навчилися, в основному не забудуть ніколи, — завжди їм щось залишиться з цього на все їхне життя.

Але, на жаль, мало тих школярів і школярок... А тим часом у нас же, десь поза нашими школами, е дітей значно більше. Чому ж вони не в наших школах? Певно, дітей тут годі винувати. Вина тут наша — їхніх родичів, що, як видно, ще не зовсім доросли до повної свідомости й зрозуміння такого важливого чинника в нашому житті, яким е своя рідна й релігійна школи. Не всі доросли, як видно, й до того, щоб зрозуміти й тих людей,

що віддають багато свого часу й сили на цю важку працю. У нашій Громаді цю працю виконують пані добродійка враз із о. Гліцьким.

Розуміеться, на цій нашій урочистості не було тих дітей, що взагалі не ходять до наших шкіл; але, більше того, — не всі були й з тих, що й ходять до школи; не було ні їх, ні їхніх родичів. І треба таки жаліти, що свідками такого важливого показу надбання наших дітей були переважно тільки німі свідки — порожні крісла... Для цього гурточка приявних громадян і дітвори родичі влаштували чайне прийняття. Тож тим більше признання належиться всім тим, що не занедбують своеї рідної мови, і передають її дітям.

Маргарита Пилипчук.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ

У неділю 22 грудня 1957 р. по Службі Божій в українській православній церкві в Сенькові, Ман., відбулися в домі п-ва Николая Курика й Марії з Чубеїв, що живуть в Роза, Ман., і е членами Української Православної Громади в Сенькові, Хрестини їх синка Романа-Михайла. Св. Тайну Хрещення звершив о. Е. Ґорґіца, а службу дяка виконував п. Іван Островський.

Хресними батьками були Михайло Сапач, Анна Чубей, Софія Вербіцька і Анна Палій.

З нагоди цієї радісної й урочистої події в їх родині батьки новоохрещеного угостили своїх кумів та чимало присутніх приятелів багатим обідом.

По обіді о. Парох привітав батьків з нагоди радісного свята в їх родині й побажав, щоб їх маленький Роман-Михайло ріс їм здоров на радість і втіху та щоб Господь поміг їм виховати його собі на слухняну дитину та на гідного члена Української Церкви й українського народу, а хресні батьки щоб при добрім здоров'ї діждались другої радісної хвилини в житті свого похресника.

Наприкінці о. Парох попросив зложити на згадку цієї радісної події пожертви на рідну пресу, на що присутні радо відізвались. Пожертвували: п-во Михайло й Софія Вербіцькі $4.00, п-ні Анна Палій $1.50; по 1 дол.: Николай Курик (батько), Марія Курик (мати), Василь Курик (брат), Іван Островський, Настя Островська, Михайло Сапач, Анна Чубей, Андрій Чубей і Павло Чубей. Разом $14.50. З цього на „Вістник" 5 дол., на „Український Голос" 5 дол., а на „Віру й Культуру" 4 дол. Малий Роман-Михайло хай росте на здоровя, а жертводавців хай нагородить Господь сторицею.

о. Е. Г.

ГОСТИНА НА ДОБРУ ЦІЛЬ

Ріджайна, Саск. — У неділю 2-го лютого ц. р. п-во Зубков запросили гурток найближчих до себе в гостину. Коли їхні куми й друзі посідали за стіл, 2 синки п-ва Зубкових — 6-річний Михась і 5-річний Олександер — проказали молитву „Отче наш", — так правильно й гарно, що гості щиро були зворушені. Це заслуга родичів, що виховують своїх діточок у релігійному й національному дусі.

Пан С. Зубков прибув у Канаду в 1946 році, а панна Стефанія Лібович приїхала так само по 2-ій світ. війні. У три роки по приїзді вони познайомилися, й 1951 р. одружилися. За тих кілька років тяжкої праці й ощадности вони збудували собі хороший новий дім. Господь поблагословив їх трьома синками: найстарший — Михась, середущий — Олксандер і наймолодший — Теодор. Вони пильно вчаться в Українській Рідній і Недільній школах при Укр Народ. Домі.

П-во Зубков е діяльними і жертвенними членами Укр. Гр.-Православної Парафії Зіслання Св. Духа в Ріджайні Зокрема, вони пожертвували також $100 на будову церкви, що її Громада почне будувати негайно після того, як на це дозволять фінансові засоби Пані Зубкова е постійно діяльною членкинею Укр Жін Т-ва Доньки України в Ріджайні.

По сердечній і життерадісній гутірці п. Ник. Марчук звернувся до присутніх за датками, хоч би й скромними на нашу пресу. Пожертви склали — по 1 дол.: п-во Зубкові, п-во Марчуки, п-во Середюки, п-во Мудрі, п-ні Анклевич, п-во Онишко, п. М Чмак, п. В. Харчук, п-во Ґреґорії. Разом 9 дол., з чого 5 дол призначено на „Укр Голос" і 4 на „Вістник", і за це п. Марчук усім їм склав подяку

М. Ґреґорій в імені присутніх склав п-ву Зубковим щиру подяку за гарну гостину в їхньому новому домі, а гості заспівали їм „Многі літа"

Мих. Ґреґорій.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

П-ву Михайлові і Марії Папіш з Вінніпеґу Господь Бог благословив прожити 50 років у подружнім житті.

Пан Михайло народився 1884 р. в селі Стоянові, а пані Марія в 1887 р. в сусіднім селі Половім, повіт Камінка Струмилова, Галичина. Поружилися вони 20-го лютого 1908 р., а в Канаду приїхали 24-го травня, 1911 року й осіли в Вінніпеґу на постійний побут.

Коли в 1924 році в Вінніпеґу зорганізувалася Українська Греко-Православна Громада Св. Покрови, п-во Папіші відразу приедналися до нової громади й стали її активними членами. Через довгі роки п. Папіш був старшим братчиком у Соборі Св. Покрови, а пані Папіш старшою сестрицею. Обое належали до Товариства „Боян" при Соборі та взагалі брали активну участь у житті Громади.

Коли зорганізувалася Катедральна Громада Пресвятої Тройці в Вінніпеґу, п-во Папіші відразу стали її членами. Від початку заіснування цієї Громади і дотепер пан Папіш е старшим братчиком при Катедрі.

У день Ювілею ближчі приятелі п-ва Папішів, пані Пасічняк і п-во Завісляки зробили Ювілятам несподіванку в їхнім домі, а потім ближча родина п-ва Папішів, понад 20 осіб, влаштували їм прийняття в домі пані Ольги Школьної — племінниці пані Марії Папіш. Господарем прийняття був п. Михайло Челядин - племінник Ювілятів.

З вдячности Господу Богу за Його ласку, п-во Папіші зложили з нагоди свого Ювілею такі пожертви: на Катедру Пресв. Тройці в Вінніпеґу $50.00, на Фонд Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді $25.00; на „Український Голос" $5.00 і на „Вістник" $5.00

Хай Господь Бог винагородить Ювілятів Своею ласкою небесною та хай збереже їх у щасті й здоровлі на многі літа.

Приятель.

ПОШАНУВАЛИ о. ПАРОХА Й ДОБР. ЗУЗАКІВ

Кадет, Саск. — 9-го січня 1958 р. Укр. Прав Громада Св. Петра й Павла в Кадет, — у день Св. Первомуч. Степана пошанувала, з нагоди його іменин, о. Пароха Степана Зузака.

В той день відбулося Богослуження в церкві Св. Петра й Павла По Богослуженні всі громадно поїхали до Народнього Дому ім. І. Франка, де Сестрицтво приготовило обід Господар свята Никола М. Козунь попросив Всеч. о Зузака та Добродійку до стола, й також п. Степана Звоздецького та п. Степана Рудея.

Пан Никола М. Козунь привітав теплими словами Всеч о Зузака з нагоди його іменин. По тім п. М. Романиця також побажав їм щастя і вручив подарунок. Пані Анна Т. Козунь від Сестрицтва також побажала кріпкого здоровя й подякувала Всеч. о. Зузакові та Добродійці за їх невтомну працю, — що вони багато працюють при Церкві, Народньому Домі, і СУМК-у. Вона згадала також, що ми не повинні забути й про Різдвяний подарунок для Катедри.

З черги Всеч. о. Зузак подякував усім за зложені для нього привіти і проказав молитву та поблагословив поживу, і всі засіли за столи до обіду.

По обіді Всеч. о. Зузак пояснив потребу Катедри, і зібрано 25 дол. По тім колядували, а на кінець господар Никола М. Козунь побажав кріпкого здоровя Всеч. о. Зузакові та Добродійці і їх діточкам—Зенонові та Іринці, і відспівано Многі Літа.

Присутня.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ ОШАВА, ОНТ.

В суботу 15-го лютого, відбулося Вінчання донечки п-ва Стефана й Марії Ревеґи Кароліни з Томасом Лаклином. Тайну Вінчання звершив о. П.Запаринюк — наш Парох, в асисті о. Д. Лучака — Настоятеля парафії Св. Івана.

Співав хор нашої церкви під проводом диригента п. А. Лойка. Весільна забава відбулася в парафіяльній залі

На другий день відбулися „поправини", де промовляв п. Михайло Калинка і його дружина, що були батьками при Вінчанні. Тут присутні не забули про свою Церкву і пресу. Проведено збірку, яка принесла поважну суму, і відділено на пресовий фонд 5 дол. Щире спасибі жертводавцям, а молодятам — Многі Літа!

Гість.

ЛИСТ З НАЯГАРА ФАЛС, ОНТ.

До Редакції „Вістника"

Хвальна Редакціє!

Ми, члени Православної Громади Церкви Свв. Петра й Павла в Наягара Фалс, з обуренням прочитали у „Вістнику" першу частину дописа „Громада ожила" (15 січня 1958 р., ст. 14).

У ній наша Громада виставляеться в дуже поганому світлі, — що вона була гіршою, як бездіяльна. Це е видумка на Громаду.

Наша Громада організувалася лише в 1952 р., і почала будову церкви. Для цього потрібно було багато грошей. І Громада церкву побудувала, але і довгів на себе набрала

Що Громада зробила за останні 3 роки? Громада викінчила всю церкву і інші дрібніші будівельні роботи. Придбано багато речей для церкви, як плащаниця, кивот, запрестольний хрест і інше.

Регулярно працювали Рідна і Недільна школи. Увесь час е хор. Ми вшанували всі національні свята, на яких виступали й діти, учні нашої школи і збирали поважні суми. Навіть наші діти, учні Рідної і Недільної шкіл, ходили колядувати із звіздою.

Наша Громада брала участь у Між-православній Службі Св'яті (наша Православна Церква, Грецька Правосл.

Церква і Сербська Правосл. Церква), що влаштовувалося в Наяґара Фалс щороку. Наша церква і наш хор здобули собі там належну пошану з боку іншо-національних Православних Церков.

Нас і Веланд обслуговує один священик, але релігійна обслуга була дуже доброю; у нас, як і в Велланд правилось у всі свята. Досить сказати, що на рік у нас було не менше 80 Богослужень.

Праця в церкві приносила більше, як давалось утримання священикові, що видно з річних звітів за останні 3 роки.

Хоч і були ввесь час витрати на церкву, але ми ще сплачували і довг. Три роки тому довгу було більше 9,000 долярів, а по трьох роках він зменшився до двох тисяч з чимсь долярів.

І все це було, не дивлячись, що окремі члени Громади шкодили Громаді, відганяли людей від церкви; взагалі намагалися розвалити Громаду

Ці окремі, аж занадто амбітні члени, викликали заколоти в Громаді, але вони були безсилі розвалити Громаду. Коли б Громада була такою поганою, як він писав, то за один місяць неможливо зробити її майже зразковою. Громада була і є доброю.

Ми протестуємо проти наклепу на нашу Укр. Православну Громаду.

Той „Парафіянин", що написав допис, навіть не знає, на яких засадах основувалась, розвивалась і тепер стоїть наша Укр. Греко-Православна Церква — а це засади Соборноправності.

Роля священика в Громаді велика — це так, але не можна так, аж занадто, понижувати Громаду, як це зробив „Парафіянин".

Взаємна співпраця священика з громадою дає дуже добрі наслідки. У нас на протязі трьох років була повна співпраця священика з Громадою і тому Громада працювала і росла, не дивлячись на перешкоди з боку деяких своїх же амбітних членів.

Ми просимо „Вістник" надрукувати наш лист. Ми пишемо правду і тому не ховаємося під „Парафіянин", а даємо свої прізвища:

А. Нестеренко, В. Улізко, Р. Селегень, Д. Гузів, Й. Ленц.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

М. К., Торонто, Онт. В якій добі нашої історії було гасло: „За Віру Православну, за Україну!" а в якій: „За Віру Християнську, за прадідівську славу"?

В. — Як Вам відомо, Україна прийняла Християнство з Греції 988 року у Православній Вірі. Не зважаючи на те одначе, що західня Европа була католицька, українці, як християни і взагалі народ толерантний та людяної вдачі, не хотіли й не могли зрозуміти, щоб різні обряди, як х р и с т и я н и, могли між собою битись; не могли погодитися з думкою, щоб Церква Христова могла бути „воюючою Церквою", як це є в католиків.

Отож, давня Україна (Київська Русь) уважала, що її обовязком є боронити перед наступом азійських поган-кочовиків у в е с ь х р и с т и я н с ь к и й с в і т, не зважаючи на різниці в обрядах. Такий був ідеалізм наших великих предків. І тому, наприклад, у великому українському творі й одному з найбільших у світовій літературі, цебто у „Слові про похід Ігоря" з 12-го століття, автор каже, що русичі (українці) мають велике завдання захищати „х р и с т и я н и", цебто наставляти свою грудь за ввесь тодішній х р и с т и я н с ь к и й світ. — Це було коло 700 років тому.

Подібно спочатку думали й діяли українські лицарі-козаки. В українських козацьких думах прочитаєте, що козаки в оборонній боротьбі з турками постійно ставили гасло: за віру х р и с т и я н с ь к у. Згідно з сим світоглядом, козаки під проводом гетьмана Конашевича-Сагайдачного (родом з Галичини), визначного члена Київського Православного Братства, разом з поляками-католиками пішли на допомогу католицькому Відневі, коли його великими силами окружили турки. І всі історики світу не заперечують факту, що це православні українські козаки оборонили Віденъ. Коли б Віденъ був здобутий турками, тоді була б їм відкрита дорога на Рим, і Рим був би турками забраний так, як перед тим був забраний православний Царгород. Отже православна Україна оборонила католицький Віденъ, а тим самим і Рим, і Папу. Чому? Бо вони для православної України були х р и с т и я н и, не зважаючи на різницю в обряді. — Це було в 16-му столітті.

Але довготерпелива й завжди вирозуміла та довірлива Україна врешті, продовж століть, мала нагоду переконатися, ось у чому: хоч Україна твердо трималася своєї Православної Віри й Церкви, то одначе вона нікому силою не навязувала свого обряду а при тому всі інші християнські обряди, хоч і неправославні, вона захищала перед мусулманами, — захищала їх, бо все ж таки вони для неї були х р и с т и я н и; однак згодом Україна побачила, що католики дивляться на справу інакше, вужче: для них хто православний, то він і „не християнин", і його треба або навернути на католицтво, або знищити; такі писані закони встановила Католицька Церква (т. зв. „Свята Інквізиція"). Такою нехристиянською політикою Католицька Церква силою факту спонукала змінити й політику українців; і вони переконалися, що не всі ті, які називають себе „християнами", є в дійсності х р и с т и я н а м и. І коли ці „також християни"-католики почали нищити Україну вогнем і мечем, щоб змусити її до переходу з Православія на католицтво, то українці не мали іншого виходу, як піднести клич: „За Україну, за Віру Православну". Це значить: по-перше, вони були свідомі того, що справжніми християнами є тільки вони, як православні; по-друге, слово „православний" в усій Україні того часу означало те саме, що й „українець". (Про це знайдете в „Історії України"). — Отже гасло: „За Україну, за Віру Православну" було найбільш принципово поставлене за часів Великого Гетьмана Богдана Хмельницького в 17-му столітті під час наступу Польщі й Риму на Україну.

ЗБІРКА НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД УГПЦК, 1958.

ФОСТОН, Саск. Пожертва п. Петра Мелещака $5.00
ТИНДАЛ, Ман. Збірку передав о. Д-р С. В. Савчук 8.00
КЕНОРА Онт Збірку передав о. Іг Скакальський 52 85
КІНДЕРСЛЕЙ, Саск Збірку прислав о Прот К. Желишкевич 13 28
БРЕНТФОРД, Онт. Збірку прислав о. Прот І. Тріска 17.85
ТОЛСТОЙ, Ман Збірку прислав о. П Стефюк 14.30
ВИНДЗОР Онт. Збірку прислав о Прот. Ф Керніцький 42.03
ЛЕТЬРИДЖ, Алта. Збірку прислав о. Іг. О. Щербань 20.54
ЛАШІН, Кве. Збірку прислав о Прот. К. Квасницький 23.00
РОБЛИН, Ман. Збірку прислав о. Е Швець 16 26
ВЕГРЕВИЛ, Алта. Жертва п. Петра Зварича 5.00
ГРИМСБІ, Онт Збірку прислав о. Ю. Цукорник 18.26
ПОПЛАР ПАРК, Ман. Збірку передав о. Д-р С. В. Савчук 8.30
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Збірку прислав о. П. Ґліцький 15.75
ФЛИН ФЛОН, Ман Збірку передав о. Прот Т. Яковкевич 15.20
КАНОРА, Саск. (Громада Пресв Тройці) Збірку прислав о. В. Слюзар 10.00
ВІННІПЕГ, Ман. Збірку від Громади Св. Михаїла передав о. Прот С. Герус 33.43
ФОРТ ФРАНСЕС, Онт Збірку прислав о. В. Бойчук 50.35
АТІКОКАН, Онт. Збірку прислав о В. Бойчук 16.50
РЕЙНІ РИВЕР, Онт. Збірку прислав о. В. Бойчук 5.00
РИЧМОНД ПАРК, Алта. Збірку прислав о. П. Блажук 9.00
ОШАВА, Онт. (Громада Пресв. Діви Марії). Збірку прислав о. Прот. П. Запаринюк 24.00
НЮ ТОРОНТО, Онт. Збірку прислав о. Ф. Легенюк 22.00
ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. Збірку прислав о. Прот. М. Овчаренко 47 00
ВОТЕРФОРД, Онт. Збірку прислав о. Прот. І. Тріска 10.00
БРЕНТФОРД, Онт. Збірку прислав о. Прот. І. Тріска 6.00
ҐВАЙТБІЧ, Саск. Збірку прислав о. П. Зубрицький 3.00
ЄВОН ПЛЕЙН, Саск. Збірку прислав о. П. Зубрицький 7.50
СТІНЕН, Саск. Збірку прислав о П. Зубрицький 4.00
ГАЄС, Саск. Збірку прислав о. П. Зубрицький 5.50
ВЕРНОН, Б. К. Збірку прислав о. С. Гуцуляк 21.50
ГВЕЛІЙ, Б. К. Збірку прислав о. О. Костюк 37.50
ДУФРОСТ, Ман. Збірку передав о. Д- С. В. Савчук 12.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Збірку прислав о. Прот. В. Федак 64.00
ОШАВА, Онт. Від Громади Св. Івана прислав о. Д. Лучак 66.65
ВІННІПЕГ, Ман. Від Катедри Пресв. Тройці передав о. М. Юрківський 110.50
БРЕНДОН, Ман. Збірку прислав о. Прот. І. Майба 3.50
ПРІЛЕЙТ Саск. Збірку прислав о. Прот. В. Апонюк 15.00
РІДЖАЙНА, Саск. Збірку прислав о. Прот. В. Апонюк 11.00
МУС ДЖЬО, Саск. Збірку прислав о. Прот. В. Апонюк 5.85
ВЕЛЛАНД, Онт. Збірку прислав о Ю Ференсів 18.50
НАЄҐАРА ФОЛЛС, Онт. Збірку прислав о. Ю. Ференсів 11.00
МОНТРЕАЛ, Кве Від Громади Св Покрови прислав о. П Архангельський 39.50
КАДВОРТ, Саск. Збірку прислав о Ю Туржанський 18 60
ВАКАВ, Саск Збірку прислав о. Ю Туржанський 13.50
ЄЛОВ КРІК, Саск. Збірку прислав о. Ю. Туржанський 15.00
ТАРНОПОЛЬ, Саск Збірку прислав о. Ю. Туржанський 8.30
СТ. ДЖУЛІЄН, Саск. Збірку прислав о. Ю. Туржанський 8.20
КЕЛҐАРІ, Алта Збірку прислав о. А. Хруставка 40.63

ДО НАШИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ!

З уваги на те, що поміщення поіменних списків пожертв у „Вістнику" забирає забагато місця та спричиняє опізнення в поміщенні як збірок, так і важних, потрібних і цікавих матеріялів, Адміністрація „Вістника" просить вибачення у Вп. Жертводавців за те, що відтепер будуть подані тільки загальні суми пожертв з кожної околиці

КОЛЯДА КОНСИСТОРІЇ УГПЦК, 1958.

НЮ ТОРОНТО, Онт. Коляду прислав о. Ф. Легенюк 75.00
КАНОРА, Саск Коляду прислав о В. Слюзар 125.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт Коляда п. В. Сурмея 5.00
БРОКСТОН Саск. (Топорівці) Коляду прислав о. Е. Швець 10.00
ЛЕННАРД, Ман. І і Н. Бабяки прислали коляду 1.00
ВЕГРЕВИЛ, Алта. Коляду прислав о. Прот. С. Гребенюк 81.00
ЛІМІНГТОН, Онт. Коляду прислав о І. Пестун 11.75
ТОРГИЛД, Алта. Коляду від п. В. Гавриляка прислав о. О. Фляк 2.00
КЕЛҐАРІ Алта Коляду прислав о. А. Хруставка 69.25
ОТТАВА, Онт. Коляду прислав о. М. Д. Подольський 41.00
ТОЛСТОЙ, Ман. Коляду прислав о. П. Стефюк 17.00
ҐАРДЕНТОН, Ман. Коляду прислав о. П. Стефюк 9.50
РОЗА, Ман. Коляду прислав о. П. Стефюк 11.00
ПЕМБІНА, Норт Дакота, Коляду прислав о. П. Стефюк 17.00
СОЛДБОРІ, Онт. Коляду прислав о Е Чижів 23.00
ЛЕТБРИДЖ, Алта. Коляду прислав о. Іг. О. Щербань 13.50
ГЕМИЛТОН, Онт. Коляду прислав о. Прот. В. Федак 14.00
ВАНКУВЕР, Б. К. Коляду прислав

о. С. П. Симчич 57.40
ОШАВА, Онт. (Парафія Пресв. Діви Марії). Коляду прислав о. Прот. П. Запаринюк 18.00

Порядки Богослужень:

ВІД УПРАВИ СВ. МИХАЇЛА В ВІННІПЕГУ, 110 ДІЗРАЕЛІ ВУЛ.

Подається до відома, що Святочна Відправа на ВЕЛИКДЕНЬ у церкві Св. Михаїла буде за таким порядком:
Великодня Світла Утреня 6 год. ранку.
Божественна Літургія 8 год. ранку.
Свячення Пасок по Літургії год. 9.30 ранку.
На другий і третій день Свята Богослужба від 9 год. ранку
Управа Парафії.

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Квітна — Транскона Тиндал; Гонор, Кенора
11. Велика Пятниця — Гонор, винос Плащениці о год. 2.00 по пол
12. Велика Субота — Свячення Пасок: Тиндал о год 2.00 по пол; Транскона 4 год. по пол
13. Великдень — Кенора, Сульквит, Транскона (в 10.00 год. рано), Гонор (6.00 год. рано), Дуфрост (6.00 год. рано), Поплар Парк 12.30 по півночі), Селкирк (9.00 рано), Паплярфілд (7.00 год. рано), Ледвин (10.00 год. рано)
14 Світлий Понеділок — Стел
20 Неділя Томина — Тиндал (Сільне Свячене)
27 Неділя Мироносиць - Кенора Паплярфілд, Транскона, Гонор

о. СТ. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Вербна — Вірдейл (Сповідь)
7 Понеділок, Благовіщення — Сембург (Сповідь)
10. Стр. Четвер — Шипмен, (Сповідь)
10. Стр. Четвер, Страсті — Вірдейл год 7.30 веч
11. Вел Пятниця, Винос Плащаниці год. 10.00 ранку — Сембург; год. 3.00 по пол. — Кадет; год. 7.00 веч. — Нипавин
12. Вел. Субота, Освячення Пасок: 5 год. по пол. — Кадет
12. Вел. Субота. Богослужения, 10.00 год. веч. — Нипавин
13. Великдень 4.30 ранку — Шипмен; 7.00 ранку — Сембург, 9.00 ранку — Вірдейл
14 Світлий Понеділок — Кадет
15 Світлий Вівторок — Шипмен
20 Неділя Томина — Кадет
27 Неділя — Нипавин
Адреса Box 994, Нипавин, тел 2160

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Квітна. Сповідь — Фовм Лейк
7. Бл. Пресв. Бог. Сповідь — Винярт
8. Вівторок Сповідь — Тафиел
10. Стр. Четвер — Шіго місто. Страсті в 7 веч
11 Стр Пятниця Винос Плащениці: Шіго місто 11 год., Шіго пол 2 год.; Ф. Лейк 4 год.; Винярд 7 год. веч
13. Великдень — Шіго місто
13 Вечірня в год. 4 по пол.
14. Св. Понеділок — Шіго Пол.
20 Неділя — Винярд
27 Неділя — Коло Мельничуків
Адреса Шіго, Саск., Box 52 Тел 21

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

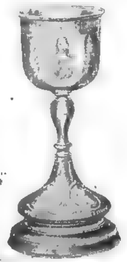

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів. Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

о. П. САЦЕВИЧА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Цвітна — Ворспайт Вечірня і роздача Лози, 6.30 веч. — Смокі Лейк.
7 Понеділок. Благовіщення Пресв. Богор. — Беліс
10. Великий Четвер — Страсти 6.00 год. веч. — Смокі Лейк
11 Велика Пятниця. Винос Плащениці: 2 год. — Смокі Лейк; 3.30 год. — Беліс; 5 год. — Давінг
12. Велика Субота — Освячення Пасок: 3 год. Ворспайт; 5 год. Бойн Лейк, 6.30 — Стрий; 7.30 год. — Вільна
13. Великдень Воск. Христове: 12 год. ночі — Спедден; 2 год. ночі — Давінг; 4 год. ранку — Беліс; 7.00 год. Богослуження — Смокі Лейк
14 Світлий Понеділок — Стрий
15. Світлий Вівторок — Вільна
20. Неділя Проводи — Давінг
27. Неділя. Проводи — Спедден Вечірня і Проводи 6 год. — Бойн Лейк

УВАГА: В разі би в порядку Богослужень на місяць Квітень зайшли непередбачені зміни, то всі громади своєчасно будуть про це повідомлені.
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта., Тел. 32

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ:
6. Неділя — Сенді Лейк
7. Понеділок — Виста
10. Вел. Четвер — Овкборн (Сл. Божа і Страсти 7 год. веч.)
11. Вел. Пятниця Винос Плащаниці — Овкборн год. 2; Сенді Лейк год. 4
12 Вел Субота Свячення Пасок — Січ 1.00; — Мензі 1.30; — Виста 2.00; — Розборн 2.30; — Енгусвил 3.00; — Ґлен Елмо 3.30, всі по полудні.
13. Великдень — 12 год. ночі в Овкборн: 9 год. рано Сенді Лейк.
14 Світ. Понеділок — Ґлен Елмо
15. Світ. Вівторок — Січ
20 Неділя — Розбурн
27 Неділя — Мензі
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

о. М. КОЛЕНИЧА
КВІТЕНЬ.
6 Неділя — Айтуна
10. Страсти 7 год. веч. — Айтуна
11 Вел. Пятниця Винос Плащениці 9 год. рано — Мелвил; 11 год. Фенвуд; 1 год. — Ґудів; 3 год. — Айтуна; 5 год. — Габард
13. Воскресення Хр. Свячення Пасок В суботу 5 год по пол — Габард, 12 год. ночі — Айтуна; 2 год Мелвил, 5 год. рано — Ґудів; 7.30 — Фенвуд
14 Світ. Понеділок — Айтуна
15. Світ. Вівторок — Габард
20. Неділя — Ґудів
27 Неділя — Мелвил

ТРАВЕНЬ
4 Неділя Проводи — Айтуна
11 Неділя. Проводи — Мелвил
18 Неділя. Проводи — Ґудів
19 Преп Іова Почаївського — Фенвуд
22 Вознесення — Габорд
25 Неділя — Поничай
Адреса Box 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
КВІТЕНЬ:
6 Неділя Цвітна — Альвена (Сповідь)
7 Понеділок. Благовіщення — Лепін (Сповідь)
10. Страсний Четвер. Страсти о 7 год. вечером — Кадворт
11 Страсна Пятниця Винос Плащаниці: 11 год. ранку — Кадворт; 2 год. по обіді — Вакав
12. Страсна Субота. Свячення Пасок: 1 год. по обіді — Єлов Крік; 2 год. по обіді — Тарнопіль; 9.30 вечером — Альвена
13. Воскресення. 11.30 початок Великодньої відправи — Ст. Джулієн; 4 год. ранку Утреня і Свячення пасок — Кадворт; 6 год ранку Утреня і Свячення пасок — Лепін; 8 год. ранку Утреня і Свячення пасок — Вакав; 2 год. по обіді Вечірня — Вакав
14 Світлий Понеділок — Тарнопіль
15. Світлий Вівторок — Вакав
20 Неділя. Проводи — Кадворт
27 Неділя. Проводи — Єлов Крік
Адреса Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск.

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Цвітна. Сповідь — Кейленд
7. Страсний Понеділок. Благовіщення — Ту Гилс
10. Страсний Четвер 10 год. рано Служба Божа — Іспас; 7 год. веч. Страсті — Ту Гилс
11. Велика Пятниця. Винос Плащениці по обіді 1 год. — Брнизлі; 3 год. — Кейленд; 5 год. — Шипинець 7 год. — Ту Гилс
12. Страсна Субота. Служба Божа Шипинець
13. Великдень в півночі Полуношниця, Великодня Утреня і свячення пасок — Кейленд. В 6 год. рано Великодня Утреня і свячення Пасок — Шипинець; о 8 год. рано Великодня Утреня і свячення Пасок — Брнизлі; о 10 год. рано Великодня Служба Божа і Свячення Пасок — Ту Гилс
14. Понеділок Світлий — Шипинець
15 Вівторок Світлий — Іспас
20. Неділя Провідна — Шипинець
27. Неділя Проводи — Ту Гилс
Box 294, Ту Гилс, Алта. Тел. 486

о. Г. ВАСИЛІВА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя — Федора
7. Благ. Пресв. Богородиці — Пено
Свята Сповідь відбуватиметься від 9 год. ранку.
Свята Сповідь відбуватиметься від 9 години ранку.
8710—112 Аве., Телефон: 796066
Едмонтон, Алберта.

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя — Інсінґер (місто) Сл. Б. (Сповідь в суботу і неділю)
7. Понеділок — Інсінґер (Половики) Сл. Божа (Сповідь)
10. Четвер — Інсінґер (місто). Страсті, о годині 7 вечора
11. Пятниця Плащаниця 3 год. по пол. — Інсінґер (місто), о 5 год. по пол. — Тідор (місто)
13. Неділя Великдень Сл. Божа о 8 год. ранку — Тідор (місто)
14. Світлий Понеділок — Інсінґер (місто)
15. Св. Вівторок — Дробот
20. Неділя — Інсінґер (гай вей)
27. Неділя — Тідор (за рікою)

Просимо всіх родичів з Вест-Брук, Інсінґер, Половики й околиці привести дітей до Інсінґер (м.) на суботу 5-го до Св. Сповіді і Причастя, на 8.30 ранку.

ТРАВЕНЬ:
4 Неділя — Інсінґер (місто)
11 Неділя — Тіодор (місто)
18 Неділя — Дробот
22 Четвер — Вест-Брук (Храм)
25 Неділя — Льора
Адреса: Box: 6 Тідор, Саск.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Цвітна — Валей Ривер (Сповідь від 9 год. ранку)
7 Страсний Понеділок. Благовіщення — Косів
10. Страсний Четвер. Служба Божа — Давфин
Страсті о 7 год. веч. — Ґилберт Плейнс
11. Велика Пятниця. Винос і положення Плащаниці: год. 10.30 — Давфин; 1 год. по пол. — Ґилберт Плейнс; 3 год. по пол. — Ешвіл
12. Страсна Субота. Свячення пасок: 10 год. ранку — Рорктон; 1 год. по пол. — Ешвіл; год. 2.30 по пол. — Велий Ривер; 4 год. о пол. — Дрифтінг Ривер; год. 5.30 — Косів
13. Великдень. Звечора в суботу о 11 год. Полуночниця, а о 12 год. ночі — Великодня Відправа — Давфин. 6 год. ранку Великодня Утреня і Посвячення Пасок — Ґілберт Плейнс; 9 год. ранку — Обідниця і Посвячення Пасок — Сифтон
14. Світлий Понеділок — Ешвіл
15. Світлий Вівторок — Дрифтінг Ривер
20. Неділя. Проводи — Рорктон
27. Неділя. Проводи — Давфин
26. Субота. Проводи — Дрифтінг Ривер
Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Вербна — Гетерлей. Сповідь о год. 8 рано
7. Понеділок. Благовіщення — Норт Бетлфорд
10. Великий Четвер — Витків, Срасті о год. 7 веч.
11. Велика Пятниця — Винос Плащениці: 8.30 рано — Витків; 10.30 рано — Гетерлей; 1 год. по пол. Норт Бетлфорд; 3.30 год. по пол. Ґлезлин
12. Велика Субота, Свячення пасок: 8 рано — Медовлейк; 11 год. — Ґлезлин; 1 год. Гетерлей; 2.30 Витків; 6 вечером — Кендо
13. Великдень — Норт Бетлфорд о год. 8 рано
14. Світлий Понеділок — Витків
15. Світлий Вівторок — Кендо
20. Неділя Томина — Ґлезлин
27. Неділя — Медовлейк

ЗАУВАГА: В порядку Богослужень можуть зайти зміни — якщоб по причині злих доріг бувби неможливий приїзд до даної громади.

972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд. Тел. 3260

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Цвітна — Гаес. Сповідь
7. Понеділок Благовіщення Пр. Богородиці — Стінен. Сповідь
10. Страсний Четвер Сл. Божа Вел. Сповідь. Свяч. Пасок — Кобзар
10. Страсний Четвер Страсти о 8-ій вечора — Сван Плейн
11. Страсна Пятниця Винос Плащениці: 10 рано — Гаес; 1 по обіді — Норквей; 4-та по обіді — Арран; 7 вечора — Вайтбіч
12. Страсна Субота. Сповідь Сл. Божа та Свячення Пасок — Вайтбіч
12. Страсна Субота Свячення Пасок: год. 3 по пол. — Пелий; год. 5 по пол. — Норквей; год. 7 по пол. — Стінен; год. 9 вечора — Ґлен Елдер
13. Велцкдень Воск. Христове: 12 ночі — Сван Плейн; 5 рано — Гаес; 9 рано — Арран
14. Світлий Понеділок — Мейбріч
15. Світлий Вівторок — Ґлен Елдер
20. Неділя. Проводи — Вайтбіч
27. Неділя. Проводи — Сван Плейн

Адреса: Бох: 111. Гаес, Саск.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Цвітна — Вайлдвуд Св. Великодна Сповідь
7. Понеділок Благовіщення Пресв. Богородиці — Сіба Біч Сповідь
10. Страсний Четвер — Вестлок Страсті год. 7 вечером
11. Велика Пятниця — Сіба Біч винощення Св. Плащаниці год. 1 в полудни
12. Страсна Субота — Ричмонд Парк Сповідь і Сл. Божа (Свячення Пасок)

Атабаска Свячення Пасок год. 1.30 по пол.; Сіба Біч 6 год. вечером; Вайлдвуд 7 год. веч.; Баргед 10 год. веч.
13. Неділя Воскресення Христове — Вестлок
14. Світлий Понеділок — Баргед
15. Світлий Вівторок — Ричмонд Парк (Проводи)
20. Неділя Томина — Атабаска (Проводи)
27. Неділя Мироносиць — Сіба Біч (Проводи)

Адреса: о. Петра Блажука, Вох 551 Вестлок, Алта. Тел 436

о. ІВАНА МАЙБИ
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Квітна — Брендон
10. Страсний Четвер 7 веч. Страсти — Брендон
11. Вел. Пятниця 3 год. по пол Плащаниця — Брендон
13. Великдень 12 вночі Відправа і Свячення Паски — Брендон Великдень 7 рано Відправа і Свячення Паски в Портедж ля Прері
20. Неділя — Брендон
27. Неділя — Брендон

ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Брендон
11. Неділя — Брендон
18. Неділя — Портедж ля Прері
25. Неділя — Брендон

І далі по старому: Раз на місяць в тверту Неділю в Портедж, а решта відправ в Брендон.

Адреса: 518 Пасифик ев., Брендон, Ман. Тел. 2826

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
6. Цвітна Неділя. 7 год. рано Сповідь Гардентон; 10 год. Служба — Толстой; 3 год. по пол. Сповідь — Ґардентон
7. Понеділок Благовіщення — Ґардентон. 3 г. п п. Спов. молоді
8. Вівторок. Служба Молоді — Ґардентон
10. Страсний Четвер 10 год. пер. пол. Служба — Толстой; 4 год. по пол. Страсти — Ґардентон; 8 год. веч. Страсти — Толстой
11. Велика Пятниця 2 год. по пол. Плащениця — Ґардентон
13. Великдень 12 год. ночі — Роза 3 год. — Сарто, 6 год. — Ґардентон, 8 год. — Толстой, 10.30 Пембіна
14. Вел. Понеділок — Ґардентон
15. Вел. Вівторок — Роза
20. Неділя Проводи — Ґардентон
27. Неділя — Сарто

Адреса: Толстой, Ман.

о. О. ФЛЯКА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя. Сповідь і Служба Божа для старших о год. 8 рано і Освячення Верби — Радвей Вечірня і Освячення Верби в Редватер год. 7 веч.
7. Понеділок Благовіщення — Нюбрук
10. Вел. Четвер, Страсти о год. 7-ій веч. — Радевей
11. Вел. Пятниця. Положення Плащаниці год. 10 рано в Восетна; год. 11.30 перед пол. в Радвей; год. 2 по пол. в Редвотер; год год. 3.30 по пол. в Егремонт; год. 5 по пол. в Торгилд
12. Субота. Освячення Пасок: год 1 в пол. — Нюбрук; год. 3 по пол. — Егремонт; год. 5 по пол. — Восетна

Великдень. Год. 12 ночі: Полуночниця, Воскресна Утреня і Освячення пасок в Радвей

Год. 3 ранку: Полунощниця. Воскресна Утреня і Освячення пасок в Торгилд

Год. 6 ранку: Полунощниця. Воскресна Утреня. Служба Божа і Освячення пасок в Редватер

Вечірня о год 4 по пол. в Нюбрук
14. Світлий Понеділок — Восетна
15. Світлий Вівторок — Егремонт
20. Неділя — Торгилд, Утреня і Проводи о 3 год. — Радвей і Алдорина
27. Неділя — Радвей, Утреня і Служба Божа Проводи о год. 2 по пол. — Візел Крік.

ТРАВЕНЬ:
4. Неділя Утрен., Служба Божа і Проводи — Егремонт Проводи о год. 5 по пол. — Торгилд
11. Неділя. Утреня, Служба Божа і Проводи — Восетна
18. Неділя. Утреня, Служба Божа і Проводи — Редватер
22. Четвер. Вознесення Храмове Свято — Радвей
25. Неділя — Торгилд Вечірня о год. 4 по пол. — Нюбрук

Адреса: Вох 128 Тел 10 Радвей

о. Г. ВАСИЛІВА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Квітна — Федора
7. Понеділок Благовіщення — Пено
10. Страсний Четвер 7 год. веч Страсти в Торсбі
11. Велика Пятниця 10 год. рано Плащениця в Торсбі; 2 год. по пол. — Пено; 2.30 по пол — Брудергайм; 7 год. вечором — Оновей
12. Велика Субота 8 год. рано Сповідь, Служба Божа і Свячення Пасок — Оновей; 2 год. по пол — Пено; 3.30 по пол. — Брудергайм; 6 год. веч — Федора
13. Великдень 4 год. рано — Торсбі; 6.30 рано — Калмар; 9 год. — Равнитил; 4 год по пол Вечірня — Пено
14. Світлий Понеділок — Брудергайм
15. Світлий Вівторок. Служба Божа і Парастаси на гробах — Оновей
20. Томина Неділя. Парастаси на гробах — Федора
27. Неділя. Парастаси — Брудергайм

8710-112 Аве., Едмонтон, Алберта. Тел.: 796066.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя — Вилингдон, 8-ма рано Св. Сповідь і Сл. Божа
7. Понеділок. Благ. Пресв. Богородиці — Прут 9 рано Сповідь
10. Вел. Четвер — Вилингдон 10 рано Сл. Божа, 7.30 Страсти
11. Вел. Пятниця, Винос Плащаниці у слідуючих Громадах: Лужани 12.30 по пол.; Заваде 1.30 по пол.; Андрю 2 по пол.; Вилингдон 3.30 по пол.
12. Субота, Свячення Пасок: Борівці 10 год. веч.; Прут 11 год. вечора
13. Неділя Великдень 12 год. північ. Лужани 12 год.; Заваде 1.30 год.; Кегвин 3 год.; Андрю 5.30 рано; Вилингдон 8.30 рано
14. Світ. Понеділок — Лужани
15. Світ. Вівторок — Борівці
20. Неділя — Заваде Проводи
27. Неділя — Лужани Проводи

ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Борівці Проводи
6. Вівторок — Гемлин
11. Неділя Андрю Проводи
18. Неділя — Вилингдон
18. Неділя — Кегвил, 3 год. по пол. Вечірня і Проводи
22. Четвер — Прут. Храм
25. Неділя — Лужани

Адреса. P.O. Вох 307 Вилингдон, Алта. Тел. 49.

о. Е. ГОРГІЦИ
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Вербна. Сповідь — Сірко
7. Понеділок. Благовіщення — Арбака (Св. Миколая). Сповідь
9. Середа — Вайта. Сповідь 4 год. по пол.
10. Четвер — Вайта. Служба Божа Сповідь і Причастя 9 год. рано Страсти 7 год. веч.
11. Пятниця — Вайта Вечірня й Винос Плащаниці: год. 12.15; Арбака (Св. Ник.) год. 2 по пол Арбака (Св. П. і П.) год. 3 по пол. Сірко год 5 по пол. Сандавн год. 7 по пол
12. Субота — Сеньків. Свячення Пасок 5 год. по пол
13. Великдень — Арбака (Св. Мик.) Свячення Пасок: 12 год. ночі. Арбака (Свв. П і П.) 2 год ночі Сірко 4 год. ночі; Сандавн 6 год. рано; Вайта Служба Божа 9 год. рано
14. Світлий Понеділок — Сандавн
15. Світлий Вівторок — Сірко
20. Неділя — Сеньків Проводи
27. Неділя — Вайта Проводи

Якщо зайшли б зміни, громади будуть вчасно повідомлені.

Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. В. АПОНЮКА
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Квітна — Ріджайна
7. Понеділок. Благовіщення — Кендіяк
13. Неділя Великдень — Ріджайна
15. Світ. Вівторок — Прілейт
20. Неділя — Ріджайна
27. Неділя — Мус Джо

Адреса: 1849 Вінніпег Стр. Ріджайна Тел LA 2-1119

о. ІВАНА МАГАСА
КВІТЕНЬ:
5. Субота — Гефорд (Сповідь дітей і молоді)
6. Неділя Цвітна — Гефорд (Сповідь)
7. Понеділок. Благовіщення — Гефорд (Сповідь)
10. Стр. Четвер — Писклив'ці (Сповідь)

Страсти — Гефорд год. 8 веч.
11. Стр. Пятниця Вечірня і винос Плащениці: Гефорд, о год. 2 по пол. Кондор, о год. 4.30 по пол
12. Стр. Субота. Посвячення Пасок: Редфілд, о год. 9 рано; Мейфер, о год. 11 рано; Борден, о год. 3 по пол.
13. Великдень — Кондор о год. 5 рано (Утр. Сл. Божа і посв. пасок)

Гефорд о год. 9 рано (Утр і посв. пасок) Вечірня — Гефорд о год 4 по пол.
14. Світл. Понеділок — Гефорд
15. Світл. Вівторок — Редфілд (гроби)
20. Неділя — Гефорд (Спільне Свячене вітво. на гробах)
28. Неділя — Гефорд

У випадку якоїсь конечної зміни в порядку Богослужень повідомиться про це своєчасно Управу даної Громади.

Адреса: Гефорд, Саск., Вох 163

Календар Українських Свят
КВІТЕНЬ:

16	С	3	Преп. Никити Ісцов.,
17	Ч	4	Преп. Йосифа Многоболів.
18	П	5	Муч. Агатопода, Теодула,
19	С	6	Евтихія Архиеп. Конст.,
20	Н	7	Неділя Томина — Проводи
21	П	8	Ап. Іродіона, Агава, Руфа,
22	В	9	Муч. Евпсихія та інших
23	С	10	Муч. Теренція, Африкана,
24	Ч	11	Смч. Антипи Єп. Пергам.
25	П	12	Василія Ісп. Парійського,
26	С	13	Смч. Артемона Пресв.
27	Н	14	Неділя Мироносиць.
28	П	15	Ап. Аристарха, Трофима,
29	В	16	Мч. Каліди, Ніки. Нунехії,
30	С	17	Смч. Симеона Єп.
			ТРАВЕНЬ:
1	Ч	18	Преп. Івана Ісцов.
2	П	19	Преп. Івана Ветхопещери.
3	С	20	Смч. Гавриїла Отрока,
4	Н	21	Неділя про Розслабленого.
5	П	22	Теодора Сикеота
6	В	23	Великомуч. Юрія Побід.
7	С	24	Преп. Сави Печ.,
8	Ч	25	Ап. Марка, Македонія Патр.
9	П	26	Смч. Василія Єп. Амус.
10	С	27	Преп. Степана Єп. Волин.,
11	Н	28	Неділя про Самарянку.
12	П	29	9 Муч. у Кизиці.
13	В	30	† Ап. Якова Завед.,
14	С	1	Травень Вмч. Макарія
15	Ч	2	Перен. Мощів Бориса

о. Л. В. ДЯЧИНИ
КВІТЕНЬ:
6. Неділя Квітна. Сповідь — Йорктон
7. Понеділок Благовіщення Врокстон
10. Вел. Четвер. Страсти — Йорктон (год. 7 веч.)
11. Вел. Пятниця. Винос Плащениці: Йорктон (год. 7 вечір)
12. Вел. Субота — Свячення пасок: Сторновей (год. 10 вечером)
13. Великдень. Воскр. Утреня і посвячення пасок: 12 год. ночі — Врокстон год 1 по півн. — Калдер; 3 рано — Райн; 4 рано — Мазепа; 6 рано — Горлиц; 8 рано Служба Божа — Йорктон
14. Світ. Понеділок — Калдер
15. Світ. Вівторок — Райн
20. Неділя — Йорктон
27. Неділя — Мазепа

Адреса: 110 Велингтон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. ІВАНА КУЛІША
КВІТЕНЬ:
6. Неділя. Сповідь — Етелберт
7. Благовіщення Пресв. Богородиці. Сповідь — Веплав
10. Страсний Четвер — Етелберт
12. Страсна Субота. Сповідь — Драй Ривер
13. Великдень. Великодня Утреня год. 6-та — Гарленд
13. Великдень Св. Літургія — Пайн Ривер
14. Світлий Понеділок — Етелберт
15. Світлий Вівторок — Веплав (Проводи)
20. Неділя — Гарленд (Проводи)
27. Неділя — Дербен (Проводи)

ТРАВЕНЬ:
4. Неділя Проводи — Пайн Ривер
6. Вмч. Юрія Побідоносця Проводи — Ворд
11. Неділя Проводи — Етелберт
18. Неділя — Пайн Ривер
22. Вознесення Господне. Проводи — Боглан
25. Неділя Проводи — Драй Ривер

Адреса Вох 71, Етелберт Ман.

Устав Церковний
КВІТЕНЬ:

20. Неділя Томина — Проводи УЄ 1. Літургія: Апост. Дії 5:12-20. Єванг. Івана 20:19-31. Роздача Артоса

27. Неділя Мироносиць. Гол. 3. УЄ 3. Літургія: Ап. Дії 6:1-7. Єванг. Марк 15:43-47 і 16:1-8.

ТРАВЕНЬ:

4. Неділя Розслабленого. Гол. 3. УЄ 4. Літургія: Ап. Дії 9:32-42 Єванг. Івана 5:1-15.

6. Вівторок. Св. Вмч. Юрія Побідоносця. Всенічна. Утр. Єванг. Луки 12:2-12. Літ. Дії 20:1-11. Єванг. Івана 15:17-16:1-2.

11. Неділя Самарянки. Гол. 4 УЄ 7. Літ. Дії 11:19-26, 29-30. Єванг. Івана 4:5-42

18. Неділя Сліпородженого Гол. 5. УЄ 8. Літ. Ап. Дії 16:16-34. Єванг. Івана 8:1-38.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD 7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., MAY 1, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1958. ЧИСЛО (1061) 9

НЕХАЙ ГОСПОДЬ ПОБЛАГОСЛОВИТЬ УКРАЇНСЬКУ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ В КАНАДІ!

Смиренний Іларіон, з Божої ласки Митрополит Вінніпегу і всієї Канади, до Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх Боголюбивих вірних Української Православної Церкви в Канаді, —

"Я Господь, Бог твій, — хай не буде тобі инших богів перед Мною! (Вихід 20. 2-3).

"І прийдуть на тебе всі Благословення, і досягнуть тебе, коли ти будеш слухатися Голосу Господа, Бога свого!"

(Повт. Закону 28.2.)

Господь і Бог наш у Своєму Святому Писанні ясно навчав і ясно показав людям, що в світі є тільки один Бог — Господь, а окрім Нього нема инших богів. І Господь наказав людям, щоб визнавали тільки Його о д н о г о, а за це Він посилатиме їм усі Благословення, потрібні для щасливого життя на землі (Повторення Закону 28. 1-14)

І навпаки, коли люди покинуть свого є д и н о г о Господа, і прилучаться до інших богів, і "не будуть слухати Голосу Господа, Бога с в о г о, і не будуть додержуватися Його Заповідей, то прийдуть на них найрізніші прокляття (Повторення 28. 15-69), які знещасливлять життя їм на нашій землі.

Господь і Творець наш послав на землю Сина Свого, щоб Він навчив нас, як належить жити, щоб бути щасливими на цій землі і заслужити собі спасіння для життя будучого. І Христос підтвердив усі Заповіді Отця Свого, записані в Старому Заповіті, бо Він "прийшов не руйнувати Закон чи Пророків, а доповнити" (Матвія 5. 17). І до того ще й додав, що "доки Небо й земля не минеться, ані йота єдина, ані жоден значок із Закону не згине" (Матвія 5. 18).

І Син Божий сказав світові. "Хто не зо Мною, той проти Мене" (Матвія 12 30), і цим окреслив Свою правдиву Віру. І Він ще й остеріг: "Стережіться фальшивих пророків, що приходять до Вас в одежі овечій, а в середині — хижі вовки" (Матвія 7. 15).

І всі віки наука Христова — це наш світильник, який стереже нас і показує єдину Божу Правду, бо з часом появилося багато різних Вір, заснованих фальшивими пророками.

А Апостол Павло в Імені Христа ясно навчає нас усіх: "Один Господь, одна Віра, одне Хрещення!" (Єфес. 4. 5).

І ми всі сприймаємо першу Господню Заповідь, як обов'язкову для всіх нас: "Я Господь, Бог твій, — хай не буде тобі інших богів, окрім Мене!"

Ісус Христос і Його Апостоли заклали є д и н у спасенну Церкву й є д и н у правдиву Віру на землі, бо є д и н и й Господь. І з найдавніших часів ця єдина Христова Віра зветься Вірою П р а в о с л а в н о ю.

Православна Віра — це Віра Самого Ісуса Христа й Віра Апостолів!

Православна Віра — це незмінна Віра від часів Христа й Апостолів!

Православна Віра — це найдавніша Віра в християнському світі!

Україна ще з року 988-го, ще за часу Великого князя Київського Володимира Святого прийняла Православну Віру, як Віру для всієї України.

І минали віки, творилась історія, а Православна Віра була є д и н о ю Вірою українського народу, і такою позосталася вона й сьогодні

Проносились руйнуючі бурі над Україною, а Україна ніколи не забувала першої Заповіді свого Господа: "Нехай не буде тобі інших богів, окрім Мене". Не забувала й новозавітнього наказу: "О д и н Господь, о д н а Віра, о д н е Хрещення!" І цією є д и н о ю Вірою для українського народу була й тепер є тільки Віра Православна

Частина українського народу, опинившися в Канаді, ще сорок літ тому, ще року 1918-го пригадала собі, що український народ має одну тільки Церкву Церкву Православну, і зараз же відновила її і в Канаді, як Церкву свою рідну. Відновила, бо міцно пам'ятає Божу Заповідь "Нехай не буде тобі інших богів, окрім Мене!"

Біжучий рік, рік 1958-ий є Ювілейним Роком нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді. З Божого велиння цей Ювілей збігся в нас і з 40-літтям відновлення української державности

Бо Православна Церква й Україна це одне нероздільне ціле!

Нехай же Господь поблагословить нашу Українську Православну Церкву в Канаді! Нехай дасть їй ще більшої сили, щоб вона невпинно росла та невпинно міцніла!

Цим своїм Архипастирським Посланням кличу ввесь український православний народ у Канаді достойно й гідно відсвяткувати наш світлий Ювілей!

Нехай не буде в нас жодної Громади, яка не відсвяткує велично цього світлого Ювілею!

Нехай не буде в нас жодного вірного, який не поспішить з належною допомогою своїй Святій Церкві в час її світлого Ювілею!

Глибоко віримо всі, що незабаром засяє сонце правдивої волі над Україною, і одночасно засяє там і наша страдниця Мати — Православна Церква, є д и н а віковічна Церква Українського Народу.

Ми довгі віки вірно служимо своєму є д и н о м у Господеві, і за Його заповіддю не визнаємо інших богів, і визнавати не будемо.

І всі ми глибоко віримо, що Господь поблагословить і нас у Канаді, і всю Україну повнотою своїх благодатних Дарів, які Він обіцяв Своїм вірним синам!

† І л а р і о н,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1958-го, квітня 20-го дня, в Неділю Фомину.
Всеканадійська Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ 1958 РОКУ

11-го травня в Нью Торонто, урочисте відкриття церкви Св. Димитрія Мироточивого.

17 і 18-го травня в Торонто, Катедра Св. Володимира. Святкування Ювілею 40-ліття відродження Української Православної Церкви в Канаді.

25-го травня в Ошаві, церква Св. Івана.

8-го червня – в Едмонтоні, Алберта, посвячення угольного каменя нового будинку Українського Інституту Св. Івана.

27-го липня — у Вестлок, Алберта, посвячення угольного каменя нової церкви.

3-го серпня – Егремонт, Алберта. парафія Св. Івана Хрестителя.

НАРАДИ АРХИЄП. МАКАРІОСА З НАССЕРОМ

Грецька преса на Кипрі у квітні повідомила, що Архиепископ Макаріос, Первоієрарх Греко-Кипрійської Православної Церкви виїжджає в Каїро на важні наради з полковником Нассером — президентом З'єдиненої Арабської Республіки.

Архиєп. Макаріос, церковний і політичний провідник кипрійськи греків у їхній боротьбі за прилучення Кипру до грецького материка, після його усунення британцями з Кипру й ізоляції на відлюдному острові, згодом був звільнений і знайшов собі азиль у Греції, де перебуває й досі.

КАТОЛИКИ В КАНАДІ МАТИМУТЬ СВЯТОГО З КАНАДИ

Ватиканська Конґреґація Обрядів 15-го квітня ц. р повідомила, що в Римі роблять вступні заходи для проголошення святим католицького монаха з Квебеку, о. Андре Бессе, Чину Св. Хреста. Він народився 9-го серпня 1845 р. в Сен-Грегуар д'Ібервій, Квебек, а помер 16-го січня 1937 року в Монтреалі, Квебек.

Цим Ватикан хоче зміцнити католицькі традиції й культ у Канаді, беатифікуючи місцевим католикам святого з-поміж їхнього народу

АТОМОВА КАТАСТРОФА В СССР?

Коло 22-го квітня ц. р. через Данію прийшла вістка, що в Совєтському Союзі скоїлася велика атомова катастрофа — вибух одного з великих осередків добування атомової сили. Деякі простори країни так наситилися радіоактивним промінням, що це поважно загрожує життю великих мас населення. Загрожені також деякі з сусідніх країн.

Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Ювілей нашої Церкви присвятім Колегії Св. Андрея

Український Православний загал у Канаді цього року велично й гідно святкує 40-ві роковини відродження Української Православної Церкви по широких просторах Канади.

Сорок літ у житті людини — це вже поважний протяг часу, бо він звичайно представляє собою від двох третин до половини середнього віку людини. Але для Церкви, як інституції вічної, що живе і розвивається століттями й якої праця плянується наперед на далеку будучність та далеко поза природні межі життя тих, що ту працю плянують, сорок літ — це тільки коротка хвилина в житті нашої Церкви, бо вона буде жити і розвиватися так довго, як довго буде існувати український нарід і тут, на канадійській землі, й там, за морем, на його споконвічних рідних землях.

Український нарід і його Церква на рідних землях *переживають* тепер страшне лихоліття із сторони московського безбожницького комунізму, подібно як колись початкове Християнство переживало люті переслідування із сторони локлонників поганських релігій, які в християнській науці бачили свою загибіль, і тому її безпощадно переслідували. Однак їх зусилля були даремні, і Божа Правда врешті їх побідила!

Те саме станеться й з комуністичним лютуванням проти Української Православної Церкви на рідних землях: комунізм ганебно провалиться, а на наших рідних землях знову засяє сонце Божої Правди, яку нашому мученому народові приверне його рідна Українська Православна Церква. Одначе, те лихоліття, яке під цю пору переживає наш нарід і його Церква на рідних землях, накладає на нас тут, у вільній Канаді, надзвичайно важкий і відповідальний обовязок, а саме: зберегти й побільшити історичні скарби нашої Церкви в цій вільній країні, щоб колись, у свій час, ми змогли подати помічну руку нашим братам за морем та допомогти їм відновити їх релігійно-церковне життя в ту радісну хвилину, коли вони проженуть московських зайдів із своїх батьківських земель.

Як уже згадано, цього року відзначаємо Ювілей 40-ліття нашої Церкви в Канаді. Святкування якогонебудь громадського ювілею має велике значення і звичайно приносить поважні громадські користі. Поскільки ж більше користи приносять святкування таких ювілеїв, що одночасно охоплюють увесь український православний загал, як ось цьогорічне святкування 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Спитаймо ж себе: Які саме користі? Перш за все, такі ювілеї-свята притягають велике число учасників та об'єднують їх в одну духовну і національну родину. Одночасно, учасники мають змогу зробити провірку й підсумки своїх здобутків у минулому, а найважніше — обговорити й вирішити собі на майбутне нові цілі, нові завдання.

"Громада — великий чоловік", каже наша народня приповідка, і в цьому таїться велика правда, бо де збирається громада, там збирається спільний громадський розум, який, судячи по нашому дотеперішньому громадському досвіді в Канаді, веде до великих і далекосяглих дій. Бо ніхто не може заперечити того факту, що найбільше нашим громадським З'їздам, Соборам та громадським ювілейним святкуванням ми завдячуємо наші досьогочасні поважні здобутки на церковному, освітньому та культурному полі в Канаді.

Такі здобутки, як наші, одинцем осягнути не можливо, хоч би навіть багато одиниць однаково думали і одними очима дивилися на важні громадські справи. Сидячи дома, без спільного порозуміння — навіть найкращі пляни знидили б, і тільки спільний збір і спільне громадське рішення можуть дати почин і належний розгін до великих громадських зусиль.

Святкуючи Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, український православний загал має вповні оправдані причини відчувати радість і гордість за свої дотеперішні здобутки і досягнення в церковній ділянці свого громадського життя. З маленького почину в 1918 році Українська Греко-Православна Церква в Канаді розрослася у всеканадійську Митрополію з трьох Єпархій, з власним Митрополитом у проводі, з кількома десятками священиків та понад 300 церковних громад, — від Монтреалу на сході, до Вікторії над Тихим океаном на заході.

І також на полі церковного будівництва настали величезні зміни. Там, де колись наші церковні громади приміщувалися у своїх скромненьких церковцях або залях Народніх Домів, тепер пишаються гарні й просторі церкви, а по більших осередках сяють своїми хрестами величаві храми Божі, які своїм архитектурним стилем і питомою красою звертають на себе увагу чужих та спонукують їх цікавитися Українською Православною Церквою і українським народом у Канаді взагалі.

Крім уже згаданих здобутків православних українців у Канаді, тут треба підкреслити ще й те, що одним з найважливіших починів Української Греко-Православної Церкви в Канаді було заснування Колегії Св. Андрея в Вінніпегу 1944 року, а вслід за цим придбання великого будинка, в якому створено Вищу Школу (Гайскул) з державним учбовим пляном та Богословський факультет для вишколу нових кадр священиків. А біля великого будинка придбано також менший будинок для приміщення дівчат-студенток. За цих 13 років Богословський факультет, якого очолює Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон, зробив дуже великий вклад у наше церковне життя, виховуючи поважне число молодих священиків для канадійської та американської *Українських* Православних Церков.

Одначе протягом останнього десятка років на полі манітобського державного шкільництва настали великі зміни, які від'ємно відбилися на нашім Гайскул і при Колегії Св. Андрея. Через уведення системи великих шкільних округів та шкільної транспортації, середні школи заведено навіть по малих фармерських містечках, які дали змогу студентам з фармів набувати вищу освіту близько дому. Ця зміна в шкільній системі *Манітоби* довела врешті до того, що Гайскул при Колегії Св. Андрея, через брак достатнього числа студентів, треба було розв'язати, і обмежитися тільки наукою на Богословському факультеті.

Для такої обмеженої діяльности теперішній будинок Колегії є зовсім завеликий, і його удержання — неоплатне. Над цією поважною проблемою застановлялися члени Колегії на її останніх двох З'їздах, і вкінці вирішили перенести Колегію Св. Андрея ближче університету, або й на університетську площу, і там, на новому місці, продовжувати ведення Богословського факультету, а також усяку іншу наукову і виховну діяльність серед українських православних студентів університету. Згідно з статистикою, число цих студентів зростає з року на рік, і цього року є їх в університеті понад 200.

Тому що Манітобський університет розбудувався на південній окраїні міста Вінніпегу, в дійсності майже поза містом, через це наші православні студенти університету тепер зовсім відтяті завеликим простором від церковного та громадського життя нашого місцевого православного загалу, і тим самим вони є, великою мірою, виставлені на чужі і для нашої справи шкідливі впливи. Ця студіююча наша молодь повинна бути зацінною для нас, щоб про неї забути і нею не турбуватися, отже її конче треба втягнути в рамки нашого церковного та громадського життя. Можливій утраті цієї дорогої нам молоді можна буде легко запобігти перенесенням Колегії Св. Андрея ближче університету, бо тоді поважна її частина знайде приміщення в Колегії, а інші без зайвих труднощів зможуть брати живу участь у всяких активностях Колегії, що збереже й задержить її і українською, і православною.

Про якість нового будинка Колегії біля університету у нас не може й не сміє бути двох думок. Своїм розміром і виглядом цей будинок повинен бути достойним памятником такої величної події, як святкування Ювілею 40-ліття нашої Церкви. Він повинен бути гордістю нашої Церкви в очах наших співгромадян та наглядним доказом не тільки її розросту, але й нашої громадської зрілости, як культурного й шануючого себе народу.

Немає сумніву, що новий будинок Колегії біля університету буде коштувати поважну суму грошей, що зовсім можливо дійде навіть до кількох соток тисяч долярів. Отже виринає питання: Хто цього будинка збудує, хто дасть на це важне й конечне діло потрібні фонди?

Такі проблеми в історії нашого народу не нові. Вони проявлялися в нас уже давно, — у княжій, а згодом — у козацькій добі нашої державности, і в кожну пору їх розвязувалося питомим для тієї доби способом. Знаємо з української історії, що наші князі: Володимир, Ярослав Мудрий, Володимир Мономах і інші, не жаліли свого майна на потреби Церкви і школи, бо вони вірили, що без впливів цих двох благодійних чинників нарід не піде вперед. Подібним способом поступали наші церковні Владики, шляхта й гетьмани, а коли тих не стало, то цю ролю фундаторів і меценатів перебрали на себе міщани й селяни, згуртовані в Церковні Братства — для захисту нашої Церкви і школи перед ворожим наступом. Одне слово, продовж віків, у світлі чи сумні дні нашої історії, такими важними справами, як Церквою й освітою, клопотався і опікувався ввесь УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД!

За нашого часу вже немає в нас ні князів, ні гетьманів, ні заможних вельмож. Але за те в Канаді є жертвенний український славний загал. Коли б хтось хотів завдати собі труду обчислити наші загальні вкладки на церковні, освітні та всякі інші громадські цілі й потреби, то ця загальна сума напевно вийшла б у грубі мільйони, — однак через те ще ніхто не збіднів. Усі наші дотеперішні громадські надбання навчили нас розуміти ту велику правду, що цінне й корисне для народу є тільки те, що він здобуде власними силами й власними жертвами, а не ласкою чужих.

І тому, приступаючи до будови нової Колегії Св. Андрея, хочеться вірити, що за короткий час цей благородний замір стане доконаним чином, бо тут на поміч людям доброї волі прийдуть такі певні союзники й вірні помічники, як наша випробувана громадська свідомість, вже не раз ділом доказана жертвенність та велика любов до всього свого рідного!

В. Буряник.

Вінніпег, Ман. — Березень, 1958 р.

ГОЛОС ЧОРНОГО КОНТИНЕНТУ

Тайне радіо підпільної боротьби в Африці надає свої заклики до населення мовою свагілі, якою говорить більшість жителів Східньої й Центральної Африки Ось один з типових голосів цієї радіовисильні, що розходиться по всьому "Чорному Континенті" (Африці):

„Пробудіться, жителі Африки! Відкрийте свої очі і йдіть уперед! Мої брати-земляки, доки ви будете рабами білих колоністів? Доки ви будете дозволяти, щоб вашу кров пили білі свині? Доки ви будете дозволяти, щоб білі гади знущалися над вами, як над рабами. Прийшов час бути господарями у своїх власних країнах!"

ПРИБУТКИ РОБІТНИКІВ У КАНАДІ ЗМЕНШИЛИСЯ НА 4.5 ВІДСОТКІВ

Оттава. — Статистичне Бюро 8-го квітня подало, що із січнем ц. р. прибутки робітників у Канаді обнизилися но чотири з половиною проценти.

Релігійне переслідування в Колюмбії

В останніх часах релігійне переслідування в Колюмбії все більшають, — католики переслідують людей інших релігій. Про ці переслідування надходить дедалі більше тривожних вісток.

Як звичайно, католицькі провідники заперечують це. І так, католицький священик Джон Е. Келлі, в Національної Католицької Добродійної Конференції в ЗДА, заявив, що ці вістки про переслідування іновірців католиками в *Колюмбії* представлені "однобоко", тенденційно. І це своє заперечення о. Келлі розіслав до трьох організацій: "Американського Товариства Видавців Часописів", "Американської Спілки Видавців Часописів" і "Сігма Дельта Хі" (журналістичне братство").

У відповідь на ці спростування католицького священика Келлі, Національна Асоціяція Євангеликів ЗДА відкрила й віддала в розпорядження тих самих трьох пресових організацій свої картотеки, в яких є понад 700 документів, які свідчать про переслідування протестантів католицькою більшістю в Колюмбії.

Розуміється, перед лицем тих фактів Католицькій Акції годі їх заперечувати. Отже після того її провідники починають доказувати, що католикам... вільно переслідувати протестантів у Колюмбії!

І так, езуїт о. Е. К. Колгейн — редактор езуїтського тижневика "Америка", написав на цю тему статтю п. н. "Колюмбія і Місії із Злучених Держав Америки".

У цій статті він покликається на договір між Колюмбією й Англією з 1825 року, та договір між Колюмбією і ЗДА з 1846 року, — в яких є "обмежуючі застереження" щодо некатолицьких релігій, наприклад, там сказано, що некатолицькі Богослуження можуть відбуватися **лише** "в приватних домах, церквах і каплицях та в спеціяльно дозволених для цього місцях", — призначених урядом, але не публично, як це дозволене католикам Цей езуїт ще додав, що уряд Болівії забороняє всім "некатоликам" "ширити іншу релігію публично чи вживати засобів пропаганди поза тими будинками, в яких ці релігії практикуються"

У цьому ж числі (за 8-го березня 1958 р.) езуїтського органу "Америка" в редакційній статті піддається думку, щоб католицька комісія учених суспільствознавців поїхала в Колюмбію, подивилася, і після того сказала, чи католики переслідують протестантів, чи ні; бож протестантські звідомлення дуже тенденційні.

Чи ж можна сподіватися від католицької комісії, що вона, поїхавши в Болівію і побачивши там католицьке переслідування некатоликів, перед усім світом оскаржить свою Католицьку Церкву за релігійне переслідування?

Такого ще, як світ світом, не бувало!

Далі, езуїт о. Колгейн оправдується тим, що державні закони Болівії дозволяють католикам Болівії переслідувати некатоликів

Отже тут питання: Чим відрізняється релігійне переслідування на основі нелюдяних "законів", від тих переслідувань, що доконуються проти законів?

КЕЛЬТСЬКА ЦЕРКВА

Кельти — це окрема раса в родині народів арійського походження. Вони мають свою окрему мову й історію. Кельти живуть густою масою в деяких провінціях Еспанії (яка переслідує їх мову), Франції (напр., провінція Бретань, Нормандія і ін.), кельтами є ірляндці, шотляндці, валійці (велші) і т. д. Кельти, а між ними головно ірляндці, то переважно католики. Але є також протестанти, напр., шкоти й валійці.

І є також національна Кельтська Церква незалежна від Риму. Вона старається зберігати первісне Християнство. Своїм першим Первоєрархом і основоположником Кельтська Церква вважає Св. Колонбана (народ. 545 р. в Ірляндії).

Кельтська Церква вважає себе Православною Під натиском католицької і протестантської сили вона була занепала, але згодом почала знову відроджуватися, а вже найбільше — по 2 світ війні

І так, Кельтсько-Бретонська Церква охоплює своїх вірних у Франції (провінція Бретань), у Шкотії й Ірляндії. Архиепископом Парижу тієї Кельтської (чи Гальської) Церкви є Впреосв. Іриней. Один з її Єпископів, Преосв Тютдаль, бувший Архимандрит скиту Св. Божої Присутности в Бретань, Франція, побувавши на Україні під час 2 світ. війни, трохи вивчив українську мову й пізнав Українську Церкву. Його вважають за приятеля українців.

ЖИДІВСЬКА НАЦІОНАЛЬНО-РЕЛІГІЙНА МАНІФЕСТАЦІЯ НА СІОНСЬКІЙ ГОРІ

У 10-ті роковини відновлення державности Ізраїля (1948-1958), на горі Сіоні 7-го квітня ц. р., відбулася велика жидівська міжнародня маніфестація, в якій узяли участь 25 тисяч жидів, а між ними 8 тисяч сіоністів з інших країн.

Ці тисячі представників сіонізму, що прибули під проводом президента світової сіоністичної організації, д-ра Нагума Гольдмана, взяли тут участь не як звичайні гості, а як релігійні паломники. Отже роковини відновлення державности Ізраїля мають для жидів національно-релігійний характер, тому що їхня релігія невіддільна від національної справи. У них усе, що релігійне, вже разом є й національним, а що національне, то тим самим воно й релігійне.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

під назвою

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR

also

MY CHURCH AND MY FAITH

by

Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

ЯКА ЦІЛЬ КОНТЕСТУ НА БІБЛІЙНІ ТЕМИ В ІЗРАЇЛІ?

Цього року Ізраїль святкує 10-ліття відновлення своєї державної незалежности (1948—1958); з цієї нагоди уряд Ізраїля проголосив державний конкурс на теми Старого Заповіту:

1. Проект поштових марок із зображенням **сцен із Старого Заповіту** — на три або чотири серії марок. За найкращі проекти встановлено нагороди: перша — 1,000 долярів, друга — 500 дол., третя — 250 дол. — Цим відділом конкурсу керує: Philatelic Services, Jerusalem, Israel.

2. **Міжнародній Біблійний Конкурс в Єрусалимі,** — полягає в тому, щоб дати найвлучніші відповіді на різні питання із Старого Заповіту. Питання поставлені в жидівській мові, але їх будуть перекладати на мови цих народів, з яких зголосяться конкурсанти. Цим відділом конкурсу керує: The Director, Israel Broadcasting Service, Jerusalem, Israel.

Обидва ці конкурси **"відкриті для всіх, хто бажає взяти участь".**

Вищеподану вістку приніс журнал "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі". Він зробив це без своїх коментарів. І після побіжного прочитання такої новинки в багатьох читачів може витворитися враження, що, мовляв, тут "усе в порядку"; ба, і навіть добре, що дорібок на теми Старого Заповіту таким чином збільшиться, — можна почути голоси.

Але поставимо тут питання: Хто ці конкурси влаштовує? З якої нагоди? З якою метою? Це ж бо не звичайний собі випадок, що ювілей 10-ліття свого державного відродження Ізраїль старається вшанувати саме під знаком Старого Заповіту. Інакше кажучи, він тут виразно претендує на Старий Заповіт, як на свою "власність" і звязує його з своєю національно-державницькою історією!

Щоб зрозуміти ціль тих конкурсів, треба пригадати собі Маніфест проголошення відновленої державности Ізраїля 1948 року, в якому народ Ізраїля голосно на весь світ заявляє: **"Ми є ті, що дали світові Біблію!"**

Значить, проголошення відновленої державности Ізраїля відбулося під знаком навязання до традиції Старого Заповіту, і святкування ювілею 10-ліття своєї відновленої державности Ізраїль теж влаштовує під знаком Старого Заповіту. Нащо народ Ізраїля це чинить і як він це виясню? А ось чому: бо він уважає, що це **"ми дали світові Біблію!"**

Коли народ Ізраїля говорить: **"Ми** дали світові Біблію", то тим він не хоче бачити Біблію, як **Богом обявлене** Слово, а показує Старий Заповіт як свою найдавнішу "національну історію", щоб тим краще навязати свою новітню державність до своєї традиційної державности.

Та все таки ці спроби націоналізації Старого Заповіту з боку жидів ідуть якимись дивними ходами. З одного боку вони хотіли б уважати його за свою національну історію давніх часів, а з другого боку не відмовляють йому права бути і в світовому вжитку. Отже маніфест Ізраїля з 1948 р. підкреслює, що це, мовляв, **Ми** (жиди) дали Біблію, але заразом таки додає, що дали її всьому **світові.**

Це саме бачимо і в вищезгаданому конкурсі: Ізраїль проголосив конкурс на теми Старого Заповіту, бо вважає Старий Заповіт своєю національною історією, а разом з тим уряд Ізраїля надав конкурсові **міжнародного** характеру, підкреслюючи, що не відмовляє права Старому Заповітові бути й міжнародним.

Така політика в державі Ізраїля. А яка вона серед жидів у всьому світі? На це питання кидає жмут світла заява Юдаїстичної Ради з її цьогорічної конференції з Злучених Державах Америки; у цій заяві сказано, що коли б дехто з націоналістів Ізраїля повязував юдаїзм, як релігію, з новітнім Ізраїлем (державно відродженим у Палестині 1948 р.), цей робить помилку. Рада Юдаїстів заявила, що Ізраїль, як національно-політичний твір, — це одна справа, обмежена тільки до границь держави Ізраїля, а юдаїзм, як релігія, — це зовсім друга справа, себто справа світового характеру, незалежно від території.

І поскільки юдаїсти Старий Заповіт так само уважають за своє Святе Письмо, то тим самим вони заявили, що й Старий Заповіт не повинен бути повязаний з тим національно-політичним твором, яким є новітня держава Ізраїля, а повинен мати свою міжнародню ролю,— щоб світ не мав підстави говорити, що жиди вважають Старий Заповіт за свою національну історію.

Ось таке становище Юдаїстичної Ради в ЗДА, — становище передане тут найзагальніше і найкоротше. А яке становище Юдаїстичної Ради в ЗДА і всіх юдаїстів у світі щодо вищезгаданого маніфесту Ізраїля 1948 року, де сказано: "Ми дали світові Біблію", і яке їх становище до цього конкурсу на теми Старого Заповіту в Ізраїлі цього року, — про це тут годі говорити, бо немає в цій справі заяв. Знаємо тільки одне: Юдаїстична Рада в ЗДА цього року заявила, що Ізраїлеві можна і треба допомагати.

Отаке то запліччя стоїть за тим конкурсом на теми Старого Заповіту, про що без коментарів повідомив журнал "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі".

А коментарі до цього таки конче потрібні. Бо за тим усім стоїть політика жидівських націоналістів мати Старий Заповіт націоналізованим, а відновлений 1948 року Ізраїль уважати за спадкоємця старого Ізраїля, з біблійних часів. І з того видно, що той державно-відновлений Ізраїль у Палестині готов уважати, що на нього у спадку переходять всі ці привілеї, які мав старий Ізраїль, — привілеї вибраного Богом народу — на основі Старого Завіту.

Таким чином, через свої націоналістичні амбіції, — щоб мати свої писані історичні памятки ще з-перед близько сімох тисяч років до Різдва Христового, — ба, навіть від самого створення світу, жидівські націоналісти готові за такі писані документи вважати Старий Заповіт, відбираючи його від християн-нежидів і заперечуючи понаднаціональний, чисто релігійний, уселюдський характер Стаоого Заповіту.

Певна річ, що цей політичний підхід Ізраїля до цієї справи ніяк не захитає Християнської Віри. Але все ж таки до вісток про цього роду імпрези, як отой конкурс в Ізраїлі, треба подавати християнські вияснення, щоб ці читачі, які непідготовані до того, мимоволі не падали жертвою враження, що може в Ізраїлі погляд на Старий Заповіт такий самий, як і в християнському світі. А окремо ще можна б ставити питання, чи не мали б усі Християнські Церкви заявити формальний протест проти того, що жидівські націоналісти в різних формах вважають Старий Заповіт за свою найдавнішу національну історію. Був би такий виступ успішний чи не був-би — годі передбачати, але тут принаймні залишився б історичний документ у цій справі.

С. П. Д-кий.
Дітройт, ЗДА.

ПАРОХ МІЖ ПОТРЕБАМИ ЦЕРКВИ І БОРОТЬБОЮ З ЛЬОТЕРІЄЮ

Парох у Нетлгемі (Англія) о. Джордж Герінгтон вже роками веде тверду кампанію не тільки проти азартних ігор, але й також проти льотерії. Однак життя виставило його на прикру для нього пробу. Одна парафіянка пожертвувала на церкву $2.80 і просила о. Пароха, щоб він пустив ці гроші на льотерію, — може виграє, то буде більша пожертва для церкви.

Дуже невдоволений був о. Герінгтон такою постановою справи, а однак він вирішив задовольнити прохання щирої парафіянки, і за її лепту був куплений льотерійний льос (жеребок), і трапилося так, що він виграв у 50 разів більшу суму

Що ж на це о. Герінгтон? Він не змінив свого погляду на гру в льотерію, і сказав, що це "злий дух помачав свої пальці у цю справу", — що на льотерії був цей виграш. Але все ж таки цей виграш — то лепта незаможної парафіянки, яка бачить, що церква дуже потребує матеріяльної допомоги. І взявши все це до уваги, о. Герінгтон дав свій дозвіл призначити виграні гроші на церкву.

ЯК ПАТРІЯРХ ЮГОСЛАВІЇ РАДИТЬ ЗБЕРІГАТИ ЄДНІСТЬ РЕЛІГІЇ В НАРОДІ

Цього року в Білгороді відбулися спеціяльні наради Духовенства Православної Церкви в Югославії. Патріярх Вікентій — Первоієрарх цієї Церкви — звернув спеціяльну увагу на факт, що в Югославії щораз більше зростає діяльність неправославних віровизнань, а головно — адвентистів сьомого дня. Їхні проповідники обходять міста й села країни, намагаючись перетягати народ на свою релігію, і так у народі шириться суматоха, безладдя.

Яким же способом радить Патріярх Вікентій запобігти цьому? Він вимагає, щоб його священики стали ближче народу, були в постійному живому контакті з вірними своєї Церкви, навчали народ, були прикладом для нього, — і тільки так вони можуть запобігти церковно-релігійному розбиванню нації.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾x4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по 10 центів одна.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Секрет особистої ненависти провідника єговізму до Священиків

Єговісти по-різному зневажають усіх християнських священиків, і навіть прозивають їх "дітьми диявольськими". — Звідки ж у них ця така ненависть?

Очевидно, найголовніша причина цього має чисто ідеологічний характер у єговістів, тобто: вони знають, що їм легче було б воювати проти Церкви Христової, якщо б вони могли справитися раніш із Церковним Проводом — з Духовенством.

Але все ж таки, тут кидається в очі одне особливе явище, а саме — ота якась несамовита, ненависть саме до християнських священиків; ця ненависть уже вийшла поза межі звичайної людської ненависті, яку ще вважають у житті за явище "нормальне в ненормальному" — у гніву, суперечках тощо, їхня ненависть набрала виняткового характеру, ця ненависть значно більша, ніж це мало б випливати з їхніх ідеологічних розходжень з наукою Церкви Христової. Тут мимоволі постає питання, чи немає тут в єговістів якоїсь спеціяльної уразн до християнського духовенства, — уразм, що набрала вже духово-нездорових ознак?

Інформації стверджують, що тут дійсно має місце у проводу єговізму факт особистої урази до християнських священиків.

Як відомо, 1916 року провід над єговістським "Вач Тавер Сосаєті" перебрав у свої руки Рутерфорд. Тоді саме ще тривала перша світова війна. Рутерфорд у "Вачтавер" писав був статті, в яких виступав проти війни. Тому що Америка також брала участь у війні, то противоєнні виступи Рутерфорда уряд у Вашингтоні потрактував за протидержавні, і посадив його у вязницю в Атланті, Джорджія. По скінченні війни приятелі Рутерфорда звернулися до уряду ЗДА з петицією, з відповідною скількістю підписів, щоб він звільнив його, і уряд прихилився до їхнього прохання.

Люди вже ніби зроду такі, що у всіх випадках причини свого нещастя конче шукають у других, а ніколи в собі. Так і Рутерфорд, — попавши у вязницю, мусів пильно і довго думати над тим, чому він попав у вязницю. І тут — цікава річ: він, як єговіст, був уже з самої засади неприхильно настроєний до Християнських Церков, отже перш за все — до їхнього Духовенства. І ця його нехіть підшепнула йому думку, що це, мовляв, християнське Духовенство зробило на нього "донос" до уряду ЗДА, щоб цей посадив Рутерфорда у вязницю.

У своїм фанатичнім упередженні до Християнських Церков і їх Духовенства Рутерфорд зайшов аж так далеко, що не міг чи не хотів бачити дійсної йпричини свого увязнення, яке сталося через його противоєнні прилюдні виступи; він же явно-славно в пресі виступив проти війни, і всі це могли читати. Чи ж треба тут було комусь "доносити" до уряду на Рутерфорда, що він у пресі пише проти війни, отже й проти Америки, яка також тоді воювала.?

У своїм фанатизмі Рутерфорд цього не хотів бачити; з одного боку, його й раніше упередження до Християнських Церков і їхнього проводу підшепнуло йому думку, що, мовляв, коли б не це Духовенство, то може влада Америки сама була "недобачила" його виступів проти війни; по-друге, він шукав якоїсь ооабливої причини, щоб і для самого себе і для єговізму взагалі очорнювати християнське Духовенство. У себе самого він вмовив, що це Духовенство, мовляв, хотіло його знищити фізично. І це саме він вмовляв у решту єговістів. Доливав оливи до вогню. Він вирішив воювати з християнським Духовенством не тільки на ідеологічному тлі, але й на оособистому, — мститися за той уроєний ним "донос" на його особу.

І так, промовляючи на обіді до провідників єговізму в Магдебурзі (Німеччина) 1925 року, він заявив, що саме у цій вязниці в Атланті він уплянував собі способи нищення християнських священиків, і таку обіцянку він зробив перед самим... Господом Богом:

"Якщо Ти визволиш мене звідси, то я ніколи не перестану поборювати Християнство, і я все зроблю, наскільки мені вистарчить сили, для того, щоб поширити науку царства цього" (єговізму).

А після того Рутерфорд виснив присутнім свої пляни організування "нового царства світу, яке буде створене на зразок старозавітнього Ізраїля", починаючи з дня його визволення з Єгипетської Неволі, почерез 40-літню мандрівку по пустині аж по вхід до Обітованої Землі, врешті — по час збудування свого Царства (Ізраїльського), аж до його завершення збудуванням Святині Соломона. І це Царство має знищити Християнство на землі".

Як бачимо, ідея Рутерфорда і єговізму тут вилежена так, що вона хіба не може бути неясною, коли йдеться про те — що це за таке "Царство" має бути. Отже нема сумніву, що від нього, того "Царства", Християнству нема чого доброго сподіватися. Це не жарт, ні порожні погрози! Це "Царство", про яке проговорився Рутерфорд, реально і всіми способами намагається знищити Християнство, і робить воно свою роботу не тільки під фірмою єговізму, але й під іншими фірмами...

У своїй книжці "Релігія" (стор. 225), що видана єговістами, Рутерфорд пише.

"Тому що в 1918 році нарід Єгови був позбавлений волі й служення, то в той час релігіоністи, а головно провідні священики, були спокійні, — отже Єгова так говорить про таку ситуацію.

"І Я палаю гнівом проти тих багатих народів (релігіоністів, які лиш вдають побожних, але такими вони не є), — і Я був прогніваний лиш трохи (Моїми Висвяченими мужами — в 1917-1918 роках), коли вони (релігіоністи) були помножили зло" (над Моїми вірними слугами) (Захарія 1-15). І Рутерфорд продовжує: "Ось так релігіоністи багато зла заподіяли відданим Богові (Єгові, Т. К.) людям, прозиваючи їх "ворогами Бога" та всякими іншими фальшивими прозвами і ганебно поводилися з ними".

Так ось Рутерфорд у своїй особистій справі цитує слова Біблії (Захарія 1-15), і каже, що коли він на священиків раніш був гнівний лиш трохи, то в 1917-1918 роках він на них розгнівався ще більше, бо священики, мовляв, над ним особисто "вчинили зло", цебто, як він уроїв собі, ніби зробили на нього "донос" до американської влади.

Ось так Рутерфорд зловживає словами Пророка Захарії, штучно натягаючи їх для оборони Єговізму та проти ненависти до Християнства.

Наступ Рутерфорда проти християнського Священства провадився у кожній його книжці. Наприклад, у книзі "Визволення" він називає священиків "друзями диявола" (стор. 264), "посланцями сатани" (стор. 35), які "навчають про війну і обявляють її" (стор. 229). У книзі "Уряди" Рутерфорд каже про священиків, що вони нібито "підтримують ворожбитів" (стор. 16), "чинять жарти над справжніми християнами" (стор. 269), та "самі про себе свідчать, як про дітей диявола" (стор. 100). У книзі "Пророки" (1929) Рутерфорд називає священиків "винними крові", та цими, що "ображають Бога" і "роблять з Бога брехуна".

На цих книжках Рутерфорда виховуються єговісти, отже й не дивно, що вони у своїй агітації серед християн перш за все вважають за свій обовязок атакувати священиків.

І тут власне цікава річ: хоч уся ідеологія Єговізму спрямована проти ідеології Християнства, а тим часом Рутерфорд атакує не тільки християнську ідеологію, як таку, але й особи — тобто особи християнських священиків; і атакує їх так, що тут видно не тільки ідеологічне упередження, але й особисту ненависть Рутерфорда до християнських священиків. А це тому, що Рутерфорд ніяк не може простити священикам цієї їхньої "вини", яку він собі уроїв чи навмисне видумав, що вони, мовляв, запроторили його у вязницю, і що нібито через їхній "донос" уряд Америки заборонив був (на якийсь час) організацію Свідків Єгови.

Цей факт, що Рутерфорд був увязнений урядом ЗДА, також не лишився без впливу на те, що єговісти тим гостріше стали виступати проти всяких урядів взагалі, хоч, розуміється, самі виступи проти урядів, як таких, послідовно випливають з ідеології Єговізму: коли він голосить одне Царство на землі, отже й якусь одну світову державу, то тим самим вони не можуть бути і за окремими, національними урядами.

Це щодо ідеології Єговізму. А їхня тактика, якою вони свої ідеї поширюють, показує в них багато ненависти до неєговістів, багато прозивань, зневажань і т. д. А чи ж така тактика може бути відокремлена від ідеології? І тут бачимо ненависть. А ненависть є не від Бога, а тільки від диявола!

Християнство навчає: любови, пошани, справедливости, прощення. А чого навчає Єговізм? Це бачимо в його книжках: він навчає ненависти.

о. Т. Ковалишин.

ДІЯЛЬНІСТЬ КУ-КЛАКС-КЛЕН НА ФЛОРИДІ ОБМЕЖЕНО

На Флориді влада заборонила півтаємній організації Ку-Клакс-Клен влаштовувати прилюдні маніфестації і збори. Як відомо, у своїх маніфестаціях ця організація прилюдно палить хрести.

ПРАВОСЛАВНІ ЦЕРВИ І СВІТОВА РАДА ЦЕРКОВ

На Соборі Єпископів Грецької Православної Церкви, що відбудеться в Атенах 1-го жовтня 1958 р., між іншим буде обговорювана справа відношення цієї Церкви до протестантської Світової Ради Церков і інших міжнародніх релігійних спільнот.

З цієї нагоди "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (березень 1958) подає такі зауваги:

"У звязку з евентуальною можливістю співпраці зо Світовою Радою Церков, цікаво тут пригадати, що коли в липні 1957 року відбувалися наради Центрального Комітету Світової Ради Церков у Ню Гейвен, ЗДА, то Архиепископ Михаїл (Екзарх Царгородського Патріярха на всьому американському континенті) підкреслив, що Православні Церкви стануть проти всякої участи в місійних починах різних релігійних (неправославних) груп.

На Північно-Американській Конференції Віри в Оберліні, ЗДА, у вересні 1957 р. д-р Юрій Флоровський — православний богослов із Гарвардського університету — заявив був: "Між Православієм і Протестантизмом є такі різниці, що їх неможливо погодити".

Порівняймо ж тепер ці заяви з недавнім З'їздом Міжнародньої Місійної Ради в Ахімото, Ганя, — там голосами 58 проти 7 міжнародня Місійна Рада затвердила співпрацю (православних) із Світовою Радою Церков (протестантських).

І там таки Митрополит Яків Мелітський, — делегат Царгородського Патріярха, заявив, що Православні Церкви, які належать до Світової Ради Церков, будуть підтримувати плян співжиття (зо Світ. Радою Церков), але під умовою, що досьогочасний статут Ради позостанеться без змін. (Зауважмо: Це було проголошене те саме співжиття, яке Архиепископ Михаїл в Ню Гейвен був відкликав, а тим часом його зверхник (Царгородський Патріярх) з Констянтинополя дав на це (співжиття) свою згоду. Очевидно, хтось переплутав їхні лінії зв'язку)".

Таким коментарем закінчив свої зауваги "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", що виходить як орган "Православних Церков в Америці".

При нагоді слід згадати, що Виконний Комітет Світової Ради Церков на своєму піврічному засіданні в Лондоні, в лютому 1958 р., поробив вступні кроки для наладнання відносин між Російською Православною Церквою та Світовою Радою Церков. Цей Комітет погодився на пропозицію Митрополита Миколая Крутицького з СССР, щоб зустріч представників Світової Ради Церков і Російської Православної Церкви відбулася в серпні 1958 р. Про місце зустрічі покищо не сказано нічого.

КАЛЕНДАР ПОДОРОЖІ У ВСЕСВІТ

У пресі час до часу появляються голоси авторитетів, які кажуть, що на місяць можна буде полетіти за рік-два. А тепер у цій справі відізвався ще й д-р Вальтер Дорнбергер, що в останній війні керував будовою німецьких ракет „Фау 2". Він каже, що за 15 років на Місяці буде вже ціла станція, яку будуть обслуговувати люди з Землі.

ПРЕСОВИЙ ШУМ З ПРИВОДУ ЗВІЛЬНЕННЯ ВАТИКАНЦІВ ВІД ПОДАТКІВ

Рим. — Джюлю Адреотті, міністр фінансів, у своєму офіційному комунікаті потвердив вістку, що його міністерство задовольнило прохання племінника Папи Пія XII і свояка попереднього Папи, які вимагали, щоб їх було звільнено від податку.

Коли ця справа дійшла до відома загалу, преса лівого напрямку оскаржила уряд в "непотизмі".

Хоч, згідно з законами Італії по другій світовій війні, ні один з італійських громадян не має привілею користуватися звільненням від податків, то все ж таки, як вияснив Андреотті — провідник Християнсько-демократичної (католицької) партії (що тепер при владі), він оснував це своє розпорядження на тимчасових законах з 1955 року, які передбачують можливість звільнити від податків особи на таких високих і почесних дипломатичних постах, як ці два, вищезгадані папські свояки.

Від податків звільнено князя Джюлю Пачеллі — племінника Папи Пія XII, який є при Ватикані амбасадором Коста Ріки, та графа Станіслава Печчі, свояка Льва XIII (він був Папою в 1878-1903 рр.), який є представником ордену Мальтанських Лицарів при Ватикані.

Податкові закони Італії, включаючи й доходовий податок, з кожним роком стають усе суворіші. І тому що князь Пачеллі є членом дирекції кількох великих акційних спілок, то його доходовий податок був досить високий.

Ця преса, що стоїть в опозиції до сучасного уряду (католицького) широко розголосила факт повороту "непотизму" в Християнсько-демократичній партії.

Слово "непотизм" повстало з латинського слова "племінник", і в середньовіччі вживали його противники папства проти Пап, які давали своїм своякам можливості наживи.

І цей факт, що теперішній Папа Пій XII дає своїм своякам можливості наживи, послужив французькому письменникові Рожерові Пейрефітові головною причиною його недавнього пресового виступу проти Папи. Пейрефіт незабаром має стати в Римі на суді, як оскаржений за образу Папи Пія XII і державної релігії. — (За "Вінніпеґ Трібюн", 12. 4. 58).

ПЛЯН МЕДИЧНОЇ СЛУЖБИ В МАНІТОБІ

Ухвалений Манітобською леґіслятурою плян Медичної Служби дає медичну обслугу у тих випадках, коли хворий мусить лежати в лікарні, але тільки на поземі обслуги (ліжко, кімната і т. д.) звичайної, стандартної якости. Якщо б хтось бажав мати ще кращі умовини (приватні, чи півприватні кімнати в лікарні), той сам доплачує цю різницю.

Кожен житель Манітоби, щоб мати право користуватися цією безплатною службою лікарень у випадку недуги, мусить кожного місяця постійно вплачувати по 2 доляри 10 центів — для самітних, і по 4 доляри 20 центів для сімейних людей. — Приналежність до цього пляну обовязує кожного жителя Манітоби — під загрозою грошової кари.

Згадана медична обслуга почнеться вже з днем 1-го липня ц. р.

ЗНАВЦІ БУДУТЬ ОБГОВОРЮВАТИ СПРАВУ ЛЮДЕЙ СТАРОГО ВІКУ

У днях 29-31 травня ц. р. в Манітобськім університеті 200 учених делегатів — знавців справи старечого віку, з Канади, Британії й Злучених Держав Америки відбудуть конференцію, на якій будуть науково розглядати всі питання, що відносяться до людей старого віку.

Д-р Лайонел Казинс — директор клінічного відділу ґеріятрії лікарень в Оксфорді (Англія), — буде говорити про старців з медичної точки зору. Професор Вальтер Вайврет з Міннесотського університету (ЗДА) говоритиме на тему мешканевої справи старців. Психіятр Стенлі Рендс промовлятиме на тему стану духового здоровя старих людей. Крім того, говоритимуть: Луї Коплен — дорадник у справах старих людей в Каліфорнії, д-р О. Л. Бредлі — суперінтендент Дженерал Госпітал у Вінніпеґу і ін.

Роберт Бенд — провінціяльний міністер здоровя Манітоби висловив надію, що ця конференція може знайти шлях цілком іншого, аніж досі, відношення уряду й загалу до справи старих людей, і тому цю конференцію він вважає за дуже важливу.

РАКЕТА ДО ЛЕТУ НА МІСЯЦЬ

Американська фльота викінчує ракету типу Х-15 Б, що придатна до лету на Місяць. Під час проби (вдаваного „лету на Місяць", що відбувся у відповідній кабіні на землі) з 23-річним летуном Д. Г. Фарєллом, яка тривала тиждень, учені в ЗДА прийшли до висновку, що людина спроможна витримати атмосферичні зміни на таких висотах, на яких знаходиться Місяць.

Дарунки на День Матері

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пасирт", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50
Ukrainian Traditional Cookery — by Savella Stechishin. Куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку. Ціна одного примірника	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:	Ціна:
4¼x5⅞, цалів	5 центів
5¼x7½ „	7 „
7½x10½ „	12 „
8¼x10½ „	15 „
13x16¾ „	35 „
15¾x20½ „	50 „

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

Анна-Альоїза народилася 15 березня (ст. ст.) 1600 року. Їй минав четвертий рік, коли помер її батько, і вона стала рости під виключним піклуванням матері, яка й прищепила їй лихе насіння фанатизму та безувірства, що потім розцвіло в ній розкішним квітом, наробило великого лиха рідному краєві, а зате принесло добру поживу Єзуїтам.

Про цю недобру людину слід розказати трохи докладніше.

Мати Анни-Альоїзи, княгиня Анна, була дочкою Яна Костки, воєводи Сандомирського. Року 1592-го вона 17-літньою красунею вийшла замуж за князя Олександра Острозького і принесла йому великий посаг, а між іншими маєтностями — і місто Ярослав (що тепер у Галичині), а тому її часто називали "княгинею Ярославською".

У домі її батька, воєводи Яна Костки, Єзуїти звели були собі тепле кубельце (гніздечко), а в Ярославі вони мали свій власний костьол, а навіть своє Колеґіюм, в якому либонь би то (як дехто гадає) вчився якийсь час і Богдан Хмельницький, який потім і зруйнував його (це Колеґіюм).

Під впливом Єзуїтів Анна Костчанка зросла заїлою католичкою, повною надмірного фанатизму й злостивого нетерпимства до людей іншої віри. Поки живий був князь Олександер Острозький (чоловік Анни), він якось умів спиняти її фанатичні поривання, зате ж потім вона добре собі у всьому надолужила.

Тодішній Митрополит (Первоієрарх Української Православної Церкви) Петро Могила з великим сумом занотував був у своїх келійних записках все те, як то ота "княгиня Ярославська" (Анна), ставши вдовою, зараз же "од православної церкви" (в м. Ярославі) ієрея (священика) православного ізгнати повеліла одступнику вручивши церков, различно принуждаше православія отступству совокупитися, в темницю їх заключая, і пінежния вини од них взимая, і иними бідами казни їх: сеж творяша наущенна от своїх ієрей, глаголамих ієзуїтами*).

А в 1625 році та сама княгиня видала міщанам Ярослава такий "привілей", в якому суворо забороняла приймати в міщанські товариства "схизматиків (православних), єретиків і жидів", — (отже усіх їх поставила в один ряд!), хоч би він був найкращий ремісник або найбагатший купець.

І тільки особлива знатність та вельможність дому князів Острозьких (а може ще й з намови Єзуїтів, які мали в цій справі свої заміри) спонукали цю "побожну" паню вийти замуж за "схизматика". Звичайно, мала вона й на увазі релігійну місію: відвести свого чоловіка від "грецької схизми" і навернути до "єдино-спасаючого костьола".

Однак князь Олександер був людиною непохитної вдачі, а крім того за ним пильним оком зорив і старий його батько (князь Констянтин Острозький), що мав уже двох синів апостатами (відступниками від Української Православної Церкви). І легко собі уявити, як прикро почувала себе ота девотка в Острозькому замку, де щодня правилися всякі Церковні Служби й Богослуження, постійно приходили й відходили місцеві та захожі з далеких країв православні ченці й Архиєреї, відбувалися часті релігійні наради, а вже особливо нестерпною була для неї присутність в її домі "схизматицького" богослова, який навчав її дітей грецьких (православних) догматів Віри і був тут домовим духівником князів Острозьких.

Затаївши все те у своїм серці, княгиня Анна мусіла це якось перетерпіти, і єдиною її потіхою тут була молитва і взагалі релігійні справи католицькі.

Поховавши свого мужа, вона із ще більшим запалом стала віддаватися таким справам: окружила себе Єзуїтами, щотижня сповідалася, причащалася, і носила на тілі грубу волосяну одежу, спала на голих дошках і часто до крови бичувала себе пугою (нагаєм).

У Ярославі вона вибудувала пишний кляштор (польсько-катол.: манастир) для монашок ордену Бенедиктинок, а тамтешньому Колеґіюмові подарувала кілька сіл і фільварків. Чутка про її надзвичайну побожність розголосилась до самої столиці католицького світу (до Риму), і папа Клемент VIII удостоїв її своїм листом, в якому похвалив її відданість католицькій Церкві; він поставив їй в особливу заслугу це, що вона, користаючись усякими нагодами, вигнала з своїх маєтностей "схизматицьких попів", і настановляла на їх місце католицьких ксьондзів (польських).

Княгиня Анна з мужем прожила всього одинадцять років, і хоч лишилася ще досить молодою вдовою, не маючи ще й тридцяти років, то проте не хотіла поновляти шлюбу, — і так прожила ще тридцять два роки вдовицею та й померла 1635 року в Ярославі, де й поховали її в єзуїтському костьолі св. Яна.

Отака була мати князівни Анни-Альоїзи; в такому ж дусі й напрямі вона старалася виховати, з поміччю Єзуїтів, і своїх дітей, бо ж і сам папа, — зараз таки по смерти князя Олександра, — прислав їй, нерозважній удовиці, листа, в якому радив цілком присвятити себе на те, щоб своїх дітей виховати пристойно до їхнього роду (князівського) і "на користь святої Віри" (католицької).

Отже богобоязна княгиня була рада вжити всяких способів для того, щоб якнайпильніше виконати волю св. отця (папи), і свою увагу звернула на свою найменшу дочку Анну-Альоїзу, бож вона по смерти батька лишилася ще майже немовлятком, отже й ще не зазнала ніяких православних впливів.

(Далі буде)

*) У перекладі на сучасну українську мову ці слова Митрополита Петра Могили означають: "З православної церкви православного священика звеліла вигнати, віддавши церкву відступникові (католикові), всяко змушуючи православних до єднання з відступниками (католиками), і запроторювала їх у вязницю, стягала з них грошові кари, і карала їх іншими нещастями; а чинила це згідно з наукою своїх священиків, званих єзуїтами.

Мелодію українського національного гимну „Ще не вмерла Україна" скомпонував о. Михайло Вербицький парох с. Млинова на Перемишлянщині.

Суд подає мотиви проводові Церкви

"Фльоренція, Італія (АП). — У вівторок увечері суд у Фльоренції, у складі трьох римо-католицьких суддів, заявив, що конституційні права італійських громадян мусять бути охоронені перед усякими ломаннями законів з боку Церкви.

Цей Трибунал обявив причину засудження 1 березня ц. р. Преосвященного Пєтра Фіорделлі — римо-католицького Єпископа міста Прато, за випадок знеславлення.

Суд подав обоснування свого становищу у вироку з 6,000 слів, і якщо цей вирок не буде відхилений апеляційним судом, то він стане важливим законним документом для окреслення відносин між Італією і Ватиканом.

Судді з Фльоренції опинилися в непевному положенні. Бо Папа XII був дошкульно вражений цим засудженням. Як повідомив ватиканський часопис "Ль'Оссерваторе Романо", можливо, що всі ті, що найбільш відповідальні за це засудження, будуть відлучені від Церкви (екскомуніковані).

А пізніше він подав, що це було тільки остереження. З боку ж Ватикану не було ніякого повідомлення про відлучення від Церкви (екскомуніку) щодо жадного з принципів.

Єпископ Фіорделлі, віком 42 роки, подав апеляцію. Він був засуджений за знеславлення власника харчової крамниці Мауро Беллянді, якого оборонці підсудного називали атеїстом, а 23-річну дружину Беллянді, католичку, називали публічною грішницею, тому що вона відмовилася вінчатися в церкві.

Єпископ був засуджений на умовно-відложену кару заплачення 64 долярів, і на покриття відшкодування Беллянді в сумі 672 доляри.

Суд заявив: у нього нема жадного сумніву, що його (Єпископа Фіорделлі) вислови були такі, щоб викликати в народі неприхильність до цієї подружньої пари.

У мотивах вироку було сказана

"Такі поступки з боку церковної влади завжди являють собою порушення горожанських прав громадян Італії, забезпечених конституцією, і опіка, дана законами держави, мусить діяти в обороні цих таки прав".

Мотиви вироку відкинули Єпископові аргументи, що він діяв у рамках своїх релігійних прав, і вияснили, що Єпископові вислови не були такого роду, що стисло відносяться тільки до релігійної ділянки". — („Вінніпеґ Трібюн", 2 квітня 1958 р.).

АТЕЇСТИЧНИЙ РЕЖИМ В СССР ОБВИНУВАЧУЄ ЖІНОК

Совєтський журнал „Наука й життя" — один з тих журналів, що спеціяльно призначені для безбожницьких цькувань проти релігійних людей — недавно накинувся на жінок, що вони, мовляв, не зважаючи на „еманципацію" (зрівняння у правах з мужчинами) все ще ходять до церкви й моляться.

З нагоди Дня Громадянства слід пригадати таку відому правду: Той, хто має привілеї, але не має обовязків, — є паразитом. Той хто має обовязки, але не має привілеїв, — є рабом.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НЕХАЙ СЛОВО СТАНЕ ДІЛОМ

Українська Греко-Православна Церква в Канаді 1918 року зорганізувалася, живе розвиваючись і буде жити зростаючи. Шлях її життя віддзеркалюється в суцільно повязаному ряді документів, повз які ні один майбутній історик нашої Церкви не зможе пройти байдуже.

Написані документи остануться в пресі, в книжках, в архівах. Вони віддзеркалюватимуть у собі і всю щоденну муравлину працю на ниві життя й розбудови Церкви. У них будуть відкриті імена і провідних осіб, і так само імена сірих, безіменних плугаторів щирого загалу, які своїми щирими пожертвами і своею відданою працею клали цеглинку по цеглинці в цю велику спільноту, що їй на імя: Рідна Церква, бо без цих цеглинок отой великий Храм Духа, яким є Рідна Церква, збудований не був би.

Але воно вже так було і так є, що історики ділять життя народу і його Церкви на ряд заокруглених відтинків часу, цебто на ряд періодів, і зупиняють свою увагу на питанні: Чим відзначилося життя Церкви в цьому періоді, чим у тому, а чим — у тамтому? А вже особливо їхня увага зосереджується на тих п о р о г а х часу, якими позначуються переходи життя Церкви з одного періоду в черговий, — або, як кажуть, зупиняються на етапах пройденого життя Церкви.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді цього року відзначає 40-ліття свого існування й постійного зростання. Сорок років життя — це вже заокруглений період в історії Церкви: це чотири її декади (10-ліття). Цього року Церква відзначає той п о р і г, який вона переступає, щоб увійти в пяте десятиліття свого життя.

Коли історики майбутнього, — може й дуже недалекого майбутнього, — будуть займатися цим п о р о г о м, то які документи вони знайдуть?

Перш за все, і покищо, вони можуть знайти для себе перший, вступний матеріял у "Вістнику" з 15-го квітня, — підготовчу пригадку о. Д-ра С. В. Савчука, голови Президії Консисторії, п. н. **"40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді. — Подбаймо про Колеґію Св. Андрея у Вінніпегу, — одиноку Українську Православну Богословську Школу в світі".**

Однак, це зрозуміла річ, що найважливішими й найістотнішими документами святкування 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді залишаються не тільки писані матеріяли, але головно д і л а, цебто конкретна р о б о т а, що нею цей історичний Ювілей буде відзначений. Так, велике конструктивне д і л о — це буде найсуттєвіший документ, це буде єдиний історичний п а м я т н и к в житті нашої Рідної Церкви цього періоду. Цим д і л о м має бути розбудова нашої Колеґії Св. Андрея у Вінніпегу, з її Богословським факультетом, що тепер є єдиною у світі Українською Православною Богословською Школою.

Офіційно-практичне відзначення порога переходу життя нашої Церкви в пяте 10-ліття її існування започаткується великими урочистостями в Торонті в днях 17-18 травня ц. р. Цьому місту припала честь започаткувати Ювілейний Рік всеканадійського святкування 40-ліття відродження й життя Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Православним українцям Торонто припала дійсно велика історична честь: започаткувати д і л о м цей Ювілейний Рік, отже тим самим — покласти н а р і ж н и й к а м і н ь під розбудову Колеґії Св. Андрея. Отже в Торонті 17-18 травня ц. р. вірні нашої Церкви поставлять п е р ш и й к р о к і **матеріяльної** розбудови Колеґії Св. Андрея; це буде крок всієї нашої Церкви на тому шляху її Ювілейного Року, що далі проходитиме почерез усі осередки життя православних українців у Канаді - від океану до океану, і цей шлях святкування проходитиме в і д с е р ц я д о с е р ц я кожного православного українця.

Православним українцям міста Торонта, як господарям — під проводом Високопреосвященнішого В л а д и к и Архиепископа Михаїла — першої урочистости Ювілейного Року 40-ліття Св. Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — урочистости, що започаткується під проводом Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона — Первоієрарха нашої Церкви, та з участю о. Протопреов. Д-ра С. В. Савчука — Голови Президії Консисторії, — бажаємо якнайбільшого успіху. І віримо, що це наше бажання є також прагненням усього загалу вірних нашої Св. Церкви, і їхні очі в днях 17-18 травня будуть звернені на велике святкування в Торонто і на це велике д і л о, яке там започаткується, щоб з черги продовжитися по всій Канаді.

ВКЛАД НОВОЇ ІМІГРАЦІЇ В ЖИТТЯ КАНАДИ

Продовж перших пятьох років по другій світовій війні нові іміґранти самі створили місця праці для половини своїх робітників. Продовж 1951-1955 років на кожних трьох студентів, що закінчили професійні школи в Канаді, два були новоприбулими. Між роками 1946-1956 нова іміґрація ввезла в Канаду 650 мільйонів долярів готівкою. В 1956 році нові іміґранти дали в державну скарбницю Канади 135 мільйонів долярів податку, а в банки вклали 114 мільйонів долярів ощадностей.

Це урядові дані з нагоди цьогорічного Дня Громадянства в Канаді.

ІДЕАЛ "ДОБРИХ ЧАРЛЗІВ"

Американський письменник Клифтон Фейдімен сказав, що 90 відсотків університетів і каледжів в ЗДА не дають молоді належної наукової підготови. Вони кладуть вагу тільки на спорт і забави. Отже виховують „добрих Чарлзів", ідеалом яких є тільки весело й приємно проводити час свого життя.

ПЕТИЦІЯ 9,235 УЧЕНИХ ПРОТИ ВИПРОБУВАНЬ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ

Один з визначних американських учених Лайнус Полінґ ц. р. вручив секретареві Обєднаних Націй Доґові Гамершолдові петицію з підписами 9,235 учених із 44 країн, з ї х н і м закликом припинити випробування атомової зброї. Петицію підписали: 36 лявреатів нагороди Нобеля, 101 член Академії наук ЗДА, 35 учених Королівського Товариства Англії, 215 членів Академії Наук СССР, 2075 американських учених, 1,141 японських, 536 індійських, 304 англійських і т. д.

Ці учені кажуть, що від вибухів ядерної (нуклеарної) зброї повітря насичується радіоактивними речовинами, і це шкодить організмам живих істот та створює загрозу для майбутніх поколінь.

На роковинах американського Комітету Нобеля ц. р. шотляндець (шкот) лорд Бойд-Орр, який 1949 р. дістав був мирову нагороду Нобеля, остерігав, що всяка спроба знищити комунізм силою зброї неминуче привела б світ до взаємного самогубства.

Д-р Торстен Маґнуссон з Інституту Збройних Сил Швеції 2 квітня поінформував, що остання серія советських нуклеарних випробувань збільшила в деяких околицях Скандинавії пункт небезпеки для людей на 25 відсотків, і "нема сумніву, що алярмуюче зростання радіоактивности через три останні місяці є спричинене посиленням російських атомових випробувань".

МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ДОМАГАЄТЬСЯ, ЩОБ АРХИЄПИСКОП ГРЕЦІЇ ВИСТУПИВ ПРОТИ АТОМОВИХ БАЗ

Московський Патріярх Алексій звернувся до Владики Теокліта — Архиепископа Атен і всієї Греції, щоб він виступив проти будування баз атомової зброї на грецькій території.

Своє домагання Патріярх Алексій передав спеціяльним листом, в якому сказано, що під час війни ці бази на грецькій території будуть цілями атак, і "земля благословенної Греції" буде знищена. А шкода, бо Греція "є дорога серцю кожного християнина".

А втім, каже Патріярх Алексій, Архиєпископ Греції, виступаючи проти баз атомової зброї у своїй країні, не оказав би нічого нового, бож Св. Синод Грецької Православної Церкви в червні 1957 року вже був звернувся до уряду Греції, щоб той осудив а т о м о в е зброєння та ширив гасла переведення атомової енергії лише для мирних потреб.

Чи Архиепископ Теокліт порадив Патріярхові вимагати від Хрущова, щоб він зліквідував усі атомові бази на території СССР, у вістях не сказано.

ДУБНО — АТОМОВЕ МІСТО

Советська газета „Ленінський Прапор" повідомила, що в місті Дубні на Волині незабаром будуть будувати "атомове місто". У Дубні вже споруджено один з найбільших у світі атомових центрів; там є багато лябораторій і найбільший у світі розбивач атомів. А тепер Дубно матиме ще більше лябораторій, більше нових реакторів і вмонтують ще одного розбивача атомів.

Папа Пій XI сказав 1925 р.: „Найбільший скандал 19-го століття в тому, що Церква втратила робітничу клясу".

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ІНТЕРПЕЛЯЦІЯ

Ото, знаєте, трапилася в нас одна нагода. Бувають же всякі нагоди! Написали ми про неї допис і послали до "Вістника". Він же, сказати, наш орган. І допис послали, і пожертву в сумі пять долярів послали і світлину з дописом ми послали.

Послали, значить, і чекаємо. День чекаємо, а допис не появився у "Вістнику". Два чекаємо — не появився. Чекаємо місяць, другий — не появився. Що за біда така! Ото, сказати, своя газета...

Зійшлися ми гурточком і стали радитися. Рада-в-раду, і вирішили якось діяти: писати до "Вістника" таке запитання з протестом і домаганням, — все це разом, як кажуть, називається і н т е р п е л я ц і я.

Отже написали ми інтерпеляцію.

Написали, значить, і чекаємо. Почекали, почекали, і прийшла відповідь. І знаєте, що пишуть? Ми, кажуть, ще два місяці тому Ваш допис помістили. І світлину помістили з дописом!

І знов ми тут рада-в-раду... Як то так помістили! А де ж воно є, що ми не читали? Ну, хто читав? Іван читав? Не читав! Степан читав? Не читав! Петро читав? Не читав! І так далі, і так далі, і так далі!... Хто ж читав? Ніхто не читав! Ото, значить, "помістили" дописа, що ніхто не читав! Де ж той допис поміщений? Де та світлина?

Рада-в-раду, і вирішили: треба взяти "Вістника" і добре перевірити, чи той допис там є!

Де ж його і як перевірити? Відомо, треба взяти числа "Вістника"! І ми питаємо: Хто має "Вістника"? Іван має? Не має! Степан має? Не має! Петро має? Не має! Хто ж має? Ніхто не має!

"Е ге-ге! А чому ж ви не придержуєте тих чисел ґазети?" питаю. "От часом треба дещо перевірити, і заглянути у газету треба! От ви, Іване, чому не придержуєте "Вістника", а по прочитанні не дбаєте про нього?"

"Та що буду придержувати, коли правду сказати, не передплачую його..." каже Іван.

"А ви, Петре, чому не придержуєте?"

"Та що буду придержувати, коли я тее..."

"Не передплачуєте?"

"Не передплачую".

"А ви, Петре, чому не придержуєте?"

"Не передплачую".

"Хто ж передплачує? Піднесіть руки!"

І тут сталося диве-диво: ні одна людина не піднесла руки...

Звідки ж тут узяти "Вістника?" Пустили ми в рух телефони, листи, перепитували усно, — в усьому містечку ніхто не придержав ні одного числа "Вісника". А чому? Бо, знаєте, тее... ніхто не передплачує...

Почали по навколишніх фармах шукати. Шукали, шукали, — довго шукали, і знайшли. І допис свій знайшли. І світлина з дописом поміщена. І всі ми є гурточком на тій світлині. Таки наші передовіші, сказати, люди з містечка.

Прочитали, — допис вийшов непогано. Але... Але — як же то так? Ми ж пять долярів на пресовий фонд послали, а там ні мру-мру про нашу пожертву! Виходить, що ми пожертви так як ніби й не дали, чи як? Так воно виходить!

Рада-в-раду, пишемо другу інтерпеляцію. Написали, чекаємо, і дочекалися... Знаєте, що пишуть? Послухайте ж! Добре послухайте! А пишуть таке: Вашими пятьма долярами ми заплатили за вироблення кліші для світлини, яку помістили!

"Значить, то ще й за кліші треба платити?!" скрикнув Іван.

"Ото називається с в о я газета!" підтакнув Степан.

"З того ніби виходить, що ми на пресовий фонд так ніби не дали нічого!" озвався Петро.

"Так вих...ть..."

"І так ви...ить, що ми ніби свого органу не пе...едплачуємо!"

"Так виходить..."

Я не втерпів, і кажу: "А з чого ж то ваш орган буде утримуватися?"

"Що кажете?"

"З чого орган буде утримуватися?!"

"Не бійтеся! Думаєте, що нема таких десь, що передплачують?"

"Певно, що так! І то багато є таких!"

"Де?!"

Власне, де таких є багато? Цікаво, як там у Вас з тим справа стоїть, дорогі Читачі? Воно, знаєте, так: інтерпеляція на інтерпеляцію!

Назар Полин.

ЖИДИ ПРО ЮДАЇЗМ

У березні в Америці відбулася конвенція Американської Ради Юдаїзму — в Юстоні, Тексас, ЗДА. З головною доповіддю виступив віцепрезидент Ради Дж. Л Левисон з Сан Франціско. Він виступив з критикою тих жидів, які повязують ідею світового юдаїзму в жидівським націоналізмом та його державою Ізраїлем. Він сказав: „Надійшла пора, щоб жиди (поза Ізраїлем) перестали звязувати себе та свої ідеали з чужою собі державою, якою є Ізраїл". Він додав: "Ізраїль є незалежною державою, і йому можна й треба допомагати, але жиди в Америці не повинні забувати, що вони є перш за все громадянами ЗДА., отож вони не сміють шукати собі компромісу між юдаїзмом, націоналізмом та сіонізмом".

Американська Рада Юдаїзму вважає, що ю д а ї з м, як світовий рух, — це не саме, що жидівський націоналізм.

Президент Айзенгавер вислав Американській Раді Юдаїзму телеграму з признанням і похвалами за працю жидів на полі толеранції і добросусідських взаємин

ЗА 22 РОКИ ЧИСЛО АЗІЯТІВ ПЕРЕВИЩИТЬ ЧИСЛО НАСЕЛЕННЯ СВІТУ

Якщо населення азійських народів (головно Китаю, Індії і ін.) буде зростати так скоро, як тепер, то за 22 роки азіятів буде стільки, скільки тепер є на світі всіх людей разом. — Обєднані Держави пропонують, щоб Азія увела контролю народин свого населення, бо інакше світові грозить катастрофа.

АРАБСЬКА ЄДНІСТЬ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ МОСКВІ

Москва почала дуже „опікуватися" Сирією, і обіцяла їй 325 мільйонів дол. позички та всяких своїх "фахівців", звичайно, агентів. Коли ж Сирія з'єдналася з Єгиптом в одну державу, Москва розсердилася і відкликала обіцяну позичку.

ПОЛІТИЧНА ЕКСПАНСІЯ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ

Ще з 16-го століття в Москві закоренилася ідея, що „Москва — це Третій Рим", згідно з тодішньою формулою московського ідеолога монаха Філофея, що „два Рими вже впали (Перший Рим — в Італії, Другий Рим — то Константинополь), — Третій (Рим,—Москва) стоїть, а Четвертому не бути".

Під кінець цього ж століття повстав Московський Патріярхат — з претенсіями стати „центром Християнства" у всьому світі. Щоб узяти під свої впливи всі інші Східні Патріярхати, Москва ще тоді, в 16-му столітті, почала давати їм грошову допомогу, якої вони потребували, бо були знищені турками й католицькими "хрестоносцями".

Цю експансивну церковну політику, після деякої перерви (комуніст. революції 1917 р.), Моск. Патріярх провадить і досі, і тепер дає матеріяльну підтримку Антіохійському та Олександрійському Патріярхатам. — Однак Єрусалимський і Констянтинопольський Патріярхати, після приходу до влади комуністів у Москві відмовилися були від допомоги з Москви. А тепер ось у січні й лютому ц. р. представники Московської Патріярхії почали вести переговори в Єрусалимі з тамтешнім Патріярхатом, щоб, очевидно, він знову захотів приймати допомогу з Москви, очевидна річ — допомогу з московської державної скарбниці, і так став політично залежний від Москви.

ПРИЄДНУЄМОСЯ ДО ПРОТЕСТУ

Проти знеславлювання славної памяти Головного Отамана Симона Петлюри

По телевізійній сітці Франції 28-го лютого ц. р. була передана п'єса, що її автором є Кльод Барма, і в якій прославляється Соломона Шварцбарта, що з доручення комуністичної Москви вбив у Парижі 25-го травня 1926 року сл. п. Симона Петлюру — Голову Директорії і Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки.

У вищезгаданій радіопередачі знеславлено український народ і його великого Провідника, що поліг трагічною смертю мученика.

Український народ у вільному світі однодушно протестує проти цього недостойного й образливого становища, яке зайняли керманичі французької телевізії.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НЕХАЙ СЛОВО СТАНЕ ДІЛОМ

Українська Греко-Православна Церква в Канаді 1918 року зорганізувалася, живе розвиваючись і буде жити зростаючи. Шлях її життя віддзеркалюється в суцільно повязаному ряді документів, повз які ні один майбутній історик нашої Церкви не зможе пройти байдуже.

Написані документи останусться в пресі, в книжках, в архівах. Вони віддзеркалюватимуть у собі і всю щоденну муравлину працю на ниві життя й розбудови Церкви. У них будуть відкриті імена і провідних осіб, і так само імена сірих, безіменних плуґаторів щирого загалу, які своїми щирими пожертвами і своєю відданою працею клали цеглинку по цеглинці в цю велику спільноту, що їй на імя: Рідна Церква, бо без цих цеглинок отой великий Храм Духа, яким є Рідна Церква, збудований не був би.

Але воно вже так було і так є, що історики ділять життя народу і його Церкви на ряд заокруглених відтинків часу, цебто на ряд періодів, і зупиняють свою увагу на питанні: Чим відзначилося життя Церкви в цьому періоді, чим у тому, а чим - - у тамтому? А вже особливо їхня увага зосереджується на тих порогах часу, якими позначуються переходи життя Церкви з одного періоду в черговий, — або, як кажуть, зупиняються на етапах пройденого життя Церкви.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді цього року відзначає 40-ліття свого існування й постійного зростання. Сорок років життя — це вже заокруглений період в історії Церкви: це чотири її декади (10-ліття). Цього року Церква відзначає той поріг, який вона переступає, щоб увійти в пяте десятиліття свого життя.

Коли історики майбутнього, — може й дуже недалекого майбутнього, — будуть займатися цим порогом, то які документи вони знайдуть?

Перш за все, і покищо, вони можуть знайти для себе перший, вступний матеріял у "Вістнику" з 15-го квітня, — підготовчу пригадку о. Д-ра С. В. Савчука, голови Президії Консисторії, п. н. **"40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді. — Подбаймо про Колеґію Св. Андрея у Вінніпеґу, — одиноку Українську Православну Богословську Школу в світі".**

Однак, це зрозуміла річ, що найважливішими й найістотнішими документами святкування 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді залишаються не тільки писані матеріяли, але головно діла, цебто конкретна робота, що нею цей історичний Ювілей буде відзначений. Так, велике конструктивне діло — це буде найсуттєвіший документ, це буде єдиний історичний памятник в житті нашої Рідної Церкви цього періоду. Цим ділом має бути розбудова нашої Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, з її Богословським факультетом, що тепер є єдиною у світі Українською Православною Богословською Школою.

Офіційно-практичне відзначення порога переходу життя нашої Церкви в пяте 10-ліття її існування започаткується великими урочистостями в Торонті в днях 17-18 травня ц. р. Цьому місту припала честь започаткувати Ювілейний Рік всеканадійського святкування 40-ліття відродження й життя Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Православним українцям Торонто припала дійсно велика історична честь: започаткувати ділом цей Ювілейний Рік, отже тим самим — покласти наріжний камінь під розбудову Колеґії Св. Андрея. Отже в Торонті 17-18 травня ц. р. вірні нашої Церкви поставлять перший крок і матеріяльної розбудови Колеґії Св. Андрея; це буде крок всієї нашої Церкви на тому шляху її Ювілейного Року, що далі проходитиме почерез усі осередки життя православних українців у Канаді — від океану до океану, і цей шлях святкування проходитиме від серця до серця кожного православного українця.

Православним українцям міста Торонта, як господарям — під проводом Високопреосвященнішого Владики Архиепископа Михаїла — першої урочистости Ювілейного Року 40-ліття Св. Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — урочистости, що започаткується під проводом Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона — Первоієрарха нашої Церкви, та з участю о. Протопреов. Д-ра С. В. Савчука — Голови Президії Консисторії, — бажаємо якнайбільшого успіху. І віримо, що це наше бажання є також прагненням усього загалу вірних нашої Св. Церкви, і їхні очі в днях 17-18 травня будуть звернені на велике святкування в Торонто і на це велике діло, яке там започаткується, щоб з черги продовжитися по всій Канаді.

ВКЛАД НОВОЇ ІМІГРАЦІЇ В ЖИТТЯ КАНАДИ

Продовж перших пятьох років по другій світовій війні нові іміґранти самі створили місця праці для половини своїх робітників. Продовж 1951-1955 років на кожних трьох студентів, що закінчили професійні школи в Канаді, два були новоприбулими. Між роками 1946-1956 нова іміграція ввезла в Канаду 650 мільйонів долярів готівкою. В 1956 році нові іміґранти дали в державну скарбницю Канади 135 мільйонів долярів податку, а в банки вклали 114 мільйонів долярів ощадностей.

Це урядові дані з нагоди цьогорічного Дня Громадянства в Канаді.

ІДЕАЛ "ДОБРИХ ЧАРЛЗІВ"

Американський письменник Клифтон Фейдімен сказав, що 90 відсотків університетів і каледжів в ЗДА не дають молоді належної наукової підготови. Вони кладуть вагу тільки на спорт і забави. Отже виховують „добрих Чарлзів", ідеалом яких є тільки весело й приємно проводити час свого життя.

ПЕТИЦІЯ 9,235 УЧЕНИХ ПРОТИ ВИПРОБУВАНЬ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ

Один з визначних американських учених Лайнус Полінґ ц. р. вручив секретареві Обєднаних Націй Догові Гамершолдові петицію з підписами 9,235 учених із 44 країн, з їхнім закликом припинити випробування атомової зброї. Петицію підписали: 36 лявреатів нагороди Нобеля, 101 член Академії наук ЗДА, 35 учених Королівського Товариства Англії, 215 членів Академії Наук СССР, 2075 американських учених, 1,141 японських, 535 індійських, 304 англійських і т. д.

Ці учені кажуть, що від вибухів ядерної (нуклеарної) зброї повітря насичується радіоактивними речовинами, і це шкодить організмам живих істот та створює загрозу для майбутніх поколінь.

На роковинах американського Комітету Нобеля ц. р. шотляндець (шкот) лорд Бойд-Орр, який 1949 р. дістав був мирову нагороду Нобеля, остерігав, що всяка спроба знищити комунізм силою зброї неминуче привела б світ до взаємного самогубства.

Д-р Торстен Магнуссон з Інституту Збройних Сил Швеції 2 квітня поінформував, що остання серія совєтських нуклеарних випробувань збільшила в деяких околицях Скандинавії пункт небезпеки для людей на 25 відсотків, і "нема сумніву, що алярмуюче зростання радіоактивности через три останні місяці є спричинене посиленням російських атомових випробувань".

МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ДОМАГАЄТЬСЯ, ЩОБ АРХИЄПИСКОП ГРЕЦІЇ ВИСТУПИВ ПРОТИ АТОМОВИХ БАЗ

Московський Патріярх Алексій звернувся до Владики Теокліта — Архиєпископа Атен і всієї Греції, щоб він виступив проти будування баз атомової зброї на грецькій території.

Своє домагання Патріярх Алексій передав спеціяльним листом, в якому сказано, що під час війни ці бази на грецькій території будуть цілями атак, і "земля благословенної Греції" буде знищена. А шкода, бо Греція "є дорога серцю кожного християнина".

А втім, каже Патріярх Алексій, Архиєпископ Греції, виступаючи проти баз атомової зброї у своїй країні, не сказав би нічого нового, бож Св. Синод Грецької Православної Церкви в червні 1957 року вже був звернувся до уряду Греції, щоб той осудив атомове зброєння та ширив гасла переведення атомової енергії лише для мирних потреб.

Чи Архиєпископ Теокліт порадив Патріярхові вимагати від Хрущова, щоб він зліквідував усі атомові бази на території СССР, — у вістях не сказано.

ДУБНО — АТОМОВЕ МІСТО

Совєтська газета „Ленінський Прапор" повідомила, що в місті Дубні на Волині незабаром будуть будувати "атомове місто". У Дубні вже споруджено один з найбільших у світі атомових центрів; там є багато ляbrowторій і найбільший у світі розбивач атомів. А тепер Дубно матиме ще більше ляблраторій, більше нових реакторів і вмонтують ще одного розбивача атомів.

Папа Пій XI сказав 1925 р.: „Найбільший скандал 19-го століття в тому, що Церква втратила робітничу клясу".

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ІНТЕРПЕЛЯЦІЯ

Ото, знаєте, трапилася в нас одна нагода. Бувають же всякі нагоди! Написали ми про неї допис і послали до "Вістника". Він же, сказати, наш орган. І допис послали, і пожертву в сумі пять долярів послали і світлину з дописом ми послали.

Послали, значить, і чекаємо. День чекаємо, а допис не появився у "Вістнику". Два чекаємо — не появився. Чекаємо місяць, другий — не появився. Що за біда така! Ото, сказати, своя газета...

Зійшлися ми гурточком і стали радитися. Рада-в-раду, і вирішили якось діяти: писати до "Вістника" таке запитання з протестом і домаганням, — все це разом, як кажуть, називається інтерпеляція.

Отже написали ми інтерпеляцію.

Написали, значить, і чекаємо. Почекали, почекали, і прийшла відповідь. І знаєте, що пишуть? Ми, кажуть, ще два місяці тому Ваш допис помістили. І світлину помістили з дописом!

І знов ми тут рада-в-раду... Як то так: помістили! А де ж воно є, що ми не читали? Ну, хто читав? Іван читав? Не читав! Степан читав? Не читав! Петро читав? Не читав! І так далі, і так далі, і так далі!... Хто ж читав? Ніхто не читав! Ото, значить, "помістили" дописа, що ніхто не читав! Де ж той допис поміщений? Де та світлина?

Рада-в-раду, і вирішили: треба взяти "Вістника" і добре перевірити, чи той допис там є!

Де ж його і як перевірити? Відомо, треба взяти числа "Вістника"! І ми питаємо: Хто має "Вістника"? Іван має? Не має! Степан має? Не має! Петро має? Не має! Хто ж має? Ніхто не має!

"Е ге-ге! А чому ж ви не придержуєте тих чисел ґазети?" питаю. "От часом треба дещо перевірити, і заглянути у ґазету треба! От ви, Іване, чому не придержуєте "Вістника", а по прочитанні не дбаєте про нього?"

"Та що буду придержувати, коли правду сказати, не передплачую його..." каже Іван.

"А ви, Петре, чому не придержуєте?"

"Та що буду придержувати, коли я тее..."

"Не передплачуєте?"

"Не передплачую".

"А ви, Петре, чому не придержуєте?"

"Не передплачую".

"Хто ж передплачує? Піднесіть руки!"

І тут сталося диво-диво: ні одна людина не піднесла руки...

Звідки ж тут узяти "Вістника?" Пустили ми в рух телефони, листи, перепитували усно, — в усьому містечку ніхто не придержав ні одного числа "Віоника". А чому? Бо, знаєте, тее... ніхто не передплачує...

Почали по навколишніх фармах шукати. Шукали, шукали, — довго шукали, і знайшли. І допис свій знайшли. І світлина з дописом поміщена. І всі ми є гурточком на тій світлині. Таки наші передовіші, сказати, люди з містечка.

Прочитали, — допис вийшов непогано. Але... Але — як же то так? Ми ж пять долярів на пресовий фонд послали, а там ні мру-мру про нашу пожертву! Виходить, що ми пожертви так як ніби й не дали, чи як? Так воно виходить!

Рада-в-раду, пишемо другу інтерпеляцію. Написали, чекаємо, і дочекалися... Знаєте, що пишуть? Послухайте ж! Добре послухайте! А пишуть таке: Вашими пятьма долярами ми заплатили за вироблення кліші для світлини, яку помістили!

"Значить, то ще й за кліші треба платити?!" скрикнув Іван.

"Ото називається своя газета!" підтакнув Степан.

"З того ніби виходить, що ми на пресовий фонд так ніби не дали нічого!" озвався Петро.

"Так виходить..."

"І так виходить, що ми ніби свого органу не передплачуємо!"

"Так виходить..."

Я не втерпів, і кажу: "А з чого ж то ваш орган буде утримуватися?"

"Що кажете?"

"З чого орган буде утримуватися?!"

"Не бійтеся! Думаєте, що нема таких десь, що передплачують?"

"Певно, що так! І то багато є таких!"

"Де?!"

Власне, де таких є багато? Цікаво, як там у Вас з тим справа стоїть, дорогі Читачі? Воно, знаєте, так: інтерпеляція на інтерпеляцію!

Назар Полин.

ЖИДИ ПРО ЮДАЇЗМ

У березні в Америці відбулася конвенція Американської Ради Юдаїзму — в Юстоні, Тексас, ЗДА. З головною доповіддю виступив віцепрезидент Ради Дж. Л. Левінсон з Сан Франціско. Він виступив з критикою тих жидів, які повязують ідею світового юдаїзму з жидівським націоналізмом та його державою Ізраїлем. Він сказав: „Надійшла пора, щоб жиди (поза Ізраїлем) перестали звязувати себе та свої ідеали з чужою собі державою, якою є Ізраїл". Він додав: "Ізраїль є незалежною державою, і йому можна й треба допомагати, але жиди в Америці не повинні забувати, що вони є перш за все громадянами ЗДА., отож вони не сміють шукати собі компромісу між юдаїзмом, націоналізмом та сіонізмом".

Американська Рада Юдаїзму вважає, що юдаїзм, як світовий рух, — це не саме, що жидівський націоналізм.

Президент Айзенгавер вислав Американській Раді Юдаїзму телеграму з признанням і похвалами за працю жидів на полі толеранції і добросусідських взаємин.

ЗА 22 РОКИ ЧИСЛО АЗІЯТІВ ПЕРЕВИЩИТЬ ЧИСЛО НАСЕЛЕННЯ СВІТУ

Якщо населення азійських народів (головно Китаю, Індії і ін.) буде зростати так скоро, як тепер, то за 22 роки азіятів буде стільки, скільки тепер є на світі всіх людей разом. — Обєднані Держави пропонують, щоб Азія увела контролю народин свого населення, бо інакше світові грозить катастрофа.

АРАБСЬКА ЄДНІСТЬ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ МОСКВІ

Москва почала дуже „опікуватися" Сирією, і обіцяла їй 325 мільйонів дол. позички та всяких своїх "фахівців", звичайно, аґентів. Коли ж Сирія з'єдналася з Єгиптом в одну державу, Москва розсердилася і відкликала обіцяну позичку.

ПОЛІТИЧНА ЕКСПАНСІЯ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ

Ще з 16-го століття в Москві закоренилася ідея, що „Москва — це Третій Рим", згідно з тодішньою формулою московського ідеолого монаха Філофея, що „два Рими вже впали (Перший Рим — в Італії, Другий Рим — то Констянтинополь), — Третій (Рим,—Москва) стоїть, а Четвертому не бути".

Під кінець цього ж століття повстав Московський Патріярхат — з претенсіями стати „центром Християнства" у всьому світі. Щоб узяти під свої впливи всі інші Східні Патріярхати, Москва ще тоді, в 16-му столітті, почала давати їм грошову допомогу, якої вони потребували, бо були знищені турками й католицькими "хрестоносцями".

Цю експансивну церковну політику, після деякої перерви (комуніст. революції 1917 р.), Моск. Патріярх провадить і досі, і тепер дає матеріяльну підтримку Антіохійському та Олександрійському Патріярхатам. — Однак Єрусалимський і Констянтинопольський Патріярхати, після приходу до влади комуністів у Москві відмовилися були від допомоги з Москви. А тепер ось у січні й лютому ц. р. представники Московської Патріярхії почали вести переговори в Єрусалимі з тамтешнім Патріярхатом, щоб, очевидно, він знову захотів приймати допомогу з Москви, очевидна річ — допомогу з московської державної скарбниці, і так став політично залежний від Москви.

ПРИЄДНУЄМОСЯ ДО ПРОТЕСТУ

Проти знеславлювання славної памяти Головного Отамана Симона Петлюри

По телевізійній сітці Франції 28-го лютого ц. р. була передана п'еса, що її автором є Кльод Барма, і в якій прославляється Соломона Шварцбарта, що з доручення комуністичної Москви вбив у Парижі 25-го травня 1926 року сл. п. Симона Петлюру — Голову Директорії і Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки.

У вищезгаданій радіопередачі знеславлено український народ і його великого Провідника, що поліг трагічною смертю мученика.

Український народ у вільному світі однодушно протестує проти цього недостойного й образливого становища, яке зайняли керманичі французької телевізії.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

НА ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

САСКАТУН, Саск. Збірка в церкві, яку прислав о. М. Боднарчук $28.60

ДЖЕСМИН, Саск. З Хрестин Михайла Івана Андрія, синка панства Михайла і Аделі Буряник. Збірку прислав о. М. Коленич $20.00

ШІГО, Саск. З Похорону бл. п. Костя Стадника. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич $19.60

ВИНДЗОР, Онт. З Похорону бл. п. Софії Ткач. Збірку прислала пані М. Керніцька $15.00

ШІГО, Саск. З Похорону бл. п. Івана Сандула. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич $13.39

Ту ГИЛЛС, Алта. З Похорону бл. п. Марії Рупташ. Збірку прислав о. С. Столярчук 13.00

ПРИНС АЛБЕРТ, Саск.: З Похорону бл. п. Василя Чубея. Збірку прислав о. Прот. М. Фляк $12.50

ВІННІПЕГ, Ман. З нагоди 50-ліття подружжя панства Петра і Анастасії Ковтун. Збірку передав п. С. Слижук $11.00

СМОКІ ЛЕЙК, Алта. З нагоди 10-ліття священства о. П. Сацевича. Збірку прислав п. Н. В. Гавінчук $10.00

ПРІЛЕЙТ, Саск. З Похорону бл. п. Івана Чарнецького. Збірку прислав п. І. Філик $10.00

СМАТС, Саск. З Похорону бл. п. Марії Кінар. Збірку прислав о. Ю. Туржанський $10.00

АЙТУНА, Саск. З Похорону бл. п. Михайла Левка. Збірку прислав о. М. Коленич $10.00

ГРИМСБІ БІЧ, Онт. З Хрестин донечки панства Михайла і Ольги Гусак. Збірку прислав о. Ю. Цукорник $10.00

ДРОБОТ, Саск. З Похорону бл. п. Григорія Мельничука. Збірку прислав о. П. Бублик $8.30

ТОРОНТО, Онт. З нагоди 50-ліття подружжя панства Василя і Олени Юрійчук. Збірку прислав п. В. Григоряк $8.00

МЕЛВИЛ, Саск. З Похорону бл. п. Анастасії Пилипової. Збірку прислав о. М. Коленич $8.00

ВИТКІВ, Саск. З Похорону бл. п. Николая Іванчука. Збірку прислав о. О. Хомяк $8.00

МОНТРЕАЛ, Кве. З Похорону бл. п. Антонюка. Збірку прислав п. Г. Залуський 7.00

ДАВФИН, Ман. З Похорону бл. п. Анни Гіделевич, Наєґра Фоллс, Онт. Збірку прислала пані Юстина Дух $7.00

ЄЛЛОВ КРІК, Саск. З Похорону бл. п. Онуфрія Прийми. Збірку прислав о. Ю. Туржанський $7.00

ОШАВА, Онт. З нагоди Вінчання Кароліни Ревеги і Томка Лаклина. Збірку прислав о. Прот. П. Запаринюк $5.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Федори Кірчик. Збірку прислав о. Д. Лучак $5.00

СТ. КЕТЕРИНС, Онт. З Хрестин у панства Тиманичів. Збірку прислав о. П. Гліцький $5.00

КИРКЛЕНД ЛЕЙК, Онт. З нагоди уродин п. Григорія Танщури. Збірку прислав п. Г. Черепаха $5.00

ВЕҐРЕВИЛ, Алта. Пан П. Зварич $5.00

ГВЕЛЕЙ, Б. К. З нагоди уродин Калини Івасюк. Збірку прислав о. О. Костюк $5.00

ВЕСТБРУК, Саск. З Похорону бл. п. Анни Ісар. Збірку прислав о. П. Бублик $5.00

ВАКАВ, Саск. З Похорону бл. п. Василини Гриневич, від сина Івана. Пожертву прислав о. Ю. Туржанський $5.00

ЛЕНСІНГ, Міш. Пан Ярослав Забродський $5.00

Пані Анастасія Забродська $5.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Нікодима Коханського. Збірку прислав о. Д. Лучак $5.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Олександра Тарасевича. Збірку прислав о. Прот. П. Запаринюк $5.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Семена Юськова. Збірку прислав о. Д. Лучак $5.00

КЕЛҐАРІ, Онт. З Панахиди за упокій родичів панства Михайла і Анни Козелюк. Збірку прислав о. А. Хруставка $5.00

ГРОНЛИД, Саск. З нагоди 25-ліття Вінчання Михайла і Васильки Сметанюк. Збірку прислав п. Іван Писемний .. $4.00

БРУКСБІ, Саск. П. К. Николюк $3.50

ТОРОНТО, Онт. Пан П. Перепилиця $2.00

ВАТСОН, Саск. П. Л. Полович .. $2.00

ФОРТ ФРАНСЕС, Онт. Пан Ф. Гриченюк $2.00

КЕНОРА, Онт. Пан Дм. Голота $2.00

ДИ ПА, Ман. Пан І. Слюка $2.00

СІЧ, Ман. Пан Іван Сторожук .. $2.00

ОШАВА, Онт. П. К. Мельничук $1.50

ЛЕНСИНГ, Міш. Пан Борис Забродський $1.50

ЛАШІН, Кве. Пані Д. Максимич $1.00

САСКАТУН, Саск. Пан М. Драган $1.00

ФОССТОН, Саск. Пан П. Мелещак $1.00

САСКАТУН, Саск. Пані В. Катеринич $1.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пан І. Смоляк прислав від п. Стефана Хомика $1.00

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Пан Дмитро Мінзак $1.00

ВЕЙБОРН, Саск. Пан Н. Крайник $1.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пан Петро Филипчук $1.00

НАЄҐАРА ФОЛЛС, Онт. Пан Гриць Гладинюк $1.00

ВІННІПЕГ, Ман. Пан Г. Шевчук $1.00

ОШАВА, Онт. Пан І. Семенців .. $1.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пан Теодор Татарчук 1.00

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Пан Ф Ємчук $1.00

ТОРОНТО. П. Н. Грабовський $1.00

АТАБАСКА, Алта. Пан Б. М. Ковальчук $1.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пан Г. Валкович $1.00

СТІНЕН, Саск. П. Е. Маленький 50 ц.

Евентуальні мимовільні недогляди в цій листі, за які ласкавих жертводавців „здалегідь перепрошуємо, прохаємо спростувати, і вони будуть виправлені.

Адміністрація Вістника" сердечно дякує жертводавцям за їхні щирі пожертви, а зокрема дякуємо кожному, хто проводить збірки на пресовий фонд та взагалі допомагає Видавництву "Вістника".

Адміністрація "Вістника".

КНЯЖНА ОСКАРЖЕНА У ВБИВСТВІ

Вея Лав Лорі, 26-літня дружина місіонера, арештована в Кардстон, Алберта, під закидом тортурування гарячим предметом й побиття своєї 8-літньої доньки, Блонді Таґав, якої вже не вдалося врятувати шляхом операції мозку, і вона померла ще того самого дня, 7-го квітня, в лікарні в Келґарі.

Вея Лав, замужня Лорі, — це полінезійська княжна (з острова Раратонга), що вийшла за канадійського місіонера замуж. Вона студіювала в університеті.

ГОЛОСНИЙ СУДОВИЙ ПРОЦЕС НАД АНТИСЕМІТОМ

У квітні ц. р. мале місто Оффенбург (25 тисяч населення) в Західній Німеччині раптом стало відоме всьому світові, а героєм такого розголосу став собі місцевий звичайний учитель народньої школи 50-літній Людвіґ Цінг. Учень Курт Лізер, син місцевого купця, жидівсько-німецький мішанець, поскаржився, що учитель Цінг дорікає йому за його півжидівське походження, а при тому ще й мав висловиться, що "Гітлер ще замало винищив жидів, - треба було, мовляв, винищити ще більше"

За це Цінга посадили на лаву підсудних. На процес з'їхалася маса журналістів. Жиди виявили масову солідарність у своєму виступі проти Цінга, однак адвоката вони найняли собі німця – протестанта Рудольфа Цімерле з Тюбінґен

На суді, в присутності маси народу, Цінг, вийшовши з себе, заявив, що "Гітлер мав рацію, коли посадив жидів у концентраційні табори, тому що жиди то вороги Німеччини". Державу Ізраїль назвав він "черяком". Німецький загал у залі суду прийняв цю заяву висловами й посмішками незатаєної прихильности.

Адвокат Цімерле, що заступає справу жидівської сторони, сказав, що він уже дістав 15 листів з погрозами від німців. Судова розправа виявила, що Цінг користується серед населення міста великими симпатіями, як добрий учитель, спортовий інструктор і т. д. До того ж, хоч Цінг був рядовим членом гітлерівської партії, однак проти нього нема доказів, які свідчили б про якісь його злочини, він був тільки військовим.

Сучасні закони Зах. Німеччини за такий, як Цінга, протижидівський виступ передбачують до 5 років вязниці, але Цінга засуджено тільки на один рік.

ЗВІТ КОМІСІЇ ГОРДОНА

Відома Комісія Гордона це комісія, що її створив 1955 р. уряд Сен-Лорана для дослідження господарських справ Канади. Комісію очолює економіст Валтер Гордон з Торонто.

По двох з половиною роках праці, Комісія Гордона 8-го квітня ц. р. оприлюднила свій звіт на 509 сторінках друку. У ньому, м.і., сказано, що, коли не буде атомової війни і такої кризи, як за 1930-их років, то розвиток Канади буде великий.

І так, 1980 року населення Канади становитиме 27 мільйонів (тепер є приблизно 17 мільйонів), трудящих тоді буде 10 мільйонів; вони продукуватимуть за годину більше, ніж тепер, працюватимуть менше годин тижнево, а заробляятимуть утричі більше, ніж заробляли 1955 р.

Хліборобська продукція зменшиться, тому що 1980 р. на кожних 10 канадців 8 житимуть у містах, а тільки два — на фармах і в селах (тепер на кожних 10 тільки 6 живуть у містах). Натомість сильно збільшиться: продукція худоби, надзвичайно зросте продукція нафти, і перевищить всі інші галузі, газу й електричої сили; дуже зросте закордонний ринок збуту на лісові й копальняні сирівці Канади, а особливо збільшиться експорт до ЗДА.

КОРОТКІ ВІСТІ

● Советський уряд заборонив закордонним подорожнім вступ на деякі розлогі простори України, Кавказу і центральної советської Азії, у звязку з великими військовими маневрами — для випробування далекосяжних ракет, при одночасній координації всіх родів зброї. Згадана заборона обовязує від 2-го до 14-го квітня.

● У половині квітня ц. р. діяльність повстанських загонів в Індонезії проти уряду Сукарно сильно зросла. Сукарно, який спочатку легковажив повстання, тепер проголосив генеральний наступ урядових військ проти повстанців, які твердять, що уряд президента Сукарно є під впливом комуністів.

● Західньо-Німецька Федеративна Республіка (із столицею в Бон) 8-го квітня заключила з Советським Союзом новий господарський договір, на основі якого оборотова сума торгівлі між цими державами буде в два рази більша, ній досі, цебто — 3,150,000,000 марок (787,000,000 долярів). Уряд СССР обіцяв при тому розглянути справу щодо можливостей полегчення умов виїзду німців з СССР на Захід, коли хто з них цього забажає.

● Британська княжна Маргарита вліті цього року відвідає Канаду й побуває в 12-х містах. Британський премєр Геролд Мекмиллан приїде в Оттаву в червні ц. р.

● 5-го квітня ц. р. премер Канади, Дж. Діфенбейкер, отримав від советського премера Хрущова листа з проханням, щоб уряд Канади вплинув на уряд Америки в справі припинення випробувань атомічної зброї. — Як відомо, уряд Канади також бажає припинення випробувань нуклеарної зброї, але під умовою міжнародньої інспекції, — а Совети є проти такої інспекції.

● Заходи Америки наладнати порозуміння між Францією і Тунісією в Парижі закінчилися невдачею. Можливо, що цей спір буде предметом нарад в Обєднаних Націях. Причина спору: Французькі літаки збомбили туніссійське село поблизу альжирського кордону, і десятки людей були вбити та поранені.

● Альжирські повстанці продовжують визвольну боротьбу за свою незалежність. За останній час про найбільші бої між французами й альжирцями подає комунікат з 8 квітня. Французи кажуть, що в трьох великих сутичках вони вбили 242 альжирців; а 17 квітня вбито 700 альжирців; про свої втрати французи не сказали нічого.

● Під час останніх виборів комуністична партія в Ісляндії потерпіла велику невдачу: на всіх 29 місць у парляменті вона здобула тільки 5 місць. Таким чином перемогли партії, що є за співпрацею з Америкою.

● Міфтю, заступник премера Альбанії, сказав, що перед 2. світовою війною в цій країні було 75 відсотків неписьменного населення. А тепер серед громадян нижче 40 років життя неписьменність майже не існує. Цього року в Албанії відкрили університет — перший в історії цієї країни. Альбанія — це мала гориста країна на Балканському півострові.

● Централя комуністичного руху в північно-африканських країнах досі була в Парижі. Тепер цю централю перенесено до Риму.

● Після доповіді у Вінніпегу, Микола Лебідь — фактичний керівник ОУН — Закордонного П р е д ставництва УГВР (Української Головної Визвольної Ради) 6-го квітня виступив з доповіддю в Торонто. М. Лебідь уважає, що хоч в Україні тепер не таке велике полегчення, як подає советська пропаганда, але все ж таки обставини легчі, ніж були за часів Сталіна.

● У сучасному парляменті в Оттаві, після перемоги прогресивно-консервативної партії, є такі посли українського роду: Микола Мандзюк (консерватист), С. Корчинський (консерв.), Михайло Стар (консерв.), д-р Іван Кучерепа (консерв.), Василь Скорейко (консерв.), В. Яцула (консерватист).

● Французький премер Реньяр, від часів Наполеона І. наймолодший з керівників держави в історії Франції, у квітні ц. р. уступив із свого становища — під спільним натиском консервативних і комуністичних сил Франції, які стали проти американських пропозицій п о л а годження спору між Францією і Тунісією. Реньяр натомість ці пропозиції підтримував.

● У морському проливі Сеймор Нерровс, Брітійська Колюмбія, були підводні скелі Литл Рак. Починаючи з 1875 року на цих скелях розбилося кількадесят кораблів і згинуло принаймні 200 людей. Цього року, 5-го квітня, інженери розбили ці скелі динамітом, - ужито 1,375 тонн динаміту. Приготування до цього тривали півтора року, а кошт становить 3 мільйони 100 тисяч долярів.

● В Україні, на південний схід від Харкова відкрили великі нафтові поля.

● До Веллінґтону в Новій Зеляндії недавно причалила советська риболовська фльотиля; і 1,000 советських моряків відразу кинулися по крамницях за покупками. Купували вони не якісь памяткові речі, а це, чого в СССР нема: найлонові панчохи, вовняну матерію; патентовані ліки, туалетне приладдя і т. д.

● Урядові агенції та інші інституції в Канаді щораз більше потребують людей з практичним знанням російської мови, а кандидатів постійно замало; отже цього року в Монтреальському університеті на літніх курсах спеціяльну увагу звернуть на російську мову.

● Цього року відбудуться вибори до Манітобської легіслятури. Між кандидатами на послів фігурують такі українці: Ів. Потоцький (консерватист), Дм. Мигайчук (сісіефець), Ізидор Сирник (консерватист), Петро Буртняк (сісіефець), Н. В. Бачинський (ліберал), М. Кузеський (сісіефець), Ів. Гаврилюк (сісіефець), Іван Кирилюк (консерватист), В. Кардаш (комуніст), Петро Українець (консерватист), Степан Дзюба (незалежний), Стах Керик (Царук) — консерв.

● У днях 25-26 травня ц. р. в Італії відбудуться вибори до парляменту. До виборів підуть 86 партій (1948 р. було 99 партій). Найбільший бій має відбутися між християнсько-демократичною і комуністичною партіями.

● Проф. В. Дж. Гарді — голова клясичного департаменту Манітобського університету, промовляючи на рокових зборах Манітобського Освітнього Товариства, вказав на такі факти: Більше половини студентів першого року Албертійського університету не могли визначити на топографічній карті Канади місця положення Оттави, десять студентів не могли визначити на карті ріки Норт Саскечиван, яка перепливає через Едмонто. Девять студентів не могли визначити на карті міста Едмонтону, в якому знаходиться їхній університет.

● Британський уряд відхилив вимогу залізничників піднести їм платню на 10 відсотків і скоротити години праці з 44 на 40 годин тижнево. Залізничники думають над можливістю страйку — коло 5 травня. Це значить, що страйкувало б 450 тисяч залізничників.

● 40-літній Джан Кендій у Каліфорнії кинув каменем на чужого собаку й вибив йому око. Суд засудив Кендія на заплачення власникові собаки 530 долярів відшкодування.

● Советські урядові чинники в Києві офіційно поінформували, що в Казахстан виїхало 80 тисяч української молоді; звичайно, говорять про нібито „добровільний" виїзд.

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО

Ошава, Онт. — 22-го березня в залі Св. Івана відбувся величавий концерт на честь Тараса Шевченка. Це свято увінчалося великим успіхом і зробило на присутніх велике враження.

Концертові точки були дуже добре підготовані, а також і сама сцена була надзвичайно гарно прикрашена. Цей концерт був даний виключно силами дітей Недільної та Рідної шкіл, під патронатом новозорганізованого відділу С.У.К. Концертові точки приготовляли з дітьми о. Парох і пані Добродійка Лучак.

Діточий хор заспівав девять пісень, і справився з цим дуже добре. Реферат читала панна Анна Сабат — учителька Недільної школи. Деклямації та музично-інструментальні точки заокруглювали концерт у повну цілість. Вступне слово сказала п-ні Оля Куць, — голова С.У.К., відділу „Барвінок", в Ошаві. Кінцеве слово сказав п. Дмитро Бабій — голова Церковної Громади Св. Івана.

Дохід з концерту призначений на нові стихарці для наших хлопців, що прислужують о. Пароxові.

Секр. С.У.К.

СОДБУРІ, ОНТ.

Праця Сестрицтва за 1957 р.

2-го березня 1958 р. відбулися річні збори Сестрицтва Св. Кн. Ольги при церкві Св. Володимира в Содбурі.

Річні збори відкрила заступниця голови Сестрицтва п-ні А. Мельничук, і попросила Пароха о. Є. Чижева проказати Молитву. Після Молитви о. Прот. Є. Чижів звернувся до сестриць зо словом, в якому накреслив обовʼязки й прикмети здисциплінованої сестриці та завдання Сестрицтва при Церкві. Після слова о. Настоятеля уступаюча Управа Сестрицтва здала звіт із своєї праці за минулий рік:

За рік відбулися 4 засідання Управи й 4 зборів Сестрицтва. У цьому році влаштовано 6 обідів: Різдвяний, Сирне Пущення, Спільне Свячене, Храмове Свято, обід при Візітації Владики Архиєпископа Михаїла та Мясне Пущення. Ми зверталися до всіх жінок, і на ці обіди вони приносили всі страви безплатно. Дохід з одного обіду поступив у касу Сестрицтва, а з 5-х обідів прибуток передано в касу Громади. Відбулися 2 пікніки на площі п. Ф. Фрідріха. Сестрицтво займалося кухнею, — жертвували страви до кухні, і прихід з цього йшов до каси Сестрицтва.

Уже третій рік з черги Сестрицтво влаштовує „Теґ-Дей". Сестриці та прихильниці дружньо вийшли у цей день на вулиці Содбур, і маємо добрі наслідки своєї праці. Улітку ж був влаштований „базар" та „чайок". Сестриці й тут поклали чимало праці та жертівності. Сестриці та прихильниці дарували печиво та речі ручної роботи на продаж. Цього року влаштовано 28 вечорків — бінґо. Сестриці та прихильниці масово відвідували ці вечорки, і маємо гарний прихід з цього — 1,378 дол. Сестрицтво допомогало Управі

Громади при влаштуванні суботніх вечорків і „осіннього базару", — розпродувало базарові книжки та дарували речі на бінго. До церкви Сестрицтво вистаралося нове, вишите українським узором, покриття на всі речі та частину чорного на Піст. У цьому році Сестрицтво передало на початку року на будову церкви 2,300 дол. та при Візитації Владики Михаїла 500 дол.

З 1956 року залишилось в касі	$2,389.69
Прихід у 1957 р. ..	$2,794.63
Передано на будову церкви	$2,800.00
Розхід у 1957 р.	$88.96
У касі залишилося на 1-го січня 1958 р.	$2,298.71

Сестрицтво працює над тим, щоб дістати якнайбільше засобів на будову нашої церкви. Жертвенність усіх жінок дуже велика. Вони не шкодують ні грошей своїх, ні праці, ні часу.

Уся ця праця потребувала великих зусиль і великого зрозуміння, жертвенности та любови до своєї предківської Церкви.

Усе це ми могли зробити лише з допомогою всіх жінок нашої Громади. І тільки дякуючи дружній співпраці всіх жінок ми спромоглися виконати таку роботу під час будови.

До Управи на 1958 рік увійшли: Добродійка С. Чижева — почесна голова Сестрицтва; М. Скоморовська — голова Сестрицтва, Стефа Павлюк — заступниця голови, Марія Макаренко — рекордова секретарка, Марія Бурак — касирка, Оля Горуля — фінансова секретарка.

Побажаємо новообраній Управі і в цьому році дружньої праці на користь Рідної Української Православної Церкви.

23 березня 1957 р.
Содбурі, Онт.

Голова Сестрицтва:
М. Скоморовська.
Секретарка:
М. Макаренко.

СВЯТО ГЕРОЇНЬ

Ґримсбі, Онт. — Старанням Відділу Союзу Українок Канади ім. Княгині Ольги при українській прав. церкві Св. Юрія в Ґримсбі, в залі Громади, відбулося свято в память Лесі Українки, Ольги Басарабової і Олени Теліги і інших славних жінок, які заслужилися для України своєю великою і жертвенною працею, а між ними й тих, що життя своє за Україну віддали. У неділю ввечері 9 березня по Службі Божій була відслужена Панахида за всіх поляглих наших мучениць та визначних жінок, яку відслужив місцевий парох о. Юр. Цукорник, при співі хору наших сумківців, під управою дириг. Вірменкова. Вступне слово на концерті сказала гол. Жін. Організації п-ні Теофіля Дяковська, за старанням якої влаштовано це Свято. Діточий хор Рідної і Недільної шкіл при Громаді, під керуванням о. пароха Цукорника, відспівав: „О Україно", „Гей там на горі Січ іде", „Соловейко" і „Де Дніпро наш". Акомпаніював на піяніно о. Ю. Цукорник. Деклямували: „Люблю" — ~~Настуня~~ Різанець, „Думи мої" — Анна Білушенко, „Крізь плач" — п-ні Яцишин. Сольоспіви: „Сонце низенько" — Оксана Хрепто, „Їхав козак за Дунай" — Віра Кухарук, „Чом, чом, земле моя" — Евген Лучків.

Реферат про поетку Лесю Українку виголосила п-ні Монастирська. Другий реферат — про мучениць Ольгу Басарабову і Олену Телігу, виголосила п-ні Прокопенко. Обидва реферати були добре опрацьовані, і публика нагородила прелеґентів довшими оплесками. Так само й діточі точки — як співи й деклямації, присутні вітали оваційно, складаючи признання нашим малим виконавцям.

У кінцевім слові о. парох Цукорник зложив подяку і признання Жіночій Організації за влаштування „Свята Героїнь", та рівнож згадав других Українок Героїнь: Софію Галечко, Олену Степанівну, Ганну Дмитерко, Марусю Тарасенко, Марію Соколовську і Віру Бабенко, які згинули з рук московських катів, віддаючи своє життя на жертівник Батьківщини. Відспіванням національних гимнів України і Британії закінчено концертову програму. При чайнім прийнятті, що його влаштувало Жін. Т-во, усі присутні згадували наших незабутніх Героїнь Многострадальної Матері України.

Присутній.

ДЕ ПА, МАН.

В українській греко-православній церкві в Де Па, Ман., 30 березня ц. р. відбулося Богослуження за Тараса Шевченка, а при тому й за тих вірних нашої Церкви в Де Па, що відійшли у вічність.

По Богослуженні, в домі п-ва Приймачуків місцева Церковна Громада видала спільний поминальний обід, а по обіді вірні обговорили з о. Парохом різні церковні справи щодо майбутнього цієї Громади.

При тому на заклик о. Пароха створено при місцевій парохії Жіноче Товариство.

Честь Вам і слава, вірні Української Греко-Православної Церкви в Де Па, за Ваше зразкове ставлення справи і за Вашу муравлину працю на церковно-національній ниві!

Присутній.

ВАТСОН, САСК.
З життя Церковної Громади
(Виправлення)

У „Вістнику" з 15-го квітня ц. р. був допис про життя Церковної Громади у Ватсон, Саск., що її вже другий рік очолює голова Лука Полович, секретар Василь Миськів і скарбник Митро Маґас. Ця Громада йде скорими кроками до остаточного викінчування своєї церкви. Вона має відданих справі членів, а між ними є особливо жертвенні одиниці, як ось п. Федір Якубишин і п. Петро Рожек з Гумболд, Саск., які на Різдво 1957 р. пожертвували до церкви електричного Павука, і о. Мельничук окремо поблагословив їх перед Службою Божою.

На Новий Рік (Св. Василія) члени Громади поздоровили свого о. Пароха Василія Мельничука та Василія Процька — найстаршого члена Громади, і Василія Миськова — секретаря. Господарем урочистости був п. Лука Половинч. Гостиною зайнялося жіноцтво. Жіноче Т-во ім. Лесі Українки у цій Громаді дуже діяльне.

(У „Вістнику" з 15-го квітня ц. р. у дописі, що його тут подано в скороченні, через друкарську помилку було подано місцевість В и т к і в, а має бути: **Ватсон.** Заінтересованих сердечно перепрошуємо. — **Ред.**)

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ

Волей, Б. К. — 15-го лютого рідня й знайомі зібралися у Данила Івасюка, щоб відзначити 77-річчя старенької мами, бабусі й прабабусі. Гостей було близько 100 осіб. Господарем був онук бабусі (голова Громади у Волей, Б. К.), — Петро Арійчук.

Калина Серна (Івасюк) приїхала в Канаду 1900 року з Буковини. До 1941 року проживала в Шепинець, Алберта. Має 8 дітей — 4 сини й 4 доньки, а також 44 онуки й 27 правнуків. Найстарша донька Зіновія Арійчук в той самий день мала 57 років. Після офіційної частини гість з Лак Ла Біш з Алберти, зять бабусі Петро Сологуб закликав до збірки, що дала 13 дол., з чого на „Вістник" і „Укр. Голос" — по 5.00, 3 дол. на „Віру й Культуру".

„Много літ бабусі, а всім щира подяка! **Присутній.**

ЗАСЛУЖЕНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ

Монтреал, Кве. — Два дні гуляла заметіль, а в Божий день 16 березня настала хороша погода. Громада Св. Покрови в дні посту й покаяння із щирим серцем линула до Бога, а чудові піснепіння церковного хору витворили піднесення радости й доброти душі...

Закінчилася Служба Божа, вірні молитвенно приготовлялися до цілування хреста, — аж ось підійшли до отця Петра голова Церковної Управи п. М. Жовтоніжко і голова Жін. Т-ва ім. Л. Українки п-ні В. Вусата з чудовими живими квітами й теплими словами привіту та побажанням здоровя та багато літ відзначили день його уродин. Хор під дир. І. Козачка грімко тричі заспівав „Многії літа".

Сьогодні сповнилося 70 років отцю Петрові Архангельському — Настоятелеві церкви Св. Покрови в Монтреалі. Із цих років — семидесяти, більшу частину він віддав своєму вибраному фахові інженера-лісовода, дослідника лісів України, а меншу частину років у нього відобрало МВД у камері смертників та в концтаборі московського „раю".

На еміґрації він присвятив себе служінню Українській Православній Церкві та своєму Народові. Тож і не випадково, після пошанування отця Петра в церкві, до його хати прийшли привітати більш 30 осіб від організацій, товариств та індивідуально скласти ґратуляції дорогому священикові — Духовному батькові, у день його 70-річчя, з привітаннями й побажаннями, і склали їх: М. Жовтоніжко, проф. Степовий, О. Канарейський, І. Гарбуз, А. Білоцерківський, С. Момот, В. Сойко, І. Козачок, Я. Момот, Я. Ткаченко, В. Романюк, А. Чесніший, п-ні М. Новикова, В. Канарейська, М. Момот, І. Чесніша, Т. Сойко і багато інших.

За таку увагу до нього отець Петро тепло подякував усім присутнім від себе і Добродійки та висловив декілька думок про життя Громади Св. Покрови, про дружбу й любов до своєї Української Г р е ко-Православної Церкви на славу України. Всі присутні ще раз проспівали Ювілятові „Многих літ".

Парафіянин С.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Лийді, Лейк, Саск. — У вівторок 14-го січня 1958 р. п-во Василій і Магдалина Піліховські святкували 40-ліття свого подружнього життя. Це рідкісне родинне свято почалось того ж дня вранці Сл. Божою, яку відслужив Всеч. о. Е. Т. Приступа, Парох із Годсон Бей, Саск.

П-во Піліховські є добрими членами і щирими працівниками як на Христовій ниві, так і на народній; тому хор із Сторджіс, Саск., під проводом п. І. Басараба (дяка) не жалів свого труду приїхати до Лийді Лейк, і своїми мелодійними голосами, як і спільною молитвою, хоч частково віддячитися Ювілятам за їх щиру працю для укр. народу.

По Сл. Божій о. Парох поздоровив Ювілятів з їхнім торжеством, щастям, здоровям і Божим Благословенням, і щоб Всевишній допоміг їм у згоді і в любові торжественно відсвяткувати ще свій Золотий Ювілей.

По Службі п-во Піліховські запросили всіх присутніх до себе на обід. Під час смачного обіду пан Лисиця із Єлов Крік, як староста, сам сказав кілька слів по адресі Ювілятів і запросив о. Пароха, який у кількох словах пояснив значення цієї урочистости та побажав і надаль ще бути цим дороговказом для других. Пан І. Басараб у своїх словах пояснив присутнім щиру працю Ювілятів і пригадав їм, щоб цей рідкісний день не був забутим і для нашої преси. Присутні жертвували як слідує:

П-во Піліховські 5 дол.; по $2: п-во Лисиця, з Єлов Крік, п-во П. Юзик, п. Т. Колот; по 1 дол.: о. Е. Т. Приступа, п. І. Басараб, п. В. Н. Грушка, п. Б. Лисиця, п-во С. Медвідь, п. В. Барило, п. І. Піліховський, п-во І. Кінащук. Разом 19 дол. — 10 дол. на фонд „Укр. Голосу", а 9 дол. на фонд „Вістника".

Всім жертводавцям сердечна подяка, а Шановних Ювілятів хай Господь Благословить всіми добродійствами.

Присутній.

ХРИСТОС ВОСКРЕС

„Христос Воскрес!" Так грають [дзвони,
І лине вість до всіх світів,
Пташки співають на всі тони:
Христос всіх мертвих воскресив!

Христос воскрес!" шепочуть квіти
До сонця в ранішній імлі
Найбільше чудо сталось в світі!"
Несеться гомін по землі

Христос воскрес . Чому ж це [сльози
Так тихо капають з очей?
Чому? Не дзвонять наші дзвони,
І всюди сум, як тьма ночей...

Не плач, моя ти Україно
Воскрес Христос — воскреснеш ти!
З руїн повстанеш, Батьківщино,
До волі й світлої мети.

Маргарита Пилипчук.

Діти Рідної й Недільної шкіл Української Греко-Православної Громади в Сен-Кетеринс.

(Ця світлина відноситься до допису пані Маргарити Пилипчук п. н. „Свято Недільної і Рідної шкіл", у „Вістнику" за 15-го квітня 1958 р.)

ПОДЯКА

З днем 26-го березня ц. р. ми закінчили нашу піврічну поїздку по ЗДА і Канаді. Ця поїздка була присвячена — поруч полагодженню низки пекуче актуальних справ, що торкаються діяльности Наукового Товариства ім. Шевченка в цілому — передовсім проблемам забезпечення дальшої появи Енциклопедії Українознавства так по лінії редакційних праць, як і по лінії мобілізації конечних фондів. Українське суспільство ЗДА і Канади зустріло нас дуже тепло і відгукнулося позитивно на наш заклик допомогти завершити великий почин найстаршої української наукової установи.

Оцим висловлюємо в імені Наукового Товариства ім. Шевченка в Европі, і теж від нас особисто, найсердечнішу подяку Світлій Гієрархії обох Церков, Центральним Організаціям УККА і КУК, братнім Науковим Товариствам ім. Шевченка в обох країнах, асекураційним Союзам, громадським Установам і Товариствам окремих осередків і всім Громадянам, нашим Приятелям — подяку за моральну і матеріяльну допомогу, завдяки якій ми можемо сьогодні говорити про успіх започаткованих нами акцій

В можливо найкоротшому часі постараємося через пресу і окремі звіти докладніше поінформувати українське суспільство про працю, пророблену нами підчас наших мандрівок в обох — науково-редакційному і фінансовому напрямках.

Ню Йорк-Париж,
в березні 1958 р.

проф. д-р Володимир Кубійович.
д-р Атанас Фіґоль.

КОМУНІКАТ

До Жертводавців і Передплатників Енциклопедії Українознавства.

Повідомляємо, що продовж можливо короткого часу ми постараємося упорядкувати ділову й циферну звітність та перешлемо всім жертводавцям-фундаторам і всім передплатникам Енциклопедії Українознавства відповідні посвідки про довершені ними вплати.

Передплатники Словникової Енциклопедії Українознавства, які вплатили бодай 20 долярів, одержуть перший том.

Наші місцеві представники в ЗДА і Канаді отримають відомості про цілість акції з повною специфікацією пожертв їхньої місцевости.

Всіх заінтересованих прохаємо мати на увазі наші обставини, через які упорядкування і складення звітів все ж таки вимагають деякого часу.

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в Европі.
В-во „Молоде Життя" в Мюнхені.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЧУБЕЙ

Дня 27-го травня 1957 р. помер по важкій недузі в лікарні в Принс Алберт, Саск., Василь Чубей із Стронг Пайн. Покійний Василь народився 1876 р. в селі Іване, Борщівського повіту в Зах. Україні. У Канаду прибув перед 53 роками, і займався хліборобством. Перед пятьма роками померла його дружина Анастасія.

Покійний Василь був дуже доброго і спокійного характеру; це був розважний, побожний і свідомий чоловік. Належав до тих наших культурних людей, які завжди відчувають потребу доброї книжки і часописа, і тому він залюбки читав „Український Голос" і „Вістник" і з тими часописами не розставався навіть під час своєї важкої недуги в лікарні. Як християнин, він був надзвичайно сильно привязаний до Української Православної Церкви, а до всіх інших віроісповідань відносився культурно, толерантно. Приємно вражала у покійного Василя ота християнська чеснота терпеливости, і він ніколи не нарікав перед знайомими чиріднею на свої терпіння, що їх переживав по втраті своєї дружини Анастасії, яку дійсно щиро любив. Покійний переживав у своєму житті й важкі хвилини, і не раз радісні, але все це у нього було якось гармонійно повязане, так що Покійний оставив по собі дуже великий біль у серцях тих, що його знали, любили й поважали за його сердечність і дружнє відношення до всіх людей.

Коли почалася Заупокійна Св. Літургія в церкві Пресв. Тройці в Принс Алберт, до церкви прибуло багато людей, щоб віддати дорогому Покійникові свою християнську прислугу. Під час Богослуження в церкві місцевий парох о. Прот. Михайло Фляк відмітив ті християнські чесноти пок. Василя, що він ними відзначався та й іншим оставив добрий приклад до наслідування. Бл. п. Василь пожертвував був на церкву в Принс Алберт поважну суму гроша, хоч і в Принс Алберт він ніколи не мешкав. Місцеві люди знали його як дійсного українського патріота, що любив дати пожертву свою на церковні чи добродійні цілі, коли на це дозволяв йому матеріяльний стан.

Покійний оставив доньку Анну — замужню за Андрієм Вітошкою у Вірдейл, сина Івана — жонатого з Василиною Драпака в Ванкувері, сина Григорія — жонатого з Марією Пітерсон у Стронг Пайн, доньку Марію — замужню за Петром Романчуком у Стронг Пайн, і рідного брата Григорія Чубея в Аризоні в США.

Домовину Покійника несли: М. Николаєшин, М. Витошка, В. Боднарчук, П. Романчук, М. Кошінський і І. Романчук. По закінченні Похорону відбувся в залі під церквою заупокійний обід, який влаштувала родина Покійного. Під час обіду присутні склали пожертву 17 дол., з чого $4.50 на покриття коштів знимки покійного Василя, а $12.50 на пресовий фонд „Вістника".

Нехай же Всевишній оселить спочилого між праведними, а між живими нехай останеться добра слава і память про доброго й трудолюбивого сл. п. Василя Чубея, що гарячим серцем любив свій нарід і Рідну Церкву. Всім, що чимнебудь причинилися до звеличання Похорону, — нехай Всемилосердний Господь винагородить сторицею.

Учасник Похорону.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ МЕЛЬНИЧУК

Ріджайна, Саск. — 27-го січня 1958 р. тут упокоївся на 81 році життя бл. п. Григорій Мельничук. Народився він 1877 р. в м. Васківці на Буковині. У Канаду прибув 1908 р. й поселився з дружиною на фармі в околиці Дробот, Саск.

Року 1935-го померла його дружина, залишаючи 12 дітей, яких він виховав на добрих громадян і зразкових християн — вірних Української Греко - Православної

Церкви, і дочекався від них 30 онуків та 14 правнуків і правнучок. Передавши 1935 року фарму наймолодшому синові, сам він їде на відпочинок до дітей в Ріджайну і тут перебуває до смерти. Проживавши на фармі,із самих початків, був зразковим членом української греко-православної парафії в Дробот, Саск., отже діти, на його передсмертне бажання, перевезли туди його тіло й поховали біля його дружини, 1-го лютого ц. р.

Хоч того дня погода випала непригожа, то все ж Похорон був величавий, із Св. Літургією, яку відправив о. П. Бублик з дяком п. Загарією. При Останньому Цілуванні присутні склали на Невянучий Вінок $18.50, що їх, в порозумінні з родиною, розпреділено: $10 на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпеґу, $8.30 на „Вістник" і 20 ц. на поштову оплату. — Жертводавцям щира подяка!

Нехай Милосердний Господь Бог оселить душу Його між преведними, а канадійська земля хай легкою Йому буде. — Вічна Йому Память!

Присутній.

П О Д Я К А

По втраті нашого батька й дідуся цією дорогою складаємо сердечну подяку Всеч. о. П. Бублику і дякові п. Загарії за відправлення Похорону та за слово співчуття до нас. Щиросердечно дякуємо й тим усім, що в тяжкій для нас хвилині прийшли з теплими словами християнської розради.

Нехай Милосердний Господь Бог винагородить Вам сторицею. Сердечне всім Вам спасибі!

Родина Мельничуків.

БЛ. П. МАРІЯ РУПТАШ

Ту Гилс, Алберта. — 15-го лютого 1958 р. упокоїлася тут бл. п. Марія Рупташ. Покійна народилася 26-го березня 1868 р. в с. Шипинцях, Черновецького пов., на Буковині, зах. Україна.

У Канаду Покійна приїхала 1901 року зо своїм пок. чоловіком і з родиною. Вони поселилися в цій місцевості Алберти, якій надали назву місцевости їхнього народження — Шипинці. На своїх фармах, які вона і її муж та діти розбудували невсипущою тяжкою працею, пок. Марія прожила 57 років. Мужа втратила ще 1948 р., і залишилася вдовою з дітьми.

Доживши „золотого віку" — 90 літ, Покійна відійшла у вічність, залишивши в смутку восьмеро дітей: 6 синів і 2 доньки, а також: 25 онуків і 33 правнуки. Всі вони проживають у різних сторонах Канади. Усе своє трудолюбиве життя Покійниця провела при своїй місцевій українській православній церкві, яку дуже любила і була членкинею парафії.

Богослуження за душу її відбулося напередодні Похорону в залі міста, Ґері Гил, Алта., де й були приміщені тлінні останки Покійниці 18-го лютого, о 8 год. вечора.

Похорон почався в середу вранці 19-го лютого із церкви в Шипинцях, де й було відслужено Заупокійну Службу Божу та продовження Похорону на церковний цвинтар, при великому здвизі народу. Богослуження й Похорон служив Парох з Вилинґдон о. С. Столярчук — у порозумінні з о. А. Тетеренком, який через важливу негайну справу був відсутній.

При Послідній Цілуванні присутні, на прохання о. Столярчука, склали на Невянучий Вінок бл. п. Марії 13 дол. Ці пожертви призначено, в память пок. Марії, на пресовий фонд „Вістника". — Всім жертводавцям сердечна подяка!

Після Похорону була відправлена Панахида, а по ній був поминальний обід.

Нехай Господь душу Марії між праведними оселить і приєднає, а земля хай легкою Їй Буде. Вічна Їй Память!

Присутній.

БЛ. П. АННА ДЕНИС

Канора, Саск. — Увечері 15-го лютого 1958 р., по довгій і тяжкій недузі, відійшла у вічність щира і працьовита громадянка, бл. п. Анна Денис, проживши 62 роки.

Покійна Анна, з дому Стратійчук, народилася в селі Пилипче, пов. Борщів, у Галичині. До Канади приїхала малою дівчиною 1900 року, разом зо своїми родичами й братами. Бувши пильною в науці, навчилася від свого батька писати й читати по-українськи, познайомилася і з польською мовою, а також опанувала англійську.

В 1912 році вийшла замуж за Дмитра Дениса і прожила з мужем у Ред Клиф, Алта, та в Етелберт, Ман., а від 1920 року жила в Канорі. Покійна брала активну участь в церковній і народній праці. Належала до Союзу Українок Канади, була однією з основоположниць Відділу С. У. К. у Канорі і протягом довгих років була в його проводі. Мавши замилування до співу, прищіплювала його також своїм молоденьким синам і донечці та приводила й висилала їх на проби хору. Працювала щиро і для Православної Церкви, особливо ж тоді, коли тієї праці було найбільше потрібно.

Покійна була зразковою і в своїх пожертвах; вона жертвувала й допомагала всюди, де цього наша справа вимагала. Покійна залишила в смутку свого чоловіка Дмитра, синів Антона й Теодора, замужню дочку Фіялку Кибу, пятеро онуків, та братів Василя, Григорія, Романа і о. Прот. Дмитра Стратійчука.

Чин Похорону з Заупокійною Службою Божою, при масовій участі родини, приятелів і знайомих, відправив у церкві 18-го лютого місцевий парох о. В. Слюзар та о. Прот. Д. Стратійчук з Вінніпеґу — брат Покійної. На заклик о. Пароха перед Послідним Цілуванням зложили учасники Похорону на Невянучий Вінок $42.30, з чого призначено 10 дол. на „Укр Голос", 10 дол. на „Вістник" і $22.30 на Колеґію Св. Андрея.

Покійницю Анну Денис похоронено на цвинтарі в Канорі. Хоч тілом відійшла вона від нас, то однак добра память про неї назавжди залишиться між тими, хто її знав Спи сном спокійним і тихим, незабутня Сестро наша, а земля канадійська хай буде Тобі легкою!

Учасник Похорону.

БЛ. П. АННА ІСАР

Йорктон, Саск. — 1-го березня 1958 р. несподівано, на серцеву недугу, упокоїлася бл. п. Анна Ісар.

Народилася вона 1884 р. на Буковині, в родині Ґриґорія Коршмана. Року 1901-го прибула в Канаду й поселилася на фармі в околиці Тідор, Саск., де й вона та її муж В Ісар разом фармерували 57 років. Вони виховали 8 дітей і дочекалися онуків і правнуків. Покійниця була дуже доброю матір'ю і господинею. Від самих початків заснування місцевої парафії Української Греко-Православної Церкви вона була зразковою парафіянкою і постійно передплачувала „В і с тника". Всім цим вона придбала собі пошану серед парафіян, про що свідчила їхня численна участь на Похороні 5-го березня

Не зважаючи на те, що сніг засипав дороги, храм Божий по береги був заповнений молящими. Всі тут памятають, що Покійниця ніколи не шкодувала на українські справи ні гроша, ні труду.

Службу Божу і Похорон відправив і тепле прощальне слово сказав о. П. Бублик з Тідор, в асисті дяків п. С. Рожка і п. Дм. Кусого. — Бл. п. Анна залишила в глибокому смутку свого доброго мужа В. Ісара, синів, доньок, онуків і правнуків

Після Похорону відбувся у місцевій залі поминальний обід, приготований місцевим Жіночим Товариством. По обіді теплими словами згадали Покійницю о. Парох і голова Громади п. Віндзяк, і на їхне прохання присутні склали на Невянучий Вінець $30.20. В порозумінні з родиною Покійної ці гроші призначено: 5 дол. на пресфонд „Вістника" і $25.20 на докінчення парафіяльної хати.

Усім жертводавцям щире спасибі, а покійну Анну хай Милосердний Господь прийме у щастя вічне. Земля канадська хай буде Їй легкою.

Вічна Їй Память!

Парафіяни.

БЛ. П. НІКОДИМ КОХАНСЬКИЙ

Ошава, Онт. — 12-го березня ц. р. тут відбувся величавий похорон бл. п. Нікодима Коханського

Юнаком приїхав він у Канаду 1926 року з села Венівці. Два роки пізніше одружився з Олею з роду Дасків. Увесь час прожив в Ошаві, де мав свою пекарню. Покійний належав до Української Православної Громади Св. Івана в Ошаві. Залишив він у глибокому смутку дружину Олю і дві дочки — Віру і Дженит.

Службу Божу й Похоронний Чин відправив о. Д. Лучак; співав хор під управою п. Андрея Сеника. На поминальному обіді Сестрицтво зайнялося збіркою, з чого призначено по 5 дол. на „Вістник" і „У. Г."

Жертводавцям щира подяка, а покійному Нікодимові Вічная Память!

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛИНА ГРИНЕВИЧ

Вакав, Саск. — 12 березня 1958 р в місцевій лікарні спочила в Бозі бл. п. Василина Гриневич, з дому Савик, на 79 році життя. Напередодні смерти Всеч. о. Юрій Туржанський звершив Св. Тайну Оливопомазання.

Покійна народилася 1 вересня 1879 року в Городенці, в західній Україні. Тяжке життя було її від самого дитинства, бо маленькою осиротіла, а опікувалася нею старша сестра. 60 років тому одружилася з Василем Гриневичем у Городенці, та в рік пізніше обидвоє, з маленьким синочком Іваном постановили шукати кращої долі в Канаді

У Канаді набувають собі гомстед за шість миль на схід від Вакав. Непригожі це були умовини життя відірваним від рідного Краю з тяжким горем взятися до важкої праці на преріях. Господь посилав їм 15 діточок. Один хлопчик маленьким помер. 1937 року помер чоловік, а вона залишається при наймолодшому синові. В 1941 році умирає замужня донька Дора.

12 років тому вона переїжджає з наймолодшим сином з фарми у Вакав, де вже до самої смерти перебуває з ним і його родиною.

У суботу й неділю, 15-16 березня, о. Ю. Туржанський правив Панахиди в хаті сина, а 17 березня відбувся величавий Похорон, при великім здвизі людей. Під час Служби Божої о. Парох виголосив глибокозмістовну проповідь, а по Службі відбувся поминальний обід у залі під церквою, який приготовило Жіноче Товариство. Під час обіду о. Туржанський виголосив відповідне слово та попросив учасників Похорону скласти пожертви на Невянучий Вінок; збірка принесла $82.00, які, згідно бажання родини, було розпреділено: $41.00 на церкву Вакавську і $41.00 на Ст.-Джулієнську церкву, де Покійна ввесь час була членкинею Найстарший син Іван з Єлов Крік від себе пожертвував 5 дол. на пресовий фонд „Вістника".

Тут треба згадати, що бл п Василина була тихої, спокійної вдачі і глибоко релігійна, коли тільки мала силу, то ніколи не пропускала Богослуження

Покійниця лишила горем прибитих 5 синів, 8 доньок, 27 онуків, 6 правнуків, та сестру в Манітобі. Всі її діти були на Похороні, окрім одної доньки з Манітоби, яка сама була слаба в той час, та сестри, яка не могла прибути. Присутній був і швагер покійної Микола Романко з Брукебі, Саск.

Всім жертводавцям сердечна подяка, а бл. п. Василину нехай Всемилостивий Господь прийме у Свої Небесні Оселі Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МАРІЯ КІНАР

Мелфорт, Саск. — У неділю 23 березня 1958 р. по довгій тяжкій недузі відійшла у вічність бл. п. Марія Кінар, з дому Федіяш. Покійна народилась 72 роки тому в Лубянці, Збаразького повіту. У Канаду з своїми родичами приїхала маленькою дівчиною 1899 року та поселились в околиці Фиш Крик, Саск. В 1905 році одружується з Іваном Кінарем і переходить на постійне життя до чоловіка в околицю Ебердін. Тут починається тяжке життя: допомагання чоловікові на півзапущеній фармі та догляд маленьких діточок, яких їм Господь послав. Всіх дітей було 10, — 5 хлопців і 5 дівчат.

Бл. п. Марія була глибоко релігійна, та національно свідома жінка, і в такому ж дусі виховала своїх дітей. Сім років тому Покійниця дістає легкий параліч, який напостійне прикував її до ліжка, а тут ще й, два роки тому, померла її замужня донька на 42 році життя. Здавалося, що скорбна мати не переживе такого страшного удару.

Переходить вона на постійне життя до середущої дочки в Ґронлин, замужньої за Чорним. Постійна думка про втрачення доньки прикувала її до ліжка так, що вже не могла з нього встати. До того всього ще й падає з ліжка і ломить ногу. В суботу 22 березня тратить притомність, і її відвозять у Мелфортську лікарню і там вона в неділю о 3-ій год. по пол. віддала Богові духа. Тіло Покійниці перевезено на фарму в Сматс, де вони колись жили, і там 26 березня при великому здвизі людей відбувся Похорон зо Службою Божою, який відправив місцевий Парох о. Юрій Туржанський. Глибоко релігійна проповідь під час Служби Божої, виголошена нашим о. Парохом зворушила учасників Похорону до сліз.

Покійна лишила горем прибитих 5 синів, 4 доньки (всі вони були на Похороні), 32 онуків, 6 правнуків, 1 брата і 2 сестри Брат і одна сестра були на Похороні, одна сестра з Онтаріо не змогла прибути, бо сама в час була хвора

Під час Посліднього Цілування, на заклик Всеч. о. Туржанського, учасники склали на Невянучий Вінок $30 60, а чоловік покійної від себе 20 дол. Гроші ці розпреділені на бажання чоловіка Івана Кінара так: 10 дол. на Сорокопусти під час Великого Посту, 10 дол. на Катедру, 10 дол. на Колеґію Св. Андрея, 10 дол. на „Укр. Голос" і 10 дол. на „Вістник".

Тіло Покійної поховане на Православному Цвинтарі у Сматс.

Всім жертводавцям сердечне спасибі, а бл. п. Марію Кінар нехай Всемилостивий Господь прийме у Свої Небесні Оселі. Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

ДЕ ПА, МАН.

Богослуження

Іменем Управи Церковної Громади в Де Па, Ман., парох о. Е. Т. Приступа, голова Г. Приймачук і секр. Й. Слука проголосили на 20-го квітня ц. р. Богослуження в греко-православній церкві в Де Па, Ман., яке відправить о. Приступа

На після Богослуження заплановано Спільне Свячене, на яке Управа запросила всіх вірних з Де Па й околиці.

Тому що попереднє число „Вістника", як Великоднє, було виняткове присвячене (вийшло 4-го квітня, замість 15-го), то вищезгадане повідомлення з Де Па наспівши 7-го квітня, автоматично не могло бути проголошене. Чергове число „Вістника" регулярно має появитися на 1-го травня, і не виключена річ, що вищеподане повідомлення Громади в Де Па могло б появитися з опізненням. Коли ж одначе все таки містимо його тут, то робимо це з такою ж метою — інформації про життя Громади в Де Па, як подаються дописи.

Редакція.

БЛ. П. РИЧАРДОВІ НИКІФОРУКОВІ

(10. 6. 1957 — 10. 6. 1958)

В день десятий цього червня
Уже рік пролине,
Як Тебе ми поховали,
Наш найстарший Сину!

Тебе таким молоденьким,
Немов квіточку розцвілу,
Смерть лиха прийшла — скосила...
І лишив Ти отця й неньку,
Залишив усю родину,
Світ лишив великий, білий...
А ми в смутку всі зболілі,
Дім — як темна домовина...

Сину любий! Ти не вмерший! —
В серцях наших будеш жити,
Будеш з нами, як був перше;
Як душа нам довго в груді,—
Всі тугою оповиті,
Повік Тебе не забудем.
Вічна Тобі Память!

Родичі Дмитро і Ярина, брати і сестри Никифоруки.

● Бувший диктатор Арґентини, Перон, хотів поселитися в Італії, але уряд цієї країни не дав на це своєї згоди.

ЗБІРКИ НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД УГПЦК, 1958.

(Продовження)

ЛАШИН. Кве. Збірку прислав о. Прот К Квасницький $20.90
КРИДОР. Саск Збірку прислав о. І Магас 6.59
РЕДФІЛД. Саск. Збірку прислав о. І Магас 7.55
НОРТ ЕДМОНТОН, Алта. Збірку прислав о. Митрат Є. Грицина 19.60
ШОРТЛЕЙК. Ман Збірку прислав о. І Швець 9.50
ВІННІПЕҐ. Ман Від пані Марії Богонос 2.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Катедральна Громада Пресв. Тройці (дальша збірка). Збірку передав о. М. Юрківський 118.50
ГОЛСОН БЕЙ. Саск. Збірку прислав о Є. Приступа 8.70
ЕДМОНТОН, Алта. Від Катедральної Громади Св. Івана прислали о. Прот. Фик і о. Митр. Грицина 166.86
ТОПОРІВЦІ. Алта. Збірку прислав о. С. Ґреділь 2.05
МУСІДОРА, Алта. Збірку прислав о. С. Ґреділь 4.10
БРОССО, Алта Збірку прислав о. С. Ґреділь 3.54
СЛАВА-ПІВНІЧ, Алта. Збірку прислав о. С. Ґреділь 1.50
СЛАВА-ПОЛУДНЕ, Алта. Збірку прислав о. С. Ґреділь 2.00
МИРНАМ, Алта. Збірку прислав о. С. Ґреділь 8.39
СМОКІ ЛЕЙК, Алта. Збірку прислав о. П. Сацевич 24.15
ВІЛЬНА. Алта. Збірку прислав о. П. Сацевич 18.90
ЙОРКТОН. Саск. Збірку прислав о. Л. Дячина 23.85

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

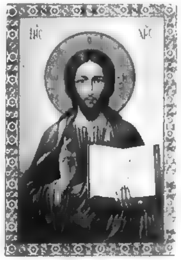

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів. Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ВІННІПЕҐ, Ман. Від Соборної Громади Св. Покрови збірку передав о. Прот. Г. Метюк 25.00
ВАНКУВЕР, Б. К. Збірку прислав о. С. П. Симчич 40.00
ПЕМБІНА, Н. Д. Збірку прислав о. П. Стефюк 9.30
РОЗА, Ман. Збірку прислав о. П. Стефюк 8.25
ҐАРДЕНТОН, Ман. Збірку прислав о. П. Стефюк 15.50
АТАБАСКА, Алта. Збірку прислав о. П. Блажук 11.25
БАРРГЕД, Алта. Збірку прислав о. П. Блажук 5.00
ПОРТ АЛБЕРНІ, Б. К. Збірку прислав о. О. Костюк 22.60
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. П. Ковтуна 5.00
ПЕТЛЮРА, Ман. Збірку прислав о. І. Швець 6.50
ШІГО, Саск. З Похорону бл. п. Івана Сандула прислав о. Прот. Б. Яковкевич 15.00
ВЕГРЕВИЛ, Алта. Збірку прислав о. Прот. С. Гребенюк 14.85
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. Д. Щоткн 25.00
ВИНЯРД, Саск. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 14.35
ШІГО, Саск. (місто) Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 14.00
ФОВМ ЛЕЙК, Саск. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 4.50
ҐЕФФОРД, Саск. Збірку прислав о. І. Магас 7.68
ЕТЕЛБЕРТ, Ман. Збірку прислав о. І. Куліш 16.35
ПАЙН РИВЕР, Ман. Збірку прислав о. І. Куліш 5.35
ҐАРЛЕНД, Ман. Збірку прислав о. І. Куліш 2.35
ВОРД, Ман. Збірку прислав о. І. Куліш 5.85
ВЕНЛО, Ман. Збірку прислав о. І. Куліш 12.10
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірку прислав о. Прот. О. Новицький 14.00
ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірку прислав о. Прот. О. Новицький 21.00

ЗАПРОШЕННЯ

У неділю 11 травня ц. р. о годині 10 рано в Санґудо, Алберта, в шкільній авдиторії, відбудеться Богослуження, яке відправить о. Прот. Григорій Василів з Едмонтону. По Відправі відбудеться святкування „День Матері" — з концертом, що даний буде місцевими силами.

Оцим запрошується всіх навколишніх українців прибути на згадану неділю на Відправу і концерт до Санґудо. **Комітет.**

Українська Православна Парафія

ПОШУКУЄ

кваліфікованого

ДЯКОВЧИТЕЛЯ

і

ДИРИҐЕНТА

Вимагається знання Богослужб у старословянській і українській мовах. Аплікант має бути добрим диригентом і учителем Рідної Школи. Володіння англійською мовою є конечне. Аплікант має бути **віруючий** православний.

Платня згідно з умовою. Листи і свідоцтва слати на адресу:

St. Mary's Ukrainian Orthodox Church 54 Winter Street New Britain, Conn.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Селкирк, Сендігил, Паплар Парк.
11. Неділя — Кенора, Сулукавт, Транскона, Дуфрост (День Матері, Спільне Свячене).
18. Неділя — Тиндал.
25. Неділя — Гонор, Паплярфілд, Кенора, Транскона.
Консисторія Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпеґ 4. Ман.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
Порядок Богослужень
В неділі і свята:
9. рано — Утреня
10. рано — Служба Божа
Адреса: 1175 Мейн стр. Вінніпеґ
Парох: о. М. Юрківський
Телефон: JU 6-5373
1175 Main Street,
Winnipeg 4, Manitoba.

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ІВАНА МАЙБИ
Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.
Адреса: 518 Пасифик ев., Брендон, Ман. Тел. 2826

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Норт Бетлфорд (о год. 2.30 по полудні панахида на гробах)
11. Неділя — Витків (панахида на гробах)
18. Неділя — Кендо (панахида на Гробах)
22. Четвер. Вознесення — Ґлезлин (на гробах)
25. Неділя — Норт Бетлфорд
ЗАУВАГА: Окружна Рада запрошує все укр. громадянство, молодь і дітвору взяти численну участь в Окружному З'їзді С.У.М.К. округа „Верховина" в днях 24 і 25 травня в Норт Бетлфорд.
Адреса: 972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд. Тел. 3280

о. С. ГУЦУЛЯКА
ТРАВЕНЬ:
4. — Вернон, Б. К.
11. — Вернон, Б. К.
18. — Вернон, Б. К.
25. — Келовна, Б. К.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Толстой
6. Вівторок. Юрія Онуцька Церква — Ґардентон
11. Неділя — Пембіна
18. Неділя — Ґардентон
22. Четвер. Вознесення — Толстой
25. Неділя. Храм — Роза
Адреса: Толстой. Ман.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Борівці Проводи
6. Вівторок — Гемлин
11. Неділя Андрю Проводи
18. Неділя — Вилинґдон
18. Неділя — Кеґвин, 3 год. по пол. Вечірня і Проводи
22. Четвер — Прут. Храм
25. Неділя — Лужани
Адреса: P.O. Box 307
Вилинґдон, Алта. Тел. 49.

о. ІВАНА МАҐАСА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Мейфер
11. Неділя — Борден
18. Неділя — Гефорд
22. Четвер. Вознесення — Кридор
25. Неділя — Гефорд
У випадку якоїсь конечної зміни в порядку Богослужень повідомиться про це своєчасно Управу даної Громади.
Адреса: Гефорд, Саск., Box 163

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Ґилберт Плейнс (Проводи)
11. Неділя. Храмове Свято — — Давфин
18. Неділя. Проводи — Косів. О 4-ій год. Проводи — Велий Ривер
22. Четвер. Храмове Свято — Ешвіл
25. Неділя — Давфин
Адреса: Box 1088 Давфин, Ман. Тел. 4704

о. Г. ВАСИЛІВА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Торсбі (Парастаси) 3 година по пол. Вечірня і Парастаси — Оновей
11. Неділя — Санґудо (День Матері)
18. Неділя — Равндгил (Парастаси)
22. Четвер. Вознесення — Брудергайм
25. Неділя — Торсбі
8710-112 Аве., Едмонтон, Алберта. Тел.: 796066.

о. Е. ГОРТІЦИ
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Арбака (Св. Миколая) — Проводи.
11 Неділя — Сірко. Проводи
18. Неділя — Вайта. Проводи
22. Четвер. Вознесення Господнє. — Сеньків. Проводи
25. Неділя — Сандавн. Проводи
Адреса: Вайта, Ман., тел. 21

о. М. КОЛЕНИЧА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя. Проводи — Айтуна
11. Неділя. Проводи — Мелвия
18. Неділя. Проводи — Ґудів
19. Преп. Іова Почаївського — Фенвуд
22. Вознесення — Габорд
25. Неділя — Поничай
Адреса. Box 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. О. ФЛЯКА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя. Утрен., Служба Божа і Проводи — Еґремонт
Проводи о год. 5 по пол. — Торгилд
11 Неділя. Утреня, Служба Божа і Проводи — Восетна
18. Неділя. Утреня, Служба Божа і Проводи — Редватер
22 Четвер. Вознесення Храмове Свято — Радвей
25. Неділя — Торгилд
Вечірня о год. 4 по пол. — Нюбрук
Адреса: Box 128 Тел 10 Радвей

о. В. АПОНЮКА
ТРАВЕНЬ:
4 Неділя — Ріджайна
11. Неділя — Ріджайна
18. Неділя — Прілейт
22. Четвер. Вознесення — Кендіяк
25. Неділя — Ріджайна
Адреса: 1849 Вінніпеґ Стр. Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Шіґо місто — Коло Федаків
11. Неділя — Вішарт — Коло Купровських
18. Неділя — Вінярд — Тафнел
22. Четвер. Вознесення — Едмор — Коло Мельничуків
25. Неділя — Шіґо полудневе — Фовм Лейк
Адреса: Шіґо, Саск. Box 59. Тел. 91

о. П. САМЕВИЧА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Смокі Лейк (Проводи)
4. Неділя — Вільна. о. Труфин
11. Неділя — Беліс (Проводи)
18. Неділя — Стрий (Проводи)
22. Четвер — Смокі Лейк (Храм)
25. Неділя — Спедден
25. Неділя — Давнінґ, о. Труфин
Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта., Тел. 32

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Блоґед (Проводи) Вечірня і Проводи — Вестлок 5 год. веч
6. Вівторок Юрія — Вестлок
11. Неділя — Ричмонд Парк
18. Неділя — Отабаска
22. Четвер — Сіба Біч
26. Неділя — Вайтдвуд (Храм)
Адреса: о. Петра Блажука. Box 551 Вестлок, Алта. Тел. 436

Калєндар Українських Свят

ТРАВЕНЬ:

1	Ч	18	Преп. Івана Ісиов.
2	П	19	Преп. Івана Ветхопещерн
3	С	20	Смч. Гавриїла Отрока,
4	Н	21	Неділя про Розслабленого.
5	П	22	Теодора Сикеота
6	В	23	Великомуч. Юрія Побід.
7	С	24	Преп. Сави Печ.,
8	Ч	25	Ап. Марка, Македонія Патр.
9	П	26	Смч. Василія Єп. Амус.
10	С	27	Преп. Степана Єп. Волин.,
11	Н	28	Неділя про Самарянку.
12	П	29	9 Муч. у Кизиці,
13	В	30	† Ап. Якова Завед.,
14	С	1	Травень. Вмч. Макарія
15	Ч	2	Перен. Мощів Бориса
16	П	3	Смерть Преп. Теодосія
17	С	4	Пелагії Дівн. Смч. Сильв.
18	Н	5	Неділя про Сліпородженого
19	П	6	Йова Почаївського Чуд.
20	В	7	З'явлення Чесного Хреста
21	С	8	† Ап. Івана Богослова,
22	Ч	9	Вознесення Господнє.
23	П	10	Ап. Симона Зилота,
24	С	11	Рівноап. Кирила й Мефодія
25	Н	12	Неділя Св. Отців 1-го Всел
26	П	13	Муч. Гликерії Діви
27	В	14	Никити Затв. Печ., Муч.
28	С	15	Пахомія Вел., Ісаїї Єп.
29	Ч	16	Преп. Теодора Освяч.,
30	П	17	Ап. Андроніка з 70-ти
31	С	18	Муч. Дів: Олександри,

о. П. БУБЛИКА
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя — Інсінґер (місто)
11. Неділя — Тіодор (місто)
18. Неділя — Дробот
22. Четвер — Вест-Брук (Храм)
25. Неділя — Льора
Адреса: Box 6 Тіодор, Саск.

о. ІВАНА КУЛІША
ТРАВЕНЬ:
4. Неділя. Проводи — Пайн Ривер
6. Вмч Юрія Побідоносця. Проводи — Ворд
11. Неділя Проводи — Етелберт
18. Неділя — Пайн Ривер
22 Вознесення Господнє. Проводи — Богдан
25. Неділя. Проводи — Драй Ривер
Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ТРАВЕНЬ:
4 Неділя — Лепін
6. Вівторок. Юрія — Кадворт
11. Неділя — Вакав
18. Неділя — Ст. Джуліен Проводи
22. Четвер — Єлов Крік
25. Неділя Тарнополь Проводи
Починаючи місяцем травнем у всіх Громадах де не відбувається регулярно Недільна Школа, буду провадити після кожного чергового Богослуження. Проситься родичів присилати дітей на катехізацію.
Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав, Саск

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ:
4 Неділя — Арран (Проводи)
11. Неділя — День Матері, 3 год. по пол. — Гаєс
18. Неділя — День Матері, Спіль Обід — Стінен
22. Четвер — Кобзар (Храм)
25. Неділя — Сван Плейн
Адреса: Бох: 111. Гаєс, Саск.

Устав Церковний

ТРАВЕНЬ:

4. Неділя Розслабленого. Гол. 3 УЄ 4. Літургія: Ап. ДП 9:32-42 Єванг Івана 5:1-15.

6. Вівторок. Св. Вмч. Юрія Побідоносця. Всенічна. Утр. Єванг. Луки 12:2-12. Літ. ДП 20:1-11. Єванг Івана 15:17. 16:1-2.

11. Неділя Самарянки. Гол. 4 УЄ 7. Літ. ДП 11:19-26, 29-30. Єванг Івана 4:5-42.

18. Неділя Сліпородженого. Гол 5. УЄ 8. Літ. Ап. ДП 16:16-34. Єванг Івана 9:1-38.

19. Понеділок. Преп. Іова Почаївського. Літ. Ап. Гал. 5:22-26. Єванг Луки 6:12-23.

22. Четвер. Вознесення Господнє і Перен. Мощів Св. О. Миколая Всенічна. УЄ Марка 16:9-20. Літ Ап. ДП 1:12 і Жид. 13:17-21. Єванг. Луки 24:36-53 і Луки 6:17-23. Можна читати Акафиста Миколаю.

25. Неділя Св. Отців 1-го Всел Собору. Гол. 6. УЄ Івана 21:1-14 Літ. Ап. ДП 20:16-18 і 28-36. Єванг. Івана 17:1-13.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., MAY 15, 1958. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1958. ЧИСЛО (1062) 10

Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Жертвуймо на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу!

[illegible] цього року сповняється 40 років [illegible] часу, як було покладено [illegible] Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Ста[illegible] це було [illegible] Церковному З'їзді в Саскатуні [illegible] 18-19 липня 1918 року.

Роковини відновлення своєї Рідної Церкви українцями в Канаді [illegible] з важливих подій в історії Української Православної Церкви [illegible] 40 [illegible] українського народу.

Одначе [illegible] 40 [illegible] Церкви в Канаді [illegible] для українців у Канаді [illegible] 40 [illegible] Української Греко-Православної Церкви в Канаді [illegible] Високопреосвященнішого [illegible] Митрополита Іларіона, [illegible] ці рік, 1958-ий, Ювілейним Роком Церкви.

Консисторія одночасно [illegible] Ювілейний Комітет [illegible] входять усі члени Консисторії [illegible] Адміністратор [illegible] Головою Ювілейного Комітету [illegible] Високопреосвященнішого Владику Митрополита Іларіона, [illegible] Заступника Почесного Голови [illegible] Високопреосвященнішого Владику Архиепископа Михаїла, а на Голову Ділового Комітету [illegible] Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука. Ділови Комітет складається з усіх членів Президії Консисторії.

Після уважного розглянення різних можливих способів відзначення 40-ліття відновлення нашої Церкви в Канаді Провід Церкви вирішив, що, крім звичайних Ювілейних святкувань, як Богослужения, святкові [illegible] цей Ювілейний Рік має бути одночасно відзначений ще якимсь окремим, особливим способом, а при тому способом більш реальним, щоб він приніс нашій Церкві конкретну користь, таку користь, що була б для Церкви благодійною і тривкою на довгі часи.

Головна передумова успішної праці й розвитку Церкви — це достатня скількість належно освіченого [illegible] всебічно підготованого та ідейного Духовенства. Отож, виходячи з цього заложення, Провід Церкви вирішив, що [illegible] пору найвеличнійший і найкорисніший спосіб відзначити 40-ліття відновлення нашої Церкви на Канадійській землі — це був би той, з тяхом якого ми могли б раз назавжди забезпечити Церкві якнайкращі можливості щодо постійних кадр добре підготованого та ідейного Священства. А [illegible] довершать [illegible] Св. Церкви [illegible] все таким способом, [illegible] Ювілейному Році побудують для Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу з її Богословським Факультетом [illegible]

[illegible]

[illegible] (400,000) [illegible]

[illegible] продовжуватися, аж до свого успішного [illegible]

[illegible] 400,000 долярів [illegible] наші сили [illegible] православні українці в Канаді [illegible] жертвенности! Отже, [illegible] справи, яка перед ними стоїть.

[illegible] риста, а то й пятсот тисяч долярів. Отже [illegible] сумніватися в це, **що тим легче на таку суму спроможуться українці всієї Канади та складуть її своїй Церкві як Ювілейний Дар у 40-ві Роковини її Існування.** І величність цього Дару буде вже не так у його сумі, 400,000 долярів, а [illegible] далекосяглому [illegible] для однієї парафії, не для одної [illegible] для всієї нашої Церкви в Канаді [illegible] Значення цього Ювілейного Дару [illegible] перед нами на [illegible] тоді, коли глибоко усвідомимо собі важливість діла, на яке він буде складений, а саме на ту основу, на той фундамент, без якого на довшу мету не змогли б існувати ні окремі парафії, ні вся Церква; тією основою є Колеґія Св. Андрея з її Богословським Факультетом. Як одинока Українська Православна Богословська Школа у світі вона має свої далекосяглі завдання не тільки тут у Канаді, але й по відношенні [illegible] українського народу.

Віримо, що наш свідомий та ідейний [illegible] у цій хвилині у всій глибині та [illegible] усвідомить собі, що в цьому Ювілейному Році всі ми стоїмо перед одним з конечних, твердих і великих іспитів перед історією нашого народу, [illegible] перед історією минулого й майбутнього.

Памятаючи це, ні на одну мить не маємо сумніву, що з нагоди Ювілею 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді всі її вірні громадно й поодиноко складуть свої достойні пожертви на БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ у Вінніпеґу.

Плян кампанії.

1. Згідно з рішенням Консисторії і Дирекції Колеґії Св. Андрея збіркову кампанію за фондами на будову Колеґії [illegible] Комітет під протекторатом Проводу Церкви.

2. Пожертви на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу впливають на руки Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що видає жертводарцям офиційні посвідчення з поміткою, що це пожертва на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея. (Кожну суму пожертви на Будівельний Фонд Колеґії жертводавець може витягнути від суми свого річного доходу, як вільну від податку, [illegible])

3. Гроші, що їх Консисторія отримує на Будівельний Фонд Колеґії, вона складає в банку на окреме конто ("траст [illegible]"), і вони не можуть бути спожиткованими ні на що інше, а тільки на будову нового будинка Колеґії Св. Андрея.

4. Більші суми пожертв можуть бути зложені або відразу, або, після здеклярування, вплачувані ратами. У тому другому випадку жертводавець частину своєї пожертви відразу складає готівкою, а решту розкладає собі на рати так, як зазначить у своїй заяві. Особливо великі пожертви можна розкладати навіть на два-три роки.

5. Жертводавець, який зложить на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу сто (100) долярів або більше, стає Членом корпорації Колеґії. Хто зложить пятсот (5,00)

дол. або більше, стає Членой-Ктитором Колегії. Жертводавець суми тисячі (1,000) долярів, стає Членом-Основоположником Колегії. Жертводавець пятьох тисяч (5,000) дол. стає Членом-Фундатором Колегії.

Члени Колегії, згідно з її статутом, мають право брати участь у завідуванні маєтковими справами Колегії — почерез участь у З'їздах її Членів. Кожен член має право вибирати й бути вибираним до Дирекції Колегії, що керує Колегією та завідує її справами в часі від кожного попереднього З'їзду до чергового.

Колегія Св. Андрея — важлива справа всього українського народу.

У постанові Консисторії 1943 року заснувати Українську Православну Колегію було, між іншим, сказано:

"Приступаючи до заснування Української Православної Колегії, ми започатковуємо нову добу в історії Української Православної Церкви та взагалі української спільности в Канаді. — Бути може, що Колегія в часі нинішнього лихоліття буде одинокою того роду інституцією на всіх просторах світу, де живуть православні українці".

Вищенаведені слова не втратили свого значення й тепер. Бож Колегія Св. Андрея справді є одною-єдиною того роду Школою в усьому українському православному світі, і цією Школою користується не тільки Українська Греко-Православна Церква в Канаді, але й також Українська Православна Церква в Злучених Державах Америки. З уваги на це Колегія має всі підстави надіятися на заслужену собі підтримку всіх православних українців Канади й Америки, і ми непохитно надіємося, що вони цю підтримку їй дадуть.

Дорогі Брати й Сестри — Православні Українці!

Ні на одну мить не забуваймо, що найважнішою нашою рідною установою є Українська Православна Церква. Це вона веде наш народ до все кращого, вищого духового росту — християнсько-морального й національного. Це вона дбає про честь усього нашого загалу. Це вона дбає про його духовий поступ. Це вона стоїть на сторожі національної справи нашого народу — його культури і всієї його душі!

З волі Божої сталося так, що Українська Православна Церква в Канаді стала тепер на першому місці між усіма місцевими Українськими Православними Церквами. І вже навіть сам цей факт накладає на неї тим відповідальніший і тим почесніший обовязок дбати не лише про свої власні, місцеві потреби, але й також мати на серці потреби всього українського православного світу — такою мірою, що випливає з її стану серед інших Українських Православних Церков-Сестер. А найголовніша така потреба за наших часів — це справа недостатньої скількости Духовенства, — Духовенства освіченого та ідейного.

Допоможімо ж усі спільно нашій Церкві ці щораз більші кадри Духовенства виховати! А зробимо це тільки і виключно шляхом такого всебічного розбудування Колегії Св. Андрея, — розбудування духового й матеріяльного, — якого вимагає розріст нашої Церкви та її висока й далекосягла ідеологія в минулому, сучасному й майбутньому.

Гуртуймося ж усі одностайно під прапор своєї Рідної Церкви! Завжди і всюди, на кожному кроці нашого життя, всіма силами підтримуймо її працю, бо вона є душею нашого народу! Мірою своїх сил щедро жертвуймо на цілі нашої Церкви, бо вони, ті цілі, благородні, високі, конечні! **У цьому Ювілейному Році жертвуймо на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу,** памятаючи, що кожен доляр, зложений на цей фонд, призначений на велику, святу справу!

Жертвуймо щедро, охоче! Жертвуймо зараз!

Докажім ділом нашу свідомість і нашу любов до Рідної Церкви й Народу. "Не любім словом, ані язиком, а ділом і правдою" (1. Ап. Ів., 3, 18). "Нехай кожен дає, як серце йому наказує: не жалуючи, не з примусу, бо Бог любить того, хто охоче дає" (2. Ап. Павла до Кор.) І памятаймо, що "Віра без діл - мертва" (Ап. Яків 2, 17).

За ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ 40-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

о. Д-р С. В. Савчук,
Голова Ділового Комітету.

о. Т. Ковалишин,
Секретар Ділового Комітету.

5-го травня, 1958 р.
Вінніпег, Ман.,

Пожертви та листи в справі кампанії на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу висилати на адресу Консисторії

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ 1958 РОКУ

17 і 18-го травня — в Торонто, Катедра Св. Володимира. Святкування Ювілею 40-ліття відродження Української Православної Церкви в Канаді.

25-го травня — в Ошаві, церква Св. Івана.

8-го червня — в Едмонтоні, Алберта, посвячення угольного каменя нового будинку Українського Інституту Св. Івана.

27-го липня — у Вестлок, Алберта, посвячення угольного каменя нової церкви.

3-го серпня — Епремонт, Алберта, парафія Св. Івана Хрестителя.

10-го серпня — Вайлвуд, Алта., Парафія Святих Отців, посвячення угольного каменя нового Храму.

24-го серпня — Саскатун, Саск., Святкування 40-літнього Ювілею відродження Української Православної Церкви в Канаді.

В ІЗРАЇЛІ НЕ ДОЗВОЛЕНА ТЕЛЕВІЗІЯ

Жидівські духовні, журналісти та вчителі масово виступили в Ізраїлі проти телевізії, щоб вона не руйнувала духа молоді. І тому уряд Ізраїля не вводить у своїй країні телевізії

о. Григорій Удод

Народився 30 січня 1925 року в Україні. Там же й здобув початкову освіту. Наука в середній школі була перервана війною, і тільки після закінчення 2 світ. війни він продовжує науку в Українській Реальній Гімназії в Міттенвальді (Німеччина), яку й закінчив 1946 року, отримавши Матуру

До 1948 року студіював на Юридичному факультеті Гайдельберзького університету, одначе через брак матеріяльних засобів студії змушений був перервати

До 1954 року працював на прожиток, готувався до дальших студій та брав активну участь в українському громадському й церковному житті.

Восени 1954 року вступає на Богословський Факультет Колегії Св. Андрея в Вінніпегу і закінчив 30 квітня 1958 року, отримавши ступінь Ліценціята Богословія.

20 липня 1957 року прийняв Таїнство Шлюбу з панною Олександрою Левченко, учителькою по фаху, з міста Кендо, Саск.

24 листопада того ж року в Церкві Св. Михаїла в Вінніпегу був рукоположений Владикою Іларіоном в сан Диякона, а в Христопоклонну неділю 16 березня 1958 року в Катедрі Пресв. Тройці Владика Митрополит Іларіон рукоположив його в сан Ієрея. о. Григорій володіє добрим голосом та з Божої ласки обдарований даром проповідництва.

ЖИТТЯ МІСЬКИХ ДІТЕЙ НАДТО МЯКЕНЬКЕ

Доналд Причард, шкільний інспектор у Ванкувері, недавно закінчив свої досліди над фізичними умовинами, життя дітей в різних країнах Европи і порівняв його з канадськими умовинами в містах. Його порівняння випало дуже некорисно для Канади. Діти в канадських містах взагалі не мають нагоди гартувати своє тіло, каже Причард. Вони фізично не працюють, по школах не мають такої фізкультурної програми, що гартувала б їх. Для ощадности часу й вигоди діти навіть пішки не ходять.

Д. Причард, порівнявши інші країни, де люди "багато пішки ходять", висловив своє занепокоєння тим, що Канада, не зважаючи на своє тверде "піонерське минуле", вже відвернулася до нього плечима, і почала гордитися та обожнювати свої теперішні надбання автоматичні пральні машини, електричні засоби в помешканнях і транспортації."

ЄГОВІЗМ — „ДУХОВИЙ ІЗРАЇЛЬ".

Єговізм — це рух, що його не можна леговажити, бо він значно сильніший і складніший, ніж можна було б з першого погляду думати. А проте ж, коли цей рух організувався, він мав форму досить непоказних, скромних гуртків.

Ці гуртки повстали з людей, які з різних причин відійшли від Християнської Церкви. Вони стали займатися виключно Старим Заповітом Св. Письма і вияснювали його по-своєму. Так повстали особливі Біблійні Товариства, звані також Еклезіями; їхніх членів популярно називали "біблійниками" або "росселітами", тому що їхнім провідником був Чарлз Россел (1879-1916).

Члени тих Біблійних Товариств разом сходилися читати Св. Письмо, але головну увагу звертали не на Новий, а на Старий Заповіт. Вони також відвідували людей по домах і по-своєму проповідували їм Св. Письмо, також головно Старий Заповіт.

По смерти Россела провідником став Джадж Рутерфорд амбітний випробовувач людської натури. Коли уряд ЗДА під час першої світової війни увязнив його за його противоєнні, отже й протиамериканські виступи, це був перелом у житті Рутенфорда; він почав твердити, що це християнські священики нібито зробили на нього донос до американського уряду. У вязниці він розробив собі пляни знищення християнського Духовенства. — Я розповів це ширше у статті "Секрет ненависти провідника Єговізму до християнських Священиків" ("Вістник", за 1-го травня 1958 р.).

Повстала єговістська організація "Вач Тавер Сосаєті". Як їй поширити Єговізм серед загалу? По-перше, християни не виявляли охоти приймати ідеї Єговізму. По-друге, треба було багато грошей для пропаганди, а тим часом коли "Вач Тавер Сосаєті" і мав якісь впливи, то переважно тільки серед бідної кляси людей; вони грошей не мають.

І тут провідники Єговізму десь у 1919-1922 рр. узялися за американський спосіб: почали масову, у світовім маштабі, розпродаж своїх книжок; це мало принести їм і гроші, і разом розпошифення їхніх ідей.

На 50 мовах видають єговісти свою пресу, її тиражі йдуть у мільйони примірників. Рік-річно це приносить мільйони долярів. А все ж таки, коли хто ближче цікавиться фінансовою справою Єговізму, він може стати перед питанням, чи ці величезні бюджети й грошові засоби, що їх має Єговізм, можуть бути покриті з самого тільки розпродажу друкованого слова та членських внесків. Але то вже інша справа...

Єговізм із початкових вільних гуртків та з досить неокресленої назовні ідеології одночасно з фінансовою кампанією починає чітко оформлювати свою ідеологію, щоб у своїй пропаганді показати її послідовно побудованою; цебто, Єговізм робить усе для того, щоб створити свою релігійну систему, щоб стати на ґрунті легальної релігії Ідеологічного ґрунту вони пошукали для себе у Св. Письмі, — в дійсності ж майже виключно в Старому Заповіті, що його чисто по-своєму стали вияснювати, і то так вияснювати, що це стало виразно суперечним християнській ідеології.

***

Єговізм, як релігійно-світоглядовий, (і може ще якийсь) рух став на ґрунті Ізраїля - як розвиткового народу. Власне, отой давній, Старозавітній Ізраїль став для Єговістів правзором до такого наслідування, як вони розуміють його. Особливо ж той час історії Ізраїля від виходу жидів з Єгипетської неволі (Ісход) по час збудування Святині Соломона єговісти взяли собі навіть за зразок побудови своєї організації та її акції

Як відомо, Старий Заповіт говорить, що єгиптяни забрали з Палестини ввесь жидівський народ, і повели його до себе в Єгипет у неволю, що тривала сотні років. Жиди, як невільники, не отримували від єгиптян платні за свою працю, і так вони хоч-не-хоч збагатили єгиптян. Це значить, що таким способом нажите єгиптянами майно великою мірою було дорібком, власністю жидів. Отже, коли жиди виходили з Єгипетської неволі назад у Палестину, то Господь їм сказав, щоб вони нібито випозичили у своїх сусідів-єгиптян усякі дорогоцінності, і потім не віддавали їх, а забирали з собою в Палестину "І промовляйте ж в уха людям, і нехай кожен позичить у сусіда свого, а молодиця в сусідки своєї клейноти срібні, і клейноти золоті. Господь же дав людям своїм ласку в єгиптян" (Кн Ісход, 11-2 3).

Основуючись на вищеподаних словах Старого Заповіту, єговісти вияснюють собі це так, що вони, єговісти, є "поневоленим Ізраїлем", а всі неєговісти - це "єгиптяни", отже єговісти мають моральне право добувати гроші від неєговістів, добувати їх шляхом збірок, намовою купувати єговістські книжки і т п

Гроші неєговістів це нібито "власність" єговістів, і вони мають до тих грошей моральне право, як виходить з їхньої науки

Фінанси Єговізму стали скоро зростати до великих розмірів. А одночасно Рутерфорд почав пильно вивчати життєві обставини і людську натуру, та відповідно до того укладати такі правила своєї організації, які своєю тактикою могли б найбільш успішно здійснити найвищу ціль Єговізму І ті правила Єговізму завершилися в своїй кінцевій формі 1938 року.

Як бачимо, вся побудова організації Єговізму основана на первовзорі Ізраїля з часів Старого Заповіту, так як його єговісти по-своєму, для своєї вищої мети вияснюють. А при тому, при нагоді й сам Рутерфорд хотів збільшити культ своєї особи, отже вияснював так: Коли він був під час першої світової війни увязнений в Атланті, ЗДА, американським урядом, то він символізував собою "поневоленого єгиптянами Ізраїля".

***

Утотожнюючи себе з Ізраїлем із Старого Заповіту, єговісти відповідно й стали вияснювати, що вони становлять собою світову націю.

Таке твердження вони поставили не відразу, а будували його крок за кроком.

Єговістське "Вач Тавер Сосаєті" видало було дві книжки: "Упадок Великого Вавилону" і "Мільйони тепер живуть та ніколи не вируть". У цих книжках єговісти твердили, що 1925 року наступить кінець світу. А після того мало б знову настати Царство Ізраїля з Старого Заповіту, і тоді мали знову появитися старозавітні Ізраїльські царі та провідники, що їх очікували були ще раніше члени сектантських дослідників Старого Заповіту.

Та ось настав рік 1925-ий, і очікуваний єговістами кінець нашого світу не наступив. Не наступив кінець християнської ери, і не запанував Єговізм під проводом очікуваних старозавітніх Ізраїльських царів і провідників. І після того в тактиці Єговізму настала основна зміна. Вони почали вже ясно голосити, що члени Єговізму становлять у всьому світі нову націю, що має на меті оформитися у світову організацію, нібито у світову державу понад державами. Ця світова нація понад націями і держава понад державами — це як кажуть вони, має бути старозавітній Ізраїль у своїй відновленій, відродженій формі, цебто, за їхнім висловом, — "духовий Ізраїль", отже не той вузький, лише Ізраїль фізичний, що тепер знаходиться на території Палестини.

Завдання цього "духового Ізраїля" таке, як його видно з науки Єговізму: вони кажуть, що тим Звірем, про якого говориться у Відкритті Івана Богослова (Розд. 13), є Християнство, і різні християнські віроісповідання шукатимуть для себе сили й рятунку від державної влади, але й це його не врятує. Бо врешті той "Звір" — Християнство таки буде світовою силою побіджений у страшній очищувальній битві Армагедону.

Така ціль Єговізму, - чи, як вони себе називають, "Духового Ізраїля".

***

Перебування старозавітнього Іраїля в Єгипетській неволі, мандрівка Ізраїля на пустині до Палестини — Обітованої Землі і збудування Святині Соломона — це три етапи із Старого Заповіту, що їх Єговізм узяв собі за зразок своєї організаційної побудови й тактики в діяльності. За "перебування Ізраїля на пустині" єговісти вважають свій період часу в 1919-1931 роках, коли вони прийняли назву "Свідки Єгови", і ця назва в них виражає собою їхнє право й ціль — вступлення на Обітовану Землю, — якою вже не є фізична земля-Палестина, а світовий "Духовий Ізраїль".

Свідки Єгови виставили Старий Заповіт проти Християнства, а всі ці ознаки давнього Ізраїля, що в Старому Заповіті згадується як вибраний Богом народ понад іншими народами, єговісти переносять на себе, і твердять, що це на них, єговістах, мають сповнитися всі обітниці Старозавітніх Пророків, даних

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

давнім жидам, як вибраному народові. І таким чином єговісти стали вважати себе за "Нарід Божий" (вибраний Богом), цебто — за "Духовий Ізраїль", за нарід "внутрі Божої Організації"; всі ж люди, що є поза ними, "назовні", є їхніми ворогами, є людьми нижчими, — такими, як для старозавітніх жидів були "ґої".

Коли б так допустити, що Єговізм запанував би по всьому світі, і всі люди стали еговістами, або принаймні багато їх було б, то тоді на світі вже всі люди були б "вибрані", всі були б "панами", — а над ким? Однак ідеологія Ізраїля і організація побудовані так, що й тоді така небезпека теократично-панівній меншості нібито "Богом вибраних" не загрожувала б. А це тому, що та світова нація ("Духовий Ізраїль") побудована на таких засадах, що в неї не всі люди є рівні, а мають бути поділені на кляси — на панівних еговістів та підпорядкованих їм еговістів.

Рутерфорд усе пильнував вибирати собі почесніші ролі в наслідуванні провідників Старозавітнього Ізраїля. І так, він не хотів позувати на царя Давида, в якого була кров на руках, і тому не Давид, а цар Соломон будував Святиню. Отже Рутерфорд волів позувати на славного Соломона. І Рутерфорд найперше завершив організацію шляхом заінкорпорування Вач Тавер Сосаєті 1938 р., і взявся будувати "Святиню Єговізму" (як нового чи "духового Ізраїля"), цебто став будувати Центр Єговізму в Брукліні, ЗДА в роках 1919-1942. Опісля ж, наслідуючи правління Старозавітнього Ізраїля після царя Соломона, еговісти створили колективний провід Вач Тавер Сосаєті з сімох осіб.

Чи над цим проводом Єговізму, що його подають за найвищий, ще є якийсь вищий провід, якого не знаємо, — це питання вже не належить до теми цієї статті.

о. Т. Ковалишин.

ПУБЛИКА "НЕ Є ПОЛІЦИСТОМ"

У Шікаґо під кінець квітня ц. р. сталася одна цікава подія. 16-річний Ричард Меллер застав у домі своїх родичів злодія.

Злодій ускочив в автобус, а хлопець йому наздогін і просив прохожих на вулиці, щоб помогли йому зловити злодія. Але прохожі відмовилися. Злодій, який крав, але не в них, не цікавив їх

Злодій ускочив у автобус, а хлопець — за ним, і просив пасажирів, щоб вони помогли йому затримати злодія, але з усіх 20 пасажирів ніхто й пальцем не кивнув, — їх нічого не обходив злодій, який крав, але не в них. Хлопець звернувся за поміччю до шофера автобуса, але шофер відмовився помогти, бо він "не є поліцистом"

Серед пару десятків людей злодій погрозив хлопцеві ножем, і Ричард мусів безпорадно висісти, а при тому бачив, як злодій тримав у руках дитячий банк його малого братчика.

СССР ВІДНОВИВ АТОМОВІ ПРОБИ?

Уряд Совєтського Союзу 31 березня повідомив був, що він припинив дальше випробування атомових бомб. Тим часом 1-го травня японські учені повідомили, що на території совєтського Сибіру того дня стався вибух. Його ознаки цілком такі самі, як і після випробовування атомових бомб в СССР у лютому й березні ц. р.

З Книги Премудрости Соломона

Біблія Старого Заповіту, між іншим визначається тим, що там величається мудрість і закликається, щоб люди шукали мудрости. Ось як там говориться про нерозумних, легковажних людей:

"Вони говорять: Коротке і смутне наше життя, бо не може чоловік обминути смерть, і нема такого, щоб заступив нас перед нею".

"Ми не своєю волею народилися, і по часі нас мов би й не було. Наш віддих — то дим, а слово наше — як іскра в рухах серця

"Коли вона згасне, тіло обернеться в порох, і дух (життя) розвіється, як рідкий воздух, і імя наше забудеться

"І тому втішаймося достатками, які маємо і вдоволяймося світом, як молодістю. Звеселяймо себе дорогим вином і милими пахощами рож

"Наша сила буде для нас законом нашої правди, бо безсилля є безвартне"

"Так легкодушні говорили й одурили себе, бо лиха думка їх осліпила, і вони не пізнали тайн Божих Не думали, що за святість праведним буде нагорода. Бог створив чоловіка для безсмертного життя, як і сам Він безсмертний

"Душі праведних в руці Божій Для нерозумних вони померли, але вони є на світі. Коли Бог буде їх нагороджувати, то вони стануть ясними як полумінь, що посувається по стелі. А нерозумно думаючі будуть покарані".

***

І Соломон розуміє, що мудрість не обмежується самою вузькою побожністю, — мудрість охоплює всі сторони життя і світ. Каже він

"Я молився і мені був даний розум; я кликав (до Господа) і на мене зійшов дух премудрости. І для мене мудрість стала дорожчою, ніж царська палиця, ніж дорогі камені, бо перед нею золото є піском

"Якраз через руки мудрости прийшло до мене всяке добро і щастя, бо руководителем мудрости є Бог. В Його руці і слова наші, і розуміння всяких справ. Сам Він дає непомильне знання існуючого, — і допомагає нам пізнати лад світу і силу Його законів:

"Початок, кінець і середину часу, всякі зміни і переміни. Повороти років і положення звізд. Природу живих створінь і прикмети звірів; напрями вітрів і думки людей; різниці між рослинами і силу їх коріння".

"Мудрість є розумним духом, святим, одиноким, всеобіймаючим, глибоким, всестороннім, ясним, чистим, люблячим добро, незупинним".

З того бачимо, що правдива мудрість є дуже широка, і чоловік, в якого є така мудрість, розглядає всі діла рук Божих і старається їх пізнати, а через них і розум та всемогутність їх Творця Так широко Соломон розумів значення мудрости.

Громадянство це відношення одиниці до інших людей, до уряду і взагалі до суспільства; це вміння співжити з іншими людьми. Громадянство це добра сусідськість Громадянство це християнська засада у своєму практичному здійсненні. Громадянство не відлучне від участи в сусідських і суспільних взаємовідносинах. (Кілпетрик)

ДАЛЬШИЙ НАСТУП НА НАЦІОНАЛЬНІ ЦЕРКВИ

У статті "Туга за 8-им Вселенським Собором", що поміщена в україномовному католицькому журналі "Світло" (травень, 1958) автор ОМС цитує такі слова російського богослова і філософа Н Бердяєва, який каже, що помісні Православні Церкви хворіють на "гріх націоналізму", який не дозволяє прийти до голосу православній соборності. І католицький автор статті говорить: "Слова Н. Бердяєва містять у собі справді трагічну правду"

Звичайно, йому, як католикові, не залежить на тому, мають, чи не мають Православні Церкви різних народів бути під одним світовим православним проводом. Йому йдеться про це, що цей "церковний націоналізм", цебто незалежність Церкви кожного народу від чужих церковних проводів, у самому зародку перекреслює всяку надію Ватикану опанувати ці Церкви Звідси й така ворожість Ватикану до ідеї й практики національної Церкви

АФРИКАНСЬКІ НАРОДИ ОРГАНІЗУЮТЬСЯ

У місті Акра, в державі Гана (Африка) відбулися наради офіційних представників вісьмох незалежних африканських держав, в яких участь узяли: Тубман президент Ліберії, д-р М Фавз з З'єдиненої Арабської Республіки (Єгипет, Сирія), князь Сале Селясіє з Етіопії, С. Могамед Маджуб з Судану, Садек Мокадем з Тунісії, Ахмед Балафрей з Марокко, Вабі Ельбурі з Лібії

Конференцію скликав д-р Кваме Нкрумаг премер Гани, щоб нарадитися у справі спільної закордонної політики і обговорити справу т. зв. "закордонної допомоги" головно американської і совєтської, щоб через неї не попасти у чужу політичну залежність

Очевидно, ці держави кольорових африканських народів не забувають, що на їхню допомогу надіється Альжирія, що бореться з Францією за свою державну незалежність

СОВЄТИ ГОТОВЛЯТЬСЯ ДО НАСТУПУ НА ПОБЕРЕЖЖЯ АМЕРИКИ?

Торонто. У статті в "Фіненшял Пост" Леонард Бертін пише з Шікаґо, що совєтські підводні човни (в СССР є їх 500) на океані позакладали радіоактивні сигналізаційні пункти від 1.000 до 1.500 стіп під водою. За допомогою цих сигналізаторів совєтські керовані ракети зможуть без труду влучати в кожен центр на всьому північно-американському континенті, отже й у Канаді. Бертін каже, що американські й канадські військові знавці вже попали на слід таких совєтських сигналізаторів. Командування Північно-Атлянтійського Договору (НАТО) також це потверджує

ВИЗНАЧИЛИ РЕЧЕНЕЦЬ ПОДОРОЖІ НА МАРС

У квітні ц. р. в Лондоні (Англія) відбулася конференція учених у справі дослідження простору. З цієї нагоди учений Артур Клерк сказав дюкові Единбурзькому, що в конференційній залі напевно є такі люди, синки яких уже не будуть народжені на Землі.

СПРАВА ТРОХИ ІНАКШЕ МАЄТЬСЯ

І

"Запомогове Братство Св. Миколая" в Вінніпеґу видало книжку — **"Альманах Золотого Ювілею 1905-1955"**, і там є дві статті, яких не можна мовчанкою поминути. Одна: "Українські Ієрархи і Запомогове Братство...", — автор **д-р Богдан Казимира.** Друга: "Розселення українців у Канаді", — автор **І. Тесля.** Перша дуже величає митр. Шептицького, Єп. Будку та Канадських латинських Єпископів, які нібито дуже дбали про добро українців у Канаді, а друга переповідає події з побуту українців у Канаді

Казимира натягає все на католицьку міру, а Тесля позбирав потрошки дечого, а решта, як видно по змісті, наслухався балачок тих, які люблять хвалитися що аж від їх прибуття до Канади почалася освідомлююча і вся ширша громадська праця, а коли їх тут ще не було, то все спало і рідко коли пробуджувалося

І так стаття Казимири наскрізь одностороння, а Теслі в великій мірі баламутна головно для тих, які Канаду знають лише здалека, або стільки, скільки нині і бачать

Свідомість перших емігрантів

Годі тут подрібно запинятися над кожним висловом у згаданих статтях, і кориснише буде обговорити зачеплені справи загальніше і ширше.

Між першими емігрантами було багато неписьменних, але були й письменні, що майже від першого побуту в Канаді читали американську "Свободу", що була дуже розумно редаґована, а також і дещо з галицької преси. Такі ділилися з неписьменними здобутими в домостями.

Та і неписьменні привезли вже початки свідомости, початки думки і заінтересовання Вже криваві "Баденівські вибори" заставили людей думати Дальше, вбиття графа Потоцького Січинським зачепило і церковну справу Митр. Шептицький осудив Січинського як "великого злочинця", що злегковажив заповідь "Не вбий", але той же Шептицький не осуджував поляків, що вбивали невинних українців Полякам можна українців вбивати! Про те писала преса, про те говорилося, отже і неписьменні почилали думати

Хто був у тих часах у Канаді, то і він про ті події довідувався. А дальше, тутешні емігранти ходили по роботах, стрічалися з усякими українцями і вели з ними розмови, отже й тут їх зацікавлення набирало сили

Приїзд Шептицького до Канади 1910 р.

Шептицький 1910 р. застав у Канаді вже багато свідомих українців

Чуючи, що Шептицький приїде, ставили вони собі питання: "З чим він їде? Що привезе?" У гр.-кат. Церкві був нелад, отже люди хотіли чогось більше ніж самого заклику: "Тримайтеся своєї віри" Не було своїх священиків, французи старалися над гр.-кат Церквою верховодити, а люди хотіли мати і своїх священиків і свого Єпископа. Але Шептицький привіз лише "Тримайтеся своєї віри", а "священиків для висилки не маю"!

Коли прибув до Вінніпеґу, то василіянська церква його витала, а громада гр.-кат. т. зв. "Малої Церкви", що була зараз через дорогу, його не запрошувала та ще й осуджувала за його роботу в Галичині.

А навіть фармери присилали до Шептицького петиції, де, як от з Четвил, домагалися "щоб відкликав клятву з Січинського і щоби сам відправив Панахиду по Коцкові, якого вбили поляки".

І по цілій Канаді Шептицьким не дуже одушевлялися Бачили, що він лише церковник, але не українець.

Таке ж було і в Америці. Коли Шептицький прийшов на Конвенцію "Руського Народного Союзу", в Клівленд, то його випросили як того, що заподіяв українцям велику кривду. В Америці ж ще дуже добре памятали, як там латинські Єпископи переслідували гр.-кат. священиків і якого образливого листа написав Шептицький гр.-кат. священикам (1902 р.), та яку безцеремонну й дуже слушну відповідь ті священики йому дали

(Відповідь видали книжечкою "Унія в Америці", 1902 р.)

З того бачимо, що українці були вже досить свідомі, і коли б на місце поляка Шептицького був щирий українець, то яку велику роботу міг би був він виконати!

І тут вже Шептицький з французами мимохіть готовили перші підвалини для створення Української Православної Церкви в Канаді

***

Цікаве говорить про Шептицького в своїй статті Казимира. Шептицький ще перед 1910 роком збирався їхати до Канади на відвідини греко-католиків, але голова Пропаґанди в Римі Кардинал Лєдуховський, поляк, не дав Шептицькому дозволу до Канади їхати. І ціла Пропаґанда була проти таких відвідин. (Пропаґанда папське міністерство, під якого зарядом були греко-католики, а головою якого був поляк Лєдуховський)

Аж коли 1910 р. мав бути в Монтреалі Евхаристичний Конґрес, Шептицький приїхав (на Конґрес не забороняли їхати) і тоді він відвідав тут греко-католиків.

Тут питання. Чи справді Шептицький був таким боягузом, що Лєдуховського так боявся, а знов Лєдуховський мав стільки відваги, щоби забороняв Шептицькому їхати до Канади на відвідини греко-католиків? І чому якраз мав забороняти?

Коли ж однак Шептицький так по дитячому наказів Риму слухав, **то він і в Галичині робив лише те, що Лєдуховський чи папа йому приказував, а не те, чого українська справа вимагала.**

Чужий слуга був митрополитом греко-католиків. Було чим тішитися!

Ще дальше, яким правом Шептицький відвідував греко-католиків, коли не мав на те дозволу? От питання!

Давній емігрант.

КАТОЛИЦТВО Й ПРЕСА

Католицька Акція поклала дуже сильний натиск на свою пресу. Одне з передових місць займають тут католики Голляндії. Там є 4 мільйони католиків, і виходить 40 самих тільки католицьких щоденників, отже на кожних сто тисяч католиків припадає одна щоденна газета. Майже кожна католицька родина передплачує, крім журналів, тижневиків і т. д., один реґіональний католицький щоденник та один з трьох усекраєвих.

НАГЛЕ БАГАТСТВО НЕ ЗМІНИЛО ЇХ ДАВНЬОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ

Шість місяців тому 39-річний Менні Еллен з Келґарі, Алберта, виграв на ірляндських кінських перегонах ("Айриш свіпстек") 140,000 долярів. І що він зробив з грішми? Положив у банк. Він ульокував їх так, щоб згодом дати дітям університетську освіту, а собі забезпечити старість.

А своє життя вони далі провадять так, немов би вони не виграли тих грошей. Менні Еллен як був мандрівним торговельним агентом, так і залишився ним. Його 35-річна дружина далі їздить до міста міським автобусом. Правда, у них є старий автомобіль (вони ще раніше купили його вживаним), але пані Еллен не хоче мати клопоту з місцями постою (паркуванням). У них немає нічого такого, що вони "дуже хотіли б купити". Вони настільки вирішили не відрізнятися від способу життя кожного звичайного жителя Канади, що коли тепер і купили собі дім за 20 тисяч долярів, то однаково ж узяли його на виплат, а не заплатили готівкою, дарма що її мають у банку.

НА ДОПОМОГУ ЛЕМКАМ У ПОЛЬЩІ

Управа Організації Оборони Лемківщини в Ню Йорку повідомила, що вона вже розпочала збірку фондів на допомогу лемкам у Польщі.

Це дуже похвальне явище, що наші нещасні, виселені з рідних земель брати лемки можуть надіятися на матеріяльну допомогу своїх земляків з Америки, принаймні найбільш потребуючі. Жаль тільки, що не створено ширшої організації Оборони Українців у Польщі. Бо в такому ж положенні, як лемки, знаходяться й наші брати холмщани й підляшани. Як відомо, лемки — це переважно греко-католики, православних між ними значно менше. Натомість холмщани й підляшани — це самі православні.

ЛІКУВАЛЬНІ ВЛАСТИВОСТІ КАПУСТИ

Д-р Г. Л. Гіршенсон, лікар з Вінніпеґу, поінформував читачів місцевої преси, що медицина особливо зацікавлена у лікувальних властивостях капусти. Покищо вже відомо, що сік з капусти помагає у випадках шлункових забурень, нестравности і боляк. Цей сік не муситься пити постійно, досить попити його пару тижнів, і можна полегшити стан хворого шлунка на місяці, а то й на рік

Певна річ, що коли в когось болі шлунка є постійні і важкі, то недужий мусить конче звернутися до лікаря.

Крім шлунка, сік з капусти також заспокійливо впливає на нерви. Отже капуста має в собі лікувальні складники Які? Учені покищо відкрили в капусті вітаміну "Це" (вайтемін Сі). Однак дослідники думають, що в ній є ще якісь особливі й важливі лікувальні складники, що їх до цього часу ще не вдалося розкрити.

Сік з капусти приготовляється так:

Капусту посікти, залити водою лиш стільки, щоб капуста не була понад поверхню води, в низькому теплі варити її 20-30 хвилин, не накриваючи, і сік готовий. Його треба виходити в холодильнику, і тоді вживати.

Новозеляндська експедиція під проводом Едмунда Гиллярі дісталася на південний бігун Землі 1958 р., а повідомлено про це 3-го січня.

ЯК ВМИРАЛА ЦИГАНСЬКА КОРОЛЕВА

В Лендінарі, в Італії, недавню померла циганська королева Мімі Россетто. Померла вона в циганськім шатрі. При ній горіло 12 свічок, як знак, що людське життя відходить. Була ніч. Вітер з дощем тормосив шатром, а з приходом ранку королеви вже не стало.

Зібралися сотні циган з Европи, і при розкладених вогнях вночі не спали, коли королева померла в своїм шатрі — "як цигани повинні вмирати". І королева померла, не сказавши де заховала свої гроші і дорогоцінності.

Перед тим вона була в лічниці, але три останні дні не хотіла в лічниці бути, бо хотіла вмирати між своїм народом Циган, свояк королеви, що грів ноги коло вогню, казав, що королівське урядовання перебере його свояк, поки в Ґонцазі не виберуть нової королеви.

*

Така вістка є з Італії. Здавалось би, що вістка маловажна, але коли приглянетесь, то вона дуже важна.

Про циган не говориться, як народ рівний другим народам, — бо вони не мають навіть своєї історичної території, не знають де їх предківська земля і не живуть постійно разом, але переходять з місця на місце малими гуртами; однакож вони є дійсним народом, хоча й без території. Вони, як народ, стоять вище території. У них є народня сила і без всякої такої землі, яку вони могли б називати своєю.

Для цигана його шатро з його родиною є його державою, його твердинею. Земля, на якій шатро стоїть і доки стоїть, є його територією.

І байдуже, що вони порозкидані. Вони з собою вяжуться, з собою порозумівають, отже вважають себе народом. Вони ведуть свою народню політику, мають своїх королів, мають свою народню владу. І дбають щоби її завжди мати.

І їх король, чи королева є тою владою, є душею циган, і вона головно дбає, щоби циганський нарід завжди ісвував, ніколи не перестав бути окремим народом, не розплився в чужому морі.

Цигани мають свою культуру і живуть нею. Вони затримують свою власну мову, хоч побіч неї вчаться тих мов, які їм потрібні. Їх народня справа і своя культура наказує їм, що вони мають вмирати в своїм шатрі, між своїми, а при смерти конче має 12 свічок овітитися Все те показує, що їх культура змістом багата, широка, хоч ми подрібно її не знаємо. Та вже те одне, що вони мають своїх королів, показує, що їх народня свідомість і самопошана стоїть дуже високо.

Про другі недержавні народи не знаємо, щоби вони мали своїх князів чи королів. Одні жиди коли були в Вавилонській неволі, то мали там своїх королів, яких називали "Королями на вигнанні". Жиди розуміли, що коли нарід кудись забирається, то повинен все з собою забирати, — свою віру, свою культуру, свою мову, свою історію і навіть своїх королів. Знак, що такий нарід є дійсним, розумним і сильним народом.

Для такого народу народ і король є нерозлучними частинами народнього тіла. Народ — тіло, король — голова. Лише тіло з головою є повною живою самостійною істотою.

**

Але можуть бути люди, може бути нарід, який не дбає, щоб мати голову, а в нею провідний народній розум, свою народньо-культурну політику, свою культуру, своє народнє імя і бажання зберігати себе народом. Він — тіло без голови. Для нього важне, щоби задоволити свої тілесні потреби, і на тім все кінчиться. Він лише матеріял. Культурних вартостей він не розуміє; нема в нього почуття самопошани і бажання бути самостійним у народньо-культурнім житті. Він кожному продасться, за кожним піде, коли від кого щось дістане. Його хата не є його культурною твердинею, вона є лише для захисту від дощу, вітру й зимна.

Чи циганський народ не стоїть вище від таких? Розпорошені по світі, але вони — нарід, і дбають, щоби дальше бути народом.

Хіба ж не варто над тим поважно застановитися?

С.

"ВИ МАЄТЕ ПІДСТАВУ БУТИ ГОРДИМИ"

Жиди міста Вінніреґу 29 квітня ц. р. зібралися в міській авдиторії урочисто відзначити 10-ліття відновлення держави своєї батьківщини — Ізраїля. Вони славили Ізраїль і висловлювали свою радість у молитовно-релігійних піснях, що їх співав хор синагоґи Рош Піна Це була їхня подяка Богові за те, що Він Святу Землю повернув жидам усього світу.

Провінціяльний манітобський премер окреслив відновлення держави Ізраїля як приклад, що заполонює собою уяву та дає надхнення людству.

"У вас є всі підстави гордитися своїм досягненням", сказав премер до присутніх в авдиторії віннипезьких жидів, "тому, що ви також дали в це діло свій вклад, свої надії, свої молитви і матеріяльну допомогу"

Д-р Михель Сімон — генеральний консуль Ізраїля, заявив:

"Ізраїль повстав не завдяки одному потягненню пера, якщо б сказати словами Чорчила, — а повстав він шляхом крови, поту й сліз. З'єднані армії шістьох арабських держав намагалися зіпхнути нас у море, але вони самі були зіпхнуті в море, і це побіда нашої моральної вищости".

Д-р Сімон сказав, що положення Ізраїля й надальше не є безпечне. Тепер політики забагато говорять про поворот до кордонів з 1947 року, забагато говорять про уґодовство, про обкроєння населення, і занадто багато зброї в арабські країни висилає Схід і Захід. Якщо ця зброя буде вжита взагалі, то вона буде вжита тільки проти нас. І це вже сталося було два рази, та й знову може статися.

А одначе ми ніколи не будемо рабами, і ніколи не зречемося Єрусалиму".

("Винніпеґ Фрі Пресс", 30. 4. 58)

ВАШИНГТОНСЬКА БІБЛІОТЕКА НАБУЛА ОСТРОЗЬКУ БІБЛІЮ

Вашингтонська бібліотека недавно набула собі відому українську Острозьку Біблію, надруковану в 1581 р. в Острозі на Волині, заходами князя Константина Острозького великого оборонця Української Православної Церкви перед натиском польсько-римської унії. Примірник цієї Біблії Вашингтонська бібліотека виміняла у Ленінській бібліотеці в Москві за інші видання.

ПЕРЕВОРОТИ НА СОНЦІ

Величезні плями і вибухи газів на Сонці є причиною важливих змін на Землі.

Обсервації астрономів при нагоді міжнародного геофізичного року виявили між іншим небувало сильні й великі плями на сонці. Вони появляються на сонці періодично і викликають зміни магнетизму і забурення в радіових хвилях та в електричності. Але цього року ці плями є найбільші від 1612 року, коли їх вперше заобсервував славний Ґалілей.

Минулого т и ж н я власне спостережено ці дуже великі ланцюги плям на сонці, а одночасно також височезні вибухи зі соняшної кулі, які були високі на кількадесять миль. Ці вибухи спричиняють забурення в радіових хвилях на землі. Деякі учені припускають, що радіоактивні проміння розносять маленькими частинками соняшної матерії цю радіоактивність також у деякій мірі на землю.

Всі ці явища тепер досліджують учені різних народів спільно в рямках міжнародного геофізичного року.

("Народня Воля", 10. 4 58 р.)

СССР ТАЇТЬСЯ З СВОЄЮ СИЛОЮ

Цьогорічна військова парада на Червоній площі в Москві з нагоди державного комуністичного свята 1-го травня була далеко скромніша, ніж попередніми роками. Вона тривала дуже коротко, було показано мало зброї й війська, а маршал Родіон Малиновський, міністер оборони, говорив про "мир".

Західні спостерігачі говорять, що уряд СССР вирішив тепер ще більше таїтися з тією силою, яку він має.

Дарунки на День Матері

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.25
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пасипр", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	7.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50
Ukrainian Traditional Cookery — by Savella Stechishin. Куховарська книжка в англійській мові, опрацьована Савелею Стечишин. Книжка має 500 сторін друку, 675 приписів та оправлена в тверду полотняну обкладинку. Ціна одного примірника	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:	Ціна:
4¼x5⅞ цалів	5 центів
5¼x7½ „	7 „
7½x10½ „	12 „
8¼x10½ „	15 „
13x16¾ „	35 „
15¾x20½ „	50 „

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

І що то була за чудова дитина! Яким податливим матеріялом для виховничих заходів матері і її помагачів-єзуїтів було невинне серце маленької князівни! Її життеписці-єзуїти умиленно оповідають, що ця незвичайна дівчинка "дійсно почала пізнавати Бога ще раніш, ніж навчилася пізнавати свою матір". Ще не встигла вона вийти з пелюшок, як уже побожно склала свої рученята і, дивлячись на небо, не зірки помічала на ньому, а вбачала там іхнього Творця, і показуючи пальчиком на небо на житло Боже, тим самим немовлятко-князівна навертала до Бога думки тих дорослих людей, які носили її на руках. Вони, ставлячи її на ноженята, вчили ходити по землі, а вона їх, ще не вмівши говорити, вже вчила думки їх до Бога підносити

А коли вона трохи підросла, то звернулася до Бога з такою молитвою

"Мій Творче! Будь моїм паном і моїм Богом, а я буду найнижчою служебницею Твоєю і присягаю все своє життя присвятити на службу Тобі!"

Увесь молодий вік князівни Анни-Альойзи проминув у побожній і добродійній праці: дуже любила вона читати Св Письмо і Життя Святих, охоче слухала і сама вела побожні розмови, безнастанно допитувала своє сумління, обмірковувала кожен свій учинок, кожну гадку, часто ходила до Сповіді й Причастя.

Мати при кожній нагоді говорила їй про марноту і гріховність світського життя, відвертала її думки від замужжя, і зовсім явно готувала її до чернечого (монашого) стану. І молода праведниця охоче слухала материної науки, і її намір стати черницею все сильнішав.

Аж тут раптом в її настрої настала якась несподівана зміна. Їй було тоді біля 18 чи 19 років. І ось вона якось зовсім несподівано помітила, що вона молода й хороша, і з того часу вона вже перестала нехтувати своєю вродою, а запрагнула жити так, як жили всі панянки, її одноліткн.

І так стала вона байдужіти до всього того чернечого материнського виховання, якому раніш з таким запалом віддавалася. Її поч... ли нудити розмови про життя в манастирській келії, і ста... вона все більше дбати за дівочі у... ри і за свою вроду, почала мріяти про світські радості й веселощі світу, і тоді вже видимо стала кучити за світом серед невимовного суму й нудьги, що царили в домі її матері.

Такою зміною своєї доньки мати була збентежена так само, як і материні друзі-єзуїти. Отже єзуїти почали вживати всяких засобів, щоб побороти в дівчині цей небезпечний нахил до світського життя, однак нічого тут не помагало І тоді єзуїти нарешті зрозуміли, що їм таки врешті доведеться подбати про одруження панни. І вони стали розглядатися за відповідним для неї женихом.

Ясновельможних панів та князів було багато, і всі вони радо поклали б свої серця у ноги наслідниці князів Острозьких, але їхні заходи залишилися без успіху, бо хоч і які вони були достойні, підні й поважні люди, то однак усім їм бракувало найбільш потрібної прикмети на мужа князівни, а саме — побожности, як говорили єзуїти.

Та врешті таки знайшовся щасливий кандидат, що його єзуїти признали за достойного стати чоловіком доброчесної Анни-Альойзи. Був ним славетний лицар Ян-Кароль Ходкевич — граф на Шклові й Бихові, воєвода Віленський, великий гетьман Литовський, губернатор землі Інфлянтської, староста Дерпський, Любашанський, Вилюнський і т. д. і т. д. Він був багатий і знатного (колись українського) роду. Про його хоробрість та військові подвиги гриміла слава не тільки в Польщі, але й в інших країнах Правда, він був удівець і трохи таки застаренький для такої молодої панянки, — йому було вже 60 років, зате ж його побожність та святецтво сягали найвищого ступеня Щодня він слухав святу "мшу", а перед кожним боєм він постив і молився цілий день, годинами лежав на голій землі і бичував себе до крови.

Серед своїх вояків він суворо нищив усяку розпусту, з військового табору виганяв розпусних жінок, а одного разу він звелів усіх їх потопити в річці. До того ж він дуже щедро обдаровував католицьких духовних, будував костьоли і кляштори. А коли став женихом, то, щоб догодити своїй суджений, він негайно уфундував в одному із своїх маєтків на Жмуді, в селі Крозах, єзуїтське колеґіум

За таким мужем не було потреби побоюватися за дальший розвиток чеснот богобоязної Анни-Альойзи, а це тим більше, що (як ходила поголоска між єзуїтами) молодята перед шлюбом заприсяглися нишком між собою довіку не користуватися подружніми правами, під зовнішньою формою подружжя до смерти зберігати себе в дівичій чистоті.

24-го листопада 1620 року в місті Ярославі пишно й урочисто відбулося весілля Анни-Альойзи з Яном Карлом Ходкевичем Але недовго судилося їм втішатися подружнім життям. Через кілька днів по шлюбі гетьман Ходкевич уже поспішав у Варшаву на сейм, щоб з рук самого короля отримати гетьманську булаву і з нею вести королівське військо на війну з турками. З Варшави він на короткий час навідався в Остріг, щоб попрощатися з молодою дружиною, і це було вже їхнє останнє побачення, бо в бою з турками під Хотином старий гетьман часто хворував, а одного разу, обїжджаючи перед боєм польські полки, щоб піддати їм бойового духа, він раптом похилився з коня, вояки скоро підхопили його на руки, але вже мертвого. Скоїлося це 24-го жовтня 1621 року — точно через 10 місяців по шлюбі.

Його тіло було поховане в Камянці, але через рік, з волі Анни-Альойзи, його перевезли в Остріг і поховали в фарнім костьолі з небувалою пишнотою та незвичайними церемоніями. Але, як побачимо далі, на цім ще скінчилась мандрівка покійного гетьмана.

Горе двадцятьлітньої вдовиці було безмірне. Може не так плакала вона за своїм покійним чоловіком, з яким, врешті тою, навіть не вспіла була як слід познайомитися, як оплакувала свої молоді мрії та надії на життя, що так раптом розвіялися, мов на вітрі пиль на дорозі. Чи ж справді варто було виходити заміж тільки задля того, щоб, поживши з мужем тиждень-другий, залишитися вдовою! Правда, вона була молода, вродлива і багата. Тоді саме був закінчений подія велетенської родової спадщини князя Константина Острозького між його нащадків, і Анні-Альойзі дісталися незліченні багатства — маєтності Острозькі, Звягельські на Волині, Туровські і Свідинські на Литві, та ще й материнщина — місто Ярослав і інші села й містечка в Галичині. А крім того, ще й небіжчик-чоловік записав був їй у спадщину силу-силенну грошей, безліч маєтків і незліченну скількість дорогоцінностів.

Молоді й багаті вдовиці за тих часів мали великий успіх у женихів. Отже й так було з Анною-Альоїзою. Не вспіла вона ще як слід оплакати свого чоловіка, а до неї вже почали залицятися князі і ясновельможні пани з Русі, Литви й Польщі, і сваталися до неї. Ходила чутка, що навіть сам королевич Владислав залицявся до неї. Так пишуть її біографи.

Але стара княгиня Ярославська невідступно слідкувала за дочкою, і все вмовляла в неї, що, мовляв, Богу не вгодно, щоб вона вдруге замуж виходила; така скора втрата чоловіка — це була кара Божа на Анну-Альоїзу, за те що вона порушила свій давній обіт виректися світу цього і служити самому Богові, цебто стати черницею, — так говорила їй стара мати. І се саме говорив і езуїт — духівник Анни-Альоїзи.

Квола, молода, безсила жінка вже й не знала на яку ступити. Не було у неї сміливости йти наперекір матері і духівника. Але й не було в неї сили та охоти зважитися на те, щоб довіку зректися всяких радощів життя, і покрити свою молоду голову чернечим каптурем. Тож і довго вона вагалась, нудьгувала, і не могла собі дати ради. У ній несвідомо боролися молоді сили, жага людського життя й невиразне поривання до молодого щастя, якого вона ще не зазнала. Потрібне було якесь незвичайне зворушення, щоб дати якийсь рішучий напрям її слабій волі. А за це вже подбали єзуїти. Одного разу, коли вона, повна нудьги й тривоги, гаряче молилася перед Розпяттям, враз почула ось такі слова

"Погардзь сьвятем" (Виречися світу).

Вона була переконана, що почуті нею слова вимовила фігура Розпятого Христа, і цього була їй досить, щоб на щось нарешті рішитися. І вона рішилася: негайно зняла з себе розкішні шати й дорогі прикраси, поклала їх у ноги Розпяття і тут таки склала присягу офірувати себе досмертній дівичості й Богу на послуги.

З того часу вона перестала виходити до гостей, що навідувалися до неї, зодяглася в напівчернечі шати і почала готуватися в манастир. Єзуїти аж тоді схаменулися, й побачили, що в цьому випадку вони вже занадто переборщили у своїх підступних штуках. Вони ж не хотіли, щоб Анна-Альоїза вступала в манастир, бо тоді вона записала б манастиреві все своє майно, отже величезна фортуна дісталася б у руки монахиням, а єзуїти з цього не скористали б. Крім того, єзуїти боялися, що вона в манастирі вже була б поза межами їхнього впливу, який вони мали на неї тут, в її маєтках.

А єзуїтам ішлося про те, щоб самим керувати її серцем і розумом та водити отією кволою, легковірною істотою так, як їм було треба. І ось вони спочатку через її духівника-сповідника, а потім всі разом, усе тісніше наближались до неї.

(Далі буде)

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Рим — „релігійно-моральна Батьківщина українських католиків"

Греко-католицький Митрополит Кир Максим Германюк з Вінніпеґу цієї весни відвідав українців греко-католиків в Австралії. Звичайно, їздити на такі відвідини — це право й обовязок Єпископа, отже з цього боку ця справа не могла б стати предметом якихсь дискусій чи завваг.

Натомість звертають на себе увагу деякі моменти в пресовому відгомоні про цю поїздку. Наприклад, торонтонський "Гомін України" з 19 квітня 1958 р. у статті "Підсумки візитації митрополита Кир Максима Германюка в Австралії" в одному місці пише так:

"Одним із благословенних наслідків візитації було зближення між українцями католиками і православними. Православні українці вітали Владику з квітами на летовищах, промовляли на привітаннях, брали участь у торжественних Богослуженнях"

Тут виринає питання: Яке "зближення між українцями католиками і православними" автор має на увазі? Про якесь національне розходження між українцями в Австралії ніхто не чув, — отже українці греко-католики не творили окремої нації, а українці православні — окремої. Значить, національна єдність між українцями обох віроісповідань була там і до часу приїзду Кир Максима Германюка.

Якої там єдности не було? Церковно-релігійної. І автор допису робить натяк на те, що з приїздом Кир Максима між православними українцями та греко-католиками наступило "релігійне зближення". Це нібй перший крок до підпорядкування православних Римові?

Наскільки знаємо відносини в Австралії, серед українського загалу православних там таких нахилів нема; нема ніякого зближення до Риму.

Певна річ, що за окремі одиниці ручатися не можна. І тут перш за все автор допису мусів би сказати, кого ці одиниці, виступаючи під іменем православних, репрезентували, якщо вони може таки в дійсності в тих католицьких урочистостях брали участь.

Одиниці ж можуть бути всякі. Бувають і такі, що навмисне назовні афішуються тим, що вони "православні", а при тому прилюдно підтримують Католицьку Акцію, щоб іншим показати стежку, мовляв: "Ось і ми православні, а проте ж це не перешкоджає нам шукати зближення з католиками".

А бувають і такі, які у своїй невинній простодушності бачать це, що хотіли б бачити, дарма що воно не існує; отже, є такі одиниці, які з щирих патріотичних мотивів хотять бачити Католицьку Церкву національною; а тому що вони того дуже прагнуть, що й починають вірити, що вона такою може бути, і навіть такою вже є, і є вона буцімто "носієм українства".

Не скажемо тут нічого нового знавцям католицизму, коли ще раз пригадаємо, що **Католицька Церква не була, не є і бути не може національною**, тому що вона в своїх основах, навіть догматичних, суперечить і противиться національності, поскільки над народами католицької релігії з догматичних заложень має бути тільки Папа, отже **чужий** зверхник, і все в Церкві має бути не в національному, а в міжнародньому однострої обрядів і звичаїв — латинських.

Автор допису також **пише** про "Зріст престижу українства серед австралійських католиків, коли вони побачили між собою українського митрополита, **висланника Риму**" (підкр. р. В.) Нема потреби давати до цього дальші пояснення. Це ж звичайна річ, що кожен католицький Єпископ є ніким іншим, як тільки **висланником Риму**. А метою Риму не є ширити між народами національну свідомість, самобутність, самостійність, ані також обєднувати їх національно Якщо б хтось із католицьких діячів, священиків чи Єпископів захотів стати на такий національно-патріотичний ґрунт, то він автоматично стане ворогом Риму, а Рим ворогом йому. Правда, в державних і сильних народів бувають католицькі Єпископи патріоти й державники, але такими вони мають змогу бути тільки тому, то за ними є збройна й господарська сила держави, і Рим мусить це до часу мовчки толерувати, а це тим більше, коли з держави має користь

Це не очорнювання католицтва. Це не "висисання з пальця". Провід католицтва знає ці справи; знає, чого він хоче; знає, що він робить, і навіть час до часу сам проговориться в тому, що він думає. Наприклад, М. Брадович в органі Католицької Акції "Християнському Голосі" за 2-го лютого 1958 р. у статті "Завдання католицької преси" написав ясно:

"Тут, в Апостольській столиці, є релігійно-моральна Батьківщина українських католиків".

Значить, Католицька Акція вимагає, щоб духовою Батьківщиною католиків був Рим. Цебто, виходить так: тіло має бути в Україні, Америці, Канаді, Австралії, а дух має бути в Римі, — там є справжня Батьківщина. Певна річ, висказана тут думка — це не тільки думка Брадовича і "Християнського Голосу", а думка Ватикану і всієї Католицької Акції, що Рим має бути релігійно-моральною, отже найвищою духовою Батьківщиною українських католиків, а не Україна, чи Канада, чи ЗДА, чи Австралія.

Сказано тут ясно і недвозначно.

Усе це мусить мати на увазі кожен той, хто хоче поважно призадуматися над справою українства та всякими "зближеннями до Риму".

Після бою під Ваґрам Наполеон побачив забитого полковника, який колись шкодив йому, і сумно сказав: "Шкода, я забув йому сказати, що я давно простив йому!"

Чи Кардинал Вишинський чинив би це проти волі Папи?

Спонсорований американцями "Інститут для вивчення історії і культури СССР" у Мюнхені 1954 р. опублікував був книжку по-російськи п. н. "Преследование церкви в Польше", автором якої є Бруно Туш. Своєю працею, що її метою є інформувати уряд і загал ЗДА та світ про положення в СССР, Б. Туш написав у прихильному до поляків і Католицької Церкви дусі.

Б. Туш говорить, що коли йдеться про справу Церкви в Галичині, то "урятувалась тільки незначна група уніятів, переважно польські громадяни, які перейшли на Захід. Допускається, що їх нараховується коло 120 тисяч. Вони окружені особливою увагою католиків латинського обряду як з боку духовенства, так і з боку світських"

Бруно Туш волів не говорити, що українці греко-католики окружені "особливою увагою" духовних і світських поляків, а дипломатично говорить "католиків латинського обряду". І не говорить, що ця "особлива увага" духовних і світських поляків-католиків до українців греко-католиків це не християнсько-людська безінтересовна допомога, а спроби ополячувати українців шляхом Католицької Церкви в Польщі

Де українці греко-католики роблять намагання триматися свого українського обряду, там Кардинал Стефан Вишинський наставник Ватикану у Польщі, явно переслідує греко-католицизм.

Варшавське "Наше слово" з 29 грудня 1957 р. опублікувало листа Юлії Дембіцької, виселеної з українських земель поляками (на захід від Буга й Сяну). Ю. Дембіцька 1957 р. поїхала в подорож по цих українських землях, і каже, що Кардинал Вишинський не дозволяє відкривати греко-католицьких церков, не зважаючи на старання вірних. Там сказано, що один з передових громадян: "М. Голизна разом з іншими старався також про відкриття церкви в Сяноці, Гломчі та деінде, але з того покищо нічого не вийшло. Всі заяви лежать у Варшаві десь під сукном. Була у цій справі також делегація у Кардинала Вишинського, але й тут справа не рушила"

Чи не рослухав би Кард. Вишинський наказу Папи, якщо б той дав йому наказ повідчиняти греко-католицькі церкви, для українців? Певна річ, що мусів би послухати. Але біда в тому, що Папа не дає Вишинському такого наказу Чому? А тому, щоб Вишинський з греко-католиків поробив римо-католиків, латинників, ну і, звичайно, поляків

КИТАЙ УВОДИТЬ У ПРАКТИКУ НОВУ АЗБУКУ

Досьогочасна китайська азбука прадавня, традиційна, складалася з 50 тисяч окремих значків. Китайський уряд у лютому ц. р. увів нову азбуку (абетку), значно коротшу, бо тільки з 24 букв Це звичайна латинська азбука. Безумовно, що для характеру китайської мови ці 24 букви не вистарчать, і можливо, що їх число треба буде подвоїти новими значками. Латинське письмо вже ввійшло в публичний ужиток Китаю — покищо тільки поруч китайських ієрогліфів

СКАЖІМ СОБІ ПРАВДУ В ОЧІ

Між нами кажучи, або, ще краще — скажім собі провду в очі без гніву й урази...

З усіх сімох українських часописів, які я передплачую й читаю, на першім місці стоїть у мене "Вістник", бо він винятково найважніший тим, що повністю совісно виконує свій благородний обовязок — і як орган Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і як трибуна морально-патріотичної народньої справи взагалі.

Кожне число "Вістника" я не тільки з цікавістю перечитую, але просто студіюю його зміст, роблю свої висновки, і приходжу до переконання, що він дає благородну поживу для душі і корм для ума.

Наші священики й місцеві церковні уряди конечно повинні подбати про те, щоб кожний член нашої Церкви передплачував "Вістник" і поширював його між прихильниками і знайомими. Друковане слово це в наших часах могутня сила в поширюванні ідеї світла правди

Знаю, що це конечна річ, щоб провід кожної парафії, на чолі з своїм священиком, мали листу всіх місцевих передплатників "Вістника" для евіденції: хто з письменних передплачує його, а хто — ні, хто задовжився — щоб напімнути. Не знаю лише, скільки у нас є таких парафій, що вже ввели таку систему, і чи взагалі є такі. Не знаю також, якою мірою інтересуються справою розпоширення "Вістника" провідні одиниці в церковнім житті під проводом своїх священиків.

Признаюся, що я радо прочитав би цікаві й корисні статті й дописи наших отців духовних, і тому шукаю їх у кожному числі "Вістника" Мені здається також, що кожен парафіянин був би вдоволений, а навіть гордий, читаючи допис чи статтю свого отця настоятеля. Я розумію, що священики мають свої чисто церковні обовязки, а деякі з них мають їх навіть досить багато. Отже клопотатися такими справами, як кампанія за придбання передплатників і спонукування читати релігійно-національне друковане слово, то значить нібй, "докучати" парафіянам, треба бути в постійній стичності з парафіянами, і то поза своїми вужчими церковними обовязками. А все це, безперечно, забирає багато часу, особистого спокою і т. д

Не я тут перший звертаю увагу на факт, що протягом історичного життя Церкви найбільшою небезпекою для релігії був той факт, що духовенство було відірване від народу, замкнене у вужчому колі свого стану Народ бачив священика тільки раз на тиждень, у неділю, в церкві, або в інше свято та вряди-годи під час виконування духовних треб-хрестин, похорону тощо, а поза тим не бачив його. А що там у народі діялося в сірий будень — це вже було поза увагою і відомом священика.

Отже й недармо один з азіятів-нехристиян, пару років тому відбувши подорож по нібй "християнській" Европі, сказав, що в Европі існує тільки так зване "недільне християнство". Це значить лише раз на тиждень европейці збираються на пару годин у церкві, і там позують тих пару годин на християн, а решту всіх шість днів, — від неділі до неділі, — вони християнами в дійсності не є.

Цього року, недавно, преса принесла вістку, що в Югославії, де величезна більшість населення православна, а друге місце займають католики, сильно шириться протестантизм, а головно один з його відламів — Адвенстисти Сьомого Дня. А чому? Тому, що там православні й католицькі священики тільки у свято пару годин бачать вірних, а вірні —їх, а на всі решту шість днів священики просто кидають своїх вірних напризволяще. І вони чекають, щоб вірні йшли до священиків, а не священики до вірних. А тим часом протестантські провідники не чекають на те, що люди самі прийдуть до їхніх канцелярій, а навпаки — вони перші йдуть до людей: обходять села й містечка, і їдуть, і пішки йдуть, коли треба, заходять до хат, ведуть з людьми розмови, ширять літературу і в свято, і в будень, і вдень, і ввечері

І на все те звернув увагу православний Патріярх Вікентій у Югославії. Він звернувся до священиків, щоб вони не тільки очікували на народ у церквах, у свято, а щоб також з церков виходили до народу, до його домів, до родин, і в будень, та не тільки самі проповідували, але щоб також прислухалися до голосу народу, до його потреб, до його радощів і горя...

**

Кожний з нас знає, що коли даний нарід є релігійний, моральний, свідомий, то заслуги в тому приймає на себе Церква, це вона так добре виховує нарід. А тепер візьмемо протилежний випадок — коли Церква існує, а проте релігійність падає, обнижується рівень моральности, — то хто має взяти на себе вину за такий стан? Не можна ж так, щоб, коли все добре йде, то заслугу приписати собі, а коли зле йде, то вину приписати іншому...

У наших часах бачимо загальний занепад релігійно-морального життя, — однаково там, де релігію й Церкву переслідують безбожні уряди, як і там, де релігія й Церква мають повну свободу свого життя й діяльности. А зокрема щодо українців, то до цього ще й по обох боках залізної заслони бачимо і примусову, і добровільну денаціоналізацію українства.

Преса всіх християнських віровизнань грімко б'є на тривогу і кличе до релігійно-морального відродження, до ренесансу. І ми різними голосами кричимо про упадок духового рівня нашої молоді. А тим часом самі ж таки родичі тієї молоді, а навіть старше покоління, щораз більше відвикають від церкви, від Богослужень, занедбують церковні Відправи навіть у свята й Вечірні, відвикають від потреби почути про щось вище, духове. А разом з тим той загал критикує всі ті церковні проповіді священиків, які звернені проти фарисейства, лукавства, розпусти і т. д., бо "правда очі коле".

Є багато таких речей, де високій духовій справі морально-релігійній перешкоджають звичайні технічні способи праці. Ось узяти б грошову справу. Певна річ, що як людина не може існувати тільки як сам дух — без тіла, так не може ні одна духова справа здійснюватися без матеріяльних засобів, — отже фінансова сторона тут не лише дуже важна, але й конечна, необхідна. Як же це полагоджується? А так: священик майже на кожнім Богослуженні і при кожній нагоді закликає вірних складати пожертви на писанку, на коляду, на різні фонди: місійний, допомоговий, студентсько-богословський, інвалідський, церковно-пресовий, на будову й потреби місцевих церков, а зокрема й на всеканадійську Катедру Пресв. Тройці у Вінніпеґу, на Колеґію Св. Андрея і т. д. і т. п.

Священик почувається неприємно... Дуже неприємно, і треба це добре продумати та зрозуміти. І цього треба конче якось уникнути. На мою думку, того прикрого клопоту можна уникнути значно легче, ніж дехто може думати.

(Далі буде.)

П. Зварич.

ТРАГЕДІЯ В ОСЕЛІ ЕСКІМОСІВ

В одній з ескімоських осель — Ґеррі Лейк, 40 миль на південь від арктичної зони, згорів урядовий склад продуктів, якими харчувалися ескімоси. Надворі холод вагався між 10—20 ступенями нижче зера, а сніг до двох стіп глибини. Сторож складу продуктів успів вискочити з будинка, але не був належно зодягнений, і недалеко він попав у сон і так замерз. Коли не стало харчів, вісім ескімосів померли з голоду

Білих людей там не було. Коли влада згодом довідалася про цю трагедію, то на лещатах почали обшукувати околицю, бо думають, що можуть бути ще й інші смертельні жертви голоду.

Ґеррі Лейк не сполучений жодними засобами комунікації зо світом Трагедія скоїлася під кінець квітня

МАЦЯ ПЕРЕД БІЛИМ ДОМОМ У ВАШИНҐТОНІ

Американська преса подала, що цього року 7-го квітня 12,960 дітей і їх родичів взяли участь у традиційному "качанні яєчка" на площі перед Білим Домом у Вашингтоні. Президент Д. Айзенгавер від себе й від своєї дружини побажав їм "Веселих Свят".

15-річний Пон Лазар качав своє яєчко з жидівської маци, мотивуючи це тим, що цьогорічний Великдень (латинського стилю) збігається з жидівською пасхою

КУРЕННЯ Й РАК

Медична наука вже не має найменшого сумніву, що одною з найповажніших причин занедужування на рака є куріння. Коли в курця появляються ознаки хрипіння, ядуха, а часом і горблення, то це небезпечні-остерігальні ознаки, і тоді ще не завжди пізно припинити куріння та звернутися до лікаря, щоб він провірив організм.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

А ЩО СКАЖУТЬ НА МАРСІ?

"Рим поставить свою стійку на Марсі чи Венусі? — Повідомляють, що римо-католицькі теологи студіюють справу відношення між духовним питанням і проблемою просторів, у звязку з припущенням, що на інших плянетах також є люди.

Питання тут таке, чи істоти, які живуть поза Землею, потребують спасіння. Італійський лисьменник-езуїт твердить, що в Євангелії Св. Івана є мова про такі істоти, яким має бути проповідуване Християнство. Ватикан надіється розглянути питання епохи простору, як одну з точок своєї діяльности на весняному з'їзді в Брукселі" ("Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", березень, 1958 р.).

Під новинкою - карикатура: Відьма на мітлі їде на інші плянети.

***

Жартують собі люди: От, фантазії стятої голови! Та що там учені плетуть про можливість існування людей на інших плянетах!

А Ватикан, бачите, думає на всі боки, — "купити — не купити, а поторгуватися можна". Ватикан дивиться наперед, не назад. Бо що ж там позаду себе доброго побачить?

У новинці є натяк, на те, що Ватикан, мовляв, готов шукати собі теренів поширення католицтва на Марсі й Венері. Що ж тут дивного?

Простори там можуть бути величезні. Людей — мільйони. Багаство незміриме; і хто знає — може й люди мають розуму ще менше, ніж на Землі.

Власне, — які там ті люди на інших плянетах? Який їхній розум? Справді цілий ліс питань став би перед католицькими богословами на нарадах у Брукселі.

Ану ж вони збунтуються, і не захотять признати авторитету Землі над іншими плянетами? Або ще, чого доброго, витягнуть історію і покажуть пальцем деякі невигідні Ватиканові місця.

То ви, мовляв, раніше говорили, що інших плянет з людьми нема? То ваша "Свята Інквізиція" мучила й палила на кострах тих учених, які твердили, що є ще й інші плянети, крім Землі? То вас лють і жах огортав на саму думку, що ми, жителі інших плянет, також могли існувати як люди, крім людей Землі?

Та ще й теологію католицьку можуть показати, яка вчить, що папа — то "намістник Христа, на Землі"". А як же? Тільки на Землі! Значить, треба всю католицьку теологію переробляти, і доказувати, що папа став уже "намісником Христа" не лише на Землі, але й на Марсі, на Венері і на всіх інших плянетах.

Клопоти, клопоти, клопоти... Блудне коло непорозумінь, — виходу немає.

Скільки б з'їздів не скликав, то дискусія все мусить "кривого танця танцювати".

Та ще й хто його знає, чи ті жителі Марса й Венери отакі собі там істоти з дитячим розумом, і дадуться взяти на всякі політичні гачки.

Гринь Кліпак.

БЕЗРОБІТТЯ В АМЕРИЦІ

Уряд Злучених Держав Америки поінформував, що в березні ц. р. в цій країні безробітніх було зареєстрованих 5 мільйонів 198 тисяч. В тому часі затруднених було 62 мільйони 311 тисяч.

ЧИ КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА КАРАЄ ДУХІВНИКІВ ЗА СПІВПРАЦЮ З КОМУНІСТИЧНОЮ ВЛАДОЮ

Католицька Церква покарала трьох своїх священиків у Мадярщині — Рішарда Горвата, Николая Бересточі і Яноша Мате — "за зломання дисципліни духовенства й віри"; їх відлучено від Церкви.

Католицька преса та її симпатики, а також непоінформовані у справах тонкої політики Ватикану, голосно розреклямували цей випадок. Це тому, щоб показати, що Ватикан не толерує співпраці з комунізмом.

Але при тому треба звернути увагу на такі факти: Ватикан не покарав самого діючого голову Католицької Церкви в Мадярщині Архиєп. Греша за його та всього його Єпископату, офіційне проголошення співпраці з мадярським комуністичним урядом. Так само Ватикан не покарав за таке проголошення співпраці з червоним режимом Польщі з боку Кардинала Вишинського і його Єпископату.

Виходить якась "неувязка". окремих священиків за співпрацю з комуністичною владою карають, а всього церковного проводу з усім духовенством Ватикан за таку ж співпрацю не карає, а ніби промовчує, цебто по-тихеньку благословляє. Чому ж воно так?

А ось чому. Комуністична влада в кожній із своїх країн організує товариства католицьких священиків, які не тільки фактично, але й формально не підлягали б папі. І таких Ватикан відлучає від своєї Церкви. Коли ж одначе духовенство хоч і співпрацює з комуністичним режимом, але разом з тим хоч на папері визнає папу, як це у випадку Єпископату й духовенства в Польщі й Мадярщині, тоді їх Ватикан не карає.

Отже не про факт співпраці з комуністами тут ідеться, а про факт відколення від папи. Правда, тут можуть бути свої чисто окремі випадки кари за такі чи інші потягнення священиків, однак вони мають винятковий характер.

ДІЄТА ПРИ АРТЕРІОСКЛЕРОЗІ

Артеріосклероза — це недуга, яка проявляється ненормальним згрубінням внутрішньої стінки жил. Це згрубіння спричиняє осад товщу й вапна. Тому цю недугу часом називають "звапнінням жил". Згрубіння часом доходить до того, що зовсім не перепускає крови через жилу.

При цій недузі забороняється їсти мясо, тваринні товщі і страви з білої муки, натомість дозволяється рослинні олії, яйця, молоко, сир, рекомендується чорний хліб, горіхи, і харч багатий на вітаміни А та Е.

Крім фізичного лікування в доброго лікаря, рекомендується також звернутися за порадою до лікаря-психолога, тому що духове наставлення до життя має тут сильний вплив на фізичний стан тіла. Особливо ж тут потрібно спокійних обставин життя, щоб не хвилюватися і т. д.

БЛАГОСЛОВЕННЯ КАТОЛИЦЬКИХ ІЄРАРХІВ ГЕТЬМАНЦЯМ

Орган гетьманського руху "Батьківщина" за 19-26 квітня ц. р. опублікував "Архипастирське благословення князів Церкви" для гетьманського руху, з нагоди 40-річчя відновлення в Україні гетьманату (1918 р.). Благословення прислав Митрополит Максим Германюк і Єпископ Ізидор.

ДОБРІ ДІЛА — ТО СИЛА ЦЕРКВИ

Синод Православної Церкви в Греції 1957 р. видав спеціяльне Послання, в якому звертає увагу загалу на факт розповширювання в Греції неправославної церковної діяльности, що являє собою "велику національну й релігійну небезпеку, — загрозу народові розбиттям.

Як засоби самооборони, Синод подав, між іншим, такі способи. "Де б тільки неправославні заснували якісь свої установи, то наша Церква повинна негайно заснувати подібні інституції, і щоб усім, хто потребує матеріяльної допомоги, ми могли ту поміч дати, і так припинити відхід православних до інших віровизнань".

І взагалі, як головний засіб утримання стану посідання Грецької Православної Церкви Синод рекомендує засновувати церковно-освітні осередки, сирітські притулки, доми для старців, добродійні установи і т. д. Одне слово, — д і л а.

Цікаво порівняти, як це питання стоїть у жидів.

Д-р Абрагам Н. Францбляв, відомий психіятр з Ню Йорку, на 44-х роковин зборах Союзу Жидівських Конґреґацій Америки виголосив доповідь на тему "Юдаїзм і духове здоровя". Він сказав: "У жодній іншій релігії світу нема стільки чинників, які ведуть до духового здоровя", як у жидівській релігії.

Тими конструктивними чинниками є це, що жидівська релігія є релігією д і л а, не визнавання, сказав психіятр, і тому серед жидів значно менший відсоток злочинів, розводів, алькоголіків, якщо взагалі між ними такі мали б бути.

Згаданий психіятр закликав жидів триматися своєї старої релігії, бо тільки таким способом вони зможуть зберігати й розвивати своє духове здоровя, яким втішаються вірні жидівської релігії, а якого бракує визнавцям усіх інших релігій світу.

КОЛЬОР РОЗКРИВАЄ ПЯНИЦЬ

Преса подає, що зростання скількости алькоголіків у Канаді набирає тривожних розмірів. Статистика свідчить, що біля 180,000 осіб у Канаді опинилися в трагічному положенні через пиятство.

Д-р Белл з Торонто заявив на конференції Колеґії Канадської Загальної Практики у Вінніпегу, що за останні 10 років число пияків в Онтаріо збільшилося удвічі.

Д-р Белл, що очолює Белл Клініку в Торонті, винайшов т. зв. Алколодіял, цебто спосіб розпізнавати ступень опяніння людини. Алколодіял — це карта із знаками трьох кольорів: білого, жовтого й червоного. Коли пяний має нахил попадати тільки на червоний кольор, то це знак, що ступень його опяніння дуже небезпечний; коли попаде в жовтий, то небезпека менша, але все ж ще досить велика.

Цим способом уже користується й поліція, щоб розпізнати, скільки пяниця випив, і чи взагалі він хворобливий пяниця.

ШАХ РОЗВІВСЯ З БЕЗДІТНОЮ ЖІНКОЮ

У квітні 38-літній іранський шах, (король) Палеві формально розвівся з своєю 26-літньою дружиною-красунею Сораєю, тому що вона не народила йому престолонаслідника.

МОСКВА ХОЧЕ ПРИСЛАТИ СЕКТАНТІВ У КАНАДУ?

Відлам духоборів — "Сини свободи", що їх у Канаді нараховується коло 12 тисяч, вирішив переїхати в Советський Союз. Москва покищо ніби погодилася на це, і цим хоче сказати, що в неї існує "свобода релігії".

Тим часом деякі часописи висловлюють сумнів, чи уряд СССР в дійсності впустить до себе "Синів Свободи", якщоб вони не роздумалися, а таки справді готовилися до виїзду. Навпаки, є підстави думати, що комуністичний режим сам радо позбувся б духоборів, якщо б вони там були, — як це зробив був царський уряд Росії, і вислав би їх за межі СССР. Наприклад, "Ди Джювіш Кроникл" за 28. 2. 58 р. (Лондон, Англія) каже, що влада СССР хоче вислати в Канаду 3,000 сектантів.

Однак такі пресові вістки ледве чи витримують критику. Що режим СССР радо вислав би за межі СССР саму релігію - це справа безсумнівна. Але ледве чи вислав би він за кордон СССР, на свободу, релігійних людей, — напевно ні. Якщо б релігійні люди, — сектанти і несектанти, — зробили якийсь виступ проти советського режиму, так як духобори роблять у Канаді, то режим СССР не потребував би шукати для себе рятунку перед ними шляхом висилання їх за кордон; бож усім відомо, що режим СССР має свої способи унешкідливити їх: каторжна праця в концентраційних таборах, а для провідників — куля в потилицю.

ЗАБОРОНА КАТОЛИЦЬКИМ СВЯЩЕНИКАМ СХОДИТИСЯ З ДУХОВНИМИ ІНШИХ ВІРОВИЗНАНЬ

К а т о л и ц ь к и й україномовний щоденник "Америка", 9. 4. 58, ЗДА, подає:

"Католицький епископ з Портленду, в стейті Мейн, Преосв. Д. Й. Фінней, заборонив священикам своєї дієцезії брати участь в градуаційних церемоніях в прилюдних школах, якщо під час тих церемоній мають місце релігійні відправи інших віровизнань. Владика наказав також не запрошувати прилюдних шкіл до католицьких церков з метою відзначувати градуаційні прочистості"

ЗА ЗАБОРОНУ ФІЛЬМІВ ДЛЯ МОЛОДІЖІ ДО 16 РОКІВ

С. М. Голдстін, голова Ради Фільмових цензорів у стейті Мериленд, ЗДА, заявив на зборах директорів шкіл у Балтіморі, що він старається, щоб молоді до 16 років життя було стейтовим законом заборонено відвідувати деякі фільми. Стейтовий міністер судівництва підтримує його плян.

У Канаді покищо ніхто не вніс такого формального проекту.

СТВОРЕНО ФОНД ДОСЛІДЖУВАННЯ ДУХОВОГО ЗДОРОВЯ

Рада Директорів Канадського Товариства Дослідів Духового Здоровя населення країни повідомила в квітні ц. р., що вже створений дослідний Фонд цього Товариства, і він заплянований на суму 50 тисяч дол. річно. Членська вкладка $1 місячно.

ЛЮДИНА, ЩО ПРОЧИТАЛА СВ. ПИСЬМО 1,400 РАЗІВ

Преса в квітні ц. р. подала, що в Вотерлу (Канада) недавно помер на 86 році життя протестантський священик д-р С. Г. Литл — професор духовної семинарії. Він прочитав Св. Письмо 11 разів у грецькій мові, 27 разів у німецькій, раз у латинській, раз у французькій і 1,360 разів в англійській, — разом: 1,400 разів

ВІННІПЕГ СПРОВАДИТЬ УЧИТЕЛІВ З АНГЛІЇ

Шкільна Рада Вінніпегу 29 квітня вирішила спровадити собі 64 учителі з Англії, тому що місцеві учительські кадри не вистарчають для обсадження учительських місць у цьому місті.

Каже Христос: „Пустіть діток, не стримуйте їх приходити до Мене, бо таких є Царство Небесне" (Луки 18:16).

ДО УВАГИ ВП. ДОПИСУВАЧІВ

ВП. Дописувачів, які вперше присилають свої дописи, і може не завжди належно поінформовані щодо обовязуючих при цьому найголовніших передумов, вимог і правил, прохається прийняти до ласкавої уваги слідуюче:

1. Допис може бути підписаний або справжнім прізвищем свого автора, або придуманим (псевдонімом); однак у тому другому випадку автор усе таки зобовязаний подати своє справжнє прізвище й адресу, як запоруку відповідальности, совісности. Коли допис підписаний псевдонімом, то долучене справжнє прізвище й адреса автора залишаються виключно й строго для відома Адміністрації й Редакції.

2. Якщо допис чи стаття написані автором не на спеціяльне замовлення Редакції, а прислані автором з його власного почину, то в такому випадку Редакція не повертає авторові його матеріялу, хоч би навіть він не був видрукований, і не листується з автором у цій справі.

3. Редакція застерігає собі право в потребі скорочувати статті й дописи.

4. Статті й дописи мають бути писані з подвійними, ширшими відступами між рядками, щоб у потребі було запасне вільне місце для можливих виправлень. Густо розташовані рядки один під одним не дають змоги виправити матеріялу, а це само собою вимагає переписування, що, через брак часу, може спричинити невидрукування його.

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО

Годсон Бей, Саск. - Дня 16 березня ц. р. спільними силами Української Греко-Православної Церковної Громади, Сестрицтва, Жіночого Товариства і Молоді влаштовано урочисту Академію на честь нашого національного генія Тараса Шевченка

Перед Академією Парох Всеч. о. Е. Приступа в українській греко-православній церкві відправив Службу Божу й Панахиду

Опісля відбувся обід, приготовлений місцевим жіноцтвом, а по обіді - Академія, з участю церковного хору й молоді — під проводом о. Е. Т. Приступи

Академію вступним словом відкрив п. М. Держак, святкову доповідь сказав п. Ф. Калинчук, хором керував о. Е. Т. Приступа, хором молоді проводив п. В. Демків, кінцеве слово сказав п. А. Гуменюк, усією програмою керувала пані М. Словська.

Хоч програма сама собою була багата, то все ж таки присутні по кілька разів викликали хористів ще раз повторювати ці самі точки.

Під час цієї імпрези присутні склали $8.70 на Фонд Допомоги для наших залишенців в Европі

Присутній.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Боннивил, Алта. — В суботу, 8-го лютого 1958 р., в українській православній церкві Св. Івана Хрестителя в Біг Медов (Лессард), Алта, відбулося Вінчання Михайла Мельничука, сина Трофима й Уліти Крисюк, з Едмонтону, з Петрунею Огродюк, дочкою Николая й Олександри Супрунюк з Біг Медов (Лессард), Боннивил, Алта.

Тайну Вінчання звершив о. Е. Труфин Співав хор під керівництвом п. Волощука з Боннивил. Дружбами були: П. Мельничук, брат молодого, і Володимир Супрунюк. Дружками були: Параска Огродюк, сестра молодої, і Н. Євчук. Свідками були: Онуфрій Москалюк з Боннивил і Марія Євчук з Едмонтону. Перед Вінчанням, за Службою Божою, молодята прийняли Свв. Таїнства Сповіді й Причастя. Коротке змістовне слово сказав до молодят при Вінчанні о. Парох та поздоровив їх на будуче життя.

Весільне прийняття відбулося в домі родичів молодої, при великім числі гостей і родини, де промовляли о. Е. Труфин і п. Андрій Кріль з Ардмор, бажаючи молодятам усього найкращого в житті. Після прийняття молода пара була щедро обдарована родиною і гостями, за що молодята щиро дякували.

Також при цій нагоді, на заклик п. А. Кріля, присутні жертвували на добрі цілі. Збірка принесла $27.35. Жертвували слідуючі: Николай Огродюк, (батько молодої) 5 дол.; по 2 дол.: Анна Звоздецька з Сангудо, Алта, о Е. Труфин; по 1 дол.: Василь Гудима, Василь Воронюк, Павло Дунаєнко, Іван Никула, Андрій Кріль, Марія Звоздецька з Нипавин, Саск., Николай Денис з Іспас, Алта, Іван Савчук, Іван Ільчук, Николай Болотюк, Іван Чубей, Степан Долинний; Дмитро Ільчук: $1.85; по 50ц.: Михайло Долинний, Василь Карасюк, Володимир Гудима, Ґеорґій Гуцкал і Роман Євчук. Дрібними 2 дол. Цю збірку розділено: $15.35 на „Український Голос", 7 дол. на „Вістник" і 5 дол. на Інститут Св. Івана в Едмонтоні.

Молодий роджений в Ґийнфорд, Алта, тепер працює в Едмонтоні, батьки його походять з Волині, Україна, мешкають на фармі в Ґийнфорді, Алта.

Молода роджена в Боннивил, тепер працює стенографісткою в Едмонтоні. Молодята, з поміччю батьків, уже набули власний дім в Едмонтоні. Обоє добре говорять

по-українськи, тихої і лагідної вдачі та працьовиті. Щасти їм Боже в новому домі!

На другий день, у неділю, по Службі Божій, відбулися „поправини", — при участі родини і знайомих.

Щирі поздоровлення і всього найкращого молодятам на новому шляху життя — на Многі Літа!

Одночасно щира подяка жертводавцям на добрі цілі!

Присутній.

ХРЕСТИНИ ДОНЕЧКИ П-ВА ГУСАКІВ

Ґримсбі Біч, Онт. — У Світлий День Воскресення Христового, 13-го квітня, 1958 р. відбулося Хрещення Дарусі-Андрійки — донечки п-ва Михайла і Ольги Гусаків у новім гарнім домі, в Ґримсбі Біч, Онт., де Парох укр. православної церкви з Ґримсб., Всеч. о. Юрій Цукорник, у приявності великого числа гостей і рідні, поблагословив Великодні Паски, а опісля звершив Св. Тайну Хрещення, при співі всіх присутніх. Хресними батьками були п. Б. Ґілевич і п-ні Ева Струс, обоє з Гемилтону.

Під час величавого прийняття кум п. Ґілевич попросив о. Цукорника проказати молитву і поблагословити страви, а батько новоохрещеної Дарусі Андрійки, п. Гусак, просив панотця сказати привітальне слово. Отець побажав родичам і дідусеві й бабусі кріпкого здоровя та щоб вони виховали в християнському й національному дусі маленьку свою донечку і внучку на свідому дочку України, та попросив присутніх скласти в пожертві дар-писанку на рідну пресу.

Пожертвували слідуючі: по 5 дол.: Б. Ґілевич; по 2 дол. А. Лучко, М. Гусак, П. Струс, по 1 дол.: Б. Арнольд, Ст. Гриців, В. Балуз, Б. Факс, М. Лапчук, Г. Лисак, Л. Ґреготський, Юр. Бабилюк, П. Шадурський. Разом зібрано 20 дол., з чого призначено по 10 дол. на „Вістник" і „Укр. Голос".

Усім жертводавцям складаю сердечну подяку, а новоохрещеній малій козачці Дарусі Андрійці нехай Воскресший Господь щастить добрим здоровям та всіма Божими ласками, щоб вона виросла своїм родичам на втіху, а Рідній Православній Церкві на користь і славу.

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛИНА РОМАНКО

Єлов Крік, Саск. — У суботу 5 квітня 1958 року відійшла у вічність у Мелфортській лікарні бл. п. Василина Романко з дому Гриневич.

Покійна народилася в Городенці, зах. Україна, 30 січня 1882 р. В 1907 році одружується з Миколою Романком, який в 1910 році поїхав шукати кращої долі в далекій Канаді. Вона лишається сама в Україні, а рік пізніше переїздить до чоловіка в Канаду. В 1914 році вони беруть гомстед, на якому довелося тяжко працювати. Господь посилає їм діточок — три доньки і один син. Не зважаючи на тяжку працю на запущеній землі, та догляд маленьких діточок, Покійна вступає в члени Жіночого Товариства, яке тількищо почало своє існування, та в члени Рідної Церкви.

Хто тільки знав бл. п. Василину, то завжди бачив її в організованому жіноцтві, де вона віддавала всі вільні хвилини свого життя. Покійна з чоловіком перебувала від 1914 до 1946 року на фармі коло Єлов Крік, а від 1946 до 1958 року в околиці Бруксбі, Саск. Хоч у Бруксбі її здоровя почало підупадати, то однаково ж вона входить в ряди організованого жіноцтва і працює там по силі своїх можливостей — у Ґронлид над Річкою.

Похорон відбувся при великім здвизі людей в Єлов Крік, Саск. Похоронні Відправи зо Службою Божою звершив місцевий Парох Всеч. о. Юрій Туржанський з дяком п. Боднарчуком з Ґронлид. Під час Служби Божої о. Парох виголосив глибокозмістовну проповідь, що до сліз зворушила учасників, бо о. Парох повязав Христові страждання та наше людське життя.

При Посліднім Цілуванні на заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінок $20.67, а чоловік Покійної пожертвував від себе 10 дол. Всю цю суму призначено: 5 дол. на клішу, $12.50 на пресовий фонд „Укр. Голосу" і $12.50 на „Вістник".

Покійна лишила горем прибитих чоловіка Миколу, три доньки — Марію Слюзарчук з Гемилтону, Анну Дорош з Єллов Крік, Саск., Докію Кіндрачук з Норт Бетлфорд, Саск. — Сина Івана в Бруксбі, Саск., 6 онуків та 4 правнуки. Діти її всі були на Похороні.

Нехай Всемилостивий Господь подасть бл. п. Василині вічний спокій та оселить між праведними, а між нами збереже про Неї Вічную Память!

Учасник Похорону.

1918 - 1958

УКРАЇНСЬКА ҐРАВОСЛАВНА КАТЕДРА СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТІ

у днях 17-го і 18-го травня 1958 р. відзначає 40-ві роковини існування Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ПОРЯДОК СВЯТКУВАНЬ:

Субота 17-го травня:

О ГОДИНІ 6-тій ВЕЧІРНЯ — Служить Владика Митрополит Іларіон співає Катедральний Хор.

О ГОДИНІ 7.30 ЮВІЛЕЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ, на якому промовлятиме Голова Президії Консисторії, о. Д-р С. САВЧУК. Будуть приявні всі посли ФЕДЕРАЛЬНОГО ПАРЛЯМЕНТУ. Міністер СТАРЧЕВСЬКИЙ і Міністер ЯРЕМКО виступлять з привітом

Неділя 18-го травня:

О ГОДИНІ 9.30 — Зустріч Владик.

О ГОДИНІ 10-тій Соборна Архиєрейська Служба Божа, під час якої буде висвячений у священичий сан Протодиякон Іван Стус

О ГОДИНІ 12.30 — Спільний Обід, на якому промовлятиме Владика МИХАЇЛ

О ГОДИНІ 7.30 — ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ. Промовлятиме Владика Митрополит ІЛАРІОН

В мистецькій частині КОНЦЕРТУ беруть участь — Катедральний Хор під управою Юрія Головка і визначні мистецькі сили

Подаємо цим до відома всій українській спільноті міста Торонта та просимо про численну участь.

Ювілейний Комітет.

БЛ. П. КАТЕРИНА ЧОРНІЙ

Дня 30-го березня 1958 р. відійшла у вічність бл. п. Катерина Чорній з Киева, Саск. Покійна походила з Борщівщини у Галичині, і приїхала в Канаду з чоловіком і дітьми 1911 року. Поселилися вони на фармах у Киеві, де господарили ввесь час.

Початки життя в Канаді були дуже тяжкі, та з Божою поміччю Покійна все щасливо пережила. Вона гарно виховала своїх дітей і розпрощалася з цим світом по-християнськи, прийнявши перед смертю Св. Причастя.

Прожила Покійна 84 роки, і відійшла у вічність, полишаючи у великім смутку три доньки, два сини, 33 онуків і 50 правнуків. Муж покійної помер перед 10 роками.

Похорон відбувся 2-го квітня зо Службою Божою у Киеві, де й поховано Покійну. Службу Божу і Похорон служив о. Мельничук. По Похороні відбувся у доньки, у п-ва Лемків, величавий поминальний обід, на якім зібрано на Невянучий Вінець Покійнин $25.75, з цього 5 дол. на „Вістник", 5 дол. на Допомоговий Фонд, а $15.75 на місцеву церкву.

Усім щира подяка за пожертви. Покійній подай Господи вічний спокій і Вічну Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. НИКОЛА РАК

Саскатун, Саск. — 16-го січня 1958 р. в місцевій лікарні упокоївся в Бозі бл. п. Никола Рак, проживши 64 роки.

Покійний народився в с. Ланівці, Борщівського повіту, зах. Україна. У Канаду з родичами приїхав 1902 року. Його початки еміґрантського життя, на фармі в околиці Вонда, були дуже тяжкі. Року 1918-го він одружився з Тересою з дому Боднар.

Покійний був зразковим українським патріотом. Від 24 року свого життя він був удїловцем Бурси ім. Петра Могили в Саскатуні, членом СУС, парафіянином укр. гр.-правосл. церкви в Петлюрі та часто бував членом управ організацій. Покійний Никола був дуже щедрий і жертвенний на українські справи. Українські традиції і Рідну Церкву любив понад усе. Коли мав яке горе, то так часто розраджував себе улюбленими давніми народними піснями про Нечая, Сагайдачного, Довбуша, чумаків і т. д. Він був зразковим батьком і добрим мужем. Фармеруючи коло Рак Школи, він був у складі Муніципальної Ради і також був місцевим представником Інтернешонал Гарвестер Ко., а також, в 1934-1944 рр., служив в урядовому Департаменті оф Нечюрал Рісорсес. Року 1939-го пок. Никола переселився з родиною до Саскатуну і там 1945 р. купив собі підприємство продажу вугілля та провадив його продовж 8 років.

День 20-го січня був дуже тихий, досить погідний, але якийсь напівпохмурий. Місцева церква була повна народу.

Похоронну Службу Божу відслужили і прощальне слово сказали о. М. Боднарчук і о. В. Сенишин. Співав хор під управою пані Марії Ткачук.

Усім тим, що потрудилися прийти й віддати Покійному останню прислугу, засмучена дружина-вдова Тереса й діти складають сердечну подяку.

Хай Господь Милосердний прийме душу Покійного Николи в Свої Небесні Оселі, а земля канадійська хай легкою йому буде.

Товариш.

БЛ. П. СЕМЕН ЮСЬКІВ

Ошава, Онт. — У вівторок 8-го квітня упокоївся в Бозі Семен Юськів на 72-му році життя. Покійний народився 24-го грудня 1886 р. в селі Старому Нижбірку. Приїхав у Канаду 12-го липня 1911 р., замешкав у Порт Гоуп, Онт., де й 1913 року одружився. У скорому часі перебирається до Ошави і тут виховує свою родину.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Анну, три дочки — Марію, Вікторію и Олену, і 7 онуків.

У четвер 10-го квітня відбувся величавий Похорон з церкви Св. Івана. Похоронено його на місцевому цвинтарі Юніон. Від Взаємної Помочі над гробом промовляв пан Стефан Задорожний. По закінчені Похоронних Відправ усі присутні перейшли до залі Святого Івана на поминальний обід, де переведено було збірку на пресу і місцеву церкву, з чого призначено 5 дол. на „Вістник" і 5 дол. на „Віру й Культуру". Всім жертводавцям щира подяка!

Покійному Семенові Вічна Память!

Присутній.

БЛ. П. ІВАН ПАВЛЮСТ

Айтуна, Саск. — У Великий Понеділок, 14-го квітня, ц. р. відійшов з цього світу бл. п. Іван Павлюст, проживши 73 роки.

15-го квітня ввечері, в домі його сина Михайла о. М. Коленич відправив Панахиду, а другого дня — Службу Божу и Похорон у церкві Пресв. Тройці в Айтуні, Саск.

Покійний полишив у глибокому смутку три сини — Михайла, Івана та Володимира і одну доньку, Марію, та 7 онуків.

При Послідним Цілуванні присутні зложили $18.50 на Невянучий Вінок Покійному, з того призначено $10.50 на місцеву церкву, а 8 дол. на „Вістник". — За пожертви щира подяка! Покійного Івана нехай Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. АННА ГУШУЛЯК

Транскона, Ман. — У пятницю 11-го квітня ц. р. упокоїлася бл. п. Анна Гушуляк, вдова, що жила у своєї доньки Ірини Шепіт у Трансконі, Ман.

Покійна Анна з своїм мужем і двома доньками, Іриною та Марією, приїхала в Канаду 1896 року з села Луковець, Черновецького повіту, на Буковині — Україна. В Канаді поселилися вони на фармі в Ґардентон, Ман. Там вони проживали до 1928 р., — тоді помер муж Покійної. По смерти мужа Покійна з доньками 1928 р. перебралась до Прері Ґров, а звідти — у Транскону, і тут вона проживала то в сина Василя, то в доньки Ірини Шепіт аж до смерти — на 92 році свого струдженого життя. Полишила вона в смутку дві доньки — Ірину, замужню Шепіт, і Марію, замужню Гушуляк у Форт Френсес, сина Василя, 11 онуків і 19 правнуків.

Похорон з української православної церкви Всіх Святих у Трансконі відслужив 14-го квітня о. Тома Ковалишин. При Послідним Цілуванні присутні на прохання о. Т. Ковалишина, на добру память по покійній Анні зложили пожертви на Невянучий Вінок 28 дол., з чого 5 дол. на „Вістник", 5 дол. на „Укр. Голос", а решту на церкву Всіх Святих у Трансконі.

Жертводавцям щира подяка! Покійну Анну хай Господь оселить там, де всі праведні спочивають. Хай земля їй буде легкою. Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. СТЕФАН ЛАЗАРУК

Лінді Лейк, Саск. — 24-го березня 1958 р. упокоївся на 76 році життя бл. п. Стефан Лазарук.

Бл. п. Стефан народився 3-го травня 1881 року в селі Товтри, Буковина. Прибув у Канаду 1909 р., прожив із своєю дружиною Сандою 44 роки. Господь Бог поблагословив Лазаруків чотирма синами і одною донькою: Василь, Іван, Миколай, Михайло і Марія, — всі діти одружені.

Дня 27 березня відбувся Похорон в українській греко-православній церкві в Стоджис. Службу Божу й Похорон відслужив Парох о. Е. Т. Присяжна. Бл. п. Стефан лишив у смутку дружину Санду, 5 дітей, і 14 онуків. По Богослуженні на заклик о. Пароха, присутні зложили на Невянучий Вінець — на Стипендійний Фонд нашої Церкви 4 дол.

Жертводавцям щире спасибі, засмучену Родину хай Господь Бог потішить, а душу покійного Стефана хай Господь прийме у Свої Оселі.

Присутній.

БЛ. П. ІВАН ГАВІРКО

В суботу 15-го березня о год. 9 ранку спочив у Бозі, в лікарні Св. Йосифа у Вікторії, Б. К., Іван Гавірко.

Народився він 28 грудня 1882 року в Перемишлі, західня Україна. У Канаду прибув 1905 року. 1910 року скінчив Учительську Семинарію в Брендоні, Ман. 1913 року одружився з панною Анною Дзюба з Веґревил, Алберта. Учителював тільки один рік, а решту свого життя працював на повіті у Вінніпезі, як урядник і перекладач повних 35 років, аж поки відійшов на заслужений відпочинок. Останніх 10 років з дружиною жив у Вікторії.

Покійний був членом Взаїмної Помочі, Відділ І, у Вінніпезі, членом Українського Народнього Дому і „Кенедіен Ордер оф Форестерс".

Полишив у глибокому смутку дружину, дві доньки — д-р Леонору Гавірко-Яремович і д-р Рому Гавірко, та маленьку дворічну внучку Петрусю Яремович. Похоронну Відправу звершив православний Священик о. О. Костюк о 3 год. дня в середу 19 березня. Людей було бл. 100, що свідчить про те, що Покійний мав досить приятелів, а значить був доброю, шанованою людиною.

Вічна Йому Память!

Присутній.

БЛ. П. ІВАН САНДУЛ

Шіго, Саск. — У вівторок 3 березня ц. р. переселився у вічність бл. п. Іван Сандул. Його передчасна смерть, — мав усього 50 років, була болісною несподіванкою для всієї родини Сандулів, а особливо для найстаршого брата Василя. Обидва вони, покійний Іван і Василь, були нежонаті. Вони удвох здавна мешкали у батьківськім домі. Справжня братня любов, щирість і злагода панували між ними. Особливо привітно було в їхнім домі тоді, коли ще жила з ними покійна мати бл. п. Василина з Беличуків. Не стало її серед живих ще в 1955 році. Батько Дмитро Сандул помер 1923 року. Обоє вони поховані на цвинтарі біля церкви „Коло Мельничуків".

Щодо вдачі покійного Івана Сандула, то був він тихий, людяний, шанував старших, а для менших завжди був приятелем. Дуже любили його діти. Був діяльним членом своєї церкви й громади. Завжди бував на Богослуженнях та любив церковний спів.

Похорон бл. п. Івана Сандула зо Службою Божою відправив 7-го березня парох о. Б. Яковкевич з дяком Т. Коропатницьким, в українській православній церкві Св. Ап. Петра й Павла „Коло Мельничуків". Останню прислугу Покійному, крім братів — Василя й Олекси, віддали ще сестри — Анна, Домка, Катерина, Анастасія і Єлисавета. Були також присутні інші члени родини. Всіх учасників Похорону було так багато, що тільки частина їх помістилася в церкві під час Відправ.

При Послідним Цілуванні в память Покійника було зложено на Невянучий Вінок $33.39. Згідно з бажанням п. В. Сандула, призначення цих грошей таке: 15 дол. на Допомоговий Фонд при Консисторії УГПЦ, $13.39 на пресовий фонд „Вістника", 5 дол. на пресовий фонд місячника „Віра й Культура".

Сердечно дякує родина Сандулів усім учасникам Похорону. Дякує за співчуття, за поміч у домі та в церкві, за пожертви на Невянучий Вінок.

Десь біля першої години по полудні на цвинтарі біля церкви Св. Апп. Петра й Павла виросла свіжа могила, а учасники Похорону, відспівавши Парастас у домі Сандулів, спожили поминальний обід.

Нехай Господь прийме душу Покійного до осель Своїх небесних. Вічная Йому Память!

о. Б. Я.

БЛ. П. МИХАЙЛО ЛЕВКО

Айтуна, Саск. — 31-го березня ц. р. упокоївся в лікарні у Вінніпеґу на 51 році життя бл. п. Михайло Левко — член Катедральної Громади Пресв. Тройці у Вінніпеґу.

У середу ввечері 2-го квітня Парох Катедри, Всеч. о. М. Юрківський, відправив Панахиду в похоронному заведенні. 3-го квітня тіло Покійного привезено до Айтуни, і тут о. М. Коленич у пятницю ввечері відправив Парастас, а 4-го квітня Похорон зо Службою Божою. Покійника похоронено на православнім цвинтарі біля церкви в Айтуні, Саск.

Полишив він у глибокому смутку дружину Марію, 7 дітей, брата Йосифа і дві сестри — п-ні Марію Криву і п-ні Каролю Швед.

Під час Посліднього Цілування присутні на Похороні склали 51 дол. на Невянучий Вінок Покійному, з чого призначено 10 дол. на „Вістник" і 10 дол. на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпеґу, а решту на місцеву церкву в Айтуні.

Жертводавцям сердечна подяка! Покійного Михайла нехай Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. МАРІЯ ЦЕРКОВНЯК

Микадо, Саск., околиця Мазепи — 27-го березня ц. р. упокоїлася тут 70-літня наша піонерка Марія Церковняк, з роду Деркач. Смерть була легка: Покійна лежала й читала часопис, і так при читанні заснула навіки.

Приїхала вона з своїм мужем у Канаду з західньої України 1898 р. і обоє поселилися в цій околиці, де вона згодом упокоїлася. Її чоловік Антін помер 8 років тому. Покійна була скромної, милої і лагідної вдачі, і дітям своїм прищепила добрий характер. Дім Покійниці відзначався релігійністю. У початках нашого еміґраційного життя в Канаді, коли наші люди ще не мали тут своїх церков, у домі Покійної відбувалися Богослуження. Отже й пані Адамовська у своїх Споминах згадує, що наші люди за того часу на Великдень носили святити Паску по 15 і більше миль пішки до панства Церковняків, де тепер околиця Мазепа.

Покійна лишила в смутку 5 доньок, 4 сини, 15 онуків, 4 правнуків і 3 брати.

Похорон відслужив 29-го березня в церкві Св. Духа в Мазепі і Жалібну Панахиду

Всеч. о. Л. Дячина, з Йорктону, при великому здвизі людей. На заклик о. Пароха люди склади на Невянучий Вінок бл. п. Марії Церковняк $40.72, — з того на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу $35, а $5.72 на знимку, кліші і т. п.

Спи, Маріє, тихим сном, а земля, яку Ти так щиро прийняла, мов рідну, хай буде Тобі легкою, — Вічна Тобі Память! **Августин.**

БЛ. П. ОЛЕКСАНДРА ТАРАСЕВИЧ

Ошава, Онт. — У неділю 30-го березня ц. р. по недовгій недузі відійшла у вічність бл. п. Олександра Тарасевич з роду Трофаненко.

Народилась вона на Харківщині 5-го травня 1923 р. Під час другої світової війни німці вивезли її на примусові роботи. В 1946 р. вийшла заміж у Німеччині за Адама Тарасевича. Сім літ тому прибула з мужем у Канаду і проживала 3 роки в Монтреалі, а 4 роки в Ошаві, Онт. Оставила горем і смутком оповитих мужа і двох малолітніх синів, пять сестер і брата на Україні.

Покійниця належала до Української Греко-Православної Парафії Різдва Пресв. Богородиці в Ошаві і до Взаємної Помочі Відділ 33.

Похорон відбувся 2-го квітня при великім здвизі приятелів і знайомих. Тіло похоронено на парафіяльнім православнім цвинтарі. Від Громади прощав о. Парох, а від Взаємної Помочі голова Відділу Д. Артим. По Похороні відбувся в парафіяльній залі обід, і там зібрано пожертви на місцеву церкву та вділено на пресовий фонд „Укр. Голосу" і „Вістника" по 5 дол., як Невянучий Вінок. Найбільше потрудився при влаштуванні Похорону Покійної фінансовий секретар із своєю дружиною Н. Луцик, за що належиться йому і його дружині щире спасибі. Спи, Дорога Сестро, блаженним сном, нехай канадійська земля буде Тобі легкою, — Вічна Память Тобі.

Член Вз. Помочі Від. 33.

БЛ. П. КОСТЬ СТАДНИК

Шіго, Саск. — 13 березня ц. р. в лікарні у Фовм Лейк, Саск., в Бозі упокоївся бл. п. Кость Стадник.

Перед цим, таки в лікарні, Всеч. о. П. Бублик з Тідору, заступаючи відсутнього о. Пароха з Шіго, звершив для Покійного Св. Тайни Сповіді й Причастя.

Бл. П. Кость Стадник народився 3 червня 1882 року в с. Погорилівці на Буковині в сімї Олекси й Домки з Чорних. В 1905 році він, вже 23-річним юнаком, прибуває в Канаду. Тверде життя, важка праця на залізниці тільки гартують сили й завзяття молодого переселенця. Року 1907-го він одружується з панною Марією Остапович, закріплює за собою фармугомстед і віддається любимій праці — хліборобству.

Рік 1910-ий був для Покійного дуже важким, бо померла молода дружина. По ній залишився малий синок Василь, і ось задля нього пок. Кость Стадник одружується в тім самім 1910 році вдруге — з панною Василиною Гуцуляк. Від цього другого подружжя родина Стадників значно зросла, бо Бог поблагословив їх трьома синами та пятьма дочками. Виховуючи своїх дітей в побожності, в любові до своєї Церкви й свого народу, даючи їм можливу, як на ті часи, освіту, і врешті — поженивши синів і повіддававши заміж доньок, подружжя Стадники зробили для них усе, що було в їх силі. Тепер би тільки втішатись гарними дітьми, внуками, — їх 32, — а навіть двома правнуками! Та ось настав час одному з подружжя покинути цей світ з його радостями й печалями. Покликав Господь до Себе бл. п. Костя Стадника, і 17 березня ц. р., при великім здвизі народу, Всеч. о. Б. Яковкевич в українській православній церкві Св. Духа в Шіго, відправив Службу Божу й Похорон, з участю п. Т. Коропатницького, як дяка, а місцевий мішаний хор, під диригентурою добродійки Ольги Новицької, яка на той час була в гостині у Шіго, прекрасно співав.

При Послідніім Цілуванні нескінченною чергою проходили учасники Похорону біля домовини з Покійним, а серед них — вдова пані Василина Стадник і діти — Василь, Агафія Стадник, Марія Кошман, Домка Цибульська, Стефан, Анна Мельничук, Іван, Катерина Рудей, Дмитро.

У память Покійного тоді ж було зложено на тацу $39.60. Поховано Небіжчика на тім же цвинтарі біля церкви Св. Духа, а учасники Похорону, на запрошення родини Покійного, завітали до залі місцевого Українського Народнього Дому на поминальний обід.

З доручення вдови пані Василини Стадник та всієї родини оцим висловлюю тут від них усіх щиру подяку всім тим, що прибули віддати останню прислугу бл. п. Костеві Стадникові, — усім, що послужили родині Стадників в тяжкий для неї час. І щира подяка Хорові та Пані Добродійці Новицькій! Нехай подвійно нагородить Господь також і усіх ВП. Жертводавців!

На бажання пані Василини Стадник 20 дол. з загальної суми пожертв залишається на потреби місцевої церкви, а $15.10 призначається на пресовий фонд „Вістника" та $4.50 на вироблення світлини до неї.

Нехай Господь душу Спочилого прийме до осель Своїх Небесних.

Вічная Йому Память!

о. Б. Я.

БЛ. П. ОНУФРІЙ ПРИЙМА

Єлов Крік, Саск. — У середу 26 березня 1958 р. по короткій недузі у Вакавській лікарні відійшов у вічність бл. п. Онуфрій Прийма.

Покійний народився 25 червня 1883 р. в селі Ланівці, Борщівського повіту, зах. Україна. У Канаду прибув 1907 р., і тут пять років працював робітником у Вінніпеґу. Звідтіля переїжджає в 1911 році до Ростен, Саск., і працює робітником у фармерів. Тут він одружується в 1916 році з Євдокією Гнатовою, набуває фарму та працює на ній до 1923 року; того ж року переїздить до Єлов Крік, Саск., де набуває фарму та працює тут до кінця свого трудолюбивого життя.

Покійний був спокійної вдачі і глибоко релігійний. Господь не нагородив його великим майном, але мірою своїх можливостей він жертвує на Рідну Церкву й на національні справи. Завжди можна було бачити, коли були Відправи, Покійного в церкві. Перед смертю він прийняв Св. Тайни Сповіді й Причастя від місцевого о. Пароха Всеч. о. Юрія Туржанського.

Похорон відбувся при великім здвизі людей у суботу 29 березня б. р., який відправив о. Туржанський з дяком п. Василем Дідухом з Вакав. При Послідніім Цілуванні на заклик о. Пароха учасники зложили на Невянучий Вінок $19.15, які розпреділено: $4.50 на клішу, 7 дол. на пресовий фонд „Укр. Голосу" і 7 дол. на „Вістник".

Бл. п. Онуфрій Прийма лишив горем прибитих дружину Євдокію, 6 синів, 4 доньки, 5 онуків, сестру Марію в Україні і брата Михайла в Ростен. Покійного поховано на православному цвинтарі в Єлов Крік.

Нехай Всемилостивий Господь потішить горем прибиту родину, а бл. п. Онуфрія упокоїть разом з праведними.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

АХТЕМІЙ МЕЛЬНИК

Андрю, Алберта. — Дня 30-го жовтня 1957 р. упокоївся на 69 році життя в лікарні в Лемонті бл. п. Ахтемій Мельник

Покійний походив з села Мальтинці на Буковині. У Канаду приїхав молодим хлопцем в 1905 р. Пару місяців працював на фармах у своїх односельчан у Саскачевані, а опісля приїхав до Алберти до своєї сестри і шваґра — до панства Радомських, і в околиці Кагвин узяв собі гомстед, де й почав фармерувати.

В 1910 році він одружився із своєю односельчанкою з України, що з нею разом приїхав у Канаду, — з Марією Радомською, і вони почали своє піонерське життя тяжкою працею на фармі, на якій Покійний прожив до кінця свого життя.

Покійний любив і шанував свою Українську Православну Церкву, свій Народний Дім і рідну культуру. Він був писарем Укр. Прав. Церковної Громади Св. Тройці в Кагвин продовж 18 років, а п и с а рем-скарбником Укр. Нар. Дому в Кагвині коло 10 років. Пок. Ахтемій Мельник був також поштарем у Кагвині і писарем-скарбником шкільного дистрикту Ривер-сайд.

Покійного оплакують сини Николай — учитель середньої школи в Андрю, Митро — учитель в Едмонтоні, Петро, Георгій, Василь і Михаїл в Едмонтоні, Іван в Ошаві і доньки — Тодосія Фуштей у Васил, Єлена Джонер, Александра Фарина в Едмонтоні та Анна Ластівка в Сонленд.

Похорон відбувся 2-го листопада в укр. прав. церкві Св. Тройці в Кагвині. Заупокійну Службу Божу відслужив Парох о. Стефан Столярчук. Після Похорону в залі під церквою відбувся поминальний обід, де було понад 250 осіб.

На прохання о. Столярчука зібрано на Невянучий Вінок 45 дол. і розподілено так: 30 дол. на місцеву церкву, $5.50 на „Вістник", 5 дол. на „Український Голос", $4.50 на вироблення кліші. Жертводавцям щира подяка. — Покійному Вічная Память!

Іван Рахміструк.

ПАНАХИДА ПО БЛ. П. ЧЛЕНАХ РОДИНИ КОЗЕЛЮКІВ

Келґарі, Алта. — У пятницю 4-го квітня ц. р., в місцевій церкві після Служби Божої була відслужена Панахида за покійних членів родини панства Михайла й Анни Козелюків. На поминальнім обіді присутні пожертвували 5 дол. на пресовий фонд „Вістника". — Жертводавцям щира подяка!

Покійним Вічна Память!

о. А. Х.

Українська Православна Парафія

П О Ш У К У Є

кваліфікованого

ДЯКОВЧИТЕЛЯ

і

ДИРИГЕНТА

Вимагається знання Богослужб у старословянській і українській мовах. Аплікант має бути добрим диригентом і учителем Рідної Школи Володіння англійською мовою є конечне. Аплікант має бути віруючий православний

Платня згідно з умовою. Листи і свідоцтва слати на адресу:

St. Mary's Ukrainian Orthodox Church
54 Winter Street
New Britain, Conn.

ДОПОМОГОВИЙ ФОНД
від парафіян Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпеґу

По 10 дол. — Олександер Попов

По 5 дол. — І. М. Ременда, Михаїл Романов, Михайло Ревуцький, Федір Осиченко, Антон Осиченко, Григорій Сидоренко, пані О Кирдяк, Андрій Назаренко

По 3 дол. — М Шепель, Іван Василік.

По 2 дол. — пані Марія Вагнар, Іван Чорний, Юрій Осецький, Никола Супрун, Василь Назаревич, Василь Касіян, Василь Венгров, Дмитро Клим, д-р П. Закус.

По 1.50 дол. — К. Щерблюк

По 1 дол. — С Слижук, Василь Арсеній, С. Причун, Іван Грабчак, Стефан Мануляк, пані І. Гюз, пані Ірина Кравчук, Федір Стефанюк, М. Острижнюк, Олекса Тофан. Разом $85 50

ПИСАНКА НА ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД — ВЕЛИКДЕНЬ 1958.

ДУФРОСТ, Ман Збірку передав о. д-р С. В. Савчук 19.75
ГОНОР, Ман. Збірку передав о. Т. Ковалишин 41.75
ІСТ СЕЛКИРК, Ман. Збірку передав о. Т. Ковалишин 28.35
ЛЕДВИН, Ман. Збірку передав о. Прот. Д. Ф. Стратійчук 10.00
КРИДОР, Саск. Збірку прислав о. І Магас 13.75
ФЛИН ФЛОН, Ман. Збірку передав о. Прот. Т. Яковкевич 55.00
СТІД, Ман. Збірку передав о. Ір. І. Скакальський 4.00
СМОКІ ЛЕЙК, Алта Збірку прислав о. П. Сацевич 52.70
КЕНОРА, Онт. Збірку передав о. Ір. І. Скакальський 69.50
АЙТУНА, Саск. Збірку прислав о. М. Коленич 32.00
ГУДІВ, Саск. Збірку прислав о. М. Коленич 23.00
МЕЛВИЛЛ, Саск. Збірку прислав о. М. Коленич 21.00
ФЕНВУД, Саск. Збірку прислав о. М. Коленич 13.00
ГАББАРД, Саск. Збірку прислав о. М. Коленич 11.00
РЕДФІЛД, Саск. Збірку прислав о. І. Магас 12.00
ВЕСТЛАК, Алта. Збірку прислав о. П. Блажук 18.10
РИЧМОНД ПАРК, Алта. Збірку прислав о. П. Блажук 8.15
ЕШВИЛЛ, Ман Збірку прислав о. Т. Славченко 12.00
НЮБРУК, Алта. Збірку прислав о. О. Фляк 9.25
ВАСЕТНА, Алта. Збірку прислав о. О. Фляк 31.25
ЕҐРІМОНТ, Алта. Збірку прислав о. О. Фляк 26.50
ГОДСОН БЕЙ, Саск. Збірку прислав о. Е. Приступа 8.25
ЕРВУД, Саск. Збірку прислав о. Е. Приступа 10.50
ЕНДЕВОР, Саск. Збірку прислав о. Е. Приступа 3.50
ФОРТ ФРАНСЕС, Онт. Збірку прислав о. В. Бойчук 134.06
АТІКОКЕН, Онт. Збірку прислав о. В. Бойчук 18.25
РЕЙНІ РИВЕР, Онт. Збірку прислав о. В. Бойчук 6.00
ТИНДАЛЛ, Ман. Збірку прислав о Ір. І. Скакальський 13.00
ЕТЕЛБЕРТ, Ман. Збірку прислав о. І. Куліш 54 00
ПАЙН РИВЕР, Ман. Збірку прислав о. І. Куліш 25.30
ҐАРЛЕНД, Ман. Збірку прислав о. І. Куліш 15.45
ВЕНЛЮ, Ман. Збірку прислав о. І. Куліш 15.00
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Збірку прислав о. П. Ґліцький 68.25
ВАЙТА, Ман. Збірку прислав о Прот. Е. Ґорґіца 62.25
ГЕФФОРД, Саск. Збірку прислав о. І. Магас 78.00
ВРОКСТОН, Саск. Збірку прислав о. Л. Дячина 13.25
ҐОРЛІЦ, Саск. Збірку прислав о. Л Дячина 11 00
СТОРНОВЕЙ, Саск. Збірку прислав о. Л. Дячина 6.25
КАЛЛЕР, Саск. Збірку прислав о. Л. Дячина 8.50
ҐЛЕНДОН, Алта. Збірку прислав о Е. Труфин 22.00
ЕЛК ПОЙНТ, Алта. Збірку прислав о. Е Труфин 22 00
ТОЛСТОЙ, Ман. Збірку прислав о. П. Стефюк 18.00
РОЗА, Ман Збірку прислав о. П. Стефюк 10.00
САРТО, Ман. Збірку прислав о. П. Стефюк 11.25
ҐАРДЕНТОН, Ман. Збірку прислав о П Стефюк 16.50
БРОССО, Алта. Збірку прислав о. С. Гределль 11.25
МИРНАМ, Алта. Збірку прислав о. С Греділь 42.12
МУСІДОРА, Алта. Збірку прислав о. С. Греділь 15.20
СЛАВА-ПІВНІЧ, Алта. Збірку прислав о. С. Греділь 4.81

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

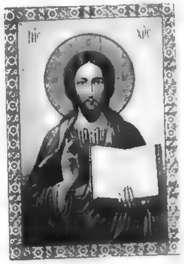

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаете своїй Церкві в її праці. Ціни уміркованї. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів. Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

СЛАВА-ПОЛУДНЕ, Алта. Збірку прислав о. С. Гредіиль 14.23
ТОПОРІВЦІ, Алта. Збірку прислав о. С. Греділь 3.89
ЛИ ПА, Ман. Збірку прислав о. Е. Приступа 4.50
РОБЛИН, Ман. Збірку прислав о. І. Швець 18.40
ТОПОРІВЦІ-ВРОКСТОН, Саск. Збірку прислав о. І. Швець 5.00
РОБЛИН-ЗЕЛЕНА, Ман. Збірку прислав о. І. Швець 9.00
ШЕЛЛ ВЕЛЛЕЙ, Ман. Збірку прислав о. І. Швець 5.00
РЕДВОТЕР, Алта. Збірку прислав о. О. Фляк 43.00
ТОРГИЛД, Алта. Збірку прислав о. О. Фляк 42.45

(Далі буде)

ЗБІРКИ НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД УГПЦК — 1958.

(Продовження)

ВОНДА, Саск. Збірку прислав п. М Капацила $20.00
ТУ ГИЛЛС, Алта. Збірку прислав о. А Тетеренко 14.35
ІСПАС, Алта. Збірку прислав о. А. Тетеренко 2.25
ШЕПИНЦІ, Алта. Збірку прислав о. А. Тетеренко 3.72
КЕЙЛЛЕНД, Алта. Збірку прислав о. А. Тетеренко 4.95
ГАЄС, Саск. Збірку прислав о. П. Зубрицький 20.00
СВОН ПЛЕЙН, Саск. Збірку прислав о. П. Зубрицький 10.00
НОРКВЕЙ, Саск. Збірку прислав о. П. Зубрицький 10.00
МЕЙБРИДЖ, Саск. Збірку прислав о. П. Зубрицький 10.00
АРРАН, Саск. Збірку прислав о. П. Зубрицький 5.75
ҐЛЕН ЕЛДЕР, Саск. Збірку прислав о. П. Зубрицький 5.00
РЕДВОТЕР Алта Збірку прислав о. О Фляк 14.85
ТОРГИЛД, Алта. Збірку прислав о. О. Фляк 12.55
ВАСЕТНА, Алта. Збірку прислав о. О. Фляк 6.25
СОНЛАВН, Ман. Збірку прислав о. Прот. Е. Ґорґіца 40.00
СІРКО, Ман. Збірку прислав о. Прот. Е. Ґорґіца 18.30
СЕНЬКІВ Ман Збірку прислав о. Прот. Е. Ґорґіца 8.10
ВАЙТА, Ман Збірку прислав о. Прот. Е. Ґорґіца 40.00
ВИМЕР, Саск. Від о В. Мельничука, з Похорону бл п Катерини Чорної 5.00
ВИМЕР, Саск. Збірку від громади прислав о В. Мельничук 3.50
РАМА, Саск. Збірку прислав о. В. Мельничук 5.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Збірку передав о. М. Юрківський 7.00
(Досі від Катедри Пресв. Тройці передано $238.00).
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. Збірку прислав о. Я. Рибалка 18.43
ОВКБОРН, Ман. Збірку прислав о. Я. Рибалка 15.13
РОССБОРН, Ман. Збірку прислав о. Я. Рибалка 11.80
СІЧ, Ман. Збірку прислав о. Я. Рибалка 8.14
МЕНЗІ, Ман. Збірку прислав о. Я. Рибалка 8.00
ЕНГУСВИЛЛ, Ман. Збірку прислав о. Я. Рибалка 4.35
МІЧАМ, Саск. Збірку прислав о. В. Сеншин 17..00
ІНСІНҐЕР, Саск. (При Гайвей) Збірку прислав о. П. Бублик 3.25
ВЕСТБРУК, Саск. Збірку прислав о. П. Бублик 3.00
ТІДОР, Саск. (над річкою) Збірку прислав о. П. Бублик 3.20

УВАГА! УВАГА!

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД С.У.М.К. ОКРУГА „ВЕРХОВИНА"

відбудеться в днях 24 і 25 травня 1958 р. в Норт-Бетлфорд, Саск.

Програма:

Субота: 24 травня.

3 год. по полудні — Гра в гаяку між відділами С.У.М.К. на площі „Аббатсфілд".

6 год. — Спільний „вінер-ровст" на площі.

8 год. вечером — Товариська зустріч молоді та громадянства із забавою в залі „Народнього Дому". Після забави — драматичні змагання.

Неділя: 25 травня.

9.30 год. рано — Соборне Богослуження.

12 год. — Спільний обід.

1.30 год. — Пополуднева сесія-наради С.У.М.К. та промова (в Нар. Домі).

3 год. — Спільний виступ С.У.М.К. з вправами і танками на площі.

4.30 год. — Концерт (Нар. Дім)

До численної участи в з'їзді запрошуємо все Українське Громадянство як з ближчих, так і дальших Громад.

За Окружну Раду
о. Ол. Хомяк, голова.
Оля Підвербецька, секретарка.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Тиндал.
25. Неділя — Ґонор, Кенора, Транскона.

ЧЕРВЕНЬ:
1. Неділя, Зелені Свята. — Пресв. Тройці: Ґонор, Поплар Парк, Попларфілд, Кенора.
2. Понеділок. — Зелені Свята. — День Св. Духа — Стед.

Консисторія Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпеґ 4 Ман.

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
811 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ІВАНА МАЙБИ

Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.
Адреса: 518 Пасифик ев., Брендон, Ман. Тел. 2826

о. В. МЕЛЬНИЧУКА

ЧЕРВЕНЬ:
1. Неділя Св. Тройці — Фостон (Храм)
8. Неділя. Всіх Святих — Вадіна (Храм)
15 Неділя — Ватсон
22 Неділя — Вімер
29 Неділя — Рама

Адреса: Ватсон, Саск. Box 293 Тел. 201

о. М. КОЛЕНИЧА

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя. Проводи — Ґудів
19 Преп. Іова Почаївського — Фенвуд
22. Вознесення — Габорд
25. Неділя — Поничай

Адреса. Box 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. В. АПОНЮКА

ТРАВЕНЬ:
22. Четвер. Вознесення — Ріджайна
25. Неділя — Кендіяк

ЧЕРВЕНЬ:
1. Неділя. Зел. Свята — Ріджайна (Храм)
2. Понеділок. 2 день Зел. Свят — — Кендіяк
8. Неділя — Мус Джо
15. Неділя — Поілейт
22. Неділя — Ріджайна
29. Неділя — Ріджайна

Адреса: 1849 Вінніпеґ Стр. Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Кендо (панахида на Гробах)
22. Четвер. Вознесення — Ґлезлин (на гробах)
25. Неділя — Норт Бетлфорд

ЗАУВАГА: Окружна Рада запрошує все укр. громадянство, молодь і дітвору взяти численну участь в Окружному З'їзді С.У.М.К. округа „Верховина" в днях 24 і 25 травня в Норт Бетлфорд.

Адреса: 972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд. Тел. 3280

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Ґардентон
22. Четвер. Вознесення — Толстой
25. Неділя. Храм — Роза

ЧЕРВЕНЬ:
1. Зелені Свята — Толстой (Храм)
2. Понеділок. Св. Духа — Ґардентон
8. Неділя Ювілей Церкви — Вайта
15. Неділя — Роза
22. Неділя — Ґардентон
29. Неділя — Сарто

Адреса: Толстой, Ман.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Вилингдон
18. Неділя — Кегвин. 3 год. по пол. Вечірня і Проводи
22 Четвер — Прут, Храм
25. Неділя — Лужани

Адреса: P.O. Box 307 Вилингдон, Алта. Тел. 49

о. ІВАНА МАГАСА

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Гефорд
22 Четвер. Вознесення — Кридор
25. Неділя — Гефорд

ЧЕРВЕНЬ
1 Неділя. Зелені Свята — Гефорд (Храм)
2 Понеділок. Св. Духа — Пискливці (Храм)
8. Неділя — Кридор
15. Неділя — Гефорд
22. Неділя — Редфілд
29. Неділя — Гефорд

Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел 55

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ТРАВЕНЬ
18. Неділя. Проводи — Косів. О 4-ій год. Проводи — Велий Ривер
22. Четвер. Храмове Свято — Ешвіл
25. Неділя — Давфин

ЧЕРВЕНЬ:
1 Зелені Свята — Сифтон (Храм)
2 Понеділок День Св. Духа — Велий Ривер (Храм)
8. Неділя — Дрифтінг Ривер
15 Неділя — Давфин
22 Неділя — Роркто́н
29 Неділя — Гилберт Плейнс

Адреса: Box 1088 Давфин. Ман Тел 4704

о. Е. ГОРГІЦИ

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Вайта. Проводи
22. Четвер. Вознесення Господнє — Сеньків. Проводи
25. Неділя — Сандавн. Проводи

Адреса: Вайта Ман., тел 21

о. Г. ВАСИЛІВА

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Равндгил (Парастаси)
22. Четвер. Вознесення — Брудергайм
25. Неділя — Торсбі

8710-112 Аве., Едмонтон, Алберта. Тел.: 796066

о. О. ФЛЯКА

ТРАВЕНЬ:
Проводи — Редватер
22 Четвер. Вознесення Храмове Свято — Радвей
25 Неділя — Торгилд
Вечірня о год. 4 пп пол. — Нюбрук

ЧЕРВЕНЬ
1 Неділя Св. Тройці — Редватер (Храм)
2. Понеділок Св. Духа — Восетил
8. Неділя — Радвей
Вечірня о год. 7-ій веч. в Торгилд

Адреса: Box 128 Тел 10 Радвей

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА

ТРАВЕНЬ:
18 Неділя — Шипинець
22. Четвер. Вознесення — празник — Іспас
25. Неділя — Ту Гилс

Box 294, Ту Гилс, Алта. Тел. 486

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Винирд — Тафиел
22. Четвер. Вознесення — Едмор — Коло Мельничуків
25. Неділя — Шіго полудневе — Фовм Лейк

ЧЕРВЕНЬ:
1 Неділя. Зелені Свята — „Коло Жучканів" — „Коло Купровських"
2. Понеділок. День Св. Духа — Шіго місто (Храм) — „Коло Федаків" (Храм)
8. Неділя — Вишарт (Храм)
8. Неділя Всіх Святих — Тафиел (Храм)
15. Неділя — Шіго-місто
15. Неділя — Винярд
22. Неділя — Едмор
22 Неділя — Мельничуки
29. Неділя — Шіго-полудне

Адреса: Шіго Саск., Box 62, Тел. 21

о. С. ГУЦУЛЯКА

ТРАВЕНЬ:
18. — Вернон. Б. К
25. — Келовна. Б. К

ЧЕРВЕНЬ
1 Вернон. (Зелені Свята)
8 — Вернон
15. — Вернон
22. — Ревелстовк
29 Вернон

о. П. САЦЕВИЧА

ТРАВЕНЬ:
18 Неділя — Стрий (Проводи)
22 Четвер — Смокі Лейк (Храм)
25 Неділя — Спеллен
25. Неділя — Давнінг. о. Труфин

ЧЕРВЕНЬ
1 Неділя. Зелені Св. — Спеллен (Храм)
2 Понеділок. День Св. Духа — Стрий (Храм)
8 Неділя Всіх Св. — Беліс (Храм)
15. Неділя — Смокі Лейк
15 Неділя — Вільна о. Труфин
22 Неділя — Давнинг
29 Неділя — Смокі Лейк
29 Неділя — Бойи Лейк. о. Труфин

Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта Тел. 32

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ТРАВЕНЬ
18 Неділя — Отабаска
22 Четвер — Сіба Біч
25. Неділя — Вайлдвуд (Храм)

Адреса: о. Петра Блажука, Box 551 Вестлок, Алта Тел. 436

о. П. БУБЛИКА

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Дробот
22 Четвер — Вест-Брук (Храм)
25. Неділя — Льора

ЧЕРВЕНЬ
1 Неділя — Дробот (Храм) Св Тройци
2 Понеділок — Інсінгер (місто) Храм Св. Духа
8. Неділя — Тідор (місто)
15. Неділя — Половики (Храм) Св Ів. Сучавського
22. Неділя — Інсінгер (гай вей)
29 Неділя — Вест Брюк

Адреса: Box: 6 Тідор, Саск.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Ст. Джулієн Проводи
22 Четвер — Єлов Крік
25 Неділя Тарнополь Проводи

ЧЕРВЕНЬ
1 Неділя Пр. Тройці Храм і посвячення Іконостасу — Кадворт
1 Неділя Пр. Тройці (Храм) Смате Всеч о Сенишин
2 Понеділок. Св. Духа (Храм) — Тарнополь. Всеч. о. Сенишин
2. Понеділок. Св. Духа Проводи — Ленін
3. Вівторок. Проводи — Вакав
8. Неділя Всіх Святих (Храм) Альвіна
15 Неділя — Єлов Крік. Всеч о Сенишин
15 Неділя — Смате
22 Неділя — Ст Джулієн
29 Неділя 40 Літний Ювілей У.Г.П.Ц. на площі „Зелений Гай" Вакав

В неділю Пр. Тройці з Благословенства Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона відбудеться Посвячення новозбудованого Іконостаса в Кадворт. В неділю 29 червня ц. р. відбудеться Ювілей Церкви в нашій Окрузі на площі „Зелений Гай", який очолить Всеч. о. Д-р С. В. Савчук.

Адреса: Box 4. Тел. 45 Вакав. Саск.

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ:

16	П	3	Смерть Преп. Теодосія
17	С	4	Пелагії Діви. Смч. Сильв.
18	Н	5	Неділя про Сліпородженого
19	П	6	Йова Почаївського Чуд.
20	В	7	З'явлення Чесного Хреста
21	С	8	† Ап. Івана Богослова,
22	Ч	9	**Вознесення Господнє.**
23	П	10	Ап. Симона Зилота,
24	С	11	Рівноап. Кирила й Мефодія
25	Н	12	Неділя Св. Отців 1-го Всел
26	П	13	Муч. Гликерії Діви
27	В	14	Никити Затв. Печ., Муч.
28	С	15	Пахомія Вел., Ісаії Єп.
29	Ч	16	Преп. Теодора Освяч.
30	П	17	Ап. Андроніка з 70-ти
31	С	18	Муч. Дів: Олександри.

ЧЕРВЕНЬ.

1	Н	19	Травень. Зелені Свята.
2	П	20	День Святого Духа.
3	В	21	† Рівноап. Костянтина
4	С	22	Муч. Василиска, Маркела,
5	Ч	23	Прмч Михаїла Чорноризця,
6	П	24	Преп Симеона Дивногорця
7	С	25	† 3-те Знайдення Голови
8	Н	26	Нед. 1 по Зелених Св. —
9	П	27	Смч. Терапонта Сербського
10	В	28	Преп НикитиІсп. Єп. Халк
11	С	29	Прмч Теодосії Діви.
12	Ч	30	Преп Ісакія Далматського
13	П	31	Ап. Ерма з 70-ти Мч
14	С	1	Червень Муч Юстина Фіт,
15	Н	2	Нед. 2 по Зел. Св.

о. ІВАНА КУЛЯША

ТРАВЕНЬ:
18. Неділя — Пайн Ривер
22 Вознесення Господнє Проводи Богдан
25. Неділя Проводи — Драй Ривер

Адреса: Box 71. Етелберт, Ман.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

КВІТЕНЬ:
18. Неділя — День Матері, Спіл Обід — Стінен
22 Четвер — Кобзар (Храм)

Адреса: Box: 111 Гвес, Саск.

25 Неділя — Сван Плейн

о. Л. В. ЛЯЧИНИ

ТРАВЕНЬ
18 Неділя — Врокстон
22 Четвер Вознесення—Сторновей
25 Неділя — Мазена

ЧЕРВЕНЬ
1 Неділя Пр. Тройці — Мазена (Храм)
2 Понеділок Св. Духа — Йорктон
3 Вівторок — Каллер
8 Неділя. Всіх Св. — Райн (Храм)
15 Неділя — Йорктон
22 Неділя — Горлин
29. Неділя — Врокстон

Адреса: 110 Велингдон Аве Тел 32998 — Йорктон, Саск.

Устав Церковний

ТРАВЕНЬ:

18 Неділя Сліпородженого Гол 5. УЄ 8. Літ Ап. Дії 16:16-34 Єванг Івана 9:1-38

19. Понеділок, Преп. Іова Почаївського Літ Ап Гал 5:22-26. Єванг Луки 6:12-23.

22 Четвер Вознесення Господнє і Перен Мощів Св. О Миколая Всенічна УЄ Марка 16:9-20. Літ Ап. Дії 1:12 і Жид 13:17-21 Єванг Луки 24:36-53 і Луки 6:17-23. Можна читати Акафиста Миколаю

25. Неділя Св Отців 1-го Всел Собору Гол 6 УЄ Івана 21:1-14 Літ. Ап. Дії 20:16-18 і 28-36. Єванг. Івана 17:1-13

ЧЕРВЕНЬ:

1. Зелені Свята. УЄ Ів. 20:19-23 Літургія: Антифони Свята Замість Трисвятого: „Усі ті, що в Христа" Апост Дії 2:1-11. Єв. Івана 7:37-52 8:12

2 Понеділок. День Святого Духа Утреньої Євангелії немає Літургія Апостол Єф. 5:9-19 Єванг Мат. 18:10-20

8. Неділя 1 по Зел. Св. Всіх Святих. Гол. 8. УЄ 1 Літургія: Апостол Жидів 11:33-40. 12:1-2 Єванг Мат 10:32-33. 37-38 19:27-30

15. Неділя 2 по Зел. Св Св. Вмч Івана Сучавського. Гол. 1. УЄ 2 Літ Ап. Рим. 2:10-16. Єв Мат 4:18-28. Ів. 19:25-27. і 21:24-25.

22. Неділя 3 по Зел Св. Гол 2 УЄ 3 Літ Рим. 5:1-10. Єв. Мат 6:22-33.

29. Неділя 4 по Зел Св Гол 3 УЄ 4 Літ. Рим 6:18-23. Єв. Мат. 8:5-13.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN.; JUNE 1, 1958. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1958. ЧИСЛО (1063) 11

БУДУЮТЬ КОЛЕҐІЇ ПРИ УНІВЕРСИТЕТІ

Католики й протестанти у Вінніпеґу будують нові будинки для своїх колеґій, — тим разом уже біля Манітобського університету, де будинки колеґій Сен-Джанс і Сен-Пол будуть викінчені вже на осінь цього року.

Університет заплянував також велику програму розбудови своїх будинків. Число студентів, упорівень до минулого року, цього року зросло від 8 до 9 відсотків, сказав д-р Г. Савндерсон ректор Манітобського університету

УРЯДОВЕ СЛІДСТВО У СПРАВІ ЗНЕСЛАВЛЕННЯ ПАМЯТИ С. ПЕТЛЮРИ

Дня 17 квітня ц. р. Ф Ґаяр, премер Франції, прислав на руки проф О. Шульгина в Парижі листа, в якому він повідомив, що уряд Франції видав розпорядження негайно розслідити справу тієї телевізійної програми, з 28 лютого, якою ображено память С. Петлюри

Це становище уряду Франції то наслідок солідарного протесту всіх українців у вільному світі

ПРОТИ МИТА НА ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Конґресмен Чарлз А. Бойл ц. р. вніс у Конґресі ЗДА законопроєкт, згідно з яким усі без винятку речі церковного вжитку, що їх Церкви спроваджують з закордону, були б звільнені від митної оплати

Згідно з ухвалою Конґресу з 1955 року, від митної оплати були звільнені тільки деякі імпортовані церковні речі, а головно Престоли і балюстради (для західних церков)

ЧУЖІ ВИСЛАНЦІ ДАЛІ НАПЛИВАЮТЬ ДО ГРЕКО-КАТОЛИКІВ

Аббат Амвросій Ондрак, член римо-католицького (латинського) монашого ордену Бенедиктинців, видав заклик, щоб кожен у світі манастир того ордену відправив принаймні одного свого монаха на працю між вірних "східнього обряду" (уніятів, греко-католиків)

Кожен такий висланець Ватикану має перейти з латинського обряду на східній (візантійський). Крім того, аббат Ондрак вніс проект, щоб бенедиктинські манастирі завели в себе вивчення східньої теології та навчилися різних мов, якими говорять греко-католики.

Так до греко-католиків, а в тому й між українців, будуть все далі напливати ірляндці, французи, бельгійці, поляки і т. д., і будуть так вишколені, щоб загал греко-католиків міг уважати їх за "своїх"

З досвіду відомо, що україномовна преса Католицької Акції тих чужих висланців уважає за "здобуток" українців. Але ці чужинці кра[illegible] знають, чий тут здобуток є в дійсності. Римові мало того, що греко-католиками править чужинець - Папа, — йому ще треба, щоб і внутрі греко-католиків були чужинці.

НА УВАГУ УЧАСНИКАМ ПЕРШОГО ЦЕРКОВНОГО З'ЇЗДУ ТА ПЕРШОГО ЦЕРКОВНОГО СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим проситься всіх тих, які брали участь у ПЕРШІМ ЦЕРКОВНІМ З'ЇЗДІ, що відбувся 18—19 липня, 1918, в Саскатуні, Саск., та в ПЕРШІМ СОБОРІ Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся 28-го грудня, 1918, в Саскатуні, Саск., щоб негайно зголосили свої імена та адреси до Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на нижче подану адресу.

Інформації ці потрібні у звязку з Ювілейними Святкуваннями 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, які відбуваються на протязі цього року та з нагоди яких Ювілейний Комітет думає видати для учасників Першого Церковного З'їзду та Першого Собору відповідні Памяткові Грамоти.

За ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ 40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

о. Д-р С. В. Савчук, голова.

Зголошення надсилати на адресу Консисторії:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winipeg 4, Canada

ПАМЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКОВІ ПЕРЕД ПАРЛЯМЕНТОМ МАНІТОБИ

У наслідок заходів проводу КУК, а зокрема розмови о. д-ра В. Кушніра, о. д-ра С. В. Савчука і ред. М. Погорецького з провінціяльним урядом Манітоби, КУК 29 березня ц. р. отримав від прем'єра Кемпбела листа із згодою уряду на будову памятника Т. Шевченкові перед будинком Манітобського парляменту у Вінніпеґу

Заплянування цього памятника КУК-ом повязане з центральною урочистістю святкування 100-х роковин смерти Т. Шевченка, які припадають на 1961 рік.

ПАПА ЗЛЕГКОВАЖИВ ДОМАГАННЯ ГРЕЦЬКИХ БОГОСЛОВІВ

Православний Богословський факультет Атенського університету цього року звернувся був до Папи, щоб він не призначував нового Екзарха для уніятів у Греції - по недавній смерти попереднього Екзарха. Грецькі православні богослови своє домагання мотивували тим, що вмішування Папи у релігійні справи грецького народу розєднує народ, а разом з тим тільки поглиблює релігійну нетерпимість обох сторін

Розуміється, Папа не послухав грецьких богословів, і таки призначив для уніятів у Греції нового Екзарха — Єпископа Іацинта Д. Ґада.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ 1958 РОКУ

8-го червня — в Едмонтоні, Алберта, посвячення угольного каменя нового будинку Українського Інституту Св. Івана.

22-го червня — в Келґарі, Алберта, — Свято 40-ліття й Митрополича Візитація.

20-го липня — в Канорі, Саск., — при озері Кристал. Святкування 40-літнього Ювілею відродження УГПЦ в Канаді й Митрополича Візитація.

27-го липня — у Вестлок, Алберта, посвячення угольного каменя нової церкви.

3-го серпня - - Еґремонт, Алберта, парафія Св. Івана Хрестителя.

10-го серпня Вайлдвуд, Алта., Парафія Святих Отців, посвячення угольного каменя нового Храму.

24-го серпня — Саскатун, Саск., Святкування 40-літнього Ювілею відродження Української Православної Церкви в Канаді

ВІДВІДИНИ ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

Голова Президії Консисторії, **о. Д-р С. В. Савчук,** відвідає такі місцевості:

1 **червня,** Зелені Свята Сторджис, Саск.

8 **червня,** неділя, Вайта, Ман., 40-літній Ювілей Української Греко-Православної Церкви в Канаді

29 **червня,** неділя Літня Оселя "Зелений Гай", Вакав, Саск., 40-літній Ювілей У.Г.П.Ц. в Канаді

20 **липня,** неділя Канора, Саск , 40-літній Ювілей У.Г.П.Церкви в Канаді.

Радіо-комітет потребує грошової підтримки

Радіо-комітет при Західній Єпархії УГПЦ, що існує ось уже близько два роки, в теперішню пору потребує грошової підтримки всіх радіо-слухачів на покриття поточних витрат, повязаних з веденням радіопередач.

У своєму зверненні радіо-комітет просить грошові пожертви надсилати на адресу скарбника:

W. Hawrysh,
10356 — 101 St., Edmonton, Alta.

ВИДАТКИ НА ОСВІТУ В КАНАДІ

Щоденник "Виннипеґ Фрі Пресс" з 12 травня ц. р. помістив статтю про плян розбудови й піднесення позему шкіл у Канаді, — "щоб їх рівень міг дорівняти европейському". У статті сказано, що канадійці тепер видають на освіту тільки три відсотки з усього свого доходу, а на тютюн та алькоголь витрачають у два рази стільки.

ЖИТИ — ЦЕ ТВОРИТИ

Почнемо з одної казки.

Меткі обманці вмовили в короля, що вони пошили йому дорогі шати з невидимої матерії. Ці шати бачить тільки той, хто дуже мудрий; а дурні тих шат не побачать, і тому король видається їм голим. Отже всі люди "невидимі шати" короля дуже хвалили, і ніхто не рішився сказати, що він бачить короля голим. Бо одні щиро вірили, що король таки зодягнений, дарма що їхні очі того одягу не бачать. Отже своїм очам не вірили. А другі хоч і були переконані, що король таки голий, то все ж не сміли того сказати, бож більшість, та й сам король, вірили, що він зодягнений.

Аж знайшлася щира дитинка, яка говорила це, що бачила, і вона скрикнула: "Таж король — голий!"

І одні збентежилися. Другі обурилися. Треті зацікавилися. Четверті нишком подумали, що дитинка таки має рацію. Але всі загалом сказали, що тут нема чого дивуватися: адже це говорить мале, нерозумне дитя!

***

Порівняймо справу з тими "королівськими шатами" зо справою своєї рідної д у ш і у вільному світі: справою рідної Церкви, рідної мови, рідної культури, рідної науки. Чи все це рідне дійсно зростає, чи воно падає? Чи те зростання існує, чи нам лиш так здається, що воно існує? Чи ми щиро віримо й говоримо про його зростання, чи говоримо лиш тому, щоб додати собі духу? А може лиш тому, що більшість так говорить, і ми боїмося, щоб нас загал не назвав нерозумними, і тому повторяємо це, що говорить наш загал, — повторяємо про наші все новіші "здобутки"?

Як на це реагуємо ми, коли знайдеться хтось такий, що часом зробить несподіване "відкриття", і скаже: "Так наш рідний духовий капітал не збільшується, а зменшується!" Так як та дитина сказала: "Таж король — голий!"

***

Ворог силою поневолив народ на Батьківщині, і він намагається знищити не лише державно-самостійницькі змагання завойованого народу, але й також, і то головно, старається знищити саму його духову субстанцію, саму д у ш у його.

І тоді частина завойованого народу опиняється у вільному світі та й каже: "Тут будемо мати повну волю плекати все своє рідне: рідну Церкву, рідну мову, рідну культуру й рідну науку!" Всі ці чудові королівські шати рідної душі у вільному світі будемо плекати, бо тут маємо повну людську й громадянську волю!

Минає час... І як же стоїть справа з тими королівськими шатами нашої національної душі, — чи є вони в нас? Чи зростають вони? Чи може зменшуються? Загалом кажуть, що з цими шатами рідної душі у нас у вільному світі "все гаразд"... Вони у нас є, і ще більше зростають! Але інші знову ж б'ють на тривогу, що однак не все тут з нашою рідною духовістю гаразд... Могло б бути значно краще, — бож ми маємо повну свободу все своє рідне у вільному світі плекати.

Але є такі винятки, які раптом ніби зо сну пробуджуються, й скрикують здивовано: "Дивна річ: у вільному світі, на в о л і все своє рідне чомусь зникає, ще ніби більше, ніж у неволі! А тим часом ми всі переконані, що вистарчить мати волю, щоб уже не було перешкод для плекання всього свого рідного!"

І така людина робить таке ж відкриття, як та дитина, яка проти всіх сказала: "Таж король голий!" Вона сміло вказала на очевидну річ!

***

Візьмімо життєві приклади.

Один з українців, з найновішої еміграції в Канаді, — греко-католик, але свідомий українець, каже: "Під Польщею західня Україна мусіла триматися старого церковного календаря, щоб відрізнитися ним від поляків, і ставити їм спротив. А тут у Канаді тієї проблеми з поляками у нас нема, отже відпадає рація триматися старого календаря, і можна та й треба перейти на новий календар, бо так тут усі святкують".

З того виходить ясно: Тому що в Канаді ніхто не переслідує всього нашого рідного, отже ми вже не потребуємо його зберігати! Бо на українських землях все своє рідне ми зберігали лиш тому, що нам хотіли його знищити поляки й москалі.

А коли ніхто нас не нищить, бо маємо повну свободу, то нам нема потреби боронитися, отже й нема потреби зберігати все своє рідне...

Здавалося б, що таке роздумування згаданої людини треба потрактувати як щось виняткове, як щось відокремлене й ненормальне, і збути його або з обуренням, або як жарт.

Але поки вирішимо, як його роздумування потрактувати, раніш прочитаймо собі таку новинку у "Вінніпеґ Фрі Прес" з 26 квітня 1958 р.:

"Монтреал. — Провідник північноамериканських жидів сказав, що послаблення антисемітизму загрожує існуванню жидівської раси. Таке твердження поставив д-р Юда Шапіро з Вашинґтону, директор фундації B'nai B'rith Hillel, у своїй промові до членів філії цієї організації в Монтреалі.

У Північній Америці жидам тепер признана "рівність", сказав він, "і так кожне чергове покоління все більше й більше віддалюється від самої істоти Юдаїзму.

Тепер уже більше немає зовнішнього гніту, який меншостеву групу єднав разом для спільної підтримки духа і самозбереження. І власне це стало найбільшою проблемою цієї раси, що є міжнародньою".

Інакше кажучи, д-р Шапіро стверджує ось такий факт: Коли на національну душу є натиск противника, є переслідування всього рідного, то переслідуваний народ борониться силою закону самої реакції, силою відштовху, силою протидії. А коли нема зовнішнього натиску, нема переслідування, а є повна свобода, отже немає перед ким боронитися, тоді духова сила народу ослабає, і починає заникати шляхом бездіяння, шляхом знидіння.

***

Певна річ, у жидів справа не стоїть так зле, як могло б здаватися. Навпаки, вже сам той факт, що жиди зуміли спостерегти такий природний закон життя, улегчує їм збагнути джерело загрози, та запобігти йому. Бо той закон діє тільки там, де народ керується не свідомою волею і розумом, а сліпими інстинктами нервів: коли на нього тиснуть, він відрухово ставить спротив, коли не тиснуть, то він сам безпечно, безвільно западає в сон, і падає.

Але для народу, який знає, чого він хоче, який має свої найвищі ідеали, і має засоби та свідому волю їх здійснювати, життя на в о л і не є загрозою, а навпаки — рятунком для його національної душі. Але перш за все цей народ мусить ясно й твердо усвідомити собі ту очевидну істину, що втопитися у морі сліз і крови в неволі, чи потонути в морі вина повної свободи, — це один і той самий вислід, цебто — с м е р т ь. Адже дивно звучали б слова такої людини, яка радила б нам: "Це озеро з самого вина, отже скочмо і втопімося в ньому, бо це дуже приємна смерть".

Недарма ж Т. Шевченко сказав:

"Тяжко впасти у кайдани,
Умирать в неволі,
А ще гірше спати — спати,
І спати на волі".

Життя, існування невідлучне від п р о д у к т и в н о г о, р у х у, цебто від постійної д і я л ь н о с т и для все н о в і ш и х з д о б у т к і в народу. Життя не стоїть на місці. Де нема руху, там є смерть. Де народ спочине на лаврах, де він задовольняється тільки успіхами минулого, а не творить усе нових і нових здобутків, той народ стоїть на місці; і він не зберігає себе таким, як був, а стає все меншим, усе слабшим. Бо без руху він нидіє, і врешті завмирає.

Брак продуктивної діяльности — це смерть, продуктивна діяльність — це життя. Такий закон буття!

І. Карпишин.

НОВИЙ ЄПИСКОП СТАНИСЛАВІВСЬКИЙ І КОЛОМИЙСЬКИЙ

Попередній Єпископ Станиславівський і Коломийський, Антін Пельвецький (був. греко-катол. священик у Галичині) несподівано помер 3 лютого 1957 р.

Його наслідником на згадану Єпископську Катедру назначено Єпископа Йосифа Савраша. Кандидатом в Єпископи Св. Синод Російської Православної Церкви під головуванням П а т р і я р х а Алексія назначив його 19 червня, а постригли в монахи 2 серпня 1957 р. і висвятили його на Єпископа в Києві. Чин його Хіротонії звершили: Архиеп. Іоан — Митрополит Київський і Галицький та разом Патріярший Екзарх України, Архиепископ Львівський і Тернопільський Палладій, Архиепископ Чернігівський і Ніжинський Андрій, Єпископ Переяслав-Хмельницький — Вікарій Київської Єпархії Нестор, Єпископ Кіровоградський і Миколаївський Інокентій та Єпископ Самбірський і Дрогобицький Григорій.

Нововисвяченому Єпископові Й. Саврашеві тепер 48 років. Він народжений у селі Чернієві на Станиславівщині, і є вихованцем католицької б о г о словської школи в Інсбруку (Австрія). До 1940 р. був греко-католицьким священиком у с. Золотий Потік на Тернопільщині.

Подаючи цю вістку, католицький "Християнський Голос" (Мюнхен) з 23. 3. 58 р. пригадує, що Єп. Савраш був "колись активний, енергійний, дещо навіть заавторитарний католицький священик".

Звичайно, ця подія, що одним з Єпископів серед нашого народу став українець, ні в чому не змінює стану поневолення Української Православної Церкви Москвою, — цебто вони силою змушені підлягати не українському, а чужому найвищому церковному проводові — в Москві.

Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді

ПОЧАТОК СВЯТКУВАННЯ 40-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Початок святкування відбувся в Торонті, 17-18 травня, і складався з таких моментів: 1) Вечірня з Літією, 2) спільна вечеря (бенкет), 3) Архиерейське Богослуження, 4) спільний обід, 5) концерт.

Вечірня

Урочисту Вечірню з Літією відправили Владики Митроп. Іларіон і Архиеп. Михаїл в сослуженні 4-х священиків: о. д-ра С. В. Савчука — голови Президії Консисторії, митрата П. Самця, прот. Д. Фотія і о. Ф. Легенюка та протодияк. І. Стуса, з участю повного Катедрального хору під орудою дир. Ю. Головка. Сталося це о 6 год. вечора в суботу 17 травня в соборі Св. Володимира. Вірних у храмі біля 300 осіб.

По закінченні Відправи всі були запрошені до залі під собором, де були накриті столи для вечері.

Бенкет

У глибині сцени — гарна картина проф. І. Кубарського: хрест у сонці, що випромінює на просторі блакитні лани й деякі силуети фабрик Канади, — і на цьому є дати 1918-1958, а спереду: ліворуч на причілку клиновий листок з жовтоблакитними стьожками від нього донизу, а на правому причілку стилізований тризуб з такими ж жовтоблакитними смугами, спливаючими наниз. Після відспівання хором Христос Воскрес Владика Митрополит поблагословив страви. За столи сіло біля 350 осіб (квиток 5 дол.). За головним столом трапези сиділи: Владики, протопресвітер д-р С. В. Савчук, митрат П. Самець, о. Д. Фотій, о. Ф. Легенюк, о. М. Овчаренко, панімаtка о. Самця, міністер І. Яремко з дружиною, пані Бевш (голова відділу Союзу Українок Канади, Т-во Св. Ольги), посол І. Мандзюк, проф. В. Іванис, міністер М. Стар з дружиною, адв. Т. Гуменюк, В. Григоряк з дружиною, проф. І. Власовський з дружиною, ген. Садовський з дружиною, о. протодиякон І. Стус з дружиною, панімаtка о. Фотія й о. Легенюка.

В. Григоряк виголосив тост за Королеву, а потім попросив Владику Митрополита поблагословити початок святкування. Владика Іларіон декількома зворотами поблагословив усіх, що святкуватимуть це загальне свято канадійських українців. Далі, голова Григоряк коротко відзначив особливі заслуги о. д-ра С. В. Савчука й митрата П. Самця, як основоположників Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — це ж були перші її священики. Діти — хлопець Балан і дівчинка Наумчукова (дуже виразно сказала привіт) Владикам піднесли букети троянд, а дівчинка Дацишин і хлопець С. Кошман піднесли букети троянд о. д-ру С. В. Савчукові і о. митратові П. Самцеві. Далі, від Катедральної Громади передали в дарі повну 10-томову "Історію України-Русі" М. Грушевського о. д-ру С. В. Савчуку й о. митратові П. Самцеві. По цім В. Григоряк просить бути господарем свята ветерана Громади адв. Т. Гуменюка.

Короткі привіти складають міністри І. Яремко і М. Стар. Перший з них передає (по-англійськи) привіт від провінціяльного уряду Онтаріо та його прем'єра Л. Фроста, а другий привіт (говорить українською мовою) від федерального канадійського уряду й його прем'єра Дж. Діфенбейкера. По кожному привіті були дружні рясні оплески присутніх.

Головну промову на бенкеті виголосив о. д-р С. В. Савчук, подякувавши насамперед Громаді й СУМК-івцям за дарквіти. Промовець коротко (за 1 годину) переказав історію Греко-Православної Церкви в Канаді:

Перші українські піонери з самого початку організовували церковні громади й бралися до будови церков. Та тоді не було жяких своїх душпастирів-священиків — ні греко-католицьких, ні православних. Люди молилися самі, а в конечній потребі зверталися до латинських-французьких і польських ксьондзів, часом до англійських протестантських проповідників.

У 1903 р. в Канаді з'явився московський єпископ Серафим, що висвячував у священики кожного, хто вмів читати й писати та спромігся заплатити належне винагородження. Ця церква звалася "Руською Православною Незалежною Церквою Канади". Скоро ця "серафимівська церква" під впливом Івана Бодруга опинилася під кермою пресвітеріянців, а люди почали від неї відходити до греко-католицької чи до Російської місії. Згодом між українцями почали вештатися французькі й бельгійські місіонери-монахи Редемптористи. Ломаною укр. мовою вони називали себе "я руска піпа", викликавши в українців гумористичну назву "піпи". Серед православних буковинців коло того часу показались місіонери Російської Православної Місії — здебільшого москалі. Однак люди пізнак не могли до них звикнути через нерозуміння мови та їх особливий єдинонеділимчий російський патріотизм. Російська місія висвячувала москвофілів (галицьких і буковинських), вважаючи українство "німецькою вигадкою". Серед них П. Божик був чи не найвизначнішим місіонером-русифікатором.

Зазначені "піпи" й римокатолицька ієрархія мабуть найбільше спричинилися до повернення греко-кат. до православія: вони також часто навчали, що "Україна спасення не дасть", забороняли читати "Кобзаря". В 1912 р. в Канаду приїхав єпископ Ник. Будка, що прискорив утікання до українського православія.

Декрет "Конгрегації для східніх обрядів" 18 серпня 1913 р. про примусовий целібат, Божу Службу проводити на оплатках і причастя ними (без вина), а церковне майно щоб записали на єпископа викликав був загально найоішучіший протест. Пастирським листом з 26 листопада 1913 р єпископ Будка оголосив, що декрет усіх зобовязує, що церкви мусять бути записані на єпископську корпорацію, бо інакше не дістануть обслуги. Це поділило греко-католиків на два табори, і розпочалася завзята релігійна боротьба, захоплюючи все ширші маси. Головний бій був довкола Інституту П. Могили в Саскатуні, що заснувався вліті 1916 р., та що над ним еп. Будка домагався контролі. Другий Народний З'їзд в 1917 р., заборонений еп. Будкою, (на нього прибуло 700 делеґатів) відкинув домагання єпископа, і тоді склали 14,000 дол. на купно будинку для Інституту. Єпископ Будка наказав не сповідати й не ховати на католицькім цвинтарі прихильників Інституту.

Це привело до створення 26 червня 1918 р. "Народного Комітету" з 30 осіб, який скликав Церковний З'їзд для обговорення Церковно-народних справ.

Доповідач прочитав цілу низку постанов З'їздів і імена членів Комітету, як рівно ж перші ухвали про створення Української Греко-Православної Церкви. Організаторами її стали греко-католики, бо православні буковинці тоді ще пасивно приглядалися цій боротьбі і лише пізніше приєдналися до цієї Церкви.

В другій частині своєї промови о. д-р С. В. Савчук підкреслив великі заслуги перших піонерів У. Г. П. Ц. в Канаді, світських людей, — бо священиків зразу було дуже мало, — які підпомагали Церкві своїми щедрими пожертвами, а також як світські місіонери-ширителі ідеї Рідної Церкви по своїх громадах чи місцевостях. На закінчення о. д-р С. В. Савчук пояснив велику потребу перенести Колеґію Св. Андрея ближче Манітобського університету, та сказав, що нова Колеґія буде найкращим памятником для піонерів нашого церковного руху, як також запорукою дальшого постачання добрих священичих сил, а тим самим запорукою дальшого розвою та зміцнення нашої Церкви.

Адв. Т. Гуменюк ще раз з'ясував важність перенесення Колеґії Св. Андрея на площу Манітобського університету, в якому вчаться понад 200 українських студентів, і після цього почалася жвава збірка на нову Колеґію, що протягом ½ години дала біля 5,000 (пять тисяч) дол.

Архиерейське Богослуження

У неділю 18 травня в переповненому соборі Св. Володимира моляться тисячі вірних, співає хор, Митрополит проповідує про добро й зло, як їх відрізняти, для чого є совість-сумління. Повновартісна людина мусить бути з чистим сумлінням. Владикам сослужать 4 священики — між ними о. д-р С. В. Савчук. Після Головного Входу протодиякона І. Стуса рукополагають у священики. Урочисто вітає Митрополит, звертаючись до Владики Михаїла, а цей останній дякує Митрополитові, вітає голову Президії Консисторії о. д-ра С. В. Савчука й новорукоположеного священика І. Стуса, а о. Ф. Легенюк проголошує многоліття Владикам, Королеві і всьому духовенству й вірним та новорукоположеному священикові. Безугавними хвилями "Многая літа" хор наповнює катедральний храм. Урочистість затихає, і всі сходять до залі під собором, де приготована спільна трапеза. Вільних місць нема, — засіли біля 400 осіб.

Спільний обід

Лунає "Христос Воскрес" під благословення Митрополита. Властивий обід кінчається швидко. А тоді В. Григоряк

усіх вітає, як голова Громади й передає господарювання своєму заступникові з молодої генерації В. Самцеві. На обіді головну доповідь виголошує Владика Михаїл. Він радий за свою Східню Єпархію і Торонто, що на їх долю припала честь розпочати святкування 40-річчя заснування Православної Церкви в Канаді. Маємо другу прибрану батьківщину — Канаду, але її провід від усіх етнічних груп просить вносити все найгарніше з своєї культури, звичаїв-обичаїв. Ми мусимо залишитись українцями зі всіма нашими позитивними прикметами. Щоб нашу молодь відповідно готувати, щоб її уберегти від швидкої асиміляції, мусимо мати Колегію Св. Андрея. Малі числом литовці, і ті мають свою колегію. За нашою діяльністю стежить ціла Канада. За нашим прикладом ступають інші етнічні групи. Ми мусимо стало мати перед очима й нашу Неньку-Україну, її потреби не мусимо нехтувати. Для цього ж виховуймо належно по-українському нашу молодь, не сміємо її втрачати!

Новорукоположений о. І. Стус коротко подякував Владикам, Управі й цілій Громаді, які причинилися до закінчення ним Колегії Св. Андрея для висвячення в сан священика.

Концерт

Концерт відбувся в залі під собором о 8-й год. вечора в неділю 18 травня.

Після співу Катедрального хору "Христос Воскрес", найстарший хорист Осип Квас, як останній з промовців, що згадував Колегію, звернувся з чулим вступним словом, закликаючи до пожертв, у часі кампанії, яка ще продовжувалась. Слово коротке, але влучне.

Катедральний хор з дир. Ю. Головком був центром вокальної частини, що розпочав і закінчив концерт. В 1-й частині він виконав: "Величай душе моя", Мясникова, "Господи почуй молитву мою" Архангельського і "Воскресні Ірмоси" (1, 3, 6, 8, 9) Веделя; в 2-ій: "Повій вітре" Ступницького, "Через річеньку" Мирославського, і неперевершено "Бандуру" Давидовського (солісти: тенор І. Ткаченко й бас С. Камінський) та "Коли б уже вечір" нар. примітив) Демуцького, що авдиторію захопив так, що співаків змусили повторити.

"Наша Церква" добре продекламував школяр Є. Шапка. Мило відспівала з давненького її репертуару "Тихесенький вечір" Стеценка та "Соловейко" Заремби Люба Ганущак в супроводі піяніна А. Ярошевич. "Самсон і Деліла" добре рецитували Віра й Ростислав Василенки.

Головну доповідь на цьому святі виголосив Владика Митрополит Іларіон. Тема його доповіді складалася з трьох точок: 1. Українська маніфестація в Києві 1 квітня 1917 року. 2. Патріотична доповідь проф. Огієнка в обороні Української Церкви на Церковному Соборі в Києві, коли московський єпископат ворожо виступив проти Української Церкви. 3. Проголошення Соборности України в Києві 22 січня 1919 року, урочистість якої уряд УНР доручив організувати міністрові Іванові Огієнкові.

По перерві мило відспівав Я. Самотілка "Зелені гори" В. Балтаровича і "Аве Марія" Ф. Шуберта в прекрасному супроводі сестер Галини (піяно) й Зені (скрипка) Садових. Добре виконав артист Г. Ярошевич "Молітеся" М. Лисенка в супроводі піяна А. Ярошевич. Прекрасний дует сестер Зені й Галини Садових виконав "Адорацію" Ф. Боровського та "Чардаш" Я. Монті.

Кінцеве слово з подякою Митрополитові та з побажаннями о. д-рові С. Савчукові й о. П. Самцеві і всім, що опричинилися до свята, виголосив, як завжди, коротенько й ядерно прот. Д. Фотій.

Співом хору й залі "Ще не вмерла Україна" концерт закінчено.

В. І.

Люрд і бизнес

Цього року Католицька Церква відзначає 100-ті роковини з того часу, як 1858 р. у місцевості Люрд у Франції, як твердить провід Католицької Церкви, з'явилася Божа Мати, і тоді в Люрді вода в джерелі набрала чудотворної сили, і вона чудесно виліковує недужих.

І цього року Католицька Церква в усьому світі організовує прощі до Люрду. Організовують паломництва також і з українців греко-католиків. І для того почалася відповідна аґітація. Провід Українського Християнського Руху в Европі видав спеціяльний Комунікат, в якому повідомляє про пляни українського паломництва до Люрду (у днях 2-6 серпня 1958 р.) з Европи, ЗДА й Канади (Див. "Українське Слово", 6-13. 4. 58).

"Свобода" (з 15 березня) помістила велику статтю про століття чудесного з'явлення Божої Матері в Люрді (стаття поміщена за "Ню Йорк Таймс" з 2 березня ц. р.). У цій статті, що аґітує за паломництвом до Люрду, є багато комерційних слів, як: "міжнародня клієнтеля", "туристичні аґенції" і т. д. І сказано, що в Люрді є аж 600 "прегарно уряджених готелів і сотки приватних пансіонів, що їх заздалегідь туристичні бюра резервують для своєї міжнародньої клієнтелі". "Свобода" при тому подає, що "кожного року бізнесові кола у самому лише Люрді мають прибутку 24 мільйони долярів", — а цього року надіються ще більше, - прибуток може бути "утроє або й четверо вищий".

І певно, бож, як говорить Комунікат Укр. Християнського Руху, **"ювілейне паломництво до Люрд повинне бути найчисленнішим досі українським паломництвом до цієї місцевости". А як ж будуть паломництва з усіх країн різних народів! Прибутки становитимуть може зо сто мільйонів долярів!**

Кореспондент із Швайцарії пише в "Канадійському Ранку" (з 1-15 травня ц. р.), що в Люрді цього року нормальна кімната в готелі коштуватиме 13 до 15 долярів, без харчу річ ясна. А де кошти дороги і прожитку? Нормально треба рахувати ще найменше ще раз тільки, отже понад 30 долярів у день".

Певна річ, що тільки багаті люди зможуть поїхати до Люрду. Але якщо Мати Божа з'явилася в Люрді, то чи це сталося лише для багатих? І чи з'явилася вона на те, щоб католицький бизнес рікрічно заробляв десятки мільйонів долярів? Справді тут є окреме "чудо" і в бизнесі!

А коли йдеться про чуда лікувальної води в Люрді, то згаданий кореспондент із Швайцарії ставить цікаве питання тим газетам, які аґітують за паломництво до Люрду. Він питає їх, чому вони промовчують повну історію чудесного лікування в Люрді. Чому промовчують це, як між католицькими світськими й духовними колами почалося було суперництво, і кожен собі хотів мати більші зиски, як ось ворожнечу на бизнесовому ґрунті між мейором (посадником) Люрду, Адольфом Лясаде, і місцевим парохом Морісом Домініком Пейрамаль та монахом Пером Семпе, який тут п е р е х и т р и в цього пароха у справі чуд і зисків з них у Люрді.

Задивлені у свої мільйонові зиски на паломниках, бизнесмени з Люрду не оглядаються на боки, де Францію і Люрд навколо окружають хвилі комунізму, — так само, як і в Італії... І тут справді придалося б якесь чудо, щоб могло Італію і Францію з комуністичного чуда вирятувати. Але бизнесом у Люрді цього не зроблять, - це певна річ, а ще навпаки — мимохіть допомагають цій червоній небезпеці.

Коли ж ідеться про українську сторону, то годі передбачувати наперед, скільки буде греко-католицьких паломників до Люрду і скільки грошей це буде їх коштувати, — зокрема ж тих паломників з Европи. Тільки ж відомо, що в Америці і в Канаді говориться про нужду скитальців, про потребу тут збирати для них фонди на допомогу вдовам, сиротам, інвалідам, науковцям і т. д.

І. П. Камінський.

ЩЕ ОДИН ФЕДЕРАЛІСТ ВИЇХАВ "НА РОДІНУ"

Т. зв. "федералістичний" рух на еміґрації — це один із способів московських "єдинонеділімців" ширити серед українців московофільство, щоб при тому розбити серед них також єдність самостійницької думки.

"Федералістичний" рух існує під опікою московської еміґрації. Складається він з мізерної групки "малоросів", а також і з москалів, які в потреби прикидаються "тоже українцами", які бажають федерації України з Москвою.

Федералістів — мала мізерія, але серед них час до часу вибухає "бомба несподіванки". І так, 1955 р. один з проводників федералістичного руху, "професор" Владимир Василакі, виїхав до СССР, і виявилося, що він був советським агентом. А недавно виїхав "на родіну" (до СССР) другий відомий федералістичний діяч — інженер-архітект Владимир Левченко — родом з Харкова. До ЗДА він прибув 1950 р., і був близьким співробітником Керенського.

[Це] дивна річ: коли про виїзд пр[оф.] Ореста Макара до СССР московські еміґрантські газети писали дуже багато (бували й натяки, що він — большевицький аґент), то В. Л е в ч е н к а збули пароma словами. Напр., "Новое Русское Слово" (ЗДА) з 24 квітня подало цю вістку тільки в хронікарських новинках:

"Минулого тижня виїхав кораблем з Ню Йорку до СССР Кладімир Левченко, що останні роки виступав активно у багатьох еміґрантських організаціях, і вже давно був запідозрілий у таємнім контакті з советською розвідкою". А далі коротенько подані інформації про місце його народження, час "утечі" з СССР (по 2-ій світ. війні) і час приїзду до ЗДА.

Жити з ворогами так, наче б одного дня вони мали стати нашими приятелями, і жити з приятелями так, наче б одного дня вони мали стати нашими ворогами, — це прикмета ані ненависти, ані дружби, а лише політики (Жан де ля Бруер).

СПРАВА ТРОХИ ІНАКШЕ МАЄТЬСЯ

II

Перші українські еміґранти в Канаді.

Першими еміґрантами в Канаді були головно галичани греко-католики і буковинські українці — православні. Зо східної України і з Волині були хіба лиш одиниці.

Тоді греко-католики ще не були сліпими католицькими фанатиками, але зрівноваженими здоровими людьми, що не боялися і православія, хоч до нього ще не поверталися. На православних вони не дивилися як на "єретиків". А православні з Буковини вязалися з Російською Місією, бо своїх духовних не мали.

Не мали священиків і греко-католики, хіба деколи на показ, бо Шептицький не подбав, щоби їх мали. Начальством для гр.-кат. Церкви в Канаді були французи, отже ті українських священиків не хотіли мати. Українців мають вести чужі, не питаючи на те згоди самих греко-католиків.

Десь перед 1910 р. прибув до Канади гр.-кат. священик Роздольський, — вдовець. Коли ж він хотів спровадити до Канади свої дочки — дівчата, то католицькі голови вважали, що буде соромом для католиків, коли в священика будуть діти, отже позбулися його з Канади, — десь зараз по 1910 році. Перед відїздом о. Роздольський оповідав, що французи йому говорили. **"Чого ви до нас лізете?"** Значить — тут священиків українців не треба!

Французи приготовляли французів і бельгійців на священиків для греко-католиків. Тих французько-бельгійських кандидатів на Василіян у Галичині вчили української мови, і вони сяк-так по-українськи говорили.

Згадати, що в 1922 р. були гр.-кат. священики такі чужинці **Сабурін, Гекір, Костенобель, Делярій, Янсене, Ван Гот-Желіє, Ван Бізен, Декамп, Ру, Дельфурт, а Бала став тут Редемптористом.**

***

Греко-католики були призначені на златинщення, що було всім видне.

Досить згадати, як гр.-кат. священик Боский (бельгієць) писав 21-го квітня, 1921 р. в католицькім "Норт Вест Ревю":

"Чому би латинські священики не мали мати власти працювати над асиміляцією еміґрантів? Зі згляду на відносини, серед яких русини виховувались і живуть, **я не радив би говорити їм про перехід до латинського обряду, коли б навіть хотіли.** Коли ж їх поняття про релігію і національність зміняться, тоді обставини дадуть змогу будучим апостолам говорити відповідно до змінених обставин..."

Чи тут не ясний доказ, що греко-католиків готовили на златинщення? А таких доказів було багато, і про них українська преса писала і розкривала заміри чужих. Можна вгадувати, як воно настроювало греко-католиків!

Єп. Будка в Канаді

У Церкві був нелад, нарід був невдоволений. Домагався українських священиків, але не целебсів; домагався свого Єпископа, щоби не бути залежним від французів.

Стало видно, що греко-католикам треба таки дати Єпископа, отже готовили на епископа француза Сабуріна. Він по-українськи говорив досить добре. Але що настрій проти французів був сильний, то треба було з тим числитися, отже вкінці прибув з Галичини Єп. Будка, щоби бути помічником французів. Сам те він говорив, що він "на французькім хлібі".

І ніякого він ладу в гр.-кат. Церкві не завів, та ще й людей проти себе настроїв. В 1915 р. видав він для гр.-кат. священиків тайні **"Правила Русько-Католицької Церкви"** (72 сторін), **де подає способи, як тягнути греко-католиків до латинства.** В Передмові до тих "Правил" говорить він.

"По відбутій нараді з Архиепископами і Єпископами Західної Канади (латинськими) і по використанню розпоряджень Єпископів латинського обряду, а головно Актів і Декретів першого повного Собору в Квебеку 1909 р". — він зладив ті "Правила". Але вони вийшли на денне світло, й українська преса почала про ті "Правила" писати і їх розбирати, що знов освідомляло греко-католиків — хто є їх Єпископом!

Дальша праця Єп. Будки була також подібна, коли він старався не тільки церковні, але й світські українські справи взяти під католицьку контролю.

Так заборча римська політика приготовляла ґрунт до заснування Української Православної Церкви в Канаді.

Давній еміґрант.

АНГЛІКАНСЬКА ЦЕРКВА ПЕРЕД ПРОБЛЕМОЮ КОНТРОЛІ НАРОДИН

Манчестер, Англія. — Ліберальний часопис "Манчестер Гардіян" у редакційній статті недавно висказався за впровадженням контролі народин, щоб запобігти перенаселенню країни. Він сказав, що хоч Християнство заборонило штучно недопускати до розродження, то воно зробило це не з якихсь моральних причин, а тільки з практичних, — "у тих часах, коли було природне обмеження розродження, як. війна, недуги і т. д., і вони стримували перенаселення".

Ці практичні причини згодом перемінилися в моральні, однак тепер "поступ науки в медицині змінив тут поняття про моральність", - каже згаданий часопис.

У відповідь на це читачі почали засипати газету листами, одні стали за контролею народин, а другі — проти. Один читач з Лондону написав, що він одружений вже від сімох років, і має семилітнього сина. Коли син народився, то його дружина вже не захотіла більше мати дітей, і вони обоє постановили стриматися від природнього подружнього життя. І так живуть уже сім років, "однак наше подружжя через те не розпадалося", — пише він.

Як виявилося, є більше таких людей, які виступають проти контролі народження, а разом з тим самі не хочуть мати забагато дітей. І вони тут дораджують цілком стриматися від подружніх зносин, і не вважають цього за штучне стримування народжень. Наприклад, одне молоде подружжя пише так: На якийсь час ми вирішили не мати дітей; але щоб не вживати штучних заходів, ми вирішили на той час взагалі стриматися від подружніх звязків. І виявилося, що за той час наше кохання зовсім не зменшилося, а навпаки: час подружньої поздержливости був "часом великого зросту кохання".

У відповідь на це один читач з Шотляндії їдко-насмішливо відписав, що той "великий зріст кохання" під час поздержливости був викликаний "надмірним зростом похоті".

Газета всі листи містила, так розгорілася дискусія, що часом набирала досить неделікатних форм. І раптом газета заявила, що більш не буде поміщувати листів у цій справі. Причиною такої наглої зміни є те, що Англіканська Церква повідомила про своє рішення скликати в липні ц. р. в Лондоні Собор Єпископів, на якому будуть обговорювати справу контролі народин. Отже редакція газети хоче почути найперше думку Церкви.

Англіканська Церква два рази абсолютно виступила проти всякого обмеження народжень, — в 1908 і 1920 роках. Натомість 1920 року Англіканська Церква пішла на відносну уступку, і вирішила, що штучні заходи проти вагітности можна вживати, але тільки в таких конечних випадках, що їх окреслила сама Церква.

Як відомо, також і Ватикан доручив своїм спеціяльним церковно-науковим установам розглянути справу контролі народжень і зробити це "з точки погляду науки Католицької Церкви".

ВОНИ "МОРАЛЬНІ", БО БОЯТЬСЯ ПОЛІЦІЇ

Кінг Екленд, капраль міської поліції в Оттаві, досить невтішно висловився про моральність сучасних людей. З його досвіду виходить, що люди не допускаються злочинів головно там, де бояться поліції.

"Шофери (мотористи), коли й уважають, щоб не переїхати дитину, то роблять це більш зо страху перед поліцією, а не з милосердя до дитини", сказав цей поліцист.

Одного ранку Кінг Екленд передягнувся в цивільний одяг, пішов на те місце, де не було ні одного поліциста, і побачив ось що: автомобілі гналися 40 миль на годину, а шофери "цілком не зважали на дітей, хоч це було місце поблизу школи".

Другого ранку він поїхав на те саме місце, але вже в однострої поліциста й на мотоциклі. І коли шофери в його особі побачили поліциста, то раптом стали такі моральні, що "ви це, мабуть, не бачили такої гарної поведінки. Ніхто не їхав скоріше, як 30 миль на годину. Вони пильно виконували всі приписи вуличного руху. А все це лиш тому, що бачили там поліциста".

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

14. КОНВЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ ПОМОЧІ

(Замітні явища на конвенції)

Як відомо, між українською суспільністю в ЗДА діють чотири крайового обсягу братські допомогові організації, і кожна з них видає свій часопис, має свою громадсько-політичну, а то й конфесійну лінію. Одні з тих організацій стоять на чисто релігійних позиціях, як ось "Провидіння", що видає свого католицького щоденника "Америка". Це чисто католицька організація, що не лише обороняє свої релігійні позиції, але й атакує інші українські віровизнання, зокрема Українську Православну Церкву в світі, до якої належить абсолютна більшість усього українського народу.

Інша велика братська організація, — то Український Народний Союз, що видає свого щоденника "Свобода", і він формально належить до нейтральних під оглядом конфесій організацій; принаймні бачимо, що з якогось часу — з нагоди Свят Різдва й Великодня — подають на першій сторінці свого органу Святочні Послання Ієрархів однієї і другої Церкви в ЗДА. Також порядком інформації подає цей щоденник вістки з життя обидвох згаданих конфесій в ЗДА, а в числі співробітників цього органу є й православні сили.

Третя братсько-допомогова організація українців у ЗДА — це Український Робітничий Союз, з осідком у Скрентоні. Донедавна він був засмічений т. зв. "лівими" елементами, — комунізуючими, радикальними з закраскою совєтофільства тощо. Від яких десятьох років ряди цієї організації поважно прочистилися від небажаних впливів, — головно дякуючи енергічному Проводові цієї організації, де м. ін. деякі свідомі й віддані Укр. Правосл. Церкві, вже тут народжені люди — піднесли престиж цієї організації, вивівши її на чисті води українського патріотизму. До релігії ця організація відноситься коректно, але досить стримано, бо знаючи донедавній склад членства та їхніх лівих настроїв, не спроможна за кілька років зробити "чудо". Але побажаним було б для цього часописа, принаймні хоч під наші рокові Свята, дати актуальний релігійно-настроєвий матеріял, навіть інакші, менш "ляїцистичні", сухі й безбарвні під релігійним оглядом писання, як це було донедавна. Не вникаючи тут у справу особистих та і партійно-соціялістичних переконань по відношенні до релігії й Церкви, на цьому місці обмежимося ствердженням, що визначні постаті соціялістичного руху серед українців, — ці, що були культурні й українські патріоти, як ось Михайло Грушевський і йому подібні, до релігії й Церкви відносилися з повагою; може вже хоч би тому, що Українська Православна Церква відіграла велику ролю в національно-культурному розвитку українського народу. І тому, що український народ є глибоко релігійний, отже ніхто серед нього не може мати ширших і тривких впливів, якщо злегковажить його глибокі й ніжні релігійні почування. А врешті, — кожна глибококультурна людина, якого б переконання вона не була, з повагою відноситься до релігійних почувань інших людей.

І тому Український Робітничий Союз, що йому близькі інтереси широкого загалу наших працюючих людей, у своєму органі повинен би ближче станути й до такої близької духом справи нашого народу, і разом до справи такої великої сили в світі, якою, безперечно, є Церква.

Четвертою й найменшою числом членів українською братсько-допомоговою організацією в ЗДА є Українська Народна Поміч, з осідком у Пітсбургу, Па. У тих сторонах Пенсилвенії вона народилася, там найбільше число членів вона має і там вона є найсильнішою й досі. Щодо релігійного наставлення, то дотепер це була єдина допомогова організація наших братів у ЗДА, що стояла на виразно українсько-православних позиціях, і також її тижневик "Народне Слово" виявляв такі симпатії за довгих 45 років свого існування. Співтворцями тієї організації були ті самі свідомі люди, що й дали початок піонерській праці над відновленням Української Православної Церкви на вільній землі Вашингтона. Із свого боку духовенство, православні вірні УПЦеркви в ЗДА за довгі роки багато причинилися до розвою тієї "своєї" установи, а її орган "Народне Слово" був довгими роками пробоєвиком уздоровлення релігійно-церковних відносин у ЗДА, відомих усім нам зловживань і насильств (Риму та його церковних агентур у цій країні). У висліді того, подібно як і в Канаді, закріпилася тут відновлена Українська Православна Церква, під своїм рідним і відданим українській справі духовним Проводом і відданою та свідомою групою української інтелігенції, робітництва і взагалі думаючого категоріями національно-церковного не залежництва нашого суспільства в цій державі.

Крім "Провидіння", всі згадані братські установи в ЗДА що чотири роки відбувають свої крайові Конвенції, де на найближчі чотири роки устійнюється загальну лінію даної організації, зокрема ж вибирається головну Управу на чотири роки.

Українська Народна Поміч відбула свою традиційну Конвенцію з початком травня ц. р. — в одному з найбільших готелів м. Клівленд. Як відомо авторові цих рядків, на основі джерельних інформацій, ця 14-та з черги Конвенція Української Народної Помочі проходила під знаком важкої "боротьби" двох світоглядових груп, скажемо: "консервативно"-традиційної і "поступово"-націоналістичної, а промоторами тієї другої були делегати здебільша з-поміж рядів нової еміграції в Америці.

Як нас інформують, хоч склад управи УНПомочі (крім посту заступника голови) остався той самий, але він виразно завдячує свою "виграну" якраз цьому, що пішов по "новій лінії", яку промоцували в цій організації переважно ці новозорганізовані відділи УНПомочі, які повстали в місцях поселення нової еміграції. І як далі повідомляють нас особи, що їм треба вірити, — тим разом, і то вперше від часу оснування УНПомочі, не ввійшов у склад девятьох радних-директорів УНПомочі **ні один український православний священик,** дарма що аж три наші священики були делегатами та є вони відомими для тієї Установи як дуже заслужені її працівники! Для кращої інформації подаємо імена тих священиків. Тими делегатами на Конвенцію УНПомочі в Клівленд були: о. протопресвітер Лев Весоловський (Ню Йорк), о. митрат Іван Савчук (Філядельфія) та о. прот. М. Федорович (Пітсбурщина).

Як нас інформують, після висліду голосування делегат о. митрат Савчук негайно склав заяву, що він із здивуванням довідався, що перший раз під час тайного голосування чомусь поминули православного українського священика: притому він зазначив, що перші два священики свідомо відкликали свої кандидатури, щоб дати змогу молодшому й енергійному священикові з Пітсбургу стати членом Головної Управи. Цей дивний факт сприймає він (о. Савчук) та й взагалі вся УПЦерква з глибоким жалем...

Я стільки уваги присвятив українським братсько-допомоговим установам у сусідній нам державі лише тому, щоб наших читачів у Канаді і в ЗДА (яких чимало там також маємо!) поінформувати про деякі нові і дивні та цікаві зміни й пересування "укладу сил", що мали місце на недавній Конвенції УНПомочі. Бо хоч ця організація найменша числом, але зате вона досі мала досить виразне і приязне нам, як українській православній спільноті в Канаді, церковно-православне обличчя

За тими справами відповідні кола українського громадянства в ЗДА повинні пильно стежити, бо може бути запізно, якщо взагалі не є вже "по всім".

Торонтонський Православний.

МАТИ АМЕРИКИ НА 1958 Р. ЗДИВОВАНА НАГОРОДОЮ

В Америці на кожен рік вибирають жінку, якій надають титул "Американської Матері". На 1958 рік цей титул надано 68-річній вдові Мей Рупер-Купер з Південної Каролайни. Вона має 8 дітей і 17 внуків.

Ця скромна жінка є того погляду, що мати чесноти доброї матері — це не є якийсь важкий, вимушений обов'язок, через який жінка має скаржитися, нарікати та вимагати за свої материнські чесноти нагороди. Вона вважає, що саме материнство і все, що з ними повязане, дає моральне вдоволення, отже є воно саме собою моральною нагородою. А крім того, тільки в руках матері є ключ до душі дітей, і вона єдина має той найбільший привілей, що виховує дітей на таких, якими вона хотіла б їх бачити

Отже, коли пані Мей Рупер-Купер надали титул "Американської Матері" і вручили нагороду — безплатний квиток на одномісячну подорож по Европі, то вона здивовано й розчаровано сказала:

"Я ніколи не думала, що можна дістати нагороду за все те, що є найбільшим привілеєм жінки!"

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

І так, єзуїти почали на всі лади показувати їй усі невигоди манастирського життя, а разом з тим вихваляли достойність вдовиніх подвигів у чеснотах, і тут нагадували їй слова Св. Бернарда: "Це більша справа бути вдовою, ніж королевою". Єзуїти запевнювали її, що вдовиній стан дає запоруку уникнути мук у чистилищі, і придбати собі вічне спасіння. Вони приводили їй приклади з життя Св. Паулі, Св. Евстафії та інших праведних вдів, які заслужили собі вічне спасіння саме тим, що з своїми чеснотами не ховалися у манастирських мурах, а залишилися назовні тих мурів, у світі, серед людей, щоб бути видимим прикладом для них. Єзуїти радили їй брати приклад з тих евангельських удовиць, які служили Христові, — і так єзуїти намовляли її, щоб вона "спільників Христових" (так називали себе єзуїти) щедро обдаровувала своїми "вдовиніми лептами".

Легковірна Анна-Альоїза швидко піддалася тим хитрим намовам єзуїтів, і занехала думку про манастир, погодившися до смерти залишитися вдовицею. Вона навіть вбачала для себе чималу вигоду в тому, що могла придбати собі вічне спасіння й поза манастирем, не залишаючи свого розкішного предківського замку в Острозі. До того замку вона звикла вже змалку. При тім же вона не мусіла зрікатися голосних своїх титулів княгині, воєводині Віленської і т. д. і т. д.

А тому щоб було де заховатися перед женихами, що постійно й настирливо залицялися до неї, вона, за порадою свого духівника, звеліла збудувати собі окрему каплицю, в якій проводила час на молитві, побожних роздумуваннях і т. п.

Патери (латинські священики) дуже радили їй часту сповідь, як добрий спосіб проти гріховних спокус. І вона щиро відкривала перед ними всі свої найпотайніші думки. І патери, коли тільки помічали у неї на сповіді хоч би й найменші якісь пориви до людського життя, то відразу охолоджували їх. Вони їй нагадували про смерть, про покійного її мужа, і радили якнайбільше відвідувати його могилу, справляти по його душі якнайчастіші поминки та щороку переміняти в домовині на його тлінних останках гаптовану золотом дорогу одежу.

II

Так минуло більше двох років. За той час Анна-Альоїза вже вспіла добре призвичаїтися до волі своїх керманичів-єзуїтів. Отже вона жила і все робила так, як єзуїтам забажалося. Вона ніби з завязаними очима йшла туди, куди вони її вели.

Нарешті настав час, коли єзуїти вважали, що виховання душі її в побожності вже завершилося. Отже цю побожність треба їй тепер показати ділами. Ті діла мусять бути такі, щоб вони були ad maiorem gloriam (на більшу славу) Св. Віри (католицької). Це значить, щоб робота Анни-Альоїзи принесла сподівані плоди на користь тим, під чиїм доглядом святість молодої княгині зросла й зміцніла. А якими ділами її святість мала показатися, про це так говорять її життєписці:

"Одного разу Анна-Альоїза почала міркувати про те, що в Острозі за тих часів було багато впертих і непокірних римському костьолові схизматиків.

Вона бачила, що в місті невірна жидова занадто розмножилася, і майже новий Єрусалим собі тут заснувала. Тут жиди головний суд свій відбували. У жидівський Острозький трибунал вони з своїми справами збиралися зо всієї України, Волині, Підлісся і з Русі (Галичини). Тут таки був і жидівський банк. (В Острозі і досі існує камяна синагога оригінальної архітектури. Як запевняють жиди з Острога, ця синагога існує мало не чотири століття. При цій синагозі жив відомий у жидівській літературі коментатор Маршуе, що помер 1629 року. А на жидівськім цвинтарі в Острозі є памятники з написами либонь з 14 і 15 століття).

Особливу увагу Анна-Альоїза звернула на те, що в Острозі жило тоді багато поган-татар. Колись на війні вони були взяті в полон її предками. А потім їх було обдаровано волею. І ті татари тепер прилюдно справляли свої безбожні обряди і мали свої магометанські мечети на передмістях Острога.

Коли побожна княгиня дивилася на те все, то її побожне серце просто розривалося з болю й розпуки. Та ж оце тут, тільки в одному з міст й волости, немов окремої держави, було так багато душ, що хоч їх Своєю кровю Христос викупив з первородного гріха, а вони все таки далі жили для вічної згуби своєї душі

Так само оплакувала вона вічну згубу багатьох тих, що жили і по інших її маєтностях.

І ось княгиня рішилася спасти від вічної згуби ці людські душі (некатоликів). Вона всіма своїми силами почала дбати, щоб якнайбільше душ (некатоликів) навернути до Бога (до католицтва). І вона була б цілком вичистила свої маєтки з жидівського богохульства, магометанської зарази і схизматицького квасу, якщо б воєнні бурі (війна Б. Хмельницького) не стали були їй на перешкоді. Для здійснення своїх намірів вона стала вживати всяких заходів. Між цими заходами був і такий, щоб заснувати в Острозі один з центрів ордена Товариства Ісуса (Єзуїтів). І єзуїти за допомогою костьола і школи завели б тут єдність релігії, любов до всяких чеснот і добрі звичаї. Отже вона почала думати про це, щоб заснувати в Острозі Єзуїтське Колеґіум. І що задумала, те й виконала.

Думка про заснування єзуїтського центра в Острозі серед католиків була вже здавна, ще з того часу, коли Анни-Альоїзи й на світі не було. З того часу як єзуїти перший раз появилися на Волині, вони вже не зводили своїх пожадливих очей з Острога. Адже Остріг в останній четвертині 16-го століття був головним просвітнім центром усієї України. Тут існувала українська православна Академія, основана князем Констянтином Острозьким. Тут друкувалася перша повна словянська Біблія і багато учительних і релігійно-полемічних книг для оборони православної віри й Церкви.

Але поки живий був князь Констянтин Острозький, усі намагання єзуїтів пробратися в Остріг не мали успіху. Багато тут надій покладали єзуїти на князя Януша Констянтиновича (окатоличеного). Князь Януш справді деякий час задумував заснувати величавий єзуїтський манастир у Межиріччі — майже на передмісті Острога, а при ньому і Єзуїтський Колеґіум. Однак згодом князь Януш чомусь змінив цей свій намір. І замість єзуїтам, він у Межиріччі заснував манастир монахам францішканам.

Правда, за той час єзуїти були вже вспіли заснувати (1612 р.) свій Єзуїтський Колеґіум у самій столиці Волині — в місті Луцьку. Але й після того вони не спускали з очей Острога. Вони ж бачили, що навіть по смерті князя Констянтина Острозького засновані ним школи (православні) ще не були знищені.

Хоч окатоличений князь Януш Острозький думав усе те знищити, але ще не поважився це зробити. Але виконала Анна-Альоїза. 27 липня 1624 року вона особисто прибула до "Ґродського суду" (міського суду) в Луцьку і в його актові книги вписала два фундаційні записи: один — на заснування в Острозі єзуїтського костьола, другий — на заснування Єзуїтського Колеґіума при цьому костьолі. У тому другому записі вона так мотивувала цей свій учинок:

"Наслідуючи прикладів моїх славних предків, які дбали про помноження хвали всемогучого Бога, у своїх маєтностях фундували костьоли, манастирі та Колеґіуми і забезпечували їх достатніми прибутками, — та і з свого боку прагнучи до такого ж помноження слави Божої, щоб католицька віра ширилася почерез науку й освіту молодих людей та шляхом проповідування Слова Божого, — а бажаючи також, щоб ніколи не припинялися молитви за душу Ясновельможного Його Милости мужа мого, який за свого життя завжди проявляв велику прихильність до справи теперішньої моєї фундації, а разом з тим і за душі моїх предків — князів Острозьких, — я, Анна-Альоїза, за порадою ясновельможної княгині Анни Острозької, воєводині Волинської, матері й добродійки моєї, і також по своїй добрій волі та пильно обміркованому призволенню, в моїй родовій маєтності, в місті Острозі, на вічні часи фундую Колеґіум Товариства Ісуса, і при ньому костьол — на імя Св. Ігнатія Лойоли та Францішка Ксаверія — отців єзуїтських.

Задля цього я на вічні часи дарую в місті Острозі, між вулицями, так званою Гнилою і Звягольською, або Водяною (— далі слідує опис цієї площі), на змурування цього колеґіум і костьола я окремим актом записала велебному ксьондзу ректорові Острозького колеґіума, Яну Боршинському, і його наступникам 30,000 польських золотих, забезпечивши цю суму всім моїм рухомим і нерухомим майном.

(Далі буде)

ПРОВІДНИК МАСОНІВ У ВІННІПЕГУ

"Виннипег Фрі Пресс" з 9-го травня подав, що в масонській ложі "Лібанон" в Ленґдон, Норт Дакота, ЗДА, на вечір 12 травня ц. р. заповіджений міжнародній з'їзд бувших майстрів (провідників) масонських лож.

На цей вечір запрошено всіх членів 12 масонських лож Манітоби і 12 лож північної частини Норт Дакоти. При тому особливо вирізнили майстра масонської ложі у Вінніпегу, Давида Ротштайна, бо запросили його на почесного промовця цих нічних зборів.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СІМ МІЛЬЙОНІВ МУЧЕНИКІВ

З того часу, як Україну поневолила Москва, український народ уже близько сорок років мучиться під терором, в каторжній праці, в холоді й голоді, по тюрмах, концентраційних таборах.

Щоб фізично винищити ввесь український народ, ворог час до часу штучно спричинює масовий голод. І вже в 1920, 21 і 22 роках в Україні шалів нечуваний до того часу голод. Московські комуністи до станнього зерна пограбували українське село, і страшний голод почався не деінде, а в найбагатших околицях України, над Чорним морем, і там з голоду загинули сотні тисяч людей — серед нелюдських мук.

Через десять років Москва підготовляє в Україні другий масовий штучний голод — без порівняння більший від попереднього. Почав цей голод шаліти по всій Україні вже 1932 року, а до свого жахливого вершка дійшов навесні 1933 року, — і в повільному конанні падали десятки, сотні тисяч і мільйони людей. Не менше сімох мільйонів українців були знищені тим голодом! Жертви ці можна обчислити цифрами, але безмежности їхніх передсмертних мук не можна ні зміряти, ні обчислити.

У весняних місяцях 1958 року з того часу минає 25 років... У жалібному календарі мучеництва нашого народу заокруглилася нова дата Трагічних Роковин...

Наука Христа навчає милосердя, любови між людством. Християнство є проти всякого насильства, проти поневолення сильнішими слабших, проти їх мучення. Церква Христова навчає зо співчуттям згадувати память всіх тих людей і народів, які мучилися в неволі і гинули там. І так, згадуючи старозавітню память ізраїльського народу, що мучився в неволі в Єгипті й Вавилоні, Церква тим самим дає нам приклад зо співчуттям згадувати в Церкві і терпіння в неволі свого рідного народу, а вже тим більше — згадувати його мучеників. Бо погинули вони не лише тому, що український народ боронився перед Москвою національно й економічно, але й тому, що наш народ обороняв Віру Христову перед наступом безбожництва з Москви.

І жертвою голодового мучеництва впало найбільше не мужчин, і не зо зброєю в руках, а навпаки: найбільше було замучених слабосилих жінок і їх невинних діточок хрещених, про яких сказав Христос, що "таких є Царство Небесне!"

Вони загинули не лише як діти свого народу, але й як християнські діти, немов ті біблійні ізраїльські невинні немовлята, що їх убив Ірод, у надії Народженого Христа вбити між ними.

Маємо надію, що покликані до того люди документальним друкованим словом перед усім світом якнайширше і якнайповніше розкриють цей образ мучеництва нашого народу в 1932-1933 роках.

І на сторінках історії будуть згадані ці мільйони наших мучеників за свій народ і за Віру Христову.

І помоляться за них усі вірні нашої Церкви. Вони достойні, щоб їх щороку згадувати у Церкві, у постійному Помянику Мучеників — і це був би їм памятник, якого вони угодні.

ЛЮДИ В БУДЕНЬ

В Україні жартом говорили: "Коли чоловік умирає, то йому дають курку!"

Цей сумний жарт має таке ж своє сумне походження. Селянство бідує. Курка — то лакоминка лиш про свято. Але коли селянин заслабне, то його стараються рятувати, і тоді навіть курку йому варять. — Правда, це часом буває вже й запізно...

***

Члени більшости родин — родичі й діти, брати і сестри — взаємно люблять ся. Можна сказати це без сумніву. І бачимо це в житті. Коли один член родини занедужає чи має якийсь клопіт, то вся родина бере собі це до серця. Такому нещасливому в несподіваному нещасті висказують своє співчуття, стараються помогти йому, чимсь прислужитися, сказати тепле слово.

Усе те бачимо в родині тоді, коли один з її членів несподівано попаде в якесь нещастя. Отже, "коли чоловік умирає, то йому дають курку"

***

А тепер пригляньмося до щоденного життя багатьох родин; придивімся до них тоді, коли ніхто з них якогось особливого нещастя не переживає, а життя пливе звичайним своїм руслом — без потрясень, без випадків. Як же тоді відносяться члени родини один до одного?

Мало тут бачимо показування доброго серця. Нема теплих слів. Нема сердечної поведінки. Нема пошанівку гідности.

У мові бачимо слова тверді, як камінь; зимні, як лід; шерсткі, мов тертка. А поведінка? Вона гостро разить людські делікатні почування.

Між батьком і матір'ю, між братом і сестрою чуємо неприємну вимину кострубатих слів, часом гірких, мов полин. Так, коли послухати збоку, то в щоденній мові чуємо між ними більше гнівних слів, ніж теплих, ніжних, чи хоч би вже тільки просто чемних!

І коли поднивитися на них і послухати, то можна б подумати, що вони одне одного ненавидять, і не люблятьcя. І здається, що їм у голову не приходить навіть думка про те, що їхнім обов'язком є говорити і робити все так, щоб це приносило їм взаємне добро і щастя. І щоб у тому вони знаходили собі приємність.

На жаль, так воно не є. Кожен думає тільки про себе; "кожен — собі". Або, як каже народній вислів: "Кожен брат собі рад!"

Батькові сухі гострі накази, або холодна мовчанка. Материні нарікання. Дитячі крики і домагання. Взаємне обвинувачення, — і так кожного дня, так день за днем; так пливе життя.

Це, на жаль, найчастіший тип "родини!" Дух самолюбства і дух нетерпимости; часто — брутальности! А в той же час ці родини формально рахують себе вірними Церкви Христової!

Всюди, де тільки побачите, в одній родині панує любов і сердечність, а в десятьох — холод, огірчення, незлагода. Значить, вони до церкви ходять (якщо ходять взагалі!) лиш на відвідини, "для звичаю", але духа християнського до свого дому з церкви не приносять; їх дім не є "Малою Церквою".

Через них більше чи менше терпить загал. А все таки найбільше терплять вони самі; терплять через свій власний характер: упертість, фанатизм, нетерпимість, самолюбство, уражене всезнайство, тупу гордість, уроєну свою непомильність, неопановану нервовість.

Письменник Ф. Достоєвський сказав про таких людей: "Людина носить у собі диявола, і не може розлучитися з ним!"

Не може? Хотіти — це могти!

Т. Карпенко.

Кримський і віра в Бога

Невідомий фрагмент з історії

Академік Агафангел Юхимович Кримський, світової слави учений, довголітній секретар Всеукраїнської Академії Наук у Києві, був глибоковіруюча людина. В підсовєтській дійсності він майже щонеділі чи в свята бував на Богослуженнях в Софійськім Соборі (поки його не закрили).

Це був час, коли в Академії Наук уже сиділа агентура ГПУ і почався пляновий погром Академії. У січні 1930 року парторг викликав до себе академіка Кримського

— Мені сказали, що ви вчора були в церкві? — питає комуніст.

— Так, був, — відповідає академік.

— Що, ви справді віруєте в Бога?

— Вірую. Це священна потреба моєї душі.

— Дивно... Великий вчений — і віра в Бога! Вам же відомо, що таке видимий світ, матерія?

— Не знаю, чи я великий вчений, але знаю, що матеріялізм не дає натхнення для творчости й подвигу, — каже академік.

— То ж виходить по-вашому, що натхнення для творчости й подвигу дає віра в Бога?!!

— Так, усі найвеличніші твори людського духу мали своїм джерелом віру в Наймудрішого Творця, — говорить Кримський.

— А я все таки раджу вам не ходити до церкви, бо з того можуть бути сумні для вас наслідки, — сказав наостанку парторг.

Але академік Кримський був потрібний советам, як найбільший у Советському Союзі сходознавець, тому "наслідки", якими йому погрожував агент ГПУ, відкладали на якийсь час. Зате постійно наглядали за ним, стежили за кожним його кроком. Для пропаганди, мовляв, великий учений Кримський з нами, з советською наукою, нагородили його орденом Леніна.

З початком війни 1941 р. академік Кримський виїхав до Звенигородки на Київщині, на свій хуторець. Коли вивозили наукових діячів углиб Советів, авто НКВД приїхало й по нього у Звенигородку. Він, покликаючись на старість (мав 70 років), відмовився евакуюватися. Тоді його арештували, вивезли і слід по ньому загинув

("Вільне Слово", 10. 4. 58)

Д. Б.

СКАЖІМ СОБІ ПРАВДУ В ОЧІ

(Закінчення)

По всіх головних містах Канади придумано "Комюниті Чест" — загальний фонд, в який жертводавці вкладають поважні суми; цей фонд підтримує десятки добродійних справ. І ми так само могли б у своїх громадах утворити добродійну скарбону і вкладати до неї як не десятину нашого річного прибутку, то хоч таку суму, яка становить десяту частину суми нашого річного податку — муніципального й державного ("інком текс").

У такому випадку кожна громада мала б евіденцію стану прибутків своїх членів, і після вірного й совісного обчислення показалося б, що дана громада висилала б у касу кілька чи кільканадцять тисяч на рік. Тоді було б чим оплачувати всі церковно-адміністративні центральні і місцеві зобовязання та всі інші справи, з добродійними включно. Тоді з цією дразливою справою був би спокій і вигода та успіх, і було б усе так, як повинно бути в культурній громаді

***

Наші жіночі організації невпинно працюють, влаштовуючи вистави, забави, базари, бінго, конкурси на королеву, чайні вечірки, ювілеї, видають обіди і т. д., і так у безконечність, а все те — на церковні справи, і вони вже перевтомлені, виснажені... Часто й своїх рідних дітей занедбують! А яка з того всього користь? Коли обрахувати затрачений час і працю, а також дарові харчі тощо, то залишається ледве половина, а ще скоріш лише третина чистого прибутку. Значить, половина чи дві третини витрат, а тільки одна третина доходу! А знову ж звідки ж і ця третина прибутку з тих імпрез приходить, як не з кишені мужчини?

Публика йде на імпрези й оказії переважно не тому, щоб допомогти справі, а тому, щоб мати розвагу ("ґуд тайм") і щонебудь виграти. З погляду релігійно-морального, а також культурного й патріотичного, — всякі бінґо, базарі, забави (танці), пікніки, як спосіб здобування грошей, повинні бути осуджені, бо такі способи недостойні, як засоби для подавання милостині й добродійства. А тут, на жаль, цю комерцію повязано зо справою доходу на церковні й патріотичні цілі...

З того часу, як Консисторія нашої Церкви перестала колектувати Дієцезіяльний фонд, а наложила реґулярний бюджет на громади, то вона цим способом защадила багато клопоту й собі, і громадам. І тепер уся процедура йде справно, формально. Проте ж і тут мимоволі ще сталася одна помилка — в тому, що збірки з Коляди й Писанки дозволено зараховувати на бюджет громадам. Отже, тут знову та сама заморока, що й перше була з Дієцезіяльним фондом. А заморока через те, що ці збірки в церкві на Коляду й Писанку не так то вже й легко приходяться. Незважаючи на принуку священиків і церковних управ, ці збірки йдуть мляво, дають скупі висліди, а все це веде до обниження церковного бюджету.

Переглядаючи 5-те число "Вістника" ц. р., на двох сторінках у вісьмох колонах бачимо, що 80 церковних громад зложили Консисторії 1,720 долярів дару з Коляди; середньо це виходить по 22 доляри на громаду... Хіба ж це похвально? Та ж це не якийсь надгормовий дар, бо ця сума зараховується на регулярний бюджет громади!

Далі, одні священики подали імена всіх тих, хто пожертвував на Коляду, а інші священики списка імен жертводавців не проголосили, а подали тільки суму загально від громади. З того виходить, що ніби пожертвувала вся громада, а в дійсності є воно так, що одні пожертвували, а другі ні. Певно, що нас, вірних Церкви, цікавить, скільки Коляди чи Писанки прийшло з кожної громади. А щодо імен жертводавців, то проголошування їх у пресі займає дуже багато місця; по-друге, пожерає багато праці адміністрації й редакції газети; по-третє, — більші кошти друку; по-четверте, сліпати друкарям над тим "маком" імен і чисел ледве чи можна так, щоб обійшлося без "друкарського чортика", а потім напливають скарги, роблять "з голки вола", преса просить пробачення і т. д. А все те — тісні тенета тієї формалістики, якої можна без труду уникнути, отже: не подавати листи імен, а тільки проголошувати в пресі загальні суми від громад. Це дасть загалові можливість шляхом порівняння оцінити стан громад, та й взагалі дасть про них своєрідну інформацію.

Та все таки нікому з нас не є байдужою справа стану жертвенности кожного окремого вірного Церкви. Отже було б бажаним, щоб у кожній громаді був зроблений поіменний список жертводавців і вивішений у притворі кожної церкви, щоб кожен член парафії знав, хто на тому списку є, і скільки він дав, а кого бракує.

Таким способом кожна громада сама себе може прилюдно контролювати. Певна річ, що місцеві книговоди повинні мати окрему рубрику, в якій вписували б ці дійсні пожертви, цебто датки, окремі від реґулярної вкладки парафіянина.

Замість зайвого тягару з проголошуванням листи імен, добре було б, коли б Консисторія проголошувала бюджет кожної громади: скільки громада вже виплатила, а скільки ще має платити, — так як це робить КУК При тому нічий престиж тут не потерпів би, але зате ж це була б практична пригадка і технічна, і для совісти не одної громади чи одиниць, а тим самим і не одна честь урятується, коли сумління обізветься.

***

При нагоді — дещо й про пресовий фонд "Вістника" — Отже, всі добре знають, що "Вістник" крім передплат, і то часто залеглих, інших засобів, крім пресового фонду, не має. А тепер пригляньмося станові пресового фонду!

Візьмемо в руки вищезгадане число "Вістника" і там, на сторінках 12 і 13, побачимо 10 дописів з різних оказій, і з усіх них разом на "Вістник" пожертвувано тільки 77 дол. і 20 центів! Середньо, це по 7 дол. 20 ц. на допис, з тим, що одні дали більше цієї суми, а другі менше. (Частенько бувають і такі, що не дають нічого, хоч при тому на оказіях роблять збірки на інші цілі!).

Це... "пресовий фонд"! І тут не забуваймо, що коли б так ці дві бити (а часом і більше) сторінки газети заповнити комерційним оголошенням, то вже сам прямий дохід був би принаймні у два рази більший. А цей дохід зріс би ще на третину, коли взяти до уваги, що оголошення в кілька разів зменшує кошти друку. А далі, на 30-40 відсотків зменшує працю адміністрації й редакції, та ощаджує їхні "нерви", коли зважити всякі непорозуміння: то хтось ображується, то треба перепрошувати і т. д. і т. д.

Але... "Вістник" — релігійна газета; їй не лицює "бизнес" з оголошеннями, по-друге, вона має замало читачів, щоб фірми могли нею цікавитися. А замало читачів має може тому, що все ж вона містить переважно такий матеріял, який важніший для вірних нашої Церкви щодо її потреб Правда, тут часом чується й такі голоси, які хотіли б бачити у "Вістнику" лише офіційний церковний матеріял, — без порушування ширших, загальніших справ нашого народу й людини взагалі, які є важні для кожного вірного нашої Церкви, а разом з тим вони мають життєвий звязок і з релігією, і з Церквою, поскільки вона не відірвана від усього життя. Але, треба думати, в такому випадку ґазета мала б ще менше читачів, хоч може мала б більш матеріялу для вужчого гурту професійних теологів. Але тут питання: хто тоді мав би за видання газети платити?

Повертаючись до дописів, треба сказати, що всі ми любимо читати дописи, а вже тим більше свої дописи, або наших ближчих знайомих. І ці дописи — то справа зовсім на місці. Але при тому не слід забувати про міру й вирозуміння. А вже особливо мірою повинна тут бути якась пропорція розміру допису і відповідно до оказії, числа її учасників, фотографії, зібраної суми пожертв, суми загальних видатків на оказії та суми пожертв на пресовий фонд, — лише без імен (прошу!).

Бож тільки подумаймо: весільні дзвони, величавий здвиг і т. д. — гостей сотня й більше, при тому напитків — за 100 долярів, музики коштують 75 дол., з перепою прийшло 6-7 соток дол., священикові за шлюб 10-15 дол, і на пресовий фонд... 5 чи 7 дол! Чи ж диво, що потім дописувачеві таки справді ніяково своїм іменем підписатися, отже маємо лиш криптоніми: "гість", "присутній", "приятель", "товариш", "свій", "близький" і т. д.? На все при оказії йдуть десятки й сотки долярів, а тільки на пресу отих 5 чи 7 дол.! На ту пресу, яка чисто місцевого значення оказію подає до відома тисячам людей, і таким чином уводить її на широке поле загальніших значень у нашій спільноті, надає їй розголосу, виводить із скорого забуття, на всі часи утривалює її друкованим словом!

Може мій допис трохи й задовгий. Може він й у дечому мати дискусійний характер. Однак я порушив тут деякі справи в добрій вірі та в надії, що для них настав час і пора, і при тому я керувався нічим іншим, як тільки виключно загальною справою, так як я її особисто розумію.

П. Зварич.

В Злучених Державах Америки 1957 року було 152,464,000 білого населення, а 18,700,000 кольорового, — переважно негрів. За останніх 7 років (від1950 р.) кольорове населення збільшилося на 18 відсотків, а біле — на 13.

Чехословацьке державне Бюро Статистики подало, що 1-го січня 1957 р. в Чехословаччині нараховувалося 74,898 українців.

На американському континенті кожного року вмирає на рака в сім разів більше людей, ніж гине в автомобільних катастрофах.

КЛЯСОВИЙ УСТРІЙ ЄГОВІЗМУ

Християнство навчає, що всі люди перед Богом є *рівні, як люди*. Отже всі дійсні християни так само і в суспільному житті всіх людей вважають за *рівних*, у їхніх громадських правах та обовязках.

Єговісти ж уважають себе у світі окремою *нацією* понад націями, вважають себе за "вибраний нарід", цебто за **"Духовий Ізраїль"**. Ця їхня ідея "вибраности", вищости за всіх інших людей, суперечить Християнству. А тим часом вони для своїх цілей мусіли таку ідею й практику завести. Коли хто хоче, щоб були ті, які панують над іншими, і ті, над якими "вибрані" панують, то вони голосять таку науку, що між людьми є нібито меншість "Богом вибраних", і більшість "Богом упосліджених". Та меншість нібито "Богом вибраних" старається доказати, що це їй "сам Бог дав право й силу" бути "вищими" за інших, і володіти всіма "нижчими".

А з практичного боку справа представляється так: Єговісти мають свій обмежений гурт "вибраних" (вони самі себе вибрали!), і тільки цей вужчий гурт ближче втаємничений у головніші справи організації, в її цілі, та користується правами провідництва.

Але коли цей гурт "вибраних" стане вербувати собі щораз більше членів у єговісти, то ряди єговізму розросталися б, і той гурт "вибраних" автоматично мусів би ділитися своєю владою і таємницями з загалом єговістів, з їхніми масами. Отже така можливість гуртові "вибраних", як видно, не на руку! Тут, з одного боку, гурт "вибраних" хотів би, щоб усі люди на світі служили єговізмові, а з другого боку, — щоб разом з тим не всі вони мали право так само вважатися за вибраних.

Для того провід Єговізму завів у рядах єговістів *поділ на кляси*.

***

Поділ на кляси проводом Єговізму може мати якусь і для когось більш точну, практичну, далекосяглу й світову мету, ніж це можна бачити крізь поволоку їхньої нібн "теології". А все ж таки ми тут найперше займемося тією їхньою ніби "теологією", якою вони формально стараються умотивувати цей поділ на кляси.

Єговісти діють головно серед християн. Отже, хоч вони принципово основуються лиш на Старому Заповіті, то ніяк не можуть мовчанкою поминути й Нового Заповіту з Ісусом Христом. І вони стараються, по-своєму, навязувати Христа до Старого Заповіту так, як їм найбільш на руку, щоб збаламутити християн. Ось тут і їхня в цій справі "теологія" щодо введення *клясовости*. А докладніше про це читаємо в єговістській книжці п. н. "Збереження", виданій 1932 року.

Єговізм найперше почав був діяти серед різних гуртів т. зв. Дослідників Біблії, (вони, звичайно, стояли поза Церквою). Керму над ними 1919 р. перебрав від Россела Рутерфорд, і старався всіх їх включити у єговістський Вач Тавер Сосаєті (Товариство Вартова Башта). Щождо тієї Вач Тавер Сосаєті, то вона почала голосити свою науку, що "організовані у Христі складаються тільки з 144,000 тисяч членів", — а більше не можна, бо, мовляв, Св. Письмо на це не дозволяє, як вони твердять.

Звідки ж це число 144,000? Воно взяте із Св. Письма на основі обчислення поколінь ізраїльських патріярхів (провідників народу) із Старого Заповіту, — 12,000 з кожного покоління. Отже це замкнуте число членів — 144,000 — то "вибрана" *основа* Єговізму, так як члени провідних родів Ізраїля у Старо- Заповіті. А коли Новий Заповіт говорить, що й Христос походив з провідного ізраїльського роду (Давидового), то в такім разі й число тих, що дійсно "організовані в Христі", не може перевищувати старозавітньої цифри провідних членів 144,000. І вони в Єговізмові становлять собою *першу* (провідну) *клясу*. Її перша назва була Кляса *Мардохея-Ноемії*. Звичайно, складалася вона найперше з старих членів Дослідників Біблії. Але ці Дослідники Біблії, яких Рутерфорд старався влючити в Єговізм, в значному числі почали противитися єговістській науці, яку перед ними почав усе ясніше розкривати Рутерфорд, і стали відходити від Єговізму. Так ряди "кляси вибраних" (кляси Мардохея-Ноемії) сильно проріділи.

Щоб цій першій вищій клясі, так прорідженій, дати якусь резерву, створено *другу клясу*, — трохи нижчу, але ще так само "вибраних", і надано їй назву: *Кляса Рут-Естер*, — і до неї допущено вже більше членів.

Обидві ці провідні кляси "вибраних": 1. Мардохея-Ноемії і 2. Рут-Естер, — мають назви осіб із Старого Заповіту, які відомі із свого особливого сильного привязання до Старого Ізраїля. Отже названі їхніми іменами ці дві кляси єговістів уважаються за вибраних, і становлять собою основу нового Ізраїля, або, як Єговізм себе називає, "Духового Ізраїля", цебто "Божої нації" у всьому світі.

Одначе Єговізм почав втягати в свої ряди все більше й більше членів, бо вони йому потрібні. А разом з тим провід Єговізму вирішив скількість своїх "вибраних" твердо тримати обмеженим лише до числа 144,000. Що ж тоді робити з рештою напливаючих тисяч нових єговістів? Треба ж, щоб їх було все більше, і щоб вони вірно Єговізмові служили, і щоб разом з тим до числа "вибраних" їх не допустити!

І тоді провід Єговізму знайшов таку розвязку.

Єговізм навчає, що Другий Прихід Христа на землю вже відбувся (1914 року), — цей Прихід був лише *духовий*, а не такий, як навчає Св. Письмо. І хто належав до Єговізму перед тим "Другим Приходом Христа", той і має право належати до числа тих "вибраних" 144,000 членів, цебто до обох вищих кляс. А хто вступив до єговістів після "Другого Приходу Христа (після 1914 року), той уже автоматично стає єговістом "нижчої кляси".

*

Хто прийшов до єговістів після "Другого Приходу" Христа на землю, цебто після "духового" приходу, той спізнився на *духовий* прихід Христа, отже й тому такий спізнений єговіст тим самим не є вже *одухозленою* істотою, а є він лиш *тілесним* створінням. А тому, що він не є *одухозленим*, то тим самим він позбавлений звязку з небом, і залишається виключно *тілесним* створінням без духа, як лише *створіння землі*. І тут провід Єговізму на допомогу бере собі ще таку цитату із Старого Заповіту, — Господь сказав: "Небо — Престол Мій, *а земля — підніжок* ногам Моїм" (Ісаія 66, 1).

І провід Єговізму навчає так: Усі ці, що стали єговістами після "Другого Приходу" Христа, не мають духовости, отже вони істоти тільки з самого *тіла* (без духовости), цебто вони лиш *створіння землі*. А тому що *земля* є *підніжком* ніг Бога, то й тілесні (бездушні) істоти мають бути лиш підніжками вибраних, вищих кляс єговістів, — мають бути *нижчою* клясою єговістів.

Яка ж роля в Єговізмі тієї *нижчої кляси*? Така роля, яку може виконувати лиш тіло, без потреби духа! Вони мають розпродувати єговістські книжки, "робити публику" на масових мітінґах, щоб потакувати проводові і т. д. Вони, як навчає Єговізм, знаходяться у вигідному положенні, бо не мусять ні про що думати, нічим журитися, — їх провід думає за них, а вони, сіра маса тілесних істот, мають усе вже готове, усе опрацьоване проводом. Ім не треба турбуватися вищими справами. А зате ж вони безтурботньо можуть мати від Єговізму певні вигоди: в потребах заробити собі на прожиток працею для Єговізму і т. п., і лиш механічно виконувати накази "вибраних" кляс.

Такою нижчою клясою, з таким безтурботньо-тілесним життям, були т. зв. *габаони* в старому Ізраїлі, були дроворубами й водоносами ізраїльського народу.

Нижча кляса, ці, сказати б, новітні *габаони*, в Єговізмі не лише не потребують, але й не *мають права самостійно думати*. Ще з 1925 року Єговізм твердо навчає, що індивідуальне думання у справах віри є цілком непотрібне, отже коли хто має свою власну думку про Вач Тавер Сосаєті, той є його ворогом.

Звичайно, заборона думати індивідуально перш за все відноситься до *нижчої* кляси єговістів. Вони ж є тим племям *габаонів*, яке служило ізраїльському народові у старозавітніх часах, і стало в Ізраїлі клясою *йонадабів* клясою "великої маси", яка служила дроворубами й водоносами в ізраїльського народу, як вибраного Богом, але не мала права рівнятися з ізраїльцями ні на землі, ні мати привілею на духовість. Племя габаонів, що стало служащою клясою *йонадабів*, — це, сказати б, *стадна*, бездушна маса, яка потребує лиш вигод для тіла: виспатися, наїстися, зодягнутися, напитися.

А справи *духа* належать лиш до замкнутої спільноти "вибраних Богом". Ця нижча кляса в Єговізмі так і називається по-старозавітньому: *йонадаби*. Як племя габаонів, ставши служащою клясою ізраїльців у Старому Заповіті, допомагало (за певні матеріяльні вигоди) Ізраїлеві завойовувати землі навкруги Ізраїля, так і *нижча* кляса в єговістів має творити цю сіру бездушну масу, яка підбиватиме для Єговізму світ. Ця маса має рекрутуватися з усіх народів, і провід Єговізму називає їх "людьми доброї волі".

З того виходить, що коли хтось не стає бездушним автоматом "у великій масі" новітніх габаонів, чи йонадабів, як істота нижчої кляси, як слухняна сліпа машина в руках якихсь затаєних, сил тієї організації, того вони посуджують у "браку" доброї волі.

Ця бездушна "велика маса" інтернаціональна навітніх йонадабів нагадує собою отих "безпартійних" у Советському Союзі, які мають вірно служити партії, а для партії вони не є достойними. Вони також нагадують собою отих "ґоїв" у давніх жидів. Вони врешті, в ширшому розумінні, нагадують собою оту "вулицю", якій можна диктувати крикливими реклямами все новішу моду, щоб вона все частіше купувала і вічно була без грошей та в боргах; давати їй лиш усякі зворушливі видовища-ігрища, комики, кримінальні фільми, і давати їй готову думку згори, творити з неї бездушну сіру, стадну масу без особистого "я" одиниці, і щоб жила вона за кличем сліпих інстинктів невільників: "Хліба й забави!"

Хто все це у світі під різними фірмами робить і нащо це робиться?

о. Т. Ковалишин.

КОРОЛЕВА КРАСИ ЗРЕКЛАСЯ КОРОНИ

Цього року в Лондоні вибрали "міс Інгленд" — королеву краси Англії. Котра ж з дівчат не мріяла б стати королевою краси всієї країни? Мріяла про це й бідна дівчина Джун Купер — скромна крамнична продавчиня. І ось мрія стала дійсністю: її вибрали королевою краси Англії!

Радість її була напевно велика, а не менша була й гордість її матері. Та ось сталося ще більше диво: через пять днів після її обрання вона зреклася цього свого титулу. Чому? Причина, як на наші часи, переходить уже межі всіх див. Згідно з правилами конкурсу, королева краси Англії мусить їхати ще й на міжнародній конкурс краси до Голлівуду в ЗДА. Однак мати сказала, що її донька, Джун, ще замолода, щоб їхати в цю подорож. А при тому в душі, мабуть, не є вона дуже доброї думки про Голлівуд та про честь молодих дівчат, які їздять туди.

І молоденька Джун Купер послухала своєї матері, та й зреклася титулу королеви краси Англії, щоб не мусіла їхати до Голлівуду. Певно, вродливою через те вона не перестала бути. І хоч вона добровільно зреклася титулу королеви краси, то крім своєї вроди вона показалася й неофіційною королевою чеснот дівчини й доброї дитини.

А тепер пригляньмося до інших матерів.

Коли панна Джун Купер зреклася титулу, то треба було вибирати іншу королеву краси Англії. І вибирали з-поміж 69 кандидаток. І мама кожної з них мріяла про успіх своєї доні. Певно, всіх вибрати не могли. Вибрали тільки одну: 22-річну вродливу модельку Венді Петерс. Отже матері всіх решти 68 кандидаток почулися ображеними. Вони вибігли на естраду й почали кричати, що вибір був несправедливий, бо, казали вони, вибрана Венді Пітерс відповідним штучним поясом зменшила свій стан. Кожна з матерів твердила, що її донька заслуговує на титул королеви краси і їй належиться привілей їхати до Голлівуду.

Значить, коли одна мати на всіх 70 постаралася недопустити свою доньку до того середовища, яке могло б її зіпсувати, то решта 69 самі старалися попхнути туди свої доньки.

Щоб володіти над кимсь довго й абсолютно, треба мати легку руку й давати підвладному тільки злегка відчути його залежність (Жан де ля Бруер).

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

Душі в уніформах

Запросили мене написати статтю до календаря. Я сів і написав.

Ось візьміть і прочитайте!

"Наша молодіж проявляє великий суспільницький змисл. Коли фабрики випустили для молоді сорочки з подобою Дейві Крокета, то вже — дивись: першого дня на вулиці конче хтось у сорочці Дейві Крокета появиться! А другого дня — так і глянь; усе місто роїться дітьми в сорочках Дейві Крокета!

Ото пару місяців по радіо й телевізії все співали пісню про Дейві Крокета. Співали як день, так ніч, а діти слухали — очима не змигнули.

Цікаво, думаю, до чого вони доспіваються? Ну, й доспівалися: одного дня по телевізії показали сорочку з Дейві Крокетом, і ось уже всі діти, як один, у тих сорочках парадують.

Цікаво, як довго вони в тих крокетівських уніформах будуть парадувати?

Недовго! Бо ось на зміну прийшла програма Елвіса Преслі. Він у танку й пісні "рак-енд-рол" казився, немов би, Господи прости, "чорна слабість" мучила його. Він казився, а діти шаліли з захоплення... Скінчилося тим, що по телевізії показали блюзку на моду того Елвіса Преслі. А на другий день на вулиці вже появилося пару шушварків у тих елвісивських *блюзках*. І волосся у всіх них так розчохране, як в Елвіса Преслі. А третього дня — як оком заглянеш: усі дітиська в блюзочках Елвіса Преслі, і малі, і середні, і великі, і хлопці, і дівчата. Ціла тобі армія елвіс-преслів!

Ну, побачимо далі...

І скоро побачили! На телевізії вже була резерва дальшого "поступу". Фільму про собачку-героя Лесі пустили на ввесь ход. А діти знай сидять і дивляться. Подивилися, подивилися, а врешті їм сорочку нову показали, а на тій сорочині подоба пса Лесі красується... Другого дня дивлюся: іде школяр в сорочині з малюнком собаки Лесі на ґрурях... Десь з усього передмістя збіглися діти подивитися на нього. Дивилися й шаліли з захоплення. А другого дня вже всі діти в місті парадують у сорочках з собакою Лесі на грудях.

Ах, правда — брешу! Сусідський хлопець ще не мав такої сорочки. Мама саме поїхала до міста купувати. І що ви думаєте? Пішов той хлопчина до школи, і незабаром повернувся назад, — заплаканий, зажурений... Світ йому немилий.

Він появився в елвісівській сорочці. Вона вже дуже давно вийшла з моди, ще тиждень тому. А два тижні тому, як крокетівські сорочки занехали!

Серед цілої армії школярів у лесівських сорочках він появився в преслівській. І його всі оглядали, мов людину з Марса. Його пильно і цікаво обмацували, свистали, реготалися.

"Ти *діпі*!" сказали йому.

І він утік додому, і сталося так, що мама саме лесівську сорочку з міста привезла йому. І зодягнувся він у ту сорочку та й скоро назад прибіг до школи. Та й поринув він там у морі лесівських сорочок. Просто згубився, розплився. І вже він там був *свій* між своїми. Бо вже й не знали, хто є я, хто є ти, а хто є він, всі — то був один, а один — то були всі; такі подібні у тих однакових сорочках, мов стовпець до стовпця у плоті, — всі однакові стовпці... Вони такі подібні, як ті наші часописи, журнали, збори, промови, наука, статті і спосіб думання: однаковісінькі, рівненькі, рядочком, підрізані, підтесані, ошкрабані, всі — як один, а один — як усі..."

Отак я писав і писав, і писав... Написав, а потім став я думати над тим, що я написав. І так я думаю, що забувся наголовок тій своїй статті дати. І без наголовка взяв і вислав. А коли нагадався, то подумав собі, що без наголовка незручно статтю до друку давати. Але мене виручив редактор, — спасибі йому. Він прислав мені листа з вісткою, що моїй статті сам дав такий наголовок: "Душі в уніформах". Але повідомив, що моєї статті друкувати не буде, бо ніхто таких статтей не пише і не друкує, то й він не може.

Назар Полин.

РАК — НАЙБІЛЬШИЙ УБИВНИК ДІТЕЙ

Д-р А. Бил, лікар-педіятрист, на конференції Північно-Пацифічного Педіятричного Товариства у Ванкувері в травні ц. р. сказав:

"Рак відсунув набік такі відомі дитячі недуги, як дифтерія і т. п., що колись були небезпечні, а тепер їх можна лікувати". А з другого боку, "коли всі інші хвороби в дітей усуваються, то тим більше нагоди має поширюватися рак, — він має більше свободи й місця".

Рак є тепер найбільшою загрозою для дітей, — сказав д-р Бил.

Інформація цього лікаря це ще один з голосів у науці, які все більше починають твердити, що з бактеріями, які є причиною хворіб, є так: коли медицина вбиває бактерії однієї недуги, то тим самим дає вільне місце бактеріям іншої недуги. Тут і є причина того явища, що з винищуванням бактерій тих "давніх" недуг, які всім добре відомі, починаються поширюватися нові, досі невідомі недуги. Їхні бактерії були й перше у просторі, але їх до людського тіла не допускали бактерії старих хворіб.

ВОЛІЮТЬ БУТИ В НЕВОЛІ

Коли Альжирія бореться проти Франції, щоб визволитися з-під її колоніяльного панування до незалежного національного життя, то в той час світ заскочила одна несподіванка.

Населення острова Таїті не бажає собі державної незалежности, а воліє бути французькою колонією. Коли місцевий уряд Таїті, залежний від Франції, почав провадити протиколоніяльну політику, щоб цілком визволити острів з-під французької залежности, то мешканці острова виступили проти такої його політики.

Справа в тому, що у власній державі вони мусіли б платити податки, а тепер, як колонія Франції, вони податків не платять.

МІШКОВАТІ ОДЯГИ БІЛЬШ МОРАЛЬНІ

В Америці вийшла нова жіноча мода — мішковаті чи торбасті одяги, які не увидатнюють ліній жіночого тіла.

Відомий евангелицький проповідник Билл Грегем недавно сказав у своїй проповіді в Сан Франціско, що ці мішковаті одяги жінок вийдуть на користь моральности, тому що не підкреслюють статевости (половости) жінок. Цей проповідник промовляв до 18 тисяч підлітків — на тему молодечих злочинів.

ДО ВП. ДОПИСУВАЧІВ

Оцим подаємо до ласкавої уваги ВП. Дописувачів до "Вістника" — що слідує:

„Вістник" є окремим видавництвом, що існує самостійно цебто не є частиною ніякого іншого видавництва, отже — із своїх фондів він оплачує друк часопису, утримує свій власний адміністративний і редакторський апарат, міститься в окремому від усяких інших видавництв приміщенні і т. д.

З уваги на це "Вістник" поміщує тільки ці статті, дописи, оголошення, світлини і т. п., які надіслані до його Адміністрації безпосередньо, а не через видавництва інших часописів.

У тих випадках, коли ВП. Дописувачі присилають матеріял до іншого часопису — в тим наміром, щоб "Вістник" використав його і на своїх сторінках, обидва часописи наражаються цим на значні технічні ускладнення, які забирають без порівняння більше часу й уваги, ніж тоді, коли б автор допису зробив дуплікат (копію), — але читкий, і вислав до кожного часопису зокрема.

Тож коли часом може бували випадки, що даний допис у "Вістнику" не був поміщений, то тут могла бути й та причина, що допис до "Вістника" присланий не був, хоч може й був поданий до іншого часопису.

За добру волю й співпрацю в цьому напрямі ВП. Дописувачам заздалегідь дякують:

Адміністрація й Редакція "Вістника".

НОВА ЦЕРКОВНА ГРОМАДА УГПЦ

Ревелсток, Б. К.

Дня 9-го березня 1958 р. новоповстала Церковна Громада Української Греко-Православної Церкви в місті Ревелсток, Б. К., отримала Архипастирське Благословення Владики Митрополита Іларіона і того ж дня відбулося там перше Богослуження, що його відправив о. С. Гуцуляк у хаті п-ва Д. і П. Стефюків.

По Богослуженні відбувся братський обід, що його о. С. Гуцуляк започаткував молитвою. По обіді відбулися загальні збори Громади, які відкрив п. Леонід Бобіцький; він пояснив присутнім ціль тих зборів та керував формальностими при виборі проводу нарад.

Так урухомлена справа організації технічно, як на цей час, завершилася на перший день Великодніх Свят. Члени Громади в Ревелстоку, поїхавши святити Паску до Вернон, при нагоді полагодили з тамтешньою Громадою справу щодо скількости Богослужень, які там буде відправляти о. Парох з Вернон. Бажання вірних з Ревелстоку, щоб навіть, як і на початок, мати Богослуження хоч раз на місяць, на жаль, покищо не могли бути здійснені, тому що о. Парох обслуговує не лише Вернон, але й новоповсталу громаду в Келовні, а ближче нема іншого священика нашої Церкви.

Отже покищо стало на тому, що священик з Вернон буде приїжджати до Ревелстоку на Богослуження раз на два місяці. Правда, крім 9-го березня, громада у Вернон уможливила нам найближче Богослуження ще й 27 квітня, одначе далі вже будуть відбуватися лиш регулярні Богослуження — раз на два місяці, згідно з умовою з першого дня Великодня ц. р.

По закінченні нарад Громади п. Леонід П. Бобіцький поставив внесок, щоб цю зустріч ще крім того чимсь відзначити, і він піддав думку, щоб зібрати пожертви на пресовий фонд "Вістника". Отець Гуцуляк сердечно одобрив цю думку, а також усі присутні радо на неї відгукнулися, і зложили 11 долярів. Жертвували по 1 дол. слідуючі: Д. Стефюк, Л. Бобіцький, В. Гакман, В. Бобіцький, П. Малиш, І. Кучер, А. Бобіцький, В. Вінничук, пані Стефюк, о. С. Гуцуляк, С. Андрусів.

Вірні з Ревелстоку, відзначаючи збіркою на нашу пресу день кінцевого оформлення життя своєї новоповсталої Церковної Громади, зробили це на скору руку, і мусіли її закінчити скоро, тоді як місцеві люди тількищо почали сходитися. Цей поспіх був спричинений тим, що члени Громади з Ревелстоку позоставили свої господарки без догляду, отже час наглив, і вони мусіли якнайскоріше відіхати, і тільки пара осіб залишилися на Вечірню. — Жертводавцям належиться щира подяка!

Вірні Церковної Громади в Ревелстоку з висловами признання вдячні о. С. Гуцулякові, який, хоч і переобтяжений обовязками в інших громадах, проявив із свого боку всі зусилля, щоб піти на зустріч нашій новоствореній громаді. Усім свідомим вірним нашої Церкви в Ревелстоку, а також усім тим нашим братам і сестрам у Вернон, які виявили свою добру волю в потребі в дечому йти нам на руку в початках організованого життя нашої громади, на цьому місці належиться окрема подяка

Новоповсталій Українській Греко-Православній Церковній Громаді у Ревелстоку з нагоди започаткування її організованого життя в рядах багатьох вірних-братів нашої великої Рідної Церкви в Канаді, — щасти Боже на Многі Літа!

Л. П. Б.

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ У ДАВФИНІ

У неділю 11-го травня Давфинська Громада Св. Юрія святкувала Храмовий День уже на новому місці — всього декілька кроків від старого, — церкву пересунено на сусідню парцелю (закуплену Громадою), щоб звільнити церковну площу під будову нової церкви.

Свято очолив Голова Президії Консисторії Протопресвітер д-р С. В. Савчук, який прибув до Давфину в суботу ввечері. У неділю о. д-р С. В. Савчук (у сослуженні Настоятеля о. Т. Славченка) відслужив урочисту Службу Божу з Водосвяттям. Співав церковний хор під управою Галини Гендерсон, Апостола читав п. Гавриляк. Не тільки був переповнений храм, але й площа навколо храму.

У проповіді по Євангелії о. д-р Савчук, розповівши про життя Св. Юрія, порівняв боротьбу Св. Юрія зо змієм з боротьбою Церкви Христової зо злом — гріховністю сьогоднішнього дня. За нашого часу тим змієм, що затроює світ, є безбожний російський комунізм, який утримується при владі за рахунок незличимих жертв серед поневолених народів.

Після Богослуження всі вірні перейшли до Народнього Дому. Залунало могутнє „Христос Воскрес із мертвих...", о. д-р Савчук поблагословив страви, і всі засіли до святкового обіду (хоч і не всі разом, бо заля Народнього Дому хоч і простора, але також була замалою для святкової громади).

Пообідню програму відкрив вступним словом голова громади п. В. Лазарук, і дальший хід програми передав Парохові о. Т. Славченкові, який, згадавши традиції і звичаї, що утворилися при святкуванні Дня Св. Юрія в Україні, надав слово привіту п. А. Галяберді — від Громади в Косові, і П. Гаврилишину — від Громади в Гилберт Плейнс. Також промовляли піонери церковно-громадського життя в цій околиці:

Романчич, І. Геник, д-р М. Потоцький.

Головну промову сказав о. С. В. Савчук. Переповідаємо тут основні думки, висловлені в цій промові.

Усебічний розвиток Української Православної Церкви в Канаді, великі осяги Церкви, як цілости, і її окремих членів (у здобутті освіти й високих становищ у громадсько-політичній ділянці) — це наслідок тих вірних ідейних основ, які покладено було 40 років тому і які продовж усього того часу були проповідувані серед вірних Церкви.

Це було здійснювання кличів про піднесення не тільки духового рівня, але й усебічного піднесення культури, освіти, прямування до культурно-освітніх вершин, включення в громадсько-політичну діяльність наших людей, як громадян Канади, зо збереженням Віри, мови, традиції і звичаїв українського народу, — це ціль, до якої ми прямували, працювали в цьому напрямку, і ця праця дає тепер багаті плоди.

Отже, врешті й Давфинська Громада вирішила будувати нову церкву, бо стара вже не вистарчає. Давфин уже давно потребує нового величного храму. Добре, що заплянували пивницю під церквою, — це запорука зросту Громади, бо знайдуть тут собі приміщення Рідна й Недільна школи. Кожна церква в місті мусить мати пивницю, — це необхідність!

Церкву треба будувати велику, пляннуючи на розріст громади на багато років наперед. Є певність, що таку церкву буде збудовано. Гроші знайдуться: головне — то віра, добра співпраця всіх членів (як також і сусідніх громад) для спільної мети.

Після промови о. д-ра Савчука о. Парох Громади подав короткий огляд підготовчих заходів до будови; він згадав, що сьогодні вперше за декілька років Громада сіла за святкові столи об'єднана, і це й найбільше досягнення, бо люди осягнули перемогу над самими собою задля великої мети: побудови нового величного Дому Божого. Будова церкви потребує грошей, і він закликав до пожертв на будову храму. Зібрано (готівкою й чеками) 1705 дол. Через брак місця не згадуємо жертводавців з Давфину, але треба згадати, що сусідня громада, в Косові, подарувала 100 дол., члени Громади в Косові: А. Галяберда — 100 дол., Д. Буриковський і А. Буряковський по 25 дол. Жіноче Т-во ім. Лесі Українки — 300 дол.

Це може служити зразком християнської свідомости й братської взаємодопомоги; іншим, сусіднім Громадам, треба наслідувати Громаду в Косові!

Але найбільшою несподіванкою цього дня був розіграш 500 долярів на продані квитки. Щасливий номер випав пані Анні Підлипній, якій зразу було вручено чек на 500 долярів. Але через 5 хвилин п. В. Підлипний попросив слова і сказав, що він, порадившись з дружиною, вирішили подарувати ці 500 долярів на будову нової церкви. Ось ця жертвенність і висока ідейність пані й пана Підлипних — це приклад, про який варто знати людям далеко поза Давфином! Треба зауважити, що пан і пані Підлипні не якісь багаті люди, — вони фармерують, і тяжкою працею заробляють собі на прожиток, а дітей і внуків виховали на свідомих православних українців.

Після збірки на церкву відбувся концерт до Дня Матері, який розпочала вступним словом голова Жіночого Т-ва пані Анастасія Дроздович. Коротке слово на пошанування матерів виголосила учениця Рідної Школи Оля Підлипна. Гарно співав хор учнів Рідної Школи, підготовлений панею Є. Чайковською і п. Мазур. Деклямували такі учні: П. Чайковська, М. Вюн, О. Підлипна,

Ю. Славченко, Лідія й Делюся Бучій, Корнеля, Лілія й Даруся Ковальчук, Даруся Старко, Ів. Лесишин. Мали добрий успіх виступи з сольоспівами Петруся Чайковська й Ґеня Слободецька.

Як і завжди, полонив слухачів хор під керівництвом Галини Гендерсон, проспівавши пять пісень. Концерт закінчено українським і канадійським гимнами.

Увечері відділ СУМК влаштував у лісі пікнік з розвагами. Це був дійсно великий день для Давфину.

Свящ. Т. С.

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ „БАРВІНОК"

Цього року адміністрацію Літньої Оселі „Барвінок" на озері Пиджон перебрало Молоде Братство Св. Івана при Катедрі Св. Івана, яке покликало спеціяльний комітет цієї оселі під проводом п. Василя Демянова, теперішнього ректора Інституту Св. Івана.

Цей Комітет уже посилено виконує свою підготовчу працю, щоб своєчасно відкрити літню оселю та забезпечити перебування там дітей у віці від 10 до 15 років до 50 осіб, від 6 липня до 20 липня дівчат, а від 21 липня до 3 серпня — хлопців.

Отже, діти й цього року будуть мати нагоду перебути на сонці й свіжому повітрі, біля води, в українськом оточенні. Вони стоваришуються з іншими дітьми, а крім того одержать знання з релігії, українознавства і спорту.

Цього року оселя добре уладжена. Підібрано кваліфікованих виховательів і учителів та кваліфікований допоміжний персонал. Оплата за двотижневе перебування кожної дитини становить лише 20 дол.

Отож, родичі українських дітей Едмонтону й усієї Алберти вже можуть надсилати аплікації на перебування дітей в літній оселі „Барвінок" на адресу

St. John's Institute,
Summer Camp
11024-82 Nd. Ave.,
Edmonton, Alta.

Проситься памятати, що число місць обмежене, й запізнення з аплікацією може позбавити перебування чиєїсь дитини в літній оселі „Барвінок"

Т. К.

ДЕНЬ МАТЕРІ

Сарнія, Онт. — 11-го травня 1958 р. по закінченні Служби Божої Всеч. о. Сава відслужив Панахиду по померших Матерях та замучених голодом і розстріляних Героїнь України ворогами українського народу.

Цього ж дня ввечері відбулося святкування Дня Матері. Голова Сестрицтва Церковної Громади Пресв. Тройці п-ні Галина Губа в своїм вступнім слові зясувала значення Дня Матері та запросила присутніх вшанувати померлих матерів однохвилинною мовчанкою.

Пані А. Новосад виголосила реферат, а Всеч. о. Сава сказав про значення матері в національнім вихованні дітей.

Після того відбулися дитячі деклямації і пісні під керівництвом п-ні Тамари Чорної. Деклямували школярі Рідної Школи: Юрко Губа, В. Колотило, С. Куць, С. Чорна і І. Барбаза.

На закінчення голова Сестрицтва п-ні Г. Губа подякувала всім присутнім та окремо склала подяку учительці Рідної Школи п-ні Тамарі Чорній, яка, з того часу коли взяла на себе обовязок національної вихователька дітей, дійсно показала свою відданість у цій справ.

Після того, коли п-ні Т. Чорна почала навчати дітей, не пройшло ні одне національне свято, де б не брали участи діти в деклямаціях і співах, — виявляючи добрі наслідки Української Школи.

Така вихователька, як п-ні Т. Чорна, дійсно заслуговує на пошану, за що їй було вручено школярами дарунок.

Із зібраних добровільних датків на цьому святі $10.75 переслано на Колеґію Св. Андрія.

Присутній.

ЮВІЛЕЙ о. П. САЦЕВИЧА

Смокі Лейк, Алта.

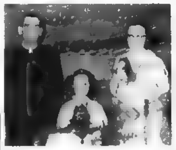

Всеч. о. Петро Сацевич з Добродійкою і донечкою

У неділю 23 лютого ц. р. пошановано тут Всеч. о. Петра Сацевича з нагоди 10-ліття з дня висвячення його в сан Священства Єпископом Михайлом у Німеччині. Це прийняття влаштувала Окружна Церковна Рада, яку о. Сацевич обслуговує і яка включає громади в Смокі Лейк, Ворспайт, Белліс, Вилна, Давпінг, Стрий, Спедден і Бойн Лейк.

Імпреза почалася Молебнем в українській православній церкві в Смокі Лейк, що його відслужив о год. 5-ій по полудні Всеч. о. О. Фляк з Редвей, а дяками були пп. Петро Пауш з Едмонтону і місцевий дяк Павло Мороз. У церкві було багато людей, які опісля перейшли до Українського Народнього Дому, де Жіноче Товариство приготовило вечерю. Заля була переповнена гістьми із згаданих Церковних Громад, а також були Всеч. о. С. Стояпчук з добродійкою з Вилинґдону та інші гості.

По вечері отці духовні виголосили відповідні до цієї хвилини промови, а також багато інших промовців дали признання нашим священикам за їх працю на церковнім полі. Господарями вечора були пп. О. Матвійчук і І. Луців. Після промов Ювілянти отримали в подарунку від Окружної Ради поважну суму грошей, а від Жін. Т-ва ім. О. Кобилянської — електричну лямпу.

На заклик п. О. Матвійчука проведено збірку на українську пресу, яка принесла 40 долярів. Цю суму розділено по 10 дол. на „Український Голос", „Вістник", „Віру й Культуру" і на Колеґію Св. Андрея.

Усі гості побажали о. П. Сацевичеві, Добродійці і їхній донечці много літ прожити в щасті і здоров'ї для дальшої праці на церковній ниві.

Всеч. о. П. Сацевич є на парафії в Смокі Лейк від 1951 року, і завдяки його праці церковні громади добре розвиваються. Бажаємо йому успіху в дальшій його праці.

Н. В. Г.

З ІМЕНИН НА ДОБРІ ЦІЛІ

Кіркленд Лейк, Онт. — У неділю 23-го лютого по полудні пані Ольга Танцюра запросила своїх приятелів та знайомих, — з нагоди 42-ліття з дня народження її мужа Григорія. Тому що п. Г. Танцюра нічого про це не знав то тим самим це була для нього приємна несподіванка, коли він побачив людей, що таким великим гуртом прийшли в хату.

П. Г. Черепаха, голова У. П. Громади, сказав кілька щиросердечних слів та вручив гарний подарунок на памятку, а всі присутні заспівали Многая Літа.

Потім почалась дійсно товариська щира й весела гостина, на яку пані Танцюра добре приготовилась, — бо було чим підкріпитись.

Отак то гості враз з господарями дому провели весело цю, так здається, короленьку хвилину, але й не забули про добру справу, про яку справжні християни повинні при кожній нагоді памятати: на зазив п. Д. Харченка зібрано 19 дол.; з цієї збірки призначено 5 дол на „Вістник", а решту на місцеву церкву.

Пожертви склали: по 5 дол.: Г. Танцюра; по 2 дол. З. Людвіченко, Г. Вербовець, по 1 доляровi: Г. Черепаха, М. Грошок, І. Самойленко, П. Товтрівський, В. Залорожний, Д. Харченко, М. Радь, С. Яцко, М. Тодоренчук і М. Стратула. — За це всім щире спасибі!

Присутній.

ХРЕСТИНИ СИНА П-ВА ГУМЕНЮКІВ

Годсон Бей, Саск — У неділю 27-го квітня 1958 р. по Службі Божій у Годсон Бей, Саск., відбулися в домі п-ва Якова і Єрини Гуменюків Хрестини їх сина Володимира Івана.

Св. Тайну Хрещення звершив о. Е. Т. Приступа, а службу дяка виконував п. Самуїл Медвідь.

Хресними батьками були Ю. Одовійчук і п. Михалина Медвідь. З нагоди цієї радісної події родичі новоохрещеного вгостили кумів і гостей багатим і смачним обідом.

По обіді о. Парох привітав родичів з нагоди радісного свята в їх родині й побажав, щоб їх маленький Володимир Іван ріс їм здоров на радість і втіху, та щоб Господь поміг їм виховати на хвалу Божу і на славу й честь для Української Церкви й українського народу.

Прикінці о. Парох попросив зложити на згадку цієї радісної події пожертви на корисні цілі, і присутні склали $8.00. Жертвували слідуючі:

П-во Самуїл і Михалина Медвідь $2.00; п-во Юрій і Марія Одовійчуки $2.00; п-во Яків і Єрина Гуменюки (родичі) $2.00; п. Іван Малюта $1.00, о. Е. Т. Приступа $1.00.

З цього $3.00 на Колеґію Св. Андрея, $3.00 на Стипендійний Фонд нашої Церкви, 2 дол. на пресовий фонд „Вістника".

Володимир-Іван хай росте на здоровя, а жертводавцям сердечна подяка!

Присутній.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Торонто, Онт. — У суботу, 3 травня 1958 р., о год. 4 п. п. відбулося Вінчання Всеволода Магаса, сина о. Прот. Івана і Марії Маґас з Ґефорду, Саск., з Авророю, дочкою панства Пасквали і Вікторії Рибюк-Корвіно, в Катедрі Св. Володимира в Торонті.

Тайну Вінчання звершили о. Митрат П. Самець, о. Прот. Д. Фотій і о. Ф. Легенюк. Змістовне слово до молодят сказав о. Фотій.

По вечері, де були присутні і о. Фотій з добродійкою, на внесення п. Бориса Ґорґіци зібрали на „Вістник" і „Український Голос" 16 долярів, цю суму розділено по половині на ці часописи.

Щирі поздоровлення й усього найкращого молодятам на новому шляху життя. На многі літа! Щира подяка жертводавцям!

Одночасно треба згадати, що перед Вінчанням Всеволода з Авророю згадані панотці відправили Молебень подяки з нагоди сорокліття священства і подружнього життя родичів молодого — о. Івана і Марії Магас.

На многі їм літа в щасті і кріпкому здоровлі!

Присутній.

ПОДЯКА

Почуваємось до милого обовязку виявити щиросердечну подяку всім тим, котрі причинились до відзначення 10-річчя мого священства — в день Ювілею 23-го лютого б. р., що відбувся в Українському Народньому Домі в Смокі Лейк, Алберта.

У першу чергу складаємо цією дорогою щиру подяку: Окружній Раді, яка цей Юві-

лей зорганізувала; за надіслані привітання — ВПреосвященнішому Митрополитові Іларіонові, ВПреосвященнішому Архиепископові Михаїлові, Світлій Консисторії, Адміністраторові Зах. Єпархії Всеч. о. Митрату Є. Грицині, Всеч. о. Є. Труфану та всім іншим особам за поздоровлення.

Щиросердечно дякуємо Всеч. о. О. Флякові, п. П. Пашеві з Едмонтону, п. П. Морозу за відслуження вдячного Молебня Ювілятові. За вислови привітань та признання за мою скромну працю на Ниві Христовій щиросердечно дякуємо Всеч. о. О. Флякові з Редвей, Всеч. о. С. Столярчукові з Вилинґдону, п. С. Ілащукові з Вільни, М. Хімко із Стрия, Е. Боднар з Бойн Лейк, Г. Шапці з Беліс, Д. Шерстинці з Давнінґ, А. Матвійчуку з Спедден, Т. Сербену з Ворспайт, Іл. Луцеву з Смокі Лейк, посадникові (мейорові) міста, С. Антонюкові, агрономові Ф. Страшкові, п. Фуштееві з Вилинґдон, І. Велещукові з Лавой, С. Поповичеві, пані А. Шемелюк, голові Пров. Екзекутиви С. У. К., яка вручила дарунок добродійці за її співпрацю в Пров. Екзекутиві, та п. Зотикові —голові шкільного уряду повірених (тростів). Щиро дякуємо всім вищеназваним Церковним Громадам за щирий княжий дар, що був Ювілятові врученний в готівці, і дякуємо пані Матвійчук за вручення живих квітів добродійці під час Ювілею.

Особливу подяку складаємо Громаді Смокі Лейк, Жіночому Товариству й Сестрицтву за приготування вечері з різними добірними стравами, що вгостили понад 250 присутніх.

Величавий Ювілей — привітання й прийняття — зворушив нас до глибини та додав нам нової сили до дальшої праці для нашої рідної Церкви та нашого Народу.

Нехай Всевишній Господь пошле Вам усім кріпкого здоровя та многих літ!

Щиро вдячні Вам
о. Петро і добр. Ольга Сацевичі.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРІЯ САНДУЛ

Спіріт Ривер, Алберта. — У четвер, 1-го травня 1958 р., у Спіріт Ривер у (Піс Риверській окрузі) упокоїлася в Бозі бл. п. Марія Сандул на 69 році життя.

Покійна походила з села Луківці на Буковині. У Канаду приїхала з родичами ще маленькою дівчинкою (1896 року) в околицю Арбака-Ґардентон у Манітобі. Тут Покійна вперше познайомилася з піонерським життям. Та не дуже довго вона там жила; вийшовши заміж за Онуфрія Сандула 14-тилітньою дівчиною, вона з мужем перенеслася на фарми коло Принс Алберт, Саск., і там фармерувала аж до 1931 р. Того року вже з родиною перенеслася до Піс-Риверської округи і поселилася в околиці Спіріт Ривер і таким способом уже втрете в Канаді почала своє нове піонерське життя.

Марія Сандул була доброю, зразковою жінкою, і за життя здобула собі багато добрих приятелів та була загально шанована. А на її Похорон прийшли всі, хто тільки міг прийти. Вона була глибоко релігійною. Кілька днів перед смертю вона прийняла Св. Тайни Сповіді і Причастя, і так приготувалася в дорогу у Вічність, куди й відійшла з тихою усмішкою спокою на обличчі.

Покійна полишила в смутку мужа Онуфрія, чотирьох синів — Івана, Петра, Михайла і Ґеорґія; три доньки — Софію, Василину і Ганю; 10 онуків і 34 правнуки.

При участі великого числа приятелів священик-місіонер, о. Іван Мельник, відслужив Службу Божу й Похоронні Богослуження. Співали хористи з української православної церкви Свв. Апп. Петра й Павла.

На заклик о. Мельничука присутні при Послідні́м Цілуванні зложили пожертви на Невянучий Вінок у сумі $45 25 які призначено на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу.

Всім учасникам Похорону, співакам і жертводавцям щире спасибі, а покійну Марію нехай Господь прийме в Свою оселю.

Вічна Їй Память!

о. І. М.

БЛ. П. ПЕТРО ҐЕРМАН
(Заупокійна Служба Божа)

Дорбен, Ман. — У суботу 10 травня ц. р., в місцевій церкві була відслужена Заупокійна Служба Божа за покійного члена Церковної Громади бл. п. Петра Ґермана.

Покійний народився в селі Джуркові, Станіславівського повіту, зах. Україна, прожив 54 роки. Після довгої й тяжкої недуги упокоївся в Бозі, прийнявши Св. Тайни 1-го квітня ц. р. Був добрим, зразковим вірним Св. Української Греко-Православної Церкви.

На поминальнім обіді присутні зложили на Невянучий Вінок $17.45, з чого на пресовий фонд „Вістника" — $7.95, на Колеґію Св. Андрея $5.00, і на вироблення кліші $4.50.

Усім жертводавцям сердечна подяка!

Вічна Тобі Память, дорогий Петре! **Присутній.**

БЛ. П. ЯКІВ ЯРМОЛИК

Ошава, Онт. — У середу 14 травня упокоївся в Бозі бл. п. Яків Ярмолик, проживши 74 роки. Покійний походив з м. Пінська на Поліссі. У Канаді прожив 47 літ. Працював у фабриці авт.

Похорон відбувся в суботу 17 травня. Похорон і Службу Божу відправили о. П. Запарнюк і о. Д. Лучак в церкві Різдва Пресв. Богородиці. Тіло похоронено на міськім цвинтарі.

Покійний оставив дружину в Ошаві і брата в старім краю.

По Похороні відбувся обід, влаштовано збірку, і з того відлено на фонд „Вістника" 2 дол.

Жертводавцям щире спасибі Покійному Якову Вічная Память! **Присутній.**

БЛ. П. АНАСТАСІЯ БІЛОВУС

Торсбі, Алта. — 13 квітня 1958 р. померла на параліч бл. п. Анастасія Біловус. Покійна прожила 62 роки.

Полишила вона у великому смутку мужа Стефана й одинокого сина Петра.

Покійна приїхала в Канаду 1930 р., — на фарму в околицю Мулгорст і тут з своїм чоловіком і сином працювала, аж поки не злягла на параліч і пролежала десять років.

У церковці в Торсбі 19 квітня о. Прот. Василів відправив Службу Божу, на якій були сусіди і знайомі. При тому панотець пригадав про Невянучий Вінок Покійній, і присутні зложили $15.05, з цього $10.05 призначено на місцеву церкву і $5 на "Вістник".

Покійну похоронено на церковнім цвинтарі

Жертводавцям сердечна подяка! Покійній Анастасії земля нехай легкою буде і нехай Господь подасть їй Вічний Спокій!

Учасник Похорону.

БЛ. П. АННА ШЕВЧУК

Бенкенд, Саск. — 2 травня ц. р. в лікарні в Лесток упокоїлась бл. п. Анна Шевчук, з дому Малиновська

Заупокійну Службу Божу й Похорон 5 травня відправив о. Борис Яковкевич з дяком п. Григорієм Шевчуком. Поховано Покійну на православнім цвинтарі в Бенкенд.

Бл. п. Анна Шевчук народилася 28 квітня 1900 р. в Тідорі, Саск. У 1947 році вийшла заміж за п. Гната Шевчука, з яким щасливо її прожила до самої смерті. Болісна це втрата для всієї родини Шевчуків. Діти — Настя, Марія, Карл, Петро, Йосиф, Євгенія, Дарка й Ліна — всі були на Похороні своєї мами. Багато також було свояків, близьких і приятелів. Згадуватимуть свою бабуню та будуть молитися за неї й онуки Покійної, яких мала вона 21. Українська православна церква Св. Арх. Михаїла у Вишарт, Саск., якої п. Гнат Шевчук є членом, а навіть заступником голови Церковної Управи, є й буде тим місцем, звідки йтимуть молитви до Престолу Всевишнього за спокій душі Покійної.

Нехай Господь полегшить тягар усіх тих, що сумують. Щира подяка всім учасникам Похорону, як і всім жертводавцям, що склали свій дар на Невянучий Вінок при Останім Цілуванні. Згідно бажання родини Шевчуків, 20 дол., з загальної суми, призначено, як цеголку, на будову нового будинку Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, а 9 дол. на пресовий фонд „Вістника".

Нехай Господь Милосердний прийме душу Спочилої до осель Своїх небесних. Вічна Їй Память! **о. Б. Я.**

БЛ. П. МАРІЯ ГОГОЛЬ

Прісвіл, Саск. 30-го квітня 1958 р. відійшла у вічність б. п. Марія Гоголь, на 69 році свого життя.

До Канади приїхала в 1906 р. Покійна родом із західньої України, село Тлусти, Заліщицького повіту. Зо своїм мужем прожила в згоді і любові 50 літ. Вони виховали 3 сини і 3 доньки. 1955 р. її муж відійшов у вічність, лишивши свою дружину в смутку з дітьми. Тепер б. п. Марія лишила в смутку 3 сини, 3 доньки, 15 внуків і 2 правнуки.

Дня 3-го травня о. Е. Т. Приступа, Парох з Годсон Бей, Саск., відслужив Похорон зо Службою Божою. Покійну похоронено на укр. гр.-православнім цвинтарі в Прісвіл, Саск.

При Останньому Цілуванні на прохання ю. Пароха присутні зложили пожертви на Невянучий Вінок Покійній у сумі 16 дол., і з того 8 дол. на Колеґію Св. Андрея, 4 дол на фонд „Вістника", і 4 дол. на фонд „Укр. Голосу".

Усій родині і жертводавцям сердечна подяка! Душу бл. п. Марії хай прийме Господь в Оселі Святих. Вічна Їй Память!

Присутній.

БЛ. П. МАРІЯ КІНАР
(Поминки)

Сматс, Саск. — У суботу 3 травня 1958 р. у православній українській церкві у Сматс, Саск., відбулося Поминальне Богослуження по бл. п. Марії Кінар.

Богослуження відправив місцевий Парох Всеч. о. Ю Туржанський. Чоловік Покійної і діти в сороковий день по смерті, по Службі Божій, на якій було багато людей, влаштували в Народнім Домі Поминальний обід.

Під час обіду промовляв наш отець Парох. А потім промовляв брат Михайло Айнгорн, який, між іншим, закликав усіх присутніх скласти пожертву з нагоди цього Поминального Богослуження на добрі цілі, зазначуючи, що покійна Марія так любила нашу українську пресу і свою рідну Церкву.

Присутні гарно віднеслись до цього заклику, і вложили $21.26. Гроші ці розпреділено так: $5.00 на Катедру Пресв. Тройці в Вінніпеґі; $5.76 на місцеву церкву; $5.00 на пресовий фонд "Укр. Голосу"; $5.00 на "Вістник"; а $0.50 на покриття коштів пересилки.

Цією дорогою сердечно дякуємо всім учасникам Поминального Богослуження за їх пожертву, родині — що не забула свого християнського обовязку, та у своїх молитвах згадала бл. п. Марію, Всеч о. Ю. Турженському — за Поминальні Відправи.

Покійну Марію Кінар нехай Всемилостивий Господь прийме у Свої Небесні Оселі. Вічна Їй Память!

Учасник Богослуження.

ПИСАНКА НА ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД — ВЕЛИКДЕНЬ 1958 року.

ВЕРНОН, Б. К. Збірку прислов о. С. Гуцуляк $104.80
ЕДМОНТОН, Алта. Збірку від Катедри св. Івана прислав о. Митрат Є. Грицина 284.00
ВОТЕРФОРД, Онт Збірку прислав о Прот. І. Тріска 55.60
БРЕНТФОРД, Онт. Збірку прислав о. Прот. І. Тріска 42.25
АТАБАСКА, Алта Збірку прислав о. П. Блажук 12.00
СІБА БІЧ, Алта. Збірку прислав о П. Блащук 12.00
ЛУН ЛЕЙК, Саск. Збірку передав п. Іван Чуйко 5.00
ВОНДА, Саск. Збірку прислав Заряд Громади 26.00
СОДБОРІ, Онт Збірку прислав о Прот. Е. Чижів 26.10
ТОРСБІ, Алта. Збірку прислав о Прот. Г. Василів 25.00
ОНОВЕЙ, Алта Збірку прислав о Прот. Г. Василів 19.45
БРУДЕРГАЙМ, Алта. Збірку прислав о Прот. Г. Василів 11.50
ФЕДОРА, Алта. Збірку прислав о Прот Г. Василів 11.00
ПЕНО, Алта. Збірку прислав о. Прот. Г. Василів 9.50
КАЛМАР, Алта. Збірку прислав о Прот. Г. Василів 1.00
РОРКТОН, Ман. Збірку прислав о. Т. Славченко 20.00
ПЕТЛЮРА, Ман. Збірку прислав о. І. Швець 17.75
ЛЕННАРД, Ман. Збірку прислав о. І Швець 7.00
РОБЛИН-ЗЕЛЕНА, Ман Збірку прислав о І Швець 2.00
РОБЛИН-МІСТО, Ман. Збірку прислав о. І. Швець 2.00
ВАКАВ, Саск. Збірку прислав о. Ю. Туржанський 41.00
ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Збірку прислав о. Ю. Туржанський 37.50
СТ ДЖУЛІЄН, Саск. Збірку прислав о Ю. Туржанський 28.00
КАДВОРТ, Саск Збірку прислав о. Ю. Туржанський 22.75
ТАРНОПОЛЬ, Саск. Збірку прислав о. Ю. Туржанський 18.00
АЛВІНА, Саск. Збірку прислав о. Ю. Туржанський 11.00
ЛЕПІН, Саск. Збірку прислав о. Ю. Туржанський 10.75
СМАТС, Саск. Збірку прислав о. Ю. Туржанський 9.00
АРБАКА, Ман. (св. Николая) Збірку прислав о. Прот. Є. Ґорґіца 10.00
СПЕДДЕН, Алта. Збірку прислав о. П. Сацевич 30.52
ВІЛНА, Алта. Збірку прислав о. П. Сацевич 25.10
БЕЛЛІС, Алта. Збірку прислав о. П. Сацевич 20.52
СТРИЙ, Алта. Збірку прислав о. П. Сацевич 20.00
ЕДМОР, Саск. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 17.95
ШІГО, Саск. (Полудне) Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 10.56
ФОВМ ЛЕЙК, Саск. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 24.05
ШІГО, Саск. (Коло Купровських) Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 6.76
ВИШАРТ, Саск Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 12.00
ВИНЯРД, Саск. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 17.00
ШІГО, Саск. (Коло Мельничуків) Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 8.65
ШІГО, Саск. (Місто) Збірку прислав о. Прот Б. Яковкевич 18.20
ШІГО, Саск. (Коло Федаків) Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 11.00
КЕРІЛЛЕНД, Алта. Збірку прислав о. А. Тетеренко 26.35
ШЕПИНЦІ, Алта. Збірку прислав о. А. Тетеренко 11.86
ІСПАС, Алта. Збірку прислав о. А. Тетеренко 4.86
БРИНСЛЕЙ, Алта. Збірку прислав о. А. Тетеренко .50

ПОЖЕРТВИ НА КАТЕДРУ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕҐУ

Пожертви на Будівельний Фонд Катедри Пресв. Тройці зложили слідуючі. — (У дужках подано суму з попередніх пожертв).

СЕРЕДНЯ ЄПАРХІЯ
МАНІТОБА
Ктитори

Павло й Катерина Німчук, Анола (805) $25.00
Михайло й Маргарета Ревуцькі, Овкбенк (1047) 20.00

Фундатори

Анастасія Ілюк, Сондави (227) 25.00
Петро Остафійчук, Комарно (117) 50.00
Провінціяльна Управа С.У.К. (75) 25.00
Володимир Гавриш, Бісет (440) 25.00

Добродії й Почесні Братчики й Сестриці

Василина Кулачковська, Вайта (16) 25.00
Никола Солоничний, Сенді Лейк (48) 10.00
Григорій Томенчук, Вайта (25) 10.00
Юрій Піґуляк, Ґонор 5.00
Стефан Павлюк, Ґонор 5.00

ОНТАРІО
Фундатори

Йосефина Чепесюк, Форт Виллія (25) 100.00
Максим і Тетяна Олійник, Форт Френсес (150) 25.00

САСКАЧЕВАН
Фундатори

Володимир Ковбуз, Кадворт 100.00
Никола Мельничук, Канора (12) [illegible]

Добродії й Почесні Братчики й Сестриці

Йосиф і Розалія Федущак, Кендіяк 40.00
Н. Дутка, Карівейл (73) 10.00
Михайло Лисиця, Тарнополь 5.00
В. Зіп, Тарнополь 5.00
Пані В. Папіш, Саскатун 2.00

СХІДНЯ ЄПАРХІЯ

Лука Томащук, Монтріял (35) 25.00
Анастасія і Мирослава Білій, Торонто 5.00

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.
Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

НЕВЯНУЧИЙ ВІНОК

До Поминальної Книги „Невянучого Вінка" вписуються імена померлих, у память яких прислано до Катедри пожертви Невянучого Вінка. Дописано слідуючих:

Бл. п. Йосиф Кулачковський з Вайта, Ман. Пожертву прислала Анна, дружина Покійного, $25.00
Бл. п. Федір Дмитро Січинський, член і Ктитор Катедри Пр. Тройці. Пожертви зложено на Похороні, в сумі 106.32
Бл. п. Николай Ілюк, Вайта, Ман. Пожертви з поминального обіду прислав Прот. Е. Ґорґіца 5.00
Бл. п. Марія Цюник, членка й Ктиторка Катедри. Пожертви зложені на Похороні 30.45
Бл. п. Іван Омелюк, Кендіяк, Саск. Пожертви зложені на Похороні, прислав Прот. В. Апонюк 34.21
Бл. п. Олекса Остапович, Едмор, Саск. Пожертви з Похорону прислав Прот. Б. Яковкевич 13.00
Бл. п. Григорій Фенюк, Едмор, Саск. Пожертви з Похорону прислав Прот. Б. Яковкевич 20.00
Бл. п. Василь Криса, Вінніпеґ. Пожертву отримано від У.Н.О. Вінніпеґ 10.00
Бл. п. Іван Турко, Вінніпеґ. Пожертви з Похорону доручив о. М. Юрківський 16.00
Бл. п. Ева Кусий, Айтуна, Саск. Пожертви з Похорону прислав о. М. Коленич 25.00
Бл. п. Марія Зюбрак, Овкборн, Ман Пожертви з Похорону прислав о. Я. Рибалка 73.70
Бл. п. Галина Карпенко, Вінніпеґ. Родичі зложили пожертву 10.00
Бл. п. Іван Рудій, Портедж ла Прері Ман. Пожертви з Похорону прислав С. Петик 10.00
Бл. п. Іван Баран, Прілейт, Саск. Пожертви з Похорону прислав Прот. В. Апонюк 31.60

Усім, що пожертвували, складаємо щиру подяку, а Покійних хай Господь прийме в Царство Небесне.

ВІЧНА ЇМ ПАМЯТЬ!

ЮВІЛЕЇ

ОВКБЕНК, Ман. Михайло й Маргарета Ревуцькі відсвяткували 25 роковини подружжя. Дар для Катедри зложили в сумі 25 дол. Никола Трач і Яким Ревуцький передали до Катедри 20 дол.

КЕНДІЯК, Саск. Йосиф і Роза-

лія Федущаки відзначили 25-ліття подружного життя і пожертвували суму на руки Всеч. Прот. В. Апонюка 25 дол.

ФЛИН ФЛОН, Ман. В родині Н. Андрейчука було хрещення. З приводу святої Тайни доручено о. Е. Приступі переслати пожертву від родини в сумі 5 дол.

Всім повищим родинам і особам бажаємо життя щасливого,

НА МНОГІ ЛІТА!

ЗАПРОШЕННЯ

У неділю, 1 червня — Зіслання Св. Духа — в Шортдейл з нагоди Храму відбудеться Храмовий обід і Ювілей 30-ліття Української Греко-Православної Громади.

Громадно прибути на ці урочистості сердечно запрошують:

о. Ілля Шевець, парох.
Гр. Клапоущак, голова.
Е. Панасюк, скарбник.

ЗАПРОШЕННЯ

У Зелену Неділю відбудеться в Брендоні Храм, на який сердечно запрошуємо православних українців з околиці Брендону, Риверс, Вірден і Портедж Ла Прері.

о. І. Магас, парох.
С. Халанчук, голова.
І. Касюрак, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя, Зелені Свята, — Пресв. Тройці: Гонор, Поплар Парк, Поплярфілд, Кенора.
2. Понеділок, — Зелені Свята, — День Св. Духа — Стед.
8. Неділя — Сулкавт, Транскона (Храм), Сендгил
15. Неділя — Дуфрост, Кенора
22. Неділя — Транскона, Тиндал, Ледвин
29. Неділя — Ґонор, Поплярфілд, Кенора

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі

Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
811 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ІВАНА МАЙБИ

Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.

Брендон — вся решта відправ кожного місяця.

Адреса: 518 Пасифик ев., Брендон, Ман. Тел. 2826

о. П. САПЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя. Зелені Св. — Спедден (Храм)
2. Понеділок, День Св. Духа — Стрий (Храм)
8. Неділя. Всіх Св. — Веліс (Храм)
15. Неділя — Смокі Лейк
15. Неділя — Вільна о. Труфин
22. Неділя — Давинґ
29. Неділя — Смокі Лейк
29. Неділя — Бойн Лейк. о. Труфин

Адреса: Box 309, Смокі Лейк, Алта., Тел. 32

о. П. БУБЛИКА
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя — Дробот (Храм) Св. Тройця
2. Понеділок — Інсінгер (місто) Храм Св. Духа
8. Неділя — Тілор (місто)
15. Неділя — Половики (Храм) Св. Ів. Сучавського
22. Неділя — Інсінґер (гай вей)
29. Неділя — Вест Брюк

Адреса: Box: 6 Тілор, Саск.

о. Л. В. [illegible]
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя Пр. Тройці — Мазепа (Храм)
2. Понеділок Св. Духа — Йорктон
3. Вівторок — Калдер
8. Неділя. Всіх Св. — Райн (Храм)
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя — Ґорлиц
29. Неділя — Врокстон

Адреса: 110 Велингтон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя. Пр. Трійці — Ґетерлей (Храм)
2. Понеділок. Св. Духа — Витків (Храм)
8. Неділя. Всіх Святих — Медов Лейк (Храм)
15. Неділя — Норт Бетлфорд
22. Неділя — Ґлезлин
29. Неділя — Кендо

ЗАУВАГА: Візьмім численну участь в храмових торжествах — що їх в тому місяці обходять наступні громади: Ґетерлей, Витків та Медов Лейк.

Адреса: 972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд. Тел. 3280

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ:

1 Неділя. Пр. Тройці Храм і посвячення Іконостасу — Кадворт
1. Неділя. Пр. Тройці (Храм) — Смате. Всеч. о. Сенишин
2. Понеділок. Св. Духа (Храм) — Тарнополь. Всеч. о. Сенишин
2. Понеділок. Св. Духа Проводи — Лепін
3. Вівторок. Проводи — Вакав
8. Неділя. Всіх Святих (Храм) — Альвіна
15 Неділя — Єллов Крік. Всеч. о. Сенишин
15. Неділя — Смате
22. Неділя — Ст. Джулієн
29. Неділя. 40 Літній Ювілей У.Г.П.Ц. на площі „Зелений Гай" — Вакав

Адреса: Box 4 Тел. 45 Вакав. Саск

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЧЕРВЕНЬ:

1. Зелені Свята — Сифтон (Храм)
2. Понеділок. День Св. Духа — Велий Ривер (Храм)
8. Неділя — Дрифтінг Ривер
15. Неділя — Давфин
22. Неділя — Рорктон
29. Неділя — Гилберт Плейнс

Адреса: Box 1088 Давфин Ман. Тел. 4704

о. ІВАНА МАГАСА
ЧЕРВЕНЬ:

1 Неділя. Зелені Свята — Гефорд (Храм)
2. Понеділок. Св. Духа — Пискливці (Храм)
8. Неділя — Кридор
15. Неділя — Гефорд
22. Неділя — Редфілд
29. Неділя — Гефорд

Адреса: Гефорд, Саск. Box 163 Тел. 55

о. В. АПОНЮКА
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя. Зел. Свята — Ріджайна (Храм)
2. Понеділок. 2 день Зел. Свят — Кендіяк
8. Неділя — Мус Джо
15. Неділя — Полейт
22. Неділя — Ріджайна
29. Неділя — Ріджайна

Адреса: 1849 Вінніпег Стр. Ріджайна. Тел. LA 2-1119

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя Св. Тройці — Фостон (Храм)
8. Неділя Всіх Святих — Валіна (Храм)
15. Неділя — Ватсон
22. Неділя — Вімер
29. Неділя — Рама

Адреса: Ватсон, Саск. Box 293 Тел. 201

о. [illegible]
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя Пр. Тройці. Празник — Ту Гилс
2. Понеділок. Св. Духа. Празник — Бонназі
8. Неділя — Ту Гилс
15. Неділя — Шипшець
22. Неділя — Кейленд
29. Неділя — Ту Гилс

Box 294 Ту Гилс, Алта Тел 486

о. СТ. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ:

1 Неділя Пресв. Тройці — Сембург (Храм)
2 Понеділок Св. Духа — Калет
8 Неділя Всіх Святих — Шіпмен (Храм)
15 Неділя — Кеппот Ривер
15 Неділя. Вечірня о год. 8 веч. — Калет
22 Неділя — Віпзейт
29 Неділя — Нипавин

Адреса: Box 994. Нипавин тел. 2160

о. С. ГУЦУЛЯКА
ЧЕРВЕНЬ:

1. — Вернон, (Зелені Свята)
8. — Вернон
15. — Вернон
22. — Ревелстовк
29. — Вернон

о. І. ШЕВЦЯ
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя Зелені Свята — Шортдейл (Храм)
1. Неділя. Зелені Свята — Линард (Храм)
2. Понеділок. Пресв. Тройці — Петлюра (Храм)
8. Неділя. Всіх Святих — Ґрендв'ю (Храм)
15. Неділя — Роблин
22. Неділя — Россел
29. Неділя — Врокстон Саск. — „Топорівці. фарми"

Адреса: Box 201, Роблин, Ман. Тел. 214-R.-2.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ:

1. Зелені Свята — Толстой (Храм).
2 Понеділок. Св. Духа — Гардентон
8 Неділя Ювілей Церкви — Вайта
15. Неділя — Роза
22 Неділя — Ґардентон
29. Неділя — Сарто

Адреса Толстой Ман

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ

1 Неділя — Виста (Храм)
2. Понеділок Св Духа — Сенді Лейк
8. Неділя — Глен Елмо
15. Неділя — Січ
22 Неділя — Розбурн
29. Неділя — Овкборн

Адреса: Овкборн. Ман Тел. 336

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ:

1 Неділя Зел. Свята — Арран (Храм)
2 Понеділок. Св. Духа — Вайтбіч (Храм)
8 Неділя — Гаес
15. Неділя — Мейбрідж
22 Неділя — Норквей
29 Неділя — Свен Плейн

Адреса: Бокс 111 Гаес. Саск.

о. БОРИСА [illegible]
ЧЕРВЕНЬ:

1 Неділя Зелені Свята — „Коло Жучканів"
— „Коло Купповських"
2. Понеділок. День Св. Духа — Шіго місто (Храм)
— „Коло Фелаків" (Храм)
8. Неділя — Винпарт (Храм)
8. Неділя Всіх Святих — Тафиел (Храм)
15. Неділя — Шіго-місто
15. Неділя — Винярд
22 Неділя — Елмор
22 Неділя — Мельничуки
29. Неділя — Шіго-полудне
29. Неділя — Фовм Лейк

Адреса: Шіго Саск. Box 59 Тел. 91

о. Е. [illegible]
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя Св Духа — Сірко Посвячення поля
2. Понеділок. Св. Духа — Арбака Свв. Петра й Павла Проводи
8. Неділя — Вайта: Ювілей 40-ліття Укр. Гр. Прав. Церкви в Канаді
15 Неділя — Санлави
22 Неділя — Сеньків. Проводи
29 Неділя — Арбака Св. Миколая

Адреса: Вайта Ман тел. 71

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЧЕРВЕНЬ:

1 Неділя — Ричмонд Парк (Храм)
2 Понеділок. Св. Духа — Атабаска
8. Неділя — Інститут Св. Івана в Едмонтоні: Посвячення [illegible] ного камення (Впреосв. Митрополит Іларіон)
15 Неділя — Борегс (Храм)
22 Неділя — Сіба Біч
29 Неділя — Вайлдвуд

УВАГА: З нагоди посвячення [illegible] кутнього каменя під Інститут Св. Івана в Едмонтоні що його довершить Впреосв. Митрополит Іларіон дня 8-го червня в неділю, вже запрошується всі церковні парафії Округи Вестлок взяти якнайчисленнішу участь у цій Величавій Урочистості.

Адреса: о. Петра Блажука Box 551 Вестлок, Алта Тел 436

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ:

1	Н	19	Травень. Зелені Свята.
2	П	20	День Святого Духа.
3	В	21	† Рівноап. Костянтина
4	С	22	Муч. Василиска, Маркела,
5	Ч	23	Прмч. Михаїла Чорноризця,
6	П	24	Преп. Симеона Дивногорця
7	С	25	† 3-те Знайдення Голови
8	Н	26	Нед. 1 по Зелених Св. —
9	П	27	Смч. Терапонта Сербського
10	В	28	Преп. НикитиІсп. Єп. Халк.
11	С	29	Прмч. Теодосії Діви,
12	Ч	30	Преп. Ісакія Далматського,
13	П	31	Ап. Ерма з 70-ти Мч.
14	С	1	Червень. Муч. Юстина Філ.,
15	Н	2	Нед. 2 по Зел. Св.
16	П	3	Муч Лукіяна
17	В	4	Митрофана Патр. Царг.,
18	С	5	Блаж. Костантина Митр.
19	Ч	6	Преп. Висаріона Єгип.,
20	П	7	Муч. Теодора Анкир.,
21	С	8	Ефрема Патр. Антіох.,
22	Н	9	Нед. 3 по Зел. Св.
23	П	10	Преп Силуана Схимонаха
24	В	11	† Ап. Вартоломея і Варвари
25	С	12	Преп Онуфрія Вел.
26	Ч	13	Муч Акилини. Преп Анни
27	П	14	Смерть кн. Мстислава.
28	С	15	Прор. Амоса, Мч. Віта,
29	Н	16	Нед 4 по Зел. Св.
30	П	17	Муч. Мануїла,

о. О. ФЛЯКА
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя. Св. Тройці — Редватер (Храм)
2 Понеділок Св. Духа — Восетна
8. Неділя — Радвей. Вечірня о год. 7-ій веч. в Торгилд
15. Неділя — Восетна. Окружне Полеве Богослуження
22. Неділя — Торгилд. Вечірня о год. 4 по пол — Еґремонт
29. Неділя — Редватер. Вечірня о год. 4 по пол — Нюбрук

Адреса: Box 128. Тел. 10. Радвей

о. М. КОЛЕНИЧА
ЧЕРВЕНЬ:

1. Неділя. Св. Тройці — Айтуна (Храм)
2. Понеділок. Св. Духа — Ґудів (Храм)
8. Неділя — Мелвил
15 Неділя — Айтуна
22 Неділя — Габард
29 Неділя — Фенвуд

Адреса. Box 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. ІВАНА КУЛІША
ЧЕРВЕНЬ:

1 Зелені Свята — Етелберт
2 Другий день Зелен. Свят — Пайн Ривер
8. Неділя — Дорбен (Храм)
15 Неділя — Венлав
22. Неділя — Ґарлент
29. Неділя — Драй Ривер

Адреса: Box 71 Етелберт. Ман

о. Г. ВАСИЛІВА
ЧЕРВЕНЬ:

2 Понеділок Св Духа — Оновей
8 Неділя — Едмонтон
15 Неділя — Федора (Храм)
22 Неділя — Боудергайм
29 Неділя — Торсбі

8710-112 Аве., Едмонтон, Алберта. Тел.: 796066.

Устав Церковний

ЧЕРВЕНЬ:

1 Зелені Свята. УЄ Ів 20:19-23. Літургія: Антифони Свята. Замість Трисвятого: „Усі ті що в Христа". Апост. Дії 2:1-11. Єв. Івана 7:37-52, 8:12

2. Понеділок День Святого Духа. Утренньої Євангелії немає. Літургія: Апостол Єф. 5:9-19. Еванг. Мат. 18: 10-20

8. Неділя 1 по Зел Св. Всіх Святих Гол 8. УЄ 1 Літургія: Апостол Жидів 11:33-40 12:1-2 Еванг. Мат. 10:32-33 37-38, 19:27-30.

15. Неділя 2 по Зел. Св. Св. Вмч. Івана Сучавського. Гол 1. УЄ 2. Літ Ап Рим 2:10-16 Єв Мат. 4: 18-23, Ів 19:25-27, 1 21:24-25.

22. Неділя 3 по Зел. Св Гол 2. УЄ 3 Літ. Рим. 5:1-10 Єв. Мат. 6:22-33.

29. Неділя 4 по Зел. Св. Гол. 3. УЄ 4. Літ. Рим. 6:18-23. Єв. Мат. 8:5-13.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD
Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., JUNE 15, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1958. ЧИСЛО (1064) 12

Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді

РОЗБУДОВУЙМО СВОЮ СВЯТУ ЦЕРКВУ!

†

Смирений Іларіон,
з Божої Ласки Митрополит Вінніпегу і всієї Канади, до Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх Боголюбивих вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді,

"Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога й Отця, і Причастя Святого Духа нехай буде зо всіма вами!"

Українська Греко-Православна Церква в Канаді цього року святкує сороковий рік свого відродження. Сорок років тому, року 1918-го липня 18-19-го дня в Саскатуні збори представників українського громадянства в Канаді постановили вернутися до своєї віковічної Православної Церкви. Постановили вернутися, бо Греко-Католицька Церква, та інші чужі Церкви, не відповідала ані історії нашій, ані нашій культурі, ані духові українського народу, і тому не задовольняла українців.

І з того часу, з 1918-го року Українська Греко-Православна Церква почала помалу, але невпинно зростати та міцніти. Дух Божий керував нею, і вів її до кращого будучого. З часом більшало число православних Священиків, число Церков і число наших вірних.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді відразу ж прийняла велику історичну ідеологію нашої віковічної Української Православної Церкви. Ідеологія ця все міцніщала з часом, і сьогодні наша Українська Православна Церква в Канаді розвинулася ідеологічно найсильніше серед усіх українських Церков світу.

Наша Українська Греко-Православна Церква в Канаді — Церква чисто п р а в о с л а в н а, заснована на додержанні Святого Писання, Церковного Передання, Святих Догматів та Священних Канонів Вселенських Соборів. Наша Церква — частина Вселенської Православної Церкви. Головою її є Господь наш Ісус Христос, сам Основник нашої Церкви.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді — це Церква с о б о р н о п р а в н а. Цебто, найвищим керівним органом нашої Церкви є Церковний Собор, який складається з нашого Духовенства та з вірних. Іншими словами, найвищим правлячим органом нашої Православної Церкви є сам український народ, — він сам через Собори керує своєю Церквою.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді є Церква н а ц і о н а л ь н а, Церква українська. Ієрархом та Священиком нашої Церкви може бути тільки українець, богослужбова мова в нас — тільки українська, мова церковна в нас — тільки українська. Мова — душа людини й душа Церкви, і в нас вона одна, українська. Ми молимось до Господа по-українськи, і цим освячуємо свою мову, бо ми її вважаємо душею своєю.

Наша Українська Греко-Православна Церква в Канаді є Церквою чисто н а р о д н ь о ю. У нашій Церкві всі ми зіллялися в один соборний народ, усі ми браття й сестри один одному. У нашій Церкві всі вірні зіллялися в одне соборне ціле: і багаті, і бідні, і високоосвічені, і менше освічені, і фармери, і робітники, і професіоналісти — усі поєдналися в одну соборну родину, з одною душею й одним серцем. Тому наша Церква справді всенародня і справді народня соборна.

Народність нашої Церкви доповнює ще національність її, — богослужбовою мовою в нас є мова українська, проповіді виголошуються в нас тільки по-українському, молодь навчається в нас тільки по-українському. У нас своя рідна мова — одна з головних основ нашого домового й духового життя.

Ось через усе це наша Українська Православна Церква в Канаді виховує своїх вірних і в дусі релігійному, і в дусі національному. Цебто, виховує своїх вірних на людей повновартісних: і добрих громадян своєї держави, і свідомих українців. І власне через це всі найсвідоміші українці стали й стають членами нашої Православної Церкви.

Господь поблагословив усіх тих, що свого часу через насилля змушені були відійти від своєї віковічної Православної Церкви, — у вільній Канаді вони вільно вернулися до неї, і от уже сорок літ живуть православним життям, цебто життям чисто українським. Бо Православна Віра й український народ неподільно поєднані.

Господь поблагословив нашу Українську Православну Церкву в Канаді, і за сорок літ свого життя вона сильно й широко розвинулась: ми маємо велике число Духовенства та вірних, маємо великі й цінні свої православні установи: маємо Богословський Факультет при Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, де виховується наше Духовенство, маємо два славних Інститути для виховання української молоді, маємо пишні Катедри та Собори, маємо мистецькі й коштовні Храми, маємо добре поставлені школи при них для виховання нашої молоді, маємо великі й добре розбудовані літні оселі для відпочинку, маємо при кожному Храмі і належні парафіяльні доми, маємо велике число своїх народніх домів та церковних галь для публичного вжитку, маємо свої сильні православні видавництва.

Одним словом, — Українська Православна Церква в Канаді за сорок літ свого життя стала могутньою Божою установою для українського народу.

Працювали в нашій Церкві всі, від початку її і до сьогодні, працювало Духовенство, працювали вірні, староприбулі, працюють і новоприбулі. Усім їм я, як Митрополит усієї Української Православної Церкви в Канаді, складаю в імені всієї Церкви однакову найсердечнішу подяку!

І всіх закликаю й надалі до посиленої праці в нашій Українській Православній Церкві. Розбудовуймо Колеґію Св. Андрея в Вінніпегу, розбудовуймо свої Інститути! Ставмо скрізь величні Божі Храми! Працюймо над своєю молоддю, щоб виховати її національно свідомою. Належно провадьмо свої українські школи. У кожній парафії будуймо доми для своїх Священиків. Пошируймо й підтримуймо православну літературу!

А в своїй церковній праці на ниві Христовій будьмо всі рідними браттями та сестрами, працюймо в повній Христовій любові та в братській єдності!

І Господь буде з нами, і Дух Святий постійно буде провадити нашу єдину, Святу, Соборну й Апостольську Церкву.

І вона змицніє як скеля, і зацвіте як троянда!

"І будуть милості Великого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа зо всіма Вами!"

†Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.
Катедра Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

Червня 8-го дня року Божого 1958-го.

АРХИЄП. МАКАРІОС ЗАПРОШЕНИЙ НА КОНФЕРЕНЦІЮ АНГЛІКАНСЬКИХ ЄПИСКОПІВ

Греко-Кипрійський православний архиепископ Макаріос, провідник національно-визвольного грецького руху на острові Кипрі, отримав запрошення на конференцію єпископів Англіканської Церкви, що відбудеться в Лондоні 30 липня ц. р.

ГОЛОС, ЩО ЗАЦІКАВЛЮЄ

Кожен народ має релігію і належить до Церкви. І йому не байдуже питання, чи є його Церква національна: Італійська, Французька, Німецька, Українська, Білоруська, Польська, Російська і т. д.

Людська істота вже створена так, що її дух становить неподільну єдність. Його не можна штучно поділити так, щоб провести границі: тут кінчається національна сфера духа, а тут починається релігійна, — і вони незалежні одна від одної, відгороджені між собою "китайським муром". Національні почування мають вроджений, природний характер, так само як і почування релігійні. Отже людина не може відділити релігійних почувань від національних, а також не може не повязувати національних почувань з релігійними; це тому, що людина не може поділити свого духа на окремі незалежні частини.

І тому, відколи існують релігії, то вони в кожного народу пересякнуті його національним духом: рідною психікою, мовою, звичаями, мистецтвом, вдачею і т. д., — цебто, всім тим, що складається на поняття про етнічність.

Отже, в кожного народу релігія більшою чи меншою мірою має етнічний характер, і так само більше чи менше етнічний характер має і Церква серед того народу.

Коли йдеться про Християнство, на европейському ґрунті, то тут найперше надали йому етнічного характеру два народи: греки й римляни. І вони поділили між собою сферу своїх етнічних впливів: на Сході Греція надала Християнству свого етнічного візантійського духа, а на Заході Рим надав Християнству свого етнічного латинського (римського)духа.

І ці два осередки, кожен від себе ширячи Християнство між народами Европи, намагався прищепити іншим народам Християнство у своєму власному етнічному забарвленні, цебто поширити свій власний культурний вплив.

І в цій конкуренції різниця є між ними ця, що Греція значно більше числилася з етнічними почуваннями й потребами інших народів, ніж Рим.

І Греція, ширячи Християнство, не ставила великих перешкод для того, щоб інші народи, які приймали Християнство, надавали його зовнішнім формам свого власного, місцевого етнічного забарвлення; і так, Греція сама допомагала, щоб ці народи мали в Церкві свою рідну мову, а не грецьку. Натомість Рим був значно суворіший і більш нетерпимий супроти місцевих етнічних почувань і потреб, і навіть рідної мови народам не дозволяв увести до Церкви, а накидав лиш свою рідну мову — латинську, і твердо накидав лиш свою латинську культуру. Якщо б Україна була прийняла Християнство з Риму, а не з Греції, то в неї й досі в Церкві була б латинська мова, так як у всіх католицьких народів, з слов'янськими (поляками) включно.

Словянську мову українці греко-католики в Церкві мають лиш тому, що їхні предки разом з усім українським народом прийняли Християнство з Греції 988 р. А коли 1596 р. Рим, силою польської зброї, змусив частину українців піддатися Римові, то Рим з тактичних причин (щоб решту православних українців не зражувати до унії) терпів унітам цю словянську мову та православний український обряд, — з тим розрахунком, що це буде лиш тимчасово.

Дякуючи тому, що вся Україна прийняла Християнство з Греції, вона мала змогу надати зовнішнім формам Християнства свого українського забарвлення, свого власного етнічного кольориту, хоч при тому адміністративно-правно Церква в Україні підлягала Царгородському Патріярхові, з його титулом Вселенського Патріярха.

І давніше, коли Церква в даного народу мала своє етнічне забарвлення — у ній була місцева, рідна мова народу, місцеві звичаї, мистецтво і т. д., то на підставі лиш самого цього свого етнічного кольориту народ уважав її вже за свою національну Церкву, не зважаючи на те, що адміністративно-правно вона підлягала (була в юрисдикції) чужих, закордонних церковних чинників — Греції, чи Риму, інакше кажучи, була в церковно-політичній залежності від чужих церковних проводів.

Так уважали давніше, навіть ще дуже донедавна. І навіть тепер ще дехто так уважає, і то навіть серед безсумнівних церковних авторитетів.

Але часи зміняються, зміняються обставини, зміняються поняття. Кожен сам знає, що й слово "національність" розуміють тепер по-різному. Перед І світ. війною на сході і в центрі Европи під словом "національність" розуміли етнічну (расово-племінну) приналежність, — окремішність походження народу, і ми, українці, так це слово, "національність", розуміємо. Але на заході Европи, так само як і в Америці й Канаді, під словом "національність" розуміють не етнічну, а державну приналежність, цебто вкладають у нього не расово-племінно-культурний сенс, а тільки політичний.

Отже модерна людина почала також цікавитися політичною стороною Церкви. Правда, найвищі церковні проводи, в Греції і в Римі, вже з найдавніших часів були зацікавлені політичними питаннями Церкви, однак світських проводів і широкого загалу вірних до тих питань вони не допускали, а залишали його виключно для себе. Народи ж були тут не підметами, а предметами-знаряддям для політики цих чужинних найвищих церковних проводів.

А тепер таке питання: Чи народам у модерних часах вистарчає саме тільки етнічне забарвлення Церкви (рідна мова, звичаї і т. д.), щоб уважати в себе Церкву за національну, не зважаючи на те, що вона підлягає чужому найвищому церковному проводові? Цебто, чи можна вважати Церкву серед даного народу за національну тоді, коли вона є в Церковно-політичній залежності від чужих церковних проводів?

Одні думають, що — так, а другі — що ні. До тих других, між іншим, належить і автор недавно опублікованої брошури "Виклятий Мазепа" (В-во "До Світла", Торонто, 1958) — Орест Купранець. Наприклад, про Православну Церкву в поневоленій Москвою Україні він говорить так:

"Не називаємо її Українська Православна Церква, але кажемо Православна Церква в Україні, тому, бо вона через свого митрополита Гедеона Четвертинського самовільно піддалася під юрисдикцію московського патріярха" (підкр.В.).

З того виходить, що автор згаданої брошури стоїть на такому становищі: **Коли Церква в даного народу підлягає не своєму власному найвищому суверенному проводові, а залежить від чужих проводів, то така Церква не є національною. Отже, коли й Церква українців підлягає чужим найвищим закордонним Церковним проводам, то така Церква не є Українською.**

Звичайна річ, було б нонсенсом думати, що тут робить різницю те, хто є тим чужим найвищим церковним проводом, і в котрій з чужих країн він знаходиться: в Римі, в Москві, чи в Царгороді. — У самому принципі тут немає різниці між кожною з тих церковно-політичних залежностей від чужих церковних проводів.

Покищо відкладаємо на пізніше справу твердження автора згаданої брошури, що "Православна Церква в Україні через свого Митрополита Гедеона Четвертинського самовільно (добровільно — Г. О.) піддалася під юрисдикцію московського патріярха. Наперед застерігаємося, що з цим твердженням автора про "добровільність" не погоджуємося.

Ця стаття обмежується лише питанням: Є чи не є національною ця Церква даного народу, яка підлягає не своєму, а чужому найвищому церковному проводові. Із становища автора згаданої брошури виходить, що **Церква з чужим найвищим церковним проводом національною не є.**

Метою цієї статті не є дискусія чи спроба розвязати питання, а тільки познайомити читачів з тим голосом, що напевно буде цікавим для багатьох тих, хто над цим питанням глибше ще не мав нагоди застановитися. А це тим цікавіше, що той голос походить з католицького середовища.

Г. О.

Коли цього року Англію відвідав арабський король Сауд, то йому і членам його почоту подавали такі національні аристократичні арабські присмаки: смажені муравлі, хробачки-шовковиці, бджоли, коники-стрибунці і хробачки.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою.

Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

До всіх побожних православних українців Едмонтону й околиці!

Дорогі Брати і Сестри:

Сповнився час, щоб у північній частині нашого міста Едмонтону була Українська Православна Церква. Тому на домагання численних наших громадян, і за благословенням Високопреосвященнішого Іларіона, Митрополита Української Греко-Православної Церкви в Канаді, та при помочі Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні, — розпочато осінню 1957 року працю на славу Божу нової Громади св. Іллі в Північнім Едмонтоні.

За короткий час ця нова Громада згуртувала поважне число членів, відбула ряд Богослужень, зібрала дещо гроша, і набула землю під будову нової церкви на 11827-66 стріті.

Це нам покажчик, що нова церква і нова Громада конечні на те, щоб провадити корисну релігійно-моральну і народню працю на славу Богові і спасення душ наших. Тому конечним є найскорше збудувати церкву, де побожні вірні могли б сходитися на молитву, виконувати свої релігійні повинности, й гуртуватися для дальшого кращого життя

Длятого цим звертаємося до Вас з просьбою ПОМОЖІТЬ нам збудувати нову церкву, чим причинитеся до великого і спасенного діла, за що будуть тепло згадувати Вас наступні покоління, а Господь Бог буде благословляти Вас Своїми ласками.

Зложіть Свій щедрий дар на будову нової церкви в Північнім Едмонтоні!

Менші і більші датки приймаємо з великою подякою і записуємо всіх хто зложить дар на цю ціль БУДІВНИЧИМИ нашої церкви. За всіх, що поможуть нам збудувати цю церкву буде неперестанно линути в ній молитва до Бога за здоровля, за щастя і добро.

Не відмовте зложити Свій дар на цю велику ціль!

Доручіть Свою лепту священикам, або будь кому з нашого Заряду. Коли Вам це трудно зробити то будьте приготовані зложити дар на цю ціль тоді коли до Вас загостить делегація нашої Громади, разом з священиком.

За Вашу ласкаву поміч наперед Вам сердечно дякуємо.

Остаємо з християнським привітом, том,

Мітрат Є. Грицина.
Протоєрей М. Фик.
Никола Бродик, голова.
Іван Стечишин, секретар.
Петро Мороз, касієр.

ВІДВІДИНИ ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

Голова Президії Консисторії, **о. Д-р С. В. Савчук,** відвідає такі місцевості:

29 червня, неділя — Літня оселя "Зелений Гай", Вакав, Саск., 40-літній Ювілей У.Г.П. Церкви в Канаді.

6-го липня, неділя — Вернон, Бр. К., 40-літній Ювілей У.Г.П. Церкви в Канаді.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ 1958 РОКУ

22-го червня — в Келгарі, Алберта, — Свято 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді й Митрополича Візитація.

29-го червня. Нипавин, Саск.

6-го липня. — Ервуд, Саск. Посвячення Церкви.

20-го липня в Канорі, Саск., — при озері Кристал. Святкування 40-літнього Ювілею відродження УГПЦ в Канаді й Митрополича Візитація.

27-го липня — у Вестлок, Алберта, посвячення угольного каменя нової церкви.

3-го серпня — Егремонт, Алберта, парафія Св. Івана Хрестителя.

10-го серпня Вайлдвуд, Алта., Парафія Святих Отців, посвячення угольного каменя нового Храму.

24-го серпня — Саскатун, Саск., Святкування 40-літнього Ювілею відродження Української Православної Церкви в Канаді.

14-го вересня, — Едмонтон, Алберта. Святкування 40-ліття відродження УГПЦ в Канаді й Митрополича Візитація

ЧИМ МЕНШЕ ПРАЦЮЮТЬ, ТО БІЛЬШЕ БОЖЕВОЛІЮТЬ

На цьогорічній конференції лікарів-психіятрів в Гарімани, ЗДА, психіятр д-р Еріх Фром на фактах доводив, що коли б так робітній тиждень тривав тільки 20 годин, то треба було б вишколити додаткові тисячі психіятрів. Робітники, не маючи що робити на дозвіллі, масово хворували б на нерви.

НА УВАГУ УЧАСНИКАМ ПЕРШОГО ЦЕРКОВНОГО ЗЇЗДУ ТА ПЕРШОГО ЦЕРКОВНОГО СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим проситься всіх тих, які брали участь у ПЕРШІМ ЦЕРКОВНІМ ЗЇЗДІ, що відбувся 18—19 липня, 1918, в Саскатуні, Саск., та в ПЕРШІМ СОБОРІ Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся 28-го грудня, 1918. в Саскатуні, Саск., щоб негайно зголосили свої імена та адреси до Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на нижче подану адресу.

Інформації ці потрібні у звязку з Ювілейними Святкуваннями 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, які відбуваються на протязі цього року та з нагоди яких Ювілейний Комітет думає видати для учасників Першого Церковного Зїзду та Першого Собору відповідні Памяткові Грамоти.

За ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ 40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

о. Д-р С. В. Савчук, голова.

Зголошення надсилати на адресу Консисторії:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winipeg 4, Canada

ПЕРЕПОЛОХ У РИМІ

Католицький орган в ЗДА "Байзентайн Кетолик Ворлд" з 18 травня 1958 р. подає, що в руки Ватикану попали комуністичні "Тайні інструкції — як діставтися до самих сердець" католицької і протестантських Церков. Ці інструкції видала комуністична влада Китаю для своїх червоних агентів за кордоном. В інструкціях комуністичним агентам дається наказ.

Глибоко проникати до церковних шкіл і "шпіонувати" їх.

"Кожному товаришеві" стати "хрещеним членом Церкви", вписатись у "члени Легії Пречистої Діви Марії" і точно ходити "на всі церковні відправи".

— "Солодким і хитрим голосом" триматися близько монашок і священиків, щоб шпіонувати кожен їх рух і плян.

Ці Інструкції, що їх розглянуло Товариство Ширення Віри в Римі, викликали в католицькій Церкві помітне збентеження.

ЗА ЧИЮ ВВАЖАЮТЬ ОСТРОЗЬКУ БІБЛІЮ У ВАШИНГТОНІ?

Цього року Конгресова Бібліотека у Вашингтоні шляхом виміни за інші книжки набула собі з бібліотеки ім. Леніна в Москві українську Острозьку Біблію, надруковану 1581 р. в Острозі на Волині.

"Амеріken Ревю оф Істерн Ортодоксі" (квітень 1958 р.) з цієї нагоди пише, що "Конгресова Бібліотека набула історичну російську Біблію". І читачі з того можуть собі міркувати, що цей журнал назав цю Біблію "російською", бо може за таку її офіційно вважають у Вашингтоні. Отже цікаво знати, як в дійсності ця Біблія у Конгресовій Бібліотеці записана: чи її записали правильно — як українську, чи фальшиво — як нібито "російську".

СУД НАД ІТАЛІЙСЬКИМ СВЯЩЕНИКОМ

Цього року судили в Італії католицького єпископа Фюрделлі за те, що він назвав одне подружжя "публічним скандалом", бо вони взяли лиш урядово-цивільний шлюб, а не церковний; отже Єпископ уважає їх не за леґальне подружжя, а за звичайний собі статевий звязок — "конкубінат".

А в квітні ц. р. знову стався подібний випадок. Католицький священик у місті Рокастрада, о. Баільо прилюдно назвав "конкубінатами" аж пять подруж, які взяли лиш цивільний шлюб, а не церковний. Тому що з точки погляду державних законів цей шлюб є леґальний, отже всі пять подружніх пар подали о. Баільо на суд за зневагу чести.

Ці судові розправи спричинені суперечністю між державним і церковним законом, — кожен з них інакше розуміє леґальність подружжя.

5,400 НАРОДЖЕНЬ НА ГОДИНУ

Найновіша статистика Обєднаних Держав ствердила, що кожної хвилини у світі родиться 90 дітей. З першого погляду це нібито небагато, однак це становить 3 мільйони 688 тисяч нових народжень на місяць. І світ стоїть перед поважною загрозою перенаселення.

У звязку з тим і всі Християнські Церкви стали перед питанням — яке становище далі займати в оправі своїх заборон щодо обмеження народжень.

КНЯЗЬ К. ОСТРОЗЬКИЙ І ЙОГО КУЛЬТУРНА ПРАЦЯ

Прочитав я на днях з великим зацікавленням і глибокою увагою нову працю Митрополита Іларіона під заголовком: "Князь Костянтин Острозький і його культурна праця".

Цю книжку автор присвятив 350-літтю з дня смерті великого оборонця Української Православної Церкви та української культури — Князя Костянтина Костянтиновича Острозького (1608-1958).

Написана вона живо й популярно — без шкоди для науковости, і прехорошою літературною мовою, яка зрозуміла для кожного читача. Читається вона легко й сприймається доступно.

Як зазначує автор, то "література про князів Острозьких велика, але окремої монографії нема. Як це не дивно, українці не написали ще поважної монографії про свій наславніший княжий рід" (стор. 13). А тому ця монографія Митрополита Іларіона властиво й є першою й поважною працею у нас на цю тему. Опрацьована вона, як і всі інші його наукові праці, надзвичайно старанно, солідно й переконливо. І просякнута вона українським патріотизмом. Вона виясеює цілком безсторонньо всю правду і лише правду про українську історичну трагедію. Кожне своє твердження автор основує на наукових джерелах своїх і чужих авторів та на обширній літературі, яка подана в кінці кожного розділу.

У першій частині цієї монографії автор досліджує походження роду князів Острозьких, його початок і закінчення, а також виясеює значення того княжого роду для українського народу.

У тих часах, починаючи з XIV століття, Русь-Україну окупувала Литва, а пізніше — Польща, з 1569 року. Князі Острозькі ще за Литви сильно піднялись і стали першими боярами та мали велике значення в державі. Вони займали найвищі державні посади, володіли величезними маєтками і мали при собі багатотисячні полки козацтва. А все це, розуміється, робило їх сильними й могутніми удільними князями в Литві й Польщі. Усі вони були — за рідкими винятками — Віри Православної і глибоко віруючими. І вони прославлялися тим, що впродовж трьох віків (XIV, XV і XVI) були щирими опікунами українського народу, християнізували його, будували для нього церкви й оздоблювали їх. А до того ж обороняли його (народ) та його Православну Віру перед ворогами і, зокрема перед католицтвом та унією.

Особливо видатними представниками цього княжого роду, згідно монографії, були такі князі: Данило Дмитрович, Федір Васильович, Данило Федорович, Василь Федорович Красний, Юрій Васильович Заславський, Іван Васильович, Костянтин Іванович, Костянтин Костянтинович, Олександер Костянтинович і інші. І кожному з них автор присвятив сторінку чи більше в цій монографії.

Але найславнішим між ними був князь Костянтин Костянтинович (1527-1608), якому автор присвятив всю цю монографію і про якого він висловився так: "Великі історичні події виставляють наперед великих людей. Таким великим історичним мужем, провідником українського народу в найжорстокіший час, і був кн. Кост. Острозький" (стор. 101).

І справді цей князь був великим українським патріотом, мав величезні маєтки і був впливовою особою і в Литві, і в Польщі. Він особливо ревно й сміливо боронив український народ, його культуру і його Православну Віру від ворогів та від воюючого католицтва й унії. Він глибоко розумів, що основою духовного життя українського народу є його Православна Віра й Церква, а тому він віддав багато своїх сил, свої впливи та своє значення, як могутній магнат, для оборони свого народу і його Православної Церкви. І він став найбільшим оборонцем і своєї нації, і своєї Віри. До того ж, це стало вже традицією в роді князів Острозьких бути оборонцем Православної Віри. Ця традиція здавна стала міцною, особливо після того, як один з тих князів — Федір Васильович — закінчив своє бурхливе життя в манастирі Києво-Печерської Лаври. Він все своє життя боронив Русь-Україну від татар і поляків, а в манастирі він став смиренним монахом Феодосієм (в 1438 р.), і там же помер в 1441 чи в 1442 році. А по смерті він був канонізований — приєднаний до числа Святих Православної Церкви, яку він міцно боронив продовж усього свого життя від католицьких зазіхань.

Щождо князя Костянтина Костянтиновича, то він не раз боронив український народ від нападів татар, яких він побивав і перемагав їх у боях під Синявою, під Дубном і під Острогом. Але найбільше йому довелося боронити свій народ від запеклих нападів католиків та уніятів.

Згадкам про його боротьбу з католицтвом та унією автор призначив багато місця в цій монографії. Бо ця боротьба за Православну Віру українського народу становила головні турботи й основний зміст діяльности того князя. Він, як і його батько Костянтин Іванович, добре розумів усю політику польського уряду по відношенні до українського народу: ця їхня політика виявлялася в тому, щоб різними адміністраційними утисками православних українців та обмеженням їхніх прав змусити їх перейти на католицьку віру. Усьому цьому патронував Рим, який сильно натискав на Польщу, щоб вона перетягла хоч би й силою всю Русь-Україну в католицтво. А Польща, виконуючи ті накази, одночасно при цьому мріяла ще й перетворити окатоличених "русинів" на поляків.

Український народ сильно тримався своєї Православної Віри, і боронився перед насильством поляків-католиків як тільки міг. І в цьому він завжди мав моральну й матеріяльну підтримку від князя Костянтина Костянтиновича, — в обороні перед польським королем, по судах та по різних польських канцеляріях.

У звязку з цим Рим виробив трохи інший але докладніший плян для знищення в Україні Православної Віри. Цей плян Риму — такий: Спочатку треба перетягнути на католицтво все українське боярство та інтелігенцію. А тоді "простий" народ, залишившись без провідної верстви, буде безсильний, — отже він і прийме католицтво та ополячиться. І за допомогою ордену езуїтів, що мали "докладно розроблений у Римі плян знищення України" (стор. 96), — а також при підтримці польського католицького духовенства, польської шляхти та утисків з боку польських урядових чинників, перетягнено з православія в католицтво, а потім переверенено на поляків велику скількість українських княжих родів та української магнатерії. А решта тих високих родів та тисячі українського духовенства, що не захотіли приймати католицтва, але й не могли довше винести польських католицьких утисків та знущань, повтікали в Московію. Бо там було хоч трохи спокійніше і не було переслідування бодай за Віру Православну. І своїми вченими людьми вони значно піднесли культуру Московії.

У цей страхітливий і тяжкий час для України лише наисильніший рід князів Острозьких не покинув її і залишився при Св. Православії. І князь Костянтин Костянтинович став тоді фактичним провідником усього українського народу аж до своєї смерти. "Ось у цьому велике історичне значення кн. Костянтина Острозького: він міцно боронив і обороняв Україну в найтяжчий час її життя, коли Папа, католики й езуїти завзялися разом знищити Україну, як окрему націю" (стор. 98).

Не маючи змоги відразу перевести Україну в католицтво, Рим виробив ще інший плян, іншу тактику, і постановив тимчасово взяти Україну на католицьку унію з тим, що пізніше та унія доведе таки до католицтва. І знайшлися серед православних Єпископів кілька зрадників, які прийняли унію і тим самим допомогли і Римові, і Польщі здійснити їхній задум супроти України. "Але кн. Костянтин міцно став на оборону і України, і Православної Віри, і унію з Римом відбив, — унію прийняли лише кілька відступників. Уся Україна пішла за своїм провідником, і унію відкинула! Ось у цьому віковічна заслуга кн. Костянтина! Це він урятував Україну як націю" (стор. 98-100).

На цьому його праця не закінчилася. Він думав не лише про сучасне, але й про майбутнє України. І тут він глибоко зрозумів вирішальну й керівну вартість освіти. Він знав, що український народ у своїй масі не був освічений, бо в Україні не було тоді шкіл, а наше духовенство одержувало лише малу домашню освіту. А тому противник, що одержав більшу освіту в своїх школах, побивав їх найперше вищістю своїх духових сил, і католицтво безупинно сунуло в Україну й поширювалося. У звязку з цим князь Костянтин Костянтинович прийшов до того висновку, що він мусить конче закласти школи для навчання кандидатів на духовенство і для нашої інтелігенції. І він перший почав тоді обдумувати і проводити в життя плян освіти для України.

Від думки він швидко перейшов до діла, та почав закладати власним коштом початкові школи по різних містах, що належали до його удільного князівства. А в Острозі він заклав школу вищого типу, т. зв. Острізьку Академію. Крім того він заклав дві друкарні в м. Острозі і в містечку Дермані, щоб друкувати всі потрібні для шкіл, Церкви й православної людности книжки в церковно-слов'янській мові, що була тоді нашою літературною мовою. Як Академія, так і друкарні потребували значної скількости вчених людей, яких князь Костянтин Костянтинович розшукав серед українців і серед чужинців (переважно серед греків), зібрав їх в Острозі й утримував. Цей гурт учених працював тут не лише в школі й друкарні, але й на інших ділянках української культури. І вони ревно боронили Православну Віру супроти католицтва й унії.

Інж. Н. Нестеренко.

(Далі буде)

ДЖ. Ф. ДОЛЛЕС ВІРИТЬ У МОЖЛИВІСТЬ ДОГОВОРИТИСЯ З СССР?

Влітї відбудеться конференція „на вершинах" дипломатів великодержав — Америки, Британії, СССР і ін. Тепер уже провадиться до того дипломатична підготова.

Між іншим, загалу не могла не занепокоїти промова Дж. Ф. Доллеса — державного секретаря ЗДА — у червні ц. р. В ній сказав, що СССР і ЗДА мають багато „спільних інтересів", і висловив надію в можливість договоритися з Советами.

Серед протикомуністичного загалу панує неспокійний настрій, щоб часом на цій конференції большевицькі дипломати не „обворожили" західних дипломатів гаслами бизнесу і пропагандою „мирного співжиття" (коекзистенції), — для поширення комунізму.

ПРОФЕСОР БЕЗ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

Професор Мек Тевиш працював в університеті в Ню Йорку 50 років, як визначний хемік. Він мав тільки народню школу, коли його найняли мити пляшки в хемічній лябораторії цього університету 1908 року. Він мав тоді 15 років.

Працював він там робітником 5 років. І за той час так познайомився з хемією, що його прийняли на університетські студії без середньої освіти, як це звичайно вимагається. По закінченні університету він став там професором і працював до 1958 р. А тепер пішов на емеритуру і буде жити на фармі.

ПРОТЕСТАНТСЬКІ ЦЕРКОВНІ ПРОВІДНИКИ ВІДВІДАЛИ МОСКВУ

Цієї весни знову відбулися поїздки протестантських церковних провідників до СССР. Англіканський епископ з Фолгам, Англія, д-р Родерік Норман Кут відвідав СССР з формальної нагоди — відправити Великоднє Богослуження в британській амбасаді в Москві. Але при тому він мав розмову з російським патріярхом Алексієм.

У той же час виїхала до СССР делегація евангелицької Церкви в Західній Німеччині, очолена д-ром Ернстом Вільмом, щоб відвідати лютеранську Церкву в Латвії, навязати контакт з розпорошеними евангелицькими громадами в СССР і виступити з доповідями в Богословській Академії в Ленінграді. Їх запросив московський патріярх і мав з ними розмову на спеціяльному прийнятті.

Правдоподібно, це підготовка до спільної конференції Російської Церкви з протестантськими Церквами, що плянується на літо ц. р. Певна річ, що московський патріярх задумує тут якісь дальші потягнення з наказу Хрущова — з політичною метою.

ПОЛІТИЧНА ДРАБИНА

Є політична драбина, і політики, що на щаблях тої драбини сидять, дуже неоднакові. От... політики найнижчого щабля найголосніше і найдовше говорять, всім говорять; і говорять про все, що лиш на гадку прийде. Завзяті!

Знов же ті, що на вищих щаблях, говорять мало. Скажуть те, що їм потрібно сказати, а того, що ти цікавий знати, від них не довідаєшся. Вони не балакучі, отже неінтересні. Про них і згадувати нема що. А про тих, що на долішніх щаблях, можна більше сказати.

От по першій світовій війні багато чути було про багатства України, і що тому большевики Україну забрали. Перша забрала була й царська Росія, а тепер большевицька. А що ті багатства є українські, то українці мають бути панами України.

Тільки ж чи така балачка викликала в чужих політиків признання, що Україна з тими багатствами українцям належиться? Багатства — лакома річ, і кожен чужий політик мусить подумати: „От коли б ми могли ту багату Україну собі забрати! Було б добре. А Росія щаслива, що може її взяти".

А політик з високого щабля про ті багатства не згадував би, — він клав би натиск на моральне право на історичне право. "То було наше, ми його не відреклися, отже ми свого домагаємося." Така різниця між двома щаблями!

***

Після 1-ої світової війни деякі завзяті політики з нижчого щабля вже були оголосили цілий устрій української держави, цілу конституцію, де зазначили, що в українській державі буде "8-годинний день праці". Виходило, що не тільки фабричні та інші робітники, але й господарі по селах будуть працювати лише від години до години, — таке, чого на світі ще не було!

Та певне, що чужі політики ставили собі питання: "А що буде, коли прийде така конечність, що треба буде працювати якийсь час по 9 чи 10 годин? Або досить буде 7 чи 6-годинної праці? Чи тоді — працюй 8 годин, хоч і не треба?" Але політики на нижчих щаблях аж так далеко не думали, і ставили до основних державних законів таке, що політикам на вищих щаблях на гадку не прийшло!

***

Ніпи ще від деяких політиків чуємо, що Україна лише до українців має належати, але Росія рада мати Україну, бо вона без України пропала б.

Але не так сказали б чужі політики, а також політики з вищих щаблів української політичної драбини. Чужі сказали б: "Москалів є більше ніж українців, отже коли б мав хтось пропадати, то вже нехай менші пропадають, а не більші. Менше нешкода буде! З двох лих треба менше лихо вибирати. Нехай москалі Україну забирають".

Знов же політики з вищих українських щаблів сказали б: "Москалі не належать до бідаків. Вони ж мають "неісходимий Сибір", а там є урожайна земля, ліси, мінеральні багатства. Вони могли б ще Україні помагати, коли б зайшла потреба".

От яка різниця між політикою нижчих і вищих щаблів політичної драбини! Одні говорять, не обдумавши що говорять, а другі найперше думають: що і як треба говорити, і говорять лише те, що доцільне й конечне.

Обсерватор.

ЧОМУ МІЖ КИТАЙСЬКОЮ МОЛОДДЮ НЕМА ЗЛОЧИННОСТИ

Під таким наголовком появилася в журналі „Стар Віклі Мегезін" стаття, що її написав Стенлі С. Джекобс.

Коли Джекобс запитав поліційного службовця в Сан Франціско, ЗДА, як стоїть справа із злочинами китайської молоді в цьому місті, то цей відповів здивовано і майже обурено:

„Злочинність тутешньої китайської молоді?! Не будьте смішні! Ці діти надто зайняті працею, і не мають часу думати про злочинні справи! Крім того, їхні родичі самі дали б їм науку, якщо б так поліцист приловив їхніх дітей на злочині і привів до батька".

Серед китайських дітей тут або дуже мало злочинців, або й зовсім їх нема в понад 20 китайських осередках Америки й Канади, — від Сан Франціско по Ванкувер і від Ню Йорку по Торонто".

„Розводи бувають дуже рідко між 100,000 китайців у Північній Америці", каже Джекобс. „Їх родинні звязки такі сильні своїми моральними зобовязаннями і почуття відповідальности за долю своїх однокровних братів такі великі, що під час великої господарської кризи (депресії) на кожних 10,000 китайців були лише три зголошення по державну допомогу, — бо китайці допомагають один одному, як одна велика родина".

Далі, Джекобс докладно описує, як китайці виховують своїх дітей у дусі своєї китайської традиції, в пошані до старших і т. д.

СТАН ЦЕРКВИ У ФРАНЦІЇ

Львівська гр.-кат. „Нива", ч. 4. 1926 р. подавала за польською „Газетою Косьцельною", що там писав католицький ксьондз, Ян Степа, про стан Католицької Церкви в Франції, в тім часі. Отже, в 12,000 парафіях нема священиків. Загальний там погляд, що у Франції лише третина людности признається до католицизму, але їх мабуть стільки нема. Сильніше католицизм стоїть у провінціях Альзації, Льотарингії, Бретонії, Фляндрії, а в корінній Франції, то католицизму признається може пята часть загалу. Там уже стає славною така парохія, коли в ній практикуючих католиків є 20 процентів. У робітничих осередках справа стоїть ще гірше, там до католицизму признається яких 5 процентів.

Таке було перед 32 роками. А хіба тепер стало краще? Ні! Певне, що могло й погіршати. — Де ж тут сила Риму?

МІЖ ПРАЦЮЮЧИМИ ЖІНКАМИ Є 40%, ЗАМУЖНІХ

Офіційні чинники жіночих організацій в Оттаві поінформували, що:

У теперішній ситуації безробіття в Канаді (близько 500,000 безробітніх) жінки мають більше нагоди втриматися при праці, ніж мужчини.

Між усіми працюючими жінками є 60 відсотків незамужніх жінок, а 40 відсотків замужніх, — отже й матерів.

— Жінки працюють тому, щоб не бути фінансово залежними від своїх чоловіків.

СПРАВА ТРОХИ ІНАКШЕ МАЄТЬСЯ

III

Політика французів і робота Єп. Будки була відома й англійцям. Ось примір: в Саскачевані (мабуть в Геффорді) розбирали в суді якусь церковну справу, і суддя питає Мирона Натірного (з Саскатуну): Хто заснував Українську Православну Церкву? — на що запитаний відповів: **"Єпископ Будка".** І суддя більше не допитувався, бо розумів, що робота Єп. Будки до того довела.

350,000 долярів

Римо-Кат. "Т-во Поширення Католицької Церкви" побудувало 1919 р. в Йорктоні, Саск., Колеґію св. Йосифа, й орган Єп. Будки — "Канадійський Українець", **оголошував, що ту Колеґію подаровано греко-католикам, отже греко-католики мають вже "Українську Дієцезальну Колеґію".** Щасливі!

...У 1921 р. почалася кампанія за зібранням 350,000 долярів для тої Колеґії. І видано брошурку з закликом давати гроші.

Але та брошурка показала, що Комітет тої кампанії складається з чужих римо-католиків, як: Буй, Камерон, Друрі, Фицпатрик, Форже і др, отже стало питання: Чому Комітет з чужих складається?

Коли ж справу розшукано, то показалося, що властителем Колеґії є і дальше римо-кат. **"Товариство Поширення Католицької Церкви",** і Колеґія не є "Українською Дієцезальною Колеґією". Греко-католиків лише дурили, щоби зібрати 350,000 долярів. (Про те є книжка Ю. Стечишина п. з. "Ловці душ...").

От на що треба було католицьким політикам українців греко-католиків! Щоби гроші давали! А в тім помагав їм і Єп. Будка. **Не на українські, але на римо-католицькі справи мали піти ті 350,000 українських долярів.**

Загал справу розумів, отже питання: Чи зібрали хоч кілька сот долярів? — Але чи, примірово, знає про все те д-р Тесля?

Заснування Української Православної Церкви.

Після довголітніх болючих переживань українці організують 1918 р. Українську Православну Церкву, щоби увільнитися від диктатури чужих. І зараз не поодинокі особи, але цілі гр. кат. громади переходять до Української Православної Церкви. Людям було вже досить того католицького "добра"!

Коли д-р Тесля каже, що боротьба на церковнім полі — **"нагадувала середньовічні обставини, зуживала енерґію української громади",** то тим він показує, що лише десь від когось про якусь таку власне "боротьбу" чув.

Боротьба велася не між українцями, і не за догми, а тільки між українцями і чужими політиками, чужими наїздниками. Подібна боротьба велася вже цілі століття і перед тим, — на українських землях з поляками, а в Канаді й Америці — з "місіонерами" французами, з бельгійцями, з "айришами" (римськими епископами).

З того, що д-р Тесля говорить, виходить, що до 1918 р. греко-католики в Канаді переживали мир і тишину, були дуже вдоволені, і аж 1918 р. забаглося комусь "боротьби". Але на ділі вже цілі літа перед 1918 р. було велике невдоволення, були нарікання на непрошених католицьких опікунів, отже готовився матеріял для пізнішої неминучої боротьби з ними.

І коли вийшла боротьба, то вона не підривала української сили, а противно — вона скріпляла, але підривала силу чужих. **Для українців та боротьба була творчою, потрібною, і залишиться вона як славний чин їх розуму і відваги, на науку дальшим поколінням.**

Що ж Українська Православна Церква зробила

Вона вирвала багато українців з-під католицько-римської диктатури.

Забрала буковинських українців з рук Російської Місії, і нині з тої Місії зосталися малесенькі, майже невидні залишки

Спинила українців від переходу до протестантів.

Увела до Богослужень українську мову.

Спинила в великій мірі латинщення гр.-кат. Церкви. Не будь Української Православної Церкви, а певне, що нині не було би Гр.-Кат. Церкви, або були би малі залишки. Вона була би златинщена!

Причинилася до того, що французи і бельгійці з Гр.-Кат. Церкви забралися. -- Хоч, щоправда, та латинізація не цілком спинилася, бо от недавно папа поставив бельгійського вихованка, Редемпториста, Митрополитом для греко-католиків в Канаді.

Свідоміші гр.-кат. громади і тепер на Українську Православну Церкву де в чім оглядаються. З того, що бачимо, виходить, що римські політики стараються і дальше греко-католиків, яких мають в руках, виховувати на сліпих католицьких фанатиків, -- **на "українських хорватів".**

Взявши все те під увагу, чи скаже д-р Тесля, що витрачена на боротьбу сила є "змарнована"? Вона корисно зужита!

Початки народної праці в Канаді

Пише д-р Тесля, що — "з відновою української держави на рідних землях зазначився сильний зріст національної свідомости, **в чому провідну ролю вела Українська Католицька Церква і невелика того часу група світської інтеліґенції".**

Але воно цілком не так!

Тоді ще не було **"Української Католицької Церкви",** вона недавно звилася, а була **"Греко-Католицька Церква",** по якій можна було пізнати, що вона українська, а не латинська!

А зріст свідомости і народної праці в Канаді почався вже дуже сильно з появою "Українського Голосу" 1910 року. Вже тоді він підвіс прапор українства і почав освідомляти всіх тих "русинів", "галіціянів", "австріяків", "буковинців" і других, що вони **українці.** І за 2-3 роки українці вже знали хто вони. Чи це не була велика освідомляюча праця?

Але католицький орган, що появився невдовзі по появі "Укр. Голосу", назвав себе **"Канадийським Русином",** отже як він освідомлював? Коли ж 1919 р. перезвав себе на **"Канадийського Українця",** то під напором власних читачів які вже звали себе українцями. Тут поява української держави ніпричому.

Треба ще додати, що і повстання Української Православної Церкви в Канаді не має нічого спільного з подіями на Україні після 1917 року. Тут були свої довголітні болючі причини, що заставили Укр. Прав. Церкву зорганізувати.

"Укр. Голос" був дійсним органом всієї української громадської праці і в **ним стояла вся тодішня українська інтеліґенція, а не з Єп. Будкою чи французами.** А хоч звала вона себе греко-католицькою, то **українською греко-католицькою, а не римсько-католицькою.** З "Канадийським Русином" і Єп. Будкою вона не вязалася.

Вона противилася налізанням французів, її заходами зорганізувалася Українська Православна Церква, й Інститут ім. П. Могили й М. Грушевського. Вона звязалася в організацію "Самостійників", при якій повстали інші організації. Вони були ширителями освіти і провідниками народної праці.

Осип Назарук, що подорожував по Канаді, заявляв, що з Єп. Будкою стоять лише священики, а не світська інтеліґенція

Отже як тут можна говорити, що в зрості української свідомости перед вела Українська Католицька Церква?

Вона ж сама була в руках чужих, яким українська свідомість була осоружною. Вона сама не мала української сили. Орган Єп. Будки, — "Канадийський Українець" загинув коло 1931 року. Єп. Будки передчасно не стало в Канаді. Інститут Шептицького на Ст.-Боніфасі скоро замкнули, бо не було студентів. "Будучности Нації" вже кілька літ нема, хоч д-р Тесля все її згадує як нібито істнуючу.

***

Вся українська праця провадилася не чужою допомогою, але допомогою українського загалу. Українці українські справи підпомагали.

А греко-католицьку сторону підпомагали чужі. Французький Архиеп. Лянжвін видав 100,000 долярів на допомогу гр.-кат. провідникам. Допомагали "Християнські Брати" і другі.

Греко-католицьким священикам давали окремі підмоги (їх подяки є в "Католик Реджистері"). Гр.-кат. громадам давали по 500 дол. при будові церков і др., а православні ні від кого підмоги не діставали.

Певна річ, що д-р Тесля того не знає, бо він тут не жив, але старші українці, що довго тут живуть, все те знають, і тутешня преса може дати багато про те матеріялу; в виданих тут книжках ті справи є широко подані.

Давній емігрант.

КАРДИНАЛ СТЕПІНАЧ ВМИРАЄ ВІД КРОВИ

Під кінець травня ц. р. преса принесла вістку, що 60-річний кардинал Альойзій Степінач в Югославії занедужав на надмір червоних тілець крови. Його лікар сказав, що стан кардинала безнадійний.

Між іншим, кардинал Степінач відомий з того, що ті документи, які під час слідства зібрала комісія Обеднаних Держав, обтяжують його співвідповідальністю за те, що від 1942 до 1945 рік Католицька Акція в Югославії вимордувала кривавим мученицьким способом понад півтора мільйона православного населення (Див. документи у книжечці: **Monica Farell, Revening Wolves).**

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

Тепер же, бажаючи, щоб отці колеґіума мали для себе пристойне утримання і щоб могли швидше відкрити школи задля освіти молодіжі, щоб почерез них помножилася слава Божа, я на вічні часи дарую їм і записую свою родову маетність, а саме: село Княгинин з двором і фільварком, села: Бодаки, Нараїв, Шаберіг, Заруддя, Остров, В'їзд, Спасів з фільварком, села: Бодаки, Нараїв, шаварки, Замлин і Волицю — з усіма приналежностями: будинками, угоддями й доходами та зо всіма підданними: тяглими, панцерними і путніми боярами, огородниками і підсусідками, з церквами руськими та з правом настановляти для них священиків, з млинами... (— далі слідує подрібний перелік доходів з усіх маетків, що були приналежні до т. зв. "ключа" Княгининського). Крім того, для городу при колеґії дарую отцям езуїтам площу в місті Острозі — над ставом, між Новим містом і пасікою, так званою "Наливайківською". — Цей запис Анна-Альоїза закінчила так: "А оборонцем теперішньої моеї фундації я назначаю, а найперше упрошую яснішого короля Жигмонта II., а після нього – майбутніх польських королів".

Через кілька років, а саме 1630 року, Анна-Альоїза, крім вищезгаданих маетків, записала езуїтам ще села з маетками: Куриянки, Могиляни, Миськовці і Волоскївці.

Того ж року, 1624-го, в Острозі з великою помпою відбулися закладини величезного будинка для майбутнього колеґіума. І коли поклали перший камінь, то сама фундаторка, Анна-Альоїза, кинула туди жменю золота й умилено сказала.

"О, коли б я так могла збудувати такий великий храм із щирого золота, що покрив би собою всю землю!"

Один з езуїтів відповів їй на це:

"Ясновельможна пані! Повір, що мале людське серце — це найкращий храм для Бога!"

Плян будинка був складений ученим архітектом - монахом - бенедиктинцем Моллі, якого вмисне запросили з Риму Він керував будовою. За простих робітників були підданці фундаторки, — селяни-кріпаки (невільники), яких сотнями щотижня зганяли з навколишніх сіл.

Коли вже розпочали роботу при будові, то в околиці Межиріччя випадково відкрили зложжя придатного до будови каміння, про яке тут досі ніхто не знав. Езуїти почали говорити, що це відкриття каміння свідчить про особливу милість Божу до них. І вони тим ще більше переконали Анну-Альоїзу, що її розпочата робота вгодна й мила Богові. А княгиня цю нову каменоломню зараз таки записала езуїтам на власність

***

Оселивши в Острозі езуїтів, Анна-Альоїза надала їм виключне право засновувати школи й виховувати молодіж. З того то, мабуть, часу й почалося кінцеве знищення православних шкіл в Острозі, що їх заснував був дід Анни-Альоїзи — князь Констянтин Острозький. І ці школи сяк-так існували ще й 1620 року.

На місці цих православних шкіл езуїти, не ждучи закінчення будови колеґіума, позасновували свої публичні школи. До цих шкіл, як кажуть езуїти, зараз таки почали вступати шляхетські діти з Волині, Поділля, Полісся і навіть з задніпровської України.

Анна-Альоїза щиро тішилася тим. Бажаючи дати біднішій шляхті, особливо ж дітям Волинського воєводства, пристойне утримання, заснувала нову фундацію — шляхетський конвікт. Для цього конвікту вона за власний кошт поставила великий будинок. Сусідню православну церкву вона звеліла переробити на католицьку каплицю для шкільної молоді, і школярі щодня ходили на "набоженьство" (Богослуження).

Отож і не диво, що, маючи таку щедру й щиру меценатку, Єзуїтський Колеґіум в Острозі за короткий час розрісся й закоренився так, мов лопух на гноїщі У 1631 році там були вже відкриті й вищі кляси — філософська й богословська. Одночасно було там заведено й єзуїтський новіціят (новики), або семинарію - виключно для кандидатів на ксьондзів.

Анна-Альоїза не знала краю й міри в піклуванні своїм улюбленим Єзуїтським Колеґіумом. Усю свою силу матірньої любови, всю силу свого нерозтраченого кохання вона перенесла на нього, і жила та дихала його інтересами

Новозаснована кляса філософії, а ще більше латинський новицят у ньому все те було предметом її особливої уваги й піклування. Вона побільшила кошти на ці установи й сама пильнувала, щоб католицькі філософи і новиції мали все, що їм потрібне. І часто вона їх особисто відвідувала.

Самі езуїти так умилено пишуть про свою добродійку

"Приємно було побожній фундаторці бачити духовних синів своїх, коли вони сиділи кругом столу, заставленого наїдками з її матірньої милости. А ще більше любила вона бачити їх у свята, коли вони побожно приступали до трапези Господньої. Вона просто намилуватися не могла їхньою скромністю та чемністю, і вбачала в тих юнаках правдивий образ скромности й побожности свого патрона Альоїзія Гонзаго.

Одного разу вона прийшла до колеґіум і обходила кімнатки новиціїв. Побачивши їхні тверді й убогі постелі, вона аж заплакала над тією убогістю. І з жалем стала дорікати ректорові, що він аж так суворо виховує і злиденно утримує своїх учнів. Отець ректор, езуїт, відповів їй, що так і подобає убогим ченцям, щоб вони вже замолоду звикали до убожества й до життя апостольського. Але Анна-Альоїза відповіла йому, що чернече убожество можна якось таки погодити з пристойною вигодою, — нехай усе те буде нерозкішне, але хай хоч буде воно пристойне!

Повернувшись до свого палацу, вона зараз таки послала до колеґіум усе те, що знайшла у себе пристойного і придатного для чернечого вжитку. А щоб студенти й надалі не терпіли недостачі в необхідних для них речах, то вона на якийсь час занехала власноручне шиття усяких прикрас до костьола, і почала краяти полотна та власними руками шити для учнів сорочки".

II

Тепер, щоб краще обзнайомитися з Анною-Альоїзою, побуваємо в її палаті.

Обдивимося як вона живе, побачимо чим займається, чим утішається й розважається, як нищить у собі життеві спокуси і вправляється у високих чеснотах.

Острозький замок, чи властиво саме його подвір'я, в якому було житло Анни-Альоїзи, був на доволі високому горбі, що тепер в Острозі називається "Судовою горою". Звідтіля відкривається широкий краєвид на ріку Вілію, на місто Межиріч й на чудову зелену долину ріки Горини. Цей горб з трьох боків дуже круто обривається, а з четвертого боку — з півночі, він відрізаний від міста глибоким ровом, через який було перекинуто звідний міст. Подвіря навкруги оточували високі мури, а по рогах стояли камяні башти чудової італійської архітектури. Одна з тих наріжних веж, увінчана зубчастою короною, добре збереглася й до нашого часу. Там, де був звідний міст, над брамою, якою тільки й можна було ввійти в замок, також стояла камяна башта — крита гонтою; над нею був залізний годинник "з цимбалами", які грали щогодини*).

На замку завжди вартувала панська надвірна міліція, а з бійниць його башт грізно визирали темні гирла гармат, мов страшні пащі звірів. З тих бійниць виглядали також гаківниці та інша вогниста стрільба. У самім замку, зараз таки за брамою, стояла камяна православна Богоявленська церква, а тут же напроти неї був князівський палац, змурований разом з замком (десь у половині 15-го століття) князем Василем Острозьким, якого прозвали були "Красним".

Хоч цей палац потім не раз перебудовували, то однак ще й за часів Анни-Альоїзи в ньому збереглося дещо з старовинної простоти. Так, поряд з розкішними горницями, чи покоями, оздобленими дорогими шпалерами, шовковими заслонами тощо, тут уже й були разом кімнати з кафлевими печами, "мурованими коминами", з "мальованими" дверима, "дубовими лавами" попід стінами і т. д. (Ці подробиці описує Інвентар з 1620 р.).

Не зважаючи на півчернече життя Анни-Альоїзи, її палац не перестав пишатися правдивою княжою пишнотою і блеском. Єзуїти пишуть, що коли їхній провинціональний візитатор Фабріціус (езуїт високого уряду) перший раз навідався до Анни-Альоїзи, то, проходячи крізь ряд розкішних горниць, оздоблених дорогоцінними прикрасами і побачивши поважних слуг, зодягнених у дорогі шати, через помилку взяв тих слуг за... сенаторів! Отже він дуже здивувався, коли потім помітив, що ці "сенатори" так пильно й вірно слідкують за кожним рухом господині дому, наперед відгадують усі її бажання та з низькими поклонами виконують її накази.

За звичаєм усіх тодішніх магнатів, Анна-Альоїза держала численний гурт служебників і служебниць; більшість з них були тут потрібні не так для справжніх послуг, як скоріш задля пустої пихи, або задля розваги своїх господарів; а вже особливо таку ролю виконували тут два карли і дві карлиці, що були між челяддю Анни-Альоїзи

*) Це ми говоримо тільки про "Вишній замок", або подвіря; а крім того, в Острозі був ще і другий "Окольний замок", з земляними валами, які окружали все місто. У ньому також були башти, з яких дві існують ще й досі.

(Далі буде)

СПРАВА ТРОХИ ІНАКШЕ МАЄТЬСЯ

III

Політика французів і робота Єп. Будки була відома й англійцям. Ось примір: в Саскачевані (мабуть в Геффорді) розбирали в суді якусь церковну справу, і суддя питає Мирона Натірного (з Саскатуну): Хто заснував Українську Православну Церкву? — на що запитаний відповів: **"Єпископ Будка".** І суддя більше не допитувався, бо розумів, що робота Єп. Будки до того довела.

350,000 долярів

Римо-Кат. "Т-во Поширення Католицької Церкви" побудувало 1919 р. в Йорктоні, Саск., Колеґію св. Йосифа, й орган Єп. Будки — "Канадійський Українець", **оголошував, що ту Колеґію подаровано греко-католикам, отже греко-католики мають вже "Українську Дієцезальну Колеґію!".** Щасливі!

...У 1921 р. почалася кампанія за зібранням 350,000 долярів для тої Колеґії. І видано брошурку з закликом давати гроші.

Але та брошурка показала, що Комітет тої кампанії складається з чужих римо-католиків, як: Буй, Камерон, Друрі, Фицпатрик, Форже і др, отже стало питання: Чому Комітет з чужих складається?

Коли ж справу розшукано, то показалося, що властителем Колеґії є і дальше римо-кат. **"Товариство Поширення Католицької Церкви",** і Колеґія не є "Українською Дієцезальною Колеґією". Греко-католиків лише дурили, щоби зібрати 350,000 долярів. (Про те є книжка Ю. Стечишина п. з. "Ловці душ...").

От на що треба було католицьким політикам українців греко-католиків! Щоби гроші давали! А в тім помагав їм і Єп. Будка. **Не на українські, але на римо-католицькі справи мали піти ті 350,000 українських долярів.**

Загал справу розумів, отже питання: Чи зібрали хоч кілька сот долярів? — Але чи, приміром, знає про все те д-р Тесля?

Заснования Української Православної Церкви.

Після довголітніх болючих переживань українці організують 1918 р. Українську Православну Церкву, щоби увільнитися від диктатури чужих. І зараз не поодинокі особи, але цілі гр. кат. громади переходять до Української Православної Церкви. Людям було вже досить того католицького "добра"!

Коли д-р Тесля каже, що боротьба на церковнім полі — **"нагадувала середньовічні обставини, зуживала енерґію української громади",** то тим він показує, що лише десь від когось про якусь таку власне "боротьбу" чув.

Боротьба велася не між українцями, і не за догми, а тільки між українцями і чужими політиками, чужими наїздниками. Подібна боротьба велася вже цілі століття і перед тим, — на українських землях з поляками, а в Канаді й Америці — з "місіонерами" французами, з бельґійцями, з "айришами" (римськими епископами).

З того, що д-р Тесля говорить, виходить, що до 1918 р. греко-католики в Канаді переживали мир і тишину, були дуже вдоволені, і аж 1918 р. забаглося комусь "боротьби". Але на ділі вже цілі літа перед 1918 р. було велике невдоволення, були нарікання на непрошених католицьких опікунів, отже готовився матеріял для пізнішої неминучої боротьби з ними.

І коли вийшла боротьба, то вона не підривала української сили, а противно — вона скріпляла, але підривала силу чужих. **Для українців та боротьба була творчою, потрібною, і залишиться вона як славний чин їх розуму і відваги, на науку дальшим поколінням.**

Що ж Українська Православна Церква зробила

Вона вирвала багато українців з-під католицько-римської диктатури.

Забрала буковинських українців з рук Російської Місії, і нині з тої Місії зосталися малесенькі, майже невидні залишки.

Спинила українців від переходу до протестантів.

Увела до Богослужень українську мову.

Спинила в великій мірі латинщення гр.-кат. Церкви. Не будь Української Православної Церкви, а певне, що нині не було би Гр.-Кат. Церкви, або були би мали залишки. Вона була би златинщена!

Причинилася до того, що французи і бельґійці з Гр.-Кат. Церкви забралися.

Хоч, щоправда, та латинізація не цілком спинилася, бо от недавно папа поставив бельґійського вихованка, Редемпториста, Митрополитом для греко-католиків в Канаді.

Свідомиші гр.-кат. громади і тепер на Українську Православну Церкву де в чім оглядаються. З того, що бачимо, виходить, що римські політики стараються і дальше греко-католиків, яких мають в руках, виховувати на сліпих католицьких фанатиків, — **на "українських хорватів".**

Взявши все те під увагу, чи скаже д-р Тесля, що витрачена на боротьбу сила є "змарнована"? Вона корисно зужита!

Початки народної праці в Канаді

Пише д-р Тесля, що — "з відновою української держави на рідних землях зазначився сильний зріст національної свідомости, **в чому провідну ролю вела Українська Католицька Церква і невелика того часу група світської інтеліґенції".**

Але воно цілком не так!

Тоді ще не було **"Української Католицької Церкви",** вона недавно зявилася, а була **"Греко-Католицька Церква",** по якій можна було пізнати, що вона українська, а не латинська!

А зріст свідомости і народної праці в Канаді почався вже дуже сильно з появою "Українського Голосу" 1910 року. Вже тоді він підніс прапор українства і почав освідомляти всіх тих "русинів", "галіціянів", "австріяків", "буковинців" і других, що вони **українці.** І за 2-3 роки українці вже знали хто вони. Чи це не була велика освідомляюча праця?

Але католицький орган, що появився невдовзі по появі "Укр. Голосу", назвав себе **"Канадийським Русином",** отже як він освідомлював? Коли ж 1919 р. перезвав себе на **"Канадийського Українця",** то під напором власних читачів які вже звали себе українцями. Тут поява української держави ніпричому.

Треба ще додати, що і повстання Української Православної Церкви в Канаді не має нічого спільного з подіями на Україні після 1917 року. Тут були свої довголітні болючі причини, що заставили Укр. Прав. Церкву зорганізувати.

"Укр. Голос" був дійсним органом всієї української громадської праці і з **ним стояла вся тодішня українська інтеліґенція, а не з Єп. Будкою чи французами.** А хоч звала вона себе греко-католицькою, то **українською греко-католицькою, а не римсько-католицькою.** З "Канадийським Русином" і Єп. Будкою вона не вязалася.

Вона противиласяналізанням французів, і заходами зорганізувалася Українська Православна Церква, й Інститут ім. П. Могили і М. Грушевського. Вона вязалася в організацію "Самостійників", при якій повстали інші організації. Вони були ширителями освіти і провідниками народної праці.

Осип Назарук, що подорожував по Канаді, заявляв, що з Єп. Будкою стоять лише священики, а не світська інтеліґенція.

Отже як тут можна говорити, що в зрості української свідомости перед вела Українська Католицька Церква?

Вона ж сама була в руках чужих, яким українська свідомість була осоружною. Вона сама не мала української сили. Орган Єп. Будки, — "Канадийський Українець" загинув коло 1931 року. Єп. Будки передчасно не стало в Канаді. Інститут Шептицького на Ст.-Боніфасі скоро замкнули, бо не було студентів. "Будучности Нації" вже кілька літ нема, хоч д-р Тесля все її згадує як нібито істнуючу.

**
*

Вся українська праця провадилася не чужою допомогою, але допомогою українського загалу. Українці українські справи підпомагали.

А греко-католицьку сторону підпомагали чужі. Французький Архиеп. Ляншвін видав 100,000 долярів на допомогу гр.-кат. провідникам. Допомогали "Християнські Брати" і другі.

Греко-католицьким священикам давали окремі підмоги (їх подяки є в "Католик Реджистері"). Гр.-кат. громадам давали по 500 дол. при будові церков і др., а православні ні від кого підмоги не діставали.

Певна річ, що д-р Тесля того не знає, бо він тут не жив, але старші українці, що довго тут живуть, все те знають, і тутешня преса може дати багато про те матеріялу; в виданих тут книжках ті справи є широко подані.

Давній емігрант.

КАРДИНАЛ СТЕПІНАЧ ВМИРАЄ ВІД КРОВИ

Під кінець травня ц. р. преса принесла вістку, що 60-річний кардинал Альойзій Степінач в Югославії занедужав на надмір червоних тілець крови. Його лікар сказав, що стан кардинала безнадійний.

Між іншим, кардинал Степінач відомий з того, що ті документи, які під час слідства зібрала комісія Обєднаних Держав, обтяжують його співвідповідальністю за те, що від 1942 по 1945 рік Католицька Акція в Югославії вимордувала кривавим мученицьким способом понад півтора мільйона православного населення. (Див. документи у книжечці: **Monica Farell, Revening Wolves).**

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

Тепер же, бажаючи, щоб отці колеґіума мали для себе пристойне утримання і щоб могли швидше відкрити школи задля освіти молодіжі, щоб почерез них помножилася слава Божа, я на вічні часи дарую їм і записую свою родову маетність, а саме: село Княгинин з двором і фільварком, села: Бодаки, Нараїв, Шаберіг, Заруддя, Остров, В'їзд, Спасів з фільварком, села: Бодаки, Нараїв, шаварки, Замлин і Волицю — з усіма приналежностями: будинками, угоддями й доходами та зо всіма підданими: тяглими, панцерними і путніми боярами, огородниками і підсусідками, з церквами руськими та з правом настановляти для них священиків, з млинами... (— далі слідує подрібний перелік доходів з усіх маєтків, що були приналежні до т. зв. "ключа" Княгининського). Крім того, для городу при колеґії дарую отцям езуїтам площу в місті Острозі — над ставом, між Новим містом і пасікою, так званою "Наливайківською". — Цей запис Анна-Альоїза закінчила так: "А оборонцем теперішньої моєї фундації я назначаю, а найперше упрошую яснішого короля Жиґмонта ІІ., а після нього — майбутніх польських королів".

Через кілька років, а саме 1630 року, Анна-Альоїза, крім вищезгаданих маєтків, записала езуїтам ще села з маєтками: Курняки, Могиляни, Миськовці і Волосківці.

Того ж року, 1624-го, в Острозі з великою помпою відбулися закладини величезного будинка для майбутнього колеґіума. І коли поклали перший камінь, то сама фундаторка, Анна-Альоїза, кинула туди жменю золота й умилено сказала:

"О, коли б я так могла збудувати такий великий храм із щирого золота, що покрив би собою всю землю!"

Один з езуїтів відповів їй на це:

"Ясновельможна пані! Повір, що мале людське серце — це найкращий храм для Бога!"

Плян будинка був складений ученим архітектом — монахом - бенедиктинцем Моллі, якого вмисне запросили з Риму. Він керував будовою. За простих робітників були підданці фундаторки, — селяни-кріпаки (невільники), яких сотнями щотижня зганяли з навколишніх сіл.

Коли вже розпочали роботу при будові, то в околиці Межиріччя випадково відкрили зложжя придатного до будови каміння, про яке тут досі ніхто не знав. Езуїти почали говорити, що це відкриття каміння свідчить про особливу милість Божу до них. І вони тим ще більше переконали Анну-Альоїзу, що її розпочата робота вгодна й мила Богові. А княгиня цю нову каменоломню зараз таки записала езуїтам на власність.

**
*

Оселивши в Острозі езуїтів, Анна-Альоїза надала їм виключне право засновувати школи й виховувати молодіж. З того то, мабуть, часу й почалося кінцеве знищення православних шкіл в Острозі, що їх заснував був дід Анни-Альоїзи — князь Констянтин Острозький. І ці школи сяк-так існували ще й 1620 року.

На місці цих православних шкіл езуїти, не ждучи закінчення будови колеґіума, позасновували свої публичні школи. До цих шкіл, як кажуть езуїти, зараз таки почали вступати шляхетські діти з Волині, Поділля, Полісся і навіть з задніпровської України.

Анна-Альоїза щиро тішилася тим. Бажаючи дати біднішій шляхті, особливо ж дітям Волинського воєводства, пристойне утримання, заснувала нову фундацію — шляхетський конвікт. Для цього конвікту вона за власний кошт поставила великий будинок. Сусідню православну церкву вона звеліла переробити на католицьку каплицю для шкільної молоді, і школярі щодня ходили на "набоженьство" (Богослуження).

Отож і не диво, що, маючи таку щедру й щиру меценатку, Єзуїтський Колеґіум в Острозі за короткий час розрісся й закоренився так, мов лопух на гноїщі. У 1631 році там були вже відкриті й вищі кляси — філософська й богословська. Одночасно було там заведено й езуїтський новіціят (новики), або семинарію — виключно для кандидатів на ксьондзів.

Анна-Альоїза не знала краю й міри в піклуванні своїм улюбленим Єзуїтським Колеґіумом. Усю свою силу матірної любови, всю силу свого нерозтраченого кохання вона перенесла на нього, і жила та дихала його інтересами.

Новозаснована кляса філософи, а ще більше латинський новіціят у ньому — все те було предметом її особливої уваги й піклування. Вона побільшила кошти на ці установи й сама пильнувала, щоб католицькі філософи і новиці мали все, що їм потрібне. І часто вона їх особисто відвідувала.

Самі езуїти так умилено пишуть про свою добродійку:

"Приємно було побожній фундаторці бачити духовних синів своїх, коли вони сиділи кругом столу, заставленого наїдками з її матірної милости. А ще більше любила вона бачити їх у свята, коли вони побожно приступали до трапези Господньої. Вона просто намилуватися не могла їхньою скромністю та чемністю, і вбачала в тих юнаках правдивий образ скромности й побожности свого патрона Альоїзія Гонзаґо.

Одного разу вона прийшла до колеґіум і обходила кімнатки новиціїв. Побачивши їхні тверді й убогі постелі, вона аж заплакала над тією убогістю. І з жалем стала дорікати ректорові, що він аж так суворо виховує і злиденно утримує своїх учнів. Отець ректор, езуїт, відповів їй, що так і подобає убогим ченцям, щоб вони вже замолоду звикали до убожества й до життя апостольського. Але Анна-Альоїза відповіла йому, що чернече убожество можна якось таки погодити з пристойною вигодою, — нехай усе те буде нерозкішне, але хай хоч буде воно пристойне!

Повернувшись до свого палацу, вона зараз таки послала до колеґіум усе те, що знайшла у себе пристойного і придатного для чернечого вжитку. А щоб студенти й надалі не терпіли недостачі в необхідних для них речах, то вона на якийсь час занехала власноручне шиття усяких прикрас до костьола, і почала краяти полотна та власними руками шити для учнів сорочки".

II

Тепер, щоб краще обзнайомитися з Анною-Альоїзою, побуваємо в її палаті.

Обдивимося як вона живе, побачимо чим займається, чим утішається й розважається, як нищить у собі життеві спокуси і вправляється у високих чеснотах.

Острозький замок, чи властиво саме його подвір'я, в якому було житло Анни-Альоїзи, був на доволі високому горбі, що тепер в Острозі називається "Судовою горою". Звідтіля відкривається широкий краєвид на ріку Вілію, на місто Межиріч й на чудову зелену долину ріки Горини. Цей горб з трьох боків дуже круто обривається, а з четвертого боку — з півночі, він відрізаний від міста глибоким ровом, через який було перекинуто звідний міст. Подвіря навкруги оточували високі мури, а по рогах стояли камяні башти чудової італійської архітектури. Одна з тих наріжних веж, увінчана зубчастою короною, добре збереглася й до нашого часу. Там, де був звідний міст, над брамою, якою тільки й можна було ввійти в замок, також стояла камяна башта — крита ґонтою; над нею був залізний годинник "з цимбалами", які грали щогодини").

На замку завжди вартувала панська надвірна міліція, а з бійниць його башт грізно визирали темні гирла гармат, мов страшні пащі звірів. З тих бійниць виглядали також гаківниці та інша вогниста стрільба. У самім замку, зараз таки за брамою, стояла камяна православна Богоявленська церква, а тут же напроти неї був князівський палац, змурований разом з замком (десь у половині 15-го століття) князем Василем Острозьким, якого прозвали були "Красним".

Хоч цей палац потім не раз перебудовували, то одкак ще й за часів Анни-Альоїзи в ньому збереглося дещо з старовинної простоти. Так, поряд з розкішними горницями, чи покоями, оздобленими дорогими шпалерами, шовковими заслонами тощо, тут уже й були разом кімнати з кафлевими печами, "мурованими коминами", з "мальованими" дверима, "дубовими лавами" попід стінами і т. д. (Ці подробиці описує Інвентар з 1620 р.).

Не зважаючи на півчернече життя Анни-Альоїзи, її палац не перестав пишатися правдивою княжою пишнотою і блеском. Езуїти пишуть, що коли їхній провиціональний візитатор Фабріціус (езуїт високого уряду) перший раз навідався до Анни-Альоїзи, то, проходячи крізь ряд розкішних горниць, оздоблених дорогоцінними прикрасами і побачивши поважних слуг, зодягнених у дорогі шати, через помилку взяв тих слуг за... сенаторів! Отже він дуже здивувався, коли потім помітив, що ці "сенатори" так пильно й вірно слідкують за кожним рухом господині дому, наперед відгадують усі її бажання та з низькими поклонами виконують її накази.

За звичаєм усіх тодішніх магнатів, Анна-Альоїза держала численний гурт служебників і служебниць; більшість з них були тут потрібні не так для справжніх послуг, як скоріш задля пустої пихи, або задля розваги своїх господарів; а вже особливо таку ролю виконували тут два карли і дві карлиці, що були між челяддю Анни-Альоїзи.

---

*) Це ми говоримо тільки про "Вишній замок", або подвіря; а крім того, в Острозі був ще і другий — "Окольний замок", з земляними валами, які окружали все місто. У ньому також були башти, з яких деі існують ще й досі.

(Далі буде)

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

А ЯК БУЛИ Б ВОНИ ЗРОБИЛИ?

В Америці 4 жовтня 1957 року відбувся Собор американсько-канадійської Дієцезії, очоленої Митр. Богданом Шпилькою, що складається з українців і підлягає Царгородському Патріярхові

Орган тієї Дієцезії "Український Вістник" (ч. 1, за березень 1958 р.) опублікував Діяння того Собору п. н. "Діяння Священного Собору".

Цей Собор багато уваги присвятив автокефальним Українським Православним Церквам. Між іншим, там є таке внесення: **"Якщо наші Єрархи на чужині не захочуть об'єднатися в Одну Святу Соборну й Апостольську Церкву під Єдиним Омофором Святішого Вселенського Патріярха в Царгороді, то ми їх до цього змусимо!!!"**

Священний Собор Дієцезії, як видно, не міг однак знайти жодного способу **"змусити"** православних українців у вільному світі піддатися Царгородському Патріярхові. Але якщо б мав силу, то не сумніваємося, що тієї сили таки вжив би, щоб змусити. Це, як видно, для Священного Собору Дієцезії було б і "по-християнськи" і "по-канонічному". Але у вільній, демократичній Америці такої сили вони не мають, і не вільно було б її вживати, отже довелося обмежитися скромнішою резолюцією: "Щоб усім тим православним парохіям, що їх Архиєпископ Іван Теодорович чи Мстислав Скрипник чи Митрополит Іларіон Огієнко відтягнули на манівці від Вселенської Православної Церкви, було дозволено повернутися до нашої Церкви з їхніми священиками, або без їхніх священиків, з їхнім церковним майном, або без їхнього церковного майна, так, як справа в кожному поокремому випадку дозволяла б"

Резолюція цікава! Як видно, воно було б краще, щоб українські Єпископи перейшли до Царгородського Патріярха кожен із "своїм церковним майном". Коли б однак хто з них "свого церковного майна" з Церкви не міг узяти, бо вірні не дозволили б, то такому все це вибачається, і його в крайньому випадку приймають і без майна, — отак з голими руками приймуть! Як не кажіть, але уступка дійсно велика, коли взяти до уваги, що майно все ж таки тут багато значить!"

Єпископи можуть перейти і з своїми священиками, а коли священики не захочуть, то тоді — без священиків, — лиш самі. А про вірних, яких ці Єпископи очолюють, взагалі не згадується в цій резолюції. Священний Собор, мабуть думає, що коли б Єпископи піддалися Царгородському Патріярхові, то всі вірні вже тим самим з конечности за ними пішли б. Але як? Може Священний Собор думає, що вірних якось було б до цього "змушено", чи як? А може Священному Соборові на вірних взагалі не залежить, а він хотів би лиш їхніх Єпископів і, в крайньому разі, ще священиків, а на вірних махнув рукою? Трудно тут вгадати, що ця резолюція мала на гадці!

Але ще цікавіше в цій резолюції є те, що Священний Собор Дієцезії так прагне прийняти до себе тих самих українських автокефальних Єпископів, яких у його Діяннях називається **"вовками в єпископських шатах"**.

Священний Собор закликає до себе Єпископів, щоб, мовляв, прийшов свій до свого, і закликає... "вовків в єпископських шатах", чи як? Справді цікаво!

Вірним цієї Дієцезії також буде цікаво в тих Діяннях дещо знайти. Сам Священний Собор благословляє називати Єпископів **"вовками в єпископських шатах"**! Це ще не все, — вірні знайдуть собі тут цілий словничок подібних слів і висловів по адресі Церков **"Єпископи-Ді-пісти", "самосвятський рух" "православні секти" Першої, Другої і Третьої формації", "липківська гидота"** і т. п.

Так Священний Собор Дієцезії, як видно, думає виховати своїх вірних у пошані до релігії, чия б вона не була, в пошані до Церкви, до культури і т. д. Хай лиш Священний Собор Дієцезії своїм авторитетом призвичаїть вірних, що Єпископів і Церкву можна називати плюгавими словами, то вже потім лиш час і обставини вирішать про це, кого й коли їм захочеться так опоганювати, — хто знає, чи й провід Дієцезії не стане тут жертвою своєї науки вірним. Певно, атеїсти будуть мати тут улегшену роботу, бо скажуть: "Та ж сам Священний Собор Дієцезії благословив так таврувати Єпископів і Церкви!"

Ось так то Священний Собор Дієцезії старається покорити Царгородському Патріярхові ці, як він каже, **"так звані "Незалежні" Українські Православні Церкви", що знаходяться поза лоном Вселенської Церкви та забарвлені липківщиною під оглядом догматів і зокрема, в справі Апостольського Переємства та церковного управління".**

Значить, мрією Священного Собору Дієцезії є, щоб автокефальні Українські Православні Церкви піддалися Царгородському Патріярхові, бо тоді вони стануть "канонічні", стануть дійсними Церквами; а поки вони цього не зроблять, то вони не Церкви, а тільки "секти", "липківська гидота", а їхні Єпископи — то "вовки в Єпископських шатах", — так навчає Священний Собор Дієцезії. — "Гарна" наука, нема що й казати! Видно, Собор такі слівця вважає за "християнські" і спеціяльно "канонічні"!

Ну, але ця наука Священного Собору Дієцезії не зовсім доказана, — бо ще не згадано вірних автокефальних Українських Церков, до яких у вільному світі належать майже всі православні українці. І в Україні, і в Америці та в Канаді не Єпископи перші, а якраз увесь український народ перший став за автокефалію (незалежністю від чужих зверхників) своєї Церкви! Значить, Священному Соборові тут найперше довелося б надати не на Єпископів, а на ввесь український народ і на Уряд Української Народньої Республіки, який волею народу проголосив Автокефалію Української Православної Церкви 1919 року. Як же тоді довелося б Соборові Дієцезії назвати ввесь наш народ та його Уряд УНР з 1919 року? Одначе Собор Дієцезії волів тут промовчати цю волю народу і не нападати на народ, бо тут воно, мабуть, трохи страшнувато таки...

***

Під кінець — кілька питань і зауваг. Ось, наприклад, Царгородський Патріярх має офіційні звязки з протестантською Світовою Радою Церков і навіть утримує свого постійного делегата при цій Раді. І не називає він протестантів "самосвятами", "протестантською гидотою", "сектами" і т. д. І Священний Синод цієї Патріяршої Дієцезії, очоленої Митр. Богданом Шпилькою, не осмілюється так протестантів плюгавити, — він має сміливість лиш до своїх земляків! Протестанти ж — то англійці, німці, шведи, норвеги, голляндці і т. д. і т. д., — вони сильні держави, мають гроші, впливи, і не дозволять собі, щоб Священний Собор Дієцезії з трійки парафій осмілився до них... А своїх земляків, — та ж це свої, і їх вільно паплюжити перед світом! Мовляв: бий свого, щоб чужий боявся! Так думають люди з комплексом меншевартости.

А тут ось таке питання: Російська Православна Церква є автокефальна, — вона не підлягає Царгородському Патріярхові. Чи Священний Собор думає, що й вона не є канонічна? Так само автокефальні є Церкви: Грецька, Кипрійська. Сербська, Болгарська і т. д. і т. д. Чи й вони не канонічні?

Священний Собор Дієцезії може скаже, що Царгородський Патріярх погодився на автокефальність тих Церков. І тут питання: А коли б він не погодився, то чи Священний Собор Дієцезії думає, що всі ці Церкви виреклися б автокефалії і піддалися б Царгородському Патріярхові?

Царгородський Патріярх погодився на автокефалію майже всіх Православних Церков. Питання: Чому він не погоджується на автокефалію Української Православної Церкви?

Далі, устами свого Уряду УНР український народ проголосив Автокефалію своєї Церкви (отже не Митрополит Липківський це зробив перший!).

Московська ж Церква заявила, що ця Українська Автокефалія "неканонічна", і Царгородський Патріярх дав свою мовчазну згоду на цю заяву Москви. Москва вважала і вважає, що Українська Православна Церква в Україні є канонічна лиш тоді, коли підлягає Московському Патріярхатові. І такої ж думки Царгородський Патріярх.

Отже, українському народові в Україні 1919 року залишилися лиш два шляхи до вибору: **1. Або проголосити Автокефалію своєї Церкви проти волі Москви (і її однодумця Царгороду), і тим наразитися з їх боку на назву буцімто "неканонічних", 2. або заскарбити собі в них назву "канонічних", але залишити рідну Церкву в неволі Московського Патріярхату.** Іншого вибору не було!

І тут Священному Соборові Дієцезії, очоленої Митр. Богданом Шпилькою, ставиться таке питання: **Як поступив би в точно такій ситуації він — цей Священний Собор Дієцезії, очоленої Митр. Богданом Шпилькою?**

І. Веремченко.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦК

ВИНДЗОР, Онт.

Православні українці у Виндзорі гідно відсвяткували Ювілей 40 ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в якому взяв участь один з основоположників нашої Церкви — перший її Адміністратор і теперішній голова Президії Консисторії Всеч. о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук.

Свято почалося в суботу 24-го травня відправою Вечірні.

У неділю рано, 25-го травня, коло церкви надзвичайний рух. Це молоде жіноцтво удекорувало всіх жовтими стяжками з написом: "40-літній Ювілей Укр. Греко-Прав. Церкви в Канаді". О год. 10. рано наш парох о. Прот. Ф. Керницький і всі присутні з церкви вийшли з процесією надвір привітати і гідно вшанувати дорогого гостя о. Д-ра С. В. Савчука. Старший брат, Василь Бодюл, вітаючи о. Д-ра Савчука в імені Громади Св. Володимира у Виндзор, — українським звичаєм передав у його руки хліб і сіль, і пригадав як то ще 1925 року виндзорці вітали його в себе в цілі зорганізування Укр. Прав. Громади, і Бог стократно поблагословив наші початки.

Опісля почалась урочиста Служба Божа. Церква заповнена вірними по береги. За проводом дяка п. Михайла Чаборика ціла церква молитовно співала Службу Божу. Всі — старші й молодші, у святковому й радісному настрої, спільно молилися Господеві, дякуючи Йому і тим піонерам — основоположникам, що 40 років тому поклали тривкі підвалини під Укр. Греко-Прав. Церкву в Канаді, яка сьогодні є найбільшою Укр. Прав. Церквою в усьому світі.

А що це свято припало в памятний день, — Неділя Св. Отців, то Всеч. о. Д-р Савчук у своїй глибокозмістовній проповіді так влучно повязав наші початки УГПЦ в Канаді, — 40 літ тому, — з Першим Вселенським Собором, коли Св. Отці захищали і зберігали чистоту православного християнства.

Після Богослуження всі перейшли до церковної залі на спільний обід, що приготовило Жіноче Товариство ім. Лесі Українки.

Під час обіду мішаний хор Т-ва "Просвіти", під управою диригентки пан. Віри Добровольської, відспівав три пісні: "Отче Наш", "Почаївська Божа Мати" і "Владико неба і землі", а голова "Просвіти" Богдан Федчун виголосив по адресі о. Д-ра Савчука дуже гарний привіт і побажання; після того всі відспівали „На Многі Літа".

Пані Галя Фенкенин, відома як піяністка Галя Василишин, мило всіх розважала музичною точкою на піяніно.

З черги, голова Громади п. Володимир Вахна, який керував програмою, передав щирий привіт від Церковної Громади, та покликав по черзі до привіту представників льокальних організацій, а саме: від Т-ва Вз. Помочі, голова Іван Рижак, від Жін. Т-ва ім. Лесі Українки, заст. голови пані Галя Вахна, від Т-ва ім. Марка Вовчка, — гол. пані Ю. Сохацька, та від С. У. М. К. провідник Л. Рижак.

З містечка Амгерстбург, де живе кілька родин наших членів, коротку, але речеву промову виголосила пані Оля Семенюк.

Довшу і гарну промову-привіт та побажання виголосила пані Танчак з Вінніпегу, що в той час гостила поблизу Виндзору.

Після концертових точок і привітань парох громади о. Прот. Керніцький представив дорогого гостя Всеч. о. Д-ра Савчука як одного з піонерів і основоположників нашої Церкви в Канаді, який з самого початку прийняв на себе самопожертвенний обовязок священослужителя, що його чесно й совісно сповняє по сьогоднішній день. І завдяки невтомній його праці, цього року, з нагоди Ювілею 40-ліття, наша Церква збирає свої заслужені плоди.

Надзвичайно зворушливою була хвилина, коли о. Д-р С. В. Савчук читав список 30 імен членів Народнього Комітету, який скликав Церковний Зїзд 18-19 липня 1918 р., між котрими був п. Василь Мигайчук з Понтіяк, Миш., З. Д. А., що із своєю дружиною випадково загостив на наше Свято. Оплескам не було кінця, коли о. Д-р С. В. Савчук вітався з п. Мигайчуком, а з утіхи та великого зворушення обидвом сльози радости заблистіли на очах.

Півторагодинну промову о. Д-р С. В. Савчука присутні вислухали з найбільшою увагою. Здавалося, що ви не промову слухаєте, але що перед вашими очима пересуваються різнобарвні фільмові картини, переносячи вас по різних З'їздах, Соборах і т. п., почавши з 1914 р. — по сьогоднішній день. Згадав шановний доповідач про т. зв. „Руську Народну Прав. Церкву", про Російські Місії, про Гр.-Кат. Церкву та Єп. Будку, Інст. Петра Могили з 1916 р., про розвиток і зріст нашої Церкви в Канаді, про наших Владик та стан священиків і Колегію Св. Андрея в Вінніпегу, яку за всяку ціну треба перенести ближче Манітобського Університету — бо це єдиний вихід, щоб зберегти нашу Церкву в Канаді, та забезпечити і вишкіл молодих священиків, яких нам так дуже потрібно, — сказав доповідач. І щоб чимсь відзначати 40-ліття нашої Церкви, — Президія Консисторії рішила розпочати кампанію за збіркою $400,000 на будову нового, відповідного приміщення для Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, біля Манітобського Університету.

Промову о. Д-р Савчука присутні нагородили довгими оплесками. По коротким слові подяки, Всеч. о. Керницький закликав присутніх зложити від себе з нагоди 40-літнього Ювілею памятний дар на будову нової Колегії, і протягом півгодини на стіл впало понад $1000.00. А це лиш початок кампанії, яка має тривати два роки, отже не сумніваємося, що й ті, що може з важних причин не були присутні, також у скорому часі прилучаться до цього дару, і спільно разом двигнемо важну справу вперед.

Присутній член.

РОЗДІЛИТИ В ШКОЛІ ХЛОПЦІВ І ДІВЧАТ

Синод (Собор) Англіканської Онтарійської дієцезії, що відбувся в Кінгстоні, Онт, рішив, що Церква повинна старатися, щоб були одні школи для хлопців, а другі для дівчат. Ректор церкви Св. Павла, Гарвен Гуд, сказав, що нинішні школи приносять лише знищення, бо 90 відсотків хлопців ідуть до школи з тією думкою, з якими дівчатами мають побачитися, і вирішити коли мають зійтися.

НАВЕРНЕННЯ ЮНАКА ДО БОГА

"Комуніст України" за березень 1958 р. помістив гостру статтю проти релігії. При тому стаття займається напастями и на окремих осіб, наприклад, на одного юнака з міста Знаменка на Кіровоградщині.

Цього юнака важко поранив близько серця якийсь хуліган. Спасла від смерти цього юнака смілива й скора операція. При тому його мати горяче молилася, і юнак повірив не в силу медицини, а в силу Божого Провидіння. Після одужання він виступив з комсомолу і вступив у православну духовну семинарію в Одесі. І тепер, говорить з напастю "Комуніст України", цей юнак "подписується в ролі служителя культу" (священика).

ЄДНІСТЬ І ОЗБРОЄННЯ — ЦЕ ЩЕ НЕ ВСЕ

Під час своїх відвідин у ЗДА в червні ц. р. канадійський премер Дж. Діфенбейкер виступив з промовою на тему боротьби ідей у сучасному світі і в звязку з тим — загрози збройної боротьби.

Дж. Діфенбейкер ствердив факт, що західні держави політично зєднані і збройно приготовані проти комуністичної агресії з боку СССР. Однак, на його думку, — це ще не все. Бо щоб усунути ґрунт з-під комуністичної пропаґанди, для того треба, сказав він, взаємної матеріяльної допомоги між країнами вільного світу. Багатші країни повинні належно допомогти біднішим і відсталим країнам піднести життєвий рівень свого населення.

ЦЕРКВИ НА ПОКАЗ І ДИПЛОМАТІЯ

Почесним гостем на першотравневих парадах у Москві був єгипетський президент Нассер — мусулманин. І він забажав помолитися в мечеті. І в большевиків був для цього під рукою один-єдиний "дипломатичний" мечет у Москві, який вони навмисне для таких випадків тримають на показ. Отже вони наказали ісламському духівникові відправити для Нассера 30-хвилинне Богослуження в арабській мові, а також і в російській, бож з Нассером були там і советські політики. Щоб оплутати Нассера, вони й до мечету з ним пішли!

Після того Нассер буде говорити про "свободу релігії" в СССР...

Д-Р САС-ЯВОРСЬКИЙ ПОЖЕРТВУВАВ 30,000 ДОЛ. НА КАТОЛИЦЬКУ ШКОЛУ

Ветеринарний лікар д-р Сас-Яворський, новоприбулий, який цього року на телевізійному конкурсі в ЗДА виграв 128 тисяч долярів, пожертвував 30 тисяч долярів на нову католицьку школу при парафії Св. Юра в Ню Йорку. Сталося це 20 квітня ц. р. на Спільному Свяченому цієї парафії.

По 5 тисяч пожертвували адвокат Ярема і д-р Іван Макаревич. Разом зібрали на Спільному Свяченому 50 тисяч долярів.

Для Риму це дійсно великий одноразовий здобуток. Усе майно Католицької Церкви — то власність Риму.

СКІЛЬКИ БІБЛІЙ ДРУКУЮТЬ

Британське й Закордонне Біблійне Товариство надрукувало в 1957 році 1,688 тон Біблії більше як у 1,000 мовах. З того цілих Біблій надруковано 1,946,-155 Нового Завіту 1,112,723 книжок, а 2,006,211 частинами.

ОРЕОЛ „МУЧЕНИЦТВА" — ЗАСІБ ШИРЕННЯ ЄГОВІЗМУ

Одним з засобів ширення Єговізму є штучне творення ореолу "мучеництва". Їхні провідники знають, що коли якась ідея має своїх мучеників, жертв переслідування, то тим більше ця ідея шириться та закріплюється в душах її визнавців, робить з них фанатиків.

Зрештою, Єговісти знають це з власного практичного досвіду. Перший досвід у цьому напрямі вони винесли з Німеччини. Взагалі з цієї країни Єговізм виніс багато всяких випробуваних способів своєї пропаганди. Адже Німеччина мала бути тією першою країною, яку Єговізм вирішив був опанувати — в напрямі опанування всього світу.

По першій світовій війні, яку німці програли, Німеччина була не тільки виснажена самою війною, але й також, унаслідок Версальського повоєнного договору, вона була поставлена в дуже тяжке економічне й політичне положення. Основна маса німецького народу, а вже головно робітництво, опинилася в крайній нужді. Серед народу зростало щораз більше невдоволення. Люди самотужки шукали всяких способів виходу з тяжкого положення. Отже появилося безліч усяких ідеологій, чи як кажуть: "ізмів", бо там був дуже пригожий для цього ґрунт. З Москви почав поширюватися комунізм. Як реакція проти нього, почав паростися й зростати націоналізм, що скоро став набирати фашистівської форми — гітлерівського нацизму.

У такій мутній воді всяких рухів і відрухів серед невдоволених німецьких мас знайшли собі родючий ґрунт і єговісти.

Німецький нацизм бачив загрозу не тільки з боку комунізму, але й зрозумів, що єговізм — це також досить поважна й небезпечна сила, з якою їм треба розправитися. Коли Гітлер захопив владу в свої руки, нацисти почали розганяти єговістів, переслідувати й арештувати. Єговісти, як уперті фанатики, на це переслідування не зважали, і далі ширили серед народу свою організацію. Це все більше загострювало їхнє переслідування. Єговісти справді почали падати жертвами терору нацистів, однак своєї праці вони не припиняли, не оглядаючись на небезпеку. Так в очах загалу вони справді ставали мучениками за свою віру. І таким способом вони легче могли вмовляти в загал, що Єговізм — це ніби справді "Божа організація"; бо якби вона нею не була, то її визнавці не йшли б з такою самопожертвою і без страху на переслідування й муки.

В Америці єговісти мали повну свободу діяльности. Тут їх ніхто не переслідував, і вони не мали над своєю головою сяйва мучеництва, — були звичайними собі буденними та ще й надокучливими людьми, отже й нічим вони до себе не могли притягнути уяви людської маси, яка прагне чогось незвичайного. І коли в Америці мучеництва немає, то провід Єговізму постановив собі це "мучеництво" створити штучно, — спровокувати хоч якенебудь ніби "переслідування" Єговізму народом і владою. Це мало стати сенсацією, що звернула б на Єговізм увагу загалу. І як у всіх випадках, так і тут провід Єговізму опер свою методу на відповідно вихоплених з контексту Св. Письма словах: "Сарана з'їдає політуру з визнавців релігії".

Єговісти постановили спровокувати проти себе переслідування. На першу спробу вибрано околицю міста Брукліну. Штат Ню Джирзі вони вважали за пригожий терен для того, щоб, як вони казали, "кинути себе львам", щоб так освітлити себе ореолом мучеництва.

На просторі Ню Джирзі жили люди мирні, які, ввесь тиждень працюючи, в неділю бажали собі спокою, щоб могти без перешкод помолитися в церкві свого віровизнання. І ось на тих то людей єговісти в тихі недільні дні впали тією "сараною, що з'їдає політуру" спокою з життя людей. В недільні дні єговісти ходили від хати до хати і вперто, влазливо агітували та нахабно навязувалися з своєю літературою, — і просто двері за ними не зачинялися...

Звичайно, людям скоро це надокучило, виводило їх з рівноваги, і нарікання почали напливати до канцелярії посадників (мейорів), поліції і т. д. Скарг було часом по сотні за один раз.

Продаж книжок — це торгівля, і на неї взагалі треба мати дозвіл, а вже тим більше — на продаж у недільні дні. Поліція спочатку діяла делікатно, культурно, звертаючись до єговістів з проханням показати їм дозвіл на продаж книжок у неділю. Єговісти ж зарозуміло й розвязно відповідали, що вони ніякого урядового дозволу не потребують, тому що вони виконують потреби своєї релігії. І при тому досі існуючі закони вони хитро-мудро виясновували так, що влада нібито не мала підстав заборонити їм продавати книжки в неділю. Правда, тієї заборони вони бажали самі, але при тому вони мали ще інші плани, їм ішлося про те, щоб спровокувати державу вони вводити "спеціяльні закони для переслідування Єговізму". І їм це подекуди вдалося. Деякі міста дійсно почали ревідувати свої закони, щоб у них ще ясніше, ніж перше, була висказана заборона займатися продажем у неділю.

Єговістам того тільки й треба було. Вони почали розголошувати, що в Америці спеціяльно укладають нові закони на те, щоб переслідувати єговістів. А разом з тим єговісти легковажили ті закони, і далі продавали свої книжки в недільні дні, масово налітаючи на доми спокійних мешканців, щоб навязливо атакувати їх своєю агітацією саме тоді, як ці мешканці збиралися до своїх церков. Отже влада не мала іншого виходу, як тільки арештувати єговістів за ломання законів. Єговісти були настільки настирливі, що арештів стало дуже багато. Всі суди були переповнені процесами.

Саме цього єговістам треба було. Треба було широкого сенсаційного розголосу, цілих леґенд про "переслідування". Широко заговорила про єговістів преса. На суди з цікавости приходило багато народу. Приходили свідки. І тут єговісти досягнули собі нагоди стати в позу мучеників. Однак самого обвинувачення за зломання державних законів через недільний продаж книжок їм було замало. Бо це ніби чисто "бизнесова" справа. А їм треба було розголосу "мучеництва за вищі ідеали". Отже єговісти навмисне почали на судових процесах атакувати Християнство і його Церкви, знаючи, що таким чином вони зранять почування християнського загалу, і викличуть супроти себе загальне обурення вже на чисто релігійному ґрунті, і загал буде домагатися для них якнайбільшої кари, а це ще збільшить розголос їхнього "мучеництва" і вони голосними стануть, предметом зацікавлення та уваги загалу; про них будуть чути й читати, і їхню пресу будуть розхапувати.

І треба сказати, що єговістам у деякій мірі це вдалося. "Вач Тавер Сосаєті" почав готуватися до судової оборони своїх арештованих членів; він широко мобілізовував свідків-агітаторів, на судові розправи з усієї Америки стягав маси єговістів для демонстрації і т. д. В розпаленій уяві маси вже забувався факт, що єговістам ніхто їхньої організації не забороняє, і що вони у своїх організаційних домах т. зв. "кінгдом-галс" можуть проповідувати зовсім свобідно; їм ходило про те, щоб серед загалу виробити безкритичне переконання, немов би то вони дискриміновані законами та переслідувані поліцією і членами Християнських Церков.

Ці судові розправи, навмисне спровоковані єговістами, принесли Єговізмові з боку загалу більше зацікавлення їхньою організацією, ніж мирне голошення Єговізму їхніми агітаторами.

З того видно, що провід єговістів не перебирає в способах поширювання Єговізму. Їх провід стоїть на такому становищі: Старозавітній Ізраїль був Богом вибраний нарід, а всі інші народи Богом вибрані не були. А тепер єговісти є новим Ізраїлем, тобто "Духовим Ізраїлем", отже він так само є "Богом вибраний нарід", а всі інші люди є "назовні" того "Духового Ізраїля", вони не Богом вибрані, і тому єговістам можна поступати супроти них так, як їм вигідніше.

Згадані судові розправи головно мали великий вплив на ці темні маси, які керуються не здоровим розсудком, а безкритичними зворушеннями, емоціями, і їх притягають усякі паради, демонстрації, маніфестації, видовища. Це впливає на них, збільшує їх фанатизм. Так власне вплинули арешти й судові процеси на цю нижчу клясу єговістів — йонадабів, і вона тут фанатично й саможертвенно виконувала всі накази проводу вищої кляси Єговізму, так само, як служили старому Ізраїлеві габаони й йонадаби при завойованні для Ізраїля земель і служили ізраїльцям в ролі "дроворубів" і "водоносів".

**

Загал памятає, як справа переслідування єговістів з боку католиків у провінції Квебек опинилася була в найвищому суді Канади, і цей суд, звичайно, виніс вирок у дусі релігійної толеранції, і єговісти виграли справу.

Канада була і є за повною релігійною толеранцією. Однак річ тут не в тому, — бо цікавий факт, що єговісти дуже зручно використали для своєї пропаганди такі випадки, як у Квебеку, де вони могли довести, що їх переслідують. Адже всім наперед було відомо, що найвищий суд Канади, на основі конституції, стане в обороні релігійної толеранції, і осудить випадки дискримінації з боку католиків. А все ж таки єговісти масово ходили по хатах християн у всій Канаді збирати підписи для "оборони свободи релігії", а точніше — для оборони Єговізму. Судові демократичної Канади підписи були зайві. Однак вони були потрібні єговістам для пропаганди.

Де в Церкві нема ідейности, опертої на здоровій свідомості загалу її вірних, а все тримається на несвідомості й безкритичному фанатизмі, то певна річ, що загал вихований в дусі безкритичности; і він не витримує натиску переконування з боку єговістської пропаганди. А вже тим більше, коли в цій Церкві є багато слабих сторін. Отже, в такому випадку страх перед єговістською пропагандою бере собі єдину зброю — боротьба проти єговізму шляхом насильства. І так воно було у випадку дискримінації єговістів з боку католиків у Квебеку. А єговістам саме того й треба було, щоб виробити для себе легенду "мучеників". І через свій виступ дискримінації католики у Квебеку втратили не так тим, що програли справу в суді, як більше тим, що допомогли єговістам проголосити себе "мучениками".

Отже, щоб недопустити до того, щоб єговісти хапалися за зброю "мучеництва", для того треба не дискримінації, а тільки ідейної і здорової організації Церкви і здороводумаючої свідомости вірних, щоб вони з власної волі й переконання до своєї Церкви належали; щоб знали, чого вони належать саме до цієї Церкви, а не до іншої; щоб мали приготовану відповідь на єговістську пропаганду у всіх випадках і питаннях; та щоб самі могли цю темну, нижчу клясу завербованих "йонадабів" Єговізму освідомлювати. Певна річ, вищої кляси, а тим, більше проводу Єговізму, не освідомиться, бо вони добре знають, до чого вони прямують. А зрештою, у проводі Єговізму наших людей нема та й не буде, — їх вербують лиш до нижчої кляси, — до йонадабів, для такої ролі, яку виконували в старозавітньому Ізраїлі "водоноси" й "дроворуби".

о. Т. Ковалишин.

СССР ДІСТАЄ 100 МІЛЬЙОНІВ ДОЛ. РІЧНОГО ДОХОДУ ЗА ПОСИЛКИ З ЗДА

Як відомо, на допомогові посилки родинам до СССР большевицька влада наложила таке велике мито, що сама оплата за пересилку коштує другу таку суму, що й вартість пересиланого в пакунку товару.

Комісія Антиамериканських Дій Палати Репрезентантів у Вашинґтоні обчислила, що з мита на посилках з ЗДА до СССР большевицька влада заробляє 100 мільйонів долярів річно. Ці пакунки найбільше висилають люди з-поміж найновішої іміграції, бо вони мають там найближчі свої родини, що потребують допомоги. А влада в СССР на цій нужді своїх "громадян" робить каригідний бизнес.

НАГІНКА НА МУСУЛМАНСЬКУ РЕЛІГІЮ В СССР

У початках травня ц. р. у Москві був гостем Нассер — голова Федеративної Арабської Республіки. Коли він забажав помолитися, його завели до мошеї (мусулманської святині) в Москві. А незабаром після того совєтський професор Л. І. Клімович виголосив по радіо атеїстичну промову проти мусулманських духівників називаючи їх "реакціонерами". Клімович заявив, що справжні большевики вже "давно відкинули всякі релігійні забобони".

Чи ж Насоер, їдучи до СССР, усього того не знав?

ЩО СКАЗАВ СУДДЯ ПРО ВИХОВАННЯ

Про нинішнє виховання дітей англомовна преса не раз згадує, але на тім усе й кінчається. Ніякої рішучої постанови не робиться, щоб лихо спинити.

У "Виннипеґ Трибюн" з 6-го травня, 1958 р. подано, що в Вінніпегу говорив Гіней — суддя суду для малолітніх, і він каже:

1. Думаю, що нині болюче відчувається брак дисципліни для хлопців і дівчат. Дітям треба дисципліни. Вони будуть докучати, аж доки не дістануть ремінцем. А вжити реміня розумно — дітям не пошкодить.

2. Пиятика є поважною справою, коли вона йде задалеко. З місяць тому стали передо мною три хлопці — коло 16-літні, і дівчина 14 літ, за пиятику. Я питав їх, чому вони пють, і кожного відповідь була подібна: "Коли всі пють, то чому я не маю пити?!"

3. Недавні розсліди в Іллинойс виявили, що незгода в родині, сварка, бійки є для дітей гіршим лихом, ніж смерть одного з родичів, або й обох.

4. Розбиття родини, розходження, є великим лихом, бо так розвалюється родина. Через такі справи перейшло через Манітобські суди 240,000 долярів. А скільки перейшло через усі суди в Канаді й Америці!

5. А розводи... Людям тепер здається, що подружитися — то така справа, як одягнутися в плащ, а потім його скинути.

6. Родичам байдуже що діти роблять. Хлопець іде з родичами, і сам провадить авто, та їде занадто скоро. Отже поліція наздогнала і взяла хлопця в руки. І його батько дуже розлютився, — але не за те, що хлопець скоро їхав, тільки за те, що поліція хлопця забрала!

7. Ми даємо дітям усього забагато, а вимагаємо замало. Колись діти самі працювали, щоб заробити гроші і щось собі купити. А нині? Діти легковажно все ломлять, або гублять, бо знають, що їм друге куплять, — бо мають гроші!

**

Усе те говориться про дітей, про підлітків, — а що вийшло б, коли б говорити про багатьох старших, про їх злочинну роботу!

**

В 1925 р. була велика стаття в Нюйоркським журналі "Да Крищен Геральд".

Там був вичислений цілий ряд фактів, що показують занепад американського культурного життя. Були тоді люди, що застановлялися над тим занепадом. І певна річ, що той занепад продовжується далі і йде скорішим ходом і в Америці, і в Канаді. Хіба ж преса час до часу не подає вістей, що злочинність з року на рік надзвичайно зростає? Виходить, що загал щораз більше стає злочинним, і це веде до катастрофи!

І не спинить того занепаду ані розвиток техніки, ані матеріяльний добробут, бо все це мертві речі! Важне те, що люди живі, і коли вони зійдуть на дрантя, що тоді не легко їх піднести.

Казав колись поважний американський соціолог і письменник, Генрі Джордж, що коли загал морально дуже занепаде, то тяжко його спинити, щоб він не сунувся дальше в пропасть. Голосу наймудрішого чоловіка він не послухає, бо скаже: "Невже ж ти один розумний, а всіх нас так багато, і всі ми ніби дурні!" І він, співаючи, буде зсуватися дальше, аж поки не опиниться в болоті на дні пропасті. Вийде катастрофа, наробиться тоді багато крику, і на тім усе скінчиться...

Показується, що й нині йде до подібного.

С.

РЕЛІГІЯ, НАУКА І ПОДОРОЖ НА МІСЯЦЬ

У Вінніпегу 9-11 травня ц. р. відбулися збори Комітету Християнських Підприємців. І там порушили справу спроб подорожі на інші плянети. Один з провідних американських знавців далекосяжних ракет сказав, що за десять років люди вже зможуть дістатися на Місяць, а їхні діти будуть подорожувати й на інші плянети в просторах.

Цьому підприємцеві відповів Дж. Том Вилій — високий службовець летунства й відділу далекосяжних ракет на Флориді, ЗДА.

Він висказав свою тверду віру в те, що коли люди й цілі країни вириваються з рук Бога, то тим самим вони самі позбавляють себе опіки Провидіння, і це на них мститься.

Вилій сказав, що це вже сталося з Німеччиною й Англією. "І це саме станеться також у Сполучених Державах Америки та в Канаді, якщо ми не повернемося до засад Християнства і християнського життя".

Вилій назвав ненауковим таке твердження, що наше щораз більше пізнавання всесвіту — надземних просторів та інших плянет, нібито має свідчити, що Бог "не існує". Бо в дійсності є так, що людина чим більше бачить і розуміє, то тим більше і сильніше вона переконується, що все це не могло повстати саме собою, а повстало воно чудесним творенням і силою Бога.

Згадуючи про дві невдалі американські спроби випустити сателіта, Вилій сказав жартом: "Британці здібні добре творити всякі речі, а ми (американці) здібні до реклями".

День Громадянства — це одне з рокових свят Канади. — Чи знаєте ви, що грецький філософ Аристотель сказав: "Навіть найкращі закони, що їх приймає кожен громадянин держави, не зможуть бути здійснені, якщо молодіж не буде вишколювана шляхом звичаїв і просвіти в дусі конституції".

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ВІД СМІШНОГО ДО ВЕЛИКОГО

Розгорніть собі паризьке "Українське Слово" (часопис Організації Українських Націоналістів) під проводом полк. А. Мельника з 27-го квітня 1958 р. і там на сторінці 2-ій, по самій середині сторінки, прочитаєте собі ось що:

"Відповіді Редактора. —ВІД ВЕЛИКОГО до СМІШНОГО". — ..."У нас якось дуже поширилось тепер переконання, що ніхто не може мати своєї думки й навіть не сміє її мати. Коли має іншу, як я, то це значить, що його хтось купив. Хто? — Напевно большевики! І так справа зводиться до трагічно-смішного примітивізму".... За цими питаннями приходить вже традиційне для нас питання: скільки ми дістали від Хрущова за таку рекляму для нього і т. п.

"Вш. п. В. В. з Нью Гейвен, замість святочного привітання, пише нам:

"Якщо Ви й дальше будете давати заголовки червоними кольорами на святочних числах "У. Слова", то такого часопису більше на мою адресу не висилайте. Дивує мене це дуже! Хіба — може — уже залицяєтеся до Хрущова?"

Вище ми сказали, що ті закиди в тому, що хтось нас купив, вже стали традиційними. Ось коли ми писали про мадярську революцію, то дехто нас питав, скільки нам мадяри заплатили... Коли писали ми, що треба наладнати українсько-жидівські відносини, то один передплатник також запитав, скільки нам жиди заплатили й відмовився далі читати нашу газету.

Воно добре було б, коли б хтось нам нарешті почав платити, легше було б видавати часопис краще. На жаль ніхто нічого не платить. Але й за що? При чому Хрущов при червоній фарбі?

Найперше: большевицькі часописи мають всі чорні наголовки. А на Великдень прийнято червоний кольор (можна вживати й іншого), як на Різдво зелений. Коли ж взяти, що червоний кольор означає невідмінно большевицькі симпатії чи "залицяння до Хрущова", то — бійтеся Бога! Якже ж тоді — писанки малювати чорними кольорами, виключити червоні крашанки, дітей наших одягати в чорні суконочки? Викреслити з історії, що запорожці мали малинові прапори, викреслити з пісень червону китайку, сказати, що всі Герої нашої визвольної боротьби проливали зелену кров, а не червону? Викинути червоні ризи з церков?

Смішно? Факт, що смішно. Сумно тільки, що може хтось додуматися, що вживання червоної фарби це залицяння до Хрущова. Коли черговий раз поїду до Іспанії, то піднесу питання, щоб тореадори вживали на коррідах чорної плахти, а не червоної. А коли бики на чорне не кидатимуться, то нехай антикомуністичний режим ген. Франка перевиховує їх, бо — інакше це буде доказ, що тореадори роблять рекляму большевикам... Коли ж бики не дадуться перевиховати, тоді їх зарізати, бо це буде доказом, що вони залицяються до Хрущова в антикомуністичній Іспанії.

Сміх сміхом, але постає питання: пощо взагалі преса, коли в ній не вільно висловлювати думки іншої, як моя? Чи не дійдемо до того, що кожен сам собі писатиме газету, щоб не було міжких непорозумінь?"

О. Жданович.

⁂

Я скінчив, дорогі читачі, цитувати.

Бо воно, знаєте, так: писав я вам, писав і писав. А потім думаю собі: давай тим разом трохи перестати писати, а послухаймо, що другі пишуть і що другі читають, і що другі відповідають.

Треба ж знати, як і що воно по людях водиться.

Хоч вірте, хоч не вірте! — а почали вже до самого "Українського Слова" добиратися, — до одного з органів самої Організації Українських Націоналістів! І до самого Д. Андрієвського — до одного з найголовніших членів проводу ОУН — добиратися стали: "Ви трохи на червоненьке задивляєтеся і грошики від Хрущова нишком у кишеню... тее то — ховаєте, значить!" — кажуть.

Ото вам і дослужилися, — нема що казати!... Саме ОУН!

І хто ж би міг думати? Хто міг би повірити? Ну, а коли ще подумати про таку приповідку, яка каже, що "нема диму без вогню", то тоді вже й сам не знаєш, що сказати на те... Хіба, що приповідка неправду каже, і дим без вогню таки буває!

Ну, скажемо, "Українське Слово" трактує все це "через ногу". Воно — орган ОУН! І скаже: Знайдіть такого стовбура, щоб у це повірив, що ОУН "до Хрущова залицяється"! Зо свічкою не знайдете!

Але що ж у такому випадку було б з вами і зо мною, не дай Боже?! Ми ж не ОУН! Хто ж тоді за нами став би? За мною, за тобою, за ним, якби що до чого! От, допустимо, тицьнуть вам в очі: Ви вживаєте большевицького знаку — серпа з молотом! Ви скажете: Пробачте! Ми в Канаді серпів уже не вживаємо! Комбайнами жнемо й косимо! А вони вам: Ну, серпа може вже й приховали під стріху. А чи молоточка десь там у вас нема, га?!!! А молоточок у вас є, як не крутіть, не вертіть!

З одного боку біда з тими большевиками, а з другого боку багато людей вигоду з тих большевиків мають! Я ще змалечку з свого рідного села пам'ятаю... Ото посвариться чоловік з жінкою, а вона йому на все село: "Ти большевик!!!" І що ви думаєте? Чоловічина знітився, зломився, жінку в руку поцілував і каже: "Змилуйся, прости мені — я більше не буду!"

Били поляки наш народ у Західній Україні. Народ стогнав... А щоб стогону не було чути, поляки на ввесь світ репетували: "Ці українці-гайдамакі то самі большевікі! Їх бити треба!!!" І світ мовчки потакував: Як большевики — то бийте! Що ж з ними робити? Ви ж краще знаєте!

І били, били, і били... Навіть Українську Військову Організацію (УВО) з полк. Є. Коновальцем поляки большевиками називали! Сам д-р Є. Грицай 1921 року нарікав... Ну, а коли поляки, з Римом змовившись, руйнували українські православні церкви на Холмщині й Підляшші та переслідували українське духовенство й народ, то вони, думаєте, що казали? Ті "схізматицькі" священики — то большевики! Вірте, не вірте — але казали так і писали. Б. Жуків у своїй брошурі "Нищення церков на Холмщині 1938 р" (Краків 1940) згадує про це.

Ну, але все це — політика. А я ж маю на думці дещо з теології... Ми, православні, як може хто з вас знає, не признаємо католицької догми про "непомильність папи". І наша православна наука не позволяє нам вірити в це, та й на здоровий розум не хочеться вірити, що папа таки справді ніколи не помиляється. Ну, й ото кажемо ми: Папа таки є помильний! — А католики на те: Православні говорять, що папа нібито "помильний"... Але про всякий випадок треба пам'ятати, що так само говорять большевики... Дивний "збіг обставин"! Варто це мати на увазі!"...

І що вам тепер робити?... Біда та й годі! Отже, як не кажіть, вигоду дехто має собі з тих большевиків. Отак собі думаєш, думаєш, і подумаєш: Що ті люди без большевиків робили б? Як собі раду дали б? Як показували б себе "патріотами", "непомильними", "святенькими", — як дискутували б, коли б так не могли просто "з копита" загнати вам "аргументу". Ти — большевик!

Ото вам нарікають на большевиків і ті, і тамті, і другі, і треті, а в думці десь думають собі: Добре, що таки є ті большевики! Бо коли б большевиків не було, то як би ми тоді без них побили своїх противників? Як тоді ми могли б розправитися з ними словом "большевик", коли б тих большевиків не було!

І кажу вам щиро: Дай то Боже, щоб їх таки не було! Бо не то що самі вони там на поневолених ними землях народ мучать і мордують, але й у вільному світі пакостять, — за їхніми крилами всяка нечисть ховається!

Ото мій знайомий почав твір про "Святу Інквізицію" писати: Як то папи в ім'я Христа веліли мучити і вбивати невинних людей... Ну, і що ви думаєте: автор написав, заховав і воно лежить у забутті, порохом припадає!

Бо тільки він надрукує, то католицькі критики так і заголосять на ввесь світ: Чуєте? Бачите? Він на папів нападає! І большевики так само роблять! Большевикам він помагає! Темний він тип, підозрілий, п'ятою колоною пахне!

І що ж ви думаєте? Злякався наш автор... Заховав рукопис, і нікому ні слова! Дайте, щоб не було большевиків, то він видав би його, бо не було б кого боятися! Вигоду мають з большевиків католицькі критики! Дайте, щоб большевики пожили собі так років зо сто, то за той час проти католиків ніхто й словом не писнув би! І про Інквізицію — ні словечка! А може ще й стали б розписуватися, що Інквізиція таки справді була "свята", і Богу вгодне діло робила! От тоді католицькі критики сказали б: "Файний хлопчина той автор! Хоч і "схизматик", але дуже толерантний і все таки, видно, трохи віруючий. Він об'єктивно, по-науковому про Святу Інквізицію пише! Той напевно не большевик!"

А тоді пішли б дальше, і сказали б: Коли хто хоче доказати, що він не большевик, то хай католиком стане! І що ж було б діяти? Хто ж з чесних людей хотів би на собі латочку "большевика" мати? І тоді певно знайшлися б такі, що в унію побігли б! Недарма ж дехто з визначніших утікачів з СССР скоро в католики перекочував у ЗДА і в ще деяких країнах, щоб не взяли його запяту колону. А коли католиком станеш, то ти вже

не большевик, а найпевніший чоловік! Бо де ж би там католик, та й комуністичним агентом був!

Або, скажемо, ти був гітлерівський нацист, і не хочеш, щоб тобі тим в очі пекли, — стань католиком, і ти безпечний! Бо коли я тобі цьвіркну в очі нацизмом, то ти гукнеш на ввесь світ: "Він говорить так, як большевики про мене говорять!" А ви? Ви тоді тихесенько замовкли, і кажете: "Пробачте! Я більше не буду!"

⁂

Сміх сміхом... Добре жартувати тим, хто остався в живих! Але ті бідолахи, що їх, Богу духа винних, побили через оте все, або збожеволіли вони з гризоти, коли їм латомку "большевика" пришили, тим уже не до жарту... Свої своїх били за війни **в Україні**, та й потім... Тут уже справа йде від смішного до великого трагічного.

Назар Полин.

ЦІННИЙ ДАРУНОК ПРАВОСЛАВНОГО ІЄРАРХА АМЕРИКАНСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТОВІ

Архиепископ Макаріос, Первоієрарх Православної Церкви Кипру, подарував Богословській школі Бостонського університету в ЗДА грецький рукопис Нового Заповіту з десятого століття.

Архиеп. Макаріос далі перебуває на вигнанні в Атенах

— —

Чужу таємницю мужчина зберігає краще, ніж свою; жінка ж навпаки: свою таємницю береже більше, ніж чужу (Жан де ля Бруєр).

ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

ЕДМОНТОН, Алта. Пан О. Щотка прислав пожертву $25 00

ГЕМІЛТОН, Онт. З Поминального Богослужения по бл. п. Василині Романко Збірку прислав о. Прот. В. Федак $17 50

СОНДАВН, Ман. З Хрестин Ярослава Дмитра, синка панства Михайла і Олени Бутерів. Збірку прислав о. Прот. Е. Горгіца $14.00

ВАЙТА, Ман. З Похорону бл п. Наталії Подольської. Збірку прислав о Прот. Е. Горгіца 13.50

ЄЛОВ КРІК, Саск. З Похорону бл. п Василини Романко. Збірку прислав о Ю. Туржанський $12 50

ЕДМОНТОН, Алта. З Похорону бл п. Георгія Северина. Збірку прислав о Митрат Є. Грицина $11 65

БРУДЕРГАЙМ, Алта. З весілля п Іванчука і панни Кохан. Збірку прислав о. Прот. Г. Василів $11 15

САСКАТУН, Саск. З нагоди 50-ліття Вінчання панства Дмитра і Докії Олексин. Переслано через "Український Голос" $11.00

БІТОН, Б. К. З нагоди першого православного Богослужения в Ревелсток, Б. К. Збірку прислав п. Л. Бабіцький $11.00

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва від Громади Св Михаїла $10.00

КАНОРА, Саск. З Похорону бл. п. Анни Денис. Збірку прислав о. В. Слюзар $10.00

БЕНЬК ЕНД, Саск. З Похорону бл. п. Анни Шевчук. Збірку прислов о. Прот. Б. Яковкевич $9 00

ТОРОНТО, Онт. З нагоди Вінчання Всеволода Магаса і панни Аврори Рибюк. Збірку прислав о. І Магас....$8.00

ГЛЕНДОН, Алта З прощальної вечірки на честь п-ва Михайла і Марії Костишиних Збірку прислав о Є.Труфин $8.00

АЙТУНА, Саск. З Похорону бл. п. Івана Павлюста Збірку прислав о. М. Коленич $8.00

ДУРБАН, Ман З Похорону бл. п. Петра Германа. Збірку прислав о. І. Кушш $7 95

ЕДМОНТОН, Алта. З Поминального Богослужения по бл п родичах п-ва Лесиків. Збірку прислав о. Митрат Є. Грицина $6 50

БОННІВИЛ, Алта. З нагоди Вінчання молодят Михайла і Петруні Мельничук. Збірку прислав о. Є. Труфин.. $7.00

СЕНДІ РЕПИДС, Алта З нагоди уродин пані Олександри Галіводи. Збірку прислав о. Є. Труфин $5.50

ЕНДРЮ, Алта З Похорону бл. п. Ахтимія Мельника. Збірку прислав п. Н. А. Мельник $5.50

МОНТРЕАЛ, Кве З нагоди вводин до нової хати п-ва Петра і Михаліни Немі Збірку прислала пані Н Тріщук .. $5.00

СМАТС, Саск З Поминального Богослужения по бл. п. Марії Кінар. Збірку прислав о. Ю. Туржанський $5.00

ТОРСБІ, Алта. З Похорону бл п Анастазії Білоус Збірку прислав п М Світлик $5 00

ВІННІПЕГ, Ман З Похорону бл п Стефана Чорнописького Збірку прислав о Прот. С Герус $5 00

ТРАНСКОНА, Ман З Похорону бл п. Анни Гущуляк. Збірку передав о. Т. Ковалишин $5 00

КЛЕЙР, Саск. З Похорону бл. п Катерини Чорній. Збірку прислав о В Мельничук $5.00

ГОДСОН БЕЙ, Саск. З нагоди Вінчання Богдана, сина п-ва Демкових, жертву прислав п. В. Демків $5.00

ВІННІПЕГ, Ман. З Похорону бл. п. Івана Ганкевича. Збірку передав о. Прот. С. Герус $5.00

ВІННІПЕГ, Ман. З Похорону бл. п. Івана Дмитрука. Збірку передав о. Прот. С. Герус $5.00

ШІГО, Саск. З Похорону бл. п. Тараса Кабана. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич $5.00

ВІННІПЕГ, Ман. З нагоди Ювілею 50-ліття подружжя п-ва Михайла і Марії Папіш. Пожертву передав п. Михайло Папіш $5.00

СЕНЬКІВ, Ман. З Хрестин Домки, донечки п-ва Николая і Василини Бугерів. Збірку переслав о. Прот. Є. Горгіца $4.00

ПРІСВИЛ, Саск. З Похорону бл. п. Марії Гоголь. Збірку прислав о. Є. Приступа 4.00

ФОРТ ФРЕНСИС, Онт. Пан Михайло Олійник прислав пожертву $3.00

СТ. КЕТЕРИНС, Онт. З нагоди уводин до нової хати п-ва Дмитра і Марти Ногачевських. Пожертву прислав п. Г. М. Репіцький $3.00

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Пан Г. Герасимик прислав пожертву $2.00

ГОДСОН БЕЙ, Саск. З Хрестин синка п-ва Якова і Єрини Гуменюків. Пожертву прислав о. Є. Приступа ... $2.00

СМОКІ ЛЕЙК, Алта. Пожертву пані Юлії Лотоцької прислав о. П. Сацевич $2.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Якова Ярмолика. Збірку прислав о. Прот. П. Запаренюк $2.00

ДАВФИН, Ман. Пожертва пані Р. Никифорук $1.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. В. Лашука $1.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва п. М. Сича $1.00

МИРНАМ, Алта. Пожертва п. В. Котишина $1.00

ГЕНРІВЕЛ, Кве. Пожертва п. С. Рудакевича $1.00

БРЕНДОН, Ман Пожертва п. П. Смігельського $1.00

НАТАЛ, Б. К. Пожертва пані Антоніни Паскевич $1.00

БРЕНДОН, Ман. Пожертва п. А. Звоздецького прислала пані Войцюк $1.00

Евентуальні мимовільні недогляди в цій листі, за які ласкавих жертводавців заздалегідь перепрошуємо, прохаємо спростувати, і вони будуть поправлені.

Адміністрація "ВІСТНИКА" сердечно дякує жертводавцям за їхні щирі пожертви, а зокрема дякуємо кожному, що переводить збірки на Пресовий Фонд та взагалі помагає видавництву "ВІСТНИКА"

Адміністрація "ВІСТНИКА".

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Астольф де КЮСТІН: „ПРАВДА ПРО РОСІЮ", в опрацюванні О. Мерчанського, з передмовою д-ра Д. Донцова, — спільне видання Ліги Визволення України і Організації Оборони Чотирьох Свобід України, випуск ч. 13. Політичної Бібліотеки ЛВУ, Торонто — Нью Йорк, 1958, сторін 196, обгортка роботи Б. Стебельського. 15 сторінок тексту в англійській мові з найцікавішими і вічно актуальними — якщо йдеться про змалювання правдивого обличчя Росії — витягами з епохального твору маркіза де Кюстіна з-перед 115 років.

Ціна книжки $2 00 Замовлення слати на адресу:

LVU 140 Bathurst St.
Toronto, Ont., Canada.

Петро Мірчук: „ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ (У 20-річчя смерти)", видання Головної Управи Ліги Визволення України, Торонто, Канада, 1958, випуск Політичної Бібліотеки ЛВУ ч. 14., сторін 108, з 5 ілюстраціями. Ціна $1.00. Замовлення слати на адресу:

LVU, 140 Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada.

ХРЕСТИНИ ДОНЕЧКИ П-ВА С. І О. ВІДЕМІВ

18 травня 1958 р. по Службі Божій у православній церкві в Ніагара Фалс, Онт., відбулося хрещення дитинки п-ва Степана та Оксани Відема. Хрещення їх доньки Люби-Валі, якій сповнилось 12 тижнів, звершив о. Ю Ференців

Хресними батьками були Ів. Підгурський і Галина Тарасенко

З нагоди радісної урочистої події родичі новоохрещеної вгостили своїх кумів та приятелів. Перед гостиною при гарно прибраних столах приятелі з нагоди радісного свята в родині побажали, щоб їхня маленька донька Люба-Валя росла їм здорова і щаслива на радість і втіху, та щоб Бог поміг їм виховати її якнайкраще на гідну членкиню Укр. Прав. Церкви й укр. народу, і заспівали Многая Літа як донечці, так і родичам.

Після гостини п-ні Зінаїда Підгурська попросила гостей зложити пожертви на укр. пресу — на згадку цієї радісної події, на що присутні радо відкликнулись.

Пожертви склали: п-во Відеми 4 дол.; п. П. Ч. 5 дол.; п-во Селегень 1 дол.; п-во Підгурські 1 дол.; п-во Тарасенки, 2 дол.; п-во Ленц 1 дол.; п-во Томилко 1 дол.; п-во Алезарчуки 1 дол.; п. Макей П. 1 дол.; Гузів Дм. 1 дол.; Гаврик Гр. 2 дол.; Шебзуха Бор. 1 дол.; п. Чорнобук 50 ц. — Разом $21.50. З того виділено за згодою жертводавців на пресовий фонд „Українського Прометея 14 дол., на церковний журнал „Вістник" $7.50. **П. Ч.**

З ПРОЩАЛЬНОЇ ВЕЧІРКИ НА „ВІСТНИК"

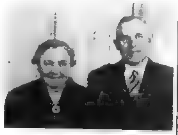

Ґлендон, Алта. — У неділю 27-го квітня ц. р. о год. 7-ій веч. було відправлено Молебень в українській греко-православній церкві Пресв. Тройці в Ґлендон, з нагоди виїзду п-ва Михайла і Марії Костишиних з Ґлендону до Вернон, Б. К.

Щиро прощав їх о. Е. Труфин у церкві й одночасно вручив Церковну Грамоту п. М. Костишину — на знак виявлення подяки за безплатне служення як дяка в Ґлендонській церкві від червня 1949 року по нинішній день.

Після того Церковна Управа й вірні перейшли до залі Нар. Дому, щоб ушанувати і попрощати від'їжджаючих. Пан Михайло Костишин народився 27-го квітня 1896 (якраз 62 роки) в селі Кобиволоках, Теребовельського повіту, західня Україна. Приїхав у Канаду 1922 р. до Принц Алберт, Саскачеван, а в 1923 р. — до Флет Лейку, Алта, де поселились з дружиною й дочкою на фармі. В 1928 р. він заложив православний цвинтар у Флет Лейк, а 1929 р. у Шемрок Велей, Алта., і вже від 1930 р. почали служити з о. Прот. Т. А. Горбаєм у Ґіффорд, Алта., а з половини червня 1949 р. — у Ґлендон, Алта, як уже вище було згадано.

Молитву при вечері проказав о. Парох, і всі присутні вірні засіли за стіл з приготовленою місцевим Сестрицтвом перекускою. За вечерею слідував ряд промов. Першим з черги промовляв п. Гавриїл Спасюк — голова Церковної Громади і колишній голова Громади в Ґлендон, Алта. Він підкреслив заслуги п. Костишина і подякував йому за працю, як Секретар Церк. Окр. Церк. Ради, голова Нар. Дому, і щирими побажаннями на новому місці побуту закінчив своє слово, одночасно вручаючи грошовий подарунок від присутніх вірних.

Другий з черги промовляв п. Іван Ошуст, як співпрацівник в Окружній Церк. Раді та від Управи Нар. Дому, і він також коротенько розказав про працю п. Костишина в цих організаціях. Дальше з черги промовляв п. Василь Коштура, який у дотепних словах згадав про його виїзд з Ґлендону, та що може ще скоро й повернутись назад. Також промовляв п. Николай Ткачук — голова Церк. Громади з Тиріен, Алта.; подякувавши за обслугу дяка в їхній громаді продовж багатьох років, він одночасно побажав йому всього найкращого на новому місці.

Ще промовляла пані Марія Особа від Сестрицтва Ґлендонської Громади, подякувавши їм за працю для Сестрицтва і побажала всього доброго п-ву Костишиним. Опісля промовляв ще о. Парох, подякувавши за його працю в Громаді і побажав усього найкращого та щоб продовжував працю й на новому місці перебування і щоб цим і далі допомагав нашій Рідній Церкві. А далі промовляли п-во Костишині, подякували всім зокрема за співпрацю, за щирі побажання та подарунок, одночасно бажаючи всім вірним багато успіхів у праці для нашої Церкви!

Многоліттям і дружніми прощаннями було закінчено цей ряд промов.

При цій нагоді на заклик п. Івана Ошуста провели збірку на „Вістник", яка принесла $12.50 на пресфонд і на вироблення кліші.

Жертвували слідуючі: по 1 дол.: о. Е. Труфин, Михайло Костишин, Андрій Каташ, Петро Луклан, Олекса Стасик, Василь Коштура, Гавриїл Спасюк, Николай Костинюк, Петро Бойків, Іван Запаринюк; по 50 центів: Іван Ошуст, Іван Гишка, Василь Волянський, Николай Ткачук й Ілля Боровець.

Щира подяка жертводавцям! П-ву Михайлові і Марії Костишиним бажаємо всього найкращого на новому місці перебування!

о. Е. Труфин.

З ІМЕНИН НА ДОБРІ ЦІЛІ

Сенді Репидс, Алта. — У неділю 20-го квітня ц. р. в домі п-ва Прокопа й Олександри Ґалiводів відбулося прийняття з нагоди 51-х роковин з дня народження пані Олександри Ґалiводи. Вона походить з села Дорогинич, Володимир-Волинського повіту, західня Україна. Тепер вона є секретаркою Сестрицтва при Церковній Громаді в Сенді Репидс, Алта. Тому з цієї нагоди зійшлися їх діти і близькі знайомі — коло 50 осіб, щоб разом з мужем-батьком п. Прокопом Ґалiводою вшанувати цей день.

Одночасно це були їхні 34-ті роковини подружнього життя. Обоє п-во Ґалiводи є діяльними членами Управи вищезгаданої Церковної Громади. Крім того, п. Прокіп Ґалiвода виконує й обовязки дяка в цій Громаді.

При цій нагоді була влаштована збірка на місцеву церкву і на „Вістник", — п. Петром Саравансьим і п. Василем Шемчуком, — яка принесла 38 дол. і з цього призначено на місцеву церкву 28 дол, а 10 дол. на „Вістник", — включаючи й кошт виготовлення кліші.

Щира подяка всім жертводавцям і збірщикам на вищезгадані цілі. Ювілятам Многих і Благих Літ прожити, щоб вони ще багато потрудилися для благородної праці на користь нашої Рідної Церкви в Канаді!

о. Е. Труфин.

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ

У суботу, 10 травня ц. р. діти п-ва Михайла й Анни Лукашевичів і члени нашої Православної Громади Св. Івана в Еґремонт влаштували своїм родичам і нашим добрим членам несподіванку з нагоди їх ювілею 25-ліття подружжя.

Увечері з'їхалось до місцевої церковної залі багато людей з родини, членів Громади, сусідів і знайомих, щоб разом привітати п-во Лукашевичів з їх ювілеєм і подякувати їм за їхню жертвенну працю для нашої Церковної Громади, пошановуючи їх гарними подарунками.

Вітали Ювілятів промовами парох Радвейської Округи, Всеч. о. О. Фляк, голова Громади п. Іван Василинка, господар Ювілейного святкування п. Петро Хаба з Редватер і інші. Усі вони у своїх промовах з приємністю відмічували жертвенну працю Ювілятів на полі нашої православної Громади і української спільноти взагалі. Бо й є за що хвалити Ювілятів і дякувати їм. Коли наші Ювіляти ще не були подружені, то ми вже тоді бачили їх на праці в місцевому Народ. Домі, — вони влаштовували театральні вистави і були всюди там, де треба було попрацювати. Не забували вони також за свою Рідну Церкву, брали участь у співі в церкві, а сьогодні ми далі бачимо їх у нашому церковному хорі, що ним керує таки пані Анна, яку Господь обдарив чудовим голосом, і бачимо в церкві не тільки їх обоє та їхню матір, але й бачимо їхніх дітей, що разом з батьком і матір'ю співають у хорі, а це, серед наших обставин, дуже відрадне явище. Чого Ювілятів навчили їхні родичі, а передусім мати нашого Ювілята, це тепер продовжують робити і Ювіляти з своїми дітьми. І це повинно бути добрим прикладом для інших, а передусім для тих, що мають дітей. Вони повинні дбати, щоб не тільки вони, але й їхні діти були з ними як і на молитві в церкві, так і за працею для Бога й нашого загалу.

На Ювілейнім святкуванні було проведено збірку, і вона принесла 19 дол., а з цього призначено 8 дол. на „Вістник", $5.50 на „Віру й Культуру" і 5 дол. на „Український Голос".

Усім жертводавцям складаю сердечну подяку, а Ювілятам хай Господь щастить ще довго в щасті і здоров'ї прожити, користуючись і надалі цією пошаною, яку вони мають серед нашого загалу.

о. О. Фляк.

П О Д Я К А

Почуваємось мило зобовязаними щиро подякувати Всечесним о. Митрат. П. Самцеві, о. Прот. Д. Фотієві і о. Ф. Легенюкові за відправлення Молебня подяки з нагоди Ювілею 40-ліття священства і нашого подружнього життя, як також за уділення Св. Тайни Вінчання нашому синові Всеволодові з Авророю 3-го травня 1958 р. в Катедрі Св. Володимира в Торонті.

о. прот. Іван і добр. Марія Магас.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. НИКОЛАЙ ІВАНЧУК

Витків, Саск. — 25 листопада 1957 р. ненадійно помер бл. п. Николай Іванчук, в особі якого Громада у Виткові втратила одного з найкращих своїх членів, одного з найбільш зразкових громадян.

Бл. п. Николай прожив 61 рік. Походив з села Лишкова, пов. Сокаль, зах. Україна. У Канаду покійний прибув 1909 р. з своїми родичами, тепер також уже покійними Олексою і Катериною, в яких було 5 синів — Лука, Никола, Іван, Григорій, Михайло, і 1 дочка Марія.

У початках родина Іванчуків поселилася в околицях Льоренцо — Албертон, Саск., а згодом переселилася в околиці теперішнього Витюва. Тут, у Виткові, пок. Николай одружився з Марією Ваврик і з нею прожив 38 років. У їхньому подружжі Господь поблагословив їх двома синами — Августином і Євгеном, та трьома дочками — Михайлиною, Розалією і Савелею.

Пок. Николай Іванчук — це була людина, якої серце було вщерть наповнене любовю до своєї Української Церкви, свого народу та своєї Громади, в якій пок. Никола був довгі роки головою. Він був добрим батьком і добрим християнином, серце якого було наповнене любовю до всієї родини — синів і дочок, для яких усе життя тяжко працював. З усіми він жив мирно, у згоді, усім любив помагати і справді не одну вигоду зробив своїм ближнім. За його лагідну та спокійну вдачу всі його любили та шанували.

Пок. Николай — це один з перших основоположників Церковної Громади у Виткові. Він багато праці, часу і жертв поклав біля будови церкви й Нар. Дому у Виткові; багато попрацював біля будови священичої резиденції, яка знаходиться в місті Норт-Бетлфорд. Пок. Николай був людиною глибокої віри та великої побожности. Ні одного Богослуження не пропустив; а хоч жив на фармах, то коли було неможливо їхати автом, — він спішив до церкви пішки. Довгі роки був церковним старостою, і вважав собі за велику честь прислужувати біля Св. Престола.

Похорон відбувся 27 лист. 1957 в укр. гр.-прав. церкві у Виткові, що його відслужили Всеч. отці о. Прот. Ст. Гребенюк з Веґревил, Алта, і місцевий настоятель о. Ол. Хомяк з Норт-Бетлфорду. На Похорон зібралося багато людей, які з глибоким жалем та смутком прибули, відпровадити на Вічний Спочинок того, хто так щиро любив людей справжньою християнською любовю.

Під час Послідного Цілування учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок 96 дол., з чого частину призначено на „Вістник", „Укр. Голос" та місцеву церкву.

У глибокому смутку пок. Николай оставив дружину Марію, двох синів, три дочки, 4 братів, 1 сестру, 14 внуків і 1 правнука та дальших своїх рідних і цілу Витківську громаду.

Тлінні останки бл. п. Николая зложено на цвинтарі у Виткові.

По Похороні родина пок. Николая подала учасникам Похорону поминальний обід у залі Укр. Нар. Дому.

о. Ол. Хомяк.

П О Д Я К А

Сповиті глибоким жалем по втраті Дорогого Мужа і Батька — складаємо щиру подяку всім тим, що причинились до гідного переведення Похорону.

У першу чергу дякуємо Всечесним Отцям за відслуження Похоронних Відправ та за виголошення проповідей. Усім членам родини, приятелям, знайомим та сусідним Церковним Громадам дякуємо за вінки на могилу Покійного. Дякуємо всім, що віддали останню прислугу Покійному та звеличали його Похорон, як також усім тим, що своєю розрадою, потіхою та поміччю допомагали нам перенести цей тяжкий удар.

Нехай Добрий Господь заплатить Вам усім сторицею, а Покійного мого Мужа і Батька нашого прийме у Царство Небесне.

Дружина Марія Іванчук і діти: Августин, Євген, Михайлина, Розалія і Савеля.

БЛ. П. ВАСИЛИНА РОМАНКО
(Парастас)

Гемилтон, Онтаріо. — У неділю, 18 травня 1958 р. на прохання п-ва Петра й Марії Слюсарчуків (зятя й дочки), Впреп. о. Прот. В. Федак відслужив Параста[illegible] душі їх покійної матері-пионерки бл. п. Василини Романко, що упокоїлася у Бозі в лікарні в м. Мелфорт, Саск., 5 квітня ц. р. Дяком був п. [illegible] Радиш.

Після Відправи [illegible] подружжя [illegible] просили до себе [illegible] ни і приятелів на поми[illegible] ний обід, [illegible] день споминів [illegible] й бабку, яку всі любили й поважали.

Під час обіду Впреп. о. Прот. Федак зробив заклик, щоб присутні зложили на пресовий фонд „Вістника", і підкреслив, що „Вістник" являється найповажнішою релігійною газетою в Канаді та є органом нашої Церкви, тому заслуговує на найкращі дари.

Усі охоче привітали слова о. Пароха, і пожертвували $17.50.

Жертвували слідуючі: По 1 дол.: о. Прот. В. Федак, п. Саловський, Катерина Тимофій, Ілля Січовий, Н. Новак, п. Качур, Н. Филипчук, пані Мікович, Н. Слюсарчук, Є. Панчишин, М. Слюсарчук, Пос. Панчишин, Адам Панчишин, Г. Попіл, П. Попіл, В. Завальський, В. Сороковський.

По 50 центів: пані Завальська.

Жертводавцям щира подяка, а Покійній Василині Романко вічний спокій у Господі.

Присутній.

БЛ. П. ГЕОРГІЙ СЕВЕРЕН

[illegible], Алта. — 1-го [illegible] в лікарні Роял Алек[illegible] упокоївся Георгій Северен [illegible] 70 літ.

[illegible] походив з с. Ма[illegible], пов. Вижниця, Буковина. Молодим приїхав у Канаду [illegible] працював у шахтах (майнах). Не вдалося йому спровадити дружину й дітей у Канаду, отже він самітний жив і самітний помер.

Похоронено його на цвинтарі Св. Михаїла 7-го травня.

Після Похорону приятелі Покійного зійшлися до дому Е. Ластівки, де при гутірці і маленькій перекусці зложили $11.65 на пресу. Їх призначено на „Вістник".

Нехай земля бл. п. Ґеорґієві буде легкою.

Усім жертводавцям щира подяка.

Присутній.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни уміркованi.
Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.
Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

П О М И Н К И
по бл. п. членах родини Лесиків

Едмонтон, Алта. — Григорій і Розалія Лесики зарядили Поминальне Богослуження за своїх любих родичів і свояків, яке відслужив о. Митрат Є. Грицина в суботу 3-го травня.

Після Богослуження відбулося прийняття в гостиннім домі добрих господарів.

При цій нагоді гості зложили 5 дол. на катедру Св. Івана в Едмонтоні і $6.50 на „Вістник".

На цю суму зложили — по 1 дол.: А. Лесик, Г. Лесик, Я. Тимчишин, Дм. Ґоник, П. Малик, О. Драгомірецький.

По 50 центів: Й. Лесик.

Нехай Господь дасть вічний спокій Померлим, а всім жертводавцям здоровя і всякого добра.

С.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ ОКРУГИ СМОКІ ЛЕЙК

запрошує українське громадянство на

Соборну Полеву Службу Божу і 40-літний Ювілей Укр. Гр.-Православної Церкви в Канаді

коло озера Ґарнер, біля Спеден Алберта.

у НЕДІЛЮ, 13-го ЛИПНЯ, 1958
БУДЕ СПІВАТИ ХОР
З ЕДМОНТОНУ

Головні Промовці: Всеч. Прот. Є. ГРИЦИНА, Адв. П. І. ЛАЗАРОВИЧ і інші.

П Р О Г Р А М А.

10.00 год. рано — Соборна Служба Божа
12.00 год. полудень — Обід.
2.00 год. по пол. — Промови.
[illegible] год. по пол. — Перекуска.

Просимо про масову участь у цьому Святі.

Комітет.
о. П. Сацевич, парох.
Ол. Матвійчук, голова.
Н. В. Ґавінчук, секретар.

З А П Р О Ш Е Н Н Я

Українська Греко-Православна Громада Св. Дмитрія в Брудергайм, Алберта, в неділю дня 22 червня ц. р. відсвяткове 40-літній Ювілей Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді, і на цю урочистість запрошує всіх парохіян з сусідніх церковних громад, щоби своєю присутністю гідно звеличати це велике свято.

Богослуження розпічнеться о годині 10 рано.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Дуфрост
22. Неділя — Транскона, Тиндал, Ледвин, Кенора.
29. Неділя — Ґонор, Поплярфілд
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Транскона, Кенора, Поплар Парк
7. Понеділок, Різдво Св. Івана Хр. — Стед (Храм)
13. Неділя — Сулукавт, Тиндал (Храм)
20. Неділя — Дуфрост, Транскона, Кенора
27. Неділя — Ґонор, Паплярфілд, Сулукавт (Храм) Кенора (Храм)

Консисторія Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпеґ 4. Ман.

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask

о. ІВАНА МАЙБИ
Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.
Адреса: 518 Пасфик ев., Брендон, Ман. Тел. 2826

о. Л. В. ЛЯЧИНИ
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя — Ґорлиц
29. Неділя — Врокстон
Адреса: 110 Велингдон Аве. — Тел. 32998 — Йорктон, Саск

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Роза
22. Неділя — Ґардентон
29. Неділя — Сарто
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Толстой
7. Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Толстой
12 Субота. Петра і Павла — Сарто (Храм)
13. Неділя — Пембіна (Храм)
20. Неділя — Роза
27 Неділя — Ґардентон
Адреса: Толстой, Ман

о. СТ. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Керрот Ривер
15 Неділя. Вечірня о год. 8 веч — Кадет
22 Неділя — Вірдлейл
29 Неділя — Нипавин. Архиерейська Візитація Митрополита Іларіона
УВАГА: Проситься Вірних з близьких і дальших околиць прибути численно на Візитацію.
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Сембурґ
7 Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Вірдейл (Храм)
12. Субота. Св. Апп. Петра й Павла — Кадет-Ейлшем (Храм) 8. год. веч Концерт з нагоди 40-ліття УГПЦК
13. Неділя — Нипавин
20. Неділя — Шипмен
27 Неділя — Сембурґ
Адреса: Box 994. Нипавин, тел. 2160

о. І. ШЕВЦЯ
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Роблин
22 Неділя — Россея
29. Неділя — Врокстон, Саск. — „Топорівці, фарми"
Адреса: Box 201, Роблин, Ман. Тел. 214-R.-2.

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Ватсон
22. Неділя — Вімер
29 Неділя — Рама
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Ваділа
12 Субота Св. Петра й Павла — Клер (Храм)
13. Неділя — Ватсон
20. Неділя — Рама
27. Неділя — Віммер
Адреса: Ватсон, Саск. Box 293 Тел. 201

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Норт Бетлфорд
22. Неділя — Ґлезлин
29. Неділя — Кендо
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Ґетерлей
7. Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Норт-Бетлфорд
12. Субота. Свв. Апп. Петра і Павла - Ґлезлин (Храм)
13. Неділя - Норт-Бетлфорд (Храм)
20. Неділя — Витків
27. Неділя — Медов-Лейк
УВАГА Цьогорічне Храмове Свято Громада Норт-Бетлфорд святкує в неділю — дня 13 липня, на яке запрошує членів із сусідних громад.
Адреса: 972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд. Тел. 3280

о. М. КОЛЕНИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Айтуна
22. Неділя — Габард
29. Неділя — Фенвуд
Адреса. Box 143 Айтуна, Саск. Тел. 57.

о. С. ГУЦУЛЯКА
ЧЕРВЕНЬ:
15. — Вернон
22. — Ревелстовк
29. — Вернон

о. О. ФЛЯКА
ЧЕРВЕНЬ:
15 Неділя — Восетна, Окружне Полеве Богослуження
22. Неділя — Торгилд
Вечірня о год. 4 по пол — Еґремонт
29 Неділя — Редватер
Вечірня о год. 4 по пол — Нюбрук
Адреса: Box 128 Тел 10. Радвей

о. А. М. ТЕТЕРЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
15 Неділя — Шипинець
22 Неділя — Кейленд
29 Неділя — Ту Гилс
Box 294. Ту Гилс, Алта Тел 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ
15. Неділя - Мейбрідж
22 Неділя — Норквей
29 Неділя - Сван Плейн
Адреса: Box 111. Ґаес. Саск

о. Е. ГОРГІЦИ
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Сандави
22 Неділя — Сеньків Проводи
29 Неділя — Арбакл Св. Миколая
Адреса: Вайта. Ман., тел 21

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Барсед (Храм)
22 Неділя — Сіба Біч
29. Неділя Вайтлвуд
Адреса: о. Петра Блажука, Box 551 Вестлок Алта Тел: 436

о. Г. ВАСИЛІВА
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Федора (Храм)
22 Неділя — Брудергайм
29 Неділя — Торсбі
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Федора
7 Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Пено (Храм)
12 Субота. Св Петра й Павла — Торсбі (Храм)
13. Неділя — Оновей (Храм і Ювілейне Свято)
20 Неділя — Брудергайм
27 Неділя — Торсбі
8710-112 Аве., Едмонтон Алберта Тел: 796066

о. П. САЄВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
15 Неділя — Смокі Лейк
15. Неділя — Вільна о. Труфин
22 Неділя — Давнінг
29 Неділя — Смокі Лейк
29. Неділя — Бойл Лейк. о. Труфин
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Смокі Лейк.
7 Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Ворспайт (Храм)
12. Субота. Св. Апп. Петра і Павла — Вільна
13 Неділя Соборне Полеве Богослуження - Спедден-Ґарнер Лейк
20 Неділя — Смокі Лейк
27 Неділя — Давнінг
28. Понеділок. Св. Володимира — Бельс
Адреса: Box 309. Смокі Лейк. Алта Тел. 32

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Шіго-місто
15. Неділя — Винярд
22. Неділя — Едмор
22. Неділя. — Мельничуки
29. Неділя — Шіго-полудне
29. Неділя — Фовм Лейк
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Шіго місто — „Коло Жучканів"
7 Понеділок. Різдво Ів. Хр. — „Коло Купровськ
12 Субота Ап. Петра й Павла — „Коло Мельничук" Фовм Лейк
13. Неділя — Тафилд - Винярт
20. Неділя Винярд - Федаки
27 Неділя — Шіго полудн — Едмор
Адреса: Шіго, Саск., Box 52, Тел. 21.

о. ІВАНА МАГАСА
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Гефорд
22 Неділя - Редфілд
29. Неділя — Гефорд
ЛИПЕНЬ:
6 Неділя Пікнікові (По Богослуженню пікнік)
7 Понеділок Різдво Ів Хр — Гефорд
12 Субота Св Апп Петра і Павла Борден (Біляки)
13 Неділя Крилор (Храм)
20 Неділя Гефорд
27 Неділя Гефорд
28. Понеділок Св. Володимира — Редфілд (Храм)
Адреса: Гефорд Саск Box 163 Тел 55

о. В. АПОНЮКА
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Пойнт
22. Неділя — Ріджайна
29 Неділя — Ріджайна
ЛИПЕНЬ:
6 Неділя Мус Джо
7 Понеділок Різдво Ів Хр. — Пойнт (Храм)
12 Субота Св Апп Петра й Павла Кендіяк
13 Неділя Ріджайна
20 Неділя — Ріджайна
27 Неділя Мус Джо (Храм)
Адреса 1849 Вінніпеґ Стр. Ріджайна Тел 1 А 2-1119

о. ІВАНА КУЛИША
ЧЕРВЕНЬ:
15 Неділя — Венлав
22 Неділя - Гарденд
29. Неділя — Драй Ривер.
ЛИПЕНЬ:
6 Неділя — Пайн Ривер
7 Різдво Ів. Хр. - Гарденд (Храм)
12. Св. Апп Петра й Павла — Етелберт (Храм)
13 Неділя — Драй Ривер (Храм)
20 Неділя — Етелберт
27 Неділя Пайн Ривер
28 Св Володимира - Етелберт
Адреса: Box 71 Етелберт Ман

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЧЕРВЕНЬ:
15 Неділя — Лавфин
22 Неділя — Ронктон
29. Неділя — Гилберт Плейнс
ЛИПЕНЬ:
6 Неділя Лавфин
7 Понеділок Різдво Ів Хр. — Гонфінг Ривер (Храм)
12 Субота Св Апп Петра і Павла Косін (Храм)
13 Неділя Ешвіл
20 Неділя — Ведмі Ривер
27 Неділя Лавфин
28 Понеділок Св. Володимира Гилберт Плейнс (Храм)
Адреса: Box 1088 Лавфин Ман Тел 4704

о. П. БУБЛИКА
ЧЕРВЕНЬ:
15 Неділя — Поповики (Храм) Св Ів. Сучавського
22 Неділя — Інсіґрен (фол вей)
29 Неділя — Вест Бюнк
ЛИПЕНЬ:
6 Неділя Інсіґрен (місто)
7 Понеділок Різдво Ів. Хр — Тілор (за рікою) (Храм)
12 Субота Св Апп Петра і Павла Інсіґрен (фол вей) (Храм)
13 Неділя Тілор (місто)
20 Неділя Лисенко
27 Неділя Поповичи
28 Понеділок Св. Володимира Зробот
Адреса: Box 6 Тілор, Саск

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ:

16	П	3	Муч. Лукіяна
17	В	4	Митрофана Патр. Царг.,
18	С	5	Блаж. Костантина Митр.
19	Ч	6	Преп. Висаріона Єгип.,
20	П	7	Муч. Теодора Анкир.,
21	С	8	Ефрема Патр. Антіох.,
22	Н	9	Нед. 3 по Зел. Св.
23	П	10	Преп. Силуана Схимонаха
24	В	11	† Ап. Вартоломея і Варвари
25	С	12	Преп. Онуфрія Вел.
26	Ч	13	Муч. Акилини, Преп. Анни
27	П	14	Смерть кн. Мстислава.
28	С	15	Прор. Амоса, Мч. Віта,
29	Н	16	Нед. 4 по Зел. Св.
30	П	17	Муч. Мануїла,

ЛИПЕНЬ:

1	В	18	Червень. Преп. Леонтія
2	С	19	† Ап. Юди Брата Госп.,
3	Ч	20	Память Угодн. Волинських
4	П	21	Муч. Юліяна Тарсійського
5	С	22	† Преп. Євсевія, Мч.
6	Н	23	Нед 5 по Зел Св.
7	П	24	Різдво Ів. Хрестителя.
8	В	25	Преп. Февронії, Леоніди,
9	С	26	Преп. Давида Солун, Івана
10	Ч	27	Преп Сампсона
11	П	28	Преп. Сергія і Гермогена
12	С	29	Св Апп Петра і Павла
13	Н	30	Нед. 6 по Зел Св
14	П	1	Липень Косми і Деміяна
15	В	2	Положення Чесної Ризи

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ:
15. Неділя — Єллов Крік. Всеч. о. Сенишин
15 Неділя — Сьютє
22 Неділя - Ст. Джулієн
29. Неділя 40 Літній Ювілей УГПЦ. на площі „Зелений Гай" — Вакав
ЛИПЕНЬ:
6 Неділя — Лепін
7 Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Альвіна
12 Субота Св Апп Петра і Павла — Єлов Крік (Храм)
13. Неділя — Кадворт
20 Неділя - Вакав
27. Неділя Тарнополь
28. Понеділок Св. Володимира — Ст Джулієн
Адреса: Box 4 Тел. 45 Вакав Саск

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ:
15 Неділя — Січ
22 Неділя — Розбури
29. Неділя — Овкборн
ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Сенді/Лейк (Храм)
7 Понеділок Різдво Ів. Хр. — Виста
12. Субота — Січ (Храм)
13 Неділя Енґусвил
20. Неділя — Мензі
27 Неділя — Овкборн (Храм)
28. Понеділок. Св Володимира - Глен Елмо
Адреса: Овкборн, Ман. Тел. 336

Устав Церковний

ЧЕРВЕНЬ:

15. Неділя 2 по Зел. Св Св. Вмч Івана Сучавського. Гол. 1. УЄ 2 Літ. Ап. Рим 2:10-16. Єв Мат. 4: 18-28. Ів. 19:25-27, і 21:24-25.

22. Неділя 3 по Зел. Св. Гол. 2 УЄ 3. Літ. Рим. 5:1-10. Єв. Мат 6:22-33

29. Неділя 4 по Зел. Св. Гол. 3. УЄ 4. Літ. Рим. 6:18-23. Єв. Мат 8.5-13

ЛИПЕНЬ:

6. Неділя 5 по Зел. Св. Гол 4 УЄ 5. Літ Ап. Рим. 10:1-10 Еванг Мат 8 28-34 і 9:1.

7 Понеділок. Різдво Івана Хрестителя. Всенічна. Утреня. Величання. УЄ Луки 1:18-25. Літургія: Ап Рим 13:12, 14:4. Єв. Луки 2:1-12

12 Субота. Св. Ап. Петра і Павла Всенічна Утреня: Величання УЄ Ів. 21:15-25. Літургія: Ап. 2 Кор 11:21-33, 12:1-9. Еванг Мат 16:13-19

13. Неділя 6 по Зел. Св. Гол. 5 УЄ 6. Літ Ап. Рим. 12:6-14. Еванг Мат 9:1-8

20. Неділя 7 по Зел. Св. Гол. 6 УЄ 7 Ап. 15:1-7. Еванг. Мат. 9:27-35.

27 Неділя 8 по Зел. Св. Гол 7 УЄ 8. Літ. Ап. 1 Кор. 1:10-18. Еванг Мат. 14:14-22

28 Понеділок. Св. Володимира Вел Князя України. Всенічна. УЄ Ів 10:9-16 Літургія: Ап. Гал. 1:11-19. Еванг. Івана 10:1-9.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1958. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1958. ЧИСЛО (1065) 13

КАТОЛИЦЬКІ ТЕОЛОГИ В НІМЕЧЧИНІ ЗА ВЖИВАННЯМ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ

Сім визначних католицьких богословів у Західній Німеччині проголосили свою заяву, в якій вони кажуть, що держава в оборонній війні повинна вживати атомову зброю, і вона має на це моральне право.

Заяву підписали священики: Альфонс Ауер та Ганц Флекенштайн з Вірцбурґу, Йозеф Гефнер з Мюнстеру, Ебергард Вельті з Вальденберґу, Ріхард Еґентер і Ніколяус Монцель з Мюнхену, Йоганес Гіршман з Франкфурту

УРЯДОВИЙ РАПОРТ ПРО ЗЛОЧИНИ В АМЕРИЦІ

Шеф ЕфБіАй (Федерал Бюро оф Інвестиґейшон) в ЗДА Дж. Едґар Гувер у річному звіті подав цифри злочинів у 1957 р.

З-поміж усіх випадків злочинів поліція викрила злочинців 2 мільйони 796 тисяч 400 осіб. Це значить, що в 1957 р. було на 9.1 відсотків злочинів більше, ніж 1956 року.

У тому числі було арештовано 253 тисячі 818 молодечих злочинців, цебто на кожних 8 злочинців є 7 дорослих, а один з молоді. До молодечих злочинців зараховують особи до 17 років життя. Арештовані між 17 і 25 роком життя становлять третину всіх злочинців.

Найбільше число злочинів — це крадіжі з вломами та звичайні крадіжі. З украдених речей поліція віднайшла менше, ніж половину

Серед вищеподаного числа всіх злочинів було також 6 тисяч 920 убивств і 21 тисяча 80 випадків знасилування жінок. Злочинів з ужиттям смертоносної зброї було виконано 100 тисяч

Усе це — продовж одного року.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ 1958 РОКУ

6-го липня. Ервуд, Саск. Посвячення Церкви.

20-го липня — в Канорі, Саск., — при озері Кристал. Святкування 40-літнього Ювілею відродження УГПЦ в Канаді й Митрополича Візитація.

27-го липня — у Вестлок, Алберта, посвячення угольного каменя нової церкви.

3-го серпня — Еґремонт, Алберта, парафія Св. Івана Хрестителя.

10-го серпня — Вайлдвуд, Алта., Парафія Святих Отців, посвячення угольного каменя нового Храму.

24-го серпня — Саскатун, Саск., Святкування 40-літнього Ювілею відродження Української Православної Церкви в Канаді.

14-го вересня. — Едмонтон, Алберта. Святкування 40-ліття відродження УГПЦ в Канаді й Митрополича Візитація.

ПЕРША "АМЕРИКАНІЗОВАНА" ПАРАФІЯ УКРАЇНЦІВ

Поголоски про аґітацію між православними українцями за "американізацією" їхньої Церкви могли в декого викликати питання: В чому ця "американізація" має полягати?

Преса недавно принесла відповідь на це питання, подавши перший образок такої "американізації" одної з парафій, що складається, чи досі складалася, з українців. "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (за травень 1958 р.) подає:

"Церква Св. Воскресення, 675 Ікт 183 Стріт, Ню Йорк, яка раніше складалася тільки з українських членів, тепер відкрила свої двері для всіх православних, незалежно від їх національного походження. Новоназначений настоятель парафії, Всеч. о. Джордж Дж. Овен, повідомив, що це сталося внаслідок постанови повірених (тростів) парафії. У додатку до цієї зміни в історії місцевої парафії священик повідомив, що пороблені також улегчення при вписах у члени й членкині світського релігійного ордену".

"Парафія складається тепер з українців, мадяр, поляків, італійців та еспанців. Богослуження тепер відбуваються: одне в англійській мові — о 9 год. ранку, а друге в слов'янській мові — о 10 год. ранку (в неділю). Священик Овен може правити Богослуження англійською, еспанською, слов'янською й арабською мовами. Недавно він звершив Вінчання молодят грецького и еспанського походження в еспанській мові"

"Цей священик, бувший секретар Високопреосв. Єпископа Богдана, голови Української Православної Церкви в Америці — в юрисдикції Вселенського Царгородського Патріярха, був одним з перших працівників Мексиканської Православної Церкви в Далляс, Тексас".

Ця новинка у вищезгаданому журналі "А. Р І. О." подана під наголовком: "Українська парафія стає провідною в русі "американізації".

З цього образка видно, чим є ця т. зв. "американізація" Церкви, і що членам цієї парафії, українцям, виражено тим прилюдне признання за те, що вони серед інших національностей, одні з перших поспішилися свою церкву "американізувати".

З інформації виходить, що згадана парафія належить до Дієцезії Митр. Богдана Шпильки, що є під зверхністю Царгородського патріярха.

КОНКУРС КРАСИ — СМЕРТЕЛЬНИЙ ГРІХ

Католицький єпископ Джеймс Нава в ЗДА проголосив у своїй дієцезії пастирського листа, якого прочитали по всіх церквах дієцезії, що конкурси (контести) краси неповнолітніх дівчат є смертельним гріхом.

Хто з родичів дозволяє своїм дітям на участь у такому конкурсі, той буде відлучений Церквою від Св. Тайн.

ПРИМУСОВА СПІВПРАЦЯ ЦЕРКОВ НА СЛУЖБІ АТЕЇСТИЧНОГО РЕЖИМУ

Провідники Церков усіх віровизнань в Румунії є членами парляменту цієї держави. Комуністичний уряд звелів їм зайняти ці місця на те, щоб вони підтримували його внутрішню й закордонну політику. І тут є та примусова урядова основа, на якій Церкви всіх релігій в Румунії мусять спільно співпрацювати.

Комуністично-урядові засади тієї церковно-релігійної співпраці йдуть понад голови церковних засад, які не дозволяють на таку духовну співпрацю. Комуністи не питають — вільно чи не вільно священикам різних релігій служити спільно, а дають їм наказ служити.

Отже похорон померлого президента Румунії, Петра Ґрози (православного) перед кількома місяцями був такий: похорон правили разом: православні, лютерани, кальвіністи, унітаріяни, католики, жиди й мусулмани, при одночасному церемоніялі представників комуністичної партії.

КАТОЛИКИ ГРОЗЯТЬ ВИКЛЮЧЕННЯМ З ЦЕРКВИ ЗА ПРИНАЛЕЖНІСТЬ ДО УМСА

Католицький єпископ Йозе Марія Куенко на Філіпінах видав заяву, що всі ці католики, які належать до УМСА (Християнська Організація Мужеської Молоді), після 31 травня 1958 р. будуть відлучені від Католицької Церкви.

Такою самою карою цей єпископ погрозив і всім тим католикам, що навчаються в протестантських школах, з університетами включно.

ВІДВІДИНИ ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

Голова Президії Консисторії, **о. Д-р С. В. Савчук,** відвідає такі місцевості:

6-го липня, неділя — Вернон, Бр. К., 40-літній Ювілей У.Г.П. Церкви в Канаді.

1918—1958
УВАГА! ШІГО Й ОКРУГА!

У неділю 3 серпня ц. р. відзначаємо Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

З цієї нагоди в місцевій церкві Св. Духа в Шіго відбудеться згаданого дня урочисте Богослуження.

По Богослуженні — обід в Українському Народньому Домі, а потім — концертова програма релігійного змісту.

Під час Служби Божої та на концерті співатиме мішаний хор під проводом Всеч. о. Протопр. Тита Яковкевича.

Запрошуємо все українське громадянство з ближчих і дальших околиць.

о. Б. Яковкевич, парох.
Д. С. Думанський, голова.
Т. Коропатницький, секретар.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Перша іміграція до Канади складалася з галичан греко-католиків і буковинських українців — православних. Українців з-поза Галичини і Буковини було мало; були одиниці, і їх серед українського життя не було видно. З них згадати б хіба братів Андрія і Гаврила Сліпченків, зі Стеблева, з Київської губернії, батько і син Продани, А. Горіненко та ще може кількох.

Першими емігрантами з Галичини були, наскільки відомо — Василь Єлиняк та Іван Пилипів, з села Небилова, повіт Калуш. Вони приїхали в вересні 1891 р. — Це початки галицької еміграції.

Еміграція буковинських українців почалася десь в роках 1850-1895. Так, напр., Василь Загара, з Брідка, прибув в околицю Гардентону, в Манітобі, в липні 1896 р., але деякі приїхали були й раніше.

Їхали до Канади убогіші селяни, що спромоглися на подорож. Готових грошей привозили дуже мало, а дехто й нічого не привіз. Тих, що мали трошки більше грошей, було дуже мало.

. Але Канаді не про готові гроші ходило, але про робітників. Будуть робітники, то буде праця, будуть і гроші.

Але дехто й нині того не розуміє, і говорить, що українці прибули до Канади крайніми бідаками, просто жебраками, бо не привезли з собою багато готових грошей. Але такий погляд — помилковий.

Українці привезли до Канади великий капітал, а тим капіталом були вони самі — як працівники, як робітники. Вони привезли сюди здорові руки до праці, привезли свою силу; привезли своїх дітей і внуків, як будучих працівників, — чи все те не капітал, не багатство? Вони прийшли сюди подібно, як робітник іде до фабрики, чи до копальні, чи до роблення дороги, — без грошей, але він іде виробляти гроші.

**

Українці, як селяни, поселювалися звичайно на землях лісистих, щоби мати дерево на розбудову господарства, на будову хати, на паливо, на інші будинки.

Без грошей, або при маленьких засобах, треба було тяжко працювати і бідувати — з надією, що колись буде краще. Треба працювати в себе, будувати хату, корчувати ліс, а поза тим шукати і посторонньої праці, щоб дещо заробити на найконечніше. Працювали й жінки вдома, скільки мали сили, помагаючи чоловікам: дерево рубали, помагали корчувати, землю на город приготовляли, город копали, в усім чоловікам помагали.

І аж за 2-3 роки була вже основа на господарство: була корова, були воли, — хоч може ще не у всіх, старий плуг, старий віз, були кури... Але про коні в початках думки не було.

При церквах організовувалися громади.

Як тільки люди забезпечили себе всім необхідно-конечним, то починали будувати церкви, розуміється — деревяні, і ті церкви були вже організаційними осередками громади. При церквах організувалися громади, і так воно є й дотепер.

А що не було священиків, або рідко який зявився, то в церквах співали самі дяки в неділі і свята (між емігрантами були звичайно й дяки), і люди дуже дбало сходилися, отже релігійне життя не слабло. З церквою вязалася надія, що колись будуть і священики.

Щождо таких релігійних потреб, як хрещення, вінчання, — греко-католики зверталися, куди лише могли: до російських священиків, до польських, навіть до французьких, щоб релігійний обряд сповнити. (Російська Місія мала тоді більше священиків).

Знов же українці з Буковини вязалися тоді з Російською Місією, не маючи і не сподіваючись своїх буковинських священиків. Царська Росія своїх священиків тоді окремо підпомагала.

Але греко-католики з Російською Місією не вязалися, хоч і казали: "Ми всі були колись православні". І в своїх церквах у Галичині чули: "і всіх вас православних". Та певне, що вони вязалися б, коли б то була Українська Православна Церква.

Галичани й буковинці творили собою дві групи, однак ворожнечі між ними не було. В конечних потребах вони сходилися одні з другими, як з близькими.

Початки ширшого заінтересування.

Перша еміграція, беручи на ширшу міру, була малосвідома, між старшими було багато неписьменних, — одначе в кожній громаді було по одному, двох, трьох свідоміших, бувалiших. Свідомішими був дяк, та ще кількох, і вони самі собою стояли на перших місцях громади. Вони діставали газети із старого краю, читали американську "Свободу", що була гарно редагована. Вони знали, що в старім краю та в Америці діється, і ділилися тими відомостями з другими. Так заінтересування людей розбудувалося.

А було тоді багато подій, що мусіли людей інтересувати. Баденівські та другі криваві вибори, де поляки вбивали українців; убивство Каганця; вбивство польського графа Потоцького Січинським; осуд Січинського Шептицьким; суд над Січинським; убивство Коцка поляками... Такі події мусіли людей цікавити, а з тим росло розуміння й бажання освіти. Бувало, неписьменні родичі посилали дітей до дяка, чи письменного чоловіка, щоб навчив їх дітей письма.

Окремо треба згадати, що прибували й молоді люди, що вже мали загальну ширшу освіту.

Лише крайньо несвідомі й загумукані греко-католики поза католицизмом не хотіли нічого бачити, а свідоміші на все свобідніше дивилися. І коли 1903 р. російський єпископ Серафим зявився в Канаді і голосив, **що він організує Православну Церкву, яка не буде залежною ані від російського Синоду, ані від Царгородського патріярха, отже буде самостійною, від чужих незалежною,** то багатьом людям така Церква припала до вподоби, і вони приймали священиків (українців), яких Серафим повисвячував. А було їх кілька десятків.

Але Серафим не був організатором і про організаційну справу не думав, а коли з Канади виїхав, то його священики нишком звязалися з пресвітеріянами і ніби продовжували "Незалежну Церкву". Коли ж вони поволі викидали з церковних обрядів одно та друге, то люди і їх позсували, і так "Незалежна Церква" закінчилася. Але коли б Серафим був дійсним організатором, то він міг би мати великі успіхи.

Греко-католики для французів.

Греко-католики надіялися на поміч з Галичини, на поміч митр. А. Шептицького, а не знали, що вони призначені для канадійських французів. Не знали, що як вони лише виїздили з Галичини, то папа вже тоді призначив їх власністю французів.

Французький архиеп. Лянжвін ще 1898 р. їздив до Бельгії до монахів Редемптористів, щоби звідти дістати бельгійських місіонерів, які мали б зайнятися греко-католиками в його дієцезії. Він уважав, що греко-католики — то його власність, отже й не їхав до Галичини за українськими священиками. Тут українських священиків йому не треба, — треба чужих.

Коли гр.-кат. священик Роздольський, на бажання французів, виїздив з Канади до Галичини (коло 1913 р.), то оповідав, що французи йому казали: "Чого ви до нас лізете?"

Коли з початком **грудня 1912 р. еп.** Будка прибув до Канади (до Вінніпегу 19-го грудня), то застав вже таких гр.-кат. священиків з чужих: — **Йосиф Жан, Генрик Булс, Наталій Дикан, Ахіль Деляре (Делярій), А. Сабурін, Ґаньо, Клавю** (чи **Клевю**) **і Тешер.** Пізніше прийшли ще **Ру, Боскій** і інші.

А перед прибуттям еп. Будки французи готовили Сабуріна на єпископа для греко-католиків, але, знаючи настрій греко-католиків супроти французів, згодилися на еп. Будку, щоб він був їх помічником.

Онак гр.-кат. загал не був чужими священиками вдоволений, і звав їх "піпи" (не знаючи добре української мови, вони не казали "піп", але "піпа", на лад "папа"); греко-католики хотіли жонатих священиків з Галичини, а французів уважали непрошеними "опікунами".

Французька політика не мала сили.

Хоч папа призначив греко-католиків для французів, то все таки французи не мали сили взяти греко-католиків твердо в руки. Ось приклад: Коли митр. А. Шептицький приїхав до Канади 1910 р., то застав, що громада церкви Володимира й Ольги в Вінніпегу, і її священик Еміль Красіцький, цілком не признавали влади французів над собою. Та навіть і Шептицького до себе не запрошували, та ще його й осуджували за його неукраїнське ставлення до українських справ у Галичині. Українці були тут свобідні, і могли церковні справи провадити так, як самі захочуть. Інквізиції тут не було, бо на те не дозволяв уряд.

**

Греко-католики в очах французів, протестантів і москвофілів (вони тут були!) були матеріялом, який кожному з них міг придатися.

Протестанти видавали "Ранок", як орган їх старань, і докладали всяких способів, щоб греко-католиків до себе притягнути, — наймали собі проповідників з українців, роздавали людям всякі лахи, поживу і т. ін., як допомогу, але успіх був дуже малий. В деякій громаді здобули кількох, але й деякі з тих протестантизм покидали. А діти тих, що протестантами залишилися, звичайно протестантами вже не були. Загалом люди вже знали, що протестантська робота — то політика.

Москвофіли (як Гладик) з Російською Місією видавали кілька своїх газеток, як „Русскій Голос", „Канадийська Нива" і ще деякі, але вони людей до російського православія не змогли приманити, отже ті часописи поволі зникали, і нині (1958 р.) з Російської Місії залишився хіба лише спомин та маленькі залишки.

Також "Дослідники Біблії", нинішні "еговісти", деяких крайньо темних людей збаламутили, але таких було дуже мало. (Роселісти до протестантів не належать, і виглядає, що їх роботою кермує якась "невидима політична рука").

Такий неясний, хаотичний був тоді стан українського церковного життя. Бачили люди, що зле, але не бачили виходу, не мали свого церковного проводу, отже ждали, що завтрішній день принесе, і журилися. Але не журилися найтемніші, бо вони взагалі нічим не клопоталися, нічого не думали і нічого не хотіли знати.

(Далі буде)

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою. Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має

238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

БІБЛІЙНІ МОТИВИ НА ПОШТОВИХ МАРКАХ ІЗРАЇЛЯ

Продовж десятьох років існування Ізраїля, як відновленої держави (1948-1958), на його поштових марках постійно відзначуються мотиви Біблії: символи, події, передання і т. д. Робиться це з метою підкреслити традицію й минуле давнього Ізраїля та нерозлучно повязати його з сучасним, новим Ізраїлем.

До цікавих біблійних мотивів належить серія поштових марок з музичними інструментами, що згадані в Біблії: довга срібна труба Мойсея, — у формі пляшки арфа старозавітніх пророків, бараничий ріг ("шофар"), ліра ("кіннор"), цитра і т. д.

На іншій серії марок зображені: голуб Ноя з оливною галузкою в дзьобику, щит царя Давида, висланці Мойсея в повороті з "землі медом і молоком пливучої", ріка Йордан, Галилейське озеро, Дванадцять Поколінь Ізраїля і т. д.

НА УВАГУ УЧАСНИКАМ ПЕРШОГО ЦЕРКОВНОГО ЗІЗДУ ТА ПЕРШОГО ЦЕРКОВНОГО СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим проситься всіх тих, які брали участь у ПЕРШІМ ЦЕРКОВНІМ ЗІЗДІ, що відбувся 18—19 липня, 1918, в Саскатуні, Саск., та в ПЕРШІМ СОБОРІ Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся 28-го грудня, 1918, в Саскатуні, Саск., щоб негайно зголосили свої імена та адреси до Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на нижче подану адресу.

Інформації ці потрібні у звязку з Ювілейними Святкуваннями 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, які відбуваються на протязі цього року та з нагоди яких Ювілейний Комітет думає видати для учасників Першого Церковного Зізду та Першого Собору відповідні Памяткові Грамоти.

За ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ 40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

о. Д-р С. В. Савчук, голова.

Зголошення надсилати на адресу Консисторії:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winipeg 4, Canada

ЖИТТЯ — ПІД КОЛЕСАМИ І ПІД КОЛЕСАМИ ЖИТТЯ

Недавно в Америці три католицькі монашки втратили своє життя під колесами автомобілів — у вуличних випадках. Коли влада почала в цій справі слідство, то справа стала голосною. І тут переважала така думка, що тут, так би мовити, саме сучасне життя переїхало своїми модерними колесами по тих монашках, а вони самі не уступилися з дороги життю, хоч і мали можливість.

Слідчий суддя сказав, що три монашки — недавні жертви випадків — самі тут винні, бо вони зодягнулися в таку одежу (традиційні чернечі каптури), які не дозволяють їм належно бачити світ сонця та рух автомобілів.

У зв'язку з тим офіційний католицький часопис "Кетолик Фрі Пресс" у ЗДА погодився з думкою судді, і від себе висловив гостру критику традиційних монаших шат, кажучи: "Якщо спільнота хоче брати участь у житті 20-то століття з його розвитком техніки, то з їхнього боку (монашок) таке поступовання є необдуманим і небезпечним" — зодягатися в середньовічні каптурі.

"Кетолик Фрі Пресс" заявив, що слідчий суддя своєю заявою проти відсталого одягу монашок не виступив проти релігії й Церкви, а навпаки: він лиш потвердив думку папи Пія XII, який кілька разів вимагав, щоб, з уваги на обставини модерного часу, відповідно був достосований і монаший одяг".

Як відомо, минулого року з Ватикану вийшов проголошений в Америці проект, щоб монашки мали одяг скроєний подібно до світських жіночих костюмів — короткі спідниці і т. п., лиш щоб були чорні.

Як виходить з загальної опінії, життя в дечому йде своїми колесами по такому шляху, з якого його годі усунути; коли хто стане йому на дорозі, не рахуючись з дійсністю, того воно переїде і піде собі далі.

ЩО ГОВОРИТЬ ТОЙНБІ ПРО РЕЛІГІЮ

Д-р Арнольд Тойнбі — це англійський мислитель і найбільший сучасний історик світу.

У своїй недавній доповіді в Дюк Університеті в Британії він висказав низку своїх думок про релігію, а між ними й такі:

Історичні релігії упали. Наслідком того упадку серед людства витворилася "світова духова порожнеча". Цю "духову порожнечу" стараються заповнити три головні ідеології серед людства:

1. націоналізм, 2. ліберальна демократія (така як в ЗДА) і 3. комунізм.

Однак усі ці три ідеології заспокоюють лише "поверхню життя" людського духа, а не всю його повноту. А це тому, що всі ці три ідеології мають одну спільну точку: всі вони однаково легковажать релігію, тому вони не можуть повно заспокоїти людського духа.

Тойнбі сказав також, що азійські релігії — буддизм та індуїзм виявляють більше толеранції по відношенні до релігійних менщостей між ними, ніж це робить традиційне християнство та жидівський юдаїзм. Як усі три нерелігійні ідеології: націоналізм, комунізм і демократизм, відносяться до кожної релігії взагалі недоброзичливо, так із свого боку до них подібне й християнство та юдаїзм, які неприязно відносяться до інших релігій.

Крім того, на думку Тойнбі, християнство та юдаїзм мають ще такі спільні риси з націоналізмом і комунізмом: націоналізм голосить "вищість" свого народу над другим та "вищість" своєї партії; подібно комунізм голосить "вищість" своєї "партії пролетаріяту" та її "месії" Маркса і свою "місію навернути світ" на комунізм; так само, каже Тойнбі, традиційне християнство та жидівський юдаїзм у своїй науці голосять ідею "вибраного Богом народу" (жидівського).

Релігійна преса покищо подала про цю доповідь Тойнбі вістку шляхом інформації, але без коментарів.

КАТОЛИКИ ПРОВАДЯТЬ ДОСЛІДИ КОНТРОЛІ НАРОДЖЕНЬ

У той час, коли Англіканська Церква має вліті цього року на Соборі Єпископів у Лондоні вирішувати справу контролі народжень теоретично, католицькі офіційні чинники приступили до цієї справи найперше практично.

Д-р Дойл, католик, з лікарні Св. Єлисавети в Бостоні, ЗДА, сказав, що він уже дістав згоду католицького архиєпископа Кашінґа з Бостону на практичні досліди над способом стримування розродження, і що його спосіб виявився успішним. Про нього широко писала преса.

Д-р Дойл сказав, що вирішальна згода на цей спосіб контролі народжень має прийти з Ватикану.

Як відомо, ще минулого року преса подавала, що з доручення Ватикану спеціяльний католицький інститут має розслідити справу можливости контролі народжень, але так, щоб це було згідне з католицькою наукою.

КНЯЗЬ К. ОСТРОЗЬКИЙ І ЙОГО КУЛЬТУРНА ПРАЦЯ

(Закінчення)

А незабаром з цього Острізького наукового осередку почали виходити богослужбові й полемічні книжки і розповсюджувалися по Україні, бо потреба в них була велика. З цього ж українсько-православного осередку вийшло й монументальне видання, — перша у нас друкована повна Біблія, що в науці названа "Острізькою", з 1581 року. І вона стала найліпшою зброєю в боротьбі за Віру Православну.

"Усі ці друки, усі школи, а надто Острізька Академія, друкарні принесли віковічну славу і українському народові, і Українській Православній Церкві, а також і творцеві всього цього — кн. Острозькому" (стор. 100-101), який став найбільшим нашим культурним діячем.

Князь Костянтин Костянтинович був останнім князем, який присвятив усе своє життя для українського народу і його Православної Церкви. І з певністю можна сказати, що "усі українські магнати, взяті разом, не зробили стільки для України, скільки зробив сам князь Костянтин!" (стор. 65).

А по його смерті (1608 р.) культурна праця в Острозі почала заникати, і вкінці цілком припинилась, бо всі його нащадки покатоличились і ополячилися. Ще далеко перед своєю смертю князь Костянтин Костянтинович всіляко допомагав організуванню по більших містах України церковних Братств, як, наприклад, у Львові, в Києві, в Луцьку, у Вільні і інш. містах. А при тих Братствах поставали школи, а то й друкарні. Всі ці Братства й перейняли на себе всю ту працю, яку започаткував і виконував сам князь Костянтин Костянтинович. "І не дали загинути ані Україні, ані її Вірі Православній. У цьому віковічна пам'ять і віковічна слава кн. Костянтина Острозького!" (стор. 102).

А поза тим "Діло К. Острозького продовжували: Великий Богдан і Великий Петро Могила" (стор. 102).

У другій частині цієї монографії автор дає чотири свої окремі праці, в яких докладніше описує культурну діяльність князя Костянтина Костянтиновича.

Як ми вже зазначили, князь Костянтин Костянтинович заклав першу вищу школу в м. Острозі, т. зв. Острізьку Академію, на свої кошти і своїм старанням Ця школа була першою не лише в Острозі, але й у всій Україні, і вона проіснувала 47 років (1577-1624). За цей час вона випустила велике число учнів, які приїздили до Острога на науку з різних закутин України. І вона, власне, найбільше причинилась до поширювання по всій Україні української національної ідеології.

В Острізькій Академії вчився й наш славний гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний, який в 1620 році "відновив поляками й уніятами доведену до страшного припинення Українську Православну Ієрархію" (стор. 101).

Хоч Острізька Академія в 1624 році перестала існувати, але вона "своє завдання перед українським народом і перед Українською Православною Церквою виконала повно, — вона ревно й широко працювала 47 літ якраз тоді, коли Україна шкіл не мала. І вона одна блискучою зорею ясно світила на всю Україну!" (стор. 127).

Другою не менше важливою тоді подією було видання в Острозі першої на Слов'янському Сході повної Біблії, що стала гордістю й окрасою Української Православної Церкви та української духової культури. У тих часах Біблія була надзвичайно потрібна, і брак її відчувався на кожному кроці, а особливо тоді, коли почалась релігійна боротьба й полеміка. При цьому треба зазначити, що дуже багато праці й коштів було видано на вишукування й простудіювання списків біблійних книг. Зібрано було не лише рукописи церковнослов'янські, але й грецькі, польські, чеські, латинські і т. п. І нарешті по довгій і тяжкій праці Острізька Біблія вийшла у світ друком 12 VIII. 1581 року. "Це була величезна подія не тільки в історії української культури, але і в культурі загально-слов'янській, бо це ж була найперша Кирилівська друкована Біблія. Нову книжку з захопленням привітав увесь слов'янський світ, і вона швидко поширилась не тільки серед українського народу, але далеко й поза ним" (стор. 143-144). Пізніше "Острізька Біблія лягла в основу тієї Біблії, якої вживав увесь православний слов'янський світ і сьогодні" (стор. 179)

Для видання Біблії та інш. книжок потрібна була друкарня. І князь Костянтин Костянтинович уряджує в м. Острозі друкарню, яка почала працювати в 1577 році під доглядом відомого в той час друкаря о. Івана Федоровича. Ця друкарня за 35 літ свого існування випустила понад 26 високовартісних книжок для Богослужб, для побожного читання і для релігійної полеміки в обороні Православної Віри та українського народу. Серед цих книжок була й повна Біблія 1581 року, яка принесла віковічну славу Україні та її Православній Церкві

Трохи пізніше, в 1602-1603 році була заснована друга друкарня, в м. Дермані, що видрукувала всього 2 книжки, і в 1605 році була перенесена до Острога

Заголовок рецензованої книжки цілком виразно й ясно окреслює тему й рамки цієї історичної монографії, але автор місцями виходить далеко поза її границі. І описує деякі додаткові важливі історичні факти й особи з належним освітленням і оцінкою, що мали зв'язок з князем Острозьким. Як, наприклад, великого князя литовського (1377-1386) і короля польського (1386-1434) Якова-Володислава II Ягайла, що поробік Папі римському навернути всю Литву й Україну в католицтво; його брата князя литовського Свидригайла, що воював проти свого брата Ягайла в обороні Православної Віри. Царгородського Патріярха Єремію та його Екзарха Никифора, які сильно боронили Україну перед насильною унією

Автор описав. Ватикан і його орден езуїтів, що намагався окатоличити всю Русь-Україну, і князя Андрія Курбського, який приятелював з князем Костянтином Острозьким: Жедимитрія 1-го якого Папа римський та поляки були посадили на троні Московії, щоб скатоличити ввесь Схід: Берестійський Собор 1596 року, який відкинув унію і т. п.

Отже ця високоцінна творча праця Митрополита Іларіона надзвичайно важлива для нас, бо вона значно поширює й поглиблює наше знання й правду про Україну та її Церкву. Автор, досліджуючи наш найславніший княжий рід Острозьких, одночасно вияснює нам одну з найбільш пофальшованих сторінок нашої історії

З-під звалищ, згарищ і попелу минулого він витягає й відтворює похоронену духову творчість історичної України і доповнює сторінки нашої історії деякими ще нéзнаними й досі нам фактами та подіями, які багато заважили й на сучасному політичному поневоленні України. Він, як історик, описує цілком об'єктивно всі історичні факти зо всіма можливими подробицями за принципом хронології та внутрішньої їх пов'язаности І дає ясне їх освітлення в переспективі минулого часу та робить при тому деякі цікаві свої спостереження й висновки, яких у нашій літературі ще не було, але які для нас дуже вимовні й важливі Бо вони, власне, вияснюють усе те нещастя, що принесла Україні й українському народові католицька акція поляків та Риму, і спростовують різні тенденційні теорії, що ворожі нашому народові й Православній Церкві.

Розкриваючи з винятковою ясністю всю правду про цю сумну й трагічну добу в історії України, автор розбуджує в українського читача його національне почуття й сумління, пошану до своїх правдивих провідників та любов до своєї многострадальної Батьківщини-України. І кожен український читач, після прочитання цієї цінної монографії, добре зрозуміє: чому то Україна до цього часу не стала самостійною державою!

Ось тому ця книжка така важлива, повчальна й потрібна нам, і вона конче повинна знайтися у кожного свідомого українця, щоб він знав дійсну правду про ті жахливі часи в минулому житті нашого народу, що описані в цій книжці, коли український народ зазнавав та ще й тепер зазнає на своєму шляху неймовірних страхіть від ворогів свого існування

А взагалі кожен українець мусить добре знати все наше минуле, щоб зрозуміти наше сучасне й уникнути всіх тих помилок, що були в минулій історії нашого народу

Український народ щиро й сердечно вітатиме цю глибоко суттеву й авторитетну монографію, яка вносить важливе доповнення в історію України з підкресленням величезної ролі князів Острозьких, а особливо князя Костянтина Костянтиновича в рятунку українського народу й його Православної Церкви. І вона (монографія) ще більше зміцнює той фундамент, на якому відбудується наша незалежна Україна

А в кінці не можемо не зазначити, що цією змістовною й високоцінною монографією збільшується наша наукова література, і за це належиться Митрополитові Іларіонові особливе признання, глибока подяка та пошана всього українського народу, — як сучасників так і майбутніх поколінь!

Інж. А. Нестеренко.
30. IV. 1958 р.
Moline - Illinois.

БОРОТЬБА МІЖ НИМИ ПРОТИ НАС

Приповідки побудовані на людському досвіді, однак між ними є такі, що в одних випадках вони дійсні, а в других — ні. І хто таку лиш частково правдиву приповідку хоче примінювати у всіх випадках, той не раз буде немило заскочений, — він ошукається, коли буде в полоні приповідки.

До таких приповідок належить і ця, що каже: "Ворог нашого ворога є нашим приятелем". Ті люди, які дуже спрощено й мілко підходять до життя, користуються тією приповідкою у всіх без винятку випадках. І тому їм легко розпізнавати свого політичного ворога і приятеля.

Вони кажуть: Ворог мого ворога є моїм приятелем!

І тут політична тактика у них вирішена скоро, без вагання, як кажуть — "на коліні". А тим часом життя говорить щось інше. Бо не завжди воно є так, що ворог нашого ворога є нашим приятелем. Іноді буває й так, що хтось є ворогом нашого ворога, але одночасно він є й нашим ворогом. Такі два вороги б'ються самі між собою, але разом з тим кожен від себе завдає удари й нам.

***

Російська Православна Зарубежна Церква у західньому світі, очолена митрополитом Леонтієм в ЗДА, ворогує з греко-католицькою Церквою під проводом епископа Єлька в ЗДА. Вони ворогують між собою на релігійному ґрунті, бо леонтієвці є православні, а ельківці — католики.

Чи може православний українець сказати, що коли леонтіївці є ворогами ельківців, то тим самим вони є його приятелями? Чи може українець греко-католик сказати, що коли ельківці є ворогами леонтієвців, то тим самим є вони його друзями?

Ні, не може! Бо православні леонтієвці ворогують з греко-католиками ельківцями виключно на релігійному ґрунті. Але на ґрунті національно-політичному вони сходяться, мають спільну думку, спільну мову, і тут вони разом виступають проти українського народу.

Православна Зарубежна Церква митрополита Леонтія — це російська Церква. Греко-католики під проводом єпископа Елька в ЗДА — то несвідомі закарпатські українці, але з переконання москвофіли, і вони називають себе "карпато-русскіми".

Вони стоять за "єдіную неділімую Россію", отже тут ці греко-католики "карпато-русскі" показують себе такими ж ворогами українства, як православні росіяни з Церкви митр. Леонтія

***

"Ди Ортодокс Геральд" (за травень 1958 р.) — орган Російської Православної Зарубежної (закордонної) Церкви митр. Леонтія в ЗДА написав, що в Росії католики переслідували православних.

"Байзентайн Кетолик Ворлд" (з 18 травня 1958 р.) — орган греко-католиків "карпато-русскіх" еп. Елька в ЗДА заперечив цьому. Він сказав, що в Росії католики ніколи не переслідували православних; навпаки, в Росії православні переслідували католиків.

Тут починається між ними дискусія, що нагадує гру в хованку, чи краще — вузол лукавства. З першого погляду могло б видаватися, що тут "свій свого не пізнав", і через непорозуміння посварилися москалі з москвофілами. Одначе так воно не є. Свій свого тут пізнав дуже добре. Сперечаються лиш за релігійні справи, а на політичному відтинку нишком р о з у м і ю т ь с я дуже добре, і спільно виступають проти України. І тут вони один одного с т а р а ю т ь с я покривати. "Байзентайн Кетолик Ворлд" навіть слівцем не обмовиться, що "Ди Ортодокс Геральд" — то московський журнал. Він називає його просто "пів-офіційним органом Православної Церкви в Північній Америці". Значить, отак лиш собі "православний" — без національности. Це на те, бачите, щоб московського обличчя свого партнера-дискутанта не зрадити.

***

Російська П р а в о славна Зарубежна Церква добре знає, що в Московщині ніколи католики не переслідували православних, бо там католиків не було й нема Унію Рим завів лише частково в Україні, і тут дійсно католики переслідували православних.

А тому що Російська Зарубежна Православна Церква Україну вважає за "частину Росії", то вона й каже, що "католики в Росії переслідували православних", а Україну промовчує.

"Карпато-русскі" греко-католики заперечують думку про "переслідування православних католиками в Росії".

Але при тому кажуть, що католики в Росії таки були і є, і їх там переслідувала та переслідує Православна Церква, що завжди була в Росії панівною. Отже "карпато-русскі" греко-католики вважають, що уніяти (греко-католики) були і є не в Україні, а в Росії. України вони не признають.

Тут і православні росіяни, і греко-католики москвофіли спільно промовчують Україну, в якій велася оборонна боротьба православних українців проти насильно ширеного Польщею католицтва і ополячування з ним. А тому що одні й другі Україну промовчують, то одні й другі зайшли в сліпий кут дискусії на тему — хто кого переслідував в Росії; католики — православних, чи православні — католиків. А в дійсності в Росії (Московщині) не переслідували ні одні, ні другі, бо там католицтва зовсім не було, — його силою було навязано лиш Україні.

***

Тут відповідаємо і православним москалям і католикам москвофілам з принципового українського становища, щоб ні одні, ні другі не вважали Україну за "частину Росії", при тому справу релігійну ми лишаємо як окрему тему.

Отже в даному випадку нам ідеться не про те, як україномовна греко-католицька преса підійде до релігійного питання унії в Україні, — хто кого переслідував: православні — католиків, чи католики — православних.

Знаємо наперед, що тут скаже греко-католицька преса. Але поза тією чисто релігійною справою є справа чисто українська соборно-національна. І тут україномовна греко-католицька преса повинна б виступити проти "карпато-русскіх" католиків та повчити їх, що унія була ширена не в Росії, а в Україні. З української рації стану це нічого не значить, що "карпато-русскі" греко-католики є одновірцями українських греко-католиків; одновірство не повинно стримути від оборони інтересів свого народу.

З так багатьох сторінок української преси греко-католицької Церкви, що їх присвячується на поборювання Української Православної Церкви можна б хоч незначну частинку пожертвувати для оборони чисто українських соборних інтересів. Виступ лише проти тих ворогів України, що є православні, (як ось православні москалі) — це похвальна річ, але це ще не все, бо коли ворогами України є католики (москалі, москвофіли, поляки, мадяри і т. д.), то проти них україномовній католицькій пресі також треба виступати. Бо інакше читачі можуть подумати, що цій пресі під українською фірмою ходить таки не про Україну, а про інтереси Риму.

П. Ситарський.

ПЕРШИЙ НАРОДНЬО-РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ У ПОВОЄННІЙ ЮГОСЛАВІЇ

Перед другою світовою війною Православна Церква в Югославії видавала 20 журналів і часописів для релігійного виховання народу.

А по другій світовій війні, коли владу захватив комуністичний режим Тіта, релігійну пресу для народу було цілком заборонено. Патріярхат видавав лиш місячника "Вістник" — офіційний орган Патріярхату — для офіційного службового вжитку духовенства, а не для народу.

Цього року комуністичний режим дав уперше по другій світовій війні дозвіл на видання народньо-релігійного журналу. Є ним "Православний Місіонер", що властиво являється лиш додатком до офіційно-службового місячника "Вістник". Його наклад дуже малий, — лише 5,000 примірників на місяць.

"Православний Місіонер" видається під дуже гострою комуністичною цензурою. У ньому не вільно писати про відношення між релігією й Церквою та ширшим життям людських інтересів: політичного, наукового, виховного і т. д. Його зміст обмежений до самого лиш вужчого богословського навчання: вияснювати науку Православної Церкви — про догми, канони, життя святих, не порушуючи інших ділянок життя у звязку з релігією й Церквою.

КАТОЛИЦЬКІ ЕПИСКОПИ БЕЗ ПАПСЬКОЇ НОМІНАЦІЇ

У комуністичному Китаї під тиском атеїстичного уряду між католиками настав розкол: одна частина признає над собою Ватикан, а друга — ні. Ця противатиканська частина згуртована в Обєднанні Китайських Католиків, і вона недавно заявила: "Католицька Церква в Китаї повинна вибирати і висвячувати собі епископів без затвердження Ватиканом".

Тому що тих епископів, яких настановив Ватикан, і які потім від Ватикану відлучилися, є там замало, то Обєднання Китайських Католиків цього року вибрало собі без порозуміння з Ватиканом двох нових епископів: о. Ванг Шу-чіна, о. Шена Чимінга і генерального вікарного епископа дієцезії Юнгніену.

Частина католиків і їх духовенства в Китаї далі підлягає Ватиканові.

Гемінґвей — скромний ґеній

Гемінґвей — це найбільший сучасний американський письменник і один з найбільших письменників світу. Він нагороджений найвищою світовою нагородою — нобелівською премією. Йому 57 років. Живе він на Кубі з своєю дружиною Марією. Своєю історією життя Гемінґвей повязаний і з Канадою. 20 років тому він як журналіст співпрацював був з журналом "Стар Віклі" в Торонто.

Цього року навесні відвідав Гемінґвея канадійський журналіст Лойд Лакгерт. І все, що він найбільше підкреслив в особі Гемінґвея, як людині, то це його скромність. Гемінґвей ніколи не надіявся, що він стане таким славним письменником, бо сам не знав сили свого таланту. Отже коли б це знав, то не писав би під своїм власним прізвищем. Він каже:

"Я змінився. Ми всі зміняємося. Так воно вже мусить бути... Але якщо б я раніше був знав те, що знаю тепер, то писав би був свої твори під видуманим прізвищем. Я не хочу бути славним! Я не люблю розголосу! Усе, чого я собі бажаю від життя, то це: писати, полювати, ловити рибу і бути непомітним для людей. Слава огірчує мене. Запити зацікавлених тортурують мене. Репортери надіслали мені листу питань щодо моїх поглядів на життя... он воно як! А я затрачу цілі дні, поки зможу якось відповісти на це..."

Давніше, в молодості, каже він, "я любив багато сперечатися. Я вперто висказував свою думку про все і разом про ніщо. А тепер я навчився сидіти тихо, — нехай інші говорять... аж поки я не переконаюся, що вони брешуть. А після того вже й я дещо скажу, щоб якось закінчити балачку.

Я переконався, що балачка — то безцільна річ... —вона не для мене! Бо коли я дійсно щось добре знаю, то нащо мені про це говорити? А коли ж я чогось не знаю, то нащо мені робити з себе дурника?"

"Причина, через яку я с т а в огірчений, є та, що я вже сам не знаю, кому можна довіряти... Ось репортери викликають мене телефонічно. І хоч я не сказав їм нічого, то все ж вони понаписували довгі історії..."

На питання, як можна найбільше взяти собі від життя, Гемінґвей секунду подумав і сказав:

"Ніколи не шукайте зворушень, — нехай зворушення шукають вас".

***

Вдача і світогляд Гемінґвея ще раз потверджують всім відому правду, що дійсно великі люди, справжні велетні духа, є скромні, — не люблять, ба, навіть бояться і просто соромляться всякого розголосу та слави. Вони хотять з людьми жити як одні з них, щоб не вирівнятися, щоб слава не викопала прірви між ними й загалом, щоб мати звичайне природне життя, а не штучне існування величної статуї. Вони дуже скромної думки про свій талант і про своє знання. І кожен з них готов повторити за старовинним грецьким мудрецем Сократом: "Я знаю це — що я нічого не знаю".

І справді можна подекуди сказати: Хочете пізнати, чи хтось є великою людиною, велетнем духа, ґенієм? То подивіться, чи він є скромний!

КОНКУРС

Ставлячи собі завдання підготовити в найблищому часі справу збудування репрезентативного пам'ятника Т. Шевченкові, під який, за дозволом провінціяльного уряду, призначена найкраща частина площі перед парляментом Манітоби у Вінніпеґу, звертаємося з запрошенням до українських мистців взяти участь в опрацьованню проекту такого пам'ятника. Відслонення його відбудеться в 1961 р. в 100-річчя смерти Поета.

В конкурсовому поступованні передбачені три премії: 1. $750.00, 2. $500.00, 3. 250.00.

Особовий склад жюрі буде проголошений пізніше.

Приймаючи наше запрошення до участи в конкурсі, кожний мистець зобов'язаний надіслати писемне зголошення після чого одержить наші детальні інформації про ближчі побажання в справі проекту.

Останній речинець для зголошення 30 червня 1958 р.

Зголошення відноситься до українських мистців усіх країн, без ограничення

Українську пресу у всіх країнах просимо про передрук цеї оповістки.

Комітет Українців Канади.

Зголошення слати на адресу:
Ukrainian Canadian Relief Fund
722 McIntyre Bldg
Winnipeg, Man., Canada

СТАН РЕЛІГІЇ В БРАЗИЛІЇ

Католицький архиєпископ Альберто Ґауденціо Рамос із Белем, Парана, недавно голосно відізвався у справі стану релігії в Бразилії.

Він сказав, що хоч серед усього населення цієї країни — біля 60 мільйонів - 93 відсотки записані як католики, то в тому велике число є тільки "номінальними" католиками (католики лиш назвою) Він сказав, що хоч урядова статистика подає лиш 1 мільйон 751 тисячу 430 протестантів і 853 тисячі 553 члени секти спіритуалістів, то в дійсності справа представляється значно гірше, ніж показує статистика. Спіритуалізм шириться дуже скоро і в великих розмірах - головно ж серед тубильних бразилійських племен І сильно поширюється протестантизм

Єпископ подає такі причини упадку католицтва в Бразилії: 1. Замало католицьких священиків. На кожних 7 тисяч католиків є лиш один священик. У Бразилії є 9 тисяч священиків, а потрібно принаймні 45 тисяч.

2. Протестантські місії мають великий успіх тому, що вони на свою працю серед католиків видають мільйони долярів, і працюють організованими групами священиків, лікарів, медичних сестер і помічників, маючи при тому коштовні річні човни для транспортації в менш доступні околиці.

3. Свій успіх протестантські місії завдячують, сказав єпископ, також "релігійній несвідомості серед великого числа католиків Бразилії".

Коли цього католицького єпископа запитали чому там, після 400-років повної влади Католицької Церкви, ще й далі існує "релігійна несвідомість", то єпископ, як завжди дав на це свою отче й ту саму головну відповідь: "Брак потрібної скільки священиків".

Але такого питання, що коли б у Бразилії було ще більше католицьких священиків, то чи тоді справа католицтва не стояла б у Бразилії ще гірше, йому не було поставлено. Бо, наприклад, в Італії і Франції католицьких священиків є досить, але справа католицтва там стоїть ще гірше, ніж у Бразилії.

Крім того, цей єпископ не згадав, що серед католиків у Бразилії сильно шириться національний рух — за незалежність від Ватикану.

Людина епохи про атомові бомби

Д-р Алберт Швайцер — це світової слави муж: учений фізик, богослов, філософ, письменник, композитор, лікар і найбільший філянтроп (добродій). Після отримання докторатів теології і філософії, після великих успіхів у ділянці науки, письменства й музики, він спеціяльно закінчив ще й медичні студії, щоб могти нести лікарську допомогу безпомічним неграм в джунґлях Африки.

А. Швайцера вважають за найвизначнішу людину наших часів — за людину епохи Він отримав також найвищу нагороду світу — т. зв. нобелівську премію. Він одружений, і його дружина допомагає йому в його великій діяльності для добра людства.

***

Д-р А. Швайцер недавно подав свій голос у цій справі, що найбільше тривожить людство наших часів, — у справі атомової зброї, а точніше — водневих бомб.

Як відомо, існують водневі бомби "чисті" і "нечисті". Дехто заспокоює загал, що шкідливе для людського здоровя є тільки випробування "нечистих" водневих бомб, а випробування "чистих" бомб не є шкідливе.

Саме в цій справі тепер сказав своє слово д-р А. Швайцер.

Він говорить, що різниця між "нечистою" і "чистою" водневими бомбами є така: шкідливі нуклеарні опади з "нечистої" водневої бомби дістануться з висот назад на землю ще за життя нашого покоління, а з "чистої" бомби вони опадуть пізніше — за життя другого чи третього покоління.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:
**Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada**

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

Побожна пані дуже дбала про моральність своїх слуг; мужчин вона тримала в однім дворі, а жінок у другім. І, звичайно, вимагала, щоб усі слуги були чесні, скромні, побожні. Але найголовніше — вона найбільше вимагала ось чого: щоб усі слуги добре знали науку католицької віри та щоб пильно виконували всі правила й обряди католицької Церкви; отже, щоб вони, служачи своїй пані, разом з тим не переставали дбати і про спасіння своєї душі.

Життєписці Анни-Альоїзи кажуть, що "двір її більш скидався на жіночий манастир; у ньому завжди царила тиша, скромність, мир і пристойність. І цей панський двір завжди був повен жіноцтва. Там були й вихованці-сироти: жидівські, московські, турецькі, татарські; всіх їх на війні військо Анни-Альоїзи навмисне взяло в полон та привезло до замку, щоб тут виховати їх на католиків. І ніхто з тих дітей, малих полонених-вихованців, не дармував тут: після вислухання "св. мши", одні шили, другі пряли, інші ткали килими, мережали золотом та займалися всяким іншим жіночим рукоділлям. А при них сиділи такі особи, що під час роботи читали їм про життя святих, чи якісь інші духовні книги; а час до часу відбувалися тут приготування новохрещених дітей до першого прийняття Св. Тайн. За чергою вони також відвідували хворих тощо".

Так піклуючись справою душевного спасіння своїх слуг, побожна пані не менше дбала і про їхні тілесні потреби. Особливо ж на серці своїм вона мала недужих. Її життєписці езуїти кажуть:

"Інші пани іноді більше дбають за своїх собак, ніж за хворих слуг. Вірний слуга на панській службі здоровя своє втратить, а не має ні помочі, ні потіхи в недузі своїй. Підірветься в праці робоча людина, і вже за дуже велику милість почитує з свого боку той пан, що вишле слузі чарку води чи горілки з сіллю.

Та не легковажила здоровя слуг ота дбайлива пані. Як тільки вона довідувалася, що хтось з її дворяків занедужав, то зараз приставляла до нього свого прислужника і веліла давати йому їсти лиш те, що казав лікар, якого вона завжди при собі тримала, а всі ліки вона видавала з своєї аптеки.

Коли ж слуга хворував дуже сильно, то пані доручала духівникові подбати й про спасіння його душі; і сама також відвідувала його та й інших посилала розвідатися про стан його здоровя. А коли недужий був уже близький смерти, то хоч би він був найнижчим челядником, погоничем або гайдуком, то вона таки приходила до нього особисто прислужувати йому: обтирала піт з його чола, поправляла йому постіль, із своїх рук годувала його, лагідно вговорювала терпіти, покладаючись на волю Божу, потішала його надією на блаженну вічність. А коли вже він починав конати, то вона давала йому свячену свічку в руки й побожним чином приготовляла його до християнської смерті.

Просто дивно слухати було, коли така вельможна пані, понижаючи себе до слуг своїх, богословські чини з ними справляла, молитви й вірші з псалмів і любови Божої помираючим пригадувала, а вже при самому останньому конанні недужого вона лиш побожно й коротко вимовляла: "Єзус, Єзус, Марійо!" — і цими словами всіх присутніх вона зворушувала до плачу. А коли біля помираючого був ксьондз, то вона вже сама не вмішувалася в оту духовну останню прислугу, а все доручала тут йому. А які вона похорони своїм слугам справляла! Як багато "св. мшів" за їхні душі замовляла! Але про все це знали-відали лише всі ті, хто служив у її княжому дворі. Усі бо вони прагнули жити, служити й помирати у неї".

Так езуїти прославляють свою добродійку Анну-Альоїзу

Єзуїтські життєписці Анни-Альоїзи величають її, що вона була дуже добра для своїх підданців. Вони пишуть так:

"З усіх пяти головних польських гріхів, найзвичайніші гріхи були:

1. Утиск підданців з боку панів і 2. їждження панів по дорогах так, щоб навмисне потолочити селянське збіжжя.

Однак у таких гріхах не завинила ця побожна пані Підданці були під такою її опікою, що ніхто не смів заподіяти їм навіть найменшої кривди. Старостам і підстаростам вона суворо наказала, щоб вони не накладали на селян жодних нових тягарів Коли з своєї карети під час подорожі вона бачила, що її дворяни топтали кіньми селянське збіжжя при дорозі, то вона негайно посилала їм наказ, щоб вони цього не чинили".

Вона не була горда; була приступна для всіх, дуже ласкава і для всіх справедлива Для спасіння душ своїх православних підданців вона збудувала польсько-езуїтський костьол в Острозі, а також католицькі костьоли у своїх маєтностях у Звягелі, Хлапотині, Березлові, Острожку і в Турові. А при них побудувала лікарні, забезпечивши їх десятинами-ординарями і грошовими сумами Вона звеліла приймати в ці лікарні всіх калік і старців з-поміж своїх підданців; бо вона не могла терпіти, щоб старці без догляду волочилися по вулицях. Вона й сама часто відвідувала ці лікарні, щоб допильнувати, як утримують тих убогих, і подавала їм щедру милостиню.

У голодні роки, наприклад, 1638 року, коли люди на Волині мало не скрізь вимирали з голоду, вона наказала по всіх своїх селах щодня роздавати селянам хліб, і то не тільки своїм підданим, але й також усім стороннім людям, хто цього потребував. Вона часто сплачувала довги за неспроможних виплатити і давала гроші на викуп бранців з татарської і турецької неволі

У своєму домашньому житті Анна-Альоїза жила мов справжня черниця. І єдиною її втіхою було проводити дні й ночі за побожною працею. Пустих світських розмов вона не терпіла. І коли іноді траплялося так, що за обідом хтонебудь з гостей починав звичайну світську балачку, то побожна господиня поривалася негайно вийти з-за столу, або просила своїх духовних (езуїтів), щоб вони завели розмову про щось божественне.

Кожного дня вона в и с л у х у в а л а "мшу" (з польського: Богослуження) і цілу годину присвячувала на молитву. Кожного місяця вона три дні присвячувала на духовні роздумування. А раз на рік призначувала на це аж десять днів. У ці дні вона думала виключно про Бога й виконувала всі ці духовні вправи, що їх Лойоля встановив був для езуїтів. Вона часто постила і кожного разу клала на вівтар не менше пятьох червінців. А в день свого народження клала стільки червінців, скільки їй було років.

Кожного місяця вона разом з езуїтами шляхом кидання жеребка вибирала собі на цей місяць щораз іншого патрона з-поміж числа католицьких святих. І продовж місяця шанувала його особливо, більше за інших святих, пильно читала його життя і своїми вчинками старалася уподібнюватись до нього.

Щоб умертвити своє молоде тіло, вона часто до крови бичувала себе гострими канчуками, або дряпала залізною щіткою; і завжди носила на тілі пояски з дроту, а на руках — залізні наручні.

У страсні дні Анна-Альоїза до упадку морила себе голодом. У Чистий Четвер вона скликала старців, мила їм ноги, — мила не водою, а своїми сльозами, а потім частувала їх обідом, і сама прислужувала їм так щиро, немов би сам Христос був її гостем. У Страсну Пятницю вона ввесь день проводила на молитві, боса обходила Гроби Господні по Костьолах, довго крижем вилежувала в порохні на долівці, гаряче молячись, сльозами поливала помости костьола.

Єзуїти — життєписці Анни-Альоїзи - кажуть, що за свою праведність вона часом сподоблялася бачити таке, чого звичайна людина не може побачити. Так одного разу вона зайшла в садок якогось міщанина в Острозі і там звернула увагу на дерево з яблуками, які чомусь видалися їй незвичайними. І справді, коли вона почала ті яблука розрізувати, то в кожному знайшла штучно вироблені фігурки Розпятого Христа.

Отакий то образ своєї добродійки змалювали й передали в її життєписі на віки вічні вдячні їй отці езуїти.

***

Певне, можна дечому й вірити з того, що езуїти написали про доброту Анни-Альоїзи, про її щедрість у дечому про якусь міру справедливости, про деяку допомогу комусь із убогих і калік.

Але треба памятати, що згадані її чесноти, якщо вони були, мали дуже тісний круг примінення, і вони не переходили поза вузькі межі католицької віроісповідної виключности та відокремлення

Звичайно, ця побожна пані була добра, побожна й милосердна лише до одновірців-католиків, та ще може й до тих некатоликів, що по волі чи по неволі виявляли свою згоду перейти в католицтво.

Але чи була вона милосердна й до людей іншої віри, некатолицької, а вже особливо до маси підданого їй православного люду? Можна сміливо ручатися, що коли б так хтось із православних українських письменників того часу склав був життєпис Анни-Альоїзи, то в ньому образ тієї езуїтської преподобниці був би змальований зовсім іншими кольорами, ніж в езуїтів.

(Далі буде)

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
[illegible]
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧОМУ?

Існують такі українські наукові установи, організації, товариства, партії, редакції і т. д., які вважаються соборними. Щодо релігії і Церкви, — заявляють вони, — у них відношення толерантно — надконфесійне: вони церковної політики не провадять, але толерують усі релігії і Церкви, до яких належать українці. А справа релігії членів — це їх особисто-приватна справа; вони можуть належати до Церкви, до якої бажають, аби на форумі науки, організації і їх преси не провадили пропаґанди своєї релігії і Церкви.

У цих соборних організаціях є прекокатолики і є православні. Одначе у таких установах, організаціях, партіях і їх книжках та пресі час до часу бачимо католицьку пропаґанду, що посередньо чи безпосередньо спрямована проти Української Православної Церкви, — наприклад в Енциклопедії Українознавства, виданої Науковим Товариством ім. Шевченка (НТШ). Далі, чи конче мусів Український Вільний Університет (УВУ) в Мюнхені видати памяткову книгу про папу Пія XII? Деякі журнали й часописи деяких політичних партій провадять виразну чи менш-більш затаєну політику Католицької Акції.

Питання: Яке становище українських православних членів у цих організаціях? Бачимо, що їхня там присутність не перешкоджає їхнім католицьким співчленам провадити політику Католицької Акції на форумі організацій та в їх видавництвах.

Виходить, що католицьких партнерів не обовязує формально голошена толерантно-надконфесійна засада. Обовязує вона лиш православних партнерів, — щоб вони займали невтральне становище.

Це в релігійно-мішаних організаціях.

Але є організації і видавництва, що фактично складаються з майже чи цілком з самих православних українців.

І серед більшості таких бачимо те саме "невтральне" становище по відношенні до політичного наступу Католицької Акції та до оборони перед нею українського православного заталу.

Більше того, видно такі ознаки, що та "невтральність" у значної частини української православної інтелігенції фактично сягає дальше, — далеко поза їх "службові" межі. Вони не тільки невтральні на форумі своїх організацій, але й поза ними, у своєму приватному житті. Адже значної їх частини не бачимо в церковно-релігійному середовищі їхніх братів — одновірців.

Очевидно, не належать вони ні до католиків, ні до протестантів; але не видно їх і серед православних українців.

Чому?

Їм же хіба відомо, що їх "службова невтральність" на форумі т. зв. "соборних" організацій не обовязує їх аж до тієї міри, щоб вони взагалі не належали до ніякої релігії і Церкви.

Відомо, що хвилюється цим широкий загал нашої спільноти, і питає: Чому це воно так? Але саме тихе хвилювання цієї справи не вияснить. З уст до уст повинно йти питання: Чому це так? І може таки нарешті на це питання наспіє ясна відповідь.

КАНДИДАТ НА ПАПУ ПРО КАТОЛИКІВ ІТАЛІЇ

Теперішній папа Пій XII дуже старий і нездужалий. Кажуть, що його наступником намічений архиепископ Монтіні з Міляну.

І він уже тепер сказав, яких він вірних унаслідує після папи Пія XII. Архиепископ Монтіні про католиків Італії сказав ось що:

"Вони тяжко Бога зневажають, ображають, ігнорують, затикають перед Ним вуха; вони нелюблячі, слабо служать, зле моляться, живуть у моральній байдужості, в лінивстві зінсованих звичаїв, у ненависті, і сварні між собою"

***

Такі католики в самій Італії, і в самому Римі — столиці папи. В Італії число членів комуністичної партії займає процентово друге місце в світі по Советському Союзі. Навколо Риму існує т. зв. "Червоний пояс" — згущена маса скомунізованого населення.

Щось там не в порядку... Що ближче Риму, то гірше стоїть справа з католицизмом, — гірше ніж далі від Риму. А повинно б бути навпаки: ближче Риму повинні б бути більшими християнами, бож вони більше папу знають, більше навчаються, у них перед очима стоїть образ папського двірця, і їм легче приклад з нього брати.

Але воно діється протівно: чим ближче Риму, чим більше чують і бачать Рим не лиш у свято, але й у будень, то більше католицизм падає. А сильніше він стоїть там, де далеко від Риму, і його менше знають, або й зовсім не знають, і через те ідеалізують. Приповідка каже: "Гарні бубни за горами, а прийдеш і побачиш, — вони шкіряні".

І ще каже приповідка: "По одежі вітають, а по роботі прощають". Вартість Риму можна і треба судити не по його "одежі", а по наслідках його роботи. У Римі від часів прийняття християнства з тим християнством від ліпшого йде до щораз гіршого.

А хто винен? Загал вірних, як каже архиеп. Монтіні? Певно, вину на загал звернути легко. Але тут таке питання: Коли б той загал був такий добрий і християнський сам собою, то нащо йому були б потрібні архиепископи Монтіні й папи? Що вони робили б? Кого вони навчали б, якби всі вже були навчені? З природи святі, без науки й виховання?

А коли за близько дві тисячі років загал італійських католиків не то що ще не виховався, а щораз більше псується, то значить, що його недобре виховує Рим; адже кажуть, що "від голови риба псується".

А коли там діється така "Содома й Гомора", то нащо ж агенти Риму намовляють некатоликів, щоб вони й собі в таке болото лізли? І для чиєї користи це мало б статися? Правда, на папу церковне майно записали б, і папа мав би користь, але з християнством некатоликів тоді стало б гірше, — було б таке, як в Італії, про що сам катол. архиеп. Монтіні свідчить.

З. Кошак.

Під чужими прапорами неволі

Цієї весни в Брукселі, Бельгія, відбулася міжнародня світова вистава, в якій взяли участь усі держави світу. Не було там виставових павільйонів тільки недержавних народів. Отже й не було павільйону українського. Був лиш павільйон Советського Союзу. І в світі загально називали його "російським павільйоном".

На мистецьких виступах у цьому "російському павільйоні" не мали нічого гарного показати з московського народнього мистецтва, то мусіли таки показати українські козацькі танки. І вони дійсно були виконані чудово. Передаючи по телевізії в ЗДА, а також у Канаді ("Ед Соливан Шов" 15 червня ц. р.) фільму з цієї вистави, найдовше на тих українських козацьких танках зупинилися, — подобаються світові! Та й справді є що вподобати

І так ці танки й назвали правильно "юкрейнієн денсис". Та що з того, коли ці "юкрейнієн денсис" були не в українському павільйоні, а в "рашен" (російському), як називали по телевізії.

Значить, по світі розголосили так: Українське мистецтво є "реґіональною частиною російського мистецтва"; тут Україну показали лиш "частиною Росії". Бо того хоче Москва!

Щождо чужинців, то вони описують усе так, як бачать, — як москалі їм показують. Та все ж таки навіть в таких обставинах вони могли вияснити в Америці і в Канаді, що хоч Україну змушено виступати під московськими прапорами, але українці — то окрема від Москви нація. На жаль, у вільному світі цього не зробили

Є такі одиниці й групи й серед наших земляків, які ще вірять, що т. зв. "Українська Соціялістична Радянська Республіка" в рамках Советського Союзу — то ніби "окрема", "незалежна держава". Але якби вона в дійсності такою була, то певно, що вона мала б у Бельгії свій окремий український павільйон.

ТАЄМНА МІСІЯ ГУРТКА ДУХІВНИКІВ

На кошт американської Національної Конференції Християн і Жидів до Советського Союзу з Америки виїде гурток духівників "на розмову з церковними й політичними чинниками". Гурток складається з таких осіб: грецький православний священик о. декан Леонідас С. Контос, пресвітеріянин о. д-р Джан С. Боннел, д-р Самуел Ганді з університету в Ню Орлеан, рабін Ірвінґ Лерман і директор Комісії Релігійних Організацій

У вістях сказано, що цей "гурток навмисне малий тому, щоб легче було більш довірено обмінятися думками між американськими й закордонними лідерами".

Відвідають вони й інші країни світу.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ДАВАЙ НАЗАД

Є собі такий "Журнал Московской Патриархии" — орган Російської Церкви в СССР. У грудневому числі 1957 р. того журналу є стаття "Сорок років відродження патріярхівства". У тій статті сказано, що Російська Церква завжди працювала для зміцнення сили московської державности.

У відповідь на це М. Брадович в україномовному католицькому "Християнському Голосі" (18 травня 1958 р.) написав ось що:

"Історичною брехнею є твердження, що "русская", отже московська, церква була "джерелом московської державности... Брехнею є твердження, що московська церква "була потужним чинником в справі об'єднання Руси навколо Москви..."

***

Отже слухайте: говорить п. Брадович! Не знаю, чи він може сказати щось таке, що було б незгідне з генеральною лінією політики Риму — "Апостольської столиці".

Ви, мабуть, памятаєте, що п. Брадович писав: "Тут, в Апостольській столиці, є морально-релігійна Батьківщина українських католиків" ("Християнський Голос", 2 лютого 1958 р. Мюнхен). Отже, коли Рим, як навчає Брадович, є духовою батьківщиною українців католиків, то й політику своєї "батьківщини" — Риму треба провадити. Адже ж старі римляни говорили: "Добро республіки то найвищий закон!"

***

Карколомні ходи міжнародньої політики!

Ото голосили, голосили й голосили, що московська Церква — то знаряддя московської державної сили й імперіялізму! А тут стоп, — круто повернули на одній пяті, і давай назад: Нулю значить ота московська Церква для московської державної сили! Та Церква не зміцнювала московської державности, — вона її валила!

Микито Хрущове! Не вір хвальбі московської Церкви! Вона велику російську імперію розкладала! Сквитуй її! Хочеш Церкви, щоб сильну російську державність змайструвала тобі — про Рим подумай!

Московська Церква може й "радая стараться", і зі шкіри вилазить, щоб матушці Росії послужити, але вона не вміє так, як ми! От хоч ми в Римі на всіх схизматиків клятву кинули, а проте для великої Росії працюємо! Нас тут ніхто у вільному світі не змушує, бо енкаведистів тут нема, а проте ми з власної й невимушеної волі день і ніч долею Росії журимося. Для нашого і вашого добра!

Наш папа Пій XII всі завойовані Москвою народи в межах СССР "народами Росії" 1952 року проголосив — всіх табуном "росіянами" записав. За здоровячко вашого партійного Сталіна щиро помолився! У Римі навіть назви "українці" в церковних актах не признають, — вони там є "рутені уніті". Українську Православну Церкву "українських сепаратистів" громимо у вільному світі! А хіба ж московська Церква так вміє, як ми? Не грізна вона тим "українським сепаратистам" автокефальникам! Ми в Римі грізні для неї!

Ну, і хто його знає... Може советський дипломат Андрей Громико і дописав свого — договориться з Римом, — не в тямя він битий парень! А Рим готов, аби лиш Москва дозволила на католицькі місії в СССР. Щось там вариться. Щось кипить. Пара йде, і за парою небагато видно, — лиш тіні бовваніють...

Після листа (1956 р.) діяча Католицької Акції, М. Чубатого, до Хрущова, — з обіцянкою мирного співжиття українців з москалями в СССР, — аби лиш Москва дала Римові вільну руку в Галичині, стаття М. Брадовича — це другий ревеляційний документ.

Карколомна та політика. Ось дивись — ніби йде вперед, а воно в дійсності — давай назад!

Іван Кілець.

ГРЕКИ В ЗДА ДОБРОВІЛЬНО ОПОДАТКУВАЛИСЯ НА ЦЕРКВУ

Кожна грецька родина в Америці регулярно виплачує 10 долярів місячно на свою Грецьку Православну Церкву. Греки в ЗДА мають 380 парафій.

Американські греки не спроваджують священиків з Греції, хоч могли б це без труду зробити, а стараються вишколювати на священиків американських греків, як тих, що знають американські обставини.

Грецька духовна школа — це Православна Семинарія Св. Хреста в Бруклині, Масс. Її річний бюджет становить 350 тисяч річно — на оплачення професорів та інших видатків.

Близько третини цієї суми (9,000 долярів місячно) покривається з церковного фонду архидієцезії. Решта фондів походить з індивідуальних пожертв вірних та різних установ.

Семинарія Св. Хреста в Брукліні, видала за 1958 рік свій Річник. Цифри показують, що скількість кандидатів на священиків все ще замала, і вона не вистарчає для всіх грецьких парафій.

Річник Семинарії масово розповсюджений між громадянством і студентською молоддю. Він виданий за кошт пожертв вірних та прибутку з оголошень, які в ньому поміщені

ПОЛІТИКА І РЕЛІГІЯ В КРИЗІ ЛИВАНУ

У Ливані (Лібанoні) горить домашня боротьба — революція частини населення проти уряду Шамуна. Уряд і частина населення стоїть по стороні держав Заходу, головно — ЗДА. Революціонери ж — по стороні Арабської Федеративної Республіки, очоленої Нассером у Каїро (в Єгипті)

Щодо релігії, то християни в Ливані підтримують уряд Шамуна (християнина), а мусулмани — це прихильники мусулманської Обєднаної Арабської Республіки. Отже положення християн там загрожене

У Ливані нараховується 2,000 греків (православних). Але й крім греків є там велике число православних ливанців. Турецькі (мусулманські) чинники підбурюють проти них ливанських мусулман.

Грецький король Павло з дружиною недавно відвідали Ливан і цікавилися долею греків та православних. З цієї нагоди Турецьке Інформаційне Бюро в Ливані вороже привітало короля Павла, аж уряд Ливану мусів короля перепрошувати.

Советський Союз офіційно проголосив свої "симпатії" до революціонерів, отже до мусулманської сторони.

ОФІЦІЙНА ГРУПА АНГЛІКАНСЬКИХ БОГОСЛОВІВ ЗА КОНТРОЛЕЮ НАРОДЖЕНЬ

Кентерберійський архиепископ у Британії назначив групу богословів і соціологів — усіх 19 осіб — для розслідження справи обмеження народжень, з точки зору Церкви.

І всі вони висловили свою рекомендацію Англіканській Церкві, щоб вона не противилася штучному обмеженню народжень.

Канонік Воррен, генеральний секретар Товариства Церковних Місій, опублікував рапорт богословів і соціологів у книжці п. н. "Родина в сучасному суспільстві". Головний аргумент у рапорті такий.

"Чим більше ми свідомі своєї творчої сили, тим більше ми відповідальні за способи вживання тієї сили. Тому що ми не можемо нічого порадити на той справжній потік умертвлень немовлят, і коли при тому ми знаємо, як запобігти цим умертвленням, то в такому випадку, згідно з нашим знанням у цій справі, ми не можемо заохочувати до безконтрольного стану у справі небажаних народжень".

ТИХА РЕЛІГІЙНА БОРОТЬБА А АРМІЯ ЗДА

Ще 10 січня ц. р. полковник Д. Т. Корлей, католик, комендант військової піхотної школи у форт Беннінґ, ЗДА, видав наказ установити католицького святого патроном школи та спорудити там його статую і розповсюдити медальйони з його образом.

Учні школи, некатолики, подали свій протест до президента Айзенгавера та головного капеляна всіх збройних сил ген.-майора Патрика Дж. Раєна; він католик, але йому підлягають військові капеляни всіх інших релігій! І цей шеф капелянів у Вашингтоні, П. Дж. Раєн, заявив, що проект полк. Корлея не має нічого спільного з капелянами, а вийшов з ініціятиви світських католиків.

У наслідок протесту некатоликів, кошти статуї і медальйонів будуть оплачені не з урядової каси школи, як він плянував, а з приватної кишені світських католиків. Полковник Корлей є головою католицького Товариства Св. Імені

БОЛГАРСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ПІД КОМУНІСТИЧНИМ ГНІТОМ

Не зважаючи на терор комуністичного режиму, православні священики Болгарії у своїх проповідях до народу знаходять мужність боротися з безбожною комуністичною системою.

З уваги на це комуністична влада в Болгарії змусила патріярха Кирила, голову Болгарської Православної Церкви, видати цього року Пастирського Листа до духовенства з острогою, що "вживання релігії і Церкви для політичних цілей подлягає карній відповідальності перед кримінальними законами Болгарії".

Це значить, що коли священики виховують народ у дусі християнської віри, — у вірі в Бога, правду, справедливість, милосердя, у признаванні свободи людської душі і т. д. — то комуністична диктатура вважає це за "політичний злочин", що підлягає карі "за кримінальними законами".

ЩАСТИ ЇМ БОЖЕ ВИЛІКУВАТИСЯ!

Цього року минає сто років з того часу, як католицька Церква проголосила місцевість Люрд у Франції місцем "Чудотворних уздоровлень".

Рік-річно їдуть туди мільйони прочан; рік-річно Люрд має десятки мільйонів долярів прибутків. У цьому, ювілейному році передбачають не менше десятьох мільйонів долярів прибутків.

З приводу ювілею 100-ліття преса багато пише про Люрд. "Ню Йорк Таймс" подав, що за тих сто років у Люрді було 54 чудесних уздоровлень, — приблизно що два роки буває лиш одне уздоровлення. Отже відсоток невеликий з тих недужих, що туди приїжджають шукати виздоровлення. Наприклад, 1948 року на два мільйони прочан було аж 160,000 хворих, і з них виздоровів лиш один. Преса не подає, яка була його недуга: чи була в нього цілком відбита рука чи нога — і вона назад сама приросла, чи може просто йому щось нездоровилось у середині, — болів шлунок, серце, голова, і в Люрді перестало.

**

Преса подає також і такі випадки, як описав американський "Reader's Digest" (за квітень 1958 р.):

Один доктор філософії, імігрант з Греції, в ЗДА захворів на невилічиму недугу. Його дружина все, що мала, продала (кошти в Люрді понад 30 дол. денно на особу!), і поїхали до Люрду. Там цей доктор навіть прийняв католицтво (як видно, був православний). Продовж року він щиро виконував у Люрді все те, що йому казали, щоб чудесно вилікуватися; однак чудо не сталося, — він помер. Його дружина вернулася до ЗДА зруйнована матеріяльно, і без чоловіка.

Треба думати, що серед бідних людей таких трагедій у Люрді бувають тисячі й тисячі.

**

Чи не знає цього папа? Чи не знають його єпископи? Певне, що знають!

І тут цікаво згадати, де і як лікується папа та його найближчі.

Коли папа Пій XII не так давно небезпечно був занедужав, то навіть спроби не зробив чудесно зцілитися в Люрді. Він шукав найкращих лікарів. А тому що між католиками не знайшов такого, в здібність якого міг би вірити, то не завагався взяти собі славного лікаря — протестанта з Швейцарії, отже... "єретика", і він вилікував його сирою печінкою.

Кардинал Стрич під час подорожі в Італію небезпечно занедужав на змертвіння руки. До Люрду йому було близько, але він не поїхав, а покликав собі славного лікаря-хірурга, щоб відтяв йому руку. Навіть не зважав на те, що той хірург мав діло з провідником італійських комуністів — Толіяті, якого він лікував.

**

Пишучи ці рядки, я не маю на меті ні потверджувати, ні заперечувати "чудотворну лікувальну силу" води в Люрді. Ні тим більше, не хочу ображувати тих католиків, які в це вірять. Як воно з тим є в дійсності — колись покаже історія. Та вже й тепер дещо з того показується.

Коли ж одначе пишу про цю справу, то лиш тому, щоб звернути увагу на той факт, що є всім очевидний, і його ніхто не заперечує, а саме: не зважаючи на те, що існує Люрд у Франції, то в цій країні сильно поширений атеїзм. А так само і в сусідній католицькій Італії. На чім тримається сила католицької Церкви в сусідній Еспанії, не буде видно лиш тоді, коли не стане там диктатури ген. Франка.

Отже видно, що Люрд не врятував католицьких країн Заходу від підривання престижу Церкви. А тепер можна поставити питання навиворіт: Чи властне Люрд не належить до тих чинників, якими католицька Церква сама підриває свою повагу серед католицького загалу? Може без таких Люрдів повага Церкви була б більша? На це також дасть відповідь будучина.

Кажуть, що цього року до Люрду відбудеться найчисленніше досі паломництво й українців католиків, а зокрема скитальців з Европи. Що ж, коли деякі українці скитальці в Европі мають гроші на покриття таких великих коштів подорожі, то хай їдуть, — це їхня справа. Це їхні гроші.

У Канаді збирають фонди на видання Енциклопедії Українознавства НТШ в Европі; збирають на сиріток, вдів, старців, воєнних інвалідів, — бо вони не мають з чого жити. На подорож до Люрду, звичайна річ, не збирають. Отже поїдуть туди лиш багатші.

Я пишу не на те, щоб їх відмовляти від того. Зовсім навпаки, — хай їдуть, щоб виздоровіти тілом і душею. Тож і щиро бажаю їм: Щасти їм Боже таки справді вилікуватися!

Читач преси.

РАДІО-МОСКВА ЗАЯВЛЯЄ ПРО УРЯДОВИЙ АТЕЇЗМ В СССР

Урядовий советський коментатор по радіостанції з Москви дав відповідь одному американському слухачеві, який "висловив бажання довідатися про атеїзм в СССР".

Коментатор сказав: "Це правда, що атеїзм є невіддільний від комунізму, і члени комсомолу мусять дотримуватися правил соціялізму, отже мусять поборювати релігійні забобони... з другого боку, віруючі не є переслідувані, хоч комуністична філософія марксизму-ленінізму не вірить в існування Найвищої Істоти".

Своїм вияснениям коментатор ще раз потвердив усім відому річ — що в СССР і надалі переслідується релігія, коли сказав, що комсомольці мусять бути атеїстами й ширити атеїзм

ПОЛІЦІЯ РОЗГАНЯЄ ЛЮДЕЙ З-ПІД ЦЕРКВИ В МОСКВІ

У Великодню ніч, опівночі, у Єлоховському православному соборі в Москві правив патріярх Алексій. Для представників чужинецького дипломатичного корпусу була призначена спеціяльна ложа, і в ній зайняли місця: амбасадор ЗДА Л. Е. Томсон, бельгійська королева Єлисавета і інші та велике число американських та інших закордонних кореспондентів

З одного боку, з нагоди Великодня, комуністи ще зміцнили свою атеїстичну пропаганду, а з другого боку до цього собору у Великодню ніч почала напливати більша, ніж це досі бувало, скількість людей, і були викликані резервові поліцаї, щоб їх розганяти.

КАТОЛИЦЬКА ГРУПА В НЮ ЙОРКУ ПРОТИ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ

Під час цьогорічного пробного алярму оборони проти повітряної атомової атаки в Ню Йорку група католиків у Ню Йорку відмовилася взяти участь у цих вправах. У цій групі були також католицькі провідники — пять священиків, видавець органу "Кетолик Воркер" панна Дороті Дей і два члени редакційної колегії

Речник згаданої групи заявив, що всі вони воліють піти до вязниці, ніж брати участь у тих пробних маневрах протиатомової оборони, "тому що вишкіл оборони є лиш способом підготови до війни, а тим часом єдиною обороною проти атомової зброї є лиш скасування війни взагалі".

Кожного члена групи влада покарала 30-денним арештом, але із стриманням виконання кари.

Католицькі теологи в Европі осудили цю католицьку групу в Ню Йорку, кажучи, що наука Христа не забороняє воювати в самообороні.

Чи цей спір між католицькими теологами відбувається поза межами авторитету папи в Римі? Годі тут щось сказати. В кожному разі Ватикан має своїх людей між прихильниками і між противниками атомової зброї та війни взагалі Котра б з них не виграла в опінії світу, то в одному й другому випадку виграв би Ватикан.

ПОДРУЖНІ ЗАКОНИ В ЕСПАНІЇ

В Еспанії, з уваги на ширення протестантизму, уряд цього року відповідно окреслив подружні закони.

І так, католикам і надалі не вільно брати цивільного шлюбу. Бувші католики, що стали протестантами, також мусять вінчатися в католицькій церкві, бо закон не признає їхнього переходу на протестантизм, і далі вважає їх за католиків. Усі некатолики беруть цивільний шлюб, хоч би навіть хотіли вінчатися у своїй некатолицькій церкві, — бо уряд церковного шлюбу некатоликів не признає важним, не визнаючи їхньої релігії за важну

СТАРОВІРИ ПОСЕЛЮЮТЬСЯ В БРАЗИЛІЇ

Значна частина росіян із секти старовірів (старообрядців) з 1919 року перебувала на еміграції в Китаї Тепер деяка їх частина з Гонг Конгу переселюється до Бразилії. За першим транспортом 72 осіб їде другий — 421 особа. У Гонг Конгу є ще 460 російських старовірів.

Переселення відбувається за кошт допомогової агенції протестантської Світової Ради Церков, яка закупила для них у штаті Парана в Бразилії 6,000 акрів землі і хліборобське знаряддя.

ЄДИНИЙ У КАНАДІ ПОСОЛ — КОМУНІСТ ПРОВАЛИВСЯ

У федеральному парляменті Канади нема ні одного комуністичного посла. Щодо провінціональних парляментів, то протягом якогось часу лише в Манітобі був один комуністичний посол — Карлаш. Однак під час виборів у червні ц. р. населення тим разом і його не вибрало послом.

ХРАМ ГРОМАДИ СВЯТОЇ ТРОЙЦІ В СТОРДЖИС, САСК.

Хоч Українська Греко-Православна Громада ім. Св. Тройці в Сторджис існує лише кілька літ і зачисляється до менших громад числом своїх членів, то все таки вона вже втішається новою церквою, майже викінченою, та пордиться запопадливою працею своїх членів. Співмешканці містечка подивляють її розріст, подивляють енергію її членства. Уже сам її будинок звертає на себе увагу проїжджаючих.

Цього року громада, у день свого Храму, перший раз вітала у себе голову Президії Консисторії нашої Церкви — о. д-ра С. В. Савчука. Запрошений достойний гість прибув до Сторджис у суботу 31-го травня. Того дня прибув з Годсон Бей також парох громади о. Приступа. Отець д-р Савчук мав нагоду відпочити після подорожі у панства Лабюків, та стрінутися з Управою Громади під проводом голови п. Петра Юзика.

У день Храму, вранці, перед церквою привітав о. д-ра Савчука парох о. Приступа, і вони разом увійшли в нову чистеньку церковцю. Церковця заповняється вірними, членами й гістьми. Повстає божественний настрій. Хор, під проводом учителя середньої школи Н. Лабюка, співає „Царю Небесний". Глибокую змістом проповідь виголошує о. д-р Савчук.

По Службі Божій учасники Свята подалися до міської залі, де жіноцтво вже чекало з обідом. Засіло разом за перший стіл понад двісті осіб, і ще місця забракло. Треба було подавати обід другий раз.

На пополудневу програму приїхали й ті гості, що не могли бути вранці; з Канори прибув о. В. Слюзар, д-р Данильчук, п. Г. Стратійчук і п. Мельничук; з Гаєс були присутні, між іншими, панове В. Тацюк і А. Стефанюк; з Елфрос загостили панство Кушніруки; з Геффорд — пані Лазарович з донечкою Марусею; з Годсон Бей і Ервуд прибуло поважне число гостей; із Стінен прибули панство Анаки і Сенькові. Усі, до цього часу незгадані, навколишні місцевості були зарепрезентовані.

Господарем урочистости був Н. Лабюк. До почесної президії запросив о. д-ра Савчука, д-ра Данильчука, о. Приступу, п. П. Юзика і пані Параню Колот. Перша частина програми складалася з концертових точок. Хор відспівав: „Сіно, моє сіно" і „Ой, летіла горлиця". Тріо, в якім брали участь панна Мирослава Кінащук, пані Токарик і п. М. Кечен, відспівав „Ой, з-за гори та й буйний вітер віє" і „Ой лис до лисиці". Учні курсу українських танків, підготовлені панею Лабюк, виконали танки „Гопак колом" і „Катерина".

Промову виголосив о. д-р Савчук. Навязуючи до того, які обставини змусили українців покинути рідні землі й податися в Канаду шукати кращого економічного й політичного життя, він змістовно переказав початкові негаразди перших поселенців. Дальше, прелегент переказав початки й зріст У.Г.П.Ц. в Канаді.

1920 року о. Савчук, о. Стратійчук і о. Самець були висвячені, як перші три священики У.Г.П.Ц. в Канаді. Сьогодні наша Церква начислює понад 80 священиків і сотки церков. Але існує один великий брак у церковній організації нашої Церкви, — нема в нас достатнього числа молодих священиків і нема відповідної духовної семинарії для підготування цих священиків. Колегія Св. Андрея в Вінніпегу до цього часу виконала велику ролю в тім напрямі. Але Колегію потрібно зміцнювати, поширити. Далі, Колегія знаходиться тепер занадто далеко від Манітобського університету. Учням теології не можливо відбувати університетські студії і семинарські в один і той самий час. Колегію конечно треба перенести й перебудувати на університетській площі. На це потрібно грошей. З нагоди Ювілею 40-ліття, що його наша Церква відзначає цього року, проводяться збірки, призначені на відбудову Колегії. Колегія побудована засобами вірних нашої Церкви, і ми горді цим Нема сумніву, що вірні стрінуть цей новий клич потреби, і зберуть відповідний гріш

Заклик о. д-ра Савчука приніс певну суму грошей (листа імен жертводавців буде поміщена у виказі збірки на Будівельний Фонд Колегії в іншім числі цього часопису). На закінчення, господар попросив до слова д-ра Данильчука, який підкреслив ці потреби, які відзначив був у своїй доповіді о. д-р Савчук. Далі д-р Данильчук пригадав присутнім, що 20-го липня відбуватиметься на площі при Кристал Лейк (20 миль на північ від Канори) велике Ювілейне святкування 40-ліття У.Г.П.Ц. в Канаді. Наприкінці він поінформував присутніх, що саскачеванське українське громадянство в скорім часі мусітиме взяти на себе фінансовий обовязок побудувати новий Інститут ім. П. Могили в Саскатуні (д-р Данильчук є головою будівельного комітету нового Інституту).

Закриття Храмового Свята виконав парох Громади о. Приступа.

Цим закінчено Храмове Свято в Сторджис. Управа Громади під проводом його голови, Петра Юзика, і Жіноче Товариство ім. Лесі Українки під проводом пані Парані Колот, поклали багато труду в приготуванні до цього Свята. Присутність о. д-ра Савчука і його участь у святі та численна участь гостей приємно вразили зарядчиків. Хочемо вірити, що нечувані можливості зросту Української Греко-Православної Церкви в цій частині Саскачевану лежать в будучности, і що православна громада в Сторджис візьме провідну участь в тім поновленім русі.

Н. Лабюк.

ХРАМОВЕ СВЯТО

та Ювілей 40-річчя Священства Впреп. Прот. Касіяна Квасницького в м. Лашін, Кве.

У неділю 11-го травня вже з самого ранку перед церквою Св. Юрія на маштах повівали український і канадський прапори. Над входовими дверима церкви на синьому фоні виднів напис „Вітаємо Вас Владико" Обслуга з українського відділу СВС розставляла свою апаратуру. Вірні поспішали до храму зустріти дорогого гостя Високопреосвященнішого Владику Архиєпископа Михаїла.

Після Утрені вся церква разом з отцем Настоятелем ще кілька хвилин очікувала на прибуття Владики. О десятій годині прибув дорогий гість. Першим привітав Владику посадник (мейор) міста Ляшін п. Л. Гастон, який чекав на нього разом з усією Громадою Далі, привіти складали учні Рідної Школи, вручаючи букет живих квітів, СУМК та почесний голова Управи П. Гуцуляк з традиційним хлібом та сіллю. У вході до храму зустрів Владику о. Настоятель і попросив нашого духовного батька помолитися за вірних У. Г. П. Церкви в Канаді, членів (ок) і прихильників Церк. Громади св. Юрія, за Громаду та всього побожного українського народу

Разом з Владикою всі вірні ввійшли до святково прибраного храму. Розпочалося величаве Архиєрейське Богослуження. Співав хор під управою п. С. Босого. На жаль, через поважну простуду, що викликало співчуття у вірних, Владика з трудом, по-тихенько робив тільки конечні виголоси. Владика виголосив глибокозмістовну проповідь на тему недільної Євангелії — про самарянку. Проповідь жива, актуальна, безпосередня.

У закінченні Богослуження взяв участь Впреп. о. Митрат Володимир Слюзар, відправивши Службу Божу в своєму соборі в Монтреалі, прибув сюди, щоб звеличити святкування своєї сусідньої парафії.

Під кінець Богослуження Владика ще раз звернувся до вірних з коротким словом. Привітавши Громаду з Храмовим Святом, він щиро привітав о. Настоятеля Впреп. Прот. Касіяна Квасницького з 40-річчям його священичої праці, як також при цьому відчитав і вручив Високодостойному Ювілятові свою Архиєрейську **Похвальну Грамоту** за його многоплідну працю для добра Української Православної Церкви. Тут же Високодостойний Ювілят склав Владиці свою сердечну подяку за це почесне відзначення, сказавши, що ця похвала зобовязує його до дальшої праці на Божу Славу й добро українського народу.

Богослуження закінчилося многократним Многоліттям Високопреосвященнішим Владикам: Митрополитові Іларіонові й Архиепископові Михаїлові, Священству, усій Українській Греко-Православній Церкві в Канаді, королевій Єлисаветі II, канадійському урядові і, з нагоди свята Св. Юрія, всім членам Громади, що носять це славне імя.

По Богослуженні відбулося в церковній залі святочне прийняття. Простора, гарно прибрана заля була по береги заповнена. За головним столом зайняли місця почесні гості: Високопреосв. Владика Архиепископ Михаїл, Впреп. отці: о. Ювілят Прот. Касіян Квасницький та о. Митрат Володимир Слюзар, з своїми високоповажаними добродійками, та інші.

Господарем свята був п. інж. Кушнірук. По відкритті урочистости Владика поблагословив столи, а святочна Громада з одушевленням відспівала величне „Христос Воскрес" та Многоліття Ювілятові й Владиці Михаїлові.

Після короткого привітального слова господаря свята п. інж. Кушнірука та відчитання ним сердечного привітання від Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларона для Високодостойнішого Ювілята, розпочалася дальша програма. Коротке введення до Ювілею зробив п. магістр Євген Оборонів, ясно насвітливши національне відродження Буковини, в якому Ювілят брав активну участь.

Владика у своїй промові звернув увагу на ролю ґеніїв серед народу, які є втіленням його національних стремлінь, і при цьому підкреслив велику вагу щирих повсякденних трудівників, які ці ідеї проводять у життя. Таким щирим трудівником на протязі 40 років серед свого народу був і Високодостойний Ювілят. Пастир із свого рідного народу, говорив Владика, відчуває найменший його біль, і цим він стоїть вище понад пастирів чужинців. З нагоди ж Храмового Свята Владика висловив Громаді своє признання в праці й бажав далі в любові та згоді розбудовувати своє життя.

Точніше про життєвий шлях Ювілята, як і завжди, в живих та барвистих словах, розповів святочній Громаді Впреп. о. Володимир Слюзар з Собору Св. Софії в м. Монтреалі.

Він пригадав присутнім, що це є одночасно Ювілей Священства й Ювілей подружнього життя Впреп. Прот. Ка-

сіяна й добродійки Квасницьких. Присутні з зацікавленням слухали промовця, бо це були живі спогади про багате на історичні події в Україні минуле, бо ж обидва вони походять з Зеленої Буковини й їхне знайомство сягає ще до студентських років в Чернівецькій державній гімназії. Разом не тільки переживали, але були й активними співтворцями українського відродження.

Того ж знаменного року, в столиці б. Австрійської імперії Відні Ювілят був рукоположений у Священики Високопреосвященним Владикою Владимиром, Митрополитом Буковини і Дальматії. З того часу, не зважаючи на ніякі перешкоди, він віддано служить для народу на церковній ниві. Правдиво підкреслив промовець, що та Громада, яка вшановує свого священика, вшановує саму себе.

Після головніших промов вітали Ювілята й Громаду з Храмовим Святом численні делегації від церковних та світських організацій, при чому більшість з них складали свої пожертви. Далі, було відчитано ряд писемних привітів від приятелів Ювілята та передано надіслані ними подарунки. Між ними прочитано два щирі привітання для Громади з нагоди Храму й поздоровлення Ювілятові від настоятеля церкви Св Покрови о. Архангельського, що з причини недуги не міг особисто взяти участь у святкуваннях. Листовно поздоровив Громаду посадник (мейор) міста Л. Ґастон, висловивши жаль, що не може бути присутнім на прийнятті, натомість був присутній на цілій Архиєрейській Службі Божій.

Від місцевих організацій першим вітав Ювілята почесний голова Управи Громади п. Гуцуляк, який передав від Громади в подарунку нагрудного хреста з оздобами та грошовий дар. Дальші привітання й подарунки були: від Жіночого Товариства ім. Княгині Ольги, Жіночого Т-ва „Доньки України" при собор. церкві Св Софії в Монтреалі, СУМК та Рідної Школи.

Особливо зворушливим для Ювілята був привіт від онука Ігоря. І дідусь, і онук не могли стримати своїх сліз радости. Свої привіти склали Ювілятові також присутні сини, з яких один прибув на це родинне свято з Філядельфії із всією своєю сімєю.

Після промов та привітів Ювілят у зворушливих словах дякував усім за влаштування 40-ліття його священичої праці, повторюючи сказані в церкві слова, що це відзначення обовязує його до дальшої праці для своєї Рідної Церкви й народу.

Попрошений ще раз до слова Владика висловив своє вдоволення з піднесеного святкового настрою. Молитвою-подякою та співом „Христос Воскрес" закінчено обід. По обіді діти Рідної Школи під управою вчителя п. П. Кисленка бадьоро відспівали „Пісню матері", а внук Ювілята Роман з Філядельфії з великим успіхом виконав кілька точок на піяніно.

Свято пройшло з великим успіхом і залишиться гарним спогадом як для Ювілятів, Впреп. Прот. Касіяна з панею добродійкою, так і для всіх учасників.

Учасник.

о. ДИЯКОН КРИЩУК УПРАВИТЕЛЕМ ОСЕЛІ „БАРВІНОК"

О. диякон М. Крищук

У цьому році управителем дітячої оселі „Барвінок" призначено о. диякона М. Крищука, що був на цій праці й минулого року. Цього року він скінчив Теологічний Факультет Колегії Св. Андрея; о. диякон М. Крищук народжений і вихований у Канаді. Під сучасну пору працює в Інституті Св. Івана. Він уже підібрав кваліфікованих учителів-вихователів для оселі і з 6 липня розпочинає працю в оселі „Барвінок".

Отже, дорогі батьки, не гайте часу, а негайно надсилайте аплікації на перебування Ваших дітей в оселі.

ПРОЩАННЯ П-ВУ ЛОЗОВЧУКАМ

Гефорд, Саск. — З нагоди відїзду п-ва Миколи Лозовчука, його дружини Олі і їх донечки Петрусі до Европи справили їм їх родичі, Василь і Анна Лозовчуки в Гефорді, 22 травня ц. р. прощальний вечір, на який запросили своїх найближчих приятелів і сусідів.

По прощальних промовах і взаємному врученні подарунків між відїжджаючими, родичеми й братом Ярославом, п. М. Симчич пригадав присутним, щоб не забули і своїх приятелів „Вістника" та „Українського Голосу"; присутні радо на це відгукнулися: пожертвували на пресовий фонд 10 долярів, розділивши їх по рівній частині між згадані часописи.

Щаслива дорога відїжджаючим, а жертводавцям щира подяка!

Присутній.

ВІНЧАННЯ ГАЛИНИ ХОРОСТКІВСЬКОЇ Й РОСТИСЛАВА РАДЧУКА

Гримсбі, Онт. — У суботу, 31 травня 1958 р. в українській греко-православній церкві Св. Юрія Переможця в Гримсбі відбулося Вінчання сумківки п-ни Галі Хоростківської, дочки п-ва Демка й Марії Хоростківських, з п. Ростиславом Радчуком, сином п-ва Петра й Ольги Радчуків з Гемилтону. Тайну Вінчання звершив Всеч. о. Юрій Цукорник, парох місцевої української греко-православної церкви в Гримсбі. Чудово, мелодійно співав повний Сумківський хор під управою дир. п. Вірменкова в заповненій гістьми церкві Св. Юрія, в якій перед Вінчанням приняли молодята Св. Таїнства Сповіді й Причастя. Головним дружбою був п. Нестор Сороковський з Гемилтону, а головною дружкою п-на Ірина Мартинюк з Гримсбі, абсольвентка фармацевтики.

Молода, Галя, народилася в Монтреалі. Середню школу (гай скул) закінчила в Гримсбі, а університет — у Торонто (фармацевтику) в 1957 р.

Молодий, Ростислав, який народився в Саскачевані, закінчивши університет, працює як інженер у Сарнія, Онт. Родичі молодої, п-во Хоростківськ., що живуть на великій овочевій фармі, є основниками місцевої православної громади та щирими жертводавцями, в якій п. Хоростківський довгими роками був скарбником і до сьогодні помагає в розвитку громади. А п-во Радчуки від часу прибуття до Гемилтону є активними членами й жертводавцями місцевої Громади Св. Володимира.

Весільне прийняття відбулося в парафіяльній залі Св. Володимира в Гемилтоні, при участі понад 400 гостей. Господарем цього величавого весілля був д-р Климашко, який, привітавши гостей, попросив о. Юр. Цукорника проказати молитву і поблагословити страви.

Після того, запрошений до слова, о. Цукорник, привітавши всіх присутніх, побажав молодятам щастя й успіху в їх новому, подружньому житті та Божого благословення, підносячи їм, їхним родичам та всім присутним гостям Многоліття. Промовляли також родичі молодят, дружба п. Несторовський, д-р Климашко, а на кінці — обоє молодята, які опісля були щедро обдаровані родиною й гістьми.

У неділю Зелених Свят по Богослужбі відбулися „поправини" в домі п-ва Хоростківських, на яких були присутні вся родина та визначні гості. Присутній о. Юрій Цукорник, поблагословивши страви, підніс їм усім Многоліття і при тій нагоді попросив зложити пожертви на пресфонд і на Колеґію Св. Андрія в Вінніпегу. Жертвували слідуючі — по 5 дол. п-во Радчуки; по 3 дол. п-во Дм. Благут; по 2 дол.: п-ні Анна Радчук, п-во Рохосевичі, п-во Леськові, п-во А. Барани, п-во Зазулики з Сарнія; по 1 дол.: Вас. Стебельський, Мих. Затилеч, Яросл. Шпикула, Ал. Соколів, п-ні Катер. Кодаковська, п-во Хоростківські, Григ. Туртяк, п-ні Соф. Пархін; по 50 ц. п-ні Една Ленько.

Зібрано $26.50, і цю суму розділено: на Колеґію Св. Андрія 10 дол., на пресфонд „Укр. Голосу", 10 дол., на „Вістник" 6 дол., а 50 ц. на пошт. оплату.

Щира подяка п-ву Хоростківським і всім жертводавцям, а наших молодят, Ростислава й Галю Радчуків, хай Всемилостивий Господь обдарує кріпким здоровям, щастям і всіми земними благами на новій дорозі їхнього подружнього життя, щоб вони прожили многі, щасливі літа!

Весільний гість.

РОДИННА УРОЧИСТІСТЬ П-ВА ФУШТЕЇВ

Вілингдон, Алберта. Дня 29-го березня 1958 р. було святочно відзначено день народження п. Юрія Фуштея.

Пан Юрій Фуштей прибув до Канади з своїми родичами ще маленьким. Прибули вони з зеленої Буковини і поселились в Алберті. Тут зростав маленький Юрчик, ходив до школи, а закінчивши школу, коли став дорослим, одружився. З ходом часу, осівши разом з своєю дружиною, як самостійний господар на власному господарстві, усе своє життя трудилися, працювали, а разом з тим дуже дбали про свою сімю.

Бог поблагословив панство Фуштеїв девятьма дітьми. Але вони подбали дати всім діточкам високу освіту і становища, а головно виховали їх при Св. Церкві, де вони й нині є членами, так як і родичі. По-божому будували своє життя і розвивали своє гніздо родинне, і Бог їм допомагав та помагає сьогодні. Вони дуже діяльні в Громаді і в Церкві, працюють і допомагають в усьому, дуже жертвенні, дуже милі в товаристві і люблені серед громадянства.

Тому того дня відправлено о годині десятій Службу Божу і Молебень за здоровя п. Ю. Фуштея. Служив місцевий парох Всеч. о. С. Столярчук. П. Фуштеєві сповнилось шістдесят літ, і на память цього панство Фуштеї з родиною пожертвували Напрестольну Євангелію до місцевої церкви. На Богослуженні була присутня родина, а також багато гостей — знайомих і приятелів.

По Богослуженні всіх присутніх запрошено на спільний обід, приготовлений родиною в домі п-ва Фуштеїв. Прибув також і о. Парох з добродійкою і поблагословив трапезу та привітав п. Фуштея з

днем його уродин, а всі відспівали Многоліття.

По обіді о. Столярчук виголосив промову, відповідну до свята, яке родина справляла своєму улюбленому батькові. Потім ще промовляли гості. А опісля парафіяльний дяк п. А. Джурко закликав усіх присутніх зложити пожертву з тієї оказії на пресу нашої Православної Церкви „Вістник". Зібрано на „Вістник" $16.50.

Усім жертводавцям щира подяка, а п. Ю. Фуштеєві і його милій Дружині з родиною Многая Літа та кріпкого здоровя бажаємо.

Приятель.

ХРЕЩЕННЯ ДОНЕЧКИ П-ВА КЛИМАШКІВ

Гемилтон, Онт. — У неділю, 25-го травня 1958 р., у храмі Св. Володимира в Гемилтоні, о. Прот. Вас. Федак охрестив Ярославу, донечку д-ра і пані Климашків.

Її хресними батьками були пані Галя Семенюк і п. Никола Зеліско. Апостола читав дідусь малої Славці — п. Яким Климашко.

З нагоди хрестин д-р Климашко і його дружина запросили гурток гостей до свого дому на смачний обід. По обіді, за ініціятивою хресного батька гості відспівали Многоліття малій Славці, як також і родичам та дідусеві й бабці.

Крім подарунків для малої Ярослави, гості — батьки пожертвували 10 дол. на Колеґію Св. Андрея і 5 дол. на „Вістник".

І. Олеськів.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА М. і М. ЗАБОЛОТНИХ

Гемилтон, Онт. — У суботу, 24 травня 1958 р., рідня і приятелі п-ва Мих. і Марії Заболотних гарно вшанували їх 25-ліття подружнього життя.

Прийняття відбулося в домівці Укр. гр.-прав. церкви Св. Володимира в Гемилтоні.

При вході до залі їхні діти й численні приятелі, під проводом Олекси Ворника, що був господарем цієї імпрези, щиро їх привітали.

Молитву й благословення вечері звершив о. Прот. В. Федак — парох громади.

По вечері господар Ворник запросив до слова о. Прот. Федака, який сказав гарний привіт Ювілятам і їх родині.

Дальше, складали щирі побажання доньки, син і зять п. Бек, сестри і вся родина.

Також промовляли п. Кримко з Торонто і п. Д. Садовий. Від Клюбу Укр. Бизнесменів і Професіоналістів гурт жінок гарно проспівав кілька пісень і вручили дарунок.

Шановні Ювіляти щиро подякували за честь, майже кожному стискаючи руку.

Забава відбувалася гідно при добрій музиці і гарнім приспіві по-українськи одного з музикантів, що походить десь з західної Канади.

Тут необхідно згадати, що п-во Заболотні — добрі, щирожертвенні люди на всякі народні цілі, а займаються вони торгівлею авт на велику скалю.

Вони мають три доньки і одного сина, що мають вищу освіту й виховані в пошані до ближнього.

На другий день відбулися поправини, і при цій нагоді зібрано 18 долярів на пресу, а зайнялися тим Антін Стецик і Марта Глущенко.

З того призначено пополовині на „Вістник" і „Український Голос".

Жертводавцям щира подяка, а п-ву Заболотним — щастя здоровя і ще прожити до Золотого Ювілею!

Учасник.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АННА БОКЛА-ФЕНЮК.

Шиго Саск. — У суботу 7 червня ц. р., після недовгої недуги, в лікарні Форм Лейк упокоїлась Анна Бокла по другому чоловікові Фенюк, на 87 р. життя.

Покійна народилася 28 жовтня 1871 р. в с. Бродок на Буковині. Приїхала у Канаду з чоловіком Іваном Боклою і двома малими дітьми в 1899 р. Тут поселилась на фармі в околиці Шиго, де тяжко працювала до 1921 р., коли помер її чоловік. Після 9-літнього перебування вдовою вдруге одружилася з Миколаєм Фенюком, і з ним прожила 3 роки, а по його смерті поселилася в Шиго — місто. Останні 2 роки замешкувала в Форм-Лейк у молодшої дочки — Катерини, що одружена з Василем Купровським.

Напередодні Похорону, 9 червня тіло Покійної було привезено до церкви в Форм-Лейк, де звечора була відправлена Панахида, при великій скількості людей, а 10 червня тіло перевезено до церкви "коло Мельничуків". Там по Богослуженні і похоронім відпіванні, що відправив о. Т. Яковкевич тіло Покійної при великім здвизі людей, зложено на місцевім цвинтарі, де похований чоловік Покійної і її діти.

При Останнім Прощанні, на заклик о. Т. Яковкевича, присутні зложили на "Невянучий Вінок" $21.55, з яких призначено на будову Катедри в Вінніпегу $12.00 і на пресовий фонд "Вістника" $9.55.

По Похороні при гарній, хоч і холодній, сонячній погоді тут же, на цвинтарі, відбувся поминальний обід, за який при довгих столах засідали три рази.

Покійна Анна користалася пошаною й любовю цілої околиці, а тому попрощатися з нею й останню пошану віддати та помолитися за вічний спокій її душі зібралася велика скількість людей.

Покійна позоставила в смутку два сини — Манолія і Степана Бзових, що замешкують в Гамільтоні, Онт, і дві дочки: Марію, що за Василем Словським, і Катерину — за Василем Купровським, а також 14 внуків і 9 правнуків.

На Похороні була присутня одинока сестра Покійної, з Гардентон Ман, з чоловіком п. Ілюком.

Родині й жертводавцям щире спасибі, а покійній Анні Фенюк — легка канадійська земля і Вічна Память!

о. Т. Я.

БЛ. П. МИКОЛА МАКАРЕНКО

Уноч. з пятниці на суботу, 6-7 червня ц. р. був привезений до лікарні в Радвей принципал державної школи у Восетна Микола Макаренко і тут через дві години помер. Усякі заходи лікаря були безсилі.

Смерть його була несподіванкою і для нього, і для його родини і для всіх, що знали його, бо хоч Покійний і деякий час не почував себе зовсім здоровим, то все ж таки працю свою виконував нормально, і ніхто не міг сподіватися його смерті в таких молодих літах. Йому було всього 40 років життя.

Покійний Микола народився 7-го листопада 1917-го року в Смокі Лейк в родині Георгія і Марії і тут згодом ходив до школи, тут її закінчив, а відбувши один рік студій в університеті в Едмонтоні, тут таки 1935 року став учителем державної школи.

Приблизно в тому ж часі він відбув військову службу в канадійських повітряних силах, а 1940 року одружився з Євдокією Романчук із Смокі Лейк.

Перед сімома роками перенісся у Восетну і тут став принципалом місцевої школи і на цьому пості постигла його несподівана смерть.

Покійний залишив у великім смутку й горі свою дружину Євдокію і двоє дітей: 17-літню дочку Марію і 9-літнього синочка Григорія — учнів державної школи в Восетна.

Вістка про несподівану смерть пок. Миколи дуже скоро облетіла ближчі й дальші околиці, бо Микола, дякуючи своїй увічливій і товариській вдачі і своєму становищу, був усіма люблений і шанований. Був він і членом Української Православної Громади в Восетна і часто підпомагав її матеріяльні потреби.

Панахиду за спокій душі пок. Миколи відслужив о. Парох у неділю ввечері в українській православній церкві Св. Володимира в Восетна при співі дяків, п. А. Шевця і п. А. Ванечка. На Відправу зїхалася вся велика родина Покійного і так багато людей, що вже навіть і дуже простірна наша церква не могла вмістити всіх, і більшість людей стояли перед церквою, а ціла церковна велика площа була переповнена автами.

При ще більшій скількості людей була відслужена Заупокійна Св. Літургія і чин Похорону в понеділок, 9-го червня, бо в Похоронній Відправі взяли організовану участь учні державних шкіл з Восетна і Смокі Лейк та відділи Канадійського Леґіону з Восетна-Радвей, якого пок. Микола був членом, а давніш головою, і відділ Леґіону із Смокі Лейк.

При великій скількості вінців, що їх держали учні школи з Восетна, стоячи наструнко в двох рядах на церковній площі, перенесено тіло пок. Миколи до каравану, і почав формуватися предовгий похід великої скількости авт. Тіло перевезено через містечко Восетну з читанням Євангелії на відповідних місцях, і похід рушив далі на автостраду, а нею — на православний цвинтар у Смокі Лейк, де, після відслуження Панахиди і останнього салюту відділів Канадійського Леґіону, спочив пок. Микола біля могил своїх родичів Георгія і Марії.

Хоч бажанням родини було не влаштовувати збірки на Невянучий Вінок, то все ж таки присутні зложили при Останньому Цілуванні $70.55, з чого $50.00 передано в касу Церковної Громади, а по $10.00 призначено на пресовий фонд "Вістника" й "Українського Голосу".

Цією дорогою о. Парох, членство нашої Церковної Громади, членкині Жіночого Товариства при нашій Громаді і всі присутні на Похороні висловлюють усій родині пок. Миколи свої щирі й глибокі співчуття з приводу великого для них удару і молять Бога, щоб Він облегшив їх муки й терпіння.

Хай Всевишній Господь потішить нещасну Дружину-вдову і бідних сиріток-діточок, а до душі пок. Миколи хай буде Милостивий.

Вічна Йому Память!

о. О. Фляк.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ФОТІЙ

У середу, 4-го червня 1958 р. в Університетській лікарні в Едмонтоні після тяжкої недуги упокоївся Василь Фотій, на 53 році життя.

У неділю, 8-го червня, ввечері Всеч. о. П. Блажчук відправив Літію в похоронному заведенні в Атабаска при великій участі родини й приятелів.

Другого дня відбулися Похоронні Відправи в місцевій церкві Свв. Петра й Павла, які відслужили о. П. Блажчук і о. М. Фик з Едмонтону, при співі місцевого хору під диригуванням п. Тимчука і дяків п. Маліка і п. К. Радомського.

Покійний Василь Фотій

був дуже активним і релігійним християнином; був постійно членом нашої Церкви, любив її, підтримував і брав видатну участь у розбудові нашої громади в Атабасці.

Покійний Василь народився в 1905 році в Смокі Лейк, Алта, а в 1940 році переселився на фарму в околицю Атабаска, де і жив увесь час.

Полишив він горем засмуваних: свою дружину, дві доньки, одного сина, сім сестер і пятьох братів.

З Похорону передано 5.00 долярів на "Вістника".

Хай Господь оселить Покійного в Оселях Праведників і прийме його до Свого Царства Небесного.

Усім учасникам Похорону, Священикам, прислузі, диригентові, дякам, хористам і всім за вінки — сердечне спасибі.

Присутній.

БЛ. П. МАРІЯ АНДРЕЙЧУК
(Поминальне Богослуження)

Горень, Алта. — У вівторок, 10-го червня 1958 р. відбулося в місцевій церкві Горень, Алберта, річниця смерти бл. п. Марії Андрейчук.

Урочисту Св. Літургію відслужив Всеч. о. Блажук, з участю церковного хору з Сіба Біч, під диригентурою п. Григорія Онищука, який дуже гарно під його вмілим проводом співав Св. Сл. Божу. Під час Відправи о. П. Блажук гарно проповідував про "любов до ближнього".

Опісля всі переїхали на місцевий цвинтар, і о. П. Блажук освятив новопоставленого памятника на гробі покійної Марії Андрейчук, мужа і дітей Покійної і при участі священика, церковного хору і вірних на цвинтарі була відправлена Панахида за покійну Марію.

Після Поминальних Відправ відбувся родинний обід у місцевому Нар. Домі, що його влаштувала родина пок. Марії. По обіді о. П. Блажук ще раз говорив про те, щоб присутні лишили памятку з нагоди річниці Похорону Марії, і було зібрано 10 долярів на Інститут Св. Івана в Едмонтоні, по 5 долярів на "Вістника" та "Віру й Культуру". Збірка принесла 20.00 долярів.

Хоч це був будній день, але всі присутні відчували урочисте Свято у своїх душах, бож була гарна Відправа й церковний спів. І ще був гість з Едмонтону, о. диякон М. Крищук, як представник Інституту Св. Івана, і тут його зі всіма присутніми познайомив о. П. Блажук, запросивши його до слова; і о. диякон Крищук дуже гарно промовив до людей та подякував за збірку на Інститут.

Пан А. Володко, як голова церковної громади в Сіба Біч, щиро всім подякував за участь у святі.

Усім жертводавцям на добре діло належиться щира подяка і довголітне щасливе життя, а покійній Марії — Царство Небесне.

Приятель.

БЛ. П. ІВАН КОЛІСНЯК

Ту Гилс, Алберта. — У Великодній Понеділок увечері 14-го квітня 1958 р. несподівано, на удар серця, упокоївся Іван Колісняк.

Покійний народився 9-го червня 1902 р. в селі Назірна, Коломийського повіту, західна Україна. Прожив 55 років.

У Канаду приїхав він з родичами 1905 р. й осілися на фармі в околиці коло Мусідора, Алберта. Там він виростав, ходив до школи та помагав родичам у започаткуванні господарки. Ще молодим хлопцем цікавився українськими справами, був одним з організаторів Українського Народнього Товариства ім. Адама Коцка, а також помагав організувати Укр. Прав. Церкву в Мусідора.

1924 року одружився з панною Розиною Никіфорчук, а в 1927 році перебрався з дружиною до містечка Ту Гилс, де покійний із своїм шваґром Николою Довганюком заснували крамницю мішаних товарів. Тоді він був назначений управителем "Бритіш Америкен Ойл Ко." в Ту Гилс й околиці. Покійний займав це становище 31 рік. Він був фундатором укр. прав. церкви в Ту Гилс, і був членом Укр. Прав. Катедри в Едмонтоні та членом Українського Інституту Св. Івана в Едмонтоні.

Покійний свого часу був посадником (мейором) містечка Ту Гилс і багато разів був його радним. Довгі роки був передплатником часописів "Українського Голосу" й "Вістника". Покійний був лагідної й веселої вдачі, і тому всюди був знайомий, шанований і всі його любили як свого доброго щирого приятеля.

У середу, 16-го квітня о 8-ій годині вечора в залі "Елкс", де лежало тіло Покійного, Всеч. о. А. Хруставка з Калґар, і місцевий парох о. А. Тетеренко відправили Панахиду в супроводі двох дяків — п. В. Мульки й п. В. Фуштея; о. Андрій Тетеренко виголосив гарне слово про заслуги Покійного.

У четвер, 19-го квітня о годині 9-тій ранку почався Похоронний похід з залі "Елкс", при участі великого числа родини, знайомих і приятелів з цілого навколишнього дистрикту; тіло в гарній домовині везли поволі; дуже велике число людей супроводжали пішки й несли до укр. прав. церкви в Ту Гилс понад 60 гарних вінків живих квітів.

У церкві почався такий великий Похорон, якого до цього часу в Ту Гилс ще не бувало. Похоронна Служба Божа відправлялася двома священиками, при сумнім, але гарним співі місцевого церковного хору під управою диригента С. Мульки. По прочитанні Св. Євангелії о. А. Хруставка, що знав Покійного з минулих років, промовляв дуже зворушливо по-українськи й по-англійськи.

Дивлячись на Покійного, він говорив: "Іване, Ти був добрим, жертвенним, побожним і віруючим православним українцем. Ти був фундатором цієї гарної церкви. Ти сказав своїй дружині й донечці про Твій дар, що Ти пожертвував 1,000 (тисячу дол. на укр. прав. церкву в Ту Гилс, 1,000 (тисячу) дол на Укр. Православну Катедру в Едмонтоні і 1,000 (тисячу) дол. на Інститут Св. Івана в Едмонтоні!"

По Похоронних Відправах, коли винесли тіло Покійного з церкви, то на площі перед церквою стояли два довгі ряди членів Товариства "Елкс", якого Покійний довший час був членом. Тоді один з членів того Товариства д-р Хонько коротенько оказав прощальне слово. Тоді всі члени один за одним підходили і на прощання складали свої членські стяжки на домовину. Потім у залі „Елкс" відбувся похоронний обід. По обіді зібралося багато авт, і з домовиною зупинилися коло резиденції покійного Івана, де священики відчитали Св. Євангелію, і похід з домовиною рушив до Едмонтону.

Коли приїхали до "Едмонтон Семитері", то коло гробу чекав Парох Едмонтонської Укр. Прав. Катедри о. Прот. М. Фик й багато членів Едмонтонської Укр. Прав. Громади. Всі три священики відправили Надгробну Відправу. Тоді о. Прот. М. Фик прощав покійного Івана від Едмонтонської Православної Громади, якої він був членом З черги, о. А. Хруставка востаннє коротко прощав Покійного.

Покійний залишив у великому смутку свою любу дружину Розину й одиноку донечку Йосифу, замужню за д-ром Богданом Михалишиним, і двоє улюблених внуків — Єлисавету й Івася, брата Андрія в Мусідора, Алберта, три сестри,—Параскевію Довганюк, Софію Гриник і Марію Солован, — всі три в Едмонтоні.

Покійний відзначився активною працею для церковних і народніх справ; завжди жертвував як на церковні, так і на народні українські цілі.

Боже ласкавий, прийми покійного Івана до Праведних у Небі! А вічна память хай буде Йому на землі!

Учасник Похорону.

ПОДЯКА.

Уважаємо своїм невідкладним обовязком зложити щиросердечну подяку всім приятелям, знайомим, родині і всім громадянам містечка Ту Гилс і околиці, які, співчуваючи нашому великому горю, не жалували часу, а були ласкаві прибути і взяли належну участь у Похороні мого любого мужа й батька.

Також щиро дякуємо всім тим приятелям, родині й Товариствам, що зложили такі гарні вінки квітів на домовину.

Складаємо зокрема велику подяку всім тим, що помагали у приготовленні й видачі похоронного обіду.

Рівнож дякуємо священикам — Всеч. о. А. Тетеренкові в Ту Гилс, Всеч. о. А. Хруставці з Келгарі й Всеч. о. М. Фикові з Едмонтону за їх послугу, проповіді й симпатичні промови.

У великому смутку і горі прибиті до глибини —

Дружина Розина Колісняк, дочка Йосифа, зять д-р Богдан Михалишин і внуки.

БЛ. П. ВАСИЛИНА ПОПОВИЧ

Вилингдон, Алберта. — Дня 22-го березня 1958 р. відійшла у вічність бл. п. Василина Попович. Народилась Покійна 24-го лютого 1883 р. в селі Заставна, пов. Борівці на Буковині, Україна. Прибула до Канади 25 літ тому і поселилися у Вилингдон, Алберта, де прожила все своє трудолюбиве життя. Полишила Покійна свого мужа Івана і сина Миколая, також 5 внуків і два правнуки.

Перед відходом у Вічність лежала Покійна довший час в лікарні, де, висповідавшись, прийняла Св. Причастя.

Похорон Покійної відбувся дуже величаво.

Напередодні Похорону відслужено Панахиду в домі Спочилої. Другого дня рано 27-го березня о год. 9 почався Похорон з дому Спочилої до церкви в Борівцях, де відправлено Заупокійну Сл. Божу й відпроваджено Покійну на місце вічного спочинку. Сл. Божу й Похорон служив місцевий парох Всеч. о. С. Столярчук, який на Послідне Цілування попросив присутніх зложити пожертву на Невянучий Вінок.

Пожертву зложили в сумі 11,90 дол., за що жертводавцям щира подяка, а покійній Василині Вічна Память, і нехай земля канадійська Тобі, Сестро, легкою буде!

Присутній.

БЛ. П. АННА ГАРМАТІЙ

27-го травня ц. р. попрощалась з цим світом в лікарні в Едмонтоні Анна Гарматій, з дому Бунт, проживши 69 років.

Покійна Анна походила з села Козівки на Тернопільщині, в західній Україні. У 1906 році прибула в Канаду до свого мужа Михайла, що виїхав був на рік раніше, і тут працював деякий час на всяких фізичних роботах, а опісля вони вже обоє набули гомстед близько Редватер, Алта, і на ньому фармерували до 1937 року.

З прибуттям в околиці Редватер вони зараз стали членами і одними з перших основників нашої Церковної Громади в Редватер. Муж пок Анни (тепер уже старенький) і сама Анна були ревними працівниками і щирими жертводавцями для нашої Громади, а пок. Анна, крім цього, працювала, а деякий час була й головою місцевого відділу Союзу Українок Канади.

З великим жалем прощала їх наша Громада, коли 1937 року ця родина перенеслась на нове місце поселення в Вінфілд, Алта, бо Громада тратила жертвенних і ревних працівників. У ті часи життя цієї родини, ще й з дітьми, не було легко, а з праці на гомстеді важко було стануги на ноги; а проте ж пок. Анна і муж Михайло ніколи не жаліли ні гроша, ні труду як на свою церкву, так і на наші національні потреби Отже й не дивно, що наші, передусім же старші парафіяни, що добре знали про працю пок. Анни для Громади, з великим сумом прийняли вістку про смерть своєї давньої, але доброї членкині. Та й сама пок. Анна, передчуваючи свій близький кінець, забажала, на випадок смерті, спочити на цвинтарі своєї Громади.

З подружжя пок. Анни й Михайла було пятеро дітей Середущий син Йосиф помер ще 1933 року. Він спочиває на нашому цвинтарі, а біля нього спочила й його добра і християнська мати. У живих остались: найстарший син Іван, жонатий, — у родині троє дітей, внучат пок. Анни. Іван є продавцем, і вони живуть у Вінфілд, Алта. Дочка Роза замужня за Томою Бараном, — у них двоє дітей, живуть в Кловер Бар, Алта. Зять Тома є керівником гаражу. Син Василь, нежонатий, працює в електростанції в Тиминс, Онт. Наймолодша з дітей — це дочка Ольга, замужня за Миколою Возьним — у родині є двоє дітей; Микола є будівничим в Едмонтоні.

Похорон пок. Анни попередила Панахида, що її відслужив о. Парох Радвейської Округи в каплиці в Парк Меморіял в Едмонтоні в пятницю, 30-го травня ввечері, а Похорон відбувся на слідуючий день з церкви Пресв. Тройці в Редватер. По відслуженні Заупокійної Св. Літургії і Похоронних Відправ спочило тіло пок. Анни на місцевім цвинтарі біля церкви, що для неї Покійна працювала і в ній молилася

В останню дорогу супроводили Покійну майже всі члени нашої Громади. Із збірки при Останньому Цілуванні залишено в церкві 5 дол., а 8 дол. переслано „Вістникові" на пресовий фонд

Старенькому мужеві пок Анни, дітям, внукам і всій Родині висловлюю цією дорогою від себе і від членів нашої Громади сердечні і глибокі співчуття з приводу смерті їх дружини, мами й бабусі, а пок. Анну хай прийме Милостивий Господь і оселить душу її у Своїх Святих Оселях

Вічна Їй Память!

о. О. Фляк.

ЗБІРКА НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД УГПЦК — 1958 РОКУ
(Докінчення)

ЦЕНО, Алта. Збірку прислав о. Прот Г Василів 7.15
КАЛМАР, Алта Збірку прислав о. Прот. Г Василів 5.50
БРУДЕРГАЙМ, Алта Збірку прислав о Прот. Г Василів [illegible]
ТОРСБІ, Алта. Збірку прислав о. Прот. Г. Василів 3.55
ОНОВЕЙ, Алта. Збірку прислав о. Прот Г Василів 3.30
ВІННІПЕҐ, Ман. Від Катедри Пресвятої Тройці 2.00
ТРАНСКОНА, Ман. Збірку передав о. Т Ковалишин 7.00

ПИСАНКА НА ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД — ВЕЛИКДЕНЬ 1958 РОКУ

ВАНКУВЕР Б. К. Збірку прислав о. С. Н. Симчич $88.25
ГРЕНЦІНО, Ман Збірку прислав о. І Швець 6.00
АРРАН-КОБЗАР, Саск. Збірку прислав о. П. Зубрицький 5.00
АРРАН-МІСТО, Саск Збірку прислав о. П Зубрицький 8.00
МЕЛЬФЕРТ(?), Саск Збірку прислав о П. Зубрицький 12.00
ГЛЕН ЕЛДЕР, Саск Збірку прислав о П Зубрицький 7.00
ВАПТЬЧ, Саск Збірку прислав о П Зубрицький 16.25
НОРАВЕН, Саск. Збірку прислав о. П Зубрицький 9.75
СПІНЕЙ Саск Збірку прислав о П Зубрицький 3.50
НОРТ БЕТЕЛФОРД, Саск Збірку прислав о. О. Хомяк 39.25
ВІТКІВ, Саск Збірку прислав о О. Хомяк 31.00
ГЛЕСЛИН Саск Збірку прислав о О Хомяк 15.50
КЕНДО Саск Збірку прислав о. О Хомяк 10.00

РОБЛИН, Ман. Додаткову збірку прислав о. І. Швець 7.00
КИЧЕНЕР, Онт. Збірку прислав о. Ю. Цукорник 14.00
ГРИМСБІ, Онт. Збірку прислав заряд громади 13.00
МЕКНАТ, Саск. Збірку прислав о. І. Швець 5.00

Увага! Увага!

В неділю, 13 липня 1958 р. Укр. Греко-Православна Громада в Норт-Бетлфорд, Саск. — святкує Храмове Свято

з наступним порядком:

9.00 год. рано — Утреня.
10.15 — Св. Літургія і Водосвяття — що їх відслужать Всеч. о. Т. Ковалишин з Вінніпегу і місц. настоятель о. Ол. Хомяк.
12.30 — Спільний обід.
2.30 — Концертова частина з головною промовою Всеч. о. Т. Ковалишина.

Запрошуємо до численної участи в нашому Храмі усіх членів та прихильників із дальших та ближчих громад.

о. О. Хомяк.
Ст. Друль.
Вол. Сохацький.

Запрошення

Українська Греко-Православна Церква Успіння Пресвятої Богородиці, Вернон, Б. К.

Цим запрошуємо все українське громадянство з Армстронг, Ендербі, Кемлупс, Ревелсток, Келовна, Пентиктон, Вернон та околиці на **Свято 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.** Свято відбудеться в Верноні, Б. К., в неділю 6-го липня 1958 р. з участю Голови Консисторії о. Протопр. Д-р С. В. САВЧУКА.

Програма Свята така:

Неділя 6-го липня: Соборне Богослужения, що відслужить о. д-р С. В. Савчук та місцевий о. парох

Після Служби Божої — спільний обід. По обіді Святочна програма з головною промовою о. д-ра С. В. Савчука, привіти, пісні та інші промови

о. С. Гуцуляк, парох.
О. Ірічук, заступник гол. заряду

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА СВ. ВОЛОДИМИРА В ВЕСТЛОК, АЛБЕРТА

Цим запрошує українське громадянство м. Едмонтону й околиць на Свято Архиерейської Візитації Впреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона і посвячення Угольного Каменя, яке відбудеться в неділю 27-го липня 1958 р у Вестлок Алта.

Програма Свята:

8.30 рано — Утреня.
9.30 рано — Зустріч Впреосв. Владики Митрополита Іларіона
10.00 рано — Архиерейська Св. ЛІТУРГІЯ з участю Духовенства У Г. П. Церкви. На Св. ЛІТУРГІЇ буде висвячений Впреосв Митрополитом Іларіоном о. Диякон Мирослав Крищук у сан Священика. Співатиме Катедральний хор з Едмонтону під орудою проф. Юфимчука.
12.00 год. — Спільний обід, який відбудеться в приміщенні церковної залі.

По обіді відбудеться ширша програма з промовою Владики Митрополита Іларіона, і промовлятимуть представники С.У.С. з м. Едмонтону та околиць. Далі, відбудеться концертова частина з виступами Катедрального хору під проводом проф. Юфимчука та місцевої молоді

Церковний Заряд:
Олександер Козяр, голова.
Симеон Магас, секретар.
о. Петро Блажук, парох.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного ужитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів. Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ ОКРУГИ СМОКІ ЛЕЙК

запрошує українське громадянство на

Соборну Полеву Службу Божу і 40-літній Ювілей Укр. Гр.-Православної Церкви в Канаді

коло озера Ґарнер, біля Спеден Алберта.

у НЕДІЛЮ, 13-го ЛИПНЯ, 1958
БУДЕ СПІВАТИ ХОР
З ЕДМОНТОНУ

Головні Промовці: Всеч. Прот. Є. Грицина, Адв. П. І. Лазорович і інші.

П Р О Г Р А М А:

10.00 год. рано — Соборна Сл. Божа.
12.00 год. по полудні — обід.
2.00 год. по пол. — Промови.
5.30 год. по пол. — Перекуска.

Просимо про масову участь у цьому Святі

Комітет:
о. П. Сацевич, парох.
Ол. Матвійчук, голова.
Н. В. Ґавінчук, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Транскона, Кенора, Поплар Парк
7. Понеділок, Різдво Св. Івана Хр. — Стел (Храм)
13. Неділя — Сулукавт, Тиндал (Храм)
20. Неділя — Дуфрост, Транскона, Кенора
27. Неділя — Ґоноф, Папларфілд Сулукавт (Храм) Кенора (Храм)

Консисторія Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді,
7 Ст. Джанс еве., Вінніпеґ 4, Ман

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
811 Ave. H, North, Saskatoon, Sask.

о. В. МЕЛЬНИЧУКА

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Вадіна
12. Субота Св. Петра й Павла — Клер (Храм)
13. Неділя — Ватсон
20. Неділя — Рама
27. Неділя — Віммер

Адреса: Ватсон, Саск. Box 293 Тел. 201

о. Г. ВАСИЛІВА

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Федора
7. Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Пено (Храм)
12. Субота. Св. Петра й Павла — Торсбі (Храм)
13. Неділя — Оновей (Храм і Ювілейне Свято)
20. Неділя — Бруденгайм
27. Неділя — Торсбі

8710-112 Аве., Едмонтон, Алберта. Тел.: 796066.

о. ІВАНА МАГАСА

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Пискунці (По Богослуженню пікнік).
7. Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Гефорд
12. Субота. Св. Апп. Петра і Павла — Борден (Білики)
13. Неділя — Кондор (Храм)
20. Неділя — Гефорд
27. Неділя — Гефорд
28. Понеділок Св. Володимира — Редфілд (Храм)

Адреса: Гефорд, Саск., Box 163 Тел. 55

о. ІВАНА КУЛІША

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Пайн Ривер
7. Різдво Ів. Хр. — Ґарленд (Храм)
12. Св. Апп. Петра й Павла — Етелберт (Храм)
13. Неділя — Лоай Ривер (Храм)
20. Неділя — Етелберт
27. Неділя — Пайн Ривер
28. Св. Володимира — Етелберт

Адреса: Box 71, Етелберт, Ман.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Ґетерлей
7. Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Норт-Бетлфорд
12. Субота. Свв. Апп. Петра і Павла — Ґлезлин (Храм)
13. Неділя — Норт-Бетлфорд (Храм)
20. Неділя — Витків
27. Неділя — Медов-Лейк

УВАГА: Цьогорічне Храмове Свято Громада Норт-Бетлфорд святкує в неділю — дня 13 липня, на яке запрошує членів із сусідніх громад.

Адреса: 972 Джеймс стр. Норт Бетлфорд. Тел. 3280

о. І. ШЕВЦЯ

ЛИПЕНЬ.
6. Неділя — Брокстон, „Топорівці" фарми, відбудеться церковний базар
7. Понеділок Різдво Св. Ів. Хр. — Шел Велий (Храм)
12. Субота Св. Апп. Петра і Павла — „Зелена" (Храм)
13. Неділя — Роблин (Храм) в честь Св. Івана
20. Неділя — Линард
27. Неділя — Ґрендвю
28. Понеділок Св. Володимира Вел. Князя України

Адреса: Box 201, Роблин Ман. Тел. 214-R-2

о. О. ФЛЯКА

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Ралвей
7. Понеділок — Егремонт Різдво Ів. Хр. (Храм)
12. Субота — Торгилд Св. Петра і Павла
13. Неділя — Торгилд (Храм)
20. Неділя — Ралвей — Редватер Вечірня о год. 7-ій веч.
27. Неділя — Восетна Св. Володимира (Храм) Торгилд Вечірня о год. 7-ій вечора

Адреса: Box 128. Тел. 10. Ралвей

о. П. БУБЛИКА

ЛИПЕНЬ
6. Неділя Інсінґер (місто)
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. Тіпор (за рікою) (Храм)
12. Субота Св. Апп. Петра і Павла Інсінґер (гай вей) (Храм)
13. Неділя — Тіпор (місто)
20. Неділя — Лисенко
27. Неділя — Половики
28. Понеділок Св. Володимира Дробот

Адреса: Box 6 Тіпор, Саск

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

29. Неділя — Фовм Лейк

ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Шіґо місто — „Коло Жучканів"
7. Понеділок. Різдво Ів. Хр. „Коло Купровськ.
12. Субота Ап. Петра й Павла — „Коло Мельничук." — Фовм Лейк
13. Неділя — Тафилд — Вишарт
20. Неділя — Винйярд — Федаки
27. Неділя — Шіґо поз'уди — Елмон

Адреса: Шіґо, Саск. Box 52 Тел. 21

о. П. САМЕЦЬКА

ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Смокі Лейк
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. — Воєґрайт (Храм)
12. Субота. Св. Апп. Петра і Павла — Візьна
13. Неділя Соборне Полеве Богослуження — Спедлен-Ґарнер Лейк
20. Неділя — Смокі Лейк
27. Неділя — Даннінґ
28. Понеділок Св. Володимира — Белліс

Адреса: Box 309 Смокі Лейк Алта Тел. 32

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Сембург
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. — Віллейт (Храм)
12. Субота. Свв. Апп. Петра й Павла — Калет-Бйчием (Храм) 8 год. веч. Концерт з нагоди 40-ліття УГПЦК
13. Неділя — Нипавин
20. Неділя — Шіпмен
27. Неділя — Сембург

Адреса: Box 994, Нипавин, тел. 2150

о. ІВАНА МАРБИ

Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.

Адреса: 518 Пасифик ев., Брендон, Ман. Тел. 2826

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Давфин
7. Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Дрифтінґ Ривер (Храм)
12. Субота. Св. Апп. Петра і Павла Косів (Храм)
13. Неділя — Енвіл
20. Неділя — Велий Ривер
27. Неділя — Давфин
28. Понеділок Св. Володимира Гилберт Плейнс (Храм)

Адреса: Box 1088 Давфин. Ман Тел. 4704

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Айтуна
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. — Ґутів
12. Субота Св. Апп. Петра і Павла Фенвуд (Храм)
13. Неділя — Мелвил
20. Неділя — Габорд
27. Неділя — Поничай

Адреса. Box 143 Айтуна Саск Тел. 57.

о. Я. РИБАЛКИ

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Сенді Лейк (Храм)
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. — Виста
12. Субота — Січ (Храм)
13. Неділя — Енгусвил
20. Неділя — Мензі
27. Неділя — Овкборн (Храм)
28. Понеділок Св. Володимира Ґлен Елмо

Адреса Овкборн, Ман Тел. 336

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Вилингдон
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. Завале
12. Субота Свв. Апп. Петра і Павла Андрю (Храм)
13. Неділя — Пост
20. Неділя — Лужани
27. Неділя — Борівці
28. Понеділок — Кегвин

Адреса: P.O. Box 307 Вилингдон Алта Тел. 49

о. П. В. ДОЧИНИ

ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Йорктон
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. Йорктон
12. Субота Петра і Павла — Калдер (Храм)
13. Неділя — Стоунвей (Храм)
20. Неділя — Кристал Лейк
27. Неділя — Горлиц (Храм)
28. Понеділок Вол. Вел. — Мазепа

Адреса 110 Велингтон Аве Тел. 32998 — Йорктон Саск

о. ЮРІЯ ТУРКАНСЬКОГО

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Ленін
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. — Альвіна
12. Субота Св. Апп. Петра і Павла Євов Крік (Храм)
13. Неділя — Калворт
20. Неділя — Вакав
27. Неділя — Тарнополь
28. Понеділок Св. Володимира — Ст. Джуліен

Адреса: Box 4 Тел. 45 Вакав Саск

о. В. АПОНЮКА

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Мус Джо
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. — Пойнейт (Храм)
12. Субота Св. Апп. Петра й Павла Кенаман
13. Неділя — Різьвайна
20. Неділя — Різьвайна
27. Неділя — Мус Джо (Храм)

Адреса: 1840 Вінніпеґ Стр. Різьвайна Тел. LA 2-1119

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Толстой
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. — Толстой
12. Субота Петра і Павла — Санто (Храм)
13. Неділя — Пембіна (Храм)
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Ґарлентон

Адреса: Толстой Ман.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ:

1	В	18	Червень. Преп. Леонтія
2	С	19	† Ап. Юди Брата Госп.,
3	Ч	20	Память Угодн. Волинських.
4	П	21	Муч. Юліяна Тарсійського
5	С	22	† Преп. Євсевія, Мч.
6	Н	23	Нед. 5 по Зел. Св.
7	П	24	Різдво Ів. Хрестителя.
8	В	25	Преп. Февронії, Леоніди,
9	С	26	Преп. Давида Солун., Івана
10	Ч	27	Преп. Самсона
11	П	28	Преп. Сергія і Гермогена,
12	С	29	Св. Апп. Петра і Павла
13	Н	30	Нед. 6 по Зел. Св.
14	П	1	Липень Косми і Деміяна
15	В	2	Положення Чесної Ризи
16	С	3	Муч. Акинта, Марка.
17	Ч	4	Андрея Арх. Критського,
18	П	5	† Преп. Атанасія Атон.,
19	С	6	Преп. Сисоя Схим. Печ.
20	Н	7	Нед. 7 по Зел. Св.
21	П	8	Смч. Прокопія Св. Теодосі
22	В	9	Смч. Панкратія Єп.,
23	С	10	† Преп. Антонія Печер
24	Ч	11	† Смерть укр. Кн. Ольги
25	П	12	Муч. Пророка й Іларія,
26	С	13	Собор Арх. Гавриїла,
27	Н	14	Нед. 8 по Зел. Св.
28	П	15	Св. Володимира Вел.
29	В	16	Смч. Антиногена, Мч. Юлії
30	С	17	Вмч. Марини, Преп. Леонда
31	Ч	18	Івана і Памфи Завтор.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Ричмонд Парк
12. Субота Св. Ап. Петра і Павла Сіба Біч (Храм)
13. Неділя — Сіба Біч Свято Ювілей УГП Церкви в Канаді
20. Неділя — Атабаска (Храм)
27. Неділя — Вестлок — Візитація Впреосв. Митрополита Іларіона і посвячення угольного каменя під ново-збудовану церкву Св. Володимира
28. Понеділок Св. Володимира — Вестлок (Храм)

Адреса: о. Петра Блажука, Box 551 Вестлок Алта Тел. 436

о. Е. ГОРГІЦИ

ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Вайта
7. Понеділок Різдво Ів. Хр. — Сірко
12. Субота. Свв. Апп. Петра і Павла Сандави (Храм)
12. Субота Свв. Апп. Петра і Павла Арбака (П. і П.) (Храм) запрошений священик
13. Неділя — Сеньків
20. Неділя — Арбака (Св. Миколая)
27. Неділя — Вайта

Адреса: Вайта Ман. тел. 21

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Стінен
7. Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Ґаес (Храм)
12. Субота Св. Апп. Петра і Павла (Храм) — Сван Плейн
13. Неділя Сл. Божа при оселі „Сонячний Купіль"
20. Неділя Ювілей 40-ліття УГПЦ При Кристал озері полеве Богослуження
27. Неділя — Норквей (Храм)
28. Понеділок Св. Володимира Ґлен Елдер (Храм)

Адреса: Box 111. Ґаес. Саск

Устав Церковний

ЛИПЕНЬ:

6. Неділя 5 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 5. Літ. Ап. Рим. 10:1-10 Єванг Мат. 8-28-34 і 9-1.

7. Понеділок Різдво Івана Хрестителя. Всенічна Утреня. Величання. УЄ Луки 1:18-25. Літургія: Ап. Рим. 13:12, 14:4. Єв. Луки 2:1-12

12. Субота. Св. Ап. Петра і Павла Всенічна Утреня: Величання. УЄ Ів. 21:15-25 Літургія: Ап. 2 Кор. 11:21-33, 12:1-9. Єванг Мат. 16-13-19

13. Неділя 6 по Зел. Св. Гол. 5. УЄ 6. Літ. Ап. Рим 12:6-14. Єванг Мат. 9-1-8.

20. Неділя 7 по Зел. Св. Гол. 6. УЄ 7. Ап. 15:1-7. Єванг. Мат. 9:27-35.

27. Неділя 8 по Зел. Св. Гол. 7 УЄ 8. Літ. Ап. 1 Кор. 1:10-18. Єванг Мат. 14:14-22

28. Понеділок. Св. Володимира Вел. Князя України. Всенічна. УЄ Ів. 10:9-16. Літургія: Ап. Гал. 1:11-19. Єванг. Івана 10:1-9.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., JULY 15, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1958. ЧИСЛО (1066) 14

ІНФОРМАЦІЯ УРЯДУ СССР У СПРАВІ ЦЕРКВИ

З Москви по радіо була передана інформація у церковних справах. І було сказано, що в Советському Союзі є тепер 22,000 православних церков і 18,000 церков інших віроісповідань. При тому "одна синагога є в Москві, а деякі є в інших містах".

Речник советського уряду пояснив: В СССР "якраз є стільки церков, скільки їх населенню країни потрібно".

Але по радіо не сказано, що це, "скільки церков населенню потрібно", вирішує не населення, а комуністична партія.

О. АРХИМАНДРИТ В. ФІНКОВСЬКИЙ В ЗДА

З нагоди прибуття з Парижу до ЗДА, 3-го квітня ц. р., білоруського православного о. Архимандрита Володимира Фінковського, журн. "Православний Українець" (за травень-червень ц. р.) присвятив його особі довшу теплу згадку.

З неї довідуємося, що о. В. Фінковський (бувший Адміністратор Білоруської Православної Церкви) "відправляє Литургію і українською мовою з ніжною білоруською вимовою", а також — що "за свою місіонерську працю в Білорусі під час німецької окупації перетерпів жахливі тортури в казаматах гестапо через доноси "фальшивих братів" (католиків?), але, навіть втративши здоров'я, не припиняє активної праці".

НОВІ ГРЕКО-КАТ. ЄПИСКОПИ

Преса під кінець червня ц. р. подала, що Ватикан іменував греко-католицьких єпископів — василіянина о. д-ра Й. Мартинця для українців греко-католиків у Бразилії та о. д-ра Івана Прашка для укр. гр.-кат. в Австралії. Це перші греко-катол. єпископи в цих країнах.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ 1958 РОКУ

13-го липня, — Федора, Алберта Висвячення о. Диякона М. Крицука в Ієреї.

20-го липня, — в Канорі, Саск., при озері Кристал. Митрополича Візитація.

27-го липня — у Вестлок, Алберта, посвячення угольного каменя нової церкви.

3-го серпня — Егремонт, Алберта, парафія Св. Івана Хрестителя.

10-го серпня — Вайлдвуд, Алта., Парафія Святих Отців, посвячення угольного каменя нового Храму.

24-го серпня — Саскатун, Саск., Святкування 40-літнього Ювілею відродження Української Православної Церкви в Канаді.

14-го вересня, — Едмонтон, Алберта Святкування 40-ліття відродження УГПЦ в Канаді й Митрополича Візитація.

УПОКОЇВСЯ ЗАСЛУЖЕНИЙ ГРОМАДЯНИН

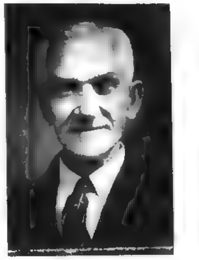

Бл. п. Юрій Карасевич.

Овкборн, Ман. — Дня 5-го червня 1958 року в лікарні Шов-Лейк упокоївся в Бозі бл. п. Юрій Карасевич.

Покійний Юрій народився в селі Звинолля, Борщівського повіту, 1882 року і молодим хлопцем, маючи 18 років, прибув з родичами до Канади. По приїзді до Канади родина поселилася в місцевості Січ, де Покійний і проживав до 1920 року, і тоді переїхав до Овкборн.

У Січі Покійний тримав пошту, як також працював на своїй фармі, а після переїзду до Овкборн пошту передав сестрі Анні, так що пошта в Січі залишилася до сьогодні в руках родини.

Пок. Юрій був одним з основоположників Українського Народнього Дому в Овкборн і довголітнім його головою.

Брав активну участь у церковному житті та був одним з фундаторів церков у Мензі, а пізніше в Овкборні; часто бував на церковних З'їздах і Соборах.

За життя Покійного мало відбулося зборів Укр. Нар. Дому, Церковної Громади, Жіночого Т-ва т. ін., на яких він не був би присутній, і часто своїми порадами з життевого досвіду допомагав вирішувати громадські справи.

Опорожнене місце в Церковній Громаді буде довгий час незаступлене, бо Покійний був добрим не тільки до порад, але був людиною праці і жертвенности на громадські справи.

Похоронна Відправа відбулася в понеділок 8-го червня в укр. греко-православній церкві Св. Володимира Великого, при участі родини й великого числа приятелів Покійного.

Похорон відслужили священики: о. д-р С. В. Савчук і о. Яків Рибалка.

Проповідь, оперту на Св. Євангелії, сказав о. д-р С. В. Савчук. Він між іншим вказав на двоякий погляд на життя й

(Продовж. на 3-ій стор.)

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІГІЇ У ВЯЗНИЦЯХ

У Східній Німеччині, під советською окупацією, влада переслідує релігію навіть серед вязнів. Хоч на папері влада ніби дозволяє священикам нести душпастирську службу вязням, але на практиці забороняє. Вязнів або взагалі не повідомляють про час Богослуження, або якраз на той час ведуть до кіна, на примусові роботи тощо. Священик може говорити з вязнем тільки в присутності вязничного сторожа. Коли вязень приступає до Сповіді й Причастя, то влада записує це як "погану поведінку", і тим вязень наражується на гірше трактування з боку влади.

ЄПИСКОП ПОМЕР ПЕРЕД ПЕЧЕРОЮ В ЛЮРДІ

З нагоди ювілею 100-ліття проголошення Люрду католицьким чудотворним місцем, цього року напливають туди сотні тисяч прочан (паломників).

З м. Ліону (Франція) разом прибуло 10 тисяч прочан під проводом Ліонського єпископа-помічника, монс. Борне, та його єпископа-ординарія. І перед самою печерою чудотворного місця в Люрді, де хворі католики шукають чудесного виздоровлення, єпископ Борне нагло помер.

ПОМЕР АНТІОХІЙСЬКИЙ ПАТРІЯРХ

Преса в червні ц. р. принесла вістку, що в Дамаску помер православний Патріярх Антіохії (Сирія) Олександер III. Йому було 89 років.

Богословські студії він закінчив у Київській Богословській Академії на протязі 1900-1903 років.

ПРОТОПРЕСВ. О. ПОПОВ УПОКОЇВСЯ

Провідний священик УАПЦ, в юрисдикції Архиеп. Григорія, о. Протопресвітер Олександер Попов упокоївся в ЗДА 6 травня ц. р., на 66 році життя.

Покійний закінчив студії в Харківському університеті, був визначним українським церковним діячем та професором академічних шкіл в Україні.

Походив він з найновішої еміграції, і останньо був настоятелем парафії Св. Володимира у Форт Вейні, Інд., ЗДА.

ЖЕРТВИ АВТОМОБІЛЬНИХ ВИПАДКІВ

Поліційна статистика автомобільних випадків подає, що 1956 року на американських дорогах згинуло 40,000 осіб, а покалічилося 130,000, з того 120,000 осіб залишилися каліками на все життя.

ВІДВІДИНИ ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

Голова Президії Консисторії, **о. Д-р С. В. Савчук,** відвідає такі місцевості:

6-го липня, неділя — Вернон, Бр. К., 40-літній Ювілей У.Г.П. Церкви в Канаді.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

II.

ПЕРЕЛОМОВИЙ ЧАС

1910 рік — "Український Голос"

До 1910 р. українці в Канаді не мали свого органу, отже не мали де виявляти своїх думок, своїх потреб і своїх недостач. Був „Канадійський Фармер" (від 1903 р.), його видавали англійські ліберали. „Червоний Прапор" та „Робучий Народ" були соціялістичні. „Ранок" — протестантський. Коли були ще й москвофільські органи — то вони також не наші.

Аж з появою "Українського Голосу" 1910 р. українці стали господарями, — **бо тоді створився твердий український ґрунт, на якім українці могли стати твердою ногою і будувати своє життя.**

До того часу українці не знали хто вони й де їм стояти, — **звали себе русинами, руснаками, галичанами (ґаліціянами), буковинцями, австріяками, грекокатоликами, православними.** Так їх і записували, як ріжні "племена і язики".

Отже першим великим ділом "Українського Голосу" було — освідомляти українців і зводити на український ґрунт. І минуло 2-3 роки, як вже всі свідоміші українці, а то й менше свідомі звали себе українцями. "Русинів вже було мало, та й ті "українщились".

Коли ж українці знайшли свій ґрунт, то вже могла всяка українська праця розвиватися. Українці вже мали де свої думки висловлювати, всякі справи розбирати, плани для дальшої праці обмірковувати.

Тут згадати б, що коли французи почали видавати орган гр.-кат. Церкви на початку 1911 р., то назвали його **"Канадійським Русином"**, і таким він був до 1919 р., коли під напором своїх читачів перезвав себе **"Канадійським Українцем"**. Він перестав виходити десь 1931 р. "Русин" же хотів мати "Русинів", а не українців.

Другою справою для "Українського Голосу" було накликування до просвіти, - до читальні, Народних Домів, відчитів, і він вияснював значення організацій. Про те багато писалося.

Церковні справи.

А що в церковнім житті був цілий хаос, то саме життя народу висунуло церковну справу на сторінки "Українського Голосу". Французи уважали греко-католиків своєю власністю, почали ставити французів і бельгійців гр.-кат. священиниками, і так викликали спротив серед греко-католиків.

Вже в 10 ч. "Укр. Голосу" була стаття з підписом "Священик", звернена проти французів і бельгійців, де говорилося:

"Всі виїзджають (французи чи бельгійці до Галичини вчитися української мови)... а хто ж буде вчити таки своїх, почавши від пастирів, які чимраз бють поклони золотому тельцеви.

"Я соромився б покидати свою хату не виметену і йти замітати чужу.

"Не в тім суть християнства, щоби, замкнувши очі й вуха, вихваляти його (християнство) під небеса, а в тому щоби осуджувати ту глупоту, брехню та всю гниль і підлість, яка вдягає на себе християнські ризи, бере в руки хрест, щоби тим їм успішніше і лекше заховатися".

* *
*

В дописі з Давфіну, Ман. в 11 ч. "Українського Голосу" говорилося: "Нарід не повинен дати себе визискувати французьким попом". Згадувався тут і француз о. Сабурін.

В ч. 11, говорить дописувач, що в Вінніпеґу діти з Василіянської Церкви кричать за дітьми з "Малої Церкви": "Д ухобори!" "Мала Церква" не признавала над собою власти французів.

В 21 ч. дописувач питає: "Чи аж чужі нас поведуть?"

В ч. 24 є стаття (священика) п. в. **"Наші непрошені товариші"**, де автор починає від поляків, що самі збанкротували, і хочуть латати себе українцями, а дальше:

"Другим таким товаришом небажаним і непрошеним являються для нас в Канаді — французькі попи. Вже маємо Делярія, маємо Сабуріна нашими священиками, вже готується їх новий більший засіб, а за час треба ждати цілої їх хмари над нашим народом. Ми й не отямимось як наші діти, а може й ми самі, защебечемо по французьки і нашим Старим Краєм станемо звати не Україну, але Францію".

Дальше згадує, що до Галичини збираються їхати Доґнон, Жан і Демаре, вчитися української мови, а Клявелю є вже в Галичині, отже невдовзі буде їх шість. Ще згадавши банкроцтво поляків, говорить він:

"Те саме сталося з французькими духовними правителями. Нині в Франції віддiлено Церкву від держави, повідбирано величезні маєтки, покасовано монастирі. Чимало попів повиїздило з Франції шукати нової "ниви".

"Причиною такого банкроцтва були не якісь безбожні вороги, але власне зіпсуття, брак сили, брак життя, брак того, що одушевляє і заставляє до поступу. Величезні образи, бездушні форми, фальшиві бесіди, лицемірна побожність, отсе були ті "черви", що підгризали стовпи фальшиво-релігійної будови, аж доки вона не завалилася. А тепер ті французи хочуть підтримувати нас.

"Чому Сабурнови, Делярійому та другим не їхати ратувати Францію, але ломати голову над руською мовою, змінити обряд та ставати попами для Русинів? Коли ж нам потрібно священиків, то чому ними не мали б бути сини нашого народу? Чи ми спосібні лише до панщини, а до того щоби самим орудувати своїми справами, ми не спосібні?"

Згадуючи що не все лихо в одних французах, говорить автор статті дальше:

"Тут перед ведуть таки "наші" деякі, що весь обовязок бачать не в несенню помогти своєму братови, але в рабській прислузі своїм авторітетам взаміну за кусень хліба. Вони нічим не ріжняться від французів, ні поляків, ні москалів, бо вони купці, що дбають лише про свій інтерес.

"Дехто думає, що не треба релігійних справ зачіпати, але ж французькі попи то не релігія. **Релігія, а головно обряд, є людська власність і саме тому нарід має право о тім думати та рішати все так щоби було розумно і корисно для народу".**

Це був сильний голос ідейного гр.-кат. священика і він заінтересував свідомих і думаючих українців. І такого чоловіка поставити б епископом, або й митрополитом!

Лист архиеп. Лянжвіна.

Великий лист архиеп. Лянжвина появився був в "Вінніпеґ Фрі Прес" 2-го вересня, 1910 р., і він багатьом греко-католикам відкрив очі на французьку і римську політику. Там говорилося:

"Русини в західній Канаді є предметом нашої найбільшої опіки, як рівнож шановних суфраганів епископів, і до тепер ми вже дали дозвіл двом священикам нашої дієцезії – свящ. Сабурінові і Клевюкови (Клевю) вступити в руський обряд. Дальше ми постановили післати ще трьох з нашої дієцезії студіювати в Василіянськім монастирі (в Галичині), під управою Всеч. о. Філяса, проігумена Василіян, щоби приготовлялися до руського обряду. Ми дуже/радо будемо продовжувати нашу роботу, маючи дозвіл від найсвітлішого папи Пія 10-го; Кардинал Готті, префект Пропаґанди, дає нам велике заохочення, бо дуже тяжко дістати руських священиків з Галичини

"Про руського епископа годі щось сказати, бо нам в Римі сказали, що там покищо нічого на вирішали.

"Але одна річ є певна: **Русини мусять показати, себе католиками тим, що перепишуть церковні маєтки Церкві** (Римській), а не як протестанти (що записують) на поодинокі особи, або на Комітети з світських людей, незалежно від священика, або епископа. Вони (Русини) мусять віддати церковні маєтки на імя епископа, або релігійну корпорацію, якої епископ або архиепископ є головою в дієцезії.

"Бо в католиків церкви і церковні маєтки належать передовсім до папи, а епископи, чи то латинські чи грецькі (зн. грецького обряду) є лише адміністраторами тих маєтків".

Чи може бути більший глум над греко-католиками, як наведені вислови Лянжвіна? Це плювання греко-католикам в лице!

Виходить таке: — Ви дурні, і тому правити своїми церковними справами не можете, ані не маєте таких розумних своїх, щоби вами правили, отже правити вами мають чужі, — ми з Римом!

А щоб вам бути дійсними католиками, то мусите позаписувати свої церковні маєтки папі, **бо спасительна сила католицизму в тім, щоб ви церковні маєтки папі записали. В записі маєтків вся спасительна сила католицизму**

* *
*

Та послухаймо, що дальше Лянжвін говорить:

"Коли б руський епископ був призначений, ми радо перепишемо на його імя всі землі, що будуть записані на імя архиепископської корпорації, або на парохіяльну корпорацію, і ми знаємо, що чесні Василіяни підуть в повній гармонії з ним (з епископом) коли вирине питання про такі перепони".

Тут знов крутня і підступ. Перепис на руського епископа то всеодно, що запис на папу, бо ж і **руський епископ на папу записаний.**

Все, що на того епископа записане, то папі належить, отже лише дуже темних людей можна тим переписом потішити

А про обряд Лянжвін говорить: **"Вони не мають причини боятися за свій обряд, який не лише буде захований, але в разі потреби будуть його обороняти навіть латинські епископи".**

Тут знов крутня! Перед ким же латинські епископи будуть той обряд обороняти, як не перед римо-католиками? Отже перед самими собою, бо ж не перед протестантами. Виходить що латинники будуть обряд змiняти і разом обороняти!

А проте вже за часів самого Лянжвіна той обряд зміняли, викидали трираменні хрести, встановили що на поставлення Іконостасу треба аж окремого дозволу, викинули "всіх вас православних" та ще дещо, але сам Лянжвін тут обряду не обороняв

Ще дальше Лянжвін згадує запис маєтків, і каже, що добрі католики — **"принимають священиків яких посилає епископ".** А що нежонатих українських тяжко дістати, то:

"Ми зі щирістю відзиваємося до латинських священиків, в серцях котрих палає ревність до спасення душ, прийти на поміч. Тисячі Русинів відкривають свої рамена до них і говорять як таємничі голоси говорили в часах Патрика: "Вені, адюва нос" — прийди і поможи нам. Наша робота дістала благословення папи Пія 10-го, і священики, що злучаться з Сабуріном, спасуть велике число душ".

От в які латинські обійми забиралися французи з папою брати греко-католиків в Канаді! Про своїх українці нехай забудуть, бо чужі зроблять їх щасливими, - **тільки нехай запишуть їм церковні маєтки.** А ще дальше говориться, що великою є праця в Хінах (Китай), Японії, в Африці коло навертання поган, але важнішою працею є спасти "домашних", яким грозить загибіль. Тільки ж українці не були їх "домашними"! Та і признаються, що і "своїх домашних" не можуть спасти, бо каже Лянжвін:"

"Горе! Уаша Церква (Римська!) стратила в деяких краях мільйони католиків, коли в поганських краях навернено лише кілька. Мусимо також подякувати оо. Редемптористам, що дали трьох своїх членів для руського обряду. Василіяни і Редемптористи, і світські священики, що прийняли руський обряд, є добродіями Русинів".

Чи не видно тут займанницького наступу як на долоні, просто грабіжного, на українців? Про свою Францію не дбають, але українців будуть спасати, — тільки ж нехай вони запишуть папі церковні маєтки і приймають хочби найгіршого священика, якого французький епископ пришле, - француза, бельгійця поляка, німця, мадяра. Не зважайте на те, що вже мільйони католиків нас покинули, і ми не можемо їх затримати; не зважайте, що не можемо самі собі помогти, але вам поможемо!

Якраз Лянжвін вже 1910 року сильно підірвав підвалини католицизму в свідомості думаючих греко-католиків. Вони побачили що французам і Римові ходить не про спасення українців, але про спасення свого панування Так Лянжвін вже готовив стежку до заснування Української Православної Церкви в Канаді.

(Далі буде)

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою. Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має

238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

НА УВАГУ УЧАСНИКАМ ПЕРШОГО ЦЕРКОВНОГО ЗЇЗДУ ТА ПЕРШОГО ЦЕРКОВНОГО СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим проситься всіх тих, які брали участь у ПЕРШІМ ЦЕРКОВНІМ ЗЇЗДІ, що відбувся 18—19 липня, 1918, в Саскатуні, Саск., та в ПЕРШІМ СОБОРІ Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся 28-го грудня, 1918, в Саскатуні, Саск., щоб негайно зголосили свої імена та адреси до Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на нижче подану адресу.

Інформації ці потрібні у звязку з Ювілейними Святкуваннями 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, які відбуваються на протязі цього року та з нагоди яких Ювілейний Комітет думає видати для учасників Першого Церковного Зїзду та Першого Собору відповідні Памяткові Грамоти.

За ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ 40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

о. Д-р С. В. Савчук, голова.

Зголошення надсилати на адресу Консисторії:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winipeg 4, Canada

УПОКОЇВСЯ ЗАСЛУЖЕНИЙ ГРОМАДЯНИН

(З 1-ої стор.)

смерть: погляд невіруючих людей, які вважають, що зі смертю людина цілком кінчається, перестає існувати, і погляд віруючого християнина, який приймає науку Ісуса Христа, що кожний, хто вірує в Нього, не помре ніколи а переходить від смерти в життя. Тому смерть з погляду віруючих не треба вважати якимсь страшним нещастям чи карою, а скоріш станом відпочинку від життевих турбот і тягарів, а навіть більше, — смерть є моментом переходу в життя без порівнання певніше й щасливіше — у життя вічне Навязуючи свою тему до життя Покійного о. Савчук сказав, що знав його через довгі роки, понад трицять років, як щирого християнина та діяльного громадянина, який завжди інтересувався загальними громадськими й церковними справами й підпомагав їх не лише словами, але й ділами — щедрими пожертвами.

Бог дозволив йому дожити глибокої старости, виховати гарну родину й дочекатися внуків і правнуків, а тепер, по життевих трудах, Господь покликав його на вічний спочинок. Хай же земля прийме його тлінні останки, а память про нього хай буде завжди свіжа не лише серед його нащадків, але серед усіх, які його знали, любили й шанували, як взірцевого мужа й батька, як доброго сусіда та поважного й чесного громадянина.

Всеч. о. Парох говорив про ту роботу, яку Покійний зробив для Громади і для піднесення доброго українського імени в цій околиці. Звертаючись до внуків Покійного, о. Парох закликав їх, щоб вони продовжували ту церковно-громадську роботу, яку робив їх дідусь.

На заклик о. Пароха під час Посліднього Цілування, учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок 70 долярів і 25 центів, які були передані на будову нової Колеґії в Вінніпеґу, якої Покійний був членом.

По похороні в Українському Народньому Домі відбувся поминальний обід, під час якого дочка Покійного, Михайліна, подякувала всім присутнім за участь, а особливо Жіночому Т-ву під проводом добродійки Савелі Рибалки за приготовлення обіду.

Тлінні останки блаженної памяті Юрія були зложені на церковнім цвинтарі в Овиборн, Ман.

Покійний залишив у смутку дружину Анастасію, сина Івана, адвоката в Вінніпеґу, шість дочок — Марію, Михайліну, Анну, Теклю, Розалію, Ганку, дванадцять внуків і три правнуки, брата Стефана й сестру Анну.

У посмертному заповіті Покійний залишив на такі установи:

$200.00 — Колеґія Св. Андрея.

$200.00 — Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

$50.00 — Видавничий фонд "Вістника".

$25.00 – Видавничий фонд "Українського Голосу".

$25.00 — Союз Українців Самостійників.

$25.00 — Український Народній Дім в Овиборн.

Як на його скромні матеріяльні засоби — це справді велика у його щирості пожертва.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМЯТЬ!

ПОДЯКА

По втраті дорогого мужа, тата й дідуся складаємо щиру подяку всім тим, які причинилися до християнського Похорону Покійного, прийшовши в тяжкий для нас момент з допомогою і розрадою.

Щира подяка о. д-ру С. В. Савчукові і о. Я. Рибалці за Похоронні Відправи та щирі слова потіхи нашій родині; дякові М. Матіешину — за спів; Жіночому Т-ву ім. Лесі Українки — за приготовлення обіду.

І всім тим, які в часі так великого смутку для нас прийшли з поміччю та взяли участь у відданні останньої прислуги Покійному, складаємо щиру подяку.

Дружина Анастасія,
діти, внуки й правнуки.

Прот. С. В. Савчук.

ПЕРШІ КРОКИ ДО ЗАСНОВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Від Ред.: Ця стаття передрукована, з "Вістника" з 15 липня, 1928 року.)

Напередодні заснования Української Православної Церкви в Канаді український загал був поділений, відносно церковного питания, на три групи (не рахуючи горстки протестантів). До першої належали всі греко-католики, а радше всі "практикуючі" греко-католики, котрі без протесту приймали все те, що накидав їм епископ і чужі священики (т. зв. "піпи"). До другої належали православні, які находилися під духовною опікою російської місії, а до третої поступова світська інтелігенція, як учителі і студенти, та свідоміші фармері й робітники, котрі, хоч на ділі були релігійні, стояли осторонь від обох церков, бо не годилися з тими порядками, які в них існували. Ся третя ґрупа, на чолі з поступовою пресою, остро виступала проти надужить, яких допускалися провідники обох церков, і була окликана греко-католицьким епископом Будкою і його "піпами" (французькими і бельґійськими місіонарами) "безбожниками", "атеїстами", "націоналістами" і т. п.

Щодо Церкви греко-католицької, то в ній являлися такі недостачі:

1) Рим завів примусову безженність греко-католицького духовенства, а се противиться греко-католицькому обрядови і українським церковно-народним традиціям.

2) Українські громади були обслуговані французькими і бельґійськими місіонарами, які приймали грецький обряд тимчасово, з ціллю латинщити греко-католиків. Всупереч своїм обіцянкам епископ Будка не тільки що не віддалив тих "піпів", яких застав, але приймав ще і нових і давав їм ріжні привілеї, які йшли всупереч народним інтересам.

3) Число українських священиків було недостаточне, а до того не всі вони відповідали свому покликанню. В наслідок целібату часто трафлялися погані історії, які відтручували нарід від церкви.

4) Епископ примушував громади записувати церковні маєтки на його корпорацію, в міру чого церковні маєтки ставали власністю епископа, а не тих, котрі їх придбали.

5) Народність греко-католицького епископа в Канаді не є запевнена; епископом може бути Француз, Бельґієць, або й Поляк, щоби був тільки греко-католицького обряду. Крім того, греко-католицький епископ в Канаді є тільки епископом-місіонаром, без дієцезії, і Рим може відкликати його будь коли, а греко-католицьку церкву віддати під цілковиту і явну юрисдикцію римо-католицьких епископів.

6) Епископ Будка і його священики старалися захопити під свою контролю народно-просвітні інституції, як бурси (головно Інститут ім. Петра Могили), Народні Доми, читальні і инші, збудовані народом, і за народні гроші.

7) Епископ Будка і його священики при тому поводилися в недостойний і середновічний спосіб з тими, котрі були членами, або прихильниками народних інституцій (головно Інституту ім. П. Могили), що не піддалися під їхню контролю, і відказувалися їх сповідати, хрестити і хоронити, і взагалі давати їм будь яку духовну обслугу.

В наслідок всього розвій народньо-просвітної і церковно-релігійної роботи був загрожений, бо бачучи зле поступовання своїх духовних проводирів, нарід почав зневірюватися й ставати байдужим до всего.

Щодо положення православних Українців (Буковинців), то вистарчить сказати, що вони знаходилися під духовною окупацією російської місії, **яка затроювала в них до послідного національні почування і як не московщила їх цілковито, то робила їх байдужими на всякі національно-просвітні справи.**

Довірочні збори в Церковній справі.

З початком літа 1918 р. в Західній Канаді завязався Народний Комітет з 30 членів, який поставив собі за ціль знайти вихід з тодішного невідрадного церковно-народного положення між Українцями в Канаді. Сей Комітет вислав 26 червня, 1918 р. запрошення тим передовим людям, котрі інтересувалися церковно-народною роботою, прибути на довірочні збори в церковній справі, котрі заповіджено в Саскатуні, Саск., на 18 і 19 липня того року. Збори рішено відбути довірочно тому, що їх ціллю було пізнати настрій серед свідоміщих одиниць щодо церковного питання, як також тому, щоби дати учасникам Зборів свободу в висказанню своїх думок. Але найважнійшою причиною довірочности було бажання не розаґітовувати занадто і передчасно публичної опінії в напрямі якогось церковного руху, колиби показалося, що на такий рух нема відповідного ґрунту.

Згадане запрошення звучало так:

Саскатун, Саск., 26-го червня, 1918

ВП. Пане!

Отсим маємо честь запросити Вас на **довірочні збори,** котрі відбудуться в салі Українського Народного Дому на розі вулиць Ай і 19-ої — на днях 18 і 19 липня 1918, **для обговорення церковно-народних справ.**

Вам відомо, що наші церковно-народні відносини в Канаді під теперішну пору є дуже, а дуже невідрадні. Помимо сего, що наша греко-католицька церква, до якої належить більшість нашого народу в Канаді, дістала по довгих старанях і благаннях епископа в особі **Їх Преосвященства Кир Никити Будки, то греко-католицькі вірні не мають відповідної духовної обслуги, раз через се, що нема тут достаточного числа греко-католицьких священиків, — а другий раз через се, що не всі вони відповідають свому високому покликанню.** До того ще сі священики є целебси, а не жонаті, як сего вимагає греко-католицький церковний обряд і наші народно-церковні традиції. Найпоказнійшим зі сего є факт, що наша церковна греко-католицької церкви політика ведеться **по бажанням і під стислою контролею французької римо-католицької церкви, всупереч нашим народним інтересам.**

Відомо Вам також, Добродію, що в останніх часах між духовенством під проводом Їх Преосвященства Никити Будки і світською інтеліґенцією яка гуртується коло народних інституцій, як бурси, Народні Доми, читальні т. д. зачалася велика боротьба, в котрій духовенство хоче затвердити клерикальну контролю над народними інституціями і цілою народною роботою взагалі. Дійшло вже навіть до того, що Їх Преосвященство разом з духовенством беруться навіть за середновічні способи в боротьбі зі своїми противниками, бо приміром відмовляють сповідати греко-католицьких вірних, котрі є членами народних інституцій, відмовляють хоронити їх на церковних цвинтарях, а навіть грозять церковних цвинтарях, а навіть грозять них інституцій і цілому народови зорґанізованому в тих інституціях. Тому, що наша народна церковна справа находиться в лихім і невідраднім становищу, треба зараз без жадної проволоки зарадити сему, і ми сю справу з багато свідомими одиницями нашого народу обговорювали, мали вже кілька віч в сій справі і про се вже писалось дещо в пресі — і вислідом сего всего являється **Народний Комітет зложений з понизше підписаних людей. Сей Народний Комітет отсе запрошує Вас на висше згадані Довірочні Збори, котрі мають обговорити, рішити і вияснити наше церковне становище, зосібна вирішити відносини церкви до народних інституцій і народних справ взагалі.**

Сі збори мають застановитися над сим, як зарадити всім нашим церковним недостачам; як усунути крайно шкідливий для церкви і народу целібат (безженність) священиків, як увільнити нашу церкву від погубного впливу французько-бельґійських "піпів", як забезпечити те, щоб наші церковно-народні маєтки не були власністю одиниці, але церковних громад; як забезпечити, щоби нашим епископом і нашим священиками в Канаді були лиш Українці, а не чужинці

На сі збори можуть явитися лише ті що дістали отсе запрошення, яке просимо привезти з собою.

Зістаємось з глубоким поважанням,

НАРОДНІЙ КОМІТЕТ

З МАНІТОБИ: — **В. Кудрик,** редактор; **О. Г. Гикавий,** редактор; **Я. В. Арсенич,** адвокат; **Т. Д. Ферлей,** посол; **Д. Якимішак,** правник; **Іван Петрушевич,** секретар-касієр; **В. Міґайчук;** ріф муніципалу; **Павло Гикавий,** фармер; **В. Романчич,** фармер

З САСКАЧЕВАНУ: — **Ф. Гаврилко, Б. А.,** учитель; **Йосиф Богоніс,** учитель, **Стефан Савчук,** секр.-касієр; **А. Воробець,** сторник; **Мих. Стечишин,** правник; **А. Боднарчук,** фармер; **Василь Михайлюк,** фармер; **П. Швидкий,** фармер; **Б. М. Савяк,** секр.-касієр; **Д. Я. Стратійчук,** банкир; **Т. Стадник,** фармер ;**А. Марковський,** фармер; **П. Мамчур,** фармер; **Мих. Чорнейко,** учитель; **Іван Кульчицький.** купець

З АЛБЕРТИ: - **Тимко Ґошко,** фармер; **І. І. Рурик,** учитель; **А. Т. Кібзей,** медик; **С. Б. Микитюк,** учитель; **Петро Зварич,** фармер; **М. Суткович,** фармер.

На збори прибуло не менше як сто пятьдесять делеґатів, котрі представляли собою чи не кожду українську кольонію в західній Канаді. Нема, отже, найменшого сумніву, що Збори були вповні компетентні висказати бажання, настрій і потреби народу.

Настрій Зборів був поважний, врочистий. Учасники Зборів відчували, що

вони всі разом і кождий зокрема, творили історичний факт, котрий має рішити, чи український нарід в Канаді має важити в церковних і народних справах життям свобідним, так, як прагне його серце і розум і так, як велить йому його народна гідність, чи має остати і на далі під контролею Риму, Варшави та Москви.

Перший День Нарад.

Збори отворено молитвою "Царю Небесний". По молитві вибрано президію, до якої увійшли Ф. Т. Гаврилюк, П. Швидкий і А. Жилич (оба послідні вже покійні). Наради почалися вступною промовою Василя Свистуна, в котрій він дав короткий огляд церковних відносин спиняючись зокрема над змаганням епископа Будки покласти свою руку на весь народно-просвітний рух в Канаді і на церковні маєтки, котрі український народ придбав собі тяжкою працею.

По сім був виголошений реферат Михайла Стечишина про церковні справи церковні корпорації взагалі і про домініяльну корпорацію епископа Будки зокрема. Він показав значіння сеї корпорації з правничого становища і доказав, що після неї **епископ є повним завідателем і контрольором і повним, сталим і вічним директором всього церковного майна рухомого і нерухомого.** А коли зважити, що греко-католицьким епископом в Канаді може бути і не-Українець, то стане ясно, що епископська греко-католицька корпорація є тільки підступом Риму до загарбання українських церковних маєтків.

Дальше слідував реферат про історію Східної і Західної Церков і про Берестейську Унію. Він показав, що Східна Церква була завсігди більше толерантна як Західна, ніколи не вживала таких варварських средств до поборювання своїх противників як Західна Церква (прим. св. Інквізиція), і була все більше демократична у своїм устрою як Західна. А щодо Берестейської Унії, то вона була накинена Українцям проти їх волі і була виміряна на їх златинщення і спольщення. Спиняючись на церковному положенню в Канаді, реферат завважав, що греко-католицька церква в Канаді своєю роботою відчужувала від себе найкращі елементи народу, зробила нашу інтеліґенцію цілковито байдужою до церковних справ і викликала, нетактовністю свого епископа і деяких його священиків, загальне невдоволення і навіть безрелігійність.

В дискусіях, які вивязалися після обох рефератів, Збори прийшли до одноголосної згоди, що одиноким виходом з невідрадного церковного положення є акція попри, або навіть помимо епископа Будки, а то тому, бо епископ Будка доказав своєю нетерпимістю, нетактовністю як також легковаженням всіх тих, з котрими мав до діла, що всякого рода робота в порозумінню з ним є неможлива.

При кінці першого дня нарад вибрано комітет, який мав приготовити відповідні резолюції і пляни дальшої роботи і представити їх на другий день зборам

Другий день нарад.

Другий день нарад довірочних зборів почався відчитанням резолюції, приготованої резолюційною комісією, яка пропонувала заложення Українського Греко-Православного Братства, котре б зайнялося орґанізацією Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Над резолюцією завязалася була широка дискусія, при кінці якої Збори прийняли резолюцію одноголосно, серед великого одушевлення всіх присутних. Резолюція звучала так:

"Заваживши, що голова руської греко-католицької орґанізації в Канаді безуслівно домагається повного перепису майна церковних громад на русько-греко-католицьку епископську корпорацію, котру після уставу сеї корпорації становить сама особа епископа або руські греко-католицькі парафії та місії, котрих одиноким управителем є сам епископ, та

Заваживши, що після установ сих корпорацій, руські греко-католицькі парафії, т. є. громади, є позбавлені всякого права заряджування всяким церковним громадським майном, та

Заваживши, що згаданий епископ заборонив юрисдикцію жонатим українським священикам в Канаді (котра заборона є проти прав і привілеїв нашого обряду), а противно — за целібат, т. є. безженність священиків, та

Заваживши, що згаданий епископ дає юрисдикцію римо-католицьким місіонарам, отцям Редемптористам, серед нашого руського греко-католицького народу, та

Заваживши, що сей епископ приписує собі виключну власть і контролю над всіми нашими просвітними і другими інституціями і змаганнями, та

Заваживши, що той епископ заряджує справами церкви проти всяких демократичних принципів сего краю, котрих держиться український нарід в Канаді, та

Заваживши, що той епископ часто поводився так, що компромітував українців в Канаді, та

Заваживши, що всякі просьби і старання поступових елементів українського народу, натискаючі на епископа, щоби сповнив свої обовязки з більшою терпимістю і поправним поступованням, показувалися безуспішними, та

Заваживши, що той епископ чисто в нехристиянський спосіб відмовляє духовних услуг тим церковним громадам, котрі не хотіли передати свого церковного майна без застережень під епископські корпорації, та

Заваживши, що той епископ грозить викляттям членів ріжних просвітних орґанізацій в Канаді, котрі не є під його контролею, та приказав своїм священикам, щоби не сповідали та не давали розгрішення таким членам, та

Заваживши, що теперішна руська греко-католицька церква є вислідом церковної унії, силою наложеної на часть нашого народу Польщею в 1596 р. та що її попирала Австрія,

Тому ми, представителі ріжних українських околиць і громад Західної Канади отсим рішаємо як слідує:

Заложити Українську Греко-Православну Церкву в Канаді на слідуючих засадах:

1. Ся церква є в сполуці з другими східними православними церквами і принимає ті самі догми та той самий обряд.

2 Священики мають бути жонаті.

3. Маєтки громад мають бути власністю громад церковних і церковні громади мають ними заряджувати.

4. Всі епископи мають бути вибрані загальним собором священства і делеґатів від церковних громад та братств.

5. Церковні громади мають право принимати і віддаляти священиків.

6. Для того, щоби виповнити цілі і постанови сего зїзду, цей зїзд рішає завязати Українське Греко-Православне Братство в Канаді, котре має:

а) Заінкорпорувати ново засновану церкву в Канаді.

б) Заложити Український Православний Духовний Семинар.

в) Орґанізувати українські греко-православні церковні громади.

г) Дістати відповідних священиків для тих громад.

ґ) Зробити приготовання і скликати Собор прихильників і членів сеї Церкви для викінчення її орґанізації."

По сім приступлено до орґанізування Українського Греко-Православного Братства, до якого увійшли:

Василь Гавриш, Тимко Ґошко і А. Жилич, як президія. Михайло Стечишин, Я. В. Арсенич і Петро Зварич, як секретарі (Мих. Стечишин був вибраний головним секретарем). Петро Швидкий, В. Міґайчук, А. Шандро, як орґанізатори.

До ширшого Комітету, члени якого мали орґанізувати місцеві братства і парохії, увійшли:

В. Гривнак, Ю. Підвербецький, Іван Гавриш, О. Галилюк, М. Галик, Ст. Пелюк, П. Сукнацький, Іван Сорока, Гр. Лисечко, Семен В. Савчук, В. Михайлюк, Пилип Мамчур, Ст. Матвійшин, М. Стасюшин, Іван Васлей, І. Дзюба.

Тому, що Довірочні Збори відбулися в якнайбільшій однодушности і зробили велику позитивну роботу, знайшовши одинокий можливий вихід з невідрадного церковного положення, було рішено подати звіт з нарад до публичного відома через оповіщення в пресі, що було і зроблено, дня 7 серпня, 1918 року

Так зроблено перші кроки до заснования Рідної Церкви в Канаді.

СКЛАД КОМПАРТІЇ В УКРАЇНІ

Делеґація італійських комуністів 1957 р. відвідала СССР і подала деякі числові дані, з яких видно, як представляється склад комуністичної партії в Україні:

На 42 мільйони населення України комуністична партія нараховує 947 тисяч членів та 84 тисячі кандидатів у члени

На кожних пять партійних комуністів українців є лише три, а два — неукраїнці

Одна третина всіх членів партії записані як "робітники", а в дійсності й серед тієї третини лише 20 відсотків працюють як робітники, а 80 відсотків — це бюрократи, що лиш про око записуються "робітниками". Отже в комуністичній партії тільки неповних вісім відсотків — це робітники, що працюють на виробництвах, але й ці рекрутуються з-поміж відзначених, цебто належать серед робітників до "знатних" (робітнича аристократія).

Серед 40 відсотків неукраїнців у партії самі москалі становлять 29 відсотків, русифікація компартії в Україні все збільшується, а це покажчик збільшення русифікаційної політики на Україні московською владою.

РОЗУМ І СПРАВА ВИХОВАННЯ

Життєві приклади.

У старім краю люди не думали про правила виховання, бо саме життя диктувало, як треба дітей виховувати. У селян достатків не було, отже дітей треба було тримати в руках. Працювали старші, і діти мусіли старшим помагати, — доглядали менших дітей, пасли гуси, носили дрова до хати, замітали хату, старші пасли худобу. Діти були малими робітниками в господарстві. На дармування й забави не було багато часу.

У хаті була дисципліна. Слово батька чи матері було святе, — чи воно було приказом, чи наукою. Самі діти бачили, що родичів слухати треба. Діти вдоволялися тим, що їм дозволили й дали, і забаганок у них не було. Знали, що можна, а чого не можна, що можливе, а що ні, і тим були вдоволені. І раді були родичам помагати.

Таке було і в Канаді, доки молоді були на дорібку. Був час, що 14-літня фармерська дівчина найнялася в місті до праці на шість місяців за 25 долярів, і всі гроші дала батькові, щоб домашнім помогти. Тоді родина тісно з собою вязалася. Одні про других дуже дбали.

**

Коли ж люди ставали заможнішими, то давня статочність почала псуватися. Коли є більше грошей, то чому не давати дітям чого вони забажають! І так прийшло до того, що вже діти стали приказувати родичам — що і як має бути. Пригадуються слова одного фармера:

— Дивіться, які тепер діти! Я дав синові на Різдво сім долярів, а він знов приходить за грішми, бо вже не має тих, що я йому дав.

Але причиною того не був достаток сам собою, ані „тутешні діти", тільки батько, який не розумів, як треба дітей виховувати. Діти на цілім світі однакові, і будуть вони такими, якими їх виховають. А батька збаламутив достаток,— коли є гроші, то чому молодим їх не давати?

Загальний погляд людей на майно такий, — що майно є на те, щоб жити в розкошах. То одинока ціль майна — в їх розумінні!

**

В описі життя німецького цісаря Вільгельма 2-го читаємо: Його змалку тримали в руках, як лише можна тримати, майже по-батьківському.

На цісарськім дворі був професор, що вчив молодого Вільгельма. А Вільгельм діставав кожного тижня лише маленьку суму грошей на найконечніші потреби.

Коло 11-ої години перед полуднем професор і Вільгельм ішли до кантини (придворного ресторану) на перекуску. Професор міг там замовляти все, що хотів, а Вільгельм — лише овочі.

Та одного разу професор узяв собі мяса, а Вільгельм — винограду. Професор знав, що Вільгельм мяса зїв би, отже говорить:

— Мені мясо проїдається. Бери собі мясо, а я візьму твій виноград.

І помінялися. Але батькові Вільгельма хтось про те доніс, і він заборонив професорові таке робити.

Так виховувала цісарська родина свого сина, бо розуміла, що лише так вихований буде розумним і поважним чоловіком.

**

Але дайте дуже несвідомому чоловікові таку можність, як мала цісарська родина, то він виховає своїх дітей на найгірших. Він наповнить кишені дітей грішми до верху, бо на те є ті гроші! Нехай розкошують! Нехай мають і роблять — чого забагнуть.

Є англійський вислів:, „Мoні - - юз енд абюз" (гроші на добро, або на зло). Розумні вживають грошей на добро, а нерозумні на зло.

Відомий такий приклад: До українського кравця в Вінніпегу приносить знайомий багатий чоловік (не українець) до направи кожух своєї дочки, — дівчини. І каже кравець:

— Але ж ти багач, то не сором тобі, коли дочка буде в латанім кожусі ходити? Чому ти нового не купиш? А чоловік відповідає на те:

— Я міг би і два купити, але не хочу дочці лиха робити. Нехай навчиться ходити в латанім, а тоді не буде в житті ніякого лиха боятися. Буде мати новий, — то добре, а не буде нового, то й латаного не буде боятися. Її мати колись і латаного кожуха не мала, і я не мав, тому тепер латаного не боюся і його шаную.

Бачимо, що чоловік мав не тільки майно, але і здоровий, далекоглядний розум. У нього був широкий досвід. Він оглядався назад і дивився наперед, де може чоловіка всяке зустріти.

**

Але є багато людей, що розуму дуже потрібним і цінним не вважають. Чи чував хто, щоб люди нарікали, що їм бракує розуму? Ні! Розумом уважають люди лише спосіб для здобуття майна, грошей, — а як тими грішми орудувати, для яких важних справ їх вживати, — їм байдуже! Кажуть: "Аби гроші, а розум буде", — хоч воно й не так. Самі гроші розуму не дають. Дати багато грошей нерозумному, — то чи стане він зараз великим мудрецем?

Дайте неписьменному мільйон долярів, то чи він зараз стане письменний? Ні! Він і вчитися письма не схоче, бо він має гроші, і без письма обійдеться. Яким був, таким і дальше буде. І воно так: гроші грішми, а розум треба окремо здобувати.

Шевченко не мав маєтку, в нього були і грошеві недостатки, але в нього було інше майно, — щира воля і здоровий розум, що він здобув його і читанням, і досвідом. І він полишив для всього українського народу таке майно, якого за ніякі гроші не купиш.

Старий Генрі Форд був ковалем, отже не був багачем, але в нього було інше майно, — здоровий практичний розум, статочність, дбалість, і він тим розумом зрівнявся з найбільшими промисловцями — мільйонерами. І своє фабричне діло провадив більш зразково, ніж інші фабриканти. За ним був життєвий досвід, що вже сам собою є великим розумом.

В нас дехто нині кладе вагу головно на матеріяльні здобутки — на майно, на гроші, але то хибний погляд. В розумі є найбільша сила, а не в грошах.

С.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТІ

в л а ш т о в у є

від 2-го до 31-го серпня, 1958, в оселі "Київ"

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

На курсах запляновано 3 відділи: 1. Початкуючий, 2. Вищий, 3. Курс для кандидатів на в ч и т е л і в українських шкіл.

Приймається молодь у віці від 14 літ, з Канади і Зед. Держав. Оплата за курс (навчання, мешкання і харчування) — $60.00 від особи.

У складі викладачів: Анна Токарик, Іван Боднарчук, прот. Петро Самець, прот. Вас. Федак, П. Гайовський, В Ревуцький, Б. Олександрів, П. Волиняк, М. Муха, Вас. Іванис, Яр. Балан, Р. Василенко, Ю. Головко, Т. Гуменюк, Е. Левицький, Б. Олійник.

Зголошення слати негайно на адресу:

St. Vladimir Ukrainian Institute,
404 Bathurst St.,
Toronto 2B, Ont., Canada.

ВЖЕ ПОЯВИЛАСЯ

друга книжка УКРАЇНСЬКОЇ МАЛОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ, проф. Є. Онацького. Перша книжка: літери А і Б, 120 стор. великої 8-ки, коштує $1.50. Друга книжка, літери В, Г і Ґ, 180 стор., коштує 2 доляри. Ціла книжка в передплаті коштує 15 долярів. Замовлення і гроші, тільки банковими чеками або поштовими переказами слати на адресу:

VRev. Boris Arijczuk,
Hermandad Santa Virgen.
Casilla de Correo Central No. 160,
Buenos Aires, Argentina.

В США на адресу:

VRev. Ivan Tkaczuk,
182E — 7th St., New York 9, N.Y., USA.

В Канаді на адресу:

Ivan Hayduk,
11904 — 127 St.,
Edmonton, Alta., Canada.

Третя книжка появиться в другій половині цього року і коштує в передплаті до 1-го серпня 1958 р. тільки одного доляра або його рівновартість.

УВАГА! ШІГО Й ОКРУГА!

1918—1958

У неділю 3 серпня ц. р. відзначаємо Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

З цієї нагоди в місцевій церкві Св. Духа в Шіго відбудеться згаданого дня урочисте Богослуження.

По Богослуженні — обід в Українському Народньому Домі, а потім — концертова програма релігійного змісту.

Під час Служби Божої та на концерті співатиме мішаний хор під проводом Всеч. о. Протопр. Тита Яковкевича.

Запрошуємо все українське громадянство з ближчих і дальших околиць.

о. Б. Яковкевич, парох.
Д. С. Думанський, голова.
Т. Коропатницький, секретар.

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

На жаль, в українській літературі 17-го сторіччя є тільки одна слабенька того роду спроба; про неї згадаємо потім. Зате ж у судових актах того часу можна знайти кілька документів, що яскраво свідчать про те, яким шкідливим і жорстоким ворогом була побожна Анна-Альоїза по відношені до всіх тих людей, які споконвіку твердо держалися своєї православної віри і за яку муром стояли були також славетні предки Анни-Альоїзи, а навіть сам її рідний батько. До тих людей у неї вже не помічалося навіть найменшого милосердя й справедливости.

Треба знати, що інші нащадки князя Констянтина Острозького хоч самі вже й перейшли були з православія в католицтво, то проте, мабуть, з пошани до славної памяті православного князя Констянтина Острозького, ні в чому не порушували прав і свободи віри та Православної Церкви у своїх маєтностях, і виявляли до неї свою повну коректність а часом і доброзичливість.

Згадаємо тут надрукований в Острозі православний Часослов 1612 року, — був він виданий "повелінієм" (наказом) князя Януша Острозького, який, хоч сам був уже католиком, але, задля памяті свого православного батька, по-давньому спомагав усі його українські православні установи: школи, церкви, манастирі, друкарні, лікарні і т. ін.

Так само толерантно поводився і його братанич — м о л о д ш и й князь Януш Олександрович, рідний брат Анни-Альоїзи, що також уже був католиком, і про якого православні у своїй скарзі на Анну-Альоїзу писали, що він "святої памяті пресвітле княжа ні в чому прав і фундацій предків своїх (православних) не нарушував і кривд маєтностям церковним не чинив". Та й сама Анна-Альоїза, ставши 1621 р. володаркою "князівства Острізького", спочатку також "остерігалася" ч и н и т и православним кривди. Але це тривало недовго.

Ми вже згадували, що Анна-Альоїза напустила до Острога езуїтів і дала їм виключне право закладати тут школи. А тим самим вона знищила славетну українську православну Острізьку Академію, знищила тим і всі інші українські православні школи, що їх заснував був її славний дід — князь Констянтин Острозький.

Разом з нищенням тих шкіл почалося послідовне нищення, або намагання відібрати в українців їхні православні церкви, манастирі, лікарні і т. д. Була тоді в Острові мурована православна церква Св. Тройці, а при ній була лікарня; в цій лікарні знаходили собі притулок багато убогих, хворих і немічних різного стану й походження. Обидві ці фундації були засновані православними прадідами Анни-Альоїзи і щедро забезпечені цілими маєтностями: містечком Суражем (яке тепер стало селом у Кремінецькому повіті) і селом Андрушівкою, з яких ішло на церкву й лікарню при ній 3,000 золотих польських.

І ось ці маєтності побожна Анна-Альоїза негайно відібрала і разом з церквою віддала їх езуїтам. Лікарню при церкві вона "опустила" (зробила пусткою), а замість нього уфундувала в Острозі католицько-польську лікарню св. Франціска-Ксаверія; на це вона записала щорічний дохід з острізької фабрики паперу, що її заснував був її дід, князь Констянтин Острозький, задля потреб православної друкарні.

Крім того, православні скаржились, що Анна-Альоїза майже цілком пограбувала православну Богоявленську церкву, в якій були похоронені її православні дід і батько. Історичний документ говорить, що Анна-Альоїза з цієї церкви "дуже багато прикрас і речей церковних — ліхтарів і інших предметів на пожиток собі взяла", чи може віддала до польсько-католицького костьола.

Згодом, за польського короля Владислава 4-го православні українці домоглися того, що їм дозволено було вибрати й настановити собі Митрополита Київського й Галицького та епископів. А між ними волиняки (православні українці Волині) вибрали собі за православного епископа князя Олександра Пузину, що в чернецтві мав імя Афанасій, і назначили його на українську православну епископську катедру Луцьку й Острозьку.

І навіть сам король польський Владислав 4-ий, потребуючи допомоги православних козаків проти турків, на все це мусів погодитися, і затвердив цю справу як законну. Тільки не погодилася на це перехрещена з православія в католицтво Анна-Альоїза. З намови езуїтів та власного фанатизму, вона суворо заборонила своїм православним підданим — мирянам (світським) і духовенству — признавати нового владику (епископа Афанасія Пузину) своїм пастирем: вона гостро заборонила їм звертатися до нього в усіх церковних справах і виконувати його пастирські розпорядження.

І коли Митрополит князь Пузина прибув в Остріг до своєї епископської катедри, то з жалем довідався, що його катедральна церква, т. зв. "замкова", була запечатувана шістьма печатями, а замок був сильно обсаджений католицькою сторожею. Спробував був цей владика навідатись до інших православних церков своєї епархії, і всюди знайшов це саме: церкви опечатувані й обсаджені католицькою сторожею. А все це було зроблено з наказу Анни-Альоїзи, за порадою езуїтів ("Архивъ Юго-Западной Россіи", ч. 1, т. 6. Київ.—Цей "Архів" видавали українці, але Москва не дозволяла вживати назву "Україна", і змушувала називати її "Південно-Західньою Росією").

IV

Але всі ці кривди православним українцям від католиків-поляків та "своїх" перевертнів з православія на католицтво були тільки "невинним" вступом до тієї страшної події, що так бурхливо й неподівано скоїлася в Острозі 1636 року; вона коштувала православним багато сліз, крови й лиха.

Сама Анна-Альоїза відограла у цій трагедії, як і в інших цього роду жахливих переслідуваннях, ганебну ролю сліпого знаряддя в руках езуїтів, на користь яких ці трагедії й відбувалися.

Справа в тому, що Анна-Альоїза й досі переслідувала православних українців у своїй католицькій "місії спасіння душ людських", то однак езуїти ще не зовсім були тим вдоволені, вони вважали, що Анна-Альоїза ще замало переслідує "схизматиків". Вони дорікали їй, що вона дозволяла православним мати хоч трохи церков, навіть у самому Острізькому замку дозволяла надалі користуватися своєю Богоявленською церквою, яка гордовито підносилася над усім містом і своєю величністю притьмила всі католицькі костьоли. А ще більше не подобалося езуїтам це, що Анна-Альоїза час до часу й сама відвідувала цю православну церкву, бож там були поховані її православні предки — український княжий рід Острозьких, і їй принаймні про людське око треба було гробниці своїх предків відвідати. Там таки, в Богоявленській церкві був мармуровий нагробник на гробі її покійного батька — князя Олександра Острозького. Як же їй не відвідувати могилу свого рідного батька, тому тільки, що ця могила була в православній церкві? Але езуїти почали їй забороняти й це!

Отже езуїти почали так дурити Анну-Альоїзу: вони змовляли в неї, що хоч її батько Олександер Острозький і був православний, то одначе він на смертному ложі, за благанням своєї дружини-католички (польки), саме в час свого конання вирікся православія і прилучився до "святої Церкви" (католицької), і так помер у "правдивій вірі" (католицькій). На цій саме підставі, казали езуїти, вони почали сильно просити папу Климента 8-го про дозвіл молитися за душу "наверненого" князя Олександра Острозького в католицьких костьолах, і папа дав на це свій дозвіл. Отже тільки "через нечувану упертість схизматиків цього князя, Олександра, було поховано в православній церкві", — доказували спритні езуїти.

Анна-Альоїза, яка все ж таки, як дочка, шанувала память свого батька, радісно слухала тих лукавих теревенів езуїтів, і все частіше ходила до православної Богоявленської церкви молитися над його могилою, — частіше тому, що він був не лише її батьком, але й також, як вона думала, був до того ще й "католиком". У неї це змовили езуїти.

Нарешті езуїти затуркали її вже так, що їй у голову прийшла страшна думка, яка й привела до дуже неоподіваних, та разом і для неї самої гірких наслідків.

Ось така то була завязка найбільшої острізької трагедії, яка скоїлася 1636 року і про яку нехай перекажуть нам самі таки отці езуїти. А вони про це пишуть так:

"Серце побожної дочки сильно боліло з тієї причини, що кості її батька покривала та земля (українська), що її проклята католицька Церква. І вона (Анна-Альоїза) вдень і вночі все роздумувала над тим, яким би то способом відібрати той дорогий депозит і перенести його (кості батька) до католицького костьола. Одного разу вона розказала про свій сміливий намір своїм вибраним і вірним слугам (езуїтам). І вони взялися виконати це діло з допомогою метких та сміливих лицарів (католицьких); де було треба, вони (езуїти) розставили озброєну піхоту, вломилися до церкви, відкопали домовину і разом з тілом Олександра, що був довго увязнений (похоронений у православній церкві) повернули своїй пані (Анні-Альоїзі), — віддали батька дочці, і положили його у святу землю — в католицькім костьолі.

(Далі буде)

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИ НЕ ДУХОВА САМОЛІКВІДАЦІЯ?

У попередньому числі "Вістника" була подана новинка про один з прикладів т. зв. "американізації" Церкви в Америці. З тієї новинки стає нарешті докладно відомо, чим є ця так звана "американізація" Церкви в ЗДА, про яку вже й перед тим напливали в Канаду чутки.

Образок "американізованої" парафії виглядає так: "Теперішня церковна громада складається з українців, мадяр, поляків, італійців та еспанців". Це "американізована" церква!

А попередньо ця парафія складалася з самих православних українців. Цікава річ, — "честь" стояти в перших рядах "американізації" Церкви припала якраз ...українцям! Принаймні так інформує грецький православний орган/ — що "українська парафія стає провідною в русі "американізації".

В ЗДА є православні парафії грецькі, сербські, російські, румунські, білоруські, болгарські, сирійські і т. д., — але якось вони трохи "відстають" у русі тієї "американізації". Принаймні ця сама грецька православна преса якось не пише, щоб вони тут вели перед... Значить, вони не поспішають до того "поступу", — нашому братові дають тут нагоду "саможертвенно" поспішитися до "американізації"! Пробуйте вже раніше ви, а ми почекаємо...

***

Коли перший раз почується оте слівце "американізація" Церкви, то думається, що вона полягає ось у чому: до церкви вписуються люди лише "американського" етнічного походження, — люди, які вже забули, якого роду були їхні батьки, діди й прадіди, отже вони самі не знають, чи їхні предки були українці, чи поляки, чи мадяри, чи італійці і т. д. І їм залишається лише один вихід: вважати своє походження за "американське", й організовувати "етнічно-американську" Церкву.

Тим часом так воно не є. Люди, що вписуються до парафії, свідомі свого етнічного походження, — вони називають себе українцями, поляками, еспанцями, мадярами, італійцями, — не американцями без ніякого етнічного походження.

А коли є воно так, — коли всі вони свідомі свого етнічного походження, своєї традиції й культури предків, то вони Церкву не роблять американізованою, а тільки інтернаціональною. Буде там мішанина різних рас, мов, культур, звичаїв, обрядів, психологій...

Українці захотять мати в церкві спільну Кутю, а поляки можуть сказати, що це лише український звичай, а не загально-православний. Це саме може бути з українськими писанками; свяченням Пасок і т. д. і т. д. Полякам доведеться вчитися українських колядок, а українцям — польських, еспанських, італійських, мадярських... Бо скажуть: А хіба ж наші гірше ваших?

З того вийде мов у байці про лебедя, щуку й рака, яких запрягли у спільний віз, і вони в різні сторони тягнули, і до належної мети він не дійшов.

***

Хто думає, що християнство, — вже навіть із своїх початків, — у своїх зовнішніх формах було уніформоване, якесь інтернаціональне, чи космополітичне, без національних різниць у кожного народу, той або не бачить життєвої дійсности, або не хоче її бачити.

Історія християнства показує, що його зовнішні форми були різні, залежно від народу, на ґрунт якого християнство попадало. І кожен нарід забарвлював зовнішні форми християнства своїм національним кольоритом: своїми власними обрядами, звичаями, рідною мовою, своєю психологією, своєрідним мистецтвом і т. д.

Інаціоналізація зовнішніх форм християнства не тільки не шкодила його внутрішній істоті — вченню Христовому, а навпаки: це вчення Христове, подане на національному ґрунті рідних обрядів, ставало народові життєво-ближчим, зрозумілішим, більш сприємливим. Як довго існують люди приналежні до різних народів і рас, так довго релігія не може бути без національних форм, — бо інакше вона стала б лише нежиттєвим абстрактом, чимсь невловимим

Церковну громаду єднають не лише догми й канони спільної релігії й Церкви, але й також свідомість спільного походження її вірних, спільної мови, культури, етнічної психології, — спільні життєві інтереси. А громада з різних етнічних груп буде позбавлена цієї життєвої спільности, — вона стане механічно-штучним злітком, що напевно не витримає проби життя.

Коротко кажучи, інтернаціоналізація Церкви завжди провадить до її духової самоліквідації.

ЯКІ ПРАВА МАЄ СВЯЩЕНИК У КАТОЛИЦЬКІЙ ПАРАФІЇ

У католицькому "Голосі Спасителя" за травень 1958 р. від когось, що підписаний буквами Л. К. з Вінніпеґу, поміщений такий запит:

"Які права має священик у парафії, а які права мають вірні, напр., заряд церковний чи інші парафіяльні організації?"

"Голос Спасителя" відповів:

"Коли епископ назначує священика до якоїсь парафії, то він передає тому священикові ті влади, які він сам дістав від Ісуса Христа. Цебто, владу вчити людей (Мат. 28, 18-20), освячувати людей (Мат. 16, 19; Ів. 20, 22-23) та керувати людьми (Мат. 18, 18; Лука 10, 16).

Священик, отже, має велику відповідальність за духове та матеріяльне добро своєї парафії. **Вірні** мають стільки прав і відповідальностей, окільки священик їм дає. Церковний заряд та інші парафіяльні організації є до **помочі** священикові".

РАПОРТ АМЕРИКАНСЬКОГО КОНГРЕСМЕНА З ВІДВІДИН У МОСКВІ

Конгресмен ЗДА д-р Клеренс В. Кренфорд, який є президентом Американської Конвенції Баптистів, у квітні ц. р. відвідав Москву.

На летунському майдані в Москві привітав його 17 квітня д-р Яків Жидков — голова Об'єднаної Ради Євангельських Християн в СССР.

Конгресмен повністю подав в Америці свої враження з поїздки до СССР. Деякі з його вражень подаються нижче:

1. Релігійні спільноти в СССР потребують значно більше церков, ніж вони тепер їх мають, тому що скількість віруючих значно більша, ніж їх можуть помістити теперішні їхні місця спільної молитви (святині).

2. В СССР усі нерухомості, а між ними й усі церкви, державна влада забрала собі на власність. І коли віруючі хотять мати церкву, то вони мусять старатися про урядовий дозвіл на її відкриття, а крім того мусять винаймати собі її за оплатою урядовій агенції.

3. Уряд має монополь на шкільництво. Релігійне виховання у школі суворо заборонене, в якій би формі це виховання не було. Тільки приватно, дома, родичі мають деякі можливості виховувати дітей у релігійному дусі. Недостача релігійної лектури — книжок, журналів, часописів — просто порожнеча. Хоч безграмотности між населенням не видно, то все ж таки видно голод за доброю книжкою й пресою, яких там немає.

4. Свобода релігії не існує в СССР — у такому розумінні, як вона існує в Америці.

5. Дуже великий брак священиків серед усіх релігій. Отже деякі віроісповідання призадумуються над можливістю висвячувати на священиків і жінок, так думають зробити й баптисти. Православні, звичайно, цього не роблять, як ніколи досі не робили.

Жінки в СССР виконують дуже важку фізичну працю: мурують будинки з цегли, копають рови і т. д., але впорівень до мужчин їх дуже мало видно на легчій, професійній роботі.

ІТАЛІЯ ДАЛІ ХИЛИТЬСЯ НАЛІВО

Вислід виборів до італійського парляменту, що відбулися 25 травня ц. р., такий:

Християнські демократи (католицька партія) здобула 12 мільйонів 500 тисяч голосів і 273 місця в парляменті (попередньо мали 263 місця).

Ліберали (16 місць) і радикальні ліберали (7 місць) послабилися; монархісти й фашисти потерпіли велику невдачу.

Комуністи під проводом Толіятті здобули 6 мільйонів 700 тисяч голосів і 140 місць (раніш мали 143).

Соціялісти під проводом Ненні, крайні соціялісти і соціял-демократи під проводом Сараґато здобули разом пять мільйонів 500 тисяч голосів (раніш мали чотири мільйони 500 тисяч), — отже зміцнили

Католицька партія (християнські демократи), хоч покищо формально виступає разом, але в ній є значний відлам лівих, має в парляменті 42.2 відсотка місць, отже не має абсолютної більшости.

ПРО „ДВА ЖАЛІБНІ РЯДКИ" І ЖАЛЮГІДНУ СТАТТЮ

Англомовний російський православний журнал "Да Рашен Джорнал" в ЗДА у числі за травень 1958 р. помістив статтейку Івана Микелсона Цапа п. н. "Два жалібні рядки", — про деякі особливо поетичні вислови в творі "Слово про Ігорів похід" з 12-го століття.

Між іншим, автор статті каже: "Православне Християнство прищепило ніжність висловів і глибину почувань народові, що раніш був поганським", і воно так ушляхетнило душу та дозволило писати такі високопоетичні твори вже "через два століття після прийняття Православного Християнства".

Значить, автор статті думає, що перед прийняттям християнства у Київській Русі, де в 12-му столітті "Слово про Ігорів похід" було написане, народ був цілком дикий, — якісь півтварини, і нездібні до ніжних поетичних висловів...

Безумовно, що істотна заслуга християнства — це його ідея одного правдивого Бога. А при тому — моральна заслуга через приспішення процесу ушляхетнення душі народу. І культурна заслуга — заснування шкіл, тощо.

Але при тому деяких справ не можна переборщувати, — не можна ж початок світу в Київській Русі починати від прийняття християнства. Християнство вже застало в Київській Русі мову. У цій мові були слова на вираження глибини й ніжности почувань. А коли так, то й ще дуже далеко перед прийняттям християнства народ Київської Русі мав у своїй душі глибину й ніжність почувань. Не міг же народ створити собі слова для вираження того, чого сам не мав у душі. Якщо б автор прочитав собі деякі українські історичні пісні, про які вчені кажуть, що вони походять ще з-перед прийняття християнства, то він побачив би, які там є глибокі й ніжні вислови почувань.

У греків ще далеко було до прийняття християнства, коли Гомер написав свої твори "Іліяду" й "Одисею", яких і досі ніхто не перевершив. А які там є поетичні вислови глибоких і ніжних почувань! Та й скільки розумних думок там є, — авторові статті з "Да Рашен Джорнал" тільки сісти, прочитати й повчитися! А все це писав поганин!

А які чудові й незмірно глибокі та поетичні оті славні гимни індусів і египтян — ще з-перед часів християнства, а вони ж — поганські!

Чи ж думає автор, що тільки в Київській Русі до часів прийняття християнства була пустиня чи повна дикість у душі народу? А які ніжні й глибокі оці поганські похоронні голосіння нашого народу, оті веснянки, коляди і т. д.

Прийняття віри в одного й правдивого Бога, це справа християнської теології, а не історії споконвічного духового процесу народу, що є основою культури. Християнство лише вплинуло на дохристиянську культуру, а не створило її, але треба мати на увазі й те, що дохристиянська культура вплинула також на культуру християнську.

До того ж ще треба додати, що автор "Слово про Ігорів похід" якраз майже в цілому творі послуговується матеріялом не християнської релігії, а навпаки — поганської! Християнських мотивів є там дуже мало.

В Америці, будучи відірваним від народу, від коріння його глибокої культурної традиції, не лише християнської, але й дохристиянської, певна річ, можна про минуле народу виписувати несотворені речі, і показувати слов'янських предків "поганськими дикунами". Тільки давню Грецію і Рим славити, як тих, що ще до християнських часів мали високу культуру й цивилізацію. А те, що у наших слов'янських предків, ще перед прийняттям християнства, була така висока моральність, і гостинність, що хати ніхто не зачиняв, і кожному подорожньому вільно було туди зайти та без потреби дозволу заспокоїти свій голод і спрагу, — чи це також "дике поганство"? А такого є в нас багато, лише треба його знати. Сини "безрідні", відірвані від народу, — "без коріння й без насіння", — на жаль, цього не знають.

***

Друга справа — національна приналежність "Слово про Ігорів похід". Автор статті називає його "російським"... А тим часом сам же він пише, що цей твір походить з Київської Русі, і повязаний з Києвом та взагалі з Україною. Хіба ж є це християнська культурність говорити неправду, — називати Україну "Росією"? І всю ту неправду пропаґується в релігійному російському православному органі? Каже автор, що християнство, проіснувавши лиш два століття в Київській Русі, вже вспіло ушляхетнити моральність народу.

А ось за наших часів християнство на слов'янському Сході має за собою вже близько тисячу років, а в цього роду статтях, як п. Микелсона Цапа, небагато того ушляхетнення видно, коли він кривить правдою.

Ів. Дрель.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

"НЕ СМІЮТЬ КООПЕРУВАТИ..."

Питання читача-католика:

"Син мого сусіда жениться в некатолицькій церкві з некатоличкою. Мої сусіди — це католики і їх син досіль є католиком. Вони запросили мене на весілля, що відбудеться в некатолицькій церкві. Чи я можу йти на це весілля?"

Відповідь католицького журналу "Голос Спасителя":

"Католики не сміють **кооперувати** з тими, що допускаються гріха... Якщо католик бере шлюб поза католицькою Церквою, то не тільки не заключає важного подружжя, але й стягає на себе виклятгя з церкви" ("Голос Спасителя", червень 1958 Канада).

***

З великою радістю прочитав я цю інформацію. І думаю собі: Господи! І що це воно таке? Чи то в науці Католицької Церкви щось змінилося? Чи то лише в Канаді все воно інакше?

Бо ото в 13-му столітті Тома Аквінський, католицький святий, ідеолог католицької Святої Інквізиції дав трохи інші відповіді на подібні питання... На питання: **"Чи еретики мають бути помилувані?"** — він відповів:

"Є такий гріх, що не лише заслуговує на відлучення від Церкви шляхом позбавлення Причастя, але й також на відлучення від життя шляхом убивства" еретика католицькою Церквою (Св. Тома Аквінський, Summa Theologica, розділ III).

О, то — то я розумію! Не послухав католицької влади, — забити його! Тоді він послухає! А грозити прокляттям, хто бере шлюб у некатолицькій церкві, — це слабо! Заборонити католикам кооперувати з таким "еретиком" — також слабо! Не признавати католицькій Церкві його подружжя за важне — також слабо! От якби так католицька Церква могла ще й уряд Канади змусити не признати таке подружжя важним, то я ще розумію, — це був би успіх! По-перше, тоді уряд не дозволив би такому "еретикові" відтягати 1,000 долярів на жінку, як суму вільну від податку. Це вже була б кара!

***

А так, що ж... Уряд признає важним і таке подружжя католиків, що брали шлюб поза католицькою Церквою...

А ось в Еспанії уряд на це католикам не дозволяє. Мусять брати шлюб лише в католицькій церкві. Заяви навіть, що ти вже перестав бути католиком, — протестантом стань, — однаково мусиш брати шлюб у католицькій церкві, бо інакше жінка тобі не жінка, а чоловік тобі не чоловік. А чому так? Бо в Еспанії свій уряд, католицький! А в Італії, як видно, хоч той уряд і католицький, але якось не дуже... Ото єпископ з Прато, Фіорделлі, хотів прокляттям загнати "католика" до католицької церкви шлюб узяти, а той епископа узяв і в суд подав... Біда!

От такі то часи настають у деяких країнах... А всьому винні Конституції держав... Добре знав покійний папа Пій IX, коли енциклікою 1849 року конституційний лад викляв.

***

Сумніваюся, чи хто послухає такої поради "Голосу Спасителя". Бо хоч тут оказано й сильно, але все таки не дуже.

От у Хорватії 1942 року католицький монах з Лівно, о. д-р Сречко Періч з самого вівтаря навчав, що всі православні в Хорватії мають бути вбиті, а між ними має першою бути вбита рідна сестра того монаха, бо вона вийшла заміж за православного. (M. Farell, "Ravening Wolves").

Як не кажіть, а о. Сречко Періч сказав таки сильніше. Та й наслідки якісь були: католики в Хорватії за роки 1942-1945 один мільйон 700 тисяч православних "еретиків" убили.

І в Римі колись сильніше говорили!

І. Купер'ян.

ПРАВОСЛАВНІ ГРЕКИ В ЗДА ВСЕ ЗБІЛЬШУЮТЬ СВОЮ ДІЯЛЬНІСТЬ

У східньому Овкленді (Каліфорнія, ЗДА), є місцевість, що має назву "Свята Гора". Це гориста місцевість з 24-акровою площею. Там уже збудовано лютеранську церкву, академію адвентистів, католицький каледж, а тепер свій дім молитви будують мормони.

І Грецька Православна Церква в ЗДА закупила собі там 6-акрову площу, на якій збудує церкву за суму одного мільйона долярів, а при тій церкві буде окремий будинок для грецької школи.

Цього року восени відбудеться Собор Грецької Православної Архиєпархії в ЗДА. На цьому Соборі буде створений спеціяльний комітет, який започаткує регулярну діяльність Грецької Православної Церкви також і шляхом радіо й телевізії: релігійне життя, звичаї, богословську науку, Богослуження, церковну музику і т. д.

ЄГОВІЗМ ПРОТИ ТРАНСФУЗІЇ КРОВИ

Час до часу читаємо в часописах про смерть члена чи членкині секти єговістів — через те, що вони відмовилися від лікарської трансфузії (переливу) крови, що єдино могло врятувати їм життя.

Єговісти кажуть, що їхня релігія забороняє їм піддаватися трансфузії крови. Отже тут коротко розглянемо, як ця справа представляється в їхній релігії.

**

По смерті Рутерфорда, — в січні 1942 року, в єговізмі, під тодішнім проводом Натана Гомера Кнора (це німецьке прізвище англійці вимовляють "Нор") появилося нове вчення, а саме — що "трансфузія крови забороняється Святим Письмом".

Як бачимо, вже саме це твердження — дивне і безпідставне. Трансфузія крови — це дуже модерний медичний засіб лікування, його не було в тих давніх часах, з яких походить Біблія, отже й Біблія взагалі нічого не говорить про трансфузію крови.

Але слідкуймо далі за тим дивним, а навіть несамовитим ученням єговістів.

Єговістський журнал "Вачтавер" з 1-го липня 1945 року — у статті "Святість крови" — проголосив, що коли одна людина передає свою кров в організм другої людини (трансфузія), хоч би це навіть було викликане потребою рятувати своє життя, то цим вона ломить релігійні правила єговізму.

Тепер пригляньмося, як єговісти стараються "оправдувати" цитатами з Біблії свою заборону трансфузії крови.

В єговістському журналі "Евийк" ("Пробудись") з 22 травня 1951 року, у статті: "Діти, — чи вони належать до родичів, чи до держави?", на стор. 3-ій, єговісти цитують Біблію — І. Мойсея 9, 4, Левит. 3. 17, 7. 27, 17. 10, 11, 14, і твердять, що ці цитати забороняють трансфузію крови.

Ось читаємо там:**"Тільки мясива з його кровю, яко душею, щоб ви не їли" (Мойсея 9.4).**

Певна річ, коли візьмемо саму цю цитату, але не будемо знати, що написано перед нею і після неї, то в такому випадку нікому не буде ясно, що в дійсності та цитата має на думці. Отже, треба ще знати, що у Біблії сказано перед цитатою і після цитати, як та цитата повязується з тими словами, які її окружують, отже — яке її значення в контексті.

Сама ця цитата (Мойсея 9. 4) нічого про трансфузію крови не згадує! Але перед згаданою цитатою, в попередньому вірші, ясно сказано, що Єгова дає Ноеві **заборону щодо тварин — щодо тваринного мяса й крови. Бог заповів Ноеві, що тваринне мясо є на поживу, але під одною умовою: щоб він не споживав крови. Отже: "Усяке двигуще, що живе на землі, буде вашою поживою, так як і зілля травяне, — подаю вам усе. Тільки мясива з його кровю, яко душею, щоб ви не їли"** (І. Мойсея 9. 3-4).

А тепер підемо далі, і побачимо, як єговісти в цій статті ("Діти, — чи вони належать до родичів, чи до держави?" Журн. "Евийк" з 22. 5. 1951) виступають проти трансфузії крови, і для цього наводять дальші цитати з Біблії — з Мойсея, Левит. 3. 17 і 7. 27.

Але коли придивимося й тим цитатам, то побачимо, що й вони не відносяться до трансфузії крови, а відносяться до палення приношених тваринних жертв Богові. Там сказано:**"Установлення споконвічне в родах ваших по всіх оселях ваших, — ні жиру (товщу), ні крови щоб ви не їли"** (3. Мойсея 3-17). **"Усяка душа (людина), що попоїсть якоїсь крови, викорениться з-поміж людей своїх"** (3. Мойсея 7-27).

Отже ці цитати, на які покликаються єговісти, нічого не говорять про трансфузію крови, вони говорять лише і виключно про приношення давніми жидами тварин у жертву Богові й про палення їх на жертівнику, потім ці тварини з жертовника жиди споживали; отже Біблія, у вищезгаданій цитаті, забороняє при тому споживати **кров** із тих жертовних тварин, а дозволяє їсти лиш саме їх мясо.

Так і в цьому випадку в Біблії нема мови про **людську** кров, а тим самим тут і не говориться про трансфузію крови.

Про що в Біблії говориться, а про що не говориться, — читач тих єговістських писань знати не може з самих тільки обкроєних цитат, коли вони навмисне пропускають усе те, що їм невигідне. Ось, напр., цитують з 3-ої Книги Мойсея вірші: 17-10. 11 і 14, а тут пропускають між ними вірші: 12 і 13. Нащо? А на те, що ці вірші невигідні єговістам, бо в них говориться:

"Хто б то не був між синами Ізраїля, чи між приходцями, які є між вами, і він зловить тварину чи птицю яку, що її їдять, то він мусить вицідити кров з неї і засипати її (кров) землею".

У цих віршах Біблії ясно говориться про заборону їсти **тваринну кров,** отже єговісти ці вірші навмисне пропускають, щоб тим замаскувати безпідставність свого твердження, що нібито Біблія забороняє **трансфузію людської крови.**

**

З усіх тих цитат, що їх наводять єговісти, намагаючись довести, що Біблія нібито "забороняє" трансфузію крови, ми бачимо, що вони відносяться виключно до **тваринної крови,** — що її Мойсей забороняв жидам споживати; у тих цитатах взагалі нема мови про **людську кров,** отже й нема мови про заборону трансфузії людської крови.

Коли Мойсей проголошував цю заборону їсти **тваринну кров,** то не мав тут на увазі справу споживання людської крови, тому що ця справа вже не була актуальна, бож тоді в жидів канібальство (людоїдство) й так було заборонене законами під загрозою кари смерті; отже заборона споживати людську кров розумілася сама собою вже з давніх-давен, і Мойсей не мусів говорити про неї ще раз, тоді як уводив заборону їсти тваринну кров. Далі, в Біблії маємо заповідь: "Не убивай", і коли не вільно вбивати взагалі, то тим самим і не вільно споживати людську кров.

Є ще й інші цитати в Біблії, на які єговісти покликаються, але й вони не відносяться до людської крови.

Зрештою, **споживати** кров, коли шлунок травить її, і її **вбиває** — це одна справа, а **трансфузія,** коли жива кров переходить у жили (не в шлунок) з одної людини в другу — це друга справа, — тут кров залишається **живою. Трансфузія (переливання) — це не їдження крови.**

Далі, і це найголовніша річ:**Трансфузія крови не є канібальством (людоїдством) і не є убиванням людини; навпаки, шляхом трансфузії людина, даючи свою кров другій людині, сама залишається живою, і ще й рятує життя іншій людині — своєму ближньому.**

Отже тут не лише не нарушена Заповідь Божа "Не вбивай", а навпаки — тут виконується Заповідь Христа: "Люби ближнього свого, як самого себе", отже й життя його рятуй.

*

На жаль, єговісти виривають собі живцем цитати, і таку обкроєну букву виясняють собі так фальшиво, що готові своє життя намарне віддати і життям інших жертвувати, аби від тієї букви, яку фальшиво виясняють, не відступити.

Дорослі єговісти принаймні мають якусь свою власну „свідомість", отже відповідають самі за себе — воліють вони рятувати своє життя шляхом трансфузії крови, коли це можливо зробити, чи воліють добровільно умерти, аби не прийняти трансфузії, — це справа їхньої свідомости.

Але більш трагічно стоїть справа з діточками. Бувають випадки, що мати-єговістка забороняє робити трансфузію своєму немовляті, і тим свідомо погоджується на його смерть, тоді, як можна б дитину врятувати; отже це ніщо інше, як свого роду **душогубство,** тоді як свідоме не приймання трансфузії, і через те — смерть, — це свого роду **самогубство.**

До моєї короткої статті не належить питання, **кому це потрібно, щоб народ вмирав там, де його можна б часом врятувати.** А це питання було б досить цікаве! І в звязку з тим цікаво також було б нотувати ці випадки, коли найвищі провідники єговізму часом захворіють, і їх може врятувати трансфузія крови, — чи й вони від неї відмовляються, щоб умерти? Чи може цей єговістський закон обовязує лиш нижчу масу єговістів — т. зв. йонадабів? Це питання справді інтересне...

о. Т. Ковалишин.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

З давнішої преси про І. Франка

(Укр. Голос, ч. 44, 1916)

Бразилійська „Праця":

„Іван Франко, звісний поет, белетрист, публіцист, як донесли ми коротко в послідним числі, помер у Львові у місяці маю с. р. Іван Франко був чоловіком надзвичайно талановитим. Довгий свій вік посвятив головно боротьбі з Католицькою Церквою — духовенством. Невірство — атеїзм, крайна безбожність, яка ширилась від кількадесять літ між українською молоддю, це робота покійного Франка. Він зіпсув цілі покоління — затроїв цілі ряди найкращого цвіту українського т. з. молодь. Боротьбу свою завзяту супроти Церкви св. закінчив так, як його товариш рідний по ділу, Павлик.

Деякі українські часописи розпинаються — проливають крокодилячі сльози над Франком з причини його смерти, — та ми скажемо коротко над могилою Франка: Франко помер, а Бог живе дальше; Франко помер і Церкви св. підвалин не зіпсував, хоч цілий свій вік тому посвячував.

Умерли Павлики — Франки, а Церква св. Католицька чимраз краще процвітає.

"Вечная память - вечний пакой!"

**

„Канада. Русин" помістив статтю Свєнціцького про Франка, де сказано:

„Поет, мислитель — шукаючий Божої правди на землі, публіцист — історик культури свого народу, вчений дослідник основ славянсько-русской і української письменности і народнього життя — от на що Іван Франко посвятив свій великий талан і чому він служив більше як сорок літ свого діяльного життя".

А дальше читаємо таке:

„Франко поет обездолених і страждаючих від неправди і гнету.. він співець народнього горя... він ніколи не кривив душею..."

(Укр. Голос, ч. 44, 1916, стор. 8).

ПРОВОДИ ВСІХ ЦЕРКОВ ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ В РУКАХ КОМУНІСТІВ, СТВЕРДЖУЄ СЕНАТСЬКА ПІДКОМІСІЯ ЗДА

Сенатська Підкомісія Державної Безпеки в ЗДА проголосила свій звіт у справі церковного життя в Советському Союзі. На основі свідчень багатьох утікачів з-поза залізної заслони, Сенатська Підкомісія стверджує, що у всіх тих країнах, що знаходяться за залізною заслоною, всі без винятку Церкви є контрольовані комуністичними режимами цих країн; духовні проводи Церков стали послушними знаряддями в руках комуністичної влади, і використовуються нею для політичних цілей, а в тому й для закордонної комуністичної пропаганди.

Головним керманичем усіх Церков усіх країн Східньої Европи є генерал-майор Карпов — один з керівних співробітників МВД.

Тому Сенатська Підкомісія Державної Безпеки ЗДА осуджує всі ці американські церковні й духовні організації, що час до часу запрошують до ЗДА представників духовенства комуністичних держав, "які є лише висланцями й агентами МВД" (советської тайної поліції).

Карпов — сказано у звіті Сенатської Підкомісії — займає офіційне становище "предсідника Ради по справах Російської Православної Церкви", але він фактично керує проводом Церков усіх віровизнань у країнах за залізною заслоною. Наприклад, в Естонії лютеранський духовний Клівіт був піднесений до сану лютеранського епископа комуністами, бо він є агентом комуністичної влади.

**

З нагоди цього звіту Сенатської Підкомісії, журнал "Українське Православне Слово" (ЗДА) з червня 1958 р. додає актуальну й своєчасну пригадку:

"Товаріщ" Карпов, що очолює "совет по делам Православной Церкві прі Совете Міністров СССР", працює на цім становищі вже 40 років. Відомий він і українцям, як той, що зруйнував в рр. 1929-1931 УАПЦеркву в Україні та довів до ліквідації її Єпископату.

Про нього згадує в своїх спогадах пок. Митрополит Липківський, як про жорстокого богоненависника".

**

Ця пригадка цікава хоч би й тому, що червона Москва руками того Карпова перший в історії і найбільший удар завдала якраз Українській Православній Церкві. Правда, той самий Карпов переслідує й інші Церкви та керує духовним проводом не лише Російської Православної Церкви, але й Протестантської та Католицької Церкви — в Естонії, Латвії, Литві, Мадярщині, Чехословаччині, Румунії і т. д., але все ж таки тих Церков, а між ними й католицької та протестантської він хоч формально не знищив, тоді як Українську Православну Церкву в Україні він формально цілком зруйнував.

З того стає ясно, що червона Москва вважала для себе Українську Православну Церкву за більш небезпечну, ніж деякі інші Церкви.

А це тому, що Українська Православна Церква є н а ц і о н а л ь н а.

ГЕРОЙСЬКО-ХРИСТИЯНСЬКИЙ ПОДВИГ СИНА УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СВЯЩЕНИКА

Інженер-геофізик Юрій Зиновій Подольський, як на свій вік — 26 років життя, вже має за собою немалі заслуги і пройдені щаблі н а у к о в о - дослідної кар'єри. Останнім часом його запросила відома фірма Екстил Майнінг Ко. в Торонті на становище дослідника при розшуках мінеральних родовищ у Канаді, на Кубі і в інших країнах, а також на острові Бафина, в околицях Арктики.

В околицях острова Бафина — 2,100 миль на північ від Оттави — 14 травня ц. р. розбився двомоторовий літак з чотирма пасажирами, між якими був і інж. Ю. З. Подольський. Літак упав і загорівся. Пасажири були покалічені, а сам інж. Подольський мав поломані обидві ноги.

Але, не зважаючи на біль своїх поломаних ніг та вогонь, він думав не про свій рятунок, а про те, щоб спасти життя решті розбитків. Керований тим висошляхетним християнським поривом, він своєю великою силою волі зберіг повну притомність ума й перемагав свій власний біль, і так зумів врятувати з полумя усіх трьох розбитків, відтягнути їх подальше від страшенного вогню; повних вісімдесят сім годин він опікувався ними в пустинних арктичних околицях, поки прийшов порятунок для них усіх. Людина з обома поломаними ногами опікувалася своїми ближніми!

Інж. Подольський перебуває тепер на лікуванні в лікарні Роял Вікторія в Монтреалі. А всі канадійські щоденники відзначили велике геройство молодого українського ученого.

Інж. Ю. З. Подольський є сином українського п р а в о славного священика (не греко-католицького, як п о д а л о "Вільне Слово" з 21. 6. 1958 р.) Всеч. о. Мирослава Подольського, настоятеля парафії Української Греко-Православної Церкви в Оттаві.

КОМУНІСТИЧНА ЗАБОРОНА В ПРАВОПИСІ ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНИХ СЛІВ

Комуністична влада в Чехословаччині цього року видала спеціяльний обіжник, яким забороняється писати з великих буков назви Церкви, як цілої релігійної установи, назви релігійних угрупувань, релігійних свят і т. п. У Советському Союзі влада вже з самих своїх початків видала наказ писати з малих літер усі ці назви.

Отже в Чехословаччині Церква відтепер буде мусіла писати з малих літер назви: "гуситська церква", "католицька церква", "різдво", "великдень", а не: "Гуситська Церква", "Католицька Церква", "Різдво", "Великдень" і т. д.

Обіжник комуністичного уряду Чехословаччини покищо дозволяє Церкві писати з великих буков лише деякі релігійні слова, як: Бог, Спаситель, Святий Дух. Звичайно, в комуністичній пресі й книжках ці слова пишуться з малої букви: "бог", "спаситель", "святий дух", і такий правопис обовязує дітей у школах.

Як видно, комуністична влада надає справі правопису релігійних слів більшого значення, ніж дехто з тих у вільному світі, які вважають, що воно нібн "все рівно" як там хто напише — чи з великої букви, чи з малої. А в дійсності воно є так: коли ці релігійні поняття, які мають абсолютне й загальне значення, бо є власними назвами, — Бог, Церква Христова, Різдво Христове і т. д., пишемо з великої букви, то тим самим наочно виражаємо, що надаємо їм велике духове значення як **священним** словам.

В ЗДА ШИРИТЬСЯ ЗБАБІННЯ И ЗЛОЧИНИ

Томас Гейт, міністер морських справ Америки, видав до американської фльоти наказ ч. 21, в якому сказано, що:

Від 1956 року по весну 1958 р. в американській фльоті випадки браку дисципліни зросли на 30 відсотків.

\- Скількість судових процесів за злочини серед матросів воєнної фльоти сягає до 1,000 кожного тижня.

\- Число кандидатів до фльоти все зменшується тим, що нема добрих кандидатів, тому що 1) в останніх роках один на кожних 5 чи 6 американських молодців був арештований і має кримінальне минуле за собою; 2) 42 відсотки з-поміж зголошених кандидатів фльота відкидає з моральних чи фізичних причин; 3) майже 60 відсотків американської чоловічої молоді не здатні до військової служби.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦК в ОШАВІ

Українська Православна Громада Св. Івана в м. Ошаві відсвяткувала Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з участю Впреосв. Владики Митрополита Іларіона.

Неділя 25-го травня, — Владика Митрополит з участю пароха громади, о. Дмитра Лучака, та Всеч. Отців Петра Запаринюка, Дмитра Фотія, Федора Легенюка та Івана Стуса відправив Архиерейське Богослуження.

Служба Божа відбувалася в новопомальованому храмі Божому. Під час Відправи співали два хори: від Громади Св. Димитрія з Нового Торонта під орудою дяка-диригента п. П. Семченка та місцевий хор під орудою п. А. Сеника. Треба відзначити, що хор громади Св. Димитрія співав чудово, на високому рівні культури співу.

По Службі Божій відбулося прийняття і спільний обід. Голова п. Дмитро Бабій в імені членів Громади вітає Владику Митрополита, Дост. Міністра М. Стара,, посадника (мейора) міста Ошави п. Гіффорда і всіх присутніх. Короткою високозмістовною промовою п. Дмитро Бабій розпочинає офіційну частину свята.

Головну доповідь сказав Впреосв. Владика Митрополит, привітавши вірним про історичні дні українського народу на канадійській землі у відновленні Української Православної Церкви, про великі осяги Українського Православія вчора й сьогодні. Владика Митрополит закликав вірних приступити до складання пожертв на будову будинку для Колеґії Св. Андрея ближче Манітобського університету. Крім Владики Митрополита промовляв міністр Стар, він же бувший член Громади Святого Івана. Посадник (мейор) м. Ошави. Гіффорд зложив привіт від міста Ошави. Під час промов хор з Нового Торонта під орудою дир. п. П. Семченка виконав дві релігійні і дві світські пісні.

Увечері управа Громади з Владикою Митрополитом відбули спільну вечерю, яку приготовили сестриці.

Члени Громади вдячні пароховi о. Лучакові, голові Громади п. Д. Бабієві, Управі та голові Сестрицтва пані Шадій і Управі Сестрицтва за вмілу організацію і вмілe переведення свята.

О. Тирса.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦК ДЕ ПАС, МАН.

Православні українці в Де Пас, Ман., відсвяткували Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У неділю 22 червня Всеч. о. Е. Т. Приступа, парох з Годсон Бей, Саск., відслужив Службу Божу. По Богослуженні всі переїхали на фарму панства Слуків, зятя пані Катерини Кулібаби, тому, що і в цей день відзначала родина 77-ліття уродження своєї мами-піонерки Катерини Кулібаби. На це свято прибув із Флин Флон пан В. І. Перепелюк, який своєю присутністю збагатив наше свято.

По смачнім обіді о. Парох коротко розказав присутнім про значення цього свята, і попросив дітей пані Кулібаби до слова, які в кількох словах складали подяку своїй дорогій мамі за примірне виховання. Опісля о. Парох запросив до слова пана Перепелюка, який подякував родині за пошану до своєї мами, і перейшов до Святкування нашої Церкви: пояснив значення 40-ліття Ювілею і значення Колеґії, та попросив присутніх про пожертви на цю ціль.

Збіркою зайнялися о. Парох і пан Г. Приймачук, голова церковної громади в Де Пас. Присутні зложили на будову нової Колеґії 100 дол. При кінці програми о. Парох подякував дітям за пошану до своєї мами, а всім присутнім за вшанування подвійного свята та за пожертву, і кількома словами напомянув присутнім, щоб цей день був незабутнім і в громаді, і на будову нової церкви в Де Пас присутні зложили 158 дол.

Жертводавці на Колеґію будуть оголошені у „Вістнику" пізніше, у спеціяльній виказці Будівельного Фонду Колеґії.

Честь Вам і слава, що Ви ділами доказали пошану до своєї мами! Сердечна подяка всім жертводавцям і тим, що чимбудь причинилися до цього Свята.

Хай Господь Вас благословить здоровям, любовю до дальшої муравлиної праці, для нашої Церкви і для нашого українського поневоленого народу — там у краю предків.

Присутній.

ВІНЧАННЯ СУМКІВЦІВ ГЕМИЛТОН, ОНТ.

26 квітня ц. р. в церкві Св. Володимира в Гемилтоні п. Іван Микитишин, син Григорія і Анни, жителів Рама, Саск., одружився з панною Лесею Яцишиною, дочкою Михайла й Марії з Гемилтону, Онт. (кілька років тому жили в Гронлід, Саск.).

Про п. Івана Микитишина знаємо те, що він завжди був активним членом СУМК, — як на заході Канади, так само й тут у Гемилтоні.

Леся ще від малої дівчинки, відколи можемо запамятати, щиро й жертвенно працювала як членкиня СУМК, так само при Громаді Православної Церкви Св. Володимира, як також учасниця хору й сцени. За те хор Української Греко-Православної Громади надiлив її величнo відспівав їй цілий Шлюб.

По весіллі молоді виїхали до своїх рідних на короткий час — у західню Канаду, а після повороту вступили у члени своєї рідної Української Православної Парафії.

Віримо, що наші надійні молодята будуть і надалі продовжувати працю при своїй громаді, до чого їх наставлення було ще змалку.

На весільних „поправинах" було зібрано на часописи 50 дол., з чого приділено на „Вістник" 5 дол. Про повний розподіл буде в інших часописах.

За їх щире ставлення до всього рідного — наше щире їм спасибі, і бажаємо їм щастя, здоровя та всякого добра; а іншим молодим парам — брати їх собі за приклад.

М. П.

● Уряд ЗДА почав процедуру, щоб Аляску зробити 49-им стейтом. Америка купила Аляску від Росії 1876 року за 7 мільйонів 200 тисяч долярів і її територія становить 375 мільйонів акрів і населення 200 тисяч, в тому 30 тисяч індіян та ескімосів. Аляска має нафти більше, ніж Тексас, а вугілля більше, ніж Пенсилванія.

● Автомобільне підприємство Форда навіть половину не є Фордове; родина Фордів має в цьому підприємстві менше, ніж 50 відсотків акцій (шерів), а решта акцій знаходиться в руках мільйонів різних людей, навіть в руках фабричних робітників Форда.

● 38-річний робітник Роберт Говг з Детройту, ЗДА скалічив собі око в фабриці, і суддя присудив, щоб власники фабрики заплатили йому 225 тисяч дол. відшкодовання.

ХРЕЩЕННЯ ДІТОЧОК П-ВА ПЕРТАКІВ

Ґримсбі, Онт. — У неділю, 25-го травня 1958 р., по Службі Божій відбулося Хрещення синка Тараса-Осипа і донечки Іринки-Марії, діточок п-ва Осипа й Юстини Пертаків, в українській греко-православній церкві Св. Юрія Побідоносця в Ґримсбі. Тайну Хрещення звершив о. Юрій Цукорник, місцевий парох Православної Парафії, при співі дяка п. Вірменкова.

Хресними батьками Тарасика-Осипа були п-ні Вероніка Дуброва з Вайнона, Онт., і Волод. Сендерський з Торолд, Онт., а Іринки-Марійки хресними батьками були Волод. Безрукий і п-ні Стефанія Гладка, обоє з Гемилтону. Величаве прийняття для кумів і гостей відбулося в домі батьків п-ва Пертаків, на фармі п. Дм. Василишина в Бімсвил.

По обіді о. Юрій Цукорник привітав родичів та дідуся й бабусю з нагоди їх радісного, родинного свята й побажав, щоб маленький козак Тарасик-Осип і його маленька сестричка Іринка-Марійка росли своїм родичам на радість і втіху, та щоб Всемилостивий Господь допоміг родичам виховати їх на славу й честь для Рідної Української Православної Церкви й українського народу.

З цієї нагоди родичі новоохрещених своїх діточок зложили пожертву на прес. фонд „Вістника" 5 дол., як також 5 дол. на „Укр. Голос". Щира подяка п-ву Пертакам за пожертви на свою пресу, а їх діточок хай Всевишній обдарує щастям і здоровям!

Присутній гість.

ВІНЧАННЯ БРУДЕРГАЙМ, АЛТА.

У суботу, 3-го травня ц. р. в церкві Св. Дмитрія в Брудергайм, Алта., відбулося Вінчання пані Єлисавети Кочан, вдови по бл. п. Андрієві Кочанові, — з п. Кирилом Іващуком.

Святу Службу Божу за здоровя, а опісля Парастас по бл. п. Андрієві відправив о. Г. Василів, а по тім звершив молодятам Св. Тайну Вінчання — в переповненому вірними храмі. Опісля відбувся обід в Укр. Народнім Домі в Пено.

Голова Громади, п. Михайло Пенюк, проголосив збірку між присутніми, щоби дати допис і знимку про цю подію до „Вістника".

Вже сонце схилилося до заходу, як гості стискали руки новоподруженій парі та, прощаючись, бажали панству Іващукам усього добра та здоровя в будучому їх подружньому житті.

о. Г. Василів.

ВІДЗНАЧИЛИ 65-ЛІТТЯ М. ПЛАКСІЯ

Дірборн, Міч., ЗДА. — Дня 9-го березня ц. р. приятелі і брат Георгій Плаксій відзначили 65-ліття життя п. Манолія Плаксія, який народився в селі Брідок на Буковині 4-го березня 1893 року.

Ювілят п. М. Плаксій мав велику несподіванку, бо він не знав, що його брат Георгій і приятелі у цей такий незвичайний для нього день так памятали про нього і урочисто приготовилися, та й столи були вже заставлені, а тоді вже по телефоні несподівано запросили його до себе, бо, казали, там чекає на нього його односельчанин, що хоче його бачити.

Коли п. Манолій Плаксій прибув до свого брата Георгія, то був щиро зворушений

від сердечної несподіванки: тут бо вже урочисто чекали на нього його приятелі — брідські, мітківські, самушинецькі, кіцманецькі — власне, земляки з багатьох сіл на Буковині. А його брат Георгій щиросердечно вітав його нашим старим священним звичаєм — хлібом і сіллю та бажав йому многих літ прожити. А всі гості дружньо та щиро заспівали „Многая Літа"!

А після того всі засіли за столи, заставлені смачними стравами. Свято проводили по-братерськи, але пристойно, без музики, бо ж це був Великий Піст перед Великоднем.

По обіді, на загальне бажання гостей, п. Манолій Антонюк сказав пару теплих слів з нагоди цього братського свята. І при тому не забули й за наш релігійний часопис „Вістник", — збірка на нього принесла 7 дол.

Жертводавцям щиро дякуємо! А панові Манолієві Плаксієві бажаємо багато літ прожити!

Е. Антонюк.

ХРЕЩЕННЯ САНДАВН, МАНІТОБА.

14 грудня 1957 р. відбулися в громаді Сандавн Хрестини Ярослава-Дмитра, синка Михайла Бугери і його дружини Єлени з дому Білавчук Св. Тайну Хрещення звершив о. Е. Горгіца, а хресними батьками були Теодор Фищук, пані Є. Білич, Петро Бугера й Евгенія Бугера, - всі з Сандавн.

Пан Михайло Бугера, радіючи добрим здоровям своєї дружини і свого синка, справив у неділю 25 лютого 1958 р. велику забаву. По Службі Божій панство Бугери запросили о. Пароха та всіх, що були тієї неділі в церкві, до Народнього Дому на обід. Гостей назбиралося понад 150 осіб, а о. Парох проказав Молитву й поблагословив смачні й добірні страви.

По обіді хресна мати, пані Єлисавета Білич, поздоровила теплими словами родичів свого похресника, побажала їм доброго здоровя і постійної радости та попросила гостей зложити для новоохрещеного подарунок на перші потреби в його новім житті. Гості щедро відізвались, і зложили понад 130 долярів.

Потім промовляв о. Парох і, піздоровляючи родичів з народженням їх першого синка, пригадав їм, що Хрестини — це перша важна й урочиста подія в їх подружнім житті. Постаравшись увести свого синка в Христову громаду, вони сповнили свій перший обовязок. Дальше їх обовязком є виростити й виховати його, вщепити в його серце рідну батьківську Віру, навчити його рідної мови, найважніших Молитов та читати й писати по-українськи, щоб сам він міг колись прочитати згадку про свої Хрестини. Господь завжди буде з ними й допоможе їм виконати ці святі обовязки, як тільки вони будуть завжди з Богом. Промовець завзиває всіх гостей відспівати новоохрещеному, його рідним й хресним батькам „Многая літа". По цім дід малого Ярослава-Дмитра, п. Дмитро Білавчук, що є старшим братом місцевої церкви й одним з найкращих її членів, просить проспівати ще й о. Пароховi „Многая літа". Дальше, мати — п. Єлена Бугера дякує промовцям за їх щирі побажання, а гостям за подарунок, зложений для їх синка, й прирікає Священикові, що буде виховувати свого синка в рідній батьківській Вірі й навчить його по-українськи читати.

Вкінці о. Парох просить гостей зложити пожертви на рідну пресу, чим докажуть, що вони не тільки про їду й забаву думають, а також і про духові потреби своєї Церкви й народу.

Збірку перевели пані Єлисавета Білич та пані Марія Ілюк. Зібрано 29.33 дол. З того розділено так - для „Вістника" 14 дол., для „Українського Голосу" 5 дол., для „Віри й Культури" 5 дол. та для Колеґії Св. Андрея 5 долярів.

Жертвували по 2 дол.: Д. Білавчук, Мих. і Ел. Бугери (родичі); по 1 дол.: Антін Фігус, Мих. Сторожук, Ст. Бугера, Вол. Білич, Тод. Фищук, Мих. Кирилюк, Н. Андрусяк, І. Ілюк, Т. Ілюк, Настасія Ілюк, А. Фігус, Й. Музика, І. Н. Андрусяк, І. Бугера.

По 50 центів: М. Костиник, Ст. Боднарчук, І. Гершфільд, Д. Крайник, Г. Гушуляк, І. Соколюк, Н. Олійник, М. Чоботар, Г. Чубей, Ст. Боднарчук, О. Білавчук і Вол. Ілюк. Дрібними $5.33

Малий Ярослав-Дмитро хай росте батькам на втіху, а жертводавців хай нагородить Господь стократно!

Учасник.

ХРЕЩЕННЯ МЕЛВИЛ, САСК.

У неділю 8 червня 1958 р по Службі Божій в церкві Покрови Пресв. Богородиці відбулося Хрещення Керин Мий, дочки п-ва Михайла й Софії Козакевичів. Св. Тайну Хрещення звершив о. М. Коленич. Хрестними батьками були М. Козакевич і Павлина Калин.

З нагоди цієї радісної події родичі новонародженої угостили своїх кумів і приятелів багатим обідом.

По обіді священик привітав родичів і попросив присутніх зложити пожертви на рідну пресу. Зібрано 8 дол. і цю суму передано на „Вістник"

Усім щира подяка за пожертви, а новоохрещена Керин нехай росте своїм родичам на потіху і на славу Божу на Многі Літа!

о. М. К.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АННА КВАСНИЦЯ

Вакав, Саск. — У суботу 14 червня ц. р. по довгій тяжкій недузі спочила у Бозі на 67 році життя бл. п. Анна Квасниця з дому Куцик.

Покійна народилася 5 березня 1891 р. в селі Кулівці, Кицманського повіту на Буковині. Молоді літа провела зі своїми родичами в рідному селі, а в 1908 році вийшла заміж за Андрія Квасницю. Тяжке життя на рідних землях заставило чоловіка Покійної в 1912 році лишити родину вдома, а сам поїхав до Канади шукати кращої долі. Бл. п. Анна лишається з трьома маленькими діточками. Тяжкі були її переживання, бо незабаром вибухла перша світова війна, а до того Господь кличе до себе двоє маленьких діточок.

У 1925 році, по довгій розлуці з чоловіком, вона приїздить до Канади і поселюються на фармі разом з чоловіком в околиці Енс, Саск. У Канаді Господь посилає їм 3 діточок — одну доньку і два сини. В двох останніх роках вона починає слабувати, минулого року переносить тяжку операцію в Саскатуні. Після операції вже не могла прийти до повного здоровя, а дуже часто перебувала у місцевій, Вакавській лікарні. На прохання бл. п. Анни, місцевий о. Парох Всеч. о. Ю. Туржанський у четвер 12 червня ц. р. звершив їй Св. Тайни Сповіді й Причастя, а в суботу 14 червня вона в страшних муках закінчила земне життя.

Тіло Покійної перевезено до хати на фармі, де була відслужена в понеділок 16 червня Панахида, а у вівторок 17 червня відбувся Похорон - при великому числі людей. Похоронні Відправи зо Службою Божою звершив Всеч. о. Ю. Туржанський з дяком Василем Дідухом. Глибокозмістовну проповідь під час Служби Божої виголосив о. Парох. Під час Посліднього Цілування, на прохання о. Пароха учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок $9.75, з чого 9 дол. призначено на пресовий фонд „Вістника". Покійна Анна лишила горем прибитих чоловіка Андрія, 2 сини, 2 доньки, 9 внуків та одного правнука.

Нехай Всемилостивий Господь прийме душу бл. п. Анну у Свої Небесні Оселі, а горем прибиту родину потішить у їхньому нещасті.

Вічная Їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МАРІЯ ФЕДЮК

Вилингдон, Алберта.—Дня 4-го березня, 1958 р. відійшла у вічність бл. п. Марія Федюк.

У молодім віці Покійна прибула до Канади з Буковини, Україна, та поселилась з родиною в провінції Алберта. У Канаді своєю працею, разом зі своїм покійним мужем, набувають господарство і дуже дбайливо розвинули його. Своїм спокійним та релігійним життям, своєю добротою здобувають собі велику пошану та любов серед громадянства. Як добра і примірна мати, дуже дбала Покійна про свою сімю, щоби належно всіх виховати та вивчити. Найкращий доказ того, що вся родина нині при своїй Церкві і в своїх товариствах продовжують працю по своїй покійній матусі для свого народу.

Проживши 84 роки, Покійна залишає в смутку сестру, три сини, шість доньок, двадцять шість онуків і 28 правнуків. Останні роки Покійна проживала при своїй донечці в Едмонтоні, там і заснула в Бозі.

Дня 7-го березня о год. 8-ій вечора відбулася урочиста Панахида, яку відправив Всеч. о. Прот. М. Фик Другого дня рано, 8-го березня, перевезено тлінні останки Покійної до Вилингдон, Алта., де відправлено Заупокійну Службу Божу, а потім Похорон на цвинтар у Борівцях.

Похорон був величавий при дуже великій скількості родини, знайомих та приятелів. При Послідним Цілуванні, на прохання місцевого пароха Всеч. о. С. Столярчука, який відпроваджував Покійну на вічний спочинок, зложено на Невянучий Вінок 39 дол. З того родина призначує на „Вістник" 13 дол. на „Укр. Голос" 10 дол., на „Віру й Культуру" 10 дол. 5 дол. кліше на знимку і 1 дол. на видатки.

По Похороні родина запросила всіх учасників Похорону до церковної залі на поминальний обід, де відправлено Панахиду і спожито Колево та багато різних потрав. При тому слід згадати ще про Сороковини, які родина справила по своїй пок. матусі. 19-го квітня було відправлено Заупокійну Службу Божу і Панахиду. По Богослуженні запрошено всіх до залі на обід до спільної трапези. Той

величавий Похорон і поминання справляли діти своїй дорогій і люблячій мамі, не дивлячись на кошт і на витрату. Оце власне свідчить, що Покійна була добра й примірна мама, що виховала таких гарних і добрих дітей, які вміли це оцінити, і віддали своїй матері велику пошану й останню прислугу як належить. За це належиться дітям велике признання.

Покійній нехай Бог винагородить за ту працю і старання, що трудилась так все своє життя, нехай прийме у Свої оселі і до Праведних приєднає. Нехай Тобі, сестро, канадійська земля пером буде.

Вічна Тобі Память!

Парафіянин.

БЛ. П. ЄВДОКІЯ БОДНАР

Вакав, Саск. — У суботу 7 червня 1958 р., по короткій тяжкій недузі, відійшла у вічність у місцевій лікарні бл. п. Євдокія Боднар з дому Гарасимко.

Покійна народилася 72 роки тому в селі Чортовець, Городенського повіту. До Канади приїхала зі своїми родичами 14-літньою дитиною. В.дразу мусіла допомагати родичам у тяжкій праці на запущеній землі. В 1904 році виходить заміж за Петра Місюру, та переїздить в околицю Дейна, Саск., де набувають гомстед. Перебувши 7 років, у 1911 році повертають до Ст. Джуліен, де набувають фарму родичів покійної Євдокії.

Господь посилав їм діточок, яких вже було 12, — 4 хлопці та 8 дівчат, з того 3 доньки померли. Не судила доля довго жити з чоловіком, бо в 1917 р. коли прожила з ним 13 р. він відходить у вічність. Довго оплакувала Покійна свого чоловіка. У 1921 році виходить вдруге заміж — за Йосипа Боднара. У цьому подружжі мали 4 дітей, — 3 хлопці та 1 дівчину, яка маленькою померла. Тяжке горе знову прийшло до бл. п. Євдокії, бо в 1946 році спочив у Бозі другий її чоловік. Покійна лишається при найстаршому синові з другого подружжя Михайла Боднара. В останніх трьох роках починає тяжко слабувати, та дуже часто перебувала в місцевій лікарні. У понеділок 2 червня завезли її до лікарні, де в середу ввечері на прохання родини Всеч. о. Юрій Туржанський звершив Св. Тайну Оливопомазання, а в суботу 7 червня б. р. вона в страшних муках померла.

Приємно було дивитись як сини, доньки та невістки перед смертю опікувалися Покійною, ні на хвилину не відходячи від неї. Покійна була тихої спокійної вдачі і глибоко релігійна. Любила свою рідну церкву, до якої дуже часто ходила на Богослуження. Минулого року на заклик о. Пароха пожертвувала відповідну суму гроша на покриття коштів Св. Антимінса для місцевої церкви в Ст. Джуліен. Дітей своїх, як з першого, так і з другого подружжя, виховала дуже гарно; всі вони належать до рідної Церкви, є добрими членами, а два сини є в церковній Управі. У неділю тіло Покійної привезено на фарму до хати сина Михайла Боднара, де в неділю 8 червня ц. р. і в понеділок 9-го червня місцевий о. Парох відслужив Панахиди. Похорон зо Службою Божою відбувся у вівторок 10 червня в Ст. Джуліен. Чин Похорону звершив Всеч. о. Ю. Туржанський. Під час Послідного Цілування на заклик о. Пароха учасники Похорону, яких було дуже багато, зложили на Невянучий Вінок $47.60, які розділено: на місцеву церкву 22 дол, на „Укр. Голос" 10 дол., на „Вістник" 10 дол. та на вироблення кліши 5 дол. Покійна лишила горем прибитих 7 синів, 5 доньок, 21 внука і 13 правнуків. Усі діти були на Похороні, крім одної доньки з Виндзору, яка з поважних причин не змогла прибути.

Нехай Всемилостивий Господь прийме душу бл. п. Євдокії у Свої Небесні Оселі, а горем прибиту родину потішить у їхньому тяжкому горі та збереже між ними про неї Вічную Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МАРІЯ КОЗАК

По довгій недузі померла в Тідорській лікарні 31 травня 1958 р. бл. п. Марія Козак, проживши 68 років. Покійна Марія народилася в родині Ріпей 29 жовтня 1890 р. в с. Дорошівка, повіт Заставна, Буковина. У Канаду з родичами прибула 1903 р. й вони поселилися на фармі в околиці Тідор, Саск. Одружившись з Дмитром Козаком, продовжували фармерувати в цій же околиці, де й прожили 55 р. За цей час виховали 8 дітей на добрих і зразкових членів Укр. Гр.-Прав. Церкви. Обоє були релігійні й доброї вдачі. Із самих початків заснування парафії Усп. Пресв. Богородиці в Льора до кінця свого життя були її членами та добрими, взірцевими християнами для других у всьому. Чоловік був довгі роки в церкві паламарем та секретарем Громади. В 1948 р. помер її улюблений муж, але пок. Марія, лишившись вдовою та з непевним здоровям, не залишає працювати біля церкви та на громадській праці. Її можна завжди бачити на Сл. Божих, на праці в Сестрицтві та першою в пожертвах на церковні чи громадські цілі.

Похорон відбувся 3 червня 1958 р. при великій участі молящих. Похоронну Сл. Божу виконав о. П. Бублик з участю 2 дяків — п. Загарії і п. Сучинського та деяких співаків з Інсінгерської громади. У прощальнім слові о. Бублик відзначив заслуги покійної Марії на церковно-громадськім полі, й запросив присутніх скинути пожертви на Невянучий Вінець, що принесло 32 дол., з яких 5 дол. призначено на пресовий фонд „Вістника" та 27 дол. на будову нової Колегії Св. Андрея у Вінніпегу.

Покійну Марію оплакують 8 дітей, внуки й внучки, брати й сестри, всі парафіяни Усп. Пресв. Богородиці, та її 96-річна матуся, всі друзі й знайомі. Тлінні останки бл. п. Марії спочивають на місцевім цвинтарі біля Церкви. По Похороні, рідня пок. Марії запросили всіх на поминальний обід, до залі Народнього Дому.

Нехай канадійська земля буде Їй легкою. А всім жертводавцям щира подяка.

Присутній.

БЛ. П. ПЕТРО КОМАР

Ст.-Кетеринс, Онт. — 18 червня 1958 р. по тяжкій недузі попрощався з цим світом добрий член Укр. Православної Громади в Ст. Кетеринс на 47 році свого життя, Петро Комар.

19-го червня ввечері була відслужена Панахида в похоронному заведенні. Каплиця була переповнена людьми, а домовина укладена кругом вінками. У суботу, 21-го червня, о 9.30 вранці тіло було перевезене до місцевої православної церкви, де була відслужена Служба Божа і Похорон. Правив і прощальне слово сказав о. Гліцький, співав хор під управою п. Казанівського. Під час Посліднього Прощання, на прохання о. Пароха присутні склали на Невянучий Вінок $46.00, що призначені на будову церкви. На Похороні було поважне число людей.

Покійний приїхав до Канади 1929 р. з с. Черниховець, пов. Збараж. Одружений був 27 років. Перших 13 років мешкав у Монтреалі, а опісля переїхав до Ст.-Кетеринс і тут увесь час працював у фабриці Мекененс.

У глибокому смутку залишив Покійний родину: дружину й дочку Геню, яка і працює як медична сестра.

По Похороні родина Покійного запросила всіх на обід, який приготовило Жін. Т-во в церковній залі.

Під час обіду промовляли: п. Г. Риліцький, як господар п. Мазуренко — дружба і приятель Покійного, п. В. Козак, о. Гліцький і пані Комар, яка зі слізьми подякувала всім за услугу.

На кінці п. Риліцький попросив присутніх про пожертви на пресу і на будову церкви.

Збірка принесла 26 дол, з чого призначено на будову церкви — 11 дол., на „Український Голос" — 10 дол., на „Вістник". — 5 дол.

Усім жертводавцям щира подяка, а душу пок. Петра нехай Господь прийме в Царство Небесне, а родині Покійного нехай пошле силу перенести великий сум.

о. П. Гліцький.

БЛ. П. ПАВЛІНА ЯРЕМЧУК

Ендевор, Саск. — 14 червня 1958 р. відійшла у вічність бл. п. Павліна Яремчук, проживши 89 літ.

Покійна була примірною членкинею укр. гр.-православної парафії в Ендевор.

Бл. п. Павліна походила з села Моховка, п. Чортків, зах. Україна. У Канаду прибула 1910 р. Вона постійно перебувала на фармі; 11 років тому похоронила свого мужа. Покійна лишила в смутку 3 сини, 2 доньки і 43 внуки.

Дня 16 червня відбувся Похорон, що відслужив Всеч. о. Е. Т. Приступа, парох з Годсон Бей. Під час Посліднього Цілування на прохання о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінок на фонд „Вістника" 4 дол.

Жертводавцям с е р д е ч н а подяка, а покійній Павліні вічний спокій у Господі.

Присутній.

БЛ. П. АНАСТАСІЯ ҐРЕҐОРЧУК

Мелвил, Саск. — У понеділок 16 червня ц. р. відійшла з цього світу бл. п. Анастасія Ґреґорчук на 57 році свого життя.

Похорон відбувся в суботу 21 червня з церкви Покрови Пресв. Богородиці в Мелвил. Тіло похоронено на Міськім цвинтарі.

При Послідним Цілуванні на прохання о. М. Коленича присутні зложили на Невянучий Вінок для Покійної 18 дол., з того 5 дол. передано на „Вістник".

Усім сердечна подяка за пожертви, а покійну Анастасію нехай Господь прийме до себе.

Вічна Їй Память!

о. М. К.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

Збірка на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея Вайта, Ман.

По 27 дол.: о. Петро Стефюк (Толстой).

По 25 дол.: С. Ґавронський (Вудмор), Н. Клим (Гелок, Мінн.), Н. Ковальчук (Каліенто), А. Фіґус (Вайта).

По 20 дол.: М. і С. Сторожуки (Вайта), Ю. Котелко (Вінніпег), І. Негрич (Вайта).

По 10 дол.: А. Кирилюк (Гелок, Мінн.), пані В. Кулачковська (Вайта), Катедральна Громада Пресв. Тройці (Вінніпег), Ф. Стефанюк (Вінніпег), Н. Кирилюк (Гелок, Мінн.), О. Палiброда (Вінніпег), В. Підлубний (Вінніпег), Г. Підлубний (Форт Френсис, Онт.), Г. і В. Ілюки (Арбакка), О. і К. Долинчуки (Толстой), І. Цесмиструк (Вайта), Р. Дирбавка (Луфрост), В. Тарнавський (Вінніпег), С. Шмігельський (Вайта), М. Кирилюк (Вайта), П. Н. Подольський (Вайта), М. Кадинюк (Вайта) Я. Підлубний (Вайта).

По $6.82: М. і М. Фещуки (Вайта).

По 5 дол.: І. Пастух (Гелок, Мінн.), Н. Федорович (Арбака), М. Ласько (Вінніпег), П. Пастух (Гелок, Мінн.), О. Монастирський (Вінніпег), І. Демітрак (Толстой), І. і М. Симчичі (Вінніпег), С. Сторожук (Арбакка), Н. Стрембіцький (Вайта), М. Боднарчук (Вайта), В. і А. Школьні (Вінніпег), І. і А. Настюк (Сірко), М. Халатурник (Сондавн), Я. Колтек (Вінніпег), І. Щербак (Арбакка), І. Кучер (Вінніпег), Т. і М. Давидюки (Арбакка) Є. Дорош, (Вайта), В. Білич (Сондавн), Т. Ткачик (Вайта), А. Ілюк (Сондавн), І. Ілюк (Сондавн), І. Каптій (Ст. Боніфас), І. і М. Чоботар (Сірко), П. Олійник (Толстой), о. Прот. Є. Горгіца (Вайта), П. Стадник (Вайта), П. Олійник (Вінніпег), М. Чоботар (Сірко).

По 4 дол.: М. Остриженюк (Вінпег).

По 2 дол.: Г. Олійник (Вайта), А. Костинюк (Сірко), М. Дикун (Вайта), І. Дикун (Гардентон), М. Зушман (Каліенто), І. Буґера (Гардентон). Разом $534.82.

Сторджис, Саск.

По 10 дол.: Д-р А. Данильчук (Канора), Н. Лабюк з дружиною, І. Кушнірук з дружиною (Елфорс), Михайло Токарик (Прісвил).

По 5 дол.: Дмитро Соятис (Канора), Петро Олійник (Гаес), С. А. Галпаш (Канора), В. Н. Грушка, Йосиф Дорогой (Канора), пані Анна Козоріз (Канора), Тома Холод, А. Station Station. Станіславський, Григорій Страйчук (Канора), А. Юрків (Гаес), Данило Кукура (Норквей), Григорій Козоріз (Канора), Іван Кінащук, А. Семчук (Прісвил), Іван Басараб, Петро Юзик. Дрібні пожертви — $24.50. Разом — $144.50.

СПІРІТ РИВЕР, Алта. З Похорону бл. п. Марії Сандул. Збірку прислав о. І. Мельник ... $45.03
БРЕНДОН, Ман. Пожертва від пані Катерини Войчук ... 100.00
БЕНЬК ЕНД, Саск. З Похорону бл. п. Анни Шевчук. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич ... 20.00
КАНОРА, Саск. З Похорону бл. п. Дмитра Тимрика. Збірку прислав о. В. Слюзар ... 29.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва від о. Прот. В. Кудрика ... 5.00
СЕЛКИРК, Ман. Пожертва від пані Єлени Ребко ... 25.00
ГРИМСБІ, Онт. Весільна збірка в домі п. Д. Хоростіласького. Збірку прислав о. Ю. Цукорник 10.00
ОВКБОРН, Ман. З Похорону бл. п. Юрія Карасевича. Збірку передав о. д-р С. В. Савчук ... 70.25
МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва від п. С. Лученка ... 7.00

Multiple Sclerosis Society of Canada

An Association for Advencement of Research in Multiple Sclerosis Manitoba Chapter: 442 William Ave., Winnipeg 2, Canada.

26 червня 1958 р.

До
Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді
7 Жанс Еве.,
Вінніпег 4, Манітоба.

Ваші Достойності,

Оцим маємо честь повідомити Вас, що в Манітобі засновано осередок досліджування склерози, що міститься при

Princess Elizabeth Hospital, Morley Ave., Winnipeg.

Завдяки щедрим пожертвам манітобського громадянства, це Товариство стало засобом для здійснення й підтримки цього проекту, щоб полегшити людське терпіння. Інформуємо Вас про це тому, щоб Ваша преса мала змогу довести це до відома багатьох у Манітобі людей українського походження, імена яких фіґурують у наших картотеках, — що вони нами не забуті й не позостались без опіки.

У потребі щодо ближчих інформацій прохаємо звертатися по адресі:

Mrs. Jones, the Secretary, Tel. WH 3-7711.

Мета нашого Товариства— збирати фонди на досліди, щоб можна було затруднити додаткову силу при дослідах у згаданому ц е н т р і, — отже ми зацікавлені у тому, які організації Ви рекомендували б нам для того, щоб ми могли звернутися до них за пожертвами на цю дуже важливу справу. Наше Товариство нараховує поважне число канадців українського походження, як свідчать наші картотеки, і за кожну допомогову співпрацю кожної з Ваших організаційних клітин ми будемо щиро вдячні.

З правдивою до Вас пошаною

I. Alex Grosney, Chairman, Manitoba Chapter.

ПИСАНКА НА ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД — ВЕЛИКДЕНЬ 1958 РОКУ

(Докінчення)

ПРІЛЕЙТ, Саск. Збірку прислав о. Прот. В. Апонюк ... 20.00
КЕНДІЯК, Саск. Збірку прислав о. Прот. В. Апонюк ... 18.00
ВЕҐРЕВИЛ, Алта. Збірку прислав о. Прот. С. Гребенюк ... 70.25
РОБЛИН, Ман. Додаткову збірку прислав о. І. Швець ... 1.00
КАГВИН, Алта. Збірку прислав о. С. Столярчук ... 10.95
ПРУТ, Алта. Збірку прислав о. С. Столярчук ... 19.50
ЕНДРЮ, Алта. Збірку прислав о. С. Столярчук ... 13.85
КАДЕТ, Саск. Збірку прислав о. С. Зузак ... 18.50
СЕМБУРҐ, Саск. Збірку прислав о. С. Зузак ... 15.30
СОНДАВН, Ман. Збірку прислав о. Прот. Є. Горгіца ... 25.00
КЕЛҐАРІ, Алта. Збірку прислав о. А. Хруставка ... 75.00
РОСБОРН, Ман. Збірку прислав о. Я. Рибалка ... 18.00

Увага! Увага!

В неділю, 13 липня 1958 р. Укр. Греко-Православна Громада в Норт-Бетлфорд, Саск. — святкує Храмове Свято

з наступним порядком:

9.00 год. рано — Утреня.
10.15 — Св. Літургія і Водосвяття — що їх відслужать Всеч. о. Т. Ковалишин з Вінніпегу і місц. настоятель о. Ол. Хомяк.
12.30 — Спільний обід.
2.30 — Концертова частина з головною промовою Всеч. о. Т. Ковалишина.

Запрошуємо до численної участи в нашому Храмі усіх членів та прихильників із дальших та ближчих громад.

о. О. Хомяк.
Ст. Друль.
Вол. Сохацький.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА СВ. ВОЛОДИМИРА В ВЕСТЛОК, АЛБЕРТА

Цим запрошує українське громадянство м. Едмонтону й околиць на Свято Архиерейської Візитації Впреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона і посвячення Угольного Камени, яке відбудеться в неділю 27-го липня 1958 р. у Вестлок, Алта

Програма Свята

8.30 рано — Утреня.
9.30 рано — Зустріч Впреосв. Владики Митрополита Іларіона.
10.00 рано — Архиерейська Св. ЛІТУРГІЯ з участю Духовенства У. Г. П. Церкви. На Св. ЛІТУРГІЇ буде висвячений Впреосв. Митрополитом Іларіоном о. Диякон Мирослав Крищук у сан Священика. Співатиме Катедральний хор з Едмонтону під орудою проф. Юфимчука.
12.00 год. — Спільний обід, який відбудеться в приміщенні церковної залі.

По обіді відбудеться ширша програма з промовою Владики Митрополита Іларіона, і промовлятимуть представники С.У.С. з м. Едмонтону та околиць. Далі, відбудеться концертова частина з виступами Катедрального хору під проводом проф. Юфимчука та місцевої молоді.

Церковний Заряд:
Олександер Козяр, голова.
Симеон Магас, секретар.
о. Петро Блажук, парох.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів. Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Дуфрост, Транскона, Кенора
27. Неділя — Ґонор, Папларфілд, Сулукавт (Храм) Кенора (Храм)

СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Папляр Парк, Транскона
10. Неділя — Кенора, Сулукавт, Сендігил
17. Неділя — Тиндал, Транскона, Ледвин
24. Неділя — Дуфрост Храм, Селкирк, Кенора
31. Неділя — Ґонор, Папларфілд, Транскона

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Tel. JU 6-3093

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕҐУ

Утреня — 9-та год. рано
Св. Літургія — 10-та год. рано
о. М. Юрківський
18 O'Mera Str. Tel. JU 6-5373.

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ІВАНА МАРІБИ

Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.
Address: 518 Pacific Ave. Brandon, Man. Tel. 2826

о. В. МЕЛЬНИЧУКА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Рама
27. Неділя — Вімнер
Address: Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Лужани
27. Неділя — Борівці
28. Понеділок — Кегвин
Адреса: P.O. Box 307 Willingdon, Alta. Tel. [illegible]

о. Е. ГОРТІЦИ

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Арбака (Св. Миколая)
27. Неділя — Вайта
Address: Vita, Man. Tel. 21

о. І. ШЕВЦЯ

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Линард
27. Неділя — Ґрендвю
28. Понеділок. Св. Володимира Вел. Князя України
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel. 214-R-2.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Ґардентон

СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Толстой
10. Неділя — Пенбіна
17. Неділя — Роза
19. Вівторок Преображення — Толстой
24. Неділя — Ґардентон
28. Четвер Усп. Богор. Храм — Ґардентон
31. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Ґаборд
27. Неділя — Поничай
Address: Box 143 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Атабаска (Храм)
27. Неділя — Вестлок — Візитація Впреосв. Митрополита Іларіона і посвячення угольного каменя під ново-збудовану церкву Св. Володимира.
28. Понеділок Св. Володимира — Вестлок (Храм)

Westlock, Alta. Tel. 486

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Витків
27. Неділя — Медов-Лейк

УВАГА: Цьогорічне Храмове Свято Громада Норт-Бетлфорд святкує в неділю — дня 13 липня, на яке запрошує членів із сусідніх громад.
Address: 972 James Str. North Battleford, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Шипмен
27. Неділя — Сембурґ
Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. П. БУБЛИКА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Лисенко
27. Неділя — Половики
28. Понеділок. Св. Володимира — Дробот
Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя. Ювілей 40-ліття УГПЦ. При Кристал озері полеве Богослуження
27. Неділя — Норквей (Храм)
28. Понеділок Св. Володимира — Ґлен Елдер (Храм)

СЕРПЕНЬ.
2. Субота. Св. Іллі Сл. Божа та Сповідь дітей Рід. Школи Вайтбіч
3. Неділя — Арран
10. Неділя Сл. Божа та Сповідь дітей Рідної Школи — Гаес
14. Четвер. Хрещення України — Стінен
17. Неділя — Кобзар
19. Вівторок. Спаса (Свячення овочів) — Норквей
24. Неділя Сл. Божа. Свячення овочів — Ґлен Елдер
28. Четвер. Успіння Пресв. Богор. Храм — Мейбріч
31. Неділя. Сл. Божа. Сповідь дітей по закінченню Рід. Школи — Сван Плейн

УВАГА Родичі округи Гаес-Аррані
Рідна Школа буде в слідуючих парафіях:
Від 20 по 31 липня — у громаді Вайтбіч
Від 4 по 16 серпня — у Гаес.
Від 18 по 30 серпень — у Сван Плейн.
Родичі, будьте приготовані послати своїх дітей на два тижні до Рідної Школи.
Address. Box 111, Hyas, Sask.

о. О. ФЛЯКА

ЛИПЕНЬ
20. Неділя — Радвей — Редватер, Вечірня о год. 7-ій веч.
27. Неділя — Восетна Св. Володимира (Храм) — Торгилд, Вечірня о год. 7-ій вечора

СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Еґрімонт, Візитація
10. Неділя — Редватер
17. Неділя — Восетна
19. Вівторок — Торгилд, Преображення Господне
24. Неділя — Радвей
28. Четвер — Нюбрук. Успення Пресв. Богородиці Храм
31. Неділя — Торгилд Еґремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. ІВАНА МАГАСА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Геforд
27. Неділя — Гефорд
28. Понеділок. Св. Володимира — Редфілд (Храм)

СЕРПЕНЬ:
2. Субота Прор. Іллі — Мейфер
3. Неділя — Гефорд
10. Неділя — Кридор
17. Неділя — Гефорд
19. Вівторок. Преображ. Господне — Гефорд
24. Неділя — Редфілд
28. Четвер. Успіння Пр. Богородиці — Борден Храм
31. Неділя (Соборне Богослужения) — Гефорд

Окружний з'їзд Союзу Українок Канади. По Богослуженні спільний обід. По обіді привіти і промови. Вечером концерт.
Address: Hafford, Sask., Box 168 Tel. 55

о. В. АЛОНЮКА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Ріджайна
27. Неділя — Мус Джо (Храм)

СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Ріджайна
10. Неділя — Ріджайна
17. Неділя — Ріджайна
19. Вівторок. Преображення Госп. — Прілейт
24. Неділя — Мус Джо
28. Четвер. Успіння Пр. Богор. — Кендіяк
31. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. Г. ВАСИЛІВА

ЛИПЕНЬ:
6. Неділя — Федора
7. Понеділок. Різдво Ів. Хр. — Пено (Храм)
12. Субота. Св. Петра й Павла — Торебі (Храм)
13. Неділя — Оновей (Храм і Ювілейне Свято)
20. Неділя — Брудерґайм
27. Неділя — Торебі

8710-112 Ave., Edmonton, Alta. Tel. 796066.

о. Л. В. ДЯЧИНИ

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Крістел Лейк
27. Неділя — Горлиц (Храм)
28. Понеділок Вол. Вел. — Мазепа

СЕРПЕНЬ:
2. Субота Пр. Іллі — Йорктон
3. Неділя — Брокстон Храм
10. Неділя — Райн
17. Неділя — Йорктон Храм
19. Вівторок Преображення — Каллер
24. Неділя — Мазепа
28. Четвер Усп. Пр. Б. — Сторновей
31. Неділя — Йорктон

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. П. САЦЕВИЧА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Смокі Лейк
27. Неділя — Давиінґ
28. Понеділок Св. Володимира — Беліс

СЕРПЕНЬ:
2. Субота. Св. Іллі Пророка — Давиінґ Храм
3. Неділя — Смокі Лейк
17. Неділя — Беліс
19. Вівторок. Преображення Господне — Смокі Лейк
24. Неділя — Вільна
28. Четвер. Успіння Пресв. Бог. — Стрий
31. Неділя — Спедден

УВАГА: Запрошуємо українське громадянство церковних округ Ґлендон, Смокі Лейк, Редвей, Віллінґдон, Мирнам та місто Едмонтон, взяти масову участь в 40-літньому Ювілею У.Г.П.Ц., що відбудеться дня 13-го липня, в Спедден — Ґарнер Лейк
Address: Box 209. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Велиий Ривер
27. Неділя — Давфин
28. Понеділок. Св. Володимира — Ґилберт Плейнс (Храм)

СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Сифтон
10. Неділя — Давфин
14. Четвер. Хрещення України (Нерегулярне Богосл). — Давфин
17. Неділя — Косів
19. Вівторок. Спаса — Роркton
24. Неділя — Ґилберт Плейнс
28. Четвер. Успіння Пресв. Богородиці — Велиий Ривер
31. Неділя — Давфин

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. ІВАНА КУЛІША

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Етелберт
27. Неділя — Пайн Ривер
28. Св. Володимира — Етелберт

СЕРПЕНЬ:
2. Св. Іллі Пророка — Зелена
3. Неділя — Пайн Ривер
10. Неділя — Етелберт
17. Неділя — Венлав
19. Преображення Господне — Пайн Ривер Храм
24. Неділя — Допбен
28. Успення Пр. Богородиці — Зелена
31. Неділя — Ґарленд

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ:

15	В	2	Положення Чесної Ризи
16	С	3	Муч. Акинта, Марка,
17	Ч	4	Андрея Арх. Критського,
18	П	5	† Преп. Атанасія Атон.,
19	С	6	Преп. Сисоя Схим. Печ.,
20	Н	7	Нед. 7 по Зел. Св.
21	П	8	Смч. Прокопія Св. Теодосії
22	В	9	Смч. Панкратія Єп.,
23	С	10	† Преп. Антонія Печер.
24	Ч	11	† Смерть укр. Кн. Ольги.
25	П	12	Муч. Пророка й Іларія,
26	С	13	Собор Арх. Гавриїла,
27	Н	14	Нед. 8 по Зел. Св.
28	П	15	Св. Володимира Вел.
29	В	16	Смч. Антиногена, Мч. Юлії.
30	С	17	Вмч. Марини, Преп. Леоніда
31	Ч	18	Івана і Памфи Завтор.

СЕРПЕНЬ:

1	П	19	Липень Преп. Макрини,
2	С	20	Св. Іллі Пророка,
3	Н	21	Нед. 9 по Зел. Св.
4	П	22	Рівноап. Марії Магдалини
5	В	23	Муч. Трофима, Теофіла
6	С	24	†Муч. Бориса і Гліба.
7	Ч	25	†Успіння Прав. Анни
8	П	26	Преп. Мойсея Чудотв.
9	С	27	†Пантелеймона Вмч.
10	Н	28	Нед. 10 по Зел. Св.
11	П	29	Муч. Калиники Кил
12	В	30	Апп. з 70-ти Сили Сулуана
13	С	31	Прав. Евдокима Капад
14	Ч	1	Серпень †Поч. Спасівки
15	П	2	Перен. Мощів Первомч

о. Я. РИБАЛКИ

ЛИПЕНЬ
20. Неділя — Мензі
27. Неділя — Овкборн (Храм)
28. Понеділок. Св. Володимира — Ґлен Ельмо

Address. Oakburn, Man. Tel. 336

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЛИПЕНЬ:
20. Неділя — Вакав
27. Неділя — Тарнополь
28. Понеділок Св. Володимира — Ст. Джулієн

СЕРПЕНЬ:
2. Субота Пр. Іллі — Еллон Крік
3. Неділя — Ленін
10. Неділя — Вакав
17. Неділя — Калворт
19. Вівторок. Преображення — Ленін
24. Неділя — Смате
28. Четвер. Успіння Пр. Богор. Вакав Храм
31. Неділя — Калворт

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИПЕНЬ:
— Вишарт
20. Неділя — Виниярд — Федаки
27. Неділя — Шґо полудн. — Едмор

СЕРПЕНЬ:
2. Субота. Св. Пр. Іллі — „Коло Жучканів Храм
3. Неділя — Шіго-місто 40-ліття УГПЦ
10. Неділя — Виниярд
17. Неділя — Фовм Лейк
19. Вівторок Спаса — „Коло Федаків"
24. Неділя — [illegible]ларт
28. Четвер. Успіння Пр. Богор. — Шіго-пол. Храм
31. Неділя — Едмор Храм

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

Устав Церковний

ЛИПЕНЬ:

20. Неділя 7 по Зел. Св. Гол. 6. УЄ 7 Ап. 15:1-7. Єванг Мат. 9:27-35.

27. Неділя 8 по Зел. Св. Гол. 7 УЄ 8 Літ. Ап. 1 Кор. 1:10-18. Єванг Мат. 14:14-22.

28. Понеділок. Св. Володимира Вел. Князя України. Всенічна. УЄ Ів. 10:9-16. Літургія: Ап. Гал. 1:11-19. Єванг. Івана 10:1-9.

СЕРПЕНЬ:

2. Субота. Св. Прор. Іллі. Всенічна УЄ Луки 11. Літ. Ап. Якова 5:10-20 Єванг. Луки 4:22-30.

3. Неділя 9 по Зел. Св. Гол. 8 УЄ 9. Літ. Ап. 1 Кор. 3:9-17. Єванг Мат. 14:22-24.

10. Неділя 10 по Зел. Св. Гол. 1 УЄ 10. Літ. Ап. 1 Кор. 4:9-16. Єв. Мат. 17:14-23.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК

THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., AUGUST 1, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1958. ЧИСЛО (1067) 15

НЕЗВИЧАЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

"Ню Йорк Таймс" з 27 червня 1958 р. подав, що в 26 червня ц. р. в римо-католицькі катедрі св. Стефана у Відні римо-католицький священик, заходами мадярських католиків-втікачів, відправив Заупокійне Богослуження за спокій душі Імре Надя, що його цього року засудив на кару смерті комуністичний режим Мадярщини. Отже римо-католицьке духовенство у Відні дало дозвіл правити це Богослуження, хоча Імре Надь був з хрещення протестантом, а з переконання комуністом і матеріялістом.

З цієї нагоди "Народня Воля" з 10-го липня 1958 р. (ЗДА) пригадує: "Серед українців на еміграції є вже віддавна інша практика. Перед п'ятьма роками тутешні (в ЗДА) українські католицькі єпископи не дали дозволу своїм духовникам брати участь у Богослуженнях за замучених комуністами в масовім голоді українців. Нема також до тепер дозволу відправляти Богослужения за Тараса Шевченка і Симона Петлюру".

УКРАЇНЦІ В ПОЛЬЩІ ДОМАГАЮТЬСЯ РІДНОЇ МОВИ В ЦЕРКВІ

У Варшаві 15-го березня ц. р. відбулися наради молодої української інтелігенції. Звіт з нарад подав тижневик "Наше Слово" (Варшава) з 13-го квітня ц. р. У звіті, між іншим, читаємо:

"Згідно з принципом "ніщо людське нам не чуже", говорилося й про церковні справи. Пропоновано, щоб Головне Управління УСКТ (Українське Суспільно-Культурне Товариство) домагалося від зверхників Православної Церкви, щоб священики шанували національність парафіян, і там, де більшість парафіян — українці, виголошували проповіді по-українськи. Була мова про те, щоб в греко-католицькій церкві в Варшаві проповіді виголошувались українською мовою".

З ТРАГЕДІЇ УКРАЇНЦІВ ПІД ПОЛЬЩЕЮ

Часопис "Наше Слово" (ч. 5, 1958. Варшава) подав довгий репортаж з поїздки своїх кореспондентів по Перемишлянщині — українських землях під Польщею. Вони побували в багатьох селах; що вони там побачили, це видно хоча б з такої інформації:

"На всьому шляху (через села) не видно ані одної української людини, а українці, що не були вивезені (на захід Польщі), намагаються вмовити в прибулих (польських) ґуралів, що вони (українці) — найбільші поляки. Але це маскування викликає тільки сміх у наших людей (кореспондентів "Н. С.") і вони називають їх перевертнями.

Свідками, що там 12 років тому жили українці, є старі запущені кладовища та церкви при них з написами на хрестах: "950-ліття Хрещення Руси-України".

КАТОЛИЦЬКІ ШКОЛИ МАСОВО ВВОДЯТЬ РОСІЙСЬКУ МОВУ

У Вашингтоні пять католицьких середніх шкіл на черговий шкільний рік увели російську мову — від четвертої до восьмої кляси. Російської мови будуть навчатися коло 400 середньошкільників.

Крім того, Католицька Церква плянує запровадити лекції російської мови також і в нижчих клясах елементарних шкіл.

Причина ця, що "існує поважна недостача американців, які знають російську мову". А з того виходить, що католики хотять захопити у свої руки всякі можливі звязки між Америкою й Совєтським Союзом. Можливо, це стоїть у звязку з плянованою "місією" Риму на слов'янський Схід, де Рим ставить ставку на москалів.

ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКІ ПАРАФІЇ ПІД ЛАТИНСЬКИМ ПРОВОДОМ

Польський часопис "Остатнє Вядомосці" (Зах. Німеччина) в 57 числі ц. р. подав таку новинку.

На засіданні польського Єпископату й представників уряду (комуністичного) в Польщі дозволено відкрити допоміжні греко-католицькі душпастирські станиці в таких скупченнях українських виселенців на північних землях Польщі: Дзєжґонь, Баня Мазурська, Ґурово і Остре Бардо. Ці станиці, як і взагалі всі греко-католики в Польщі, підлягатимуть польському латинському Єпископатові.

ПЕРЕДБАЧУЄ УРЯДОВУ НАГІНКУ НА ДУХОБОРІВ

Іван Стучнов, з Пентиктон, каже, що він уже з 1950 року докладав усіх зусиль, щоб наладнати кращі відносини між сектою духоборів і їх канадійським оточенням, але йому це не вдалося, — духобори не хочуть цього, і далі роблять клопоти урядові й громадянам.

Стучнов уважає справу мирного полагодження за безнадійну, і передбачує нагінку уряду й населення Британської Колюмбії проти духоборів, особливо ж проти їх відламу "Сини Свободи".

"ДЕНЬ ЛОЯЛЬНОСТИ" — НОВЕ СВЯТО АМЕРИКИ

З днем 1-го липня ввійшов у життя урядовий законопроект Злучених Держав Америки, яким у цій країні вводиться нове державне свято — "День Лояльности", що його святкуватимуть 1-го травня кожного року.

Уряд ЗДА мотивує це тим, що день 1-го травня досі використовувався комуністами для підривної діяльности під вивіскою "робітничого свята". А відтепер цей день відзначатиметься для того, щоб населення ЗДА могло "стверджувати і виявляти лояльність до спадщини американської волі".

КОНФЕРЕНЦІЯ АНГЛІКАНСЬКИХ ЄПИСКОПІВ

Конференції єпископів Англіканської Церкви, (т. зв. Конференція Ламбета), почавши з 1867 року, відбуваються що десять років.

Конференція за останнє 10-ліття припала на цей рік. Вона почалася 10 липня в Лондоні, Англія, урочистим Богослуженням у катедрі Кентербері в Лондоні. У конференції взяли участь 350 англіканських єпископів під проводом Примаса Англіканської Церкви архиєпископа Кентерберійського д-ра Фішера.

У програмі конференції обговорюються питання: авторитет Біблії, справа миру й расизму, значення й місце родини в модерному суспільстві.

Наради триватимуть до 10 серпня, а їх рішення будуть проголошені 25 серпня

На запрошення архиеп. Фішера, на конференцію прибула делеґація Російської Православної Церкви — в складі: Мінський митрополит Пітірім, Смоленський епископ Михайл, ректор Московської Богословської Академії Ружицький і професор Ленінградської Богословської Академії Успенський.

Московська делеґація не бере в конференції офіційної участи, а перебуває на правах гостей та з різними делеґаціями переговорює... приватно, за кулісами.

НАЛОГОВИЙ АЛЬКОГОЛІЗМ ВЕДЕ ДО ЗЛОЧИНІВ

Джан Вікі, заступник начальника тюрми в Стоні Мавнтейн, Ман., заявив, що принаймні 75 відсотків вязнів попали до цієї вязниці тому, що налогове пиятцтво попхнуло їх на дорогу злочинів

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ 1958 РОКУ

3-го серпня — Еґремонт, Алберта, парафія Св. Івана Хрестителя.

10-го серпня — Вайлдвуд, Алта. Парафія Святих Отців, посвячення угольного каменя нового Храму.

24-го серпня — Саскатун, Саск., Святкування 40-літнього Ювілею відродження Української Православної Церкви в Канаді.

14-го вересня. — Едмонтон Алберта Святкування 40-ліття відродження УГПЦ в Канаді й Митрополича Візитація.

Увага! Гемилтон і Околиця!

Оцим повідомляємо, що **Василь Баюс** з Гемилтону, Онт., є уповноважений колектувати передплати на **"ВІСТНИК"**.

Просимо українське громадянство відноситися до п. Баюса з повним довір'ям.

Адміністрація "Вістника".

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Шептицький в Канаді 1910 р.

Лист Лянжвіна появився перед приїздом митр. А. Шептицького до Канади, і він певно викликав обережність серед думаючих греко-католиків.

Шептицький приїхав до Вінніпегу 8-го жовтня, 1910 р., в суботу. Величаво його і Лянжвіна вітали в Василіянській церкві (Миколая), але в "малій церкві" (Володимира і Ольги), що через дорогу проти Василіянської, не тільки не вітали, але збиралися на наради і Шептицького осуджували за його ставлення до Січинського. Казали: **"Коли поляки вбивають українців, то Шептицький мовчить, а коли українець вбив поляка, то в Шептицького страшний злочин".**

Шептицький не показав ані свого українства, ані заінтересування українством; поводився як монах з Єгипетської пустині. В бесіді ограничився до: "Сповідайтеся, тримайтеся своєї віри..." Але будучи в костелі, заявив полякам, що: "шшивюзл поздровене од браці полякув". А українці з Галичини своїм братам в Канаді поздоровлення через Шептицького не передали! Забули...

Подібно він всюди говорив, подібно себе показував, і подібно його приймали. Був він тут як "польський шляхтич в українськім епитрахилі", — як говорили про нього гр.-кат. священики в Америці в своїй книжечці **"Унія в Америці"**, відповідаючи йому на його Пастирський Лист 1902 року.

(Ширше про побут Шептицького в Канаді й Америці оповідається в "Маловідомім", т. 2-ий, 1955).

***

Ще вислови в дописах в "Українськім Голосі з 1910 року.

Допис з Сифтону: — Т. Стефаник говорив на зборах людям, щоби люди не дали зловитися хитрощами "піпів".

Допис з Аррану: — Люди застановлялися над листом Лянжвіна.

Допис з Шиммингтону: — Люди дали французам контракт на землю під церкву, а коли хотіли церкву будувати і домагалися звороту контракту, то французи не хотіли віддати.

Допис з Брокенгед: — Там Шептицький говорив до поляків по-польськи, по-німецьки до німців, а греко-католиків закликав лише до сповіди, та щоби до гр.-кат. Церкви верталися ті, що від неї відступили.

Все те маємо в річнику "Українського Голосу" з 1910 року, коли лише починався рух, що довів до заснування Української Православної Церкви 1918 року. Люди починали вже поважно думати і шукати виходу з тісного положення.

Якраз 1910 рік був переломовим роком, був першим кроком, коли створився український народній ґрунт і на нім почало дальше українське громадське життя будуватися.

III

Церковний рух серед Греко-Католиків.

Лист Лянжвіна і побут Митр. А. Шептицького в Канаді 1910 року заставив свідоміших греко-католиків над церковними справами поважніше застановитися. Чужий Лянжвін сказав дуже багато, а нібито "свій" Шептицький не сказав майже нічого ясного, — отже, чому не сказав?

Отже прояви живої і ясної думки маємо вже в 1911 році. — У Вонді, Саск. між свідомішими і несвідомішими йдуть суперечки за віру. — Дніпро, Ман., — там є церква, але нема священика. Одні хочуть там католицького, а другі українського православного священика. — В Дрифтінг Ривер рішили не приймати ані російських, ані французьких священиків, але старатися дістати священиків зі старого краю.

У Вінніпегу Василіянин о. Филипів називав "малу церкву (св. Володимира й Ольги) "жидівською", бо громада і її священик, Еміль Красицький, не признавали над собою влади французів. Тут проповіді Красіцького були живі, що зачіпали ширші справи народу, а Василіяни поза Катехизис не виходили. І над тим люди застановлялися.

Люди починали думати, але надія, що прийде еп. Будка і все полагодить — їх втихомирювала. Уявляли собі, що Будка буде тут самостійним церковним провідником, буде своїм господарем; він поусуває "піпів", спровадить жонатих священиків з Галичини, або адівців.

І люди побіч того интересувалися подіями в Галичині, що були дуже важними, як напр. утеча Січинського з тюрми.

Рік 1912. — Приїзд еп. Будки.

Єп. Микита Будка прибув до Вінніпегу 19-го грудня, 1912 р., але тут же зараз вістки в англійській пресі викликали в людей питання: "Хто він? Чого від нього сподіватися? — бо англійська преса звала Будку — **"Римо-Католицьким руським епископом"**. Чому ж? Хто і нащо дав англійській пресі такі інформації? Але... Треба ще побачити, що буде...

Та надії Будку вислав Рим лише на помічника, на послугача французьким епископам, які вважали греко-католиків своєю власністю. І Будка, як послугач, був тут на "французькім хлібі", як він про те деколи згадував.

***

Свящ. П. Божик у своїй книжці **"Церков Українців в Канаді"** (вид. 1927) оповідає, яку велику працю Будка виконував, але це не згідне з правдою. На все, що виконувалося, французи давали і гроші, і пляни. Божик каже, що сам еп. Лянжвін дав на працю між греко-католиками 100,000 долярів, а давали и другі. А Божик "робить з мухи вола", коли каже:

"Уряд епископа для українців греко-католиків в Канаді скріпив греко-католицьку Церков і українців як нарід, оцілив їх в одну цілість так, що українці греко-католики стали головною організацією на еміграції в Канаді. Прочі українські гуртки в порівнянні до сеї організації стали смішно невиразними в значінню церковнім і народнім і смішно малими".

Все те — порожні слова, бо Будка нічого не скріпив, і тому французи його позбулися; так "скріпив", що цілі гр.-кат. громади переходили до Української Православної Церкви. Орган гр.-кат. Церкви, ""Канад. Українець", зник 1931 року. Бурса ім. Шептицького (в Ст. Бонафасі, Ман) зникла. Плян 350-тисячної збірки на Колеґію в Йорктоні, 1921 р., не вдався. Коли б зібрав кілька соток, то не більше, але не 350,000! Збірка почалася і скоро затихла. (Ту Колеґію проголошували "українською власністю", але показалося, що вона французька власність. - Про це є книжечка "Ловці душ").

Але поза тереном Будки багато робилося. "Український Голос" появився без французів і без Будки ще 1910 р. і видається дотепер. Заснувались Інститути ім. П. Могили та ім М. Грушевського — в часах заснування Української Православної Церкви, й існують дотепер. Заснувалася Українська Православна Церква 1918 р., і вона має нині коло 80 священиків. А все те робилося без чужої допомоги.

А "Канадійський Русин", як орган гр.-кат. Церкви, почав видаватися коштом еп. Лянжвіна. Гр.-Кат. громадам, що будували церкви, французи, чи взагалі римо-католики, давали по 500 долярів допомоги. Підмогу давали й гр.-кат. священикам, а все те оголошувалося в органі "Кетолик Реджистері".

Осип Назарук, що подорожував по Канаді, говорив, що на стороні Будки стоять лише священики і найтемніші люди, а на стороні "Укр. Голосу" вся інтелігенція і свідомий загал.

Згадати б також, що визначні українці, які відвідували Канаду, Деминдчук, Боберський, Ясенчук, Назарук і др. оберталися весь час поза тереном Будки і французів. Там для них не було місця.

В 1913 р. церковний рух оживає.

Люди сподівалися від Будки багато доброго, але коли ніякого добра не було, то дальше почали самі церковними справами інтересуватися.

Так в 22-ім числі "Укр. Голосу", 1913 р., пише В. Брилинський, що в Форт Вілліям, Онт., на вічу розбирали Статут еп. Будки і заявили, що того Статуту не приймуть, яким він є, хоч би й зосталися без священика.

З Гарленд, Ман., пишуть про свящ. Кінаша (українця) як гідного, що заохочує до просвіти, згадує минуле.

В надісланій статті "Нові опікуни..." говориться, що вже приїхали два німці, які два роки в Галичині приготовлялися, і вже є тут "піпами". Було їх 9, а нині є 11. Два ще доучуються, то буде 13. Сабурін, що сам не знає добре української мови, має бути Катехитом в Колеґії на Ст. Боніфасі. Отже — **"Коли в початках тої зарази не поставимо смілого і завзятого відпору, так погибіль нашого народного розвою неминуча"**, — пишеться в згаданій статті. Зі Стар, Алта, Іван Мельник пише, що свящ. Крижановський записав його, як кума, "Католиком", а коли Мельник заявив, що він "греко-католик", то каже Крижановський: "Нащо тут греків, хто тут розуміє по-грецьки?" На те Мельник: "А хто тут розуміє по-латинськи?"

В 24 ч. в статті "Радуйтеся" є імена всіх "піпів", а дальше: — "Добре було б, щоб епископ пристарався до французьких, бельгійських та німецьких ще по кілька еспанських, італійських, хінських, японських, готентотських піпів, а тоді гр.-кат. Церква представила би справдішний Вавилон". А епископ ставить французів вище, ніж українця о. Кінаша. — В ч. 26, з Сифтону, Ман., хвалять о. Кінаша, що скликає віча, будить нарід до просвіти. — В 27 ч. з Аррану пишуть, що Сабурін викликав незгоду між людьми, й одні других називають еретиками, схизматиками. — В статті "Сторінка церковної історії..." говориться, що "Американське **"Проч з Римом"** зачепило й Канаду".

***

В 33 ч. "Українського Голосу" в статті "Який буде конець" говорилося: — "Справа церковна мусить стояти поруч справи національної і політичної. Мусимо раз сказати: Проч з римськими нахабниками, з усіми піпами і їхніми розпорядженнями. Літа нарід ждав і діждався піпів та римо-католицьких заборон".

В Янові, Ман., свящ. Андрухович заборонив людям про церковні справи говорити. Люди не хочуть церкви на епископа записати.

З Мічам, Саск., ч. 35. — "Канадійський Русин" заявлявся проти патріотичних пісень, отже є запит: "Чи співати "Назарета...?" Не піснями інтересуватися, але щоби піпи забралися". А на пояснення, що свящ. Крупа рекомендував молитвенники писані латинкою, бо люди **"приходять до церкви і з нудьги не знають що з собою діяти"**, є увага: "Коли церква зійшла на те, що люди в ній нудяться, то і латинськими буквами писані молитовники не поможуть. Минули ті часи, коли люди й латинської азбуки не знали, однакож церква захоплювала людей..."

В великій статті "Ще в справі гр.-кат. Церкви", ч. 34 "Українського Голосу", говориться:

— Чи ви в старім краю були поганами, коли вас тут навертають на Христову віру французькі та бельгійські священики нарівні з індіянами, хінчиками...

— Маємо епископа, а чи йде до ліпшого? Число наших священиків не збільшилося, бо двох прийшло і двох відійшло. Те ніяк прийти, бо ані з жінкою, ані жонатому без жінки прийти не вільно. І входить в життя латинсько-руський чин Редемптористів.

Свящ. Крупа говорив в Вінніпегу, що "Хто не знає руського письма, то він постарається о молитвенники писані польською азбукою".

Історія свящ. Роздольського

В статті "Ще в справі гр.-кат. Церкви", ("Укр. Голос", ч. 35, 1913 р.) маємо історію з свящ. Роздольським.

В серпні 1912 р. прибув до Канади свящ. Конст. Роздольський, жонатий. Приїхав на власну руку, маючи поручаючі листи митр. А. Шептицького, тому його тут прийняли; а ще й тому, що в французькій дієцезії Принс Алберт було 24 гр.-кат. громад без священиків.

Вістка, що еп. Будка має приїхати (перше Сабуріна готовили на епископа) викликала метушню. Буде руський епископ, а ще є жонатий священик, то епископ може спровадити їх більше — і французька робота пропала!

В вересні 1913 р. скликає еп. Пасхаль тайну конференцію епископів, а дальше — висилає свящ. Роздольському, до Вонди, Саск. письмо такого змісту:

"Дорогий сину! Відбираємо тобі юрисдикцією (право обслуговувати церкви), бо ти жонатий. Ти лишив жінку, але вона готова сама приїхати. Тут жонаті священики місця не мають.

"Будь певний, що і твому епископові не буде вільно жонатих священиків сюди заводити. Надіємось, що як добрий католик (знач. не як Василевич чи Красіцький) будеш нам послушний, та в тім разі даємо тобі (суб Кондіціоне — того сподіючись) наше архиєрейське благословення.

Паскаль.

Діставши таке, іде о. Роздольський до еп. Пасхаля і каже, що повідомив громади - коли він в них має бути аж до Нового Року; коли ж тепер він повідомить, що йому заборонено приїхати, то люди подумають, що за ним є якісь гріхи. Але Паскаль стоїть при своїм. **"Нон поссумус"** — не можемо, каже. Радить о. Роздольському виїхати бодай до Вінніпегу (тудою дорога до Европи!), дає кільканадцять долярів і — Бувай здоров!

***

(Ч. 36 "Укр. Голосу). Прибувши до Вінніпегу, Роздольський йде до архиеп. Лянжвіна, але й тут не добився нічого.

Тоді редактор "Канадійського Русина" містить оповіщення такого змісту:

"Подаєсь до відома Русинів в околицях Вонди, Ростерн, Редісон, Саскатуну і Принс Алберт, що о. Константин Роздольський з незалежних від него причин прибув до Вінніпегу та буде тут перебувати до приїзду нашого Епископа. — Проситься його довколичних парохіян щоби були спокійні, бо о. К. Р. в опущенню їх не поносить ніякої вини, та лише склались так неприхильні для нас відносини, котрі, Бог дасть, з приходом нашого Владики зміняться на ліпше".

Здається, - така собі невинна оповістка, але на злодію шапка горить! Сабурін іде до Лянжвіна, дальше — до начальника "Кан. Русина" — патра Плюрда, і почалась метушня. Тоді Сироїдів дав їм таку "лекцію", що аж мусів редакцію полишити, отже Сабурін взявся за редакторство, але йому не йде. Шукають тоді редакторів — та нема, бо хто знає їх справу, то відмовляється. Тоді перепрошують Сироїда і беруть його назад до "Кан. Русина.

Коли ж еп. Будка приїхав, то дає о. Роздольському юрисдикцію (право обслуговувати громади), але забороняє жінку спровадити, отже лишилось йому — з Канади виїхати. А незабаром **прийшов з Риму новий "наказ", яким забороняється всякому жонатому священикові, хочби й без жінки, сюди приїздити.**

Виїзджаючи, свящ. Роздольський заходив до редакції "Укр. Голосу" й оповідав, як французи казали: **"Чого ви до нас лізите?"** До того часу статті до поміщення в "Укр. Голосі" передавав о. Роздольський через свого брата.

Така то історія з французами, еп. Будкою і о. Роздольським. Роздольський знов був приїхав до Канади коли вже була наша Церква, і тоді добре знайомий йому фармар в Ст. Джулієн, Саск., Пітач, каже: "Тепер можете піти до нашої Церкви", на що Роздольський: "Е, я вже старий Взяли моє тіло, то нехай беруть і мої кости".

В якій поневірці були українці.

Все дотепер сказане показує, в якім пониженні, в якій поневірці були греко-католики Їм відбирали всі людські права як невільникам. В такій зневазі були греко-католики під папським верховенством і під папськими помічниками — в Европі під Поляками, а в Канаді під французами.

І тоді згадали свідоміші українці в Канаді, що український нарід колись був вільним, славним, мав своїх Князів, і світ з ними числився. Пізніше світ звав українців **"Козацьким народом"**, отже славним, відважним, — та до якого пониження привів його папський католицизм. Словами ішов "спасати", а ділом ішов поневолювати, затуманювати і використовувати.

Прийшло до того, що цілком чужі французи, за папською згодою, чи наказом, вважають греко-католиків своєю приватною власністю, безправними невільниками, і навіть українським греко-католицьким священикам не дають доступу до греко-католиків в Канаді. Огороджують їх немов большевицькою "залізною куртиною".

Яка поневірка, яке татарське насильство, яка зневага! Чи була в тих нахабів хоч дрібка християнства? Чи була совість? Чи було людське лице? Чи було почуття сорому?

Коли б вони були дійсними християнами, то, побачивши як народ до них ставиться сказали би. "Люди добрі, коли вам краще без нас, то владжуйте свої справи самі на свій лад, і нехай вам Господь помагає!" Так сказали би, коли б вони були дійсними християнами.

Такі розмови були між свідомішими українцями греко-католиками в Канаді, - вони те насильство вже відчували, хоч ще й не настільки, щоби широко крикнути "Проч з Римом!" Але той клич поволі розходився, аж поки 1918 р. не став живим ділом.

Лише цілком несвідомі греко-католики не знали, що кругом них діється; правда, вони думали про рай, пекло, чортів, про свої гріхи, і молилися та били поклони, - але на тім все й кінчилося, національної громадсько-культурної роботи вони не знали. Отже свідоміші одиниці говорили про них словами Святого Письма: "Мають очі, а не бачать; мають вуха, а не чують".

(Далі буде)

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою. Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має

238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

ЖІНКА В ШТАНАХ НИЩИТЬ ПОВАГУ Й ГІДНІСТЬ

Карл В. Річ, суддя в Сінсіннаті, Огайо, ЗДА, заборонив жінкам у штанах приходити до його бюра в суді. Він сказав, що така одежа на жінках нищить повагу й гідність суду.

Уряд Ізраїля взагалі заборонив жінкам одягатися в штани і не дозволив заводити телевізії в своїй державі.

СУМНІ МІРКУВАННЯ З ПРИВОДУ ОДНОЇ КНИЖКИ

ВІД РЕД.: Ця стаття передрукована, з невеликим скороченням, з вінніпеського "Нового Шляху" за 27. 6. 1958 р. Стаття цікава найперше тим, що інж. Ю. Лісовий на ґрунті нашої дійсности належить до винятково-рідкісних одиниць, які глибоко заінтересовані книжкою, і, поза своїм вузько-професійним заняттям інженера в Англії, він у вільних від заробіткової праці хвилинах працює і в інших ділянках знання: історії, мови, літератури, релігії і т. д.

Далі, стаття цікава тим, що інж. Лісовий належить до тих нечисленних науковців, які бачать різницю між самореклямою під прикриттям наукових шильдів та дійсною наукою, і він має мужність вказати на це, вбачаючи в цьому одну з головних причин трагічного стану української науки.

Книжка називається. "З ПОДОРОЖІ ПО СКАНДИНАВІЇ" — Я. Рудницький. Видання І. Тиктора, Вінніпеґ-Осло, 1957.

"Заки книжка Рудницького появилася, читачі Н. Ш. мали приємність читати її в звідомленнях, що друкувалися в Новому Шляху. Про більшість справ, які описані в книжці Рудницького, повідомляла кожночасно теж майже вся українська преса. Так напр. про знайдення українських книжок (советські видання) у Валійській Національній Бібліотеці в АБЕРСВИТ уся українська преса прямо закричала, як про найбільш сенсаційне відкриття — просто були дослівні порівняння, що проф. Рудницький "відкриває Америку".

І ось з-приводу цієї сенсації й "відкривання Америки" хочу дещо сказати.

За час еміґрації, себто за 10 років, я купив більше як 4 тисячі книжок, без яких не міг би взагалі працювати.

"Крім скуповування текстів, які потрібні мені були при дослідах над нашою праісторією, я скуповував теж всяку можливу україніку. В Англії від часів війни накопичилося велике число советських видань на найрізнороднїших мовах. Це книжки ілюстровані, різної величини журнали, газети, а теж видавані окремі брошурами різні документи, в роді промов усіх советських достойників, дипломатичні ноти, тощо. Сам не знаю скільки того всього в мене було, бо я того ніколи не числив, було пр. 17 повних річників "Правди", дальше літературні видання в українській, білоруській, румунській, французькій, еспанській, німецькій і ін. мовах — все в комплетах. У всіх цих виданнях було повно цікавої україніки. Не було прямо ні одного клаптика паперу, в якому не згадувалося б України чи українців. Якщо йде про советські книжки, то їх могло бути в моїй збірці яких 500-600, половина в тому в українській мові, а якщо йде про журнали більшого об'єму, так їх могло бути 10-15 тисяч, яких 2-3 тисячі документів, газет річниками яких 10-15, а може й більше тисяч — все це на чужих мовах.

Прочитавши в нашій пресі, яке небуденне одушевлення викликало відкриття проф. Рудницького в Аберсвиті, я подумав собі: Нарешті є нагода задивувати український світ!

Не кажучи людям ні слова, я почав пакувати советські видання в дозволені поштою пакунки (6 фунтів один), і почав їх висилати до УВАН. А треба знати, що одна ціла кімната аж до верха була ними заложена.

Десь за два тижні я встиг вислати щось дві і пів тисячі штук того добра — аж тут — для мене це був дійсний грім з ясного неба: — Прийшов від УВАН аерограм, щоб їм того не посилати, бо це їм непотрібне — вони збирають **лише деяку** україніку — не мають місця на це.

Перестав я посилати, перепросив за клопіт. Але і я мав клопіт, бо збірка, вагою яких 5-6 тонн, або й більше на аттику, могла завалити мою дрантиву хату. Не маючи що з цим зробити, кому їх подарувати, запросив я міських посмітюхів, що навантажили большевицькими виданнями велике тягарове авто і вивезли це все на міський смітник.

До нині не можу зрозуміти, чому це так: Знайдену яку сотню українських большевицьких книжок у валійській бібліотеці розглядала вся наша преса як "відкриття Америки", а тут у мене є **всі ті самі книжки — є десятки тисяч їм подібних** — я намагався передати їх нашій науковій інституції — і показується, що ці книжки — це... непотрібне барахло.

Я цікавлюся праісторією. Моя совєтознавча збірка була лише побічним продуктом, у ній правда, була деяка скількість археологічних матеріялів — одначе я її збирав просто зо сентименту до українського імени. Наші наукові інституції кажуть, що вони збирають лише "деяку україніку" — таке мені сказала УВАН, (яку?) Але я збираю **всяку україніку.** Отже, як я згадав вище, у мене призбиралася теж доволі велика наукова бібліотека. Все це праці з мовознавства, історії, релігії, окрему ділянку забирають словарі різних мов, не тільки всіх европейських, але і японські, індійсько-іранських, санскриту, семіто-халдейських, африканських тощо, а теж всі можливі жидівські і греко-латинські старі тексти. Тому, що того роду книжок **нині не друкують,** приходилося виписувати з різних антикварень старі видання, переважно з-поміж років **1550-1750.** Того роду текстів було в мене **тисячі.** У мене хата завалена книжками. Проблемою почало ставати знову де їх подівати по використанні.

Пробував я їх розсилати по різних наших бібліотеках, одначе мав мало щастя. За останні роки розіпхав я з тяжкою бідою десь понад 2 тисячі книжок. Одначе останньо почали мене різні наші бібліотеки просити, щоб їм **не присилати того "барахна"** — так дослівно пишуть. Деякі просять культурно, деякі писали таке, що мені за них сором.

Тоді справді не знав я, що з цим усім зробити. Тримати їх вдома не можу. бо все ними завалено й їх уже не потрібно. Дати безкорисно посмітюхам якось не хочеться. Отже я **палю цими книжками в печі.** Англійські печі (Fire place) нагадують нашу кузню і до того добре нагріваються. Впродовж останньої зими я не купив і куска вугілля. Роблю так: на дно печі кладу якусь політичну брошуру, звичайно советське видання, на це кілька мініятюрних книжечок, на них більші об'ємом і розміром, а на сам верх якусь грубу біблію, чи біблійне, релігійне видання і підпалюю. Книжки, головно ці з 17-18 століття горять дуже добре. тому, що папір несатинований, простий, без домішок крейди.

Для тих наших побожних людей, які могли б жахнутися від того, що я палю також християнську релігійну літературу, виясню, що я спалив теж коран, браманські, конфуціянські і інші. Думаю, що гріху не буду мати, а для всякої певности я ще висповідаюся. Я палю своїми книжками вже цілу зиму, на день не опалюю більше як 10 книжок, так, що на це кілька зим опалом зовсім не журюся.

Зі старими текстами я мав клопіт ще в гімназійних часах. Пригадую таке: вивчав я ГОМЕРА жінка, в якої я проживав, перемішала ГОМЕРА з ГУМОРОМ і написала до моїх батьків, що я перестав учитися, а почав читати гумористичні книжки...

Справа давно вияснилася — але до нині мені товчеться по голові, що, мабуть, деякі з наших директорів бібліотек думають, що ГОМЕР це ГУМОР і тому називають мою книгозбірню БАРАХЛОМ і руками-ногами відмовляються, коли їм післати якогось СЕНЕКУ ВІТРУВІЯ, ЛУКІЯНА, СИНЕЗІЯ, чи іншого старого чорта. Пробував я розгадувати, чому різні наші бібліотекарі відмовляються брати **книжки, без яких чейже ніяка бібліотека не може обійтися,** але нічого не міг я розгадати. Деякі з моїх знайомих писали мені таке: Не дивуйтеся! (Тут говорю лише для прикладу) — Бібліотека така то (тут назва установи) знаходиться в голови в пивниці під сходами, бібліотека така то на піддашi над сходами в помешканні секретаря, бібліотека така то стоїть у сінях в чужому домі" — і т. д.

Тому я нині не дивуюся, але все це дуже сумне. Увесь наш бібліотечний стан, за підрахунками проф. Рудницького, не перевищує 25 тисяч книжок. Такі то "культурні надбання" цілої нашої кількамільйонної еміґрації у вільному світі. Статистичні дані показують, що на еміґрації ми стоїмо під оглядом книжок на п'ятому місці по жмені африканських готентотів. У нас багато говориться і пишеться про організування бібліотек і т. д. У нас нині є велика скількість бібліотек, але у всіх цих бібліотеках є менше книжок, як різних бібліотечних директорів, секретарів, тощо. Я переконався, що увесь цей крик про бібліотеки це пустомельство. Ось зав'язує якийсь патріот "культурно-національний всеукраїнський, універсальний осередок" просто на те, щоб мати титул "універсального, всеукраїнського директора", але в дійсності він і книжки боїться, і мабуть часто не відрізнює "ГОМЕРА" від "ГУМОРУ" — та й під сходами він має місце лише на кілька брошур. Коли б наші люди мали трохи характеру, то ми інакше виглядали б."

Юрій Лісовий.

ВОЛІЄ УМЕРТИ, НІЖ ПРОСИТИ МИЛОСТИНІ

Безробітній Віллям Гербер, 49-річний, з Джуно, Висконсин, ЗДА, по деякому часі видав усі свої гроші, і вже не мав на харчі. Одначе не хотів ні до кого звертатися по допомогу. Коли він з голоду вже не міг ходити, то заховався у старе авто і там просидів кілька днів без їжі. За той час він стратив 40 фунтів на вазі, і був так обезсилений, що був би помер, коли б один прохожий не побачив його.

Покликаний лікар заопікувався ним, завіз його в лікарню, і там він відзискує своє здоровя. Управа лікарні вже знайшла для нього працю.

ДО ДЖЕРЕЛ НАПАСТИ НА УКРАЇНСЬКУ АВТОКЕФАЛІЮ

Українська преса згадала про нещасні "Діяння священного собору" (в жовтні 1957 р.) тієї дієцезії Церкви Царгородського патріярха, на американському континенті, "що складається з частинки православних українців і що їх у цій дієцезії очолює митрополит Богдан (Шпилька).

У цих "Діяннях" Українську Автокефальну Православну Церкву в Україні під проводом бл. п. Митрополита Василя Липківського, о. Іларіон Врублевський називає **"Липківською гидотою"**, знаряддям **"сатанічних затій"** на підкопання Вселенського Православія засобом скритого всякання в нього різних **українських православних сект Першої, Другої і Третьої формації.** (Згадані "Діяння" подав орган дієцезії митр. Богдана (Шпильки) "Український Вістник" ч. 1. 1958 р.).

⁂

Про ці ж "Діяння" недавно появилася в вільній "Трибуні читача" в вінніпеському "Новому Шляху" (з 14 липня ц. р.) стаття Т. Сидоренка п. н. "Жалюгідний документ".

У статті, між іншим, сказано по адресі авторів тих "Діянь", що нападають на митр. Липківського:

"Ви ж оборонці канонів і "Восточного православія!" Ви ж горлаєте зо своєї дзвіниці, що хіротонія митр. Василя була не канонічною, що він не митрополит, а самосвят! Ви ж унісон підсвистуєте московській сопілці, яка почала цей галас 37 років тому. Ви, дійсно, сліпі проводирі сліпих! Ви самого Христа, що "порушував" канони Мойсея, аби зробити добре діло в суботу (зціляючи хворих), засудили б слідом за фарисеями й книжниками. "Наш Великий Мученик митр. Василь Липківський так полюбив свій український нарід, що взяв хрест на свої старечі плечі і поніс його на всеукраїнську Голготу! І влада червоного сатани розп'яла мученика на тому хресті, так само, як споріднені вам "каноністи" фарисеї розп'яли Ісуса Христа".

"Ганебний документ про "діяння Собору" свідчить, до якої засліпленої злоби може дійти людина, що поклоняється не Богові, а букві закону!"

⁂

Стаття Т. Сидоренка цілком оправдано сповнена обуренням. Правда, вона відносно коротка, обмежена до справи самих лише "Дияній" Собору дієцезії митр. Богдана Шпильки.

Але тут виринає питання: Звідки ж ця напасть "Діяній"? Чому? Чи це якесь цілком **випадкове явище**? Чи ця напасть не є дрібною частинкою загальної напасти, широкозакроєної? Чи не є вона лише одною з ілюстрацій якогось загального принципу? І чи справді в якійсь обороні "чистоти" "Восточного православія" згадані "Діяння" назвали Українську Автокефальну Православну Церкву **липківською гудотою"** та **"українськими православними сектами"?..**

Та ж дієцезія митр. Богдана Шпильки є частинкою Церкви Царгородського патріярха! Як же трактує цей православний патріярх, зверхник митр. Богдана, католицьку Церкву?

А ось як: католицький часопис "Католики" (в Атенах) 22-го лютого 1952 р. писав, що "Папський делеґат був у Фанарі (палата Царгородського патріярха) прийнятий з усіми почестями". Дня 9-го січня 1952 р. Вселенський (Царгородський) Патріярх разом з митрополитом Хризостомом з Неокесарії відвідав Апостольського Делеґата" в Туреччині — Преосв. Касулльо. Коли папський делеґат Касулльо того ж року нагло помер, Царгородський патріярх вислав на його похорон свого представника і передав папі своє співчуття".

Так Царгородський **православний** патріярх увічливо відноситься до проводу Католицької Церкви, хоч він і не вважає її за правдиву Церкву Христову ні з догматичної, ні з канонічної точки погляду.

А в той же час підлеглі Царгородському патріярхові наші "землячки" у своїй саможертвенній ревности вірних слуг його своїх таки однокровних братів з Укр. Автокеф. Православної Церкви називають **"липківською** гидотою", що робить **"сатанічні затії"** в Церкві. Католицької Церкви православні з-під стягу Царгородського патріярха так не назвуть, бо ця Церква, хоч і Католицька, але все ж чимсь ближча для тих православних з-під Царгороду. Чим же вона їм ближча проти цієї ненависної "липківщини"?

Бо ці "вселенські православні" з-під стягу Царгороду мають тут спільну мову з католиками.

Ось католицький україномовний журнал "Світло" пише злобно:

"Липківщина" діє далі в Українській Православній Церкві... вона ще далі остала в очах православного світу непризнаною православно-протестантською сектою, ще далі ніхто її не визнає... ("Світло" ч. 2. 1956). Звичайно, маючи на увазі "липківщину", те саме католицьке "Світло" (вересень 1957 р.) про Українську Греко-Православну Церкву в Канаді пише так:

"Їх (УГПЦК — О. Т.) ніхто не визнає, бо її вважають за неканонічну й сектярську. Тому слушно завважає орган еп. Богдана Шпильки в своєму звіті про Собор (УГПЦК — О. Т.) у Вінніпеґу, що для УГПЦ в Канаді найважливішою справою є **"приналежність до Вселенської Православної Церкви" під** зверхністю Царгородського патріярха ("Український Вістник", ч. 2 1955).

⁂

Значить, Українська Православна Церква **автокефальна** для підлеглих Царгороду є **"липківською гидотою"**, повною **"сатанських затій" і "українськими православними сектами"** лише тому, що ця Церква українського народу не хоче підлягати **чужим зверхникам,** а в даному випадку — Царгородові!

І тут цікава річ: католицькі провідники українців греко-католиків кажуть це саме: Коли вже не хочете підлягати католицькому Римові, то вже підлягайте хоч православному Царгородові, — про що "слушно завважає орган еп. Богдана Шпильки", кажуть вони, — але найважніше, щоб ви підлягали котромусь з **чужих** зверхників, хай він буде або католицький, або православний, аби був **чужий** пан — це головна річ, — тоді не будете "сектою", не будете "липківщиною", будете "канонічні".

⁂

Як бачимо, православні з-під стягу Москви й Царгороду, і католики з-під стягу Риму однозгідно розуміють один одного, і ведуть спільну атаку проти Української Православної Церкви, щоб завести її під чужу зверхність.

Власне, ця "буква закону", про яку говорить Т. Сидоренко — це перш за все непримирима ворожість Москви, Риму й Царгороду до української церковної незалежности. І як довго не буде з боку українського народу оборони самої **ідеології** української церковної незалежности, так довго годі говорити про обєктивну оборону памяті Митр. Липківського, бож напасть іде не на його особу, а на ту ідеологію, якої він був носієм — ідеологію **української** церковної незалежности від **чужих** зверхників. І коли не будемо ширше й основніше вияснювати народові тієї справжньої причини, через яку йдуть ворожі наступи на Митр. Липківського, народ буде стояти перед загадкою.

Українська світська преса дуже й дуже мало коли згадує про справи Української Православної Церкви. А коли часом ніби обороняється її засаду незалежности від чужих зверхників, то ця оборона обмежується лише до оборони перед Москвою і ще часом перед Царгородом. Певно, краще й це, ніж нічого! Але дивно при тому вражає, що майже не згадується ще одного посягання про зверхництво над Церквою українців — зверхництво Риму. Це недобре! Як довго Рим буде промовчуватись, так довго може існувати підозрення, що оборона незалежности Української Церкви є лише димовою заслоною, під якою "оборонці" в дійсності шукають нагоди виступити проти православної релігії взагалі.

Щоб не було непорозумінь, хочу застерегтися, що ці кінцеві зауваги не відносяться до шляхетної й патріотичної статті Т. Сидоренка. У своєму осудженні кожного того, хто "поклоняється не Богові, а букві закону", — він сказав багато. А труднощі містити такі речі у світській пресі знаю з власного досвіду, хоч у мене нема сумніву, що український патріотичний загал і його провід, якого б віровизнання вони не були, в душі є проти всякої церковної залежности від чужих зверхників.

О. Татурин.

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТІ

влаштовує

від 2-го до 31-го серпня, 1958, в оселі "Київ"

На курсах запляновано 3 відділи: 1. Початкуючий, 2. Вищий, 3. Курс для кандидатів на вчителів українських шкіл.

Приймається молодь у віці від 14 літ, з Канади і Зєд. Держав. Оплата за курс (навчання, мешкання і харчування) — $60.00 від особи.

У складі викладачів: **Анна Токарик,** Іван Боднарчук, прот. Петро Самець, прот. Вас. Федак, П. Гайовський, В. Ревуцький, Б. Олександрів, П. Волиняк, М. Муха, Вас. Іванис, Яр. Балан, Р. Василенко, Ю. Головко, Т. Гуменюк, Е. Левинський, Б. Олійник.

Зголошення слати негайно на адресу:

St. Vladimir Ukrainian Institute,
404 Bathurst St.,
Toronto 2B, Ont., Canada.

БОРОТЬБА ЗА ВИЗВОЛЕННЯ

Уявіть собі, що ви перший раз їдете автом до Оттави. Приїздите до перехрестя доріг, і там бачите таблицю з намальованою вказівкою — в котрому напрямі провадить шлях до Оттави. Але, на ваше одивування, ця таблиця намальована не на дошці чи бляcі, а на полотні, мов прапорець; вітер обертається то в одну, то в другу сторону, і ця таблиця з вітром повертається, і вказівка раз показує на один шлях, раз на другий, раз на третій.

Як же ви можете знати, в котрому напрямі їхати до Оттави? Таблиця з вказівкою шляху є, але вона не може виконати свого завдання. Її напрямом химерний вітер керує!

Бувають і такі люди, про яких кажуть, що вони — "куди вітер віє".

* * *

Люди, які йдуть туди, "куди вітер віє", мають у собі *духову порожнечу*. У природі є вже так, що ніяка порожнеча не може залишитися порожньою, — її все щось мусить виповнити. А що ж виповнює духову порожнечу людини? У неї, мов у дупло придорожнього дерева, залітає все, що само хоче, - все, що несе вітер по шляху життя: і курява, і листя, і мухи, і дупло все те приймає.

У просторі світу є повітря, є соняшне проміння, є пара з води, але є також і брудна пилюка — шкідлива для людського здоровя.

Так само є воно і в суопільстві. Крім здорових, шляхетних поривів і чеснот, є там також пилюка всяких сліпих, "тваринних" гонів, що їх називають "неочищеними гонами": самолюбство, пуста гордість, зарозумілість, жадоба гроша й слави, брак самокритики, "всезнайство", сліпе наслідування інших, а найбільше - наслідування у злому, податність на вітер *моди*.

Людина з духовою порожнечею, — без власного характеру і світогляду, не може протиставитися тому суспільному вітрові, який несе з собою пилюку і наповняє нею нутро такої одиниці. Вона йде за *модою*, хоч би та мода була й згубною для суопільства. *Всі* так роблять, отже й вона так робить, — наслідує всіх!

* * *

У минулих часах, коли вища верства поганського світу загрузла з тілом і душею в матеріяльних і змислових розкошах; коли вона "полюбила всі скарби землі, отже загубила скарби духа", сказати б словами І. Франка, — то перші християни виповіли тому війну. Одиниці стали проти всіх — проти зіпсутої *моди*. Між християнами були одиниці, які мали велике почуття краси, а проте вони навмисне одягалися в гіршу одежу, — щоб перемогти у собі вплив моди, якій по-рабському служив загал.

Що було б, коли б так старозавітні пророки пішли за модою зіпсутого загалу, і не стали б одні проти всіх, боячись — "що люди скажуть"? Може будуть їх осуджувати! Будуть насміхатися з них!

Що було б, коли б апостоли Христа були сказали: "Як же нам ширити науку Христа, коли на світі ніхто так не думає, як ми?!"

Що було б тоді, коли б у нас, українців, Шевченко і Франко були достроювалися до думки й роботи всього нашого загалу?

Сліпий сліпого провадив би! І вони зайшли б у рів з болотом!

* * *

"Ми так любимо говорити про *свободу*, — про свободу чисто людську, національну, громадську. Але хіба ж є свобідною людина з духовою порожнечею, яка сліпо, безкритично наслідує *моду*? Яка не має своєї власної думки, а тільки оглядається, що другі скажуть? Яка, мов голосник-резонатор, повторяє те, що другі скажуть, мов папуга? Вона є *невільником* моди!

У людській масі є так звана *масова психологія*. Коли людина є сама, то вона читає, думає, спостерігає, має свої власні думки. А коли попаде в гурт на вулицю, то раптом її власне Я ніби пропало, всі кричать "урра!", і одиниця кричить "урра!" Усі кричать: "утікаймо!", і одиниця кричить "утікаймо"! Навіть не спитає: чого втікати? Всі кричать, щоб утікати, — значить — треба втікати!

* * *

У російського письменника Чехова є така гумореска:

Став собі чоловік перед домом і нюхає повітря, — йому здається, ніби димом чути, отже — пожежа!

Ідуть по дорозі люди, бачать: чоловік зупинився і приглядається до того дому. І вони собі зупиняються і нюхають повітря. І так, хто йде, то зупиняється, — велика юрба народу зібралася, і всі вони вже бачать... "пожежу". Що ж, видалося першому глядачеві, що дім горить, то це саме видалося другому, третьому, — всім!

Аж прийшов жандарм і товпу розігнав, — там не було ніякої пожежі. А як же ж так людям могло здаватися, що вони дим пожежі чули і навіть вогонь бачили!

Тут діяла ота *масова психологія*, цебто *дух стадности*, або просто настрій череди!

Не є той *вільною* людиною, хто безкритично піддається вітрові настрою і способові думання маси, самостійно не обдумавши: має чи не має рації загал?

Коли хто має в собі такий сліпий гін (потяг) безкритично наслідувати череду, той є під диктатурою, під тиранією того сліпого гону, — він у неволі череди. Той безкритичний гін сліпо наслідувати інших, — не питаючи наперед: чи добро він наслідує, чи зло, — така одиниця носить у собі, мов чорта, з яким не може розлучитися, — вона є в неволі нечистої сили.

* * *

За комуністичної революції в царсько-російській імперії 1917 р. агітатори кричали, що людям треба Конституції в державі. І товпа кричала: "Дайош Конституцію!" А коли одного з таких крикунів запитали: Що то таке "Конституція"? — то він без надуми відповів: "Конституція — то така жінка-красавиця, за яку бється цар з Леніним!"

Може це жарт, але повстав він не даром.

Крикнули агітатори за комуною, — пішла мода на комуну, і товпа кричить: "Давай комуну!" Комуна настала, народ мордує, — аж тоді народ оглянувся, — свободи хоче, але — запізно!

Вийшли агітатори в Німеччині, крикнули: "Гайль Гітлер!" (Хай живе Гітлер), і товпа заревла: "Гайль Гітлер!" Мода на Гітлера пішла. А прийшов Гітлер — диктатура настала. Звідки? З душі товпи!

З й стадного сліпого гону череди!

* * *

Як визволитися з пут того темного демона гону череди? Побідити його в собі! Стати паном себе самого! Є якась мода, — треба самостійно добре обдумати, чи є вона добра, чи зла, обдумати її зо всіх боків. Читати, розпитувати, все докупи звести, і тоді своїм розумом *самостійно* все те обсудити. І коли побачимо, що ця мода є зла, то треба відвернутися від неї, хоч би й як вона нас потягала. Відвернутися, і "щоб там не кричало, — не оглянься", як каже Шевченко.

Треба самостійно *правду* пізнати про ту моду. І тут є глибока наука у Святому Письмі: "Пізнайте *правду*, а правда визволить вас!" Визволить від сліпих гонів безкритичного наслідування всього найгіршого. Без такого духового, чисто *людського визволення* не може бути *вільних* людей — одиниць. А без вільних людей не можуть існувати ні вільні громадяни, ні вільна Церква, ні держава, ні вільна нація.

П. Скаржевський.

НАГІНКА НА МОЛОДЬ В УКРАЇНІ

"Комуніст України" (за травень 1958 р.) подає "підсумки досягнень" комсомолу (Комуністичний союз молоді) в Україні. Які ці "досягнення" червоної Москви в її намаганнях зробити з української молоді "своїх людей", свідчить журба того органу, що:

— Молодь України не виявляє зацікавлення так званим советським патріотизмом, ні советським будівництвом.

— Молодь України не виявляє ніякого спротиву релігійним впливам, та легко їм піддається.

ПОГОЛОСКИ ПРО НОВУ ТАЄМНУ ПІДГОТОВУ НІМЕЧЧИНИ ДО ВІЙНИ

Д. С. Т. Беннет, британський віцемаршал летунства, недавно видав книжку п. н. "Петфайндер", в якій твердить, що Німеччина готується до нової війни проти західніх держав, і має таємну змову з Советським Союзом.

ВЖЕ ПОЯВИЛАСЯ

друга книжка УКРАЇНСЬКОЇ МАЛОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ, проф. Є. Онацького. Перша книжка: літери А і Б, 120 стор. великої 8-ки, коштує $1.50. Друга книжка, літери В, Г і Ґ, 180 стор., коштує 2 доляри. Ціла книжка в передплаті коштує 15 долярів. Замовлення і гроші, тільки банковими чеками або поштовими переказами слати на адресу:

VRev. Boris Arijczuk,
Hermandad Santa Virgen.
Casilla de Correo Central No. 160,
Buenos Aires, Argentina.

В США на адресу:

VRev. Ivan Tkaczuk,
132E — 7th St., New York 9, N.Y., USA.

В Канаді на адресу:

Ivan Hayduk,
11904 — 127 St.,
Edmonton, Alta., Canada.

Третя книжка появиться в другій половині цього року і коштує в передплаті до 1-го серпня 1958 р. тільки одного доляра або його рівновартість.

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

І з цього скоїлася велика бурда (буча). Схизматицька Русь (православна Україна), нацькована своїми попами, що обурилися немов би то за наругу над Божим домом (православною церквою), зняла тривогу, звідусіль почали збиратись і озброюватись. Чернь (широкий загал народу) до того розлютувалась, що кинулась на свою пані-дідичку (Анну-Алоїзу), і ця пані певно не була б утекла з рук осатанілого хлопства (українського селянства й міщанства), коли б не захистила була її двірська кавалерія (католицька збройна кіннота), піхота й лицарська сміливість шляхетних (шляхетських) студентів колеґіума (Єзуїтського).

Лютість схизматицька (православних) була страшна! Ватажки (провідники) бунтарів лізли прямо на шаблі (католицькі), кидалися у вогонь — готові загинути з тілом і душею, аби тільки дістатися до своєї пані і пімститися над нею.

А тим часом старости (начальники над підданими Анни-Алоїзи) з околичних сіл прибули до міста (Острога) з свіжими силами і приборкали повстання (православних українців); одних бунтарів вони забивали на місці, інших заковували в кайдани і кидали у темницю (вязницю), а коли не стало місця у темниці, то держали їх під сторожею в приватних домах.

Єзуїти про цю страшну подію писали.

"Справа розбиралася в трибуналі. Там отих злочинців судили і видавали вирок:

Схизматицьких попів вигнати з Острога. Бунтарів, що їх зловлено, карати мечем. Ватажків і верховодів бунту також карати на горло (стинати голови); одних четвертувати (рубати), колесувати (розтягати кості на колесі), зварити в смолі, а другим відрубувати руки, ломити кості, знімати з живих шкуру. Хати бунтівників зрівняти з землею, а місце, де вони стояли, посипати сіллю.

"Коли в Острозі довідалися (православні українці) про такий трибунальський декрет, то плач і нелюдський лемент знявся по всьому місті. Заможні міщани давали по кілька тисяч гривень (старі українські гроші), щоб викупитися від кари. Закованих бунтарів повезли в замок вислухати декрету".

І тут езуїти, для звеличання Анни-Альоїзи, пишуть такі казки, — що засуджені, замість кари, "почули інший, милостивий декрет своєї пані: вона звеліла їх розкувати і, замість того, щоб вести їх на кару, звеліла повести в їдальню, простила їм провину, і нагодувала їх та й пустила їх додому. Так загальний плач перемінився в радощі; всі славили милосердя своєї пані, і через цю її ласкавість знайшлося багато таких, що почали навертатися до святої унії (з Римом), хоч деякі таки залишилися при своїй пустій вірі (православній).

Одначе ясновельможна пані (Анна-Альоїза) все таки мала ту радість, що, на основі трибунального декрету (католицько-польського судового вироку) з маєтків Острізьких було прогнано сорок шість схизматицьких попів, і тоді віра католицька почала тут (між православними) ширитися, а схизматицька впертість стала потрохи меншати, — так що незабаром і простий народ, і навіть попи (православні священики) приставали до унії, а задля того, щоб твердість їх в унії була видна і всім в. дома, побожна пані постановила, щоб усі попи (православні священики) з усіх її маєтків прибували в ризах в Остріг на свято Божого Тіла (латинське святого) задля участи в процесії і читали словянською мовою Євангелію. Цей звичай в головних містах тримається й досі (цебто до 1698 року, коли польські езуїти писали "Жиције Анни-Альоїзи").

* * *

Так розповідають про Острізьку трагедію польські езуїти з міста Ярослава (в Галичині). Інші польські історики розказують про цю страшну подію згідно з езуїтськими джерелами; але при тому вони ще й додають деякі інші цікаві подробиці.

Домовину з тілом князя Олександра — православного батька Анни-Альоїзи, — кажуть вони, — було викрадено з православної церкви вночі під Великодні Свята. Народ (православні українці), якого велика сила зібралася біля церкви, голосно ганив безбожницький учинок своєї дідички (Анни-Альоїзи), але ще не починав був ніякої ворохобні проти неї, терпеливо вичікуючи кінця Богослуження й посвячення Пасок.

Аж тут верталася з католицького костьола сама Анна-Альоїза в кареті з "цугом" (кілька пар коней), у супроводі дворяків і гайдуків. Їй треба було проїхати в замок через міст, якраз повз саму Богоявленську церкву (православну, - з якої католики викрали тіло князя Олександра). Але тут був великий натовп з Пасками, що ждав їх посвячення, і на приказ пані — дати їй дорогу, люди не хотіли розступитися.

Роздратована побожна пані звеліла слугам і гайдукам їхати просто на народ - по розставлених на землі Пасках. Цей учинок Анни-Альоїзи, мабуть, і викликав ту колотнечу, про яку було сказано вище. Народ, безмірно обурений, окружив карету пані, закидав її крашанками і хотів разом з каретою зіпхнути її в глибокий рів. А коли слуги й двірська міліція якимсь чудом вихопили Анну-Альоїзу з рук розятрених міщан, то вони (міщани) кинулись за нею в саму княжу палату, і тільки стріляння сторожі з вогнепальної зброї примусило їх відступити

* * *

У цьому переказі езуїтів і польських істориків, які в основному все повторюють за езуїтами, є багато неточностей. Перш за все, ця подія відбувалася не на сам Великдень (не в неділю), а на другий день Великодніх Свят (у понеділок). Натовп загородив Анні-Альоїзі дорогу не через те, що народ стояв з Пасками, а через те, що в той час саме відбувалася звичайна для того дня церковна процесія з хрестами, — значить, ніхто не їздив по Пасках.

Вістка про страшну подію в Острозі швидко рознеслася по всій Україні і глибоко вразила серця українського народу. — вся ж Україна була православна! Невідомий автор (*православний*, у Галичині) "Львівського Літопису" сумно говорить у своїх записках:

"В том же (1636) року, на свята Великодниї, з неділи на понеділок, у Острогу пані воеводная, дочка княгині Ярославськой, вошедши до замку, казала собі проб отворити, добивши (діставшись) склепу, где лежало тіло отця єї, казала его взяти, которое юж било эгнило, — только кости, которії взявши, казала їх помити і посвятити езуїтам і отвезти до Ярослава — до матки своеї. І казала провадити із церкви, кгди Русь (православні українці) звикла на память звитязтва (побіди) Христа Спасителя нашого з крестами, з корогвами тріумф коло церкви отправовати... аби з того напасть на Русь чинити, і так учинили много злого християнству".

А на Волині знайшовся "піїта" (поет) українець, який, під сильним враженням страшної Острізької події, склав невелику віршовану, сказати б, поему — під таким наголовком:

"Лямент о пригоді нещасній, о зелживости (кривді) і модерстві міщан острозьких, що ся їм власне придало на день урочистого свята з мертвих Востання Пана Спасителя нашого в понеділок, в процесії ідучим, под приїзд єї милости панеї воеводиної Віленської".

З помітки автора видно, що вірші були докінчені 14-го серпня 1936 року, значить усього через два місяці після острізької трагедії. Автор заховав своє імя під ініціялами "М. Н.", але, міркуючи по даті "з Ровного з найубозшої школи" ("Ровно" - стара назва міста Рівне на Волині), можна гадати, що це був дідаскал цієї школи. Зміст його твору свідчить, що він був щирий русин (українець) з широким гуманним світоглядом і з доброю просвітою, яку він, мабуть, дістав в Острізькій Академії, бо він щиро згадує славну бувальщину Острога, коли це місто було "маткою убогому студентови".

Свою "книжечку" автор присвятив тодішньому митрополитові Петрові Могилі, і наче б то сподівався, що вона буде видана друком, бо в присвяті є такий вислів. "Нехай же люди, читаючи мою працю під зацним іменем Вашої Милости (П. Могили) поданую і написаную, цноти великії і достойности Вашої Милости собі смакують"

Але надія автора на друк "книжечки" чомусь не здійснилася

Поминаючи сам "Лямент", ми тут покористуємося тільки "Придатком" до цієї п'єси, бо тут докладно й правдиво, з повною точністю у змалюванні дійсности й подробиць, розказано все, що і як діялося в Острозі у Великодній понеділок 1636 року, а також після того ("Лямент" з "Придатком" був надрукований у Записках НТШ у Львові. Тут подаємо "Придаток" — заміняючи старий правопис новим).

(Далі буде)

ДУХОБОРСЬКИЙ "ОБОВЯЗОК СУПРОТИ БОГА Й ХРИСТА"

Уряд Британської Колюмбії змусив родичів із секти "Сини Свободи" (відлам духоборів) посилати дітей до школи (в Ню Денвер). Група родичів підписала до уряду протест, в якому сказано, що їх "обовязок супроти Бога й Христа" наказує їм не посилати дітей до школи та ставити урядові спротив за його змушування до шкільної освіти.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДЕ СТОЇТЬ НАША ПРЕСА?

Почнемо з прикладу.

Коли один з органів Української Православної Церкви пару разів за чергою виповнив свої сторінки лише самим церковно-релігійним матеріялом і без полеміки, а помістив лише недільні науки, побожні оповідання, життя святих і т. п., то один з редакторів україномовної преси Католицької Акції негайно прислав лист з похвалами для того православного органу.

Аж тепер, каже він, Ваш орган став "дійсно релігійний", — тримайтеся того дальше, хай Бог Вам щастить!

Похвалив! А дехто тим і зрадів, — ось нарешті ми вміємо редагувати порелігійному! А другі, перед нами, не вміли! Ми ж стали редагувати дійсно релігійно, "культурно", "толерантно", невтрально... І нас, бачите, самі католики он як хвалять!

А той, що похвалив, напевно в кулак собі сміється. Бо сам він, той католицький редактор у своїм органі в той таки час на цілій лінії наступав на Українську Православну Церкву.

Цей неперебірчивий наступ бачимо всюди: явний і тайний, у великих справах і в дрібницях; на відтинку суспільному, політичному, науковому. Бо такий наказ Католицької Акції, такі інструкції, розроблені в Римі ще з наказу папи Пія XI: Не минати ні одної ділянки життя, — всюди треба провадити роботу Католицької Акції! І робити це всіми способами: книжка, відчити, радіо, преса; найголовніше — преса!

А пригляньтеся до їх преси, — перший наступ ведуть не органи типу давніх "Єпархіяльних Відомостей", що виповнені лише офіційною частиною церковного проводу (розпорядження і т. д.) побожними оповіданнями для народу, недільними науками і теологічними статтями, що їх розуміють лиш фахові богослови.

Певно, є в католиків і такі органи, але вони призначені лиш для внутрішнього вжитку, а не для поширення Католицької Церкви серед некатоликів. Найголовніші органи Католицької Акції — то політичні часописи й журнали. З тих органів бачимо, що Католицька Акція в боротьбі за своє існування й поширення не вважає теологічні аргументи за найголовніші. Найголовніша її зброя є політична. Може некатолицьких богословів, а в тому й православних, це може заскочити, як прикра несподіванка. Але ще прикріше було б тоді, коли б вони цього не помічали. На жаль, здається, що воно в основному так і є...

Чим є католицька преса, — дозвольмо говорити про це самому шефові Джузеппе Далля Торре — світській людині.

Він видав інструкції для всієї католицької преси у світі, і сказав: **"Перше вимога для католицької преси — стати такою, щоб її читали, — збудити зацікавлення читачів поширюванням католицьких принципів, спростуванням противників Церкви й католицьких організацій та їх праці по всьому світі.**

Друга вимога — "мати добре поінформований часопис, виповнений швидкими й докладними новинками в найбільш притягаючому стилі, при цьому часописи повинні покористуватися всією професійною технікою, до якої тепер читачі привикли" (Гр.-кат. "Наша Мета" ч. 7. 1955 р. Торонто).

Не було й нема такої ділянки життя, — суспільного, національного, наукового, мистецького і т. д., — що не мала б тісного звязку з релігією і з Церквою; отже католицька преса займається доскінало всіми ділянками життя; і все розглядає під кутом погляду Католицької Акції. А часто це робить так, що й пропаганду тут трудно добачити.

*

Питання: Де є в нас така преса? Де є така преса, що перш за все мала б на серці таку акцію Української Православної Церкви, як душі народу? Щоб усі справи: національні, політичні, культурні, наукові, суспільні, виховні, мистецькі, що їх щодня приносить живе життя, розглядала під кутом погляду добра нашої Церкви й народу? Щоб розглядала не лише давні справи, але й свіжі, нові, поточні (біжучі) справи, що їх приносить життя?

Скільки таких пресових органів мають православні українці, щоб вони хотіли й могли виконувати свою ролю так, як її виконує преса Католицької Акції?

Це питання дуже важне; важне в такій мірі, в якій важною є роля преси взагалі.

Як довго український православний загал не знайде тут розвязки, так довго час вперто з нищівною силою працюватиме проти життевих інтересів нашого народу.

ЧИ МИ ТІ, ЩО БУЛИ ПЕРШЕ?

Редакційна стаття п. н. "Чому?" у "Вістнику" з 1-го липня ц. р. є дуже на часі, а такою є вона ясна, як сонце!

Бо правдою є, що в нас, православних, від якогось часу витворилося аж задуже багато тої невтральности і зле зрозумілої "толеранції" щодо агресивної політики Католицької Акції на українському ґрунті, а зокрема й серед українських науковців, — як на полі релігійному, так і науковому.

А те саме відноситься й до тих інших українців, які не є ані з православними, ані з католиками, а лише хотять бути "суддями" в міжусобицях.

Ми чогось не можемо вже раз на все стати отвертими — і, де треба, висказати своє Я, — чи то в централі Комітету Українців Канади і в його відділах, а також в українських наукових установах та т. зв. "соборних" організаціях", які вважають себе за "толерантних" та "речників единої правди".

А як багато в них буває тої "правди", то вони вже ясно показали себе, якими вони є — у виданні Енциклопедії Українознавства, у виданні Українським Вільним Університетом пропамятної книги про папу Пія XII.

А чому вони не видали також таку саму пропамятну книгу про бл. п. нашого Митрополита Василя Липківського, що його знищила Москва?

Чомусь ми вже не є тими, що були перше! А вже крайній час, щоб ми нарешті вже раз твердо стали в обороні справедливости — і, де треба, сміливо, явно й рішуче сказали своє слово.

Григорій Фарина.

ХОЧУТЬ ПОГОДИТИ ХРИСТИЯНСТВО З БОЛЬШЕВИЗМОМ?

Злучена Пресвітеріянська Церква (в Пітсбургу, в Америці) недавно проголосила, що "співжиття з комуністичною Росією є можливе", "бо воно, таке співжиття, годиться з засадами християнства".

Не віднині в деякій Англіканській пресі час до часу згадувалося про большевиків, що дісталися в деяких протестантських Церквах на провідні місця.

"Ню Йорк Таймс" з 23 жовтня 1933 р. писав про одного з таких протестантських діячів, о. д-ра Дж. Л. Дейвіса:

"Виразивши своє бажання успіху Советам в їх нищені Церкви в Росії, о. д-р Джан Дейвіс учора заявив, що навіть тут, у цій країні (в ЗДА), Церкві більше залежить на "обдиранні людей, ніж на проповідуванні". Д-р Дейвіс — провідник у методистській епископальній церкві у Вашингтоні — пояснив, що під "Церквою" він розуміє три головні релігії: протестантську, католицьку й жидівську. "Чудову річ вони (большевики) роблять в Росії, знищуючи Церкву", сказав він. Вона (Церква в Росії) була загарбницькою релігією — з усією и тимчасовою владою та власністю в мільярди долярів. Я скажу вам щиро: Коли б я жив у Советській Росії, то я також голосував би за її (Церкви) знищенням".

"НЕ ВІДДАЛЮВАТИСЯ НАМ МОВНО ВІД НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ"

Греко-католицький "Християнський Голос" (Мюнхен) з 22 червня 1958 р. під заміткою Редакції каже:

"Ми свідомі того, що наша мова в Україні піддається тепер насильницьким заходам ворожого режиму для зрівняння її з "братньою" (московською) і не всі таким порядком створені слова треба чи можна і нам у вільному світі вживати, та з другого боку треба і нам зберігати деяку обережність, щоби через надто легкодушне надавання словам різного змісту, не віддалюватися нам мовно від нашої батьківщини (України). Тому у всіх таких сумнівних випадках повинні рішати не некомпетентні "вживачі мови", але якась авторитетна наша наукова іcтанова у вільному світі, беручи до уваги оба наведені моменти".

ЧИ СПРАВДІ ЦЕРКОВНА ЗУСТРІЧ?

Протестантська Світова Рада Церков дала свою згоду зустрінутися в серпні ц. р. з представниками Московського патріярха Алексія. Своє бажання зустрітися з Світ. Радою Церков цей патріярх висловив за посередництвом одного з своїх ієрархів, митрополита Миколая, — відомого з того, що він дуже діяльний на міжнародній арені ширення пропаганди на користь Советів.

КОМУНІКАТ

ГЕНЕРАЛЬНОГО ЦЕРКОВНОГО УПРАВЛІННЯ У. А. П. Ц. В В. БРІТАНІЇ

В суботу 14 червня 1958 року в м. Олдгамі відбулась Поширена Нарада Генерального Церковного Управління з Духовенством і Представниками Парафій Північної і Середньої Англії. На Нараду прибули: Члени Ген. Церк. Управління, Настоятелі Параф. Округ і Представники 16 Парафій, всього 33 особи, з них 11 осіб Духовенства і 22 особи Мирян.

На Нараді було розглянуто ряд важливих питань, що торкаються життя УАПЦ в В. Брітанії, в тім числі — Інформацію Голови Ген. Церк. Управління про церковне життя в В. Брітанії і поза нею; Затвердження нового Члена Ген. Церк. Управління; Про ворожі виступи проти УАПЦ і інш. Нарада мала суто діловий характер; всі питання були детально обговорені і винесені відповідні ухвали.

На місце вибувшого в Америку члена Ген. Церк. Управління п. Майора Є. Навроцького, введено в члени Ген. Церк. Управління п. інж. Г. Кагукала.

Нарада з обуренням ознайомилась з матеріялами про ганебні напади і наклепи на Українську Автокефальну Православну Церкву і її чільних діячів в пресі, що видається Церквою епископа Богдана (Шпильки) з США ("Український Вістник" — видання Консисторії епископа Богдана і "Хрест і Тризуб" — видання о. Губаржевського в Англії), і винесла таку ухвалу:

"Поширена Нарада Генерального Церковного Управління з Духовенством і Представниками Парафій УАПЦ в В. Брітанії, що відбулася 14 червня 1958 року в м. Олдгамі, з жалем констатує, що в українській еміграційній церковній пресі Церкви епископа Богдана (Шпильки) з США, в останній час трапилися неправдиві, ганебно-образливі напади на Українську Автокефальну Православну Церкву і на її чільних діячів, як бл. п. Митрополита Василя Липківського, бл. п. Митрополита Полікарпа і інш. ("Хрест і Тризуб" ч. січень-лютий 1958 р. вид. о. Губаржевського, Англія; "Український Вістник" ч. 1, 1958 р. вид. Консисторії Церкви епископа Богдана (Шпильки) — США.

Відомий своєю розкольницькою акцією о. Губаржевський, що належить до юрисдикції епископа Богдана, допустився ганебних наклепів на Покійного бл. п. Митрополита Полікарпа, назвав всі наші Церкви "автокефальними сектами", вихваляючи і оспівуючи в той же час свого зверхника епископа Богдана, який разом з своїми помічниками, як напр. якийсь о. М. Мусій, ганьбить УАПЦ, називаючи такими термінами як "липківська гидота з сатанічними затіями", "самосвяти", "аріяне" і т. п. (Укр. Вістник" ч. 1, 1958 р.).

Поширена Нарада осуджує ці ворожі для української справи в цілому демагогічні виступи і звертається до всіх Православних Українців доброї волі з закликом тісніш гуртуватись навколо своєї рідної Української Автокефальної Православної Церкви, бо тільки вона є єдиною правдивою Церквою Українського Народу, освяченою кров'ю мільйонів замучених за неї українців, а всім демагогам, що прикриваються гаслами "чистоти православія", "вселенськости", "ультра-канонічности", давати належну відсіч, розкриваючи їх облудні діла і розкольницьку акцію.

В вільній і самостійній Українській Державі повинна бути і вільна і незалежна від жодних чужосторонніх чинників с. т. автокефальна Церква.

Поширена Нарада з прикрістю констатує, що деякі наші еміграційні чинники, що відограють ролю в політично-державних справах української еміграції, до цього часу не лише не зайняли певної правдивої лінії в церковних справах, а навпаки особисті приятелювання ставлять вище заг. національних і державних справ.

Поширена Нарада просить всю українську еміграційну пресу надрукувати цю ухвалу".

16. 6. 1958.

ГЕНЕРАЛЬНЕ ЦЕРКОВНЕ УПРАВЛІННЯ У. А. П. Ц. В В. БРІТАНІЇ

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

Незвичайний плян визвольної боротьби

"У неділю 16 лютого 1958 р. в Едмонтоні відбулася Академія, присвячена 40-річчю Української Народної Республіки, на якій доповідь виголосив п. М. Росляк.

Одна з основних тез доповідача звучала так: **"Програ визвольних змагань сталася через те, що Наддніпрянщина не мала своїх національних князів Церкви, як це мала Галичина, тому на майбутнє треба насамперед готувати князів Церкви, щоб вони вдержали прийдешню волю України"** ("Український Голос", 9. 7. 1958 р., допис А. Степового п. н. "Оригінальна доповідь".

***

Думка автора доповіді цікава. Такої ще не бувало! Наукова думка, можна сказати! Але погляди вчених тут можуть бути поділені. Одні можуть вимагати, щоб ця доповідь була поміщена в Енциклопедії Українознавства, і щоб автора нагородити титулом дійсного члена УВАН та почесним докторатом УВУ. А другі можуть осуджувати цю доповідь. Але одні й другі не заперечать, що ця доповідь дуже оригінальна, незвичайна.

А яке моє становище? Воно по середині. Я в дечому з автором годжуся, а в дечому — ні.

Годжуся я з автором у тому, що на Наддніпрянській Україні, що вся споконвіку належала й належить до Православної Церкви, не було в 1918 році, і ніколи не було, **князів Церкви,** не було їх не лише національних, але й ненаціональних. Не було церковних маркізів, маркграфів, бурґграфів, баронів, принців і королів Церкви. Бо таких Православна Церква не знає взагалі. Правда, в Московщині був "цар Церкви", але це до України не відноситься.

У католицькій Польщі були "ксьонжента Косьцьола Католіцкего" (князі Католицької Церкви), цебто католицькі епископи. І ті "князі Церкви" потім в уніятів завелися. Православна ж Церква має не князів Церкви, а тільки **смиренних Єпископів.**

Значить, тут я з автором доповіді годжуся: православна частина України таки не мала князів Церкви. І ще від себе додам пояснення: Не мала, бо не була католицькою.

Але автор доповіді конче хоче, щоб уся Україна мала князів Церкви. Я це розумію так; епископи мали б бути князями, а митрополит — Великий Князь. Папа над ними — це імператор.

***

У чім я не можу погодитися з автором доповіді, то з його думкою, що **на майбутнє треба насамперед готувати князів Церкви, щоб вони тримали волю України.**

Отже; готувати в перші лінії фронту боротьби за волю України князів Церкви, — нехай вони йдуть у перший вогонь, а ми подивимося! Як бувший вояк, я знаю, що це таке фронт і що це значить — іти в першій фронтовій лінії бою. Отже я ніяк не повірю, щоб князі Церкви могли тут бути першими пробоєвиками в передній лінії бою. Чи ж можна допускати, що армія ворога, побачивши в перших лініях фронту української армії князів Церкви, відразу почне втікати? На те нема ніяких даних!

Я ні трохи не сумніваюся, що князі Церкви смерті не бояться, і на фронт пішли б, якщо вони були б дуже національні. Ходять на фронт священики, то чому не пішли б князі Церкви? Але що про нас подумав би світ? Замість готувати свою армію, зброю, політиків, національний фонд і т. д., ми на все те махнули б рукою, і готували б на бій за волю України самих лише князів Церкви! Правда, цей плян ощадний, але я не вважаю його за реальний!

Бо, по-перше, скільки тих князів Церкви можна б приготувати? Пять, десять, двадцять, сто, — ну, нехай тисячу! І чи вони самі можуть перемогти тисячі танків, літаків, хмари ракет, атомові бомби? Я ніяк не повірю в це!

Готувати князів Церкви в передні фронтові лінії — це значить готувати їх на видиму згубу, немов засудити на смерть.

А хіба ж це по-християнськи? Хіба ж це був би вияв здорового розуму, релігійности й пошани до князів Церкви? Так міг би робити лиш той, хто хотів би позбутися князів Церкви!

Отже, до авторового пляну я пропонував би невеличку поправку: Дати князям Церкви відділи Лицарів Колюмба. У них принаймні є мечі! І своїми середньовічними одностроями вони могли б зробити враження на ворогах, особливо вночі. Середньовічні лицарі їздили на конях, тож і Лицарів Колюмба треба було б посадити на коні. Кінь — це навіть у модерній збройній боротьбі незаступима штука, — особливо коли доводиться втікати — лісами, мочарями, дебрями, карачами... Танки не доженуть по таких дорогах навпростець!

Назар Полин.

ЩО СПРИЧИНЮЄ НЕДУГУ РАКА

Ф. Дюран-Рейналс, американський лікар, який помер цього року, довгі роки досліджував причини захворіння на рака (пістряка). Він прийшов до переконання, що рака спричинюють якісь особливі зарязки-віруси. Вони завжди є в організмі людини, але силу спричинити рака мають лиш тоді, коли мають для цього добрі умовини: якесь скалічення тіла, постаріння, чи якісь переміни в організмі.

Він сказав, що коли б удалося довідатися, що це за вірус, тоді можна б винайти проти нього якийсь лік, як і проти вірусів інших недуг.

Вже є й трираменний хрест

У католицьких едмонтонських "Українських Вістях" з 7-го липня 1958 р. бачимо образок, де понад провізоричним (т и м ч а с о в и м) Іконостасом є трираменний хрест. Ґ р е к о-католики святкували в Едмонтоні 10-ліття Едмонтонської епархії, отже з того приводу була Архиєрейська Служба Божа в міській авдиторії, де, як видно, той тимчасовий Іконостас поставили, а на його верху помістили трираменний хрест.

Раніше греко-католицькі провідники в Канаді трираменні хрести викидали, як "погані", а тепер трираменний хрест знову ставлять? Чи ті, що викидали, не знали, що він не є поганий? Та вже і в тайних "Правилах" еп. Будки є постанова проти трираменного хреста!

Можна думати, що згаданий трираменний хрест поставлено для замилювання очей людям. Бачите? Ми не хочемо вас латинщити!

Коли б же його в добрій вірі поставили, то повинні оголосити, що в усіх греко-католицьких церквах має бути трираменний хрест, бо він є ознакою гр.-кат. Церкви, отже попередня постанова — щоб його нищити, тепер касується.

Тільки ж на тім ще не кінчити, а оголосити, що касується целібат, бо він є чужим; що вводиться до Служби Божої "всіх вас православних"; що касується монстранція, бо вона чужа в нашій Церкві; що касуються "паньорки" (ружанець), бо він не наш; що в нас не може бути "тихої Служби Божої", бо "тиха Служба Божа" є латинською; що свято Божого Тіла, чи Евхаристії є польським святом; що священичі ризи мають бути такі, як були давно в гр.-кат. Церкві, а не такі, як тепер — прикроєні до латинських, та ще дещо.

Коли таке проголосять, то аж тоді буде до якоїсь міри доказ, що гр.-кат. Церкви не латинщать. Але саме одноразове виставлення трираменного хреста викликає лише підозріння, — чи воно не є для тимчасового замилювання очей людям?

С.

50-ЛІТТЯ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ ЖІНОК В ІТАЛІЇ

Найсильніший натиск на роботу Католицької Акції поклав був папа Пій XI, почавши з 1922 року. Цей папа і надав Католицькій Акції її завершених програмових та організаційних форм, і він дав означення (дефініцію) Католицької Акції.

Одначе сама ідея Католицької Акції і її діяльність існували вже раніше. Наприклад, в Італії жіночий рух Католицької Акції був започаткований ще 1908 року, і цього року він відзначає в цій країні своє 50-ліття. З цієї нагоди папа Пій XII прийняв на авдієнції 15 тисяч делегаток жіночої Католицької Акції Італії.

МЕНШІ КОШТИ — БІЛЬШЕ ПАЦІЄНТІВ

З днем 1-го липня ц. р. увійшов у практику в Канаді плян шпитальних услуг. І відразу число пацієнтів у лікарнях значно збільшилося. Найбільше зросло число пацієнтів у публичних "вардах", де вони зовсім не мусять нічого доплачувати за лікування.

РЕЛІГІЯ, УНІВЕРСИТЕТИ, ВЧИТЕЛІ

Університет у Маямі, Флорида, ЗДА, не допустив 37-літнього Томаса Робінсона на вчительський курс, що його Робінсон хотів закінчити, щоб у цій окрузі стати вчителем.

Університет у Маямі мотивував своє рішення тим, що він знає Томаса Робінсона як "войовничого й фанатичного атеїста", це значить, що цей університет не бажає випускати таких учителів, які борються проти релігії.

Т. Робінсон скерував справу на судову дорогу, — що, мовляв, університет йде проти свободи науки. Але нижчий суд, в якому минулого року ця справа розглядалася, не підтримав Робінсона, вирішивши, що "університет і шкільна рада мають право не допустити до навчання чи викладання кожного, хто має фанатичні ідеї... такі, як от атеїзм".

Це рішення нижчого суду повністю підтримав цього року Третій Окружний Апеляційний Суд у Маямі. Цей суд вирішив, що університети зобовязані не не допускати до випуску таких нових учителів, які мають фанатичні ідеї, шкідливі для їхніх майбутніх учнів.

Однак Т. Робінсон не здає своїх позицій, бо він не осамітнений, — за ним стоїть американська "Організація Вільнодумців", що її очолює Джозеф Луїс. Ця організація наробила багато галасу і заявила, що в справі Робінсона зробить відклик до ще вищих судових інстанцій в Америці.

З того виходить, що справа Томаса Робінсон — це не якийсь собі відокремлений випадок, а є тільки частинкою і віддзеркаленням широкої атеїстичної акції, яка вважає, що атеїстичні агітатори повинні мати право ставати вчителями, опановувати школи й виховувати там молодь на атеїстів.

Може такі випадки, як Томаса Робінсона, що нарешті стають голосними, звернуть собою увагу всіх університетів і шкільної влади та радичів, і це заставить їх поставити питання, як ця справа представляється в них.

В УКРАЇНІ СТАЛО МЕНШЕ МОЛОДІ

Советський журнал "Вітчизна"", за травень 1957 р. подав, що в Україні в 1940-41 шкільному році навчалось у школах 7 мільйонів 223 тисячі осіб. А після другої світової війни — лише біля 5 мільйонів осіб, отже на приблизно 2 мільйони осіб шкільної молоді зменшилося.

Советська влада пояснює це тим, що під час війни в Україні зменшилося число населення. Одначе цифри показують, що число шкільної м о л о д і почало зменшуватися вже по війні. Напр., в 1954-55 шкільному році в цілому СССР було 35 мільйонів шкільної молоді, а роком пізніше — 1955-56 шкільному році стало на один мільйон менше.

Значить, зменшення числа шкільної молоді тут не спричинене війною. Отже, чим? Найпевніше, що вивозами на "цілинні землі" Казахстану до каторжної праці.

АРАБИ ДОЗВОЛЯЮТЬ ВІДНОВИТИ ГРІБ ГОСПОДНІЙ

Прем'єр Йорданії (арабської мусулманської держави), на території якої знаходиться Гріб Господній, дав дозвіл різним християнським в і р о визнанням відновити цей Гріб.

6. Резолюція Конгресу Українців Католиків

VI. Конгрес Українців К а т о л и к і в Канади, що відбувся в Торонті 28,29 30 червня ц. р. ухвалив ряд резолюцій, а між ними й таку — точка 6 в: VI "Конгрес звертається далі до тих наших братів і сестер, які покинули нашу Церкву, і кличе їх вернутися назад до своєї Католицької Церкви".

До чого ж вони кличуть православних українців у Канаді? Про це говорить резолюція в 1. точці: "VI-ий Конгрес Українців Католиків... шле глибокий синівський поклін Його Святості, Св. Отцеві Папі Римському, Пієві XII, і виявляє свою глибоку вдячність Апостольському Престолові за всі добродійства для українців так католиків, як і некатоликів".

Запрошують іти під зверхність чужого, не українського, а римського церковного проводу, щоб брати від нього відомі українцям "добродійства" і ще й дякувати за них. Що сказали б українці греко-католики, якби якась несвідома частинка православних українців на цій самій підставі запросила їх "повернутися" під зверхність Царгородського патріярха, не кажучи вже — під провід Московського патріярха?

Коли Українська Православна Церква кличе своїх братів і сестер українців греко-католиків повернутися до Рідної Церкви, то робить це на тій підставі, що кличе їх не під чужу зверхність, і не записувати церковне майно на чужинців, а кличе повернутися в свою рідну церковну родину, де нема чужих провідників, а церковне майно залишається українською власністю, і робить це на тій підставі, що унія з Римом була Україні накинена 1596 р. польським насильством, і наслідків того насильства слід позбутися шляхом повернення на лоно своєї прадідної Української Православної Церкви, — Церкви Св. Володимира Великого, Св. Ольги, всіх українських князів і гетьманів, усього українського козацтва і всього українського народу.

ТОКІО МАЄ 8,774,683 НАСЕЛЕННЯ

Токіо, столиця Японії, 1-го червня ц. р. мало 8 мільйонів 774 тисячі 683 особи населення, цебто на 303 тисячі 46 осіб більше, ніж минулого року в тому самому часі.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

КАТОЛИЦЬКИЙ СВЯЩЕНИК ДОПУСКАЄ МОЖЛИВІСТЬ ІСНУВАННЯ ЛЮДЕЙ БЕЗ ПЕРВОРОДНОГО ГРІХА

Католицький священик Р. Дж. Слейвин, ректор католицької колегії Св. Провидіння в ЗДА, недавно сказав, що на інших плянетах також можуть бути люди. І що й там в історії людства може бути свій місцевий "перший чоловік", так як на землі був біблійний Адам. І може бути так, що той "перший чоловік" на іншій плянеті "послухав був Божих законів, отже він не потребує відкуплення від первородного гріха", так як потребував Адам, що згрішив, і через нього у спадку згрішили всі люди на Землі.

З розумування того священика виходило б, що у світі, цебто на інших плянетах, поза Землею, може бути частина людства, що не обтяжена з уродження первородним гріхом Адама, отже й до неї не відноситься перший прихід Христа для відкуплення людства від первородного гріха; це евентуально може відноситися лиш до всіх людей на Землі, але не конче до людей на інших плянетах.

Можливо, що цей виступ католицького священика є тільки вступом до становища в цій справі всієї Католицької Церкви. Як повідомляла преса, що в літі ц. р. в Бельгії конференція католицьких теологів має вирішувати питання, чи люди на інших плянетах також потребують Христового викуплення з гріха.

ЩО ГОВОРЯТЬ ПРО ДЕ ҐОЛЯ

Деяка преса ставиться з недовірям до Де Ґоля у Франції. Вона пригадує, що Де Ґоль по другій світовій війні поїхав був у Москву і привіз комуніста Тореса, щоб той у Франції був міністром у його кабінеті.

Заступник прем'єра Франції в уряді Де Ґоля недавно приймав амбасадора з Ізраїля, і запевняв його, що теперішний уряд буде відноситися до жидівської держави так прихильно, як і попередні уряди.

ВЕЛИКАН ПОМЕР

У м. Беремені, Індіяна, ЗДА, помер 32-річний Роберт Ірл Гюз. Він важив 1 тисячу і 42 фунти. Обвід його стану — 122 цалі, а обвід руки коло рамени — 40 цалі. Його лікували надворі в трейлері, бо він не міг пролізти крізь жадні двері лікарні.

ВЖЕ ВИЙШОВ

КАТАЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в **Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.**

У каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всеношник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку.

За Каталогом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave, Winnipeg 4, Man.

ЛЮРДСЬКА ВОДА НА КОМЕРЦІЙНОМУ РИНКУ

Цього року сповняється сто років з того часу, як Католицька Церква проголосила місцевість Люрд у Франції місцем чудотворних зцілень, цебто — що там є джерело з священно-цілющою водою; хто буде цю воду пити чи купатися в ній, то часом може чудотворно виздоровіти.

З нагоди цьогорічного проголошення ювілею 100-ліття Люрду як чудотворної місцевости преса багато пише про Люрд. Зокрема ж пишеться багато про великі прибутки, які має Люрд з паломників, що масово напливають до Люрду. А при тому некатолицька преса заговорила про "бизнес", що його робиться в Люрді на воді з того джерела, що його Католицька Церква вважає за чудотворне. І ця справа набрала неприємного для цієї Церкви розголосу.

Отже врешті обізвався в цій справі й голос з Католицької Церкви — сам епископ з Люрду, П. Е. Теас. Він признався, що до цього часу дійсно використовувалося й використовується в Люрді чудотворну воду для комерційних (бизнесових) цілей на велику скалю: продукується на продаж багато предметів релігійного культу, як фіґурки Розпяття, вервиці і т. д., в які вкладається трошки чудотворної води з Люрду, і на цьому заробляється гроші.

Отже епископ Теас проголосив тепер, що така торгівля водою з Люрду вважається в Католицькій Церкві за незаконну.

Той самий епископ заявив також, що забороняється прикрашувати образом Богоматері такі предмети як попільнички для курців, цигарнички, пляшки з перфумами і т. п., щоб їх паломникам у Люрді легче було продати.

Чи вдасться цьому епископові викоренити цю спекуляцію святощами в Люрді, що закріплювалася протягом сотні років — це покаже майбутність. А все таки вже сам цей голос епископа заслуговує на увагу, дарма що це сталося аж тепер; але добре й це, — "ліпше пізно, як ніколи".

ПОЛОВИНА ЧЛЕНІВ УРЯДУ ДЕ-ҐОЛЯ ЧЛЕНИ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

Новий французький прем'єр Шарль де-Ґоль розпочав своє змагання "за врятування країни, як держави й республіки" з того, що між вісьмома своїми визначними діячами і членами уряду аж чотирьох, цебто половину, назначив з-поміж членів Католицької Акції, до якої належить і де-Ґоль. Члени Католицької Акції в парляменті кожного ранку в числі 80 осіб маніфестували свою підтримку кандидатури де-Ґоля тим, що йшли молитися до церкви на ранішню Службу Божу. Католицька преса називає де-Ґоля "добрим практикуючим католиком".

МИТР. А. ШЕПТИЦЬКИЙ УМЕР НЕ МУЧЕНИЧОЮ СМЕРТЮ

Католицький україномовний часопис "Шлях" (Филядельфія, ЗДА) в числі з 25 червня 1958 р. помістив довшу статтю п. н. "Справа беатифікації Митр. Андрея" (Шептицького). У статті, між іншим сказано: **"Є докази, що він (митр. А. Шептицький) принаймні два рази просив Святішого Отця (папу), щоб йому дозволено віддатись на мученичу смерть. Але Господь йому цього привілею не дав. Мусів вдоволитися природною смертю".**

У Римі провадиться тепер т. зв. "беатифікаційний процес" у справі пропозиції проголосити митр. А. Шептицького святим, тобто Ватикан провадить розслідження, щоб знати, чи митр. А. Шептицький заслуговує на це.

Як відомо, митр. А. Шептицький помер у Львові 1944 року як 80-літній старець. Між українцями католиками появилися глухі чутки, що митр. Шептицького большевики отруїли, — і якщо б це було сталося, то в цьому не було б нічого дивного, бо від большевиків можна цього сподіватися.

Але слідство спеціяльної комісії в Римі виявило, що митр. Шептицький помер звичайною своєю смертю, — із старости літ своїх і фізичного виснаження та хоровитого стану.

Усе ж таки провід українців греко-католиків не тратить надії, що "можливим є", як подає "Шлях", митр. Шептицький і без мученичої смерти буде проголошений святим.

ЦЕРКОВНИЙ З'ЇЗД У ВАРШАВІ

Польський часопис "Америка— Ехо" в ЗДА з 13. 7. 1958 р. подає:

У днях 22-23 червня ц. р. у Варшаві відбувся з'їзд достойників Євангелицької Церкви з Европи й Північної Америки, що належить до протестантської Світової Ради Церков.

Учасники з'їзду: лютеранський епископ з Ню Йорку, архиепископ Швеції, секретар Світ. Ради Церков з Женеви, з Схід. Німеччини, і з Захід. Німеччини — архиеп. д-р Лільє з Гановеру, представники Православної Церкви і ін.

НА УВАГУ УЧАСНИКАМ ПЕРШОГО ЦЕРКОВНОГО З'ЇЗДУ ТА ПЕРШОГО ЦЕРКОВНОГО СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим проситься всіх тих, які брали участь у ПЕРШІМ ЦЕРКОВНІМ З'ЇЗДІ, що відбувся 18—19 липня, 1918, в Саскатуні, Саск., та в ПЕРШІМ СОБОРІ Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся 28-го грудня, 1918, в Саскатуні, Саск., щоб негайно зголосили свої імена та адреси до Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на нижче подану адресу.

Інформації ці потрібні у звязку з Ювілейними Святкуваннями 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, які відбуваються на протязі цього року та з нагоди яких Ювілейний Комітет думає видати для учасників Першого Церковного З'їзду та Першого Собору відповідні Памяткові Грамоти.

За ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ 40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

о. Д-р С. В. Савчук, голова.

Зголошення надсилати на адресу Консисторії:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winipeg 4, Canada

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР

Форт Френсес, Онт.

У неділю 22-го червня ц. р. Українська Православна Громада у Форт Френсес, Онт., прощала своїх добрих членів, — п-ва Пасербів, які відїздять звідси до далекого Торонта. Прощальний вечір був приготований з ініціятиви жіночого товариства "Доньки України", а брала участь майже вся Громада.

П-во Пасерби прибули до Форт Френсес тому 10 літ, і тут п. Пасерб учителював Спершу він був тільки учителем музики в місцевій публичній школі, а пізніше переходить учителювати до "Гай скул", де крім музики викладає й інші предмети. Крім свого щоденного заняття в школі п. Пасерб продовж кількох років учив співу в Українській Школі, а також приготовляв музичні програми на концерти з нагоди різних свят, а деколи приготовляв і цілі концерти — як з музичних, так і вокальних точок. Пані Пасерб за ввесь час свого побуту у Форт Френсес також була активною членкинею в відділі Союзу Українок. Вона була також учителькою Недільної Школи. Обидвоє разом із самого початку, а пізніше й їх синок Яремій, були постійними членами церковного хору, якого диригентом є п. Вол. Андрушко. Слід згадати, що п. Пасерб відомий також як учитель музики й української мови на Літніх Курсах в Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, де він через кілька разів учив і влаштовував концерти на закінчення цих Курсів.

Прощання для п-ва Пасербів почалося в церкві Молебнем, який відслужено за їх і їхнього сина здоровя й за щасливий побут на новому місці. Опісля програма продовжувалася в читальні "Просвіта", і складалася вона з хорових точок, промов, спільної перекуски та вручення п-ву Пасербам прощального дарунка.

Господарем вечора був п. Микола Бадюк — голова Клюбу св. Юрія. Коли всі зайняли свої місця, маленька Леся Бойчук привітала п-ва Пасербів від Української й Недільної Шкіл, і вручила їм на прощання квітки. По цьому жіночий хор заспівав дві пісні: "Ой, зацвіли сади білі" і "Туман". Василь і Євген Андрушки заграли на гармоніях дві мелодії, а Маргарета Коцюба заспівала в супроводі піяніно "Взяв би я бандуру" і "Сонце низенько".

Після цього господар вечірки почав покликати промовців. Говорили слідуючі: п. М. Настюк від Церковної Громади, п. Юрій Підлубний від чит. "Просвіта", добр. Ольга Бойчук від жіночих товариств, п. Вол. Андрушко від церковного хору, пані Анна Буяр від молодших жінок. Говорив також друг п. Пасерба й колега по професії п. Григорій Пінюта — місцевий учитель середньої школи (гай скул). Наостанку промовляв парох Громади о. В. Бойчук.

Усі промовці висловлювали жаль, що п-во Пасерби виїжджають, але висловлювали й своє запевнення, що вони на новому місці знайдуть між своїми те саме, або й ширше поле праці.

По промовах слідувала перекуска і вручення п-ву Пасербам прощального дарунка. Нкінці із зворушенням говорили обидвоє п-во Пасерби, які дякували всій Громаді за дарунок і щирість, яку виявлено їм цією вечіркою. На завершення всього ще раз промовив п. Юрій Підлубний, — закликом до збірки на нашу пресу. Збірка принесла $25.00, які поділено: $12.00 на "Укр. Голос", $10.00 на "Вістник" і $3.50 на "Віру й Культуру".

На закінчення можна тільки сказати, що наша Громада у Форт Френсес відчуває відсутність п-ва Пасербів у своєму громадському житті. Але за це торонтонська українська спільнота може багато скористати, коли вона зверне увагу на здібності п. Пасерба і його дружини, і ці здібності схоче використати.

На новому місці бажаємо п-ву Пасербам усього найкращого!

о. В. Б.

● Найстарший кінотеатр у Києві називається . . . „Москва".

ХРАМОВЕ СВЯТО

Медов Лейк, Саск.

У неділю 8-го червня ц. р. Українська Православна Громада Всіх Святих у Медов Лейк святкувала свій Храм.

Людей з'їхалося багато з сусідніх і дальших околиць. Парох о. Хомяк відправив Богослуження, на якім співав хор з Норт Бетлфорд під дириґентурою п. Стефанюка.

По Відправі відбувся обід, під час якого цінні промови виголосили о. Хомяк і адвокат Друль. Хор з Норт Бетлфорд гарно заспівав пару пісень, за що присутні рясними оплесками склали їм признання.

Пані Спилчен промовляла на тему Союзу Українок Канади; вона заохочувала місцеве жіноцтво створити тут відділ СУК.

Керуючий програмою Свята І. В. Іваницин оголосив, що місцева Громада збирається будувати церкву, і тому тепер робиться збірка фондів. На цю ціль відбудеться в жовтні ц. р. базар, на який запрошується всіх громадян.

За Церковний Заряд:
І. В. Іваницин

НА ВІДХІД ЧЛЕНІВ З НИПАВИН, САСК.

Дня 16-го червня ввечері в Укр. Нар. Домі ім. Т. Шевченка в місті Нипавин відбулася приємна гостина на честь п-ва Йосифа й Людвіни Керніцьких, які виїздили звідси до Мидов Лейк, Саск.

П-во Керніцькі — молоді люди; мають двох синів і донечку, перебули тут 8 років, здобули собі багато приятелів і були добрими членами укр. прав. парафії Пресв. Діви Марії та Укр. Нар. Дому і були в Зарядах, а Йосиф був головою Церковної Громади. 1956 року при посвяченні угольного каменя п-во Креніцькі заплатили угольний камінь своїми грішми. Жертвували завжди, коли була потреба, як також поклали багато праці при будові церкви. Пані Керніцька була в Управах Жін. Тов. ім. Ольги Басарабової.

І тому члени вважали за відповідне віддати їм на відхідне належну честь. Жіноцтво постаралося за перекуску, посадили п-ва Керніцьких з родиною за стіл. Перший говорив господар вечора Іван Григор і підкреслив їх заслуги та щиру відданість праці при наших організаціях. Від Нар. Дому говорив п. Г. Франко, а від парафії — парох о. С. Зузак, який щиро подякував п-ву Керніцьким за їх щиру працю, що останеться тут на довгий спомин, і заохотив надальше працювати для добра укр. народу й Церкви на славу Господню.

Далі, від Жіночого Тов. говорила п-ні Марія (Петрова) Григор, і вона підкреслила працю пані Керніцької в Жін. Тов., як також побажала їм щасливих дорібків на їх новім місці.

Всеч. о. Зузак вручив дарунок в імені наших організацій, щоб мали на памятку, а нам лишається на памятку їх праця, і той угольний камінь нам перед очима буде все пригадувати їх щирість.

П-во Керніцькі зворушено подякували зі сльозами, і на доказ своєї щирости вручили чек на суму 50 долярів на нашу Церкву. Тоді відспівано їм Многоліття і проведено вечір при співах та щирій бесіді, і з тої нагоди члени зложили на пресу — на "Укр. Голос" $5.75 та на "Вістник" $5.75; Разом 11.50, і кошт пересилки.

І. Г.

ПОДЯКА

Монтреал, Квебек. — В імені Свято-Софійської Громади і Жіночого Товариства "Доньки України", яке гуртується при соборі Св. Софії в Монтреалі, оцим складаємо щиру подяку майстрові п. Миколі Шихові за те, що він безінтересовно зробив для собору Св. Софії два свічники і стіл під Св. Євангелію, що були посвячені на Йорданські Свята.

Пан Микола Ших є одним з активних членів нашої Церковної Громади, і це вже не перший раз він жертвує для неї свій час, — він зробив був також шафи для церкви і т. д.

Цим разом свою пожертву він зложив в імені таких організацій: два свічники — від Братства, а стілець під Євангелію — від Жіночого Товариства — на прохання голови Жін Товариства М. Немої і гол. Церковного Комітету Анаст. Демитрак.

Хай же Всевишній Господь нагородить п. Миколу, його дружину та доню Марусю кріпким здоровям і щастить їм на Многі Літа!

А. Д.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Вп. І. Г., Смитс, Саск.

Пит.: "Православні Отці при відправі Богослужень мають однораменний хрест, а коли придивитися зблизька, то на нім видно й трираменний хрест... Котрий хрест маємо цілувати, і на котрім Христа розпинали?"

Відпов.: Ваше питання наскільки цікаве, настільки й заторкує дуже широку справу, що вимагає інформації значно довшої, ніж дозволяє на це місце в часописі, коли не писати на цю тему більшої наукової статті. Певна річ, що писати треба було б, коли б про це не було ще досі написано. Але порушена Вами справа є широко й докладно вилоена в книжці Митрополита Іларіона п. з.:

"Трираменний Хрест зо скісним підніжком — національний Хрест України". (Історично-археологічна студія. Вінніпег, 1951 р. 41 малюнок, 100 сторінок). — Це історія стилю того хреста, що з давніх - давен вживається в Україні.

РІЗНІ ВІСТІ

● Недавня розмова архиеп. Макарюса з головою Англіканської Церкви архиеп. д-ром Фішером у Лондоні викликала чималі дискусії в Британії. Архиеп. Макаріос є національним провідником кипрійських греків, що борються проти Британії за визволення Кипру і приєднання його до Греції. Архиеп. Фішерові прилюдна опінія Британії робила закид, що він запрошує до себе на розмову ворога.

Архиеп. Фішер відповів, що „хоч характер архиеп. Макаріоса, як людини, йому не подобається", то однак він уважав за потрібне з ним розмовляти. Тим архиеп. Фішер підкреслив свою толеранцію. І заявив, що їх розмова була не політична, а релігійна. Розмова відбулася з нагоди Конференції Ламбет, що почалася 3-го липня, і на не. запросили архиеп. Макаріоса.

● Д-р Клавс Фукс — це фізик, який утік був перед гітлеризмом до Англії і тут, як один з найбільших у світі учених-фізиків, зайняв відповідальне становище в ділянці атомових дослідів. Він комуніст, отже видав британські атомові тайни Советському Союзові. Завдяки тому Москва змогла випродукувати атомові бомби на кілька років скорше, ніж змогла б дійти до того силами своїх власних учених. Британський суд засудив д-ра Фукса на 14 років вязниці. Пять років йому подарували за добру поведінку, вісім років він відсидів. А ще рік має відсиджувати. Опісля він виїде до свого батька до Східньої Німеччини, що тепер під Советами. Він скористає з права вільного виїзду, бо його в Англії позбавлено права громадянства.

У СССР д-р Фукс за таку зраду був би розстріляний.

● П. С. Нюмен подав у журналі „Меклейнс" інформації комуністичних провідників у Канаді про стан комуністичної партії в цій країні (т. зв „Робітничо-прогресивна партія"). Комуніст. провідник Тим Бак сказав, що комуніст партія в Канаді 1958 р. має 5,000 членів з партійними виказками. Натомість Дж. Б. Салсберг, що недавно зірвав звязки з комуніст. партією, каже вона тепер має лише 2,000 зареєстрованих членів. У Канаді Тимові Бакові залишилися вірними такі видніші комуністи: д-р Дж. Ендікот, Деслі Марнс, В. Каштан, Н. Кларк, А. Дюгрист. Кларк є редактором комуністичного органу „Кенедіен Трибюн".

Це інформації комуністичних провідників, а як стоїть справа в дійсності — це вже тайни советської пятої колони.

● На конвенції канадійських мовознавців цього року постановили видати нового англійсько - канадійського словника, щоб увести до нього вживані в Канаді слова неанглійського походження, такі як: „борщ", „голубці" і .т д.

● Католицький щоденник „Америка" з 9-го липня 1958 року подав, що тих понад „150 тисяч католиків", що згинули під час комуністичної революції в Еспанії в 1936-1938 роках, будуть перенесені до спеціяльного мавзолею в горах Ґардарама, а під мавзолеєм буде церква. З того виходить, що, для Католицької Акції, в Еспанії воювали не еспанські патріоти проти агресії Москви в Еспанії, а воювали католики проти некатоликів! Якої ж тоді релігії були німецькі нацисти, що допомагали „католикам"? У більшості формально вони були протестанти, а фактично нацисти взагалі були проти християнства

● Професор Рафал Таубеншляг, 77-літній, покінчив самогубством, коли лікар заборонив йому займатися науково-дослідною працею. Така сила тону наукової цікавости у справжнього ученого!

● Від березня по липень 1958 р. в Канаді число безробітніх зменшилося з 590,-000 на 240,000 осіб

● Парлямент Малаї скритикував міністра Гока за те, що його дочка ходила в Лондоні в розтятій спідниці вище колін Парлямент заявив „Коли західні жінки не мають сорому, і ходять майже нагі, то це не значить, що малайські жінки мають їх наслідувати"

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН МАРУЩАК
(Поминки)

Гамилтон, Онт - 1-го липня ц. р. сповняється два роки від часу траґічної смерті бл. п. Івана Марущака — сина Якова й Теклі Марущаків.

Пок. Іван утопився в озері Ірі в Лонг Пойнт, Онт., 1-го липня 1956 р., осиротивши свою дружину Вікторію й сина Тараса. Господь покликав його до Себе в молодім віці його життя

Родичі пок. Івана, Яків і Текля Марущаки, помянули свого незабутнього сина у 2-гі роковини з дня його смерті Поминками: вони попросили пароха о. В. Федака відправити 1-го липня ц. р. Службу Божу за спокій душі бл. п. Івана. Але тому що о. Федак того дня мусів виїхати на Похорон у Британську Колюмбію, то цю Службу Божу відправив о. Й. Тріска з участю дяка Богдана Радиша та пари осіб співаків.

По скінченні Богослуження п-во Марущаки попросили всіх учасників до себе на поминальний обід. Всеч. о. Й. Тріска поблагословив страви, а при обіді було влаштовано збірку на фонд української преси, що принесла 14 дол. У порозумінні з п-вом Марущаками, з цієї суми пожертвувано на "Вістник" $4.50 і на "Укр. Голос" $4.50, на Церковну Громаду в Гамилтоні $4 50 і 50 ц. на пересилку.

Пожертвували слідуючі: по $1.50 Б. Радиш, Мат. Папіш: — по $1.00 В. Боюс, М. Дідурик, Т. Кушнір, П. Іванець, В. Українець, Б. Корний, добродійка Параскевія Федак, о. Й. Тріска, Н. Іванець, П-во Я. Марущак і Вікторія Марущак.

По обіді відспівано Покійному Вічную Память, а родині - Многих Літ.

Усім жертводавцям щира подяка, родині - прожити в здоровлі многих літ, а Покійному земля нехай буде легкою!

Учасник.

БЛ. П. ЙОСИФ ФЕДУЩАК
(Поминки)

Кендіяк, Саск., 1-го червня 1958 р. відбулося в українській греко-православній церкві у Кендіяк, Саск., Поминальне Богослуження по покійнім Йосифові Федущакові.

Покійний Йосиф, якого свіжа могила знаходиться за кільканадцять кроків від церкви, був глибоко релігійною людиною і добрим членом місцевої парафії.

Помолитися за спокій його душі прибуло багато родини, знайомих, приятелів і членів Громади.

Богослуження відправив о. Прот В Апонюк з Реджайни. У своїй проповіді о. Парох відзначив память Покійника, а також підкр... в обовязок живих памятати і молитися за померлих.

По закінченні Парастасу всі з церкви перейшли на цвинтар, де над могилою Покійного відправилася Панахида.

Усі учасники Богослуження, на запрошення дружини Покійника і його трьох доньок, перейшли до дому Покійного на традиційний поминальний обід.

Ціле торжество відбулося гарно й урочисто.

З цієї нагоди учасники торжества зложили свої датки на пресовий фонд "Вістника" і "Укр. Голосу" й "Нового Шляху". Суму 31 дол. розділено на три частини й переслано згаданим часописам.

Вічна Память нехай буде Покійному!

Щира подяка жертводавцям.

О. Б. А.

БЛ. П. ПАВЛО ДЕНИС

Канора, Саск. — 3-го червня 1958 року, по короткій недузі, спочив у Бозі на 87 році життя бл. п. Павло Денис.

Покійний народився 10-го липня 1870 року в селі Михалкові, пов. Борщів, Галичина. Разом з дружиною Анастазією, яка упокоїлася в січні минулого року, приїхав 1898 року до Канади і поселився на фармі біля Канори. Поборюючи піонерські труднощі, продовжували вони господарити на землі та виховувати родину. Господь благословив дорогу їх трудолюбивого життя, допоміг їм забезпечити прожиток родини та виховати пять синів і шість дочок на добрих громадян християн.

Коли сили почали відмовлятися від послуху і через те господарювати на фармі ставало трудніше, покійний Павло перенісся на спокійніше поселення — в Канорі, і тут замешкав при своїх синах, в їхній родині, які дбайливо опікувалися своїм дорогим батьком аж до віддання йому останньої прислуги.

Похоронну Відправу попередила Панахида, 4 і 5 червня, відслужена біля тіла Покійника в Народнім Домі, при великій участі родини, приятелів та знайомих. Чин Похорону зо Службою Божою відправився в церкві Пресв. Тройці в Канорі в пятницю 6-го червня — знову при в...ікім здвизі людей. Під ... Последнього Прощання ,на заклик пароха о. Слюзаря, зложили вірні на Невянучий Вінок 31 дол.

Перед зложенням домовини до гробу похоронна процесія внесла Покійного на Панахиду ще й до Успенської церкви, коло Канори, де він був довголітнім членом. По останній там Панахиді зложено тлінні останки на Успенськім цвинтарі, в спільну могилу, коло упокоєної 1957 року дружини Анастазії.

Із зібраних на Невянучий Вінок 31 дол. призначено: на церкву Пресв. Тройці в Канорі 5 дол., на церкву Успення Б. М. коло Канори 5 дол., на Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпегу 11 00, на прес. фонд „Вістника" 5.50 і на клішу до знимки у "Вістнику" 4.50.

Зі смертю бл. п. Павла Дениса виросла ще одна рядо-

ва могила українського піонера, трудолюбивого, жертвенного й зразкового християнина.

Хай милосердний Господь прийме душу Покійника у Своє Царство, а канадська земля, в яку він вклав так багато життєвих сил, буде йому легкою!

о. В. С.

БЛ. П. ІРИНА НИКИФОРУК

Народжена в Саскачевані 13 жовтня 1925 р. в родині Йоша й Марії Делоронде. Одружилася з Дмитром Никифоруком, і мали вони дітей: Реймонда, Ричарда, Лері, Діна, Анну. Минулого року в родині Никифоруків сталося нещастя — під час купання втопився їхній 2-й син Ричард, але не минуло й року, і в нещасливому випадку (автомобільна катастрофа) 26-го травня ц. р. була забита мати малих дітей Ірина, а батько — Дмитро Никифорук, і 10-місячна потерпіли серйозні пошкодження.

Дмитро Никифорук з родиною мешкали в Брейлорн, Б. Колумбія, але тіло покійної Ірини (як й Ричарда в минулому році) старанням Анни й Романа Никифоруків (родичів Дмитра) було перевезено до Давфину, Ман.

4-го червня було відслужено Панахиду, а 5-го червня в четвер о. Тарас Славченко відслужив Заупокійну Службу Божу й Похорон в церкві Св. Юрія.

На прохання священика вірні склали свої датки на Нев'янучий Вінок, і з загальної суми пересилається 8 дол., до „Вістника", себто 4.50 дол. на вироблення кліші і 3.50 на пресовий фонд.

Покійна лишила в глибокому смутку свого чоловіка Дмитра, дітей: Реймонда, Лері, Діна, Анну; також горем прибиті Анна й Роман Никифоруки, Йош і Марія Делоронде та багато рідних і знайомих.

Дмитрові Никифорукові й його донці бажаємо скорого видужання, всім рідним нехай Господь допоможе перенести велику втрату.

Молимось, щоб Бог прийняв душу спочилої раби Божої Ірини й сотворив Їй Вічную Память!

Приятелі.

БЛ. П. МАРІЯ БАБЯК

Дня 2 липня ц. р. в лікарні в Едмонтоні упокоїлася бл. п. Марія з Богачів Бабяк, проживши 84 роки свого трудящого життя.

Походила вона з Грушовиці, Яворівського повіту і разом зо своїм мужем Николаєм і сином Олексою в 1903 році прибули до Канади і поселилися на гомстеді в околиці Бюфорд, Алберта.

Покійної Марії муж Николай відійшов у вічність в 1948 році, а вдова проживала при наймолодшому синові Іванові.

Була вона глибоко релігійною християнкою, а коли добачувала, що її життя вже вкорочується, прийняла Святі Тайни, і по короткому часі спокійно перенеслася у вічність.

Похороном зайнялося похоронне заведення "Парк Меморял" в Едмонтоні; у неділю 6 липня відбувся Парастас у капличчі, а у вівторок рано тіло спроваджено до церкви в Торсбі, де відбулася Заупокійна Літургія, а тіло помершої Марії спочило на православному цвинтарі поруч її мужа Николая.

Померщу оплакують 6 синів: Олекса у Н. В. Територіях, Дмитро в Едмонтоні; Михайло у Ванкувер, Стефан у Бок Лейк, Тимко у Вабамун і Іван в Бюфорд.

І три дочки: Анна Форестер у Ванкувер, Мирна Попик і Катирина Попик — обидві в Калмар, та 10 внуків.

Похоронні Відправи відслужив Всеч. о. Г. Василів з Едмонтону при участі дяків — Івана Тимчишина, Михайла Галицького і Михайла Хруника, та великого числа вірних, як з родини так і сусідів, що прийшли увіковічнити одну з небагатьох уже піонерок цієї околиці.

Під час Останнього Цілування о. Парох попросив, щоб померщій сплести один спільний вінок, що ніколи не зівяне, а це — дати згадку про її смерть до "Вістника", на що зібрано $12.90.

По Похороні відбувся обід в хаті її сина Івана.

Вічна Їй Память!

Присутній.

БЛ. П. НИКОЛАЙ ШУЛЯК

Дня 12 червня ц. р. в лікарні Мізерекордія в Едмонтоні помер бл. п. Николай Шуляк з Накамун, Алберта, проживши 66 літ свого трудящого життя.

Народився він у селі Тростинці, Бучацького повіту. Повернувшися з першої світової війни, одружився з Марією з роду Малінська, 36 років тому, а в 1930 році з трьома дітьми переселився до Канади і замешкали в Накамун, близько Оновей в Алберті.

Тут Господь поблагословив їх ще чотирма синами й трьома дочками. Хоч початки в Канаді були тяжкі, однак при Божій помочі та при добрих дітях життя вже стало вистарчальним, та саме вже тоді, коли б тільки жити, приходить той час, що треба цей гостинний світ покидати.

Перед кількома місяцями пок. Николай почав занепадати на здоровлі, і звернувся до лікарів, однак по операції вже не прийшов до себе, бо це була недуга, якої лікарська наука ще не прослідила.

Николай був гідним і чесним українцем, а заразом і добрим парафіянином при церкві Св. Петра й Павла в Оновей. Від самих початків включився в церковну працю і був кілька років в Управі Церковної Громади.

Тому не дивно, що на його Похорон, крім родини, зійшлися всі парафіяни, а тому що в цій околиці живуть переважно інші народності — англійці, французи та німці, отже й у церкві на Похороні вони переважали більшістю.

Крім дорогої дружини Марії покійний Николай полишив у великому смутку синів: Івана, Стефана, Михайла, Василя, Стаха й Романа, — обидва останні наймолодші, ще ходять до школи, і три дочки: Анну, Стефанію, Нелий, та 10 внуків.

Похоронні Відправи відслужив о. Г. Василів, а похоронне заведення Парк Меморіял під орудою п. Смолика зайнялося обслугою. Із збірки, що відбулася при Останньому Цілуванні, призначено $6.00 на "Вістник".

По Похороні відбувся обід у хаті Покійного, і багато з присутніх у церкві прийшли особисто зложити співчуття засмученій родині та своїми молитвами увіковічнити Його память.

В. И. П.!

Присутній.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЄГІЇ СВ. АНДРЕЯ

На Ювілею 4-ліття УГПЦК в „Зеленім Гаю", Округ Вакав, Саск.

По 50 дол.: Василь Савчук (Єллов Крік).

По 25 дол.: Церковна Громада Ст. Джуліен, Дмитро Гнатюк (Тарнополь).

По 20 дол.: Др. Офілія Сарчук (Вінніпег), Стефан Котелко (Вакав), Михайло Гринюк (Вонда), Йосиф Кінар (Сматс), Юрко М. Котелко (Вакав).

По 10 дол.: Василь Романович (Принс Алберт), Василь Фіцич (Вакав), Василь Никифорук (Мічам), пані Марія Никифорук (Мічам), Володимир Радзівон (Кадворт), Василь Кіндрачук (Вакав), Гриць Сарчук (Кадворт), Еміль Чиж (Твей), Дмитро Чопюк (Вакав).

По 5 дол.: Василь Михайлюк (Вакав), Василь Буджак (Ст. Джуліен), Денис Гуменюк (Принс Алберт), Семен Михайлюк (Принс Алберт), Іван І. Квасниця (Вакав), Іван І. Луцюк (Вакав), Др. М. Савіцький (Принс Алберт), Дмитро Новосельський, Дмитро Сорохан (Ст. Джуліен), Олекса Козяк (Мічам), Іван В. Луцюк (Вакав), Никола Дорош (Саскатун), Михайло Пігач (Саскатун), Іван Кухта (Тарнополь), Славко Бокшован (Алвена), Левко Попіль (Твей), Дмитро Лабач (Сматс), Василь Голінатий, Яків Кіндрачук (Кадворт), Михайло Кінар (Сматс), Василь Чопюк (Вакав), Дмитро Квпацііа (Вонда), Михайло Клапоущак (Ст. Джуліен), Федь Бокуряк (Вакав), Петро Сорохан (Алвена), Юрко І. Михайлюк (Ст. Джуліен), пані Марія Паславська (Вакав), Онуфрій Грищук (Вакав), Василь Табачнюк (Кадворт), Петро Ю. Кіндрачук, Михайло Остапович (Гой), Василь Кіндрачук (Вакав), Федь Хомин (Вакав), пані Марія Сопотик (Кадворт), Іван Сенчина (Тарнополь), Василь Дідух (Вакав), Василь Чуганюк (Алвена).

Дрібна збірка: 12 дол.:

Михайло Остриженюк (Вінніпег) $2.00

БАРГЕД, АЛТА.

(Збірка о. П. Блажука).

Ілля Звоздецький 5.00
Ілля Гобляк 5.00
Семен Магас 5.00
І. Давидюк 5.00
Церковна Громада Баргед 32.00
Г. Савчук 10.00

ОШАВА, ОНТ.

А. Лучка 5.00
А. Никифорук 5.00
П. Божечко 5.00
Н. Салии 5.00
М. Петровський 7.00
П. Камінський 5.00
Товариство Українців Самостійників 25.00
І. Семенців 10.00
Д. Романчук 5.00
Г. Василів 12.00
Церковна Громада Ошава 65.00
о. І. Куліш (Етелберт) 20.00
Ф. Малюта (Флін Флон) 50.00
Василь Федейко (Форт Саскачеван, Алта). 100.00
М. Моргоч (Йорктон, Саск.) 10.00
о. В. Слюзар (Канора, Саск.) З похорону бл. п. К. Реваковської 23.00

Збірка п. В. Перепелюка

Іван Мисик (Ди Па, Ман.) 7.00
пані Анна Козак (Ди Па) 5.00
пані М. Тринацята (Ди Па) 2.00
Никола Попадин (Ди Па) 2.00
Іван Якимів (Ди Па) 10.00
Олекса Улянів (Ди Па) 2.00
Іван Колісник (Лин Лейк, Ман.) 5.00
Д. Кедлій (Ди Па) 1.00
Б. Кобар (Ди Па) 10.00
А. Вецал (Ди Па) 5.00
С. Мориш (Ди Па) 5.00
Фрешетте Дейрі (Ди Па) 10.00
М. Марчанський (Бірч Ривер, Ман.) 10.00
Ю. Юзик (Бирч Ривер) 1.00
Д. В. Басараба (Бирч Ривер) 2.00
Петро Шевчук (Бирч Ривер) 10.00
Никола Васильців (Бирч Ривер) 5.00
Д. Малярчук (Линн Лейк, Ман.) 5.00
Фил Стурбій (Линн Лейк) 50.00
Марко Обрадович (Линн Лейк) 10.00
М. Охітва (Линн Лейк) 5.00
Олекса Дзюба (Линн Лейк) 5.00
Геррі Гоніс (Флін Флон, Ман.) 1.00
Йосиф Гоніс (Флін Флон) 5.00
Роберт Вилсон (Флін Флон) 10.00

ВИНДЗОР, ОНТ.

По 150 дол.: Ф. А. Гнип.

По 100 дол.: У.Г. Православна Громада св. Володимира, Володимир Вахна, Никола Семенюк.

По 50 дол.: Нестор Костинюк, Др. Дмитро Гаврищ.

По 25 дол.: Відділ С.У.К. ім. Лесі Українки, А. Примак, Іван Тачер, Йосиф Квасницький, о. Прот. Ф. Керніцький, Е. Антонюк.

По 20 дол.: Павло Сікора.

По 15 дол.: Товариство „Просвіта".

По 10 дол.: Жіноче Товариство ім. Марка Вовчка, Відділ С.У.М.К., о. І. Крисфалусі, І. Остапович, Мі Чаборик, Михайло Тофан, пані Каленчук, Василь Бодюл, Іван Різак, Павло Палій, Олена Венгер, Іван Римар, Михайло Лацик, Василь Панчук, Петро Прокопчук, Т. Чорнейко, В. Паркс, Дмитро Лихий, Михайло Бойчук, Василь Підручний, Теодор Касюрак, Антін Петришин, Іван Побережний, Василь Кузьма, Юстина Гавронська.

По 5 дол.: Петро Тофан, Юрко Андрус, Дмитро Стах, Дмитро Месенюк, Данило Король, Ф. Василишин, М. Дуган, Никола Рурак, Евген Король, Юрко Михальчук, Антін Полюляк, Никола Петрук, Михайло Скоренький, пані Марія Мургаз (Дітройт), Никола Кропельницький, Дмитро Ревак (Емерстбург, Онт.).

(Збірка п. В. Перепелюка).

Кепітал Театер (Свон Ривер, Ман.) 25.00
Крессент Театер (Свон Ривер) 5.00
Василь Негрич (Свон Ривер) 5.00
Е. Боечек (Свон Ривер) 5.00
Іван Балан (Свон Ривер) 10.00
Петро Федорчук (Гвайт Біч, Саск.) 3.00
Дмитро Голінатий (Гвайтбіч) 5.00
Петро Цвір (Гвайтбіч) 50.00
Антон Пилат (Гвайтбіч). 5.00
І. Гулик (Гвайтбіч) 5.00
пані Настуня Бутера (Гвайтбіч) 5.00
Петро Голінатий (Гвайтбіч) 2.00
Іван Голінатий (Гвайтбіч) 6.00
Михайло Шикало (Свон Ривер, Ман.) 5.00
Василь Лукашенко (Свон Ривер) 1.00
І. Чорній (Свон Ривер) 10.00
Михайло Ревняк (Герб Лейк, Ман.) 20.00
Ф. Премачук (Ди Па) 5.00
Кость Ярема (Ди Па) 5.00
Йосиф Слука (Ди Па) 25.00
І. Николайчук (Ди Па) 2.00
Н. Кобар (Герб Лейк, Ман.) 5.00
В. Премачук (Ди Па) 2.00
В. Сайко (Ди Па) 2.00
Никола Колибаба (Ди Па) 5.00
Альберт Колибаба (Ди Па) 1.00
Альберт Лужний (Ди Па) 5.00
Майк Баркетт (Ди Па) 1.00
Дмитро Колибаба (Ди Па) 10.00
пані М. Премачук (Ди Па) 1.00
пані Катерина Колибаба (Ди Па) 5.00
пані К. Бон (Ди Па) 1.00
Герман Премачук (Ди Па) 5.00
Василь Бальон (Свон Ривер, Ман.) 5.00
Яків Іванчук (Мінітонас, Ман.) 1.00
Петро Кічук (Мінітонас) 5.00
Павло Іванчук (Мінітонас) 2.00
Андрій Тодощук (Мінітонас) 1.00
Григорій Тополінський (Ренвер, Ман.) 5.00
Василь Михальчук (Мінітонас) 1.00
Митро В. Кобелка (Ленсвуд, Ман.) 5.00
Митро Кобелка (Лесвуд) 5.00
Т. Костюк (Ленсвуд) 1.00
Юрко Кобелка (Бирч Ривер, Ман.) 5.00
Михайло Адамчук (Мінітонас) 5.00
Іван Яцентюк (Мінітонас) 25.00
пані П. Герман (Дурбан, Ман.) 5.00
Павло Осадчук (Дурбан) 25.00
Іван Щур (Дурбан) 10.00
Василь Полон (Дурбан) 5.00
Богдан Щур (Дурбан) 5.00
Никола Мандзюк (Дурбан) 2.00
Андрій Іщенко (Дурбан) 5.00
Антон Осадчук (Дурбан) 5.00
Василь Волошин (Дурбан) 5.00
Юрко Королюк, Беніто, Ман.) 5.00
В. Савчук (Беніто) 5.00
Д. І. Перепелюк (Пеллій, Саск.) 5.00
Василь Гуцал (Стінен, Саск.) 5.00
Теодор Сеньків (Стінен) 5.00
пані М. Вагнан (Стінен) 0.50
Трофан Ігнатюк (Стінен) 5.00
Еміліян Маленький (Стінен) 5.00
Семен Костенюк (Глен Елдер, Саск.) 5.00
Павло Костенюк (Глен Елдер) 2.00
Яків Федорчук (Глен Елдер) 2.00
Дмитро Козманюк (Стінен) 5.00
Михайло Козманюк (Стінен) 1.00
Андрій Гурський (Стінен) 1.00
Р. Пелехатий (Стінен) 5.00
В. Бакус (Гемілтон, Онт.) З нагоди 25-ліття вінчання Николи і Марії Пилипяків 9.00
Гр. Кудрик (Квіл Лейк, Саск.) з продажі писанок 7.50
Іван П. Горчинський (Кемсек, Саск.) 25.00
Петро Корбутяк (Брод Веллій, Ман.) 50.00
Іван Корбутяк (Брод Веллій, Ман.) 5.00
Василь Косташ (Едмонтон, Алта.) 20.00
Михайло і Марія Фещик (Вайта, Ман.) 10.01
В. І. Перепелюк (Флин Флон, Ман.) 1.00
Марія Кузів (Чемпіон, Алта.) 10.00
Тарас Мулик (Вайлдвуд, Алта.) 5.00
Іван і Розалія Гуцуляк (Ендрю, Алта.) 10.00
Гриць і Олеся Шевчук (Вишарт, Саск.) 26.00
Петро Мочульський (Винярд, Саск.) 5.00
Михайло Марчишин (Винярд, Саск.) 5.00
Іван Кушнірук (Елфрос, Саск.) 10.00
Павло Ягольницький (Норквей, Саск.) 20.00
Стефан Котик (Бюкенан, Саск. 5.00
М. Гріщай (Бюкенан, Саск.) 5.00
Н. Цуркан (Бюкенан, Саск.) 5.00
Н. В. Гавінчук (Смокі Лейк, Алта.) 10.00
Дмитро і Марія Шелестинські (Гледстон, Ман.) 5.00
Укр. Греко-Православна Громада (Єллов Крік, Саск.) 25.00
пані Н. Трефяк (Еджертон, Алта.) 25.00
Іван Сеньків (Келгарі, Алта.) 5.00
Никола В. Слюсук (Венло, Ман.) 25.00
Петро І. Колтуський (Сенді Лейк, Ман.) 10.00
Володимир С. Ковбуз (Кадворт, Саск.) Доплата заяви 45.00
УГП Громада в Богдан, Ман. 4.85
УГП Громада в Ґарленд, Ман. 7.85

Збірка о. Прот. К. Квасницького в Лашін, Кве.

По 50 дол.: Укр. Гр.-Православна Громада св. Юрія.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни уміркованi. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів. Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

По 25 дол.: Жіноче Товариство ім. Княгині Ольги.

По 10 дол.: Відділ СУМК ім. Гетьмана Мазепи, о. Прот. К. Квасницький, М. Луцишин, Г. Гандзюк, Р. Казимирович, І. Кушнірук.

По 6 дол.: І. Клемба.

По 5 дол.: М. Гут, Т. Динтерко, В. Кунанець, С. Дмибсюк, Е. Розум, І. Завадський, Н. Романко, В. Левченко, П. Цехош, Е. Грегор, пані Е. Товстюк, М. Шевченко, І. Сиритян, Н. Марген, М. Гінька, Г. Майковський, В. Дмитрук, Відділ СУЖЕРО, Д. Штихно, І. Маліцький, М. Данилевич, П. Каліщук, Василь Гомонко, Н. Комарніцький, Н. Гінька, С. Продун, І. Івак, Г. Зубчинський, М. Кириченко, Д. Лютак, М. Матвіїв, О. Міщенко, Д. Чобан, Д. Якович, І. Ткаченко, О. Панчишин, М. Рожков, Петро Каліщук.

По 4 дол.: Е. Оборонів, С. Босий.

По 3 дол.: С. Кісиленко.

Дрібна збірка: 9 дол.

З нагоди Ювілею 40-ліття УГПЦК в Вернон, Б. К.

Никола Кулда (Келовна, Б. К.) 5.00
М. Лучак (Вернон, Б. К.) 5.00
Іван Гулич (Ревелсток, Б. К.) 5.00
Г. Кривоблоцький (Ст. Волбург, Саск.) 5.00
М. Стефюк (Ревелсток, Б. К.) 10.00
Леон і Анастасія Бобіцькі (Бітон, Б. К.) 10.00
Никола Малиш (Вернон) 10.00
А. Скорець (Вернон) 2.00
І. Антонишин (Вернон) 2.00
А. Андрусів (Вернон) 3.00
П. Третяк (Вернон) 2.00
Н. Василишин (Вернон) 2.00
В. Ластівка (Армстронг, Б. К.) 5.00
І. Корпан (Вернон) 1.00
В. Гакман (Вернон) 5.00
Г. Ясеновський (Келовна) 2.00
А. Маєр (Вернон) 5.00
Укр. Жіноче Товариство (Вернон) 25.00
А. Іричук (Вернон) 10.00
І. Чижевський (Вернон) 10.00
о. С. Гуцуляк (Вернон) 5.00
Петро Кіндрачук (Вернон) 20.00
Б. Ханасик (Вернон) 10.00
Павло Малиш (Вернон) 5.00
Іван Павлишин (Вернон) 5.00
Я. Микитюк (Вернон) 10.00
Іван Гаврищ (Вернон) 5.00
Іван Стан (Вернон) 2.00
Данило Попович (Вернон) 2.00
М. Слободян (Вернон) 2.00
Павло Бобіцький (Ревелсток) 5.00
Е. Кобринович (Келовна) 2.00
В. Г. Винничук (Вернон) 5.00
М. Михалюк 5.00
М. Олинюк (Рутленд, Б. К.) 5.00
Панство С. Б. Микитюк (Вернон) 10.00
Петро Лучак (Вернон) 10.00
Антон Сокол (Вернон) 5.00
Юрко Пінюк (Вернон) 2.00
пані Н. Чипісюк (Вернон) 1.00
пані Є. Смит (Вернон) 1.00
Іван Кучер (Вернон) 10.00
Недільна Школа (Вернон) 25.00
Укр. Народний Дім (Вернон) 5.00

НОВЕ ВИДАННЯ

Вийшла друком праця МИХАЙЛА МАРЧЕНКО (Літературне псевдо — МИХ. ПАВЛЮК). Оглав книги — „СУСПІЛЬСТВО НАЙБЛИЖЧОГО МАЙБУТНЬОГО — ЦЕ НОВЕ СУСПІЛЬСТВО ДРІБНОВЛАСНИЦЬКЕ". Стор. 120. Ціна: 8 шил., чи 1 дол., чи 4 марки.

Замовлення разом з грішми слати на адресу:

Martshenko Michael
31 Gerard, Street
Derby England

У В А Г А! У В А Г А!

Українська Греко-Православна Громада Св. Отців в Вайлдвуд, Алберта.

Цим запрошуємо українське громадянство м. Едмонтону й околиць на Свято Архиєрейської Візитації Впреосвященнішого Митрополита Іларіона і посвячення угольного каменя, що відбудеться в неділю 10-го серпня 1958 р.

Програма Свята:

8.30 рано — Утреня.

9.30 рано — Зустріч Впреосв. Митрополита Іларіона.

10.00 рано — Архиєрейська Св. Служба Божа, на якій асистуватимуть Владиці о. В. Сенишин і місцевий о. Парох. Співатиме Катедральний хор з Едмонтону під проводом п. проф. Юфимчука.

12.00 год. — Спільний обід, який відбудеться в місцевому Народному Домі.

По обіді відбудеться ширша програма з промовою Митрополита Іларіона, о. В. Сенишина і інших. Після цього відбудеться концертова частина.

Церковний Заряд:
о. П. Блажук, парох.
П. Шврак, голова.
М. Федчук, секретар.

Запрошення

У неділю 3 серпня ц. р. Церковна Громада у Пено, Алберта, відсвяткує **Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.**

По відслуженні Богослуження у місцевій церкві, відбудеться обід в Народньому Домі й дальша програма свята.

Запрошуємо на це небудене свято в нашій громаді все українське громадянство з ближчих і дальших околиць.

о. Г. Василів, парох.
Т. Михальчук, голова.
С. Мацюк, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Паплар Парк, Тран-[illegible]
10. Неділя — Кенора, Сулукавт, Сендігил
17. Неділя — Тиндал, Транскона, Ледвин
24 Неділя — Дуфрост Храм, Селкирк, Кенора
31. Неділя — Гонор, Паплафілд, Транскона
Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Tel. JU 6-3093

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕҐУ
Утреня — 9-та год. рано
Св. Літургія — 10-та год. рано
о. М. Юрківський
18 O'Mera Str. Tel. JU 6-5373.

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ІВАНА МАЙБИ
Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.
Address: 618 Pacific Ave. Brandon, Man. Tel. 2826

о. М. КОЛЕНИЧА
СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Айтуна
10. Неділя — Ґудів о. Олійник з Америки.
17. Неділя — Мелвил
19. Вівторок. Спаса — Ґудів
24. Неділя — Габорд
28. Четвер. Успення Пр. Богор. — Фенвуд
Address: Box 148 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Норт-Бетлфорд
10. Неділя — Кендо
17. Неділя — Ґлезлин
19. Вівторок. Преображення — Гетерлей
24. Неділя — Медов Лейк
28. Четвер. Успення Богородиці — Витків
31. Неділя — Гефорд (Окружний З'їзд С.У.К.).
Address: 972 James Str. North Battleford, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ
3. Неділя — Кадет
10. Неділя — Вірдейл
17. Неділя — Кадет
19. Вівторок. Преображення — Шипмен
24 Неділя — Сембурґ
28. Четвер. Успіння Пр. Бог. — Нипавин Храм
31. Неділя — Вірдейл
Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. ІВАНА КУЛІША
СЕРПЕНЬ:
2. Св. Іллі Пророка — Зелена
3. Неділя — Пайн Ривер
10. Неділя — Етелберт
17. Неділя — Венлав
19. Преображення Господнє — Пайн Ривер Храм
24. Неділя — Дорбен
28. Успення Пр. Богородиці — Зелена
31. Неділя — Ґарленд
Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. В. АПОНЮКА
СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Ріджайна
10. Неділя — Ріджайна
17. Неділя — Ріджайна
19. Вівторок. Преображення Госп — Прілейт
24 Неділя — Мус Джо
28. Четвер. Успіння Пр. Богор. — Кендіяк
31 Неділя Ріджайна
Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Сифтон
10. Неділя — Давфин
14 Четвер. Хрещення України (Нерегулярне Богосл) — Давфин
17. Неділя — Косів
19. Вівторок. Спаса — Роркток
24. Неділя Гилберт Плейнс
28. Четвер. Успіння Пресв. Богородиці — Велий Ривер
31 Неділя — Давфин
Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СЕРПЕНЬ
2. Субота. Пр. Іллі — Єллов Крік
3. Неділя — Лепін
10. Неділя — Вакав
17 Неділя — Кадворт
19 Вівторок. Преображення — Лепін
24 Неділя — Сиатс
28. Четвер Успіння Пр. Богор. — Вакав Храм
31. Неділя — Кадворт
Address: Box 4, Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. Е. ГОРГІЦИ
СЕРПЕНЬ:
2. Субота Св. Іллі Пророка — Сірко, Храм Посвячення дзвіниці
3. Неділя — Арбака (Николая)
10. Неділя — Сандави
17 Неділя — Вайта
19. Вівторок Преображення Господнє — Сеньків
24. Неділя — Сірко
28. Четвер. Успення Пресв. Бог. — Арбака (Петра і Павла)
31 Неділя — Вайта
Address: Vita, Man. Tel. 21

о. П. САЦЕВИЧА
СЕРПЕНЬ:
2. Субота. Св. Іллі Пророка — Лавнінг Храм
3 Неділя — Смокі Лейк
17. Неділя — Белліс
19. Вівторок Преображення Господнє — Смокі Лейк
24 Неділя — Вільна
28. Четвер. Успіння Пресв. Бог. — Стрий
31 Неділя — Спедден
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 52

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ:
2. Субота. Св. Іллі Сл. Божа та Сповідь дітей Рід. Школи — Вайтбіч
3. Неділя — Арран
10. Неділя Сл. Божа та Сповідь дітей Рідної Школи — Гаес
14. Четвер. Хрещення України — Стінен
17. Неділя — Кобзар
19. Вівторок. Спаса (Свячення овочів) — Норквей
24 Неділя. Сл. Божа. Свячення овочів — Ґлен Елдер
28. Четвер. Успіння Пресв. Богор. Храм — Мейбріч
31. Неділя. Сл. Божа. Сповідь дітей по закінченню Рід. Школи — Сван Плейн

УВАГА: Родичі округи Гаес-Арран!

Рідна Школа буде в слідуючих парафіях:
Від 20 по 31 липня — у громаді Вайтбіч.
Від 4 по 16 серпня — у Гаес
Від 18 по 30 серпень у Сван Плейн.

Родичі, будьте приготовані по стати своїх дітей на два тижні до Рідної Школи.

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. Л. ДЯЧИНИ
СЕРПЕНЬ:
2. Субота Пр. Іллі — Йорктон
3. Неділя Брокстон Храм
10. Неділя — Райн
17 Неділя — Йорктон Храм
19. Вівторок Преображення — Калдер
24 Неділя — Мазепа
28. Четвер Усп. Пр. Б. — Сторновей
31 Неділя — Йорктон
Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32988

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СЕРПЕНЬ
3. Неділя — Ричмонд Парк
10 Неділя Вайлдвуд — Архиєрейська Візитація Митрополита Іларіона
17 Неділя — Баргел
19. Вівторок — Преображення Господнє Спаса — Атабаска
24. Неділя — Сіба Біч
28. Четвер. Успення Пресв. Богородиці — Вестлок
31 Неділя — Атабаска
Westlock, Alta. Tel. 436

о. О. ФЛЯКА
СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Еґрімонт, Візитація
10. Неділя — Редвотер
17 Неділя — Восетна
19. Вівторок — Торгилд, Преображення Господнє
24 Неділя — Радвей
28. Четвер — Нюбрук, Успення Пресв. Богородиці Храм
31. Неділя — Торгилд Еґремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.
Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СЕРПЕНЬ:
2. Субота Св. Пр. Іллі — „Коло Жучканів Храм
3. Неділя — Шіго-місто. 40-ліття УГПЦ
10. Неділя — Винярд
17. Неділя — Фовн Лейк
19. Вівторок. Спаса — „Коло Федаків"
24 Неділя — Вишарт
28 Четвер. Успіння Пр. Богор. — Шіґо-пот Храм
31 Неділя Елмор Храм
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. ІВАНА МАГАСА
СЕРПЕНЬ:
2. Субота. Прор. Іллі — Мейфер
3. Неділя — Гефорд
10. Неділя — Кридор
17. Неділя — Гефорд
19. Вівторок. Преображ. Господнє — Гефорд
24. Неділя — Редфілд
28. Четвер. Успіння Пр. Богородиці — Борден Храм
31. Неділя (Соборне Богослужения) — Гефорд

Окружний з'їзд Союзу Українок Канади. По Богослуженні спільний обід. По обіді привіти і промови. Вечером концерт.

Tel. 56
Address: Hafford, Sask., Box 163

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ:
1 П 19 Липень Преп. Макрини,
2 С 20 Св. Іллі Пророка,
3 Н 21 Нед. 9 по Зел. Св.
4 П 22 Рівноап. Марії Магдалини,
5 В 23 Муч. Трофима, Теофіла
6 С 24 †Муч. Бориса і Гліба.
7 Ч 25 †Успіння Прав. Анни.
8 П 26 Преп. Мойсея Чудотв.
9 С 27 †Пантелеймона Вмч.
10 Н 28 Нед. 10 по Зел. Св.
11 П 29 Муч. Калиники Кил.,
12 В 30 Апп. з 70-ти Сили, Сулуана.
13 С 31 Прав. Евдокима Капад.,
14 Ч 1 Серпень †Поч. Спасівки
15 П 2 Перен. Мощів Первомч.
16 С 3 Преп. Ісвака, Далмата.
17 Н 4 Нед. 11 по Зісл. Св. Духа
18 П 5 Муч. Авсигнія, Кандидія
19 В 6 Преображення Господнє
20 С 7 Преп. Пімена Пост. Печер
21 Ч 8 Преп. Григорія Іконописця
22 П 9 †Матея, Мч. Юліяна.
23 С 10 Муч. Архидияк. Лаврентія
24 Н 11 Нед. 12 по Зел. Св.
25 П 12 Муч. Фотія, Памфила.
26 В 13 Тихона Єв. Воронежського
27 С 14 Перен. Мощів Теодосія
28 Ч 15 Успення Пресв. Бог.
29 П 16 †Нерукотов. Образ Іс. Хр
30 С 17 Преп. Аліпія Іконописця
31 Н 18 Нед. 13 по Зел. Св.

о. П. БУБЛИКА
СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Інсінгер (місто)
10. Неділя — Тідор (місто)
17 Неділя — Дробот
19. Вівторок — Половики Преображення
24. Неділя Вест-Брук
28. Четвер — Лисенко Усп. Пресв Богородиці (Храм)
31 Неділя Інсінгер (гал вей)
Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. Я. РИБАЛКИ
СЕРПЕНЬ.
3 Неділя — Розбурн — Храм
10 Неділя — Сенді-Лейк
14 Четвер Овкборн
17 Неділя Енґусвил
19 Вівторок — Січ
24 Неділя — Мензі Храм
28. Четвер — Ґлен Елмо — Храм
31. Неділя Овкборн
Address: Oakburn, Man. Tel. 336

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ:
3. Неділя — Толстой
10. Неділя — Пембіна
17 Неділя — Роза
19. Вівторок Преображення — Толстой
24 Неділя — Ґардентон
28. Четвер Усп. Богор. Храм Ґардентон
31 Неділя — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. Г. ВАСИЛІВА
СЕРПЕНЬ
3 Неділя — Пено
10 Неділя — Торсбі
17 Неділя — Оновей
19. Преображення — Брудергайм
24 Неділя — Ранадия Храм
8710-112 Ave., Edmonton, Alta. Tel. 796066.

Устав Церковний

СЕРПЕНЬ

2 Субота. Св. Прор. Іллі. Всенічна УЄ Луки 11. Літ. Ап. Якова 5:10-20 Еванг. Луки 4:22-30.

3. Неділя 9 по Зел. Св. Гол. 8 УЄ 9. Літ. Ап. 1 Кор. 3:9-17. Еванг Мат. 14:22-24

10. Неділя 10 по зел. Св. Гол. 1 УЄ 10. Літ. Ап. 1 Кор. 4:9-16. Єв. Мат. 17:14-23.

14. Четвер. Хрещення України Зняття Чес. Хреста. Муч. Маковеїв. Літургія: Ап. 1 Кор. 1:18-24 і Дії 6:8-15, 7:1-5, 47-60. Єв. Ів. 19:6-11 13-20, 25-28, 30-38 і Мат. 21:33-42. Після Літургії Мале Освячення Води на пам'ятку Хрещення України (Свячення Зілля)

17 Неділя 11 по Зел. Св. Гол. 2 УЄ 11 Літ. Ап. 1 Кор. 9:2-12. Єванг Мат. 18:23-35.

19 Вівторок Преображення Госп — Спаса. Всенічна. Утреня: Величання УЄ Луки 9:28-36. Літ. Антифони Свята. Ап. 2 Петра 1:10-19 Еванг. Мат. 17:1-9. Свячення овочів.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., AUGUST 15, 1958. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1958. ЧИСЛО (1068) 16

ГРЕЦЬКІ ПРАВОСЛАВНІ МІСІЇ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ

Шостий Дистрикт Грецької Архидієцезії Північної і Південної Америки на своїй цьогорічній конвенції уповноважив свої місійні організації продовжувати працю на терені шістьох штатів Північної Америки і східньої Канади.

Делегати 64-х парафій Канади, Пенсилвенії, Огайо, Вест-Вірджінії, Ню Йорку, Мічіґен і Індіяни внесли рекомендацію, щоб також організації молоді були включені в місійну працю, допомагаючи поборювати молодечу злочинність.

РІВЕНЬ БОГОСЛОВСЬКИХ ШКІЛ ГРЕЦІЇ ВИЩИЙ, НІЖ В ЗДА

Грецька Православна Богословська Школа Св. Христа в Бостоні, ЗДА, робила старання, щоб її зрівняно в усіх правах з Богословськими школами в Атенах, Тесалоніці і в Галкі в Греції. Одначе, як подає "Екклезія" — орган Православної Церкви в Греції, Св. Синод Церкви в Греції, вислухавши опінії Ради Поверених Богословського Факультету університету в Галкі, вирішив, що Грецька Богословська Школа в ЗДА покищо не буде зрівнята в кваліфікаційних правах з подібними школами в Греції.

ЩЕ МІЛЬЙОН ЗАСЛАНЦІВ

Комуністичний орган для молоді в СССР "Комсомольськая Правда" при кінці травня ц. р. подала, що в найближчих тижнях до праці в "східніх областях СССР" (Казахстан) буде вислано мільйон молоді. З Києва і з Минська (отже з України і з Білорусі) щоденно відходять два потяги, навантажені транспортами молоді.

Хрущов по смерті Сталіна "нарікав", що Сталін мав замір вимордувати всіх українців, але йому це не вдалося тому, що українців є багато. Виходить, що Хрущов плян Сталіна здійснює іншим способом: примусовою висилкою мільйонів української молоді в Азію на каторжні роботи на "цілинних землях".

ЯКУ ЦІНУ ЕОКА ПЛАТИТЬ ЗА ПОВЕРНЕННЯ АРХИЄП. МАКАРІОСА НА КИПР

ЕОКА — підпільна революційна організація кипрійських греків заявила, що вона ніколи не припинить боротьби за прилучення Кипру до Греції. Але якщо б Британія дозволила архиєп. Макаріосові повернутися на Кипр, то ЕОКА обіцює за це припинити терористичну боротьбу і перейти лише до пасивного спротиву проти Британії.

ВЕЛЕТЕНСЬКІ КОШТИ РОЗВІДКИ ЗДА Й СССР

Злучені Держави Америки видають на свою розвідчу службу 350 мільйонів долярів річно. Москва видає на свою розвідчу службу втричі більше, ніж ЗДА.

ЧИСЛО НАВЕРНЕНЬ НА ПРАВОСЛАВІЄ В АМЕРИЦІ В АМЕРИЦІ

Національна Рада Церков у Злучених Державах Америки подала число тих людей в ЗДА, які з одної релігії переходять на іншу, або з атеїстів стають віруючими. З цілого числа таких навернень в 1955-1956 роках припадає 17.9 відсотка на тих людей, що повернулися до православної віри.

КАНАДА ВИДАЄ 3 ДОЛЯРИ ДЕННО НА УТРИМАННЯ КОЖНОГО МАДЯРСЬКОГО БІЖЕНЦЯ

Від літа минулого року уряд Канади обмежив число таких кандидатів на приїзд до Канади, які не мають у Канаді наперед запевненої праці та поручителів за їх утримання. Однак, як сказав міністер іміграції Фейркло, від початку березня по кінець червня, до Канади все таки такої категорії імігрантів прибуло 5,608 осіб.

Коли ліберальний посол Пикерсгил поцікавився справою утримання таких імігрантів, то міністер Фейркло дав таку інформацію про стан в Онтеріо: федеральний уряд Канади платить урядові Онтаріо по три доляри денно за утримання кожного мадярського іміґранта, що прибув до Канади — почавши з 1956 року.

ДОЛЯ ЕСКІМОСІВ

На просторі між північною границею Манітоби і Арктичним океаном живуть ескімоси числом 600 осіб. Їхнє харчування у великій мірі залежить від того, чи вдасться їм попасти на череди мандрівних оленів, коли не вдається, то декому з них часом загрожує голодова смерть.

Минулої зими, через таку "кризу оленів", згинуло з голоду 25 ескімосів. Отже на засіданні Ради Північних Територій урядовий комишинер для цього простору, Гордон Роберсон, поставив внесок, щоб уряд унезалежнив прохарчування ескімосів від того пощастить, чи не пощастить їм з оленями.

"ЖИТИ НА ЗЕМЛІ, А ХАРЧУВАТИСЯ В НЕБІ"

Національна Рада Церков девять років працювала над справою економічного положення духовенства в ЗДА, і висліди будуть опубліковані в книжці видання Гернера.

Для прикладу тут подано такий факт: у девятьох найбільших протестантських Церквах в ЗДА священики працюють по 60-80 годин на тиждень, а отримують лише 4.432 дол. річно. І лише коло 15 годин тижнево перебувають з своїми родинами.

Отже стан такий, як сказав священик з Індіяни (ЗДА): "Більшість людей хочуть, щоб їхній священик жив на землі, а харчувався в небі".

ШКОТСЬКА ЦЕРКВА ОСУДЖУЄ ГОМОСЕКСУАЛІЗМ ЯК КРИМІНАЛЬНИЙ ЗЛОЧИН

На цьогорічному Генеральному З'їзді Шкотської Церкви в Единбурґу було присвячено спеціяльну увагу справі статевих (полових) зносин мужчин з мужчинами (гомосексуалізм).

Член З'їзду сер Джан Волфенден, віцеканцлер Рідінг Університету, подав такі інформації:

Міжнародня Організація Гомосексуалістів має 14 тисяч членів. Її членство зростає. На протязі короткого часу Клюб Гомосексуалістів Британії отримав сорок нових кандидатських зголошень на членів.

Міжнародня Організація Гомосексуалістів видає свій орган, в якому подані інформації, в яких містах гомосексуаліст може знайти собі партнерів, коли має потребу.

З'їзд Шкотської Церкви осудив гомосексуалізм як кримінальний злочин і закликав владу та суспільство боротися з ним.

НЕ ХОТЯТЬ ПОЗБУТИСЯ НАЛОЖНИЦЬ

У Кореї є звичай, що мужчина, крім шлюбної жінки, може мати ще наложниці.

Міністер освіти взиває вчителів, щоб вони вже виреклися цього звичаю. А вчителі кажуть, хай члени уряду перші позбудуться наложниць.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ 1958 РОКУ

24-го серпня — Саскатун, Саск., Святкування 40-літнього Ювілею відродження Української Православної Церкви в Канаді.

14-го вересня, — Едмонтон, Алберта. Святкування 40-ліття відродження УГПЦ в Канаді й Митрополича Візитація.

вже вийшов

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в **Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.**

У католозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всенюшник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку.

За Катологом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ПРОДОВЖЕННЯ 1913 РОКУ

В "Укр. Голосі", ч. 36. В статті про Роздольського висунено такі домагання:

1) Нехай Рим розвяже бельгійсько-руський чин Редемптористів.

2) Нехай забере всіх піпів.

3) Нехай відтягне заборону приїзджати сюди жонатим священикам.

4) Нехай в статуті буде заазначено, що в наших церквах будуть священики лише нашої народности, і

5) Що наш обряд не буде змінений в користь римо-католицького.

В статті з Сифтону, Ман., Василь Запорожан говорить, що Церква повинна мати видимого Голову, — папу, але: "Я не годжуся мати священиків чужої народности, як французьких, бельгійських і др, і радив би всім руським кольоніям нігде не принимати їх до своїх церков. Нехай ідуть полувати між свій нарід. Не дати ані цента на удержання згаданим священикам..."

В статті **"Чи будуть з нас люде"** є таке: — **"Ми мусимо боротися з нахабністю чужих Церков Ми можемо свобідно подумати про реформацію, — про НАРОДНУ ДЕМОКРАТИЧНУ ЦЕРКОВ. До того колись таки прийде".**

В "Укр. Голосі", ч. 37. — Українці з Фиш Крік, Саск., надрукували відозву в "Кан. Фармері", де кажуть:

"Коли гостював в нас Шептицький, то обіцяв дати світських священиків і ми тішилися, та замість світських приїхало кількох целібатників. Кажуть записувати церкви на еп. Будку.

"Тепер не вільно мати жонатих, а дійде до того, що не вільно буде мати і нежонатих греко-католицьких, але польські римо-католицькі. Щоби записати церкви, а тоді бувай здоров руський короваю! Нададуть якого схочуть, і будемо мати "секуля секульорум". Зїхатися і порадитися..."

"Укр. Голос". — В статті **"Теперішна справа"** говориться: — "Казав еп. Будка, що за 6 літ будуть священиками ваші діти...", але кілько до того часу буде піпів?...

В статті **"От до чого йде"** згадано за львівським "Ділом" папський декрет з 11-го серпня, 1913 р. в справі гр.-кат. Церкви в Канаді, де були такі постанови:

1) Щоби епископ старався заснувати духовний семинар, а поки його нема, позволяється кандидатам на священиків вступати до латинських семинарів коли обіцяють бути целебсами.

2) Конгрегація забороняє приймати до Канади священиків жонатих, а також вдівців, коли мають діти.

3) Конгрегація забороняє зміну обряду без важних причин, але вона може зміну дозволити.

4) Де нема священиків обох обрядів, там вірні можуть принимати причастя другого обряду.

5) Гр.-кат. священик може відправляти Службу Божу з оплатком, а латинський може на квашенім хлібі.

6) В мішаних подружах може жінка приймати обряд чоловіка.

7) Вінчає парох жениха.

Отже ясний плян на латинщення греко-католиків, і свідоміші українці над тим задумувалися.

"Укр. Голос", ч. 39. — Стаття **"Проч з попами!"** Андрія Боднарчука з Ст. Джулієн, Саск., — Дякує "Укр. Голосові", що він відкрив очі на церковну справу, — "І справді найвисший час отрястись нам з ярма римсько-французьких наїздників". Дальше оповідає, що до них занадився оує піпа Кляввію, хоч не кликали. А коли ще заїхала друга піпа, — **"то сказалисьмо виразно, що більше жадних французьких піпів у себе бачити не хочемо і бажаємо лише мати рідного священика, або жадного.** Тимчасом ограничилисьмося лише тим, **що всі солідарно з церкви вийшли!** А коли б знов якась піпа до нас заїхала, то до церкви не впустимо..."

Вронстон, Саск. — Там "Темний Іван" запросив о. Долярого (Делярія) і він казав: "Коли церкви не запишете, то буду борбу провадити.

"Укр. Голос", ч. 40. — В статті **"На теми дня"** говориться, що —"Заводиться на завзяту боротьбу о істнування нас як народу. По чиїй стороні буде побіда, рішати має не ворожа, але наша сила". Дальше говориться, що ворог має добре обмірковані пляни, отже і нам треба свої способи обмірковувати, організуватися і спільно виступати.

Тут, в дальшій статті про целібат, згадується, що про одруження говорить Святе Письмо, а що інше каже Рим, і які скандали целебси там вироблюють! І є заклик, щоби люди так поступили, як поступили в Ст. Джуліен.

Окремо є ще стаття **"Французько-Руська Спілка для витворення Нашої Інтелігенції і Нашого духовенства"**, де поданий лист Сабурина до одного фармера, що дещо більше розкриває ту французьку роботу. Покищо треба сказати Сабурінові: — **"Патер Сабурін, квоускве абутере паціенція ностра"** — доки будете надуживати нашої терпеливости?

"Укр. Голос", ч. 41. — Тут є велика стаття **"Небезпека для нашого народу від Риму"**, де на прикладах показується, що Рим хоче нас винароджувати, отже і епископ і його священики,**"свідомо працюють над нашим зденаціоналізуванням"**. Дальше йде заклик, щоби греко-католики організувалися і справу обмірковували.

"Укр. Голос", ч. 42. — Є стаття про целібат, де справа целібату широко розбирається. — Також є продовження статті **"Французько-Руська Спілка"**

"Укр. Голос", ч. 43. — Є стаття **"Дрібні річі — Віягаліція"**, де говориться, що — **"Василіяне цілком не наші бо і чим? Чи тим, що виховують нам ворогів?"**

Довідуємось тут, що два німецькі "піпи", — **Вільгельм Гольдсдорф і Філіп Руо (Ру)**, вчилися в Василіян в Бучачу, в Галичині. — Є згадка, що Сабурін скаржив еп. Будку до Риму, бо Будка не робить так, як хоче Сабурін і Рим. — Про українську мову "піпів" переказується, що хоч не пускай молодих до церкви, де чуємо: Текля (пекло), Божі свинства (свійства, прикмети), чоловік поїхало, а кінь пішли, але є ще й гірше.

"Укр. Голос", ч. 45. — Протестаційне віче в Сифтоні, Ман., де пригадувалося, що при заводженню унії папа запевняв незмінність обряду і церемоній Східньої Церкви, але пізніше йшли заходи нашу Церкву латинщити, отже — "український нарід не буде мати спокою, доки не прожене французьких і бельгійських піпів".

Запорожан прочитав петицію до Будки з протестом проти папського декрету. Вислали петицію і до папського делегата в Оттаві.

В статті **"Може б так було добре"** говориться: "Маетків церковних не записувати хочби з застереженнями. Шкода протестів, — Рим не послухає. Одно лишаєсь:

"Вернутись назад до віри наших прадідів, на православіє, і спровадити собі священиків православних. З місією православною не маємо нічого спільного. Ми постановили постаратись православного священика, може з Буковини, а може з російської України. Чейже і там будуть такі, що їм царат, як нам Рим, немало вже надоїв..."

"Укр. Гол.", ч. 47. — Віче в Вінніпегу 16-го листопада, 1913, проти папського декрету.

У відповіді **"Кан. Русинови"**. Чи церква записана, чи ні, а загородити піпам вступ до церкви. Самим сходитися і молитися".

"Укр. Гол.", ч. 49. — В статті **"В справі церковній"** говориться. **"Потрібна справа форми, що обєднала б нас релігійно і національно"**...

"Укр. Гол.", ч. 50. — Допис з Борщева, Алта.: Не прийняли статутів еп. Будки. Треба домагатись загальної конвенції делегатів всіх громад в Алберті для обговорення нових статутів.

ЩО ПОКАЗАЛИ 4 РОКИ

Показали вони, якою опущеною була гр.-кат. Церква в Канаді. Шептицький нею не клопотався, бо її Рим подарував французам, як колись патріярх продав Українську Церкву Москві. Нарід журився, думав, різко протестував проти нахабства римсько-французьких "піпів", які без лиця й сорому лізли до тих, які їх не хотіли.

Ті роки показали, що всі ті нахаби від верха до долини — не мали в собі нічого християнського, — їм ходило лише про запис на них церковного майна і диктатуру над греко-католиками.

Ще дальше, показали, що не будь "Укр. Голосу", а не мали б де греко-католики своїх думок висловлювати і радитись що їм дальше робити. І тут вже бачимо, що серед греко-католиків зявляється думка про конечність мати свою **Українську Церкву, незалежну від чужих опікунів.**

З того, що дотепер показано, нехай буде наука другій еміграції, яка голосить, що до її прибуття українці в Канаді,"спали", і лише вона їх пробудила.

Але вони не спали, — будували церкви, клопоталися церковними справами, будували Народні Доми, засновували Читальні, читали тутешню американську й старокраєву пресу, засновували тут виховавчі інституції, та й давали поміч галицькій громадській праці. От згадати, що з одного Вегревилу були вислали Рідній Школі в Галичині 400 долярів. А скільки наступів тут відпирали, — і французів, і протестантів, і москвофілів! На спання не було часу...

Все те повинно відкрити очі і тим, які говорять, що аж події на Україні після 1917 р. пробудили в Канаді думку заснувати Українську Православну Церкву. Українці в Канаді мали досить тутешніх спонук до такої думки. Тутешнє життя примушувало їх думати.

(Далі буде)

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою. Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

ХТО Є ДЖЕНТЛМЕН?

На це питання одного разу одна американська жінка дала таку відповідь:

"Джентлмен — це такий мужчина, що може розмовляти з жінкою, не даючи їй помічати того, що вона для нього є в першу чергу особою другої статі (полу)".

Чимало мужчин навіть не догадуються, як шляхетні жінки глибоко тужать за такими шляхетними мужчинами, які настільки серйозно виховані, щоб бачити л ю д и н у в жінці, а не тільки ж і н к у в людині, лише бажаючи приподобатися їй через статеву (полову) різницю.

Правда, між жінками є такі "смішні натури", що у них нема іншого бажання, як тільки те, щоб мужчини дивилися на них лише як на жінок, як на особи іншої статі, єдине їх бажання — це робити на мужчин враження своєю жіночністю, і на тому статевому бажанні вони зосереджують свої думки, поведінку, моду одягу, погляди, розмову. Отже вони ще не піднеслися на позем л ю д и н и в з а г а л і, — вони ще перебувають у полоні статевости (половости). Але треба знати, що навіть такі "смішні натури" жінок так свідомо, як ще більше підсвідомо почуватимуть велику вдячність для того серйозного мужчини, який п о в а ж н о їх трактує, і тим самим підносить їх гідність у їх власних очах, отже їх робить поважними.

Щоб уміти так себе поводити, мужчина потребує належного виховання, і то виховання пильного, наполегливого. Але за труд такої праці над своїм вихованням молодий мужчина отримує велику моральну нагороду тим, що він починає почувати с в о б о д у д у х а, це значить, що він сам у собі стає паном над собою. Хто попадає у н е в о л ю з м и с л і в — у статеву (полову) неволю, то це доказ, що він занедбав своє виховання в самих своїх основах. І такого ні одна чесна жінка не може вважати за ш л я х е т н о г о мужчину.

В. Ферстер.

Одинокий англієць, який був папою римським, це папа Адріян IV, від 1154 до 1159 р.

Політичне послання

Папа Пій XII у своїй найновішій енцикліці — з 15-го липня 1958 р. — пригадує світові, що ввесь час його перебування на папському престолі — це постійне змагання до миру між народами. Він згадав, також про свої накликування до миру й перед другою світовою війною. Але що мирові зусилля закінчилися невдачею, то й вибухла страшна друга світова війна.

Згадане послання папи з 15-го липня ц. р. має політичний характер; воно датоване 14-го липня, отже тоді, коли в Іраку вибухла кривава революція, а проголошене 15-го липня, коли американські війська висадилися в Ливані для піддтримки голови уряду Шамуна проти революціонерів — прихильників Нассера, голови Обєднаної Арабської Республіки.

У цій енцикліці папа закликав усіх у світі епископів Католицької Церкви молитися за втримання загального світового миру.

З послання виходить таке: папа Пій XII, як видно, хоче сказати, що "краще поганий мир, ніж добра війна". Значить, він є за тим, "від біди" — хай би вже був хоч такий стан у світі, як є тепер, ніж зміна стану мала б привести до війни. Бо, як каже папа, нова світова війна винищила б фізично не тільки переможених, але й переможців та все людство.

З такої думки папи виходить, що війна тут нічого не поможе ні тим, які будуть нападати, ні тим, які будуть оборонятися, - всі вони однаково згинуть!

А з того далі виходить, що й нема сенсу боронитися, - бо й нащо, коли оборона нічого не поможе? Чи ти нападаєш — то однакова смерть, чи обороняєшся, — то смерть. Чи ти програєш війну — то смерть, чи виграєш війну — то смерть!

Папа Пій XII минулого року виступив був з посланням проти атомової зброї. За це він викликав похвальні голоси в советській пресі й урядових колах. Чому? Бо СССР міркує так: папу Захід може послухати, і перестане зброїтися. А в той час СССР папи не послухає, і буде далі зброїтися. Виступ папи Пія XII проти атомового озброєння дав причину советському міністрові А. Громикові говорити про можливості договорення з Ватиканом на точці змагання за "мир". Америка зрозуміла цілу справу, і обурилася з приводу послання папи проти атомового зброєння.

Правда, у цьогорічному посланні папи з 15-го липня також закликається католиків по всьому світі до молитов "за відбудову свободи для переслідуваної віри і Церкви (католицької) в Советському Союзі й інших комуністичних країнах".

Виступаючи проти війни, а одночасно бажаючи привернення свободи для католицької релігії й віри в СССР та в інших комуністичних країнах, папа Пій XII тим самим ніби каже, що така свобода може настати якимсь іншим способом і без війни. Може вірить, що комуністична влада мирним шляхом навернеться до релігії, чи хоч принаймні до демократичної системи, де була б свобода релігії?

Цікава річ, — у посланні не таврується ні політичної агресії червоної Москви на інші народи, ні поневолення нею інших націй в межах СССР і т. зв. сателітних країнах, ні господарчого поневолення (колхози), ні чисто людського поневолення (поліційна система), а лише таврується большевиків за одну-єдину річ: за заборону з боку червоної Москви займатися Римові католицькою роботою в комуністичних країнах. Чи ж би це мало бути вже те "все", в чому червона Москва мала б поступитися, — ні в чому більше?

Так воно виходило і з листа проф. М. Чубатого з ЗДА до М. Хрущова 1956 року, в якому можна було вичитати таку провідну думку: Щоб Хрущов дозволив відновити Католицьку Церкву в Галичині, — дав їй хоч такі права, як має Російська Православна Церква в СССР, а тоді вже все буде в порядку: не буде спору між росіянами й українцями, а щодо колхозів, то це також не важна справа...

Такого змісту був той лист проф. Чубатого до Хрущова. І проф. Чубатий заявив, що він цього листа писав з відома Ватикану...

А чи ж в іншому дусі написане послання папи Пія XII? Що ж це означає?

Ні більше, ні менше — це означає ось що: Коли б Москва дозволила Римові діяти на терені Советського Союзу, але зобовязала Рим, щоб він поборював національно-державницькі визвольні змагання поневолених Москвою народів, - то тоді питання: Що Рим вибрав би, чи привілеї мати собі свободу в СССР, чи добро поневолених народів?

На це питання кожен сам може дати собі відповідь. А від відповіді на це питання має бути й відповідне відношення до політики Риму.

Р. Ш.

"МИ УСУНУЛИ ДІТВАЦТВО"

На цьогорічному З'їзді Шкотської Церкви в Единбургу було поставлено справу зближення відносин між Шкотською і Англіканською Церквами. Але при тому проф. В. Р. Форестер з університету Св. Андрея поставив питання, чи зможуть тут договоритися шкотські "епископи" з "світськими англіканцями"

Проф Форестер сказав:

"В історії Церкви багато місця займають спори на тему, чи епископи можуть бути належними чинниками церковного авторитету, так як це є в Римській Церкві, яка тримає своїх членів у стані постійного немовляцтва. Знову ж епископи Англіканської Церкви трактують членів своєї Церкви як підлітків, тоді як їхня Церква вважає своїх членів за дорослих, відповідальних громадян. Отже епископи тут стоять у суперечності з Церквою. "Нічого не може закрити того факту, що завдяки Реформації ми усунули такі дітвацтва", сказав проф. Форестер.

ВОДІЙ АВТА ЗАДРІМАВ

Їзда автом заколихує людину. Це одна з найбільших небезпек їзди автом на далекі віддалі.

Таке недавно трапилося 19-річному спікерові радіовисильні Ґлендів у Монтані, ЗДА. Їдучи автом, він при кермі задрімав. Авто заїхало в рів і перевернулося, а сам він, важко покалічений, пролежав у рові 36 годин. Поліційна патруля, що тричі проїздила тим шляхом, не завважила його. Аж випадково помітила його одна проїзжа жінка.

НАЦІОНАЛЬ, ЧИ МІЖНАРОДНЯ ПРЕСА?

("Братання" католицької преси)

У днях 21 і 22 червня 1958 р. в Парижі відбулося засідання Проводу Міжнародньої Унії Католицької Преси. Ширші інформації про це засідання подав проф. д-р Володимир Янів — президент Українського Християнського Руху, що репрезентував україномовну католицьку пресу, і був покликаний до Ради Директорів католицької преси на цьому засіданні; він же, як один з уповноважених представників еміграційної католицької преси, тим разом заступав усю еміграційну католицьку пресу; отже виступав також в імені польського католицького ксьондза о. Кашубовського — другого представника катол. еміграційної преси, який не міг на засідання прибути.

Ці інформації проф. д-ра В. Янева опубліковані в катол. щоденнику "Америка" (Філядельфія) в чч. 120-121, 1958 р. п. н. "Наради Міжнародньої Унії Католицької Преси". Тут підійдемо до згаданих справ з точки погляду не інтересів Риму, а виключно інтересів українського народу.

*

Як виходить, паризьку конференцію попередили в цьому році (1958) інші конференції Міжнародньої Унії Католицької Преси. І другою з тих попередніх була конференція в Бад Ґодесберг (Німеччина). Власне, конференція в Парижі багато уваги присвятила підсумкам нарад у Бад Ґодесберг.

Ці підсумки заслуговують на близчу увагу. На нарадах у Бад Ґодесберг —від 24 до 27 квітня 1958 р. було широко розглянено енцикліку (послання) папи Пія XII п. н. "Фідеї донум" (Дар віри). У цій енцикліці папа жадає від католицького світу, **"щоб спеціяльно звернути увагу на християнізацію народів Африки, чи пак, щоб узагалі присвятити більше уваги африканцям".**

Отже конференція Міжнар. Унії Катол. Преси в Бад Ґодесберг постановила, що **"католицька преса повинна більше уваги звертати на своїх сторінках на проблему "чорного світу", але видавництва повинні насамперед більше безпосередньо допомагати чорним католицьким братам, приймаючи африканських журналістів на вишкіл, фундуючи друкарні..."**

Як бачимо, тут "допомога" африканцям з Риму має полягати в тому, щоб вишколити між ними місцевих, африканських, "чорних" діячів Католицької Акції, бо до "своїх" народи Африки матимуть більше довіря, і так легче вдасться Римові опанувати їх агентами з їхніх власних народів.

Для цього Римові перш за все потрібно дати в руки африканським агентам Католицької Акції п р е с у; — бо преса — найголовніша зброя!

Правда, тут слід відзначити — нарешті! — нове потягнення Риму: **пора звернути очі Католицької Акції на африканців!**

Цілком правильно! Замість "навертати на християнство" тих, які є християнами і були ними (на Близькому Сході), були **православними християнами** (в Єрусалимі і т. д.) ще тоді, коли Рим був поганським, — то краще звернути увагу на поган в Африці; там дійсно є кого навертати на християнство!

Але чи ці обіцянки — звертати всій пресі увагу на християнізацію африканців — здійсняться, це сумнівна справа! Наприклад, є ряд пресових органів Католицької Акції, що видаються в українській мові.

Деякі з них особливо спеціялізуються, щоб усякими неперебірчивими способами атакувати Українську Православну Церкву, а вже найбільше — за її **автокефальність** (незалежність від чужих церковних проводів), цебто — за **український патріотизм.**

Нема найменших підстав сподіватися, що ця преса занехає наступ на нашу національну (автокефальну) Українську Церкву, і почне займатися... африканцями!

***

До найцікавіших справ на цих нарадах Міжнародньої Унії Католицької Преси в Бад Ґодесбергу і в Парижі належить постанова **"братання журналів"**, як це дослівно сказано в інформації.

Тут ледве чи є потреба вияснювати, що собою означає **"братання журналів"** католицьких. Це, звичайно, розуміємо як **братання всієї католицької преси, що видається в різних мовах світу.**

Можна б запитати: Нащо тут говорити про "братання преси", коли вся католицька преса, в яких мовах вона не виходила б, підлягає спільним інструкціям Риму — почерез оту Міжнародню Унію Католицької Преси. Вся преса мусить писати так, як накаже Рим.

Отже, ця згадка про "братання" —це лише делікатніше слово, яким замінено слово "наказ" **співпрацювати всій католицькій пресі** всіх різних народів, де є католики. Всі різномовні католицькі часописи мають писати лише те, що їм накаже Рим — згідно з своєю політикою, всі ці католицькі органи, що видаються в англійській, французькій, московській, польській, українській та інших мовах, мають одну спільну ідеологію, і всі разом співпрацюють одні з другими. А це значить, що коли щось пише польська католицька преса, то їй в основних засадничих справах не може заперечувати українська католицька преса.

Чи це лише теорія? Ні; так воно є в дійсності, на практиці! Прикладів — без-ліч! Ось візьмімо пару найновіших. Москвофільський уніятський орган "Байзентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) з 4-го травня 1958 р. пише про "красуню р о с і й с ь к у княгиню Св. Ольгу". І що ж, ні один з україномовних органів Католицької Акції не заперечив цьому часописові, не осудив його за те, що він українську княгиню назвав "російською"!

А чи ці україномовні часописи й журнали Католицької Акції зареаґували на писання того "Б а й з е н т а й н Кетолик Ворлд", коли він, у згаданому числі, писав таке: "Наш теперішній Св. Отець Папа Пій XII 7-го липня 1952 року в першому апостольському листі, безпосередньо опрямованому до н а р о д і в Р о с і ї, посвятив р о с і й с ь к і н а р о д и Непорочному Серцю Марії"? Ні, вони також мовчали!

В ЗДА виходить католицький журнал "Soul", в якому за листопад-грудень 1956 р. друкувалася промова кардинала Тіссерана, який греко-католицький обряд українців католиків назвав "р о с і й с ь к и м обрядом".

І тут україномовна преса Католицької Акції вже не лише не боронила української нації як такої, але навіть не взяла в оборону українськости обрядів самих таки греко-католиків!

Ось католицький єпископ Шін 5-го вересня 1955 р., з благословення папи Пія XII, відправив був в ЗДА **"Богослуження за Росію", "з огляду на глибокі почування й пошану, які Церква (католицька) мала і тепер має для російського народу, що мав Віру (християнську) від понад тисячі років"**, і там (у Росії) "в три роки після свого охрещення, Володимир поклав 999 року перший камінь під будову церкви, посвяченої під іменем Небовзяття в Києві". Єп. Шін називає Україну "Росією", Україну приносить у жертву Москві, і робить це "з огляду на глибокі почування й пошану, які Церква (католицька) мала й тепер має до російського народу"!

І цю проповідь єп. Шіна друкує католицько-москвофільський "Ґрік Кетолик Юніон Мессенджер (ЗДА) з 8-го вересня 1955 р. А що ж на це україномовні католицькі органи? Мовчать!!!

Так воно завжди було, і так воно буде! Не інакше! Тут є наказ Риму **"брататися пресі"** Католицької Акції, що видається у всіх мовах, а це значить: коли католицький орган польський, московський і т. д. виступить проти України, то, в імя "братання преси" католицької, україномовні органи католицькі не можуть проти них виступати! Отже не виступали, не виступають і не будуть виступати!

***

А як воно стоїть справа з українською національно-політичною, науковою та іншою пресою, яка не підлягає (принаймні формально) Католицькій Акції? Чи ця преса принципово виступає проти міжнародньої преси Католицької Акції, коли ця кривдить Україну?

Щоб мати відповідь на це питання, досить призадуматися над таким прикладом:

Коли міжнародня преса Католицької Акції в різних мовах виступає проти українства, то один з українських патріотів Б. Ластовський, хоч він і греко-католик, вкінці не витерпів, і написав повну обурення й протесту статтю п. н. "Російська гіпноза" (в Римі) і вислав її до редакції н а ц і о н а л і с т и ч н о г о часопису "Шлях Перемоги" в Мюнхені, і цей часопис у числі з 29-го грудня 1957 року надрукував її

Але нас тут цікавить той супровідний лист Б. Ластовського, долучений до статті, що його частинку редакція "Шляху Перемоги" помістила у вступі до статті. У листі сказано:

"Вельмишановний Пане Редакторе!. Мовчати нам годі, коли всякі послужники Росії ведуть провід у церковних п о л і т и ч н и х потягненнях, які кривдять Вас, мене, мою матір, пам'ять замученого большевиками тата і братів та сестер. Чи Ви злякаєтеся випустити в світ таку гостру репліку? Та ж, може, збудяться наші оспалі "амбасадори" високого калібру і, може, таки щось комусь хоч півсловечком скажуть. Бо стояти "смірна" і тримати руки "по швам", як нам плюють в живі очі, може бути оправдане в поодинокої людини, але ніколи в нації, яка шанує себе...

Так писав Б. Ластовський. Пише: "Мовчати нам годі!" Значить, таки мовчимо. Пише до "Шляху Перемоги": "Чи Ви злякаєтеся випустити в світ таку репліку"? Значить, видно, має досвід, що світські національні часописи мають звичай "лякатися" протиставитися протиукраїнському наступові Католицької Акції. Надіється, що може наші оспалі "амбасадори" високого калібру (національно-політичні й наукові світські діячі)... таки щось комусь таки хоч півсловечком скажуть", і надіється, що вони нарешті перестануть "стояти смірна" і тримати руки "по швам", як вам плюють в очі!" І ще пише, що така покірність "може бути оправдана в поодинокої людини, але ніколи в нації, яка шанує себе!" Отже, він каже, що тут уся нація (звичайно, має на увазі всіх українців у вільному світі) не протиставиться протиукраїнській роботі Католицької Акції! Чому ж так є? Він каже, — тому, що наші національні провідники є "оспалі". Виходить, брак у них енерґії, і не бачуть вони, що діється

А чи так воно є? Чи провідники й загал є дійсно "оспалі", чи може просто спаралізовані якоюсь таємною силою, спаралізовані свідомо й несвідомо?

Говорячи про це, що є між нами "поодинокі люди", які свідомо підтакують протиукраїнській роботі римських діячів, Б. Ластовський одначе не може найти виправдання, чому не обороняється загал . Чому? Бо тут таке питання. Хто є тими "поодинокими" людьми" з-поміж наших, які, з наказу Риму, провадять п р о т и українську роботу? Власне: Х т о вони? Д е є кожний з них зокрема? Що він робить? На якому відповідальному становищі в українському житті працює? Є він явним, чи тайним агентом Риму? Робить він це свідомо, чи несвідомо? Виступає він відкрито під фірмою католика, чи може вдає "надконфесійного"? А може він і не конче відкритий католик, а займає навіть якесь відповідальне становище, — може й духовний, серед інших віровизнань, некатоликів? Чи займає він таке становище, що може впливати на пресу некатоликів, чи на пресу н а ц і о н а л ь н у надконфесійну, наукову і т. д.?

А це відноситься й до тих "окремих людей" у соборних установах, організаціях, партіях і т. д. Бо ж що буде, коли всі вони не "оспалі", а таки спаралізовані тими "окремими людьми", які серед них діють явно, чи тайно, почавши від становища голови, а кінчаючи на невинному становищі якогось, скажемо, скромного коректора преси?

Усе це відноситься до справи дивної **мовчанки світського національного загалу перед наступом на українство з боку римських кол.** А вже коли йдеться про україномовну католицьку пресу, то тут взагалі шкода говорити, бо хоча вона пишеться українською мовою, але підлягає Римові, отже мусить виконувати волю Риму а не українського народу

***

Ще залишається українська національно-церковна преса. Але тут уже кожен член Української Православної Церкви в кожній країні зокрема повинен бути зацікавлений, чи і в якій мірі орган його Церкви належно протиставиться наступові Риму не лише на Українську Православну Церкву, але й на українство взагалі.

А тут я мав за ціль лише звернути увагу на факт **братання католицької преси всіх націй,** отже й уся та католицька преса, що видається **українською** мовою, розуміється, не може тут бути винятком, і **її зобовязує братання з католицькою пресою поляків, мадяр, москалів і т. д.,** вона з ними, з чужинцями, має творити спільний фронт, а не з національною незалежною пресою українського народу

Отже, коли б який національно-політичний орган, або якийсь некатолицький церковний орган, тихо мріяв, щоб з україномовною католицькою пресою **"не сваритися",** а шукати з ними "спільних ідеалів", і спільної мови, то це значить, що такі органи готові зійти з позицій незалежних національних органів, і неформально, але фактично включитися в міжнародній фронт католицької преси і мати "братання преси" з тими чужими силами, що принципово не визнають України!

Над тим треба призадуматися всім: і видавцям, і редакторам, і коректорам і головне читачам!

Т. Загірний.

ПРОЦЕС АРТУКОВІЧА

"Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" за червень 1958 р. подав такі інформації про справу Артуковича:

"Андрій Артуковіч, бувший міністер внутрішніх справ Хорватії під час другої світової війни, вже сім років ставить опір спробам уряду Югославії, який хоче дістати його в свої руки, як того, що був відповідальний за тисячі вбивств, що їх доконав ляльковий хорватський уряд, під остоною гітлерівських нацистів

Уряд Югославії, як позовний (оскаржувач) цього місяця (червень 1958 р.) розпочав у цій справі слідство перед Комішинером ЗДА Теодором Гаком в Лос Анджелес, Каліфорнія, предявивши 132 доказові документи. На підставі тих документів доказується, що Артуковіч був головним керівником хорватських органів і міліції т. зв. усташів, які на велику скалю вбивали в Хорватії сербів, жидів та інших.

Хорватська лялькова держава, під опікою німецько-гітлерівських нацистів, була безпосереднім ворогом Америки й Англії: проголосивши війну обом (Америці й Англії) в 1941 році, ще перед упадком Гітлера, лідери хорватських офіційних органів та усташі втекли з цієї країни (Хорватії) в Австрію. Багато з них почали виїжджати далі в інші країни, де вони можуть знайти собі рай

Деякі офіційні чинники стверджують, що Артуковіч приїхав до ЗДА в 1948 році на ірляндський паспорт під фальшивим імям "Алойс Енич" — і якщо це правда, то цей в'їзд (до ЗДА) був, розуміється, незаконний

Артуковіч свого часу — 1934 року — був арештований у Франції у звязку з замордуванням короля Олександра (сербського) і (випадково при тому) французького міністра закордонних справ Люї Барту в Марсилії, у Франції

Поки вспіли почати над ним судову розправу Гітлер, зайнявши Югославію, звільнив його з вязниці.

Народжений 29-го листопада 1899 року, Артуковіч опісля став близьким співробітником Анте Павеліча — "поглавніка" — голови тієї лялькової (маріонеткової) хорватської держави. Сам Анте Павеліч, як кажуть, згодом (по 2-ій війні) втік до Аргентини, де він, згідно з інформаціями, перебуває й досі. Власне, ця його таємнича подорож причинилася до створення леґенди, що це нібито сам Гітлер утік в Арґентину; ця леґенда стала можливою через те, що один до одного є подібний (Павеліч до Гітлера).

Ці усташі були налоговими харцизами-різунами й убивниками-мучителями. Їхні тортури й убивства сербських православних священиків і вірних (православних) доходили до безконечного числа. Тому що сербські православні священики були з бородами, то один загальний спосіб нищення їх (православних священиків) був такий: їхні бороди обливали нафтою і підпалювали. Д-р Нікола Філіповіч (хорват) — один з тих, що вийшли живими з тих "таборів жаху", дещо розказує нам про ці знущання. Напр., він каже, що монах-францісканин Мірослав Філіповіч, ставши на чолі одної з груп убивників-усташів, сам убивав сербських православних дітей, перед тим відділяючи їх від дітей католицьких, яких пускав на волю

Масове навертання (силою) православних на католицтво (в Хорватії) також було ділом рук усташів. А зрештою, тут нема потреби входити в безконечні подробиці цього братовбивства серед народу (в Хорватії), історичні факти говорять самі за себе"

***

Стільки подає "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі". Це відома траґедія масове вбивство православних у Хорватії, у яке, як кажуть документи самих провідних хорватських осіб-патріотів, як б. міністер Югославії (перед війною) Ґрізогоно т. і., був замішаний і кардинал Степаніч з Загребу. Ця траґедія, — замордування страшним способом коло 1,700,000 православних докладніше описана у книжці "Ревенінг Вулвс", видана Протестантською Лігою Канади.

Нещастя тільки в тому, що тут винуватців провідників Католицької Акції в Югославії взявся оскаржувати югославський уряд Тіта, який сам не кращий від тих Павелічів і Артуковічів та інших усташів. Саме той факт дає ватажкам великого людовбивства з рук Католицької Акції в Хорватії ще ставати в позу "героїв"

М. Черненко.

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА НЕ Є КОПІЄЮ РОСІЙСЬКОЇ!

Інформуючи про будову української православної церкви Св. Димитрія в Торонті, "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (червень 1958 р.) назвав її "дуплікатом (копією) російської церкви" "в Києві, Россія"!

Греки, хоч і добре свідомі, як справа стоїть у дійсності, а просто вони вперто все українське називають "російським"!

Царгород провадить супроти українців точнісінько таку саму політику, що й Рим: "не било, нет і не будет"!

Чи Ви вже відновили свою передплату на "Вістника"? Як ще ні, то зробіть це таки зараз!

„ПОКЛОНИСЯ МЕНІ"

Чуємо кличі про обєднання Християнських Церков. Протестанти бажали б, щоб усі Церкви підлягали Світовій Раді Церков. Католики бажали б, щоб усі Церкви підлягали диктатурі папи в Римі.

Московський патріярх бажав би, щоб усі Церкви підлягали йому, а Царгородський Патріярх — щоб підлягали йому.

Правда, ми, православні українці в Канаді, на такій самій підставі могли б бажати, щоб усі Церкви підлягали проводові нашої Церкви. Бо чому ж ми мали б підлягати конче їм, а не вони нам?

Але справа тут не в тому, хто хоче, щоб йому підлягали всі Церкви. Важніша справа тут — арґументи, якими мотивують потребу церковної єдности.

Богослови виставляють тут свої чисто теологічні арґументи: вони стараються Св. Письмо вияснювати так, неначе б там справді було сказано, що всі Церкви мають підлягати проводові його Церкви.

Я не буду тут говорити про теологічні арґументи. Не буде тут сказане щось нове, коли скажу, що нині самі ті, що голосять ті теологічні арґументи про свою церковну владу над усім світом, самі нишком не вірять у них; не вірять, що Христос лише проводові їх Церкви дав силу й право володіти всіми Церквами світу.

Говорити — вони говорять, але я певний, що самі вони в це не вірять!

Звідси й та причина, що хоч теологи різних Церков між собою й висувають ці теологічні арґументи, сперечаючись за церковну владу, то широкому загалові народу вони ті теологічні арґументи не дуже показують. Вони вже знають, що народів це не переконає.

Отже вони вживають тепер не теологічних, а п о л і т и ч н и х арґументів. Політичні арґументи народові більш зрозумілі, більш живі, цікавіші.

І глашатаї (ці, що голосять) ц е р к о в н о ї є д н о с т и (лише під їхнім проводом!) кажуть: Коли буде церковна єдність, то тоді на світі буде рай! Не буде ворожнечі між народами!

Буде мир і тишина!

Як звичайно, не бракує таких безкритичних "голосників", які слухають, вірять у це, і собі повторяють ці шумні гасла.

Але досвід довгої історії показує щось інше. Був час, що папа в Римі мав і політичну і церковну владу над усіми католицькими державами. Отже ц е р к о в н а є д н і с т ь на Заході дійшла була до свого вершка. А чи ж був мир і тишина? Католицька Франція за Наполеона І-го напала на католицьку Еспанію й католицьку Італію. А ще перед тим — католицька Австрія напала на католицьку Італію і католицьку Польщу. І при тому католицька Австрія увійшла в союз з протестантською Прусією і православною Росією, щоб наспілку вдарити на католицьку Польщу. Католицька Польща напала на "тоже католицьку" Галичину. І так далі, і тому подібне!

То неправда, що ц е р к о в н а є д н і с т ь у світі веде до п о л і т и ч н о ї є д н о с т и між народами, які належать до спільного церковного проводу.

***

"Мир і тишина" між народами світу могла б настати лиш тоді, коли б усі люди, чи хоч принаймні провідні люди, були належно виховані в дусі науки Христової, і цю науку здійснювали ділами. Щоб сильніший народ не нападав на слабший, а навпаки — ще допомагав слабшому народові.

А чи ж так виховувати людей на справжніх х р и с т и я н — це справа ц е р к о в н о ї є д н о с т и? Справа церковно-політичної єдности — така, як її розуміють її ідеологи, — це справа в л а д и, а не християнської м о р а л ь н о с т и.

Чи ж факт церковної єдности серед католицьких народів, які вже тисячу років спільно підлягають папі в Римі, причинився до піднесення християнської моральности? Чи народи католицької релігії можуть сказати, що в них християнська мораль стоїть вище, ніж мораль некатолицьких народів: Швеції, Англії, Греції і т. д.? А навіть — ніж мораль народів ісламської і буддійської релігії? Туреччини, Індії і т. п.?

Подивіться на секту менонітів у Канаді! Не є це ні велика розміром релігія й Церква. Не шукають вони ніякої церковної єдности з ніким — на світову скалю. Живуть вони між собою своєю власною германською спільнотою, як одна родина, не маючи між собою інтернаціоналу чужих, а яка висока в них мораль! Вони є цінними громадянами країни, в якій живуть!

А подивіться на мораль католицьких мексиканців!

Є д н і с т ь — це маґічне слово! Але воно може бути не лише спасінням, але й згубою! Можна зібрати докупи, як раз висловився д-р Д. Донцов, "стару підошву, котлету і бороду в сос", і все те спільно вкинути в горшок, — "з'єднали"!

Чи хотіли б ми єднатись під папою з тими його вихованцями — італійцями, які вже й шлюб у церкві відмовляються брати? Чи хотіли б разом стати під прапором папи з тими "католицькими" народами, де є мільйони явних і тайних комуністів? Чи хотіли б з'єднатися з Римом, який виявив, що він не може виховати народи на справжніх християн, і навіть старань у тому напрямі не робить? Чи маємо єднатися з тим Римом, який не каже: На! — а все каже: Дай! — Дай гроші, дай землю, дай будинки, дай свою незалежність! А що ж дає він народам? Тільки екскомуніки! (Церковні прокляття). Ба, часом — ще гірше...

***

Бувають такі "богослови" (і між православними українцями такі трапляються!), які кажуть:

Як же нам з Римом єднатися, коли нас ділять з ним догми й канони, яких ми не можемо виректися, бо вони єдино-правильні!

Слухаєте, й дивуєтеся... Такі одиниці поважно атакують... опудала на коноплях! А хто їм сказав, що догми й канони перешкаджають їм єднатися з Римом? А що було б, коли б Рим захотів потрактувати таких "богословів" поважно, і сказав би: Рим признає за православними всі їхні догми, канони, церковні звичаї, — все признає, але хай вони признають над собою владу папи!

Та ж у Бересті над Бугом 1596 року Рим признав православним і їхній старий стиль святкування, признав жонате священство, признав догму походження Св. Духа лиш від Бога-Отця, признав усі звичаї православні, традицію, словянську мову Богослуження, — все признав, а задовольнився лише тим, що православні епископи признали над собою владу папи.

Признайте в л а д у п а п и, а вірити — то вірте вже собі там, як самі хочете! Так же було в Бересті над Бугом 1596 р., коли завели "унію", чи не так?

Признайте владу папи — от вся "теологія", тут всі "догми", всі "канони"! По-дитячому думає той, хто вважає, що Рим у Бересті поважно потрактував теологію — догми й канони. Якщо б він теологію трактував поважно, то 1596 р. не признав би разом дві суперечні догми в одній і цій самій справі: для римо-католиків існує догма походження Св. Духа від Отця й Сина, а для уніятів — походження Св. Духа від Св. Отця.

Обидві суперечні догми Рим признав за правильні, — отже йому "все рівно", яка догма. Головна догма — це признати його владу, ось і все!

Значить, справа ц е р к о в н о ї є д н о с т и — це справа в л а д и. Коли провід якоїсь Церкви голосить гасла ц е р к о в н о ї є д н о с т и, то так і знайте, що за тим гаслом стоїть бажання того проводу здобути собі в л а д у над іншими Церквами, — владу для власної користи, а не для якихсь "високих ідеалів", яким він заслоняється.

Диявол, щоб спокусити Христа, сказав Йому: Всі багатства, що є на землі, будуть Твої, лише п о к л о н и с я мені!

Подібно говорять і проводи тих чужих Церков, але обіцяють ще менше, бо хотять, щоб Церкви других народів п о к л о н и л и с я їм, і ще й свої земні багатства віддали їм!

Так учить історія — учителька життя!

П. Карпишин.

НОВЕ ПОЛІТИЧНЕ ПОТЯГНЕННЯ ВАТИКАНУ В ПОХОДІ НА СХІД

У всьому світі вірмен-уніятів (греко-католиків) нараховується лише 50 тисяч. Не зважаючи на таке мале їх число, Ватикан назначив їхнього патріярха Григорія Петра XV Агаґіяніяна кардиналом. Як відомо, українців греко-католиків на американському континенті є далеко більше, ніж 50 тисяч, а в Галичині було понад три мільйони, а проте папа не назначив кардинала з-поміж українців.

На тому не кінець. Ватикан недавно назначив цього вірменського уніятського 62-річного кардинала на становище Про-Профекта Ватиканської Священної Конґреґації Пропаґанди Віри, — на місце померлого цього року к а р д и н а л а Стрича. Як про-префект цієї Конґреґації, кардинал Агаґіяніян, хоч він греко-католик, буде керівником усіх католицьких місій світу, отже й римо-католиків; йому будуть підлягати всі 25 тисяч місійних католицьких священиків, 10 тисяч світських місійних братчиків і понад 60 тисяч місіонерів-монахів.

У деяких колах думають, що назначення вірменського кардинала греко-католика фактичним провідником Конґреґації Пропаґанди Віри має на меті позискати для Риму православних, коптів і членів Вірменської Апостольської Церкви, ширше відкриваючи їм двері для унії з Римом — почерез особу цього про-префекта уніята, який своїм східнім обрядом стоїть ближче до православних, ніж римо-католики.

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

"Срокго, тирансько на світі повстало,
Которое нині явно показало
Над сподіванне нещасних острожанов

Як ся тое стало, Боже всемогучий!
В місті Острогу на день Вельконочний,
Гди в понеділок всі виступили,
Бога хвалили.

Там ся спіткали з панею міста того,
Не маючи на серцю гніву жадного;
Але ж найперше їм причину дали:
Зступити казали. проїхати пані.

Еще нікотрії того докладають,
І такії слова повідають,
Якоби кілька послов присилано,
Жеби почекано.

Єдин міщанин обрався зухвалий,
А для єдного всі винні зостали,
Же ся на посла панського заміряв.
Знать то ударив.

Такії новини о тім оповіли
Люди, котрії на днв той смотріли,
Але ся в мові своїй не згожають.
Різно бають.

Єднак як ся на мості спіткали,
З замку вийшовши внет ся замішали,
Коли візниця почав їх бичувати,
Казав вступ вати.

Що видячи вони, люди нещасливі,
Будучи з того барзо жалосливі,
З популливости всі ся порвали,
Киї побрали.

Слуги тої панеї і всі дворяне,
Видячи, же не жарт, кинули ся на них єдностайне,
Шабель добивши, внет же по собі:
То мні, а то тобі!

На той час її милость в кареті сиділа.
"Перестаньте!" з обох сторін вшитких гамувала,
Аби тої звади більше понехали,
Далій їхали.

Леч трудно вже було: барзо заюшили,
З обох сторін битих, ранних начинили,
Єдні з п е р е с т р а х у в вал з мосту падали,
Шиї ламали.

Хтож що ніс в ружах, того не жалували:
Яйця ф а р б о в а н і - тими шати шмарували;
Не смотрено того, на кого заміряв,
Було би ударив.

Виділа тое пані, почтива матрона,
Же есть з дворяни своїми золжона.
Над звичай п а н с ь к и й на цвинтар утікає.
Битва ся розмножає.

В тім замішанні, знати, не без того,
Бо приходило близько коло того,
Же ся в тій зваді і самій достало,
Та і ся золгало.

Там, на цвинтарі, плачливо вздихала,
До Христа Пана крижем лежала,
Аби тую зваду вспокоїти рачив,
Би все обачив.

Наконець там же панянка почтива
Цорка міщанська, в цноті особлива,
Хоче ся виділяти з тумулту одного,
До дому свого, —

Єден служалець, а що відай який,
Єсли був зацний, або ледаякий,
Тяв її в лоб шаблею, аж упала,
Тканка їй спала.

Втім її з уборів слічних обнажили,
А напів умерлую там же зоставили,
А мати нещаслива до неї прибіжала,
Гірко плакала.

А других зася сродзе посічено,
Киями побито, нікчемно золжено
Потім заледво гди ся укоїли,
Крови людської сполне наситили,
Помалу-маалу почали одходити,
До дому входити.

Втім к с ь о н ж а п р и й ш л и, паню подвигнули,
Вельце смутливую упоминати почали,
Аби фрасунку того понехала,
В замок їхала

А вона з жалю праве одмлвала,
Бо в тих термінах ніколи не бувала,
Пречистій себе полецаючи,
Їй ся отдаючи.

Там же з цвинтару оного повставши,
Всіла в карету, сльозами ся облявши,
М о в л я л а: "Н а я к і ї прихожу зневаження ганебні
Через свої піддані!"

На завтра рано раду учинили,
Вшитких до суду зособна водили,
Питаючи: "Которий був би причиною того?
Ставте винного!"

Вони в той спосіб так одповідали:
Ми своїх духовних в тій мірі слухали:
Кгди би ся вони до церкви вернули,
І ми би були".

А втім і попів призвати розказано
І в тії теж слова власне запитано:
Для чого з процесією не уступали,
Гди їм казали?

Єден презвитер на те одповідав:
"Мосці-панове, би те кождий відав:
Єсли вам іде о свої зелживости,
Нам о святости.

Для того вам з дороги не вступили,
Босьмо ся були на тоє спорядили,
Жеби п о ч т и в і с т ь в п р о д Богу отдали, —
Ви не витривали!"

Внет міщан зацних в колоду посажано,
А найубогших в темницю загнано,
Аби росправи до часу чекали
І горло дали

Хотіли духовнії в тую оправу вложити,
А за їх здоровле горло своє положити,
Але їм слова на те рещи не дано,
"Преч" їм сказано.

Під час ярмарку нікгди славного,
А тепер уже нанедбалого,
На самую взгарду знести їх казано,
Жеби стинано.

Там кілька міщан мечем прикро стято,
Четвертому уши і носа утято,
А онії трупи ховати заказали,
Псам торгати дали.

А других іще дано за поруку,
Радячи, що їм дадуть за муку,
Тільки таємне ради якісь кнують,
Що їм готують.

Більше убогий там єсть винуватий
І прудшей гинеть, ніжли богатий;
Хто зась ліпше пінязьми заложить,
Той ся не трівожить.

Немаш ся як розмовити з сусіди,
Бо потаємної зради повно завсігди:
Там під вікнами і в ночі слухають,
Що розмавляють.

О ти, Острогу, місто справедливе!
В тобі бували мешканці цнотливі.
Не їден тепер твоєї пригоди плаче,
Єсть хто і скаче.

Тись було хлібом завжди приходневі,
Ти убогому маткою студентові,
В т о б і х т о м е ш к а в, нікгди не шкодував,
Хто ся шанував

Тераз н е щ а с т е! Н а щ о юж приходить!
Знати юж за тоє подобно заводить,
Жебись уже було в нівеч обернено,
З грунту знищено.

О пані зацная! Будь же літостива!
Не будь крви людської так ганебно хтлива!
А той гнів у собі рач умодерувати,
Ласку дарувати.

Отпустити ж вини винуватцям своїм,
Би теж Пан небесний пробачив і твоїм,
В Котрім ся кохаєш, Його наслідуєш,
Вірно милуєш".

(Далі буде)

ДО ПРИЧИНИ ЗЛОЧИННОСТИ МОЛОДІ В ЗДА

Журнал "Юнайтед Стейтс енд Нюс Репорт" пише, що в Лос Анджелес коло пять тисяч школярів зорганізувалися в 150 бандитських ватаг. Вони мають зброю. Часом бючись між собою, вони вбивають одні одних

Як на одну з причин злочинности, журнал вказує на зріст безробіття в ЗДА: "У родині повстає напруження, і вони розвалюються, коли батьки стають безробітними. Нічим не зайняті юнаки потрапляють у біду".

Це правда, що безробіття створює великі труднощі для виховання молоді, але — лише з матеріяльного боку. Але тут — питання: А які були матеріяльні відносини українських селян, скажемо, під Польщею між двома світовими війнами? Злиденні! А проте діти були виховані ідеально, впорівень до американських. Коли діти безробітних стають злочинцями тому що вони "нічим не зайняті", то чим зайняті діти багачів? А між ними також є багато злочинців, коли родичі належно не виховують їх

Злочинність серед дітей є тому, що родичі є постійно в праці — отже є "виправдання"! Злочинність є тому, що родичі без праці — також "виправдання"!

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВДОВИНА ЛЕПТА, ЧИ КНЯЖИЙ ДАР?

Збірка фондів на новий будинок Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, щоб перенести Колегію ближче Манітобського університету, недавно розпочалася.

Який цього початок — про це говорять листи оголошуваних пожертв. І коли ще раз, так би мовити: "по дорозі", тут треба було б щось пригадати, то це лише те, що це не звичайна собі збірка, що вже переводилася й переводиться десятками й сотками разів; тут маємо збірку історичного значення. Цього роду збірки переводяться лише раз на десятки, а то й більше років.

Власне, і ті, що жертвують більше, і ті, що жертвують менше, дійсний розмір своєї пожертви зрозуміють тоді, коли глибоко усвідомлять собі, що це збірка історичного значення, коли собі кожен це усвідомить, то тоді він краще зрозуміє, яку суму він дав, велику, чи малу.

Коли збираємо на подарунок для когось, хочемо купити йому радіо, то тут і десять долярів є великою сумою. Але коли купуємо комусь в дарунок хату, то десятка вже великою сумою не є.

Коли будуємо Колегію, яка вимагає принаймні чотириста тисяч долярів, — то яка на цю ціль пожертва може вважатися за велику, а яка за малу? Щоб дати відповідь на це питання, то ще замало міряти цю справу сумою кошт.в будови Колегії. Мірилом тут ще є моральна вартість Колегії. Отже треба глибоко усвідомити собі **що** ми будуємо, **нащо,** яке **значення** на майбутні часи це буде мати, якої сили це додасть нам **внутрі** нашого суспільства, і **назовні** як репрезентація перед нашими співгромадянами.

Коли це моральне значення нової Колегії зрозуміємо, тоді належно будемо знати, чи саме на таку справу наша пожертва є великою, середньою чи маленькою.

***

Не будемо повторяти того, вже втертого аргументу, що "тепер не ті часи настали, що колись були, наші люди в Канаді, слава Богу, вже доробилися".

Загально беручи справу, воно так є. Але відомо, що мірою зростання прибутків зростають і видатки, дорожчає життєва стопа.

Це треба мати на увазі, і тому не можна переборщувати в аргументах, що тепер, мовляв, "гроші на вербі ростуть". Треба до справи підходити реально, з "відкритими очима", і міряти свої заміри на сили, а не сили на заміри. Далі, навіть у наших трохи кращих часах, ніж були за піонерства, є люди в різних матеріяльних обставинах, міряючи мірою загальної життєвої стопи канадійців: є дуже заможні, середньо заможні й незаможні. А часом бувають і такі (постійно хоровиті, вдарені якимсь нещастям), що самі потребують допомоги, хоч і не говорять про це, щоб їх не вважали за "нездібних доробитися". І хоч у тих нещасливих є тиха трагедія, то вони, щоб "не бути гірше других", дослівно жертвують з останнього. Є такі, хоч ми не знаємо їх поіменно, і вони найчастіше самі таяться з цим. Вони дають свою пожертву в грошах, що для багатих є мізерною, а для них є вона просто понад сили, бо вони діляться останнім своїм грошем. Це, як кажуть, "вдовина лепта"; лепта така мила Богові!

***

Нема сумніву, що тих "вдовиних лепт", як звичайно, буде немало. Але власне ці "вдовині лепти" вже самі собою пригадують нам, що є в нас у звичаї також так звані "княжі дари". Це одноразові більші суми, зложені в пожертві заможними людьми, — в такому стосунку до їхнього майна, як бідна людина жертвує свою "вдовину лепту" в стосунку до своєї домашньої мізерії.

Треба думати, що тут нема найменших підстав передбачувати, що заможний може сказати: Всі маємо жертвувати однаково, бо хіба ж я винен, що бідний не доробився? Дуже мало є таких, що могли б доробитися, але не хотять "пальцем у чоботі поворушити". Більше є таких, що добровільно зреклися аспірацій дороблятися, бо не хотять опускати свого посту на громадській службі наших установ, де платять так, що забагато щоб умерти, а замало щоб жити. Але багато є таких, що хотіли б доробитися але їм не щастить.

Новоприбулий в ЗДА, д-р Сас-Яворський, вигравши цього року на телевізійному конкурсі 126 тисяч дол., 28-го квітня ц. р. пожертвував з того 30 тисяч на католицьку школу парафії Св. Юра в Ню Йорку; не сказав: Не дам, — бо хіба ж я винен, що всі інші не їдуть і не виграють в конкурсі? Він зложив свій "княжий дар". Дехто жертвував по пять тисяч.

Така справа, як будова нової Колегії ближче університету, де вже майже викінчені величаві колегії протестантська й католицька, перенесені з міста на терен Манітобського університету, безумовно варта й потребує так "удовиних лепт", як разом з тим і "княжих дарів", — і це конечно!

Не сумніваючись, що ці "княжі дари" будуть зложені, мимоволі мається перед очима уяви отаке скромне обчислення: не десятки тисяч, як жертвував д-р Сас-Яворський, не по пять тисяч, як жертвували його друзі на католицьку школу, по одній тисячі щоб пожертвували чотириста осіб, і сума потрібна була б зібрана. Чотириста осіб на цілу Канаду по 1 тисячі дол. Це не було б щось казкове!

Згадуємо про це не як якесь правило збіркового пляну, а тільки як припущення, щоб унагляднити, що потрібна сума не є якоюсь казковою. Ця сума значно менша, ніж те практичне й моральне значення, що його дасть нам Колегія.

ТУРЕЦЬКИЙ УРЯД ЗРУЙНУВАВ СТАРОВИННУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ

На приказ турецького уряду в Константинополі (Царгороді) зруйновано православну церкву Св. Спаса (Христа Спасителя), що має 262 роки. Турецька влада мотивує це тим, що їй потрібно будувати нову вулицю.

На протести Царгородського патріярха Атенагораса, — щоб турецький уряд пощадив цю церкву як велику історичну цінність, уряд відповів, що уряд має право її зруйнувати, бо документи цієї церкви не є в порядку, турецька влада заявила, що згадана церква записана на Царгородського патріярха, який у документі називає себе "Самозванчим Головою Турецької Православної Церкви", а тим часом така Церква не існує взагалі.

Певна річ, що турки були б не зруйнували своєї мечети, як зруйнували християнську церкву. Але з другого боку, факт записання церкви на одну особу (патріярха), як ніби його приватна власність, у деякій мірі улегчив туркам їх "формальне виправдання".

Далі, тут є свого роду осторога, щоб єпископи не титулували себе титулами голов Церкви в тих країнах, де така Церква фактично не існує: ієрархи Турецький, Суданський і т. п., як це є в звичаї, бо з того потім виходить непорозуміння з політичними законами, і це дає причину владі називати єпископів "самозванцями". Така прикра несподіванка може чекати єпископів усіх віровизнань не лише в Туреччині.

Окремо залишається справа, що сам факт руйнування старовинної православної церкви в Туреччині нагадує нищення православних церков безбожним московським урядом так аж під притокою "будови вулиць", а нищення Католицькою Церквою в Польщі українських православних церков у Польщі 1938 р. під притокою, що це — "власність Ватикану".

РЕЛІГІЯ ДИТИНИ — ЦЕ ПРАВО МАТЕРІ

Адвокат Дж. В. Гекетті в Толідо, ЗДА, католик, одружився з протестанткою. Перед шлюбом вони заключили письмову умову на вимогу нареченого, що їхні майбутні діти будуть охрещені й виховані в католицизмі.

Але, як це часто буває в таких мішаних подружжях, вони розійшлися. Після того дружина Глорія Гекетті, яка залишилася протестанткою, почала жадати, щоб її 8-річна донька не була виховувана в католицькій релігії, і щоб ходила до державної народньої школи, а не до "сепаратної" приватної католицької школи. Але й чоловік — католик опротивився. І справа цього року опинилася в Суді Домашніх Справ Апеляційного Суду Восьмого Дистрикту в Огайо.

Суд став на такому становищі: 1. Згідно з законами ЗДА, ніхто не має права змушувати людину до такої релігії й Церкви, якої ця людина не бажає собі. 2. Щодо релігії дитини, то тут не батько, а тільки мати має право вирішувати про справу релігії дитини. Якщо навіть перед шлюбом була зроблена умова, що таке право має лише батько, то така умова не є важною.

Як стоїть справа з Вашою передплатою на "Вістника"?

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

"Жіноча Агенція Телеграфічна"

— Чи знаєш, стара, — кажу до жінки, — що наші збираються нову Колегію будувати?

— "Збираються" будувати! Раніш гроші мають збиратися! — каже жінка.

— Як то? Думаєш, гроші будуть збирати?

— Вже збирають! Не чув?

"Не чув"... кажи! Ти ж знаєш, що я трохи недочуваю...

— Тоді, як треба на добре діло дати! Знаю... Але я думаю, що тут таки треба почути. Випиши чек і пошли.

— Чого ж спішитися?

А чого зволікати?

Та ще буде час... Тепер, знаєш, якась така погода, зимно так...

Та де та де зимно? Спекота така...

— Ну то спекота... Почекаю, поки трохи похолодніє, тоді подумаю...

Так побалакали ми, і справа була на якийсь час полагоджена.

***

Тиждень минув, жінка знову прочитала часопис, і каже:

Як же то з пожертвою на Колегію буде?

То ти не забула? — дивуюся.

Справді у моєї жінки память страх яка небезпечна — нічого не забуває!

А ти "забув"?

Та ніби забув... Але, знаєш, стара, чого я маю спішитися? Хай перше інші дають. Подивлюся, хто скільки дасть. Чого ж маю наперед інших вириватися? Ти знаєш, як у старім краю тато вчили: Наперед других не виривайся, а позаду не оставайся.

А чому б ти перший не мав дати?

Перший? От голова! Чи ти не знаєш, яке то страшне ризико?

Я візьму і всолю аж пять долярів, а сусіди лише по долярові капнуть. Нащо ж мені тоді аж чотири доляри лишні давати?

Може доляром обійшлося б!

— Та що той доляр...

Доляр? Як ми приїхали до Канади, то за доляра мусіли цілий тиждень тяжко працювати! Забула?

Коли то було! Нині за доляра годину працювати не хочуть!

Нині! Нині! У тебе все — "нині"! А минуле так скоро забуваєш! Традиції не тримаєшся!

Ну, але як же буде з пожертвою?

Сказав же я: поперед других вириватися не буду!

Так ми побалакали, і думаю: справа полагоджена.

***

Але жінка знову прочитала часопис (маєте вам часописи!) і каже:

Збирають пожертви на Колегію.

Таки будуть будувати?

Будуть!

І на будівельний фонд збирають, кажеш?

А як же будуть будувати, без грошей?

Та... думав, може який інакший спосіб придумали...

А який то ти спосіб нарешті придумав: як буде з нашою пожертвою?

— А на чому ми стали останньо?

На тому, що ти не хотів перший давати; почекаєш, скільки другі будуть давати... На кого ж ти хочеш почекати: на всіх?

— Чого ж відразу — "на всіх"? От почекаю, скільки брат Іван дасть... Хочу подивитися, яка то його буде пожертва, а тоді вже й я щось дам.

— Брат Степан уже дав!

— Дав? Не може бути! Скільки?

— Двісті долярів!

— Скільки?!!! Двісті?!!!... Не може бути! Такий нуждар, — з шуфлею ходить рови копати!

— Але його всі поважають...

— А мене ні?

— Ти сам знаєш...

— Знаю! Бизнесу мені завидують! Шуфлі Іванові не завидують, то "поважають"...

Ну, лишімо це. Як же буде з нашою пожертвою?

— Як? Не знаю — як... Подумаю.

А ти ж казав — почекаєш, скільки брат Іван дасть, а тоді даси.

— Іван? Та ж ти сама кажеш, що він заявив аж двісті долярів пожертви! Я ж менше дати не можу, — він бідний шматалайко, а я "пшеці" бизнесмен!

— Ну, то більше дай...

— Скільки? Аж двісті пятдесят? Я не можу стільки дати, — то велика сума! І двісті — великі гроші! Я міг би бизнес у могилу закопати!

Але ж Іван звичайний робітник двісті дав.

Іван! Іван дав, бо не має бизнесу! Кажуть же, що голий дощу не боїться. Іван може дати, йому море по колїна, а в мене бизнес! Ти ж знаєш, що колись за двісті долярів треба було рік тяжко працювати. Та ще й роботи не було.

Колись! А тепер за двісті долярів місяць не хотять працювати.

Тепер! Ти все — "тепер"! Традицію забуваєш! От краще не говорімо про те і скінчено! Финиш!

І так ми полагодили справу. І моя жінка більше про те не говорила.

***

Аж десь через місяць жінка знову почала:

А все таки: як то воно буде?

З чим?

Ти знаєш...

Ти в гарячій воді купана! Чого спішитися? Брат Іван дав, але ще ж є наші люди в містечку — ціла громада!

Усі вже дали.

Усі? Не може бути! Як то "всі" кажеш?!

Та кажу: всі вже дали!

Ну, то пропало! Тепер то вже пропало! Финиш! Я давати не буду! Не дам — і клямка! Не хочу, щоб я на листі пожертв волікся по самому заді, як хвостик який. Я ж бизнесмен якийсь, чи ні?

Але ж, чоловіче!

Нема тут "чоловіче"! Нема! Я послідім не хочу бути! Финиш! Пропало. Був би дав... Думав дати. А коли я вийшов останній — не дам! Чого їм було спішитися: щоб мене випередити? Випередили!

Не дам! Скінчено, і не говори більше, чуєш? Прошу тебе: не говори!

Так ми полагодили справу.

***

На тиждень я виїхав до Саскатуну. А коли повернувся додому, то всі стали мене поздоровляти. Де кого здибаю — всі руку потискають.

— Ми чули про вашу пожертву... Вітаємо вас...

— Та що це ви? Я не розумію... — кажу.

Браво! Оце я розумію — пожертва: пять тисяч! — скрикнув аптекар, побачивши мене.

— Що за "пять тисяч"? Я нічого не знаю! — скрикую здивовано.

Е, та не будьте скромні! Уже й так усі знають. — поклепав мене дружньо по плечку.

А брат Іван зайшов до моєї крамниці й каже:

Знаєш що, Максиме? Між нами всяко бувало... Ми ж брати! Але я думаю собі так: коли я може щось недобре тобі сказав, то вибач мені... Люди, як люди, всяко говорили... Язик без костей... А тепер ми вже всі знаємо: коли твоїх пожертв ніколи в пресі не оголошували, то не через те, що ти може не давав... Ти давав багато, але так, щоб ніхто не знав... І тебе скнарою: "скупарем" несправедливим назвали — самолюбом, лічикрупом... А тепер ми бачимо, що то неправда... От ти тепер аж пять тисяч пожертвував, і нікому ні слова!

Що? Пять тисяч?!!!

Мені в очах стало темно, я злегка похитнувся на ногах, жінка скоро подала мені води.

— Слухай, брате Максиме... — каже Іван. — Не журися! Пять тисяч — це не є мало! Навіть як на твої маєтки — це немало!

Я не знаю, чого всі говорять... — почав я вияснювати непорозуміння.

Я знаю, що ти любиш по-євангельськи: "Хай не знає права рука, що дає ліва". Але ти ж не мусиш аж так журитися, що всі довідалися про твою таємницю! Скромність — хороша річ, але часом треба, щоб усі знали, — це приклад для других — хто і скільки дав! — потішає Іван.

— Почекай, почекай!!! — перебив я йому. — Я думаю дати пять, але... тее... Рішив тисячу ще потім дати... Ти також, мабуть, думаєш, що я дав пять тисяч. На жаль, лише покищо — чотири... Я зараз покажу, пождіть.

Пішов я до кімнати, виписав на чотири тисячі чек і вернувся до крамниці.

Ось дивіться: не пять, а чотири! Нащо ж про мене таку славу пустили? Та й то ось не мав часу вислати й тих чотирьох, усе бизнеси. Виписав чек, і він лежить. Занести на пошту не маю часу.

— Нема зла, щоб на добре не вийшло! — зрадів брат Іван. — То не такий чек, щоб на пошту нишком здавати... Це не чотири доляри, а чотири тисячі.

Це дрібниця! Нема про що говорити... — кажу.

Це не дрібниця! Громада хоче з нагоди вручення твого чека зробити спеціяльну урочистість, — каже Іван.

Чи я знаю... — кажу. — Я не привик до такого... Я — звичайний собі бизнесмен... Але, коли тее... ви вже почали, то — хіба я знаю...? Може я відразу вже й ту тисячу допишу, щоб уже разом... Менше клопоту буде... Моє діло маленьке — бизнес, часу небагато...

І я виписав другий чек — на пять тисяч.

Цікаво, звідки люди такий нюх мають? Я ще не вспів свою маленьку пожертву зложити, а вони вже по всьому

світі голоосять... — почав я дивуватися.

— Це все той "ЖАТ", — каже Іван.— "ЖАТ" — то "очі й вуха світу"! — жартує Іван.

— Цікаво: що за "ЖАТ"? Я щене чув!

— Це я собі таке видумав: Жіноча Агенція Телеграфічна, — така собі "пантофляна пошта" — "одна пані сказала"...

— Що ж це за пані була тим разом? — дивуюся.

— Ваша пані!

— Моя жінка розголосила?!

— Так, жінка! Дружина ваша!

Назар Полищ.

ХТО БУВ УЧАСНИКОМ ЮВІЛЕЮ 40-ЛІТТЯ ВІДНОВЛЕННЯ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІЯРХАТУ

Цар Петро I скасував був уряд Московського Патріярха 1718 року. Російська Церква відновила уряд Патріярха 1917 р., отже цього року в Москві святкували 40-ліття його відновлення.

На запрошення Московського патріярха Алексія на це свято прибули такі ієрархи Православної Церкви: митрополит Паїсій (Албанія), патріярх Кирил (Болгарія), патріярх Мелхиседек (Георгія), патріярх Юстиніян (Румунія); митрополит Яків (Греція); митрополит Макарій (Польща); делегати патріярха Христофора Александрійського і всієї Африки, та патріярха Олександра III Антіохійського і всього Сходу — Василій Самаха, (Православної Сирійської Церкви); представник Вірменської Апостольської Церкви Ваакен I; два представники Царгородського патріярха: митрополит Яків Мелітійський і архиепископ Атенагорас Тіатеріатський; три провідні представники митрополита Солунського (Тесалонського) з Греції: Яків Сіcаніонський і Сіатістанський, Яків Аттицький та архимандрит Морайтакіс; митрополит Іван (Чехословакія); єпископ Павло (від Православної Церкви в Фінляндії).

Усі вони взяли участь у Богослуженні в Єлоховському (патріяршому Св. Еліфанія) соборі, під час якого відправлено Панахиду над криптою (могилою) патріярха Сергія (помер 1944 р.).

З нагоди цього ювілею всі ці ієрархи видали спільне послання з закликом до збережиння миру в світі. Там таки було подано до відома, що Російська Православна Церква поробила кроки для своєї згоди взяти участь у нарадах з представниками протестантської Світової Ради Церков 8-го серпня 1958 р. в Нідерляндах, щоб обговорити можливості взаємних відносин. Головою делеґації Російської Церкви на цю конференцію назначений Миколай — митрополит Крутицький і Коломенський.

***

Отже Москва в 40-літті відновлення свого Патріярхату знайшла собі нову нагоду для виступу на широкій світовій арені, маючи на меті свої політичні інтереси.

ФРАНЦУЗЬКА МОВА В НАРОДНІЙ АНГЛОМОВНІЙ ШКОЛІ

У публічній школі в Норт Йорктавншип (передмістя Торонто), де є викладовою англійська мова, як один з предметів навчання ввели французьку мову — від 4 до 7 кляси, а також у нижчих клясах середніх шкіл (гай скул).

ХТО КОГО РЕПРЕЗЕНТУЄ?

У початках липня ц. р. преса подала довшу новинку про "українську авдієнцію у королеви Голляндії".

Отже: 15-членна делеґація українців емігрантів у Бельгії і Голляндії склали візиту королевій Юліяні в палаті в Сисдейк, щоб подякувати їй за гостинність, якою втішаються українці в Голляндії.

Виступав т. зв. "Візантійський хор" з Утрехту під керівництвом д-ра М. Антоновича, були промови і т. д.

Делеґацію о ч о л ю вав католицький священик отець совітник Г. Музичка; він передав королевій свою написану промову, а серед творів українського мистецтва о. Музичка вручив королевій книжки в чужих мовах "про українську культуру й ц е р к о в н е ж и т т я" в Україні (Див. "Канадійський Фармер" з 7-го липня, 1958 р.).

***

Отак прочитаєш, і що ж "українська делеґація"! Чи ж мало таких буває? Я завжди тішуся, коли чую про успіхи свого народу на міжнародній "сцені" життя.

Але тим разом почала тривожити мене одна думка...

У цій дільниці Торонто, де я живу, познайомився я з одним англійським лікарем. Коли я був у нього з візитою, ми розговорилися, і зійшли на релігійні справи. Бачу, він делікатно заходить словами хоче знати, якої я віри. Бачу до чого веде, і сам кажу; що я - православний українець.

Мій лікар видивився на мене так, немов я з Марса злетів! Він щось сказав так, ніби делікатно заявив, що я — пробачте! -- здорово брешу в живі очі.

"А хіба ж є на світі якісь українці, що не були б католиками?" спитав він здивовано, щиро здивовано!

От я й почав йому вияснювати -- так і так українців є понад 40 мільйонів самих православних.

"А в Канаді?" питає він.

"У Канаді є десь коло 150 тисяч українців. І свою Колеґію Св Андрея у Вінніпеґу мають. А там і факультет Православної Теології є," вияснюю.

Так ми розговорилися; і його цікавило все-все; він хотів мати більше й більше фактів, щоб таки просто "пальцями помацати", і переконатися, що я говорю правду, і що на світі є таки й православні українці, а не всі вони католики.

Другий раз, -- якось перед останніми виборами до федерального парляменту, сиджу в почекальні в дентиста.

Тут сидять троє людей середнього віку, розмовляють по-англійськи про надходячі вибори. А далі зійшли на партії Християнських Демократів Італії, Німеччини і т. д. Кажуть, що католицькими партіями в усіх країнах керує одна рука з-за кордону.

Одна жінка каже, що "деякі троблі" з тим показуються і в Канаді. Впало пару слів по адресі католицького "фанатизму" і при тому дещо дісталося й українцям. Бачу, і тут усіх українців за католиків мають.

Ніяково мені зриватися й протестувати бо виглядало б, що я їхню розмову підслухував.

Ну, думаю, солоно нас той католицизм обходиться зо всіх боків! Як Заблоцький на милі заробляє на ньому наша національна справа!

***

Але менше з тим... Повернувся я до того, з чого вийшов.

Звідки людям на Заході приходить у голову таке, що "всі українці — то самі католики"?

Правда, над тим питанням ближче я раніше був не застановлявся; от, думав собі, деякі одиниці випадково не поінформовані, -- бувають же такі!

Але коли я прочитав новинку про це, що "Українці мали авдиєнцію в королеви Голляндії," мені почало "світати" в голові.

Таку делеґацію очолює не хто інший, а обовязково католицький священик, - він перед королевою Голляндії репрезентує цілу Україну! І він, католицький священик, дає королевій Голляндії про.. ц е р к о в н е життя українського народу!

Я не знаю, як він їй про те церковне життя українців інформував.

Але я навчений досвідом, що католицькі автори навмисне в неправдивому, а місцями ще й у поганому світлі показали Українську Православну Церкву, а католицьку вивищували, - я почав тривожитися, коли чую про всеукраїнські репрезентації, делеґації і т. д., де на чолі стоять католицькі діячі, і вони інформують визначних чужинців про ц е р к о в н е життя українського народу.

Може я попікшись на гарячому, дмухаю на холодне, коли йдеться про делеґацію в королеви Голляндії. Може о Музичка вручив королевій такі книжки, в яких говориться не лише про католицьку, але й про Українську Православну Церкву і про її оборонну боротьбу і перед Москвою, і перед Римом, -- і все показано в правдивому світлі. Може... не знаю!

Але знаю одне: коли будуть стояти на чолі делеґацій католицькі діячі, та ще й духовні, і вони перед світом будуть "репрезентувати Україну", то чи ж дивно після того, що на Заході виробиться таке поняття, що ніби "всі українці то католики"?

І чи не на те власне католицькі діячі, та ще й духовні, так поспішають репрезентувати перед світом Україну?

П. Човган.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ
під назвою
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR
also
MY CHURCH AND MY FAITH
by
Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:
**Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada**

КАРА ЗА УКРАЇНЩЕННЯ КУНЦЕВИЧА

К а т о л и цькі політики безнастанно вговорюють в греко-католиків, що Кунцевич великий український святий, але поляки розуміють, що він святий польський.

Львівське "Діло" з 21 вересня, 1924 р. подавало новинку, яку треба пригадати, а то — що польська державна прокуратура з Золочеві, в Галичині, почала карне слідство проти гр.-кат. священика Івана Нагурського, з села Барилова, пов. Радехів, а провина Нагурського була в тім, що він назвав Кунцевича **"вірним сином гр.-кат. Церкви й українського народу".**

Кого ж тут винуватити, — поляків, чи Нагурського? Певна річ, що Нагурського. Він же з історії повинен був знати яким "сином українського народу" був Кунцевич. Повинен був знати і те, що папа прислав полякам до Варшави "Йосафатову свічку", ту свічку, яка вживалася при оголошуванні Кунцевича святим. Прислав полякам, а не українцям греко-католикам. А ще дальше і те, що папа проголосив Кунцевича спеціяльним заступником Польщі.

А вкінці і те, як Кунцевич писав до Сапіги, що він кермується **"волею Його Королівського Величества і добром Річипосполитої",** отже Польщі. Знаючи все те як міг Нагурський називати Кунцевича "вірним сином українського народу?" Він же голосив неправду і присвоював собі польського патріота і польського святого. Отже Поляки показали Нагурському до кого Кунцевич належить. До них, а не до українців!

ВЕЛИКА КОНВЕНЦІЯ ЄГОВІСТІВ

В Ню Йорку відбулася тепер міжнародня Конвенція Єговістів, що тривала 8 днів, на якій було, як говорять Єговісти, понад 250 тисяч людей. Такої Конвенції Ню Йорк ще не бачив. Головне, про що там говорилося, було що нинішна цивилізація на світі доходить до свого кінця. Говорив Натан Г. Нор (Кнор), президент "Вач Тавер Біблії":

"Не знаємо ні дня, ні години, казав він, але кінець світа є близько", а дальше: "Обєднані Нації не будуть мати більше успіху в недопусканні до війни, як і їх попередниця грішна й огидна "Ліга Націй".

Дальше говорив він, що протестантські і римо-католицькі провідники продаються урядам провадженим людьми, але світ врятує тільки надія на Бога.

Нор слушно казав, що нинішна цивілізація занепадає, але не сказав ясно котрий нарід має світ від загибелі врятувати, хоч можна додумуватися, що ним є "єговістичний нарід". Єговістичні політики

ЩО КАЗАВ НЕГРУ

На міжнароднім зібранні в Ню Делгі, в Індії, премієр Негру говорив, що він сумнівається чи нинішні політичні поділи на світі може хтось так налагодити щоби не прийшло до третьої війни. Не згадував він Середнього Сходу, де нині все кипить, але ясне, що він мав Середній Схід на увазі. Він казав: "Ми всі мусимо думати, що треба щось робити щоби до війни не допустити, але нам наперекір може до війни прийти"

БОЛЬШЕВИКИ В ПОЛЬСЬКІМ МОНАСТИРІ

Вістка з Варшави доносить, що большевицька поліция розбила браму польського монастиря на "Ясній Горі", і забрала з монастиря книжки, всякі записки і рекордові тасьми та літературу, що в монастирі друкувалася. Той монастир є для поляків великою святістю; сюди сходилися поляки на відпуст, і як каже вістка, присягали що своєї Церкви не покинуть. А большевики кажуть, що в книжичках, які монахи друкували, зачіпалася і большевицька політика.

Ще згадується, що люди ставили поліції спротив, отже прийшов відділ війська і розігнав людей. Згадана подія може бути першим кроком взяти польську Церкву тісно в руки. На час дали трохи попуску, — робіть як знаєте, а ми будемо мати за що чіплятися. Попуск міг бути підступом.

Нова вістка говорить, що польські церковні власті хочуть залагодити справу тим, що заборонять мати в монастирі друкарню. Та чи большевики тим вдоволяться.

ЛІСОВІ ОГНІ В БР. КОЛУМБІЇ

В часі теперішньої посухи великі лісові огні ширяться в Бритиш Колумбії, в західній Канаді. До 4-го серпня огонь обняв півтора міліона акрів ліса. Дотепер згоріло деревляного матеріялу на 20 міліонів долярів вартости, а гашення огню коштує провінцію дотепер 1,750,000 долярів. Стараються зібрати 4,000 людей до гашення тих огнів.

МИТРОПОЛИЧА ВІЗИТАЦІЯ В ЕРВУД, САСК.

Оселя Ервуд лежить на десять миль на північ від Годсен Бей. Десять років тому тут розпочалася будова української греко-православної церкви. Цього року Громада церкву закінчила.

Громада маленька, але сильна своїм духом, виявила бажання мати в себе Канонічну Візитацію й посвячення свого храму, і запросила Впреосв. Митрополита Іларіона.

Митрополит Іларіон, у супроводі о. Ігумена Іова Скальського, приїхав потягом до Годсен Бей в суботу 5-го липня о 3-ій год. вночі, і там на станції вже чекали його чільні члени Церковної Громади з Ервуд на чолі зо своїм парохом о. Е. Приступою.

Митрополит, висівши з потягу, зараз же автом поїхав до Ервуд. Дорога була фатальна, ще не висипана шутром, і сильно розмокла, бо напередодні цілий день і ніч йшов дощ. З тяжким трудом Митрополит прибув на фарму п. Петра Іжака. Прибув на місце як уже ставало видно, і знову почав іти сильний дощ... Дощ лляв цілий день в суботу аж до пізньої ночі...

Члени Громади цілком упали духом, бож хто прийде в неділю з вірних на таке Свято — Митрополичу Службу Божу, коли всі дороги залиті водою...

Але в неділю рано 6-го липня показалося сонечко, і коли наближався час зустрічі Митрополита, помаленьку почали сходитися вірні до церкви. Вірні прибували порізному хто пішки, хто трактором, а деякі смільчаки приїхали автами.

О годині 9.30 рано Митрополит прибув до церкви, де його зустріло Духовенство та вірні. Церква в Ервуд маленька, але гарно викінчена.

Після зустрічі Митрополита, зараз же почалося Освячення Храму, а по закінченні Освячення розпочалась Служба Божа. Владика Митрополит гаряче молився за розцвіт місцевої парафії та всієї Православної Церкви в Канаді.

Митрополит в и г о лосив сильну проповідь на тему: „Треба нам сильної Віри в теперішню пору", і вірні вислухали її з великим захопленням.

По Св. Літургії відбувся братський обід в Народньому Домі, а по обіді відбулася святкова програма.

З довгим словом виступив Митрополит Іларіон, і виголосив виклад про значення Ювілею 40-ліття Православної Церкви в Канаді.

На закінчення святкової програми Митрополита вітали: парох о. Е. Приступа, голова Громади п. Й. Бігун, скарбник М. Дух, секретар п. П. Лозинський і голова Жіночого Товариства п. Р. Дух та багато інших гостей, які прибули з Годсон Бей та з навколишніх місцевостей.

Свято відбулося надзвичайно гарно. Усі присутні були дуже піднесені на дусі, і щиро дякували Митрополитові Іларіонові за таку милосердну його Молитву і неоцінену науку, яка залишиться в Церковній Громаді в Ервуд на довгі й довгі літа.

Присутній.

ДОРОГІ ГОСТІ!
(Ст. Кетеринс, Онт.)

Пару день перед 21 травнем 1958 р. Укр. Прав. Громада в Ст. Кетеринс довідалась від свого настоятеля о. П. Гліцького, що Впреосв Митрополит Іларіон перебуває в Торонто і може завітати до своїх духовних дітей в Ст. Кетеринс 21 травня в середу на вечір.

Не дивлячись на то, що це був робочий день на сему годину вечора зібралось доволі численна публика, щоб привітати Впреосв Митрополита Іларіона. Було це на передодні свята Вознесення Іс Хр., отже була відправлена Вечірня з Літією Владикою Іларіоном в асисті священиків о. П. Гліцького, о. В. Федака, о. Д. Легенюка, о. І. Стуса. Жіноцтво улаштувало чайне прийняття. Наш дорогий і несподіваний гість закликав усіх до любови братерської, до праці, щоб сміло йти до наміченої мети, себто до будови нового храму. Наша громада у цім році постановила собі за завдання розпочати будову нової церкви. По черзі говорили усі священики. Кожний давав свою пораду і приклади, як у їх парафіях збудовані прекрасні твердині, невмиручого Православ'я. Ми вдячні нашому Духовенству Батькові, Впреосв Митроп. Іларіонові за відвідини, поради й молитви за своїх духовних дітей.

А 25 травня 1958 р. ми знов вітали Впреосв. Архиепископа Михаїла. Ця візитація була відома за здалегідь, отже вірних зібралось багато. Архиепископа Михаїла на вступі привітала учениця Р. Школи Маруся Ільченко вручаючи букет квітів. Малі дівчатка кидали квіти перед Владикою, наступним привітом був хліб і сіль виконаний п. Бриндзієм, а так о. П. Гліцький з хрестом привітав Владику Михаїла у дверях. Службу Божу відправив Владика Михаїл в асисті о. П. Гліцького. По закінченню Владика Михаїл сказав гарну проповідь.

Жіноча організація приготовила обід, гості з Владикою засіли до столу. По скінченню обіду розпочались привіти й промови від сусідських парафій і передача скромних дарунків на будову церкви. Привітання були від громад: Ґримзбі, Гемілтону, Ніягара Фалс. Були промовці і з нашої парафії. Архиепископ Михаїл кілька разів промовляв до вірних, закликаючи до спільної праці і жертвенности на будову Прав. Святині. Голова громади п. М. Головаш закликував парафіян до жертвенности, декларування гроша на будову, започаткуючи сам гарним прикладом. На нашу радість жертви і декларації

зростали. Були три поважні декляраціі. Від дітей Недільної і Рідної Шкіл, учень В. Пилипчук привітав Владику, вручаючи голові громади чек на 200 дол., як жертву на будову церкви. Гроші ці діти заколядували під час Різдвяних свят. Владику Михаіла ця подія зворушила до сліз, щопорадив записати це до історіі нашої церкви. П. Добродійка Гліцька склала пару зворушливих слів, згадуючи далекий рідний край. О. Гліцький подякував і побажав, щоб на день Подяки в жовтню св. храм, хоч може ще й не викінчений, міг зібрати вірних на молебень, Дай Боже, щоб так сповнилось. Будемо надіятись, що як розпочнеться праця жертви посиляться. В день за обідом була зібрана поважна сума гроша. Початок був гарний, дай Боже, щоб закінчення було золоте.

Маргарита Пилипчук.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА САРНІЯ, ОНТ.

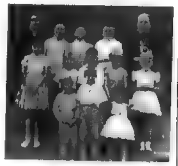

У місті Сарнія, Онт., 6-го липня 1958 р. майже всі діти Недільної Школи У.Г.П. Громади Пресв. Тройці зібралися у веселім настрої до церковного приміщення, щоб показати своїм рідним свої національні і релігійні знання.

Під керівництвом учительки Рідної Школи п-ні Тамари В. Чорної був виконаний учнями діточий концерт.

Після концерту Всеч. о. С. Цитухин висловив учням признання за їхню добру поведінку в Рідній і Недільній Школі та побажав найкращого і найкультурнішого відпочинку, а також звернувся з проханням до родичів, щоб своїх дітей посилали на відпочинок в оселю „Київ", де є добра національна й духова обслуга для дітей.

За добру працю дітей Сестрицтво влаштувало прийняття для учнів, які під проводом о. С. Цитухіна та п-ні Тамари В. Чорної старанно виконували свої обовязки з виступами на всіх національних святах та колядуваннях.

Із свого боку родичі тих дітей, які ходили до Недільної Школи склали щиру подяку нашим релігійним та національним виховательем, — о. С. Цитухину та п-ні Т. В. Чорній, — що показали у м. Сарнія, як треба віддавати своє знання на користь своєі нації.

Коли була запрошена п-ні Тамара на учительку Рідної Школи і запропоновано їй платню вона заявила: „Я" з свого боку не зможу вважати, що я працюю для добра будучого нашого покоління, коли буду працювати на цій ниві за гроші. А коли я віддам усі свої можливості безкоштовно, то буду рада, що я працюю для добра нашого молодого національно свідомого українського народу".

І вона показала дійсне вміння і старання на цій так корисній національній ниві.

Всеч. о. С. Цитухин протягом шкільного навчання, як дійсний національний і духовий опікун, завжди турбувався про навчання дітей.

На закінчення, переповнені радістю діточки проспівали з о С Цитухиним молитву Отче Наш, а з своею учителькою Тамарою Василівною заспівали Школярський гимн.

Щасти Вам Боже в черговім році як, учителям, так і школярам найкращого успіху!

Присутній.

ЗАКЛИК ШКОЛЯРАМ

Діти до Рідної Школи
Вже вам настала пора,
Радо, мов птахи-соколи,
Всі вилітайте з двора

Всі як один! Не лишайся
Молоде юна, палка!
Хто не зна рідної мови
Жде того доля гірка.

Рідна молитва і пісня
Зошит, буквар, колядa,
Хто з вас не знає іх, діти,
Буде в житті тим біда!

Всі, як один, до науки
Все своє рідне вивчай,
І читай, і пиши по-україн-
[ськи,
Бережи своїх предків
[звичай!

Хто не зна рідних звичаїв,
Той не шанує батьків,
Той не зазнає пошани
В друзів своїх і братів.

Діти ж, до Рідної Школи!
Знайте: ваш нарід вас жде!
Ворог нехай не сміється,
Молодь козацька іде!
7. 7. 1958 р.

С. Губа.

АКАДЕМІЯ В РОКОВИНИ СМЕРТИ ОТАМАНА С. ПЕТЛЮРИ

І закінчення шкільного року в Укр. Пр. Р. Школі.

Наша правосл. громада в Сн-Кетеринс 1 червня 1958 р. відсвяткувала академію в роковини смерті, Головного Отамана С Петлюри Вступне слово сказав наш настоятель о П. Гліцький. Реферат виголосив майор М Батинський. Реферат гарно опрацьований. Зрозуміло подавши присутнім про минулу працю С Петлюри промовець пригадав, чим є і був для українського народу, світлої памяті Отаман С. Петлюра. П. Майор був учасником тодішних подій.

Мішаний хор Укр. Пр. Громади відспівав кілька пісень, як: „Журавлі", „Ворон" та „Дума про Отамана С. Петлюри". Були декламації: Нелі Головань — „25 травня 1926 р.", Славка Михальська „На день 25 травня", Г. Головаш „Незнаному стрільцеві", Іван Федоришин „Під стягом молодости". Були також деклямації дітей Р. Школи: М Ільченко „Головному Отаманові", Л Мороз „Любов до рідного краю", В. Пилипчук, „С. Петлюра"

Академію звеличав ансамбль Кобзарів імени Остапа Вересая під керуванням п Казанівського. Були відспівані настyпні пісні „Років вже більше двісті", „Ой тук мати тук", „Із-за гори сніжок летить" та „Ой на горі та жен ці жнуть" Нагороджували усіх заслуженими оплесками На закінчення відспівали гимни: Ще не вмерла Україна і Боже щасти Її

8 червня 1958 р. відбулося свято закінчення навчального року Рідної Школи в Сн-Кетеринс при Укр. Прав Церкви Св. Юрія Діти на радість своїм родичам і громаді за демонстрували свої осяги в навчанні й любові до своєі віри и українськоі культури Діти дістали свідоцтва з належними оцінками, Пан Доб Гліцька враз з о. Гліцьким положили багато прац щоб в души дітей защепити любов до рідного народу Належиться ім за те щира подяка. Дай Боже, щоб на другий рік дітей подвоілось, це ж росте будуча громада, яка замінить вас Родичі улаштували чайне прийняття

Маргарита Пилипчук.

П О Д Я К А

З нагоди 40-ліття мого священичого служіння отримав я багато привітів та щирих побажань з дарунками Тому почуваюся до милого обовязку висловити свою найщирішу та глибоку подяку найперше Високопреосвященнішим н а ш и м Владикам М и т р о политові Іларіонові та Архиепископові Михаілові, як також нашій Світлій Консисторії за надіслані поздоровлення Далі, щиро дякую своїм парафіянам за щирі побажання та щедрий дарунок Золотий Хрест з Оздобами, що його вручив мені Почесний Голова нашої Церк. Громади п Н. Гуцуляк. І дякую Жіночому Товариству ім княгині Ольги, членам СУМК та дітям Р. Школи за сердечні привіти й подарунки

Щиру подяку висловлюю Високопреподобному Митрофорному Отцю Протоєрею В Слюзареві і Достойній Пані Добродійці за поміч в улаштуванні мого Ювілейного Свята та за висказані спомини з наших спільних черновецьких гімназияльних часів

Дякую Вп. Делегатам від Собору Св. Софії: Гол. Церк Громади Пану Гайдашеві, Жіноч. Т-ву Доньки України та Совітникові нашої Консисторії Пану Л. Томащукові. Щира подяка Всеч. Отцю П. Архангелському за привітання та Вп. Делегатам від Церк. Громади Св. Покрови — Голові М. Жовтонижкові, Проф А Степовому та п. О. Канарейському від організацій СУЖЕРО и ОДУМ. За щирий привіт і дар дякую Пану Г Залуцькому Делегатові ТУС, та Пану Н. Карпові від Воєнних Ветеранів Щиросердечна подяка моїм бувшим парафіянам у Краю Пану В Григорякові — Голові Катедральної Громади Св. Володимира в Торонті, Пану Є Левицькому з Оттави та Панству В. Перепилюкам з Флин-Флону, Ман., за привіти й дари

Сердечне спасибі за привіти Вирев Отцю Прот Д Фотію з Торонта, П вм С І Паутальским з Лондону, Онт., П вм Ю Баленецьким і П-ву В Гидим з Філаделфії, США Складаю подяку відпоручникові Українськоі Секції СВС з Монтреалу Пану О. Бачинському, що зарекордував на тенті важніші моменти Архиєрейської Служби Божої та Ювілейного Свята, перевів зі мною інтервю і в хвилях радіо передав братам і сестрам на рідних землях

Пану Магістрові Є. Обороновy тепла подяка за висвітлення праці для національного відродження пашого народу на рідних землях в час перед 50-ма роками, коли на ші студенти пішли в народ, поглиблювали його національну свідомість та ідею соборноі Українськоі держави що стало в 1918-19 роках на короткий час дійсністю

І щиро дякую Пану Інж І Кушнірукові господареві на святковому прийнятті за справне переведення програми Також дякую флористові Пану Берникові за подарунок чудовоі китиці рож та за доставу цвітів для прикраси столів на прийнятті

Сердечно дякую всім гостям і краянам Пану Проф Т Савицькому й іншим, що в поважним числі прибули з Монтреалу і своєю присутністю звеличали наше Храмове і моє Ювілейне Свято

І разом прохаю пробачення, якщо, може, не хотячи, кого поминув, то загально ще раз дякую всім! Ці привіти й дари, що я іх отримав з нагоди мого 40-ліття служення, зобовязують мене й надалі до наполегливої праці на славу Богові та на добро нашої прадідної Української Православної Церкви и українського народу.

Прот. К. Квасницький з Дободійкою.

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ПИЛИПЯКІВ

Гамилтон, Онт.

У суботу 7 червня о 7 год вечером родина й приятелі п-на Марії й Николая Пилипяків відзначили 25-ліття іхнього подружнього життя.

П-во Стецики й Сарватюки завели Ювілятів до церкви, де на них чекали півтори сотки приятелів, а коло Аналою о. Прот. В. Федак і гурток співаків, під проводом п. Б. Радиша, відправили Молебень, і о. В. Федак пояснив ціль свята та побажав Ювілятам многих літ і попросив усіх зійти до Залі під церквою.

При вході до залі Ювілятів привітала пані І. Сарватюк і вручила їм відзнаки з квітів

Зійшовши всі до зал., всі сіли за столи, що мало не вгиналися від усяких страв Господарем вечірки був п М Сарватюк і він попросив о В Федака проказати молитву та поблагословити страви

П-во Пилипяки свідомі українці Подружились, вони весь час жили в Гамилтоні. У Канаду вони пиїхали по перший світовій війні, пан Пилипяк з Буковини, а пані Пилипяк з Галичини Вони є членами від початку створення нашої Церковної Громади п Пилипяк є членом відділу Т.У.С. від початку його заснування в Гамилтоні, довгі роки є точним передплатником „Укр Голосу" Пані Пилипяк є членкинею відділу С.У.К від самого початку заснування його від. ім Лесі Українки, вона була вибрана в склад Управи як фінансова секретарка через довгі роки, поки мешкали в Гамильтоні, а в 1957 вони перенеслися в нову околицю до Стоней Крік, Онт., тут була вона заступницею Управи Екзекутиви СУК на Східню Канаду. Між іншим на Сходах С.У.К., які відбувались на Сході Канади, можна було бачити п-во Пилипяків и усім свідомим українцям вони відомі на сходах

Привіти Ювілятам склали пані Є Мондро (тітка), п. Д Гибка (бувший дружба), пані Боднарук (бувша дружка), пані Логан голова відділу С.У.К. ім. Лесі Українки, п В. Фастрига від Тов Взаїмна Поміч в Гамилтоні, пані Ю. Новак, п. Д. Садовий, о Прот. В. Федак місцевий парох, привітав Ювілятів та побажав ім щастя і здоровя на довгі роки і представив іх як зразкових членів жертводавців і працівників як на церковній, так і на укр світській ниві.

Господар покликав Ювілейний Комітет, що складався з слідуючих осіб: п. Д Садовий, пані Ю. Стецик, п. І. Сарватюк, п Ю. Новак, пані Ір Сарватюк та п. Ю. Стецик, і вони склали привіт та передали дарунок на памятку від родини і всіх приятелів

Ювіляти зложили подяку Ювіл Комітетові за їхній труд, а родині і всім приятелям за їхню присутність на цьому святі, і зложили з цієї нагоди пожертву на нашу місцеву церкву в сумі 50 дол

Опісля всі гарно забавлялись до пізньої пори

За згодою ювілятів влаштувати збірку на фонд укр преси, зайнялися нею п П Радчук і п. В Баюс; збірка принесла $40 25.

Пожертвували слідуючі П-во Ювіляти 5 дол., д-р С Климашко 2 дол, по 1 дол. В. Баюс, П. Радчук, Д. Садовий, С. Москалик, М. Іваніцький, М. Ввічар, Н. Блаженко, Г. Поворозник, М Липка, В Кісіль, Ю Фотій, П Фарбанюк, Іван Кічур, М Шкільник, А Баран, П Попіль, Вол Українець, М. Сарватюк, Н Романюв, Із. Олеськів, Б. Корній, Б Радиш, А Погорецький, В Музика, Ю Сварчук, П Зелінка, П Логан, Ник Іванець і срібною жертвою $5 25.

За згодою ювілятів обрану суму розподілено на Колегію Св Андрея 10 дол., на жіночий журнал, що має бути виданий Ц е н т р а л е ю С.У.К. 10 дол, на „Вістник" $7.50; на „Український Голос" $7.50, на книжку $4.50 і на пересилку грошей 75ц

Усім жертводавцям, щира подяка, а Ювілятам щастя і здоровя на многі літа, нехай Господь нагородить іх добрим здоровям і золотим Ювілеєм!

В. Б. С.

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА МИХАЛОВСЬКИХ ОШАВА, ОНТ.

У суботу 14-го червня діти и друзі п-ва Йосифа й Марі Михаловських пошанували іх у 25-ліття подружнього життя

Гарний погідний літній вечір, з'їжджаються люди автами не тільки місцев., але й з-поза Ошави. Зібралося в цей урочистий день до п-ва Михаловських понад 300 осіб Заля св. Івана гарно прибрана, столи гарно застелені За сідають гості и очікують на прибуття Ювілятів

Коло 8 год. приводить Ювілятів п Михайло Калинка гол. Церковної Громади Різдва Пресв Богородиці У дверях вітають Ювілятів хлібом і сіллю Уся заля присутніх заспівала Многая Літа Господар прийняття відкриває свято, та просить о П Запаринюка проказати молитву й поблагословити страви По вечері діти Ювілятів, Михась і Олеся, складають родичам побажання і вручують срібні подарунки. Виступають ще більше бесідників як місцеві, так і позамісцеві, та вітають п-во Михаловських з іх Ювілеєм. При кінці пані В. Калинка вручає Ювілятам від приятелів дарунок — електричну кухню.

Треба згадати, що п-во Михаловські є членами парафії Різдва Пресв. Богородиці і входять до заряду, а пані Михайловська є головою Сестрицтва Св. Анни. Громадяни Михаловські дуже щирі працівникі в парафії і дуже жертвенні є на нашу Церкву та на всі народні справи.

Дай Боже Ювілятам Золотого Ювілею дочекати і надальше працювати для Рідної Церкви. На Многі Літа Вам, Ювіляти!

Присутній.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ЦИТУЛЬСЬКИХ МОНТРЕАЛ, КВЕ.

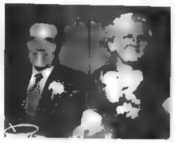

Дня 21 червня 1958 року родина, цебто син з невісткою, дочка Марія з мужем и онуками влаштували тиху и скромну несподіванку для своіх родичів, щоб поздоровити іх з нагоди іхнього 50-ліття подружнього життя, урочистість відбулася в домі іхнього сина Петра

Цими Ювілятами являються п-во Михайло й Текля Цитульські щирі члени Парафії св. Софії Гол. Братства п Гайдичук в товаристві нашого скарбника п Тиличка, на чолі з нашим о. Парохом, прибули, щоби привітати Ювілятів і подякувати ім за іх заслуги при нашій Церкві

Перша привітала дочка пані Сердинська Далі, вітав о. Митрат В. Слюзар

Побажання зложив від Громади і від своєі рідні Гол Братства п. Гайдичук, і передав цінний дарунок від Громади З черги, вітали Родичів син Петро з невісткою, зять п. Сердинський, брати Роман з дружиною і Зенон Сердинські П-во Сердинські обдарували від себе Родичів щирим дарунком, а син з дружиною вручили дарунок від себе (телевизор)

Тут треба згадати, що Шановні Ювіляти є членами Парафії від початку її заснування, були і є щирими й жертводавчими членами Громади Був момент, коли, на початку заснування Громади, не було великих успіхів, бо на початку було ледве 17 родин, і тут грозила небезпека упадку Парафії і п. Цитульський заставляє свою власну хату, яку набули своєю тяжкою працею, і сплачує рату в сумі тисячу дол., щоб не допустити до втрачення будинку й новозаснованої Громади.

П-во Цитульські щиро працювали біля Церкви, недосипляючи ночей. У зимі помагали на сцені у виставах чи інших імпрезах, які відбувалися майже щонеділі, а літом від ранку до пізньої ночі по пікникових площах, щоб зробити фінансів і приєднати членів, чи симпатиків, щоби побільшити нашу Парафію

Маючи в той час свою дрібно-харчову крамницю, до якої часто заходили покупці, п-во Цитульські старалися не тільки чесно обслужити покупців, але й також у дуже чемний спосіб переконувати й заохочувати людей, які в той час ще не вірили в нашу Українську Православну Церкву.

За іх стараниям багато людей вписувалися в члени нашої Громади, і нині ми маємо чим гордитися, бо маємо велику парафію, так що і шановні Ювіляти гідні великого признання й пошани у нашій Громаді. Нема жадної ділянки при Церкві, щоб п-во Цитульські не приложили своєі праці пожертви Подбали про засадження дерев, про зелізну огорожу навколо Церкви, і багато праці поклали, яку тут годі описати

Пан Цитульський є першим ініціятором, що заохотив і других складати свої пожертви в день свого Патрона, під назвою „Іменинники" на фонд дзвонів Перший від себе почав Ювілят Михайло, і за його почином пішли всі Михайли, а за ними Миколаі, Сетфани і так дальші Іменинники, і це принесло велику фінансову користь, отже в скорім часі закуплено три дзвони за згадані пожертви Найбільшому дзвонові при охрещенні дано імя Михаіл на честь першого жертводавця й ініціятора п М Цитульського.

Пан Цитульський був скарбником у заряді 7 літ, а тепер через старий вік вже не може сповняти того обовязку, хоч часто бере на себе дещо з легчих ділянок, які йому в Громаді припоручають П-во Цитульські з нагоди свого Ювілею зложили пожертву на будову нового Собору 100 дол Нехай та Ваша щира пожертва й чесна праця буде оцінена перед Богом і громадою, щоб Господь кріпив Вас на Ваших силах ще дочекати Вам щасливо 75-літнього Ювілею

Дай нам Боже таких Ювілятів якнайбільше!

На многі літа!

Присутній.

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ГУСАКІВ

Сулукавт, Онт.

У неділю 13-го липня ц р. по Службі Божій пані Дарія й Андрій Гусак запросили до себе гостей на обід з нагоди 15-ліття з дня іхнього Вінчання

Господарі попросили гостей сідати за стіл, щедро панею Дарією заставлений вибагливими стравами, а на прохання п. Д. Клима о Ігумен Іов Скакальський проказав молитву та поблагословив страви.

Гості піднесли тост за здоровя Ювілятів і побажали ім

многоліття, а далі вгощали смачними стравами за дружньою гутіркою.

Наші шановні гості не забули й за нашу пресу, і при нагоді склали 8 дол., а п-во Гусаки окремо від себе пожертвували 5 дол., отже разом — 13 дол. Цю суму розділено пополовині: на „Укр. Голос" і на „Вістник".

Жертводавцям — щира подяка! Ювілятам дай Господи кріпкого здоровя і много літ прожити!

Д. Клим.

ПОЗДОРОВИЛИ п. П. КАРДАША

Принс Алберт, Саск.

З нагоди іменин п. П. Кардаша, що відбулися 12 липня, на свято Петра й Павла, пані Кардаш зробила несподіванку для свого Мужа: запросила поважне число гостей на вечерю.

Коли гості з'їхались, то п. П. Кардаш був дуже здивований і зворушений.

Опісля промовив п. М. Зюбрак, і пригадав панові Кардашеві, що це його іменини і день уродин, та побажав йому від себе і всіх присутніх щастя, здоровя і много літ прожити.

Після того всі засіли до смачної вечері, — стіл був гарно прибраний, а на ньому пишався гарний торт з 55 свічками.

Присутні пошанували п. Кардаша гарними дарунками, а пані Кардаш із своєю родиною подарували телевізора.

Гості гарно забавлялись, а при тому не забули й за дарунок на Колеґію Св. Андрея, на що зложили слідуючі, по 1 дол.: П. Кардаш, С. Луцюк, Н. Грин, В. Бартко, Г. Богач, І. Щербань, М. Зюбрак, О. Фучко, Ф. Паскарук, Д. Меґреґер, Є. Подолецькі, Є. Іщишин; дрібна колекта 70 ц. Разом $12.70.

Пані Кардаш подякувала гостям за їх присутність, а пан Кардаш щиро дякував за несподіванку.

Панство Кардаші є активними членами Укр. Гр.-Православної Громади в Принц Алберт.

Пан Кардаш є в Церковній управі, а пані Кардаш є членкинею Жіночого Товариства. Обоє цікавляться громадськими справами, а також не жалують гроша на громадські й народні справи.

Нехай їх за це Бог нагородить щастям і здоровям та многими літами!

Г. Богач.

КОМУНІКАТ

Комітет оборони пам'яти С. Петлюри, створений 1 лютого 1958 в Парижі з метою зареаґувати на відому передачу паризької телевізії, подає до відома українського громадянства у Франції і поза нею наступне:

1. На протязі чотиримісячного існування Комітету, у висліді низки демаршів у французьких урядових чинників та інформативної праці, проведеної в цьому напрямку, нам вдалось осягти деяку сатисфакцію з приводу вчиненої кривди всьому українському народові. Цим є — лист кол. голови уряду Ф. Гаяра до проф. О. Шульгина, що звертався до голови франц. уряду, в порозумінні з Комітетом, і обіцянка Радіо-Телевізії подати передачу про С. Петлюру, яка спростувала б телевізійну емісію з 28. 2. 58 „афера Шварцбарта".

2. Передача-згадка 26. 5. 1958 по паризькому радіо про річницю смерти С. Петлюри, незалежно від прихильного тону, не вдоволяє Комітет саме через свою короткість і тому Комітет робить дальші заходи, щоб обіцяна передача відбулась в бажаній нами формі і розмірі. Маємо запевнення, що ця передача відбудеться ще перед 14 липня 1958.

3. Заповіджена на 1. 6. 1958 маніфестація в Парижі, на жаль, не могла відбутися з огляду на надзвичайну ситуацію у Франції. З різних технічних причин Комітет переклав її аж на 12 жовтня 1958 і тоді, з нагоди військового свята Покрови та на закінчення святкувань 40-річчя української державности, відзначить також пам'ять Гол. Отамана С. Петлюри

4. Комітет видає брошуру на 100 стор. франц. мовою „Правда про С. Петлюру", завданням якої буде дати чужому читачеві інформацію про визвольні змагання українського народу та про постать Гол. Отамана, як також спростувати наклепи, підтримувані нашими ворогами. Брошура появиться в середині липня і тому закликаємо установи і окремих осіб замовляти її гуртом щоб дати її в руки заінтересованих чужинців. Ціна 1 прим.—250 фр. Рівночасно появиться з друку українською мовою перевидана брошура пера проф. А. Яковлева, на зміст якої складається критичний аналіз справи Шварцбарда.

5. Комітет замовив в одного відомого французького адвоката критичний аналіз процесу, який міг би з'явитися у формі окремої розвідки.

6. Всю свою працю Комітет досі фінансує невеликими датками, які внесли українські установи — члени Комітету. Розпочата праця і завдання, які стоять перед Комітетом, переходять фінансові можливості українських товариств у Франції. Справа, за оборону якої ми взялися, загально-українська і близька всім українцям. Очікуємо повної підтримки нашої праці від усього організованого суспільства на чужині. Цими днями Комітет звернувся до головних політичних і громадських центрів і організацій з проханням про фінансову допомогу для ведення дальшої акції Комітету і розраховує на прихильну відповідь.

7. Комітет стверджує, що перша реакція українських політичних і громадських організацій, що виявилася в хвилі однодушних протестів, була успішною і засвідчила організованість і твердість українців на чужині. Сподіваємося, що Українське Громадянство і надалі забезпечить успіхи цієї всеукраїнської акції, що її продовжує Комітет оборони в Парижі. — Париж, 25 червня 1958 р.

За Комітет оборони пам'яти С. Петлюри:
П. Плевако, в. р. голова.
В. Маркусь, в. р. ген. секретар.

Адреса:
Comitè de la dèfense de la mèmoire de S. Petlura
38, Ave. de l'Opèra—Paris 2e.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. КАТЕРИНА САПАЧ

У середу 25-го червня, прийнявши день перед тим Св. Тайни в лікарні в Ню Весмінстер, Б. К., відійшла на Вічний Спочинок бл. п. Катерина Сапач.

Покійна народилася 15 грудня 1888 року в Галичині. На 10 році життя приїхала разом з родичами в Канаду. Року 1903-го одружилася з Дмитром Сапачем у Сифтон, Ман., де жили 10 років, а потім 41 рік у Саскачевані і останні 10 років у Бр. Колумбії, з чого 8 років були одними з небагатьох жертвенних членів Православної Громади у Волей, що своїми пожертвами й працею збудували гарну церкву.

Вона добре знала дяківство і Устав Церковний і, по змозі, допомагала співати.

Після Панахиди в похороннім заведенні тіло Покійної було перенесене до церкви, де читано Псалтир звечора в пятницю. Зраня в суботу, після Заупокійної Літургії й Похоронної Відправи в церкві, тіло Покійної відпроваджено на місце Вічного Спочинку на цвинтарі в Ньютон.

Після Похорону всі були запрошені на обід у парафіяльний залі, що його на прохання п. Сапача приготовили наші сестриці. Допомогали о. О. Костюкові у всіх відправах дяки п. М. Горбай і п. Д. Мицак.

При Останньому Цілуванні зібрано на Невянучий Вінок $32.83, з чого на „Вістник" і на Катедру — по $5.50 та на „Український Голос" 5 дол. На вироблення кліші $4.50. Решта на церкву у Волей.

У глибокому смутку залишилися: чоловік Дмитро, брат Павло Деніс, сини Федір, Іван, Йосип, Василь і Володимир; також 13 онуків і 3 правнуків.

Вічна Їй Память!

о. О. Костюк.

СОФІЯ ТКАЧ

Виндзор, Онт. — У вівторок ввечері, 26 листопада 1957 р., на удар серця упокоїлася в Бозі Софія Ткач, проживши 65 років.

Покійна Софія, з роду Яремій приїхала з своїми родичами-піонерами до Канади 1898 року 6-літньою дівчинкою з села Горошева в Борщівському повіті, в Галичині. В Канаді родина Яреміїв осілася в околиці Толстой, Ман. Тут Софія виростала і прожила більшу частину свого віку, тут і вийшла заміж за Степана Ткача, що також походив з того самого повіту, з села Михалькова. Обоє були активними членами-піонерами української православної парафії в Толстой. Муж її упокоївся 1927 року Софія осталася молодою вдовою з трьома діточками син і дві доні. Три роки пізніше по її сестрі Докії залишилось пятеро круглих сиріт, і вона мужньо прийняла обовязок заопікуватися ними, поки вони повиростали й одне по одному порозходились на свої становища.

Останніх 5 років Софія мешкала у Виндзор, Онт., у старшої дочки Анни Подольської, де й упокоїлася. Дочка Марія Керніцька також мешкає у Виндзорі, а син Іван і четверо з її вихованців живуть у Дітройті, ЗДА.

Тіло покійної спочивало в заведенню Ендерсона і через

три вечері відправлялися Панахиди, а в суботу, 30 листопада, відбувся величавий Похорон з православної церкви св. Володимира. Похорон служили зять покійної Всеч. о. Прот. Ф. Керніцький Всеч. о. Митр. П. Самець з Торонта. Отець Самець знав пок. Софію довгі роки, бо був парохом тоді, як у Толстой основували православну церкву. Він знав її добрі діла, тому дуже щиро промовляв, висказуючи заслуги покійної, і ставив її як взірець щирої практикуючої християнки-матері. Не з меншою щирістю прощав покійну і о. Керніцький, котрий мав нагоду жити з нею як з матірю своєї дружини кілька років. Церква була переповнена людьми, бо покійна скоро навязала велике знайомство через свою милу вдачу. Вона була членкинею церковної громади й жіночого товариства ім. Лесі Українки у Виндзорі.

Домовину несли син Іван, зять о. Франко Керніцький, сестрінки Василь, Михайло і Нестор Ткачі і Нестор Михальчук. Тіло похоронено на міському цвинтарі Виндзор Гров.

Після Похорону родина і велике число людей повернулися до церковної залі на поминальний обід, який діти постаралися, а членкині жіночого товариства приготовили й видали. Під час обіду це коротко промовляли о. Самець і о. Керніцький, а син покійної, Іван, зложив усім загальну подяку Пан Мих. Чаборик кількома словами завзвав присутніх зложити пожертву на Невянучий Вінок пок. Софії Трач. На його заклик присутні зложили 110 долярів.

Жертви зложили слідуючі по 5 дол.: Мих. Чаборик, В Прокопчук, Й. Квасніцький, О. Приймак, І. Палій, Мих. Скоренький, Параскевія Гавриляк; по 3 дол.: П. Прокопчук, В. Вахна; по 2 дол.: Н. Семенюк, В. Панчук, П. Сікора, М. Стах, І. Ткачук, П. Яворський, В. Ярмій, Н. Ткач, Н Клим (Пембіна), О. Ярмій (Ватерфорд), І. Побережний, Ф. Полюляк, п. Король, Л. Боднарчук, Д. Яремій; по 1 дол.: Мих. Трофан, В. Бодюл, Е. Панчишин, М. Телеґа, В. Костинюк, П. Клим, О Мосюк, І. Ґолетський, Ю. Ґавронська, Олена Венґер, А. Момотюк, В. Кузьма, І. Тастановський, С. Чиборик, Марія Ліпіцак, Д. Лазарович, Н. Петрук, п. Никифорук, Мих. Бойчук, Ф. Василишин, о. П. Самець, Аделя Шпитковська, Г. Кривяк, п. Прокопчук, І. Рижак, Марія Ландейго, Мих. Ілаш, пані М. Продан, Віра Бейлис, І. Гайда, П. Цибінь, Р Карпінець, Н. Натишак, Н. Кропильницький, Юлія Стойко, Анна Стойко, Леона Боднарчук; по 50ц.: П. Могила, пані Сокач, Н. Н., Н. Н

Цю жертву розподілено так: на Будівельний Фонд Свято-Володимирської Громади у Виндзорі 80 дол., на пресовий фонд „Українського Голосу" 15 дол., на пресовий фонд „Вістника" 15 дол.

Оплакують добру маму й щиру бабцю діти, 7 внуків, одна правнучка і племінники. Полишила покійна три сестри — Анну Михальчук, в Дітройті, Домку Подольську в Вінніпеґу і Катерину Стефанчук в Толстой, та трьох братів—Івана Яремія в Вінніпеґу, Василя й Ілька Яреміїв у Толстой, Ман. Вічна Їй Память!

Присутній.

ПОДЯКА

Ми, що остались в смутку по втраті дорогої нам мами й бабки, складаємо сердечну подяку всій родині ближчій і дальшій, приятелям, знайомим, сусідам і членам громади, що так численно вчащали на всі Похоронні Відправи через чотири дні. Дякуємо Всеч. о. П. Самцеві, що на нашу просьбу прибув з Торонта і так щиро служив у Похороні. Дякуємо о. Пестунові за відслуження Панахиди одного вечора. Дякуємо дякові п. Мих. Чаборикові і всім співакам за спів Щиро дякуємо всім тим, що співчували з нами й подали нам велику поміч, а спеціяльно — членкиням за приготовлення поминального обіду. Дякуємо всім тим, що прислали такі гарні вінки, а зокрема церковній громаді і жіночому товариству ім. Лесі Українки. Дякуємо за всі молитви й пожертви на Невянучий Вінок.

Діти і внуки.

ВІКТОРІЯ ГАРИШ

Дня 20 червня ц. р. в лікарні в Боннерс Ферий, Айдаго, З. Д. А., померла бл. п. Вікторія з роду Кузьо Гариш, що разом зо своїм мужем Володимиром вибралася туди на короткий час відвідати рідню.

Вікторія, що саме тепер мала 30 літ життя, народилася в Торебі, Алберта; тут виховувалася і тут ходила до школи й церкви, а вісім років тому вийшла заміж за Володимира — сина Івана й Єви Гариш, які також від довгих років живуть у цій околиці.

Тіло Покійної спроваджено до Едмонтону, де у вівторок ввечері в каплиці "Парк Меморіял" відбувся Парастас, а в середу 25 червня відбулася Заупокійна Служба Божа з Похороном в українській греко-православній церкві в Торебі, що відслужив о. Г. Васкліів, з участю дяків І. Тимчишина, В. Сташка й М. Хручика, в присутності великого числа людей, як своїх так і чужих.

Був це сумний Похорон, бо саме тільки в роцвіті життя молоденька мама, осиротивши трое малих діток, так неоподівано перенеслася в другий світ.

Ця маса людей, що й з подальше прибули на цей Похорон, доказували своєю присутністю гідність та щирість покійної Вікторії ще за її так короткого життя. Засвідчувала про це й її теща, пані Єва Гариш, з якою пок. Вікторія прожила 8 років, яка своїми рясними сльозами окроплювала домовину, де спочило тіло її дорогої невістки.

Домовина в церкві була обложена квітами, та все ж таки, на заклик о. Пароха, присутні зложили ще $35.95, з чого призначено на "Вістник" $10.95.

Бл. п. Вікторія полишила в тяжкому смутку дорогого мужа Володимира, трое діточок: Догласа, Давида і Дона, батька Дмитра Кузя, братів: Стенлий, Петро, Едвард, Лерий, Джим й Михайло; шість сестер: Стефанія, Єлисавета, Єлена, Йосифа, Милий і Френсес, та тестя й тещу. Тіло похоронено на місцевому укр. прав. цвинтарі, а по Похороні відбувся обід у хаті тестів

Спи, Дорога Дружино й Мамо, вічним сном, а земля яку Ти любила і на ній працювала ціле своє життя, хай буде Тобі легкою!

Учасник Похорону.

КОМУНІКАТ

3-го липня 1958 року відбулося засідання тимчасової Управи Комітету Будови УАПЦ Храму Св. Симона в Парижі

Заслухавши звіт Голови Комітету про стан збірки й обговоривши комплекс справ звязаних з будовою — Управа Комітету беручи до уваги наявність основного фонду й перспективи дальшої збірки вирішила покликати при Будівельному Комітеті Технічну Комісію

Завданням цієї комісії є розглянути конкретні можливости по підшуканню й вибору терену під будову Храму в Парижі, розробити відповідний до фінансових можливостей Комітету проект Храму беручи до уваги також вже існуючи проекти, та особливо започаткувати саме будування весною 1959 року

До Технічної Комісії входять слідуючи особи:

1) Пані Інж. К Штуль, 2) П Архітект Т. Верста, 3) Будівельний Техник Пан А. Кобилко, 4) Пан Інж. М. Маслов, 5) Пан Інж. Пр. Татарчук, 6) Уповноважений Будівельного Комітету Пан. Інж. А. Жуковський.

За Управу Будівельного Комітету УАПЦ Храму Св. Симона в Парижі:
П. Плевако, голова.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

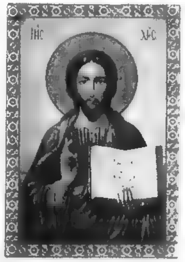

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни уміркованi. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів. Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Тиндал, Ледвин
24. Неділя — Дуфрост Храм, Селкирк, Кенора, Транскона
31. Неділя — Гонор, Паппарфілд.
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Транскона, Поплар Парк
14 Неділя — Сулукавт, Кенора
Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Tel. JU 6-3093

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕҐУ
Утреня — 9-та год. рано
Св. Літургія — 10-та год. рано
о. М. Юрківський
18 O'Mera Str. Tel. JU 6-5873.

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH. 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ІВАНА МАЯБИ
Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.
Address: 518 Pacific Ave. Brandon, Man. Tel. 2826

о. М. КОЛЕНИЧА
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Мелвил
19. Вівторок Спаса — Ґудів
24. Неділя — Габорд
28. Четвер. Успення Пр. Богор. — Фенвуд
Address: Box 143 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Роза
19. Вівторок Преображення — Толстой
24 Неділя — Ґарденton
28. Четвер Усп. Богор. Храм — Ґадрентон
31. Неділя — Сарто
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Толстой
11. Четвер. Головосіка — Толстой
14 Неділя — Пембіна
21. Неділя — Ґарденton
27. Субота Воздв. Чесн. Хреста — Толстой
28. Неділя. (З'їзд жіноцтва) — Роза
Address: Tolstoi, Man.

о. П. САЦЕВИЧА
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Сифтон
18. Понеділок. (Всеношне, освячення овочів) 8-ма год. вечером Давфин
19. Вівторок. Преобр. Господне. Спаса — Роркток
24 Неділя (З'їзд Союзу Українок Канади) — Ґілберт Плейнс
28. Четвер — Успеніє Пресв. Богородиці — Ешвил
31. Неділя — Давфин
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
СЕРПЕНЬ:
17 Неділя — Косів
19 Вівторок Спаса — Роркток
24. Неділя — Ґилберт Плейнс
28. Четвер. Успіння Пресв. Богородиці — Велий Ривер
31 Неділя — Давфин
Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. П. БУБЛИКА
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Дробот
19 Вівторок — Половики. Преображення
24. Неділя Вест-Брук
28. Четвер — Лисенко. Усп. Пресв. Богородиці (Храм)
31. Неділя — Інсінгер (гай вей)
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Інсінгер (місто)
10. Неділя — Тідор (за ривером)
Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Глезлин
19. Вівторок. Преображення — Гетерлей
24. Неділя — Медов Лейк
28. Четвер. Успення Богородиці — Витків
31. Неділя — Гефорд (Окружний З'їзд С.У.К.).
ВЕРЕСЕНЬ.
7 Неділя — Норт-Бетлфорд
14. Неділя — Гетерлей
21. Неділя — Медов Лейк
27. Субота. Воздвиження Ч. Хр. — Витків
28. Неділя — Глезлин
УВАГА: Після Богослужения відбудеться навчання Божого Закону (Недільна Школа).
Address: 972 James Str. North Battleford, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ.
17. Неділя — Кадет
19. Вівторок. Преображення — Шипмен
24. Неділя — Сембург
28. Четвер. Успіння Пр. Бог. — Нипавин Храм
31. Неділя — Вірдейл
Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2150

о. ІВАНА КУЛІЦА
СЕРПЕНЬ
17 Неділя — Венлав
19 Преображення Господне — Пайн Ривер Храм
24 Неділя — Дорбен
28. Успення Пр. Богородиці — Зелена
31 Неділя — Гарленд
ВЕРЕСЕНЬ.
7 Неділя — Пайн Ривер
14. Неділя Етелберт
21. Різдво Пресв Богородиці — Боян Храм
27. Воздвиження Чесного Хреста — Гарленд
28. Неділя — Венлав
Address: Box 71, Ethelbert, Man.

о. В. АПОНЮКА
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Ріджайна
19. Вівторок. Преображення Госп — Прілейт
24. Неділя — Мус Джо
28. Четвер. Успіння Пр. Богор. — Кендіяк
31 Неділя — Ріджайна
ВЕРЕСЕНЬ:
7 Неділя — Ріджайна
14. Неділя — Прілейт
21 Неділя — Ріджайна
27 Субота Чесн Хреста — Кендіяк
28. Неділя — Ріджайна
Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СЕРПЕНЬ:
17 Неділя — Кадворт
19 Вівторок. Преображення — Лепін
24 Неділя — Сматс
28 Четвер. Успіння Пр. Богор. — Вакав Храм
31 Неділя — Кадворт
ВЕРЕСЕНЬ:
7 Неділя — Єлов Крік
11 Четвер. Усічення Голови Ів. Хрест — Вакав
14 Неділя — Лепін
21 Неділя — Кадворт
27. Субота. Чесного Хреста — Сматс
27. Субота. Чесного Хреста Всеч о. Сеннишин — Тарнополь
28. Неділя — Ст. Джулієн
Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
СЕРПЕНЬ:
14 Четвер. Ч. Хреста — Заваля.
17, Неділя — Лужани
19. Вівторок. Преобр. Госп. Спаса — Вилингдон. На це Свято запрошуємо всю Округу „Агрікалчер-Ососієйшин". Посвячення Монументу.
24. Неділя Кегвин
31. Неділя — Заваля
ВЕРЕСЕНЬ
7 Неділя — Вилингдон
14 Неділя — Андрю
21. Неділя Р Пр. Богород — Гемлин Храм
27 Субота Воздв. Чесн. Хреста — Лужани
28. Неділя — Кегвин
Адреса: P.O. Box 307

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Кобзар
19. Вівторок. Спаса (Свячення овочів) — Норквей
24. Неділя. Сл. Божа. Свячення овочів — Ґлен Елдер
28. Четвер. Успіння Пресв. Богор. Храм — Мейбріч
31. Неділя. Сл. Божа. Сповідь дітей по закінченню Рід. Школи — Сван Плейн
УВАГА: Родичі округи Гаес-Арран!
Рідна Школа буде в слідуючих парафіях:
Від 20 по 31 липня — у громаді Вайтбіч
Від 4 по 16 серпня — у Гаес
Від 18 по 30 серпень — у Сван Плейн
Родичі, будьте приготовані послати своїх дітей на два тижні до Рідної Школи.
Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. Л. ДЯЧИНИ
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Йорктон Храм
19. Вівторок Преображення — Калдер
24. Неділя — Мазепа
28. Четвер Усп. Пр. Б. — Сторновей
31 Неділя — Йорктон
Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СЕРПЕНЬ:
17 Неділя — Баргед
19. Вівторок — Преображення Господнє Спаса — Атабаска
24 Неділя — Сіба Біч
28. Четвер. Успення Пресв. Богородиці — Вестлок
31 Неділя — Атабаска
Westlock, Alta. Tel. 436

о. О. ФЛЯКА
СЕРПЕНЬ
17. Неділя — Восетна
19. Вівторок — Торгилд, Преображення Господнє
24 Неділя — Радвей
28. Четвер — Нюбрук. Успення Пресв Богородиці Храм
31. Неділя — Торгилд
Егремонт. Вечірня о год. 4-ій по пол
ВЕРЕСЕНЬ:
7 Неділя — Радвей
Редватер. Вечірня о год 7-ій веч
14 Неділя — Нюбрук
Восетна. Вечірня о год. 7-ій веч
21 Неділя — Егремонт
27 Субота — Редватер, Воздвиження Чесного Хреста
28. Неділя Торгилд
Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Фови Лейк
19. Вівторок Спаса — „Коло Федаків"
24 Неділя — Вишарт
28. Четвер Успіння Пр. Богор — Шіго-пол. Храм
31 Неділя Елмор Храм
ВЕРЕСЕНЬ:
7 Неділя — Шіго-місто
14 Неділя — „Коло Мельничуків"
21 Неділя Різдво Пр Богор. — Винярд. Храм
27 Субота. Чесн. Хр. — Шіго-Полуди.
28. Неділя „Коло Купровських"
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. ІВАНА МАҐАСА
СЕРПЕНЬ:
17. Неділя — Гефорд
19. Вівторок. Преображ Господнє — Гефорд
24. Неділя — Редфілд
28. Четвер. Успіння Пр. Богородиці — Борден Храм
31. Неділя. (Соборне Богослужения) — Гефорд
Окружний з'їзд Союзу Українок Канади. По Богослуженні спільний обід. По обіді привіти і промови. Вечером концерт.
Tel. 55
Address: Hafford, Sask., Box 163

о. Г. ВАСИЛІВА
СЕРПЕНЬ:
17 Неділя — Оновей
19. Преображення — Бондергайм
24 Неділя — Равингтн Храм
8710-112 Ave., Edmonton, Alta. Tel. 796066.

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ:
16 С 3 Преп. Ісаака, Далмата,
17 Н 4 Нед. 11 по Зісл. Св. Духа.
18 П 5 Муч. Авсигнія, Кандидія.
19 В 6 Преображення Господнє
20 С 7 Преп. Пімена Пост. Печер.,
21 Ч 8 Преп. Григорія Іконописця
22 П 9 †Матея, Мч. Юліяна,
23 С 10 Муч. Архидияк. Лаврентія,
24 Н 11 Нед. 12 по Зел. Св.
25 П 12 Муч. Фотія. Памфила,
26 В 13 Тихона Єп. Воронежського.
27 С 14 Пер. Мощів Теодосія
28 Ч 15 Успіння Преосв. Бог.
29 П 16 †Нерукотов Образ Іс. Хр.
30 С 17 Преп. Алипія Іконописця
31 Н 18 Нед. 13 по Зел. Св.
ВЕРЕСЕНЬ:
1 П 19 Муч Андрея Стратилата
2 В 20 Прор. Самуїла, Мч. Севіра
3 С 21 Преп Аврамія, Ап. Тадея
4 Ч 22 Муч. Агатоника
5 П 23 Смч. Іринея Єп Ліонського,
6 С 24 Перен Мощів Петра
7 Н 25 Нед. 14 по Зел.
8 П 26 Муч. Андрія і Наталії,
9 В 27 Преп Пімена Пост. Печ
10 С 28 †Знайдення Мощів Іова
11 Ч 29 †Усічення Голови Ів. Хр.
12 П 30 Олександра, Івана і Павла
13 С 31 †Пол. Пояса Богор.,
14 Н 1 Вересень Нед. 15 по Зел.
15 П 2 Муч Маманта, Ів. Пост

о. Я. РИБАЛКИ
СЕРПЕНЬ:
14 Четвер — Овкборн
17 Неділя — Енгусвил
19 Вівторок — Січ
24 Неділя Мензі — Храм
28. Четвер — Глен Елмо — Храм
31. Неділя Овкборн
ВЕРЕСЕНЬ
7 Неділя — Сенді Лейк
14 Неділя - Розбурн
21 Неділя - Виста
27 Субота Овкборн
28. Неділя — Мензі
Address: Oakburn, Man. Tel. 336

о. Е. ҐОРҐІЦИ
СЕРПЕНЬ
17 Неділя — Вайта
19. Вівторок. Преображення Господнє — Сеньків
24 Неділя — Сірко
28. Четвер Успення Пресв. Бог. — Арбака (Петра і Павла)
31 Неділя — Вайта
Address: Vita, Man. Tel. 21

Устав Церковний

СЕРПЕНЬ:

14. Четвер. Хрещення України. Знайд Чес. Хреста Муч. Маковеїв Літургія: Ап. 1 Кор. 1:18-24 і Дії 6:8-15, 7:1-5, 47-60. Єв. Ів. 19:6-11, 13-20, 25-28, 30-38 і Мат. 21:33-42. Після Літургії Мале Освячення Води на пам'ятку Хрещення України (Свячення Зілля)

17 Неділя 11 по Зел Св. Гол. 2 УЄ 11. Літ. Ап. 1 Кор. 9:2-12. Єванг Мат 18:23-35.

19. Вівторок Преображення Госп — Спаса. Всенічна Утреня: Величання УЄ Луки 9:28-36: Літ Антифони Свята. Ап. 2 Петра 1:10-19. Єванг Мат 17:1-9. Свячення овочів.

24 Неділя 12 по Зел. Св. Гол. 3 УЄ 1. Літ. Ап. 1 Кор. 15:1-11. Єванг Мат. 19:16-26.

28. Четвер. Успіння Пресв. Богородиці Всенічна УЄ Луки 1:39-49, 56. Літургія Ап. Фил 2:5-11. Єванг. Луки 10:38-42 і 11:27-28.

31 Неділя 13 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 2. Літ. Ап. 1 Кор 16:13-24 Єванг Мат 21:33-42.

ВЕРЕСЕНЬ:

7 Неділя 14 по Зел Св. Гол 5 УЄ 3. Літ. Ап. 2 Кор. 1:21, 2:4 Єванг. Мат. 22:21-14.

10. Середа Знайд. Мощів Іова Почаївського. Літ. Ап. Гал. 5: 22-26, 6:17-23.

11. Четвер. Усічення голови Івана Хрест Піст. Літ Ап. Дії 13:25-32 Єванг Мар. 6:14-30.

14. Неділя 15 поЗел. Св. Гол. 6. УЄ 4 Літ Ап. 2 Кор. 4:6-15. Єв. Мат 22:35-46.

21 Неділя 16 по Зел. Св. Різдво Пресв. Богородиці. Гол. 7 Всенічна. Утреня Величання Єванг. Луки 1:39-49, 56. Літургія: Ап 2 Кор. 6:1-10 і Фил. 2:5-11. Єв. Мат. 25:14-30 і Луки 10:38-42, 11:27-28.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1958. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ,, 1958. ЧИСЛО (1069) 17

ЧИСЛО УКРАЇНСЬКИХ ПОВОРОТЦІВ НА РІДНІ ЗЕМЛІ

Варшавське "Наше Слово" з 29 червня ц. р. подає, що з усього числа українців, виселених Польщею з Холмщини, Підляшшя й Лемківщини на бувші німецькі землі досі повернулося на рідні землі 6,000 родин.

Чи це велике число? Перед виселенням (1947 р.) на самій лише Холмщині з Підляшшям було понад 300,000 українців, додаймо: майже самі православні.

КАНАДА ДОМАГАЄТЬСЯ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ

Дотеперішній закон ЗДА дозволяє продавати атомову зброю лише тим заприязним державам, які зробили великий поступ в атомічних дослідах (напр., Англія), отже й знають таємниці орудувати тією зброєю. Канада також домагається атомової зброї.

Представник Канади заявив, що Британію навчили таємниць тієї зброї американські знавці, отже вони можуть так само навчити цього й канадійців.

МНОГОЖЕНЕЦЬ ЗАСЛОНЮЄТЬСЯ БІБЛІЄЮ

Влада арештувала 56-річного сектанта Роберта Гікса з Півн. Каролайни, ЗДА, за многоженство: він завів собі аж пять жінок. Перед владою він оправдується тим, що пророк Ісаія нібито велів мати кілька жінок. І Р. Гікс цитував такі слова пророка Ісаїі: "І вхопиться в той час сім жінок одного мужчини і скажуть. Свій хліб будемо їсти і свою одежу носити, аби нам можна було твоїм імєнем зватися, зніми з нас сором".

Але суд, як видно, мав докази, що Р. Гікс "вхопився" жінок, а не вони його, і він таки відповідатиме перед судом

РІЗДВО ВЛІТІ

Уже пятий рік в Нейпервіллі, Ілл., ЗДА, в Центральному парку влаштовують святкування Різдва в місяці липні, з "Яслями", Санта Кло і т. д. Це опричинене тим, що місцева оркестра, яка виконує коляди, дає свої виступи лише влітку.

ВІДВІДИНИ
ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

Голова Президії Консисторії, **о. Д-р С. В. Савчук,** відвідає та візьме участь **у Ювілейних Святкуваннях 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді,** в таких місцевостях:

Форт Вилліям, Онт. — неділя, 7 вересня
Брендон, Ман. — неділя, 14 вересня.
Ріджайна, Саск. — неділя, 21 вересня.
Форт Френсис, Онт. — неділя, 5 жовтня.
Норт Беттлфорд, Саск. — неділя, 12 жовтня.
Саскатун, Саск. — субота-неділя, 25-26 жовтня.

УПОКОЇВСЯ ЕКЗАРХ ЦАРГОРОДСЬКОГО ПАТРІЯРХА В АМЕРИЦІ — АРХИЄП. МИХАЇЛ

У неділю 13 липня ц. р. в Ню Йорку упокоївся ВПреосв. Архиєпископ Михаїл Екзарх Царгородського Патріярха на Північну й Південну Америку, де одночасно він був головою Грецької Церкви, що має понад мільйон вірних — майже самих греків.

Покійний Архиєпископ Михаїл духовну освіту отримав у Росії за царату в Духовних Академіях у Петрограді й Києві. Своє становище Екзарха Північної і Південної Америки він займав від 1949 року. Він був також одним із шестьох предсідників Всесвітнього Союзу Церков.

Похорони Архиєпископа **М и х а ї л а** відбулися в Ню Йорку 17-го липня — з участю кільканадцятьох епископів і 180 священиків.

КОМУНІСТИ ЗДОБУЛИ ВЛАДУ — ПОЧАВСЯ ТЕРОР ПРОТИ РОБІТНИКІВ

В одній з провінцій Індії, а саме в Кераля, комуністи здобули перевагу у виборах до провінціонального уряду. І почалося звичайне в таких випадках пекло: робітники домагалися підвищення заробітної платні, а комуністичний уряд провінції Кераля у відповідь на це наказав поліції стріляти в робітників. З приводу цього робітники почали масові демонстрації проти комуністичного уряду

Д-Р Л. Г. ФАРИНА — НОВИЙ ГОЛОВА СУС

На цьогорічному З'їзді Союзу Українців Самостійників у днях 3-6 липня в Едмонтоні черговим головою цієї організації був вибраний 40-річний д-р Левко Г. Фарина, за фахом лікар-окуліст. Д-р Л. Г. Фарина, народжений у містечку Лобстик, Алберта, син Григорія й Осини, ще 15-літнім хлопцем вступив до Союзу Української Молоді Канади і з того часу невтомно працює на українській громадській ниві, а також відзначається видатною працею в загальних канадійських організаціях

Почесним головою СУС З'їзд вибрав свого довголітнього заслуженого діяча адв. Юліяна Стечишина.

ЖИДИ НЕ ХОЧУТЬ ІМІҐРУВАТИ ДО ІЗРАЇЛЯ

Уряд Ізраїля плянував опровадити цього року до Ізраїля 40,000 жидівських іміґрантів, головно з північної Африки, і призначив на цю ціль 122 мільйони дол. Але до 1-го липня ц .р. до Ізраїля приїхало лише 8,534 жидів. Світова Жид. Агенція, яка фінансує іміґрантів, не сподівається, щоб число всіх цьогорічних іміґрантів перевищило 16.000 осіб.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ 1958 РОКУ

14-го вересня — Едмонтон, Алберта. Митрополича Візитація.

СЕРДЕЧНА ПОДЯКА ВСІМ!

У половині серпня 1958-го року Комітет святкування Ювілею 75-ліття Митрополита Іларіона з дня його народження випустив "Ювілейну Книгу на пошану Митрополита Іларіона".

Цим моїм листом складаю свою найсердечнішу подяку всьому Ювілейному Комітетові, а також його Редакційній Колегії за випущення такої поважної Ювілейної Книги. Для складення й випущення цієї Книги треба було покласти багато сил та знання, а також і багато часу.

За все це складаю всім, хто потрудився для випущення цієї солідної Книги, ще раз свою щиру подяку!

Так само сердечно дякую всім Високодостойним авторам, що вмістили в Ювілейній Книзі свої статті та праці про моє служіння Богові та Його українському народові. Сердечно дякую і всім тим, хто вшанував мій 75-річний Ювілей окремим листом чи окремою даткою!

Митрополит І л а р і о н,
смиренний богомолець за кращу долю українського народу.

Серпня 25 дня,
року 1958-го.

МОЛОДЬ НА ПОШАНУ О. Д-Р С. В. САВЧУКА

На цьогорічному Загальному З'їзді Союзу Українців Самостійників у днях 3 -6 липня в Едмонтоні Союз Української Молоді Канади підніс Впреп. Прот. Д-ру С. В Савчукові Почесну Грамоту пошани за його історичного значення заслуги в ділянці праці для української молоді в Канаді. У Грамоті сказано:

"Союз Української Молоді Канади, оцінюючи великі заслуги о. Д-ра С. В. Савчука, як одного з основоположників, як рівнож свого першого Генерального Провідника та першого Ґенерального Капеляна, С.У.М.К оцим відзначає його цією Почесною Грамотою та назначує його своїм Доживотнім Почесним Капеляном".

вже вийшов

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в **Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.**

У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всеношник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку.

За Катологом писати на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ЦЕРКОВНІ СПРАВИ 1914 РОКУ
"Канадийський Русин"

"Укр. Голос появився 16-го березня, 1910 р. і назвав себе **Українським,** а "Канад. Русин" появився 1911 р. і назвав себе **"Русином".** Українство було йому чужим.

"Канад. Русина" почав видавати франц. архиеп. Лянжвін, отже "Канад. Русин" був органом його п о л і т и к и, дальше — ніби також еп. Будки та разом і греко-католицької Церкви, чи її провідників. Та яке було в нього християнство, яка ідейність, яка мораль, яка культурність, покаже його писання.

В "Канад. Русині" з 2-го травня, 1914 р. був допис з Ольги, Ман. (?), як ніби відповідь комусь, і там були такі вислови:

– Паночку, переверни горнець рийкою... своє рильце заострене пхаєте там, де не треба... покалічите своє рильце, а воно тепер дуже гарно рие... Будете бідити з своєю пацюковатою, бо ми знаємо заправляти гарний дротик в рильце...

— Не накидайтеся на нашого епископа, нашого редактора і нашу св. Католицьку віру, бо ми вам скажемо: акуш ослюку квадратовий... ("акуш" казали коневи, коли його від чогось відганяли).

— Перед кількома роками крутили бика за хвіст... ви папцю з капустяною головою... ви би ся певно зачепили на суху гиляку...

— Тут ваш Препод. Кир Макарій закупив чудовий матеріял на будову Катедри, а тим матеріялом є столітна кобила, з котрої буде файна катедра, бо ж мусите се знати, що він довго шукав за нею. З хвоста кропило щоби усіх по очах лупило, а голови кадильниця, щоби всіх їх добре задурило, з очей окуляри, щоби пан Гловач на свого "Дрантьоха" приглядали і ним здорові голови для чорта привертали".

***

Все те — вибране зі змісту, що охоплював 84 рядки.

"Укр. Голос" в ч. 18, 1914 р. передрукував се під заголовком: **"Як люди в "Канад. Русині" Боронять правдиву релігію".**

Таке, як наведене, не було випадкове, бо на подібний лад писалося в "Канад. Русині" (пізніше в "Канад. Українцеві") з року на рік.

Згадати, що Т. Д. Ферлей арештував Сушка, редактора "Канад. Русина" за подібне два рази, і видавництво "Канад. Русина" заплатило 500 долярів. — Яким Крисоватий скаржив "К. Русина", отже "К. Русин" залагодив справу спростованням".

В 1925 р. зі сторони Укр. Прав. Церкви була скарга на "Кан. Українця", і суд засудив видавництво "К. Українця" за брехні на 7,000 долярів кари. Коли ж "Кан. Українець" і дальше продовжував таку свою писанину, то в 1928 р. справа знов мала опинитися в суді, але "Кан. Українець" залагодив її **"Спростованням",** в якім заявляв, що те, що він виписував на Укр. Прав. Церкву **давно і тепер — не є правдою.** Значить — брехав! (Те "Спростоване" повністю передруковане в книжці "Чужа рука" А "Кан. Українець" — то ж давніший "Кан. Русин"

Все те показує політику "християнство і культурність" тих, чиїм органом був "Кан. Українець".

***

Висміювання, вуличні прозвиска належать до зброї католицьких оборонців "правдивої віри". Іван Франко в книжці "Іван Вишенський" наводить приклад, як езуїти висміювали купця Злотовича, якого не могли на свою сторону перетягнути. Вуличних прозвиск вживав Іпатій Потій, як — **"великі лотри, неспокійна сволоч, лихий хлопський народ, зрадливі, вигнанці, котрі поздихали в прокляттю** і т. д. (Див. Ліковський "Берестейська Унія). Йосафат Кунцевич писав Сапізі, що йому вільно православні Церкви зневажати. В "Проекті на вніщене Русі" говориться, що треба всюди українців висміювати. Василіяни в Бразилії вуличним болотом обкидали Карманського в своїй "Праці". Ректор духовного семинаря в Станіславові, в Галичині, Бойчук, вуличними прозвиськами обкидав поважного суддю Романа Дмоховського, гідного українця і католика. (Див. "Маловідоме"). В історії політики Римської Церкви немов важною догмою "правдивої римської віри" стало знеславлювати противника вуличним болотом, коли не можна доказати йому неправди.

***

Церковна справа серед народу 1914 р.

Тут маємо вибір з того, що люди писали в "Укр. Голосі":

"Укр. Голос", ч. 5. — Коли в Толстой, Ман., свящ. Ярема почав читати епископський лист 14 грудня, 1913 р., всі люди вийшли і радилися, як проти папського Декрету протестувати.

"У. Г.", ч. 10. — В Портедж ля Прері чоловік купив дзвін, але священик його не прийняв, бо чоловік, купуючи з ним не радився.

"У. Г." ч. 11. — Йорктон, Саск. — Учителі радять читати "Укр. Голос", а "піпи" забороняють, не хочуть сповідати, грозять пеклом...

(Слова "піпи" вживають майже всі дописувачі на означення франц. і бельг. священиків, які не казали "піп", але "піпа").

Борщів, Алта. — Люди не годилися на запис церкви на імя єпископа, отже — люди домагалися Конвенції для нарад над церковним Статутом, бо Статут еп. Будки був пофальшований. Англійський текст з українським не годився. Але люди дістали від Будки відповідь, що його Статут має бути незмінний. І люди, знаючи події в Америці, рішили церкви на епископа (на Рим) не записувати. Свящ. Крижановський від осени там не був. Люди самі сходяться і співають Утреню.

Стрий, Алта. — Священик виїхав, бо люди церкви на Рим не записали і питають: Чому французькі священики не йдуть між французів?

Вінніпег, Ман. — "Нам напихають чужих попів, а наші кращі мусять тікати Знов же наші гірші помагають Римові. Їм пахне римський обряд. Перед кількома тижнями анг. газети писали, що еп. Будка — **"Роман кетолик бишоп.** — Рішають не посилати нам священика і так примусити нас до запису церкви".

(Що еп. Будка є римо-кат. епископом, в англійській пресі часто повторялося. В "Глоб енд Мейл" з 29-го грудня, 1956 р. писалося, що він родився в Польщі. В "Америці" (ЗДА) з 28-го грудня, 1956 р. писалося (за вісткою), що "Український **католицький** епископ помер на Сибіру". Тим епископомо мав бути Будка.

Ст. Норберт, Ман. — "Закид нам, що не хочемо записати церкви і прихильно ставимось до Маркевича. Він не хоче запису. Він поляк, але чим ліпший француз?" (Маркевич був епископом польського "Народного Костела").

"У. Г.", ч. 12. — Стрий, Алта. — "Церкву збудували, а зявився священик, німець чи француз, і каже церков записати. Скликали мітінг і кажуть: **"Купили 10 акрів, побудували церков, даємо що неділі жертви, і має вийти, що будемо своїм коштом купувати і будувати, а до того не будемо мати жадного права. Отже ми не згодилися записати".**

"У. Г.", ч. 14. — Вінніпег, Ман. — Свящ. Крупа і др. при сповіди забороняють читати "Укр. Голос". **Сповідався друкар "Укр. Голосу", і свящ. П. каже: "Не читай "Укр. Голосу", а друкар: "Як не читати, коли я там працюю? Я друкар, отже мушу читачи..."** Вийшла комедія! (Друкар В. Б.).

Янів, Ман. — "Перша в них справа здобувати маєтки. В марцю 1911 р. в нас церкву записали на громаду так: **"Гр. кат. Громадська Церков Христова в Янові".** — Приїхав о. Андрухович, скликає своїх, щоби церкву записати, та не вдалося. Церкву замкнули. Приїхав о. Бала, церкву відомкнув, і справа опинилася в суді. **"Доки не було священиків, була згода, а приїхали — стало пекло".**

"У Г.", ч. 15. Борщов, Алта. — Заклик до всіх греко-католиків в Канаді:

Єп. Будка відкинув домагання скликати конвенцію і прислав лист, де було: **"Не пхайте свого носа!"**

"Ще нас не злапали, а вже бють, а що буде, коли ключі наших церков опиняться в їх кешенях? Тоді не смієш пискнути. Ти хлоп! Церков тобі замкну, без сповіди умирати будеш... Скликайте віча, домагайтесь жонатих священиків і зміни статута. Або тримати папські розпорядження й укази, або проч з ними і-тими, що їх видають, та їх поплеками".

"У. Г.", ч. 18. — Габбард, Саск. — Пішов Іван Крисоватий до "піпи" Булса з дітьми до сповіди, а Булс: "Чи маєте 5 долярів?" — "Маю три, каже Крисоватий, а решту колись дам". — Тоді Булс: "Коли не маєте, то не сповідаю і паски не посвячу". І Крисоватий мав Великдень без сповіди і без свяченої паски.

"У. Г.", ч. 20: — Калдер, Саск. — "Взяв священик 20 дол. і казав, що приїде посвятити паски, але не приїхав. Хотіли ми заложити читальню, та через попа і його прихильників, не заложили.

"Коли даємо на Рідну Школу (в Галичині), на Метри (у Львові), Нар. Дім в Вінніпегу, **то не пожалуємо їм (священикам), коли будемо бачити в них людей, що бажають нам просвіти і гаразду."**

Парквю, Саск. — Побудували церкву за 3,000 долярів, подарували французам і затягнули на себе довг. Наш священик з Франції, але ревний душпастир, — забороняє читати "Укр. Голос", радить не приймати наших учителів...

"У. Г.", ч. 21. — Стаття "Також під розвагу". — **"Інтереси укр. народу вимагають, щоби укр. духовенство зірвало звязь з Римом і з Росією і скинуло пута, які закладають їм на руки одні чи другі."**

"У. Г.", ч. 25. — Гейзел Дел, Саск. — Коли не хотіли церкви записати на Єпископа (на Рим), епископ сказав, що не не дасть священика, — тоді записали.

Єпископ дав священика француза На Зелені Свята по Утрені він мирував і подавав до цілування руку, а не хрест. Треба виробляти рабство.

А проповідь говорив на тему. Як поводитися перед епископом, які церковні паради робити, замітати вулиці, грошей зложити..

Ще дальше казав священик-француз: Грецька Церква впала тому, що не слухала Риму. Хто не слухає епископа, той Бога не слухає... При Хрещенні він відкинув кума, бо він не брав шлюбу в католиків...

Сокаль, Саск. - Прийняли православного священика, щоб церкви не записати ані "піпам", ні другим.

У. Г.", ч. 26. — Стаття: **Думка про Українську Національну Церкву** може за сміла під теперішний час, однак вона має вже місце. Будучність буде залежати від того, яка буде господарка гр. кат. Церкви".

"У. Г.", ч. 27. — Петиція до еп. Будки з Парк Вю, Саск., де говориться:

"Церковна політика повинна так змінитися, щоб наша Церква звязала весь український нарід під один прапор

"Чи ж 35 міліоновий нарід не може ніколи рядити своїми справами без чужих опікунів, політичних або церковних?

"Твердо віримо, що прийде час, коли наш нарід самий буде коронувати своїх достойних людей і не буде потребувати опіки "Царського Синоду", або Латинського Риму".

"Наші бажання: 1) Відкликати священиків чужої народности. 2) Бажаємо священиків українців. 3) Бажаємо власної організації церковної, яка могла би звязувати наш нарід релігійно — православних і католиків.

"У. Г.", ч. 28. — Дак Маунтин, Ман. — Церкви не хочуть записати на Рим.

Був тут священик з Етелберт, давати шлюб, але в церкві не хотів, бо церква не записана на Рим.

"У. Г.", ч. 42. — Стрий, Алта. — Є церква, а в ній **німецько-французько-польсько-русько- і греко-католицький піп.** Каже він: родом німець, був попом французьким і польським, а тепер руським. Ганьбить людей, а люди потакують.

"У. Г.", ч. 43. — Мирнам, Алта. — "Був там еп. Будка, і коли на чергу прийшла справа запису церков, то один з присутних дав кілька питань, як: Чи в церковнім статуті зазначено, що франц. і бельг. піпи не мають бути в наших церквах, а тілько самі українські священики? — Єпископ відповів, що наших священиків замало. Про французів сказав, що вони не шкодять нам, не кажуть вчитись по французьки. Що ж до целібатників, то показалось в практиці, що жонаті священики тут зовсім не хочуть бути".

З наведеного бачимо, як виглядала політика Риму і французів з їх "піпами", а як ставився до тої політики нарід. Чужим ходило лише про забрання церковного майна і звязання рук народові, а людям ходило про те, щоб їх майно до них належало, і щоб церковними працівниками і провідниками були свої гідні українці. Отже в Церкві було безладдя. Йшла боротьба між "правдивою римською вірою", якій ходило про майно і панування, і між людьми, що хотіли бути вільними істотами.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові. повинен обовязково купити собі книжку

The Orthodox Companion

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою. Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

ПРАВОСЛАВНИЙ СВЯЩЕНИК "НЕ СКАРЖИТЬСЯ НА ТРУДНОЩІ"

Гайденкорн, редактор польського часопису "Звйонзковец" у Торонті побував на відвідинах у Польщі і в ч. 58, 1958 р. цього часопису помістив репортаж з тієї своєї поїздки. Цей редактор чимало уваги присвячує українцям у Польщі, з якими він розмовляв особисто. Ось один образок з життя українців у Кошаліні — на бувших німецьких землях.

"Місцева українська організація — нечисленна і мало активна. Бо в Кошаліні живе малий гурток українців, здебільша урядовці. Є між ними православний священик, що постійно виїжджає в терен. Не скаржиться на труднощі при виконуванні своїх обовязків з боку влади, але також і не виглядає, що є надто захоплений нею".

Далі пише Гайденкорн, що українці в Польщі "свої застереження супроти комуністичного уряду формулюють щоправда досить обережно".

Значить, і той священик, як видно, з обережности не скаржиться на те, що влада робить йому труднощі при виконуванні його душпастирських обовязків

НОВИЙ РЕДАКТОР "КАНАДІЙСЬКОГО РАНКУ"

У вінніпегському протестантському "Канадійському Ранку" з 15-го серпня ц. р. є замітка, що Лука Стандрет, пастор Української Євангельської Злученої Церкви в Вінніпегу, відтепер є редактором згаданого двотижневика. Досі редактором "Канадійського Ранку" був пастор Роберт-Ковалевич.

ДЕЩО ПРО РЕЛІГІЮ В ЗДА

Як відомо, більше 70 відсотків населення ЗДА — це протестанти різних угрупувань. Між ними баптистів є 20 мільйонів, методистів 12 мільйонів, лютеран 7 мільйонів і т. д. А дрібніших протестантських угрупувань є біля 200. На коло 170 мільйонів населення ЗДА католиків нараховується неповна 34 мільйони. Свою жидівську релігію подали 5 мільйонів осіб. Православних — два з половиною мільйони.

ПРОФ. І. ВЛАСОВСЬКОМУ СПОВНИЛОСЯ 75 РОКІВ

Дня 28-го серпня ц. р. професорові Іванові Власовському сповнилося 75 років. Ювілят народився в с. Вільшані на Харківщині. Київську Духовну Академію закінчив 1908 р. З того часу він уже 50 років невтомно й видатно працює на різних ділянках українського життя: педагогічного, церковного, культурного, громадського і т. д. Але основна галузь Ювілятового зацікавлення — це наукова ділянка: теологія, філософія, література, історія. У жур...лах "Вера и Разум", "За Соборніс... "Шлях", "Церква і Нарід" т. ін. між ...ого численними статтями є речі непроминальної наукової вартости, з уваги на широку освіту їх автора і глибокий та оригінальний підхід до важливих проблем життя.

Найновіший труд Ювілята — це його відомий "Нарис Історії Української Православної Церкви"; третій том цієї цінної праці влітї ц. р. саме вийшов з друку.

До Канади проф. Власовський приїхав 1948 р. на запрошення Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, і продовж двох років викладав тут богословські предмети. Ювілят тепер живе в Торонто, ввесь свій час посвятивши науковій праці.

РУКОПИСНИЙ ТЕКСТ СТ. ЗАПОВІТУ З ДОХРИСТИЯНСЬКИХ ЧАСІВ

Як відомо, останніми роками на території Палестини знайдено рукописи Св. Письма Старого Заповіту старші, ніж ті, з яких маємо наш друкований текст Біблії. Знайдені над Мертвим морем рукописи походять ще з дохристиянських часів. Деякі знайдено на території Ізраїля, а деякі на територї Йорданії.

Жидівське Біблійне Товариство в Єрусалимі — через свого речника д-ра Ядіна, відомого жидівського археолога звернулося з закликом, щоб не розпорошувати тих рукописів, а координувати працю над ними. Д-р Ядін каже, що хоч в Ізраїлі вже видали друком три великі знайдені рукописи, то Йордан своїх ще й досі не видав. А деякі рукописи продані за границю. Він закликає також, щоб почати нові розшуки за рукописами в Юдеї - між Содомою і печерами Енгаді

Вже вийшов і продається

ТРЕТІЙ ТОМ

"Нарис Історії Української Православної Церкви"

проф. І. Власовського.

Книжка має 390 сторін друку та охоплює період 1686—1917 рр., тобто час, у якім Українська Православна Церква знаходилася під зверхністю Російської Православної Церкви.

Книжка на гарнім папері й з численними ілюстраціями.

Ціна книжки в мякій оправі, з пересилкою, $7.00.

Ціна книжки в твердій оправі, з пересилкою, $8.50.

Маємо на складі також томи І і ІІ цієї праці, в твердій оправі. Ціна одного тому з пересилкою $7.50.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

12-ті ЛІТНІ КУРСИ В КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Концертом, що відбувся 10-го серпня, 1958 р., в неділю, закінчилися 12-ті Літні Курси, що провадилися в Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу. Це був другий, отже кінцевий концерт курсантів, а перший концерт був 27-го липня, в неділю.

На цьогорічних курсах було 59 курсантів, в тім 33 хлопців і 26 дівчат. Були вони з Британської Колумбії, з Алберти, Саскачевану, Манітоби, Онтеріо, а також із Злучених Держав Америки пятеро.

На першім концерті людей було менше, але на другім було багато, і певне, що всі були вдоволені, бачучи старання тих молодих, що приготовляються на старших поважних громадян. Вони вивязалися на концерті добре, беручи їх вік і коротке приготовлення до концертового виступу.

Один був недогляд впорядчиків концерту, — що не вживали мікрофону, хоч мікрофон готовий стояв набоці. А треба було, бо хто був дальше від сцени, то не міг добре чути що говорилося, деклямувалося, чи співалося. А від молодих тяжко вимагати, щоби вони відважилися голосніше говорити ніж говорять. Буває, що і старші бесідники говорять потихо, не зважаючи на правило: "Говори так, щоби тебе найдальше могли чути, про найдальших думай".

Назагал усі вивязалися добре, беручи під увагу їх вік і приготовлення, але деякі окремо звертали на себе увагу. І так — Мирослава Луців, з Барич, Алта, співала як дійсна фахова співачка, маючи, як видно, вроджений співацький талант до співу. Деклямація невеличкого хлопця, Михайла Кацаби, з Канори, Саск., звертала увагу всіх; він тримав себе відважно й виголошував вірш сміло і поважно, і досить голосно і тактовно

Була ще сценка, де Розалія Білич, з Сандови, Ман. звертала на себе увагу. Та певно, що всі по своїх силах дбало виконували і старалися виконати свої обовязки.

Позатим, це зрозуміле, танці усім подобалися, і певне багатьом старшим пригадували їхні молоді літа.

Тепер ще загально про значення таких Курсів. Певна річ, що курсанти повезли додому багато такого, що корисно заважить на їх дальшому житті. Вони перебули майже шість тижнів в українській школі, при українських учителях, і здобули багато українського знання, якого вони без того не здобули би.

Шість тижнів вони пережили в гуртї й атмосфері українського світу.

Без тих Курсів вони хто знає чи коли виступали б на концертах, а тут вони виступали два рази перед поважною громадою, що їх, як молодих, піднесло високо, і залишиться їм в памяті на ціле життя. Вони будуть раді ще колись так виступати.

Позатим познайомилися з Колеґією, з Катедрою, з Вінніпеґом, та дальшими околицями, куди виїздили.

А ще дальше — навязали знайомство з усіми тими, з якими шість тижнів пережили. І колись вони з ними знов зустрінуться вже як зі знайомими і почнуть нагадувати те, що колись переживали. Між тими, що ближче зжилися, може і тепер провадиться переписка.

А все те належить до українського життя, до українського ґрунту, отже родичі, що посилали своїх дітей на Літні Курси, зробили для своїх дітей багато добра.

Учителями на Курсах були:

О. Прот. Д. Ф. Стратійчук був принципалом Курсів і до нього належала українська мова й історія.

Панна Лариса Сенчук, з Виндзору, Онт., настоятелька дівочого відділу, а до неї належала українська мова й історія. Вона була на двох попередніх Курсах, дуже добре справлялася, і через два рази дістала першу нагороду. Тепер запросили її на настоятельку.

Свящ. Гр. Одуд був настоятелем хлопячого відділу, і до нього належала українська мова, історія і рецитації.

Дальше були: Проф. О. Іваx, о. Х. Ковалишин, Проф. В. Процюк, Проф. В. Сарчук, пані А. Сарчукова, С. Стратійчук, Володимир Дудар і панна Орися Пиріг.

Деякі курсанти подіставали нагороди за пильну працю, однакож не те важне, похвала, як заслужена нагорода, належиться всім, бо треба вірити, що всі щиро працювали мірою своїх сил. Та вже те, що родичі посилали на Літні Курси свого сина, чи дочку, було батьківським дарунком для того сина чи дочки.

Тут можна зробити увагу впорядчикам будучих Курсів, — що добре було би поставити в програму науки також науку звичайних відомих народніх пісень. Раз, що ними всі молоді курсанти дуже б захоплювалися, а дальше, що вони ті пісні понесли б з собою і співали б їх у своїх домах, в гуртах, на всяких сходинах і на концертах, та і других вчили би. Вони були б тривалим українським капіталом і для тих, що ті пісні знають, і для громади, в якій ті співанки були б. Таких пісень можна б навчити за час Курсів бодай 50-60, а то і більше, і вони самі собою творили б свого роду ґрунт і гарний живий зміст для українського життя. Їх співали б молоді і поодинокі, і на дорозі, і на полі, а наука лише хорового співу обмежує до самих випадкових концертів. Їх вивчення забирає багато часу і на концертах вони кінчаться.

На закінчення можна ще зробити пригадку курсантам, щоб вони, вернувшись додому, поводилися поважно, гідно, примірно, так, щоби бути взором для тих, які на Літніх Курсах не могли бути

Гість з концерту.

БОГАЧЕВСЬКИЙ МИТРОПОЛИТОМ

Архиеп Конст. Богачевський був у Філядельфії, Па., в Америці, папським екзархом (намісником), а тепер папа Пій XII поставив його митрополитом. Вістку про те подав папський нунцій Чиконяні 6-го серпня 1958 р. Тепер **"Католики візантійського обряду, що походять з Галичини"** мають вже митрополита в Філядельфії, а екзарха Амврозія Сенишина в Стемфорді.

Про католиків, що мають в Америці візантійський обряд, говорить Чиконяні, що з них — **"коло 454,000 становлять рутенські католики"**, отже українців між ними нема. Є лише "рутені", чи "рутенці".

Певне, що "рутенські священики і "рутенська преса" буде потішати "рутенів", що папа дав їм митрополита, а "рутени" будуть тішитися. Але чи є чим? Сам титул не змінює ні людини, ні положення гр.-кат. Церкви в практичному житті.

***

Хто ж Богачевський? Народився 1884 р. в священичій родині, в селі Манаєві, пов. Зборів, у Галичині. Священиком став 1909 р., і був віце-ректором дух. семинарі, крилошанином. На великого чоловіка його готовили. Він то:

"Після встановлення польської влади в Західній Україні **зазнав багато поневірянь, як каже амер. "Свобода", включно з вязницею і табором інтернованих в осл авленім Домбю"**. І тут питання: чому папа допустив Богачевського до того поневіряння? Чому не сказав полякам: "Не зачіпайте його!" Коли ж папа не дбав про Богачевського, то чи можна вірити, що папа дбав про греко-католицький звичайний нарід?

В 1924 р. в Римі поставили Богачевського епископом, і він зараз поїхав до Америки. А тут його робота була така, що впродовж одного року відпало від нього 18 парафій. Він поводився по-диктаторськи і настроював проти себе і священиків, і нарід.

Рідний брат Богачевського, Володимир, писав у "Свободі" 8-го грудня 1926 року:

— Хочу защадити труду всім, що вірять що епископ зміниться, то все направиться. Не бавтеся, громадяни, в ілюзії (пусті надії). Я знаю епископа від маленька- се мій рідний брат. Він від свого не відступить, до похибки ніколи не признається, і нікому нічого не простить. Моя рада така: не оглядайтеся на ніякі зміни з епископом; братися самому до праці. Самому подбати про добро свого народу і Церкви!"

Преса писала, що за три роки його правління Церква опинилася над пропастю. Священики посилали скарги до папського делеґата, але дарма. Посилали делеґацію до Богачевського, але він її не прийняв. Тоді скликали конґрес на 29-го грудня 1926 р., **отже Богачевський викляв 11 провідників конґресу.**

Він заборонив правити Панахиди по І. Франкові і закликав галицьких епископів щоб не правили.

Коли в Філядельфії суд видав чартер для Української Католицької Церкви то Богачевський опротивився назві "Українська", бо повинно бути "рутенська Церква".

"Укр. Голос" з Перемишля писав, яким Богачевського знали в Галичині, він є **"фанатиком католицизму"**. Арґументів не признає, з окруженням й обставинами не рахується. До світських людей відноситься з упередженням, — **вони в його очах "вороги Церкви"**.

***

Подібного можна ще більше згадати, але й згаданого досить, щоб знати, якого чоловіка папа поставив митрополитом для греко-католиків "рутенів". Очевидно, для папи він добрий, і папа знав кого митрополитом ставив, але чи знають "рутени?" Чи про те думають? Старші, що думали, минаються, а молодші не думають і будуть лише тішитися, що: "Ось маємо вже митрополита!" А на ділі справа показується так, що папа назначив собі до служби такого чоловіка, який папі вигідніший. А чи думав хто, якого "рутени" хотіли б мати митрополита? Їх ніхто про те не питав і не питає.

С.

НА БОГОСЛУЖЕННІ В ГРЕЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

Минулої весни я їздив до клініки Мейо в Рочестер, Мінн., З.Д.А., й там мав нагоду бути в неділю на Богослуженні в грецькій православній церкві. Хоч уся відправа була в грецькій мові, одначе я міг легко слідити за її ходом, бо я старий дяк, і знаю всі православні Богослуження, а до того я мав з собою молитовник "Приятель Дітей" і це мені ще більше влегчило слідити головно за порядком Служби Божої.

Хоч наша Українська Православна Церква має грецький обряд, то різниця між нашим обрядом, а тим, що я бачив у грецькій церкві в Рочестер, є така велика, що я сказав би, що наша Церква на протязі століть витворила свій власний український православний обряд, який далеко відійшов від грецького. А якщо наш обряд тепер такий, як колись був у греків, то виходить, що Грецька Церква сильно свій обряд змінила, — як не в себе в Греції, то принаймні тут на американським континенті, де особливі життеві відносини того вимагали. Це треба сказати головно про різні скорочення в Службі Божій, які я зауважив у грецькій церкві в Рочестер.

До церкви я прийшов о 10-ій годині рано. Дяк співав на крилосі Утреню - мабуть читав Шестопсалміє. Церква ця нова, у формі корабля, не хреста. Іконостас має лише один ряд ікон — три ікони з одного боку царських дверей, а три з другого: дві ікони намісні (Ісус Христос і Мати Божа), дві ікони Архангела (на дияконських дверях), ікона Івана Хрестителя і ще одна — вже не пригадую, яка. Крім цих ікон є ще дві ікони на бічних стінах церкви, спереду. Коло крилоса, з правого боку церкви, стоїть на держаку американський прапор, а напроти нього, з лівого боку церкви стоїть грецький прапор, в синьо-білих красках. **Хоругов у церкві нема.**

Коли я ввійшов до церкви, то царські двері вже були відчинені, і так залишились аж до "Отче наш", на Службі Божій. Престіл, оскільки я міг його бачити через відчинені царські двері, подібний до нашого — але не цілком. На передньому боці (стіни) престола — розмальований великий образ Тайної Вечері, а престіл покритий зверху білою скатертю, яка звисла по боках лише яких 9-10 цалів, щоб не закрити образа Тайної Вечері. Кивот на престолі не такий, як у нас, що звичайно буває деревяний, у формі церкви, але з позолоченого металю, малого квадратового розміру, але досить високий, завершений однораменним хрестом. До речі всі хрести та хрестики, які я бачив у церкві та на церковних речах — всі однораменні. На престолі стоять два триовічники, в яких горять правдиві свічки, а вся решта світла — це електричні лямпки та лямпади.

За престолом стоїть великий деревяний однораменний хрест (похідний), з розмальованим Розпяттям. Жертівник стоїть за престолом, а не по лівій стороні від нього, як це велить наш обряд.

На переді церкви, перед солеєю, нема ні тетрапода, ні аналоїв, отже також нема храмової чи якої іншої ікони, якій вірні поклонялися б виходячи з церкви, як це буває у нас. У церкві є лавки, — такі, як у католиків, або протестантів, але нема лавочок, на які клякати. Лавки стоять так густо, що вірні не можуть клякати, й замість клякання вони тільки похилюють голови.

Я тількищо скінчив усе це оглядати, як священик зараз вийшов царськими дверима й пішов до крилоса та почав помагати дякові співати Утреню. Він був зодягнений у всі священичі ризи, крім фелона, отже мав на собі стихар, епітрахиль, пояс і нарукавники. Коли прийшов час читати Євангелію на Утрені, священик увійшов царськими дверима до вівтаря, сам собі приготовив кадильницю, бо старшого брата не було, покадив вівтар і церкву (але церкву тільки з солеї) і почав читати Євангелію. Читав її не в царських дверях, ні на солеї, як це робиться у нас, але на престолі, з полудневого боку його, обернений боком до людей. Євангелію він читав тільки в епітрахилі. Виносу Євангелії на церкву не було Натомість священик поблагословив розкритою Євангелією людей, замкнув її і став з нею на солеї, а люди підходили й цілували.

Після Євангелії священик знову пішов до крилоса й помагав дякові читати Утреню. Ектеній на Утрені не було. Перед закінченням Утрені до церкви ввійшов молодий хлопець, пішов до вівтаря, надягнув на себе стихар з орарем і далі виконував всю ту службу, яку в нас виконує старший брат.

Служба Божа почалася о годині 10.35 рано. Священик пішов з крилоса до вівтаря, одягнувся в фелон, дав сиґнал дзвінками, щоб люди встали, й почав Велику Ектенію (Ці дзвінки мабуть електричні, а їх голос подібний до тих музикальних дзвінків, які тепер знаходяться в більше модерних хатах по містах, коло дверей). Під час Служби Божої священик ще кілька разів дзвонив цими дзвінками, а поза тим давав людям знак рукою, коли мають сідати, а коли стояти. Хору не було, отже відповідав священикові тільки дяк, а решта церкви була німа. За час цілої Служби Божої люди свічок не тримали, тільки під час Малого й Великого входів піддиякон ніс одну свічку поперед священика.

Головну різницю, яку я завважив у Службі Божій, — це її скорочення. І так, перед Євангелією була лише одна Мала Ектенія та два антифони, а не дві Малі Ектенії й три антифони, як у нас. Тобто по Великій Ектенії відбувся відразу другий антифон з "Єдинородний Сину", а потім Мала Ектенія і третій антифон та вхід з Євангелією. Цілування Євангелії під час входу не було. Під час читання Апостола священик не йшов на горне місце, але стояв увесь час перед престолом. Дяк читав Апостола на переді церкви, перед солеєю, обернений лицем не до вівтаря, як у нас, а до людей.

Ще одно велике скорочення я завважив, а саме, що до Євангелії Усердної Ектенії "Промовмо всі з цілої душі" не було, але відразу дяк проспівав Херувимську пісню ("Ми, що херувимів...") і відбувся Великий Вхід. Зараз по "Отче наш" царські двері були засунені (кажу засунені, бо вони не складаються з двох частин як у нас, але є одностайні і засуваються та відсуваються на колісцятках і рольках набік так, як у хатах так звані "слайдінґ дорз"). Ці царські двері різняться ще й тим від наших, що на них нема образів чотирьох Євангелистів, натомість на них розмальований образ Ісуса Христа, як Він молиться в Оливнім городі.

По Службі Божій священик роздавав вірним просфору, але хреста цілувати не давав, тільки брав кусник просфори з таци, яку тримав піддиякон, клав її людям у руку й при тім вітався з ними словами. Коли я вийшов з церкви, було точно пів до дванадцятої, отже **ціла ця Служба Божа з проповіддю (при кінці її) тривала 55 минут.**

Як бачимо, хоч наша Церква й грецька — одна й та сама, православна, то яка велика різниця в обрядах і навіть у тексті Служби Божої. У нас не раз говориться, що нам треба сильно триматися грецького обряду, або російського, або якого там іншого, щоби, Борони Боже, не наразитися на закиди, що ми відступаємо від правдивого православія, але я не думаю, чи ми погодилися б на такі зміни, які греки позаводили в своїй Церкві; отже виходить, що нам не треба оглядатися ні на греків, ні на кого іншого, а триматися свого власного обряду та звичаїв, які наш нарід виплекав на протязі довгих віків свого побожного християнського життя. Грецькі обряди добрі для греків, московські — для москалів, а наші, українські — для нас! А коли й треба заводити які зміни, то такі, які добрі й потрібні для нас, а не такі, які другі для себе заводять. І ще одно: коли які зміни покажуться для нас потрібні й добрі, то ми повинні їх робити, не оглядаючись на те, що скажуть про це другі; так як другі не оглядаються на те, що ми кажемо про зміни, які вони позаводили в себе. Наприклад, американські греки позаводили в своїх церквах органи так, як у римо-католиків (навіть у грецькій церкві в Едмонтоні грають на органах), і зовсім тим не журяться, що скажуть на це другі Православні Церкви, які, вже традиційно, інструментальної музики в своїх церквах не признають.

Старий албертійський дяк.

СВЯЩ. ШЕРИЛ ЗАКЛИКАЄ ДО РОЗСУДКУ

На цьогорічній "Ломбет Конференції" в Лондоні свящ. Шерил говорив до зібраних духовних:

"Треба мати зрівноважений розсудливий розум, щоб і давнє поважати, і мати відвагу вдовольняти теперішні вимоги життя. Треба памятати, що ані вивчення загально вживаних теологічних підручників, ані академічна освіта, якими можна б хвалитися, самі не спроможні заспокоїти сучасного життя.

"Коли люди побаламучені, або стають байдужими до церковних висновків, то тоді про них говориться як про "несвідомих", або "байдужих".

"Але не дурімо себе. Між звичайними людьми, між мужчинами й жінками можна знайти отой невишколений простий, звичайний здоровий розум, яким вони дуже добре відрізняють усе найважніше від менше важного".

"Ломбет Конференція" — то наради епископів Англіканської Церкви, з усього світу, і вона відбувається що 10 років. Цьогорічна конференція є девятою з черги. Було на ній 300 епископів і тривала вона пять тижнів. На тих конференціях обговорюються всякі важні справи, але вона не уповноважена видавати ніяких обовязуючих Церкву постанов.

Дослідний Інститут Альтруїзму (чоловіколюбства), що заснувався в Гарварді, ЗДА, недавно перемінився на Міжнародне Товариство для Вивчення Творчого Альтруїзму.

ҐАФІЦА ПІКУШ

Від Ред.: Авторка листа — одна з найстарших передплатниць "Вістника" з першого року його появи і завжди постійно жертвує на його пресовий фонд.

Панове Шановні православного "Вістника", повідомляю Вас, щом отримала від Вас відповідь і сердечно Вам дякую. І тепер пишу Вам свою історію, свого життя.

Наш повіт Буковина, бицирк Заставна, село Вікно. Тато мій Гора Украінець, мама Котик, ґе вони побралися, але дуже так довго не жили, бо за скоро прийшла смерть і зараї (зарано) лишила нас сиротами ,маму з нами, пятеро. А татові не було лише 50 років, мамі 45 було, нас дітей 5-теро лишилося, і мама, а двох хлопців померло після тата, а нас 3-е лишилося на біду; братові 14 літ, мені 12, а меншій сестрі 10, і мама. - - Приходить весна, люди си беруть до роботи, мама голосить і заслабла і думає умирати; приходить фамілія нас розбирати, кожне по дитині. Брат не хоче їти, я і собі не хочу, а мама ще гірше заслабли, і якось подужали і ми ідемо до школи троє нас; мама лишаеся (сама), голосить, та нічого не поможе. Радять мамі іти випросити зі школи хоч брата. Мама плаче й не хоче, каже: "Я сліпа і діти будуть сліпі, як змогу, так буду бідити, бо мені гірко жити, то будуть (діти) мене проклинати нім світ, бо я сирота була, не памятаю своеї мами, то хто мав про мене подбати про школу".

І так ми ходили до школи, а мама наймали собі наймита, аби гонив пасти корову і вівці, і так ґаздувала. А відтак ми з братом вийшли з школи і ґаздували з мамою, доки нас не подружили, — мене, а відтак брата, а відтак найменшу, а два хлопці померли. А мене закрутили у 18 році з Николаем Пікушом, і ґаздуем. Але не помилилася, бо хоч не був лисьменний, але був до всего здібний, на що лише подивився, то і зробив, -- і фармар ,і майстер, і муляр, і коваль, — що загадав, то зробив, лиш одного жалував, що письма не знав. Але на свої родичі нарікав, що до школи не посилали раз на тиждень, казали — попом не будеш, ади я живу, відь і ти будеш жити. Але він на то не дивився, він любив заплатити ґазети на час доки не помер ,ніколи не затримав через час ,і не жалував (заплатити).

І така була господарка. Поклали ми собі хату, яку самий хотів, бо сам собі був майстер. І не зле нам поводилося, на чуже не ходили, мали доволі свого. І дякувати Богу ґаздували 18 років, і нагородив нас (Бог) 4-ма дівчатками. Але зробився рух до Канади ,а а мій чоловік і собі рухаеся. А я кажу, чого тобі забагаеться? Та де, і не чуе того; ади, люди їдуть, а ми що? Ану, гай збираемся. Попрощали усьо, родичі плачуть, сусіди плачуть, діти си тішуть, що їдуть. Дві неділи до Великодня лишаем веселе село, лишаем рідний край тай їдемо. Тай хочиси їхати, та вже діти додому хочуть; та де, приїхали до води і чекаем три дни на шіфу. Але уже сіли на шіфу саме на середині, як зачне нами кидати! А то що з цего буде, гай, гай! Клену свого чоловіка нотов (за те?) же зліз не на берегу же е Квибек. — Ага, їдим до Вінніпеґу, але тут сидимо 3 дни, бо нема трина. А вже е і трин, їдимо вже до Шіґо, уже там наш дім буде. Ага, зачекай собі до завтра, вже е всі веселі. А на другий день, а то сніг поколіна. Га, маеш Канаду. А я у плач, а діти собі, а я чоловіка клену. А він мені: Чекай, жінко, якось то буде! Але уже і на фармах, ага, а то і школа уже є. А видиш, жінко, а ти плачиш. То си робило 1909 року, і ми на тій фармі сиділи, а 10-го (1910) року післав нам Бог хлопця. Я з краю привезла 4 дівчаток, то уже маем 5-о, а в три роки прислав нам Бог другого хлопця. Але незадовго дае нам Бог і смуток: померла донька відана (віддана?). Але незадовго прислав нам уже послідну дівчинку, і вже тепер що робимо? Зачинаемо по едній замуж давати, так одна за одною віддались 4-тири. За тим женяться і хлопці і вже нема лиш ми обоє І що далі, то сум на хаті; і широка (хата?) а то далі та сумно. Але що трохе живі. Син жонатий на фармах робить, на боці сидить і гаразд Але не довго того веселого було. Заслабає муж 41-го (1941) року, хоче нам ґекувати, і 41 року декує нам. Помер 7 марта. Потім я була 10 років з сином на фармі. Потім син продав фарми, мені купив у Шіґо хату, собі купив у Фовм Лейку пулрум, і у Шіґо. А син аж у Ніпавин має штор. А старший у Ріджайні у Симпсон шторі. А донька у Балкарис, зять має пулрум, дві доньки на фармах, одна коло Вінніпеґу, одна у Роквій, коло Йорктону, на фармі ,і всі діти жонаті з українцями. Дітей 5-теро, 2 сини і 3 дочки, та внуків 13, правнуків 6, а в одної нема дітей. І всі діти пишуть до мене листи по українськи, і внуки пишуть по українськи. Але я їх сама понаучувала. Я їм посилала по 20 книжочок зараз, аби си учили, бо у нас у хаті крику не було, бо чоловік не знав письма, але любив купити дітям, аби си учили, і слухати любив завжди. І кінчу і прошу бути вібачні шановні мої приятелі і посилаю Вам маленький презент за Вашу щирість на фонд "Вістника".

Ґафіца Пікуш, Шіґо, Саск.

А се пишу Вам, то може Ви не зможете сего розчитати, то може десь що помістите.

КАЖУТЬ, ЩО ЗНАЙШЛИ КІСТЯК ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

У давніх грецьких мислителів була теорія про орепітекуса, цебто про первісну людину. Модерних учених почала цікавити ця теорія з того часу, як почали знаходити кості давніх людей.

В околиці містечка Ґрессето в Італії вже кілька разів знаходили окремі кості первісних людей. Тому понад два роки тому почали там більші розкопи. Розкопами керував д-р Йоганнес Гюрцерер — професор палеонтології в Базельському університеті (Швайцарія) і д-р Гельмут де Терра з відділу геології Колюмбійського університету в Ню Йорку.

По 28-х місяцях пошукувань, цього літа їм нарешті вдалося викопати цілий кістяк 4-стопового створіння, що подібний до людського кістяка. Учені намагаються розвязати таке питання: чи ця "пралюдина" жила на деревах, чи мала стопи розвинені настільки, що могла ходити по землі. А покищо антропологи твердять, що створіння, кістяк якої знайдено, жило 12 мільйонів років тому.

Серед антропологів (дослідників людини) і археологів (дослідників старовини) ця знахідка наробила багато розголосу, бо це вперше знайдено цього роду цілого кістяка, цебто навіть з черепом.

75-ЛІТТЯ МИТРОПОЛИТА НІКАНОРА

Дня 27-го липня ц. р. Високопреосвященнішому Владиці Ніканорові (Абрамовичеві), Митрополитові Української Автокефальної Православної Церкви, на еміграції, сповнилося 75 років життя.

Митрополит Ніканор народився 27-го липня 1883 р. в селі Мизові, Ковельського повіту, на Волині у старій священичій родині Абрамовичів. Після закінчення початкових шкіл, учився у Волинській Духовній Семинарії в Житомирі, а потім у Київській Духовній Академії. У священики був рукоположений 1910 р., і ввесь час душпастирював на Волині. На єпископа для міста Києва висвячений у м. Пінську 9-го лютого 1942 р. архиепископами: Олександром Пінським і Поліським, Полікарпом Луцьким і Ковельським та Юрієм Берестейським. Владика Ніканор очолював Київську катедру від 15-го березня 1942 р. до 25-го вересня 1943 р., і за той час він очолив хіротонію восьмох єпископів та висвятив 181 священиків

На еміграції Владика Ніканор був у юрисдикції бл. п. Митрополита Полікарпа, з яким постійно був у близькому контакті. Собор Єпископів Української Автокефальної Православної Церкви в Парижі 15-го вересня 1952 р. надав Архиєпископові Ніканорові титул Митрополита УАПЦ в Німеччині. По похороні Блаженнішого Митрополита Полікарпа, Надзвичайний Собор УАПЦ в Парижі 28-го жовтня 1953 р. запросив Митрополита Ніканора на Первоієрарха цієї Церкви, з титулом: "Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції".

ЗІБРАЛИ ПОЖЕРТВИ ХВОРОМУ НА ПОЇЗДКУ ДО ЛЮРДУ

Молодий католицький священик Рой Петерсон в епархії Ню Орлінс невилічимо хворий на рака (пістряка). Він вирішив поїхати до Люрду (Франція) — місцевості, яку католики вже від ста років уважають за чудотворну, — щоб просити ласки в Богородиці. Однак подорож і перебування в Люрді досить дорога, а той священик не мав стільки грошей. Отже католицькі священики згаданої епархії зібрали для нього 2,500 дол., щоб він міг поїхати до Люрду.

СКІЛЬКІСТЬ СТУДЕНТІВ УКРАЇНЦІВ У КАНАДІ

У всіх університетах Канади в 1957 р. студіювало дві тисячі студентів українців. Усіх українців у Канаді є близько пів мільйона.

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

Як бачимо з цього безстороннього оповідання, побожна Анна-Альоїза була далеко не така милосердна до своїх підданців, як про те умилено оповідають її життеписці-єзуїти. Вона сама (або може через підвладний їй міський маґістрат) судила міщан, причастних до бунту, і засудила їх до високих кар, які й були виконані привселюдно під час ярмарку в Острозі, щоб нагнати ще більшого страху на "схизматицьку Русь", а в трибунальський суд передала тільки тих, хто по праву не був її підданець, як ось духовні та ще деякі особи.

Автор "Лямента" писав свій твір тоді, коли справа в трибуналі ще не була закінчена, і через те він так зворушливо закликає Анну-Альоїзу до милосердя.

Багато лиха православним заподіяла ота злощасна пригода, тільки легкодушна і засліплена фанатизмом Анна Альоїза думала навпаки — що вона вчинила добре й Богові миле діло тим, що, найперше, подала опасенну поміч души батька, визволивши його тіло з "проклятої" землі, і поховавши його у "святій"; по-друге, гадала, що вона добре прочистила свою "державу" від "схизматицького еретицтва"; по-трете, опасла від вічної згуби і придбала Богові багато "схизматицьких" душ, прилучивши їх до унії, або й навіть прямо до римського костьола.

Так само думали й єзуїти духовні керівники Анни-Альоїзи. А її життеписці-єзуїти, скінчивши своє оповідання про криваву подію в Острозі, далі починають новий розділ, і кажуть

"По скінченні тієї трагедії, про яку ми розповіли, ясновельможна фундаторка почала думати про дальше розмноження слави Божої".

Це дальше розмноження означало не щось инше, як нові пожертви щедрої пані на її улюблений колеґіум та передачу єзуїтам земель і цілих маєтків, якими раніш так щедро обдарували були її побожні предки православні церкви й манастирі в межах Острязького князівства

V

Так пройшло ще дванадцять років. Не зважаючи на свій не дуже то ще літній вік (їй не було ще навіть повних 50 років), Анна-Альоїза мала вигляд справжньої старої баби, часто нездужала і безперестанно готувалася до смерти Кожного дня правили для неї особливу "літанію", щоб Бог послав їй добру смерть, а кожну свою недугу вона вважала за смертельну. Їй здавалося, що вона вже докраю виконала своє призначення на землі та доспіла в усіх своїх чеснотах, отже забажалося їй потрудитися ще й востаннє: відвідати Св. Землю (Палестину), а також побувати на могилі свого патрона — Св. Лойоли, і там, у його ногах скласти і свої праведні кості.

Але доля несподівано призначила їй іншу мандрівку. Року 1648-го знялося повстання Богдана Хмельницького і вогненною бурею швидко рознеслося по всій Україні. На Волині, як і по інших місцях, з переляку стали втікати в Польщу ксьондзи, пани й жиди, справедливо боячись попасти в козацькі руки. Єзуїти з Острога, здається, перші за всіх "накивали пятами" козакам. Анна-Альоїза також мусіла покинути свої велетенські багатства на волю долі і пустилася в далеку дорогу. А козаки мало не по її пятах влетіли в Остріг, вирізали тут до чотирьох сотень жидів і ляхів та з димом пустили недобудований ще тоді єзуїтський колеґіум та католицькі костьоли.

Коли Анна-Альоїза вигнанкою прибула в Польщу, то, як кажуть її життєписці, вся Польща тоді дивувалася, що одна "руська пані", як казали поляки, має такий великий та пишний поїзд: так багато в її обозі йшло карет, каруц, ридванів і возів, запряжених по шестеро коней і навантажених усяким добром. Численний гурт її дворяків і слуг мандрував разом з нею, готов ділити з своєю добродійкою всі невигоди вигнання. А разом зо своїми дорогими скарбами везла вона також домовину свого мужа Ходкевича, побоюючись, щоб козаки часом, бува, не вчинили якої наруги над кістьми того славетного лицаря Польщі - також нащадка православних.

Цей дорогий "депозит" (кості чоловика) покищо склала вона в Кракові, в єзуїтському костьолі, маючи намір знову повернутися з ними до Острога по "успокоєнню ойчизни" (батьківщини). І коли в серпні 1649 року ляхи під Зборовом замирилися з козаками, то волинські пани повірили, що те "успокоєне" вже настало, і стали повертатися до своїх маєтків. У слід за ними повернулася й Анна-Альоїза до Острога і тут оплакувала сліди козацької руїнації та зараз таки заходилася направляти все те, що ще можна було направити.

Але не минуло й року, як війна Польщі з козаками почалася знову ,і нещасна унука князя Констянтина Острозького знову мусіла покинути Волинь — на цей раз уже навіки. Покинула свої городи, замки, незлічені багатства, незмірні маєтки й утікала в чужу країну тинятися по чужих кутках. А козацькі загони знову навідалися до Острога і знову спалили та зруйнували все те, що нагадувало тут про католицтво та єзуїтів.

У Польщі ясновельможна вигнанка знайшла собі теплий притулок у тих людей, яких вона ніколи не вважала за чужих: спочатку оселилася в Калиші при єзуїтському колеґіумі. З приводу того єзуїти пишуть:

"І справдилося давнє прочуття тієї Анни-пророкині, про яке вона не раз говорила була в Острозі отцям-єзуїтам, обсипаючи їх щедрою милостинею: "Буде час, коли я дійду до убожества, і тоді у вас, отці мої, проситиму хліба і притулку". І при тому вони додають. "А проте треба правду сказати, що не так з нужди, як з своеї особливої ласки ясновельможна пані зволила проживати в домі служебників своїх і споживати їхній хліб, бо ще навіть і за того часу вона давала їм пожертви більші, ніж йшло на утримування її панського двору".

І справді, про Анну-Альоїзу єзуїтам аж ніяк не можна було сказати, що вона може даремно їла їхній хліб, бо саме за того часу вона вчинила їм таке добродійство, яке, мабуть, перевершувало всі попередні. А саме, довідавшись, що козаки вдруге зруйнували єзуїтський колеґіум в Острозі, Анна-Альоїза вирішила відбудувати єзуїтам їхній колеґіум в Ярославі, де була її материнщина, і для цього вона 1653 року внесла в фундаційні книги в Познані відповідний фундаційний акт дарування на вічну власність цьому колеґіумові кілька сіл у своєму "Ярославському ключі".

На останньому році свого життя Анна-Альоїза чомусь полишила своїх друзів-єзуїтів, і проживала в маєтках різних панів у Великопольщі: в Ковалі, Коможі, Інині і накінець—у Рацаці. Політичні розрухи останніх років, дві втечі з краю предків, турботи й невигоди мандрівничого життя і душевний біль з приводу страшного, нечуваного тоді бідування "ойчизни" (Польщі), коли сусіди (повстання України, напад Швеції, а потім Москви) рвали її на шматки й безнастанно пустошили, — усе те разом підточило здоровя Анни-Альоїзи, що й без того було кволе; і вона померла передчасно — 27-го січня 1654 року, в місті Рацаці, в домі якоїсь пані Інінської.

Вірні друзі її єзуїти невідступно окружали смертне ложе своєї добродійки, і їхні руки закрили навіки її очі. Як пишуть єзуїти, смерть її була безболісна така, якої вона благала собі в щоденних "літаніях"; до того ж ще, друзі-єзуїти полегчили розставання її душі з тілом своїми особливими церемоніями, яких вони звичайно вживали при ложі помираючих, щоб відвести їхні думки від "болізни й печалі тілесної". Ці церемонії полягали в тому, що єзуїти говорили вмираючому про незвичайну радість життя в раю. Але при тому вони вміло виголошували різні патетичні, зворушливі оклики, що всім тим доводили помираючого до такого стану екзальтації, що він горів бажанням якнай швидше померти.

Тут варта уваги та згадки єзуїтів, які писали життепис Анни-Альоїзи, що хоч небіжка була дуже побожна й велика добродійка, то все ж таки вона "не втекла від злих язиків", цебто від усякого поговору, хоч — додають вони, "однаково ж більше було таких людей, які таки признавали її за доброчинну людину"

Анна-Альоїза полишила дуже обширний тестамент, який вона списала ще в 1651 році і потім не раз його доповнила. Цей цікавий документ яскраво змальовує той духовий образ його авторки, всі задушевні мислі її, передсмертні думки, турботи й обави.

Тестамент починається звичайним тоді визнанням про її приналежність до Католицької Церкви та молитвою до Бога про милосердя й відпущення гріхів, а далі йде розпорядження щодо її майбутнього похорону:

"Я прошу, щоб тіло моє грішне було похоронене в костьолі єзуїтів в Острозі; там я, разом з мужем моїм, хочу ждати останньої труби воскресення з мертвих. Я прошу, щоб мене поховали без усякої пишноти, яка не лицює мені, тому що я була сиротою і майже умерлою ще за життя свого. Уклінно прохаю, щоб превелебні отці-єзуїти своїми руками несли мене до костьола. Я певна, що превелебні отці-єзуїти будуть такі ласкаві, що всі вони — скільки їх можна буде за короткий час зібрати — зійдуться подати поміч души моїй, про це я уклінно їх благаю".

Інших монахів, крім єзуїтів, вона не велить запрошувати на свій похорон; і тут таки зобовязує своїх слуг добре пильнувати, щоб отці-єзуїти, які будуть знаходитися при її тілі, мали "всякі вигоди".

(Далі буде)

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„СТРИМАЙСЯ З ПОСИЛКАМИ„

Існує в Советському Союзі т. зв. "Закон боротьби з паразитними елементами". Він побудований на такій основі: "Хто не працює, той не їсть". Але це ще не все! Фактично це зводиться до того, що кожен мусить працювати. Далі, кожен повинен жити лише з того, що він заробить на тій роботі, — цебто, на "сіль до оселедця"! Коли ж хто може дістати деякі засоби "збоку", той себе цим хоч трохи порятує. Дістати "збоку" можна всяко: або десь, скажемо, когось обшахрувати, або десь приватно собі заробити над норму, або дістати пакунок від свояків з-заграниці.

Певна річ, коли б так брати по-справедливому, то "Закон боротьби з паразитними елементами" мав би карати лише тих, хто шахрайть, краде, на роботі ледарює, живе за кошт якоїсь закордонної розвідки тощо. Одне слово, одні працюють, а паразит живе собі з їхньої праці, сам не працюючи.

Коли ж тут справа не так у засобах прожитку, як у тому, щоб сірі "громадяни" СССР нічого не мали. Коли вони нічого не мають, і в них крайня нужда, то всі їхні думки й почування звернені лише на шматок хліба. Більше вони ні про що не здібні думати, ні про існуючу неволю, ні мріяти про волю, а ввесь дух і тіло звернути лише на шматок хліба,— зробити хліб своїм "божком", а мрію про нього зробити своєю "релігією". Це значить, комуністична влада хоче зматеріялізувати їх, ба — допровадити до стану стваринніння, щоб убити духа; бо большевицький режим уважає дух за свого найбільшого ворога, бож дух є джерелом думання, прагнень, почувань, а головно — це джерело змагання до с в о б о д и.

Ось чому большевицький режим за всяку ціну хоче втримати населення в крайній нужді.

Розуміється, всякі допомогові посилки з-закордону, допомагаючи людям в СССР матеріяльно, тим самим в якійсь мірі стають на дорозі такій політиці режиму СССР. Тому режим є рішуче проти тих посилок. З одного боку він і добрі суми долярів хотів би на тому заробити, і зробити в світі враження, що немов би то люди в СССР мають "свободу" такі пакунки з вільного світу діставати. Але, з другого боку, режим СССР уважає, що все таки політично вони йому не виплатяться: вони розбивають йому політику штучного втримування н у ж д и. Крім того, режим фактично нікому й нічому не вірить, коли воно йде з вільного світу. Він думає, що ці пакунки посилають не з доброго серця, а для "пропаганди": щоб показати, що мають працюючі в Канаді й Америці, а працюючі в СССР не мають нічого.

Отже "Закон про боротьбу з паразитними елементами" створений не на те, щоб карати дійсних паразитів (вони ж бо самі сидять на теплих місцях в уряді, який ці закони видає!), а взагалі спрямований проти всякого покращання матеріяльного життя загалу людей в СССР. Хто живе краще, ніж влада СССР бажає собі того, то цей уже тим самим є "паразит", хоч би він і найчеснішим способом поліпшив собі те животіння,— скажемо, шляхом допомоги від рідних з Канади чи ЗДА. Отже проти таких і обертається той "Закон боротьби з паразитними елементами".

Яким способом? Просто: влада посудить невинну людину в тому, що вона, мовляв, чимсь "вислуговується" загранииці, і за це в "заплату" ці пакунки дістає, і на цій підставі буде переслідувати його, або й зовсім знищить — не раніше, то пізніше.

—

Маємо перед собою лист від читача - робітника в Канаді.

Він пише:

Мати в Україні пошукувала його. Він відізвався з Канади, але не сам, лише через давнього старенького імігранта піонера. Мати просить допомоги, бо вона хвора, і її в СССР признали непрацездатною. Отже роботи вже не має, але й ніякої допомоги не має. Син вислав їй перший пакунок за 120 дол. — шкіри на дві пари чобіт тощо. Мати дякує зворушено, але пише, щоб на другий раз до неї не присилати, а вислати на адресу іншого чоловіка. Син вислав.

Відповіді нема. Місяць, два, півроку мовчанка... Пише той старенький піонер туди лист, і прийшла відповідь від старої матері, а в ньому стоїть ясно: "Починають поговорювати:... Ти там стримайся з посилками".

Ось вам і пішов у роботу "Закон про боротьбу з паразитами"! Бореться большевицька влада проти старенької безпомічної жінки, яка працювати не може (і роботи їй не дають), та й ніякої допомоги влада їй не дає. А коли присилають їй допомогу її близькі з Канади, то це називається "паразитизм", і влада поборює його!

ЗМІНА В ПРОВОДІ ОО. ВАСИЛІЯН У КАНАДІ

З днем 1-го липня ц. р. провід над монашим чином — протоігуменство — ОО. Василіян Канадійської Провінції знято з о. Володимира Шевчука, який вибув на цьому становиці лише пять років, а на його місце протоігуменом назначено о. Боніфатія Володимиру Слободу — на шість років.

Як усі Курії греко-кат. монаших Чинів, так і Рада ОО. Василіян переноситься до Вінніпегу, як осідку Митр. Максима Германюка. Василіяни мають у Канаді вісім манастирів і деяку кількість місійних станиць.

ПЕРША РАКЕТА НА МІСЯЦЬ НЕ ВДАЛАСЯ

17-го серпня ЗДА повідомили, що перша спроба випустити на місяць ракету, зроблена в Злучених Державах Америки, не вдалася. Ракета розірвалася в повітрі на висоті 1,000 стіп від Землі. Американці підготовляють другу спробу випустити таку ракету, що досягнула б Місяця і кружляла б навколо нього, а свої спостереження про Місяць передавала б на Землю відповідними сигналами.

Протестант про релігійні обряди

Свого часу протестантський священик, В. Й. Давсон, з Нюарку, помістив був статтю в "Сенчурі Мегезін", де доказував, що протестанти зробили нерозумно, коли викинули з своїх церков обряди і церемонії.

Каже він, що в релігійнім житті ходить найперше не про те, чи хтось має християнську чи поганську релігію, але про те, чи він має взагалі якусь релігію. Пропасть лежить між матеріялістом, який не признає духового світу, і спіритуалістом, який вірить у світ духовий. Хто не вірить у світ духовий, той не може бути ані добрим християнином, ані добрим буддистом.

Говорить Давсон, що людям вроджене почуття чогось вищого, невиясненого, загадочного Чого не розуміє людський розум, те відчуває людська душа. Основою релігії є почування і стремління до чогось вознеслого, ідеального, нерозгаданого. Таємничість є душею релігії.

Каже Давсон як він придивлявся чужим Богослуженням, і бачив побожний настрій, якого нема в протестантів.

Я бачив сотні людей ріжних кляс, каже Давсон, що схиляли голови в поражаючій мовчанці. Не було ні музики, ні промов, лише перед престолом священик молився і його слів не було чути, однакож побожний настрій був великий.

Богослуження повинно мати за ціль викликати в людей релігійний глибокий настрій. Коли люди в часі Богослуження не відчувають присутности Бога, то їх релігія не є релігією, а молитва молитвою.

***

Говорить ще Давсон, що коли протестанти почали виривати з пшениці кукіль (бур'ян, себто викидати обряди) то і пшеницю повиривали.

Убогим знавцем історії і людської природи є той, — каже Давсон, хто не знає, що людське серце при молитві бажає божественної таємниці. воно не вдоволяється святинею, що більше подібна на дім для людських сходин, ніж на Дім Божий і прожиток вічности.

Дальше запитує Давсон протестантів, чи не треба і в них завести якихсь обрядів та церемоній, які нагадували б, що церква не є для здобування і видавання грошей, але що вона є Домом Божим.

ВЧЕНА НЕГРАМОТНІСТЬ?

Баварське Радіо надає серію лекцій світової історії. Були також дві лекції на тему початків державности України — Руси (княжа доба) Матеріял на цю тему опрацював німецький учений Август Обермаєр, і надавали цю лекцію двічі: 7-го і 12-го липня ц. р.

І той А. Обермаєр сказав, що простір від Карпат по Волгу заселюють... "руссен" (москалі)!

Мюнхенський "Шлях Перемоги" 27-го липня ц. р., подаючи новинку про це, каже: "Шкода, що наші науковці не оказали свого слова в цій справі". Той часопис зауважує: "Лекція була, як звичайно, дуже вчена і при тому дуже неграмотна", бо "він (Обермаєр), видно, ніколи не читав об'єктивних історичних джерел до історії праслов'ян та українського народу".

ПРАВОСЛАВНА БОГОСЛОВСЬКА АКАДЕМІЯ

1. Православна Богоословська Академія — це 4-річна висока богословська школа.

2. Ця школа становить теологічний факультет Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, і, згідно з Чартером Колегії, дає своїм абсольвентам підготову й виховання на Священика, а також урядово признаний ступінь Ліценціята Теології або Бакалавра Теології.

3. Кандидати до Академії повинні мати скінчений принаймні повний одинадцятий грейд (Matriculation) у Канаді, або рівнозначний ступінь освіти з-поза Канади, цебто т. зв. м а т у р у за середню школу.

4. Коли ж вони не мають повної середньої освіти, то приймаються до Академії вільними слухачами, і їм дається змога здобути собі т. зв. матуру в самій Колегії.

5 Абсольвенти Православної Богословської Академії, які мають матуру середньої школи, отримують ступінь Ліценціята Теології.

А коли вони хочуть осягнути ступінь Бакалавра Теології, то мають виконати ще такі додаткові вимоги:

а) Відбути один рік священичої праці в Українській Г р е к о-Православній Церкві в Канаді, або там у Православній Церкві, куди вони належать

б) Написати відповідну п о в а ж н у працю (тезу) на богословську тему, яку професура Академії признає за задовільну. Таку тезу студенти можуть вибирати собі на IV курсі Богословської Академії

6 Крім цього, Бакалаври Теології мають право осягнути при Богословській Академії науковий ступінь Доктора Теології, — на загальних основах вищих шкіл. Для цього треба взяти відповідну богословську тему в одного з професорів Академії і науково опрацювати її.

7. Студентам, які мають більш як середню освіту, Академія — за постановою Професорської Ради — дає право скласти іспит зо всіх предметів за три роки, замість чотирьох.

8. Студентам, які мають закінчену університетську освіту, дається право — за постановою Професорської Ради — скласти іспити зо всіх предметів Богословської Академії за два роки, замість чотирьох.

9. Одружені студенти можуть бути висвячені на Диякона чи Священика ще під час своїх студій в Академії.

10. Професорами і лекторами Православної Богословської Академії можуть бути особи з закінченою вищою освітою.

11. Усі студенти живуть, виховуються і навчаються в Колегії Св. Андрея в Вінніпегу. У випадку потреби, студент може жити й окремо на приватнім помешканні, але конче підлягаючи виховній системі Академії.

12. У Богословській Академії викладаються такі предмети: 1. Катихизис, 2. Інтродукція до С т а р о г о Заповіту, 3. Старий Заповіт, 4. Інтродукція до Нового Заповіту, 5. Новий Заповіт, 6. Догматичне Богословіє, 7. Основне Богословіє (Апологетика), 8. Порівняльне Богословіє, 9. Сектознавство, 10. Моральне Богословіє, 11. Пастирське Богословіє, 12. Патрологія, 13. Літургіка, 14. Церковний устав, 15. Гомілетика, 16. Церковне й канонічне Право, 17. Історія Християнської Церкви, 18. Історія Української Православної Церкви, 19. Церковний спів, 20. Історія церковної музики, 21. Іконографія, 22. Історія церковного Мистецтва, 23. Грецька мова, 24. Латинська мова, 25. Гебрейська мова, 26. Церковно-слов'янська мова, 27. Історія філософії, 28. Логіка, 29. Психологія, 30. Християнська соціологія, 31. Історія України, 32. Історія Української Літератури, 33. Українська мова, 34. Історія Канади, 35. Англійська мова, 36. Відповідні Семинари.

13. Плата за окрему кімнату й повне прохарчування в Колегії — 50 дол. місячно. Крім того, за науку платиться 100 дол. річно та за зужиття речей 5 дол. річно.

14. Кожен студент канадієць може одержувати від Української Греко-Православної Церкви в Канаді по 30 дол. місячно позички, яку він обов'язаний пізніше сплатити ратами Консисторії тієї Церкви.

15. До Православної Богословської Академії приймаються особи тільки до 45 років життя.

16. До Богословської Академії приймаються студенти головно з Канади, але приймаються також з ЗДА та інших країн.

17. Виклади в Богословській Академії розпочинаються 1-го жовтня, а закінчуються 30-го квітня Цебто, студенти мають вільних п'ять літніх місяців, а це дає їм змогу заробити на прожиття навчального року.

18. Позаочних курсів Богословська Академія не провадить.

19. Усі виклади в Богословській Академії провадяться українською мовою.

20. Для тих студентів, що українську мову знають мало, провадиться навчання початків української мови

21. Усі студенти в Богословській Академії обов'язані додержуватись виховних відповідних Правил студентського життя.

22. Про своє бажання вступити до Православної Богословської Академії петенти подають прохання до Деканату Академії на таку адресу:

St. Andrew's College,
259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.
Деканат Богословської Академії.

Д-Р Т. К. ПАВЛИЧЕНКО УПОКОЇВСЯ

Саскатун, Саск. — 5-го серпня у місцевій Університетській лікарні упокоївся проф. д-р Тиміш К. Павличенко, визначний учений-дослідник у ділянці рослинознавства. Покійний д-р Павличенко народився 1892 р. на східньому Поділлі — на центральних землях України. До Канади прибув 1927 р. з еміграції в Чехословаччині.

З 1930 р. він був назначений асистентом-дослідником у Саскачеванському університеті, а в роках 1938-48 там таки головою Дослідної лябораторії екології рослин, опісля ж, уже до смерті, був директором Агрикультурних д о с л і д і в "Американ Кемикел Пейнт Компані".

Покійний був одним з основоположників УНО, що створилося 1932 р. в Канаді, і його діячем. Він залишив по собі літературно-поетичну спадщину — в рукописах, а між тим і переспів "Слова про Ігорів похід".

Похорон д-ра Т. Павличенка відбувся 9-го серпня з української греко-православної церкви Св. Духа.

ЗАНЕПАД ІДЕАЛІЗМУ СЕРЕД МОЛОДІ

На вчительській конференції 15-х стейтів ЗДА в серпні ц. р. промовляв проф. д-р Гаролд Тейлор — президент Сараг Лоренс каледжу. Він нарікав, що теперішні студенти не приготовляються до того, щоб свої ідеї та енергію передавати людству, а тільки думають про те, як "здобути двоавтовий гараж та членство в відповідному клюбі". Проф. Тейлор сказав: "Нема найменшого сумніву, що це молоде покоління більше думає про матеріяльні багатства й економічне винагородження, ніж про духові й ідеалістичні цілі".

Чи молодь не розуміє духових вартостей? Навпаки, на думку проф. Тейлора, вона їх розуміє ще краще, ніж розуміли попередні покоління, бо вона і більш освічена, і вщеплено їй більше теоретичних засад, ніж попереднім поколінням. А чому ж молодь, знаючи й розуміючи потребу духових ідеалів, усе таки не здійснює цього в житті? А це тому, що молодь переймається наукою від громадянства, щоб "вірити в матеріяльні успіхи й економічне забезпечення"", каже проф. Тейлор.

Значить, він обвинувачує громадянство, яке вчить ідеалізму на словах, а на практиці піддає молоді думку не здійснювати того ідеалізму. Мовляв: серед культурних людей модно говорити про ідеалізм, — так треба говорити, але разом треба пемятати, що практична людина не повинна того ідеалізму здійснювати в житті.

Власне, тут і вся трагедія.

РІК 1958 — ХОЛОДНИЙ

Метеорологічне бюро ЗДА ствердило, що продовж перших своїх 7 місяців рік 1958-ий виявився найхолоднішим з усіх років від 1940 року, а наймокріший від 1953 р. Хоч духота збільшена, але температура панувала на 3-4 ступені нижча, ніж буває звичайно.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ПРО ЖИДІВ В УКРАЇНІ

У Ню Йорку 1953 р. оснувалася жидівська Асоціяція Збереження Памяті Українських Жидів. Ця організація приступила тепер до опрацювання 3-томової енциклопедії про історичне життя жидів в Україні. Матеріяли найперше прийматимуть від емігрантів-жидів. Енциклопедія буде друкуватися в мовах: жидівській розговірній, гебрейській і англійський.

КАТОЛИКИ В ПОЛЬЩІ НЕ ПОСТАВИЛИ СПРОТИВУ

Примас Католицької Церкви в Польщі, кардинал Стефан Вишинський, і його Єпископат 1956 р. проголосили свою співпрацю з комуністичним режимом Польщі. На знак лояльности до уряду, провід Католицької Церкви в Польщі видав до своїх вірних заклик узяти масову участь у виборах, голосуючи на Гомулку.

А тепер той самий Гомулка, ставши головою уряду, дав Католицькій Церкві в Польщі до зрозуміння, що її угода з урядом означає не компроміс з боку уряду, а лише з боку Католицької Церкви. Він не дозволив кард. Вишинському взяти участь у святкуванні століття Люрду, як паломницької місцевости. Далі, в липні ц. р. уряд видав заборону католицьким манастирям мати свої друкарні. Провід Катол. Церкви в Польщі спочатку плянував протест, але скінчилося тим, що він покорився.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

Спір за спадщину

"...Західну суспільну думку формувала цілими століттями катол. Церква. Вона дала Заходові підставові поняття **свободи, природного права і справедливости.** І хоча протестантизм, соціялізм і лібералізм заперечили ці поняття катол. Церкви, то мимо всього вони до сьогодні живуть спадщиною катол. Церкви і користають цілком **незаслужено** з тих благ, які Заходові дала катол. Церква" (Діон. Кульчицький, "Християнське суспільство". Часоп. "Християнський Голос", ч. 30, 1958. Мюнхен).

* *

От вам трохи католицької лекції історії...

Підійдімо до того з наукової точки погляду. На мою думку католицька Церква правдоподібно ще не існувала перед Народженням Христа. Значить, вона не перша дала Заходові "підставові поняття свободи, природного права й справедливости". Ці здобутки існували на Заході ще перед катол. Церквою.

Катол. Церква вповні дозріла духово й розвинулася та найбільшу силу осягнула в середньовіччі. Тоді могла щось Заходові дати. І що ж вона дала? Святу Інквізицію! Від 13-го століття до половини 19-го Свята Інквізиція замордувала понад сто мільйонів людей, нелояльних чи лише запідозрілих і нелояльності до папи. Це десь так пересічно по дві тисячки душечок на рік випадає. Ніби скромне число. А коли порахувати за пятсот років, то воно трохи назбирається.

Ідімо ж далі. Свята Інквізиція працювала на основі "підставових понять свободи, природного права і справедливости", даних католицькою Церквою Заходові.

Але сумніваємося, чи тут катол. Церква була першою! Адже як тільки християнство почало приходити до Риму, то поганський імператор Риму, кривавий Нерон, вже знав "підставові засади свободи, природного права і справедливости", подібні до тих, що потім принесла католицька Свята Інквізиція. Нерон також мордував тисячі християн. І мав на те свої "закони". Не мордував без "законів".

Є підстави думати, що катол. Церква не створили "підставових засад свободи, природного права і справедливости". Вона їх застала в Римі готовими, як спадщину поганина Нерона. Катол. Церква лише розвинула їх. Бо коли Нерон убивав лише тисячі християн, то катол. Церква викосила мільйони. Правда, вже коли на те пішло, то треба ще одне удосконалення згадати. Коли мордував християн поганин Нерон, то він робив це на підставі поганських законів. А католицька Церква дала свої власні закони. Св. Тома — ідеолог і святий катол. Церкви — приладодив ті закони так, що покликався на... Евангелію Христову, і казав, що це вона дає католицькій Церкві право вбивати невинних людей.

Не можемо заперечити, що той "культурний" здобуток катол. Церкви не пересічний. Бож як ви не кажіть, а таки не абиякої голови треба, аби доказати, що, мовляв, сам Христос велів убивати тих, хто папи не признає ... Але сама та ціла справа не є оригінальна. Магометани — турки й татари — тоді ж таки так само вбивали всіх тих, хто їхнього "бога" Аллаха й "пророка" Магомета не признавав. Не думаємо, що магометани вчилися від катол. Церкви. Вони своїм власним розумом і сумлінням дійшли до таких самих "підставових засад свободи, природного права і справедливости", як були в катол. Церкві.

Чим же тут хвалитися?

Подивімося на справу — хто тепер живе тією "культурною" спадщиною Святої Інквізиції. Протестанти? Правда, протестант Кальвін скористав був з науки катол. Інквізиції, і звелів забити свого противника. Ще були деякі гоніння, але тільки окремі випадки. Позатим якихсь загальних убивств не було. Правда, були моральні переслідування вчених і т. п. шляхом цензури, але вони давно минулися. Протестантська Церква вже здавна перестала користати із "культурних" здобутків катол. Інквізиції.

Ліберали? Ну, це вже непорозуміння! Саме слово "лібера.г" свідчить, що лібералі не користувалися "культурними" здобутками катол. Св. Інквізиції. Навпаки, лібералі поборювали й поборюють всі інквізиторські засади. Соціялісти? То залежить як які.

Большевицький режим у Кремлі Совєтський Союз назвав також "соціялістичним". І там справді є такі самі "підставові засади свободи, природного права і справедливости", як були у Св. Інквізиції. Створили собі такі "закони", щоб мордувати противників науки й політики кремлівських "непомильних". Але чи володарі в Кремлі присвоїли собі ці "культурні" здобутки від Св. Інквізиції, чи від давних турків і татар, чи від своєї старинної московської традиції н. ври Івана Жорстокого й Петра 1-го — це наука щойно мала б доказати.

Твердити ж, що "соціялістичний" Кремль користає тут з історичних здобутків катол. Церкви — це було б ризиковне діло. Подібність може бути, але це не мусить означати запозичення.

* *

Католицький автор поставив дуже важну й цікаву думку, хто **заслужено,** а хто **незаслужено** користає з історичних культурних здобутків.

Справді цікава думка! Тут ніби делікатно сказано: Коли твої предки переслідували культуру й цивілізацію, то йди тепер геть від тих здобутків, коли ти й далі погоджуєшся з своїми предками, і ти їх вірний нащадок!

Отже подивімося на справу й з того куточка. Коли астроном Коперник твердив, що Земля рухається навколо сонця, а сонце стоїть на місці, то катол. Церква увязнила Коперника і змусила його відректися того твердження, а твори Коперника Рим викляв. Рим хотів, щоб Земля стояла на місці, а сонце щоб рухалося над нею. А тепер? Земля таки рухається далі! І Рим разом з Землею рухається! Що ж з тим робити? Заборонити Римові рухатися? Сказати: Не хотів ти, щоб Земля рухалася, то тепер стій, не рухайся разом з Землею навколо сонця?

Того не скажеш! Але можна сказати щось інше. Джіордано Бруно колись учив, що крім Землі є ще й інші плянети, подібні до Землі. А катол. Церква налякалася, що на тих інших плянетах можуть бути люди, які не признають папи. Отже папа приказав спалити Дж. Бруно за його "єретичну" науку.

А тепер "ліберальна" наука таки доказала, що інші плянети існують, і не виключає можливости існування людей на них. А катол. доктори-теологи вже й справою спасіння душі тих можливих людей на інших плянетах журяться. Не виключають можливости туди свої "місії" послати. Що ж тепер буде? Тим людям з інших планет треба б хіба взяти в руки киї і гнати геть ці "місії"! Ваші ж попередники твердили, що нас — людей на інших плянетах — нема, то чого тепер користаєте із здобутків науки, яку вони переслідували?

Всю науку переслідували: астрономію, фізику, геологію, природознавство — геть усе чисто, що відноситься до природи. А щож тепер буде? Тепер хіба заборонити спадкоємцям Римської Церкви користатися здобутками науки? Погасіть електричні світла, а світіть свічками! Злізайте з авт. — ходіть пішки, або їдьте кіньми чи волами! Не смійте переступати порога лікарського кабінету! І так далі, і так далі... А як же? Нещасні учені колись ховалися з своєю наукою перед посіпаками Інквізиції, а Інквізиція їх вислідкувала, допитувала, мучила, вбивала, їхні наукові здобутки нищила... Такий мученичий шлях пройшла наука. А коли врешті отой зненавиджений Інквізицією **лібералізм** таки побідив, виборов свободу науки і дав свої здобутки: потяги, авта, електрику і т. д., то спадкоємці Риму давай собі тими "єретичними" здобутками користатися: роз'їжджають автами, висвічують електрикою, балакають по радіо, показуються на телевизії... Файне діло! Свободу вони мають тим користатися. І право мають. Але де ж тут їх **справедливість?**

Іванко Сень.

ВЕЛИКА ЕКСПЛЬОЗІЯ

В Ріо де Женейро, в Бразилії, була велика експльозія в складі амуниції і згинуло багато людей. Поки обчисляють, то згадують, що вбитих може бути і тисяча. Шкоду оцінюють на 1 мільйон і 500,000 долярів. Експльозія була така сильна, що людям здавалося, що кінець світу приходить.

ФІЛЬМ РОЗБУДИВ СУМЛІННЯ

Три школярі з міста Есканаба в ЗДА вкрали з шкільної каси 125 долярів Через дві години принесли 120 дол. назад.

Вони пішли до кіна і побачили фільм "10 Заповідей"; цей фільм промовив до їхнього сумління.

А скільки фільмів спричиняються до притуплення сумління!

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

під назвою

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR

also

MY CHURCH AND MY FAITH

by

Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

НА ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

ВИЛЛИНГДОН, Алта. З уродин п. Юрія Фуштея. Збірку прислав о. С. Столярчук ... $16.00

ТОРОНТО, Онт. З нагоди 40-ліття Вінчання панства Еміліяна і Єлисавети Охітвів. Збірку прислав др. П. Охітва ... $15.00

ВИЛЛИНГДОН, Алта. З Похорону бл. п. Марії Федюк. Збірку прислав о. С. Столярчук ... $13.00

ТОРСБІ, Алта. З Похорону бл. п. Марії Бабяк. Збірку прислав о. Прот. Г. Василів ... $12.90

ВИЛЛИНГДОН, Алта. З Похорону бл. п. Василини Попович. Збірку прислав о. С. Столярчук ... $11.90

ТОРСБІ, Алта. З Похорону бл. п. Вікторії Гавриш. Збірку прислав о. Прот. Г. Василів ... $10.95

КЕНДІЯК, Саск. З Поминального Богослуження за бл. п. Йосифа Федущака Збірку прислав о Прот. В. Алонюк ... $10.75

ГЕМИЛТОН, Онт. Пан М. Вівчар прислав ... $10.50

ТУ ГИЛЛС, Алта. Пожертва пані Ромни Колісник під час Похорону її мужа Івана. Пожертву переслав п. Г. Михайлишин ... $10.00

ВАСЕТНА, Алта. З Похорону бл. п. Миколи Макаренка. Пожертву переслав о. О. Фляк ... $10.00

ВАКАВ, Саск. З Похорону бл. п. Євдокії Боднар. Збірку прислав о. Ю. Турканський ... $10.00

ТОРОНТО, Онт. З нагоди Вінчання Василя Левинського з Оксаною Стечишин. Збірку прис. п. А. Запарнюк $10.00

ФОРТ ФРЕНСИС, Онт. З прощальної вечірки для панства Пасербів. Збірку прислав о. В. Бойчук ... $10.00

АТІКОКАН, Онт. З Похорону бл. п. Софії Санделович. Збірку прислав о. В. Бойчук ... $10.00

СОНДАВН, Ман. З нагоди Хрещення синка панства Теодора і Марії Ілюк. Збірку прислав о. Прот. Є. Ґорґіца ... $10.00

НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. З Похорону бл. п. Андрія Підвербецького Збірку прислав о. О. Хомяк ... $10.00

ГЕМИЛТОН, Онт. З нагоди Вінчання Нестора Сороковського і Лесі Малович Збірку прислав п. В. Баюс ... $10.00

СЛАВА, Алта. З Похорону бл. п. Дмитра Дутчака. Збірку прислав о. С. Греділь ... $9.70

ШІГО, Саск. З Похорону бл. п. Анни Бокла-Фенюк. Збірку прислав о. Прот. Т. Яковкевич ... $9.55

ВАКАВ, Саск. З Похорону бл. п. Анни Квасниці. Збірку прислав о. Ю. Турканський ... $9.00

ГЕМИЛТОН, Онт. З нагоди 25-ліття Вінчання панства Михайла і Марії Заболотних. Збірку прислав п. В. Фастрига ... $8.75

ЕҐРІМОНТ, Алта. З нагоди 25-ліття Вінчання панства Михайло і Марії Забошевич. Збірку прислав о. О Фляк $8.00

РЕДВОТЕР, Алта. З Похорону бл. п. Анни Гарматій. Збірку прислав о. О. Фляк ... $8.00

МЕЛВИЛЛ, Саск. З нагоди Хрещення донечки панства Михайла і Софії Козакевичів. Збірку прислав о. М. Коленич ... $8.00

СУ ЛУКАВТ, Онт. З нагоди 15-ліття Вінчання панства Андрія і Дарії Гусак. Збірку прислав п. Д. Клим ... $8.00

БРЕНДОН, Ман. З Похорону бл. п. Михайла Кушнірика. Збірку прислав о. Прот. І. Майба ... $8.00

КАДВОРТ, Саск. Збірку прислав п. С. В. Ковбуз ... $8.00

НАЄҐАРА ФОЛЛС, Онт. З нагоди Хрещення донечки панства Степана і Оксани Відемів. Збірку прислав п. П. Чоботько ... $7.50

ГЕМИЛТОН, Онт. З нагоди 25-ліття Вінчання панства Миколи і Марії Пилипяків. Збірку прислав п. В. Баюс ... $7.50

МОНТРЕАЛ, Кве. З нагоди 50-ліття Вінчання панства Михайла і Теклі Цитульських. Збірку прислав п. М. Шич 7.50

ДІТРОЙТ, Міч. З нагоди уродин п. Манолія Плаксія. Збірку прислав п. Е. Антонюк з Виндзор ... 7.00

НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. З Похорону бл. п. Михайла Підвербецького. Збірку прислав о. О. Хомяк ... 7.00

ПЕНО, Алта. З Похорону бл. п. Василя Іванишка. Збірку прислав о. Прот. Г. Василів ... 6.10

ГРИМСБІ, Онт. З нагоди Вінчання Ростислава і Галі Радчуків. Збірку прислав п. В. Фастрига ... 6.00

ОНОВЕЙ, Алта. З Похорону бл. п. Николая Шуляка Збірку прислав о. Прот. Г. Василів ... 6.00

ТОРОНТО, Онт. З нагоди Хрещення синка панства Трохима і Діонізії Гуралів. Збірку прислав п. І Тимочко ... 6.00

ФОРТ ФРАНСИС, Онт. З Похорону бл. п. Йосифа Качурика. Збірку прислав о. В. Бойчук ... 6.00

НИПАВИН, Саск. З прощальної вечірки для панства Йосифа і Людвіни Керніцьких. Збірку прислав п. Іван Григор 5.75

КАНОРА, Саск. З Похорону бл. п Павла Дениса. Збірку прислав о. В. Слюзар ... 5.50

НЮ ВЕСТМИНСТЕР, Б. К. З Похорону бл. п. Катерини Сапач. Збірку прислав о. О. Костюк ... 5.50

ФЛИН ФЛОН, Ман. З нагоди Хрещення Григорія, синка панства Михайла і Агафії Ойстриків Збірку прислав о. Прот. С. Кіцюк ... 5.50

ГЕМИЛТОН, Онт. З нагоди Хрещення Ярослави, донечки панства Клімашків. Збірку прислав п. І. Олеськів ... 5.15

ГРИМСБІ, Онт. Пожертва панства Осипа і Юстини Пертаків, з нагоди Хрещення дітей. Пожертву прислав о. Ю. Цукорник ... 5.00

ВОТЕРФОРД, Онт. З Похорону бл. п. Максима Гуцула. Збірку прислав п. Іван Данилович ... 5.00

АТАБАСКА, Алта. З Похорону бл. п. Василя Фотія. Збірку прислав о. П. Блажук ... 5.00

ГОРЕН, Алта. З Поминального Богослуження за бл п. Марію Андрейчук. Збірку прислав о. П. Блажук ... 5.00

ГЕФФОРД, Саск. З прощальної вечірки для панства Лозовчуків. Збірку прислав о. І. Маґас ... 5.00

ЛОРІН, Саск. З Похорону бл. п. Марії Козак. Збірку прислав о. П Бублик ... 5.00

ГЕМИЛТОН, Онт. З нагоди Вінчання Івася і Лесі Микитишин. Збірку прислав п. М. Павлишин ... 5.00

СТ. КЕТЕРИНС, Онт. З Похорону бл. п. Петра Комаря. Збірку прислав о. П. Ґліцький ... 5.00

МЕЛВИЛ, Саск. З Похорону бл. п. Анастазії Грегорчук. Збірку прислав о. М. Коленич ... 5.00

ГАЙ ПРЕРІ, Алта. Пан Д. Калявський прислав пожертву ... 5.00

ШІГО, Саск. Пані Гафія Пікуш прислала пожертву ... 5.00

ВІННІПЕГ, Ман. З Похорону бл. п. Мазурика. Збірку передав о. Прот. С. Герус ... 5.00

ЛАШІН, Кве. о. Прот. К. Квасницький прислав ... 5.00

ОШАВА, Онт. З нагоди 25-ліття Вінчання панства Івана і Евдокії Сидоренко. Збірку прислав о. Прот. П. Запарнюк ... 5.00

КИРКЛЕНД ЛЕЙК, Онт. Пан Г. Черепаха прислав збірку ... 5.00

ВІННІПЕГ, Ман. З Похорону бл. п. Ксені Прасоль — передав о. Прот. Г. Метюк ... 5.00

ВЕРНОН, Б. К. З нагоди Вінчання Лесі, дочки панства Василя і Калини Винничук. Збірку прислав о. С. Гуцуляк 5.00

ПРЕРІ ГРОВ, Ман. З нагоди 50-ліття Вінчання панства Палішів. Збірку прислав п. Василь Шевчук ... 5.00

ГЕМИЛТОН, Онт. З Поминального Богослуження за бл. п. Івана Марущака Збірку прислав п. В. Баюс ... 4.50

ДАВФИН, Ман. З Похорону бл. п. Ірини Никифорук. Збірку прислав о. Т. Славченко ... 3.50

ЕНДЕВОР, Саск. З Похорону бл. п. Павліни Яремчук. Збірку прислав о. Є. Приступа ... 3.00

ЕРВУД, Саск. З прийняття на честь панства Никонців та Бігунів. Збірку прислав о Є. Приступа ... 2.50

ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. Йосифа Шмигельського ... 2.00

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. Василя і Розалії Музичуків, з нагоди 50-ліття їх Вінчання ... 2.00

МИШИН СИТІ, Б. К. Пожертва п. Дмитра Москалика ... 2.00

СЕЛКИРК, Ман. Пожертва п. Івана Ролі ... 2.00

БАЛМЕРТАВН, Онт. Пожертва п. Стефана Пелешка ... 2.00

ЛЕНСИНЬҐ, Міч Пожертва пані Анастазії Забродської ... 2.00

МОНТРЕАЛ, Кве Пожертва п. Н. Карпова ... 1.50

ПРИСВИЛ, Саск Пожертва п М. В Дмитрова ... 1.40

ЕНГЕЛФЕЛД, Саск. Пожертва п М. Глека ... 1.00

ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. Пожертва п. Івана Мисюрика ... 1.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертву від пані Анни Романко передав о. д-р С. В Савчук ... 1.00

ЧИПМАН, Алта. Пожертва п. Н. М Дідуха ... 1.00

ЕНДЕВОР, Саск. З Похорону бл. п. Павліни Яремчук, прислав о. Є. Приступа ... 1.00

ВАДІНА, Саск. Пожертва п. В. Кінара ... 1.00

ТОРОНТО, Онт Пожертва п. Степана Довганика ... 1.00

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. Іллі Симчича ... 1.00

Евентуальні мимовільні недогляди в цій листі, за які ласкавих жертводавців заздалегідь перепрошуємо, прохаємо спростувати, і вони будуть виправлені.

Адміністрація "Вістника" сердечно дякує жертводавцям за їхні щирі пожертви, а зокрема дякуємо кожному, хто проводить збірки на пресовий фонд та взагалі допомагає Видавництву "Вістника".

Адміністрація "Вістника".

Минулого року Святе Письмо вийшло в 18 нових мовах, вповні ,або частинно, отже тепер Біблія друкується на світі в 1,127 мовах.

ПІД ПОЛЬСЬКИМ ПЕРЕСЛІДУВАННЯМ УКРАЇНСЬКІ ШКОЛИ ПОРОЖНІЮТЬ

Україномовний часопис у Варшаві "Наше слово" (8-го червня 1958 р.) подає, що до українських середніх шкіл у Перемишлі, Злоториї, Щецині, Бартошицях й у Варшаві на 150 вільних місць зголосилося тільки 49 кандидатів. На студії українознавства у Варшавському університеті до 2-го червня не зголосився ні один кандидат. Брак кандидатів на учнів і на вчителів в українських школах.

"Наше слово" не говорить про причину цього, але причина й без того ясна: шовіністична Польща переслідує українство.

ПОМЕР ПАСТОР В. КУЗІВ

Дня 24-го липня помер у ЗДА відомий пастор Василь Кузів — на 71 році життя. Серед українців протестантського віровизнання він займав різні високі становища, а останньо був почесним головою Українського Євангельського Об'єднання. Пастор В. Кузів був основоположником протестантського руху серед українців у нових часах.

НЕРВОВІ ПРОСТУДЖУЮТЬСЯ СКОРІШЕ

Д-р Даніел Каппон з Торонта спостеріг у лікарнях, що нервові люди в три рази частіше дістають нежит (катар, простуду), ніж люди із здоровими нервами.

ЯК ЛІКАР РАДИТЬ ПРОДОВЖУВАТИ ЖИТТЯ

Д-р С. Дж. Ван Пелт — голова Британського Т-ва Лікарів-Гіпнотиків — висловив переконання, щоб коли б людина не думала, що її вік обмежений, а жила в такім оточенні, де в неї вмовлювали б, що вона буде довго жити, і сама була цього переконання, то вона справді жила б довго. мужчина 250 років, а жінка 200.

ПРИБУТКИ ЗЛОЧИНЦІВ У ЗДА

Вілям П. Роджерс — генеральний прокурор ЗДА — на зборах Товариства Прокурорів ЗДА влітi ц. р. заявив, що зорганізовані сітки гангстерів і інших злочинців в ЗДА мають коло 20 більйонів річного прибутку - без ніякого труду: з продажу наркотиків, шантажів, схоплювання людей, вломів і т. д.

СУМА, ВИПЛАЧЕНА БЕЗРОБІТНИМ У КАНАДІ

Міністер праці М. Стар поінформував 10 липня, що на протязі 12 місяців від 31 травня 1957 р. по 31 травня 1958 р. - з фонду асекурації від безробіття виплачено безробітним у Канаді 436,728,745 дол., а за той час до фонду вплинуло лише 251,962,056 дол. Асекурацію від безробіття впроваджено в Канаді 1941 року, і в роках 1857-58 це була найбільша сума, яку будь коли досі виплачено безробітним на протязі 12 місяців.

ПРИЧИНИ СМЕРТНИХ ВИПАДКІВ

У Канаді 1956 р. було 131,951 випадків неприродної смерті. Які причини? 36.3 відсотка через недугу серця чи надмірний тиск крови; 16 відсотків з причини рака; 6 відсотків через недуги віддихових органів (легені); 8 відсот. через автомобільні катастрофи.

ОСТЕРІГАЄ ЛІКАРІВ

У Лондоні, в Англії, лікар д-р П. Е. Елют-Бинс видав лікарям осторогу, щоби вони памятали, що вони люди помильні, отже нехай пильно дбають щоб кожну слабість якнайточніше розслідувати.

АРХИЄП. ФІШЕР ГОВОРИТЬ ПРО КІНЕЦЬ СВІТУ

Архиепископ д-р Г. Ф. Фішер з Кентербері голова Англіканської Церкви написав нову книжку — п. н. "Повний страху вибір". Він пише, що "Бог вирішив знищити людський рід його таки ж [illegible] атомовою зброєю".

Проти цього "пророкування" архиеп. Фішера запротестували інші церковні достойники і преса. Між іншим, відомий англійський філософ Б. Рассел навесні [illegible] також пророкував скорий кінець світу.

У Берліні (Німеччина) плянують збудувати церкву під назвою "Королева Му[illegible]", присвячену памяті жертв [illegible]-нацистського терору, як [illegible] за свободу віри й сумління

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Бритійська Колумбія і українці. Збірник, виданий з нагоди 30-річчя існування 20-го Відділу Т-ва „Взаїмна Поміч" у Ванкувері (1927-1957). Сторінок 200, з ілюстраціями.

Перш за все, що впадає в очі — це люксусовий вигляд книжки: кольорова обкладинка — це фрагмент картини Ванкувера з виглядом на гори й затоку. Уся книжка на доброму папері. Багато ілюстрована; ілюстрації - більшістю вже тепер мають історичну вартість, — деякі з них досить рідкісні, починаючи з 1906 р. в Канаді.

Матеріял різнородний: спогади, факти, числа, вірші і т. д. Він читається скоро й легко, — приємне з пожиточним. А однак він являє собою цінний матеріял до історії українців Канади, і то саме з тієї провінції, яка належить до тих, що досі найменше відомі щодо стану українства в них.

Ще одна риса винятковости цієї книжки: її видавцям прийшла, як кажуть, „спасенна думка" не відділяти економічної справи від цілости всебічного життя українців у Канаді: від життя національно-культурного, організаційно-громадського і т. д. Замість сухого звіту з діяльности громадсько-економічної установи: чисел, протоколів, статутів і т. п., що може звернути увагу лиш фахівця і тільки для нього бути зрозумілою, видавці в цьому випадку відійшли від традиційної схеми, і дали книжку всесто-ронього змісту — цінну для кожного зокрема і для всіх українців разом

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ

Гемилтон, Онт.

У суботу 12 липня 1958 р. друзі п-ва Степана і Євгенії Москаликів влаштували велику несподіванку-забаву з приводу їх новозбудованої хати під ч. 850 Danfard Place — над озером, звідки видно цілий Гемилтон і околицю. Забава відбулася в домівці укр. греко-кат. громади св. Николая, при участі великого числа людей, між якими переважали українські підприємці, до яких належать і п-во Москалики.

При вході до залі п-ва Москаликів гучно привітали приятелі під проводом п. Николя Блаженка з дружиною, що дали ініціятиву вшанувати п-ва Москаликів. Вони завели п-ва Москаликів до стола і передали їх під опіку господаря урочистости — п. Мартина Вівчара, при якому було два священики: о. Бойко і о. Пелех.

Господар М. Вівчар сказав вступну промову і попросив о. Бойка проказати молитву та поблагословити поживу.

Під час вечері гостей за столами обслуговували поважні віком і майном підприємці, все доносячи вибагливі страви, що налагодили наші славні господині пані Стецикова й пані Фастрига.

По вечері, госп. Вівчар на першого промовця запросив п. Николу Блаженка — власника „Лейк Сайд Готел" з „Бурлингтон Бэч". Його промова — це була справжня доповідь на тему взаємної пошани серед нашого народу і просвітньо-релігійних установ. По цім слідували кілька гарних пісень, що заспівали жінки Клюбу Укр. Бизнесменів. Життєпис п-ва Москаликів розказав односельчанин Федір Волотинюк з села Ясенів Польний, пов. Городенка.

Дарунок (телевізор) передав М. Вівчар і присутні. Від себе ж п-во Москалики висловили щиросердечну подяку всім приятелям за їхню пошану до них. У кінці промовляв п. Гнат Поворозник — власник „Ессекс Пекінг Ко.", і разом один з провідників Укр. Національного Об'єднання. Він звеличав п-во Москаликів як здібних підприємців і щирожертвенних на народні цілі та як порядних громадян. При цім він попросив присутніх за пожертву на українську пресу, і він сам та Мартин Вівчар зайнялися збіркою, що принесла $61.50. Вони розділили її по половині, на „Новий Шлях" та „Укр. Голос", включно з „Вістником", і Колегією Св. Андрея у Вінніпегу. Забава продовжувалася до пізньої ночі при добрій музиці і веселім настрої.

На другий день п-во Москалики знову вітали в себе дома численних приятелів на розкішним травнику і в прекрасній хаті. Хай же Всевишній благословить труд їхньої праці і подає щастя, здоровя та ще довго віку прожити

Учасник.

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА СИДОРЕНКІВ

Ошава, Онт. - Знайомі й діти п-ва Івана і Евдокії Сидоренків не забули пошанувати їх з нагоди 25-ліття їх подружнього життя й набуття власної хати

У суботу 12 липня, в день Св. Ап. Петра й Павла о. Парох церкви Різдва Пресв. Богородиці відправив у церкві Молебень за їх здоровля та сказав дуже гарне повчальне слово і попросив усіх присутніх до церковної залі. При вході в залю Ювілятів привітали хлібом і сіллю та відспівали Многоліття.

По вечері були промови місцевих і позамісцевих гостей та щирі побажання від дітей з нагоди їх Ювілею, а одночасно відчитано листи від друзів з Америки та від п. Григорія Черепахи з Кірклейнд Лейк, Онт.

Ювілятам вручено дарунок від друзів та від дітей Людмили й Олександра

Не забули гості і про свою місцеву церкву, на що зібрано поважну суму, і з того вділено на пресовий фонд „Вістника" - 5 дол. Щире спасибі жертводавцям, а Ювілятам — Многих Літ, дальше так щиро працювати в громаді і діждати ще Золотого Ювілею!

Приятель.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Гемилтон, Онт.

Дня 26 липня 1958 р. відбулось Вінчання Нестора В. Сороковського, сина Євангелини й Остафія Сороковського з Єлов Крік, Саск., з панною Лесею — дочкою Варвари і Григорія Малович з Ст. Кетеринс, Онт., в укр. гр.-прав. церкві Св. Володимира в Гемилтоні.

Чин Вінчання виконав о. В. Федак — місцевий парох, з участю дяка п. Б. Радиша і пару співаків. Дружбами були: Р. Сороковський (брат молодого), Ст. Стасюк і П. Попіль. Дружки: Галя Попіль, Аделя Гриневич (з Алберти) і Філька Нимигон.

Весільна вечеря відбулась у залі У.Г.П. Громади в Гемилтоні; господарем весільного прийняття був п. Мих. Папіш. Зібралось досить гарне число родини і гостей о 7 год. вечора. Господар запросив усіх засісти за столи. На його ж прохання, о. В. Федак проказав молитву й поблагословив страви, госп. М. Папіш підніс тост королевій молодій парі. При кінці вечері, що перейшла в гарнім настрою, господар привітав родину і всіх гостей та щиро представив молоду пару, як працівників на українській ниві, а особливо Нестора, як доброго суспільника, що через кілька років був провідником у відділі С.У.М.К. у Гемилтоні.

До привітального слова були запрошені: пані Єв. Сороковська (мама молодого) з Єлов Крік, Саск., пані Емілія Барановська (тітка) і пані Емілія Криворучка (сестра). І з сторони молодої були п-во Вар. і Гр. Маловичі (родичі молодої), п-во Нимигон (вуйко і тітка) п-во Слюсарчуки (вуйко і тітка). Були представлені ще деякі гості і свояки з Саскачевану, бо молода пара народилася в Саскачевані: Нестор у Єлов Крік, а Леся у Ватсон.

Всеч. о. В. Федак привітав молоду пару і з'ясував дещо з минувшого життя та на будуче, і побажав їм многих літ.

Пані Ю. Новак сказала привітальне слово, представила життя молодої пари, почавши ще з дитячих часів, і закликала молодь брати собі за приклад до наслідування цю молоду пару - бути оборонцями звичаїв та обичаїв свого народу.

Опісля покликано молоду пару, Лесю і Нестора Сороковських, і вони зложили щиру подяку всім, що взяли участь у звеличенні їхнього такого великого свята, подякували родичам за їхне виховання і за ті труди, які поклали в підготові і переведенні весільної урочистости, а також - і всім хто помагав у цій підготівці.

Кінцеве слово сказав п. М. Папіш (господар), складаючи подяку родині і всім гостям, що так численно прибули звеличати це свято, і навів дещо з українського життя, та попросив, щоб хтось зайнявся збіркою на укр. пресу і Церкву.

Молода пара другого дня рано виїхала на тиждень у пошлюбну подорож на тиждень до З.Д. Америки.

Збірка на пресу, якою зайнялися В. Баюс і Н. Романов, принесла $46.50, і за порадою молодої пари й розділено, як слідує: 10 дол. на „Український Голос", 10 дол. на „Вістник", 22 дол. на У.Г.П. церкву в Гемилтоні, $4.50 на кліше знимки

Зложили на пресу слідуючі: П-во Леся і Нестор В. Сороковські 5 дол.; по 1 дол. Єв. Федак, Мир Клим, Ів. Качур, Ів. Олексюк, Л. Пасєка, Н. Романов, М. Папіш, С. Чорів, Павло Новак, Яків Грона, Н. Критон, Ст. Белон, (обидва англійці), П. Романов, Н. Гавриш, Ів. Микитишин, П. Карлаш, пані Вар. Малович, пані Єм. Барановська Борсак, М. Сарватяк, Вік. Кучма, Із. Мандзюк, Бор. Яцишин, П. Карлаш, пані Вар. Малович, пані Єм. Барановська, М. Слюсарчук, П. Филипчук, П. Слюсарчук, Б. Радиш, Р. Гевак, Б. Завальський, Ст. Любий, М. Дідурик, Ів. Панчишин, пані Єв. Сороковська і В. Фастрига, срібна збірка $3.60

Всім жертводавцям щира подяка, а молодій парі щасливих многих літ

Учасник.

ПРИВІТАЛИ о. П. ЗАПАРНЮКА З ДНЕМ АНГОЛА

Ошава, Онт. — У пятницю вечері 18 липня зійшлися до церковної залі Різдва Пресвятої Богородиці гарний гурток мужчин (члени Громади) і поздоровили свого пароха о. Петра з днем імени.

Господарем урочистости був п. Мих. Башуцький. Усі склали Всеч. о. Петрові найщиріші побажання та вручили йому, як своєму душпастиреві, грошовий дарунок.

При кінці сказав слово подяки о. Петро. Він подякував за дарунок, що його від присутніх вручив найстарший віком і найстарший у Громаді член п. Олекса Капут; опісля відспівано о. Пароховi Многая Літа й побажано кріпкого здоровя в дальшій праці в Громаді — на ниві церковній і народній.

Член.

З РОДИННОГО ПРИЙНЯТТЯ НА ПРЕСУ

У неділю 20-го липня ц. р. п-во Василь і Калина Вишинчук з Вернон, Б. К. запросили до своєї новозбудованої хати своїх знайомих, щоб зробити прийняття своїй доньці Лесі і зятеві Робертові МекДоналдові. Молоді недавно повернулися із Сходу Канади, де й вони повінчалися 9-го березня в Ошаві, Онт.

Під час обіду присутні побажали як молодим так і їх ним батькам багато щастя та многих літ і з цієї нагоди зібрано на українську православну пресу $14.50. Гроші поділено: 5 дол. на „Вістник", 5 дол. на „Український Голос" і 4 дол. на „Віру й Культуру", 50 центів на поштові видатки. Пожертвували по 1 дол. О. Іричук, Б. Хасик, І. Панасюк, О. Осовецький, М. Бодніцький, М. Сокол, Ю. Пенюк, І. Андрусів, П. Лучак, Д. Попович, І. Кучер, о. С. Гуцуляк, по 50 центів. М. Лучак, Н. Малиш, В. Гакман, П. Лучак, О. Мандрусяк.

Молодим бажаємо щастя [illegible] подружнього життя, [illegible] багато радости, а жертводавцям велике спасибі

о. С. Г.

ХРЕЩЕННЯ СИНА М. І А. ПОДОЩУКІВ

Флин Флон, Ман.

У неділю 27 липня 1958 р. по Службі Божій в укр. прав. церкві Св. Юрія у Флин Флон відбулися в домі п-ва Подощуків Михайла і Агафії з Ойстриків, що живуть у Вловвелі і є членами Укр. Православної Громади у Флин Флон хрестини їх синка Григорія. Святе Таїнство Хрещення звершив о. Прот. С. Кнюк, [illegible] службу дяка виконував п. Петро Сірий. Хресними батьками були Микола Андрейчук, Магдалина Данилюк, Франко Сморгай, Анна Молданан

З цієї радісної і урочистої події в їхній родині батьки новоохрещеного угостили своїх кумів та приятелів багатим обідом. Перед обідом при столі, коли засіли всі гості, о. Парох привітав родичів з нагоди радісного Свята в їх родині та побажав, щоб їх Григорій ріс здоров на радість і втіху їм і щоби Господь поміг виховати його на слухняну дитину та гідного члена Української Церкви і українського народу, а хресні батьки щоб діждалися в доброму здоров'ї другої радісної хвилини в житті свого похресника

При кінці прийняття п. Сірий зложив привітання від Церковної Громади у Флин Флон та на згадку цієї радісної події провів збірку на українську пресу, на що присутні радо відзналися

Пожертвували слідуючі панове зо своїми дружинами, П. Сірий 2 дол.; по 1 дол.: М. Кливчук, Ф. Сморгай, С. Данилюк, А. Кецул, М. Андрейчук, Як. Клевчук, П. Клевчук, М. Кадищук, І. Колісник. Разом 11 дол. З цього на „Вістник" 5 дол. 50 ц. і на „Віру й Культуру" 5 дол. 50ц

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРУСЯ ГУМЕНЮКОВА

Проживши ледве 38 літ, попрощалася з цим світом 20-го червня, 1958, в Принс Алберт, Саск. Маруся Гуменюкова, з роду Лесничук, зоставивши мужа, Михайла Гуменюка, диригента, і двоє діточок, Дениса, що має 12 років і [illegible] Марусю

Покійна народилася 27-го травня, 1920 р., але мати її скоро померла лишаючи її маленькою. Коли її мати вмирала, казала своїм матері: „Виховуйте Марусю в себе і нехай Вам здається, що це я" І так Маруся виростала при бабуні і дідуневі 22 роки. Це була родина Присецьких, що походила з Київщини з села Безпечної

Була вона дуже дбало вихована. Хоч у школі, де вчилася, лише вона одна була українка, але українську мову знала так, що хто її не знав, то питав, коли вона зі старого краю приїхала? По мові вгадував, що вона не тутешнього виховання

Любила вона українські пісні і від о. Кудрика навчилася, мабуть, понад 100 пісень, не тільки мельодії, але і всі слова навіть довгих пісень. Тому не диво, що коли виросла, то її голос було чути і в церковнім і в світськім хорі

Була вона розумна, поважна, розумна і з почуттям власної гідности

Вийшла вона замуж за Михайла Гуменюка 22-го жовтня, 1942 року, коли Михайло учителював в Інституті П. Могили і в Православній Громаді в Саскатуні

До Принс Алберт перейшла вона з мужем і синком Денисом 1947 року, і тут стала до помочі чоловікові в організуванні церковного хору, а також на музичнім фестивалі, якого секретаркою була сім років. Працювала й у власнім склепі як учителька музики

Певне, що її страту відчує і Союз Українок Канади не лише тут, але і дальше. Вона працювала з Провінціяльною Екзекутивою, яку також очолювала; вона репрезентувала українців і між англійцями, — бо промовляла і поанглійськи і по-українськи через місцеву радіо-станцію

Треба також згадати, що будучи дівчиною, вона працювала в державній установі як така, що знає добре українську мову і письмо. Це там було важне.

Похоронну Службу Божу і

Похорон відправив Всеч. о. Мих. Фляк 23-го червня в українській православній церкві в Принс Алберт. Церква була переповнена українцями, а прийшло і багато англійців, щоб віддати їй послідну прислугу.

Відійшла вона в другий світ після трьох операцій, отже багато натерпілася. Членкині Жіночого Товариства її відвідували і вдома і в шпиталях, приносили їй квіти і розраду. Вони то на день Похорону приготовили обід в залі при церкві, за що їм окремо належиться щира подяка і нехай Господь поблагословить їх здоровям і довгим життям.

Так відійшла від свого дому, від своєї родини і від усіх, які її знали, молода мати, жінка мужеві, мати дітям і добра громадянка, а до того така щира українка, що могла бути приміром для всіх українців. Поважна, розсудна і працьовита скільки в неї було сили.

Зоставила мужа Михайла, дітей Дениса і Ярусю, сестру Анну та дальших дядьків (вуйків). Батько її вдруге не женився і перебував в Монтреалі в Марусиного дядька, там він давніше помер.

Її бабуня Наталя і дідуньо Степан померли вже давніше, доживши поважного віку.

Нехай же земля прийме тіло покійної Марусі на тихий спочинок, а Господь нехай прийме її душу до Царства Свого. А тут між її найближчими і тими, що її знали, або про неї знали, зостанеться незабута Вічная Память.

Її найближчі.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ІВАНИШКО

Дня 11 липня, ц. р. в Пено Алберта помер Василь Іванишко, що саме тепер числив 58 рік життя. Походив він зо села Лупкова, повіт Сянок в Західній Галичині.

В 1921 році покидаючи родину прибув він до Канади в околиці Ст. Майкель і на початку працював як робітник, опісля заложив крамницю на фармах в Пено, Алберта. По кількох роках знову повернувся до рідного краю, там купив більше поля і думав вже осісти раз назавжди поміж своїми.

Та через переслідування його поляками, він вдруге вибрався до Канади й тут купив фарму, на якій проживав аж до смерти.

Належав до Укр. Греко-Православної Церкви в Пено від самих початків її заснування, тому не дивно, що парохіяни цієї церковної громади старалися, щоби якнайгідніше відпровадити Покійного на Вічний Спочинок, тим більше, що він не то родини, але й односельчан не мав тут близько.

Парастас по Покійному відбувся 15 липня в понеділок вечером, в Народнім Домі, а зараз у вівторок рано тіло перенесено до церкви Св. Івана, де відбулася Заупокійна Служба Божа.

Похоронні Відправи відслужив о. Г. Василів з Едмонтону при участі дяків Трохима Михальчука, Кирила Іващука й Семена Мацюка, а Похоронне Заведення Парк Меморіял з Ламонт дало найкращу обслугу.

Тіло спочило на православному цвинтарі близько церкви. Під час Останнього Цілування о. Парох пригадав вірним, щоби зложили від себе хоч маленьку пожертву на нашу пресу. Зібрано $11.10, з того 5 дол. на „Український Голос", а $6.10 на „Вістник".

Опісля в Народному Домі відбулася перекуска, яку приготовило наше Сестрицтво. Покійний Василь полишив у краю свою дружину Марію й сина Стефана, яким і позіставив тестаментом половину свого майна.

Вічна Йому Память!

Присутній.

БЛ. П. ТРОФИМ ГРАБЛЮК

Венлав, Ман. — 30 червня упокоївся в Бозі в своюму домі бл. п. Трофим Граблюк, проживши 78 років.

Покійний народився 15 березня 1880 року в с. Залуче, Борщівського пов., Зах. Україна. До Канади поїхав з батьками в 1897 році, а року 1899 осівся на фармі в околиці Венлав, Ман. Року 1902 одружився з Оленою Бурденюк та тяжкою піонерською працею починає промощувати дорогу до кращого життя для себе й своїх дітей.

Покійний Трофим належав до перших українських піонерів в околиці; був основоположником і великим фундатором української православної церкви в Венлав та активним працівником на церковно-релігійній ниві.

У пятницю, 4 липня, ввечері парох з Етелберт, о. І. Кулик, відслужив чин Панахиди, а другого дня відбувся Похорон при великім здвизі людей різних віровизнань, що поїхали віддати останю прислугу та попрощати Покійника в далеку дорогу. Ішов теплий, дрібненький дощик, немов сама природа плакала за українським трудеником, що своїми мозолистими руками обробляв канадійську землю, а тепер навіки покидає її.

Покійний Трофим залишив у невіджалуванім смутку дружину Олену, пять синів: Івана в Торонто, Онт., Василя, Стефана, Петра у Венлав і Володимира в Квебеку, та пять доньок: Василину Слижук у Венлав, Анну Робертс і Ольгу Данилюк у Кіченер, Онт., Мері Ґебс у Калвод. Б. К. і Анастасію Мусій в Етелберт та пятнадцять внуків.

При Останньому Цілуванні на заклик о. Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок 40 дол., з чого на місцеву церкву призначено 30 дол. та по 5 дол. на „Вістник" і „Український Голос".

По закінченні Похоронних Відправ відбувся поминальний обід в домі Покійного.

Спи, Дорогий Трофиме, вічним сном, а земля, на якій Ти працював довгі літа, нехай буде легкою, а ми будемо щиро молитись, щоб Милосердний Господь оселив Твою душу в Оселях Святих.

Вічна Тобі Пам'ять!

П. М.

БЛ. П. ЙОСИФ КАЧУРИК
Форт Френсес, Онт.

У вівторок 29-го липня 1958 по тяжкій недузі в наслідок важкої операції жолудка упокоївся в місцевій лікарні Йосиф Качурик.

Покійний Йосиф народився 18-го травня 1893 р. в Борщеві, Західня Україна. В 1912 році виїжджає він до Канади й на початку поселюється в Вінніпеґу. По якомусь часі переноситься з Вінніпеґу до Лавелів, Онт., де працює при желізній дорозі. Там у 1923 році одружується з Анастасією, з дому Бучинська, з якою проживає Покійний у Лавелах до 1948 року, а потім переносяться на сталий побут до Форт Френсес. Минулого року мав одну операцію, а цього року весною другу — дуже тяжку — на жолудок, по якій, як здавалося, вже приходив до здоровя, але місяць тому захворовує знову й після триднeвого побуту в лікарні відходить у вічність. Покійний Йосиф полишив у великому смутку свою дружину Анастасію, сина Бориса, дочку Ольгу й двоє внуків.

Похоронні Відправи відслужив о. В. Бойчук. Після Похорону в хаті Покійного відбувся обід, під час якого переведено збірку на пресу. Збіркою зайнялися п. І. Койцан, а жертвували слідуючі. По 1.00 дол.: Федір Гречанюк, Н. Косовік, І. Кнігініцький, А. Яцюк, Т. Сковронський, Й. Винниченко, Вол Качурик; по 50 цт.: В. Ітон, Д. Котик, П. Садовяк, Д. Шипіт, Т. Юрчак, І. Федорук, пані Бойда, П. Мис, І. Койцан; по 25 цт.: М. Добрянський, К. Сербенчук, І. Павлюк, І. Була, Г. Муц, п-ні Добрянська, п-ні Давид. Разом зібрано $13.25. З цієї суми призначено 7 дол. на „Український Голос", а 6 дол. на „Вістник".

Жертводавцям належиться щира подяка, а покійному Йосифові хай канадійська земля буде легкою!

Учасник.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ
ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

КАНОРА, Саск. З похорону бл. п. Павла Дениса. Збірку прислав о. В. Слюзар $11.00
ВІННІПЕҐ, Ман. З похорону бл. п. Семена Мазурика. Збірку передав о. Прот. С. Ґерус 10.00
ПРІЛЕЙТ, Саск. Іван М. Райчиба 100.00
Кирило Крим 20.00
Пані Марія Філик 2.00
Ці пожертви прислав о. Прот. В. Апонюк.
ЕЛСАС, Онт. Василь Матичук прислав 10.00
БЮКЕНАН, Саск. Іван Гриньків прислав 10.00
ВІЛЛІНҐДОН, Алта. Від Укр. Греко-Православної Громади 80.00
СТ. ПОЛ, Мінн. Від Н. Н. 50.00
БЕНІТО, Ман. Від п. Олекси Жабінського 10.00
АТІКОКЕН, Онт. З похорону бл. п. Софії Сандалович. Збірку прислав о. В. Бойчук 15.00
БЕРВИН, Алта. З похорону бл. п. Дмитра Щурн. Збірку прислав о. І. Мельник 41.10
ЕТЕЛБЕРТ, Ман. Від панства Николи і Анастазії Григорчук 100.00
ДАВФИН, Ман. Від пані Анелі Бучій 10.00
ЧІКАҐО, Ілл. Від о. Г. О. Кулика 10.00
РОССБОРН, Ман. Від п. Корнила Шевдуцького 10.00
СІБА БІЧ, Алта. Від Укр. Гр. Православної Громади. Збірку прислав о. П. Блажук 14.00
ДИ ПА, Ман. Від Др. А. Черноморця 2.00
СОНДАВН, Ман. Від пані Анастасії Ілюк 5.00
ШІГО, Саск. З похорону бл. п. Евдокії Купровської. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 6.50
ҐЕМЛИН, Алта. Від пані Марії Гакман, о. С. Гуцуляк прислав 10.00
ҐРАЙТБІЧ, Саск. Від п. І. Момотюка 50.00
ТІОДОР, Саск. З похорону бл. п. Марії Козак. Збірку прислав о. П. Бублик 27.00
ЗБІРКИ о. П. Бублика: Парафія Вестбрук 37.25
ТЮДОР, Саск. Від о. П. Бублика 5.00
Парафія Інсінґер — Місто 31.00
Парафія Тіодор — над рікою 43.00
Парафія Інсінґер — коло Половика 23.35
Парафія Інсінґер — коло гайвей 24.10
о. П. Бублик 5.00
Прокіп Загарія, Дробот, Саск. 5.00
Укр. Жіноче Т-во, Дробот, Саск 5.00
Парафія Дробот 35.00
АРМСТРОНҐ, Онт. Від п. Н. І. Михальчука 5.00
ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. З обіду п. П. Кардаша. Збірку прислав пан Г. Богач 12.70
БИҐ ВУДІ, Ман. Від п. Івана Ґриби, прислав п. В. Перепелюк 10.00
КЕЛОВНА, Б. К. Від п. Макара Мельничука 5.00
Від п. Михайла Долинського 2.00 5.00
Від п. Івана Ясечка 2.00
ВЕРНОН, Б. К. Від п. Олекси Іричука 5.00
ІРВІНҐТОН, Саск. Від п. Семена Возняка 10.00
СОНДАВН, Ман. Від п. Вол. Ілюки 5.00
КАНОРА, Саск. Від п. Олекси Ленька, прислав о. В. Слюзар 10.00
СОЛҐИРТ, Ман. Від п. М. Лесюка 50.00
ҐЕЙРІ ГИЛЛ, Алта. Від п. Дмитра Орлеського 4.00
МЕЛФОРТ, Саск. Від п. Івана П. Киби 10.00

Збірка на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея в Ювілею 40-ліття УГПЦ в Канаді в Катедрі Св. Володимира Торонто, Онт.

По 500 дол.: Іван Гуменюк.
По 200 дол.: Макар Мушта.
По 100 дол.: Відділ Т.У.С. (молодших), Теодор Гуменюк, Еліфаній Коча, Андрій Орнщак, Василь Курдяк, др. Евген Гуменюк, Василь Ковальчук, Стефан Крепякевич, др. Мартин Чепесюк, Укр. Жіноче Товариство св. княгині Ольги.
По 50 дол.: Укр. Жіноче Т-во „Тризуб", Нестор Грабовський, Никола Сакалюк, Никола Гончарик, Алфред Котелко, Іван Майнер, Ольга Мурій, Василь Самець, др. В. Олійник, Михайло Шипович, Іван Федусь, Олександер Бремер.
По 40 дол.: Петро Гайовський.
По 30 дол.: М. Коропецький, І. Яблонський
По 25 дол.: Михайло Материн, Братство Св. Володимира, Йосиф Квас, Надія Бойко, Василь Григорик, Микола Приходько, Анастасія Чумак, Емілія Деренюк, Михайло Мандзюк, Юліян Левинський, Василь Бевз, Іван Губарський, Н. Ґужда, Е. Мудрий, Т. Савчук, о. Прот. Д. Фотій, о. Прот. П. Самець, Грицюк, Петро Кіт
По 20 дол.: Орест Самець, Михайло Гнідь, Яків Теслюк, Григорій Романенко, В. Шуленюк, П. Макітра, Евфрозинія Слинько, Василь Довгань, др. Тетяна Рева
По 15 дол.: Взаїмна Поміч — Відділ ч. 35, Захарій Шкурупей
По 10 дол.: Петро Шкурка, Іван Дубилко, Никола Храпко, П. Нинчук, Семен Юсипчук, Олекса Федорів, Гарас, Михайло Муха, Василь Мулевич, Дмитро Гавят, Едвард Левинський, Василь Тучак, Іван Бориско, Мирослав Стахів, Віра Шевчук, Іван Павлик, Андрій Харченко, Степан Гтушко, Дмитро Гуменюк, Вінкентій Літвінов, Андрій Ліщина, Никола Штефан, Василь Петришин, Іван Костенко, Андрій Запарнюк, Василь Бойко, І Бондарчук, В Конечний, Катерина Короленька, Микола Сотник, М Безручко, Іван Даценко, Петро Темрик, Д Кулик, Ст. Іваницький, Хомишь
По 5 дол.: Прокип Наумчук, Леон Сайн, Петро Копил, Микола Смата, Теодор Федоряк, Павлина Станик, В. Телюк, Катерина Вировська, Маргарета Котелко, А. Данилюк, І Міщина, Лукенчук, В Атаманчук, Анна Бабієнко, А Стрільчук, Никола Челюк, Ольга Бішоп, В. Брух, Д. Мензатюк
По 2 дол.: Борис Мусій

ҐЕМИЛТОН, Онт. Збірка під час посвячення дому п. С. Москалика, переслана п. В. Фастригою 10.00
ВЕРНОН, Б. К. Від Укр. Греко-Православної Громади 100.00
ЕРВУД, Саск. З несподіванки для панства Ніконців та Бігунів. Збірку прислав о. Є. Приступа 2.50
МЕНЗІ, Ман. Пожертва панства Антона і Михаліни Хвалюк 10.00
ОШАВА, Онт. Пожертва п. К. Мельничука 5.00

Збірка о. Прот. Бориса Яковкевича: Шіго, Саск.

Укр. Гр.-Прав. Громада Св. Іллі (коло Жучканів) 35.65
Укр. Гр.-Прав. Громада Св. Петра і Павла (коло Мельничуків) 14.55
Укр. Гр.-Прав. Громада — Тофнеля, Саск. 10.55
о. Прот. Т. Яковкевич — Вінніпеґ, Ман. 25.00
о. Прот. Б. Яковкевич — Шіго, Саск. 25.00
Іван Кушнірук — Елфрос, Саск. 10.00
Данило Кравчук, Елфрос, Саск. 10.00
Петро Сеньків — Вишарт, Саск. 10.00
Никола Думанський — Шіго, Саск. 10.00
Укр. Гр.-Прав. Громада Св. Духа — Шіго, Саск. 7.00
В. Сандул — Шіго, Саск 5.00
Д. С. Думанський — Шіго, Саск. 5.00
К. Семенюк — Фовм Лейк, Саск 5.00
А. Сенчук — Фовм Лейк, Саск. 5.00
П. Копман — Шіго, Саск 5.00
Г. Дмитрук — Винярд, Саск. 5.00
Т. Коропатницький, — Шіго, Саск 5.00
С Пернеровський — Йорктон, Саск. 5.00
Йосиф Шворак — Вишарт Саск 5.00
О. Кленчук — Шіго, Саск 5.00
Василь Найлеш — Тоффнелл, Саск. 5.00
Петро Мочульський — Винярд, Саск. 5.00
Пані Гафіца Пікули — Шіго Саск. 3.00
ҐЕМИЛТОН Онт. Додаток до збірки в панства Питинякив 1.00
ВІННІПЕҐ Ман Пожертва В. Бурянка 5.00
ДУФРОСТ Ман Пожертва п. Івана Бугери 50.00
САСКАТУН, Саск Пожертва п. А. Веничченка 10.00
ДАВФИН, Ман. Пожертва п. Івана Духа 25.00
САСКАТУН, Саск. Пожертва п. Томи Шліхти 5.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва панства І і О. Долинчуків, з нагоди Вінчання їх дочки Галі. 50.00

Збірка о. Прот. Г. Василіва в Брудергайм, Алта.

Михайло Сирник 5.00
Н. І. Михальчук 5.00
Іван Г Опшко 5.00
Волтер Рудько 5.00
Кирило Іващук 5.00
Михайло Непюк 5.00
Йосиф Симко 5.00
Петро Головач 5.00
Укр Гр.-Прав Громада в Брудергайм 11.00

Збірка о. С. Ґреділя в церковних громадах його округа.

Укр Гр.-Прав Громада Топорівці 100.00
Укр Жіноче Т-во при громаді Топорівці 15.00
М. Метрунець — Слава, Алта. 20.00
Іван Грикуляк — Слава, Алта 10.00
Петро Запарнюк — Мирнам, Алта. 10.00
М Запарнюк — Слава, Алта 10.00
Митро Зв'ясівський — Слава Алта. 10.00
Н Затиський — Слава, Алта 10.00
Михайло Федчук — Мирнам, Алта. 10.00
Докія Войтків — Слава, Алта. 5.00
Михайло Пухкий — Дервент, Алта. 5.00
Іван Заяський — Дервент, Алта. 5.00
Укр. Жіноче Т-во — Слава, Алта. 25.00
Михайло Мисанчук — Мирнам, Алта. 25.00
Кароль Навальковський — Мирнам, Алта 20.00
В. Чепельський — Мирнам, Алта. 20.00
Ярослав Котишин — Мирнам, Алта 20.00
Франко Шимко — Мирнам, Алта 10.00
В. Куфлюк — Мирнам, Алта 10.00
Василь Щербань — Мирнам, Алта 10.00
Никола Беднарський — Мирнам, Алта 10.00
Стефан Кривяк — Мирнам, Алта. 10.00
Стефан Метрунець — Мирнам, Алта 10.00
Антін Бохан — Мирнам, Алта. 10.00
Василь Яремчук — Мирнам, Алта 10.00
Іван Артимович — Мирнам, Алта. 5.00
Михайло Яремчук — Мирнам, Алта 5.00
Ксеня Ханасик — Мирнам, Алта. 5.00
Пані Д. Соловan — Мирнам, Алта. 5.00
Докія Геманик — Мирнам, Алта. 5.00
Пані А Филипюк — Мирнам, Алта 5.00
Анна Чапельська — Мирнам, Алта. 5.00
Василь Мельник — Мирнам Алта. 5.00
Параска Яшейко — Мирнам, Алта. 5.00
Анна Мисанчук — Мирнам, Алта 3.00
Пані В Мельник — Мирнам, Алта 1.00
Пані Максимюк — Мирнам Алта 1.00
Гр. Варава — Мирнам Алта 1.00
Пані С. Бойко — Мирнам Алта 1.00
Іван Береска — Ст Пол Алта 10.00
Василь Григірчак — Броссо, Алта 10.00
Никола Бабюк — Броссо, Алта 10.00
Василь Храпко — Фойзі, Алта 6.00
Стефан Пляска — Броссо, Алта 5.00
Стефан Завадюк — Броссо, Алта 5.00
Олекса Лупул — Броссо, Алта. 5.00
Іван І. Береска — Броссо, Алта 5.00
Стефан Спайчук — Броссо, Алта. 5.00
Василь Бойчук — Броссо, Алта. 5.00
Олекса Логозар — Броссо, Алта 5.00
Іван Марченко — Броссо, Алта. 5.00
Петро Логозар — Броссо, Алта. 5.00
Пані П. Пундик — Фойзі, Алта 5.00
Михайло Терновой — Фойзі, Алта 5.00
Юрій Тащук — Броссо, Алта 2.00
Андрій Колісняк — Мусідора Алта 25.00
Михайло Качмар — Мусідора Алта. 15.00
Мартин Мандрусяк — Моркемб, Алта 10.00
Михайло П Ільків — Едмонтон, Алта 10.00
Іван Григоряк — Мусідора, Алта 10.00
Іван М. Рошко — Смокі Лейк, Алта 10.00
Іван Костюк — Мусідора, Алта. 5.00
Петро Сорохан — Мусідора, Алта. 5.00

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

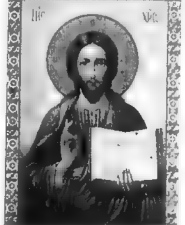

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни уміркoвані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.
Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

Фрид Сорохан — Мусідора, Алта. 5.00
Петро Качмар — Мусідора, Алта. 5.00
Іван Качмар — Мусідора, Алта. 5.00
Іван А. Ільків — Мусідора, Алта. 5.00
Стефан Качмар — Мусідора, Алта. 5.00
Іван Дровик — Мусідора, Алта. 5.00
Пані Г. Гавриаюк — Мусідора, Алта. 5.00
В. І. Мандрусяк — Мусідора, Алта. 5.00
Михайло Гринів — Моркемб, Алта. 5.00
Ів Пасик — Ту Гиллс, Алта. 5.00
Дм Сливка — Моркемб, Алта. 5.00
Марія Костюк — Мусідора, Алта. 5.00
Маршал Качмар — Мусідора, Алта. 5.00
Ольга Качмар — Мусідора, Алта. 5.00
Орест Колісник — Мусідора, Алта. 5.00
Марія Ф. Ільків — Мусідора, Алта. 5.00
Анна І. Качмар — Мусідора, Алта. 5.00
Пані А. Колісняк — Мусідора, Алта. 5.00
Пані В. Мандрусяк — Мусідора, Алта 5.00
Марія Павличук — Мусідора, Алта. 5.00
Марія Лизанюк — Мусідора, Алта. 5.00
Анна Ф. Сорохан — Мусідора, Алта. 5.00
Іван Луканюк — Мусідора, Алта. 5.00
В. І. Ільків Мусідора, Алта. 3.00
Пані М. А. Ільків — Мусідора, Алта. 3.00
Марія Гринів — Моркемб, Алта. 2.00
В. Сорохан — Мусідора, Алта. 2.00
Гелен Мандрусяк — Мусідора, Алта. 1.00
Стефан Сорохан — Мусідора, Алта. 1.00

ФОНД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
ВИПРАВЛЕННЯ

У „Вістнику" з 1-го серпня ц. р., на стороні 15-ій, у виказі пожертв на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, збірка в сумі $100.00 (Михайло Ревняк до Герман Примачук включно) була помилково оголошена, як збірка п. В. Перепелюка. **На ділі ця збірка була переведена Всеч. о. Е. Приступою і п. Приймачуком з нагоди Ювілейного Свята 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбулося в Ди Па, Ман.** — За цю похибку щиро перепрошуємо всіх заінтересованих.

Адміністрація.

Запрошення

У НЕДІЛЮ 7-го ВЕРЕСНЯ ц. р. в Церковній Громаді Пресв. Тройці в м. Сарнія, Онт., відбудеться Архиерейська Візитація Високопреосвященнішого Архиепископа МИХАЇЛА та одночасно відсвяткуємо **Ювілей 40-ліття Української Гр.-Православної Церкви в Канаді.**

По Богослуженні в місцевій церкві відбудеться обід і дальша програма Свята.

Запрошуємо на це Свято в нашій Громаді все українське громадянство з ближчих і дальших околиць.

о. С. Цитухин, парох.
Т. Новосад, голова.
С. Губа, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Транскона, Поплар Парк
14. Неділя — Сулукавт, Кенора

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Tel. JU 6-3093

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ
Утреня — 9-та год. рано
Св. Літургія — 10-та год. рано
о. М. Юрківський
16 O'Mera Str. Tel. JU 6-5373.

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
811 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ІВАНА МАЙБИ
Портедж ля Прері — в третю неділю кожного місяця.
Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.
Address: 518 Pacific Ave. Brandon, Man. Tel. 2826

о. М. КОЛЕНИЧА
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Айтуна
14. Неділя — Мелвил
21. Неділя — Ґудів
27. Субота. Чесного Хр. — Ґаборд
28. Неділя Фенвуд
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Айтуна
Address: Box 143 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. П. БУБЛИКА
ВЕРЕСЕНЬ:
7 Неділя — Інсінгер (місто)
10. Неділя — Тідор (за ривером)
21. Неділя — Тідор місто Храм і 40-ліття У.Г.П.Ц.К.
27 Субота — Дробот — Воздвиження
28. Неділя — Вест-Брук
Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. В. АПОНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Ріджайна
14. Неділя — Прілейт
21. Неділя — Ріджайна
27. Субота. Чесн. Хреста — Кендіяк
28. Неділя — Ріджайна
Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Вилингдон
14. Неділя — Андрю
21. Неділя Р. Пр. Богород. — Гемлин Храм
27. Субота. Воздв. Чесн. Хреста — Лужани
28. Неділя — Кеґвин
Адреса: P.O. Box 307

о. О. ФЛЯКА
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Радвей
Редватер, Вечірня о год. 7-ій веч.
14 Неділя — Нюбрук
Восетна, Вечірня о год. 7-ій веч
21. Неділя — Еґремонт
27. Субота — Редватер. Воздвиження Чесного Хреста
28. Неділя — Торгилд
Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Шіго-місто
14. Неділя — „Коло Мельничуків"
21. Неділя. Різдво Пр. Богор. — Вінниярд. Храм
27. Субота. Чесн. Хр. — Шіго-Полудн.
28. Неділя — „Коло Купровських"
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. Я. РИБАЛКИ
ВЕРЕСЕНЬ:
7 Неділя — Сенді Лейк
14. Неділя — Розбурн
21. Неділя — Виста
27. Субота — Овкборн
28. Неділя — Мензі
Address: Oakburn, Man. Tel. 336

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Норт-Бетлфорд
14. Неділя — Гетерлей
21. Неділя — Медов Лейк
27. Субота. Воздвиження Ч. Хр. — Витків
28. Неділя — Ґлезлин
УВАГА: Після Богослуження відбудеться навчання Божого Закону (Недільна Школа).
Address: 972 James Str. North Battleford, Sask.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Єлов Крік
11. Четвер. Усічення Голови Ів. Хрест. — Вакав
14. Неділя — Лепін
21 Неділя — Кадворт
27. Субота. Чесного Хреста — Сматс
27. Субота. Чесного Хреста Всеч. о. Сеницин — Тарнополь
28. Неділя — Ст. Джулієн
Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
ВЕРЕСЕНЬ:
7 Неділя — Пайн Ривер
14 Неділя — Етелберт
21. Різдво Пресв. Богородиці — Боян Храм
27 Воздвиження Чесного Хреста — Ґарленд
28. Неділя — Венлав
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Пайн Ривер
12 Неділя — Етелберт
14. Покров Пресв. Богородиці — Венлав
19. Неділя — Пайн Ривер
26. Неділя — Дорбен
Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Дрифтінг Ривер
14. Неділя — Давфин
21. Неділя Різдво Пр. Богородиці — Роркton Храм
27 Воздвиження Чесного Хреста. Субота — Косів
28. Неділя — Велий Ривер
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Давфин
12. Неділя — Сифтон
14. Вівторок. Покрова Пр. Богородиці — Ґилберт Плейнс
19. Неділя — Ешвіл
26. Неділя — Давфин
Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. ІВАНА МАҐАСА
ВЕРЕСЕНЬ:
7 Неділя — Гефорд
14. Неділя — Кридор
21 Неділя. Р. Пр. Богор. — Редфілд
27. Субота. Воздв. Ч. Хреста — Гефорд
28. Неділя — Гефорд
Address: Hafford, Sask., Box 163 Tel. 65

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Вайллвуд
14. Неділя — Ричмонд Парк
21. Неділя — Сіба Біч
28 Неділя — Вестлок
Westlock, Alta. Tel. 436

о. СТ. ЗУЗАКА
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Шипмен
14. Неділя Кадет
21. Неділя — Нипавин
27. Субота Чес. Хр. — Сембурґ
28 Неділя — Вірдейл
Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. В. МЕЛЬНИЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ:
7. Неділя — Вадіна
14. Неділя — Ватсон
21. Неділя — Рама
27. Воздвиж. Чесного Хреста. — Кий
28. Неділя — Вимер
Address: Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ:
7 Неділя — Арран
14 Неділя — Ґаєс
21. Неділя. Різдво Пр. Богородиці — Стінен
27. Субота. Воздвиження Чесн. Хр. Госп. — Сван Плейн
28. Неділя — Вайтбіч
Address: Box 111, Hyas, Sask.

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ:

1	П	19	Муч. Андрея Стратилата
2	В	20	Прор. Самуїла, Мч. Севіра
3	С	21	Преп. Авраамія, Ап. Тадея
4	Ч	22	Муч. Агатоника
5	П	23	Смч. Іринея Єп. Ліонського,
6	С	24	Перен. Мощів Петра
7	Н	25	Нед. 14 по Зел.
8	П	26	Муч. Андрія і Наталії,
9	В	27	Преп. Пімена Пост. Печ.
10	С	28	†Знайдення Мощів Іова
11	Ч	29	†Усічення Голови Ів. Хр.
12	П	30	Олександра, Івана і Павла
13	С	31	†Пол. Пояса Богор.,
14	Н	1	Вересень. Нед. 15 по Зел.
15	П	2	Муч. Маманта, Ів. Пост.
16	В	3	Смч. Антима Єп. Никодим.,
17	С	4	Муч. Вавили Єп. Антіох.,
18	Ч	5	Прав Захарії і Єлисавети,
19	П	6	Чудо Архистр. Михаїла
20	С	7	Мч. Макарія Канів.,
21	Н	8	Нед. 16 по Зел. Св. —
22	П	9	Богоот Якима й Анни,
23	В	10	Муч. Минодори, Митрод
24	С	11	Преп. Теодори Олександ
25	Ч	12	Смч. Автонома Єп. Преп.
26	П	13	Смч Корнила Сотника.
27	С	14	Воздвиження Чес. Хр. Гос
28	Н	15	Нед. 17 по Зел. Св.
29	П	16	Вмч. Евтимія, Киприяна
30	В	17	Муч. Віри, Надії і Любови

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
7 Неділя — Толстой
11 Четвер. Головосіка — Толстой
14 Неділя — Пембіна
21 Неділя — Ґардентон
27. Субота Воздв. Чесн. Хреста Толстой
28 Неділя. (З'їзд жіноцтва) — Роза
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Толстой
12 Неділя — Пембіна
14. Вівторок. Покрова — Толстой
19. Неділя — Роза
26. Неділя — Ґардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Л. ДЯЧИНИ
ВЕРЕСЕНЬ
7. Неділя — Йорктон
11. Четвер Ус. г. Ів. Хр. Врокстон
14 Неділя — Ґорліц
21. Неділя — Мазепа
27. Субота Чесн Хр. Райн
28. Неділя — Йорктон
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Йорктон
12. Неділя — Калдер
14. Вівторок Покр. П. Б. — Сторновей
19. Неділя — Йорктон
26. Неділя — Мазепа
Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. П. САЦЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ:
7 Неділя — Смокі Лейк
14. Неділя — Вільна
21. Неділя — Смокі Лейк
27. Субота. Воздвиження Чес. Хр — Бойн Лейк Храм
28. Неділя — Спедден
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 82

Устав Церковний

ВЕРЕСЕНЬ:

7 Неділя 14 по Зел. Св. Гол. 5. УЄ 3. Літ. Ап. 2 Кор. 1:21, 2:4 Єванг Мат 22:21-14.

10. Середа. Знайд. Мощів Іова Почаївського. Літ. Ап. Гал. 5: 22-26. 6-17-23.

11. Четвер. Усічення голови Івана Хрест Піст. Літ. Ап. Дії 13:25-32. Єванг Мар. 6:14-30.

14 Неділя 15 поЗел. Св. Гол. 6. УЄ 4 Літ. Ап. 2 Кор. 4:6-15. Єв. Мат. 22:35-46.

21 Неділя 16 по Зел. Св. Різдво Пресв Богородиці. Гол. 7. Всенічна. Утреня: Величання. Єванг Луки 1: 39-49 56. Літургія: Ап. 2 Кор. 6:1-10 і Фил. 2:5-11. Єв Мат 25:14-30 і Луки 10:38-42 11:27-28.

27. Субота. Воздвиження Чесного Хреста. Піст Священик приготовляє Чесний Хрест за Уставом 3 неділі Посту Утр. Єванг. Ів. 12: 28-36. Літургія: Замість Трисвятого „Хресту Твоему..." Ап 1 Кор. 1: 18-24 Єванг. Ів. 19: 6:11, 13-20, 25-28 30-35.

28. Неділя 17 по Зел. Св Гол. 8. УЄ 6. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 16-18 і 7:1. Єванг. Мат. 15: 21-28

Український релігійний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1958. ЧИСЛО (1070) 18

ЗАГРАБУВАЛИ УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР У ХОЛМІ

Величний український православний собор на Даниловій Горі в Холмі Католицька Церква в Польщі заграбувала й перемінила на католицький костьол.

По скінченні другої світової війни польський комуністичний режим почав страшне переслідування українців, що опинилися на захід від Буга й Сяну в межах польської держави. Польські шовіністи й займанці пришивали українцям все, що тільки могли придумати, з уроєним "німецьким нацизмом" включно. Католицька Церква тільки й чекала на це, і собі підтримала цю нагінку на українців, на що радо дивилася Москва. Отже Католицька Церква в Польщі почала забирати українські православні церкви, вона сприяла масовому нищенню менших церков, а більші, як ось славний собор у Холмі, перемінила на католицькі костьоли

Цікава річ, українська преса у вільному світі якось не звернула уваги на цю інквізиторську роботу Католицької Церкви в межах польської держави по відношенні до православних українців.

МОСКОВСЬКА ПУБЛИКА ГЛУМИТЬСЯ НАД ЗНАКОМ ХРЕСТА

Цього року вліті американські спортовці взяли участь у спортових змаганнях з москалями на спортовій площі в Москві. Коли одна з американських спортсменок перед початком змагань перехрестилася, зібрана московська публіка висміяла її за це.

ЧИСЛО ШКІЛЬНОЇ МОЛОДІ В УКРАЇНІ

Совєтська преса подає, що в 1958-59 шкільному році в Україні навчається в школах пять з половиною мільйонів школярів. Значить, на кожних 9 українців є лише один школяр. І чи всі вони українці?

Великий український композитор Микола Лисенко, коли мав на концерті виступати на сцену з музикою, то найперше побожно хрестився

Історик Михайло Грушевський був побожним чоловіком. Коли переходив навіть попри таку церкву, що лише будувалася, то знімав шапку і хрестився.

ВІДВІДИНИ
ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

Голова Президії Консисторії, **о. Д-р С. В. Савчук,** відвідає та візьме участь **у Ювілейних Святкуваннях 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді,** в таких місцевостях:

Ріджайна, Саск. — неділя, 21 вересня.
Форт Френсис, Онт. — неділя, 5 жовтня.
Норт Беттлфорд, Саск. — неділя, 12 жовтня.
Саскатун, Саск. — субота-неділя, 25-26 жовтня.

ЗВІДКИ ПОГОЛОСКИ ПРО КАТЕДРУ В ПЕРЕМИШЛІ?

"Шлях Перемоги" (Мюнхен) з 3-го серпня ц. р. подає: "Як довідуємося з певних джерел, українська греко-католицька парохія в Перемишлі не могла дістати назад у своє користування греко-католицької катедри.

Поляки, щоб не віддати її повноправному власникові, замінили її на православну церкву. Цікаво, для яких православних має служити ця колишня українська греко-католицька катедра, бо ж українців православних у Перемишлі майже немає"

До вістки "Шляху Перемоги" треба додати, що вона взята лише з поголосок, що не перевірені й не оперті на ніяких офіційних повідомленнях. У всякому разі припущення, що це поляки воліють православних, ніж католиків, і наївне, і лукаве. Та ж це ніхто інший, як Польща, наслідок насильної Берестейської "унії", заграбувала власність українського народу отy величну історичну Єпископську Катедру в Перемишлі, що була гордістю Української Православної Церкви, і віддала її Римові, і так вона власністю Риму, а не українського народу, залишилася й досі. Рим був власником бувшої української катедри в Перемишлі, а не українці греко-католики. А по другій світовій війні з уповноваження Риму господарем катедри в Перемишлі був поляк кардинал С. Вишинський голова Католицької Церкви в Польщі, якому Рим віддав під владу українців греко-католиків

І ТУТ РУСИФІКАТОРСТВО

В українській націоналістичній пресі у вільному світі вже не раз були протести проти того, що чиясь рука не дозволяє, щоб радіопередачі, надавані українською мовою по "Радіо Вільна Европа" з Мюнхену в Україну, могли говорити про українську державну незалежність Причина? Щоб не образити москалів...

Ці протести націоналістичної преси цілком оправдані. Але до тих протестів треба було б додати ще один — у цій самій справі, а саме, по цьому ж "Радіо Вільна Европа", почавши з 1950 року щоденно надаються для українців за залізною заслоною радіопередачі закарпатським говором, сильно зрусифікованим, і в московському дусі. Робить це провід Католицької Церкви з допомогою несвідомих свого українства закарпатських греко-католиків.

ЗРОСЛИ ЧИСЛА ЗАТРУДНЕНИХ І БЕЗРОБІТНІХ

У Канаді 19 липня 1958 р. нараховувалося 5 мільйонів і 934 тисячі затруднених робітників, отже на 15 тисяч більше, як у тому ж часі минулого року. Одночасно, 19 липня 1958 року в Канаді було 286 тисяч безробітніх, тоді як у цю ж пору минулого року було лише 168 тисяч без праці, цебто безробіття зросло за рік на 75 відсотків.

"КОРЕЯ НА АЛЯСЦІ"

Кажуть, що збройний зудар комуністичного світу з західнім на Кореї по другій світовій війні за одну з важливих цілей мав взаємне випробування зброї й тактики противника.

У такому розумінні "Кореєю" стає Аляска, тут Католицька Церква має нагоду заправляти свої місії для роботи в Росії. Російська ж Церква має нагоду показати, чи і як вона буде боронитися перед цим наступом.

Коли Аляска ще належала була до Росії (царської), то Російська Церква, підтримувана царсько-російською владою, послала туди свої місії і так здобула для себе деяке число її тубильного населення, а також скріпилася виходцями з Росії. Після продажу Аляски Америці, православні на Алясці залишилися.

Провід Католицької Церкви вирішив підкорити собі тих вірних Російської Церкви. Для цього він використовує своїх католицько-"російських" місіонерів, а точніше — закарпатських українців москвофільського напряму в ЗДА. Їх епископ д-р Николай Елько вислав туди своїх священиків о. Димитрія Даріна, о. Роберта Баюсіка і ін., і католицька преса подає, що цими місіонерами особливо заопікувався губернатор Аляски Михаїл Степович — "слов'янського походження".

ЗАГРАВИ ПОЖЕЖ НАД КАНАДОЮ

Через гаряче літо й посуху цьогорічного літа в Канаді пожежі лісів досягнули величезних розмірів. Між 1 травня і 20 серпня у Британській Колюмбії було 3,599 лісових пожеж. Кошти їх гашення становили 76 тисяч дол. денно, а разом за три місяці й три тижні - 3 мільйони, 382 тисячі й 141 долар

Так само велетенські спустошення в лісах зробили пожежі в Алберті

НОВИЙ "ХАЗЯЇН ЧОРНОГО КАБІНЕТУ"

"Чорним кабінетом" прозвали совєтське бюро МВД у східній частині Берліну, з якого виходять до українців у світі заклики повертатися "на родіну" (на батьківщину), цебто до СССР, а також виходять агенти, щоб схоплювати та вбивати визначніших українців у західній Европі. Там таки є також гніздо шпигунської сітки.

Досі цей "комітет" очолював генерал совєтської політичної поліції Н. Ф Міхайлов. А тепер його самого відкликали з Берліну "на родіну" — в Москву, на його місце прийшов до "чорного кабінету" в Берліні новий господар — генерал-майор С. В. Вішневскій, щоб очолити цей "Комітет за возвращеніе на родіну". Між іншим він видає також свою газетинку і українською мовою — п. н "За повернення на Батьківщину", якою масово засипається українців у вільному світі, за кошт поту й сліз поневоленого українського народу.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ЦЕРКОВНІ СПРАВИ В 1915 РОЦІ

"Укр. Голос" був поважним часописом і з ним стояли майже всі учителі, вся тодішня інтелігенція, всі свідомі фармері і робітники, а з "Кан. Русином" лише священики і цілком несвідомі греко-католики.

В 1915 р. про церковні справи писалося менше, бо увага людей звернулася на воєнні події. Передавалися ті події в пресі, приходили листи від близьких з Европи, і про них "Укр. Голос" писав.

Були і канадійські важні справи, як справа "двомовних шкіл", на які пішов сильний наступ. Окремо "Укр. Голос" присвятив багато уваги просвітним справам серед українців.

Однакож 1915 рік зазначився зі сторони французів і Риму дуже важною подією, а то — **латинізаційними тайними "Правилами" для священиків, виданими еп. Будкою 1915 року.** Війна була війною, але тут готовився потихо латинізаційний наступ на греко-католиків і їх Церкву.

Тайні "Правила"

Ті правила появилися книжкою п. з. **"Правила Русько-Католицької Церкви в Канаді"**, стор. 74. Надруковані в Вінніпегу. І вже в передмові говориться:

"Правила суть (є) книжкою особистою священика. — Книжка ся єсть друкована виключно для ужитку наших священиків. **Не вільно еї продавати чи давати кому другому, як лише руському священикови в Канаді апробованому руським епископом".** Підписано: **"Никита,** Епископ Канадийских Руснинів".

З того бачимо, що **"Правила"** були тайним латинізаційним пляном, про який ніхто поза священиками не мав знати, і той плян диктували цілком чужі люди, як про те в передмові дальше говориться.

А говориться там, що "Правила" зложені — "на основі Декрету вірним Русинам"; — "по відбутій нами нараді і дискусії з Високопреосвященими Архиепископами і Епископами западної Канади (знач. латинськими) і по використанню розпоряджень Епископів латинського обряду, а головно Актів і Декретів першого повного Собору в Квебеку р. 1909; як також по у з г л я д н е н н ю декрету "Ат Гравес ет діутурнас", або так званої "Конкордії... зладжено проект **"Правил"** і предложено на обради першого Собора русько-католицького духовенства западної Канади, що відбувся в Йорктоні 27—29 листопада 1914..." Дальше: "поручено Всесвітл. о. Д-рови А. Редкевичеви, нашому ревному Помічникови і Референтови тих "Правил" на Соборі, щоби зладив їх до друку".

Так чужі прилагоджували ті "Правила", а Собор руських священиків, очевидно, лише потакнув, що все добре і на тім скінчилося. Вони ж на римській службі, отже мусять за Римом потакувати. А те, що еп. Будка і ще деякі були з "українського роду", не має тут ніякого значення. Єп. Хомишин, москвофіли, всякі хруні були також з "українського роду", але яка з того користь?

*

Коли ті "Правила" стали явними, то в "Укр. Голосі" був ряд статтей, де ті "Правила" подрібно розбиралися і ставилося "Кан. Русинові" запити: **"Чи є такі "Правила"? Чи він про них щобудь знає?",** але "Кан. Русин" на ті запити ані словом не відізвався, — мовчав.

А тепер глянемо що в тих "Правилах" говорилося.

***

"Принаровлення вірних руського обряду до латинського"

"В місцях, **де нема ані руської церкви, ані руського кат. священика,** або де доїзд до руської церкви єсть з причини великого віддалення полученний з **великими трудностями, можуть** вірні руського обряду принаровитися **цілковито** до обряду латинського, з того однак ніяк не слідує зміна обряду. Арт. 24 Декрету. (Підч. "Правил").

"В таких місцях отже можуть вірні руського обряду принимати св. Тайни, заховувати свята і пости, слухати Служби Божої і взагалі виповняти всі свої християнські обовязки після латинського обряду. Декрет однак не змушує їх до сего, бо каже виразно "валеbунт" (коли б хотіли), а не "де бент" (що повинні), або "тенентур" (щоби вязалися, трималися).

"Певно, що треба нам напоминати нарід, щоби в місцях д нема ніколи своєї Служби Божої, або дуже рідко, він ходив до латинської церкви, щоби Тайни великопостної сповіди і великодного св. Причастя приняв там з рук латинського священика, однак змушувати вірних Русинів до сего не хотів ані Апостольський Престол, ані нам не можна".

Чи треба більше? Коли греко-католик цілком **"принаровиться"** до латинського обряду, буде до латинської церкви (чи костела) ходити, дітей туди водити, немовлята там хрестити, молодих вінчати, латинські свята святкувати, то хіба ж він не змінив вже обряду — **хоч не формально, але фактично (дійсно)?** Чого ж більше треба?

А трудноші для приїзду священика можна легко робити, — то священиків замало, то кошт приїзду надто великий, то почекайте...

А сповідь... Покличуть польського ксьондза, бо він з греко-католиком розмовиться, — аби католицький, бо то "вшистко єдно".

***

Чому ж папа (Ап Престол) не хотів греко-католиків до того змушувати? Ось причини:

"Причини до сего відомі кожному, хто знає відносини латинського і руського обряду в Галичині, звідки якраз походять наші вірні.

"Для простого народу віра, обряд і народність, се нерозлучні добра. За зміною обряду слідує у нашого народу і зміна народности.

"Проте змушувати народ до принаровлення до лат. обряду, се в очах загалу(!) — латинщити нашу Церкву і винародовлювати Русинів.

"Звідси ненависть, а навіть страшні **братовбійчі війни поміж Русинами і Поляками** і поміж Русинами унiятами і шизматиками; звітси і **закиди проти Апостольської Столиці і Унії, що се вона провадить до винародовлення Русинів і до златинщення руської Церкви".** (Підкр. В.).

"Що сі закиди зовсім безпідставні і проте неслушні, се видно хоч би і з сего послідного Декрету, де Столиця Апостольська стає по стороні чистоти нашого обряду та забороняє строго зминяти його або намовляти когось до зміни обряду".

***

Чи треба ще більше лукавства? Бо не в очах загалу, **але в світлі самого факту видно,** що — "за зміною обряду слідує і зміна народности", як стверджують і "Правила". На Холмщині 200,000 українців змінили обряд, і спольщилися. В Галичині хто златинщився, той пішов до поляків

Не "простота народу" тут вирішує але зміст життя. Життя народу, історія народу, ціла народна культура звязана з вірою й обрядом, і ділити їх не можна. Люди все те бачать і розуміють, і здурити їх не можна і тому народ свою віру й обряд обороняє перед всякими наїздниками, галапасами та обманцями.

Рим латинським обрядом розбив православних сербів на двоє: серби римо-католики уважають себе іншим народом хорватами, хоч мова їх і дальше сербська. Але вони люті вороги сербів. Зміна обряду до того довела.

Справа зрозуміла. Зі зміною обряду беруть нарід в руки ті чужі, які свій обряд народові дали, і переробляють його на свій лад, виховують на ворогів супроти тих, які обряду не змінили. Виховують на яничарів.

А ті "непрості", для яких віра й обряд не належить до народности, то люди безідейні, матеріял на перекинчиків, які для хліба, чи для карієри готові і народність змінити, — хто більше заплатить, тому будуть служити.

*

А згадка про **братовбийчі війни поміж Русинами і Поляками,** то рівнож явне лукавство і чорна неправда! Поляки ніколи не були "братами" українців, але лютими ворогами, як татари, турки, москалі, большевики

І війни між "Русинами унiятами й шизматиками", то рівнож війни між поляками і православними українцями. Тими "русинами унiятами" були лише польські та римські прислужники, що били на православних українців з польською зброєю.

Вже колись Куліш говорив, чому поляки наші брати, а то: **"Коли наш батько горів, то їх батько коло огню грівся".**

Що закиди в бік Риму є ніби **"безпідставні",** то дальше темна неправда. Рим на папері "обороняв" унiятів і їх обряди, але на ділі було інакше. На Замойськім Соборі 1720 р., де був папський нунцій, Грімальді, постановлено викидати з Церков Іконостаси, введено "тиху Службу Божу" (латинська форма) і ще дещо. Дальше викинули трираменні хрести, викинули "всіх вас православних", завели целібат, та багато чого другого, отже чому папа не обороняв? Треба не мати лиця, щоби говорити, що Рим є проти зміни обряду.

І нині в Канаді греко-католиків частинно вже переводять на "Українських хорватів". Та слухаймо дальше.

***

"Наш народ рідко учащає на латинські богослуження і з тої причини, що лат. обряд, его форма і его язик для него зовсім незрозумілий.

"Треба отже нам поучати відповідно нарід о его християнських обовязках о **сім, що віра, обряд і народність се річи зовсім відрубні та з натиском повторяти, що часове (!) Принаровлене до латинського обряду не потягає ніяк за собою зміни обряду.** (Підч. В.). Спасене душі се великий обовязок, се ціль ходження до церкви і принимане св. Тайн, се средства.

"Апостольська Столиця позволила Русинам в **цілій Канаді** без огляду на се, чи єсть де руська церква або священик, чи ні, заховувати **дні святочні і пости** після звичаю і дисципліни місцевостей, в яких вони перебувають (Підкр. "Правил")

"Коли ж нема Служби Божої в руськім обряді **то сі, що придержуються дисципліни латинського обряду** (підч "Правил"), мають вислухати її в церкві обряду латинського Розуміється, що вони мусять в такий святочний день повздержатися від праці

"Се часто може лучитися по містах, так, що пр. вірні руського обряду не можуть заховати свята Різдва Христового в сей час, коли випадає після нашого Календаря. Вони отже повинні заховати его враз з латинниками

"Єсть дуже поважною і вказаною річею, щоби душпастирі в такі святочні дні відправляли в своїй церкві богослужения". (стор. 30).

Отже явні заходи до латинщення. Вмовляйте в гр.-католиків, що часове принаровлення до лат. обряду їм не пошкодить, — хіба ж то не дурення народу? "Принаровитися" і там лишитися

Дозвіл греко-католикам зберігати латинські свята і пости, — чи це не латинщення? Коли хтось раз занехає своє то назавжди! Правте в латинські свята в церквах. Рятуйте свої душі латинським обрядом... Так г р е к о-к а т о л и к и на Холмщині рятували свої душі і спольщилися.

ЩЕ КІЛЬКА ДРІБНИХ ПОСТАНОВ У "ПРАВИЛАХ"

Хрест — "Великий хрест на церкві повинен бути однораменний, а де би люде конечно домагалися трираменного хреста, там, після обставин, може священик на се позволити, оскільки се домагане не криє в собі змагань шизматицьких". (Стор. 52).

Іконостас — Кожда громада повинна постаратися о Іконостас, **котрий мусить мати однак а п р о б а т у Ординаріяту".** (Стор. 52). — Значить — коли дозволу не дадуть, то церква буде без Іконостасу.

Вінчання — "Коли в якій околиці не можна мати пароха... і коли такий стан триває вже місяць, — можуть женихи заключити важно і дозволено супружe через формальну заяву шлюбної згоди перед двома свідками" (Стор. 5).

Навіть там... "Вірні русини навіть в околицях, в котрих є священик руського обряду (!) **можуть у латинського священика сповідатися і получати ласку таінственного розрішеня.** Навідворот вірні латинники можуть сповідатися в руського священика". (Стор. XII).

З побожности... "Всім вірним котрогобудь обряду позволяєся, що можуть приймати з **побожности** (!) Тайну Евхаристії в к о т р і м будь обряді..." (Стор. XIII). — (З побожности, чи з римської політики?).

Ті "Правила" — то важний документ, зладжений латинськими політиками для затуманювання греко-католиків. Такий обманний документ, тільки ширших розмірів зладили були папські політики в 8-9 столітті, а то — **Ізидорові Декреталії,** якими дурили навіть державних володарів, що папи мають власть від Бога панувати над володарями, їх настановляти, їх карати, їх усувати. Та вкінці виявилося, що ті Декреталії зложені дуриcвітами; що вони фальшиві, по-шарлятанськи змайстровані

Так змайстровано і "Правила", про які говоримо.

Кладуть натиск і на "побожність", але коли "з побожности" може греко-католик сповідатися в римо-католицького священика, то чому рівнож "з побожности" він не може сповідатися в православного? Адже поклик "побожности" є власністю побожної людини, а не власністю Риму

"Правила" показують яких підступних та обманних способів вживали римські політики, щоби греко-католиків златинщити

ЕКОНОМІЧНІ ДОСЯГНЕННЯ СССР

Які "економічні досягнення" Совєтського Союзу за 40 років влади кремлівської кліки, про це час до часу дещо, як шило з мішка, показується в совєтській пресі Ось не так давно урядовий совєтський орган (там усі органи лише урядові) "Правда" повідомив про таке "досягнення":

Голова економічної ради в Караганді збудував собі за державні гроші спеціяльний дім для своїх собак, це його "економічне досягнення" коштувало недорого лише 140 тисяч долярів.

"Правда" згадала також про подібні "досягнення" в містах: Горкій Куйбишев, Красноярськ, Рязань і т д Люди "мешкають" у концентраційних таборах, а собаки в палацах!

СОРОК РОКІВ...

(Піонерам УГПЦеркви в Канаді)

Сорок років, як вільні устами
Шлем до Бога свої молитви
І під Проводом Рідним свобідні
В своїй братській щасливій сім'ї.

Сорок років, як ми у Канаді
Підняли Православні Хрести —
І святині чудові будуєм,
Йдемо згідно вперед до мети.

Яке щастя зайти в свою церкву:
Рідна мова і обряд тут наш, —
Наче Ангол колише вам душу
У благаннях її до Небес.

Хоч далеко від меж України,
В цих святинях — все близьке, своє;
Тож за дар цей в подяку Творцеві
Ми приносимо чисті серця.

І помолимся тут за ввесь нарід,
Бож усі ми є нарід один,
І Один Ти в нас, Боже Великий,
Дай до спільної йти нам мети!

Помолімсь за народ український,—
По всім світі розкиданий він...
Пошли ж час той, наш Боже Єдиний,
Як задзвонить Софіївський дзвін...

17. 8. 1958 р.

С. Губа.

ІЗ "СПАЛЕНОЇ ЗЕМЛІ"

Україномовне "Наше слово" (Варшава) з 20 липня ц. р. подає інформації про українські землі під Польщею, — як їх після 1947 р. назвали: "спалені землі". З тих інформацій довідуємося, що:

— 1947 р. Польща виселила з Люблинського воєвідства (Холмщина й Підляшшя) 9,479 українських родин на західні (бувші німецькі) землі сучасної польської держави.

З Ряшівського воєвідства Польща виселила 1947 р. на західні землі Польщі понад 17,000 у к р а ї н с ь к и х родин, а 260,000 українців виселила на підсовєтську Україну.

До липня 1958 р у Люблинське воєвідство з західньої Польщі на свої землі назад повернулося 3,378 родин, цебто: у повіт Біла Підляська 1940 родин, у повіт Володава 1320 родин, у повіт Парчів 365 родин, до інших повітів цього ж воєвідства 153 родини. Давні господарства звернено 2,170 родинам поворотців, 952 родинам звернено землю лише частково, 153 родинам цілком не звернено.

До липня 1958 р. повернулося на Ряшівщину 1,089 українських виселених родин (з захід. Польщі) — в повіти: Горлиці — 350 родин, Устрики — 170 родин, Лісько 110 родин, Сянік — 65 родин, Любачів — 120 родин, в інші повіти — 270 родин

Польський уряд видав розпорядження про заселення вільної землі по виселених українцях польськими ґуралями (верховинцями), а особливо в Бескидах. Для ґуралів призначено 1,000 українських господарств. Українські поворотці туляться на горищах у тих польських осадників, що зайняли їхні господарства, і домагаються звороту своєї землі. Польський уряд видав закон, що коли українські поворотці хочуть дістати землю, то мусять її в уряду купляти

Згадані числа подав С. Ткачов — уповноважений польського уряду для справ українських виселенців.

ХТО ХОЧЕ
підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку
The Orthodox Companion
Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою. Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.
Ціна з пересилкою $2.50
Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John Ave.,
Winnipeg 4, Canada

ВЖЕ ВИЙШОВ
КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
Православного стилю, які можна набути в **Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.**
У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всеношник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку.
За Катологом писати на таку адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЗА ЗАСЛОНОЮ КРИКУ

I

(На маргінезі Собору парафій архиеп. Богдана в ЗДА)

У днях 4, 5 і 6 жовтня 1957 р. в Алентавн, ЗДА, відбувся Собор духовенства й мирян під проводом архиеп. Богдана (Шпильки), що підлягає Царгородському патріярхові.

Цей Собор, між іншим, замітний своїми непогамовано-гострими, а навіть непристойними випадами проти автокефалії Української Православної Церкви, цебто її незалежности від чужих церковних проводів. В органі "Український Вістник" за березень 1957 р. проголошені "Діяння Священного Собору" парафій архиеп. Богдана, і в тих "Діяннях" читаємо такі напасті на Українські Автокефальні Церкви: **"українські православні секти", "забарвлені липківщиною під оглядом догматів", "незалежні" українські церковні групи", "українські церковні секти", "липківська гидота", "православні" секти Першої, Другої й Третьої формації"** і т. д. І ще голос заклику: **"Якщо провідники котроїнебудь української православної секти не захочуть вертатися на лоно Церкви Св. Володимира, то вірні повинні покинути таких безбожних церковних провідників і самі вертатися до своєї православної Церкви".** А також:**"Якщо наші Єрархи на чужині не захочуть об'єднатися під Єдиним Омофором Святішого Вселенського Патріярха в Царгороді, то ми їх до цього змусимо!!!"**

***

Група парафій архиеп. Богдана не відограє якоїсь помітнішої ролі в житті широкого українського загалу у вільному світі, отже й її голос тут досить слабенький. Може власне це й роздразнило помічників архиеп. Богдана, і вони вирішили заговорити трохи голосніше, щоб було більше чути, — щоб на них звернули увагу. І вони гукнули, але з цього вийшов тільки істеричний вереск, а не могутній голос. Певно, слабенький організм не може видати з себе сильного голосу. А виданий вереск — це тільки ознака слабости. Кінець-кінцем, коли підходити навіть не з думки і бажань учасників Собору помічників архиеп. Богдана (їм же вільно мати свої думки й бажання), а тільки взяти саму форму їх вислову, то тут вони виявили звичайний брак доброго виховання, і некультурним, лайливим криком Царгородському патріярхові не могли принести чести. Адже приповідка каже: "Краще з розумним згубити, ніж з нерозумним знайти".

Та ось цей нездоровий вереск пролунав, і знову настала тиша. Отже кожен учасник згаданого Собору має нагоду визволитися з полону сліпих пристрастей, що є нещастям людини, і спокійно розважити свої бувші виступи в "запалі боротьби", що їм звичайно дуже сприяє атмосфера зборів, де люди мають нагоду виладувати свої зворушення, нагромаджені у щоденному житті. Такі мітингові збори — це немов шумний пир, де люди впиваються атмосферою нервів, а після того, якщо вони чесні, після протверезіння самі можуть жаліти цього, чого накоїли по-пяному. Але одне тут прикре: що ці пяні голоси були записані в протоколах і подані як точки в "Діяннях Собору", отже переходять в історію. Ще раз кажу: Понищо справа тут не в самих думках тих голосів, а тільки в їхній некультурній формі. Положення в очах чужинців може рятувати лише це, що ці "Діяння" написані по-українськи, і їх може ніхто з чужинців не буде читати; бо інакше чужинці дуже темні думки мали б про культуру всіх українців, не розбираючись у тонкощах внутрішніх розбіжностей.

*

Але, крик — криком, як кажуть: "язик без костей", коли він не порадиться голови, то може багато дечого наговорити, як говорить приказка: "Сім верст до небес, та все лісом".

Але все ж таки слід розібрати причину, через яку цей вереск на Соборі зчинився. Отже, архиеп. Богдан і його помічники лютяться, що вони невеличкою групою піддалися Царгородському патріярхові, а ввесь український загал вірних з епископами й священиками не пішов їхніми слідами.

До чого ж архиеп. Богдан і його помічники закликають український загал та його автокефальну Церкву? Щоб піддатися Царгородському патріярхові, як це, мовляв, було з Українською Церквою від початків її існування (988 р.), аж по 1686 рік. Так, дійсно, в 988-1686 роках Українська Церква в основному підлягала Царгородському патріярхові, хоч бували моменти й незалежности її від Царгороду та інших чужих центрів.

Але тут таке питання: **Чому ж Українська Церква з 1686 роком перестала підлягати Царгородському патріярхові?** Чи може сама відірвалася від нього, і, мовляв, поступила неканонічно? Зовсім ні! Коли Церква підлягає чи то Царгородському патріярхові, чи Римському папі, чи Московському патріярхові, то всі вони вважають підлеглу собі Церкву за свою власність, якою розпоряджаються, як самі хотять. Так розпоряджався й Царгород, отже з політичних та грошових міркувань **Царгородський патріярх 1686 р. продав Українську Церкву проводові Московської Церкви.** Царгородський патріярхат сам добровільно продав Українську Церкву в московську неволю, отже відрікся її. Тому членам парафій архиепископа Богдана ставиться таке питання: Чи Українська Церква, продана першим своїм паном другому, мов невільниця, вирвавшись з лабет другого пана, має знову повертатися до того першого пана, який продав, отже не хотів її? А де ж тут людська й національна гідність! Де християнська справедливість! А якщо вже хто забуває про честь і справедливість, то тут ще остається таке питання:**А в чому ж вони мають певність, що коли вони свій гурток вірних піддали Царгородському патріярхові, то він їх знову колинебудь не продасть Москві?** Вони можуть вірити Царгородові на слово? Наші предки, підлягаючи Царгородові, також вірили йому на слово. А що сталося 1686 р.? Царгород таки продав Українську Церкву Москві!

Далі, архиеп. Богдан і його помічники вважають, що треба піддатися Царгородові не лише у вільному світі, але й у майбутній вільній Україні. Отже тут питання членам парафій архиеп. Богдана: А чи питав архиеп. Богдан з помічниками Царгородського патріярха, чи він захоче прийняти під свою зверхність Церкву в Україні? Це важне питання!

Коли Царгородський патріярх уважає, що Церква в Україні — це його "спадщина", то чому ж він не домагається від Москви, щоб вона віддала йому Українську Церкву? Хай голосно домагається, щоб увесь світ і вся Україна почула! Ні, Царгород того не робив і не робить. Він признає Російську Церкву за канонічну, братається з нею, своїх делегатів на 40-ліття відновлення Московського патріярхату до СССР вислав; отже він уважає, що стан посідання Російської Церкви є "законний". Ось чому Царгородський патріярх не домагається від Москви повернення йому Української Церкви в Україні. Він не хоче цього робити. Значить, він хоче бути послідовним сам з собою: раз Царгород продав Українську Церкву Москві (1686 р.), і взяв гроші, і на це був зроблений документ, то він уважає, що не має права на Українську Церкву. А поза тим, поминаючи право (на це, зрештою, не оглядаються), Царгород, так само як і Рим, рахується не з моральними засадами справедливости супроти українців, а оглядається тільки на фактичний стан, дивиться на те, яку хто с и л у має. Бачить, що москалі мають більшу силу за українців, отже старається догоджати москалям.

І тут просто нечувано дивна річ. Як групка прихильників Царгородського патріярха з-поміж наших земляків може з а я в л я т и, що Царгород таки "має право" на Українську Церкву, коли сам цей патріярх заперечує це! Як вони можуть дарувати йому Українську Церкву в Україні, коли він своєю поведінкою свідчить, що він не хоче прийняти цього дарунка. Отже виходить так, що пан слугу відпихає від себе, — іди собі геть від мене! —а слуга таки умилено проситься бути в того пана в неволі!

Отже справа тут не догматів, канонів, історії й політики, а тільки закорeніле почуття меншевартости, вироблене довгими віками поневолення, — туга за неволею... Це так, як з тією пташкою, що вирветься з клітки, політає навколо неї, і знову до клітки повертається, бо вже призвичаєна сидіти за кратами. Вона не розуміє волі, не знає, що з нею робити, не вміє і не хоче вміти сама собою керувати. Шукає когось, щоб керував нею.

***

Щодо "дарування" Царгородському патріярхові Церкви в майбутній вільній Україні, то цього, звичайно, також не можна брати поважно, дарма що й така думка пробивається в "Діяннях" того Собору. У творі Г. Сенкевича є такий пройдисвіт — польський шляхтич Заглоба, що з легкої руки дарує... цілу країну Інфлянти, і дехто тоді наївний ще вірив у таку можливість, але тепер ледве чи такі наївні знайдуться. А вже тим більше годі повірити, щоб брав це серйозно сам Царгородський патріярх.

Далі, хоч Собор помічників архиеп. Богдана заграв свою сцену в масках "канонічности", то, звичайно, він виявився далеким від того, щоб серйозно рахуватися навіть з тими канонами, що справді вічно актуальні, а саме: він не осудив того факту, що **через продаж Москві Української Церкви Царгород зломив 23 Канон Трульського Собору Вселенської Церкви з 692 р. Згаданий канон забороняє торгувати Благодаттю і освяченням Св. Духа, забороняє брати за це гроші. Отже хоч Царгород стратив своє право до Української Церкви тим, що сам вирікся її через продаж Москві, то й Москва не набула собі того права, тому що вона поступила неканонічно, купуючи Українську Церкву за гроші.**

Отже тут питання "каноністам" з парафій архиеп. Богдана: Є так, чи не є? Значить, на Соборі в Алентавн потоптано 23 Канон Трульського Собору, коли там діяли з думкою про "канонічне право" Царгородського патріярха на Українську Церкву.

П. Т. Галко.

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

під назвою

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR

also

MY CHURCH AND MY FAITH

by

Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

"ВОЮЮЧА ЦЕРКВА" ЗА ПЛЕЧИМА ЧЕРВОНОГО РЕЖИМУ

Американський "Да Байзентайн Католик Ворлд" з 24 серпня ц. р. подає.

"Кольберг, Польща. — Перший раз за 24 роки в церкві Діви Марії відбулося свято з масовою участю соток вірних і церковних достойників. Стара ця церква була в посіданні протестантів від часів реформації з 1534 року, і була сильно пошкоджена під час другої світової війни. Католикам вона була передана під кінець минулої війни та доручена францісканам, які й направили її. При тому в липні ц. р. відзначився о. Август Росенський — францісканський провінціял на Польщу, і так було урочисто відправлено перше Богослуження у відновленій церкві".

Здобуток... І тут питання: А хто ж то "передав" Католицькій Церкві у Польщі цю старовинну протестантську церкву під кінець другої світової війни?

Зробили це спільно Католицька Церква і комуністична влада Польщі. Звичайно, при тому Католицька Церква спільно з комуністичним режимом раніш кинули на польських протестантів тавро "нацистів", ворогів комуністичної Польщі, і на цій підставі заграбували їхні прадавні церкви. — Таку ж тактику ці два союзники застосували й супроти православних українців.

Ось на що кардинал Стефан Вишинський —, папський голова Католицької Церкви в Польщі, з усім своїм епископатом офіційно проголосив 1956 р. політичну співпрацю з комуністичним режимом Польщі, — щоб купити собі право безкарно переслідувати всі некатолицькі Церкви, а в тому найбільше Православну Церкву.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ЛЮДИ В ЄГИПЕТСЬКІЙ ІМЛІ

(Правдивий факт)

До православної українки пані М. у Монтреалі надійшов непідписаний лист такого змісту:

"Поздоровлення з Люрду"

"Мені прислали з відтам щоб не забути Матір Божу

Прошу переписати цей лист три рази і переслати чотиром особам які бажають щастя і здоровя

Полагодити це треба до 24-х годин

Цей лист вийшов з Люрду 31-1-1941 року і робить подорож довкола світа на хвалу Пречистої Діви Марії

Листа цього невільно знищити або залишити в себе бо принесе нещастя

По останнім листі Ваші бажання сповняться

Прошу відмовити Богородице Діво в протязі 24-х год. на Вас зійдуть ласки щастя

Присвятая Діва Марія звертає руку до Вас о Вашу память хто їй є вірний

***

Оце вам і все! Пробачте, дорогі читач., що не поставив у цьому таємничому листі крапок, бо я їх там не знайшов. Видно, що голова, яка керувала рукою автора того загадкового листа, не знала, де ці крапки ставити.

Людина, яка мені цього листа передала, каже, що в Монтреалі копії цього листа масово ширяться. Не знаю, чи надсилають їх до таких визначних людей католицької релігії, як деякі міністри, посли, письменники, епископи і т. п. Але напевно відомо, що ними масово засипають людей, які навіть не знають, що на світі існують крапки й коми. Думаю, що коли б люди взагалі були неписьменні, то між ними цього листа поширювали б ще масовіше, ну, і з більшою надією на успіх!

Бували й колись такі "таємничі" листи, але так трошечки-трошечки довші. А цей ось тут скоротили.**"Присвятая Діва Марія звертає руку до Вас о Вашу память хто їй є вірний".** — Коротенько! Значить, модернізацію видно... Це, щоб скорше можна було тричі переписати. Але з другого боку взявши — ця коротка форма невигідна тим, що авторам листа не дала змоги закрити мантацтва, пробачте за слово! З листа аж очі ріже факт, що це не Мати Божа напрошується про память, а таки Люрд, — щоб не забували його! Він же всі каси свої повідчиняв настіж, щоб йому принесли щорічних десять мільйонів долярів. А рік 1958-ий є роком ювілейним — 100-ліття проголошення Люрду католицькою чудотворною місцевістю, отже, мабуть, на десятки мільйонів цього року там наставилися...

Ну, й звичайно, рекляму навколо світу пустили, — оцей "листик". Рекляму-лист пустили ще 1941 року, отже повних 17 літ він мандрує навколо землі, і нарешті попав у Монтреал.

Вигідний спосіб ширення реклями коштовним готелям і ресторанам Люрду! Намічені клієнти самі собі мають ту рекляму переписувати, — і то аж по три рази! — і далі ширити: Їдьте до Люрду! Їдьте! Біля маленького джерельця він розбудував мільйонові підприємства, і вони ждуть на ваші гроші. Не прийдете — Люрд збанкротує!

***

Ви не мусите ні добрими ділами займатися, ні своїм ближнім ділом допомогти із щирого серця, а тільки три рази чотирнадцять слів магічного листа (навіть без розділових знаків) переписати, вислати його людям, і ви вже їм помогли; сипнули на них щастям і здоров'ям, мов з рукава, і на себе також! Вигідно й дешево!

Але треба пильнувати точности, — коли протягом 24 годин не вспієте тричі переписати лист і вислати іншим людям, то всі чари пропадуть. Тут уже видно велику хибу модернізації. За давніх часів не було таких обмежень у часі, не натискали на темпо. Сказано було: перепишіть "лист", і станеться над вами чудо. А коли перепишете — це вже ваша особиста справа. А тепер ось підганяють: за 24 години маєте бути готові. Правда, колишні автори "листів" знали, що люди не мають годинників, а теперішні автори можуть оправдувати поспіх тим, що вже є годинники. Але вони, видно, забули, що в Азії й Африці є сотні мільйонів людей, які рідко коли на очі годинник бачили. Як же вони по сонцю можуть точно щодо секунди ті 24 годин вимряти? А все таки цей незвичайний поспіх виправданий. Це на те, щоб людина не мала часу стукнутися в лоб і прийти до голови по розум.

Що ж, гру в "пара не пара" мантійн на ринках заборонили, "єгипетської імли" у пляшечках уже не продають, але є ще можливість продавати "Єгипетські сонники" і реклямово поширювати "Листи з Люрду". Та ж не дарма кажуть, що "в мутній воді рибка ловиться", а серед "єгипетської імли" безпросвітньої темряви є такі "рибалки", що ловлять доляри через рекляму "підприємців" шляхом "магічних" листів.

К. Ш.

Один з англійських визначних письменників каже: "Маємо нині залізниці, маємо парові кораблі, але чи можемо ними завести християнську релігію до поган скорше, ніж давно туди християнство заходило? Ні! Християнство можна занести туди найскорше пішки і босими ногами".

Так несли Христову науку Апостоли, і тому християнство так скоро поширювалося.

Вже вийшов і продається

ТРЕТІЙ ТОМ

"Нарис Історії Української Православної Церкви"

проф. І. Власовського.

Книжка має 390 сторін друку та охоплює період 1686 1917 рр., тобто час, у якім Українська Православна Церква знаходилася під зверхністю Російської Православної Церкви.

Книжка на гарнім папері й з численними ілюстраціями.

Ціна книжки в мякій оправі, з пересилкою, $7.00.

Ціна книжки в твердій оправі, з пересилкою, $8.50.

Маємо на складі також томи I і II цієї праці, в твердій оправі. Ціна одного тому з пересилкою $7.50.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРЕВАЖЛИВА СПРАВА

З нагоди сороклітгя існування Української Греко-Православної Церкви в Канаді Ювілейний Комітет, що постав у Вінніпегу, для відзначення цього ювілею крім звичайних ювілейних святкувань, на пропозицію Проводу цієї Церкви, запропонував переведення збірки на будову нового будинку Колегії св. Андрея у Вінніпегу.

Колегія св. Андрея у Вінніпегу — це на сучасний момент одинока у світі українська православна школа. Питання дальшого розвитку цієї школи — це питання основне не тільки для самої Української Православної Церкви в тій країні, де ця школа знаходитьсі, але преважливе питання для Української Православної Церкви і в інших країнах нашого розселення у вільному світі, в тому числі й для нас в Західній Европі.

Ні одна з наших Церков в окремих країнах зорганізувати й утримати таку школу не буде в стані, окрім може Української Православної Церкви в США. Одначе, навіть коли б Українська Православна Церква в США могла б таку школу зорганізувати, маючи на це матеріяльні засоби, то було б це не корисним з огляду на брак викладачів. Ясно, що така українська богословська школа для підготовки українських православних священиків з огляду на наші обставини може бути одна. Наукових сил для викладання в нас не багато й вони можуть бути тільки вжиті в одній школі. Кандидатів до школи також небагато, отже вони можуть бути об'єднані лише в одній богословській школі. Крім цього важливу ролю грає матеріяльна сторона, яка також диктує конечність існування однієї школи.

Про конечність відповідної підготовки кандидатів у священики не може бути двох думок. Наші душпастирі мусять бути всесторонньо підготовлені до своєї відповідальної праці на ниві Христовій, а в першу чергу мають бути добрими богословами. Жадна Церква не може нормально розвиватися, коли пастирі її не будуть сильними в богословії. Більше того, наші кандидати у священики потребують також спеціяльного виховання, яке вони можуть одержати тільки в спеціяльній своїй богословській школі. З історії знаємо, що Церква приходила в упадок, коли не мала добрих і сильних в богословії пастирів. Недармо свого часу великий наш Митрополит Петро Могила так дбав про розвиток богословської освіти й завіщав великі суми на богословські школи в Україні. Кожна Церква найперше всього дбає про існування своїх богословських шкіл, їх відповідне матеріяльне забезпечення та про нове підростаюче покоління кандидатів у душпастирі. Це ясно, що сучасне й майбутнє Церкви залежатиме від того, які будуть архипастирі й пастирі її.

Треба визнати, що справа підготовки нового покоління українських православних пастирів далеко не така, як повинна була бути. Не дивно, що приходиться часто проводові Церкви висвячувати людей, що не вповні підготовлені в богословії. Такі пастирі потребують опісля постійно доповнювати свої знання.

Звичайна річ, що на Богословському відділі при Колегії св. Андрея в Вінніпегу вчаться лише переважно ті кандидати у священики, які живуть постійно в Канаді, та кілька осіб з США. Про те, щоб вчився там хтось з-поза Північної Америки, тяжче. На жаль, навіть з самої Північної Америки вчиться в Колегії не дуже багато. Правда, вже добре те, що Богословський відділ при Колегії перестав бути богословською школою тільки для самої Канади. В цьому випадку важливою є постанова минулорічної Конференції Представників Українських Православних Церков США і Канади, в якій говориться: "Стверджуючи надзвичайно велике значення в церковному житті православних українців існування Теологічного Відділу Колегії св. Андрея в Вінніпегу, як єдиної сьогодні Духовної Школи, що виховує священичі кадри для всієї Української Православної Церкви, Конференція кличе всі клітини Української Православної Церкви в світі до всебічної помочі Вищій Богословській Школі при Колегії св. Андрея цілий тягар утримання якої дотепер несе сама Українська Греко-Православна Церква в Канаді". Одночасно з цим ствердженням, Провід Української Православної Церкви в США освідчив, що від біжучого року поза стипендіями для своїх студентів, що вчаться в Вищій Богословській Школі при Колегії, Українська Православна Церква в США буде допомагати Колегії постійною річною дотацією".

Перші кроки для перетворення Богословського Відділу при Колегії св. Андрея на богословську школу для всіх Українських Православних Церков в різних країнах вільного світу зроблені. За цими першими кроками повинні наступити дальші. Для дальшого успішного розвитку цієї одинокої української православної богословської школи у вільному світі необхідно створити міцну матеріяльну базу, покликати до викладання в ній наші кращі богословські сили, що на сьогодні перебувають в Канаді і США, але стоять осторонь Колегії, і провести працю над збільшенням числа студентів. У виконанні цих завдань повинні прийняти участь всі православні українці у вільному світі, а зокрема Проводи Українських Православних Церков.

У зв'язку з сильним розпошириенням української еміграції по різних країнах, часто було б неможливим стаційне студіювання богословія тими, що хотіли б його студіювати. Найперше думаємо про тих кандидатів, що живуть в Европі, в Австралії, чи навіть Південній Америці, яким виїзд на студії в Колегії і постійне перебування в Вінніпегу підчас студій було б дуже важкою справою, а в більшости взагалі неможливим. Отже вважаємо необхідним створення позаочного курсу богословія. В наших умовинах — це могла б бути одинока можливість доступу для студій багатьом з-поза Америки, які хотіли набути богословські знання і стати священиками. Такий позаочний курс богословія дав би також можливість тим священикам, що були висвячені без спеціяльної богословської освіти, набути її або доповнити.

Чи можливе це все? Звичайно можливе. Потрібно жертвенности всіх нас і виявлення ініціятиви у переведенні всього цього. Овочі нашої праці в цьому напрямі зможемо одержати скоро, якщо не пошкодуємо сил і енергії та гроша для цієї преважної справи.

Майбутнє Української Православної Церкви залежатиме від її пастирів, а добрих пастирів зможе дати тільки добра богословська школа.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді виявила зрозуміння цієї істини, коли з нагоди сороклітгя свого існування, висунула питання розбудови Колегії св. Андрея на перше місце. Дай Боже, щоб дійсно цей рік був дальшим великим кроком вперед в розбудові єдиної на сьогодні української православної вищої Богословської школи в світі і повного перетворення її в справжній центр української богословської науки.

Прот. А. Д.

("Рідна Церква", ч. 35, 1958, Мюнхен).

ЗАГАДКОВА МОВЧАНКА ПРО РОЛЮ МОСКОВСЬКОЇ ЦЕРКОВНОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ

Багато було сказано про Лембет Конференцію Англіканської Церкви, що була відкрита в липні ц. р. в Лондоні. Інформатори подають, що важливою точкою нарад були розмови проводу Англіканської Церкви з представниками Російської Церкви з СССР. Одначе ці розмови були неформальні, приватні, довірочні, і вони залишилися таємницею.

Далі, влітку ц. р. відбулися наради представників Світової Ради Церков, що по суті в руках протестантів, в Утрехті. І про цю конференцію говорять з якимсь недомовленням. Наприклад, відомий католицький філософ з Данії, домініканин о. Ц. Ф Паувельс, у часописі "Де Фольскрант" уважає, що зустріч представників Російської Церкви з представниками Світової Ради Церков в Утрехті — "це правдоподібно найбільша подія в світовому церковному русі цього року", і що вона "своїм значенням перевершує Лембет Конференцію".

Покищо коротенько подаю лише те, що голова делегації Російської Церкви на конференцію в Утрехті — Миколай, Митрополит Крутицький і Коломенський, уповноважений Російської Церкви для закордонних справ, офіційно заявив, що він запропонує Російській Церкві приєднатися до Світової Ради Церков.

Серед головніших представників Світової Ради Церков, що взяли участь у переговорах з делегацією Російської Церкви, були: д-р Франклін Кларк Фрай з Ню Йорку — голова Злученої Лютеранської Церкви в Америці і голова Центрального Комітету Світової Ради Церков; д-р В. А. Вісерт Гуфт — генеральний секретар Світової Ради Церков, Владика Яків — митрополит Мелітський, як член Центрального Комітету Світ. Ради Церков та разом її представник у Женеві від Царгородського патріярхату та православних патріярхів Антіохії, Єрусалиму й Александрії.

Сторонній інформатор, згаданий католицький філософ о. Паувельс, загадково каже, що "велике значення цих нарад покаже себе дуже скоро після цієї конференції" в Утрехті.

СУДДЯ ВІРИТЬ У МОРАЛЬНУ СИЛУ ЦЕРКВИ

У Ривергед, Лонг Айленд, Н. Й., ЗДА, суд засудив 19-річного Вільгельма Спендурга на вязничну кару за його неморальні витівки. Однак суддя Домінік Габріелі виконання кари припинив на два роки, але за умовою, що цей хлопець протягом того часу ходитиме до церкви і не буде вживати алькогольних напитків.

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

На подорож приїзжим езуїтам вона призначає 3,000 золотих польських. На відправу "мші" в день її похорону в 12-х польських кляшторах (манастирях) на Волині і для роздачі милостині убогим було призначено 2,000 золотих польських. Далі, слідують щедрі пожертви езуїтам в Острозі і на відбудування та прикрашення їхнього колегіюма. Видно, ця справа (колегіюм) мула головним предметом передсмертних роздумувань Анни-Альоїзи, бо, приступаючи до неї в тестаменті, вона просто благає і заклинає наслідників своїх точно виконувати тут її волю. У противному разі вона накликає гнів Божий на душі й тіла тих, хто посмілився б учинити хоч мале порушення її останньої волі. На езуїтський костьол в Острозі вона призначає 20,000 золотих, крім того ще — все золото, срібло, жемчуги (перли), підсвічники, чаші, кубки, — одне слово, щодо найменшої речі все те, що по ній останеться з білого чи позолоченого срібла Єзуїтам залишила також усе своє рухоме майно: ікони, годинники, книги, шкатули, дорогі обої й опони, килими, полотна, шовкові матерії, а також: карети, коней, череди волів і биків, отари овець і свиней у всіх фільварках Острізьких, Звягельських, Берездовських, і ще: вся вогнепальна зброя, вивезена перед козаками з Острізького замку: гармати, гаківниці, рушниці, мушкети, кулі і порох; усе це — езуїтам.

На відбудування зруйнованого козаками єзуїтського колегіюма з костьолом в Острозі вона записала маєток у селі Кривин з фільварком Котумлем разом з селянами, яких також подарувала езуїтам, і всі ті землі, де добувався камінь, робилася цегла, добували вапно й глину, коли будували школу. А коли вже був би збудований костьол в Острозі, то наслідники Анни-Альоїзи повинні були видати на спорудження вівтаря над гробом її мужа, гетьмана Ходкевича, 20,000 золотих і ще 20,000 золотих на головний вівтар. Крім того — 30,000 зол. на покриття криші костьола мідною бляхою і 20,000 зол. на бурсу для бідних студентів колегіюма. Не забула Анна-Альоїза й за езуїтів в інших містах: у Кракові, Судомирі Луцьку Ярославі, Перемишлі, Барі, Вінниці, — всім їм записала по кілька тисяч золотих. Усі уфундовані нею костьоли і лікарні в її маєтках вона обезпечила десятинами й іншими приходами та грошовими сумами. Щедро нагородила вона і всю ту шляхту, що так вірно служила їй при дворі: 25 осіб разом дістали 36 фільварків, іншим — грошові суми й дещо з своєї дорогої одежі. А щодо своїх підданих (кріпаків,невільників) вона записала таке: "Не можна припустити, щоб мої піддані не терпіли утисків, за які мені доведеться відповідати перед Богом; тому я прошу, щоб у нагороду за це у всіх моїх волостях Острізьких, Звягельських, Турівських і Свидинських були підданим подаровані продовж трьох років чинші (податки) і фури (ланцюгова стійка, "колія"). Тільки міщанам Острога, які колись зняли були бунт проти неї, а під час Хмельниччини приставали до козаків, в тестаменті не було ніякої милости.

Так щедро признаучивши чималу частину свого майна на католицькі церковні цілі, Анна-Альоїза не була певна того, чи її своякн, на яких по її смерті мала перейти її батьківщина, точно виконають її останню волю. Ця обава дуже турбувала її і не давала спокійно вмерти. У тестаменті вона кілька разів благає й заклинає своїх наслідників ні в чому не порушити її розпорядження, а щоб ще певніше не допустити їх до того, вона самого Бога й Пречисту Діву признаває спадкоємцями тієї частини майна, яке вона записала на польсько-католицькі справи. Опікуном свого тестаменту вона записала самого польського короля Яна Казимира, і уклінно прохає його. "щоб він, як мудрий монарх, що унаслідував по своїх предках хотіння помножувати хвалу Господню у своїй державі, та звик до того, щоб завжди бути опікуном і оборонцем сиріток і убогих, зволив прийняти її останню волю під особливу опіку й милостиву протекцію, і не допустив до того, щоб її офіри й фундації, на честь і славу Божу, на спасіння душ убогого народу, який живе в цьому далекому краю (в Україні), заражений відступством від вселенського римського костьола, були порушені людською зажерливістю".

Незадовго до смерті Анна-Альоїза додала до свого тестаменту таке розпорядження щодо свого майбутнього похорону: "Тому що кара Божа (козацька війна) не припиняється і неполадки в отчизні все ще тривають, а через це мені доводиться тинятися по чужих кутках і не в своєму предківському домі життя скінчити, то екзекуторів мого заповіту прошу, щоб вони, по моїй смерті, де б я не вмерла, якнайскорше відвезли до Кракова у костьол св. Матвія, і там при новиціяті отців езуїтів поклали мене разом з блаженної пам'яті моїм мужем, який там уже — не скажу: "похований", а тільки положений мною на початку того нещастя, що впало на отчизну. При тому перед урядом мусить бути заявлена "протестація", що по успокоєнні отчизни мене конче треба буде перенести, разом з небіжчиком мужем моїм, в Остріг і там поховати в костьолі превелебних отців езуїтів. Я певна, що їх милості (єзуїти) не пошкодують для цього дати воза й коней, і точно виконають цю мою останню волю, а я, що вже нічим не зможу віддячитися їх милостям за останню послугу на землі, не забуду за них перед престолом Божим. А проте ж прохаю і обовязую цим моїх панів наслідників видати їх милостям (езуїтам) на це перенесення тисячу польських золотих".

**

Побоювання Анни-Альоїзи, що її передсмертна воля може бути порушена, оправдилося ще скорше, ніж вона могла сподіватися. Як тільки вона померла, з різних країн з'їхалися її свояки, і вони, не зважаючи на її заповіт, постановили поховати її пристойно й пишно, як її стан велів, — і не там, де вона призначила, а в парафіяльнім костьолі в Ярославі. Щоб як слід приготуватися до такої пишности, свояки потребували аж десять місяців часу. Саме цею загайкою покористувалися езуїти, і розпочали з наслідниками Анни-Альоїзи судові позви, заявивши своє право на "дорогий їм депозит" (тіло покійниці). Знову ж свояки також не хотіли поступитися у своїх правах. Так справа могла тягтися кілька років. Але за езуїтів заступився сам папський нунцій у Польщі, і езуїти скоро виграли справу. Свояки, наперекір волі покійної Анни-Альоїзи, готовили їй дуже величавий похорон. Але вся ця пишнота відразу була усунена, коли справу похорону взяли в свої руки езуїти. Її домовину несли на своїх плечах самі поважні отці "Товариства Ісусового" (езуїти) до свого власного костьола св. Яна в Ярославі і поклали у склепі княгині-матері.

Цей похорон відбувся 17-го лютого 1655 р., цебто через рік і три тижні по її смерті. І життєписці-езуїти згодом писали: "Але недовго покоїлася там Анна-Альоїза. Як за життя военна буря загнала була її в далекий край і вона так довго мандрувала, так по смерті не зазнала вона справжнього спокою. Під час тодішних шведських, московських, татарських, угорських і козацьких нападів вона, заходами отців "Товариства Ісусового" була перенесена з Ярослава до Кракова і положена в костьолі св. Матвія, чекаючи на урочисте перенесення, як настане спокій, до своєї фундації в Острозі".

Цього останнього перенесення Анни-Альоїзи довелося ждати дуже довго, бо й сама її фундація, цебто Острізький езуїтський колегіюм, через цю ж політичну тривогу й неполадки в краю, ще з півсотні років лежав руїною. І тільки в першій четвертині 18-го століття, після того, як Польща на основі Прутського договору 1712 р. знову запанувала на правобережній Україні, ця езуїтська школа в Острозі була відбудована. Отже й тільки в 1723 році кістки Анни-Альоїзи та її чоловіка були перевезені езуїтами до Острога і поховані в колегійному костьолі. Над могилою її чоловіка, Ходкевича, був мармуровий барельєф; другий надгробник, з чорного мармуру, був на могилі Анни-Альоїзи

(Далі буде)

НАСЛІДКИ ЗАБАВИ У ВІШАЛЬНИКІВ

У Сю Сити, Айова, ЗДА, недавно сталася така подія. Двоє дітей родини Кларк, 9-літній хлопчик і 8-літня його сестричка були цікаві спробувати, як то люди... вішаються. У присутності третього братчика, 7-літнього Монті, обоє вони зашморгнули на шию петлі, позвисали на шнурах, і не могли назад звільнитися, отже подушилися. Наймолодший, Монті, несвідомий їхньої смерті, говорив до них, але вони, подушені, звичайно, не відповідали йому. Це його здивувало й розсердило, і він побіг до своєї бабусі поскаржитися, що братчик і сестричка "не хочуть з ним говорити". Бабуся вийшла надвір, щоб намовити їх говорення з малим Монті, але з жахом побачила, що вони обоє в петлі подушені.

ДИЯКОН Б. ДРЕВЕЦЬКИЙ СВЯЩЕНИКОМ

У Трой, Н. Й., ЗДА, 7 вересня ц. р. о. диякона Богдана Древецького Високопреосвященніший Митрополит Іван Теодорович у місцевій українській православній церкві висвятив на священика. У диякони поставив був його Впреосв. Архиеп. Мстислав 20 вересня 1957 р.

Отець Богдан Древецький народився в Злучених Державах Америки, середню школу (гай скул) закінчив у Трой, Н. Й., ЗДА, а богословські студії закінчив зо ступенем Ліценціята Теології на Теологічному факультеті Колегії Св. Андрея у Вінніпегу.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО ВАС, РОДИЧІ!

Цих пару слів до Вас, то не в справі пожертви чи інших громадських обовязків. Тут ідеться про Вашу власну справу — найближчу Вам: це справа Ваших Дітей.

Ви постійно чуєте дискусії на тему виховання дітей. Сперечаються в гуртках, організаціях, у пресі, по радіо й телевізії.

Сперечаються... А тим часом? Число злочинів серед молоді зростає. Шириться масово з дня на день. Це жахливе явище стало вже таким щоденним, що люди стали вважати його ніби за "нормальну" річ. Але людина так довго проходить повз нього байдуже, як довго сама вона не стане жертвою злочину, або її рідні діти ступлять на цей шлях. Аж тоді вона справді відчує всю чорну глибінь того нещастя. Тоді починає про нього більше думати і ставить питання: Як тому запобігти?

Причина злочинів, у загальних випадках, є та, що молодь шукає нагоди вижитися, чи "виладуватися". Розладуватися з енергії, робити щось "голосне", що їй видається великим. Чимсь заповнити свою душу. Знайти якусь ціль життя.

Як довго родичі й суспільство не будуть наполегливо працювати над собою, щоб мати високі, шляхетні життеві ідеали, і не будуть тих ідеалів вкладати молоді в душу, так довго справа моральности буде котитися в пропасть з усе більшою скорістю.

Світські школи? Вони дають підготову до набуття фаху, а далі — дають і фах, але не виховання. Вони вважають, що справа виховання до них не належить, — на це є родичі, Церква, організації.

Правда, школи мають свої приписи, яких молодь мусить дотримуватися. Це дисципліна, як у війську, — щоправда, її є замало. Дитині ці приписи накидають механічно, поверховно: кажуть їй поступати в школі так то й так, але не кажуть — чому. Отже не турбуються тим, щоб не назовні, а в саму душу дитині вложити моральні засади. І щоб згодом дитина з власної волі дотримувалася тих моральних засад, а не зо страху перед учителем та поліцією. Щоб ці моральні засади стали її власними нею виношеними, переконаними, пережитими, як повітря, світло, харч, сон, потреба руху.

Таке виховання дає лише Церква, — релігійне виховання дома та разом з тим у Недільній школі, одне з другим доповнюється, одне й друге є конечне.

Релігійне виховання дає дитині високі ідеали, дає твердий духовий ґрунт, дає їй найвищі людські чесноти, ціль життя їй дає. Дає вічні моральні засади. Це — закони Божі.

Виховані в релігійному дусі діти самі будуть почуватися щасливими. Будуть сонце щастя нести в суспільство. Будуть чесні, надійні сполягливі, будуть вдоволені малим і велике не зіпсує їх, не "закрутить голови" їм. Вони будуть мати високу ціль життя. Свою енергію, свій запал, своє почування й думання, свою потребу руху — все це вложать у релігійну активність. І будуть цінними одиницями суспільства. Вони будуть любити й шанувати людину, а вже найбільше своїх родичів.

Чи ж можна залишити дітям у спадку ще більший скарб, як релігійне виховання? І чи справді можна його здобути ще якимсь меншим вкладом коштів?

Ви, родичі, як і вся величезна більшість родичів, щиро любите своїх дітей, більше, ніж самих себе. Ви без вагання життя своє віддали б за них, коли б довелося рятувати їх від тілесної смерти. А в цьому випадку ідеться про те, щоб відвернути загрозу духової смерти. І щоб рятувати душу дитини, для цього треба жертвувати не своїм життям, а тільки хвилинами раз на тиждень: щоб привезти і відвезти дитину до Недільної школи. А дома, в родині, прикласти трохи більше уваги релігійному вихованню.

Знаємо, що значне число родичів так чинять. Але вони зроблять велику прислугу своїм ближнім, коли вплинуть на інших, щоб чинили так само

Шкільний рік у світських школах почався. Туди пішла вся молодь. Пішов кожен — хоче чи ні, бо існує державний п р и м у с навчання. Чи ж кляси Недільних шкіл мали б бути порожні чи півпорожні лише тому, що тут примусу нема, а є лише д о б р о в і л ь н і с т ь?

Ми у вільному світі справедливо обурюємося, що в Совєтському Союзі безбожна влада забороняє виховувати молодь в релігійному дусі. Там є заборона релігії. У нас є свобода релігії. Чи ж можна свободу релігії використати на це, щоб не давати дітям релігійного виховання? Чи ж не один і той самий наслідок буде тоді, коли в СССР безбожна влада з а б о р о н я є виховувати дітей в релігійному дусі, і тоді, коли у вільному світі родичі д о б р о в і л ь н о не хочуть виховувати своїх дітей у релігійних засадах?

Над цим треба глибоко застановитися перед відкритими дверима Недільної школи, коли в когось може бути вагання: Переступити поріг, чи ні?

УНІЙНА ЦІЛЬ ПАЛОМНИЦТВА ДО ЛЮРДУ

У соті роковини проголошення містечка Люрд у Франції католицькою чудотворною місцевістю, цього року, почавши з 11-го лютого, католики святкують ювілейний рік Люрду. З того приводу уніятський архиєп. Іван Бучко, що має титул "Апостольського Візитатора" для греко-катол. скитальців в Европі, 3-го серпня ц. р. видав спеціяльне послання — "Слово", в якому закликає українських скитальців греко-католиків узяти участь в паломництві до Люрду, щоб помолитись "за єдність у Святій Христовій Церкві".

Звичайно, ця молитва за "єдність" означає, — щоб греко-католики молилися в Люрді за перехід православного українського народу під владу папи.

ПРАВОСЛАВНА БОГОСЛОВСЬКА АКАДЕМІЯ

1. Православна Богословська Академія — це 4-річна висока богословська школа.

2. Ця школа становить теологічний факультет Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу, і, згідно з Чартером Колеґії, дає своїм абсольвентам підготову й виховання на Священика, а також урядово признаний ступінь Ліценціята Теології або Бакалавра Теології.

3. Кандидати до Академії повинні мати скінчений принаймні повний одинадцятий ґрейд (Matriculation) у Канаді, або рівнозначний ступінь освіти з-поза Канади, — цебто т. зв. м а т у р у за середню школу.

4. Коли ж вони не мають повної середньої освіти, то приймаються до Академії вільними слухачами, і їм дається змога здобути собі т. зв. матуру в самій Колеґії.

5 Абсольвенти Православної Богословської Академії, які мають матуру середньої школи, отримують ступінь Ліценціята Теології.

А коли вони хочуть осягнути ступінь Бакалавра Теології, то мають виконати ще такі додаткові вимоги:

а) Відбути один рік священичої праці в Українській Г р е к о-Православній Церкві в Канаді, або там у Православній Церкві, куди вони належать.

б) Написати відповідну п о в а ж н у працю (тезу) на богословську тему, яку професура Академії признає за задовільну. Таку тезу студенти можуть вибирати собі на IV курсі Богословської Академії

6. Крім цього, Бакалаври Теології мають право осягнути при Богословській Академії науковий ступінь Доктора Теології, — на загальних основах вищих шкіл. Для цього треба взяти відповідну богословську тему в одного з професорів Академії і науково опрацювати її.

7. Студентам, які мають більш як середню освіту, Академія — за постановою Професорської Ради — дає право скласти іспит зо всіх предметів за три роки, замість чотирьох.

8. Студентам, які мають закінчену університетську освіту, дається право — за постановою Професорської Ради — скласти іспити зо всіх предметів Богословської Академії за два роки, замість чотирьох.

9. Одружені студенти можуть бути висвячені на Диякона чи Священика ще під час своїх студій в Академії.

10. Професорами і лекторами Православної Богословської Академії можуть бути особи з закінченою вищою освітою.

11. Усі студенти живуть, виховуються і навчаються в Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу. У випадку потреби, студент може жити й окремо на приватнім помешканні, але конче підлягаючи виховній системі Академії.

12. У Богословській Академії викладаються такі предмети: 1. Катихизис, 2. Інтродукція до С т а р о г о Заповіту, 3. Старий Заповіт, 4. Інтродукція до Нового Заповіту, 5. Новий Заповіт, 6. Догматичне Богословіє, 7. Основне Богословіє (Апологетика), 8. Порівняльне Богословіє, 9. Сектознавство, 10. Моральне Богословіє, 11. Пастирське Богословіє, 12. Патрологія, 13. Літургіка, 14. Церковний устав, 15. Гомілетика, 16. Церков-

не й канонічне Право, 17. Історія Християнської Церкви, 18. Історія Української Православної Церкви, 19. Церковний спів, 20. Історія церковної музики, 21. Іконографія, 22. Історія церковного Мистецтва, 23. Грецька мова, 24. Латинська мова, 25. Гебрейська мова, 26. Церковно-слов'янська мова, 27. Історія філософії, 28. Логіка, 29. Психологія, 30. Християнська соціологія, 31. Історія України, 32. Історія Української Літератури, 33. Українська мова, 34. Історія Канади, 35. Англійська мова, 36. Відповідні Семинари.

13. Плата за окрему кімнату й повне прохарчування в Колеґії — 50 дол. місячно. Крім того, за науку платиться 100 дол. річно та за зужиття речей 5 дол. річно.

14. Кожен студент канадієць може одержувати від Української Греко-Православної Церкви в Канаді по 30 дол. місячно позички, яку він обов'язаний пізніше сплатити ратами Консисторії тієї Церкви.

15. До Православної Богословської Академії приймаються особи тільки до 45 років життя.

16. До Богословської Академії приймаються студенти головно з Канади, але приймаються також з ЗДА та інших країн.

17. Виклади в Богословській Академії розпочинаються 1-го жовтня, а закінчуються 30-го квітня. Цебто, студенти мають вільних п'ять літніх місяців, а це дає їм змогу заробити на прожиття навчального року.

18. Позаочних курсів Богословська Академія не провадить.

19. Усі виклади в Богословській Академії провадяться українською мовою.

20. Для тих студентів, що українську мову знають мало, провадиться навчання початків української мови.

21. Усі студенти в Богословській Академії обов'язані додержуватись виховних відповідних Правил студентського життя.

22. Про своє бажання вступити до Православної Богословської Академії петенти подають прохання до Деканату Академії на таку адресу:

St. Andrew's College,
259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.
Деканат Богословської Академії.

НЕВІГЛАСТВО ЧИ ЗЛА ВОЛЯ?

Переглядаючи масовопочитний американськими католиками католицький журнал "Дзе Сальве Регіна", видаваний чином оо. Систерсіянів в Ервінґу (Тексас, США), якого редакторами і видавцями є о. А. Наґі і о. Дам'ян Шоденей (імовірно, мадяри), хочеться кричати: "О, темпора, о, морес!"

Те, що Московія своєю халтурою прожерла до дна американську ментальність, не новина, і до цього ми вспіли призвичаїтися, але не почали шукати антидоту. Коли монахи, використовуючи релігію, з доброї волі роблять московському імперіялізмові пропаганду, це переходить п о н я т т я практикуючого християнина.

Поки коротко подамо інформацію про "релігійну" діяльність, викладену в згаданому журналі монахів з Тексасу, уважаємо за відповідне зробити певне застереження:

Спростовуючи неправду, крутійство і неуцтво навіть духовних осіб, ми аж ніяк не збираємося принижувати авторитету ні Церкви, ні релігії, ні навіть тих духовників, які з неуцтва, чи для якоїсь, їм лише відомої мети, перекручують історичну правду та використовують певні релігійні явища для того, щоб скласти дань земському "кесареві", якого вони собі обрали за свого любимця. Ми хочемо лише віддати об'єктивній правді те, що їй належить. Про це повинні пам'ятати ті, хто зв'язує особи, хоч би і духовні, з релігією, і мокрим рядном накидається на тих, хто спростовує свідому або несвідому неправду даних людей, між ними й духовних осіб.

В нинішній статті хочемо бодай загально обговорити статтю "Аур Лейді оф Рашія", поміщену в католицькому магазині "Дзе Сальве Реґіна" (ч. 8, за липень-серпень 1958 р.).

Те, що авторкою статті є якась дама, Анна Тенсей, не зменшує провини ні о. Наґі, ані о. Шоденея. Вони ж редактори.

Мадам Анна Тенсей дозволяє собі використовувати відомість про появу Матері Божої в Середньому (Україна) для пропаґування московської брехні про стару московську християнську культуру, мовляв, особливо москалі ("рашіянс") плекають культ Пречистої від найдавніших часів. Щоб не наражуватись на закид голословности, будемо цитувати в дослівному українському перекладі "історичні" інформації пані Анни Тенсей, теж "історика". С т а т т я затитулована: "Аур Лейді оф Рашія", і починається ось так:

"Наспілі відомості про появу Нашої Пані (Богоматері — В. Щ.) в Україні не є несподіванкою для учнів Марійських студій, бо Московія ("Рашія") завсіди почитала Марію..." (підкр. — В. Щ.).

Хто з-поміж середньо-інтеліґентних людей зможе зрозуміти цю "історичну" ломиголовку "історички" мадам Анни Тенсей? Каже ця пані, що тому Богородиця з'явилась в Україні бо... бо москалі все плекали культ Марії. (Так!). Твердить вона, що Пречиста "панувала там (в Московії) як королева більше ніж 800 років. І не видається це логічним, щоб Вона залишила на поталу комуністів той нарід (звичайно, московський — В. Щ.), який колись належав до Неї, ту націю, якої народ (значить народ України є народом московської нації (!) — В. Щ.) почитав особливо люблену Володимиром Нашу Пані..."

Мова мовиться про Володимира Великого (Реґенд Дюк оф Рашія) і про золотом тканий образ Богородиці, який... "прийшов до Московії ("Рашії") з Константинополя в 1046 р...." і ще: "Московія була першою країною, яка прийняла науку про Її Святого Сина..."

Можна б цитувати чотири шпальти нісенітниць мадам Анни Тенсей, які зводяться до того, щоб показати "світу Рашію".

Та ми покажемо лише декілька місць, де змішується умисна тенденція з "валянням дурака", щоб байдужим американським обивателям підтверджувати тезу "не било, нет і бить не может", щоб і серед католицьких кіл проводити пресглупу й для Америки шкідливу ідею великої імперії у Східній Европі, щоб показувати Україну, справжню передню сторожу християнських ідей на Сході, як провінцію тої безбожницької імперії, переливаючи на неї всі заслуги України.

І, коли можна якось розуміти таку пропаґанду, в е д е н у здеґенерованими обивателями, позбавленими будь-чого, що в'язало б їх з християнською мораллю, чи тих, що намагаються вбивати в світ християнські ідеї й посилювати тим безбожництво, антихристиянізм і т. п, які то ідеї здійснює на практиці обожувана "Рашія", то аж ніяк не розуміємо такої самої пропаґанди, веденої з допомогою католицької преси, яку видають монахи.

Історично так обґрунтовують вони народини і зростання "Рашії":

"Москалі ("Рашіянс") від початків належали до слов'янських народів, які поселилися на Подніпров'ю, на північ від теперішньої Москви" ("так!")... Київ був їхнім центровим осередком, до якого теж прибули скандинавці"... "Вони дружилися зі слов'янськими жінками... згодом встановили свого власного короля в Києві... Випадково вибрана людина була добра. Це був великий князь (ґрейт Дюк) Володимир, внук шведської принцеси Ольги..."

..."Володимир одружився з принцесою Анною... Вона принесла до Києва прекрасний образ Богоматері, викладений багатими каменями..."

..."Коли Тамерлян плянував напад на Московію (Рашію), великий князь Васелі (?) віддав свою армію під покров Богородиці і переніс чудотворну Ікону до Кремлівської катедри в Москві, де нарід молився до Марії..."

На перший погляд виглядає це на нісенітниці. Та, вдумавшись в цю "історію", зумисне сплутування історичних фактів як: Подніпров'я з центром Києвом, що є на північ від теперішньої Москви, чи видумка про "шведську принцесу Ольгу" і багато інших, бачимо, що саме так препаровані байки найлегче продістануться до ментальности безкритичної вулиці. Пропаґатори дотримуються, мабуть, девізи: неправда скоріше приймається в масі, ніж правда. А втім: хто з тих "провінціялів" з московської імперії пробує правдою переконати американську вулицю, що вони не "тексеканці" Московії, а люди осібної породи і крови?

Саму назву для тих "тексеканців" з "Раші-ї" дають і монахи з Ірвінґу. Вони кажуть, що Середнє, де появилась Матір Божа є в Україні, але вона є "Рашією", бо ж "Рашія" і є саме країною Нашої Пані (Богородиці) вже вісімсот років...

Наші ж "тексеканці" по всяких "комітетах", "інститутах" та інших приватних "центрах" те й роблять, що підсилюють пропаґанду деяких американських пропаґаторів, хоч би й таких як оце монахи з Ірвінґу. Вони разом із "єдинокровним братом" не передрішують свого "Тексасу".

А ми: таки ще не відірвалися від "внутрішньої політики".

("Шлях Перемоги"(17. 8. 58).

В. Щербій.

ЗАКЛИКАЮТЬ ДО "ВИЗВОЛЕННЯ СВЯТОЇ ЗЕМЛІ"

Під кінець серпня ц. р. преса принесла вістку, що ливанський часопис "Ль'Орієнт" закликає до "спільної арабської акції проти Ізраїля з метою визволення Святої Землі", цебто Палестини, з-під влади Ізраїля.

ПРИМАРА ІНКВІЗИЦІЇ

Кажуть, що серед найдикіших племен у джунглях Африки панує така мораль: "Коли я в тебе вкраду, то це праведне діло, а коли ти в мене вкрадеш — то це гріх".

Це в диких джунглях Африки. ~~Але~~ А буває ще гірша мораль, яка каже: "Коли я в тебе вкраду — то це праведне діло, а коли ти виступаєш проти всякої крадіжі — то це гріх".

Подібну мораль бачимо в діячів Католицької Акції, коли вони говорять про деякі моменти в історії України. Коли пару років тому католицькі автори в Енциклопедії Українознавства Наукового Товариства ім. Шевченка в Сарсель пофальшували історію України там, де говориться про Церкву, — перекручуючи правду на користь Риму, то, певна річ, Католицька Акція вважає це за "праведне діло". А коли проф. Є. Онацький написав правду про горезвісну Берестейську "унію" з (1596 р.), то Католицька Акція вважає це за "гріх".

Заслужений український учений і визначний національно-громадський діяч проф. Євген Онацький з подивугідною працьовитістю і знанням працює над "Українською малою енциклопедією" в Буенос Айрес, Аргентина. Він видав уже дві книжки цієї цінної Енциклопедії — до букви "Г", разом на 289 сторінок, і працює над її продовженням.

Про злощасну Берестейську "унію" (1596 р.), що її Рим і Польща підступом та силою накинули частині українського народу, проф. Є. Онацький в Енциклопедії пише так:

"Берестейська унія — одне з найбільших історичних нещасть українського народу, що розщепило українську Церкву і витворило в єдиного досі українського одновірного народу уніятів і православних, які протягом довшого часу вели між собою завзяту релігійну боротьбу, що ще й досі не зовсім вигасла і вносить часом значні труднощі в творенні єдиного національного фронту оборони супроти наступу безбожницької Москви.

"Саме ця релігійна боротьба, в якій православні українці зазнавали свого часу великих утисків від поляків, що намагалися зробити з унії політичну й національну зброю асиміляції українського населення, примушували православних українців звертатися за допомогою до православної Москви, і причинилися у великій мірі до дальшого українського нещастя, що було логічним наслідком першого — до Переяславської угоди 1654 р., що в ній релігійний момент відіграв значну ролю, і що призвело зрештою до повного поневолення Москвою і української православної Церкви і всієї української нації.

"Заміри поляків використати Берестейську унію, як засіб до окатоличення і ополячення українського населення, принісши українському народові нескazані страждання, мали, порівнюючи, незначний успіх, і хоча й відірвали від українського народу частину вищих суспільних верств, проте, витворили в більшій частині українського населення **такий антикатолицький комплекс,** що на довгі роки виключає всяку можливість здійснення того справжнього з'єднання Церков, що про нього думали ініціятори унії".

Проф. Онацький уже не міг делікатніше сказати правди про унію, як він сказав, бувши свідомим, що його чекає нагінка з боку кол Католицької Акції. Ба, він просто з розпучливим зусиллям старався знайти навіть мнимі плюси в пізнішій історії уніятської Церкви, щоб його не посудили в якійсь однобічності. ~~Але~~ А одначе й тим не врятував він себе від переслідування з боку Католицької Акції.

Католицький тижневик "Праця", що виходить в українській мові, у Бразилії, почавши з 21 травня 1958 р., став містити в ряді чисел цієї газетки довжелезну статтю василіянина о. В. Ковалика з Аргентини п. н. "В обороні християнства" - проти проф. Онацького. Це не тільки наступ о. Ковалика, а й самої редакції та, очевидно, всіх, хто за нею стоїть. Це ж один з органів греко-катол. Церкви

Редакція "Праці" (за 21. 5. 58 р.) подає від себе вступ до статті о. Ковалика, і у вступі так атакується проф. Онацького

"Погляди, які ширить проф. Онацький в своїй "Енциклопедії, це нераз погляди багатьох "учених", які ніби признаються до християнства, але в практиці так поступають і ширять такі ідеї, які в своїй суті поганські, чи ще гірші"

Які ж іще "гірші"? Це вже вияснює далі сам о. Ковалик, пишучи, що "цей твір ("Енциклопедія" проф. Онацького Р. В.) в есенціяльних елементах **є нехристиянським, про-матеріялістичним і про-комуністичним, нарушуючи головні підвалини християнства" ("Праця", 21.** 5 58) Це ще мало для о. Ковалика, - в його розпаленій уяві проф. Онацький уявляється йому ще більшим "большевиком", ніж самі большевики, і він пише: "П. Онацький вважається науковцем, бо навіть написав: "дійсний член НТШ і УВАН". Навіть большевики, хоч які запеклі вороги Кат. Церкви й Унії, але більше й об'єктивніше пишуть про неї, ніж п. Онацький". ("Праця", 26. 6. 58). Своє довге полотнище — статтю о. Ковалик закінчує так: **"Тому кожний християнин, а ще більше католик, якому такі книжки заборонено читати, повинен "Енциклопедію п. Онацького осудити, не купувати, передплати не присилати, а то й відобрати, повести пропаганду проти неї, і при різних нагодах, виборах знати з ким мається до діла!"** ("Праця", 26. 6. 58). (Підкр. Р. В.).

Ясно, — темна примара католицької середньовічної "Святої Інквизиції" оживає без маски у всій своїй жахливій постаті!

Оце вам діяч Католицької Акції в рясі священика, навіть не заикнувшись, вимагає від ученого, щоб він про унію писав неправду, - вимагає від ученого, щоб він б р е х а в, значить, тут, як видно, вже з призвичаєння вважається, що брехня для добра Риму, це "християнське" діло! Чим же відрізняються від більшевицьких засобів переслідування, оці католицькі способи: офіційна заборона (під загрозою викляття й пекла!) читати твори немилих Католицькій Акції осіб, не купувати тих книжок, не висилати, відбирати вислану передплату, вести прилюдну пропаганду проти книжки, ба — вести пропаганду проти особи її автора, атакувати його при всяких виборах до різних установ, звичайно: національно-громадських, наукових (тут і недвозначно о. Ковалик піддає НТШ і УВАН думку, що мають "негідного" члена!), — отже нацьковується на особу автора загал, щоб він його переслідував...

За що? За те, що говорення правди учений уважає за одну з основних засад науки. І за те, що учений не перекручує історичної правди про український народ! І ще за те, що він дбає про добро України, а не чужих сил, до яких належить і Рим.

З оправданою гордістю заявляють Злучені Держави Америки, що перші її поселенці — це були люди, які приїхали шукати в Новому Світі релігійної і громадської свободи. Правда, на публичних святкуваннях річниць тієї свободи в Америці тепер воліють промовчувати, що ці перші поселенці втекли з Европи перед кривавим переслідуванням їх Католицькою Інквизицією. Так, колись вони втекли і знайшли релігійну і людську свободу в Америці. Але згодом через океани Інквизиція їх таки наздогнала. . І сама вона, використовуючи релігійну свободу для себе самої, мірою зростання в силу, починає переслідувати релігійну і громадянську свободу. Правда, покищо не має вона ще сили для фізичного переслідування, і покищо робить нагінки — "чистки" силою свого впливу серед несвідомих спільнот, але її мета, а часом і наслідки ці самі, що були в середньовіччі.

Куди ж тепер мають утікати перед новітніми інквізиторами люди, щоб знайти собі релігійну й людську свободу перед загрозою свободи інквізиторів?

Та ж другого Нового Світу вже нема, щоб можна було далі втікати!

Але найбільше зло є в тому, що людина забуває про своє минуле нещастя і забуває досвід. І наші масові поселенці з Галичини були змушені втікати з своєї батьківщини перед усією тією системою в католицькій Австрії і Польщі, що її підтримував Рим: поліційно-клерикальна католицька цензура, підтримування абсолютизму-диктатури католицької влади, що гнобила свободу одиниці, підтримування католицьких польських, австрійських і мадярських магнатів, щоб селяни були в них рабами... Від усього цього втікали українські селяни з Галичини, щоб знайти собі свободу в Канаді. Але... час ішов, і дещо призабулося І ці втікачі — еміґранти так часто самі не свідомі того, що вони й тут під впливом солодких підшептів чужих агентів, самі на себе плетуть ниточки такої ж системи, від якої вони втекли з католицької Австрії і Польщі, плетуть-мережають нитку по нитці, з яких можуть повстати шнури на руки й ноги їхнього духа. Куди ж після того вони зможуть утекти, щоб "вибрати волю"? Над цим пора поважно подумати всім тим, хто є несвідомим матеріялом, що його прислужники Риму використовують для чужої справи

Р. Войтович.

КОМУНІЗМ НЕ РАХУЄТЬСЯ З ЛЮДСЬКОЮ ПРИРОДОЮ

Одна провінція Індії, Кераль, має місцеву комуністичну владу. Уряд цієї провінції у серпні ц. р. гостро заатакував федерального прем'єра Неру в Делі за те, що Неру обороняв югославського голову держави Тіто перед атакою Москви, і що Неру нібито йде "проти волі народу" Індії.

У відповідь на це Неру сказав, що комуністична система впаде, бо вона "не рахується з людською природою".

ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

"Майже тисячу літ вже минуло з тих пір
Як наш народ прийняв Православную Христову Віру,
Як у водах Дніпра, біля київських гір,
Одержав благодать, несмертельну, божественну славу."

(П. Юркевич: "Великі роковини").

У серпні місяці згадуємо славну історичну подію — Хрещення України. Цього року минає 970 літ як наш нарід став християнським і православним. Ця подія має епохальне значення для українського народу, а вплив її позначився в його історії і побуті на все його життя.

День 14-го серпня установлений на спомин охрещення нашого народу й він повинен бути виразно означений не тільки в наших календарях, але також у серцях і умах усього українського народу.

Знаємо, що колись наші предки були поганами. Вони не знали ні не почитали одного, правдивого Бога, а кланялися ідолам. Не були вони щасливі, тому очікували хвилі, коли їм засяє світло правдивої, спасенної віри, коли зможуть пізнати правдивого Бога, Йому служити і під Його благословенням жити, зростати в чеснотах і спасти себе від всякого зла та гріха.

Не відразу наш нарід мав щастя стати християнським. Народній переказ говорить, що на його землях проповідував Христову науку і сіяв Слово Боже св. Ап. Андрій. Він і був на місці де нині столиця України — Київ. З того місця бачив Він прекрасний краєвид нашої Рідної Землі - України і сказав: "Чи бачите ці гори? Дивіться, бо на горах цих засяє благодать Божа". Благословляв Він нашу землю й на спомин поставив на ній хрест.

Який щасливий український народ! Має він велику ласку в Бога, бо удостоївся він мати на своїй землі св. Апостола, й одержати Його благословення. В історії видно, що це достоїнство завсіди тямили українці, це заохочувало їх бути гідними, достойними в поведенні й житті, а народи сусіди мусіли його поважати зза такого великого, Божого привілею, яким обдарив нас наш Небесний Отець.

Віки минали. Мабуть не мало християнських місіонарів попрацювали серед наших предків. Світло Христової Віри дійшло аж до княжих палат. І це був світанок християнства для України. Св. Ольга, славна й розумна українська княгиня, охрестилася й цим вона спричинила зацікавлення християнством усі верстви нашого народу, а наслідок того був такий, що з України виїхали розумні люди до краю де вже процвітало християнство, перестудіювали його, принесли звіт князеві св. Володимирові Великому й його Раді старших та бояр, що вони бачили й чули, й порадили прийняти Православну Віру з тодішної Греції.

На запрошення української влади прибули в наш край місіонарі з Греції, попрацювали вони серед наших предків, підготовили наш нарід до християнства, й, коли настав слушний час, охрестили його.

988-го року князь і ввесь наш народ охрестилися, стали православними християнами, відреклися поганства, виреклися ідолослужения й почали жити християнським життям, почали визнавати й почитати одного, правдивого Бога.

Від того часу змінився князь, змінився і народ. Християнська Православна Віра скоро захоплювала щораз ширші круги народніх мас, просвіщала нових людей. Народ радо горнувся до нової віри, покидав давній спосіб життя, пізнавав духа св. Євангелії, прийняв уклад св. Православія: Богослуження, свята, пости і церковні закони. Україна покрилася прекрасними церквами, манастирями, серед народу буйно розквітала освіта, нова культура, а нарід відзначався в своїм поведенні ділами християнської любови й милосердя. Просвітилися розуми, освятилися серця, обєднався народ і набрав розмаху та сили для спільних високих завдань, що перед ним розкривалися

Християнська Православна Віра окріпила наш народ. Він почувся одним народом, був свідомим, культурним і сильним. Виріс у силу. Слава й могутність його були відомі далеко й широко в світі.

Наш нарід полюбив одного, правдивого Бога. Був Йому вірний на протязі століть і нині, серед надзвичайно неприятливих обставин, дальше привязаний до Нього і до св. Православної Церкви.

Як православний нарід він дуже льояльний до св. Церкви. Він її любить, і для неї жертвує все. Тому на нашій землі такі пишні церкви, тому вони є осередком н а й б і льшого заінтересування всіх. А й там, куди доля закинула українців поза межі її, там наш нарід кладе щонайкращі церковні будівлі. Українці в своїй Церкві ростуть, виховуються високими ідеями, а це є запорукою нашого кращого завтра.

Наш нарід відзначається великою скромністю і покорою. Назагал він виконує свої завдання чесно й совісно, тому його бажають підчинити собі хитрі й лукаві народи-сусіди, тому й на чужині українці є пожаданим елементом, бо на своїх постах, високих чи низьких вони не знають облуди, крутійства, фалшу але чесно працюють аж до самовідречення.

Наш нарід милосердний до бідних і нещасних. Він помагає їм, приміщує їх, рятує й зберігає. Українська гостинність відома в цілім світі і не має обмежень. Він скоро забуває урази та кривди навіть тоді, коли не рідко це йому виходить і на шкоду. Православна Віра, яку наш нарід прийняв при своїм охрещенні, зберігла нас від загибелі Вона додавала йому відваги в боротьбі за своє існування, освячувала нас, заохочувала нас виконувати свої обовязки, а в громадське життя вливала згоду, любов та накликала до терпінь і подвигів для загального добра.

Наша мова розвинулася й зацвіла під впливом ласки Божої, що випливає з св. Православної Віри. Слово Боже освятило й освячує її. Під її впливом творилися нові поняття й ідеї про Бога, Його милосердя, любов до людей, про високе призначення людини на землі, про почуття правди, любови і взаємної пошани. Св. наша Віра творила прекрасні релігійні пісні, а з ними й обряди та твори св. Отців.

Все це випливає з події охрещення України. Вона утверджує нас у вірі наших предків, в св. Православію. Вони були розумні і славні й знали яка віра для нашого народу найвідповідніша, й тому її й прийняли. В ній маємо дальше рости й виховуватися та мати нашим учителем Ісуса Христа, що є для нас "дорогою, правдою і життям". Цю віру мусимо цінити понад усьо в світі і її передати наступним поколінням.

о. Є. Г.

СПЕКУЛЮЮТЬ НА ІСТОРИЧНИХ ПАМЯТКАХ

Католицький орган "Наша Мета" за 16-23 серпня 1958 р. в редакційній статті п. н. **"Україна в поклоні Люрдській Богоматері"** між іншим подала таке:

"На руках своїх наші малі семинаристи з Риму несли мандрівну ікону Гошівської Пресвятої Богородиці, що звідси з Люрду, зачала свою мандрівку покищо по всіх краях нашого поселення у вільному світі. Вона відвідає зчасом і найдальші закутини земської кулі, де тільки живуть наші українські вірні".

"Наша Мета" одначе не подає, чи сказали там, у Люрді, як ця ікона взялася в Гошові, а тепер — аж у Римі. Може вони цього самі не знають, або знають, але встидаються сказати. Отже, коли уніятський провід так і досі не вияснив таємниці мандрівки цієї ікони, то я, як один з уродженців сіл українського Підгір'я (з-під Карпат), знаю історію цієї ікони Богоматері в Гошові, і знає її багато людей з тих підгірських сіл Галичини.

Поява Гошівської ікони понад сотню років старша за Люрдську.

А звідки саме принесли до Гошова цю ікону, — цього, може, не знають навіть самі ці, що її зараз носять на Заході. А якщо б, допустимо, вони й претендували на таке знання, то їхні претенсії були б безпідставні, бо ледве чи вони були б згідні з правдою. Можливо, що ця ікона згодом появилася в Римі такою самою дорогою, як свого часу дісталася до Гошова. А тепер плянують понести її в похід по еміграції. Певно, керманичі розраховують на те, що тут може бути Римові якийсь "бизнес".

Але цікаве тут це, що католики не завагалися заслонитися... **православною Іконою Богоматері!**

Адже Гошівська ікона Богоматері - - це один з найбільших історичних свідків українців-підгірян з часів православія в Галичині, що його силою і підступом Польща піддала під владу Риму

Та виглядає, що в римській політиці все можна... Отже не було б несподіванкою, якби, скажемо, до Риму вивезли з Вавельського замку в К р а к о в і (Польща) той православний Хрест та інші православні церковні цінності, що їх заграбував був у Львові (що був тоді православний) польський король Казимир (т. зв. Великий) і вивіз у Польщу, та й також пустили в римсько-політичну агітаційну мандрівку.

А тепер — щодо Гошівської ікони... У трьох милях на південь від Гошова є села Болохів та Завадка, і тут є багато свідків нашої прадідівщини, — як, напр., залишки т. зв. Зеленого Замку з часів українського короля Данила, є кілька історичних могил з часів Хмельниччини, є звалища Майданського Манастиря — у трьох кілометрах від села Завадки, в околиці Майдан, з чого й манастир узяв собі назву — "Майданський".

Коли послідовники зрадника Шум-

лянського (на жаль, з титулом єпископа!), що взяв участь у запродуванні Української Православної Церкви в Галичині Римові та з допомогою польського війська в 1700 році силою затягав в унію з Римом український народ у Галичині, то Підкарпаття ще й після того довго а довго трималося було православної віри. Узяти б хоча славний православний манастир у Маняві — відомий як Манявський Манастир, що його вже аж католицька Австрія зліквідувала 1785 року.

Був у с. Завадці на Майдані т. зв. Майданський Манастир і в ньому була ця ікона Пресвятої Богородиці, про яку тут говориться. І коли з діда-прадіда православні українські навколишні села не хотіли покоритися уніятським попам, то ці останні, разом з польсько-латинськими езуїтами, потайки вломилися до православного Майданського Манастиря і викрали з нього православну ікону Пресвятої Богородиці, а також чаші та ще деякі речі. По якомусь часі після того влому католицькі "місіонери" проголосили, що в Гошові "чудесно з'явилася Божа Мати". Коли люди з Завадки пішли подивитися на неї, то відразу пізнали, що ця "з'явлена" ікона Богоматері в Гошові — це їхня викрадена з Майданського Манастиря ікона. Певно, свідками були всі православні мешканці с. Завадки, отже тут уніятським попам та езуїтам уже годі було заперечити, що ця ікона походить з православного Майданського Манастиря. Але вони, звичайно, не хотіли признатися, що цю ікону вони викрали, отже придумали штучку: сказали, що це, мовляв, "за непослух (Римові) Мати Божа покинула Майданський Манастир (православний)", і сама перейшла до католиків!

З того часу, як це сталося було, вже йде многе покоління, але населення сіл Підгір'я ще й досі у своїх переказах живо зберегло память про факт викрадення католиками православної ікони, що згодом стала відомою під назвою Гошівської Пресвятої Богородиці, — вже присвоєна католиками. По викраденні ікони, Майданський Манастир підупав, опісля його було розібрано та перебудовано на церкву в с. Завадці — з дзвіницею, яка ще й досі збереглася. Був там тоді один великий дзвін та чотири малих, і їх в 1914 році забрала Австрія.

Для збудування цієї церковці перебрано було з Майданського Манастиря не лише сам матеріял, але й величезний Престіл — чудової мистецької роботи, яку зараз ледве чи можливо де побачити, Райські Двері, припрестольні Хрести і т. п. І всі ці українські релігійні цінності в церкві в с. Завадці стоять як живі свідки нашої прадідної Віри православного українського народу в Галичині, і населення Підгір'я цього не забуло...

Після того, як до Гошова уніятські попи і езуїти принесли вкрадену православну ікону Богоматері, там, у Гошові, вони збудували манастир, але вже на латинський стиль: заведено органи, немає іконостасу, Райських Дверей і т. п., у першому вході Христове Розпяття, на стовпі велика миска з водою, на стінах великі Хрестні Дороги — як на латинській Кальварії, і повно уніятських та польських ксьондзів, повний і вимовний образ "вспулжиця" через римську політичну кладку в Гошівському Манастирі.

Ось така то доля нашої української Православної Ікони, яка, замість до Києва, — колись украдена слугами Риму, помандрувала до чужого їй Риму, а далі — вислана Римом в "місійний" похід по скитальщині...

Але... історія обертається колом, і прийде час, коли Римові таки треба буде віддати цю ікону й законним власникам. Цього Римові ніяк не минути!

Був час, що колись папи Урбан та Інокентій, прикриваючись Хрестом Господнім, влаштовували т. зв. "Хрестоносні походи", і криваво масакрували не лише поган, але й православних християн — у Греції і на Близькому та Середньому Сході. Чи Рим плянує влаштувати колись "Хрестоносний похід" під прикриттям Гошівської Богоматері й на Україну? Певно, український нарід з радістю зустріне поворот цієї своєї великої історичної національно-релігійної православної святості, якою є ця ікона — так безбожно зневажена фактом украдення її, але щодо самих майбутніх "хрестоносців", то я не вірю, чи багато знайдеться таких, які захотять свої голови понести за римську політику; люди тепер не такі темні, як колись були, і скажуть: "Нема дурних!" А якщо і знайдеться горстка відданих агентів, то ледве чи вони відважаться заризикувати своїми головами у другій Хмельниччині.

На закінчення можу сказати тим, що їм може не подобається моя стаття, ось що: Якщо поставлені тут мною докази щодо Гошівської Богоматері не промовлять їм до переконання, то мені не залишається нічого іншого, як тільки порадити їм почекати на нагоду можливости поїхати до мого села на Підгір'я і там мої слова потвердять усі німі свідки минулого — наші релігійно-історичні памятки та свідки-люди, мешканці згаданих сіл, які живо зберегли в своїй памяті історію цієї Ікони.

С. Б. Підгірянин.

ПОСВЯЧЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ УКР. ГР. ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ОТ. ВАЙЛДВУД, АЛЬБЕРТА.

День 10 серпня 1958 р. останеться назавжди в нашій памяті; цей день займе місце і на сторінках історії розвитку Української Православної Громади Св. Отців у Вайлдвуд.

З благословення Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона у Вайлдвуд відбулося величаве Свято — Посвячення угольного каменя новозбудованої церкви Св. Отців.

У суботу 9 серпня о год. 9.30 ранку прибув Владика. Зібрані вірні нашої Церкви радісно зустрічали Владику. Опісля Владика відїхав на відпочинок до П. Т. Чорноморця.

У неділю рано о год. 9.30 можна було бачити коло церкви людей навіть з Едмонтону, а також з ближчих і дальших околиць. Усі чекали на Владику. Владика Митрополит прибув з місця відпочинку о год. 10.30 ранку, зупинився перед заквітчаною й удекорованою прапорами брамою. Його зустрів з хлібом і сіллю п. Олександер Паливода і привітав Владику словами:

„Ваше Високопреосвященство, прохаю Вас: поблагословіть цей дар Божий, щоб його не бракувало ні нам, ні нашим нащадкам!"

Владика прийняв хліб і сіль, поблагословив і зворушливо подякував.

Від молоді виступила з привітальним словом Юстиня Пилипова, правнучка знаного в Канаді першого піонера Івана Пилипіського (Пилипова). Вона привітала Владику словами: „Високопреосвященніший Владико Митрополите! Прийміть від нас, українських дітей, щиросердечний привіт. Ми сьогодні дуже раді й веселі, що Ви, наш український князь Церкви, будете молитися за нас, українських дітей, а ми, як Ваші українські діти, будем щиро слухати Вашої духовної науки. Просим Вас, Владико, прийміть від нас, українських дітей, щирі привітання й оці розквітаючі квіти".

Владика прийняв квіти й щиро подякував за привіт.

При вході до Церкви Владику зустрів о. П. Блажук і передав йому Хрест.

Архиєрейська Служба Божа почалася о год. 10.30 ранку, в асисті о. П. Блажука і о. В. Сенишина.

Під час Богослуження співав хор катедри Св. Івана з Едмонтону. По Архиєрейській Службі Божій відбувся в міській залі братський святковий обід, приготований працьовитими членкинями.

О 2 год. по пол. розпочалась святкова програма. Першим виступив голова управи Громади п. П. Шворак, який відкрив Свято і коротким словом привітав Владику Митрополита і всіх присутніх та попросив до слова о. пароха П. Блажука.

Всеч. о. Блажук привітавши Владику і всіх присутніх, у своїй промові згадав нашого першого жертводавця-ініціятора, бл. п. Данила Чорноморця, і від імені Громади віддав йому честь та пошану за його великі заслуги, а хор відспівав „Вічна Память".

Ширше привітальне слово сказав Тарас Мулик. Виступали по черзі більше промовців, як п. О. Теличко від С.У.С.; п. Гноздецький з Сен-Гудо; д-р П. Маценко; наш щирий жертводавець Гр. Сліпченко з Едмонтону — від Централі С.У.С.; о. В. Сенишин. Промовці висвітлювали активну організованість і пошану до нашої Церкви.

Всеч. о. В. Сенишин, який попередніми роками обслуговував нашу громаду і не раз промовляв до нас на своїх проповідях про організованість — щоб ми мали свою церкву і т. і., у своєму слові говорив про історичне значення нашої Церкви в минулому. І тут хай мені буде дозволено сказати: „Всечесний Отче Сенишин! Коли Вам впаде в очі оця стаття, прийміть від нас щиросердечну подяку!"

Всеч. о. П. Блажук представив присутнім Владику Митрополита і попросив його до слова. Владика зупинився на значенні Укр. Прав. Церкви в історії українського народу. Говорив про його високу культуру в минулому. Згадав нашого славного князя Костянтина Острозького, який за того часу боровся за долю нашої Церкви й українського народу проти наїздників, які нападали на наші землі.

На закінчення пообідньої програми присутні заспівали „Де згода в родині". О год. 7 вечора Владика готовиться до від'їзду; вірні зібрані на станції, попрощали Владику й побажали щасливої дороги.

Для нас, українців у Канаді, цей день першої Митрополичої Візитації нехай буде памятним днем і початком нової сторінки історії й розвитку нашої Громади в Вайлдвуд.

З поміччю нашого благочестивого Українського Духовного Проводу, людей доброї волі і їхніх щирих пожертв ми дійшли до великих досягнень. Благослови, Боже, нашу працю, додай сили попрацювати коло викінчення нашої святині і щасливо діждати світлого дня — офіційного посвячення нашого храму, та щоб і в майбутнім не зупинятись, а далі служити для добра нашої Церкви, для добра нації, для добра і слави всього українського народу.

Тарас Мулик.

СВЯТО ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ В МОНТРЕАЛІ

Продовжуючи традицію своїх православних предків, православні українці міста Монтреалу й околиць рік-річно особливо відзначають цю одну з найбільших подій в історії нашого українського народу — Хрещення України.

Починаючи з 988 року, коли Україна вже офіційно, за часів славного нашого князя Св. Володимира, прийняла Св. Православну Віру з Візантії, наш народ почав був тоді нову добу духовно-культурного та національного розвитку завдяки саме нашій Св. Православній Церкві, яка так багато допомогла нам, щоб ми, як висококультурний християнський народ, який охрестився в правдивій Св. Православній Вірі, був довгі віки на першому місці, в цьому відношенні, серед усіх інших народів Сходу Европи.

І тому святкування цієї великої події в історії України має для нас, українців, на цьому континенті особливе значення ще й тому, що, власне, відзначаючи подібні події, ми тим самим маємо намір як також почуваємося до святого обов'язку перед майбутніми поколіннями, увіковічнити цю священну традицію нашої Св. Православної Церкви, як також виховати нашу молодь у дусі цієї предківської традиції, щоб і вона могла бути гідним оборонцем нашої Св. Української Православної Церкви — особливо ж у ці дуже критичні для нас усіх часи.

З такими думками спішили всі свідомі українці в день 17-го серпня ц. р. в Оселю Св. Софії, де з участю трьох православних громад — Соборної Громади Св. Софії, Громади Св. Покрови та Громади Св. Юрія з Лашін, — було відслужено Соборну Службу Божу, в якій узяли участь Митроф. Прот. В. Слюзар, Прот. К. Квасницький, о. П. Архангельський та о. Ів. Стус. Цю Соборну Службу Божу, що служилася серед чудової природи квебекських лісистих гір, звеличував також мішаний хор під управою здібного диригента п. Козачка. Цей хор складався з хористів та хористок з усіх трьох згаданих Громад.

Під час Служби Божої дуже змістовну і глибоко обдуману проповідь виголосив Митроф. Прот. В. Слюзар. У своїй проповіді о. Володимир постійно підкреслював велике значення та неоцінені заслуги нашої Святої Української Церкви перед українським народом. Митроф. Прот. В. Слюзар вказував при тому на різні періоди історії України та історії Української Православної Церкви, з чого було видно, що тільки наша Православна Церква була постійно, а то навіть часто, в найбільш критичні часи нашої історії, єдиним духовним та національним центром, довкола якого завжди об'єднувалися всі свідомі українці, які хотіли продовжувати, згідно з історичною традицією, своє незалежне релігійне та національне життя, як також завжди почуватися панами на своїх власних віковічних українських землях.

Ця глибока релігійна й національна свідомість, як також велике почуття обов'язку продовжувати святе діло наших предків, спонукали наших піонерів і на цьому континенті записатися в Історію Св. Української Православної Церкви; отже, як такі, вони й подбали про те, щоб і на цій благословенній Богом Канадській землі відродилася наша Українська Православна Церква, 40-ліття існування якої ми відзначаємо цього року.

Після Соборної Служби Божої всі вірні під проводом Духовенства пішли Хресним ходом до річки, де було відслужено Чин Малого Освячення Води, після того, також Хресним ходом, усі присутні перейшли до Великого Хреста, де був відслужений Молебень за український нарід. Після Молебня коротке слово до вірних сказав Прот. Касіян Квасницький.

Це незабутнє Свято далі продовжувалося спільним обідом, який приготовили членкині Жіночих Організацій усіх трьох згаданих Громад. Обід був приготований дуже добре, за що всім нашим господиням на цьому Святі належиться окреме признання та щира подяка.

За успішне влаштування цього Свята належиться також щира подяка Святковому Комітетові під проводом о. П. Архангельського, який чимало потрудився для того, щоб цьогорічне Свято відбулося якнайкраще та щоб воно довго осталося в пам'яті всіх тих численних присутніх, які почувалися до обов'язку якнайбільше звеличати його.

Окреме признання та щира подяка належиться також п. Б. Панчукові за його вміле ведення програми згаданого Свята, а особливо програми під час обіду. Під час обіду промовляло багато промовців, як: Голова Святкового Комітету о. П. Архангельський, Проф. А. Степовий, Міністр Квебекського уряду п. Теліє, а також гість з Торонта — Прот. Д. Фотій. Промовці висловлювалися з великою пошаною до всіх тих змагань, які постійно роблять українці на цьому континенті, а особливо в Канаді, для того, щоб гідно продовжувати наші як церковні, так і національні традиції, та передати цей святий обов'язок своїм дітям — дальшим поколінням.

Для того наші діти мусять бути виховані в українському православному дусі, в дусі священних традицій нашого українського православного народу, який довгі віки постійно бореться за те, щоб зберегти, власне, ці предківські традиції, зберегти нашу тисячолітню християнську культуру, яку дала нашому народові наша Св. Православна Церква.

І тому дуже приємно ствердити тут, що цьогорічне Свято Хрещення України в Монтреалі відбулося при великому здвизі вірних — усіх православних українців міста Монтреалу й околиць, які, розуміючи важливість цієї історичної події, прибули громадно, щоб цим самим доказати солідарність та братню любов до всього того, що є дороге нам усім українцям, особливо тут, на цій благословенній Богом Канадській землі.

о. Іван Стус.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦК В ШІГО, САСК.

У неділю 3 серпня ц. р., якраз у першу річницю посвячення церкви Св. Духа в Шіго Високопреосвященним Митрополитом Іларіоном, відбулося тут Ювілейне Свято Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Свято це було проголошено Святом цієї округи, в склад якої входять 11 громад. На жаль, не всі громади виявили в тім випадку належну свідомість, а одна громада навіть не зволила прислати хоч би одного свого представника. Зате було на Ювілейнім Святі чимало гостей з дальших околиць. Вони своєю присутністю звеличали наше Свято, і за це їм слава й честь!

Святочну Службу Божу, а перед цим Всенічну, відправив Парох о. Б. Яковкевич. Під час Відправ гарно співав місцевий мішаний хор під диригентурою Всеч. о. Протопресвітера Тита Яковкевича.

По Відправі, в Народнім Домі відбувся обід, приготовлений жіноцтвом Т-ва ім. Ольги Кобилянської, а потім концерт. З Відправи, в недалекім Інсінгері, на концерт наспів і сусід-священик Всеч. о. П. Бублик з Добродійкою. З точок концерту на окрему увагу заслуговували б тріо у виконанні пань — М. Купровської, К. Думанської і К. Рудей. Були це: „Розбійника", „Душе моя", „Нехай піднесеться молитва моя" і „Ангел звістив". Цілий хор прегарно відспівав пісню з Ранньої Відправи — „Хваліте імя Господнє" та ще цілу низку церковних пісень з Відправ, а саме: „Світло тихе", „Усі ті, що в Христа охрестилися", „Богородице Діво", „Світися, світися" та „Ой зійшла зоря".

Доповідь на тему 40-ліття УГПЦ в Канаді виголосив п. Ст. Пернаровський з Йорктону, а о. Б. Яковкевич говорив про Колегію Св. Андрея у Вінніпегу та про назрівшу потребу її перенесення ближче Манітобського університету, тобто побудову нового модерного будинку десь недалеко університету. Збірка на Будівельний Фонд Колегії принесла того дня поважну суму. Одначе кожному членові нашої Церковної Округи, як і взагалі кожному вірному Української Греко-Православної Церкви в Канаді, слід памятати, що велика справа вимагає великих зусиль, і що не вільно нам обмежитись якоюсь одноразовою та ще й може незначною пожертвою. Наше християнське сумління й наша національна честь вимагають від нас, щоб усі ми спільними силами створили відповідні умовини для навчання й релігійного виховання нашої української православної молоді, частина якої буде служити Богові та своєму народові в Святій Українській Православній Церкві.

Прот. Б. Яковкевич.

ВІДЗНАЧИЛИ 65-ЛІТТЯ СТ. МАСЛЮКА
Ріджайна, Саск.

У неділю 17-го серпня ц. р. в залі Нар. Дому, заходами дружини пані Маслюк й рідні та при помочі Товариств, було влаштовано несподіванку п. Стефанові Маслюкові з нагоди 65-ліття його уродин.

Ювілят Ст. Маслюк походить з села Глібока, повіт Серет, на Буковині; народжений 17-го серпня 1893 року. Там він виростав і ходив до школи, а в першій світовій війні, як вояк австрійської армії брав участь у боях на російському фронті, і був взятий у полон в Росію. По закінченні війни вернувся до родинного села, а 1927 року виїхав до Канади шукати кращої долі, і поселився у Ріджайні; тут одружився й осівся на дальше життя.

Пан Ст. Маслюк бере активну участь у громадській праці і в зарядах організацій, як: Тов. „Просвіта" і Церковної Громади, не відкидаючи жадних обовязків, які дано йому, і виконує їх щиро.

Господар тієї вечірки Н. Масиник покликав усіх головних представників, і вони зложили Ювілятові побажання з нагоди його уродин, і дальшої довгої праці між нами. Від Нар. Дому говорив гол. п. О. Челяк; від Прав. Громади гол. І. Жінчишин; від Жін. Тов. голова пані М. Юзик; від Кред. В. Висиловський; а також — дяк Гр. Корпан, о. В. Апонюк, п. П. Демчук, та п. Н. Марчук, я-

кий вручив малий, але щирий дарунок Шановному Ювілятові, а п. Д. Кирилюк — гол. будівельного комітету, висказав Шановному Ювілятові за його щирий дар у сумі 500 дол. на будову нової церкви в Ріджайні глибоку подяку, а присутні нагородили Шан. Ювілята гучними оплесками.

По вислуханні всіх щирих промов і привітів, запрошено до слова Шан. Ювілята, і він в своїм зворушенні висказав сердечне спасибі всім за їх добру память про нього. Після того всі встали з місць і відспівали Многая Літа.

Тоді подано смачну перекуску, що приготовила дружина Ювілята й рідня; під час перекуски відспівано кілька народних пісень, включаючи „Де згода в родині". Тому що Шан. Ювілят є довголітнім передплатником „Укр. Голосу" і „Вістника", то з його дозволу п. Н. Масиник звернувся до присутніх з проханням зложити свої пожертви на українську пресу. На бажання Ювілята, гроші розпреділено так: $7.50 на „Український Голос" і $7.50 на „Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а Ювілятові — Многая Літа!

Н. Масиник.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ

Егремон, Алта.

Цього року напровесні п-во Лукасевичі з Егремонт, Алта, перебрались до своєї новозбудованої хати. З цієї нагоди члени Української Греко-Православної Громади, до якої і п-во Лукасевичі належать і працюють, а також їхня родина й сусіди 4-го липня ц. р. зійшлися і зробили їм несподіванку-привітання.

Люди до пізньої ночі гарно, в щирій атмосфері розважалися, і на память цього голова Української Православної Громади п. Василинка вручив п-ву Лукасевичам невеличкий дарунок.

При тому, на пропозицію п. Гавалко, зроблено збірку на пресу; зібрано $8.50.

Бажаємо п-ву Михайлові й Анні Лукасевичам, а також їх мамі, синові й донечці у своїй хаті проживати щасливо й надалі працювати при церкві й Народному Домі.

Присутні.

ПОДЯКА

Почуваюся до дуже милого обов'язку висловити в імені власному і моєї родини щиру подяку всім присутнім, що прийшли на 24-го серпня ц. р. до залі Собору Св. Софії в Монтреалі, щоб зустрітися та познайомитися зо мною, як з другим призначеним до Собору Св. Софії в Монтреалі Священиком, як також познайомитися з нашою невеличкою родиною.

Одночасно складаю вислови своєї найщирішої подяки Високопреп. Митроф. Прот. В. Слюзареві, Шановній Пані Добродійці, їхній родині, Голові Громади Собору Св. Софії — п. Гайдичукові, п. Б. Панчукові та його родині, як також усім Організаціям, що містяться при Соборі Св. Софії та які устами своїх представників так щиро й тепло привітали нас на порозі нашої душпастирської праці в Соборі Св. Софії.

Сердечне спасибі за особливо щире привітання та побажання від Громади Св. Покрови, яка устами свого Настоятеля о. П. Архангельського так щиро та зворушливо зустріла нас, вручивши нам при цьому китицю живих квітів.

Щиро дякуємо також за тепле привітання й побажання Громаді Св. Юрія в Лашіні, яка, також устами свого о. Настоятеля Прот. К. Квасницького, бажала нам якнайкращих успіхів на новому місці.

Сердечна подяка також Громаді Собору Св. Софії за гарний подарунок та китицю живих квітів, що на пам'ятку нашої спільної зустрічі нам вручила.

Молитиму Всемилосердного Господа, щоб обдарував і Вас за Ваше тепле та щире прийняття всім найкращим у Вашому житті, як також дав нам усім сили, витривалости та сильної Віри, і щоб ми гідно, жертвенно та самовіддано завжди працювали на Славу Богові та своєму народові.

Ще раз сердечне спасибі Вам усім за таке щире та братське нам прийняття, і нехай Господь зберігає всіх Вас у Своїй опіці.

о. Іван Стус з Родиною.

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Вістнику" за 15 серпня 1958 р. на стор. 13 в дописі п. н. **„Золотий Ювілей п-ва Цитульських"** з Монтреалу, Кве., подано **помилково:** „Голова Братства п. Гайдичук в товаристві **нашого скарбника п. Тиличка", — а правильно має бути:**

„Голова Братства п. Гайдичук в товаристві **нашого скарбника п. Тимчака".**

За цю прикру, хоч і мимовільну, помилку сердечно прохаємо у п. Тимчака ласкавого вирозуміння й пробачення.

„Друкарські чортики" закрадаються завжди і всюди, особливо тоді, коли дописи писані пером і не завжди чітко. Тим разом це могло статися тим легче, що наш постійний технічний коректор під той час був на 2-тижневій літній відпустці; щоб одначе не пропускати виходу того числа газети, що звичайно практикується іншими часописами, згадане число „Вістника" силою факту вийшло під винятково зменшеним коректорським доглядом, — тоді як наш персонал взагалі аж надто переважений працею.

Редакція й Адміністрація.

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Прот. М. Федорович, Святі Отці Сходу. Життя й творчість Отців і Вчителів Св. Вселенської Церкви. Ню Йорк-Бавнд Брук, 1958, стор. 112. Вид. Наукового Богословського Інституту Української Православної Церкви в США.

Проф. І. Ф. Власовський, Живе Слово. Збірка духовних бесід на церковні свята й різні випадки. Ню Йорк-Бавнд Брук, 1958, стор. 158. Вид. Наукового Богословського Інституту Української Православної Церкви в США.

З ЮВІЛЕЮ НА ДОБРІ ЦІЛІ

Гемилтон, Онт.

У суботу ввечері 9-го серпня ц. р. родина й около двох соток приятелів д-р Івана й Марії Пилипюків зібрались в залі Української Православної Громади, щоб спільно вшанувати їх з нагоди 25-ліття їх подружнього життя. Пан Ю. Токарик з дружиною ввели Ювілятів до залі, при вході оркестра заграла марша, і пані Борукі (сестра пані Пилипюк) вручила квіти. Це була цілковита несподіванка для п-ва Ювілятів.

Господарем вечірки був д-р М. Лазарович. Він привітав Ювілятів і завів на призначене місце. Дружбою був п. Ю. Токарик, а дружкою пані Борукі. Всі засіли за столи, щедро заставлені усілякими стравами, що приготовило жноцтво. Була проказана молитва, і господар підніс тост за Ювілятів. П-во Ювіляти — щирі жертводавці на всілякі цілі й українські патріоти.

Пані Марія Пилипюк є членкинею місцевого відділу С.У.К., кілька років була головою молодого відділу „Калина", а потім перейшла в члени до старшого відділу ім. Лесі Українки і на цей рік є вибрана в склад управи як заст. голови.

Пані М. Пилипюк (з роду Жуківська) народилася в місцевості Відфорд, Алберта. Вищі школи покінчила в Едмонтоні, замуж вийшла 1933.

Д-р І. Пилипюк народився в місцевості Мортям, Алта. Університет закінчив і практику відбув в Едмонтоні, в 1936 р. переїхав до Саскатуну, Саск., і відкрив свою власну канцелярію. З цікавости побачити й ширше пізнати Канаду та своєю енергією молодих літ, в 1937 р. віджджає на Схід і тут переїхав кілька більших міст, і вибрав собі місцевість Гемилтон та відкрив собі тут канцелярію, де й до цієї пори працює. На прийнятті склали привіти: пані Борукі, п-во Мофет (це дочка й зять), п. Дм. Жуківський (тато пані Пилипюк), пані А. Токарик від С.У.К. на сході Канади, д-р Е. Пилипюк (брат д-р Івана), п. Г. Поворозник і о. Прот. В. Федак.

Від Ювілейного Ком. п. Ю. Токарик подав дарунок від усіх присутніх.

П-во Пилипюки подякували комітетові за його труд, а родині й приятелям — за їх участь у прийнятті, та з цієї нагоди зложили дар у сумі 50 дол. на місцеву укр. гр.-прав. церкву.

Кінцеве слово сказав господар вечірки, а о. Прот. В. Федак побажав щастя й здоровя, та було відспівано Многі Літа.

Також переведено збірку на укр. пресу, — зробили це В. Баюс і пані М. Глущенко; збірка принесла $40.75, з припоручення Ювілятів її розпреділено: на „У. Г." 10 дол., на „Вістник" 10 дол., на Колегію Св. Андрея 10 дол., на „Н. Ш." 10 дол. і 75 ц. на кошти пересилки.

Пожертвували слідуючі особи: По 2 дол.: Д-р Сильський і С. Сайн; по 1 дол.: Т. Іван, Ів. Литвин, А. Баран, Д-р С. Климашко, пані Шіховий, С. Топікан, Ів. Паліса, Ів. Качур, Я. Тукар, М. Заболотний, Д. Садовий, А. Полос, Ю. Скварчук, В. Музика, П. Семсон, Вол. Скрипкович, Е. Моррі, Г. Поворозник, М. Бордун, Д-р М. Лазарович, М. Вівчар, В. Довбета, Н. Блазенко, Г. Гарадин, П. Вознюк, Ю. Токарик, Гігсон Бекери, В. Кисіль, М. Липка, Д-р Є. Пилипюк, Д-р В. Полос, В. Віра, В. Сперазіні, Д-р Ф. Мартинюк і В. Лучак; дрібні пожертви $1.75.

Усім жертводавцям щира подяка, а Ювілятам щастя й здоровя на многі літа!

Учасник.

ВОНА

Ти є, і знаю, що живеш,
Хоч і далеко я від Тебе.
Ти—скована—тепер мовчиш,
Твій образ бачу в серці в [себе.

Вінець терновий, на нім — [кров...
Твої сини в тюрмі понурій,
Але до Тебе їх любов
Розрушить крати, брами, [мури.

Ти ждеш — озветься гомін [сурм,
І спадуть з тебе важкі пута,
І вийдеш Ти із сірих тюрм
Синами вірними розкута.

Ти ніжна, мов княжна у сні,
Й така сумна, як Скорбна [Мати,
Та ще всміхнешся навесні
Від гір Кавказу по Карпати.

Маргарита Пилипчук.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ПЕТРО ФАРАЩУК

У неділю 3-го серпня ц. р. на озері Піджон постигла нагла смерть Петра Фаращука — сина п-ва Николая і Марії Фаращуків з Торсбі, Алберта.

Бл. п. Петро якраз перед трьома тижнями одружився був з Параскою — дочкою Михайла і Єлени Худоба з Ріно, Алберта.

У недільний гарячий день обоє молодята поїхали на озеро, та саме в той час звіялася сильна буря, коли на воді Петро поправляв мотора, а перехилившися забагато, стратив рівновагу, впав у воду, і хоча вмів пливати, однак буря відіхнула човен уже задалеко, помочі не було ні звідки, і він потонув.

Тіло вдалося витягнути аж через кілька днів, так що Парастас відбувся в неділю 10 серпня ввечері, в похоронному заведенні в Едмонтоні, а Похорон — у понеділок вранці в церкві Св. Петра й Павла в Торсбі, де його родичі є членами.

Крім дорогих родичів Петро полишив у смутку молоденьку вдову Параску, чотирьох братів: Ричарда, Генрія, Гарвея і Дениса, та велику рідню.

Похоронні обряди відслужив о. Прот. Григорій Васин з Едмонтону, з участі дяків Василя Сташка, Михайла Хруника і місцевого хору.

При Останньому Цілуванні присутні не забули помянути Покійного ще й гідною згадкою, а саме — вони зложили $39.26 на Невянучий Вінок, і цю суму розділено: 15 дол. на „Український Голос", 10 дол. на „Вістник", а $14.26 на місцевий цвинтар.

Тіло бл. п. Петра спочило поруч дідуся й бабусі на місцевому православному цвинтарі. Опісля відбувся обід у залі Народного Дому, що приготовило Жіноче Товариство з Торсбі.

Наприкінці присутні, склали співчуття родичам пок. Петра і родичам молодої вдови, які також прибули з далекого Піс Риверу, щоб попрощати у вічність свого зятя. — Вічна Йому Память!

Присутній.

БЛ. П. ЄВДОКІЯ КАЛЕНДРИЦЬКА

Тернопіль, Саск.

По короткій і тяжкій недузі в лікарні Вікторія в Принс Алберт відійшла у вічність бл. п. Євдокія Календрицька на 62 році життя, 17 липня 1958 р.

Покійна народилася 62 роки тому в селі Бабин, повіт Заставна на Буковині. До Канади приїхала 1917 року, а рік пізніше вийшла заміж за Календрицького. Незабаром настали трудні часи, і Покійна зі своїм чоловіком тяжко працювала на фармі в околиці Тернополя. Бог посилав їм діточок, яких було пятеро.

3 доньки і 2 сини. В 1932 році навістило бл. п. Євдокію тяжке горе: відійшов у вічність її чоловік. Покійна лишається з малими дітьми вдовою, та всі старання прикладає у вихованні своїх дітей. Діти повиростали і пішли на свій хліб, а тоді Покійна переходить до дочки Марії в Тернопіль на постійне життя. У дочки Марії перебула 8 років, а потім переїздить до дітей у Торонто, де перебуває 5 років, і знову повертається до доньки Марії, де й прожила останні два роки.

Перед смертю тріскає їй жила в голові, вона дістає параліч, і через три тижні віддала Богові духа. Похорон відбувся при великім здвизі людей у вівторок 22 липня 1958. Чин Похорону зо Службою Божою звершив місцевий парох Всеч. о. Юрій Туржанський. При Послідньому Цілуванні на заклик о. Пароха учасники зложили на Невянучий Вінок 14 дол., які призначено: 7 дол. на „Вістник" і 7 дол. на „Укр. Голос".

Покійна Євдокія — жінка тихої та спокійної вдачі, була глибоко релігійною, і в такому ж дусі виховала своїх дітей.

Лишила горем прибитих 2 сини і 3 доньки, всі вони [illegible] короткої недуги відвідали матір у лікарні, та 12 внуків, яких дуже любила. Тіло бл. п. Євдокії поховано на місцевому цвинтарі в Тернополі біля церкви.

Нехай Всемилостивий Господь прийме душу бл. п. Євдокії у Своїй Небесній Оселі, а память її хай лишить ся між усіма нами. — Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЛЕОЧКО

Дня 7 серпня 1958 р. помер Василь Леочко, член Української Греко - Православної Громади в Папларфілд.

Василь Леочко приїхав до Канади 1912 р. з села Мижгереці, Станиславівського повіту, Україна. До часу захворіння працював на власній фармі в Папларфілд. Був він членом - основником Української Греко - Православної Громади й будівничим церкви в Папларфілд. Був також членом - основником Українського Народного Дому в Папларфілд. Він живо цікавився всякими місцевими й загальними справами. Безперестанно служив при Богослуженнях в місцевій церкві при Св. Престолі як Старший Брат, і, як підкреслюють члени, ніколи до служби не давався намовляти.

Залишив по собі дружину Анну, синів: Стефана, Володимира і Федора; дочки: Евгенію Перперовську (Вінніпег) і Михайлину, які хворого батька доглядали в домі Перперовських; і сестру Параску Засітко в Папларфілд.

Панахида за Покійного відправилась у Вінніпегу 7-го серпня. Похорон з Святою Літургією в Папларфілд УГП церкві відправлено в суботу 9 серпня. Богослуження відправляв парох Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпегу Всеч. о. М. Юрківський.

Вічна Йому Память!

Ю. М.

БЛ. П. АНАСТАСІЯ ЗАПОТОЧНА

На 77 році життя померла Анастасія Запоточна в лікарні в Гимлі, Ман. Покійна приїхала до Канади 1907 р. з села Тавурів, Бережанського повіту, Україна, з мужем Михайлом Запоточним.

Муж Михайло упокоївся 1953 р. Покійна жила при доньці Анні й зятеві Павлові Гладких в Рембрент, Ман.

Похоронні Відправи відслужив у домі Покійної Всеч. о. М. Юрківський, парох Катедри Пресв. Тройці у Вінніпегу.

Вічна Їй Память!

Ю. М.

БЛ. П. ТЕКЛЯ ВЕСЕЛОВСЬКА

(Заупокійне Богослуження)

Шипмен, Саск. — У понеділок 28 липня 1958 року в церкві Всіх Святих у Шипмен була відслужена Св. Літургія з Парастасом за упокій душі бл. п. Теклі Веселовської, яка упокоїлась 4 січня і похоронена на цвинтарі у Шипмен біля свого мужа.

Погода в той день була гарна і людей зійшлося багато, не лише з Шипмен, але й із Стронґ Пайн, з Вірдейл, з Міт Парк та з Принц Алберт. По Відправі в церкві парох о. С. Зузак освятив нагробний Хрест на цвинтарі, а опісля на запрошення родини всі присутні перейшли до Народного Дому на поминальний обід.

З дітей бл. п. Теклі були присутні: Розалія зо своїм мужем Степаном Луцюком з Принц Алберт, Марія з мужем Василем Гуцуляком з Шипмен і син Петро Веселовський із Стронґ Пайн.

Під час обіду о. Парох у своїм слові дав велике признання дітям бл. п. Теклі за взірцеве впорядкування гробів їхніх родичів. Це переконливо свідчить про те, що діти не лише знають Запо-

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ
при
КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни умірковані. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів. Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

віль Божу „Шануй батька свого і матір свою", але й виконують цю заповідь навіть тоді, коли їхні родичі відійшли вже у вічність. Бо нині є чимало дітей, які, унаслідувавши батьківське майно, живуть собі спокійно в добробуті, зовсім не дбаючи про те, що гроби їхніх батьків позаростали бурянами, а хрести на них похилились, а то й цілком, погнивши, попадали.

Парох попросив присутніх відзначити цей день збіркою на добре діло. Місцевий дяк п. Василь Боднарчук перевів збірку, яка принесла 13 дол., з чого 5 дол. призначено на місцеву церкву, а 8 дол. на „Вістник".

Щира подяка всім жертводавцям, а бл. п. Теклі хай Господь створить Вічну Память!

о. С. З.

ПОЖЕРТВИ НА КАТЕДРУ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ В ВІННІПЕГУ

(Пожертви прислані з нагоди Коляди 1958).

Мирон і Анастасія Деманишин, Пембіна, Н. Д., ... $200.00

Андрій і Домініка Гусак, Су Лукавт, Онт. 20.00

По 10 дол.: М. Гандзюк, Вайнленд, Н. Дж., ЗДА; Союз Українок Канади ім. Лесі Українки, Фт. Френсис, Онт.; Адам Касіянчук, Транскона, Ман.; Тома Романюк, Ватсон, Саск.

По 5 дол.: Іван Заворський, Алентавн, Па; о. Архимандр. П. Опаренко, Ню Гейвин, Конн; І. Черепаха, Киркленд Лейк, Онт.; М. Ґрошок, Киркленд Лейк, Онт.; Анастасія Кошеловська, Монтреал; Іван Корбутяк, Брод Велі, Ман.; Петро Корбутяк, Брод Велі, Ман.; Г. Яремій, Фері Ґлен; Ілько Ружицький, Гамболт; Григорій Вахняк, Ґронлид; Іван Заяський, Дервент, Алта.

Справка: В числі з 1-го квітня ц. р., було подано, що Василь Барабаш з Сван Плейн жертвував на Коляду 25 дол., а мало бути Василь Барабаш з Сван Ривер, Ман.

Софія Сідорська, Келгарі, Алта. $50.00

Михайло й Олена Коваль, Венкувер Б. К. 50.00

Марія Кузів, Чемпіон, Алта. 6.00

О. Щотка, Едмонтон, Алта. 25.00

Іван Заляський, Дервент, Алта. 5.00

Олекса Боднарчук, Ратвел, Ман. 5.00

Семен і Тетяна Когут, Сурис, Ман. 20.00

Стефан Пелешок, Балмертон, Онт. 105.00

Микола Романко, Бруксбі, Саск. 100.00

о. П. Стефюк, Толстой, Ман. 20.00

Матвій Дах, Принц Алберт, Саск. 10.00

Товариство Просвіта, Бінфайт, Саск. 35.00

Стах Деренівський, Паркюпайн Плейнс, Саск. 5.00

Никола Гнидий, Геффорд, Саск. 5.00

Олена Венгер, Виндзор, Онт. 5.00

Катерина Процишин, Бімзвил, Онт. [illegible]

Володимир і Павліна Корсавенко, Монтреал 80.00

Никола Аксюк, Монтреал 5.00

Павло Недожитко, Виндзор 6.00

А. Мельничук, Содбурі 5.00

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Кенора, Дуфрост
28. Неділя — Гонор, Поплярфілд

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя — Транскона, Поплар Парк, Тиндал
12. Неділя — Кенора, Сулукавт
19. Неділя — Транскона, Дуфрост, Селкирк
26. Неділя — Поплярфілд, Гонор, Кенора

Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Tel. JU 6-8093

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ

Утреня — 9-та год. рано

Св. Літургія — 10-та год. рано

о. М. Юрківський

18 O'Mera Str. Tel. JU 6-8373.

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи кожної неділі

Утреня — 9-та год. рано.

Служба Божа — 10-та год. рано.

Вечірня — 7 год. вечером.

о. М. Боднарчук

Телефон CH 20620

311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ІВАНА МАҐБИ

Портедж ла Прері — в третю неділю кожного місяця.

Брендон — вся решта Відправ кожного місяця.

Address: 518 Pacific Ave. Brandon, Man. Tel. 2826

о. П. БУБЛИКА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Тідор місто Храм і 40-ліття У.Г.П.Ц.К
27. Субота — Дробот — Воздвиження
28. Неділя — Вест-Брук

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. В. АПОНЮКА

ВЕРЕСЕНЬ:

7. Неділя — Ріджайна
21. Неділя — Ріджайна
27. Субота. Чесн. Хреста — Кендіяк
28. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. О. ФЛЯКА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Егремонт
27. Субота — Редватер, Воздвиження Чесного Хреста
28. Неділя — Торгилд

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. ТРУФИН

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Різдво Пресв. Богородиці — Боян Храм
27. Воздвиження Чесного Хреста — Ґарленд
28. Неділя — Венлав

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. П. САЦЕВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Смокі Лейк
27. Субота. Воздвиження Чес. Хр. — Бойн Лейк Храм
28. Неділя — Спедден

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Сіба Біч
28. Неділя — Вестлок

Westlock, Alta. Tel. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя. Різдво Пр. Богородиці — Стінен
27. Субота. Воздвиження Чесн. Хр. Госп. — Сван Плейн
28. Неділя — Вайтбіч

Address: Box 111, Hyas. Sask.

о. ІВАНА КУЛІША

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Вистя
27. Субота — Овкборн
28. Неділя — Мензі

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя — Сенді Лейк
12. Неділя — Енгусвил
14. Вівторок — Мензі (Покров Пресв. Богородиці)
19. Неділя — Ґлен Елмо
26. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Медов Лейк
27. Субота. Воздвиження Ч. Хр. — Витків
28. Неділя — Ґлезлин

УВАГА: Після Богослуження відбудеться навчання Божого Закону (Недільна Школа).

Address: 972 James Str. North Battleford, Sask.

о. В. МЕЛЬНИЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Рама
27. Воздвиж. Чесного Хреста. — Київ
28. Неділя — Вимер

Address: Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Ґардентон
27. Субота Воздв. Чесн. Хреста — Толстой
28. Неділя. (З'їзд жіноцтва) — Роза

ЖОВТЕНЬ

5. Неділя — Толстой
12. Неділя — Пембіна
14. Вівторок. Покрова — Толстой
19. Неділя — Роза
26. Неділя — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ

21. Неділя. Різдво Пр. Богор. — Виннярд. Храм
27. Субота. Чесн. Хр. — Шіго-Полуди.
28. Неділя — „Коло Купровських"

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя — Шіго місто
12. Неділя — Фовм Лейк
14. Вівторок. Покр. Пр. Б. — Едмор
19. Неділя — Виннярд
26. Неділя — Вишарт

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. СТ. ЗУЗАКА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Нипавин
27. Субота. Чес. Хр. — Сембурґ
28. Неділя — Вірдейл

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя — Нипавин
12. Неділя — Вірдейл
14. Вівторок. Покрови — Кадет (Свято Сестрицтва)
19. Неділя — Сембурґ
26. Неділя — Шипмен

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. М. КОЛЕНИЧА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Ґудів
27. Субота. Чесного Хр. — Габорд
28. Неділя — Фенвуд

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя — Айтуна
12. Неділя — Мелвил Храм
14. Вівторок. Покров Пресв. Бог. — Ґудів
19. Неділя — Поничай Храм
26. Неділя — Габорд

Address: Box 143 Ituna, Sask. Tel. 67.

о. Л. ДЯЧИНИ

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Мазепа
27. Субота Чесн. Хр. Райн
28. Неділя — Йорктон

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя — Йорктон
12. Неділя — Калдер
14. Вівторок Покр. П. Б. — Сторноуей
19. Неділя — Йорктон
26. Неділя — Мазепа

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. Я. РИБАЛКИ

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя. Р. Пр. Богор. — Редфілд
27. Субота. Воздв. Ч. Хреста — Гефорд
28. Неділя — Гефорд

Address: Hafford, Sask., Box 163 Tel. 55

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя Р. Пр. Богород. — Гемлин Храм
27. Субота. Воздв. Чесн. Хреста — Лужани
28. Неділя — Кегвин

Адреса: P.O. Box 307

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ:

15 П 2 Муч. Маманта, Ів. Пост.
16 В 3 Смч. Антима Єп. Никодим.,
17 С 4 Муч. Вавили Єп. Антіох.,
18 Ч 5 Прав. Захарії і Єлисавети,
19 П 6 Чудо Архистр. Михаїла
20 С 7 Мч. Макарія Канів.,
21 Н 8 Нед. 16 по Зел. Св. —
22 П 9 Богоот. Якима й Анни,
23 В 10 Муч. Минодори, Митрод.
24 С 11 Преп. Теодори Олександ.
25 Ч 12 Смч. Автонома Єп. Преп.
26 П 13 Смч. Корнила Сотника.
27 С 14 Воздвиження Чес. Хр. Гос
28 Н 15 Нед. 17 по Зел. Св.
29 П 16 Вмч. Евтимії, Киприяна
30 В 17 Муч. Віри, Надії і Любови

ЖОВТЕНЬ:

1 С 18 Преп. Евменія Єп.,
2 Ч 19 Муч. Трохима, Саватія
3 П 20 Вмч. Евстафія Плакиди
4 С 21 Ап. Кондрата з 70
5 Н 22 Нед. 18 по Зел. Св.
6 П 23 † Зачаття Св. Івана Хр.,
7 В 24 Первмч. Теклі,
8 С 25 Преп. Евфрозини,
9 Ч 26 † Івана Богосл. Мч. Хирн
10 П 27 Муч. Калістрата і 49 з ним
11 С 28 † Преп. Харитона Іcп.,
12 Н 29 Нед. 19 по Зел. Св.
13 П 30 Михаїла І Митр. Київ.
14 В 1 Жовтень. ПОКРОВ ПР Б
15 С 2 Андрея Христа ради Юрод

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя — Кадворт
27. Субота Чесного Хреста — Сматс
27. Субота. Чесного Хреста Всеч о. Сеницин — Тарнополь
28. Неділя — Ст. Джулієн

ЖОВТЕНЬ

5. Неділя — Вакав
12. Неділя — Кадворт
14. Вівторок. Покрова — Ст. Джулієн Храм
19. Неділя — Єлов Крік
26. Неділя — Лепін
26. Неділя — Сматс

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя Різдво Пр. Богородиці — Роркton Храм
27. Воздвиження Чесного Хреста. Субота — Косів
28. Неділя — Велий Ривф

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя — Давфин
12. Неділя — Сифтон
14. Вівторок. Покрова Пр. Богородиці — Гилберт Плейнс
19. Неділя — Ешвіл
26. Неділя — Давфин

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

Устав Церковний

ВЕРЕСЕНЬ:

21. Неділя 16 по Зел. Св. Різдво Пресв. Богородиці. Гол. 7. Всенічна Утреня: Величання. Еванг. Луки 1: 39-49. 56. Літургія: Ап. 2 Кор. 6:1-10 і Фил. 2:5-11. Єв. Мат. 25:14-30 і Луки 10:38-42. 11:27-28.

27. Субота Воздвиження Чесного Хреста. Пiст. Священик приготовляє Чесний Хрест за Уставом 3 неділі Поств. Утр. Еванг. Ів. 12: 28-36. Літургія: Замість Трисвятого „Хресту Твоєму..." Ап. 1 Кор. 1: 18:24. Еванг. Ів. 19: 6:11, 13-20, 25-28, 30-35.

28. Неділя 17 по Зел. Св. Гол. 8 УЄ 6. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 16-18 і 7:1. Еванг. Мат. 15: 21-28.

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя 18 по Зел. Св. Гол. 1 УЄ 7. Літ. Ап. 2 Кор. 9: 6-11. Еванг. Луки 5: 1-11.

12. Неділя 19 по Зел. Св. Гол. 2 УЄ 8. Літ. Ап. 2 Кор. 11:31-32. 12 19. Еванг. Луки 6: 31-36.

14. Вівторок. Покров Пресв. Богород. Всенічна Утр. Еванг. Луки 1: 39-49. 56. Літ. Ап. Жид. 9: 1-7. Еванг. Луки 10:38-42, 11: 27-28.

19. Неділя 20 по Зел. Св. Гол. 3. УЄ 9. Літ. Ап. Гал. 1: 11-19. Еванг. Луки 7: 11-16.

26. Неділя 21 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 10. Літ. Ап. Гал. 2: 16-20. Луки 8: 5-15.

Український релігійний [redacted] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1958. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1958. ЧИСЛО (1071) 19

АРХИЄП. МАКАРІОС ПОВЕРНЕТЬСЯ НА КІПР?

У другій половині вересня в Лондоні відбулися наради уряду Британії з його губернатором Кіпру — Гю Футом. Преса подає, що в висліді нарад архиєп. Макаріюсові вільно буде повернутися на Кіпр, де він є первоієрархом Кіпрійської Православної Церкви та провідником греків, але під такою умовою, що архиєп. Макарій впливав би на ЕОКА — підпільну організацію кіпрійських греків, щоб вона припинила свою боротьбу з британцями, які володіють Кіпром, та щоб погодилася на британський плян 7-річного адміністративного поділу Кіпру на грецьку й турецьку частини, при автономії Кіпру. Греків на Кіпрі є понад 400,000, а турків біля 100,000.

МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ДОПОМАГАЄ РОСІЙСЬКОМУ МАНАСТИРЕВІ НА АФОНІ

Серґеєв, совєтський амбасадар у Греції, недавно прибув на Св. Гору Афон (Атон), щоб передати від Московського патріярха Алексія грошову допомогу недавно погорілому російському Андреївському манастиреві на Афоні. Російські монахи передані патріярхом гроші взяли, але з самим Серґеєвим відмовилися зустрічатися.

ЙОРДАНІЯ ВИДАЛИЛА ВІРМЕНСЬКОГО ПАТРІЯРХА

На місце попереднього патріярха Вірменської Православної Церкви в Йорданії, архиєп. Дердеріяна, був назначений патріярхом архиєп. Нерсоян, який одночасно став патріярхом Єрусалимським. Архиєп. Нерсоян є американським громадянином, а архиєп. Дердеріян йорданським. І ось архиєп. Дердеріян почав твердити, що архиєп. Нерсояна назначено патріярхом "нелеґально". Наслідок був такий, що поліція мусулманського уряду Йорданії арештувала патріярха Нерсояна — саме під час релігійної процесії в йорданській частині Єрусалиму, посадила на літак і депортувала до Бейруту, Ливан.

Американська преса подає, що йорданська (арабсько-мусулманська) влада видалила його тому, що він був американським громадянином, вона воліє свого громадянина — архиєп. Дердеріяна. Кінцеве вирішення цієї справи покищо не відоме.

МОСКВА ДАЛІ ВИКОРИСТОВУЄ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ ЯК РОБОЧУ СИЛУ

Центральний Комітет Комуністичного Союзу Молоді (Комсомол) СССР видав заклик до української молоді включатися в ряди колгоспників до жнивових робіт. Заклик виданий до комсомольців, піонерів і шкільної молоді без різниці віку. Цей офіційний "заклик" урядової організації в дійсності означає наказ Москви, яка використовує неліткіх українських дітей для важкої праці.

НЕОФІЦІЙНИЙ СВІТОВИЙ УРЯД

Створення офіційного світового уряду тепер тільки покищо пропонують. Але неофіційний "світовий уряд" уже ніби існує — під назвою "Асоціяція Світового Парляменту". Це ніби неофіційна організація, але, як показують факти, вони мають звязки й підтримку офіційних урядів.

У другій половині вересня ц. р. преса подала вістку, що в Парижі відбулася конференція Асоціяції Світового Парляменту з участю 150 делеґатів 28 країн і видала т. зв. "Версальський Статут", який передбачує створення світового парляменту, світового уряду і світової армії. Ці постанови мали б бути здійснювані не відразу, а ступнево на різних ділянках життя — в рамках діяльности Обєднаних Держав.

Шарль де Голь, прем'єр Франції, особисто прийняв делеґацію згаданої Асоціяції Світового Парляменту і заявив їй, що сам він дуже підтримує ідею створення світового уряду і вірить, що цей задум таки вдасться здійснити

Чи світового уряду хотять народи, чи лише світові провідники — цього в інформаціях не сказано

Папа Пій XII також підтримує ідею світового уряду.

БОЯТЬСЯ АНТИСЕМІТИЗМУ В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ

Американсько-Жидівський Комітет у Ню Йорку подав, що в країнах Південної Америки разом усіх жидів є 650.000 Організованого антисемітського руху там покищо нема, але згаданий комітет остерігає жидів, що внаслідок господарської окрути (кризи) такий рух там може повстати. Заява цього комітету, що також зріст комуністичної пропаґанди в цих країнах може причинитися до протижидівських виступів, досить цікава тим, що загалом досі подібних випадків ще не бувало під час комуністичних заворушень і революцій

ПОЛЬЩА ТЕРОРИЗУЄ УКРАЇНЦІВ

Варшавське україномовне "Наше слово" подає, що в Більському повіті на Підляшші (з якого 1947 р. Польща масово виселила українців) тепер живе пять тисяч українців. У деяких селах, як: Патросля, Копитів, Охчін і ін., українці становлять коло 90 відсотків населення. А в деяких селах, як: Матишівка, Заболоття, Ленюшки, Ольшанка, Костомолоти, — 50 відсотків населення. У ще деяких селах українці становлять лише 30 відсотків усього населення. Українські громади живуть відокремлено, бо вони застрашені. У селах Міжлісся й Заболоття існує навчання української мови, але воно йде слабо, бо багато українців бояться признатися до своєї національности (прикидаються "поляками"), бо бояться, щоб їх не вивезли на захід Польщі, як вивезли масу інших.

ПОЛЬЩА СИЛЬНО ЗБРОЇТЬСЯ

З нагоди 14-ліття існування Польщі під комуністичним режимом, у Лодзі — найбільшому промисловому місті Польщі, відбулася велика військова парада — з показом сучасного стану озброєння польської армії. Було показано модерні ракетомети, масу моторизованої важкої артилерії, земноводні вози, протиракетну артилерію, швидкохідні протитанкові гармати, амфібії, найновіші танки Т-54, висадні човни, гелікоптери, джетові літаки і т. д. Більшість цієї зброї продукується в Польщі, отже вона має можливість випускати їх у щораз більшій скількості. Крім реґулярного війська, в параді брали участь резервісти, добровольці й парашутні з'єднання.

Як видно, Польща повною парою готовиться до виступу при майбутньому зударі вільного світу з СССР.

ІРАН ДОЗВОЛИВ НА СВОЮ ДАВНЮ НАЗВУ

Уряд Ірану 25 років тому принципово настоював на тому, щоб світ називав його країну "Іраном", а не "Персією". Іранці ображувалися, коли чужинці по-старому називали їх "персами". Але тепер уряд Ірану заявив, що він не має нічого проти цього, коли чужинці називатимуть його країну старою назвою "Персія"

Як видно, рух за все-арабське обєднання, що існувало вдавнину, вплинув і на зміну відношення іранців до своєї давньої назви

ВІДВІДИНИ

ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

Голова Президії Консисторії, **о. Д-р С. В. Савчук,** відвідає та візьме участь **у Ювілейних Святкуваннях 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді,** в таких місцевостях:

Форт Френсис, Онт. — неділя, 5 жовтня.

Норт Беттлфорд, Саск. — неділя, 12 жовтня.

Саскатун, Саск. субота-неділя, 25-26 жовтня.

МИТРОПОЛИЧА ВІЗИТАЦІЯ

Катедральна Громада Пресвятої Тройці запрошує громадянство м. Вінніпегу й околиць на **Свято Митрополичої Візитації Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона в Катедрі Пресвятої Тройці,**

1175 Мейн вул., Вінніпеґ,

в неділю, 5-го жовтня, 1958 Р. Б.

ПРОГРАМА СВЯТА:

9.00 рано — Утреня.

0.00 рано — Архиєрейська Служба Божа.

12.00 год. — Спільний обід — привіти.

За УПРАВУ:

о. М. Юрківський, парох.

П. Павлюкевич, голова.

С. Радчук, секретар.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ЦЕРКОВНІ СПРАВИ В 1916 І 1917 Р.Р.

В роках 1916 і 1917 про церковні справи в "Укр. Голосі" менше писалося, і тут вибирається лише все важніше. Воєнні події займали увагу народу, а поза тим дуже українців інтересувала і клопотала справа "Двомовних шкіл". До того часу вільно було вчити в публичних школах українського письма в означених годинах, а тепер почався сильний наступ на "двомовність" в школах і заходи, щоби двомовність скасувати. Тому наступові помагали і москвофіли з Гладником, помагали і "прічери", себто бувші священики "незалежної Церкви", що повстала з Сарафимової, і її священики звязались з пресвітеріянами. (Серафим — російський епископ, що в 1903 р. нібито організував незалежну Православну Церкву, але дійсним організатором не був).

Українці докладали всіх старань, щоби двомовну систему затримати, склакали віча, слали делегації, але все ж уряд двомовність скасував. В "Укр. Голосі" про двомовність і взагалі значення української мови писалося дуже багато.

Поза тим життя по фармах було дуже рухливе, — по Народних Домах було багато представлень і про них в "Укр. Голосі" багато писалося. А тепер ще згадаємо хоч дещо з того, що про церковні справи писалося в "Українськім Голосі":

Рік 1916, ч. 12. Вінніпеґ, Ман. — В церквах нема провідників, але шкідники.

"Ми в Канаді повинні мати свої церкви, незалежні від ворогів, а в тих церквах щирих, богобоязливих провідників, котрі дбали би о розвиток і будучність нашого народу. Таких, що працювали би і в церкві і поза церквою для нашого добра". (Автор — буковинський українець).

Ч. 37. Вилов Брук, Саск. — Заснували тут читальню "Свободу", запренумерували ґазети зі Зл. Держав і Канадійські. — "Та правду приповідка каже: Люди в дзвін, а піпа в клепало. Як довідався, що в читальні є "Укр. Голос", давай страшити людей теклом (пеклом). Люде добрі, доки ще будете водити себе таким циганчукам?"

Ґудів, Саск. — Люде думають будувати церкву коли епископ дасть їм українського священика. Вислали до епископа письмо, але нема відповіді.

Рік 1917. ч. 3. — Є стаття "Народня Церква", де розбиралось значіння "Народної Церкви" для народу, від чужих церковних властей незалежної.

Етелберт, Ман. — Є тут Народний Дім, та свящ. Камінський йому шкодить — Роблін, Ман. — Священик шкодить Нар. Домови.

Ч. 15. Шіго, Саск. — Про свящ. Боского (Бельґійця), що виступав проти Шевченка. "Таких добродіїв можна тисячами. мати Покинув своє, але чуже не буде йому своїм. Поляки близші, а що з нами виробляли".

Ч. 18. — В Кукс Крік, Ман. о. Крупа бізнесом клопочеться. — В Келл. Ман. о. Пасічник причиняєсь до непорозуміння. — В Гаесь, Саск. священик поправляє шлюби, діти другий раз перехрещує, й одні слухають, а другі дивляться і байдужіють.

Ч. 19. Ст. Норберт. — Приїздили Василіяне і Сабурін, але перестали, бо ми не хочемо церкви записати. Ми сходилися самі, молилися, і просили священика, але відповідь була: "Не дамо, бо ви церкви не записали". Тоді ми вдалися до Маркевича (епископа польського "Народнього Костела".) Маркевич був дуже симпатичним і невимагаючим чоловіком). Ще свящ. Перепелиця хотів довести до запису, та не вдалося. Тут не про віру ходить, але про маєткові справи. Чи Христос й Апостоли таке постановили?

Ч. 23. Є три статті про церковні справи т. з. "Робота чи тандита".

Ст. Норберт, Ман. — Є питання "Кан. Русинови": Коли до української церкви можна йти французови, бельґійцеви, німцеви, то чому не можна і полякови?

Ч. 31. Стаття "Під суд народа" про бесіду священика з Будкою. "Проч з кайданами клерикалізму!"

Ч. 33. **Еп. Будка проголошує війну на всіх фронтах, — Народному Домови (в Вінніпеґу), Бурсі Коцка (в Вінніпеґу), Бурсі П. Могили** (в Саскатуні) і др.

Ч. 35. Стаття "Український націоналізм і гр. кат. Церква".

Ч. 37. Борщів, Алта. — Стаття "Справа Народної Церкви".

Ч. 39. Стаття "Під суд народа".

Арран, Саск. — Бесіда Боского (Бельґійця): — "Нам треба стерегтися таких патріотів, котрих ціллю є відбудова Київа. Бо в вірних католиків повинен бути перше Рим, а не Київ! Бо хто є добрим католиком, то може бути добрим українцем, але котрий є добрим патріотом українським, той не завсіди є добрим католиком, і тому в вас першим повинен бути Рим, а відтак Київ".

Ч. 44. Вест Форт, Онт. — Еп. Будка говорив проти "Укр. Голосу". Свящ. Крупа робить нелад.

Ч. 45. Арран, Саск. — Священики голосять, що хто дав уділ (шер) на Бурсу П. Могили (в Саскатуні), нехай виступить з церковних членів. І свящ. Дрогомирецький забороняє помагати Бурсі П. Могили (Інститутови).

Ч. 47. Стаття, де говориться, що еп. Будка аґітує проти "Укр. Голосу", Бурси П. Могили і проти всіх, що громадську роботу ведуть.

Вест Форт, Онт. — Свящ. Крупа напобив клопоту. Прийшов на збори, почав людей називати, але його спинили.

ХТО ХОЧЕ

підручника Православної Віри й Обрядів в англійській мові, повинен обовязково купити собі книжку

THE ORTHODOX COMPANION

Книжка особливо надається для молоді й старших, яким тяжко читати по-українськи. Вона також надається для поширення між не-українцями, які бажають ближче познайомитися з Православною Церквою. Книжка видана на гарнім книжковім папері, з ілюстраціями, й має 238 сторін друку.

Ціна з пересилкою $2.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Canada

Куліш, Ман. — Священик вживає таких слів як: лотер, сміття, фарисеї, дурні. З читальні забрав деякі книжки і казав, що не можна їх читати. Каже, що учителі від него бокують, бо він дотримує свою релігію.

Ч. 48. Вест Форт, Онт. — Є там Рідна Школа і Парафіяльна Школа, де вчать дітей прозивати дітей з Рідної Школи всіляко. Вестфортці виготовили Відкритий Лист до Крупи.

Вайта, Ман. — Еп. Будка є проти "Укр. Голосу", проти одиниць, там всі зрадники, безличні, запроданці, готові все найгірше зробити. "Укр. Голос" хоче порозбивати українців, привести до загибелі. Вони дістають гроші від ліберальної партії...

Ч. 49. Комарно, Ман. — Свящ. Боский називає Шевченка пияком, що не зробив нічого доброго. Осуджує і Грушевського, що пофальшував історію про Кунцевича. Напирає на Товариство "Просвіта", бо в Статуті є, що чужинців не приймає Каже, що людям не треба читальні, але щоб вмів підписатися. Нападає на "Укр. Голос", на Михайла Стечишина, каже, що вони деморалізують народ...

Ч. 51. Вест Форт, Онт. — Священик на проповіді говорив 2-го грудня: "Гоніть тих волокитів, що приходять до вас за жертвами на поміч Україні. Лише тим давайте, які скажуть, що колектують на церкву, або Парафіяльну Школу.

***

Крім згаданого були ще дописи, яких тут не згадано. Не згадані тут також відповіді, які були в "Укр. Голосі" "Кан. Русинови".

Та досить того, що згадане. Хиба ж не видно, що ті, які звали себе "Божими слугами" і "провідниками до спасення", не були тими, про яких Христос казав, що вони йдуть до кошари (огорожі) не ворітьми, але перелазять через пліт, як злодії?

І коли б вернулися для Римської Церкви давні часи, чи не відновили б вони Інквизиції і не палили би людей, як колись? Або, чи не мучили би і не вбивали би, як колись вбивали? Що ж християнське бачимо в їх роботі? На них епитрахилі і фелони, — але які їх діла?

Така безбожна політика була майже цілі віки в римських церковних верховодів, і нині висланники їх Церкви також влізливо накидаються "спасти" тих українців, що мають свою власну Церкву несповна 1000 літ, і за якою нема таких страшних злочинів, як за Римською Церквою. Її історія така страшна, що самі письменні і вчені католики бояться написати про неї історію і показати в повнім змісті, якою вона була. А показали би, то нині від неї католики втікали би. Зостались би хіба лише глухі і сліпі.

ЩО ПИСАВ СВЯЩ. БОСКИЙ

Дотепер згадувався один з "піпів" — гр.-кат. священик Боский, бельґієць, і про нього треба окремо згадати, бо він ясно заявляв, що греко-католиків треба златинщити.

В катол. анґліканській ґазеті **"Норт Вест Ревю"**, що видавалась в Вінніпеґу, в числі з 30-го червня, 1921 р., в статті "Українське питання" писав Боский, між іншим, таке:

"Чому б то русини не мали пристосуватися до істнуючих обставин, і чому б латинські священики не повинні мати власти працювати над асиміляцією імігрантів?

"Зі згляду, на відносини, серед яких русини виховались і жиють, я не радив би говорити їм про перехід до латинського обряду, — коли б навіть хотіли. Коли їх поняття про релігію і національне життя зміняться, тоді обставини дадуть змогу будучим апостолам говорити відповідно до змінених обставин".

Сказано ясно, що не треба квапитись, але греко-католиків відповідно приготовити і тоді вже про перехід на латинство говорити. Та слухаймо дальше:

"Щораз більше і більше по лютій війні між римо-католиками поляками і **римо-католицькою (!) Галичиною грецького обряду,** між українцями і латинським католицизмом істнує пропасть. Вони приписують кожній польській політичній роботі релігійні способи .**Вони не мають права так робити,** але вони так роблять будучи упередженими".

Отже вже нема **греко-католицької Галичина,** а лише **римо-католицька,** тільки що вона ще покищо **грецького обряду.** А коли Галичина вже римо-католицька, то й до римо-католицького обряду тепер їй близенько. Важне і те, що українці **не мають права судити поляків такими, якими їх бачать.** Очевидно, повинні би хвалити їх так, як Рим їх хвалить!

Відповідаючи, там же, авторові іншої статті, Боский каже, — що **коли нема руського священика, то священик латинський повинен пробувати досягнути ідеальної цілі, і нехай переводить на обряд латинський.** Отже перетягати українців греко-католиків на латинський обряд — то **ідеальна ціль латинізму.**

Та ще ясніше говорить осторога Боского тим, що хотіли б нагло греко-католиків златинщити. Каже він:

"Що ж до факту, що деякі русини звуть себе українцями католиками, то лише мала частина бере той висказ в значінні народної Церкви. До тих належать вірні нової протикатолицької Церкви в Саскатуні. Їх нема багато, але їх число певно зросте, — **коли буде забагато бесіди про те, що русинів має перевестись на латинський обряд".**

Ясніше сказати, як тут сказано, вже ніяк не можна. Тут ясно говориться, що **греко-католиків мають златинщити.** Отже латинізаторам осторога: Не кваптеся про латинщення говорити забагато, бо греко-католики повтікають до Української Православної Церкви!

Тут бачима ще дечого більше. Коли в 1921 р. **загалом всі греко-католики звали себе українцями, то для Боского греко-католики є і мають бути дальше русинами, рутенами, а українцями звуть себе лише ті, що належать до Української Православної Церкви.** Тут вже ясно закроюється поділ українців на два окремі народи - на **русинів і українців,** — немов на **сербів і хорватів.** Ділять і ділять! Перше поділили українців унією, пізніше **уніятів** замінили на **греко-католиків,** а ще пізніше — на **українців католиків.** І тут вже не знаєте, чи той **"український-католик"** має грецький, чи латинський обряд.

Правда, тоді й орган еп. Будки, чи властивіше Лямжвіна звав себе **"Канадійським Українцем",** хоч він до Укр. Прав. Церкви не належав, але те перехрещення на "Українця" прощалося йому його владою, бо до того змусили його власні читачі, які звали себе українцями. А звати себе і дальше "Канадійським Русином" було б — відганяти більше греко-католиків до Укр. Прав. Церкви.

Латинізатори розуміли, що сама назва "Українець" свідчить про свідомість православних, а "рутенство" — про темноту тих, що звуть себе "русинами" і лишаються при греко-католицизмі, отже одних і других, де мусіли, підводили під українське імя, щоби рутенством не показувати несвідомим, що вони гірші від православних

Але назву "русини, рутени" офіціяльно затримали і донині, і Рим офіціяльно називає греко-католиків, чи українців-католиків лише "рутенами". Уважає їх іншим народом ніж українці, — "українськими хорватами".

***

Чи все те не показує загальної папської політики, якою вона є і до чого вона веде? Показує, що до Української Церкви позалізали вовки, повдягалися ніби в овечі шкіри, в українські епитрахилі, щоби тим себе закривати і вести несвідомих українців до своєї кошари

Христос казав, що дійсний пастух входить ворітьми, виводить овець, і вівці підуть з ним, бо голос його знають, а злодій перелазить через пліт, однакож вівці по голосі пізнають, що він не їх пастух, отже від нього тікають.

Тут Христові слова сповнилися Прийшли цілком чужі люди, і вони не питаючи українців, чи їх хочуть, почали вважати українців своєю власністю, диктують українцям все те, що мають робити і приказують іти за ними А куди мають українців повести, про те не згадують Думайте лише про Святішого Отця Папу і про спасення в Римі, а про інше нас не питайте!

Але облудна політика не цілком вдалася, бо були вівці, що пізнали голоси тих, які через пліт лізли, отже їх покинули. Та Рим знав, що коло його "пастухів" таки зостануться крайньо несвідомі, яким байдуже, куди їх поведуть, чи поженуть

І Боский показав ясно, куди несвідомих мають вести ті, що через пліт до кошари дісталися

НАРАДИ ГОМУЛКИ З КАРДИНАЛОМ ВИШИНСЬКИМ

На цьогорічному Святі Успіння Св. Богородиці на Ясній Горі в Ченстохові офіційні католицькі чинники подали до прилюдного відома, що цього року голова Католицької Церкви в Польщі, кардинал Вишинський, відбув дві розмови з головою комуністичної влади цієї держави — Владиславом Гомулкою. Перша розмова відбулася в січні, друга 23 квітня, і тривала 12 годин.

У грудні 1956 р. Католицька Церква і комуністичний уряд заключили угоду, на основі якої уряд забезпечив Катол. Церкві значну свободу рухів, а провід Катол. Церкви - кард. Стефан Вишинський з епископатом, зобовязалися, що всі вірні Катол. Церкви в Польщі дадуть комуністичному режимові свою підтримку. І спочатку співпраця йшла гладенько — провід. Катол. Церкви закликав своїх вірних до співпраці з комуністичним режимом і до голосування на уряд Гомулки. А тепер Гомулка і кард. Вишинський один одного обвинувачують у нарушенні угоди.

МІСТЕРІЇ З МАДЯРСЬКИМИ ВТІКАЧАМИ

Восени 1956 р. в Мадярщині вибухла протисоветська національна революція. Після кривавого її подавлення Москвою на еміґрацію в Австрію втікло багато мадярських утікачів. Коли на еміґрацію від такого ж советського переслідування втекло багато українців, то вони мусіли переходити цілі митарства, поки їх з трудом якось брали до Канади. Але не так було з мадярськими втікачами, — їх отак, як стій, відразу брали з Відня на літаки і везли до Канади, як то кажуть — "навіть за імя не питали". В Канаді дали їм нечувані досі вигоди — приміщення й харч на державний кошт, чого не знали досі всі інші політичні еміґранти.

І що ж сталося? Час до часу мадярські групи втікачів голосно заявляють, що їм у Канаді не подобається ні даровий харч, ні дарові мешканеві умовини, і раптом зробили відкриття, що вони... не розуміють англійської мови, отже й з тим їм невигідно, і вони волíють повернутися в Мадярщину.

Далі, час до часу почало виявлятися, що між утікачами є комуністичні аґенти. А з початком вересня ц. р. у пресі появилися вістки, що у Ванкувері група мадяр масово роздавала на вулицях летючки такого змісту:

"Ми вже шість місяців благаємо іміґраційних урядовців відіслати нас додому, але без жадного успіху. Представники уряду Канади в Європі обіцяли нам, мадярським біженцям, хати і забезпечити утримання, коли ми прибудемо до Канади. А тепер ми без праці, в біді, отже ми бачимо, що всі ті обіцянки були обманом". Далі, в летючці говориться, що комуністичний уряд Кадара в Мадярщині видав для всіх утікачів амнестію, і що вони не хочуть у Канаді забирати праці канадійським робітникам, щоб не спричинювати знижки плати за працю.

Коротко кажучи, щоно виходить ніби так, що такі групи "пейдуючих" мадярських утікачів наче б мали за ціль побувати в Канаді і тут заявити, що в комуністичній Мадярщині "краще" жити, ніж у "капіталістичній" Канаді

Справді з тим усім діється якась містерія.

Статистичне бюро в Оттаві в першій половині вересня ц. р. подало такі дані: за останній рік зростання коштів прожитку в Канаді дійшло до рівня 125.2 пойнта впорівень до 122.6 пойнта в тому самому часі минулого року. Року 1949-го рівень коштів прожитку в Канаді становив лише 100 пойнтів.

вже вийшов

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники Кадильниці Дискоси, Ложечки, Копії, Всеношник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку

За Каталогом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ЗА ДИКТАТУРОЮ...

На світі є люди, які диктатуру уважають святою, а демократію грішною...

В Катол. "Світлі" з Торонта, ч. 9. 1958, є стаття о. М. Соловія, п. з. **"Церковна демократія"**, якій треба присвятити трохи уваги.

Говориться там, що Українську Православну Церкву в Канаді заснували світські люди без духовних, люди радикальних переконань, маловіруючі, і завели в тій Церкві демократію, і про ту демократію о. Соловій пише:

— Церковну демократію треба осудити і відкинути не тому, що вона є джерелом різних надужить і непорядків (!), але головно тому, **що церковна демократія — це засада чужа устроєві Христової Церкви, не має ніякої основи в церковному переданню, походить вона з викривлених протестантських понять про Церкву, як теж чужа вона справжньому православію**... Ось тому кожний, хто пропагує церковну демократію і при тім називає себе "православним", глумиться над поняттям Церкви і справжнього невикривленого і непофальшованого православя.

Виглядає, що о. Соловій жалує Укр Прав. Церкву й остерігає її перед демократичною загрозою. Для нього, як виходить, Православна Церква є таки Христовою Церквою, і саме православіє, коли не має в себе демократії, є **"справжнім невикривленим і непофальшованим православієм"**.

Одно тут не ясне, — коли і як зявилось для католиків "справжнє невикривлене і непофальшоване православіє". Та ж дотепер Рим кидав на православіє прокляття!

Коли церковну демократію треба осудити, як о. Соловій говорить, то виходило б, що Христос був "проти демократії", але такого не було! Христос осуджував гордих фарисеїв-диктаторів, які кладуть тягарі другим на плечі, а самі не хочуть їх нести. Він казав Апостолам: "Не називайте себе начальниками". Христос не проповідував диктатури, але братерство.

Тут лишається питання: Коли Рим православіє проклинає за те, що воно папі не піддається, а о. Соловій його величає й обороняє, то кому з них вірити? І папа й о. Соловій мають однакову католицьку віру, але неоднаково говорять. Певно, що православіє є "невикривлене і несфальшоване", але багато викривленого є в тім, що в "Світлі" пишеться

*

Церква, — то віруючі люди; а коли можуть вони без духовних засновувати церковні громади, і на готові запрошують священиків, то можуть заснувати і більшу громаду — Церкву, і до неї запросити духовних. А духовні є служителями Церкви.

Укр. Прав. Церкву в Канаді зорганізував віруючий побожний нарід, протестуючи проти непрошених французьких опікунів, проти "пілів", проти пофальшованого Будкового Статута, проти його латинізаційних "Правил", проти запису церковного майна на чужих, проти целібату, проти папських протиукраїнських постанов. Громади протестували проти того цілі літа! І чи не мали вони права протестувати, коли нахабні диктатори хотіли їм кілки на голові тесати? Вони протестували проти фарисейської диктатури.

Демократизм є ладом, де нарід має право вирішувати справи, що належать до його життя взагалі. А для о. Соловія демократичний лад в Церкві є гріхом, є нещастям, — він стоїть за диктатурою в Церкві. Нагорі має бути диктатор та жменя його помічників, а надолині тисячі, а то й мільйони вірних, що не мають ніяких прав, і вони не повинні нічого думати, а тільки приймати накази диктатора і мовчати. Як сліпі раби...

**

Але о. Соловій, осуджуючи демократію, повинен стати на твердім ґрунті і сказати:

— В католицькій Церкві нема демократії, а лише диктатура, та який там був завсіди "лад", яка "справедливість", яка "побожність", яка "святість". Читайте історію, а вона вам скаже, що там було "дійсне" Боже Царство на землі А все лише тому, що там в Церкві не було демократії, а лише диктатура.

Але він такого не оказав і не сказав би, бо цілому світові відомо, який страшний нелад був у католицькій Церкві, які насильства, розбої, яка безбожність і розпуста.

Згадаймо гр.-кат. Галичину, де в Церкві була диктатура, та як там нарід протестував проти негідної роботи єпископів, як називав їх хрунами, яничарами Якими їх бачив, такими малював. І гр.-кат. священики тих єпископів осуджували, зачіпаючи й Рим

Робота тих гр.-кат. єпископів-диктаторів доводила до того, що люди їх лишали і переходили до православія, або й протестантизму Отже від Галичини повинен був о. Соловій починати.

А що ділялось на Заході?

Папи мали нешлюбних жінок і нарід обдирали, щоби по-королівськи вивіновувати своїх незаконних дітей та дальших свояків.

Любовницею папи Александра 6-го була його власна дочка Люкреція, а син, Цезар, був розбишакою.

Іван 12-тий став папою маючи 16 літ, і папський історик Бароній каже, що Іван 12-тий був найбільшим негідником між усіми папами.

Був час, коли багаті розпустниці (Теодори, Мароції) ставили папами своїх любовників та незаконних своїх синів.

Папа Іван 23-ий найперше був ватажком морських розбишак, а коли став папою, то жив так злочинно, що Тридентський Собор засудив його на 20 літ тюрми.

Бенедикт 9-ий став папою маючи 18 літ, а історик Де Карменін каже, що він мав лише літ 12. Був такий "гідний", що мусів два рази перед народом з Риму втікати.

Інокентій 10-ий правив Церквою, а ним правила Донна Олимпія. Коли помер, то тіло лежало три дні, і кардинали не хотіли його ховати. Аж один священик поховав його на власну руку, як найгіршого бідака.

Деколи було по 2 і 3 папи, що взаїмно себе проклинали і боротьбу між собою провадили.

В католицькій Церкві була церковна Інквизиція, що тисячами палила людей на стосах, а сотні тисяч мучила. Католики десятками тисяч вимордовували некатоликів, що доводило до страшних воєн.

Римська Церква своєю диктатурою розбила себе на католицьку і протестантську.

Так виглядала "недемократична" Римська Церква, — але певне, що не було б всього того лиха, коли б Церква була демократичною.

**

Та скільки було осуду і спротиву проти католицьких диктаторів! Собори папів осуджували, наганяли, або старалися обмежити їх диктаторську силу. Ті з католицьких єпископів, що хоч трохи мали совісти, звали папів антихристами, а папську палату домом неправди і розпусти. Багато оповідає про те історія

Осуджування й засуджування католицьких церковних диктаторів було природним виявом демократичних життєвих вимог; люди бачили, що недемократична Церква є добрим пасовиськом для деяких безбожних галапасів, які до Церкви дістануться.

За час сотень літ римська церковна диктатура навчила людей розуму, отже італійці відобрали від папи світську державу (1870 р.), щоби обмежити папську автократичну силу.

Але диктатура диктаторам поплачується, отже вони стараються її затримувати, і певна річ, що згадана в "Світлі" стаття обчислена на те, щоби католицький загал від демократії в Церкві відстрашувати. Бо якби в Церкві був демократичний лад, тоді треба було би з людьми числитися і радитися.

С. Горобець.

ВИМАГАЄ ВІД ОД ОХОРОНИ СВЯТИХ МІСЦЬ

Франк Ейкен, міністр закордонних справ Ірляндії, поставив в Обєднаних Державах внесок, щоб вони негайно окликали спеціяльну сесію у справі забезпечення Святих Місць у Палестині, у звязку з тими подіями, які виникли через спір Ізраїля й арабськими державами

ПОДАТКОВІ ПОЛЕГШІ ДЛЯ ЦЕРКВИ В ЗДА

Коли делеґати різних церковних конвенцій в ЗДА витрачають гроші на подорож і Церква цих витрат їм не повернула, то вони мають право записати ці видатки як пожертву на Церкву на формулярі до податкового уряду, і ця сума буде відтягнена їм при оподаткуванні

КУПІТЬ СОБІ КНИЖЕЧКУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

під назвою

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR

also

MY CHURCH AND MY FAITH

by

Rev. Nicholas Fedorovich.

Книжечка надзвичайно цікава та повчальна, яка подає в приступній формі найважніші відомості про Православну Церкву взагалі, а про Українську Православну Церкву зокрема. Книжечка необхідна для всіх тих, хто хоче мати інформації про Українську Церкву в англійській мові. Видана на добрім книжковім папері та з гарними ілюстраціями. Ціна з пересилкою тільки 50 центів.

Замовлення слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

ЧОГО УКРАЇНЦІ БАЖАЛИ Б ВІД ПАПИ?

(На теми однієї промови)

Пройшло всього кілька місяців, як, після своїх відвідин у Ватикані, митрополит Максим Германюк по дорозі вступив до Монтреалу, де він відвідав підлеглих йому униятських вірних і при тому в католицькій церкві поділився з ними своїми враженнями із своїх відвідин у папи Пія XII. Звичайно, було зроблене відповідне старання, і його промова була передана також по місцевій радіостанції.

У цій промові митр. Германюка були два головні моменти, які тут будуть згадані. Один з них для декого з уніятів міг мати досить чутливий, а то й дуже хвилюючий характер. А саме, митр. Германюк, переповідаючи дещо з своєї розмови з папою, згадав відзив папи про українців. **Папа мав прохати митр. Германюка, щоб той запитав українців, чого ще українці бажали б доброго від папи, щоб папа для них (українців) зробив, і він (папа) це зробить...**

Думаю, що тут мається на увазі ввесь український народ, а не окремі особи чи групи. А коли так, то тут відповідь українського народу Римові була і є ясна: **Коли папа хоче зробити для українського народу дійсно щось добре, то хай нарешті залишить його у святому спокої і не навязується з своєю "опікою"!** Така відповідь України Римові тягнеться протягом віків історії.

Рим, щоб зброєю підкорити Україну під "опіку" Апостольської Столиці, нацьковував Польщу до жорстоких "хрестоносних походів" на православну Україну. Вогнем і мечем збройні полчища Інквізиції нищили Україну, і так прибили її, що з того скористала Москва й поневолила Україну по сьогоднішній день! Рим загнав Україну у лабети Москви! Оце та "ласка", якою Свята Столиця "огортає" український народ!

А тут, у вільному світі? Рим "розчиняє" українців на різних "рутенів", "закарпатців" та інших "інородців". Ось у серпні ц. р. при творенні митрополії для уніятів в ЗДА церемонії у Філядельфії дали чергове свідоцтво розбивання українського народу на "рутенців" та інші планетарні племена. І при тому хіба ж це не насміх питати, чого "ще доброго" українці хотіли б від Риму? Адже навіть такий лютий ворог нашого народу, як Москва, і то хоч для замилювання очей рішилася таки признавати назву "українці", а Рим не тільки ділами, але й тактикою відкрито засвідчує свою ненависть до українства, навіть сам звук слова "українці" не протиснеться йому крізь горло. Чи ж справді не було чого сказати папі, коли він мав питати, чого українці бажають собі від нього? Отак, без витрати часу на наради з українським народом, можна було попросити у папи, щоб він хоч формально потрудився визнати український нарід як окрему від москалів націю! Це справді вимагалося б небагато! Лиш трохи такту й правди.

Друга справа, — митр. Германюк у своїй промові перечислював усю ту допомогу, яку Рим дав декотрим нашим установам на еміґрації, включно з вихованням католицьких місіонерів, і дослівно заявив, — що хіба це зло, що Св. Отець чинить українцям?! Дай Боже, щоб побільше такого "зла" було українцям!

І при тому митр. Германюк твердо виступив проти тих, які ще десь знаходяться, і ласку Святішого Отця вважають за підступ, зло і т. д.

Усі ці допомоги Риму, які митр. Германюк згадав, нам відомі. Деякі інституції дійсно дістають деякі лепти з Ватикану. Наприклад, відомо, що Наукове Товариство ім. Шевченка у Сарсель таку лепту з Ватикану дістало. Це те саме НТШ, що видало Енциклопедію Українознавства, в якій там, де треба було Римові, пофальшовано історію України, цебто ці моменти, що відносяться до Української Православної Церкви. Далі, виховується католицьких місіонерів на Україну... Усе це для розбиття українського народу. Значить — "допомога"!... Націю, що тисячу років тому стала колискою християнства для всього Сходу Европи, у XX столітті Рим уважає за якихсь диких неґрів у джунглях Африки, коли готується туди з "місіями"! "Допомогу", видно, несе... Нові "хрестоносні походи"? Відомо наперед, що принесе Україні той, хто не хоче визнати українців за націю і не признає їхнього національного імени Чи до того самого хоче Рим зобовязати й понад три мільйони греко-католиків у Галичині? Ненавидіти всі сорок мільйонів православних українців! Бо для чого ж Католицька Акція аґітує, щоб уніяти конче підкорили Римові ввесь український народ? Чи хоче він бачити понад три мільйони греко-католиків у Галичині папськими аґентами? Адже цим він пхає їх на міжбратню ненависть, на можливу братовбивчу різню! Та ж Україна бореться за незалежність від усіх чужих диктаторів, і за це жертвує на смерть мільйони борців і не вагається стати проти сотні мільйонів москалів, десятків мільйонів поляків і т. д. То чи думає Рим, що сорок мільйонів завагалися б стати проти пару мільйонів тих людей, які захотіли б стати папськими аґентами, щоб запроторити Україну під чужу-папську владу, — отак з однієї неволі в другу? Такі пляни в декого можуть бути, — це одна справа, а друга: ніхто з українських патріотів не повірить, щоб пару мільйонів греко-католиків в Україні добро Риму поставили вище добра України. Думаю, що й Рим це знає. І напевно знає, що український народ буде боротися проти нових римських наїздників, а проте він ці "місії" готовить, — значить, готовить другу "Хорватію"! Але український народ буде боронитися з чистою совістю, бо ж не він іде на Рим а Рим іде на нього.

Перед лицем такої грядучої картини саме собою стає питання:

Чи ж справді люблять Україну ті, які для чужих, римських інтересів працюють у тому напрямі, що може довести до "Хорватського людовбивства" в Україні?

Отже — ще раз: Якщо папа дійсно мав питати, чого українці бажають доброго, щоб він для них зробив, то чи ж можна було йому дати якусь іншу відповідь крім тієї, — щоб він нарешті залишив Україну в спокої!

І хоч з його боку це не було б виявом його пресловутої "любови", то принайміні було б кроком хоч формального християнського милосердя.

Ф. А. Федоренко.

Вимагає вирозуміння

У "Вінніпеґ Фрі Пресс" є статті Ернеста Маршала Говза, і він в одніи місці говорить:

"Кращими християнами будуть ті, що будуть дивитися на добрі сторони инших релігій, а не лише на злі, як нині дивляться.

"Святий Августин казав: "Що називаємо нині християнською релігією, те вже було в старинних віках, ще від початків людства аж до часу, коли прийшов Христос".

Визначний апольогет (оборонець християнства) Юстин Мученик говорив: "Усі, що жили праведним життям, є християнами, хоч їх називаємо атеїстами (безбожниками), як Сократ і Геракліт між греками."

"Коли хтось звернув увагу Св. Францові з Асижу, що він наводить щось з поганських письменників, то Св. Франц сказав: "Усе те, що є добре, — чи воно приходить від поган, чи від кого іншого, — походить з Божої Премудрости".

"Св. Тома Аквінський говорив: "Уська правда, хто б її не проповідував, походить від Святого Духа".

ЦЕРКОВНА СТАТИСТИКА МОРАЛЬНОСТИ В ЛОНДОНІ

Єпархіяльна Рада для моральної поведінки в Лондоні оприлюднила статистику морального стану молоді в Лондоні. Статистика свідчить, що 78 відсотків дівчат неморальної поведінки — це дочки порядних родин, які не давали своїм дітям поганого прикладу. Уся ця статистика основана на розслідженні 1,400 випадків нешлюбних дітей, народжених у Лондоні продовж року. Половина матерів тих нешлюбних дітей — це дівчата від 18 до 24 років. Половина батьків тих нешлюбних дітей — це англійці, а половина — чужинці Тільки половина матерів нешлюбних дітей заопікувалася своїми дітьми, а половина відреклася новороджених.

Вже вийшов і продається

ТРЕТІЙ ТОМ

"Нарис Історії Української Православної Церкви"

проф. І. Власовського.

Книжка має 390 сторін друку та охоплює період 1686—1917 рр., тобто час, у якім Українська Православна Церква знаходилася під зверхністю Російської Православної Церкви

Книжка на гарнім папері й з численними ілюстраціями.

Ціна книжки в мякій оправі, з пересилкою, $7.00.

Ціна книжки в твердій оправі, з пересилкою, $8.50.

Маємо на складі також томи I і II цієї праці, в твердій оправі. Ціна одного тому з пересилкою $7.50.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ТРИ ПОКОЛІННЯ

(З НАРОДНИХ ОПОВІДАНЬ)

Колись був добрий та розумний князь, що багато їздив по своїм краю, щоб розвідатися, як люди живуть і що є в них доброго, а що злого.

Так їде він раз через село і бачить — сидить старий сивий дід, є довгою бородою та й плаче. Зупинився князь і питає:

— Чого ви, діду, плачете?

— Бо мене тато набили, — каже дід.

— А за що? — допитується князь.

— Кажуть, що нічого робити не хочу… Та що ж я зроблю, коли в мене сили нема?

Дивується князь і вірити не хоче, — бо хіба такий старий та ще й тата має? І питає діда:

— А де ж ваш тато?

— Он там у хаті сидять, щось там роблять.

Пішов князь до хати, аж справді сидить там старий дід, щось із дерева вистругує. І питає князь:

— Чи то ваш син сидить там на вулиці?

— Мій, — відповідає дід, — та він ледащо! Нічого робити не хоче. І нікото не хоче послухати, — ані мене, ані мого тата, нібито свого діда.

Знову дивно стало князеві, — хіба ж той старий батько ще й свого батька має?! І каже він:

— То й у вас ще є батько?

— Є, — відповідає старий, — вони там у стодолі молотять. І я трохи помагав, але змучився, отже прийшов до хати. Молодому молочення ніщо, але старому таки тяжко. Нема вже такої сили, що в молодого…

Слухає князь і думає собі: "Тобі молотити тяжко, а хіба ж твій батько молодший за тебе?"

І їде він до стодоли на того батька подивитися. Глянув, а тут старий-старий старець, та який ще кремезний! Б'є ціпом аж відгомони йдуть.

— Добрий день вам, дідусю! — говорить князь. — І ви ще працюєте? Чи не час би вам уже відпочивати?

Покрутив старий головою і каже:

— Ні, добродію, так не можна! Коли Господь дав силу, то на те, щоб працювати, бо праця — то наш батько і наша мати. Праця нас годує, вона нас одягає, вона нас захищає, вона дає нам здоровля. А коли хто працю лишає і дармо сидить, то він хіба вже лиш на смерть чекає.Ніби каже: Прийди і бери мене, бо я вже працювати не хочу!

І знову стало князеві дивно, що чоловік так розумно говорить. Навіть у школі так розумно не вчать! І питає він:

— То ваш син сидить у хаті?

— Так, то мій син, — відповідає старець. — Він мені трохи помагав, а тепер відпочиває, бо змучився.

— А ви не змучилися?

— Хто, я? — допитується старець. — Та чим же тут мучитися? Хіба ж молочення така тяжка праця? Прийде вечір, тоді піду спочивати, бо Господь дав ніч для відпочинку.

— Я і вашого внука бачив, — говорить князь.

— Бачили? О, він ледащо! А знаєте чому?

— А чому?

— Тому, добродію, — говорить старець, — що ледащом був ще замолоду. Непотрібно промарнував свою силу і тепер її не має.

— А як ви, дідусю, затримали свою силу дотепер? — допитується князь.

— Я затримав так, що жив розумно, по-божому, — відповідає старець. — Замолоду гулякою не був, пяним я ніколи не бував, часу й сили на витрішки не марнував, не волочився, як другі, працював скільки треба, і завсіди добре висиплявся, отже я своєї сили не марнував дармо. З людьми жив я мирно, як Бог приказує, і завсіди був вдоволений тим, що мав. І Бог благословив мене в усім. Бачите, що Господь ще тепер дає мені стільки сили, що я і синові і внукові помагаю. Без мене вони бідували б.

— А ваш син і внук не жили так, як ви? — допитувався князь. А на те старець:

— Син жив трохи на мій лад, бо я тримав його в руках, жив не найгірше, та все ж таки трохи за витрішками заглядав, але в нього є ще трохи сили. А внук був велике ледащо. Марнував гріш, який дістав у руки, марнував час, марнував здоровля і силу; думав, що вічно буде молодим. Марнував те, що від батька діставав, і те що Бог йому дав. Божі дари він розкидав, розсипав, а тепер те розсипане збирав би, але його вже нема. От бачите, як воно! А я все зберігав, шанував, Богу за нього дякував, отже тепер нарікати не можу. І собі ще зроблю, що треба, і другим поможу.

Попрощався князь зо старцем дуже щиро, а йдучи дальше, думав:

— От скільки я нині навчився від того хоч простого, але розумного чоловіка! І в простих людей можна знайти великий розум. Як ясно він виложив мені ту правду про молодих! І справді.. Хіба ж нема такого, що батько жменями збирає, а син пригорщами розсипає? Аж коли стане старшим, то вже те розсипане дуже йому придалось би і він його тепер збирав би, але його вже нема. Одне само пропало, а друге — були такі, що позбирали. Тепер бачить він свій давній нерозум, але запізно…

(Це оповідання записане від господаря Каролька Лугового, в селі Берлин, повіт Броди, в Галичині, 1893 року).

ЧИ ПРЕЗИДЕНТ ЛИВАНУ МАТИМЕ ПІДТРИМКУ АРАБСЬКОГО СВІТУ?

Найбільший клопіт на Середньому Сході — це справа Ливану (Лібанону). Пан-Арабський рух за обєднання всіх арабів — це не нове явище, воно значно старше, ніж президент Нассер — голова Єгипту. Душею цього руху все ще є мусулманська релігія, але ступнево провід перебирають у свої руки арабські націоналісти незалежно від релігії. І це вони повели боротьбу за приєднання Ливану до Арабської Федеративної Республіки (Єгипет і Сирія), проти чого став уряд Ливану та частина його громадян. І на допомогу урядові були вислані американські військові частини.

Президентом Ливану є тепер генерал Фуад Шегаб. Є він не мусулманин, а католик — східнього маронітського обряду, і преса Католицької Акції підкреслює це, — очевидно, в надії, що Шегаб буде сприяти поширенню католицтва на Середньому Сході. Отже він опинився у складному становищі перед могутнім мусулманським рухом, що підтримує ідеї обєднання всіх арабів.

ІЗ СПОМИНІВ УЧИТЕЛЯ

1. Дві сестри.

Один з давніших учителів, що довший час учителював у Канаді в публичних школах (нині живе він у Вінніпегу), подає цікаві спомини з усього того цікавого, що він бачив.

В одній околиці в Манітобі було дві сестри, що повиходили замуж за англійських фармерів.

В одної було, здається, 6 синів і три дочки, — отже велика родина.

Вона навчила свого чоловіка української мови, і всі діти також знали українську мову якнайкраще. Батько говорив до дітей і по-англійськи і по-українськи, отже відразу вчилися двох мов.

Всі діти, та й їхній батько, ходили до української церкви, як українці.

Мати їх була розумна жінка, її слово дуже заважувало в господарстві, і чоловік дуже її поважав

Друга сестра була інша. І в неї були діти, але вона скаржилась перед жінками, що дочки не називають її мамою, але старою жінкою — "олд вумен". Яких виховала — таких мала…

**

2. Що бачив він серед німців

Цікавий обряд бачив він в одній околиці серед німців, яких там було багато. Жили там українці й німці, і майже всі німці знали також польську мову.

І раз запросили того учителя на якесь своє свято. У церкві він не був, а прийшов лише до хати.

Був у них звичай, чи обряд — зачислювати 16-літніх хлопців до старших людей. У них до 16-го року — то вік діточий, а з 16-им роком діточий вік кінчається.

Посходилися гості, прийшов священик, і побіч нього за столом посадили з одної сторони 16-літнього хлопця, а з другого — учителя.

Промову сказав священик, пояснюючи значення такого обряду. Він сказав "кандидатові", яке велике значення має такий обряд для дальшого його життя і які поважні й гідні обовязки будуть тепер перед ним стояти. Дальше, він закликав до промови учителя.

Промовляв ще дехто, а вкінці говорив 16-літній кандидат на старшого. Він заявив, що розуміє нові обовязки, які на себе бере, і буде щиро їх виконувати, а на знак, що він щиро говорить, поцілував він хрест, що можна було вважати і за присягу. (Ті німці були римо-католики).

**

Отже цікавий і дуже важний звичай, очевидно зладжений на взір такого жидівського звичаю "Бар Міцва", коли при відповіднім обряді 14-літнього хлопця зачисляють вже до старших, і вимагають, щоб він своєю поведінкою дostroювався вже до старших.

С.

---

35 РОКІВ ТОМУ В ЯПОНІЇ

У Японії 1923 року був найбільший з усіх, що досі памятає історія, землетрус — у столиці Токіо і т. д. Але справжнє пекло на землі було в Йокогамі, — там згоріло 38 тисяч людей і було багато покалічених. Разом коштував Японію цей землетрус 156,693 осіб людських жертв, безліч калік і пять в половиною мільярдів шкоди. Цього року з того часу минає 35 літ.

Орест Левицький

ЄЗУЇТСЬКА ПРЕПОДОБНИЦЯ

Історичне оповідання

(Продовження)

VI

І знову минуло понад півсотні років. Це були роки тяжкого лихоліття, коли правобережна Україна стогнала під новим "лядським ігом" ще гірше, ніж було перед Хмельниччиною. Усе стало так, наче б тієї Хмельниччини перед тим і не бувало, так, немов український народ даремно боровся був, поки ставало сили, за свою волю й віру. Переждали ляхи і свої вже обляшені пани бурхливу добу (Хмельниччини), і знову запанували над приборканим українським народом. А польські ксьондзи з уніятськими попами заходилися "спасати його душу від вічної загибелі" і викорінювати з нього "схизматицький квас". Тільки тепер робили це далеко жорстокіше, ніж за часів Анни-Альоїзи. Немов хижі звірі із села в село ходили католицькі й уніятські місіонери в супроводі ватаг польських вояків, і вже не агітацією, а муками й шибеницями змушували український народ до єднання з "правовірним Римським Костьолом" (Церквою). А для острізьких езуїтів це була блискуча доба, якої вони не зазнали були навіть за життя своєї фундаторки (Анни-Альоїзи). За відомостями з 1738 року, в Острозі за того часу їх начислювалося більше 60 осіб, і ця скількість усе побільшувалася. Так само й езуїтський колеґіюм в Острозі, — разом з такими ж колеґіюмами в Луцьку, Овручі і Вінниці, — був могутнім знаряддям полонізації місцевого українського православного панства і розсадником запеклого католицького фанатизму.

Але на світі всьому буває кінець. Року 1773-го папа, силою певних обставин політики Ватикану, вважав за потрібне розвязати езуїтський орден і звелів позакривати всі езуїтські школи та інші установи. І так, опущена езуїтами будівля Острізького колеґіюма була віддана уніятським монахам Чину Базиліян (Так тоді по-польськи називали себе оо. Василіяни, бо вони були ополячені. — Р. В.). А через кілька років, коли Волинь була з-під Польщі прилучена до Росії, тут була заснована православна єпархія. Остріг став катедрою Волинського архиєрея, який оселився в будинку бувшого колеґіюма, задля чого його й відібрали від Базиліян. Разом з тим бувший езуїтський костьол повернули в православний манастир, а в корпусах будинку колеґіюма умістилася духовна консисторія і новозаснована Волинська Духовна Семинарія.

Так невблаганний хід історичних подій дорешти знищив заміри Анни-Альоїзи і дав зовсім інше призначення тій установі, яку вона з такою засліпленою запопадливістю фанатички фундувала на шкоду рідному краєві.

Тоді ж (1815) ненароком був порушений довічний спокій її тлінних останків. Треба було прорубати двері у вівтарній стіні церкви, що колись була езуїтським костьолом, і коли стали ломити цеглу, то несподівано знайшли в стіні дві труни, штучно викувані з жовтої міді, оздоблені вибитими листями та розводами блідозеленого кольору. Коли розкрили першу труну, то по зотлілому на кістках уборі всі признали, що то була Анна-Альоїза, бо її портрет в овальній позолоченій рясі висів ще й тоді в церкві над її надгробником з чорного мармору. На черепі була зотліла шапочка, груди покриті волосяною сіткою, поверх якої лежав хрестик з якогось металю, якраз такої ж форми, як і на портреті. У другій труні знайшли одні кістки, а вся решта цілком зотліла, мабуть, це були останки Ходкевича.

За наказом архиєрея, обидві труни були перенесені в підземний склеп і положені в особливій комірці. Але й тут вони мали не довгий спокій. В 1820 році погоріла будівля колишнього езуїтського колеґіюма, і тоді катедру архиєрея з консисторією перевели з Острога до м. Аннополя — того ж повіту. Хоч пожежа не дуже пошкодила езуїтським будівлям,— обгоріли тільки дахи й горища, — але у духовенства не знайшлося коштів на їх відбудування. Так вони й стояли пусткою більш півсотні років — і, звичайно, стали притулком для волоцюг і всякого безталанного люду. Отож, за такий довгий час було розкрадено все, що мало якунебудь вартість, між іншим продали й ті дві труни, що стояли в склепу. Мідь десь пішла на сплав, а кістки хтось викинув геть.

Пропав і портрет Анни-Альоїзи, що висів у церкві в Острозі над її надгробником. Правда, був ще й другий її портрет — у францішканському манастирі в Межиріччі біля Острога; цей манастир збудував був колись дядько Анни-Альоїзи князь Януш Констянтинович Острозький, але в 1866 році цей манастир повернули на православну церкву, і новий священик, на біду — маляр, узяв собі й перемалював князя Януша на образ святого Федора Острозького, а Анну-Альоїзу на святого Іова Почаївського. Але нарешті мені таки пощастило знайти 1882 року портрет Анни-Альоїзи в Острізькому парафіяльному костьолі і навіть зняти з нього копію. На цьому портреті Анна-Альоїза має вигляд немолодої вже католицької черниці (монашки), в чорній сукні, з білим покривалом на шиї і грудях, в насунутій по самі брови оксамитній шапочці, облямованій хутром, з чотками в правій руці. Її чорні очі й брови, і взагалі всі риси, свідчать, що замолоду вона була вродлива. Вдивляючись у це скорботне лице езуїтської преподобниці, відчуваєш якесь моторошне враження: холодом склепу і духом тління тхне від цього круглого зморщеного, обмертвілого обличчя з тонкими сухими губами, спущеними повіками й затуманеним зором.

До недавнього часу в Острозі на замковій горі стояли запустілі мури старої Богоявленської церкви (згодом її відбудовано. — Р. В.). Це був дуже старий памятник, з яким щільно повязана не тільки в історії, але й у народній памяті — згадка про Анну-Альоїзу. Тут то, у стінах цього величного памятника побожности стародавніх князів Острізьких відбувалася була ота непристойна подія викрадення, з наказу Анни-Альоїзи, тіла покійного її православного батька. А коли другого дня через це знялася страшенна ворохобня серед жителів Острога, то тут на цвинтарі Анна-Альоїза шукала собі притулку й захисту перед розгніваним народом, що був обурений нечуваним знущанням над його святощами.

Дзвони Богоявленської церкви з того часу замовкли надовго, а сама вона стала пусткою, пристановищем сов та кажанів, і в такому сумному стані зоставалася аж до недавнього часу. Серед жителів Острога існує легенда — що кожного року в Великодню північ кругом запустілих руїн цього храму тужно бродить якась жінка, уся в білому, з розплетеною косою, гірко плаче-ридає, руки заламуючи. Народ уже забув імя тієї нещасної, але памятає, що вона — це та вельможна пані, яка колись то, під час Великодньої Служби Божої в цій таки церкві "цугом" проїхала по свячених пасках, і за те Бог присудив їй і в домовині не мати спокою довіку, і так спокутувати свій нечуваний гріх.

Кінець.

КРАЇНА 40 РЕЛІГІЙ І 125 МОВ

Такою країною названий Советський Союз у книжці, що її приготовила до друку Конгресова Бібліотека у Вашингтоні. Це книжка про національне питання в СССР. У книжці вияснюється, що помиляються ті, які кажуть, що СССР - це країна лише росіян, бо в дійсності територію СССР замешкують аж "200 етнічних груп", які розмовляють 125 мовами та належать до 40 різних релігій."

Згадана книжка подає вияснення про штучний і примусовий голод та інші акти терору проти українців, мусулман, жидів і інших

Книжка виготовлена на домагання сенатської комісії внутрішньої безпеки ЗДА, щоб дістати суттєві інформації про національне питання в СССР. І дістали... Специ-автори цієї 72-сторінкової книжки (Подумати: аж 72 сторінки — про всі поневолені Москвою народи!) говорять не про н а ц і ї, а чомусь спакували це в слівце "етнічні групи" в СССР. Що це для західнього читача означає? Нічого іншого, як тільки, що наявність різних етнічних груп не суперечать! існуванню "однієї спільної нації" на всій території СССР. Так, наприклад, усе населення Канади, чи ЗДА вважає себе за одну націю — канадійську та американську, яка складається з різних етнічних груп: англосаксонської, французької, української, німецької, ескімоської, індіянської і т. д. І т. д. Але в тюрмі народів — в СССР, справа цілком інша. Там існують різні нації на своїх споконвічних окремих територіях.

На жаль, американські урядові автори книжки воліли бачити в поневолених Москвою націях не нації, а лише… "етнічні групи"! Усе одна й та сама історія. .

ХТО ПРОСЛАВЛЯЄ ГІТЛЕРИЗМ

Американська преса широко пише про те, що в Західній Німеччині у школах і в армії пропагується гітлеризм. А вже найцікавіше те, що гітлеризм прославляють члени партії християнських демократів, що тепер під проводом канцлера Конрада Аденауера є при владі в Бонн. Як відомо, партія християнських демократів є під впливом Католицької Акції. При тому слід пригадати, що син Гітлерового помічника, Бормана, знайшов собі притулок у Ватикані, став ши священиком. І австрійський кардинал Інніцер говорив був, що Католицька Церква не йде проти нацизму Гітлера. Папа поблагословив був фашистівську зброю Моссоліні на боротьбу з Абісинією, і дав був своє благословення "осі Рим — Берлін" — між Гітлером і Муссоліні.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

БЕРЕЖІМО СВОЮ РІДНУ МОВУ І ПИЛЬНО НАВЧАЙМОСЯ ЇЇ!

Душею кожного народу є його рідна мова, і коли ми завсіди уживаємо її й повно живемо в ній, то ми стоїмо на добрій дорозі до зросту своєї нації. У нашій українській історії не раз бувало, коли народ наш сильно занепадав, коли вороги наші накидали нам усе своє, щоб задушити наше, і здавалося — смерть уже приходить нам, як окремій нації.

Але український народ ніколи не втрачав живої душі своєї, — своєї рідної мови, і тому по ворожих тяжких Страстях усе приходило нам світле Воскресення.

Приходило, бо вічно живою була серед нас рідна наша українська мова, яка завжди воскрешала наш народ, яка завжди була нам цілющою водою.

І рідна мова українська віддавна стала в нас засобом національного життя, засобом нашої невмирущости, засобом творення окремої нації. І коли ворогам уже здавалося, буцім вони винародовили Україну, виходила на верх, ставала на сторожі наша невмируща, безсмертна українська мова, і громом, як та труба Архангола, устами наших рідних пророків голосно й владно провіщала всім:

— Бережімо все своє рідне, бережімо свою націю!

І гонимий народ наш знову воскресав до свого невмирущого національного життя.

Бо мова — то серце народу: гине мова — гине народ! Гине мова — гине й історія, як історія окремого народу. Гине мова — гине народ, як окрема нація.

Хто цурається своєї рідної мови або забуває її, — той у саме серце ранить свій народ. Той веде його до смерти!

Українська мова — це мова наших прабатьків і мова народу, з якого ми вийшли. Українська мова — то найголовніший наріжний камінь існування нашого народу, як окремої нації: без окремої мови нема самостійного народу, як нації. Бо рідна мова — то основа нашої історії, як душа цього народу.

Ось тому не цураймося своєї рідної української мови, як не цурався Своєї рідної мови Ісус Христос, як не цуралися її й Апостоли, — і всі говорили своєю таки живою мовою, мовою свого рідного народу.

Цуратися своєї рідної мови — то цуратися свого рідного народу, а цуратися народу — то кидати свою Віру та Церкву!

Цуратися української мови й забувати її, — то найбільший гріх супроти свого народу, то найбільша рана, яку ми йому завдаємо!

Ось через усе це, я нагадую всім:

— Бережімо й любімо свою українську мову, і належно навчаймося її!

Любімо її в усьому: у своїм повсякденнім житті, у книжці, у пісні. Ніколи не цураймося її, де б то не було: чи в себе вдома, чи серед чужих.

І не вільно ніде ховатися з рідною мовою, заступаючи її без потреби іншою.

Українська мова — то душа українського народу, і хто цурається її — той душі своєї цурається!

Людина без рідної мови — то людина без душі!

І ось тому я звертаюся до всіх наших вірних з великим Архипастирським нагадуванням:

— Бережімо й любімо свою українську мову, бо власне вона допоможе не винародивитися нам, як окремій нації!

Звертаюся до всіх родин, до всіх батьків і до всіх матерів:

— Навчайте своїх дітей української мови, навчайте конче, бо ви найперші відповідаєте за винародовлення їх! Це святий обов'язок усіх наших родин, усіх батьків і матерів. І нехай українська мова буде нашою постійною й єдиною родинною мовою!

Звертаюся до всієї нашої української молоді, до всіх студентів українців, до всіх студентів наших українських Інститутів:

— Любіть свою українську мову, як свою душу! Любіть і навчайтеся її, і скрізь ставте її понад усе: це ж матірна наша мова! Це ж основа української нації! Організуйтеся в товариства рідної мови, і пильно вивчайте її, пізнавайте її велику красу! І вірте, — незабаром уже настане той час, коли українська мова буде і в великій пошані, і в конечній потребі.

Звертаюся до всього нашого Всечесного Духовенства:

— Навчайте української мови по всіх наших молодечих установах, по всіх наших Рідних Українських Школах! Доложіть усіх сил своїх, щоб молодь наша знала свою українську мову!

У своїх проповідях від Святого Престолу часто виявлюйте велику й конечну потребу збереження серед українського народу своєї рідної української мови, як душі української нації.

† ІЛАРІОН,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1958-го місяця серпня 19-го дня у Святий День Переображення Господнього.

Всеканадійська Митрополітальна Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

ЗНАК НАШОГО ЧАСУ

У Трой, ЗДА, 23-річна Марґарет Пелтон повернулася з лікарні, де відвідувала свого брата, і застала дома всі три свої донечки, 5-місячну, 2 і 3-річну, неживими — вони загинули від револьверових куль, а її 19-річний чоловік пропав. За батьком-нелюдом пошукує поліція.

Як видно, 19-літній "жовтодзьоб" женився не для того, щоб бути батьком. Це один з наслідків нерозумного й просто протиприродного звичаю виходити замуж за дітваків, які вважають, що їм діти стоять на заваді. Чи думала ця нещасна жінка над тим глибше, коли вона вязала собі світ з дітваком і чи пізнала перед тим його натуру?

ЧОГО МОЖНА ДОКОНАТИ ПРИ ДОБРІЙ ВОЛІ

Ширший загал читачів і представників англійських та українських часописів мабуть не знає того, що пересічному часописові було б дуже тяжко, а то й неможливо втриматися, якби він не мав платних оголошень та мусів опиратися тільки на самих передплатниках. Бо передплати, навіть як би вони всі були плачені на час (чого між українцями мало буває), рідко коли вистарчають, щоб оплатити великий кошт видавання часопису.

"Вістник", як релігійний часопис, з засади комерційних оголошень не приймає, і тому його приходи обмежуються тільки до передплат і Пресового Фонду. Через це нам не раз доводиться аж надто тяжко, як то кажуть, зводити кінці до купи, головно від часу, коли ми почали видавати "Вістник" на кращім папері. У додатку до цього, аж надто багато наших передплатників не вирівнюють своєї передплати на час. Ми певні, що вони роблять це не зі злої волі, а просто через звичайну байдужість, або просто через неохоту до писання листів, купування поштових грошевих переказів і т. ін. Такі передплатники, ми віримо, може навіть не здають собі справи з того, яку вони кривду чинять своєму видавництву, якому ніхто не хоче чекати ні за друк, ні за папір, ні за пошту, але за все воно мусить платити вповні й на час.

Ми завжди були і є вдячні всім тим, які при нагоді відновлення передплати, чи з якої іншої оказії, жертвують на Пресовий Фонд "Вістника", але ми певні, що під цим оглядом наші читачі й приятелі могли б зробити багато більше, як дотепер.

Наші Всечесні Отці щиро "Вістникові" помагають, але віримо, що багато з них при дуже малих зусиллях могли б помогти ще більше, як заохочувати своїх вірних "Вістник" передплачувати, так і жертвувати на його Пресовий Фонд.

Як примір, гідний наслідування, нам справляє велику приємність оголосити, що вірні Катедри Св. Івана в Едмонтоні, на одноразовий заклик Впреп. о. Митрата Є. Грицини, в неділю 7-го вересня, зложили на Пресовий Фонд "Вістника" $138.32.

Ми цим висловлюємо якнайщирішу подяку Впреп. о. Митрату Грицині та всім ВП. Жертводавцям, і маємо надію, ща за їх прикладом підуть також оо. Пароxи й вірні інших наших громад.

ВИДАВНИЦТВО "ВІСТНИКА".

Збірка на пресовий фонд "Вістника" переведена Впреп. о. Митр. Грициною у Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, Алта, 7 вересня, 1958 р.

По $2.00: Др. Є. Л. Яремчук і В. Доброліж.

По $ 1.00: М. Сидор, О. Єринюк, Емма Верхомин, І. Стоцький, Др. Ф. Ґовда, К. Скакун, В. Федейко, П. Будник, Др. П. Маценко, Н. В. Гричук, К. Теличко, Г. В. Сліпченко, Др. Л. Г. Фарина, П. А. Пауш, М. Сембалюк, Н. Івасюк, Р. Д. Бойко, Ф. Бойко, М. Залєський, М. Ревун, Н. Малицький, С. Романюк, М. Кругляк, Ольга Семчук, Н. Боднар, А. Олеськів.

Дрібними: $ 108.32.
Разом — 138.32.

„ЛИЦАРІ" БОРОНЯТЬ „ЛИЦАРЯ"

Цьогорічна краєва конвенція, 76-та з черги, Лицарів Колюмба в ЗДА відбувалася в Клівленді. Між резолюціями головніші були такі: Звернено увагу світу на "геройський народ-мученик Мадярщини", і підкреслено, що "геройська боротьба мадярського народу проти безбожного комунізму причинилася до все більшої релігійно-моральної відбудови всього світу".

В іншій резолюції Лицарі Колюмба "домагаються, щоб президент Айзенгавер не дозволив на видачу в руки Югославії Андрея Артуковича — політичного ворога Тіта" ("Байзентайн Кетолик Ворлд", ЗДА, 1. 9. 1958).

**

У Лицарів Колюмба виходить так: Мадяри боронилися тому, що їхню країну окупувала безбожна Москва. І мадяри боронилися проти москалів, як проти безбожників. А от коли б так окупувала Мадярщину Москва з релігійним урядом, скажемо, за царських часів, то як тоді цей наступ і оборону назвати — "побожною", чи як? Був же наїзд і царської — "побожної" Москви на Мадярщину, коли москалі допомагали Австрії громити її повстання за часів Ракочого. Отже, хитро, як не кажіть: не москалі поневолили мадяр, а якась нація, що має імя "безбожників". А москалі не винні! Бо їх, знаєте, папа 1952 р. у Посланні "До народів Росії" поблагословив, — вони поблагословенні, значить, і відпуст їм даний якийсь, та ще й може на кілька років наперед, на запас!

Кривда сталася правді у резолюції Лицарів Колюмба, що не згадано, як мадяри мордували українців у Галичині за першої світової війни. Але тут і Лицарів Колюмба не дуже можна винувати. Вони ж ясно сказали, що тут мова про боротьбу мадяр з безбожниками. А коли мадяри мордували релігійних українців у Галичині, то це боролися "побожні" проти побожних.

Значить, "побожна" боротьба. Так само "побожно" мордували мадяри Карпатську Україну напередодні другої світової війни. А помагаючи Гітлерові мордувати Україну, мадяри грабували наш народ щодо останнього зерна збіжжя, мордували людей, насилували жінок, навіть нелітніх, — на очах родичів і чоловіків… А в Хорватії помагали Католицькій Акції 1942-45 рр. мордувати православних, — мадяри спеціялізувалися в киданні дітей під лід на вістрях багнетів, бо ці діти — батьків "схизматиків", владі Риму "на славу Божу" не підлягали.

Значить, у резолюції Лицарів Колюмба сказано, що на Мадярщині "Бог вложив любов до свободи в серце й природу кожної особи".

Але, як видно, вони люблять лише свою свободу. Свободи українців вони ніколи не любили.

Україна 1918 р. своїми грудьми загородила червоній Москві шлях на всю Европу. 1933 року сім мільйонів українців вимордувала Москва штучним голодом, Українська Повстанська Армія майже голіруч стала проти Гітлера, а потім проти Москви й червоного польського режиму. Але Лицарі Колюмба Україну в резолюції не згадали. Лише мадяри своєю боротьбою "відбудовують світ релігійно-морально", а українці — ні! Бо, бачите, Україна бореться за своє визволення не лише з неволі безбожних, але й "побожних" москалів. Крім того, Українці ще ніколи не брали зброї в руки і не йшли мордувати людей лише тому, що вони православні, як це мадяри робили в Хорватії, допомагаючи Католицькій Акції Павеліча. Через те українці, виходить, не боряться проти безбожного комунізму, не є героями й мучениками…

Артуковіч — один з найголовніших помічників Анте Павеліча, який керував Католицькою Акцією при вимордуванні 1,700,000 православних у Хорватії — жінок, дітей, старців, священиків, [illegible] єпископів. Значить, він не винен. Він д[illegible] на славу Божу, — щоб не запанували безбожники, то побожних мордували! І за це Лицарі Колюмба вимагають, щоб він не видавав Артуковіча на суд Тіта в Югославії. Не вимагають лиш того, щоб Артуковічеві поставити памятник перед Білим Домом у Вашинґтоні.

Певно, з резолюцією Лицарів Колюмба, щоб не видавати Артуковіча Тітові в руки, погодитися таки треба. Бо ж Тіто не кращий Артуковіча, отже він не гідний судити його. Артуковіч заслуговує на суд вільного світу, — щоб відповів за свої злочини на основі дійсно справедливих законів, — таки тут, на вільній Американській землі.

Іван Зуб.

РОЗВОДИ Й ДІТИ

Статистичні дані кажуть, що в ЗДА і в Канаді скількість розводів збільшується в таких страхітливих розмірах, що вже набирають форм якоїсь душевної зарази-епідемії (пошесті).

Розвід — це наслідок якоїсь причини. До наслідку можна недопустити зовнішньою офіційно-моральною силою, цебто забороною, як це робить Катол. Церква. Не збираюся сперечатися тут із становищем Католицької Церкви, бо не знаю, які вона має успіхи на відтинку подружнього життя. Покищо, загально відомо, що мораль подружнього життя у католицькій Франції стоїть у катастрофальному стані. Подружне життя католицької Польщі по містах котилося все ближче пропасті.

Певна річ, що суттєвою справою є та причина, яка доводить до розводу.

Бо в родині — це немов у маленькій державі: влада може силою недопустити до того, щоб частини держави не відколювалися від неї, але як довго в частині населення не буде вдоволення державою, як довго вона з власного переконання не буде триматися її, так довго вона буде почуватися поневоленою, і постійно шукатиме нагоди, щоб звільнитися.

Так воно є і в подружжі. Формально-лояльний член Церкви хоч і може бути невдоволений своїм подружжям, але не розводиться тому, що Церква на це не дозволяє. Але чи цей брак дозволу на розвід усуває саме невдоволення з подружнього життя такої людини?

Очевидно, що ні! Отже таке подружжя продовжує існувати як лише звязане механічною забороною розводу, а не вузлами серця й душі чоловіка та жінки. Отже під таким "примусовим" подружжям моральний ґрунт є точно такий самий, як і під примусовим целібатом католицького духовенства. Таке подружжя хоч і не розводиться, але й не є в моральному значенні того слова подружжям. Чоловік чи жінка, або й обоє разом, немов із пімсти до обставин, що не можуть розійтися, багато прикрих речей роблять собі на злість, в пімсти. А коли додати до того, що в них нема любови, почуття, пошани, то ця пімста ще погіршує положення. Причиною розводів є справа морального виховання молоді. І запобігти розводам треба ще перед шлюбом!

Пошесть розводів усе зростає. Це загрожує і самим розвідникам, і оточенню, і державі, а вже найбільше оцим нещасним невинним істотам — дітям розвідників. Це ще в найкращому разі, коли є їх кому утримувати матеріяльно. Однак фізичне підтримування їх — то ще дуже й дуже далеко не все. Коли б так наука дійсно хотіла поцікавитися душами тих дітей, а навіть старших, які виростали лише при самій матері, а ще гірше — при самому тільки батькові, або ще гірше — без обох родичів, то прийшли б до дуже невтішних висновків. У цих дітей, а навіть тоді, коли стануть дорослими, інша психіка й інший світогляд, ніж у тих, що зростали при обох родичах разом.

Туга, духовий голод за батьком чи за матірю, чи за обома разом, мучить дитину і підсвідомо залишається в її душі все життя. Пригноблення, невдоволення життям, знеохочення, жаль до світу й долі — оце все залишається в людини аж до гробу, і людина сама не знає, яка це причина такого її стану. Звідси дуже часто багато самогубств, душогубців, збоченців, песимістів, циніків і т. д. Хоч, звичайно, часом бувають і винятково шляхетні душі, які, самі переживши це горе, тим більше співчувають другим, отже підносяться на ще вищий моральний щабель у суспільстві. А однак уже ніколи в житті вони не будуть вповні щасливі.

Отже міряти нещастя дітей родичів-розвідників самою лише матеріяльною міркою — це ще не все. Але родичі, які дають причину до розводу, правдоподібно не беруть так глибоко справу душі дітей. Вони думають механічно, поверховно, — мовляв, "дитина до сього привикне, як верба — де не посадиш, там і буде рости". Коли б більше про дітей думали, то розводів було б менше.

С. П. Черненко.

З ЖИТТЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ДУХОВНОЇ СЕМИНАРІЇ У ВАРШАВІ

Ректорат Православної Духовної Семинарії у Варшаві подав такі умови вступу до цієї школи на 1958-59 шкільний рік:

Кандидати приймаються до 25 року життя, і мусять мати закінчених від 7 до 11 кляс загальноосвітньої школи. Кандидатам з повною середньою освітою дається право закінчити семинарію в скороченому терміні. Навчання в семинарії триває пять років, і воно безплатне; оплачується лише утримання в інтернаті (бурсі) — 425 злотих місячно. При вступі до семинарії обовязують іспити, що відбуваються 1—2 вересня. Інформації ректорату подало варшавське україномовне "Наше слово" ч. 28/100, 1958 р.

До цього слід додати, що в Польщі переслідується всяка релігія взагалі. Але вже найбільше Православна Церква, бо вона переслідується й комуністичною владою, і фанатичним католицьким оточенням.

ЗА ЗАСЛОНОЮ КРИКУ

(На марґінесі Собору парафій еп. Богдана в ЗДА 4—6 жовтня 1957 р.)

II

У попередньому розділі цієї статті була мова про це, що Собор парафій епископа Богдана (Шпильки) в Алентавн, ЗДА, 4—6 жовтня 1957 р. грубо накинувся на факт Автокефалії (незалежности від чужих проводів) Української Православної Церкви і власне через той факт Автокефалії цей Собор заявив, що він уважає цю Церкву не за Церкву, а за українські "секти".

У висліді виходить, що цей Собор стоїть на такому становищі: коли Українська Церква не підлягає чужим проводам, то вона "не є Церквою". У відповідь на це скажемо, що знову ж — коли Церква українського народу підлягає чужим проводам, то вона тим самим перестає бути Українською Церквою. Наприклад, спільнота парафій еп. Богдана прийняла таку назву: "Українська Православна Церква в Америці". А тим часом, коли спільнота цих парафій має претенсію вважати себе за таку, що абсолютно ні в чому не порушує Канонів Православної Церкви, то з точки погляду тих традиційних Канонів вона цілком неоправдано вживає назву "Українська", бо ж у Канонах виправдання на це нема, отже тут поступлено проти канонічної формули.

І так, 34-те Апостольське Правило сполучує адміністративний поділ Церкви лиш з т е р и т о р і є ю **"кожного народу"**, значить принцип е т н о ґ р а ф і ч н о ї т е р и т о р і ї народу — це є д и н и й принцип, що його знають традиційні Канони для означення н а ц і о н а л ь н о с т и Церкви, — іншого принципу Канони не знають. Отож, згідно з Традиційними Канонами Вселенської Церкви, даним національним терміном Церква має право означуватися лише тоді, коли вона знаходиться на етнографічній території даного народу.

Значить, згідно з традиційними Канонами (34-те Апостольське Правило) історична назва, яка звучала "Руська Церква" (Українська Церква), була оправдана лише і виключно тим, що ця Церква знаходилася на е т н о г р а ф і ч н і й т е р и т о р і ї українського народу — цебто, на споконвічних землях Русі (України). Інакше кажучи, коли називати "Українською" Церкви поза межами України, то це суперечить 34-ому Апостольському Правилу, отже суперечить традиційним Канонам. Правда, назва "Грецька Церква" також існувала в Україні, але це тому й виключно на цій підставі, що Церква в Україні була в ю р и с д и к ц і ї Церкви в Греції, отже Г р е ц ь к о ї Церкви, і ця юрисдикція включала Церкву в Україні в Г р е ц ь к у адміністративно-церковну т е р и т о р і ю.

На якій же канонічній підставі спільнота парафій еп. Богдана Шпильки в ЗДА називає себе **"Українською Церквою"?**

Тільки завдяки одній з двох цих підстав було б канонічно називатися їй Українською, але в даному випадку ні одна, ні друга підстава не існує, бо: 1) парафії еп. Богдана знаходяться не в Україні, а в Америці, отже 34-те Правило вимагає, щоб вони н а з и в а л и с я А м е р и к а н с ь к и м и, чи "Америки", 2) тому, що ці парафії в юрисдикції Царгородського Патріярха, який зберігає почесний титул "Вселенського", що покривається з даним його означенням як голови "Грецької Церкви", то тут ці парафії мають вибір називатися: чи "~~в складі~~ Вселенської Патріярхії", чи "Царгородської Патріярхії". — Разом це дає назву: **Американські парафії (чи може Дієцезія) Царгородської чи Вселенської Патріярхії.** Лише і виключно на таку назву дозволяє 34-те Апостольське Правило.

Назва **"Українська** Церква" згаданих парафій не основана на жодному каноні, ба — вона суперечить 34-му Апостольському Правилу, якщо його стисло триматися. Отже, нарешті, кінцеве питання спільноті парафій еп. Богдана: На якій підставі вони, заявляючи, що **стисло тримаються Канонів,** а одночасно ламають 34-те Апост. Правило тим, що називають себе **"Українською** Церквою" в Америці? Отже одне з двох: або ці парафії ломлять 34-те Апостольське Правило, або вони не є **Українською** Церквою. На основі Канонів — це єдина альтернатива, ніщо третє не дане! Якщо ж ці парафії вибрали щось маґічне "трете", то хіба це, що вони самі стали на становищі самоусуперечности, на фальшивому становищі, — щоб і, мовляв, бути "канонічними" (з б е р е г т и 34-те Ап. Прав.), і разом бути "національними українськими" ф о р м а л ь н о, дарма що ці два принципи не можна погодити так, як воду з вогнем, бо з цього вийде тільки пара - туман, що затуманює очі.

Можна й треба вірити, що загал членів парафій еп. Богдана щиро хоче бачити ці свої парафії українськими, і хоче щоб цей український національний чинник був виражений ф о р м а л ь н о — у назві: **"Українська** Церква". Але цим щирим вірним треба мати на увазі, що на таку формальну назву **"Українська** Церква" в А м е р и ц і не дозволяє традиційний принцип Канонів, а точніше — 34. Апостольське Правило.

Тому саме, ставши на становищі традиційних Канонів, маємо всі підстави сказати, що парафії еп. Богдана в Америці (і взагалі всюди поза межами України, якщо вони ще десь є), або є "канонічні", але тоді вони офіційно не є **Українською** адміністративно-церковною одиницею, або вони є "Українською" одиницею, але не є канонічні, — в розумінні 34-го Апост. Правила.

Є всі підстави думати, що це дуже важлива справа, яку на Соборі в Алентавн 1957 р. представники тих парафій повинні були порушити й вирішити перед тим, поки вони так необдумано й в некультурній формі накидалися на Автокефалію **Української** Церкви, посуджуючи її в "неканонічності". Це справа першорядного значення! Бо це ж незаперечний і неуникнимий факт, що коли вірні в кожному часі і на кожній території, і в кожних обставинах хотять мати свою Церкву н а ц і о н а л ь н о ю, то вони неуникнимо знайдуть опір у тих канонічних засадах, які ці справи вирішують.

Чому ж так є? А тому, що коли Канони Церкви укладалися, то їхні творці укладали їх для потреб свого часу, і вони для них вистарчали. Отже творців тих давніх Канонів винувати не можна, що вони не могли передбачувати, які обставини будуть за сотні й півтори тисячі років після них, і які канони в цих чи інших справах будуть потрібні для майбутніх поколінь. Якщо кого треба винувати, то тільки всіх тих, які думають, що давні творці Канонів мали претенсії передбачувати майбутність аж по кінець світу, і для всіх випадків уклади відповідні Канони. Забагато такі люди вимагають від давніх творців Канонів!

Творці Канонів, укладаючи 34-те Ап. Правило для означення національности Церкви виключно за принципом е т н о ґ р а ф і ч н о ї т е р и т о р і ї кожного народу, не могли передбачувати, що колись можуть прийти такі часи, коли нарід на своїй території буде поневолений, а його Церкві там буде назва не його території (напр., України), а лише силою накинена назва завойовницької чужої держави (напр., Російська Церква в Україні), і не могли передбачувати, що частина народу вийде на еміґрацію на інші, не свої етнічні території (як ось українці вийшли в Америку, Канаду і т. д.) і там захотять офіційно зберегти національність своєї Церкви; і творці 34-го Ап. Правила, не передбачуючи такої масової еміґрації та її принципового бажання зберегти національність Церкви, не могли також брати до уваги такої потреби в майбутньому: Чи може частина даного народу мати свою національну Церкву, з її національною назвою включно, тоді, коли вона не є на своїй етнографічній території, і на якій підставі вона може це зробити, не маючи ще при тому можливости юрисдикції над собою Церкви на етноґрафічних землях свого народу, бо ця Церква поневолена.

І саме ці українці, які опинилися поза межами України, і при тому виявили бажання зберегти свою Церкву національною в суті, в формі та офіційному окресленні, побачили, що 34-те Ап. Правило для таких специфічних обставин не має повної розвязки, бо, згідно з його формулою, українці в Канаді не могли б свою Церкву називати інакше, як тільки "К а н а д і й с ь к а Церква", бо вона в Канаді, а не "Українська", бо вона не в Україні. Так само Церква українців у ЗДА — це "Американська Церква", бо вона в Америці (ЗДА), а не "Українська", бо вона не в Україні.

Правда, Автокефальна Церква українців на цих континентах зберегла принцип етноґрафічности 34. Ап. Правила, отже вони у своїх офіційних назвах підкреслюють територіяльний чинник: Церква "в США" і Церква "в Канаді". Але при тому вони до назви додають ще й етнічну ознаку: Церква "Українська".

А тим часом 34- Ап. Прав. лише тоді дозволяє вживати назву "Українська", коли Церква була б на українській території. А коли вона на території України не є, то тоді не можна називати її "Українською". **Однак українці в ЗДА і в Канаді, хоч вони на території України не є, таки назвали свою Церкву "Українською", і скажім ясно: вони зробили це понад межі 34. Апостольського Правила, яке не передбачило такого випадку, в якому знайшовся український народ.** Значить, Царгородська патріярхія і Московська патріярхія посуджують українців, що вони, мовляв, зломили 34-те Ап. Правило, отже автокефалісти є "неканонічні", "сектанти", "націоналісти", "сепаратисти" і т. д.

Але чужим годі дивуватися, якщо виходити з того становища що вони не відносяться до українського народу похристиянськи. Але коли чується подібні голоси з боку таки своїх однокровних братів — то це вже щось більше, ніж дивне.

Коротко кажучи, якщо парафії еп. Богдана точно застосовують 34-те Ап. Правило, тоді вони тим самим кажуть, що спільнота їхніх парафій не називається "Українською", бо на це не дозволяють Канони. Вони є лише "А м е р и к а н с ь к і" в юрисдикції Царгородського патріярха, бо тільки на таку назву дозволяє принцип 34-го Ап. Правила.

П. Т. Галко.

НОВИЙ РІД СКЛА

В ЗДА винайшли спосіб виробу т. зв. "загартованого скла", що виготовляється при температурі 1,350 ступенів Цельзія. Це скло називається піроцерам. Зовні воно не відрізняється від звичайного скла, але воно дуже легке, — легче за алюміній і твердіше за ґраніт.

Жовтень -- Місяць Книжки!

У книгарні Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

- АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на міміографі). 108 стор. 2.00
- АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
- БІБЛІЯ в українській мові, Старий і Новий Заповіт, в оправі. Ціна 2.50
- ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .... .50
- ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
- ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .... .25
- ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .... .50
- ІКОНОБОРСТВО — історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
- ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
- КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон — 167 стор. Ціна .50
- КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво. — Митрополит Іларіон — 32 стор. Ціна .10
- КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор. 45. Ціна .30
- КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна 1.00
- МАЛОВІДОМЕ — з історії унійської Церкви. — Прот. В. Кудрик — Том I — 254 стор. Ціна .75
  - Том II — 286 стор. Ціна .75
  - Том III — 252 стор. Ціна .75
  - Том IV — 256 стор. Ціна .... .75
- МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор. Ціна .75
- НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том I — стор. 294 в оправі 7.50
  - брошурована 6.00
  - Том II — стор. 398 в оправі 7.50
  - брошурована 6.00
  - Том III — стор. 390 в оправі 8.50
  - брошурований 7.00
- НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР — ціна 1.00
- ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук .25
- ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
- ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
- ПОМЯННИК ПОМЕРШИХ, для родин, 28 стор. Ціна .50
- ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор. 64. Ціна .25
- ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін. — Ціна 2.00
- ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. Ціна .50
- ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна .... .50
- РІДНА НИВА — Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
- РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224. Ціна .... .50
- РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .... .50
- РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222. Ціна .... .50
- РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік. Стор. 334. Ціна .... .35
- РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік. Стор. 206. Ціна .... .25
- РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік. Стор. 160. Ціна .... .25
- РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна .... .25
- СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .... .50
- ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна .... .30
- УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон. 180 стор. Ціна .... .75
- УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) — Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
- ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук. Ціна .... .50
- ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
- ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .... .50
- ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15
- ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. Ціна .... .50
- ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович. 110 стор. Ціна .... .50
- ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
- ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ — Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна .... .25

Б О Г О С Л У Ж Б О В І К Н И Ж К И

- АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна 5.00
- ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .... .25
- ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на міміографі). 57 стор. Ціна 3.00
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній оправі, золотими тисками Ціна 6.50
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна 5.50
- МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
- МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній білій оправі. Ціна 1.25
- НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ — в красках — малинова, темно-зелена або ясно синя. Оправлені в плющ і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів. Розмір — 16x11x2¼. Ціна $125.00
  - Мала — 9x7x1¼. Ціна 35.00
- ОКТОЇХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
- СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
- СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
- СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському — 18 стор. Ціна .75
- СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна .50
- СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
- СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .... .50
- СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміґрації — 189 стор. Ціна 3.00
- ТРЕБНИК. Частина 1., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50
  - Брошурований 5.00
- ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

У В А Г А! У В А Г А!
Починається наука в Недільній Школі!

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

- АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. — Прот. С. В. Савчук. Ціна .15
- БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .... .75
- БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Ґерус. Ціна .... .50
- ВИФЛИЄМ — Катехизис для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
- ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
- ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса 1—40 лекцій .85
  - Кляса II—40 лекцій .85
- ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

- AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
- AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .35
- A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev. W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
- THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
- CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .... .10
- COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
- FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 — pages 3.00
- The Great Prince St. Vladimir — also My Church and My Faith — by Rev. Nicholas Fedorovich .... .50
- HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 236 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound 2.00
  - Paper bound 1.00
- JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .... .35
- The Orthodox Companion by Rev David F. Abramtsov — 238 Pages 2.50
- OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth bound — 7.50
  - Paper bound 6.00
- RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .... .60
- THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schnell 2.95
- TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages 5.50
- UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
- UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .... .75

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ДЕМОКРАТІЯ І ДИМОКРАТІЯ

Слово "демократія" (народоправство) походить з давніх грецьких часів. Повмирали давні греки разом з демократією, а нам залишилося тільки їхне слово "демократія".

Дехто думає, що це слово треба вимовляти не "демократія", а "димократія", цебто від слова "дим". Це значить "дим в очі пускати" народам словом "димократія", — мовляв, ми також не є проти народоправства, але ми інакше це народоправство розуміємо.

Своєю "димократією" величався Сталін. Своєю нацистською "димократією" хвалився Гітлер.

Клопоти з демократією має провід Католицької Церкви. Бо воно, як самі знаєте, і справді тут дуже складна справа. По-перше, слово "демократія" походить від греків, а греки — православні. Значить, "схизмою" від демократії затягає, Але тут ще не вся біда... Бо гірша справа та, що слово "демократія" греки створили ще тоді, коли ще християнами не були. Значить, демократія вийшла з поганських часів! А коли демократія є продуктом поганства, то вона для християн не надається.

Думаю, що так міркують деякі католицькі автори, коли спеціялізуються в журбі, що демократія до декотрих Християнських Церков проникла. Значить, згідно з таким розумуванням виходить так: справжній християнин є той, хто є добрим членом Христової Церкви; далі, Церква Христова не є і бути не може демократична. Не знаю, як розуміє це катол. "Світло", але я роблю собі такий висновок: коли справжній християнин є справжнім членом Христової Церкви, і коли Христова Церква не є демократична, то виходить, що справжній християнин не сміє бути демократом.

Так я зрозумів католицьке розуміння демократії, — отже "димократія".

Не дармо ж католицька преса не виступає проти "димократії" католицького диктатора Франка в Еспанії.

***

Як бачите, поняття про демократію дуже складне. Одні розуміють його як "демократію", другі — як "димократію". Що таке "димократія" — я вже оказав вище. А тепер пару слів про "демократію". Отже демократія — це такий державний устрій, при якому людина, що втекла від диктатури, спокійно живе собі і вільно критикує демократичний устрій, мріючи про диктатуру, від якої заховалася в демократії.

Думаю, що тепер уже ясно, що це таке демократія, і чим вона відрізняється від димократії. А як же воно так можна, щоб жити в демократичній державі та й проти демократії виступати? Це ж виходило б так, що "димократ" плює в ту криницю, з якої воду п'є! Та, знаєте, дипломатичні способи на те є всякі. Від чого ж голова на карку? Адже знаєте ви такий дотеп: Висить на стіні, помальованеназелено і пищить. Що це таке? Не вгадаєте! А це — оселедець... Висить на стіні, бо його повісили; помальованийназелено, бо його помалювали. А чого ж сказано, що воно "пищить", коли це оселедець? Це, на те, щоб трудно було відгадати...

Отже дехто атакує ніби лише "церковну демократію, щоб трудно було відгадати його дух супроти й світської демократії.

Тодор Клин.

З ЖИТТЯ ОСЕЛІ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

Недалеко міста Монтреалу, серед чудових лісів Квебекської провінції, подібної в тому місці до нашого Підкарпаття, знаходиться Оселя Св. Софії, яка вже четвертий рік служить як відпочинковий осередок не тільки парафіянам Собору Св. Софії, але й також і всім іншим православним українцям міста Монтреалу та околиць, яким лежить на серці якнайкраще виховання нашої молоді в українському православному дусі.

Оселя Св. Софії — це справжній відпочинковий осередок нашої молоді, це той один з тих розсадників українства, де, крім здорового відпочинку на свіжому повітрі серед чудової канадської природи, наші діти мають золоту нагоду перебувати та навчатися під постійним доглядом духовного настоятеля та під умілим проводом кваліфікованих учителів і учительок, які роблять усе, що тільки можливе, щоб це відносно коротке перебування наших дітей в Оселі принесло їм якнайбільші користі як релігійного, так і національного характеру. Це власне й головна ціль перебування наших дітей в Оселі, де вони постійно навчаються тієї свідомости та почуття святого обов'язку — якнайкраще підготовитися, щоб у майбутньому могти перебрати від своїх, старецьких уже, батьків продовження того святого діла, яке ті батьки так ревно та самовіддано виконують уже більше як півстоліття.

Приємно також ствердити дуже потішаюче явище, що велика скількість родичів уже добре зрозуміли вагу та значення виховання своїх дітей в Оселі Св. Софії. Вони завжди і всебічно допомагають в розвитку цієї Оселі, як також постійно підтримують морально всіх, хто тієї підтримки потребує.

Але, на жаль, є ще багато людей, які через свою несвідомість роблять великі перешкоди в праці тільки тому, що ніяк не можуть зрозуміти, що для ведення нашої усвідомлюючої релігійної та національної роботи нам залишилася вже тільки сама Церква, Рідна та Недільна школи та відпочинкові оселі, до яких належить і Оселя Св. Софії

Не зважаючи на те, що число дітей в Оселі збільшується з кожним роком, таки не спромоглися на те, щоб заповнювати нашу Оселю кожного року хоч на 90%.

Справа тут зовсім можлива, коли б усі ми без винятку поставилися до неї трохи уважніше і тим самим помітно спричинилися б до того, що все те, що ми тут, на цьому континенті, в поті чола та за допомогою наших власних мозолистих від тяжкої праці рук так тяжко здобували, не пройшло безслідно, а навпаки, продовжувалося б нашими дітьми, які напевно очікують від нас доброго батьківського проводу та прикладу, чого, на превеликий жаль, не завжди від нас дістають. Пам'ятаймо ж також, що за все те добре та корисне, що ми даватимемо своїм дітям, вони напевно будуть нам дуже вдячні, бо це фактично й буде дальша їхня основа існування на цьому континенті, як українців.

Беручи до уваги все те, ми повинні дуже серйозно застановитися над проблемою виховання нашої молоді, особливо ж придилити якнайбільшу увагу нашій Рідній та Недільній школам, як також усім відпочинковим літнім осередкам.

Необхідно тут також зазначити, що, не зважаючи на великі труднощі, з якими зустрічаються наші люди доброї волі в організуванні згаданих відпочинкових осель, останні дуже швидко зростають та розвиваються по всій Канаді.

Однією з таких багатонадійних осель є Оселя Св. Софії в Монтреалі, в якій цього року перебувало понад 100 дітей і понад 50 старших віком людей. Цьогорічний сезон в Оселі Св. Софії тривав 6 тижнів (від 6-го липня до 17-го липня ц. р.), і був він одним з найбільш успішних сезонів останніх років. Більшість перебуваючих там дітей пробули там цілий сезон, — за винятком меншости, яка при змінах кожного курсу доповнювала ряди тих, які покидали Оселю

Курсанти були поділені на дві головні групи, які щоденно, за винятком суботи та неділі, мали лекції Закону Божого та українознавства, що охоплювало: Історію та Географію України, Українську мову (читання, декламації, оповідання, спів), історію українців Канади та ін. Цього року Оселя Св. Софії мала постійного духовного настоятеля в особі о. Івана Стуса, який провадив серед дітей духовно-релігійне виховання. Оселя мала також одного постійного учителя — п. Б Панчука, який навчав дітей музики й співу, а також одночасно виконував функцію директора Оселі — в заступстві д-ра Чернішова, який будучи дійсним Директором Оселі Св. Софії, не міг постійно виконувати своїх обов'язків — через свою працю дома. У навчанні дітей постійно також допомагали пані Галина Михальчук і панна Орися Турченюк. Сердечна подяка належиться також пані Г. Мельник, яка дуже багато допомагала у вихованні дітей — головно молодших віком.

За харчування дітей в Оселі подбало Сестрицтво Собору Св. Софії під проводом своєї енергійної голови — пані Немої, якій допомагали пані Турченюк та пані Суп, як також багато інших пань, яким належиться велике признання та щира подяка. Сердечне спасибі також д-рові С. Глинському, який був постійним лікарем в Оселі Св Софії, господареві п. В. Лисабєві та п. Олексеву за їхню так велику пророблену працю для впорядкування оселі, санітарці та завідуючій крамницею — п. Яворській, панству Глинським, панству Малицьким, пані Окопній, п. Гарбачевській, п. Савицькій, п. Олексюкові, п. Савицькому, пані Стефанюк, паням Ярушевській, Мидинській, Грицишин, Дмитрак, п-ву Тимчакам і паням Тритяк, Многодітній та Мигаль. Ці люди багато попрацювали в Оселі Св. Софії цього року, за що всім їм належиться признання та щира подяка.

Щоб якнайбільше оправдати ціль перебування дітей в оселі, для того було вже попередньо упляновано окремий порядок дня, згідно якого відбувалася вся програма.

Уранці діти вставали о год. 7.30. Пробудившись, усі зараз ішли до річки митися, після чого, о год. 8.15, був другий свисток на руханку. Так, цілком розрухавшись після сну, всі діти збиралися на площі на співану Молитву „Царю Небесний" та піднесення прапору при співі національного гимну „Ще не вмерла Україна". Після цього, о год. 8.30, всі діти йшли на сніданок. Перед кожною їдою, як також після неї, всі присутні під проводом о. Настоятеля проказували відповідні Молитви. По сніданку слідувало генеральне порядкування (стелення ліжок, замітання, чищення їдальні, як також порядкування кругом приміщень).

Точно о год. 10-ій була збірка „до школи". Від 10 до

12 год. усі діти, поділені на групи, на зміну навчалися Закону Божого та українознавства. Від 12 до 12.30 год. було дозвілля, й зараз таки після цього був свисток на обід, при якому завжди робилося різні оголошення як денного, так і виховного характеру. По обіді можна було набути в таборовій крамниці різні ласощі, а після цього всі поспішали до своїх кімнат на відпочинок, щоб, як то кажуть, „сальце зав'язалося". О год. 2 дітей поділялося на дві групи; старші йшли на велику ріку купатися, а малі до малої річки. При кожній групі був виховник, який відповідав за свою групу біля річки, як також відбував з деякими дітьми лекції плавання. Час купання тривав до год 4.30, і тоді всі приходили в оселю на підвечірок. Від 5 до 6.30 год. відбувалися різні спортові гри, як також усякі практичні зайняття. Вечеря подавалася точно о год 6.30, після якої слідувало дозвілля, і тоді кожен міг бавитися за своїм власним уподобанням. Час від 8 до 9.15 год. використовувався на проби співу і лекції музики, як також на „ватру" (вогнище, багаття), при якій відбувалися різні гри, як також давалося дітям пекти при вогні різні ласощі, як ковбаски тощо.

День в оселі кінчався співаною Молитвою „Отче Наш" та опущенням прапора при співі національного гимну

О год. 10 гасилися світла, і кожен повинен був іти в ліжко. І горе тому, хто „переступив закон". Такого сміливчака на другий день чекало миття тарілок, чи в кращому випадку він на деякий час ставав „дроворубом".

При цьому треба ще зазначити, що продовж тижня відбувалися прогульки на більшу віддаль, а кожної неділі і кожного свята служились Служби Божі, під час яких завжди співав діточий хор під управою незаступимого тут п. Б. Панчука

Підкреслюючи велике значення в вихованні нашої молоді в Оселі Св. Софії в Монтреалі, слід було б при цьому зробити відповідні висновки, як також подбати про те, щоб на майбутнє всі ми без винятку посилали туди кожного року своїх дітей, а це всім нам прийде тільки на користь і тим самим ми постійно поповнюватимемо наші піонерські ряди новими, свіжими та молодими силами які, добре підготовлені, працюватимуть жертвенно та самовіддано для розвитку нашої Св. Української Православної Церкви на славу Богові та своєму народові.

Тож з Божою допомогою і спільними зусиллями все більше прямуватимемо до нових успіхів та розвитку нашого українського православного життя в Канаді.

о. Іван Стус.

УРОЧИСТЕ ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ 40-ЛІТТЯ УКР. ГР. ПРАВ. ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Вакав, Саск. — Наша Округа урочисто відзначила Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді в неділю 29 червня 1958 року.

Окружний Комітет під проводом свого Пароха заздалегідь робили відповідні підготування, щоб вищезгадане Свято відбулося в нашій Окрузі якнайкраще. Запрошено Всеч. о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука і адв. Ю. Стечишина. Прийшов довго очікуваний день. Господь послав напричуд гарну погоду. З самого ранку люди починають з'їздитися на Площу "Зелений Гай", щоб спільно відзначити це велике українське Свято Церкви. Люди збираються з кожної Громади нашої Округи, — а їх є вісім, та можна бачити що між нашими членами видно й людей, які приїхали з далеких околиць, щоб спільно заманіфестувати перед усіма, що ми є вірні діти своєї рідної Української Православної Церкви

О десятій годині ранку приїздить Всеч. о. Д-р С. В. Савчук, якого на порозі великої залі вітає з хлібом і сіллю голова Окружного Комітету пан Дм Гнатюк. Люди на той час притаїли дух і з великою увагою слухають привітання. По привіті Всечесніший Гість уходить в залю, а хор з Вакав, з'єднаний з Кадвортським, під керівництвом пана П. Кіндрачука, урочисто співає церковну пісню в "Страсі й покорі". Біля Св. Престола очікують Парох о Юрій Туржанський та запрошений Комітетом о. В. Сеничин із Саскатуну

Всеч. о. Д-р С. В. Савчук, зодягнувшись у повне священиче облачіння, підходить до Св. Престола, щоб починати Ювілейне Богослуження, і тут місцевий парох о. Юрій Туржанський звертається зо словом привіту до Всечеснішого о. Д-ра Савчука:

"Сьогодні наша Округа святкує це небувале досі Свято, а це Ювілей 40-ліття нашої Рідної Церкви в Канаді. Великою радістю і найбільшою приємністю для нас усіх є Ваша присутність на цій великій урочистості. Ви ж, Всеч. Отче, першим що проорували скибу в цій Вакавській Окрузі, і тепер з гордістю можемо сказати, що засіяна Вами нива дала належний плід. Оцінюючи Вашу віддану працю для нашого народу, як і для Рідної Церкви, в яку Ви вклали все Своє життя, наші Громади разом зо мною, дарують Вам цей нагодний з Оздобами Хрест..."

Можна сказати, що це був найбільш зворушливий момент, бо в дійсності Всеч. о. Д-р С. В. Савчук найбільше попрацював для нашої Церкви, а зокрема для наших Громад в Окрузі.

Всеч. о. Д-р Савчук сердечно подякував за милу несподіванку та за гарний дарунок. Почалося Соборне Богослуження, на якому чудово співав хор. Вірні щиро молились Богу та дякували Всевишньому за всі Його ласки й милосердя, які Він послав нашому народові на цих землях продовж останніх сорок років.

Після читання Святої Євангелії Всеч. о. Д-р Савчук виголосив глибокозмістовну проповідь, повязуючи Євангельську тему з життям нашої Рідної Церкви на протязі останніх 40 років.

По Службі Божій була відслужена Панахида за спокій душ спочилих Піонерів нашої Церкви й народнього життя в Канаді. Кадвортське Жіноче Товариство, з допомогою всіх Громад нашої Округи, приготовило пишний Ювілейний обід, а після того розпочалася Ювілейна програма.

Заля переповнена по береги. Учасників Свята понад пятсот душ. Вступне слово сказав голова Окружного Комітету п Дм. Гнатюк, вітаючи Всечесніших отців і всіх високоповажних гостей. Хор із Ст. Джуліен, під керівництвом п. М. Охітви заспівав церковну пісню "Як Славний Боже", по якій слідувала промова запрошеного гостя п. Ю Стечишина. Високоповажний промовець довше затримався на організації нашої Церкви, й на ствердженні тих великих здобутків, які ми тепер маємо.

Дальше, той самий хор чудово виконав "Вірую", після чого слідувала промова Всеч. Д-ра Савчука. Всечесніший отець у глибокозмістовному слові затримався на вихованні нових кадрів нашого священства, а при тому підкреслив найбільш невідкладну справу, а саме будову нової Колегії Св. Андрея ближче університету.

По промові Всеч Д-ра о. Савчука місцевий Парох звернувся з закликом до присутніх, щоб скласти Княжий Дар на будову нової Колегії. І кожен жертводавець підходив до головного стола та отримував кусочок Ювілейного торта (кейк), що його приготовило Жіноче Товариство з Кадворт, з гарним написом про Ювілей нашої Церкви

Збірка пройшла відносно успішно, — зібрано понад $500.00 — щоправда, вона могла бути багато більшою, бо багато людей зложили дуже маленьку пожертву, а багато таких, які нічого не пожертвували. Але не тратимо надії, і свято переконані, що всі люди зрозуміють велике значення Колегії, і з ходом часу складуть свої щедрі пожертви на її будову.

Далі, 12-літній хлопчик Денис Гуменюк з Принс Алберт чудово виконав дві точки на піяно-акордіоні, після чого Всеч. о. Д-р Савчук промовив до зібраних та відзначив 6 учасників Першого Собору, які були присутні на Ювілейному Святі, відповідними Памятковими Грамотами. Під час вручування Грамот усі приявні співали "Многі Літа". Слідувало привітання від Інституту ім. Петра Могили, який склав Всеч. о. Сеничин. Кінцеве слово виголосив місцевий парох Всеч. о. Ю. Туржанський, який сердечно подякував Всеч. Отцям, Хорові, Жіночим Товариствам, Гостям та всім тим, які чимнебудь причинилися до звеличення цього великого Свята. Молитвою "Достойно" та національними Гимнами закінчилася урочистість Ювілею 40-ліття нашої Рідної Церкви в Окрузі Вакав, Саск.

Учасник Свята.

ПРОЩАННЯ о. ЕВФИМІЯ І ДОБР. ЕМІЛІЇ З РОДИНОЮ

Глендон, Алта. — У суботу 23-го серпня ц. р. ввечері в домі п. Івана Гнішки вірні з Громади Гіффорд, Алта., прощали о. Евфимія і добродійку Емілію, з їхньою родиною, з нагоди їх виїзду з парафії Округи Глендон на парафію Округи Етелберт, Ман. Господарем урочистости був п. Петро Бойків, який промовляв та вручив грошовий дарунок, рівнож п. Теодор Гнішка, який промовляв і щиро прощав. За промови, побажання, щире прийняття та дарунок сердечно дякували о. Евфимій і добр. Труфин.

У неділю 24-го серпня по Богослуженні в церкві Св. Івана Хрестителя в Лессард (Биг-Медов), Алта., було влаштоване чайне прийняття в церковній залі поруч церкви, заходами церковних Громад: Лессард (Биг Медов), Сенді Репидс, Еншав і Гренд Сентер. Сестрицтво Громади Биг Медов під проводом пані Василини Ільчук зайнялось прийняттям. При цьому господарем був п. Іван Ільчук — голова Церковної Громади Биг Медов, який щирими словами відкрив ряд промов.

Пан Михайло Савчук з Ардмор, Алта., промовляв і одночасно вручив дарунок від Громади Биг Медов. Ще промовляли пп. А. Кріль, Н. Огродюк, Іван Савчук, Василь Гудима, і всі висловлювали подяку за працю для Церковної Громади. Від Рідної і Недільної шкіл промовляла панна Вілька Гудима, яка одночасно в імені дітей вручила грошовий дарунок. Вона ж власними силами приготовила й Концертову Програму з нагоди закінчення шкільного року — Рідної і Недільної шкіл, з участю учителя п. Івана Савчука й о. Е. Труфина, в неділю 27-го липня ц. р. і з цієї нагоди ми всі висловлюємо їй щире признання й подяку! Від Громади Еншав вручив дарунок п. Дмитро Пасічняк. Від громади Гренд Сентр промовляв і вручив дар грошовий п. Володимир Гудима. При кінці промовляв п. Прокіп Галівода, вручивши дар грошовий від Громади Сенді Репидс, і при цій нагоді зробив заклик до збірки на "Вістник", яка принесла $16.50.

За слова подяки, побажання, дарунки і влаштоване

прийняття щиро й тепло дякували всім о. і добр. Труфин.

Щира подяка жертводавцям на пресу, Громадам — за дарунки і за влаштоване прийняття! Нехай Господь винагородить Вас усіх сторицею!

Присутній.

У неділю 24-го серпня ц. р. ввечері було влаштоване прийняття в Народному Домі в Глендон, Алта., заходами Сестрицтва Громади Глендон. Голова Церковної Громади п. Гавриїл Спасюк за вечерею відкрив ряд промов — теплими і щирими словами, одночасно вручаючи грошовий дарунок від Громади. Ще промовляли: пп. Олекса Стасик і Іван Ощуст, які щиро бажали й дякували за співпрацю. Від Сестрицтва промовляла пані Марія Волянська, і вона дякувала за співпрацю та щирими побажаннями закінчила свою щиру промову.

За влаштоване прийняття, промови, побажання і за грошовий дарунок щиро дякували о. і добр. Труфин.

Присутній.

ПОДЯКА

Цією дорогою почуваємося до милого обовязку зложити наші найщиріші вислови подяки за влаштовані прийняття, дарунки, побажання і щирі прощальні промови, виголошені всіми Церковними Громадами, — Зарядам, як і окремим особам, у звязку з нашим виїздом з парафії Округи Глендон, Алта., на парафію Округи Етелберт, Ман. Сердечне спасибі й за щире прийняття, влаштоване в Етелберт, Ман., за щире й тепле привітання, та за виголошені промови.

Щира й сердечна подяка за все благородне діло Ваше, за співпрацю й за християнське піклування! Нехай Господь Всевишній обдарить усіх Вас Своїми небесними благами сторицею!

Свящ. Евфимій і добр. Емілія Труфин і діти.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
Ошава, Онт.

У суботу 6-го вересня 1958 р. відбулося Вінчання Ілії Дверничука з Розалією Марією Сеник.

Чин Вінчання звершив о. П. Запарнюк у церкві Різдва Пресвятої Богородиці.

Потім відбулося весілля — в залі У. Н. О., де були присутні батько й мати молодої, які прибули з Манітоби, з колиці Вінніпеґозіс.

У неділю відбулися "поправини", і гості не забули про свою Церкву й пресу.

Старостою був п. Семен Павленчук, а господарем Стефан Пентискул.

Із зібраної суми виділено 5 дол. на "Вістник".

Щира подяка жертводавцям, а Многая Літа молодятам!

Присутній.

ТІЛЬКИ НА ТАКИХ НАДІЯ!

Наша Редакція отримала листа такого змісту:

Гефорд, Саск.,
4-го вересня 1958 р.

Слава Ісусу Христу!
Хвальна Редакціє „Вістника",

Нас чотирьох учнів Недільної школи, що її провадив Всеч. о. Маґас як тамтого, так і цього року, заколядували минулого року $34.75, а цього року 40 дол. Всі ці гроші ми тримали, щоб дати їх на добрі цілі, і тепер вирішили пожертвувати на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні — 20 дол. і на Ювілейний Фонд Церкви — на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея — 20 дол. Це гроші, заколядовані цього року.

У церковній касі маємо ще гроші, заколядовані минулого року, — $34.75. Ці гроші ми призначили на заснування бібліотеки при нашій Недільній школі. На пресовий фонд „Вістника" і „Українського Голосу" ми призначили по 4 дол., а решту на Образкові Лекції 1-ої і 2-ої кляси — для колядників та оплатили кошт поштової пересилки.

Може бути, що хтось із нас чотирох, або і всі чотири разом, будемо в Колеґії Св. Андрея, або в Інституті ім. Петра Могили, отже ця пожертва буде милою згадкою для нас, як колядників з Недільної школи в Гефорді.

З Християнським привітом

Славко Ланський, Юрко Колин, Петро Кононленко, Ярослав Лозовчук.

Ці чотири шляхетні й розумні хлопці, як на свій вік, довершили великого діла. Почавши з таких перших кроків, коли вони підуть далі таким шляхом у своєму житті, то в дорослому віці вони напевно доконають ще славніших діл, і золотими буквами запишуть свої імена в історії нашого народу в Канаді, в історії Канади, а може й людства.

Складаючи свою сердечну подяку цим шляхетним дітям за їхній зворушливий подвиг, з усього серця й душі бажаємо їм:

Щасти Вам Боже, дорогі добрі юні друзі!

Редакція і Адміністрація „Вістника"

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
Ельдорена, Алта.

У суботу 12 липня ц. р. в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні відбулося Вінчання п-ни Надії Литвин з п. Андрієм Пундиком. Чин Тайни Вінчання звершили о. Прот. М. Фик і о. О. Фляк.

Весільна забава відбулася в домі панства Литвин в Ельдорена. Під час весільного прийняття о. О. Фляк проказав молитву, а після перекуски сказав влучну промову про обовязки дітей до родичів, за що одержав сердечне признання від присутніх гостей.

13-го липня в неділю, за звичаєм, відбулися "поправини" і прощання молодих, які відїхали до своїх щоденних обовязків.

Під час забави і співу патріотичних і весільних пісень п. Д. Венґер і Ф. Юрків попросили присутніх гостей, щоб при цій нагоді і весільній забаві не забули про пожертву на нашу пресу. Збіркою зайнялись п. Д. Венгер і п. Ф. Юрків.

Жертвували слідуючі: по 2 дол. Ерній Домший; по 1 дол.: Ф. Юрків, Д. Венгер, Д. М. Венгер, П. Литвин, Н. Дорош, Ів. Кільчицький, Й. Чорний, Н. Міса, Д. Мулик, П. Пундик, М. Коваль, Ст. Домший, П Кіріяк, Н. Савчук, К. Дігдала, П. Голден (англієць), Ед. Барабаш, Ст. Пундик, В. Савчук, Д. Ольховий, Б. Литвин, Я. Кучмак, Ів. Бойчук, Й. Герман, Н. Чорний, В. Кругляк, а сріблом $2.30. Разом $30.30.

Було рішено розподілити по рівній частині на „Український Голос", „Вістник" і „Віра й Культура".

Молодій парі побажано веселого і щасливого життя, а жертводавцям щире дякую за пожертву.

Ф. Ю.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН МИСАК

Канора, Саск. — У середу, 20-го серпня 1958 р., о 11-ій годині ранку в лікарні в Канорі, Саск., відійшов на вічний спочинок бл. п. Іван Мисак.

Покійний народився 8-го листопада 1882 р. в селі Клювинці, пов. Гусятин, Галичина. Коли мав 12 років, помер його тато. Змаленька мусів працювати тяжко, помагати мамі в господарстві. Бл. п. Іван не хотів терпіти австрійської господарки, і тому виїхав до вільного краю — до Канади.

Приїхав до Канади 1908 р. Працював по різних роботах які тоді можна було дістати Чотири роки пізніше приїхала його дружина Єлисавета із сином Стефаном. 1912 р. пішли фармерувати на гомстед і тяжко працювали на життя. Іван узяв фарму в місцевості Красне (тепер Вишарт). На гомстеді був 6 років, а що фарма з лісом вимагала великої праці, то Іван продав фарму і купив у Поничай пів-секції землі і тут був до 1948 року.

Його заходами і других двох, М. Смолінського і О. Лисая, побудовано у Вишарт укр. греко-православну церкву. Покійний усе до неї їздив; любив співати в церкві і був добрим дяком. Усе це знають наші священики, бо Покійний привозив та відвозив їх і перетримував у своїй хаті. 1948 р. купив хату в Саскатуні і там жив з дружиною 8 років. Тому що до дітей було далеко, то сини, Володимир і Орест, забрали своїх родичів до Канори, Саск. У Канорі бл. п. Іван жив ще 19 місяців і 19 днів, і чим раз гірше упадав на здоровлі. Перед смертю прийняв Св. Тайни і умер спокійно о год. 11 перед полуднем.

Бл. п. Іван зоставив вірну дружину Єлисавету, 4 сини, 1 доньку, 7 онуків, 1 правнука і сестру в Україні, та багато приятелів і знайомих. Найстарший син Стефан — в Едмонтоні, Володимир і Орест — у Канорі, Мирослав — на фармі і донька — в Порт Артур. Усім дітям дав Покійний освіту Три сини покінчили університет. Бл. п. Іван був передплатником "Українського Голосу" і "Вістника" — від самого початку, приєднав їм багато передплатників, був жертвенний як на народні, так і на церковні цілі. Покійний часто бував на народніх з'їздах і Церковних Соборах. Був членом СУС, Інституту ім. П. Могили, Колеґії Св. Андрея, фундатором Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу. Був поважаний у родині, громаді і всім помагав ділом і добрими порадами. На Похорон приїхали здалека давні сусіди, приятелі і знайомі, прибуло досить і місцевих людей, щоб віддати йому послідню прислугу і відпровадити на вічний спочинок.

Заупокійну Панахиду в пятницю ввечері в похороннім заведенні та Чин Похорону зо Службою Божою в суботу відслужив Всеч. о. В. Слюзар Підчас Посліднього Цілування зложили учасники Похорону, на заклик о. Пароха, $49.50 на Невянучий Вінок, і на бажання родини розділено цю суму так: на Фонд Колеґії Св. Андрея — $35.00, на "Вістник" $5.00 на "Український Голос" — $5.00, на клішу для знимки $4.50.

На Похорон прибули всі діти. Домовину з тілом свого покійного улюбленого батька несли до церкви і на цвинтар чотири сини та приятелі Смолінський і Сеньків. Тіло зложено на Канорськім цвинтарі.

Після Похорону відбувся в домі сина Володимира поминальний обід.

ПОДЯКА

По втраті дорогого нам Мужа, Батька й Дідуся складаємо щиру подяку Всеч. о. В. Слюзару за таку сердечну Похоронну Відправу, дякам — Стратійчукові, Шевчукові і Білинському — за їх гарні похоронні співи; дякуємо і всім другим, що помагали співати на Похороні. Дуже вдячні ми за всі вінки і квіти; дякуємо всім за участь у Похороні та за слова співчуття й розради в нашім горі. Дякуємо невісткам за прилагодження обіду поминального. Особлившу подяку складаємо Д-ру О. Данильчукові за його дбайливу опіку й лікування Покійника. Усіх тих, тут згаданих і незгаданих, що виявили до Покійника й нашої родини стільки співчуття й помочі, нехай милосердний Бог винагородить сторицею.

Опечалені тяжкою втратою:

Дружина Єлисавета, діти й родина.

БЛ. П. ОЛЕНА СИМЧИЧ

Народилася 19 січня 1887 року в с. Березові, Зах. Україна, в родині Симчичів.

У шуканні за кращою долею прибула 1911 р. до Канади разом з своїм братом Михайлом. 1912 р. одружилася з Михайлом Симчичем і фермерували в околиці Венлав-Дрифтинг Ривер.

Господь обдарував їх добрими дітьми: Доця (пані Ярема), Параска, Розалія, Антін, Орест — усі живі й здорові. 1951 р. Олена Симчич разом з своїм чоловіком переїхали до містечка Ґилберт Плейнс на спочинок, а фарму залишили синові Орестові Останні два роки Покійна хворіла, а 7 липня ц. р. відійшла з цього світу, прийнявши Св Тайни, а про це потурбувався зять Покійної — Микола Ярема й донька Доця, які доглядали її.

Коли вона довший час перебувала в лікарні в Нипавин, багато знайомих людей з Ґронлид, Нипавин і Кадет її відвідували. Майже що кілька день її відвідував місцевий парох, з Нипавин о. С. Зузак. Кільканадцять днів перед смертю Меланія прийняла Св. Тайну Причастя — після відбуття Св. Сповіді, та в спокої відійшла у вічність.

Тіло Покійної спроваджено в неділю до Ґронлид до найстаршої доньки, Марії Тарнопольської, де о. С. Зузак відправив Парастас, а в понеділок відбувся Похорон.

Заупокійну Службу Божу відслужив о. С. Зузак, а при кінці її виголосив змістовну проповідь на тему Євангельського читання. Багато людей заповнили простору й гарно прибрану церкву, і всі з великою увагою вислухали науку про ціль людського життя і підготову до блаженної вічності. Свящ С. Зузак продовжував, — що різні вчені люди і філософи часто застановлялися над вартістю людського земного життя, для чого людина жиє, та яка ціль її життя. Але відповіді їхні не задовольняли ні їх самих, ані людський загал Лише Син Божий Ісус Христос дав ясну розвязку цього питання, коли, зійшовши на землю, доказав світові факт воскресіння умерших, обявивши Себе Єдиним Спасителем людства, навчаючи, що Він „є Дорога, Правда і Життя", і що ніхто не приходить до Отця, як тільки через Нього.

На заклик о. С. Зузака під час Послідного Цілування зібрано на Невянучий Вінок 16 дол., з чого призначено 5 дол. на „Вістник", а 11 дол. на „Український Голос".

По Похоронній Відправі тіло покійної Меланії спочило на цвинтарі біля могили її мужа Якима

По Похороні всі присутні були запрошені на перекуску до Народнього Дому

Покійна залишила в глибокому смутку три доньки й зяті Марію Тарнопольську, Анну Петрову й Ольгу Шевчук, 10 внуків і 5 правнуків, одну дворідну і шваґра Гульовських і рідного брата на рідній землі та багато односельчан у Ґронлид

Спи, струджена Меланіє, в життєвій мандрівці, а душа Твоя нехай оселиться там, де нема ні болю, ні сліз, ні нарікань, але життя вічнощасливе і хай земля канадійська буде Тобі легкою!

П. Бинь.

Заупокійну Службу Божу, всі Похоронні Відправи, а також Поминальне Богослуження на 40-й день відслужив Всеч. о. Тарас Славченко. Після прощальної проповіді він же закликав скласти пожертви на Нев'янучий Вінок; з загальної суми 10 дол висланo на пресовий фонд "Вістника"

Покійна залишила в глибокому смутку чоловіка Михайла, дочок: Доцю, Параску, Розалію; синів: Антона й Ореста, зятів, невістку, 16 внуків та багато приятелів і знайомих.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Т. С.

БЛ. П. МЕЛАНІЯ СУРМА

Ґронлид, Саск. Дня 15 серпня в пятницю розійшлася сумна вістка, що в лікарні в Нипавин невмолима смерть перетяла нитку життя та перестало битися струджене серце світлої памяті Меланії Сурми.

Покійна народилася 27 червня 1883 р. в с. Токах, повіт Збараж, західня Україна.

В 1930 році Меланія виїздить з своїми доньками Марією, Анною і Ольгою до свого чоловіка Якима Сурми, (який 9 років тому відійшов у вічність), в околицю Ґронлид, Саск. Там купують фарму, включаються в громадське життя, стають членами Української Православної Церкви і проявили себе як зразкові працівники, які багато причинилися до розвитку нашої Громади.

Покійна була глибокорелігійною і взірцевою матір'ю своїм дітям, виховала їх на добрих доньок свого народу і своєї Св. Церкви.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

при

КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ В КАНАДІ

поручає священикам і громадам церковні речі православного стилю: Євангелії, Кивоти, Свічники, Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копія, Звіздиці, Образи і образки, церковне світло, ладан, вугілля і все потрібне для церковного вжитку.

Купуючи у власному церковному складі, ви допомагаєте своїй Церкві в її праці. Ціни уміркованi. Кожну річ перевіряємо, щоб вона була православного стилю.

Пишіть та жадайте цін і докладних описів.

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

П О Д Я К А

Ми, оповиті смутком по втраті нашої любої Матері й Бабуні, складаємо сердечну подяку всім, що прийшли і віддали послідню прислугу своєю участю в Похоронних Відправах.

Сердечну подяку складаємо о. С. Зузакові і панству Бицям та всім особам, що відвідували Маму в лічниці.

Дякуємо дякам — п. І. Іванусеві, п. П. Боднарчукові і п. П. Бицеві за гарний спів під час Похорону, а Жіночому Товариству ім. кн. Ольги за Вінок для бл. п. Меланії.

Нехай усіх Вас Господь винагородить

Діти і внуки.

БЛ. П. ДМИТРО ЩУР

Бервин, Алберта (у Піс-Риверській окрузі) — у вівторок, 1-го липня, 1958 р., в бервинській лікарні упокоївся в Бозі бл. п. Дмитро Щур на 86 році життя.

Покійний походив з села Перемилова, Копичинецького повіту, Галичина. У Канаду приїхав 1903 р. в околицю Етелберт. У той час він уже був жонатий, мав два хлопці, — Степана і ще одного, але той другий помер.

В околиці Етелберт він жив 17 років. Року 1920-го з родиною переноситься до Піс-Риверу. І коли перші піонерські роки в Етелберті були тяжкі, то пізніше, в Піс-Ривері, були значно важчі. Тут треба було другий раз починати нову господарку з самого початку

Але Бог поблагословив мозольну працю Покійного, і він довів своє господарство до гарного успіху і взірцевого порядку

Дмитро Щур був глибоко релігійним чоловіком і щирим свідомим українцем. Протягом довгих років він був передплатником „Українського Голосу". Релігійно-культурне і національне життя в Піс-Ривері було в незвичайно тяжкім положенні — ні одної української православної церкви! Священик приїжджав раз на кілька літ, ні одного українського просвітнього товариства! За те ж тут всюди сновигали хоч українського роду, але змосковщені батюшки, яких слово „українець", „Україна", „Українська Православна Церква" кидало в страшенну лють. І власне ті батюшки своїми вивихненими поглядами і також „наукою" довели нарід до страшного занепаду релігійного життя і зубоження духа

Покійний Дмитро Щур був одним з тих нечисленних "могіканів", що твердо стояли на своїм українськім ґрунті, і мав сильну віру, що прийде час, і в Піс-Ривері релігійне життя зміниться на краще.

А що він не був чоловіком порожніх слів, то він, разом з іншими однодумцями виготовив плян зорганізування церковної громади і приступлення до будови церкви. Це

було кілька років тому, коли не було навіть найменших виглядів, що до тієї церкви можна буде знайти священика.

Але, як видно, сам Бог поблагословив великий задум цих людей: приїхав на сталий побут український православний священик; перша Служба Божа відбулася в хаті покійного Дмитра Щура, бо церква не була ще викінчена.

Будучи вже в поважнім віці, хоч і при досить добрім здоров'ї, він, мабуть, відчував свій не дуже далекий кінець. Бажаючи бачити свою улюблену церкву викінченою ще перед своїм відходом у Вічність, він став її, так би мовити, двигуном, — уся його думка й увага була наставлена на те, щоби якнайскоріше викінчити церкву.

Він дочекав того дня, коли в його церкві, хоч і ще не викінченій, відбулося перше Богослуження, а далі ще кілька пізніше. Покійний Дмитро на тих Богослуженнях був дяком, читав Апостола, і тішився, що будова добігає до кінця.

Того тижня, коли церкву викінчували, Дмитро Щур відійшов у вічність. Його тлінні останки внесли вже до викінченої церкви.

Покійного оплакують сини: Степан, Іван, Ілько, Володимир; доньки: Ганка Баган, Михаліна Бріско, Настя Менлей; старша сестра Франка, якій тепер 100 років, 17 внуків і 9 правнуків.

При участі великого числа приятелів і знайомих, з близьких і далеких околиць, священик-місіонер о. Іван Мельник відслужив Службу Божу і Похоронні Богослуження. Це був величавий і заслужений Похорон.

На заклик о. Пароха присутні при Послідним Цілуванні зложили пожертви на Невянучий Вінок у сумі $41.10, яку призначено на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу.

Всім учасникам Похорону і жертводавцям щире спасибі, покійного Дмитра нехай Господь прийме в Свою оселю.

Вічна Йому Память!

о. І. М.

Увага! Увага!

НОРТ БЕТЛФОРД ТА СУСІДНІ ОКРУЖНІ ГРОМАДИ!

В неділю 12 жовтня 1958 р. Українські Православні Громади округа Норт Бетлфорд, Саск., відзначують **40-літній Ювілей У.Г.П.Ц. в Канаді** з наступним порядком.

Неділя —
10 год. — Соборне Богослуження, яке очолить Всеч. о. Д-р С. В. Савчук з Вінніпегу.
12.30 — Спільний обід в церк. залі.
2.00 год. — Святочна Ювілейна програма з промовою Всеч. о. Д-р Савчука та інших гостей.

Запрошуємо усе українське громадянство взяти численну участь в нашому Святі з громад: Витків, Гетенлей, Глезлин, Норт-Бетлфорду, Медов-лейк, Раббіт-лейк, Ст Валбург, Біг-Буш, Кендо-Біггар як також із сусіднього округа — Гефорд.

о. Ол. Хомик, настоятель.
С. В. Друль, голова.
Волод. Сохацький, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Транскона, Поплар Парк, Тиндал
12. Неділя — Кенора, Сулукавт
19. Неділя — Транскона, Дуфрост, Селкирк
26. Неділя — Попларфілд, Гонор, Кенора

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ
Утреня — 9-та год. рано
Св. Літургія — 10-та год. рано
о. М. Юрківський
18 O'Mera Str. Tel. JU 6-5373.
Box 294, Ту Гилс, Алта. Тел. 486

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Вакав
12 Неділя — Кадворт
14. Вівторок. Покрова — Ст Джулієн Храм
19 Неділя — Єлов Крік
26. Неділя — Лепін
26 Неділя — Сматс
Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЖОВТЕНЬ:
5 Неділя — Давфин
12 Неділя — Сифтон
14. Вівторок. Покрова Пр. Богородиці — Гилберт Плейнс
19. Неділя — Ешвіл
26 Неділя — Давфин
Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. М. КОЛЕНИЧА
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Айтуна
12. Неділя — Мелвил Храм
14. Вівторок. Покров Пресв Бог — Гудів
19. Неділя — Поничай Храм
26. Неділя — Габорд
Address: Box 143 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. Л. ДЯЧИНИ
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Йорктон
12. Неділя — Калдер
14 Вівторок Покр. П. Б Сторновей
19. Неділя — Йорктон
26. Неділя — Мазепа
Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. ІВАНА КУЛЇША
ЖОВТЕНЬ:
5 Неділя — Сенді Лейк
12 Неділя — Енгусвил
14 Вівторок — Мензі (Покров Пресв. Богородиці)
19 Неділя — Глея Елмо
26. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Tel. 336

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Толстой
12. Неділя — Пембіна
14. Вівторок. Покрова — Толстой
19. Неділя — Роза
26. Неділя — Гарлентон
Address: Tolstoi, Man.

о. В. АПОНЮКА
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Мус Джо
12. Неділя — Ріджайна
14 Вівторок — Покр. Пресв. Богородиці — Пілейт
19 Неділя — Ріджайна
26. Неділя — Ріджайна
Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. Г. О. ВАСИЛІВА:
ЖОВТЕНЬ:
5 Неділя — Вернон
12 Неділя — Вернон (День Подяки)
14. Вівторок. Покров Богор. — Вернон
19. Неділя — Вернон
26. Неділя — Ревелсток
2602-42 Ave., Tel. 4312 Vernon, B. C.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Норт Бетлфорд
12. Неділя — Норт Бетлфорд 40-літній Ювілей У.Г.П.Ц. Соборне Богослуження, яке очолить Всеч. о. Д-р С. В. Савчук
14. Вівторок. Покров Пресв. Богородиці — Глезлин
19. Неділя — Кендо
26. Неділя — Витків
УВАГА: По Богослуженні у всіх громадах провадиться Недільна Школа.
Address: 972 James Str. North Battleford, Sask.

о. Ір. О. ЩЕРБАНЬ
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Торсбі
12. Неділя — Пено
14. Вівторок. Покрова — Калмар
19. Неділя — Равигил
26 Неділя — Брудергайм
Address 9630 — 109 Ave., Tel 23012, Edmonton, Alta.

о. СТ. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ:
5 Неділя — Нипавин
12 Неділя - Вірдейл
14. Вівторок. Покрови — Кадет (Свято Сестрицтва)
19 Неділя — Сембург
26 Неділя — Шипмен
Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2760

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ
5 Неділя Аран
12 Неділя — Гаес
12 Неділя Вечірня і Вдячний Молебень — День Подяки о 7-мій год. вечора — Мейбрік
14 Вівторок. Покров Пресв. Богородиці — Кобзар
19 Неділя - Норквей
19 Неділя Вечірня — День Подяки о 7-мій год. вечора — Глен Елдер
26 Неділя - Сван Плейн
Address: Box 111, Hyas. Sask.

о. М. КРИЩУКА:
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Слава (північ)
12. Неділя — Ошнхліб.
14 Вівторок. Покрова — Мирнам
19. Неділя — Мусідора
26. Неділя — Мирнам
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Тел. 42

о. П. САЦЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ
5. Неділя — Смокі Лейк
12 Неділя — Беліс, З'їзд С.У.К
14. Вівторок Покров Пресв Богородиці — Спедден
19. Неділя — Смокі Лейк
26. Неділя — Даннінг
Вечірня 7-ма год. вечора — Вільна
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. Я. РИБАЛКИ
ЖОВТЕНЬ
5. Неділя — Кридор
12 Неділя — Гефорд
14. Вівторок — Редфілд
19. Неділя — Борден
26. Неділя — Гефорд
Address: Hafford, Sask., Box 163 Tel. 55

о. О. ФЛЯКА
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Радвей
Нюбрук. Вечірня о год. 4-ій по пол
12 Неділя — Восетна
Егремонт, Вечірня о год 4-ій по пол.
14. Вівторок. Покров. Пресв. Богородиці — Торгилд
19. Неділя — Редватер
26. Неділя — Радвей
Торгилд, Вечірня о год. 7-ій веч
Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Шіго місто
12. Неділя — Фови Лейк
14. Вівторок. Покр. Пр. Б. — Елмор
19. Неділя — Винвард
26. Неділя — Вишарт
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ:

1	С	18	Преп. Евменія Єп.,
2	Ч	19	Муч. Трохима, Саватія
3	П	20	Вмч. Евстафія Плакиди
4	С	21	Ап. Кондрата з 70
5	Н	22	Нед. 18 по Зел. Св.
6	П	23	† Зачаття Св. Івана Хр.,
7	В	24	Пермч. Теклі,
8	С	25	Преп. Евфрозини,
9	Ч	26	† Івана Богосл. Мч. Хирц,
10	П	27	Муч. Калістрата і 49 з ним
11	С	28	† Преп. Харитона Іспов.,
12	Н	29	Нед. 19 по Зел. Св.
13	П	30	Михаїла І Митр. Київ.
14	В	1	Жовтень. ПОКРОВ ПР. Б
15	С	2	Андрея Христа ради Юрод
16	Ч	3	Преп. Діонисія Затвор.
17	П	4	Смч. Еротея, Володимира
18	С	5	Муч Харитини, Преп.
19	Н	6	Нед. 20 по Зел. Св.
20	П	7	Муч. Сергія і Вакха,
21	В	8	Преп. Пелагії, Св. Таїси
22	С	9	† Ап. Якова Алфеєвого
23	Ч	10	Муч. Евлампія,
24	П	11	Ап. Филипа з 70-ти,
25	С	12	Муч. Прова, Тараха
26	Н	13	Нед. 21 по Зел. Св
27	П	14	Преп. Параскеви Сербс
28	В	15	Преп Евтимія Нового
29	С	16	Мчч Лонгина Сотн.
30	Ч	17	Пам'ять От. 7-го Всел Соб
31	П	18	† Ап. Луки з 70-ти.

о. П. БУБЛИКА
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Інсінгер (місто)
12 Неділя — Тіодор (місто)
14 Вівторок — Лисенко
19. Неділя Інсінгер (Гай вей)
26 Неділя — Дробот
Address: Box 6 Theodore, Sask

о. І. [redacted]
ЖОВТЕНЬ:
5 Неділя — Роблин. Окружний Церковний З'їзд Делегатів. Річні звіти окружних Громад. Вечірня кожної неділі, 7-ма год ввечері
12 Неділя — „Зелена"
14 Вівторок. Покров Пресв Богородиці — Линард
19. Неділя — Шортдейл
26. Неділя — Росел
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel. 214-2.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЖОВТЕНЬ.
5. Неділя — Атабаска
12 Неділя — Баргел
14 Вівторок. Покров Пресв. Богородиці — Сіба Біч
19. Неділя — Ричмонд Парк
26. Неділя — Вестлок
Westlock, Alta. Tel. 436

о. ІВАНА МАРБИ
ЖОВТЕНЬ
5 Неділя — Валіна
12 Неділя — Ватсон
14. Вівторок. Покрова — Ватсон
19. Неділя — Рама
26. Неділя — Вимер
Address: Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. Е. Т. ПРИСТУПИ:
ЖОВТЕНЬ:
5. Неділя — Гронвіл-північ
12. Неділя — Бруксбі
19. Неділя — Мелфорт
26. Неділя — Гронвіл-полуднева
УВАГА: По Богослуженню в кожній Парохії буде відбуватися катихизація дітей, проситься родичів приводити дітей до Церкви.
Адреса резиденції:
403 E. Burrows Ave., Melfort, Sask.

Устав Церковний

ЖОВТЕНЬ:

5. Неділя 18 по Зел. Св. Гол. 1 УЄ 7. Літ. Ап. 2 Кор. 9: 6-11. Єванг Луки 5: 1-11.

12 Неділя 19 по Зел. Св. Гол. 2. УЄ 8. Літ. Ап. 2 Кор. 11:31-32 12: 19. Єванг Луки 6: 31-36.

14 Вівторок. Покров Пресв. Богород. Всенічна. Утр. Єванг. Луки 1: 39-49. 56. Літ. Ап. Жид. 9: 1-7 Єванг. Луки 10:38-42. 11: 27-28

19 Неділя 20 по Зел. Св. Гол. 3 УЄ 9 Літ. Ап. Гал. 1: 11-19. Єванг Луки 7: 11-16.

26. Неділя 21 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 10. Літ. Ап. Гал. 2: 16-20. Луки 8: 5-15.

Український релігійний [redacted] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 15, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1958. ЧИСЛО (1072)-20

ПОХОРОН ПАТРІЯРХА ВІКЕНТІЯ СЕРБСЬКОГО

Патріярх Сербської Православної Церкви, Вікентій Проданов, 68 років, був похоронений 8 липня ц. р. в Білгороді — столиці Югославії. Участь у Похороні взяли: велике число духовенства й маси народу, представники Православних Церков Грецької і Російської та делегати інших віроісповідань у Югославії, а також амбасадори канадійський та етіопський і представники амбасад американської, грецької і французької.

Конституція Сербської Церкви передбачує вибір нового патріярха на протязі трьох місяців від дня смерті його попередника.

1918 — 1958

40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

В суботу й неділю, 25-26 жовтня 1958

в Саскатуні, Саск.,

відбудеться

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО

для відзначення

40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Програма Свята почнеться ВЕЧІРНЕЮ в суботу ввечері (год. 7) в місцевій Укр. Греко-Православній Церкві Св. Духа, а закінчиться АКАДЕМІЄЮ в неділю по полудні, в з'їздовій залі Готелю Бесборо.

Під час Академії, між іншим, будуть вручені ПРОПАМЯТНІ ГРАМОТИ учасникам Першого Церковного З'їзду та Першого Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

До участи в цім Святі запрошується Священиків, Громади та Вірних провінції Саскачевану.

Православні Українці! — В Саскатуні, 18—19 липня 1918, відбувся Перший Церковний З'їзд, який положив перші основи під організацію Української Греко-Православної Церкви в Канаді, отже відзначімо цю важну подію в житті українців Канади масовою участю в Ювілейнім Святі в Саскатуні.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ.

ВІДВІДИНИ

ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

Голова Президії Консисторії, **о. Д-р С. В. Савчук,** відвідає та візьме участь **у Ювілейних Святкуваннях 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді,** в таких місцевостях:

Флин Флон, Ман. — неділя, 19-го жовтня.
Саскатун, Саск. — субота-неділя, 25-26 жовтня.
Роблін, Ман. неділя, 2-го листопада.
Геффорд, Саск. - неділя, 16-го листопада.
Оттава, Онт. — неділя, 23-го листопада.

ПАПА ХОЧЕ БЛЬОКІВ КАТОЛИЦЬКИХ ДЕРЖАВ

Папа Пій XII недавно прийняв на приватній авдієнції ректорів духовних семинарій у країнах Південної (Латинської) Америки. У своїй промові до них, в якій висловив свою турботу браком кандидатів на священиків у Півд. Америці, папа не поминув і політичної справи Ватикану, а саме, він прославляв "зразковий католицький бльок" держав Південної Америки.

Значить, тут головна справа в політичних "зразкових католицьких бльоках" держав...

ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЕКЗАРХАТ В АВСТРАЛІЇ ПІДЛЯГАЄ ЛАТИНСЬКОМУ ВІКАРІЯТОВІ

Папа Пій XII найменував 54-річного греко-католицького священика в Австралії, о. Івана Прашко, титулярним єпископом Зиганським, і назначив його екзархом українців греко-католиків в Австралії. Як екзарх, він підлягає римо-католицькому (латинському) вікаріятові Риму в Австралії.

Екзарх о. І Прашко закінчив Гр.-Кат. Академію у Львові. Студіював також у Понтифікальному Університеті Пропаганди Віри (Католицької Акції) ім. Урбана, у Понтифікальному Інституті Вивчення Сходу і в Понтифікальному Григоріянському Університеті, все в Римі.

Народжений він у Збаражі, Тернопільщина, Галичина. До Австралії прибув 1950 р. Він володіє мовами: англійською, українською, російською, німецькою і італійською.

ГАРРІ ТРУМАН "КОЛЄКТУЄ" ГРОШІ

Бувший президент Гаррі С. Труман, попередник президента Айзенгавера, зголосився на збірщика ("колектора") грошей на фонд демократичної партії ЗДА. Збірка відбувається під гаслом "Доляри для демократів". Таких збірщиків є вже 100,000. А між ними й бувший президент Труман так само, як і всі інші, ходить від хати до хати і просить складати пожертви на фонд. Він є збірщиком у Сан Франціско.

ТІЛЬКИ ВОНИ "НЕПОМИЛЬНІ"

Книжку під наголовком "Чому є так багато Церков" видало з дозволу своєї церковної влади" Католицьке Товариство Правда" в Орегоні, ЗДА. Ціль цієї нової католицької книжки вже всім відома: ще раз і ще раз твердити, що тільки церковний провід у Римі має правильні відповіді на всі питання, а всі інші Церкви правильних відповідів дати не можуть.

З того виходить, що тільки Рим заплющив очі на свою власну історію, щоб не бачити, що його історія це шлях помилок, а часто ще й багато дечого гіршого.

ПОКАРАНІ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ НЕТОЛЕРАНТНІСТЬ

Будівельна спілка Терминал Констрокшон звільнила з праці італійського робітника Гізеппі Піскітеллі після двох днів, хоча мала з ним контракт на пів року. Управа спілки заявила, що зробила це на тій підставі, що, мовляв, англомовні робітники не хотіли з ним та ще з пятьма іншими робітниками, як італійцями, працювати, і погрожували їм бійкою.

Справа опинилася у Верховному суді в Монтреалі, і суд засудив згадану будівельну спілку на заплачення звільненому робітникові 1, 350 дол. У своєму рішенні суддя заявив, що робітника не вільно звільняти з праці лише через те, що ті, які з ним працюють, мають національні упередження, — це проти законів Канади.

СПРАВА МАЙНА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ПАЛЕСТИНІ

Проголошуючи 1948 р. державу Ізраїл у Палестині, її уряд хвилево перебрав був і контролю над майном Православної Церкви в Палестині. Незабаром уряд Ізраїля, переглянувши справу, видав наказ майно Православній Церкві повернути. Частину майна було звернено, але в багатьох місцевостях воно ще й досі повернене не було.

У звязку з тим грецький православний патріярх Єрусалимський, Венедикт, влітті ц. р. побував на офіційних відвідинах в Ізраїлі. Це його перша візита в цій державі, відколи він був вибраний патріярхом (у січні 1957 р.) Патріярха супроводили два архиєпископи і шість нижчих духовних. При нагоді він відвідав православні грецькі громади в Ізраїлі, що складаються з 15,000 вірних. В юрисдикції цього патріярха знаходяться православні греки в Палестині, Сирії, Арабії і в Йорданії.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА БОГОСЛОВСЬКА АКАДЕМІЯ У ВІННІПЕГУ

Ця Академія відкрила новий шкільний рік **1-го жовтня 1958 р., який триватиме до 30-квітня 1959 р.**

ВСТУП ДО АКАДЕМІЇ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ И ДАЛІ.

Вона приймає студентів, що покінчили принаймні одинадцятий ґрейд у Канаді, або рівнозначний ступінь освіти з-поза Канади, цебто так звану матуру за середню школу.

До Богословської Академії приймається студентів з Канади, з ЗДА та інших країв.

Про своє бажання вступити до Української Православної Академії аплікант подають прохання до Деканату Академії на таку адресу:

St. Andrews College in Winnipeg
259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ДОПОВНЕННЯ, ПОЯСНЕННЯ І ПОДІЇ ДО КІНЦЯ 1918 РОКУ

Поки до заснування Української Православної Церкви в Канаді прийдемо, треба ще дати деякі важні пояснення і доповнення, а також згадати дрібні справи до кінця 1918 року.

Статут еп. Будки

Чому люди зі Статутом еп. Будки не годилися? Тому, що він був пофальшований.

Був він у двох мовах (текстах), в англійській як урядовій, і в українській, і зміст у тих двох текстах був неоднаковий. Коли говорилося кому будуть підлягати греко-католики, коли б еп. Будки не стало, то в англійськім тексті так було:

„— and in case of his death or resignation of rightful succeding Bishop of the same rite".

По-українськи значить: — **"На випадок його смерти, або уступлення, (власти) його правного наслідника Єпископа того самого обряду".**

А той параграф в українськім перекладі поданий так:

"— а на випадок його смерти, або уступлення під правного наслідника Епископа тої самої віри і народности".

Отже в одній реченні подвійне фальшовання. В англійськім тексті про **народність** дальшого епископа цілком не згадується, а згадується тільки обряд, а в українськім (неурядовім) додано ще **народність,** очевидно на потіху і баламучення людей, що нібито українська народність дальшого епископа цілком забезпечена. Але український текст не був урядовий, отже англійський текст вирішував, що дальшим епископом може бути француз, поляк, німець, мадяр, коли прийме гр.-кат. обряд.

В англійськім тексті згадано лише обряд, а в українськім — **віру й народність,** — але тут нема урядової сили. Під **вірою** треба розуміти цілу Церкву з її правами і всіма її особливостями, а не самий зверхній обряд, під яким глибший зміст може бути наскрізь латинський.

В англійськім тексті ще й було таке, але воно на українське взагалі не було переверsuccessне:

"Дальша управа церковним майном є в руках церковних урядників під наглядом згаданого гр.-кат епископа".

Тут ясно, що управа є в руках лише епископа, а церковні урядники можуть робити лише те, що епископ прикаже. Вони є робітниками, що мусять епископа слухати. І згадка про церковних урядників відноситься лише до часу володіння еп. Будки, а дальший епископ може передати дальшу "управу" в цілком чужі руки.

І та "управа" під наглядом епископа на ділі показалася якою вона була:

В Інісфер, Саск. громада назначила на кожного члена громади 4 доляри річної вкладки, але свящ. Декан (Француз) у Великодну Суботу зажадав 5 долярів; коли ж не дадуть, то він не буде сповідати. Коли ж громада обурилась, **то Декан не сповідав, замкнув церкву на цілий рік і відїхав.** Ходили люди на скаргу до епископа, але той дав їм лише науку про "послух Церкві" і "заступникові Христа" — папі. І на тім скінчилося. Показалося, що громада не має жадного права при вирішуванні маєткових справ у церкві.

І так церква цілий рік була замкнена, однакож річний податок епископові в сумі 30 долярів громада мусіла заплатити. Така була світська "управа" під наглядом епископа!

* * *

Про той Статут і другі подібні справи є велика стаття в 23 ч. "Українського Голосу" з 1918 року. Є там і про заяви еп. Будки — що він буде проти Інституту ім. П. Могили виступати. В околицях Йорктону, Шіго, Інісфер "попи" відмовилися сповідати тих, що цей Інститут піддержують. Декан говорив 28-го квітня, 1918 р., що хто вмре без великодної сповіди, того поховають у степу як "пса", бо на посвяченім місці такого ховати не можна. Й автор у згаданій статті "Укр. Голосі" говорить, що він оповідає лише те, що сам бачив, що чув, і що оповідали достовірні люди.

Чи така робота далека від того, що англійці називають "блекмейл", — отже погроза, що коли на мої вимоги не згодишся, то я тобі багато лиха нароблю, — церкву вам замкну, сповідати не буду, не поховаю на посвяченім цвинтарі, на пекло засуджу?

Таке голосили цілком чужі люди, ніким не прошені, що залізли до гр.-кат. Церкви без згоди народу. Не воротьми, але через пліт, як лізуть злодії, сказавши словами Христа. Як лізли татари чи турки на Україну.

Єпископські корпорації

Єп. Будка домагався, щоби всі українські інституції дати під заряд епископської чи взагалі латинської корпорації, а вона збереже греко-католиків "українськими", і тоді правник, Михайло Стечишин, 1917 року, переглянув епископську та другі корпорації і дословно (по-англійськи) передав важніші з них місця в "Укр. Голосі", поробивши з них висновки.

Так показалося, що ті корпорації (їх було кілька) складені в користь латинників, духовних французів, чи Риму, а не в користь українців. Зі змісту епископської корпорації виходило, що церковне майно, записане на корпорацію, чи епископа Будку, перестає бути власністю громади, і корпорація може робити з тим майном що хоче, бо то її власність.

Таке було би і з усіми другими інституціями, які піддалися б католицькій корпорації. Вони не були б власністю народу, але власністю римо-кат. верховодів.

Навівши один параграф з епископської корпорації, М. Стечишин каже:

"Тут інкорпорація епископа не запевняє нам жадного українства. Вона навіть не називається українською. Там не зазначено жадних кваліфікацій нашого епископа. Після сего акту нашим епископом в Канаді може бути не лише француз Сабурін, або бельгієць Делярій, але може бути італієць з Риму, або айриш з Дубліну.

В оім наведенім першім параграфі є виразно зазначено: 1. Що епископ не є укр. гр. кат. епископом в Канаді, - там сказано, що він є:

Bishop for Ruthenian Greek Catholics, значить — він є епископом, для руських греко-католиків. А се велика річ. Не **руський греко-католицький епископ, але епископ для руських греко-католиків.**

2. Що епископом для руських греко-католиків може бути не конечно українець, але його наслідники в уряді, такі, яких Рим наставить".

(His successors in office, the Bishop appointed by the aforesaid See).

Все те взяте зі статті "Під суд народа", яка займає цілу сторону "Укр. Голосу" ч. 40, 1917 року. А статтей про епископську корпорацію того ж автора було кілька, де всі важні місця подрібно розглянено.

Тут треба ще раз згадати, що згідно з устроєм гр. кат. Церкви, **епископ для українців греко-католиків хоч і може, але не мусить бути українцем;** його назначує Рим без згоди українців, і він може бути поляком, німцем, французом, татарином, коли він католик. Чужий провід (Рим) назначує українцям греко-католикам на епископа кого хоче.

Коли ж чужі таке готовили, то чи була та їх робота християнською? Вона була роботою завойовників-диктаторів!

* * *

Дальше, маємо ще кілька дописів в "Укр. Голосі" від громад, які треба згадати:

"Укр. Голос" ч. 6, 1918, Форт Вілліям, Онт. — Свящ. Крупа розбив Рідну Школу і заснував парафіяльну. Став на тому, щоби в його школі вчили Катехизису по-англійськи. На запит: "А що буде з українською мовою?" відповів: "Мене то не обходить". Відмовився на Йордан святити воду в Вест Форті, і каже: "Нехай Брилинський вам святить". (Брилинський — свідомий громадянин). Виступає проти Інституту ім. П. Могили і ін.

Ч. 8. — М. Стечишин на запит відповідає, що поки епископ не змінить корпорації так, щоб забезпечувала українську справу, то церков на епископа (на Рим) не записувати. Коли б же епископ виробив новий плян інкорпорації, то нехай його проголосить на три місяці, щоб люди мали час його розглянути, зрозуміти і дати своє рішення.

Ч. 10. — Ст. Мартин, Ман. — Був Боский (бельгієць) зневажав Тараса Шевченка, історика Михайла Грушевського і забороняв читати їх твори. Вихваляв бельгійців.

Ч. 11. — Вайта, Ман. — Були церковні делегати з околиць і рішили: Коли еп. Будка не схоче дати священика, то звертатися до найближчих Православних.

Борщів, Алта. — Там мають 40 акрів землі під церкву і на цвинтар. Коли б мали церкву записати, то треба дістати від епископа пояснення — на яких услівях те робити.

Ч. 29. — Арештовання еп. Будки і свящ Боского в Гефорді, Саск. — Липня 7-го мав еп. Будка і Боский проповіди, і Боский, говорячи про пекло, мав сказати, що хто посилає дітей до публичних шкіл, або віддає до Інституту ім. П. Могили, то перед ним стоїть пекло. Проти того запротестував Гриць Воробець, фармер з Вакав, Саск., отже Будка покликав поліцію і казав Воробця арештувати. Але Воробця негайно звільнено, за нього арештували Боского, а другого дня — Будку. Англійська преса зараз про все те розголосила. Тут бачимо політику католиків і поступовання Будки, що каже арештувати того, хто з ним не годиться. Виходить, що коли б давні часи (Римська Свята Інквізиція) вернулися, то Будка звелів би Воробця спалити.

Є ще стаття С. В. Савчука, відповідь парафіянинові з Шіго, Саск, який в "Кан. Русині" голословними балачками осуджує С. В. Савчука за те, що він писав був давніше в "Укр. Голосі". Савчук повторяє ті факти, про які перше згадував, і доказує, що писанина того члена з Шіго— то проста напасть.

Давфин, Ман. — В дописі говориться, що гр. кат. священик Оленчук прихильно ставиться до громадських справ, до читальні.

* * *

Тут маємо важніші вістки з 1918 року аж до часу, коли зорганізувалася Українська Православна Церква, однакож треба ще докінчити те, що люди писали в "Укр. Голосі" до кінця 1918 року, або взагалі — що важніше сталося.

Ч. 31. — Борщів, Алта. — Єп. Будка говорив Т. Ґошкові, що коли той не відкличе своєї жертви на саскатунський Інститут ім. П. Могили, то не позволить його поховати на католицькім цвинтарі. І наслідки Будкової погрози були такі, що борщівцаи дали на той Інститут: Т. Ґошко 1,000 долярів; П. Засійбіда 1,000; М. Тимчук 1,000; П. Тимчук 500; Я Ґошко 500; Й. Корпан 200 і К. Корпан 100 долярів. Разом 4,300 долярів.

Витків, Саск., — Були церковні наради фармерів, де всі заявилися за Українською Православною Церквою

Ч. 36. — Ст. Джуліен, Саск. — На окружнім вічу говорено про те, що греко-католиків записують вже за римо-католиків; голосять, що поляки і французи ближчі нам ніж православні українці. Всі зібрані стали за православними

Ч. 38. — Радісон, Саск. — Ю. Стечишин пояснює, що закиди "Кан. Русина" начебто "саскатунці" підмовили Воробця до арештування Будки, є неправдою Тоді "саскатунців" там не було, та ніхто й не знав, що Будка чи Боский буде говорити. Чи вони винні, що Воробець в церкві відповів о. Боскому і еп. Будці: "То неправда!" Та й без того багато було закидів Будці, що він служить лише чужим!

Ч. 39. — Форт Вілліям, Онт. — Кажуть люди: "Церква наша, хоч вона на Будку записана". Але коли мало бути представлення під церквою, то свящ. Крупа написав тростам, що коли побачить кого з них на представленні, то випровадить їх поліцією; вони не мають права, — він господар! А на тій церкві є ще 9,000 долярів довгу, і люди мусять заплатити, хоч до церкви не мають права

Ч. 40. — Елдорейн, Алта. — Довгий допис, де оповідається як священик паплюжить людей, каже, що ті, які книжки читають, не знають де є добре, а де зле. До сповіди люди не йдуть, — але чи можуть вони до такого священика іти сповідатися?

Було ще кілька подібних дописів.

* * *

Старокраєві ґазети (в Галичині) також інтересувалися подіями в Америці, і нотували вісти, які з Америки діставали. Так львівське "Діло" передавало такі вісти під заголовком **"З наших Кольоній в Америці",** де були вісти з Канади, Злучених Держав і Полудневої Америки.

І так, "Діло" ч. 215, 1910 р., подає за "Укр. Голосом", що — "Канадійським Русинам грозить поважна небезпека із сторони французьких священиків", а дальше "Діло" від себе говорить:

— Справедливо замічає "Укр. Голос", чому мають чужинці бути нашими священиками, а не сини нашого народу. Чому се так, що на рос. Україні урядниками, попами мають бути Москалі, вся управа в Галичині має бути в руках Поляків, на Угорщині Мадярів, а в Америці руськими духовними мають бути французи. Чи ми спосібні лише до панщини, а до того щоби самим орудувати своїми справами, ми не спосібні?

Дальше "Діло" наводить слова **австрійського консуля, Швіґеля,** що говорив про церковні справи в Канаді так:

"Русини противляться накиданню їм священиків французьким епископом. Коли б хто сказав, що се робиться тому, що кат. Церква в Америці признає лиш одну загальну Церкву, той би помилявся, бо французький архиепископ посилає священиків до Австрії вчитися руської мови й переходити на руський обряд, щоби посилати до Америки, щоб можна обняти руські парохії.

"Здається, що їх цілею є — не позволити вимкнутися руському бізнесови з своїх рук. Я бачу, що тут не йде о обряд, але о пановане французів над руською Церквою на Заході. Однакож я запевняю, що се безнадійна праця. **Коли б Русини по своїх кольоніях мали священиків зпоміж свого народу, то ті священики мали б певно братній вплив і зробили би з них добрих Канадійців, а не односторонніх та упереджених підпор французької ідеї".**

Мусимо памятати, що вище подане належить ще до 1910 року, і бачимо як вже тоді церковна справа була голосною. Окремо важний голос чужого чоловіка, німця, який бачить чого українцям треба, а про що ходить чужим французам, - не про спасення, але про інтерес, про "ґешефт". (Очевидно консул Швіґель розвідався про церковні справи від свого секретаря, Сербенського — українця).

На закінчення 9-ох років

Дотепер переглянено 9 років, хоч і трохи побіжно, і бачимо яке тоді було положення гр. кат. Церкви в Канаді, і як греко-католики свої церковні справи обороняли.

Греко-католики були разом **і греко-католиками і українцями.** Український ґрунт був для них першим, — вони були і хотіли дальше бути українцями. Але для поляка Шептицького, для Канадійських французів і для Риму взагалі українство було ненависним, отже вони його не признавали. Греко-католики були для них лише звичайною цеглою на Католицьку будову. Римські верховоди стояли на тому: "Коли ти католик, то кожний католицький епископ чи священик француз, поляк, німець, айриш (ірляндець) має право орудувати тобою як хоче, а ти маєш лише мовчати, коритися і нічого не думати, бо ти всіх прав позбавлений. А про своє українство і не згадуй!

Однакож греко-католики уважали себе найперше українцями, уважали себе народом, а не худобою для католицьких верховодів.

Перше вони сподівалися, що Шептицький їм поможе, що Будка поможе, та пізніше побачили, що нема на кого надіятись. Зрозуміли, що вони вже давно призначені на власність церковникам французам. А Римові, чи церковникам французам не про спасення ходило, але про те, щоби забрати церковні маєтки і запанувати над греко-католиками. Також французам в Канаді ще окремо про те ходило, щоби греко-католиками скріпити в Канаді свою французьку політичну силу, як вони явно про те писали.

Свідомі українці все те розуміли, і думали як від непрошених "спасителів" оборонитися, і тут був перед ними лише один вихід, — **покинути римський католицизм і заснувати свою Українську Православну Церкву.** Та думка розвивалася, росла, а вкінці в живе діло перетворилася.

І тепер прийдемо до заснування Української Православної Церкви.

ПАТРІЯРХ АНТІОХІЙСЬКИЙ УПОКОЇВСЯ

Православний патріярх Антіохійський Олександер Таган, арабської національности, помер у Дамаску (Сирія). Було йому 89 років. Після повороту з відвідин у патріярха Алексія в Москві навесні ц. р. він місяцем пізніше пережив важку операцію, і після того помер.

Похоронили його в Дамаску. Участь у Похороні брали представники православних патріярхатів Олександрійського, Єрусалимського й Царгородського та два (з усіх сімох) православні епископи з Ливану. Нассера заступали на Похороні два його віце-президенти в Сирії — Акрам Гурані і Сабрі Ассалі. Покійний патріярх народився в Дамаску. Богословські студії проходив у Царгороді та в Києві, за часів царсько-російської імперії. Єпископом став 1908 р., а патріярхом Сирійським 1931 р. У його юрисдикції було 550,000 православних сирійців у Сирії, Ливані і в Північній та Південній Америці.

Свої старі симпатії до Росії покійний патріярх переніс був і на теперішню патріярхію в Москві, і тому він не втішався популярністю серед православних ієрархів на Близькому й Середньому Сході. Отже, хоч згідно з Канонами й православною традицією черговий патріярх має бути вибраний через вісім днів по відході свого попередника, то в даному випадку передбачується відложення виборів на трохи довший час. Це тому, що як кажуть, православні ієрархи Близького й Середнього Сходу хочуть справу підготовити так, щоб московська патріярхія, почерез уряд СССР, який має політичні впливи в Сирії, не змогла провести когось із протеґованих нею кандидатів. У православних середовищах Близького й Середнього Сходу та в ЗДА думають, що з відходом Антіохійського патріярха Олексія відійшла ця причина (лідер приятелів Москви), через яку не було спільного франту православних ієрархів в арабському світі, отже тепер Православна Церква там зміцниться.

КИТАЙСЬКА "ЗОЛОТА БРАМА"

Острів Квімой, що став тепер голосним через обстріл його з суходолу комуністичним китайським військом і являється точкою загрози миру на Далекому Сході, по-китайськи називається "Кінмен", що значить: "Золота Брама" з моря на китайський континент. Тому цей острів має символічне значення для китайських націоналістів на Формозі. Вони сподіваються, що ця "Золота Брама" служитиме їм як вхід для повороту на континент, щоб визволити його з-під комуністичного поневолення.

ЧИ СПРАВА ЛИШЕ В ЦЕРКОВНІЙ ДЕМОКРАТІЇ?

Греко-католицький священик о. М. Соловій, редактор журналу "Світло" знайшов собі сталого "коника", на якому їде, а то виступати проти соборноправного устрою Української Православної Церкви на американському континенті.

І тим разом, у "Світлі" ч. 9, 1958 р., він про це пише собі: "...**церковна демократія — це засада чужа устроєві Христової Церкви, не має ніякої основи в церковному переданню, походить вона з викривлених протестантських понять про Церкву, як теж чужа вона справжньому православ'ю,** в тому теж і українському православ'ю..."

Чому автор так залюбки послуговується словами "церковна демократія", а не, скажемо, офіційним технічним терміном "соборноправність"? Бо він думає, що словом "церковна демократія" виставить нашу Церкву на посміховище, скомпромітує її. Чому він так думає, що зробить це шляхом вживання саме слів "церковна демократія"? Бо, мабуть, вважає слово "демократія" у відношенні до Церкви Христової за якесь "низьке", "недостойне", "компромітуюче", "погірдливе".

Справді дивна, нечувана річ: Чому б такого слова "демократія" треба було соромитися й уникати, мов якоїсь лайки, будь воно вживане в церковній чи "нецерковній" сфері життя? То виходить, що агенти Католицької Акції брешуть православним українцям, коли голосять, що католицька Церква стала творцем культури Заходу, отже культури людства та його такого великого здобутку, як демократія, як продукту західнього християнства? Виходить, що ці агенти говорять тут одне, а думають друге! Уважають, що для пропаґанди папства говорити вільно все, аби мати успіх! А в думках вони щиро переконані, що демократія, в їхньому розумінні, це ворог християнства, і їй треба з мусу поблажати лише до часу, поки папа знову не здобуде світської влади.

Може дехто сказати, що я змішую сферу церковну з нецерковною — церковну зі світською? Коли між церковною і світською сферою хтось хоче бачити пропасть, то що ж він розуміє під "Церквою"? Він ставить світських людей поза Церкву! А кого ж він там залишає, щоб вони мали право називатися Церквою? Православна Церква навчає, що **"Церква — то всі вірні"** (Послання Східніх Патріярхів до всіх православних християн, 1848 р.). Православна Церква, за словом Св. Письма, навчає, що кожна **світська родина, то "Мала Церква".** Православний Требник Митрополита Петра Могили навчає, що поруч **"тайного священства (рукоположеного),** кожен **світський член** Церкви є **"духовним священиком", отже світським місіонером.**

Як стояла справа з "демократією" в традиційній Українській Православній Церкві в Україні, і як вона стояла в справжній Церкві Христовій у перших віках її існування — це питання вимагає окремої історично-церковної статті. Не мае тут доказів о. Соловій, то я не вважаю за конечне його повчати, бо він сам без труду може довідатися про це в історії Церкви і з істоти науки Христа.

Я хочу сказати, що Рим принципово не розділює духовної сфери життя від світської. Це ж папа в одній особі сполучує в собі і "світського" володаря Ватиканської державки; це ж Ватикан створив "Світський Апостолят — Католицької Акції". Це ж папи довго користувалися владою володаря над усіми світськими володарями. Це ж папи Католицькою Акцією хотять опанувати всі ділянки життя громадян і керувати ними. Де ж тут у Ватикані відділювання церковного від не-церковного, коли йдеться про самі основи того життя, про найбільш істотні справи? Такого відділювання нема, коли йдеться про владу папи!

А коли так, то чи ж Ватикан відділює свою ненависть до демократії в Церкві й поза Церквою — у державно-політичному житті? Абсолютно ні! Може треба доказів? Їх є досить — аж забагато! Ось кілька — для прикладу: Коли в Европі почав заводитися конституційний, отже демократичний лад, папа **Пій IX 1848 р. спеціяльною Енцикликою (Посланням) гостро виступив проти конституційного ладу, отже проти демократичного устрою держав!** Це кожному католикові, хто любить чи не любить конституційний, демократичний лад треба завчити напамять і ніколи не забувати! Спитаємо: **А чи ж Ватикан взагалі колинебудь підтримував демократичний устрій у державах? Такого випадку історія ще не занотувала!** Ватикан завжди і всюди підтримував і підтримує абсолютистичних монархів-самодержавців і диктаторів, аби вони були лише католицькі, чи не виступали проти папи.

З волі Риму Католицька Акція в Польщі підтримувала диктатора Ридза-Сьміґлого перед 1939 р., бо він не йшов проти папи. Папа Пій XI поблагословив був зброю диктатора Муссоліні та його союз з диктатором Гітлером. З волі Ватикану кардинал Інніцер в Австрії заявив, що Католицька Церква не є ворожа диктаторові Гітлерові. Католицька Церква допомогла Перонові в Арґентині стати диктатором, але цей, убившись у силу, потім не захотів бути лялькою в руках Ватикану, і Катол. Церква допомогла позбавити Перона влади. Провід католицької Церкви в Польщі, з благословення Ватикану, дав підтримку червоному диктаторові Ґомулці.

Провідники Католицької Акції на українському ґрунті дають явну чи тайну підтримку диктаторським середовищам, коли вони готові виконувати накази Риму. Католицька Акція у Франції, в одному з своїх орґанів — "Ле Круа" (Хрест), який поширювала по всіх католицьких країнах, вихвалювала розбудову гітлерівської сили. Правда, на Гітлерові Ватикан обманувся так само, як і на Перонові. По другій світовій війні Католицька Церква заопікувалася тілом убитого Муссоліні, як своїм добрим католиком, переховувала його. А син одного з найбільших гітлерівців, Бормана, знайшов тепер опіку у Ватикані.

Коли папа Пій XII молився за здоровя Сталіна під час його смертельної недуги, то не відомо, чи молився він, щоб звільнив поневолені народи з-під своєї диктатури. Та й у своїх Посланнях і промовах папа вимагає лише свободи для католицької Церкви в СССР, але не виступає проти диктатури кремлівського режиму, як такого. Бо коли б Ватикан був принципово проти диктатури, то виступав би і проти диктатора Франка в Еспанії, але він цього не робить. Коли М. Чубатий 1956 р. з відома Ватикану написав лист до Хрущова, то також ні словом не виступив проти його диктатури, цебто проти поневолення людини тоталітарним режимом Кремля. Він просив лише свободи для католицької Церкви.

Отже ясно: історія не знає таких випадків, щоб Ватикан підтримував демократію. Демократичний спосіб думання й демократична система в загальному житті людей не на руку Ватиканові, бо він боїться, що демократично виховані католики стануть толерантні до всіх інших релігій, навчаться самостійно думати і не захотять сліпо й безкритично слухати його наказів та беззастережно виконувати їх на всіх ділянках громадського життя, де Ватикан хоче бачити їх виконавцями своєї волі, понад голову обовязків державно-громадських, національних, мистецьких, наукових і т. д. Де якесь відповідальне місце має католик, у війську, політиці, науці і т. д., то тут вже є намагання, щоб він став на службу Католицької Акції, і найвище ставив добро своєї "релігійно-моральної Батьківщини — Риму". Не дармо ж пару років тому один суддя в Голляндії поставив питання, чиїм громадянином є там католицький епископ, коли він присягає на вірність і Ватиканові, і Голляндії, а при тому вірність Ватиканові зобовязує найперше, отже він перше всього є ватиканським громадянином. Певна річ, Ватикан не бажає, щоб ці "ватиканські громадяни" були демократи думкою, словом і ділом.

Якщо провід Католицької Церкви не буде обмежуватися до поборювання лише "церковної демократії", але почне також поборювати диктатуру таких своїх могутніх опікунів папства, як Франко в Еспанії і т. п., тоді можна буде повірити, що Ватикан, виступаючи проти "церковної демократії", не веде боротьби проти всякої демократії. Покищо, на жаль, цього не видно, а видно щось зовсім протилежне. Ніби цілиться в "церковну демократію", щоб попасти й ідею та практику демократії взагалі. Коли Католицька Акція вважає, що папа Пій IX, виклинаючи демократичний лад (конституційну систему) 1848 р., поступив непомильно, бо вірить у непомильність папи, то це значить, що й теперішній папа був би не від того, щоб виклясти демократію, коли б лише він мав відвагу це зробити. Але... тут треба сказати: — "Пиши: пропало!" Чим більше католицький загал стає свідомий, культурний, то більше боронить своєї людської гідности, і починає боронитися проти диктатур, отже й під папським абсолютизмом щораз більше хитається ґрунт. Про всякий випадок треба памятати, що це завдяки демократії була знищена примара кривавої Св. Інквізиції Катол. Церкви, і вона вже не має сили палити людей, мучити, вбивати, — отже покищо лише виклинає. Завдяки демократії була скасована панщина (невільництво селян), яку так сильно підтримувала недемократична Катол. Церква. Усе те члени Катол. Церкви повинні добре памятати!

В. Кононюк.

ЧИ ОДНА ЦЕРКВА Є ТАКА САМА ДОБРА, ЯК І ДРУГА?

I

Ледве чи хтось із глибше думаючих людей може заперечити, що релігійні почування є вроджені людині. Так, людина вже з самої природи має у своїй душі зародок релігійности, і він є невідлучною частиною цілої людської істоти. Але чи кожна людина знає, що в ній цей корінь релігійности є? Певно не кожна людина це знає. Бо ж чи знає людина, що в неї є вроджений талант, скажемо, до науки, малярства, музики і т. д.? Вона підсвідомо, неясно відчуває щось у собі, але не знає, що це є талант, і чим та яким він є. Треба когось посторонього, щоб пізнався на тому, і сказав людині: "Брате, чи сестро, у тебе є талант! Отже тобі треба розвивати його наукою і вправами, щоб потім практично примінити його в житті, — щоб дати твори: наукові, мистецькі і т. д."

Так воно є й з "талантом" — релігійністю, з зародком релігійности родиться кожна людина. Аленазагал люди цього не знають. Отже треба когось релігійно свідомого, щоб сказав несвідомій людини: "У тебе, брате, чи сестро, як і в кожного, є релігійне почування вже від уродження, бо так людина створена. А коли ти виступаєш проти релігії, то це знак, що ти не знаєш людської природи взагалі, а зокрема не знаєш самого себе".

І така кожна релігійно свідома людина повинна кожну релігійно несвідому людину навчити, вияснювати її потребу релігії, — бо хто проти релігії виступає, той виступає проти людини взагалі і проти самого себе зокрема

II

Ви скажете: Як можна говорити про це, що кожній людині є вроджені релігійні почування, коли ось на наших очах усе більше і більше падає число віруючих людей? На жаль, це правда... Але чи ж не бачимо, що на наших очах усе більше й більше падає справжня, "велика" мистецька творчість, яка була колись, хоча люди все таки далі родяться з великими талантами? Родяться з талантами, але не виявляють їх, — не мають для цього відповідного середовища, яке допомогло б їм це робити, спонукувало б їх до творчости.

Така є сумна справа й щодо релігії, людина потребує релігійного середовища. Це дуже важна справа, і це треба памятати. Отже треба це щоденне релігійне середовище творити.

Ворожість супроти релігії починається на перший погляд з дуже "невинного" стану, а саме — з байдужости до релігії. Ця байдужість дуже підступна й лукава. Коли вона почне закрадатися до людини, то не відразу розкриває своє справжнє обличчя, а спочатку ховається за маску, що називається: "мені все рівно, яка це буде релігія й Церква". Власне, — чи буде він у цій релігії й Церкві, чи в якійсь другій, — йому це не робить ніякої різниці. Дивна річ... Не говорить мужчина, що йому однаково, кого він буде мати за дружину, який він хотів би бачити суспільний лад, не говорить, що йому "все рівно" про всі ці справи, які його дійсно цікавлять. А чому ж лише про релігію й Церкву дехто говорить, що йому "все рівно, яка релігія й яка Церква"? А це тому, що його не цікавить ніяка релігія й Церква, але покищо він не хоче в цім признатися ні сам собі, ні людям.

Є такі одиниці й гурти, які кажуть, що нам, українцям, цілком байдуже, до якої релігії й Церкви належати, бо, мовляв, у "кожній релігії й Церкві" можна спасти душу, коли людина вірує в існування Вищої Сили — Бога, і живе морально. А коли так є, то тоді не конче муситься належати до Української Православної Церкви, бо дійсно віруюча й чесна людина в інших религіях і Церквах може осягнути таке саме спасіння душі, як і в Українській Православній Церкві.

Лише вдумаймося в таке розуміння.

У першу чергу бачимо, що такі люди самі собі заперечують. Бо коли вони кажуть, що "в кожній релігії й Церкві можна осягнути спасіння душі", то чому ж їм тоді не триматися якраз таки своєї Української Православної Церкви, а шукати собі інших релігій і Церков? На вірування в Бога різні люди мають різні погляди, а є й цілком невіруючі. Так само є різні погляди на Християнство, — як хто собі його вияснює. А є такі, що Християнства зовсім не признають. Але воно є ясно, що коли людина хоче бути християнином і називає себе християнином, то її обовязує правильне розуміння науки Христа.

Православна Віра це те Християнство, що й досі залишилося незмінним від самих початків Церкви Христової. Тому в англійській мові Православіє називають "Ортодоксі", а це слово взяте з грецького, і воно означає правовірність, отже Православіє — це правовірність, цебто правильне розуміння й визнавання науки Христа, так як визнавали його в самих початках Християнства. Тому то наші предки Православіє називали також Благочестивою Вірою.

З ходом часу люди почали науку Христа вияснювати "по-своєму", і так віддалилися від Православної Церкви, що в початках була одною спільною Церквою для всього християнського світу. Так поза Православною Церквою появилися різні інші "християнські віровизнання". Але факт, що повилися інші толкування Християнства, ще не значить, що й Християнство саме собою змінюється від того, як хто його розуміє. Наприклад, на Землю бували різні погляди: раз казали, що вона плоска, мов стіл, і квадратова, другий раз — що плоска й кругла, мов круглий стіл. То знову — що вона має форму кулі, але висить у просторі нерухомо. Це різні неправдиві погляди на Землю. Але це не значить, що Земля має таку форму, як люди думали. Вона є кулиста й рухається навколо сонця, як згодом люди довідалися.

Так воно й з розумінням Християнства. Християнство правдиве лише таке, якого навчив Господь наш Ісус Христос. І від самих початків Християнства Православна Церква по наші дні незмінно несе таке розуміння Його науки, як Він Сам навчав.

III

Православна Віра є в різних народів: українців, білорусів, сербів, болгар, греків, росіян, румунів, сирійців, а навіть частково у фінляндців, китайців, японців і т. д. і т. д. У всіх них сама істота Православія, як незмінно донесеної з початків Християнства і Віри, є одна й та сама. Але в Православії є так, як і в усьому тому, що на світі створив Бог: є суть (істота) і є форма тієї суті. Це так, як у людини: душа — то суть людини, а тіло — то зовнішня форма людини. Як відомо, найважнішою є суть.

Отже суть Віри є спільна для Православної Віри у всіх народів, що цю віру визнають. Ця суть Православія стверджена в Православних Догматах чи Догмах. І в основному форма Православія є спільна для Православної Церкви у всьому світі, — там, де вона існує, чи, як кажемо, Вселенської Церкви Христової.

А одначе у формі Православія від самих початків Церкви Христової були і є місцеві різниці, цебто національні забарвлення там, де це не змінює суті Православія.

Під національними різницями в формі Православія розуміємо деякі обряди, що випливають з душі даного народу і з його давньої традиції та культури, рідну мову в Церкві і т. д. Національний складник у формі Православія має дуже важне значення для Віри й Церкви. Людина чує в Церкві свою рідну мову, бачить своє рідне церковне мистецтво, — національний церковний стиль, знаходить там Святих Угодників Божих, які були подвижниками на ниві Христовій не лише у вселюдському розумінні та не лише несли світло науки Христової між своїм народом, але й також заслужилися в праці для свого народу в ділянці національно-культурній, державницько-політичній і т. д., як ось рідні наші Угодники Божі Української Православної Церкви Св. Ольга і Св. Володимир та інші. У своїй рідній Церкві маємо українські колядки, щедрівки, Кутю, Писанки, Свячення Пасок, маємо свій український православний стиль храмів і церковних пісень і т. д. і т. д. Усе те належить до національних складників форми Християнства, і вони ні в чому не змінюють самої суті Православія, яка залишається незмінною від самих початків Віри Христової.

Якраз оті національні складники в формі Церкви ставлять перед нами питання: Чи не може бути однаково до котрої з православних спільнот (не говорячи вже про неправославні!) маємо належати?

В. С.

ДАЛЬШЕ РУСОФІЛЬСЬКЕ ПОТЯГНЕННЯ

Підтримуваний Америкою пропаґандивний радіоцентр "Голос Америки" в ЗДА надає радіопередачі за залізну заслону в різних мовах, щоб інформувати поневолені Москвою народи про життя у вільному світі. Але влітку ц. р. раптом сталася несподіванка: радіопересилання українською, литовською, латвійською і естонською мовами, які й так були вже дуже "ощадні" фізично й морально, раптом ще скорочено наполовину, а їхній персонал "здесятковано" звільненням. А в той же час російські радіопередачі значно збільшено — як щодо часу, так і щодо працівників.

Конференція Американців Середньо- і Східньо-Европейського Походження, очолена проф. Р. Смаль-Стоцьким, в серпні подала в цій справі до сенату ЗДА відповідний меморандум.

В. Наконечний.

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

Були і є в Канаді дві громади, які назвімо по-українськи — **Грибів і Городець.** Грибів старша громада, земля тут краща і люди заможні, а Городець — то пізніше заселена околиця, земля гірша і люди незаможні.

Але важне, що різниця була не в землі і не в заможності, але в самих людях. Отже відвідайте одну і другу околицю, а зараз побачите.

Люди в Грибові — більше поселенці з різних сторін Галичини й Буковини, а в Городці — емігранти з близьких собі сіл, отже подібної вдачі, подібних звичаїв.

У Грибівській громаді було кілька зарозумілих мудрагелів і впертих крикунів, і вони в громаді верховодили. Вони вже зроду були дуже гордовитої вдачі, та й виховання подібне дістали. А ще коли їм вдалося розбагатіти більше других, то стали ще гірші, бо ж не даром кажуть, що багатство деяких людей робить гордими й зарозумілими. Знов же в Городці мудрагелів майже не було; люди були розважні, розумні і щирі. Не було тих, що раді себе дуже мудрими показати, а всі показували себе точно такими, як вони є.

Як між старшими, так і між молодими в обох громадах була велика різниця. У Грубові діти, а ще більше молодь розпущена — вітрогони, а в Городці молодь поважна, розважна і скромна.

В обох громадах були церкви й Народні Доми, але грибівці мали дяка, а городецькі дяка не мали, і тут був їх головний клопіт. Самі на Богослуженні як вміли так співали, або дяка з дальшої громади запрошували.

Хоч і грибівці зі свого дяка не мали великої користи, і не був він великим дяком, та й поза церквою ніцо його не інтересувало, крім хіба оказій, де можна забавитися. До того ж йому вже давно минула 60-ка, та й голос не був гарний. Як умів і міг, так співав. Між дійсними дяками він до дяківства і не признавався.

Дві нові громади

У Канаді часто буває, що люди в гіршої землі перебираються на ліпшу.

Спродують, що мають і перебираються в інші сторони.

Так і до Грибова перебрався новий чоловік Ілько Хмель, чоловік середніх літ. Була в нього жінка Явдоня, були сини — Петро й Микола, були дві дочки — Маланка і Настуся, і була в них ще сирота Теклюня.

Сам Хмель був чоловік дуже розумний і статочний. Досить згадати, що в цілім його житті ніхто не бачив його пяним, він і зроду ніколи не танцював і ніколи не курив, — хоч сам на вигляд такий, що варто на нього подивитися.

Усіх своїх дітей він навчив свого рідного письма ще перед тим, поки вони пішли до публичної школи, і вже малими привикли вони до читання українських книжок.

Але Хмель був тут ще на дорібку. Земля була не зла, але були ліски, які ще треба було корчувати. Чистого поля було менше.

І Хмель, як новий у громаді і зайнятий від рання до вечора своїм господарством, до громадських справ не мішався. Бачив він, що тут діється, але не знайшов він тут чоловіка своїх поглядів.

А що Хмель любив спів, а його жінка була зо співацької родини, то й дітей своїх навчили багато пісень, і в тім була їх розвага.

Та сталося так, що заїхав до Хмеля його шваґер Павло, що шукав відповідного місця на розведення пасіки, бо за фах вибрав собі пасічництво, був він сином пасічника, який замолоду був славним дяком. А Хмелева жінка була сестра Павлова.

Побув тут Павло, розглянувся, купив фарму лише частинно виробленy, але на ній вже була несогірша хата, та один чи два будиночки, і от Павло збирається пасіку розводити. Готовить все, що треба, і з весною вже буде він пасічником.

І вдоволений... Має с е с т р у, має шваґра, отже будуть один другому помагати.

У Павла була жінка, Орися, і троє дітей — два хлопці й дівчинка. А сам він гарний чоловік, понад 30 літ, розумний, і дяківство він добре знає. Та й голос у нього гарний.

Мав він ще трьох братів, і батько всіх їх навчив дяківства якнайкраще. Бувало каже: "Чого б ви не робили і де ви не були би, а дяківство вам всюди придасться. Для доброго співака всюди є місце".

Павло розглядається в громаді

Готовить Павло, що йому треба, а поза тим розглядається — що в громаді робиться. І бачить, що тут не робиться нічого. Люди заможні, але культурно вбогі. В Народнім Домі деколи відбувається базар, а поза тим лише танці, та ще й які! Приїжджають танцюристи десь аж за 50 миль! Танцюють аж ціла околиця трясеться.

І почав Павло говорити з тими, що вважалися найпередовішими в громаді, та й каже: — Скажіть мені, добрі люде, чи не можна б тут почати в Народнім Домі якоїсь ширшої роботи?

— А яку роботу маєте ви на гадці?

— Робити можна богато, — говорить Павло. — Можна б учити співу і церковного, і загально-народного; могли б бути концерти, відчити, представлення...

— А з ким ви думали таке починати? — питають.

— З ким? Та найперше треба би починати з молодими — з хлопцями, з дівчатами...

Замахали люди руками:

— І як вам могло таке на думку прийти? Наші молоді свій розум мають і самі знають, що їм робити! Нащо їм спів? Для них спорт важний, і ми можемо похвалитися, що наші хлопці в спорті є "чемпіонами". Всі їм завидують! Треба памятати, що то Канада! Могли б ви починати таке з Хмелем і його дітьми, але він "дикий". Поводиться так ніби не знає, що то Канада! І дітей тримає в руках як диких. Є в нього дівка, та хто її між нашими молодими бачить? Сторонить від них як дика...

Не хотів Павло з людьми сперечатися, і говорить:

— Ви тут все краще знаєте ніж я, бо я сюди недавно перебрався. Але я вам лише згадав... Воно не зашкодить.

— І не поможе! — зауважив хтось.

З тим Павло з ними розійшовся, та думає при нагоді з дівчатами поговорити.

Була неділя, і Павло зустрів гурток дівчат на дорозі, зупинив і починає розмову, але дівчата і словом йому не відповіли! Відвернулись і пішли собі дальше.

Оповів Павло все те Хмелеві, а той каже:

— Не дивуйся! Я вже трошки їх знаю. То зарозумілі мудрагелі. До них треба з іншого боку заходити...

— А з якого? — питає Павло.

— Ти знаєш вже, що тут є сусідна громада, Городець, треба звідтам починати. Люде там дуже гарні, добрі, молодь там золота. Прийде неділя, так ми туди поїдемо, бо якраз в неділю буде там священик.

Павло в Городці

Хмель і Павло прибули до Городецької церкви, коли там Утреня лише починалася. І чує Павло, що нема тут кому співати. Співають як можуть. Мучаться. І почав Павло за тим співом потягати. Тут зараз люди звернули на нього увагу. Звертається тоді до нього чоловік і каже неголосно:

- Не знаю вас, але чую, що спів знаєте, отже пожалуйте нас і ведіть перед, а ми будемо вам помагати. Послухайте, а добре діло зробите. Люде будуть вам вдячні

За тим і другий чоловік потакнув і якась жінка потакнула, отже Павло повів у співі перед. Спочатку не дуже голосно, а як почув, що люди помагають, то почав голосніше. Та який у нього гарний голос! Всі люди на нього зглядаються. За часок і священик оглянувся та легенько похитав головою на знак, що і йому подобається.

Гарно скінчилась Утреня, гарно Служба Божа. А як люди вийшли з церкви, то обступила Павла і розпитують: хто він, звідки, і хвалять, що гарно співає. А молодь — хлопці й дівчата, поставали за старшими і прислухаються. Не довго поговорив Павло зо старшими, і каже:

— Ми ще колись більше поговоримо, а тепер треба з молодими поговорити. Не поговорю, то будуть гніватися. Я добрих молодих люблю і поважаю.

Та в тій хвилині виходить священик, вітається з Павлом і говорить:

— Дякую вам, незнайомий добродію, за ваш спів! Незвичайно гарно ви співали. А ви, добрі люди, подякуйте тому добродієві, що вам поміг...

— Думаю, панотче, — говорить Павло, що я ще колись поможу, і з вами ближше познакомлюсь, але покищо вибачте, бо мене кличе інша справа.

— А що таке? — питає священик.

— Кличуть оті молоді, — говорить Павло, і показав на молодих рукою. — Вони хочуть зо мною познакомитися, а я хочу з ними поговорити. Ви, панотче, один, а їх ціла громада, — додав Павло жартом.

Посміхнувся священик, хитнув головою притакуючо й каже:

- Розумію, що дійсно велика справа вас кличе, отже бажаю вам успіху. А я сподіваюся, що колись більше поговоримо.

І священик пішов з церковним старшим братом, а Павло завів з молодими балачку.

— Тепер я з вами познакомлюся, — говорить Павло, — бо я вас добре розумію. Колись і я був такий, як ви тепер, отже знаю, що то бути молодим...

Тут одна з дівчат перебила йому бесіду й каже:

(Далі буде)

Промова Впреп. Митрата. Григ. Метюка, Адміністратора Західньої Єпархії УГПЦК

(Передана по радіо в Едмонтоні дня 28-го вересня 1958).

Дорогі Брати й Сестри!

Благословенням Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона та рішенням Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді Господь Бог покликав мене до праці в Західній Єпархії нашої Церкви на становище Адміністратора.

Дякую Господеві, що скерував мої кроки до Вас (Пс. 37, 23), щоб серед Вас та разом з Вами працювати для слави Божої, для добра нашої Рідної Української Православної Церкви та її народу.

Багато я чув про Вашу любов до Рідної Церкви, про Вашу щиру працю для неї та про Вашу велику жертвенність на розбудову релігійно-національного життя нашої української спільноти, доказом чого є побудовані Вами гарні Церкви, парафіяльні резиденції та різні інституції, як, напр., Інститут Св. Івана в Едмонтоні, який є гордістю українського народу, та ті численні організації, які чи то при церквах, чи то в братерській любові й співпраці знаходяться з Церквою.

Усе це тішить мене та наповнює моє серце радістю, бо приходжу до Вас, що вже добре випробувані й загартовані в праці для добра Рідної Української Православної Церкви, яка в цьому році відзначує свій Ювілей 40-ліття.

Відновлення й зорганізування в Канаді Української Православної Церкви, яка має за собою таку славну історію в минулому нашого українського народу, було одним з найбільших досягнень наших піонерів. Низько схиляю свою голову перед ними, як тими, що їх Господь Бог уже покликав до себе на заслужений ними відпочинок від їх трудів, і також перед тими, які ще досі зо всіми нами трудяться й працюють для добра Церкви й народу. Вони записали свої імена золотими буквами в історії духового життя українського народу в Канаді.

У цьому Ювілейному році ми мусимо добре собі усвідомити, що нашим святим обов'язком є не тільки зберігати ті релігійно-національні скарби, які дала нам відновлена серед нашого українського народу Рідна Українська Православна Церква, але також їх побільшувати та поширювати, щоб ніхто з українців не залишався поза тим спасенним впливом, що єдино тільки Рідна Українська Православна Церква, властива українському народньому духові не тільки в Україні, але й поза нею, запевнює належний духовий розвиток і силу нашому народові.

Приступаючи до виконання своїх обов'язків, я щиро й сердечно вітаю Всечесне Духовенство та всіх Боголюбивих вірних Західньої Єпархії, а зокрема Церковні Управи, Церковно-народні Хори, Жіночі Товариства — Союз Українок Канади, Молодечі Товариства — Молоді Товариства й Союз Української Молоді Канади, Комітети Рідних і Недільних Шкіл та всіх тих, що в них навчають наших дітей, а також усі інші організації й інституції, які чи то при Церквах, чи то в братерській співпраці знаходяться з Церквою.

Дорогі Брати й Сестри! Ніхто нехай не лишається поза Церквою та поза організованним церковно-народнім життям, бо праці дуже багато, а тому кожен українець і кожна українка повинні включитися до активної праці у відповідних організаціях.

Я звертаюсь до Вас з гарячим закликом:

1. Єднаймо наші сили в наших спільних молитвах-Богослуженнях у наших церквах, що ми їх нашими жертвами з такою любов'ю побудували, бо наші церкви — це центри, осередки, нашого релігійного й національного життя та єднання.

Нехай ніхто не занедбує свого обов'язку єднайтися з Богом і своїм народом під час наших величних Богослужень, бо участь у Богослуженнях запевнює нам благословенство Боже в нашій праці для добра Церкви, народу й наших родин. Не забуваймо нашої української приповідки, що — "без Бога — ні до порога".

А що наші Богослуження звеличуються гарними хоровими співами, то пильно дбаймо про те, щоб при наших церквах були добрі хори.

2. Єднаймо наші сили в праці в наших численних організаціях, які знаходяться при церквах, або які разом з Церквою трудяться й працюють для нашого спільного церковно-релігійного та культурно-народнього добра.

Особливішу увагу звернімо на нашу молодь і наших дітей.

Наша молодь — це наші майбутні голови й члени Парафіяльних Управ, Жіночих Товариств, Інститутів та всіх інших організацій, які будуть працювати в церквах і при церквах. Тому то праця для молоді й серед молоді є одною з найважливіших проблем нашого організованого церковно-релігійного й культурно-національного життя.

Так само надзвичайно важливою є справа релігійно-національного навчання й виховання наших дітей.

Дім є першою школою для дитини. Батьки й Матері! Виконайте свій обов'язок перед Вашими дітьми: навчіть їх рідної української мови і влийте в їхні серця любов до Бога. Далі допоможе Вам, рідна Українська Школа й Недільна Школа.

Дбаймо якнайбільше, щоб наші Українські Школи й Недільні Школи належно працювали, а Ви, дорогі Батьки й Матері, подбайте про те, щоб Ваші діти в них навчалися й у них отримали відповідне виховання.

Уряд Канади шанує нашу мову, і вже в багатьох провінціях впроваджено навчання української мови в державних школах, а в провінції Альберта буде впроваджено її в 1959 році. Було б великим нашим прогріхом, коли б ми не скористали з тих добродійств вільної Канади.

Самозрозуміло, що належний розвиток нашого релігійно-народнього й організаційного життя вимагає від нас фінансових пожертв, бо ми власними силами будуємо церковно-народнє життя. А тому дух нашої жертвенности нехай не зменшується, а все збільшується мірою потреб і виконання тих завдань, які стоять перед нами.

Одним з дуже важливих і невідкладних завдань, які Західня Єпархія має перед собою в самому Едмонтоні — це закінчення будови Церкви Св. Пророка Ілі в північній частині міста та сплачення довгу на будову Інституту Св. Івана, який є гордістю не тільки Едмонтону й Західньої Є п а р х і ї, але й усієї нашої Церкви.

Допоможімо щирим членам Громади Св. Пророка Іллі докінчити будову церкви. Виявім у цій справі таку велику ревність, яку мав Св. Пророк Божий Ілля — патрон їх Громади. Складаймо наші пожертви, не чекаючи, коли до нас прийдуть за ними. Пам'ятаймо, що Господь любить того, хто щедро дає.

Допоможімо Інститутові Св. Івана вив'язатися з фінансових зобов'язань, які він змушений був зробити, щоб уже в цьому році примістити наших студентів.

Інститут Св. Івана — це дуже важлива виховна Інституція для нашої молоді на Заході Канади. Даймо йому нашу матеріяльну підтримку, виконаймо наш національно-громадський обов'язок.

Закінчуючи моє перше до Вас, Дорогі Брати й Сестри, звернення, я складаю сердечну подяку моєму попередникові на становищі Адміністратора Західньої Єпархії Високопреподобному о. Митратові Є. Грицині за його велику працю для добра Західньої Єпархії, а зокрема для розбудови релігійно-національного життя Катедральної Громади в Едмонтоні.

Катедра в Едмонтоні, центрі нашої Західньої Єпархії, є центральною Святинею. А тому церковно-релігійне й культурно-національне життя в Катедральній Громаді має бути взірковим, прикладним для інших парафій нашої Єпархії

Отож, учащаймо пильно на Служби Божі, щоб єдиними устами й єдиним серцем прославляти пречесне и величне Ім'я Боже, та працюймо спільно, в згоді й любові, в церкві й поза церквою, працюймо об'єднаними силами для добра нашої Церкви й народу та для власного спасіння

Нехай же Бог спокою й любови, Бог Милосердя й Податель усякого добра, буде з усіми нами та нехай допоможе Він нам високо нести стяг Св Православної Української Церкви Західньої Канади.

о. Г. Метюк, Протопресвітер,
Адміністратор Західньої Єпархії
УГПЦК.
Едмонтон, 28-го вересня 1958

Поцікавтеся чи Ваші знайомі й сусіди передплачують "Вістник"; якщо — ні, то заохотьте їх до того. Не минайте жадної нагоди, щоб поширити "Вістник"!

вже вийшов

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в **Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.**

У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всеношник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку

За Каталогом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА РІДНОМОВНУ ПРАКТИКУ

Навчальний рік у Недільній і Українській чи Рідній школах розпочався. І знову стоїмо перед важливим питанням: Чи цей рік не тільки не погіршае справи на рідномовному відтинку, а ще й може поліпшить її?

Закликається до збереження рідної мови. Взивається до цього усним й друкованим словом. Здавалося б, що ніхто з нашого українського загалу і в думці не має ніякого сумніву, що рідної мови треба навчатися, треба її зберігати. Отже в т е о р і ї всі з цією справою погоджуються. Власне, всі одноэгідно вважають, що кожен заклик до вивчення рідної мови ніби видається вже зайвим повторюванням одного й того самого, що вже всі знають і погоджуються з тим. А однак... Як стоїть ця справа на практиці? Власне, справа п р а к т и к и! Звідси й питання: Ми погоджуємося з тим, що дітей треба вчити української мови, всі зусилля в тому напрямі робимо. Але... успіх малий. Отже скажіть: Яким с п о с о б о м це робити?

Щодо способів, то ніякі складні педагогічні теорії академічного типу тут не поможуть. Тут потрібний, сказати б, отой "хліб насущний", а є ним усе одна й та сама конечність: Найперше родичі вдома мають учити дітей рідної мови; так, родичі і ще раз — родичі! Коли цього не буде, то ніякі науково-педагогічні чари справи не врятують. Це треба раз назавжди і твердо собі запамятати. І більш ніяких дискусій над тим бути не може.

Українська школа, коли йдеться про навчання мови, має лише допоміжне значення. Вона відбувається тільки раз на тиждень годину чи дві, і чуда з дитиною зробити не може, коли вона прийде без рідномовної підготови з дому. До того ж, Українська школа має завдання принесене дитиною з дому знання мови вигладжувати граматично і удосконалювати. Далі, Українська школа має не лише предмет рідної мови, але українознавство взагалі: історію, літературу, географію України і т. д. А часу на це ще менше ніж замало.

А тепер — щодо с п о с о б і в навчання... Уже вище було сказано, що підставою всього є навчання рідної мови вдома. Головні вчителі — це родичі. Багато родичів скаржаться, що їм трудно, — "оточення" впливає... Український загал розпорошений в іншомовному морі. На фармах і то трудно, але там все ж таки може трохи легче, натомість у місті значно трудніше. Діти ввесь день у школі, — родичі більшість часу не бачать їх. А після школи — домашні задачі зо школи, ну, і побавитися мусять діти йти, отже знову поза очима родичів...

Так, усе це відомі речі, все це зрозуміле. І майже всі діти й родичі в таких самих обставинах. А одначе бачимо, що діти одних родичів таки вміють говорити по-українськи, а других не вміють. Чому це так? Бо одні родичі принципово й послідовно говорять до дитини по-українськи, вчать її цієї мови, почавши ще від колиски. І постійно говорять до неї лише по-українськи.

Коли дитина отак змалку "всмокче" в себе українську мову, то вона в неї залишиться на все життя. Певно, не всі зможуть тією мовою володіти так, щоб навіть вірші нею писати, бо границі знання мови дуже широкі. Але конечні основи розговірної мови дитина буде мати. вона зрозуміє, коли до неї заговорити, і свою думку цією мовою вискаже. А щодо решти — щодо збагачення мови — це вже справа читання, школи, а найважніше — участи в с у с п і л ь н о м у українському житті.

Зокрема, коли йдеться про мовну п р а к т и к у, величезне значення мають Недільні школи. Це треба підкреслити з найбільшим натиском! Релігія й Церква мають самозрозумілий моральний авторитет, і дитина тут не має ні сумнівів, ні справу не піддає дискусії. Отже, коли дитина чує рідну мову в церкві і Недільній школі, то цією церковно-релігійною атмосферою освячується рідну мову в очах дитини, надається їй високого авторитету. Але це ще не все. Треба мати на увазі, що вивчення мови для самої мови дітворі може видаватися "сухою" справою, — чимсь у роді граматичних вправ. Певно, вони конечні. Але треба мати на увазі, що діти люблять п р а к т и к у. Таку рідномовну практику вони знаходять також у Недільній школі, і то знаходять особливу практику, незвичайну. Метою Недільної школи є навчити р е л і г і ї. Значить, там є божественно-священні теми, що так живо промовляють до чутливої душі дитини. І коли з а с о б о м викладання релігії є рідна мова, то тим самим ця мова природньо й просто непомітно для самої дитини життєво повязується з предметом релігії. Це дає дитині живу ц і л ь вивчити цю мову, і дитина бачить ту ціль, п р а к т и ч н у п о т р е б у. А це дуже важна справа у способах збереження рідної мови.

Чому говоримо про це? А тому, щоб навчання української мови не було відірване від життя, щоб не було такє, як навчання латинської мови, що її теоретично знають, а думати й говорити нею мало хто може. На жаль, здається, що при теперішніх способах навчання і в середніх школах, де це має місце, і в університетах, і зводиться до того, що це лише т е о р е т и ч н е вивчення рідної мови, знають слова, знають граматику, а не вміють говорити. Це тому, що не д у м а ю т ь тією мовою, не відчувають нею. Чому? Бо не мають п р а к т и ч н о г о с е р е д о в и щ а, не мають ж и в и х т е м, не знаходять п р а к т и ч н о ї д о ц і л ь н о с т и применення цієї мови в житті поза школою.

Молодь, під опікою старших, мусить мати своє с у с п і л ь н е ж и т т я, з розпорошення мусить реґулярно й часто громадитися у свої середовища в означені дні — також і поза школою, — на деклямації, вистави, співи і т. д. І всюди тут мусить панувати рідна мова, мова применена на п р а к т и ц і, отже тим вона стане для дітей не сухим теоретичним, абстрактним, відірваним від життя предметом, а стане ж и в о ю, потрібною практично.

А покищо, поза домом і Українською школою, у нас є вже таке важливе середовище практичного применення рідної мови, а саме — в Недільній школі, — як було сказано вище. Ба, є підстави сказати більше: можливо, що, коли дивитися на дальшу мету, то це якраз Церква має найбільше даних д а т и м о л о д і п р а к т и ч н у о с н о в у для втримання при житті рідної мови. Говорення з дітьми молитви рідною мовою вдома, співання колядок, називання нею предметів нашого обряду, слухання рідної мови на Богослуженнях, а одночасно вивчення релігії в цій мові, все це дає змогу призвичаювати молоде покоління релігійно думати й відчувати рідною мовою.

Отже крім дому й Української школи, також і Недільна школа має свою важливу можливість на рідномовному відтинку, — можливість, що її не зможе заступити ніякий інший чинник.

І це повинні мати на увазі всі ці одиниці, які думають, що коли головне завдання Недільної школи є вчити р е л і г і ї, то в такому разі повинно бути байдуже, в якій мові має це відбуватися. Певна річ, що головне завдання Недільної школи є навчити релігії і релігійного виховання — на допомоту такому ж домашньому вихованню. Але коли фактом є, що Недільна школа має такі п р и р о д н і можливості допомогти в навчанні рідної мови, то тут не може бути ніякої дискусії над тим, що ці можливості конче треба використати. Бо це ж головно своя рідна Церква і тільки вона в основному має найбільші дані втримати в таких обставинах, в яких живемо, наш народ від винародовлення.

Усе це треба мати на увазі тепер, коли говориться, що в середніх школах (гай скул) Алберти буде введений предмет української мови, як це вже є в Саскачевані, і може згодом бути і в Манітобі, а також українознавство в деяких університетах.

ЦЕ, ЩО ТРИМАЄ ЖИДІВ...

Коли 23-го вересня ц. р. жиди почали відзначати своє найбільше свято Йом Кіппур (Свято каяття), голова організації Юнайтед Джуїш Аппіл — Моріс В. Беренштай виголосив до жидів в ЗДА святочну промову. У цій промові він заявив, що жиди відзначають це свято грошовою збіркою на допомогу жидам поза границями Америки.

За рік мають зібрати дальших 40 мільйонів долярів.

Один народ святкує одне свято — немов одна родина із спільною душею, і ніхто з чужих зверхників не наказує їм, як і коли вони мають святкувати та як розпоряджатися грішми в церковно-релігійному житті, що разом є й національним

СПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В ШКОЛАХ МАНІТОБИ

У вересні ц. р. радіостанція Сі Бі Сі з Вінніпеґу подала, що уряд Манітоби розглядає справу можливости введення української мови в середні школи цієї провінції, як вільного предмету.

Спікер додав, що здійснення цієї справи залежить, між іншим, і від наладнання справи відповідних підручників та вчительських кадрів.

ОБОВЯЗКИ ЧЛЕНА УГП ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Фактичні й "паперові" члени Церкви

Усі ми любимо ходити в гості до добрих людей. Гостинність — це священний традиційний звичай українського народу. Про це свідчить стара українська приповідка: "Гість у дім — Бог у дім". Але й гостинність має свій особливий сенс і свої границі. Коли гостинність зле зрозуміти, то вона перестає бути гостинністю. Чи можете собі уявити, що ви прийшли в гостину в неділю, але засиділися до понеділка, вівтірка, до другої неділі, а далі — сидите ще тиждень і два? Гостинні господарі в будній день ідуть до роботи, а ви сидите собі в гостині, спите, їсте, шукаєте розривки? Бувають і такі "гості"... Отже українська народня мудрість не дармо говорить: "Гості першого дня — золото, другого — срібло, а третього мідь, отже бери й додому їдь".

Але, знову ж, уявіть, що господарі дозволяють вам на таке безконечне користання з їхньої гостинности. Отже ви маєте змогу жити в них на всьому готовому. Харч для вас є готовий, дах над головою є, ліжко чистеньке є — все є. Вони працюють, а ви лише дивитеся на це, і нічого не робите.

Ви так можете жити день, тиждень, місяць, рік, пару років... А далі? Чи думаєте, що вам не навкучиться? Послухайте ж...

У повісті О. Мирного "Лихо давнє й сьогочасне" говориться про одного бідного селянина, який усе життя своє тяжко працював, ніколи не мав спочинку, і завжди бідував у холоді й голоді. Але раз на нього зійшло щастя, про яке він мріяв: силою одного випадку він став панським кумом, — до хресту дитину панську тримав, і через те пан узяв його у свій двір, де той кум мав досхочу їсти, але не мав права нічого робити. Отже кум той "розжирів" — аж разпух від сну, ситного харчу й горілки. І кінець був такий, що він з нудьги, з безділля повісився.

Не дармо ж найстрашніша кара досмертної вязниці є така, що вязневі до самої смерті не дозволяють нічого робити.

**
*

А тепер порівняймо це зо справою членства в Церкві.

Є такі члени, що до Церкви належать лише на папері, вони записані як парафіяни і навіть (правда, це ще в найкращому випадку!) членську вкладку регулярно платять.

А далі? Далі їхне зацікавлення Церквою не посувається. Вони не дбають про науку Церкви і не працюють для неї. Отже таких членів називають "паперовими" членами, бо вони є членами лише на папері.

Фактичні ж члени Церкви — це ті, що беруть д і я л ь н у участь у Церкві. Вони не є в ній лише час до часу принагідними гістьми, — може й ч а с т и м и гістьми, які приходять на все готове, але вони з одного боку не беруть на себе частини праці, під якою вгинаються інші, а з другого боку вони самі н у д я т ь с я від того гостинного безділля, і ця доскука часто доводить їх до такого стану, що вони байдужіють до церковних справ; власне, байдужіють, але часом і самі не здають собі справи з того, що це сталося через їхне власне безділля в Церкві.

Дехто може сказати: Я точно виплачую свої регулярні вкладки до Церкви. Складаю пожертви. Передплачую й читаю пресу своєї Церкви. Виконую всі обряди Церкви. Стараюся бути моральним, — як Церква навчає. Отже, чого ж тут ще бракує, щоб бути справжнім членом Церкви? Коли ще є якась чисто р е л і г і й н а робота — м і с і о н е р с ь к а, то це вже завдання священика. Коли є якась "рутинова" робота в парафії, то це належить до вужчих обовязків членів управи церковної громади. А що я тут маю робити? Коли хочуть від мене якоїсь "екстра" роботи, то нехай виберуть мене до управи, і тоді я буду мати право та обовязок ширше виявити себе!

Отже, тут виринає питання: Чи справді кожен звичайний член Церкви не має можливости виявити себе ширшою працею? А якщо він однак може це зробити, — то яким способом?

(Продовження буде)

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

"МОНКІ БИЗНЕС"

Оце недавно дістав я роботу — став агентом асекураційної спілки. Почав я ходити по людях, охочих забезпечитися від вогню став шукати. Проходжу цілий день, і на початок нічого не виходить. Прийдеш до чоловіка і переконуєш, щоб заасекурувався. А чоловік мовчить. Тоді починаєш лякати його вогнем, — що він може погоріти в кожній хвилині, навіть ще сьогодні, — так що і з хати вже не вспіємо повтікати. А жінка чоловікова сердиться, каже, щоб не лякати чоловіка, бо він на серце хворий.

Отак проходиш, бувало ввесь день, і змучений додому з нічим вертаєшся. Думаєш собі: коби хоча трохи спочити...

Ага, спочинеш!... Відколи я дістав ту "посаду", то двері по вечорах не зачиняються. Один за другим "місіонери" до хати йдуть. Просто двері вирипують.

Прийшла якась молода дівчина, представилася й каже:

— Нам відомо, що ви вже на посаді... Значить, ви маєте відповідальне становище в суспільстві. Отже ми цілком маємо підстави рахувати вас за свого, цебто за члена наших однодумців. Можна сказати, що приставши до нас, ви свою громадську відданість ще більше докажете...

— А від кого ж ви, коли вільно знати? — осмілююся запитати.

— А хіба ж вам не все одно — від кого? — дивується вона, і стає ображена трохи. — Хіба ви не вірите мені?

— Та вірю! — кажу. — Але просто для інформації хотів би знати...

— Якщо вам уже дуже залежить, то можу сказати загально, — говорить дівчина. — Я є від релігійного "Юнайтед Товариства".

— Добре, — кажу, — я подумаю...

— Ну, то подумайте...

І пішла.

Зараз після неї приходить чоловік середніх літ.

— Ми, — каже, — знаємо вас як людину чесну, солідну, праведну, можна сказати. Отже мене прислали, щоб подбати про спасіння вашої душі. Думаю, що ми не помилилися... Якщо б ви не були гідною людиною, то вас не прийняло б Асекураційне Товариство на таку відповідальну посаду...

— А ви ж, пробачте, від кого? — питаю обережно.

— Хіба ви не знаєте? Та ж я від релігійної Організації Батистів...

— Чув я, — кажу. — Я не маю нічого проти вашої організації. А чи ваша організація має щось проти мене?

— Так само нічого! — каже незнайомий.

— Мені дуже приємно чути! — зрадів я. — Отже я думаю, що ми по-доброму розійдемося...

— Значить, пристаєте до нас! — зрадів і він.

— Я подумаю...

— Ну, то подумайте... Але памятайте, що ми нікого не силуємо, бо наша організація не дозволяє.

І пішов він.

Після нього прийшло двоє разом: чоловік з жінкою, чи з шлюбною — не знаю. Вони прийшли від релігійної Асоціяції Ягвістів.

Вони взагалі ні про що мене не питали, а відразу взялися говорити самі. Говорили довго і палко. Чоловікові піна на уста виступила, а жінка аж побіліла. Говорили, говорили, а потім повиймали якісь брошурки і стали читати. Я так і заснув при них... Вони мене збудили, і знову читали, а я знову заснув, а вони знову збудили... Було вже пізно, і прийшла господиня дому та й вигнала їх, бо спати всім льокаторам перешкаджають. А "місіонери" з Асоціяції Ягвістів ще й образилися, і заявили, що моя господиня свободу релігії нарушує...

І так було день-у-день... Я ледве стояв на ногах — так мене вимучили. Отже зайшов я до аптеки, що напроти мого помешкання, купити аспірини. Аптеку мистер Дейвид Ґуґельман тримає. Він є Мойсеевого віроісповідання.

— Вітаю вас з новою посадою! — каже до мене усміхнено. — Як бачу, до вас багато людей тепер почало заходити...

Це він про тих "місіонерів", що до мене стали по кількох на вечір ходити.

— Та й до вас не мало людей ходить... — кажу я до нього.

— Так, Богу дякувати! — радісно каже він. — До мене багато людей заходить... Заходять ліки купувати... А до вас, як я розумію, вони йдуть асекураційні полісн купувати...

— Ні, кажу, — мистер Ґуґельман, вони мене приходять купувати!

— Ну, вас? Ви жартуєте...

— Не жартую... Приходять мене навертати до своїх релігійних груп...

— Ну, вони не йдуть поліси у вас купувати? А хотять вас на свою віру намовляти? Знаєте, то є "монкі бизнес"! — жартує мистер Ґуґельман. — А нащо їм треба, аби ви вірили так само, як вони?

— А хіба ж я знаю? Вони так само заходять до вас, мистер Ґуґельман, то може ви краще орієнтуєтеся... — кажу щиро.

— До мене заходять? Та що ви, жартуєте, мистер Моргун! — аж підскочив з дива мистер Ґуґельман. — Так, вони й до мене заходять, але йдуть купити собі ліки в мене, заробити дають... А на свою віру мене не намовляють... Ви ж знаєте: я є жид... Вони до наших не йдуть.

— Цілком не йдуть? — я аж заспівав з несподіванки.

— Раз якось був один зайшов... Років з десять тому, як не більше... Більше не заходять... Він тоді сказав, що зайшов через помилку. Думав, що в тім помешканні живуть люди вашої віри.

Пилип Моргун.

ЗА ЗАСЛОНОЮ КРИКУ

(На маргінесі Собору парафій еп. Богдана 4-5 жовтня 1957 р.)

Висновок є усього, що ширше сказано в попередній статті, такий: 1) Коли 34-те Апостольське Правило передбачає національну назву лише для Церкви народу на його етнографічній території (напр., **Українською** може називатися Церква лише в Україні) і 2) коли спільнота парафій еп. Богдана Шпильки в ЗДА вважає, що вони стисло тримаються всіх канонів, то 3) у висновку виходить, що в світлі Канонів вона ф о р м а л ь н о **не є Українською.**

Щоправда, тут одне застереження: Твердж́у це не я, а твердить 34-те Апостольське Правило.

На якій же підставі тоді спільнота парафій еп. Богдана називає себе **"Українською** Церквою", коли таку назву ("Українська" Церква), згідно з 34-тим Ап. Правилом можна вживати лише на території України? Хіба що в проводі є "подвійна бухгальтерія": Провід спільноти тих парафіл для себе вважає, що, згідно з Канонами, вона офіційно не є "Українською", а для заспокоєння патріотичного загалу членів тих парафій додано, всупереч 34-му Ап. Правилу, ще й назву "Українська", — мовляв, ви і офіційно українські, і разом "канонічні", а натомість автокефалісти хоч є українські, але вони, мовляв, "не є канонічні". І, так виходить, члени тих парафій ще не спостерегли тієї очевидної гри: або натягнення Канонів, або натягнення офіційного оформлення справи українства тих парафій.

* * *

Як було сказано в попередній статті, Канони на свій час не передбачали питання: Чи ж Церква, коли вона опиниться поза межами своєї етнографічної території не має права називатися Українською?

А тим часом у такому положенні опинилися ті вірні Української Церкви, що знайшлися поза межами України. Отже, хоч 34-те Ап. Правило дозволяє на назву **"Українська"** лише Церкві на території України, то вони однак уважають, що є всі підстави називати Церкву **Українською** і поза територією України. Ці підстави (а їх Канони не передбачують) є такі:

Українська е т н і ч н а приналежність членів тієї Церкви, конкретно виявлена українським духом цієї Церкви та її організаційно-правною українською церковною суверенністю (Автокефалією), цебто незалежність від чужих найвищих церковних проводів. Це значить: лише нероздільна сполука цих обох чинників: 1. української етнічности (національности), виявленої в Церкві рідним обрядом, рідною Богослужбовою мовою та рідною ідеологією, та 2. українського організаційно-правного статусу, цебто української суверенности церковної (Автокефалії) — отже, незалежности від чужих найвищих церковних проводів (Риму, Москви, Царгороду і т. д.), — лише ці два нерозлучні чинники і вимагають, і дають право Церкві і щодо її істоти (її духа), і офіційно-формально називатися **Українською, навіть і поза межами України.** І на такому становищі стоїть Українська **Автокефальна** Церква, і завдяки тим обом вищезгаданим чинникам, на яких вона заснована, ця Автокефальна Церква українців і є українською і щодо її духа, і щодо її офіційної форми: бож тут дух і форма взаємно, причиново пов'язані, і невідлучні одне від одного.

І тут питання: А чим же "Українською" може бути спільнота парафій еп. Богдана? Обряд там в з а г а л ь н і й основі такий самий, як і в православній Церкві інших народів. Богослужбова мова там принципово не є українська. А хоч би Богослужбова мова в них була українською, то однаково ж спільнота тих парафій не становить собою такої церковної одиниці, яку можна б назвати Церквою, а є вона лише гуртом п а р а ф і й, які є частиною А м е р и к а н с ь к о ї Д і є ц е з і ї, що в свою чергу є лише частиною Ц е р к в и **Царгородської Патріярхії.** Інакше кажучи, **с п і л ь н о т а** парафій еп. Богдана Шпильки являється лише невеличкою складовою частинкою Царгородської Церкви, а не є вони самі собою "Ц е р к в о ю".

Певна річ, є вони п а р а ф і я м и, **що складаються з українців,** але такою церковною одиницею, під якою розуміємо Ц е р к в у, вони не є, — не є вони Ц е р к в о ю взагалі; зокрема ж вони не становлять собою **Української Церкви,** а знаходяться в Ц а р г о р о д с ь к і й Ц е р к в і, яка Українською, розуміється, не є.

Певна річ, що розкриваючи таку дійсність, цим не маємо на меті заперечувати світського українства та патріотизму ширшого загалу членів парафій еп. Богдана Шпильки, а навпаки — з натиском підкреслюємо, що ці члени є українцями, і віримо, що велика їх більшість є щирими українськими патріотами. А в церковному відношенні є вони живою частиною Української Православної Церкви, які лише через непорозуміння попали до Царгородської Церкви, бо в них дехто вмовляє дивну річ, — що, мовляв, хто є членом Царгородської Церкви, то тим самим він є членом... "Української Церкви" в... Америці! Нема підстав сподіватися, щоб на такому самосуперечному ґ р у н т і можна було стояти якийсь довший час... Бож нарешті і то неминуче прийде та хвилина, коли цю "неувязку" побачать усі члени тих парафій і поставлять таку вимогу: Або вони є вірними Царгородської Церкви, отже не Української, або вони є вірними Української Церкви, але тоді вони виходять зі складу Царгородської Церкви і приєднуються до Української Православної Церкви, якою є лише Автокефальна Церква українців.

Одне з двох, а третє не дане. І така конечність вибору між першим чи другим — то неуникнима конечність життя, — це залізний його закон. І деякі проводирі це, як видно, зрозуміли, коли таким штучним криком голос цього закону хотіли приглушити. Може на цьому Соборці їм це, штучно витворивши нервовий настрій, хвилево і вдалося, коли за криком трудно було спокійно справу обдумати. Але по Соборці — знову тиша, і кожен член парафій має нагоду справу обдумати спокійно, на здоровий розум. А яке буде кінцеве вирішення справи, сумніватися не можна, знаючи патріотизм загалу членів цих парафій.

П. Т. Галко.

У ПОРТУГАЛІЇ ПОВСТАЛА НАЦІОНАЛЬНА ЦЕРКВА

У традиційній католицькій країні, якою є Португалія, Католицька Церква вже перестала бути єдиною володаркою душ цього народу. Не зважаючи на те, що уряд в руках Католицької Акції, там поширилося єпископальне англіканство. Не відомо, в якій мірі заважила тут теологічна справа, але видно, що національна справа в тому відіграла головну ролю, - між португальцями посилюється рух за церковну незалежність від чужинецьких центрів і проводів, отже найперше від Риму. Але коли над португальцями єпископального віровизнання розтягнула свою зверхність Англіканська Церква з закордону, вони, звичайно, також стали проти, бо їм ішлося не про те хто з чужинців буде над ними зверхником, а про те, щоб мати свою Церкву незалежну від усіх чужинців — будь він гірший чи кращий.

У наслідок того цього року Єпископальна Церква за кордоном погодилася на адміністративно-правне унезалежнення вірних цього віровизнання у Португалії. І так формально заіснувала Португальська Церква — цебто дійсно національна, бо незалежна від чужих зверхників. Першим її первоієрархом став о. Антоніо Фіендор. Рукоположили його три аглікансько-єпископальні ієрархи: П. Л. Сімоес із Бразилії, Н. Б. Неш із США та Л. МекКен з Ірляндії.

СТАРОВИННІ БІБЛІЇ НА ЛІЦИТАЦІЇ

Цього року у відомому ліцитаційному підприємстві "Саутбі" в Лондоні було продано колекцію 24 Біблій старих видань за суму 30,729 долярів.

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" x 3¾"

Число	
3027	Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

КОМУНІЗМ КОРМИТЬСЯ ГОЛОДОМ ДІТЕЙ У РИМІ

По телевізії Сі Бі Сі в Канаді 1 жовтня ц. р. були передані ілюстровані репортажі Меклейна з Торонто. Між іншим, були показані образки з щоденного життя Риму, зловлені канадським репортером, так би мовити, "на гарячому". Серед тих образків був і такий: маса дітей-жебраків, нуждені, обдерті діти, схожі на живі кістяки, благально простягають до прохожих рученята, щоб дали їм шматок хліба.

А навколо стоять розкішні палаци...

Так і пригадалися страшні картини з голоду в Україні в 1921-22 і 1932-33, що його штучно викликала червона Москва для знищення українців.

Як пояснення до цих образків з Риму, — чорна нужда навколо ясних палаців! — спікер Меклейн коротко сказав, що власне на такій нужді жирує комуністична пропаганда в Італії.

Жовтень -- Місяць Книжки!

У книгарні Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі книжки:

- АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на міміографі). 108 стор. 2.[illegible]
- АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. Ціна 1.00
- БІБЛІЯ в українській мові, Старий і Новий Заповіт, в оправі. Ціна 2.50
- ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
- ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
- ВІЗАНТІЯ Й УКРАЇНА — Митрополит Іларіон — 96 стор. Ціна .25
- ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
- ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
- ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
- КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіон — 167 стор. Ціна .50
- КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво. — Митрополит Іларіон — 32 стор. Ціна .10
- КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. — Стор. 45. Ціна .30
- КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. Ціна 1.00
- МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви. — Прот. В. Кудрик — Том I — 254 стор. Ціна .75
  - Том II — 288 стор. Ціна .75
  - Том III — 252 стор. Ціна 75
  - Том IV — 256 стор. Ціна .75
- МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик 220 стор. Ціна .75
- НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — том I — стор. 294 в оправі 7.50, брошурована 6.00
  - Том II — стор. 398 в оправі 7.50, брошурована 6.00
  - Том III — стор. 390 в оправі 8.50, брошурований 7.00
- НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР — ціна 1.00
- ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук .25
- ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
- ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
- ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родин, 28 стор. Ціна .50
- ПРЕПОДОБНИЙ ЮВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — Стор. 64. Ціна 25
- ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 сторін. — Ціна 2.00
- ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. Ціна .50
- ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — на рік 1958. Ціна 1.00
- РІДНА НИВА — Календар — на рік 1957 стор. 224. Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — за 1956 рік — стор. 240. Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — за рік 1955 — стор. 222. Ціна .50
- РІДНА НИВА — Календар — за 1954 рік. Стор. 334. Ціна .35
- РІДНА НИВА — Календар — за 1953 рік. Стор. 206. Ціна .25
- РІДНА НИВА — Календар — за 1952 рік. Стор. 160. Ціна .25
- РІДНА НИВА — Календар — за 1950 рік. Стор. 160. Ціна .25
- СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. Ціна .50
- ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. Ціна .30
- УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митрополит Іларіон. 180 стор. Ціна .75
- УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657-1687) — Митрополит Іларіон. — 564 стор. Ціна 4.00
- ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50
- ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 стор. Ціна 1.00
- ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. Ціна .50
- ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15
- ЧУЖА РУКА, або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. Ціна .50
- ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович. 110 стор. Ціна .50
- ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митрополит Іларіон — 48 стор. Ціна 2.00
- ЯК ПОВОДИТИСЯ В БОЖОМУ ХРАМІ — Митрополит Іларіон — 72 стор. Ціна .25

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

- АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна 5.00
- ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25
- ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на міміографі). 57 стор. Ціна 3.00
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 6.50
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна 2.75
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 7.50
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, золочений. Ціна 6.50
- МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна 5.50
- МОЛИТОВНИК - „Приятель Дітей" в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
- МОЛИТОВНИК — „Приятель Дітей" в полотняній білій оправі. Ціна 1.25
- НАПРЕСТОЛЬНІ ЄВАНГЕЛІЇ — в красках — малинова, темно-зелена або ясно синя Оправлені в плюш і міцну позолочену окову з оздобами та образами Євангелистів. Розмір — 16x11x2½. Ціна $125.00
  - Мала 9x7x1½. Ціна 35.00
- ОКТОЇХ — або Восьмигласник видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
- СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот В. Кудрик — 21 стор Ціна 1.00
- СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ 2.00
- СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському — 18 стор. Ціна .75
- СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) — видання УАПЦ у Вел. Британії — 16 Стор. Ціна .50
- СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — Видання УАПЦ у Вел. Британії — 24 стор. Ціна .50
- СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ — Видання УАПЦ у Великій Британії — 18 стор. Ціна .50
- СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00
- ТРЕБНИК. Частина I., в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50, Брошурований 5.00
- ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

У В А Г А! У В А Г А!

Починається наука в Недільній Школі!

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

- АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор — Прот С. В. Савчук. Ціна .15
- БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. Ціна .75
- БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Герус. Ціна .50
- ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. Ціна .20
- ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна .25
- ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ, прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Класа I—40 лекцій .85, Класа II—40 лекцій .85
- ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна .50

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

- AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 374 pages $4.75
- AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF „JEHOVAH'S WITNESSES" — by Lehman Strauss, — 48 pages .35
- A PRIEST SPEAKS HIS MIND — by Rev W. E. R. O'Gorman — 190 pages 2.50
- THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
- CHRISTIAN ANSWERS TO JEHOVAH'S WITNESSES by William Harding Kneedler — 64 pages .10
- COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard — 340 pages 4.75
- FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by The Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 — pages 3.00
- The Great Prince St. Vlarimir — also My Church and My Faith — by Rev. Nicholas Fedorovich .50
- HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine — 226 pages — Contains: Agnosticism, Annihilation & Conditional Immortality, Atheism, Baptismal Regeneration, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science. Cloth bound 2.00, Paper bound 1.00
- JEHOVAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer — 32 pages .35
- The Orthodox Companion by Rev. David F. Abramtsov — 238 Pages 2.50
- OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth bound — 7.50, Paper bound 6.00
- RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60
- THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schnell 2.95
- TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin — 500 pages [illegible]
- UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages 1.00
- UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ПОЛІТИКА І ЦЕРКВА В ЛИВАНІ

Голосні події в Ливані, що набрали міжнародного значення, за плечима політичної й збройної боротьби між ливанцями мають свій ґрунт у релігійній боротьбі. Це перестало бути тайною з того часу, коли американським дипломатам не вдалися спроби переконати християнських церковних провідників до політичного виступу.

Справа в тому, що заступник державного підсекретаря ЗДА, Роберт Морфі, і амбасадор ЗДА в Ливані, Роберт Мекклинток, намагалися намовити християнських церковних провідників у Ливані, щоб вони вивісили спеціяльні плякати з рапортом такого змісту: політична криза і збройна боротьба в Ливані в дійсності спричинена релігійною ворожнечею між християнами і мусулманами (магометанами). Статистика, переведена останніми французькими ґубернаторами в Ливані, показала, що мусулманська частина ливанців є менша за християнську частину цієї нації. На цій підставі уряд і президентура Ливану були в руках християн. А тепер ливанці мусулманської релігії домагаються нового перепису населення, бо вони певні, що ливанців мусулманської релігії в дійсності є більше, ніж релігії християнської, отже влада Ливану має бути в руках мусулман.

Американські дипломати бажали бачити ці плякати у звязку з своїм поглядом, що боротьба ливанців мусулманської віри за приєднання Ливану до Федеративної Арабської Республіки (Єгипет і Сирія) є одним з виявів загального змагання арабських націоналістів до обєднання всіх арабських держав і державок в одну всеарабську державу. Душею цього націоналістичного руху є мусулманська релігія, що її араби вважають за свою національну арабську віру. Держави Заходу (ЗДА, Франція, Британія) скористали з християнської релігії таким способом, щоб з громадян християнської релігії в різних арабських державах творити політичний чинник, за допомогою якого можна було б деякі арабські держави поставити по стороні Заходу і наставити їх проти всеарабського обєднання. При тому держави Заходу ці прихильні Заходові, а ворожі всеарабському обєднанню чинники, цебто арабсько-християнські, забезпечували великими сумами грошей і повагою політичної сили.

Однак — цікава річ! — унаслідок останніх подій, католицький патріярх маронітського обряду в Ливані, Павло Меучі, не погодився вивісити згадані плякати, що їх вимагали дипломати ЗДА. Більше того, він зажадав, щоб Злучені Держави Америки негайно вивели свої війська з Ливану. Коли ж заступник державного підсекретаря ЗДА, Роберт Морфі, відбув переговори з унійськими (греко-католицьким) єпископом арабів мельхітського обряду в Ливані Филипом Набасом у Бейруті, столиці Ливану, а також з католицьким єпископом маронітського обряду, Аутуном Абдом у Тріполі, то вони зайняли таке становище, що й маронітсько-католицький патріярх Меучі. Р. Морфі відбув також конференцію з православним сирійським ієрархом у Ливані — єпископом Лілія Аль Салібі. Який був вислід тієї конференції — не відомо. Однак і цей православний єпископ також не вивісив тих плякатів, що вимагали американські дипломати.

*

Цікава річ, — попередній президент Ливану, Каміль Шамун, був католик. Його теперішній наступник, генерал Фуад Шегаб, також католик, вихованець католицьких монахів маронітського обряду. Значить, хоч у Ливані є християни різних обрядів, то в дійсності католики контролювали й контролюють уряд цієї країни. Отже Злучені Держави Америки, виславши своє військо до Ливану на допомогу Шамунові й Шегабові, підтримали католицьку політичну силу. Тому католицький єпископ у Ливані, розуміється, не міг цим потиху не радіти. А тепер, коли цей самий католицький єпископат "відмовився" від американської збройної допомоги проти мусулманської політичної сили, а навпаки — зажадав, щоб тієї допомоги ЗДА йому не давали, то це не абияка несподіванка й для самих американських дипломатів.

Чому ж так сталося? Як видно, Рим не хоче рискувати своїм станом посідання у всіх арабських державах за ціну успіху в Ливані. Бо в Ливані держави Заходу мають змогу підтримати християн, серед яких політичну силу очолюють католики, як Шамун, Шегаб і т. д. Але що буде з католиками у всіх інших арабських країнах, що під повною контролею мусулман, а християн там порівнюючи дуже незначна скількість? Держави Заходу там ледве чи мають змогу, або чи захочуть дати збройну й грошову допомогу християнам. Отож, щоб не дразнити всеарабського руху, Рим, як видно, дав наказ своїм єпископам, щоб вони хоч формально "стрималися" від політики, — мовляв, вони займаються лише релігією й Церквою. Ба, навіть сам президент Ливану, католик Шегаб, вважав за конечне заявити, щоб, мовляв, ЗДА вивели свої війська з Ливану.

Чи має Рим підстави до побоювань за долю католицької Церкви серед арабських держав у мусулманському морі, і тому ніби "вмиває руки" від політики в Ливані? Очевидно, так! Наприклад, у Йорданії мусулманський уряд звелів арештувати вірменського православного патріярха Нерсояна, тому що він є американським громадянином, і депортував його до Ливану, де є американське військо, — мовляв: хай іде свій до своїх, які його підтримують! А на місце Патріярха Нерсояна уряд Йорданії запропонував православного архиєпископа Дердеріяна — йорданського громадянина. Отже Рим має тут грізну осторогу, що і всі католицькі єпископи можуть бути видалені з усіх арабських держав, якщо католики в Ливані, спираючись на збройні сили Заходу, стануть проти всеарабського націоналізму.

Правда, коли в Йорданії був арештований і депортований вірменський православний ієрарх Нерсоян, україномовна "Наша Мета", Торонто, ч. 38, 1958, ще гірше ніж наївно висуває заялозене підозріння, що, мовля, сталося це тому, що патріярх Нерсоян міг бути на послугах Москви, отже за те його Йорданія депортувала. Значить, коли на Близькому чи Середньому Сході котось із православних ієрархів переслідує мусулманський уряд, то він в очах Католицької Акції на українському ґрунті конче має бути "комуністом". Такий погляд або свідомо лукавий, або по-дитячому короткозорий, і такі "політики" не мають найменшого поняття про дійсний стан справи. — Значить, ці доморослі "політики" не сподівалися того, що католицький єпископат незабаром прилюдно виступить у Ливані проти держав Заходу. А це для пропаґаторів Католицької Акції повинно означати, що католицький єпископат на Середньому Сході став по стороні большевицької політики, бож це Советський Союз перший став вимагати, щоб американці вивели свої війська з Ливану, і того самого, вслід за большевиками, стали вимагати католицькі єпископи. Якщо-б вони того не вимагали, то були б арештовані в арабських країнах так само, як православний архиєпископ Нерсоян, що є американцем. Ба, арештуючи католицьких єпископів, арабські держави мусіли б оголосити причину цього. І певно, що їм було б вигідніше проголосити, що католицькі єпископи були на послугах Москви, ніж на послугах держав Заходу. А підстави для цього арабські держави знайшли б без труду, — адже Ватикан дає тихе благословення своїм католицьким ієрархам заключувати угоди з комуністичними силами, як це сталося в Польщі в грудні 1956 р., коли ввесь католицький єпископат у цій країні під проводом примаса Польщі, кардинала Стефана Вишинського, формально заключив з комуністичним режимом Владислава Гомулки угоду політичної співпраці і видав наказ усім вірним однодушно цей режим підтримати. Певно, таких справ є більше. А як далі буде розвиватися гнучка політика Ватикану на арабському Сході — покаже майбутність. Покищо вже видно, що католицька Церква на арабському Сході стала проти вмішування держав Заходу, отже зайняла таке саме становище, як і Советський Союз, і такою ціною покищо викупилася від таких арештів, жертвою якого впав православний патріярх Нерсоян, як американець.

Р. Лубкович.

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В СССР У ЧИСЛАХ

Митрополит Крутицький і Коломенський, Миколай, влітку цього року був присутній на засіданнях проводу Світового Союзу Церков в Утрехті, Голляндія, як представник Московського патріярха. І тут він при нагоді поінформував, що Православна Церква в СССР має тепер 22 тисячі храмів і 35 тисяч священиків. Як звичайно, він запевнював, що релігія й Церква в СССР "не переслідується".

Одначе цифри ясно показують, що комуністична влада в СССР намагається релігію й Церкву зліквідувати. Наприклад: 1914 року на 167 мільйонів населення в царсько-російській імперії було 50 тисяч парафій; тим часом на 200 мільйонів населення в СССР в 1950 р. є лише 22 тисячі парафій, коли впорівень до 1914 року їх мало б бути принаймні 65 тисяч.

З БОРОТЬБИ НА КИПРІ

У домі члена грецької визвольної організації ЕОКА на Кипрі англійська поліція викрила робітню ручних і годинникових бомб. Сам той член ЕОКА воліз утекти. Отже поліція арештувала його 19-літню жінку Ніну Сотелі. Суд у Нікосії, столиці Кипру, засудив її на 12 років тюрми. На суді вона була з своєю 2-місячною дитинкою на руках.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ У. Г. П. Ц. В КАНАДІ І ВІЗИТАЦІЯ ВПРЕОСВ. МИХАЇЛА

Сарнія, Онт. — Мала Громада кількісно, але сильна якісно, може гордо заявити, що вона непереможна. Наша Церковна Громада Пресв. Тройці в м. Сарнія, не складаючи рук, з малою кількістю вірних, змагаючись у боротьбі з недостатками, все ж у дружній праці належно виконує свої обвязки.

Усі Церковні і національні Свята громадно і належно святкує, як спільна сімя. Так само 7-го вересня 1958 р. відсвяткувала вона Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, та одночасно відбулась Візитація Високопреосвященнішого Владики Михаїла.

У неділю 7-го вересня ц. р. о 10 год. ранку відбулася зустріч Високопреосвященнішого Владики Михаїла. Учителька Рідної Школи панна Тамара В. Чорна гарно підготувала діточок; восьмирічна Оксана Чорна привітала Владику та вручила букет квітів, а решта діточок застеляли живими квітами доріжку, де йшов Високопреосвященніший Владика.

Голова Церковної Громади п. Т. Новосад зустрів Владику з хлібом і сіллю, Всеч. о. С. Цитухин зустрів Владику з Хрестом та запросив його помолитися з нами.

Настала довгожданна Архиєрейська Служба Божа, з сослуженням о. С. Цитухина та о. Кисілюка. Співав запрошений хор із м. Виндзор, Онт., під керівництвом п-ні В. Добровольської.

У проповіді Високопреосвященніший Владика з'ясував значення Євангелії, та довів до доброго зрозуміння присутніх хто був той Цар, який запрошував своїх гостей на обід, та хто були Його посланці, і хто був той, що не мав на собі весільного одягу.

По закінченні Служби Божої відбувся обід. Після обіду голова Громади п. Т. Новосад у своїм вступнім слові з'ясував присутнім значення цього дня.

Запрошений до слова гість з Виндзору п. П. Ю. Сенчук, розказав, як у Канаді повстала і зростала в протязі 40 літ Українська Греко-Православна Церква. Після того було запрошено до слова нашого дорогого гостя Високопреосвященнішого Архиєпископа Михаїла, який з'ясував боротьбу Українського Православного Духовенства за незалежність Батьківщини та її святої Православної Церкви. Також мали слово Всеч. о. С. Цитухин і Всеч. о. Т. Кисілюк та інші. При цьому було переведено збірку на будову Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу, і було зібрано $56.15.

У кінцевім слові гол. Громади п. Т. Новосад щиро дякував Владиці Михаїлу за його ласкавість, що відвідав цю Громаду в Сарнії, а також усім гостям з м. Виндзору, що звеличали своєю присутністю наше Свято.

Закінчено молитвою "Достойно є".

Присутній.

ЦІКАВА ПРАЦЯ

Інж. — агр. Ф. Онуфрійчук, „Душа і квіти в давніх релігіях".

Автор — аґроном-дослідник, відомий з низки фахових праць з ділянки своєї професії, — в українській і англійській мовах. Деякі з них мають виключно дослідницький характер, і вони викликали собою живе зацікавлення у світі серед учених ґенетиків.

Але інж. Ф. Онуфрійчук викликає до своєї праці зацікавлення ще й з іншого боку, з якого досі не знаємо ще ні одного нашого природознавця, а саме — з того, що він розуміє конечність піднесення вище вузьких меж природознавчого предмету, і повязує його з культурою. І він дає доказ, що вміє це зробити, коли знаходить житевий звязок між душею людини та рослинним світом. І тут власне оригінальність цього науковця.

Перша його спроба в цьому напрямі — це "Душа і квіти в давніх релігіях" (Вінніпеґ 1958 р., 44 стор.). Автор розкриває перед уявою читача чудовий світ мітів (давніх вірувань) старовинних народів, а особливо греків, — світ буйних і барвистих квітів і їхнього звязку з таким же багатим духом тих давніх народів. Кожна важніша квітка має за собою мітичну (давньо-релігійну) історію, повязану з людьми й поганськими богами, — історію цікаву, мов казки Сходу. І автор уміє це живо та мальовничо розповісти, отже книжечка — це мов збірка прекрасних оповідань, які читаються "одним духом". Видана вона циклостилево, але так дбайливо й на гарному папері, а до того ж має цікаві й цінні ілюстрації з давніх грецьких вірувань.

Досить вичерпний, як на розмір книжечки, вступ написав проф. д-р Юр. Мулик-Луцик п. н. "Про істоту мітології". Тут у доступній формі подані найважніші інформації про це, що таке мітологія і в чому вона полягає.

Порушена інж. Ф. Онуфрійчуком справа відношення між рослинним світом і людською духовістю та культурою народу має ще одне значення: автор тим самим вказує нашій науці на це, на що досі не було звернено уваги, а саме на потребу опрацювання теми про рослинний світ у християнській релігії, а зокрема в християнстві в Україні, і також в українській культурі, чи принаймні в літературі народній та індивідуальній, або принаймні вже хоч у котрогось з велетнів української літератури. Це власне є в плані, чи може краще — задушевною мрією інж. Онуфрійчука.

П. К.

ПРОЩАННЯ П-ВУ БУРЯНИКАМ

Айтуна, Саск.

У неділю 21 вересня ц. р. Українська Греко-Православна Громада Пресв. Тройці в Айтуні, Саск., влаштувала прощальний вечір п-ву Михайлові і Аделі Буряникам з нагоди їх від'їзду з Айтуни до Бирч Ривер, Ман. М. Буряник є головою Церковної Громади.

Усі члени зійшлися до Народнього Дому, щоб його з родиною попрощати й побажати всього найкращого на новому місці їх перебування.

Господарем вечора був заступник голови п. Михайло Колинчук.

По прощальних промовах парох о. М. Коленич сердечно дякував п. Буряникові за щиру співпрацю у Громаді й за добрий провід, який він давав, бувши тут головою. Щиро прощаючи їх, о. Парох вручив їм дарунок від усіх присутніх. Після того слідувала перекуска, приготовлена місцевим Жіночим Товариством, до якого належить пані Буряник.

При цій нагоді, на заклик п. Михайла Базюка, була влаштована збірка на „Вістник". Збіркою зайнявся п. Ів. Чайка, і вона принесла 17 дол.

Щира подяка всім за пожертви! Панству Буряникам бажаємо всього найкращого і Божого Благословення на новому місці їх праці!

о. М. К.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Вайта, Ман.

У суботу, дня 13-го вересня 1958 р. панство Петро і Василина Боднарчуки з Вайти, Ман., вінчали тут свого сина Бориса з панною Мой рою Майтленд.

Обоє молоді працюють в Келгері, Алта. Весільна забава відбулася в Нар. Домі в Вайті з участю численних гостей з містечка й околиці.

Хоч панство Боднарчуки робили перше весілля в родині і були досить схвильовані, то однак не забули, разом зо своїми гістьми, й за укр. пресу. Їхні приятелі зайнялися збіркою, що принесла $40.50, з чого призначено на „Укр. Голос" 15 дол., а решту на „Вістник".

Сердечне спасибі всім за пожертву, а молодій парі щастя, здоров'я, дорібку, радости з життя й довгого віку подай Господи!

Пожертву зложили:

По 1 дол.: Гриць Пацьорка, Йосиф Музика, М. Сторожук, Е. П. Подольський, В. С. Шмиґельський, Ш. Лисак, О. Підлубний, М. Дикун, С. Калинюк, Н. Стримбіцький, С. Косован, П. П. Подольський, Н. Божик, Й. Дмитрук, П. Стадник, В. Кирилюк, В. Олійник, Антін Смеречинський, Антін Фіґус, Й. Н. Сесеструк, М. Боднарчук, М. Божик, Юрій Сконерс, В. Вовчук, п-во Тостоварик, М. Остриженюк, П. Боднарчук, Й. М. Боднарчук, Н. М. Подольський, М. Базюк, Е. Боднарчук. По 50 с., З. М. Подольський, В. Сесиструк, В. Іванкевич, М. Тесарський. По 25 ц.; С. Шмиґельський, о. С. Греділь. По 2 дол.: І. Іваха. По 5 дол.: молодий Борис Боднарчук.

Гість.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ДОБРУ ЦІЛЬ

Шипмен, Саск. — У неділю 17-го серпня 1958 року знайомі та приятелі влаштували Вірі Кучірці з дому Боднарчук і Петрові Запарнюкові, синові Василя, несподіванку з нагоди дня їх уродин.

При тій веселій забаві та приятельській гутірці не забули присутні відзначити цей день і збіркою на добру ціль. На заклик п. В. Боднарчука зложено 15 дол., з чого 10 дол. призначено на місцеву церкву а 5 дол. на пресовий фонд „Вістника".

Нехай Господь зберігає Віру й Петра у Своїй опіці на многії літа, а жертводавцям щире спасибі!

Василь Боднарчук.

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Дмитро Андрієвський, Російський колоніялізм і Советська імперія. Націоналістичне Видавництво в Европі. Париж 1958 р., 108 стор., з картою Советської імперії.

Автор стверджує, що Советський Союз — це ніщо інше, як тільки нова форма традиційного російського колоніялізму, цебто тієї ж самої займанницької політики й поневолювання не-московських народів, що її з давніх-давен провадила й монархістична Московщина. Автор усю свою книжку оснував на фактах, — у ній повно джерел.

Богдан Винар, Економічний колоніялізм в Україні. Націоналістичне Видавництво в Европі. Париж 1958 р., 186 стор. Книжка присвячена справі господарського визиску України Москвою. Автор навязує до давнішого, царсько-московського визиску, але його головна тема — експлуататорська господарка червоної Москви в Україні. Книжка багата на джерельні матеріяли. Питання господарського визискування України комуністичною Москвою в науці дуже мало відоме, та й в українській науці воно розроблене покищо не зовсім задовільно. Тому праця Б. Винаря являється тут значним вкладом у вивчення цієї справи.

ПОДЯКА

Ми почуваємося мило зобов'язаними подякувати Церковній Громаді в Кіркленд Лейк, Онт., за даний обід з нагоди нашого приїзду зараз по першім Богослуженні 7-го вересня, в залі при церкві, і Голові Громади пану Черепасі за щире вітання нас на парафії у них.

о. Прот. Іван і добродійка Марія Магас.

ПОСВЯЧЕННЯ ДОМУ
Ґренд Сентер, Алта.

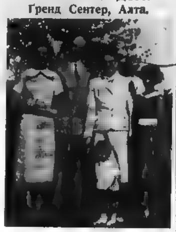

У неділю 17-го серпня ц. р. після Богослужения в Ґренд Сентер, Алта. (тут Укр. Греко-Православна Громада ще лише в стадії організування. Відправи відбуваються в місцевій англіканській церкві) родина, приятелі і знайомі разом зо священиком Е. Труфином пішли до новозбудованого дому п-ва Володимира й Гафії Гудимів, щоб посвятити дім.

Тут уже були зібрані вірні, що разом з господарями, братом Васимем і сестрою Санхірою, Гудимами взяли в цьому участь.

Після Посвячення дому відбулося й прийняття, приготоване для цієї цілі, і тут було виголошено ряд промов та вручені дарунки від родини, приятелів та поодиноких парафіян. Промовляли о. Парох і п. А. Кріль, а дарунок для домашніх з щирими побажаннями вручив брат Василь Гудима. За все це влаштоване щиро дякували п-во Володимир і Гафія Гудими з родиною.

П-во В. й Г. Гудими гарно виховали своїх донечок Вільку і Фіялку в українському дусі, бо вони завжди перші відзначаються на всіх святах-концертах, як українських, так і в державній школі, і не раз одержали признання й нагороди.

Після цього, на заклик п. А. Кріля, при веселій ґутірці було переведено збірку на „Вістник", яка дала 18 дол. і від п-ва В. й Г. Гудимів 5 дол. на вироблення кліші, — разом 23 дол.

Збіркою зайнялися пані Санхіра Гудима і добр. Е. Труфин.

Жертвували слідуючі: п-во В. й Г. Гудими 1 дол. на прес. фонд і 5 дол. на вироблення кліші, по 1 дол.: пп. Кирило Годинський, Прокіп Ґалівода, Андрій Кріль, Іван Яцун, Микола Болотюк, Олекса Руснак, Юрій Гуцкал, Аксентій Куницький, Іван Ґебенет, Євген Лупул, о. Е. Труфин, Іван Ільчук, Анна Луців, Василь Карасюк, Ніна Куницька, п-во Василь і Санхіра Гудими 2 дол.

Щира подяка жертводавцям і тим, що зайнялися прийняттям і збіркою.

Панству Володимиру і Гафії Гудимам з Родиною — щирі побажання кріпкого здоровя, всього найкращого та на Многії Літа в новому домі!

Гість!

ПОДЯКА

Як відходячих з парафії Геффорд, Саск., на парафію Киркленд Лейк, Онт., щиро нас прощали Громади Геффорд, Кридор, Рерфілд і Борден (Білики). Ми цією дорогою дякуємо парафіянам згаданих Громад за їх щиро-українське і християнське відношення до нас під час нашого побуту в парафіяльнім окрузі Геффорд.

Щиро дякуємо за гарні дари, дані нам при прощанні, — що його перепровадили проф. Ф. Андрущак і п. М. Симчич, заст. хворого голови Д. Семка, — в церковній залі в Геффорді, а саме: Церковній Громаді (передав М. Симчич), Жіночому Товариству ім. Ольги Басарабової (передала п-ні А. Боднарчук), СУМК-ові(передав п. Ілько Симчич) і дітям Недільної і Рідної Школи (передав Ярослав Лозовчук).

Велика подяка Церковним Громадам і Жіночим Товариствам з Кридору, Редфілду і Бордену за дари і при тім за щирі їх вислови прощання. Сердечно дякуємо нашим друзям Всеч. о. Юрію Туржанському і Пані Добродійці з Вакав, Всеч. о. Хомякові і пані Добродійці, і п-ву Друль з Бетелфорду за їх вислови щиросердечности при прощанні з нагоди нашого від'їзду з Геффорду.

Нехай Милосердний Господь кріпить Вас, Друзі і Парафіяни, в здоровлі, витривалості і єдності в дальшій праці для добра і розвитку нашої Церкви, в вихованні нашої молоді і діточок на добрих українців і канадійців.

о. Прот. Іван і добр. Марія Маґас.

ПОДЯКА

Уважаю своїм милим обов'язком цією дорогою висловити свою найщирішу подяку всім Церковним Громадам Округи Вайта, які я дотепер духовно обслуговував, що з такою сердечною подякою прощали мене по відслуженні мною останньої Служби Божої в церквах Округи, а громаді Сандавн — за особлий грошовий подарунок.

Щиро дякую всім вірним з приналежних до Вайти парафій, що своєю так численною участю звеличали урочистість останнього там мого Богослужения в неділю 31-го серпня ц. р. у Вайті.

Сердечно дякую п. А. Фіґусові, який попрощав мене такими теплими й щирими словами в церкві по Службі Божій від Церковної Громади Вайти.

Тепла подяка належиться від мене й моєї родини Церковній і Жіночій Громадам у Вайті, які приготовили, з нагоди нашого від'їзду від них, так багатий обід в Народнім Домі, в якім узяли участь коло 120 осіб.

По обіді промовляли й прощали нас більше промовців. Першим прощав дуже гарними словами голова Церковної Громади у Вайті п. Ст. Сміґельський та вручив мені гарний грошовий подарунок від усіх присутніх. Потім прощала нас старша сестриця пані В. Божик, і передала Добродійці більший грошовий дар. Потім промовляли пані А. Подольська від імені Жіночої Громади у Вайті, пані Є. Білинч від Манітобської Провінціональної Управи СУК, панна А. Фіґус від СУМК, від Громади Сірко пан Г. Чоботар, від Громади Арбакка Св. Миколая голова п. Т. Давидюк та п. І. Древняк, з Арбакки Свв. Петра й Павла голова п. І. Щербак та п. С. Сторожук.

Усім промовцям висловлюємо щире й тепле спасибі!

У кінці дякували й ми — я і син Богдан; щиросердечно дякували промовцям та всім присутнім за гарне й миле прощання. А тепер ще раз просимо, щоб Всемилостивий Господь усіх моїх бувших парафіян нагородив кріпким здоров'ям та сповнив усі їхні добрі заміри й бажання, щоб зберігав їх у любові до рідної Православної Церкви та помагав їм виконувати Заповіти Христові собі на добро, а Церкві на славу!

Свящ. Е. Ґорґіца з Родиною.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН МАРКО

Поплар Парк, Ман. — Дня 6-го вересня ц. р. упокоївся в Бозі Іван Марко — піонер околиці Попларпарк, Ман., в якій прожив 58 років свого життя. Похоронні Відправи відслужив Всеч. о. Т. Ковалишин у місцевій церкві, з великою участю людей, бо Покійний був добре тут знаний і шанований всіма. Покійного похоронено біля його небіжки дружини, яка упокоїлася в 1949 році.

Іван Марко народився в селі Радихові, в Галичині, в жовтні 1883 р., і прибув до Канади з родичами 1899. У 1900 р. родина Марків замешкала на фармах у вижчезгаданій околиці, де Покійний жив уже до смерті. Залишив він трьох синів: Григорія, Михайла і Дмитра та чотири дочки: Анну, Марію, Параню і Еву. Заляшилися також три його брати: Михайло, Павло і Григорій, одна сестра Марія та 23 внуків і 4 правнуки.

Поза своїми родинними обовязками Покійний брав також видатну участь у житті Церковної Громади й Народнього Дому. Він довгі роки був головою Церковної Громади, як також брав значну й живу участь при Народнім Домі, будучи довголітнім режисером та урядником. Він також цікавився політично-громадським життям, бо був шкільним тростом, канцеляріем у муніципальнім уряді, як також дуже цікавився політичним життям цього краю.

Під час Похорону зібрано на Невянучий Вінок Покійному в сумі 29 дол. на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрія в Вінніпегу. Як першого піонера околиці Попларпарк, Ман., Івана Марка тамтешні мешканці будуть згадувати довгий час, як доброго і примірного члена тієї Громади й околиці. Він лишив за собою гідний приклад для наслідування тим, що будуть працювати так, як він працював.

Хай Господь прийме Його у Свою Оселю та нагородить Його вічним щасливим життям!

Вічна Йому Память!

К.

БЛ. П. ТИХОН ВАЛЕНТИН

Монтреал, Кве. — Дня 4-го вересня ц. р. на 63-му році свого трудолюбивого життя нагло відійшов від нас бл. п. Тихон Валентин.

Покійний народився 15-го липня 1895-го року в селі Хобавка, Чернігівської губернії, в Україні, і в досить молодому віці прибув у Канаду 1921-го року і тут поселився в місцевості Кіноґамі, Кве., де й працював аж до 1928-го року.

У 1928-му році прибув у Монтреал на постійний побут, і тут у 1930-му році одружився з повдовілою тепер панею Катериною Валентин і жили вони мирно та спокійно, аж доки Господь не поблагословив їх ще більшим щастям, а саме двома гарними донечками: Оля, яка вже вийшла заміж, і живе з своїм чоловіком п. Томою Михалковим у Содбурах Онт., і Софія, яка є тепер великою розрадою для своєї дорогої мами в цю трагічну хвилину для всієї родини.

Покійний залишив в Україні ще три сестри та одного брата, які, коли ще живуть, довідавшися про наглу смерть свого брата в Канаді, напевно дуже тяжко переживатимуть цю велику втрату.

Похорон і три Панахиди, які служили Митроф. Прот. В. Слюзар та о. Іван Стус, відбулися при великому числі рідних та знайомих, що прийшли помолитися за спокій душі Спочилого. На останній Панахиді, в неділю 7-го вересня, співав хор Братства Християнського Милосердя, якому пані Валентин висловлює щиру подяку.

Прибита горем Родина висловлює також щиру подяку Митроф. Прот. В. Слюзареві та о. Іванові Стусові за їхні щирі Молитви під час Похоронної Відправи, як також панству Твердунам за їхні гарні вінці та щирі співчуття. Сердечна подяка також зятеві Томі за його велику підтримку в найтяжчі хвилини під час цієї сумної та трагічної події в цій родині.

Особлива також подяка належиться односельчанам з Монтреалу та Содбурі, Онт., як також рідному братові пані Валентин п. Миколі Іванусеві з Мелвил, Саск.

Велика подяка також пані Влахос за таку видатну допомогу та щире співчуття. Тепла подяка і всім близьким та далеким знайомим, як також усім присутнім на Похороні, які таким чи іншим способом причинилися до улегшення духовного переживання цих трагічних моментів у згаданій Родині.

Нехай Покійному канадійська земля буде легкою, а повдовілій Пані Катерині Валентин та двом її донечкам хай Всевишній Господь пішле душевне заспокоєння та сили витримати цей дуже сумний час в їхній родині.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Учасник Похорону.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

ГЕФФОРД, Саск. По 5 дол. прислали: Славко Лянський, Юрко Калин, Петро Коноплепко і Ярослав Лозовчук $20.00
САСКАТУН, Саск. Андрій Балацький 5.00
ВАТСОН, Саск. Никола Маґіс 10.00
ЦЕКЕР, Ман. Пані А. Матвійчук 5.00
ҐУ ГИЛЛС, Алта. Василь Сорохан 20.00
ЕМБРИДЖ, Па. Михайло Шибінський 5.00
ГАЙ ВЕРИЛ, Алта. З несподіванки для п. Володимира Баковчука, переслав п. П. Кравчук. 16.50
ГЕМИЛТОН, Онт. З нагоди 25-ліття вінчання панства Івана і Марії Пилипюків, переслав п. В. Баюс 10.00
ПЕНО, Алта. Впреп. о. Прот. Г. Василів прислав слідуючі пожертви:
Трохим Михальчук 10.00
Григорій Тимчак 5.00
Никола Рудько 5.00
Кирило Іващук 3.00
Дрібні жертви 2.00
РИВЕРС, Ман. І. Мессел 10.00
ПАРКЕРВЮ, Саск. Пані В. Старчук 2.00
ВІННИПЕГ, Ман. Володимир Іщенко 10.00
БРОССО, Алта. Михайло Пундик 5.00
ЛАШИН, Кве. По $5.00: пані Лідія Савдик, М. Шербатюк, М. Гарасим; по 3 дол.: К. Хомик. Збірку прислав о. Прот. К. Квасницький. 18.00
БРЕНДОН, Ман. Від пані Катерини Бойчук передав о. Прот. С. В. Савчук 100.00
ҐРОНЛИД, Саск. З поминального Богослуження по бл. п. Василині Романко о. С. Зузак переслав 10.00
ПОПЛАР ПАРК, Ман. З похорону бл. п. Івана Марка о. Т. Ковалишин передав 29.00
ҐРЕНД РЕПИДС, Миш. Укр. Православна Громада Св. Андрея прислала 24.00
НАЕҐАРА ФОЛЛС, Онт. Всеч. о. Ю. Ференсів прислав пожертви від:
Павла Кокора 100.00
Семена Самця 25.00
о. Юрія Ференсіва 10.00
Онуфрія Кота 10.00
Гриця Гладинюка 10.00
Івана Гладинюка 10.00
Павла Каміновського 10.00
Дмитра Губки 5.00
Андрія Ситника 5.00
Остапа Лисого 5.00
Т. Гуменюка (Торонто) 5.00
Др. К. Смельського (Велленд) 5.00
Анастасії Зеровської 5.00
Укр. Греко-Православної Парафії 16.00
ГАЄС, Саск. Від Ювілейного Комітету переслав п. В. Танюк 200.00
ГАЙЛЕНД КРІК, Онт. Пані Володиновська прислала княжу пожертву 1000.00
БРЕНДОН, Ман. Збірка Впреп. о. Прот. С. В. Савчука.
По 20 дол. Іван Касюрак, Іван Шеснюк 40.00
По 10 дол.: Петро Перкалаб, Василь Бобик, С. Халанчук, О. Халанчук 40.00
По 5 дол.: Н. і К. Бурачок, Н. І. Мессел, Н. Равлюк, Дм. Щурко, М. Максименюк, І. Козак, М. Овчар, С. Комарниця, Н. Мельник, П. Кардаш, О. Овчар, і Халанчук 60.00
По 3 дол.: Андрій Коляда 3.00
По 2 дол.: Павліна Повшак, Н. Корняк 4.00
По 1 дол.: К. Шевчук, Й. Сітка, П. Коваль, Т. Бабський, Дм. Барилюк, С. Муха 6.00
Українське Жіноче Товариство 62.00
САРНІЯ, Онт. Пан С. Ґуба прислав слідуючі пожертви:
С. Губа 5.00
Теодор Новосад 5.00
С. Гамула 5.00
В. Сойко 5.00
Ю. Севчук (Виндзор) 5.00
Б. Гладиш 5.00
Збірка в церкві 21.15
Лариса Сенчук (Виндзор) 5.00
ВАКАВ, Саск. Укр. Греко-Православна Громада 25.00
ІТОНІЯ, Саск. Писар Церковної Громади п. Л. Лученко прислав слідуючі пожертви:
Василь Гуменний (Киндерслей) 100.00
М. Добній (Кіндерслей) 5.00
Пані Л. Півторан (Ітонія) 1.00
Ст. Гуменний (Ітонія) 10.00
Пані С. Шевчук (Кіндерслей) 1.00
Михайло Ґойдс (Дюар Лейк) 5.00
Михайло Охрій (Кіндерслей) 10.00
П. Древняк (Ленфин, Алта.) 5.00
Пані В. Добній (Киндерслей) 5.00
Максим Бойчук (Ітонія) 5.00
І. В. Бересовський (Ровзтавн) 5.00
Пані П. Канасевич (Ітонія) 5.00
І. Пиць (Бідел, Саск.) 5.00
Василь Охрій (Киндерслей) 5.00
Г. Гуменний (Ітонія) 20.00
Ернест Охрій (Киндерслей) 10.00
Пані Анна Філик (Септер, Саск.) 5.00
Михайло Стасюк (Маренго, Саск.) 10.00
Н. Гансер (Провост, Алта) 5.00
Л. Лученко (Ітонія) 5.00

КАНОРА, Саск. Збірка під час похорону бл. п. Івана Мисака. Збірку прислав о. В. Слюзар $35.00
БРЕНДОН, Ман. Пожертва п. М. Павлишина. Передав о. Прот. С. В. Савчук 25.00
КОКРЕН, Онт. Пожертва пані Катерини Гутій 10.00
ТЯЗІВ, Саск. Пожертва від місцевої Укр. Гр.-Православної Громади 100.00
ШІГО, Саск. **Збірка о. Прот. Б. Яковкевича:**
Михайло Бабій (Винярд) 5.00
І. І. Рурик (Мус Джьо) 5.00
Дмитро Дверничук (Винярд) 5.00
Ілля Попович (Винярд) 2.00
Олекса Тофан (Елфрос) 3.00
Василь Пилипюк (Винярд) 1.00
Впреп. о. Прот. Б. Яковкевич 10.00
Данило Кравчук (Елфрос) 20.00
Василь Купровський (Шіго) 5.00
Петро Мелещак (Фосстон) 100.00
Іван Кушнірук (Елфрос) 5.00
Петро Сеньків (Вишарт) 10.00
Михайло Попович (Винярд) 10.00
Нестор Шевчук (Винярд) 25.00
Михайло Смицнюк (Россбурн, Ман.) 5.00
Т. Анака (Винярд) 5.00
Юліан В. Стечишин (Саскатун) 10.00
Петро Мочульський (Винярд) 5.00
Юрій Ріпак (Винярд) 10.00
Олекса Сторож (Кендагар) 5.00
Укр. Жіноче Т-во Лесі Українки (Винярд) 10.00
Дмитро Остапович (Мус Джьо) 2.00
Йосиф Лисак (Винярд) 2.00
Г. і О. Шевчуки (Вишарт) 24.00
Дмитро Куций (Фовм Лейк) 5.00
Стефан Кресоватий (Фовм Лейк) 5.00
Петро Квасниця (Паркервю) 1.00
Олександер Баранецький (Паркервю) 5.00
Онуфрій Баранецький (Паркервю) 5.00
Михайло і Райфта Куєк (Беньк Енд) 10.00
Укр. Гр.-Православна Громада (Фовм Лейк) 4.35
Укр. Гр.-Православна Громада (Шіго-Полудне) 6.45

Збірка о. М. Коленича: Від Церковної Громади в Айтуна, Саск.

Іван і Евдокія Буряник 75.00
Укр. Жіноче Т-во кн. Ольги 25.00
Михайло Базюк 25.00
Михайло Буряник 20.00
Іван Чайка 20.00
Никола Лищук 20.00
Іван Деркач 20.00
В. Мартинюк 20.00
Іван Самець 20.00
В. Ригус 20.00
Іван Березюк 20.00
О. Лисай 15.00
В. Чайка 15.00
М. Давидюк 15.00
Пані Лесько 11.00
С. Ригус 10.00
Юрко Спільчак 10.00
Д. Трефяк 10.00
Василь Кривий 10.00
Дмитро Кіцул 10.00
Михайло Калинчук 10.00
П. Никурак 5.00
Б. Мачула 5.00
В. Козій 5.00
Іван Лозовий 5.00
Б. Іванис 5.00
Іван Козій 5.00
Іван Павлюст 5.00
О. Чорний 5.00
Ф. Савчук 5.00
Василь Смицнюк 5.00
А. Татарин 5.00
Іван Смицнюк 5.00
М. Кіцул 5.00
Юрко Гребенюк 5.00
В. Мандзяк 5.00
Йосиф Крушельницький 5.00
П. Крушельницький 5.00
Р. Левко 5.00
Михайло Обух 5.00
Іван Богай 5.00
В. Воробець 5.00
Іван Глухман 5.00
Пані С. Швед 5.00
Пані Громик 1.00

Від Церковної Громади в Мелвилл, Саск.

Укр. Жіноче Т-во О. Кобилянської 50.00
М. Галик 5.00
В. Кошман 5.00
Н. Паньків 5.00
Г. Петрів 5.00
В. Головачук 5.00
М. Г. Козакевич 5.00
Г. Гудій 5.00
Й. Вівчар 5.00
Г. Савчин 5.00
М. Козакевич 5.00
М. Островерха 5.00
Т. Скегар 5.00
В. Галик 5.00
Іван Зетарук 5.00
Іван Костишин 5.00
П. Вівчар 4.00
С. Вівчар 2.00
С. Пилипов 2.00
В. Федук 2.00
Пані М. Сеник 2.00
М. Попюк 1.00

Від Церковної Громади в Габбард, Саск.

В. Ваврух 10.00
Н. Ваврух 10.00
Іван Клепак 10.00
Ф. Харщ 5.00
Т. Номець 5.00
Іван Фульмас 5.00
А. Пилат 5.00
В. Доманський 5.00
К. Лешкевич 5.00
Н. Пилипів 5.00
Іван Бойчук 1.00
Від Церковної Громади в Фенвуд, Саск. Збірка 10.00

Збірка на Ювілейнім Святі УГПЦК в Ріджвайні, Саск.

Збірку перевели Впрп. оо. Прот. В. Апонюк і С. В. Савчук.
Іван Кревтул 20.00
о. Прот. В. Апонюк 30.00
С. Онишко 10.00
В. Весоловський 10.00
Ст. Маслюк 10.00
Пані Н. Воробій 5.00
П. Андрейчук 2.00
Ст. Загарук 5.00
Іван Середюк 5.00
Іван Зенчишин 10.00
С. Н. Савчук 10.00
Іван Мельничук 25.00
Н. Шевчук 1.00
Г. Корпан 10.00
Пані В. Мойсюк 1.00
О. Челик 5.00
Михайло Ґреґорій 2.00

Пані Н. Лапчук	1.50
Маркіян Стратійчук	25.00
О. Топольніцький	5.00
Томко Дронь (Вейборн)	3.00
Павло Глек	5.00
М. Керелюк	10.00
М. Анака (Роватт, Саск.)	5.00
Роман Стратійчук	5.00
Йосиф Бонк	3.00
В. Юзик	10.00
С. Зубков	5.00
Гнат Денис	5.00
П. Худчак	5.00
Никола Мандрик	2.00
М. Чемерис	5.00
Пані П. Корпусь	5.00
В. Солонинка	5.00
Іван Гинда	2.00
Ю. Якімчук	1.00
Панна Д. Ометюк	2.00
Панна Д. Скічковська	2.00
П. Патрилюк	2.00
Орест Пасека	10.00
П. Тутколюк	5.00
Пані Бігун	5.00
Іван Д. Стратійчук	10.00
Юрій Шупенюк	5.00
В. Мудрий	5.00
Никола Бучковський	10.00
Олеса Олійник (Мус Джьо)	5.00
М. Кошман (Мус Джьо)	5.00
Никола Крайник (Вейборн)	10.00
Н. Олійник	100.00
Г. Василишин	5.00
Іван Крептуя	20.00
Ева Бусько	5.00

ПОШУКУЄТЬСЯ

Івана Клима, з Вижанки, Буковина. Про нього розпитують родичі з краю. Хто про нього знає, або він самий, хай напише до:

MYKOLA BILZAN,
23 Hill Street.
Hawthorn, Melbourne,
Australia.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Доводимо до відома української громадянства у вільному світі, що українська громадськість м. Торонто в Канаді буде вшановувати 16-го жовтня ц. р. видатного церковно-громадського діяча та вченого, автора монументальної історичної праці "Нарис історії Української Православної Церкви", Почесного Члена Братства Св. Володимира, Проф. І. Ф. Власовського з нагоди 75-річчя його життя та 50-х роковин наукової праці.

Для підготовки та проведення Ювілейного свята з ініціятиви Братства Св. Володимира створено з представників понад 20-ох українських організацій м. Торонта Ювілейний Комітет.

Привіти ДОСТОЙНОМУ ЮВІЛЯТОВІ просимо ласкаво надсилати на адресу Ювілейного Комітету:

404 Bathurst St., Toronto,
Ont. Canada
ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Транскона, Дуфрост, Селкирк
26. Неділя — Попларфілд, Ґонор, Кенора

ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
о. ГРИГОРІЙ УДОД
ЖОВТЕНЬ:
12. Неділя — Порт Алберні Храм
19. Неділя — Мишин Сіті Храм
26. Неділя — Нью Вестмінстер
Address: Rev. H. Udod, 751 Yale Rd., East, Chilliwack, B. C.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ
Утреня — 9-та год. рано
Св. Літургія — 10-та год. рано
о. М. Юрківський
18 O'Mera Str. Tel. JU 6-5373.
Box 294, Ту Гилс, Алта. Тел. 486

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
811 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Ешвіл
26. Неділя — Давфин
Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Ричмонд Парк
26. Неділя — Вестлоқ
Westlock, Alta. Tel. 436

о. Е. Т. ПРИСТУПИ:
ЖОВТЕНЬ
19. Неділя — Мелфорт
26. Неділя — Ґронвіл-полуднева

УВАГА: По Богослуженню в кожній Парохії буде відбуватися катихизація дітей, проситься родичів приводити дітей до Церкви.

Адреса резиденції:
403 E. Burrows Ave., Melfort, Sask.

о. О. ФЛЯКА
ЖОВТЕНЬ.
19. Неділя — Редватер
26. Неділя — Радвей
Торгилд, Вечірня о год. 7-ій веч
Address: Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. М. КОЛЕНИЧА
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Пончай Храм
26. Неділя — Ґаборд
Address: Box 148 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. Л. ДЯЧИНИ
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Йорктон
26. Неділя — Мазепа
Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ
19. Неділя — Роза
26. Неділя — Ґардентон
Address: Tolstol, Man.

о. Г. О. ВАСИЛІВА:
ЖОВТЕНЬ
19. Неділя — Вернон
26. Неділя — Ревелсток
2602-42 Ave., Tel. 4312
Vernon, B. C.

о. Іг. О. ЩЕРБАНЬ
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Равнгил
26. Неділя — Брудергайм
Address 9630 — 109 Ave., Tel. 23012, Edmonton, Alta.

о. СТ. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Сембург
26. Неділя — Шипмен
Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. М. КРИЩУКА:
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Мусідора
26. Неділя — Мирнам
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Тел. 42.

о. П. САЦЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Смокі Лейк
26. Неділя — Давнінг
Вечірня 7-ма год. вечора — Вільна
Address: Box 309, Smoky Lake, Alta Tel. 82

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Кендо
26. Неділя — Вяткін

УВАГА: По Богослуженні у всіх громадах провадиться Недільна Школа.

Address: 972 James Str. North Battleford, Sask.

о. І. ШЕВЦЯ
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Шортдейл
26. Неділя — Росел
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel. 214-2.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Смәтс Базар і Богослуження
19. Неділя — Єллов Крік Всеч. о Приступа
26. Неділя — Лепін
ЛИСТОПАД
2. Неділя — Вакав
8. Субота — Єлов Крік Влкм Дмитрія
9. Неділя - Тарнополь
16. Неділя — Ст. Джулієн
21. Пятниця. Арх Михаїла — Лепін Храм
23. Неділя — Кадворт
30. Неділя — Альвіна
Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Глен Елмо
26. Неділя — Овкборн
ЛИСТОПАД
2. Неділя — Сенді Лейк
8. Субота — Виста (Влкмуч Дм.)
9. Неділя — Січ
16. Неділя — Розборн
21. Пятниця — Сенді Лейк (Собор Архистратига Михаїла) Храм
23. Неділя — Енгусвил
30. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Tel. 336

о. П. БУБЛИКА
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя Інсінгер (Гай вей)
26. Неділя — Дробот
ЛИСТОПАД
2. Неділя — Інсінґер (м)
8. Субота Вест-Брук (Дмитрія)
9. Неділя — Тіодор (м)
16. Неділя — Половики
21. Пятниця — Інсінгер (Гайвей) Михайла
23. Неділя — Тіодор (За рікою)
30. Неділя — Дробот
Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. В. АПОНЮКА
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Ріджайна
26. Неділя — Ріджайна
ЛИСТОПАД
2. Неділя — Кендіяк
8. Субота Св. Дмитрія — Мус Джо
9. Неділя — Ріджайна
16. Неділя — Прілейт
21. Пятниця Арх. Михаїла — Кендіяк Храм
23. Неділя — Ріджайна
30. Неділя — Ріджайна
Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Виниярд
26. Неділя — Вишарт
ЛИСТОПАД
2. Неділя — Шіго місто
8. Субота. Вел. Дмитрія „Коло Жучканів"
9. Неділя — Шіго полудн.
16. Неділя — Виниярд
21. Пятниця — Арх. Михаїла — Вишарт
23. Неділя — Едмор
30. Неділя — Фовм Лейк
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. Я. РИБАЛКИ
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Борден
26. Неділя — Геформ
Address: Hafford, Sask., Box 163 Tel. 55

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ:

16 Ч 3 Преп. Діонисія Затвор.
17 П 4 Смч. Еротея, Володимира
18 С 5 Муч. Харитини, Преп.

19 Н 6 Нед. 20 по Зел. Св.
20 П 7 Муч. Сергія і Вакха.
21 В 8 Преп. Пелагії, Св. Таїси,
22 С 9 † Ап. Якова Алфеевого
23 Ч 10 Муч. Евлампія,
24 П 11 Ап. Филипа з 70-ти,
25 С 12 Муч. Прова, Тараха

26 Н 13 Нед. 21 по Зел. Св.
27 П 14 Преп. Параскеви Серб.
28 В 15 Преп. Евтимія Нового,
29 С 16 Муч. Лонгина Сотн.,
30 Ч 17 Пам'ять От. 7-го Всел. Соб
31 П 18 † Ап. Луки з 70-ти,

ЛИСТОПАД

1 С 19 Жовтень. Блаж. Клеопатри

2 Н 20 Нед. 22 по Зел. Св.
3 П 21 Преп. Іларіона Великого
4 В 22 Рівноап. Аверкія Єп. Єроп
5 С 23 Ап. Якова Брата Господн
6 Ч 24 Преп. Арети, Сисоя
7 П 25 Муч. Маркіяна і Мартирія,
8 С 26 Дмитрія Великомученика

9 Н 27 Нед. 23 по Зел. Св.
10 П 28 Муч. Терентія й Неоліни
11 В 29 Прмч. Анастасії Рим.,
12 С 30 Муч. Зиновія і Зиновії
13 Ч 31 Преп. Спиридона й Никод
14 П 1 Листопад. Косми і Даміяна
15 С 2 Муч. Акиндина, Пигасія

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ:
19. Неділя — Норквей
19. Неділя. Вечірня — День Подяки о 7-мій год. вечора — Глен Елдер
26. Неділя — Сван Плейн
ЛИСТОПАД
2. Неділя. День Подяки — Вайт Біч
8. Субота Дмитрія Вел. М — День Подяки Храм — Стінен
9. Неділя — Ґаес
16. Неділя — Ґлен Елдер
21. Пятниця Собор Архистратига Михаїла — Арран
23. Неділя — Норквей
30. Неділя — Сван Плейн
Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. С. ГРЕДЕЛЬ
ЖОВТЕНЬ
12. Неділя — Сандави (День Подяки)
14. Вівторок Покрова Пр. Б. — Арбака (Мяк.)
19. Неділя — Сірко
26. Неділя — Вайта (День Подяки)
ЛИСТОПАД
2. Неділя — Сеньків
8. Субота. Св. Дмитрія - Арбака (Св. Петра і П.)
9. Неділя — Сандави
16. Неділя — Вайта
21. Пятниця Св. Арх. Михаїла — Сірко
23. Неділя — Арбака (Св. Миколая)
30. Неділя — Вайта
Vita, Man., Ph. 21.

Устав Церковний

ЖОВТЕНЬ:

19. Неділя 20 по Зел. Св. Гол 3 УЄ 9. Літ. Ап. Гал 1: 11-19. Єванг Луки 7: 11-16.

26. Неділя 21 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 10. Літ. Ап. Гал. 2: 16-20. Луки 8: 5-15.

ЛИСТОПАД

1. Субота Задушна. Служба Заупокійна.

2. Неділя 22 по Зел. Св. Гол 5 УЄ 11 Літ. Гал. 6:11-18. Луки 16:19-31.

8. Субота. Вмч. Дмитрія. Всенічна. Літ. Гал. 2. Тим. 2: 1-10. Івана 15: 17-27, 16: 1-2.

9. Неділя 23 по Зел. Св. Гол. 6 УЄ 1. Літ. Єф. 2: 4-10. Луки 8: 26-39.

16. Неділя 24 по Зел. Св. Гол 7. УЄ 2. Літ. Єф. 2: 14-22. Луки 8: 41-56.

21. П'ятниця. Собор Арх. Михаїла. Всенічна. Літ. Жид. 2: 2-10. Луки 10: 16-21.

23. Неділя 25 по Зел. Св. Гол 8 УЄ 3. Літ. Єф. 4: 1-6. Луки 10: 25-37

П'ятниця 28-го листопада — початок Посту Пилипівки.

30. Неділя 26 по Зел. Св. Гол. 1 УЄ 4. Літ. Єф. 5: 9-19. Луки 12: 16-21.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1958. ЧИСЛО (1973) 21

ХТО З ПРАВОСЛАВНИХ Є В ПРОВОДІ СВІТОВОЇ РАДИ ЦЕРКОВ

Світова Рада Церков — то обеднання великої більшости всіх протестантських Церков світу. Головний осідок її знаходиться в Женеві, Швайцарія. Найвищим органом СРЦ є Центральний Комітет, що складається з 130 осіб, включно з 73 резервовими кандидатами, братніми делегатами і іншими церковними відпоручниками. Центральний Комітет СРЦ має свій Екзекутивний Комітет, який складається з 12 виборних членів і з 6 президентів Світової Ради Церков, що входять туди з уряду, отже автоматично, а також голова і заступник голови Центрального Комітету СРЦ. Усі вони - протестанти. В Екзекутивному Комітеті є лише два не-протестанти, а це — православні офіційні делегати: о. проф. Юрій Флоровський від Російської Закордонної Церкви митр. Леонтія в ЗДА (вона незалежна від патріярхії в Москві), та представник Царгородського патріярха, владика Яків митрополит Мелітський

ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КОЛЄГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

Від ряду літ Українська Греко-Православна Церква в Канаді веде високу школу для навчання і приготування кандидатів (теологів) на священиків.

На її потреби постійно потрібні гроші. І наш православний загал складав грошеві дари для цієї школи.

Цього року вона працює. Деканом її є ВПреосв. Митрополит Іларіон. Духовне настоятельство поручено підписаному.

Пригадується всім православним українцям в Канаді й поза нею, що наша Богословська Школа цього року сподівається також фінансової піддержки. Просимо цю справу мати на увазі і надсилати свої датки на адресу:

St. Andrew's College in Winnipeg,
295 Church Ave., Winnipeg 4, Man.

За Ваші щедрі дари на цю ціль будемо Вам дуже вдячні, а богослови, на становищах священиків нашої Церкви, напевне віддячуться доброю і щирою працею для Бога і свого народу.

Мітр. Є. Грицина, настоятель.

ВІДВІДИНИ

ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

Голова Президії Консисторії, **о. Д-р С. В. Савчук, відвідає** та візьме участь **у Ювілейних Святкуваннях 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді,** в таких місцевостях:

Роблін, Ман. неділя, 2-го листопада.
Вінніпег, Ман. 9-го листопада.
Геффорд, Саск. неділя, 16-го листопада.
Оттава, Онт. — неділя, 23-го листопада.
Гемилтон, Онт. — неділя, 30 листопада.

МИТР. ЯКІВ ОЧОЛИТЬ ГРЕЦЬКУ ЦЕРКВУ В ЗДА

Грецька православна преса інформує, що наступником архиєп. Михаїла, який недавно помер на становищі Патріяршого (Царгородського) екзарха для Грецької Православної Церкви в ЗДА, Царгородська Патріярхія назначила в серпні ц. р. владику Якова Кукузіса — митрополита Мелітського (Мальтанського).

Закінчив він Патріярший Богословський Інститут у Константинополі (Істамбул) і студіював також у Гарвардському Університеті в ЗДА. Був він настоятелем катедри в Бостоні, а згодом деканом Грецької Православної Богословської Школи Св. Хреста в Брукліні, ЗДА. Останнім часом він коротко був настоятелем собору в Ню Йорку, і незабаром його було висвячено на епископа Мелітського.

Митр. Яків недавно був перевибраний у члени Екзекутивного Комітету Центрального Комітету Світової Ради Церков, у якій він одночасно репрезентує Царгородського патріярха у централі в Женеві, Швайцарія.

Преса інформує також, що всі ці православні парафії в ЗДА, які складаються на згадану Православну Церкву, що знаходиться в юрисдикції Царгородського патріярха, і становлять собою лише одну спільну д і е ц е з і ю для всього американського континенту, будуть поділені на три дієцезії: одна для ЗДА, друга для Південної Америки, а третя для Канади. Усі ці дієцезії мав би очолювати митр. Яків.

"ПРАЦЮЮТЬ З ЗАПОПАДЛИВІСТЮ ХРИСТИЯНСЬКИХ МУЧЕНИКІВ"

Ричард Аренс, директор канцелярії Конгресової Комісії для Дослідів Протиамериканської Діяльности в ЗДА, прилюдно заявив, що у вільному світі діє 13 мільйонів агентів комуністичної пятої колони. Ці комуністичні агенти, сказав Р. Аренс, "працюють з запопадливістю, якої ще не бувало від часу християнських мучеників" у давньому поганському Римі в початках християнства. Він підкреслив, що коли хто твердить, що комуністична підривна робота у 86 державах світу, а в ЗДА зокрема, "завмирає", той або зле поінформований, або має особисті цілі, щоб так говорити, лебто такий є симпатиком комунізму.

ГОРДІ ПОЇЗДКОЮ КАТОЛИЦЬКОГО СВЯЩЕНИКА ДО МОСКВИ

Католицький священик Джан Костер з ЗДА спеціяльно поїхав до СССР, щоб узяти участь у недавньому цьогорічному конгресі геофізиків у Москві, що його проводирі у Кремлі, звичайно, влаштували з пропагандивною метою. З тієї нагоди деякі англомовні католицькі часописи з гордістю заявляють, що о. Костер, мовляв, не переодягнувся там у світський одяг, а таки був у своїй рясі.

1918 — 1958
ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО
ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ В ВІННІПЕҐУ

для відзначення
40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ
відбудеться
спільними силами трьох вінніпеґських громад, — Катедри Пресв. Тройці, Собору Св. Покрови й Церкви Св. Михаїла,

в неділю, 9-го листопада 1958,
в КАТЕДРІ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ.

ПРОГРАМА:

9.30 рано Архиерейська Служба Божа, яку відслужить Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН при асисті оо. Пароxів вінніпеґських Громад та інших Священиків. — Співатимуть парафіяльні хори трьох вінніпеґських Громад.

(**Увага:** Богослужень в цю неділю в Соборі св. Покрови та в Церкві св. Михаїла не буде).

12.30 год. по пол. **Спільний Обід.**

2.30 год по пол. — **СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ** в залі Катедри Пресв. Тройці. Промовляти будуть: Високопреосвященніший Митрополит ІЛАРІОН, суддя Іван Соломон, редактор Іван Сирник і о. Др. С. В. Савчук, голова Президії Консисторії та ін.

8.00 год. вечора — **ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ** в залі Катедри Пресв. Тройці. Виступатимуть три хори: Хор Катедри Пресв. Тройці, диригент В. Богонос, Хор Собору св. Покрови, диригент Ф. Рекрут, Хор Церкви св. Михаїла, диригент панна Ольга Дмитрів.

Православні Українці! Відзначімо належно 40-ліття нашої Церкви масовою участю в цім Ювілейнім Святі.

СПІЛЬНИЙ ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
і продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви"**, спеціяльно написана для відзначення 250-річчя з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р. Обкладинка Календаря, з дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ПЕРШІ ЗАХОДИ В СПРАВІ ЄПИСКОПА

Вістка про заснування Української Церкви набрала розголосу, а між католицькими провідниками повстав страх. Перше греко-католики просили, протестували, і на тім кінчилося, а тепер вже мають вихід — вони можуть переходити до Української Православної Церкви.

І почалися ще більші напасті на православних, — вони, мовляв, "антихристи, зрадники, запроданці", вони навіть **„націоналісти"**, а їх Церква **„козацька"**; в ній священики "будуть правити в шараварах, вони повикидають образи, бо Церква заснована за чужі гроші..."

Але свідоміші українці тим не журилися, і до Православного Братства в усіх сторін приходили листи, — одні хвалили, другі хотіли поради, треті питали як перевести організацію місцевого братства чи громади... І Братство почало робити заходи знайти для Української Православної Церкви єпископа.

**

Російською Місією в Америці управляв еп. Александер, який на Зїзді в Вінніпегу ще 1917 р. заявив, що він українець, і Братство до нього звернулося, щоб узяв Українську Православну Церкву під свій покров, поки можна буде мати свого власного єпископа. Александер відповів, що на те годиться, й обіцяв приїхати до Канади на Церковний Собор, що мав відбутися в грудні 1918 р. в Саскатуні. Але дальше справа з Александром показалась непевною.

В Російській Місії не поважали його "карпатороси" (українці з Закарпаття), проти нього були москвофіли за те, що назвав себе українцем. А що було б, коли б він ще признав Українську Православну Церкву! В Америці ж готовилися тоді до Собору, отже Александер певно був рад, щоб вибрали його архиепископом.

Отже Александер почав приїзд до Канади відкладати. Знов же Братство позатим довідувалося від деяких людей з Америки, що примхи деяких людей руки Александрові звязують. Але в Братства була ще надія. Собор Російської Місії відбувався в вересні, 1918 р., в Пітсбургу, Па., де було 2 єпископи і 96 священиків, і вони прийняли вістку про Українську Православну Церкву радо і рішили вислати Братству свій привіт. Була надія, але була й непевність.

Прав. свящ. П. Божик, що стояв близько еп. Александра, написав 10-го вересня, 1918, лист до секретаря Братства, Мих. Стечишина, що Александер, будучи в Російській Місії, мусів відкликати й свою заяву з минулого року, що він українець. Були навіть домагання, щоб позбутися його з Російської Місії. Положення Александра трудне. (Лист є в "Прав. Вістнику", ч. 2, 1925).

Перший Собор Укр. Прав. Церкви в Канаді.

Єп. Александер найперше повідомив Братство, що прибуде до Саскатуну на 14 жовтня, 1918, а дальше дає знати, що прийде пізніше. Братство два місяці вело переписку з Александром та другими впливовими людьми, але нічого не добилося, отже рішило скликати Собор до Саскатуну на 28-го грудня 1918 р., і повідомило про те Александра. Відповідаючи, Александер прислав своє благословення і сказав, що хоча через "важні причини" він ще й досі не прибув, але буде старатися таки прибути.

На Соборі було не менше як 300 учасників, а між ними 4 священики з Російської Місії, — українці: Кізюн, Чолганюк (Шовганюк), Колоднюк й Івахнюк.

Нарадами проводив учитель Ф. Т. Гаврилюк, що виявнив причини православного руху. За ним промовляв секретар Братства, Мих. Стечишин, переповідаючи історію українського церковного життя в Канаді до 1918 року, та подав звіт з того, що дотепер зробилося. Офіційний звіт з Першого Собору говорить: **"Є певні вигляди, що Канада дістане українського православного єпископа з правом автокефалії, а залежати буде від Київського митрополита".**

Була надія, що на Україні буде вільна Українська Православна Церква.

Дальше говорив Василь Свистун, висказуючи причини, що утруднювали роботу Братства, та все ж пятимісячні успіхи запевняють світлу будучність Українській Православній Церкві в Канаді.

Свистун ще звернувся до присутних священиків з запитом: Яке їх становище? І вони прилюдно заявили, що переходять на услуги Української Православної Церкви в Канаді.

А при кінці Собор ухвалив такі резолюції.

"Перший український Церковний Собор одобрює заложення Української Греко-Православної Церкви в Канаді Українським Греко-Православним Братством.

"Собор рішає щоби члени Української Греко-Православної Церкви і Братства вповні кооперували.

"Рішено що українські православні священики признають істновання Української Греко-Православної Церкви в Канаді і що вони вповні віддаються служити сій Церкві без згляду на те, яке становище займе преосв. єпископ Александер.

"Рішено, що українські греко-православні священики до прибуття українського греко-православного єпископа будуть провадити свою священичу роботу під зарядом Українського Греко-Православного Братства. Присутні православні священики піднялися працювати на услівях висказаних в резолюціях третій і четвертій.

"Рішено вибрати Комітет з сімох членів, котрий має приготовити начерк Статута і інкорпорації Української Греко-Православної Церкви. Сей Комітет предложить їх до ухвали перед другий український греко-православний Собор.

"Рішено, що поки Українська Греко-Православна Церква не буде заінкорпорована, щоби українські греко-православні громади не записували свого майна на жадні теперішні церковні корпорації."

Одушевлення було велике, віра в будучність сильна, а трудноців, які дальше прийшли, не передбачувалося. Та вони були. Згадані 4 священики ширили москвофільство, головно ж Кізюн в Ст. Джуліен, хоч йому там не повелося. Однакож до Української Православної Церкви прийшов з Російської Місії свящ. Дмитро Кирстюк, і служив їй вірно, та ще 5—6 священиків з Америки, що оголосили свій приїзд до Канади.

Собор Російської Місії

Той Собор відбувся 4-го лютого, 1919 року в Клівленд, Огайо, куди мав би поїхати наш делеґат, але Братство уважало, що треба перше побачити, що еп. Александер буде робити. Його обрали там архиепископом. Священики П. Божик і прот. Кукулевський порушили на Соборі справу українського православного руху в Канаді.

Свящ. Б[illegible]жик прислав лист 5-го квітня 1919 р. [illegible]етареві Братства, де говорить, що на [illegible]даним Соборі накинулись і на нього, і на Кукулевського всі "адські (пекельні) сили". Однакож він твердо вірить, що Українська Православна Церква в Канаді переможе лиху силу, бо народна свідомість підноситься.

(Далі буде)

75-ЛІТТЯ Д. ДОНЦОВА

Цього року д-р Дмитрові Донцову сповняється 75 років життя і 50 років його праці. Ювілят народився 29 серпня 1883 р. в Мелітополі, Таврія, південна Україна в родині землевласників. Як студент університету в Петербурзі, він бере участь у політичній роботі, і за це був арештований. Року 1908-го виїхав за кордон і вступив на шлях української політичної праці. Від року 1918-го займає визначні становища на службі Української Держави. Від 1922 р. проживає у Львові.

Д-р Д. Донцов найбільш відомий як редактор журналу "Літературно-Науковий Вістник" у Львові (колись редаґований М. Грушевським і І. Франком), що згодом був перейменований на "Вістник". Становище редактора цього журналу він зайняв при підтримці полк. Євгена Коновальця. Д-р Донцов, автор численних публіцистичних праць, відомий як теоретик т. зв. вольового націоналізму між українцями, що їх популярно звали "донцівцями" та "вістниківцями". У голошенні свого світогляду він відзначається непримиримістю, блискучим і живим стилем та дуже великим знанням.

Ювілят тепер проживає в Канаді.

ЮНАЙТЕД ЧОРЧ ОСУДИЛА ЗАЯВУ АРХИЄП. ФІШЕРА

Архиепископ Кентерберійський, д-р Джофрей Френсис Фішер викликав не лише у своїй Англіканській Церкві у Британії, але й серед провідних осіб і спільнот людства справжнє "заворушення" своєю ревеляційною заявою щодо ролі атомової енергії. Він сказав, що "нема доказу на те, щоб людська раса мала існувати вічно, а навпаки — у Св. Письмі є багато протилежних доказів". Отже Архиеп. Фішер міркує так: Коли людський рід сяк чи так мусить колись згинути, то власне тут зовсім не випадково вдалося людям винайти атомову енергію; вона знайдена, щоб людство було нею знищене. Бо "так хоче Боже провидіння, щоб людський рід таким способом знищив себе", сказав він.

Московське радіо назвало цю теорію архиеп. Фішера "канібальською доктриною" (людожерською наукою). Багато духовенства Англіканської Церкви надіслали свої протести, а голова (Модератор) Юнайтед Чорч у Канаді назвав думку Архиеп. Фішера **„винятково безнадійною, глупою і протихристиянською".**

Уже висвятили й жонатого на греко-католицького священика для Канади

До цьогорічних важливіших подій, ба — до подій історичного значення для греко-католиків у Канаді належить факт, що Рим нарешті вже дозволив рукоположити на священика також і жонатого кандидата. Є ним еміґрант з Чехословакії Антоній Зузаль. Рукоположив його архиепископ Іван Бучко, місце осідку якого є в Римі. Після рукоположення о. Зузаля призначено на становище настоятеля греко-католицької церкви Св. Евхаристії в Торонто. З дружиною і трьома дітьми він замешкав у парафіяльному домі при згаданій церкві.

Дозвіл Риму висвячувати для греко-католиків жонатих священиків застав був іміґранта Антонія Зузаля у фабриці, де він працював як звичайний робітник.

У часописі "Гомін України" восени 1954 р. один з новоприбулих греко-католицьких одружених у Галичині богословів помістив цілу статтю з нарікканням, що він у Львові пішов був на богословські студії з тим наміром, що буде одруженим священиком, бо в Галичині було це вільно, хоч і небажано з боку єпископів. А тут, у Канаді, йому не дозволяють висвячуватися на священика.

Тепер уже такий дозвіл вийшов, і з нього скористав А. Зузаль. Можливо, що скористають і інші, напр., кажуть, що один з іміґрантів у Вінніпегу, одружений, з відомої тут родини, також скористає з того дозволу, і висвятиться на жонатого священика.

Коли до того додати, що тепер по греко-католицьких церквах стали назад привертати Іконостаси і трираменні хрести, а може ще й дадуть наказ триматися лише старого стилю святкування, то це буде значний поворот до українського православного обряду, який був у греко-католиків у Галичині. Досі Рим усе це забороняв греко-католикам у Канаді. І ця заборона була одною з причин повороту значної частини українців католиків до своєї рідної Української Православної Церкви своїх предків. І власне є підстави вважати, що відродження Української Православної Церкви в Канаді змусило Рим назад потрохи привертати українцям греко-католикам у Канаді все це з їхнього обряду, що він їм покасував, щоб їх златинщити. Отже, кажуть, один з греко-католицьких священиків мав висловитися, що й українці греко-католики цього року мали б разом з православними українцями святкувати Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, бо Рим налякався відродження цієї Церкви, і тому мусів попустити й греко-католикам.

Отже, як виглядала б церковна справа греко-католиків у Канаді, коли б так не була відродилася тут Українська Греко-Православна Церква? Можливо, що досі вже цілком була б златинщена.

Відворот Риму на уніятському відтинку має лише тактичну мету, отже й тимчасову, подиктовану обставинами, а не засадою, яка каже: "кожному своє".

„Несподіванки" часу

Кінець вересня ц. р. приніс несподіванку: бувший міністер попереднього ліберального уряду Канади, Пол Мартин, побувавши на Близькому й Середньому Сході, заявив під кінець вересня ц. р. по канадійській телевізійній сітці Сі Бі Сі, що всі арабські держави хочуть обєднатися, бо цього вимагає їхній всеарабський патріотизм. Отже держави Заходу не мають ніякого права перешкаджати їм у цьому.

Початок жовтня ц. р. приніс другу "несподіванку": державний с е к р е т а р ЗДА Джан Ф. Доллес заявив, що Злучені Держави Америки не можуть бути настільки "глупі", щоб тримати свої більші збройні сили лише на те, аби боронити острови Квемой і Матсу перед червоним Китаєм, отже ЗДА вважають, щоб націоналістичне військо Чан-Кай-Шека уступило їх червоному Китаєві для того, щоб затиськати небезпеку війни на Далекому Сході. А ще недавно президент заявляв, що ЗДА допоможуть Формозі втримати Квемой і Матсу. Після заяви Доллеса, Чан-Кай-Шек висловив побоювання, що політики ЗДА можуть Формозу... "продати". І такий здогад Чан-Кай-Шека був переданий по радіо також і в Канаді.

А ще цікавіше — Генеральна Рада Юнайтед Чорч оф Кенада в Оттаві в останньому тижні вересня ще раз підтвердила свої попередні резолюції, щоб уряд Канади визнав комуністичний Китай і домагався прийняття його в члени Обєднаних Націй. Генеральна Рада Юнайтед Чорч заявила, що "настав час зректися війни як знаряддя національної політики". Що це значить? Коли хто поневолений національно, то також не повинен воювати за незалежність.

СПРАВА ДУХОБОРІВ СТАЄ СКЛАДНІШОЮ

Не подобається відламові духоборської секти "Сини Свободи" життя в Канаді. Вони заявили, що в Советському Союзі є "більше свободи". Отже уряд Канади дав їм вільну руку виїхати до СССР. Але "Сини Свободи" не спішаться з виїздом, а почали акти терору проти місцевого населення Британської Колумбії — почали підпали, підкладання бомб під потяги, в нагому вигляді демонструють і т. д. Це їх протест проти того, що уряд змушує посилати їхніх дітей до школи, а родичі не бажають собі того.

Нарешті "революційний" відлам духоборів заявив, що вони виїхали б до СССР, але уряд Канади мусить покрити їм кошти подорожі. І уряд Бр. Колумбії згодився, хоч це й велика сума. Але духобори й тут почали зволікати, кажуть, що раніш мусять надуматися, і може виїдуть, але десь пізно восени... А потім скажуть, що йде зима, і їхати — зимно... Виходить, що сидіти затишно у вільній Канаді і розхвалювати "свободу" в СССР декому значно безпечніше, ніж виїхати до СССР і потім мріяти про поворот до свобідної Канади. А де Советам вигідніші „Сини Свободи" — чи в Канаді, якій вони роблять клопоти, чи були б в СССР — це також питання. Можливо, що "сини свободи" Мужиловський та інші члени делеґації думали над тим, коли цього року їздили до СССР.

ПОМЕР ІВАН Ф. КАРНАУХОВ

В ЗДА недавно помер визначний український діяч бл. п. Іван Ф. Карнаухов. Народився він 28 січня 1876 р. в с. Крути, Ніженського повіту на Чернігівщині, у старій козацькій родині. Православну Духовну Семинарію закінчив у Чернігові 1909 р., а після того закінчив правничий факультет Одеського університету. Перед першою світовою війною був членом і старшиною Українського Клюбу в Києві—1912 р. Року 1917-го брав участь в українізації війська, а зокрема — 413 (418) Київської Пішої Дружини. Згодом займав відповідальні становища цивільні й військові в уряді Української Народньої Республіки; потім жив на еміґрації у Варшаві. У роках 1927—1939 був адвокатом у Рівному на Волині.

За другої світової війни був одним з найбільших діячів на ниві Української Православної Церкви, — в тому ж і головою великого Церковного Собору в Рівному 1943 р., за що був покійним єпископом Платоном у Рівному нагороджений 1943 р. Благословенною Грамотою з золотими буквами й Тризубом. Року 1944-го був адвокатом Православної Консисторії у Варшаві. Прибувши до ЗДА, він у Боффало постійно брав діяльну участь у житті місцевої парафії Української Православної Церкви.

В особі пок. І. Ф. Карнаухова українці втратили великого конструктивного патріота д і л а, щирого й активного вірного Української Православної Церкви та людину непересічних чеснот, а особливо добродійности. — В.Й.П.!

БАЧАТЬ "СВОБОДУ РЕЛІГІЇ" В СССР КРІЗЬ ДІРКУ ВІД КЛЮЧА В ГОТЕЛІ

Кілька місяців тому з ЗДА виїхали подорож по 16 країнах пять священиків, чотири протестантські і один православний грецький о. Леонідас Контос, настоятель собору Св. Софії в Лос Енджелес. Під осінь вони повернулися до ЗДА. "По дорозі" вони побували і в Советському Союзі, та всі одноздушно заявили, що там помітне „величезне релігійне піднесення" і "злагіднення протирелігійної пропаганди". Пресвітеріянський пастор д-р Боннел з Ню Йорку висловив свій подив і захоплення, що в більших церквах у СССР кожної неділі відбуваються Хрещення дітей і дорослих у числі по 250—300 осіб одночасно. Всі вони згідно твердять, що "релігія є тепер найбільш життєвою силою багатьох росіян" (Чому ж лиш "росіян"?! — Зам. Ред.).

Щодо релігійності широкого загалу людей у кормизі СССР — то це одна справа, але щодо мнимого "злагіднення протирелігійної пропаганди" режиму в Москві — то тут згадана делеґація, як видно, бачила СССР лише крізь дірку від ключа в своєму готелі в Москві, де їх сторожили емведисти під фірмою "провідників Інтуриста".

ЕфБІАЙ — НАЙБІЛЬШ СТОРОЖКА СЛУЖБА БЕЗПЕКИ

Служба Безпеки Злучених Держав відоме ЕфБІАЙ, має найбільшу в світі колекцію відтисків пальців підозрілих осіб, бо аж 150 мільйонів. Якщо навіть половина з того — це особи, що брали відтиски пальців по кілька разів, як про це повідомив Е. Гувер — директор ЕфБІАЙ, то все ж таки ще залишаються десятки мільйонів, що за ними слідкує ЕфБІАЙ.

ЧИ ОДНА ЦЕРКВА Є ТАКА САМА ДОБРА, ЯК І ДРУГА?

Ви належите до Православної Віри. Чи знаєте, що це значить? Це значить, що до цієї Віри належали всі великі й Святі Отці Церкви Христової. За вашою Православної Вірою є така глибока історія від самих початків Християнства, якої не має ні одне в інших християнських віровизнань, бо вони повстали далеко пізніше, ніж Православна Церква. Усі основи Християнства, ввесь фундамент його початків та історії є по стороні Віри й Церкви, до якої ви належите, — по стороні Віри Православної.

Чи то буде писати католицький теолог, чи протестантський, чи інший, про початки, про самі підвалини Віри й Церкви, він, хоче чи не хоче, мусить користати з найдавніших джерел Ваші Віри й Церкви, бо своїх не має, — його віровизнання й Церква повстала пізніше, ніж ваша Православна.

Коли Церква Англіканська, чи Епископальна хочуть підкреслити свою повагу, то вони не знаходять ще якогось іншого способу, як тільки підкреслення, що ці Церкви зберегли в собі багато дечого з того, що Велика Східня Церква — отже Церква Православна. І коли вони вважають за потрібне пишатися лише самою подібністю своїх Церков до вашої Церкви, то як же вдячні Богові маєте бути ви за це, що Він сподобив вас належати не до подібної, а таки до самої автентичної цієї Віри, — Віри Православної.

Православну Віру прийняв народ, що на всі часи став учителем людства, а це давні греки, з своєю найбільшою культурою по всі часи, з своїми найбільшими світочами думки й слова, що їх досі не перевищив ні в поезії, ні в науці ні один геній, — отже: Сократ, Платон, Аристотель — "учитель людського роду", Тукідид, Геродот, Гомер, Софокль і т. д. і т. д. Ці люди були батьками історії, літератури, мистецтва й науки всієї Европи, коли Рим був ще варварський, дикий. І ось виховані на такій великій культурі греки зуміли збагнути всю важливість Православної Віри, яку вони прийняли і тримаються її й досі.

V

До Православної Віри ви належите почерез свою Українську Греко-Православну Церкву в Канаді. Року 1918 ця Церква наших славних прапредків відродилася також і тут, у Канаді; відродилася тому, що на вільній Канадійській землі наші старші поселенці, приїхавши з поневоленої фізично, а також у значній мірі — духово, України, знайшли змогу свобідно думати, почувати, говорити, писати й діяти, отже вони й мали змогу свобідно унезалежнити від поневолення Римом частину своєї предківської Української Православної Церкви.

Вони ввесь час були православними у своїй Вірі; увесь час споконвіку були членами своєї рідної Української Православної Церкви, — мали свої традиційні українські православні обряди, але були механічно, зовнішно поневолені Римом. І ось тут, у Канаді, вони з того поневолення визволилися. І таким чином ви маєте свою Українську Греко-Православну Церкву в Канаді.

Справді мало є таких народів, щоб вони, бувши в такому неймовірно трудному положенні, могли спромогтися на такий безсмертного в історії значення великий осяг!

У своїй Українській Греко-Православній Церкві ви маєте під собою незрушимий і глибокий фундамент, — бо ж сам Апостол Ісуса Христа — Андрій Первозванний, іменем якого названа славна Колегія вашої Церкви, — був основоположником Української Православної Церкви в Україні. Велика Княгиня України Св. Ольга прийняла Православну Віру. Великий князь Київсько-Руської (Української) Імперії, Св. Володимир, усю Русь-Україну охрестив у Православній Вірі, що її прийняв з Греції з усім народом.

І столиця України — Київ — став центром Християнства на всьому слов'янському Сході Европи, — став був Другим Царгородом. Українська Православна Церква була вже великим світилом у світі ще тоді, як не існувала Москва, ні московська держава. Могутні католицькі королі Заходу вважали собі за честь дружитися з дочками українських князів, але ці українські князівни ніколи не вірікалися своєї Православної Віри.

Московщина стала християнською лише через Українську Православну Церкву. Українська Православна Церква стала огнищем культури для всіх слов'ян: вона дала всім слов'янам перший повний переклад Біблії на стару слов'янську мову, дала всім слов'янським народам першу граматику старої слов'янської мови. Українська Православна Церква виховала таких великих людей, як автор "Слова про Похід Ігоря" з 12-го століття, — твір, яких на ті часи мало було у світі. І наш український православний автор твору понад 800 років тому заявив, що Православна Україна єдина своїми грудьми заслонює Европу перед поганською Азією. І за плечима Православної України могла спокійно й безпечно розвиватися собі вся Західня Европа й зростати в силу Католицька Церква.

До вашої Української Православної Церкви належали всі князі, королі й все славне Українське Козацтво та його гетьмани, всі великі філософи, з Григорієм Сковородою на чолі, а також великі поети — з нашим національним пророком Тарасом Шевченком на чолі, а також славний Іван Котляревський, Леся Українка і т. д. Душею був з вашою Українською Православною Церквою другий по Шевченкові геній Іван Франко, славний письменник Андрій Чайковський у Галичині. Як би перекреслити історію вашої Української Православної Церкви, то це означало б перекреслити тисячолітню історію Християнської України, перекреслити її історію політичну й культурну.

Ось до якої Віри й Церкви ви належите.

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1958 до 15-го СІЧНЯ 1959 Р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація "Вістника" проголошує на протяг двох місяців, від 15-го листопада 1958 р., до 15-го січня, 1959 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний дарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника", Вінніпег, Ман.

При цьому надсилаю $.........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник" ....

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник" ....

....

Його адреса ....

....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

ЗА ЗАСЛОНОЮ КРИКУ

(На маргінезі Собору парафій владики Богдана 4-5 жовтня 1957 р.)

У двох попередніх розділах я, здається, досить ясно висловився—про що йдеться. І тепер можна зробити з того висновок. А саме: Це дуже гарно й по-українськи, що вірні парафій владики Богдана (Шпильки) в ЗДА пішли за вимогами живого життя сучасних обставин нашого народу, і настояли на тому, щоб їхні парафії і на американському континенті формально називалися **українськими.** І при тому вони правильно роблять, коли не оглядаються на це, що канонічне становище, а саме: 34. Апостольське Правило, не дозволяє їм на це, бо ж у даному випадку давні творці Канонів далеко не все могли передбачати, які будуть вимоги життя по сотках і тисячах років. І не могли вони передбачати, що народи з землі своїх предків будуть змушені виїжджати в інші країни і там продовжувати свою національну Церкву, разом з її своєю національною (етнічною) назвою.

Отже, члени парафій владики Богдана цілком правильно зробили, що не оглядалися на нежиттевий тепер той принцип Канонів, який дозволяє на національну назву Церкви лише і виключно на етнографічній території народу, і всупереч застарілого канонічного принципу свої парафи в ЗДА таки називають **українськими.** Але при тому провід цих парафій робить неправильно, коли він старається затаїти той факт, що він тут не дотримується засади Канонів, немов би соромився того . . .

І провід цих парафій неправильно робить, коли він уважає за потрібне твердити, що абсолютно всі без винятку давні канонічні приписи треба точно виконувати, і що він їх ніби то виконує, і хвастається тим, що він зо всіх сторін "канонічний". А в дійсності цей же провід сам не виконує деяких давніх Канонів, і правдоподібно чинить це під слушним натиском патріотичного загалу своїх вірних, як це бачимо у справі називання тих парафій в ЗДА **Українськими.**

Отже члени парафій владики Богдана повинні знати, що Українська Православна Церква й наразилася з боку ворогів українського народу на облудний закид в її мнимій "неканонічності" лише тому, що ця Церква є **Українською** і хоче бути лише **Українською.** І коли є деякі перестарілі Канони, що стають на дорозі до її **українства,** і їх, ці деякі з Канонів, вороги українського народу використовують лише на те, щоб нашу Церкву поневолити, то наша Церква ніяк не бачить потреби цих застарілих Канонів практикувати собі на згубу, а всьому українському народові на шкоду, бо це ніяк не було б ні згідне з совістю, ні з Божими заповітами. Оце і є вся та "таємниця", яка криється за всім тим криком ворогів Української Православної Церкви, які демагогічно верещать про її сповидну "неканонічність". Значить, "канонічно" було б для них лише тоді, коли б Українська Православна Церква далася їм живцем, отак навіть "без солі", проковтнути, і перестала існувати. І вороги нашого народу стараються вмовити в деякі одиниці й несвідомі групки наших людей, що "канонічне" віддання нашої Церкви під владу чужих це, мовляв, було б боговгодне" діло! . . .

Ну, щодо нашої Церкви, то вона вважає, що не вороги її мають вирішувати про справу її канонічности, а вона вирішує це сама почерез свій національний провід, який на справах добре визнається, і знає, де є межа між теологією і замаскованою ворожою нам політикою, що поступає несовісно, зловживаючи Канонами на згубу нам.

***

А тепер ще ось така справа. Я цілком щиро сказав, що це дуже похвально з боку ширшого загалу членів парафій владики Богдана, що вони обстоюють справу українства, і домагаються того, щоб їм було в Церкві дозволено стверджувати своє українство — принаймні національною назвою. Але тут ще один дуже важний клопіт, а саме: До чого їм назву українства прикласти? Адже ці члени парафій владики Богдана не мають **своєї рідної Церкви, до якої вони могли б назву "Українська" прикласти! Громади цих українців, якими безпосередньо керує владика Богдан, є лише певною кількістю парафій, що всі входять лише в одну з Царгородських Дієцезій в Америці.**

Так, існує Царгородська Церква з осідком проводу в Істамбулі (Турція), і вона має свої Дієцезії. Усе це існує теоретично й практично, але не існує ніяка така **Церква,** щоб її можна було назвати Українською **Православною Церквою під проводом владики Богдана, бо** ж провід цієї Дієцезії повинен би своїм вірним вияснити, що **Дієцезія** — це не та сама адміністративно-правна одиниця, що **Церква.** Дієцезія чи Єпархія це тільки менша складова частинка Церкви. Наприклад, Українська Греко-Православна Церква в Канаді складається з трьох Дієцезій (Єпархій). Це дієцезії цієї Церкви, а тому що вони Дієцезії, то вони не є Церкви, а лише церковно-адміністративні складові частини згаданої Церкви.

На якій же тоді підставі можна в членів парафій, очолених владикою Богданом, вмовляти, що вони належать до Української **Церкви?**

Більше того, сам провід цієї Дієцезії за Церкву її не вважає. Чому? Ось чому: владика Богдан підлягає Царгородському патріярхові, отже признає все те, що визначує цей патріярх. А Царгромадський патріярх спільноти тих українців, що є під проводом владики Богдана, за Церкву не вважає, отже не вважає її за Церкву і провід тієї спільноти, бо ж для них важним є рішення патріярха.

І так, екзарх Царгородського патріярха в Америці, владика Михаїл, у своїм привітальнім листі до владики Богдана Шпильки з нагоди 20-річчя його архиєрейства адресує так: **"Високопреосвященніший Єпископ Теодор Богдан, Вселенського Патріярхату Українсько-Американська Дієцезія"** (Див. "Собор УПЦ в Америці і 20-літній Ювілей Владики Кир Богдана, 1957"). А втім, сам провід дієцезії владики Богдана дав на обкладинці згаданої ювілейної книжки таку офіційну назву: "ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА АМЕРИКИ. **Вселенський Патріярхат.** Українсько-Американська Дієцезія".

Отже тут сказано формально і ясно, що в Америці є **частина Царгородської ("Вселенської") Церкви, яка включає всіх підлеглих Царгородові православних різних національностей, а частиною цієї частини є Українсько-Американська Дієцезія, очолена владикою Богданом.**

Безумовно, всі ці справи для людей більше з тим обізнаних є такі відомі, як азбука. Однак я тут зацитував дані зо згаданої дієцезії, хоч і є частиною величих, хто може сумніватися, отже показав їм чорне на білому. Отож, якщо вірні згаданої дієцезії, що є частиною великого 45-мільйонового народу, воліють бути лише другорядною дієцезією в національно чужій нам Церкві, замість того, щоб зайняти достойне та рівноправне місце із своїми братами й сестрами по вірі й по крові у своїй рідній Українській Православній Церкві, то це хіба діється скоріш через тимчасове непорозуміння, що може бути наслідком браку ближчого познайомлення з положенням, в якому вони знаходяться. І є всі підстави вірити, що ці члени раніше чи пізніше це положення зрозуміють і повернуться на той шлях, куди напевно прагне їхня душа.

Деякі познаки цього вже є. А одне з них є і це, що хоч ні Царгородський патріярх, ні його епископи в Америці владику Богдана не найменували митрополитом (а він же таки удостоївся у них того!), то Собор парафій, разом і духовні і світські делегати, не оглядаючись на Царгород і його традицію, самі, пішовши слідами соборноправного устрою, найменували епископа Богдана митрополитом (Див. "Діяння Священного Собору". "Український Вістник", ч. 1, 1958 орган парафій владики Богдана). Отже вони не побоялися, що греки можуть назвати їх за це "соборноправними сектантами", "липківською гидотою" і т. п., так як згаданий Собор називав Українську Православну Церкву автокефального й соборноправного устрою.

Певна річ, про ці справи можна було б писати значно більше, але й цього, що досі сказане, вистарчає, щоб вдумливі члени згаданих парафій могли побачити, на чім вони стояли за тією "заслоною крику", що мала місце на їхньому Соборі.

П. Т. Галко.

ТЬМА КРОМІШНЯ

ЮНЕСКО міжнародня організація для справ освіти, культури й науки, інформує, що в країнах Латинської Америки всього населення, починаючи з 15-го року життя вгору, нараховується 67 мільйонів осіб. Крім того є ще 19 мільйонів дітей нижче 15 років життя. Решта населення — це діти нижче 15 років життя, отже діти шкільного віку, і між ними круглих 19 мільйонів не вміють ні читати, ні писати.

Не краще стоїть справа й зо старшими. Серед населення від 15-ох років угору в Венесуелі неписьменних начислюється 48 відсотків усього населення, а в Аргентині людність у тому ж віці порівнюючи ще дуже письменна, бо там неписьменного населення від 14-х літ життя і вище є лише 23.2 відсотка.

Всі ці країни стопроцентово католицькі.

НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ ЗРОСТАЄ

Теперішня кількість населення Канади осягнула цифру 17,154,000 осіб.

В. Наконечний.

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

— Як ви гарно співаєте! Хочеться вас слухати... Коби я так співати вміла...

— А хіба не можна так уміти? — говорить Павло. — Тільки треба навчитися!

— Так, так! — потакнув хтось із хлопців. — Але хто нас навчить?

— А ви хотіли б учитися? — дальше питає Павло.

— Хотіли би, хотіли би! — загомоніли разом і хлопці, і дівчата. — Ми готові вчитися!

— Коли у вас добра воля і буде витревалість, то я буду старатися навчити тільки, кілько я знаю. А я тепер ваш сусід. І я вчився, коли був такий як ви, і дечого таки навчився. Чи готові зібратися в середу вечером в Народнім Домі? А я прийду і будемо вчитися.

Почувши таке, копрась з дівчат аж у долоні сплеснула, а всі гуртом кажуть:

— Ми готові прийти, і прийдемо!

Тут Павло кинув ще кілька жартів і закінчив:

— Посходіться, а я певно прийду. А покищо бувайте всі здорові, поки знов побачимось!

Культурні люди в Городці

Раділи молоді, що в них буде щось нове, і може вони ще співаками стануть. І Павло всім їм подобався. І сам гарний, і привітний, і розумний.

Павло вертався додому також задоволений. Несподівано знайшов таку культурну громаду і таку гарну молодь. І говорить до Хмеля:

— Не пожалую я труду, і дам тим молодим все, що зможу і на що вони заслужать. Та певне, що які діти, то такі їх батьки — гарні люде. — На те Хмель:

— Бачиш, я не помилився. Гарні люде! І тут можеш нашим грибівцям показати як виглядають люде культурні, а як некультурні.

І справді городчани були дуже культурні, але одного їм бракувало — провідника. І дяка не мають. Кажуть, що переходом був один дяк, але скоро забрався. Недовго був другий, був третій — всі переходові, а їм треба би сталого доброго чоловіка.

Говорив про те Хмель, отже Павло, їдучи дорогою, і каже:

— Не буду я жалувати часу ні праці, щоби тим добрим людям помогти. Окремо для мене важна їх молодь. Підовчу її, а вона не тільки своїй, але й другим громадам буде помагати. І грибівська громада побачить, де вона зі своїми "чемпіонами" і танцюристами стоїть!

Павло починає працю

Коли в середу ввечері Павло приїхав, то вже всі молоді зібрались. Прийшло з ними і кілька підлітків, — дівчат і хлопців. Прийшло й кілька старших, яким не було далеко, щоби послухати.

Павло поважно пояснив справу, для якої вони зійшлися, заохочував до витривалости; сказав, що найперше будуть вчитися легкого церковного співу, щоби найперше показати, чого навчилися, а дальше будуть вчитися й народніх пісень та ще дечого. А звертаючись жартом до дівчат, каже:

— Ви, дівчата, дяками не будете, але можете бути дячихами, отже й вам добре знати те, що дяк знає. Коли він щось забуде, то ви йому пригадаєте. Та я знав жінок, що знали дяківство дуже добре, і їм приходилося навіть дяка заступати. І других вони вчили. Памятайте, що від знання голова не болить, а від незнання може боліти.

Павло почав учити від церковного співу для Служби Божої, вчив на два голоси — "прім" і "втур", як говорять дяки. Хлопців поділив на дві групи — для першого і другого чоловічого голосу, а так само поділив і дівчат. Такий спів хоч і двоголосовий, але на чотириголосовий виглядає.

Коли хтось запитав чи хорового співу буде вчитись, то Павло каже:

— Хоровий спів — то марновання часу. Ви двоголосового співу навчитеся чотири, або й сім разів скорше ніж хорового, і він нераз буде кращий ніж хоровий, бо в двоголосовім є багато часу на добре вишколення. І для такого співу не треба вам нотів і дириґента.

Двоголосового співу дуже легко навчитися, а тоді вже і кожне з вас зможе бути дириґентом, отже зможе провадити перед в співі. Що воно так, то пізніше самі побачите.

І вже того одного вечора вони навчилися трохи поєдинчого й потрійного "Господи помилуй", "Подай Господи", та ще щось, і Павло запевняв, що до слідуючого Богослуження ще більше навчаться і вже цілком сміло будуть співати те, що знають.

А на закінчення того вечора він узяв ще й народню, їм незнану, але гарну пісню "Ой є в моїй коморонці жито". Вона всім дуже подобалася, бо вона й легка, й жартівлива.

Павло пригадав їм коли знов мають зійтися, і всі вдоволені розійшлися.

Слідуюче Богослуження

Павло часто приїздив, молодь пильно приходила, і до Служби Божої була вжа досить підготована, хоч і не до цілої. А вже чутка якось розійшлася, що там хтось учить церковного співу, то вже дехто прибув і з сусідних околиць. А з грибівської громади був Хмель, його дочка Маланка та ще молодша дочка й один син. Було ще кількоро і з двох других родин.

Служба Божа вийшла неподівано гарно. Видно було, що і священик прислухувався і легенько похитував головою на знак признання. Хоч спів ще початковий, не цілком ще вигладжений, але був гарний, — такого співу тут ще ніколи не було. І закінчив: „Бог вам післав учителя, слухайте його".

Священик після проповіді похвалив співаків, заохочував до витривалости, а колись вони стануть славними по широкій околиці.

Радила городецька громада, а дальші певно завидували, що в них нема такого. Привезли додому вістку і грибівці, й оповідали людям, що там чули й бачили. І вже люди почали між собою про те говорити.

Павло дальше вчив запопадливо і слідуюче Богослуження вийшли ще краще. Співаки помагали вже і на Утрені, та вже як гарно вийшов спів "Славословія" — "Слава Богу в висоті"!

Грибівці допитуються

Одного вечора заходять до Павла грибовецькі люди і в розговорі почали питати:

- Ви хоч до нашої громади належите, а чому не вчите наших того, що там вчите?

— Я хотів, — відповідає Павло, — але тут не можна, бо нема кого вчити.

— Як не можна?! Чому не можна? — кажуть. — Хіба тут нема таких молодих як там?

— Молоді є, — пояснює їм Павло, — але старші не такі як там, тому тут не можна.

А хіба тут хтось забороняє?

— Виходить, що забороняє... От я говорив про те з деякими передовиками, а вони мені кажуть: "Про таке тут і не згадуйте, бо наші молоді свій розум мають. Вони знають, що мають робити. Наші хлопці в спорті „чемпіони", і тим ми можемо гордитися!"

Дальше оповів, як дівчата не хотіли з ним говорити.

А там як ви молодих зібрали? - допитуються. На те Павло:

- Я їх цілком не збирав, але вони самі сказали, що були би раді, коли б я хотів їх вчити. От бачите як там, а як тут!

Воно на ваше ніби виходить... - дальше говорять люди. - - Але чому ви бодай дякови не помагали співати.

Не помагав, бо він не закликав мене до помочі. Може думав, що я стану йому в дорозі. А він вже знав, що я можу співати. Та дещо я співаю інакше, а він інакше. А там, бачите, я нікому в дорозі не стаю, бо там дяка не мають.

А чи вони вам платять?

Ні, - - каже Павло, — я добре діло роблю без плати. Моєю заплатою буде коли я молодь навчу, а вони добрим словом будуть мене споминати. Чи більшої заплати треба?

І люди забралися та певно в душі годилися з Павлом, - бо він же пішов туди, де його радо приймали.

Велика несподіванка

Минуло трохи часу, як заходить до Павла церковний старший брат і каже:

Прийшов я до вас з важним ділом...

А що таке? - - питає Павло.

Діло таке, що в неділю буде Богослуження, а наш дяк поїхав до сестри, бо вона сина женить, так може б ви його заступили.

— А він не казав хто може його заступити?

Нічого не казав. В тім наша до вас просьба.

— Добре, — говорить Павло, — я вам поможу. В неділю я буду в церкві раненько, а коли прийде священик, то скажете, що я дяка заступлю, — клопоту не буде.

Пішов той чоловік вдоволений, а Павло думає:

— Може така воля Божа, щоб показати людям чого вони не бачать, не розумиють і про що не дбають. Слів моїх не послухали б, а коли мене закликають, то вже побачать і почують більше ніж сподівалися. Та я і сам не сподівався, що воно так складеться.

(Далі буде)

ПЕРЕХОДЖЕННЯ ВУЛИЦІ І ЖЕРТВИ КАТАСТРОФ

На протязі двох місяців, коли в Ню Йорку заборонено переходити вулицю навскоси, число жертв автомобільних випадків зменшилося на цілу пяту частину числа попередніх жертв.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

Вступ

У цій розвідці розглянемо історію розвитку авторитету Римського єпископа, починаючи ще з перших віків Церкви, і почерез дальші століття, щоб знати, як формувалося становище папи в християнському світі, як творилися й розвивалися самі підвалини того достоїнства папи, в якому застаємо його також і ми — сучасники.

Перелистовуючи картки історії, знаходимо, що так зване "першенство" папи, чи точніше — його претенсії на першенство й старшинство в усій Християнській Церкві, а також і той специфічний характер того Римського папства, що воно здобуло собі в Римо-Католицькій Церкві, основане на перекручуванні й підроблюванні справжніх Канонів Церкви, цебто основних церковних законів, що були ухвалені на Вселенських і Помісних (місцевих) Соборах Церкви; а також — на підроблених листах і декретах і на видуманих Листах, що їх буцім то мали писати до пап різні "церковні достойники"; а також — на пофальшуванні перекладів творів Святих Отців Вселенської Церкви, і на лукавих товмаченнях цих їхніх творів; а також - - на підозрілого походження „інтерполяціях" (додатках і дописках) до тих пізніших списків, що їх робили з оригіналів різні безвідповідальні переписувачі, тим самим фальшуючи твори Святих Отців і Канони Церкви.

У цій розвідці приведемо низку фактів, що їх і сама Римська Церква згодом таки мусіла визнати або прямим шляхом, або шляхом незаперечування їх; признали бо їх визначні, авторитетні римо-католицькі теологи, а навіть дехто з тих, що їх сама Римська Церква вважає за найправедніших своїх мужів, а то й навіть за Святих Церкви.

З черги, — пару слів про м е т у цієї розвідки, нащо її пишемо? Отож, щоб не було змішання двох різних понять, незалежних одне від одного, а саме: о с о б и с т и х п о ч у в а н ь людини й н а у к и, слід тут уже на вступі зробити ось таке вияснення: ця розвідка подиктована не почуттям якоїсь злоби й ненависти, а тільки необхідністю показати незаперечну п р а в д у, і для цього маємо наукові, об'єктивні підстави; бо ж усі головні аргументи цієї розвідки основані на доказах тих авторитетів, що п р и з н а н і Р и м с ь к о ю Ц е р к в о ю.

Ці „документи", на яких спирається фактичне достоїнство папства в Римській Церкві, а також їхні претенсії на першенство в усій Християнській Церкві і нав'язування свого престижу всьому людству, провіряли поважні, учені й наскрізь чесні люди різних народів; провіряли їх продовж соток років, отже ці "документи" папства вже вспіли пройти крізь "очищувальний вогонь" безсторонньої наукової критики; і ці учені, на доказах яких ми тут спираємося, за цю свою працю отримали заслужене признання не тільки з боку не-католицьких, але й самих римо-католицьких авторитетів.

Коли ж однак, не зважаючи на все, вся ця історична правда і її безсумнівні докази, все таки декому з католиків, може, покажуться гіркими й неприємними, то таким одиницям чи групам, безумовно, не слід винувати за це автора цієї скромної розвідки, бо ж й автор нічого не говорить від себе, а тільки повторяє докази за достовірними документами. Інакше кажучи, ціль цієї розвідки — поінформувати читача про це, як у науці стоїть справа з тим історичним фундаментом, на якому спирається вся істота папства.

I

Так званий "Святий Ісидор"

Що скривається під іменем "Святий Ісидор" у Римо-Католицькій Церкві? Перш за все, цим іменем можна назвати масу творів, просто цілу велику енциклопедію писань невідомих, закаптурених римських авторів, — творів повних лукавства й фальшування, — просто якоїсь демонічної лжі. Цю капітальну фальшівку написала чимала таємна група заговірників проти історичної правди, і подала, що це написав якийсь "Ісидор". Коротко кажучи, ціла ота широко розгалужена сітка фальшівників історії замаскувалася під псевдонімом "Ісидор" А згодом стався ще цікавіший факт цього псевдоніма "Ісидора", отже неіснуючу людину, Римська Церква проголосила "Святим". І так постав фіктивний "Святий Ісидор" уроєна постать, порожня фікція, ім'я без людини

Коли брати до уваги час виходу творів, що їх мав написати саме отой "Святий Ісидор", то виходило б, що він мусів би жити десь на початках дев'ятого сторіччя. А, однак, поза цим, про нього не відомо нічогісінького: ні дати й місця його народження й смерти, ні історії його життя, ні абсолютно жодних фактів з його споминного існування. Отож, лише ім'я. "Святий Ісидор", а під цим іменем абсолютна порожнеча... немає людини, до якої воно мало б належати Бо було це видумане ім'я — для того, щоб під ним могли скритися якісь інші затаєні автори пофальшованих документів.

Зроблено було це з волі й відома тодішніх пап, чи ні, — це покищо не міняє суті справи. Важливий тут сам факт, що сталося, а саме — поява фальшівки.

***

А тепер — ближче до т. зв. твору "Святого Ісидора".

Року 847-го в папській бібліотеці в Римі раптом появилася величезна, монументальна книга, — і своїм значенням для Римо-Католицької Церкви це був капітальний твір. У ньому знайшли собі місце всі ті основні фальшування історії, на яких згодом збудувалася папсько-римська влада. На цю книгу склалися різні ніби то "історичні докази", "документи", "правдиві папські Послання" й розпорядження, буцім то почнаючи ще від папи Климента (90 -100 по Нар Хр) Був це збірник ніби то різних "папських енциклік", "наказів і розпоряджень пап" та їхніх "Листів" до різних прадавніх християнських достойників — єпископів і т. п., у всьому тодішньому християнському світі. Тут таки були й буцім "канони" та "постанови", буцім то "ухвалені" на Всесвітніх і Місцевих Соборах Вселенської Церкви.

Якщо б усі ці "документи", що так загадково появилися були в формі збірника, приписаного отому невідомому "Св. Ісидорові", справді були правдиві, то тоді вони могли б служити абсолютним доказом для оцих претенсій Риму:

1) Що Апостол Петро від Самого Ісуса Христа отримав безсумнівне першенство й абсолютну владу над усіми іншими Апостолами й над усією Христовою Церквою.

2) Що Сам Ісус Христос Свою владу, дану Йому Богом Отцем, передав Апостолові Петрові, і передав йому її разом з виключним правом передати всій черзі своїх наслідників — Римських пап.

3) Що Св. Петро дійсно був першим між усіми Апостолами Христа, а одночасно був він і Єпископом Риму, та що лише він був дійсним основоположником Християнської Церкви, і то був у столичному місті Римі, а тим самим Ап. Петро був п е р ш и м Папою всієї Христової Церкви.

4) Що Ап. Петро перед своєю смертю — через розп'яття на хресті в Римі, усю повноту своєї абсолютної й універсальної влади, яку лише він один отримав від Ісуса Христа, передав лише й тільки Св. Климентові, якого Ап. Петро сам рукоположив на єпископа Римського, з правом передавати цю владу своїм наслідкам — усім черговим папам, передавати їм владу Божественну.

5) Що Римський єпископ (папа) це Голова Христової Церкви на землі, і буде він ним довіку, і то не з волі Церкви взагалі, або зокрема її Собору, або взагалі з людської волі, але тільки і виключно з Волі Божої

6) Що папа, цебто єпископ Риму, це Божественний Намісник Самого Бога на землі, отже кожночасний папа, як такий, унаслідував усі Божественні прикмети, отже й прикмету Божої Святости й непомильности

Так, усі ці права й прикмети, на які папство має претенсії, так як їх вище перечислено, були б дійсно оправдані, якщо б згаданий збірник документів т. зв. "Св. Ісидора" був правдивий, але ці „документи" виявилися ф а л ь ш и в и м и

"Св. Ісидор", що його згодом навіть сама Римська Церква мусіла була таки натаврувати як с а м о з в а н ц я, як Псевдо-Ісидора, отой "Св. Ісидор" написав свій твір, щоб усякими буцім то "актами", "декретами" й іншими "документами" "безсумнівно доказати" все те, на що заявило свої п р е т е н с ії папство Однак "автентичними" ці "документи" можуть видаватися лише з першого безкритичного погляду.

(Далі буде)

Радість духа обєднує собою всю людську натуру. Вона є вином, що змінює серце, спонукуючи його до всяких шляхетних думок і вчинків.

(Дора Грінвел)

вже вийшов

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всеношник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку

За Каталогом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО ДУХОВОЇ СПАДЩИНИ ПІЯ XII

Дня 8-го жовтня ц. р. увечері бюлетень з Ватикану приніс вістку, що саме в тих хвилинах помер 82-річний папа Пій XII Пачеллі, що став папою 1939 р.

Новинкарський телевізійний спікер СіБіСі, який саме перед хвилиною подав вістку про критичний стан папи, ролю Пія XII окреслив коротко — як „лідера католиків у світі, який зробив багато для католицької Церкви".

Натомість Бюлетень з Ватикану зайняв тут інше становище: він в особі Пія XII бачить духового провідника людства взагалі, не лише самих католиків. Бюлетень підкреслив, як найважніші, такі точки, що відносяться до папи Пія XII:

— Він намагався зробити католицьку Церкву у н і в е р с а л ь н о ю (світовою, вселюдською), і тому він старався, щоб Колегія Кардиналів не була в руках самих італійців, а вводив до неї кардиналів різних національностей.

— Від часу близько сотні років у Ватикані не проголошували ніякого нового догмату, і лише папа Пій XII 1950 р. проголосив новий догмат — про "тілесне зшестя Пресв. Діви Марії на небо" (лат. "Ассумпціо"), який зобовязує католиків вірити, що Діва Марія була взята на небо з тілом.

— Папа боровся з комунізмом.

— Він найбільше займався справою голошення миру в світі.

— Володів шістьма мовами, а шість розумів. Останніми часами вивчав російську мову.

— Як одну з основних чеснот і діяльности Пія XII, — бюлетень з Ватикану підкреслив, що він був визначний дипломат та адміністратор, і свою кар'єру, як кардинал, почав у дипломатичній службі Ватиканської держави — за понтифікату папи Пія XI.

**

Люди, які виховані в такому переконанні, що між Римом і не-католиками, скажемо, православними, провадиться боротьба головно через теологічні причини, можуть бути здивовані, або вважати це за журналістичну сенсацію, що особу покійного папи як дипломата підкреслювали більше, ніж теолога, святителя; може такі схильні думати, що якийсь там редактор з Ватикану просто образив тут память покійного Пія, підкреслюючи його ролю як дипломата на світову міру. Одначе вони помилялися б, думаючи так. Власне, головно задля дипломатичних здібностів і адміністративних кардинала Пачеллі було 1939 р. вибрано на папський престіл як Пія XII.

Справді мав він чималий дипломатичний хист. Безмежно відданий своїй ідеї: поширити католицьку Церкву і престиж папи на ввесь світ, він одночасно був тверезим реалістом щодо способів, якими прямував до цієї цілі. Тактика його була різновидна і гнучка. Судилося йому бути на папському престолі в особливих часах, у часах нелегких навіть для оборони стану посідання Ватикану.

А тим часом папа Пій XII вирішив не лише оборонятися, але йти в наступ, і здобувати дипломатією це, що колись було Римом здобуте, а потім утрачене.

І цей наступ у наших складних часах вимагав дуже складного апарату тактики світової кампанії Риму. Пій XII почав цей апарат на ґрандіозну скалю; і він відійшов з життя при далеко недокінченій роботі. Годі сказати, як він сам розумів цю складну машину тактики, яку він залишив по собі. Але коли тепер дивитися на неї, то непоінформованому вона може видатися повною загадкових самосуперечностей, -- "Вавилонською вежею" непорозумінь, побудованою на перехресних стежках. Хто його знає може папа Пій XII мав якийсь ключ послідовности до замка цієї дивної дипломатичної машини, але чи збагне її в невикінченому стані його наслідник — це вже питання. А може він готов буде подумати, що його попередник діяв лише навмання, і ця машина є лише випадковим вузлом непорозумінь, якимсь сліпим кутом, а не пляномірною, складною системою пропаганди?

Цей сплут суперечностей, - будь він спричинений невикінченістю далекосяглих плянів Пія XII, чи його невдалістю взагалі, - таки існує на всіх відтинках: богословському, політичному, філософському, науковому і т. д.

Чи двигне все це наслідник Пія XII? Чи має він до нього ключ? Чи розвалить його і буде будувати свою нову машину тактики? Відповідь на це дасть життя.

Нас, православних українців, ба взагалі всіх українців, без уваги на віроісповідні різниці, не може не цікавити справа цієї великої політичної машини покійного Пія XII. Як відомо, для своєї універсальної мети він мав універсальну тактику, отже одночасно плянував на всі чотири сторони світу, а в тому головно на схід Европи та на Америку й Канаду. В Америці й Канаді він сильно зміцнив Католицьку Акцію і збільшував ряди католиків.

Щождо сходу Европи, то папа Пій XII ставив, можливо, ще більшу ставку, ніж на західню півкулю. Це тому, що Рим є в Европі, і йому головно там треба закріплюватися. І тоді як "старі католики" в західній Европі вже обулися з католицизмом і вспіли добре його пізнати, то на Сході всі ці, що евентуально були б перетягнені до католицтва, силою психології неофітів, могли б, на його думку, бути фанатиками, отже надійною опорою Риму.

За понтифікату Пія XII Рим уважав, що його тактика вимагає плянувати на москалів. Та хто б наслідником папи Пія XII не був і яку б він політику не проваодив, то він так само зустрінеться перед мурами обставин, на яких буде написана вимога життя: "Хто не за нами, той проти нас". Нації мають спірні інтереси, і коли папа стане по стороні одних націй, то тим самим стане проти других націй. І як довго папа ставитиме ставку на Польщу й Москву, так довго його політика буде автоматично наставлена проти України. Якщо ж він признав би Україну та справедливість її інтересів, то тим самим наставить проти себе Москву й Польщу.

Ні в одному, ні в другому випадку не може тут бути мови про якусь сентиментальну любов; цей вибір — вирахуваний; це справа політики Ватикану. На кого поставить тут ставку наслідник папи Пія XII на сході Европи: на москалів, щоб їх навертати, чи на українців — щоб їх навертати, від того й буде залежати кого в Римі будуть протеґувати, а кого упосліджувати. Правда, на дальшу мету взявши, Рим не має на цілі якось національно-політичної рації держав; однак у самих плянах опанування їх він силою конечности мусить фаворизувати цю чи іншу сильну державу й нарід, щоб здобути його симпатії.

Отже на питання: по чиїй стороні на сході Европи стане наслідник Пія XII,— можна, мабуть, уже наперед сказати, що у Ватикані — без змін.

Цілісний образ католицької Церкви за понтифікату Пія XII позначився низкою різних яскравих мазків-потягнень цього папи, і вони назавжди залишаться в історії життя його, як папи, і католицької Церкви. Але розгляд навіть найголовніших фактів цієї духової спадщини його вимагає окремої більшої статті, бо ці точки, що їх коротко подав жалібний Бюлетень Ватикану, далеко неповні

КАТОЛИЦЬКИЙ СВІТ В ОФІЦІЙНІЙ ЖАЛОБІ

Коли в понеділок 6-го жовтня папа дістав першу атаку паралічу, папський вікарій міста Риму, кардинал Мікара, видав заклик до молитов за здоровя папи, і цей заклик місцеві провідники Католицької Церкви повторили в тих країнах, де є католики. Католицька Церква офіційно проголосила жалобу по смерті папи, як найвищого голови Католицької Церкви.

Тому що Пій XII, як і кожен папа, був не лише головою Католицької Церкви, але в одній особі також головою Ватиканської держави, при якій акредитовані також представники деяких держав, а Ватикан має в тих державах своїх дипломатичних представників, тому саме й політичний світ, як це водиться, склав свої звичаєво-чемностеві вислови співчуття Ватиканській державі. Зробили це не лише ті держави, що мають при Ватикані своїх дипломатичних представників, але й деякі з тих, що тих представників не мають, — напр., ЗДА, що їхній Конгрес більшістю не погоджується на дипломатичні звязки з Ватиканом. Щодо Советів і комуністичного Китаю, то в першому дні там взагалі не подали вістки про смерть папи, а зробили це щойно другого дня, помістивши про це маленькі згадки на дальших сторінках часописів.

Поминаючи справу розходження політики й світогляду між Ватиканом і СССР, це легковаження з боку Советів не могло не відбитися прикро у Ватикані, коли взяти чисто чемностево-дипломатичні мотиви. Бо ж Пій XII уважав був за вказане для себе помолитися за здоровя Сталіна у тих хвилинах, коли Сталін був важко недужий перед смертю, а Москва за цей жест Ватикану тепер з приводу смерті папи зареаґувала легковаженням — уже хоч би не як голови Католицької Церкви, а як політичного голови Ватиканської держави.

ОБОВЯЗКИ ЧЛЕНА УГП ЦЕРКВИ В КАНАДІ

III

Кожен може зробити щось корисне для Церкви

Кожен щось уміє. Кожен має якусь думку про те, що і як у церковній громаді можна було б корисне зробити. Чи ж конче треба чекати, поки вас виберуть до управи, щоб ви могли виконати якусь корисну роботу? Чи обовязково треба, щоб кожну, аж до дрібниць, роботу ухвалила й доручила вам виконати управа громади?

А ось візьмімо такий приклад. Коли ви складаєте на Церкву свою п о ж е р т в у у грошах, праці чи речах, то хіба ж це управа громади ухвалює вам цю пожертву дати? І хіба ж ви питаєте управу, чи вільно вам скласти свою пожертву на Церкву? Зовсім ні! Ви ж наперед добре знаєте, що громада і її управа радо всі пожертви вітають, і вашу приймуть напевно та з радістю і вдячністю.

Пожертва — це власне і є один з родів праці для Церкви, і то одна з найважніших праць. Але пожертви не обмежуються до складання лише грошових датків. Є пожертви і в п р а ц і .

Кожен з вас має якесь ремесло в руках, бо кожен з нього живе. Скажемо, ви робітник, — працюєте десь при направі травників. Отже ви можете поцікавитися в управі громади, чи часом не треба при вашій церкві направити травник. Може ви працюєте при направі цементових хідників, або малюєте доми, або ви тесля, чи муляр, чи слюсар, чи електротехнік, — ви завжди можете зголосити свої послуги громаді безплатно коли щось потрібно зробити при церкві, щоб тримати її в належному вигляді. Коли у вас є квіти, — ви принесете їх до церкви, і тим ви вже причинилися до її кращого вигляду. У вас є багато таких можливостей, які ви можете без труду пожертвувати, бо й самі не конче ними аж дорожите, як ось квітами, але ви часом думаєте: "А хіба ж то аж таке важне? Дехто може й жартувати собі з такої "пожертви"...

Ні, це не правда — усе тут важне! І то дуже! А коли ви жертвуєте і щось більше, ніж квіти, скажемо — свій час, то будьте певні, що ви багато його не затратите. Ви лише почніть, а інші напевно підуть за вами, і всі разом зробите скоро, і часу багато вам це не займе.

Коли ви вмієте співати, грати на якомусь інструменті, вмієте робити всякі ручні роботи і т. д. — ви можете запропонувати свої послуги організаціям, що при парафії існують. Громада прийме ці ваші послуги з вдячністю: може треба вчити молодь і дітей співу, вчити в літньому таборі ручних робіт, плавання, фізичних вправ і т. п. Коли ви добре знаєте граматику — можете запропонувати свої послуги на коректора якогось Листка, Бюлетеня тощо. Прикладів можна навести безліч.

Але Церква — це також, і то перш за все, її ж и в і члени, ж и в і л ю д и . Коли Церква не виконує своїх д о б р о д і й н и х завдань, то її робота є далеко неповною! Це треба завжди і всюди глибоко памятати. Д о б р о д і й н а праця — це н а й г о л о в н і ш е завдання Церкви. І тут добродійство м о р а л ь н е (духове), що ним є виховування душ для їх спасіння, не може бути відокремлене від д о б р о д і й с т в а м а т е р і я л ь н о г о . Ви, правдоподібно, в більшості не завжди маєте нагоду довідатися, що ваша Українська Греко-Православна Церква в Канаді ще ніколи не залишила зависаою в повітрі порожньою ту руку, яка до неї простягається з тихим проханням про допомогу, — чи то наші інваліди в Европі на скитальщині, чи то нашим братам десь у далекій Югославії, коли в обливтих сльозами листах старці й діти просять, щоб їм вислати хоч приношену одежину, чи то в інших, індивідуальних критичних випадках і тут, у Канаді... Але можемо вас з чистою совістю запевнити, що ваша Церква має значно більше добрих бажань, ніж матеріяльних можливостей здійснити їх, щоб ближньому втерти сльози, і щоб вони знали, що за ними стоїть ваша Церква, і другим це сказали і тут, і у світі.

Чи думали ви про все це? Напевно — так! Але чи зробили ви в цьому напрямі щось таке, щоб постійно улегчити Церкві її роботу на добродійному відтинку її життя й праці? А у вас є дуже-дуже багато можливостей, — навіть таких, про які ви не думаєте, бо самі вважаєте їх за безвартісні.

Коли ви адвокат, ви можете звернутися до місцевого священика, і запитати його: Може хтось з його парафіян, у невинності якого він переконаний, через трагічне непорозуміння якось винятково попав у вязницю лише тому, що не мав за що найняти собі адвоката? І ви можете безплатно допомоти йому. Коли ви лікар, так само можете запропонувати священикові, щоб стільки то осіб, коли вони убогі, присилав вам на місяць, і ви безплатно їх обслужите; а вже священик скерує їх з рецептою до такого ж добродійного аптекаря. Чи думаєте ви, що в вас немає таких лікарів, які тихо виконують таку самаританську роботу? Ось приклад: у Вінніпегу лікарі д-р Єлисавета Колісниченко і д-р Федір Тижук ще ніколи не прийняли плати від студентів Колеґії Св. Андрея, коли несли їм лікарську допомогу. І то не лише студентам ... А вони ж небагаті лікарі! І є лікарі, що безплатно обслуговують літні табори дітей.

Коли ви фармер, маєте змогу звернутися до свого священика — може він запитав би священиків по містах, чи нема часом у тамтешніх парафіях таких ваших братів і сестер, що або вдови, або сироти, каліки, безробітні, хворі і т. д., — може їм треба якихсь харчів. Може хтось з вас має таку одежину, без якої може обійтися, — а для ваших убогих сестер і братів це може був би скарб, — і тут, і ще більше в Европі. Близько 400 тисяч православних українців під Польщею, виселених з рідних земель, живуть на західніх землях під Польщею в чужому морі, і майже всі в нужді. Поштова оплата за 20 фунтів вживаної одежі коштує лише $3.75, а його грошова вартість у Польщі цінується на суму плати від місця до десятьох місяців праці по 10 годин на добу!

Було б гарно, коли б така допомога ближнім прийшла саме від В а ш о ї Ц е р к в и !

Чи багато це труду значило б, коли б так навіть звичайну негодящу дитячу одежину складати в громаді, щоб ними користувалися ці матері, що цього потребують?

Може ви думаєте, що якусь статтю, що друкується в органі вашої Церкви, добре було б видати книжечкою?

То ви могли б скликати гурток знайомих і запропонувати Редакції покриття коштів її видання.

Чи ж на все мусите чекати — на вирішення управами, комітетами, закликами і т. д.?

Тут дані лише приклади, а таких можливостей є дуже й дуже багато! Над ними не лише треба подумати й погодитися, але н е г а й н о уводити їх у діло.

НАСТУП НА ПРОФ. ОНАЦЬКОГО ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Василіянин о. Володимир Ковалик написав "рецензію" на опрацьовану проф. Євгеном Онацьким "Українську малу енциклопедію" в Арґентині. Ця "рецензія" о. Ковалика — п. н. "В обороні християнства" — вийшла окремим 20-сторінковим додатком до журналу "Життя", що його в Арґентині видають ОО. Василіяни. Крім того, під тим таки заголовком — "В обороні християнства" — "рецензію" о. Ковалика помістила ґреко-католицька "Праця" в Бразилії, почавши з числа 21-го травня 1958 р. про що у "Вістнику" вже було писано ширше. А далі, помістив її також орган Католицької Акції "Х р и с т и я н с ь к и й Шлях" (Мюнхен) у кількох числах, почавши з числа 24-го серпня 1958 р. Ця "рецензія" о. Ковалика кінчається такою напастю на проф. Є. Онацького:

"Тому кожен християнин, а ще більше католик, якому такі книжки заборонено читати, повинен "Енциклопедію" п. Онацького осудити, не купувати, передплати не висилати, а то й відобрати, повести пропаґанду проти неї, і при різних нагодах, виборах знати з ким мається до діла".

У згаданій "Енциклопедії" проф. Є. Онацький сказав цю саму правду, яка відома з історичних документів України та з практичних наслідків життя українського народу, а саме — що Берестейська унія 1596 р. була накинена Україні поляками, вона розбила український нарід, що був раніш одновірний (православний), довела до ворожнечі й боротьби в народі і стала його нещастям.

ПРОПАҐАНДА І СТАТИСТИКА

З Ватикану ц. р. подано, що в Італії, що є країною "найбільшого проценту католиків", із усього понад 50-мільйонового населення католиками залишаються аж 46 мільйонів і 424 тисячі 805 осіб. Але не сказано, якої релігії є решта населення — чотири мільйони. Протестантів там далеко стільки нема, отже виходить — що є там мільйони людей, які офіційно записуються атеїстами.

Загальне число католиків у вільному світі, як подає Ватиканська статистика,— 400 мільйонів і 314 тисяч 858, та 381 тисяча і 216 священиків. Скільки в тому всіх католиків у дійсності — не відомо, бо в більшості католицьких держав кожного громадянина записують католиком, не питаючи чи він того бажає собі, чи ні. В Еспанії, наприклад, коли католик перейде на інше віроісповідання, то він не має права подавати це в статистиці, і його далі записують як "католика".

Мудрість, як і добродійство, починається з власного дому. (Д. М. Малок).

Д-р Григорій Деркач

МОЇ СПОМИНИ

ПРО БРАТСЬКИЙ БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ МАНАСТИР У КИЄВІ НА ПОДОЛІ

В 1902 і 1903 рр. я ще малим хлопцем у Братському Манастирі прислужував у вівтарі при Богослуженнях. Нас було троє, і ми в неділі і свята при Архиєрейських Богослуженнях вбирались у новенькі стихарчики. А на Літургії, на Малому Виході з Євангелією й на Великому Виході зо Св. Дарами нас двоє менших несли рипіди (від грецького (ріпідіон), — то є на срібному диску зображення позолоченого Херувима, що тримається і носиться на довгій металевій палочці.

Настоятелем Братського Манастиря тоді був епископ Димитрій Ковалинський, він же і ректор Духовної Академії що містилась при Манастирі*). Намісником Манастиря був архимандрит Антоній Барвінський. Обидва вони були з українських родів, але чи почували себе українцями? Про архимандрита — не знаю. То була стара, поважна людина, похожа на аскета. А епископ напевно почував себе українцем, бо він часто запитував мене дещо, іноді жартом, і все по-українськи.

Він робив на мене дуже приємне враження, та і всі казали,, що то добряща людина і пастир. Димитрій був високої, статної постави, гарний з виду, з невеличкою сивою борідкою і мав він дуже приємний і досить сильний баритон. Він так гарно правив Служби Божі, що дійсно створював молитовний, побожний настрій і всі були ним захоплені.

Але красота його відправи полягала не в "артистичности", — він був далекий від того, а саме у створюванні, як тоді казали, благоговіння чи умилення.

Та скоро Димитрія іменували архиепископом і перевели його до Казані — також ректором Духовної Академії (у царській Росії було чотири Духовних Академій — у Києві, Москві, Петербурзі і в Казані).

На місце Димитрія настоятелем Братського манастиря й ректором Духовної Академії настановили інспектора Академії, архимандрита Платона. Його хиротонію в епископа переводив там у Богоявленському Соборі літом 1902 р. Київський митрополит Феогност з двома епископами.

Та кілька років пізніше російський Синод вислав Платона до Америки — до Філадельфії для навертання до Російської Церкви уніятів, тобто українських греко-католиків. Але там до тих людей треба було проповіді говорити по-українськи, тому власне вибір Синоду впав на Платона, бо він раніше був світським священиком у котромусь з українських повітів Курщини і вмів добре говорити по-українськи.

Які в Америці були успіхи Платона — не знаю .Але памятаю, що під час революції 1917 р. він був уже в Росії. І літом 1917 р. за влади А. Керенського, — Платона настановили Одеським митрополитом, хоч в Одесі раніше ніколи митрополії не було, а була то звичайна Херсонська епархія.

Деякі українські круги покладали на Платона надію, що може він виявить себе українцем і приєднається до українського церковноог руху. Та після його відомої промови на Державній Нараді в Москві літом 1917 року всі надії українців на нього розвіялись. Це були часи після I і II Універсалів Української Центральної Ради й тоді українське питання в російських кругах дуже гостро дебатувалось. Отже і Платон у тій своїй промові згадав про Україну. Він дослівно сказав таке: "Ми любимо Украйну з її біленькими хатками і земними садочками, але миліша нам Москва родная".

А в 1918 році за Гетьмана на Всеукраїнському Церковному Соборі в Києві Платон виступав проти автокефалії Української Православної Церкви. Я трохи довше зупинився на Платоні, бож він вийшов з мурів Братського Манастиря.

Історія Братського Манастиря і його школи.

Згодом я ознайомився з історією Братського Манастиря. Це ж то Київське Богоявленська Братство, що було засноване в 1615 році на щедру фундацію Гальшки Гулевичівної — дружини Мозирського маршалка Лозки, а при Братстві школу - - пізніше славна Могилянська Колегія-Академія.

До цього Братства вступив був і Гетьман Петро Сагайдачний зі всім Військом Запорозьким. Це ж він після довгого занепаду — після Київської Княжої Держави, знов зробив Київ столицею України. Це була велика доба, коли вже сконсолідоване українське козацтво під проводом Сагайдачного відверто й рішуче виступило на громадсько-культурному і політичному полі для захисту прав українського народу і своєї Православної Церкви.

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" x 3¾"

Число	
3027	Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Тоді через те, що частина українських епископів перейшли на унію, а решта вимерли, Українська Православна Церква залишилась без своєї ерархії. Тому старанням Сагайдачного в 1621 році Єрусалимський патріярх, що тоді, вертаючи з Москви, переїздив через Київ, висвятив для Української Православної Церкви нових епископів. Хиротонія їх відбулась у Братському Соборі. І з того часу Київ знов стає також столицею Київських і всієї Руси-України митрополитів.

Є ще версія, що патріярх не погоджувався висвячувати нових епископів, — він боявся, що поляки за це можуть його десь у дорозі арештувати і мститись на ньому. Тоді Сагайдачний заявив патріярхові, що він не випустить його з Києва, доки він не висвятить нових епископів. І тільки тоді партіярх погодився, але хиротонія відбулась вночі і при позатикуваних вікнах, щоб не було видно на двір світла.

Після того патріярха в Києві добре обдарували, а на дорогу дістав він сильну козацьку ескорту, яка відпровадила його аж за межі польських досягнень

В 1621 р. під час польсько-турецької війни Петро Сагайдачний з козаками воював по стороні Польщі і тоді він під Хотином одержав блискучу перемогу над турками, які вщент були розбиті. З цієї перемоги над турками радів тоді ввесь християнський світ. Але світ і тодішні поети героєм тієї перемоги виставили не Сагайдачного, а Володислава IV, який, дякуючи лише Сагайдачному, не наклав там головою.

Старий Гетьман у тих боях під Хотином був поранений і від тих ран 10 квітня 1622 р. помер. Поховали його в Братському Богоявленському манастирі.

Величавий був його похорон. Військо Запорозьке, ввесь Київ і Братство зі своєю школою з великим сумом і пієтизмом проводили до гробу свого улюбленого Гетьмана. А спудеї школи зі своїм ректором Касияном Саковичем віршами й ораціями прославляли незабуті великі діла і заслуги Сагайдачного

На жаль, місце вічного спочинку в Братстві Гетьмана Сагайдачного не вбереглось і невідомо , де був його гріб. Можливо, що при будові нового Богоявленського Собору гріб його опинився десь під мурами церкви. І скільки я розпитував у Братстві монахів, де був похований Сагайдачний — ніхто нічого не міг сказати.

Великим добродієм Братського Манастиря і його школи був митрополит Петро Могила. В 1631 році він ту школу зреформував на взразок західньо-европейських университетів і вона почала називатись його іменем — Могилянською Колегією, а пізніш Академією.

У своєму заповіті з грудня 1646 р. Могила визначив для Колегії опікунів. У заповіті він писав: "Щоб це одиноке забороло Православної Церкви Руської*) їхнім старанням для помноження хвали Божої й науки діток православних-руських*) держалося."

А опікунами були визначені:

Адам Кисіль — тоді каштелян Київський,

Князь Ол. Огинський — воєвода Мінський,

Князь Б. Огинський — хорунжий надворний Литовський,

Б. Стеткевич — каштелян Новогродський,

Федір Проскура-Сущанський — писар Брацлавський,

Князь Ст. Четвертинський — підкоморій Брацлавський,

Князь Гр. Четвертинський — підкоморій — Луцький,

Князь Зах. Четвертинський — підсудок Луцький,

Князь М. Четвертинський та інші пани православні.

(В. Липинський, Україна на переломі, ст. 81).

Могилянська доба — це дуже цікава і цінна сторінка української історії. Петро Могила мав плян утворення в Києві українського патріярхату. Він згуртував коло себе велику кількість учених богословів, які перевели величезну працю. А найбільша їх богословсько-наукова праця, — це Великий Катехизис Православної Церкви. На Всеукраїнському Православному Соборі в Києві в 1640 р. цей Катехизис був схвалений, а в 1643 р. його затвердили всі східні патріярхи.

І за Гетьмана Богдана Хмельницького провідна українська верства велику вагу надає справі освіти. Українські православні епископи, з'їхавшись у липні 1650 р. й не зважаючи на воєнні тягарі, складають добровільні жертви на піддержку Київської Колегії. Бо хоч більшість спудеїв Колегії захопив воєнний запал і вони пішли до повстання, але треба дбати про освіту дальших молодших поколінь.

Отже Перемиський епископ Антін Винницький складає на цю ціль 100 зол. річно, Вітебський епископ Йосип Конович-Горбацький — 500 золотих, Луцький епископ Йосип Чаплин-Шпановський теж 500 зол. Холмський і Белзький епископ Діонисій Балабан 200 зол. та ще інші.

(Далі буде)

*) Братський архиєрей теж був і вікарним епископом Чигиринським.

*) "Руської, руських" — це стара наша назва — та сама, що — "Української, українських".

СПІВПРАЦЯ КАТ. ЦЕРКВИ З КОМУНІСТИЧНИМ РЕЖИМОМ У ПОЛЬЩІ І ЇЇ НАСЛІДКИ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

По закінченні 2-ої світової війни польський комуністичний режим з одного боку, а націоналістичне підпілля з другого, почали несамовите переслідування українців. З того скористала римо-католицька Церква в Польщі, і почала загарбувати українські церкви — православні і греко-католицькі. Римо-католики загарбали український православний собор у Холмі і багато церков, а також греко-католицьку катедру в Перемишлі і численні церкви. Щоб мати вільну руку в такій грабіжницькій політиці, провід римо-католицької Церкви в Польщі (кардинал Стефан Вишинський і епископат) у грудні 1956 р. проголосив співпрацю з комуністичним режимом (Станіслава Ґомулки). Завдяки цьому польський комуністичний режим сам став допомагати римо-катол. Церкві відбирати українські церкви. Як це діється, бачимо з таких прикладів, як подає польський журнал "Культура" в Парижі (за вересень ц. р.): Польський комуністичний уряд українську греко-катол. церкву в Сяноці призначив на... шкільний костьол (польський римо-катол.)!

А щодо українських православних церков — справа ще трагічніша. І Ватикан усе те благословляє...

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

СЛАВНЕ "УКРАЇНСЬКЕ ПОХОДЖЕННЯ"

Знайдете між українцями людей до других народів неподібних, неподібних своїм розумом.

Ще й нині почуте: "Стараймося бути добрими канадийцями". Виходить, що українці недобрі Канадийці, і треба їх накликати, щоби поправилися... Хоч українці платять податки, як і всі другі, закони шанують, щиро працюють, та чомусь вони недобрі... Але ніхто не каже — чому! І виходить — як у приказці: "Прийшов хтось і взяв щось; не знати — хто і не знати — що".

Але є друга важна справа...

Часто почуєте про "канадийців українського походження". Виходить, що українців нема, а є тільки тінь українська, яка урочисто називається "українським походженням".

Але чи чули про „канадийця англійського походження"?

Про "канадийця французького походження"?

Про "канадийця жидівського походження"?

Про "канадийця циганського походження"? А цигани є в Канаді!

Про "канадийця індіянського походження"?

Правда, що не чули! Українці всіх випередили ... Тут є англійці, французи, жиди, цигани, індіяни, як окремі групи народів; але побіч них нема українців як народу, а є тільки "походження".

Українці, як мудріші за других, розуміють, що держава рішає, яким хто є, а не вони самі.

Коли брати на таку міру, то і в Европі не було українців. В Австрії були "австріяки українського походження", в Росії — є „росіяни українського походження", в Румунії—„румуни українського походження", в Мадярщині — "мадяри українського походження", а в недавній Польщі — „поляки українського походження".

Ніде там українців не було, а було тільки "українське походження". Виходить, що і до Канади ані один українець не приїхав, але приїхали "австріяки", "росіяни", "румуни", "мадяри", "поляки", з "українським походженням". А в Канаді стали вони „канадийцями українського походження". Так всюди те "походження" за ними волочиться....

І тим "походженням" дехто величається як чимсь важним, як ідеалом. А дехто старається щосил, щоб затерти за собою всі українські сліди і зоставити лише те славне "походження".

Однакож у розумних людей те "походження" є нерозумом і неславою. Воно свідчить, що були люди, які не вважали себе народом, про себе, як нарід, не дбали, отже загинули. Те "походження" — то хрест на їх гробі; то "Вічна Память" по померших.

Ще одно, — поклонники „походження" забули що в Канаді є ще — "канадийська Церква українського походження".

Виходить: "Ми не ми; але за нами є славне "українське походження".

**

Давніше українці в Канаді виявляли живий творчий розум, велику ідейність, ставили собі великі і далекосяглі цілі та готовість до праці, щоб тих цілей досягнути. І багато досягнули, багато здобули, багато зробили. Можна було вірити що їх творча ідейність ще до кращого їх поведе.

А нині? Знайдуться такі, що їм не треба нічого більше, крім "українсько-походження". Усе решта нехай пропадає! Та й стараються, щоб воно якнайскорше пропало... або, як хтось казав: „Докладають усіх сил, щоб перестати бути українцями". У тім їх велика ціль, великий ідеал. Сподіваються велику славу тим здобути, — безідейністю, байдужістю, неробством і самолюбством.

А працю в здобуванні тієї слави виконують завзято в великій мірі і жінки, коли я не помиляюся.

Чи ви, читачі, коли про те думали?

А можна багато думати, і можна більше сказати, ніж тут сказано.

Н-ий.

СТУДЕНТИ В СССР МАЮТЬ ПРИМУСОВО ПРАЦЮВАТИ ПОЗА ШКОЛОЮ ПІД ЧАС СТУДІЙ

Диктатор Совєтського Союзу, Микита Хрущов, заповів свій проект змін у системі шкільного навчання в СССР. Згідно з тим проектом, молодь по закінченні середньої школи, яка з досьогочасної 10-річної стає 7-8-річною, мусить два-три роки обовязково відпрацювати в колгоспі чи у фабриці на звичайній фізичній роботі, і лише тоді буде їй дозволено студіювати у високій школі — університеті, інституті і т. п. Крім того, спеціяльно студенти високих технічних шкіл (політехнік) продовж 2-3 перших років студій мусять разом і вчитися у школі ,і разом з тим поза годинами навчання примусово працювати у фабриках і т. п.

ЩЕ РАЗ І ЩЕ РАЗ ЗАКЛИКАЮТЬ ДО БОРОТЬБИ З РЕЛІГІЄЮ В СССР

Провідний совєтський журнал "Філософські проблеми" у спеціяльній статті ствердив "часткове відродження релігії в Совєтському Союзі". З тієї нагоди він закликає до "глибшої й живішої протирелігійної пропаганди". Журнал уважає, що релігійне відродження в СССР спричинив "вплив капіталістичного світу", отже цей вплив треба поборювати протирелігійними відчитами, фільмами і іншими способами.

Журнал каже, що релігійний рух ховається за гаслами миру в світі, і що цими гаслами "миролюбного руху" релігія поширюється. Але, сказано у статті, релігійна ідеологія" не може осягнути миру; і додає, що "людство може осягнути мир лише шляхом боротьби народніх мас проти імперіялістів, а не шляхом релігійного світогляду, сполученого з миролюбством".

БАГАТСТВО Й УБОГІСТЬ РОЗДІЛЮТЬ ЛЮДСТВО, КАЖЕ НЕРУ

Індійський прем'єр Неру висловив прилюдну подяку Злученим Державам Америки й Міжнародньому Банкові за їхню допомогу, дану Індії в сумі 507 мільйонів долярів позики на ціль прискорення її господарського розвитку.

У цій подяці Неру, між іншим, підкреслив, що основний поділ світу не є на комуністів і некомуністів ,але лише на тих, які все мають, і на тих, які нічого не мають. Отже завданням промислово розвинених країн є засипати ту розколину, що розділяє людство на дуже багатих і дуже убогих.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР
Содборі, Онт.

У суботу 30-го серпня в залі Української Православної Церкви зібралося поважне число парафіян із своїми дітьми прощати о. Прот. Чижева і пані Добродійку і подякувати їм за їх 5-літню працю.

Після співу „Отче Наш" отець поблагословив страву, а по перекусці голова Громади п. Ф. Степанчук сердечно дякував отцеві і пані добродійці за працю, яку вони виконали в нашій Громаді. „Ця праця сама за себе говорить", сказав голова.

По закінченні промови вручив о. Прот. Чижеву і пані добродійці на спомин від парафіян картку з побажанням і подарунок і запросив до слова слідуючих: голову Сестрицтва пані Марію Скоморовську, яка в імені Сестрицтва дякувала отцеві за працю й добрі поради. Оцінюючи ту працю, вона підкреслила, що за тих пять років Громада розрослася, хор розвинувся, Рідна Школа має гарні успіхи. „З Вами, Отче, розпочато будову церкви, і це всім відомо.

Чимало було терпіння та праці з ласки Божої, але все те щасливо перейшло!"

Сердечну подяку складає вона й пані добродійці — почесній голові Сестрицтва, яка підтримувала тут усе наше жіноцтво на дусі і всіх заохочувала до праці на церковній ниві. Пані добродійка придбала чотири Стихарі, зайнялася вишиттям церковних скатертів; сама вишивала і інших вишивальниць запросила, щоб прикрасили церкву на Св. Великдень, помагала, разом з головою, влаштувати осінні і чайні вечірки (на тег-дей); запрошувала і сама помагала на пикниках і т. д., щоб добути грошей на будову церкви. Від імені Сестрицтва пані Скоморовська бажає Отцю і Пані Добродійці доброго здоровя і здійснення їх мрій!

Далі промовляв голова Комітету Рідної Школи п. Петро Бурак. Він склав щиру подяку отцю і пані добродійці за навчання в Рідній і Недільній школах. Отець учив дітей і співу як церковного, так і рідних світських пісень для концертів у дні національних свят. Пані добродійка приготовляла концерти, вистави й реферати. Ця цінна наука лишиться в дітей на все життя. Пан Бурак побажав Отцю й Пані Добродійці кріпкого здоровя та милої зустрічі зо своїми учнями.

Далі, промовляв диригент хору п. Олекса Мельничук і перші його слова були:

"Не знаю, чи можу зватися „диригентом", бо це ж о. Чижів вчив церковний хор і це ж він зауважив у мене „здібність" та навчив дириґентури і призначив мене диригентом хору, за що складаю Отцю сердечну подяку, що поміг мені здобути це знання

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видами на добрім папері.

Картки з конвертами продаються по 10 ц. одна
або
12 карток за $1.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

яке й останеться зо мною на все життя; ці нотні співи, що розучив отець, останутьcя з нами на довгі роки... Бажаю Отцю і Пані Добродійці доброго здоровя та дальше помагати по своїх силах!"

Запрошено до слова пані Марію Макаренко — секретарку Сестрицтва і бувшу його голову на протязі трьох років. І вона оцінювала працю отця і добродійки зворушливими словами, — що їх праця — велика, показна, цінна для Громади. Тож вона бажає їм доброго здоровя і надальше приємної зустрічі.

Запрошено до слова заступника голови п. М. Жовкевича, який зложив сердечну подяку отцеві і добродійці за їхню щиру працю, побажав їм доброго здоровя та легчої праці на будуче

На кінці говорив о. Чижів від себе і від пані добродійки; складав щиру подяку Зарядові Громади, Сестрицтву, Шкільній Управі, хорові і всім присутнім та неприсутнім, що причинилися до цього щирого прощального вечора, і за подарунки.

„Були трудноці та були й такі високі піднесення, що задля них варто працювати все життя", сказав панотець зворушено.

І він побажав Зарядові й надалі не лякатися трудноців, а докінчити й усе те мале, що залишилося ще незакінченим. А Сестрицтву прапор славної праці нести надалі, — центами здобувати тисячі; Рідній Школі і Недільній краще розвиватись, бо ж із закінченням будови церкви маються для цього всі умови, — хорові та диригентові Олексі Мельничукові запросити більше співаків і молодь — бувших учнів, і працювати над удосконаленням усіх співів, щоб чудову церкву заповнити чудовими співами.

Усім Парафіянам бути вірними Христу і Його Святій Церкві до самої смерті!

І вкінці о. Чижів ще раз подякував усім, хто причинився до цього вечора, і за смачну перекуску та за створення родинної єдности у цих хвилинах прощання.

„Хай спокій буде назавжди в серцях Ваших, а Благодать Божа ніколи не залишить Вас". Молитвою подяки закінчився цей пращальний вечір.

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГП ЦЕРКВИ
Тіодор, Саск.

У неділю 21 вересня ц. р. Громада в Тіодор відзначила Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У цей день великого і торжественного свята випала чудова погода. Ще зранку прояснилося небо, сонце своїм світлом ще більше підняло настрій вірних — відданих синів і дочок нашої Церкви. Усі вони в піднесеному і святочному настрої з усіх околиць Тіодору, разом з своїми діточками, о 10 год. ранку по береги заповнили храм Божий. Понад 300 молящих ревно молилися. Хор, що прибув з Бюкенен, Саск., під керівництвом талановитого диригента Мороза, чудово прикрасив і звеличав своїм прекрасним співом Службу Божу, що відправив парох о. Бублик, який по прочитанні Св. Євангелії проповідував на Євангельську тему про „Таланти", пов'язавши це з Ювілеєм 40-ліття; широкозмістовна наука запала в душі молящих, що в майбутньому принесе добрі плоди.

По Службі Божій виголошено Многоліття Високопреосвященному Митрополиту Іларіону, Архиепископу Михаїлу, Королевій, урядові і всьому духовенству та вірним синам і дочкам Української Православної Церкви в Канаді.

Потім о. Бублик привітав вірних з великим святом та побажав їм і надалі триматися своєї рідної прапрадідної віри.. Далі говорив про Колегію Св. Андрея і заслуги її та значення її тепер і в майбутньому, та про причини будови нової Колеґії.

Хоч Тіодорська округа є новозорганізована, та в цім році вибудувала і викінчила прекрасну резиденцію для о. Пароха, та що парох по всіх Громадах своєї Округи під час Храмового свята робив збірку на будову Колеґії, парафіяни Тіодорської Громади не зупинились на цьому, а навпаки — відгукнулись на заклик пароха, і склали поважну суму на будову нової Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу.

По скінченні, всі перейшли на братський обід до Міської залі, який приготовило Жіноче Товариство. По обіді в цій же залі відбувся святковий концерт, який відкрив і керував ним голова Громади п. Г. Мінкен. Програма релігійного концерту складалася з таких точок: Діти Недільної школи (22 школярів) під керівництвом добродійки Бублик відспівали молитву Господню „Отче Наш"; гарно продеклямували вірші Доріс Лукян, Норман Гаврилюк, Лорен Герасимюк і Нела Бублик. По цьому хор з Бюкенен надзвичайно гарно виконав декілька пісень і дуетів, що дуже зворушило присутніх; це була дійсно мила несподіванка для Тіодорської Громади. Головну промову виголосив запрошений п. Пернаровський з Йорктону; він гарно розповів про початки заснування, а також про труднощі, яких зазнала Церква 40 літ тому.

Слідуючим промовцем був принципал М. Кирилюк з Тіодор, який говорив про значення й ролю Православної Церкви серед українського народу в Канаді. Принципал Кей з Бюкенен та учитель Гунка з Канори і диригент Мороз також промовляли і складали побажання Тіодорській Громаді з її округою добрих успіхів і розвитку в їхній праці.

Цей торжественний день — це був день, що його парафіяни Тіодору і всі присутні будуть довго памятати.

На закінчення парох о. Бублик подякував — Хорові та його диригентові Морозові, що не пошкодував сил і здоров'я, та прибув з Вінніпеґу і своїм співом прикрасив цей урочистий день; усім промовцям та Жін. Товариству, що так уміло приготовили смачний обід; нашим діточкам за участь у концерті; Парафіяльному Зарядові під проводом голови Г. Мінкена; та всім тим братам і сестрам, що своєю присутністю звеличали це Свято. Побажав їм усього найкращого, та щоб Милосердний Господь поблагословив їх за їхню працю на користь Святої Української Православної Церкви.

К. Б.

ХРАМОВЕ СВЯТО У ВЕРНОН, Б. К.

У неділю 31 серпня ц. р. у нас, у Вернон, відбулося Храмове Свято, з нагоди Успіння Пречистої Богородиці. На це свято прибуло багато людей, навіть здалека, як з Веґревил, Калґари в Алберті, Ванкувер, Валей, Кемлупс, Армстронґ і Келовна, Б. К.

Цю Відправу відслужив новий парох, Преп. о. Григорій Василів, що саме днем скорше прибув до нас з Едмонтону, бо попереднього пароха Всеч. о. С. Гуцуляка Консисторія призначила на схід, до Лондону, Онт.

По Відправі був обід у церковній залі, а по обіді відбулася дальша частина свята. Господарем був п. Василь Гакман, що річево перевів цю програму — закінчення свята. Тут говорили: пані Запорожан з Веґревил і п. М Мельничук з Келовної, а з місцевих — пан Петро Лучак, що знає о. Василева уже 22

роки, а того часу, як о. Василів був ще молодим, щойно по своїм висвяченні у священики, і тоді обслуговував був громаду в Гемлин коло 14 років.

Дальше говорили: пані Кучер, пан Чижевський, пан Третяк, і о. Парох, який розповів про значення таких свят у нашого народу в минувшині, а головно зупинився над святкуванням подібних Храмів нами, православними українцями в Канаді, та що ця традиція ще більше нас зеднує і скріплює духово та передає цю релігійну традицію, започатковану нашими предками, будучому нашому поколінню.

Вкінці п. Гакман від Церковної Громади подякував гостям, що так численно з'їхалися та своєю присутністю збагатили це свято, а нашому жіноцтву — за цей зготований багатий обід. і Многоліттям та піснею "Де згода в родині" закінчено це наше Храмове Свято.

Присутній.

НЕЗАБУТНІЙ ЮВІЛЕЙ

Майже кожного року, коли було можливо, відбував я подорож у Західню Канаду, щоб відвідати там моїх родичів і мою батьківщину — провінцію Саскачеван. Цього року поїхав я туди зо спеціяльною метою. З'їхались ми всі — мої брати й сестри — нас десятеро, щоб відсвяткувати Золотий Ювілей подружнього життя наших дорогих родичів — тата й мами — Івана й Анни Олійників.

У неділю, 10 серпня, мав я надзвичайну приємність служити й проповідувати в новозбудованій і дуже гарній українській православній церкві в Ґудові. Погода була чудова, і людей прийшло багато. Бачив я знайомі й незнайомі обличчя чесних і щирих українських фармерів і робітників. За двадцять чотири роки, відколи я виїхав з Ґудова до вищих шкіл, багато тут змінилося.

Увечері 11-го серпня, після Молебня, відбулося величаве прийняття для тата й мами в Українськім Народнім Домі. Ювіляти з дружбами й дружками ввійшли в залю, а староста Гнат Козакевич привітав їх такими теплими словами, яких мені ще не доводилося в моїм житті слухати. Щаслива ота Ґудівська парафія, що має у своєму членстві таких благородних людей, як він!

Ювілейна забава пройшла гарно, й усім показалося неймовірним коли, годинник вибив другу годину по півночі. Музикант Михайло Мостовий, татів односельчанин, так чудово грав зо своєю оркестрою, як тільки він один потрапить. Гості гарно обдарували Ювілятів, і побажанням не було кінця.

Ми, діти Ювілятів, з глибини серця нашого дякуємо Господу Богові, що затримав при житті наших родичів і поблагословив їм святкувати Ювілей 50-ліття їхнього Вінчання. Ми, сини: Юрко, Василь і Михайло, та дочки: Софія, Марія, Ганя, Ольга, Настуня, Олена й Агафія, сердечно вдячні татові й мамі за добре релігійне й українське виховання. Відколи памятаємо, в нашому домі завжди було багато українських книжок, твори великих письменників, велика „Історія України" Мих. Грушевського, „Кобзар" Шевченка, і всяка добра релігійна і світська література. Ми вже всі подружені і наші діти шануватимуть своїх дідуся й бабусю

Щиро дякуємо всім добрим людям, родині ближчій і дальшій, знайомим і сусідам і всім парафіянам Ґудівської Громади, що так гарно звеличали Золотий Ювілей наших родичів. У поті чола й твердими руками працювали вони і творили своє життя на канадській землі, поселившись в околицях Ґудова більш як пятдесят років тому. Минули роки... Нехай Господь Бог подасть їм ще довгого життя, багато радости і спокою!

о. Василь Олійник.
Йонгставн, Огайо. С.Ш.А.

ХРЕЩЕННЯ В ЛАК ЛА БІШ
(Алберта)

У неділю, 7 вересня 1958 року Божого в храмі Св. Андрія в Лак Ла Біш, Алберта, відбулося Св. Хрещення сина п-ва Анни і Григорія Лобай, — Петруся.

Хресними батьками були: кумою п-ні А. Велещук з Едмонтону, а кумом п. С. Пиксик з Бойл, Алберта. Чин Св. Хрещення звершив о. Миколай Стеценко.

За спільною трапезою, яка відбулася в домі п-ва Лобаїв, присутні не забули й нашу рідну пресу. На заклик дяка п. Балабана було вложено 15 долярів, і з цього 7 долярів призначено на купівлю церковних речей, а 8 долярів на церковний орган "Вістник".

Слід зазначити, що п-во Лобаї є активними членами УГПЦК в Лак Ла Біш, вони є шановані і в нашій Церковній Громаді, і також усіми лаклабишцями. З округи Лак Ла Біш п. Гр. Лобай був послом до Албертійського парляменту через п'ять років.

Новоохрещеному Петрусеві і його родичам бажаємо: На Многії Літа!

Свящ. М. Стеценко.

ВІДЗНАЧАЛИ 70-ЛІТТЯ Ф. СТ. ДУМЕНКА
в Інсінґер, Саск.

У четвер о 8 год. вечора, 18 вересня ц. р., родина і близькі друзі зібрались до хати панства Думенків, щоб привітати його з днем уродин; о. Бублик у промові відзначив заслуги Ювілята як на церковнім, так і громадськім полі; привітав його з днем уродин і щиросердечно побажав щастя, здоров'я і добрих успіхів як у його життї, так і церковно-громадській праці.

Потім син з Флин-Флон з дружиною, син з Інсінґер з дружиною і дочками, та дочка з мужем і діточками з Тіодор привітали, подякували йому за щире батьківське серце, піднесений дорогоцінний подарунок. Голова Громади Ф. Федорчук, як найближчий приятель і довголітній працівник на церковно-громадській праці з Ювілятом, сердечно і зворушливо привітав його, побажав міцного здоров'я і многих літ, а присутні відспівали Многоліття.

Глибоко зворушений Ф. Думенко подякував усім за їхню увагу до нього, а дітям за цінний дар.

По вечері, що уміло і смачно була приготована його дружиною і невістками, о. Бублик звернувся до присутніх із словом, в якому вияснив ролю і завдання укр. преси, і закликав скласти на пресовий фонд, що принесла 5 дол., які, на бажання Ювілята, призначені на пресовий фонд „Вістника".

Ювілят побожний, є тихої і щирої вдачі; ще з молодих літ він бажав бути священиком, а тому й учився на це, ще в Чернівцях в Україні, але через певні перешкоди не міг досягнути задуманого, отже так лишився дяком, і по сьогоднішний день сумлінно виконує цей обовязок. Є він і в Парохіяльному Заряді і старостою церкви. Своїх дітей добре виховав, — всі вони релігійні і говорять по-українськи. Старший син, В. Думенко, навчає дітей у Недільній школі та співає з своєю дружиною Василиною у церковнім хорі; вона також походить з дуже релігійної і національно свідомої родини, і вона є тепер головою Жіночого Товариства в Інсінґер, Саск. Ювілят задоволений своїми дітьми і внуками, тішиться ними.

Бажаю Ювілятові многих, літ, а всім жертводавцям — сердечне спасибі!

К. Б.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ
Вернон, Б. К.

У церкві Св. Петра й Павла у Вернон відбулося Хрещення донечки п-ва Петра й Павліни Кіндрачуків, Соні-Марії а Святу Тайну звершив о. Г. Василів, хресними батьками були: Павло Малиш, Ольга Кіндрачук з Ванкувер, Богдан Ханасик і Марія Сокол.

Обід відбувся в хаті п-ва Крелякевичів, бо п-во Кіндрачуки є власниками „мотелів" тут у місті, та уважали, що для запрошених гостей потрібно було простірнішого місця.

По обіді говорив кум пан Ханасик, щоб гості започаткували для маленької похресниці банковий уділ, другий кум п. Малиш перевів збірку. Пан Кіндрачук, що завсіди ставиться щиро до всяких жертв на народні справи, не забуваючи й за свою пресу, зложив 15 дол. пополовині на „Вістник" і „Український Голос".

Пан Кіндрачук походить з Виткова, Саскачеван. Довший час він був у бизнесі в Мирнам, Алберта, там і піднайшов собі гідну дружину Павліну з роду Митрунець, там і одружився, а перед кількома роками у Вернон набули прекрасні „мотелі". А наші албертійці, часто відвідуючи цю прекрасну частину Британської Колумбії „Оканаган Велий", спиняються в них на відпочинок.

Прибуттям на світ Соні-Марії радіють родичі, а не менше радіють і два братчики, що мають маленьку сестричку, а Соня-Марія хай росте здорова на втіху родичам, на добро нашого народу і цієї країни, в якій вона пробачила світ, та на славу Божу.

Гостину закінчено Многоліттям.

Гість.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
Гемілтон, Онт.

У суботу, 13 вересня, 1958 року відбулося Вінчання Євгена Федака — сина о. Прот. Василя і Параскевії Федаків, з Орисею Олійник — дочкою п-ва Григорія і Анни Олійників, в укр. гр.-прав. церкві Св. Володимира в Гемілтоні.

Тайну Вінчання звершив Впреосв. Архиепископ Михаїл у сослуженні о. Митроф. Прот. П. Самця, о. Ю. Цукорника, о. Ф. Легенюка, о. Ів. Кристюка (з Америки), о. С. Гуцуляка і о. Ю. Ференсева Співав хор під проводом дир. М. Сушка.

Старостою був д-р М. Лазарович, а дружбами — адв. М. Перожак, Ярослав Федак, Василь Фастриґа і Петрик Крисак; дружками — Леся Бокла, Евгенія Романюк, Раїса Садова і Наталія Баран.

Опісля о. Прот. В. Федак подякував усім за виконання

Св. Тайни Вінчання і попросив усіх до залі на вечерю.

Усі зійшли до залі і зайняли призначені місця за столами, щедро заставленими всілякими добірними стравами.

Староста попросив устати, і хор під проводом п. Б. Радиша відспівав „Отче Наш", Впреосв. Архиепископ Михаїл поблагословив страви, а староста підніс тост молодій парі.

Староста під кінець вечері представив молоду пару як добрих і активних сумківців і щирих працівників на українській ниві в Канаді.

До привітального слова були запрошені родичі — о. Прот. Василь і добродійка Федак та п-во Григорій і Анна Олійники. Головну промову сказав о. Ів. Кристюк (з Бофало).

Староста склав усім подяку, і почалася забава. Було коло 500 гостей, і вони зложили щедрий дар молодій парі.

Євген Федак народився в околиці Шіго, Саск.; в 1948 році виїхав з родичами до Онтаріо, і докінчив публичну школу в Гримзбі, а середню школу (гай скул) в Гемилтоні і рік університету в Торонто.

Орися народилась в Стінен, Саск.; в 1942 р. з родичами виїхали до Онтаріо і вони осілися в Гемілтоні, де Орися закінчила публичну й середню школу. Зараз по весіллі молода пара виїхала до Вінніпеґу, де Євген буде далі студіювати в університеті.

Так само не забули й за українську пресу; о. Прот. В. Федак, у порозумінні з старостою і молодою парою, попросив М. Папіша, В. Баюса і В. Ткача зайнятися збіркою, що принесла $50.25. У порозумінні з молодою парою і її родичами, розподілено цю суму, як слідує: на „Вістник" 10 дол., на „Український Голос" 10 дол., на українську православну церкву в Гемілтоні 10 дол., на журнал „Наша Громада" 5 дол. і кліша $4.50, а 75 ц. на видатки пересилки.

Усім жертводавцям щира подяка, а Молодій Парі — щасливого подружнього життя!

Учасник.

П О Д Я К А

На сторінках „Вістника" маємо честь щиро подякувати всім тим в Під-Едмонтонській Окрузі, що, оцінюючи нашу працю, гідно нас попрощали на дальшу душпастирську працю, тим разом вже до Британської Колумбії.

У першу чергу Церковним Громадам: Брудергайм, Оновей, Торсбі, Пено і Равндгил. Жіночим Товариствам: Калмар і Торсбі, та Добродійному Товариству в Едмонтоні.

А також поодиноким парохіянам, як: п-ву Рудькам в Пено, п-ву Буням в Тофілд, пані Кархут і п-ву Ланюкам в Кемрові, п-ву Іващукам в Брудергайм, пані Лаба в Калмар і пані Венґринюк в Едмонтоні.

Щира подяка д-р І. Верхомину за безкоштовне перепровадження тяжкої операції та догляд моеї дружини і в лікарні, і опісля вдома.

Впреподобним отцям: Є. Грицині, Г. Метюкові, М. Фиткові, П. Криштановичу, А. Щербаневі, і Шановним Добродійкам. Жіночому Товариству Св. Івана при Катедрі та всім паням едмонтонським і з-поза Едмонтону, що з квітами відвідували в лікарні та й пізніше вдома, підбадьорували на дусі.

Родичам п-ву Репкам, що довший час по операції доглядали у своєму домі свою дочку, а мою дружину, що по операції не могла з родиною переїхати на нове призначене місце.

Хай усіх Вас Милосердний Господь держить у здоров'ї і нагороджує Своєю сторицею.

Свящ. Григорій і Маруся Васлів. Вернон, Б. К.

● Звичайні робітники є найкращими працівниками в віці від 30 до 40 років; торговельні підприємці найбільш продуктивні в віці від 40 до 50 і від 50 до 55 років.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. СТЕФАН МЕЛЕНКА

Оттава, Онт. — 11-го вересня цього року упокоївся в Оттавській міській лікарні, прийнявши Святі Тайни, Стефан Меленка.

Покійний приїхав до Канади майже сорок років тому, і весь час тяжко працював по різних роботах, доки пару літ тому через слабість не був більше здібний до праці. Походив із села Рогізної, Буковина, і полишив в Україні дружину та одну дочку.

Покійний був одним з піонерів Української Православної Церковної Громади в Оттаві; він помагав Громаді відданою працею, а як вимагала потреба, — то й грішми. Хоч і без більшої шкільної освіти, Покійний не лише розумом пізнав, але й серцем відчув, що його місце разом зі своїми громадянами в Українській Церкві. Від перших початків заснування Української Православної Громади Покійний прилучився до неї та все старався, щоб ця Громада розросталася.

Покійний пролежав майже три місяці в лікарні, та й розпрощався з тим земним світом після Св. Сповіді і прийняття Св. Причастя. Похорон відбувся з похоронного заведення братів МекЕвой, звідки тіло було перевезене до Успінської церкви. Чин Похорону звершив наш оттавський парох Всеч. о. М. Д. Подольський. Під час Похорону прекрасно співав наш хор під управою п. Івана Токарика — учителя середньої оттавської школи (гай скул). Повна церква людей слухала величнo-чудового співу та зворушливого прощального слова о. Подольського. Після відслуження Похоронного Чину, автами відправилась громада на наш цвинтар, разом з усім хором, і там ще раз лунало оте ніби надземне „Вічная Память".

По Похороні о. Подольський запросив усіх присутніх на традиційну похоронну трапезу, що заходом односельчан Покійного відбулась в церковній залі. Всеч. о. Парох подякував усім присутнім за таку гарну участь та попросив зложити пожертву на Невянучий Вінок. Зібрано $37.60, і ці гроші призначено на пресовий фонд нашого церковного органу „Вістник".

Хай Бог прийме душу слуги Свого Стефана та сотворить йому Вічну Память!

Присутній.

БЛ. П. С. Б. МИКИТЮК
Вернон, Б. К.

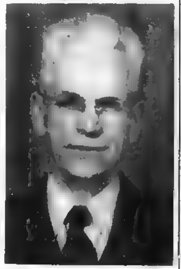

У 40 днів по смерті бл. п. С. Б. Микитюка родина Покійного увіковічнила його память Заупокійним Молебнем і поминальним обідом, що відбувся в хаті його сина Ярослава в неділю 5 жовтня 1958 р.

По обіді промовляв парох о. Г. Василів, який сказав, що зо смертю Покійного не тільки велику втрату понесла Вернонська Громада, але взагалі це втрата для всієї укр. православної спільноти в Канаді, бо покійний С. Б. Микитюк від самої молодости всецілo посвятив себе для служіння своему народові тут у Канаді.

Він 52 роки тому покинув рідне село Набинці, повіт Коломия, і молодим хлопцем прибув до Канади. Власними силами осягнув вищу освіту і вчителював довгі роки в Манітобі, Саскачевані й Алберті, і тут на обіді якраз були його учні, згадуючи свого вчителя добрим словом.

Поза своєю вчительською професією він інтересувався й народніми справами, бо вже на Першому Соборі Української Греко Православної Церкви в Канаді, що відбувався в Саскатуні в 1918 році, брав активну участь, за що в цьому Ювілейному Році нашої Церкви був нагороджений Памятковою Грамотою, яку власноручно вручив Голова Президії Консисторії Впреп. о. Д-р С. В. Савчук, будучи цього літа тут у Вернон на святкуванні Ювілею 40-ліття нашої Церкви.

Покійний був великим жертводавцем як на церковні, так і на народні цілі, бо наші Інститути в Саскатуні й Едмонтоні в його особі мали великого добродія, а навіть Едмонтонський Інститут Св. Івана, під час Посвячення Угольного Каменя, за велику пожертву відзначив його Почесною Грамотою Мецената.

Продовж останніх 8 літ С. Б. Микитюк з родиною жив у Вернон Б. К., і тут не спочивав, весь свій час посвячував для Церкви, завсіди був в Управі Церковної Громади, а навіть смерть його захопила на становищі голови цієї Громади. Одружився 48 літ тому з Марією з родини Скавронських, і вона тепер оплакує смерть свого дорогого мужа.

Оплакують Покійного, крім дорогої дружини, одинокий син Ярослав, тут у Вернон, дочка Наталка зам. Карпяк у Вінніпеґу й четверо внуків.

Наприкінці промовляв сват покійного п. Василь Гакман, він представив ту велику працю Покійного у Вернонській Громаді, а тому що він інтересувався нашою пресою, то промовець попросив присутніх, щоб по своїй змозі увіковічнили Померщого своїми пожертвами та одночасно помістили допис зо знімкою.

Збіркою зайнялися Василь Гакман і о. Василів; зібрано $27.50, з того $4.50 на клішу, а решту пополовині на „Ук-

Жертводавцям щира подяка, а Покійного хай Господь прийме у Царство Небесне.

Вічна Йому Память!

о. Г. В.

БЛ. П. ЄВГЕНІЯ САВЕЛЯ ВАСЮТА

У неділю раненько 10-го серпня 1958 р. відійшла у вічність в університетській лікарні молода медична сестра (норса) — панна Євгенія Савеля Васюта, дочка добре знаних громадян Юрія і Катерини Васютів з Калмар, Алберта.

Покійна народилася 5-го вересня 1927 р. в Калмар, Алберта. До народньої (публичної) і середньої школи (гай скул) ходила в Калмар, в закінчивши 12-ту клясу з дуже добрим успіхом, записалася на Курси Медичних Сестер в Університетській лікарні в Едмонтоні. І тут Євгенія показалася дуже доброю ученицею, бо закінчила свій курс з відзначенням.

Опісля як дипломована медична сестра (норса) працювала в тій же лікарні. і як українка, що добре знала ук-

раїнську мову, вона часто помагала тим українцям, які не могли розмовитися по-англійськи.

В 1950 р. Євгенія прийняла посаду стюардки в летунській компанії „Транс Кенада Ерлайнс" і на цій посаді пробула пять років. Тут вона й підупала на здоров'ї та його вже назад ніколи не відзискала.

Згодом — як доглядачка хворих, вона працювала в лікарнях у Вінніпеґу, Келґарі і Ванкувері, де свою працю виконувала совісно і щиро; ознакою цього було те, що вона часто діставала відзначення за свою працю та різні зворушливі памятки навіть від своїх вдячних пацієнтів. Хоч і ще молода віком, але вона зробила дуже багато добра як доглядачка хворих, і була б могла ще значно більше зробити, але Всевишній Бог покликав її до Себе . .

Євгенія лишила в великім смутку своїх дорогих родичів, три сестри і два брати Лелію — учительку домашнього господарства в середній школі у Вернон, Б. К., Катрусю — медичну сестру в Сан Франціско, Каліфорнія, Орисю в Келґарі, Алберта, Богдана — летунського офіцера в Повітряній Службі; Ореста — студента агрономи в Албертійськім університеті, та багато ближчої і дальшої родини, як також велике число приятелів.

Похорон відбувся в Едмонтоні 13-го серпня в українській православній катедрі Св Івана, при великій участі родини, приятелів і знайомих з Калмар і Едмонтону. Похоронне Богослуження відслужив Всеч. о. Митрат Є. Грицина, а дяком був п. Петро Пауш. Домовину несли два брати — Богдан і Орест Васюта, і кузин — д-р Богдан Михалишин, пп. Володимир Базюк, Ярослав Олекшин і Євген Олекшин

Поховали Покійну на Едмонтонськім цвинтарі біля її улюбленого дядька (вуйка) бл. п. інженера Дмитра Олекшого, що також молодим відійшов у вічність.

На прохання о. Митрата Є. Грицини, під час Посліднього Цілування зібрано на Невянучий Вінок 38 дол. на Катедру Св. Івана в Едмонтоні

Боже, коли воля Твоя така була, будь ласкавий і прийми покійну Євгенію Савелю до Праведних у небі, а вічна память хай буде їй не землі!

Кузинка Наталя Базюк.

П О Д Я К А

Зі щирої душі складаємо сердечну подяку всій родині, приятелям і знайомим, які співчували нам у нашому горі і взяли участь у Похороні нашої дорогої донечки Євгенії Савелі.

Щиро дякуємо всім тим, що зложили вінці квітів на домовині Покійної; всім тим, що надіслали листи співчуття, — що відчули наше горе.

Також дякуємо за Похоронну Відправу отцю Митратові Є. Грицині та прощальне слово, а дякові пану Р. Пашеві за спів. Так само дякуєм тим, що несли домовину.

У великому смутку прибиті до глибини —

Родичі — Юрій і Катерина Васюти. Брати і сестри.

БЛ. П. СТЕФАН П. КОПИЛЬЧУК

Канора, Саск. — 18-го серпня 1958 р. упокоївся в місцевій лікарні бл. п. Стеф. П. Копильчук. Смерть Пок. ка зворушила до глибини в ., хто тільки його знав, бо прийшла дуже несподівано і скосила молоде ще життя.

Народився Покійник 1-го червня 1913 р. в місцевості Донвел, Саск., в родині фармерів-піонерів. Закінчивши місцеву школу, почав фармерувати. Маючи в собі комерційні здібності, заложив у Донвелі крамницю, при якій провадив також поштову агенцію. В 1947 році перенісся з родиною до Канори і тут провадив гараж та великий склад фармерських машин. Крім ведення великого підприємства й господарки бл. п. Стефан знаходив також час і для громадської праці в місцевих організаціях та в міській раді Канори; в останній був членом ще від 1948 року. Покійний був також добрим членом місцевої Церковної Громади, завжди ввічливий і готовий до помочі

Відзначаючися лагідною і спокійною вдачею та товариськістю, зеднав собі Покійний велике число щирих друзів

Похоронна Відправа, що її відслужив о. В. Слюзар, почалася Панахидою в похоронному заведенні в пятницю ввечері, 19-го вересня, а сам Чин Похорону відбувся в суботу, 20-го вересня, з церкви Пресвятої Тройці в Канорі на місцевий цвинтар. Дяком був п. Г. Ф. Стратійчук.

Як у Панахиді, так і в самому Чині Похорону взяло участь велике число народу, бо Покійного знали багато людей. По думці багатьох учасників, це був найбільший Похорон в історії Канори.

У похороннім прощанні о. В. Слюзар підкреслив благородні прикмети вдачі Покійного, ближнє відношення до всіх людей, батьківську дбайливість для своєї родини та щире співчуття від усіх численно зібраних учасників Похорону для осиротілої дружини й дітей. Під час Посліднього Цілування, на заклик о. Пароха, присутні зложили Невянучий Вінок в сумі 75 дол. У порозумінні з родиною Покійного і Церковним Зарядом, призначено з цієї збірки 30 дол. на будівельний фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, 30 дол. на будову нової церкви в Канорі, 10 дол. на пресфонд „Вістника" і 5 дол. на пресфонд „Українського Голосу".

Залишив Покійний опечалену родину — дружину Оксану, сина Лаврентія — студ. університету і дочку Лесю, — ученицю гайскулу. Оплакують його також рідні брати й сестри, а саме: Василь, Дмитро, Петро, пані Н. В. Скибінська та І. Лукаш.

Хай Милосердний Господь прийме душу бл. п. Стефана у Свої Небесні Оселі, а засмученій родині хай пішле розраду й огорне святою опікою.

Учасник.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ЮВІЛЕЯ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

Від Церковної Громади в Ґудів, Саск.

В Ґреґорій	10.00
В Парафинюк	5.00
Н Козакевич	5.00
В. Паньків	5.00
М Козакевич	5.00
Іван Олійник	5.00
Іван Верства	5.00
М Думка	5.00
Іван Ковцлай	5.00
С. Пилипов	5.00
Ю Павлишин	3.00
О Стецик	2.00
А. Скоробогач	2.00
М Козій	2.00
П. Бецкий	2.00
Іван Любий	2.00
П. Плішка	2.00
Ф. Богай	2.00
Ф. Мачула	2.00
Л. Лозінський	2.00
Іван Паньків	2.00
П Козій	2.00
М. Богай	1.00
Н Орищак	1.00
В. Павлишин	1.00
Іван Мачула	1.00
Пані О. Павлишин	1.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Пожертва пані Параскеви Гарасимів. Переслав о. Прот. Ф. Керніцький $10.00

ТІОДОР, САСК.
Збірка о. П. Бублика.

о. П. Бублик	15.00
Ґеорґій Мінтян (Тіодор)	3.00
С. Пернаровський (Йорктон)	10.00
М. М. Кирилюк (Тіодор)	10.00
П. Зогарія (Тіодор)	5.00
Олекса Гупка (Канора)	5.00
Фред Черний (Тіодор)	5.00
М. Дробот (Бюкенан)	5.00
Іван Гарасимюк (Тіодор)	5.00
Ст Радиш (Тіодор)	5.00
Укр. Жіноче Т-во (Тіодор)	10.00
Церковна Громада (Тіодор)	35.00
Петро Мисинчук (Тіодор)	5.00
Церковна Громада (Тіодор-Лисенко)	9.70

ФОРТ ФРЕНСЕС, ОНТ.
Збірка під час Ювілейного Свята УГПЦК.

Укр. Жіноче Т-во при церкві	125.00
Ґеорґій Підлубний	100.00
С. Долиний	100.00
А. Буяр	100.00
Всеч. о. В. Бойчук	50.00
Д. Котик	50.00
Товариство „Просвіта"	50.00
Г. Пінюта	50.00
Укр. Гр.-Православна Церква Св Юрія	50.00
Клюб Св. Юрія	35.00
І. Куцак	25.00
В. Андрушко	25.00
М. Настюк	25.00
В. Дикий	25.00
М. Добранський	25.00
А. Кіт	25.00
В. Крестанович	25.00
Н. Андрушко	25.00
М. Ковальчук	25.00
М. Олійник	20.00
В. Библів	20.00

ВИПРОДАЖ КНИЖОК
на місяць листопад

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот С. В. Савчук. Ціна 15 ц Тепер . . . . 10ц.

ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювилей УГПЦК 224 стор. Ціна 50 ц. Тепер . . . . 25ц.

ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук 63 стор Ціна 25 ц. Тепер . . . . 15 ц.

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна 50 ц. Тепер . . . . 35ц.

ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В Кудрик. 154 стор Ціна 50 ц. Тепер . . . . 35ц.

КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) Арх. Ігор. Стор. 45. Ціна 30 ц. Тепер . . 20ц.

ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна 50 ц. Тепер . . . . 35ц.

ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна $1.00. Тепер . . . . 65ц.

РІДНА НИВА — Календар на рік 1958. Ціна $1.00. Тепер . . . . 50ц.

РІДНА НИВА — Календар на рік 1957. Ціна 50 ц. Тепер . . . . 25ц.

РІДНА НИВА — Календар на рік 1956. Ціна 50 ц. Тепер . . . . 25ц.

РІДНА НИВА — Календар на рік 1954. Ціна 35 ц. Тепер . . . . 25ц.

СЛУЖБА БОЖА на два голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик 21 стор. Ціна $1.00. Тепер . . . . 65ц.

ТРЕБНИК — Частина І., брошурований. Ціна $5.00. Тепер $4.00

ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. Ціна $1.00. Тепер . . . . 65ц.

ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — Др. В. Антонович. Ціна 50 ц. Тепер . . . . 35ц.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Пані Г. Ґрихол	15.00
П. Зелений	15.00
А. Койдан	15.00
П. Паланиця	10.00
М. Демянів	10.00
В. Мокрицький	10.00
В. Оссачук	10.00
Ф. Мігічук	10.00
М. Бадюк	10.00
І. Демянів	10.00
П. Ковальчук	10.00
Е. Кіцул	10.00
І. Коваль	5.00
І. Пліхта	5.00
В. Кіндрат	5.00
С. Ґрабовський	5.00
М. Євчин	5.00
В. Нариснький	5.00
Г. Бадюк	5.00
Д. Ґоґоша	5.00
І. Андрушко	5.00
Ф. Гричанюк	2.00
Г. Гаврилюк	2.00
Ґ. Бойчук	2.00
Т. Ґушуляк	1.60
Пані Л. Пласкій	1.00
Г. Ґушуляк	1.00

ПОШУКУЄТЬСЯ

Івана Клима, з Вижанки, Буковина. Про нього розпитують родичі, в краю. Хто про нього знає, або він самий, хай напише до:
MYKOLA BILZAN,
23 Hill Street.
Hawthorn, Melbourne,
Australia.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Транскона, Поплар Парк
9. Неділя — Кенора, Брендон, Су Лукавт
16. Неділя — Транскона, Тиндал, Луфрост, Портедж ля Прері
23. Неділя — Кенора, Брендон, Селкирк (Храм)
30. Неділя — Транскона, Поплар-філд, Ґонор

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Tel. JU 6-3098

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ

Утреня — 9-та год. рано
Св. Літургія — 10-та год. рано
о. М. Юрківський
18 O'Mera Str. Tel. JU 6-5373.
Box 294, Ту Гилс, Алта. Тел. 486

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи кожної неділі
Утреня — 9-та год. рано.
Служба Божа — 10-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Толстой
8. Субота. Дмитрія — Толстой
9. Неділя — Пембіна
16. Неділя — Роза
21. Пятниця. Михаїла Онутська, (Храм) — Ґардентон
30. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. Ґр. О. ЩЕРБАНЬ

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Оповей
8. Субота — Брудергайм, Храмове Свято, на яке запрошуємо вірних з Пено і довколишніх околиць.
9. Неділя — Торсбі
16. Неділя — Сангудо
21. Пятниця. Арх. Михаїла — Пено
23. Неділя — Калмар
30. Неділя — Раунгили

В кожній Громаді по Богослуженні Велика Панахида по полеглих борцях і воїнах, що життя своє поожили в Листопадовому Зриві.
Address: 9630 — 109 Ave., Tel. 28012, Edmonton, Alta.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Норт Бетлфорд
8. Субота. Дмитрія — Гетерлей
9. Неділя — Медов Лейк
16. Неділя — Гефорд (Ювілей У. Г. П. Ц.
21. Пятниця. Собор Арх. Михаїла — Витків
23. Неділя — Кендо, (Храм)
30. Неділя — Ґлезлин

УВАГА: Прибудьте на Храмове Свято до громади Кендо — дня 23 листопада. Недільна школа після Богослуження.
Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. ІВАНА КУЛІЦА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Сенді Лейк
8. Субота — Виста (Влкмуч. Дм.)
9. Неділя — Січ
16. Неділя — Розборн
21. Пятниця — Сенді Лейк (Собор Архистратига Михаїла) Храм
23. Неділя — Енгусвил
30. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336

о. П. БУБЛИКА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Інсінґер (м)
8. Субота Вест-Брук (Дмитрія)
9. Неділя — Тюдор (м)
16. Неділя — Половики
21. Пятниця — Інсінґер (Гайвей) Михаїла
23. Неділя — Тюдор (За рікою)
30. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. В. АПОНЮКА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Кендіяк
8. Субота Св. Дмитрія — Мус Джо
9. Неділя — Ріджайна
16. Неділя — Прілейт
21 Пятниця Арх. Михаїла — Кендіяк Храм
23. Неділя — Ріджайна
30. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Шіго місто
8. Субота. Вел. Дмитрія — „Коло Жучканів"
9. Неділя — Шіго полудн.
16. Неділя — Винниард
21 Пятниця — Арх. Михаїла — Вишарт
23. Неділя — Едмор
30. Неділя — Фовм Лейк

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. О. ФЛЯКА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Федора
Редватер. Вечірня о год. 7-ій веч.
8. Субота. Св. Димитрія — Нюбрук (Базар Громади)
9. Неділя — Еґремонт (Базар Громади)
Радвей. Вечірня о год. 7-ій веч.
16. Неділя — Восетна
Торгилд. Вечірня о год. 7-ій веч.
21. Пятниця. Св. Михаїла — Радвей (Базар Громади)
23. Неділя — Торгилд (Базар Громади)
30. Неділя — Редватер

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Вилингдон
8. Субота. Св. Дмитрія Вмч. — Лужани (Храм)
9. Неділя — Андрю
16. Неділя — Боріві
21. Пятниця. Собор Арх. Михаїла — Завале (Храм)
23. Неділя — Прут
30. Неділя — Кеґвин

Адреса: P.O. Box 307

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО.

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Вакав
8. Субота — Єлов Крік Влкм Дмитрія
9. Неділя — Тарнополь
16. Неділя — Ст. Джулієн
21. Пятниця. Арх. Михаїла — Лепін Храм
23. Неділя — Кадворт
30. Неділя — Альвіна

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Нипавин
8. Субота. Вмч. Дмитрія — Вірдейл
9. Неділя — Кадет
16. Неділя — Шипмен
21. Пятниця. Арх. Михаїла — Нипавин
23. Неділя — Сембург
30. Неділя — Кадет

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. Г. О. ВАСИЛІВА:

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Вернон
8. Дмитрія — Вернон
9. Неділя — Вернон
16. Неділя — Вернон
21. Св. Арх. Михаїла — Вернон
23. Неділя — Келовна
30. Неділя — Вернон

2602-42 Ave., Tel. 4312
Vernon, B. C.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Роритон
8. Субота. Вмч. Дмитрія — Дрифтінг Ривер
9. Неділя — Косів
16. Неділя — Давфин
21. Пятниця. Собор Арх. Михаїла — Велий Ривер
23. Неділя — Ґилберт Плейнс
30. Неділя — Давфин

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Я. РИБАЛКИ

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Кридор
8 Субота — Гефорд
9 Неділя — Мейфер
16 Неділя — Гефорд 40-літній Ювілей У.Г.П.Ц. в Канаді. Соборне Богослуження очолить Всечесний о. д-р С. В. Савчук
21 Пятниця — Білики „Борден"
23. Неділя — Редфілд
30. Неділя — Гефорд

Address: Hafford, Sask., Box 168 Tel. 55

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИСТОПАД
2 Неділя — Атабаска 40-літній Ювілей У.Г.П.Ц. в Канаді
8. Субота. Дмитрія — Ричмонд Парк
9. Неділя — Вайлдвуд 40-літній Ювілей У.Г.П.Ц в Канаді
16. Неділя — Сіба Біч
21. Пятниця — Вестлок. Собор Арх. Михаїла
23. Неділя — Барґед
30 Неділя — Ричмонд Парк 40-літній Ювілей У.Г.П.Ц. в Канаді

Box 551 Westlock, Alta. Tel. 436

о. Е. Т. ПРИСТУПИ:

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Кіндерслей
8. Субота. Димитрія, Ґронвіл-Північ
9 Неділя — Ґронвіл, коло річки
16 Неділя — Мічам
21 Пятниця. Собор Михаїла, — Бруксбі
30 Неділя — Бруксбі

Адреса: Box 1416 Tel. PL 2-2070
Адреса резиденції:
403 E. Burrows Ave.
Melfort, [illegible].

о. П. САЦЕВИЧА

ЛИСТОПАД
2 Неділя — Смокі Лейк
8. Субота. Вмч. Дмитрія — Вільна (Храм)
9. Неділя — Беліс
9. Неділя — Стрий — запрошений Отець
16 Неділя — Смокі Лейк
21 Пятниця. Собор Арх. Михаїла — Давнінг
23 Неділя — Ворспайт
30. Неділя — Спеддеп
30. Неділя. Вечірня о год. 4-тій — Бойн Лейк

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 82

о. М. КРИЩУКА:

ЛИСТОПАД
2 Неділя — Слава (Полуднева)
8. Субота — Бросо. Вмч. Дмитрія
9 Неділя — Мирнам
16 Неділя — Мусідора.
21. Пятниця — Слава (північ) Собор Арх Михаїла
30. Неділя — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Тел. 42.

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД

1	С	19	Жовтень. Блаж. Клео…
2	Н	20	Нед. 22 по Зел. Св.
3	П	21	Преп. Іларіона Великого,
4	В	22	Рівноап. Аверкія Єп. Єроп.
5	С	23	Ап. Якова Брата Господн.
6	Ч	24	Преп. Арети, Сисоя
7	П	25	Муч. Маркіяна і Мартирія,
8	С	26	Дмитрія Великомученика.
9	Н	27	Нед. 23 по Зел. Св.
10	П	28	Муч. Терентія й Неоліни
11	В	29	Прмч. Анастасії Рим.,
12	С	30	Муч. Зиновія і Зиновії,
13	Ч	31	Преп. Спиридона й Нико…
14	П	1	Листопад. Косми і Даміяна
15	С	2	Муч. Акиндина, Пигасія,
16	Н	3	Нед. 24 по Зел. Св.
17	П	4	Преп. Йоаникія Вел.,
18	В	5	Муч. Галактіона й Епістими
19	С	6	Павла Архиеп. Царгор.
20	Ч	7	Св. 33 Муч. в Мелітині:
21	П	8	Собор Архистр. Михаїла
22	С	9	Онисифора Іспов. Печер.
23	Н	10	Нед. 25 по Зел. Св.
24	П	11	Муч. Мини, Преп. Теодора
25	В	12	Св. Івана Милостивого
26	С	13	† Івана Золотоустого
27	Ч	14	† Ап. Филипа з 12-ти.
28	П	15	Початок Пилипівки.
29	С	16	Ап. і Єванг. Матея
30	Н	17	Нед. 26 по Зел. Св.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Айтуна (Річні Збор…
8. Субота. Св. Дмитрія — Фенв…
9. Неділя — Мелвил
16. Неділя — Гудів
21. Пятниця. Арх. Михаїла — Айтуна
23. Неділя — Райн (Фарми)
30. Неділя — Ґабард

Address: Box 143 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. Л. ДЯЧИНИ

ЛИСТОПАД
2 Неділя — Йорктон
8. Субота. Дмитрія — Ґорлиц
9. Неділя — Врокстон
16. Неділя — Йорктон
21. Пятниця. Арх. Мих. — Мазепа
23. Неділя — Райн
30. Неділя — Сторновей

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИСТОПАД
2. Неділя. День Подяки — Вайт Біч
8. Субота Дмитрія Вел. М. — День Подяки Храм — Стінен
9. Неділя — Гаєс
16. Неділя — Ґлен Елдер
21. Пятниця Собор Архистратига Михаїла — Арран
23. Неділя — Норквей
30. Неділя — Сван Плейн

Address: Box 111, Hyas. Sask

о. С. ГРЕДІЛЬ

ЛИСТОПАД
2. Неділя — Сеньків
8. Субота. Св. Дмитрія — Арбака (Св. Петра і П.)
9. Неділя — Сандави
16. Неділя — Вайта
21. Пятниця Св. Арх. Михаїла — Сірко
23. Неділя — Арбака (Св. Миколая)
30. Неділя — Вайта

Vita, Man., Ph. 21.

Устав Церковний

ЛИСТОПАД

1. Субота Задушне. Служба Заупокійна.

2. Неділя 22 по Зел. Св. Гол 5. УЄ 11. Літ. Гал. 6:11-18. Луки 16:19-31.

8. Субота. Вмч. Дмитрія. Всенічна. Літ. Гал. 2. Тим. 2: 1-10. Івана 15: 17-27. 16: 1-2.

9. Неділя 23 по Зел. Св. Гол 6 УЄ 1. Літ. Еф. 2: 4-10. Луки 8: 26-39.

16. Неділя 24 по Зел. Св. Гол 7. УЄ 2. Літ. Єф. 2: 14-22. Луки 8: 41-56.

21 П'ятниця. Собор Арх. Михаїла. Всенічна. Літ. Жид. 2: 2-10. Луки 10: 16-21.

23. Неділя 25 по Зел. Св. Гол 8. УЄ 3. Літ. Єф. 4: 1-6. Луки 10: 25-37.

П'ятниця 28-го листопада — початок Посту Пилипівки.

30. Неділя 26 по Зел. Св. Гол. 1. УЄ 4. Літ. Єф. 5: 9-19. Луки 12: 16-21.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 15 ЛИСТОПАДА, 1958. ЧИСЛО (1074) 22

ВЕЛИЧАВИЙ ЮВІЛЕЙ УГП ЦЕРКВИ В САСКАТУНІ

У днях 25 і 26 жовтня ц. р. в Саскатуні відбувся величавий Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Саскатун був колискою відродження нашої Св. Церкви в Канаді.

Ширше про це Свято буде подано в черговому числі "Вістника".

ПАПА ІВАН 23-ІЙ ЗА УКРІПЛЕННЯМ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ, А НЕ ЗА ГОЛОШЕННЯМ МИРУ

Преса подає, що новий папа, Іван 23-ій, коронований на папу 4 листопада "більше вірить у скріплення внутрішнього стану Церкви, ніж у проповідування миру"

Ця його заява, як виходить, сама собою є критикою політики його попередника папи Пія XII, який присвячував найбільше уваги голошенню світового миру навіть за ціну "обопільних жертв". Натомість папа Іван 23-ій, як видно, справу миру вважає за фікцію (нереальну) та не бачить потреби займатися всім людством, а воліє лише зміцнювати силу Католицької Церкви.

Папа Іван 23-ій, 76-літній (бувший кардинайл Джузеппе Анджело Рончаллі – патріярх Венеції), вважає себе 262 папою і історії Кат. Церкви, хоч папів було трохи більше.

ПРОТЕСТАНТСЬКІ ПАСТОРИ ВІДВІДАЛИ УКРАЇНСЬКІ ПРАВОСЛАВНІ ПАРАФІЇ В НІМЕЧЧИНІ

Як подає "Рідна Церква" за жовтень-грудень 1958 р. — орган УАПЦ під проводом Митр. Ніканора в Зах. Німеччині. у другій половині серпня ц. р. протестантські пастори із Швеції, Костянтин Кох і д-р Карл-Аке Геннігсен відвідали парафію Української Автокефальної Православної Церкви в Карльсруе, де їх вітав настоятель о. прот. Ф. Луговенко, і при тому були вони гістьми Митрополита Ніканора. Звідти відїхали до Франкфурту на відвідини тамтешньої української православної парафії.

НІМЕЦЬКА ПРОТЕСТАНТСЬКА ЦЕРКВА В БОРОТЬБІ З КОМУНІЗМОМ

Комуністична влада Східньої Німеччини поставила домагання, щоб Німецька Протестантська Церква на його території зірвала з Протестантською Церквою в Західній Німеччині й не підлягала її спільному проводові на Заході. У звязку з тим комуністична влада почала збільшений натиск на Протестантську Церкву в Східній Німеччині, і ця Церква під кінець жовтня ц. р. була змушена відкликати свого представника при уряді Сх. Німеччини пастора Гайнріха Ґрубера.

Німецька Протестантська Церква обороняється перед намаганням комуністів розбити її на дві окремі частини.

ГРЕКИ БОЯТЬСЯ ПОСЯГАНЬ РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ ПО ТИТУЛ "ВСЕЛЕНСЬКОГО ПАТРІЯРХАТУ"

У липні 1958 р. один з російських манастирів на Афоні (Атоні) — манастир Св. Андрея погорів, і московський патріярх Алексій прислав йому грошову допомогу на відбудову.

У звязку з тим "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" - один з органів Грецької Церкви в ЗДА, у числі за вересень ц. р., помістив статтю, в якій висловлене побоювання, що Російська Церква намагається Св. Гору Афон перебрати у свої руки. А діється це з уваги з історичним намаганням Російської Церкви перенести осідок Вселенського Патріярха з Царгороду (Костянтинополя) до Москви.

НАСЛІДОК ПОЇЗДКИ ДО ПОЛЬЩІ

Катерина Клімас із Мінеолі, Лонг Айленд, Н. Й., працювала у фабриці зброї 18 років. Цього року вона поїхала в Польщу, щоб оформити справу приїзду своїх родичів до ЗДА. А після повороту до ЗДА Катерину Клімас уже не прийняли до цієї самої фабрики на роботу, бо департамент оборони ЗДА відмовився видати їй посвідку про лояльність до держави.

КАРДИНАЛИ З ПІВНІЧНО-АМЕРИКАНСЬКОГО КОНТИНЕНТУ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ВИБОРІ НОВОГО ПАПИ

Усі кардинали з північно-американського континенту взяли участь у виборах нового папи — по смерті Пія XII, а саме: два кардинали з Канади — МекҐвіґен і Леже, і три кардинали з ЗДА: Спелман з Ню Йорку, Муней з Дітройту і МекАґір з Лос Анджелес. Прибувши до Риму, кард. Муней умер на серцеву атаку.

ХРУЩОВ НАЙБІЛЬШЕ ПРОТЕҐУЄ МУСУЛМАНИНА

У советській верхівці мусулманин Нурітдін Мухітдінов — це особа, що її Хрущов тепер найбільше протеґує. Мухітдінов в уряді СССР є референтом для справ Середнього Сходу, отже мусулманського світу, і він розпочав свої поїздки до Каїро.

"ЧОРНІ СПРАВИ"

У південних стейтах ЗДА населення дискримінує негрів, і не бажає т. зв. інтеграції, цебто спільної участи білих з чорними в суспільному житті, а вже особливо в школах.

Цього року, 12 вересня Найвищий Суд ЗДА видав рішення, щоб школи прийняли й дітей негрів учитися разом з білими, бо перед конституційним правом ЗДА всі громадяни є рівні. У відповідь на це рішення суду, губернатор Арканзасу — О. Фобус, та губернатор Вірджінії — Дж. Ліндзей, видали наказ замкнути у цих провінціях школи, і так негритянських дітей до шкіл не допущено.

ПАРАФІЯ СВ. ІВАНА СУЧАВСЬКОГО У ВІННІПЕҐУ ВИЙШЛА З-ПІД ЮРИСДИКЦІЇ ВЛАД. БОГДАНА

Український Буковинський Греко-Православний Собор Св. Івана Сучавського у Вінніпеґу при вул. Мейн ч. 939 вийшов з-під юрисдикції Владики Богдана (Шпильки) в ЗДА, якому він досі підлягав, і перейшов в юрисдикцію Архиєпископа Палладія (Відибіди-Руденка) в ЗДА.

Офіційне повідомлення в цій справі, за підписами Управи згаданої парафії пароха о. П. Швалюка, голови В. Пісецького і секретаря Ів. Малого, поміщене в "Канадійському Фармері" за 27 жовтня 1958 р.

ПРИНЦ ФИЛИП ЗА ВИЩИМ РІВНЕМ ЖИТТЯ БІДНИХ

Промовляючи на конґресі англомовних народів в Оттаві під кінець жовтня ц. р., принц Филип — чоловік королеви Єлисавети ІІ, підкреслив, що "ми мусимо піднести рівень життя бідних народів; бо коли ми того не зробимо, і коли на світі будуть бідні й багаті держави, то це буде зародком нашого знищення". Минув уже той час, що один народ може жити в "камінній добі", а другий у модерній, з усякими вигодами", сказав принц Филип

ВІДВІДИНИ

ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

Голова Президії Консисторії, **о. Д-р С. В. Савчук,** відвідає та візьме участь **у Ювілейних Святкуваннях 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді,** в таких місцевостях:

Геффорд, Саск. — неділя, 16-го листопада.
Оттава, Онт. – неділя, 23-го листопада.
Гемилтон, Онт. неділя, 30 листопада.
Монтреал (Собор Св. Софії) — 14-го грудня.

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ і продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви",** спеціяльно написана для відзначення 250-річчя з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р. Обкладинка Календаря, з дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Угода з архиеп. Александром і митр. Платоном

В червні 1919 р. прибув до Злучених Держав митрополит Платон. Він уважав себе головою атвономної (самоправлячої) Церкви на Україні, отже Братство вислало до Александра і Платона своїм делеґатом Василя Свистуна, щоб довідатись чи можна дістати від них яку поміч.

І обидва згадані ерархи приняли писемну угоду, що визнають Українську Греко-Православну Церкву як окрему автономну Церкву з окремою корпорацією, з окремим українським епископом, і тому погодилися прибути на Український Православний Собор, який мав відбутися того ж літа. Тут в скороченій формі подаємо все важніше з тих вимог Братства, на які Александер і Платон ніби годилися:

"Александер і Платон, признають Українську Греко-Православну Церкву в Канаді як Українську Греко-Православну Церкву з правом на окремі Доміняльну і Провінціяльну Корпорацію.

"Згадана Церква має мати свого епископа української народности.

"Єї епископ має мати всі права епископської власти в своїй дієцезії

"Укр. Гр.-Прав. Церква в Канаді є частею Укр. Прав Церкви на Україні.

"До часу вибору украніського епископа вона є під юрисдикцією архієп. Александра.

"Священиками в ній можуть бути тільки особи української народности.

"Епископа вибирає Собор з священиків, делеґатів Братства і парохій.

"Собор є головним адміністративним тілом.

"Адміністрація Церкви має опиратись на демократичних основах

„Укр. Гр.-Православне Братство має бути і дальше орґанізаційним тілом і працювати в порозумінні з архієп. Александром.

"Митроп. Платон й архієп. Александер пороблять кроки до заснования Українського Православного Семинаря.

"Кандидатами до Семинаря можуть бути лише українці."

(Повний зміст вищеподаного є в "Прав. Вістнику" за квітень, 1925)

Під тим підписався лише Александер, бо Платон не був присутний, але другого дня Александер написав до Братства, що Платон загально з усім тим годиться, хоч дещо треба буде розглядати ще на Соборі. Отже назовні все виглядало ніби добре.

Але чорносотенна московська політика мала свої справи на увазі. Окрема Україньська Православна Церква в Канаді буде впливати і на відокремлення Української Православної Церкви від Московської і на Україні, і на відокремлення України від Росії. Вона пошкодить і Російській Місії в Канаді і Злучених Державах. Вона буде підносити українську свідомість і патріотизм.

Отже надії на Александра і Платона закінчилися нічим, і треба було шукати іншої опори. А в вересні 1919 р. приїхав архиеп. Александер до Канади і своїм Пастирським Листом розкрив перед Українцями свою московську чорносотенну політику.

Лист Александра з датою 23-го вересня, 1919 р., великий і наскрізь московський, ворожий Україні. Згадує він митр. Платона, як той 7-го січня, 1918 р., при відкритті Собору в Києві доказував, що Українська Церква не має права бути Автокефальною, отже самостійною, — вона мусить бути звязаною з Церковою Російською, бо вона не має за собою ані причин **канонічних**, ані **історичних**, ані **правних**. Значить, — вона завсіди мусить бути приціпкою чужої Церкви.

Говорив Платон, що Українська Церква має бути — **"нерозривною частиною Російської Православної Церкви"**, бо **"Україна є часть тої ж св. Руси"** (значить Росії). Автономію (вузьку самоуправу) можна Українській Церкві признати, але вона — **"має служити не на розеднання, а відворотно — на більше обеднання її з Церквою Російською"**.

Від себе ж Александер говорить, — **"що українці не осібний нарід, нація, а лише одна з російських політичних партій; що вони так як і ми — діти одної св. Руси"** (Московщини).

Такого можнаби більше з того Листа навести, але й те, що тут наведене, голосно говорить, яка Александрова політика (Лист той повним змітсом поміщений в "Православнім Вістнику" з 1925 р., ч 5).

Лист Александра розворушив і греко-католицьких політиків і москвофілів проти Української Православної Церкви. Католицькі агенти кричали, що основники Української Православної Церкви є московськими агентами, а москвофіли

що Укр Прав Церква є штучкою для перетягання православних до католицизму Хоч кожний здоровоздумаючий чоловік бачив про що українцям ходить, вони хочуть Церкви незалежної ані від Риму, ані від Москви.

***

І Братству прийшлося шукати іншої дороги до поставленої мети. Воно створило в Саскатуні Духовний Семинар і на ректора спровадило з Америки православного священика, д-ра Лазаря Германа, бувшого доцента (молодшого професора) університету в Чернівцях, на Буковині. Він був румун, але українську мову знав якнайкраще й обороняв дуже щиро церковні і національні права українців на Буковині. Румуни ставились до нього як до "українофіла", його ненавиділи, отже він виїхав до Америки Був він чоловіком дуже розумним, тактовним, скромним, щирим і таким, його згадує свящ. П. С-к, який був його студентом і який нині (1958 р.) є в нашій Церкві. І Герман в праці для нашої Церкви дуже прислужився

Коли архиеп. Александер виступив з своїм листом, то б. Ґерман порадив звернувся до **митрополита Германоса** (митроп. Селевкії і Баалбеку), який був в Америці, а належав до Антіохійського патріярха, і просити його взяти Українську Православну Церкву під свій покров, поки наша Церква не спроможеться на українського єпископа.

І Братство найперше порозумілося з митр. Германосом листом з 14-го листопада 1919 року. Митроп. Ґерманос віднісся прихильно до нашої церковної справи і погодився прибути на другий Собор, що був скликаний в трьох містах, — в Вінніпегу 27-го листопада, в Едмонтоні 4-го грудня, а в Саскатуні 11-го грудня 1919 року.

(Далі буде)

"ФРАНЦУЗЬКІ КАТОЛИКИ ПЕРЕФОРСУВАЛИ НОВУ КОНСТИТУЦІЮ"

Греко-католицький щоденник "Америка" з 9 жовтня 1958 р. у репортажі під вищеподаним наголовком пише: "Пішовши за порадою кардиналів і впископів у Франції католики вирішально причинилися до приголомшуючої побіди Шарля де Голя при введенні конституції "сильного уряду" Одночасно комуністи потерпіли найбільшу поразку від часу II Світової війни". "Кінцевий офіційний звіт подає 4,624,475 голосів "проти", а 17,6666,820 голосів "за".

Коли читати ці голоси Католицької Акції, які у Франції і закордон приписують Католицький Церкві заслугу за побіду генерала Шарля де Голя та заведення диктатури прем'єра, то тут приходить деякий сумнів чи не може настати колись такий час, коли Католицька Акція від тих своїх "заслуг" схоче відпекуватися . .

Більшість французів ще з періоду своєї масової ідеології "народнього фронту" під проводом Л. Блюма і т. д., а також під час 2-ої Світ війни і до 1958 р., була під переважаючим впливом комуністів і масонів. І тут питання: Чи ж так за одним помахом руки католицьких кардиналів усі вони масово "перевиховалися" протягом пару місяців?

Масони типу Леона Блюма і ліві типу Мендеса-Франса та багато їм подібних правили Францією на основі строгої конституції, і вона не давала їм права диктатури. А тепер "чудо": комуністи і масони раптом "перевиховалися" на "католиків" і масово посунули голосувати на "правовірного католика" ген Шарля де Голя. На Ш. де Голя, чи може лише на таку конституцію, що відтепер кожному прем'єрові буде давати диктаторську силу? Це питання! Не можна сказати наперед, яка буде політика Ш. де Голя Але можна з певністю сказати, що коли б згодом сталося друге "чудо", і знову почали вибирати всяких Блюмів і Мендесів-Франсів, то вони вже будуть мати диктаторську силу на основі нової "деголівської" конституції

Значить, у Франції мало є турботи про здорове патріотичне виховання, основане на релігійно-моральних засадах, а чужі міжнародні сили комуністична й католицька знайшли собі там площу для своїх власних політичних і господарських махінацій

Можна думати, що нової диктаторської конституції треба було комуністам, і вони сподіваються взяти нею Францію у свої руки.

БУВШІ ГЕНЕРАЛИ СТАЛИ СТУДЕНТАМИ

Генерал Моше Даян — голосний одноокий командант військ Ізраїля і національний герой жидів — з днем 8-го листопада виступає з армії і записується на студії в Єрусалимському університеті.

Генерал. американського летунства. 60-річний Роберт Кней, відійшовши на емеритуру, записався на студії агрономії в Політехнічному Інститутї в Одирні, Алабама, ЗДА.

ОБОВЯЗКИ ЧЛЕНА УГП ЦЕРКВИ В КАНАДІ

IV

Відвідуйте церкву

Одним з основних обовязків православного християнина, конечним обовязком, є кожної неділі й у Свята бувати в церкві. Колись були часи, що нашим предкам не треба було про це спеціяльно нагадувати, бо реґулярно бувати в церкві — це був такий обовязок, який розумівся сам собою; і він уже від самої колиски прищеплювався дитині в душу. Наші предки вважали для себе за велику душевну насолоду завжди бувати в церкві на всіх Відправах. І коли в Україні безбожна влада почала переслідувати релігію, отже заборонила людям молитися в церкві, або вважає таких людей політично підозрілими, і переслідує їх за те, то це був найбільший удар для нашого побожного народу. Власне, найбільший удар для релігійних людей в Україні з боку безбожної влади і є той, що їх переслідується за ходження до церкви. Вони прагнуть релігійної свободи головно тому, щоб могли явно молитися в церквах.

У нас, на вільній Канадійській землі, релігійна свобода є, а однак тут виринає питання: Як стоїть справа з ходженням до церкви? Це дуже важливе й навіть тривожне питання... Адже це не випадково чується голоси: Нащо в Канаді будують церкви, коли вони щораз більше порожніють? Отже тут мимоволі виринає друге питання: Коли в поневоленій Україні церкви порожніють (ба, нищаться!) під ударами безбожної влади, а тут, у вільній країні, почнуть уважати, що свободу релігії треба використати на те, щоб не ходити до церкви, то хіба ж тут не виходить один і той самий вислід? Там діється це в наслідок поневолення, а тут — у наслідок свободи...

Дехто каже, що він вірує у Бога, але не конче мусить бувати в церкві, бо, мовляв, він "нічого звідти не винесе". Що ж сказати на це? Певна річ, коли людина підходить до релігії й Церкви лише і виключно з того боку, щоб "щось винести" з них, а нічого не вносити від себе, то тут зайві всякі дискусії, бо це знак, що така людина, сказавши парадоксально, хотіла б мати щось ніби "релігію без релігії".

Адже релігійна людина йде до церкви не лише тому, щоб "винести щось для себе", але й тому, щоб дати щось із себе, — віддати Богові хвалу й подяку за Його опіку над нами. Крім того, відвідуючи церкву, ми даємо від себе свою духову пайку для всієї Церкви. Порівняйте всі інші місця, на яких ми час до часу збираємося,—всюди ми думаємо виключно про з е м н і справи. На забавах їмо, п'ємо, співаємо, танцюємо й веселимося. На всяких громадських сходинах обговорюємо житейські справи, клопочемося ними, дискутуємо, часто сперечаємося і гнів маємо в думках.

І тільки церква є тим единим місцем, де всі сходимося не на те, щоб дискутувати й сперечатися та мати гнів і уразу один до одного; навпаки, в церкві нас огортає настрій м и р у і с п о к о ю. Тут ми забуваємо про жаль та урази до наших ближніх. І ми свідомі того, що всі тут мають такий настрій, — усі огорнені й обеднані одним серцем і душею, — огорнені настроєм м и р у, б р а т о л ю б с т в а, п р о щ е н н я. У церкві ми стоїмо перед лицем Бога й в і ч н о с т и. І тут, у церкві до всіх дрібниць важкого життя і до "пилі землі", з якої наше тіло вийшло і в яку знову воно обернеться, до всіх злободенних справ підходимо, як казали давні мудреці, "під кутом зору вічности". Ми тут думаємо про вічність і бачимо, які всі ці справи земні, справи сірого будня, дрібненькі в дзеркалі вічности. На багато тих дрібниць життя, які нам здавалися такими "великими", що задля них ми готові були віддати сво життя, або й свого ближнього скривдити, під кутом вічности дивимося як на марну пиль землі.

Дійсно ніде більше, крім святого храму-церкви немає такого місця, де б ми ще могли пережити таке почуття о д н о д у ш н о ї є д н о с т и церковної громади і всієї Церкви взагалі.

Цілих шість днів ми працюємо на хліб наш щоденний; цілих шість днів ми живемо переважно земними інтересами, як "істоти земної юдолі"; цілих шість днів біжимо, біжимо без стриму вперед, задивлені в земні справи. Отак немов той запрацьований мандрівний дрібний торгівець, що похапцем за цілоденний торг усе в безладді скидає в торбу і зароблені гроші, і борги, і кредити, і непроданий товар. Але він живе надією, що ввечері, чи під кінець тижня зробить обрахунки, доведе все доладу.

А як же з нами? Цілий тиждень ми є тим "мандрівним торговцем" у житейських справах; цілий тиждень не маємо часу, нагоди й настрою на те, щоб довести до ладу ввесь той хаос у душі, що нам наскидається за ввесь тиждень життєвої метушні.

А душа людська такого обрахунку потребує значно більше, ніж каса торгівця...

Ніде не зможете зробити собі душевного обрахунку краще, як у спокої церкви — Дому Божого. Чи пробували ви в маєстатичному спокої церкви душевно зосередитися, і перевірити думкою та почуваннями те, чим ви морально досі були, чим є тепер і чим вам треба бути? Чи мали ви такий куточок на землі й такі обставини, щоб уважно прислухатися до "тихого голосу" — до голосу своєї власної душі? Якщо — ні, то вам конче треба це зробити. І ніде цього не зробите, крім церкви!

Ваша душа потребує час до часу бути на самоті перед лицем Бога, щоб хоч на короткий час ще тут на землі сполучитися з вічністю і безмежністю, до якої вона вже з свого народження належить, і куди згодом знову відійде.

Зріст цивілізації несе нам щораз більш нервове життя. Людина стала невільником машини, стала немов тією маленькою мушкою, що безпомічно тріпаеться в ґіґантичному павутинні. Під алярмові нервові дзвінки годинника вона постійно спішиться, живе нервами. Звідси дедалі більше нервових людей, хворих на серце, божевільних станів. Є зле, а може бути ще гірше... А це тому, що душі не дається того, до чого вона належить — до Царства Духа — до Неба.

І в той час душа ваша чує голос Божий із святині:

"Прийдіть до Мене всі знеможені і струджені, і Я успокою вас!"

КАТОЛИКИ В БРИТАНІЇ ЗА РІДНОЮ БОГОСЛУЖБОВОЮ МОВОЮ

Рим у своїх традиційних "непомильних" правилах постановив, що в католицькій Церкві має бути лише латинська Богослужбова мова, бо лише вона одна "священна" і Богу мила. Правда, під натиском обставин, Рим мусів від тієї засади відступати. Однак і в цих уступках він волів мертві мови, як, наприклад, церковно-словянську в греко-католиків, ніж живі, зрозумілі рідні мови народів, які він уважає недостойні для Богослуження. Правда, папа Пій XII надто обережний, щоб твердити в 20-му столітті, що живі літературні мови народів не є, мовляв, Богу милі. А з другого боку він не хоче також цих мов до Церкви на місце латини і церковно-словянської в уніятів-словян допустити. Отже він знайшов дипломатичний вихід з положення і сказав: "Не лише для пари обрядів рідна мова може бути корисною для народу. Але дозволяти на це має право лише Апостольська Столиця".

Але католики цих народів, що мають свою національну гідність, твердо домагаються усунення мертвої мови з Церкви в їхніх країнах і запровадження рідної зрозумілої мови. В ЗДА Ватикан змушений піти на деякі уступки. І в Британії повстало товариство світських католиків, яке почало видавати журнал "Мова й релігія", завданням якого є домагатися від Риму, щоб він цілком латину з Церкви католиків Британії усунув, а затвердив рідну мову — англійську.

СУДДЯ Б. ДЖ. КЛЕРГІЮ ВИМАГАЄ БІЛЬШЕ ЛОЯЛЬНОСТИ ВІД ЕТНІЧНИХ ГРУП

Вікторія Суддя Б. Дж. Клергію у своїй промові до новоприбулих, під час надавання їм канадійського горожанства, сказав, що чимало нових канадійців, ставши громадянами Канади, не проявляють належної лояльности до Канади, а натомість є більш вірні своїм давним батьківщинам.

Він закликав нових канадійців вступати до загально-канадійських організацій і вливатися в канадійське життя, а не скупчуватися в націоналістичних етнічних товариствах, які змагають до того, щоб зберегти свою етнічну мову, звичаї і лояльність до своїх попередних батьківщин. Суддя підкреслив, що зложення присяги лояльности Канади зобовязує нових громадян до покликання їх до бою за Канаду — хоч би навіть довелося воювати з їхніми рідними братами й сестрами в країнах їх походження.

З яких етнічних груп були ці новоканадійці, до яких промовляв суддя, — англійці, ірляндці, шкоти, французи, жиди і т. п., які зберігають усе своє рідне, — преса не подає. З пресових інформацій видно, що при тому суддя Клергію не вимагав, щоб різні релігії й Церкви етнічних груп зливалися в одну "канадійську" релігію й Церкву, як це пару років тому дораджував був один достойник однієї з Церков у Канаді.

ЛЮДИНА, ЩО ЖИВЕ 187-ий РІК

В Ірані, в селі Келюсек, живе чоловік Саєд Алі, що має вже 187 років. Ціле своє життя він не мав на ногах ніякого взуття, і ще тепер щодня ходить по дві-три милі пішки. Його 120-літній син Гусейн кілька років тому помер у сусідньому селі.

СМЕРТЬ І ПОХОРОН ПАПИ ПІЯ XII

Папа Пій XII (12-ий) помер 9-го жовтня ц. р. о годині 5.30 ранку — за европейським часом, у своїй літній резиденції Кастель Ґандольфо. При вмираючому папі були всі чотири лікарі — професори медицини, під проводом прибічного папського лікаря проф. Ріккардо Галеацці-Лізі. Був також присутній кардинал Тіссеран, 78-річна сестра папи — маркіза Єлисавета Пачеллі-Россініяні, три братаничі папи і папський сповідник монсіньоре Фредерідо Калльорі, особистий служник папи Джованні Стефаноре і ще дехто з домашньої прислуги. Була також відома монахиня німецького роду Паскаліна Ленерт — довголітня господиня дому папи Пія XII, невідступна його опікунка в його житті на папському престолі, а під час його недуги вона взяла на себе обовязки медичної сестри.

Першу атаку мозкового параліччу внаслідок тромбози папа дістав у понеділок 6-го жовтня, і втратив притомність, але швидко віднискав зір і мову та владу в руках і ногах. Але в середу 8-го жовтня папа дістав другий приступ параліччу, і перед тим вишептав: "Моліться — моліться...", та втратив мову, зір і притомність, яких уже не віднискав до смерті, що наступила другого дня — в четвер 9-го жовтня. Останнє Миропомазання він отримав уже в непритомному стані. У четвер раненько, коли стан папи став критичний, державний секретар (міністер) Ватиканської держави Доменіко Тардіні почав правити Богослуження за вмираючих. Коли папа помер, кардинал Тіссеран, за традиційним звичаєм, зняв з лиця папи біле покривало, тричі закликав папу по імені, і коли той не відізвався, кардинал офіційно проголосив його смерть, і повідомив про це присутніх кардиналів і дипломатичних представників інших держав, акредитованих при Ватикані, а з правої руки папи зняв папський рибальський перстень, який, згідно з традицією, знищать.

Тіло папи до пятниці 10-го жовтня лежало в каплиці в Кастель Ґандольфо, а біля його домовини стояла традиційна почесна сторожа Понтифікальної (папської) Шляхетської Ґвардії, зложеної з римських аристократів давніх шляхетських високих родів. У пятницю 10-го жовтня тіло папи з Кастель Ґандольфо перевезли до Ватикану. По дорозі внесли його до базиліки Івана Лятеранського, а звідти — до собору Св. Петра. У міжчасі секретар Ватиканської держави монсіньйоре Анджельо дель'Аква і найстарший з братаничів папи Пія XII відкрили завіщання (тестамент) померлого папи, але його змісту не проголосили. Похоронні обряди папи тривали 9 днів. Похоронено його в базиліці Св. Петра — близько гробу, в якому згідно з вірою Католицької Церкви, нібито є мощі Апостола Петра.

Папа Пій XII — у світському житті бувший Евген Пачеллі (народ. 2-го березня 1876 р.) — вибраний на папу 2-го березня 1939 р., рахувався 260-им з черги Римським папою, хоч пап було більше. Похорон папи своєю величавістю і котиовністю далеко перевищував королівський. У Римі, де панує страшна нужда населення, він робив тим більше враження.

ЧИ ОДНА ЦЕРКВА ТАКА САМА ДОБРА, ЯК І ДРУГА

VI

Наша Українська Православна Церква в Канаді — це Церква, що своїм церковно-правним станом є Церквою 1) Автокефальною і 2) Соборноправною. Саме через ці дві свої важливі ознаки наша Церква має непримирних ворогів з боку всіх тих, що є проти Автокефалії і Соборноправности. Чому це так — буде сказано далі.

Автокефалія — це адміністративно-правна незалежність даної Церкви від проводу (юрисдикції) якоїсь іншої Церкви. Початки автокефального устрою дуже давні. Вони сягають початків Християнської Церкви, коли провід (єпископ) Церкви Христової одного народу не мав права вмішуватися в справи Церкви іншого народу. Такий був найдавніший устрій Християнської Церкви, що на її основах існує Православна Церква, і має право та обовязок ці найкращі властивості давньої Христової Церкви зберігати, щоб бути дійсно Православною.

Усі ці православні народи, що їх не змогла поневолити чужа сила, скористали з права Автокефалії Православної Церкви. Автокефальними стали Церкви Грецька, Єрусалимська, Сирійська, Сербська, Румунська, Російська, Болгарська і т. д. Українська Православна Церква в Україні майже від початків свого існування змагала до Автокефалії — до адміністративно-правної незалежности від Греції, з якої вона прийняла Християнство; і деякі Первоієрархи Української Православної Церкви — Митрополити Київські і всієї Русі-України, як Митрополит Іларіон і Митр Клим Смолятич, були вибрані Єпископами Української Православної Церкви без питання про згоду Царгородського Патріярха (у тодішній Греції). Але, певна річ, у Княжій Україні, де Церква була ще молода, і її духовенство у великій мірі було чужинецьке, а в тому й чимало греків, та взагалі через замалу підготованість ще не мала змоги проголосити Автокефалію, до якої вона крок за кроком змагала. І була б її поступово осягнула, коли б згодом не прийшло лихоліття — татарські напади на Україну, а потім за чергою литовська, польська й московська окупація України.

Коли ж настав відповідний час — проголошення Української Держави, то волею українського православного народу і його духовенства уряд Української Народньої Республіки проголосив 1 січня 1919 року Автокефалію Української Православної Церкви в Україні. Але Українська Держава не мала сили встояти перед натиском Москви і інших сусідів. І коли Україну внаслідок першої світової війни сусіди — Московщина, Польща, Румунія й Чехословаччина — поділили між собою, при чому вся центральна й східня Україна були окуповані Московщиною, то займанці ніде не дозволили на Автокефалію Української Православної Церкви.

Коли значне число українців опинилося на вільній Канадійській землі і тут згідно з демократичними законами Канади найшло повну свободу релігії й церковного життя, то вони повністю скористали з того права; і проголосили тут свою Українську Греко-Православну Церкву Автокефальною.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді — це Церква українців як громадян Канади, отже одна з Церков незалежної держави, в якій громадяни мають повну волю укладати своє релігійно-церковне життя так, як велить їм їхнє релігійне і громадське сумління, згідно з законами їхньої держави.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді є **Українською не в політичному, а в церковно-релігійному** етнічному розумінні; це значить: наша Церква непохитно зберігає ці українські ознаки, що прицепилися зовнішнім формам Православній Вірі й Церкви протягом близько тисячолітнього існування Християнства в Україні: українські релігійні обряди, українська мова в Церкві, українське церковне мистцтво і т. д. все це стало невідлучною частиною Українського Православія і його Церкви, отож коли б хто проти цих етнічних ознак у нашій Церкві виступав, той виступав би проти самої нашої релігії.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді, як Автокефальна, — як та що має свій суверенний провід у Канаді не підлягає ніяким чужим, закордонним проводам. Цей факт має велике значення для українців Канади не лише з рації їхнього українства, але й з уваги на їхнє канадійське горожанство.

Як відомо, чужі закордонні Церковні Проводи — будь це в Москві, Римі, Царгороді і т. д. — крім чисто церковно-релігійних справ руководяться також такою чи іншою політикою; наприклад, церковний провід у Москві більше чи менше діє згідно з наказами політичного проводу в Москві. Католицький світовий провід має свою Ватиканську державу, отже провадить свою світську політику в приязни чи неприхильності до тих чи інших держав, державних устроїв і т. п. Царгородська Патріярхія знаходиться в Туреччині, і на неї може бути такий чи інший політичний натиск з боку турецької влади. Знову ж більшки протестантських Церков, як ось Світова Рада Церков, також мають свою власну політику, і вони, наприклад, шукають порозуміння з проводом Російської Церкви в СССР і т. п.

Коли члени Церкви в даній державі підлягають закордонному, чужому Церковному Проводові, політика якого може йти всупереч інтересів цієї держави, то ці члени Церкви, слухаючи такого проводу, не завжди можуть належно виконати свої обовязки супроти своєї держави. Отже лише вірні Автокефальної Церкви, Церковний Провід яких знаходиться в їхній державі, і він незалежний від заграничних проводів, мають повну змогу погодити свої церковно-релігійні обовязки з горожанськими.

Більше того, ніякий чужий закордонний провід не може посягнути по їхнє майно, і воно залишається власністю членів Автокефальної Соборноправної Церкви, власністю громадян держави, а не становить собою "островів багатства й контролі" чужого закордонного чинника. Далі, — і це ще важливіша справа, ніж матеріяльне майно, — чужий заграничний Церковний Провід почерез Церкву виховує душі своїх вірних, їхній світогляд, політичні й суспільні переконання так, як він сам бажає; отже вже душі вірних є нібито власністю чужого закордону. І він не питає,

чи власне такого виховання потрібно даному народові взагалі, а державі зокрема. Отже, члени такої Церкви, маючи свій провід у чужих закордоном, мали б бути громадянами своєї держави нібито самим тілом, а духом своїм вони належать до закордонного, чужого Церковного Проводу. Натомість вірним Автокефальної Церкви не загрожує можливість такого роздвоєння, бо їм не диктує ніхто з-поза границь їхньої країни.

*

Українська Греко-Православна Церква в Канаді є Соборноправна, а це значить, що про її адміністративно-правний і економічний стан вирішують і керують через своїх представників усі вірні Церкви — духовні разом з світськими, і вони керують Церквою, а найвищим органом такого керівництва є Собор, а в часі між Соборами — керує Консисторія, під проводом Первоієрарха. Консисторія складається з духовних і світських членів, і вони вирішують справи більшістю голосів. Соборноправність Церкви є правна, адміністративна, господарська, культурна і т. п., але не чисто релігійна, яка належить до питання — як треба по-православному вірувати у Бога. Чисто релігійна справа належить до Духовенства під проводом Первоієрарха нашої Церкви, що ним тепер є Митрополит, і він є у нас **Найвищим Учителем Віри,** а вже найбільше — Догматів Православної Віри. До чисто релігійних справ належить і Священство. Отже розуміється, Св. Тайну Священства виконують лише Єпископи: вони висвячують кандидатів на Священиків і вони хіротонізують (висвячують) Єпископів. Певна річ, що не Собор — орган духовних і світських разом — це робить, бо він, згідно з правилами Православної Церкви, до цього не уповноважений, і, самозрозуміло, наша Церква, як Православна завжди цього дотримувалася й дотримується непохитно.

Щодо Первоієрарха й Єпископату, то між устроєм несоборноправним, як це є в Католицькій Церкві, а також у Православній Церкві Грецькій, Російській і т. п., з одного боку, а соборноправним з другого — є така різниця: при несоборноправном устрої саму особу кандидата на Первоієрарха Церкви та Єпископа намічує не Собор духовних і світських разом, а тільки Собор Єпископів, чи й одна особа Первоієрарха, як це робить Папа, що сам вибирає кандидата на Єпископа, який йому особисто найбільше подобається. Натомість при Соборноправнім устрої кандидата на Єпископа вибирає Собор духовних і світських разом, а вже на Єпископа висвячує його лише сам Єпископат. Так само Собор духовних і світських представників усієї нашої Церкви у потребі запрошує на її Первоієрарха, а також Єпископів, — тих, що висвячені й поза нашою Церквою. А в потребі, коли є на це воля більшости членів Собору, зложеного з духовних і світських представників Церкви, — Церква може звільняти Первоієрарха і Єпископів із займаного в ній становища; однак при цьому, розуміється, за таким звільненим епископом надалі залишається його сан Єпископа, який уже не входить у компетенцію Собору світських і духовних, а є справою виключно Духовного Проводу Церкви.

Ось так, Соборноправний устрій, абсолютно не вмішуючись до чисто релігійних справ — до справ Віри, повністю керує всім тим у Церкві, що лежить поза справами Віри, а належить лише до правної, адміністративної, економічної, культурної, національної, політичної галузів Церкви і т. п., — усе це вирішує Собор усієї Церкви — через духовних і світських представників.

Отже, завдяки Соборноправному устроєві Духовний Провід Церкви, якщо б такий провід виняткова трапився, не має можливости діяльно провадити такого напряму політичного, економічного і т. п., що його всі вірні Церкви, чи їх більшість, уважають за шкідливий для самої Церкви, нації і горожанських обовязків.

Українська Православна Церква з давніх-давен має в собі основи Соборноправного устрою. І за княжих часів провідник народу — князь засідав разом з Єпископами радити у справах Церкви. За часів Козаччини Собор духовних і світських 1596 р. урятував нашу Українську Православну Церкву від поневолення її Римом; коли український православний Єпископат (1596 р. в Берестї) піддався Римові (пішов в унію), то українська Православна Церква устами свого Собору, зложеного з духовних і світських, заявила, що вона в унію не йде. І коли б так хто вважав, що цей Собор духовних і світських представників народу нібито "не мав права" вирішувати тут справ Церкви, той цим сказав би, що за тими Єпископами зрадниками мусіла піти під владу Риму і вся Українська Православна Церква, бо ж, мовляв, ці справи мали вирішувати лише "самі Єпископи". Однак голос Собору духовних і світських 1596 р. Православна Церква в усьому світі признала за голос всієї Української Православної Церкви, бо так воно в дійсності і є.

Далі, за часів Козаччини в Україні кандидатів на Єпископів, що їх висвячували Патріярхи чи їх представники, також назначали разом духовні і світські представники Української Православної Церкви. І так воно є тепер в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді.

Очевидно, що всі чужі сили, які бажали б загарбати собі майно нашої Церкви; які хотіли б настановляти для неї таких Єпископів, що були б вигідні не нашому народові, а тим чужим силам; які хотіли б, щоб розпорядження закордонних церковних політиків були важніші, ніж національні й горожанські обовязки членів Церкви в демократичній державі; які хотіли б, щоб найголовніший скарб — сам ключ до душі нашого народу був у руках чужих закордонних сил, — ці чужі сили з тих причин виступали, виступають і будуть виступати проти Автокефальности й Соборноправности нашої Церкви. Однак їхній наступ якраз тому й не має успіху, бо він розбивається об мур сили нашої Церкви, яким є її Автокефальність і Соборноправність.

Правда, на Автокефальність спроможні тільки дійсно свідомі й великі патріоти народу; на Соборноправність здібні тільки культурні люди, які розуміють справжню суть Соборноправности. І певно, що таких наших братів і сестер по крові назагал покищо є менше, отже й не всі вони є в рядах нашої Церкви. Але час робить своє, — національна й громадська свідомість зростає, і ряди вірних нашої Церкви все збільшуються; і хоч їх уже є багато, все ж їхня головна сила є не в кількості, а в їхній якості.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ В НЕБЕЗПЕЦІ, КАЖЕ АРХИЄПИСКОП

У Шікаго, ЗДА, влітї цього року на католицькій роковій 16. конференції, на яку прибуло 2,000 делегатів, промовляв архиєпископ Хуан Ляндазурі Рікетс з Ліма, Перу. Він висловив своє занепокоєння станом католицької Церкви в країнах Південної Америки. Перш за все він ствердив там замале число священиків — лише один священик на кожних 5,333 католиків; упорівень до зросту числа населення скількість священиків не зростає, а зменшується. Усього населення країни Південної Америки мають 160 мільйонів осіб.

Архиєпископ назвав "три небезпеки", які загрожують католицькій Церкві в цих країнах: 1. "секуляризм" (протиклерикальний рух); 2. "протестантизм" і 3. "комунізм". Особливо ж "наступ протестантизму... являється поважною небезпекою для єдности Віри" (католицької), підкреслив архиєпископ.

Далі, він заявив, що всі ці згадані "три небезпеки" — секуляризм, протестантизм і комунізм — причинилися до того, що в тих країнах виринули ще три інші небезпеки: "безграмотність" (40 мільйонів неписьменних), 2. "убогість" населення і 3. "упадок високої моральности у молоді".

У своїх зауватах до тієї промови католицького архиєпископа церковна преса не-католицька каже, що "тяжко зрозуміти, чому цей архиєпископ вину за убогість населення, його неписьменність та упадок моральности звалює на протестантизм, секуляризм і комунізм, коли католицька Церква повних 400 літ має повну контролю над населенням Південної Америки, і коли 30 тисяч католицьких священиків у цих країнах не змогли усунути такої відсталости, та коли зменшується саме число священиків, то це знак, що тут щось негаразд з самою католицькою Церквою".

ЗАГАДКОВІ ВИБУХИ В СИНАГОҐАХ

12 жовтня ц. р. стався динамітний вибух у жидівській божниці в Атлянті, Джорджія, і в Пеорія, Іллиной, ЗДА. А недовго перед тим вибухом динаміту пошкоджено синагоги в Міямі і Джексонвил, Флорида, та в Нешвил і Клинтон, Теннесі.

Арештована запідозрена особа в Атлянті мала сказати поліції, що в ЗДА існує розгалужена протижидівська організація. Федеральне Бюро Інвестиґації провадить слідство. Уряд у Вашинґтоні і президент Айзенгавер заклопотані цими випадками.

Разом з тим у Шікаго бомбами пошкоджено два апартаментальні будинки, де мешкають негри.

ПРЕСОВА КАМПАНІЯ ПРОТИ ВАТИКАНУ В ІТАЛІЇ

Незадовго перед смертельною недугою папи Пія XII провід Католицької Акції видав відозву до католиків Італії, закликаючи їх до тісного обєднання з своїми епископами до оборони папи Пія XII і Ватикану перед масовими атаками з боку "анти-клерикальної" преси, і "молитися Богу за навернення тих, як попали в заблудження".

В. Наконечний.

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Павло закликає співаків

Церковний старший брат заходив до Павла в вівторок, а в середу має Павло бути в Городци, отже поговорить зо співаками. Вони будуть раді до Грибова приїхати.

І коли в середу Павло згадав співакам, чого йому треба, то співаки дуже зраділи, що можуть показати себе перед дальшими людьми. Нехай вже і дальші знають, що то вони вміють! А вони вже відважно співають. Вже і до концерту готовляться...

Тішились співаки, радів і Павло, що вже тепер грибівській громаді відкриються очі. Вона має славних спортовців і танцюристів, та нехай побачить вона, що городецька громада має! Котрими можна більше похвалитися?

Так думав Павло, так думали й співаки, і раді були днів скоротити, щоб та неділя скоріше прийшла. А Павло грибівцям наперед не згадував, що він своїх співаків з Городця закличе.

Славна неділя

Вже зібралося досить людей коло церкви, як ще не було священика. Вже знали вони, що Павло буде заступати їх дяка, отже хочуть його голос почути.

Аж тут бачать, — що приїхали гуртки хлопців і дівчат з Городця. Несподіванка!

Павло, побачивши їх, відійшов від людей і зараз приїзжі співаки його окружили. До городецьких дівчат-хористок зараз підійшла Хмелева Маланка як до своїх. А Павло щось з ними говорить, щось толкує.

- Еге, — кажуть люди, — то його співаки! Та почуємо що вони вміють...

А Павло звертається до людей і каже:

— То з Городця приїхали співаки, щоб мені трошки помогти, бо самому тяжше співати. Знаєте, що один в полю не вояк!

Аж тут приходить і священик, і почав розглядатися. До нього приступають приїзжі хлопці й дівчата та й кажуть: "Слава Ісусу Христу! Будьте здорові, панотче!"

Тут і священикові несподіванка, бо ще ніде ніколи ніхто так сміло його не зустрічав і не поздоровляв.

— Будьте і ви здорові! — відповів священик. — Та нехай вас Господь усім добром обдарує! Та скажіть мені, хто ви такі і звідки?

— Ми з Городця, — говорить один гарний парубок, що стояв напереді. — І коли ми довідались, що наш пан Павло буде тут співати, то прибули, щоб йому трошки допомогти. Як можемо, так поможемо.

— О, так! — каже священик. — То ви певно ученики пана Павла?

— Так, панотче! — потакнув парубок. — Пан Павло нам помагає, а ми йому поможемо.

— Ну, гарно і по-християнськи! — додав священик. — Але час вже починати Утреню. Заходімо до церкви!

До церкви пішов перший священик, за ним співаки, а за ними вже люди. Павло повів співаків на хори.

Почалась Утреня, та яка!... Такої Утрені люди тут ще не чули. І слухали і на хори оглядалися, щоб не тільки чути, але й співаків бачити. Вони сподівалися, що сам Павло буде співати, а тут Павлового голосу мало й чути, бо співають другі. В дечому чують ще гарний Павлів голос, а дальше він лише тихенько подасть голос, і вже другі співають.

Та вже як заспівали "Слава Богу в висоті", то людям здавалось, що вони піднялися з землі перед Божий престіл і там Бога величають.

На Службі Божій Павла ще менше було чути, і знов який величний був спів! Два жіночі і два окремі чоловічі голоси, то хіба ще треба хорового співу? І він лагідніший, мягкий, і більше мелодійний ніж хоровий спів буває.

Виглядало, що й священик до того співу достроювався і голосом, і всіми своїми рухами.

Апостола не читав Павло, але той співак, що надворі поздоровляв священика. Та як гарно читав, — уважно, побожно й не штучно, наче сам Апостол, що просто з душі голосить людям науку.

Прийшла проповідь, та яка вона була гарна і сильна! Так щиро священик ще ніколи не говорив. Видно, що гарний спів глибоко його зворушив. Згадав і звеличав він співаків, що хоч віком вони молоді, але повагою і розумом уже дозрілі. Велику народню роботу вже виконують. Видно що часу на марне не тратять. З таких будуть великі громадяни, а таких нам усюди треба. Вони поведуть народ вперед до кращого...

Щиро похвалив священик і Павла, що зібрав молодих, як квочка збирає курята, сказавши словами Христа. А людям звернув ще увагу на те, скільки то доброго й гарного можна зробити, коли є добра воля і коли послухають доброго провідника.

По Службі Божій

Коли люди з церкви повиходили, то зараз почався гомін: одні дивуються, другі хвалять, треті питають одні других, як їм подобалося... Коли ж за хвилину вийшов священик, то найперше звернувся до співаків, і каже:

— Не знаю, як вам подякувати за вашу церковну прислугу... Та ні...— за загально-громадську! Нинішна неділя є Великим і Святим Днем. Богу ви принесли велику жертву, а людям - вдоволення!

А окремо до Павла каже:

— Вам, добродію, вже й не знаю, як дякувати за цілу вашу працю... Ви виконуєте апостольську роботу! Нехай Господь обдарує вас усім добром!

І щиро стиснув Павлові руку.

Тут церковний старший брат почав просити Павла до себе на обід, де обідає і священик, але Павло каже:

- Дякую за запросини, але я казав приготовити обід у себе для моїх співаків-помічників. Вони будуть у мене обідати. А до вас - колись уже другим разом...

***

Чоловіки говорили — що говорили, але що думало й говорило жіноцтво! Жінки всю увагу звернули найперше на дівчат, бо то їх рід.

Прислухаються вони, а тут усі ті дівчата-співачки лише по-українськи поміж собою говорять, та як гарно! Ані одного чужого слова не вмішають. Прислухаються, а таке саме і між хлопцями! Всі вони ніби вчора з Старого Краю приїхали...

А дівчата вбрані як? Скромно, невибагливо, але як гарно! На головах гарні хустинки — так, як було в Старім Краю, і що дівчатам дуже до лиця. Лице ані одної не мальоване, та яке гарне і без мальовання!

Та ще як вони розумно дивляться, як гарно поводяться, які вони себе певні...

(Далі буде)

ХТО СЛУХАВ ПРОПОВІДІ СТІВЕНСОНА?

Адлай Стівенсон — відомий американський політик, що з демократичної партії кандидував без успіху проти Айзенгавера на президента ЗДА — повернувся з одномісячної поїздки до Совєтського Союзу. Відвідавши в Загорську стару Православну Богословську Академію, він опісля проповідував у баптистському домі молитви в Москві, а з ним була його родина й інші американські гості

У своїй проповіді А. Стівенсон між іншим сказав: „Ми віримо, що мир починається у людському серці. Ми віримо, що душевне життя є невіддільною частиною повноти й достатків загально-громадського життя".

Безперечно, ця промова має релігійно - політичний хороктер. І якщо б хтось хотів твердити, що пересічній людині в СССР вільно такі промови слухати, то тим самим він сказав би, що Совєтський Союз уже перестав бути Совєтським Союзом. Певна річ, що довіреним партійним журналістам, випробуваним службовцям і тайній поліції МВД можна безпечно ходити на подібні імпрези. Отже тут виринає питання: Хто відважився прийти на проповідь Стівенсона, коли все таки на ній було аж 2,000 слухачів?

КЛОПОТИ З ВИБОРАМИ У ВАТИКАНІ

Вибори папи повязані з паленням у спеціяльній печі балотів (карток, якими голосується). Щоб кандидат був вибраний на папу, йому треба мати дві третини всіх голосів та ще один. Коли в голосуванні не пощастило ні одному кандидатові, тоді картки спалюють у печі, а до них додають мокрої трави, щоб дим з комина виходив бурий, - по цьому люди в Римі пізнають, що голосування було без успіху, отже знову голосують. Коли ж нарешті вже вдасться когось вибрати, то картки голосування спалюють без домішки сирої трави, і тоді дим з комина виходить білий, і це знак, що новий папа вибраний.

Коли Конкляв Кардиналів зійшовся у Ватикані для вибору папи 25 жовтня, то виявилося, що традиційна піч, де спалюються картки, чомусь зникла. Отже треба було вставляти нову піч. А потім почав кілька разів показуватися бурий дим, значить не вдавалося ні одному кандидатові, — була тиха політична боротьба при виборах. Голосували 10 разів.

МАШИНКА РОЗПІЗНАЄ ФАЛЬШИВІ ДОЛЯРИ

Вільям Пацер зробив таку машинку, яка розмінює гроші. Коли вкинути в неї паперового доляра, то вона автоматично викидає одного доляра дрібними грішми: квотрами, даймами, никлями. Коли вкинути фальшивого паперового доляра, то вона не прийме його — викидає назад нерозміняним. Лише клопіт той, що вона не приймає також і добрих долярів, коли вони дуже старі й помяті.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

ІСТОРИЧНІ ОБСТАВИНИ Й МІТИ

II

Історія випадково склала дуже пригожі обставини для зростання влади єпископа Риму — аж до вершин достоїнства теперішнього папства. Римські єпископи ті обставини пильно-зручно, крок за кроком, використовували, і дякуючи цьому вони постійно зростали в силу.

Перенесення столиці Римської імперії з Риму до Констянтинополя (Царгороду) ще більш допомогло зростанню сили Римського єпископа. Понура родинна подія імператора Констянтина викликала у нього докори совісти, і все це спонукало його шукати розради й прощення в Церкві. І так, Констянтин подарував Церкві палату своєї дружини; ця палата стояла була на тому місці, що тепер називається Латеран. І сам факт цього дару також мав свій вплив на збільшення поваги Римського єпископа.

Незабаром, по смерті Констянтина, було державно-урядовою силою цілком заборонено і знищено поганську віру в усій Римській імперії. А до того часу, поки це сталося, саме Рим був центром поганства всієї імперії. Перед скасуванням поганства над усіми поганськими віруванням стояв найвищий державно-імперський жрець (д у х і в н и к), з осідком у Римі, і він мав титул "Pontifex Maximus" (Найбільший Жрець, Перво священик).

Мимохідь — пару слів про цей поганський титул "Понтіфекс Максимус" Не зважаючи на те, що дехто з провідних християн тих часів, як, наприклад, Св. Амвросій, відраджували християнським імператорам присвоювати собі цей титул, що залишився по поганському Найвищому Жерцеві, то проте ж, згодом, папи, цебто єпископи Риму, таки не завагалися прийняти цей титул "Pontifex Maximus", і таким способом папи формально підкреслили, що вони вважають себе спадкоємцями титулу і влади поганських Найвищих Жерців Римської імперії.

Римська імперія згодом розбилася на уділи. Дослідники в в а ж а ю т ь, що християнство, дякуючи демократичному характерові своєї ідеології, було одиною з причин розбиття Римської імперії, що в дійсності являла собою одну велетенську тюрму різних поневолених народів.

Далі, коли на поверхні імперії зарисувалися тріщини розбиття на уділи, то на неї напали варварські ("дикі") народи, і перемогли її. Немає підстав думати, щоб поневолені Римом народи сумували за давньою "одністю" Римської імперії. Але інакше думав панівний народ — римляни. Традиція одности Римської імперії не виходила з пам'яті римлян. Їм важко було погодитися з думкою і фактом, що вони вже перестають бути панами величезної більшості всього відомого їм на той час світу, центр якого вони бачили в Римі. Звичайно, не забували про це й Римські єпископи, і вони ніколи не розставалися з ось такою ідеологією: коли розвалилася давня с в і т с ь к а Римська імперія, то тут імператорів повинні виручити папи, і врятувати цю політичну "одність" за допомогою Римської Церкви, — під фірмою Римсько-Церковної імперії.

Географічне положення Риму сприяло розширенню Римської Церкви на всі сторони світу. Перш за все, з Риму ширилося християнство на всю західню Європу; самозрозуміло, християнство з Риму ширилося в латинській формі і з римською політичною ідеологією, цебто, з метою втримати Римську імперію від розподілу. Тому то Римський єпископ мав моральне право на старшинство над тими Церквами, що постали його заходами, або й без особливіщих зусиль, на заході Европи.

Східня ж частина імперії, що в ній знаходилися патріярхати Констянтинопільський, Антіохійський, Єрусалимський та Олександрійський, за того часу сильно підупала через тих своїх звироднілих імператорів, які брак власних особистих, суспільних і державницько-політичних чеснот намагалися заслонити маєстатом Церкви, отже вживали Церкву як знаряддя для своїх державно-політичних цілей.

До того ж ще, на східню частину імперії нападали ці т. зв. варварські народи не тільки зо сходу в Азії, але й з півдня в Єгипті й у Лібії, а також поперез Ілірію (Болгарію). І Констянтинопіль нарешті так ослаб, що й наш князь Святослав Завойовник був покорив собі його, присилувавши греків підписати подиктовані ним умови торговельних договорів.

Мірою знесилювання й руйнації східньої частини імперії Християнська Церква на Сході зо своїми 4-ма патріярхатами ставала дедалі слабшою, тоді як Римська частина Церкви (тоді ще нерозділеної), навпаки все більше зростала в силу й багатство, бо була подальше від фронту боротьби з варварами та від руйницьких "опікунів" — імператорів, що перейшли в Констянтинопіль.

Крім того, чисто духові причини. Отож, Східня частина Християнської Церкви як за традицією, так і з приводу самої вдачі греків, була глибоко-філософська, але замало практична. Східня Церква дала Західній Церкві християнсько-філософську думку, а одночасно у себе змагалася з сектантством, як: аріянство, несторіянство, іконоборство і т. д. Коли греки філософували, силкуючись збагнути істоту Св. Тройці тощо, то практичний Рим у той час заводив у себе сувору дисципліну, целібат (безженство духівників) і т. д. та підносив значення своєї місцевої централі (Рим) на все вищий щабель господарської і політичної могутности. Коротко кажучи, греки своєю глибокою думкою аналізували християнство, а Рим лиш синтезував його

Безумовно, за таких історичних обставин усе сприяло зростанню сили і влади Римської Церкви Рим виходив з того заложення, що коли він здобуде фактичну силу політичну й економічну, то тим самим Східня частина Церкви автоматично признає йому також і моральне та правне першенство й провідництво в усій Християнській Церкві. І тут Рим розумів собі це, як простодушна, але зарозуміла людина, яка міркує собі так, що, мовляв, коли б вона сильно розбагатіла, то тим самим усі стануть уважати її і за дуже моральну, і за високоосвічену, і за управнену всіх законно судити та повчати, дарма що вона ні освічена, ні моральна, ні розумна.

Однак розрахунки Риму не вдалися. Східня Церква бачила зростання політичної й економічної сили Риму, однак не вважала, що ця матеріяльно-практична перевага має давати Римові й законно-моральне право п р е т е н д у в а т и на якусь моральну й правну перевагу, якої вони в Римі не бачили, бо її не було. Так ось, не зважаючи на всю зовнішню силу Риму, Східня Церква не визнала його претенсій на першенство в усій Християнській Церкві. Це були претенсії парвенія ("доробкевича").

Східня Церква мала по своєму боці ці тягло-історичні факти, що від самих початків Християнської Церкви всі її єпископи були суверенними, один від одного незалежними ієрархами — кожен у своїй власній єпархії (дієцезії), і жоден єпископ не має права вмішуватися у справи іншої єпархії — без згоди її єпископа. На якій же тоді підставі Римський єпископ раптом хоче стати володарем над усіми іншими єпископами? Це ж суперечне традиції Християнської Церкви з самих початків її існування! Богослови Східньої Церкви найкраще за того часу знали Святе Письмо, тоді як Римська Церква взагалі не мала Св. Письма у своїй мові — латинській, і не мала його аж по кінець IV-го сторіччя, а грецької мови загал римських богословів не знав, — хіба що лиш винятково дехто з Римських єпископів, якщо він був родом з Греції. Інакше кажучи, Римська Церква протягом початкових віків свого існування загалом не знала Св Письма, отже й сама істота християнства в Римі продовж віків була terra incognita цілком незнана

Греки були свідомі того, що кожен патріярх у своєму патріярхаті з самих початків був сувереном незалежним від інших патріярхів. Грекам було відомо, що Римський єпископ був ніким іншим, як лише й виключно одним з п'ятьох патріярхів, і що він ні на основі Св Письма, ні на основі традиції ніколи не був авторитетом для інших патріярхів, і що так воно було від початків та продовж століть - ще з Апостольських часів

І ось за таких саме відносин, як і тих, що будуть згадані тут згодом, у Римі виринула потреба спертися на якихсь документах, що давали б папам можливість претендувати на першенство в усій Християнській Церкві Але, розуміється, таких документів не було; коли ж їх не було, то виринула потреба сфабрикувати їх, і так появився той Збірник нібито "Св Ісидора"

Стався факт: Р и м н а в м и с н е п у с т и в с я н а о б м а н, н а ф а л ь ш у в а н н я І с т о р і ї Ц е р к в и і х р и с т и я н с ь к о ї т р а д и ц і ї, а т а к о ж ч и м а л о ю м і р о ю н а ф а л ь ш у в а н н я с а м о ї х р и с т и я н с ь к о ї в і р и

(Далі буде)

ДИВНА ЗБІЖНІСТЬ ВИПАДКУ

Ріта МекКорнелл з Ло, Квебек, згинула в автомобільній катастрофі на тому самому місці, в той самий день місяця й о тій самій годині, що її перший чоловік 6 років тому. Їй було 32 роки Другий її чоловік і двоє дітей були тяжко покалічені.

Молодість має свою чарівну романтику, а дозрілий вік свою мудрість, як ранок і весна мають свою свіжість, полудень і літо — свою силу, ніч і зима свій спочинок Кожне з них дає свій добрий вклад у свою пору.

(Шарльота Бронте).

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЩЕДРО ДОПОМОЖІМО НАШІЙ БОГОСЛОВСЬКІЙ ШКОЛІ

†

Смиренний Іларіон,

З Божої ласки Митрополит Вінніпегу і всієї Канади, до всього Всечесного Духовенства й Преподобного Монашества, до всіх Церковних Зарядів наших Громад та до всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, —

"Хто щедро дає, то ще додасться йому!"
(Приповістки 11. 24).

Наша Українська Греко-Православна Церква в Канаді, з ласки й допомоги Милосердного Господа, належно розвивається й міцніє все більше та більше. На кожному кроці видно, що Господь постійно з нами, бо ми ніколи не забуваємо про Нього. Наші Церкви повні, і ми всі, Його вірні слуги, не перестаємо належно служити Йому.

За останні роки нашого церковного життя зросло число наших православних Громад, сильно зросло число вірних по всіх Громадах.

Сьогодні в кожній Парафії конче щось робиться нове на славу Господеві: чи ставиться новий Храм, чи належно перебудовується старий, і скрізь наші православні Церкви щедро прикрашаються.

По всій широкій Канаді, де тільки існують наші православні Громади, скрізь іде жвава церковна праця Господеві нашому на Славу, а нашому українському народові на спасіння.

У житті нашої Православної Церкви в Канаді є одна праця, яка мало видна для наших вірних, — це Богословський Факультет при Колегії Св. Андрея в Вінніпегу. Це українська висока школа, яка готує будучих Священиків для нашої Православної Церкви в Канаді.

Кожна Церква мусить мати свою школу для виховання Священиків для себе. Мусить мати, коли дбає про будуччину. Мусить мати, бо така школа — це основа нормального життя Церкви!

І таку вищу школу ми маємо, — це наш Богословський Факультет чи Духовна Академія. Наша вища Богословська Школа рік річно виховує нових Священиків, які розходяться на Службу Богові й народові по всій широкій Канаді.

Наша Духовна Академія за час своєї праці вже набула собі заслужену пошану серед українців усього світу. Наша Духовна Академія теперішнього часу — єдина висока богословська школа для всієї України, бо другої такої школи ніде немає. У нашій Богословській Школі виховуються Священики не тільки для самої нашої Церкви, — ми виховуємо їх і для інших Церков, наприклад для Церкви в Америці.

Нормальний приплив нових Священиків конче потрібний для Церкви. Де більше Священиків, там більша й праця. Де більше Священиків, там церковні Громади краще духово обслуговуються. Де більше священиків, там сильніше стоїть духове релігійне виховання вірних, а тому й нашої молоді.

Українська Греко-Православна Церква мусить мати з кожним роком поповнення новими Священиками, і я, як Митрополит її, невпинно пильную над усім цим. Старші Священики помалу спиняють свою працю, а нові їх заступають, — і це заступлення новими й молодими Священиками в нашій Святій Церкві не може спинятися.

На виховання Священиків потрібні належні фонди, бо наша Церква приходить з допомогою кожному студентові богословові, коли він цієї допомоги потребує. Наша Церква має так званий "Стипендійний Фонд", з якого видає студентам Богословської школи допомоги — позички на науку, і цей фонд треба рік річно конче поповнювати.

Дорогі мої вірні, що слухаєте це Послання моє: "Хто дає немаючому, той недостатку не знатиме", мудро навчає Соломон у своїх Приповістках 28. 27. Усі ж зложімося, й усі даймо на поповнення так потрібного Стипендійного Фонду для виховання наших нових Священиків. "Хто щедро дає, то ще додасться йому", каже той же Соломон.

Нехай ніхто не забуде цієї великої й важливої справи нашої Церкви, — усі складімо свою щедру пожертву на виховання нових Священиків у нашій Духовній Академії. Наша Свята Церква, за Божою допомогою, сильно зростає, — мусить зростати й число нових Священиків.

Благословляю всім нашим Священикам перечитати це моє Послання за Службою Божою найближчого часу по всіх православних Громадах, і зробити належну збірку.

Крім цього, благословляю всім нашим Священикам перечитати це Послання також на зборах усіх Церковних Зарядів, щоб вони могли належно допомогти цій збірці.

А хто з жертводавці, Читачів цього мого Послання, хотів би відгукнутися й допомогти цій важливій справі, тих просимо посилати свої жертви на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Усі молімо й благаймо Милосердного Господа, щоб постійно опікувався ростом нашої Святої Церкви, і щоб число наших Священиків усе зростало та зростало!

Бо Священик — то слуга Господній, який все життя своє служить Богові і Його вірному народові, і провадить Громаду все вперед по дорозі духового зросту.

"І нехай будуть милості Великого Бога, і Спаса нашого Ісуса Христа зо всіма вами!"

†Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.
Року Божого 1958-го, жовтня 14-го дня,
на день Покрови Пресвятої Богородиці.

Половина кривди, яку нам чинять люди, походить з їхньої несвідомости. Отже нам треба бути терпеливими, поки вони не прозріють. Терпеливість — одна з основ душі. (Д. М. Малок).

ЧОМУ ПАПА НАЗВАВ СЕБЕ ІВАНОМ 23-им?

Коли папа Пій 12-ий помер, то новим папою став кардинал з Венеції (в Італії) Анджельо Джузеппе Рончаллі, який назвав себе Іваном 23-им.

Ось тут і загадка, — чому Рончаллі назвав себе Іваном 23-им, коли вже був папа, який Іваном 23-им звався? Виходило б, що повинен був назватися Іваном 24-им.

Папів Іванів було багато, і послідній з них, Іван 23-ий, став папою 1410 і був папою до 1415 року, коли Констанцький Собор його усунув і на його місце поставив Мартина 5-го.

Тоді було трьох папів одночасно, але Іван 23-ий уважався дійсним, правдивим папою, а другі два неправдивими, як "анти-папи".

Значить, Іван 23-ий був від 1410 до 1415 року наслідником Петра і заступником Христа, отже на нім, як на скалі, Римська Церква стояла.

Тепер же виходило б, що новий папа не признає того давнього Івана дійсним папою, коли назвав себе Іваном 23-им, хоч давно всі правовірні католики Івана дійсним папом уважали.

Тут виринає ще одне питання... Коли давній Іван 23-ий не був дійсним папою, то виходить, що від 1410 до 1915 р не було папи, отже папство на 5 літ перервалося. Ланцюг папів на цілі літа перервався. Христос Церквою не править, бо Він всю свою власть передав папам, як говорять католики, а правдивого папи кілька літ не було, отже в Римській Церкві було безладдя. Не було голови.

❖

Але з папами Іванами вяжуться ще інші справи.

Ті давні папи Івани були такими негідниками, що пізніші папи не хотіли себе Іванами називати, і від 1415 р. дотепер не було папи Івана, — отже впродовж 534 років.

Послідній Іван 23-ий, з тих давніх, був найперше ватажком морських розбишак (піратів), а пізніше підкупством і погрозами добився папства. Та і дальше були за ним лише злочини.

Коли Констанцький Собор почав папські злочини розбирати, то Іван 23-ий настрашився і крадьком тікав з Собору, але його назад привели і засудили на 20 літ тюрми. А були також голоси, що його треба би спалити. Та Іван скоро великою сумою грошей викупився і замість кари дістав кардинальство.

Злочини, які Іванові закидали, були такі: симонія (торгівля святими справами); він силою або погрозами забирав від людей гроші; був розпусником і жив навіть з дуже близькими своячками; продавав церковні уряди; вбивав й отроював противників і т. п.

Таким був Іван 23-ий. А що попередні папи Івани, беручи загально, були до Івана 23-го подібні, почавши від Івана 1-го (523 526), то дальші папи впродовж 543 років уважали для себе соромом називати себе Іванами.

Аж теперішний папа назвав себе Іваном, і то 23-им, хоч Римська Церква признавала давнього Івана 23-го дійсним папою, отже виходило б, що треба було назвати себе Іваном 24-им. І тут питання: чи він давнього папи Івана не признає дійсним папою; чи хоче собою імя давніх папів вибілити; чи хоче продовжувати роботу давнього Івана 23-го?

Та певне, що не сам папа ту справу вирішував, але всі римські політики, сподіваючись якихсь здобутків. Але можна думати, що здобутків можна було б скоріше надіятися, коли б папа назвав себе Іваном 24-им. Бо звязування нинішнього папи з давнім Іваном 23-им можна також уважати лихим знаком.

С.

НА ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

ЕДМОНТОН, Алта. Збірка в Громаді Св. Івана. Збірку прислав ВПреп. о. Прот. Є. Грицина $138.32

ВАЙТА, Ман. З нагоди вінчання Бориса й Мойри Боднарчук. Збірку переслав о. С. Греділь 25.06

ГРЕНД СЕНТЕР, Алта. З нагоди посвячення дому п-ва В. і Г. Гудимів. Збірку переслав о. Труфин 18.00

АЙТУНА, Саск. З нагоди прощального вечірка для Михайла й Аделі Буряників. Збірку переслав о. Коленич 17.00

ГЛЕНДОН, Алта. З нагоди прощального вечірка для Всеч. о. і добр. Труфин 16.50

ВІНДЗОР, Онт. З похорону бл. п. Антона Петрушки. Збірку переслав о. Керницький 12.00

ГАМІЛТОН, Онт. З нагоди 25 літнього Ювілею подружного Івана й Марії Пилипюк. Збірку переслав п. В. Ьаюс 10.00

ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. З похорону бл. п. Олени Симчич. Збірку переслав о. Т. Славченко 10.00

ТОРОНТО, Онт. З нагоди вінчання Мирослава і Соні Білей. Збірку переслав п. В. Григоряк 10.00

ВЕСТ СЕЛКІРК, Ман. Пані Галя Ребко 10.00

РЕДЖАЙНА, Саск. З нагоди 25 літнього Ювілею подружного Івана й Гені Кушнір. Збірку переслав п. Масиник. 10.00

ЕЛДОРІНА, Алта. З нагоди вінчання Андрія і Надії Пундик. Збірку переслав п. Ф. Юрків 10.00

ЕГРЕМОНТ, Алта. З нагоди прийняття для п-ва Лукасевичів. Збірку переслав п. К. Павлюк 8.50

ШИПМЕН, Саск. З поминального Богослуження бл. п. Теклі Веселовської. Збірку переслав о. Зузак 8.00

ТОРСБІ, Алта. З похорону бл. п. Петра Фаращука. Збірку переслав о. Василів 10.00

ЛЕК ЛА БІШ, Алта. З нагоди хрещення сина Григорія і Анни Лобая. Збірку переслав о. Стеценко 8.00

РЕДЖАЙНА, Саск. З нагоди 65-их роковин народження Стефана Маслюка. Збірку переслав п. Масиник 7.50

ТАРНОПОЛЬ, Саск. З похорону бл. п. Евдокії Календрицької. Збірку переслав о. Туржанський 7.00

КРИДОР, Саск. З нагоди прощального вечірка для Всеч. о. і добр. Магас. Збірку переслав п. П. Дорогошевець. 6.00

ШИПМЕН, Саск. З нагоди прийняття для Віри Кучірки й Петра Запаринюка. Збірку переслав о. Зузак 5.00

ГРОНЛИД, Саск. З похорону бл. п. Малані Сурма. Збірку переслав о. Зузак. 5.00

ВЕНЛАВ, Ман. З похорону бл. п. Трофима Граблюка. Збірку переслав о. Куліш 5.00

НЮ ГЕЙВІН, Кан. ВПреп. о. Теофіль Бузенко 5.00

ЕТЕЛБЕРТ, Ман. Всеч. о. і добр. Труфин 5.00

КАНОРА, Саск. З похорону бл. п. Івана Мисака 5.00

ІНСІНГЕР, Саск. З нагоди 70-их роковин народження п. Ф. Думенко. Збірку переслав о. Бублик 5.00

ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. З похорону бл. п. Марусі Гуменюк. Збірку передав о. Кудрик 5.00

ВЕРНОН, Б. К. З нагоди прощального вечірка для Всеч. о. і добр. Гуцуляк. Збірку переслав п. В. Гакмен 5.00

МОНТРЕАЛ, Кве. З похорону бл. п. Тихона Валентіна 5.00

ГАМІЛТОН, Онт. Жертва Михайла й Тетяни Олеськів з нагоди вінчання їхнього сина Ярослава з Беверлі Вакер. Жертву переслав о. Федак 5.00

ОШАВА, Онт. З нагоди вінчання Іл. Дверничук з Розалією Сеник. Збірку переслав о. Запаринюк 5.00

ГЕФФОРД, Саск. З коляди молодих хлопців — Славко Ланський, Юрій Калин, Петро Коноплеико і Ярослав Лозовчук 4.00

СОДБУРІ, Онт. З нагоди прощального вечірка для Всеч. о. і добр. Чижів. Збірку переслала пані М. Скоморовська 3.00

КЕНОРА, Онт. Дм Забитовський 2.00

ЙОРКТОН, Саск. М. Моргоч 2.00

ЧІКАГО, Ілл. Николай Гудз 1.50

ВАТСОН, Саск. Николай Тутка 1.00

ГРЕНДВЮ, Ман. Василь Михайлюк 1.00

БЕЙБОРН, Саск. Тома Дронь 1.00

ВЕНКЕНД, Саск. М. Куек 1.00

ЛЕНВЕРИЛ, Саск. Михайло Погорецький 1.00

ПОРТ АРТУР, Онт. Н. Сармага 1.00

СОДБОРІ, Онт. Павло Гуд 1.00

ГУРНСЕЙ, Саск. Фред Якубишин 0.50

Евентуальні мимовільні недогляди в цій листі, за які ласкавих жертводавців заздалегідь перепрошуємо, прохаємо спростувати, і вони будуть виправлені.

Адміністрація "Вістника" сердечно дякує жертводавцям за їхні щирі пожертви, а зокрема дякуємо кожному, хто проводить збірки на пресовий фонд та взагалі допомагає Видавництву "Вістника".

Адміністрація "Вістника".

СТАН РЕЛІГІЇ В БРИТАНІЇ

Англійський тижневик "Ікономіст" у Лондоні подав інформації про стан релігії в Британії

Населення віком вище 15 років у Британії нараховується 38 мільйонів. У тому 21 мільйон осіб належать до Церков, пять з половиною мільйонів мають неоформлене членство, два з половиною мільйони належать до Шкотської (Пресвітеріянської) Церкви, два мільйони жидів, три мільйони католиків віком понад 15 років, а безрелігійних (атеїстів) є 12 мільйонів. — Отже справа стоїть небагато краще, як в Італії і Франції. Як з тим в Еспанії — годі сказати, бо там заборонені того роду вільні статистики владою Франка, що ним керує Католицька Церква.

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1958 до 15-го СІЧНЯ 1959 Р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація "Вістника" проголошує на протяг двох місяців, від 15-го листопада 1958 р., до 15-го січня, 1959 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний дарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпег, Ман.

При цьому надсилаю $.............., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник": ....

Його адреса ....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник" ....

Його адреса ....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник" ....

Його адреса ....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....

Моя адреса ....

Д-р Григорій Деркач

МОЇ СПОМИНИ

Про Братський Богоявленський Манастир у Києві на Подолі

З пізнішого універсалу полковника Київського Василя Дворецького з 3-го травня 1659 р. довідуємось, що "Небіжчик, славної памяті Пан Богдан Хмельницький Гетьман і все Військо Запорозьке помощію Божою церкви і манастирі Київскіе й Українськіе многіе звільнивши і з пащек лядських вирвавши… манастиреві Братському Київському і школам при нім будучим для наук високих през побожних, а вельце славних годної памяті людей… для оборони віри і церкви православної фундували — яко ктитори й наступци особливе певние маетності назначили й дали" (Там таки, стор. 183).

Та не тільки про школи нижчі, а й про вищі дбали тодішні провідники нації. Війна та праця над будовою держави не зупиняють праці для народньої освіти.

Подорожник "диякон Павло з Алепо в Антіохії", який 1654 року переїздив через Україну, у своїх записках згадує, що він бачив там багато людей — чоловіків, хлопців, жінок і дівчат, що до церкви завжди йшли з молитовниками. Він також звернув увагу на велику кількість шкіл і притулків для вбогих, старих і сиріт, що всюди були по козацьких містах і селах.

І це тоді, коли в Московщині ще багато царських бояр не вміли підписати свого прізвища, а ставили хрестик. А коли Москва підкорила собі Україну, то вона знищила нашу культуру й освіту, і наші народні маси знову стали неграмотні й темні, бо-ж так тоді було в дикій, некультурній Московщині.

Великим Добродієм — меценатом Братського Манастиря й Могилянської Колегії був також бл. п. Гетьман Іван Мазепа. Його стараннями і коштом збудовано величний Братський Богоявленський Собор з п'ятьма бароковими позолоченими куполами (банями). Він же збудував великий будинок Могилянської Колегії, що стоїть у стороні з правого боку Собору. По лівій стороні Собору стоїть у парку старий будинок школи, де міститься музей, архів, бібліотека і церква Св. Івана Богослова з актовою залею. У цій залі спудеї Могилянської Колегії влаштовували свої диспути. Звичайно, спудеї старших клясів гуртувалися в Конґреґації, що мала своєю Покровителькою Матір Божу або якогось святого. Конґреґація систематично влаштовувала на певні теми диспути. Спудеї ділилися на дві групи і кожна з них захищала свої тези. Таким чином спудеї вправлялися в умінні промовляти і вести з противною стороною полеміку.

А тоді це була пекуча необхідність, бо треба було вміти вести також і усну полеміку проти войовничого і фанатичного й шовіністичного польського католицтва, що під проводом ксьондзів-езуїтів вело наступ на Українську Православну Церкву.

Мазепа також збудував на Печерському в Києві великий Миколаєвський Собор, що своїм розміром і архитектонікою подібний, як дві краплі води, до Братського Богоявленського Собору на Подолі. Благодійність цього вельмипобожного і щедрого Гетьмана дуже добре записана також і в аналах Києво-Печерської Лаври. Його коштом вибудовано високу, муровану, білу Лаврську стіну, що нею обведено всю територію Манастиря, також і Св. Ворота, тобто головну манастирську вхідну браму. А над "економічною" брамою збудовано незвичайної краси барокову церковцю, присвячену, якщо не помиляюся, Воздвиженню Чесного Хреста.

І багато ще добродійности вчинив Мазепа для цієї великої української святині, як також безліч добра зробив для Української Православної Церкви й поза Києвом — по всій Україні.

Однак — іронія долі… Після поразки Мазепи і його шведського союзника Карла XII під Полтавою (1709) Петро І. наказав Синодові Російської Православної Церкви, щоб він піддав Мазепу анатемі. І в тих церквах, що їх щедрою рукою будував Мазепа, його згодом проклинали. Я пригадую, як у Братському Манастирі в першу неділю Великого посту, яка називається Торжеством Православія, архидиякон, згідно встановленої Синодом Російської Церкви формою, виголошував Мазепі анатему. І це московське викликання тяжіло на імені нашого нещасного Гетьмана — отого великого українського патріота, протягом 200 років, — аж до революції 1917 р.

А в Лаврі розповідали мені про такий випадок. Цар Микола І. під час свого побуту в Києві заїхав до Лаври. Оглядаючи Велику Успенську церкву, він зайшов до вівтаря. А там у бічній наві на стіні був намальований портрет Мазепи. Цар, глянувши на портрет, питається архимандрита: "А це хто?" Архимандрит хотів сказати: "Гетьман Мазепа", але, раптом налякавшися, зупинився на півслові "Гетьм…", а потім каже: "Раб Божий Іоан". Цар пізнав, що то був Мазепа, і знову запитався: "А ви за нього молитеся?" Архимандрит відповів: "Так, молимося — як за добродія храму цього". "І ви його також і проклинаєте?" знову запитався цар. "Так, проклинаємо", відповів архимандрит. Цар повернувся й пішов, більш нічого не сказав.

Отакі протиріччя й нехристиянські діла можна було бачити в "діях" Синоду Російської Церкви.

Щодо академічного життя Могилянської Колегії, то його обсяг і інтенсивність завжди залежали від політичних обставин в Україні. Як уже було згадано, Колегія була щедро забезпечена матеріяльно з боку митрополита Петра Могили і гетьманів. Але війни з половини XVII ст., а особливо смутні часи Руїни дуже зле відбивалися на житті Колегії. Її спудеї здебільшого йшли до війська, а потім пожежі й воєнна руїна нищили будинки й маєтності Колегії.

Отже до 1673 р. в Колегії майже не було постійного навчання, а з цього року навчання почалося тільки в нижчих клясах. Головною причиною було те, що Братський Манастир зубожів до останнього, бо майже всі його маєтності були на правому боці Дніпра, і вони під час довгих, затяжних війн України з Польщею дуже нищилися.

Хоч митрополит Йосип Нелюбович-Тукальський передав був Братському Манастиреві й Колегії місто Стойки, яке йому подарував був гетьман Петро Дорошенко на власне утримання, та з того тоді також не можна було мати прибутків. Тоді професори Колегії належали до манастирської братії, і вони, не маючи певного забезпечення прожитку, мусіли задовольнятися тільки одягом і харчами, і то старцівськими, а спудії й учні жили з милостині добрих людей.

Та не зважаючи на гнітючу убогість у житті цієї школи, між учителями й вихователями були люди, які з любов'ю виконували свої педагогічні обов'язки та ще й у цю тяжку добу роздорів і руїни навіть укладали підручники. Отже, як не підупала була Київська Колегія в добу Руїни, але було там немало людей, переважно духовних, які залишили по собі літературні праці — досить видатні для того часу. Це були або учні перших часів, або ті, що здобули освіту за кордоном.

Визначніші з них: митрополит Йосип Нелюбович-Тукальський — знаменитий проповідник, Печерський архимандрит Інокентій Гізель — автор твору "Мир душі з Богом" і "Синопсиса" (праці, що в той час служила підручником для вчителів), ігумен Києво-Миколаївського манастиря Радивиловський — автор багатьох проповідей. Видатною постаттю за того часу був і Лазар Баранович — архиепископ Чернігівський, автор численних листів, написаних з приводу тодішніх громадсько-політичних подій, в яких він сам брав участь; він також залишив багато творів прозою і віршами

(Далі буде)

Чим довше ми живемо, наш досвід тим більше розширюється, і тим менше ми осуджуємо поведінку наших ближніх і все більше стаємо перед питанням мудрости всесвіту (Шарльота Бронте)

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" х 3¾"

Число	
3027	Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" х 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

"Нехай діти вирішують"

Доводиться мені чути й читати, щоб навчати наших дітей різних мов, а не лише одної. У звязку з тим може не без інтересу буде прочитати нижчеподаний уривок із "Споминів" Ф. Корсіфаля — баскійського іміґранта у Франції.

"Дивна річ… у Франції знають про Марса, Венеру, про Мав-Мав у диких джунглях Чорного Континенту, а не чули про басків! Ви можете вірити чи не вірити, але це факт: у сусідній Франції загал знає, що на Піренейському півострові є еспанці і є портуґальці, але ніхто не знає, що є також баски — народ окремої від еспанців і портуґальців раси, окремої історії й культури, з окремою мовою. Спитаєте когось у Франції: "Які народи живуть на Піренейському півострові?" І вони вам дадуть відповідь: "Еспанці й портуґальці!" Це все… А попробуйте доказати їм, що ці самі еспанці й портуґальці щільно закривають баскійців перед світом і поневолюють баскійців перед світом і поневолюють їх мову, то на вас подивляться як на божевільного.

Щоб хоч на чужині рятувати свою рідну мову й культуру від загибелі, значне число басків виеміґрувало на вільну землю Франції і частина з них поселилася в промисловому місті Ліоні. Цю найбільш запущену дільницю "Саль Картьє" (Брудний Квартал) баскійські поселенці привели в такий порядок, що згодом самі вибагливі французи стали називати її "Картьє де Флер" (Квітчастий Квартал).

Я прибув з родичами у Францію 5-річним хлопцем. А за той час, поки я виріс і вивчився на 25-літнього вчителя, наш Комітет Басків Франції з великим недовірям до самого себе переконався, що баскійська молодь у Ліоні майже цілком перейшла на французьку мову, а баскійську мало хто з неї знає.

Порадилися ми в Комітеті, і вирішили звернутися до шкільної влади за дозволом учити баскійської мови в початковій школі "Саль Картьє", чи, як хочете, в "Картьє де Флер" у Ліоні, де я викладав літературу й історію Франції. Баскійської мови я взявся вчити там безплатно.

Шкільна Рада Ліону передала наше прохання в Міністерство Освіти в Парижі, і справа затягнулася. А тим часом місцеві французькі шкільні авторитети почали переконувати нас, щоб занехати справу. Вони доказували:

"Певна річ, що у вільній Франції ви маєте повну волю зберігати свою культуру, мову, звичаї і т. д. Вас тут за це не будуть переслідувати, як це робиться на Піренеях… Але сама ж ваша молодь не бажає вчитися баскійської мови. — вона воліє французьку".

Певна річ, ми твердо збивали ці арґументи, і запевнювали, що наша молодь бажає вчитися баскійської мови.

І саме тоді, коли вже справа ставала безнадійною, прийшов з Парижу дозвіл учити в школі баскійської мови, але під умовою, що самі "французькі учні баскійського походження забажають собі цього".

І поки родичів про це повідомлено, то вже раніше в першій клясі нашої школи несподівано появився представник шкільної влади і всім "французьким учням баскійського походження" дав писемні формуляри-анкети, під наголовком: **"Нехай діти вирішують"**; а в анкетах було таке питання:

"Чи бажаєш, щоб до всіх тих предметів, яких ти тут учишся, додати тобі ще один — баскійську мову, і ти на одну годину довше будеш залишатися в школі".

Кожен 6-літній школяр і школярка дали на це відповідь і підписали. Який був вислід? Ось який: другого дня шкільна влада повідомила родичів тих дітей, що: "Більшість "французьких учнів баскійського походження" в народній школі ім. Лявуазьє в підміському муніципалітеті Картьє де Флер (попередньо Саль Картьє) в Ліоні не виявила охоти вчитися баскійської мови в школі".

Комітет Баскійців Франції і родичі були пригноблені подвійно: по-перше,— що наша молодь не виявила охоти вчитися баскійської мови; по-друге, — що нам немов, пробачте, наплювали в обличчя: ми ж запевнювали владу, що це сама молодь бажає вчитися своєї рідної мови, а тепер ніби так виходить, що цього бажає не молодь, а лише самі родичі…

Думав я над цим цілісіньку ніч… А вранці приготовив інші анкети і ще того самого дня роздав їх дітям у своїй клясі; зробив це в присутності представника шкільної влади. На анкетах були такі питання 1) "Чи бажаєш учитися французької мови, чи може бажаєш не вчитися, а натомість мати цю годину вільною, щоб скоріше лити додому?" 2) "Чи взагалі бажаєш ходити до школи, чи може замість того волів би використати цей час на спорт, прогульки і на ходження до кіна?"

І який же був вислід цієї анкети? Більшість школярів і школярок у клясі заявили, що вони воліють не вчитися французької мови, а натомість мати цю одну годину вільну від навчання. На друге питання одна третина відповіла, що взагалі не бажає ходити до школи, друга третина - щоб ходити до школи лише раз на тиждень, а одна третина - щоб ходити кожного дня на дві години

Заніс я ці анкети до шкільної влади й кажу:

"Виходить, що всі ці, які не хочуть учитися баскійської мови, не хочуть також учитися й французької мови; ба, вони взагалі не хочуть ходити до школи".

Представник Шкільної Ради почав переконувати мене, що французька мова і взагалі навчання в школі - це щось інше, до того треба дітей силувати, бо вони ж діти, і самі не знають, що їм потрібне, а що не потрібне… До всього того повинні силувати дітей родичі і шкільна влада!

- "Згода!" кажу. "А як же буде з баскійською мовою?"

"Як? А так: коли французькі діти баскійського походження не бажають собі баскійської мови, то родичі не можуть їх силувати, бо Франція - то вільна країна", каже він.

"Значить, виходить так: батько повинен за дитину платити, утримувати її і так далі і тому подібне; а коли прийдеться вирішувати — що для дитини є корисне, то тут уже голос має не батько, а лише сама дитина?" кажу здивовано. "Дитина має батька виховувати, а не батько дитину?"

"Не знаю…" каже він.

"Чому не знаєте? Це дивно!" кажу. "Чи матері не вільно маленьку дитину годувати й до церкви з особою вести, тому що дитина ще сама не знає, що все це потрібне їй?"

Так ми розсталися з представником шкільної влади. І кінець був такий, що ми домоглися, щоб анкети були прислані другий раз, але не до кляси, лише додому, де родичі вияснили б своїм дітям значення тих анкет. У наслідок цього майже всі діти радо погодилися вчитися в школі баскійської мови".

Подав Г. Сивко.

КОМУНІЗМ МІЖ ДУХОВЕНСТВОМ В ЗДА

Д-р Дж. Б. Метьюс, член Пресвітеріянської Церкви і бувший співробітник сенатора Меккарті в сенатському підкомітеті для розслідження протиамериканської діяльности - подав до прилюдного відома, що в Протестантських Церквах є біля 30 тисяч таких священиків, які вагаються між тим, щоб "бути" добрим християнином з одного боку, і членом комуністичної партії — з другого".

Д-р Метьюс заявив, що в комуністичну роботу є вплутане також католицьке духовенство і "значне число жидівських рабінів". Він сказав, що сенатський підкомітет у свої картотеки записав 48 католицьких священиків і 2 католицьких єпископів: Дж. Бромлій Окснем і архиепископ Роберт Е. Лусій з Сан Антоніо, як співробітників у комуністичній діяльності.

Промову д-ра Метьюса, в якій він оголосив ці інформації перед тисячами слухачів у Коллінгсвуд, Н. Дж., у пресвітеріянській церкві, подав часопис "Крішієн Бікон", ч. 7, 1957 р. Цей часопис - то один з органів Пресвітеріянської Церкви в ЗДА.

ДОРОГИ ДО МОСКВИ ВИМОЩЕНІ КІСТКАМИ

Українці в Мілвокі, ЗДА, 17 жовтня влаштували антисовєтську демонстрацію. Біля 250 осіб несли вулицями міста транспаренти з написами: "Дороги до Москви вимощені кістками багатьох мільонів помордованих українців", "Бережіться червоного вовка".

Демонстранція відбулася з нагоди приїзду до Мілвокі Михайла Меншикова, - совєтського амбасадора в Вашингтоні.

Найщасливіші є ті, що знаходять своє щастя раніше — не запізно. Отже, нащо цуратися тієї радости, яку приносить воля Провидіння Божого, — щоб вона, та радість, не була для нас спізненою?

(Діна Марія Малок).

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всенощник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку

За Каталогом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ОСЕЛЯ „СОНЯШНА КУПІЛЬ" коло КАНОРИ, САСК., ВИКОНУЄ ГІДНО СВОЄ ЗАВДАННЯ

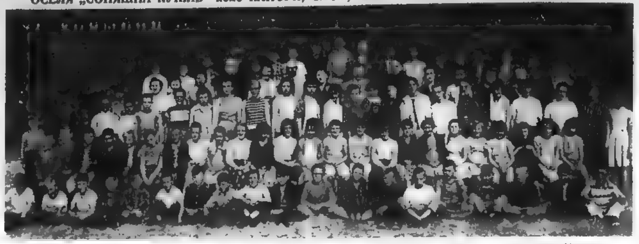

Учасники Літнього Курсу в оселі „Соняшна Купіль" 1958 року із своїм виховним персоналом та членами Управи

Перший ряд (зліва направо): Денис Гордійчук, Ріджайна — Зенон Тимрик, Арран — Ярослав Тумак, Канора — Мирослав Ахтемійчук, Саскатун — Мирослав Котик, Рама — Роберт Ґулуцан, Канора — Тома Трембач, Канора — Юліян Малінський, Райн — Кароль Рудачек, Арабелла — Мирослав Прокіпчук, Гаес — Василь Рудачек, Арабелла — Давид Мисак Канора — Альберт Гордійчук, Ріджайна — Данило Нагнибіда, Арран — Петро Костюк, Сван Плейн — Василь Матієць, Сван Плейн — Орест Вербовецький, Сван Плейн — Костантин Трофаненко, Врокстон — Володимир Козменюк, Денбурі.

Другий ряд: Юрій Слюзар, Канора — Арсеній Тимрик, Арран — Ярослав Савчук, Арран — Модест Прокіпчук, Гаес — Леонард Дащук, Ендевер — Ярослав Цьотка, Йорктон — Мирослав Сич, Арран — Мирослав Козменюк, Денбурі — Довна Данильчук, Канора — Кароля Лемко, Інсінґер — Анастазія Сич, Арран — Ширлей Тумак, Канора — Марія Артемчук, Канора — Орися Киба, Мікадо — Катруся Киба, Мікадо — Оленка Котик, Рама — Катруся Сич, Арран — Неля Бублик, Тіодор — Михайля Свенарчук, Абердін — Оленка Нагнибіда, Арран — Оленка Галик, Мелвил — Люба Зубрицька, Гаес — Мирослава Баран, Амстердам — Лариса Галик, Мелвил.

Третій ряд: Мирослав Ковалишин, Райн — Василь Савчук, Арран — Майлес Прокіпчук — Іван Шкварчук, Канора — Морис Прокіпчук — Маркіян Малінський, Райн — Орест Равлюк, Ґолден Вейя — Олеся Крикливець, Інсінґер — Савеля Вакарчук, Веріґін — Ірина Левчук, Йорктон — Сандра Корній, Дніпро — Надя Яготьницька, Дніпро — Вікторія Киба, Мікадо — Маргарита Холод, Стирджес — Вивіян Голіната, Сван Ривер — Віра Яґольницька, Дніпро — Орися Дутка, Канора — Орися Вавчук, Габбард — Мирослав Кінащук, Стирджес — Мирослава Кресак, Рама — Соня Котик, Рама — Тереса Вавчук, Габбард — Дорія Данильчук, Канора — Альвіна Баран, Амстердам.

Четвертий ряд: Славко Галик, Мелвил — пані Копик, Бирджес — пані Гнатишин, Бирджес — добродійка П. Бублик, Тіодор — о. В. Слюзар, Канора — пані О. Андрущак, Гефорд — п. Ф. Андрущак, Гефорд — пані П. Данильчук, Канора — Др. Ол. Данильчук, Канора — о. П. Зубрицький, Гаес — Зоря Рудачек, Арабелла — Аделя Сорочук — Дженет Крайник, Канора — Іванна Маковська, Дніпро — п. Т. Король, Йорктон.

Пятий ряд: Дмитро Маковський, Дніпро — Зіновій Котик, Рама — Федір Мельник, Арабелла — Тарас Солтис, Канора — Адам Галушка, Вайт Біч — Іван Снятинський, Дніпро — Іван Захарук, Райн — Іван Анака, Стінен — Володимир Свенарчук, Абердін — Зіновій Данильчук, Канора — Олександер Трофаненко, Врокстон — Роман Колот, Стирджес — Ярослав Токарик, Прісвил — Генрі Браніський, Йорктон — Орест Молдован, Йорктон — Лаврентій Браніський, Йорктон — Даролвд Куритнюк, Арабелла — Давид Солівник, Ріджайна — Кенні Процишин, Йорктон.

Як і всі інші літні оселі, так само й оселя „Соняшна Купіль" коло Канори, Саск., провела цього літа свої чергові виховні курси, що тривали від 1-го до 13-го липня.

Як успіх кожної праці залежить найперше від доброї підготови, так і в цьому випадку треба було покласти багато зусиль і упляннованої підготовчої праці, щоб і цього року Оселя змогла належно виконати своє завдання. Оця підготова вимагала багато часу, багато труду. Ще ранньою весною новообрана Управа Оселі із Шкільним і Господарчим Комітетами розгорнули кампанію за дальшу розбудову Оселі. І часто відбувалися ділові наради, укладалися пляни, проводилася конструктивна робота, ширилася публікація про Оселю.

На 1-го липня оселя була готова для прийняття курсантів. Поруч двох будинків з попередніх літ, пишалися ще два нові, а це адміністраційний будинок з помешканнями для учителів, та другий великий і модерний будинок з вигідними кімнатами для дівчат. Ці два нові стилеві будинки — це вислід старань цьогорічної Управи Оселі та допомоги жертвенних і услужливих людей з широкої округи.

Цього літа відпочивало і навчалося в Оселі 96 дітей. Під проводом директора Курсу, священиків та виховників діти осягнули потрібні їм основи українознавства й релігії та знайшли тут здоровий і культурний відпочинок серед затишної природи над берегом чистого озера.

Приемно і охота була працювати виховникам із своїми діточками, наливати їх серця і уми оживляючим кормом науки про Бога, про рідну Церкву, прищіплювати і розвивати в дітях любов до рідної мови й народу.

Особливішу користь з Оселі завжди виносять ті діти, які володіють українською мовою, які навчаються тієї мови вдома живим словом своїх батьків і матерів.

Курс закінчився в неділю, 13-го липня. Уранці на площі Оселі була відправлена Служба Божа, в якій взяли участь усі курсанти, їхні родичі, члени Управи й Комітетів, учителі й виховники та сотки вірних з ближчих і дальших місцевостей. Службу Божу соборно відслужили о. П. Зубрицький з Гаес і о. В. Слюзар з Канори. По обіді відбувся гарний, з багатою програмою дитячий концерт. Присутне на цьому концерті громадянство побачило й належно оцінило працю виховного персоналу та переконалося в тому, яку велику народню й церковну роботу виконує Оселя. Того ж дня всі присутні побачили, що оселя „Соняшний Купіль" перетворилася одночасно на прекрасне відпочинкове місце, з розположеними принадними й вигідними будинками, які мають у собі все потрібне для таборового життя.

Можна, без перебільшення, сказати, що цією Оселею може пишатися вся православна Канорщина, як своїм спільним досягненням, як цінним продуктом координованої громадської праці.

Цьогорічну розбудову Оселі та зразково проведені Літні Курси треба завдячувати не лише жертвенному й працьовитому громадянству Канорщини, але й тим окремим особам, які на своїх, так би мовити, плечах двигнули основну відповідальність за всю Оселю та її виховну роботу. До тих осіб у першу чергу належить д-р А. Данильчук - голова Управи, який для добра оселі не жалів ні труду, ні свого обмеженого часу, ні всього іншого, чим тільки міг би справі Оселі прислужитися. З повною посвятою і найкращим вирозумінням працювали для Оселі й інші члени Управи та Комітетів, а саме: пп. І. Бабюк, С. Талпаш, В. Великголова, Ю. Шкварчук, п-і П. Данильчук, Ол. Гулка, Всеч. отці: В. Слюзар, П. Зубрицький, Л. Дячина, Б. Яковкевич, П. Бублик, і пп. Ол. Рудачек, І. Франко, п-ні К. Яґольницька і Г. Процишин.

Завдяки п-ву Ф. і О. Андрущакам з Гефорд, які очолили адміністраційну і виховну роботу на Курсі, та які мають довголітній досвід у праці з молоддю, виховна праця в Оселі цього літа осягнула також високий свій рівень. Інші ж учителі і виховники, як д-ка П. Бублик, Т. Король, о. П. Зубрицький і о. В. Слюзар, навчали окремих предметів з любовою та повним зрозумінням щодо дітей.

Помагали наглядати за дітьми панни: Іванна Маковська, Дженет Крайник, Зоря Рудачек і Аделя Сорочук.

Медичну опіку безкоштовно давали д-р А. Данильчук і д-р Е. Кусий.

П. В. Великголова з Кемсек два рази висвітлив цікаві і повчальні фільми для дітей.

Технічна розбудова Оселі велася під керівництвом братів Рудачеків з Арабелли, які щедро подарували Оселі багато будівельного матеріялу. Будинки ставили майстрі В. і П. Сичі з Арран. Їм допомагали лише кількох платних робітників, а решту праці дали безкоштовно слідуючі Громади: Арабелла — 26 годин, Бирджес — 42, Мазена

— 106, Донвел — 9, Йорктон — 43, Канора — 33, Кемсек — 128, Сван Плейн — 7 і Тайні — 3 години.

Велику поміч Оселі подало Жіноче Товариство з Канори, яке подарувало Оселі багато добірного печива, а його членкині приїздили кілька разів приготовити дітям вареників.

Подібну поміч дали й родичі поодиноких курсантів, які жертвували для дітей різні харчі й печиво. Ця їхня поміч була дуже допоміжна, й вона заслуговує на належну оцінку.

Обмежене місце в пресі не дозволяє на те, щоб особисто згадати і всіх інших людей доброї волі, які також безпосередньо, чи посередньо причинилися до творчої праці в Оселі, охоче жертвуючи для неї свій труд, харчі й гроші.

Укінці хочеться висловити сильну надію на те, що оселя „Соняшний Купіль" буде розвиватися все краще і краще з року на рік. Того вимагають наші церковно-громадські інтереси. Хочеться також вірити і в те, що й на другий рік справі Оселі дасть свою сильну підтримку патріотичне громадянство Канорщини, зорганізоване в церковних громадах, жіночих товариствах, відділах ТУС і СУМК.

Місцевий.

ХРАМОВЕ СВЯТО СОБОРУ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

Дня 28-го вересня ц. р. Собор Св. Софії в Монтреалі урочисто відсвяткував своє Храмове Свято Св. Софії-Премудрости Божої.

З уваги на те, що згадана урочистість припала якраз зараз по Святі Воздвиження Чесного Хреста Господнього, на запрошення Свято-Софіїнської Громади до Монтреалу прибув Високопреосвященніший Владика Михаїл, який очолив усі Богослуження як на Воздвиження Чесного Хреста Господнього, так і на Храмове Свято Св. Софії-Премудрости Божої.

Високопреосвященніший Владика Михаїл прибув до Монтреалу в п'ятницю 26-го вересня того ж самого дня, і в сослуженні настоятеля церкви Св. Юрія в Лашіні — Прот. Касіяна Квасницького, настоятеля церкви Св. Покрови — о. Петра Архангельського, та другого настоятеля Собору Св. Софії — о. Ів. Стуса, напередодні Свята Воздвиження Чесного Хреста Господнього, відслужив урочисту Всенічну. Обставини, на жаль, склалися так, що перший настоятель Собору Св. Софії, Митроф. Прот. В. Слюзар, саме в той час захворів, і не міг узяти — як у п'ятницю, так і в суботу вранці — в цих Архиерейських Богослуженнях участі.

У день Свята Воздвиження Чесного Хреста Господнього Високопреосвященніший Владика Михаїл, в сослуженні Прот. Касіяна Квасницького та о. Ів. Стуса, відслужив Архиерейську Службу Божу, на яку прибуло досить поважне число вірних. За Службою Божою Владика Михаїл сказав до вірних повчальне Слово, пояснюючи при тому значення Свята Воздвиження Чесного Хреста Господнього, після чого о. Ів. Стус в імені Громади Собору Св. Софії тепло привітав ВПреосв. Владику Михаїла з його приїздом до Монтреалу на це Храмове Свято.

Відвідавши в суботу о. о. Настоятелів Собору Св Софії Митроф. Прот. В. Слюзаря і о. Ів. Стуса, Владика Михаїл знову у сослуженні Митроф. Прот. В. Слюзаря, Прот. Касіяна Квасницького і о. Ів Стуса відправив Всенічну, і також сказав до вірних своє Архиерейське Слово, пояснюючи при цьому значення Свята Св. Софії-Премудрости Божої

Однак найбільш велично й урочисто відбулося Храмове Свято, і це довго залишиться в пам'яті тих, що в ньому взяли участь

У неділю 28-го вересня точно о год. 9.30 ранку, всі вірні Соборної Громади Св. Софії, під проводом своїх настоятелів, Митроф. Прот В Слюзаря і о. Івана Стуса, вийшли зустрічати ВПреосв Владику Михаїла. Найперше привітав Владику голова Управи Громади Собору Св. Софії п. С. Ґайдичук, після чого учень Рідної Школи Роман Кальба вітав Владику зворушливим віршем в імені всієї Рідної Школи У самому Храмі зустріли Владику Михаїла оо. Настоятелі Собору Св. Софії У церкві вітав Владику в імені всієї Соборної Громади Св. Софії о Іван Стус. При цьому слід зазначити ще и те, що цьогорічне Храмове Свято Соборної Громади Св. Софії проходило під знаком великої радости і святковости всіх вірних, бо одночасно з нашим Празником і вся наша Українська Греко-Православна Церква в Канаді святкує великий Ювілей 40-ліття свого існування У цей момент думки мимоволі линули до маленького ще тоді міста Саскатуну, де 1918 року національно свідомі українці в Канаді довершили великого святого та історичного діла: **відродження нашої Св. Православної Української Церкви в цій країні.**

Було помітно, що в подібному піднесеному настрої служив Св. Літургію в цей день і Владика Михаїл. Про це наш Достойний Архипастир часто висловлювався у своїй проповіді за цією ж Св. Літургією. Він щиро закликав усіх вірних до постійної праці на церковній ниві, до братолюбства в цій праці, як також до глибшого зрозуміння Божої Премудрости та Господньої ласки, яка завжди була з нами.

Під час цієї Архиерейської Св. Літургії, в якій ще брали участь Митроф. Прот. В. Слюзар, Прот. Касіян Квасницький і о. Ів. Стус, був винос Чесного Хреста Господнього і Воздвиження Його з Архиерейської Катедри серед церкви при належних до цього виголосах Ектеній та прикрасному і дуже зворушливому співі Соборного Хору під диригентурою Я. Н. Бартка.

Після короткої подяки Владиці Михаїлові о. В. Слюзарем та Многоліття всі присутні зійшли до церковної залі, де вже чекав на них дуже дбайливо приготований Жіночим Товариством, під головуванням пані Немої, смачний обід.

Цю другу частину Храмового Свята розпочав голова Соборної Громади Св. Софії п. С. Ґайдичук. Привітавши всіх присутніх з цим великим Торжеством, він передав дальше ведення програми п. Дольницькому. Останній, подякувавши за честь, попросив усіх присутніх устати та проспівати Молитву „Отче Наш", після чого слідувало благословення цієї трапези Владикою Михаїлом Під час обіду було досить багато привітів, між якими, особисто, вітали Громаду Св. Софії з цим Святом слідуючі: настоятель церкви Св. Юрія в Лашіні Прот К. Квасницький, підкреслюючи потребу завжди почуватися гордим своїм українським походженням, особливо ж тут у Канаді, в цій багатонаціональній країні. Для цього він радив шанувати свою рідну мову, свої церкви й національні традиції та звичаї. Від Управи згаданої Громади склав щирий привіт, як також зложив на будову Собору Св. Софії грошовий дар п. Левченко

Другим з черги вітав Соборну Громаду Св. Софії настоятель Церкви Св. Покрови в Монтреалі о. П. Архангельський Останній звернув увагу на деякі недомагання в спільній діяльності на церковній ниві, які, звичайно, завжди бувають там, де виконується будь-яка праця. Від Управи згаданої Громади склав привіт, як також зложив на будову Собору Св. Софії грошовий дар п. Сойко. Від Жіночого Товариства „Доньки України" вітала всіх присутніх голова пані Нема.

На прохання господаря Свята пана Дольницького, щоб ушанувати всіх відійшовших від нас, усі присутні встали й тричі проспівали „Вічная Пам'ять".

Далі, слідувало Слово головного промовця на цьому Святі-Владики Михаїла. Як і завжди, Достойний Промовець підкреслював особливе значення та ролю українців у Канаді, як також закликав постійно пам'ятати про те, що всі ми є діти славного українського народу, і повинні завжди пам'ятати про те, щоб наша рідна мова, традиції, звичаї та взагалі всі культурні надбання продовж віків були збереженні. Цим ми прислужимося як собі самим, так і Канаді.

Черговим промовцем був Митроф. Прот. В. Слюзар. Подібно як і Владика Михаїл, Шановний Промовець особливу увагу звернув на наші завдання та обов'язки супроти нашої Матері-Церкви та нашого народу. Згадав тепло о. Володимир також і про нашу молодь, яка останньо так гарно почала працювати при нашій Церкві, доказом чого було й те, що при всіх Архиерейських Богослуженнях Владиці прислуговували тільки сумківці, яким допомагав пан Олег Кравченко. Прот. В. Слюзар по-батьківськи закликав усіх парафіян до ще більшого зусилля в праці для нашої Матері-Церкви і тим самим до продовжування та збереження почесного першого місця ще з піонерських часів, яке займає Свято-Софіївська Соборна Громада на сході Канади.

І так, у дружній атмосфері та братерському відношенні, зближалося цьогорічне Храмове Свято в Соборі Св. Софії до кінця, Свято, на якому були зроблені підсумки з уже пророблєної праці, яку з таким трудом доводилося виконувати — особливо ж у перших її початках Та ласка Божа була завжди з цією Громадою, яка майже від самих початків відродження нашої Української Православної Церкви в Канаді так гідно репрезентує її на сході Канади. Під проводом свого довголітнього душпастиря о. В. Слюзаря ця Громада пророблила на цьому терені величезну працю духовного порядку, як також доложила всіх своїх зусиль, щоб чужинці відносилися до нас з глибокою пошаною та великим признанням, як до людей, які завжди вміли гідно постояти в обороні своїх прав та в обороні нашої Св. Православної Віри.

І тому з великою надією на допомогу Всевишнього всі присутні на закінчення цього пам'ятного Храмового Свята проспівали Молитву „Достойно є", після якої порозходилися додому з глибоким почуттям сильної віри в світле майбутнє нашої Св. Української Православної Церкви в Канаді

о. Іван Стус.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ПРОФ. Є. ОНАЦЬКОГО

Вже появилася третя книжка УКРАЇНСЬКОЇ МАЛОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ, проф. Євгена Онацького. Перша книжка і третя книжка (літери Д—Є) коштують по півтора доляра. Друга книжка коштує два доляри. Ціла книжка коштує 15 долярів. Замовлення і гроші слати на адресу:

в США:
VRev. Iwan Tkacsuk. 132 E.—7th St. New York 9. NY, USA.

у Канаді:
Iwan Hayduk, 11904—127 St. Edmonton, Alta. Canada

За гроші вложені в листи видавництво не відповідає. Четверта книжка появиться на початку 1959 р. і коштує до 1-го лютого 1959 р. тільки 1 дол.

ХРЕЩЕННЯ ДОНЬКИ П-ВА Т. В. КАНТИМІР
Арвінгтон, Саск.

Дня 18-го жовтня 1958 р. в домі п-ва Теодора й Вікторії Кантимір відбулися хрестини їх донечки Василини-Дарусі.

Святу Тайну Хрещення звершив Всеч. о. Е. Т. Приступа, хресними батьками були: Андрій Панчук, Марія Фенюк, Іван Воронюк, Славка Колодніцька.

З приводу цієї радісної урочистої події в їхній родині родичі вгостили кумів і приятелів багатим обідом.

Всеч. о. Парох привітав родичів з нагоди радісного Свята в їх родині і побажав, щоб їх Василина Даруся росла на хвалу Божу, а на славу й честь не тільки родичам, але й усій нашій Церкві та нашого українського народу; о. Парох кількома словами нагадав присутнім, щоб цей день не був забутній, і перевів збірку на Колеґію Св. Андрея.

Жертвували слідуючі по 2 дол.: І. Воронюк, О. Колодніцкі, п-во Фінюки; по 1 дол.: П. Кантимір, Т. Кантимір (тато), Д. Кантимір, В. Панчук, (баба) пані Кантимір, І. Кантимір, А. Панчук. Разом 13 дол., що призначено на Колеґію Св. Андрея.

Новоохрещену Василину Дарусю хай Господь Благословить здоровям і всіми добродійствами, а жертводавцям сердечна подяка!

Присутній.

НЕ ЗАБУЛИ ЗА „ВІСТНИК"
Ошава, Онт.

У суботу 4-го жовтня 1958 року друзі п-ва Василя й Марії Голик влаштували їм несподіванку з нагоди 25-ліття їх подружнього життя.

У церкві Різдва Пресв. Богородиці о. Парох при великій участі присутніх відправив Молебень за їх здоровя, привітав їх з Ювілеєм та попросив їх до церковної залі на вечерю. Заля була переповнена гістьми. Господарем був п. Мих. Калинка.

Побажання складали родина з Ошави і з Торонта та їх приятелі з Ошави; і вручено їм грошовий дар.

Під час вечері переведено збірку на місцеву церкву, і з того дано на пресовий фонд „Вістника" 5 дол.

Щире спасибі жертводавцям, а Ювілятам Многих Літ прожити та працювати для Церкви й народу!

Присутній.

ПОШТОВА СКРИНЬКА
П. К., Едмонтон.

Я недавно був на одним зібранню (вічу), на якім промовець закликав, аби ми в Канаді будували свою **Українську Націю.** Він казав, що канадийська демократична система дає нам на те право. Відтак я чув, як деякі молодші слухачі, виховані вже в Канаді, після того стали критикувати його, і казали, що в Канаді є і може бути лише одна нація, а то канадийська, яка зложується з ріжних етнічних ґруп. Отже — що балакати про утворення в Канаді Ураїнської Нації, Німецької Нації, Польської Нації і таке подібне, то є то само, що закликати, аби будували на терені Канади ріжні **окремі держави:** Українську, Польську, Німецьку і т. п. — Прошу розяснити на сторінках „Вістника", як ту справу розуміти.

В. — В „Українській Загальній Енциклопедії" сказано: **Нація** — „у французькій та англійській політичній термінології — **те саме, що держава". 2) „Словник чужомовних слів" Бойків і Ізюмов** виясниється, що **нація** — а) це „спільність людей, що історично склалася на основі спільности мови, територіі, традицій економічного життя і психічного укладу, що виявляється у спільності матеріяльної і духової культури", - а б) **нація „в міжнародньо-правному понятті — населення бульякої держави, як носій державної влади** — підміна поняття н а ц і ї як такого, бо ж часто в державах бувають „старші брати" і „молодші". 3) **Winston Dictionary: Nation** — the people of a country united under the same government; 2. a race of people having the same religion, language, history, etc; 3. any mass of people having similar customs and linked together by mutual interest. 4) **Modern English Dictionary: Nation — a people living under one government.**

Р. С., — Монтреал.

У часописі „Вільне Слово" (Торонто) ч. 42, 1958 р. в редакційній статті є така заява, де автор чи редакція чорним друком освідчує в імени українців в Канаді: „... **вимагаємо від відповідальних осіб деклярацій, що не завжди їм по нутру та всуваємо своїх людей на крісла посадників, на посольські лавки та міністерські фотелі".**

Моє до Вас таке запитання: Як зі всім тим є в дійсности? Чи є в Канаді такі міста й виборчі округи, де українці є в абсолютній більшости і всі вони належуть до одної партії та мають силу лише своїми голосами вибрати посла, посадника (мейора) і т. п.? А коли так не є, то я хотів би знати ту таємницю, як в демократичній країні без більшости голосів **„всуваємо** (задніми дверима?!) своїх людей на крісла посадників, на посольські лавки та міністерські фотелі"? Я досі думав, що наших людей, коли це де має місце, вибирає на мейорів, послів і т. д. цілий канадийський загал, ріжних етнічних походжень, а не ми лише самі; а вибирає їх лише тому, що вважає їх за відповідних людей на ті становища, і вибирає їх, як канадийців а не ми їх **„просуваємо".**

В. — У Вашому розумінні цієї справи вже й міститься відповідь на Ваше питання.

Читайте і поширюйте „Вістник"!

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН КОЗАК

Ленвил, Саск. — Дня 10-го жовтня 1958 р. в Форт Віллієм, Онт., в нещасливім випадку відійшов у вічність бл. п. Іван Козак, проживши 28 років.

Бл. п. Іван Козак, народився 6-го липня 1930 р., змалку працював на фармі при родичах; опісля виїжджав, як і всі, на роботу, і в Форт Вілліям в нещасливім випадку скінчив своє молоде життя.

Бл. п. Іван був ще самітний; лишив у смутку родичів, чотири брати, три сестри, старенького дідуся і дядьків (вуйків).

Тіло Покійного привезено з Форт Вілліям до Мелфорт, до похоронного заведення, ввечері. Всеч. о. Е. Т. Приступа відслужив Парастас, а 15 жовтня рано відбувся Похорон із Службою Божою в Гронлид (коло річки).

При Послідним Цілуванні парох о. Приступа візвав вірних зложити на Невянучий Вінець; зібрано 17 дол., з того $4.50 на виріб кліші, 4 дол. на фонд „Укр. Голосу", 4 дол. на фонд „Вістника" і $4.50 на Колеґію Св. Андрея.

Хай Господь прийме покійного Івана до Своєї Оселі, а всім жертводавцям щире спасибі!

Присутній.

БЛ. П. ВОЛОДИМИР КУПНІЦЬКИЙ

Ошава, Онт. — У неділю вранці 12 жовтня упокоївся в Бозі бл. п. Володимир Купніцький на 74-ому році життя. Покійний народився 15 серпня 1885 року в селі Самолуськів і приїхав до Канади 1911 року. Одружився з Катериною з роду Соболь 1913 року. В Ошаві прожив 48 років, з чого 25 років працював в „Онтеріо Малеабел Компанії". В останніх роках працював в „Ошава Поблік Ютілітійз Комишіон."

Покійний Володимир залишив у глибокому смутку дружину Катерину і пять дочок — Анну Джексон в Ошаві, Селій Кембел у Дитройт, Марію Шкіров в Ошаві, Олю Кескей в Едмонтоні, Джосефін Коллінз в Ошаві. Покійний любувався своїми внуками, що їх мав уже 9. Бл. п. Володимир був одним з піонерів нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді і довголітним членом парафії Св. Івана в Ошаві.

Службу Божу, Панахиди і Парастаси відправили о. П. Запаринюк і о. Дмитро Лучак. У середу 15 жовтня по Похороні на поминальному обіді зроблено збірку на „Український Голос", „Вістник" і на потреби Церковної Громади Св. Івана. Усім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Володимирові хай Господь сотворить Вічную Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. АНТІН ЛИСАК

Уночі з 10 на 11 вересня у своєму домі у Волей, Б. К., на 74 році життя спокійно відійшов у Вічність бл. пам. Антон Лисак.

Покійний народився 13 червня 1885 року в с. Щербовицях, Зах. Україна. До Канади прибув 1909 р., а 1913 року одружився з Софією Коткевич. Якийсь час проживав у Ріджайні, Саск., а з 1920 року - в Брит. Колумбії.

1945 року померла його дружина, і по рокові часу він мусів одружитися вдруге з удовою Федорою Козак, яку тепер лишив у глибокому смутку.

До школи не мав можливости ходити змалку, і був неписьменний, але був добрим механіком, що свідчить про його здібність й завзятість.

У пятницю, 12 вересня, тіло Покійного з похоронного заведення було перевезене до нашої церкви у Волей, де він постійно був членом останні роки життя.

Після Літії читано Псалтир до пізнього вечора, а в суботу зраня Заупокійна Св. Літургія, Похоронна Відправа та Похорон на цвинтарі в Ньютон, Б. К.

Усіх запрошено на поминальний обід, що його на прохання вдови зготували наші членкині. Допомагали Священикові дяки п. М. Горбай та п. Ю. Воронюк.

Останніх кілька років Покійний не міг як слід ходити в наслідок паралічу, однак бував часом у церкві.

При „Останньому Цілуванні" зібрано $12.30, що з них 4 дол. — передплату на „Віру й Культуру", 3 дол. — передплату „Вістника" (для бібліотеки СУМК), 2 дол. — „Український Голос" і по $1.50 на „Вістник" і „Віру й Культуру" — пресовий фонд; 30ц. пошт. вид.

Вічна Йому Память!

о. О. Костюк.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

КЕНОРА, ОНТ.
Слідуючі гості зложили свої пожертви на Ювілейному Святі:

Я. Трембач	10.00
п. Бакалюк	10.00
Н. Сердунець	10.00
Н. Василюк	10.00
Д. Голота	5.00
І. Завітовський	5.00
П. Горбатюк	5.00
А. Лукіянчук	3.00

ТОРОНТО, Онт. Друга 25 долярова жертва п. Гнатка Гужди $25.00

КАНОРА, Саск. Збірка о. В. Слюзаря під час похорону бл. п. Ст. Копильчука 30.00

РІДЖАЙНА, Саск. Пожертва пані Парані Анклевич 10.00

ВІНЛЮ, Ман. Молодий примірний сумківець, п. Мартин Баран, особисто передав свою поважну пожертву 125.00

ФОРТ ВІЛЯМ, Онт. Збірка під час Ювілейного Свята 40-ліття УГПЦК на заклик о. Прот. С. В. Савчука. Збірку перевів о. Прот. О. Новицький.

С. Пуляк	100.00
М. Пащук	100.00
А. Шелепюк	100.00
Є. Тхоревський	50.00
І. Мельник	30.00
М. Сторож	25.00
Г. Кузенко	25.00
П. Паскалюк	25.00
П. Кравченко	20.00
М. Мандзюк	20.00
Ю. Заблотський	20.00
М. Вайвенко	15.00
М. Михайлишин	15.00
Є. Сторожук	10.00
М. Панкратенко	10.00
І. Китайко	10.00
Пані Є. Венгер	10.00
Вирев. о. Прот О. Новицький	10.00
Запорожний	10.00
М. Є. Любий	10.00
М. Олійник	10.00
В. Чирко	10.00
Гр. І. Ваціык	10.00
М. Граблюк	10.00
О. Пахолків	10.00
Яремчук	10.00
К. Чеховий	10.00
І. Вишнеський	10.00
М. Гулка	10.00
І. Віктовий	10.00
О. Деренівська	10.00
А. Грицик	10.00
І. Береговський	10.00
П. Андрус	10.00
О. Гаркот	10.00
С. Манрик	5.00
Й. Москаль	5.00
І. Стецюк	5.00
І. Пасічник	5.00
В. Пасічняк	5.00
І. Рачок	5.00
В. Кузик	5.00
М. Іванців	5.00
В. Брилинський	5.00
О. Хома	5.00
М. Козоріз	5.00
В. Микитюк	5.00
З таци під час Богослуження	73.16

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Присутні на Ювілейному Святі члени цеї Церковної Громади зложили:

В. Сурмай	50.00
Ф. Ємчук	25.00
Громада св. Володимира	25.00
В. Стасів	25.00
Й. Чепесюк	25.00
І. Шапка	25.00
І. Бойко	25.00
І. Ландяк	10.00

М. Сохань	10.00
С. Юріїв	10.00
І. Клим	10.00
С. Гелмич	5.00
І. Павчик	5.00
Н. Сидоришин	5.00
В. Попадич	5.00
Й. Бойко	5.00
Ю. Яремій	5.00
Д. Бизина	5.00
Я. Мендик	5.00
П. Кибюк	5.00
М. Кохалик	5.00
П. Гронський	5.00
В. Герасимів	5.00
О. Мельниченко	5.00
А. Музика	5.00
Г. Роборецька	2.00
Пан Бойко	2.00

НОРТ БЕТТЛФОРД. Саск. Збірка під час Ювілейного Свята 40-ліття УГПЦК на заклик о. Прот. С. В. Савчука. Збірку перевів Всеч. о. О. Хомяк.

Стефан Гарбус	100.00
Іван Ворох	50.00
Стефан Друль	25.00
Іван Іванчук	20.00
Юрко Білик	10.00
Михайло Корень	10.00
Яків Федейко	10.00
Дмитро Гарасимів	10.00
Василь Білик	10.00
Михайло Тимофійчук	5.00
Всеч. о. О. Хомяк	5.00
Андрій Никифорук	5.00
Орест Савчук	5.00
Василь Данилюк	5.00
Волтер Сохаський	5.00
Василь Галенич	5.00
Василь Спильчин	5.00
Петро Іванчук	5.00
Олекса Гоян	5.00
Пані Завальська	5.00

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видами на добрім папері.

Картки з конвертами продаються по **10 ц.** одна або

12 карток за $1.00

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Данило Ухачевський	5.00
Мирон Новосад	2.00

БЕТТЛФОРД, Саск. Присутні на Ювілейному Святі зложили:

Василь Г. Тимко	10.00
Григорій Г. Тимко	5.00
Роман Величко	5.00
Тед Лазарович	5.00
Іван Бабешко	2.00

ЛЕНГОЛМ, Саск. Гість п. Василь Срайко зложив пожертву 10.00

ИБСТОВН, Саск. Гості зложили пожертви:

Фред Зелиско	5.00
Фред Підвербецький	5.00
Олекса Ступар	5.00

ВИТКІН, Саск. Гості зложили пожертви:

Михайло Іванчук	20.00
Василь Свистун	20.00
Іван І. Гоян	20.00
Йосиф Войтюк	20.00
Петро Іванчук	10.00
Пилип Стакалко	10.00
Константин Свистун	5.00
В. Сорока	5.00
Пані Марія Іванчук	5.00
Фред Мартинюк	5.00
Реймонд Стокалко	5.00
Іван Свистун	5.00
Генри Стокалко	4.00

ВИПРОДАЖ КНИЖОК
на місяць листопад

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа - 48 стор. Прот. С. В. Савчук. Ціна 15 ц. Тепер ... 10ц.
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК 224 стор. Ціна 50 ц. Тепер ... 25ц.
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ - Прот. С. В. Савчук. 63 стор. Ціна 25 ц. Тепер ... 15 ц.
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна 50 ц. Тепер ... 35ц.
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик. 154 стор. Ціна 50 ц. Тепер ... 35ц.
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповит). Арх. Ігор. Стор. 45. Ціна 30 ц. Тепер ... 20ц.
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук. Ціна 50 ц. Тепер ... 35ц.
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського 68 стор. Ціна $1.00. Тепер ... 65ц.
РІДНА НИВА - Календар на рік 1958. Ціна $1.00. Тепер ... 50ц.
РІДНА НИВА — Календар на рік 1957. Ціна 50 ц. Тепер ... 25ц.
РІДНА НИВА — Календар на рік 1956. Ціна 50 ц. Тепер ... 25ц.
РІДНА НИВА — Календар на рік 1954. Ціна 35 ц. Тепер ... 25ц.
СЛУЖБА БОЖА на два голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик. 21 стор. Ціна $1.00. Тепер ... 65ц.
ТРЕБНИК — Частина І., брошурований. Ціна $5.00. Тепер ... $4.00
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. Ціна $1.00. Тепер ... 65ц.
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — Др. В. Антонович. Ціна 50 ц. Тепер ... 35ц.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Карло Стокалко (4-літній хлопчик) 1.00

ГЛЕСЛИН, Саск. Гості зложили пожертви:

В. Павлишин	5.00
В. Гаврилів	5.00
Н. Савчин	5.00
Михайло В. Гаврилів	5.00
Пані Дуб	5.00

ФЛИН ФЛОН, Ман. Збірка під час Ювілейного Свята для відзначення 40-ліття У.Г.П.Ц. в Канаді, на заклик о. др. С. В. Савчука. Збірку перевів о. Прот. С. Кіцюк, парох Церковного Округа Флин Флон.

В. І. Перепелюк	$1,000.00
Укр. Жіноче Товариство, Відділ ч. 75	100.00
Василь Сайко, Ди Па, Ман	25.00
Панна Зоня Перепелюк	20.00
Павло Петричко	20.00
Фред Киба	20.00
Петро Сірий	20.00
Никола Андрійчук	20.00
Іван Якимів, Ди Па, Ман	10.00
Василь Галятовський	10.00
Іван Сторожук, Крейтон, Саск	10.00
Стефан Олійник	5.00
Нестор Долинський	5.00
Петро Хохлик	5.00
Михайло Стулич	5.00
Максим Ярошевич	5.00
П. Д. Вінарчук	5.00
Ф. Малюта	5.00
Данило Періг	5.00
Олекса Доброгорський	3.00
С. Олеґард	1.00
Михайло Клевчук	1.00
Пані П. Щербій	1.00

ФЛИН ФЛОН, Ман. Збірка о. Прот. С. Кіцюка перед Ювілейним Святом.

Іван Бойчук	50.00
Никола Клевчук	10.00
Фред Киба	10.00
І. І. Клевчук	5.00
Френьк Сморгай	5.00
Іван Пікош	5.00
Пані В. Дирбавка	5.00
Никола Кадищук	3.00
Никола Андрійчук	3.00

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД КОНСИСТОРІЇ

ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. Данила Назаревича 75.00

АНОЛА, Ман. Пожертва п. Павла Німчука 10.00

ЛАВФИН, Ман. Пожертва пані М. Котик 1.00

СОЛБУРІ, Онт. Пожертва п. Івана Мартина 2.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва панства Михайла і Марії Папіш 25.00

ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва Церковної Громади Північного Едмонтону 10.00

ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. Пожертва п. Петра Сарабіна 2.00

ПАЛМЕРСТАВН, Онт. Пожертва п. Стефана Пелешка 3.00

СТОРДЖИС, Саск. Пожертва Церковної Громади 10.00

ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. О.

Щотки ... 30.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Пожертва п. П. І. Михайлишина ... 5.00
СЕЛКИРК, Ман. Пожертва пані Галини Ребко ... 40.00
ВЕНЛО, Ман. Пожертва п. М. Барана ... 125.00

ПОЖЕРТВИ НА МІСІЙНИЙ ФОНД УГПЦК.

ВЕГРЕВИЛЛ, Алта. Пожертва п. Петра Зварича ... 5.00
ІНСІНГЕР, Саск. Пожертва пані Софії Кушнірик ... 10.00
ВІННИПЕГ, Ман. Пожертва п. Василя Бурянника ... 15.00

ПОЖЕРТВИ НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД

ВЕГРЕВИЛЛ, Алта. Пожертва п. Петра Зварича ... 5.00
ЛЕЙДІ ЛЕЙК, Саск. Збірка о. Є. Приступи на похороні бл. п. Стефана Лазарука ... 4.00
Пожертва п. Миколи Татринова ... 7.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Пожертва Українського Жіночого Товариства „Доньки України" ... 25.00
МЕЛФОРТ, Саск. Пожертва о. Є. Приступи ... 3.00

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Транскона, Тиндал, Дуфроста, Портедж ля Прері.
23. Неділя — Кенора, Бреналон, Селкирк (Храм)
30. Неділя — Транскона, Поплар-філд, Гонор

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Tel. JU 6-3093

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ

Утреня — 9-та год. рано
Служба Божа — 10-та год. рано кожної неділі
о. М. Юрківський
18 O'Mera Str. Tel. JU 6-5373.
Tel. 214-2

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
811 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. Ір. ЩЕРБАНЬ

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Сангудо
21. Пятниця. Арх. Михаїла — Пено
23. Неділя — Калмар
30. Неділя — Раундгил

В кожній Громаді по Богослуженні Велика Панахида по полеглих борцях і воїнах, що життя своє положили в Листопадовому Зриві

Address: 9650 — 109 Ave., Tel. 23012, Edmonton, Alta.

о. О. ФЛЯКА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Восетна Торгилд. Вечірня о год. 7-ій веч (Базар Громади)
21. Пятниця. Св. Михаїла — Радвей (Базар Громади)
23. Неділя — Торгилд (Базар
30. Неділя — Редватер

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Шипмен
21. Пятниця. Арх. Михаїла — Нипавин
23. Неділя — Сембург
30. Неділя — Калет

Address: Box 994. Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Сіба Біч
21. Пятниця — Вестлок. Собор Арх. Михаїла
23. Неділя — Баргед
30. Неділя — Ричмонд Парк 40-літній Ювілей У.Г.П.Ц. в Канаді

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Гефорд (Ювілей У. Г. П. Ц.
21. Пятниця. Собор Арх. Михаїла — Витків
23. Неділя — Кендо, (Храм)
30. Неділя — Глезлин

УВАГА: Прибудьте на Храмове Свято до громади Кендо — дня 23 листопада. Недільна школа після Богослужения.

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛІВА:

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Вернон
21. Св. Арх. Михаїла — Вернон
23. Неділя — Келовна
30. Неділя — Вернон

2602-42 Ave., Tel 4312 Vernon. B. C.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Давфин
21. Пятниця. Собор Арх. Михаїла — Велий Ривер
23. Неділя — Гилберт Плейнс
30. Неділя — Давфин

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Я. РИБАЛКИ

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Гефорд 40-літній Ювілей У.Г.П.Ц. в Канаді Соборне Богослуження очолить Всечесний о. д-р С. В. Савчук
21. Пятниця — Білнки „Борден"
23. Неділя — Редфілд
30. Неділя — Гефорд

Address: Hafford, Sask., Box 163 Tel. 55

о. П. БУБЛИКА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Полонини
21. Пятниця — Інсінгер (Гайвей) Михайла
23. Неділя — Тіодор (За рікою)
30. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Мічам
21. Пятниця. Собор Михаїла Бруксбі
30. Неділя — Бруксбі

Адреса: Box 1416 Tel. PL 2-2070
Адреса резиденції: 403 E. Burrows Ave. Melfort, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Смокі Лейк
21. Пятниця. Собор Арх Михаїла — Даввінг
23. Неділя — Ворспайт
30. Неділя — Спедден
30. Неділя. Вечірня о год. 4-тій — Бойн Лейк

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. М. КРИЩУКА:

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Муслора
21. Пятниця — Слава (півн.) Собор Арх Михаїла
30. Неділя — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Тел 42

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Гудів
21. Пятниця Арх Михаїла — Айтуна
23. Неділя — Райн (Фарми)
30. Неділя — Габард

Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Глен Елдер
21. Пятниця, Собор Архистратига Михаїла — Арран
23. Неділя — Норквей
30. Неділя — Сван Плейн

Address: Box 111. Hyas. Sask

о. І. ШЕВЦІВ

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Гренадір
21. Пятниця. Свято-Собор Архистратига Михаїла — „Тополівці" Вокестон, Саск
23. Неділя — Шел Велій
30. Неділя — „Петлюра"

Address: Box 201. Roblin, Man. Ph. 214-2

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Роза
21. Пятниця. Михаїла Онутська, (Храм) — Гардентон
23. Неділя — Гардентон (Центр)
30. Неділя — Сарто

ГРУДЕНЬ:
4. Четвер. Уведення — Толстой
7. Неділя — Толстой
14 Неділя — Пембіна
19. Пятниця. Миколая — Толстой
21. Неділя — Роза
22. Понеділок. Зачаття — Толстой
28. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. ІВАНА КУЛІША

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Розборн
21 Пятниця — Сенді Лейк (Собор Архистратига Михаїла) Храм
23. Неділя — Енгусвил
30. Неділя — Овкборн

ГРУДЕНЬ:
4 Четвер — Глен Елмо. (Увед. в Храм Пресв. Богородиці)
7 Неділя — Сенді Лейк
14 Неділя — Мензі
19 Пятниця — Січ (Св. Миколая)
21 Неділя — Енгусвил
22 Понеділок — Розборн (Зачаття Пресв Богор. від Св. Анни)
28. Неділя Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. С. ГРЕДІЛЬ

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Вайта
21 Пятниця Св. Арх Михаїла — Сірко
23 Неділя — Арбака (Св. Миколая)
30 Неділя — Вайта

ГРУДЕНЬ:
4 Четвер. Введ. в Хр. Пресв. Д. М. — Сандави
7 Неділя — Арбака (св Петра й Павла)
14 Неділя — Вайта
19 Пятниця Св. Миколая — Арбака (св. Миколая)
21 Неділя — Сірко
22 Понеділок Св. Ганни — Сеньків
28. Неділя Праотців — Вайта

Vita, Man., Ph. 21.

о. Л. ДЯЧИНИ

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Йорктон
21 Пятниця Арх. Мих — Мазепа
23. Неділя — Райн
30 Неділя — Сторновей

ГРУДЕНЬ:
4 Четвер. Введ. в Хр. Пресв Бог — Каллер
7 Неділя — Йорктон
14 Неділя — Горлиц
19 Пятниця Св. о. М. — Райн
21 Неділя — Йорктон
22 Понеділок Зач П Б — Врокстон
28 Неділя — Мазепа

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЛИСТОПАД
21 Пятниця. Собор Арх Михаїла Завале (Храм)
23 Неділя — Прут
30 Неділя — Кегвин

ГРУДЕНЬ:
4 Четвер Увед. в Хр. Пресв Богородиці — Прут
7 Неділя — Вилингдон
13. Субота Св. Андрія Первозв — Завале
14 Неділя — Андрю
19 Пятниця Св Миколая — Борівці
21 Неділя — Кегвин
22. Понеділок. Зачаття Пр. Богор. — Лужани
28 Неділя — Гемлин

Адреса: P.O. Box 307 Willingdon, Alta. Tel 49

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЛИСТОПАД
16 Неділя — Ст Джуліен
21 Пятниця. Арх. Михаїла Лепін Храм
23 Неділя — Кадворт
30 Неділя — Альвіна

ГРУДЕНЬ:
4 Четвер. Введення — Вакав
7 Неділя — Євлов Крік
14 Неділя — Тарнополь
19 Пятниця Св Миколая — Лепін
21 Неділя — Вакав
22 Понеділок Зачаття — Ст Джуліен
28 Неділя — Кадворт

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД

16	Н	3	Нед. 24 по Зел. Св.
17	П	4	Преп. Йоаникія Вел.,
18	В	5	Муч. Галактіона й Епістими
19	С	6	Павла Архиеп. Царгор.
20	Ч	7	Св. 33 Муч. в Мелітині:
21	П	8	Собор Архистр. Михаїла
22	С	9	Онисифора Іспов. Печер.,
23	Н	10	Нед. 25 по Зел. Св.
24	П	11	Муч. Мини, Преп. Теодора
25	В	12	Св. Івана Милостивого
26	С	13	† Івана Золотоустого
27	Ч	14	† Ап. Филипа з 12-ти.
28	П	15	Початок Пилипівки.
29	С	16	Ап. і Єванг. Матея
30	Н	17	Нед. 26 по Зел. Св.

ГРУДЕНЬ:

1	П	18	Листопад. Св. Мч. Платона,
2	В	19	Прор. Авдія. Преп. Варл.
3	С	20	Преп. Григорія Декаполита
4	Ч	21	Уведення в Храм Прес Б.
5	П	22	Ап. Филимона
6	С	23	Амфилоха Єп. Іконійського
7	Н	24	Нед. 27 по Зел. Св. Вмч
8	П	25	Климента Єп. Риму,
9	В	26	Преп Якова Пуст.,
10	С	27	Вмч Якова Перського
11	Ч	28	Пмч. Степана Нового
12	П	29	Муч. Пармона і з ним 370.
13	С	30	† Андрея Первозванного
14	Н	1	Грудень. Нед. 28 по З. Св
15	П	2	Прор Аввакума, Атанасія

о. В. АПОНЮКА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Прілейт
21. Пятниця Арх. Михаїла Кендіяк Храм
23. Неділя — Ріджайна
30. Неділя — Ріджайна

ГРУДЕНЬ:
4. Четвер Введ в Хр. Пр Богор — Кендіяк
7 Неділя — Мус Джо
14 Неділя — Ріджайна
19. Пятниця. Св. О Мик — Прілейт
21 Неділя — Ріджайна
22 Понеділок. Зач Пр. Богор Кендіяк
28. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИСТОПАД
16. Неділя — Виниард
21. Пятниця — Арх. Михаїла Винпарт
23. Неділя — Едмор
30. Неділя — Фовм Лейк

ГРУДЕНЬ:
4. Четвер Увед. Пр. Богор „Коло Мельничуків"
7 Неділя — Шіго місто
14. Неділя — Винпарт
19. Пятниця. Св Миколая — Шіго Полудне
21 Неділя — Виниард
28 Неділя — Фовм Лейк

Address: Sheho, Sask., Box 62. Tel. 21.

Устав Церковний

ЛИСТОПАД

16. Неділя 24 по Зел. Св. Гол 7 УЄ 2. Літ. Єф. 2: 14-22. Луки 8: 41-56.

21. П'ятниця. Собор Арх. Михаїла. Всенічна. Літ. Жид. 2: 2-10. Луки 10: 16-21.

23. Неділя 25 по Зел. Св. Гол 8 УЄ 3. Літ. Єф. 4: 1-6. Луки 10: 25-37

П'ятниця 28-го листопада — початок Посту Пилипівки.

30. Неділя 26 по Зел. Св. Гол 1 УЄ 4. Літ. Єф 5: 9-19. Луки 12 16-21.

ГРУДЕНЬ:

4 Четвер. Уведення в Храм Пресв Богор Всенічна. УЄ Луки 1: 39-49 56 Єванг Луки 10: 38-42 11 27-28.

7 Неділя 27 по Зел Св. Гол 2 УЄ 5 Літ. Єф 6:10-17 Івана 13 10 17

14 Неділя 28 по Зел. Св Гол 3 УЄ 6. Літ. Кол. 1:12-18 Луки 18 18-27

19. П'ятниця. Св Миколая Мир-Лік Чуд Всенічна. Літ. Жид. 13.17-21 Єванг Луки 6:17-23.

21. Неділя 29 по Зел. Св. Гол 4 УЄ 7. Літ Кол. 3:12-16. Луки 17 12-19

22. Понеділок. Зачаття Пресв Богор. від Анни. Літ. Гал. 4:22-31 Луки 6:22-31.

28. Неділя Св Праотців Гол 5 УЄ 8. Літ. Кол. 3:4-11. Луки 14.16-24

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1958. ЧИСЛО (1075) 23

НОВИЙ ПАТРІЯРХ СЕРБІЇ

По смерті патріярха Вікентія (помер 6 липня 1958 р.) Синод Сербської Православної Церкви 13 вересня 1958 р. обрав — 37 голосами проти 17 — на патріярха Германа Дйоріча — 60-літнього епископа Зічського.

Перед виборами патріярха комуністична влада Югославії арештувала епископа Валія Костіча з Банялюки (Боснія) під замітом "протидержавної діяльности". Синод Церкви заявив урядові комуністичного диктатора Тіта, що на знак протесту стримується від вибору патріярха так довго, поки у виборах не візьме участи арештований епископ. І влада дозволила еп Валієві взяти участь у виборах, але він був там під поліційною сторожею

Сербська Православна Церква в Югославії має 9,000.000 вірних

МАСОВІ АРЕШТИ ПРАВОСЛАВНИХ СВЯЩЕНИКІВ У РУМУНІЇ

Комуністична влада Румунії, після протикомуністичної революції в Мадярщині 1956 р. — значно збільшила переслідування інтелігенції. Але найбільш переслідують духовенство Румунської Православної Церкви. Переслідування Православної Церкви в Румунії котиться все новішими й більшими хвилями. Останньо арештовано 235 православних священиків.

СУД ПОКАРАВ СВЯЩЕНИКА ЗА ЗБЕРЕЖЕННЯ ТАЄМНИЦІ

Суддя окружного суду в Гантінгтон ЗДА, Кайзер, засудив баптистського священика МекЛеморсвілла на заплачення 50 дол. і 10 днів арешту за те, що цей священик відмовився виявити на судовій розправі родинні таємниці Джеймса Глиссона і його дружини. Коли ця подружня пара брала в суді розвід, суддя Кайзер хотів дечого більше довідатися про причини того розводу. Згаданий священик ці причини знав, бо подружжя Глиссон були його парафіянами і виявили йому все шляхом виняткового довіря, як своєму священикові

Однак губернатор Теннесі, Френк Клемент, скасував вирок суду на тій підставі, що "священик не мусить виявляти тих таємниць, які йому виявляють вірні, — хіба що священика змушують до того насильством і загрозою смерті".

Але при тому губернатор додав, що він не осуджує судді Кайзера за його вирок.

ВІДВІДИНИ
ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук відвідає громади:

Ст. Кетеринс, Онт. — неділя, 7 грудня.

Монтреал (Собор Св. Софії) — 14-го грудня.

ВІННІПЕГ ВІДЗНАЧИВ 40-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

У рамках Ювілейного Року 40-ліття Української Греко-Православної Церкви, що його УГПЦерква святкує в усій Канаді, православні українці Вінніпегу відзначили це Свято в неділю 9-го листопада ц. р Величава урочистість, влаштована силами трьох Громад УГПЦК м. Вінніпегу, відбулася в Катедрі Пресв. Тройці.

О год. 9.30 ранку Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон в сослуженні отців Настоятелів трьох Вінніпегських Громад — Катедри Пресв. Тройці, Собору Св. Покрови і Церкви Св. Михаїла та інших, відправив Архиерейську Службу Божу, з участю хорів Катедри Пресв. Тройці і Собору Св. Покрови

О год. 12.30 по пол. в залі Катедри Пресв. Тройці відбувся братський обід, а о год. 2.30 п. п. там таки — Святочна Академія, на якій промовляли ВПреосв. Владика Митрополит Іларіон, редактор "Українського Голосу" І. Сирник, голова Президії Консисторії УГПЦК о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук і ін. Ювілейний Концерт відбувся о год. 8 вечора в залі Катедри Пресв. Тройці з участю хору Катедри Пресв. Тройці під диригентурою В. Богоноса і хору Собору Св. Покрови під дригентурою Ф. Рекрута Промовляв суддя Іван Соломон

Учасники Свята зложили на будову нового будинку Колегії Св. Андрея у Вінніпегу коло 5,000 дол

Перший відгомін у пресі про Ювілей УГПЦК у Вінніпегу

Перший відгомін у пресі про Ювілейне Свято УГПЦК, що відбулося у Вінніпегу 9-го листопада, появився у формі довшого репортажу зараз таки другого дня, 10-го листопада, на сторінках вінніпегського щоденника "Виннипег Фрі Прес"

Цей щоденник, ширше пишучи про згадане Свято, найбільше місця присвятив справі перенесення Колегії Св. Андрея на терен Манітобського університету. Свої інформації цей щоденник подав на підстаі двох джерел: Поперше, на основі промови голови Дирекції Колегії Св. Андрея о. Д-ра С. В. Савчука, який на Святі під час обіду познайомив присутніх про плянування перенести Колегію Св. Андрея ближче університету, і в новому будинку передбачується, крім викладових кляс, також каплиця, бібліотека і бурса для приблизно 75 студентів.

Як друге джерело інформацій, "Виннипег Фрі Прес" подав своє спеціяльне інтерв'ю з президентом Манітобського Університету д-р Г. Савндерсоном. Д-р Савндерсон поінформував, що Манітобський Університет уже від 18 місяців має в себе предложену справу перенесення Колегії Св. Андрея на університетський терен, і що вона є на порядку обговорення в Манітобському Університеті. Ідеться тут про пляновану а с о ц і я ц і ю Колегії Св. Андрея з Манітобським Університетом.

Це значить, що "після перенесення Колегії Св. Андрея (на терен Університету) ця школа далі була б під проводом своєї власної Дирекції, як це є в багатьох наших теперішніх колегіях", сказав д-р Савндерсон.

ПРАВОСЛАВНА ЛІТУРГІЯ НА МІЖНАРОДНІЙ ВИСТАВЦІ В БЕЛЬГІЇ

На цьогорічній Світовій Виставці в Брусселі у вересні була Православна Літургія, яку правив грецький епископ Мелетій з Парижу, в сослуженні шістьох священиків Бельгійської Православної Церкви.

На Св. Літургії були присутні члени грецької амбасади в Бельгії, представники Православної Церкви в Бельгії і делегат Царгородського патріярха.

БОГОСЛОВСЬКА ШКОЛА ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Богословська Школа — це слава нашої Церкви.

Вона наша радість і надія.

У ній навчають молодих теологів на священиків найкращі учителі. А священнича праця — одна з найважніших: приємна, пожиточна і конечна для нас.

У Богословській Школі є багато місця для кандидатів на священиків. Їх радо приймаємо!

Щоб вона існувала й належно розвивалася, — потрібні фонди. До всіх православних українців наша просьба: Помагайте Богословській Школі! Ця поміч повинна виявлятися двома способами: надсиланням своїх синів на науку і надсиланням ф о н д і в на утримання самої Школи.

Обидва способи є запорукою кращого завтра Богословської Школи, а також і Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Настоятель.

Ювілей 40-ліття УГП Церкви в Оттаві

У неділю 23-го листопада ц. р. Громада Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві відсвяткувала Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

На Ювілеї був присутній о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії УГПЦК.

На увагу заслуговує факт, що хоч ця Громада відносно невеличка, то на цій урочистості понад сподівання зібрано 1,000 дол. на Колегію св. Андрея в Вінніпегу, за що Громаді належиться признання.

Парохом цієї Громади є Всеч. о. М. Д. Подольський, а головою п. О. Мех.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

ДРУГИЙ СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ 1919 РОКУ

На Собор, що відбувався в Вінніпеґу 27-го листопада 1919 р., прибув митроп. Ґерманос з двома своїми священиками. Собор почався Службою Божою, яку правив митр. Ґерманос при співучасти двох своїх священиків та о. Ґермана, о. Д. Кирстюка, о. Кушніра, о. Дмитрика, а також прот. Каськова, що прибув на Собор з Америки як делеґат від тих українських священиків, що належали до Російської Місії, але бажали перейти до Української Православної Церкви. Богослуження було величаве.

Сам митроп. Ґерманос чоловік гарної будови, поважний, симпатичний, з дзвінким голосом. І чути було між людьми: "Такого епископа нам треба!" Промова Ґерманоса була коротка, але в ній сказав великі слова: **"Нехай ваша церковна орґанізація буде такою демократичною, щоб недемократичний чоловік не мав в ній місця".**

Певне, що історія його (Антіохійської) Церкви пригадувала йому силу демократизму. Антіохійська Церква хоч і самостійна, а все ж була так залежна від греків, що патріярхами в Антіохійській Церкві мали бути греки. Коли ж та Церква (Сирійсько-Антіохійська) добилася того, що патріярхом вибрали свого, сирійця, — мабуть Григорія 4-го, чоловіка лише з середньою освітою, то він один більше добра зробив для своєї Церкви й народу, ніж усі попередні патріярхи-греки з великою освітою. Таке оповідали митр. Ґерманосові священики. Залежність не є добром.

По Богослуженні був обід, а о 3-ій годині почалися наради. Було понад 300 осіб, гості й делеґати з Манітоби, Саскачевану, Алберти та Онтаріо.

Собором проводив представник Укр. Греко-Православного Братства В. Свистун і о. д-р Ґерман — ректор Семинаря.

Найпершою справою було, — чи Собор годиться на зірвання зносин з архиеп. Александром, та чи одобрює навязання зносин з митр. Ґерманосом. Тут велися довгі дискусії, в яких б р а л и участь і священики з Російської Місії — Божик і Козоріз, які пізніше перейшли в унію.

Вони старалися доказати, що архиеп. Александер такий щирий українець, як і вони, та говорили, що митроп. Ґерманос не є правним єпископом, бо не вяжеться з Російською Місією, а немов то лише епископи Російської Місії є правно-канонічними єпископами.

Але їх бесіда була даремна. Архиеп. Александер вже своїм Пастирським Листом з 23-го вересня 1919 р., показав, який з нього "українець" (Собор же був 28-го листопада 1919 р.); щождо правности митр. Ґерманоса, то на те були документальні докази.

Ухвали Другого Собору

Ті ухвали є подані повним змістом в "Православнім Вістнику" з 1925 р., ч. 7, а тут наведені вони в скороченій формі.

1. Російська Місія говорить про автономію Української Православної Церкви в Канаді, але на ділі не допускає її, отже — Собор рішає, що Українська Греко-Православна Церква є Церквою незалежною від Російської Православної Місії.

2. Собор просить митроп. Ґерманоса взяти Українську Греко-Православну Церкву в Канаді і Злуч. Державах під свій тимчасовий покров, поки не буде українця епископа. До Митрополита належить: наглядати над доґмами, обрядом і дисципліною Церкви; затвердити Консисторію, професорів і кандидатів Духовного Семинаря, висвячувати священиків...

3. З нинішним днем Укр. Прав. Церква в Канаді переходить під тимчасову опіку Митр. Ґерманоса, а її адміністративна власть лишається в руках Собору, Братства, Консисторії і парохій.

4. Собор рішає прийняти до Української Православної Церкви в Канаді українські греко-православні парохії зі Злучених Держав і їх священиків, коли вони того бажають.

5. Собор рішає, що Укр. Гр.-Прав. Церква в Канаді і Зл. Державах уважає себе частиною Уркаїнської Греко-Православної Церкви на Україні, але злучиться з нею аж тоді, коли вона буде автокефальна (від чужих незалежна) і правляча її власть буде в руках українців.

6. Собор рішає, щоб прийняти до Укр. Прав. Церкви в Канаді таких священиків: З. Каськова, П. Дмитрика, Льва Кушніра, Д. Кирстюка, І. Палія, а також о. д-ра Л. Ґермана, як того, що багато поміг в орґанізуванні Церкви, і має велике знання, і щоб був він ректором Семинаря.

7. Собор одобрює спосіб, яким відкрито Духовний Семинар.

8. Собор рішає вибрати Консисторію з трьох духовних і чотирьох світських

9. Собор вибирає в склад Консисторії о. Ґермана, о. П. Дмитрика, В. Кудрика і Мих. Стечишина, полишаючи дальші місця Соборам в Едмонтоні й Саскатуні

10. Собор затверджує о. В. Каськова як декана в Нюйоркськім Деканаті.

11. Собор рішає, що кандидати, які бажають бути священиками Укр. Прав. Церкви, сперш мусять бути прийняті Консисторією.

12. Собор висловлює подяку священикам, які з р о з у м і л и правдивість справи і її піддержували.

Того ж дня, 27-го листопада 1919 р., Митрополит Ґерманос підписав угоду, приймаючи умови, які Собор предложив. Два дні пізніше він видав Пастирський Лист до священиків і вірних Української Православної Церкви.

Собор в Едмонтоні

Собор 1919 р. відбувався в трьох місцях, — в Вінніпеґу, Едмонтоні й Саскатуні, однакож митроп. Ґерманос був лише в Вінніпеґу.

В Едмонтоні Собор відбувся 4-го грудня 1919 р.. Делеґатів і гостей було коло 250. Головні промовці - В. Свистун і д-р Ґерман, який широко і дуже розумно пояснив право українців мати свою Церкву, незалежну ані від Москви, ані від Риму. Про тимчасову опіку нашої Церкви Митроп. Ґ е р м а н о с казав д-р Ґерман:

"Були колисьто в Галичині церковні непорядки і закладалися Церковні Братства, щоби вилічити церковні рани. Приїхав Антіохійський патріярх Йоаким до Львова і поміг Братству в його ділі. А тут в Канаді в українців знов непорядки, та знов заснований Братства і знов антіохійський архиерей приїхав на поміч Братству. Подібність між колишніми а теперішними часами бе в очи. Я один бачу в принятті надзору Митрополита Ґерманоса палець Божий і думаю, що всі віруючі між нами також видять Божий палець в наших церковних змаганнях..."

Були ще й інші бесідники, і всі вони були одної думки, що Українська Православна Церква може вилічити рани, які вона має. Собор прийняв всі ухвали Вінніпеґського Собору і вибрав Петра Зварича членом Консисторії.

(Далі буде)

ЧЕРГОВА ЖЕРТВА ЄГОВІЗМУ

Секта Свідків Єгови навчає, що людині не вільно приймати в свій організм крови інших істот, бо, на її думку, забороняє це Старий Заповіт Біблії. Отже еговісти не дозволяють своїм членам на лікарський перелив крови (трансфузію) Коли недужий еговіст стоїть перед вибором: або рятувати своє життя шляхом переливу крови, або вмерти, то релігія еговістів велить йому вибрати смерть, аби лише не піддатися переливові крови. І в наслідок того еговізм доводить до людовбивчих жертв у людях, що їх можна було б зрятувати.

Найновішою смертельною жертвою еговізму в Канаді був 14-літній хлопець Доналд Голланд з фарми поблизу Нипавин, Манітоба. 5-го листопада він випадково прострілився в ногу. У лікарні в Сен-Боніфас, Манітоба, лікарі зробили йому операцію, але він утратив багато крови, отже йому треба було зробити перелив. Однак його родичі, члени секти Свідків Єгови, на перелив крови не дозволили, і в наслідок того хлопець на девятий день по операції помер.

ПРОДОВЖЕННЯ ІТАЛІЙСЬКОЇ НАЦІОНАЛІЗАЦІЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Колеґія Кардиналів у Ватикані традиційно має велику перевагу італійських кардиналів. Новий папа Іван XXIII обсадив вільні місця новими кардиналами, а з того аж 13 італійців, а лише 10 не-італійців. З того для ЗДА — два нові кардинали, а для Канади ні одного.

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
і продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви"**, спеціяльно написана для відзначення 250-річчя з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р. Обкладинка Календаря, з дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ОБОВЯЗКИ ЧЛЕНА УГП ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Приводьте дітей до церкви

"Родичі, — не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в освіті і в остереженні Божому" (Ефес. 6. 4).

Правдиво кажуть, що дитину треба виховувати ще перед її народженням. Це значить, що раніш мають бути відповідно виховані родичі, щоб потім могли виховувати своїх дітей.

Найважнішою ділянкою виховання дитини є релігійна ділянка. А в релігійному вихованні конечним є приводити дітей до церкви.

Дехто з так званих "модерних" людей, які зле розуміють справу модерности, думають, що дітей не треба до церкви приводити, і кажуть, що дитина й так "нічого в церкві не розуміє". Але це помилковий погляд. Дитина духово користає з церкви так само багато, як і дорослі люди, — а навіть більше. Бо тут ще є та різниця, що коли дорослі мають в основному усталену духовість, то дитина щойно починає свою духовість виробляти, отже справа відвідування церкви вирішує про її майбутній світогляд, про наставлення до життя і т. д.

Власне, коли вже хтось конче наполягає на модерність, то в даному випадку й маємо на увазі модерний підхід до справи. Ось узяти б хоча модерну науку психології, тобто науку про духовість людини. Модерні здобутки цієї науки треба мати на увазі при вихованні дітей. Дитина, навіть немовля, має сильно розвинене в і д ч у т т я. Усі враження: світло й темрява, ворожий і приязний тон голосу, биття й ласкаве погладження по голівці, злий і ніжний погляд — усе це впливає на дитину; усе те вона при помочі свого відчуття приймає у свою духовість; усе навики в її душі залишається; а в дорослому віці всі ті враження дитинства нишком впливають на її світогляд, на вдачу, на відношення до життя, до людей, до народу, до родичів і до релігії. Правда, доросла людина сама не здає собі справи з того впливу дитинства на її пізніший стан духа; одначе цей вплив є, і він дуже сильний, вирішальний.

Так говорить модерна наука про духовість дітей, і навіть немовлят

*

А тепер підіймемо до тієї справи дитячої душі з релігійної точки погляду.

Хоч дитинка може тільки мало розуміти, або й зовсім не розуміти релігійної науки в церкві — Св. Письма, проповіді, а також слів церковного співу, то вона розуміє тут загальний р е л і г і й н и й н а с т р і й у церкві. Зрештою, замість слова "розуміє" можна вжити слово "відчуває". Дитина має більшу силу відчуття, ніж дорослі люди, в яких те відчуття вже сильно притуплене холодним розумуванням свідомости. А в дитятка свідомість на початках заступає його смисл в і д ч у т т я, який діє з великою силою так довго, поки свідомість дитинки розвинеться в міру її зростання.

Властивістю дитячої душі є її прагнення життя в особливій, небуденній атмосфері, в "надземному" оточенні. Тому то душа дитинки, а навіть і підрослого немовляті настіж відчиняється, щоб прийняти в себе небуденний настрій церкви: урочисті тони побожного співу, лагідні й тихі погляди людей, молитовні обличчя Святих на іконах (образах) за світлом і т. д. Тут нема крику, нема сварки, нема сірого будня землі; тут є щось цілком і н ш е, ніж дитина призвичаєна бачити протягом будніх днів удома, — тут є с в я т о ч н и й світ; тут дитина немов віч-на-віч зустрічається з Тим, Якого вона у своїй дитячій мові називає словом "Бозя".

Усі ці враження ц е р к о в н о г о н а с т р о ю дитина своїм відчуттям нагромаджує у своїй душі, і вони залишаються там на все її життя, стають невідлучною живою частиною її істоти. І ці набуті дитиною в церкві релігійні враження потім мають великий вплив на її світогляд, на її моральність, на відношення до життя. Ці враження з дитинства потім так благодійно впливають на стан її волі, розуму й почувань, що людина й сама не здає собі справи, звідки це приходить. І на такому ґрунті душі вже потім легче посіяти й зерно науки Христової.

***

Коли в неділю чи в інше свято ведете своїх дітей до церкви, то будьте певні, що за вами часто слідкують оченята тих сусідських дітей, що їх родичі не водять до Церкви. Над містом тиша святочного ранку, над містом урочисті звуки дзвонів, люди поважні, прибрані йдуть до церкви, і чистенькі діти з ними йдуть, немов дорослі. А ці сусідські діти мусять бути вдома — вони покривджені. У їх оченятах шляхетна заздрість і жаль. Вони приходять до родичів і питають: "Тату (чи мамо), а коли ж ми підемо до церкви?" А тато, чи мама, чи обоє разом у щоденній одежі стукають собі молотком, чи ріжуть пилкою, чи малюють, чи город копають, - брутально розбивають дитині святочний настрій, якого вона так спрагнена... Діти люблять святочний настрій!

Тут — пара прикладів з дійсного життя. До тих дітей, що ходять до церкви, приходять сусідські діти, що їх батьки до церкви не водять (їм не хочеться клопотатися!). І хваляться ті сусідські діти, що їх тато й мама так само вже будуть водити їх до церкви, коли тут ближче буде церква збудована. — А тим часом ту церкву плянують будувати аж за два-три роки... І ще приклад. Приходить хлопець і питає, чому його не кличуть колинебудь прислужувати священикові у Вівтарі. Він каже, що в тій церкві, куди ходять його шкільні товариші, є ціла організація "Вівтарних хлопців", і вони дуже горді, що виконують таку важну роботу. І він хотів би до тих хлопців пристати. Одначе родичі виясняють йому, що церква тих його товаришів не є православна. Його заспокоюють, що в наших других парохіях так само можна записатися до організації таких хлопців, що священикові прислужують. А лише так якось випадково склалося, що тут в цій нашій парохії такої організації нема. І хлопець дивується... І ще приклад. У народній (публичній) школі діти збирають стару одежу й старі поштові марки (значки) на Червоний Хрест. У них є молодечий відділ Червоного Хреста. І бачить хлопець, що родичі висилають стару одежу нашим нещасним братам і сестрам — православним українцям у Польщі. І питає хлопець: "А чи є там так само бідні діти?" Родичі кажуть, що є. А хлопець каже: "Як би в нас при Недільній школі було молодече Добродійне Товариство, то я також збирав би на тих бідних дітей і дав би із свого "пиґі беньк" (дитяча ощадностева скарбонка) трохи грошей на пересилку. А чому у нас при Недільній школі нема такого Добродійного Товариства?"

Чому? Що ж на це питання дитини відповісти!...

Діти — це "вічний рух". Діти люблять діяльність. Вони хочуть мати тут свідомість, що вони виконують якусь важну р о б о т у, немов дорослі.

***

Тут було дещо сказано на тему конечної потреби приводити дітей до церкви, і мимохідь сказано й про це, що з тією потребою вяжеться; це щось трохи більше, ніж відвідати церкву і на тому скінчити. Це вяжеться з церковною молитвою, з релігійною наукою і з релігійними д і л а м и дітей. Треба дати їм нагоду відчути душевну радість, що її приносить свідомість добрих діл. А тоді родичі можуть бути певніші, що такі діти, ставши дорослими, будуть любити ближніх, свій народ, і не будуть загребуще чекати на спадок родичів та не будуть вигонити їх на старість до дому старців, бо будуть матір і батька любити й поважати.

Допоможіть же дітям іти до церкви, бо Господь Ісус Христос — наш Спаситель кличе їх до Себе; тож послухайте, родичі, голосу Христа, Який взиває: **"Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене, — бо Царство Небесне належить таким"**.

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" x 3¾"

Число	
3027	Св Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу.
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

ВІДЗНАЧЕНО В САСКАТУНІ 40-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ УГП ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Широкою, піднесеною людською хвилею проходять в Канаді урочисті відзначення 40-літнього Ювілею УГПЦ. По містах і містечках, де скупчені православні українці, ці урочистості відбуваються з найбільшою торжественністю й щирістю.

Та і як православним людям не відзначати цього Ювілею? Бо ж сорок літ тому, коли чужі й ворожі українцям церковно-політичні сили натрапили на спротив найсвідомішої частини українців у Канаді і таким чином ті люди були змушені подбати про свою Церкву, відродити прадідну УГПЦ в Канаді. Вони її відродили, поширили по необмежених просторах Канади, і ось вона, та Церква, 40 літ процвітає тут на славу Божу і добро українського народу та Канади.

Знаменним було те, що спасенна думка про відродження своєї Церкви зародилася саме в Саскатуні і тут же було започатковано її здійснення. Тому святкування 40-літнього Ювілею УГПЦ в Канаді з особливою урочистістю було відзначено саме в Саскатуні у днях 25 і 26-го жовтня. На це Свято масово прибули не тільки православні саскатунці й саскачеванці з багатьох околиць.

Свято звеличав своєю присутністю й активною участю в ньому наш Первоєрарх, Владика Митрополит Іларіон, що спеціяльно прибув з Вінніпеґу, і якого в часі приїзду зустріли на станції залізниці у великому числі найповажніші православні українці Саскатуну.

На Свято також прибули з Вінніпеґу голова Президії Консисторії УГПЦ, Всч. о. Протоп. д-р. С. В. Савчук і Всч. Прот. О. В. Кудрик, один із найстарших піонерів руху відродження нашої Церкви й піднесення свідомо-громадського життя українців у Канаді.

Інститут ім. П. Могили за ініціятивою його Ректора — о. В. Сенишина в суботу 25-го жовтня з усією щирістю вітав у своїх старих стінах цих дорогих гостей — Владику Іларіона, о. д-ра С. В. Савчука і о. Прот. В. Кудрика — спільною з студентами вечерею. Владика Іларіон сказав коротке, але дуже змістовне слово до студентів про потребу українцям вивчати і знати українську мову, літературу й історію.

Перший день Ювілею

Святкування почалося в суботу ввечері урочистою Вечірнею в церкві Св. Духа, яку, в присутності Владики Митрополита Іларіона, відправили о. Протоп. С. В. Савчук, о. Прот. В. Кудрик і о. В. Сенишин. Співом провадив місцевий парох о. Боднарчук. Змістовне тепле слово з нагоди святкування Ювілею сказав до вірних о. В. Кудрик.

Після Вечірні в церковній залі почалася Академія з нагоди Ювілею. За президіяльним столом — Владика Митрополит Іларіон, о. Прот. д-р С. Савчук, о. Прот. В. Кудрик, о. М. Боднарчук.

О. Боднарчук, як господар, тепло привітав присутніх і всі спільно відспівали молитву. Голова місцевої цер. громади, п. О. Хомин, коротко, змістовно і дуже вдало зложив привіт. Проф. А. Михайленко виголосив довшу промову, в якій переповів про історію відродження УГПЦ в Канаді, а зокрема, на основі протоколярних даних, дат і фактів, зупинився над процесом розвитку Саскатунської Церковної Громади. Згадав він про обставини, умовини, задуми й дії громади від самих початків аж до теперішніх днів. Згадав він і склади зарядів громад, і окремих визначних і особливо активних робітників-піонерів на церковно-громадському полі. Закінчив свою цікаву промову проф. Михайленко підкресленням, що наша Церква досягла величезних успіхів за 40 літ існування, та що перед всіма нами стоять і далі ще дуже поважні завдання, які з Божою допомогою і нашою щирістю ми сподіваємося успішно розвязати для ще більшого розквіту нашої Церкви.

З черги п. С. Михайлюк з Принс Алберт, старший піонер церковно-громадського життя і довголітній невтомний учасник нашого церковного руху тут в Канаді, в гарячих і щирих словах зложив свій привіт і побажання.

Далі о. С. Савчук поділився з присутніми своїми цікавими спогадами з тих часів, коли він був, хоч і короткий час, одним із перших парохів Саскатунської Громади. У своїх спогадах о. Савчук підкреслив, що не дивлячись на те, що центром українського життя вважався Вінніпеґ, сталося так, що практичним центром і колискою добрих наших починів і досягнень у всіх церковно-громадських справах був таки Саскатун. На думку о. Савчука це можна пояснити хіба тим, що наші довколишні фармери з їх здоровим нормальним життям, що були сильні духом і потребою дії, самі потребували спільних сходин і спільних практичних дій.

На цьому офіційна частина початку Академії закінчилася і жіноче Товариство ім. О. Кобилянської ласкаво гостило присутніх перекускою і чаєм, за якими гості мали нагоду і ближче познайомитися з присутніми і в родинній, невимушеній атмосфері переговорити багато цікавих і потрібних справ.

Другий день Ювілею

У неділю, 26-го жовтня в переповненій церкві св. Духа відбулася урочиста Архиєрейська Служба Божа, яку відправив Впр. Владика Митрополит Іларіон в сослуженні — о. Протоп. С. В. Савчука, о. Прот. В. Кудрика, о. В. Сенишина, о. Ю. Туржанського (Вакав) і о. М Боднарчука (парох). Дуже гарно піднесено і побожно співав церковний хор нашої парафії під вправним керівництвом пані М. Ткачук. Дуже добру, змістовну і сильну проповідь виголосив Владика Іларіон на тему головних засад християнства і важливости їх зокрема для нас українців як нації. Служба Божа була величава, урочиста і дійсно побожно-зворушлива і підносяча.

Після Богослуження, в церковній залі відбувся спільний святочний і пишний обід, який з особливою майстерністю можуть приготовляти і подавати тільки наші українські жінки.

З 2-ої години пополудні в одній із просторих заль Безборо Готелю почалося продовження урочистої Академії з нагоди Ювілейного святкування. На задній стіні сцени, впадаючи в око, височить на блакитному тлі чіткий зворушуючий напис: "Ювілей Української Греко-Православної Церкви в Канаді. 1918-1958". За президіяльним столом — Впр. Владика Митрополит Іларіон, о. С. В. Савчук, о. В. Кудрик, о. В. Сенишин, о. М. Боднарчук, о. Ю. Туржанський, о. Рибалка, адв. Ю. Стечишин, адв. О. Процюк, М. Зюбрак з Принс Алберт, мейор міста п. С. Боквалд, Л. Новосад. Господар Академії — адв. О. Процюк.

Після спільного відспівання молитви господар Академії п. Процюк привітав зібраних, які вщерть виповнили дуже простору залю і, тепло представивши Владику Іларіона та підкресливши його великі заслуги перед наукою, українським народом і нашою Церквою, попросив його до слова.

Владика Іларіон в своєму 30-хвилинному слові найперше висловив велику радість бути на цьому Ювілейному Святі саме в Саскатуні, звідкіля вийшла ідея відродження нашої Церкви в Канаді. Далі Владика вказав, що Українська Церква відома в світі здавна і що вона злилася з українським народом та що в Києві повстала була народня, незалежна, національна Українська Церква. Далі Владика підкреслив, що українська нація гордиться тим, що вона православна і має великі культурні цінності, яких другі народи може й не мають. Тут в Канаді, в Саскатуні 18-19-го липня, 1918 року зібралися представники українського народу на зїзді і сказали: "Не будемо ходити до чужих церков" і вони вернулися до слави українського народу до своєї Православної Церкви. За 40 літ наша Церква тут буйно розрослася духом і матеріяльно. "Сьогоднішне наше Свято, — це Свято всеканадійське, це Свято нашої Церкви і я, як Митрополит цієї Церкви, складаю подяку всім, хто працював на добро цієї Церкви і клоню голову перед піонерами в цій великанській праці", казав Владика. Дякував Владика і тим, що й пізніше працювали й працюють для Церкви та підкреслив, що нам усім необхідно й далі працювати з усією гарячністю, не вагаючись. Звернув увагу Владика на потребу більшого числа наших священиків, а значить і на потребу сильнішої нашої Духовної Школи та вказав, що необхідно ще вище піднести авторитет наших священиків і сильніше забезпечити їх матеріяльно. Говорячи про нашу молодь, Владика зазначив, що на виховання молоді необхідно звернути якнайпильнішу увагу і виховувати її на християнських засадах, але національними методами. Та що це необхідно робити всім спільними силами. Закінчуючи своє слово, Владика вітав усіх і кожного зокрема з цим великим Святом і сказав: "Вірю, що Господь буде з нами і в нашій дальшій спільній праці, вірю, що Церква наша буде міцна і що міцний буде наш нарід в Канаді".

З черги привіт зложив мейор міста п. С. Боквалд.

Другим промовцем був адв. п. Ю Стечишин, якого представив п. Процюк, підкреслюючи, що п. Стечишин дуже добре відомий по всій Канаді як один із найактивніших працівників на культурному і церковному полі. Відомий як многолітній Ректор Інституту ім. П. Могили в часі найбільшого розвитку церковного руху, як провідник культурно-національного і громадського розвитку, як автор цінної української граматики та майже незмінний член заряду в Саскатунській Громаді і довголітній член нашої Консисторії.

У своїй 40-хвилинній промові п. Ю Стечишин висловив приємність бути на цім Ювілеї і, переповівши в подробицях, як прийшло до ідеї відродження Української Православної Церкви в Канаді, підкреслив, що наша УГПЦ є однією з найкращих інституцій українців у світі та що про це історія скаже своє слово. При-

чини, які поставили українців у Канаді на такий високий щабель, на думку п. Стечишина були: 1) те, що українці в Канаді осілися масовими кольоніями, де легше було затримати своє рідне,

2) те, що Манітобський та Саскачеванський уряди зорганізували Рутенієн Трейнінг Скул, з яких вийшло багато українських учителів,

3) те, що в українців викликано психічний чинник — жити, розвиватися, боротися з обставинами і поборювати їх.

"Найголовніші з обставин" — казав п. Стечишин — "були обставини національного і церковного характеру. Вони добиралися до української душі і спонукали нас до боротьби і життя. А найсильнішим чинником, що спонукав нас до життя, була Українська Православна Церква. Англійський мислитель Тойнбі писав, що нація чи група, що творить певну цивілізацію, мусить мати конструктивний провід, творчу меншість. Якщо нарід такий провід має, він не потребує журитися. Але провід повинен мати не тільки ідею. Він повинен вміти ту ідею передати в маси. Ми в минулому не тільки мали провід, а і вміли передати ідею в маси, бо наші провідники були продуктом життя. Коли маса починає працювати механічно і перестає думати, вона остається позаду і тоді приходить небезпека. Це стосується до кожної інституції, до кожної організації. Перед нами — подібна небезпека: з відходом старшої генерації виникли нові обставини і треба найти оте нове, що його необхідно передати в маси", закінчив п. Ю Стечишин під гучні оплески.

Далі п. Процюк представляє о. Протоп. д-ра С. В. Савчука і зазначає, що історія нашої Церкви це — історія о. Савчука. Вказує, що о. Савчук був одним із перших священиків у нашій Церкві, був першим парохом в Саскатунській Громаді і сталим парохом в громаді Ст. Джуліен, був Адміністратором нашої Церкви, редактором "Вістника", служив при війську капеляном, був принципалом Колеґії св. Андрея і тепер — Голова Президії нашої Консисторії.

У своєму довшому слові о. Савчук зупиняється на ролі нашої Церкви, і на обовязках її вірних і підкреслює, що вірні повинні інтересуватися і клопотатися церковними справами та брати в них активну участь. "Наша будучність буде така", — сказав о. Савчук, — "якою її зроблять самі вірні". Далі о. Савчук вказав, що одним з великих завдань нашої Церкви це — зберегти українську мову та подбати про молодь, щоб вона мала українське, моральне і релігійне виховання. Ще далі о. Савчук зазначив велику потребу в священиках, щоб були молоді, освічені й канадійського виховання і при цьому розповів, чому наспіла конечна потреба перенести нашу Колеґію св. Андрея на площу Манітобського Університету і зазначив, що цією справою повинні журитися не тільки Митрополит, Консисторія, а всі вірні нашої Церкви. "Ось чому", — сказав о. Савчук, — "з нагоди 40-ліття нашої Церкви ми провадимо збірки на будівельний фонд Колеґії св. Андрея і наш Ювілейний рік продовжили до липня 1959-го року". І тут же о. Савчук попросив присутніх зложити свою щедру і поважну жертву на вказану ціль.

За 15 хвилин було зложено понад $4,000.00.

Після збірки до слова покликано проф. Д. Максимюка, голову Дирекції Інституту ім. П. Могили, від якого він склав привіт. Далі проф. Максимюк розповів дещо про Інститут і підкреслив, що Дирекція Інституту вважає Інститут частиною Православної Церкви. Також проф. Максимюк поділився з присутніми про заходи, які пороблено в справі будови нового Інституту: закуплено площу коло університету, заінкорпоровано нове товариство під назвою "Інститут Могили 1958", одержано дозвіл від уряду про звільнення сум жертвованих на цей Інститут від доходового податку, ідуть приготовання до кампанії на збирання грошей та що ця кампанія передбачається на термін до 5 літ і що Інститут числить на піддержку в цім добрім ділі від усіх православних і зокрема на піддержку від усіх бувших питомців Інституту. При кінці проф. Максимюк подякував Владиці Митрополитові Іларіону за благословення початкової справи будови; Консисторії, священикам і громадам за адресарі, жіночим відділам за прекрасне умеблювання кімнат в Інституті, провінціяльній Екзекутиві ТУС в Канорі за щире турбування про Інститут, "Українському Голосові" за поміщення статтей і закликів у тій справі та окремим особам за найріжнороднішу допомогу.

Наступний привіт зложив п. М. Зюбрак з Принс Алберт, як член теперішнього складу Консисторії. У своєму коротенькому слові п. Зюбрак підкреслив, що дотеперішні наші успіхи в церковній і громадській праці треба завдячувати тому, що всі ми були обєднані і всі справи робили спільно. Тоді ніхто не чекав на особливе запрошення до праці, робили однаково і духовні і світські люди й ніякої між ними ріжниці не було. В тому була наша сила. "Я хотів би", — закінчив п. Зюбрак", — "щоб це все продовжувалося і в теперішні часи і тоді напевно і наша сила, і розвій будуть ще успішніші. А цією співпрацею ми навіть захопимо тих, що вже починають байдужніти.

Далі о. Савчук викликав по черзі присутніх тут піонерів УГПЦ в Канаді, яким Владика Іларіон власноручно вручив окремо Пропамятні Почесні Грамоти, а сказавши кожному ласкаве слово подяки і захоти.

Грамоти одержали.

о. В. Кудрик — як член Народного Комітету в 1918 році; п. І. Рурик з Мус Джа і А. Воробець з Саскатуну, як теж члени того Комітету.

Далі одержали Грамоти такі учасники І-го Церковного З'їзду в 1918 році.

Адв. Ю. Стечишин — свого часу голова, а потім секретар Православного Братства; д-р Юрій Драган — секретар Собору (англ. частини) 1918 року; д-р М. Бойкович, Лука Новосад, Пилип Салдат і Василь Лазарович.

Від піонерів говорив п. І. Рурик з Мус Джа, який звертаючись до молоді, сказав. "Возміть у своєму житті собі клич — коли хочете мати щось своє і контролювати його, будуйте це тільки своїми власними силами!"

На закінчення говорив ще о. Кудрик, який підкреслив, що тепер ми мусимо зробити наголос на культурну ціль — щоб наш народ був двомовний.

Парох о. М. Боднарчук подякував усім і ця величня Академія закінчилася спільним, щирим відопіванням "Достойно".

Присутній.

Прот. В. Соловій Єпископом УАПЦ на Австралію

Консисторія Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії і Новій Зеляндії повідомила, що другий настоятель її парафії в Сидні о. Прот. Віктор Соловій обраний Собором УАПЦ в Австралії, який відбувся з благословення Митр. Ніканора (Абрамовича), кандидатом на єпископа УАПЦ в Австралії.

На прохання Митр. Ніканора в Зах. Европі, — з чисто технічних причин, — хіротонію о. Прот. Соловія звершив у Шікаго 30 листопада ц. р. Владика Іоан (Теодорович) Митрополит УАПЦ в ЗДА.

Прот. В. Соловій народився на Чернігівщині 1891 р. По закінченні Православної Духовної Семинарії в Чернігові він закінчив правничий факультет Варшавського університету (1914 р.). Року 1918-го брав участь в організуванні Найвищого Суду Української Держави. 1919-го р. був фронтовим старшиною Українських Січових Стрільців, а 1920-го року був начальником Правного Відділу Директорії УНР і Головного Отамана Симона Петлюри.

На еміґрації під Польщею за українську діяльність був урядом виселений з Полісся на становище судді в Минську Мазовецькому на польських землях. Одночасно брав участь в українському житті, а зокрема співпрацював з Українським Науковим Інститутом у Варшаві. За організування православних громад на польських землях Митр. Діонисій (Валединський) у Варшаві нагородив його Благословенною Грамотою.

За другої світової війни був правним дорадником Холмсько-Підляської Єпархії, очоленої Владикою Митрополитом Іларіоном. Року 1944-го він повдовів, — його дружина згинула від куль польських терористів під час нападу на Український Комітет у Варшаві. По закінченні війни суддя В. Соловій брав участь в організуванні Української Національної Ради, і був членом її Виконного Органу, де реферував також церковні справи. Прибувши до Австралії 1950 р., був 1951-1952 рр. головою Союзу Українців Австралії, а також членом Вищого Церковного Управління УАПЦ на Австралію. Року 1954-го прийняв священичий сан, а 1956 р. Перший Собор УАПЦ на Чужині обрав його кандидатом на вікарного єпископа при Митр. Ніканорові в Зах. Німеччині. Однак це рішення згодом було відмінене з уваги на потребу мати єпископа в Австралії, кандидатом на якого обрано Прот. Соловія.

Л. ПІРСОН ПЕРЕДБАЧУЄ 1 МІЛЬЙОН БЕЗРОБІТНИХ

Провідник лібералів Л. Пірсон, критикуючи консервативний уряд Дж. Діфенбейкера, на недавній конвенції своєї партії сказав, що цієї зими в Канаді може бути 1 мільйон безробітних.

В усіх речах є Ідеал і Божий палець у всьому, який обявляється навіть в тих справах, що видаються нам протиречними. (Дора Ґрінвел).

В. Наконечний.

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Побіч матерей і дівчата приглядаються, але до співачок не підходять. Раз, що вони самі не співачки, а друге, що ті прибулі так поводяться, ніби вони дуже горді. Правда, що між ними є й Маланка, але вона також до співачок подібна.

Ніяково було дівчатам. Відчували, що вони від співачок стоять далеко, стоять низько в порівнанні з ними. Хоч певна річ, що співачки злої думки про тутешніх дівчат не мали.

Треба згадати, що Павло вчив не тільки співу, але й гарного поведення і розумного відношення до других людей. Вчив розуму. А вже окремо дівчатам говорив:

— Гарне, розумне, поважне поведення багато дорозше ніж те, що на голові або на плечах. В поведенню бачимо цілого чоловіка, — бачимо по настрою його лиця, по його розсуднім погляді, по його обережній зрівноваженій бесіді, і на все те люде найперше звертають увагу. В тім ціла цінність, якої за гроші не можна купити.

**
*

З церкви Павло забрав співаків до себе на обід, а Маланка забрала до себе співачок, а що якраз звернуло на себе людську увагу. І дехто сказав:

— Бачите, як ті співаки тримаються? Як жиди, або цигани.

Маланка з тутешніми дівчатами не товаришувала, а тільки з двома чи трьома ближче стояла. На танці не ходила, і всі звали її "дикою". Та якою поважною вона тут показалася! Вже ніби господиня. Має вона таке товариство, що місцевим дівчатам до нього далеко. Вона не дика, але горда. До неї не приступай! Може ліпше було би, коли б ті співаки цілком сюди не приходили...

Але Маланка не була горда, — вона була розумна, тиха, скромна, дуже розсудна. Мала розумну матір і поважного батька, отже розумно її виховали.

Обід у Павла

Співаки були дуже вдоволені, що так гарно перед чужими людьми пішов їх спів. Вони ще молоді люди, але старших людей своїм співом здивували.

А ще окремо було для них важне, що вони запрошені до Павла в гостину. Це знак, що вони вже не тільки співаки, але й поважні люди. То перший раз так їх на обід запрошено.

Обід ледве скінчився, аж бачать, що старший брат привозить сюди священика. Він не втерпів, щоби з Павлом і співаками ближче не познайомитися.

Вийшов Павло, попросив священика до хати, а коли священик переступив поріг, співаки повставали й один з них каже:

— Витаємо вас, панотче, в нашім гурті. Ми раді вас між собою бачити!

Поговорив священик з усіма, розпитував, похвалив співаків за їх витривалість, а там і каже:

— Бачите кілько ви здобули і як високо ви стали в людських очах! Ви вже нині стоїте своїм здоровим розсудком, і тим, чого ви навчилися, висше не тільки між вами рівними, але і між багатьома старшими. А дасть Бог, то ви ще більше здобудете, і перед вами навіть сиві голови будуть схилятися... А чого ви навчилися, та ще навчитеся, учіть других, щоб мати добрих помічників і наслідників.

— Та мені треба ще, — говорить дальше священик, — і ваших помічниць-співачок відвідати. Без них ваш спів не був би такий гарний. Бачу, що ви є добрими синами, а вони є добрими дочками українського народу. Так і в Святім Письмі говориться про синів і дочок народу, а не тільки про синів і дочок поодиноких батьків і матерей...

Обід у Хмеля

Священик з співаками і Павлом попрощався і старший брат уже повів його до Хмеля, бо Хмель жив недалеко.

Там дівчата вже словами не витали священика, але встали і скромно легенько похилили голови на знак привіту.

Коли ж Хмель просив священика сідати, то говорить священик:

— Мені хочеться посидіти між поважними дочками нашого народу, вони ж будучі господині, — і сів собі між дівчатами наче батько між своїми дітьми.

І почалась балачка. Похвалив дівчат не тільки за їх спів, але за їх скромність, за поважне поведення, за невибагливі одяги, а вже окрему увагу звернув на хустини, і каже:

— Хустина, хустка, то природне покриття голови для жінок. Коли дівчина покрила голову хустиною, то всі дивляться на дівчину, а не на хустину, а коли буде мати капелюх, та ще дуже чудернацький, то дивляться на капелюх, а не на дівчину, чи жінку. Дивляться і кажуть: "Але в неї на голові таке, що ну, ну!..." Про капелюх говорять, а не про голову!

А дальше каже:

— Ви нині дівчата, але за час будете поважними господинями, і тоді рад би я, щоби ви запрошували мене до своїх домів та пригадали мені, як я сидів між вами. Буде гарний спомин і вам, і мені...

Ще поговоривши, попрощався священик з дівчатами, запевняючи їх, що і між людьми їх згадає, і сам буде їх згадувати, та що рад би ще колись їх співу послухати.

Які дівчата були вдоволені — можна собі уявити. Сам же священик їх відвідав, а того вони не сподівалися. І що люди скажуть, коли про те довідаються! Старший брат, що тут був, все людям розказує. Вони вже тепер ніби господині!

Вже сонце мало заходити, коли співаки вибиралися додому, І яке вдоволення вони везли з собою! Їхали мов ті вояки, що перемогли ворога і в славі додому вертаються.

А що було в громаді

Богослуження закінчилося в самий полудень, отже люди додому ще не спішилися, і хотіли наговоритися. А було про що говорити!

— Там Павлови певно добре платять, — говорить хтось. — Але ми б йому також заплатили. Ми годні! А заплатимо, то до нас прийде.

— О, ні! — каже другий. — Ми його питали, а він каже, що все те робить дармо. Ми і тамошних людей розпитували, і всі кажуть, що не платять нічого.

— А хіба є такі люде, що дармо щось робили б? — зауважив хтось.

— Та видю, що є такі, — говорять інші, — є такі! Їм ходить не про гроші, але щоби добре діло виконати. Щирі люди!

— Він дуже молодих любить, отже ними клопочеться, — каже знов хтось, — я про те вже чув.

— Та хіба наша молодь гірша ніж тамта? — заговорив хтось з тих, що своїми спортовцями величаються. — Чому він нашими молодими не інтересується? Чи наша молодь гірша?

Тут вже не втерпів хтось з відважніших, і каже:

— А все ж не така, як тамта! У нас спорти, "чемпіони" і танці, а більше нічого! І що ті "чемпіони" дотепер показали? Бігають, борються, переганяються і верещать, як дякуни! Чи ж можна тим похвалитися? Або може танцями? А там є також чемпіони, але інші, до них неподібні. Ми вже їх і чули, і бачили,— які вони поважні. Любо на них глянути.

І той, що обороняв своїх "чемпіонів", замовчав.

А скільки балачок було між жіноцтвом! Матері казали дочкам:

— Бачите, які там дівчата? Не такі, як наші! Чому і ви не мали б такими бути?

Тут одна дівчина, що з Маланкою сходилася, ще коло церкви не втерпіла, і каже:

— А хіба ми винні, що ми не такі, як другі? Хто ж нас мав навчити? А самі не навчимося. Ростемо, як буряи на полі, і гне нас вітер куди хоче... Добре, що їх вчить Павло, а нас ніхто не вчить! А був би хтось, то навчив би. Ми були б раді. От Маланка... З неї ще й сміялися, але яка вона поважна! Бо батько та мати добре її навчили...

І матері мовчали, бо дівчина правду говорила. Її слова мусіли викликати жаль у матерей, і деякій матері стали сльози в очах.

(Далі буде)

ПОЛЬСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ЦЕРКВА МАЄ 4 ЄПИСКОПИ

На Соборі Синоду Польської Національної Церкви, який збирається кожних чотири роки, в Шікаго 1958 р. обрано трьох нових єпископів: о. Голявського, о. Яворського і о. Родзінського. Головою цієї Церкви є єпископ Леон Гроховський. Польська Національна Церква повстала в ЗДА 1904 р. під проводом єпископа Годура. Ця Церква має тепер в ЗДА і в Канаді 300,000 вірних, а також значне число парафій у Польщі, де їх число по першій світовій війні й досі все більше зростає.

Вірні цієї Церкви й надалі вважають себе за католиків, але не признають влади папи і завели в себе польську Богослужбову мову, замість латинської.

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всеношник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку.

За Каталогом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Перш за все Римові потрібно було створити байку про сповидне "першенство" Св. Петра над усіми іншими Апостолами. З цією метою Рим дав своє питоме товмачення й розуміння Св. Письма (Матв. 16, 18-19), на користь свого уроєного "першенства" Св. Петра. У цій точці Рим абсолютно злегковажив усі інші частини Євангелії, а саме це відокремлене й софістичне ("натягнене") товмачення Матвія 16, 18-19 він уважав за цілком для себе вистачальне. Рим радо також ухопився за той голословний усний переказ (у Св. Письмі його немає!), що Апостол Петро ніби то був у Римі, там його замучено, і в Римі буцім то є його гріб, та що він буцім то був основоположником Церкви в Римі. Хоч цей переказ сам є без жодної основи, то однак Рим узяв його за основу до дальших своїх тверджень, — що кожен Римський папа ніби то є "наслідником" Апостола Петра, і що Ап. Петро передав папам усі ці свої "повновласті", що він їх буцім то мав отримати від самого Ісуса Христа. Звідси дальше розумування Риму, — коли з-поміж усіх Апостолів Христових лише один Св. Петро унаслідував право першенства — головства над усією Церквою у світі, то тим самим Апостол Петро був єдиним "наслідником" Христа, а після нього "наслідниками" Петровими, отже й "наслідниками" Христовими є папи. Так Рим поставив вимогу, щоб світ уважав кожного папу за Намісника Христа, цебто за Намісника Бога на землі.

Очевидно, що такі абсолютно голословні твердження ніяк не вистачали для того, щоб Християнська Церква могла визнати Римського єпископа (папу) за свого голову й за Намісника Бога на землі. Так у Римі зрозуміли, що згадані претенсії папства треба умотивувати якимись "документами", якимсь "історичним твором", і потрібний "твір", на замовлення потреби, появився, це отой горезвісний збірник "Св. Ісидора", і про нього буде подрібніше сказано в цій розвідці.

Практичні римляни з досвіду знали н а т у р у л ю д и н и, отже їм було відомо, що людський рід має нахил жити не тільки фактами й розумом, але й поезією, а звідси — казками, мітами; і знали вони, що порожня фікція, байка — замість дійсного знання — повністю заспокоює уми величезної більшости людства. І справді, така вже природа людини, що їй легче сприйняти байку, ніж трудне поважне думання, що необхідне для пошукування п р а в д и. А все ж таки людина лише так довго може приймати байку, поки вона якось задовольняє її практичні потреби; коли ж однак практичні потреби почнуть вимагати лише правди, тоді байка розвівається, мов дим, і її нічого не може врятувати перед тиском гону до правди і логіки дійсних життьових фактів.

І так, наприклад, в усій Британській імперії немає тепер такого свідомого громадянина, який справді вірив би в традиційну аксіому англійського права — що "король не може помилятися" (The king can do no wrong). Кожен, хто навчився історії, знає, що королеві Карлові, який ніби то "ніколи не міг помилятися", через його помилки таки відрубали на ешафоті голову. Так само буцім то "непомильний" король Яків через свої помилки мусів щодуху втікати у Францію. А король Юрій, зберігаючи за собою право на "непомильність", одночасно був у стані повного божевілля продовж 21 року. Однак ці очевидні факти не змінюють зовсім протилежного факту, а саме цієї аксіоми англійського права, — що "король не може помилятися".

Подібних прикладів — багато. Однак не хочемо відходити від вужчого предмету, що тут обговорюється, і який, як дехто може думати, може "не має нічого спільного" з нашою властивою темою.

Так все ж таки, щоб краще з'ясувати заслуги т. зв. "Св. Ісидора" для Римської Церкви, приведемо ще деякі приклади. І так, ледве чи знайдеться тепер такий свідомий українець і росіянин, який не знав би, що сучасна Росія користується вкраденою старовинною українською назвою "Русь", та що ця Росія, чи властивіше Московщина, не є продовженням історичної К и ї в с ь ко-Руської держави, та що різні фінсько-азійські племена не є руські, а однак цар Петро 1-ий створив цей "російський" імперський міт-фікцію, і мільйони москалів віддають за нього своє життя, догматично вірячи в нього, як буцім то в "історичну правду".

Це саме можна сказати про міти-фікції Японії й Німеччини. Провідники вмовили в німців, що вони ніби то "вища раса", отже їм "суджено долею" панувати над усім світом, і німці повірили в цю фікцію, та й постійно кладуть за неї свої голови по всіх просторах Европи. І японці повірили у створену їхніми провідниками фікцію, що вони ніби то "божі сини" та що їм "сам Бог" судив панувати над світом; отож, вони роблять це саме в Азії, що німці в Европі, — стараються той світ завоювати.

Тепер ясно: Римові також треба було подібної фікції, і "Св. Ісидор" цілком успішно її виконав своїм згаданим тут Збірником. І ця його фікція-міт серед римо-католиків прийнялася із ще більшим успіхом, ніж може могли очікувати самі його творці. І вона стала невід'ємною частиною самих основ віри Римо-Католицької Церкви. І такою вона залишилася далі — навіть після того, коли вже було доведено, що "Св. Ісидор" і його твір — це фальш.

"Твір Св. Ісидора"

Ця розвідка про т. зв. "твір Св. Ісидора" написана на основі авторитетних католицьких джерел. Ось, наприклад, маємо перед собою витриману в науковому дусі працю, що її написав Е. Рітнер "Католицьке Церковне Право"*); ця книжка Рітнера довгими роками правила за офіційний підручник студентам у вивчанні церковного права в уніятських (греко-католицьких) і римо-католицьких духовних семинаріях у Львові. Тому саме, сподіваємося, з нічиєї сторони не може бути попрікань, що може користуємося інформаціями православних чи протестантських авторитетів, неприхильних католицтву.

У цьому офіційному католицькому шкільному підручнику, написаному Рітнером і схваленому Католицькою Церковною владою, сказано:

"...Spotykamy się z faktem szczególniejszego rodzaju: pojawia się dzieło nieznanego autora, mające nibyto przedstawiać całozbiór prawa kościelnego, a będące w rzeczywistości w znacznej części *falsyfikatem, systematycznie i bardzo zręcznie przeprowadzonym.* Mimo tego zbiór ten rozpowszechnia się bardzo szybko, wypiera wszystkie niemal dawniejsze zbiory i przez wieki zażywa niezaprzeczonej powagi".

(Переклад: "Зустрічаємося з фактом особливішого характеру: з'являється невідомого автора твір, що ніби то має являти собою повнозбір церковного права, а в дійсності чимала його частина являється систематично і зручно пробленою фальшівкою. Не зважаючи на це, той збірник дуже швидко розповсюджується й випихає майже всі давніші збірники (права) та продовж сторіч у Церкві (Римо-Католицькій) користується безперечною повагою").

Рітнер у своїй книжці стверджує:

1) що поява цього твору — "Св. Ісидора" — це явище особливішого характеру;

2) що автор цього твору — невідома людина, а точніше — якийсь обманець, більшої міри шарлатан, що його прикрили іменем "Св. Ісидор";

3) що "твір Св. Ісидора" містить у собі нібито "повну збірку", чи пак цілісну енциклопедію церковного (канонічного) права;

4) що цей твір насправді не є збірником церковного права, бо в дійсності чимала його частина являється систематично і зручно пробленою фальшівкою;

5) що цей "твір Св. Ісидора", цебто той фальш дуже швидко поширився по всій Римо-Католицькій Церкві, отож і по всіх країнах Европи, — крім, звичайно, православних народів, — бо ж його негайно розсилали з Риму урядовим порядком;

6) що ця фальшівка, обман, скоро "випхав" майже всі дотогочасні правдиві, дійсні збірники церковного права з усієї Римо-Католицької Церкви; отже, цей обман підмінив собою дотогочасну правдиву історію Римської Церкви для всіх католиків (і, звичайно, "випхав" цей твір не сам собою, а мусіла це зробити церковна влада в Римі);

7) що цей фальш, обман, брехня, отже злочинний твір, здобув собі повагу й авторитет в усій Римо-Католицькій Церкві, в усьому католицькому світі, на довгі сторіччя (очевидно, здобув він собі цей авторитет і повагу силою наказу Риму).

(Далі буде)

*) В оригіналі: Edward Rittner, Prawo Kościelne Katolickie. Wyd. 1878 r. Str. 36. Див. "Zbiór Izydora".

З ЦЕРКОВНОЇ БОРОТЬБИ В ІТАЛІЇ

Єпископ перевів католицького священика о. Франческо Саверіо Льосардо з села Боско (південна Італія) на іншу парафію. Проти цього запротестували всі дорослі мешканці села Боско в числі 700 осіб, домагаючись, щоб єпископ назад прислав їм о. Льосардо. А коли прибув новий священик, всі мешканці села вивісили у вікнах своїх домів червоні прапори, а церкву замкнули й не впустили до неї священика.

Вони загрозили єпископові, що коли до двох тижнів він не поверне о. Льосардо, то вони всі перейдуть до протестантів, з якими вже ввійшли в порозуміння.

Це один з багатьох щоденних образків з церковної ниви в Італії.

В. Наконечний.

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Побіч матерей і дівчата приглядаються, але до співачок не підходять. Раз, що вони самі не співачки, а друге, що ті прибулі так поводяться, ніби вони дуже горді. Правда, що між ними є й Маланка, але вона також до співачок подібна.

Ніяково було дівчатам. Відчували, що вони від співачок стоять далеко, стоять низько в порівнанні з ними. Хоч певна річ, що співачки злої думки про тутешніх дівчат не мали.

Треба згадати, що Павло вчив не тільки співу, але й гарного поведення і розумного відношення до других людей. Вчив розуму. А вже окремо дівчатам говорив:

— Гарне, розумне, поважне поведення багато дорозше ніж те, що на голові або на плечах. В поведенню бачимо цілого чоловіка, — бачимо по настрою його лиця, по його розсуднім погляді, по його обережній зрівноваженій бесіді, і на все те люде найперше звертають увагу. В тім ціла цінність, якої за гроші не можна купити.

З церкви Павло забрав співаків до себе на обід, а Маланка забрала до себе співачок, а що якраз звернуло на себе людську увагу. І дехто сказав:

— Бачите, як ті співаки тримаються? Як жиди, або цигани.

Маланка з тутешніми дівчатами не товаришувала, а тільки з двома чи трьома ближче стояла. На танці не ходила, і всі звали її "дикою". Та якою поважною вона тут показалася! Вже ніби господиня. Має вона таке товариство, що місцевим дівчатам до нього далеко. Вона не дика, але горда. До неї не приступай! Може ліпше було би, коли б ті співаки цілком сюди не приходили...

Але Маланка не була горда, — вона була розумна, тиха, скромна, дуже розсудна. Мала розумну матір і поважного батька, отже розумно її виховали.

Обід у Павла

Співаки були дуже вдоволені, що так гарно перед чужими людьми пішов їх спів. Вони ще молоді люди, але старших людей своїм співом здивували.

А ще окремо було для них важне, що вони запрошені до Павла в гостину. Це знак, що вони вже не тільки співаки, але й поважні люди. То перший раз так їх на обід запрошено.

Обід ледве скінчився, аж бачать, що старший брат привозить сюди священика. Він не втерпів, щоби з Павлом і співаками ближче не познайомитися.

Вийшов Павло, попросив священика до хати ,а коли священик переступив поріг, співаки повставали й один з них каже:

— Витаємо вас, панотче, в нашім гурті. Ми раді вас між собою бачити!

Поговорив священик з усіма, розпитував, похвалив співаків за їх витривалість, а там і каже:

— Бачите кілько ви здобули і як високо ви стали в людських очах! Ви вже нині стоїте своїм здоровим розсудком, і тим, чого ви навчилися, вище не тільки між вами рівними, але і між багатьома старшими. А дасть Бог, то ви ще більше здобудете, і перед вами навіть сиві голови будуть схилятися... А чого ви навчилися, та ще навчитеся, учіть других, щоб мати добрих помічників і наслідників.

— Та мені треба ще, — говорить дальше священик, — і ваших помічниць-співачок відвідати. Без них ваш спів не був би такий гарний. Бачу, що ви є добрими синами, а вони є добрими дочками українського народу. Так і в Святім Письмі говориться про синів і дочок народу, а не тільки про синів і дочок поодиноких батьків і матерей...

Обід у Хмеля

Священик з співаками і Павлом попрощався і старший брат уже повів його до Хмеля, бо Хмель жив недалеко.

Там дівчата вже словами не витали священика, але встали і скромно легенько похилили голови на знак привіту.

Коли ж Хмель просив священика сідати, то говорить священик:

— Мені хочеться посидіти між поважними дочками нашого народу, вони ж будучі господині, — і сів собі між дівчатами наче батько між своїми дітьми.

І почалась балачка. Похвалив дівчат не тільки за їх спів, але за їх скромність, за поважне поведення, за невибагливі одяги, а вже окрему увагу звернув на хустини, і каже:

— Хустина, хустка, то природне покриття голови для жінок. Коли дівчина покрила голову хустиною, то всі дивляться на дівчину, а не на хустину, а коли буде мати капелюх, та ще дуже чудернацький, то дивляться на капелюх, а не на дівчину, чи жінку. Дивляться і кажуть: "Але в неї на голові таке, що ну, ну!..." Про капелюх говорять, а не про голову!

А дальше каже:

— Ви нині дівчата, але за час будете поважними господинями, і тоді рад би я, щоби ви запрошували мене до своїх домів та пригадали мені, як я сидів між вами. Буде гарний спомин і вам, і мені...

Ще поговоривши, попрощався священик з дівчатами, запевняючи їх, що і між людьми їх згадає, і сам буде їх згадувати, та що рад би ще колись їх співу послухати

Які дівчата були вдоволені — можна собі уявити. Сам же священик їх відвідав, а того вони не сподівалися. І що люди скажуть, коли про те довідаються! Старший брат, що тут був, все людям розказує. Вони вже тепер ніби господині!

Вже сонце мало заходити, коли співаки вибиралися додому, і яке вдоволення вони везли з собою! Їхали мов ті вояки, що перемогли ворога і в славі додому вертаються.

А що було в громаді

Богослуження закінчилося в самий полудень, отже люди додому ще не спішилися, і хотіли наговоритися. А було про що говорити!

— Там Павлови певно добре платять, — говорить хтось. — Але ми б йому також заплатили. Ми годні! А заплатимо, то до нас прийде.

— О, ні! — каже другий. — Ми його питали, а він каже, що все те робить дармо. Ми і тамошних людей розпитували, і всі кажуть, що не платять нічого.

— А хіба є такі люде, що дармо щось робили б? — зауважив хтось.

— Та видно, що є такі, — говорять інші, — є такі! Їм ходить не про гроші, але щоби добре діло виконати. Щирі люди!

— Він дуже молодих любить, отже ними клопочеться, — каже знов хтось, — я про те вже чув.

— Та хіба наша молодь гірша від тамта? — заговорив хтось з тих, що своїми спортовцями величаються. — Чому він нашими молодими не інтересується? Чи наша молодь гірша?

Тут вже не втерпів хтось з відважніших, і каже:

— А все ж не така, як тамта! У нас спорти, "чемпіони" і танці, а більше нічого! І що ті "чемпіони" дотепер показали? Бігають, борються, переганяються і верещать, як дикуни! Чи ж можна тим похвалитися? Або може танцями? А там є також чемпіони, але інші, до них неподібні. Ми вже їх і чули, і бачили,— які вони поважні. Любо на них глянути.

І той, що обороняв своїх "чемпіонів", замовчав.

А скільки балачок було між жіноцтвом! Матері казали дочкам:

— Бачите, які там дівчата? Не такі, як наші! Чому і ви не мали б такими бути?

Тут одна дівчина, що з Маланкою сходилася, ще коло церкви не втерпіла, і каже:

— А хіба ми винні, що ми не такі, як другі? Хто ж нас мав навчити? А самі не навчимося. Ростемо, як бурян на поли, і гне нас вітер куди хоче... Добре, що їх вчить Павло, а нас ніхто не вчить! А був би хтось, то навчив би. Ми були б раді. От Маланка... З неї ще й сміялися, але яка вона поважна! Бо батько та мати добре її навчили...

І матері мовчали, бо дівчина правду говорила. Її слова мусіли викликати жаль у матерей, і деякій матері стали сльози в очах.

(Далі буде)

ПОЛЬСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ЦЕРКВА МАЄ 4 ЄПИСКОПИ

На Соборі Синоду Польської Національної Церкви, який збирається кожних чотири роки, в Шікаго 1958 р. обрано трьох нових єпископів: о. Голявського, о. Яворського і о. Родзінського. Головою цієї Церкви є єпископ Леон Гроховський. Польська Національна Церква повстала в ЗДА 1904 р. під проводом єпископа Годура. Ця Церква має тепер в ЗДА і в Канаді 300,000 вірних, а також значне число парафій у Польщі, де їх число по першій світовій війні й досі все більше зростає.

Вірні цієї Церкви й надалі вважають себе за католиків, але не признають влади папи і завели в себе польську Богослужбову мову, замість латинської.

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всеношник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку.

За Каталогом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Перш за все Римові потрібно було створити байку про споконвічне "першенство" Св. Петра над усіми іншими Апостолами. З цією метою Рим дав своє питоме товмачення й розуміння Св. Письма (Матв. 16, 18-19), на користь свого уроєного "першенства" Св. Петра. У цій точці Рим абсолютно злегковажив усі інші частини Євангелій, а саме це відокремлене й софістичне ("натягнене") товмачення Матвія 16, 18-19 він уважав за цілком для себе вистачальне. Рим радо також ухопився за той голословний усний переказ (у Св. Письмі його немає!), що Апостол Петро ніби то був у Римі, там його замучено, і в Римі буцім то є його гріб, та що він буцім то був основоположником Церкви в Римі. Хоч цей переказ сам є без жодної основи, то однак Рим узяв його за основу до дальших своїх тверджень, - що кожен Римський папа ніби то є "наслідником" Апостола Петра, і що Ап. Петро передав папам усі ці свої "повновласті", що він їх буцім то мав отримати від самого Ісуса Христа. Звідси дальше розумування Риму, - коли з-поміж усіх Апостолів Христових лише один Св. Петро унаслідував право першенства — головства над усією Церквою у світі, то тим самим Апостол Петро був єдиним "наслідником" Христа, а після нього "наслідниками" Петровими, отже й "наслідниками" Христовими є папи. Так Рим поставив вимогу, щоб світ уважав кожного папу за Намісника Христа, цебто за Намісника Бога на землі

Очевидно, що такі абсолютно голословні твердження ніяк не вистачали для того, щоб Християнська Церква могла визнати Римського єпископа (папу) за свого голову й за Намісника Бога на землі. Так у Римі зрозуміли, що згадані претенсії папства треба умотивувати якимись "документами", якимсь "історичним твором", і потрібний "твір", на замовлення потреби, появився, це отой горезвісний збірник "Св. Ісидора", і про нього буде подрібніше сказано в цій розвідці

Практичні римляни з досвіду знали н а т у р у л ю д и н и, отже їм було відомо, що людський рід має нахил жити не тільки фактами й розумом, але й поезією, а звідси — казками, мітами; і знали вони, що порожня фікція, байка замість дійсного знання — повністю заспокоює уми величезної більшости людства. І справді, така вже природа людини, що їй легче сприйняти байку, ніж трудне поважне думання, що необхідне для пошукування п р а в д и. А все ж таки людина лише так довго може приймати байку, поки вона якось задовольняє її практичні потреби; коли ж однак практичні потреби почнуть вимагати лише правди, тоді байка розвівається, мов дим, і її нічого не може врятувати перед тиском гону до правди і логіки дійсних життьових фактів.

І так, наприклад, в усій Британській імперії немає тепер такого свідомого громадянина, який справді вірив би в традиційну аксіому англійського права - що "король не може помилятися" (The king can do no wrong). Кожен, хто навчився історії, знає, що королеві Карлові, який ніби то "ніколи не міг помилятися", через його помилки таки відрубали на ешафоті голову. Так само буцім то "непомильний" король Яків через свої помилки мусів щодуху втікати у Францію. А король Юрій, зберігаючи за собою право на "непомильність", одночасно був у стані повного божевілля продовж 21 року. Однак ці очевидні факти не змінюють зовсім протилежного факту, а саме цієї аксіоми англійського права, — що "король не може помилятися"

Подібних прикладів — багато. Однак не хочемо відходити від вужчого предмету, що тут обговорюється, і який, як дехто може думати, може "не має нічого спільного" з нашою властивою темою.

Так все ж таки, щоб краще з'ясувати заслуги т. зв. "Св. Ісидора" для Римської Церкви, приведемо ще деякі приклади. І так, ледве чи знайдеться тепер такий свідомий українець і росіянин, який не знав би, що сучасна Росія користується вкраденою старовинною українською назвою "Русь", та що ця Росія, чи властивіше — Московщина, не є продовженням історичної К и ї в с ь к о-Руської держави, та що різні фінсько-азійські племена не є руські, а однак цар Петро І-ий створив цей "російський" імперський міт-фікцію, і мільйони москалів віддають за нього своє життя, догматично вірячи в нього, як буцім то в "історичну правду"

Це саме можна сказати про міти-фікції Японії й Німеччини. Провідники вмовили в німців, що вони ніби то "вища раса", отже їм "суджено долею" панувати над усім світом; і німці повірили в цю фікцію, та й постійно кладуть за неї свої голови по всіх просторах Европи. І японці повірили у створену їхніми провідниками фікцію, що вони ніби то "божі сини" та що їм "сам Бог" судив панувати над світом; отож, вони роблять це саме в Азії, що німці в Европі, стараються той світ завоювати

Тепер -- ясно: Римові також треба було подібної фікції, і "Св. Ісидор" цілком успішно її виконав своїм згаданим тут Збірником. І ця його фікція-міт серед римо-католиків прийнялася ще з більшим успіхом, ніж може могли очікувати самі його творці. І вона стала невід'ємною частиною самих основ віри Римо-Католицької Церкви. І такою вона залишилася далі навіть після того, коли вже було доведено, що "Св. Ісидор" і його твір це фальш

"Твір Св. Ісидора"

Ця розвідка про т. зв. "твір Св. Ісидора" написана на основі авторитетних католицьких джерел. Ось, наприклад, маємо перед собою витриману в науковому дусі працю, що її написав Е. Рітнер "Католицьке Церковне Право"*); ця книжка Рітнера довгими роками правила за офіційний підручник студентам у вивчанні церковного права в уніятських (греко-католицьких) і римо-католицьких духовних семинаріях у Львові. Тому саме, сподіваємося, з нічиєї сторони не може бути попрікань, що може користуємося інформаціями православних чи протестантських атворитетів, неприхильних католицтву

У цьому офіційному католицькому шкільному підручнику, написаному Рітнером і схваленому Католицькою Церковною владою, сказано:

"...Spotykamy się z faktem szczególniejszego rodzaju: **pojawia się dzieło nieznanego autora, mające nibyto przedstawiać całozbiór prawa kościelnego, a będące w rzeczywistości w znacznej części** *falsyfikatem, systematycznie i bardzo zręcznie przeprowadzonym.* **Mimo tego zbiór ten rozpowszechnia się bardzo szybko, wypiera wszystkie niemal dawniejsze zbiory i przez wieki zażywa niezaprzeczonej powagi".**

(Переклад: "Зустрічаємося з фактом особливішого характеру: з'являється невідомого автора твір, що ніби то має являти собою повнозбір церковного права, а в дійсності чимала його частина являється систематично і зручно пробленою фальшівкою. Не зважаючи на це, той збірник дуже швидко розповсюджується й випихає майже всі давніші збірники (права) та продовж сторіч у Церкві (Римо-Католицькій) користується безперечною повагою")

Рітнер у своїй книжці стверджує.

1) що поява цього твору "Св. Ісидора" це явище особливішого характеру;

2) що автор цього твору невідома людина, а точніше -- якийсь обманець, більшої міри шарлатан, що його прикрили іменем "Св. Ісидор";

3) що "твір Св. Ісидора" містить у собі нібито "повну збірку", чи пак цілісну енциклопедію церковного (канонічного) права,

4) що цей твір насправді не є збірником церковного права, бо в дійсності чимала його частина являється систематично і зручно проробленою фальшівкою;

5) що цей "твір Св. Ісидора", цебто той фальш дуже швидко поширився по всій Римо-Католицькій Церкві, отож і по всіх країнах Европи, - крім, звичайно, православних народів, бо ж його негайно розсилали з Риму урядовим порядком;

6) що ця фальшівка, обман, скоро "випхав" майже всі дотогочасні правдиві, дійсні збірники церковного права з усієї Римо-Католицької Церкви, отже, цей обман підмінив собою дотогочасну правдиву історію Римської Церкви для всіх католиків (і, звичайно, "випхав" цей твір не сам собою, а мусіла це зробити церковна влада в Римі),

7) що цей фальш, обман, брехня, отже злочинний твір, здобув собі повагу й авторитет в усій Римо-Католицькій Церкві, в усьому католицькому світі, на довгі сторіччя (очевидно, здобув він собі цей авторитет і повагу силою наказу Риму).

(Далі буде)

*) В оригіналі. Edward Rittner, Prawo Kościelne Katolickie. Wyd. 1878 r. Str. 30. Див. "Zbiór Izydora".

З ЦЕРКОВНОЇ БОРОТЬБИ В ІТАЛІЇ

Єпископ перевів католицького священика о. Франческо Саверіо Льосардо з села Боско (південна Італія) на іншу парафію. Проти цього запротестували всі дорослі мешканці села Боско в числі 700 осіб, домагаючись, щоб єпископ назад прислав їм о. Льосардо. А коли прибув новий священик, всі мешканці села вивісили у вікнах своїх домів червоні прапори, а церкву замкнули й не впустили до неї священика.

Вони загрозили єпископові, що коли до двох тижнів він не поверне о. Льосардо, то вони всі перейдуть до протестантів, з якими вже ввійшли в порозуміння.

Це один з багатьох щоденних образків з церковної ниви в Італії.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границю — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПЕРЕД НОВОЮ ПОЛІТИКОЮ ВАТИКАНУ

Коли відбувалося засідання Конкляве Кардиналів для вибору нового папи, кореспондент канадійської телевізії Сі Бі Сі 26 жовтня сказав дещо про поголоски, які поширилися у звязку з тим вибором. Було сказано, що між кардиналами зударилися різні політичні впливи. Далі, кореспондент сказав, що ватиканські правлячі круги вважали покійного папу Пія XII за "надто непримиримого у відношенні до комунізму". А тим часом у Ватикані, значить — серед кардиналів, переважає думка, що провід Католицької Церкви повинен бути більше реалістичний і лагідніший у своєму відношенні до комуністичної дійсності в країнах за залізною заслоною.

З того виходить, що на голосуванні Конкляве Кардиналів могла бути й одна з таких течій, що була за знайденням якогось способу співжиття з комуністичними режимами за залізною заслоною. Хто міг цю течію репрезентувати — в ближчих подробицях покищо не відомо. Але вже тепер ясно, що ця течія може мати досить далекойдучий характер, коли їй не зміг догодити навіть покійний папа Пій XII, і вона мала попрікнути його в "переборщеній непримиримості щодо комуністичних режимів" за залізною заслоною.

Як відомо, папа Пій XII 1952 р. у посланні "До народів Росії" всі народи в державі СССР, отже й українців, назвав одним "російським н а р о д о м". Року 1953-го у цьому ж дусі посвятив "народи Росії" Непорочному Серцю. Року 1953-го, у перших днях березня, папа Пій XII, довідавшись про наглу недугу Сталіна, (який помер 5. 3. 1953 р.), у своїй приватній каплиці молився за Сталіна й за кращу долю "пригніченого російського народу", як повідомили джерела з Ватикану.

Року 1954-го у Великодньому Посланні папа Пій XII гостро виступив проти націоналістичної політики народів Европи, назвавши її "злом", "насінням суперництва і розпалювачем незгоди". Папа Пій XII поблагословив еп. Шінові відправити в ЗДА 5 вересня 1955 р. спеціяльне Богослуження "За Росію". З благословення папи Пія XII провід Католицької Церкви в Польщі — епископат і кардинал Стефан Вишинський — у грудні 1956 р. офіційно проголосили співпрацю з комуністичним режимом Станіслава Ґомулки і видав католикам наказ голосувати за нього. У Різдвяному Посланні 1956 р. папа Пій XII закликав католиків боротися проти атомового озброєння, і зробив це таким способом, що, як писав "Нювсік" 9. 1. 1956 р. ЗДА, "це послання звучить трохи в дусі машина московської пропаганди. Як було очікувано, Москва за це гарненько поплескала папу по плечу". А "Фрі Прес" у Вінніпеґу 21. 1. 1956 р. писав: "Радіо з Москви висловило папі спеціяльне признання за ці його уступи в Різдвяному Посланні, в яких він закликає до заборони атомової зброї та її випробувань".

За згодою папи Пія XII сучасний діючий голова (в заступстві кардинала Міндсенті, який утік і переховується в американській амбасаді) Католицької Церкви в Угорщині (Мадярщина) архиепископ Гроеш проголосив співпрацю з комуністичним режимом Кадара.

Яка за папи Пія XII була політика супроти комуністичної системи за залізною заслоною і зокрема — щодо СССР, можна б писати багато на підставі документів. Типовим і вимовним документом є також лист одного з діячів Католицької Акції проф. М. Чубатого до диктатора СССР М. Хрущова, висланий при кінці 1956 р., а опублікований проф. Чубатим в журн. "Юкрейніен Квортерлі" в ЗДА у червні 1957 р. Проф. Чубатий пише до Хрущова, що "конечним є, щоб Українська Греко-Католицька Церква в західній і карпатській Україні одержала рівні права з Російською Православною Ц е р к в о ю...", тому що "Справа релігійної свободи для греко-католиків в західній Україні є найбільш важливою життевою проблемою українського життя в Українській Соціялістичній Республіці, і я вірю, Микито Сергійовичу, що для добра майбутніх взаємин між російським і українським народами доцільним є приділити негайну увагу цій пекучій справі...".

З листа виходить, що коли б у західній Україні Москва дала Римові хоч такі права, як має Російська Церква в СССР (а ці права вона дістала ціною співпраці свого проводу з режимом СССР!), то комуністичний режим може бути певний, що Римові не залежить на національній і державницькій українській справі. А щоб і на Заході комуністи знали про таку добру волю римської політики, то проф. Чубатий про свій лист до Хрущова окремо повідомив ще й західніх провідників комунізму, як: Вілліяма Фостера в ЗДА, Пальміро Толіятті в Італії і Жака Дюкльо у Франції. І про ці свої листи до тих комуністичних провідників проф. Чубатий писав в Юкрейніен Квортерлі (2-та книга, 1957). Але найцікавіше тут те, що у справі свого листа до Хрущова проф. Чубатий "залитував відповідні кола у Ватикані", як згодом заявив сам проф. Чубатий (За "Українським Прометеєм" у Дітройті подав вінніпеґський "Український Голос" з 30 жовтня 1957 р.). Інакше кажучи, цей лист вийшов і був опублікований по-англійськи за згодою Ватикану; він є одним з багатьох доказів Ватиканської політики супроти СССР і його сателітів.

За понтифікату папи Пія XII католицький священик о. Ґаґґеро постійно провадив закулісові розмови у Кремлі з міністром А. Ґромико і ін. у справі налагодження порозуміння між Римом і Москвою.

У перших місяцях 1958 р. представник СССР Пожидаєв провадив у Берні (Швайцарія) переговори з папським нунцієм монсіньором Г. Тестом.

Подібних фактів можна б навести значно більше. Ці факти є складовими чинниками цілого політичного курсу Ватикану по лінії налагодження добрих взаємовідносин з СССР та його сателітами. Так було за папи Пія XII. І коли цією політикою папа Пій XII ще не догодив деяким політикам Ватикану, і вони хотіли б від нового папи ще більших уступок для керманичів СССР і його сателітів, то тут уже годі передбачати, як далеко ці уступки мали б сягати і які вони мали б бути. Ці політики у Ватикані бажали б, щоб новий папа довів до миру між Москвою і Римом. Правда, папа Пій XII у Різдвяному Посланні 1957 р. накреслив ідею м и р у "навіть за ціну обопільних жертв", далекойдучих уступок: і цей папа вважав, що вже не може йти на ще дальші уступки комуністичним режимам. А тим часом, як показала виборча атмосфера в Римі, ватиканські політики вимагали більших уступок. Кореспондент Сі Бі Сі поінформував був, що в колах Ватикану панує така думка, щоб вибрати такого папу, який би більше шукав порозуміння з режимами комуністичних країн, ніж це робив папа Пій XII.

Чи здійснить ці надії новий папа Іван XXIII — покаже майбутність.

КАТОЛИЦЬКИЙ УЧЕНИЙ ЗАКЛИКАЄ КАТОЛИКІВ ВИЗБУТИСЯ РЕЛІГІЙНОЇ НЕТЕРПИМОСТИ

Відомий католицький учений д-р Джан Ф. Фіцґибон — професор Джорджтавнського університету у Вашинґтоні, закликає католиків, щоб вони визбулися вузькоглядного католицького фанатизму й нетерпимости супроти інших релігій. Він сказав, що "несвідомість є коренем усяких упереджень і нетерпимости", бо ж "християнська єдність основується на тому, щоб ми зрозуміли також і інших людей; а це взаємне зрозуміння є основою братерства".

Не можна сумніватися, що такої самої думки, як той професор, є багато католиків. Не зважаючи на науку Риму, що хто не признає папи, той є "проклятий" Римом, і що католики повинні поводитися з не-католиками, як з "проклятими", — окремі визначні світські католики і цілі групи є рішуче проти такої науки проводу Католицької Церкви. І число тих дійсних християн усе більше зростає

В СССР ПЛЯНУЮТЬ БОРОТЬБУ З ПИЯЦТВОМ

Відомий любитель чарки М. Хрущов несподівано гостро виступив проти ... алькоголю. Злостиві язики кажуть, що сталося це з того часу, як лікар заборонив Хрущову пити більше, ніж витримує його здоровя. Промову Хрущова проти пияцтва советські часописи опублікували 21 жовтня ц. р., і в ній сказано, що хоч у січні ц. р. ціну на алькогольні напитки піднесено на 20 відсотків, то однак це не зменшило пияцтва. Відтепер у ресторані не вільно буде продавати більше горілки, як тільки одну чарку на особу. Правда, кожному буде вільно йти від ресторану до ресторану і в кожному пити по одній чарці.

Передбачено також більші кари за бешкети пяниць і за тайні горальні самогону. Встановлено також "осередки протверезіння для пияків".

Певно, в таких осередках пияки будуть примусово й безплатно працювати. Ліквідація тайних горалень збільшить прибутки державного монополю. А пиття по одній чарці в кожному ресторані дасть можливість більше випити, отже більше прибутку державі.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ЛЮДИ В ОВЕЧИХ ШКУРАХ

Журнал "Либерті" за листопад 1958 року помістив статтю п. н. "Українські новоканадійці: чорний хліб і крашанки". З уваги на те, що та стаття — це наш новий успіх (пишуть же про нас!), я тут дозволю собі переповісти дещо з неї так, як я це бачу. Всі вислови, які я подав у знаках наведення (в лапках), узяті із згаданої статті в журн. "Либерті".

**

Десь так 65 років тому прибули до Канади люди з різних країн: з Росії, з Польщі, в Галіції, з Малої Росії, з Буковини і ще звідкись там. Хто ці люди були — трудно було сказати. Ніхто цього не знав, і самі вони не знали. Щойно пізніше вони тут таки в Канаді довідалися, що вони приїхали з якоїсь України. Не так собі нормально приїхали, а просто "втекли з нужденної України"! Значить, мусіли втікати через бідність України; земля, як видно, там дуже бідна: самі багна, пісок, кругом вода, а посередині біда. Приїхали вони несподівано. І одного ранку населення Канади здивовано побачило на преріях дивну картину:

Якісь ніби-люди, "одягнені в сердаки овечої шкури, пекли в печах чорний домашній хліб". Пекли вони той хліб "у своїх покритих травою колибах, збудованихназруб із стовбурів дерева". Це, як показалося, були "перші українські поселенці". Їхні "примітивні печі були зроблені з мішанини землі, глини й посіченої соломи". Такі самі, як їхні примітивні печі, були "примітивні в своїй масі українські поселенці".

Привезли вони до Канади свою традицію: ходити в одежі з овечих шкур і будувати хати із стовбурів, з примітивними печами. Але вершком їхньої духової культури є щось інше, а це — "писанки і чорний хліб правдоподібно найкраще представляє українську традицію". Значить, трималися такої засади: не самим чорним хлібом чоловік жив буде, бо до хліба ще й треба крашанки!

Але одного дня населення Канади почуло, що від тих покритих травою колиб йде якийсь відгомін по преріях. Канадійці думали, що це молотьба збіжжя на фармах почалася... Коли дивляться — то не молотьба збіжжя, а ті "люди в овечих шкурах" молотять своїх жінок. Киями молотять. Перелякані канадійці кинулись тих жінок обороняти. А ті "люди в овечих шкурах" в один голос запротестували: не смійте рухати наших предківських звичаїв! Значить, виявилося, що ці люди "мали звичай бити своїх жінок".

Звичай цього биття був такий сильний, як культ, і жінки його не нарушували. Зовсім навпаки, — чоловіки молотять жінок бучками, а жінки, згідно з традицією, співають ритуальну пісню:

"Кохай мене, щиро, глибоко,—
Шарпай за волосся, бий в боки!..."

При тому, щоб жінка не була покривджена, звичай велів мужчинам говорити, що вони ніби то бояться жінок. Отже говорили: "Я не боюся ні турка, ні самого чорта, — я боюся лише своєї жінки!" Чи боялися вони жінок тому, що били їх; чи били їх тому, що боялися їх, — сказати трудно. Це велика загадка їх традиції.

Несамовите враження було, коли ці люди в овечих шкурах "пускалися в дикий танець з шаблями".

І перелякане "населення Канади поставило їм завзятий спротив, — однак українські поселенці далі трималися своєї незвичайної традиції". Тоді канадійці рішили викурити їх звідси наругами, і стали прозивати тих людей в овечих шкурах такими словами, як: "мули, кінське робоче тягло заходу (прерій)", а також: "брудні, темні, смердючі часником приблуди з старого краю (Европи), богонки" і т. д.

А людей в овечих шкурах це не зворушувало. Вони не розуміли англійської мови, отже не дуже знали, як їх прозивають. Тому курили собі махорку в газеті, знизували плечима й відповідали: "Мі іґнорант Юкрейніен... Но андерстенд!"

**

Як відомо, ці люди зберегли свою українську мову, не перейшли на англійську. А чому? Бо не могли навчитися. Бо ж навчити англійської мови оту "масу примітивних людей — це була неможлива справа". Бо як же їм було вчитися англійського, коли "половина тих перших поселенців то були неписьменні темні люди". Як же ж будете вчити їх англійського спелінґу, коли тут молодь десять років учиться його, і ще не вміє писати! Чого ж тоді вимагати від старших людей, та ще тих, що "в овечих шкурах"!

Правда, історія записала, що вони рвалися до науки англійської мови, але їх не було кому вчити. Наприклад, "в Алберті на 450 українців були лише дві англосаксонські родини". І тут один з теперішніх українських авторитетних свідків скаржиться, що "ці англосаксонці, замість нас привчати до англійського, самі стали українізуватися"! Значить приймали українську традицію: стали бити жінок, ходити в овечих шкурах, вимахувати шаблями в танку і поклонятися чорному хлібові. А коли ще кожухи вивертали вовною наверха, а криві шаблі брали в зуби і так пускалися за жінками, то жах мусів великий бути! З того переляку люди на преріях почали часто на серце вмирати.

Так затрималася українська мова і звичаї, і навіть англосаксонці стали українізуватися. Але "це не означає, що українці відмовилися переміниться в добрих канадійських горожан". Вони хотіли в них переміниться, але просто не було як... Вони були готові й чекали, але не було кому виясніти, як їм переміниться. Ще не було тоді у них дорослих дітей, щоб могли їх навчити, і не було авторів з журналу "Либерті". Значить, вони чекали, чекали, і врешті самі якось додумалися. Бо "хоч половина з тих перших поселенців були люди неписьменні, то одначе вони з самопосвятою старалися, щоб їхні діти здобули собі добру канадійську освіту".

Так "примітивні перші поселенці" почали в Канаді цивілізуватися. Їхні діти перестали ходити в овечих шкурах, відзвичаїлися від тих "вігвамів" покритих травою, визбулися культу чорного хліба, і перейшли на білий; але вважали вже його за звичайний харч, а не за священну традицію; занехали звичай бити жінок; а якщо хто ще бив, то вже не з старокраєвого звичаю, а лише через вплив канадійського оточення. Та й жінки стали чоловіків бити; спочатку не-

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1958 до 15-го СІЧНЯ 1959 Р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація "Вістника" проголошує на протяг двох місяців, від 15-го листопада 1958 р., до 15-го січня, 1959 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний дарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпеґ, Ман.

При цьому надсилаю $.........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник": ....

Його адреса ....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник" ....

Його адреса ....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник" ....

Його адреса ....

(Коли маете більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....

Моя адреса ....

сміливо, ніби жартом, а потім то й поважно стали молотити.

Цивілізація "серед другого, третього покоління' стала зростати. Найперше стало це показуватися в мові. Наприклад "у Смокі Лейк кожен з них є двомовний". Бо сталося так, що "не зважаючи на своє відокремлення на преріях, діти перших поселенців таки навчилися відповідати родичам по-англійськи". "Примітивні" родичі до цивілізованих дітей по-українськи, а цивілізовані діти до родичів по-англійськи. Так витворилася двомовність, — поки ще "примітивні" родичі до часу живуть...

Автор статті в "Либерті" так безпечно дивиться в майбутнє українців у Канаді, як і в майбутнє своєї статті, — зробить же вона свою роботу...

Правда, ще не всі люди "в овечих шкурах" вповні цивілізувалися. Ось, наприклад, одної ночі десь біля години 3-ої по півночі, до одного професора телефонує жінка з фарми, і в розпуці лементує: "Професоре, що мені робити з дочкою? Вона не виходить замуж за українця! Вона дружиться з "айришменом"... Чи можете собі уявити: мішане подружжя в моїй родині!"

Сумніву нема, — то голос одної з тих примітивних, з фарми... І професор добродушно й вирозуміло всміхнувся і вияснив їй, що хоч сам він професор, жонатий з українкою, то решта його братів поженилися в такому порядочку: один — з англійкою, другий — з менонітkою, третій — з шведкою."

"Ми ж у Канаді!" — вияснив він

Почувши це, фермерка відразу цивілізувалася, прозріла розумом, і вдоволено погодилася: "Так, ми ж у Канаді"!

Переконав фермерку з прерій! За пару хвилин телефонічної розмови відразу цивілізувалася. Темпо!

Значить, спокійно можна дивитися в майбутнє...

**

Матеріял до цієї історії нашої культури в Канаді авторові з "Либерті" дали деякі наші "авторитети". А до мене телефонує сусід швед і питає: "Чи ви читали про себе в журналі "Либерті"? Це ж міг би бути несамовитий фільм, як би на підставі тієї статті написати повість "Люди в овечих шкурах".

"Можливо!..." кажу. "Але щоб уже було все сказано повно, то тоді авторів такого фільму треба було б назвати "вовками в овечих шкурах".

С. Опара.

ТРАГІЧНИЙ НАСЛІДОК ТЕЛЕВІЗІЙНИХ ПРОГРАМ

Діти вже з природи мають сильний нахил наслідувати все те, що бачать і чують. Отже й телевізійні програми дуже впливають на дітей. А коли взяти під увагу, що теперішні телевізійні програми — переважно кримінальні, то це доводить до понурих наслідків для дітей і молоді.

Оце один з частих випадків: 12-літній Виллієм Берінгер, з Шебойган, Вісконсин, ЗДА, наслідуючи телевізійного актора з кримінального фільму, заложив і собі шнур на шию, і повісився.

Христос сказав: "Коли хто приходить до Мене, і зненавидить він свого батька й матір, і жінку та дітей, і братів та сестер, а до того й життя своє, — той не може бути учнем Моїм" (Луки 14. 26).

Д-р Григорій Деркач

МОЇ СПОМИНИ

ПРО БРАТСЬКИЙ БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ МАНАСТИР У КИЄВІ НА ПОДОЛІ

(Продовження)

Талановитішим за Барановича був Йоаникій Галятовський — вихованець і професор Київської Колегії, а згодом архимандрит Єлецького манастиря в Чернігові. Він залишив проповіді на Свята, зібрані в одній книзі під назвою "Ключ розуміння" й опис різних чудес, і багато полемічної літератури на захист Православія. Треба ще згадати й ігумена Києво-Михайлівського манастиря Софоновича, що жив у ту сумну добу Руїни й написав книгу "Виклад або вчення про Церковні Тайни" Ця книжка витримала три видання (1666, 1668, 1674).

З Могилянської Колегії вийшли ще такі визначні проповідники: Дмитро Туптало — опісля митрополит Ростовський і автор "Четьи-Минеї" та інших творів, архиепископ Чернігівський Феодосій та Інокентій Іркутський Ці святителі були причислені до сонму Святих і їх у Братському Манастирі на Ектеніях і Відпустах поминали, як Києво-Братських молитвеників.

Коли з початком 70-х років XVII ст. заспокоїлися бурі й заколоти Руїни, знову починається розквіт діяльности Могилянської Колегії. У проводі її стоять один за одним такі енергійні й талановиті діячі, як згадані вище — Баранович, Галятовський, а далі — Варлаам Ясинський, Йосип Кроковський, — усі вони видатні письменники й учені А українська молодь знову, як і раніше було, починає їздити за границю в чужі університети, щоб здобути або закінчити вищу освіту.

Найбільшого р о з к в і т у досягнула Київська Колегія за часів гетьмана Івана Мазепи. А 1694 року вона дістає почесне звання Академії. На початку XVII ст. вона мала понад 2000 студентів щорічно. Після короткого занепаду по Полтавській катастрофі, коли, в наслідок московських утисків, ч и с л о студентів знизилося до 160, Академія скоро знову ожила, і вже в 1715-1717 рр. мала до 1000 слухачів. У рік скасування Гетьманщини (1764) у ній було 1160 студеів.

Могилянська Колегія-Академія була відкрита для молоді всіх тодішніх українських суспільних верств (станів). У ній училися діти аристократів (як князів Огинських т. ін.), гетьманські, старшинські, духовних осіб, міщан і "посполитих" (так тоді називали селян), напр., вищезгаданий учений і ректор Академії Йосип Кроковський походив з селянської родини

Отже за старої Гетьманщини в Україні не існувало між нашими суспільними станами таких непрохідних перегородок, як це було в нас за деспотичних часів під польською займанщиною, а потім під московською кормигою. Могилянська Академія — оці наші "Київські Атени" — була справжня Alma Mater не тільки для багатьох українських поколінь, а й для всього сходу Европи.

У кінці XVII ст. російський уряд перетворив Могилянську Академію на свою російську вищу богословську школу — Духовну Академію. Отак це огнище української освіти й культури, проіснувавши коло двох століть, одним потягненням пера царського "указу" (наказу) було знищене

На початку XIX ст. в Академії були ще українські професори і взагалі там ще тримався дух традицій старої школи. Та після здушення на Правобережжі польського повстання проти Росії в 1830 р. Москва проголосила той край "іскові русскім" краем, і почала там шалену русифікацію*).

Цар Микола I, закривши польський університет у Вільні, заснував у Києві російський університет Св. Володимира, але цей університет був заснований не для освіти українського народу, а для його русифікації. Тоді почалася й русифікація Духовної Академії в Києві. І до неї все більше надсилалися професори й студенти — москалі з Московщини **) А на початках XX ст. можна було зустріти в Академії багато студентів навіть з найбільш висунених на північ країв Московщини, з Архангельської, Вологодської т. ін. губерній. Отже чомусь вони не їхали до ближчих собі Петербургу й Москви, а таки конче до Києва! Так само й професори Академії — москалі з Московщини до своєї звичайної платні отримували спеціяльний додаток за "обрусеніє". Очевидно, що цей грошовий додаток офіційно так не називався, а був замаскований під назвою "пособій" (допомог). Однак професори — українці такого "пособія" не одержували

І тепер уже на великому Мазепинському будинку Могилянської Академії висіла масивна вивіска. "Кіевская Духовная Академія". А коли 1908 р. я приїхав з Петербургу до Києва і завітав до Братства, то побачив, що на будинку Академії висіла вже інша вивіска — з написом: "Кіевская Императорская Духовная Академія". Отже Академія вже "удостоїлася" назви "Імператорської"! Чи не за ретельну "обрусительную" роботу в "Малоросії", як Москва називала Україну?

*) Після розподілу Польщі між Росію, Австрію й Німеччину (1772, 1793, 1795) Правобережжя, Волинь, Полісся, Підляшшя й Холмщина були включені до Росії, однак там були залишені попередні польські порядки. Українські селяни надіялися, що під пануванням Росією їхня доля покращає, однак вони й надалі мусили залишатися в панщині у польських поміщиків (дідичів). Росія, маючи вже в себе від 1783 р. панщину-кріпацтво, заведене царицею Катериною II всіми силами свого бюрократично-поліційного апарату підтримувала ту польську панщину

**) Письменник І. Нечуй-Левицький у повісті "Хмари" описує русифікаційний дух Академії у XIX ст

(Далі буде)

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД ПРИЗНАВ ЄП. ФІОРДЕЛЛІ ВИННИМ

Італійський епископ міста Прато в Італії, Пієтро Фіорделлі, був у березні 1958 р. покараний судом за те, що цивільний шлюб подружжя Белляндi прилюдно назвав "публічним конкубінатом", отже нелегальним, і проголосив новоженців "публічними грішниками".

Єп. Фіорделлі подав відклик до апеляційного суду у Фльоренції, але 23-го жовтня і цей суд признав епископа винним за моральне скривдження подружжя Белляндi, тому що закони Італії цивільний шлюб признають за легальний, отже еп. Фіорделлі поступив проти законів держави, коли силою прилюдного осудження змушував Белляндi до церковного католицького шлюбу. Белляндi від потрясення нервів на суді дістав атаку паралічу, і його в лікарні вартують приятелі, побоюючись пімсти католиків

НАПАСТЬ НА УКРАЇНЦІВ

(З приводу статті про українців у журн. "Либерті")

У журналі "Либерті" за листопад ц. р. появилася стаття п. н. **"Українські новоканадійці: чорний хліб і крашанки".** Як це часто в цього роду пресі буває, українців показано тут з найгіршого боку. Більше того, у статті, як видно, все зроблено для того, щоб українців з якнайгіршого боку обмалювати. З того виходить, що може хтось у цьому мав якусь свою ціль. Може хотіли читачів розворушити якоюсь незвичайною сенсацією, немов про індіян, як це роблять для молоді в нездорових комиксах. Може тут була якась глибше й дальше заплянована ціль — угадувати тут не будемо. Стверджуємо тут факт, що стався, і беремо його таким, яким він є. До речі, із статті виходить, що й автор покликається на інформації проф. П. Юзика, якого називає "найбільшим з живучих авторитетів у справах 500,000 канадійських українців", і на информації адв. Романюка в Торонті, якого титулує "провідником всеканадійського КУК-а", а також п. Павлюка з Торонта і ін.

На адресу перших українських поселенців сказано ніби то комплімент, що вони є "тексасцями Канади", чи може точніше "тексасцями" прерій Канади на заході. І цей "комплімент" автор статті далі широко мотивує. Отже показує старших українських поселенців якимись дикунами: їхні хати показані чимсь на подобу індіянських вігвамів; вони одягалися в овечі шкури; мали загальний звичай бити своїх жінок, половина з них були неписьменними, а ввесь загал — то були п р и м і т и в н і люди. — ось якась екзотична істота, що в овечій шкурі носиться в дикому танку з шаблею, а від неї так і несе сопухом часнику. Наших людей показано такими, що в безкритичного непоінформованого читача може мимоволі зродитися таке враження, що може й мало рацію населення Канади, коли так завзято виступало проти такої "незвичайної" традиції наших піонерів у Канаді, отже прозивало їх "темними, брудними, небажаними людьми з старого краю".

Із статті виходить, що українська мова в Канаді і українські родини збереглися завдяки тому, що перші поселенці були "темні", "примітивні", і половина з них були неграмотники, отже "вчити їх англійського — це була болюча справа" Значить, коли б вони були культурні, то навчилися б англійської мови, і тоді радо перестали б говорити українською мовою. При тому автор подає як аргумент те, що діти тих перших поселенців "хоч і були на преріях відгороджені" від англомовного загалу, все ж таки робили всі зусилля для того, щоб "до своїх батьків говорити по-англійськи". З того ніби виходить, що — бідні ті діти: батьки відгородили їх від загалу, і діти мусіли просто воювати з батьками за те, щоб уживати вдома не української, а англійської мови

Далі, щодо новоприбулих, то й тут ніби починається з компліменту; правда екзотичними "тексасцями" прерій їх не показано, і сказано, що вони переважно вишколені професіоналісти; але... коли довелося говорити про їхню культуру, то тут дано відповідно підібрані приклади. Показано як тих, що з противниками "дискутують" при помочі бійки, духовні особи підробляли в Европі документи, підшиваючись під "німецьке" походження (правда, щоб утекти від большевиків!); далі, показано українські національно-політичні мітинги — "з танками, співами й галасливими промовами" та з алькоголем у заборонених, прилюдних місцях, та ще й з недозволеним самогоном, за що поліція прилюдно накладає на них кари — тут таки на тих мітингах. І недвозначно сказано, що лише канадійським законам і поліції треба завдячувати, що українці не зводять між собою партійних порахунків бійкою.

Далі, українців у Канаді показано як тих, що втекли з України тому, що вона "нужденна"; але не сказано правди, що Україна багата, а українці емігрували через політично-соціяльне поневолення, витворене окупантами так, щоб вигубити український народ Шевченка показано лише як того, що "був чемпіоном боротьби проти царської тиранії", ніким іншим; отже він боровся лише за покращання соціяльного устрою, а не за національні ідеали України й інших народів та за правду взагалі, як найвищий ідеал людства. Як причину того, що Сталін виморив штучним голодом понад сім мільйонів українців, подано лише "український індивідуалізм"; і сказано, що той індивідуалізм є нещастям і в Канаді, бо він веде українців до творення десятків партій, — у самому КУК-у їх зо 30 З того виходило б, що Сталін мав рацію, коли той індивідуалізм він знищував убивством мільйонів українців. А в дійсності Сталін хотів вигубити українців з національних мотивів — тому, що вони українці І навіть Хрущов не міг того затаїти

**

У кожного народу є всякі люди і всякі складники традиції: кращі і гірші, а є й середні. Так є у німців, французів, італійців, англійців, американців і т. д., так воно є і в українців Але в кожного народу переважають добрі елементи. Коли ж є елементи гірші, то сам нарід змагає до усунення їх. Так чинять у себе й українці. Вони не таяться з своїми внутрішніми недомаганнями, коли вони демають місце, і стараються їх викоренити. Бо в цьому полягає поступ. І ледве чи хто повірить, що інші народи вже осягнули вершок досконалости, бо тоді він мусів би сказати, що такі народи вже далі поступу не зроблять, бо дальше нема куди І ніхто не мав би застережень, якщо б хто писав і про недомагання українців, але при тому не промовчував і їх додатних сторін, бо коли вже хтось не вміє чи не хоче знайти цих додатних сторін в українців у великій перевазі над відємними, то повинен бути хоча настільки безстороннім, щоб ствердити, що ці додатні сторони таки є, і мусів би вказати на них. Чи ж може хто повірити, що українці — це єдиний виняток між народами світу, бо лише у них нема ні одної додатньої сторони?

На жаль, у статті підібрано все лише те, що може витворити в безкритичного читача якнайгіршу опінію. Коли якесь відємне явище помічено лише в поодиноких осіб, то й це тут подано — з натяком на узагальнення; отже читач може думати, що такими є всі українці. Тут розраховано на таку психіку масового безкритичного читача, який, побачивши в місті одного негра, думає, що всі мешканці міста є неграми.

**

Перші українські поселенці приїхали до Канади з країни, що має за собою тисячі років глибокої культури, — великої культури ще дохристиянських часів, і вже тисячу років християнської культури; вони приїхали з країни, яку за часів християнства назвали "другою Візантією Сходу". Український селянський загал — це люди великої духової традиції — великої культури, чеснот, моральности й етики.

Можемо сказати з усією певністю, що на світі є небагато таких народів, селянство яких дорівнювало б своєю духовою культурою нашому селянству, — його великій делікатності, чесності, прямолінійності, пошані до родичів, до науки, религії і т. д. Хто в Україні був, — хоч би навіть прийшов туди в характері ворога, і сподівався знайти якусь "дику екзотику", той в обличчі великої культури українського селянства сам нагло ставав засоромлений за свою ігноранцію, як це в другій світовій війні було з німцями, коли вони окупували Україну.

У тому часі — 65 років назад — коли перші українські поселенці почали масово прибувати до Канади, неписьменні були в усіх народів світу. Коли б неписьменними українці приїхали з своєї держави, тоді відповідальність падала б на українську державу. Але вони приїхали як громадяни (хоч і примусові) таких держав як Австрія, Росія, Польща, Румунія, отже й мали такий стан освіти, як мав увесь широкий загал згаданих держав; різниця була лише та, що українці в тих державах своєю письменністю вели перед, і стояли вище культури народньої маси москалів, поляків, румунів і т. п. Сміємо твердити, що подана в "Либерті" цифра 50 відсотків неписьменних серед перших українських поселенців є виссаною з пальця. Далі, сміємо т в е р д и т и, що коли навіть і був менший відсоток неписьменних, то їхня духова культура була на ціле небо вища, ніж багатьох тих сучасних письменних, що вживають письма лише на те, щоб писати й читати деморалізуючі комикси. Сміємо всупереч інформацій журналу "Либерті" твердити, що "чорний хліб" не є "показником української традиції" — якимсь ніби символом української духової культури. Сміємо твердити, що "травою покриті колиби з "логів" на преріях Канади, що їх спершу будували українські поселенці, не є українською традицією і типовою ознакою української цивілізації. В Україні травою будинків не накривали А коли йдеться про накривання соломою (що було в Україні лише давніше), то в цьому немає нічого нецивілізованого. Про це також можуть сказати й англійці, бо в Англії давніший звичайно накривати будинки соломою місцями на селах затримався й досі. Одяги з овечих шкур, — якщо це має бути мова про зимові кожухи вовною до середини — не мають у собі нічого ні примітивного, ні страшного, як нічого примітивного нема в тих кожухах (футрах), що їх носять жінки вовною наверха, будь вони і з дорогих "минків", або традиційні патлаті шапки сучасної шотської гвардії англійської королеви.

Коли бачимо вояків і старшин у полоні, чи подорожніх на пустині Сагарі, — неголених, у шатрах і т. д., то ніяк не думаємо, що вони так живуть і в нормальних обставинах. Чому ж маємо думати, що наші перші поселенці, так само відрізані від центрів цивілізації, на ди-

сміливо, ніби жартом, а потім то й поважно стали молотити.

Цивілізація "серед другого, третього покоління" стала зростати. Найперше стало це показуватися в мові. Наприклад "у Смокі Лейк кожен з них є двомовний". Бо сталося так, що "не зважаючи на своє відокремлення на преріях, діти перших поселенців таки навчилися відповідати родичам по-англійськи". "Примітивні" родичі до цивілізованих дітей по-українськи, а цивілізовані діти до родичів по-англійськи. Так витворилася двомовність, — поки ще "примітивні" родичі до часу живуть...

Автор статті в "Либерті" так безпечно дивиться в майбутнє українців у Канаді, як і в майбутнє своєї статті, — зробить же вона свою роботу...

Правда, ще не всі люди "в овечих шкурах" вповні цивілізувалися. Ось, наприклад, одної ночі десь біля години 3-ої по півночі, до одного професора телефонує жінка з фарми, і в розпуці лементує: "Професоре, що мені робити з дочкою? Вона не виходить замуж за українця! Вона дружиться з "айришменом"... Чи можете собі уявити: мішане подружжя в моїй родині!"

Сумніву нема, — то голос одної з тих примітивних, з фарми... І професор добродушно й вирозуміло всміхнувся і вияснив їй, що хоч сам він — професор, жонатий з українкою, то решта його братів поженилися в такому порядочку: один — з англійкою, другий — з менонітскою, третій — з шведкою."

"Ми ж у Канаді!" — вияснив він.

Почувши це, фармерка відразу цивілізувалася, прозріла розумом, і вдоволено погодилася: "Так, ми ж у Канаді"!

Переконав фармерку з прерій! За пару хвилин телефонічної розмови відразу цивілізувалася. Темпо!

Значить, спокійно можна дивитися в майбутнє...

*

Матеріял до цієї історії нашої культури в Канаді авторові з "Либерті" дали деякі наші "авторитети". А до мене телефонує сусід швед і питає: "Чи ви читали про себе в журналі "Либерті"? Це ж міг би бути несамовитий фільм, як би на підставі тієї статті написати повість "Люди в овечих шкурах".

"Можливо!..." кажу. "Але щоб уже було все сказано повно, то тоді авторів такого фільму треба було б назвати "вовками в овечих шкурах".

С. Опара.

ТРАГІЧНИЙ НАСЛІДОК ТЕЛЕВІЗІЙНИХ ПРОГРАМ

Діти вже з природи мають сильний нахил наслідувати все те, що бачать і чують. Отже й телевізійні програми дуже впливають на дітей. А коли взяти під увагу, що теперішні телевізійні програми — переважно кримінальні, то це доводить до понурих наслідків для дітей і молоді.

Оце один з частих випадків: 12-літній Виллям Берінгер з Шебойган, Вісконсин, ЗДА, наслідуючи телевізійного актора з кримінального фільму, заложив і собі шнур на шию, і повісився.

Христос сказав: "Коли хто приходить до Мене, і зненавидить він свого батька й матір, і жінку та дітей, і братів та сестер, а до того й життя своє, — той не може бути учнем Моїм" (Луки 14. 26).

Д-р Григорій Деркач

МОЇ СПОМИНИ

ПРО БРАТСЬКИЙ БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ МАНАСТИР У КИЄВІ НА ПОДОЛІ

(Продовження)

Талановитішим за Барановича був Іоанникій Галятовський — вихованець і професор Київської Колегії, а згодом — архимандрит Єлецького манастиря в Чернігові. Він залишив проповіді на Свята, зібрані в одній книзі під назвою "Ключ розуміння" й опис різних чудес, і багато полемічної літератури на захист Православія. Треба ще згадати й ігумена Києво-Михайлівського манастиря Софоновича, що жив у ту сумну добу Руїни й написав книгу "Виклад або вчення про Церковні Тайни". Ця книжка витримала три видання (1666, 1668, 1674).

З Могилянської Колегії вийшли ще такі визначні проповідники: Дмитро Туптало — опісля митрополит Ростовський і автор "Четьи-Минеї" та інших творів, архиепископ Чернигівський Феодосій та Інокентій Іркутський. Ці святителі були причислені до сонму Святих і їх у Братському Манастирі на Ектеніях і Відпустах поминали, як Києво-Братських молитвеників.

Коли з початком 70-х років XVII ст. заспокоїлися бурі й заколоти Руїни, знову починається розквіт діяльности Могилянської Колегії. У проводі її стоять один за одним такі енергійні й талановиті діячі, як згадані вище — Баранович, Галятовський, а далі — Варлаам Ясинський, Йосип Кроковський, — усі вони видатні письменники й учені. А українська молодь знову, як і раніше було, починає їздити за границю в чужі університети, щоб здобути або закінчити вищу освіту.

Найбільшого розквіту досягнула Київська Колегія за часів гетьмана Івана Мазепи. А 1694 року вона дістає почесне звання Академії. На початку XVII ст. вона мала понад 2000 студентів щорічно. Після короткого занепаду по Полтавській катастрофі, коли, в наслідок московських утисків, число студентів знизилося до 160, Академія скоро знову ожила, і вже в 1715-1717 рр. мала до 1000 слухачів. У рік скасування Гетьманщини (1764) у ній було 1160 спудеїв.

Могилянська Колегія-Академія була відкрита для молоді всіх тодішніх українських суспільних верств (станів). У ній училися діти аристократів (як князів Огинських т. ін.), гетьманські, старшинські, духовних осіб, міщан і "посполитих" (так тоді називали селян), — напр., вищезгаданий учений і ректор Академії Йосип Кроковський походив з селянської родини.

Отже за старої Гетьманщини в Україні не існувало між нашими суспільними станами таких непрохідних перегородок, як це було в нас за деспотичних часів під польською займанщиною, а потім під московською кормигою. Могилянська Академія — оці наші "Київські Атени" — була справжня Alma Mater не тільки для багатьох українських поколінь, а й для всього сходу Европи.

У кінці XVII ст. російський уряд перетворив Могилянську Академію на свою російську вищу богословську школу — Духовну Академію. Отак це огнище української освіти й культури, проіснувавши коло двох століть, одним потягненням пера царського "указу" (наказу) було знищене

На початку XIX ст. в Академії були ще українські професори і взагалі там ще тримався дух традицій старої школи. Та після здушення на Правобережжі польського повстання проти Росії в 1830 р. Москва проголосила той край "іскони русскім" краєм, і почала там шалену русифікацію*).

Цар Микола I, закривши польський університет у Вільні, заснував у Києві російський університет Св. Володимира, але цей університет був заснований не для освіти українського народу, а для його русифікації. Тоді почалася й русифікація Духовної Академії в Києві. І до неї все більше надсилалися професори й студенти — москалі з Московщини **). А на початках XX ст. можна було зустріти в Академії багато студентів навіть з найбільш висунених на північ країв Московщини: з Архангельської, Вологедської т. ін. губерній. Отже чомусь вони не їхали до ближчих собі Петербургу й Москви, а таки конче до Києва! Так само й професори Академії — москалі з Московщини до своєї звичайної платні отримували спеціяльний додаток за "обрусеніе". Очевидно, що цей грошовий додаток офіційно так не називався, а був замаскований під назвою "пособій" (допомог). Однак професори — українці такого "пособія" не одержували.

І тепер уже на великому Мазепинському будинку Могилянської Академії висіла масивна вивіска: "Кіевская Духовная Академія". А коли 1908 р. я приїхав з Петербургу до Києва і завітав до Братства, то побачив, що на будинку Академії висіла вже інша вивіска — з написом: "Кіевская Імператорская Духовная Академія". Отже Академія вже "удостоїлася" назви "Імператорської". Чи не за ретельну "обрусительную" роботу в "Малоросії", як Москва називала Україну?

*) Після розподілу Польщі між Росію, Австрію й Німеччину (1772, 1793, 1795) Правобережжя, Волинь, Полісся, Підляшшя й Холмщина були включені до Росії, однак там були залишені попередні польські порядки. Українські селяни надіялися, що під православною Росією їхня доля покращає, однак вони й надалі мусіли залишатися в панщині у польських поміщиків (дідичів). Росія, маючи вже в себе від 1783 р. панщину-кріпацтво, заведене царицею Катериною II, всіми силами свого бюрократично-поліційного апарату підтримувала ту польську панщину.

**) Письменник І. Нечуй-Левицький у повісті "Хмари" описує русифікаційний дух Академії у XIX ст.

(Далі буде)

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД ПРИЗНАВ ЄП. ФЮРДЕЛЛІ ВИННИМ

Італійський епископ міста Прато в Італії, Пієтро Фіорделлі, був у березні 1958 р. покараний судом за те, що цивільний шлюб подружжя Белляндi прилюдно назвав "публічним конкубінатом", отже нелегальним, і проголосив новоженців "публічними грішниками".

Єп. Фіорделлі подав відклик до апеляційного суду у Фльоренції, але 23-го жовтня і цей суд признав епископа винним за моральне скривдження подружжя Белляндi, тому що закони Італії цивільний шлюб признають за легальний, отже еп. Фіорделлі поступив проти законів держави, коли силою прилюдного осудження змушував Белляндi до церковного католицького шлюбу. Белляндi від потрясения нервів на суді дістав атаку паралічу, і його в лікарні вартують приятелі, побоюючись пімсти католиків.

НАПАСТЬ НА УКРАЇНЦІВ

(З приводу статті про українців у журн. "Либерті")

У журналі "Либерті" за листопад ц. р. появилася стаття п. н. **"Українські новоканадійці: чорний хліб і крашанки".** Як це часто в цього роду пресі буває, українців показано тут з найгіршого боку. Більше того, у статті, як видно, все зроблено для того, щоб українців з якнайгіршого боку обмалювати. З того виходить, що може хтось у цьому мав якусь свою ціль. Може хотіли читачів розворушити якоюсь незвичайною сенсацією, немов про індіян, як це роблять для молоді в нездорових комиксах. Може тут була якась глибше й дальше заплянована ціль — угадувати тут не будемо. Стверджуємо тут факт, що стався, і беремо його таким, яким він є. До речі, із статті виходить, що й автор покликається на інформації проф. П. Юзика, якого називає "найбільшим з живучих авторитетів у справах 500,000 канадійських українців", і на інформації адв. Романюка в Торонті, якого титулує "провідником всеканадійського КУК-а", а також п. Павлюка з Торонта і ін.

На адресу перших українських поселенців оказано ніби то комплімент, що вони є "тексасцями Канади", чи може точніше "тексасцями" прерій Канади на заході. І цей "комплімент" автор статті далі широко мотивує. Отже показує старших українських поселенців якимись дикунами: їхні хати показані чимсь на подобу індіянських вігвамів; вони одягалися в овечі шкури; мали загальний звичай бити своїх жінок; половина з них були неписьменними, а ввесь загал — то то були **п р и м і т и в н і** люди, — ось якась екзотична істота, що в овечій шкурі носиться в дикому танку з шаблею, а від неї так і несе сопухом часнику. Наших людей показано такими, що в безкритичного непоінформованого читача може мимоволі зродитися таке враження, що може й мало рацію населення Канади, коли так завзято виступало проти такої "незвичайної" традиції наших піонерів у Канаді, отже прозивало їх "темними, брудними, небажаними людьми з старого краю".

Із статті виходить, що українська мова в Канаді і українські родини збереглися завдяки тому, що перші поселенці були "темні", "примітивні", і половина з них були неграмотники, отже "вчити їх англійського — це була болюча справа". Значить, коли б вони були культурні, то навчилися б англійської мови, і тоді радо перестали б говорити українською мовою. При тому автор подає як аргумент те, що діти тих перших поселенців "хоч і були на преріях відгороджені" від англомовного загалу, все ж таки робили всі зусилля для того, щоб "до своїх батьків говорити по-англійськи". З того ніби виходить, що — бідні ті діти: батьки відгородили їх від загалу, і діти мусіли просто воювати з батьками за те, щоб уживати вдома не української, а англійської мови.

Далі, щодо новоприбулих, то й тут ніби починається з компліменту; правда екзотичними "тексасцями" прерій їх не показано, і сказано, що вони переважно вишколені професіоналісти; але... коли довелося говорити про їхню культуру, то тут дано відповідно підібрані приклади. Показано як тих, що з противниками "дискутують" при помочі бійки, духовні особи підробляли в Европі документи, підшиваючись під "німецьке" походження (правда, щоб утекти від большевиків!); далі, показано українські національно-політичні мітинги — "з танками, співами й галасливими промовами" та з алькоголем у заборонених, прилюдних місцях, та ще й з недозволеним самогоном, за що поліція прилюдно накладає на них кари — тут таки на тих мітингах. І недвозначно сказано, що лише канадійським законам і поліції треба завдячувати, що українці не зводять між собою партійних порахунків бійкою.

Далі, українців у Канаді показано як тих, що втекли з України тому, що вона "нуждення"; але не сказано правди, що Україна багата, а українці еміґрували через політично-соціяльне поневолення, витворене окупантами так, щоб вигубити український народ. Шевченка показано лише як того, що "був чемпіоном боротьби проти царської тиранії", ніким іншим; отже він боровся лише за покращання соціяльного устрою, а не за національні ідеали України й інших народів та за правду взагалі, як найвищий ідеал людства. Як причину того, що Сталін виморив штучним голодом понад сім мільйонів українців, подано лише "український індивідуалізм"; і сказано, що той індивідуалізм є нещастям і в Канаді, бо він веде українців до творення десятків партій, — у самому КУК-у їх зо 30. З того виходило б, що Сталін мав рацію, коли той індивідуалізм він знищував убивством мільйонів українців. А в дійсності Сталін хотів вигубити українців з національних мотивів — тому, що вони українці. І навіть Хрущов не міг того заперечити.

**

У кожного народу є всякі люди і всякі складники традиції, кращі і гірші, а є й середні. Так є у німців, французів, італійців, англійців, американців і т. д., так воно є і в українців. Але в кожного народу переважають добрі елементи. Коли ж є елементи гірші, то сам нарід змагає до усунення їх. Так чинять у себе й українці. Вони не таяться з своїми внутрішніми недомаганнями, коли вони демають місце, і стараються їх викоренити. Бо в цьому полягає поступ. І ледве чи хто повірить, що інші народи вже осягнули вершок досконалости, бо тоді він мусів би сказати, що такі народи вже далі поступу не зроблять, бо дальше нема куди. І ніхто не мав би застережень, якщо б хто писав і про недомагання українців, але при тому не промовчував і їх додатних сторін; бо коли вже хтось не вміє чи не хоче знайти цих додатних сторін в українців у великій перевазі над відємними, то повинен бути хоча настільки безстороннім, щоб ствердити, що ці додатні сторони таки є, і мусів би вказати на них. Чи ж може хто повірити, що українці — це єдиний виняток між народами світу, бо лише у них нема ні одної додатньої сторони?

На жаль, у статті підібрано все лише те, що може витворити в безкритичного читача якнайгіршу опінію. Коли якесь відємне явище помічено лише в поодиноких осіб, то й це тут подано — з натяком на узагальнення; отже читач може думати, що такими є всі українці. Тут розраховано на таку психіку масового безкритичного читача, який, побачивши в місті одного негра, думає, що всі мешканці міста є неграми.

**

Перші українські поселенці приїхали до Канади з країни, що має за собою тисячі років глибокої культури, — великої культури ще дохристиянських часів, і вже тисячу років християнської культури; вони приїхали з країни, яку за часів християнства назвали "другою Візантією Сходу". Український селянський загал — це люди великої духової традиції — великої культури, чеснот, моральности й етики.

Можемо сказати з усією певністю, що на світі є небагато таких народів, селянство яких дорівнювало б своєю духовою культурою нашому селянству, — його великій делікатності, чесності, прямолінійності, пошані до родичів, до науки, релігії і т. д. Хто в Україні був, — хоч би навіть прийшов туди в характері ворога, і сподівався знайти якусь "дику екзотику", той в обличчі великої культури українського селянства сам нагло ставав засоромлений за свою ігноранцію, як це в другій світовій війні було з німцями, коли вони окупували Україну.

У тому часі — 65 років назад — коли перші українські поселенці почали масово прибувати до Канади, неписьменні були в усіх народів світу. Коли б неписьменними українці приїхали з своєї держави, тоді відповідальність падала б на українську державу. Але вони приїхали як громадяни (хоч і примусові) таких держав як Австрія, Росія, Польща, Румунія, отже й мали такий стан освіти, як мав увесь широкий загал згаданих держав; рiзниця була лише та, що українці в тих державах своєю письменністю вели перед, і стояли вище культури народньої маси москалів, поляків, румунів і т. п. Сміємо твердити, що подана в "Либерті" цифра 50 відсотків неписьменних серед перших українських поселенців є виссаною з пальця. Далі, сміємо **т в е р д и т и**, що коли навіть і був менший відсоток неписьменних, то їхня духова культура була на ціле небо вища, ніж багатьох тих сучасних письменних, що вживають письма лише на те, щоб писати й читати деморалізуючі комикси. Сміємо всупереч інформації журналу "Либерті" твердить, що "чорний хліб" не є "показником української традиції" якимсь ніби символом української духової культури. Сміємо твердити, що "травою покриті колиби з "лоґів" на преріях Канади, що їх спершу будували українські поселенці, не є українською традицією і типовою ознакою української цивілізації. В Україні травою будинків не накривали. А коли йдеться про накривання соломою (що було в Україні лише давніше), то в цьому немає нічого нецивілізованого. Про це також можуть сказати й англійці, бо в Англії давніший звичайно накривати будинки соломою місцями на селах затримався й досі. Одяги з овечих шкур, — якщо це має бути мова про зимові кожухи вовною досередини — не мають у собі нічого ні примітивного, ні страшного, як нічого примітивного нема в тих кожухах (футрах), що їх носять жінки вовною наверха, будь вони і з дорогих "минків", або традиційні патлаті шапки сучасної шотської ґвардії англійської королеви.

Коли бачимо вояків і старшин у полоні, чи подорожніх на пустині Сагарі, — неголених, у шатрах і т. д., то ніяк не думаємо, що вони так живуть і в нормальних обставинах. Чому ж маємо думати, що наші перші поселенці, так само відрізані від центрів цивілізації, на ди-

ких преріях, могли собі позволити в початках на вигоди цивілізації? Вони знали, як їм треба було б жити, але в початках мусіли радити собі, як могли. Були випадки, що люди, не маючи коней, самі запрягалися в плуги, щоб орати прерії; але це не значить, що в них така традиція; в Україні історія не знає такої доби цивілізації, щоб люди запрягалися в залізні плуги.

**

Але найбільш болюче, дивне і разом смішне є це, що, як виходить із статті в журн. "Либерті", інформації авторові мали давати самі таки деякі поодинокі особи з-поміж українців, що їх автор називає "авторитетами" в справі канадійських українців. Правда, тим "авторитетам" можна б пригадати, що їхні земляки приїхали до Канади з країни, яка ще в XII столітті видала твір "Слово про Ігорів похід", і обороняла християнську цивілізацію Европи перед Азією ще тоді, як деякі з народів, що тепер цивілізовані, були в півдикому стані. Треба б їм пригадати, що їхні батьки, прибувши до Канади, у нечувано тяжких обставинах, дбали про книжку не менше, як про шматок хліба; бо до того призвичаїлися ще в Україні; і ледве чи ще якась інша етнічна група в Канаді за того часу мала таку книжкову продукцію щодо якости і кількости, і стільки читачів серед фармерів і робітників, як мали українці — власне батьки й земляки тих сучасних інформаторів

І коли в чомусь є біда, то лише в тому, що ці інформатори всього того не знають, а коли й поверховно може дещо знають, то глибше не розуміють його, бо відірвалися від народу. Вкінці, треба запитати тих інформаторів: Чи вони, коли ведуть гостя до своєї хати, то провадять його через смітник, чи крізь парадні (фронтові) двері? Певна річ, що смітники й "чорні ходи" (задні) є в кожній хаті, але ж ними гостей до хати не вводять, бо на те роблять парадні двері! Чому ж тоді ці інформатори, інформуючи наших співгромадян про етнічну культуру українців у Канаді, конче намагаються вести їх крізь "чорний хід", а про парадний навіть не згадують, хоч він таки в нас є?

Є безсторонні інформації, є критики і є самоопльовування. І коли хтось усіх тих речей не може чи не хоче відділити одне від одного, то це знак, що він ніяк не є ні уповноважений, ні кваліфікований авторитетно інформувати про українців у Канаді.

В. І. К.

ДО ВП. ДОПИСУВАЧІВ, ПРИХИЛЬНИКІВ і ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Оцим подається до ласкавого відома заінтересованим:

1) Що „Вістник" як містив, так і дальше буде містити дописи з усіх тих нагод, що в такий чи інший спосіб повязані з добродійністю для матеріяльної підтримки „Вістника"; наприклад, дописи про Хрестини, Вінчання, Ювілеї, Іменини, Прийняття, Поминки, Похорони, Храмові Празники, товариські й громадські сходини, урочистості і т. п., на яких не забувають про скрутне матеріяльне положення „Вістника", і надсилають пожертви.

Отже дописи ВП. Добродіїв „Вістника" будуть міститися в ньому навіть тоді, коли вони разом поміщуються також і в іншому часописі чи журналі, крім „Вістника".

2) Що „Вістник" радо вітає й містить відповідні статті, а також дописи з церковно-громадського життя, коли при тому й не підтримується „Вістника" пожертвами, але такі дописи „Вістник" містить лише під умовою, що вони не надіслані до поміщення в жадному іншому часописі чи журналі, крім „Вістника".

Ці вимоги подиктовані тим, що у „Вістнику" обмаль місця як на кількість і розмір його сторінок, а поширити їх не можливо так довго, як довго „Вістникові" тяжко себе матеріяльно утримати таки навіть у такому форматі, в якому він тепер друкується.

„Вістник" почав друкуватися на кращому папері і подвоїв число своїх сторінок, а все разом значно збільшило кошти його видавання. Не маючи своєї друкарні, „Вістник" мусить платити понад 6,000 дол. річно тій друкарні, в якій він друкується. А крім того, треба було збільшити сили працівників при „Вістнику", хоча тих працівників і так рішуче замало, і вони через брак фондів оплачувані ще менше ніж скромно.

Хочемо вірити, що ВП. Прихильники й Передплатники „Вістника" належно зрозуміють матеріяльне положення нашого органу та візьмуть собі цю справу ближче до серця, і вирівняють свої залеглі передплати, коли ще хто з тим спізнився, а також відновлять їх, і разом з тим придбають нових передплатників та при жадній нагоді не будуть забувати про матеріяльну підтримку „Вістника".

Редакція й Адміністрація „Вістника".

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ У.Г.П.Ц. В ОКРУЗІ НОРТ-БЕТЛФОРД, САСК.

У неділю 12-го жовтня 1958 року Церковна Округа Норт-Бетлфорд, Саск., у склад якої входять громади Витків, Глезлин, Кендо Гетерлей, Медов-Лейк і Норт-Бетлфорд, урочисто відсвяткувала Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді. У той день зібралися люди з громад нашої Округи, як також завітали до нас гості з таких громад, як: Саскатун, Гефорд, Борден та Редісон, і своєю присутністю засвідчили важливість цієї історичної події, як відродження Української Православної Церкви в Канаді та доказали солідарність та братню любов до того всього, що є для нас найдорожче, а це своя рідна Українська Церква. На це радісне Свято прибув до нас дорогий гість Всеч. о. Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії У.Г.П.Ц. з Вінніпегу, який відслужив Св. Літургію в сослуженні Всеч. о. Я. Рибалки з Гефорд, Саск., та місцевого настоятеля о. Ол. Хомяка. Під час Богослуження гарно співав мішаний хор під орудою адв. Ст. Друля. Учасники Свята, — кожен удекорований ювілейною стрічкою, — щиро молився Богу та дякували Всевишньому за всі ласки і милосердя, що Він послав нашому народові на цих землях продовж останніх 40 років. Після Соборної Служби Божої відслужено Панахиду за спокій душ Основоположників У.Г.П.Ц. та померших членів нашої Округи. Духовну науку після читання Св. Євангелії виголосив Всеч. о. Я. Рибалка, а при кінці Служби промовив до учасників Свята Всеч. о. Д-р Савчук.

Це незабутнє Свято далі продовжувалося спільним братським обідом, який приготовило Жіноче Т-во — Відділ С.У.К. у Норт-Бетлфорд, а по обіді відбулась Ювілейна Програма, якою проводив о. Олександер Хомяк.

Відкриваючи Свято, о. настоятель Ол. Хомяк привітав Всечесних Отців, а зокрема сердечно вітав Всеч. о. Д-ра Савчука, як одного з перших священиків нашої Церкви, в Канаді і довголітнього її Адміністратора, а зараз як голова Президії Консисторії У.Г.П.Ц. в Канаді. Передав щирий привіт Первоєрархові нашої Церкви Високопреосвященнішому Митрополитові Владиці Іларіонові. Привітав усіх учасників Свята.

З нагоди Ювілею 40-ліття нашої Церкви, що його відзначено в нашій Окрузі, зложили привіти представники наших окружних Громад, а саме: п. Р. Стокалко з Виткова, п. Н. Савчин з Глезлин, п. Ів. Саранчук з Гетерлей, п. Ів. Іванишин з Медов-Лейк, п. Ст. Друль з Норт-Бетлфорд, п. Ол. Хомин з Саскатуну та Всеч. о. Яків Рибалка з Гефорд.

Тут треба згадати, що при вході у церковну залю один з наших піонерів — п. Микита Саранчук з Гетерлей в імені всієї нашої Округи привітав достойного гостя нашого Всеч. о. Д-ра Савчука, після чого всі присутні величчно відспівали „На Многі Літа". Від української православної дітвори, яка навчається в Рідній і Недільній школах, вітала Всеч. о. Д-ра Савчука Петруся Іванчук з Виткова, Саск.

Хор під орудою п. адв. Ст. Друля відспівав такі пісні: „Владико Неба і Землі", „На Україні зоря появилась" і „Боже Великий, Творче Всесильний".

Діти Недільної школи відспівали церковну пісню „Царю Небесний".

На Академії було виголошено декілька деклямацій, а саме: Катря Гаргара і Мирон Саранчук віддеклямували вибрані частини з твору Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона „Руїна і Воскресення", Петруся Гоян „Сорок років", Савчин — „Рідна віра — наше щастя", а Мирося Хомяк віддеклямувала „Моя Рідна Церква".

Головну доповідь виголосив Всеч. о. Д-р Савчук. У своєму слові він з'ясував історію Української Православної Церкви в Канаді, — зупинився над причинами її повстання, і підкреслив велике значення та неоцінені заслуги нашої Церкви перед українським народом. Достойний прелегент закликав і далі гідно продовжувати свої церковні та національні традиції, і передати їх молоді та дітям, щоб вони були гідними оборонцями нашої Св. Української Православної Церкви. У своїй доповіді Всеч. о. Д-р Савчук підкреслив справу виховання нових кадрів українського духовенства, яке виховується та підготовляється в Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, та говорив про потребу й перенесення ближче Манітобського Університету.

По промові о. Ол. Хомяк звернувся до учасників Свята з закликом скласти дар на Колегію Св. Андрея. Збірка на Будівельний Фонд Колегії принесла $600.00. Усім жертводавцям Всеч. о. Д-р Савчук зложив щиру подяку. Одначе кожному членові не тільки нашої Округи, але всім вірним У. Г. П. Ц. належить памятати, що для своєї справи треба всім нам бути жертвенними. Не забуваймо, що наша совість і честь вимагають від нас, щоби всі спільними силами створили відповідні умовини для навчання і релігійного виховання православної молоді, якої частина послужить Богові та своєму народові у Святій Православній Церкві.

Молитвою „Боже Великий, Творче Всесильний" закінчено наше Свято в окрузі Норт-Бетлфорд, Саск.

Учасник.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Гримсбі, Онт. — Ідучи слідами українських греко-православних громад у Канаді, також і наша Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія Побідоносця в Гримсбі, Онт., відзначила Ювілей 40-ліття відродження Української Греко-Православної Церкви в Канаді в неділю 26 жовтня 1958 р. Уже в половині Утрені почали численно прибувати члени і прихильники нашої Громади до церкви, яка стараннями пп. М. Гаврусевича, Фр. Дяковського та п-ни Марусі Шувери була вся прикрашена чудовими живими квітами.

Св. Літургію при асисті 4-х хлопчиків-іподияконів, учнів Рідної і Недільної Школи при нашій Громаді, Б. Прокопенка, Ник. Пейчева, П. Фатієвського і Ол. Нечая, торжественно відслужив місцевий парох, Всеч. о. Юрій Я. Цукорник, який по Євангелії у своїй проповіді з'ясував значення Євангелії про Небесного Сівача-Христа Спасителя, Який сіяв Боже Слово у храмах і домах, сіяв по горах і долинах, сіяв на суші та на морі, і якого наслідники-сівачі Св. Апостоли і їх наслідники Владики і священики-місіонери продовжують сіяти насіння Божого Слова через 20 соток літ по всьому світі, а зокрема наше українське Православне Духовенство вже 40 років засіває Боже Слово поміж нашим українським народом у Канаді в рідній мові та в своїй рідній Українській Православній Церкві. Це насіння Божого Слова з Божою поміччю прийнялося — принесло великі плоди.

Церковний хор наших сумківців під умілою управою інж. В. Вірменка співав, як завжди, врочисто і мелодійно. По закінченні Служби Божої о. Парох привітав вірних цим великим Ювілейним Святом і запросив усіх на спільний обід до залі церковного будинку.

Господар Свята, гол. Громади п. Степан Пейчів, привітавши гостей, з'ясував присутнім значення цього Ювілейного Свята і попросив о. Пароха проказати молитву і поблагословити Ювілейний обід, а під час молитви хор проспівав „Отче Наш".

Запрошений до слова Всеч. о. Цукорник виголосив святочний реферат, в якому обширно розказав, як повстала і зростала на протязі 40 літ наша Українська Греко-Православна Церква в Канаді, про перших сівачів Божого Слова, про скритих і явних ворогів нашої Церкви й народу, як із сторони Риму та французьких і бельгійських місіонерів, так і про російських „батюшок", які завзялися цілковито в самих початках знищити нашу Українську Церкву. Та Всевишній Господь допоміг нашим священикам-місіонерам, що проорювали канадійську скибу і засівали Божим зерном ниви людських душ; це зерно — Боже Слово прийнялося, і сьогодні в 40-ві Ювілейні Роковини бачимо ті великі здобутки нашої Церкви, яка має своїх Достойних Владик, своє православне Духовенство та понад 300 громад по всій Канаді.

Закінчуючи свій реферат, Всеч. о. Цукорник виголосив Многоліття Високопреосвященнішим Владикам, Світлій Консисторії, всьому нашому Духовенству, піонерам-основникам і працівникам наших православних громад та всім вірним нашої Святої Української Православної Церкви.

Промовляли також старі наші піонери-основники прав. громад: п. Дм. Шувера, який з'ясував присутнім початок і розвиток нашої Укр. Православної Громади в Гримсбі, згадуючи і тих піонерів, які вже відійшли в вічність, оставивши по собі добру память і приклад жертвенности та праці для грядучих поколінь. Панове О. Лисий і Ром. Шпитковський оповідали, як вони засновували православну громаду в Виндзор, Онт., та в яких тоді фінансових зусиллях будували там Православну Церкву. Але Господь їм допоміг почате діло успішно докінчити. Від Жін. Т-ва і Сестрицтва промовляла голова п-ні Т. Дяковська, яка завзивала нашу молодь іти слідами старших і скоро зайняти їх місця в дальшому веденні Громади. Від молоді СУМК промовляв голова п. Петро Кухарук, який запевнив старих батьків-піонерів, що молодь наша в Гримсбі щиро працюватиме на славу і добро Рідної Православної Церкви. На заклик о. Пароха переведена збірка на будову Колегії Св. Андрія в Вінніпегу принесла 100 дол.

По кінцевім слові подяки всім учасникам і жертводавцям молитвою „Достойно" закінчено наше Ювілейне Свято.

Учасник Свята.

ПРОЩАННЯ о. МИТРАТУ ЄРОНІМУ Й ДОБРОДІЙЦІ ГРИЦИНАМ

Згідно рішення Консисторії УГПЦ Канади Адміністратором Західньої Єпархії на початку вересня ц. р. призначено о. Протопресвітера Г. Метюка, а бувшого Адміністратора, настоятеля катедри Св. Івана, Всеч. о. Митр. Є. Грицину, призначено з 1-го жовтня настоятелем Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея. Всеч. о. Протопресвітер Григорій Метюк тимчасово перебрав також обовязки настоятеля катедри Св. Івана.

Перед від'їздом до Вінніпегу Всеч. о. Митр. Є. Грицина відправив Богослуження ще в неділю 21 вересня в парафії Св. Іллі в Північному Едмонтоні, а в неділю 28 вересня в Катедрі Св. Івана.

У звязку з від'їздом Всеч. о. Митр. Є. Грицини і добродійки, продовж цього півтора тижня в багатьох родинах влаштовувались для них багатолюдні прощальні вечірки, важніші з них відбулись: у вівторок 23 вересня ввечері в залі Катедри, який влаштувала Катедральна Громада Св. Івана; друга: в четвер, 25 вересня, в громаді Св. Іллі.

У Катедральній Громаді господарем вечері був С. Цибак — голова Громади, а промовляли пані М. Будник — голова Жін. Т-ва, і вона ж вручила подарунок від Т-ва, д-р С. Яремчук — голова Дирекції Інституту Св. Івана; пані Софія Василишин — голова Союзу Українок Канади, панна Галя Малицька промовляла гарною українською мовою і вручила подарунок від старшого СУМК-у, К. Теличко — голова ТУС, Орест Стратийчук голова хору, П. Міськів член Консисторії УГПЦК, д-р Л. І. Фарина голова СУС Канади; Протопрес. о. Г. Метюк. Опісля М. Кругляк заст. голови Управи Громади вручив від'їжджаючим цінний подарунок від зібраних.

У цих промовах було згадано кожну ділянку праці о. Митр. Є. Грицини, де лише він приклав свого труду, і все це тепло підкреслювали промовці, і присутні рясними оплесками склали йому за це своє признання.

У громаді Св. Іллі також надзвичайно тепло прощали від'їжджаючих. Господарем вечора був П. Бродик — голова Громади, а промовляли О. Дукельський заст. голови, Ів. Стечишин секретар, пані Розалія Стечишина вручила подарунок, Протопрес. Г. Метюк і о. Ігумен О. Щербань.

Як у Катедральній так і в цій громаді о. Митрат і добродійка зворушено дякували всім за признання та складені побажання на їх дорогу та нову працю.

„Хотів би ще побачити закінчену святиню св. Іллі", — ці слова були сказані о. Митратом у прощальній його промові в Громаді Св. Іллі. Бо ж він є головним організатором цієї громади і він багато приклав праці в початках будови церкви в ній.

Всеч. о. Митрат Є. Грицина ще з молодих літ присвятив себе на служіння своєму народові. В Україні ще бувши юнаком зі зброєю в руках в рядах українських вояків Української Галицької Армії боронив за Українську Державу. У Канаді, ось уже 32 роки з хрестом і Св. Євангелією сіє Правду Божу й національну.

За трьохлітній свій побут в Едмонтоні він багато гарного зробив. У кожній його проповіді, в кожній промові Українська Церква, український нарід, рідна мова — завжди були на першому місці.

Вірні є певні, що він і на новій відповідальній праці сумлінно буде виконувати свої обов'язки. Бо це вже така його вдача — щиро працювати для рідної Церкви і свого народу. А це є найблагородніші риси людини, а тим більше в теперішній модерний час.

О. Х.

ДЕНЬ КНИЖКИ

Українська Православна Громада в Сен-Кетеринс відзначила 2-го листопада ц. р. День Книжки. Урочистість відбулася заходами Жіночого Товариства. Порядком урочистости керувала і заповідачкою була пані Генка Ковальчук. Свято відкрив о. Глицький вступним словом.

Далі слідували точки святкової програми.

Хор заспівав пісню „Летить галка через балку" і ін. Пані Нема продеклямувала вірш на честь поета Ів. Котляревського. Музичну точку виконали пані добродійка Глицька й п. Слава Михальська. Пані Нема, Пограничка і Титанич тріо-співом виконали пісню „Люба моя Вітчино". С. Михальська продеклямувала вірш на честь поета Ю. Федьковича. Реферат прочитав п. Ногачевський; він гарно й зрозуміло з'ясував значення книжки для людини і культури одиниці, народу і людства. По рефераті слідувала струнно-музична точка пані добродійки Глицької і п. Михальської. Декламацію „Книжка" виконала М. Пилипчук. Опісля виступ хору, що заспівав „У горах Карпатах" і ін.

Голова Жіночого Товариства пані Боднар сказала кінцеве слово подякувавши виконавцям програми й учасникам свята. Офіційну частину свята закінчено Гимнами.

Потім відбулося чайне прийняття, влаштоване Жіночим Товариством. Мило, гарно и культурно пройшла ця товариська вечірка. Але все ж таки могло б було прибути на неї значно більше гостей, щоб спільно виявити культурне зацікавлення громади.

Маргарита Пилипчук.

ВІДЗНАЧЕННЯ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА Г. і А. СОВТИС

Фостон, Саск.

Дня 17-го серпня ц. р. о год. 7.30 вечора родина, сусіди и ближчі та дальші знайомі у великому числі з'їхалися до п-ва Гринька й Анни Совтисів, щоб ушанувати їх з нагоди 25-ліття їх подружнього життя. Прибули на цю урочистість і три сини Ювілятів — Михайло й Олекса з Реджайни і Дмитро з Вінніпегу.

Господарем Ювілейної урочистости був п. Андрій Чурило з Фостон, а господинею пані Марія Лисишин, і вона особливо при тому потрудилася

Ювіляти зайняли перші місця за столом, а біля них дружба Полько Пахолік з Фостон і дружка Маруся Краковська з Гендон. А також — сестри: Ксеня, Зоська і Марія, та їх 78-літній батько п. Юсько Корман. А далі — засіли всі гості. На столі красувався ювілейний торт з числом 25 і гарні квіти.

Після смачної перекуски п. Фр. Чорній з Клер вручив Ювілятам подарунок від усіх гостей, а окремо й подарунок від синів і дочок, та підніс тост за здоровя Ювілятів, а присутні відспівали Многі Літа. Далі, п. Чорній склав Ювілятам побажання щасливо діждатися ще й Золотого Ювілею і так само відсвяткувати його в щирому гурті родини, приятелів та членів Громади.

Опісля, на прохання господаря урочистости, учитель п. Леньчук сказав дуже змістовну промову — для Ювілятів і також для всіх присутніх. Він підкреслив, що до Ювілятів не випадково зібралося таке велике число гостей, а це знак, що Ювіляти виробили собі серед громадян гарне імя.

Промовляв, вітаючи Ювілятів, і п. Полько Пахолік. Він сказав, що наші Ювіляти дійсно мають чим гордитися, бо своїх шість синів і дві дочки вони виховали на добрих канадійців і добрих українців та гідних дітей, які щиро шанують своїх родичів.

Наприкінці промовляли Ювіляти, складаючи свою щиросердечну подяку всій родині й гостям за таку милу несподіванку та щирі памяткові дарунки, а зокрема подякували своїм дітям і сестрам, а при тому й сестрі Варварці з Вінніпегу і дочці Насті, що є замужем за Дмитром Мірчуком у Вінніпегу.

Подоружжя Совтиси є добрими членами Української Греко-Православної Парафії Київ-Клер, і вони завжди бувають на кожній Відправі в нашій Окрузі.

Дай, Боже, їм дочекати ще Золотого Ювілею!

Учасник Ювілею Ф. Ч.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ

Мекдовел, Саск.

Дня 21-го вересня 1958 р. члени української греко-православної парафії в Мекдовел, Саск., влаштували несподіванку родині Дмитрунець. Пан Дмитрунець є секретарем нашої Церковної Громади в Мекдовел.

П-во Дмитрунці продали свої фарми і перенеслися до Принс Алберт на заслужений відпочинок по своїх тяжких, мозолистих трудах життя.

Коли п. В. Неділя вручив від Громади п. Дмитрунцеві памятковий дарунок з висловами побажань усього кращого, то п. Дмитрунець прийняв це із сльозами щирого зворушення і з глибини свого серця дякував Громаді за таку її сердечність.

При тім п. Лацінюк піддав думку, щоб з тієї нагоди провести збірку на нашу пресу. Збірка принесла $12.75, і цю суму розділено — $6.25 на „Вістник" і $6.25 на „Український Голос", а 25ц. на поштову оплату.

Крім інших, участь у прийнятті взяв також швагер п. Дмитрунця з Ростин, Саск., — п. Михайло Чипурда з дружиною. Настрій на цьому прийнятті був щирий, сердечний, і всі мило провели час, як одна родина

Панству Дмитрунцям бажаємо в здоровлі й радості духа ще багато літ прожити, а ВП. Жертводавцям на пресу — щира подяка! **Учасник.**

З ХРЕСТИН НА „ВІСТНИК"

У неділю 17 серпня 1958 р. п-во Володимир і Марія Шипиляк у Мусджо, Саск., хрестили свою дочку, яка при Хрещенні отримала ім'я Єлена-Марія. Хресними родичами були п. І. Назаревич, Марія Стадник, Василь Нестор і Надія Данкович. Тайну Хрещення звершив о. Кость Желішкевич — дід новоохрещеної.

По Хрещенні панство Шипиляки гостили кумів і гостей смачним обідом, а гостей зібралось досить багато і всі засіли до довгого стола. Пан В. Шипиляк привітав гостей гарною промовою, а дальше провадив порядком кум п. І. Назаревич; він сказав — скільки праці і гроша панство Шипиляки вложили для місцевої церкви від її заснування, і всі присутні прийняли цю вістку рясними оплесками.

Наприкінці присутні зложили грошовий дарунок новоохрещеній і на „Вістник" Пан І. Назаревич щиро дякував присутнім за дарунок, і всі ще довго забавлялись при милій товариській гутірці.

На закінчення промовим о. Прот. Кость Желішкевич; він сердечно дякував кумам і гостям, що зійшлись звеличати цей день для його внука. Опісля всі відспівали „На многі літа". **І. Н.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЮСТИНА СКОРУПСЬКА

У лікарні в Ст. Бонифас, Ман., 15 жовтня ц. р. упокоїлася бл. п. Юстина з Бурбелів Скорупська.

Народилася вона в с. Берлин, п. Броди.

Малою приїхала зо своїми родичами до Канади, й осілися в околиці Гонор, Манітоба. Тут і перебула свої молоденькі літа. 1918 р. одружилася з Семеном Скорупським, робітником в Сіенара, замешкали в Трансконі й тут закінчила вона свій вік.

Полишила в смутку дві дочки: Розалію і Павлину зам. Одет., та двоє внуків. Оплакує її страту чоловік Семен, брати Василь Бурбела, Іст Селкирк, Ман., і Юзько Бурбела — Вінніпеґ, Ман., та сестри Параска Котович — Напрол, Ман., і Марія Медвідь, З.Д.А.

Була членкинею парохії Всіх Святих, УГПЦК., в Трансконі і Відділу Взаїмної Помочі.

У пятницю 17 жовтня відбулася Панахида в похороннім заведенні Кука в Трансконі о год. 9.30 вечора. Похорон відправив о. Мітр. Є. Грицина в суботу 18 жовтня о год. 3-ій по полудні в церкві Всіх Святих, при великім числі рідні, друзів і знайомих.

При Послідніім Цілуванні учасники зложили замість на квіти для Покійної $57.22, з чого призначено $37.22 на місцеву церкву, 10 дол. на Богословську Школу при Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу, 5 дол на „Вістник" і стільки ж на „Український Голос".

Похоронено її на загальнім цвинтарі в Трансконі.

В. І. П.! **Учасник.**

БЛ. П. ДМИТРО СТРІЛЕЦЬКИЙ

Едмор, Саск. — У пятницю 10 жовтня 1958 р. у своїм домі на фармі упокоївся бл. п. Дмитро Стрілецький. Від народження мав 44 роки.

Осиротив він дружину Марію з Цибульських і трьох синів Ореста, Тараса та Івана. Найстаршого, Ореста, Покійний у місяці липні щойно одружив з панною Єленою Пилюк, і дуже радів цим, але, на жаль, недовго прийшлося йому втішатися щастям своїх дітей. Важко було дивитися на біль і розпуку, що запанували в родині Стрілецьких, а наймешного сина Івана таки годі було хоч трохи заспокоїти. Гостро відчули тягар втрати й рідні брати Покійного Василь і Георгій та сестра Анна Остапович. Тяжко було й старенькім Цибульським родичам удови Марії. Та хоч і краялось їх серце, але вони злагіднювали, як могли, терпіння своєї доньки та онуків. Це саме намагалися робити й молодші Цибульські.

У неділю 12 жовтня у вечірніх годинах о. Б. Яковкевич з Шіго відправив у хаті Панахиду, а на другий день — Заупокійну Службу Божу й Похорон у вщерть переповненій церкві. При Послідніім Цілуванні на Невянучий Вінок у память Спочилого родина й присутні в церкві зложили 50 дол. Цю суму, згідно бажання вдови пані Марії Стрілецької, призначено: Катедра Пресв. Тройці у Вінніпегу — 15 дол.; „Вістник" — 15 дол. і Стипендійний Фонд Колеґії — 20 дол.

Десь біля дванадцятої години дня похоронний похід з церкви вирушив на цвинтар Тут, недалеко місця спочинку родичів Покійного — бл. п. Івана і Теодозії Стрілецьких, незабаром виросла нова могила їх сина Дмитра Могила ця ще більше звязала всю родину Стрілецьких з Українською Православною Парафією Успіння Пресв. Богородиці в Едморі, якої Покійний був добрим членом Був він одночасно й членом церкви Св. Ап. Петра і Павла у Фовм-Лейку. Через такі прикмети душі й серця, як побожність, лагідність, привязання до родини та витривалість у терпіннях, що їх чимало зазнав бл. п. Дмитро Стрілецький, придбав він загальну пошану серед тих, хто його знав, а для родини його смерть була й буде дійсно неніджалуваною втратою.

Нехай Господь прийме душу Спочилого до Осель Небесних, а всім засмученим подасть заспокоєння та Свою могутню опіку. **о. Б. Я.**

П О Д Я К А

Транскона, Ман.

Ми, смутком оповиті, почуваємося до християнського обовязку зложити сердечну подяку Всеч. о. Мітр. Є. Грицині — духовному настоятелеві Колеґії Св. Андрея, за відслуження Похоронного Богослуження, дякові п. Гр. Блокові, а також усім тим іншим, що помагали співати.

Сердечна подяка ближчій і дальшій родині та всім сусідам і приятелям моєї дружини Юстини за те, що під час слабости відвідували вдома і в лікарні та в дечім помагали, а також приносили квіти.

Щира подяка братам і сестрам, що в тяжкій недузі старалися помогти морально і матеріяльно. Дякуємо всім тим, що несли домовину, і всім тим, що принесли численні вінки і квіти на Похорон. І взагалі дякуємо всім за їх послідню прислугу, яку віддали — послуживши автами, чи своєю присутністю на Похороні, чи якимсь іншим способом узяли участь у відпровадженні Покійної на вічний спочинок.

Нехай Всемогучий Творець усіх їх за це нагородить, і нехай відверне від них усяке лихо та пошле їм Свою Божу благодать!

Семен Скорупський — муж, Розалія і Павліна — діти, і внуки Покійної.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ
БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

МЕДОВ ЛЕЙК, Саск. Гості зложили пожертви:
Іван В. Іваницин 10.00
Олекса Паленчук 5.00
Л. Стоянович 2.00
ГЕФФОРД, Саск. Гість Дмитро Боярчук зложив пожертву 10.00
РЕДДІСОН, Саск. Гість Андрій Дрозд зложив пожертву 5.00
САСКАТУН, Саск. Гість Григорій Сенятович зложив пожертву 5.00
ГЕДЕРЛЕЙ, Саск. Гості зложили пожертви:
Іван Саранчук 10.00
Стефан Гаргара 10.00
Микита Саранчук 5.00
Улас Павлівський 5.00
Олекса Павлівський 5.00
Володимир Саранчук (10-літній) 1.00
Мирон Саранчук, (10-літній) 1.00
Стефан Новосад 1.00
ГРИМСБІ, Онт. Слідуючі пожертви зібрав і прислав о. Ю. Цукорник:
Збірка в церкві 59.00
о. Ю. Цукорник 5.00
Пані Туртяк 5.00
Ім. Шувера 5.00
М. Бартків 5.00
І. Туртяк 5.00
Б. Ленько 5.00
М. Качура 5.00
О. Лисий 5.00
Н. Кардаш 5.00
Ф. Дяковський 5.00
М. Струсь 5.00
Збірка парафії Гримсбі 36.00
ФОВМ ЛЕЙК, Саск. Пожертву п. Івана Рогози прислав о. Прот. Б. Яковкевич 5.00
ВИНЯРТ, Саск. Пожертву п. Николи Салатиського прислав о. Прот. Б. Яковкевич 25.00
МОНТРЕАЛ, Кве. Слідуючі пожертви прислав о. П. Архангельський.
Микола Харко 10.00
Олекса Міщенко 5.00
Р. Степчишин 5.00
Олександер Зюза 5.00
Євдокія Гела 5.00
Настя Тристан 5.00
Гр. Глухів 5.00
Микола Ткаченко 5.00
Укр. Жіноче Т-во „Доньки України" 5.00
Ли. Літепло 5.00
Збірка в церкві св. Покрови 29.50
Дрібні пожертви 65.50
ВЕСТ СЕЛКИРК, Ман. Н. Н. передала свою що-місячну пожертву 20.00
САСКАТУН, Саск. Пожертви зібрані Збірковим Комітетом перед Ювілейним Святом. Збірку прислав о. М. Боднарчук
М. Бойчук 25.00
П. Сорокан 25.00
М. Регуш 10.00
Павло Ткачук 10.00
Василь Пігач 10.00
Іван Кріпкий 10.00
В. Васильців 10.00
І. Козак 10.00
І. Глуханюк 10.00
Іван Чайковський 10.00
Е. Ендрю 8.00
І. Лущюк 6.00
О. Білик 5.00
С. Стівенс 5.00
І. Калин 5.00
Михайло Павлюк 5.00
Др. Д. Кіндрачук 5.00
Н. Дорош 5.00
Н. В. Гавриш 5.00
Орест Садовник 5.00
І. С. Трембак 5.00
Юрій Джарман 5.00
І. Туренький 5.00
Д. Янов 5.00
М. Андрійчук 5.00
Василь Івасюк 5.00
Олекса Залещук 5.00
Н. Стачук 5.00
В. Михайлюк 5.00
Данило Світський 5.00
Н. Куций 5.00
І. Ценайко 3.00
В. Грицак 3.00
Ф. Крутій 3.00
Никола Сорока 3.00
П. Антонійчук 3.00
П. Васильців 3.00
Пані В. Катеринич 3.00
А. І. Ковбель 3.00
М. Кулачковський 2.00
Ф. Піняк 2.00
М. Томашевський 2.00
Юрко Деркач 2.00
І. Борденюк 2.00
М. Макуцович 2.00
Юрко Пилипів 2.00
І. В. Борса 2.00
Василь Бальон 2.00
Н. Вівчар 2.00
Волтер Май 2.00
Пані Л. Гриба 2.00
Р. Захарук 2.00
А. Грабовий 2.00
В. Михайлюк 2.00
Г. Боєнко 2.00
І. Е. Ахтимійчук 2.00
М. В. Луцюк 2.00
Р. Чимборик 1.00
Пані К. Чимборик 1.00
В. Бальон 1.00
О. Залещук 1.00
І. Баер 1.00
І. Пилипів 1.00
І. Антимюк 1.00
М. Маків 1.00
І. Головатюк 1.00
Ч. Гарбар 1.00
С. Маків 1.00
Е. Панас 1.00
Пані Р. Ковальчук 1.00
Г. Гаврилів 1.00
А. Гапій 1.00
М. Кулик 1.00
Пані А. Чайковська 1.00
САСКАТУН, Саск. Н. Наші — додаток до повищої збірки 10.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертви, які вплинули на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу під час Ювілейного Свята з нагоди 40-ліття У.Г.П.Ц. в Канаді. —
Н. Н., добродій, що не бажає оголошувати його імені 1,000.00
З таци під час Богослуження в Катедри Св. Тройці 331.25
Чистий прихід з громадського обіду 241.73
Іван А. Негрич, Вайта Ман. 210.00
Прихід з ювілейних стяжок 169.10
Петро Крипякевич 200.00
Василь Бурянин 100.00
Володимир Гавриш — Бісет, Ман 100.00
Антон Кирилюк — Геллок, Минн., ЗДА. 100.00
Михайло Ласько 100.00
Г. В. Сліпченко — Едмонтон, Алта. 100.00
Петро Ковтун 100.00
Василь Сарчук 100.00
Др. Т. Тижук 100.00
Іван А. Юрків 100.00
Іван Р. Соломон 100.00
о. д-р С. В. Савчук 100.00
Прихід з концерту 96.60
Михайло Ревуцький — Овк Бенк, Ман. 50.00
Йосиф Дзьобко — Вирден, Ман. 50.00
Іван Г. Сирник 50.00
о. Т. Ковалишин 50.00
З розігравки скіряного жіночого гуляреса, подарованого для Колеґії на цю ціль п. Михайлом Польовим з Спокейн, Ваш., ЗДА 45.00
Панна Доця Гаврисишин 35.00
Проф. П. А. Кондра 35.00
Василь Шевчук — Прейрі Гров, Ман. 25.00
о. Прот. С. Герус 25.00
Андрій Павлик 25.00
Укр. Жіноче Т-во при парафії св. Михаїла 25.00
І. Бобик 25.00
Іван Кость 25.00
Укр. Жіноче Т-во Лесі Українки при Катедрі 25.00
Василь Біленький 25.00
Л. Чорноус 25.00
Никола і Юлія Бачинські — Поплярфілд, Ман. 25.00
Панство І. Т. Гельмичі 25.00
Владика Митрополит Іларіон 25.00
Іван Симчич 25.00
Пані Марія Симчич 25.00
Григорій Соломон 25.00
Пані Д. Міхоцька 25.00
о. Михайло Юрківський 25.00
Оленка Негрич 25.00
Григорій Сидоренко 25.00
Марія Н. Негрич 25.00
Никола Совсун 25.00
Др. М. Ф. Савицький 25.00
Панна Анна Фігус 25.00
Недільна Школа при Катедрі 25.00
В. Гарасим 20.00
Петро Гуцуляк 20.00
В. Галятовський — Флин Флон, Ман. 20.00
Никола Ткачик 20.00
Панна Оля Дмитрів 20.00
Михайло Король 15.00
А. Тофан 15.00
Пан Олекса Долинчук з дружиною — Толстой, Ман. 10.00
Пані Н. Долинчук 10.00
Ярослав Колтек 10.00
Пані Віра Кукса 10.00
Пан Михайло Калинюк з дружиною Вайта, Ман. 10.00
Пані Ліна Кулачковська — Вайта, Ман. 10.00
Василь Касіян 10.00
Михайло і Софія Сторожуки — Вайта, Ман. 10.00
М. Остриженюк 10.00
Панство С. Шмігельські — Вайта, Ман. 10.00
Петро Шмогой 10.00
Гриць Угринюк 10.00
Василь Соломон — Дугалд, Ман. 10.00
І. Т. Ситник 10.00
В. М. Палюк 10.00
Володимир Біляч — Сондавн, Ман. 10.00
Марія Федина 10.00
І. В. Анонійчук 10.00
Марія Медведюк 10.00
Василь і Катерина Дудар 10.00
Дмитро Остапович 10.00
Н. Кушнірик 10.00
Фрид Стефанюк 10.00
о. Прот. В. Кудрик 10.00
Михайло Бабій 10.00
Ф. Тесарський 10.00
Дмитро Угринюк 10.00
О. Паліброда 10.00
І. Марія 10.00
Іван і Галя Гаджоса 10.00
Пані Марія Геррисон 10.00
Пані Анастасія Ілюк — Сондавн, Ман. 6.00
Володимир Карпець 6.00
Пилип Олійник 5.00
Никола Котелко — Воррен, Ман. 5.00
Панна Зиновія Павлик 5.00
Анна Коржик 5.00
Пані Анна Титор — Толстой, Ман. 5.00
Пані Вікторія Горяк 5.00
В. Гаврищів 5.00
Андрій Школьний 5.00
Никола Дебрин 5.00
В. Коничинський 5.00
С. Радчук 5.00
Еміліян Карпець 5.00
В. Арсеній 5.00
В. Онуфрійчук 5.00
Е. Е. Скегар 5.00
Михайло Завислак 5.00
А. Нетепчук 5.00
Панна Доця Котелко — Воррен, Ман 5.00
Пані Анна Вишневецька 5.00
П. Калушка 5.00
Пані Анна Підвербецька 5.00
Пані Зиновія Харовська 5.00
Йосиф і Френсис Якімішак 5.00
Іван Ю. Карасевич 5.00
П. Яреско 5.00
Іван і Галина Павлюки 5.00
Надя М. Негрич 5.00
Іван Трач 5.00
І. Шевчук 5.00
Петро Кравчук 5.00
Григорій Папіш — Пітерсфілд, Ман 5.00
Пані Френсис Малончук 5.00
Пані Райфта Бурдейна 2.00
Л. Шехоський 2.00
П. Г. Іванович 2.00
Н. Торський 1.00
Пані В. Давидовська — Россел, Ман. 1.00
ФОРТ ФРЕНСИС, Онт. Пан Г. Сокіл прислав пожертву $15.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пан Р. Назаревич передав пожертву 25.00
КЕЛВІНҐТОН, Саск. Збірка на похороні бл. п. Георгія Скутельника. Збірку прислав о. Прот. І. Майба 16.90
ЙОРКТОН, Саск. Пан Іван Осьмак прислав пожертву 10.00
АРМСТРОНҐ, Онт. Пан Н. І. Михальчук прислав пожертву 10.00
МЕЛФОРТ, Саск. Збірка на похороні бл. п. Івана Козака. Збірку прислав о. Є. Приступа 4.50

ВП. Жертводавців на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея проситься ласкаво спростовувати всі неточності, що евентуально могли б знайтися в цій листі, і вони будуть виправлені.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видами на добрім папері.

Картки з конвертами продаються по **10 ц. одна** або

12 карток за $1.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

УВАГА! КЕНОРА, ОНТ.!

Заряд Української Греко-Православної Громади ім. Св. Володимира в Кенорі, Онт. цим повідомляє всіх своїх членів, що дня 14-го грудня 1958 р. відбудуться наші ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ, в церковному приміщенні о годині 2-ій по полудні.

Проситься всіх членів явитись своєчасно на збори, взяти в них активну участь та вирівняти залеглі членські вкладки.

Кенора, Онт. 17-го листопада 1958.

Заряд Громади.

ТРЕБА ДЯКА-ДИРИГЕНТА

Церковна громада ім. Святого Івана — Ошава, Онтаріо пошукує до сталої праці повно-кваліфікованого Дяка-Диригента. По ближчі інформації пишіть на таку адресу:

St. John's Ukrainian Greek-Orthodox Church
30 Bloor St. E.
Oshawa, Ontario.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ГРУДЕНЬ

7. Неділя — Поплар Парк, Тиндал
14. Неділя — Транскона, Бозежюр, Кенора, Брендон
19. Пятниця. Св. о. Миколая — Гонор (Храм)
21. Неділя — Портедж ля Прері, Су Лукавт, Сендгия
28. Неділя — Транскона, Гонор, Кенора, Паппарфілд, Брендон

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada/
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ОЛЕКСАНДРА ЩЕРБАНЯ
ГРУДЕНЬ

7. Неділя — Торсбі
14. Неділя — Будергайм
21. Неділя — Калмар
28. Неділя — Брудергайм

Address: 9630 — 109 Ave., Tel. 28013, Edmonton, Alta.

ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
о. ГРИГОРІЙ УДОД
ГРУДЕНЬ:

7. Неділя — Еґеззі (після Служби Божої Свято 40ліття Ювілею 40-ліття УГПЦ в Канаді)
14. Неділя — Чилівек
21. Неділя — Ню Вестминстер
30. Неділя — Порт Алберні

Address: Rev. H. Udod, 751 Yale Rd. East, Chilliwack, B. C.

о. Г. О. ВАСИЛІВА:
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Уведення — Вернон
7. Неділя — Вернон
14. Неділя — Вернон
19. Пятниця. Николая Чуд.—Вернон
21. Неділя — Вернон
22. Понеділок. Зачаття Бог. від Св. Анни — Вернон
28. Неділя — Ревелсток (Річні Збори)

2602-43 Ave., Tel. 4312
Vernon, B. C.

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ

4. Четвер. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Роблин
7 Неділя — Ленард
14. Неділя — Шортдейл
19. Пятниця. Миколая Чуд. — „Драчинці" — Мек-Нат, Саск.
21. Неділя — Росел
22. Понеділок. Зачаття Пресв. Богор. від Св Анни Зелена-Мерндейл
28. Неділя — „Петлюра"

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. М. КОЛЕНИЧА
ГРУДЕНЬ

4. Четвер. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Ґудів
7. Неділя — Айтуна
14. Неділя — Мелвил
19. Пятниця Св. Миколая Чуд. — Габорд (Храм)
21. Неділя — Ґудів
22. Понеділок. Зачаття Пресв. Богор. — Фенвуд
28. Неділя — Райн (Фарми)

Address: Box 148 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Введення — Кендо
7. Неділя — Норт-Бетлфорд (Загальні Збори)
14. Неділя — Витків
19. Пятниця. Миколая Чуд. — Норт-Бетлфорд
21. Неділя — Ґетерлей (Заг. Збори)
22. Понеділок. Зачаття Пр. Богор. — Ґлезлин
28. Неділя — Медов Лейк

Address: 972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ

Утреня — 9-та год. рано
Служба Божа — 10-та год. рано. кожної неділі
о. М. Юрківський
18 O'Mera Str. Tel. JU 6-6378.
Tel. 214-2

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Бодиарчук
Телефон CH 20620
811 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ГРУДЕНЬ

4. Четвер Увед. в Хр. Пресв Богородиці — Прут
7. Неділя - Вилингдон
13. Субота. Св. Андрія Первозв. — Заваля
14. Неділя — Андрю
19. Пятниця. Св. Миколая — Борівці
21. Неділя — Кегвин
22. Понеділок. Зачаття Пр. Богор.— Лужани
28. Неділя — Гемлин

Адреса: P.O. Box 307
Willingdon, Alta. Tel 49

о. Л. ДЯЧИНИ
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер.Введ. в Хр. Прев Бог — Калдер
7. Неділя — Йорктон
14. Неділя — Ґорлиц
19. Пятниця Св. о. М. — Райн
21. Неділя — Йорктон
22. Понеділок Зач. П. Б. — Врокстон
28. Неділя — Мазепа

Address: 110 Willingdon Ave.
Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. С. ГРЕДІЛЬ
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Введ. в Хр. Пресв. Д. М. — Сандави
7. Неділя — Арбака (св. Петра й Павла)
14. Неділя — Вайта
19. Пятниця. Св. Миколая — Арбака (св. Миколая)
21. Неділя — Сірко
22. Понеділок. Св. Ганни — Сеньків
28. Неділя Праотців — Вайта

Vita, Man., Ph. 21.

о. ІВАНА КУЛІША
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер — Ґлен Елмо. (Увед. в Храм Пресв. Богородиці)
7. Неділя — Сенді Лейк
14. Неділя — Мензі
19. Пятниця — Січ (Св. Миколая)
21. Неділя — Енґусвил
22. Понеділок — Розборн (Зачаття Пресв. Богор. від Св. Анни)
28. Неділя Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336
Box 12

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер Увед. Пр. Богор. — „Коло Мельничуків"
7. Неділя — Шіго місто
14. Неділя — Вишарт
19. Пятниця. Св. Миколая — Шіго Полудне
21. Неділя — Винард
28. Неділя — Фовм Лейк

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. В. АПОНЮКА
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Введ. в Хр. Пр. Богор — Кендіяк
7. Неділя — Мус Джо
14. Неділя — Ріджайна
19. Пятниця. Св. О. Мик. - Полейт
21. Неділя — Ріджайна
22. Понеділок Зач Пр. Богор. — Кендіяк
28 Неділя -- Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str.
Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Ввведення — Вакав
7. Неділя — Єллов Крік
14. Неділя — Тарнополь
19. Пятниця. Св. Миколая — Лепін
21. Неділя — Вакав
22. Понеділок. Зачаття — Ст. Джу-ліен
28. Неділя — Кадворт

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Уведення — Толстой
7. Неділя — Толстой
14. Неділя — Пембіна
19. Пятниця. Миколая — Толстой
21. Неділя — Роза
22. Понеділок. Зачаття — Толстой
28. Неділя — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Е. ТРУФИНА
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Введення Пр. Бог — Боян
7. Неділя — Пайн Ривер
14. Неділя — Етелберт
19. Пятниця Св. о. Николая — Ґарденц, Ман
21 Неділя — Пайн Ривер
28 Неділя — Дорбен

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. СТ. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Уведення — Шипмен
7. Неділя — Нипавин
14. Неділя — Вірдейл
19. Пятниця. Св. Миколая Чуд. — — Калет
21 Неділя — Сембург
28 Неділя Нипавин

УВАГА Проситься всіх Батьків у місті Нипавин присилати своїх дітей кожної суботи пополудні до Української Школи та кожної неділі до Недільної Школи.

Address: Box 994, Nipawin, Sask.
Tel. 2160

о. П. БУБЛИКА
ГРУДЕНЬ:

4 Четвер. Уведення Пр. Богор. — Інсінгер (Половики)
7 Неділя — Інсінгер (м.)
13 Субота Андрея — Тіодор (м.)
14 Неділя — Лисенко
19. Пятниця. Миколая - Тіодор (за ривером)
21 Неділя — Вестбрюк
22 Понеділок Зачаття Пр Богор.
28 Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. О. ФЛЯКА
ГРУДЕНЬ

4. Четвер — Восетна, Введення в Храм Пресв. Богородиці
7 Неділя — Еґремонт (Річні Збори)
14. Неділя — Восетна (Річні Збори)
19. Пятниця — Федора, Св. Миколая (Річні Збори)
21. Неділя — Торгилд (Річні Збори)
22. Понеділок — Радвей, Зачаття Пресв. Богор. (Річні Збори)
28. Неділя — Редватер

Address: Box 128, Radway, Alta.
Tel. 10.

о. П. САЦЕВИЧА
ГРУДЕНЬ:

4 Четвер. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Беліс (Річні Збори)
7. Неділя — Смокі Лейк (Річні Збори)
14. Неділя — Вільна (Річні Збори)
19. Пятниця. Миколая Чуд. — Спеден (Річні Збори)
21. Неділя Давнінґ (Річні Збори)
22 Понеділок. Зачаття Пр. Богор. — Смокі Лейк
28. Неділя — Стрий (Річні Збори)

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta
Tel. 32

о. М. КРИЩУКА:
ГРУДЕНЬ:

4 Четвер Уведення в Храм Пресв Богородиці—Слава (полудн.)
7 Неділя Бросо
13. Субота. Андрея Первозванного — Ошехліб
14 Неділя — Миpнам
19 Пятниця Св. Миколая — Мусідора
21. Неділя Слава (північ)
22. Понеділок. Зачаття Пр. Богор. — Топорівці
28 Неділя — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Тел. 42.

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ:

1	П	18	Листопад. Св. Мч. Платона,
2	В	19	Прор. Авдія. Преп. Варл.
3	С	20	Преп. Григорія Декаполита
4	Ч	21	У[illegible]ння в [illegible]рам Прес. Б.
5	П	22	Ап. Филимона
6	С	23	Амфилоха Єп. Іконійського,
7	Н	24	Нед. 27 по Зел. Св. Вмч.
8	П	25	Климента Єп. Риму,
9	В	26	Преп. Якова Пуст.,
10	С	27	Вмч. Якова Перського,
11	Ч	28	Пмч. Степана Нового,
12	П	29	Муч. Пармона і з ним 370,
13	С	30	† Андрея Первозванного,
14	Н	1	Грудень. Нед. 28 по З. Св.
15	П	2	Прор. Аввакума, Атанасія
16	В	3	Прор. Софонії, Преп Ів.
17	С	4	Вмч. Варвари і з нею Юлії,
18	Ч	5	† Преп. Сави Освяценого.
19	П	6	Миколая Мир-Лик. Чуд.
20	С	7	Амбросія Єп. Медіол.,
21	Н	8	Нед: 29 по Зел. Свят
22	П	9	Зачаття Пр. Бог. від Св Ан
23	В	10	Мч. Мини, Ермогена
24	С	11	Преп. Даниїла Стовп.,
25	Ч	12	Спиридона Чудотворця.
26	П	13	† Евстратія, Авксентія,
27	С	14	Муч. Тирса, Левкія,
28	Н	15	Нед. Св. Праотців.
29	П	16	Прор. Аггея, Блаж.
30	В	17	Преп. Даниїла
31	С	18	Муч. Севастіяна і воїнів

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер Уведення — Мелфорт
7. Неділя — Ґронлид (північна)
14. Неділя — Мелфорт
19. Миколая — Ґронлид (коло річки)
21. Неділя — Бруксбі
28. Неділя — Ґронлид (коло річки)

Address: Box 1416. Tel. PL 2-2070
403 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ:

4 Четвер — Кридор
7 Неділя — Гефорд
13 Субота — Гефорд
14. Неділя — Білики (Борден)
19. Пятниця — Мейфер (Храм)
21 Неділя — Кридор
22 Понеділок — Редфілд
28 Неділя — Гефорд

Address: Hafford, Sask., Box 163
Tel. 55

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Уведення в Храм Пресв Богор. — Атабаска
7. Неділя — Галич Сл. Божа в домі п-ва Савчуків
14. Неділя — Сіба Біч
19. Пятниця Св. Миколая Чуд — Вайлдвуд
21 Неділя — Вестлок (Річні Збори)
22. Понеділок Зачаття Пресв Богородиці від Анни — Барген
28. Неділя — Ричмонд Парк

Address: Rev. Box 551
Westlock, Alta. Tel. 436.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ:

4 Четвер. Уведення в Храм Пресв Богородиці — Сифтон
7. Неділя — Ешвіл
14 Неділя — Давфин
19. Пятниця. Св. Миколая — Ґилберт Плейнс
21. Неділя — Дрифтинг Ривер
22. Понеділок. Зачаття Пр. Богор. від Анни — Роркток (Річні збори)
28. Неділя — Ричмонд Парк

Address: Box 1066 Dauphin, Man.
Tel. 4704

Устав Церковний

ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Уведення в Храм Пресв. Богор. Всенічна. УЄ Луки 1: 39-49, 56. Єванг. Луки 10: 38-42 11:27-28.

7. Неділя 27 по Зел. Св. Гол 2 УЄ 5. Літ. Єф. 6:10-17; Івана 13:10-17

14. Неділя 28 по Зел. Св. Гол. 3. УЄ 6. Літ. Кол. 1:12-18 Луки 18:18-27.

19. П'ятниця. Св. Миколая Мир-Лік. Чуд. Всенічна. Літ. Жид. 13 17-21 Єванг. Луки 6:17-23.

21. Неділя 29 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 7. Літ. Кол. 3:12-16. Луки 17:12-19

22. Понеділок. Зачаття Пресв. Богор. від Анни. Літ. Гал. 4:22-31. Луки 6:22-31.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXV. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 15, 1958. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1958. ЧИСЛО (1076) 24

ПЕРЕХРЕСТЯ ПОЛІТИКИ Й ЦЕРКОВНІ ВІЗИТИ

Світова Рада Церков, що зага[illegible] є під проводом протестантів, кладе [illegible]ний натиск на свої звязки з Царго[illegible]дським патріярхом. До речі, один з відомих грецьких ієрархів митрополит Яків Мелітський є членом Центрального Комітету Світової Ради Церков.

Щоб виявити своє співчуття грекам, Світова Рада Церков вирішила вислати на Кипр свою делеґацію для прослідження справи боротьби кипрійських греків проти Англії за прилучення Кипру до Греції.

А в той же час католицький кардинал Спелман з Ню Йорку восени склав дуже теплу візиту архиепископові Макаріосові первоєрархові Греко-Кипрійської Православної Церкви, якого англійці виселили з Кипру.

НАЦІОНАЛЬНА РАДА ЦЕРКОВ ЗА ВИЗНАННЯМ ЧЕРВОНОГО КИТАЮ

Як подає щоденник "Да Виннипеґ Трибюн" з 22. 11. 1958 р., Національна Рада Церков Злучених Держав Америки звернулася до уряду ЗДА і до Обєднаних Держав з закликом визнати комуністичний Китай і прийняти в члени ОД.

Національна Рада Церков видала цей заклик 21 листопада 1958 р. у Клівленд на своїй 5-ій Конференції Досліджування Світових Справ. Згадана Конференція відбулася під головуванням протестантського священика Едвіна Дальберґа голови Національної Ради Церков у ЗДА. У чийому інтересі є той заклик, - про це свідчить намагання червоного Китаю дістатися в члени ОД

РЯТУВАННЯ САМОГУБЦІВ

У західній частині Берліна (Німеччина) повстало товариство людей, які мали замір допуститися самогубства, але знайшлися люди, які зуміли відвести їх від того заміру. Член товариства зобовязується поспішати з ратунком кожному, хто в розпуці хоче наложити на себе руку. Товариство твердить, що за короткий час воно врятувала 2,200 осіб, що намагалися покінчити своє життя самогубством.

ПРАВОСЛАВНА ЖІНОЧА БОГОСЛОВСЬКА ШКОЛА

При Богословському факультеті Атенського університету 1957 р. засновано на кошт Світової Ради Церков богословську жіночу Школу Діяконіс. Восени 1958 р. відбувся перший випуск курсанток цієї школи. Є їх десять. "Апостолікі Діаконія" (Домашня Місія) кожну з них приділила до добродійної, санітарної і місійної праці при парафіях в Атенах.

Діяконіси зобовязані до дівицтва, а до школи приймаються віком нижче 30-ох років. Їхні шати — біло-сині, з хустинками й масивними шкіряними поясами.

ЗАГАДКОВА ПРИЧИНА ПОНУРОЇ ТРАГЕДІЇ

У католицькій школі в Шікаґо, ЗДА, 1-го грудня 1958 р. раптом стався в пивниці вибух вогню в печі. Пожежі майже не було, а тільки густий дим заповнив увесь будинок. Дим був такий великий і густий, що монашки, які провадять школу, відразу побачили загрозу, отже звеліли дітям у клясах молитися. У школі задушилося в димі 87 осіб, — в тому три монашки, а решта — діти. Врятувалися ці діти, що на власну руку напомацки шукали виходу на сходи, а звідти надвір. Дальших пятеро дітей умерло в лікарні

Діти спочатку казали, що це монашки палили в печі забагато ґуми, а потім появилося друге свідчення, — що хтось десь там у пивниці кинув незгашену цигарку

СМЕРТЬ Д. ГОЛЛЕНДА, СВІДКИ ЄГОВИ, ДЕРЖАВНІ ЗАКОНИ

Шість лікарів у Вінніпеґу посвідчили, що життя 14-літнього Доналда Голленда було б врятоване, якщо б його родичі члени Свідків Єгови не заборонили були робити перелив крови, проти чого є їхня релігія. У звязку з тим судовий слідчий і його присяжні натискають на уряд провінції Манітоби, щоб він виразно зайняв окреслене становище, чи лікар має право робити перелив крови, не оглядаючись на посторонні дозволи чи заборони, коли може цим врятувати життя людини

У Гемилтоні, Онт. лікарі шляхом переливу крови врятували від смерті семеро дітей, не оглядаючись на спротив родичів, — поінформував адв Ґордон Солливан.

ЧЕРГОВИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ГРЕК ЧЛЕНОМ ПРОВОДУ СВІТОВОЇ РАДИ ЦЕРКОВ

Грецький богослов д-р Н. А. Нісіотіс назначений асистентом директора Екуменічного Інституту Світової Ради Церков у Боссей поблизу Женеви (Швайцарія). Його попередником був протестант — пресвітеріянин д-р Чарлз С. Вест.

КРАЇНА МІЩАН

Канадійське Статистичне Бюро подає, що в 1956 р. дві третини населення Канади, цебто 10,714,855 осіб жили в містах, а на фармах лише 5,365,936 осіб. Процент міського населення все збільшується, а сільського — зменшується; отже Канада перемінюється в "країну міщан".

Д-р С. Л. ЯРЕМЧУК ГОЛОВОЮ ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

На зборах Ради Директорів Інституту Св. Івана в Едмонтоні 22 листопада 1958 р. д-ра С. Л. Яремчука перевибрано — уже четвертий раз — на становище голови Дирекції згаданої інституції.

БОГОСЛОВСЬКА ШКОЛА
ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Пригадуємо всім православним українцям, що Богословська Школа Української Греко-Православної Церкви в Канаді дуже потрібна і корисна. Вона мусить існувати й виконувати свої завдання на добро нашої Церкви і на славу Бога.

Про неї повинен постійно памятати наш побожний, православний загал.

Він повинен підтримувати її щедрими датками, які треба збирати при нагодах свят, родинних подій, або інших подібних громадських виступів.

Особливо треба памятати про неї в часі Свят Різдва Христового, коли рідним будемо давати дари, коли народні й церковні установи обділювати будемо колядою.

Просимо не забувати тоді й Богословської Школи. Сердечно просимо прислати для неї коляду.

Моней ордер чи чек виписувати на імя: St. Andrews College in Winnipeg з зазначенням, що це для Богословської Школи.

Мітр. Є. Грина, настоятель.

ПАСТРИР І ВОВК

У своїй коронаційній промові папа Іван 23-ий підкреслив, що "добрий пастир у потребі мусить звести з вовком боротьбу, щоб рятувати овечки". А після коронації він на авдієнції сказав до представників держав Европи, Америки, Азії й Африки, що всю свою силу й працю присвятить "справі миру, братерства й справедливости між народами світу".

А тепер італійська преса веде голосну дискусію над тими обома заявами папи, чи є вони суперечні одна одній, чи ні?

ДОЗВІЛ ДЛЯ ГР.-КАТ. ОБРЯДУ ЛИШЕ НА РІК

Як подала преса в листопаді 1958 р., кардинал Вишинський видав декрет, на підставі якого 16 греко-католицьких священиків українців отримали право нести душпастирську обслугу українцям під Польщею в греко-католицькому обряді. Цей дозвіл кардинал дав лише на рік. Кардинал Вишинський силує українців греко-католиків до латинсько-польського обряду, і має на це благословення Ватикану

СВЯЩ. М. І. ЗАПАРИНЮК УПОКОЇВСЯ

Щоденник "Свобода" (ЗДА) з 5-го листопада 1958 р. подав коротку вістку, що у Трентоні, Н. Дж., ЗДА, 3-го листопада 1958 р. помер місцевий український православний парох о. Михайло Запаринюк.

Покійний о. Михайло народився 25 вересня 1891 р. у Волчківцях, Снятинського повіту; залишив він дружину Марію, а в Канаді брата о. Петра Запаринюка, священика УГПЦ в Канаді. - В.Й П.!

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Собор в Саскатуні

Собор в Саскатуні був 11-го грудня, 1919 р., і почався Богослуженням. Наради почалися по полудні в салі Укр. Нар. Дому. Наради йшли як і в Едмонтоні, а злука з Київською Церквою дуже людей захоплювала. Пастирський Лист Митроп. Ґерманоса, де він обіцяє дати поміч Укр. Прав. Церкві, викликав бурю оплесків. Собор прийняв усі ухвали вінніпегського Собору і вибрав Ф. Гаврилюка членом Консисторії.

***

Так Українська Православна Церква мала вже свого Єпископа. А треба згадати, що **Митрополит Ґерманос не приєднував Укр. Прав. Церкви до своєї дієцезії, ані не піддавав її Антіохійському патріярхові,** але згодився дати о с о б и с т у християнську поміч тим, які тої помочі потребували. Поступив щиро по-християнськи!

Щождо згаданого вже о. др-а Ґермана, то цікавим буде подати образок з його такту і його вмілості з людьми поводитися.

Коли в Алберті чоловік віз його поміж фармерів, то звернув йому увагу на одну хату і каже:

— Тут живе великий наш противник.

— А коли б ми так до него вступили? — говорить д-р Ґерман.

— О, він нас з подвіря нагнав би! — говорить чоловік.

— Може й нагнав би, — каже д-р Ґерман, — але вступімо. Нажене — то нажене...

І вступили. Та д-р Ґерман з господарями поговорив, переночував і господар дав 500 долярів для Української Православної Церкви.

Що було після третого Собору

Тепер Українська Православна Церква скоро зростала й набирала сили. Коли перше були закиди, що вона не є Церквою, бо не має Єпископа, то тепер Єпископа вона вже має. Але напади продовжувалися...

Тепер гр.-кат. провідники закидали Митроп. Ґерманосови, що він не є правним православним єпископом, коли не вяжеться з Російською Місією, та говорили, як і кацапи, що українські провідники запродалися сирійцям, і звали Митроп. Ґерманоса **жидом, арабом, турком, магометом,** а Українську Православну Церкву звали — **"Саскатунською, Свистунською, Козацькою, Халдейською, Неоправославною, Маминою, Національною",** — хоч думаючі українці тим не журилися. Вони подібного вже багато наслухалися. (Згадані прозвиська повторялися довгий час в "Канад. Русині").

Одна була недостача в Українській Православній Церкві — було замало священиків. Число громад прибувало скоріше ніж число священиків.

Дотепер було чотирьох священиків. Але вже в березні (марті) 1920 р. число збільшилося на сім, коли Митроп. Ґерманос висвятив у Ст. Павл, Мінн., трьох нових, а ними були оо. — **С. В. Савчук, Дмитро Стратійчук і Петро Самець.**

Вони були новою силою, бо вибрали священство з ідейних мотивів, не питаючи скільки тут матеріяльного добра здобудуть. Вони бачили, що дорога дуже терниста, але хіба ж дорога до великої цілі була коли всипана цвітами? Вони йшли як піонери, які не зважають на труди й невигоди.

Згадані три були розміщені так: о. Самець на Манітобу, о. Савчук на Саскачеван, а о. Стратійчук на Алберту. Три провінції дістали по одному. Так почалася напружена праця, головно в Саскачевані, а серцем місійної праці був о. д-р Ґерман. Симпатичний, з довгим досвідом, він сам зібрав багато "фундаторів", отже тих, що матеріяльно піддержували церковну працю. В праці був невтомний. Не раз казав: **"Волохи дали українцям Петра Могилу, а українці волохам** (румунам) **князя Вишневецького; чому ж і я не мав би попрацювати для українців".**

***

Піонерська праця священиків не була легкою. Свідомі люди вже були, але менше свідомих треба було будити, освідомляти і приєднувати. Людей баламутили і католицькі агенти, і кацапи (москвофіли з московськими помічниками), отже нині можна дивуватися, як така мала горстка українських священиків могла не тільки затримати те, що вже мала, але здобувала щораз нові громади Треба було багато натрудитися, зазнати багато невигод, недоспати багато ночей та пережити багато матеріяльних злиднів Було таке, як вже давно писалося в "Вістнику".

"Коли б українські православні священики піоніри були стали священиками тільки за для матеріяльних користей, за для долярів, так як говорили і говорять вороги Рідної Церкви, то можна сміло сказати, що Української Греко-Православної Церкви в Канаді сьогодні не було би, бо вони покинула б її таки в перших місяцях".

Їх праця була апостольською працею. Не було парафіяльних хатів, і треба було тулитися де попало. Треба було вдоволятися тим, що люди ласкаві були дати Не мали вони автомобілів, отже треба було не раз і пішки находитися. А щоби більше громад обслужити, то треба було їхати і в негоду, і ночами кіньми, коли знайшлися добрі люди, що їх везли. Було, що їх родини гірко бідували. Але вони знали, що їх кличе велика справа, і відважно пішли за її покликом. Українці, що з тих часів дожили нинішнього часу, самі могли б про те багато оповісти.

Свящ. Копачук в Канаді

З кінцем червня 1920 року прибув з Буковини до Канади о. д-р Микола Копачук, як кандидат на адміністратора Укр. Прав. Церкви Братство спровадило його надіючись, що він тут багато поможе, але надії Братства не сповнилися.

Скоро показалося, що Копачук не був чоловіком для тутешнього життя і праці. Виявляв ніби великопанську вдачу, ставив великі претенсії і вимоги, — як бувало з деякими інтелігентами що прибували сюди зі старого краю; він не годився з тутешніми обставинами, вимогами і можливостями і з цілим тутешним ладом. Словом, — був чужим чоловіком, і на адміністратора цілком невідповідним. Було з ним трохи клопоту.

Але було лихо не без добра, Буковинські українці, що стояли далеко від Укр. Прав. Церкви, почали до неї прихильніше ставитися, коли побачили, що о. Копачук, буковинець, з нею звязався.

З приїздом о. Копачука до Саскатуну о. д-р Ґерман поїхав до Алберти де з о. Стратійчуком провадив місії по кольоніях та підготовляв питомців Семинаря, що перебралися до Андру в Алберті. А о. Копачук відвідував громади в Саскачевані, Алберті і Манітобі. (Пізніше о. Копачук перейшов до Укр. Прав. Церкви в Злуч. Державах, а звідтам до католиків. Нестійна натура!).

Тут ще місце порівнати о. Ґермана з о. Копачуком.

Коли прибув Митроп. Ґерманос до Вінніпегу 1919 р., то перебував у "Корона", готелі, де одного вечора були наради мабуть до 2-ої години по півночі Коли ж всі розходилися, то о. д-р Ґерман пішов пішки з редактором "Українського Голосу", бо трамваї (стріткари) вже в тій порі не ходили. А мороз був тріскучий.

Подорозі вступили до редакції "Укр Голосу" а звідси треба було знов ім далеко пішки додому, де о. Ґерман перебував. До того ж йому треба було дуже рано встати. І говорить він:

— А хіба ж тут не можна переспати? Тепло!

— Та нема на чім спати, — каже редактор

— Чому нема? — зауважив о. Ґерман. — А на столах! Хіба не однаково де будемо спати..."

Редактор зсунув два столи докупи а о. Ґерман ліг на голім столі, поклав купку газет під голову, накрився своїм кожухом, і за хвилину вже заснув сном праведника.

Таким невибагливим, скромним та розсудним чоловіком був о. Ґерман, коли Копачук, від Ґермана молодший, вимагав розкішного панського життя. О. Ґерман був високо-ідейним чоловіком, а в о. Копачука не було видно ідейности.

(Далі буде)

Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди самолюбні, грошолюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам непослушні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нездержливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, більше люблячі розкоші, аніж Бога, — вони мають вигляд побожности, але сили її відреклися. Відвертайтеся від таких! (Апостол Павло).

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
і продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви"**, спеціяльно написана для відзначення 250-річчя з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р. Обкладинка Календаря, з дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОДЯКА

Українська громадськість у Канаді, зокрема в м. Торонто, але й поза Торонтом, була ласкава, на заклик Ювілейного Комітету, зорганізованого з нагоди 75-ліття від мого народження і 50-ліття моєї громадської й літературної праці, вшанувати мене і Дружину мою теплими привітами, молитвами за наше здоров'я, урочистим бенкетом в Торонто 18 жовтня ц. р.

Я глибоко оцінюю ці вияви пошани, від щирого серця, нікими і нічим не вимушені у вільному світі, і уважаю за свій святий обовязок скласти за них найсердечнішу подяку Високодостойним Ієрархам, о. о. Духовним УГПЦеркви в Канаді і всім з громадянства, хто в той чи інший спосіб відзначив знаменні дати в моєму довгому, з милости Божої, житті та праці, зокрема на ниві церковно-громадській та церковно-історичній.

Сердечно дякую Управі Українського Св.-Володимирського Православного Братства при Катедрі в Торонто, з ініціятиви якого повстав Ювілейний Комітет. Ювілейному Комітетові, на чолі з Головою його проф. М. Мухою, що так сердечно віддався праці по переведенні мого ювілейного свята, складаю свою глибоку, від душі, подяку. Рівно ж дякую сердечно Відділові Союзу У к р а ї н о к Канади ім. Ольги (Сестрицтво при Катедрі в Торонто) за щиру працю по уряджені ювілейного бенкету. Катедральному Хорові Української Православної Церкви в Торонто дякую за прекрасні співи на Вечірні й Молебні в суботу 18 жовтня з нагоди мого ювілейного свята.

Спомин про це, уряджене для мене і Дружини моєї, свято, зафіксоване в чудовому художньому альбомі світлин, презентованому мені, разом з іншими ювілейними дарунками, Ювілейним Комітетом, назавжди залишиться в моїм серці, як вияв любови від великої Української Родини Нехай Господь винагородить її Своїми щедротами за шанування нею й скромної праці для її добра синів її.

Проф. Ів. Власовський.

"ЦЕ ПРЕЗИДЕНТ!"

Під кінець вересня американські часописи подали про такий випадок:

У Литтл Комптон, Ровд Айленд, ЗДА, до крамниці пані Едвард Медейрос зайшов літній чоловік у товаристві кількох осіб. Його погляд зупинився на дині, і він запитав:

— Скільки ця диня коштує?

— 15 центів, — каже власничка крамниці пані Медейрос.

— А скільки таких динь треба, щоб спекти торт (кейк)? — питає цей незнайомий старший пан.

— Це залежить якої величини мав би бути торт, — каже пані Медейрос.

Незнайомий старший пан у відповідь на це лише всміхнувся.

— Що ж тут такого смішного?! — здивувалася пані Медейрос.

— Це президент! — пояснив один пан з гурту незнайомого, показавши поглядом очей на старшого пана, що цікавився динями на торт.

— Який "президент"? — байдуже спитала пані Медейрос.

— Президент ЗДА! — вияснив той з гурту.

Кард. Вишинський не чинив би цього без згоди Риму

Року 1947-го Римо-Католицька Церква в Польщі відібрала від греко-католиків українців церкву св. Норберта в Кракові. Чому і як це сталося? Католицька Акція у вільному світі могла піддавати думки, що тут винен лише комуністичний режим, який у Польщі переслідує всяку Церкву — не лише Греко-Католицьку. Але нарешті "таємниця" вийшла наверха. Коли з приходом до влади Гомулки настала ніби "відлига", українці греко-католики почали домагатися звороту своєї церкви в Кракові. У відповідь на те на цій церкві (від 1947 р. переміненій на латинську) появилося "історичне" вияснення; в ньому доказується, що ця церква колись була римо-католицька (латинська), але Австрія, мовляв, безправно віддала її греко-католикам. А тепер римо-католики відібрали її як господарі і зробили це "в **порозумінні костельних і світських властей"**", сказано в цьому вияснени

Значить провід Римо-Католицької Церкви в Польщі сам признався до того, що це він від українців греко-католиків відібрав церкву, а її настоятеля о. С Грабу арештував, українських греко-катол монашок Йосифіток з парафіяльного будинку вигнав на горище, в 1948 р викинув на вулицю, і поселив там римо-католицьких монашок Салетинок. У церкві знищено Іконостас і побудовано римо-католицькі великі вівтарі, а 1950 р поставлено орґани. А коли вже так вигнано з церкви ненависний їм греко-католицький обряд, то тоді ввійшов туди 13 жовтня 1951 р. сам римо-католицький архиєпископ д-р Евґеніуш Базяк й урочисто посвятив вівтар. Увійшов позлодійськи до заграбованої церкви той римо-католицький єпископ, про якого преса Католицької Акції у вільному світі стільки писала, як про "мученика"! А тепер вийшло чорне на білому, що він мучить других, і то таки греко-католиків, бо вони не римо-католики! Значить їх треба переслідувати!

Писали 1958 р. про цю подію й деякі греко-катол. часописи: "Америка" в ЗДА і "Українські Вісті" в Едмонтоні. Але тут треба поставити питання: А нащо ж Рим віддав українців греко-католиків під владу римо-католицького кардинала Стефана Вишинського? І чому Рим не упоминається за українцями греко-католиками перед кардиналом Вишинським? А ось чому:

Бо Римові треба, щоб українців греко-католиків златинізувати і в Польщі переробити їх на поляків, — нехай будуть ким хочуть, аби українцями не були!

ГИМНИ І "ДУХ КАНАДІЯНІЗМУ"

У листопаді 1958 р. організація "Рідні Сини Канади" влаштувала в Торонті бенкет. Коли під час тосту королевій оркестра заграла гимн "О. Канадо", а не "Боже, щасти королевій", то три контрольори міста на знак протесту вийшли з залі. А голова згаданої організації, Дж. А. Пікард, сказав у слід відходячим: "Бачу, що ви ще не відчуваєте зростаючого духа канадіянізму".

"Бо достойний не той, хто сам себе хвалить, але той — кого хвалить Господь" (2. Кор. 10. 18).

РОСІЙСЬКА І КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВИ ВИСТУПИЛИ ПРОТИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ДОПОМОГИ УРЯДОВІ ЛИВАНУ

Католицький єпископат у Ливані, а саме: римо-католицький маронітського обряду патріярх Павло Меучі, унійтський (греко-католицький) мельхітського обряду єпископ арабів Филип Набас у Бейруті і католицький маронітського обряду єпископ Аутун Абд у Тріполі зажадали від Злучених Держав Америки, щоб вони не вмішувалися у справи Ливану і щоб вивели з Ливану своє військо, яке прийшло на допомогу урядові Ливану проти революційних прихильників Насера — провідника Арабської Федеративної Республіки (Єгипет і Сирія). Католицький єпископат зробив це в розмові з Робертом Морфі — заступником державного підсекретаря ЗДА.

Так само патріярх Алексій, первоієрарх Російської Православної Церкви в Советському Союзі, і Св. Синод цієї Церкви, видали офіційну відозву, вимагаючи, щоб Злучені Держави вивели свої війська з Ливану (Лібанону), бо їхня присутність там — це "агресія" з боку ЗДА, така сама, як і британська (в Йордані), — сказано у відозві.

Певно, ця відозва проводу Російської Церкви подиктована комуністичною владою в Москві. А ким подиктована таке саме становище католицького єпископату в Ливані?

Ісус Христос так навчав нас відноситися до тих, що згрішили, а потім покаялися: "Веселитися й тішитися треба було, бо цей брат твій був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся" (Луки 15. 32)

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" x 3¾"

Число	
3027	Св Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св Марк
3060	Св Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Хреститель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу.
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

ТРІЩИНИ В „НЕ-ДЕМОКРАТИЧНІЙ" ЦЕРКВІ

Католицька Акція фанатично накидається на соборноправний устрій Української Православної Церкви. Вона вважає, що в очах також і демократичного загалу українців греко-католиків цілком обезцінить соборноправний устрій нашої Церкви, коли натавруе його словами "церковна д е м о к р а т і я", і так зможе якось оправдати диктатуру папи в католицькій Церкві. Католицька Акція старається показувати всякі нібито "додатні сторони" тієї церковної диктатури, наприклад, вона каже, що завдяки одноосібній владі "непомильного" папи католицька Церква є с и л ь н а назовні і внутрі, там є л а д та дисципліна, і всі папу с л у х а ю т ь та ш а н у ю т ь, нема розбиття ні в н а у ц і Церкви (теології), ні в її організації, і т. д., і т. д.

Пригляньмося, як воно є в дійсності.

Коли Рим переманив на унію кількох наших епископів, які зрадили свою Церкву й народ, — у Бересті 1596 р., то в умові "унії" було сказано, що уніяти будуть надалі зберігати православний догмат — що Св. Дух походить лише від Бога Отця. А в той час римо-католицький догмат такий, що Св. Дух походить від Отця і Сина. Отже Рим уніятам признав цілком інший догмат, ніж в римо-католиків, і то в одній і цій самій справі! Значить, одні можуть собі вчити, що Св. Дух походить лише від Отця, а другі що від Отця і Сина, але одне й друге для Риму є... правильне! Це така "єдність" римської теології!

Про анархію в католицькій Церкві, коли було по кілька пап разом, і один одного виклинав, про їхні коханки і т. п. говорити тут не будемо. Це відноситься до історії. Тут згадаємо про деякі теперішні справи.

***

Про світський загал католиків у різних народів, — про комуністичну епідемію в католицьких країнах, про масонські великі впливи і т. д., говорити не будемо. Це може бути окрема тема. Тут обмежимося лише до справ боротьби внутрі самого ц е р к о в н о г о, отже духовного проводу, католицької Церкви. Папа Пій XII 1950 р. проголосив був догмат про вознесіння Пресв. Діви Марії з т і л о м на небо. А 1956 р. в Шікаґо, ЗДА, відбувся з'їзд найвизначніших богословів (духовних) католицької Церкви з усього світу, і вони майже всі осудили папу за проголошення цієї догми, значить, сказали, що "непомильний" папа помилився, і то у справах Віри! І дармо представник Ватикану заступався тут за папу.

Значить, якби не було заведено демократичного устрою в державах, який окасував папську Св. Інквізицію, то Рим був би звелів Св. Інквізиції, щоб вона всіх тих католицьких богословів, що брали участь у конференції в Шікаґо, мучила, палила, вбивала. На щастя, Інквізиції вже нема, і тому ці богослови вийшли ціло з тієї справи, а папа мусів нишком проковтнути гірку пігулку.

Далі, по другій світовій війні католицька Церква у Франції вирішила послати своїх священиків-місіонерів у характері робітників між французьке робітництво, щоб вони ширили між ними християнство і відвертали їх від комунізму. Але незабаром Ватикан нарobив крику, що ці священики самі заражуються від робітників... комунізмом! Значить, не священики переконали робітників, а навпаки — робітники переконали священиків! Правду Рим говорив чи ні — це питання. Може Рим взагалі боїться, щоб священики не надто тісно перебували з народом, — щоб "не демократизувалися", отже вирішив відкликати священиків з-поміж робітництва, хоч вони може й не поставали комуністами. А якщо таки поставали, то це тим гірше свідчить про сам Рим, бо виходило б, що духова сила католицтва дуже слабенька, коли досить аґітаторові сказати кілька слів, і католицький священик уже стає переконаним комуністом.

Але справа не в тому. У звязку з тими т. зв. "священиками-робітниками" вийшла наверха справа католицьких манастирів у Франції. Манастирі заявили Римові, щоб він не втручався у їхні справи. За манастирями став католицький загал французів, і заявили Римові, що церковне майно у Франції — це власність французького народу, а не Риму, отже у Риму закороткі руки до нього! Ця справа ще не втихомирилася була й 1952 р., і Рим мусів нишком проковтнути гірку пігулку. Що ж мав робити? Та ж тепер уже нема Св. Інквізиції, щоб замучила всю католицьку Церкву у Франції.

Ще один приклад. Духовний провід католицької Церкви у Франції цього року спротивився папській теолоґії, і Ватикан осудив цю "єресь" духовних керманичів католицької Церкви у Франції, осудив кардинала Моріса Фелтена — архиєпископа Парижу, архиєпископа Жюль'єна Вебера із Страсбурґу т. ін. Подрібніше справа виглядає так. Католицькі теологи у Франції м о д е р н і з у ю т ь католицьку теолоґію, вважаючи, що з неї треба усунути багато "застарілих" речей, які вже ніяк не приймуться серед теперішнього і дальших поколінь, отже це їх настроює проти Церкви. Таке становище зайняв сам кардинал Фелтен та інші визначні єпископи, а також відоме французьке католицьке Товариство Св. Сульпіція, зложене з духовних і світських богословів, під проводом спеціялістів-езуїтів, яке займається религійно-виховною працею.

Отже, на замовлення кардинала Фелтена це Товариство Св. Сульпіція під проводом ученого езуїта виготовило текст Старого Заповіту з відповідними поясненнями для народу, — під наголовком: "Вступ до Біблії, том 1., Загальний Вступ, Старий Заповіт", стор. 880. Вступ до цієї Біблії написав архиєпископ Ж. Вебер зо Страсбурґу, і він заявив у цьому вступі, що досьогочасна наука католицької Церкви про Біблію є в небезпеці, тому що вона є з а с т а р і л а і н а з а д н и ц ь к а, — тим самим теолоґію Риму він назвав застарілою й назадницькою. Сам кардинал Фелтен це видання Біблії, пояснення і передмову архиєп. Вебера переглянув і погодився з її редакторами, та й поблагословив, отже вона появилася друком.

Ось так — чорне на білому! — стався виступ проводу католицької Церкви проти теолоґії Риму. У Римі, звичайно, осудили цей виступ проводу католицької Церкви у Франції. Папа звелів осудити це своїм теолоґам у Ватикані, але що йому діяти далі? Та ж це вже не перша того роду історія! Адже 1957 р. це саме католицьке Товариство Св. Сульпіція, з благословення кардинала Фелтена, видало друком Катехизис для дітей, — видало його "модерним способом", цебто в такому дусі, що противиться офіційній теолоґії Риму, і Рим також осудив цей Катехизис... Отже між Римом з одного боку, а великою частиною католицької Церкви у Франції, під проводом кардиналів, з другого боку почалася теолоґічна боротьба, — між ними тріщини розколюються в пропасть, що розділяє їх.

Отже у Ватиканській церковній "імперії", яка крім латинників (римо-католиків), загарбала собі частину Православної Церкви і назвала їх "уніятами", а також майже в стані сущому наприймала різних сект — маронітських, мельхітських і т. п., — без розбору й кольору, аби побільше! — у цій різношерстній інтернаціональній імперії починає тріщати в самих основах, бо це вже не другорядні тріщини — Канони, обряд і т. д., а йдеться вже про виступи проти найважнішої частини папської теолоґії — проти ватиканського розуміння Св. Письма, і ці виступи вже йдуть від самих католицьких кардиналів, епископів, і докторів теолоґії.

А що діється з тим "послухом" католицьких провідників у Злучених Державах Америки? Це вже окрема, ширша тема.

Тут подані лише окремі факти — для прикладу. А їх є ціла маса. За кулісами католицької Церкви кипить, як у вулкані. Розуміється, вірна Ватиканові ґвардія Католицької Акції всіми силами старається все це маскувати, недопустити до преси, щоб ширший загал вірних нічого не знав, і далі був під враженням, що в католицькій Церкві нібито дійсно є якась "сила", "єдність" і т. д. А в дійсності ця "сила" — то порожні бочки замість гармат.

П. С. Бахмач
Женева, Швайцарія,
вересень, 1958 р.

ДУХОВІ НЕДУГИ СЕРЕД ІМІГРАНТІВ

Д-р Джан Савацкі з Торонтонського університету сказав, що в Канаді серед нових імігрантів є умовонедужих людей на 20 до 40 відсотків більше, ніж між староканадійцями. Головна причина того є та, що вони — політичні емігранти і жертви війни, отже "їхній шлях до Канади не був такий то вже простий". Утечі з обіймів смерті, втрата родин у війні, вязниці, концентраційні табори, постійна непевність життя і т. д., — все це не могло пропасти безслідно для стану їхньої духовости. Згаданий учений радить, щоб староканадійці виявляли їм більше зрозуміння з уваги на ті минулі обставини життя.

Свої спостереження д-р Савацкі основує на дослідах у відділі "Кенедіен Ментал Гелт Ассосіейшон" у Торонті.

ЧИ ВИНАЙДЕНО ЩЕПЛЕННЯ ПРОТИ РАКА?

У Каліфорнійському університеті лікарі щепили мишей нововинайденою вакциною проти рака, і на мишах вона показалася успішною. Але покищо ще не відомо, чи ця вакцина так само забезпечуватиме перед раком і людей.

"Чи на обличчя ви дивитеся? Як хто певний про себе, що Христовий він, нехай думає знову по собі, що як сам він Христовий, так само Христові й ми" (2 Кор. 10. 7.).

ОБОВЯЗКИ ЧЛЕНІВ УГП ЦЕРКВИ

(Продовження)

СПОМАГАЙТЕ ЦЕРКВУ МАТЕРІЯЛЬНО

"Любімо не словом і язиком, а ділом і правдою" (1. Ів. 3. 18)."

Кожен з Вас напевно має за собою більший чи менший життєвий досвід. Отже напевно значна частина з Вас бували в такому положенні, що від себе щось давали іншим людям, а бували також і в такому положенні, що мусіли звертатися до інших, щоб вони Вам щось дали. У котрій з цих обох ситуацій Ви себе краще почували? Напевно — в першій ситуації: коли Ви мали змогу допомагати, а не брати допомогу!

Отже Вам треба мати цей досвід на увазі, коли Провід Церкви звертається до Вас за матеріяльною підтримкою для Вашої Церкви! Треба добре вдуматися у справу і зрозуміти та відчути її душею, — що Провід Церкви найкраще почуває себе тоді, коли від себе дає Вам свою службу, несе духовну опіку і дає свою працю також на національно-громадській ниві.

А в найважчій службі Провід Церкви є тоді, коли він змушений звертатися до загалу з просьбою про матеріяльну підтримку для Вашої Церкви.

Це важкий обовязок, — Ви самі це знаєте, коли хтонебудь з Вас виконував обовязок грошевих збірок (колектувань) на якісь спільні цілі громади. Дехто, усвідомлюючи собі свою позицію даючого, зловживає нею, користає з нагоди, щоб принизити Вас, — мовляв: ти мусиш мене просити, а я даю, і захочу дам, не захочу — не дам, отже ти від моєї ласки залежний, і мусиш мене слухати, що я диктую! А може дехто и таких випадках шукає собі нагоди висказати своє незрозуміння для Церкви і навіть свою неприхильність до неї, та и каже: Церква повинна лише давати, а не брати! Нащо Церкві гроші?

Знаємо, що кожен з Вас, хто жертвував свій труд для збирання пожертв, має в тому свій досвід, і знає, що тут бувають усякі люди. Але віримо, що все ж таки він знайшов значну більшість людей свідомих справи і прихильних до неї, щирих, жертвенних.

Ось у такому положенні є Провід Церкви Вашої, коли звертається до Вас за матеріяльною підтримкою для Церкви. І коли цей важкий обовязок Провід Церкви все таки виконує, то лише завдяки тій моральній силі, яка випливає з тієї правди і свідомості, що все це робиться для Божої і народньої справи. Це ж Ви, як члени Церкви, вложили на Церковний Провід обовязок звертатися до Вас за матеріяльною підтримкою для Церкви — для Вашої Церкви! Устами свого Проводу це ж Ви самі до себе звертаєтеся за тією підтримкою для Церкви! І невже ж Ви самі собі відмовите тієї піддержки?

***

Ваша Церква будує святині, утримує Недільні і Рідні школи, видавництво книжок і преси, Колеґію з високою Богословською Школою, провадить добродійну акцію, опікується молоддю і т. д. і т. д. На все це потрібні грошеві фонди. А при тому всі ті, що свої кваліфікації і ввесь свій час віддають праці для Вашої Церкви, належать до тих, які оплачуються скромно, — назагал гірше, ніж звичайний кваліфікований робітник на фізичній праці. І тільки ті одиниці — як духовні, так світські, — можуть ті матеріяльні недостатки терпіти, які працюють з любови до своєї Церкви. Але все ж таки — це від Вас залежить, чи волієте бачити їх у тих недостатках, чи може було б краще їх положення якось таки поліпшити, — зробити це і для власної совісти, і для людського ока, бо ж на життєву стопу Вашого Церковного Проводу, Вашого духовенства і Ваших інших сталих церковних працівників збоку дивляться й інші, і виробляють свою думку про наш загал.

***

Були колись часи, що Ваші священики-місіонери важко бідували; їхнє життя не було легке, немов життя місіонерів у перших початках християнства. Але й життя вірних Церкви — життя отих наших славних піонерів не було легчим. Отже духовні терпіли разом з своїми вірними. Але нині, слава Богу, піонерські важкі часи таки вже минулися. Загал вірних уже не бореться з такими тяжкими труднощами. Отже и не видно потреби, щоб Ваше духовенство мусіло дальше ті труднощі переживати. Один із священиків у ЗДА гірко й голосно сказав: "Вірні хотіли б, щоб священик працював на землі, а утримувався на небі!" Дійсно це гіркі слова правди...

Ваша Церква є дійсно В а ш о ю, вона організується завдяки Вашій свідомості й починові. Усі святині Церкви, всі її установи, все її майно є В а ш е, не є воно власністю якогось чужого чинника. Ви маєте незалежну від чужих свою рідну Церкву. Але це Ваше право накладає на Вас також великий моральний і матеріяльний обовязок а саме. Ви самі мусите думати про утримання своєї Церкви. Ніхто тут чужий не дасть Вам грошей, як дає деяким другим, щоб купити їх. За свої матеріяльні пожертви Ви маєте в нагороду дуже велику моральну цінність, якої не купити за гроші: маєте незалежність від чужих!

Але при тому треба Вам мати на увазі, що Ваша Церква, хоч і утримується лише Вашими датками, матеріяльно не обтяжує Вас більше, ніж інші Церкви, хоч вони й значно багатші; навпаки, Ваша Церква належить до тих, що вимагає від Вас значно менше, ніж другі Церкви. Бо духовенство і всі працівники у других Церквах не годиться на таку скромну життєву стопу, як у Вашій Церкві; бо другі Церкви потребують також великих грошевих сум на будинки, численні друкарні, великі видавництва, багато шкіл, на місійну роботу, на пропаґанду проти інших Церков і т. д. А всього того великого пропаґандивного апарату у Вашій Церкві нема; Консисторія не має навіть своєї друкарні, отже другій друкарні за друкування самого лише "Вістника" мусить платити понад 6,000 дол. річно. Консисторія має лише свій один пресовий орган "Вістник", до якого мусить докладати, бо сам себе він не може оплатити. Коли порівняти розміри преси українців греко-католиків і українців протестантів до числа їхніх вірних, то в одних і других є коло двадцять разів більше церковної і церковно-політичної преси, ніж у Вашій Церкві, — і всю їх пресу утримують вірні. Бо преса — це велика сила в церковно-громадських руках.

На Св. Літургії у святинях своєї Церкви Ви завжди повторяєте велике давнє "Вірую":

"Вірую в Єдиного Бога, Отця Всемогучого, Творця неба і землі... І в єдиного Господа, Ісуса Христа, Сина Божого... І в Духа Святого — Господа... В Єдину, Святу, Соборну й Апостольську Церкву."

Так, ми повторяємо слова "Вірую", і повторяємо їх щиро, переконано. Але при тому не можна забувати вимоги Св. Письма, яке навчає, що "Віра без діл мертва" (Ап. Яків 2. 17).

Наша віра у Бога і Його Св. Церкву мусить конче виявлятися християнськими д і л а м и: чинною любовю до всіх наших ближніх і тим самим до Церкви Христової, яка з Ваших ближніх складається — з Ваших братів і сестер.

Христос не клопотався грішми для Самого Себе. Але Він дуже багато уваги присвятив справі грошей задля д у х о в н о ї справи людей. Христос взивав заможних складати пожертви на допомогу потребуючим ближнім. І щоб нести духовну допомогу своїм ближнім, усім своїм вірним теперішнім і будучим, Церква мусить мати на це матеріяльні засоби, на утримання святинь, шкіл, видавництв і т. д. А тому що від духовної помочі не можна відділити й допомоги матеріяльної, коли хто з ближніх у біді простягає до Церкви тремтячу з горя руку, Церква мусить мати на цю допомогу фонди.

Христос пильно стежив за тим, як хто на Церкву жертвував, — скільки і з яким серцем хто кидав до церковної скарбниці. І на першому місці Він поставив тут бідну вдову, яка дрібний гріш у скарбницю церковну вкинула; і сказав тоді Христос: "Поправді кажу вам, що ця бідна вдовиця положила більше за всіх, що клали в скарбницю. Бо всі клали від свого злишка, а вона положила із своєї убогости все, що мала — ввесь свій прожиток" (Марк. 12. 38-44).

Певна річ, ні Христос, ні Його Св. Церква не вимагає того, щоб кожен віддавав на потреби Церкви все те, що він має, але щоб кожен жертвував відповідно до свого майна і щирости. І каже Св. Письмо: "Нехай кожен дає, як серце йому наказує: не жалуючи, не з примусу. Бо Бог любить того, хто охоче дає". (2 Кор. 9. 7.)

Ваша Українська Греко-Православна Церква в Канаді — найбільша з усіх Українських Православних Церков у вільному світі. А тому що Українська Церква в Україні поневолена, і їй не дозволено існувати явним організованим життям, отже УГПЦ в Канаді є найбільшою організовано-існуючою Українською Православною Церквою в цілому світі. А це накладає на неї великий історичний обовязок перед Богом і нашим народом, — Вона має дуже великі завдання на далекосяглу історичну міру. І можливість виконання тих завдань буде залежати від того, яка буде свідомість і щирість усього членства нашої Св. Церкви; бо ж сказано у Св. Письмі: **"Хто скупо сіє, той скупо буде жати, а хто щедро сіє, той щедро буде жати"** (2. Кор 9. 7).

Але в церкві я волію пять слів зрозумілих сказати, щоб і інших навчити, аніж десять тисяч слів мовою" (незрозумілою) (Кор. 14. 19).

В. Наконечний.

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Що було дальше

Серед людей звилися нові думки та балачки. Як воно так, що іх громада заможніша, багатша, а та друга менше заможна, покищо лише на дорібку, а яка вона поважна! Які її діти...

І вже серед тижня дехто при зустрічі з Павлом, або ввечері зайшовши до його дому, питав, чому Павло іхніми молодими не зацікавиться. І Павло поясню[illegible]

— Хиба тут моя вина? Я декому згадував, що треба молодь організувати, але мені сказали, що про таке не треба тут і згадувати. Кажуть, що тут молоді мають свій розум, бо то Канада. А дівчата не хотіли зо мною і говорити. Що ж тут можна робити? А там молодь не така, — вона сама рада, щоби її чогось навчити. Ви ж самі тую молодь бачили!

І люди Павла виправдували, та між собою радилися і шукали способу, як би й тут щось нове починати. А на питання — що їм робити, Павло казав:

— Не я тут господар, але нехай батьки і матері приготовлять своїх синів і дочок, а вже тоді можна буде щось починати.

Було багато балачок між людьми, бо згадана неділя розбудила сплячі людські душі. Люди побачили й почули те, чого перше не бачили, і не чули, і про що цілком не думали. А тепер стало перед людьми питання:

— Коли в других е таке, то чому в нас не може таке бути? І що з того, що наша громада велика і заможніша, ніж тамта? Тамта має чим похвалитися, а ми чим? Там молоді є в церкві першими, як ми знаемо, а старші вже за ними йдуть, а в нас старі в церкві, а молоді сплять, і по танцях відпочивають. Чи тим можна похвалитися?...

Людський розум, що досі спав, пробудився. Люди почали розглядатися, що їм багато чого бракує. З громадської сторони вони заможні, а з культурної бідаки.

Павло ж міряв і важив своїм розумом цілу ту справу, і думав:

— Може то Божа рука довела до того, що сталось. На громаду налягала темрява, отже треба було щоби з другої громади засвітило туди світло, і люде почали б вже про світло думати...

Розмова в Хмеля

Тепер Павло і Хмель мали вже про що говорити, а до їх бесіди і Маланка, і її мати приставала.

— Є тут лише дві поважніші дівчині, — говорила Маланка, — а то Григоркова Ксеня і Семенова Павлина Є і трета, Катерина Миколова, але вони живуть досить далеко, отже з нею можна рідко сходитися. І то якраз Павлина сказала матерям коло церкви гірке слово правди, як люде оповідали. Мала відвагу сказати що думала.

— Значить, що розумна дівчина, — каже Павло, — і треба її між нас запрошувати. — Тут додала мати:

— Запроси їх до нас, Маланко, бо вони в нас ще не були, нехай зблизька познакомляться.

— Добре, мамо, — говорить Маланка, — я запрошу. І ще не те... Їх треба взяти до Городця, щоби побачили що там робиться, і нехай познакомляться.

— Дуже добре, дуже добре! — потакнув Хмель, — треба їх туди взяти. Вони мажуть бути тими здоровими зернами, що з них багато добра може вирости. До них захочуть і другі приставати, а за ними прийдуть дальші.

— А вже ж що так, — потакнув Павло, — бо така вже людська вдача, що люде йдуть за тим, хто відважно йде вперед. Отже на слідуючий раз візьмімо їх з собою до Городця. То важна справа і її не треба відкладати. Ти, Маланко, повідом їх наперід, що ми хочемо їх туди взяти, отже нехай будуть готові. Нехай прийдуть сюди.

⁂

Та вже Павло і Хмель скільки справ тут обговорили! Було б дуже цікаво читати коли б хтось ті їх бесіди в книжку записав.

Розглядали вони стан громади... Люди заможні, але який у них моральний і культурний занепад! Майно підноситься, але люди до землі принижуються. От хочби церква... В церкві є старші, а скільки є молодих? Хто ж буде ходити до церкви, коли старших не стане? А хіба старші тим дуже клопочуться?

Павло звертав увагу на церкву, і каже:

— Тут винна і церква, і дім. Вдома про культурне виховання не дбають, бо його не розуміють, навіть молитов не вчать дітей, отже виховують на безрелігійних. Тілько весело що: їдж тай рости здоровий! А церква повинна дбати щоби всі люди брали участь в співі, найперше ж молодь і діти. Тоді було б їм чого до церкви йти. А прийти щоби мовчки стояти, чи молодих воно притягає?

Хмель же починав від домів.

— Дім джерело виховання, казав він, — і найперше про дім треба дбати. Дім — то джерело, а коли джерела сильні, то і сильна ріка з них повстане. Треба Народних Шкіл для дітей, але найперше треба їх для родичів. Треба для них добрих підручників для виховання дітей, треба відчитів, треба проповідей, треба про те на всяких зїздах говорити. От чого треба!

Він зводив все до тої розумної народної поговірки, де говориться як хтось казав, що з якогось хлопця міг би бути великий чоловік. На те каже хтось другий.

— Так, так, але треба було, щоби його діда був хтось добре виховав. Такий дід виховав би дуже розумно свого сина, а вже той розумно виховав би свого синка, — оттого хлопця.

Розумна поговірка! Розумні розумних виховують. Де ж нема добрих виховnatелів, там і найкращий талан пропадає.

Згадка про священика

Ще окремо обговорювали поведінку священика.

— Міг священик закінчити тим, — казали вони, — що похвалив би в церкві гарний спів, і тим все закінчив би. З того вийшло б добро, але невелике. Кожний з громади гарний спів похвалив би.

Але тут священик пішов дальше. Він окремо відвідав і співаків, і співачок, отже наблизився до них, звязався з ними, а їх з собою. Він вже їм близький, і вони радо за ним підуть. Знають, що не лише їх спів, але і їх самих особисто він поважає. Він не ждав, щоби вони до нього зайшли, — він перший до них зайшов. Тепер двері його дому для них отворені. Вони готові з ним сходитися, з ним говорити, його радитися як свого близького. Вони вже стоять близько поважної особи.

Слухаючи таку бесіду, Маланка додала і своє слово, каже:

— І я сама про те думала, бо вже і дівчата мені про те говорили. Дивно їм, що священик так щиро ними заінтересувався і сам з ними познайомився. Велика була їм несподіванка, бо звичайно старші лише зі старшими сходяться, а на молодих не зважають.

— Так, так! — потакнув Павло, — старші не думають, що в молодих є також почуття самоповаги, отже треба їх поважати як кандидатів на поважних громадян і їх треба між старших втягати, та з ними своїми поважнішими думками ділитися.

Такі розмови тут велися, бо був тут гурток думаючих людей. А для думаючої голови гуртка однодумців треба.

Про Шевченка казали його близькі, що на засланні терпів багато і від того, що не мав з ким своїми думками поділитися

Значення пісні

Велике значення привязував Павло до пісні, до співу, як виховного чинника.

— Чи можна дітей і молодь чим другим так заінтересувати як піснею? — казав він. — Дитина в колисці хоче слухати пісень; молодь хоче співати; і старші радо пісень слухають, а то і самі за співаками потягають, коли їм пісня відома. Пісня ніколи не старіється, вона завсіди молода. Пісня вже не дуже притягає; хиба такого молодого, що він вже розволочився, розтанцювався. Йому треба вже не пісні, але стукоту, галасу, пиятики. Він вже моральний каліка. Він вже глухий на те що гарне, що культурне і величне.

Окремо Павла дивувало та журило, що навіть вченіші люди виховного значення пісні не розуміють.

— Видно, що їх без пісні виховували, — казав він, — тому пісня їм чужа. Але навчіть молодих 50, 75, 100 пісень світських а також багато побожних, а ті пісні будуть творити твердий і широкий український ґрунт, на якім непохитно будуть стояти ті, що ті пісні знають. Андрій Чайковський, визначний український письменник й адвокат, будучи вже старим, згадував, як він колись співав в церкві "Світе тихий", і жалував, що пізніші інтелігенти того величавого церковного співу не знають і не розуміють.

Такі балачки тут провадилися і Павло ділився ними з молодими на співацьких сходинах. Передавав їм все те, хоч і дуже коротко, і тим заставляв їх до самостійної думки.

(Далі буде)

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всеношник, Офірники, церковне світло, ладан, вутілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку

За Каталогом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Який же зміст і ідеологія того твору, що, просто сказавши, є обманом, фальшем, отже й злочином кримінального характеру?

На це питання дає відповідь сам таки Е. Рітнер у своєму вищезгаданому творі ("Католицьке Церковне Право); на 27 сторінці своеї книжки він подає: а) Вступ (Листи) і Передмова, а далі — приведений Лист ніби то від архиепископа Авреля буцім то до папи Дамасія (†384), а також гей би відповідь цього ж папи (Дамасія). Звичайно, обидва ці "Листи" якийсь засекречений автор сам собі видумав і написав, цебто підробив їх, сфальшував. Тут ясно, що цей закаптурений автор при тому поступив дуже підозріло, коли вважав собі за потрібне додавати до тих "Листів" ще окрему розвідку**), поставивши собі метою спеціяльно доказувати, що ці сфальшовані писання є таки дійсно "правдивими", автентичними документами, — ніби то "Апостольськими Канонами" і такими ж "правдивими" давніми "папськими Листами".

З тих фальшивих "документів" сам собою виринає факт, що Римській Церкві треба було якогось доказу, щоб папа міг опирати свої претенсії на авторитеті самих Св. Апостолів; і якраз з цією саме метою невідомий автор 847 р. по Нар. Хр. сам підробив "Лист" ніби від архиепископа Авреля до папи Дамасія, і сфабрикував другого "Листа", як буцім то відповідь папи Дамасія архиеп. Авреліеві. Далі, той таки замаскований автор сам собі вигадав цілу низку різних ніби то "канонів" (Церковних Правил) і підмаскував їх під "Апостольські" та й помістив у тих обох вищезгаданих "Листах", що в них папа Дамасій (ще за 500 літ до 847 року) на ці в и г а д а н і (847 р.) "канони" ніби то посилається, отже буцім то "основується на Апостольських Правилах"; та що так само архиепископ Аврелій (також за 500 років перед 847 роком, ніби то в "Листі до папи Дамасія" буцім посилається на ці сфальшовані 847 р. гей би "Апостольські Правила".

Значить, фальшівник сам підробив ці "Листи" і ці "канони' в них 847 року, подаючи їх за ніби то "автентичні" документи десь із 347 року! Так продукувалися ці "історичні" підстави", на яких папство основує свої претенсії на "Намісництво Христове на землі", на "непомильність", на "головство над усією Християнською Церквою".

Обман з твором т. зв. "Св. Ісидора" очевидний. Безумовно, такого незвичайного шахрайства д о п у с т и в с я не якийсь собі простенький монах, але хтось із визначних осіб Католицької Церкви, — хтось, що добре знав ідеологію Риму і історію Церкви, отже знав — де, коли, що і як фальшувати, щоб на очі людського розуму напустити туманного блахмана, немов фокусник своєю "магічною штучкою".

Далі, вищезгаданий католицький учений авторитет, Е. Рітнер, подає зміст першої частини Збірника "Св. Ісидора".

б) Перша частина містить у собі 50 Канонів (параграфів Церковного Права), що їх зібрав Dionisius Exiguus (Діонисій Куций), і 60 підроблених декретів, що фальшиво приписані різним папам, починаючи від Св. Климента (єпископа Риму, цебто Римського папи, — 91-100 р. по Нар. Хр.), а кінчаючи на папі Мелхіядесі (†313).

Е. Рітнер стверджує, що вся та перша частина твору "Св. Ісидора" — це один суцільний обман, — обман, як кажуть, "від дошки до дошки", обман від першої до останньої букви!

⁂

Щодо цієї першої частини, — слід зробити деяке вияснення її основи; для цього треба трохи повернутися в минуле, і розглянути справу отих "50 Канонів" Діонисія Куцого (Д. Ексігуус).

Діонисій Куций заблукав десь із Скитії в Рим з початком шостого сторіччя. Це було якраз тоді, коли в Римі вже парослилася мрія про уроене першенство папи над усією Християнською Церквою. Хоч Д. Куций прибув із Скитії, то однак годі сказати, чи він був слов'янин, поки немає певности, чи скити були слов'янами.

Прибувши до Риму, Діонисій Куций переконався, що йому буде вигідно всеціло віддати себе на послуги Римському єпископові (папі). Діонисій уважався в Римі визначною постаттю вже хоча б тому, що він добре знав тодішню "світову мову Церкви, культури, науки й аристократичної верстви у світі", — цебто грецьку мову, а в примітивному під той час Римі мало хто грецьку мову знав. Папою тоді був Лев, якого історія Римської Церкви звеличала "Великим"; для Риму він був великим у тому сенсі, що це він створив Римові ідеал уроеного "примату" Римських єпископів над усією Християнською Церквою. Діонисій Куций добре знав той ідеал папи Лева, і вирішив зробити собі на тому особистий "гешефт" (бізнес). Отож, він, Діонисій, — чи з власного почину, чи може таки на пропозицію папи Лева, — взявся за створення фальшивого кодекса Канонічного Права Вселенської Церкви. Він сам собі придумав низку таких "канонів", що їх між дійсними Канонами Вселенської Церкви не було. Подав він ці свої "канони" за ніби та "старі", правдиві, і фальшиво зазначив, що він буцім то "переклав з грецької мови", — отже ніби то подав їх з давніх документів Вселенської Церкви.

Звичайно, ніхто з істориків так і досі не бачив і не знає таких церковних документів — оригіналів у грецькій мові, з яких Діонисій Куций ніби зробив "переклад" на латинську мову; ніхто тих грецьких оригіналів не бачив, і не міг бачити, бо вони не існували й не існують. Діонисій Куций згадав про них шляхом обману, сам собі їх придумавши. І ні один поважний історик не має сумніву, що Діонисій Куций допустився тут обману.

Правда, покищо немає доказу, чи сам папа Лев знав про цей обман Діонисія, чи може Діонисій і в папу Лева вмовив, що його "канони" ніби то таки "правдиві", і папа був повірив йому, — тим більше, що хотів у це вірити, бо йому це було на руку. Однак, твердо тримаючись лінії правди, так довго не можемо обвинувачувати папу Лева за фальш у змові з Діонисієм, як довго немає для цього прямих доказів. Такі докази є покищо лише проти папського повірника — Діонисія.

Та все ж таки проти папи Лева є деякі непрямі, цебто обставинні докази. Важливо тут ствердити, перш за все, що папа Лев, упорівень до інших пап того часу, був винятково начитаною людиною. Він був одним з перших богословів у Римі, — тоді як у Римі з богословами було ще гірше, ніж скрутно. Точніше сказавши, до часів Лева в Римі не було ні одного папи і ні одного єпископа взагалі, що його історики могли б назвати теологом

(Далі буде)

**) У книжці Рітнера розвідка під наголовком "Ordo de celelerando concilio", стор. 37.

ЖИТТЄВИЙ ХРЕСТ — ТО ПОЕЗІЯ ЖИТТЯ

Католицька преса в листопаді ц. р. принесла вістку, що новий папа, Іван XXIII, прийняв на авдієнції групу італійських підприємців. У розмові з ними сказав, що "Бог накладає на папу тяжкий тягар, якого ніхто нести не може", і що "Бог дає папі завдання вирішувати такі справи, яких ніхто інший вирішити не може", крім папи.

З заяви папи виходить, що кандидат на папу не має здібностів розвязувати найважніших питань життя; а з тією хвилиною, як його виберуть на папу, у нього такі здібності появляються

Далі, папа Іван XXIII у розмові з тими ж підприємцями сказав, що хоч кожна людина несе якийсь життєвий хрест, але "хрест завдань наслідників св. Петра чи не найтяжчий". Однак "кожний хрест, що його несе людина, можна назвати своерідною поезією життя", сказав папа.

Певна річ — папа знає, що християнин хрест земного життя несе в і м я Б о ж е ; коли ж він дав такий доказ, як "поезія життя", то видно, що він у потребі вміє промовляти й життєво-світською мовою, щоб заохотити вірних до "несення Хреста" під проводом папи

НАРАДИ КАРД. ВИШИНСЬКОГО З ПАПОЮ

Польський тижневик "Америка-Ехо" (ЗДА) з 16 листопада 1958 р. подав, що якраз у тому часі в Римі перебував примас (голова) Католицької Церкви в Польщі кардинал Стефан Вишинський І сказано там, що він "буде мати ряд розмов з урядовими чинниками (Ватикану) у справах Церков за залізною заслоною На спеціяльній авдієнції примас Вишинський буде прийнятий папою Іваном 23-ім". Під час Богослуження він виголосив проповідь до тисячів польських емігрантів". У Римі він буде до початку грудня.

Як відомо, ще папа Пій XII-ий зараз по 2-ій Світовій війні віддав українців греко-католиків під Польщею під церковну владу кард. Вишинського, і так воно є й досі, — цебто Рим віддав укр гр.-католиків Польській Церкві в неволю. Однак ніхто з того приводу ні в Римі, ні у вільному світі не протестував; так само жадних демонстрацій чи інших протестів з нагоди приїзду кард. Вишинського у Римі ніхто не робив... А Католицька Церква в Польщі люто переслідує українців гр.-католиків

"Отже тому, поки маємо час, усім робімо добро, а найбільше — одновірцям" (Ефес., 6. 10).

"Бо коли я будую знов те, що був зруйнував, то самого себе показую як злочинця" (Гал., 2. 18).

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ОЧИМА НАПЕРЕД

Коли людина йде своїм шляхом, то вона дивиться очима наперед, не назад. Якщо б людина йшла очима назад, а потилицею наперед, то вона нічого перед собою не бачила б, не дійшла б до своєї мети; вона зблудила б, зайшла б у рів, чи в іншу небезпеку; їй грозила б загибель.

Життя народу подібне власне до мандрівника на шляху. Коли народ хоче йти до своєї мети — він мусить іти очима наперед, не назад. Він мусить усе дальше наперед себе дивитися, пізнавати шлях, який його чекає

Тут до речі буде пригадати голос остороги о. Прот. В. Кудрика в його слові на Ювілеї 40-ліття нашої Церкви в Канаді — в Саскатуні, 25 і 26 жовтня ц. р. Прот. Кудрик висловив своє оправдане затривоження тим, що наш український загал має сильний нахил говорити лише і виключно про минуле, а будучиною не цікавиться. Це дуже небезпечне для існування народу явище! Це ознака, що народ не дивиться вперед, не плянує, не готовиться до зустрічі прийдешнього! Час до часу відзначаємо всякі роковини з життя українців у Канаді, і на тих роковинах, на ювілеях, все обмежене до минулого часу, про майбутнє говориться мало, або й зовсім нічого. А коли й говориться, то все збувається лише словами, фразами, кличами, а не вглядається в ту дійсність, що за тими кличами залишається непорушеною; нею цікавляться мало

Згадати про минуле конче треба, але все минуле згадується лише для того, щоб воно помогло теперішньому життю, і щоб помогло плянувати майбутнє життя. Минуле потрібне нам як життєвий досвід, — щоб на будуче знати, що було добре, а що зле, і як далі робити: чого уникати, а чого ні, і що треба змінити, а що зберігати з минулого. На те потрібно минуле згадувати, як допоміжний засіб у житті; але при тому не можна забувати, що найголовніше питання — то питання будучого. І коли є нагода на всяких роковинах чи ювілеях більш громадно збиратися, то в таких випадках, нав'язуючи до минулого, конче треба найбільше уваги присвятити таки питанню майбутнього! Треба спільно й подрібніше обмірковувати і все те, що нас може чекати, і готовитися до нього.

Така, приблизно, провідна думка о. Прот. В. Кудрика, висказана на згаданому Святі. Шкода тільки, що через брак часу о. Кудрик мусів обмежити своє слово до кількох хвилин. А шкода тому, що порушене ним питання — то найважніша тепер справа. Це був майже осамітнений голос остороги, — голос віщий, і над ним конче треба призадуматися.

*

У народній мудрості є одне повчальне оповідання. Один парубок приїхав свататися до дочки статочного господаря; щоб надати собі поваги, той парубок усе хвалився своїм батьком: який то він був роботящий, розумний, чесний. Вислухав усе те господар і каже парубкові: "Бачу, що ваш батько справді був гідним чоловіком. Але ще скажіть мені: ким є ви?"

Ось так і ми: Увесь час заслонюємося повагою наших славних піонерів у Канаді; кажемо: Дивіться, що вони створили, і чиї ми діти!... Так, наші піонери дійсно були гідні люди, і заслуговують на пошану. Але тут тим більше можуть нас запитати: Добре, про ваших предків у Канаді знаємо; вони вже зайняли почесне місце в історії українців Канади. Але які є ви — нащадки тих предків? Що робите ви? І які будуть ваші нащадки?

А будуть ті нащадки такі, якими їх виховаємо. А що в тому напрямі виховання робиться? Власне: що робиться і поодиноко — в родинах, і спільними, організованими силами? Життя йде вперед, несе нові обставини, нові несподіванки. Чи думається про них? Чи робиться якісь далекойдучі приготування, щоб їх належно зустрінути? Чи провідники — або, як кажуть, "батьки народу", тривожаться тим, щоб пісня хвали предкам не була "лебединою" (передсмертною) піснею нащадків?

Голосними словами, фразами, гучними кличами, — що здобутки є, все є добре ,і буде ще краще! — заколихувати себе не можна, бо так можна на вічний сон заколихати народню справу! Тут треба дивитися в очі дійсності; треба ці кличі здійснювати д і л о м ; здійснювати щоденною сірою роботою на кожному кроці, завжди, всюди; а при тому, коли хто кидає кличі, він мусить вказати реальний шлях, як їх здійснити на практиці.

Власне, так робили наші піонери в Канаді. Вони дивилися далеко в будучину на цій землі. І не можна краще їх ушанувати, як тільки такою ж роботою, як вони робили, — зверненням наших очей наперед.

ПРЕЗИДЕНТ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ОН — ВИЗНАЧНИЙ ВІРНИЙ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Теперішній президент Генеральної Асамблеї Обєднаних Держав у Ню Йорку є делеґат Ливану (Лібанону) д-р Чарлз Малик; він не тільки визначний державний муж Ливану і світової міри політик, але й також один з передових вірних Православної Церкви.

Як один з найвизначніших світських християнських діячів у світі, він є одним з православних представників при Світовій Раді Церков (з центром у Женеві, Швайцарія); він видав заклик повертатися до "скромного життя; він сказав, що сучасні нещастя світу є наслідком не лише господарських і суспільних причин, але головно нехіть сучасної людини до Божих законів. Промовляючи на святі 15-х роковин Християнської Філософії в С и м п с о н Каледжі в Індіянополі, ЗДА, він сказав, що "корінь людського лиха лежить у бунті проти Бога".

РЕЛІГІЙНА, ЧИ НАЦІОНАЛЬНА ЄДНІСТЬ?

Єпископ Отто Дібеліюс, голова Євангелицької Церкви в Німеччині, в одній із своїх проповідей в Берліні підкреслив, що між протестантами й католиками Східньої Німеччини (під совєтською окупацією) існують тісні звязки. Він пригадав, що вірні різних релігій мають спільного ворога (совєтську безбожну владу), і мусять одностайно з ним боротися.

Як приклад такої співпраці різних віровизнань, епископ підкреслив ту гостинність, яку німецькі католики виявили для приїжджих учасників протестантського Кірхентаґу (Церковного конґресу) в 1951 році. Отже еп. Дібеліюс закликав протестантів, щоб вони виявили гостинність для учасників цьогорічного німецького Католицького Конгресу (він відбувся в серпні 1958 р.).

Німецький гимн нагадує німцям їхню національно-політичну ідеологію: "Дойчлянд, Дойчлянд ібер аллес!"—цебто: „Німеччина, Німеччина понад усе!" І власне в імя цієї ідеології німці протестанти й католики знайшли плятформу єдности, а це їм уможливлює стати проти кожного спільного ворога Німеччини, без уваги на це чи той ворог переслідує релігію, чи ні. Певна річ, якщо б німецькі католики ставили собі гасло "Рим понад усе", то між ними не було б цієї спільної плятформи, про яку говорить еп. Дібеліюс.

БУДДИСТ СУМНІВАЄТЬСЯ В МОЖЛИВІСТЬ ЗГОДИ МІЖ РЕЛІГІЯМИ

У церковній пресі далі викликає відгомін 16-ий Конгрес Міжнародньої Асоціяції Ліберального Християнства, що відбувся в серпні ц. р. в університеті в Шикаґо, ЗДА, і був спонсорований Унітаріянською Асоціяцією Америки та Універсалістичною Церквою Америки.

На конгресі, між іншим, промовляв д-р Гтун — суддя Найвищого Суду Бурми і він же заступник голови Світового Товариства Буддистів. Він заторкнув проблему взаємного співжиття християнства, юдаїзму, ісляму, будизму й індуїзму. Д-р Гтун заявив, що між тими пятьма великими релігіями світу, "які дуже різняться між собою як щодо числа спірних точок, так і щодо їхнього значення різниці в теології і світогляді надто часто притемнюють саме реальне значення людської віри". Підходячи до справи найзагальніше, сказав д-р Гтун, християнство, іслям і юдаїзм мають у своїй основі спільний релігійний світогляд. Натомість буддизм та індуїзм основані на специфічно індуському світогляді

КОШТИ ПРОЖИТКУ В КАНАДІ

Кошти прожитку в Канаді далі зростають. Коли в 1949 р. кошти прожитку виносили 100 точок, то у жовтні 1958 року вони осягнули 125.6 точок і далі зростають. Звичайно, це середній зріст коштів прожитку. А коли брати предмети купівлі зокрема, то харчі подорожіли значно більше, ніж на 25—26 відсотків.

Жерард Пікард — голова Всеканадійської Федерації Металевих Робітників — один із знавців коштів прожитку, сказав, що канадійський робітник повинен мати найменше 80 долярів тижневого заробітку, щоб забезпечити середню життєву стопу своїй родині середнього типу.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

"ХВОСТИК УСЕ МУСИТЬ БУТИ ПЕРШИМ"

Була колись у Галичині велика домашня війна. Билися за мову і правопис. Одні були за "язичієм" (церковнословянщиною) в літературній мові й правописі, а другі — за українською живою мовою.

І боролися! Страшно боролися! Змагалися за кожне слово, за кожну букву. До зубів билися за всякі х в о с т и к и коло тих буков. Одні казали, що "хвостик" має бути, а другі — що ні! Мало два окремі народи через ту боротьбу не повстали. Що там усі інші справи — освіти, розуму, господарства, — все те є зером з діркою! Тут х в о с т и к є найважнішою справою, х в о с т и к м а є б у т и п е р ш и й!

Польська небезпека окружає народ з усіх боків, готова пожерти українську мову й душу разом тих з х в о с т и к о м і тих без х в о с т и к а, — але наші, бачите, ні: їм не важна та небезпека, бо таки хвостик має бути перший!

Так воно й з люлькою в Тараса Бульби було. Поляки наступають масами на козаків. А Бульба ж козацький полковник, — доля всього полку в його руках! Але куди ж там Бульбі до такої важної справи! Він люльку, бачите, згубив, і сказав: Не дам люльки ляхам, щоб і головою мав наложити! Отже вернувся по люльку, і попав у руки ляхів, а ті зловили й замучили його ... Головою за люльку наложив чоловік: "Хвостик має бути перший!"

І ще одна історійка ... Прийшов один наш селянин з війни і розказує, де він побував: і в Відні, і в Софії, і в Неаполі, і в Білгороді, і в Празі. Розказує багато цікавого - де і як живуть інші народи... Але був у селі такий всезнайко, що ніде поза своє село носа не показував, думав, що все знає. І заздрісно йому стало та боляче, коли чує, як той другий розказує про світ широкий. І тоді зривається той всезнайко та й каже люто і з насміхом: "От бував ти, чоловіче, по світі: і в Відні, і в Празі, і ще десь там — пави коло Варшави, і думаєш, що вже всюди був! А скажи мені: Чи був ти там, куди я свою козу воджу напувати?

І що ви думаєте? Тому всезнайкові здавалося, що він справді "на всі лопатки положив" того бувалого по світі чоловіка! Він був щиро в тому переконаний...

*

І в нас є свій "хвостик", — оте "історичне", "всенаціональне" питання: Гуска "ґеґає", чи "гегає"! Справді істеричне, — пробачте! — історичне питання! Світ живе в атомовій добі. Люди Землі роблять зусилля опанувати Місяць та інші планети. На Землі відбувається велетенський бій між комуністичним і протикомуністичним світоглядом. Змагаються народи, цілі раси, великі релігії. І наш народ стоїть у змаганні за своє бути чи не бути. Ось така дійсність ..

А в той час ми заплуталися в боротьбу за питання: Гуска "ґеґає", чи "гегає?!!! Знайдете на сторінках преси, в наукових журналах, а вже особливо в листах до нещасних редакцій нещасних українських часописів усе одне й те саме питання:

"Гуска "ґеґає", чи "гегає"?!!! Хвостик усе має бути перший!

Від того робиться млосно, починає в голові мутитися, і думаєш собі: Бодай би вже тих гусей на світі не було! Боряться за те - - чи гуска "ґеґає", чи "гегає"?! Де ж там! За те боряться — чи гуска має "ґеґати", чи "гегати", бо ж у дійсності гуска ані "ґеґає", "ані гегає", а кричить на горло якимсь несамовитим криком, як і всі "гусячі мовознавці", що, як видно, навіть ґусячого голосу не чули; а як чули, то не прислухалися.

Та хай би вже собі та гуска "ґеґала", чи "гегала" — хай би нарешті взялися таки до гусей, щоб учити їх, як треба правильно їм' кричати. Пишіть про це, сперечайтеся, але ж - змилуйтеся! - не робіть собі з того національно-політичного "бути чи не бути"!

Назар Полин.

ПАПА ІВАН 23-ІЙ ЗБІЛЬШИВ ЧИСЛО ЧЛЕНІВ КОЛЕҐІЇ КАРДИНАЛІВ

Досьогочасне число членства Колеґії Кардиналів, установлене папою Сикстом 5-им, становило 70 кардиналів. Натомість папа Іван 23-ій на Консисторії 15 листоп. 1958 р збільшив кількість членства Колеґії Кардиналів до числа 75 осіб.

По смерті папи Пія 12-го в Колеґії Кардиналів було вільних 18 місць; тепер вільних місць стало аж 23 , і папа Іван 23-ий заповнив ті місця назначенням 23-х нових кардиналів. Сталося це на згаданій Консисторії 15 листопада 1958 року. Була це перша Консисторія від часу обрання Івана 23-го на папський престіл

52 кардинали голосували 10 разів, поки вибрали папу Івана 23-го, а тепер є вже 75 кардиналів. Більше кардиналів - більше думок.

ЧИ АННА АНДЕРСОН — ЦЕ КНЯЖНА АНАСТАСІЯ?

Анна Андерсон, 57-літня жінка, яка живе у Шварцвальді в Німеччині, твердить, що вона — велика княжна Анастасія Романова, дочка останнього російського царя Миколи II Романова. На цій підставі вона домагається грошової спадщини по царській сім'ї Романових. Ця справа опинилася у німецькому суді. У звязку з тим суд у Гамбурзі (Зах. Німеччина) у листопаді 1958 р. вислав суддю Гайнріха Бакеря до ЗДА, щоб він там переслухав деяких осіб з колишнього царського двору. Суддя Бакер має переслухати в Ню Йорку такі особи: пані Герман Дуд (колишня велика княжна Ксенія) та сина бувшого царського лікаря Боткіна і ще деяких свідків.

Большевики, розстрілявши 1917 року царя Миколу II з усією його сім'єю, були певні, що й княжну Анастасію Романову разом розстріляно. Але потім почали ширитися вісті, що Анастасія врятувалася, — її викрали вірні цареві люди. Ці вісті набрали казково-сенсаційного характеру. На цю тему появилися книжки й фільми. А тепер ця справа набирає більше "матеріяльного" вигляду. Лише питання, чи Анна Андерсон — це дійсно княжна Анастасія. Можливо, що суд нарешті зніме заслону з тієї таємничої справи

4,500,000 МОЛОДІ В ШКІЛЬНОМУ ВІЦІ НЕ ХОДИТЬ ДО ШКОЛИ

Згідно з урядовою статистикою, в ЗДА нараховується чотири з половиною мільйони дітей і молоді від 5 до 17 років життя, які не вчаться в школі.

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1958 до 15-го СІЧНЯ 1959 Р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація "Вістника" проголошує на протяг двох місяців, від 15-го листопада 1958 р., до 15-го січня, 1959 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний дарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпеґ, Ман.

При цьому надсилаю $..........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":
....
Його адреса ....
....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник" ....
....
Його адреса ....
....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник" ....
....
Його адреса ....
....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....
....
Моя адреса ....
....

Д-р Григорій Деркач

МОЇ СПОМИНИ

ПРО БРАТСЬКИЙ БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ МАНАСТИР В КИЄВІ НА ПОДОЛІ

Велика Братська Святиня

У Братському Манастирі була чудотворна ікона Божої Матері. Вона з'явилася 1654 року, і спочатку знаходилася у Вижгороді (вище Києва). Року 1662-го на Вижгород напали татари, церкву там пограбували і разом з іншими церковними речами взяли й ікону Божої Матері. При переправі через Дніпро татари кидали ікону в ріку, але вона не поплила за водою, а все припливала до правого (київського) берега. Тоді татарин шаблею вдарив по іконі в саме лице Божої Матері і відштовхнув її від берега. Та образ на середину ріки все таки не відплив, а знову поплив понад правим берегом аж до Подолу й зупинився саме напроти Братського Манастиря.

Довідавшись про це, монахи урочисто з процесією перенесли образ Пречистої до Братства і поставили його в церкві по правому боці, де він і перебував аж до наших часів. Ікона — у візантійському стилі, намальована на дерев'яній дошці. Божа Мати на правій руці тримає свого Сина-Дитя, а лівою рукою притримує Його біля своїх грудей; Дитятко лівим личком притулилося до правого лиця Богоматері. А від татарського удару шаблею по іконі на лиці Богоматері так і залишився шрам — наоскісь від правого ока, через ніс, на ліве лице.

Ікону згодом було вставлено у вирізьблений з дерева позолочений кіот. А по відбудуванні (за гетьмана Івана Мазепи, як уже було згадано) величавого Богоявленського Собору кіот поставили по правій стороні на підвищенні під масивним квадратним пілоном, а перед підвищенням побудовано з сірого мармору сходи. Досить великий простір перед Іконою обведено чотирикутньою залізною загородою, в середині якої стояли чотири великі свічники, на яких вірні ставили свічки.

Цю чудотворну Ікону називають Братською Божою Матір'ю. І завжди кожної суботи архимандрит з собором священиків правили перед нею Акафіст Богородиці, на який приходила сила-силенна людей з Подолу і з Старого Києва, це вже була там така давня-прадавня традиція.

Академічний Хор

Духовна Академія мала свій великий і гарний хор, що складався з студентів Академії і з малих бурсаків сусідньої Петро-Павлівської бурси. Хор завжди співав у Братстві на Архиєрейських Богослуженнях. У Києві чи не найкращим був тоді хор Софійського Собору під диригентурою Колішевського, але Академічний Хор сміливо міг з ним суперничати. Найбільшого свого розквіту й успіхів Академічний Хор досягнув під диригентурою студента цієї Академії Ѳл. Кошиця. Ось чому то в Братському Соборі на сходах, що ведуть на хори, можна було бачити повиписувані на стінах різні славословія Кошицеві, як, наприклад: "У Братстві ще не було такого геніяльного диригента, як Кошиць, і більш не буде", і тому подібне.

По закінченні Духовної Академії 1900-го чи може 1901-го року Кошиць виїхав з Києва, і тоді диригентом Хору став студент Балабанов. Сам невеличкий ростом і худенький, він зумів утримати Хор майже на його попередній височині. Його прекрасні концерти на Архиєрейських Богослуженнях приваблювали до церкви масу вірних. А коли у Великий Піст і перед ним Хор співав "Покаяння" і "На ріках Вавилонських", то церква була так переповнена, що й не можна було протиснутися.

Найкращими тоді солістами в Хорі були: баритон Славинський (він був на одне око зовсім сліпий) і перший тенор Бережницький. У Велику П'ятницю Славинський завжди читав на середині церкви, на Архиєрейському амвоні, Великі Пареміі, — у кінці кожної Пареміі він співав соло "Славно Бог прославився".

Так тримався цей Хор аж до революції в Росії 1905 року. Тоді ж почалися в Києві студентські заворушення, й Академічний Хор розпався. А по революції, хоч в Академії знову розпочалося нормальне життя, — попереднього Хору вже не вдалося відновити. Чи вже не було там таких талановитих диригентів, як раніше, чи вже не стало відповідних голосів — не знаю, бо тоді я жив уже в Петербурзі, і не мав можливости зо справою Хору ближче познайомитися.

Престольний Празник

Престольний Празник у Братському Манастирі був на Богоявлення Господнє (Йордан). У той день там правилася урочиста Архиєрейська Служба Божа в сослуженні багатьох священиків з інших київських манастирів і церков.

По Служб. Божій усі з процесією йшли на Дніпро святити воду. Від Братства аж до ріки Дніпра дорога була посипана піском, а по обох боках дороги стояло військо вистроєне шпалірами, в парадних формах, а полкові оркестри наперемінну грали "Коль славен Господь наш у Сіон". Це була могутня мелодія. А під час Освячення Води коли заспівають тропар "Во Іордані", в той момент в усіх манастирях, у соборах і в церквах Києва починали дзвонити в усі дзвони. По всьому одвічному Києві й околицях неслася радісна благовість дзвонів... А з першої фортеці цього міста раптом розлягалася могутня сальва гармат.

Після Освячення Води всі з процесією знову поверталися до Братства. Пригадую собі, як 1903 року я брав діяльну участь у процесії: йшов поряд Архимандрита і тримав вазу з свяченою водою, в яку він мачав кропило і кропив людей, що непроглядною масою стояли по обох сторонах вулиці. Хоч я й мав на руках рукавички, то пам'ятаю, що дуже змерз тоді в руки, бо був тріскучий мороз.

У Києві бували тоді й такі відважні молодці, які, ідучи за прадавнім народнім звичаєм Зимових Свят, роздягалися донага й крізь прорубані ополонки на мить скакали в льодовату воду ріки, — згідно старого повір'я, що таким способом вони довго затримають здоров'я, погожість, молодість, красу. І це повір'я народ переніс також і на християнське Свято — на Йордан, на час Освячення Води.

(Далі буде)

ЖИТТЯ НА БАГАТЬОХ ПЛАНЕТАХ

Рой В. Джансон — визначний американський учений і директор урядової агенції наукових дослідів у Вашингтоні недавно заявив "Наука вважає, що в просторі є багато таких планет, де життя є можливе", отже "ми повинні дістатися на ті планети".

ВЛАДА В КРЕМЛІ ЗМУСИЛА ПАСТЕРНАКА ЗРЕКТИСЯ НАГОРОДИ НОБЕЛЯ

Старий російський письменник в СССР Борис Пастернак у жовтні ц. р. був нагороджений премією Нобеля (її надають у Швеції) за повість "Доктор Живаго". Цю повість комуністична влада в Москві заборонила, як протисовєтську, але її видали за кордоном по-італійськи, а далі й іншими мовами.

Довідавшись про це своє відзначення, Б. Пастернак висловив свою радість і заявив, що це для нього велика честь бути нагородженим Нобелівською премією. Однак совєтська влада змусила його зректися нагороди, що він і зробив в останніх днях жовтня ц. р.

Першим російським письменником, що дістав літературну нагороду Нобеля був Бунін, його відзначили за твір "У Малоросії", але він отримав її на еміграції у Франції 1935 р.

ЧОРНІ КЛОПОТИ В ЗДА КОЛИСЬ І ТЕПЕР

Усім відома т. зв. сеґреґація (відмежовування) неґрів у південних стейтах ЗДА, якого допускається біле населення супроти неґрів.

У звязку з тим пригадується ще гірший "чорний" клопіт з неґрами в ЗДА коли чорні душі в білій шкірі переслідували чорношкірих громадян Америки. Наприклад, відомий історик Церкви священик Самуел Барнум у книжці "Романизм ез ит из" (Гартфорд, 1877) подає таке:

У днях 13-15 липня 1863 р. Католицька Інквізиція підбурила в Ню Йорку католицьку товпу до переслідування неґрів. Товпа витягала неґрів з домів, дико гонилася за ними по вулицях, вбивали, вішали, стріляли, палили їх на вогнях.

НОВІ КАРДИНАЛИ

Папа Пій 23-ій надав 15 лист. 1958 р. кардинальський сан таким духовним: Хозе Гарібі-і-Рівера (Мексико), Поль Жюббе (Ватиканський інтернунцій у Нідерляндах), Антоніо Марія Барбієрі (Уругвай), Вілліям Годфрей (Англія), Поль Марі Рішарю (Франція), Йозеф-і-Монреаль (Еспанія), Франціскус Кеніг (Австрія), Юліюс Депфнер (Берлін, Німеччина), Андреа Жюліен (француз, що працює при Ватикані).

Не-італійців назначено кардиналами 10 осіб, а італійців 13; між італійцями назначений кардиналом монсіньор Доменіко Тардіні; одночасно він номінований на становище Ватиканського державного секретаря (міністра) закордонних справ, цебто для звязків Ватикану з урядами держав.

Кардинала греко-католика українського роду, як звичайно, дальше не назначено.

ПОЛЬСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ З УКРАЇНСЬКИМ ПРІЗВИЩЕМ

Польська преса в листопаді 1958 р. подала, що польський комуністичний уряд у Варшаві кількох полковників своєї армії підніс до ранґи генералів. Між ними є один новий генерал з українським прізвищем: Теодор Науменко.

ВИПРАВЛЕННЯ. — На 1-ій стор. ц. ч. "Вістника" під: **"Богословська Школа"** трапилася друкарська помилка. — Правильно має бути: **Мітр. Є. Грицина.**

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГП ЦЕРКВИ

Винярд, Саск.

Українська Греко-Православна Громада Різдва Пресв. Богородиці у Винярд, Саск., у день свого Храмового Свята, 21-го вересня 1958 р. відсвяткувала Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

На Свято прибуло багато людей з навколишніх громад: з Шіго, Фовм Лейк, Вишарт, Фостон, Елфорс, Липтон, Бенкенд, Росборн (Ман.) і Мусджо.

Урочисте Богослуження відправив наш парох о. Борис Яковкевич. Хор із Шіго прекрасно співав Службу Божу. По Відправі відбувся в Укр. Нар. Домі братський обід, а опісля — програма Ювілейного Свята.

Свято відкрито молитвою „О Богородице", що виконав хор під проводом о. Б. Яковкевича. Вступне слово сказав Високодостойний суддя М. Стечишин з Винярд. Як один з перших діячів відродження Української Православної Церкви в Канаді, суддя Стечишин коротко, але належно виянсив початки цього святого діла, Ювілей якого ми відзначаємо сьогодні.

Хор виконав „Душе моя", а тріо-співом виступали пані Купровська, Рудий і Думанська. І знову виступ хору — з піснею „Хваліте Імя Господнє". Адвокат Юліян Стечишин із Саскатуну сказав головну промову.

У своїй промові адв. Ю. Стечишин насвітлив три головні моменти: 1. Коли перші українські поселенці прибули до Канади, яка дала їм свободу, і вони тут перестали бути рабами, як їхні батьки й діди були в Рідному Краю, що поневолений нашими ворогами.

2. Цю свободу в Канаді наші перші поселенці, приїхавши перед першою світовою війною, використали для своєї культурної і релігійної розбудови: будували школи, церкви, Народні Доми. А коли все те було вже нашими поселенцями будоване, то до них прийшли „наші опікуни" греко-католицькі священики, що були не української, а чужої народности, і вимагали, щоб усей цей дорібок нашого народу: Народні Доми, церкви і т. д. записувати на їхні корпорації, себто на Рим. А коли люди відмовилися це зробити, то ті священики у відповідь на те відмовлялися людей вінчати, хрестити дітей, сповідати, хоронити померших. У відповідь на це гурток наших свідомих і провідних людей 1918 року заснував Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, і до неї пішли маси свідомих українців. Тоді наша Церква мусіла витримувати боротьбу проти нас, яку вели наші „опікуни" та несвідомі греко-католики.

3. Приїзд т. зв. другої української еміґрації до Канади — по першій світовій війні, що організувалися під назвою націоналістів, не роблячи ріжниць з того, хто до якої Церкви належав, і на підставі такого свого розуміння справи вони вирішили „мирити" тут у Канаді „релігійну боротьбу між українцями". Хоч у дійсності була це не релігійна боротьба між українцями, а був під церковними кличами наступ чужинців на українство взагалі. Отже свідомі українці при помочі своєї Української Православної Церкви обороняли українство перед таким самим наступом ворогів українства, як ця друга еміґрація („націоналісти") обороняласа була і в Старім Краю.

На закінчення своєї цінної й цікавої промови адв. Ю. Стечишин сказав, що хоч з того часу (1918 р.) досі ми вже не створили нічого нового, то одначе в великій мірі поширили все те, що колись було започаткувалося.

Після згаданої промови виступив хор і заспівав „Ангел вопіяше" та „Святий Боже". Далі, проф. Рудевський з Саскатуну передав привіт від Інституту ім. Петра Могили і від складових організацій СУС. Складаючи загалові вірних і їх проводові признання за їхній дуже великий поступ у праці на протязі 40 років, проф. Рудевський окремо підкреслив значення Колеґії Св. Андрея, і закликав усіх нас причинитися до того, щоб ця наша Колеґія була нарівні з другими, а то й навіть ішла попереду інших.

Тоді М. Марцишин — господар Свята, зробив заклик до присутніх, щоб підтримати Будівельний Фонд нового будинку Колеґії, і присутні зложили 281 дол. Списком жертводавців зайнявся п. Гр. Шевчук з Вишарт.

Далі, хор відспівав „Світло тихе". Потім п. Іван Рурик з Мусджо, як один з основоположників УГП Церкви в Канаді, зробивши відповідний вступ, прочитав текст тих документів-повідомлень, при помочі яких скликалися були Перші Довірочні Збори в Саскатуні 1918 р., у справі заснування УГП Церкви в Канаді. І п. Рурик закликав присутніх устати й однохвилинною мовчанкою вшанувати всіх тих основоположників УГП Церкви в Канаді, яких між нами вже нема.

Опісля хор відспівав „Благообразний Йосиф", а кінцеве слово сказав о. Б. Яковкевич — з подякою всім виконавцям програми й учасникам Свята.

Господар Свята п. М. Марцишин побажав усім промовцям, хорові й гостям віку довгого, а хор прекрасно відспівав „Многі Літа". Свято закінчено гимнами „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти".

Присутній.

Стара арабська приповідка каже: Хто їде на тиґрі, не годен з нього злізти.

ПРИВІТАННЯ НОВОМУ ПАРОХОВІ

Впреп. Прот. Е. Ґорґіці

У пятницю 14 листопада 1958 р. Громада Св. Михаїла у Вінніпеґу привітала свого нового пароха Впреп. о. Прот. Е. Ґорґіцу.

Прот. Е. Ґорґіца досі був на прафії у Вайті. Цього року він отримав призначення на парафію Св. Михаїла у Вінніпеґу на місце бувшого її пароха о. Прот. С. Геруса, що призначений на парафію Собору Св. Покрови з приводу від'їзду о. Протопресв. Григорія Метюка на становище Адміністратора Західньої Епархії УГПЦК.

Урочистість привітання о. Прот. Е. Ґорґіці почалося о год. 7.30 вечора. Господарем урочистости був голова Громади Св. Михаїла п. Кравчук. Відкриваючи урочистість вступним словом, він сказав, що ця Громада мала попередніх добрих о. Парохів, і новий о. Парох, як показали тих кілька місяців, повністю віддає себе щирій праці для Громади, і вірних закликає до того. А Громада із свого боку шанувала за це своїх попередніх о. Парохів, і так само відноситься й до свого новопризначеного о. Настоятеля. Голова п. Кравчук висловив о. Прот. Е. Ґорґіці і пані Добродійці побажання всього найкращого в їхній майбутній праці.

Від Проводу Церкви привітання склав Всеч. о. Т. Ковалишин — секретар Президії Консисторії. Від Братства Парафії Св. Михаїла вітав п. Палброда. При тому він підкреслив, що о. Прот. Е. Ґорґіца, якого він знає ще з України — з Буковини, завжди щиро брав на себе не лише чисто церковні, але й церковно-громадські обовязки, і докладав усіх зусиль, щоб їх повністю виконати.

За чергою привітання — з короткими, але важливими промовами — складали від організацій Громади Св. Михаїла пані Стечишин від Жіночого Т-ва ім. О. Кобилянської, п. Маріян від Відділу Старшого Братства; п. Паньків від Канадийського Запомогового Т-ва, голова Сестрицтва пані Морис.

У слові подяки пані Добродійка Ґорґіца висловила своє зворушення з приводу такої великої кількости присутніх (заля була повна гостей!), і звернулася з просьбою, щоб усі парафіяни й надалі так численно сходилися для спільної праці.

Впреп. о. Прот. Е. Ґорґіца, дякуючи Громаді за привітання, сказав, що з одного боку він дуже мило заскочений цими виявами уваги до його скромної особи, але з другого боку цілком щиро вважає, що він перебуває тут ще надто коротко, щоб мати нагоду належно попрацювати, і заслужити собі хоч будь-яке признання з боку Громади. Однак хоч і короткий той час, то все таки він був повністю вистарчальний для того, щоб пізнати чесноти Громади, і за ці чесноти він усім серцем уже вспів полюбити її. „Коли я став священиком, мій тато дав мені таку науку: „Сину, будь щирий для людей, а вони так само щиро поставляться то тебе!" І я стараюся триматися цієї науки", сказав о. Е. Ґорґіца. І підкреслив він у тім волю Провидіння Божого, що йому було призначено врятуватися з рук комуністів-ворогів Христа, і далі працювати в Його Святій Церкві у кращих обставинах, ніж священики-мученики на рідних землях, окупованих безбожною силою. Отже він уважає, що коли з волі Господа Бога він удостоївся працювати у своїй Церкві в Канаді, то приймає це не як якийсь „прикрий тягар", а лише як вияв Ласки Божої.

Скромний і тихий о. Парох, а при тому душпастир глибокої богословської освіти, коротко висловив кілька істотних думок про значення Церкви для людини, і склав Громаді та всім присутнім щирі вислови своєї подяки.

Присутні відповіли о. Настоятелеві співом „Многі Літа", і урочистість закінчено співом молитви „Достойно є".

Присутній.

ПАМЯТАЛИ ПРО КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

Панство Олександер і Віра Доброгорські з Флин Флон мали родинне свято — з приводу Хрещення свого синочка Марка.

Таїнство Хрещення звершив о. С. Герус — Настоятель Собору Св. Покрови в Вінніпеґу, 26-го листопада.

Для відзначення цього памятного дня, п-во Доброгорські пожертвували для студентів-богословів Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу 5 дол., п-во Єфимчуки 2 дол., п-во Янчики 2 дол. і п. Матусевич 1 дол.

Разом 10 дол. пожертви передав студентам богословам о. С. Герус, як знак симпатії нашого свідомого громадянства до богословів, які, перемагаючи принади сучасного світу, готовлять себе для служіння народові в найвищій ділянці людського життя — релігії.

Пан Доброгорський сам виховувався в Колеґії Св. Андрея.

Сердечна подяка жертводавцям, а маленькому Маркові щасливого зростання!

о. С. Г.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ

Келґарі, Алта.

У неділю 26-го жовтня ц. р. в укр. греко-православній церкві Св. Володимира Всеч. о. А. Хруставка охрестив Василя Бориса, сина п-ва Василя й Катерини Сидоруків.

По звершенні Св. Тайни Хрещення, в домі п-ва Сидоруків відбулася гостина.

З нагоди цієї події родина зложила 10 долярів на пре-

совий фонд. З того 5 дол. на „У. Г." і 5 дол. на „Вістник".

Нехай Вселаскавий Господь зберігає панство Сидоруків і їхнього синочка Василя Бориса в кріпкім здоров'ї, щасті й доброті. І щира подяка родині за пожертву! **о. А. Х.**

ЗАМІСТЬ РЕЦЕНЗІЇ

о. Іван Гаврилюк: Українці в Монтреалі 1958 р. Карта. Видана з нагоди 10-ти річчя Української Католицької Епархії Сх. Канади. Монтреал, 1958 р.

Час до часу читаю про виставки дуже рідкісних карт чи мап. На жаль, відколи світ світом, рідкісну карту дістати було трудно, бо їх було мало. Аж оце 1958 р. раз сталося історичне чудо: появилася карта, що разом і рідкісна, і є багато її екземплярів. Значить, тепер кожен може мати рідкісну карту, — оту „Українці в Монтреалі 1958 року".

Цікава карта! Карта ясна, розкрита, як на долоні! Її автор, як видно, людина щира, в закриті карти грати не любить. Але писати на неї рецензію — це не легка справа: не знати — чи рецензувати весело поважне видання, чи рецензувати поважно веселе видання...

Наголовок на обкладиці не зовсім відповідає змістові карти на її меті. Може краще було б назвати карта „Українців в Монтреалі в карикатурі — в невідомому році". Бо знайдете у поясненнях до тієї „карточки" маґічну мішанину магометанської бороди, старої холяви і рака в сосі, все там файненько змішане! Згадано тут про українських школярів у народніх, у середніх і в Рідних школах, а шукаєте українських студентів у високих школах, і там їх нема... Де ж вони? А вони не в школах, а на високих школах. Каже автор карти: „150 укр. студентів на високих школах" у Монтреалі... Повилазили на високі школи і дивляться собі на Монтреал, — мабуть будуть з дахів карту рисувати...

Після такої веселої картини в розкритій карті приходить понура сцена: зробив автор „роздвоєння" святинь Української Греко-Православної Церкви в Монтреалі: українську парафію Св. Софії ще пощадив, і залишив її там, куди вона належить — правильно назвав її „українська греко-православна церква Св. Софії" А решту укр. греко-православних святинь побачив уже приналежними до іншої Церкви, і назвав їх: „укр. афтокефальна православна церква Св Юрія" і „укр. автокефальна правосл. церква Св. Покрови". Одним словом, вийшло в автора немов „роздвоєння особовости" (сплит персонелити) в погляді на приналежність тих церков!

Має автор карти свій „науковий" спосіб, що називається „приблизність". Чудовий спосіб! Коли одну жінку запитав суддя, скільки їй років, вона відповіла: „Років мені буде десь так біля 20 чи 40". Це ~~метода~~ приблизности! І автор карти зазначує, що подає числа **„приблизно"**. Отже число українців католиків автор „приблизив" тут до круглих 15 тисяч, а „українців загалом" подано 20 тисяч. Є тут „українці загалом" і українці не-загалом, цебто католики. Кожен „українець загалом" знайде в цій карті „3,500 українських приватних нерухомостей" (державних українських нерухомостей там нема!) та „400 укр приватних підприємств", і сам з дива приватно знерухоміє.

Де ж Недільні школи?!!!

Ну, та воно, кажуть, „живий живе гадає"! З тих „приватних підприємств" деякий гріш міг капнути на видання отієї карточки. А з Недільних шкіл що капне? Правда, автор цілком безінтересовно оголосив тут три російські православні церкви, „Лейбор Темпле") і т. д., і додав, що всі вони „з участю деяких українців"! Вязниці, де може також є з пару українців, звичайно, не подано. Але можна було подати дуже багато різних чужих спортових клюбів „з участю деяких українців", які, крім клюбу, нікуди не належать, а є собі лише „загалом українці". Чого ж тут було робити виняток лише російським православним церквам, „лейбор темпле" і т. д. „з участю деяких українців"? Та ж за цю рекляму від них навіть зломаний „пені" не капне!

Але коли вже проголошувати чужі організації, тому що там знайдеться з півтора члена українців, то між ними треба було вмістити й „площу під греко-католицьку слов'янську церкву Вознесення", де „запроектована будова церкви". Ця „греко-катол. слов'янська церква" мабуть також „з участю деяких українців", отже вона в автора якось „через помилку" попала між „українські католицькі церкви". А їй було місце в рубриці чужих церков і організацій „з участю деяких українців", — у цій рубриці, де є російські церкви і „лейбор темплє".

Бо во, перше, „ця слов'янська церква" є греко-католицька, отже їй не місце між „католицькими". По-друге, є вона „слов'янська", отже разом для москалів, поляків, чехів і т. д. „з участю деяких українців". Але автор, мабуть, міркував собі так: Все ж таки ті слов'яни признають папу, отже вони наші, а ми — їхні. От і ми недавно були греко-католики, а тепер вже католики, — так воно й з тими слов'янами буде.

Отака „карта"... Коли зблудив сам автор, рисуючи й пишучи цю карту, то зблудить і той, хто захоче цією картою користуватися, якщо буде їй довіряти. **Н. П.**

ВАНКУВЕРЦІ ПАМЯТАЮТЬ ПРО КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

Український Народній Дім у Ванкувері на своїх річних зборах рішив дати 50 дол тим студентам, що поїдуть на Літні Курси Колеґії Св. Андрея у Вінніпегу. Поїхали слідуючі: сестри Соня і Сандра Кидрачук, Василь Бойчук і Едвард Торупка

Коли вони повернулися з Курсів, УНД вручив їм обіцяну нагороду 50 дол., а це випало по $12.50 на особу, і вручено їм це на спеціяльній урочистості, що відбулася ввечері 21 вересня ц. р. Вручати нагороди і підготовити відповідну урочистість УНД припоручив п. Йосифові Ясинчукові. До помочі йому вибрали панну Силвію Шевчук, що попередньо була на Курсах у Колеґії, а тепер уже вчителює та є членкинею СУМК. На цій вечірці вона грала на піяно, як завжди, грає на подібних оказіях. А її брат Віктор Шевчук виконав кілька точок на гармонії. Молода студентка Маруся Павлик також виступала з гарною грою на піяно. І всіх публика нагородила рясними оплесками

Тегорічні учасники Курсів Колеґії Св. Андрея на цій вечірці також справилися дуже гарно українськими танками, деклямаціями і т. п. А Едвард Торупка досить обширно розказав про Курси в нашій Колеґії.

Того ж вечора промовляв наш парох о. С. Симчич, а о. Григорій Удод, який цього року був духовним настоятелем Курсів, ширше розказав про значення Літніх Курсів Колеґії Св. Андрея.

По програмі відбулася перекуска, яку прилагодило наше жіноцтво. По перекусці Йосиф Ясинчук звернувся до присутніх з закликом зложити пожертву на будову нового будинку для Колеґії Св. Андрея ближче університету, що є дуже важною справою для українського суспільства в Канаді. На цей заклик відгукнувся молодий курсант Едвард Торупка, і заявив, що ту нагороду чи стипендію, яку отримав від УНД в сумі $12.50 він жертвує на новий будинок Колеґії Св. Андрея; разом з тим він коротко сказав до присутніх, що на Колеґію дійсно треба грошей, отже він дає свою пожертву, бо того вимагає потреба. Далі, пожертвував п. Ф. Богдан 10 дол., а решту зібрали дрібними, і зібралася сума $32.50, за що жертводавцям належиться щира подяка.

На закінчення п. голова Укр Нар Дому п Іван Рабчак подякував гостям за милу присутність, а жіноцтву за гарну перекуску. А дальше гутірка присутних, немов одної родини, затягнулася далеко поза північ

Іван Торупка,
Фін. Секр Укр. Нар. Дому.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА РОМАНЧУКІВ
Спедден, Алберта.

Дня 4-го жовтня ц. р. діти п-ва Романчуків гідно вшанували своїх батьків у 50-ліття їхнього подружжя, як також 50-ліття їхнього поселення на Канадійській землі.

Свято Ювілятів Олесі і Івана Романчуків почалося відправленням Служби Божої яку відслужив місцевий парох Всеч. о. Петро Сацевич з дяком п. М Буєм і Д. Панасом Під час проповіді Всеч о П. Сацевич підкреслив великі заслуги та жертвенну працю Ювілятів як на громадській, так і на церковній ниві, і в теплих словах побажав Ювілятам щастя здоровя і многих літ.

Після Богослуження всі присутні засіли до спільної трапези в Укр. Нар. Домі. На цей Ювілей зібралося велике число гостей з близьких та дальших околиць, щоб ушанувати п-ва Романчуків тим подвійним Золотим Ювілеєм. Господарем Ювілейної програми був п. А. Матвічук. Промовляли багато бесідників, як п А Павловський, С. Леськів, о. П. Сацевич, В Страшок, Ів. Сулима, С. Дума, д-р Я. Сенів та місцевий голова Української Православної Громади п. Ф. Пахолек. Усі промовці говорили про велику любов та жертвенність Ювілятів до своєї рідної Укр. Православної Церкви і до свого народу, про їх активну участь у церковному та громадському житті

Під час бенкету не забули за українську пресу, якої Ювілянти довші роки є передплатниками, як: „Український Голос", „Вістник" і „Віра й Культура". Збірку перевів господар Ювілейної програми п Матвічук, вона принесла $22.43, і цю суму розділено між вищезгадані пресові органи й на вироблення кліші

Бажаємо нашим Ювілятам кріпкого здоровя, і многих літ. Нехай Всевишній Господь береже Вас на кожнім кроці Вашого життя.

Присутній.

ПОДЯКА

Оцим шляхом висловлюємо найщирішу подяку вірним Української Гр.-Православної Громади Св. Володимира м. Содбурі, Онт., за прощальний вечір, влаштований 30 серпня 1958 р. з нагоди нашого відізду, за цінний дарунок, за теплі промови й побажання від Заряду (голова — Ф. Степанчук і заступник — М. Жовкевич), від Сестрицтва (голова — Марія Скоморовська й рек. секретар — Марія Макаренко), від Шкільного Комітету (голова П. Бурак) та від хору (диригент — Ол. Мельничук)

Сердечно дякуємо всім вірним за цю шляхетність та вияв любови до Бога

Дякуємо за співпрацю Зарядам усіх складів, дорогому Сестрицтву, Шк. Комітетам, Хору та тим золотим родинам, які протягом нашої пятирічної праці своєю свідомістю й жертвенністю стали правдивими підпорами Содбурської парафії в часи будови величного Храму, як також і нам особисто давали високу моральну й матеріяльну підтримку

Користаємось цією нагодою скласти щиру подяку одноразово й за правдиве опікування о. Єпифанієм під час його перебування в лікарні Дякуємо Прот о. Д Денисюку, Голові Заряду й його заступникам та іншим членам Сестрицтва Шк Комітетові, диригентові хору та всім вірним за масове відвідування під час хвороби та за різні дарунки й чудові квіти

Відїжджаючи після 5-ирічної праці із Содбурі, бажаємо всім парафіянам миру в серцях, міцного здоровя та успіхів в ділах добрих

Хай Всевишній Господь за любов до Нього обдарує своїми неземіними благами усіх Вас стократно!

о. Протоєрей Єпіфаній Чижів та Добродійка.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЛІСОВСЬКИЙ

Бімсвил, Онт 10-го листопада 1958 р. після тяжкої, короткої недуги відійшов на вічний спочинок бл. п. Василь Лісовський в Гемилтонській лікарні, Онт., проживши 67 років, 11 місяців і 10 днів. Покійний Василь проживав з ріднею в Вінніпегу, Ман., звідкіля прибув пять тижнів перед смертю в гостину до рідні своєї дружини, старенької мами, п-і Катерини Процишин в Бімсвил, Онт.

Бл. п. Василь Лісовський родився в Камянці Подільському, Україна У молодому віці, 1910 р., прибув до Вінніпегу, Канада Докінчивши Учительський Семинар у Брендон і Вінніпегу, учителював Покійний около 40 років в Роблин, Фишинг Ривер і в Сентон, Ман.

У 1930-х роках бл. п Василь був обраний послом з Округи Етелберт до Манітобського Парляменту Будучи ще студентом, проявляв Покійний провідну ролю поміж тодішніми першими піонерами в Студентськім Кружку, чим причинився до поширення Української САМОСТІЙНИЦЬКОЇ ІДЕЇ, стоячи в перших рядах у тодішній боротьбі з всіма ворогами як Української Православної Церкви так і самого українського імени

Бл. п. Василь залишив у смутку дружину Марію з дому Процишин, сина Василя, три дочки: замужню дочку Любу з мужем і 3 внуків в Гамилтон, Онт., замужню дочку Геню з мужем і 2 внуками в ..., Ш. Айдаго та ... Вінніпегу ..., старенька 81-літня мама Катерина Процишин, з родиною ... 4 ма... 8-ма дочками і з ... внуками і правнуками та ... за великою втратою друзі Покійного з Учит. Семинарів по цілій Канаді, а зокрема друг і родич Покійного агроном Вас. Підручний з Едмонтону.

Похорон ... відслужив в похоронним заведенні в Бімсвил, в середу ввечері і також у четвер рано в заповненій українській греко-православній церкві Св. Юрія Переможця в Ґримсбі о. Юрій Цукорник, який прощав Покійного від родини приятелів від себе і всіх парафіян Православної Громади в Ґримсбі Покійного поховано 13 листопада б. р. на Маунт-Осборн цвинтарі в Бімсвил. Після Похорону зібрались присутні на фармі родини Покійного на сумну трапезу, під час якої о. Цукорник завізвав присутніх зложити пожертву на Невмирущий Вінок Присутні зложили по 10 дол: дружина Покійного Марія і родина мама К. Процишин, по 5 дол п-ни А. Блейн, Е. Валл, Степан Козак, Мк-Федин, Т. Резнік, А. Процишин, Вас Підручний, п-во Вол Крецин, К. Лові, Н. Н; по 2 дол.: п-во Пікар, п-ні Чарнецька, п-ні Левицька, Ф. Подялюк, Ів Християн, Т. Подялюк, Ів Процишин, Мих Процишин, п-во Люпейко, Тео. Козак; по 1 дол.: п-ні Ганка Романчич-Ковальчук. Зібрано 91 дол., з чого жертводавцями призначено

10 дол на пресовий фонд „Вістника", 5 дол на „Укр Голос", $4.50 на вироблення кліші, і 50ц. пошт. оплата і 71 дол на Колеґію Св. Андрея, (Богословська Школа) в Вінніпегу. Під час поминальної трапези промовляли: п-ні Ганка Романчич - Ковальчук, згадуючи Покійного та Учительську Конвенцію 1921 р. в Вінніпегу; п. агроном Вас Підручний, п. Тома Резник і о. парох Цукорник, який щиро подякував усім жертводавцям

Вічна Тобі Память, Дорогий наш Батьку, Діду й Друже Василю! Память про Тебе останеться завжди в наших серцях а щира молитва до Всевишнього за Твою душу не замовкне. Нехай канадійська земля в Бімсвил, як перо, Тобі легкою буде!

о. Юрій Цукорник.

БЛ. П. ВАСИЛЬ КИРИЛЮК

Ветревил, Алта. — 16-го жовтня 1958 р. рознеслась вістка, що один з давніх піонерів і член нашої Церковної Громади Василь Кирилюк, закінчив своє життя

Покійний приїхав до Канади в 1897 році з села Стрільковець, повіт Борщів На початках він поселився в околиці Восток, а опісля в Бівер Лейк, в Алберті В 1904 р. він одружився з Юстиною з родини Калинчуків. В 1913 р вони перенеслися до Ветревил і тут спочатку працював у крамниці зелізних речей, а пізніше з братом Николою заложили свою спільну крамницю мішаних товарів і провадили її до 1942 р. Пізніше вони перебрали місцевий театр, який ще й досі провадить брат Никола

Дня 17-го червня 1954 р Покійний перебув тяжку операцію і з того часу його здоровя почало упадати щораз більше, і так нарешті закінчив своє мучене життя. Перед смертю він приняв Св. Тайни і Освячення Св Оливи

Покійний полишив свою дорогу дружину Юстину, яка хоч і сама потерпіла на здоров'ї, не відступала від нього ані на хвилинку вдень і вночі. Крім своєї дружини Покійний полишив одного брата Николу і дві сестри — пані Михалину Делаврак і пані Марію Петригу. Було в них пятеро дітей: Михайло в Лякомб, Алберта; Едвард є лікарем у Ст. Томас, Онтеріо, Марія і Леся — замужні, і перебувають в Онтеріо. Анна померла ще в 1936 році Крім вищезгаданих Покійний полишив 8 внуків

Покійний Василь належав до свідомих піонерів нашої околиці. Був щедрим і інтересувався нашими народніми справами Був членом нашої Св. Церкви, а також був і до міського уряду вибраний через два рази. У неділю 19-го жовтня відбулася Панахида ввечері в церкві, а в понеділок відбувся Похорон при великому здвизі народу з міста і зі всіх околиць Ветревилу Вже сама участь на Панахиді й Похороні виявила, що Покійний мав багато приятелів і знайомих у цій околиці Покійного поховано на місцевім цвинтарі, а по Похороні відбувся обід для всіх учасників Похорону, в новозбудований залі нашої Громади

Спи, Дорогий Брате, і нехай ця канадійська земля буде Тобі легкою, і нехай Милосердний Господь приймe Тебе до Вічного Царства!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МАТВІЙ МОСКАЛЮК

Дня 17-го листопада 1958 року відбувся тут, у Вайті, Похорон бл. п. Матвія Москалюка, що упокоївся на 79 році життя в лічниці в Штайнбах, Ман., після трьох тижневого свого там побуту

Покійний походив з Зах України, з села Сапогова, повіт Борщів До Канади прибув 1912 р Зразу ходив по роботах, а потім осів на фармі біля Конгрес, Саск., і там пробув до 1951 р., і тоді переселився до Вайти, Ман., тут і докінчив своє життя

Тяжке мав життя Покійний бо не вдалося йому спровадити до Канади своєї жінки і двох доньок, що до сьогодні перебувають в Зах. Україні По своїх скромних силах Покійний завжди помагав їм посилаючи пакунки, а раніше й гроші. Має Покійний в околиці Вайти свого рідного брата, і при його добросердечній родині Покійний знайшов був приємне й вигідне прибіжище на останні роки свого життя

Зо смутком відпроваджав Покійного його брат з усією родиною і громадяни Вайти й околиці. Зворушливими словами прощав Покійного у церкві о. С. Ґреділь і так само громадяни в промовах при прощальній гостині в залі Там і зібрано пожертву на „Вістник" у сумі $9.25.

Жертвували: по 1 дол.: Ан-

тін Фіґус, В. Кулачковська, П. Томенчук, П. П. Подольський, Я. Підлубний, М. Фіщук, В. Корчак, Ст. Шмиґельський.

По 50ц.: І. Древняк, пані Микишяк; по 25ц.: Ів. Москалюк.

Нехай упокоїть Господь бл. п. Матвія у Своїх оселях там, де сяє світло лиця Його!

Усім жертводавцям сердечне спасибі!

Петро Подольський.

БЛ П. ДОМНА СКАКУН

13-го жовтня 1958 р. упокоїлася в лікарні „Місерікордія" у Вінніпеґу діяльна членкиня Громади Св. Михаїла бл. п. Домна Скакун, родом Бойчук. Покійна прожила 73 роки без двох місяців. Вона походила з села Вителівки, повіт Кіцмань, Буковина. До Канади прибула з своїми родичами ще 1902 року. Три роки пізніше вийшла замуж за свого близького краяна Николая Скакуна, що походить з сусіднього села Шипинець, повіт Кіцмань, Буковина.

З своїм мужем прожила Покійниця 53 роки, була дуже доброї і спокійної вдачі, була зразковою дружиною своєму чоловікові, без жадного нарікання, мужньо й терпеливо несла вона тяжкий хрест подружнього життя, що в перших піонерських часах не раз було таке тяжке. Увесь час прожили вони у Вінніпеґу, бо п. Скакун працював тут як залізнодорожний робітник. Господь поблагословив їх численним потомством, з якого живуть чотири сини й шість дочок. Покійницю оплакують її муж Николай, сини: Григорій, Павло, Михайло й Йосиф та доньки: Зеновія, Марія, Нелі, Розі, Єлена й Елсі, 14 онуків і 3 правнуки. Також оплакують її три рідні брати: Тодер, Тимофій та Петро, які живуть також у Вінніпеґу.

Панахиду відправлено 17-го жовтня увечері в похороннім заведенні п. Завідовського. У суботу 18-го жовтня перевезено тіло Покійниці до церкви Св. Михаїла, де Заупокійну Службу Божу й Чин Похорону відслужив парох о. Горґіца з дяком п. П. Калушкою. Церква була битком набита, бо Покійна була всіма улюблена і втішалася загальною та великою пошаною. Вона бо серцем відчула, до котрої Церкви повинна належати, і вже в самих початках записалась у члени парафії Св. Михаїла Української Греко-Православної Церкви.

При Посліднім Цілуванні присутні в церкві зложили 22 дол. на Невянучий Вінець по бл. п. Домні. Гроші ці віддано для Церкви. Крім того п. Николай Скакун пожертвував по перекусці, якою вгощено учасників Похорону в церковній залі, від себе ще 10 дол. на Церкву і 5 дол. на пресовий фонд „Вістника". Усім жертводавцям щире спасибі.

Господь Всемилостивий нехай потішить засмучену родину, нехай прийме душу спочилої слуги Своєї Домни у Своїй Небесні Оселі, хай дасть їй рай світлий і заслужений спокій вічний! Нехай пером буде їй земля нової батьківщини!

Вічна Їй Память! **о. Е. Г.**

БЛ. П. ПЕТРО СЕМОТЮК

У понеділок, 24 листопада ц. р. відбувся з української православної церкви в Нюбрук, Алта, Похорон пок. Петра Семотюка, що проживши 59 років, помер на серцеву недугу.

Пок. Петро походив з Карлова, Снятинського повіту зах. Україна, а до Канади прибув з жінкою Катериною з дому Данилюк і пятьма дочками в 1939 році, і перед 15 роками поселилася ця родина, вже напостійне, в Нюбрук, і тут фармерували. Дочки, що прибули до Канади з родичами, тепер уже подружені, а з 4 дочок, що народилися в Канаді, одна є в університеті в Едмонтоні, а три ходять до школи в Нюбрук.

Пок. Петро оставив у смутку крім найближчої родини також і рідну сестру Параскеву Сандуляк і двох братів Дмитра й Володимира. При Останнім Цілуванні зложено пожертву в сумі $47.63, з чого призначено по 5 дол. на пресовий фонд „Вістника" й „Українського Голосу", а 37 дол. на місцеву церкву.

Численним учасникам Похорону пок. Петра складаю в імені родини сердечну подяку, а родині висловлюю гарячі співчуття з приводу смерти їх батька, брата, мужа й дідуся.

Вічна Йому Память!

о. О. Фляк.

БЛ. П. ІВАН ЯЩУК

Мус-Джо, Саск. — Дня 24 жовтня 1957 року упокоївся Іван Ящук. Він народився в Василеві, Застанна, Буковина 1870 р. Одружився з Домною Кузнюк 1900 р. До Канади приїхав 1905 р. Увесь час жив у Мус-Джо.

Похорон відбувся 28 жовтня 1957 р. Похорон і Службу Божу відправляли парох Прот. В. Апонюк і о. Кость Желішкевич. Сильну євангельську проповідь сказав Прот. В. Апонюк. Наприкінці промовляв о. Желішкевич; він сказав хто був Іван Ящук, скільки він труду положив для Української Греко-Православної Церкви, як він служив за старшого брата, як носив валізки з речами церковними. Імя Української Православної Церкви він обороняв на кожному кроці. Своєю великою працею він вистелив собі шлях добрими ділами до Вічности.

Добрі діти поставили памятник на могилі Івана, а о. Желішкевич посвятив його і відправив Парастас. Людей біля могили зібралося багато, — прийшли помолитися за душу Івана.

БЛ. П. ПОРФІРІЙ ДОБРОВСЬКИЙ

Оен, Алта. — Дня 6 грудня 1957 р. помер в лікарні в Саскатуні Порфірій Добровський, літ 74. Він народився у Славуті, Чернігівщина, Україна. У Канаді жив в околиці Біґґар-Кендо, Саск. 1954 року перенісся до Оен, Алберта, де жив до смерти. Перед смертю захворів, і його відвезено до Саскатуну до лікарні, де він помер.

Покійного похоронено в Оен, де парох о. К. Желішкевич відправив Похорон.

БЛ. П. ДОМНА ЯЩУК

Ассинибоя, Саск. — Дня 7 січня 1957 р. померла в лікарні в Ассинибоя, Саск., Домна Ящук, літ 77, жінка Івана. Тіло Покійної спроваджено до Мус-Джо й похоронено біля могили її мужа Івана.

Похорон відбувся 9 січня 1957 р., а відправив його о. В. Апонюк.

В. Й. П.! **о. К. Ж.**

ПОДРУЖНІЙ ЮВІЛЕЙ
П-ва П. і Т. Ласківських у Ню-Брук, Алта.

Павло і Текля Ласківські з Ню Брук, Алта., святкували свій Ювілей 40-ліття подружнього життя в неділю 16-го листопада 1958 р. До цього свята причинилися родини Ласківських і Хаби (родичі Теклі), разом з приятелями з Вох, Ню Брук і Едмонтону.

Паньство Ласківські колись фармерували в Федора а тепер є співвласниками готелю в Ню Брук. Вони є членами Укр. Греко-Православної Громади в Ню Брук. Обоє Ювілята походять з чесної родини і чесно виховують своїх дітей. Посилають дітей до Рідної Школи і самі беруть участь у церковнім життю і громадськім.

Після обіду Микола Михалюк побажав Ювілятам надальше кріпкого здоровя, витривалости і многих літ. А після співу зробив заклик до збірки на „Вістник". Зібрано 18 дол.

Павло Ласківський подякував родині і всім приятелям за величання їхнього Ювілею. **М. М.**

БЛ. П. Ю. КАРАСЕВИЧ

Помер бл. п. Юрій Карасевич з Овкбурн, Ман. Був він добрим і жертвенним громадянином, побожним християнином й взірцевим батьком. За життя не спочивав, — працював, чесно виконував свої обовязки; завжди стояв у рядах перших працівників і жертводавців на громадськім полі.

І при закінченні свого трудолюбивого й пожиточного життя він, на спомин по собі, **лишив 200 дол. на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу.**

За життя багато добра виконав, і при смерті памятав про загальні справи.

Так повинні всі робити! Не марнувати часу, здібностей за життя, й лишити засоби на продовження доброї роботи на будуче, — навіть тоді, коли будемо спочивати вічним сном.

За померлих доброчинців Колеґії у її каплиці заносити будемо молитви до Бога за їхній спокій. І за бл. п. Юрія, якого імя ставимо в Памятник, будемо молитися.

Вічна Йому Память!

ОЄГ.

БЛ. П. Д-Р М. З. МУЛЯРЧУК
(Замість Вінка на могилу)

На далекій, а так милій Волині, в м. Рівному 26 жовтня 1958 р. навіки спочив лікар-окуліст Микола Зіновевич Мулярчук.

Невимовним горем прибита сестра його Віра Турченюк, з своєю родиною, в Монтреалі зложила **замість вінка на могилу Покійного $25.00 на Богословську Школу при Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу.**

Діло гідне наслідування.

Щира подяка за щедрий дар. А Покійному слузі Божому Миколі Вічна Память!

ОЄГ.

БЛ. П. ДМИТРО КУЗІЙ

Гудів, Саск. — У понеділок 3 листопада 1958 р. упокоївся в Антуиській лікарні, прийнявши Святі Тайни, Дмитро Кузій — член Ґудівської Православної Церковної Громади, проживши 62 роки.

Покійний приїхав до Канади з родичами 16-літнім хлопцем з села Левча, пов. Чесанів, західна Україна. 1920 року одружився з Анастасією Музика, і обоє фармерували в околиці Ґудів, виховуючи 7 дітей.

Покійний полишив у глибокому смутку дружину Анастасію, і сини — Івана, Петра, Слав(к)а й Николу, 3 дочки — Анну, Ольгу і Єлисавету.

У середу ввечері о. М. Коленич відправив Парастас у домі Покійного, а другого дня Похорон зо Службою Божою в церкві Св. Духа в Ґудові.

При Посліднім Цілуванні присутні зложили 84 дол. на Невянучий Вінок для Покійного, з того призначено 40 дол. на місцеву церкву в Ґудові, 30 дол. на „Вістник" а 14 дол. на „Віру й Культуру".

Жертводавцям щира подяка, а покійного Дмитра нехай Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. ДМИТРО МАКСИМЮК

Шіго, Саск.. — Цих кілька слів присвячено бл. п. Дмитрові Максимюкові, якого покликав Господь до Себе в неділю 2 листопада 1958 р.

Небагато прожив він на цім світі, бо тільки 65 років. Родом Покійний з с. Боянчук на Буковині. До Канади приїхав 1908 р., 14-літнім хлопцем, враз з батьками — Георгієм і Домкою з Базарських. У році 1918 одружився з Оксаною Остапович. Працював довгий час на залізниці, а до Шіго переїхав на постійне замешкання в 1954 р.

Під оглядом церковного членства належав до Громади й Церкви Успіння Пр. Богородиці (Шіго-Полудневе). Там на цвинтарі біля церкви поховані його батьки, там спочиває його маленька донечка.

Під час Другої Світової війни доля зготувала для бл. п. Дмитра Максимюка ще один удар — загинув на фронті в Італії син Василь. Тяжкі були переживання, але треба було прибрати себе до рук, треба було жити для родини. Пятеро дітей було, а саме: Іван, Катерина, Орися, Аделя і Василина. Хоч деякі з них вже й повиростали, але все ж потребували батьківського нагляду й опіки.

У день Похорону, 6 листопада, всі діти були присутні та щирі сльози проливали за своїм татом. Осиротив він і 8 онуків. Був також на Похороні брат Василь Максимюк і сестра Василина Козак. З всіх учасників Похорону зібралося так багато, що тільки частина могла почути Службу Божу в церкві Шіго-Полудневе, а інші доступили вже під кінець, на час Посліднього Цілування.

На Невянучий Вінок родина й всі присутні зложили 31 дол., а Всеч. о. Борис Яковкевич має доручення вислати цю суму до Вінніпеґу на Стипендійний Фонд Колеґії Св. Андрея і на пресовий фонд „Вістника".

Нехай Господь відпустить спочилому провини вільні й невільні.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. СОФІЯ ГУСЄВА

21 листопада 1958 р. попрощалась з цим світом на 74 році життя Софія Гусєва з дому Дроздович.

Пок. Софія походила з Любомиля на Волині, а до Канади прибула 1939 року с мужем, що помер минулого року, і четвертома дітьми.

У пошукуванні за кращими життєвими обставинами родина ця щойно 1955 року поселилась напостійне в Восетна, і тут фармерували.

Усі діти вже подружені. Пок. Софія була членкинею Православної Громади в Восетна. Вона завжди приходила на Богослуження, приступала до Св. Таїнств і взагалі була зразковою християнкою і доброю матір'ю для своїх дітей. Похорон її відбувся у вівторок, 25 листопада з церкви Св. Володимира на місцевий цвинтар.

При Останньому Цілуванні збірка принесла $23.58, з чого 5 дол. призначено на „Вістник", а 18 дол. передано до каси Православної Громади.

Дітям пок. Софії висловлюю від себе і від членства нашої Громади, і всіх присутніх на Похороні щирі співчуття, а душу пок. Софії хай прийме Господь у Свої Святі Оселі.

Вічна Їй Память!

о. О. Фляк.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ
БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

ИРВІНҐТОН, Саск. Збірка на хрестинах Василини Дарусі Кантимир. Збірку прислав о. Є. Приступа 13.00

РОССБОРН, Ман. Збірку від парафії Россборн прислав о. Г. Кули. 10.50

СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. Збірку від парафії прислав о. І. Кушнір 16.35

ЧИЛИВЕК, Б. К. о. І. Удод прислав пожертву пані А. Кришакевич 5.00

МИШИН СИТІ, Б. К. Збірку від парафії прислав о. І. Удод 16.00

САСКАТУН, Саск. На Ювілейному Святі, з нагоди 40-ліття УГПЦК на заклик о. Прот. С. В. Савчука члени громади та гості з околиць зложили слідуючі пожертви:

Михайло Бойчук	1000.00
Петро Стодола	1000.00
Проф. Андрій і П[illegible] Михайленко	400.00
Пані Софія Грещук	125.00
П-во Ф. Скоробогат[illegible]	100.00
В. Король	100.00
П-во Н. Ікачук	100.00
Петро Чуприна	100.00
Адв. Олекса Прот[illegible]к	100.00
П-во І. Пишон[illegible]к	50.00
М. А. Зубрак — [illegible] Альберт	50.00
Никола Вітиневський — Міам	10.00
Укр. Гр.-Правосл. Гром. [illegible] Міам	[illegible]
А. [illegible]	25.00
[illegible] Олексин	2.00
[illegible] М. [illegible]	[illegible]
Проф. І. М[illegible]	25.00
П-во І. [illegible]	25.00
Михайло П[illegible] — [illegible]	25.00
[illegible] — [illegible] Альберт	25.00
[illegible] Юр. Стефанюк	25.00
А. [illegible]	25.00
І. І. Ма[illegible]	25.00
[illegible]	25.00
Петро С[illegible]	25.00
[illegible]	25.00
Н. Н.	25.00
Іван і Катерина [illegible]	20.00
[illegible]	20.00
[illegible]	20.00
[illegible]	20.00
Адв. [illegible]	20.00
М. Романюк — [illegible]	15.00
Данило [illegible]	10.00
Н. [illegible]	10.00
М. А. Свердлик — Альберта	10.00
Петро [illegible] — [illegible] Лейк	10.00
[illegible] Михайлюк	10.00
Б. Н. [illegible]	10.00
М. І. Зелещук	10.00
Марія [illegible]	10.00
Никола [illegible]	10.00
[illegible] і Марія [illegible]	10.00
Іван Козовик	7.00
Максим Сірий	5.00
Юрій Троян	5.00
Проф. І. Руденський	5.00

І. Кушнірук — Елфрос	5.00
І. П. Свитек — Келгари, Алта	5.00
Г. Корнаух	5.00
Михайло Гарасимчук	5.00
Юрко Котенко — Кадворт	5.00
І. [illegible]щак — Міам	5.00
І. Пивайко	5.00
І. Максимишин	5.00
Катерина Чиж	5.00
Михайло Вельковий	5.00
Костю Гокарчук — Міам	2.00
Антон Короні	2.00
К. [illegible]бориk	1.00
Пан Т. Гриба	1.00
Пані А. Чайковська	1.00

[illegible], Ман. На Ювілейному Святі на заклик о. Прот. С. В. Савчука слідуючі жертводавці [illegible] пожертва:

[illegible] Ребин	$50.00
[illegible]	25.00
[illegible]	25.00
[illegible]	25.00
Юрій [illegible]	25.00
[illegible]	20.00
[illegible]	10.00
[illegible]	10.00
[illegible]	10.00
[illegible]	10.00
[illegible]	10.00
[illegible]	10.00
[illegible]	11.00
[illegible]	5.00
[illegible] Саск.	5.00
Михайло [illegible]	5.00
[illegible]	5.00
[illegible]	5.00
[illegible]	5.00
[illegible] Саск.	5.00
[illegible]	5.00
[illegible]	5.00
Іван Лебедович	5.00
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
Йосиф [illegible]	5.00
Петро Корчак	5.00
[illegible]	4.00
[illegible]	2.00
[illegible]	2.00
[illegible]	2.00
[illegible]	2.00
[illegible]	2.00
Фрозина [illegible]	1.00
Стефан [illegible]	1.00
Василина Рудик	1.00
Текля Черненко	1.00
[illegible] Овчаренко	1.00
[illegible]	1.00
[illegible] Рудик	1.00
Марія Тарнак	1.00
[illegible]	1.00
Михайло Богатирчук, Біскарт	1.00
Никола [illegible]	1.00
Фрозина Борозюк	1.00
Анна Швайковська	1.00
Георгій Будзинський, Біскарт	1.00
Ракхта Будзинська	0.50

Не маючи змоги прибути на Річні Збори Членів Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу, що відбулися в суботу 8-го листопада, ц. р., слідуючі члени Колеґії прислали з цеї нагоди свої пожертви —

Томко і Павлина Романюки — Ватсон Саск.	$50.00
І. Долинський — Флин Флон Ман.	2.00
П. Мирон — Ріджайна Саск.	5.00
Пані Софія Кушнірук — Елфрос, Саск.	10.00
Пані Йосифа Войтиховська — Ельгов Крик Саск.	10.00
Юліан Булдис — Дафин, Ман.	50.00
Б. Рудик — Сіба Бич, Алта	5.00
[illegible] Мартинюк — Медовленд, Ман.	10.00
[illegible] Анна Васильки — Редвотер Алта	25.00
[illegible] і Марія Юркіш — Мікадо, Саск.	10.00
Михайло Материн — Торонто, Онт.	10.00
[illegible] І. В[illegible] — Вернон, Б. К.	5.00

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки з виразною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами і видами на добрім папері.

Картки з конвертами продаються по 10 ц. одна або

12 карток за $1.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY OF THE UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH OF CANADA

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ГРУДЕНЬ

9 Пятниця Св. Миколая — Гонор (Храм)
21 Неділя — Портедж ла Прері Су Лукавт Сендвал
28 Неділя — Транскона Гонор Кенора Пантарфилд Брендон

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕҐУ

Утреня — 9-та год. рано
Служба Божа — 10-та год. рано кожної неділі
о. М. Юрківський
18 O'Mera Str. Tel. JU 6-5373. Tel. 214-2

ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
о. ГРИГОРІЙ УДОД
ГРУДЕНЬ

21 Неділя — Ню Вестминстер
30 Неділя — Порт Алберні

Address: Rev. H. Udod, 751 Yale Rd. East, Chilliwack, B. C.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ГРУДЕНЬ

19 Пятниця Св. Миколая — Борівці
21 Неділя — Кегвин
22 Понеділок Зачаття Бог. від Св. Чуадини
28 Неділя — Гемтин

Адреса P.O. Box 307 Willingdon, Alta. Tel. 49

о. В. АПОНЮКА
ГРУДЕНЬ

19 Пятниця Св. О. Мик. — Прілейт
21 Неділя — Ріджайна
22 Понеділок Зач. Пр. Богор. Кендіяк
28 Неділя — Ріджайна

СІЧЕНЬ

4 Неділя — Мус Джо
7 Середа Різдво Ісуса Христа Ріджайна
9 Пятниця 3 день Різдва — Прілейт
11 Неділя — Ріджайна
14 Середа Новий Рік — Кендіяк
18 Неділя — Мус Джо
19 Понеділок Йордан — Ріджайна
25 Неділя — Прілейт

Address: 1849 Winnipeg Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. М. КОЛЕНИЧА
ГРУДЕНЬ

19 Пятниця Св. Миколая Чуд. Габорд (Храм)
21 Неділя — Ґудів
22 Понеділок. Зачаття Пр. Богор. — Фенвуд
28 Неділя — Райн (Фарми)

Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. С. ГРЕДІЛЬ
ГРУДЕНЬ

19. Пятниця. Св. о. Миколая — Арбака (св. Миколая)
21. Неділя — Сірко
22. Понеділок. Св. Ганни — Сеньків
28. Неділя Праотців — Вайта

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Арбака (св. Петра і П.)
7. Середа. Різдво Іс. Хр. — Вайта
8. Четвер 2-ий день Різдва — Сандави
9. Пятниця 3-ий день Різдва — Сірко
11. Неділя — Сеньків
14. Середа. Новий Рік — Арбака (св. Мик.)
18. Неділя — Сандави
19. Понеділок. Йордан — Вайта.
25. Неділя — Сірко

Vita, Man., Ph. 21.

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця. Миколая Чуд. — „Драчниці" — Мек-Нат, Саск.
21. Неділя — Росел
22. Понеділок. Зачаття Пресв. Богор. від Св. Анни
Зелена-Мериндейл

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. Г. О. ВАСИЛІВА:
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця. Николая Чуд.—Вернон
21. Неділя — Вернон
22 Понеділок. Зачаття Пресв. Богор. Анни — Вернон
28. Неділя — Ревелсток (Річні Збори)

2602-42 Ave., Tel. 4312
Vernon, B. C.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця. Св. Миколая — Лепін
21. Неділя — Вакав
22. Понеділок. Зачаття — Ст. Джуліен
28. Неділя — Кадворт

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Єллов Крік
7. Середа. Різдво Христове 7.30 рано — Вакав
8. Четвер. Собор Пр. Богородиці — Ст. Джуліен
9. Пятниця. Первомуч. Стефана—Тарнополь
11. Неділя — Кадворт
14. Середа. Новий Рік — Альвіна.
18 Неділя Св. Вечір — Вакав
19 Понеділок. Богоявлення — Кадворт 7.30 рано
20. Вівторок. Собор св. Ів. Хрестителя — Лепін
25 Неділя — Вакав

Де тільки буде можливо для членів Вакавського Округа відвідаю зі Святою водою під час Йорданських Свят, та після них. Про це все громади будуть своєчасно повідомлені.

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ГРУДЕНЬ:

19. Миколая — Ґронлид (коло річки)
21. Неділя — Брукебі
28. Неділя — Ґронлид (коло річки)

СІЧЕНЬ:

4 Неділя — Мелфорт
7. Середа — Різдво Ісуса Христа — Ґронлид (північна) 12 год. (в ночи)
8. Четвер — Собор Пресв. Богор. — Ґронлид (коло річки)
9. Пятниця — Мелфорт. Степана Первомуч.
11. Неділя — Брукебі
13. Вівторок — Новорічний Молебен, 7-ма год. вечер, Мелфорт
14. Середа — Новий Рік — Ґронлид (коло річки)
18. Неділя — Ґронлид (північна) по Службі Свячення Йор. Води
18 Неділя — Мелфорт 4 год. по полудню Свячення Йор. Води
19. Понеділок — Йордан — Брукебі. (12 год. в ночи)

Address: Box 1416. Tel. PL 2-2070
403 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ГРУДЕНЬ:

4. Четвер. Введення — Кендо
7. Неділя — Норт-Бетлфорд (Загальні Збори)
14. Неділя — Витків
19. Пятниця. Миколая Чуд. — Норт-Бетлфорд
21. Неділя — Гетерлей (Заг. Збори)
22. Понеділок. Зачаття Пр. Богор. — Глезлин
28. Неділя — Медов Лейк

Address: 972 James Str. Ph. 3260
North Battleford, Sask.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця. Св. Миколая — Ґилберт Плейнс
21. Неділя — Дрифтинг Ривер
22. Понеділок. Зачаття Пр. Богор. від Анни — Рорктон (Річні збори)
28. Неділя — Давфин

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Ґилберт Плейнс
6. Свят-Вечір, о 8 год вечора — Давфин.
7. Середа Різдво Христове — Давфин
8. Четвер. Собор Пр. Богородиці — Дрифтинг Ривер
9. Пятниця Первмуч. Степана — Косів
11. Неділя по Різдві — Велий Ривер
14. Середа. Новий Рік. — Сифтон
18. Неділя Велике Посвячення води — Рорктон
18. Неділя, о 7 год. вечора — Велике Водосвяття — Давфин
19. Понеділок. Богоявлення-Йордан — Ґилберт Плейнс
20. Вівторок. Собор Івана Хрестителя — Ешвіл
25. Неділя по Йордані — Давфин

Address: Box 1088 Dauphin, Man
Tel. 4704

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Ґлен Елдер
7. Середа. Різд. Іс. Христа 6-та год рано Сл. Божа — Ґаес
9-та год. рано Сл. Божа — Арран
7-ма год. веч. Вечірня — Ґлен Елдер
8. Четвер Собор Пр. Богородиці — Стјнен
9. Пятниця Степана — Сван Плейн
11 Неділя — Норквей
14. Середа Новий Рік — Мейбріч
18. Неділя Щедрий вечір. Свячення Води) — Вайтбін
19. Понеділок Йордан-Водохреща — Ґаес
20. Вівторок Собор Ів. Хр. (Водосвяття) — Кобзар
25. Неділя — Арран

Address: Box 111. Hyas. Sask.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ГРУДЕНЬ

19. Пятниця Св. Миколая — Шіго Полудне
21 Неділя — Винярд
28. Неділя — Форм Лейк

СІЧЕНЬ:

4 Неділя — Елмор
6. Середа. Вечірня — Шіго місто
7. Четвер. Р. Хр. — Шіго місто
8 Пятниця Соб Пр. Бог — Винварт
11 Неділя — Форм Лейк
14. Середа. Новий Рік — „Коло Мельничуків"
18. Неділя — Винярд
19. Понеділок. Йордан — Шіго Полудневе
25. Неділя — Шіго місто

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. ОЛЕКСАНДРА ЩЕРБАНЯ
ГРУДЕНЬ:

21. Неділя — Калмар
28. Неділя — Бпудергайм

Address: 9630 — 109 Ave.,
Tel. 23012, Edmonton, Alta.

о. Л. ЛЯЧИНИ
ГРУДЕНЬ

19. Пятниця Св. о. М. — Райи
21. Неділя — Йорктон
22. Понеділок Зач П. Б. — Брокстон
28. Неділя — Мазепа

Address: 110 Willingdon Ave.
Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця — Мейфер (Храм)
21. Неділя — Крипор
22. Понеділок — Редфілд
28. Неділя — Гефорд

Address: Hafford, Sask., Box 163
Tel. 55

о. Е. ТРУФИНА
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця Св. о. Николая — Гарленд, Ман.
21. Неділя — Пайн Ривер
28. Неділя — Дорбен

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. СТ. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця. Св. Миколая Чуд. — — Кадет
21 Неділя — Сембург
28 Неділя — Нипавин

УВАГА Проситься всіх Батьків у місті Нипавин присилати своїх дітей кожної суботи пополудні до Украинської Школи та кожної неділі до Недільної Школи.

Address: Box 994, Nipawin, Sask.
Tel. 2160

о. П. БУБЛИКА
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця Миколая — Тіодор (за ривером)
21 Неділя — Вестбрюк
22. Понеділок Зачаття Пр. Богор.
28. Неділя — Дробот

СІЧЕНЬ:

4 Неділя — Інсінгер (м.)
7. Середа Різдво Ісуса Христа — Інсінгер (Гай вей)
8. Четвер Собор Пресв. Богородиці — Лисенко
11. Неділя Тіодор (м.)
19. Неділя — Інсінгер (Половики)
19. Понеділок. Богоявлення — Дробот
20. Вівторок. Собор Ів. Хрестителя — Вестбрюк
25. Неділя — Тіодор (за ривером)

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. О. ФЛЯКА
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця — Федора Св. Миколая (Річні Збори)
21 Неділя — Торгнтт (Річні Збори)
22 Понеділок — Радвей. Зачаття Пресв. Богор. (Річні Збори)
28. Неділя — Редватер

Address: Box 128. Radway, Alta.
Tel. 10.

о. М. КРИЩУКА:
ГРУДЕНЬ:

19 Пятниця Св Миколая — Мусідора
21 Неділя — Слава (північ)
22 Понеділок. Зачаття Пр. Богор — Тополіані
28 Неділя — [illegible]

Address: [illegible] Alta.
Тел [illegible]

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця. Миколая — Толстой
21 Неділя — Роза
22 Понеділок. Зачаття — Толстой
28. Неділя — Гардентон

СІЧЕНЬ:

4 Неділя — Толстой
6. Вівторок. Святий Вечір — Толстой
7 Середа Різдво 12 год. ночі — Гардентон
7 год. — Толстой
10 год. — Пембіна
8 Четвер 2-ий день Різдва — Сарто
9 Пятниця Стефана — Роза
11 Неділя — Пембіна
14 Середа. Новий Рік 7 год. — Гардентон
10 год. — Толстой
18. Неділя. Щедрий Вечір — Роза
19. Понеділок. Йордан 8 год. — Толстой
10 год. — Гардентон
25. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. ІВАНА КУЛІША
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця — Січ (Св. Миколая)
21. Неділя — Енгусвил
22. Понеділок — Розборн (Зачаття Пресв. Богор. від Св. Анни)
28. Неділя Овкборн

СІЧЕНЬ:

4. Неділя — Росборн
7. Різдво Ісуса Христа — Овкборн
8. Собор Пресв Богородиці — Мензі
9. Стефана Первомуч. — Січ
11 Неділя по Різдві — Енгусвил
14. Новий Рік — Сенді Лейк
18. Неділя перед Йорданом — Виста
19. Йордан — Ґлен Елмо
25. Неділя по Йордані — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336
Box 12

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ:

16 В 3 Прор. Софонії, Преп. Ів.
17 С 4 Вмч. Варвари і з нею Юлії,
18 Ч 5 † Преп. Сави Освященого
19 П 6 Миколая Мир-Лик. Чуд.
20 С 7 Амвросія Єп. Медіол.,
21 Н 8 Нед. 29 по Зел. Свят.
22 П 9 Зачаття Пр. Бог. від Св. Ан
23 В 10 Мч. Мини, Ермогена
24 С 11 Преп. Даниїла Стовп.,
25 Ч 12 Спиридона Чудотворця,
26 П 13 † Евстратія, Авксентія,
27 С 14 Муч. Тирса, Левкія,
28 Н 15 Нед. Св. Праотців.
29 П 16 Прор Аггея, Блаж.
30 В 17 Преп. Даниїла
31 С 18 Муч. Севастіяна і воїнів

СІЧЕНЬ:

1 Ч 19 Грудень 1958. Преп. Ілії
2 П 20 Свщм Ігнатія Богоносця.
3 С 21 Муч. Юліяни Никомид.,
4 Н 22 Нед. Св. Отців
5 П 23 10 Муч. в Криті
6 В 24 Свят Вечір. Муч. Евгенії,
7 С 25 РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА
8 Ч 26 Собор Пресв. Богородиці
9 П 27 Степана Первомуч.
10 С 28 Св. 20,000 Муч. в Никомидії
11 Н 29 Нед. по Різдві
12 П 30 Мч Анисії Діви,
13. В 31 Преп. Меланії Римлянки
14 С 1 Січень 1959. Новий Рік
15 Ч 2 Преп. Сильвестра Печер.,

о. І. МАЙБИ
СІЧЕНЬ:

4 Неділя — Ваділа
6. Вівторок. Св Вечір 11 год. в ночі — Ватсон
7 Середа. Різдво — Вимер
8. Четвер. Собор Богор. — Фостон
9 Пятниця Стефана — Кніп
11 Неділя — Ватсон
14 Середа Новий Рік — Клер (м.)
18. Неділя — Ваділа — Йорданське Водосвяття
18. Неділя. Щедрий Вечір 11 год в ночі — Ватсон
25 Неділя — Вимер

Box 293 Watson, Sask.

о. П. САНЕВИЧА
ГРУДЕНЬ

19. Пятниця. Миколая Чуд. — Сведен (Річні Збори)
21 Неділя — Лавнінг (Річні Збори)
22 Понеділок Зачаття Пр. Богор — Смокі Лейк
28 Неділя — Стрий (Річні Збори)

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta
Tel. 32

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ГРУДЕНЬ:

19. Пятниця Св. Миколая Чуд. — Вайлдвуд
21. Неділя — Вестлок (Річні Збори)
22. Понеділок Зачаття Пресв. Богородиці від Анни — Баргед
28. Неділя — Ричмонд Парк

Address: Box 551
Westlock, Alta. Tel. 436.

Устав Церковний

ГРУДЕНЬ:

19. П'ятниця. Св. Миколая Мир-Лік Чуд. Вечірня. Літ. Жид. 13:17-21 Єванг. Луки 6:17-23.

21 Неділя 29 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 7 Літ. Кол. 3:12-16. Луки 17 12-19.

22 Понеділок Зачаття Пресв. Богор. від Анни. Літ. Гал. 4.22-31. Луки 6:27-31.

СІЧЕНЬ:

4 Неділя Св. Отців Гол. 6. УЄ 9. Літургія: Ап. Жид. 11:9-10. 17-23. 32-40 Єванг. Мат. 1:1-25.

6. Вівторок. Свят-Вечір. Ап. Жид 1:1-2 Єв Луки 2:1-20.

7 Середа. РІЗДВО ХРИСТОВЕ Єванг. Мат. 1:18-25. Літургія Івана Зол. Антифони Свята Ап. Гал. 4-4-7 Єванг Матв. 2:1-12.

8 Четвер. Собор Пресв. Богородиці Літургія: Ап. Жид.: 2:11-18 Єванг. Мат. 2:13-23.

9 Пятниця. Первомуч. Степана Літургія: Ап. ДІІ 6:8-15, 7:1-5. 47-60 Єванг. Мат 21:33-42.

11 Неділя по Різдві Хр. Гол 7 УЄ 10. Літургія: Ап Галат. 1:11-19 Єванг. Мат 2:13-23.

14 Середа. Новий Рік. Обрізання Василія Вел. Утр. Єванг. Івана 10: 9-16. Літургія Василія Вел., Ап. Кол 2:8-12 і Жид. 7:26-28; 8:1-2. Єван. Луки 2:20-21, 40-52 і Луки 6:17-23.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1959. ЧИСЛО (1077) 1

Бог Предвічний

Бог Предвічний народився, —
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь
І утішився.

В Вифлеємі народився
Господь наш, Христос наш
І спас наш для всіх нас
Нам народився.

Обвістив се Ангел Божий
Убогим пастирям
А вчера звіздарям
І земним звірям.

Діва Сина як породила —
Де Христа Невіста
Зродила Пречиста,
Там звізда стала.

А три царі несуть дари —
До Вифлеєм-міста,
Де Діва Пречиста
Сина повила.

Ви три царі, де ідете?
Ідемо в Вифлеєм
З желанням, з спокоєм,
І повернемся.

Іншим путем повернули —
До царя Ірода
І його города
Не заходили.

Йосифові Ангел мовив:
Малую Дитину,
І Матір невинну
Нехай хоронить.

"Слава Богу" заспіваймо!
Честь Сину-Божому,
Господу нашому
Поклін віддаймо.

Во Вифлеємі

Во Вифлеємі нині новина:
Пречиста Діва зродила Сина, —
В убогій стайні, в виді дитяти
Спочив на сіні Бог необнятий.

Вже Херувими славу співають,
Ангельські хори Спаса вітають,
Пастир убогий несе, що може,
Щоб обдарити Дитятко Боже.

А ясна Зоря світу голосить:
Месія радість, щастя приносить!
До Вифлеєму спішіть всі нині, —
Бога вітайте в бідній Дитині!

НАРОДЖЕННЯ ІСУСА ХРИСТА

"І породила Вона свого первенця Сина, і Його сповила, і в ясла положила Його, бо в гостинниці місця їм не стало.

А в тій стороні були пастухи, що пильнували й стерегли вночі стада свої.

Та ось Ангел Господній з'явився коло них, і Слава Господня осяяла їх. І вони настрашилися страхом великим

Та Ангел промовив до них: "Не бійтеся, бо я ось звіщаю вам радість велику, що настане для всіх людей. Бо нині в місті Давидовім народився для вас Спаситель, що Він — Христос Господь.

А ось вам ознака: Дитинку знайдете ви, що в яслах буде лежати".

І ось раптом появилася з Ангелом сила велика небесного війська, що Бога хвалили, й голосили:

"Слава Богу в небі, і на землі мир — в людях доброї волі!"

Євангелія від Св. Луки 2, 7-14.

Нова радість стала

Нова радість стала,
Яка не бувала:
Над Вертепом Звізда ясна
Світу засіяла.

Де Христос родився,
З Діви воплотився,
Як чоловік пеленами
Убого повився.

Ангели співають,
Славу возвіщають,
Як на небі, так на землі
Мир проповідають.

Давид виграває,
В гусла ударяє,
Мельодійно і предивно
Бога вихваляє.

І ми теж співаймо,
Христа прославляймо,
Із Марії Родженого
Смиренно благаймо.

Просим Тебе, Царю,
Небесний Владарю,
Даруй літа щасливії
Сему господарю.

Сему господарю,
Його господині,
Даруй літа щасливії
Усенькій родині.

Дай нам мирно жити,
Тобі угодити,
І з тобою в Твоїм Царстві
Во вік віки жити.

На небі зірка

На небі зірка ясна засяла
І ясним світлом сіє,
Хвиля спасення нам завітала, —
Бог в Вифлеємі рождаєсь,
Щоб землю з небом в одно злучити,
Христос родився — славіте!

В біднім вертепі, в яслах на сіні
Спочив Владика — Цар світу;
Отож до Нього спішім всі нині,—
Нашого жде Він привіту.
Спішім любови теплом огріти,—
Христос родився — славіте!

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКУ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА, ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКУ АРХИЄПИСКОПА МИХАЇЛА, СВІТЛУ КОНСИСТОРІЮ, ВСЕЧЕСНІШЕ ДУХОВЕНСТВО, СПІВРОБІТНИКІВ, ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ПРИХИЛЬНИКІВ "ВІСТНИКА" ТА ВСІХ ПРАЦІВНИКІВ ПРИ НЬОМУ, ВІРНИХ УГПЦК ТА ВСІХ УКРАЇНЦІВ З *РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ* І З *НОВИМ РОКОМ* ПОЗДОРОВЛЯЮТЬ АДМІНІСТРАЦІЯ Й РЕДАКЦІЯ "ВІСТНИКА".

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

ПОВСТАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Укр. Прав. Церква (офіціяльно **"Українська Греко-Православна Церква"**) повстала в Канаді не примхами одиниць, але силою конечности, бо матеріял на її будову збирався цілі літа. Неперебірчивий наступ чужих примушував людей думати і шукати виходу.

Надії на Шептицького й Будку не справдилися, отже був один вихід, —заснувати свою Православну Церкву й опіки Риму позбутися.

Римська Церква **"воююча"**, отже Рим думав, що воєнним нахабством все забере в свої руки, але перечислився. Він в усіх часах воював, але незавсіди здобував. Східню Церкву він 1054 р. застрашував проклонами, щоби над нею запанувати, але всі дружні звязки з нею порвав. Східню Церкву думав забрати Хрестними Походами, та не вдалося. Інквізицією думав він всіх підбити під свою владу, але довів до того, що Римська Церква розкололася надвоє — на Католицьку і Протестантську.

Войовнича римська політика довела до того, що самі італійці відібрали від папи його світську державу 1870 року. Вона і в Канаді та Злучених Державах Америки розбила свою Греко-Католицьку Церкву надвоє. А позатим в самій Італії тратить нині вірних, а в Франції лише частина населення належить до папи. Тратить вона і в Полудневій Америці.

Стан Української Церкви до 1918 року

Найбільшою українською групою в Канаді були українці з Галичини, а стан їх Гр.-Кат. Церкви в Канаді був такий:

1. Рим примусом завів целібат.
2. Французи на власну руку ставили гр.-кат. священиками французів і бельгійців, не порозумівающись з українцями. Поводились по-диктаторськи.
3. Гідних гр.-кат. священиків нагаляли
4. Єп. Будка примушував громади записувати церкви під власть Риму.
5. Статут єп. Будки був пофальшований в укр. й анг. текстах на той лад, що гр.-кат. єпископом може бути француз, поляк, німець, італієць . . .
6. Священики Будки не хотіли свідоміших українців сповідати, хрестити, хоронити, звали їх безбожниками і націоналістами. Виступали проти українських інституцій, які їм не піддалися.
7. Знов же буковинські українці були звязані з Російською Місією, не маючи своїх священиків, а там настроювано їх проти українства.

Перший крок — Довірочні Збори

В 1918 р. заснувався в Західній Канаді Комітет з 30 членів, і 26-го червня вислав до свідоміших українців запрошення на Довірочні Збори на 18-19 липня Згаданий Комітет складався з таких осіб:

З МАНІТОБИ: **В. Кудрик,** редактор; **О. Г. Гикавий,** редактор; **Я. В. Арсенич,** адвокат; **Т. Д. Ферлей,** посол; **Д. Якиміщак,** правник; **Іван Петрушевич,** секретар-касієр; **В. Мігайчук,** ріф муніципалу; **Павло Гикавий,** фармер; **В. Романчич,** фармер.

З САСКАЧЕВАНУ: **Ф. Гаврилюк, Б.А.,** учитель; **Йосиф Богоніс,** учитель; **Стефан Савчук,** секр.-касієр; **А. Воробець,** сторник; **Мих. Стечишин,** правник; **А. Боднарчук,** фармер; **Василь Михайлюк,** фармер; **П. Швидкий,** фармер; **Б. М. Савяк,** секр.-касієр; **Д. Я. Стратійчук,** банкир; **Т. Стадник,** фармер; **А. Марковський,** фармер; **П. Мамчур,** фармер; Мих. **Чорнейко,** учитель; **Іван Кульчицький,** купець.

З АЛБЕРТИ: **Тимко Ґошко,** фармер; **І. І. Рурик,** учитель; **А. Т. Кібзей,** медик; **С. Б. Микитюк,** учитель; **Петро Зварич,** фармер; **М. Суткович,** фармер.

На збори прибуло не менше як 150 делегатів, котрі представляли собою чи не кожну українську кольонію в західній Канаді.

Повний зміст Запрошення є в річнику "Православного Вістника" за грудень, 1924 р.; воно було в "Вістнику" ч. 14, 1958 р., де є подрібний зміст нарад, а також рішення, які тут нижче подані в скороченій формі:

Зваживши що голова гр. кат. організаці в Канаді домагаєсь повного перепису церковного майна на гр. кат. корпорацію,

що так гр. кат. громади стратять право до заряджування церковним майном,

що еп. Будка зоборонив юрисдикцію жонатим священикам і є за целібатом священиків,

Що дає юрисдикцію римо-кат. Редемптористам,

Що єпископ приписує собі власть і контролю над нашими світськими інституціями,

Що єпископ орудує справами Церкви проти демократизму Канади,

що поведення єпископа часто компромітує українців Канади,

що заходи щоби єпископ сповняв свої обовязки з більшою терпимістю, даремні,

що єпископ в нехристиянський спосіб відмовляє духовних услуг громадам, які не записали свого майна єпископській корпорації,

що єпископ грозить виклятттям членів просвітних організацій, які не під його контролею, і забороняє таких сповідати і розгрішати,

та що гр. кат. Церква є вислідом унії заведеної Польщею 1596 р. (дальше йде повний зміст) —

Тому ми, представителі ріжних уніятських околиць і громад Західної Канади отсим рішаємо як слідує:

Заложити Українську Греко-Православну Церкву в Канаді на слідуючих засадах:

1. Ся Церква є в сполуці з другими східними православними Церквами і приймає ті самі догми та той самий обряд.
2. Священики мають бути жонаті.
3. Маєтки громад мають бути власністю громад церковних і церковні громади мають ними заряджувати.
4. Всі єпископи мають бути вибрані загальним собором, священства і делегатів від церковних громад та брацтв.
5. Церковні громади мають право приймати і віддаляти священиків.
6. Для того, щоби виповнити цілі і постанови сего зїзду, цей зїзд рішає завязати Українське Греко-Православне Брацтво в Канаді, котре має:

а) заінкорпорувати ново засновану Церкву в Канаді.

б) Заложити Український Православний Духовний Семинар.

в) Організувати українські греко-православні церковні громади.

г) Дістати відповідних священиків для тих громад.

г) Зробити приготовання і скликати Собор прихильників і членів сеї Церкви для викінчення її організації."

По сім приступлено до організування Українського Греко-Православного Брацтва, до якого увійшли:

Василь Гавриш, Тимко Ґошко і А. Жилич, як президія. Михайло Стечишин, Я. В. Арсенич і Петро Зварич, як секретарі (Мих. Стечишин був вибраний головним секретарем). Петро Швидкий, В. Мігайчук, А. Шандро, як організатори.

До ширшого Комітету, члени якого мали організувати місцеві брацтва і парохії, увійшли.

В. Гривнак, Ю. Підвербецький, Іван Гавриш О. Галилюк, М. Галик, Ст Пелюк, П. Сукнацький, Іван Сорока, Гр Лисечко, Семен В. Савчук, В. Михайлюк, Пилип Мамчур, С. Матвіїшин, М Стасишин, Юван Васлей, І. Дзюба.

Тому, що Довірочні Збори відбулися в найбільшій однодушности і зробили велику позитивну роботу, знайшовши одинокий можливий вихід з невідрадного церковного положення, було рішено подати звіт з нарад до публичного відома через оповіщення в пресі, що було і зроблено дня 7 серпня, 1918 року

Так зроблено перші кроки до заснования Рідної Церкви в Канаді.

(Далі буде)

ВИДАЄ СЕБЕ ЗА "ПРОРОКА"

Бил Мекфарлейн з Ванкуверу видає себе за "пророка". Двадцять років тому він продав у Ванкувері свою крамницю і кудись зник. Аж під кінець 1958 р. випадково віднайшов його один репортер. Бил Мекфарлейн, якому тепер уже 80 років, живе в розкішний кабіні на березі Бурард Інлет, у підніжжя Голибири Мавнтейн. Уже продовж 20-ох років він є провідником невеличкої секти, що складається з самих молодих мужчин і жінок

Бил Мекфарлейн проголосив себе "пророком". Він жив, як муж, разом з шістьма жінками, що були собі рідними сестрами. Одна з них мала від нього дитину, але Бил Мекфарлейн висловив перед репортером свою віру в те, що батьком дитини був не він, а сам Бог.

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
І продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви"**, спеціяльно написана для відзначення 250-річчя з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р Обкладинка Календаря, з дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

КОЛЯДА

ДЛЯ БОГОСЛОВСЬКОЇ ШКОЛИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Наступає велике Свято — Різдво Христове.

Будемо радіти, веселитися. Рідні звязки затісняться, давні знайомства відновляться, живі закріпляться.

Полинуть побожні молитви до Предвічного Бога! А прекрасними колядками будемо славити Новонародженого Месію Ісуса Христа в Вифлеємі.

Душа наша в таких моментах виявить бажання зробити щось доброго на славу Бога. І найкраще діло в цім часі — це КОЛЯДА на Богословську Школу, яка в своїх мурах приготовляє молодих теологів на священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Пришліть свою коляду, навіть найменшу, на цю ціль.

Моней ордери або чеки виписуйте на: St. Andrews College in Winnipeg, з зазначенням, що це на Богословську Школу.

За це Господь Бог нагородить Вас щастям і здоровлям.

БОГОСЛОВСЬКА ШКОЛА пересилає всім: Єрархії, Духовенству і Вірним УГПЦК, найкращі побажання ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Мітр. Є. Грицина, настоятель.

В АФРИЦІ СИЛЬНО ШИРИТЬСЯ ІСЛЯМ

За останні 25 років в Африці сильно зросло число мусулман (магометан) Цифри показують, що африканські племена масово залишають свої різні дрібні первісні поганські вірування і навертаються на великі чи т. зв. "універсальні" релігії. І цей перехід відбувається в такому числовому відношенні: на кожних десять африканців на іслям (магометанство, мусулманство) переходить десять осіб, а на християнство лише одна особа

А при тому деякі европейські держави, що мають в Африці свої колонії, стараються політично й матеріяльно підтримати свої християнські місії. Деякі европейські держави часом провадять і таку політику, що прийняття християнства вважають за ознаку лояльности тубильного населення до колоніяльної влади. Між іншим, таку політику провадить Франція

Покищо в Африці на іслям перейшло 85 мільйонів населення, а на католицтво лише 25 мільйонів. Це доказ, що християнство не вдасться поширити, якщо місії будуть користуватися підтримкою колоніяльної влади

ЩО В ОДНІЙ ЄПАРХІЇ ЗАБОРОНЕНЕ, ТЕ В ІНШІЙ ДОЗВОЛЕНЕ

Календар "Нового Шляху", Вінніпеґ, за 1959 р. подає, які часи посту обовязують українців у Канаді, православних і католиків, — згідно з їхніми Церковними Календарями.

У цих інформаціях подано, що українців католиків (чи греко-католиків) у Вінніпеґській архиепархії і в єпархіях Торонтонській та Саскатунській піст обовязує лише в Пилипівку і в Великий Піст

Натомість в Едмонтонській єпархії для українців гр.-католиків (чи католиків) періоди посту є "обовязкові як передтим", цебто по-старому, так як у Православному Календарі.

НА СВЯТ-ВЕЧІР

СЛУХАЙМО ПО РАДІО

Послання нашого Владики Митрополита Іларіона і колядок Катедрального Хору під проводом Володимира Богоноса

Dauphin CKDM (730)	7.15— 7.30 P.M.	Jan. 6
Prince Albert CKBI (900)	7.00— 7.15 P.M.	Jan. 6
Port Arthur CFPA (1230)	7.15— 7.30 P.M.	Jan. 6
Yorkton CJGX (940)	10.15 —10.30 P.M.	Jan. 6
Winnipeg CKY (580)	8.40— 8.55 P.M.	Jan. 6
Edmonton CFRN (12605)	10.15—10.30 P.M	Jan. 6
St. Jerome CKJL (900)	7.15 — 7.30 P.M.	Jan. 6
Flin Flon CFAR (590) .	7.00— 7.15 P.M.	Jan. 6
Vancouver CKLG (730) ..	9.15- 9.30 P.M.	Jan. 6
Calgary CFCN (1060)	7.30— 7.45 P.M.	Jan. 6
Sudbury CHNO (900)	7.45— 8.00 P.M.	Jan. 6
Toronto CKEY (580)	10.45—11.00 P.M.	Jan. 6
Niagara Falls CHVC (1600)	7.45— 8.00 P.M.	Jan. 6
Moose Jaw CHAB (800) .	10.15—10.30 P.M.	Jan. 6
Vernon CJIB (940)	10.15—10.30 P.M	Jan. 6
Kelowna CKOV (630) ..	8.00 - 8.15 P.M.	Jan. 6
Penticton CKOK (800) ..	7.00— 7.15 P.M.	Jan. 6
Peace River CKYL (630)	9.00- 9.15 P.M.	Jan. 6
Brandon CKX (1150) ...	8.45— 9.00 P.M.	Jan. 6
Fort Frances CFOB (800)	7.10— 7.25 P.M	Jan. 6

Local time on each station

Коляду просимо висилати на адресу Катедри.

Holy Trinity Ukrainian Greek-Orthodox Cathedral
1175 Main St., Winnipeg 4, Man.

Різдвяні пригадки

Діти, що ходять до школи, повинні перший день Різдва Христового святкувати вдома, з родичами. Відомий випадок, де англійська учителька в Саскатуні казала українським дітям

"Коли у вас таке велике Свято, як Різдво, то чому ви прийшли до школи?" І дітей цим дуже здивувала

**

Студенти, що не будуть вдома на Святах, нехай святкують самі з собою на подобу домашнього святкування, приготовивши хоч щобудь святочного. Нехай засвітять Різдвяну свічку, що їм буде пригадувати їх дім, де така свічка світиться

**

Добре було б, коли б, хто може, запросив хоч деяких українських студентів до себе на Святу Вечерю. Воно було б також гарним, повчальним прикладом для інших на майбутнє

**

Колядники, що підуть на Свята по домах колядувати, повинні поводитися так здержливо, щоб дати добрий приклад іншим дітям.

Ідім Йому назустріч, діти!

Христос Рождається! — Славіте!
Ідім Йому назустріч, діти!
Христа зустріньмо молитвами,
Що нас навчили тато й мама.

Засвітим світла на ялинці
Маленькому Христу-Дитинці
І заспіваємо колядку:
„Народивсь Ісус-Дитятко".

В Ніч Святу усі ми, діти,
Родичам складем обіти:
Що нас люблять не даремно,
Бо ми завжди будем чемні!

Ларіса Ратайська.

Листопад, 1958 р.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Високопреосвященнішого Владику Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Владику Архиепископа Михаїла, Світлу Консисторію, Професорів і Студентів Богословської Школи Колегії Св. Андрея, Всечесне Духовенство, Ктиторів, Фундаторів, Добродіїв, Почесних Братчиків і Сестриць, і Прихильників Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпегу та всіх Братів і Сестер поздоровляємо з

РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ!

Управа Української Греко-Православної Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпегу.

Holy Trinity Cathedral,
1175 Main Street,
Winnipeg 4, Man.

НАСТУП НА РЕЛІГІЮ В СССР ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Вістки советської преси під кінець 1958 р принесли деякі нові подробиці про наступ комуністичної влади на релігію в СССР. Часопис "Правда України" подає, що большевики намагаються організувати в кожному селі в Україні "гуртки наукового атеїзму" (безбожництва). І подано, що в Дрогобицькій області (Галичина) створено 19 міських і районних осередків, а кожен з тих осередків організує сітку "гуртків наукового атеїзму".

Звичайно, советська преса не згадує, що ті безбожницькі організації влада запроваджує насильством. Адже ж відомо, що для тих людей, які явно вірують у Бога, закриті двері до шкіл і до професійних становищ, а влада вважає їх за своїх явних ворогів

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки·

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" x 3¾"

Число	
3027	Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1 50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
F/6003	Ісус Добрий Пастир
F/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресения

Замовлення й гроші слати на адресу.
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave , Winnipeg 4, Man., Canada.

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО

ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ ВІННІПЕҐУ В 40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Мати українського народу, його тисячоліття Православна Віра, як і тисячу літ тому для наших предків, і тепер є таким же скарбом для всього українського народу, а зокрема для українців у Канаді.

40 літ тому в місті Саскатуні чесні й благородні люди на чолі з сучасним головою Президії Консисторії о. д-р С. В. Савчуком, та іншими, надхненні великою християнською любовою до своєї Рідної Церкви, відновили її існування, і поблагословлене Богом зерно правди розрослося в могутнє Боже діло, в наслідок чого наша предківська Православна Церква в Канаді має сьогодні свою Митрополію на чолі з Владикою Митрополитом Іларіоном, Владику Єпископа Михаїла, Духовну Православну Академію, значне число священиків і храмів, сотні Громад; і вона, ця наша Св. Церква розростається з кожним днем, бо наша Православна Віра є життя нашого народу, бо в ній були охрещені Св. Княгиня Ольга і Св. Володимир, який потім охрестив у Славуті-Дніпрі і наших предків, і від них то тисячоліттям у наших душах живе стійкість і любов до нашої Православної Віри -- віри всього українського народу.

Вікова історія нашого народу нам каже, що за нашу Православну Віру терпіли муки, знущання й смерть наші предки. Вони з мечем у руках боронили її й кровю обливали рідну землю. І тепер вони переносять терпіння за свою рідну Віру й Церкву в поневоленій нашій Батьківщині.

Тому ця Віра Православна була, є й буде найціннішим скарбом нашого народу. бо тільки вона зберігає українців розсіяних по всьому світі, в християнському дусі, і тільки вона охороняє їх від винародовлення.

Отож і не диво, що православні українці в Канаді так урочисто та величаво відзначають 40-ліття існування в Канаді своєї Рідної Церкви Починаючи від великих міст, а кінчаючи на найменших скупченнях, де тільки є хоч би й маленька, з трираменним хрестом, церковця, вірні побожно й величаво проводять це Свято.

І ось дня 9-го листопада 1958 р. в Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпегу — столиці українського народу в Канаді, відбулося величаве церковно історичне Свято Ще перед прибуттям Владики Митрополита Іларіона, з трьох святинь Вінніпегу: Катедри Пресв. Тройці, Собору Св. Покрови й церкви Св. Михаїла, численно прибули вірні й заповнили Митрополитальну Святиню. Прибулого Владику Іларіона при вході до Катедри щирими словами привіта о. Д-р С. В. Савчук та попросив благословлення на відправлення Служби Божої. Владика щиро дякує за привітання, благословляє всіх і серед повсталих з місць молящих проходить до місця облачення. Величава постать, біле волосся, і на високому чолі мигають глибокі думи — про Рідну Церкву та скорботну Україну

Стою і дивлюся, як величаво облачають Владику... Ось уже скоро буде 20 літ з того часу, коли я вперше бачив нашого Владику — як його перший раз облачали на Єпископа в Соборі на Святій Горі короля Данила в Холмі. Та сама величня постать, тільки волосся побіліло...

Розпочинається Служба Божа, на Хорах по черзі співають хори всіх трьох православних Святинь, і перше місце серед них займає хор під керівництвом проф. В. Богоноса. Св. Євангелію виразно й побожно читає о. Д-р С. В. Савчук, а потім ЙВП. Митрополит Іларіон виголосив глибокозмістовну проповідь. Він щирим словом вітає молящих із Святом 40-ліття існування Української Православної Церкви в Канаді. "Здається", каже Владика, "що початок цього 40-ліття так недавно був. Церква наша в Канаді подібна до струмочка-початку Дніпра, який потім розходиться й творить могутню ріку Дніпро-Славуту. Так і Церква наша, — 40 літ тому беручи свій малий початок з Саскатуну, розрослася в могутну Христову Церкву.

Комуністи хваляться перед усім світом, що вони ніби є представниками бідноти, але й виступають проти Віри Христової; це і є їхня облуда, бо ж це Христос прийшов на світ Божий у бідній родині, а потім саме Християнство на перших початках приймалося тільки серед бідного народу Христові Апостоли були бідняки рибалки. У ті часи панувало рабство, й Ісус Христос ставав все в обороні бідних, і Він сказав їм: "Прийдіть до Мене всі обтяжені".

"Ісус Христос", продовжував Владика Митрополит, "поблагословив працю й труд, бо праця це основа життя Ідею Христа понесли Апостоли, й Апостол Павло сказав, що "хто не працює, той не їсть". Це ж Христос підкреслював вагу робітництва, а Його учения Апостол Павло у Св. Євангелії каже, що "Не можна затримувати платню робітникам до ранку", і що "Кожна рослина родить гарний плід для того, хто її обробляє". Ісус Христос Своєю наукою зробив нечувану в ті часи революцію серед рабства, Він ставав в обороні невільників, Він також став в обороні жінки-невільниці".

Надхненна проповідь ЙВП. Митрополита Іларіона на присутніх зробила велике враження.

По Службі Божій відбувся спільний обід, на якому промовляли ЙВП Владика Митрополит, ред. Ів. Сирник, який склав признання першим відновителям нашої Рідної Церкви в Канаді о. Д-р С. В. Савчукові, Прот. Д. Стратійчукові і о. Митроф Прот. П. Самцеві. Останнім промовцем був о. Д-р С. В Савчук, який передусім щиро подякував невтомному працівникові у відродженні Української Православної Церкви у Канаді о. Прот. В. Кудрикові та всім громадянам, що помагали у цьому святому ділі Опісля він звернувся до присутніх з проханням. щоб вони зложили, скільки кому можливо, на фонд будови нової Колеґії Св. Андрея. По промові зібрано понад 5,000.00 долярів.

Увечері відбувся Ювілейний Концерт, на якому крім виступу хорів трьох Святинь Вінніпегу виголосив високозмістовну промову суддя Іван Р. Соломон.

Під час Свята зложили привіти: о. В. Сенишин — ректор Інституту з Саскатуну, п. В. І. Перепелюк з Лин Лейк і п. Г. В. Сліпченко з Едмонтону.

У таких рисах православні українці міста Вінніпеґу відсвяткували 40-ліття своєї рідної Православної Церкви, яка дає українському народові все найсвятіше: Бога, Батьківщину, рідний духовний світ, родину, звичаї, радість нашого буття та наше минуле й майбутнє. Крім того наша рідна Українська Православна Церква поза Батьківщиною дає нам святі несказанно теплі почуття, що завжди огрівають нашу душу.

Інж. Федір Онуфрійчук.

Різдвяні думи

У ніч Різдвяну на хвилину
Мої думи у даль понесло —
За гори, моря, в Україну,
В засніжене рідне село.

Чи ніч, як бувало, спливає
Ніч синя на села й міста?
Чи нарід від краю до краю
По-предківськи стріне Христа?

Чи зорі сіяють в висотах,
А в тиші — за дзвонами дзвін?
Чи нарід, обмившись з скорботи,
Несе Рожденному поклін?

Чи йдуть діточки зо Звіздою
Крізь села й далекі міста,
Щоб так, як колись, з Колядою
В серцях привітати Христа?

Маргарита Пилипчук.

Грудень, 1958 р

НАКАЗ УРЯДУ СССР ПРО "СВЯТКУВАННЯ" СУБОТИ

Ще донедавна в Советському Союзі "святкували" неділю. Звичайно, що комуністична влада розуміла під неділею не церковно-святочний день, а тільки урядовий так званий "вихідний день", цебто день вільний від праці раз на тиждень.

А тепер ось, як повідомила преса у грудні 1958 р., уряд СССР видав спеціяльний "указ" (наказ), силою якого вихідним днем буде не неділя, а субота; неділя буде звичайним буднім днем праці. Наказ уряду СССР пояснює, що державне святкування суботи уведено на "бажання робітничих мас"

Цікаво тут завважити, що комуністична влада в СССР, заборонивши "вихідний день" у неділю, перенесла його не на понеділок, чи якийсь інший день (цій владі, як безбожній, повинно тут бути все одно!), а конче таки суботу проголосила днем урядового "святкування"..

Що комуністична влада в СССР проголосила неділю робочим днем, щоб люди в неділю не йшли до церкви (де це ще хоч і рідко можна було з наражениям себе зробити) та щоб у цей день не звязувалися душевно з релігією, все це ясне. Але коли брати справу з того боку, то большевики й так не осягнуть тут своєї цілі повністю, — бо знову ж урядове святкування суботи збігається з жидівським національно-релігійним святкуванням суботнього дня, а також зо святом суботників.

ЧИСЛО ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ В АВСТРАЛІЇ

"Канадійський Фармер" з 15-го грудня 1958 р. подав деякі вісті з життя українців в Австралії. Між іншим, там подано, що на всіх 30 тисяч українців в Австралії є 12 тисяч православних і 18 тисяч католиків.

КОЖНОГО З НАС ЧЕКАЄ СТАРЕЧИЙ ВІК...

Люди старечого віку становлять досить значну частину населення Канади. Наприклад, у Вінніпегу кожен десятий мешканець міста — то людина "старечого віку", тобто має понад 65 літ. А при тому вже наперед обчислюють, що коло 1970 р. на кожних сім мешканців буде припадати одна людина старечого віку. Правда, не кожна людина, що має 65 літ, дійсно почувається старою, одначе вже так заведено урядово, що у 65 літ людина іде на "спочинок". Небагато є таких, що в тому віці ще й далі залишаються на праці.

Старечий вік людини вимагає того, щоб громадянство присвятило цій справі більше уваги.

Коли б родини взяли собі до серця вік своїх старечих родичів -- то це була б найпростіша й найбільш природня розвязка справи. Правда, є такі люди, що мають щастя на старі літа доживати віку в гурті родини і приятелів. Але є и такі, що на свої старі літа цілком осамітнені і без належних засобів до життя, що звязане з видатками. Певно, бувають одиниці, що самі собі можуть якось зарадити, але є й такі, що не в силі цього зробити

З видходом у "стан спочинку" багато старих людей залишаються з дуже скупими засобами до життя, а це наражує їх не лише на щоденні клопоти через одежу, хліб насущний і помешкання, але и не дає їм належної можливости брати участь у громадському й культурному житті, що звязане з видатками. Відома журналістка Елізабет Лонг підкреслила, що "канадійці не належать до таких людей, які шанують старечий вік, як такий". Отже коли вже хто стає 65-літнім, себто офіціяльно стає "старим", то тоді його відразу позбавляють усього: праці, доходів, і сторониться від нього загал. Просто уважають тих людей вже ніби за "лишніх".

Куди вони не оглянуться, то всюди з усього їх "обскубують", ніби їм уже нічого не потрібне, і вони нікому. Старі люди це боляче відчувають, вони просто змушені боротися з оточенням проти такого "обскубування" їх з усього; мусять боротися за своє існування, а в той же час у них нема сили на те... Отже їм залишається лише душевне страждання... А вже найгірше - почуття самітности; почуття, що вони нікому не потрібні... Ото і є все те, чого загал не хоче бачити; а коли бачить, то не хоче зрозуміти; коли ж і розуміє, то не хоче запобігти тому...

Домів для старців є така нечувана обмаль, що в них лише дуже невеличкий відсоток самітних людей старечого віку можуть знайти пристановище. А решта — з трудом шукають собі помешкання. Багато з них мріють про це, щоб хоча десь надолині дали їм кімнатку, бо їм тяжко ходити згори надолину по прикрих сходах. А тут ще кошти прожитку ростуть з місяця на місяць, і з старечої пенсії вижити вже стає майже неможливо.

Можна собі уявити таку картину: старенький дідусь і бабуся у своїм домі — бавлять внуків, дають поради дітям, помагають чим можуть у роботі, і всі їх люблять та шанують, як голов усього роду...

Можна собі уявити, що старечі люди - коли вже дійсно не мають родини знайшли собі заслужений відпочинок не в "дірах" на горищі приватних мешкань, і не в понурих замкнених будинках десь у середмісті, немов "концентраційні табори арештантів", — а в ясних, просторих, з великими вікнами будинках, — поблизу міста, всі кімнати надолині, будинок обсаджений квітами. Кожен мешканець має свій городець, який він ціле літо для розривки собі управляє; а на Різдво у них є ялинка, їх відвідують, і родини до себе їх запрошують...

Можна собі це уявити, але... для багатьох з них - це недосяжна мрія. Але як же легко цю мрію можна було б суспільству без жадного труду здійснити!

Старець.

ПАПА ЗАДУМУЄ ПІДНЕСТИ ЧИСЛО КАРДИНАЛІВ ДО 80

Італійська пресова агенція "Анза" подала, що папа Іван 23-ій задумує побільшити склад Колеґії Кардиналів до числа 80 осіб. Ця вістка подана з нагоди Тайної Консисторії Ватикану, що її скликання було проголошено на 15 грудня 1958 р., як твердить згадана агенція.

Папа Сикст 5-ий понад 300 років тому постановив, що число кардиналів не повинно бути більше 70-х. І Іван 23-ій це перший папа, що зломив цю традицію, і підніс число кардиналів до 75; сталося це 17-го листопада 1958 р. А тепер цей папа думає, що кардиналів має бути не менше як 80.

Можливо, що однею з причин цих змін є й те, що тепер щораз більше католицьких народів, маючи на увазі свою політичну мету, домагаються, щоб і з-поміж них були назначені кардинали, а тут їх замало. Ось, наприклад, уряд Филіпін домагається, щоб Ватикан назначив для його країни хоч одного кардинала, - звичайно, з-поміж родовитих филіпинців.

Греко-католики (у н і я т и) вірмени, яких у вільному світі є лише 40 тисяч, мають свого кардинала, хоч і не мають своєї держави.

ПАСТОР ФІЛЬМОВИМ АКТОРОМ

У Голливуді підготовляють фільм під назвою "Великий Рибак" на основі повісти Лойда С. Даглеса. Ролю Ісуса Христа в цьому фільмі буде грати кіновий актор Доналд Куртіс Ця справа набрала в пресі деякого розголосу тому, що цей фільмовий актор, Доналд Куртіс, є пастором Церкви, що називається "Саєнс оф Майнд Чирч", яка не признає божественности Христа, а лише приймає Його евангельську науку

ВИРІБНИКИ ГОРІЛОК

У Монтреалі є промислова Спілка Сіґрамс, що виробляє горілки для Канади, і в ту спілку чи корпорацію родина Сема Бронфмана вложила понад один мільйон долярів. Сам С. Бронфман дістає річно понад 250 тисяч долярів прибутку. Очевидно, доходи там великі, бо люди на пиятику видають великі суми грошей.

І тут можна поставити питання: Хто має твердіший ґрунт під ногами: прем'єр і міністри, чи Бронфман? Чиї руки більше звязані: прем'єра і міністрів, чи Бронфмана? Час прем'єрства даного політика може скоро скінчитися, але сила Бронфмана стоїть на твердім ґрунті. Майно має силу, а з силою світ числиться.

„Церква в СССР очима чужинця"

Під вищеподаним наголовком щоденник "Свобода" в ЗДА помістив був статтю 11-го листопада, і другу статтю, іншого автора, 29-го листопада 1958 р.

Обидві статті викликані виступом редактора Джана Лоренса, який у своєму впливовому журналі "Фронтір" у ЗДА пише про справи релігії й Церкви в Советському Союзі. Дж. Лоренс був два тижні на відвідинах у СССР, і каже він, що був вражений "особливим зростом впливу й поваги Російської Церкви" в Советському Союзі.

Лоренс пише про богословські школи, а зокрема про Богословські Академії; про манастир в Одесі і манастир Св. Сергія в Загорську; про життерадісних "практичних монашок, які своєю красою зробили на Лоренса враження"; про „сотні належно освічених" священиків, які приходять на зміну старшому духовенству; про зацікавлення молоді релігією і про перевагу молодих на Богослуженнях, про поважну кількість студентів, які по закінченні студій приходять до священиків, щоб охреститися і т. д. і т. п.

Певна річ, що більшість людей у СССР є релігійні. І відомо, що в якійсь зовнішній формі і церковне життя там існує, але тут питання: в яких умовинах воно відбувається? Дж. Лоренс не порушив справи переслідування релігії й Церкви в СССР безбожним урядом. Адже церковно-релігійне життя існувало й під час жорстокого переслідування перших християн, зокрема в Римі за кривавого імператора Нерона. Але чи можна твердити, що коли за часів Нерона християни все таки жили своїм церковно-релігійним життям, то це знак, що цьому сприяв Нерон? А із писань Дж. Лоренса виходять недоречні натяки про якесь ніби то "сприяння" релігії й Церкві з боку .. безбожного уряду в СССР!

"ДЕ НАШІ ДІТИ?"

Бюлетень українського Центрального Батьківського Комітету в Філядельфії, ЗДА, число 1, 1958 р. має назву: "Де наші діти?" Згаданий Комітет поставив собі метою захищати українських дітей в ЗДА перед винародовленням, і змагає до втримання їх при українській мові

Хоч Комітет складається з українців католиків, але про їхнє католицьке духовенство, яке працює серед українців, у цьому бюлетені сказано: "А факт це незаперечний, що в ділянці виховання українське духовенство йде проти народу проти інтересів української нації" Це своє твердження бюлетень доказує багатьма фактами в низці статтей.

АРЕШТУВАЛИ "СВ. МИКОЛАЯ"

У Будапешті на базарі мадярська комуністична поліція арештувала "Святого Миколя", цебто людину переодягнену за „Св. Миколая", у грудні 1958 р.

Комуністичний уряд Мадярщини переслідує Різдвяні традиції народу. Єдину можливість виступати в ролі "Св. Миколая" мають аґенти торговельно-промислових підприємств, які оголошують всякі товари. Однак і на цю рекляму товарів треба мати дозвіл влади, а той на базарі в Будапешті торговельний аґент дозволу на рекляму не мав.

В. Наконечний.

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Дальша робота

Підівчивши церковного співу, Павло почав учити більше народніх пісень; а знав він їх хто знає скільки, — і весільні, і побутові, і для забав, і жіночі, і парубоцькі, і чумацькі, і патріотичні; всілякі знав. А окремо приготовляв він ті, що на концерті мали співатися.

І всі пісні були такі цікаві, що й старші приходили їх слухати. Учив Павло тих пісень, хоч і не занедбував церковного співу.

Почав він приготовляти і дві театральні вистави· одна — **"Сто тисяч"**, що мала відбутися скоріше, а друга – **"Наталка Полтавка"**, що мала бути пізніше. І вже заставив співаків переписувати ролі до першої вистави. Так заповнився поважними справами той вільний час молодих, який деінде молодь марнує на пусті витівки.

А молоді радо Павла слухали. Не раз він говорив:

"Коли я можу вас нині чогось доброго навчити, то лише тому, що я колись часу не марнував, але пильно вчився Вчіться і ви, а колись будете других вчити!"

Павло як учитель

Павло був добрим учителем. Терпеливий, невтомний, вирозумілий. А важне й те, що вмів щиро поговорити, гарно зажартувати, до всього якусь приказку додати, а молодим це дуже подобалося. Він не раз молодим говорив:

"Навчіться гарно жартувати, а воно вам всюди придасться. Але ваші жарти мусять бути гарні, обдумані, обережні і для нікого не образливі".

Звертав він увагу і на поведінку з людьми, і на поведінку в своїм молодечім гурті, і на способи розмови з людьми. А дівчатам говорив:

"Ви можете бути гарні, бо краса до жінок належить, але памятайте, що правдива і тревала краса не в купованих прикрасах, але в самім гарнім людськім життю. Я знав жінок з лиця не дуже гарних, але які вони цілою своєю особою були гарні! Розумні, скромні, невибагливі, для всіх щирі, в усім примірні і поважні, отже які вони були симпатичні і всім милі!"

А всім він говорив

"Життя – то ліс. Коли ж ви через него підете, то йдіть з отвореними очима і піднятою головою. Де пійдете, то приглядайтеся кілько там є чого доброго і розумного, а кілько злого, поганого і дурного; що там біле, а що чорне, що корисне, а що шкідливе, що славне, а що безславне В тім лісі життя ви багато розуму наберетеся, бо і я там багато доброго навчився."

І говорив він так, що міг усіх зацікавити. Слухаючи його, люди говорили що гарний був би з Павла священик.

Дяківська справа

Найповажнішим і найздібнішим між молодими був Гриць Шевчик, та й віком він найстарший між молодими, бо мав уже 23 роки; вродливий, поставний собою, розсудливий, зразковий у поведінці та із славним теноровим голосом. Він то й вітав був священика біля церкви. І раз було говорить він до Павла:

"От коли б ви нас добре дяківства навчили, всіх церковних голосів і цілого дяківського церковного ладу! Мені вже всі хлопці про те згадували."

"Славна думка", каже Павло, — "я вас всіх навчу; коли будете витревалі".

Тут перебила їхню розмову одна відважна дівчина, і каже жартом:

— От які хлопці мудрі! Тільки їм дяківства вчитися, а нам ні? Хіба ж ми не такі люди як усі? Ми не гірші!"

Підсміхнувся Павло й говорить:

"Слушна увага, але не цілком. Ви такі люди, як усі, то правда. І знав я жінок, що дяківство досить добре знали і воно їм придавалося, отже і вам можна вчитися і знати. Воно і вам може придатися. Але ви і без дяківства не багато стратите."

"А то як?" питає дівчина

"А так, любі дівчаточка", каже Павло, "що коли ваші чоловіки будуть дяками, то ви будете дячихами"

Тут усі щиро засміялися, а Гриць каже

"Ви, дівчата, просіть Бога, щоби було найбільше дяків, а ви всі дячихами будете!"

"От що він на нас видумав!" каже дівчина, і знову всі засміялися

Тоді говорить Гриць до Павла

"Ми знаємо, що ми забагато вимагаємо, але ми порадились, що час від часу будемо до вас приїздити, а ви нас потрохи підучуйте. А коли буде у вас якась пильна робота, то скажіть нам, а ми часу знайдемо, і вам поможемо. Ви нам помагаете, а ми будемо вам помагати Так повинно бути Ми вже ту справу обговорили"

На те Павло·

"Коли мені в чім поможете, то щира вам подяка, але і без того я рад, що ви готові і дяківства вчитися Будьте терпеливі, а я вас навчу. І рад я, коли і дівчата будуть вчитися. Від знання голова не болить, а від незнання може боліти".

(Далі буде)

ПІМСТИЛИСЯ НА ПЯСЕЦЬКОМУ

Відомий польський письменник Болеслав Пясецький у Варшаві перед 1939 роком був одним з провідників польського націоналістично-фашистського й антисемітського руху, підтримуваного католицькими колами в Польщі. Під час 2-ої Світової війни він включився у польське комуністичне підпілля, що боролося проти німців

По війні Пясецький став головою католицької організації „Пакс", яка стала на становищі співпраці з комуністичним урядом Польщі, – ще перед тим, поки на таку співпрацю п о г о д и в с я (1956 р.) кардинал С. Вишинський. Провід Католицької Церкви в Польщі вважав, що Пясецький розбиває єдність Церкви в Польщі. Між прихильниками кардинала Вишинського і Пясецького почалася явна й тиха боротьба.

І ось сталось так, що 21 січня 1957 р до 16-річного сина Пясецького, коли той вийшов із школи, підійшли якісь два мужчини, сказали, що вони "поліцисти", взяли його на авто, і з того часу по ньому слід загинув. Аж 9-го грудня 1958 р. випадково знайшли його тіло в пивниці одного дому у Варшаві. Тіло нелітнього сина Пясецького лежало в старій скрині, а в грудях стримів ніж. Лікар ствердив, що він був забитий ще півроку тому

Отже за гріхи батька пімстилися на синові

АРХИЄП. ФІШЕР ПЕРЕПРОСИВ АРХИЄП. МАКАРІЯ

Запрошуючи Архиеп. Макаріоса на Лембетську Конференцію Англіканської Церкви 1958 р., арх. Фішер одночасно назвав його підпалювачем "теоризму". Він мав на увазі це, що архиєп. Макаріос — первоієрарх Греко-Кипрійської Православної Церкви, є духовонаціональним провідником кипрійських греків, які борються з Англією за незалежність Кипру.

З приводу того деякі протестантські часописи специфічно підкреслили цю заяву архиеп. Фішера, мовляв: хоч він і натаврував архиєп. Макарія як „провідника терористів", і не любить його, то одначе таки запросив його до Лондону на Конференцію; отже це тим більше свідчить про релігійну толерантність архиєп Фішера. У відповідь на це архиєп. Макаріос повідомив листом, що обставини перешкаджають йому бути на Конференції. Архиеп. Фишер значно пізніше заявив, що преса не зрозуміла його відношення до архиеп Макаріоса, бо він не має інших застережень до його "особистого характеру". Скінчилося тим, що архиеп. Фішер вислав до архиеп Макаріоса лист з перепрошенням.

ЧИ МОНАХИНЯ ПАСКАЛІНА БУДЕ БОРОНИТИСЯ?

Італійський щоденник "Ль'Уніта" посуджує монахиню Паскаліну довголітню господиню папи Пія XII і близьку до нього особу, – що зараз по смерті цього папи вона винесла якісь його рукописи й передала якомусь мужчині, що був агентом західньо-німецької амбасади в Римі.

Монахиня Паскаліна – німка. Згаданий часопис твердить, що покійний Пій XII залишив коло 50 зошитів свого щоденника, і натякає, що Паскаліна таємно передала його німецькому агентові, бо вручила йому обемистий клунок

Певно, що Паскаліні прислуговує право боронитися судовою дорогою перед таким посуджуванням згаданого щоденника. Преса нічого не говорить, як тут поступить Паскаліна

ЄПИСКОПАЛЬНА ЦЕРКВА В ЗДА ДОПОМАГАЄ В ДОСЛІДЖУВАННІ АТОМОВОЇ ЕНЕРГІЇ

Єпископальна Церква (одна з Протестантських Церков) у Злучених Державах Америки допомагає своїми фондами будувати в Японії інститут досліджування атомової енергії. Японські вчені з університету в Токіо будуть будувати цей інститут в Йокосука.

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в **Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.**

У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копи, Всенощник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку

За Каталогом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Для порівняння взяти б хоча папу Юліяна; з природи він був досить доброю людиною, але щодо богословської справи, то сам собою він не являв би жодної позиції, якщо б не мав при собі таких порадників, як Св. Афанасій, Св. Амвросій, Св. Ілярій і інші провідники православія проти аріянства. Натомість папа Лев своїм винятковим, як на той час у Римі, знанням богословія стояв так високо від папи Юліяна, як небо від землі. Ось тому саме є підстави здогадуватися, що папа Лев, ведений бажанням зросту свого папського авторитету, міг рішитися на те, щоб свідомо "недобачувати" всієї чудасійності творів Дюнисія Куцого Адже ці твори й були писані лише для піднесення папського авторитету

Отож, поскільки папа Лев не зволив собі провірити твори Діонисія Куцого, щоб розкрити їхню свідому неправду, постільки він і винен за сплодження Куцим цієї фальшивки. Папа Лев, якщо б був хотів, мав можливість, як богослов, розкрити факт, що твори Куцого не були автентичні.

Історики, згодом провіряючи обманний твір т. зв "Св. Ісидора", разом провірили і розкрили також підрібки Діонисія Куцого. Отже тепер у науковому світі немає навіть найменшого сумніву, що злочин фальшування історії Церкви почався в Римі таки під самим боком папи Лева, це в 515 по Нар. Христа

"Св. Ісидор" у 847 роках наводить тих 50 підроблених Д. Куцим "канонів", як ніби то "авторитетні й автентичні Церкови Канони". Цей "Св Ісидор" сам бачив, що ці псевдо-канони Куцого якось не дуже то підходять під дух і логіку всіх інших, справжніх Канонів Церкви та історичних фактів. Значить, він, мабуть, і сам гаразд знав, що вони підроблені Тому то він, отой т зв. "Святий Ісидор", щоб надати "канонам" Куцого хоч якоїсь тіні ніби то "автентичності", задумав якось хитро-мудро "обоснувати" їх ніби то "історичними документами"; і ці "документи" "Св. Ісидор" знову ж таки сам собі видумав. Щоб прикрити фальшивку Куцого "Св. Ісидор" ще від себе продукує фальшивку!

Так ось, уже сам той факт, що "Св Ісидор" коло 847 р. мусів "канони" (підроблені Куцим 515 р.) оправдувати підробленими "документами", сам собою свідчить, що в Римі 847 р таки знали що "канони" Куцого це підрібка.

Щоб замаскувати фальш тих 50 "канонів" Куцого (з 515 року), "Св. Ісидор" (коло 847 року) ще від себе підробляє аж 60 ніби то "історичних документів", і подає їх за такі, що писані будцім то ще перед збірником "канонів" Діонисія Куцого, цебто перед 515 роком; і що ці "історичні документи" (видумані "Св. Ісидором коло 847 р.) переклав був "з грецької мови на латинську" ще сам Д. Куций (коло 515 р.).

Немає сумніву, що самі ці давні папи (ще з того часу, коли Рим не відділявся був від Вселенської Православної Церкви), — чи принаймні декотрі з них, були люди чесні, побожні. І є підстави думати, що вони, коли б жили в 515 роках, то напевно не дозволили б Діонисієві Куцому на підроблювання канонів! І коли б ці папи жили в 847 рр., то треба думати, не дозволили б комусь, захованому під видуманим іменням "Св. Ісидор", підробляти "Листи" і приписувати їх данним папам, які цих листів у дійсності не писали! Але, як видно, в 515-х і 847-х роках уже переводилися папи з тими чеснотами, що були в найперших початках Християнської Церкви, отже й не було кому виступати проти фальшувань історії Церкви Христової

Отже той т. зв. "Св. Ісидор", як виходить з його роботи, не мав ніякої поваги ні до святості, ні до чеснот тих найперших єпископів Риму, які життя своє віддали були за вірування у Христа, і мученицькою смертю гинули під посіпак римських поганських імператорів. Дійсно, "Св. Ісидор" не мав до них навіть найменшої пошани; навпаки, він своїм учинком, немов грязюкою, плямив їхні святі імена, коли поважився свою фальшивку приписати ніби то їхньому "авторству"!

(Далі буде)

АРХИЄП. БОРИС — ПОСТІЙНИМ ЕКЗАРХОМ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ ДЛЯ ЗДА

До Ню Йорку 20 листопада 1958 р прибув з Советського Союзу архиепископ Борис, присланий Московською Патріярхією на становище її постійного екзарха (правлячого духовного відпоручника) в ЗДА

Архиеп. Борис відомий з того, що він зручний ієрарх і політик в одній особі, і відданий справі великодержавних інтересів Росії навіть у її сучасній формі Він добре заправлений у міжнародній політиці на користь СССР В ЗДА він був 1955 року, але час його дозволу на перебування був вичерпався, а уряд ЗДА не хотів продовжити йому визи, і архиеп Борис був змушений виїхати до СССР. Це була голосна справа

Після того в цій справі довго провадилися переговори, і врешті Державний Департамент у Вашингтоні знову впустив архиеп Бориса до ЗДА. тим разом уже на постійного правлячого відпоручника Російської Церкви в СССР для Злучених Держав Америки

В СССР ДАЛІ СКРІПЛЮЮТЬ СИСТЕМУ ДОНОСІВ

Комуністична партія, комсомол (Комуністичний союз молоді) і профспілки (професійні спілки, "юні") розпочали агітацію щоб їхні члени взяли організовану участь у боротьбі з пянством, хуліганами (суспільним шумовинням) і в поборюванні "непевних антисоціяльних елементів", цебто ворогів комуністичного ладу Советська преса закликає до пильного висліджування тих "непевних" людей, бо вони тим небезпечніші, що "важко викрити секретного агента, бо він дуже часто замаскований як чесний советський громадянин і навіть патріот".

Отже одна й та сама історія змушують людей, щоб один на одного доносив, сусід на сусіда, брат на брата, син на батька... А вже коли хто має хоч будь-які звязки з рідними за границею, то горенько йому.

"Бо тепер я людей переконую, чи Бога? Чи людям стараюся догоджати? Бо коли б я догоджав ще людям, я не був би слугою Христовим" (Гал., 1. 10).

ВЛАДИКА ВАРЛААМ — НОВИЙ ЄПИСКОП УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Єпископат Української Православної Церкви в ЗДА під проводом Владики Митрополита Іоана (Теодоровича) висвятив о. Прот. Віктора Соловія на Єпископа – під іменем Варлаама — з титулом Єпископа Чернігівського.

Прибувши 1 листопада 1958 р. до ЗДА, о. Віктор чернечий постриг прийняв 8 листопада, до сану Ієромонаха був піднесений 9 листопада, а до сану Архимандрита 16 листопада.

Єпископська Хіротонія, звершена Собором Єпископів під проводом Митр. Іоана, розпочалася 29-го й закінчилася 30-го листопада 1958 р. в катедрі Св. Володимира в Шікаго, ЗДА.

Єпископ Варлаам є в складі Єпископату Української Православної Церкви на Чужині під проводом Митрополита Нікаиора (Теодоровича), з осідком у Зах Німеччині. Єпископат УПЦ в ЗДА висвятив о Прот. Соловія на Єпископа на прохання Єпископату УАПЦ в Европі, зроблено це було з технічних причин, бо о. Вікторові з Австралії, де він живе, до ЗДА ближча дорога, ніж до Европи

Провід УАПЦ на Чужині призначив свого нового Єпископа Владику Варлаама Правлячим Єпископом УАПЦ на Австралію

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ВОЛІЄ НЕ БУТИ ВІДПОВІДАЛЬНОЮ ЗА "ЛИЦАРІВ КОЛЮМБА"?

Один з офиційних органів Греко-Католицької Церкви в ЗДА "Байзентайн Католик Ворлд" з 14 грудня 1958 р. пояснив, що "хоча Лицарі Колюмба складаються з католиків ... то вони **не є** ц е р к о в н о ю організацією", отже не мають свого центру в Римі і не підлягають церковній владі. "Лицарі Колюмба це властиво лише братська організація, і вона складається як з п е в н и х, так і з н е п е в н и х членів, і є вона під с в і т с ь к и м проводом і його діяльністю, хоча при тому кожен відділ має свого католицького духівника (капелана)"

З того виходить, що там, де робота Лицарів Колюмба є добра, то честь з того переходить і на Католицьку Церкву Але коли б десь та робота могла Католицькій Церкві чести не принести, то Рим формально не відповідальний за неї, бо ж у цій організації можуть бути також і "непевні" члени Отже тоді відповідальні лише **світські** провідники

КОЖЕН ТВЕРДИТЬ, ЩО КОМУНІСТИ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ЛИШЕ ЙОГО

У Кералі, що є однією з багатьох провінцій Індії, владу, шляхом виборів до провінціонального уряду, захопили комуністи І тепер вони заборонили в провінції всі приватні школи, крім тих, які існують на основі федеральної конституції. У наслідок того можуть бути замкнені церковні приватні школи буддистів, християн і жидів. А також приватні школи англійських підприємців.

І тепер буддисти стараються доказати, що комуністи виступили головно проти їхнього шкільництва, а жиди — що лише проти їхнього, а всі християни що проти їхнього. А тим часом комуністи виступили проти всякого приватного шкільництва, не зважаючи на те, чиє воно

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ОСНОВА ХРИСТИЯНСТВА

†

Смиренний Іларіон,
з Божої ласки Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

"Слава Богу на Висоті, і на землі спокій!" (Луки 2. 14).

Святкуємо велике й радісне Свято, Свято народження Сина Божого на землі. Довго світ чекав, що Господь Бог наш, його Створитель, змилується над світом Своїм і пошле йому ласку Свою, — пошле Свою Божу науку, як належить жити на цьому світі.

І коли настав потрібний час, Господь послав на землю Сина Свого, і Він жив поміж нами, і навчав нас Божої науки, цебто такої науки, без якої світ не може обійтися. Наш Спаситель, Ісус Христос, навчав нас, у чому саме ціль людського життя і подав нам науку, як належить жити, щоб бути щасливим на землі і спасенним на Небі.

Ми живемо тепер у тяжкий час, коли ніде спокою нема, коли моральність розкладається, коли родинне життя стає неміцним. Світ кидається на всі боки, шукає порятунку, але не знаходить його.

Не знаходить, бо шука не там, де шукати треба. А шукати треба у Християнстві, бо в основі його — спасіння світу.

Коли Христос був на землі, тоді піднялося скрізь питання, котра саме заповідь Божа найбільша. У Старому Заповіті заповідей було дуже багато, і побожна людина губилася, котра ж з них найважніша. Фарисеї скрізь говорили й по синагогах навчали, що треба виконувати всі заповіді, всі обряди, і тоді тільки будеш спасенний. Простий народ був у розпуці, бо він усіх заповідей і не знав, і всього виконати не міг.

Одного разу, спокушуючи Христа, підійшли до Нього фарисеї, і один з них запитав Його: "Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?"

Це було найголовніше питання не тільки того часу, але й усіх віків світу. Біля Христа зібралася безліч народу, які прагли почути з Христових уст цю найважливішу відповідь.

Але Христос прийшов на світ, щоб закласти Новий Заповіт, дати світові нову науку. І Христос відповів так, що Його відповідь стала основою Нового Заповіту й основою Християнства.

Христос сказав: "Люби Господа Бога свого всім серцем своїм і всією душею своєю, і всім своїм розумінням. Це найбільша й найперша заповідь".

Але це було відоме і з Старого Заповіту. До цього Христос тепер додав іще: "А друга заповідь подібна до першої: Люби свого ближнього, як самого себе".

І закінчив свою науку так: "На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять" (Матвія 22. 35-40).

Оце програма Нового Заповіту, оце ціль нашого життя! Заповідь дуже проста по фрмі, але велика змістом своїм.

Перша заповідь — Люби Господа Бога свого. А друга заповідь: Люби свого ближнього, як самого себе. Але про другу заповідь Христос добавив, що вона подібна до першої. Більше того, — що вона така сама, як і перша. — Іншими словами, тут не дві заповіді, а обидві складають одну цілість.

У цій науці — вся основа Христової науки, усе те нове, що Він приніс на світ: Люби Господа Бога й люби ближнього свого, люби обох! Більше того: Люби свого ближнього так само, як любиш Бога!

Це на той час нечувана наука! Фарисеї питали Христа про найголовнішу заповідь у Мойсеєвім Законі, а Він відповідь дав ще й за наукою Пророків. А разом — це основа Християнства!

Новиною було те, що Христос сильно звеличав людину, і любов до людей, до народу поставив нарівні з любов'ю до Бога. Цією заповіддю Христос ясно наказав усьому світові: Служіть Богові службою народові!

Із науки Христа й Апостолів ми переконуємось, що "Любити" — це не просто якесь неозначене слово, ні, це — служити.

Коли ти кажеш, що любиш батька чи матір, то це значить, що ти служиш їм. Коли ти кажеш, що любиш жінку, то це значить, що ти служиш їй. Коли ти кажеш, що любиш свого ближнього, то служи йому.

Любов — то служба тому, кого любиш.

Іншими словами, Христос дав заповідь зовсім нову: Служи Богові і служи народові. Більше того, Христос наказав: Служи й народові, як служиш Богові!

Це саме Христос підтвердив й іншого разу: „Поправді кажу вам: що тільки вчините ви одному з найменших братів Моїх цих, то Мені ви вчините" (Матвія 25. 40).

"Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших оцих ви не вчините — Мені не вчините" (Матвія 25. 44).

Цією наукою Христос ясно показав, що служба народові, то служба Богові.

Людина — твір Божий. Людина створена за Образом і Подобою Божою. У людину Господь вдихнув частину Духа Свого.

Яка ж велика кожна окрема людина!

І коли б світ повно сприйняв цю велику науку Христову, то на світі завжди було б щастя, постійно панував би спокій, не було б рабів, не було б панщини, ніколи і війни не зривалися б. Було б Царство Боже на землі!

Але скільки світ стоїть, то все держава не давала Церкві змоги виконувати цю найпершу заповідь Божу. Не Церква запроваджувала рабство чи панщину, — запроваджувала їх завжди держава. Перешкодити цьому Церква ніколи сили не мала.

Тепер ось уже 40 літ комуністи ідуть проти Бога, проти Церкви, проти Христової науки. Вони обезцінили людину, вони ставлять її за ніщо. Свою протихристову науку вони запроваджують насиллям та зброєю. І звідси пішов неспокій по всьому світові, звідси пішла непевність нашого теперішнього часу.

Христос приніс на світ Новий Заповіт: Люби Господа Бога й люби свого ближнього! Люби їх обох! Служи Богові службою народові!

Але люди мало приймають або й зовсім не приймають цю нову Христову заповідь. Мало приймають, бо служити Богові службою народу далеко тяжче, як казати неозначене: я люблю Бога! І звідси пішло все нещастя на землі!

Сьогодні в нас велике й величне Свято. Господь Бог наш послав до нас Сина Свого, щоб Він навчав нас нової науки Божої.

Пам'ятаймо ж усі цю нову Христову науку, і всі служімо Богові службою народові!

І коли всі це ясно зрозуміють, тоді справді буде "Слава Богу на Висоті, на землі спокій"!

Христос Рождається!

†Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1959-го, січня 7-го дня, на день Народження Христового.
Катедра Пресвятої Тройці у Вінніпегу.

СВЯТИЙ ВЕЧІР І РІЗДВО

Коли люди урочисто святкують день народин звичайних людей, а ще величавіше визначних народніх патріотів і діячів, то наскільки величавіше християни повинні святкувати память народження Ісуса Христа, — того Великого Учителя, якого науку приймають як закон для свого життя!

І тому якраз Різдвяні Свята український народ святкує так розумно, так величаво; святкує таки величавіше, ніж деякі інші християнські народи.

Різдвяне святкування ділиться на дві частини: на святкування **церковне** і **домашне** — отже народне, а ним якраз і є Святий Вечір, Свята Вечеря. Вона є великим і дуже багатим змістом Святом памяті Христового Різдва.

**

До Святого Вечора можна прикласти слова Христа:

"Ось стою перед дверми і стукаю, а хто почує Мій Голос, і відчинить двері, то ввійду до нього і вечерятиму з ним, а він зо Мною".

І дійсно Свята Вечеря готовиться для зустрічі Великого Гостя, що прийде і буде з родиною вечеряти. Його не будуть бачити людські очі, але Його присутність буде побожна людська душа відчувати.

І звичайна хата в день Святого Вечора переміняється в церкву. Стіл заставлений по-святочному, на столі святочна свічка, а то й стіл обкаджується, святочне сіно, страви для великої гостини... Перед Вечерею всі вмиваються, моляться.

Не для звеличування себе самих усе це робиться, але для прийняття того Великого Гостя, який казав: "Де двоє чи троє зберуться в Імя Моє, там і Я є між ними"

А коляди після Вечері є родинним Богослуженням, звеличуванням памяті Різдва Христового. Так Святий Вечір з Святою Вечерею є першою частиною Різдвяних Свят

А зміст Святого Вечора який повний і всеобіймаючий! У день Різдва до церкви підуть старші, підуть здорові, а при Святій Вечері святкують Різдво і знеможені старці, і матері, що завтра зостануться вдома при маленьких дітях, і ті маленькі діти, що в церкві може не будуть, і слабі, які без Святої Вечері величності Свята не відчували б.

І коли святкування в церкві згодом може й забудеться, то Святий Вечір так подрібно надовго памятається, — хто був при Святій Вечері, як вона відбувавалася, як після Вечері колядувалося, а навіть як до Святої Вечері приготовлялися. Отже сам Святий Вечір уже окремо є великим Різдвяним Народнім і Всенароднім Святом.

**

А вже саме Свято Христового Народження яке багате й величаве змістом! Воно ж є на згадку народження Того, що прийшов на нашу землю для добра всіх, — приніс людям велику науку і для добра людей дав своє життя. І для тих, що вірують у Нього, Він є Духовним Хлібом, Він є Світлом в темряві і животворною Водою, що освячує і скріпляє людські душі; Він є певною Дорогою, що веде до спасіння.

І яке величаве було Його народження!... З'являється чудесна Звізда, що провадить до Вифлеєму тих, які Божої Правди шукали. Ангели звіщають Його народження убогим пастирям, що стережуть на полях свої отари. До убогої стайні входять царі з дорогоцінними дарунками і коліна перед Ним згинають. Приходять пастухи з щирими серцями і глибокими поклонами.

Хіба ж народження земних царів має за собою таку величаву історію?

І вона нам вказує, чому ми Свято памяті Христового Народження повинні святкувати найбільш поважно, — так, немов би наші очі бачили і ту чудесну Звізду, і тих, кого вона до Вифлеєму провадила, і тих пастухів, що спішно йшли до народженого Спасителя, що сповитий лежить в яслях на сіні. І якраз свічка на столі під час Святої Вечері, і коляди всі ті події нам пригадують.

**

Так святкуючи, не можемо ми забути і не згадувати нашого народу в Україні, на якого рука нинішніх Іродів наложила тяжку неволю. У них не буде ані величаво заставленого стола, ані свічки на столі, ані куті, – вони будуть проводити Різдво в тихому риданні, сльозах, немов ті матері, яких дітей Іродова рука вимордувала. І певне, що в них будуть і згадки про нас, що живемо на волі і можемо святкувати так, як вони, або як їх батьки й діти святкували.

Отже святкуючи і колядуючи, ми повинні слати до Бога щиру молитву, щоб Його рука освободила поневолених наших братів і сестер з тяжкої неволі.

Лише так проводячи Різдвяні Свята, ми зможемо з чистою совістю співати

Бог Предвічний народився,
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь,
І утішився

КОГО РОЗУМІТИ ПІД НАЗВОЮ "ЖИД"

Чи жидом є лише той, хто належить до жидівської релігії і її організованого церковного життя? Чи жидом є також і той, хто є жидівської національности, не зважаючи на справу релігії? Це питання в останніх тижнях 1958 р. було поставлене в парляменті Ізраїля.

В Ізраїлі заведено паспорти, цебто виказки тотожности мешканців Ізраїля. На паспортах є ствердження національности мешканця: жид, чи араб, чи хто інший. І тут вирнуло питання, який чинник має вирішувати це, хто якої є національности: чи має це робити світська урядова влада, чи церковно-релігійний чинник? Прем'єр Бен Гуріон і більшість міністрів уряду захищали погляд, що це питання має вирішувати світський урядовий чинник — отже державна влада. Натомість міністр Моше Шапіро — рабін, і меншість міністрів стали на тому становищі, що це до рабінів належить вирішувати всі питання жидівської національности, — бо такий старий жидівський релігійно-звичаєвий закон.

Коли ж більшість міністрів не далися переконати, то Шапіро і ще один міністр на знак протесту опустили парлямент. Під кінець листопада 1958 р. Шапіро прибув до ЗДА і у своїх промовах твердить, що уряд Ізраїля порушує релігійні закони жидівської традиції.

Уся причина того спору ось у чому: Рабіни бояться, що уряд Ізраїля може потверджувати жидівську національність навіть усім тим жидам, що не належать до жидівських релігійних громад. А це означало б, що жидівська релігія і жидівська національність — це дві окремі речі. Того бояться рабіни.

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1958 до 15-го СІЧНЯ 1959 Р.

Існує гарний звичай обміняватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація "Вістника" проголошує на протяг двох місяців, від 15-го листопада 1958 р., до 15-го січня, 1959 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний дарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

- - - - - - - - - - - - - - - - -

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпег, Ман.

При цьому надсилаю $.........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник": ....

Його адреса ....
....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник" ....
....

Його адреса ....
....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник" ....
....

Його адреса ....
....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....
....

Моя адреса ....
....

Д-р Григорій Деркач

МОЇ СПОМИНИ

ПРО БРАТСЬКИЙ БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ МАНАСТИР У КИЄВІ НА ПОДОЛІ

(Продовження)

Поділ

Коли пишу про Братство, то згадати б і про Поділ — цю частину Києва, де знаходиться Братство й Академія. Тут також багато старовинних пам'яток і пов'язаних з ними назов.

Біля самого берега Дніпра стоїть невеличка стара церква Св. Пророка Іллі. Перекази говорять, що це та сама церква про яку згадує Київський Літопис. Над Подолом звисає гора Щекавика, а зараз таки за Братством іде Хорева вулиця. Обидві ці назви, як кажуть місцеві люди, походять від Щека й Хорива — братів легендарного Кия, що його перекази вважають за основника Києва. А від їхньої сестри Либеді пішла назва протилежної частини Києва — "Либидський участок".

Від Михайлівської й далі попід Андріївську гору та аж на Поділ іде вулиця "Боричев Тік"; про нього згадується в славному твор. з XII сторіччя "Слово о полку Ігоревім", — коли князь Ігор по втечі з половецького полону їхав по "Боричеву току" до Св. Пирогощі помолитися. А Св. Пирогоща, тобто Св. Пречиста на Пирогощі, — це, як каже передання, теперішня, поновлена, Успенська церква на Подолі поблизу "Боричевого Току".

Жителі Подолу з давніх-давен особливо шанували Св. Миколая. Це видно з того, що там на відносно малому просторі між Братством і Житнім базарем стоять недалеко одна від одної аж три старенькі церкви, присвячені Св. Миколаєві. Ці церкви мають назви: Миколи Доброго, Миколи Мокрого й Миколи Притиського. Щодо "Миколи Доброго", то загал людей, звичайно, знає, чому Св. Миколая названо Добрим. А щодо тих двох інших назов, то Св. Миколай, рятуваючи потопаючу дитину, вийшов з Дніпра мокрий. Про назву "Миколай Притиський" легенда каже, що Св. Миколай десь таки добре одного разу притиснув був чорта.

Недалеко Братства стоїть — уже з пізніших часів — дівочий Флорівський манастир, де колись ігуменею була мати гетьмана Івана Мазепи. За повстання України під проводом гетьмана Богдана Хмельницького проти польської корони черниці (монашки) цього манастиря золотом вигаптували шовкову хоругов славному Брацлавському полковникові Данилові Нечаєві. Однак у нещасливому бою з поляками в лютому 1651 р. у місті Красному хоробрий Нечай поліг, а ця шовкова хоругов і срібний полковничий Нечаїв пернач попали в руки польських полководців Калиновського і Лянцкоронського.

На Манастирській горі Флорівського манастиря є великий цвинтар, а звідтіля чудовий вигляд на Дніпро й на оболонь — найнижчу частину Подолу. Навпроти цього манастиря стоїть великий Петропавлівський обоз з бурсою. За тих часів, коли Київ захопили були поляки, це був католицький манастир Домініканського ордену.

Поділ — це дуже рухлива, торговельна частина Києва. Зараз таки коло Братства є великий майдан з так званим "Контрактовим домом", де щороку в лютому відбувалися "контракти" — умови на доставу різних виробів, як машин тощо. У кінці цього майдану (площі), — чи, як її популярно називали, "товкучки", — при самій дорозі є фонтан (водограй) з такими різьбленими фігурами: — силач Самсон роздирає левові пащу, а з тієї пащі біжить вода. Цей фонтан перед тим стояв був перед старим Київським магістратом (управою міста), що був на цій площі.

Наші прочани (паломники), кожного літа тисячами сходившись до Києва, бувало залюбки відпочивали собі біля того "лева", попиваючи свіжу водицю. Їм тудою було якраз по дорозі з Братства до Флорівського манастиря.

Я вже згадав раз назву "Житній базар". А цей базар такий же старовинний, як і сам Поділ; лежить той базар під горою Киселівкою, на якій за давніх часів стояв був Київський замок, обведений високими і грубими мурами — він мав аж 15 веж. У люті часи татарського лихоліття тільки під охороною цього замку на Житньому базарі могло існувати якесь торговельно-промислове життя Києва.

Назва гори "Кисилівка" походить від родини Кисілів — київських вельмож. Один з них, Київський воєвода Адам Кисіль, за часів воєн Б. Хмельницького за визволення України з польської неволі, був відомий з неприхильности до воєнного зриву гетьмана Хмельницького проти Польщі. Натомість далекий предок того Адама Кисіля обороняв був Київ перед нападом польського короля Болеслава Хороброго, і біля київських воріт поліг у бою.

(Далі буде)

Оборона академічної свободи в церковному каледжі

Д-р Гері Кров — професор Юнайтед Каледжу в Вінніпезі — 1958 р. був на однорічній відпустці з цієї школи, і в той час викладав у Квінс університеті, звідки в березні 1958 р. написав листа до проф. Вілляма Пекера з Юнайтед Каледжу, і в цьому листі критикував адміністрацію згаданої школи. Цього листа хтось перехопив і віддав його в руки д-ра Вилфрида Локгарта — принципала Юнайтед Каледжу й разом пастора "Юнайтед Чирч оф Кенада". Д-р Локгарт перефотографував собі цього листа, а оригінал доручив адресатові — проф. Пекерові.

Маючи такий доказ на руках, принципал Локгарт звернувся до Дирекції чи Ради Регентів (Борд оф Говернорс) Юнайтед Каледжу, і Дирекція відразу звільнила проф. Крова з посади.

Проф. Кров передав справу на розгляд Канадійському Товариству Університетських Учителів, оскаржуючи принципала Локгарта, що він парушує засади особистої свободи академічних (високошкільних) професорів, коли переловлює і контролює навіть їхні приватні листи.

Згадане Товариство, і понад сто професорів Манітобського університету стали в обороні проф. Крова; підтримали його значною більшістю і професори Юнайтед Каледжу і на знак протесту аж 15 з них зреклися своїх посад у каледжі. Більшість студентів каледжу розпочали демонстрації в обороні проф. Крова, а значна частина кандидатів на випускників (кінчаючих школу) вирішили перейти в Манітобський університет. У висліді того принципал Локгарт зрезигнував із свого становища, і заявив, що чинить це "під натиском прилюдної опінії, яка стала по стороні проф. Крова". Однак не уступала Дирекція Юнайтед Каледжу; вона жадала, щоб проф. Кров перепросив принципала Локгарта і оприлюднив свого листа до проф. Пекера. Але проф. Кров відмовився це зробити, і публічна думка підтримала таке його становище.

І врешті повідомлено, що сам найвищий провід Юнайтед Чирч, до якої цей каледж належить, 17 грудня 1958 р. буде розглядати цю справу. А вслід за тим несподівано повідомлено, що проф. Кров назад прийнятий на становище професора Юнайтед Каледжу — без перепрошування принципала й оприлюднювання листа. Однак принципал Локгарт і далі став відмовлятися повернутись на своє становище в Юнайтед Каледжі.

На своїм засіданні 17 грудня 1958 р. провід Юнайтед Чирч став на такому становищі:

1. що він шанує академічну свободу і свободу науки взагалі; 2. що д-р Локгарт, як принципал Юнайтед Каледжу, мав щирі заміри працювати для добра школи, і що він відданий справі Церкви; 3. що листа проф. Крова до проф. Пекера перехопив хтось із членів "нелояльної" адміністрації Каледжу, вложив його в інший конверт і вислав на імя принципала Локгарта, отже той відкрив листа, бо думав, що він писаний до нього; 4. що принципал Локгарт зробив помилку, перефотографовуючи листа проф. Крова і роблячи з нього вжиток; 5. але принципал Локгарт прилюдно проголосив своє перепрошення; 6. що справа вже полагоджена, і всі професори, включно з проф. Кровом, і принципалом Локгартом погодилися далі працювати в Юнайтед Каледжі.

Зміст листа проф. Крова так і далі невідомий для загалу. Але з деяких обставинних даних здогадуються про що могло тут ітися; наприклад, один із кінчаючих каледж студентів заявив по телевизії, що розвиток науки і її свобода загрожені "схоластикою" (середньовіччям).

ЛИШЕ БІБЛІЯ Й ТАЛМУД Є ПІДСТАВОЮ НАЦІОНАЛЬНО-МОРАЛЬНОЇ СИЛИ ЖИДІВ, КАЖЕ ПРОВІДНИК СІОНІСТІВ У ЗДА

У половині грудня 1958 р. преса подала провідну думку промови президента релігійних сіоністів у ЗДА — Ісаака Столмана, яку він виголосив на роковій конференції Сіоністів в Атлянті, ЗДА.

Столман підкреслював, що головним завданням держави Ізраїля є відродити релігійну духовість і активну силу культури жидівського народу. Бо тільки ця правда й наука, що її голосить Біблія й Талмуд, є підставою морального й духового збереження Ізраїля і його провідної ролі серед усіх жидів у світі.

НАЙВИЩИЙ ІЄРАРХ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ В АНГЛІЇ ПІДНЕСЕНИЙ ДО САНУ КАРДИНАЛА

Українці греко-католики в Англії в церковному відношенні підлягають англійцеві — Вестмінстерському архиепископові Вілямові Годфреєві. Папа Іван 23-ій 15 листопада 1958 р. підніс його до сану кардинала. "Байзентайн Кетолик Ворлд" згадав про це в більшій новинці так, наче б це мав бути черговий "успіх" українців греко-католиків.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ДИСКУСІЯ З ПРОФЕСОРОМ

Поважаний Пане!

Я читав Ваші статті про цивілізацію. Вони мені дуже подобаються. Але мушу сказати, що я з Вашими статтями не можу погодитися так само, як і з Вами. Ви кажете, що здобутки цивілізації ощаджують нам багато часу. Може воно й так з одної сторони. Але воно є інакше з другої сторони. От кажуть, що атомова сила впливає на зміну погоди. А я думаю, що вся та електрична сила і так само атомова сила, і так само всі хімікалії, що дістаються в повітря, так само затроюють час, і час починає нидіти, меншати.

Може Ви будете сміятися з мене — старого самоука. Але я маю всі докази, що цивілізація затроює час, і вбиває його. Колись, як цивілізація була менша, то час був здоровіший і довший. А тепер час коротший, — вірте мені! Може дійти до того, що людина цілком залишиться без часу! Лікарська наука каже, що життя людини все стає довшим, — цивілізація продовжила його. Може життя людське й стало трохи довшим. Хто його знає — може людське життя згодом і на двісті років продовжиться. Але що з того, коли час коротшає. Коли ж людина зможе тих своїх двісті років прожити, як час коротшає? Я маю тверді наукові докази на те, що тепер нема часу жити. Значить, що з того, що життя довшає, коли нема часу жити! От Ви є науковець, — розвяжіть мені те питання! А я от є звичайний самоук без школи, і докажу Вам, що хоча наше життя довшає, з одної сторони, то нема коли жити з другої сторони, — бо час усе зменшується і зменшується. Це я можу науково доказати. Після своїх довголітніх обчислень я твердо встановив, що запаси часу в природі вичерпуються на нашій планеті, що її називають „Земля".

*

Я поробив цілу низку дослідів, практичних дослідів. От узяти б хоча святкування Свята. Ще не так давно — років пятдесят тому, я памятаю, що ми готовилися до Різдвяних Свят продовж усього Посту Пилипівки. По вечорах співали коляди, розказували про бувальщину, згадували Різдво з минулих і позаминулих років. Ходили товкти кутю в ступі, — все робили руками, всюди ходили пішки, а лише часом їздили. Святкували Різдво три дні. Новий Рік — день. Йордан — два дні. А між Різдвом і Йорданом хоч були ніби будні дні, але в нас це були ніби присвятки. А по вечорах — то таки немов справжнє свято. У церкві ми мали час лише стояти, — вистоювали всі довгі Богослуження. Ходили на Утрені, ходили на Вечірні, — і на все був час.

А Ви подивіться тепер — почали до церкви їздити автомашинами, щоб було скоріше. У церкві вже світять не свічки, а електрику, — щоб було скорше; і не стоять, а сидять, — щоб було скорше. І все таки часу все меншає та меншає. Отже, щоб якось надолужити той час, — люди змушені не їхати до церкви, і слухають по радіо й по телевізії Службу Божу з церкви. Сидить собі вдома й дивиться. Але, як виявляється, й на те нема часу. Значить, час кудись дівається! А куди? От тут то й наукове питання.

Ви знаєтеся на науці астрономії, і радите змінити календар так, щоб зробити більше часу на святкування Різдва. Радите перейти на новий стиль. Але я не погоджуюся з Вами, що це мала б бути наукова розвязка того питання. Я робив наукові досліди й над новим стилем. І бачу, що тут виходу так само нема, бо й ті, які святкують за новим стилем, так само не мають часу; було три дні Різдва, а тепер два дні вже відпало, бо нема часу святкувати. А тепер іде до того, що й на перший день Різдва не вистарчає часу. Мене зацікавила Ваша думка, щоб і новий стиль святкування Різдва більше удосконалити, і перенести його на літню пору, бо тоді сонце світить довше, отже дні довші, і було б більше часу відбути Свято Різдва. Але я з Вами тут не можу погодитися, бо маю протилежні наукові докази. От є у нас весняне Свято — Великдень, і літнє — Зелені Свята; дні довші, а все ж таки нема часу святкувати. Отже маю наукові докази, що час кудись дівається і вмирає...

*

Оце недавно я закінчив свої досліди над сусідом. Він ніяк не погоджувався зо мною, що час кудись дівається. А ось послухайте, як у нього було з часом, коли він готовився до Різдва цього року.

Отже, крім денної роботи перед Різдвом він зголосився ще на нічну зміну праці. Хотів заробити більше грошей, щоб мати на Різдвяні подарунки. І через пару ночів чоловік не висипався, зблід, — ходить, як з хреста знятий. Далі йому прислали знайомі тисячі карток з святковими поздоровленнями, і на всі він мусів відповісти. Отже відписував він, відписувала жінка й діти, та ще й додаткову силу найняв до помочі, — цілу канцелярію відкрили. Замість іти до церкви — звозять і розвозять подарунки, пишуть картки і цілими оберемками возять на пошту. А коли все скінчили — то просто очі з дива повитріщали, — вже було по Різдві, а вони й не зоглядалися!

Ну, тепер скажіть, — але по-науковому! — хіба ж не зникає у світовому просторі час? Колись не було пошти, а проте часу на святкування було більше. А тепер є пошта, — значить улегчено із святковими побажаннями, а проте люди не встигають.

*

Ви не дивуйтеся мені — людині простій, самоукові, що не має високих шкіл! Замість сміятися на професорському кріслі — я радив би Вам поважно, науково підійти до справи, і Ви колись згадаєте мене, старого, що я говорив правду: час кудись дівається. Отже що нам з того, що людський вік може продовжуватися й на двісті років, — коли нема часу жити... Іде до того, що будуть вмирати двохсотрічні люди, які дуже коротко жили, бо не було часу...

А коли людина не має часу жити, то вона живе дуже трошки. А коли вона живе дуже трошки, то не має часу розвинутися в дорослу людину. Значить, нас чекає те, що людина буде жити двісті років, і все буде немовлям, та так і буде вмирати немовлям.

Я думаю, над тим треба добре подумати, і прослідити справу: Куди дівається час? Як це стається? І як запобігти цій зміні в природі?

З поважанням

Назар Полин.

ПРИЧИНА ВІДКИНЕННЯ ВАТИКАНОМ СОВЄТСЬКОЇ ПРОПОЗИЦІЇ

У першому тижні грудня 1958 р. Ватиканський офіційний щоденник "Ль'Оссерваторе Романо" зайняв своє становище супроти найновішої совєтської "мирної" пропозиції Ватиканові. А саме, Московське радіо у своїй передачі італійською мовою стало на такому становищі: між Москвою і Римом чи точніше Ватиканом, могла б існувати мирна співпраця, але під такою умовою, щоб Ватикан підтримав у світі "мирні" совєтські намагання і щоб сучасне становище римо-католицтва за залізною заслоною Ватикан визнав за цілком "задовільне".

У відповідь на те "Ль'Оссерваторе Романо" заявив, що совєтське становище в цій справі є "справжнім насміхом, бо як же можна говорити про якусь співпрацю між Ватиканом і Кремлем, коли релігійне життя в комуністичних країнах переслідується, і його зводять до самої лише практики культу (релігійно-звичаєвої формальности), або використовують як політичне знаряддя в руках безбожницької влади".

Про тоталітаризм узагалі, цебто про всебічне поневолення людини в СССР, — суспільне, господарське, культурне, наукове і т. п., а також про національно-політичне поневолення Москвою інших народів "Ль'Оссерваторе Романо" не згадав. Значить, для Ватикану всі ці інші ділянки поневолення не мають істотного значення. Одну-єдину вимогу ставить Ватикан Совєтам, а саме, щоб Москва дала можливість відповідно діяти Католицькій Церкві в Совєтському Союзі під чисто церковно-релігійним оглядом, і цього досить, щоб можна було навязати співпрацю між Москвою і Ватиканом.

КОХ ПЕРЕД СУДОМ

У Варшаві 20 жовтня 1958 р. почався суд над Ерихом Кохом, що був німецько-гітлерівським "райхскомісарем" (державним комісарем) України під німецькою займанщиною під час 2-ої Світової війни. А перед тим він деякий час був "Гавляйтером" — головним адміністратором) Східної Пруси.

У Східній Прусії з його наказу було вимордувано 72 тисячі поляків. А в Україні він відповідальний за розстріл та замордування 4-х мільйонів людей — чоловіків, жінок і дітей.

По війні Кох переховувався в Ганновері, Зах. Німеччина, але 1946 р. зловили його англійці й по 5-х роках увязнення видали його полякам, які провадили над ним слідство вісім років.

На суді Кох борониться тим, що він діяв з наказу Гітлера, а не з власного почину, і що ці вбивства виконували люди, які тепер є в Німеччині на волі. А також запевнює він, що він дуже співчуває полякам та жидам, і що ніколи він не виступав проти Москви, а був за співпрацею Німеччини з Москвою, і через те він, Кох, був ворогом незалежної України; був він завжди соціялістом і ворогом капіталістів, отже каже він, що "став би запеклим комуністом", якби не зустрівся був з Гітлером, який намовив його до нацистської партії.

СВЯТКУВАННЯ 40-ЛІТТЯ У. Г. П. Ц. К. У ФЛИН-ФЛОН, МАН.

У суботу 18 жовтня 1958 року, якраз у пяті роковини відкриття новозбудованої церкви Св. Юрія у Флин-Флон, прибув до нашої Громади Високодостойний гість з Вінніпегу — голова Президії Консисторії о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук. На летовищі стрінули його місцевий парох о. Прот. С. Кіцюк і голова Громади п. С. Олійник. З летовища прибули перше до церкви, по чому від'їхали до дому о. Пароха, де було приготоване прийняття, в якому взяли участь усі члени Управи Громади з дружинами, голова Жіночого Товариства пані П. Мендро і голова відділу СУС п. П. Сірий з дружиною.

В усіх присутніх залишиться ця зустріч довго в пам'яті, як приємний спомин про гарно проведений час, коли обмінювались із своїм Гостем спогадами про минуле й сучасне нашого церковно-громадського життя.

На другий день, у неділю 19 жовтня о год. 9-ій ранку о. Парох відслужив Утреню, а о год. 10 почалася Служба Божа, яку служив Високопреподобний о. Протопр. Д-р С. В. Савчук в сослуженні місцевого о. Пароха. Після прочитання Св. Євангелії о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук виголосив дуже гарну, високозмістовну проповідь. По Службі Божій було виголошено Многоліття нашій Св. Церкві, Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові, Ієрархії і Духовенству, всім вірним і всьому українському народові. Службу Божу своїм співом прикрашував місцевий хор під диригуванням п. Доброгорського, який дійсно надавав присутнім побожного настрою на Молитві в таке велике Свято нашої Св. Церкви, і за це всім хористам і п. Доброгорському висловлюють щиру подяку вся Громада і о. Парох.

При цій нагоді слід відмітити і те, що всі хористи і диригент дуже багато прикладають праці до співу, не зважаючи на свої інші заняття, але зате ж і своїми осягами не можуть посоромитись, і можна сміло зачислити їх до передових хорів у Канаді.

По Службі Божій всі присутні в церкві були запрошені на братський обід. Коли всі засіли за столи, о. Парох відкрив цю другу частину Свята привітальним словом, вітаючи Високодостойного гостя о. Протопр. Д-р С. В. Савчука, всіх присутніх, по чому хор дуже гарно проспівав „Отче наш", а о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук поблагословив стіл.

По перекусці промовляв п. П. Сірий, як один з найстарших членів цієї Громади, ще з 1936 р., коли вона започаткувала своє існування, дав короткий нарис життя й розвитку церковного і громадського у Флин-Флон. Промовляв також п. Приймачук голова Громади з Де-Пас, і він висловив привітання.

Під час Ювілейного Свята у Флин Флон, п. В. Перепелюк передає о. Д-рові С. В. Савчукові чек на $1,000, на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу. Посередині стоїть донечка Пароха о. С. Кіцюка.

Пан В. Галатовський сказав вірш Митр. Іларіона „Наша рідна Церква в Канаді". Після цього о. Парох попросив до слова о. Протопр. Д-ра С. В. Савчука, і він у своїй промові, яка була головною точкою другої частини Свята, розповів про розвиток і боротьбу за існування та завдання нашої рідної Церкви в Канаді в минулому й сучасному. При кінці він зупинився над нашими завданнями в майбутньому, пояснив потребу перенесення й будову Колегії Св. Андрея ближче Манітобського університету.

Далі, мав слово п. С. Олійник — голова місцевої Громади, і він подякував усім за присутність і працю в підготовці до нашого Свята та зробив заклик до збірки на Фонд Будови Колегії Св. Андрея. Збірка пожертв принесла суму 1,447 дол.

Голова Жіночого Товариства „Доньки України" пані Мендро у Флин Флон передає о. Д-рові Савчукові чек на $1,00 від Товариства на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу. На світлині також пані Малюта.

Отець Парох зложив щиру подяку Високодостойному о. Протопр. Д-рові С. В. Савчукові, що не пожалів свого труду, щоб відвідати нашу Громаду та спільно помолитися з нами в день Свята нашої Св. Церкви. І особливо щиро дякував Жіночому Товариству „Доньки України" і всім жінкам, які не тільки заслуговують на велику й щиру подяку за сьогоднішнє Свято, але й беручи до уваги й те, що хоч їх невеликий гурток, а вони виконують роботу вдесятеро більшу; не раз залишають свої родини вечорами, щоб готувати бенкети іншим організаціям в нашій залі, віддають багато часу й енергії, допомагають нашій Церкві. І своєю відданою працею вони дають добрий приклад своєї жертвенности й обов'язку для Господа Бога, Своєї рідної Церкви й народу. За це їм належиться повне і щире признання та подяка від усієї Громади і о. Пароха.

Святкування закінчилось Молитвою Подяки, яку проказав Високодостойний гість о. Протопр. Д-р С. В. Савчук.

Присутній.

ХРАМ І ЮВІЛЕЙ 40-РІЧЧЯ Існування Української Греко-Православної Громади Св. Архистратига Михаїла в Вінніпегу

23 листопада ц. р. Українська Греко-Православна Громада Св. Архистратига Михаїла у Вінніпегу, вул. Дізраелі, дуже урочисто святкувала своє Храмове Свято та Ювілей 40-річчя свого існування.

О 10 год. ранку почалася Св. Літургія, яку соборно відправляли Отці В. Кудрик, Т. Ковалишин та Е. Горгіца. Знаменито співав церковний хор під управою панни Ольги Дмитрової. Бувши у своєму повному складі, хор причинявся до піднесення молитовного настрою в храмі. Апостола читав з щирим релігійним надхненням студент-богослов М. Ягольницький.

Цього року на Храм Громади Св. Михаїла прибуло велике число вірних, — як парафіян, так і гостей, — так що не всі могли поміститися в церкві. Крім інших гостей у церкві були також присутні студенти-богослови з Колегії Св. Андрея, що допомагали співати в хорі.

Після Св. Літургії Всеч. о. Тома Ковалишин виголосив Многоліття Ієрархії Української Православної Церкви, Консисторії, Духовенству та всім вірним. Опісля відбулося посвячення прапора Молодшого Братства при парафії Св. Михаїла. Прапор держали п. Кузьмук і п. Г. Підлубний.

Далі, була відправлена Панахида за всіх померлих членів Громади та впавших вояків у 2-ій Світовій війні.

Також було передане о. Парохом Громаді Св. Михаїла і всім присутнім благословення Владики Митрополита Іларіона.

Після церковних Відправ усі зійшли вниз до церковної залі, де відбувся братський обід. Але й тут не могли поміститися всі гості, так що багато з них мусіли чекати, й засідати до обіду вже в другій черзі.

Коли скінчився обід, то почалися промови і привіти гостей та делегатів від низки Церковних Громад і церковних та громадських організацій. Цією частиною Свята керував голова Громади Св. Михаїла п. Н. Кравчук. Відкриваючи її, п. Кравчук привітав усіх присутніх та попросив ушанувати пам'ять померлих членів Громади одноxвилинною мовчанкою. Після цього було відспіване Многоліття всім тим, що носять ім'я Св. Архистратига Михаїла. Дальше п. Кравчук говорив про членів-піонерів Громади Св. Михаїла, що продовж 40 років віддано працювали на добро Громади. Такими є п. Г. Марiян, пані Бурдейна, сл. п. пан Мазурик і багато інших, що їх Громада вшанувала Почесним Членством. На кінець п. Кравчук попросив відспівати всім членам-піонерам Многоліття.

Після цього склав привітання п. Г. Марiян. Зараз після цього привітання п. Кравчук представив присутнім панство Фецуків з Гамілтону, привітавши їх.

Делегат від Громади Пресвятої Тройці в Вінніпегу і разом голова її п. Павлюкевич передав привіт Громаді Св. Михаїла і сказав, що він радіє, що може бути на цьому Святі, бо ми всі є рідні брати, хоча й належимо до різних Церковних Громад. Громада Св. Михаїла — це громада-піонер, бо свого часу в ній молилися всі православні українці міста Вінніпегу.

Від Собору Пресв. Покрови щирий привіт передав голова Управи п. Гельмич.

Головним промовцем був п. Г. Підлубний з Форт Френсес, Онт., — бувший член Громади Св. Михаїла та один з її основоположників. Г. Підлубний ще й тепер бере діяльну участь у житті цієї Громади. Щоб показати в правдивому світлі історію заснування Громади Св. Михаїла та її існування до часу прийняття в склад Української Греко-Православної Церкви в Канаді — п. Підлубний прочитав одногодинну доповідь, що містила в собі цінні матеріяли до історії Громади Св. Михаїла. Цей реферат вияснив багато ширше невідомих місць з трудних часів постання Громади та її дальшого розвитку. Ця історія Громади Св. Михаїла незабаром буде друкуватися в „Українському Голосі", щоб українське православне громадянство могло познайомитися з ще однією сторінкою історії постання Української Православної Церкви в Канаді. За труд та старання при складанні Історії Громади Св. Михаїла п. Підлубному належиться щира подяка.

Після доповіді п. Підлубного промовляв редактор „Укр. Голосу" п. І. Г. Сирник. І він тут особливо дякував п. Підлубному за „Історію Громади Св. Михаїла", і сказав, що Громада Св. Михаїла справді має за собою вже довгу та цікаву історію, і тому було б добре, якщо б, коли Громада Св. Михаїла збудує собі нову церкву, теперішня церква могла залишитися як памятник — свідок з історії УГПЦеркви в Канаді.

Як і завжди на різних Святах Громади Св. Михаїла, промовляв і о. Прот. В. Кудрик. Основна думка промови Прот. Кудрика, була: збереження українського народу і його культури в Канаді при допомозі нашої Православної Церкви. Найголовнішим завданням є якраз збереження нашої молоді в дусі Української Церкви та культури. Тому в цьому ділі мусимо докласти всіх наших зусиль.

Отець Т. Ковалишин передав привіт Громаді Св. Михаїла від Консисторії, від себе і своєї родини, бажаючи успіху на шляху до ще кращого розвитку. Отець Прот. С. Герус настоятель Собору Пресв. Покрови, привітав Громаду Св. Михаїла з нагоди Праздника та Ювілею 40-річчя існування, бажаючи якнайкращих осягів і в майбутньому.

Отець Михайло Юрківський настоятель Катедри Пресв. Тройці, привітав Громаду з нагоди великого Свята Ювілею, підкреслюючи, що її праця, — це великий вклад у розбудову Української Греко-Православної Церкви в Канаді та в збереженні українського народу у Святій Православній Вірі; о. Юрківський одночасно подякував Управі Громади Св. Михаїла за поздоровлення, що Громада надіслала йому листовно з нагоди його іменин.

Від студентів-богословів привітання склав заступник голови Богословського Товариства п. М. Ягольницький; при тому він подякував Громаді за безкоштовне гощення студентів-богословів на Святі.

Від Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської привіт передала пані М. Медведюк. Привіт від Сестрицтва Пресв. Богородиці при парафії Св. Михаїла склала пані Морріс.

Останнім сказав слово о. Парох Громади Е. Горгіца; він згадав померлих членів Громади та впалих вояків у 2-гій Світовій війні, як також усіх піонерів, що трудилися при оснуванні і скріпленні Громади Св. Архистратига Михаїла. Святкування Ювілею 40-річчя існування повинно стати всім членам Громади заохотою до ще більш запопадливої праці на її добро.

Кінчаючи своє слово, о. Парох подякував о. В. Кудрикові і о. Т. Ковалишину за відслуження Св. Літургії, а також Хорові, Управі Громади, Братствам, Жіночому Товариству і Сестрицтву, як також усім тим, що причинилися до успішного переведення цього величавого Свята.

Пізно по обіді всі розійшлися з міцним переконанням, що праця українських піонерів у Канаді не пішла надармо, бо розріст нашої Святої Української Православної Церкви в Канаді є найкращим запевненням майбутності українського народу в Канаді.

Богдан Горгіца.

НОВИЙ СВЯЩЕНИК НА ОКРУГУ ЛАК ЛА БІШ, АЛБЕРТА.

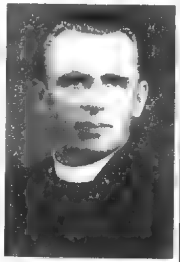

Отець Миколай Стеценко народився 12 березня 1926 р. на Полтавщині в Україні. Після середньої школи з відзначенням закінчив старшинську школу при У. Н. А. (Українська Національна Армія під проводом генерала П. Шандрука). Становище інструктора підстаршинської школи при другім протипанцирнім полку, займав до скінчення війни.

На еміграції перебував у Німеччині, український табір Цвренберг на Касельщині. Там був головою молодечої організації, співав у церковному хорі та взагалі брав активну участь у культ-освітній праці табору.

У Канаду прибув 13 вересня 1947 року, на контракт з Brompton Pulp and Paper Co як лісовий робітник в околиці Бирдморе, Онт. По скінченні 10-місячного контракту переїжджає в Содбурі, Онтаріо, і працює в металургійному заводі і в шахті І. Н. Со.

У грудні 1951 р. закінчує фахову школу в Монтреалі, дістаючи право на електроспаювача металів високого тиску. На праці за фахом при Т. І. W. (Toronto Iron Works), відвідує майже всі індустріяльні міста Канади. При цій нагоді знайомиться з українськими робітниками й фермерами, і має нагоду пізнавати їхню психіку та звичаї.

Після отримання канадських громадянських паперів у 1954 р. вписується на студії до Духовної Академії Колегії Св. Андрея у Вінніпезі. У травні 1957 р. одружується з панною Юлією Галайко, дочкою Івана та Олени Галайко у Вінніпезі. У травні 1958 року закінчує Богословські студії із ступенем Ліценціята Теології. Рукоположення звершив Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон, в Диякона — 10 квітня, а в Ієрея — 1 червня 1958 року. 20 липня 1958 р. був призначений Президією Консисторії УГПЦ парохом на округ Лак Ла Біш, в Алберті.

ДЕЩО З ПРАЦІ ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА У ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

У нас річно відбувається церковний Базар. Відбувся він [illegible] 1958 р., але трохи пізніше, а це тому, що [illegible] ом було скликане вже [illegible] таких Зарядів Православної Громади Св. Володимира Жіночого Товариства ім. Ольги [illegible] і Товариства Св. Володимира, і [illegible] вибрано Базаровий [illegible] були такі [illegible] в 1951 році [illegible] той самий комітет [illegible] і тепер.

До Комітету [illegible] п. Д. Зуб, секр. Ст. Гельмич, скарбник Сильвестр Мандрик, [illegible] Ф. Ємчук, [illegible] Музика Іван Мандрик, [illegible] Мельничук [illegible] Музика.

Комітет [illegible] на добро нашої Церкви і старався, щоб цього року зробити більше, ніж [illegible] роками [illegible] більші витрати Громади [illegible] будувати резиденцію для [illegible]. Молоде Товариство Св. Володимира задумує будувати оселю для дітей. З початком 1959 року [illegible] мають [illegible]. Отже тому в нас [illegible] робота. Ми мусимо виконати те, що почали.

Успіхи почали показувати себе. Прихід з цьогорічного Базару був більший як минулими роками. Працювали всі завзято, а особливо пан Мандрик [illegible] часу [illegible] для Церкви. Завдяки тим стараннями цьогорічний прихід приблизно 1 500 дол. На чайному прийнятті Базаровий Комітет здавав звіт, і Контрольна Комісія одобрила його. Пан Мандрик, як скарбник, усі гроші доручив голові Укр. Православної Громади панові Ємчукові, який прийняв це з подякою в імені Громади.

На тім же прийнятті голова Базарового Комітету п. Д. Зуб попросив присутніх зложити пожертви на нашу пресу; було зложено 11 дол., з того призначено 5 дол. на „Вістник" і 5 дол. на „Укр. Голос", що їх пресі вислав член Контр. Комісії п. Дмитро Глуханюк. Жертводавцям щира подяка!

Ст. Гельмич, секретар.

ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО В ЧИЛИВЕК, Б. К.

Неділя 2-го листопада ц. р. надовго залишиться памятним днем для української колонії в м. Чиливек, а особливо буде він памятним для місцевої Православної Громади.

У цей день у приміщенні Українського Народнього Дому було урочисто й велично відсвятковано Ювілей 40-ліття Листопадового Зриву, на якому було присутніх понад сто осіб місцевих українців. Ювілейне святкування розпочалося Службою Божою в сусідньому містечку Егеззі. Під час Богослуження настоятель о. Григорій Удод сказав глибокозмістовну проповідь на тему: як православні християни шанують память відійшовших від сьогосвітнього життя і память тих, що життя своє поклали в обороні волі Рідного Краю, в обороні „друзів своїх".

Після Богослужби була відправлена Панахида за всіх воїнів, що життя своє поклали в боротьбі за українську державність. Усі вірні, приклонивши коліна, слізно молилися, щоб Господь по Милості Своїй простив вільні й невільні гріхи оборонцям нашої волі, щоб утер сльози страждущим, підтримав зневірених, навернув байдужих...

Увечері в Українському Народньому Домі відбувся урочистий Концерт-Академія, який сильно піднесла на дусі всіх місцевих українців. Хоч Рідну Школу зорганізовано лише місяць перед тим, то вона взяла вже діяльну участь у Листопадовому Концерті. Дитячий хор під управою добр. Лесі Удод чудово проспівав пісню-молитву „Боже Ти край наш борони" і пісню „Від синього Дону". Присутні щедрими оплесками нагороджували кожен виступ своєї молодої зміни.

Хор старших громадян відспівав пять козацьких і стрілецьких пісень, а жіночий квартет премило проспівав лиричну пісню „Родимий Краю".

Глибоке враження зробили на присутніх декламації учнів Рідної Школи. Діяна Крепякевич — „Кавказ", Віктор Григорчук — „Любіть Україну", Віра Свик — „Живи Україно"", Теодор Олексій — „Україна", Степан Горин — „Заповідь школяра", і Тарас Крепякевич — „Молитва".

Розпочинаючи Концерт, о. Григорій Удод у вступному слові підкреслив велике значення Листопадового Чину для соборности духа українського народу, а п. Михайло Чайка в змістовному й добре виголошеному рефераті накреслив історичне тло славного й незабутнього Листопаду 1918 року й його наслідки в житті нашого народу. На закінчення Концерту секретар місцевої Православної Громади п. Іван Крепякевич щиро від імені всіх присутніх подякував виконавцям

програми і закликав усіх місцевих українців тісно єднатися в одну велику братерську родину. Закінчився цей памятний концерт могутнім співом українського й канадійського гимнів. Ще довго після закінчення присутні не хотіли розходитися, обмінювалися враженнями, плянували працю на майбутнє, бо кожен відчув, що Україна не вмирає і не вмре ніколи, доки вона житиме в серцях її синів і дочок, де б вони не перебували.

Присутній.

З РОКОВИН Г. КОМАРНИЦЬКОГО

Келґарі, Алта. — У суботу ввечері 22-го листопада 1958 року приятелі п. Григорія Комарницького заповнили його дім, щоб з нагоди 70-х роковин його народин передати щирі привіти й побажання.

Того вечора відбулася незабутня, мила гостина. За столом засіли Ювілят із своєю дружиною, дітьми й гістьми. Пан І. Петращук з Пенголд, Алта., пояснив причину зібрання й попросив о. Пароха проказати молитву й поблаґословити вечерю.

У кінці цієї гостини передали щирі привіти й побажання п. Комарницькому і його дружині слідуючі: пані Білява, п. Й. Курчаба, пані Петрук, о. Парох, діти п-ва Комарницьких і багато інших.

Пан Г. Комарницький — це один з батьків-піонерів, основників Церковної Громади Св. Володимира в Келґарі; він і його дружина дали великий вклад праці для Св. Церкви.

Панство Комарницькі із сльозами радості подякували всім приявним за таку милу зустріч; подякували за промови, за дарунки від гостей і дітей. Було відсівано вязанку українських пісень і Многоліття.

На заклик п. Петращука була переведена збірка на українську пресу; зібрано 14 дол., і з цього 7 дол. на „У. Г.", і 7 дол. на „Вістник". Щира подяка всім Жертводавцям!

Нехай Вселаскавий Господь зберігає наших щирих друзів п-во Комарницьких і їхню родину в кріпкім здоровлі, щасті і вдоволенні.

о. А. Х.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСТНИКА"

У суботу ввечері 27-го вересня 1958 року відбулися в домі п-ва Кадищуків Миколи й Анни з Ойстриків, що живуть у Виловвейл і є членами Православної Громади Св. Юрія у Флин-Флон, Хрестини їх доньки Марії. Святу Тайну Хрещення звершив о. Прот. С. Кіцюк, а службу дяка виконував п. Петро Сірий. Хресними батьками були п. Яків Клевчук і п-ні Анна Олійник та пані Марія Лекопой і Андрій Кіцул.

З цієї радісної події в їх родині родичі новоохрещеної влаштували гостям гарне прийняття, за яке о. Парох опісля подякував та, поздоровляючи всіх з родинним святом, побажав їхній донечці Марії здоров'я, і щоб вона росла на радість і втіху та щоб Господь поміг виховати її на добру слухняну дитину та щиру патріотку своєї Церкви і українського народу, а хресні батьки щоб діждалися в доброму здоров'ї другої радісної хвилини в її житті.

При кінці прийняття п. Сірий провів збірку на пресу, яка дала разом 6 дол.

Жертвували: п. П. Сірий 1 дол., п. С. Олійник 1 дол., п. Мих. Клевчук 1 дол. п-во О. і М. Лекопой 2 дол. п. Кіцул Анд. 1 дол.

Присутній.

ЮВІЛЕЙ П-ВА ОСЬМАКІВ
Брентфорд, Онт.

27 вересня 1958 р. приятелі і сини п-ва Григорія і Розалії Осьмаків вшанували їх з нагоди 25-ліття їх подружнього життя.

П-во Шилаї провели Ювілятів до церкви, що була повна гостей. о. Тріска відправив Молебень, після якого сказав відповідне слово і склав Ювілятам побажання. Під час Молебня люди гарно співали під проводом п. Цибульського. Дружкою була пані Яремій, а дружбою п. Романюк.

По Молебні всі перейшли до церковної залі, і тут Ювілятів привітали гості з музикою; син причепив мамі-Ювілятці орхідею, а пані Іванець причепила Ювілятові букет. Господар урочистости відкрив свято вступним словом, а о. Тріска проказав молитву і поблагословив страви.

Під час прийняття були промови гостей, які складали гарні побажання Ювілятам. Гарно промовляв т а к о ж 12-літній син Ювілятів.

Наприкінці висказали свою подяку всім, що причинилися до Ювілею, обоє Ювіляти — пані Осьмак і пан Осьмак. Треба згадати, що п. Осьмак пожертвував 100 дол. на відмалювання місцевої церкви, якої він з дружиною є членами від самого початку її заснування.

Господар передав Ювілятам дарунок від Громади і гостей, окремо дарунок від п. Івана Пахолка з Вінніпегу та дарунок від кумів Романюків.

Ювіляти з цієї нагоди пожертвували 10 дол. на „Укр. Голос" і 5 дол. на „Вістник", за що їм належиться сердечна подяка, — щастя їм Боже ще й Золотого Ювілею дочекатись!

Гість.

З ПРИВІТАННЯ НА ПРЕСУ
Монтреал, Кве.

Пані з Жін. Т-ва Доньки України при парафії Св. Софії 20 жовтня зібралися у пані добродійки Надії Стус, щоб скласти привітання з нагоди приїзду до цього міста та на новому помешканні.

Пані Нема теплими словами побажала щастя і здоров'я та многих літ і передала букет червоних гвоздиків.

За кавою і життерадісною розмовою пані Стефанюк передала скромний подарунок від присутніх. Добр. пані Стус була дуже зворушена цією несподіванкою, і сердечно всім подякувала.

Знаючи потреби нашої преси, присутні при тому зібрали скромні пожертви — 6 дол. на „Вістник". А при кінці гостини прийшов п. Стефанюк - голова місцевого відділу СУМК, і вручив пані Добродійці букет рож.

Присутня.

НА ПРЕСУ З ПРИЙНЯТТЯ В НОВОМУ ДОМІ

Дня 2 листопада 1958 року члени й приятелі Вернонської Громади зійшлися до п-ва Петра й Катерини Лучаків щоб гідно їх привітати в новозбудованому домі, і що саме тоді прибув з далекого Онтаріо, з Ошави, їх син Всеч. о. Дмитро Лучак з родиною, на кількадневні відвідини своїх дорогих родичів.

А що саме о. Дмитрові на той день припали іменини, тому й родина бажала спільно відсвяткувати і цей Ювілей так рідкого гостя в родині. Зійшлося було поважне число приятелів, які, мов одна велика родина, спільно забавлялися, співали, а старші споминали минувшину і пригадували Манітобу, другі Саскачеван, а ще інші — Алберту, бо якраз ця прекрасна Оканаґан Велий в Британській Колумбії своїм лагідним кліматом найбільше притягнула наших людей з тих трьох провінцій, і вони тут дальше включалися до своєї рідної Православної Церкви тут у Верноні.

Час минав скоро, а господар цієї вечірки взявся за своє діло; він попросив власників дому, о. Дмитра з Добродійкою, бабусю паню Арийчук і пароха о. Василева з Добродійкою за стіл, річево пояснюючи ціль цих сходин та запрохаючи до слова — за чергою: зятя С. Ребінського, сина Олексу, опісля п. В. Гакмана від Церковної Громади, п. Третяка від Народнього Дому, паню Кучер від Жіночого Товариства, та пароха о. Василева.

По врученні дарунків паном Чижевським промовляли ще п. Петро Лучак, пані Катерина Лучак, що щиро дякували присутнім за цю милу несподіванку, п. Николай Малиш - піонер цієї місцевості, а разом і шваґер Лучаків, свящ. Дмитро і старенька бабуся, що горда своїм внуком на його становищі священика.

Не забули присутні того вечора й за наших гостей у Вінніпегу, що кожного тижня загощують до їхніх хат, а це „Український Голос" і „Вістник", та зложили $16.50, і цю суму розділено пополовині обом згаданим часописам.

Многоліттям і піснею „Де згода в родині" закінчено цю веселу гостину, та вже геньгеп поза північ було, як вдоволені гості розходилися по домах, бажаючи господарям дому щастя й здоровя на новому місці — у власному домі.

Приятель.

ЩИРО ЖЕРТВУЙТЕ НА ФОНД ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ!

Українська Національна Рада і її Виконавчий Орган легальний Уряд Української Народньої Республіки, які ведуть боротьбу за відновлення Української Держави. Політичну діяльність Виконавчий Орган УНРАД-и переводить за гроші, що їх добровільно складає українське громадянство у вільному світі.

Комітет Сприяння Українській Національній Раді в Едмонтоні як кожного року, так і цього переводить Різдвяну Коляду на Визвольний Фонд України, який опісля пересилається Українській Національній Раді.

Проситься українське громадянство пересилати коляду на Фонд Визволення України готівкою або чеком на адресу скарбника:

Mr Harry H. Faryna
11622 - 92 Street,
Edmonton, Alberta

Чеки просимо висилати анг. мовою:
Ukrainian National Council Fund

Кожен мусить памятати, що Українська Національна Рада потребує грошей на переведення визвольної акції у вільному світі в користь України.

За Комітет Сприяння Українській Національній Раді:
Д-р І. Верхомин, голова.
Інж. М. Фляк, заст. голови
К. Теличко, секретар.
П. Трильовський, заст. секр.
Гр. Фарина, скарбник.

РАДІОПЕРЕДАЧІ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ ПІД ЧАС РІЗДВЯНИХ СВЯТ

Західня Єпархія УГПЦ, з осідком в Едмонтоні, надасть такі радіопередачі:

Перед-Різдвяна радіопередача: в неділю 4 січня, о год. 4.30 по полудні, з гостинної радіостанції CKUA.

Різдвяна на Свят-Вечір: у вівторок 6 січня, о год. 5.30 з радіостанції CHSA. французька: У програмі Різдвяне Слово і святкові побажання о. Протопресвітера Г. Метюка Адміністратора Західньої Єпархії УГПЦ і Настоятеля Катедри Св. Івана.

По-Різдвяна: в неділю 18 січня, о год. 4.30 по полудні, з гостинної радіостанції CKUA.

В усіх програмах буде передано найкращі коляди і щедрівки у виконанні хору Катедри Св. Івана під диригентурою О. Євфімчука.

Проситься Всеч. Отців Парохів Захід. Єпархії про це широко оголошувати серед вірних своїх парафій.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ
БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Олекса Жабінський — Беніто, Ман.	10.00
Др. Л. Г. Фарина — Едмонтон, Алта.	10.00
о. С. Цетухін — Сарнія, Онт.	10.00
Стефан Мриглод — Калмар, Алта.	10.00
Адольф Котишин — Ту Гилс, Алта.	25.00
С. Кіндрачук — Норт Бетлфорд, Саск.	5.00
І. Редчук — Монтреал, Кве.	2.00
Ф. Пазюк — Принс Алберт, Саск.	25.00
Петро Зварич — Веґревил, Алта.	50.00
Петро Лазарович — Едмонтон, Алта.	25.00
о. Е. Труфин — Етелберт, Ман.	5.00
І. Касюрак — Брендон, Ман.	5.00
Яків Пинчук — Ґримзбі, Онт	10.00
М. Манчуленко — Су Сен Марі, Онт	20.00
о. Прот. Д. Фотій — Торонто, Онт.	5.00
о. Петро Блажук — Вестлак, Алта.	5.00
Михайло Серенк — Едмонтон, Алта.	10.00
Данило Калявський — Гай Прейрі, Алта.	5.00
Я. Пуйда — Велленд, Онт.	10.00
БРОКСТОН, Саск. Пожертва п. Петра Лушики	$10.00
ВІННІПЕГ, Ман. о. Прот. С. Ґерус передав пожертву Соборної Громади св. Покрови	100.00
АРМСТРОНҐ, Онт. Пожертва п. Н. І. Михайльчука	5.00
БРЕНТФОРД, Онт. Пожертва Громади св. Михаїла	50.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. М. Кравчука	25.00
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. Пожертва п. П. І. Колтуського	2.00

ГЕФОРД, Саск. На Ювілейному Святі з нагоди 40-ліття У.Г.П.Ц. в Канаді, на заклик о. д-р С. В. Савчука, присутні зложили слідуючі пожертви на Будівельний Фонд Колеґії св. Андрея в Вінніпегу:

П. Малиський — Ришард, Саск	100.00
Федь Андрущак	25.00
Михайло Ткачик — Кридор, Саск.	25.00
Олекса Галкович	20.00
Гнат Бартко	20.00
Іван Білик — Борден, Саск.	20.00
Др. Н. Ковальський	20.00
В. Т. Луцик	20.00
Я. М. Котик — Редфілд, Саск.	20.00
Петро Ощипок	10.00
Юрко М. Симчич	10.00
Іван А. Кіндрачук	10.00
М. В. Симчич	10.00
Дмитро Калин	10.00
Василь Гузяк — Спірс, Саск.	10.00
Артур Гаврищ	10.00
М. Б. Заячковський	10.00
Василь Яківчук	10.00
Дмитро Боянчук	10.00
Пані К. Семко	10.00
Укр. Жіноче Т-во при церкві	10.00
Петро Лазарович	10.00
Петро Чугайнок — Блейн Лейк, Саск.	10.00
Никола Щербань	10.00
Панство К. Федейки	10.00
Роман Шапович — Борден, Саск.	10.00
Дора Токарик	10.00
Д. Михалик — Кридор, Саск.	10.00
В. Лозовчук	10.00
А. Токарик	10.00
Д. Симчич	10.00
І. Ґрамяк	10.00
Н. Лазарович	10.00
о. Яків Рибалка	10.00
Андрій Бабчинський — Кітлей, Саск.	10.00
Дмитро Семко	10.00
Іван Килюк	10.00
Роман Никифорук — Редфілд, Саск.	10.00
Василь Симчич	10.00
Олекса Никифорук	5.00
В. Д. Симчич	5.00
Никола Д. Боянчук	5.00
Відділ С.У.М.К. в Гефорд	5.00
Петро Івасюк — Алтікейн, Саск.	5.00
Федь Калин	5.00
Пані Маланка Кулик	5.00
Пані Марія Сметанюк	5.00
Пані Докія Іванишин	5.00
Пані Ф. Бабич	5.00
Пані Параска Котелко	5.00
Пані Д. Білик	5.00
Пані В. Калин	5.00
Василь Парчевський — Толмен, Саск.	5.00
Стефан Керелюк	5.00
Володимир Ланський	5.00
Марія Токарик	5.00
Галя Д. Симчич	5.00
Володимир Гаврищ	5.00
І. Корнюк	5.00
М. Барабаш	5.00
Т. Дишко	5.00
Пані В. І. Ощипок	5.00
Пані В. Гарбус	5.00
Пані Н. Ковальська — Ришард, Саск.	5.00
Укр. Жіноче Т-во при церкві в Гефорд	5.00
Семен Яківчук	5.00
Пані Антоніна Никифорук	5.00
Укр. Жіноче Т-во при церкві коло Пискливця	5.00
Пані Параска Гнида	2.00
Пані Анна Кляпоущак	2.00
Френсис Заячковська	1.00
Уляна Заячковська	1.00
Пані С. Трофяк	1.00
Ярослав Лозовчук	1.00
Євген Яківчук	1.00
Наталка Боянчук	1.00
Ронні Старицький	1.00
Н. Н.	4.00

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
СІЧЕНЬ.
7 Середа, Різдво Христове — Брендон Дуфрост, Транскона Кенора, Гонор, Ледвин
8. Четвер, Собор Пресв. Богородиці — Босежур, Стед
11 Неділя по Різдві — Тиндал, Селкірк, Су Лукавт, Поплар Парк
18. Неділя, Щедрий Вечір — Брендон, Портедж Ля Прейрі, Кенора
19. Понеділок, Богоявлення — Кенора, Гонор
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4. Canada

о. ОЛЕКСАНДРА ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ:
4 Неділя перед Різдвом — Оновей
6 Вівторок. 7 год. вечора. Велике Повечір'я — Торебі
7 Середа. Різдво Хр. — Торебі, год. 10 ранку
8. Четвер. Собор Пресвятої Богородиці — Калмар
9 Пятниця. Першомученика Стефана — Брудергайм
11 Неділя. По Різдві — Пено
14. Середа. Новий Рік — Едмонтон
18. Неділя. По Службі Божій. Вечірня і Велике Освячення Води — Брудергайм
19. Понеділок. Йордан — Велике Освячення Води — Пено
25. Неділя — Калмар
Address: 9630 — 109 Ave., Tel. 23012, Edmonton, Alta.

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ
СІЧЕНЬ:
6. Різдво Христове — Всенічна о 10-й год. вечора
Різдвяна, Архиерейська Св. Літургія (править Впреосв. Митр. Іларіон і Парох Катедри) в 11-й год. вечора
8. Св. Літургія о 10-й рано
9. Св. Літургія о 10-й год. рано
18. Богоявлення-Йордан — Утреня о год. 9.30 рано
Св. Літургія і Велике Водосвяття о год. 10.30 рано
Катедральна Свята Вечера о год. 6-й вечора
19. Велике Повечір'я о год. 9-й рано
Св. Літургія і Велике Водосвяття о 10-й год. рано
20. Св. Літургія о 10-й год. рано
Неділями — Утреня о год. 9.30 рано
Св. Літургія о год. 10.30 рано
Святами — Св. Літургія о год. 10-й рано
о. М. Юрківський
18 O'Meara Str. Tel. JU 6-5373.

о. І. ШЕВЦЯ
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Ґрендвю
6 Вівторок. Ввечері 9.00 Повечір'я Велике з Всенічною — Роблин
7 Середа. Різдво Ісуса Христа — „Топорівці" — фарми, почта Брокстон, Саск.
8 Четвер. Собор Пресвятої Богородиці — Ленард
9. Пятниця. Степана Первомученика — Шел Велий
11 Неділя — Роблин
14 Середа Новий Рік — „Жучка" фармерська кольонія, пошта Калдер, Саск.
17 Субота. 9.30 ранку Водосвяття — Роблин
18. Неділя. Перед Йорданом Йорданське Водосвяття — „Драчинці" фармерська кольонія, пошта Мек-Нат, Саск.
19. Понеділок. Йордан-Водохреща — „Петлюра" фармерська кольонія, пошта Шортдейл
20. Вівторок. Собор Івана Хрестителя — Шортдейл
25. Неділя — Зелена-Меридейл
Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. Е. ТРУФИНА
СІЧЕНЬ:
4 Неділя — Пайн Ривер
6. Вівторок. Свят-Вечір 7 год. веч Всенічна — Етелберт, Ман.
7 Середа. Різдво Христове — Етелберт
8. Четвер. Собор Пр. Бог. — Пайн Ривер
9. Пятниця — Венлав
11 Неділя — Етелберт
14 Середа — Зелена (Ворд) Новий Рік
18 Неділя Щедрий Вечір—Дорбен Всенічна-Водосвяття год. 7 веч Етелберт
19. Понеділок. Йордан — Гарленд Всенічна-Водосвяття год. 7 веч. — Пайн Ривер
25. Неділя — Бони
ЛЮТИЙ
1 Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя Стрітення Господне — Гарленд
22 Неділя — Венлав
Address: Box 71, Ethelbert, Man.

о. М. КРИЩУКА:
СІЧЕНЬ:
4. Неділя Св. Отців — Слава (полудне)
6. Вівторок. Св. Вечір — Мирнам
7. Середа. Різдво Христове. — Бросон
8. Четвер. Собор Пресв. Богородиці — Мусідора
9. Пятниця. Первмч. Степана — Топорівці. (Лозан)
11 Неділя — Слава (північ)
14. Середа. Новий Рік — Ошехліб (Моркемб)
18. Неділя — Мусідора
19. Понеділок. Богоявлення-Йордан — Мирнам
20. Вівторок. Собор Івана Хрест. — Слава (полудне)
25. Неділя — Мирнам
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 12.

о. Л. ДЯЧИНИ
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Йорктон
7. Середа. Різдво Христове 11 год. ночі Йорктон, 9 год. рано Ст. Божа Мазепа
8. Четвер С. П. Бог. — Калдер
9. Пятниця Св. Стефана — Сторновей
11. Неділя — Брокстон
14. Середа Нов. Рік — Ґорлец
18. Неділя. Водосвяття — Йорктон
19. Понеділок. Йордан — Йорктон
25. Неділя — Райн
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Йорктон
8. Неділя — Брокстон
12. Четвер Трьох Св. — Йорктон
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя Мит. і Фар. — Мазепа
Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Кридор
7 Середа Р. І. Христа — Гефорд
8 Четвер. Собор П. Б. — Борден (Білики)
9 Пятниця. Пмч. Степана — Редфілд
11 Неділя — Мейфер
14. Середа. Новий Рік — Гефорд
18. Неділя — Кридор
19. Понеділок. Богоявлення — Гефорд
25. Неділя — Гефорд
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Кридор
8. Неділя — Гефорд
12 Четвер — Гефорд
15. Неділя — Редфілд
22. Неділя — Гефорд
Address: Hafford, Sask., Box 168 Tel. 55

о. ІВАНА КУЛИЩА
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Росборн
7. Різдво Ісуса Христа — Овкборн
8. Собор Пресв. Богородиці — Мензі
9. Стефана Первомуч. — Січ
11 Неділя по Різдві — Енгусвил
14. Новий Рік — Сенді Лейк
18. Неділя перед Йорданом — Виста
19. Йордан — Ґлен Елмо
25. Неділя по Йордані — Овкборн
ЛЮТИЙ
1 Неділя — Сенді Лейк
8 Неділя — Росборн
12 Четвер Трьох Святителів — Сенді Лейк
15. Стрітення Господне — Січ
22. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Tel. 334 Box 12

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ:
4 Неділя — Толстой
6. Вівторок. Святий Вечір — Толстой
7 Середа. Різдво 12 год. ночі — Гардентон
7 год. — Толстой
10 год. — Пембіна
8. Четвер 2-ий день Різдва — Сарто
9 Пятниця. Стефана — Роза
11. Неділя — Пембіна
14. Середа. Новий Рік 7 год. — Гардентон
10 год. — Толстой
18. Неділя. Щедрий Вечір — Роза
19. Понеділок. Йордан 8 год. — Толстой
10 год. — Гардентон
25. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. СТ. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Сембурґ
6. Вівторок. Свят Вечір — Нипавин год. 10 вечером
7. Середа. Різдво — Кадет
8. Четвер. Пресв. Богородиці — Вірдейл
9. Пятниця Прмч Стефана — Шитмен
11. Неділя — Нипавин
14. Середа. Новий Рік — Кадет
18. Неділя — Вірдейл (освячення води)
18. Неділя — Шитмен (Освячення Води 4. год. по пол.)
19. Понеділок. Богоявлення — Сембурґ (Освячення Води)
25. Неділя — Нипавин
Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Норт-Бетлфорд
7. Середа. Різдво Г. Н. І. Х. — Норт-Бетлфорд
8. Четвер. Собор Пр. Бог. — Витків
9. Пятниця. Св. муч. Стефана — Гетерлей
11. Неділя — Кендо (Заг. Збори)
14. Середа. Новий Рік — Норт-Бетлфорд
18. Неділя. (Щедрий Вечір) — Витків
18. Неділя, о год. 8 веч. Всенічна і Повечіря і Водосвяття в — Норт-Бетлфорд
19. Понеділок. Богоявлення — Глезлин
25. Неділя — Медов-Лейк

ЗАУВАГИ: 1. Дня 1 січня 1959 — о год. 2-ій по обіді Різдвяний концерт що його влаштує Недільна школа в Норт-Бетлфорді — в церковній залі.

2. Слухайте нашої радіопередачі зі станції Си-Джей-Н.Б. на Свят-Вечір, що її в тому році передасть Недільна школа округа Норт-Бетлфорд. Просимо переслати нам свою коляду на адресу Всеч. о. Настоятеля.

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Єллов Крік
7. Середа. Різдво Христове 7.30 рано — Вакав
8. Четвер. Собор Пр. Богородиці — Ст. Джулієн
9. Пятниця. Первомуч. Стефана— Тарнополь
11. Неділя — Кадворт
14. Середа. Новий Рік — Альвіна
18. Неділя Св. Вечір — Вакав
19. Понеділок. Богоявлення — Кадворт 7.30 рано
20. Вівторок. Собор св. Ів. Хрестителя — Лепін
25. Неділя — Вакав

Де тільки буде можливо для членів Вакавського Округа відвідаю зі Святою водою під час Йорданських Свят, та після них. Про це все громади будуть своєчасно повідомлені.

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЬ
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Арбака (св. Петра і П.)
7. Середа. Різдво Іс. Хр. — Вайта
8. Четвер 2-ий день Різдва — Сандавн
9. Пятниця 3-ий день Різдва — Сірко
11. Неділя — Сеньків
14. Середа. Новий Рік — Арбака (св. Мик.)
18. Неділя — Сандавн
19. Понеділок. Йордан — Вайта.
25. Неділя — Сірко

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Арбака (св. П. і П.)
8. Неділя — Вайта
12. Четвер. Трьох Святих — Сеньків
15. Неділя. Стрітення Госп. — Сірко
22. Неділя Митаря і Фар. — Вайта

Vita, Man., Ph. 21.

о. Г. О. ВАСИЛІВА:
СІЧЕНЬ:
4. Неділя Св. Отців — Вернон (Річні Збори)
7. Різдво Ісуса Христа — Вернон
8. Собор Пр. Богородиці — Вернон
9. Стефана — Вернон
11. Неділя по Різдві — Вернон
14. Новий Рік — Вернон
18. Неділя і Свяч. Йорд. Води — Келовна
18. Неділя. Вечірня 7 год. і Свяч. Йорд. Води — Вернон
19. Йордан-Водохреща — Вернон
20. Собор Івана Хрестителя — Вернон
25. Неділя по Йордані — Вернон

3602-42 Ave., Tel. 4513
Vernon, B. C.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Гилберт Плейнс
6. Свят-Вечір, о 8 год. вечора — Давфин,
7. Середа Різдво Христове — Давфин
8. Четвер. Собор Пр. Богородиці — Дрифтинг Ривер
9. Пятниця. Пермуч. Степана — Косів
11. Неділя по Різдві — Велий Ривер
14. Середа Новий Рік. — Сифтон
18. Неділя. Велике Посвячення води — Рорктон
18. Неділя, о 7 год. вечора — Велике Водосвяття — Давфин
19. Понеділок. Богоявлення-Йордан — Гилберт Плейнс
20. Вівторок. Собор Івана Хрестителя — Ешвіл
25. Неділя по Йордані — Давфин

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Дрифтінг Ривер
8. Неділя — Рорктон
12. Четвер. Трьох Святих — Велий Ривер
15. Неділя. Стрітення Господнє — Давфин
22. Неділя — Гилберт Плейнс

Address: Box 1088 Dauphin, Man Tel. 4704

о. П. САПЕВИЧА
СІЧЕНЬ:
4. Неділя. Св. Отців — Вільна
7. Середа. Різдво Ісуса Христа — Смокі Лейк, 7-ма год. ранку
8. Четвер. Собор Пресв. Богородиці — Давинг
9. Пятниця. Первомуч. Степана — Бойн Лейк
11. Неділя. По Різдві — Беліс
14. Середа. Новий Рік — Смокі Лейк
18. Неділя. Перед Йорданом — Ворспайт
18. Неділя. Свячення Води год 1.00 по обіді — Смокі Лейк
год 2.30 по обіді — Беліс
год 4.00 по обіді — Давінг
год. 5.30 по обіді — Вільна
год 7.00 по обіді — Стрий
19. Понеділок. Йордан-Богоявлення — Спедден, 9-та год. ранку
20. Вівторок. Собор Івана Хрестителя — Вільна
25. Неділя. По Йордані — Стрий

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. О. ФЛЯКА
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Федора
7. Середа. Різдво Христове — Торгилд
8. Четвер. Собор Пресв. Богородиці — Радвей
9. Пятниця. Св. Стефана — Восетна
11. Неділя — Редватер
14. Середа Новий Рік — Егремонт
18. Неділя — Торгилд
18. Неділя Велике Освячення Води год. 2.30 по пол — Егремонт
год. 3.30 по пол. — Редватер
год 5.00 по пол. — Федора
год. 7 вечора — Восетна
19. Понеділок Богоявлення — Радвей
20. Вівторок. Собор Св. Йоана Хрест. — Нюбрук
25. Неділя — Восетна

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Торгилд
8. Неділя — Редватер
12. Четвер. Трьох Святих — Восетна
15. Неділя — Радвей
22. Неділя — Егремонт

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Глен Еллер
7. Середа. Різд., Іс. Христа 6-та год. рано Сл. Божа — Гаес
9-та год. рано Сл. Божа — Арран
7-ма год. веч. Вечірня — Глен Еллер
8. Четвер Собор Пр. Богородиці — Стінен
9. Пятниця. Степана — Сван Плейн
11. Неділя — Норквей
14. Середа Новий Рік — Мейбрів
18. Неділя Щедрий вечір, Свячення Води) — Вайтбів
19. Понеділок Йордан-Водохреща — Гаес
20. Вівторок. Собор Ів. Хр. (Водосвяття) — Кобзар
25. Неділя — Арран

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Інсінгер (м.)
7. Середа. Різдво Ісуса Христа — Інсінгер (Гай вей)
8. Четвер. Собор Пресв. Богородиці — Лисенко
11. Неділя Тіодор (м.)
18. Неділя — Інсінгер (Половики)
19. Понеділок. Богоявлення — Дробот
20. Вівторок. Собор Ів. Хрестителя — Вестбрюк
25. Неділя — Тіодор (за ривером)

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Неділя — Тіодор (м.)
15. Неділя — Вестбрук
22. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. І. МАЙБИ
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Вадіна
6. Вівторок. Св. Вечір 11 год. в ночі — Ватсон
7. Середа. Різдво — Вимер
8. Четвер. Собор Богор. — Фостон
9. Пятниця. Стефана — Київ
11. Неділя — Ватсон
14. Середа. Новий Рік — Клер (м.)
18. Неділя — Вадіна — Йорданське Водосвяття
18. Неділя. Щедрий Вечір 11 год. в ночі — Ватсон
25. Неділя — Вимер

ЛЮТИЙ
1. Неділя Вадіна
8. Неділя — Ватсон
12. Четвер. Трьох Святих — Київ
15. Неділя. Стрітення — Клер (м)
22. Неділя — Вимер

Box 293 Watson, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Мелфорт
7. Середа — Різдво Ісуса Христа — Ґронлид (північна) 12 год. (в ночи)
8. Четвер — Собор Пресв. Богор. — Ґронлид (коло річки)
9. Пятниця — Мелфорт. Степана Первомуч.
11. Неділя Бруксбі
13. Вівторок - Новорічний Молебен, 7-ма год. вечер. Мелфорт
14. Середа — Новий Рік — Ґронлид (коло річки)
18. Неділя — Ґронлид (північна) по Службі Свячення Йор. Води
18. Неділя — Мелфорт 4 год. по полудню Свячення Йор. Води
19. Понеділок — Йордан — Бруксбі, (12 год. в ночи)

Address: Box 1416. Tel. PL 2-2070
403 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СІЧЕНЬ:
4. Неділя —Атабаска (Річні Збори)
6. Вівторок. Свят Вечір — Вайлдвуд Всенічна о год. 10 веч.
7. Середа Різдво Хр. — Сіба Біч.
8. Четвер. Собор Пресв. Богородиці — Річмонд Парк
8. Четвер Вечірня і Коляди — Атабаска 5 год. вечером
9. Пятниця. Первомуч. Степана — Баргед
11. Неділя — Сіба Біч (Річні Збори)
14. Середа. Новий Рік — Василя Вел. — Вестлок
18. Неділя — Баргед (Річні Збори) Освячення Йор. Води 4 год. веч
18. Неділя. Щедрий Вечір — Вестлок: Освячення Води 6 год. веч Атабаска — Всенічна і Освячення Води 10 год. веч.
19. Понеділок. Богоявлення — Ричмонд Парк
20. Вівторок. Собор Івана Хрестителя — Сіба Біч: Вечірня — Вайлдвуд 7 год. вечером
25. Неділя — Атабаска

Address: Box 551
Westlock, Alta. Tel. 436.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ:
4. Неділя — Едмор
6. Середа. Вечірня — Шіго місто
7. Четвер. Р. Хр. — Шіго місто
8. Пятниця. Соб. Пр. Бог. — Винард
11. Неділя — Фови Лейк
14. Середа Новий Рік — „Коло Мельничуків"
18. Неділя — Винард
19. Понеділок Йордан — Шіго Полудневе
25. Неділя — Шіго місто

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

Календар Українських Свят
СІЧЕНЬ:

1 Ч 19 Грудень 1958. Преп. Ілії
2 П 20 Свщм. Ігнатія Богоносця,
3 С 21 Муч. Юліяни Никомид.,
4 Н 22 Нед. Св. Отців
5 П 23 10 Муч. в Криті
6 В 24 Свят Вечір. Муч. Евгенії,
7 С 25 РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА
8 Ч 26 Собор Пресв. Богородиці
9 П 27 Степана Первомуч.
10 С 28 Св. 20,000 Муч в Никомідії
11 Н 29 Нед. по Різдві
12 П 30 Мч. Аннсії Діви,
13 В 31 Преп. Меланії Римлянки,
14 С 1 Січень 1959. Новий Рік
15 Ч 2 Преп Сильвестра Печер.,
16 П 3 Преп Мелахія, Муч. Гордія
17 С 4 Собор 70-ти Апостолів:
18 Н 5 Нед. перед Йорданом.
19 П 6 Йордан—Богоявлення
20 В 7 Собор Ів. Хрестителя.
21 С 8 Преп. Григорія Печер.,
22 Ч 9 Мч Полієвкта і Неарха;
23 П 10 Григорія Нисського,
24 С 11 Преп. Теодосія Вел.
25 Н 12 Нед. по Йордані.
26 П 13 Муч Ермила і Стратоника
27 В 14 Св. Отців убитих у Синаї
28 С 15 Преп. Павла Тивейського,
29 Ч 16 Покл. Кайданам Ап. Петра;
30 П 17 Преп. Антонія Вел.,
31 С 18 Св. Атанасія і Кирила Ар.

о. В. АПОНЮКА
СІЧЕНЬ.
4. Неділя — Мус Джо
7. Середа. Різдво Ісуса Христа — Ріджайна
9. Пятниця 3 день Різдва — Прілейт
11. Неділя — Ріджайна
14. Середа Новий Рік — Кендіяк
18. Неділя — Мус Джо
19. Понеділок. Йордан — Ріджайна
25. Неділя — Прілейт

Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina. Sask. Tel LA 21119

о. М. КОЛЕНИЧА
СІЧЕНЬ:
4. Неділя Мелвил
7. Різдво Хр. - Айтуна
8. Собор Пресв. Бог. — Ґудів
9. Св. Степана — Габард
11. Неділя — Мелвил
14. Новий Рік - Феввуд
18. Неділя Щедрий Вечір — Айтуна рано
Посвячення Води — Габард 3 година
19. Йордан - Ґудів
20. Св. Івана — Рай (фарми) Водосвяття
25. Неділя — Габард

Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

Устав Церковний
СІЧЕНЬ:

4 Неділя Св. Отців. Гол 6. УЄ 9. Літургія: Ап Жид. 11:9-10. 17-23. 32-40 Єванг Мат 1:1-25.

6. Вівторок. Свят-Вечір. Ап Жид 1:1-2. Єв. Луки 2:1-20.

7. Середа. РІЗДВО ХРИСТОВЕ. Єванг. Мат 1:18-25. Літургія Івана Зол. Антифони Свята Ап. Гал. 4-4-7 Єванг Матв 2:1-12.

8. Четвер. Собор Пресв. Богородиці. Літургія: Ап Жид.: 2:11-18. Єванг Мат 2:13-23.

9. Пятниця. Первомуч. Степана. Літургія: Ап Ді 6:8-15. 7:1-5, 47-60 Єванг Мат 21:33-42.

11 Неділя по Різдві Хр. Гол. 7 УЄ 10. Літургія: Ап. Галат 1:11-19. Єванг. Мат. 2:13-23.

14 Середа. Новий Рік. Обрізання. Василія Вел. Утр. Єванг. Івана 10: 9-16 Літургія Василія Вел. Ап. Кол. 2:8-12 і Жид 7:26-28: 8:1-2 Єван. Луки 2:20-21 40-52 і Луки 6:17-23.

18 Неділя Щедрий Вечір. Літургія Івана Зол. починається Вечірнею. Вхід з Євангелією. Паремії Ап 1 Кор. 9:19-27 Єв. Луки 3:13-17 Велике Водосвяття.

19 Понеділок Богоявлення — Йордан Велике Повечір'я з Литією. Утреня: Єванг Марка 1:9-11. Літургія Василія Вел. Антифони Свята. Замість Трисвятого „Ві ті, що в Христа..." Апостол Тита 2:11-14 3:4-7 Єванг Мат 3:13-17 Велике Освячення Води.

20 Вівторок Собор Івана Хрест. Ді. Ді 19:1-8 Єванг Івана 1:29-34.

25 Нед. по Йордані. Гол. 1. УЄ 1. Літургія: Ап. Єфес. 4:7-13; Єв. Мат. 4:12-17.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1959. ЧИСЛО (1078) 2

ВІДБУДЕТЬСЯ НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР УГПЦК

У Вінніпеґу 26 і 27 грудня 1958 р. відбулися збори повної Консисторії на чолі з Головою Консисторії Митрополитом Іларіоном. Консисторія постановила скликати в липні чи в серпні 1959-го року Надзвичайний Собор для обрання кандидата на третього Єпископа для Західньої Єпархії. Кандидатом на такого Єпископа Консисторія обрала ще минулого року о. Протопресвітера Григорія Метюка. Собор відбудеться в м. Едмонтоні, а в суботу й неділю, наступного дня відбудеться хіротонія обраного Єпископа

НА ОСТРОВІ ГАПТІРАС СВЯТКУЮТЬ РІЗДВО ЗА СТАРИМ СТИЛЕМ

Населення острова Гаптірас у Північній Каролайні, ЗДА, святкує Різдво за старим стилем, так само як і православні, цебто не за Григоріянським календарем — 25 грудня, а за Юліянським 7 січня

Дослідники цієї справи виясюють, що населення острова Гаптірас ще 1752 року відмовилося прийняти новий стиль, який завела Католицька Церква, відступивши від старого стилю

ЧИСЛО НЕЩАСЛИВИХ ВИПАДКІВ ПІД ЧАС РІЗДВА

Продовж того вільного часу чи дозвілля, що люди мали на Різдво латинського стилю, в Канаді до понеділка згинуло 55 осіб, а з того в самих лише автомобільних катастрофах 38 жертв.

У ЗДА за той час згинуло 691 осіб, а з того в автомобільних катастрофах 521 особа.

„ЖАЛУЄ, ЩО ПІД ЧАС ВІЙНИ НЕ ЗНИЩЕНО ВСІХ ЖИДІВ"

Головний прокуратор міста Франкфурту, Отто Швайнберґер, кілька разів висловлювався, що „він жалує, що під час війни не винищено всіх жидів". Другий прокуратор, Фріц Бавер, доніс про це владі Зах. Німеччини, і О. Швайнберґера засудили на домашній арешт без подання, як довго ця кара буде тривати

МИСТЕЦЬКІ СКАРБИ ІНДІЯНСЬКОЇ РЕЛІГІЇ

У глибині лісового заповідника (резервату) Гвайтшел у Манітобі є група індіянських мозаїк (виложені з кольорових кусочків матеріялу образи), що представляють собою геометричні фігури, як: квадрати, кола і т. п., а також людей, черепах і змій. Ці фігури дуже давні, повні таємничости старих індіянських вірувань.

Уряд Манітоби доручив Раді Історичних Памяток заопікуватися цим місцем, і праця над збереженням цих цінних памяток почнеться 30 червня 1959 р. Так Гвайтшел стане для туристів одним з найбільш привабливих місцевостей Канади.

РІЗДВЯНЕ СЛОВО КОРОЛЕВИ ПРО ЗНАЧЕННЯ РОДИНИ

У своєму Різдвяному Слові 1958 р. до народів Британської Спільноти Народів (Комонвелту) королева Єлисавета II підкреслила, що мир кожної великої спільноти, отже й народу, в основному будується на мирі й безпеці в родинному житті.

ПРЕЗ. АЙЗЕНГАВЕР ЗУСТРІЧАВ НОВИЙ РІК НА ФАРМІ

Президент ЗДА Двайт Айзенгавер з дружиною зустрічав Новий Рік (1959) на своїй фармі в Гетесбурґу, Па. Різдво провів він у колі своєї родини дружини, сина Джана Айзенгавера майора збройних сил ЗДА, його жінки Барбари і 4 внуків, у Білому Домі у Вашинґтоні. На Різдвяному обіді вони споживали індика, що їм подарувало Товариство фармерів.

ПОЛЬСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ПРИСВОЇВ БІБЛІОТЕКУ Й АРХІВ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Варшавське "Наше слово" з 16 листопада 1958 р. повідомило, що бібліотеку і численні рукописи колишньої греко-католицької Перемиської епархії забрав польський католицький університет у Люблині

ЖОВТА НЕБЕЗПЕКА

„Жовтою небезпекою" називають побоювання білої раси людей (в Европі й Америці), що Китай колись освідомиться національно, озброїться й кине свої велетенські маси на підбій білої раси людей. Це побоювання досить давне, і вже стало ніби фантастичним переказом (мітом)

А тепер Китай проголосив повну комунізацію життя населення. Усі будуть жити в таборах, спільно харчуватися і спільно працювати. Усе населення країни (понад 600 мільйонів) організується на військовий лад. У хвилинах вільних від праці кожного обовязує військовий вишкіл. Населення поділене на військові одиниці, включаючи й жінок та дітей. Це так зване „народнє ополчення". У самому лише місті Пейпінґу до „ополчення" належать понад два мільйони людей: вони поділені на 155 дивізій, 354 полки, 392 батальйони, 453 роти

Вишколені резерви Китаю становлять коло 50 мільйонів вояків. Отже „жовта небезпека" може стати дійсністю.

ГУВЕР ПОВІДОМИВ ПРО ЗРОСТАННЯ ЗЛОЧИННОСТИ

Едгар Гувер — шеф Федерального Бюра Інвестиґації в ЗДА у грудні 1958 р. повідомив генерального прокуратора ЗДА, Вільяма П. Роджерса, що число нападів на банки, вломів і крадіжей у ЗДА продовж 1958 р. збільшилося на 30 відсотків, упорівень до 1957 р.

ТИХА ТРАГЕДІЯ ДИТИНИ „ПОВОРОТЦІВ НА РОДІНУ"

З Вінніпеґу під кінець 1958 р. одна родина з найновішої іміграції виїхала до Советського Союзу, в Україну. При тому в родині розігралася тиха, але серце роздираюча трагедія: їхній син — хлопець 11 чи 12 років не хотів з Канади виїздити, гірко плакав, і родичі мусіли тягнути його майже силоміць.

І хлопець у розпуці сказав: „Тату й мамо! Яка ж вам буде з мене потіха в Советському Союзі, коли большевики й так мене від вас заберуть, і будуть десь цілком окремо виховувати?!"

Імен і прізвища родини не подаємо із зрозумілих причин.

ВОДІЇВ АВТ ОСТЕРІГАЮТЬ ПЕРЕД ЗЛОЧИНЦЯМИ

Поліційні чинники в ЗДА ще 1957 р. видали були осторогу водіям авт, щоб вони не підвозили по дорозі незнайомих їм осіб. Однак багато людей не звертали уваги на цю осторогу. Внаслідок того, як повідомив Е. Гувер — шеф ЕфБіАй в ЗДА, за 1958 р. було вбите дуже велике число водіїв авт тими злочинцями, які очікували на шляхах і просилися, щоб їх підвезти. Авт, украдених 1958 р., знайдено 17.000 і повернено власникам.

ПОПРАВКИ МИТР. ІЛАРІОНА У ПРАВОПИСІ ХРИСТИЯНСЬКИХ СЛІВ

На сторінках щоденника „Свобода" (ЗДА) за 27 грудня 1958 р. Володимир Дорошенко у довгій статті критикує „Правописний Словник" Гр. Голоскевича, основаного на т. зв. „Харківському правописі". При тому Вол. Дорошенко стверджує факт, що православний Митрополит Іларіон у мирі відомий мовознавець проф. Іван Огієнко, це перший у вільному світі авторитетний знавець мови, який виступив проти деяких неправильностей у цьому правописі.

Словник Голоскевича подає неправильно: „христити", „хрищення" і т. д., а має бути: „хрестити", „хрещення" і т. п., вияснює Митрополит Іларіон (Журн. „Віра й Культура", липень, 1958); і стверджує, що правопис церковно-релігійних слів був уложений у Харкові без порозуміння з Церквою, а при тому три четвертини правописної комісії не були фаховими мовознавцями.

ПОМЕР СИН ПОЛК. Є. КОНОВАЛЬЦЯ

Уночі з 18 на 19 грудня 1958 р. помер на недугу рака 43-річний Юрій Коновалець - син полковника Євгена Коновальця. В останньому часі працював він на становищі керівника летунського бюра голляндської летунської фірми КЛМ у Римі.

Юрій Коновалець - син покійного полковника Євгена Коновальця, який на становищі провідника української революційної організації ОУН згинув 23-го травня 1938 р. у Ротердамі від руки большевицького агента.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

ЩЕ ГОЛОС ДРУГОГО НАРОДНОГО ЗІЗДУ

Дотепер ми чули голоси громад, поодиноких осіб і Довірочних Зборів про церковні справи, а тут почуємо голос Другого Українського Народного Зїзду, що відбувся в Саскатуні 1917 року, і де було 700 делеґатів з ріжних сторін Канади. Їх голос — то голос народу. Делеґати знали де що робилося, отже прийняли ухвалу, де говорилося:

"Укр. Нар. Зїзд зарепрезентований числом 700 делеґатів, зваживши, що "Канад. Русин", орган еп. Будки та "Канад. Ранок" (протестантський), як рівнож сам епископ і часть підчинених йому священиків, накидаються в нечесний спосіб на всяку народну роботу серед українського народу в Канаді, а головно на Український Інститут ім. П. Могили в Саскатуні, що така їх киринна робота стремить щоб нищити всяку просвітно-культурну роботу, незалежну від епископської церковної корпорації, що відчувається дуже болючо, — то в виду вище наведених фактів сей Зїзд пятнує сих ворогів народного поступу і ухвалює їм заслужену нагану за їх дотеперішню киринну роботу..."

Делеґатів посилали громади, посилав нарід як своїх однодумців, і ті делеґати показали своє становище не лише словами, але й ділом, бо зложили для Інституту ім. П. Могили 12,000 долярів.

(Багато матеріялу про церковні і другі справи подає **"Ювілейна Книга 25-ліття Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні"**, видана 1945 року).

***

І вимоги і критику звертали люди до еп. Будки, хоч він міг сказати: „Коли я Римові служу, то мушу робити те, що Рим наказує, а не те, чого ви хочете. Рим господар, а я слуга. Коли вам чогось треба; то звертайтесь до господаря, а не до слуги".

Будка міг так сказати, хоч і не сказав, однакож його положення можна було розуміти. Йому приказував Рим, французи приказували, що має робити, а сам він не мав права робити що хоче. Він слуга, а не господар. Робив, що приказують.

Приходила Великодна сповідь, і Будка казав священикам, щоби не сповідали тих, що мають в Інституті дітей, або Інститут підпомагають. Таких, коли помруть, громади не повинні приймати на цвинтар.

В Йорктоні на католицькім вічу 24-го червня, 1918 р Будка казав, що не він, але "засади Христові" виступають проти Інституту. Мав казати, що несповіданих не можна на посвяченім цвинтарі ховати, бо там "свиней не треба", і радив своїм вірним, щоби поставити коло цвинтаря дві таблиці, а то: "Тут цвинтар для людей", а "Там цвинтар для свиней".

Коли Рим міг людей на вогні палити, то чому його слуга не міг людей свиньми називати?

В околиці Мелвил, Саск., говорив "піпа" **"Пощо вам України, вона вам спасення не дасть. Ви католики і того вам досить".** Другий називав Шевченка і Франка пияками і розпусниками. Вихованок третього "піпи", коли приїхав додому, то на образі виколов очі Шевченкові як "схизматикові" (православному).

Таке ~~й тому~~ подібне нарід чув, бачив, сам таке переживав, про те говорив, отже ставало людям ясно, що непрошеним "спасителям" не ходить ані про спасення, ані про небо, ані про пекло, але про те, щоб людей взяти в руки, над ними панувати і їх використовувати. Така робота йшла по історичній лінії римської віковічної політики. Таке говорив Будка, „піпи", і подібне писалося в їх органі.

"Канадийський Русин" і "Канадийський Українець"

Як писалося в "Кан. Русинові" — вже наводився примір, а як писав він дальше, перехрестившись на "Канадийського Українця", — тут побачимо.

Десь 1925 р. православний архимандрит Морозов у Вільні перейшов на католицизм, — може з надією, що тут стане епископом. І католицька преса наробила шуму, що православіє валиться. Радів і "Кан. Українець".

Коли ж Морозов побачив, що там не дуже його шанують, то вернувся до православія і згодився відбути кару за своє відступство. Про те писало варшавське "Воскресное Чтеніе", а також "Діло" з 25-го грудня, 1926 року. Захотів писати і "Канад. Українець" і написав в 6-ім числі 1927 року таке:

"Новітні інквізиції православних

"У Варшаві перейшов до католицької Церкви російський православний епископ Морозов. Коли православні довідались о тім, зловили його, звязали і постановили спалити на стосі дерева. Дерево підпалили і епископа кинули, але його попареного в послідній хвилі вратувала і витягнула наспівша в час поліція.

"Той фанатизм нагадує Жидів, котрі переслідують своїх, що стають християнами. Се нагадує також "православних", що в такім самім фанатизмі забили св. Йосафата Кунцевича; то толкує "віру" нашої кудриківщини, що кличе недовірків кидати свою віру, вертати до православія 17 віку, що забило св. Йосафата і забирало католицькі церкви(!), толкує дикий висказ одного з протоєреїв в Канаді, друкований в укр. газеті: "забили Йосифа Кунцевича сокирою за впертість, те саме належиться всім католикам". Але таким фанатизмом жадна віра не встоїться. Такі неправославні способи забивають "православіє".

***

Але все те була брехня.

Морозов не був епископом, але архимандртом.

"Кан. Українець" називає православних "інквізиторами", та згадує, що **якийсь** православний протоєрей в Канаді **писав десь** сяке і таке, але не дає імени протоєрея, і де він писав. Хтось писав десь, а ви, люди, вірте, що так було!

Щождо Морозова, то було так:

Не православні, але католики зробили напад на Морозова, довідавшись, що він вернувся до православія. І не в Варшаві, а в Вільні. І напад провадив католицький ксьондз Лісноболродський.

"Віленське Утро" з 18-го січня, 1927 р. доносило, що ксьондз Лісноболродський на проповіді в неділю 16-го січня, 1927 року накликав вірних до нападу на Морозова, що жив в манастирі в Вильні і щоби гнали його геть.

По Богослуженні пішов Лісноболродський з сотенною товпою до кватири Морозова, і юрба гукала: "На костер його, спалити!" Двері до Морозова були замкнені, і Лісноболродський накликав людей, щоб розбили двері, але люди казали, що воно не по-християнськи.

Тоді Лісноболродський заявив, що коли дверей не розібють, то він другої неділі скличе людей з ринку і вони все зроблять. Такі погрози обурили вірних так, що вони заявили, — більше Лісноболродського до церкви не впустять і підуть зо скаргою до його епископа Міхальцевича.

Так стояла справа з Морозовим, а "Канад. Українець" все перекрутив і з католицької інквізиції зробив православну. Таке безличне крутарство!

***

Брехнею було і те, що **православні забирали католицькі церкви.** Адже ж православні свої церкви мали, і не потребували католицьких (уніятських), яких дійсно не було, бо уніяти своїх церков не будували, але забирали православні і їх переміняли на уніятські. Коли ж православні церкви відбирали, чи старалися відбирати, то не католицькі, але свої власні.

Щодо Кунцевича, то самі жовківські Василіяни писали в "Житті Йосафата", що він не давав православним церков, проганяв їх священиків, забирав церковні книги...

Такими способами послуговувалися "Канад. Русин" і "Канад. Українець і католицькі агенти та політики в Канаді, отже можна собі уявити, яку боротьбу мусіли зводити з тими брехунами і брехнями свідомі українці.

Таке тягнулося з року на рік. І коли за таке заскаржено "Кан. Українця" 1925 року, то суд засудив його за брехні на 7,000 долярів кари, а коли 1928 р. православні хотіли знов його скаржити, то помістив **"Спростовання"**, де заявив, що **"Історія Української Православної Церкви в Канаді чесна і чиста"**, і що те, що він писав про Православну Церкву — **"давно і тепер, не є правдою".** І так залагодив справу.

Те "Спростовання" було поміщене в "Кан. Українцеві" 30-го жовтня, 1928 р., і воно загнало "Кан. Українця" до гробу. (Згадане "Спростоване" є поміщене повним змістом в книжці о. В. Кудрика "Чужа рука", в Вінніпегу, 1935 р., на стор. 16—18).

Тут ще питання: Коли тоді годували несвідомих греко-католиків таким матеріялом, то чим годують їх нині?

(Далі буде)

ПАПА ІВАН 23-ІЙ ВИРІШИВ НЕ ПОЧУВАТИСЯ "ВЯЗНЕМ"

Папа Іван 23-ій на перший день Різдва 1958 р. відвідав деякі лікарні в Римі. Безпосередньо по Різдві він відвідав вязнів у вязницях Риму, а також заловів візитацію парафій у Римі.

Від 1870 р. Рим відпав від папської держави, якої він був столицею, бо італійський народ відібрав від папи це місто як свою столицю. З того часу папи, проголосивши себе "вязнями" у Ватикані, не виходили до Риму, хоч кожен папа по-давньому був епископом Риму.

ХРИСТИЯНСЬКЕ СПІВЧУТТЯ, ЧИ САМОРЕКЛЯМА?

Жорстоке переслідування релігії, а вже особливо християнства в СССР кожному відоме. „Не відоме" воно лише тим, хто цього з цих чи тих причин не хоче його бачити.

Отже це добре, й нормально, що поряд протестів інших Християнських Церков, протестує проти цього й Католицька Церква. Одним з таких протестів був і той, що його в грудні 1958 року у Вашингтоні проголосило католицьке провідне духовенство на зібранні в числі 250 осіб — кардинали, архиепископи, епископи. Вони правильно підкреслили, що за залізною заслоною „переслідування Церкви Христової продовжується з незменшеною жорстокістю в країнах матеріялістичного комунізму" Вони правильно при тому закликали молитися за всіх християн, що мучаться під комуністичним переслідуванням. І правильно признали, що комунізм поставив „широкий фронт війни всіми засобами проти Бога; війни проти всіх віруючих у Бога".

Але при протесті католицького епископату в ЗДА прикро й неприємно вражає один „скрегіт", а саме — підкреслюється, що комуністичні уряди переслідують „на першому місці Католицьку Церкву".

І тут мимоволі навязується думка про намагання показати лише католиків як нібито найбільш принципових противників комунізму; показати лише католиків, як ніби то найбільших мучеників за християнство, а християн некатоликів тим самим усунути на дальше місце, поставити в тінь. Головні ж лаври мучеництва віддати лише Римові. І тут знов таки мимоволі стає питання: Чи мучеництво всіх віруючих у Бога дійсно викликає в епископату щире християнське співчуття, — чи може при тому є також намір зробити собі при нагоді церковно-політичну рекляму перед іншими релігіями й Церквами?. Якщо б малося на думці й те друге, то це була б дуже несмачна справа, — використовувати мучеництво всіх віруючих для пропаганди католицизму.

Як відомо, Католицька Церква в сучасній Польщі, пішовши на угоду з комуністичним режимом, використовує свою церковно-політичну силу на те, щоб переслідувати українців, і то не лише православних, але й греко-католиків за їхній український обряд. Як же тоді українцям, навіть греко-католикам, молитися за таку Церкву — „мученицю" під проводом кардинала Вишинського? Та ж вона сама є мучителькою українців!

Можна думати, що Рим взагалі не згадував би про мучеництво й не-католиків; може ще сказав би, що комуністи щиро допомагають ширити інші релігії: православну, протестантську, іслям, буддизм і т. д. Але тоді Рим мимоволі сам робив би добру пропаганду большевикам, твердячи, що все ж таки він „підтримує релігію", хоч і не конче католицьку. Так виходить з пропаганди деяких діячів Католицької Акції, які кажуть, що інших релігій большевики не переслідують, а ще й помагають їм, а виступають лише проти католицизму. Такі діячі піддають тим безглузді думки, що большевики провадять не атеїстичну війну, а лише... „віроісповідну"! До того докотилася засліпленість і фанатизм католицької пропаганди.

Чи є тут християнська щирість, — це можемо бачити з того, що коли большевики винищили ввесь Український Єпископат — понад 30 осіб, тисячі українського православного духовенства, — то чи був протест з Риму проти переслідування комуністами всіх християн? Його не було, бо це ж мучили не католиків, а „проклятих схизматиків"! То ще не все, — католицька преса писала, що після знищення большевиками Православної Церкви в Україні стане „духова пустиня", і тоді вже легко буде Римові завести там католицизм.

Гіркі це слова... Але це слова правди, сумної правди... Хворуючі на манію уроєного „першенства" Риму в усій Християнській Церкві, навіть щодо мучеництва під комуністичним переслідуванням намагаються поставити лише католиків на першому місці, а всі решта, мовляв, не дуже є мучениками! На якій підставі принижується мучеництво Українського Православного Єпископату? Ні одного католицького епископа досі не розстріляно й не замучено тортурами в СССР, а обмежилися лише увязнюванням, а деяких звільнюванням. А тим часом Український Православний Єпископат УАПЦ під проводом св. п. Митрополита Липківського замучено тортурами чи розстріляно Так виглядає правда про це, хто найбільше переслідуваний комуністичними режимами І політикам Риму цього ніяк закрити не вдасться, хоч би вони і як намагалися показувати мучеництво некатоликів як ніби то „маленьке", в кожному разі — „менше" за католицьке. Таке ставлення справи суперечить християнській скромності і правді.

І. Лобар.

ДИСКУСІЯ ЧАПЛЕНКА І БАГРЯНОГО НА ТЕМУ РЕЛІГІЇ

Український учений і письменник проф. В. Чапленко написав з Ню Йорку 17 серпня 1958 р. лист до письменника Івана Багряного, який живе в Німеччині. Лист — у справі релігії. В. Чапленко зробив закид у цьому листі Багряному, за те, що той у літературній дискусії ужив вислову, що "людина створена Богом". Отже Чапленко питає Багряного, чи не знає він, що людина з примітивної тварини розвивалася довгі мільйони років?

Багряний відповів Чапленкові в часописі „Українські Вісті" (Новий Ульм, Зах. Німеччина) 14 вересня 1958 р. І сказав, що йому відоме таке становище природничої науки в цій справі; але така дійсність походження людини ніяк не повинна заперечувати людського прагнення шукати „божеського начала в людині, її божеської величі її, шляхів утечі від тваринного призначення... Цими шляхами людство утікало багато віків, творивши дива в царині людського духа..."

А Господній слуга не повинен сваритися, але бути привітним до всіх навчальним, до нещасть терпеливим (II. Павла 2. 24).

ПАСТУХИ З СЕРЕДНЬОЮ ОСВІТОЮ

Советський часопис „Радянська Україна" (25. 8. 1958) помістив велику знимку „розсміяних і щасливих" (обовязково „щасливих"!) дівчат Ланівецького району на Тернопільщині (бувша частина Кремянеччини на Волині, що прилучена до Тернопільщини). Біля знимки є таке пояснення:

„Одержавши атестат зрілости, комсомолка Уляна Гоменюк пішла працювати телятницею в рідний колгосп, імені 17 вересня".

„Атестат зрілости" чи матура — це свідоцтво закінчення середньої школи (гай скул). Значить, після закінчення середньої школи українську молодь женуть у колгосп пасти телята. Кажуть: „робота не приносить сорому". Це правда. Але діти советських верховодів — диктаторів, міністрів, маршалів і т. п. — після середньої школи таки не пасуть у колгоспі телят.

„ЗМАГАЮТЬСЯ ЗА ЧЕСТЬ УССР"

Так звані „республіки" Советського Союзу змагаються за спортову першість у клясичному дужанні. У цій спортовій команді, що „захищає честь Української Соціялістичної Республіки" є також „представники Львова" в такому складі: Рібалкін, Широков, Вавілов, Сідоров, Шапіро, Наланьян, ну й на притяжку ще якийсь Маленюк. Будуть вдавати „козаків"! Мовляв, українців є 45 мільйонів, і не можуть вони захистити Україну перед „братніми народами", отже ці „братні народи" взялися „захистити Україну", — мовляв, щастя українці мають! Справжнє „чудо" в системі СССР, ще більше, ніж „Спутнік"...

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2¼" x 3¾"

Число	
3027	Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

ОБОВЯЗКИ ЧЛЕНІВ УГП ЦЕРКВИ

"Творімо Домашню Церкву!"
Митрополит Іларіон

ВИХОВУЙМО РОДИНИ НА РЕЛІГІЙНИХ ОСНОВАХ

На закінчення кількох статтей, що були за чергою поміщені в попередніх числах "Вістника", про обовязки членів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, у цій статті коротко порушимо справу релігійного домашнього виховання.

При тому вважаємо за конечне пригадати членам нашої Церкви Різдвяне Послання 1957 р. Архипастиря нашої Церкви Владики Митрополита Іларіона на тему: **"Творімо Домашню Церкву!"**

Якщо б це Архипастирське Послання видати окремими листками, і щоб кожна родина мала його у себе в хаті на почесному місці на стіні, то воно повністю на це заслуговує. Коли глибше вдуматися у зміст цього Послання, то стає ясно, що в ньому сказане таке Архипастирське Християнське Слово, якого продовж століть ще не було чути в Церкві Христовій,—а саме: **„Творімо Домашню Церкву!"** Ідея ця глибоко-православна. І наш Владика Митрополит обоснував її наукою Св. Письма (Рим. 16. 4; І Кор. 16. 19; Кол. 4. 15; Филип. 1. 2.) і Отців Православної Церкви. Та й інші Християнські Церкви з уст Пастирів своїх ще не чували такого Слова, хоч підстави для такої науки у Православній Церкві Христовій є цілком ясні.

І пригадує нам Владика Митрополит Іларіон: "Родина — це М а л а Ц е р к в а", навчає великий Отець і Учитель наш Іван Золотоустий, який склав ту Святу Літургію, яку ми правимо цілий рік. Родина чи сім'я — це Домашня Церква, на якій увесь світ стоїть, як на скалі своїй". "Під час гоніння на Віру Христову власне Церква Домашня плекала її та позвивала й ширила. Через це Християнство так легко охоплювало ввесь світ". Отже тому саме Апостол Павло залишив нам вічний заповіт: "Вітайте Домашню Церкву" (Рим. 16. 4.).

Так навчає наш Архипастир Владика Митрополит Іларіон.

***

Перейдімо тепер до нашої щоденної дійсності, - які наслідки дає брак релігійного домашнього виховання? Коли хто цікавиться розмірами й причинами скорого й масового упадку моральности серед загалу в нашому світі, то він переконається, що головна причина лежить у р о д и н і. Досліди спеціялістів: педагогів, правників, поліційно-слідчих експертів-знавців, психіятрів, священиків, письменників, журналістів одноголосно посвідчують, що корінь лиха - в неморальній, в нехристиянській р о д и н і. Через судові залі переходять сотні тисяч злочинців: і коли приглядаємося до самого коріння злочинности, то бачимо, що він починається ще з дому. Дитина не була вихована на християнських засадах п р а к т и ч н о, отже й стала потенційно на підшепти диявола.

Найчастіші образки дійсности такі: родичі між собою завжди сваряться; вічна пиятика; батько часто попадає до кримінадку; діти опущені - ходять самопас. І вони беруть приклад з родичів. Не родичі підбирають їм гарне, чесноцінне християнське товариство, а навпаки, товариство шукає їх саме, і то гірше, а часом і злочинне товариство.

Минулого року в Англії була зроблена статистика, — з яких родин виходить найбільше неморальних дітей, і виявилося, що біля 80 відсотків — з "добрих" родин! Був випадок, що звироднілі юнаки забили священика. І всі одноголосно потвердили, що юнаки вийшли з „добрих, християнських родин"! Отже стаєте здивовані перед питанням: Чи ж може так бути, щоб нормальна, здорова людина вийшла з християнського родинного виховання з л о ч и н ц е м? Чи ж може з чистого джерела випливати брудна вода? Ніколи! Непорозуміння є в тому, що хоча науку Христа людство має вже близько дві тисячі років, то ще й досі загал не зрозумів тієї реальної п і д с т а в и, на якій відрізняємо х р и с т и я н и н а від не-християнина. Коли родичі мають освіту, мають багатство, титули, займають видні становища в суспільстві, не були кримінально карані законами, вміють увічливо поводитися в товаристві, з о в н і ш н ь о виконують церковні обовязки (регулярно бувають у церкві, платять вкладки до церковної громади і т. д.), то загал призвичаєний уважати, що тут уже нічого не бракує таким людям до назви "християнська родина"

А ось зайдімо до них у дім і приглянімося до їх щоденного життя. І побачимо: діти мають гроші, дорогі забавки, коштовну одіж, вміють чемно поводитися, але . . . не мають с п р а в ж н і х родичів, вони д у х о в о б е з д о м н і. Чому? Бо ця так звана "порядна" родина виховує їх лише з о в н і ш н ь о. Родичі не мають часу ближче займатися дітьми. Зарібкова робота поза домом, кіно, театр, забави, збори, всяка суспільна робота займає їм увесь час. Родичі не дають дітям свого с е р ц я й д у ш і. Родичі можуть мати свої високі ідеали на широку скалю, - ввесь світ готові спасати, отже не мають часу для своїх дітей. Вони нагадують того цигана із народньої сміховинки: коли людина конала із спраги, отже просила цигана принести склянку води, то циган пішов, сів біля криниці й почав тріскою копирсати землю, щоб . . . цілу криницю викопати й принести спрагненому; а за той час людина із спраги померла. Так воно й з тими т. зв. "порядними" родинами: вони готові виховувати ввесь народ, усе людство, і всім серцем йому віддаються, а дітей своїх занедбують. І коли так зробить кожна родина, то стаєте перед питанням: Як же ви народ і людство виховаєте, коли не починаєте цього робити від самих основ, - від своїх дітей? Хай кожна родина виховає своїх дітей, отже й буде вихований народ!

І так ростуть ці діти "порядних" родин "гарно виховувані", але тільки н а з о в н і! А їхні дитячі серця - - х о л о д н і, мов лід. І жаль у них до родичів, і до всього світу, що батько й мати не цікавляться їхніми переживаннями, мріями, думками. Вони — с а м і т н і, вони духово бездомні . . . І потім вони стають зимними, замкнутими в собі, з жалем до долі, родичів і світу, їдко-насмішливі супроти всяких ідеалів. А тут і причина, що вони потім стають злочинцями. А люди дивуються: Як то, мовляв, так? З такої "порядної" родини, і вийшли на злочинців!

***

Християнських родин, - християнських у п р а к т и ч н о м у розумінні цього слова! є дуже й дуже мало. Але все таки вони є. Коли зайдете до них у дім, ви відразу пізнаєте їх. Скоріше душею відчуєте, ніж збагнете розумом. У них усе "якось інакше": відчувається д у ш е в н е т е п л о. У хаті немає сварки між родичами. Панує згода, зрозуміння і взаємне вирозуміння, любов. Не чути поганих, грубих слів, не видно тваринного показування "нервів". Дітям лагідно, спокійно, тепло звертається увагу на їхні невідповідні слова й поведінку, і терпеливо вияснюється, чому воно так є зле, а як має бути добре. На всі питання цікавих дітей терпеливо дається відповідь у дусі таки їхнього дитячого стилю думання, щоб вони легче зрозуміли. З дітьми часто провадиться розмови про їхніх кращих товаришів і товаришок, і підкреслюється, що вони є такими гарними тому, бо вони є х р и с т и я н и. Часто говориться про власну родинну традицію, - про чесноти діда й баби дітей; і підкреслюється, що вони такі добрі і щирі, бо вони - - х р и с т и я н и. З дітьми часто читається разом різні повчальні оповідання й вірші, і показується, якими є справжні х р и с т и я н и

Над ліжечками дітей висять образки-іконки, подаровані на памятку священиком, чи дідом і бабою, чи матір'ю й батьком. Зранку й увечері діти навколішках проказують коротеньку молитву, і кінчають проханням, щоб Бог послав здоровличко мамі, татові, дідові, бабі і всій р о д и н і І все це навязується до р е а л ь н о г о, щоденного життя

Принаймні раз на тиждень уся родина навколішках молиться спільно. І присвячує хоч короткий час розмовам на релігійні теми, повязані з життям. Кожну неділю, кожне свято вся родина зустрічає урочисто: на столі горять свічки, перед спожиттям страви хтось із родини проказує коротеньку молитву

Так пливе життя, - день за днем, рік за роком, — в такій атмосфері дитина зростає, закріплюється, призвичаюється, і вона є дійсним х р и с т и я н и н о м: християнство стає її н а т у р о ю. І коли вона вийде в бурхливе море самостійного життя, то в хвилинах навіть найбільшої спокуси зла цей священний образ своєї родини, навіки утривалений в душі, завжди буде в критичних хвилинах виринати перед очі душі, і буде хоронити таку людину перед злими вчинками

***

У початках грудня 1958 р. преса принесла один з вимовних прикладів. Советський письменник Поляновський прославився своїми творами для дітей, а головно твором „Вулиця молодшого сина". Він навчився красномовно писати про це, як виховувати дітей. А сам кидає одну жінку на Кавказі з дітьми, жениться другий раз - у Москві, і знову має дітей. І цю родину занедбує, шукаючи неморальних розват. А наслідки для дітей? Його 17-літнього сина Серьожу 1958 р. засудили на 20 років вязниці за важкі кримінальні злочини! Тут один з багатьох прикладів, які повинні твердо навчити нас оцінювати вартість людини перш за все по її щоденному домашньому способові життя, а не лише "на сцені" суспільного життя поза своїм домом.

***

Єдина сила, якою можна виховати родину на твердих основах моральности - це релігійне християнське виховання, п р а к т и ч н е християнське виховання, а не лише на словах. І Спаситель наш Христос не опускає такої родини, кажучи: "Де двоє чи троє зібрані в Ім'я Моє, там Я серед них!" (Матвія 18.20). Власне в цьому розумінні кожна дійсно християнська родина є Малою Церквою, цебто Домашньою Церквою. І як у кожній речі, як кажуть, „цілість є в частині, а частина є в цілості", так воно і в Церкві Христовій: родина, як Домашня Церква, є частиною всенародньої Церкви, Великої Церкви; але разом з тим всенародня чи Велика Церква перебуває в кожній родині.

І ... ші священики спішать з своєю духовною допомогою родині; разом переживають з нею її болі та її радощі; вони бувають у домах родин, знають щоденне життя своїх громад; тримають з ними постійний звязок від їхнього народження й Охрещення на шляху всього їхнього життя; не забувають їх у недолі коли хто хворий удома чи в лікарні, коли якесь зло нишком закрадається в родину; коли може хто потребує від своєї громади матеріяльної допомоги і т. д.

Щиро віримо, що великий загал вірних, які складають собою під своїм Духовним Проводом свою Св. Українську Православну Церкву в Канаді, щиро відданий своїй Церкві так, як і Церква віддана йому. І цю свою любов до Церкви Христової перш за все виявимо тим, коли будемо х р и с т и я н а м и словом, ділом і думкою завжди і всюди, щоб по цьому пізнавали нас, що ми є членами нашої Церкви

ЧОМУ ЯПОНЦІ ВІДПОРНІ НА ВИНАРОДОВЛЕННЯ

Японці почали поселюватися в Бразилії з 1908 р., і тепер їх там є 400 тисяч. Вони мають на власність у Бразилії 2.2 мільйона гектарів землі, а це становить майже половину поверхні всієї Японії.

Японські імігранти в Бразилії живуть у замкнутім колі свого середовища, і тому відпорні на загрозу винародовлення Основою японства в Бразилії є понад 100 японців, які є членами буддистської секти Йодо Шінсу; це дуже сувора секта щодо виховування характеру своїх вірних. Вона має 27 святинь, і задумує купити ще 50 нових.

З уваги на все це, уряд Бразилії сильно обмежив наплив японців до Бразилії, бо він не бажає, щоб на її землі витворювалися групи з іншими мовами, ніж португальська, та з іншими релігіями, ніж католицька.

КРАЇНА, ДЕ БРАКУЄ ЖІНОК

Майже в усьому світі існує перевага числа жінок над кількістю мужчин. Виняток тут становить Австралія, де мужчин є більше, ніж жінок. Усі жінки, що тільки могли вийти заміж, подружилися ,і ще 160,000 жінок забракло, хоч по останній війні уряд спровадив до Австралії 1,200,000 нових імігрантів з родинами включно. А недавно з Греції й Італії уряд спеціяльно завербував самих жінок. І коли кораблі з тими жінками прийшли до австралійських портів, то охочі женитися австралійці зустріли їх з такими бурхливими виявами радости, що поліція мусіла тих жінок охороняти.

"Бо хто сіє для власного тіла свого, той від тіла зотління пожне. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне" (Ефес. 6. 8).

ЮВІЛЕЙНІ НАГОРОДИ ДУХОВЕНСТВУ.

†
Смиренний І л а р і о н,

з Божої ласки Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

У цей величний і радісний день Божого Народження сердечно вітаю все Духовенство нашої Святої Церкви з великим Святом, і всім щиро бажаю провести його в святковому спокою та в повній радості.

Так само сердечно вітаю все Духовенство і з Новим 1959-м Роком, і всім бажаю здоров'я міцного, щоб усіма своїми силами служити Господеві та Його українському народові.

Рік 1958-ий був Роком 40-літнього Ювілею відродження нашої Святої Української Православної Церкви в Канаді, і щоб його сильніше підкреслити в нашому житті, цим моїм Посланням складаю найсердечнішу подяку всьому нашому Духовенству за його тяжку, плідну й самовіддану працю для розвою нашої Святої Церкви. Праця нашого Всечесного Духовенства була справді така плідна, що наша Церква розквітла й стала могутньою, якою й належиться їй бути.

Ось тому всьому нашому Духовенству видаю Митрополичі Грамоти Подяки.

Крім того, на основі §21 Статуту нашої Церкви, благословляю наше Духовенство такими Ювілейними черговими нагородами

1. Н а б е д р е н и к о м: о. П. Блажук, о. С. Гуцуляк, о. О. Костюк, о. І. Куліш, о. Я. Рибалка, о. В. Слюзар у Канорі, о. А. Тетеренко.

2. С к у ф і є ю: о. М. Коленич, о. Д. Лучак, о. І. Мельник, о. С. Зузак.

3. К а м і л а в к о ю: о. В. Бойчук, о. С. Цетухин, о. О. Фляк, о. Ф. Легенюк, о. М. Подольський.

4. З о л о т и м Х р е с т о м: о. І. Магас, о. В Мельничук, о. Ю. Ференсів, о І Швець

5 С а н о м П р о т о є р е я: о. М. Боднарчук, о. П. Глицький, о. Л. Дячина, о. Х. Ковалишин, о. А. Хруставка

6. Е п і г о н а т о м (Палицею): о Прот. Е. Горгіца, о. Прот. Т. Горбай

7. Х р е с т о м з о з д о б а м и: о. Прот С. Гребенюк, о. Прот К. Желишкевич, о. Прот. В Кудрик, о. Прот. П Стефюк, о. Прот. Є. Чижів.

Цими нагородами кожного зокрема поблагословлю в Церкві за Святою Богослужбою чи я сам, чи наші Єпархіяльні Архиєреї

Сердечно вітаю всіх Вас з заслуженими нагородами, і всіх кличу до ще більшої праці для розвою нашої Святої Церкви, - - на Славу Великого Господа Бога нашого і на спасіння Його українського народу

Кличу Боже Благословення на всіх Вас і на всю Вашу працю, -

†І л а р і о н,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1959, січня 7-го,
на день Божого Народження.
Всеканадійська Катедра Пресвятої
Тройці в Вінніпегу.

З РІЗДВЯНОГО ПОСЛАННЯ ПАПИ

Пап Іван 23-ій своє Різдвяне Послання 1958 р. формально виголосив з нагоди своєї відповіді на Різдвяні побажання, які склала йому Колегія Кардиналів 23 грудня 1958 р.

Папа, між іншим, сказав: "Людям доброї волі не будемо пригадувати нещастя війни і насильства, але мусимо бути чуйними, щоб протиставитися тим, які є ворогами Бога". А далі: "Панує невільництво думки і праці в поважній частині людства". По імені назвав папа лише комуністичний Китай, де Церква знаходиться в "найбільшій небезпеці".

Советського Союзу папа не згадав. Послання 30 м о в а м и (але не українською), а в тому й російською, було передане також і за залізну заслону.

МАРКС І ЛЕНІН НЕПРАВИЛЬНО ВИЯСНЮВАЛИ ПРИЧИНУ РЕЛІГІЙНОСТИ, КАЖУТЬ БОЛЬШЕВИЦЬКІ ФІЛОСОФИ

Советський письменник Тендряков написав протирелігійну повість „Чудотворная". Ця повість наробила великого розголосу в советській пресі. Автор повісти ставить питання: Чому продовж сорока років не вдалося советській владі знищити релігію в Советському Союзі? Отже перед тим самим питанням стала тепер і советська преса.

У звязку з тим советський журнал „Вопроси філософії" (ч. 6, 1958) заявив, що найбільший теоретик комунізму Карло Маркс неправильно вияснював, що причиною існування релігії є капіталістичний лад (а за Марксом те саме твердив і Ленін!); отже вистарчить, щоб знищити капіталізм, і релігія стратить свій грунт існування.

Журнал „Вопроси філософії", ствердивши цю помилку Маркса (а з ним і Леніна!), каже, що причина релігійности є цілком інша. А саме: Пізнавання людиною світу було, є і буде обмежене. Отже людство ніколи не зможе осягнути повного пізнання світу. А коли людина ніколи не зможе повністю світу пізнати, і у світі все будуть для неї загадки, то через те й завжди буде місце для вірування у Вищу Силу

Певна річ, той журнал і далі закликає до боротьби з релігією.

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
і продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви"**, спеціяльно написана для відзначення 250-річчя з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р. Обкладинка Календаря, з дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

В. Наконечний.

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Перший концерт

Співаки вже допитувалися, коли концерт має бути, і стало на тому, що нехай буде в найближчу неділю — коли буде священик. Тоді люди і з сусідніх околиць прибудуть.

До концерту вже співаки приготовані, отже нетерпеливо чекають неділі. Та й старшим людям цікаво, який той концерт буде.

Павло пройшов із співаками ще основну пробу, і вже можна сподіватися гарного концерту. А людям у громаді Павло порадив:

—Всіх людей з дальших сторін заберіть по Богослуженні до себе на обід. Тим покажете свою гостинність і культурність. Так і з людьми ближче познайомитесь. Вони вас не обідять, але будуть вас поважати. Якже колись до них заїдете, то вони вас до себе запросять.

І люди дуже радо прийняли Павлову пораду. Жінки ще в суботу приготовили все, чим людей можна погостити.

У неділю людей зібралося багато. Уже й з Павлової громади були деякі старші, були й хлопці та дівчата. А були й ті дві дівчини, яких Маланка мала на увазі, хоч вони здибалися були з Маланкою й перед тим. І на концерті поставили їх вже між співачками, бо вони за другими могли вже трошки співати. Богослуження скінчилося якраз у полудень, а концерт мав початися зараз по третій годині. Гостей з дальших околиць люди порозбирали до себе на обід, хоч того ті гості й не сподівалися. А тепер побачили, які тут розсудливі й культурні люди.

Уже о 3-ій годині по обіді Народній Дім був заповнений, та він же був досить просторий! Прийшов і священик.

Павло короткими словами привітав зібраних, і концерт почався. Співали головно народні пісні, загально людям відомі, а співалися вони лише на два голоси. Та як воно гарно вийшло! Тільки одна пісня не була народня, а це — частина з "Гамалії" — разом з деклямацією. Павло на тонкостях співу знався, отже всіх добре вишколив.

Головне сольо співала Хмелева Маланка. Вона відмовлялася, казала: нехай котрась з тутешніх співає, — але всі заявили: "Ти за нас співай, бо ти гарно співаєш". Не мали в серці заздрости дівчата.

А пісні були і весільні ,і дівочі, і парубоцькі, і старої жінки, як вона збиралася вмирати, і жартівливі ,і патріотичні. Були й деклямації.

Після перерви Павло сказав коротку промову, де пояснював, що найперше про молодих треба дбати, бо вони мають місце старших заступити. А які будуть молоді — таким буде будучий нарід. Молодих же можна організувати найперше піснею, бо пісня для молодих є природною потребою, хлібом, а разом з піснею можна їх окремо на поважних людей виховувати. Говорив недовго, але розумно.

А перед закінченням концерту він попросив священика сказати своє слово. Видно, що священика зворушила і вся Павлова загальна праця, і той концерт, отже промова священика була важливим додатком до концерту.

Коли концерт скінчився, то скільки ж то ще балачок було між людьми! Люди і хвалили, і дивувалися, що в такій тихій громаді таке показалося... А те життя розбудив один розумний чоловік. І дехто казав: "У кожній громаді є велика життева сила, але вона спить, і треба її розбудити".

Та може найменше говорили, але найбільше думали, люди з Павлової околиці. Їм було ніяково. Громада заможна, — але чим же вона може похвалитися?

Люди ще довго не розходилися, враженнями з концерту ділилися.

Перша вистава

Можна б дивуватися, що досі ще не було в Городці вистави. Про це вже говорилося, плянувалося, але не було відважної передової людини, щоб тим зайнялася.

Павло почав з одного, — з церковного співу ,а дальше вже поширював свою працю. Треба ж людське життя розбудити з усіх боків! Павло вдома своєї праці мав багато, отже брав на свої плечі тягарі, — та добре, що його нежонатий брат, Семен, приїхав до нього на довший час, отже буде Павлові вдома поміч.

Приготовляв Павло церковний спів, приготовив концерт, а тепер готовить виставу, до якої взяв драму „Сто тисяч". Вона покаже людям, скільки варт маєток без розуму! А мав він на увазі найперше грибівців, бо ж дехто і з них ту драму побачить.

Головна особа в тій драмі — заможний господар Калитка — цілком темний і дуже загребущий. Думає він усі поля кругом себе позакуповувати, а тоді: "Їдеш день — чиє поле? Калитчине! Їдеш другий день — чи поле? Калитчине! Їдеш і третій день — чиє поле? Також Калитчине!" Поле днями міряв!

Молодь тут була гарна, смілa, було тут з кого акторів чи аматорів вибрати. Є вже парубки, є відпарубки, є й ще молодші. Є дівчата — відданиці, а побіч них дівчуки, півдівки. Та щоб вистава вийшла краще, взяв він і двох старших — Хмеля за Калитку, а Грицевого батька за копача Бонавентуру. Жінкою Калитки мала бути одна з дівчат, що до цієї ролі дуже підходила.

Вистава мала бути третьої неділі, — бо сюди в ту неділю знову навідається священик.

Та ось прийшла вже та очікувана неділя. Людей у церкві було багато, і закінчилося співаною молитвою „Під Твою милость", що всіх дуже зворушила.

Богослуження скінчилося точно в полудень, і люди знову порозбирали всіх сторонніх до себе на обід. А вистава мала початися зараз по третій годині.

Ще третьої години й не було, як люди вже зібралися коло Народнього Дому. Уже прибув і священик та з людьми розмовляв.

Вступом до вистави була коротка промова Павла; він пояснив, що вистава має в собі кілька вартостей. Перша — загальне зацікавлення людей; друга — наука, що її можна з вистави виснувати; третя—зацікавлення грачів і всіх молодих, для яких вистава є привабливою розвагою.

Дуже природньо грав скупар Калитка. Вміло й цікаво поводився Копач. Та і всі інші грали сміло й природньо. Уся п'еса вийшла так, немов дійсна подія з життя.

Коли ж гра скінчилася, тоді промовив священик:

—Всі бачите, яким гарним змістом можна заповнити вільний час і старших і молодих. Я дуже вдоволений, що бачив таку гарну штуку, та і ви всі вдоволені, а за те належиться велике признання і добродієві Павлові і всім, що брали участь в представленні. А не було б того, коли б ви, молоді, не думали поважно і марнували час безкористно. — Та на одно зверну вам увагу: працюйте самі і разом беріть між себе молодших від себе, їх приучуйте і приготовляйте на своїх заступників і наслідників. Час пливе рікою, і ми з кожним днем стаємо старшими, а там і старими, отже треба приготовляти тих, щоб нашу роботу продовжували. Нехай молодші при вас вчаться, придивляються, а то і заставляйте їх до тої праці, яку можуть вже виконувати...

Дуже розумна була промова священика.

(Далі буде)

І В ТЕПЕРІШНЬОМУ ВИФЛЕЄМІ НЕМА МІСЦЯ В ГОСПОДАХ

Христос народився на сіні у стайні, бо тоді був перепис населення, і багато людей зібралося в Вифлеємі, зайнявши всі місця в господах чи гостинницях; Діва Марія з Йосифом не могли в місті знайти місця.

Тепер також ущерть переповнений Вифлеєм: 9,000 арабів, що їх жиди вигнали з Палестини, заповнили всі гостинниці. 700,000 арабів-вигнанців з Палестини знайшли притулок в Йорданії.

ЛЮДИНА, ЩО МАЄ ВІД 158 ДО 188 РОКІВ

Два лікарі в Ірані мали дуже старого пацієнта — старика, що має від 158 до 188 років життя. Він почувається зовсім добре, лише трохи недобачає й недочуває, та нерви в нього трохи ослабли.

ДИТИНУ НАЗВАЛИ "МЕРІ КРИСМЕС"

На самий Свят-Вечір у Шікаго знайдено новонароджену дівчинку, яку хтось підкинув у сінях дому, в південній частині міста. Немовля взяли до інкубатора і назвали "Мері Крисмес", цебто: "Щасливого Різдва!" Поліція розшукує матір тієї дитини.

КОШТИ "ХОЛОДНОЇ" ВІЙНИ

Так звана "холодна війна" — політичне напруження й дипломатична боротьба — коштує світ, почавши з 1957 року по 47 більйонів долярів річно.

КАТОЛОГ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Православного стилю, які можна набути в Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У Каталозі подані малюнки, описи й ціни таких речей, як Хрести, Хоругви, Ризи, Чаші, Павуки, Євангелії, кивоти, Свічники, Кадильниці, Дискоси, Ложечки, Копії, Всеношник, Офірники, церковне світло, ладан, вугілля, та взагалі все потрібне для церковного вжитку

За Каталогом писати на таку адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Другу частину свого писання "Св. Ісидор" починає розвідкою п. н. "Про первісну Церкву і Нікейський „Собор"[1]), а крім того — розвідка на тему Констянтинового акту дарування Сильвестрові[2]) (цей акт уже давніше з'явився був у декреті Граціяна у розділі 14. 96), і знову розвідка на тему Нікейського Собору[3]).

Але вищезгаданими "канонами" не обмежується робота "Св. Ісидора"; він подає ще „канони" Соборів Грецьких, Африканських, Іспанських, Галійських. При тому „Св. Ісидор", очевидно, покористувався був матеріялами іспанського збірника, але робив у них потрібні йому зміни, хоч і обманно подавав їх ніби то за старі "оригінали"[4]).

**

Метою вищезгаданої, цебто другої, частини своїх писань "Св. Ісидор", як видно, поставив собі головно уневажнити, чи принаймні поменшити важливість та історичну повагу Нікейського Собору та його канонів і ухвал (325 р.). Тому саме "Св. Ісидор" уважав необхідним написати окрему розвідку про Нікейський Собор. Цей Вселенський Собор усієї Християнської Церкви з 325 року "Св. Ісидор" вирішив показати якраз у такому світлі, цебто у "кривому дзеркалі", якого бажали собі Римські папи, а вже особливо пильнував він того, щоб закрити історичну правду и поменшити авторитет Нікейського Собору з 325 р., і відповідно пофальшувати записаний у декреті Граціяна акт дару імператора Констянтина Великого папі Сильвестрові.

Імператор Констянтин переніс був столицю Римської імперії з Риму в Констянтинопіль (Царгород). І "Св. Ісидор" почав фантазувати на тему: що зробив той імператор, коли перебував у Римі востаннє перед своїм виїздом у Констянтинопіль. А зробив він буцім то ось що, як пише "Св. Ісидор": мучений совістю за вбивство свого сина К р и с п а і своєї дружини — імператор Констянтин вирішив відкупитися від гріха тим, що... передав папі Сильвестрові ввесь свій імператорський авторитет не тільки над Церквою, але й також свою світську владу над усією західньою частиною своєї імперії.

Отож, коротко кажучи, "Св. Ісидор" вирішив твердити, що імператор Констянтин урочистим урядовим актом іменував папу світським володарем усієї західньої частини своєї держави, — західньої Европи, над усіми народами латинського церковного обряду!

Правда, як було вже згадано в іншому місці цієї розвідки, імператор Констянтин — мучений докорами сумління за свою понуру родинну подію, справді зробив дар для Церкви в Римі, але це було подарування лише Латеранської площі; та й цей дар мав бути зроблений тільки в усній формі, а не шляхом писемного документу. А щодо світської влади, то імператор Констянтин не зрікався своєї влади навіть над найменшим шматочком своєї імперії; і не лише папі Сильвестрові, але й навіть ні одному із своїх трьох синів він не передав влади над західніми землями своєї імперії. Історичні документи свідчать, що за життя й по смерті імператора Констянтина про якесь його зречення влади на заході Европи нікому нічого не було відомо. Минали сотні років, і ніхто про це нічого не чув, жодних документів у цій справі ніхто не бачив; не бачили їх і самі папи в Римі. Аж ось по століттях появився якийсь ніби то "Св. Ісидор", і такий "документ" сам собі придумав!

**

Звичайно, між періодом Констянтина і 850 роками по Нар. Христа лежала півтисяча років проміжжя часу, і обставини за той час змінялися. Давня могутня імператорська влада зійшла на ніщо. Та й самі ті особи імператорів духово скарловатіли до останніх меж. Ось так папи побачили, що їм відкривається нагода п р о с т я г н у т и руку по світську владу, цебто по державну, відкриваються пригожі перспективи по старшинство над імператорами, царями, королями, князями і взагалі всякими монархами. Нагода фактично захватити таку владу папам відкрилася. Але папи все ж таки дивилися наперед, і не могли забувати, що колись обставини можуть обернутися й проти них. Отже основувати свою владу на самій фізичній силі це на довшу історичну дистансію не певна справа. Тому то папи хоч і вирішили захватити світську владу, а також духовну владу в усій Християнській Церкві силою, то про всякий випадок уважали потрібним якось оправдати це "законами традиції". Таких законів традиції не було, отже в Римі вирішили сфабрикувати їх. Ось так появився отой документ "Граціано-Ісидора", документ не дійсних папських прав, а лише документ римського фальшу.

У цьому "документі" для папства придумано претенсії до необмежених прав не лише над усією Християнською Церквою, але й також до світської влади над усією західньою частиною Римської імперії. Цей "документ" сфабрикував також "Св. Ісидор"; він сам підробив документ, на основі якого імператор Констянтин подарував папі таку необмежену владу*). І так постав міт-фантазія, що її Римо-Католицька Церква ще й досі не позбулася, не проснулася з нездорового сну видива про своє уроєне "право" на всю Християнську Церкву й на світську владу в християнських державах. Римська Церква ще й досі тримається також і своєї державно-світської структури, - саме на основі цього підробленого писання "Св. Ісидора". Отож, Римська Церква одночасно ще й досі існує як окрема держава Ватиканська, і має своїх політичних амбасадорів в усіх державах світу, де тільки є католики; це не важне, що ці амбасадори називаються нунціями, легатами і т. п., а важне це, що їхні функції є політично-світські. У Ватиканській Державі-Церкві є своя гвардія, своя поліція, своя пошта, навіть своя в'язниця. Є також постійні дипломатичні представники інших держав, — звичайно, як правило, католицьких; однак сам Ватикан не обмежується політичними зв'язками з лише католицькими державами, — він допускає всяких представників, як, наприклад, японських. У нього також є мрія, щоб був представник Вашингтону, дарма, що держава США складається з близько 80% протестантів. Одначе конгрес США й нанадалі рішуче противиться висилці американського амбасадора до Ватикану, не зважаючи на всі зусилля Католицької Акції протидіяти цьому спротивові. Папи й надалі стараються ставати в позу "найвищого авторитету світу", і підносять голос в усіх важливих політичних справах, як: атомне зброєння, конфлікт між Сходом і Заходом і т. д. Бо вони й далі тримаються застарілого переконання, що в світі "є такі справи, яких ніхто, крім папи, вирішити не може", — як це ще раз повторив перед делегацією італійських підприємців папа Іван XXIII зараз після вибрання його на папський престіл 1958 р. Звичайно, це ставання в позу "світового авторитету" тепер уже являється лише театральною грою.

(Далі буде)

[1]) De primitiva Ecclesia et synodo Niceano.
[2]) Constitutis Constantini ad Sylvestrum.
[3]) Quo tempore sit actum Niceanum Concilium.
[4]) E. Rittner, Prawo Katolickie Kościelne, стор. 80.

*) Donatio Constantini ad Sylvestrum.

ЗВІДКИ ПОГОЛОСКИ ПРО ПРИЛУЧЕННЯ ХОЛМА І ЛЮБЛИНА ДО УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ?

З кінцем грудня 1958 р. кореспондент "Ню Йорк Таймс"-у у Варшаві, А. М. Розенталь, повідомив, що в Польщі рознеслася вістка про пляноване прилучення Холмщини і взагалі Люблинського воєвідства до земель України.

У наслідок того українське населення на тих землях обайдужіло до всякої праці, і кожен повторяє: "Україна хоче частини Люблинщини, і СССР свого дібється Пийте, люди, — бо нам ніхто не поможе!"

Польська тайна поліція арештує кожного, хто поширює ці "татарські вісті". Отже дехто думає, що тут може бути якась нова провокація Польщі проти українців під Польщею, яких вже й без того завзялися дорешти добити.

І В ГОРІЛЦІ ВІД БІДИ НЕ СХОВАЮТЬСЯ

У Москві розпочато широку кампанію поборювання пияцтва: строго заборонено продавати в каварнях і ресторанах під Новий Рік і на Різдво більше, як по одній чарці горілки, і то тільки разом із їдою. Власники готелів особисто відповідальні за пляшковий продаж алькогольних напоїв чужинецьким туристам.

За царських часів, коли поліційний режим переслідував інтелігенцію, один з письменників їдко й голосно запитав: "Кто на святой Русі не пйот?" "Только свині!" відповів другий письменник, бо, мовляв, чесна людина натверезо вже може збожеволіти в неволі. — А що ж уже говорити про життя в Советах!

ЗАГАДКОВИЙ ВИПАДОК У ЄГОВІСТІВ

Комуністичні шпигуни вломились у головну кватиру секти "Свідків Єгови" в західньому Берліні і викрали списки членів тієї секти, що живуть у Східній Німеччині. Кажуть, що їм грозять репресії, бо комуністичний уряд поборює ту секту, як "американську шпигунську організацію".

Та ж провідники єговізму є в Советському Союзу, і комуністи й без шпигування добре знають п р о г р а м у єговістів. Отже той "влом" — це справді дивна несподіванка... На що, ким і на кого вона розрахована?

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді - 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НОВИЙ РІК

І знову один рік проминув у нашому житті і в житті всього світу, пішов у безвість, і не повернеться вже ніколи. Господь дозволив нам стрінути і цей Новий Рік, на якого порозі ми нині стоїмо. Хоч ми навчилися числити Новий Рік за новим стилем - від першого січня, то все ж таки нашим дійсним Новим Роком є нинішній день. Це Новий Рік наших батьків і наших прадідів; це Новий Рік усього нашого народу.

У цьому дневі сходяться троє великих Свят, що їх кожен християнин повинен сьогодні пригадати, і з цих добрих пригадок, які вони подають, узяти з собою найголовніше, — це, що провадило б його по дорозі Господній.

Як уже було згадано, троє Свят сходяться сьогоднішнього дня. У цей день Йосиф і Марія сповнюють те, що Господь заповів ще отцеві Авраамові. Вони несуть Христа, по закону, до обрізання. Вісім днів по Різдві Христовому падають перші краплини крови Христа-Дитяти задля спасення роду людського. Дитинка з Вифлеєму отримує це дороге імя "Ісус", про яке говорить Св. Євангелист Лука: "І нема ні в кому іншому спасіння. Бо під небом нема іншого ймення, даного людям, що ним ми спаситися мали б" (Дії 4, 12). Другим Святом - в память великого учителя Церкви, Св. Василія, якому Св. Церква за його заслуги, за його віру, дала імя „Великий. І трете Свято - це Новий Рік, це початок нового відтинку часу, це вступ у невідоме нашого життя. Отже, нам, що стоїмо на грані переходу із старого Року в нове майбутнє,

1. Новий Рік пригадує нам,
2. Новий Рік напоминає нас.

1. Новий Рік пригадує нам: Коли закінчується старий Рік, то всюди, по всіх організаціях, по всіх банках і підприємствах відбувається замкнення рахунків. Робиться біланси, які виказують, чи дана організація, чи підприємство продовж усього року добре провадили свою працю. Так само є і в житті людини, яка ще не зірвала звязків із своїм Творцем і своїм Спасителем Ісусом Христом. Світ, який вже має менше сполуки з Богом, чи її взагалі не має, закінчує старий Рік головно забавами, танцями і пиятикою. Правда, що молодь прагне розривки, але це не повинно бути головною метою навіть і в житті молодої людини. Обовязок кожного християнина — на першому місці ставити собі Того, з ласки Якого всі ми живемо. Кожна людина, яка живе в єднанні з Богом, кожного дня й кожної години робить собі біланс із свого життя, робить обрахунок. А головно на Новий Рік ми повинні бистро пробігти думкою 365 днів назад, і відкритими очима побачити наше минуле життя в тому році; побачити, що в нім сталося, для кого ми жили й що ми доброго зробили на Славу Божу й добро Його Церкви Святої та на пожиток нашого ближнього. Як говорить псалмопівець, життя людини — "Як трава, що минає; вранці вона розцвітає й росте, — а на вечір зіване й сохне" (Пс. 90,6). Скільки ж то подібних споминів можемо навести з цього минулого року! Не одне життя, може й життя наших дорогих, наших близьких чи знайомих зівяло у цьому минулому році. Нам же Господь ще дозволив стати живими на поріг цього Нового Року, і на тому порозі Він напоминає нас, щоб ми застановилися над нашим минулим і зробили висновок з нашого життя. Коли ми це зробимо, то побачимо, що на хвалу Божу ми зробили менше, ніж могли б були, чи повинні були зробити. Ми переконаємося, що значно менше зробили ми для нашої душі, ніж для тіла ...

Отже, стоячи так при вступі в Новий Рік, просімо Господа Бога, щоб Він допоміг нам у наших слабих силах цей висновок з нашого минулого зробити, і щоб ми могли навчитися з того на наше прийдешнє.

2. Ступаючи в Новий Рік, візьмімо собі до серця й те, що Новий Рік готов дати нам від себе на шлях у наше невідоме. Він напоминає нас словами псалмопівця, який молиться до Господа: "Навчи нас рахувати наші дні, щоб ми набули серце мудре!" І далі каже він, щоб ми памятали, що: "Дні літ наших у них сімдесят літ, а при силах вісімдесят літ. А гордощі їхні то труд та марнота, бо швидко воно проминає, і ми відлітаємо ..." (Пс. 90). Цими словами Св. Письма підкреслюється, що ми у власному житті, злавшись на свої власні сили, не певні ні дня, ні години. Цей Новий Рік, як і кожен інший був, закритий перед нами. І хто знає, чи в цьому році не перерветься нитка життя когось із нас ... Ніхто не знає, чи в цьому році його життя не буде підкошене смертю, як життя квітки в лузі косарем. Цього не знає ніхто, тільки один Бог. Але одне ми можемо знати, що яке наше життя тут, така нам буде заплата за нього й там ... Коли ми наше життя тут провадитимемо без Бога, то й там, на тамтому світі не будемо бачити слави Його, не будемо перебувати в щасті вічного блаженства.

Новий Рік говорить нам багато, він напоминає нас. Він кличе нас словами Св. Апостола Павла в новорічному Апостолі: "Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманою за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом ..." На кожному кроці мусимо берегтися, щоб світ зо своєю безбожною наукою не звів нас на манівці нашого життя, щоб ми не пішли за його стихіями. Перед цим наступом ми власними силами встоятись не в силі, але при Божій помочі поборемо спокуси зла і його князя — диявола. "І все, що тільки робите словом чи ділом, — усе робіть в імя Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові і Отцеві" (Кол. 3,17). Цим Св. Імям переможемо всі наші труднощі.

Тому в це Св. Імя починаємо наш Новий Рік і з Ним провадьмо наше життя в цьому році. І коли ми візьмемо собі це щиро до серця, то тоді наша невідома будучність не буде нам страшною, — бо з нами Христос. Він додасть нам сили нести наложений на нас життєвий хрест. Він додасть нам витривалости переносити всі бурі життя. Коли з Христом почнемо Новий Рік, то тоді можемо сміло словами Франка з Новим Роком привітати один одного:

— З Новим Роком, браття милі, —
В новім щастю, в новій силі
Радісно вітаю вас!
І бажаю, щоб в здоровлю,
В мирі, з братньою любовю
Відтепер ішов вам час!

о. В. Бойчук.

Протест українців греко-католиків проти духовенства, що ломить рідну традицію

Англомовний часопис "Дя Морнінг Кол" (Алентавн, Па., ЗДА) у числі з 16 грудня 1958 р., приніс більшу новинку про протест українців греко-католиків у Бристол, ЗДА, проти свого духовенства, яке проти волі загалу вірних самочинно заводить святкування Різдва за т. зв. "новим", цебто за латинським стилем.

Двадцять чотири греко-католицькі родини в неділю 14 грудня 1958 р. пікетували українську греко-католицьку церкву Св. Діви Марії на знак протесту, що їхній парох о. Лев Тимків проголосив Різдвяні Відправи за латинським стилем. Пікетчики перед головним входом церкви носили таблиці з написами по-українськи й по-англійськи: "Ми жадаємо лише справедливости!" "Чому парафіяни не знають, що тут діється?!" „Ми домагаємося розмови з архиєпископом!"

Михайло Головчак, 39-річний, промовляючи в імені протестуючих, заявив, що парохіяни бажають святкувати Різдво лише в січні, так як вони святкували на рідних землях — в Україні

Парох о. Тимків вийшов до протестуючих з промовою, і він пояснив, що це архиєпископ Константин Богачевський духовний провідник українців греко-католиків у ЗДА — видав наказ, щоб українці гр.-католики святкували Різдво 25 грудня, цебто за латинським стилем.

До тієї вістки американського часопису можна хіба додати, що з боку митр. К. Богачевського - це ніяка несподіванка. Може лише одне тут є трохи нове, а саме, — що Рим 1958 р. підніс архиєп. Богачевського до сану Митрополита — за його відповідні заслуги перед проводом у Римі.

Пишучи про цю подію, англомовний часопис "Івнінг Кроникл", Алентавн, ЗДА, з 16 грудня 1958 р. повідомив, що 13 гр.-католицьких родин, — з 25 тих родин, що пікетували церкву, о. Тимків виключив з парафії і гостро натаврував цей патріотичний виступ українців гр.-католиків; о. Тимків назвав це "публічним скандалом, образою для Церкви і церковної влади".

НОВИЙ ПАПА ЧАСТО ВИЇЗДИТЬ ПОЗА ВАТИКАН

Папа Іван 23-ій за досить скорий час показав себе прихильником змін деяких традицій у Ватикані. Між іншим, світ звернув увагу, що він почав подорожувати поза межі Ватикану. Від 28-го жовтня 1958 р., коли його вибрано папою, до початків грудня 1958 р. він аж пять разів виїздив поза межі Ватикану.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ХТО ЧЕРГОВИЙ?

Англомовна й українська преса повідомляє, про рух спротиву в українських греко-католицьких громадах в ЗДА проти проголошування святкування Різдва за латинським стилем. З цього приводу щоденник "Свобода" з 24 грудня 1958 р. пише: "...при тому не можна приховувати факту, що в поодиноких наших громадах, в яких введено святкування за новим стилем, трапляються прояви, що їх навряд чи можна зарахувти до проявів Різдвяного духа... В таких випадках найкращим "ліком" може бути час і терпеливість. Саме цієї терпеливости, толерантности і братолюбія в дусі Різдва бажаємо нашій спільноті, щоб свята були веселі й для тих, що святкують за новим стилем, і для тих, що святкуватимуть за їх старим календарем. Дякуймо Богові за ту його ласку, що в цій країні можемо вільно відзначити великі річні свята по своїй уподобі, за яким хочемо календарем, і просімо Його, щоб зіслав таку ласку і на нашу Україну, в якій наш нарід не має взагалі ніякого вибору, ніякої волі".

**

Цілком правда! Коли добре подумати, то стає ясно, як на долоні: Ліком може бути лише час і терпеливість! Ось до ЗДА українці греко-католики поприїздили з Галичини всі з українським стилем. А нині? Нині скільки вже з них "вилікувалося" з українського стилю, і на латинський перейшли! Час і терпеливість Риму зробили своє!

Власне, час і терпеливість! Треба довго, вперто, спокійно, делікатно працювати... Робити все потрохи, крок за кроком, — шляхом "розвитку", а не революційно, як о. Лев Тимків, що нервово нагнав з Церкви 13 родин, які українського чи "старого" стилю боронили. Ну, і що ви йому зробите, коли він каже, що це такий наказ митрополита Богачевського за латинським стилем святкувати!

І нащо їх було вигонити? Краще було покищо піти їм на уступки, — хай лихо до часу спить! — а вже їхніх дітей у католицьких школах змалку „вилікувати" з українського і переводити на латинський стиль, і тут з певністю час і терпеливість зробили б своє, як уже досі зробили немало...

А головно тут побільше толерантности треба! Бо хоч одна частина українців гр.-католиків на американському континенті вже перейшла на латинський стиль, а друга тримається українського, то все ж ми один нарід. І так само буде, коли одна частина виречеться української мови, то так само треба бути толерантним, бо все ж ми одним народом будемо. Та й коли одна частина своєї назви й споминів про своє походження виречеться, то їх ні напоминати, ні переконувати, ні освідомлювати не можна, і не треба, бо це буде нетолеранція. Бо ж ми й надалі залишимося одним народом з ними; це нічого, що друга частина не буде признаватися до українства і забуде його, — але важне те, що в їхніх жилах буде текти українська кров...

А головно терпеливости й часу потрібно, - вони вже своє зроблять. Не шарпатися занадто, — помаленько, спокійно...

А щодо митрополита Богачевського і о. Тимкова, то знову ж таки їх не можна обвинувачувати, що вони не роблять по закону. Усе по закону вони роблять. Адже конституція ЗДА кожному забезпечує свободу релігії. Отже забезпечує свободу церковної влади і митрополитові Богачевському та о. Тимкову. І на основі свободи релігії в ЗДА митр. Богачевський проголосив латинський стиль святкування. На основі свободи релігії о. Тимків нагнав з парафії 13 родин, що боронили українського стилю. І ці 13 родин на основі свободи релігії мусіли з парафії забиратися.

На основі свободи релігії вірні за свої зароблені гроші збудували церкву й записали її на Рим. І за свободу релігії частину вірних з цієї ж церкви римські духовні вигнали. Хіба ж не по закону? Та ж закони ЗДА не змушували нікого на Рим записувати церкву. Вони це зробили з вільної волі, з вільних почувань і з вільного розуму! З власної невимушеної волі.

І тим тринадцятьом потуреним з Церкви родинам так само не можна нарікати й Бога гнівити. Їм треба призадуматися над тим, що в Советах взагалі нема вибору релігії. Там змушують лише до одного, — до безбожництва. А в Католицькій Церкві ще не так то вже зле, бо все ж таки їм хоч якийнебудь вибір дають, — український обряд забороняють, але хоч латинський дозволяють. А в поневоленій Україні забороняють усяку релігію. Тут коли вже за український стиль виганяють з церкви — то хоч священик робить це, а там з церкви виганяє озброєний безбожний посіпака-емведист! Певно, що є величезна різниця!

Зрештою греко-католикам Церква дозволяє в душі триматися рідного стилю, лише аби його назверх не показувати. Так робить багато греко-католиків на американському континенті: в душі вони носять український стиль, а назовні для Риму латинський приймають, аби не наражуватися на „викляття". Це добрий спосіб! І в Советах є можливість в душі вірувати в Бога, аби лише назовні перед владою того не показати.

Чого ж ці 13 потурених родин мають нарікати? Вони мають радісно закликати: "... просімо Його (Бога — І. Г.), щоб зіслав таку ласку й на нашу Україну", - щоб там була така сама воля релігії для українців греко-католиків, як у ЗДА. Це значить, щоб конституція майбутньої української держави обезпечила свободу кожній Церкві, отже й католицькій. І тоді цю волю буде мати в Україні папа і його єпископи та духовні. І будуть вони мати конституційну волю викидати загал вірних з церкви за оборону українського обряду, — викидати з церков, що їх ці вірні за свій труд, піт і кров та сльози будували.

Справді закони ЗДА дають усім громадянам релігійну волю, і її у них Рим не зможе відібрати. Але ці закони не забороняють нікому також зрікатися своєї релігійної волі на користь Риму. І не забороняють нікому заробляти гроші, будувати церкви й дарувати їх Римові. І так само завданням законів не є учити людей розуму, — тих людей, що "за їх жито та ще й їх побито". Створив же наш нарід приповідку, що "нерозумного і в церкві бють". Прикра приповідка? Але не я її створив, а нарід. Власне, наш побожний нарід створив її, бо цього вимагала потреба життя. Але біда не в приповідці, а в тому, що вона, на жаль, здійснюється в житті!

За тими 13 потуреними родинами прийдеться у слід сказати:

Хто черговий?!!!

Іван Глум.

ЯК ПРЕМ'ЄР КАНАДИ ЗУСТРІЧАВ НОВИЙ РІК

Вечір напередодні 1959 р. прем'єр Канади, Джан Діфенбейкер, провів у домашній тиші своєї резиденції лише в товаристві своєї дружини. Звечора відвідали їх журналіст і журналістка. Але вони ставили прем'єрові питання не політичного характеру, лише чисто особистого.

І прем'єр мав нагоду спогадами про своє минуле, переданими по телевізії, поділитися з канадійцями.

Коли журналіст запитав його, як він і дружина почувають себе під Новий Рік у резиденції на самоті, прем'єр відповів, що найщасливішим він почуває себе в тиші домашнього огнища.

Дружина прем'єра показувала журналістці все це, що найбільше цікавить добру господиню й дружину, а саме: своє помешкання і взагалі домашнє господарство. При тому висловила свій жаль, що інші обовязки не дозволяють їй регулярно господарити в кухні; варення це одне з її улюблених зайнять. Прем'єр сказав, що у вільних хвилинах він залюбки читає спомини визначних осіб.

ВАТИКАН ПЕРЕСТАВ ВИЗНАВАТИ ЕКЗИЛЬНІ НАЦІОНАЛЬНІ УРЯДИ ПОЛЬЩІ Й ЛИТВИ

Законні національні уряди Польщі й Литви, після захвачення цих країн комуністами, опинилися на еміграції, цебто в політичному екзилі; і вони далі вважають себе законними урядами своїх народів, бо ж їхні народи не визнають комуністичних режимів, які накинені їм Москвою. Отже й цілий ряд держав вільного світу спочатку визнавав ці екзильні уряди. А також при Ватикані екзильні уряди Польщі й Литви мали своїх амбасадорів, що було сіллю в оці комуністичним володарям.

Та ось з початком 1959 р. папа Іван 23-ій уже не прийняв до Ватикану дипломатичних представників національно-екзильних урядів Польщі й Литви, цебто перестав признавати ці уряди законними. Ватиканові не на руку звязки з ними. У політичних колах кажуть, що це кардинал Стефан Вишинський, приїхавши з Польщі до Риму з нагоди коронації папи восени 1958 р., радив папі зірвати з національними урядами Польщі й Литви, щоб так догодити комуністичній владі цих країн, і за це виторгувати щось для Католицької Церкви.

12,000-РІЧНЕ ДЕРЕВО

У місцевості Кейвил у Саскачевані знайдено під час земляних робіт пень дерева, що його вік обчислюють на 12,000 років. Знайдено також залишки інших рослин та звірят. Ці речі знаходяться під опікою музею в Ріджайні.

УКРАЇНКА "ТИПОВОЮ АМЕРИКАНКОЮ"

Титул "Типової Американки" в ЗДА здобула 18-річна українка Варвара Метрінко з Вашингтон Гайтс, Н. Й. Сталося це на конкурсі, що його влаштував був журнал "Сандей" 18-го листопада 1958 р.

Д-р Григорій Деркач

МОЇ СПОМИНИ

ПРО БРАТСЬКИЙ БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ МАНАСТИР У КИЄВІ НА ПОДОЛІ

(Продовження)

ОСТАННІЙ РАЗ У КИЄВІ Й У БРАТСТВІ

По катастрофі нашої найновішої української державности, 6-го грудня 1919 р. я був якраз у Новій Чорториї на Волині (про це я докладніше згадую у своїх споминах на іншому місці), звідкіля з великими труднощами добився був додому. Але там після відходу одних ворогів — денікінців, появився новий ворог — большевики. Тому саме залишатися в хаті я не міг, і пішов до Вінниці. А там відразу попав у лабети чекістів,— з них чотири жиди і два солдати з рушницями. На щастя, я просто якимсь чудом вирвався з кигтів тих кривавих мучителів-душогубів. Адже за тих часів хто вже раз попав у лабети ЧеКа (давніша назва страшної большевицької "служби безпеки"), тому вороття вже не було.

У березні 1920 р. я добився до Києва, що вже давніше опинився був у руках большевиків. Там я був змушений жити нелегально. Отже я пішов до Братського манастиря, — де ж тепер я міг знайти притулок, як не там? А тоді була доба т. зв. "воєнного комунізму", і большевики ще не мали часу аж дуже гостро братися до святинь.

Бічними вулицями подався я на Андріївський спуск, а звідтіля — на Поділ. І вже з гори від Андріївського Собору я мав змогу побачити таке дороге мені Братство... Серце мені радісно забилось, і я вирішив піти туди, щоб з того теперішнього горя помолитися в Братській Святині.

У церкві було вже по Службі Божій, і нікого там уже не було, тільки один монах щось там прибирав. Засвітивши свічку перед Чудотворним Образом Братської Божої Матері, я вклякнув навколішки й став молитися... Молився щиро — за себе, за всіх своїх рідних і за Україну, віддаючи всіх нас під Покров Пречистої.

Потім я пішов далі наперед, і став перед самим Вівтарем. А тут усе було так само, як і вісімнадцять років тому, коли я в цьому Вівтарі був прислужував. Нічого не змінилося. Здавалося мені, що все це було так недавно... Як же скоро той час пробіг... А проте довелося пережити аж так багато...

Довго стояв я перед Вівтарем нерухомо. У святині так тихо, спокійно, — далеко від людської злоби й ненависти, що так лютує там за стінами манастиря. Думки мої линули в далеку нашу минувшину, пов'язану з історією цього манастиря. І я старався уявити собі, як тут років триста тому, може й точно на цьому самому місці, де якраз я оце був, стояв сам гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний, який, як уже згадано вище, був з усім Військом Запорозьким членом оцього самого Братства.

А може тут так само стояли й пізніші гетьмани: Богдан Хмельницький, Іван Виговський, Іван Мазепа та всі інші достойні наші володарі, що завжди були щедрими добродіями отієї Братської Святині і її школи.

Вийшовши з церкви, глянув я на ті старі-старезні й грубі акації, що ростуть з лівого боку Собору, а далі — алеєю тягнуться аж до самої Єпископської палати. Колись, давно акації росли були і з правого боку Собору (від входу), але їх усунули, щоб вони не заслонювали будинку Академії.

Потім пішов я відвідати знайомих у манастирі. Але тут, між людьми, багато за той час змінилося... Архимандрит Антоній Баранський давно вже помер, а його заступив архимандрит Прохор, який за моїх тут часів був лише молодим собі ієромонахом. Так само й ті, що були тоді тільки ієродияконами, тепер мали вже вищі свячення, і в манастирській ієрархії займали високі місця. Згодом я познайомився і з самим настоятелем Братського Манастиря — єпископом Василем Богдашевським. Довгі роки був він професором Академії, а на старі літа постригся в ченці і став епископом, а одночасно, поки ще до большевиків вона існувала, був ректором Академії.

Єп. Богдашевський був українець, однак до українського церковного руху він не приставав, і 1923 р. відмовився був висвятити епископа для Української Автокефальної Православної Церкви.

У цьому манастирі був тоді дуже пригноблений настрій. Усі відчували, що коли большевики задержаться в Україні на довший час, то тут нічого доброго очікувати не можна.

(Далі буде)

ЗА ЩО ГРОЗИТЬ КАРА СМЕРТІ В СССР

Верховний Совет (ніби „парлямент" - однопартійний) Советського Союзу 25 грудня 1958 р. проголосив деякі „зміни" в карному кодексі. Кару смерті задержано, — вона грозить кожному за „шпигунство, підривну діяльність, терористичні вчинки, навмисне вбивство, бандитизм і державну зраду". Звичайно, під кожну з тих точок можна підтягнути будьяку "вину" людини, коли владі цього потрібно.

Александер Горкін — голова Найвищого Суду в Москві, пропагандивно склав "магічну" заяву, що відтепер буде так: не підсудний має доказувати свою невинність, а навпаки — прокуратор має доказувати вину підсудного.

На місце усуненого генерала Івана Сєрова, шефом так званого комітету державної безпеки (колишнє ЧЕКА, потім ГПУ, а тепер МВД) назначено 40-річного Александра Шелепина — колишнього секретаря Головного Правління Комсомолу.

САТЕЛІТ „АТЛАС" МОВЧАВ НА РІЗДВО

Американський штучний сателіт „Атлас", що літає навколо Землі, перед Різдвом надавав на Землю промову президента Айзенгавера, і цю промову чуло все людство Землі. На саме Різдво ця промова припинилася, і "Атляс" літав мовчки.

Поруч того, що сучасні джетові літаки літають із скорістю два рази більшою, ніж скорість звука, цей сателіт з промовою — це нове дивовижне досягнення техніки. А 4 січня 1959 р. советський штучний сателіт досягнув висоти вище Місяця і попав у круг Сонця. Люди питають: А що буде через дальші десятки літ?

Стережися молодечих пожадливостей, держися правди, віри, любови, спокою з тими, хто кличе Господа від чистого серця (11. Павла 2. 22).

ЗНАННЯ — ЦЕ СИЛА

Сильним народом будемо тоді, коли добрі книжки й часописи стануть нам такими ж необхідними, як не обхідний харч, одежа й дах над головою. Не кожен мав нагоду здобути собі вище знання-освіту в шкільному віці, однак кожен може поширити своє знання самоосвітою.

Зима, – довгі зимові вечорі. Скільки ж то молоді й людей середніх літ марнують свій дорогий час! Адже ж живемо лише раз... Кожен день, кожна хвилина — це дар Божий. Чому його не використати на здобуття знання через читання добрих книжок і часописів?

"Куй залізо — поки гаряче", "збирай сіно — поки сонце сіяить", — ось дві золоті засади. Одна мудра приповідка каже так: „Утрачене багатство можна знову н а д о л у ж и т и працею й ощадністю, втрачене здоровя — ліками й поміркованістю, забуте знання — наукою; лише втраченого часу вже ніколи повернути не можна." Коли навіть такий геній як Гледстон завжди носив у кишені книжку, щоб читати її в кожній принагідно вільній хвилині, то як же повинні поводитися ми — люди середніх злібностей?

Отже подбаймо, щоб у кожній родині, в кожнім товаристві були добрі книжки й часописи! Поширюймо проблиск правдивого знання, опертого на Божій правді! Читаймо й поширюймо добрі книжки й часописи, бо знання — це сила!

Але при тому треба нам памятати, що на світі є також злі книжки; є також шкідлива руїнницька преса, що розкладає сучасне людство. Такі книжки й часописи нехай не мають місця в наших домах і товариствах. Адже знаємо, що не всі ті гриби, які ростуть на полі, є добрі. Так і на широкім літературнім полі є добрі, корисні книжки й часописи, а є й такі, що замість здорового корму наносять духову смерть своїм нерозважним читачам.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді має для нас багато добрих книжок і має корисну для нас усіх пресу Не жаліймо ж на це свого гроша,—і не такого то вже й великого! Ці наші книжки й преса стоять на сторожі Української Греко-Православної Церкви й нашого народу. Отже йдімо світлими слідами нашого великого книголюба — Владики Митрополита Іларіона, і щиро віддаймося справі доброї книжки та преси. Під проводом наших отців парохів візьмімося за поширення преси й книжки нашої Св. Церкви, щоб вони проникли навіть у найдальші закутини великої Канади. Таким чином, ці, що не мали змоги здобути шкільного знання, через читання здобудуть його самоосвітою. А ці, що шкільну освіту мають, здобудуть собі ширші і глибші відомості про свою Рідну Церкву в її минулому й сучасному. Крім того, вони будуть інформовані про важливі справи з поточного церковного й церковно-народнього життя нашої Церкви, а також церковно-релігійного життя у світі взагалі.

Церква відіграє більшу ролю на всіх відтинках суспільного життя народів, ніж декому може здаватися. І преса нашої Церкви совісно й точно інформує про це своїх читачів, — вона існує для нас, отже всі дружньо підтримуймо її!

о. А. Хруставка.

МАЛЕНЬКИЙ СПОМИН ПРО КАЛЕНДАР

В 1940 р. цілого півроку тягнулася в "Українськім Голосі" писанина про те, чи зміняти наш церковний календар на "новий", чи ні. Сторона ,що була проти зміни, мала сильні арґументи, а прихильники "нового" календара мали такі арґументи, що висіли на волоску.

Нині в Америці митроп. Богачевський приказав, щоб греко-католики завели до своїх церков "новий" календар, але багато греко-католиків протестує. Як бачимо з преси, той протестаційний рух поширюється.

Тут мені пригалося, як 1940 р. я їхав з Ріджайни до Саскатуну, і зо мною завів балачку про календар звичайний робітник, що працював на залізній дорозі. Він рішуче стояв проти зміни календаря і дуже здорово розбирав календарне питання. Ось що він говорив:

"Кажуть, що ми не можемо святкувати Різдва, коли припадає в тижни і треба йти до роботи, — але воно не так. Я також звичайний робітник, але я можу з нашим старим календарем дуже добре святкувати.

Вечером я до роботи не йду, отже святкую з моєю родиною як повинен. Їмо Святу Вечеру, колядуємо. В нас ціле Свято! А йду рано до роботи, то свято є в моїй душі Працюю руками, бо треба, але моя душа святкує. А прийду вечером додому, то застаю тут свято і святкую зі своєю родиною дальше спокійно і вдоволено. Я не думаю, що в мене нема Різдвяного Свята, бо воно в мене є.

Хіба ж Різдво на те тільки, щоб цілий день забавлятися, як деякі роблять? Я не думаю, що в тих забавах є дійсне святкування Різдва Христового.

Для мене великим святом є також Йордан, бо і тоді є Святий Вечер Йорданський, однакож римо-католики і протестанти Йордану не мають, отже все одно треба йти до роботи, хоч би ми календар і змінили. Що нам та зміна тоді поможе?"

Так здорово розбирав календарну справу той звичайний робітник, — розбирав як щирий християнин і свідомий українець. Він святкував гідно, по-християнськи, і тому календарна зміна не була йому потрібна.

Римові ходить про те, щоб греко-католики цілком злилися з римо-католиками, а митр. Богачевський є на службі Риму, отже робить, що Рим каже робити; згори наказує, вірних не питаючи.

Так в 1918 р. еп. Хомишин в Галичині не питав людей, чи вони хочуть зміни календаря, чи ні, але згори наказував, щоб усі в його дієцезії церковний календар на "новий" змінили. Він же диктатор, а люди — його невільники.

Але йому не вдалося, бо люди на його римські накази не оглядалися, свою справу обороняли, і до зміни календаря не допустили.

Однакож Хомишин постановив на своїм бодай так, що сам на новий календар перейшов і святкував уже не зо своїми вірними, не з українцями, але з поляками; святкував з ворогами своїх вірних, і тим, як тоді писали й говорили, показав ясно своє хрунівство.

Та не диво!... Чужі його епископом поставили, отже він їм служив. І митр. Богачевського поставили чужі, отже й тут дива нема...

Чужі є чужими, і про себе дбають, а нарід повинен сам про свої справи дбати!

Подорожний.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ОБРЯД У БУДДІЙСЬКІЙ СВЯТИНІ

Католицький священик-місіонер о. Едвард Квін навернув на християнство 15-літню дівчину в Кореї. Коли дівчина смертельно занедужала, її родичі-буддисти занесли її до буддійської святині, щоб вона там очікувала смерті. Отже о. Квін відвідав її в цій святині, і вона прийняла від нього Св. Тайни під статуєю Будди. Буддійські духовні не перешкаджали християнському священикові звершити ці обряди в їхній святині, а той священик із свого боку не відмовився звершити християнський обряд у поганській святині.

ФАЛЬШИВІ $10 БАНКНОТИ

Торонто Домініон-Банк видав осторогу, що в Лондоні, Онт., появилися в обігу фальшиві $10 банкноти. Вони підроблені так добре, що з першого погляду тяжко розпізнати фальш. Але їх зраджує брак водних знаків.

НАЙВИЩА ВЕЖА СВІТУ — В ТОКІО

Найвищою вежею світу досі була вежа "Айфль" у Парижі. Але з кінцем 1958 року повідомлено, що в Токіо, столиці Японії, вже викінчено вежу, яка перевищує вежу "Айфль" на 86 футів, отже має 1,085 стіп висоти.

НОВИЙ РОСІЙСЬКИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЄПИСКОП

Католицька преса з початком січня 1959 р. принесла вістку, що число російських греко-католицьких епископів збільшилося новим, коли недавно висвячено на епископа о. Андрея Каткова — з титулом Єпископа Науплійського. Висвятив його російський греко-католицький архиепископ Александер Євреїнов, що займає церковне становище в Римі.

Єпископ Катков призначений на Австралію — для "своїх земляків". Греко-католицький русофільський орган "Байзентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) з 4 січня 1959 р. каже, що в Австралії нараховується "понад 10,000 російських греко-католиків". З того виходить, що деякі напрямки Католицької Акції і українців греко-католиків уважають "за росіян", і Рим поспішив призначити для них єпископа-росіянина.

Так Рим робить усе , щоб українців греко-католиків повчити, що греко-католик — це не лише українець.

ПРО "ПОБУТ АП. ПЕТРА В РИМІ"

Що Ап. Петро був у Римі і там помер, - то лише пізніші перекази. Діонисій з Коринту аж коло 170 р. по смерті Христа згадує, що Петра замучили в Римі. Ієронім (помер 420 року) каже, що Петро жив у Римі 25 літ.

Отже такі пізні були перекази, але не було певних історичних доказів. Знову ж історичні факти, які є, переконують, що Петро в Римі не був. Ап. Павло, що жив і помер у Римі, у своїх Посланнях про Петра в Римі не згадує. Коли б Петро там був, то Ап. Павло не забув би його згадати.

Перший Вселенський Собор у Никеї був 325 року, і там було 318 єпископів, але не згадують про те, що Ап. Петро нібито "був у Римі верховним єпископом над усім християнством". Значить, тоді Ап. Петра ніхто за "верховного Римського єпископа не вважав, бо на те нема доказів. А коли на Соборах і згадували Римського єпископа, то уважали його таким же звичайним єпископом, як і всіх єпископів. Історію, що Петро нібито "був у Римі як верховний єпископ", створено вже пізніше.

ПОМЕР НАЙСТАРШИЙ ЛІКАР В ЗДА

З початком січня 1959 р. помер у ЗДА найстарший з практикуючих лікарів у цій країні. Він мав 100 років. Продовж 77 років він щодня виконував свою лікарську працю.

КОНФЕРЕНЦІЯ ДУШПАСТИРІВ І ПРЕДСТАВНИКІВ УПРАВ ГРОМАД ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ В КАНАДІ

У днях 26-27 листопада 1958 р. в м. Едмонтоні відбулася спільна Конференція Душпастирів і представників Управ Громад Західньої Єпархії нашої Церкви. Конференція розпочалася в середу 26-го листопада урочистою Соборною Службою Божою, яку відправили Всеч. ОО. Протоєрей С. Гребенюк, М. Крищук і М. Стеценко. Співав хор Душпастирів. Після Служби Божої розпочалися ділові наради Конференції, які були розподілені, згідно з програмою, на наради Священиків та спільні наради Священиків і представників Управ Громад.

Наради Душпастирів розпочалися співом - Молитвою „Царю Небесний", після чого о. Адміністратор Зах. Єпархії Протопресвітер Григорій Метюк запропонував присутнім Всеч. ОО. вибрати склад Президії Конференції. Було однодушно вибрано на Голову Всеч. о. Амвросія Хруставку, на Секретаря — о. Г. Удода.

О. А. Хруставка коротким привітальним словом відкрив наради й першим запрохає до привітання Всеч. о. Адміністратора, який сердечним словом привітав усіх Душпастирів Зах. Єпархії, передав також привітання й Архипастирське Благословення від В и с о копреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона та висловив велику надію на плідність і користь Конференції для розвитку й зросту нашої Церкви.

Від імені всіх Священиків Зах. Єпархії Голова Президії Конференції о. А. Хруставка, відповідаючи о. Адміністратору, запевнив його і ввесь Провід нашої Церкви в Канаді, що наші Душпастирі готові віддати і віддають усі свої сили й знання для добра нашого народу і його Св. Православної Церкви.

Далі встають Священики й один за одним складають свої докладні звіти за свою діяльність у Громадах Єпархії за минулий рік. З цих стислих обмежених коротким часом звітів повстає загальна величава картина росту нашої Церкви в Канаді, росту морального стану її вірних, а також ще більшого зросту можливостей для УГПЦ в Канаді. Звичайно, немало також і недоліків у житті окремих Громад, але вони малі ють у порівнянні з загальним станом цієї Єпархії. Особливо слід відзначити звіти 4-х нових Душпастирів — випускників Богословського Факультету Колеґії Св. Андрея, які звітували лише за три місяці на місцях свого призначення, одначе кожен з них підкреслив добрі осяги в розбудові й укріпленні доручених їм Громад.

На закінчення нарад душпастирів о. Адміністратор

сердечно подякував усім Всеч. ОО. за звіти, за проведену велику й корисну працю, висловив своє задоволення із стану Громад Єпархії, та звернувся з закликом до всіх Священиків, щоб вони ще тісніше співпрацювали з Проводом Церкви і між собою на Славу Божу й на спасіння нашому народові.

Після закінчення нарад Душпастирів та коротенької перерви розпочалися спільні наради Священиків і представників Управ Громад.

На початку нарад було доповнено склад Президії Конференції двома членами від представників Управ Громад — п. Мирославом Григірчуком (Чиливек, Б. К.) і п. Василем Фоштієм (Ту Гилс, Алта). До складу Президії Конференції були також запрошені присутній член Консисторії УГПЦ в Канаді п. Міськів і Голова Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні п. С. Цебак.

На спільних нарадах присутні заслухали й продискутували три цікаві, потрібні й корисні доклади: о. А. Тетеренка — „Українські й Недільні Школи", о. Прот. С. Гребенюка — „40-ліття УГПЦ в Канаді й наші завдання" та п. Теличко — „Навчання української мови в школах Алберти".

На другий день, у четвер 27-го листопада учасники Конференції продискутували низку питань про діяльність нашої Церкви, зокрема про потребу ширшої місійної акції серед нашого народу в Канаді.

Спільна Конференція Душпастирів і представників Управ Громад вислала привітальні листи до Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона і до Президії Консисторії УГПЦ в Канаді.

Закриваючи Конференцію, Адміністратор о. Протопресв. Григорій Метюк підкреслив потребу зміцнення зброї нашої боротьби з безвірством і сектантством, коли де можуть бути його прояви серед нашого народу. Основна наша зброя в цій боротьбі — це сильна національна й релігійна свідомість, і тому слід її постійно вдосконалювати. З цією зброєю при тісній співпраці Священиків з вірними ми завжди будемо йти вперед до ще більшого розвитку й зросту Рідної Церкви

Співом „Достойно є" закінчила свою працю ця корисна й творча Конференція.

о. Григорій Удод, секр.

ХРЕЩЕННЯ ДОНЕЧКИ П-ВА ШПИТКОВСЬКИХ

Бімсвил, Онт. — У неділю 30 листопада 1958 р. відбулося Хрещення донечки п-ва Дмитра й Стефанії Шпитковських в Бімсвил, Онт., Марії-Анни. Хресними батьками були: кумом п. Теодор Приставський з Ґримсбі, кумою п-ні Марія Боднарчук з Торонта, а Св. Тайну Хрещення звершив парох Укр. Греко-Прав. Церкви о. Юрій Я. Цукорник з Ґримсбі.

Гостинний обід для великого числа гостей і рідні відбувся в домі родичів новохрещеної, господарем якого був брат, п. Кирило Шпитковський, який запросив о. Цукорника благословити страви. По обіді промовляли кум п. Приставський, п. З. Ґудима, п. Ром. Шпитковський, дідусь, бабуня п-ні Михайлюк та батько п. Дм. Шпитковський, який подякував усім гостям за прибуття на їх родинне свято. Запрошений до слова о. Цукорник зложив щирі побажання новоохрещеній Марії — Анні і побажав многоліття їй, хресним і рідним батькам та всій родині, яка невимовно радіє прибуттям на світ малої козачки, а зокрема радіє сестричкою братчик Олександер-Володимир; одночасно о. Юрій попросив присутніх зложити пожертву на пресу.

Присутні зложили: по 10 дол. батько Дм. Шпитковський. По 2 дол.: Т. Приставський, З. Ґудима, Р. Гуцайлюк, о. Гриньків, Д. Корній, Н. Миронюк, П. Резнер, К. Шпитковський, Дм. Шпитковський. По 1 дол.: М. Боднарчук, Гр. Вірменко, Р. Шпитковський, Я. Михайлюк, Я. Якимець, Дм. Шувера (мол.), Т. Шпитковський, А. Кузик, В. Бойчук, С. Стасюк. По 50ц.: Й. Седіен. Зібрано $38.50, з чого жертводавці призначили 25 дол. на укр. православну церкву Св. Юрія в Ґримсбі, по $6.50 на пресовий фонд „Вістника" і „Українського Голосу", та 50 центів на пошт. оплату.

Слід згадати, що п. Дм. Шпитковський, молодший син п. Ром. Шпитковського, основоположника Укр. Прав. Громади в Ґримсбі, довголітнього голови та щирого жертводавця, є активним членом місцевого СУМК-у, і також належить до Сумківського хору та кожної неділі і Свята чудовим баритоном читає Апостола в церкві. Господар цього родинного свята п. К. Шпитковський подякував усім за щирі пожертви на Церкву й пресу.

Хай Всевишній благословить новоохрещену Марію-Анну й наділить усіма Божими ласками, щоб росла здорова родичам на втіху, нашому народові на добро, а Богу на славу!

Свящ. Юрій Цукорник.

ЮВІЛЕЙ МАТЕРІ
в родині Анклевичів

Ріджайна, Саск. — Родина Анклевичів у Ріджайні, Саск., зберігає гарний звичай урочисто відзначити день уродин своєї мами. Отже свято Параскевії — це особливе свято цієї родини.

Пані Параскевія Анклевич — мати родини — відзначала 1958 р. 81-ий рік свого життя. З цієї нагоди склали їй побажання сини й дочки з своїми родинами.

Не забув її і ширший наш загал, а особливо члени місцевої Укр. Православ. Громади та Жіночого Товариства. Минулого року Ювілей 80-ліття пані Параскевії Анклевич відбувся ще в ширших розмірах, ніж цього року, бо і вона була в більшій повноті сил. Цього ж року це гарне родинне торжество відбулося трохи скромніше, бо Ювілятка в останніх кількох тижнях підупала на здоровлі, і мусить побільше у спокої відпочивати.

Гурток родини й найближчих приятелів відвідав Ювілятку в неділю ввечері 26 жовтня 1958 р., щоб поздоровити її з днем уродин. Між іншими, був місцевий парох о. В. Апонюк і голова Громади п. І. Женчишин. Усі присутні склали Ювілятці щирі побажання скорого видужання з теперішньої слабости і ще довгих літ прожити для дальшого її корисного життя. Разом з тим присутні висказували від себе і ширшого загалу щирий жаль, що брак здоровля не дозволяє Ювілятці проявляти и дальше для родини і суспільства стільки діл, як раніше, і якими так рясно заквітчана історія її трудящого життя, в яке вона вложила стільки труду і свого щирого серця

У ширший громаді Ювілятка у гідній пошані. У родині вона втішається великою любовю як мати, бабка і прабабка. У Церковній Громаді вона Почесна Сестриця. На Богослуженнях — перша у церкві. У Жіночому Товаристві — вона заслужена членкиня.

З нагоди свого Ювілею зложила Ювілятка 10 дол. на свій улюблений часопис „Вістник". Хай же буде щира їй за це подяка. Але „Вістник" не забув і її своєї приятельки та добродійки, і з таким же теплим серцем містить про Ювілятку оті скромні, але щиросердечні стрічки слів. Пошли ж Їй, Боже, доброго здоровля і віку довгого!

А. В.

ВІНЧАННЯ
Саскатун, Саск.

Вінчання Василя Маскаля, сина Івана й Тетяни Маскалів з Саскатуну, з Олею Боднарчук, дочкою Павла і Марії Боднарчуків з Ґронлид, Саск., відбулося в серпні 1958 року в церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Ґронлид, Саск. Св. Тайну Вінчання звершив брат молодої — свящ. М. Боднарчук з Саскатуну.

Господарем весілля був п. Андрій Ґурський, дружбами Богдан Маскаль і Вол. Кеверига, а дружками — Савеля Боднарчук й Емілія Боднарчук.

Весільне прийняття відбулося в залі Народнього Дому коло церкви, з участю великого числа місцевих і позамісцевих гостей

Молодий по фаху є подорожуючим продавцем продуктів торговельної фірми, а молода, покінчивши курс торгівлі, працювала у фірмі провінціональної індустрії в Саскатуні.

Після повороту з весільної погульки молода пара замешкає в Саскатуні

Нехай Господь щастить їм щасливим подружжям і подасть їм Многих Літ!

Гість.

ХРЕЩЕННЯ ДОНЕЧКИ П-ВА КОБИЛКІВ
Едмонтон, Алта.

У неділю 16-го листопада 1958 р. відбулося Хрещення Галі донечки п-ва Стефана й Марії Кобилків. Св. Тайну Хрещення звершив о. Ігумен Олександер Щербань — настоятель Підедмонтонської Округи. Хресними батьками були п. О. Єринюк і пані Параска Петлик

Під час прийняття гості зложили, на заклик п. П. Галіводи, 10.50 дол., з чого призначено на пресовий фонд „Вістника" і 4.50 на клішу для допису.

Збіркою зайнявся п. О. Єринюк. Пожертви зложили слідуючі: по 2 дол.: п. Н. Серафінчан з дружиною; по 1 дол.: п. п. С. Кобилка з дружиною Марією, О. Єринюк, Н Барвай, Н. Верилейчук, А. Петлик, П. Карасюк, П. Галівода, В. Галівода, і М. Д. Кобилка 50ц.

Нехай Господь подасть новоохрещеній Галі життя щасливе і вік довгий, — родичам на радість, Св. Церкві нашій на славу і на добро нашого народу.

На Многі Їй Літа!

Приятель.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ПАВЛИШИНИХ
Ґудів, Саск.

Дня 17-го листопада 1958 року п-ва Юрія й Катерину Павлищиних було урочисто вшановано з нагоди 50-ліття їхнього подружнього життя. Ця урочистість відбувалася за почином дітей Ювілятів, родини й близьких

О 5-ій год. ввечері відбувся в українській греко-православній церкві в Ґудові, Саск., Молебень за Ювілятів, що його відправив о. М. Коленич з Айтуни, Саск. При тому він сказав відповідне слово з Многоліттям для Ювілятів

З церкви Ювіляти й гості перейшли до Укр. Народ. Дому; при вході привітав їх господар урочистости п. В. Ґреґорі, під проводом якого гості зустріли Ювілятів співом Многая Літа. Господар запросив усіх у залю за столи до вечері. По вечері промовляв о. М. Коленич. Гості при музиці розважалися до год. 10.30 вечора. А в міжчасі п. В. Ґреґорі сказав до зібраних кілька цінних слів про значення цієї урочистости у відношенні до наших Ювілятів

Побажання Ювілятам склали: їхня дочка пані Н. Микитюк з Верной, Б. К., а також усі решта їхніх дітей, що були тут присутні: пані Ґаня Муравська із Спиритвуд, Саск., Петро і Василь з Ґудова, Саск., та Іван з Вернон, Б. К. Від усіх дітей гарний дарунок родичам - Ювілятам вручив наймолодший син Василь

Далі, після відповідного слова побажань вручив від гостей дарунок п. Стефан Пилипів.- Промовляли також п-во Василь Ґакман і його дружина з Вернон, Б. К., і вони окремо від себе склали дарунок. Пані Марія Микитюк з Вернон, Б. К., як сваха Ювілятів, також від себе вручила їм дарунок. І ще промовляли: пані М. Гребенюк з Айтуни, Саск., п. Никола Савчин з Глеслин склав від себе поздоровлення, і п. Панько Давидюк, який памятає весілля. Ювілятів, на якому він був гостем.

По перекусці була роздача короваю, а тоді вже кожен з присутніх підходив до Ювілятів і поздоровляв їх особисто. А після цього гості розважалися при музиці до пізньої ночі.

Нехай Господь і надалі благословляє Ювілятів і обдарує їх добрим здоровям на Многі Літа!

Присутній.

80-ЛІТТЯ п. АНДРІЯ КІНДРАКЕВИЧА
Ґлендон, Алберта.

У суботу 15-го листопада 1958 р. з'їхалися діти п-ва Кіндракевичів, щоб ушанувати день уродин свого тата

Свято розпочалося Службою Божою о 10 год. ранку, на якій були присутні діти, онуки, правнуки і багато близьких знайомих, членів Св.-Троїцької Громади, а також немало гостей з околиці Ґлендону. П-во Андрій і Анна Кіндракевичі під час Служби Божої прийняли Св. Причастя. По закінченні Служби Божої, а також і Панахиди, що була відслужена за рідних і близьких п-ва Кіндракевичів, настоятель Громади о. Павло Дорош привітав п. Кіндракевича з його Ювілеєм 80-ліття. На прохання дітей Ювілята о. Настоятель запросив усіх присутніх на Ювілейне прийняття, що відбулося в Народньому Домі о 7 год. вечора

Господарем Ювілейного прийняття був п. Андрій Шандро директор школи в Ґлендоні; він привітав Ювілята та побажав йому довгих років і кріпкого здоров'я, а потім запросив до слова Ювілятового односельчанина п. Стасика, який у своїй промові підкреслив працю Ювілята в церковно-громадському житті в Канаді. На закінчення п. Шандро попросив до слова о. П. Дороша. У своїй промові отець підкреслив велике значення виховання дітей у релігійно-національному дусі

На закінчення прийняття о. П. Дорош звернувся до гостей, щоб зложили свої пожертви на фонд української преси. Збіркою зайнялися: п. Стасик і п. Волянський. Збірка принесла 25 дол.; на бажання Ювілята цю суму розділено: $12.50 на місцеву Громаду, 6 дол. на „Вістник" і 6 дол. на „Віру й Культуру", а 50ц. на поштову оплату

Ювілейне прийняття закінчили Молитвою

Панству Кіндракевичам бажаємо щастя, здоров'я і багато років прожити, а Жертводавцям на пресу щира подяка.

о. П. Д.

ДІМ СТАРИКІВ У КАНОРІ, САСК., ВЖЕ БУДУЄТЬСЯ

З початком листопада 1958, розпочато в Канорі будову дому стариків. Дотепер закінчено цементову роботу долішньої частини будинку, а решта будови буде викінчуватися згодом, з таким розрахунком, щоб дім був цілковито готовий до замешкання найдальше в половині літа 1959 р.

Будовою цього дому займається громадський Комітет, у склад якого входять п. п.: М. Кушнір — голова, д-р А. Данильчук — заст. голови, М. Козоріз—секретар і скарбник, В. Мисак та місцевий о. Парох — як члени.

Православні українці Канади відчувають вже віддавна потребу такого дому, де наші люди, на схилі свого віку, знайшли б заслужений і затишний відпочинок у модерних помешканнях, під культурним доглядом наших установ і організацій та під духовною опікою Православної Церкви, — а тому то будову цього першого православного дому стариків у Канаді треба радо повітати

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. РОЗАЛІЯ САВЧИН

Мелвил, Саск. — У неділю 9 листопада 1958 року в лікарні у Мелвил, Саск., по прийнятті Св. Причастя упокоїлася в Бозі на 67 році життя бл. п. Розалія Савчин з дому Бойко

Покійна приїхала до Канади 1911 року з села Довголук, пов. Стрий, західня Україна, і другого року вийшла замуж за Гриня Савчина.

Зо своїм чоловіком Покійна прожила в любові й згоді 17 років. Вони виховали на добрих побожних християн 2 дочки й одного сина. Обоє працювали на фармах — на власним господарстві до 1950 року. А коли здоровя почало занепадати, вони лишили фармерування й перебралися до Милвил на спочинок

У середу ввечері 12 листопада після Парастасу п. Іван Кузій читав Псалтир до пізньої ночі. Другого дня відбувся Похорон зо Службою Божою з церкви Покрови Пресв. Богородиці в Милвил, у присутності численного народу. Похоронні Відправи відслужив о. М. Коленич.

Покійна полишила в глибокому смутку свого чоловіка Гриня, 2 дочки — Катерину й Анну, одного сина Мирослава, 5 внуків, 2 правнуки.

При Послідньім Цілуванні — на зазив пароха о. Коленича на Невянучий Вінок присутні зложили 10 дол. на „Вістник", $4.50 на виріб кліші і 5 дол. на „Український Голос", 10 дол. на Стипендійний Фонд і 9 дол. на Катедру у Вінніпегу.

Щира подяка всім за пожертви, а покійну Розалію нехай Господь Милосердний прийме до Себе

Вічна Їй Память!

о. М. К.

БЛ. П. ОЛЕКСА СКОРЕЦЬ

У четвер, 13 жовтня 1958 р. наглою смертю покинув цей світ Олекса Скорець, проживши 60 літ.

В 1907 році молодим хлопцем із своїми родичами прибув до Канади з села Доброводи, пов. Підгайці.

В 1919 році одружився з Анелею з роду Українець, і довший час проживали в Рама, Саскачеван, а вже одинадцять літ тому вони перенеслися до Вернон, Б. К., бо тут лагідніший клімат, а зима дуже коротенька.

Був він гідним українцем і щирим сусідом і приятелем. Передплатником „Українського Голосу" й „Вістника" був довгі роки

Тому й не дивно, що на його Похорон, який відбувся 16 жовтня, зійшлося було багато людей, щоб помолитися за його душу, а тим самим і принести розраду родині, що така прибита його передчасною смертю.

Олекса полишив у смутку дорогу дружину Анелю, двох синів, Адама і Демяна в Рама, дочку Соню зам. Цьвик у Ванкувер, трьох братів — Григорія, Стефана, Василя, і сестру Марію в Бюкенен, Саскачеван, та пять онуків.

По Похороні відбувся обід в церковній залі, а при тій нагоді зібрано $34.50, з того оплачено $4.50 клішу, а по десять долярів призначено на „Український Голос", „Вістник" і Богословську Школу.

Усім жертводавцям щира подяка, а Покійному Вічная Память!

Присутній.

БЛ. П. НИКОЛАЙ ІВАНЧУК
Поминальне Богослуження

Витків, Саск. — У вівторок, 25 листопада 1958 р. відбулось Поминальне Богослуження в місцевій церкві в річницю смерти бл. п. Николая Іванчука. Св. Літургію і Парастас відслужив Всеч. о. Олександер Хомяк — з Норт-Бетлефорд, а дяком був п. Атанасій Козакевич. На Богослуженні зібралась уся родина і багато членів Громади, щоб спільно помолитись за душу покійного фундатора Української Православної Церкви в Виткові — бл. п. Николая Іванчука. Після Поминальних Відправ відбувся родинний обід у місцевому Народньому Домі, що його влаштувала дружина пок. Николая, — пані Марія Іванчук.

По обіді промовляв до всіх присутних Всеч. о. Ол. Хомяк; він говорив про обовязок молитися за душі померших та завізвав присутніх до збірки. Збірку перевів п. Петро Іванчук. Зібрано $38.50, з чого призначено 15 дол. на Колегію Св. Андрея (Буд. Фонд), 9 дол. на „Укр. Голос", 10 дол. на „Вістник", $4.50 на кліщу.

Усім Вп. Жертводавцям належиться щира подяка за участь в Поминальному Богослуженні і за їхні пожертви, а покійному Николаєві Іванчукові — Царство Небесне!

Учасник.

БЛ. П. КАЛИНА СЕРНА

Уранці, 16-го жовтня 1958 року в лікарні в Ню Вестмінстер на 78 році життя спокійно відійшла у Вічність бл. п. Калина Серна.

Покійна народилася в с. Шепинці, Буковина, 15-го лютого 1881 року. До Канади прибула разом із своїм першим чловіком бл. п. Онуфрієм Івасюком і вони осілися в Алберті разом з односельчанами, де й провели більшу частину свого життя.

Покійна лишила в смутку 4 сини, 4 доньки, 44 внуки і 26 правнуків; всі вони її дуже шанували й доглядали, що в наші часи, на жаль, не часто буває. І всі вони на її Похороні були — аж з Алберти й Онтеріо, щоб віддати їй свій останній поклін.

Три вечорі служили Панахиду в похороннім заведенні, а по третій Панахиді, в неділю ввечері, тіло перевезено, при великій кількості людей, з Ню Вестмінстер до нашої церкви в Волей, де відслужено Вечірню та допізна читано Псалтир.

Цілу ніч горіли свічки, а рідня групами, по черзі, була при домовині до ранку. У понеділок зраня Заупокійна Служба, Похоронна Відправа й відпровадження тіла на цвинтар в Нютон.

Не зважаючи на те, що був робочий день, церква була переповнена, і на поминальнім обіді, приготованім родиною, було понад 150 осіб.

Погода на той день випала чудова. Пильнував усього й давав порядок на Похороні внук Покійної — п. Петро Арійчук (голова нашої Громади)

При Останнім Цілуванні зібрано $47 34, з яких за 40 дол. — Даронosиця до церкви на памятку про Покійну, 7.00 (з дописом та світлиною) — до „Вістника", 34ц. — поштові видатки. Вічна Їй Память

Присутній.

БЛ. П. МИКОЛАЙ КУРУЛЮК

Шіго, Саск. — 18 жовтня 1958 р. в лікарні в Фовм-Лейку упокоївся на 74 році життя бл. п. Миколай Курулюк.

Хоч ми тут у Шіго й були свідомі, що це мусить статися, бо Покійний захворів на невилічиму недугу, але смерть його вразила всіх.

Родом бл. п. Миколай Курулюк з с. Ставчан на Буковині. Його родичі — Іван і Евтимія з Білінських. Одружився він у 1907 році з Марією Сохолотоки. Канаду вперше побачив в 1910 році, а одинадцять років пізніше спровадив до Канади родину — дружину Марію і дочку-одиначку Параску, яка тепер замужем за Григорієм Руснаком. 39 років Покійний працював на залізниці. З цього звичайним робітником був тільки чотири роки, бо працедавці дуже скоро, за пильність та енергію, призначили його на становище секційного формана.

У Шіго, як уже пенсіонований залізничник, прожив 10 років. Тут незабаром включився він у церковне й громадське життя, залишив по собі якнайкращу память. Любив українську книжку і українські часописи. Був при місцевій церкві зразковим Старшим Братом і, через якийсь час, таким же доглядачем Українського Народнього Дому. Дуже діяльну участь брав у будові нової церкви в Шіго та тішився кожним поступом Громади. Не жалів він і свого трудового гроша на народні цілі, а особливо — церковні.

Зваживши всі чесноти Покійного та всі добрі сторони його вдачі, треба ствердити, що й місцева Громада в день Похорону 21 жовтня, віддячуючись йому останньою прислугою, зробили все, що тільки було в її силах. Людей була повна церква. Гарно співав місцевий мішаний хор. Дяком був п. Теодор Коропатницький. Відправи — Службу Божу, Похорон, Панахиди і Парастас відслужили: бувший парох округи Шіго Протопресвітер о. Тит. Яковкевич з Вінніпегу і Всеч. о. Прот. Борис Яковкевич. Присутні в церкві зложили також гарну суму на Невянучий Вінок, а саме: 31 дол. Цим, у память Спочилого, підсилиться Стипендійний Фонд Колегії і „Вістник" — часопис, що його любив читати бл. п. Микола Курулюк.

Поховано його на цвинтарі біля Церкви Св. Духа — на тім самім місці, яке він давніше сам для себе був вибрав. У далеку дорогу з близьких, крім дружини, дочки та зятя, відпровадили Покійного також і онуки Микола, Григорій і Марія Одовійчук з чоловіком. А маленька правнучка вже хіба пізніше почує від своєї мами, якого вона колись мала доброго прадіда.

Вічна Тобі Память, Брате наш Миколаю! Ти завжди покладав надію на Бога. Ти в передсмертний час прийняв Його Ласку в Тайні Св. Маслосвяття. Нехай же Господь душу Твою прийме до Осель Своїх Небесних.

Учасник Похорону.

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ ПРИ КОНСИСТОРІЇ УГПЦК.

ФОРТ ФРЕНСИС, Онт. Збірка о. В. Бойчука на Богослуженню $35.37
КИНДЕРСЛЕЙ, Саск. Пожертви членів місцевої парафії 21.60
РІДЖАЙНА, Саск. Збірка о. Прот. В Апонюка на Богослуженню 29.66
КЕНДІЯК, Саск. Збірка о. Прот. В. Апонюка на Богослуженню 25.26
МУС ДЖЬО, Саск. Збірка о. Прот. В. Апонюка на Богослуженню 6.10
ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака на Богослуженню в церкві св. Івана 29.36
АТАБАСКА, Алта. Збірка о. П. Блажука на Богослуженню 4.30
РИЧМОНД ПАРК, Алта. Збірка о. П Блажука на Богослуженню 11.50
ВАЙЛДВУД, Алта. Збірка о. П. Блажука на Богослуженню 6.00
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Збірка о. П. Ґліцького на Богослуженню 8.25
ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка о. Прот. І. Тріски на Богослуженню 26.00
КИЧЕНЕР, Онт. Збірка о. Ю. Цуркорника на Богослуженню 5.00
РОБЛИН, Ман. Збірка о. Е. Шевця на Богослуженню 38.05
МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка Першої Станиці Союзу Бувших Укр. Вояків на Богослуженню. Збірку прислав о. Прот. Вол. Слюзар 64.50
ГВАЙТБІЧ, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Богосуженню 12.00
ГАЄС, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Богослуженню 24.00
ВЕСТ ТОРОНТО Он.. Збірка о. Прот. М. Овчар. на Богослуженню в церкві св. Андрея 38.40
СЕНЬКІВ, Ман. Збірка о. С. Гределя на Богослуженню 4.70
АРБАККА, Ман. (Парафія св. Петра і Павла) Збірка о. С. Гределя на Богослуженню 1.50
САНДАВН, Ман Збірка о. С. Гределя на Богослуженню 6.00
СІРКО, Ман. Збірка о. С. Гределя на Богослуженню 3.10
ТОРСБІ, Алта. Збірка о. Іг О. Щербаня на Богослуженню 10.00
КАЛМАР, Алта. Збірка о. Іг. О. Щербаня на Богослуженню 16.00
ВАКАВ, Саск. Від парафій вакавського церковного округа о. Ю Туржанський прислав загальну збірку 75.54
НАЄГАРА ФОЛЛС, Онт Збірка о Ю. Ференсіва на Богослуженню 30.00
ВЕЛЛЕНД Онт Збірка о. Ю. Ференсіва на Богослуженню 7.00
СІБА БІЧ, Алта. Збірка о. П Блажука на Богослуженню 10.25
ВЕСТЛАК, Алта. Збірка о. П. Блажука на Богослуженню 9.00
ПРІЛЕЙТ, Саск. Збірка о. Прот. В Апонюка на Богослуженню 13.50
КЕЛҐАРІ, Алта Пожертви членів місцевої парафії 35.65
АЙТУНА, Саск. Збірка о. М. Коленича на Богослуженню 35.00
ГУДІВ, Саск Збірка о. М. Коленича на Богослуженню 17.00
МЕЛВИЛЛ, Саск. Збірка о. М. Коленича на Богослуженню 14.00
ГАББАРД, Саск Збірка о. М. Коленича на Богослуженню 13.00
ЛАШІН, Кве Збірка о. Прот. К. Квасницького на Богослуженню 35.00
ОТТАВА, Онт. Пожертви членів місцевої парафії 14.50
КИНДЕРСЛЕЙ, Саск. Пожертви членів місцевої парафії 25.00
ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. Василіва на Богослуженню 24.23
КЕЛОВНА, Б. К. Збірка о. Прот. Г. Василіва на Богослуженню 7.02
ВЕРНОН, Б. К. Збірка під час концерту в Укр. Народнім Домі. Цю збірку прислав п. Іван Чижевський 30.00
ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка о. Прот. О. Новицького на Богослуженню 14.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка о. Прот. О. Новицького на Богослуженню 8.40
ВИШАРТ, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Богослуженню 6.75
ВИНЯРД, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Богослуженню 13.72
ГРИМСБІ, Онт. Збірка о. Ю. Цукорника на Богослуженню 50.00
ВОТЕРФОРД, Онт. Пожертва п. С. Зиґальського 20.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертви членів Катедри св. Івана 133.03

ПОЖЕРТВИ НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД КОНСИСТОРІЇ

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва Катедральної Громади Пресв. Тройці $20.35
Пожертва Катедральної Громади Пресв. Тройці 3.00
БІССЕТТ, Ман. Пожертва п. Володимира Гавриша 10.00

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

СПЕДДЕН, Алта. Пожертва п. Василя Гордея $20.00
КЕЛҐАРІ, Алта: Пожертви парафіян і гостей на Ювілейному Святі в Келґарі з нагоди 40-ліття У.Г.П.Ц. в Канаді:

Іван Садавник 50.00
Олекса Пасічний 50.00
Д. Ф. Кобильник 50.00
Іван Лащук 50.00
Пилип Згурський — Колдейл 25.00
М. Коваль 12.50
Василь Козак Карбон 12.50
Юрко Бзовий 10.00
І. Спитський 10.00
М Ощипок 10.00
Іван Залеський — Бовнесс 10.00
о. А Хруставка 7.50
Н. Білявий 5.00
Б. Довганюк — Едмонтон 5.00
Іван Чернецький 5.00
О. Поросюк 5.00
М. Ворон 5.00
Пані А Йонг Ванкувер, Б. К. 5.00
М. Шапкін 5.00
М Семенюк 5.00
І Н Світик 5.00
В Гуменний 5.00
Кость Грицюк Клейрголм 5.00
Стефан Путник 5.00
Петро Петращук 5.00
С Фиґиничук 5.00
М Зайчук 5.00
Б Магелла 5.00
А Фенн 5.00
Н Литвинюк 5.00
Мирослав Данилович 5.00
І С Мекитяк 5.00
В Різник 2.50
Остап Кащишин 2.50
Ф Ткачук 2.50
П Корпанчук Летбридж 2.50
Гр Комарницький 2.50
Іван Григорин 2.50
Ст Стефанчук 2.50
А Гуменюк 2.50
В І. Світик 2.50

МИРНАМ, Алта Всеч о М Кривчук прислав свою пожертву $5.00
СТОРНОВЕЙ Саск Пан Михайло Ф Вигоник прислав пожертву 20.00
КРОКСТОН Саск З нагоди Ювілейного Свята 40-ліття УГПЦК в Роблин Ман Громада св Іли дала пожертву 25.00
ВАНКУВЕР. Б. К. З нагоди Ювілейного Свята 40-ліття УГПЦК, члени ванкуверської парафії і гості з околиць зложили слідуючі пожертви:

Ф. Богдан 100.00
Збірка в церкві під час Богослуження 51.00
Степан Кірстюк 50.00
Панство Д. Мацелюк — Ню Вестминстер 50.00
Панство Г. Гречка 50.00
о. Прот С. П. Симчич 25.00
Панство Н. Кіндрачук 25.00
Жіноче Т-во ім. Лесі Українки 25.00
Панство А. Корпан 20.00
Панство О. Стусяк 20.00
М Захарюк — Норт Соррей 15.00
Панство Н Вакалюк 10.00
Панство В. Новосад 10.00
С Коцут 10.00
С Сипявський 10.00
Панство В. Пелех 10.00
І Симчич — Аллерґров 10.00
В. Кипнicький 10.00
Ю Бойчук 10.00
Панство І Клодницькі 10.00
Панство І Торупко 10.00
Н. Каран 10.00
о Іван Гикавий - Борнабі 10.00
Панство П Швайковські 10.00
Панство П Гарасимчук 10.00
Д Василович Норт Соррей 10.00
В Боярчук Ню Вестминстер 10.00
Панство П Мисько 10.00
Панство П Здебяк 10.00
І Громик 10.00
Панство В. Арійчук Норт Соррей 5.00
Панство І Пушка Ричмонд 5.00
С Данилко 5.00
В Москалюк Норт Соррей 5.00
Ф Сірий 5.00
В. Дмитрюк 5.00
Ф Т Гаврилюк Норт Соррей 5.00
І Воронюк Ню Вестминстер 5.00
Пан М. Шарик 5.00
І Окос Борнабі 5.00
Пан А Макар 5.00
І Горудко 5.00
Василь Сташин Норт Соррей 5.00
Т Малян 5.00
Г Урсуляк 5.00
К Боярчук - Ню Вестминстер 5.00
В Швайковський 5.00
А Причун Ричмонд 5.00
Н. Москалик 5.00
Панство І. Кук 5.00
Е. Бонар — Норт Соррей 5.00
С. Твердун 5.00
М Сташин 5.00
Т. Гуляк 5.00
Панство Т. Д. Ґошко — Стівестон 5.00
О. О. Костюк — Норт Соррей 5.00
Панство І. С. Ткач 5.00
Пані Т. Маскаль — Ричмонд 5.00
Панство М. Лазарович 5.00
Пані А. Гуцуляк 5.00
Пані Д. І. Масцюх 5.00
А Трофащенко 5.00
Йосиф Ясенчук 5.00
П Щирецький 5.00
І Василович - Норт Соррей 5.00
Пані Д. Керелюк 2.00
Пані А. Іващук 2.00

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Пожертву п. Івана Воронкевича прислав о. Прот О. Новицький 10.00
ГРИМСБІ, Онт. Збірка на похороні бл. п. Василя Лісовського, на заклик о. Ю. Цукорника 71.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. Івана Вахняка 12.00
ГЕМТОН, Саск Пожертва від п. Н Е. Горчинського 85.00
ВАЙТА, Ман. Збірку від Громади Вайта прислав о. С Гределя 13.30
СЕНЬКІВ, Ман. Збірку від Громади Сеньків прислав о. С Гределя 4.70

<table><tr><td>

Підручники для Українських (Рідних) Шкіл

У Книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники для Українських (Рідних) Шкіл:

Нова ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І. Шклянка) $1.75
Читанка МАРУСЯ (І. Киріяк), буквар 85
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б. Романенчук) 1 75
УКРАЇНСЬКА МОВА, граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови 1 00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б Романенчук) 1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчук) 2.00
РІДНЕ СЛОВО, Читанка для 4-го року та позашкільного навчання, (Леонід Білецький) 1.50
УКРАЇНОЗНАВСТВО В ШКОЛІ, Програма й Дидактика (К. Кисілевський), підручник для учителів 1.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

</td></tr></table>

ПОЖЕРТВИ НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

ҐЛЕН ЕЛМО, Ман Збірка о І. Кулина 7.60
КЕНОРА, Онт Пожертва пані Е. Жучкан 5.00
Збірка о. Б І Скакальського 48.50
ЕДМОР, Саск Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на похороні бл п. Дмитра Стрілецького 20.00
ТРАНСКОНА, Ман. Збірка о. Т. Ковалишина на Богослуженню 19.06
Збірка на похороні бл п Юстини Скорупської, передана о. Т Ковалишиним 10.00
ГОНОР, Ман Збірка о. Мітр. Є. Грицини на Богослуженню 9.55
ҐРЕССЛЕНД, Алта. Збірка о М Стеценка на Богослуженню 12.00
ЛАК ЛА БІШ, Алта. Збірка о. М. Стеценка на Богослуженню 32.50
МОНТРЕАЛ, Кве Пожертва катедральної парафії св. Софії 100.00
БРЕНДОН, Ман Збірка о Мітр. Є. Грицини на Богослуженню 25.71
РІДЖАЙНА, Саск. Збірка о. Прот В. Апонюка на Богослуженню 15.11
ГРИМСБІ, Онт. Збірка о. Ю. Цукорника на Богослуженню. 25.30
ШІГО. Саск. Збірка о. Прот Б. Яковкевича на похороні бл. п. Николи Курулюка 16.00
Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на похороні бл. п Дмитра Максимюка 16.00
Збірка о. Прот Б. Яковкевича на Богослуженню в церкві коло Мельничуків 5.45
ВИНЯРД, Саск. Збірка о. Прот. Яковкевича на Богослуженню 10.65
ВИШАРТ Саск Збірка о Прот Б. Яковкевича на Богослуженню 5.50
ШІГО Саск (коло Купровських) Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Богослуженню 3.10
КЕМП РОБИНСОН, Онт. Пожертва п Андрія Назаренка 10.00
КЕЛҐАРІ, Алта Пожертви місцевої парафії 37.00
МЕЛВИЛЛ, Саск Збірка о. М. Коленича на похороні бл. п. Розалії Савчин 10.00
ЕДМОР, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на похороні бл. п. Анни Шпак 6.00
НАЄҐАРА ФОЛЛС, Онт. Збірка о. Ю. Ференсіва на Богослуженню 10.00
ВЕЛЛЕНД, Онт. Збірка о. Ю. Ференсіва на Богослуженню 7.00

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД КОНСИСТОРІЇ

ҐАЛТ, Онт. Пожертва п. Михайла Сморгуна 1.50
СЕЛКИРК, Ман. Пожертва пані Г. Ребко 35.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. Николи Спачинського 10.00

ПОЖЕРТВИ НА МІСІЙНИЙ ФОНД

БІССЕТТ, Ман. Пожертва п. Володимира Гавриша 10.00

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

СІЧЕНЬ:

18. Неділя, Щедрий Вечір — Брендон, Портедж Ля Прейрі, Кенора.
19. Понеділок, Богоявлення — Кенора, Гонор

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ

СІЧЕНЬ:

18. Богоявлення-Йордан — Утреня о год. 9.30 рано
Св. Літургія і Велике Водосвяття о год. 10.30 рано
Катедральна Свята Вечеря о год. 6-й вечора
19 Велике Повечір'я о год. 9-й рано
Св. Літургія і Велике Водосвяття о 10-й год. рано
20. Св. Літургія о 10-й год. рано

Неділями — Утреня о год. 9.30 рано
Св. Літургія о год. 10.30 рано
Святами — Св. Літургія о год. 10-й рано

о. М. Юріївський
18 O'Meara Str. Tel. JU 6-5373.

ПАРАФІЯ СВ. МИХАЇЛА В ВІННІПЕГУ

110 Дізраелі вул.
Парох о. Е. Горгіца, тел. JU 6-2873

СІЧЕНЬ:

18. Неділя. Щедрий Вечір год. 9.15 Утреня
год 10.15 Служба Божа і Вел Водосвяття
19 Понеділок. Богоявлення-Йордан 7 год. рано Вел. Повечеря-Благословення Хлібів — Утреня 9 год Служба Божа і Вел. Водосвяття
20. Вівторок Собор Св. Івана Хрестителя 10.15 год. Служба Божа
25 Неділя 9.16 год. Утреня 10.15 год Служба Божа 6 год вечора Спільна Св. Вечеря

ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
о. ГРИГОРІЯ УДОД

СІЧЕНЬ:

18. Неділя. Щедрий Вечір — Порт Алберні (Велике Освячення Води)
19. Понеділок Богоявлення — Порт Алберні
25. Неділя — Ню Вестминстер

ЛЮТИЙ

1 Неділя — Еґеззі
8. Неділя — Чиливек
15. Неділя. Стрітення Господнє — Ню Вестминстер
22. Неділя — Порт Алберні

Address: Rev. H. Udod,
751 Yale Rd. East,
Chilliwack, B. C.

о. М. СТЕЦЕНКА

СІЧЕНЬ:

18 Неділя (Освячення Води) — Лак Ла Біш
19. Понеділок, (Йордань) — Вандерінг Ривер
25. Неділя — Сирейл

(Вечірня кожної середи, 8 год. вечера у Лак Ла Біш) Рідна Школа: Четвер — Лак Ла Біш 7 год. веч. Пятниця — Крийгент 7 год веч.

ЛЮТИЙ

1 Неділя — Бойл
8. Неділя — Крийгент
12. Четвер — Лак Ла Біш (Трьох Святих)
15. Неділя — Сирейл
22. Неділя — Ґресленд

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя. (Щедрий Вечір) — Витків
18. Неділя. о год. 8 веч. Всенічна і Повечіря і Водосвяття в — Норт-Бетлфорд
19. Понеділок. Богоявлення — Глезлин
25. Неділя — Медов-Лейк

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. Л. ДЯЧИНИ

СІЧЕНЬ:
18. Неділя. Водосвяття — Йорктон
19. Понеділок. Йордан — Йорктон
25. Неділя — Райн

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Йорктон
8. Неділя — Брокстон
12. Четвер Трьох Св. — Йорктон
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя Мит. і Фар. — Мазепа

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel 32998

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя. Велике Посвячення води — Рорктон
18. Неділя, о 7 год. вечора — Велике Водосвяття — Давфин
19. Понеділок. Богоявлення-Йордан — Гилберт Плейнс
20. Вівторок. Собор Івана Хрестителя — Ешвіл
25. Неділя по Йордані — Давфин

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Дрифтінг Ривер
8. Неділя — Роркток
12. Четвер. Трьох Святих — Велиг Ривер
15. Неділя Стрітення Господнє — Давфин
22. Неділя — Гилберт Плейн.

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. П. САЦЕВИЧА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя. Перед Йорданом — Ворспайт
18. Неділя. Свячення Води: год 1.00 по обіді — Смокі Лейк
год. 2.30 по обіді — Беліс
год. 4.00 по обіді — Давнін
год. 5.30 по обіді — Вільна
год. 7.00 по обіді — Стрий
19. Понеділок. Йордан-Богоявлення — Спедден, 9-та год. ранку
20. Вівторок. Собор Івана Хрестителя — Вільна
25. Неділя По Йордані — Стрий

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. Я. РИБАЛКИ

СІЧЕНЬ:
18. Неділя — Кридор
19. Понеділок. Богоявлення — Гефорд
25. Неділя — Гефорд

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Кридор
8. Неділя — Гефорд
12. Четвер — Гефорд
15. Неділя — Редфілд
22. Неділя — Гефорд

Address: Hafford, Sask., Box 163 Tel. 55

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя — Виниярд
19. Понеділок. Йордан — Шіго Полудневе
25. Неділя — Шіго місто

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Вишарт
8. Неділя — Фовм Лейк
12. Четвер. Трьох Св. — Едмор
15. Неділя — Виниярд
22. Неділя — Шіго Полудневе

Address: Shaho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. ОЛЕКСАНДРА ЩЕРБАНЯ

СІЧЕНЬ:
18. Неділя. По Службі Божій. Вечірня і Велике Освячення Води — Брудергайм
19. Понеділок. Йордан — Велике Освячення Води — Лено
25. Неділя — Калмар

Address: 9630 — 109 Ave., Tel. 28012, Edmonton, Alta.

о. М. КРИЩУКА:

СІЧЕНЬ:
18. Неділя — Мусідора
19. Понеділок. Богоявлення-Йордан — Мирнам
20. Вівторок. Собор Івана Хрест. — — Слава (полудне)
25. Неділя — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 2.

о. СТ. ЗУЗАКА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя — Вірдейл (Освячення Води)
18. Неділя — Шипмен (Освячення Води 4. год. по пол.)
19. Понеділок. Богоявлення — Сембург (Освячення Води)
25. Неділя — Нипавин

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. Г. О. ВАСИЛІВА:

СІЧЕНЬ:
18. Неділя і Свяч. Йорд. Води — Келовна
18. Неділя Вечірня 7 год. і Свяч. Йорд. Води — Вернон
19. Йордан-Водохреща — Вернон
20. Собор Івана Хрестителя — Вернон
25. Неділя по Йордані — Вернон

2602-42 Ave., Tel. 4312 Vernon, B. C.

о. ІВАНА КУЛІША

СІЧЕНЬ:
18. Неділя перед Йорданом — Виста
19. Йордан — Глен Елмо
25. Неділя по Йордані — Овкборн

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Сенді Лейк
8. Неділя — Росборн
12. Четвер Трьох Святителів — Сенді Лейк
15. Стрітення Господнє — Січ
22. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

СІЧЕНЬ:
18. Неділя Св. Вечір — Вакав
19. Понеділок. Богоявлення — Кадворт 7.30 рано
20. Вівторок. Собор св. Ів. Хрестителя — Лепін
25. Неділя — Вакав

Де тільки буде можливо для членів Вакавського Округа відвідаю зі Святою водою під час Йорданських Свят, та після них. Про це все громади будуть своєчасно повідомлені

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Лепін
1. Неділя. Всеч. о. Приступа — Тарнополь
8. Неділя — Кадворт
12. Четвер. Трьох Святих Єллов Крік
15. Неділя. Стрітення—Ст. Джулієн
15. Неділя. Стрітення—Ст. Джулієн
22. Неділя — Вакав

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

СІЧЕНЬ:
18. Неділя. Щедрий вечір, Свячення Води) — Вайтбіч
19. Понеділок Йордан-Водохреща — Гаес
20. Вівторок. Собор Ів. Хр. (Водосвяття) — Кобзар
25. Неділя — Арран

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Стінен
8. Неділя — Вайтбіч
12. Четвер. Трьох Святих—Норквей
15. Неділя. Стрітення Господнє — Свап Плейн
22. Неділя. Митаря і Фарисея — Глен Елдер

Address: Box 111. Hyas. Sask.

о. І. ШЕВЦЯ

СІЧЕНЬ:
17. Субота. 9.30 ранку Водосвяття — Роблин
18. Неділя. Перед Йорданом Йорданське Водосвяття — „Драчинці" фармерська кольонія, пошта Мек-Нат, Саск.
19. Понеділок. Йордан-Водохреща — „Петлюра" фармерська кольонія, пошта Шортдейл
20. Вівторок. Собор Івана Хрестителя — Шортдейл
25. Неділя — Зелена-Меридейл

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. П. БУБЛИКА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя — Інсінгер (Половики)
19. Понеділок. Богоявлення — Дробот
20. Вівторок. Собор Ів. Хрестителя — Вестбрюк
25. Неділя — Тіодор (за ривером)

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Неділя — Тіодор (м.)
15. Неділя — Вестбрук
22. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. О. ФЛЯКА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя — Торгилд
18. Неділя. Велике Освячення Води
год. 2.30 по пол — Егремонт
год. 3.30 по пол. — Редватер
год. 5.00 по пол. — Федора
год. 7 вечора — Восетна
19. Понеділок. Богоявлення — Радвей
20. Вівторок. Собор Св. Йоана Хрест. — Нюбрук
25. Неділя — Восетна

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Торгилд
8. Неділя — Редватер
12. Четвер. Трьох Святих Восетна
15. Неділя — Радвей
22. Неділя — Егремонт

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя Щедрий Вечір—Дорбен Всенічна-Водосвяття год. 7 веч — Етелберт
19. Понеділок. Йордан — Гарленд Всенічна-Водосвяття год. 7 веч. — Пайн Ривер
25. Неділя — Боян

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя — Етелберт
15. Неділя. Стрітення Господнє — Гарленд
22. Неділя — Венлав

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. С. ГРЕДІЛЬ

СІЧЕНЬ.
18. Неділя — Сандави
19. Понеділок. Йордан — Вайта
25. Неділя — Сірко

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Арбака (св. П. і П.)
8. Неділя — Вайта
12. Четвер. Трьох Святих — Сеньків
15. Неділя. Стрітення Госп. — Сірко
22. Неділя Митаря і Фар. — Вайта

Vita, Man., Ph. 21.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

СІЧЕНЬ:
18. Неділя — Гронлид (північна) по Службі Свячення Йор. Води
18. Неділя — Мелфорт 4 год. по полудню Свячення Йор. Води
19. Понеділок — Йордан — Бруксбі, (12 год в ночи)

Address: Box 1418. Tel. PL 2-2070 403 E. Burrows Ave. Melfort, Sask.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя — Баргел (Річні Збори) Освячення Йор Води 4 год веч
18. Неділя. Щедрий Вечір — Вестлок Освячення Води 6 год. веч Атабаска — Всенічна і Освячення Води 10 год. веч.
19. Понеділок Богоявлення — Ричмонд Парк
20. Вівторок. Собор Івана Хрестителя — Сіба Біч: Вечірня — Вайлдвуд 7 год. вечером
25. Неділя — Атабаска

Address: Box 551 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. І. МАЙБИ

СІЧЕНЬ:
18. Неділя — Вадіна — Йорданське Водосвяття
18. Неділя. Щедрий Вечір 11 год. в ночі — Ватсон
25. Неділя — Вимео

ЛЮТИЙ
1. Неділя Вадіна
8. Неділя — Ватсон
12. Четвер. Трьох Святих — Кийв
15. Неділя. Стрітення — Клер (м.)
22. Неділя — Вимер

Box 293 Watson, Sask.

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ:

15	Ч	2	Преп. Сильвестра Печер.,
16	П	3	Преп. Мелахія, Муч. Гордія
17	С	4	Собор 70-ти Апостолів:
18	Н	5	Нед. перед Йорданом.
19	П	6	Йордан—Богоявлення
20	В	7	Собор Ів. Хрестителя.
21	С	8	Преп. Григорія Печер.,
22	Ч	9	Мч. Полієвкта і Неарха;
23	П	10	Григорія Ниського,
24	С	11	Преп. Теодосія Вел.
25	Н	12	Нед. по Йордані.
26	П	13	Муч. Ермила і Стратоника
27	В	14	Св. Отців убитих у Синаї
28	С	15	Преп. Павла Тивейського,
29	Ч	16	Покл. Кайданам Ап. Петра;
30	П	17	Преп. Антонія Вел.,
31	С	18	Св. Атанасія і Кирила Ар.
ЛЮТИЙ			
1	Н	19	Нед. 30. Преп. Макарія,
2	П	20	Преп. Евтимія Великого,
3	В	21	Преп. Максима Іспов.
4	С	22	Преп. Анастасія Печер.,
5	Ч	23	Смч. Климента Єп. Анкер.
6	П	24	Преп. Ксенії, Мч. Вавила,
7	С	25	† Григорія Богослова
8	Н	26	Нед. 31. Преп. Ксенофонта
9	П	27	Перен. Мощів Ігнатія
10	В	28	Преп. Ефрема Печер.
11	С	29	Перен Мощів Ігнатія
12	Ч	30	Трьох Святих Василія Вел.,
13	П	31	Никити Єп. Новгор.
14	С	1	Лютий. Мч. Трифона,
15	Н	2	Нед. 32. Стрітення Гос

о. В. АПОНЮКА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя — Мус Джо
19. Понеділок. Йордан — Ріджайна
25. Неділя — Прілейт

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Ріджайна
8. Неділя — Мус Джо
15. Неділя — Ріджайна
22. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel LA 21119

о. М. КОЛЕНИЧА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя. Щедрий Вечір — Айтуна рано
Посвячення Води — Габард 3 година
19. Йордан — Гудів
20. Св. Івана — Райн (фарми) Водосвяття
25. Неділя — Габард

Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

СІЧЕНЬ:
18. Неділя. Щедрий Вечір — Роза 10 год. — Толстой
19. Понеділок. Йордан 8 год. — Толстой
10 год. — Гардентон
25. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

Устав Церковний

СІЧЕНЬ:

18. Неділя. Щедрий Вечір. Літургія Івана Зол. починається Вечірнею. Вхід з Євангелією. Паремії Ап 1 Кор. 9:19-27 Єв. Луки 3:13-17 Велике Водосвяття

19. Понеділок. Богоявлення — Йордан. Велике Повечір'я з Литією. Утреня: Єванг. Марка 1:9-11. Літургія Василія Вел. Антифони Свята Замість Трисвятого „Усі ті, що в Христа..." Апостол Тита 2:11-14, 3:4-7 Єванг Мат 3:13-17. Велике Освячення Води

20. Вівторок. Собор Івана Хрест. Літ. Ді. 19:1-8. Єванг Івана 1:29-34

25. Нед. по Йордані Гол. 1. УЄ 1. Літургія: Ап. Єфес 4:7-13· Єв. Мат 4:12-17

ЛЮТИЙ

1. Неділя 30 по Зел. Святах Гол 2. УЄ 2 Літ · Ап Кол. 3:12-16 Єванг Луки 18:18-27

8. Нед. 31 по Зел. Святах Гол. 3 УЄ 3 Літ. Ап. 1 Тим. 1:15-17, Єван. Луки 18:35-43.

12. Четвер. Трьох Святих — Василія Вел. Григорія Богосл. Івана Золот. Всенічна УЄ Ів. 10:9-16. Літ. Ап. Жид. 13:17-21 Єванг. Мат. 5: 14-19.

15. Неділя 32. Стрітення Господнє Гол. 4. УЄ Лук. 2:25-32. Літ. Ап. Жид. 7:7-17 і 1 Тим. 4:9-15. Єван. Луки 2:22-40 і Лук. 19:1-10.

22. Неділя Митаря і Фарисея Гол 5. УЄ 5. Літ. Ап. 2 Тим. 3:10-15, Єван. Луки 18:10-14..

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1959. ЧИСЛО (1079) 3

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ГРЕЦІЇ ЗАБОРОНИЛА ДУХОВНИМ НАЛЕЖАТИ ДО СРЦ

Провід Православної Церкви в Греції заборонив своєму духовенству брати участь у праці Світової Ради Церков.

Заборона мотивується тим, що членами СРЦ є такі протестантські Церкви, які не признають догмату про Святу Тройцю. Натомість світські провідні особи Православної Церкви в Греції можуть належати до Світової Ради Церков.

Ще в листопаді 1958 р. три митрополити Православної Церкви в Греції були назначені представниками до СРЦ, а тепер вони мусять залишати це своє становище.

Згадану заборону винесено на 13 Соборі Церкви, який відбувається що три роки в Атенах (столиця Греції). Собор відбувся під кінець 1958 року і тривав цілий місяць. Проф. Гамількар Айвізатос і ще три інші професори Православного Богословського Факультету Атенського університету гостро запротестували проти цього рішення проводу Церкви, в якому перемогли впливи „ізоляціоністів" (ті, що не бажають зносин з іншими Церквами).

РУМУНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ПАТРІЯРХ — МУЧЕНИК ПІД КОМУНІСТИЧНИМ РЕЖИМОМ

Патріярха Юстиніяна — первоієрарха Румунської Православної Церкви — під кінець 1958 р. арештувала комуністична поліція. Вістку про це подало радіо з Відня. З цього джерела походить інформація, що почалися масові арешти серед румунського православного духовенства; комуністична поліція покищо взяла на допити 150 арештованих священиків. Дальші арешти серед священиків відбуваються й набирають дедалі ширших розмірів.

Комуністичне радіо з Букарешту ще з початком зими 1958 р. погрозливо подавало, що священики Румунської Православної Церкви і "деякі члени" її проводу "продовжують ворожу до уряду діяльність". Комуністичний уряд погрозив суворими карами, але покищо не подавав імен. переслідуваних осіб.

КОРОНАЦІЯ ПАТРІЯРХА АНТІОХІЙСЬКОГО

На становище Патріярха Антіохійського вибраний Архиепископ Теодосій Абурейлаг Тріпольський. Є він наслідником Патріярха Олександра III-го.

Коронаційні урочистості відбулися в Дамаску (Сирія) під кінець 1958 р. Новий Патріярх вступив на престіл під іменем Теодосія VI-го. Йому 73 роки.

На коронації були високі урядові достойники Ливану, Федеративної Арабської Республіки й інших арабських держав. Грецька православна преса подає, що патріярх Теодосій, як відомий арабський патріот, є прихильником державного обєднання всіх арабів, що поділені на окремі держави.

40-ЛІТТЯ АВТОНОМІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ФІНЛЯНДІЇ

Під кінець 1958 р. Православна Церква в Фінляндії відзначила 40-ліття своєї автономности. Ця Церква має 70 тисяч вірних (фінляндці — це загалом протестантський народ).

Фінляндська Православна Церква користується широкими правами місцевого самоуправління (автономії), але повної адміністративно-правної незалежности Церкви (автокефалії) не має, бо з 1923 р. признає над собою авторитет Царгородського Патріярха

Звичайно, Московський Патріярх рад би перебрати від Царгороду цей авторитет над Фінляндською Церквою. І може тим треба пояснити, чому на ювілей 40-ліття її автономности до Гельсінкі виїхала делеґація Московської Патріярхії під проводом самого митрополита Миколи Крутицького й Коломенського, що його вважають другою по патріярхові Олексієві авторитетною особою в Російській Православній Церкві.

ҐОМУЛКА ПРИГАДУЄ ЦЕРКВІ В ПОЛЬЩІ, ЩО "ВСЯ ВЛАДА ПОХОДИТЬ" ВІД БОГА

На широкій нараді у справі реорганізації шкільництва в січні ц. р. В. Ґомулка — комуністичний диктатор Польщі — гостро заатакував провід Католицької Церкви. Він пригадує кардиналові Стефанові Вишинському і його Єпископатові ці точки лояльности, до яких вони в грудні 1956 р. зобовязалися перед комуністичним урядом, проголосивши з ним офіційну співпрацю. А тепер Католицька Церква в Польщі не дотримується тих точок, каже Ґомулка.

При тому він заявив, що коли Християнська Церква, а в тому й католицька, навчає, що "кожна влада є від Бога", то він вимагає, щоб Церква вважала також комуністичну владу за "владу від Бога".

Так вийшла Католицька Церква в Польщі на угоді з комуністичною владою...

ДО ЗДА ПРИВЕЗЛИ ПАМЯТКУ ПО АП. ПАВЛОВІ

До ЗДА привезли з Греції камінь з Ареопаґу (Марсової гори), де Апостол Павло вперше виголосив був проповідь до населення Атен. Цю священну памятку уряд Греції прислав до ЗДА як наріжний камінь під нову грецьку святиню в Ричмонд, Ва.

З. МАКАРЕНКО ВІДЗНАЧЕНИЙ ЗА ОБРАЗ "ВОСКРЕСЕННЯ ЛАЗАРЯ"

Захарій Макаренко, українець в ЗДА, маляр і різьбар, у січні ц. р. був відзначений срібною медалею за свій образ "Воскресення Лазаря", виставлений у ґалерії релігійних образів Бирра в Ню Йорку.

Макаренко працює над проектом памятника Т. Шевченкові в Канаді.

ПРИВІТАННЯ АРХИПАСТИРЕВІ З ДНЕМ АНГОЛА

Як і минулими роками, так і цього року українське православне духовенство міста Вінніпегу склало своє привітання Владиці Митрополитові Іларіонові з Днем Ангола.

Дня 15-го січня увечері священики, коли тільки кому дозволили цього дня обставини священичої праці, були прийняті Архипастирем у Митрополичій Палаті.

ХРИСТИЯНСТВО Є МЕНШИНОЮ В ЗДА Й У СВІТІ, КАЖУТЬ ПРОТЕСТАНТСЬКІ БОГОСЛОВИ

Свящ. д-р Рой Росс, генеральний секретар протестантської Національної Ради Церков в ЗДА, сказав, що християнство стало вже „меншиною" навіть у Злучених Державах Америки, так само як і в усьому світі. Він сказав, що "коли Церква не знайде більше зрозуміння для культури людей, серед яких вона працює, то світські ідеології можуть цілком відтягнути всіх людей від Церкви, як це вже сталося в деяких країнах".

Д-р Вільгельм Пок, професор історії Церкви в Юніонській Духовній Семинарії Н. Й., такої самої думки. Він сказав, що християнство "тепер опинилося на самому краєчку життя; християнство вже не формує суспільного життя". На його думку, "Церква виявляє нахил до мітології (примітивно-поганський світогляд) у теологічній науці, й ухиляється подавати пояснення до Біблії згідно з розвитком науки. Через те багато людей залишають Церкву, і християнство вже не може мати на них впливу".

КАТОЛИЦЬКИЙ ДУХОВНИЙ РАДИТЬ СВОЇМ ПАРАФІЯНАМ НАСЛІДУВАТИ ПРОТЕСТАНТІВ У ЧИТАННІ СВ. ПИСЬМА

Католицький абат Ричард Урбан Батлер з Дависайд, Ліверпул, Англія, звернувся до католиків, щоб вони почали цікавитися Св. Письмом, і щоб читали його так, як це роблять протестанти. Він сказав: "Між католиками й протестантами стала вже ніби якась тиха, неформальна умова, що Церква має належати до католиків, а Св. Письмо до протестантів". Отже, фактично Католицька Церква ніби відмовилася від Св. Письма. "Це одна з наших помилок", сказав абат Батлер.

АРХИПАСТИРСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ УКРАЇНСЬКІЙ МОЛОДІ ТОРОНТА

Владика Митрополи Іларіон під час перебування в Торонті в грудні м. р. передав своє окреме Архипастирське Благословення українській православній молоді м. Торонта.

Журнал "Нові Дні" за січень 1959 р. подав на обкладинці кольорову світлину з моменту передачі Владикою Благословення молоді — через Валю Литвинову і Раїсу Чернишенко — членкинь ОДУМ-у.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

ТРЕТІЙ СОБОР

Третій Собор відбувався в трьох містах трьох провінцій, — в Вінніпеґу 11-го листопада, в Саскатуні 18-го листопада, в Едмонтоні 28-го листопада, 1920 року. Між тими містами великі простори, отже ходило про те, щоби ближчі до тих міст численно прибули.

Третій Собор мав менше учасників через матеріяльну скруту, в якій фармері тоді опинилися, але із звітів виходило, що церковна справа набирає сили.

Одна була недостача, — замало священиків і брак церковного органу. І тут Собор звернувся до Братства і Консисторії, щоби, як тільки зможуть, церковний орган почали видавати.

Була ще одна справа, — Собор рішив, щоби Братство і Консисторія увійшли в тісніші зносини з Православною Церквою в Україні, якщо це буде можливе.

Щождо справи Копачука, то її передано Консисторії і Братству, і ті 19-го листопада вирішили, щоб адміністратури не відкривати, а д-р Копачук нехай обслуговує громади як звичайний священик.

СТАРАННЯ ПРО УКРАЇНСЬКОГО ЄПИСКОПА

Тут приходила нова важна справа, а то — як постаратись про українського єпископа. Хоч Церква єпископа мала, Ґерманоса, але все ж він був тимчасовим і не українцем. Приходили нові старання і нові труднощі.

Перші клопоти були з д-р Копачуком. Він був дуже невдоволений, що не поставлено його адміністратором, а друге вийшло, — що в Зединених Державах відбулись церковні наради без відома Канадійської Церкви, і там рішено закликати Копачука на адміністратора. І Копачук згодився, та ще хотів, щоби назначити його адміністратором в Канаді, хочби номінально. Братство згодилося, поставивши вимогу, що Копачук по візитаціях в Америці має вернутись до Канади і бути тут до Собору. Так хотілося затримати злуку з Церквою в Америці.

І Копачук на те погодився, але зараз по отриманні титулу адміністратора виїхав до Зл. Держав і до Канади більше не вертався.

Знов же весною 1921 р. Консисторія і Братство отримали поздоровлення від Міністерства Ісповідань Української Народньої Республіки, на чолі якого стояв проф. І. Огієнко, і яке перебувало в Тернові в Польщі на еміґрації. Почалась переписка, і проф. Огієнкові поставлено запит, чи Міністерство Ісповідань не могло б в и с л а т и до Канади, на кошт Канадійської Церкви, кількох священиків, і чи могло б знайти відповідного чоловіка на єпископа для Церкви в Канаді.

Не маючи ближчих інформацій про дійсні тутешні обставини, проф. Огієнко прислав список коло 10-х священиків, а з ними мали б приїхати два єпископи. Один по візитації мав би вернутися до Европи, а другий був би єпископом Української Православної Церкви в Канаді. Але тут ходило про кошти. Отже Консисторія і Братство рішили на нарадах 24 і 25 грудня, 1921 р. спровадити лише трьох с в я щ е н и к і в й одного єпископа, коли Церква в Америці згодиться, щоби він був для Канади й Америки спільним єпископом. Тоді кошти будуть менші.

Тут знов почалась переписка з д-р. Копачуком, і він радив пождати до Американського Собору, що мав відбутися 12, 19 і 26 березня, 1922 р. в Шікаґо, Пітсбурґу і Ню Йорку. Отже треба було заждати. Коли ж Собор мав початися, то з Канади виїхав на той Собор делеґат — о. С. В. Савчук, і був на Соборі в Шікаґо і Пітсбурґу. І там вирішили:

"Собор доручає о. Адміністраторові і Церковно-Народній Раді поробити заходи щоб якнайскорше довести до настановлення власного Владики українця для Української Православної Церкви в Америці".

І справу єпископа в Америці віддали в руки Копачука, а він, як було відомо, відкладав, будучи проти поставлення єпископа.

Тут перед канадійцями стало питання: ждати на американського єпископа, чи спровадити священиків і єпископа на власну руку? Але на те коштів було мало. А також досвід показав, що світська чи духовна інтеліґенція з Европи до тутешньої праці не дуже надається. І виглядало, що добре було би спровадити сюди проф. Огієнка для виховання тутешніх священиків, а з єпископом пождати. Але через т р у д н о щ і і того не можна було зробити.

СОБОРЧИК В ЙОРКТОНІ

Дня 11-го жовтня, 1922 р. відбувся в Йорктоні, Саск., Соборчик членів Консисторії, Братства і священиків, де уневажнено становище Копачука як адміністратора Церкви в Канаді, **а на його місце призначено о. Савчука.** Дальше, вирішено, щоби о. С. В. Савчук поїхав до Европи і постарався знайти там єпископа для Канади.

Поставлений там єпископ не мав би бути залежний від тамтешніх церковних властей, він мав би бути залежний лише від Церкви в Канаді. Говорено, що о. Савчук мав би дістатися і на Україну, коли б було можливо, і там розглянутися. А дальше думалося, що коли Канада спровадить єпископа, то на нього й Америка погодиться.

Коли ж о. Савчук поїхав, та на Україну небезпечно було їхати, він порозумівся з ким було можна, в Галичині і на Волині.

❖

Тим часом американські українці порозумілися з Митр. Липківським в Києві, і він вислав, за згодою Української Церковної Ради, православного **Архиеп. Івана Теодоровича,** що прибув до Злуч. Держав зимою 1924 року. Американська подія заставила канадійців спинити свої заходи і пождати до Собору.

Знов же на другім Соборчику в Йорктоні 21 і 22 травня, 1924 р., рішили скликати **Четвертий Собор Укр. Прав. Церкви в Канаді** і запросити архиеп. Івана Теодоровича як представника Української Православної Автокефальної Церкви на Україні.

ЧЕТВЕРТИЙ СОБОР ПРИЙМАЄ АРХИЄП. ТЕОДОРОВИЧА

Четвертий Собор в Йорктоні дуже важний тим, що на нім Українська Православна Церква в Канаді вже очолилася українським єпископом. Собор відбувся 16 і 17-го липня, 1924 р. в Йорктоні, Саск.; Архиеп. Іван Теодорович прибув сюди і згодився взяти під свій провід Укр. Прав. Церкву в Канаді.

Тепер Церква в Канаді стала на твердий ґрунт. Має вже вона свого українського єпископа, має більше сотні добре зорґанізованих парохій, має 14 священиків, має свій власний орган — "Вістник". І буде вона вже в єдності в Укр. Прав. Церквою на Україні, отже не буде стояти самотою. Ніхто тоді не передбачував, що з Церквою на Україні станеться. Однако ж тут ґрунт для Церкви став ширший, певніший і твердіший.

Консисторія і Братство зложило щиру подяку митроп. Ґерманосові за його опіку над Церквою в Канаді, закінчуючи подяку словами: **"Ваше імя, як першого її (Церкви) Єпископа, що хоч іншої народности, розумів дуже добре її високе з а в д а н н я і вів її по дорозі правдивої Христової віри".**

Дотепер п е р е к а з а не показує, які труднощі провідники Церкви мусіли поборювати, скільки треба було думати і трудитися, щоби до бажаної цілі дістатися. А заплатою за те був успіх, якого добилися.

СПРАВА АЛЕКСАНДРІЙСЬКОЇ ВИСВЯТИ

Відомо було, що Архиеп. Теодорович прибув від Української Православної Церкви, яка завершила свою самостійність 1921 року, поставивши свій український Єпископат з українським Митрополитом.

Український єпископат в Києві створився давнім, т. зв. **"Александрійським"** способом, отже відмінним від нинішнього. Історія каже, що колись в Александрії був єпископ, який мав коло себе 12 священиків як помічників та дорадників. Це був рід єпископської Консисторії. Коли ж єпископ помер, то священики вибирали з-поміж себе одного на єпископа, при певних обрядах покладали на нього руки, і так він ставав новим єпископом, а на його місце добирали нового священика.

Той давній спосіб пізніше занехали, замінивши його новим способом, де 3 або найменше 2 єпископи наставляють третього.

Але обставини на Україні були такі, що треба було українцям вернутися до давнього александрійського способу.

Українська Церква на Україні була залежна від Церкви Московської ще від 1686 р., коли Царгородський патріярх продав Москві Українську Церкву, відрікаючись над нею проводу. Тоді Москва почала ставити на Україні московських єпископів, або помосковщених українців, і завела до Української Церкви московську мову, щоби українців московщити.

Коли ж по упадку царату 1917 р. почала орґанізовуватися українська держава, то й Українська Церква відділилася від Церкви Московської, щоби бути самостійною Українською Церквою.

Свідоме українське духовенство звертається тоді до московських єпископів, які були на Україні, щоби вони висвятили українців на єпископів, однако ж ті не хотіли, забороняли українську мову в Українській Церкві, словом — не хотіли Української Церкви зі своїх рук випустити.

Тоді українці готовилися вислати двох кандидатів на єпископів до Грузії, щоби там їх єпископами поставили, але большевики тих вибранців до Грузії не пустили, — певне, що за порадою московських єпископів. Положення українців здавалося безвихідним.

Тоді українські духовні пригадали собі давній "александрійський" спосіб ставлення єпископів і вжили тепер того способу. І так на Соборі в Києві 1921 року вони при певних обрядах і молитвах поставили двох єпископів, покладаючи на них руки разом з народом, а вже ті два дальше поставляли других єпископів. А одного з найстарших — Василя Липківського, поставили Митрополитом.

❖

Зрозуміле, що московські єпископи не признавали українських єпископів дійсними єпископами, звали їх "неканонічними" і "самосвятами", хоч коли б до єпископів московських прикласти строго церковні канони, то можна було цілком правильно не уважати їх ніякими єпископами.

За московськими єпископами потакували і московські духовні поза границями Росії, в Америці та деінде; за ними потакували і католики, а також і між українськими духовними були такі вузькоглядні каноністи, що за московськими єпископами потакували. Такі й архиеп. Теодоровича не вважали дійсним єпископом. Але коли александрійський спосіб був колись добрий, то він добрий і тепер, отже Теодорович був дійсним єпископом. Коли ж брати пізніший спосіб, то єпископство Теодоровича **не було ані канонічне, ані неканонічне,** воно було **александрійське.** Сила пізніших канонів його єпископства не досягала.

Давні каноністи вирішували лише справи свого часу, а не для далекої будуччини, якої вони не знали, отже і для потреб 1921 р. нічого не постановили. Не сказали, що в таких обставинах, які були 1921 р., треба робити.

Тут обовязок вирішувати церковні справи належав до самих українців, і вони вирішили, як говорив їм здоровий розум і їх совість. Не канони, але сама справа показувала, як треба вирішувати. Пригадали собі як було колись в Александрії і бачили, що тут лише александрійським способом можна єпископа поставити.

Тут треба пригадати, як орган Митр. Діонисія Валединського в Варшаві — "Воскресное Чтеніе" свого часу писав, — що коли Церква в небезпеці, то не треба на церковні канони оглядатися.

А тут канонів, на які б можна оглядатися, і не було, бо давні канони були лише для давніх потреб серед давніх можливостей. Коли говорять вони, що єпископа мають наставляти два єпископи, то розуміють, що двох єпископів в їх часах можна всюди мати. Досить згадати, що в Картаґіні одного єпископа судило аж 90 єпископів, — (отже скільки єпископів тоді всюди було!) (Див. про те: "Церк. Суд". Заозерського). А що робити, коли б був лише один єпископ, або не було б і одного, — про те вони не думали, отже нічого не постановляли.

(Далі буде)

РОЗДВОЄННЯ ВНУТРІ СИРІЙСЬКО-МАЛАБАРСЬКОЇ ЦЕРКВИ МАРА ТОМИ

Від Індійсько-Сирійської Яковітської Церкви відділилася частина членів, і вони оснували окрему Сирійсько-Малабарську Церкву Мара Томи. Це відділення зробила група вірних під проводом Мара Томи, який проповідував деякі реформи в Церкві. Сталося це в 19-му столітті.

І з того часу у Сирійсько-Малабарській Церкві започаткувалися два напрямки. Один напрямок — реформаторський, а другий — православний. Обидва вони співпрацювали на такому ґрунті: православний напрямок зберігав традиційні православні обряди, і реформаторський напрямок це толерував, хоч сам головну вагу клав лише на проповідування, або, як він сам це називає, на "евангелізацію", а до обрядів відносився байдуже.

Згодом реформаторський напрямок зорганізувався в т. зв. "Барат Євангельський Союз". З того часу в Церкві почало зарисовуватися формальне розєднання. І в останніх роках "Барат Євангельський Союз" почав вимагати від Духовного Проводу Церкви, щоб він занехав Св. Причастя, бо воно, мовляв, "встановлене Церквою через непорозуміння, — шляхом "неправильного", отже буквального розуміння Св. Письма щодо "присутності самого Христа в хлібі і в вині — після Освячення".

У проводі "Барат Євангельського Союзу" стоїть о. Іван Варґезе, і він подав справу на суд, щоб правно відділили прихильників реформації (протестантів) від Церкви, провід якої з рештою вірних далі тримається православних традицій.

На чолі православного напряму стоїть уся Ієрархія Церкви під проводом Митрополита Юганона Мар Томи — він же один з президентів Світової Ради Церков.

ЗАЧАРОВАНИЙ КРУГ ЗЛА

Населення Куби мало всі підстави нарікати на поліційну диктатуру Батісти, який набивав вязниці населенням за кожен прояв вільної думки. І чимало невинних людей закатувала його влада як „політично підозрілих". Т а к и х злочинних діл допускався диктатор-фашист Батіста.

Свободолюбне населення Куби підняло проти нього повстання, що його очолив Фідель Кастро. Вони боролися за демократичний лад, і більшість демократичного світу морально була по його стороні. Початок 1959 р. нарешті приніс перемогу революціонерам. І зараз таки понад 70 старшин бувшого диктатора Батісти, який утік, розстріляли без суду. Товпа масово нищила житла і підприємства людей, які ніби підтримували уряд Батісти. І далі заповіли масові екзекуції тисяч жертв Вязниці набили цілими родинами — навіть дітьми.

І вільний світ жахнувся, — такі злочинні діла почали ці, які прагнули "свободи". І прилюдна думка ЗДА й Канади осудила це. Покищо масові екзекуції нібн „стримано", а продовжуються розстріли „не-масові".

ЗАБОРОНА ВВОЗИТИ БІБЛІЙНІ ВИДАННЯ В ЮГОСЛАВІЮ ТРИВАЄ ДАЛІ

Комуністичний уряд Югославії 1956 року заборонив Британському і Закордонному Біблійному Товариству ввозити в Югославію більшу скількість примірників Біблії. До 1956 р. Сербська Православна Церква спроваджувала по 5,000 примірників Біблії місячно. А з 1956 року влада Тіта дозволила тільки на спровадження по 200 примірників місячно, і то при дуже суворих урядових формальностях.

ВІДКРИТА РУСИФІКАЦІЯ В СССР

Советський часопис "Правда" (16. 11. 58) проголосив найновіші резолюції Центрального Комітету Комуністичної Партії Советського Союзу (КПСС) і Ради Міністрів, і в тих тезах Москва цілком відкрито дає наказ русифікувати всі поневолені нею народи.

Видно це з тих резолюцій, в яких кладеться натиск на поширення російської мови в усіх так званих "автономних" і "союзних республіках" Советського Союзу. Робиться це під прозорим плащиком, що російська мова має бути "засобом міжнаціонального єднання і скріплювання дружби народів СССР".

РОБІТНИКИ В СССР НЕ ЗНАЮТЬ, ЯК ЖИВУТЬ РОБІТНИКИ НА ЗАХОДІ

Група німецьких студентів відвідала Советський Союз. Про їхні враження з поїздки писав німецький часопис "Зюддойче Цайтунг" (6. 10. 59).

Студенти кажуть, що робітники в СССР цікавилися головно заробітками й соціяльним обезпеченням робітників у Німеччині. З розмов виявилося, що вони не мають ніяких відомостей про життєвий рівень робітників на Заході. Життєвий рівень робітника в СССР дуже низький. А советська преса постійно і вперто намагається вмовити в них, що, мовляв, на Заході "робітники з голоду вмирають".

НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ ПОНАД 17 МІЛЬЙОНІВ

Статистичне Бюро в Оттаві подало, що з днем 1-го січня 1959 року населення Канади становило 17,275,000 осіб. У цьому самому часі 1958 р. було 16,887,000 осіб.

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" х 3¾"

Число	
3027	Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" х 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос І діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

ГОЛОСЯТЬ ПЕРЕКРУЧЕНЕ...

"З вас самих навіть мужі повстануть, що будуть голосити перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою".

(Дії Св. Ап. 20. 30)

I

Апостол Павло остеріг був єпископів у Мілеті: "Бо я знаю, що коли я відійду, то війдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть. З вас самих навіть мужі повстануть, що будуть голосити перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою" (Дії Св. Апостолів 20. 29; 20. 30).

Власне: щоб здобути собі більше прихильників — людина у змаганні за свою перевагу готова лукавити, говорити неправду, обманювати; і навіть деякі єпископи, як говорив Ап. Павло, будуть готові піти на це лукавство, щоб для себе особисто здобути побільше прихильників.

Думка Ап. Павла дуже глибока. Боротьба ніколи не є ціллю сама собою. Вона є лише засобом або наступу, або оборони. Певна річ, коли ворог на когось нападає, щоб знищити його, то тим самим змушує свою жертву до самооборони; отже тут нападаючий ворог поносить моральну відповідальність за боротьбу. Але все ж таки кожна боротьба має в собі ту загрозу, що вона морально ломить тих одиниць, що хиткі духом. Скажемо, вони лише обороняються перед напасником; вони не несуть моральної відповідальности за ту боротьбу, яку їм накинено; отже по суті морально вони в порядку. А одначе сам факт змагання, сама дія боротьби ломить їх морально. Така вже доля слабих духом людей... Їхні високі ідеали, їхні сталі засади, їхня моральність, їхній розум, — з якими вони приступали до оборонної боротьби, починають непомітно для них заломлюватися. У них розбуджується сліпий інстинкт пімсти; вони починають уважати, що всі засоби для боротьби є добрі; вони готові говорити неправду; готові навіть іти проти тих своїх ідеалів, за які пішли в бій, — готові на все, аби лише перемогти; готові заперечити навіть своє власне Я.

Сучасна наука про духовість людини, наука психології, знає, це явище морального заломання через з м а г а н н я з а п е р е в а г у, і називає цю духову ненормальність словом "ресентимент"; і це явище зачислює до духових недуг, які розглядаються психологією, а точніше кажучи — в заведеннях для умовонедужих

Треба підкреслити, що навіть у боротьбі за високі ідеали слабші духом одиниці заломлюються. Але при тому слід також з особливим натиском сказати, що сильні духом одиниці в змаганні за високі ідеали стають ще кращими, ще шляхетніші духом.

⁂

Наші часи — це часи великого змагання між людством за світової міри ідеології. Головно ж — це змагання між двома світовими світоглядами: релігійним і атеїстичним чи безбожницьким.

Не будемо тут повторяти ще раз і ще раза того відомого факту ,що атеїзм чи безбожництво — це смертельна загроза для л ю д с ь к о ї д у х о в о с т і у всіх відношеннях; загроза щодо нашого відношення до Бога, до моральности, культури, любови до людей, мети життя і до всіх інших високих ідеалів, — бо всі вони невіддільні один від одного; всі вони виростають з одного джерела — з християнського вірування у Бога. Отже змагання в обороні Християнства є оправдане, є конечне ;і це оборонне змагання провадилося, провадиться й буде провадитися так довго, як довго диявол атеїзму намагатиметься знищити вірування у Бога.

Але, — по обох боках цього світового фронту стоять л ю д и; по стороні безбожницького фронту стоять л ю д и і по стороні релігійного фронту стоять л ю д и.

Це треба завжди мати на увазі! Ми чимало місця присвячуємо пізнаванню безбожницького фронту. Певна річ, усе це ще однак замало. Треба спостерігати, писати, читати, слухати й говорити про це все більше й більше, щоб якомога краще пізнати противника.

Але тут — питання: Чи добре ми знаємо самих себе на фронті оборони релігії? Чи належно знаємо свої сили і свої засоби оборонного змагання?

Це важливе питання; питання важливе не менше від того, чи знаємо ми свого противника. І цьому питанню присвятимо трохи місця.

Мені здається, що деякі одиниці, яким судилося займати передні місця в обороні релігійного фронту, не мають вірного мірила, на основі якого можна б правдиво відрізнити релігійну людину від явного чи скритого безбожника; більше того, дехто з тих провідних одиниць навіть загубив, а може взагалі не знав, який сенс має слово "релігія".

Над велетенським фронтом змагання протилежних духових світів шаліє постійна заверюха слів. І тут деякі провідні одиниці впали жертвою непорозуміння, що це може ніщо інше, а лише боротьба за самі слова, боротьба за назви; нашим є той, хто називає себе "нашим".

Деякі провідні одиниці розуміють це змагання так, наче б уся суть полягала в тому, щоб навербувати по своєму боці фронту якнайбільше людей, без розбору й без кольору, — аби більше. А вже головно — аби мати за собою голосні імена всяких авторитетів: політиків, письменників, науковців та справжніх учених і т. д. Якщо навіть часом ми далеко не певні, чи ці авторитети дійсно стоять по стороні релігійного світу, — а якщо й стоять, то чи щиро, і чи правильно релігійність розуміють, — то все таки деякі провідні одиниці воліють навіть "натягати" справу так, щоб показати їх "передовими носіями релігії", — мовляв: їхні імена є на наших знаменах!

Є такі провідні одиниці на релігійному відтінку; є також цього роду цілі течії серед ширшого загалу. Отже деякі цього роду справи треба б таки порушити. Треба! Мусить же знати людина релігійного світу деякі сучасні течії; мусить знати ґрунт, на якому стоять деякі провідні-одиниці; мусить знати значення деяких гасел і слів, якими деякі "вчені" послуговуються, і як вони їх розуміють. І тим справам треба час до часу посвячувати місце, — безумовно, не маючи на меті нікого згадувати й ображувати особисто; бо ж справа не в особах, а в ідеології.

Коротко кажучи, справа в такому питанні: Чи деякі провідні одиниці на нашому християнському відтинку оборони релігії не заломилися в тракті боротьби, бо прийшли до неї слабі духом; чи не загубили вони компасу й мали орієнтації; чи розуміють вони цей ґрунт, на якому вони хотять стояти; чи розуміють значення слів, які вони вживають; чи в намаганні обороняти релігію не повернули вони — хай і несвідомо! — справу так ,що це виходить на шкоду релігії?

Це важні питання; це основні питання; був у нашій Церкві аскет Вишенський, — він їх порушував голосно. А його часи в багатьох відношеннях були подібні до наших. Заколихуємо себе взаємними похвалами, що "все гаразд", і віримо в це, мов той король з казки, в якого вмовили, що він у дорогих шатах, а всі люди потакували йому. Аж знайшлася одна "наївна" дитина, яка у простоті й щирій невинності своїй розкрила правду й закликала: "Та ж король голий!"

Так простий старець Іван Вишенський у своєму здоровому розумі й щирій душі своїй колись сказав щось подібне до того, що сказала дитина: "Король голий", — а старець Іван вказував на те, що багато знатних оборонців Церкви є дуже далекі від вірування у Бога. Не любили його? Факт, що не любили! І "неуком" називали, за "некультурного" вважали, — що він, мовляв, і освіти високої не має, і теології не закінчив, отже не знає, що говорить... А говорив його устами здоровий, незіпсутий розум і щира душа та велика сила передчуття. Могли дивуватися йому і зацитькувати його, як люди тут дитину, яка відважилася сказати, що король голий. Бо культура й ученість мала полягати в тому, щоб бачити зло, але називати його "добром", — такого всі люблять і хвалять. Але Вишенський не пішов на лукавство, — бо у нього був здоровий розум і совість...

Чи справді нема тепер у нас Вишенських?

М. Димнич.

ШТУЧНА ПЛАНЕТА СОНЦЯ

Ракета "Мечта", що її советські учені випустили 2 січня 1959 р. з наміром досягнути Місяця, ввечері 3 січня поминула Місяць, бо була випущена з більшою силою, ніж було потрібно. Вона полетіла вище, і 7-го січня дісталася в круг Сонця і стала його сателітом. Ракета летіла із скорістю 25 тисяч миль на годину.

Тепер вона кружляє навколо Сонця, а кожне окруження займе їй 15 місяців часу. Советські вчені спочатку назвали цю ракету "Лунік" (від "Луна" — Місяць). А коли вона Місяця поминула, то вони перезвали її на "Мечта" (Мрія). Ракета передавала інформації ще з висоти 500 тисяч миль від землі, цебто поки не вилетіла поза круг Місяця, а потім її вже не було чути.

Советський відомий фізик Анатоль Добронравов сказав, що ракета передала дуже важливі інформації, які уможливлять науці створити звязки подорожі на планети. Проф. Ол. Топчієв сказав, що тепер уже не є трудно уможливити людині подорож на інші планети, але покищо нема способу, який уможливив би людині поворот на Землю.

ЗРІСТ ЗЛОЧИННОСТИ В АНГЛІЇ

У 1958 році в Англії було 40,000 грабункових вломів і крадіжей, цебто на 40 відсотків більше, ніж у 1957 р. У самому Лондоні поліція домагається 70 поліційних собак більше, як було досі.

ЧОГО БРАКУЄ В ПРОГРАМІ МИТР. ЕРІНЕЯ

Є між українцями одиниці, а то й деякі групи, що воліли б бачити православних українців у залежності від Царгородського Патріярха. Вони, мабуть, міркують так: Коли безпосередні провідники українців греко-католиків так щиро підлягають чужому зверхникові в Римі, то чому б і нам, православним українцям, не підлягати Патріярхові в Царгороді?

Певно, що це лише міркування з їхнього боку. Але менше тут говориться про те, на чому тепер практично стоїть Царгородська Церква. Може не буде помилковою сказати, що становище Православної Церкви в Греції в основному є віддзеркаленням такого ж становища й Царгородської Патріярхії.

Справа тут у міжнародньому відношенні та його химерних вузлах політичного характеру. Церква кожного народу нерозривно звязана з цілістю національного життя, отже також і з політичною стороною. Чи ж може національна політика йти одною дорогою, а церковна — другою? Так бути не може! Хіба що Церква народу мала б виступати проти життєвих інтересів народу... Але в такому випадку Церква стратила б ґрунт під собою. А тоді народові загрожував би атеїзм, безбожництво.

До того може вести робота таких людей, які думають, що хоч інші народи є політичними ворогами українців, то все таки на церковному ґрунті ми повинні піддатися під їхній провід... А чи ж була і чи є така церковна політика, що була б цілком вичищена з політично-світських справ? Такої не було й нема!

У політиці Царгородської Патріярхії дуже важливу ролю відограє Грецька Православна Церква з проводом в Атенах. Отже цікаво буде знати її церковно-палітичне становище у світі. І тут дещо з того подамо.

⁂

На 13. Соборі Грецької Православної Церкви в Атенах, Греція, під кінець 1958 року один з її ієрархів, Владика Еріней — Митрополит Самоський, сказав: "Православна Церква в Греції завжди мусить бути в тісному єднанні з усіми Православними Церквами; це тому, щоб однодушне становище Східньої Православної Церкви, як одного тіла, могло впливати на всі світові справи, де тільки вони підносяться, — на важливі справи соціяльні, релігійні, політичні".

Інформуючи про становище Східньої Церкви щодо справи комунізму, митрополит Еріней (Еріneос) підкреслив, що Християнство є п р о т и цієї системи (комунізму). При чому він додав: "Але справа відносин нашої Церкви (в Греції) з іншими Православними Церквами-посестрами на Півночі (в СССР) — це цілком інше питання. Ці відносини мусять усякими способами творитися такі, щоб вони могли створити (з Церков) політичний чинник протиставлення (комунізмові). Дух Православія навчає, що людина стоїть вище всіх інших цінностів, тому що людина рівняється свободі. Отож, такий устрій правління політичного, господарського й релігійного, який підносить ц і л і с т ь (системи), але при тому принижує людську одиницю, противиться Духові Східньої Церкви".

⁂

Митрополит Еріней правильно показав Дух Православної Церкви, коли йдеться про її традиційну християнську ідеологію. На жаль, Московська Церква, хоч і називає себе Православною, цього Духа пошани до людської о д и н и ц і вона ніколи не трималася. Як же можна закрити цей факт, що ця Церква підтримувала царський абсолютизм (диктаторську владу)? Якщо ж часом був тут зудар між Церквою і царем, як ось за царя Петра І-го, то тут був не виступ проти царської деспотії, а тільки боротьба за те, щоб провід Церкви затримав цю неподільну владу за собою, а не ділився нею з царем. Отже провід Московської Церкви тут нічим не відрізняється від Римського проводу. Він далекий від дійсно християнського розуміння Церкви Христової, яке було в шляхетних грецьких церковних провідників від початків Християнства.

Друга справа, — спільний фронт проти комунізму — це дуже похвальна й конечна річ. Хто ж буде той ідеологічний фронт творити, як не Церква? І певна річ, було б дитячим думання, що провід Московської Церкви будь-коли хотів комунізму. Але все ж таки тут виринає найважніше для нас питання, а саме — н а ц і о н а л ь н е. Скажемо, Грецькій Церкві вдасться створити з Московською Церквою в СССР спільний фронт проти к о м у н і з м у (як вони мали б через к о р д о н цей фронт створити, — це вже їхня справа!). Однак Московська Церква перш за все є п а т р і о т и ч н о ю Церквою російського народу! І вона завжди йшла в перших рядах тих, що виступали проти української національно-культурної, церковної і державної незалежности, так само як це робить і Рим — польськими руками та іншими способами.

І з тією Московською Церквою провід Церкви в Греції готов шукати духового поєднання! І в той фронт "духового поєднання" дехто і з наших готов отак із заплющеними очима втягнути Українську Православну Церкву... Це, мовляв, „для Вселенської єдности"! Українська Православна Церква стояла, стоїть і буде стояти на фронті проти комунізму. Ні одна з Церков не поклала тут стільки своїх жертв. А інші Церкви? Вони в той час били по Українській Православній Церкві за її українство. Оце такий "духовий Вселенський фронт єдности". І тепер не є інакше... Большевики нищать усяку релігію взагалі. А Московська Церква у свою чергу поневолила Українську Церкву і руйнує її. Отже програма Митрополита Ерінея в Греції виявляється тут далеко неповною у своїх християнських православних чеснотах, — їй бракує точки про н а ц і о н а л ь н е в и з в о л е н н я поневолених Москвою народів.

М. Р. Малюца.

АРХИЄПИСКОП БРЕДІ ЗАБОРОНЯЄ КАТОЛИКАМ БРАТИ ЗА КУМІВ НЕКАТОЛИКІВ

Католицький архиепископ Вілліям Бреді із Сен-Пол, Мін., ЗДА, видав католикам своєї діецезії наказ, щоб вони не брали собі за кумів некатоликів, хоч би вони й були найкращі їхні приятелі.

А перед тим він звернувся був в "Католик Буллетин", щоб католики не допускали некатоликів на свої весільні обряди — в ролі свідків і т. п.

ЧОМУ СЕРБСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ЗМАГАЄ ДО МАТЕРІЯЛЬНОЇ САМОВИСТАРЧАЛЬНОСТИ ЦЕРКВИ

Патріярх Герман, первоієрарх Сербської Православної Церкви, звернувся до всіх своїх вірних в Югославії, щоб вони купували свічки у церквах, а не в урядових крамницях чи фабриках, що знаходяться під управою проурядового Товариства Священиків. На нарадах Духовенства в Білгороді Патріярх ще раз зробив заклик у цій справі; при тому підкреслив, що Церква мусить доложити всіх зусиль для того, щоб ні в чому не бути матеріяльно залежною від держави.

Як і в усіх комуністичних країнах, так і в Югославії уряд намагається організувати такі товариства священиків, що підтримували б комуністичну владу. І диктатор Тіто в Югославії зорганізував із хиткіших одиниць два такі товариства священиків — православне й католицьке. При тому комуністична влада має в руках грошовий засіб, — вона виплачує покірним їй священикам більшу платню.

Отже патріярх Герман сказав, що збільшення доходів Церкви через продаж свічок дасть більші вигляди на усунення з Церкви всяких фінансових впливів "інших середовищ".

ПРАВОСЛАВНИМ ДОЗВОЛЕНО ВІДВІДАТИ ВИФЛЕЄМ

Офіційний речник Ізраїля перед Різдвом 1958 р. повідомив, що понад 3,500 православних арабів з Ізраїля зможуть дістати від уряду Йорданії дозвіл на участь у паломництві до Вифлеєму.

При тому він додав, що уряд Ізраїля цього року піддасть більшій контролі арабських паломників з Ізраїля до Вифлеєму, ніж було минулими роками, щоб вони "не входили в Йорданії у звязки з агентами Федеративної Арабської Республіки". Він сказав також, що цього року уряд Йорданії впустив до Вифлеєму також 50 російських православних священиків і монахів з Ізраїля. Минулого року влада не дозволила їм на переїзд ізраїльсько-йорданського кордону до Вифлеєму, бо вони мали советські громадянські папери.

Паломникам з Ізраїля уряд цієї держави дозволив перебувати у Вифлеємі тільки 48 годин.

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
І продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви"**, спеціяльно написана для відзначення 250-річчя з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р. Обкладинка Календаря, з дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

В. Наконечний.

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Що дальше діялося в Павловій громаді

З Павлової громади були люди і в церкві, і на виставі, отже знову почалися балачки.

— Дивіть, яке той Павло там виробляє! — казали одні.

— Еге, виробляє! — казали інші. — Добре йому платять, то і виробляє. Але не заплатять, то побачите!

— Ні, воно не так! — заперечує хтось. — Бо і я вже розвідувався і другі розвідувалися, і виходить, що він дармо робить. Я вже давніше про те людям оповідав.

— Так! Оповідав, і я про те вже чув, але я таки не вірю. То тільки Апостолам ніхто не платив, і вони дармо людей вчили, а він же не Апостол. Таких тепер нема, як Апостоли. Хто нині на світі кому дармо що робить?

— Чому нема таких? — каже знов хтось. — А от Шевченко як побивався за Україною, а йому за те ніхто не платив! Отже бачите, є такі! Не платять, а він от що робить!

— Коли так, то йому варта і заплатити, — говорить знов хтось. — Він на те заслугує.

— Та хто ж йому має платити? — хтось запитує.

— Хто? А громада! Чи громада така бідна, що не може? "Громада по нитці — а бідному сорочка"!

— От воно як! — знову говорить хтось. — А ми такого чоловіка в себе мали, та видно, що ми на таких людях не розуміємося...

— Так, так, — потакує хтось, — які там гарні хлопці! Які гарні дівчата! Любо глянути! А він їх на таких вивчив. Хлопці поводяться вже, як господарі, а дівчата — як господині. Знак, що і родичі не давали їм розпуску, а дальше знайшов ся такий, що їх ще більше навчив.

— То чому ж він тут не починав, але пішов там?...

— І не питай! — перебиває хтось. — Бо тут йому казали, щоб він про таке і не думав.

— А там як він починав?

— Еге! Там молоді самі хотіли, щоб він їх вчив. Там інша молодь, інші люди.

— Інші люди? А хіба ми не такі, як вони?

— Трохи такі, а трохи не такі, от що!

Тут вмішується один з тих, що хвалився "чемпіонами", і каже:

— Говоріть, але міру майте! Чим наші сини і дочки гірші від тамтих?

— А тим, що не такі, — відповів хтось різко, — і таки не такі! Тутешні спортують, галасують, танцюють, пють, а тамті вчаться, і вже мають чим перед людьми похвалитися. Чому ж наших спортовців не запросили, щоб в церкві співали, коли не було дяка, а тамтих запросили? Та ще одно дуже важне, — вони всі між собою лише по-українськи говорять, — а в нас?!...

І відповіді на таке питання вже не було.

Такі балачки були між людьми. Одні розумно думали, а інші не хотіли правді в очі глянути, і крутили, як могли, хоч їм і не вдавалося.

Не мовчали й матері, і дівчата, маючи на увазі свої жіночі справи, а також заводили всякі балачки.

Матері раді були, щоб Павло й тут почав якусь роботу. А дівчатам було соромно, що вони не такі, як ті другі, і питали самі себе: "Чи хотіли б тамті хлопці з нами женитися? Їм треба таких, як тамті! Їм треба таких, як Маланка..."

Лише між хлопцями не було поважних балачок, бо їм всюди було море по коліна. Хоч було кілька хлопців поважніших, розумніших, але вони не розуміли добре, як до такої справи віднестися.

Усе ж таки до того часу в громаді таких балачок зовсім не було. Жили собі люди з дня на день, — орали, сіяли, і на тому все кінчалося...

Павла вже розпитують...

Нарешті прийшло до того, що один з тих, які спортовцями хвалилися, каже до Павла:

— Я бачив там вашу роботу, і тому вас розумію. Скажіть, чи не можна і тут такої роботи починати? А ми вам заплатили б...

Подумав Павло й каже:

— Чому ж не можна? Можна! І тут не про платню ходить, але про громадську справу. Там мені не платять, а я роблю, бо народна справа того вимагає. Мені ходить про те, щоб з тих молодих були гарні, розумні люди. Про молодих мені ходить; бо які будуть молоді, такі будуть з них і старші люди. Ви мою роботу вже бачили, і скажіть, — чи вона щось варта?

— Та певно, що варта! — потакнув чоловік. — Багато варта. Але чи не могла б така робота і в нас робитися?

— Могла б, — говорить Павло, — але найперше ви самі мусіли б приготовити молодих до такої роботи. Там молоді вже були приготовані, і самі хотіли, щоб їх чогось вчити. А тут неприготовані. Отже поговоріть з батьками, з матерями, а вже окремо з молодими; толкуйте їм, заохочуйте, а роботу можна буде почати. Я наперед розумію, що не всі вас послухають, але починати можна з малим гуртом. Взяти старших молодих, взяти підростків, і починати можна. Пізніше всі до гурта прийдуть. Гарна робота їх притягне.

— А коли б можна таку роботу починати?

— Коли? Я покищо мушу там почату роботу докінчити, бо не зоставлю тамтих серед дороги. Коли ж ви своїх приготовите, то я вам скажу, коли зможу починати.

Так уже й тут на щось краще заводилося, хоч Павло знав, що тут на початку не піде як з маслом. Та все ж таки щось зробиться...

Друга вистава

Павло далі дбав і про поширення церковного загального співу, і про світські пісні, і про науку дяківства. І почав навіть учити з нот на мандолінах грати; отже його праця була дуже розбита. Треба було все потрошки робити. А тут ще приготовляв і драму — "Наталка Полтавка".

Драма сама собою невелика, — всього шість осіб, але тут приходять співи, і треба до них приготовитися. Отже виставу відложено аж на ту неділю, коли буде дальше Богослуження. Ролю "Возьного" у драмі мав грати Хмель, "виборного" — Гриців батька, матері Наталки — одна з дівчат, Петра — Гриць, Наталки — Маланка.

Нарешті настав день вистави. І знову зібралося багато людей. Маланка в ролі Наталки показалася дійсною зажуреною дівчиною, і глядачі дуже їй співчували в її горі. Петро своєю щирістю для Наталки показав свою гідність і великодушність, якої в людей тяжко знайти. Та й решта акторів у своїх ролях були наче дійсні особи тієї історії.

Та вже що найбільше людей вдоволило — то це, що горе Наталки й Петра так щасливо закінчилося. От, коли б так усі людські клопоти щасливо кінчалися!

А вже великою несподіванкою для Маланки було, коли по закінченні вистави дівчата сказали їй, що кращої пари, як вона з Грицем, і знайти було б годі.

"Ви обоє, — кажуть, — ніби для себе сотворені".

Ніяково стало Маланці, і вона каже:

— Про таке я не думала і не думаю. Я лише свою ролю старалася виконати якнайкраще могла.

— Але ми бачили і таке думали, — кажуть дівчата, — а що думали, те тобі говоримо. Хіба не можна сказати?

Тими двома виставами Павло вже досить добре показав, як аматорські вистави треба приготовляти й виконувати, отже приготування дальших вистав він уже здав на хористів. Хіба що коли треба буде поради, то він її дасть.

(Далі буде)

ЕМІГРАНТИ З ЕСПАНІЇ ВИРІКАЮТЬСЯ КАТОЛИЦТВА

Директор Католицької Еміграційної Комісії в Мадриді (Еспанія), Фернардо Ферріс, поінформував, що еспанці, виїжджаючи до інших країн, масово покидають католицизм. Сказав він це репортерові католицького щоденника "Я" в Мадриді. У деяких країнах до 35 відсотків усіх еспанських еміґрантів виреклися католицтва, а в деяких число відпавших сягає до 93 відсотків.

Ф. Феррі каже, що саме тому Католицька Церква в Еспанії є проти виїзду еспанців за границю, бо як довго вони живуть в Еспанії, так довго не виступають проти католицтва.

А чому? На це питання він відповіді не дав. А тут відповідь проста: в Еспанії владу має Католицька Церква, отже там нема свободи релігії. У Совєтському Союзі переслідують усяку релігію, а в Еспанії свободу має лише Католицька Церква, а всі інші переслідуються.

АРХИЄПИСКОП ПОМЕР ЯК МУЧЕНИК

Архиєпископ Христофор Тіранський і Дурацційський — первоієрарх Альбанської Православної Церкви — упокоївся у віці 76 років, під кінець 1958 р. Повідомив про це Царгородський Патріярх Атенагорас на сесії Св. Синоду Патріярхії.

Року 1937-го Архиєп. Христофор очолював альбанську делеґацію до Царгородської Патріярхії, і це він добився автокефалії (церковної незалежности) для Альбанської Православної Церкви, яку надав їй Царгородський Патріярх.

Року 1949 комуністичний режим Альбанії арештував Архиєп. Христофора і тримав його як вязня в манастирі в Тірані, а потім перевів до Арденіци. У наслідок своїх мученицьких переживань він помер на пораження мозку.

Владика Вісаріон Бератський — це тепер уже одинокий Єпископ Альбанської Православної Церкви.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Ця частина папсько-римської структури, що її признали римо-католицькі авторитети, — а саме, претенсії папи на владу в усій Християнській Церкві і також на світську владу над народами, — побудована на обмані, на перекрученні історичної правди. Той т. зв. "Св. Ісидор" якраз і взявся за виконання того фальшу; ішлося йому не тільки про те, щоб піднести авторитет папи, але й про те, щоб принизити авторитет Християнської Церкви як збірної цілости, а вище неї поставити авторитет лише одної особи — папи. А щоб хоч про людське-око мати тут якесь формальне "оправдання", той "Св. Ісидор" підробляє "історичні документи".

❋

Правдоподібно не буде ніяким риском сказати, що найважливішим моментом в історії Християнської Церкви в періоді між Апостольськими часами і 850 роком був момент Нікейського Собору 325 року по Нар. Христа; на цьому Соборі були винесені такі постанови, що їх папа вважав за непрохідну перепону на шляху свого змагання до влади над усією Християнською Церквою. Отож, папські мрії про світову духовну владу залишаються нездійсниммми так довго, як довго користуються авторитетом постанови Нікейського Собору. Ось тому то саме той т. зв. "Св. Ісидор" таку велику частину свого Збірника присвятив меті знищити повагу Нікейського Собору. З цією ціллю, як уже було сказано, він написав фальшивку п. н. "Про первісну Церкву і Нікейський Собор".

Цю свою фальшивку той "Св. Ісидор" 847 р. по Нар. Хр. виконав досить зручно, і ця штука на той час на Заході вдалася йому. Римська Церква його підрібку прийняла за "старий автентичний документ", отже тим самим повагу Канонів Нікейського Собору відсунула на другорядне місце; вивищила вона натомість цей збірник "Права", що його підробив був Діонисій Куций (коло 515 р.) у Римі, і "Св. Ісидор" (коло 847 р.) підтримав його фальшивку.

Треба мати на увазі, що коли Діонисій Куций підробив був для Риму ці свої "Канони" (чи "Право)), то римо-католицькі теоретики у світі чимдуж поспішили поширити цю Діонисієву фальшивку, щоб вона набрала собі якомога ширшої "традиції". Так, наприклад, католицькі колектори католицького Церковного Права взяли собі за основу якраз оту Діонисієву підрібку. А "Св. Ісидор", згодом, своєю чергою взяв собі за "авторитет" отой Іспанський збірник, оснований на фальші Діонисія Куцого. Так витворився "круг обману", — фальшивку обосновували фальшивкою. І "Св. Ісидор" списав собі Діонисієву підрібку з Іспанського збірника.

Таким способом проти дійсних Канонів Вселенської Християнської Церкви Рим вирішим поставити підроблені "канони". І не справжніми історичними Канонами з грецьких джерел, а з цих підроблених римських папські політики стали брати свої "докази" для претенсій папи на його уроєну світову владу над Церквою.

У дальшому ході цієї розвідки буде вказано, що з метою знищити повагу дійсних Канонів (Нікейських) Вселенської Церкви, — а тих дійсних Канонів було тільки 20, — Рим від себе шляхом підрібки додав ще 60 "канонів", і обманно подав їх за ніби то також "Нікейські". Звичайно, Рим не міг твердити, що він узяв ці свої 60 "канонів" з грецьких джерел, бо їх там не було й немає; отже римські фальсифікатори сказали, що ці свої 60 "канонів" вони списали з якогось буцім то "арабського оригіналу", щоб був ніби то "також документом Вселенської Церкви", дарма що його в грецьких документах немає... Звичайно, не було й немає також отого "арабського оригіналу", на який посилаються римські автори підрібок; вони лиш уроїли собі такий "арабський оригінал", щоб народам "дим в очі пустити". У цих підроблених 60 "канонах" автори римських фальшивок провели таку ідеологію, якої бажало й бажає собі папство у своєму змаганні до влади над усією Християнською Церквою.

❋

Той таки римо-католицький учений авторитет Католицького Церковного Права, Е. Рітнер, далі говорить:

"(г) Четверта частина (Збірника "Св. Ісидора") складається з декретів від часів папи Сильвестра (†335) по часи папи Григорія II (†731). Між ними (декретами) є 35 підроблених. Усі ці документи, що ніби то були написані п е р е д папою Дамасієм (366-384), усі до однісінького являються фальшем; а знову ж усі пізніші (після Дамасія) розпорошені й перемішані з іспанськими декретами, як буцім то "автентичними".*)

Число підрібок свідчить, що завдання, за яке рискнув узятися отой "Св. Ісидор", було надзвичайно велике розмірами, історично важливе для Риму й одночасно дуже азартне. І стає ясно, що одній людині, а ще за того часу, ледве чи можливо було цю велетенську роботу пробробити. Адже ж щоб створити цей Збірник, потрібно було чи не більшої шайки фальсифікаторів, ба — цілої організації, і то не абиякої, під проводом одного незвичайного архиобманця. По-перше, тут потрібно було мати право доступу до всіх головних архівів Римської Церкви, розкиданих по всій Західній Церкві, а головно — до архівів у Римі. По-друге, потрібно було такого велетенського вкладу праці, що був непосильним для однієї людини. По-трете, все це вимагало затрати цілих довгих років часу.

Адже тут треба було визбирати правдиві документи, щоб знати, що і як треба в них поборювати. Далі, вимагалося відшукати всі ті римські підрібки (як ось Діонисієві), що вже перед тим були зроблені; і визбирати всі можливі варіянти тих підрібок. І нарешті, потрібно було прецизійно планувати цю підрібку на далеку дистанцію в минуле, тогочасне й майбутнє; треба було всю ту мішанину, як кажуть: "соловейка з оселедцем", відповідно замісити, поприкроювати, поприщіплювати, подописувати, якоюсь химерною діялектикою "узгіднити" правду з брехнею, щоб була якась ніби то "послідовність". Уся ця робота абсолютно перевищує сили не тільки однієї, а навіть пару осіб. Отже ясно, що тут діяла могутня організація.

Звичайно, ще так не бувало, щоб якогось обману не було розкрито; це тільки справа часу. Отож, кінець-кінцем дослідники розкрили й обманність Збірника "Св. Ісидора"; розкрили з усією силою аргументів очевидности, — чорне по білому, мов на долоні, і нарешті самі католицькі учені авторитети не мали сили аргументів заперечити. І який же вихід вони знаходять? А такий, що признають факт підрібки, але всю вину й відповідальність за неї звертають на одну особу — якогось Ісидора Меркатора чи, як ще дехто каже, Пеккатора, який мав жити десь у західній Німеччині, чи може й у Франції; і це він, кажуть римські учені, ніби то на власну відповідальність і сам особисто змайстрував ці підрібки, та й без відома проводу Римської Церкви потаємно підкинув їх у Ватиканську бібліотеку... Отже, мовляв, провід Римської Церкви не відповідальний за цей фальш.

Однак такі спроби католицьких учених виправдати історичний провід Римської Церкви не оперті на жодних реальних підставах. Ближчий і подрібніший розгляд і точніше вивчення Збірника "Св. Ісидора" веде до невідхильного й правильного висновку, що, як уже було сказано, його писала далеко не одна особа, а була показна група співробітників. Розкрити цей факт фаховим дослідникам зовсім не трудно.

Ось узяти б хоч би одну з методів розкривання фальшу, — справу с т и л ю писання. І тут сам Рітнер змушений ствердити цей факт, що всі ці підроблені "документи", які він, Рітнер, привів у своїй праці — у підрозділі (г), що був тут згаданий вище, — написані зовсім іншим стилем і приготований іншим редактором, ніж інші документи в Збірнику "Св. Ісидора". Значить, отой Ісидор Перкатор, чи Пеккатор, — якщо це був він, — таки мав своїх співробітників.

Значить, припущення, що затаєний ініціятор Збірника, виданого під іменем неіснуючого "Св. Ісидора", мав чималу групу співробітників, умотивоване наявними очевидними доказами. Це була шайка обманців, злочинців в історіографії; звичайно, вони мусіли також мати великі грошові фонди на коштовні, як на той час, подорожі кіньми, — бо ж тоді, розуміється, механізованих засобів комунікації ще не було. Вони мусіли крім цього, мати чималі суми грошей на купівлю овечих шкур (з цілого стада) і на великі видатки, пов'язані з відвідуванням архівів по всій західній Европі — в Німеччині, Франції, Іспанії, а вже головно папських архівів у Римі. Вони мусіли мати право доступу до с е к р е т н и х архівів Римської Церкви. Та не тільки мали вони це право, але й особливу опіку чи спеціяльну охорону "властьімущих". Така велетенська змістом, метою й формою робота фальсифікаторів вимагала праці потайної, складної, тонкої, — праці в спеціяльних скритосховищах, і то праці продовж років. Отож, сяке-таке "оправдання" з боку католицьких дослідників, що це, мовляв, одна безвідповідальна особа допустилася підрібки, наробивши Римові клопоту, — являється безвідповідальним збуванням справи з рук, і воно ніяк не править за задовільний доказ. З боку римських богословів це ніщо інше, як полагоджування важливої справи "на коліні".

(Далі буде)

*) Prawo Kościelne Katolickie, стор. 26.

Гріх бо був у світі (й) до Закону, але гріх не рахується, коли нема Закону (Ап. Павло до Рим. 5. 13).

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО СУТІ ХРИСТИЯНСТВА

Як і кожна велика постать своєї доби, Владика Митрополит Іларіон має свою власну, оригінальну ідеологію. Вона широко й послідовно розроблена в томах його творів і численних статтях. Їй присвячені рокові Послання й багато проповідей. Найзагальніше Владика Митрополит Іларіон висловлює істоту тієї ідеології у своїй відомій засаді: "Служити народові — це служити Богові!" У цих кількох словах міститься широкий і глибокий зміст. І наш Владика в кожному Посланні й проповіді розкриває людям усе ширші обрії цього змісту.

По лінії цієї ж ідеології Владика Митрополит Іларіон одну із своїх Різдвяних проповідей виголосив у Соборі Св. Покрови в неділю 11-го січня ц. р. Проповідь була передана по радіостанції з Вінніпегу по всій Канаді.

Яка різниця між християнською ідеологією Владики Митрополита Іларіона та тим традиційним ученням загалу архипастирів Церкви? З першого погляду здавалося б, що різниці тут немає, бо ж інші архипастирі, як і Владика Іларіон, так само голосять це, що написане у Св. Письмі, а нічого не говорять від себе. А однак різниця тут є, — вона окреслюється тим, чим окреслюється різниця між Старим і Новим Заповітами Св. Письма.

Св. Письмо існує одне й те саме — незмінне. Але тут приходить справа розуміння його. Приходить справа розуміння (інтерпретації) відношення між Старим і Новим Заповітами.

У своїй проповіді Владика Митрополит Іларіон говорив на тему значення Різдва Христового; це значення полягає в принесенні Христом Нового Заповіту. І Митрополит Іларіон говорив про істоту Нового Заповіту, істоту Християнства.

Це дуже важлива проповідь. Загал людей традиційно був виховуваний у такому дусі, наче б між Старим і Новим Заповітами не було ніякої різниці. А на основі такого думання губився справжній сенс Різдва Христового.

Християнство повязує обидва Заповіти в цілість на цій підставі, що старозаповітні Пророки звіщали про майбутній прихід Христа. Але, звичайно, Пророки це були нечисленні осамітнені одиниці. Широкий загал старозавітніх жидів не розумів їх. І цей широкий загал був виховуваний у такому способі думання, що людина у своему відношенні до Бога є нічим іншим, як тільки безвільним предметом, а Бог — це лише "Караюча Правиця". Таке розуміння Бога людьми було побудоване на механічному підході до людини.

І нікуди правди діти — вплив такого способу думання мимоволі й непомітно, але реально позначився на довгих віках історії Церкви Христової — аж по наші часи; за винятком перших часів Християнства. Тут вийшло трагічне непорозуміння. Загал забув, чи взагалі не знав, що Христос прийшов д о п о в н и т и науку Старого Заповіту; і той загал забув чи не знав у чому саме полягає це д о п о в н е н н я. І, на жаль, — а треба це сказати відкрито, загалові це не вияснювалося. А коли хто й говорив, то неясно, невиразними натяками, двозначними недомовленнями.

Таким чином, кажучи з практичного становища, загал залишився в такому переконанні, немов би Новий Заповіт не був доповненням Старого, немов би не вніс він нічого нового; а тільки був він ніби звичайним повторенням Старого Заповіту.

І так знову мимоволі, непомітно, несвідомо для загалу й провідників Церкви закоренилося переконання, що Бог — це лише "Караюча Правиця", а людина — це лише безвільний предмет, — щось ніби всі інші предмети. Це повторення такого світогляду, що панував був серед загалу старозавітніх жидів, і більшості їхніх духовних провідників. І цей механістичний підхід до людини, на жаль, запанував і пізніше — на протязі історії Християнства, — за винятком, як було сказано, перших початків Церкви Христової.

Не вберeглися, на жаль, від такого способу думання й багато офіційних провідників Церкви Христової. І їм здавалося, що власне так має бути, щоб загал вірних був нічим іншим, як тільки безвільними предметами в Церкві. На жаль, у деяких Церквах практично такий підхід до людини залишився й досі. А коли знову ж у деяких Церквах людину трактується не як безвільний предмет, а як л ю д и н у, то все таки зроблено це під зовнішнім, світським суспільним ліберальним впливом, а не вивели це провідники Церкви з основ самого таки Християнства, — не обосновували вони цього теологічно. Такий механістичний підхід до людини виразився в трактуванні її саме словом „раб", — раб у справжньому сенсі „невільника", а не вільної людини-підмета, гідного с л у г и Б о ж о г о — почерез с л у ж е н н я б л и ж н ь о м у.

Трактування людини як "раба" мало і має нещасливі наслідки для народів, і для самої Християнської Церкви; це стримало її розвиток; це вело її не на властиві тори; це дало ворогам Церкви Христової зовнішні аргументи проти неї, і вороги Христові раділи тим; вони стали всюди голосити, що Церква, мовляв, а точніше сказати — провід Церкви, йде лише за сильними світу цього, бо цей провід сам хоче лише влади, і що він завжди ставав по стороні тих, які гнобили слабших, топтали правду і справедливість в усіх ділянках життя—національного, соціяльно-клясового, економічного, політичного, наукового.

***

На тлі такої дійсности навчальна християнська ідеологія Владики Митрополита Іларіона має епохально-переломове значення в історії Християнської Церкви. Наш Первоієрарх розкриває справжню істоту Нового Заповіту, отже й справжню суть Християнства, яка полягає в тому, що відношення людини до Бога полягає не в "рабстві", а в с и н і в с т в і Божому, що Архиереї — не "князі", а смиренні слуги Бога через службу народові. Отже це якраз Християнство привернуло людині божественне обличчя її душі; це Християнство поставило людину на належне їй місце, на місце достойне, на місце не безвільного предмета, яким лише керується, мов сліпим знаряддям, а на достойне місце в і л ь н о г о п і д м е т а, вільного в усіх ділянках життя: церковного, національного, суспільного, господарського, політичного, наукового і т. д. Це Християнство принесло ідеї неподільної Правди і справедливости для всіх людей, в усіх часах, в усіх обставинах. Це Християнство перше стало за визволення рабів з неволі, і за опіку над сиротами, вдовами, старцями, каліками, убогими, гнаними, переслідуваними. Це Християнство заявило, що воно не признає за віруючих тих людей, які не люблять людини, — не люблять д і л а м и своїми; отже християнином є лише той, хто в імя Боже постійно д о б р и м и в ч и н к а м и жертвує себе на службу людям,—бо ж „Служити народові — це служити Богові".

І в цьому ж дусі Владика Митрополит Іларіон виголосив свою Різдвяну проповідь 11-го січня.

***

Правдоподібно не буде перебoрщенням сказати, що коли б провід Церкви Христової, тоді як він мав продовж історії великі політичні впливи, як ось у Римській Церкві, а також у Російській Церкві за царських часів, був ясно поставив суть Християнства і вказав на його звязок з життям, як це чинить Владика Митрополит Іларіон, то ледве чи були б причини для жорстокої середньовічної "Святої Інквізиції" у різних її відмінах, і до пізніших кривавих революцій — з комуністичними включно. І атеїсти принаймні вже не кололи б християнам очей тими історичними аргументами з минулого церковної політики в її теорії і практиці; і світ не-християнський в Азії й Африці не плекав би традиційного недовіря до Християнської Церкви, коли б побачив Християнство в його дійсно християнській теорії і практиці.

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ГРЕЦІЇ ДОМАГАЄТЬСЯ ВІД УРЯДУ ЗАБОРОНИ КАТОЛИЦЬКИХ ПОХОДІВ

Провід Православної Церкви в Греції вирішив домагатися від уряду Греції, щоб він заборонив Католицькій Церкві влаштовувати всякі прилюдні паради по вулицях міст, з метою маніфестації.

Таку постанову провід Церкви виніс на Соборі в Атенах під кінець 1958 р. Як відомо, в тих країнах, де владу мають католики, як Еспанія, деякі країни Південної Америки і т. д., некатоликам заборонено всякі прояви церковно-релігійного життя поза межами їхніх будинків.

У СХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ЗАБОРОНЕНО ВЖИВАТИ В ПРЕСІ РЕЛІГІЙНІ ОЗНАКИ

Комуністична влада у Східній Німеччині заборонила поміщати в пресі будьякі згадки про релігію. Навіть коли подається посмертну згадку, то не вільно вміщати хрестика. При іменах священиків заборонено писати "отець" чи "священик".

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

"ДВІ ТОЧКИ ПОГЛЯДУ"

(Назви осіб і ґазети змінені з уваги на безпеку невинних)

Релігійний часопис "Своя Релігійна Думка" помістив листи двох наших відомих акторів. Один називається Бурячок, а другий Боцюн. Завели ці актори суперечку у справах релігії. У листах посперечалися. Помістив часопис "Своя Релігійна Думка" обидва їхні листи, щоб люди прочитали. Прочитав і я... Раз прочитав. Другий. Третій. І від читання окуляри чогось потом зайшли. Запріли, значиться, дуже...

З листа Боцюна виходить, що він є рішуче проти релігії. Він каже, що релігія — це просто собі людська видумка. Бо поступ в науці про природу доказує, що Бога нема.

А з листа Бурячка виходить така думка: Та ж я й сам знаю, що Бога нема, не мусиш мене вчити! Але хай і Бога нема, але я релігію хочу мати, отже обороняю її! Бо релігія дає мені, артистові, надхнення в мистецтві! Я знаю, що людина походить від тварини. Але мені таке походження не подобається, бо воно погане. Отже не думаймо про це, не говорімо про це! Ми думаймо, що ми від тварин не походимо! Ми собі створили релігію так, як мистець видумує собі чудову казку. І ми в той світ казки втікаємо, щоб забути, що ми походимо від тварин.

Часопис "Своя Релігійна Думка" додав від себе таку заувагу: "Заторкнена в листах справа і підхід до неї з о б о х п р о т и с т а в н и х т о ч о к п о г л я д у, так само інтересна для нас і для членів Церкви, отже обидва листимо містимо в цілості!"

Ну, і помістили... На одній т о ч ц і з о р у з Бурячком став панок з часопису "Своя Релігійна Думка", що так підносить "релігійність" актора Бурячка, а на "протилежній точці зору" поставив актора Боцюна. Ну, й пішла інтересна справа: "свій свого не впізнаша — — свій свого побиваша".

Один каже: Я не вірую в Бога, отже й не можу свого атеїзму називати релігією. А другий каже: Я не вірую в Бога, і називаю це "релігією". Це вам "протилежні точки зору".

Тут у нас у Канаді (а так воно і в ЗДА) повно таких назбираєте, що є за такою "релігією", як актор Бурячок. Коли б "Своя Релігійна Думка" побачила, як тут усі масово гучно-бучно "Крисмес" проводили! Скільки пяних було! Скільки гульні і співів! Поезія вулиці! Не така поезія, як у актора Бурячка, але для вулиці це також "поезія". Отже та поезія — це вся "релігія" для таких. Актор Бурячок не інакше релігію розуміє, хоч трохи у вищому, більш інтеліґентному стилі, — вища поезія!

Якщо "Своя Релігійна Думка" вважає, що між усіми такими вищими і нижчими "поетами" життя з одного боку, і відкритим атеїстом Боцюном є дійсно різниця, і вони стоять "на протилежних точках зору", тоді цей часопис може зробити просто нечувану досі "місійну" роботу: 99 відсотків людей усього світу позаписувати "релігійними". Але я думаю, що тоді й акторові Боцюнові належиться місце між ними.

А на чому ж та "поезія"-релігія буде стояти, коли в і р у в а н н я в і с н у в а н н я Б о г а в них нема?

А к т о р и ! ! !

Кирило Зуб.

Держава й Церква — „вічна проблема" в Америці

Відношення між державою й Церквою — це питання, що постійно хвилює народ і уряд Злучених Держав Америки. І це проблема значно більша, ніж загалом пишеться про це в пресі. Хоч, звичайно, час до часу не минає вона й сторінок часописів та журналів. Так, наприклад, в станніх місяцях минулого року численні статті в цій справі були широко розповсюджені через "Юнайтед Прес Інтернешонал". І дискусія в цій справі далі не припиняється.

Зудар у дискусійних статтях "Юнайтед Прес Інтернешонал" був одним з найгостріших. Тим разом звели цей двобій баптистські й католицькі учені богослови.

Католицький священик С. В. Блюм — професор Маркетського університету у Мілвокі, Віс., — виступив з вимогою, щоб уряд ЗДА давав грошову допомогу всім приватним (сепаратним) школам; як відомо, провід Католицької Церкви всюди старається мати свої окремі школи — під своєю виключною контролею, і при тому хоче, щоб уряд допомагав їм ці школи утримувати. Провід Католицької Церкви не бажає, щоб діти католиків навчалися в державних школах; він намагається відгородити їх від спільного виховання з некатоликами.

Свящ. проф. Блюмові відповів д-р С. Е. Карлсон, директор Екзекутиви Обєднаного Баптистського Комітету Суспільних Справ. Він заявив: "Не можна дозволити на це, щоб народні школи стали знаряддям у руках якихсь окремих інтересів. Справи всяких інституцій — будь вони господарські, політичні, релігійні, чи расові, — всі вони не повинні стояти поза межами контролі з а г а л ь н о г о виховання нації. Якщо б наші Церкви, робітничі спілки, торговельні установи, політичні партії і братські організації відділяли від народу своїх дітей у своїх групових школах, то це принесло б нації шкоду".

Д-р Шілдс з Каліфорнійського університету підтримав думку д-ра Карлсона, і заявив, що кожна державна допомога католицьким школам, як конечно "сепаратним", повинна вважатися незаконною, протиконституційною. Звертаючи вістря своєї критики проти акції Католицького Проводу, він заявив:

"Кожен має право критикувати і навіть особисто бойкотувати деякі книжки й фільми (кінові картини). Але провід приватних груп не має права піддавати офіційній цензурі цього всього, що перейшло державно-урядову цензуру; і не має він права силувати членів своєї групи дотримуватися тих приватних цензурних заборон групового проводу, бо така робота йде проти в о л і всієї нації."

Це був натяк у промові д-ра Шілдса на те, що провід Католицької Церкви офіційно забороняє католикам читати ці книжки, які він уважає за шкідливі для політики Католицької Акції.

Дискусія широкими хвилями покотилася по Злучених Державах Америки — охопила собою навіть малі містечка. Ряд місцевих представників урядової і самоуправної влади під моральним натиском загалу були змушені прилюдно вияснювати, чи вони із свого боку не віддавали публичного майна релігійним групам у безплатне користування.

У пресі почали ставити о. проф. Блюмові питання: Чи є він за тим, щоб уряд Еспанії і Колумбії давав державну допомогу некатолицьким релігійним угрупуванням? Адже в цих країнах влада, що її має в руках Католицька Акція, не дозволяє некатоликам навіть вільно ісповідувати свою релігію!

(З американської преси).

АДВ. І. ГНАТИШИН СЕНАТОРОМ

У половині січня ц. р. з Оттави офіційно повідомлено про назначення прем'єром Дж. Діфенбейкером трьох нових сенаторів Канади. Між ними є також один українець — Іван Гнатишин, відомий адвокат з Саскатуну.

Крім своєї невтомної суспільної, культурної і політичної діяльності на широкій загально-канадійській ниві, де він виявив свої небуденні людські й горожанські чесноти, сполучені з винятковим даром слова, адв. І. Гнатишин являєся також вельми заслуженим членом української спільноти в Канаді.

Зокрема слід відзначити його глибоке зрозуміння для справи релігійно-християнського життя й виховання, і тому адв. І. Гнатишин самовіддано й жертвенно працює як один з передових членів Української Православної Парафії Св. Духа в Саскатуні. Як бувший вихованець Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, він глибоко розумів істотне значення згаданої інституції Української Греко-Православної Церкви в Канаді на полі релігійно-християнського, культурного й громадянського виховання українців як громадян Канади. Отже адв. І. Гнатишин і надалі постійно та невтомно працював для Інституту ім. П. Могили, і свого часу був також його головою.

Дружина сенатора І. Гнатишина повністю дотримує своєму мужеві кроку в праці на церковно-релігійній і громадській ниві. Пані сенаторша Гнатишин завжди займає передове місце в праці Громади Св. Духа, а також Союзу Уркаїнок Канади.

Адв. І. Гнатишин цілком заслужено удостоївся цього відзначення — покликання його на пост сенатора Канади.

ПАПА ІВАН 23-ІЙ НА ЧЕРВОНОМУ ВУЛЬКАНІ

Скомунізоване населення Італії — це чималий "тихий клопіт" середньої Европи. Густа скомунізована маса населення творить т. зв. "червоний пояс навколо Риму". Не тільки для католицтва, але й для християнства в Европі взагалі — це чимала небезпека.

Останніми часами католицька преса проголосила була вістки про це, що комуністична партія в Італії (щодо числа друга по СССР) масово тратить своїх членів. І цим фактом треба було радіти кожному християнинові. Але виявляється, що католицька преса не подавала всього повніше. Бо з 1959 роком преса принесла вістки, що всі відпавші від тієї комуністичної партії, що під контролею Москви, створили собі "Альянца Соціялiста", — також червону партію, але троцькістського напрямку, і вона масово шириться.

Сам цей Дух свідчить, разом з духом нашим, що ми є діти Божі. А коли діти (Божі), то й спадкоємці; спадкоємці ж Божі і спадкоємці Христові — коли тільки разом з Ним ми терпимо, щоб разом з ним і прославитися (Ап. Павло до Рим. 8. 16; 8. 17).

Д-р Григорій Деркач

МОЇ СПОМИНИ

ПРО БРАТСЬКИЙ БОГОЯВЛЕНСЬКИЙ МАНАСТИР У КИЄВІ НА ПОДОЛІ

(Закінчення)

Манастир дуже зубожів матеріяльно, бо ці маєтності, що він мав був від Митрополита Петра Могили й гетьманів, російські царі повідбирали. А тепер Манастир мав тільки два невеличкі хуторві: Сподарець — біля Давінкової, недалеко Межигірського Спаса, і Володарку. Це та сама Дзвінкова, про яку Тарас Шевченко згадує в поемі "Чернець" (про Семена Палія — фастівського полковника):

"Іде чернець у Дзвонкову, —
"У яр воду пити..."

А "Дзвонкова" — це відома там криниця.

У Сподарці був добрий млин, що забезпечував Манастир мукою. Та ось тепер большевики й ті хуторці у Манастиря відібрали. Отже манастирська братія жила впроголодь, — одержували бідні обіди і щось трохи хліба.

*

Київ був тоді страшенно заморений пошестю плямистого тифу. А в аптеках ліків не можна було дістати. По вулицях щодня возили трупів просто на звичайних возах. Міліція де попало хапала людей на роботу — копати ями і з домів виносити трупів на підводи.

Я уникав ходження до міста. Та все ж таки одного разу я мусів піти аж на Велику Володимирську — до лікаря, що до нього я колись був ходив і раніше. У мене була ангіна; крім того, через усі ті переживання й мізерне харчування я був дуже схуд і фізично ослаб. То ж іду я до того знайомого лікаря, виходжу на перший поверх, і бачу... — коло дверей стоїть домовина, а не дверях записка, що лікар помер... Це на мене вплинуло так, що я іншого лікаря вже й не шукав, а пішов собі назад на Поділ.

Ось так тоді безпощадно косила людей тифозна коса смерті, — і то не тільки в Києві, а таки по всій нашій страдальній Землі Українській.

Одної неділі пішов я було до Софійського Собору на Службу Божу. Казали, що там ніби то правлять по-українськи. Та коли я прийшов, то побачив, що Відправа була не в Соборі, а в малій здається — Юрієвській, церкві. Службу Божу правив протоєрей Василь Липківський (пізніший Митрополит). Гарно співав хор. Людей було повно. Я став позаді — так трохи збоку, щоб було мені видно — хто був у церкві. Отак наглянув я кількох знайомих, у яких також бороди повідростали так само, як і в мене.

Прот. В. Липківський говорив проповідь на євангельську тему. Памятаю, що я вийшов був з церкви ще перед закінченням Богослуження. А при виході один із знайомих, швидко проходячи повз мене, тихо шепнув, що "в церкві — повно шпиків". Ми навіть не привіталися з ним. Він подався в одну сторону, я — в другу. Це була тоді така тактика в київських українців за большевиків: при зустрічі із знайомими не вітатися, — отже, ніби не знайомі.

У другу неділю я пішов був до Андріївського Собору; Службу Божу правив там протоєрей Юрій Жевченко — мій добрий знайомий; 1919 року він був священиком у нашій Юнацькій військовій школі в Кам'янці, і ми там, та й за пізніших наших маршів, часто з ним зустрічалися. Отже тому то тепер, по Службі Божій, я відвідав його в його помешканні. І ми ділилися з ним спогадами про наше трагічне минуле й неменш трагічне сучасне положення нашого народу.

1923 року Жевченко був у тому ж таки Соборі єпископом Української Автокефальної Православної Церкви. А згодом, разом з іншими ієрархами цієї ж Церкви, здається, загинув.

Отже вже третій тиждень, як я в Києві. І бачив я, що залишатися тут мені надалі не було чого; та й небезпечно було. Щоб дістати роботу — треба було залегалізуватися й одержати робітничу посвідку, — а для мене це означало б добровільно віддати себе в руки "Чека". Звичайно, я ще не був зневірений аж настільки, щоб пуститися на такий самогубний крок, — бо ж ще вірив у якийсь рятунок. Отож я вирішив знову пробиратися додому, щоб хоч трохи віджитися, — бо я вже був зовсім вибився з сил. Хоч українські гроші я мав, і за них можна було дещо купити легче, ніж за советські, однак українські гроші показувати було небезпечно, бо большевики розстрілювали за них.

А тут ще, на біду, большевики оголосили военну мобілізацію всіх чоловіків до 40 років. Жах!... Ще готові запакувати до большевицького війська! Я був сильно стурбований. З Києва треба було конче втікати, але — як, коли без перепустки "Чека" ніхто не смів з міста вирушати!

У половині березня 1920 р. в Києві приснився мені понурий сон. Сниться мені, що у нас дома — у світлиці, стоять дві труни: в одній покійна мама, а в другій — покійний тато. Кругом цих домовин горять великі, з жовтого воску — як то в нас водиться — свічки.

Цей сон зробив на мене глибоке враження. Снам я вірив мало, а скоріш, сказати б, таки й зовсім не вірив. Але тим разом сон віщував мені правду; бо коли я через деякий час таки добився додому, то довідався, що тато померли на плямистий тиф, — саме тоді, коли я бачив цей сон (мої ж мама померли, коли я був ще маленьким).

Отак душа моя відчула тоді, що батько відійшов у Вічність, і виявила мені це у сні. І це, здається, вперше тоді сон так ясно, так пророче сказав був мені всю правду. Та й тато наперед були відчули свою смерть, бо коли я ще відходив був з дому до Вінниці, то вони, прощаючись зо мною, сказали: "Більше ми, сину, вже не побачимося!" І вгадали...[1])

Не дармо ж після цього сну мною оволоділа якась унутрішня непереможна тяга додому, — всякою ціною додому!... А з якими труднощами добрався я був тоді з Києва додому — про це докладніше я розповідаю у своїх споминах. Тут не буду про це оповідати, бо воно забрало б багато місця.

**

Напередодні виїзду з Києва, проходячи повз Андріївський Собор, я відчув бажання вийти на гору і звідтіля поглянути на Поділ. Став я позаді Собору, а передо мною внизу — Поділ, як на долоні... Величний Братський Богоявленський Собор з п'ятьма позолоченими бароковими банями (куполами), а біля нього білий, під зеленою бляхою, великий будинок Духовної Академії, — обоє домінують над Подолом. Недалеко Братства, через площу, видно грецький манастир з великим візантійським куполом, — це філія Грецького Манастиря Св. Вмч. Катерини на Синайській горі. А там ген вище — на Олександрівській вулиці, що простягається з Хрещатика на Поділ, видно церкву Різдва Христового. У цій то церкві кілька днів спочивали були тлінні останки св. п. Тараса Шевченка, коли їх перевезли були з Петербургу в Київ. А далі інші церкви — різних стилів і величини; а на самому Подолі церков є з п'ятнадцять.

За Подолом — синій Дніпро і далекі — скільки око сягає — задніпрянські низини. Який чудовий краєвид! Не міг я ними налюбуватися; не міг відірватися від нього. Спершись на поруччя, довго я так стояв, відпочиваючи душею й тілом. Я мав час, не спішився нікуди, бо ж виїхати з Києва мав аж завтра.

Мою увагу особливо притягало Братство. Певно, душа моя віщувала тоді, що це вже востаннє доводиться мені любуватися красою того Собору, і що я вже ніколи більше не побачу тієї величавої Святині, і не зможу побожно склонити голову свою перед Чудотворним Образом Братської Божої Матері. Бо, здається, десь саме через років десять після мого останнього перебування в Києві, большевики — оті новітні дикі гуни й вандали — зруйнували Братський Богоявленський Собор; зруйнували до самих основ, каменя на камені не зоставили, сліду по ньому не лишили.

Знищили ці пекельні душі й Успенську церкву на Подолі, тобто церкву Пречистої на Пирогощі, яку вже було згадувано вище.

У старому Києві зруйнували большевики Михайлівський Золотоверхий Манастир — оту цінну архітектурну пам'ятку з Княжої доби. У цьому Манастирі покоїлися були мощі Св. Вмч. Варвари, що була замучена за Віру Христову в III. столітті за лютого Римського імператора Діоклеціяна. Мощі її привезла була з Греції до Києва грецька царівна — здається, дружина Святополка II основоположника цього Манастиря (1113 р.).

А на Печерському жертвою большевицьких "баші-бузуків" упав Миколаєвський Собор.

Усі ті українські Святині й неоцінимі архітектурні пам'ятки зруйновані з почину злих пекельних духів — большевицьких комісарів у Києві: москаля Постишева й жида Катаєвича. І імена їхні та пам'ять про них нехай будуть, як ті імена біблійного Каїна та Юди-Христопродавця, на віки вічні проклятії!

Треба ще згадати, що під час Другої Світової війни — 1942 р., большевики динамітом зірвали в повітря величну Лаврську Святиню — Успенський Собор, — незвичайної цінности й краси архітектурну пам'ятку. Печерський Манастир (пізніше Лавра) і цей Собор заснували 1073 р. великі подвижники Київські й Землі Української — Св. Антоній і Феодосій Печерські.

**

[1]) Звертатися до тата й мами в очі: "ви", а поза очі: "вони" — це наш давній український звичай; і він ще загально й досі зберігається в наших селянських родинах, а подекуди й серед інтелігенції, коли вона зберегла давню патріярхальну нашу традицію. А "тикати" (говорити: "ти") до тата й мами — це московський і німецький вплив на нашу інтелігенцію; отже це — не наше, чуже для нас.

Поволі пішов я з Андріївської гори сходами вниз на Поділ, усе далі милуючись тією незабутньою панорамою. А на другий день уранці став я лаштуватися в дорогу. Була вже весняна, сонячна, тепла пора.

Я попрощався з усіми знайомими, і щиро подякував їм за їхню сердечну гостинність, що вони проявили мені в ті такі безмежно важкі для нас часи.

Опісля пішов я ще до церкви помолитися на дорогу перед Образом Пречистої Братської Божої Матері. Отак навіки залишив я таке рідне мені Братство. І пішов ще на Житній базар купити собі на дорогу хліба. А там узяв візника й поїхав на станцію. Виїжджаючи на Андріївський спуск, я ще раз, востаннє, глянув на Поділ і на Братство, а за мить — усе це зникло за горою...

"КЕЛҐАРІ ГЕРАЛД" ПРОТИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В ШКОЛАХ

Щоденник "Келґарі Гералд" з 27-го грудня 1958 р. в головній редакційній статті виступив проти введення української мови як одного з предметів у школах Алберти. Він мотивує це тим, що українська мова не є міжнародною, отже не принесе користі канадійцям; від російської мови вона відрізняється, і тим вона не заступить російської мови, яку "Келґарі Гералд" пропонує увести до шкіл в Алберті.

Редактором згаданого часопису є Ричард Сенборн — бувший співробітник ґазети "Виннипеґ Трибюн".

Це вже не перший цього роду виступ "Келґарі Гералд"; коли ще не говорилося про введення до шкіл української мови, то він знаходив собі інші причини.

Бо це воля Божа — свячення ваше: щоб ви зберегтлися від розпусти, щоб кожен умів тримати начиння своє в святості й честі, а не в пристрасній похоті, як і "погани, що Бога не знають"; щоб не кривдив і не визискував брата свого в (якій) справі, бо месник — Господь за все це, як і перше ми казали вам та засвідчили (Ап. Павло до Сол. 4. 3-6).

Я вам усе показав, що працюючи так, треба поміч давати та памятати слова Господа, бо Він Сам проказав: "Більш блаженне давати, як брати" (Дії Св Ап. 20. 35).

Христос сказав: **"Поправді кажу вам: жоден пророк не буде приємний у батьківщині своїй** (Луки 4. 24).

СВЯТКУВАННЯ ЮВІЛЕЮ 40-ЛІТТЯ УГПЦ В КАНАДІ ГРОМАДАМИ ПІДВАНКУВЕРСЬКОЇ ОКРУГИ

Урочисте святкування Ювілею 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канді, що голосною луною прокотилося по всій країні, відгукнулося також і в громадах далекої Тихоокеанської (Підванкуверської) Округи.

Ця Округа в теперішню пору нараховує шість громад, з яких найстаршій громаді 11 років, а наймолодшій — ледве рік. Не зважаючи на такий молодий вік громад, а також на брак постійної душпастирської обслуги, всі громади Округи зростають і розвиваються на славу Божу й на спасіння нашого народу. З вересня 1958 р. на постійного Настоятеля цих громад Проводом УГПЦ в Канаді було призначено о. Григорія Удода. З цим призначенням ще більше оживилася праця в громадах, і одним з перших заходів новопризначеного Настоятеля було зорганізування святкувань Ювілею 40-ліття УГПЦ в Канаді по всіх наших громадах Округи. При активній співпраці Управ Громад і при підтримці всіх членів і прихильників ці Святкування відбулися з великим успіхом, принесли значну матеріяльну підтримку громадам, а головно дали велику моральну основу для дальшої розбудови кожної громади, а вже тим більше й Округи в цілому.

І. Порт Алберні

Першою громадою Підванкуверської Округи, де було відсвятковане Ювілейне Свято, була Громада в Порт Алберні. Громада ця невелика числом — нараховує всього 12 членів й існує від трьох років. Усе ж таки, не зважаючи на це, Громада тримається міцно, й незабаром далекий Ванкуверський Острів (у центрі якого знаходиться Порт Алберні) прикраситься Православною Святинею на славу Божу й на гордість нашому народові, а на честь Громаді. Причина такого успіху цієї невеликої й молодої Громади лежить напевно в тому, що тут знайшли своє найкраще виявлення досвід і знання старшого покоління, сполученого з енергією і знанням місцевих обставин молоді, що в сполуці дає пречудові висліди.

Ювілейне Святкування в Громаді відбулося в неділю 12-го жовтня. Цього ж дня Громада святкувала своє Храмове Свято — Покрови Пресв. Богородиці.

Ще звечора до Порт Алберні прибули з Чиливеку разом з о. Григорієм і Добродійкою також голова Окружної Ради п. М. Григірчук з дружиною і секретар І. Крепякевич. Другого дня в неділю вранці прибули численні гості з сусідньої Громади у Вікторії разом з головою Громади п. С. Мойсюком.

Свято Ювілею розпочалося урочистою Службою Божою, на якій вірні мали нагоду почути прекрасного співу місцевого дяка п. Ф. Лимаря і його доньки пані О. Никитюк, а також справді мистецьке читання Апостола п. Лимарем. Урочистість Служби Божої доповнилася глибокозмістовною проповіддю о. Настоятеля про Покров Божої Матері над світом, над нашим многострадальним народом і його Св. Православною Церквою.

По Богослуженні (яке ще, на жаль, тимчасово відбувається в найнятій місцевій англіканській церкві) всі присутні перейшли до залі, де вже був приготований обід сестрицями Громади. Під час обіду програмою Свята керував голова місцевої Громади п. Іван Фостій. Він склав сердечну подяку всім гостям за прибуття з далеких околиць, побажав їм найкраще провести час у Громаді, а потім запросив до привіту від Окружної Ради й секретаря Ів. Крепякевича.

Ів. Крепякевич у своєму привітальному слові висловив побажання тісної співпраці всіх громад Округи для спільного добра. Далі йшли привітання від Громади у Вікторії, яке склав п. Мойсюк; від представників старшого покоління — піонерів відродження УГПЦ в Канаді, який склав п. Боднар. Сердечний привіт і заклик до жіноцтва, щоб ще активніше помагало для розвитку нашої церковної й національної справи, передала від імені Союзу Українок Канади голова Провінціональної Екзекутиви Союзу пані Галина Токарик з Ванкуверу.

Основну доповідь про Ювілей 40-ліття УГПЦ в Канаді виголосив о. Григорій Удод. У своїй доповіді о. Григорій підкреслив величезне вирішальне значення Св. Православної Церкви в історичному житті нашого народу. Отже, виходячи з того становища, відродження УГПЦ в Канаді треба розцінювати як єдино-правильний і логічний крок в історичному ході нашого народу в Канаді.

По закінченні офіційної частини Ювілейного Святкування відбувся концерт дітей-учнів Української Школи під проводом учительки пані Оксани Никитюк. Усі присутні з великою увагою сприймали виступи малих школярів, і кожен їхній виступ нагороджували щирими оплесками.

Співом українського й канадського гимнів було закінчене це урочисте Свято. По закінченні Свята група гостей у супроводі місцевих членів п. Т. Заразуна і п. П. Реваковського оглянули модерну, одну з найбільших у Канаді, паперову фабрику, де працює більшість наших земляків-жителів цього міста.

Увечері того таки дня відбулися Надзвичайні Загальні Збори Громади, на яких Громада винесла рішення офіційно стати членом Окружної Ради. Підванкуверської Округи. Після Зборів ще довго поза північ велися дружні розмови членів Громади з прибулими гостями.

Мишин Ситі

Друга з черги Громада, де відбулося Ювілейне Святкування, — це Громада в Мишин Ситі. Ця Громада — найстарша в Окрузі, але вона також невелика щодо скількости членів. Однак Громада вже має закуплену садибну землю, на якій збудовано гарну парафіяльну залю, і згодом буде також збудований і Храм Божий.

Мишин Ситі — це місто, розкинене на мальовничому правому березі ріки Фрейзер — біля 50 миля на схід від Ванкуверу.

Ювілейне Святкування відбулося, так само як і в Порт Алберні, в сполуці з Храмовим Святом, 19 жовтня 1958 року, бо Громада в Мишин Ситі має також Храмове Свято в день Покрови Пресв. Богородиці.

Святкування розпочалося Соборною Службою Божою, яку відправили настоятель Громади о. Григорій Удод і о. Іван Гикавий. У святкуванні взяли участь, крім членів і прихильників з самого міста, також багато гостей з навколишніх громад.

Прибули численні гості з Чиливек, Егеззі, Ню-Вестминстеру й Ванкуверу. Господарем Свята був довголітній член УГПЦ в Канаді й ініціятор заснування місцевої Громади, а теперішній її секретар, п. М. Леочко.

У своєму вступному слові під час обіду п. Леочко коротко розповів про історію Громади, про її початкові трудності. Тільки глибока віра членів й Боже Благословення допомогли Громаді втриматися, розбудуватися, й тепер вона може сміливо дивитися у своє майбутнє.

Цікаві спогади про початки УГПЦ в Канаді розповів присутнім п. Москалик.

Від Окружної Ради складали Громаді привітання п. п. М. Григірчук і І. Крепякевич. Особливо щире й сердечне привітання Українській Православній Церкві й нашому народові склав присутній представник від білоруської групи в Абатсфорд — п. Галужин.

Доповідь про Ювілей 40-ліття УГПЦ в Канаді виголосив о. Настоятель.

Перед закінченням святкування п. Леочко від імені всієї Громади в Мишин Ситі попрощав о. Івана Гикавого, який попередньо довший час обслуговував цю Громаду, й передав йому подарунок на память від громадян. Так само був піднесений подарунок теперішньому настоятелеві о. Григорієві.

Обидва священики дякували громадянам за увагу й сердечно бажали всій Громаді розвитку й зростання на Славу Божу й на спасіння нашому народові.

По обіді святкування Ювілею було доповнене концертом духовних і світських пісень та декламацій, що їх виконали учні Рідної Школи з Чиливек-Еґеззі, і церковний хор тих Громад під керівництвом пані добр. Олександри Удод.

Співом українського й канадського гимнів закінчено це Свято, яке залишило у всіх присутніх велике враження й додало сили та надії до дальшої активної праці. Під час святкування була також проведена збірка на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпегу.

(Далі буде)

Ів. Крепякевич.

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО

40-ліття Існування Української Греко-Православної Церкви в Канаді в Соборі Св. Софії в Монтреалі.

У днях 13—14-го грудня 1959 р. Соборна Громада Св. Софії в Монтреалі при співучасті Громади Св. Покрови в Монтреалі та Громади Св. Юрія в Лашін, Кве., урочисто відсвяткувала Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, вшановуючи тим самим ту велику, жертвенну та віддану працю наших незабутніх піонерів, які на цьому найдальше висуненому на Схід терені Канади так примірно зорґанізували своє церковне та національно-культурне життя, постійно працюючи для того, щоб гідно продовжувати цю славну традицію наших предків для добра й розвитку нашої Св. Православної Церкви та користь нашого народу.

І тому Соборна Громада Св. Софії в Монтреалі вважала собі за велику честь запросити на цю небуденну урочистість Первоієрарха нашої Української Греко-Православної Церкви-Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона та Голову Президії Консисторії УГПЦК о. Д-ра С. В. Савчука з Вінніпегу, щоб якнайбільш достойно відзначити цю велику історичну подію в історії нашої Св. Православної Української Церкви.

Високопреосвященніший Митрополит Іларіон прибув до Монтреалу в середу 10-го грудня, і на двірці його тепло зустріли оо. Настоятелі Собору Св. Софії, Голова Управи Братства Соборної Громади Св. Софії — п. Степан Гайдичук, голова Жін. Т-ва при Соборі — пані Нема, голова СУМК на Східну Канаду та Відділу СУМК в Монтреалі — п. Богдан Стефанюк, як також багато членів згаданих уже Організацій що містяться при Соборній Громаді Св. Софії. Вітали також Владику Митрополита й делегати від Громади Св. Покрови в Монтреалі в особах: Прот. Е. Чижева, тимчасового Пароха згаданої Громади який обслуговує тепер цю Громаду заступаючи хворого Настоятеля цієї Громади — о. Петра Архангельського, голови Св. Покровської Громади — п. Н. Жовтоніжка та член Управи — п. С. Момот як також голова Союзу Українців Самостійників — п. Василь Яворський. Зустрічали нашого Первоієрарха на двірці 24 особи.

о. Д-р С. В. Савчук прибув до Монтреалу в п'ятницю, 12-го грудня і зараз таки з двірця приїхав до Соборної Громади Св. Софії, де був присутній на дуже цікавій та змістовній доповіді на тему „Українська Жінка й Церква" яку, на прохання Жіночого Т-ва Союзу Українок Канади Відділ „Доньки України" в Монтреалі, виголосив Високопреосвященніший Митрополит Іларіон.

Перший день Ювілейного Свята

Це урочисте Свято почалося 13-го грудня 1958 р. о год. 6.30 ввечері Вечірнею, на якій був присутній та молився разом з вірними Владика Митрополит Іларіон. Йому в ній співслужили оо. Настоятелі Собору Св. Софії: Митроф. Прот. В. Слюзар, о. Іван Стус, Голова Президії Консисторії УГПЦК — о. Д-р С. В. Савчук, та Прот. Е. Чижів — тимчасовий Настоятель Церкви Св. Покрови в Монтреалі.

Зараз після Вечірні був відслужений вдячний Молебень який очолив Високопреосвященніший Митрополит Іларіон в сослуженні згаданого вже Духовенства. Було також приємно завважити, що на ці Вечірні Богослуження прибули вірні численно до Церкви щоб подякувати Всевишньому за всі Його всещедрі дари, які Він зсилав на нашу Церкву продовж 40 літ її існування. Дальше слідувало Многоліття, після якого всі присутні перейшли до Соборної залі, де відбувся Ювілейний Концерт.

Розпочався цей концерт виступом Мішаного Хору Собору Св. Софії співом „Ісполла Еті Деспота" на привітання Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона — замість вступного слова. Другою точкою цього концерту був „Живий Образ" у виконанні якого взяли участь: Рідна та Недільна Школи, СУМК, Жін. Т-во „Доньки України" та Соборний Хор Св. Софії. Вірші до цього „Живого Образа" були взяті з творів Владики Митрополита Іларіона, які так яскраво віддзеркалювали пройдений шлях вірних нашої Православної Церкви в Канаді впродовж 40 років.

Після виступу Соборного Хору та проспіваних ним „З нами Бог" і „Царю Небесний" — Лірина, — до слова був попрошений Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, якого представив Настоятель Собору Св. Софії — Митроф. Прот. В. Слюзар.

Достойний Доповідач виголосив глибоку своїм богословським та історичним змістом доповідь на тему: „Православіє й Україна". У ній наш Первоієрарх підкреслив великі заслуги нашої Св. Православної Церкви перед українським народом, зазначуючи при цьому, що власне Православна Церква створила для нашого народу духовну культуру та що власне Православна Церква зберегла нас як народ в найбільш критичні моменти.

Згадав також Владика Митрополит теплим словом і найбільших Оборонців Св. Православної Віри в минулому в таких особах: Митрополита Петра Могилу, Кн. К. К. Острозького, 350-ліття від смерті якого наша Церква минулого року відзначувала, як також згадав при цьому і про славного українця Юрка Гуця, який був зацікавився болгарами і все життя своє віддав цьому народові.

Достойний Промовець закликав усіх завжди бути гідними оборонцями своєї Св. Православної Віри та Церкви для чого Він присвятив ціле своє життя, служачи через свій народ Богові. Присутні з великою увагою прослухали доповідь цього нашого найбільшого сучасного Оборонця Св. Православної Віри та нашої Української Православної Церкви й часто нагороджували його бурхливими оплесками.

Слідував дальше скрипковий дует, який був виконаний сестрами Леони та Зоні Лазаровичами, після якого, другий Настоятель Собору Св. Софії — о. Іван Стус, — представив присутнім другого Достойного Гостя з Вінніпегу, Голову Президії Консисторії УГПЦК — о. Д-ра С. В. Савчука, та попросив його до слова.

о. Д-р С. В. Савчук говорив про історію відродження нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Він часто зупинявся на тих великих труднощах, які доводилося переживати нашим піонерам при розбудові духовно-церковного та національного життя в Канаді. Він пригадав присутнім про те що цей Ювілей 40-ліття по цілій Канаді проходить під голосом перенесення Колеґії ближче Манітобського університету, при ній міститиметься Вища Диховна Школа з її Теологічним Факультетом де будуть виховуватися, студіюючи богословіє, кандидати на Священиків для нашої Церкви.

Урочистість першого дня Ювілейного Свята була закінчена виступом Соборного Хору Св. Софії, який проспівав дуже гарно „Херувимську" — Музечиску, та „Сей День" — Бортнянського. Соборним Мішаним Хором диригував п. Я. Н. Бартко.

На закінчення, Митроф. Прот. В. Слюзар подякував Достойним Гостям з Вінніпегу, як також усім присутнім що так численно звеличали початок нашого Ювілейного Свята.

Другий день Ювілейного Свята

У неділю, 14-го грудня, о год. 9.30 ранку, вірні Соборної Громади Св. Софії на чолі з своїм Духовенством зустрічали Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона в Соборі Св. Софії, після чого була відслужена Архиєрейська Св. Літургія, яку очолив Високопреосвященніший Митрополит Іларіон в сослуженні: о. Д-ра С. В. Савчука, Митроф. Прот. В. Слюзаря, Прот. К. Квасницького, Прот. Е. Чижева та о. Івана Стуса.

Під час Св. Літургії Владика Митрополит сказав глибокозмістовне Слово про „совість", основуючи його на найбільших двох Заповідях Божих: Любови до Бога та любови до ближнього.

Після Служби Божої вітали Владику Митрополита та о. Д-ра С. В. Савчука: Прот. Еп. Чижів від Св. Покровської Громади в Монтреалі, Прот. К. Квасницький від Громади Св. Юрія в Лашін, і також Настоятель Собору Св. Софії — Митроф. Прот. В. Слюзар від Собору Св. Софії. Відповідаючи, Високопреосвященніший Митрополит Іларіон висловив признання за таку довголітню працю Митроф. Прот. В. Слюзареві, імя якого тісно повязане з Соборною Громадою Св. Софії від самих початків її існування. Він єдиний Священик в нашій Церкві, який незмінно був Настоятелем згаданої Громади від самих початків її існування. Висловив також Владика Митрополит, як також пізніше і о. Д-р С. В. Савчук, щиру подяку всім тим, хто в той чи інший спосіб прислужився до розвитку нашої Св. Православної Церкви в Канаді.

По проспіванні Многоліття, всі присутні переїхали до будинку У.Н.О., де відбувся Ювілейний Обід.

Цією частиною Ювілейного Свята проводив п. Б. Панчук, якого попросив до виконання цих обовязків, після короткого привіту всім присутнім голова Соборної Громади — п. Степан Гайдичук. За обідом, промовляв уже четвертий раз на цьому Святі, Високопреосвященніший Митрополит Іларіон на тему: „40-літній Ювілей Української Греко-Православної Церкви в Канаді" У своєму, як завжди, глибокозмістовному Слові, наш Дорогий Первоієрарх висловив якнайбільше признання всім тим хто працював над цим великим ділом тут в Канаді — над відродженням нашої прадідівської Православної

Української Церкви. Він також закликав при цьому всіх щоб і надалі якнайбільше попрацювали для розвитку та поширення нашої Св. Православної Віри, продовжуючи тим самим славну традицію українських князів та гетьманів, як і всіх тих. які ніколи не були пасивними та щедро допомагали в усьому нашій прадідівській Православній Церкві.

Згадав також Достойний Доповідач і про нашу Духовну Академію, єдину того роду Духовну Вищу Школу у вільному світі, яка, під його опікою, виконує для нашої Церкви нові кадри Духовенства, представники якого дальше продовжуватимуть це святе діло відродження нашої Св. Православної Української Церкви в Канаді, яке було започатковане 40 років тому в місті Саскатуні.

Другим промовцем був Впреп. о. Д-р С. В. Савчук який говорив про конечну потребу побудовання нової Колеґії Св. Андрея при Манітобському Університеті. Він закликав вірних щиро та щедро відгукнутися та жертвувати на цю ціль, яка дійсно увіковічнить память усіх тих які причиняться як морально, так і матеріяльно до цієї дуже важливої для нас усіх справи.

У продовженні програми, слово забрав господар Свята — п. Б. Панчук, який прочитав назви всіх організацій від яких були прислані привітів та пожертви з нагоди цього Свята. Ними були: Громада Св. Покрови в Монтреалі, Громада Св. Юрія в Лашін, У.Н.О. Відділ у Монтреалі, КУК — Відділ у Монтреалі, СУС — Відділ у Монтреалі, Т-во Просвіта ім. Т. Шевченка, Жін. Т-во Союзу Українок Канади, Відділ „Доньки України" в Монтреалі, СУМК — Відділ в Монтреалі та всі інші організації, що містяться при Соборній Громаді Св. Софії в Монтреалі.

Збірку на будову нової Колеґії при Манітобському Університеті, до якої вступне слово сказав Член Консисторії УГПЦК — п. Лука Томащук, започаткував голова СУМК на Східню Канаду та Відділу СУМК в Монтреалі — п. Б. Стефанюк. Своїм палким та зворушливим словом він представив важність цього діла для нас усіх, як також звернувся з гарячим проханням до старших допомогти своїми жертвами спорудити цей тривалий для прийдешніх поколінь памятник у формі нової Колеґії, при якій буде міститися й Вища Духовна Школа. Він також зложив від Відділу СУМК в Монтреалі щедру на цю ціль йожертву. Збірка принесла 2000 дол.

На закінчення, другий Настоятель Собору Св. Софії — о. Іван Стус, — висловив в імені Соборної Громади Св. Софії щиру подяку Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові та Впреп. о. Д-рові С. В. Савчукові за прибуття з Вінніпегу та звеличання цього нашого спільного Ювілейного Свята; о. Іван Стус дякував також щиро Громаді Св. Покрови в Монтреалі та Громаді Св. Юрія в Лашін за співучасть у цьому Святі. Дякував він також і Настоятелям згаданих Громад — Прот. К. Квасницькому та о. Петру Архангельському, як також головам та делегатам Управ цих Громад в особах: п. н. Жовтоніжці, п. С. Момотові та проф. Степовому — від Громади Св. Покрови, та Голові Громади Св. Юрія в Лашін, Кве. Він висловив також щиру подяку всім піонерам на чолі з Митроф. Прот. В. Слюзарем що так самовіддано та жертвенно працювали для розвитку нашої Церкви на Сході Канади, зорганізувавши таку велику Громаду Св. Софії в Монтреалі, яка являє собою першу зорганізовану на Сході Канади Церковну Громаду. Щиро подякував о. Іван і Жін. Т-ву „Доньки України", а особливо голові цього Т-ва — пані Немі за таке прикрасне приготування ювілейного обіду й як також за щедру пожертву на Колеґію Св. Андрея. Щира подяка належиться також і Соборному Хорові та його дир. п. Я. Н. Бартковi зат акий прекрасний спів під час Концерту та Архиерейського Богослужения, як також особлива подяка та признання належиться голові СУМК на Східню Канаду та Відділу СУМК в Монтреалі — п. Б. Стефанюкові за ту велику так з його особистої сторони, як і з сторони цієї Організації всебічну допомогу в підготовці цього Ювілейного Свята, особливо в прислуговуванні в Церкві під час Архиерейського Богослужения та в прислуговуванні при спільному обіді. Щира також подяка й п. Олегу Кравченкові за таку гарну підготовку іподияконів до цієї винятково урочистої Св. Літургії.

Кінчаючи, о. Ів. Стус висловив надію що це Св. діло розпочате 1918-го року в Саскатуні — відродження Св. Православної Української Церкви в Канаді — щедро поблагословив Господь і воно дає свої багаті плоди.

На порозі другого сороколіття бажано було б щоб ми ще більше скріпили наші зусилля в праці для розвитку нашої Православної Української Церкви в Канаді на славу Божу та спасіння нашому народові.

о. Іван Стус.

СОРОКЛІТТЯ „ЛИСТОПАДОВОГО ЗРИВУ"

Ґримсбі, Онт. У неділю 30 листопада 1958 р. Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія Переможця в Ґримсбі відзначила „Листопадовий чин" урочистою Академією, влаштованою силами Громади. При кінці Служби Божої, яку відслужив місцевий парох, Всеч. о. Юрій Цукорник, в заповненій вірними церкви, була відслужена перед Тетраподом, удекорованим 2-ма вінками червоних маків та синьо-жовтими лентами, „Торжественна Панахида" за полеглих наших Героїв „Зриву", та всіх упавших в нерівнім бою Синів і Дочок України, під час якої учасники Визвольних Змагань пп. Іван Пиндик і Вас. Гриньків схиляли прапори при співі хору Вічная Память, а дітвора Рідної і Недільної Школи зі старшими стояли зі свічечками на колінах і молилися до Всевишнього за полеглих Героїв.

Отець парох Цукорник, бувший сотник Укр. Армії й учасник Визвольних Змагань, виголосив святочну промову і вказав на Чин 1-го Листопада 1918 р. як один з найсвітліших епізодів в історії українського народу, то що наш хвилево поневолений народ вестиме дальшу, невпинну боротьбу за свою державу і що ми діждемося знову Побідного Листопада, який святкуватимемо у своїй вільній, соборній, незалежній українській державі!

Увечері, о год. 8-ій, почали заповнювати концертову залю члени й прихильники та гості, яких голова СУМК п. П. Кухарук щиро привітав та вияснив значення Листопадових Роковин, і просив усіх ушанувати полеглих Героїв хвилевою мовчанкою. Мішаний хор під управою диригент. п. Вірменка відспівав „О Канада" українською мовою. Дальше слідували хорові пісні: „Коли ви вмірали", „Тужно грала чудовая скрипка", „Слава, слава, Отамане!", „Гей у лузі червона калина", „Засяло сонце золоте". Добре виконані пісні присутні прийняли довгими оплесками. Зворушливу деклямацію, власний твір, виголосив п. з. „Віють вітри", п. Степ. Пейчів, голова Прав. Громади.

Святочний реферат виголосив гість з Гемилтону, д-р Степ. Климашко, сотник Канадійської Армії, якпй подав про світлі Дні 1918 р., про нерівну боротьбу українського народу, про День Злуки українських земель 22 січня 1919 року в „Одну Соборну Державу", та поклав батькам виховання нашої молоді в національному дусі — для дальшої боротьби з окупантом України.

Заклик до збірки на Інвалідів зробив п. Пейчів, яка принесла $50.13. Жертвували: По 10 дол.: д-р Ст. Климашко. По 2 дол.: о. Юр. Цукорник, п. Гобик. По 1 дол.: М. Бартків, Ст. Пейчів, Ткаченко, Климашко, Дм. Пшитковський, К. Шпитковський, Б. Гриньків, Назарко, П. Кухарук, Углер, Гр. Вірменко, С. Лучків, Фр. Дяковський, Д. Хоростківський, Польовий, Василишин, Тесар, П. Дацків, Вас. Гриньків, Р. Шпитковський, Дм. Шувера, І. Бартків, І. Дрозда, І. Пендик, Н. Вишньовський, М. Гаврусевич. Дрібними $10.13. Разом $50.13, і цю суму переслано через Консисторію Української Гр.-Прав. Церкви в Канаді до Централі КУК у Вінніпегу.

Другу частину концертової програми виконали діти Рідної і Недільної Школи при парохії під управою о. Цукорника при пяніно. Діточий хор виконав пісні: „Заквітчали дівчатонька", „Маєва нічка", „Ми йдем вперед", „Ой у полі нивка", „Їхав Стрілець на війноньку" і „Журавлі". „Накрила нічка" сопранове сольо учениці Оксани Хрепто привітали присутні, як також усі точки дітвори рясними оплесками, та дарунком чеколяди, дар п. Горчара. Знаменито деклямували: „Хрести" — Олекс. Нечай, — „Піди хлопче"! — Ганя Білушенко, „Кого я кохаю" — Єлисавета Федь, — „Присяга" — Оля Нечай, „Стрільцям" — Ганя Дацків, „Живімо в згоді" — Мик. Пейчів, „Забуті могили" — Оксана Хрепто, „Моєму краєві" — Люба Ткаченко, „Світлій Памяті Симона Петлюри" — Оля Федь.

У кінцевім слові о. Парох, подякувавши усім виконавцям і учасникам цієї Академії, подав присутнім пережиті ним спогади, як командир Техн. Сотні III Залізної Дивізії, Дієвої Армії, та схилив голову перед тими своїми друзями, які в боях упали на полі слави, а оставші при житті принесли окривавлений Прапор до польських Таборів в Ланцут, а опісля в Стшалково. Однак більше число спочиває в спільних могилах в польських Таборах: Каліш, Щипйорно, Ланцут, Стшалково, та по всій Україні. Доки живе український народ, то все святкуватиме Чин 1-го Листопада 1918 р., як один зі славних днів „Слави Укр. Армії, — чину, що доконали безсмертні наші Лицарі „Українські Січові Стрільці". Відспіванням нашого і британського славня закінчено урочисту Листопадову Академію.

Заряд Укр. Гр. Прав. Громади.

ГОСТИНА СВ. МИКОЛАЯ

Ґримсбі, Онт. — У неділю 28 грудня 1958 р. в залі Української Греко-Православної Громади, старанням о. пароха й учителя Рідної і Недільної Школи, о. Юрія Цукорника, відбувся „Різдвяний концерт" силами нашої дітвори, під час якого Св. Миколай прибув з трьома ангелами та подарунками, щоб нагородити пильних дітей за їх працю в Громаді.

Заля була переповнена членами Громади, як також і гістьми, які прибули зі своїми діточками. Свято відкрив вступним словом о. Парох, привітавши діточок, родичів і гостей, пояснив присутнім значення Свято-Миколаївського „Різдвяного концерту", подаючи опис і діяльність Св.

Миколая від його народження до смерті, та одночасно з нагоди недалеких Різдвяних Свят побажав усім присутнім та всьому українському народові на рідних землях і в розсіянні „Веселих Свят та щастя й здоровя з Новим Роком".

Діточий хор — 25 діточок, розпочав першу частину концерту колядою „Бог Предвічний". Деклямували найменші: „Славен Єси" — Єлисавета Федь, і „Христос Народився" — Галя Хрепто, яких присутні нагородили оплесками. Дальші колядки діти гарно співали: „Во Вифлеємі", „Нова радість стала", „Тиха Ніч-Свята Ніч" — в українській і англіканській мові, і „Добрий вечір тобі, пане господарю!", в сопрановій і альтовій партії, яку з хором чудово проспівали Оксана Хрепто і Віра Кухарук. Були також 3 загальновідомі англійські колядки, між якими виступали з деклямаціями: „Добрий вечір" — Оля Нечай, „Христос Родився" — Оля Федь, „У Святий Вечір" — Олександер Нечай, „Різдво Святе" — Оксана Хрепто, „Понесися, колядко" — Ганя Дацків, „На Різдво" — Люба Ткаченко, „Свят Вечір" — Віра Кухарук, та „Привітання з Новим Роком" — Олексій Нечай. Присутні слухали виконання колядок з великим зацікавленням, нагороджуючи всіх виконавців оплесками.

По короткій павзі, в 2-ій частині концерту, коли вся дітвора навколішках співає пісню до Св. Миколая „О, хто, хто Миколая любить", виходить Святий Миколай з 3-ма ангелами-учнями Недільної Школи, а саме Стефця і Надя Шпитковські та Єлисавета Федь, дзвіночком звіщають прихід Св. Миколая, який, ідучи залею, благословить усіх; і вийшовши на сцену, промовляє до діточок, наказує їм, щоб добре вчилися і до школи ніколи не спізнялися, щоб приходили до церкви на Богослуження і разом з батьками спільно слали молитви до Всевишнього за скоре визволення Батьківщини з московської неволі. Малий, 3-літній ангелик, Стефця Шпитковська деклямує гарненько, а в залі така тиша, щоб почути кожне слово. Св. Миколай її благословить, і тоді запрошуе дітей, щоб йому заколядували Київську коляду „Нова радість стала", і запрошуе всіх присутніх разом з діточим хором співати. І понеслась наша рідна коляда ген-ген далеко, поза мале містечко Ґримсбі; ген, аж до рідних земель України. Кожен, співаючи, линув думкою до рідної стріхи, де колись сам співав колядки — і рясні сльози покотились не одному на згадку Свят-Вечора за Океаном...

Святий Миколай роздав подарунки, і закликав родичів, щоб ті, які не послали до Рідної Школи при Прав. Громаді в Ґримсбі своїх діточок до цього часу, щоб вписали їх якнайскоріше, бо сьогодні вони переконалися, як виховується наша дітвора при Церкві наших прадідів.

Голова громади п. Р. Шпитковський у своему кінцевому слові склав подяку всім діточкам за їх гарний концерт, отцю парохові Цукорникові за підготування і переведення концерту, п. Сем. Лучаку — за знамениту ролю Св. Миколая, як також усім присутнім, що прибули на гостину Св. Миколая. Зложив подяку й Жін. Т-ву ім. княг. Ольги за приготовані дарунки для всіх дітей, які тільки були на концерті. Н а ц і о нальними гимнами закінчено Св.-Миколаївську урочистість у Ґримсбі, Онт.

Присутній.

ХРЕСТИНИ В ЕГЕЗЗІ, Б. К.

5-го жовтня 1958 р. по Богослуженні в Громаді Егеззі трое діточок п-ва Петра й Софії Молящих приєдналися до Христової Церкви через Св. Таїнство Хрещення, — на велику втіху батьків і радість усієї Громади.

Охрестилися Мирослав (7 р.), Калина (4 р.) і Данилко (8 міс.). Таїнство Хрещення звершив о. Григорій Удод. Кумами були: Іван Прокопець і Павліна Ахтимійчук — перша пара; Василь Стащиц і Єва Моляща — друга пара; Григорій Смит і Савеля Олексій — третя пара.

По Богослуженні й Хрещенні відбулося урочисте прийняття в домі п-ва Молящих, на якому, на заклик о. Григорія, зібрано на пресовий фонд „Вістника" 5 дол.

Панство Молящі є активними членами нашої Церкви, а їхні двоє старших діточок є пильними учнями Рідної і Недільної Школи.

З нагоди цих урочистих Хрестин бажаемо охрещеним і їхнім рідним та хрещеним батькам доброго здоровя і щастя на Многії Літа!

Присутній.

СВ. ХРЕЩЕННЯ
Айтуна, Саск.

У середу, 13 липня 1958 р. п-во Василь і Петруня Щур з Ґудова, Саск., хрестили свого синка Василя.

Св. Хрещення відбулося в домі п-ва Николая й Катерини Лицюків — родичів пані Щур. Хресними батьками були п. Ів. Паньків з Ґудова і пані Ольга Михалишин з Форт-Вилліям, Онт.

Св. Тайну Хрещення звершив місцевий парох о. М. Коленич.

По Хрещенні п-во Лицюки пошанували учасників, що заповнили їхній дім, щедрою гостиною. За обідом промовляв о. М. Коленич, п. Михалишин з Форт-Вилліям і інші.

При кінці присутні склали новоохрещеному грошовий дарунок, а при тому пожертвували 5 дол. на „Вістник".

Цією дорогою родичі новоохрещеного складають усім сердечну подяку за памятку-дарунок, а при тому щире спасибі належиться ВП. Жертводавцям на „Вістник".

Новоохрещеному Васильків і його родичам бажаемо доброго здоровя і всього найкращого — на Многі Літа!

о. М. К.

П О Д Я К А

Почуваюся до милого обовязку висловити щиросердечну подяку всім членам і прихильникам Громади Св. Михаїла у Вінніпеґу, що так численно зійшлися увечері 14 листопада, й так величаво привітали мене з родиною з нагоди мого призначення як душпастиря цієї Громади.

Коли Голова Церковної Громади пан Петро Кравчук запросив нас ніби то на „Збори" й привів до церковної залі, ми були дуже здивовані, побачивши, що столи, святково прибрані, вгиналися від добірної перекуски та що заля битком набита гостями. При дверях привітала нас голова Сестрицтва п-ні Морис почепивши Добродійці гарний букет.

Пан Кравчук попровадив нас тоді до головного стола, при якім між іншими сидів о. Т. Ковалишин з Добродійкою, що його пан Голова попросив проказати Молитву. Потім усі присутні засіли до дуже багатої й різнородної перекуски.

По вечері слідував довший ряд привітів. Перший привітав нас щиро й тепло від імені Церковної Громади, від усіх її членів і прихильників, голова пан П. Кравчук. Сердечно дякуємо йому й усім, від кого він нас вітав, і прошу Бога, щоб я міг таким бути, як він уже мене представляв.

Дальше, складаю щиру подяку Всеч. о. Ковалишину, що привітав мене від Консисторії. Щира подяка належиться п. Г. Маріянові за його привіт від Старшого Братства Св. Михаїла; п. Палібролі — від Молодшого; й п. Паньковy — від Канадійського Братства; п-ні Стасишиній, заступниці голови — від Жіночої Громади ім. О. Кобилянської; п-ні Морис — від Сестрицтва, яка також вручила нам від усіх присутніх дійсно княжий грошовий дар.

Укінці дуже гарно й щиро дякуємо всім родинам, які ще довго-довго підходили, щоб нас особисто щиро й тепло привітати.

Ще раз дуже дякуемо Церковній Громаді, Жіночим Організаціям, усім трьом Братствам та всім особам, що дали почин і так багато потрудилися при влаштуванні привітання.

Хай Господь нагородить усіх Вас стократно якнайліпшим здоровям і поможе всім нам разом віддано працювати на славу Божу, Церкви й народу та для нашого взаємного задоволення!

о. Емануїл Ґорґіца й Добродійка.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН ІЛЬКОФ
(Поминальне Богослуження)

Мусідора, Алта. — На бажання п-ні Параски Ількоф та її сина Василя, при якому вона живе, о. М. Крищук відслужив у парафіяльній церкві в Мусідора Заупокійну Службу Божу по її покійному мужеві, який відійшов у Вічність 13-го грудня 1957 р.

Покійний Іван Ількоф народився 1880 року в Україні, село Назірна, повіт Коломия. Приїхав до Канади 1906 р., шукаючи кращого життя для себе й своєї родини. Того самого року поселився в околиці Мусідора, де здобув собі фарму, і тяжко мусів працювати, щоб влаштувати собі життя так, як він бажав.

Більше того, він бажав дати життю щось і від себе, отже хотів бути тим місіонером того народу, якого сином він був; отже з тяжкими трудами, разом з малим гуртком сусідів, спільно переговорювали й вирішили будувати свою Українську Греко-Православну Церкву. І в скорім часі їхня мрія й бажання здійснилися, бо ж вони знали, що хлібом самим життя не [illegible] можна оберегти.

Покійний Іван був членом Церкви в повному значенні того слова і він став великою

моральною й матеріяльною підпорою для цього великого святого діла, — навіть потерпів мучеництво за це: одного разу, ідучи додому вночі, витерпів рани на тілі від ворожих людей, які не хотіли, щоб в тій околиці була Православна Церква.

Усе те додавало йому моральної сили, — муки витерпіти, і здійснити свій святий обовязок перед Богом і своїм народом.

У Богослуженні взяли участь родина й сусіди, які добре знали Покійного і які відчувають, що цей піонер з їхньої Округи заслужив собі місце в Памятній Книзі.

По Службі Божій родина запросила всіх учасників до свого дому на поминальний обід, при якому о. Парох згадав у теплих словах память Покійного.

На прохання о. Пароха присутні зложили на пресовий фонд — разом 21 дол. Пожертвували: п-ні П. Ількоф — 5 дол., п. Я. А. Шпак — 4 дол.; П. Лозанюк — $1.50; п-во Д. Татарин 2 дол.; по 1 дол.: А. Колісняк, В. Ількоф, Дм. Ільків, В. Мандрусяк, І. Локанюк; п-во Н. Н. Татарин — $1.50; по 50ц.: п-ні А. Колісняк, П. Запаринюк, п-ні П. Ільків і п-ні Марія Костюк.

Родина бажає дати $10.50 на „Вістник" і $10.50 на „Український Голос".

Нехай з Господом спочиває брат наш Іван. — Вічна Йому Память!

о. М. Крищук.

БЛ. П. АННА ШПАК

Вест Бенд, Саск. — У неділю 30 листопада 1958 року в лікарні у Фовм-Лейку в Бозі упокоїлася, на 85 році життя, бл. п. Анна Шпак, з дому Грудковська.

Родом Покійна з Галичини. До Канади прибула в 1903 році. Замужем була за Максимом Шпаком. Від 1942 року, повдовівши, постійно перебувала при синові Володимирові. Осиротила ще дві дочки — Марію та Анну. Онуків мала 13, правнуків 18 та одного праправнука.

Похорон відбувся 2 грудня в церкві Успіння Пресв. Богородиці в Едморі. На цвинтарі біля церкви Покійну й похоронено.

Присутні, під час Послідного Цілування на прохання пароха Всеч. о. Б. Яковкевича, зложили на Невянучий Вінок 12 дол. Ця сума призначається на Стипендійний Фонд і Фонд „Вістника" по половині.

Нехай з Богом спочиває бл. п. Анна.

Вічная їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МИХАЙЛО СЕМКО
(Поминальне Богослуження)

Гефорд, Саск. — У суботу 29-го листопада 1958 року в місцевій укр. греко-православній церкві відбулося Поминальне Богослуження за блаженної памяті Михайла Семка, який рік тому, 23-го листопада, відійшов у Вічність через нещасливий випадок у дорозі з Саскатуну до Гефорд.

Покійний був одним з провідних людей в цій околиці, і його відсутність у громадській роботі відчувається на всіх ділянках громадського життя і до сьогодні через те, що Покійний був людиною, яка не словом, але працею й особистим прикладом заохочував членів Громади до більшої посвяти в поширенні Православної Віри.

Після Поминального Богослуження відбувся обід в домі пані К. Семко при участі родини Покійного й приятелів.

По обіді о. Яків, згадуючи Покійного, як бувшого доброго передплатника української преси, попросив присутніх зложити на пресовий фонд, що присутні й зробили, склавши $28.50, які розділено на „Вістник" і „Український Голос".

Пожертви зложили: по 5 дол. пані К. Семко; по 2 дол.: Василь Підвербецький; по 1 дол.: Д. Симчич, Ф. Андрущак, Д. Семко, І. Якимчук, М. Битскало, Д. Скопцк, Й. Семко, В. Гавриш, С. Білик, М. Симчич, М. Барабаш, В. Хомицький, І. Грамяк, М. І. Свистун, С. Гавриш, о. Я. Рибалка, А. Токаряк, І. Герман, М. Свистун, Е. Куник, Г. Черепаха. По 50ц.: М. Грамяк.

Усім жертводавцям щире спасибі, а покійному Михайлові Вічна Память!

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Пані Анна Романів прислала пожертву $5.00

ПОРТ КРЕДИТ, Онт. Пан Стефан Школьний прислав пожертву 10.00

СМОКІ ЛЕЙК, Алта. Пан Н. В. Ґавінчук прислав пожертву 10.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Пан В. Паньків передав свою пожертву 467.04

ЕДМОНТОН, Алта. Др. Іван Верхомин прислав пожертву 50.00

КАНОРА, Саск. Під час Ювілейного Свята, з нагоди 40-ліття УГПЦ в Канаді, на заклик пароха, Всеч. о. В. Слюзаря, присутні зложили слідуючі пожертви: —

Др. А. Даниньчук	100.00
Н. Н. — Ґоpaіц, Саск.	100.00
Укр. Жіноче Товариство ім. М. Маркович	50.00
Петро і Нестор Ортинські — Сентрал Моторс Лтд.	25.00
Віктор Ременда	25.00
Павло Ортинський — Канора Дрог Стор	25.00
Всеч. о. В. Слюзар	25.00
Др. Е. Кусий	25.00
Еміль Котик	20.00
Петро Котик — Амстердам, Саск.	20.00
М. Ф. Кушнір	10.00
Йосиф Дорогой	10.00
Володимир Мисак	10.00
Орест Мисак	10.00
Олекса Ленько	10.00
Петро Мельничук	10.00
Йосиф Ортинський	5.00
Йосиф Ґондзьола	5.00
Стефан Козоріз	5.00
Іван Романів	5.00
Дмитро Худяк	5.00
Ю. Ф. Стратійчук	5.00
Д. Солтис	5.00
Никола Анака	5.00
А. Свенарчук	5.00
Іван Козяр	5.00
Гр. Ревяковський	5.00
Петро Козяр	5.00
К. Ґондзьола	5.00
Іван Кічик	5.00
Дмитро Денис	5.00
Олекса Денис	5.00
Йосиф Трембач	5.00
Никола Завісяк — Амстердам, Саск.	2.00
Михайло Мандзюк	1.00

БОРЛІНГТОН, Онт. Пан Е. Гребенюк прислав пожертву 10.00

БРООСО, Алта. Збірка на похороні бл. п. Теодосії Григоращук, прислана о. М. Крищуком 43.50

РЕДВЕЙ, Алта. Збірка о. О. Фляка від слідуючих жертводавців:

Дмитро Венґер	25.00
Гр. Возімірський	10.00
Никола Попіль	5.00
Михайло Боечко	5.00
Артим Кващук	5.00
Б. Литвин	2.00
Дмитро Волянський	2.00
Петро Небожинський	2.00
Петро Онищук	2.00

САСКАТУН, Саск. Пані Катерина Притула прислала пожертву 50.00

АРБАККА, Ман. Збірку від Громади Арбакка прислав о. С. Греділь 1.40

СОНДАВН, Ман. Збірку від Громади Сондавн прислав о. С. Греділь 6.00

СІРКО, Ман. Збірку від Громади Сірко прислав о. С. Греділь 3.10

ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. Збірку на похороні бл. п. Герасима Костюка прислав о. Т. Славченко 10.00

РОБЛИН, Ман. Додаткову пожертву прислав п. Петро Буґера 15.00

ДІЛАЙЛ, Саск. Пожертва від п. Юрка М. Симчича 5.00

ФЛИН ФЛОН, Ман. Пожертву п. Петра Мендро прислав о. Прот. С. Кіцюк 10.00

ОТТАВА, Онт. Пожертви, які вплинули на Будівельний Фонд Колеґії св. Андрея на заклик о. д-ра С. В. Савчука, на Ювілейному Святі з нагоди 40-ліття УГПЦ.

А. Лазарович — Еймер, Кве.	100.00
Укр. Жіноче Т-во при Церкві	100.00
Г. Кодак	100.00
Панство А. і В. Керелюки — Еймер, Кве.	50.00
В. Мушка	35.00
Г. Крокош	30.00
Всеч. о. М. Д. Подольський	30.00
В. Томашевський	30.00
В. Даркович	30.00
А. Атаманчук	25.00
Пані В. Сотник	25.00
Пані Р. Задачевська	25.00
Н. Дорофій	25.00
А. Мак	25.00
В. Скорохід	25.00
Юрій Романюк	25.00
І. Тверден	25.00
В. Цупер	25.00
Никола і Марія Скорохід	25.00
С. Калиц	25.00
І. І. Токарик	25.00
Н. Токарик	25.00
З. Самець	25.00
В. Норрис	25.00
І. Савченко	20.00
С. Марченко	20.00
В. Сидор — Карлтон Плейнс, Онт.	20.00
М. Костенюк	20.00
І. Новіцький — Арнпрійор, Онт.	15.00
І. Романов	15.00
В. Таський	10.00
П. Лащук	10.00
М. Скурський	10.00
Г. Майстренко	5.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Пожертви, які вплинули на Будівельний Фонд Колеґії св. Андрея на заклик о. д-ра С. В. Савчука на Ювілейному Святі з нагоди 40-ліття УГПЦК.

Др. П. Т. Смильський	100.00
Б. Ткач	100.00
о. Прот. В. Федак	100.00
Др. С. Клімашко	50.00
Павло Дубров — Вінона, Онт.	25.00
Никола Богуславський — Борлінгтон, Онт.	25.00
Др. М. І. Лазарович	25.00
Л. Барабаш	25.00
Юрко Токарик	25.00
Євген Криворучко	25.00
І. Ткач	20.00
М. Деркач	20.00
Олекса Щуренко — Борлінгтон, Онт.	20.00
Андрій Жучок	10.00

Підручники для Українських (Рідних) Шкіл

У Книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники для Українських (Рідних) Шкіл:

Нова ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І. Шклянка)	$1.75
Читанка МАРУСЯ (І. Кiріяк), буквар	.85
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1 75
УКРАЇНСЬКА МОВА, граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	2.00
РІДНЕ СЛОВО, Читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Леонід Білецький)	1.50
УКРАЇНОЗНАВСТВО В ШКОЛІ, Програма й Дидактика (К. Кисілевський), підручник для учителів	1.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

П. Фарбатюк ... 10.00
Михайло Савчук ... 10.00
Антон Стецик ... 10.00
Гр. Планіда ... 10.00
Пані Ніна Криворучко ... 10.00
Яків Клімашко ... 10.00
Теодор Олексюк ... 10.00
Теодор Гуменюк — Торонто, Онт ... 10.00
Н. Пилипяк — Стоній Крік, Онт. ... 10.00
В. Безан — Борлінгтон, Онт. 10.00
Андрій Барнио — Борлінгтон, Онт. ... 10.00
Михайло Кротенко ... 7.00
Михайло Волковський ... 5.00
Пані Ольга Ситник ... 5.00
Ілля Савчук ... 5.00
Василь Баюс ... 5.00
Мінько Неткоф ... 5.00
Іван Люльчик ... 5.00
М. Лещук ... 5.00
А. Радчук ... 5.00
С. Мороз ... 5.00
Ілля Мойсіюк ... 5.00
Петро Радчук ... 5.00
Никола Новак ... 5.00
Микола Ковшун ... 5.00
Василь Фастрига ... 5.00
Гриць Гладиюк — Ниагара Фалс, Онт. ... 5.00
Павло Коміновський—Ниагара Фалс, Онт. ... 5.00
Григорій Роман ... 5.00
Наталя Ванджура ... 2.00
Ігор Щуренко ... 2.00
Іван Ціpка ... 2.00
Дрібна збірка ... 1.42
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва від п. Йосифа Костецького ... 10.00
ВАТСОН, Саск. Збірка п. Луки Половича, з нагоди Храмового Свята св. Михаїла місцевої УГП Громади:
Лука Полович ... 5.00
Анна Полович ... 5.00
Василь Миськів — Леніган, Саск. ... 5.00
Федір Якубишин — Горисей, Саск. ... 5.00
Петро Рожек — Гамболдт, Саск. ... 5.00
Тома Романюк ... 2.00
Михайло Секундяк ... 2.00
Василь Процко ... 2.00
Дмитро Магас ... 2.00
Михайло Святинський ... 1.00
Григорій Кудрик — Вимер, Саск. ... 1.00
ВАТСОН, Саск. Збірка на поминальному Богослуженню по померших членах парафії. Збірку прислав п. М. Глек ... 25.40
ОШАВА, Онт. Пожертва п. Йосифа Семенціва, прислана о. Д. Лучаком ... 15.00
ЙОРКТОН, Саск. Др. Петро Потоцький ... 50.00
Василь Трофанюк ... 25.00
Ці дві пожертви прислав о. Л. Дячина.
ЕДМОНТОН, Алта. Пан В. А. Чумер прислав свою пожертву 25.00
МОНТРЕАЛ, Кве. Пан Мирон Гомик прислав свою пожертву 10.00
Едмонтон, Алта. Пані Ольга Е. Фіголь прислала свою пожертву ... 100.00
ДЖЕРСЕЙ СИТІ, Н. Й. Пан Н. Горішецй прислав свою пожертву ... 1.00
ЙОРКТОН, Саск. На Ювілейному Святі, на заклик о. д-ра С. В. Савчука, жертводавці зложили слідуючі пожертви:
Укр. Гр. Православна Громада св. Іллі у Врокстон ... 69.00
М. Балацко ... 50.00
Укр. Гр.-Православна Громада у Йорктоні ... 50.00
Др. Іван Лукій ... 50.00
Брати Мандзюки — Йорктон Сити Бейкері ... 50.00

Укр. Жіноче Т-во ім. О. Пчілки 25.00
Григорій Процишин ... 25.00
Сузанна Малінська — Рейн, Саск. ... 25.00
Др. Михайло Ягольницький 25.00
М. Моргоч ... 25.00
Василь Криникевич ... 25.00
Дмитро Трофаненко ... 20.00
Пані Анна Ісопенко ... 15.00
Панство Стефан і Анна Сітко — Гемтон, Саск. ... 10.00
Антон Шимко — Калдер, Саск. 10.00
Тома Курилюк ... 10.00
Адв. Юрій Петришин ... 10.00
М. Кіящук ... 10.00
Андрій Думка ... 5.00
Федор Бобик — Кемсек, Саск. 5.00
Юрко Герман ... 5.00
Юрко Скварчук ... 5.00
Семен Стефанюк ... 5.00
Іван К. Іващук — Врокстон, Саск. ... 5.00
Никола Г. Трофаненко — Врокстон, Саск. ... 5.00
Василь Р. Трофаненко — Врокстон, Саск. ... 5.00

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Поплар Парк, Кенора, Транскона
8. Неділя — Сулукавт, Брендон, Бозежур
15. Неділя — Портедж ля Прері, Кенора, Транскона
22. Неділя — Ґонор, Тиндал, Брейдон, Ледвин

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон СН 20620
811 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
о. ГРИГОРІЙ УДОД

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Ересзі
8. Неділя — Чиливек
15. Неділя. Стрітення Господне — Ню Вестминстер
22. Неділя — Порт Алберні

Address: Rev. H. Udod, 761 Yale Rd. East, Chilliwack, B. C.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Бойл
8. Неділя — Крийгент
12. Четвер — Лак Ла Біш (Трьох Святих)
15. Неділя — Сирейл
22. Неділя — Ґресленд

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Норт-Бетлфорд
8. Неділя — Ґлезлин
12. Четвер. Трьох Святителів — Гетерлей
15. Неділя — Витків
22. Неділя — Медов-Лейк

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Тарнопіль
8. Неділя — Ґронлід-північна
12. Четвер. Трьох Святих — Брунсбі
15. Неділя — Мелфорт
29. Неділя — Ґронлід-північ

Box 1416. Tel. PL 2-2070
403 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Сангудо
8. Неділя — Вайлдвуд
12. Четвер. Трьох Святих — Ричмонд Парк
15. Неділя. Стрітення Господне — Вестлок
22. Неділя — Сіба Біч

Address: Box 551 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Айтуна
8. Неділя — Мелвил
12. Четвер. Трьох Святих — Габард
15. Неділя — Ґудів
22. Неділя — Фенвуд

Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. Л. ДЯЧИНИ

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Йорктон
8. Неділя — Врокстон
12. Четвер Трьох Св. — Йорктон
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя Мит. і Фар. — Мазепа

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel 32998

о. Я. РИБАЛКИ

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Кридор
8. Неділя — Гефорд
12. Четвер — Гефорд
15. Неділя — Редфілд
22. Неділя — Гефорд

Address: Hafford, Sask., Box 183 Tel. 55

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Вишарт
8. Неділя — Фовм Лейк
12. Четвер. Трьох Св. — Елмор
15. Неділя — Винярд
22. Неділя — Шіго Полудневе

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. ІВАНА КУЛІША

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Сенлі Лейк
8. Неділя — Росборн
12. Трьох Святителів — Мензі
15. Стрітення Господне — Січ
22. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Стінен
8. Неділя — Вайтбіч
12. Четвер. Трьох Святих—Норквей
15. Неділя. Стрітення Господне — Сван Плейн
22. Неділя Митаря і Фарисея — Ґлен Елдер

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. П. БУБЛИКА

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Неділя — Тіюдор (м.)
15. Неділя — Вестбрук
22. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. О. ФЛЯКА

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Торгилд
8. Неділя — Редвотер
12. Четвер. Трьох Святих — Восетна
15. Неділя — Радвей
22. Неділя — Еґремонт

Address: Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя — Етелберт
15. Неділя. Стрітення Господне — Ґарленд
22. Неділя — Венлав

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. С. ГРЕЛІЛЬ

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Арбака (св. П. і П.)
8. Неділя — Вайта
12. Четвер. Трьох Святих — Сеньків
15. Неділя. Стрітення Госп. — Сірко
22. Неділя Митаря і Фар. — Вайта

Vita, Man., Ph. 21.

о. І. МАЙБИ

ЛЮТИЙ
1. Неділя Валіна
8. Неділя — Ватсон
12. Четвер. Трьох Святих — Кийв
15. Неділя. Стрітення — Клер (м.)
22. Неділя — Вичер

Box 293 Watson, Sask.

о. В. АПОНЮКА

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Ріджайна
8. Неділя — Мус Джо
15. Неділя — Ріджайна
22. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ

1	Н	19	Нед. 30. Преп. Макарія,
2	П	20	Преп. Евтимія Великого,
3	В	21	Преп. Максима Ісповідника.
4	С	22	Преп. Анастасія Печер.,
5	Ч	23	Свщ. Климента Єп. Анкир.
6	П	24	Преп. Ксенії, Мч. Вавила,
7	С	25	† Григорія Богослова
8	Н	26	Нед. 31. Преп. Ксенофонта
9	П	27	Перен. Мощів Ігнатія
10	В	28	Преп. Ефрема Печер.,
11	С	29	Перен. Мощів Ігнатія
12	Ч	30	Трьох Святих: Василія Вел.,
13	П	31	Никити Єп. Новгор.
14	С	1	Лютий. Муч. Трифона,
15	Н	2	Нед. 32. Стрітення Гос.
16	П	3	Симеона Богопр.
17	В	4	Преп. Ісидора Пелусіота,
18	С	5	† Теодосія Угл.,
19	Ч	6	Вакула Єп. Смирн.,
20	П	7	Партенія Єп. Ламс.,
21	С	8	Вмч. Теодора Стратилата,
22	Н	9	Нед. Митаря і Фарисея.
23	П	10	Преп. Прохора Печер.,
24	В	11	Мч. Власія Єп. Севат.
25	С	12	Мелетія Єп. Антіох.,
26	Ч	13	Преп. Мартиніяна,
27	П	14	Рівноап. Кирила Учит.
28	С	15	Преп. Павнутія Печер.

о. Г. О. ВАСИЛІВА:

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Вернон
8. Неділя — Вернон
12. Трьох Святих — Вернон
15. Неділя. Стрітення — Вернон
22. Неділя — Ревелсток

2602-42 Ave., Tel. 4312
Vernon, B. C.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Дрифтінг Ривер
8. Неділя — Роркton
12. Четвер. Трьох Святих — Велий Ривер
15. Неділя. Стрітення Господне — Давфин
22. Неділя — Гилберт Плейнс

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Косів
8. Неділя — Давфин
15. Неділя — Сифтон
22. Неділя — Ешвіл (Сповідь)
29. Неділя — Гилберт Плейнс (Сповідь).

Щонеділі Вечірня о 7 год. вечора в Давфині.

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЛЮТИЙ
1. Неділя — Лепін
1. Неділя. Всеч. о. Приступа — Тарнополь
8. Неділя — Кадворт
12. Четвер. Трьох Святих — Єллов Крік
15. Неділя. Стрітення—Ст. Джулієн
15. Неділя. Стрітення—Ст. Джулієн
22. Неділя — Вакав

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Кадворт
1. Неділя Всеч. о. Приступа — Єллов Крік
8. Неділя — Ст. Джулієн
15. Неділя — Вакав
22. Неділя — Лепін
29. Неділя — Тарнополь (Сповідь)
29. Неділя. Всеч. о. Приступа — Смате (Сповідь)

В неділю 29 березня о год. 2 по полудні відбудуться Річні Збори Літньої Оселі „Зелений Гай" в залі під Церквою у Вакав. Проситься численно прибути.

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

Устав Церковний

ЛЮТИЙ

1 Неділя 30 по Зел. Святах. Гол. 2. УЄ 2. Літ.: Ап. Кол. 3:12-16. Єванг. Луки 18:18-27.

8. Нед. 31 по Зел. Святах. Гол. 3. УЄ 3. Літ. Ап. 1 Тим. 1:15-17. Еван. Луки 18:35-43.

12. Четвер. Трьох Святих — Василія Вел., Григорія Богосл., Івана Золот. Всенічна. УЄ Ів. 10:9-16. Літ. Ап. Жид. 13:17-21. Єванг. Мат. 5:14-19.

15 Неділя 32. Стрітення Господне. Гол. 4 УЄ Лук. 2:25-32. Літ. Ап. Жид. 7:7-17 і 1 Тим. 4:9-15. Еван Луки 2:22-40 і Лук. 19:1-10.

22. Неділя Митаря і Фарисея. Гол. 5. УЄ 5. Літ. Ап. 2 Тим. 3:10-15. Еван. Луки 18:10-14.

Український релігійний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 15, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1959. ЧИСЛО (1080) 4

ПОЛЯКИ ГОТОВЛЯТЬСЯ ДО ЗАГАРБАННЯ ЛЬВОВА Й ГАЛИЧИНИ

У польському часописі "Ґвязда Полярна" за 13 грудня 1958 р. була редакційна стаття п. з. "Чи поляци вруцон до Львова". Редакція цього часопису запевнює читачів, що Польща таки забере Галичину і Львів, бо поляки володіли цією землею 600 років. Редакція, між іншим, послуговується й таким "доказом", що Польща традиційно є "пшедмужем хшесціяньства" (заборолом Християнства) на сході Европи, отже їй належиться там більше земель, щоб вона мала більше сили "обороняти" Християнство на Сході.

Звичайно, під Християнством Польща розуміє лише католицтво, бо в дійсності Польща Християнство сама руйнує. Між обома Світовими війнами Польща, так само як і большевики, масово руйнувала українські православні церкви на Холмщині, Підляшші, Волині, Поліссі. А Католицька Церква в Польщі тепер нищить або забирає українські православні церкви (між ними й славний Собор у Холмі). Рим далі признає Польщі Галичину і всю західню Україну. У т. зв. "шематизмі" в Римі всі бувші католицькі дієцезії на території західньої України записані, що вони знаходяться... "у Польщі".

ПРАВОСЛАВНІ УКРАЇНЦІ В МЮНХЕНІ НЕ МАЮТЬ ВЛАСНОЇ ЦЕРКВИ

На сторінках часопису "Сучасна Україна" (7. 12. 58) П. Поліщук звернувся до православних українців м. Мюнхену (Зах. Німеччина), щоб вони доложили всіх своїх зусиль для того, щоб збудувати собі власну цекву, бо користування чужим будинком сильно шкодить справі регулярности Богослужень. Він каже, що церква мала б коштувати 30 тисяч марок. Парафія має 300 членів, отже це випало б по 100 марок на особу. — На жаль, правдоподібно, для більшості наших людей у Німеччині - це велика сума.

У ПРОСПЕКТАХ ЛЬВОВА НЕМА СВЯТОЮРСЬКОЇ ЦЕРКВИ

У большевицьких проспектах Львова серед усяких замітніших будівель цього міста подані також деякі церкви, як ось Успенська церква з початків 17-го століття й каплиця біля неї. Однак у тих проспектах чомусь не фіґурує найбільша церква у Львові і одна з найкращих памяток будівництва в Галичині — церква Св. Юра.

ТАМ, ДЕ НЕМА "ЗАХІДНЬОЇ КУЛЬТУРИ"...

"Оттава Джорнал" подає, що в Пакістані (країна заселена індусами мусулманської релігії) злочинности серед молоді цілком нема. Молоді до 19 року життя не видають дозволу на їзду автом. Жінки не гоняться за роботою поза своєю хатою, а постійно перебувають дома і належно виховують дітей.

ВІДВІДУВАЧ УКРАЇНИ ГОВОРИТЬ ПРО ЦЕРКВИ

Євген С. Пиш — студент Єйлського університету і член Української Православної Ліґи в ЗДА — минулого року з групою студентів згаданого університету відвідав Совєтський Союз.

Він сказав, що на всіх 18 відкритих церков у Москві є 13 православних. І приблизно такий самий відсоток православних церков є в Україні.

У цій інформації має місце непорозуміння. У Москві такий процентовий стан можливий, бо там, крім православних церков, є одна синаґоґа, один мечет, одна католицька церква і протестантська. По великих містах є чимале число людей інших віровизнань. Однак великих міст не багато. А величезної маси малих містечок і сіл, де інших віровизнань дуже незначна скількість, не можна міряти міркою великих міст. Отже тут кількість православних святинь, що винятково залишилися незнищеними, розуміється, перевищує неправославні святині значно більшим відсотковим числом, ніж по таких великих містах, як Москва.

МИТР. МАКАРІОС МАЄ ВИГЛЯДИ ПОВЕРНУТИСЯ НА КІПР

Гю Фут — ґубернатор острова Кіпру сказав, що голова Греко-Кіпрійської Православної Церкви Архиепископ Макаріос може повернутися на Кіпр, якщо тимчасове перемиря ЕОКА з британською владою перетвориться в постійний мир.

ЕОКА — це революційно-визвольницький рух кіпрійських греків, яким командує полковник Ґрівас. Архиеп. Макаріос є не тільки церковним, але й національним провідником кіпрійських греків.

95,000 СВЯЩЕНИКІВ ЗАЛИШАЮТЬ ПРАЦЮ

Часопис "Да Шерон Гералд" в ЗДА поінформував, що в цій країні значне число священиків залишають священичу працю. Протестантська Національна Рада Церков повідомила, що продовж 1958 і перших тижнів 1959 р 95,000 протестантських священиків зголосили свою резиґнацію із священичої праці, бо не мають з чого вижити, — замала платня.

А треба мати на увазі, що протестантські священики в ЗДА і в Канаді знаходяться в безпорівняння кращому матеріяльному положенні, ніж українські православні священики.

ШКОЛЯРІ СТРАЙКУЮТЬ

Учні середньої школи в Литл Корсент, Канада, в січні ц. р. вийшли на страйк проти директора школи, бо він "старомодній", — вимагає пильности в науці й дисципліни.

Родичі стали по стороні директора цієї школи.

НОВА ХВИЛЯ ТЕРОРУ ПРОТИ ХРИСТИЯНСТВА

Один з большевицьких орґанів — "Комуніст", що видається московською мовою, у числі за 26. 12. 1958 р. йде в перших рядах нової хвилі переслідування Християнства в Совєтському Союзі. "Комуніст" вхопився за таку тактику: бачучи, що боротися з релігійністю людей — це справа безнадійна, він вирішив головно вдарити по священиках. Це робиться з тим розрахунком, що коли б знищити священиків, то надіються легче справитися з релігією.

"Комуніст" обвинувачує священиків у "виманюванні від населення грошей", у використовуванні робітників, у намовлюванні людей не платити урядові податків та виступати проти уряду, і в тому подібних нісенітницях. Отже це виразна нова хвиля старих провокацій проти священиків. А тому що в СССР основна маса священиків — це самі православні, отже це проти них, як проти основних носіїв Християнства спрямоване вістря нової хвилі переслідування Церкви, — головно в Україні.

У Румунії далі триває масовий терор над Духовенством Православної Церкви, — комуністи увязнюють і мучать далі сотні священиків під проводом Патріярха Юстиніяна, і число мучеників православних за Християнство зростає до масових розмірів.

ВІДПОВІДЬ ВОЛИНЯН СВЯЩЕНИКОВІ З СССР

Закордонна преса подала, що не так давно в Арґентині священики з СССР відвідали деякі з українських громад волинян. Один з тих священиків старався переконувати їх, щоб вони не вірили "українським буржуазним націоналістам", що в Совєтському Союзі панує біда. А один із слухачів-волинян каже: "Так, так... У Москві добре, бо корова пасеться в Україні, а доїться в Москві".

ЧИСЛО УКРАЇНЦІВ НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ ПІД ПОЛЬСЬКОЮ ОКУПАЦІЄЮ

Року 1947-го польська влада, при співпраці Католицької Церкви в Польщі, масово виселила українців з їхніх предківських земель Забужжя й Засяння: Холмщина, Підляшшя, Лемківщина, і розпорошила між поляками.

Варшавське "Наше слово" (ч. 50, 1958) подає, що, за урядовими даними, в Люблинському воєвідстві (Холмщина, Підляшшя) нараховується тепер 12,000 українців (перед 1939 р. було понад 300,000), а в Ряшівському воєвідстві 40,000.

ЛИШЕ 13 ПРАВОСЛАВНИХ СВЯЩЕНИКІВ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ ЗДА В ЕВРОПІ

У збройних американських силах в Европі є тільки 13 православних священиків: у флоті 7, в летунстві 5, а в армії лише о д и н — о. Михаїл Марґітіч.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Так церковна справа в 1921 р. під давні канони не підходила, бо авторитет тих канонів її не досягав. Їх давні постанови не мали в тих обставинах практичного значення.

Важним було й те, що в "Укр. Голосі" та "Вістнику" ставлено запити противникам епископату з 1921 р., — **"Що ви робили би, коли б в 1921 році були на Україні?"**, але ніхто не відповів, боялися. Їх відповідь могла бути лише така: **"Ми признавали б дальше панування московських епископів над Українською Церквою і її від московської Церкви не відлучували б. Ми стояли б дальше з москалями".**

Зрозуміло, що така відповідь була б нехристиянською, а дальше показувала б, що вони зрадники свого народу, яничари, хоч ніби признають себе українцями. Покликатися тут на канони не було ніякої основи.

Ті справи в Канаді основно розбиралися і свідома частина загалу їх розуміла. Пригадується, що коли з Вінніпеґу їхав до Саскатуну свящ. Сенета, який прибув з Галичини, і побачив як редактор "Укр. Голосу" Мир. Стечишин, у потязі переглядає церковні канони, то говорить: **"Дивно! Тут світські люди є теольоґами!"**

Отже коли Собор приймав архиеп. Теодоровича, то розумів, що він є дійсним епископом. За ним є "александрійська" практика, а також розумний вихід з положення, про яке давні каноністи не думали.

Канони згадували про двох епископів, яких в давніх часах можна було мати, але в 1921 р. не було на Україні ані одного епископа для поставлення українського епископа, отже звідки тут двох взяти? Про таке давні Каноністи не думали, але українці мусіли думати і справу вирішувати. І хто скаже, що вони не мали права вирішувати?

***

Ще важне, що і нині справа епископату з 1921 р. не перейшла до історії, бо є ще нині люди, що 1921-ий рік обороняють, а з чого виходять непорозуміння між ними і тими, що ставляться до 1921 року неясно і загадочно.

І тому треба, щоби ті, від яких заяви про 1921 р. можна сподіватися, сказали, як вони на церковну справу з 1921 р. дивляться. Нехай скажуть гуртом, або поодиноко. Нехай скажуть, що тоді українці повинні були робити.

Церковна подія з 1921 р. — то важна історична подія і церковного, і загального значення, отже треба поставитись до неї ясно, а не мовчанкою і недоговорками. Живучі нині люди творять зміст до історії, отже треба, щоби той зміст був ясний.

***

Треба ще згадати, що католицькі провідники, нападаючи на Укр. Прав. Церкву, довгий час називали українських православних духовних **"самосвятами"**. Коли ж їм у відповідь появилося в "Укр. Голосі" кілька статтей п. з. **"Самосвяти" і "чужосвяти"**, то католики замовкли.

В тих статтях показувалося, скільки лиха зазнавали українці через те, що провідниками їх Церкви були "чужосвяти", а не "самосвяти", — ставленики Риму, або Москви. Були і світські "чужосвяти", і вони також для чужих працювали, а не для українців.

Українці в Канаді ті справи розбирали, а до того заставляли їх і католики, і ті православні, що епископат з 1921 р. осуджували.

Правда, дехто й нині принагідно скаже півголосом, що замордовані большевиками епископи, священики та і світські з 1921 р. — **то мученики**, але на тім кінчається. Вони нібито є мучениками.

Тут слід пригадати давнішу подію... В 1766 р. поляки разом з уніятськими передовиками замучили в Вільшаній старенького православного, Данила Кушніра, коли не хотів стати уніятом. Вони обмотали його руки прядивом, обляли смолою і запалили. Потім втяли голову, тіло спалили, а голову на паль прибили.

Коли ж православні крадьком голову Кушніра знайшли, то перенесли за Дніпро до Переяслава, де зустрінуто її дуже величаво і хоронили в катедральній церкві перед намісним образом Богородиці як голову мученика.

Хиба ж не належиться окрема пошана також тим з 1921 р., що працювали щиро для Української Церкви і дали своє життя на муки і смерть, а від Церкви не відступили! Чи можна їх легковажити і забувати? Чи не можна проголосити їх мучениками? Отже, чого й на кого та справа має чекати?

Наради Четвертого Собору

Четвертий Собор був одним з найважніших; він відбувся в Йорктоні, Саск., 16 і 17 липня 1924 року. Учасників на Соборі було коло 300 осіб, а делеґатів від громад коло 90. Були й делеґатки. Собором проводив о. С. В. Савчук, що був адміністратором Церкви.

Архиеп. Іван Теодорович прибув до Йорктону 16-го липня і пішов до церкви, де правилася Служба Божа — ще старословянською мовою. Другого дня вже правилася мовою українською. Першого дня Архиеп. Теодорович говорив про становище Церкви в Україні, її розвій, її устрій і боротьбу з ворогами; все те дуже інтересувало людей, і того ж дня Собор обговорив злуку Канадійської й Американської Церкви в одну діецезію і прийняв Архиеп. Теодоровича за свого Єпископа.

Обговорювано ще всякі справи та вибрано членів Консисторії і Братства. До Консисторії: Почесний Голова Архиепископ Теодорович; Голова о. С. В. Савчук; три священики: В. Кудрик, Корнило Кирстюк, П. Самець. Світські: Ф. Т. Гаврилюк, І. В. Семенюк і Мих. Стечишин. Члени Виділу Братства: голова В. Свистун, заст. Ізидор Новосад, секр. Ю. Стечишин; члени Йос. Кулачковський, Семен Михайлюк

Інтересна була промова о. К. Кирстюка. Він казав:

"Собори скликалися для тих справ, які в данім часі виринають. Собори до часу пристосовуються. Виходить, що постанови Соборів не є вічні, — зміняється життя, зміняються обставини, отже треба нових постанов, бо старі непридатні..."

Годі переповідати всі промови і постанови 4-го Собору, та треба ще згадати ніби малу, але важну справу. Коли обговорювалася наша церковна справа і її відношення до інших Православних Церков, — чи вони дадуть признання нашій Церкві? - то Никола Бачинський поставив таке питання: **"А що, коли наша Церква в Канаді буде велика і сильна, але другі Церкви її не признають?"** На те Архиеп. Теодорович дав коротку й дуже розумну відповідь: **"Побудуйте собі хату, а тоді йдіть сусідів просити, щоб признали, що то ваша хата".**

І будучність пітвердила цю його відповідь. Української Православної Церкви в Канаді не признавали москалі, але чи тепер можуть її не признати? Вона є, і сяк чи так, але мусять з нею числитися. Таксамо не відомо, щоб другі православні Церкви публично заявили, що Церква з 1921 р. на Україні не була правдивою Церквою, або не є правдивою Українська Православна Церква в Канаді.

Тут ще згадати б, що католицькі провідники в Канаді довгий час називали священиків Української Православної Церкви **"самосвяти"**, та їм поставлено запит: **Чим "чужосвяти" кращі від "самосвятів"? Чи гр.-кат. Церква важніша, щасливіша й більше благодатна тим, що в ній є "чужосвяти", поставлені чужими і від чужих залежні?"** І пізніше про тих "самосвятів" уже не згадували.

***

На 4-ім Соборі обговорювано багато інших справ щодо праці й обовязків в Укр. Прав. Церкві в Канаді, як: Дбати про Недільну Школу, виховувати дітей релігійно і патріотично, відвідувати недужих...

Між ухвалами були такі: Кожний вірний Церкви повинен бути передплатником "Вістника"; щоб надрукувати Статут Братства і Церковних Громад; щоб переслати Українській Православній Автокефальній Церкві в Україні і її діячам братський привіт і признання за її дотеперішню роботу для добра і слави українського народу.

Собор закінчився палким закликом Архиеп. Івана до щирої праці на честь і користь Рідної Церкви.

(Далі буде)

Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх, не дбає, той вирікся Віри, і він гірший від невірного (І. Ап. Павла до Тимофія 5. 8).

Бо корінь усього лихого — то грошолюбство, якому віддавшись, дехто відбився від Віри й наразився на великі страждання (І. Ап. Павла до Тим.).

КНИГА ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ

— Чи Ви хочете знати про початки й розвій культурно-освітнього життя українців Канади?

— Чи хочете знати про хід і причини так званої „релігійної боротьби" між українцями в Канаді, від початків іміграції до сорокових років?

— Чи хочете знати про початки й розвиток українських виховних інституцій у Канаді, як: Бурс, Інститутів, Колегій?

Чи Ви взагалі цікавитеся нашою минувшиною в Канаді, щоб тим краще зрозуміти нашу канадійську сучасність?

Якщо так, то купіть собі „ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ, яка містить у собі великий скарб історичного матеріялу про життя українців у Канаді.

Книжка має 429 сторін, видана на гарному книжковому папері й багато ілюстрована. У брошурованій оправі коштує з пересилкою тільки $3.00.

Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

ГОВОРЯТЬ ПЕРЕКРУЧЕНЕ

II

У попередній статті я писав про це, що в сучасному нам світі людство поділене за світоглядом на дві частини: на п р и х и л ь н и к і в релігії і п р о т и в н и к і в релігії. Власне, людина вже так призвичаєна ділити собі все надвоє: на чорне й біле, плюс і мінус, так ні і т. п. Отже й щодо релігії людство поділене обовязково лише надвоє. Третього нема. Через те я тут навмисне вжив слів "прихильники" й "противники" релігії, — замість краще б сказати: "віруючі" й "невіруючі". Бо ж тут виринає питання: Чи ж у таборі п р и х и л ь н и н и к і в релігії дійсно всі є в і р у ю ч і? Абсолютно ні! Так звані "прихильники" релігії бувають усякі — різного калібру. От є собі чутлива людина поетичної вдачі; вона любить чар релігійних обрядів: кутю, ялинку, к о л я д к и, щедрівки, крашанки й писанки і так далі. Отже вона каже, що є за тим, щоб релігія існувала. Але від віри в існування Бога вона дуже далека. Ось вам і "прихильник" релігії! Є також і такі, що кажуть: релігія потрібна, бо вона тримає моральність людей, коли не буде релігії, то розпаношиться злочинність. І вони правду кажуть. Але з другого боку — самі ж вони в душі в існування Бога не вірують... Оце вам і друга категорія "прихильників" релігії.

Не зважаючи на те, все ж таки на основі їхніх заяв, - що вони є п р и х и л ь н и к а м и релігії, — навіть деякі проводи Церков зараховують таких до р е л і г і й н о г о фронту.

Значить, поділили людей на "дві протилежні точки зору": на тих, що заявляються п р и х и л ь н и к а м и релігії, і на таких, що голосяться п р о т и в н и к а м и релігії. І такий поділ голосять ні більше, ні менше, а самі таки деякі теологи, і то роблять офіційно!

Їм і в голову не приходить запитати людину: Чи ти є прихильник релігії тому, що віруєш в існування Бога, чи лише тому, що вважаєш релігію корисною, але сам не віруєш? А коли таких питань нема, то виходить, що для таких "теологів" не робить різниці - вірує хто, чи не вірує, аби тільки гукав, що він є прихильником релігії; цього таким "теологам" досить...

Значить, тут бачиться свого роду ніби втечу таких "теологів" від поділу людства на в і р у ю ч и х і н е в і р у ю ч и х в існування Бога. Вони воліють поділ на "прихильників" і "противників" релігії. Чому? Бо в і р у ю ч и х є дуже й дуже мало, отже страшно цього слова вживати; зручніше тут говорити про "прихильників" релігії, бо таких є досить багато, дарма що більшість між ними в Бога не вірує. Значить, релігії вони щиро бажають, але вірувати в Бога вони не хочуть... Отже тут питання: Як вони собі уявляють існування релігії без вірування в Бога Як же тоді релігія виконає своє завдання, яке вони на неї вкладають: втримуваний моральности і т. д.? У чому ж буде сила чару релігійної "поезії", коли релігійні обряди вони приймають як отакий собі звичай - - давні залишки по "примітивних" предках? Де ж буде фундамент, корінь існування "релігії" без віри в існування Бога? Не думають про це високопоставлені "прихильники" релігії, що не вірують, і їхні протектори — деякі "теологи" не питають їх про це, бо воно, бачите, це дуже "делікатна" справа... Коли він якась "грубша риба", і голосно заявляє, що є "прихильником" релігії, то скільки ж то сенсацій, скільки захвату, радости раптом починають виявляти деякі "теологи"! Он, мовляв, "християнин" який! І йому вже печаточки всіх чеснот офіційно чіпляють! І стає він тоді громадянином число один; і "моральний" він, і "лояльний" він; і "безпечний" він... А той він, пробачте, кпить собі в душі...

Чи можна такий протирелігійний фронт будувати? Чи ж можна змішувати козлів з вівцями, і на "одну точку зору" ставити дійсно в і р у ю ч и х людей з такими псевдо-прихильниками релігії? Та ж тут віруючі поправді повинні сказати: Борони нас, Боже, від таких "прихильників", а перед противниками релігії ми вже самі оборонимося!

Ось на такому роздоріжжі духа опинилися деякі нинішні провідники Церков... Вони згубили сам сенс слова р е л і г і я, і за релігію готові вважати кожен т. зв. "ідеалістичний" світогляд, порив душі до чогось гарного, не-тваринного, дарма, що в цьому світогляді віри в існування Бога нема. Деякі "теологи" зайшли в такий сліпий завулок, що готові кожен фанатичний земський "ідеал", кожне фанатичне переконання, навіть фанатичний "атеїзм", назвати "релігією"! А тим часом слово р е л і г і я має лише один сенс: духовний з в я з о к людини з Богом

Отаку "теолоґію" мають деякі провідники... А проте ж ці самі "теологи" коли прочитали одного разу статтю одної дійсно віруючої, побожної людини, яка звернула їм увагу, що для нинішніх часів не всі цитати з писань декого з давніх провідників Церкви надаються, то — Боже милий! - який крик вони зчинили... З віруючої старенької людини зробили... "є р е т и к а", мало не "безбожника"! І стаєш здумілий перед такою дійсністю і питаєш себе: До чого таки рід "теологів" дійшов? На якому ґрунті він стоїть? А після деяких випадків відповідь показалася ясна: Вони вілють людину, про яку знають, що вона невіруюча, як і дехто з них, але прославлють її за те, що вона назверх обсипається цитатами, ну й... потакує в усьому за такими "теологами" А потакує, бо в душі їй байдужі справи релігії. Йому аби лише самому прожити, як одному з шановних офіційних "батьків народу" під маркою "прихильника" релігії, а після нього — вже хай і потоп .

А ці, які щиро вірують, і їм дійсно лежить на серці добро релігії й Церкви, не можуть не журитися майбутнім релігії, отже їм не байдуже, на якому ґрунті стоїть нині релігія й Церква Їм залежить, щоб той ґрунт був щирий, твердий, здоровий, вічний

Отже вони піднімають щирий голос тривоги, як той старець Іван Вишенський, але... деяким "теологам" чомусь неприємно чути голос правди, бо "правда очі коле"...

Митрополит Петро Могила в передмові до Требника писав був, що противники закидають нам, що, мовляв, ми не вміємо відрізнити "субстанції" (суті справи) від "форми" в релігії. І терпів Митр. Могила, чуючи такі закиди противників нашої Церкви під адресою наших тодішніх офіційних теологів.

А нині? Як є нині з тим умінням у деяких "теологів" відрізняти с у т ь релігії від ф о р м и тієї суті? А їхнє уміння таке, що часом тіло вважають за душу, а душу вважають за тіло... Усе перемішали, і не знають, на чому стоять... Отже виробили собі такі химерні параграфи світогляду, на основі яких віруючу людину можуть проголосити "єретиком", чи навіть "атеїстом", а невіруючу людину можуть уважати за дуже "правовірну", і все це буде в них "по закону"... Отже питання: Хто, кого й нащо обманює?! Чи ж думають вони, що цього збоку не видно? Дивиться на це загал членів Церкви, і бачить це, і вирозуміло мовчить — з культурности мовчить. І вороги релігії та Церкви можуть мовчати, — хай, мовляв, знутра розточуються підвалини релігії й Церкви... І серед такої зловіщої тиші, коли вже нема кому заговорити про ці справи, — бо "це речі, про які не говориться", але вони є "публичною тайною", — таки треба когось, хто заговорив би могутнім і щирим голосом побожного старця Івана Вишинського (з Судової Вишні коло Львова), коли нашу Церкву за часів злощасної насильної польсько-римської унії нищили "буря й натиск" зі зовнішних злих сил, а також і з внутрішніх - від декого з самих таки провідників Церкви

М. Димнич

НАУКА ПРО ЖИТТЯ НА ІНШИХ ПЛАНЕТАХ

Професор астрономії Шеплі твердить, що у всесвіті є коло 100 мільйонів планет, на яких є такі умовини життя, які колись були на нашій Землі. Ці планети мають приблизно по 5 більйонів років, цебто стільки ж, як і наша Земля

Д-р Милвін Калвін - професор Каліфорнійського університету — недавно заявив на наукових зборах в університеті в Шікаґо, що на інших планетах можуть бути такі самі чи подібні умовини для життя, як і на Землі. Це виявили хемічні досліди. Отже там можуть бути люди, тварини й рослини.

НОВА ПАРАФІЯ УАПЦ У ФРАНЦІЇ

Нову парафію Української Автокефальної Православної Церкви в юрисдикції Митр. Нікaнора засновано у Франції в місті Ліль в листопаді 1958 р. Обслуговує її протопресв. В. Вишневський з Парижа

СС. ВАСИЛІЯНКИ НЕ РОЗУМІЮТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ?

Мюнхенський "Шлях Перемоги" ч. 52, 1958 р. (орган ОУНб) подає: "Під час урочистого посвячення української школи в Нью-Йорку, що її ведуть сс. Василіянки, відчитано два привіти від їх проводу... англійською мовою".

Долаймо до цієї новинки питання: Чому так діється? Не так давно в журналі "Листи до Приятелів" була стаття, що в цій школі сс. Василіянок, яка коштує українців великі суми грошей, панує протиукраїнський дух серед її проводу. Чи не тут причина нехтування своєї рідної мови?

ЧИСЛО БЕЗРОБІТНИХ У КАНАДІ Й ЗДА

У половині грудня 1958 р. в Канаді було 440,000 безробітних, а 5,680,000 затруднених. У тому ж часі в ЗДА було 4,108,800 безробітних.

Усі ці дані походять з урядових джерел згаданих держав.

40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Інтерв'ю з Високопреосвященнішим Митрополитом Іларіоном, Головою Української Греко-Православної Церкви в Канаді, "Голосом Канади", надане в Україну.

Питання. Чи могли б Ви, Високопреосвященніший Владико, поділитися з нами підсумками сорокарічної діяльности Української Греко-Православної Церкви в Канаді?

Відповідь. Охоче. Охоче тим більше, що радість наповнює мене всього. Господь був з нами всіх 40 літ! За 40 літ Українська Православна Церква в Канаді так сильно зросла, що сьогодні ми ясно бачимо, що тільки Господь міг нас допровадити до цього!

40 літ тому, в Саскатуні зібралися представники українського громадянства — в 1918 році, 18 і 19 липня, — і вони, по двохденних розмовах і дискусіях, переконалися ясно, що щастя в Канаді для українців буде тоді, коли вони підуть за своєю віковічною Православною Церквою. А вони тоді знаходилися у чужій Церкві, у чужих Церквах нігде не знаходили собі спокою, і чули голод, — і цей голод духовий їх направив на Православну Церкву.

Православна Церква за 40 літ зросла, — не думалось, що вона так зросте. А сьогодні ми в Канаді одна з найсильніших установ, і то установ Божих. Ми маємо сьогодні приблизно 350 громад, ми маємо 90 Священиків, — випробуваних, викоханих. Ми маємо 2 Інститути, в Саскатуні і в Едмонтоні. Ми маємо Колегію Св. Андрея в Вінніпеґу, ми маємо вищу Духовну Академію, яка підготовляє наших Священиків. Ми маємо багатомільйонове майно, а найголовніше це те, що вся православна людність згадала про Бога і йде з Богом, і працює з Ним!

Якже ж мені не радіти у 40-ліття відродження нашої всеукраїнської Православної Церкви!

Питання. З якими іншими Церквами перебуває в молитовному єднанні Українська Греко-Православна Церква в Канаді?

Відповідь. Так, ми перебуваємо у молитовному єднанні з усіма православними Церквами українськими, їх рахуємо своїми сестрами, з ними співпрацюємо. Тільки умовини закордонного життя не дають нам змоги так співпрацювати, щоб то було і кориснініше, і більш належно. Але наша Православна Церква — Церква Автокефальна молиться за всі інші Церкви Православні

Питання. А як ставиться Українська Греко-Православна Церква до теперішнього релігійного життя в Україні?

Відповідь. Так... Найперше ми молимося за них усіх, щоб Господь дав тій Церкві волю, щоб Господь дав тій Церкві свободу. Вони там працюють у тяжких умовинах, але те все, чого вони не можуть зробити там, робиться тут у нас, у Канаді. І я глибоко вірю, що настане той час, коли наша Церква протягне обидві руки свої їм на допомогу. А допомогти їм ми маємо чим.

Питання. А як розв'язує Українська Греко-Православна Церква проблему підготови нових кадрів молодих Священиків?

Відповідь. О, мій дорогий співрозмовнику, Ви ставите питання глибоке. Без відповідної школи не може Церква існувати. І прийшовши до Української Православної Церкви в Канаді, я відразу віддав усі свої сили на підготову Священиків. І ми маємо хорошу Богословську Школу при Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, офіційну, цебто, що ми маємо урядові права. І ця школа має гарних професорів, і кожного року випускаємо нових Священиків, які знають гарно й глибоко канадійські умовини, і які підготовлені належно. І я глибоко вірю, що наша школа дальше буде розвиватися. Підкреслю Вам, що наша школа тепер єдина на ввесь український світ у розсіянні. Другої вищої української Богословської школи нігде немає.

Дорогий мій співрозмовнику, Ви здивуєтесь, коли я Вам скажу, що ми виховуємо багато, ось уже ввесь час, Священиків і для Української Православної Церкви в Америці. Ось тепер у нас є, скажемо, зараз 4 студенти для Америки, а один для Австралії. А ви ще більше здивуєтесь, коли я Вам скажу, що чорні з Африки устами англійського уряду звернулись були до нас, чи не могли б ми православних готувати навіть до Африки.

Значить наша Школа відома, нашу Школу знають, бо ми її провадимо, як Школу високу.

Питання. А яких заходів уживає Українська Греко-Православна Церква в шкільній ділянці, щоб зберегти серед канадійської молоді знання української мови?

Відповідь. Так, і це питання живе, і це питання всіх нас обходить, і це питання тяжке! Українська Православна Церква в Канаді звертає велику увагу на молодь, бо хоче, щоб ця молодь заступила старших у дальшому нашому житті. І ми скрізь позакладали недільні школи. Ми скрізь позакладали українські школи по всіх наших Церквах, по всіх наших Громадах. Священики пильнують цього. Ми маємо свої Громади, де по 15-17 учителів працюють при школах. Ми забезпечили те, що українська мова остається в нас мовою нашої національности в Канаді. Так, над цим треба тримати руку. І справа йде добре.

Користаюсь з нагоди, щоб тут голосно сказати, що в "Канадійському Фармері" з'явилася нотатка, буцімто Митрополит Іларіон хоче заводити англійську мову у Церкві, як мову Богослужбову. Та нотатка від початку до самого кінця неправдива. В Українській Церкві в Канаді,— а ми в Канаді маємо повну волю, Канада дає волю розвитку народности ми в Канаді плекаємо свою народність, щоб вона була міцною, щоб вона була організованою, а найперше, щоб вона не забувала своєї української мови!

Питання. Наскільки мені відомо, Українська Греко-Православна Церква в Канаді успішно розв'язала проблему забезпечення окремих парафій Літургійними Книгами в перекладі на українську мову. Про Ваш особистий вклад у цю справу широко писала, свого часу, канадська преса, українська й англомовна. Чи можете про це щось сказати?

Відповідь. І можу, і мушу, бо це дуже важлива справа в нас. Ви знаєте, що я ціле життя займався перекладами, як не Церковних Книг, то Біблії. Отже, я на це звернув велику увагу, і наша Церква забезпечена всіма потрібними нам перекладами. У нас є перекладна Комісія, яка переглядає кожну роботу. І не проходить року, двох років, щоб у нас не появлялась якась нова перекладена книжка. Господь дасть, Церква в Україні стане вільною, а старий Митрополит у Канаді скаже: "У нас все приготовлене для тієї вільної Церкви"!

Питання. Чи можете Ви сказати щось про переклад Біблії?

Відповідь. Я так і знав, що Ви мене про це запитаєте. Біблія — основа розвитку нації. Як ми багато втратили від того, що ми своєчасно не мали Біблії цілком зрозумілою, живою нам мовою. Мова церковно-слов'янська для багатьох відома, але не для всіх. Я все своє життя віддав на переклад Біблії, і з радістю можу Вам сказати, що Біблія, Старий Заповіт, уже в двох коректах складена і виправлена, і вийшло 1178 сторінок. Новий Заповіт уже ввесь складений, і перша коректа вже вся зроблена. Маю кріпку надію, що наступного 59-го року Господь поблагословить мене і український народ, — Біблія вийде у світ.

Питання. А можете Ви нам сказати, над чим Ви працюєте, крім Біблії, може в науковій ділянці?

Відповідь. Так, одночасно веду, своїм всежитєвим звичаєм, кілька праць. Написав працю і друкую її в "Вірі й Культурі", — "Українські нові переклади Біблії". Тут я широко розкажу про старші переклади, про переклад Морачевського, про переклад Куліша.

Крім того, я закінчив працю, яка зараз друкується і в 59-му році вийде у світ Праця зветься: "Наша літературна мова, — як належить говорити й писати по-українському". Праця вийшла на 424

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" x 3¾"

Число	
3027	Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

А втім, поминаючи формальні доказч, що підрібка була ділом рук не однієї особи, слід звернути увагу й на внутрішні чи ідеологічні аргументи,—на мету, з якою створено фальсифікат — Збірник "Св. Ісидора". Справа мети — це також істотно важливий доказ. Адже ж ціль Збірника "Св. Ісидора" — "доказати", що папа має право на головство над усією Християнською Церквою та на світську владу над християнськими державами, — принаймні над католицькими. І звідси питання: Чи ж ця мета могла бути метою лише однієї особи, прихильної такій папській ідеології? А чи ж самі папи, і то попереду всіх своїх прихильників, такої ідеології не мали й не мають? Отже, чи Збірник "Св. Ісидора" видавався його авторами для якоїсь їхньої власної ідеології, незалежної від папських амбіцій і планів? Рішуче — ні! У Збірнику "Св. Ісидора" проведена папська історична ідеологія. Перш за все, вона була на руку папі. Та ж уся історія папства йде під знаком намагання Римських архиєреїв (пап) доказати, що Христос нібито передав усю Свою владу лише Апостолові Петрові, і що Ап. Петро цю саму владу Христову передав лише папам, як своїм "наслідникам"; і з цією метою Рим писемно випустив легенду про сповидне перебування Петра в Римі - ніби то на становищі першого в історії Церкви єпископа Риму. На цій байці основані всі претенсії пап на їхнє уроєне "право" головства над усією Християнською Церквою і на несамовиті претенсії бути "намісниками Христа на землі", отже намісниками самого... Бога!

Отож, сяк чи так, сама мета Збірника "Св. Ісидора" була в повній згоді з основною політикою папства.

А втім, на здоровий глузд узявши, — якщо б ці претенсії папства справді мали під собою божественні основи, то Збірника "Св. Ісидора" взагалі не було б потрібно. Коли ж однак тут усе таки виявилася в Римі потреба мати такі "документи", як той підроблений Збірник "Св. Ісидора", цебто потрібно було аж "авторитету" якогось там сірячка Ісидора Меркатора, то тим самі папи силою самого факту мусять признати, що їхні претенсії на уроєне головство над усім християнським світом основані на підроблених документах, цебто, просто кажучи, на обмані, сфабрикованому авторами Збірника "Св. Ісидора", а не на божественних основах.

Ясно, що коли б так Рим мав хоч які-небудь докази із Св. Письма, або звичайні дійсні історичні джерела, то йому не було б потрібно фабрикувати фальсифікат "Св. Ісидора", щоб доказати своє уроєне "право" на першенство в усій Християнській Церкві.

Але Рим, дійсних доказів не маючи, опинився в такому положенні, що вважав за потрібне створити собі хоч фальшиві "документи". Коли ж обман був нарешті викритий, і Римові загрозила ще одна компромітація, то його теологи вирішили всю вину звалити на якогось там невідомого "Ісидора", — все це зробив сам той "Ісидор"! Але разом з тим Рим нагородив цього неіснуючого "Ісидора" титулом "Святого" за його діло, — а це ж діло злочинне!

Уже від часів папи Лева аж по часи папи Миколая, цебто продовж більше 300 років, у Римі планували, яким би то способом напустити блахмана на очі світу, а вже головно всій Християнській Церкві, щоб штучно піднести престиж папи в Римі, а одночасно принизити, або й зовсім знищити повагу Патріярхів Християнської Церкви на Сході. І тут твір "Св. Ісидора" не був якимсь випадковим собі явищем - "машинкою" якогось дрібненького шарлатана, а була заздалегідь добре продумана змова, як послідовне явище, узгіднене з цілісною політикою Риму; а ця його політика ще перед появою "Св. Ісидора" продовж соток років розвивала свою ідеологію, спрямовану на цю саму ціль, яку поставив собі й отой т. зв. "Св. Ісидор". Більше того, — бо й навіть тепер, коли вже знаємо, що твір видуманого "Св. Ісидора" — це явний обман; і коли відомо, що ввесь зміст цього твору — це фальшивка, і коли стало ясно, що метою, що задля неї цей твір фабрикувався, — це злочинна ціль; і коли нарешті самі католицькі богослови й історики натаврували цей твір, як підрібку, — то знаємо також і це, що справа традиційного відношення Римського єпископа до Християнської Церкви, як цілости, й досі ні на йоту не змінилася. Отож, цей факт обставинно проливає своє промовисте світло на ціль і походження твору "Св. Ісидора".

Рим у своїх планах виразно прагнув і прагне тільки до старшинства над усією Християнською Церквою.[1]) А одночасно він планував, щоб Римська Церква, під абсолютним проводом папи, заступила колишню Римську імперію - - з дохристиянських часів; це шовіністично-імперіялістична римська чи латинська політика папства. І тут мета - щоб папа був не тільки диктатором у справах Церкви, але й одночасно - імператором у світсько-політичній ділянці

Ця споконвічна ціль папства стала ясна ще з того часу, як Граціян підробив був документ т. зв. "Дар Констянтина", ніби то дар імператора Констянтина папі Сильвестрові. Як було вже сказано вище, цей документ був підроблений у Римі на те, щоб умовити в людство, що коли імператор Констянтин переносив був столицю імперії з римської у візантійську її частину — в місто Царгород, то він мав ніби то передати папі Сильвестрові всю свою владу не тільки над Церквою, але й також усю світську владу над імперією.

Тому то поява Збірника "Св. Ісидора" це було таке явище, що не стояло десь поза генеральною лінією ідеології Риму; цілком навпаки, це був продукт, що його Римові конче було потрібно для досягнення того, до чого Римські єпископи (папи) прагнули ще від часів розбиття Римської імперії.

Уже той факт, що вся Римо-Католицька Церква ще досі залишається організованою не за церковним, але за державним зразком, і Ватикан являється столицею папської держави, що в ній уряди держав мають своїх дипломатичних представників, а папа має (хоч і під іншою назвою) своїх амбасадорів по всьому світі, — свідчить про факт продовжування цієї ж традиційної ідеології й політики.

І так, тут мимохіть пригадуються слова Господа нашого Ісуса Христа, що їх Він промовив до Ап. Петра, кажучи: "Геть від Мене, сатано, — ти спокуса Мені, бо думаєш не про божественне, а про людське" (Мат. 16. 23.).

Але папство, як видно, з його історичної практики, мабуть, воліє слухати не оцих слів Христа, а слів твору "Св. Ісидора" і інших, що подібні до нього, — то ж і про ці інші в ході цієї розвідки буде згадано.

***

Кінець-кінцем, підсумовуючи прямі й посередні дані, що про них вище було сказано, не маємо навіть найменших підстав вірити в таке самовиправдування Римської Церкви, яке вона подає щодо появи твору "Св. Ісидора. Адже ж загально відомо, що в манастирях — з їхнім прецизійним порядком і строгою контролею — отакий собі перший попавший монах, як невідома світові "сіра еміненція" Ісидор Меркатор (чи Меркатор̈ес), життя своє не міг присвятити писанню такого твору, як цей Збірник, без відома ігумена, або й усього чернечого ордену, та-й без відома вищої церковної влади взагалі... Та ж без відома своїх старших він не міг би мати права доступу до архівних джерел Церкви, що ними він користувався; не міг би він також був без їхнього дозволу чи відома добути пергаменту, чи шкур, на яких він писав. І взагалі, взявши до уваги всі інші тодішні обставини письменницької праці, а вже зокрема обставини в манастирях, — а вони за тодішнього часу були куди суворіші, ніж тепер, — ніхто із здоровим розсудком не повірить, що той т. зв. "Св. Ісидор" міг допуститися свого злочину без відома вищої церковної влади. Зовсім навпаки, тайну його написання, випуску й розпоширення зможемо збагнути тільки тоді, коли приймемо висновок, що він користувався підтримкою церковної й політичної влади. І тільки тоді правильно й задовільно заспокоїмо допитливість своєї свідомості, коли признаємо твердження, що твір "Св. Ісидора" - це робота цілої закаптуреної ватаги фальшівників, що охоплювала собою більше число осіб на достойних постах по манастирях і в Церкві взагалі.

Припущення тих дослідників, які вважають, що твір "Св. Ісидора" постав не в Німеччині й не у Франції, а таки у Римі, під боком самих таки Римських пап, та ще й до того таки в самій папській бібліотеці, де автори Збірника вільно користувалися всіми потрібними їм для підрібки допоміжними матеріялами й повною свободою праці та опікою провідних осіб Церкви в Римі, — таке припущення є підстави вважати за цілком логічне. Адже ж тільки дуже довірені особи можуть мати доступ до папських архівів. Папська бібліотека, що в ній зберігаються важливі історичні документи і взагалі всякі старовинні високовартісні матеріяли, ще й тепер не відкрита, як і досі не була, отак собі для кожного попавшого, хто хотів би зайти собі й писати, що йому подобається, і влаштувати собі там робітню фальшування документів для власного вжитку.

(Далі буде)

[1]) Найновіший крок в цьому напрямі - це проголошення папою Іваном XXIII 25. I. 1959 р. католицького Собору в 1959 р. Мета цього Собору "об'єднати Християнство", а головно греків і Російську Православну Церкву і прилучити до Риму, щоб був "релігійний мир", — як заявив Іван XXII перед Колегією Кардиналів перед обранням його папою 1958 року.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

УСЕКАТОЛИЦЬКИЙ СОБОР ДЛЯ УНІЇ З РОСІЄЮ

У неділю 25 січня ц. р. папа Іван XXIII повідомив Колегію Кардиналів, що до кінця 1959 р. він скличе "вселенський" Собор. Метою Собору має бути: "Єдність, Свобода, Мир". І головно — "можливе воз'єднання поділеного Християнства".

Почули це різні Церкви християнського світу, і... почалося! Як кажуть: "багато галасу знечев'я". Наприклад, у Канаді представники Протестантських Церков почали офіційно виступати по телевізії (26 січня ц. р.) і говорили на тему можливої участи в цьому папському Соборі. Правда, говорили вони з усякими застереженнями, — на яких умовах вони взяли б участь. Однак усе таки дивно було бачити це випереджування факту, дивно було чути всі голосні заяви, на яких би умовах на Собор не запросили, — коли ще не відомо, чи їх запросять узагалі. Адже папа Іван XXIII ясно сказав, що можуть бути незапрошені ці Протестантські Церкви, що не мають Єпископату, благодатного духовенства взагалі і т. д. По-друге, папа ясно заявив, що це буде к а т о л и ц ь к и й Собор, а не-католицькі представники будуть запрошені лише як с п о с т е р е г а ч і; ніякого вирішального голосу вони мати не будуть. Папа запросить їх на те, щоб вони прийшли, як каже, "шукати єдности" Церкви. Отже він, папа, вже заздалегідь призначає їм "каноссу", цебто принизливе становище. Значить, вони мають прийти до Риму "шукати тут" поєднання, добиватися, щоб Рим прийняв їх під свою владу.

***

Що розуміє папа під своїм гаслом: "Єдність, Свобода, Мир"? Це ясно з його заяви у звязку з наміренням скликати Собор, — він 25. I. 1959 р. видав наказ, щоб у підготові до Собору молитися, щоб к а т о л и ц ь к е с т а д о залишилося "слухняним Римському Первосвященикові, як Єдиному Світовому Пастиреві". Оце і вся ціль "вселенського" Собору: Піддайтеся, всі християни, під владу папи!

На Соборі мають бути 73 кардинали і 2,500 католицьких єпископів з правом голосу. А збоку мали б бути кілька чи кільканадцять, чи нехай і пару десятків не-католицьких представників лише як звичайних німих спостерегачів. Вони мали б тут "шукати єдности" з Римом, а ці 2,500 єпископів з кардиналами мали б їм справу "єдности" вирішувати. Як вони вирішили б — це відомо заздалегідь. Але при тому ще папа має право одним своїм голосом перекреслити всі постанови Собору. Отже й мови немає про це, щоб були винесені якісь ухвали для обмеження папської диктатури і його апетитів на єдиного володаря всіх християн.

Уже сам наказ папи, щоб його духовенство молилося за "п о с л у х" йому християн, — свідчить, що папі йдеться про в л а д у над світом, і ще раз про в л а д у, і тільки про в л а д у. А ця мета протилежно далека від його дипломатичних гасел: Єдність, Свобода, Мир. Гасло "Єдність" тут означає диктатуру папи, отже воно перекреслює решту гасел — Свободу й Мир.

***

Д-р В. Дж. Ґеллеґер — генеральний секретар Канадської Ради Церков окреслив заяву папи про рішення скликати Собор у справі "християнської єдности", ніби як "повну несподіванку"... Але в дійсності ще більшою несподіванкою показується саме такий погляд д-ра Ґеллеґера. Адже заява папи — це в Римі: "наша пісня гарна й нова, — починаймо її знова..." Це нічого нового під сонцем у Римі! Це споконвічна пісня Риму про уроєну папами владу над усім християнським світом.

Це треба твердо мати на увазі деяким людям з не-католицької сторони, які мають добру волю, але при тому думають способом "вишфул тинкінг" (бажальне думання), і можуть бути готові, пробачте, з "телячим захопленням" співати похвали папі Іванові XXIII, як ніби то такому, що ніби "інакший", ніж були всі інші папи. А цей галас знечев'я в церковній політиці нагадує дещо і з світської міжнародньої політики: ще не вспіє Хрущов пчихнути, як уже його агенти і їхні несвідомі вузькозорі потакайли роблять шум-гам, що, мовляв, у Кремлі все "змінилося", і що Хрущов "перший" пішов назустріч "мирові" Так воно вийшло з тим галасом з приводу заяви папи. Не-католицькі пресові спостерегачі виявили аж таку "фаховість" у теології, що католицькі Собори "вселенськими" (світовими) величають...

Католицька агітація, звичайно, розраховує на людей, що мають катаракт на очах розуму. Такі люди потраплять вірити большевицькій "магічній штуці", що мовляв, може співжити національність з комунізмом на такій основі: щоб культура була "національна формою, а комуністична змістом". І знаходяться такі, що вірять у таку можливість; бо вони взагалі не мають поняття про такі речі, як зміст і форма ,і їхнє взаємовідношення.

Так воно й тут... Можуть вискочити такі глашатаї й у Церкві, і голосити "премудрі" ідеї. Ми, мовляв, не є за тим, щоб папі піддаватися. Ми є лише за тим, щоб співпрацювати з Римом, "кооперувати" там, де маємо "спільні інтереси"! "Мудрі" голоси часом бувають, — не поминаючи злом, бувають і серед "наших".

Але чи думають вони над тим: Як вони змогли б з о в н і ш н ь о з Римом співпрацювати, коли є непогодимі в н у т р і ш н і (теологічні, ідеологічні) розходження? А в н у т р і ш н я сторона Церкви — її з м і с т, керує її з о в н і ш н ь о ю стороною. Ось у Римі є кинений п р о к л і н на всіх не-католиків; цей п р о к л і н є частиною католицької т е о л о г і ї, він має догматичний характер! Він є в н у т р і ш н і м чинником, що керує зовнішньою стороною, цебто — забороняє католикам сходитися з не-католиками, бо вони Римом "прокляті". Отже, чи думають над тим деякі "самовідвержені" агітатори з о в н і ш н ь о ї співпраці з Римом, як проклинаючі можуть співпрацювати з "проклятими", з "трефними", з "вийнятими з-під закону"? Хто таку нелініцю голосить — це прихильник унії, або несвідома людина, яка нехотя обманює і себе, і тих, що їй вірять.

***

І нарешті — найголовніше питання... Ці всякі тут коментатори з різних протестантських середовищ (дай, Боже, щоб таких не було між нашими, — скажемо, десь поза Канадою!) нагадують приповідку: "коня кують, а жаба ногу наставляє". Із заяви папи виходить, що він легковажить усякі інші Церкви навіть у своїх унійних намаганнях, отже й не удостоює їх навіть такої чести, щоб гонитися за ними, як за жертвами; це має бути ділом дрібніших діячів Католицької Акції.

Ціль плянованого Собору (Католицька Церква числить його "21-им") є така, як намітив її папа Іван XXIII, ще як кардинал Анджельо Ронкаллі, перед Колегією Кардиналів, яка 1958 р. зібралася вибирати папу, і вибрала його як Івана XXIII-го. Отже перед своїм вибором на папу він поставив перед Ватиканом таку програму на найлибжче майбутнє, щоб "воз'єднати принаймні 500,000,000 католиків і 225,000,000 греків та православних р о с і я н, — як перший крок у напрямі р е л і г і й н о г о м и р у між у с і м и х р и с т и я н а м и" ("Винніпеґ Фрі Пресс", 26. I. 1959 р.).

Ось на яку "грубу рибу" полює папа Іван XXIII, плянуючи свій Собор! Отже він може здивований, — при чому "старі кальоші", — чого ці всі дрібненькі рибки з інших Церков зняли гамір; чого гукають: "На здоров'я!" коли до них не п'ють!?

Стара мрія Ватикану — Росія! "Єдіная, неділімая матушка-Рассія"!

Певно, може собі Ватикан мріяти сни про Росію, коли вже жити без того ніяк не може, але тут питання: Яким правом у с і х п р а в о с л а в н и х у державних межах Совєтського Союзу папа Іван XXIII зараховує до р о с і я н? Тут він вірно ступає слідами свого попередника — Пія XII, який проголошував українців "росіянами". Отже, поки Собор Католицької Церкви лиш має ще пробувати "воз'єднати" Москву з Римом, то вже раніше вспів "воз'єднати" Київ з Москвою!

І коли українців повинна цікавити справа з ' є д и н е н н я, то це лише в такому розумінні: об'єднано запротестувати перед Ватиканом, щоб нарешті перестав називати українців росіянами, і щоб не приносив Україну в жертву Москві, щоб такою ціною приєднати її для римської політики. Українці не повинні дозволити на це, щоб Рим за кошт України здійснював свої світові пляни. А покищо треба дивуватися, — як воно так, і чому "складається", хоч з того часу йде вже четвертий місяць, що ні одна з українських репрезентативних організацій не запротестувала проти того, що папа Іван XIII зараховував українців до росіян?

Багато є й іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що коли б написати про кожне зокрема, то й сам світ не вмістив би написаних книг (Дії Св. Ап. 1. 25).

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ВИ КАМЕНЕМ, А МИ ХЛІБОМ... ЧИ ЦЕ ТОЛЕРАНЦІЯ?!!!

"Папа Пій XII був високоосвіченою людиною, знав багато мов та був безперечно одним з визначніших пап... "Ряд Православних Церков у вільному світі, в тому числі й УАПЦ висловили співчуття Римо-Католицькій Церкві з приводу смерти папи Пія XII".

(Журн. "Рідна Церква", ч. 37, 1959).

***

Група читачів з Горвелі прислала мені вищезгадану виписку з новинки. І лист прислала — за особистим підписом п. Семка Коровая. Пишуть вони, що не дуже розуміють цю новинку, і що вона серед них усякі думки викликає і т. д. Ну, одне слово — пишуть, пишуть і пишуть... Пишуть, та й питають, що я про цю новинку думаю?

Я?!!! Ви, панове, хіба здорово жартуєте. Чи думаєте, — я розумію? А звідки Вам раптом у голову прийшло, що я можу у вищій політиці щось розуміти?

Уся моя, так би мовити, вища політика — це т о л е р а н ц і я ! Я мушу ще раз підкреслити: то-ле-ран-ці-я!!! Отже, будь ласка, не забувайте, що все те, що я пишу, розбираю з точки зору повної толеранції.

За толеранцію я готов голову свою віддати. І воювати готов за толеранцію. Так само й до тієї Вашої новинки я підходжу під кутом толеранції.

І тут між моєю думкою і Вашою може бути основне розходження. Ви в цій новинці бачите "толеранцію" УАПЦ по відношенні до покійного папи Пія XII, чи навіть дещо більше, а я, на жаль, її тут бачити не можу... Може я помиляюся... Цебто, я хотів сказати, що провід УАПЦ мав добру волю показати толеранцію, але — питання: Чи вдалося йому її як слід показати?

Ось візьмемо точку число один... Папа Пій XII, ще коли був кардиналом Євгеном Пачеллі, служив у Польщі як політичний представник (нунцій) Ватиканської держави. Коли Польща й Ватикан торгувалися за українські православні церкви на Холмщині й Підляшші, то кардинал Печеллі, очевидно, мусів бути посередником. Бо це ж його робота, як нунція, в таких випадках. Ну, стало на тому, що торгу добили, і 1938 року Ватикан таки продав Польщі українські православні церкви. Продав він, значить, недорого, — за 2,500,000 золотих, цебто за 500 тисяч долярів, — понад триста церков і всю землю та всіх православних українців цих провінцій. Церкви продав він дуже дешево, бо вони, мовляв, занадто старі; деякі з них і по років 500 мали. Отже все на розбірку пішло. А українців продав дешево, бо, як казали, ціна на них тоді у Ватикані невисока стояла.

Ну, а тепер візьміть і зробіть з того висновок... Коли Українська Автокефальна Православна Церква на Чужині (з центром у Зах. Німеччині) вислала співчуття з приводу смерті того таки папи Пія XII, то що у Ватикані могли подумати? А могли подумати, що це насміх над ними! Мовляв: ми на вас каменем, а ви на нас хлібом! А чи це щире? Воно ніби гарно хлібом за камінь... Але — каміння у нас багато, – та чи багато у вас хліба, що ви так ним розкидаєтеся?... Отож тут щось підозріле може бути... А що світ скаже, коли довідається, що ми на вас каменем, а ви нас хлібом, і то білим? Скаже: провід УАПЦ кращий, а провід Ватикану гірший... Чи не на те це співчуття й прислане було, щоб перед світом Ватикан гіршим показати?

Ось і бачите тепер, що я про це думаю... Висилка того співчуття справді поставила Ватикан у прикре міжнародне положення, — перед суд світової опінії... Отже, я думаю, що тим самим воно само собою виникає брак толеранції... Більш толерантним було б того співчуття не висилати. Така моя думка... Може я й помиляюся, але все таки є деякі докази на потведрження моїх здогадів... Наприклад, якщо б це співчуття було Ватиканові приємне, то про нього Ватикан був би по всьому світі розголосив. А тим часом про всі важніші співчуття від Церков Ватикан повідомив, а про співчуття з боку УАПЦ з Німеччини не згадав, промовчав... Чому? Бо йому прикро було признаватися перед світом, — мовляв, ми на них каменем, а вони на нас хлібом... Отже я особисто був би пощадив Ватикан, і не вислав би того співчуття.

Точка число два... Папа Пій XII не прислав УАП Церкві в Німеччині співчуття, коли помер її голова бл. п. Митрополит Полікарп. Значить, Ватикан поставлено в таке положення: Ви не співчували нам з приводу смерті Голови нашої Церкви, а ми співчуваємо вам з приводу смерті Голови вашої Церкви. Значить, ми кращі за вас... Так могли прийняти у Ватикані це співчуття, і знову у прикре положення їх ставиться... Ото, щоб показати толеранцію, я не вислав би того співчуття.

Точка число три... Недовго перед смертю голови УАПЦ Митрополита Полікарпа Сікорського діяч Католицької Акції проф. М. уЧбатий зробив напасть на нього в Енциклопедії Українознавства. І папа Пій XII не став в обороні Митрополита Полікарпа — Голови УАПЦ на Чужині. Отже це співчуття з боку УАПЦ з приводу смерті Пія XII знову ж могло виглядати на те, що: ви на нас каменем, а ми на вас хлібом, бо ми, мовляв, кращі.

Точка число чотири... Коли по смерті Пія XII вибрано на папу Івана XXIII, то з того приводу отримано багато поздоровлень. Але про якесь поздоровлення від УАПЦ на Чужині не згадали з Ватикану. Вислала це поздоровлення УАПЦ чи ні — не знаю. Але якщо не вислала, то у Ватикані можуть подумати ось що: Дивно воно з Вашого боку!... Коли папа вмирає, то ви скоро співчуттям відзиваєтеся, бо це вас цікавить... А коли папа лише життя своє починає на становищі папи, то ви мовчите...

Точка число сім... Співчутя УАПЦ вислала **"Римо-Католицькій Церкві"**, з приводу смерті Пія XII як **"Голови Римо-Католицької Церкви"** (так і написано!) Отже, тут уже як таки не кажіть, але я бачу тут нетолерантність по відношенні до греко-католиків (уніятів)! Бо воно, видите, виходить так: співчуття висилається лише Римо-Католицькій Церкві, бо вона сумує. А чи греко-католики тішаться, що папа помер? А тим часом про них ні півсловом, — згадано лише римо-католиків... Далі, сказано, що папа є головою римо-католиків... А де ж є папа греко-католиків?

Точка число вісім... Тут справа загального характеру. У новинці "Рідної Церкви" сказано: "Ряд Православних Церков у вільному світі, в тому числі й УАПЦ висловили співчуття Римо-Католицькій Церкві з приводу смерти папи Пія XII".

Ось і маєте: "Ряд Православних Церков!..." Але тут якось із справою теології не дуже то все в порядку... Та ж учені й провідні теологи повинні таки знати ось таку "азбуку" теології, — що: Католицька Церква суворо забороняє не-католикам, як "проклятим" у Римі, брати будь-яку участь у церковно-релігійних обрядах з католиками. Отже католикам не вільно приймати не-католиків до участі в Хрестинах, Похоронах, Вінчаннях і т. д., і то навіть у характері свідків і т. п. А вислання співчуття — це вже участь у Похороні... Отже висилаючи це співчуття Римові, не-католики нарушили засади Католицької Церкви!.. А хіба ж це з їхнього боку ознака толеранції? Не бажає собі Рим, щоб не-католики, як "прокляті єретики", брали якусь участь у їх Похороні, - треба їхню волю вшанувати, участи не брати, співчуття не висилати, — це буде толеранція

***

Точка девять... десять... двадцять... сто... тисяча!! І так далі. І тому подібне. І таке інше!!!

Назар Полин.

НА ДЕНЬ МАТЕРІ

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї) З десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.50
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	8.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:		Ціна одної Ікони:
4¼x5½	цалів	5 центів
5¼x7½	"	5 "
7½x10¼	"	15 "
8¼x10½	"	15 "
13x16¾	"	40 "
15¾x20½	"	60 "

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

МОСКАЛІ НЕ МУСЯТЬ УЧИТИСЯ МОВ "СОЮЗНИХ РЕСПУБЛІК", КАЖЕ ХРУЩОВ

М. Хрущов подав проект, щоб учні російських шкіл на території "союзних республік", цебто поневолених Москвою країн, не мусіли вчитися мови поневолених Москвою народів. Однак під кінець грудня м. р. депутати (посли) тих "союзних республік" у Верховному Совєті СССР у Москві виступили проти цього проекту Хрущова. За депутатами Грузії, Литви, Латвії, Азербайджану і т. д. озвався, хоч і менш сміливо, депутат т. зв. "Української СССР" С. Червоненко, що "треба зберегти вивчення російської й національних мов".

ДЯКУЙТЕ, ДЯКУЙТЕ, ДЯКУЙТЕ...

Українці греко-католики у Франції підлягають французькому римо-католицькому кардиналові Фелтенові, а генеральним вікарієм є бельгієць о. Маврикій Ван де Мале. І цей генеральний вікарій у своєму "Різдвяному привіті" українцям пише ось що:

"Подякуйте, що Українська Церква (унятська) дістала (від Риму) ще одного Митрополита і двох Єпископів..." "В часі від 18. до 25. січня в тижні молитов за з'єдинення церков молимся, Дорогі Браття і Сестри, за святу єдність між українцями, щоб роздор, який наступив тому 900 літ, був заступлений суспільною єдністю і любовю, і щоб одним серцем і одною душею прославляти Бога". (Цей "Різдв. привіт" поміщений на 1-ій стор. Різдвяного числа часопису "Українець", органі ОУНб у Парижі. Пояснення в дужках наші. — В).

Правильно о. М. Ван де Вале пише, що Україна ще 900 років тому, отже від початку прийняття Християнства, не належить до Риму. А розкол в Українській Церкві наступив лише 363 роки тому — з ментом Берестейської унії 1596 р., заведеної силою Риму й Польщі. І то лише кілька єпископів-відступників відкололися від Української Православної Церкви і українського народу, а не поділився народ. Народу не питали, чи бажає він унії, — його буками до унії з Римом гнали.

А тепер чужинецький агітатор узявся повчати українців, як вони мають єднатися під владою папи! На жаль, багато чужих агентів під кличами "національної єдности й соборности", що такі дорогі серцю кожного українського патріота, розуміють єдність з Римом, отже вони злочинно зловживають почуттям українського патріотизму для поневолення українського народу на церковно-національному відтинку.

ПРИГАДУЮТЬ ДОКУМЕНТИ З ЧАСІВ МАЗЕПИ

Рік 1959-ий — це рік 250-ліття з дня смерті гетьмана Івана Мазепи. З цієї нагоди українські часописи й журнали час до часу присвячують згадки Мазепинській добі в історії України.

Низку документів подав для передруку і Ан. Москаленко на сторінках гетьманського часопису "Батьківщина" (17-24 січня 1959 р.). Між ними поданий документ про заключення договору між козаками й П. Орликом, якого 1710 р. по смерті Мазепи козаки вибрали собі гетьманом на еміґрації — в турецькій імперії, куди відступили після Полтавського бою проти Москви.

У першій точці договору козаки поставили новому гетьманові, П. Орликові, вимогу, щоб він зберігав "нетерпимість до чужої релігії", це значить, щоб не проміняв своєї Православної Віри на чужу релігію.

СКІЛЬКИ УКРАЇНЦІВ У КАНАДІ ПОДАЮТЬ УКРАЇНСЬКУ МОВУ ЯК МАТІРНУ

Під час перепису населення в Канаді 1941 р. українці подали за свою матірну мову в таких відсотках: 92.1% українську, 5.1% англійську, 0.1% французьку. А під час перепису в 1951 році: 79.6% українську, 18.7% англійську, 0.2% французьку.

СТІННІ КАЛЄНДАРІ

Склад Церковних Речей при Консисторії має в продажі „Стінні Календарі" з гарними іконами православного стилю та з українським православним календарієм.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою .... 35ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

"ЛЮДИ ТУТ МАЛОСВІДОМІ, І БОЯТЬСЯ ЦИХ ПОГРОЗ"

Кореспонденти варшавського "Нашого слова" (ч. 50, 1958) відвідали село Гилич (бувше містечко) на Лемківщині, в якому є кільканадцять українських родин греко-католиків. І про них згадані кореспонденти пишуть: "Частина з них під натиском місцевого священика перейшла на латинський обряд, що тут рівняється зміні національности. Решта людей твердо держиться свого, і латинський парох грозить з амвони їм прокляттям, і вони "не осягнуть ласки Божої". Люди тут малосвідомі, і бояться цих погроз".

Бувають такі люди там, на Лемківщині, але — треба вірити, — таких є меншість. А тут у нас, у країнах вільного світу? Є такі священики, які грозять українцям греко-католикам прокляттям, і що вони "не осягнуть ласки Божої", коли будуть сходитися з православними українцями. Католик чужинець має їм бути ближчий, ніж православний українець. А чи ж таке вбивання клина між український народ не означає зради національности?

ВІДПОВІДНИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ СВЯЩЕНИК ДЛЯ МОСКВИ

Року 1955-го большевицька влада усунула з Москви о. Дж Бісонетта з ЗДА — єдиного католицького священика в цьому місті.

А в січні ц. р. Москва несподівано поінформувала, що вона готова прийняти нового католицького священика до Москви — о. Люї Діона з Ворчестер, Масачюсетс, ЗДА. Не так давно перед тим о. Діон був у Москві на науковому з'їзді, і навіть "був у духовних шатах", як подавала католицька преса. В ЗДА він відомий як москвофіл. До СССР він виїхав на своє становище 20 січня ц. р.

У Москві є 130 католиків — членів закордонних дипломатичних місій, що їх о. Діон буде духовно обслуговувати. Москва усунула о. Бісонетта, бо вважала його за небезпечного, а о. Діона прийняла.

Бо коли говоритимуть: "Спокій і безпечність", тоді несподівано прийде загибіль на них, як мука тієї, що носить у лоні, — й вони не втечуть (І. Ап. Павла до Солунян, 5. 3).

...Твердо спокійними бути й робити своє, та робити руками своїми, як ми вам наказували, — щоб ви перед чужими пристойно поводилися, й щоб ні в чому не мали потреби" (І. Ап. Павла до Солунян 4. 11).

Усе мені можна, але не все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно (І. Ап. Павла до Коринтян 5. 12).

ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

ОВКБУРН, Ман. З Завіщання бл. п. Юрія Карасевича $50.00

ОТТАВА, Онт. З Похорону бл. п. Стефана Меленки. Збірку прислав о. М. Д. Подольський 37.60

ГУДІВ, Саск. З Похорону бл. п. Дмитра Козія. Збірку прислав о. М. Коленич 30.00

ВИНЯРД, Саск. Пожертва судді Михайла Стечишина 25.00

СПЕДДЕН, Алта. З нагоди 50-ліття Вінчання Івана й Олесі Романчуків 22.43

НЮБРУК, Алта. З нагоди 10-ліття Вінчання Павла і Теклі Ласківських. Збірку прислав о. М. Фик 18.00

ШІГО, Саск. З Похорону бл. п. Дмитра Максимюка 15.00

ШІГО, Саск. З Похорону бл. п. Николая Курулюка. Обидві збірки прислав о. Б. Яковкевич 15.00

ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. З Похорону бл. п. Гарасима Костюка. Збірку прислав о. Т. Славченко 15.00

ГЕФФОРД, Саск. З Поминального Богослуження по бл. п. Михайлові Семкові. Збірку прислав о. Я. Рибалка .. 14.25

МИРНАМ, Алта. З Поминального Богослуження родини Яремчуків. Збірку прислав о. М. Крищук 13.05

ВЕРНОН, Б. К. З Похорону бл. п. С. Б. Микитюка. Збірку прислав о. Г. Василів 11.50

ГАРДЕНТОН, Ман. З Похорону бл. п. Дмитра Сапача. Збірку прислав о. П. Стефюк 11.30

ГЛЕСЛИН, Саск. З вечері на честь п-ва М. Кульчицьких. Збірку прислав о. О. Хомяк 11.00

ШІГО, Саск. З Похорону бл. п. Дмитра Стрілецького. Збірку прислав о. Б. Яковкевич 10.50

МУСІДОРА, Алта. З Похорону бл. п. Івана Ількова. Збірку прислав о. М. Крищук 10.50

ГЕМИЛТОН, Онт. З нагоди Вінчання Євгена Федака і Орисі Олійників. Збірку прислав п. Василь Баюс 10.00

КАНОРА, Саск. З Похорону бл. п. Стефана П. Копильчука. Збірку прислав о. В. Слюзар 10.00

РІДЖАЙНА, Саск. З нагоди 81-х уродин пані Параскевії Анклевич. Збірку прислав о. В. Апонюк 10.00

ГРИМСБІ, Онт. З Похорону бл. п. Василя Лісовського. Збірку прислав о. Ю. Цукорник 10.00

МЕЛВИЛ, Саск. З Похорону бл. п. Розалії Савчин. Збірку прислав о. М. Коленич 10.00

ВИТКІВ, Саск. З Поминального Богослуження по бл. п. Николі Іванчукові. Збірку прислав о. О. Хомяк 10.00

РЕДВЕЙ, Алта. З Похорону бл. п. Якима Бойка. Збірку прислав о. О. Фляк 10.00

ТОРОНТО, Онт. З нагоди 50-ліття Вінчання п-ва І. Гуменюків. Збірку прислав п. І. Янішевський 10.00

ВЕРНОН, Б. К. З Похорону бл. п. Олекси Скорця. Збірку прислав о. Г. Василів 10.00

ВИЛЛИНГДОН, Алта. З Похорону бл. п. Параски Гуньки. Збірку прислав о. С. Столярчук 10.00

АНОЛА, Ман. Пожертва п. Павла Німчука 9.75

ВАЙТА, Ман. З Похорону бл. п. Матвія Москалюка. Збірку прислав о. С. Ґреділь 9.25

ВЕРНОН, Б. К. З нагоди гостини на

честь п-ва Катерини і Петра Лучаків. Збірку прислав о. Г. Василів 8.50

ГЕМЛИН, Алта. З Похорону бл. п. Івана Гакмана. Збірку прислав о. С. Столярчук 8.00

ВЕРНОН, Б. К. З Хрестин у п-ва Петра й Павліни Кіндрачуків. Збірку прислав о. Г. Василів 7.50

КЕЛГАРІ, Алта. З нагоди уродин п. Г. Комарницького. Збірку прислав о. А. Хруставка 7.00

БІМСВИЛ, Онт. З нагоди Хрещення Марії Анни, донечки Дмитра й Стефанії Шпитковських. Збірку прислав о. Ю. Цукорник 6.50

МЕКДОВЕЛ, Саск. З нагоди несподіванки для п-ва Дмитрунців. Збірку прислав п. П. Лаціник 6.25

ФЛИН ФЛОН, Ман. З нагоди Хрещення донечки п-ва Анни і Миколи Кадищуків. Збірку прислав о. С. Кіцюк 6.00

МУС ДЖЬО, Саск. З нагоди Хрещення донечки п-ва Марії і Володимира Шипиляків. Збірку прислав о. К. Желішкевич 6.00

МОНТРЕАЛ, Кве. З нагоди привітальної гостини для пані Стус. Збірку прислав п. В. Турченюк 6.00

ЕДМОНТОН, Алта. З нагоди Хрещення донечки п-ва Марії і Стефана Кобелків Збірку прислав О. Єренюк 6.00

ГЛЕНДОН, Алта. З нагоди 80-ліття уродин п. Андрія Кіндракевича. Збірку прислав о. П. Дорош 6.00

ЕДМОР, Саск. З Похорону бл. п. Анни Шпак. Збірку прислав о. Б. Яковкевич 6.00

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Пожертва місцевої Укр. Гр.-Православної громади, прислав п. С. Гельмич 5.50

ГУДІВ, Саск. З нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Катерини і Юрка Павлишиних. Збірку прислав о. М. Коленич 5.50

ЕДМОНТОН, Алта. З Похорону бл. п. Савелі Васюти. Збірку прислала пані Наталя Базюк 5.00

ОШАВА, Онт. З Похорону бл. п. Володимира Купніцького. Збірку прислав о. Д. Лучак 5.00

ВОНДА, Саск. З Похорону бл. п. Ксені Процишин. Збірку прислав п. Никола Гриців 5.00

РАМА, Саск. Пожертва п-ва Н. і К. Ґондзолів; прислав п. М. Якимишин 5.00

ОШАВА, Онт. З нагоди 25-ліття Вінчання Василя й Марії Галиків. Збірку прислав о. П. Запаринюк 5.00

БРЕНТФОРД, Онт. З нагоди 25-ліття Вінчання Григорія і Розалії Осьмаків. Збірку прислав п. М. Перожак ... 5.00

ВОТЕРФОРД, Онт. З нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Щербанів. Збірку прислав п. С. Дворнік 5.00

НЮБРУК, Алта. З Похорону бл. п. Петра Семотюка. Збірку прислав о. О. Фляк. 5.00

ВАСЕТНА, Алта. З Похорону бл. п. Софії Гусів. Збірку прислав. о. О. Фляк 5.00

ТОРОНТО, Онт. З нагоди 25-ліття Вінчання Павла й Марії Колодіїв. Збірку прислав п. В. Григоряк 5.00

САСКАТУН, Саск. З нагоди Вінчання Василя Москаля з Ольгою Боднарчук. Збірку прислав о. М. Боднарчук .. 5.00

ВИЛЛИНГДОН, Алта. З Похорону бл. п. Тимофії Ґордел. Збірку прислав о. С. Столярчук 5.00

ВИЛЛИНГДОН, Алта. З Похорону бл. п. Івана Поповича. Збірку прислав о. С. Столярчук 5.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва п. Мирона Гаврика 5.00

ВОТЕРФОРД, Онт. З нагоди 30-ліття Вінчання Стефана й Магдалини Жигальських. Збірку прислав п. І. Данилевич 5.00

МУСІДОРА, Алта. З нагоди прощальної вечірки на честь п-ва Михайла і Марії Ількових. Збірку прислав п. М. Качмар 5.00

ЕҐАСІЗ, Б. К. З нагоди Хрещення діточок п-ва Петра й Софії Молящуків. Збірку прислав о. Г. Удод 5.00

ТРАНСКОНА, Ман. З Похорону бл. п Юстини Скорупської. Збірку передав о. Є. Грицина 5.00

КЕЛГАРІ, Алта. З нагоди Хрещення синка п-ва В. і К. Сидоруків. Збірку прислав о. А. Хруставка 5.00

МІЧЕМ, Саск. З Похорону бл. п. Павлини Костинюк, - пожертва місцевого відділу Союзу Українок; прислав о. В. Сенишин 5.00

ІСТ СЕЛКИРК, Ман. Пожертва пані Г. Ребко 5.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. Николая Скакуна, як Невянучий Вінок по дружині Домні. Пожертву передав о. Е. Ґорґіца 5.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертви п. М. Сахно; прислав о. М. Овчаренко 5.00

МЕЛФОРТ, Саск. З Похорону бл. п. Івана Козака. Збірку прислав о. Е. Приступа 4.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва о. І. Стуса 4.00

МОНТРЕАЛ, Кве. З нагоди Вінчання Зеновії Фойчук з Петром Сафулкою Збірку прислав п. І. Смоляк 5.00

НЮ ВЕСТМИНСТЕР, Б. К. З Похорону бл п. Калини Серна. Збірку прислав о. С. Костюк 2 50

ВАНКУВЕР, Б. К. З Похорону бл. п. Софії Панькової. Збірку прислав о. С. П. Симчич 2.50

СІБА БІЧ, Алта. Пожертва п. В. Рудника 2.00

ОШАВА, Онт. Пожертва п. І. Михаловського; прислав о. П. Запаринюк .. 2.00

ОВК БЕНЬК, Ман. Пожертва п. Михайла Ревуцького 2.00

РЕДВОТЕР, Алта. Пожертва п. Йосифа Германа 2.00

ШІГО, Саск. Пожертва пані Гафіци Пікуш 2.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Пожертва п. М. Савчука 2.00

БРЕНТФОРД, Онт. Пожертва п. С. Цибульського 2.00

КИРКЛЕНД ЛЕЙК, Онт. Пожертва п. Томи Хмари 2.00

ВЕРНОН, Б. К. Пожертва п. І. А. Чоботаря 2.00

ФОРТ ФРЕНСИС, Онт. Пожертва п. М. Євчина; передав о. Д-р С. В. Савчук 2.00

ВЕРМОНТ, ІЛЛ., ЗДА. Пожертва пані Марії Клепачівської 1.50

ГВЕЛИЙ, Б. К. З Похорону бл. п. Антона Лисака. Збірку прислав о. О. Костюк 1.50

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ:

А. Касіянчук — Транскона, Ман. ..	1.00
М. Канасевич Едмонтон, Алта. ...	1.00
И. Яремко — Ріджайна, Саск.	1.00
Л Бобіцький — Бітон, Б. К.	1.00
Е. Кобринович — Келовна, Б. К. ..	1.00
Катерина Гутій - Кокрейн, Онт. ..	1.00
Марія Поліка — Торонто, Онт.	1.00
Іван Мельничук — Мирнам, Алта ..	1.00
В. Кузик - Сифтон, Ман.	1.00
М. Вербний - Єллов Крік Саск. ..	1.00
Г Черепаха - Киркленд Лейк, Онт.	1.00
Пані М. Русняк – Едмонтон, Алта ..	1.00
А. Батюк - Едмонтон, Алта	1.00
Олекса Гриців — Торонто, Онт	1.00
М. Бориськевич - - Дітройт, Міч	1.00
Михайло Туров — Престон, Онт ...	1.00
Іван Гриньків — Бюкенан, Саск. ..	1.00
І. Смоляк Монтреал, Кве.	1.00
С Яцович - Монтреал, Кве	1.00
Стефан Байдак - Монтреал, Кве ..	1.00
Н. Солоничний Сенді Лейк, Ман	1.00
Іван І. Озубко — Голден, Алта	1.00
Михайло Бабляк — Монтреал, Кве.	1.00
М. Савчук — Ардмор, Алта	1.00
І. М. Письменний Редвей, Алта ..	1 00
Г. Шнурко Садбурі, Онт	1.00
Н. Горбай - Роблин, Ман	1.00
Стефан Копоть Едмонтон, Алта	1.00
Стефан Сокач Кристал Біч, Онт	1.00
М. Серадака - Лімінґтон, Онт....	1.00
П. Яковець Принс Алберт, Саск..	90
Никола Мироник — Лімінґтон, Онт.	50
Іван Лесько Вонда, Саск.........	50
М. Капаціла Вонда, Саск.	50
о. Василь Уманець - Ст. Пол, Мінн..	50
Андрій Шептак - Реншо, Па	34

СВЯТО СВ. АПОСТОЛА АНДРЕЯ ПЕРВОЗВАННОГО ДЕНЬ ПАТРОНА КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

Українська Православна Церква відзначає 13 грудня н. ст. Свято Св. Апостола Андрея Первозванного. Постать Св. Апостола Андрея особливо дорога українському народові, бо це він перший проповідував Христову Віру на українських землях. Цей факт мав і має великі наслідки для Української Православної Церкви, бо ж її основав сам Апостол Христа — Св. Андрей.

Для Української Греко-Православної Церкви в Канаді Свято Св. Апостола Андрея — це великий день, бо Колеґія з її Богословським Факультетом названа іменем цього великого Апостола: Колеґія Св. Андрея.

Як і минулими роками, так і цього року студенти Богословської Школи вже кілька тижнів наперед приготовлялися до Свята свого великого Патрона. Якраз дякуючи дбайливій підготовці Свят-Андріївський Вечір був дуже вдалий.

У суботу, 13 грудня о год. 7.30 вечора в колеґійній Каплиці настоятель Богословської Школи о. Митрат Є. Грицина відправив Молебень, на якому були присутні всі студенти й професори та численні гості Співав хор студентів-богословів під диригентурою о. Протопресвітера Т. Яковкевича. Було багато присутніх, і всім немов чогось бракувало, — не було між ними Декана Богословської Школи — Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, що коротко перед цим виїхав на схід Канади на Канонічну Візитацію.

По Молебні в колеґійній бібліотеці відбулася науково-мистецька частина Свят-Андріївського Вечора. Відкрив її вступним словом студент-богослов Микола Дебрин, привітавши присутніх отців, професорів і гостей. Хор студентів під управою о. Протопресвітера Т. Яковкевича відспівав „Величання Св. Апостолу Андрею" і „Хваліте Ім'я Господнє". Хоча хор не великий своїм складом, то співав гарно й з відчуттям слів тексту.

Черговою точкою програми було слово о. Настоятеля Є. Грицини. У своїй промові о. Грицина сказав, що не можна було підібрати кращого імени для Колеґії, як ім'я Святого Апостола Андрея Первозванного. Під опікою Св. Апостола Колеґія вже 12 років гарно розвивається, а її праця дає великі наслідки для Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Щороку

ряди нашого духовенства поповнюються новими високоосвіченими священиками. Однак через брак фондів Колегія не спроможна поширити обсяг своєї діяльности, а саме не має змоги видавати книжок богословського змісту, що так потрібні як для наших священиків, так і для вірних. А саме тією, так потрібною, працею наша Богословська Школа наслідувала б свій праобраз — Києво-Могилянську Академію, що невтомно ширила Христову Віру серед українського народу, що її він отримав від самого Апостола Андрея. Це як слід оцінив наш народ, бо в Україні ніколи не бувало сект, а правдива Віра завжди була близька серцю українців.

У Канаді Колегія Св. Андрея — це те євшан-зілля, що пригадує тому, хто готов покинути свою Віру й народ — все рідне, українське. І вже почерез 12 років робить це Колегія — пригадує нам про нашу Православну Віру, про культуру й наші стародавні звичаї. У канадських обставинах багато наших людей переходять у чужий табір і цим самим пропадають для Св. Православної Віри й української нації. Тому нашим святим обов'язком є підтримувати всіма силами Колегію Св. Андрея — це огнище Св. Православної Віри та української культури в Канаді.

Дальше слідував терцет студентів-богословів у складі: М. Дебрин, Н. Коваль і М. Клиш. Вони відспівали з глибоким релігійним почуттям і з щирим молитовним настроєм „Нехай піднесеться Молитва моя". Довгими й щирими оплесками всі присутні від серця дякували виконавцям за цих кілька хвилин духовної насолоди.

Головною точкою вечора був реферат студента Миколи Дебрина на тему „Постать Св. Апостола Андрея й Українська Автокефалія". Цей солідно підготований реферат буде поміщений окремо в пресі. Тут лише слід згадати, що шановний референт на підставі наукових даних розкрив перед слухачами ці історичні основи, які дають Українській Церкві право стати Автокефальною.

Зараз по рефераті хор студентів відспівав „Світло тихе" і колядку „Що то за предивна в світі новина".

Кінцеве слово сказав о. Прот. С. Ґерус, що передав, згідно з бажанням відсутного Владики Митрополита Іларіона, всім студентам, професорам і всім присутнім його Архипастирське Благословення.

На закінчення цьогорічного Свят-Андріївського Вечора, що відбувся з повним успіхом, з чого видимо раділи всі присутні, в колеґійній їдальні був поданий чай і перекуска. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового студенти колядували, при співучасті гостей, велике число яких було одним з найпомітніших явищ цього традиційного вечора.

Богдан Горгіца.

ВІДКРИТТЯ НОВОГО ХРАМУ В СУДБОРІ

Українці Православної Громади Св. Володимира в Судборі роками чекали того дня, коли матимуть свій величавий Божий Храм та втішатимуться плодом своєї наполегливої праці.

Цей день наступив 2-го листопада 1958 року. Від початку заснування Православної Громади минуло 20 років. Громада була заснована гуртком свідомих українців.

Провідною метою цих людей було переконання, що Православна Церква, а не інша, є Церквою Українською.

До 1950 року Служби Божі відправлялися в залі Громади. У 1950 році Православна Громада значно побільшилася за рахунок новоприбулих українців з Европи, коли й виникла думка серйозно задуматися, щоб на місце тимчасового приміщення для Служб Божих збудувати справжню величаву церкву.

Новоприбулі українці, спільно з старшою еміграцією, поставили собі тверде завдання: на місце сотень і тисяч поруйнованих і пограбованих московським большевизмом церков у рідному краєві збудувати й тут справжню українську церкву в стилі української архітектури.

За проєктом відомого архітекта п. Юрія Кодака приступлено до будови Церкви.

Будівельні роботи в деяких періодах часу набирали широкого розмаху та ентузіязму, іншим разом проходили повільно, а інколи були навіть періоди розчарування й непевність щодо можливости досягнення накресленої мети.

Та час минав, і будова поволі набирала все більшої і кращої форми. Завжди на місце песимістів знаходилися люди з твердою вірою в можливість побудови й викінчення церкви.

Фонди на будову Церкви громадилися різними легальними шляхами, а в основному з пожертв членів Громади, парафіян та прихильників.

У той час коли старша еміграція могла більше дати вклад у будову Церкви фінансово, новоприбулі, крім своїх менших грошових пожертв, збудували Церкву своїми власними руками, віддавши будові тисячі робочих годин.

На цьому місці не маємо змоги перечислити всіх тих, які в той чи інший спосіб причинилися до будови Церкви, але мусимо зазначити, що такі особи як п-ні Палагія Максименко, п. Іван Базар, п. д-р Юрій Токарик, п-во Яків і Марія Запаринюки, п-ні Лариса Фрідріх, п. Стефан Ємчук, п-во Громляки та п-во Михайло і Катерина Бондар найбільше вклали своїх фінансів у будову Церкви.

До тих, що найбільше вложили своєї праці в будову, належать: п. п. О. Тимошенко, М. Скоморовський, П. Буряк, М. Тихончук, О. Вождай, М. Назарук, С. Ємчук, С. Сорока, К. Ткаченко, О. Мельничук, М. Горуля, М. Марченко та інші.

Разом праця цих людей складає близько 20.000 годин. Сестрицтво Св. Княгині Ольги, дякуючи своїй наполегливій праці, передало на фонд будови Церкви понад $12,000.

На окремому місці слід зазначити, що в будову Церкви як будівельний, він же й англомовний референт, — п. Микола Скоморовський вклав багато праці та свого майстерства.

Йому в основному Громада завдячує, що відкриття Церкви відбулося 2-го листопада, а не пізніше.

Чудову та високоякісну роботу штукатурення Церкви виконав контрактор п. Семен Кузан з своїм співробітником п. Василем Чижем.

Українська Православна Громада в Судборі рекомендує їх, як майстрів, кожній громаді, що плянує будувати Церкву.

У час відкриття Церкви відбулася Архиерейська Візитація Високопреосвященнішого Владики Архиепископа Михаїла, якого при вході до Церкви вітали голова Громади п. Федір Степанчук та діти Української й Недільної шкіл під проводом учительки п-ні Ніни Жовкевич.

Церква була дбайливо прибрана та прикрашена гарними квітами й мистецької роботи церковними речами, а саме: Процесійним образом Божої Матері, подарованим п. Дмитром Ґромляком, та двома Запрестольними Хрестами, які подарували — одного п. Дмитро Ґромляк, а другого подарував і сам помистецьки обробив маляр п. Михайло Коробець.

Вартісний, чудової роботи, килим на довжину всієї Церкви, купив і подарував п. Микола Грабцевич.

В урочистій Архиерейській Службі Божій, крім Владики Михаїла і настоятеля о. Митроф. Прот. Д. Денисюка, брали участь: о. Прот. Єпіфаній Чижів, який на протязі 5 років був настоятелем у Судборі, та місцевий сербський священик о. Павло Позманов.

У час Служби Божої гарно співав церковний хор під проводом диригента п. Олекси Мельничука.

Церква була виповнена по береги вірними та гостями. Після Служби Божої завжди діяльне Сестрицтво приготувало в церковній залі смачний обід, на якому були присутні члени Громади, парафіяни та делегати від місцевих українських, білоруської та сербської організацій.

Під час обіду промовляли: Владика Михаїл, о. настоятель Дмитро Денисюк, о. Прот. Єпіфаній Чижів, голова Громади п. Федір Степанчук, посадник міста п. Фаббро, посол до провінційного парляменту п. Монагем та делегати від організацій, яких запрохав до слова церемонмайстер п. д-р Токарик.

Делегат від Згуртовання Білорусів Канади (відділ Судборі), п. Л. Наркевіч, у щирих і теплих словах вітав Українську Православну Громаду з досягненням таких великих успіхів як побудова великої Це[illegible]ви та склав від імені білор[illegible]кої організації в Судборі [illegible]ру пожертву для Церкви.

На місці буде зазначити, що білоруси багато вклали своєї праці в будову Церкви, за що їм Громада сердечно вдячна.

Громада також щиро вдячна місцевій філії У.Н.О., яка не раз допомагала Громаді в конечних потребах, включно до безкоштовного користування їхньою гарною домівкою.

На закінчення обіду показано на сцені мистецький виступ дітей Української та Недільної шкіл, який підготували о. Д. Денисюк, а особливо учителька п-ні Ніна Жовкевич.

Діти сміливо та з захопленням деклямували та співали на сцені, що викликало вдоволення серед присутніх, і особливо зробили приємне враження на Владику Михаїла.

Досягнення успіхів у Громаді за останній період часу в великій мірі також треба завдячувати наполегливій праці членства та Управи Громади, а особливо голові Громади п. Федорові Степанчукові та заступникові п. Миколі Жовкевичеві.

Українську греко-православну церкву в Судборі можна сміло вважати за одну з найкращих православних церков у Канаді.

Як зовнішній, з п'ятьма позолоченими банями, так і внутрішній вигляд Церкви чарує зір не лише українців, але й чужинців.

Для ширшого й детальнішого відзначення всіх трудівників, мирян та священиків, що причинилися до заснування та розвиту Громади й побудови Церкви, Управа Громади розпочала підготовку до видання Пропам'ятної Книги.

Укр. Греко-Православна Громада в Судборі на майбутнє має перед собою багато добрих перспектив, — досягнення яких буде на користь не лише православних українців м. Судборі, а й всієї Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді.

Крім цілого ряду церковно-громадських проблем перед Громадою стоїть завдання на недалеке майбутнє — побудова гарного Іконостсу та розмалювання Церкви. Щасти, Боже, Громаді в досягненні її благородної мети!

Іван Гринь.

З ЖИТТЯ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ
в Айтуні, Саск.

Українська Греко-Православна Громада в Айтуні, Саск., з кожним роком стає сильнішою як духово, так і матеріяльно.

До церкви на Богослуження приходять усі — коли лише можливо. У Великий Піст до Св. Сповіді і Св. Причастя приступають усі парафіяни з родинами. На потреби Громади й Церкви взагалі щиро жертвують. Солідно працюють із своїм о. Парохом, знаючи, що все те — на добро й розріст Рідної Церкви.

Разом з усіми Громадами й ми цього року святкуємо Ювілей 40-ліття відродження Української Православної Церкви в Канаді. З цієї нагоди на новий будинок Колеґії Св. Андрея, що буде будуватися ближче Манітобського університету в Вінніпегу, члени нашої Громади зложили 517 дол. (З усієї нашої Церковної Округи вислано разом 821 дол.).

Осінній „Базар" пройшов дуже успішно. Різдвяний Концерт відбувся силами Недільної й Рідної шкіл. У березні м. р. була Шевченківська урочистість, що її влаштовано чудово, і було багато людей. Відбулася також Листопадова урочистість - зо збіркою на українських інвалідів на скитанні в Зах. Европі. Влаштовано також День Матері з виставою силами Рідної школи, Свято Архистр. Михаїла і т. д.

У неділю 11-го січня ц. р. відбулася в Народнім Домі спільна Свята Вечеря. Жін. Т-во ім. Кн. Ольги приготовило столи з 12-ма стравами; була й гарно прибрана ялинка. Відправив Молебень і поблагословив страви парох о. М. Коленич, а по вечері він же й сказав промову. Опісля всі колядували, а о. Парох роздавав дітям горіхи й цукерки.

Пані Параня Смісюк в імені Громади вручила Священикові й Добродійці гарний дарунок, і вони, приймаючи його, склали свої вислови щирої вдячности Громаді.

Громада набула для парафіяльної хати такі речі устаткування, як автоматичний роповий огрівальник, електричну кухню, холодільник, меблі, церати і т. п.

Дякуємо Милосердному Господеві, що у нас усе в найкращому порядку і пошли, Боже, і нам надальше, і також кожній Громаді, такої гармонійної праці і взаємної любови.

Парафіянин.

З ХРЕСТИН НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ
Портедж Ла Прейрі, Ман.

У неділю, 18-го січня ц. р. відбулося Хрещення Доні Левинки, новонародженої донечки панства Михайла й Ольги Задорожних з Портедж Ла Прері. Тайну Хрещення звершив Прот. Т. Ковалишин; кумами були панна Юстина Швець з Ешвил, Ман., і п. Роман Ткачук.

Під час гостини п. С. Петик зробив заклик, щоб цю радісну родинну подію відзначити якимсь гідним способом, а саме збіркою на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу. На цей заклик присутні зложили слідуючі пожертви:

Панство Михайло і Ольга Задорожні 5 дол.; по 2 дол.: о. Т. Ковалишин, Роман Ткачук, панна Юстина Швець, С. Петрик, І. Касюрак. Т. Строць 1 дол. Разом 16 дол.

Жертводавцям щире спасибі, а маленьку Левинку хай Господь обдарить щасливим життям на многі-многі літа!

Гість.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ПЕТРА Й МАГДАЛИНИ ЦВІРІВ
Вайтбіч, Саск.

У суботу 15-го листопада 1958 р. родина та приятелі влаштували для добрих членів У.Г.П. Громади Св. Духа у Вайтбіч, Саск., п-ва Цвірів приємну несподіванку. На цю суботу було оголошено, що відправиться Вечірня. Отож ще з 7 год. вечора почали з'їздитися люди до церкви, і всі знали, чому вони їдуть, лишень не знали п-во Петро і Магдалина Цвірі.

Коли простора церква наповнилася присутніми, місцевими та з дальше прибувшими, та коли прибули Ювіляти, то місцевий парох о. П. Зубріцький повідомив усіх, а зокрема п-во Цвірів, що ми нині зійшлися до Св. Храму не на Вечірню, а гідно вшанувати примірних членів цієї парафії, шановних співмешканців цієї околиці, та й поза нею, у 25-ліття їх подружжя.

Після того о. Парох попросив Ювілятів вийти до Тетраподу, а за ними вийшли й дружби. Дружбами були: Магдалина Завада з Сторновей, Саск., Настя Никифорик з Кемсак, Саск. Петро Галушка з Вайтбіч, Саск., та Іван Матійчук з Криствю, Ман. І тут почепили букети Ювілятам і дружбам.

Після цього о. Парох відправив Молебень за здоровя і щасливе життя в майбутньому наших дорогих Ювілятів. По Молебні о. Парох виголосив привітальне й повчальне слово до Ювілятів і до всіх присутніх, почавши промову словами 127-го Псалма: „Щасливий чоловік, що боїться Господа, що дорогами Його ходить". У своїй промові о. Парох пригадав присутнім, що подружжя Цвірі є примірними членами місцевої парафії, бо п. Цвір був довголітнім секретарем, а пані Цвір є активною сестрицею при церкві; о. Парох пригадав присутнім, що дім п-ва Цвірів завжди відкритий для тих, що до нього вступають і гостинно вітають — хто б до них не зайшов, та не забувають вони українського звичаю, що ближнього свого невипусти з хати без хліба-солі. Пригадав о. Парох, що подружжя Цвірі особливо прихильно відносяться до священиків, і в своєму будинку мають спеціяльну кімнату, в якій перебувають о. Парохи, які обслуговували їхню парафію.

Ювіляти завжди люблять помогти ближньому своєму, коли до них хтось звертається за допомогою; о. Парох особливо підкреслив, що панство Цвірі дуже жертвенні як на церковні справи, так і на національні.

Далі о. Парох коротенько оповів біографію Ювілятів. Ювілят Петро Цвір народжений в селі Якуші на Волині. Прибув до Канади 1928 р. сам, а дружину й сина залишив був тимчасово в рідним краю, але була воля Божа — його перша дружина померла до року, як п. Цвір був у Канаді. Сина Артема п. Цвір спровадив до Канади 1936-го р., і він одружився з донькою п-ва Бугерів з Вайтбіч. Спочатку п. Цвір працював по різних роботах у Канаді, а з 1932 р. осідається у Вайтбіч і в 1933 році одружується вдруге з Магдалиною з дому Матійчук, роджена в околиці Вайтбіч-Сопоф, Саск.

Подружившись, п-во Цвірі взялися до праці: фармерують, заготовляють роками дерево на папір та мають харчеву крамницю.

Подружжя Цвірів Бог обдарував двома діточками — донечкою та сином. Донька Людвіна скінчила курси медичних сестер (норси) й одружилася з сином п-ва Кирилюків з Арран, Саск., її чоловік працює в банку, — тепер у Брендон, Ман. Синок п-ва Цвірів Василько має 14 років; ходить до школи й гарно вихований як національно, так і релігійно; крім того ходить до школи гри на піяніно, і дуже гарно грає, а особливо українські пісні та всякі мелодії, за що й дістав конкурсову нагороду у Сван Ривер, Ман. Отож п-во Цвірі вдоволені своїми діточками, які є для них гордістю, а для других — прикладом; о. Парох підкреслив, що тим, що бояться Господа й живуть за Його Заповідями, Бог невидимо помагає, як і говориться в приповідці: „Працюй небоже, з надією й Вірою, а Бог тобі поможе"! У кінці промови о. Парох побажав Ювілятам усього найкращого в майбутньому, подякував усім присутнім, що належно вшановують достойних Ювілятів, та співом „Многі літа" закінчено вшанування в церкві.

З церкви перейшли до Нар. Дому, де родина й приятелі приготовили перекуску та замовили музик на цей вечір. Дуже було цікаве те, що дружби Ювілятів і музики були ті самі, що й 25 літ тому, коли п-во Цвірі вінчалися в цій самій церкві, а по шлюбі весілля відбувалося в цій же залі.

Під час перекуски о. Парох вручив Ювілятам цінний дарунок від їхніх дітей, а їхні друзі вручили грошовий дарунок з тим, що Ювіляти куплять собі, що їм більше буде до вподоби. По цьому ювілят п. Цвір усім щиро подякував за таку милу несподіванку, і дотепно, але щиро сказав, що „краще мати сто друзів, як сто долярів", бо хоч і зла дорога й погода, а все ж ви так численно зійшлися - - нас привітати".

Опісля п. Цвір коротко промовляв і в англійській мові, бо серед гостей були й англійці. У кінці о. Парох сказав коротку промову до всіх присутніх ще й у залі, та попросив, щоб склали на добру ціль у цей вечір, коли вшановуємо достойних Ювілятів. Загальна збірка принесла $25.12, з яких призначено на прес. фонд „Вістника" $14.50, а решта на місцеві потреби.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а Ювілятам бажаю: Кріпкої Віри в Бога, доброго здоровя, та в добрі й достатку прожити багато-багато років!

Присутній.

ХРЕЩЕННЯ СИНА П-ВА ПАНЧУКІВ

Бруксбі, Саск. — 14 січня 1959 р. по Новорічнім Богослуженні відбулося Хрещення Василія-Андрія — першого сина п-ва Андрія і Степанії Панчуків.

Св. Тайну Хрещення у домі п-ва Панчуків звершив парох Всеч. о. Е. Т. Приступа. Хресними батьками були: Михаїл Клоч, Докія Возняк, Богдан Ціпивник, Божанна Панчишин, Павло Кантимір, Марія Синюк. Дяком був п. Іван Воронюк.

По звершенні Хрещення всі засіли до стола і о. Парох поблагословив страви. Дідуньо Василій і бабуня Домка сказали кілька повчальних і радісних слів з подвійного їх свята тому, що дідуньо є василій, і що Господь не тільки знову позволив йому провести Новий Рік, і свого патрона Василія, але й дочекав хрестити чи бути присутнім при Хрещенні свого внука Василія-Андрія. Треба згадати, що дідуньо Василій є не тільки членом нашої Укр. Гр.-Православної Церкви, але й є старшим братом місцевої церкви.

По смачнім обіді о. Парох поздоровив родичів з їх цим

першим святом, і напоминав, щоб цей радісний день не був забутим, — і так присутні зложили свої жертви на Колеґію Св. Андрея.

Пожертву зложили, як слідує: тато — п. Андрей Панчук 3 дол.; по 2 дол.: дідуньо п. Василій Панчук, Богдан Ціпивник, Володимир Наташок, Теодор Кантимір, Йосиф Щербій, Михаїл Клач, Іван Воронюк,; по 1 дол.: Божанна Панчишин, бабуня Домка Панчук, Павло Кантимір, Стефан Цинюк, Григорій Возняк. Разом зібрано 22 дол.

Хай новоохрещений Василій-Андрій росте на хвалу Божу, а Вам, Родичі, і всьому нашому народові на славу і честь! Усім Жертводавцям сердечна подяка.

Присутній.

ВІНЧАННЯ П-ВА ОЛЕКСІЯ Й ЛІНИ РУСНАКІВ
Сендиренидс, Алта.

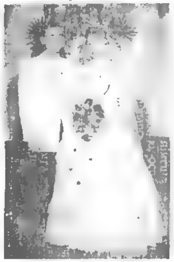

Дня 22-го листопада 1958 р. до української православної церкви в Сендиренидс прибули п. Олексій Руснак і п-на Ліна Куніцька, і приступили до Св Сповіді і Св Причастя; а до цієї парафії належать родичі молодої п-во Оксантій і Марія Куніцькі. Родичі молодого живуть у Саскачевані.

Св. Тайну Вінчання Олексія й Ліни, в присутності родини, друзів і парохіян, звершив парох о. П. Дорош, і склав їм відповідні побажання. Гарно співав хор під керівництвом дяка Кіці з Едмонтону.

Весільна забава відбулася в залі У неділю 23-го листопада в домі молодої зібралися родина, сусіди і знайомі на „попрявини". Вітали молодят А. Федчук і Іван Ошуст, і вони запропонували перевести збірку на пресовий фонд „Вістника" Збірка принесла $19.15, з того $14.50 на пресовий фонд і $4.50 на вироблення кліші.

Олексій закінчив у Вінніпегу фриз'єрську школу, і тепер працює як фриз'ер у Бонивіл, Алберта, а Ліна рік працювала як учителька в Бонивіл. Тепер вона працює в крамниці Мікпавл у Бонивілі секретаркою Обоє молодята глибоко релігійні, дуже лагідної вдачі і добре володіють українською мовою. Тепер вони замешкали в м. Бонивіл і працюють за своєю професією.

На пресовий фонд „Вістника" пожертвували родичі молодої п-во Куніцькі 3 дол.; по 1 дол.: Ів. Ошуст, С. Шевчук, В. Пелех, Сергій Стецюк, Павло Думанський, Майк Ткачук, Олексій Озеро, Василь Сашук, Іван Харевич, Майк Бала, Алек Федчук, О. Руснак, Нік Ґурін; Гриць Бала 75ц.; по 50ц.: Мері Ошуст, Павліна Петрищин, Нік Ярошук, Юстина Фончук, Луй Маковецький 40ц.

ВП. Жертводавцям щира подяка, а Молодій Парі веселого і щасливого життя.

Іван Ошуст.

ВІНЧАННЯ П-ВА ПАВЛА Й ВІРИ ШАБАДІВ
Сіба Біч, Алта.

У четвер 6 листопада 1958 року відбулося Вінчання Павла Шабади — сина Петра і Євгенії Шабадів з Оновей, Алта, з Вірою Володко — дочкою п-ва Аврама й Надії Володків з Горень, Алта.

Чин Вінчання звершив Всеч. о. П. Блажук в укр. гр.-прав. церкві Св. Ап. Петра й Павла в Сіба Біч, Алта.

Опісля родичі молодих запросили всіх гостей до Народнього Дому. У великому числі, понад 200 осіб, засіли за столи, на яких було повно правдивих весільних українських страв.

Весільним старостою був п. Олександер Володко, який попросив присутніх вислухати Молитви, що її проказав Всеч. о. П. Блажук і також поблагословив страви.

Старшими дружбами були п. Петро Володко і Єлена Шабада.

По вечері староста попросив о. Петра до слова. У своїй науці говорив духовний отець про значення подружжя, повязуючи тему з цитатами Св. Письма. У тому згадав він і про заслуги обох родин, які дійсно присвячували багато уваги й часу християнському вихованню, а також і національному українському, своїх дітей.

Бо ж не було в історії обох родин таких випадків, щоб вони пропустили наше Православне Богослуження в неділю чи у свято. А обоє молодята, ще до часу свого одруження, за дві неділі наперед вислухали Св. Службу Божу й приступили до Св. Таїнств Сповіді і Причастя.

Заслуга згаданих родичів велика ще й тим, що в їхніх родинах постійно говорять лише українською мовою; і вони завжди заохочували своїх дітей навчатися українського письма й релігії, отже посилали дітей до Рідної і Недільної шкіл. І через таке свідоме виховання їх діти вступили на шлях своїх родичів. Обоє молодята постійно відвідують свою церкву, а на особливу увагу заслуговує Віра, яка має винятково гарний голос і бере участь в церковнім хорі. Павло й Віра є прикладом для других, які повинні починати своє життя від цих головних засад: Церква й національне освідомлення!

Далі, весільний староста попросив до слова п. Пилипа Резніка, який, привітавши молодят, вказав на потребу молодих кадрів, щоб родичі заохочували своїх синів і посилали до Богословської Школи Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу, і щоб їхні сини вивчалися на священиків. При тому він закликав присутніх до пожертви на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу, — і „тим самим ми цього вечора повинні зібрати, як дарунок від наших молодят, на Богословську Школу", сказав промовець.

Збірка, якою зайнялися п. Йосип Рудник і о. П. Блажук, принесла 16 долярів.

На бажання Молодят, ця пожертва пересилається на будову нової Колеґії Св. Андрія в Вінніпеґу.

Жертводавцям н а л е ж и т ь щира подяка, а молодятам — Павлові й Вірі, найкращих успіхів в їх одруженні і щасливого життя, Божого Благословення та Многая Літа!

Гість.

МИЛА НЕСПОДІВАНКА
Порт Артур, Онт.

Восени 1958 р. подружжя Китайки купили в Порт Артур, Онт., новий дім і думали його найближчими днями освятити, коли ж несподівано 23 листопада 1958 р. до їхньої хати зібралися їхні приятелі, взявши з собою місцевого о. Пароха, щоб було кому звершити Чин Освячення хати, і так добре бажання милих господарів сповнилося.

Подружжя Китайки походять із східної України; до Канади прибули кілька літ тому; і коли вже трохи влаштувалися, то записалися до Церковної Громади Св. Благовіщення у Форт Вілліям і є її діяльними членами.

Іван Китайко вибраний на заступника Голови Громади, а його дружина належить до Жіночого Товариства ім. Лесі Українки при парафії Св. Благовіщення у Форт Вілліям.

Подружжя Китайки мають трьох малих синів, і всіх їх два роки тому разом охрестили, а тепер вони їх привозять кожного разу до церкви, до Недільної і Рідної шкіл, не зважаючи на те, що їхня хата дуже далеко, — аж на краю міста Порт Артур.

„Наші родичі вчили нас", говорить дружина п. Китайка, „що всяке добре діло треба починати молитвою, тому радію нині з життя в новій хаті з Божим Благословенням".

Під час вечері присутні згадали і про пробудителя нашого церковно-громадського життя в Канаді, нашого незаступимого „Вістника"-оборонця споконвічної православної Віри й українського народу, і на його пресовий фонд зложили 7 дол., а п-во Китайки від себе офірували 5 дол., на вироблення кліші.

Цей день будуть довго памятати всі присутні, а панство Китайки також щиро подякували за дорогий подарунок, який одержали з цієї нагоди, що буде їм довго нагадувати про цю важну подію Освячення новонабутого дому, чого так часто чи то з незнання, чи через недбалість не роблять наші вірні. Побажаймо ж і господарям і гостям за їхне зрозуміння в піддержці наших церковно-народніх традицій многих і многих та щасливих літ!

Присутній.

СТАРАЙТЕСЯ ЯКНАЙБІЛЬШЕ ПОШИРИТИ „ВІСТНИК" МІЖ СВОЇМИ СУСІДАМИ І ЗНАЙОМИМИ!

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ДМИТРО САПАЧ

14-го жовтня 1958 р. помер у Гардентоні, Ман., всіма неприжалуваний бл. п. Дмитро Сапач. Прожив 67 років.

Покійний походив з села Пилипче, Борщівського повіту в зах. Україні. До Канади прибув 1911 року, і 1919 р. одружився з Настею Лупкою. Замешкали в Ґардентоні. Покійний був лагідної вдачі, всіми шанований і був одним з основоположників Укр. Гр.-Православної Церкви. Оплакують Покійного (дуже тяжко хворував цілий рік) його дружина Настя і дві доньки: Марія, учителька в Ґарденгоні, і Магда — замужня в Судбурі, та 4 онуків.

У пятницю ввечері 17-го жовтня відбулася в домі жалоби велика Панахида, а в суботу 18-го Похорон у Службі Божій, при величезному здвизі народу, - це знак, що Покійний втішався в усіх людей великою пошаною.

На зазив священика зложили учасники Похорону $21.30 на Невянучий Вінець, з чого призначено 10 дол. на Колеґію Св. Андрея, а $11.30 на „Вістник".

Засмученим рідним бажаємо розради в смутку, а Покійному легкого супочинку в канадійській землі.

Вічна Йому Память!

Учасник.

БЛ. П. МИХАЙЛО НИКИПІЛО

У суботу 20-го грудня в Боїл, Алберта, відбувся Похорон бл. п. Михайла Никипіло. Покійний помер на одну із серцевих недуг, проживши 48 років.

Народився він у місцевості Брудергайм, Алб., але пізніше переселився в околиці Боїл на власну фарму. По смерті залишив: дружину Анну, з якою прожили 27 років і дітей: Євгенію, Джіма (жонатий) і 9-літнього Роджера. Крім своєї сімї ще залишились брати: Захарій (в Едмонтоні), Петро й Микола (в Боїл), Григорій (Егримонт). Сестри: Анна проживає в місцевості Егримонт і Маринка в Сент-Мичел.

Покійний був шанований усім українським загалом — за його тиху вдачу, ось і тому таке велике число людей провожали його в останню дорогу на цьому світі.

При Останньому Цілуванні на Невянучий Вінок зложено 65 долярів. З цих грошей приділено на нашу рідну пресу по 4 доляри: „Вістник", „Віра й Культура" й „Український Голос", а решта залишилась на потреби громади Св Духа в Боїл

Похорон звершив священик Миколай Стеценко парох округи Лак Ла Биш.

Вічна Йому Память!

Друг.

БЛ. П. ГАРАСИМ КОСТЮК

У суботу вранці, 1 листопада 1958 р. по тривалій тяжкій недузі спочив у Бозі бл. п. Гарасим Костюк. До смерти приготувався як належиться, прийнявши Св Тайни.

Народився він у с. Циганові Борщівського повіту, в Галичині. До Канади приїхав в 1902 році, маючи 9 років. Життя його пройшло в різних місцевостях Манітоби. У 1915 році одружився з Ольгою Мельничук, що тепер лишилася вдовою.

З лікарні в Ґілберт Плейнс тіло Покійного було перевезене до похоронного заведення в Давфин, де о. Т. Славченко відслужив Літію в понеділок увечері.

На другий день тіло перевезли до церкви в Ґілберт Плейнс, де відслужено Похорон. Церква була переповнена, і всі присутні відпровадили Покійного на цвинтар. Велика кількість людей свідчила про те, що Покійний був доброю людиною і мав багато приятелів. Допомагали Отцеві у Відправах аж три дяки — місцеві й гості.

У глибокому смуткові лишив дружину, сина Теодора з дружиною Розалією — в Грендв'ю (вони мешкали дуже люб'язно з родичами разом останніх 15 р.), зятя Василя й Елисавету Елиняків у Б. К., зятя Михайла й Стефанію Петрових у Вінніпезі, зятя Мартина й Дарусю Дубиків в Едмонтоні. Усі вони й дальша родина з'їхалися на Похорон.

Із збірки на Невянучий Вінок о. Тарас відіслав 15 дол. на „Вістник" і 10 дол. на Катедру у Вінніпезі, а решту на місцеву церкву

Покійний був завжди активний у церковному й громадському житті, мірою своїх сил і здібностей, віддано працював для своєї рідної Церкви й народу.

Вічна Йому Память!

О. К.

П О Д Я К А

Безмірно щиру подяку висловлюємо всім, що відвідали й потішили нашого дорогого Тата в час недуги; всім, що дбали, лікували й опікувалися ним у лікарні. Отцеві Т. Славченкові за всі його пастирські труди й настанови; дякам та всім, що чимсь допомогли нам у час нашого найбільшого горя, як також і тим, що своєю присутністю віддали Покійному останній свій поклін, як вияв пошани до нього

Нехай Господь Милосердний спасе Вас!

Ольга Костюк з родиною.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ

У „Вістнику" за 15-го січня ц. р. сталася похибка в оголошенні пожертв на Сіниезійний Фонд Колеґії Св Андрея Було подано що і Богослуженні в Трансконі Ман Прот Т Ковалишин зібрав $19.06, а на Похороні бл п Юстини Скорупської 10 дол Ці збірки зробив о. Прот. Є. Грицина, отже цією дорогою цю похибку справляємо й зацікавлених осіб перепрошуємо

Адміністрація „Вістника".

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ
БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Юрко А. Трофаненко — Врокстон, Саск.	5.00
Михайло Захарук — Врокстон, Саск.	5.00
Дмитро Гарасим — Врокстон, Саск.	5.00
Пані Марія Дверничук	5.00
Марія Андрусів	2.00
Теодор Стецик — Врокстон, Саск.	1.00
Тома Руснак	1.00
ПРОВІДЕНС, РОВД АЙЛЕНД, ЗДА. Всеч. о. Йосиф Железівський прислав свою пожертву	25.00
АТАБАСКА, Алта. Пані Стефанія Гайн прислала свою пожертву	5.00
СОЛДБУРІ, Онт. Пан С. Ємчук прислав свою пожертву	100.00
ҐЕМИЛТОН, Онт. Пан Михайло Кротенко прислав свою пожертву	5.00
БРЕНТФОРД, Онт. Збірка на відчиті о. д-ра С. В. Савчука	12.05
ВІННІПЕҐ, Ман Др. Василь І. Черевик передав свою пожертву	50.00
ТОРОНТО, Онт. Пан М. Материн прислав пожертву	15.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пан М. Остріюнюк передав свою пожертву	2.00
БЛЕЙН ЛЕЙК, Саск. Пожертва п. З. Драґана, прислав о. Рибалка	100.00
ҐЕФФОРД, Саск. Пожертва пані Варвари Сулятицької, прислана о. Рибалкою	20.00
КРИДОР, Саск. Пожертва п. Едварда Федейка, прислана о. Рибалкою	10.00
ҐЕФФОРД Саск Справлення похибки відносно пожертви п. Петра Лазаровича під час Ювілейного Свята	10.00
ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. М. Овчаренка від членів Церковної Громади св Андрея	149.00
ВИТКІВ, Саск. Збірка о. О. Хомяка на поминальному Богослуженні по бл п Николі Іванчуку	15.00
ҐЛИНЕМ, Саск. Пожертва від Укр Жіночого Товариства ім. Олени Пчілки, прислана о. С. Зузаком	100.00
КАДЕТ, Саск. Пожертва Укр. Гр.-Православного Сестрицтва при Церкві св. Покрови, прислала о С. Зузаком	100.00
ВОТЕРФОРД, Онт. З нагоди святкування іменин пп. Степана і Андрія Дворників, о. Прот. І. Тріска зібрав і прислав пожертви слідуючих жертводавців: —	
Степан Дворник	60.00
Андрій Дворник	30.00
Дмитро Нівранський	5.00
Н Панасюк	5.00
Н. Михайлевич	5.00
Н. Нич — Престон, Онт.	5.00
С. Цибульський — Брентфорд, Онт.	5.00
М. Іванець — Брентфорд, Онт.	5.00
В. Паньків — Брентфорд, Онт.	5.00
П. Савіцький — Брентфорд, Онт.	5.00
Дрібні пожертви гостей-членів Укр. Греко-Православної Парафії в Вотерфорд	60.00
ҐАРДЕНТОН, Ман Збірка на похороні бл п Дмитра Сапача, яку прислав Всеч о. П. Стефюк	$10.00
ТОРОНТО, Онт. Пожертва Владики Михаїла	20.00
Адвокат Теодор Гуменюк	200.00
ВАНКУВЕР, Б. К. Збірка на похороні бл. п. Софії Паньків, яку прислав о. Прот. С. П Симчич	5.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва нотаря Д. Ґерича	10.00
МІКАДО, Саск. Укр. Жіноче Товариство	25.00
Збірка в церкві під час Богослуження	41.60
Братство при місцевій У.Г.П. Церкві	48.40
Повищі пожертви прислав п. Іван Ягольницький.	
ЕДМОНТОН, Алта. Петро А. Міськів передав свою пожертву	50.00
ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕРІ, Ман. З нагоди хрещення донечки панства Михайла і Ольги Задорожних, на заклик п. С. Петика, присутні зложили слідуючі пожертви:	
Панство М. і О. Задорожні	5.00
о. Т. Ковалишин	2.00
Роман Ткачук (кум)	2.00
Панна Юстина Швець (кума)	2.00
С Петик	2.00
І Касюрак	2.00
Т. Строць	1.00

КОЛЯДА НА ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД, 1959.

ҐОНОР, Ман Коляду передав о Т. Ковалишин	$36.80
ДИ ПА, Ман Пожертва п. Йосифа Слюки	5.00
Пожертва п. Германа Примарука	5.00
Збірка від парафіян	7.00
Повищі пожертви прислав о. Прот. С Кіцюк:	
КЕНОРА, Онт Коляду передав о. Ір. І. Скакальський	56.25
ІСТ СЕЛКИРК, Ман. Коляду передав о. Ір. І. Скакальський	10.40
ВОТЕРФОРД, Онт Коляду прислав о Прот І Тріска	47.25
ЛЕННАРД, Ман. Коляду прислав о. І. Швець	8.85
ВРОКСТОН, Саск (Топорівці) Коляда від парафії	10.00
СІБА БІЧ, Алта Коляду прислав о. П Блажук	18.75
РИЧМОНД ПАРК Алта Коляду прислав о. П. Блажук	16.00
ВАҐЛЛВУД, Алта Коляду прислав о. П. Блажук	5.25
ПАЙН РИВЕР, Ман. Коляда від парафії	30.00
РОБЛИН, Ман Коляда від парафії	22.00
ҐРИМСБІ, Онт Коляду прислав о. Ю. Цукорник	17.20

ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕРІ, Ман. Коля-

Підручники для Українських (Рідних) Шкіл

У Книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники для Українських (Рідних) Шкіл:

Нова ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І. Шклянка)	$1.75
Читанка МАРУСЯ (І. Кіріяк), буквар	.85
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА, граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	2.00
РІДНЕ СЛОВО, Читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Леонід Білецький)	1.50
УКРАЇНОЗНАВСТВО В ШКОЛІ, Програма й Дидактика (К. Кисілевський), підручник для учителів	1.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ду передав о. Т. Коваліщин 8.70
КЕНОРА, Онт. Коляда від п. Я. Трембача ... 5.00
ДУФРОСТ, Ман. Коляду передав о. Прот. Д. Ф. Стратійчук ... 20.05
СТЕД, Ман. Коляду передав о. Прот. Д. Ф. Стратійчук ... 5.75
ВАДІНА, Саск. Коляду переслав о. Прот. І. Майба ... 24.25
ВАТСОН, Саск. Коляду переслав о. Прот. І. Майба ... 17.00
БИМЕР, Саск. Коляду переслав о. Прот. І. Майба ... 14.00
КЛЕЙР, Саск. (Місто) Коляду переслав о. Прот. І. Майба ... 10.50
КИЧИНЕР, Онт. Коляду переслав о. Ю. Цукорник ... 16.00
АЙТУНА, Саск. Коляду переслав о. М. Коленич ... 19.00
ҐУДІВ, Саск. Коляду переслав о. М. Коленич ... 16.00
МЕЛВИЛ, Саск. Коляду переслав о. М. Коленич ... 11.00
ГАББАРД, Саск. Коляду прислав о. М. Коленич ... 11.00
ФЕНВУД, Саск. Коляду прислав о. М. Коленич ... 8.00
ВЕРНОН, Б. К. Коляду прислав о. Прот. Г. Васиків ... 76.75
ЕНДЕВОР, Саск. Коляда від парафії ... 28.15
ВАЙТА, Ман. Коляду прислав о. С. Ґреділь ... 51.00
СОНДАВН, Ман. Коляду прислав о. С. Ґреділь ... 17.25
АРБАККА, Ман. (св. Николая) Коляду прислав о. С. Ґреділь 8.00
СІРКО, Ман. Коляду прислав о. С. Ґреділь ... 9.00
ЛУН ЛЕЙК, Саск. Коляда від парафії ... 5.00
ФОРТ ФРЕНСИС, Онт. Коляду прислав о. В. Бойчук ... 113.24
АТІКОКАН, Онт. Коляду прислав о. В. Бойчук ... 30.50
ОШАВА, Онт. (св. Івана) Коляду прислав о. Д. Лучак ... 88.10
ҐАРДЕНТОН, Ман. Коляду прислав о. П. Стефюк ... 14.00
ВИШАРТ, Саск. Коляду прислав о. Прот. Б. Яковкевич ... 11.00

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Портедж ля Прері, Кенора, Транскона
22. Неділя — Ґонор, Тиндал, Брендон, Ледвин

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Поплар Парк, Кенора, Транскона
8. Неділя — Сулукавт, Брендон, Бозежур
15. Неділя — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Сендгил
22. Неділя — Селкірк, Тиндал, Ледвин, Стед
29. Неділя — Ґонор, Брендон, Кенора, Транскона

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 26620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛЮТИЙ
15. Неділя. Стрітення Господнє — Давфин
22. Неділя — Ґилберт Плейнс

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Косів
8. Неділя — Давфин
15. Неділя — Сифтон
22. Неділя — Ешвіл (Сповідь)
29. Неділя — Ґилберт Плейнс. (Сповідь).

Щонеділі Вечірня о 7 год. вечора в Давфині.
Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Витків
22. Неділя — Медов-Лейк

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Норт-Бетлфорд
8. Неділя — Ґлезлин
15. Неділя — Кенд
15. Неділя — Ґетерлей
22. Неділя — Медов Лейк
29. Неділя — Витків

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛЮТИЙ
15. Неділя. Стрітення Господнє — Вестлок
22. Неділя — Сіба Біч

Address: Box 551 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. П. ДОРОША

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Елк Пойнт
22. Неділя — Біґ Медов

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Сенді Репидс
8. Неділя — Ґлендон
15. Неділя — Елк Пойнт
22. Неділя — Біґ Медов
29. Неділя — Тірієн

Address: Box 194, Glendon, Alta.

о. Л. ДЯЧИНИ

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя Мит. і Фар. — Мазепа

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel 32888

о. Я. РИБАЛКИ

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Редфілд
22. Неділя — Гефорд

Address: Hafford, Sask., Box 166 Tel. 55

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Винниард
22. Неділя — Шіго Полудневе

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. ІВАНА КУЛІША

ЛЮТИЙ
15. Стрітення Господнє — Січ
22. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 338 Box 12

о. П. БУБЛИКА

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Вестбрук
22. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. Е. ТРУФИНА

ЛЮТИЙ
15. Неділя. Стрітення Господнє — Ґарленд
22. Неділя — Венлав

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. С. ҐРЕДІЛЬ

ЛЮТИЙ
15. Неділя. Стрітення Госп. — Сірко
22. Неділя Митаря і Фар. — Вайта

Vita, Man., Ph. 21.

о. І. МАЙБИ

ЛЮТИЙ
15. Неділя Стрітення — Клер (м.)
22. Неділя — Бимер

Box 293 Watson, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛІВА:

ЛЮТИЙ
15. Неділя. Стрітення — Вернон
22. Неділя — Ревелстон

2602-42 Ave., Tel. 4312 Vernon, B. C.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЛЮТИЙ
15. Неділя. Стрітення—Ст. Джулієн
15. Неділя. Стрітення—Ст. Джулієн
22. Неділя — Вакав

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Калворт
1. Неділя. Всеч. о. Приступа — Еллов Крік
8. Неділя — Ст. Джулієн
15. Неділя — Вакав
22. Неділя — Лепін
29. Неділя — Тарнопіль (Сповідь)
29. Неділя. Всеч. о. Приступа — Сметс (Сповідь)

В неділю 29 березня о год. 2 по полудні відбудуться Річні Збори Літньої Оселі „Зелений Гай" в залі під Церквою у Вакав. Проситься численно прибути.

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ

о. ГРИГОРІЙ УДОД

ЛЮТИЙ
15. Неділя. Стрітення Господнє — Ню Вестминстер
22. Неділя — Порт Алберні

Address: Rev. H. Udod, 751 Yale Rd. East, Chilliwack, B. C.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Мелфорт
29. Неділя — Ґронлід-північ.

Box 1416. Tel. PL 2-2070 403 E. Burrows Ave. Melfort, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Сирейн
22. Неділя — Ґресленд

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Лак Ла Біш
8. Неділя — Крийґент
15. Неділя — Сирейн
22. Неділя — Ґресленд
28. Субота — Лак Ла Біш (Сповідь для дітей)
29. Неділя — Боїл (Сповідь для всіх)

Вечірня кожної середи о 8-ій год. вечера, Лак Ла Біш
Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛЮТИЙ
15. Неділя. Стрітення Господнє — Сван Плейн
22. Неділя. Митаря і Фарисея — Ґлен Елдер

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Гаєс
8. Неділя — Арран
15. Неділя — Норквей
22. Неділя — Стінен (Сповідь)
28. Субота — Сван Плейн Сл. Б. о 8-ій вечора Вечірня та Сповідь
29. Неділя — Сван Плейн

Address: Box 111, Hyas. Sask.

о. В. АПОНЮКА

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Ріджайна
22. Неділя — Ріджайна

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Прілейт
8. Неділя — Ріджайна
15. Неділя — Мус Джо
22. Неділя — Ріджайна
29. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel LA 2 1119

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Роза
22. Неділя — Ґардентон

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Толстой
8. Неділя — Пембіна
15. Неділя — Роза
22. Неділя — Ґардентон
29. Неділя — Сарто (Сповідь)

Address: Tolstoi, Man.

о. І. ШЕВЦЯ

ЛЮТИЙ
15. Неділя — „Топорівці", фарми, почта Брокстон, Саск.
22. Неділя — „Драчинці", фарми, почта Мек-Нат, Саск.

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 21[illegible]

о. О. ФЛЯКА

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Радвей
22. Неділя — Еґремонт

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Федора
8. Неділя — Нюбрук — Радвей Вечірня і Панахида по Шевченкові о год. 7-ій веч.
15. Неділя — Торгилд
21. Субота — Восетна, Сповідь і Служба Божа для дітей о год. 9-ій рано
22. Неділя — Восетна, Сповідь і Служба Божа для старших о год. 9-ій рано
28. Субота — Редватер, Сповідь і Служба Божа для дітей о год. 9-ій рано
29. Неділя — Редватер, Сповідь і Служба Божа для старших о год. 9-ій рано — Еґремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ
16 П 3 Симеона Богопр.
17 В 4 Преп. Ізидора Пелусіота,
18 С 5 † Теодосія Угл.,
19 Ч 6 Вакула Єп. Смирн.,
20 П 7 Партемія Єп. Ламс.,
21 С 8 Вмч. Теодора Стратилата,
22 Н 9 Нед. Митаря і Фарисея.
23 П 10 Преп. Прохора Печер.,
24 В 11 Мч. Власія Єп. Севат.
25 С 12 Мелетія Єп. Антіох.,
26 Ч 13 Преп. Мартиніяна,
27 П 14 Рівноап. Кирила Учит.
28 С 15 Преп. Павнутія Печер.

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Н 16 Нед. Блудного Сина.
2 П 17 Преп. Теодора Мовчника
3 В 18 Льва Єп. Рим.,
4 С 19 Єп. Архипа, Филимона,
5 Ч 20 Льва Єп., Агатона Чуд.
6 П 21 Преп. Тимотея,
7 С 22 Муч. Маврикія, Федора,
8 Н 23 Нед. Мясопустна.
9 П 24 Перше і Друге Знайд.
10 В 25 Тараса Архиєп. Констан.
11 С 26 Преп. Порфирія
12 Ч 27 Преп. Тита Печ.,
13 П 28 Преп. Василя, Марини,
14 С 1 Березень. Прмч. Евдокії,
15 Н 2 Нед Сиропустна.

о. ІГУМЕН О. ЩЕРБАНЬ

Підедмонтонська округа

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Едмонтон, Церква Святого Іллі
22. Неділя — Пено

Address: 9530—109th Ave., Edmonton, Alta. Ph. 23012.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Нипавин
22. Неділя — Кадет

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. М. КРИЩУКА:

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Слава (Полуднева)
22. Неділя — Мусідора

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Мирнам
8. Неділя — Топорівці (Ложан)
15. Неділя — Мусідора
22. Неділя — Мирнам
28. Субота — Бросов
29. Неділя — Слава (Полуднева)

Address: Box 97, Myrnam Alta. Tel. 2

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Ґудів
22. Неділя — Фенвуд

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя Айтуна
8. Неділя — Мелвил
15. Неділя — Ґудів
22. Неділя — Габард
29. Неділя — Райн (фарми) Сповідь

Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. П. САНЕВИЧА

ЛЮТИЙ
15. Неділя — Смокі Лейк
22. Неділя — Спедден

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

Устав Церковний

ЛЮТИЙ

15 Неділя 32. Стрітення Господнє. Гол. 4 УЄ Лук. 2:25-32. Літ. Ап. Жид. 7:7-17 і 1 Тим. 4:9-15. Еван. Луки 2:22-40 і Лук. 19:1-10.

22 Неділя Митаря і Фарисея. Гол. 5 УЄ 5. Літ. Ап. 2 Тим. 3:10-15. Еван. Луки 18:10-14.

БЕРЕЗЕНЬ:

1. Неділя Блудного Сина. Гол. 6. УЄ 6. На Утрені „На ріках Вавилонських". Літ. Ап. 1 Кор. 6: 12-20, Еван Луки 15: 11-32.

8. Неділя М'ясопустна Гол 7, УЄ 7 Літ. Ап 1 Кор. 8: 8-13; 9: 1-2. Еванг. Мат. 25: 31-46.

15 Неділя Сиропустна. Гол. 8, УЄ 8 Літ Ап. Рим 13: 11-14; 14: 1-4; Еван Мат. 6: 14-21.

22 Неділя 1 Вел. Пост. Гол УЄ 9. Літ. Василія Вел. Ап. Жид. 11: 24-26, 32-40 і 2: 1-2. Еван. Івана 1: 43-51

28 Субота Задушна Служба Заупокійна

29 Неділя 2 Вел. Пост. Гол. 2, УЄ 10 Літ Василія Великого. Ап. Жид 1: 10-14 і 2: 1-3. Еван. Марка 2: 1-12.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1959. ЧИСЛО (1081) 5

НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться в суботу 4-го липня 1959 р. в м Едмонтоні, у Катедрі Св. Івана Хрестителя. Головна справа Діянь цього Собору — це обрання третього Єпископа Церкви. Консисторія від себе запропонувала Соборові кандидата на третього Єпископа, для Західньої Єпархії, о. Архимандрита Григорія Метюка Магістра Богословія, Професора Богословського Факультету Колеґії Св. Андрея і попереднього його Продекана; о. Архимандрит Григорій Метюк працює тепер на становищі Адміністратора Західньої Єпархії з осідком в м. Едмонтоні.

АРХИПАСТИР РУМУНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗДА ПОМЕР У НЕВОЛІ

Голова Румунської Православної Церкви, Єпископ Полікарп Моруска, саме перед вибухом 2-ої Світової війни виїхав був у службових справах до Румунського Православного Патріярхату в Румунії, і там заскочила його війна. Не зважаючи на всі старання уряду ЗДА, комуністична влада вже не випустила Єп. Полікарпа, і він жив там серед переслідування й під контролею. Православні румуни в ЗДА й надалі вважали його своїм архипастирем, а Єп. Валеріян Тріфа в ЗДА був лише його заступником

Тепер прийшла вістка, що Єпископ Полікарп Моруска закінчив своє мученицьке життя в Румунії 28 жовтня 1958 року.

ДВА СВЯТКУВАННЯ СОБОРНОСТИ

Комітет Обеднаних Українсько-Американських організацій в Ню Йорку і відділ Демократичного Українського Координаційного Центру Америки (ДУКЦА) цього року святкували 40-ві роковини Соборности Українських Земель в Українській Народній Республіці (22. 1. 1919) не разом, а окремо Отже було два святкування, бо не дійшло до згоди між цими обома згуртуваннями у справі спільного святкування Соборности України. Ширше подає про це часопис "Народна Воля", ЗДА, за 29. 1. 1959 року.

НАРІКАЮТЬ НА ДОРОЖНЕЧУ ЛІКІВ

Найнеобхідніші ліки в Канаді коштують на 30 процентів дорожче, ніж в ЗДА. Ліки спроваджені з ЗДА коштують дорого, бо уряд наложив на них мито, що становить 20 чи 30 процентів вартости тих ліків. Уряд Канади хоче тим трохи зменшити силу американської конкуренції, і дати можливість розвинутися продукції ліків у Канаді. Але знову ж з другого боку виявляється, що канадські продуценти поставили на ліки вищу ціну, ніж в ЗДА.

ПРОМІНЯЛИ НАЦІОНАЛЬНИЙ УРЯД ЗА ЧОТИРИ ЄПИСКОПИ?

Папа Іван 23-ій у січні ц. р. призначив чотирьох нових католицьких єпископів для Польщі. У звязку з тим американська "Свобода" за 31-го січня ц. р. пише. "Загально думають, що комуністичний уряд Ґомулки дав згори свою тиху згоду на побільшення числа єпископів наче в заміну за те, що кардинал Стефан Вишинський ніби переконав ватиканські кола під час свого побуту в Римі, щоб Ватикан не визнавав більше польського уряду на еміґрації. До кінця життя Папи Пія XII амбасадором польського еміґраційного уряду при Ватикані був старий польський дипломат Казимир Папе".

З того виходить ось що: дозволив комуністичний диктатор Польщі, Владислав Ґомулка, на збільшення римських достойників у Польщі, і за таку ціну Ватикан став проти польського національного уряду на еміґрації, отже тим самим хоч і неофіційно, але фактично признав комуністичну владу. Можна думати, що український національний уряд Ватиканом був би проміняний ще за дешевшу ціну, хоч би він був так само католицький, яким є польський еміґраційний уряд у Лондоні.

5,000,000 УКРАЇНЦІВ МОСКВА ВИСЕЛИЛА В КАЗАХСТАН

За останні чотири чи пять років Москва виселила з України в пустелі Казахстану на "цілинні" землі пять мільйонів українців. Такі дані подало парижське "Українське Слово" за 25. 1. 59. А кожного року в Україну прибувало коло 870,000 москалів-колонізаторів. Совєтська преса інформувала, що в 1958 році всього населення в Україні було 42 мільйони

ЧЕРВОНІ СВАСТИКИ НА ЖИДІВСЬКОМУ ЦВИНТАРІ

У Фрайбурзі, Зах. Німеччина, хтось намалював червоні свастики (гітлерівські знаки) на всіх памятниках на жидівському цвинтарі. Міська рада признала 1,000 марок нагороди тому, хто донесе про особу, яка ці свастики намалювала

У містечку Кепери влада поставила перед суд 12 німців за те, що вони вилаяли жида власника каварні, і за це їх посуджено в антисемітизмі

У КАЇРО ЗАКРИТО ЄЗУЇТСЬКІ ШКОЛИ

Уряд Нассера в Каїро закрив усі три католицькі школи, що їх утримували єзуїти Як причину цього, влада подала, що в тих школах ображувано арабські національні почування.

А що сказали б араби, якщо б так католики за арабські гроші видали таку енциклопедію Арабознавства, де пофальшували б історію Єгипту, зневажили його рідну релігію, Церкву і т. п.? А у нас таке буває.

ВЕЛИКА ГІДНІСТЬ СВЯЩЕНИКА

Бути священиком Української Греко-Православної Церкви в Канаді — це велика честь, це не менший привілей, це висока гідність. Як багато є людей, які хотіли б бути священиками! Через певні причини вони не удостоїлися тієї ласки від Бога.

Молоді студенти, що хочете вибрати собі найкраще зайняття і світлу, приємну будучність мати, — запишіться на науку до Богословської Школи при Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу.

Родичі, коли бажаєте добра своїм синам, вивчіть їх на священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді!

Громадяни, коли бажаєте зробити добре діло, зложити дар на добру ціль, пришліть свою щедру лепту на підтримку Богословської Школи в Вінніпеґу!

Свящ. Є. Грицина,
Настоятель Богословської Школи.

КАТОЛИКИ ТАКОЖ ВИНУВАТІ ЗА РОЗЄДНАННЯ ЦЕРКОВ, КАЖЕ ПАПА

Промовляючи до духовників з 200 парафій міста Риму, папа Іван 23-ій, як потім заявили ці духівники, сказав, що "всі сторони" відповідальні за поділ, який наступив у Церкві.

Американська "Свобода" (31 січня 1959 р.) подає: "Папа буцім-то признав у тій своїй промові, що в минулому католики також частинно винуваті у розколі, що стався в християнському світі". "Водночас папа підкреслив, що внаслідок тих розколів Католицька Церква стала "сильніша і суцільніша", і що це доказує її правильність". "Проте він водночас мав заявити, що він переконаний, що ці прадавні суперечки можна буде відсунути набік, як прийметься новий і братерський підхід до проблеми християнської єдности. Папа поручав оминати педантерного спору над тим, хто в минулому завинив, а хто не завинив".

Це тактика папи Івана 23-го за здобуття влади над усією Церквою Христовою... І тут питання: нащо ж тоді папі "єдности" з усім Християнством, коли на його думку, розєднання Церкви Христової "скріпило" Католицьку Церкву? Якщо папа говорить правду, то в такому разі Католицькій Церкві треба відлучити від себе багато мільйонів своїх вірних, тоді вона буде ще "сильніша". І почати це відлучення таки з самої скомунізованої Італії.

ВСЕКАНАДСЬКА ДУХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ

Всеканадська Духовна Конференція Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться під проводом Владики Митрополита Іларіона в м. Едмонтоні 2 і 3 липня ц. р.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Православна Церква на Буковині

Буковинські українці в Канаді якийсь час стояли осторонь від Української Православної Церкви, знаючи, що її заснували галицькі українці. Певна річ, що їх так настроювали священики Російської Місії, до якої вони, не маючи своїх священиків, належали.

Та буковинський українець І. М. Пігуляк приготовив ширшу розвідку п. з. **"Українська Православна Церква на Буковині — а буковинці в Канаді"**, і вона була поміщена в "Православнім Вістнику", починаючи 1-им числом "Пр. Вістника" 1925 р. і продовжувалася через кілька чисел. Її видано і книжечкою.

У ній говориться, що від найдавніших часів буковинські українці були підчинені православним Митрополитам у Києві. Пізніше Буковина, як і Молдавія, належали до Галицько-Руської держави, отже в справі віри були вони залежні від Галицьких Православних Митрополитів у Львові.

Переповідаючи дальші події, він спиняється на тім, в якім положенні опинилася Буковина по Першій світовій війні, й переповідає заходи румунів, щоб буковинських українців перевести на румунів.

Певна річ, що вона багато причинилася до освідомлення буковинських українців і почала їх привертати до Української Православної Церкви, аж поки майже всі буковинські українці в Канаді з Українською Православною Церквою не злучилися.

Російська Місія занепадає

З повстанням Української Православної Церкви почала в Канаді Російська Місія занепадати. Дійсних москалів у Канаді було як на показ, крім хіба "духоборів"; жменя була "малоросів", отже Російську Місію піддержували з конечности головно буковинські українці. Коли ж повстала Українська Православна Церква, то буковинські українці почали привертатися до Української Православної Церкви. Між ними були свідомі одиниці, що других освідомляли.

Коли був оголошений Український Собор в Йорктоні на 16—17 липня, 1924 року, то й Російська Місія була оголосила свій Собор у Вінніпегу. Сюди приїхав з Америки бувший Одеський митрополит Платон, що називав себе головою Російської Церкви на Американській землі, і який виповів послух Московському патріярхові Тихонові, коли той казав йому вернутися до Европи.

Москвофіли думали, що Платон зможе розворушити завмираючу Російську Місію в Канаді до нового життя, але надія була марна.

Собор зібрався, але тяжко було довідатися, як він виглядав. Говорилося, що було 14 священиків і від 5 до 7 делеґатів, але ніхто не міг про подробиці Собору довідатися. Не мав Платон чим похвалитися. Дехто говорив, що Собор мав постаратися для Російської Церкви в Канаді окремого епископа, а дехто бажав, щоб згаданий епископ Олександер з Туреччини сюди вернувся. Але з того нічого не вийшло.

У неділю 20-го липня правив Платон Службу Божу в церкві Пресв. Тройці, але людей було мало, хоч прийшли цікаві нечлени церковної громади. Згадати б хіба, що Платон накидався на Укр. Прав. Церкву, як на "страшну небезпеку Російської Церкви".

Тоді вже видний був занепад Російської Місії в Канаді, а після того, як українці мали вже свого епископа, той занепад пішов ще скорішим кроком.

І нині (1959 року) про Російську Місію в Канаді нема й згадки. Мабуть є ще кілька громад, але вони не дають про себе ніякої чутки, отже те саме, що їх цілком і не було б. Платон вгадав, що Укр Прав. Церква є загрозою для московських верховодів.

***

Треба ще згадати еп. Олександра, з яким українці не дійшли до ладу.

Олександер виїхав до Царгороду і там перебував з другим російським епископом — Анастасієм. Та між патріярхом і згаданими двома епископами дійшло до спорів, і патріярх їх екскомунікував. Він був наказав їм 1) зірвати звязки з Московським патріярхом Тихоном, і в Богослуженнях не споминати; 2) підчинитися грецькому митрополитові, як його вікарії (помічники); не мішати до проповідей політики. Патріярхові доносили, що Богослуження Олександра були агітацією на користь Великого Князя Кирила Романова, як кандидата на царя Росії.

Олександер і Анастасій звернулися до Патріяршого Синоду, але Синод вирішив, що російські епископи не повинні правити Богослуження. Дальше Синод оповістив, що Архиерейський Синод Російської Заграничної Церкви є "самозванчий", і не повинен існувати, а російські епископи поза Росією не мають права урядувати. Стільки було відомостей про справи звязані з еп. Олександром.

РІК 1924 — ЖУРБА ФРАНЦУЗІВ

З приходом українського епископа до Канади бувші гр.-кат. громади одна за другою переходили до Української Православної Церкви. Але чи гр.-кат. Церква щось тратила? Ні!

Греко-католицької Церкви, як Церкви, в Канаді не було. Були окремі гр.-кат. громади, що в дійсності належали до римо-католицьких дієцезій, отже були власністю французів. Єп. Будка був лише помічником, на послугах французів, а французи були господарями. Отже Греко-католицької Церкви, як окремої, в Канаді не було!

Перехід гр.-кат. громад до Української Православної Церкви затривожив французів, — українське майно, яким їх Рим обдаровує, від них утікає! Яка велика була їх журба, покаже їх документ, що дослівно дальше поданий.

***

В 41 ч. "Кетолик Реджістер" з 9-го жовтня 1924 р., що видавався в Торонті і був найповажнішим римо-кат. органом у Канаді, була поміщена така стаття:

"Рутенська проблема"

"Обіжник про рутенське питання, який видав Впреосв. Архіеп. МекНіл до духовенства торонтонської архидієцезії, був прочитаний минулої неділі по всіх церквах. Рутенська проблема (важна справа) досягла степеня крізи (переломової хвилі), і під проводом Його Екселенції монсіньора Петра ді Марія, Апостольського Делеґата, канадійські дієцезії подають помічну руку для розвязання тої замотаної проблеми.

"Ми мусимо вратувати для Церкви (знач. французької!) **бодай те, що з Рутенців ще зосталося.** Дотепер ми ще несповняли свого обовязку супроти наших рутенських братів-католиків. Отже прийшла година, коли ми можемо дати, і то дати щедро, щоб вратувати душі тисячів наших канадійських братів. Слова архиеп. Торонта повинні дати багато думок.

Торонто, 1 жовтня, 1924.

"Дорогий Отче!

"Сего року переводиться збірка по всіх дієцезіях Канади на те, щоб дати спромогу епископові русинів в Канаді залагодити пекучі фінансові зобовязання та вратувати потрібні інституції. Дві з тих інституцій такі:

"Колеґія в Йорктоні і католицький тижневик друкований українською мовою в Вінніпеґу. Поклик вийшов від архиепископів з Ст. Боніфасу і Вінніпеґу, які були назначені Апостольським Делеґатом як комісія для розглянення положення і пороблення зарадчих кроків. В своїй відозві архиепископи зазначують, що — "українська проблема є найповажніша і найбільше заплутана, яка стоїть перед Церквою (французькою!) в теперішнім часі". Вони додають:

"Можна без пересади сказати, що найстаранніші змагання рутенського епископа і духовенства, разом з симпатичним заінтересованням і щедрою допомогою зі сторони римо-католиків **не поможуть, щоб затримати тих людей при церкві.** Ворожі сили, поставлені проти них є за сильні, щоб можна було припинити численні відступства від Церкви.

"**Від самого приїзду українців до Канади** провадилися зі сторони перетягаючих на іншу віру чинників сильні старання, щоб ограбити їх з католицької віри, і ті старання продовжуються дотепер з впертістю гідною ліпшої справи.

"Нема нічого дивного, що ті старання увінчалися деяким успіхом, бо все складалося на успіх. Люди приходили тисячами без своїх священиків, матеріяльний добробут і незалежність, яку діставали в нагороду за тяжку працю, робили їх байдужими; релігійні вчинки помагали сильно розвоєві самолюбства через засновування даремних шпиталів, аптик і шкіл в найсильніших національних центрах.

"Найшлися в новім положенні, до якого весь їх попередній досвід не давав їм ключа, — отже не дивно що бідні еміґранти були приготовані слухати зрадливого голосу облуди, який грав на упередженнях, промовляв до їх гордости та задоволяв їх потреби.

"Щоби перестерегти, порадити, пояснити — не було нікого, хіба в найліпшім разі, тут то там тільки принагідний вартовий, котрого голос ніколи не виходив поза межі парохії.

"Я стояв близько згаданої проблеми 14 років і не вагаюся скаазти що — **католики** (очевидно французи) **могли були вратувати віру українських еміґрантів.** То значить, — вони могли дати їм поміч в виді шкіл і шпиталів, які давали протестантські орґанізації, і які стали середником підкопання їх віри. **Стараймося ратувати бодай те, що ще лишилося.** (Підчеркнення окремо додані.)

Ваш щирий

† Н. МекНіл

архиепископ Торонта.

***

Це важний документ і до нього треба додати кілька уваг.

(Далі буде)

КНИГА ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ

— Чи Ви хочете знати про початки й розвій культурно-освітнього життя українців Канади?

— Чи хочете знати про хід і причини так званої „релігійної боротьби" між українцями в Канаді, від початків іміграції до сорокових років?

— Чи хочете знати про початки й розвиток українських виховних інституцій у Канаді, як: Бурс, Інститутів, Колегій?

— Чи Ви взагалі цікавитеся нашою минувшиною в Канаді, щоб тим краще зрозуміти нашу канадійську сучасність?

Якщо так, то купіть собі „ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ, яка містить у собі великий скарб історичного матеріялу про життя українців у Канаді.

Книжка має 429 сторін, видана на гарному книжковому папері й багато ілюстрована. У брошурованій оправі коштує з пересилкою тільки $3.00.

Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

"СЛОВАК" КОЛЯДКИ ДЛЯ "КАНАДЦІВ УКРАЇНСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ"

"Едмонтон Джорнал" за 10 січня 1959 року в новинці під наголовком "Канадці українського походження учасниками Богослуження в Мекдоґал" подає: "Майже 10 процентів членства церкви Мекдоґал є українського походження". До речі, згадана церква є найбільшою між церквами Юнайтед Чорч в Едмонтоні. У новинці сказано, що "Френьк Джансон — орґаніст і музичний керівник — диригував хором, що на Різдво виконав низку "словак колядок" для "канадців українського походження".

Що це "словак" означає — словацькі? чи може словянські? — далі не виснено. Але... Що ж, добре й те, що парох о. Доналд Брус Мекдоналд і п. Френьк Джансон дають нагоду не забувати тим канадцям, що вони є "українського походження". Хоч на Різдво, раз на рік, при помочі "словак" колядок... А як воно з тим поза Різдвом?... Чи тих 10 процентів людей "українського походження" — це вже всі з наших братів і сестер, що є в цій парафії, чи може є їх більше, але не всі подали своє "українське походження" — трудно сказати. Бо ж усякі бувають, — навіть такі, після яких і дим "походження" не залишився. А можуть бути й такі, що не кожному приємно, коли це "походження" йому й не-українці пригадують, отже й у чужій церкві не заховаешся від нього... Біда! Який процент у цій парафії, і чи є взагалі? — жидів, німців, французів... — у новинці не сказано. Сказано лише про 10 процент людей "українського походження". Значить, всюди "наші" люди є, але разом з тим нема їх між нами...

СТАН БЕЗРОБІТТЯ В КАНАДІ

Міністр праці М. Стар поінформував 22 січня ц. р. в парляменті в Оттаві, що під той час 749,888 осіб у Канаді подали свої заяви по допомогу від безробіття. У тому самому часі 1957 р. було в Канаді 796,371 безробітних.

Пол Мартин — посол ліберальної партії — додав, що подане урядом цьорічне число безробітних не включає ще 50,000 тисяч безробітних рибалок і 50,000 незареґістрованих безробітних.

ЗАМІТКА З КАНЦЕЛЯРІЇ МИТРОПОЛІЇ У.Г.П.Ц.К. У СПРАВІ КАТОЛИЦЬКОГО СОБОБОРУ

Як і можна було наперед сподіватися, Митрополит Іларіон — Архипастир Української Православної Церкви в Канаді не вважав за властиве підносити свого голосу у справі проголошення ніби то "вселенського" Собору для "поєднання" Християнської Церкви. Цей факт може зацікавити чи й здивувати тих спостерігачів, які стали свідками оживленої реакції на звернення папи Івана 23-го з боку деяких Протестантських Церков у Канаді. До речі, в Англії архиеп. Фішер — голова Англіканської Церкви — обмежився лише стриманою, короткою заявою, що "пропозиція папи не уточнена, отже про неї покищо не має підстав говорити".

Ціль наступу Риму — це Христова Православна Церква, що є вічним свідком відколення від неї Римської Церкви. Отож Рим бажає не лише запанувати над нею, але й звести її зо шляху Православія, щоб вона перестала бути "сумлінням" Риму. Після того Рим уважав би, що з Протестантськими Церквами йому вже було б справитися легче. Отже, тому що протестанти не мали подібних пропозицій і не мають тут досвіду, то вони й досить заскочені. Христова Православна Церква натомість такі пропозиції мала не раз, і вони з Риму йдуть до неї постійно. Зокрема ж Рим устами митрополита Андрея Шептицького під час 2-ої Світової війни звернувся був до Української Православної Церкви з пропозицією приєднання до Риму. І Митрополит Іларіон — тоді Правлячий Архиепископ Холмсько-Підляський, дав був Римові на руки митр. Шептицького свою коротку, спокійну, але рішуче відмовну відповідь у такому дусі, що справу "приєднання" до Риму взагалі не бере до уваги як предмет будь-якої дискусії. І подібну відповідь дав увесь Український Православний Єпископат, хоч після того деякі Єпископи були переслідувані аґентами Католицької Акції, а деякі й мученицьку смерть понесли, немов у Хорватії, від замаскованої руки, що підшивалася під певні фірми, щоб мати "виправдання" перед українським православним народом...

З уваги на минулий досвід Христової Православної Церкви, Митрополит Іларіон, розуміється, не знайшов нічого нового у зверненні папи Івана 23-го, отже й тому, як видно, не вважав за властиве приділяти увагу відомим речам. У журналі "Віра і Культура" (Вінніпеґ, лютий 1959 р.) появилася лише коротка, подана між іншим, дрібним друком, нотатка п. н "Католицький "вселенський" Собор", такого змісту:

"Папа скликає XXI "Вселенський" Собор, — це вже не перший раз. Відповідь Папі давно вже дала Вселенська Церква, див. у нашому виданні "Православна Віра" 1957 р. Папа повторює свою стару помилку і кличе не до поєднання, а до приєднання. І наслідки будуть такі самі, як вже й були. Нічого нового в бажанні Папи нема".

Очевидно, це замітка з канцелярії Митрополита Іларіона.

І дам чуда на небі вгорі, а внизу на землі знамена: кров, вогонь і куряву диму (Дії Св. Ап. 2. 20).

ВЕЛИКА ЗМІНА В СИСТЕМІ КАРАННЯ

Уряд прем'єра Дж. Діфенбейкера покликав т. зв "парольний комітет", який має опрацювати зміни в каральній системі. Уряд став на становищі, що час перебування засудженого у вязниці був надто довгий, — задовгий він у такому розумінні, що нарешті для вязня приходить такий час, коли ще довше перебування у вязниці вже не помагає ані справі поправи вязня, ані справі загального добра суспільства; отже це немов "мертвий час".

Коли хто не засуджений на кару смерті, то головним завданням вязниці є не знищити людину, а відокремити її, як шкідливу, від суспільства, і направити її у вязниці на чесний шлях життя. Отже уряд Канади вважає, що час відбування кари у вязниці має бути скорочений. Але між відсиджуванням кари та пізнішим повним виходом на волю буде створений перехідний час, коли караний вже не буде у вязниці, але й ще не буде цілком звільнений. Це час поліційної контролі над караним ще тоді, коли його випустять з вязниці. З одного боку караний матиме змогу пристосуватися до життя на волі ,а з другого боку поліція деякий час буде спеціяльно пильнувати, щоб він знову не пішов на шлях злочину.

Після введення урядом Діфенбейкера закону про зрівняння в правах натуралізованих громадян (народжених поза Канадою) з уродженими в Канаді громадянами (напр. натуразілованого громадянина відтепер уже не вільно виселювати з Канади навіть у випадку порушення ним законів), — теперішню зміну в каральній системі законів Канади вважають найбільшою реформою.

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" x 3¾"

Число	
3027	.Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	[illegible]
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
[illegible]	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

ГОВОРЯТЬ ПЕРЕКРУЧЕНЕ

III

Атеїсти намагаються розвалити релігію й Церкву при помочі науки. Їхні "докази" дуже наївні, простакуваті. Наприклад, вони твердять, що Бог "не існує", бо світ має більше, ніж шість чи сім тисяч літ. А релігія й Церква, кажуть вони, вчить, що Бог створив світ лише шість чи сім тисяч років тому.

Справді демагогічний "а р ґ у мент", розрахований лише на несвідомих і темних людей! Наука Церкви Христової основана на Догматах, а в Догматах Церква не твердить, що світ має стільки то чи стільки літ. Церква не подає того догматично, бо не має для того підстав, — адже у Св. Письмі ніґде Бог не відкрив людям ц и ф р и літ, відколи світ був створений. Правда, були, є і будуть різні люди, що пробують на основі інтерпретації Св. Письма вгадувати вік Землі. Однак це тільки особисті здогади тих поодиноких теологів, а не наука Церкви як цілости. Їм особисто вільно так само пробувати відгадати вік Землі на основі Св. Письма, як ученим ґеологам вільно робити це саме на основі дослідів складників Землі. Однак їхні особисті погляди не є наукою Церкви. Щождо науки Церкви, то вона, на основі Св. Письма в цій справі має такий Догмат — у Символі Віри: **"Вірую в Єдиного Бога, Отця Всемогучого, Творця неба і землі, всього видимого й невидимого"**. Значить, Церква навчає, що Бог **створив світ**, але не подає ч а с у створення світу, і вважає, що Бог не відкрив цього людям. А коли так, то твердження учених про такий чи інший вік Землі Церквою не осуджується як єресь, бо це нічого спільного зо справою Віри Христової не має.

Бог, творячи людину в якомусь часі, що нікому точно не відомий, дунув у людину Душу, так дав їй розум, отже дав силу п і з н а в а н н я світу. І якщо буде воля Божа, то можливо, що Він дозволить колись людям і пізнати вік Землі шляхом науки. Але як довго тривають досліди, так довго є всякі припущення (гіпотези), — так завжди бувало й буде в науці, аж поки нарешті не встановлять правди.

Віра Христова полягає не в тому, щоб знати й твердо вірити в якесь "догматично" встановлене число віку Землі, — Віра Христова полягає в тому, щоб вірувати в існування Єдиного Бога, як Творця світу, і в виконуванні Його Заповітів: любити Бога і цю любов до Бога здійснювати через побожні думки й слова та головно д і л а християнські — через любов до ближнього свого.

А справа в і к у Землі належить до учених ґеологів, — це їхня професія. Бог створив світ безмежно великий, — у ньому є багато планет і сонць. Може між ними є й такі плянети, як наша Земля; може й люди там є такі, як на Землі, а може інші — розвинені краще, чи гірше. Покищо не відомо. Наука, як буде Божа воля на те, колись може й дослідити це; може буде дещо відомо й у недалекому майбутньому.

Правда, як у науці, так і в Церкві бувають різні одиниці, які мають свій погляд на вік Землі і на с п о с і б, в який Бог усе це створив. Вони думають, що "точно" знають цей час і "спосіб". Але це їхній приватний погляд. Бог у Св. Письмі людям цього точно щодо часу й способу творення не обявив. Каже ж бо Псалмопівець про Бога: "Бо в очах Твоїх тисяча літ, — немов день вчорашній, що він проминув..." (Псалом 90. 4). І далі прохає Бога: "Навчи ж і нас отак рахувати наші дні, щоб ми набули серце мудре" (Пс. 90.12).

Бувають такі одиниці, які думають, що головна підстава вірування в Бога полягає в тому, щоб люди прийняли якесь означене число літ віку Землі, — і вони пропонують число ш і с т ь чи с і м тисяч років. Однак це тільки їхній особистий погляд, а не наука Церкви, бо Церква не бачить потреби мішатися до наукових суперечок щодо віку Землі. Це не має нічого спільного з істотою якости й кількости плянет у світі і т. д. Це не має нічого спільного з історією основ релігії, з віруванням чи невіруванням у Бога.

Але з практичного боку взявши, такі одиниці, — хоч їм і вільно мати свій погляд на науку ґеології, астрономії, фізики, хемії і т. д., назагал таки шкодять Церкві й релігії, коли зводять ці спори так, що загал думає, ніби вони говорять від імені своєї Церкви, і що вони висловлюють погляд Церкви на ці спеціяльні галузі наук. Бувають, на жаль, і такі, що на проповідях і в офіційних церковних органах це своє особисте становище захищають. А це дає таку злуду, ніби то голос самої Церкви. І це сильно Церкві шкодить, бо часто відпихає від деяких парох. й освічене молоде покоління. А так само це дає атеїстичним демаґоґам зайву зброю в руки проти релігії й Церкви. Є такі одиниці, що витрачують дорогоцінний час на проповіді для свого погляду на вік "Землі", замість проповідувати евангелізацію — Слово Боже. Про такий недавній випадок пішов шептаний голос "від океану до океану", що проповідник в однім місті назвав "атеїстами" тих учених, які вік знайдених костей (чи не тих, що знайдені в Саскачевані?) оцінили на 12 тисяч літ. А той проповідник твердив, що віруюча людина не повинна оцінювати їх віку на більше, як на шість чи сім тисяч років. Хто ж твердить інакше, той "матеріяліст", отже й "атеїст".

Наслідок був такий, що молоді люди, відомі як щиро релігійні, але освічені, були здивовані й обурені. А тут ще згадана церква знаходиться в дільниці, де живе переважно інтеліґенція. І каже один молодий освічений чоловік до батька:

"Тату, куди я зайшов? Я думав, що почую Слово Боже, а прийшов на виклад ґеології, а властиво на пропаґанду проти науки!

Це людина побожна й гарна, але . Чи не краще б його дати кудись, — ну, де може люди менше на те звертали б увагу?"

Правда, це відокремлені випадки, але вони, на жаль, бувають... Щиро такі люди думають, що службу Богові приносять, але в дійсності вони мимоволі шкодять справі релігії й Церкви. Трохи гірше буває й з такими одиницями, що свідомі, але чомусь думають, що добро релігії й Церкви вимагає доказувати, який вік Землі має "обовязувати" християнина, дарма що самі вони, очевидно, не завжди говорять це з переконання. Отже справді вони тим більше зайво насилують самі себе, і то для роботи, яка користи ні релігії, ні Церкві не приносить.

Певна річ, колись таких одиниць було більше, ніж тепер. Більше вони в Церкві пильнували "астрономії", "ґеології", "фізики", ніж Слова Божого, і більше кидали громів та блискавиць на науку. І тут Архиепископ Михаїл, Екзарх Царгородського Патріярха в ЗДА, у своєму Різдвяному Посланні п. н. "Сателіти Христа", 1957 року сказав, що Церква мусить піддати ревізії дещо із свого минулого.

Були колись такі провідні одиниці в Церкві, які обстоювали примітивний погляд, що Земля стоїть на місці, а Сонце кружляє навколо неї. І вони свій особистий погляд подавали за погляд Церкви. Та ось Коперник заперечив тому поглядові, і ці "авторитети" довели до того, що провідні люди Церкви почали Коперника вважати за "атеїста".

І тоді один учений монах сказав до Коперника:

"Люди призвичаєні думати, що Земля стоїть, а Сонце кружляє... Люди це переконання звязали з релігією. . Чи не думаєш ти, що коли проголосиш свою теорію, що Сонце стоїть, а Земля кружляє, то це підірве серед несвідомих мас віру в Бога?"

А Коперник відповів

"Ні, не думаю так, отче! Наука відкриває світ щораз більшим; показує його щораз складнішим, а чим більшим бачимо світ, тим більшим бачимо Творця світу. Людина темна думає, що Земля — то увесь світ; а це вузьке поняття про Бога. Величнішим є Бог у понятті освічених, які знають, що Бог створив безліч таких планет, як наша Земля, аніж поняття неосвіченої людини, яка думає, що Бог створив лише Землю, а більш планет нема.

Отже, справді "говорять перекручене" свідомо чи несвідомо ті одиниці, які ведуть боротьбу з тими віруючими ученими, які висловлюють інші погляди на вік Землі, ніж волiють чути ці одиниці. Вони ведуть проти релігії й Церкви боротьбу з другого фронту, з поза плечей, бо зловживають авторитетом Церкви для своїх особистих поглядів, і відпихають від Церкви й релігії віруючих науковців, а з другого боку дають зброю в руки атеїстам, які кажуть, що ніби то "релігія й Церква є проти науки". Хоч у дійсності Християнство і його Церква в своїм ученні не має нічого такого, що заперечувало б свободі й поступові науки на всіх ділянках життя.

М. Димнич.

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
і продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви"**, спеціяльно написана для відзначення 250-річчя з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р. Обкладинка Календаря, з дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГП ЦЕРКВИ

Промова піонера Михайла Сташина на Ювілеї у Ванкувері, Б. К., 12. 10. 1958 р.

Пане Господарю, Високопреподобний Отче Пресвітерю Метюк, Всечесні Отці, Шановна Громадо!

Припала мені нині честь сказати пару слів про нинішнє Свято 40-ві Роковини нашої Української Православної Церкви в Канаді.

Це велика Історія, томи книжок списати можна.

Мені пригадалися ті давні часи, — то ж я коротко скажу таке, що може ще не було записано. Дозвольте ж мені думкою вернутися 62 роки назад...

Тоді наші перші іміґранти приїхали до Канади з Буковини і з Галичини, — звали себе "руснами". Памятаю, як наші батьки будували першу церковцю в Канаді, — дерево носили з ліса на плечах. А мами й діти збирали мох по лісі й обтикали діри в церкві, аби було тепло. Це було в Стюартборн, в Манітобі, 60 миль на полудень від Вінніпеґу. Ніхто тоді не думав, яка церква буде: православна, чи католицька. Хоч буковинці були православні, а галичани — католики, то разом будували, разом молилися, разом співали; а любилися як одна рідня... Памятаю, як люди з радости плакали, коли почули перше Слово Боже в Канаді, що дяки співали... Памятаю, як мене — малого хлопчину, заставили Апостола читати... Памятаю, як перший український священик приїхав до Канади, відвідав перших поселенців; це було 29 листопада 1899 року; я маю його свідоцтво, його підпис на памятку на моїм молитвеникові, — др. Дамаскин Поливка з Америки.

Пізніше іміґрація пішла по всій Канаді. А жилося їм так, як описав Кіріяк у творі "Сини землі". Були священики з Краю — такі, як Жолдак, Андрухович, єпископ Будка й другі.. Памятаю, як вони кинули роздор між нашу рідню! Казали: "Не ходіть до православних! Не говоріть з ними! Не пускайте їх через своє подвіря, бо вони "шизматики!"

Уже тоді люди говорили між собою: "Чось вони нас не учуть по-християнськи!" Пізніше приходили другі священики до наших людей: бельгійські, що не вміли по-нашому говорити добре; з їх бесіди виходили смішні слова.

У 1904 році я виїхав з родичами до Саскачевану мешкати. Появилися наші часописи: "Канадийський Фармер", "Український Голос", "Ранок", американська "Свобода". Люди читали і довідалися більше про релігійну боротьбу, і що ми — українці, а не "рускі".

1916 року свідоміші люди зійшлися до Саскатуну, щоб заложити Інститут. Будка хотів взяти під свою контролю, а люди не хотіли. Відтоді ще гірше греко-католики накидалися на наших провідних людей. Видали вони свою ґазету "Канадийський Русин" 1911 року, — в ній громами сипали на всіх православних.

1918 року зійшлися свідоміші фармері й інтеліґенція; межи ними був і добродій Ф. Т. Гаврилюк, що нині тут присутний між нами. Заложили Народний Комітет, скликали Збори, і на тих зборах вибрали Ширший Комітет, який мав орґанізувати місцеві Братства й парохії українські православні. До того увійшли 16 людей, і я між ними. Нас розіслано по кольоніях — подібно, як Христос Апостолів: "Ідіть, розповідайте людям про Українську Православну Церкву!"

Це була тоді тяжка праця. .

"Канадийський Русин" так научав своїх вірних, що готові б каменувати всіх православних! Католики називали нас безличними словами, писали на нас фальшиві наклепи. За те платили великі кари за очернення і перепрошували публично в "Канадийськім Русині", — казали, що брехню писали на православних. Я тоді мешкав у Виткові в Саскачевані. Я мав на фармі "шторик". Люди сходилися, і там кувалася доля Української Православної Церкви. Я мав троха книжок, заложив читальню, — таки у своїй хаті, робили представлення; багато помагав Т. Горбай, що є тепер українським православним священиком. Побудували Народний Дім. Тоді праця йшла повним рухом.

У 1921 році я переїхав до Алберти в Чіпман, — там вже не так ішло: 60 відсотків католиків, а 40 відсотків "русскі православні". "Русскі" не любили українців і католиків. А українських православних нас було трьох. Ми часто запрошували о. Майбу, — він по хатах мав Богослуження. А як хто з католиків зайшов подивитися, то другим казав: "Я був, але участи не брав, бо ні разу не перехрестився", — на збитки "православному Богові"!

Був раз такий випадок: фармер позичив книжку "Кобзаря", і казали йому спалити, і він спалив, бо Тарас Шевченко був православний — "шизматик"! Пригадую собі, як католики вишкробували з молитовників слово "Православних...", що під час Богослуження споминали. У Цимборії були трираменні хрестики, — священик казав майстрові обрізати; а майстер давав пилочку священикові і каже: "Ви, отче, ріжте!" І так лишилося і до сього часу.

У Чіпмані я мав трохи своїх книжечок; позичав людям. Так ними заохотив до читання, що й читальню започаткували. Я знав, що як будуть читати, то пізнають себе, свій народ і свою рідну Церкву. Люди відносилися до мене досить добре. Збудували Народний Дім Католицький. Я з приятелями говорив, щоб був імени Тараса Шевченка — за те, що "Кобзаря" спалили з вищого наказу. Я часто закликав бесідників, щоб давали відчити. З Едмонтону Союз Українців Самостійників вислав оголошення перед відчитами, але я мусів обтинати, що то з рамени СУС буде відчит, бо не прийшли б послухати, бо то "Свистуни", як вони їх називали.

Чіпман — околиця велика: поверх 20 шкіл навколо! А були такі часи, що не було в них ані одного українського учителя. Зовсім не хотіли їх — бо то "вихованці Православних Інститутів"!

***

А тепер усе змінилося! У школах учителі всі — українці! "Русскі" звуть себе українцями. Ми вийшли побідно. Це завдяки свідомим українцям — за їх щиру працю, за їх відчити в Канаді. Вони посадили дерево — Бог поблагословив, і видало стократний овоч: маємо Церкву, Священиків, Єпископів, і маємо Преосвященнішого Владику Митрополита Іларіона; маємо Союз Українців Самостійників, Союз Українок Канади, Союз Української Молоді, Союз Народних Домів, Інститути, Колеґію, учителів, лікарів, адвокатів, професорів, послів, суддів, міністрів...

При Божій помочі це все ми осягнули за 40 років у Канаді!

Нинішний День нехай буде памяткою для молодого покоління: історичні дні на Канадійській землі — відновлення Української Православної Церкви!

ЗБІРКИ Й ДАРИ

НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

(До грудня, 1958)

Петро Мелещак, Фосстон, Саск., збірка на 25-літнім ювілею вінчання панства Ленюків $9.90

Іван Фарина, Ванкувер, Б.К. $100.00

І. М. Турупка, Ванкувер, Б. К., збірка на прийнятті для учасників Літніх Курсів Колеґії у Ванкувері, Б. К. $32.50

о. В. Сенишин, збірка на похороні бл. п. Павлини Костинюк, Мічем, Саск. $5.00

Посол І. Н. Мандзюк, Овкбурн, Ман., зо спадку по бл. п. Ю. Карасевича $200.00

А. Грицишин, Монтреал, Кве. .. $5.00

Віра Турченюк, Монтреал, Кве., на спомин свого брата М. З. Мулярчука, що упокоївся в Рівному, Україна $25.00

Протопрес. о. Г. Метюк, Едмонтон, Алта. $25.00

Д-р П. Закус, Вінніпеґ $25.00

Вас. Довганик, Вінніпеґ $25.00

Прот. Г. О. Василів, з похорону бл. п. О. Скорця, Вернон, Б.К. $10.00

Н. Солоничний, Сенді Лейк, Манітоба $10.00

СУЖЕРО, Відділ в Ошаві, Онт. $20.00

Д-р Г. С. Нотарос, Ленглей, Б.К. $25.00

Жіноче Товариство при Катедрі Св. Івана, Едмонтон, Алта. $100.00

В. Гавриш, Біссет, Ман. $10.00

Д. У. Н., Калина, Саск. $10.00

Свящ. Є. Олендій, Ріджайна, Саскачеван $25.00

Збірка на святі Св. Андрія $13.50

о. Т. Славченко, Давфін, Ман., з похорону дитини В. Яреми $10.00

Велика і сердечна подяка всім вище згаданим. Нехай Господь Бог нагородить всіх здоровям і всяким добром. Просимо не забувати за Колеґію з її потребами, бо вона виховує кандидатів на священиків для нашої Церкви. Робота благородна й гідна уваги та підтримки.

За поміч і дари все будемо вдячні. Хто слідуючий?

Свящ. Є. Грицина,
Настоятель Богословської Школи.

СВІТСЬКІ МІСІЇ АНГЛІКАНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Недавно появився опублікований звіт з Собору Англіканської Церкви в Канаді, що відбувся в 1958 р. У звіті великий натиск положено на евангелізацію почерез творення церковно-релігійних місій Церкви, зложених із світських людей. Світські місії наполегливо працюють уже третій рік.

Бюджет Церкви на 1959 р. становить $840,300, при чому представники епархій винесли постанову, що епархії повинні вносити на Фонд Церкви вищі суми, ніж вони до нього формально зобовязані.

Синод Церкви подав до відома, що спеціяльний Комітет зробив ревізію досьогочасного Молитовника цієї Церкви, і на 1950 р. видасть його в переробленому вигляді.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Дальше дяківська справа

Спів церковний і світський був уже добре налагоджений. Співаки й ноти вже досить добре знали. А що Павло сам до співу відносився дуже поважно й розумівся на співі, то вмів і других навчити, — не тільки пісень, але й як їх співати. Він пригадував слова композитора Порфірія Бажанського, який наказував співакам:

— Не кричи, не верещи, не викрикуй, не хропи, а співай уважно, природньо, — так, щоб усі чули, що твій спів виходить не з твого горла, але з твоєї душі. Співай так, щоб здавалося, що ти комусь розказуєш свої думки і прикрашуєш їх співом. Серцем співай, а не горлом без серця!"

Тепер лишалася Павлові ще одна справа, — вивчити співаків на дійсних дяків. І говорить він до співаків:

— Дотепер ви йшли за мною, а тепер треба вас так навчити, щоби ви йшли без мене та ще й других провадили. Тоді ваша наука буде повна.

— Так, щоби ми диригентами були? — питають співаки.

— Ні, — відповідає Павло, — не диригентами, а добрими дяками. Диригенти без нотів не дадуть собі ради, а добрий дяк без нотів обійдеться. Він знає більше ніж диригент, бо він знає багато напамять. Добрий дяк співає в церкві, він і других навчить; він вміє заспівати і на празнику, і при забаві, і на всяких сходинах, отже він може всіх вдоволити. Церковних голосів, як Тропарі, Кондаки, Прокімени та другі голоси, вивчитеся напамять. Позатим треба вам знати Богослужбовий Устав — Типикон. А тоді будете знати чого дириґенти не знають. Навчу вас того, що конечне, а без чого можна обійтися, те лишу на пізніше. Добрий же дяк є також дириґентом.

Тепер Павло вже більше часу присвячував на навчання дяківства; і то — цікаво, що й дівчата дяківства вчилися; і бувало так, що церковні голоси вони запамятували скоріше, ніж хлопці. Дивно, що спів більше належить до жінок, ніж до чоловіків.

Поміч Павлові

Старші дивувалися, що Павло так щиро при молодих працює, а що певно відбивається й на його господарстві. А молоді про те також думали. І кажуть вони до Павла:

— Дотепер ви до нас приїздили, а тепер ми будемо і до вас приїздити, щоб вас не обтяжувати. Та ми маємо на ґадці ще іншу справу...

— А яку? — питає Павло.

— Таку, що коли в вас буде робота, в якій можемо помогти, то дехто з нас прийде і вам поможе. Багато ви нам дали, отже і ми вам хочемо дати.

І справді помагали. Дехто, бувало, прийде, і робота для нього знайдеться.

А крім того купили Павлові бочку бензини до автомобіля, щоб він не мусів за свої гроші купувати. Розуміли, що вони не повинні спускатися на чужу жертву, на дарунки, вони не діти; і заплата належиться тому, хто щиро працює.

"Україна будується"

По околицях уже пішла балачка, що якийсь дяк Павло в Городці "Україну будує"... Ніхто йому не платить, а він молодих учить, — та вже і як повиучував! Прийдете туди, а ви ніби в рідним селі, ніби на Україні, — і наша церква ,і всюди наша мова, і нащі пісні, все наше.

А були й такі, що казали:

— Дурним занявся чоловік! Де Україна, а де Канада! Ми ж в чужім краю! Тут молоді по-канадійському думають, і мало є тих, що його послухаю...

Але були й розумніші, що поважно про Павла думали, і говорили вони:

— Коли одна громада його послухала, то і другі послухали б, коли б в них знайшовся такий Павло. А ми не в чужім краю, але в своїм. Податки платимо, закони поважаємо, до війська йдемо, аби Канаду боронити, то чому Канада не наш край? Чи не можемо ми в Канаді своїм культурним життям жити?

І правду розумні люди говорили. Пригадати б тут, що, мабуть, першим українським еміґрантом в Америці був православний священик Агапій Гончаренко. Більше українців в Америці тоді ще не було.

Жив Гончаренко з жінкою в Каліфорнії, де мав скількись там своєї землі. Коли ж українці почали вже до Америки приїздити і Гончаренка відвідали, то побачили над його воротами напис: "УКРАЇНА". Для Гончаренка його земля і його хата була вже малою Україною. Він розумів, що українці творять Україну, а не Україна творить українців.

Таке було і з тією громадою, де Павло будував "Культурну Україну".

Співаки на празнику

Сталося так, що одна з дальших громад справляла празник (Храмове Свято), і запросила городецьких співаків на Богослуження. А співакам того й треба, вже і там нас знають!

Отже поїхали вони з Павлом, і з якою шаною там їх приймали! А вже окремо тамтешні дівчата й жінки новими гостями дуже зацікавилися. Місцеві дівчата зараз підійшли до співачок, щоб познайомитися.

— Чули ми, що ви гарно співаєте, — кажуть до співачок.

— Та трохи співаємо, — кажуть співачки, — бо вже навчилися. А колись не вміли ми співати...

— Де ж ви навчилися?

— Навчилися, коли почав до нас приїздити розумний дяк, Павло, і він нас навчив. Але він не дякує, хоч і знає дяківство. Він же тут є, — ось він!

— От коли б тут був такий хтось, то і ми хотіли б навчитися, — кажуть дівчата. — А ви щасливі.

У тій громаді був дяк, що дяківство знав, і він каже до Павла:

— Тепер тут ваша неділя, і ви дякуйте, бо нині я не дяк. Хочу вас послухати...

Тут уже почалася Утреня, а дальше —Служба Божа. Та вже зайво й говорити, що спів був гарний, бо співаки були вже добре вишколені.

Празниковий обід

Громадський празниковий обід був у просторому Народньому Домі. Розуміється, що на обіді був і священик. Співаки сіли за столом одним рядком, а співачки розмістилися між місцевими дівчатами. Згадати треба, що й ті дві дівчини, яких Маланка мала на увазі, були тут також, — вони вже співачки.

Але Маланка завважила, що одна дівчина сидить собі окремо, дальше від дівчат, отже питає дівчат про неї, а ті кажуть:

— То добра дівчина, Маруся, але трошки каліка, на ногу налягає, і вона сирота. В чужих людей виросла. Вона не має відваги йти до нашого гурта.

І говорить тоді Маланка до дівчат:

— Коли так, то вона бідна дівчина, і треба її жалувати. Коли її ніяково до нас прийти, то я піду до неї. Не можна її самої лишати.

І пішла. Сіла коло дівчини, познайомилися і стали розмовляти. Жалувала Маланка бідну дівчину.

Можна собі уявити, якою щасливою мусіла почувати себе бідна сирота, коли співачка з нею знайомиться і коло неї сидить! Яка велика несподіванка! Маруся могла тепер похвалитися, як та сирота в Шевченковому "Кобзарі", що вона на Великдень "в попа обідала".

Дуже жалувала Маланка бідну дівчину, і говорить:

— Ми, Марусю, вже знайомі, і колись ми це побачимося. А тепер, щоб ти мене не забула, я дам тобі на памятку свою хустину, бо не маю чого іншого на памятку тобі. А я маю другу хустину, що взяла з собою.

І зняла Маланка хустину із своєї голови й передала її Марусі.

Багато з зібраних дівчат звернули увагу на Маланку, а вже окремо — місцеві дівчата. Були вони добрі дівчата, але не думали аж стільки, що треба мати на увазі й бідну Марусю. А те, що бачили, було тепер для них наукою.

(Далі буде)

МАСОВА МОБІЛІЗАЦІЯ НАСЕЛЕННЯ ДО ПОЛІЦІЇ В СССР

Тайної і явної поліції в СССР для цивільного населення й армії велика маса. Однак і цієї поліції виявилося все ще замало. Отже в початках цього року влада видала наказ, щоб населення творило ще додаткові "загони добровільної міліції". Часопис "Радянська Україна" ч. 296 повідомив, що "Кримська обласна рада профспілок (юній) схвалила... закликати населення брати участь у боротьбі за додержання правил соціялістичного співжиття", і при тому подає, що в цій самій області вже "діють ініціятивні групи по створенні добровільних загонів народньої міліції". У Запорізькій області вже створено багато дружин ім. Ф. Дзержинського. Близько вісім тисяч чоловік — сталеварів, будівельників, енерґетиків, передовиків сільського господарства, студентів, представників інтелігенції взяли на себе контроль за ґромадським порядком, борються з негідними проявами негідної радянської людини поведінки".

Це страх Кремля, що комуністичній системі загрожує розвал.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾x4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по 10 центів одна.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

І коли твір "Св. Ісидора" був писаний у Римській папській бібліотеці, то, без сумніву, папа про це знав і на це дозволяв. Певно, не беремося тут рискувати твердження, що цей чи той папа може був точно втаємничений і особисто замішаний у це неприємне діло; зате ж є підстави поставити трохи інше твердження, а саме — що в папській бібліотеці нікому не було б можливо писати твір без відома як не самого папи, то принаймні його кардиналів і всяких інших відповідальних за політику Риму достойників, бібліотекарів і т. д.

Далі є підстави твердити, що ніяк не було б можливо залишити в папській бібліотеці твір такого великого масштабу і колосального значення для папства, не втягнувши його при тому в папський Індекс (спис книжок), та не позначивши числом, поміткою й іншими даними, хоч би й засекреченими, — хто твір писав і в архів здав, хто й коли в Індекс затягнув. Адже ж так водиться по всіх бібліотеках.

І коли в бібліотеці такий незвичайний твір був появився, то в Римі без сумніву були такі люди, які не могли не зацікавитися ним; а те їхне зацікавлення не могло не спонукати їх самих, або когось з уповноважених ними, провірити цей твір, піддати його аналізі. Ніхто ж із вдумливих людей не може повірити, що вся Римська Церква була настільки наївна й духово обмежена, щоб у неї продовж соток років не знайшлося нікого, хто не забажав би піддати Збірник "Св. Ісидора" науково-критичному дослідженню.

Далі, Римська Церква проголосила отого ніби "Ісидора" своїм Святим — канонізувала його. Кожна ж Церква, поки признає кого Святим, раніш мусить провести канонізаційний процес, — зібрати про таку особу всі конечні, принаймні найважливіші, факти життя кандидата. І хіба ж Римська Церква могла б отак собі нерозважно канонізувати будь-кого, і то цілком незнайому їй людину, анонімa, проголосити своїм Святим, і вписати в книгу Святих саме лише "голе" імя: "Ісидор"?

Ось якраз із цього погляду стає дивно, що такий визначний католицький каноніст як Е. Рітнер може таку поважну справу так легенько збувати собі з рук — твердженям, що це, мовляв, знайшовся собі якийсь один химерний монах, пофальшував історію Церкви, підкинув цей мантацький твір Ватиканові, обдурив папство, і так Рим мусів жити в блуді аж 800 років!

***

Ватиканський Собор у 1860—1870 рр. ухвалив догмат про "непомильність" папи. І на цьому своєму "вселенському" Соборі Римська Церква ухвалила також, що хто цього догмату не признає, і далі вважає папу за п о м и л ь н о г о, — то "еретик" такий "н е х а й б у д е п р о к л я т и й". Ця ухвала, звичайно, також сталася під впливом твору "Св. Ісидора".

Е. Рітнер, як офіційний авторитет у ланці католицького Церковного Права, не міг заперечити, що Римська Церква не тільки якось користувалася Збірником "Св. Ісидора", але й також — що вона скористала з нього таки досить багато; бо це саме за допомогою "Св. Ісидора" вона будувала й будує своє уроєне "першенство" й "старшинство". І так, Рітнер говорить: "І якраз тому, що псевдо-Ісидор їх (канони Римської Церкви) сформував і зодягнув у юридичну повагу, він і причинився до їх (канонів) устійнення, а тим самим він вплинув на розвиток права (згідно плану Ісидора!). З т и х т о м о т и в і в м и п о в и н н і ш у к а т и й з а з а с л у г а м и І с и д о р а".

У цьому останньому реченні Рітнер, як лояльний папіст, не зважаючи на це, що майже ввесь твір "Св. Ісидора" — це фальшивка, каже, що все ж таки католики, повинні шукати й за "заслугами" отого якогось псевдо-Ісидора!

Чи ж може бути ще щось нижче в морально-релігійному, етичному й правному розумінні, як оцей його висновок-вимога? Він, "Св. Ісидор", мовляв, зодягнув папство в "правний авторитет", дарма що шата того авторитету виткана з обману. І тим "авторитетом" обдав його не Христос, не Апостол Петро, а тільки "Святий Ісидор"-самозванець!

Так ось Рітнер признає, що "Св. Ісидор" причинився до збудування поваги Римських єпископів, і що він же таки являється основою всього Римського Канонічного Права, — бо він заслужився для "устійнення канонів" Римської Церкви. І Рітнер, як папіст, вдячний "Св. Ісидорові" за це, отже й велить "шукати заслуг" того обманця; бо ж, мовляв, увесь розвиток Канонічного Права Римської Церкви основується на підвалинах псевдо-Ісидора!

Хто з підручника Рітнера в католицьких духовних семинаріях учився, той міг читати в цій книжці чорне по білому, що Церковне Право Римо-Католицької Церкви побудоване на обмані, і що все ж таки від католиків вимагається, щоб вони той обман шанували, хоч і знають, що це — обман.

Почавши з 847-х років, коли фальшивка "Св. Ісидора" була сфабрикована, аж по 1635 р. — коли протестантські вчені нарешті розкрили її як фальшивку, — Рим афішувався тими підрібками "Св. Ісидора" як ніби то "правдивими документами".

Як відомо, Римська Церква величається своєю "ученістю" і "непомильністю", хвастається вона своїми "великими" теологами, історикaми і т. п. Але поряд цього з оправдання тих розреклямованих католицьких "учених" виходить повний скандал, — бо ж самі вони кажуть, що якийсь там, мовляв, "обскурний монах, з якогось невідомого манастиря", — таки зумів звести на блуд усю ту розкидану по світі церковно-політичну організацію, що видає себе за "єдину" Церкву, і що ніби то тільки їй відкрита й довірена вся Правда Божа...

Історія подає нам показний список римсько-католицьких учених ще до 1635 року**), що мали доступ до важливих історичних архівів; бо ж нате й були вони великими повірниками Римської Церкви, щоб можна було до всіх таємних архівів їх допустити, і там вони достатньо всіми матеріялами користувалися. І всі вони багато писали, загал католицький авторитетно навчали, але... — що то за предиво! — як виходить, ніхто з них не провіряв Св. Письма, не порівнював його з історичними фактами, записаними в документах, не шукав за тими "джерелами", що ними користувався "Св. Ісидор".

І тут виходить таке, як сказав був Шекспір: "There is something wrong in the State of Danmark" ("У Данській державі щось не в порядку"). Так і тут у Католицькій Церкві з "ученими" щось негаразд...

5

РОЗКРИТТЯ ОБМАНУ

Якщо б протестантські учені не були викрили цього обману, то всевдо-Ісидор так і досі спокійно залишався б собі т. зв. "Св. Ісидором" — чи не найповажнішою постаттю в Римській Церкві. Якщо б протестантські учені (зо своєю "недовіркуватістю"!) не були поважилися сміливо зачепити оту традиційну римську замасковану "недоторкану святість", то так і досі, мабуть, отой найбільший в історії людства фальш і злочинний обман залишався б нерозкритим... А це тим більше, коли пропагована "Св. Ісидором" т. зв. "непомильність" папи вже вспіла стати догматом Католицької Церкви, цебто невідємною частиною самих основ її Віри. Та ж у нагороду за це псевдо-Ісидора проголосили "Святим". А до цього часу вже може були б скомпоновані й Акафісти й Молебні до нього... Але тут звідки не взялися оті протестантські учені, і попсували діло... Значить, не було виходу, — треба було Римові стриматися і з думкою про Акафісти й Молебні до т. зв. "Св. Ісидора"... Питання: чому ж Римові тут стримуватися від того? Коли він вірить, що з "Св. Ісидором" усе гаразд, — то нащо ж тут числитися з думкою "єретицьких" учених? Кінець-кінцем, нехай би там ті учені давали свої докази чорне по білому, а Рим може це голословно заперечувати, і вимагати віри у "Св. Ісидора"; хто ж не повірить, — Рим може виклясти його! Це ж стара звичайна практика Риму! Однак на цей раз Рим волів на такий риск не йти, — "часи зміняються, і люди зміняються з ними", каже стара римська приповідка. Як видно, в новіших часах Рим усе таки хоч час до часу, хоч у крайній потребі вважає необхідним трохи оглядатися й на "єретицьких" учених... Видно, знає, що самими заборонами й проклинаннями тепер далеко не заїдеш.

(Далі буде)

ПЕРЕД ЗМІНАМИ В СИСТЕМІ ПЕНСІЇ ДЛЯ СТАРИХ ЛЮДЕЙ

Уряд Діфенбейкера вже має готовий до запропонування парляментові в Оттаві плян зміни в досьогочасній системі пенсії для старих людей. Цей плян опрацьований головно на американській основі. Як відомо, в ЗДА такі пенсії старі люди дістають у трохи молодшому віці і дістають вищу суму, а старушки іміґранти дістають пенсію зараз по 5-х роках перебування в ЗДА.

Пожадливість потім, зачавши, породжує гріх, а вчинений гріх породжує смерть (Ап. Яків 1. 15).

**) Для ілюстрації приводжу імена декого з тих головніших учених: Barclay, Binius, Coquille, Crabbe, Durand, Eadmerus, Ephraim, Gelasius, Hilary, Hotman, Hovedan, Juenin, Lopes, Maldonat, Milletot, Maemsbury, More, Ponormitan, Paris, Platina, Photius (Женевський), Polydorus, Spondamus, Theodoret і інші.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЛЮДИ ВАВИЛОНСЬКОЇ ВЕЖІ ДИСКУТУЮТЬ...

Люди вирішили будувати вежу аж до неба. За кару Бог помішав будівничим мову; один будівничий казав принести камінь, а другий ніс йому дерево, не камінь. Не могли будівничі порозумітися, отже будування припинили.

***

У новішій історії бачимо гірше явище: будують деякі люди "Вавилонську вежу", і так само не можуть порозумітися, але спроб будувати вежу не припиняють. І врешті біда не тільки в тому, що вони себе взаємно не розуміють; ще гірше нещастя в тому, що їм здається ніби вони один одного "розуміють".

Між православними й католиками є розходження. Якого характеру ця розбіжність? Скажуть: звичайно теологічного! Запитайте, бувало, про причини цих розходжень свого православного законовчителя (катехита) в школі, і він зробить точний виклад про ці різниці, — почавши з того, що в католиків є "Філіокве", а в православних нема; і скінчить на тому, що в католиків Св. Причастя подається під одним видом, а в православних під двома.

Православна Церква отримала ще давню грецьку традицію, — підходити до справи з боку її глибшої суті, твердо триматися засад, та не протиречити самому собі. Це ще давня грецька філософська і етична лінія. Звідси й така повага до Догматів, пошукування істини, жертвування практичними вигодами на вівтарі Віри, Правди і т. д. Це ідеалізм. І Східня Церква яка є сама, такою міркою міряє й другі Церкви, а в тому й Римську. Тому й православні теологи загалом були і є щиро переконані, що й Римові залежить на самій суті, на самій істоті Догматів, Канонів, Обрядів і т. п.

І саме тут було і є найбільше непорозуміння. І це непорозуміння небезпечне. Воно завжди сильно шкодило і шкодить Православній Церкві. Бо переконання православних у тому, що Рим серйозно трактує справу Догматів, Канонів і церковних Обрядів далі веде їх до такої думки: Коли б Рим занехав своє "Філіокве" ("і від Сина" Св. Дух походить, не тільки від Отця), і прийняв під двома видами Св. Причастя, і т. п. католицькі зміни занехав, то тоді вже були б усунені всі перешкоди до єдности Християнської Церкви. І що ж... Тепер Рим помалу в дечому починає ніби потрохи повертатися до Православія. І скільки то тоді втіхи у декого з православних Богословів буває, — наближаємося до поєднання!

А що було б, коли б папа сказав: Повернуся до всього православного, лише признайте мою владу над усією Церквою, — принаймні як "першого між рівними"?

Та ж власне до Берестейської унії 1596 року так і дійшло, що українські православні єпископи сказали Римові: Залиши нам нашу православну теологію, і тоді ми піддамося під твою владу! Це бачимо у 33-х Артикулах Берестейської унії. В Артикулі 1-му ці єпископи кажуть, що православних з католиками головно ділить справа "Філіокве", отже вони домагаються, щоб Рим дозволив уніятам вірити, що Св. Дух походить лише від Отця, а не "від Отця й Сина", як у католиків. Далі, домагаються залишення Православного Календаря, або хоч принаймні Пасхалії "по-старому" (Арт. 6). Далі, домагаються залишення одруженого духовенства (Арт. 9). І всякі інші речі православної традиції.

А Рим? Рим усе це православне уніятам залишив! Поминаючи справу залишення обряду й традиції, Рим залишив щось більше, а саме: Православний Догмат про походження Св. Духа лише від Бога-Отця! Отже Рим поступив так. Для римо-католиків має одну Догму — що Св. Дух походить від Отця й Сина, а для уніятів признав Догму — що Св. Дух походить лише від Отця. Признав Рим дві Догми, що суперечать одна одній, — обидві признав за правильні! А з того виходить, що він ще й третю суперечну Догму признав би, і четверту, і пяту... Інакше кажучи, для нього не важна справа різниці в Догмах, а коли так, то він легковажить їх у потребі, — всі суперечні Догми признає, аби лише православні признали владу папи! Отже це легковаження Догм — легковаження основ Віри й теології, а підставою всього є політика, здобуття влади!

І дивно після того бачити, що деякі православні теологи з поважним і щирим лицем беруться говорити з Римом на тему теології, отже Догматів, Канонів, Обрядів і т. п., і не здавали та не здають собі з того справи, що Рим давно ці речі злегковажив. Рим має на думці владу, а не теологію; а православні богослови думають, що тут ідеться про теологію... Тут власне лежить увесь корінь історичного непорозуміння у спорах за поєднання, — обидві сторони говорять різними мовами. Значить, "люди Вавилонської вежі дискутують"!

***

Християнська релігія не суперечить зберіганню своєї народности, а навпаки — сприяє цьому. Отже українському народові залежить не лише на збереженні своєї Православної Віри в її основах — у теології, але й також — на збереженні українства в обрядах Церкви, в її стилі, в її мові, в її традиції. Конечною передумовою збереження своєї народности в Церкві є ніщо інше, як тільки адміністративно-правна незалежність Церкви від чужих церковних проводів; щоб чужі церковні проводи не контролювали душі народу! Бо як довго чужі проводи контролюють душу народу, так довго вони контролюють усе: національність, політику, економію, культуру; тоді вони виховують народ для себе, для своїх інтересів, а не для того народу і його батьківщини та держави.

З того висновок простий і ясний: Самою теологією ще не вирішується справа в дискусіях над єдністю Християнства. Теологія в інших Православних Церквах та сама, що і в Українській Православній Церкві, а однак між ними й нами є розходження, і воно національно-політичне, бо інші Православні Церкви, як Московська й Царгородська хотіли б бачити таке "поєднання" з нами, щоб узяти нашу Церкву з нами під свою владу, а український народ на це ніколи не погодиться.

Це треба мати на увазі тим, які говорять лише про різниці чи поєднання теологічні, а забувають про національно-політичний чинник, як забули про нього наші відступні єпископи, підписуючи Берестейську унію, але народ за ними не пішов, і не піде ніколи.

Справа України на парляментарному форумі Канади — з промови пос. М. Мандзюка

Дня 22 січня ц. р. посол Микола Мандзюк виголосив у федеральному парляменті в Оттаві славну промову в обороні поневолених Москвою народів.

Серед них присвятив більше місця й справі України, і між іншим сказав:

"Історія України на 200 років старша, ніж історія Москви. Наша історія насичена демократичною традицією. Наші князі входили в подружжя з королівськими домами західньої Европи. Дружина Гарольда, якого переміг Вілям Завойовник, була українською княжною. У тому самому часі її сестра була дружиною короля Франції.

А що скажете про козацьку республіку України?... Якщо гетьмана обирали — його могли й відкликати. Це була нація, що просякла демократією, нація, що створила окрему культуру.

Ми прийняли нашу віру з Константинополя, ми дістали нашу культуру й цивілізацію з Заходу. Яка помилковість уважати українців російським народом!"

"...Ви зрозумійте, чому я зворушено згадую день 22-го січня! Цю згадку можна зробити поза залізною заслоною, — її не можна зробити в країні моїх батьків... У день 22-го січня 1918 р., по упадкові царського престолу, 40-мільйоновий народ, що його продовж кількох століть переслідували, визискували й винародовлювали, порвав свої кайдани... У день 22-го січня 1918 р., у старовинній столиці Києві, у золотоверхому Соборі Св. Софії цей народ проголосив через свій тимчасовий уряд свою незалежність.

Українська республіканська армія, — через брак зброї і лікарських засобів, тоді як большевики мали всі запаси з царської армії, — була по 2-річній кривавій боротьбі переможена, і сьогодні, — ви знаєте, де сьогодні Україна!"

МОДЕРНЕ УСТАТКУВАННЯ ДОМІВ У КАНАДІ В ЦИФРАХ

Статистичне бюро в Оттаві повідомило, що з кінцем 1958 р. в Канаді нараховувалося 4,173,000 житлових домів. З них така скількість домів мала модерні предмети хатнього устаткування:

Телевізори — 2,908,000 домів; радіоприймачі — 4,003,000 домів; електрика — 4,015,000 домів; електричні кухні з приладдями — 2,082,000 домів; телефони — 3,824,000 домів; автомобілі — 2,644,000 домів; родини, що мають по два автомобілі — 260,000; центральне огрівання — 61 процент усіх домів.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ПЕРЕД ПИТАННЯМ БЕЗ ВІДПОВІДІ

Дорога Пані Кристіяні,

Редакція "Вістника" переслала мені Ваш ласкавий лист. Написаний він до Редакції, але відноситься до моеї статті в числі "Вістника" за 1-го січня ц. р., і Редакція великодушно відступила мені й цим разом трохи місця на відповідь.

Я писав був, що люди тепер не мають часу жити... Власне ця тема, як пишете, глибше зацікавила Вас. З Вашого листа я довідався дуже багато, а саме — що є більше людей, які призадумуються над цим самим питанням. Англійської книжки, яку Ви недавно прочитали, я покищо не читав, але маю надію прочитати. Покищо мені доведеться тут користуватися цими інформаціями про неї, що Ви мені ласкаво зволили передати у своєму цікавому листі. Отож, я тут висловлю свій погляд на деякі думки автора згаданої книжки.

***

Автор пише, що в 1993 роках людям цілком не буде потрібно часу, отже не будуть потрібні годинники; старих людей не буде, — всі матимуть вигляд 14-річних молодиків; наша сучасна наука в 1993 не матиме ніякої вартости; тоді буде лише один науковий погляд на всі справи, не буде лікарів, а будуть такі крісла, що купиш його в крамниці, сядеш собі на нього, і відразу кожна недуга промине; релігія і Церква буде, і всі будуть признавати лише одного Бога, але Боже Слово будуть проповідувати лише дівчата, і то самі красавиці; людині вільно буде спати завжди і всюди, коли тільки сама захоче; а самі хороші дівчата завжди будуть на послуги... Ну, і так далі і тому подібне...

***

Не знаю Вашої особистої думки про цю книжку. Але я тут погоджуюся з Вашим протестом проти цього, що "на старушків виглядаємо, а не мали часу жити". Роки наші, бачите, занадто спішаться, — часу не мають, біжать, біжать, біжать, — наглядітися не можна... Дивлюся я на людей і бачу: метрики народження у них молоді, а самі вони старі духом старі... А я? Я — навпаки: почуваюся дуже молоденьким, але знову ж метрика моя сильно постарілася. Може бути так, що я тільки збиратимуся направду жити, а тут мені вже пенсію для старушків дадуть. Та й урядово старечий вік тепер узялися приближувати. Вам, звичайно, відомо, що в Канаді думають над тим, щоб пенсію для струшків призначати не в 70 літ, а раніше. І ось дивне диво: ніхто не хоче бути старушком, а пенсію для старушків майже всі брати хотіли б навіть у колисці. Значить, урядової допомоги для дітей не хотіли б, краще відразу пенсію для старушків отримувати.

Ну, але я трохи відійшов від теми... Я мав би говорити про час з наукової точки погляду. Чому мене ця справа зацікавила? Бачите, з тим часом у мене бувають прикрощі... Оце недавно дістав я від приятеля лист. Думаю: треба скоро відписати. Відписати, звичайно, — не важка справа, але трохи трудніше почати лист... Як почав я починати, то воно трохи затягнулося, але таки одного разу я прибрав трохи часу й відписав. Але незабаром мій лист повернувся назад. Поштовий уряд зазначив на конверті, що адресата лист не застав дома. Пишу я до поштового уряду: Яка теперішня адреса мого приятеля? А вони відписали: "На Небі". Коли ж він ту адресу змінив? Пятнадцять років тому!

Оце, як бачите, клопоти з тим часом...

***

А тепер пару моїх зауваг щодо прочитаної Вами англійської книжки...

Мені тяжко зорієнтуватися в думках и автора. Ви, звичайно, самі з тим погодитеся, коли пишете, що сама спроба точно описати ідеї її автора загаяла б Вам три місяці часу... Отож, перше, чого я не розумію, то це така справа: Чи в 1993 роках люди не потребуватимуть годинників, бо не потребуватимуть часу, — и може тому не потребуватимуть т[illegible] часу, що не будуть уживати годинників? Бо воно, бачите, так. Я сумніваюся, чи люди знайдуть такі машини, що могли б продукувати час і випускати його в ростір, — це не можлива справа. Мені також загаїло б багато часу, щоб науково довести — чому це не можливо. Коротко скажу: Час — це не є фізичний предмет, а тільки щось немов ілюзія, злуда... Але я погодився б з автором тоді, якщо б він думав, що годинники є причиною браку часу. Я додав би ще календарі також! І метрики також! Я можу довести це науково. Коли забудуся дома годинник, ідучи на роботу, то маю тоді багато часу, — не спішуся, правда, хоч я тоді й спізняюся, але не спішуся. Звідси мій висновок: це годинники и календарі змушують нас до поспіху. Дивишся на годинник і скрикуєш: "Як уже пізно, — я ж мушу на роботу спішитися!" Ну, й зірвався, як ошпарений, та и погнав стрімголов — отак просто під автомобіль... Подивишся на календар "Боже! Та ж іще вчора був 1958 рік, а нині вже 1959-ий! За одну ніч цілий рік махнув!" Отже моя думка така. Коли б люди не заглядали в календарі, не дивилися на годинники, то й більше часу мали б. Отак собі життя пливе, пливе та и пливе... А котра година? Котрий день? Місяць? Рік? Господь його знає! Та й нікого це не цікавить... Ось мій старенький сусід (він неписьменний) цілком щиро не знає, скільки йому років. І не журився б тим, якщо б не справа старечої пенсії. Що народився — це він знає. А коли народився — того не знає так само, як не знає він коли помре... Коли одну жінку в суді спитали — скільки їй років, вона відповіла: "Десь... чи двадцять, чи сорок..." Як бачите — часу не рахує, отже має час, молодшою почувається...

***

Скажу Вам щиро: не розумію, чому автор згаданої англійської книжки передбачує, що наша теперішня наука буде нічого неварта в 1993 році... На мою думку, вона вже й тепер, у нашому 1959 році, нічого не варта! Чи буде щось варта ця наука, що появиться в 1993 роках? Я вважаю так: Якщо люди в 1993 році перестануть думати, то певно, що вони будуть абсолютно вдоволені своєю наукою; яка б там ця їхня наука не була — все таки вони вважатимуть її за вершок науковости. Наприклад: мій друг д-р Іван Н. також займається наукою, і каже: "Що варті досліди над недугою полію, над хворобою рака, схізофренії, штучними планетами і т. п.? Нулю вони варті! Дійсна наука — це та, що нею я займаюся: списую з уст народу й видаю байки! А якщо мені вдасться розвязати питання: маємо писати через риску слова "по-перше", "по-друге", чи разом: "поперше", "подруге" і т. д., тоді це наукове досягнення може сколихнути світом, і життя нашого народу та людства попливе цілком іншим руслом. Крім того, він продукує нові слова (цілу фабрику нових слів відкрив!), і якісь "хвостики"; він каже, що ці "хвостики" — це проєкт зреформувати апостроф, щоб він не був подібний до коми.

Як бачите, д-р Н. цілком вдоволений своєю науковою працею, і всі мої сусіди вважають його за безсмертного ученого. А таємниця в тому, щоб не думати над тим, що має означати слово "наука", тоді її вважатимуть за дуже вартісну.

Але якщо люди в 1993 році будуть таки думати, то и тоді скажуть, що їхня наука небагато варта... А чи будуть думати? Цей автор пише, що в 1993 роках люди будуть немов 14-літні молодики. З того виходить, що вони будуть молоді не тільки тілом, але й духом та розум у них буде 14-літній. Бо, бачите, відчуття часу — це перш за все справа духа. Певно, що тоді зникло б з лиця Землі одне нещастя; молодь перестала б зневажати старших людей, що тепер загально діється, бо тоді старших людей не було б, усі були б молодики. Але знову ж тут є деяке ускладнення справи; ми, старші, хотіли б бути молодшими; а знову ж молодші хочуть бути старшими. Коли я був дітваком, то моєю мрією було якнайскоріше стати старшим. Така ж мрія була у всіх моїх ровесників... Отже чи будуть щасливі люди в 1993 році, коли наука всіх їх "зачарує" в молодиків, без можливости стати старшими? Це питання!

***

Щодо релігії й Церкви... знаєте, воно й сьогодні всі знають, що Бог є один. А дискусії між релігіями ведуться лише на таку тему: Яким уявляти собі істоту единого Бога? І кожна релігія уявляє собі істоту Бога в іншій формі. Отже тут питання: Котра з релігій

НА ДЕНЬ МАТЕРІ

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї) з десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.50
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	8.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:		Ціна одної Ікони:
4¼x5½	цалів	5 центів
5¼x7¼	"	5 "
7½x10½	"	15 "
8¼x10½	"	15 "
13x16¾	"	40 "
15¾x20½	"	60 "

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

уявляє собі істоту Бога правильно? Звідси й дисукусії між теологами різних релігій.

Я не теолог, отже мені не можливо на ці теми дискутувати. Коли ж я — православний, то це тому, що мені ця релігія відповідає з кожного погляду: особистого, національного й людського; вона є повністю переконливою для мене. Але я особисто не знаю, чому автор книжки думає, що в 1993 роках священиками мали б бути тільки жінки, та ще й самі красуні... З того погляду я не погоджуся з автором. Бо, між нами кажучи, моя дружина тоді не пустила б мене до церкви. Я переконаний, що дружини моїх приятелів зробили б те саме. А з другого боку, жінки також ледве чи ходили б тоді до церкви, коли б молоденькі красуні-дівчата проповідували...

Багато часу... Я читав книжку Панаса Мирного "Лихо давне й сьогочасне". Там описано, як бідний чоловік раптом став панським кумом, отже не мусів нічого робити. Це була його давня мрія, і вона здійснилася. Він їв, спав, пив, нічого не робив, — лише розпух від сну й горілки... Ну, і вкінці він повісився... Так, старша людина через надмір часу й вигоду сама повісилася. Але з молодиками гірше: через надмір часу й брак зайняття вони інших вішають! Свідчать про це досліди спеціялістів у ділянці молодечої злочинности.

* * *

Мені цікаво було б почути про Ваш погляд на цю книжку. Що ми "на цім світі або грішники, що мусимо терпіти кару" — з тим міркуванням я повністю погоджуся. Життя це дійсно "не жарти, не казки", як каже український пластовий гимн. Але... знаєте — що? Я себе почуваю щасливим... Коли я бачу, що є люди без пальців, то питаю себе: За скільки я продав би свій один палець? За мільйон долярів не продав би — принаймні пальця на руці. У мене на руках, слава Богу, є десять пальців! Отже я маю більше десятьох мільйонів долярів! Ні, цього скарбу взагалі на гроші не обчислити... Далі, мільйони людей сидять по вязницях у вільному світі; меншість невинно, а більшість — через брак розуму, який нероздільно повязаний зо справою чесности. І вони не мають вільного життя, бо не знають, як волею користуватися. Сотні мільйонів людей є вязнями в тоталітарно-комуністичних державах, де уряди хочуть увести в практику ідею "світового уряду" (і про це, здається, мріє автор загадної книжки). А я ось живу собі так, що в кишені ніколи не ношу документів і у своїй хаті ще й не бачив поліції. І поліції не боюся, але бандитів..: Та й тут особливої небезпеки нема, бо я лягаю спати спокійно: скарбів у хаті не маю. Коли мені часом бракує доляра, поки дістану скромну платню, то маю клопіт. Але я свідомий того, що мільярдер має куди більші клопоти, коли йому до заокруглення багатства бракує одного мільйона долярів. Отже йому бракує більше, ніж мені! Далі, коли я подумаю собі, що могло бути ще й так, що я міг би був не народитися взагалі, то тоді раптом усі мої радощі й клопоти видаються дуже маленькими. І я вдоволений, — я не маю нічого до втрачення через те, що я живу. Прийшов я на світ не з власної волі й не з власної можливости, а лише з незбагненної волі Бога. Отже моє життя по суті не є моє, бо яке ж до нього маю право? Не я ж його створив! І коли я з радістю погоджуюся на це, що мене видано на цей світ жити, — "позичено" мені життя! — то з мого боку було б несправедливо не віддати його назад, коли прийде час... Який цього сенс? Такий самий, як був би тоді, коли б ми, скажемо, жили вічно, Ми не знаємо того "сенсу" і знати не будемо. А коли б і знали, що це нам дало б? Сенс нашого життя знає лише Бог! Факт, що злочинцями є ті, які вбивають людей. І факт є, що ми хотіли б жити, жити й жити — без кінця... Але — чи справді так? Мені здається, що коли б так знайшовся такий учений, що "закляв би" всіх людей жити вічно — чи хто цього хоче, чи ні, — то хто знає, чи згодом усі не стали б уважати того вченого за злочинця такої самої міри, як і того, що вбиває людей.

Може я помиляюся. Але... вільно всім робити припущення, то вільно їх робити й мені.

Я Вам дуже вдячний, Дорога Пані, що Ви дали мені нагоду обмінятися з Вами думками. Бачу, що Ви любите багато читати й думати. Але мені здається, що Бог дав Вам талант також і писати. Я певний, що написані Вами книжки були б можливо цікавіші й вартісніші від багатьох з тих, що Вам доводиться читати.

З глибокою до Вас пошаною і дружнім привітом Ваш

Назар Полин.

Ню Йорк, 1. 2. 1959.

СТІННІ КАЛЄНДАРІ

Склад Церковних Речей при Консисторії має в продажі „Стінні Календарі" з гарними іконами православного стилю та з українським православним календарієм.

Хто ще не мав такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою .... 35ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

ЧОМУ ЯКРАЗ ПРЕДСТАВНИК "ПРОПАҐАНДА ФІДЕ" НА СВЯТІ СОБОРНОСТИ Й НЕЗАЛЕЖНОСТИ?

У Римі 24-го січня ц. р. заходами італійсько-українського товариства було влаштоване свято проголошення незалежности й соборности України. Крім світських італійців і українців, були греко-католицькі духовні під проводом архиеп. Івана Бучка. З італійських духовних була тільки одна особа, а це монсіньйор Феліче Ченчі — ректор колеґії "Пропаґанда Фіде" (Пропаґанда Віри Католицької).

Чи не міг уже в тім випадку хоч про людське око — хоч з делікатности, знайтися хтось такий з-поміж римо-католицьких духовних, що принаймні формально не належав би до службовців "Пропаґанда Фіде"? Було ж там усіх 130 осіб, а в тому аж 105 італійців, повязаних з Католицькою Акцією, а тільки біля 25-х українців світських і духовних, — самі греко-католики. Чи ж і до тих греко-католиків таки конче треба Ватиканові прислати службовця з "Пропаґанди Віри" католицької, щоб навіть під час національного свята не забували про унійну й Католицьку Акцію? Чи може Ватикан не певний щодо віри взагалі в усіх присутніх на святі, коли вислав "пропаґандиста віри", нікого іншого?

УКРАЇНСЬКУ СПРАВУ УТОТОЖНЮЄ З РИМСЬКОЮ ІДЕОЛОГІЄЮ

Греко-католицький "Християнський Голос" (Мюнхен) за 18 січня ц. р. помістив відозву архиеп. Івана Бучка, що має титул "Апостольського Візитатора" для українців у зах. Европі; відозва має наголовок: "Тиждень молитов за з'єднання Церков".

У цій відозві архиеп. Бучко пригадує, що від 16-го по 25-го січня кожного року відбувається в Католицькій Церкві традиційний "Тиждень молитов за з'єднання Церков" — згідно з заповітом Христа: "Да всі єдино будуть". "Апостольська Столиця" (Рим) доручає всім католикам у світі, щоб вони в цей тиждень "помножили свої благання за навернення поган, за навернення жидів і за навернення ріжних християнських сект до єдиної правдивої католицької Церкви. При цьому Апостольський Престол особливо поручає практику молитов за навернення нез'єдинених східніх християн до церковної єдности і в цій цілі поручає латинському духовенству похвальну практику урядження так званих східніх днів (дієс орієнталес) з відповідними конференціями, а передусім з участю священика, що відправив би Св. Літургію в східньому обряді, щоби дати нагоду вірним латинського обряду прийняти св. Причастя згідно з традицією Східніх Церков тобто під видами хліба й вина. Наші (греко-катол., — В) Отці Душпастирі в деяких осередках по краях західньої Европи переводили в минулих роках з великим успіхом т. зв. східні дні, при численній участі латинських вірних..." "Зокрема візвуть Отці Душпастирі наших вірних до гарячих молитов за поворот наших нез'єдинених Братів (православних—В.) до єдности з святою Вселенською Церквою (Римською, — В)..." "За ту єдність (з Римом, — В) молився, трудився і страдав Слуга Божий Митрополит Андрей і був переконаний, що та єдність є запорукою й нашої національної єдности, бо тільки Вселенська Церква (Римська, — В) може дати Українцям ту єдність і силу, що її так дуже потребуємо".

Питання: Чого хочуть від українців папа і архиеп. Бучко? Вони хочуть, щоб жиди, погани, християнські секти, і головно — православні народи стали католиками, і спільно обєдналися під владою Риму. Значить, тут головно йдеться про те, щоб українці обєдналися з жидами, поганами, християнськими сектантами й усіми православними народами — москалями, болгарами, румунами і т. д., коли б усі ці народи стали католиками.

Отже тут ясно, в чому те "з'єднання" мало б полягати. Але при чому тут до мішанини того інтернаціоналу і його мети так нехитро дочіплювати "національний" ярличок, і манити гаслом "національної єдности" українців, коли в дійсності тут має місце явна протинаціональна ціль і робота!

Якщо б католицизм справді мав принести українцям єдність і силу, то можна бути певним, що поляки з своїми ксьондзами не молилися б за перехід українського народу під владу папи.

НАЙКРАЩА МОЛИТВА

Наше серце повне любови Бога — нашого Небесного Творця і Володаря всього світу. Хочеться Йому служити, хочеться Йому подякувати за Його ласку, за всі добродійства, які від Нього маємо, — за все, чим ми є, де живемо і що робимо.

Як Богові найкраще можемо це виявити? Питання, яке не рідко стає перед нами.

Відповідь на нього дає нам Свята Церква. Вона закликає всіх нас молитися; молитися гуртом у Божім Храмі, а також на самоті. Тому треба кожної неділі бути в церкві. Треба молитися і дома. Не можна опускати молитви.

Молитвою линемо до Бога. Нею зосереджуємо свого Духа, відганяємо думки мілкі, лукаві, грішні. Настроюємося через молитву святістю, праведністю й найкращими почуваннями. Молитвою лучимося з нашим Творцем — Богом, що є нашим досягненням і найбільшим щастям людини на цім світі.

Молитви є різні.

Молитвами дякуємо Богові за Його добродійства й ласки, що ними Він нас обдаровує за час нашого земського життя.

Молитвами випрошуємо в Господа помочі, благословення й дарів, яких так дуже потрібно у цім житті. Ними просимо Його заступства в наших життєвих пригодах.

Але найкраща молитва ця, якою славимо й величаємо Бога.

А вона коротенька. "Слава Тобі, Боже наш, слава Тобі!" Або "Слава Отцю і Сину, і Святому Духу!"

Ці молитви часто чуємо в церкві. І ми їх говорімо! Говорімо в церкві, дома, в дорозі, при праці, всюди.

Людина, яка не молиться, — нещаслива. Хто ж молиться, той живе повним духовим життям, той забезпечує себе від усяких прикрих життєвих пригод.

О.Є.Г.

ЩО ПАТРІЯРХ АТЕНАГОРАС І. СКАЗАВ, А ЧОГО — НІ

Католицька преса живо підхопила заяву Царгородського патріярха Атенагораса І-го у справі Різдвяного Послання (1958 р.) папи Івана 23-го. У цьому посланні папа заявив, що представники Православних Церков на Близькому Сході роблять заходи у справі співпраці, маючи бажання здійснити єдність Церкви.

У відповідь на це Царгородський патріярх заявив, що в Посланні папи він бачить бажання зустрічі всіх християнських сил, заступлених Церквою Христовою. Отже патріярх так само і зо свого боку радіє цим і висловлює своє бажання такої співпраці.

Деякі з органів Католицької Акції негайно розреклямували цю заяву патріярха Атенагораса І-го, і подали її в такій формі, щоб читач був під враженням, що Царгородський патріярх і взагалі Православна Церква на Близькому Сході ніби то бажає "унії" з Римом. З таким розрахунком католицька преса з підкресленням титулує Царгородського патріярха "екуменічним" (вселенським, світовим для всього Православія), — мовляв, він тут говорить в імені всіх православних християн.

Що ж у дійсності сказав Царгородський патріярх? А це, що Православна Церква завжди молиться за **є д н і с т ь Ц е р к в и Х р и с т о в о ї**, а це значить також, щоб Римська Церква назад повернулася до Православної Віри й Церкви, від якої вона відступила. А відступила вона головно через єретичне намагання папи бути головою всієї Церкви Христової, — це головна причина розєднання Церкви. Значить, у молінні Православної Церкви за єдність Христової Церкви вже само собою міститься моління й за усунення причин розєднання, отже моління за те, щоб папа вирікся своїх гордих претенсій бути головою Церкви Христової і мнимим "намісником Христа на землі". Саме так патріярх Атенаґорас і вся Православна Церква Христова розуміє справу привернення єдности. Отже пропаґанда Католицької Акції подає її у фальшивому світлі, розраховуючи її на непоінформованих наївних людей.

ПРАВОСЛАВНИЙ СВЯЩЕНИК У КОНҐРЕСІ ЗДА ПРОКАЗАВ МОЛИТВУ ЗА УКРАЇНУ

Перед початком сесії Конґресу ЗДА 22 січня ц. р. український православний священик о. В. Олійник, настоятель парафії Йонґставн, помолився Богу за те, щоб Він послав Україні волю й державну незалежність. Одночасно о. Олійник поблагословив Конґрес.

СВЯТКУВАННЯ ЮВІЛЕЮ 40-ЛІТТЯ УГПЦ В КАНАДІ ГРОМАДАМИ ПІДВАНКУВЕРСЬКОЇ ОКРУГИ

(Продовження)

Чиливек

Українська Греко-Православна Громада Св. Димитрія в Чиливек заснована вже понад 10 років тому, але за той час багато членів і прихильників виїхали з міста в інші околиці, й сьогодні Громада нараховує всього з десять членів. Усе ж таки, не зважаючи на це, Громада силою обставин стало центром Підванкуверської Округи: тут має своє помешкання Настоятель Округи — о. Григорій Удод, тут і Управа Окружної Ради — в складі її голови п. Мирослава Григірчука й секретаря Івана Крепякевича. За час, відколи до Чиливек прибув постійний Настоятель, праця в Громаді пішла швидким кроком уперед: було зорганізовано Рідну Школу, що є спільна з Громадою в Еґеззі, й нараховує 22 дітей, зорганізовано також православний хор під кер. добр. Олександри Удод, який успішно виступав на святі Листопадового Зриву, на святкуванні Ювілею 100-ліття Британської Колумбії в Еґеззі, а також на Свято-Миколаївському концерті.

Найкращим свідоцтвом цієї праці було святкування Ювілею 40-ліття УГПЦ в Канаді, яке Громада влаштувала разом зо своїм Храмовим Святом у неділю 9-го листопада. Ще напередодні Свята місцевий Народній Дім ім. Т. Шевченка, де відбуваються Богослуження, було гарно перероблено на відповідне для Богослуження місце; зроблено новий Престіл, Тетрапод, Жертівник, придбано православного стилю Св. Ікони. Член Громади п. Іван Скрипник майстерно зробив і подарував для Громади гарний Підсвічник. Також майже кожен член пожертвами й працею причинився для поліпшення й прикраси місця для Богослужби. Перед Святом були зроблені відповідні оголошення в місцевій англомовній пресі й радіо, а також були вислані запрошення всім Громадам і багатьом знаним і незнаним землякам, що живуть у долині ріки Фрейзер.

Завдяки цьому, в самий день Свята, хоч цілий день лив зливний дощ, на святкування прибули біля 300 осіб, і багатьох з них не могла помістити невелика розміром заля Народнього Дому.

Ювілейне святкування розпочалося урочистою Соборною Службою Божою, яку спільно відправили місцевий о. Настоятель і о. О. Костюк — Настоятель Громади в Валей та о. Прот. Д. Кирстюк. Урочисто й велично співав хор Ванкуверської Громади під управою п. Ільчука. Під час Богослуження о. Олександер проповідував на тему недільної Євангелії, а о. Прот. Димитрій — на тему життя й діяльности та мученицької кончини Покровителя Громади — Св. Вмч. Димитрія Солунського.

При кінці Богослуження було відправлено Панахиду за всіх відійшовших з дочасного життя членів Громади й за всіх мучеників і борців, що життя своє поклали за волю свого народу і його Св. Української Православної Церкви.

Також було відправлено Молебень за український народ й його Церкву.

По Богослуженні всі присутні засіли за столи до обіду, що його справді чудово зуміли приготувати й подати гостям сестриці Громади.

Програмою Свята керував голова Окружної Ради п. Мирослав Григірчук. Відкриваючи програму, він звернувся з сердечною подякою до всіх присутніх, що, не зважаючи на далеку дорогу й невідповідну погоду, прибули і вшанували Свято, чим дали доказ своєї справжньої християнської любови до Св. Церкви й до ближніх своїх братів по Вірі.

Першим привітав Громаду Св. Димитрія о. Олександер Костюк від Громади у Валей; з черги слідували привіти від сусідніх Громад і зокрема від Громади Пресв. Тройці у Ванкувері. Далі, настоятель Громади о. Григорій Удод виголосив доповідь н. т. „Святкування Ю в і л е ю 40-ліття УГПЦ в Канаді й завдання молодого покоління на майбутнє". Цікаві спогади про початки заснування УГПЦ в Канаді сказав присутнім один з піонерів тих подій та один з небагатьох живих ще учасників Першого Собору 1918 року п. Стащин.

Довший спогад про початки УГПЦеркви в Канаді розповів присутнім о. Прот. Димитрій Кирстюк. На закінчення Святкування була переведена збірка на розбудову місцевої Громади, яка у своїх початках особливо потребує загальної підтримки. Таку підтримку Громада одержала від багатьох українських громадян у цей святковий день, а вже найцінніше — моральну підтримку, й тому тепер сміливо дивиться у своє майбутнє. Перед Святом Громада Св. Димитрія в Чиливек була офіційно прийнята в склад УГПЦеркви в Канаді, і секретар Громади п. Іван Крепякевич під час святкування прочитав усім присутнім Грамоту прийняття, запевнивши при тому, що члени Громади доложать усіх своїх сил, щоб Громада стала дійсно великою і щоб ця Грамота була приміщена в Храмі Божому, який, віримо, незадовго стане окрасою м. Чиливек і всієї долини р. Фрейзер.

Ню-Вестминстер

Українська Греко-Православна Громада Св. Апостолів Петра й Павла в Ню-Вестминстері — це Громада великого майбутнього. Вона, при Божому Благословенні, згодом зможе стати дійсно од-

ною з найбільших Громад нашої Церкви в Канаді.

Заснована Громада в місцевості найбільш заселеній нашими земляками, і це головна передумова її зростання. Фактично Громада існує вже понад три роки, але особливий розвиток Громади настав з часом, коли її Настоятелем став о. Григорій Удод і коли Громада була офіційно прийнята в склад УГПЦеркви в Канаді, тобто з початком вересня минулого року. З того часу громадська праця надзвичайно пожвавилася, й за короткий час показалися помітні її наслідки. Щомісяця відбуваються Богослуження, зорганізовано Рідну Школу, яку провадять, доїжджаючи з Чиливек, о. Григорій і Добр. Олександра, а також відбуваються інші громадські імпрези. Громада постійно зростає своїм членством, зокрема молоддю.

Свято 40-ліття УГПЦ в Канаді Громада влаштувала в неділю 16-го листопада. Простора заля, яку Громада винаймає для Богослужень, того дня була переповнена численними членами й прихильниками з Ню-Вестминстеру, Бирнебі та з межуючих з ними околиць.

Під час Служби Божої, яку соборно відправили о. Настоятель і проживаючий в Ню-Вестминстері о. Іван Гикавий, о. Григорій в палкій проповіді закликав вірних єднатися в одну братську родину, з'єднану спільною Вірою й Наукою Христовою та привести до Христа свій найдорожчий скарб — нашу молодь.

По Богослуженні відбувся спільний обід, після якого голова Громади п. Н. Мороз, як господар Свята, відкрив програму коротким вступним словом.

По цьому один за одним вітають Громаду з цим великим Святом численні представники сусідніх Громад, від Окружної Ради та від наших громадських організацій. Кожен виступ був нагороджений щирими оплесками, бо кожен з делегатів бажав Громаді в Ню-Вестминстері найкращого розвитку на Славу Божу й на спасіння вірним синам нашого народу

Спогади про початки нашої Церкви в Канаді подав о. Іван Гикавий, одночасно побажавши Громаді доброго успіху в її розвитку. Доповідь на тему Свята виголосив о. Григорій, закликаючи вірних не лише словом, а й конкретним чином доказати свою волю до розвитку нашої Святої Церкви.

Після доповіді Громаду в Ню-Вестминстері, а через неї і всю УГПЦеркву в Канаді вітали з нагоди Ювілею 40-ліття представники державної влади: шериф з Бирнебі—п. Іван Хмелюк, та радний з Ванкуверу — п. Орл Адамс; особливо останній у своїй палкій промові підкреслив велике значення в духовному житті Канади тієї ролі, яку виконує УГПЦК, підкреслив духовну єдність вільних громадян Канади з великим українським народом, що поневолений московським імперіялізмом в Україні. Промовець підкреслив також, що він особисто і його зверхник, посадник м. Ванкуверу, з великим признанням відносяться до українців і їх Церкви та бажають їм найбільшого розвитку.

Останній промовець на цьому Святі — п. Лака, відомий довголітній член УГПЦК, при кінці своєї промови звернувся до присутніх з закликом відгукнутися конкретним ділом на заклик о. Настоятеля, й перший від себе пожертвував суму 50 дол. на будівельний фонд майбутньої Святині в Ню-Вестминстері, одночасно додавши, що він, як водопровідник по фаху, обіцяє виконати всю потрібну його фахову працю для майбутньої церкви, яка б велика вона не була, зовсім безплатно Цей заклик щиро підтримали всі присутні, й на закінчення Свята Громада мала суму $1500.00 готівкою на будівельний фонд

Співом українського й канадського гимнів закінчилося це Свято, яке сильно всіх піднесло на дусі та заохотило всіх присутніх до дальшої активної праці для укріплення й розвитку Рідної Церкви.

Вікторія

Вікторія — столиця Бритійської Колумбії й одночасно одне з найкращих міст Канади, розположена на південно-західньому кінці Ванкуверського Острова. Це місто сонця, зелені й квітів. Тут квіти не перестають цвісти навіть тоді, коли в степових провінціях Канади лютують вітри і тріщать морози Вікторія — це місто, що цілий рік притягає до себе безконечну кількість туристів з усієї Канади, Америки, а також з Европи й інших континентів Вікторія — це також місто, куди йдуть на відпочинок люди, які працею заощадили собі кошти на це дозвілля, тут також проживають багато пенсіонерів старшого віку, які шукають тепла, краси й спокою. Тут знайшли свій осідок також багато наших земляків

Одначе українське церковне життя у Вікторії, порівнюючи з іншими містами Канади, почало розвиватися недавно. Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія Переможця у Вікторії — це наймолодша Громада Підванкуверської Округи, бо віком своїм вона ледве досягає одного року. У Громаді відбулося всього лише 5 Богослужень. Не зважаючи на це, Громада сильно росте й міцніє, бо її передові члени, як п-во Мойсюки, Пазюки, Дячини, Бойчуки, Василинчуки та інші — це ті громадяни, що ввесь свій вільний від праці на прожиток час віддають на працю для Громади і для церковної справи. Вони зо справжнім завзяттям піонерів працюють не покладаючи рук, щоб довершити чуда — щоб у найкоротший час у Вікторії збудувати Українську Православну Громаду й Святиню таку, якої варта столиця Б. К., і одночасно таку, яку мають столиці степових провінцій. Нехай же Господь їм щастить і допомагає в їхньому святому намірі!

За короткий час існування Громади вже є зорганізований добрий церковний хор під управою п. Володимира Дячини (сина о. Прот. Дячини), було влаштовано кілька успішних імпрез із метою організування матеріяльних засобів; зокрема роковий „базар" приніс Громаді не лише гарний прибуток, але також і популярність у місті. Дякуючи щедрій пожертві пані Олександри Пакуш, Громада набула вже велику Напрестольну Євангелію, а завдяки жертвенности п. Петра Катрича, який пожертвував 350 дол., Громада має всі Богослужбові речі найкращої якости.

На Служби Божі з кожним разом прибуває все більше число вірних, і незабаром Громада перейде з 6-х Богослужень річно на 12

Свято Ювілею 40-ліття УГПЦК відбулося в Громаді в неділю 30 листопада Невелика заля, яку Громада тимчасово винаймає, була в той день наповнена вірними і дбайливо прибрана та прикрашена Св Іконами, рушниками й квітами — руками працьовитих сестриць. На урочистій Богослужбі чудово співав хор, а під час проповіді спрагли живого Слова Божої Правди вірні з затаєними віддихами слухали проповідь о. Настоятеля на тему: „Шукайте Царства Божого і Правди Його, а все інше додасться вам" (Матв 3:33.)

Після Богослуження тут же відбувся спільний обід, під час якого голова Громади відкрив програму Свята, закликаючи хор проспівати „Многії Літа" Українській Православній Церкві в Канаді, її Проводові, місцевій Громаді та о. Настоятелеві. Дальші, Громаду зо Святом вітали представники інших Громад та від ТУС у Ванкувері п. Кирстюк

Доповідь про Ювілей 40-ліття УГПЦК виголосив о. Настоятель, підкресливши велике значення єдности дій старшого покоління й молоді на протязі 40-літнього існування нашої Церкви в Канаді, і це повинно стати зразком на дальші десятиліття

Після доповіді відбувся концерт духовних і світських пісень, виконаних хором Громади, а також чудові дуети сестер — пані Дячини й панни Сарабін. Співом українського й канадського гимнів закінчено це памятне для Вікторії Свято.

Егеззі

Громада Преображення Господнього в Егеззі — це найближча до Чиливек Громада, і від самих початків існування обох Громад їхні дії й зусилля доповнюються однією другою, як буває між рідними сестрами. Усе ж таки довший тісніший звязок обох Громад був часто внеможливлюваний могутньою рікою Фрейзер, бо раніше між обома містами було дуже слабеньке сполучення. Тепер від двох років уже існує величезний—один з найбільших у Б. К., міст, і це дуже пожвавило рух поміж містами й особливо зблизило наші сусідні Громади. Кілька членів Громади в Чиливек є одночасно членами Громади в Егеззі — й навпаки А кожне Богослуження й імпреза в одній Громаді завжди відвідується членами другої. У такому ж братському дусі відбулося і святкування Ювілею 40-ліття УГПЦК в обох Громадах. Тому що на призначений час, коли мало відбутися святкування в Егеззі, випав великий сніг й унеможливив усякий рух на дорогах, то святкування було перенесене на чергову неділю, на 14 грудня. Задля цієї нагоди Громада в Чиливек відступила своє заплановане Богослуження й усім членством приєдналася на той день до Свята в Егеззі. Свято розпочалося Соборною Службою Божою, яку відправили о. Настоятель і о. Прот. Д Кирстюк. Їм прислужували два молоденькі учні Рідної й Недільної шкіл — Степанко Горин і Тодор Олексій, обидва в новеньких стихарцях, напередодні Свята пошитих і подарованих Громаді Добр Олександрою. Як завжди, глибоку й зворушливу проповідь про життя й діяльність та мученицьку хресну кончину Основоположника Української Церкви — Св. Ап. Андрія Первозванного, що його память святковано напередодні, виголосив о. Григорій. Не в одного з присутніх навернулися сльози на очах, коли, закінчуючи свою проповідь, о Григорій, тримаючи Хреста в руках, сказав: „На одному Хресті фарисеї розпяли нашого Спасителя, на дргому погани — Його Апостола й Основоположника нашої Церкви, на обох Хрестах новітні погани й фарисеї розпинали й розпинають український народ і його Святу Церкву, але обидва Хрести, зеднані в один, стали прапором нашого спасіння й безсмертя народу нашого. У вільному світі вони стали прикрасою наших храмів і стануть нею в храмах майбутньої вільної України. Тільки з Св. Хрестом у руках і серцях ми непереможні, ми вічні, ми безсмертні, бо з нами наш вічний Спаситель, Його Святі Угодники, з нами Перший Мученик за Св. Українську Церкву — Апостол Андрій Первозванний".

Після Богослуження відбувся спільний обід, по якому голова Громади п. Е. Стефюк, відкриваючи програму Свята, подякував усім

присутнім гостям з дальших і ближчих околиць, за те, що не зважаючи на невідповідні дороги, прибули і вшанували Громаду своєю присутністю на цьому Святі, яке є одночасно і Святом Ювілею 11-ліття Громади. Опісля слідували численні привіти від Окружної Ради й інших сусідніх Громад. Довший спомин про початки УГПЦК розповів присутнім о. Прот. Д. Кирстюк, а о. Настоятель виголосив основну доповідь, закликаючи вірних, як і всюди, підтримати свою Віру добрими ділами, які будуть на довгі роки свідками праці громадян. Таким добрим ділом є справа будови Храму Божого в Егеззі, на яку Громада вже закупила землю і думає навесні приступити до початку будови. З цією метою було переведено збірку на будівельний фонд, яка у висліді дала 1,200 дол Віримо, як вірять багато жертводавців з долини р. Фрейзер, що Храм Божий в Егеззі вже цього року стоятиме готовий, призиваючи до себе багато десятків вірних з сусідніх околиць

З такою ж вірою, по закінченні Свята, розходилися по домах численні члени, прихильники й гості Нехай же Господь благословить цей замір і віру, а громадянам „по вірі їхній нехай буде дано їм"

Іван Крепякевич.

— —

ВШАНУВАЛИ СВОГО о. ПАРОХА
Баргед, Алта.

У пятницю, 28 листопада 1958 р. члени Громад УГПЦК Вестлак і Баргед, Алта, вшанували несподіванкою о Петра Блажука з його родиною. Несподіванка відбулася з нагоди переселення до новозбудованої парафіяльної резиденції, яка повстала заходами всієї Округи — з шістьох Громад

Господарями цього вечоря були голови вищезгаданих Громад, — п. п Олександер Козяр і Ілля Гобляк

Програму урочистости відкрив п. Семен Магас, який щиро привітав о. Петра, пані Добродійку і їхніх дітей з щасливим переселенням до парафіяльної нової хати. Коротко згадав він про те, яку важну відповідальність наші священики несуть з релігійного становища. І вказав він, як на приклад, на о. Блажука, — він і його Добродійка всеціло присвятили себе апостольській праці між нашим українським народом. Тому й наша ціль цього вечора — виявити нашому о. Парохові нашу пошану і вдячність за його корисну працю.

З черги промовляв п. Олександер Козяр, який щирими словами дякував о. Парохові за працю в Вестлак: говорив він, що тут треба було нашому Священикові й Добродійці доложити дуже багато зусиль і праці, — бо ж це новонароджена молода Громада, яка не так давно повстала. Бо, власне, о. Блажук ніколи не відставав і не зражувався, навіть тоді, коли були великі труднощі, а, немов той один з Франкових „Каменярів", лупав скалу. Він завжди був тим першим, щоб заохотити других до активної співпраці. Отже, було б добре й по-християнськи, аби кожний молодий священик пішов слідами нашого о. Пароха; як мають дві-три парафії, то щоби зорганізувати ще й четверту — нову парафію і т. п. за такий короткий час, як повстала наша Вестлацька Громада; і то не лише Громада, але й нова церква та резиденція А все це — під активним проводом нашого о. Пароха Це Боже Провидіння! Тут наші люди поселилися по 40 років тому кругом Вестлак, — а околиця неначе та нива, що була заросла бурянами; і тепер за три роки невтомної праці все те зродилося, і ми всі разом горді цим і радіємо, що наші брати й сестри пізнали, зрозуміли, до якої Церкви ми, українці, повинні належати

Дальше слідували привіти голова Баргедської Громади п. Ілля Гобляк зложив привіт від своєї Громади і подякував від своїх членів за спільну працю Привіти зложили також п-во Ілля й Анна Звоздецькі з Сангудо, висловивши велике признання о Блажукові й Добродиці за їх активну працю — не лише в одній громаді, але й в усій окрузі, бо всюди, в кожній Громаді щось робиться будуються нові церкви і т. п. А це доказом того, що ми маємо добрих працівників в особах о Блажука й Добродійки, які ведуть не тільки церковну працю але и разом з тим працюють на національному українському полі

Потім складали побажання п. Микола Ткач, Григорій Антонюк, Марія Яремко (старша сестриця), Григорій Климчук і Семен Мельник Усі вони дуже щиро и сердечно висловилися, бо дійсно о Парох і Добродійка заслуговують на таку пошану

Після привітів п. п. О. Козяр і Ілля Гобляк вручили дорогоцінні подарунки о Парохові й Добродійці

У відповідь о. Блажук і Добродійка щиро подякували всім присутнім за їхнє щире відношення до них У своїй довшій промові о Блажук вказав на це, що цей вечір і таке велике число присутніх є доказом, що існує повна співпраця між нами на користь нашій Церкві й українському народові. А друге, що вірні вміють належно оцінити й шанувати своїх провідників — тоді, коли вони заслуговують на це, бо, мовляв, священик і громада повинні бути немов одна родина. Сказав він, що цей вечір зробив на них велике враження, і він залишиться назавжди в їх гарних спогадах про своїх вірних парафіян і щирих братів та сестер, бо цей вечір показав, що це немов діти зїхалися до своїх батьків, щоби поділитися спільними думками, порадами; поділитися родинною гостиною.

Вечір був веселий, бо переколядували цілий ряд українських колядок, які пригадали нам Божественні хвилини надходячого Різдва Христового. Усі присутні розійшлися у великій радості, бо віддали пошану й зробили добре діло, а о. Блажукові й Добродійці це певно стане ще більшою заохотою до дальшої праці.

Віримо, що духом з нами були й решта чотири Громади.

Усім Жертводавцям сердечно дякуємо, а о. Блажукові з Добродійкою і дітьми ще раз бажаємо щасливого побуту в новому домі — многих і щасливих літ!

Парафіяни.

—

З ІМЕНИН НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ
Вотерфорд, Онт.

Тихо й непомітно пливе життя людини; тихо и непомітно плигає час, — живемо, собі й не помічаємо, що вже волосся припадає срібним інеем Аж тут тобі, як на злість, пригадують, що ти вже таки давно на світ прийшов'

Так сталося й п. Стефанові й п. Андрієві Дворнякам з Вотерфорду. Жили собі тихо, аж тут дивись — і їм день уродин і день Ангола справляють

Відбулося це 14 XII 1958 р А було це так По Службі Божій в неділю о. парох Й Тріска відправив за Іменинників Молебень і поблагословив їх

Потім у парафіяльній залі відбулася гостина Хоча була спізовія, заметіль, велику залю заповнила родина і знайомі з далека й з близька Святом уміло проводив п. Микола Іванець з Брентфорду Щирі побажання з радісної нагоди складали Іменинникам приятелі й діти. Промовляли п Д Нівранський — піонер 1896 р., А Завальський, П. Савицький, п-ні М. Гулька від Жін. Товариства, п Н. Нич з Престону, п. М. Сокирка від Народнього Дому, п-ні Харчук, п Стахник від СУМК, син Борис, Андрій і інші. Наш о Парох виясннв значення урочистости й розповів про заслуги п. Стефана і Андрія Дворняків.

Родина п-ва Дворняків має велике й гідне наслідування зрозуміння потреб Укр Греко-Правосл. Церкви Членів цієї родини часто бачимо серед щедрих жертводавців на потреби Рідної Церкви І тепер знову з нагоди дня уродин і Ангола п Стефана і п. Андрія склали щедрий дар на Колегію Св. Андрея 90 дол., а присутні гості на цім святі 100 дол. — Стефан Дворняк — син бл. п. Гната і Юлії, нар 1898 р. в селі Скориках, Збаразького повіту Брав участь у Листопадовім Зриві 1918 р. Був у боях біля Шепетівки й Вінниці — тут же й ранений. У 1927 р. приїхав до Канади, осів в околиці Мелфорт, Саск., там оженився з п. Евд. Нівранською. У 1945 році переїхав в Онтаріо, замешкав в Вотерфорді і бере живу участь у церковнім житті. У родині 3 сини, 5 дочок. Своєю доброю вдачею і щирою прихильністю до всіх та відданою працею для парафії і Громади здобули собі любов і пошану не тільки між своїми, але й між чужими.

У кінці Іменинники щиро подякували всім за щирість і любов, з якою вони так гарно звеличали їх торжество.

Усім ласкавим Жертводавцям складаємо щиру подяку, а Дорогим Іменинникам бажаємо Божого благословення і щастя в їхньому житті!

Гість.

—

ВШАНУВАЛИ ГРОМАДЯН
Монтреал, Кве.

У суботу 23-го серпня 1958 р. в домі п-ва Юліяна й Каролини Савицьких, при участі іхніх дочок і зятів, Славки з Володимиром Лелюхом і Ірини з Іваном Карбою, рідні й близьких приятелів, влаштовано п-ву Савицьким іхніми дітьми й ріднею, п-вом Ткачиками, несподіванку для відзначення 10-х роковин іхнього подружжя.

Вітали п-ва Савицьких перше їхні діти рідною мовою, бо ж вони виховані при нашій Церкві й молодечій організації С.У.М.К. Потрібно тут згадати, що пані Савицька — це друга мама Славці й Ірині, але любов до неї не могла б бути щиріша, а пошана більша, що було всім гостям відомо з їхнього гарного привіту.

При ювілейній вечері привітали п-ва Савицьких п. Теодор Ткачик — швагер пана Савицького, і пані М. Нема — голова місцевого відділу Союзу Українок Канади ім. Доньки України, згадуючи щиру, довголітню працю пані Савицької в Жіночім Товаристві, в якім пані Савицька, як членкиня Управи, доложила вже багато труду.

П-во Савицькі є довголітніми членами Українського Греко-Православного Собору

Св. Софії в Монтреалі, де й пан Савицький доложив багато праці на церковній ниві.

При закінченні вечері пані І. Стефанюк зробила заклик до збірки на пресу; зібрано $13.75, і призначено 6 дол. на „Укр. Голос", 3 дол. на „Вістник", 4 дол. на клішу й 75ц. на пересилку. Жертводавцям щира подяка, а п-ву Савицьким щирі побажання на ще многі літа!

Присутня.

Т-ВО „ВОЛИНЬ" У ВІННІПЕҐУ ВШАНУВАЛО СВОГО ЗЕМЛЯКА СВЯЩЕНИКА
в 60-ліття душпастирства

З ініціятиви голови Т-ва „Волинь" у Вінніпеґу п. Іллі Онуфрійчука представники Товариства влаштували в пятницю 7-го січня 1959 р. ювілейний вечір своєму землякові з Волині Протопресвітерові о. Титові Яковкевичеві в його помешканні в Вінніпезі.

Представники волинян — у складі: о. С. Ґерус, о. І Скакальський, п. п. Ілля Онуфрійчук, Д. Бартошук, Пилипюк, А. Молитвиник, А. Нитипчук, М. Даценко, п. Даценко і адв. С. Радчук прибули несподівано до помешкання отця Ювілята привітати його з роковинами 60-ліття його діяльности на церковній та національно-громадській ниві.

Першим привітав ювілята о. Протоєрей С. Ґерус, висловлюючи свої поздоровлення, признання та побажання Божого благасловення на майбутнє. Від Т-ва „Волинь" офіційний привіт зложив адвокат С. Радчук, який в своїй короткій промові сказав, що в житті кожної людини бувають хвилини великої радости, бо служити 60 років Богові та народові — це значить любити свою Церкву й нарід усім серцем своїм і душею; це значить також віддати всі свої фізичні й духові сили на користь Українській Церкві та народові.

С. Радчук дальше сказав, що всі присутні земляки з рідної та любої Волині горді тим, що мають в особі отця Протопресвітера одного з найбільш жертвенних та зразкових душпастирів. На закінчення привіту С. Радчук висловив в імені присутніх земляків глибоку пошану й признання дорогому Ювілятові та зложив сердечне побажання здоровя й многих літ. Від священиків волинян привітав Ювілята о. Ігумен Іов Скакальський.

У дальшому, п. І. Онуфрійчук висловив о. Ювілятові від неприсутніх побратимів-волинян найкращі та сердечні побажання, а також вручив від усього Т-ва подарунок — гарний, виконаний в українському стилі альбом з підписами.

Під час традиційної товарисько-волинської вечері шановний Ювілят в дуже цікавій формі розказав присутнім про свій життевий шлях, а на закінчення у зворушливих словах подякував усім за память.

Традиційним „На многая літа" закінчено цей щирий та правдиво родинний вечір.

С. Радчук.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН ДЕМКІВ

Габборд, Саск. — 22 січня 1959 р. відійшов на вічний спочинок бл п Іван Демків, проживши 77 років. Помер він, по тяжкій недузі, в лікарні в Годсон Бей, Саск.

Оставив він у великім смутку свою дружину Агафію, 2 сини, одну дочку, 11 внуків і 2 правнуки.

Покійний походив з західньої України, з села Нагачева, Яворівського повіту До Канади з своєю родиною прибув 1927 р На рік осівся був в околиці Габборд, Саск.; потім один рік проживав в околиці Гровлнд, Саск, а 1929 р. поселився в околиці Ервуд, Саск., і там зо своїми хлопцями взяв собі гомстед.

Тяжко було Покійному з родиною жити все по тих лісах; багато часу пройшло і праці немало взяло, поки Покійний збудував собі свій власний куточок, аби було де скритися від тих канадійських вітрів.

Був Покійний щирим українським патріотом; не жалів ні того трудного гроша, ні клопотів, коли вимагала наша громадська справа. Дуже любив він свою українську православну церкву Св. Івана Хрестителя, яку побудували в околиці Ервуд. Тяжкі то часи були, коли тут церкву будували .. Але сусіди Покійного, добрі патріоти з околиці Ервуд, всі разом з любовю і щирим серцем зійшлися, і зробили те, про що так мріяли збудували собі свою рідну церкву, щоб мали де зійтися і спільно Богу помолитися.

Невеличка ця Громада, але вона щира, працьовита; має вона також свій Укр. Дім, — мають де зійтися, поговорити про свої спільні справи. І всюди тут є також сліди трудящого життя пок. Івана.

Іван Демків ще в рідній краю закінчив був сільську школу, а потім родичі післали його до дяківської школи в Перемишлі в Галичині. По двох роках науки в тій школі він повернувся до родичів, 1904 р. одружився з Агафією з роду Сайків і до 1914 р., до вибуху 1-ої Світової війни, дякував разом з тестем. 1914 р. його покликали до австрійського війська. Але австрійську імперію боронив недовго, бо скоро попав у російський полон. Тяжко там було йому жити в тій неволі, бо все мріяв про своїх дітей і свою жінку, яку дуже любив і шанував. По трьох роках полону вернувся додому і всі думки його були коло того, як би то поліпшити життя своєї родини І так він 1927 р виїхав у Канаду.

Пок Івана Демкова відпровадили на Вічний спочинок два священики - - о Мельничук з Годсон Бей і о. Приступа з Мелфорт Обидва вони разом відправили за Покійного Службу Божу в церкві Св Івана Хрестителя в Ервуд, а при Останньому Цілуванні о. Приступа попросив, щоби зложити на Невяпучий Вінок на нашу пресу. Пані Демкова пожертвувала 5 дол., а решту зложили сусіди та ближчі й дальші знайомі, — разом 27 дол. З того призначено 15 дол. на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу, $7 77 на „Вістник" і $4.50 на клішу.

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійному Іванові канадійська земля нехай пером буде! Вічна Йому Память!

Односельчанин.

БЛ. П. АНДРІЙ КИСИЛИЦЯ

Веланд, Онт. — У суботу 27 грудня 1958 р. у своїм домі упокоївся бл. п. Андрій Кисилиця, проживши 75 років.

Покійний народився 24 грудня 1883 р. в селі Рибне, повіт Косів, і там прожив до 1914 р. У тому році приїздить до Канади, до Оттави, і тут в 1916 р. одружується з Оленою з роду Мойсюк. Двома роками пізніше Покійний переїздить до Веланд, Онт., де й перебуває аж до смерті.

Покійний Андрій був глибоко релігійною людиною продовж усього свого життя. У 1918 році, коли у Веланді православні українці стали організувати свою церковну громаду та будувати церкву, Покійний належав до її перших членів і основоположників. Довгими роками він був також старшим братом при церкві, головою або членом Церковної Управи та невтомним працівником у своїй громаді. Перед своїм відходом з цього світу Покійний прийняв Св. Тайни, і як за життя був завжди лагідною людиною, так також спокійно й тихо відійшов у Вічність. По Покійному остались дружина Олена, одинокий син Михайло, 3 внуки, брат та 3 сестри.

У понеділок 29 грудня ввечері настоятель о. Ю. Ференсів відправив Парастас у похороннім заведенні, а у вівторок 30 грудня, з участю Впреп. о Прот. В. Федака з Гамилтону та при великому здвизі народу, відслужено Заупокійну Службу Божу та Похоронні Богослужения в церкві Св. Тройці.

По Похороні, під час обіду в парафіяльній залі, присутні, на прохання о. Прот. Федака, склали 44 дол., і їх призначено: $9.50 на пресовий фонд „Вістника", $4.50 на клішу, а решта на Колеґію Св. Андрея у Вінніпеґу та на місцеву церкву.

Вічна Йому Память!

о. Ю. Ф.

БЛ. П. ФЕДІР ТОКАРИК
(Поминальне Богослужения)

Гефорд, Саск — У понеділок 29-го грудня 1958 р. в місцевій українській греко-православній церкві відбулося Поминальне Богослужения за бл. п. Федора Токарика, який рік тому, 25-го грудня, по тяжкій недузі відійшов у Вічність

Покійний був добрим членом рідної Православної Церкви і примірним мужем та батьком.

Після Поминального Богослуження відбувся обід в церковній залі при участі родини Покійного і приятелів.

По обіді о. Яків, згадуючи Покійного як свідомого сина свого народу, який був щиро заінтересований в розширенні доброго імени Православної Церкви, закликав присутніх зложити на пресовий фонд „Вістника", що стоїть на сторожі не тільки Рідної Церкви, але й свого народу, що присутні й зробили, зложивши $22.70.

Пані Марія Токарик 5 дол.; по 1 дол.: Д. Симчич, о. Я. Рибалка, Ф. Андрущак, В. Д. Симчич, А. Токарик, О. Побран, пані Ф. Течер, пані С. Рожніцька, Д. Семко, Н. Г. Лазарович, А. Токарик, Т. Дишко, Г. Герман, М. Барабаш; М. Баклущак 75ц.; по 50ц.: пані Г. Бартко, пані О. Симчич, Г. Бартко; по 25ц.: пані Ф. Калин, пані Ф. Котелко, В. Симчич, Ф. Калин, В. Ткачук; по 20ц.: пані М. Вережак.

Усім ВП. Жертводавцям щире спасибі, а покійному Федорові Вічная Память!

Присутній.

БЛ. П. ПЕТРО БАСНАН

Дня 6-го січня ц. р. помер у Форт Вілліям, Онт., бл. п. Петро Баснан, проживши заледве 52 роки.

Смерть від розриву серця прийшла несподівано. Одначе перед смертю місцевий парох о. Новицький вспів принести помершому останню духову прислугу.

Покійний походив з західньої України, а до Форт Вілліяму прибув 32 роки тому і працював на залізниці СіЕнАр. Залишив дружину п. Катерину з дому Олесько та двох малих дітей.

Похоронні Відправи відбулися в українській православній церкві Св. Благовіщення, що їх звершив о. Прот О. Новицький з дяком К. Чеховим. Від „Взаїмної Помочі" прощав Покійного п. М. Сторож голова Церковної Громади у Форт Вілліям. Поховоронено бл. п. Петра на католицькім цвинтарі, де вже спочиває раніш помершa його доня.

Під час величної Похоронної Відправи на заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінець $20.50, з чого на пресовий фонд „Вістника" призначено 5 дол., а решту на місцеву церкву Св Благовіщення

Учасник Похорону.

ЗБІРКА НА ІНВАЛІДІВ ЧЕРЕЗ КОНСИСТОРІЮ У.Г.П.Ц.К.

ФОРТ ФРЕНСИС Онт Збірка в церкві на заклик о В. Бойчука $35.47
КИНДЕРСЛЕЙ, Саск. Збірка від членів місцевої парафії 21.60
РЕДЖАЙНА, Саск. Збірка в церкві на заклик о Прот А. Апонюка 29.66
КЕНДІЯК, Саск Збірка в церкві на заклик о. Прот. В. Апонюка 25.26
МУС ДЖБО, Саск Збірка в церкві на заклик о Прот В Апонюка 6.10
ОШАВА, Онт Збірка в церкві парафії св Івана на заклик о Дмитра Лучака 29.36
АТАБАСКА, Алта Збірка в церкві на заклик о П. Блажука 4.30
РИЧМОНД ПАРК Алта Збірка в церкві на заклик о П. Блажука 11.50
ВАЙЛДВУД, Алта. Збірка в церкві на заклик о П. Блажука 6.00
СТ КЕТЕРИНС, Онт Збірка в церкві на заклик о П. Гіпького 8.25
ВОТЕРФОРД, Онт Збірка в церкві на заклик о Прот І Тріски 26.00
КИЧЕНЕР Онт. Збірка в церкві на заклик о Ю Цукорника 5.00
РОБЛИН Ман Збірка в церкві на заклик о І Шевця 38.05
МОНТРЕАЛ, Кве Збірка від членів Катедральної Громади св. Софії. Збірку перевела 1-ша Станиця С.Б.У.В 64.50
ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. Збірка в церкві св. Андрея, на заклик о. Прот М Овчаренка 38.40
СЕНЬКІВ, Ман Збірка в церкві на заклик о. С. Гределя 4.70
АРБАККА, Ман Збірка в церкві св. Петра і Павла, на заклик о. С. Гределя 1.50
СОНДАВН, Ман. Збірка в церкві на заклик о. С. Гределя 6.00
СІРКО, Ман. Збірка в церкві на заклик о. С. Гределя 3.10
ТОРСБІ, Алта. Збірка в церкві на заклик о. О. Щербаня 10.00
КАЛМАР, Алта. Збірка в церкві на заклик о. О. Щербаня 16.00
ВАКАВ, Саск. Збірки о. Ю. Туржанського в церквах його округи 75.54
НАЕГАРА ФОЛЛС, Онт. Збірка в церкві на заклик о. Ю. Ференсіва 30.00
ВЕЛЛЕНД. Онт. Збірка в церкві на заклик о. Ю. Ференсіва 7.00
СІБА БІЧ, Алта Збірка в церкві на заклик о П Блажука 10.25
ВЕСТЛАК Алта Збірка в церкві на заклик о П Блажука 9.00
ПРІЙРІТ, Саск Збірка в церкві на заклик о Прот В. Апонюка 13.50
КЕЛГАРІ, Алта Збірка в церкві на заклик о А Хруставки 35.65
ЯЙТУНА, Саск Збірка в церкві на заклик о М Коленича 35.00
УДІВ, Саск Збірка в церкві на заклик о М. Коленича 17.00
МЕЛВИЛЛ Саск Збірка в церкві на заклик о М Коленича 14.00
ГАББАРД, Саск Збірка в церкві на заклик о М Коленича 13.00
ЛАШИН, Кве Збірка в церкві на заклик о Прот К Красницького 35.00
ОТТАВА Онт Збірка в церкві на заклик о М Д Подольського 14.50
КИНДЕРСЛЕЙ Саск Друга збірка в церкві на заклик о В Сеницина 25.00
ВЕРНОН Б К Збірка в церкв. на заклик о Прот Г Василива 24.23
КЕЛОВНА Б К Збірка в церкві на заклик о Прот Г Василіва 7.02
ВЕРНОН, Б К Збірка під час концерту в Укр. Народнім Домі 30.00
ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт Збірка в церкві на заклик о Прот О Новицького 14.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ Онт Збірка в церкві на заклик о Прот О Новицького 8.40
БИНІАРТ Саск Збірка в церкві на заклик о Прот Б Яковкевича 6.75
ВИНЯРД, Саск. Збірка в церкві на заклик о Прот Б Яковкевича 13.72
ГРИМСБІ, Онт. Збірка в церкві на заклик о. Ю. Цукорника 50.00
ВОТЕРФОРД, Онт. Пожертва п. С. Жигальського 20.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертви членів Катедральної Громади св. Івана 133.03
РАМА, Саск Збірка в церкві на заклик о. В. Слюзаря 11.70
БЮКЕНЕН, Саск. Збірка в церкві на заклик о. В. Слюзаря 7.65
КЕМСЕК, Саск. Збірка в церкві на заклик о. В. Слюзаря 15.00
КАНОРА, Саск. Збірка в церкві на заклик о В. Слюзаря 11.10
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. Збірка в церкві на заклик о. І. Куліша 11.35
ОЙКБОРН, Ман Збірка в церкві на заклик о. І Куліша 15.00
МЕНЗІ, Ман Збірка в церкві на заклик о. І. Куліша 10.00
ВІЛЬНА, Алта Збірка в церкві на заклик о П Сацевича 29.17
СМОКІ ЛЕЙК, Алта. Збірка в церкві на заклик о. П. Сацевича 26.80
СПЕДДЕН, Алта. Збірка в церкві на заклик о. П. Сацевича ... 18.00
ВОРСПАЙТ, Алта. Збірка в церкві на заклик о. П. Сацевича .. 11.75
ДАВНІНҐ, Алта. Збірка в церкві на заклик о. П. Сацевича .. 11.10
СТРИЙ, Алта. Збірка в церкві на заклик о. П. Сацевича 18.30
ОШАВА, Онт. Збірка в церкві Преч. Діви Марії, на заклик о. Прот. П. Запарнюка 15.00
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка в церкві на заклик о. О. Хомяка 34.00
ВАЙТА, Ман. Збірку від членів місцевого відділу СУМК прислав о. С. Гредіъ 16.10
ҐВАЙТБІЧ, Саск. Збірка в церкві на заклик о. П. Зубрицького 12.00
ГАЄС, Саск. Збірка в церкві на заклик о. П. Зубрицького 24.00

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ
БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

ЕДМОР Саск. Коляду прислав о. Прот. Б Яковкевич 14.00
ФОВМ ЛЕЙК, Саск Коляду прислав о Прот Б Яковкевич 20.41
ВИНЯРД, Саск Коляду прислав о. Прот Б. Яковкевич 14.50
ВОТЕРФОРД, Онт. На Ювілейному святі, з нагоди 40-ліття УГП Церкви в Канаді, зложили свої пожертви слідуючі жертводавці:
Дмитро Навранський 60.00
Г Коначинський 20.00
Укр. Жіноче Т-во ім Лесі Українки 10.00
С Дворник 10.00
М Дроздовський 10.00
Никола Дворник 10.00
З Дмитрусь 5.00
М Андрушко 5.00
С Борейко 5.00
С Завацький 5.00
І Кондрат 5.00
М Щербань 5.00
С Жигальський 5.00
А Завальський 5.00
С Гулька 5.00
І Рист 5.00
М Андрушко 5.00
В Заратський 5.00
І Михалевич 5.00
І Данилевич 5.00
І Гатик 5.00
Пані Марія Шебець 5.00
Ілля Курочка 3.00
С. Сесюк 2.00
І. Козира 2.00
Василь Оробко 1.00
Пані А Оробко 1.00
Повищі пожертви прислав п. М. Дроздовський.
ГЕФОРД, Саск. Пожертва Петра Леська, прислана о. Я. Рибалкою 5.00
НЮ ТОРОНТО, Онт. На Ювілейному Святі, з нагоди 40-ліття УГПЦК, на заклик о. Ф. Легенюка зложили свої пожертви слідуючі жертводавці: —
Адв. А Орищак 50.00
М. Журавель 50.00
С. Слонь 30.00
Всеч. о. Ф. Легенюк 25.00
С Стрижовець 25.00
І. Левинський 25.00
В. Дзюба 20.00
В. Кидик 20.00
І Борискевич 10.00
М. Калинчик 10.00
М Прокопів 10.00
І Ковач 10.00
Е. Левинський 10.00
П Басараба 10.00
В Левинський 10.00
П Вюн 10.00
І Журавель 10.00
П Друль 10.00
Пан Романюк 10.00
М. Демеда 10.00
Е. Лукасевич 10.00
Ф Сливка 10.00
І Стефанюк 10.00
І Меца 10.00
Пані К Ляк 10.00
Пані Кучма 10.00
Пан І Велк 10.00
Пан Е Козуб 5.00
Пані Т. Наливайко 5.00
Пані М Бурянник 5.00
І Середюк 5.00
В Антонішка 5.00
Н. Смоляк 5.00
Пан Малайний 5.00
ВІННІПЕҐ, Ман Укр. Жіноче Товариство при Соборі св. Покрови передало свою пожертву 150.00
СТ КЕТЕРИНС, Онт. На Ювілейному Святі, з нагоди 40-ліття УГПЦК, на заклик о. д-ра С. В. Савчука, зложили пожертви слідуючі жертводавці:
Укр Гр.-Православна Громада св. Юрія 25.00
І Пограничний — Наєгара Фолс 20.00
М Головаш 10.00
Г Ріпіцький 10.00
Пан Когут 10.00
І Боднар 5.00
І. Кусий 5.00

Підручники для Українських (Рідних) Шкіл

У Книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники для Українських (Рідних) Шкіл:

Нова ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І Шклянка) $1.75
Читанка МАРУСЯ (І. Киріяк), буквар .... .85
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б Романенчук) 1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА, граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови 1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б Романенчук) 1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б Романенчук) 2.00
РІДНЕ СЛОВО, Читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Леонід Білецький) 1.50
УКРАЇНОЗНАВСТВО В ШКОЛІ, Програма й Дидактика (К. Кисілевський), підручник для учителів 1.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Пан Лукомський	5.00
О. Пузиків	5.00
Т. Мартинюк	5.00
І. Приймак	5.00
І. Новак	5.00
Ф. Титанич	5.00
А. Немий	5.00
М. Шкварко	5.00
Всеч. о. П. Ґаїцький	5.00
В. Стратійчук	5.00
Д. Нагачевський	5.00
Пан Буляк	5.00
Пан Бондзюк	5.00
Пан Васович	5.00
І. Білосоцький	5.00
В. Баюс — Гемилтон	5.00
І. Костів — Ґримсбі	5.00
СІБА БІЧ, Алта. Збірка на вінчанню Павла Шабади з Вірою Володьою, прислана о. П. Блажуком	16.00
ДЕРВЕНТ, Алта. Іван Заляський прислав пожертву	5.00

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Поплар Парк, Кенора, Транскона
8. Неділя — Сулукавт, Брендон, Бозежур
15. Неділя — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Сендгил
22. Неділя — Селкірк, Тиндал, Ледвин, Стед
29. Неділя — Ґонор, Брендон, Кенора, Транскона

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

ЦЕРКВА СВ. МИХАЇЛА У ВІННІПЕҐУ

БЕРЕЗЕНЬ

В Неділі Утреня о год. 9 рано. Служба Божа о год. 10 рано
8. Неділя — По Службі Божій Панахида за спокій душі бл. п. Т. Шевченка.
10. Вівторок о год. 8 веч. Реферат Богдана Ґорґіци: Шевченко глибоко віруючий християнин
24. Вівторок о год. 8 веч. Реферат о. Е. Ґорґіци: Служба Божа — найсвятіша жертва Христова

о. Е. Ґорґіца, тел. JU 6-2873

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя — Атабаска
8. Неділя — Ричмонд Парк
15. Неділя — Баргед
22 Неділя — Вестлок (Сповідь)
29 Неділя — Сангудо (Сповідь)

ПОВІДОМЛЕННЯ: Цим повідомляється українське громадянство м. Вестлок і Околиць, що в неділю 22-го березня 1959 р. відбудеться о 2-ій год. по полудні Академія з Концертом на честь українського генія Т. Г. Шевченка. Свято почнеться Панахидою, що її відслужить місцевий священик. Це Свято відбудеться заходами членів Української Православної Громади у Вестлок

ЗАПРОШЕННЯ: Цим запрошується всіх українців м. Сангудо і навколишніх місцевостей на Шевченківське Свято. Свято відбудеться в неділю 29-го березня ц. р. вранці о 10-ій год., в шкільній місцевій авдиторії буде Св. Служба Божа, що її відслужить о. П. Блажук; буде відслужена й Панахида по Т. Шевченкові. Академія і Концерт почнуться о год. 1.30 по полудні. Свято влаштовується заходами Товариства Укр. Самостійників

Address: Box 551
Westlock, Alta. Tel. 436.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Вилингдон
8. Неділя — Андрю
15. Неділя — Борівці
22. Неділя — Лужани (Сповідь)
29. Неділя — Ґемлин (Сповідь)

Проситься всіх парафіян слідкувати за Богослуженням у своїй громаді та приготовитись до Святої Сповіді, яка буде відбуватися перед Богослуженням.

Адреса: P.O. Box 307
Willingdon, Alta. Tel 49

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправи
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ГРИГОРІЙ УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ

БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Чилівек
8. Неділя — Вікторія
15. Неділя — Ню Вестминстер
22 Неділя — Еґессі
29. Неділя — Мишин Сіті

Address: Box 200, Agassiz, B. C.

о. П. САЦЕВИЧА

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя — Смокі Лейк
8. Неділя — Вільна
15. Неділя — Смокі Лейк
22. Неділя — Стрий (Сповідь 9 год рано)
29. Неділя — Давиінґ (Сповідь 9 год. рано)

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta
Tel. 32

о. СТ. ЗУЗАКА

БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Сембурґ
1. Неділя. Вечірня о год 7 веч. — Нипавин
8. Неділя — Вірдейл
8. Неділя. Вечірня о год 8 веч. — Кадет
15. Неділя — Нипавин
22. Неділя — Кадет
29. Неділя — Нипавин

Address: Box 994, Nipawin, Sask.
Tel. 2160

о. П. ДОРОША

БЕРЕЗЕНЬ:

1. Неділя — Сенді Репидс
8. Неділя — Ґлендон
15. Неділя — Елк Пойнт
22 Неділя — Біґ Медов
29. Неділя — Тірієн

Address: Box 194. Glendon, Alta.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Калворт
1 Неділя Вечч. о. Приступа — Еллов Крік
8. Неділя — Ст. Джулієн
15. Неділя — Вакав
22. Неділя — Лепін
29. Неділя — Тарнополь (Сповідь)
29 Неділя Вечч. о. Приступа — Смате (Сповідь)

В неділю 29 березня о год. 2 по полудні відбудуться Річні Збори Літньої Оселі „Зелений Гай" в залі під Церквою у Вакав. Проситься численно прибути.

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

БЕРЕЗЕНЬ:

1 Неділя — Ґлес
8 Неділя — Арран
15 Неділя — Норквей
22 Неділя — Стінен (Сповідь)
28. Субота — Сван Плейн Сл. Б о 8-ій вечора Вечірня та Сповідь
29. Неділя — Сван Плейн

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя — Толстой
8. Неділя — Пембіна
15 Неділя — Роза
22 Неділя — Ґардентон
29 Неділя — Сарто (Сповідь)

Address: Tolstoi, Man.

о. О. ФЛЯКА

БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Федора
8. Неділя — Нюбрук — Радвей Вечірня і Панахида по Шевченкові о год 7-ій веч
15. Неділя — Торгилл
21. Субота — Восетна. Сповідь і Служба Божа для дітей о год. 9-ій рано
22 Неділя — Восетна. Сповідь і Служба Божа для старших о год. 9-ій рано
28. Субота — Редвотер. Сповідь і Служба Божа для дітей о год. 9-ій рано
29 Неділя — Редвотер. Сповідь і Служба Божа для старших о год 9-ій рано

Еґремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.

Address: Box 128. Radway, Alta.
Tel. 10.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

БЕРЕЗЕНЬ:

1. Неділя — Норт-Бетлфорд
8. Неділя — Ґлезлин
15. Неділя — Кендо
15. Неділя — Гетерлей
22 Неділя — Медов Лейк
29. Неділя — Витків

Address: 972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. АПОНЮКА

БЕРЕЗЕНЬ:

1. Неділя — Прілейт
8. Неділя — Ріджайна
15. Неділя — Мус Джо
22 Неділя — Ріджайна
29. Неділя — Ріджайна

Address: 1846 Winnipeg, Str.
Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. М. КРИЩУКА:

БЕРЕЗЕНЬ:

1. Неділя — Мирнам
8. Неділя — Топорівці (Ложан)
15. Неділя — Мусідора
22 Неділя — Мирнам
28. Субота — Бросов
29. Неділя — Слава (Полуднева)

Address: Box 97, Myrnam Alta.
Tel. 2.

о. М. КОЛЕНИЧА

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя — Айтуна
8. Неділя — Мелвил
15 Неділя — Гулів
22 Неділя — Габард
29. Неділя — Райн (фарми) Сповідь

Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. ІГУМЕН О. ЩЕРБАНЬ
Підедмонтонська округа

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя — Торебі
8 Неділя — Брудергайм
15 Неділя — Оновей
22 Неділя — Пено (Сповідь)
29. Неділя — Равиднил (Сповідь)

Address: 9630—109th Ave.,
Ph: 23012 Edmonton, Alta.

о. М. СТЕЦЕНКА

БЕРЕЗЕНЬ:

1 Неділя — Лак Ла Біш
8 Неділя — Крайґент
15. Неділя — Сирейл
22 Неділя — Ґресленд
28 Субота — Лак Ла Біш (Сповідь для дітей)
29. Неділя — Бойл (Сповідь для всіх)

Вечірня кожної середи о 8-ій год вечера, Лак Ла Біш

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. ІВАНА КУЛІША

БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Сенді Лейк
8. Неділя — Енґусвил
15 Неділя — Росборн
22. Неділя — Ґлен Елмо (Сповідь)
29. Неділя — Овкборн (Сповідь)

Address: Oakburn, Man. Tel. 336
Box 12

о. Я. РИБАЛКИ

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя — Кондор
8. Неділя — Гефорд
15. Неділя — Борден-Білики
22. Неділя — Гефорд
29. Неділя — Редфілд

Address: Hafford, Sask., Box 166
Tel. 55

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

БЕРЕЗЕНЬ:

1 Неділя — Елов Крік
8. Неділя — Ґронлід (північна)
15. Неділя — Бруксбі
22 Неділя — Мелфорт
29. Неділя — Смате

403 E. Burrows Ave.
Box 1416 Tel. PL 22070
Melfort, Sask.

о. С. ҐРЕДІЛЬ

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя — Сандавн
8. Неділя — Арбака Св. Мик
15. Неділя — Вайта
22 Неділя — Сеньків (Сповідь)
29. Неділя — Сірко (Сповідь)

Vita, Man., Ph. 21.

о. П. БУБЛИКА

БЕРЕЗЕНЬ:

1. Неділя — Інсінґер (м.)
8. Неділя — Тідор (м.)
15. Неділя — Інсінґер (Гай вей)
22 Неділя — Тідор (За оривером)
28. Субота — Інсінґер (Половики)
29. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ:

1	Н	16	Нед. Блудного Сина.
2	П	17	Преп. Теодора Мовчанка
3	В	18	Льва Єп. Рим.,
4	С	19	Єп. Архипа, Филимона,
5	Ч	20	Льва Єп., Агатона Чуд.
6	П	21	Преп. Тимотея,
7	С	22	Муч. Маврикія, Федора,
8	Н	23	Нед. Мясопустна.
9	П	24	Перше і Друге Знайд.
10	В	25	Тараса Архиеп. Констан.
11	С	26	Преп. Порфирія
12	Ч	27	Преп. Тита Печ.,
13	П	28	Преп. Василія, Марини,
14	С	1	Березень. Прмч. Евдокії,
15	Н	2	Нед. Сиропустна.
16	П	3	Початок Вел. Посту.
17	В	4	Преп. Герасима Вол.,
18	С	5	Мч. Конона, Преп. Марка
19	Ч	6	Аморейських 42 Муч.:
20	П	7	Сщмч. Херсонських
21	С	8	Преп. Теофілакта Ісп.,
22	Н	9	Нед. 1 Посту † 40 Муч
23	П	10	Мч Кондрата, Киприяна.
24	В	11	Софронія Патр. Єрусал
25	С	12	Теофана Ісп.,
26	Ч	13	Никифора Патр. Царгор.
27	П	14	Ростислава кн. Київ.,
28	С	15	Мч Агапія, Пуплія.
29	Н	16	Нед 2 Посту
30	П	17	† Преп Олексія Чол.
31	В	18	Кирила Архиеп Єрусал.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

БЕРЕЗЕНЬ:

1. Неділя — Косів
8. Неділя — Давфин
15. Неділя — Сифтон
22 Неділя — Ешвіл (Сповідь)
29. Неділя — Ґилберт Плейнс. (Сповідь).

Щонеділі Вечірня о 7 год. вечора в Давфині.

Address: Box 1088 Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. ТРУФИНА

БЕРЕЗЕНЬ:

1 Неділя — Пайн Ривер
8 Неділя — Етелберт
15. Неділя — Ґарленд
22 Неділя — Етелберт (Сповідь)
28 Субота — Етелберт (Сповідь для дітей)
29 Неділя — Дорбен (Сповідь)

Address: Box 71, Ethelbert, Man.

о. Л. ДЯЧИНИ

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя — Йорктон
8. Неділя — Райн
15 Неділя — Йорктон
22 Неділя — Сторновей (Сповідь)
27. Пятниця — Брокстон (Сповідь)
29 Неділя — Мазепа (Сповідь)

Address: 110 Willingdon Ave.
Yorkton, Sask. Tel 32998

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя — Шіго місто
8. Неділя — Винарт
15 Неділя — Винярд
22 Неділя — Едмор
27 Пятниця — Шіго місто. Сповідь для дітей о год. 5 веч
28. Субота — Шіго місто. Служба Божа о год. 9 рано
28. Субота — Фовм Лейк. Сповідь о год. 7 веч
29 Неділя — Фовм Лейк
29. Неділя — Шіго Полудневе (Сповідь)

Address: Sheho, Sask., Box 32.
Tel. 21.

Устав Церковний

БЕРЕЗЕНЬ:

1. Неділя Блудного Сина. Гол. 6. УЄ 6. На Утрені „На ріках Вавилонських". Літ. Ап. 1 Кор. 6: 12-20. Еван. Луки 15: 11-32.

8. Неділя М'ясопустна. Гол. 7, УЄ 7. Літ. Ап. 1 Кор. 8: 8-13; 9: 1-2 Єванг. Мат. 25: 31-46.

15. Неділя Сиропустна. Гол. 8, УЄ 8. Літ. Ап. Рим. 13: 11-14; 14: 1-4 Еван Мат. 6: 14-21.

22 Неділя 1 Вел. Посту. Гол. УЄ 9. Літ. Василія Вел. Ап. Жид. 11: 24-26, 32-40 і 2: 1-2. Еван. Івана 1: 43-51

28. Субота Задушна. Служба Заупокійна.

29. Неділя 2 Вел. Посту. Гол. 2 УЄ 10. Літ. Василія Великого. Ап Жид. 1: 10-14 і 2: 1-3. Еван. Марка 2: 1-12.

Український релігійний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1959. ЧИСЛО (1082) 6

КІПР СТАНЕ НЕЗАЛЕЖНОЮ ДЕРЖАВОЮ

До кінця 1959 р. острів Кіпр стане незалежною державою. Вирішено це на конференції в Лондні, що відбулася 11 лютого ц. р. між представниками Греції, Туреччини й Британії. Лондонську конференцію попередили були наради в Цюріху урядових представників Греції й Туреччини. Архиепископ Макарій підтримав Цюріхське порозуміння.

На острові Кіпрі живе понад 400 тисяч грецького й коло 100 тисяч турецького населення. Цей острів досі знаходиться під владою Британії. Кіпрійські греки, а особливо їхня підпільна організація ЕОКА під проводом полковника Ґріваса, боролися проти британців за звільнення Кіпру і за прилучення його до Греції. Однак проти цього були турки. А тепер справу полагодили компромісово. Так повстане нова держава.

Церковно-релігійним і національним провідником кіпрійських греків був і залишився Архиепископ Макаріос — первоієрарх Греко-Кіпрійської Православної Церкви. Британська влада була виселила його з Кіпру, щоб позбавити кіпрійських греків авторитетного й впливового провідника в національно-політичному русі, і він останньо проживав в Атенах (Греція). А тепер він знову повернувся на Кіпр.

КЛИЧ ПАПИ ПРО "ОБЄДНАННЯ" Й ПОЛІТИКА ПАПІСТІВ У ЗДА

Папа Іван 23-ій в січні ц. р. видав заклик до "обєднання Церков" (це значить: приєднання їх до Ватикану під владу папи). І спочатку незорієнтованих протестантів огорнув майже загальний запал.

Користаючи з того запалу, конгресмен В. Л. Енфузо в ЗДА вирішив "кувати залізо, поки гаряче", і негайно висловив домагання, щоб уряд ЗДА навязав дипломатичні взаємини з Ватиканом, бо, каже він, "звязок з Ватиканом скріпить християнський світ і віру в Бога, та буде великим ударом по комунізмі".

Як видно, конгресмен Енфузо хоче, щоб ЗДА рятували папу перед пошестю комунізму в Італії, де папа окружений "червоним поясом навколо Риму". Але тут є й друга мета: Католицька Акція через дипломатичні звязки ЗДА з Ватиканом хотіла б збільшити повагу Ватикану у світі і зміцнити політичні католицькі сили в ЗДА, — приєднати до Ватикану політику й уряди держав. Це і є одна з цілей клича папи про "поєднання".

СПІЛЬНІ ЦВИНТАРІ ДЛЯ КОМУНІСТІВ І КАТОЛИКІВ

Комуністична влада в Польщі ввела закон, на основі якого досьогочасні цвинтарі Католицької Церкви будуть разом і загальними цвинтарями, отже на них будуть хоронити й комуністів — без священиків.

ПАПА МОЛИТЬСЯ НА ГРОБІ СВ. ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО

Папа Іван 23-ій цього року молився на гробі Св. Івана Золотоустого — великого Отця грецького Св. Вселенської Православної Церкви. Папа Іван 23-ій, свого часу коли ще був папським делегатом у Царгороді (по-турецьки — Істанбул), то спеціяльно студіював історію життя й діяльности Св. Івана Золотоустого.

Цього роду прояви "симпатій" чи скоріше зацікавлень Ватикану візантійсько-православною традицією повязані з його унійними плянами і їхньою тактикою.

ЮДАЇСТИ Й СІОНІСТИ В ЗДА

Жиди, які належать до сіоністів, уважають, що кожен жид, де б він не жив, повинен уважати за свою батьківщину Ізраїль. Натомість жиди з юдаїстичного табору вимагають, щоб кожен жид уважав за свою батьківщину країну свого поселення.

Коли румунська влада недавно дозволила жидам еміґрувати з Румунії за кордон, то частина жидів зголосилася на виїзд до Ізраїля, а частина відмовилася, не зважаючи на намови сіоністів. Отже Американська Рада Юдаїзму в ЗДА запропонувала тим жидам, які не хочуть виїздити до Ізраїля, щоб вони еміґрували до ЗДА, а Рада Юдаїстів допоможе їм переселитися на американський континент

"ПРОТЕСТАНТИ СПОХВАТУ ДИВИЛИСЯ НАДТО РОЖЕВО"

"Заява папи Івана про Вселенський Собор захопила уяву західнього світу", говориться у статті в щоденнику "Да Винипег Фрі Прес" (14. 2. 59). "Є деякі познаки того, що вона (заява папи) була вияснювана протестантами трохи зарожево, бо вони були під враженням перших вісток преси, що ніби то всі християнські народи будуть запрошені".

"Ще не відомо, яка це буде конференція, і хто буде запрошений. Я думаю, що папа має більше на увазі не протестантські, а Православні Церкви і розєднання (між Римом і Православною Церквою), яке сталося 900 років тому.. Чи це запрошення (папи) спрямоване до Царгороду — "другого Риму", чи до Москви — "третього Риму". І до всіх інших Вселенських (Православних) Патріярхів, цього не знаю", каже автор статті — о. А. С. Форрест, священик і редактор пресового органу Юнайтед Чорч у Канаді.

БУДУЮТЬ УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ В САНТО ДОМІНҐО В ПАРАҐВАЇ

Преса в лютому ц. р. подала, що православні українці в колонії Санто Домінґо в Параґваї вже розпочали будову своєї святині.

ІНДІЯНИ НАРІКАЮТЬ, ЩО МІСІОНЕРИ СІЮТЬ РОЗДОР МІЖ НИМИ

У неділю 8 лютого ц. р. по телевізійній станції СіБіСі з Вінніпеґу було передане інтервю з представниками індіян з Манітоби. Були це переважно освічені й провідні люди серед індіян. Їхні заяви були просякнуті свідомим індіянським патріотизмом і гордістю за свою расову індіянську приналежність.

Молодий освічений представник індіян заявив, що до його народу в Канаді приходять різні християнські місії, і ніби кожне віровизнання проповідує вірування в одного Бога, але при тому кожне з християнських віроісповідань уважає, що тільки його наука правдива, а наука інших християнських віровизнань має бути осуджена. Таким способом ці місії сіють унутрі кожного племені розкол, ворожнечу й ненависть, якої не було до часу появи тих місій.

А В ЖЕНЕВІ НАРАДЖУЮТЬСЯ...

Згідно з повідомленням з Женеви 14 лютого ц. р., там започатковано наради 14 членів Виконного Комітету Світової Ради Церков у справі Собору Католицької Церкви, який буде скликаний папою під кінець 1961 року.

Папа Іван 23-ій сказав 25 січня ц. р., що цей Католицький Собор буде розглядати можливості світової єдности Християнства, і що на Собор можуть бути запрошені також і представники інших Церков, цебто не-католицьких, але тільки як сторонні спостерігачі. У цій справі нараджується Виконний Комітет Світової Ради Церков, щоб вирішити питання — як йому поступити в справі заяви папи. Виконний Комітет — це найвищий правлячий орган Світової Ради Церков, яка складається з представників 171 протестантських Церков, і входять до неї також відпоручники декотрих Церков Православних, як ось Царгородської Патріярхії (Митр. Яків Мелітський), Російської Закордонної Церкви під проводом Митр. Леонтія і деякі з Православних Церков Близького й Середнього Сходу.

ДОБРИЙ ПАСТИР

Священик — це добрий пастир, що навчає, веде, обороняє й кормить повірене йому духовне товариство, цебто — громаду.

Кожна громада бажає мати доброго пастиря.

А добрих пастирів виховує й вивчає Богословська Школа при Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу.

Молоді хлопці, вже тепер зголошуйтеся до Богословської Школи, щоб приготовитися на добрих пастирів-священиків, щоб працювати для спасення людей і Божої слави! Чи може бути щось краще в світі, як праця священика!

За інформаціями пишіть до Колеґії Св. Андрея.

Свящ. Є. Грицина,
Настоятель Богословської Школи.

Пан Лукомський 5.00
О. Пузаків 5.00
Т. Мартинюк 5.00
І. Приймак 5.00
І. Новак 5.00
Ф. Титанич 5.00
А. Немий 5.00
М. Шкварко 5.00
Всеч. о. П. Гіцький 5.00
В. Стратійчук 5.00
Д. Нагачевський 5.00
Пан Буляк 5.00
Пан Бондзюк 5.00
Пан Васович 5.00
І. Білосоцький 5.00
В. Баюс — Гемілтон 5.00
І. Костів — Ґрімсбі 5.00
СІБА БІЧ, Алта. Збірка на вінчанню Павла Шабади з Вірою Володьно, прислана о. П Блажуком 16.00
ДЕРВЕНТ, Алта. Іван Заляський прислав пожертву 5.00

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Поплар Парк, Кенора, Транскона
8. Неділя — Сулукавт, Брендон Бозежур
15. Неділя — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Сендгіл
22 Неділя — Селкірк, Тиндал, Ледвин, Стед
29. Неділя — Гонор, Брендон, Кенора, Транскона

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

ЦЕРКВА СВ. МИХАЇЛА У ВІННІПЕҐУ

БЕРЕЗЕНЬ
В Неділі Утреня о год. 9 рано Служба Божа о год 10 рано
8. Неділя — По Службі Божій Панахида за спокій душі бл п. Т. Шевченка.
10. Вівторок о год 8 веч Реферат Богдана Горгіци: Шевченко глибоко віруючий християнин
24 Вівторок о год. 8 веч Реферат о Е Горгіци Служба Божа найсвятіша жертва Христова.
о. Е. Горгіца, тел. JU 6-2873

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя — Атабаска
8. Неділя — Ричмонд Парк
15 Неділя Баргед
22 Неділя Вестлок (Сповідь)
29. Неділя - Сангудо (Сповідь)

ПОВІДОМЛЕННЯ: Цим повідомляється українське громадянство м Вестлок і Околиць, що в неділю 22-го березня 1959 р відбудеться о 2-ій год по полудни Академія з Концертом на честь українського генія Т. Г Шевченка. Свято почнеться Панахидою, що її відслужить місцевий священик. Це Свято відбудеться заходами членів Української Православної Громади у Вестлок.

ЗАПРОШЕННЯ: Цим запрошується всіх українців м Сангудо і навколишніх місцевостей на Шевченківське Свято Свято відбудеться в неділю 29-го березня ц р вранці о 10-ій год, в шкільній місцевій авдиторії буде Св Служба Божа що її відслужить о. П Блажук буде відслужена й Панахида по Т Шевченкові. Академія і Концерт почнуться о год 1.30 по полудні Свято влаштовується заходами Товариства Укр. Самостійників

Address: Box 551
Westlock, Alta. Tel. 436.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя — Витингдон
8 Неділя — Андрю
15. Неділя — Боріваі
22. Неділя — Лужани (Сповідь)
29. Неділя — Гемтин (Сповідь)

Проситься всіх парафіян слідкувати за Богослуженням у своїй громаді та приготовитись до Святої Сповіді, яка буде відбуватися перед Богослуженням.

Адреса: P.O. Box 307
Willingdon, Alta. Tel 49

САСКАТУН, САСК.

Церква Святого Духа — відправа
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
811 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ГРИГОРІЙ УДОД ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ

БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Чилівек
8. Неділя — Вікторія
15. Неділя — Ню Вестминстер
22. Неділя — Егессі
29. Неділя — Мишин Сіті
Address: Box 200, Agassiz, B. C.

о. П. САЦЕВИЧА

БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя — Смокі Лейк
8 Неділя — Вільна
15 Неділя - Смокі Лейк
22 Неділя — Стрий (Сповідь 9 год рано)
29. Неділя — Давінґ (Сповідь 9 год. рано)
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. СТ. ЗУЗАКА

БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя — Сембург
1. Неділя. Вечірня о год 7 веч — Нипавин
8. Неділя — Вірдейт
8 Неділя Вечірня о год 8 веч — Кадет
15. Неділя — Нипавин
22 Неділя — Кадет
29. Неділя — Нипавин
Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. П. ДОРОША

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Сенді Репидс
8. Неділя — Глендон
15. Неділя — Елк Пойнт
22 Неділя — Біг Медов
29 Неділя — Тіолен
Address: Box 194. Glendon, Alta.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Кадворт
1 Неділя Веч о Приступа Елтон Крік
8. Неділя — Ст Джуліен
15 Неділя — Вакав
22 Неділя — Лепін
29. Неділя — Тарнополь (Сповідь)
29. Неділя Веч о Приступа — Смате (Сповідь)

В неділю 29 березня о год 2 по полудні відбудуться Річні Збори Літньої Оселі „Зелений Гай" в залі під Церквою у Вакав Проситься численно прибути.

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя Гаес
8. Неділя — Арран
15. Неділя — Норквей
22 Неділя — Стинен (Сповідь)
28 Субота — Сван Плейн Ст Б о 8-ій вечора Вечірня та Сповідь
29 Неділя Сван Плейн
Address: Box 111, Hyas, Sask

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя — Толстой
8. Неділя — Пембіна
15. Неділя - Роза
22 Неділя — Гарденton
29 Неділя — Саото (Сповідь)
Address: Tolstoi, Man.

о. О. ФЛЯКА

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя Федора
8. Неділя — Нюбрук — Ривей Вечірня і Панахида по Шевченкові о год 7-ій веч
15. Неділя — Торгилд
21 Субота — Восетна, Сповідь і Служба Божа для дітей о год 9-ій рано
22 Неділя — Восетна, Сповідь і Служба Божа для старших о год 9-ій рано
28 Субота — Редвотер, Сповідь і Служба Божа для дітей о год 9-ій рано
29 Неділя — Редвотер Сповідь і Служба Божа для старших о год. 9-ій рано
Егремонт Вечірня о год 4-ій по пол
Address: Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Норт-Бетлфорд
8. Неділя — Ґлезлин
15. Неділя — Кендо
15. Неділя — Гетерлей
22. Неділя — Медов Лейк
29. Неділя — Витків
Address: 972 James Str. Ph. 8280
North Battleford, Sask.

о. В. АПОНЮКА

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Прілейт
8. Неділя — Ріджайна
15. Неділя — Мус Джо
22. Неділя — Ріджайна
29 Неділя — Ріджайна
Address: 1845 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel LA 2 1119

о. М. КРИЩУКА:

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя — Мирнам
8. Неділя Топорівці (Ложан)
15. Неділя — Мусідора
22 Неділя — Мирнам
28. Субота — Бросов
29 Неділя — Слава (Полуднева)
Address: Box 97, Myrnam Alta. Tel. 2

о. М. КОЛЕНИЧА

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя — Айтуна
8 Неділя Мелвил
15 Неділя — Ґулів
22 Неділя — Габард
29 Неділя — Райн (фарми) Сповідь
Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. ІГУМЕН О. ЩЕРБАНЬ

Піледмонтонська округа
БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя — Торбі
8. Неділя — Брудергайм
15 Неділя — Оновей
22 Неділя — Пено (Сповідь)
29 Неділя Равндгил (Сповідь)
Address: 9630—109th Ave.,
Ph - 23012 **Edmonton, Alta**

о. М. СТЕЦЕНКА

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя — Лак Ла Біш
8 Неділя — Крийгент
15. Неділя — Спрейл
22 Неділя — Ґресленд
28 Субота - Лак Ла Біш (Сповідь для дітей)
29 Неділя — Бойл (Сповідь для всіх)

Вечірня кожної середи о 8-ій год. вечера. Лак Ла Біш

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. ІВАНА КУЛПЦА

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя — Сенді Лейк
8 Неділя — Енгусвил
15 Неділя — Росборн
22. Неділя — Глен Елмо (Сповідь)
29. Неділя — Оквборн (Сповідь)
Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. Я. РИБАЛКИ

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя — Кридор
8. Неділя — Гефорд
15. Неділя — Борден-Біліки
22 Неділя — Гефорд
29 Неділя — Редфілд
Address: Hafford, Sask., Box 166 Tel. 55

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя — Єлов Крік
8 Неділя — Гронлід (північна)
15. Неділя — Бруксбі
22 Неділя — Мелфорт
29. Неділя — Смате
403 E. Burrows Ave.
Box 1416 Tel. PL 22070
Melfort, Sask.

о. С. ГРЕЛІЛЬ

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя — Сандави
8 Неділя — Арбака Св Мик
15 Неділя — Вайта
22 Неділя — Сеньків (Сповідь)
29 Неділя Сірко (Сповідь)
Vita, Man., Ph. 21.

о. П. БУБЛИКА

БЕРЕЗЕНЬ:
1. Неділя Інсінґер (м)
8. Неділя -Тідор (м)
15 Неділя — Інсінґер (Гай вей)
22 Неділя - Тідор (За ривером)
28. Субота — Інсінґер (Половики)
29. Неділя — Дробот
Address: Box 6 Theodore, Sask.

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Н 16 Нед. Блудного Сина.
2 П 17 Преп. Теодора Мовчника
3 В 18 Льва Єп. Рим.,
4 С 19 Єп. Архипа, Филимона,
5 Ч 20 Льва Єп., Агатона Чуд.
6 П 21 Преп. Тимотея,
7 С 22 Муч. Маврикія, Федора,
8 Н 23 Нед. Мясопустна.
9 П 24 Перше і Друге Знайд.
10 В 25 Тараса Архиеп. Констан.
11 С 26 Преп. Порфирія
12 Ч 27 Преп. Тита Печ.,
13 П 28 Преп. Василія, Марини,
14 С 1 Березень. Прмч. Евдокії,
15 Н 2 Нед. Сиропустна.
16 П 3 Початок Вел Посту
17 В 4 Преп Ґерасима Вол,
18 С 5 Мч Конона, Преп. Марка
19 Ч 6 Аморейських 42 Муч.:
20 П 7 Сщмч Херсонських:
21 С 8 Преп Теофілакта Ісп.
22 Н 9 Нед 1 Посту †40 Муч.
23 П 10 Мч. Кондрата Кипріяна,
24 В 11 Софронія Патр. Єрусал.
25 С 12 Теофана Ісп.,
26 Ч 13 Никифора Патр. Царгор
27 П 14 Ростислава кн Київ,
28 С 15 Мч Агапія, Пуплія.
29 Н 16 Нед 2 Посту
30 П 17 †Преп Олексія Чол.
31 В 18 Кирила Архиеп Єрусал.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя — Косів
8. Неділя Давфин
15 Неділя — Сифтон
22 Неділя — Ешвіл (Сповідь)
29 Неділя Гилберт Плейнс. (Сповідь)

Щонеділі Вечірня о 7 год. вечора в Давфині.

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. ТРУФИНА

БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя - Пайн Ривер
8 Неділя — Етелберт
15. Неділя — Ґарленд
22 Неділя - Етелберт (Сповідь)
28. Субота Етелберт (Сповідь для дітей)
29. Неділя Дорбен (Сповідь)
Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. Л. ДЯЧИНИ

БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя - Йорктон
8 Неділя — Райн
15 Неділя — Йорктон /
22 Неділя — Сторновей (Сповідь)
27 Пятниця Врокстон (Сповідь)
29. Неділя Мазепа (Сповідь)
Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel 32999

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

БЕРЕЗЕНЬ:
1 Неділя - Шіго місто
8 Неділя Винарт
15 Неділя - Винярд
22 Неділя Едмор
27. Пятниця — Шіго місто. Сповідь для дітей о год. 5 веч
28 Субота — Шіго місто. Служба Божа о год. 9 рано
28. Субота — Фовм Лейк. Сповідь о год. 7 веч.
29. Неділя — Фовм Лейк
29. Неділя — Шіго Полудневе (Сповідь)
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

Устав Церковний

БЕРЕЗЕНЬ:

1 Неділя Блудного Сина. Гол. 6 УЄ 6. На Утрені „На ріках Вавилонських" Літ Ап. 1 Кор. 6: 12-20 Єван. Луки 15: 11-32.

8. Неділя М'ясопустна. Гол. 7, УЄ 7 Літ Ап 1 Кор. 8: 8-13; 9: 1-2 Єванг Мат 25: 31-46.

15. Неділя Сиропустна. Гол. 8, УЄ 8. Літ Ап Рим 13: 11-14; 14: 1-4 Єван Мат 6: 14-21

22 Неділя 1 Вел Посту. Гол УЄ 9 Літ. Василія Вел Ап. Жид. 11 24-26, 32-40 і 2: 1-2. Єван. Івана 1 43-51.

28. Субота Задушна Служба За упокійна.

29 Неділя 2 Вел Посту Гол 2 УЄ 10. Літ Василія Великого. Ап Жид. 1: 10-14 і 2: 1-3. Єван. Марка 2: 1-12.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1959. ЧИСЛО (1082) 6

КІПР СТАНЕ НЕЗАЛЕЖНОЮ ДЕРЖАВОЮ

До кінця 1959 р. острів Кіпр стане незалежною державою. Вирішено це на конференції в Лондні, що відбулася 11 лютого ц. р. між представниками Греції, Туреччини й Британії. Лондонську конференцію попередили були наради в Цюріху урядових представників Греції й Туреччини. Архиепископ Макарій підтримав Цюріхське порозуміння.

На острові Кіпрі живе понад 400 тисяч грецького й коло 100 тисяч турецького населення. Цей острів досі знаходиться під владою Британії Кіпрійські греки, а особливо їхня підпільна організація ЕОКА під проводом полковника Ґріваса, боролися проти британців за звільнення Кіпру і за прилучення його до Греції. Однак проти цього були турки. А тепер справу полагодили компромісово. Так повстане нова держава.

Церковно-релігійним і національним провідником кіпрійських греків був і залишився Архиепископ Макаріос — первоієрарх Греко-Кіпрійської Православної Церкви. Британська влада була виселила його з Кіпру, щоб позбавити кіпрійських греків авторитетного й впливового провідника в національно-політичному русі, і він останньо проживав в Атенах (Греція). А тепер він знову повернувся на Кіпр.

КЛИЧ ПАПИ ПРО "ОБЄДНАННЯ" И ПОЛІТИКА ПАПІСТІВ У ЗДА

Папа Іван 23-ій в січні ц р. видав заклик до "обєднання Церков" (це значить: п р и є д н а н н я їх до Ватикану під владу папи). І спочатку незорієнтованих протестантів огорнув майже загальний запал.

Користаючи з того запалу, конгресмен В Л. Енфузо в ЗДА вирішив "кувати залізо, поки гаряче", і негайно висловив домагання, щоб уряд ЗДА навязав дипломатичні взаємини з Ватиканом, бо, каже він, "звязок з Ватиканом скріпить християнський світ і віру в Бога, та буде великим ударом по комунізмі".

Як видно, конгресмен Енфузо хоче, щоб ЗДА ратували папу перед пошестю комунізму в Італії, де папа окружений "червоним поясом навколо Риму". Але тут є й друга мета: Католицька Акція через дипломатичні звязки ЗДА з Ватиканом хотіла б збільшити повагу Ватикану у світі і зміцнити політичні католицькі сили в ЗДА, - п р и є д н а т и до Ватикану політику й уряди держав. Це і є одна з цілей клича папи про "поєднання".

СПІЛЬНІ ЦВИНТАРІ ДЛЯ КОМУНІСТІВ І КАТОЛИКІВ

Комуністична влада в Польщі ввела закон, на основі якого досьогочасні цвинтарі Католицької Церкви будуть разом і загальними цвинтарями, отже на них будуть хоронити й комуністів — без священиків.

ПАПА МОЛИТЬСЯ НА ГРОБІ СВ. ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО

Папа Іван 23-ій цього року молився на гробі Св. Івана Золотоустого — великого Отця грецького Св. Вселенської Православної Церкви. Папа Іван 23-ій, свого часу коли ще був папським делеґатом у Царгороді (по-турецьки — Істанбул), то спеціяльно студіював історію життя й діяльности Св Івана Золотоустого

Цього роду прояви "симпатій" чи скорше зацікавлень Ватикану візантійсько-православною традицією повязані з його унійними плянами і їхньою тактикою

ЮДАЇСТИ Й СІОНІСТИ В ЗДА

Жиди, які належать до сіоністів, уважають, що кожен жид, де б він не жив, повинен уважати за свою батьківщину Ізраїль Натомість жиди з юдаїстичного табору вимагають, щоб кожен жид уважав за свою батьківщину країну свого поселення.

Коли румунська влада недавно дозволила жидам еміґрувати з Румунії за кордон то частина жидів зголосилася на виїзд до Ізраїля, а частина відмовилася, не зважаючи на намови сіоністів. Отже Американська Рада Юдаїзму в ЗДА запропонувала тим жидам, які не хочуть виїздити до Ізраїля, щоб вони еміґрували до ЗДА, а Рада Юдаїстів допоможе їм переселитися на американський континент

"ПРОТЕСТАНТИ СПОХВАТУ ДИВИЛИСЯ НАДТО РОЖЕВО"

"Заява папи Івана про Вселенський Собор захопила уяву західнього світу", говориться у статті в щоденнику "Да Виннипеґ Фрі Прес" (14 2. 59). "Є деякі познаки того, що вона (заява папи) була вияснювана протестантами трохи зарожево, бо вони були під враженням перших вісток преси, що ніби то всі християнські народи будуть запрошені"

"Ще не відомо, яка це буде конференція, і хто буде запрошений Я думаю, що папа має більше на увазі не протестантські, а Православні Церкви і роз'єднання (між Римом і Православною Церквою), яке сталося 900 років тому. Чи це запрошення (папи) спрямоване до Царгороду - "другого Риму", чи до Москви - "третього Риму", і до всіх інших Вселенських (Православних) Патріярхів, цього не знаю", каже автор статті — о. А. С Форрест, священик і редактор пресового органу Юнайтед Чорч у Канаді.

БУДУЮТЬ УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ В САНТО ДОМІНҐО В ПАРАГВАЇ

Преса в лютому ц. р. подала, що православні українці в колонії Санто Домінґо в Парагваї вже розпочали будову своєї святині.

ІНДІЯНИ НАРІКАЮТЬ, ЩО МІСІОНЕРИ СІЮТЬ РОЗДОР МІЖ НИМИ

У неділю 8 лютого ц. р. по телевізійній станції СіБіСі з Вінніпеґу було передане інтерв'ю з представниками індіян з Манітоби. Були це переважно освічені й провідні люди серед індіян. Їхні заяви були просякнуті свідомим індіянським патріотизмом і гордістю за свою расову індіянську приналежність.

Молодий освічений представник індіян заявив, що до його народу в Канаді приходять різні християнські місії, і нібн кожне віровизнання проповідує вірування в одного Бога ,але при тому кожне з християнських віроісповідань уважає, що тільки його наука правдива, а наука інших християнських віровизнань має бути осуджена. Таким способом ці місії сіють унутрі кожного племені розкол, ворожнечу й ненависть, якої не було до часу появи тих місій.

А В ЖЕНЕВІ НАРАДЖУЮТЬСЯ...

Згідно з повідомленням з Женеви 14 лютого ц. р., там започатковано наради 14 членів Виконного Комітету Світової Ради Церков у справі Собору Католицької Церкви, який буде скликаний папою під кінець 1961 року.

Папа Іван 23-ій сказав 25 січня ц. р., що цей Католицький Собор буде розглядати можливості світової єдности Християнства, і що на Собор можуть бути запрошені також і представники інших Церков, цебто не-католицьких, але тільки як сторонні спостерігачі. У цій справі нараджується Виконний Комітет Світової Ради Церков, щоб вирішити питання як йому поступити в справі заяви папи. Виконний Комітет — це найвищий правлячий орган Світової Ради Церков, яка складається з представників 171 протестантських Церков, і входять до неї також відпоручники декотрих Церков Православних, як ось Царгородської Патріярхії (Митр. Яків Мелітський), Російської Закордонної Церкви під проводом Митр. Леонтія і деякі з Православних Церков Близького й Середнього Сходу.

ДОБРИЙ ПАСТИР

Священик — це добрий пастир, що навчає, веде, обороняє й кормить повірене йому духовне товариство, цебто — громаду.

Кожна громада бажає мати доброго пастиря.

А добрих пастирів виховує й вивчає Богословська Школа при Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу.

Молоді хлопці, вже тепер зголошуйтеся до Богословської Школи, щоб приготовитися на добрих пастирів-священиків, щоб працювати для спасення людей і Божої слави! Чи може бути щось краще в світі, як праця священика!

За інформаціями пишіть до Колеґії Св. Андрея.

Свящ. Є. Грицина,
Настоятель Богословської Школи.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Коли б у Канаді була дійсна гр.-кат. Церква, а Будка її єпископом, то він перший журився б, що гр.-кат. громади його Церкву покидають. А тут бачимо, що не він журиться, але французи! Греко-католики були призначені для французів, а не для гр.-кат. єпископів.

Митр. А. Шептицький, що своїми поклонниками проголошений "великим українцем", греко-католиків у Канаді полишив французам. Міг же він прислати з Галичини гр.-кат. священиків, яких греко-католики хотіли, але не прислав. Священиками греко-католиків мають бути французи і бельгійці! Греко-католики від початку свого приходу до Канади були призначені французам, як череда овець, якої ніхто не питає, до кого вона хоче належати.

Друге важне — жертви, до яких французи своїх накликають, щоб рятувати те чуже, що їм з рук висувається.

Православні українці не хотіли французької опіки, не брали від нікого допомоги і її не бажали, розуміючи, що допомога їх понижувала б і звязувала б їм руки. Знали, що — на чиїм возі їдеш, того і пісню співай. Вони власним розумом, власними жертвами, власною працею своє будували, — "Український Голос", Інститути, свою Церкву і др. Вони своєю власною силою будували і здобували стільки, що багатим французам страшно стало.

Але українці французам кривди не робили, — вони брали лише те, що до них належало. А французам ходило про те, щоб чуже забрати. Воля Шептицького — як поляка, і папи — як також чужого, була така, що Римська Церква має забрати і греко-католиків і їх церковне майно окремо для Римської Церкви, а в Канаді — для французів.

І клич французів: **"Старaймося врятувати бодай те, що лишилося"**, показує чим для них був 1924 рік, коли українці брали в руки те, що французи хотіли забрати.

Щождо протестантів, які мали б своїми заходами ослаблювати в греко-католиків привязання до католицизму, то це лише видумка французів. Коли хто ослаблював у греко-католиків привязання до Риму, то ослаблювали самі французи своїм диктаторством та своїми "піпами".

Протестанти робили такі заходи, але французи вдесятеро їх випередили. Греко-католикам не треба було на протестантів оглядатися, коли французи сідали їм на карк. Протестантизм був цілком чужим для греко-католиків і взагалі для українців. Вони ж знали, що протестантам ходить про те саме, що й французам, отже не хотіли ні одних, ні других.

ПЕРШІ ПРАВОСЛАВНІ СВЯЩЕНИКИ

Перші священики Української Православної Церкви в Канаді мали середню освіту, але не мали академічної освіти теологічної. Знали конечне, практичне, і хіба деякі загальні відомості з академічної теоретичної теології, — і якраз в тім була їх сила й праця.

В них не було претенсій, вони не дбали про вигоди. Вони не готовились на готові зорганізовані парохії з означеною платнею, — вони готовились на місіонарів, що мають працювати, органiзувати і здобувати. В них не було думки про почести і відзначення.

Коли прибув до Канади з Галичини свящ. Сенета з повною теологічною освітою і довідався скільки праці виконав свящ. І. Кусий, то каже: "Священик з високою освітою того не зробив би".

Тоді треба було найперше знання практичного, — знати людей, вміти з ними жити й працювати.

*

Не було тут ніякої "кастової" ріжниці між духовними і світськими, бо всі для одної справи працювали і взаємно собі помагали. Всі були церковними місіонарями в міру своїх сил. Вони сходилися, радилися, і не було тоді думки, що тут справа церковна, а там "народня". Церква була такою народною справою, як і другі справи. Доказом того може послужити факт, що "Украніський Голос", який сам бідував, почав 1924 р. друкувати "Вістник", вриваючи, скільки міг, зі своїх недостатків. А Консисторія не мала коштів на видання "Вістника".

Справа "Вістника"

До березня 1924 р. Українська Православна Церква не мала свого органу, отже церковні справи обговорювалися в "Українськім Голосі". Перше число "Вістника" появилося в квітні 1924 р., як місячник, і називався він тоді **"Православний Вістник".** Ту назву скорочено аж з кінцем 1927 р., і вже в січні 1928 р. він появився як "Вістник" і двотижневик.

Його редактором став о. С. В. Савчук, що був уже Адміністратором Церкви, парохом і редактором. Редагував він "Вістник" до 1940 р. По нім був редактором свящ. В. Кудрик до 15 серпня 1954 р., а дальше "Вістник" почала видавати Консисторія.

Впродовж літ доводилось о. Савчукові переживати багато труднощів. Праці було над міру, матеріяльні недостачі з усіх боків. Консисторія не мала свого будинку, отже треба було самому о. Савчукові винаймати собі мешкання. "Укр. Голос" платив о. Савчукові, як редакторові на скільки спромігся, або й не платив, але о. Савчук на те не оглядався.

Щождо "Укр. Голосу", то він був видавцем "Вістника", платив по змозі редакторові, але призначення редактора і зміст "Вістника" належав до Консисторії. До змісту "Вістника" "Укр. Голос" не вмішувався. І довгі роки "Укр. Голос" додавав до видання "Вістника" зі своїх мізерних фондів, бо передплата не покривала видатків.

Давні українські учителі

Вже перед 1905 роком було кілька учителів українців в державних народних школах як в Манітобі П. Войценко, Т. Кохан, Мачула, В. Деделюк...

В 1905 р уряд заснував учительський семинар в Вінніпеґу, з якого вже вийшов більший гурток українських учителів, отже вони поза шкільними обовязками приготовляли представлення, концерти, відчити, вчили дітей українського письма...

Той семинар перенесено опісля до Брендону, де учителями українознавства були проф Карманський, Ферлей, Пляцко. Подібний семинар був у Ріджайні Ті учителі збирались на свої конвенції, де обговорювали шкільні й українські справи. (Звіти тих конвенцій є в річниках "Укр. Голосу").

Головно заходами учителів спроваджено 1913 р. з Галичини проф. П. Карманського до Вінніпеґу, щоби провадив тут "Курси Вищої Освіти". Карманський прибув до Вінніпеґу 11-го липня, 1913 р.

З тим треба пригадати, що Карманський, будучи опісля в Бразилії, виявив, що при його виїзді до Канади митр. Шептицький у Львові наказував йому, щоби нищив у Канаді український "радикалізм", отже працю свідоміших одиниць.

І якраз ті учителі поруч з другими свідомішими одиницями настоювали, що треба конче видавати українську газету, незалежну від чужих, і так 1910 р. явився "Український Голос".

Коли ж учителями стали вихованки Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, то учителі були великими помічниками в церковній справі. Учителі вважали себе українськими громадянами і брали участь в кожній громадській справі

На стороні "Кан. Русина" стояли тоді лише гр.-кат. священики і дуже несвідомий гр.-кат. загал, а на стороні "Укр Голосу" майже всі учителі, визначніші одиниці і свідомий загал

Учителі, що здобули опісля вищі становища, і дальше Церквою близько інтересувалися. Згадати що бувші учителі, а пізніші адвокати, — як П. Лазарович, Ю. Стечишин були членами Консисторії Української Православної Церкви, а також був членом Консисторії лікар І. Верхомин з Едмонтону (албертійський вихованок). Бувший учитель, а пізніше адвокат і суддя Я. В. Арсенич, близько церковною справою інтересувався Учитель, а пізніше адвокат і суддя, Мих. Стечишин, інтересувався церковною справою дуже ревно, і зібрав у себе велику бібліотеку з теологічних і церковно-історичних книжок. І тепер церковна справа є для нього дуже важною.

Бувший управитель, П. Г. Войценко, був управителем "Українського Голосу" до кінця свого життя, і за його управи "Укр. Голос" дуже помагав церковній справі.

Також перші священики С. В. Савчук, Д. Ф. Стратійчук, П. Самець та ще кілька других вийшли з учителів.

(Далі буде)

КНИГА ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ

— Чи Ви хочете знати про початки й розвій культурно-освітнього життя українців Канади?

— Чи хочете знати про хід і причини так званої „релігійної боротьби" між українцями в Канаді, від початків іміграції до сорокових років?

— Чи хочете знати про початки й розвиток українських виховних інституцій у Канаді, як: Бурс, Інститутів, Колегій?

— Чи Ви взагалі цікавитеся нашою минувшиною в Канаді, щоб тим краще зрозуміти нашу канадійську сучасність?

Якщо так, то купіть собі „ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ, яка містить у собі великий скарб історичного матеріялу про життя українців у Канаді.

Книжка має 429 сторін, видана на гарному книжковому папері й багато ілюстрована. У брошурованій оправі коштує з пересилкою тільки $3.00.

Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

В МІСЯЦІ БЕРЕЗНІ
ШЕВЧЕНКОВІ РОКОВИНИ
(9 березня 1814 — 10 березня 1861)

Благословенная в женах,
Святая, праведная Мати,
Святого Сина на землі!
Не дай в неволі пропадати,
Летучі літа марне тратить,
Скорбящих радосте! Пошли,
Пошли мені святее слово,
Святої Правди голос новий,
І слово розумом святим,
І оживи, і просвіти!
(Москалева Криниця — Т. Шевченко)

В цьому році минає 145 років з дня народження і 98 років з дня смерти Тараса Шевченка. Наближаємося до 100-річч'я смерти Поета й перед нами багато праці, щоб ці Роковини гідно зустріти.

Будова репрезентативного пам'ятника Безсмертному Кобзареві України й створення Народньої Фундації Українців Канади його імені, це два завдання великого формату, що впродовж найближчих двох років мають бути здійснені. Для таких завдань остає не багато часу. Щоб цю хвилину зустріти якнайбільш урочисто, ми повинні поглибити в народі культ Шевченка.

Тарас Шевченко для нас українців не тільки мистець слова — поет. Він пробудитель українського народу до нового життя. Він пов'язав живих, мертвих і ненароджених у модерну українську націю.

Нашим бажанням утримати в Канаді щорічні загально-українські святкування Роковин Т. Шевченка. Ці Роковини повинні бути святковані в нас так само урочисто, як Роковини Української Державности й Соборности.

Українські організації й установи, а зокрема Відділи КУК, починаючи від березня у цьому році, повинні кожного наступного року підготовляти й відсвятковувати в місяці березні Шевченківські Роковини.

Утримувати культ Шевченка на цьому високому педесталі, на якому він у нас, українців, завжди повинен бути, й поглибити в народі сердечну думку про ці ідеали, для яких Тарас Шевечнко жив і творив, це наше, всім нам спільне, почесне завдання.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Президія

о. Др. В. Кушнір, президент.
І. Г. Сирник, ген. секретар.

КАМПАНІЯ ДЕЯКИХ ЦЕРКОВНИХ СЕРЕДОВИЩ В ЗДА ПРОТИ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ . . .

Пастор Деніел Е. Тейлор, секретар Методистської Ради Світового Миру, виступив проти обовязкової військової служби, і назвав її "примусовою працею по знижених цінах". Свій погляд потвердив він також перед Комісією Збройних Сил Палати Репрезентантів парляменту ЗДА, як повідомила преса з лютого ц. р.

Так само представники Релігійного Товариства Приятелів і Церкви Братів виступили проти обовязкової військової служби.

Тим самим вони не журяться тим, що комуністичні держави, маючи мільйони вояків, могли б завоювати вільний світ, якщо б збройні сили ЗДА не стояли на перешкоді.

ЧЕРГОВИЙ ДОКАЗ, ЩО ПОЛЬЩА СПОЧАТКУ БУЛА ПРАВОСЛАВНА

Що Польща прийняла католицтво в 10-ому столітті (966), то зробила це тому, щоб урятуватися перед тодішніми папсько-німецькими "хрестоносцями", які вогнем і мечем руйнували Польщу, щоб підбити її під владу Риму. Рим голосив, що Польща "поганська", отже її треба "навернути на християнство".

У дійсності наука (звичайно, не "наука" Католицької Акції!) вже доказала, що Польща спочатку прийняла була християнство з Візантії, отже була православна, а вже пізніше папські "хрестоносці" силою змусили її до католицтва.

Польські археологи, досліджуючи початки польської держави, роблять багато розкопок, шукаючи слідів давньої історії, і преса з лютого 1959 р. принесла вістку, що в місті Вісліці біля Кракова відкопали фундамент "церкви с х і д н ь о г о (православного) обряду під назвою Св. Кирила й Мефодія з 9-го століття, — отже православна віра й Церква була в Польщі вже на одне століття раніше перед католицтвом.

Вінніпеґський "Новий Шлях" (9.2. 1959), подавши вістку про відкопання фундаменту згаданої православної церкви, правильно подає, що: "Кидає це нове світло на початки християнства в Польщі".

— —

"КАНОНІЧНА" КЛАДКА МІЖ КАТОЛИЦЬКИМИ КОМУНІСТИЧНИМИ ЄПИСКОПАМИ В КИТАІ ТА ВАТИКАНОМ?

У червоному Китаї є деяке число католицьких єпископів, що назначені Римом і підлягають Римові. Але комуністична влада творить там таку Католицьку Церкву, що мала б залежати від комуністичного уряду. До цього комуністи підбирають вірних їм людей у кандидати на "католицьких" режимових єпископів. Але при тому католицькі єпископи, що підлягають Ватиканові, чи добровільно, чи "страха ради юдейська", — висвячують для комуністичного уряду тих режимових єпископів. Ватикан, звичайно, закликає католиків, щоб вони не підлягали тим комуністичним католицьким єпископам. Але разом з тим той же Ватикан таки признає їх за д і й с н и х к а т о л и ц ь к и х е п и с к о п і в, цебто за канонічних, бо ж їх висвятили папські єпископи.

Не признавати Римові тих комуністичних єпископів за канонічних? Це означало б, що Рим не признав би їхньої висвяти папськими єпископами за важну, отже мусів би виклясти тих своїх папських єпископів у Китаї, і не мати там своїх людей

І у висліді тієї політично-церковної гри вийшло так, що Ватикан признає комуністичних "церковних" достойників за канонічних римо-католицьких владик. Чи то римські Канони мають таку силу, чи потреби політики?

ПОМЕРЛА ДРУЖИНА В. ВИННИЧЕНКА

Преса повідомляє, що в м. Мужен, у Франції, померла на 75 році життя Розалія Винниченко дружина письменника Володимира Винниченка, бувшого голови Директорії УНР в 1918 р. В. Винниченко помер 1951 р. у Франції.

ЕКТЕНІЯ

У молитовниках часто подибуємо слово "ектенія".

"Ектенія" — це грецьке слово.

Це назва повільної, щирої молитви. Це стародавня форма молитов Православної Церкви.

В ектенії є короткі прохання, що містять у собі найважніші потреби християнського життя, які виголошує священослужитель, а люди закінчують: "Господи помилуй" або "Подай Господи".

На закінчення ектеній є виголоси, що ними славимо Бога, визнаючи, що Він наш Володар: Він Щедрий, Милостивий, і тому Йому "належиться слава, честь і поклін, нині і по всі часи..."

Короткі прохання ектеній виголошують диякони — там, де вони є, однак закінчують їх "виголосами" священик або єпископ.

Гарно є коли люди уважно слухають прохань в ектеніях і на них відповідають: "Господи помилуй" чи "Подай Господи". Тоді Богослуження не буде "задовге", а коли вдуматися в те, що вони містять, то захочеться довше молитися.

Коли люди разом з священослужителем моляться, тоді виходить справжня спільна молитва, Богові приємна, а людей вона підносить в інший, надземний світ.

ОЄГ.

КАТОЛИЦЬКА КНЯЗІВНА ПЕРЕЙШЛА НА МУСУЛМАНСТВО

Італійські часописи подали, що італійська князівна Ґабріеля, з княжого Савойського дому, католичка, перейшла на мусулманську (магометанську) релігію.

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" x 3¾"

Число	
3027	Св. Іван
3056	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Ф. Т. Гаврилюк

СПОМИНИ З РЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКИХ ПІОНЕРІВ

(На 40-ліття УГП Церкви в Канаді)

Околиця між озерами в Манітобі

Уліті 1898 р. до Вінніпеґу приїхав перший великий транспорт імігрантів із Східньої Галичини. З вигляду був це бідний і темний елемент, що в чужий край їхав насліпо й без проводу; однак у їхніх лицях видно було відвагу й рішучість постанови. Так і помітно було, що вони приготовані на все; але ніякої помочі вони ніколи ні від кого в житті не мали, не були до неї звичні, отже й тут її не сподівалися.

Іміграційний уряд розсилав їх звідси на "гомстеди". Землі тоді були ще добрі до вибору в Саскачевані і в Алберті, але далеко від залізних шляхів і переважно на голих преріях; і наші галичани побоювалися туди їхати. Тому родини воліли осістись десь поближче Вінніпеґу на яких миль пятдесят на північ між Манітобським і Вінніпеґським озерами (Манітоба Лейк і Вінніпеґ Лейк). Тут був ліс на будівельний матеріял і паша для худоби сіна подостатком, дарма що сама земля була камениста, глиняна й покрита мочарем

В інших околицях гомстеди роздавали лише на парнистих секціях, а непарнисті були урядом подаровані компанії СіПіАр як дарунок, т. зв. "ґрент", за її будування залізних шляхів у тих округах. Це дало змогу нашим поселенцям згодом відкуповувати ці землі від компанії СіПіАр за дешеву ціну для своїх синів

Але не так воно було в цій тут "обіцяній землі" між тими озерами в Манітобі. Згадана залізнична спілка чи "компанія" відреклася була тут того земельного "ґренту" в заміну за кращі землі на заході. Отже люди могли відразу займити ті землі, а земельного запасу для поширення не залишалося; наші бідні галичани відразу поселилися тут густо, без вибору-перебору, на кожнім "кводрі" землі; і на тих мочарях наше перше покоління так і сидило, аж поки молодшим згодом відкрилися очі, і вони стали шукати кращої долі в широкій Канаді

Туга за Церквою

Хоча околиця від Тулон і Плезентговм аж по Гімлі, де я прожив свої молоді роки, відразу була густо заселена, то однак людям забрало аж два чи три роки часу, поки вони змогли нарешті прорубати собі доріжки, щоб сходитися гуртом, і то лише взимі, бо влітї всі мужчини йшли на роботу. Зокрема сходилися й самі жінки з дітьми, знайомилися одні з одними й ділилися споминами про рідний край. А в недільні дні люди тут часто просто плакали, що там, у рідним краю, люди тепер у церквах, а "ми тут і Божого Слова не чуємо..."

У зимову пору, коли мужчини поверталися з роботи на гомстеди, настрій веселішав, а сходини сусідів оживлялися. Мені тоді було вже дванадцять літ, і я залюбки прислухався до тих усяких розмов. Бувало, ці піонери один за одним виступають і розказують про свою бувальщину, про своє рідне село, про свої особисті життеві пригоди; і розповідають усе те так плавно й цікаво, що годі і в книжці вичитати. Наші люди тепер уже так не говорять, та й мова в них уже не така гнучка та жива. Для мене, юнака, це була життева школа історії, географії і мови, і народньої творчости.

Але при тому найбільше говорилося про Церкву і про священиків у Галичині. Я ще й тепер немов бачу й чую, як устає посеред хати один із старших і починає: "До нашого села нарокував новий піп..." і т. д. — і так з півгодини слідує цілий живий альбом описів і цікавих подій з того рідного села в Галичині. А вже коли, бувало, наш Павло Ганусяк добереться до слова, – ну, тоді було що послухати!... Жартун був родовитий, і байкар не абиякий! А бреше, бувало, так гладенько, що й оком не зморгне, — і щоб хоч раз вам усміхнувся! все "наповажно"... А син його, Андрій, звичайно, сидить та все батькові потакує: "А я!... А я!... Бігме, що так! Аби ми так здорові були, що батько сняту правду кажуть!"

Часом говорилося й про актуальні, практичні справи життя: про дороги, про негайну потребу школи й конечність мати свою церковцю, – хоч священиків тоді тут коло нас ще, як то кажуть, "ні слуху, ні духу" не було. Діти виростали нехрещені, а молоді мусіли їхати до шлюбу до польського католицького ксьондза у Вінніпеґу. Саме такі обставини й потреби силою факту затирали в памяті людей привезені з рідного краю застереження до греко-католицтва, і мимоволі розбуджували навіть тугу за греко-католицькими священиками, бо ж воно, як кажуть, "на безриб'ї і рак риба", тобто - краще щонебудь, ніж зовсім нічого... Ось звідси й та туга... Один тільки Пилип Врубльовський не піддавався силі настрою обставин, і рішуче висловлював свій скептицизм до греко-католицтва. Та й не диво, — він же тут у нашім сусідстві лише один був письменний і трохи начитаний

"Греко-католицизм? Але ж колись усі ми були **православні**!" постійно пригадував він людям. "Православна віра то наша прадідна віра. Унію накинули **поляки**!"

Пилип Врубльовський говорив не рішуче, сміливо, не зважаючи на те, що його жінка була полька, отже й католичка. Наш Пилип знав трохи й дяківську справу, але співацького голосу він не мав

Наші сходини ставали все поважніші, а вже особливо з того часу, коли ми, самі світські люди, без священика, вирішили спільно молитися й співати Вечірні.. Властиво, співав Пилип Врубльовський, а я старався йому хоч трохи помагати. Але обидва ми тільки "мучили" наші "Вечірні", коли приходилося читати. Требник у нас був, але в церковнословянській мові, і я не міг її добре читати. Зате ж саме співання церковне йшло нам легче

(Далі буде)

КІЛЬКІСТЬ НАРОДИН У КАНАДІ

Статистичне бюро в Оттаві повідомило, що за 1958 рік у Канаді народилося 472,000 дітей — на 0,6 відсотка більше ніж 1957 р. За 1958 рік померло в Канаді 133,000 [illegible] на 2.2 відсотка менше, ніж 1957 року

ПОГРОЗА В ЗАЯВІ "ДЕНЬ МЕСІЇ — 27 ЛИСТОПАДА"

Члени духоборського відламу, секта "Сини Свободи" в Британській Колумбії відмовляються посилати своїх дітей до державних шкіл у Канаді. Тому що в Канаді існує закон про обовязкове навчання дітей у шкільному віці, уряд Брит. Колумбії примусово примістив дітей згаданої секти в гуртожитку в Ню Денвер, Б. К., щоб родичі не могли заборонити їм учитися в школі. У відповідь на це "Сини Свободи", що мають 3,000 членів, пішли походом на Ню Денвер, щоб силою звільнити своїх дітей з державного гуртожитку; а їхній похід простягався на 30 миль. Однак поліція розігнала похід газовими бомбами.

Після того в цій околиці появилися летючки п. н. "День Месії — 27 листопада", в яких погрожено, що "духоборство й історія вимагатимуть розрахунку з наслідниками Ірода за кожну пролиту родичами (духоборами) сльозу по кожній (духоборській) дитині, схопленій (урядом), і за кожну краплину мученицької крови (духоборської), пролитої (урядом) на цій землі" (в Канаді). У летючці сказано, що духобори відповідатимуть урядові і його поліції насильством за насильство, і робитимуть це в самообороні

Преса у Ванкувері, Б. К., ц. р. опублікувала цю летючку

ПЕРЕВОРОТ У МОНАКО

Монарх Рейньє II, володар держави Монако, у початках лютого ц. р. розігнав Державну раду (парлямент), що не хотів затвердити такого бюджету, як бажав монарх. Розганяючи парлямент, він тим самим зломив Конституцію з 1911 року

Держава Монако має 370 акрів території і 21,000 осіб населення, а в тому тільки 4,000 повноправних громадян. Громадяни Монако не платять податків і не служать у війську, бо його там нема. Між Монако і Францією є історичний договір, що коли б потомки династії монархів, з якої походить теперішній володар Рейньє II, вимерли й не залишили по собі наслідників, то Монако включили б у **територію** Франції. Ґрейс Келлі — голлівудська акторка з ЗДА є дружиною теперішнього володаря Монако

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
і продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви"**, спеціяльно написана для відзначення 250-річчя з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р. Обкладинка Календаря, з дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Смиренний МИХАЇЛ,
Архиєпископ Торонта і Сх. Канади.

До Високопреподобного Духовенства і всіх Вірних Сх. Єпархії.

Архипастирські Передпосні поради на 1959 р.

Улюблені в Господі мої Сопастирі й Ви, Брати й Сестри, Учителі й Учительки, Молодь і Діти!

Як і в минулих роках, так і цього року звертаюся до Вас з Архипастирським закликом та порадами. Ми живемо в тяжких часах морального занепаду серед людства. Служення тільки потребам та примхам тіла поставлено тепер вище потреб духовних. Мораль падає, злочинність зросла і зростає до страхітливих розмірів, особливо серед молоді і навіть серед дітей шкільного віку. Страх бере за майбутнє, бо знаємо до чого все це може привести. Яка ж тут причина? Найголовніша — це та, що люди легковажать вічні Закони Божі. Зросла байдужість до Науки Христової, до Науки Церкви. У державних школах нема релігії як предмету навчання. Принижено духовні чесноти, які завжди були регуляторами людського життя. Вийшли на поверхню життя безбожники, які з такою злобою виступають проти Бога і проти Його Святої Віри й Церкви.

Це не новина, бо сатана завжди знаходив собі слуг серед людей і ними воював проти Бога. Але ми знаємо з історії до чого приводив такий стан у минулих віках. Кожна держава, в якій занепадала Віра в Бога і мораль, заснована не на Науці Божій приходила або до тяжких неладів та упадку, або й зовсім до загибелі.

Ми живемо в страшних часах. Світ поділився на два табори — на синів Божих, які вірують у Бога, й на синів світу цього, які замість Бога поставили себе і об'явили війну всьому святому. Людство огорнула воєнна психоза. Хоч ми знаємо слова Христа Спасителя нашого, що Церкви Його пекельні сили не подолають (Мф. 16, 18), то все ж таки і ми, як члени Церкви Христової, не можемо бути байдужими до всього того, що діється. Ми знаємо, що богопротивність — то впливи диявола через гордість та зазнайство в людях, і що війна безбожних проти Бога — то споконвічна війна сатани проти Бога, тому не можемо бути невтральними, а мусимо як сини Божі, твердо стати за Христа Господа, за Християнство, не словами, а ділами. Як це робити? Нам треба бути з **Христом і в Ньому**, тоді й Він буде з **нами і в нас (Іоана 14, 20)**. Він наш **Пастир, а ми Його паства**. Дух Його мусить **бути в нас завжди**, бо, як каже Апостол: **"Хто Духа Христового в собі не має, той і не Його (Рим. 8, 9).**

А щоб Дух Його був у нас, то ми повинні любити Його так, як він нас полюбив. Він душу (життя) Свою віддав за нас, так і ми повинні бути готові навіть життя своє віддати за Нього. Але — чим ми можемо доказати, що ми любимо Його? Він Сам каже: "Якщо любите Мене, то заповіді Мої держіть" (Іоана 14, 15). "З того будуть знати, що ви Мої ученики" (Іо. 16, 9). І ще: "Ви друзі Мої, якщо виконуєте те, що Я заповідав вам" (ст. 14). А що ж Він заповідав нам? Перше, щоб ми вірували в Бога і в Нього-Христа (Іо. 14, 1), щоб любили Його й один одного. Без того не можна бути Християнином. Любов же Його до нас сягає так далеко, щоб ми ставали Йому братами й сестрами, навіть, тілом і то видимим образом. Для того Він дав нам Святу Тайну Євхаристії (Благодатна Пожива) Причастя Тіла й Крови Його під видами хліба й вина (1 Кор. 10, 16-17). Він, даючи хліб ученикам на Тайній Вечері, сказав: "Прийміть і споживайте, **це Тіло Моє,** що за вас ламається, на відпущення гріхів". Так само й Чашу з вином подав і сказав: "Пийте з неї **всі, це Кров Моя Нового Заповіту,** що за вас і за многих проливається, на відпущення гріхів" (Мф. 26, 26-28; Мф. 14, 22-24). (1 Кор. 11, 24-30). І додав: "Робіть це на спомин Мені (Луки 19-20).

Зверніть увагу: Не сказав Господь: "Прийміть і їжте цей хліб на спомин Мого тіла", або: "Пийте це вино на спомин Моєї Крові"... Ні, Він сказав: **"Це есть Тіло Моє** (а не хліб). **Це есть Кров Моя** (а не вино). То ж ми так і повинні розуміти й вірувати, що приймаємо насправді Тіло й Кров Христові, таємно нам перетворені, хоч і мають вигляд хліба й вина.

Яке величне це ТАЇНСТВО! Єднання тлінної людини з Нетлінним Вічним Богом і разом відпущення гріхів! Усі ми так багато грішимо перед Богом, що недостойні навіть зглянути на Небо, а Він не тільки не відвертається від нас, а ще хоче перебувати в нашому серці, щоб очистити нас і привести до Бога Отця для вічного життя. Чи приятелі собі ті, які не хотять приступати до Св. Причастя? Невже їм приємно таки бути відповідальними за свої гріхи, замість того, щоб Господь простив їм? Хто цього цурається, той не є другом Христовим. Нехай таких не буде між нами!

Справді, Друзі мої, що може бути більш радісне для душ наших, як єднання з Богом, Спасителем нашим? То ж даймо цю Радість душам нашим хоч раз на рік, цим ми покажемо, що ми справді друзі Його, і перебуваємо з Ним, і в Ньому.

На забудьмо й слів Його: "Пийте з Чаші ВСІ..." – отже від грудної дитини до немічних старців. Це не тільки духовна пожива для душі й тіла, — ні, це приєднування себе до Життя Вічного, бо приймаємо в себе Живого Вічного Бога. Каже Христос: "Живу Я (вічно) і ви будете жити..." (Іо. 10. 14, 19). "Як послав Мене Живий Отець і Я живу Отцем, так і той, хто їстиме Мене, буде жити Мною" (Іо. 6, 57, докладніше ст. 48-58). З цього бачимо, **що** втрачають ті, що гордовито не приступають до Св. Причастя. Зрозуміло, Дорогі мої, що до такого Святого Таїнства треба належно приготовити себе постом і молитвами, також покаянням у Святій Сповіді перед Священиком.

Що таке Сповідь? Це — визнання себе винуватим перед Богом, як той блудний син (Луки 15, 11-32). Саме його й дав нам Господь на зразок покаяння. Покаятися — це значить виправити своє життя й не робити такого, за що осуджує нас совість. Сповідаєтеся не Священикові, а Богові, бо Христос невидимо приймає сповідь, а Священик тільки свідок і уповноважений видимо простити вам ваші гріхи, в яких ви каєтеся (Мф. 18, 18; Іо. 20, 21-23).

Ось так, очистивши свої душі покаянням, а тіло обмивши й одягнувши в усе чисте, сміливо приступайте з вірою та любов'ю до Святого Причастя. Особливо ви, Молодь, — **Вам** потрібні душевні сили й розуміння до науки. Усе те дає Господь, і по вірі вашій буде вам.

Школи під проводом учителів повинні приступати до Св. Причастя всі разом і з великою урочистістю. Діти повинні бути найкраще прибрані, а де можна, то і в спеціяльних костюмах чи вбранні: дівчатка в білому у віночках, а хлопці в білих краватках чи з іншими значками урочистости, — бо це Свято душ їхніх.

Великий Піст — то найкращий час до Причастя, бо співи й молитви нас до того настроюють. Треба тільки пам'ятати, що Сам Син Божий задля нас постив сорок діб у пустині, то й ми повинні себе в ті дні держати стримано і в святому настрої. У Страсний тиждень особливо будьмо з Господом. Він страждав за нас, то й ми страждаймо з Ним хоч думками в серці. А в День Світлого Христового Воскресення радіймо так, як раділи Апостоли й Жони Мироносиці, бо з Ним воскресли й ми для вічного радісного життя з Ним у Вічному Царстві Отця Бога. Ось із цього буде видно, що ми справді друзі Христові. Йому Слава на віки вічні. Амінь.

Дано Р.Б. 1959, перед Великим Постом, у м. Торонто, Онт.

ДИКТАТУРА ФРАНКА РОЗГРОМИЛА ДЕМОКРАТИЧНІ ПОЧИНИ

Як у Советському Союзі має право існувати лише одна партія — большевицька, так і серед вільних країн Заходу є держава, Еспанія, де існує лише одна партія, Фаланґа, що є сліпим політичним знаряддям у руках диктатора Франка.

Першу спробу створити проти режимової партії законну опозицію зробили навесні 1958 р. праві католицькі й ліберальні монархісти, але диктатор Франко за допомогою поліції розгромив ці спроби, і пустив поголоски, що опозицію творять... "комуністи".

У перших днях лютого ц. р. провідні люди з правих республіканських і монархістичних кругів, відомих з лібералізму (цікаво, що католицька партія участі в тому вже не взяла!), пробували створити Еспанське Обєднання (Юніон Еспаноля), але диктатор Франко знову в самому зародку вбив ці почини. Провідника Еспанського Обєднання, багатого промисловця Х. С. Фернандеса, поліція арештувала. Має Захід у постаті сучасної Еспанії свій маленький "Советський Союз" щодо диктатури поневолення еспанців як людей, національне поневолення кельтів і заборона їхньої мови, переслідування кожної некатолицької релігії і т. п. Однак Католицька Акція мовчить, ніби там "усе в порядку". Чому? Бо диктатура Франка признає Католицьку Церкву в Еспанії **панівною**, і дає їй в руки поліційну силу для переслідування інших релігій.

ЛЮДИНА В РАКЕТІ КРУЖЛЯТИМЕ НАВКОЛО ЗЕМЛІ

Фірма Мекдоннел Еркрафт Корпорейшон в ЗДА будує таку кабіну з ракетою-сателітом, в якій людина зможе кружляти навколо Землі. Будова кабіни, коштом 15 мільйонів дол., має тривати два роки. Будується вона на замовлення Аеронавтичної і Космічної Адміністрації в ЗДА.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

ПО ОБІДІ

Коли гостина при столах скінчилася, господар обіду попросив Павла, щоб він дещо сказав, і Павло виголосив коротку, але ядерну промову, що всіх зацікавила. Тоді господар обіду каже:

—Поки наша програма піде дальше, я попрошу наших гостей-співаків і співачок, щоби нам тут щось заспівали, — і співаки почали:

Якби не ми, та й не ви,
То ми б тутка не були,
То ми б тутка не були,
І не їли й не пили.

Зійдемося, родино,
Щоб нам жито родило,
І пшениця і овес,
Щоб зійшовся рід увесь.

Коли ж зібрані нагородили їх голосними оплесками, то співаки, ніби дякуючи, закінчили другою піснею:

Зароди, Господи, пшениці-жита,
Сотвори Господи многії літа!
Від кінця до кінця,
Пиймо, браття, до денця!
Сотвори, Господи, многії літа!

Тут Павло звернувся до людей, і каже:

— Не дивуйтеся, що тут співалося, щоби до денця пити. Так є в пісні, отже так співали, а як знаєте, з пісні слова не викидають. Але я не раз бачив, що ті, які багато співають, дуже мало пють, а ті, що пють "до денця", цілком не співають, але хіба роблять багато галасу.

Дальше були короткі промови, де старокраєві празники згадувалися, і як вони там людей звязували. Родинні й товариські звязки відновлювалися, люди знову тісно до себе наближалися. І ті празники люди перенесли сюди, щоб вони нас і тут звязували всіх в одну свідому українську культурну громадську родину.

Кінцевою була промова священика. Він казав, що йому здається, наче б він той празник пережив у старому краю, а не в Канаді. Виходить, що й тут можна жити своїм повним культурним життям — точно так, як там українці жили. Своя мова, своя пісня, свої спомини, свої бажання. Він дальше побажав співакам і співачкам усякого добра, а вже окремо — Павлові за його вилу велику працю...

Коли люди по обіді розходилися, то спинилися надворі, обступили співаків, хвалили їх та казали, що хотіли б ще не раз бачити їх між собою.

А співачок окремо випроваджали дівчата, між якими була вже й та сирота Маруся. Маланка прощалася з нею дуже щиро, та й решта співачок — так само. Можна собі уявити, що для тієї каліки такий день був не звичайним собі празником, але дійсним Великоднем. Прощаючись, Маланка окремо ще сказала Марусі:

— Не забувай мене, сестро, а я тебе не забуду. Та дасть Бог, а ми колись знов побачимось.

Коли співали, вже відїхавши трохи, і на хвилину спинилися були, то говорить до них Павло:

— Бачите, які ви вже поважні люди! — Та чи були б ви такими, коли б марнували час на спортах, на танцях, на забавах та витрішках? Хто вас тоді поважав би і кому ви були б потрібні? Ви були б і дальше дітваками, хоч на вигляд з діточого віку ви ніби виросли...

А що на празнику й після празнику думав Гриць — не треба й говорити! Він бачив, як гідно Маланка повелася й постановив матері про те розказати. Думав: багато є добрих дівчат, але чи є між ними багато таких, як Маланка?

У Грибові заводиться ще на краще

Павла вже кілька разів запитували, коли він почне в Грибові вчити співу, але він казав:

—Може невдовзі. Я вам скажу — коли. Ще мушу докінчити те, що я там почав, а недокінченої роботи лишати не можна.

Та вже одної неділі, коли був священик, каже Павло людям коло церкви: Нехай скажуть своїм синам і дочкам, щоб у середу ввечері зійшлися до Народнього Дому. А молодим, які були ще окремо, пригадав те саме.

— А хіба нині не можна зійтися? — заговорила одна дівчина. — Час маємо!

Подумав Павло й каже:

— Добра думка! Чому б нам нині не зійтися? З неділею почнемо, то і Бог нашу роботу поблагословить. Отже нині зійдемося.

Та все ж між людьми було кілька невдоволених мудрагелів, що казали:

Побачимо, що він тут зробить! Там йому повелося, бо там і старі, і молоді, як ті вівці, і можна їх повести, куди хочеш; а тут не те! Тут молоді по-канадійськи думають. Вони йдуть за своїм власним розумом, і їх за стеблом не повернеш, як кота. Тут не з Грицем справа!

— Еге, еге! — потакнув хтось, — Раз зійдуться, — почують, що він говорить. А як розійдуться, то більше їх не побачить.

Таких, що так говорили, не було багато, але все ж вони були.

Але Павло й без того знав, що тут праця не піде дуже гладко, тут з малого треба починати. Там рілля була вже готова — і тільки сій, а тут треба ще багато орати, корчувати, бурян виницувати. Там молодь скромна, добра, а тут розпущена, розвезена, примхована, невибачлива, зарозуміла. Але коли знайдеться гурток кращих, то й того досить, — він буде помалу й других притягати.

Великого відразу я й не сподіваюся...

Перші сходини

У неділю ввечері зійшлося молодих багато; одні з поважнішими думками, а другі — щоби подивитися, що буде. Прийшов дехто і з старших. Прийшла також і Маланка з сестрою і братом, а з ними й ті дівчата, що з ними Маланка вже сприятелювалася, і які вже їздили на співацькі сходини до Городця.

Павло, вітаючи зібраних, сказав:

— Ви вже чули як городецькі співаки в церкві співали, і всі кажуть, що гарно. Навчилися вони багато і світських пісень. Гарно співали вони там на концерті, а поза тим мали вже два представлення. Їх вже запрошувала на свій празник і Виловська громада. Отже бачите, кілько там молоді вже навчилися і як їх люди поважають! Та хіба і тут не може таке бути? І буде, коли будете витревалими та дбалими. Тоді і ви багато навчитеся, люди будуть вас поважати. Та ще одно вам пригадаю: Котрі мають сюди сходитися, нехай говорять між собою лише по-українськи, а не мішано, як "гефбріди". Українська справа вимагає лише дійсних щирих українців, а не тих, що хочуть бути і сякими, і такими.

Закінчивши промову, Павло найперше почав учити легенького "Господи помилуй", "Тобі Господи", "Амінь", "Подай Господи". І за часок спів виходив уже незле, бо й Маланка зо своїми помагала. А її брат, що також бував на пробах у городецькій громаді, помагав мужеським співакам. Гарно вже виходило . А на закінчення того вечора взяв Павло і світську пісню "Козак відїжджає, а дівчина плаче" з додатком: "Козаченьку, куди йдеш". Та ще й другу: "Ой ти козаче, з чужого краю", що всі відразу її добре навчилися. Виглядало, що всі були дуже вдоволені.

Певна річ, що не всі поважно співом заінтересувалися, бо одне співали, а друге думали. Вони мали багато інших своїх справ на гадці, і спів не був для них важним. Коли ж розходилися, то Павло сказав, що слідуючого четверга мають знову зійтися, хоч і був певний, що зійдуться не всі.

(Далі буде)

УРЯД РОЗГЛЯДАЄ СКАРГИ НА ГУТОРИТІВ

Секта гуторитів у Канаді головно зосереджується в Алберті. У цій провінції нараховується понад 6,000 гуторитів. Наслідуючи християнські громади перших часів християнства, живуть вони спільними господарствами, — мають 40 колоній, що охоплюють 200,000 акрів землі. Простір кожної колонії не може перевищувати 6,400 акрів, згідно з законом провінції з 1948 р.

Останньо уряд Алберти почав отримувати численні скарги на гуторитів; населення скаржить гуторитів за те, що вони (1) кінчають сім чи вісім кляс народньої школи, і йдуть фармерувати, а далі не вчаться; (2) відмовляються голосувати при виборах до парляменту; (3) відмовляються від військової служби; (4) користають з привілею плачення нижчих податків, (5) відмовляються від усякої грошової урядової допомоги, передбаченої урядовим Актом Допомоги/Родинам; (6) уникають "змішування" з негуторитами.

Скаргу на гуторитів вислав Канадський Легіон і Торговельна Палата.

Секта гуторитів повстала на Моравії (одна з провінцій теперішньої Чехословакії) 400 років тому. Оснував її Яків Гуттер, один з провідних реформаторів того часу (помер 1536 р.). Члени секти розійшлися по Европі, а в Північній Америці вперше появилися 1875 р.

Одним з історичних героїв в історії ЗДА є священик Абрам Джозеф Раєн, що відомий як "священик-поет Конфедерації". На основі ухвали Конгресу ЗДА з лютого 1959 р. на честь того священика-героя буде видана спеціяльна поштова марка.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾x4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по 10 центів одна.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Як же це воно могла так скоїтися, що оцей римський "священний обман" розкрито тільки по 800 роках по його появі у світі? Вісімсот років католики вірили в усе це догматично, і ось несподівано виявилося, що вірили в обман...

Офіційні католицькі учені вирішили в модерних часах якось визбутися того тавра, що продовж 800 років Католицька Церква фанатично пропагувала "Св. Ісидора"; отже вони починають тепер доказувати, що, мовляв, Католицька Церква "вже з давніх-давен" не дуже то довіряла "Св. Ісидорові".

Так, наприклад, Е. Рітнер став запевнювати, що самі римо-католики ще з 1203 року почали проявляти деякі познаки сумніву щодо автентичности "Св. Ісидора". Однак тим критичним одиницям ніхто тоді ще не вірив, ніхто їх не слухав. Тими критичними одиницями були: Степан з Турнаю (1203), Іван з Торквемади (1468), як також якийсь Дюмолен та ще Ляконт, Микола Сасан (†1464). Однак їхні остереження за того часу були "голосом вопіющого в пустині".

Намагання новітніх католицьких учених доводити, що Католицька Церква ніби то з давніх-давен сама почала критикувати "Св. Ісидора", звичайно, безпідставні. Зовсім навпаки, — її становище тут було цілком протилежне. За доказами в цій справі далеко ходити не треба. Відомо ж, що за провірення "Св. Ісидора" взялися німецькі учені з Магдебургу; це були протестанти. І коли вони подали до відома світові, що зо Збірником "Св. Ісидора" щось таки негаразд, то Католицька Церква негайно стала на захист цих писань "Св. Ісидора", обороняла їх фанатично, всіми силами. І Католицька Церква, як звичайно в таких випадках, проти "протестантських безбожників" послала в протинаступ своїх найбільш вишколених у полеміці езуїтських докторів теології. Одним з передових католицьких штурмовиків був у цьому випадку Франц Торрес, і він написав гостру критику на тих магдебурзьких істориків, що поставили під сумнів автентичність і "правдомовність" т. зв. Св. Ісидора"***).

Цей езуїт намагався довести, — звичайно, "також історичними фактами", — що Збірник "Св. Ісидора" ніби то таки від самого початку до кінця "автентичний" та що в ньому подана "» . церковна правда".

Однак протестантські учені не заякалися барабанного вогню слів езуїтського протинаступу. Вони знали, що Рим замість гармат виставляє на фронт порожні бочки, хоч і обкурені стрільним порохом для змилення нюху. І так, один з протестантських учених у Женеві (Швейцарія), Давид Бльондель, з просто математичною точністю ученого педанта написав езуїтові Торресові основну відповідь.

Єзуїт Торрес, звичайно, був заправлений у полеміці лише з людьми темними, а до того ж заляканими; і коли б він був жив у тих часах, коли римська "Св. Інквізиція" мала силу, то безумовно був би легко справився з Бльонделем — за допомогою посіпак "Св. Інквізиції", отже його "теологія" вийшла б побідною "наукою"... Але настали інші часи, і єдиною зброєю Торреса мусіли бути факти й ще раз факти та сувора логіка науки. І голосний доктор католицької теології Торрес, звичайно, відступив як неславний[1]).

Праця Бльонделя була вся основана на фактах, що їх не міг заперечити ніхто, — навіть езуїти. Це був твір речевий і наскрізь переконливий. Ось чому й поважніші католицькі учені, а між ними й сам кардинал Беллярмін, погодилися з думкою Бльонделя[2]). Погодився з ним сам католицький Архиєпископ Таррагонський[3]). Нарешті — правда, аж 150 років пізніше, сам таки папа Пій VI 1789 р. уважав за конечне таки засудити Збірник "Св. Ісидора" і спалити його...[4]).

Так довго боронив Рим фальшу, поки вдавалося. А коли противники Риму в ім'я правди фальш розкрили, і його дальше Римові не було змоги втримати, тоді вже й сам Рим уважав за конечне цей фальш осудити. А скільки в науці Римської Церкви є ще таких "Св. Ісидорів", що їх і досі фанатично захищають, а згодом їх напевно таки доведеться осудити...

Отже, чи не краще зробити це вже тепер, а не чекати так довго, як з осудженням "Св. Ісидора", — щоб дармо не затрачувати енергії й часу, та щоб зайво не кривдити морально тих, що говорять Римові правду? Чи не краще Римові самому таки започаткувати критику чималої скількости своїх власних неправдивостей, а не чекати, поки це зроблять люди правди? Та ж однаково — "не тепер, то в четвер" — прийде час, що Римові таки доведеться самому їх осуджувати, ідучи у хвості позаду правдомовних одиниць з-поміж своїх супротивників.

Так, Рим нарешті осудив того свого "Св. Ісидора". Але... Власне, тут ще є "але", і його в дальшому ході цієї розвідки треба буде трохи вияснити.

Короткий огляд обману

Перший підроблений документ, що фігурує у Збірнику "Св. Ісидора" — це ніби "Лист від єпископа Климента" (Римського папи, 92-102). Св. Климент став єпископом Риму, отже папою, 92 р. А перед тим, ще за життя Апостола Павла, він допомагав Ап. Павлові організувати першу Церкву в Коринті, отже й він був близькою до Апостола Павла особою. По смерті Ап. Павла між християнами в Коринті настали непорозуміння. І Св. Климент, як бувший помічник при організуванні Ап. Павлом Церкви в Коринті, вирішив, що з практичного становища він може пробувати якось привести до згоди християн у Коринті. З тією саме метою Св. Климент написав був (десь у 70 роках) поучення коринтянам. Очевидно, коли Св. Климент цей лист до коринтян писав, що він ще не був єпископом Риму; став він ним десь коло 22 років пізніше. Свого листа до коринтян Св. Климент писав не від себе особисто, а подав його від імені Римської Церкви. Крім деяких інтерполяцій (вставок), як кажуть наукові авторитети, той лист у теперішніх католицьких збірниках є вже ніби поданий в основному автентично.

Св. Климент, як приятель і співробітник Апостола — основоположника Коринтської і Римської Церков, був дуже добре про Апостолів поінформований, отже й гаразд знав, що достоїнство Апостола було значно вищим за достоїнство Єпископа. Знав також процес організування й розвитку Церкви в її початках. Знав він також і це, що стоїть у Посланні Ап. Павла, що він, Ап. Павло, не був нижчим за всіх інших Апостолів з Ап. Петром включно. Св. Климент знав ще й це, що Ап. Павло зганив Ап. Петра за його (Ап. Петра) хиткість щодо вірування у Христа; бо ж Ап. Петро з жидами волів споживати харч по-жидівському, а з не-жидами споживав "трефний" харч, і з усім тим він таївся, не показував, на якому становищі він дійсно стоїть.

Св. Климент знав, що Св. Яків був і Апостолом, і разом епископом Єрусалиму — цього міста, де постала п е р ш а Християнська Церква, коли ще в інших країнах Християнської Церкви зовсім не було, та й місто Єрусалим було тоді п е р ш о ю ц е н т р а л е ю Християнства: туди з'їздилися Апостоли на наради, на Собори і т. д. Св. Климент знав, розуміється, що Ап. Павло називав Ап. Якова "б р а т о м Господнім", та що Ап. Яків у повнім сенсі слова був г о л о в о ю Християнства. І знав Св. Климент, що сам він (Св. Климент) був ніким іншим, а тільки звичайним собі м і с ц е в и м епископом — епископом тільки о д н о г о міста, цебто міста Риму.

У світлі всього вищесказаного про особу Св. Климента стає ясно, що той т. зв. "Св. Ісидор" або не знав історії апостольських часів і відносин між Апостолами, або зумисне знехтував історичними фактами, щоб закрити правду. Перш за все, бачимо ще з того листа, що його підробив "Св. Ісидор", як ніби то писаного Св. Климентом до Ап. Якова. У цьому листі "Св. Ісидор" добалакався до наївних "неув'язок" — з явною метою якось вивищити достоїнство епископів Риму. Ось головні ідеї цього "Листа":

1) Що Ап. Петро був "основоположником" Церкви в Римі.

2) Що Ап. Петро в приявності всіх членів Римської Церковної Громади рукоположив Св. Климента на свого "наслідника" і передав йому свій престіл, щоб він навчав з нього й проповідував.

3) Що Ап. Петро від самого Христа одержав спеціяльний авторитет щодо "зв'язування й розв'язування", — отже так само Св. Климент що скаже на землі, це й буде потверджене на небі.

4) Хто противиться чи буде коли противитися, чи не слухати Св. Климента, той тим самим противиться чи не слухає самого Бога.

5) Що силою свого авторитету, одержаного від Ап. Петра, Св. Климент готовиться висвятити багато місіонерів, епископів, і він вишле їх у Галію, Іспанію, Німеччину, Італію і в інші країни західньої Европи, куди Ап. Петро ще не висилав був своїх учнів навертати згадані країни на християнство.

6) Що Св. Климент при тому висловив своє побажання, щоб Ап. Яків так

***) Див. Turrianus, Adversus Magdeb. Centuriatores pro Canon. Apostol. et Apostolis Decret. Libri V., ed. Floren. 1572 et ed. Colon. 1573.

1) Див. D. Blondellus, Pseudo-Isidorus et Turrian. Voluptates. Ed. Geneva. 1628 et 1635.

2) De Pontif. Rom., II., C. XIV.

3) Eccl. Hist. ad 865., §8.

4) Див. Curteis, стор. 151-2.

5) Platina, Lives of Popes.

(Продовження на 8 стор.)

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАСТУПАЮТЬ НА ТРИ ШЛЯХИ...

"Хлопці, алярм! Гей, вставайте,
Вже найвищий час!
Наступають на три шляхи
Вороги на нас!"

(Стрілецька пісня)

Шляхом з півночі наступила на Україну червона Москва, й поневолила її. Єдина можливість українцям, як правильно підкреслив посол Мандзюк у парляменті в Оттаві, 22 січня ц. р., говорити п р а в д у про Україну в її обороні є тут, у вільній Канаді, і взагалі у вільному світі.

Здавалося б, що у вільному світі можна буде всі сили зосередити на оборону України перед самою лише Москвою — її імперіялізмом і всебічним поневоленням українського народу, а в тому і його Української Православної Церкви, яка з усіх Церков у світі понесла найбільші жертви під ударами Москви, як імперялістичної, з одночасно безбожним своїм урядом.

На жаль, і у вільному світі є певні явні чи потайні сили, які завдають українській справі сильних ударів. Коли українці змушені лицем обернутися до свого найбільшого фронту — проти наступу Москви, то у вільному світі є такі сили, що користають з нагоди, і в той час завдають українцям удари в плечі. Отже наступають на українців другим шляхом і третім шляхом...

**

Одний із способів боротьби проти українства у вільному світі є спроби тих явних чи тайних сил показати імя українців у найгіршому світлі на міжнародній арені.

Року 1957-го папа Пій 12-ий видав був для всього католицького світу Енцикліку (Послання) п. н. "Інвікті Атлете Хрісті", — видав він її з нагоди 300 ліття смерті католицького Святого і разом польського шовініста Анджея Боболі, який українців вогнем і мечем "навращал на католіцизм", і так насильно ополячував. Згинув Боболя на польському фронті проти українців; згинув у рядах тих польських займанців, які прийшли поневолювати Україну; згинув як наїздник-чужинець на українській землі, — упав з рук українських оборонців, так як упало багато в рядах тих наїздників, хоч ще більше впало в нерівній боротьбі оборонців — синів України.

Ватикан поблагословив поляків на боротьбу проти українців. Отже для Ватикану поляки, звичайно, були "лицарями" за те, що йшли поневолювати Україну і разом з тим вогнем і мечем та муками ширили католицтво й полонізацію.

Багато тут Польщі й Ватиканові прислужився польський шляхтич і езуїт Анджей Боболя. І коли він погиб у цій боротьбі, то згодом Ватикан проголосив його Святим. Через ту канонізацію, якою раділи поляки, Анджей Боболя справді став символом замірів Польщі й Ватикану супроти України. І коли папа 1957 р. видав Енцикліку з нагоди 300-ліття смерті Боболі, то, певна річ, видав її тому, щоб показати його як великого "мученика". А коли є "мученик", то мусить бути й "мучитель". І кого ж тут Ватикан вибрав для ролі того "мучителя"? Українців!... Певно, це найлекша справа, бо хто ж стане в обороні українців? Пригадав папа Пій XII, що в 300-ліття з дня смерті Боболі треба памятати світові т и х, хто "замучив" Боболю. Вказав пальцем на "мучителів"! А далі, все пішло, як звичайно: преса Католицької Акції повела атаку проти тих уроєних "мучителів" — проти українських козаків, що боронили Україну перед поляками, що їх провадили Боболі і т. п.

Тут один з прикладів... "Байзентайн Кетолик Ворлд", ЗДА, з 9 червня 1957 р. у статті п. н. "Папська Енцикліка пригадує." лютого накинувся на українських козаків, і пише: "Козаки за тих часів розїжджали по багатьох околицях Польщі (читай: України, — В), нищили країну та вбивали багато священиків і народу (поляків, В). І тут же козаків показано як жорстоких, диких, і прямо названо "ворогами Церкви Христової" — отже ворогами... Християнства!

Усе це католикам "пригадала Папська Енцикліка", як пише згаданий орґан; пригадала вона, і преса Катол. Акції по-англійськи ширше це описала, представила козаків як ніби "дикунів" і "нехристів", та й пустила це у світ.

**

Усе те з 1957 р. так живо пригадалося, коли 17 лютого ц. р. телевізійна станція СіБіСі в Вінніпегу передала фільм п. н. "Барберіен енд Лейді" (Дикун і пані). Сценарій фільму ніби на основі твору "Тарас Бульба" М. Гоголя, але... він перекручений, створений на те, щоб показати українських козаків, як "дикунів".

І сказано там... Козаки "збунтувалися" проти влади (польської) тому, що ця "заборонила їм забагато впиватися..." Син Тараса Бульби Остап (перезваний на Петра), який учився в Києво-Могилянській Академії після студій не вміє... свого імені прочитати! Усі студенти цієї Академії ненавидять науку, і збунтувалися та й повикидали всі книжки й здемолювали Академію. А полковник Тарас Бульба зрадів, що його син Петро (Остап) не вміє читати й писати, та с к а з а в, що лише з неписьменного може бути добрий козак...

Лише другий син Тараса Бульби, Андрій, показаний як той, що добре вчився й розумів значення цивілізації. Отже він перейшов до поляків й воював проти своїх не лише тому, що закохався в Марині, дочці польського магната, але головно тому, що він козаків уважав за "дикунів", які спрагнені крови, що її дармо проливають; і нарушили вони, як "бунтарі", договір між "законними урядами" Москви й Варшави.

Поляки показані як аристократи душі й тіла, які несуть "диким" козакам "мир" і "культуру". Отже коли батько Тараса Бульба розстріляв свого сина зрадника Андрія, взявши його в полон з польської армії, то тут Андрія також показано як "мученика" за "мир" і культуру". Другий "Боболя", у світському виданні, але ціль дуже подібна, — ціль показати українських козаків, отже всю історію Козаччини, в якнайгіршому світлі...

**

Нашим авторитетним найвищим представництвам рішуче треба протестувати проти неправдивого, тенденційного очорнювання історії України, і треба вірити, що ці протести будуть та матимуть успіх. Але при тому важливий спосіб протестів, а саме: протестувати треба, завжди і всюди, звідки б такі очорнення доброго імені України не походили.

ВАТИКАН ХВАЛИТЬ ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ ЗА СВЯТКУВАННЯ ПЕРЕНЕСЕННЯ МОЩІВ СВ. МИКОЛАЯ

Ватиканський півофіціоз "Оссерваторе Романо" за 3-го грудня 1958 р. помістив статтю п. н. "Погляди про Україну"; автор статті підписаний криптонімом "Лектор". У статті сказано, що хоч 988 року Володимир Великий охрестив Україну у візантійському обряді, однак Україна вдержувала й обороняла свої звязки з католицизмом "до того ступеня, що в Україні було введено свято перенесення мощів Св. Миколая (12 століття) з Мир до Бару, що православні греки вважали звичайним злодійством, яке вчинили (католицькі) хрестоносці", (які забрали Св. Миколая до Італії).

Хоч у Православній Церкві догмату про прийняття Богородиці з т і л о м на небо нема, то все таки католицький епископ Шін у ЗДА 5 вересня 1955 р. голосно підкреслив, що католицька віра т і л е с н е вознесення Діви Марії (проголошена як догмат у Римі 1950 р.) знайшла собі місце також у Київських "Акафістах" з 1625 р., виданих... православними.

Що Рим нишком посіяв серед православних продовж історії, і воно через неувагу чи несвідомість церковних провідників увійшло в "традицію", це тепер Рим починає пожинати, мовляв: "між вами і нами нема різниці, — вже є духова унія; ще тільки формально підписати її".

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовж з 7 стор.)

само поступив на Сході, і вислав своїх місіонерів навертати на християнство східні народи.

7) Щоб Церква була поділена на патріярхати, митрополії, примати і епископства — при одночасному устійненні їхніх юрисдикцій, "бо ж і між самими апостолами не було рівности, але один був старший над іншими" (Апостолами).

8) Щоб з апеляціями й судовими рекурсами звертатися до митрополитів, а від митрополитів — до патріярхів.

9) Що ніякі миряни, хоч би вони навіть були в о л о д а р я м и, не мають влади, але мусять повинуватися духовенству.

10) Що світський суд не має права судити духовенства.

11) Що нікого з духовенства не можуть судити ці духовні, які займають становища нижчі, ніж підсудний.

(Далі буде)

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ЧИСТЕ ХРИСТИЯНСТВО І "ЧИСТКА" ХРИСТИЯНСТВА

На Різдво 1958 р. Московський патріярх передав по радіо своє Різдвяне Послання. Коли патріярх це Послання передавав, то большевицька влада одночасно передавала безбожницьку пропаґанду, і твердила, що християнська релігія походить з таких самих давніх примітивних вірувань, які й досі збереглися серед деяких азійських народів, як ось віра в чарівників — "шаманів" серед корейців, алтайців і т. д.

Відповідь на це журнал "Амерікен Ревю оф Істерн Одтодоксі", за січень 1959 р., подав у такому дусі, що, мовляв, не можна змішувати х р и с т и я н с т в о з поганством, як це роблять комуністи. "Америк. Ревю оф Іст. Орт.' при тому додає, що в дійсності "християнство взяло собі дещо з давніх примітивних вірувань", — але їх треба відрізняти від дійсного **Християнства.**

*

Отже наше Християнство, яке з давніх-давен по предках своїх маємо, опинилося між двома обстрілами. Перший, — большевики хочуть **"вичистити"** його, цебто цілком Християнство знищити. Другий, — є такі теологи, що вимагають **"чистого"** Християнства, очищеного з давніх "примітивних" дохристиянських домішок. По цій лінії йде й "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі".

*

Це правда, що Церква Христова на ґрунті кожного народу здавна прийняла деякі обряди і звичаї з місцевих дохристиянських релігій. З тим твердженням журналу "Амер. Ревю ов Іст. Орт." не можна сперечатися. А тепер питання: Яким способом Християнство від тих "примітивних" місцевих впливів "очищувати"?

Добре було б, коли б речники "очищення" подали, звідки, з якого **часу** те очищування треба починати! Християнство найперше прийшло на ґрунт давньої жидівської, старозавітньої релігійної системи; Християнство прийшло також на ґрунті давньої грецької дохристиянської релігії, а також римської і так само української. І з кожної з цих нехристиянських релігій Християнство в кожній з тих країн дещо з обрядів і звичаїв собі взяло. Тут і питання: Від якого **народу** і з якого **часу** оте "очищування" Християнства з давніх місцевих впливів починати? І з якого матеріялу те "очищування" почати, а на якому скінчити? Що "очистити", а що залишити? Де є та **границя,** на якій треба зупинитися, щоб не "очистити" Християнство так, що з нього могло б не залишитись нічого? Речники "очищення" повинні б дати точні відповіді, і пальцем показати, — отак: "звідси — досі"!

Але тут треба було б бути дійсно справедливим, щоб не кривдити жодного народу, не робити нікому уступок, не давати привілею вибранцям, а дискримінувати упосліджених... Щоб ні один нарід не мав привілею залишати в **чистому** Християнстві своєї історії і культури з її звичаями, світоглядом, законами, обрядами, мистецтвом, — тоді буде **чисте** Християнство!

**

Видно, що й давніх жидів дуже цікавила **чистота** релігії, цікавила сама **суть** вірування в Бога, коли вони так пильно, так уперто допитувалися Христа: Котра **найбільша** Заповідь Божа? Бо вони хотіли знати саму **суть** Християнства, а ця **суть** — то **чистота** його; хіба ж про щось інше речникам чистоти тут ідеться?

**

Але тут одна заковика: ні один з народів не хоче, щоб "очищування" починали від нього... **Ви тільки** зачепіть щось із його давніших чи молодших місцевих національних впливів, — то народ той і його теологи відразу в крик: Ти, єретику, **чистоту** Християнства порушуєш! Чи знаєш ти, що в нашій Церкві ці речі ведуться ще з Апостольських часів? І подивіться: воно й справді так!...

Звідки ж починати справу? Це було б дивне питання! Від українців найлегче починати, — всі так роблять! Царгородські патріярхи забороняли українцям звичай "свячення пасок", — бо це проти "чистоти" Християнства; Московська церква забороняла українцям "колядки", — бо це проти "чистоти" Християнства; забороняє Рим українцям греко-католикам українську мову в Богослуженні, — бо вона проти "чистоти" Християнства; забороняють українцям Автокефалію (адміністративно-правну незалежність Церкви від чужих проводів), — бо вона проти "чистоти" Християнства...

Тепер стоїмо на порозі того, що й слово "жид" в українському перекладі св. Письма готові вважати за "єресь", і скажуть, що "чисте" Християнство конче слова "еврей" вимагає, бо ж у Біблії погебрейськи, по грецьки, по-церковнослов'янськи, мовляв, слова "жид" не вживають...

**

Біда!... Речникам "чистоти" Християнства біда з нами, а нам біда з ними... А хто винен? Ніхто! Історичні обставини так склалися, — "друкарський чортик" історії. Якщо б Св. Володимир був володарем України за Апостольських часів і тоді був охрестив усю Україну, то й наше "свячення пасок", і наші колядки і наша Автокефалія Митрополита Іларіона Київського також походили б ще з Апостольських часів, і належали б тоді до "чистого" Християнства... Але ми спізнилися трохи й не вспіли захопити тих прав до "чистоти" Християнства, що другі народи, — жиди (хоч лиш небагато хто з них), греки, римляни прибігли перші, а ми відстали... Ну, і тепер ми страдаємо, і вони з нами, бо свого виректися ми не хочемо, а вони нам признати його не хочуть; беріть наше! — кажуть.

Але чи рятувало б нас те, коли б уся Україна була охрещена за Апостольських часів? Ледве чи так... Бо така наша доля нещасна, — ніхто не хоче нам нічого нашого за добре й **чисте** признати... Чим більше ми просимо-благаємо: "Признайте — не порицайте, як ласка ваша", — тим менше чужі нас признають...

Апостол Андрей Первозванний перший проповідував Віру Христову в Україні, отже він і Церкву Українську Християнську започаткував. І поблагословив він усю Україну з її народом. Невже ж він поблагословив Україну, а не поблагословив її мови, її культури, її душі, бо вона **національна?**

Назар Полин.

НА ДЕНЬ МАТЕРІ

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї)

З десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (ґолд филд)	2.50
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	8.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:	Ціна одної Ікони:
4¼x5½ цалів	5 центів
5¼x7½ "	5 "
7½x10½ "	15 "
8¼x10½ "	15 "
13x16¾ "	40 "
15¾x20½ "	60 "

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

"Я ГОРДИЙ, ЩО Я ПРАВОСЛАВНИЙ ХРИСТИЯНИН"

Американець Юджін Л. Торнтов з Геркимер, Н. Дж., ЗДА, пише: "Я гордий, що я православний християнин. Мої родичі були вірними Баптистської Церкви і я унаслідував їхне віроісповідання ще від свого народження. Як діяльний член Церкви, я був назначений п р о п о в і д н и к о м (баптистським)... Дійсно, серед баптистів є багато добрих християн, і згідно з даними — баптистське віроісповідання є одним з найбільших протестантських віровизнань у Злучених Державах Америки.

Чому ж я повернувся на лоно Православної Віри? — можете мене спитати.... Усі ми відповідальні за те, щоб християн інших віроісповідань назад привести до нашої віри. І ви, і я знаємо, що Православна Церква — то "Церква Мати" всіх теперішніх християнських віровизнань. Ні одна інтелігентна людина не може цього ані заперечити, ані дати доказу, що може воно так не є. Ми (православні) є членами оригінальної Церкви Христової. І всі з нас повинні молитися, щоб і інші релігії згодом повернулися додому, до Правдивої Віри, до Віри Православної". (Цитати подані з "Бюлетеня" Української Православної Ліґи в ЗДА., за січень 1959 р.).

ДІСТАЛА ПО ВБИТОМУ ЧОЛОВІКОВІ 225,000 ДОЛ. ВІДШКОДУВАННЯ

Михайло Корсак, 42-літній, 1954 р. їхав автом, наскочив на огорожу, де саме відбувалася будівельна робота, і згинув на місці. Цього року суд признав, що за цю катастрофу винна будівельна спілка й управа міста Ню Йорку, що не забезпечили огорожу світляними сигналами.

Управа міста Ню Йорку й будівельна спілка були змушені заплатити дружині погибшого, пані Гелені Корсак, 173,000 дол. відшкодування й відсотки за пять років, — отже разом 225,000 дол.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Хвальна Редакціє,

Я щиро вдячний Вам за копію листа, якого Ви отримали 17. 2. 1959 р. від "православного холмщанина" у справі моеї статті п. н. "З історії мучеництва Холмщини й Підляшшя" (Календар "Рідна Нива", 1958). Тому що Ви подали його ймення й прізвище лише ініціялами, я не вважаю за конечне тут їх цитувати. Зрештою, справа не в особах.

Мою статтю чомусь повязується з одною із статтей п. Назара Полина, у "Вістнику". На мою думку, тут мають місце дві окремі речі. Пан Полин пише у стилі й намірі фельєтоністичному. Отже я вважаю, що методи цього роду легких писань ані не управнюють, ані не зобовязують автора в такій мірі, як дослідні розвідки, до яких я смію й зараховувати також свою статтю.

Якщо б я писав був фельєтон, як Назар Полин, і мені хтось зробив закид, — то я з цілою певністю не відзивався б. Але щодо моеї статті, — то тут справа трохи інакшого характеру. Я затратив на наполегливу працю над нею більше місяців, риючись в архівах, ніж декому могло б здаватися.

Усі ці твердження, які я поставив у своїй статті, я готов боронити. Бо, поперше, нічого я сам, як кажуть, "з пальця не виссав", а все обоснував документами.

Автор листа так висловився про головні положення моеї статті: **"Усі ці твердження певно побудовані на непорозумінню і не відповідають правді. Можливо, проф. Олексин не зрозумів свого часу статті з "Діла", або ж згадана стаття подала відомі факти в неправдивому насвітленні".**

Я смію твердити, що стаття з "Діла" (а точніше: с т а т т і, — бо я їх цитував більше), я таки зрозумів як слід. У потребі я готов подати тексти статтей з "Діла" повністю, якщо будете мати місце на сторінках Вашого часопису. Але інша річ, коли автор листа про всякий випадок вважае також, що коли не я особисто зле зрозумів статті з "Діла", то може "згадана стаття (з "Діла") подала відомі факти в неправдивому насвітленні".

І так, я дозволю собі поставити таке питання: Чому автор листа вважае, що або я зле зрозумів статтю в "Ділі", або "Діло" могло помилитися, але "не помиляється" автор листа? І тут мое таке становище: "Діло" у Львові було органом УНДО. Отже у справі нищення українських православних церков на Холмщині й Підляшші під польською займанщиною "Діло" подавало всі ці дані, які воно мало від послів УНДО в польському парляменті. То ж коли я поставив твердження, що Ватикан узяв був від царсько-російського уряду гроші за українські православні церкви на Холмщині, а потім ще раз продав їх Польщі, то я ці інформації подав на основі статті з "Діла", Львів, за 9-го липня 1938 р. Стаття мае наголовок: "Останній акт". "Діло" ж подало тут це, що сказали українські посли з УНДО (до речі, греко-католики) в польському парляменті, отже мали на це історичні підстави, бо ж байок там не говорили, коли мали проти себе поляків, і мусіли все точно довести.

Натомість автор листа не дае від себе ніяких доказів, коли заперечуе мені, чи пак статті з "Діла", а тим самим заперечуе українським послам з УНДО, — заперечуе це, чого не в силі були заперечи ні поляки взагалі, ні Католицька Акція в Польщі

Автор статті виступае проти моеї розвідки ще й у такій точці: **"Ніяких доказів на те, що Ватикан вів в справі цього розвалювання церков переговори з польським урядом ми не маємо, крім твердження польських варшавських газет, які у відповідь на відомий лист митрополита Шептицького, що, мовляв, ця акція** (нищення церков, — О.) **була переведена масонами для компромітації Риму, заперечили це і заявили, що "акція була узгіднена з Ватиканом".**

З листа Шановного Автора виходить, що не лише він особисто, але всі ми "не маємо" доказів на те, що акція нищення Церков мала якісь причинові звязки з Ватиканом. Я ж натомість смію твердити, що ці докази є, хоч може вони не всім відомі, хто не має на руках джерел

Перш за все смію твердити, що це була не лише національно-політична боротьба поляків проти українців, але й також в і р о і с п о в і д н а боротьба католицтва проти Православної Церкви, і обидва ці чинники були разом поеднані, — поедналися інтереси Риму й Польщі, щоб кожному з них була своя пайка здобичі. Докази на це? Докази подае "Діло" за 15 липня 1938 р. у статті "Національно-в і р о і с п о в і д н а боротьба". Наголовок говорить сам за себе. А в потребі я готов навести текст "Діла". І писали про це українські провідні діячі з УНДО, — греко-католики, отже не "православні фанатики", що може мають ціль у тому, щоб Ватикан компромітувати. "Діло" з 7 липня 1938 року виразно писало про це, що речником нищення наших церков був відомий католицькикй ксьондз Довнар — посол до польського парляменту, і цей ксьондз був звязаний з Координаційним Комітетом у Люблині, що безпосередньо керував акцією нищення церков. Чи міг би ксьондз Довнар робити це, якби Рим заборонив йому? А втім, органи Католицької Акції в Польщі самі не таяться з тим, що нищеня церков — це заслуга римо-католицького духовенства в Польщі. Докази? Орган "Пшеводнік Католіцкі" (ч. 25, 1938 р.), стаття: "Цуд Кресуф Всходніх".

Докази, що Католицька Акція в Польщі наші церкви нищила, є, і є докази, що Католицька Акція підлягае Ватиканові, бо Кат. Акція з своею організаційною структурою не таїться. Чи можна ж тоді подумати, що Катол. Акція в Польщі нищила наші церкви на власну руку, без відома Ватикану? А коли Ватикан знав про це, то чому ж не заборонив Катол. Акції це робити? Адже Ватикан контролюе всі важні потягнення Катол. Акції у світі!

Шановний Автор твердить, що **"Польща ніколи Ватиканові не платила, ані не думала платити"** за наші церкви й майно на Холмщині й Підляшші, і що тут закінчилося лише з боку польського уряду **"угодою" і сплаченням католицькому епископатові 2,500,000 злотих за відібрані церковні ліси".**

Із свого боку я смію твердити, що Шановний Автор, можливо, також став жертвою непорозуміння, коли твердить, що тут був договір "сплачення' за наші церковні ліси Польщею польському епископатові, а не Ватиканові. Бо в дійсності це був договір Польщі таки з Ватиканом, — договір з 20 червня 1938 р., предметом якого був продаж **Ватиканом** наших церков і їх майна Польщі за суму двох з половиною мільйонів злотих; цей договір між **Польщею й Ватиканом** був ратифікований в польському парляменті 8-го липня 1938 року, при протесті українських послів. Докази? Документальна стаття в "Ділі" за 9 липня 1938 р. Ця стаття основана на українському посольському звіті з парляменту, на форумі якого виразно, називачи по імені, ухвалювано договір між **Ватиканом** і Польщею, а не польським епископатом і Польщею. А зрештою, якщо б це був договір між польським епископатом і Польщею (хоч так не було!), то однаково ж єпископат заступав би тут Ватикан, бо ж усе майно Католицької Церкви — це власність її найвищого проводу, отже Ватикану. Значить, зайва тут гра слів. Зрештою, Шан. Автор листа може без труду довідатися з Послання митр. А. Шептицького (від 2. 8. 1938 р.), в якому сказано, що польський **"уряд предкладав до ратифікації уклад у справі поунійних дібр, заключений між Апостольскою Столицею і польською державою".**

Хочу підкреслити, що моя стаття в Календарі "Рідна Нива" не мала на меті якихсь голих напастей на Ватикан. Вона мала на меті подати лише ф а к т и

ці факти, що були, і проти яких виступали всі українські патріоти — до речі кажучи, під проводом таки провідних українських діячів греко-католиків, які виразно обвинувачили Рим за нищення церков. І в імя чого ж тепер я мав би заперечувати українським діячам, які подавали все на сторінках "Діла", нібн вони про Ватикан говорили в "неправдивому насвітленні?" Та ж вони були правовірні греко-католики, але коли йшлося про правду й добро українського народу, — будь це й православних українців, то вони цю правду відкрито голосили й боронили на парляментарній трибуні. Чи ж чесно було б тепер осуджувати їх, що вони показували ці факти в "неправдивому світлі"? Смію твердити, що ці факти вони знали краще, ніж ми, що живемо тепер.

З правдивою до Вас пошаною,

Г. Олексин.

НАСЕЛЕННЯ СВІТУ КОЛО 3,000,000,000

Населення світу тепер становить три більйони осіб Комісія Обеднаних Націй в Ню Йорку обчислила, що це число до 2000 року, цебто за 41 рік, може зрости до сімох більйонів осіб.

В усіх країнах Европи на кожну тисячу осіб населення щорічно прибувае середньо від 15 до 22 людей, а в ЗДА, в Канаді і СССР від 23 до 28 осіб. Населення Китаю становить коло 600 мільйонів осіб, а річний приріст населення в цій країні осягнув цифру 15 мільйонів.

СТІННІ КАЛЄНДАРІ

Склад Церковних Речей при Консисторії мае в продажі „Стінні Календарі" з гарними іконами православного стилю та з українським православним календарієм.

Хто ще не мае такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою .... 35ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

ШКОТСЬКІ ЗАКОНИ НЕ ПРИЗНАЮТЬ ВАТИКАНСЬКИХ ДЕКРЕТІВ

Молода шкотка вийшла в Единбурзі замуж за італійця Бруно ді Ролльо. Вони повінчалися в католицькій церкві. Але Анна ді Ролльо 1952 р. задумала розвестися з чоловіком-італійцем; за підставу до розводу вона взяла той факт, що вийшла замуж проти своеї згоди, — так склалися обставини.

За дозволом на розвід вона зверталася до католицького епархіяльного трибуналу в Единбурзі, однак розводу не дістала. У Римі їй також відмовили. Тоді вона звернулася до державного суду в Шкотії (Шотляндії), щоб він дав їй розвід, бо Католицька Церква відмовилася це зробити.

У відповідь на це суддя лорд Ґотрі заявив, що розвід Католицької Церкви чи її заборона розводу однаково є неважні. "У Шкотії є тільки о д н е подружне право, а не два", заявив цей суддя, — цебто цивільне державне право, а не Ватиканське.

Анна ді Ролльо, після розслідження судом справи свого подружжя, дістала цивільний розвід.

ЖИЛА И ПОМЕРЛА В НУЖДІ — ЗАЛИШИЛА $230,000 У СПАДКУ

У Виндзорі, Онт., в крайній нужді померла 93-літня Айрін Еванс. Жила вона в старому трикімнатному "шеку". Сусіди, які бачили, що вона "холодна й голодна", допомагали їй харчами.

Але по смерті виявилося, що вона залишила майно на суму 230,000 долярів У байку було $43,000 тисячі, а решта її майна — це її доми. У завіщанні все свое майно вона записала на добродійні цілі, а більшу частину його — на свою Англіканську Церкву.

ЯКА БУЛА ДОЛЯ ДОРИ КАПЛАН?

Дора Каплан, жидівка, — членкиня Російської Партії Соціялістів-Революціонерів, 30 серпня 1918 р. виконала була на Леніна атентат, з якого Ленін вийшов лише легко пораненим.

Минулого року (1958) американські журналісти писали з Советського Союзу, що Ленін помилував Дору Каплан, і вона була засуджена на відокремлення в таборі, де жила цілком вигідно, й померла старенькою пару років тому

Большевицька відповідь на ці американські інформації прийшла в початках ц. р. Павел Малков н а п и с а в у журналі "Москва" (в СССР), що Ленін видав наказ розстріляти Дору Каплан, і цей наказ власноручно виконав він, Павел Малков, який був тоді начальником ЧеКа при охороні Кремля.

Кому ж вірити, і з якою метою почалися ці загадкові суперечки?

40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Роблин, Ман.

Наша Церковна Округа в неділю 2 листопада 1958 р. урочисто відзначила Ювілей 40-ліття відродження Української Православної Церкви в Канаді.

До цього величного Свята, що відбувається по всій Канаді, були в нас заздалегідь передбачені всякі можливі приготування; все було пляноване в порозумінні з Окружним Комітетом і з місцевим о. Парохом, і ці заходи було пороблено більше місяця наперед, щоб Свято випало якнайкраще. На наради в цій справі прибули делегати від 9-х Церковних Громад, наради відбулися в осередку Округи — в Роблині. Наради були ділові, конструктивні, недовгі; хоч тривали вони лише трохи більше години, то однак за той час, при добрій волі і братській згоді, всі справи полагоджено як слід. З Громад вибрано людей для нагляду за порядком — як у церкві під час Богослужения, так і на братському обіді в домівці під церквою.

Братський обід був влаштований спільною жертвенністю всіх Громад Округи, а місцеве Жіноче Товариство взяло на себе труд зготувати цей обід.

На Свято запрошено о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука — голову Президії Консисторії, і він радо погодився прибути сюди — до Роблина, який ще може відносно менше відомий йому, ніж багато інших Громад, а особливо з того часу, коли тут побудовано величаву церкву, що пишається над самим трактовим шляхом, який сполучує тут схід з заходом.

І ось уже нетерпляче кожен дожидае того історичного дня... А декого вже й починає огортати сумнів, чи випаде пригожа погода. Однак погода на той день не підвела. Коли настав той довгожданний день, Господь послав напричуд хорошу погоду, — так що навіть дітвора при тому мала нагоду весело собі надворі розважатися

Уже від год. 8.30 ранку починається Рання Відправа. А одночасно з усіх сторін люди все з'їжджаються і з'їжджаються, — храм поволі все більше заповнюється аж по береги.

Під кінець Ранньої Відправи входить до Дому Божого наш високодостойний гість Високопреподобний о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук. Старші церковні братчики прислужують йому при облаченні в ризи, щоб стати до Проскомидії

Точно о год. 10.30 починається Богослуження; відбувається воно дуже урочисто, повагом, при милозвучному співі під проводом місцевого дяка п. Петра Горбая. По прочитанні Св. Євангелії про „Багача й Лазаря" о. Д-р Савчук сказав проповідь; була вона щиро-зворушлива, й полонила собою душі й серця слухачів. Тема прочитаної на Богослуженні Св. Євангелії особливо була актуальна для цього Свята. Бо ж і дійсно метою життя християнина не є наживатися тілесно й піддаватися марним забаганкам цього земського світу, бо ж є в и щ і і д е а л и, що ними людина мае провадити себе до світу н е б е с н о г о. Не самим же хлібом людина мае зберігати життя свое, а ще й, і то головно, д у ш е в н и м кормом. Усе те, що людина мае на цім світі, в дійсності є в руках Божих; нічого не забере з собою людина на той другий світ — у світ надземний. Певно, кожна людина свідомо чи підсвідомо прагне щось залишити по собі на землі, — залишити память по собі, — але чи належно думає вона над тим, я к а це мае бути п а м я т ь, і я к и м ч и н о м її по собі залишити на довгий-предовгий час?...

По Богослуженні о. Парох тричі виголосив щирі побажання нашій Церковній Ієрархії — Владиці Митрополитові Іларіонові й Архиепископові Михаїлові; теплі побажання з щиросердечною подякою отцеві Протопресвітерові Докторові С. Савчукові; а також усьому нашому Духовенству, Управам Громад нашої Церковної Округи, всім членам тих Громад, і всім учасникам Свята. По кожному виголосі Парохових побажань хор грімко співав Многоліття.

З черги була відслужена Панахида за вічний спокій поляглих борців за вольності народу українського там на рідних землях, і за померших піонерів відродження нашої прапрадідної Церкви Православної Української в Канаді. Під час співання „Вічная Память" було проведено збірку пожертв на бідних, безсильних і непрацездатних українських інвалідів на скитанні. Збірку, в сумі 38 долярів доручено Консисторії нашої Церкви для переслання інвалідам.

Точно 1 год. дня — почався святковий братський обід. По обіді вибрано — в особі п. Олександра Гаврилюка — господаря для керування світською частиною Ювілейного Свята, що його започатковано співом Царю Небесний. Далі, запрошувано до слова представників Громад усієї Церковної Округи: з Роблина — П. Горбай; з Грендвю - А. Кушнір; з Петлюри — Петро Шовдра; з Шортдейл — Гриць Клапоущак; з Зеленої (Меридейл) — Степан Г. Стиба; із Шел Велий — Ілля Прокопець; з Ленард — Іван Бабяк; з Россел — Юрій Будзинський; з Мек-Нат, Саск. Миколай Піц; Топорівці (біля Врокстону), Саск. — Василь Василинчук.

Кожен з них коротко говорив на тему, що відноситься до цього Свята, при тому підходячи до справи з індивідуальної точки, і всі вони разом склали цікаву й цінну картину, що, коли б була записана, стала б одним з цінних причинків до історії нашої Рідної Церкви в Канаді. І кожного промовця всі присутні зустрічали й провожали бурею оплесків.

Після того запрошено до головної доповіді о. Д-ра С. В. Савчука. Як звичайно, промовляв він речево, доцільно, логічно, переконливо й живо, — промова тривала близько години. І тут Колегія Св. Андрея з її Богословським Факультетом, її просто незміриме для Української Церкви й українського народу значення, її непроминальне значення в минулому, сучасному й майбутньому, — це головна тема достойного промовця; ця справа така дорога, така близька, виношена й виплекана в його душі, і невтомно голошена ним по всій великій Канаді на всіх святкуваннях Ювілею 40-ліття нашої Св. Церкви, так і подихала щирістю, ревністю й глибокою турботою та ентузіязмом з усієї істоти о. Д-ра С. Савчука.

Після цієї промови п. О. Гаврилюк зворушеними й теплими словами звернувся до учасників Свята скласти свої пожертви — хто скільки бажае й може — на будову нового будинку для Колегії Св. Андрея ближче Манітобського університету. Охоче відгукнулися учасники на цей заклик, і негайно зложили $373.50 (Поіменний список ВП Жертводавців буде окремо проголошений у „Вістнику").

Після проведення збірки пожертв господар Свята п. О. Гаврилюк сказав кінцеве слово — з подякою всім учасникам за їхню щиру й громадну співучасть у звеличенні Ювілею 40-ліття нашої Церкви в Канаді.

З черги, панночка Зеня Горбаївна милозвучно заспівала пісню „Люблю в погідний ранок сонце". Далі, українські точки були в и к о н а н і сумківцями Ольгою Піц, Євдокією Корбут і Євгенією Піц, що їх за вдалий виступ нагороджено шумними оплесками.

Офіційну частину святку-

вання закінчено урочистим і величним спільним співом „Достойно есть".

Усі приявні були до глибини душі захоплені Святом, так що не виявляли охоти так скоро розходитися по домах. Отож усіх запрошено ще й на спільну вечерю, а по вечері о. Настоятель сказав слово на прощання, і ще раз сказав слово подяки та побажав многоліття ВПреп. о. Протопресв. Д-рові С. Савчукові та всім і вся, що з Божим Благословенням розходилися й роз'їздилися по домах.

Учасник Свята.

ВІЗИТАЦІЯ АРХИЄПИСКОПА МИХАЇЛА

Храм і Посвячення Іконостасу в У. Г. П. Церкві Св. Арх. Михаїла в Брентфорд, Онт.

У неділю 23-го листопада 1958 р. вранці почали з'їздитись гості й представники навколишніх Громад. Біля 10 год. приїхав Владика, і при вході до церкви привітали його українським звичаєм. Владика поблагословив вітаючих і ввійшов до церкви. Зараз було посвячено Іконостас і Престіл; опісля приступлено до відправи Св. Літургії, що її відслужив Владика в асисті о. Прот. Кисілюка й настоятеля о. Прот. Й. Тріски. Співала вся церква під проводом п. Богдана Радиша з Гамілтону. Дуже повчальну проповідь сказав Владика. Церква була переповнена вірними. Під кінець Св. Літургії о. Й. Тріска привітав усіх і запросив на братський обід, що приготовило жіноцтво місцевого відділу С.У.К. Обід відбувся в церковній залі; людей було так багато, що за чергою два рази сідали за столи.

Господарем був молодий п. Савіцький — голова Громади. Він привітав усіх, пояснив ціль Свята і попросив проказати молитву. Загально відспівано „Отче Наш", а Владика поблагословив страви.

По обіді господар запросив до привітів, що їх склали делегати: С. Дворняк з Вотерфорд, Вас. Гончар з Кіченер, пані Дяковська від відділу С.У.К. з Гримсбі, А. Деркач від Гром. з Гамілтону сказав при тому, що менші Громади поступають багато краще, як великі, бо за короткий час у них будови церков майже на викінченні, і то лише з малим довжком, а великі Громади позаходили в довги, і не можуть церков викінчувати. Далі складали привітання: пані Гулька від відділу С.У.К. з Вотерфорд, Дмитро Шувера від Громади в Гримсбі, Нестор Грабовський від Гром. в Торонто. Було запрошено пані Сеньчук, яка з а о х о т и л а Брентфордську Громаду до будови Іконостасу, і вона ж перша зложила 100 дол. на Іконостас.

Головним промовцем був д-р С. Клімашко з Гамілтону, він говорив на тему: **Наші осягнення й потреби, і поставив три важні точки: 1. часопис „Український Голос" і Церква, 2. Інститути на заході Канади, Колегія й Церква, 3. Чому потрібно Інституту на сході Канади.** Н. Іванець— голова будівельного комітету Іконостасу в Брентфорд сказав, яким темпом пішла будова й пожертви, що й мало довгу зісталося, і що кожен, хто жертвував не менше 25 дол. на Іконостас, отримає Грамоту. А. Орищак з Громади Ню Торонто зложив привіт і зробив заклик до дальших пожертв на викінчення роботи; збірка принесла понад 600 долярів.

Д. Невранський — піонер і щирий жертводавець на заході, а тепер на сході, сказав пару слів і пояснив, чому ми повинні бути щирими жертводавцями на добрі цілі, і він пояснив — що це таке добрі цілі.

Впреосв. Владика у своєму слові звернув увагу, щоб ми не називали себе так, що ми є „з укр. роду", але щоб звали себе **українцями,** як ось німці або англійці не кажуть що вони є „німецького" або „англійського роду", але кажуть, що вони є **німці або англійці.** І закликав Владика, щоб кожен запитав себе — хто він є і чи що доброго зробив для свого народу.

В. Мушинський з Монтреалу — майстер і маляр, що вже кільканадцять Іконостасів спорудив, сказав, що цей Іконостас йому було дуже приємно робити, бо була добра співпраця з о. Настоятелем і з Буд. Комітетом.

Прот. Колісник з Лондону, що перший поміг зорганізувати цю Громаду, коли перші Богослуження відбувалися ще в Народньому Домі, — говорив на тему досягнення високих становищ українцями в Канаді.

Пані Бурдейна — голова відділу С.У.К. у Брентфорд склала привіт і сказала кілька слів про співпрацю в Громаді.

Молодий д-р Никіфорук, дентист з Брентфорду, склав привіт і також говорив про співпрацю українців.

Прот. В. Федак з Гамілтону, складаючи привіт, признав, що тутешня така мала й молода Громада, а так багато зробила, що придбала майже все до своєї церковці; це показник дружнього співжиття в Громаді.

Пан Чира — питомець Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, сказав кілька гарних слів.

Кінцеве слово сказав о. Прот. Й. Тріска — настоятель парафії в Брентфорді і в Вотерфорді; він п о д я к у в а в ВПреосв. Владиці за прибуття, всім Отцям, делегатам і всім гостям, що прибули звеличати це Свято. Н. Іванець роздав декому ті Грамоти, що були готові, а решту буде доручено пізніше.

Свято закінчено співом „Достойно есть" та „Іспола еті Деспота".

Учасник.

ВІНЧАННЯ М. І С. ОСТРИЖНЮКІВ

Вінніпег, Ман.

Михайло Юрій Остриженюк і Савеля Сторожук повінчалися в Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу 3-го травня 1958 р. Тайну Вінчання звершили парох Катедри о. М. Юрківський, о. д-р С. В. Савчук і о. П. Дорош при співі хору під управою Володимира Богоноса. Дружбами й дружками були: Тарас Монастирський, Ярослав Остриженюк, Василь Процюк, Йосиф Остриженюк, Віра Сторожук, Надія Сторожук, Соня Боднарчук і Евгенія Костинюк.

Михайло Юрій — син Михайла й Марти Остриженюків, які є активними членами Катедри Пресв. Тройці, щирими спомагачами Колегії Св. Андрея й інших українських організацій. Родичами Савелі є Михайло й Софія Сторожуки, які мешкають у Вайті й беруть активну участь в повному крузі українського життя української греко-православної парафії й Українського Народнього Дому й інших організацій Вайти та південної Манітоби. П-во Остриженюки й п-во Сторожуки та їх подружені діти є членами Катедральної Громади.

Обоє молоді відомі як активні сумківці Михайло Юрій працював з молоддю при Катедрі. Він чудово грає на акордеоні і постійно пригравав українським танцюристам, які виступали на концертах. Був він учнем Літніх Курсів Колегії Св. Андрея. Вишколювався в Українській й Недільній школах при Катедрі Пресв. Тройці. Закінчивши державну школу у Вінніпегу, Михайло Юрій почав працювати в електротехнічній фірмі, в якій він вивчався не електротехніка. Це технічне знання він з успіхом засвоїв, і нині має звання підмайстра електротехніки, яке дає йому право заснувати власне підприємство.

Пані Савеля Остриженюк широковідома у Вайті, південній Манітобі й Вінніпегу як активна сумківка й інструкторка українських народніх танків. Вона вишколювалася при церкві Пресв. Тройці й при Українському Народньому Домі у Вайті. Вона була також ученицею Літніх Курсів Колегії Св. Андрея.

Родичі молодої пари можуть бути горді за своїх дітей, які вже немало причинилися до розвитку українського культурно-освітнього життя в Манітобі. Український загал, а особливо Громада Катедри Пресв. Тройці горда, що має в членстві цю молоду пару, яка своїми особистими даними й фаховими здібностями збільшує надії майбутности Громади, яка має незвичайно велике число молодих віком членів.

З нагоди Вінчання були зложені слідуючі пожертви: На фонд Катедри Пресвятої Тройці: Михайло Юрій і Савеля Остриженюки 5 дол., Михайло й Марта Остриженюки 5 дол., Михайло й Софія Сторожуки 10 дол. На пресовий фонд „Українського Голосу" Михайло й Марта Остриженюки 2 дол., Михайло й Савеля Остриженюки 5 дол. На пресовий фонд „Вістника": Михайло й Марта Остриженюки 3 дол., Михайло й Софія Сторожуки 5 дол.

ЮМ.

СВЯТО МИКОЛАЯ

Сен-Кетеринс, Онт.

Свято Миколая Українська Православна Громада в Сен-Кетеринс влаштувала в 1958 році 21-го грудня; під проводом і старанням пані добродійки Гліцької і о. П. Гліцького це Свято відбулося силами дітей Рідної й Недільної шкіл, у залі парафії Св. Юрія.

Прибуло відносно багато родичів і гостей з діточками. Діти співали колядки — „Бог Предвічний" та інші. Кількоро дітей гарно деклямували віршики. Чудово був виконаний живий образ „Поклону мудреців Новонародженому Дитяткові-Ісусові".

„Св. Миколай" привітав усіх присутніх, а зокрема — дітей. І він роздав дітям дарунки; а діти справді заслужили собі на це.

На закінчення цього коротенького допису слід побажати цього, чого, треба вірити, кожен присутній на Святі щиро бажав у душі, а саме: Дай то, Боже, щоб наша Рідна школа все далі збільшувалася числом наших діточок, бо тільки тут вони будуть єднатися спільним рідним словом і рідним духом.

Маргарита Пилипчук.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Ардмор, Алберта.

У суботу 31 січня ц. р. чисельна громада сусідів і знайомих — коло 25 родин, несподівано з'їхалися до п-ва Андрія й Параски Крілів, щоб привітати їх з 25-літтям їхнього подружнього життя.

Вечір тієї родинної урочистости пройшов у теплому, щиросердечному настрої, — всі почувалися тут немов одна родина. Під час гостини й культурних товариських розваг присутні побажали Ювілятам многих і благих літ та щасливо дочекати ще 50-ліття подружнього життя.

Господарями цієї урочистости були п. Стефан Якимчук і Леон Цабай, дружбою — п. Дмитро Ребчук, який був дружбою також ще на Вінчанні п-ва Крілів — 25 років тому; за дружку була пані Никула.

На заклик п. Ів. Никули зібрано пожертви на нашу пресу, — зложено 5 дол., що їх вислано на „Вістник".

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ВІДДАНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Гемилтон, Онт.

У день Різдва Христового подружжя Юрій і Петруня Українці були зворушені до сліз, коли несподівано були запрошені до столу, прикрашеного великим весільним короваєм із свічками по боках. Це приготовано для звеличання Ювілею 50-ліття старенькім 73-літньому Юрієві і 72-літній Петруні, — родичі, діди і прадіди.

Ця урочистість мала відбутися ще у травні минулого року, але тоді вона не відбулася через неможливість деяким дітям прибути на той час.

Шан. Ювіляти мають 3 дочки і 3 сини, 14 внуків і 8 правнуків.

Пан Юрій Українець приїхав до Канади в 1926 р., а по рокові спровадив усю сім'ю: три дочки (одна з них замужня з малою дитиною), зятя і двох синів. Панство Українці купили фарму (ліс) у Гронлід, Саск., де перебули аж до 1956 р. Коли діти розійшлися, старенькі Ювіляти вирішили залишити фермерування і за порадою дітей виїхати до Гемилтону, тут їхні два сини й одна дочка, і тут вони знайшли собі спокійне місце при дітях.

Цікаво було б подати в сірих рядках друку тяжкі гарування Шан. Ювілятів, яке вони пережили; і тепер вони з сльозами на очах оповідали оту неймовірну минувшину, що нагадує собою моменти з монументальної книги „Сини Землі" І. Киріяка.

Певна річ, це свято, що відбулося тільки в родинному оточенні, мало вже інший характер, ніж те, що відбувалося 1908 року в селі Красівці, Тернопільського повіту.

Треба згадати, що Шан. Ювіляти є членами Української Греко - П р а в о славної Громади Св. Володимира в Гемилтоні, а перед прибуттям до Гемилтону вони були піонерами Громади Св. Вознесення в Гронлід, Саск., та читачами „Вістника" понад 20 років.

З цієї нагоди привітано Шан. Ювілятів численними листами й телеграмами, а діти щедро обдарували їх подарунками, як також шлюбними перстенями

М. Павлишин.

П О Д Я К А

Приємно мені з родиною на сторінках нашого дорогого церковного часопису зложити щиру подяку своїм ВП. Парохіянам у Громаді Вернон, Б. К., що так гідно зійшлися були до церковної залі привітати мене і родину з нашим прибуттям на парохію до цієї теплої Британської Колумбії.

Дякуємо Церковній Громаді за дарунок, який вручила нам молоденька школярка Рідної й Недільної шкіл Сильвія Попович, та за квіти від Жіночого Товариства, вручені п. Василиною Кучер.

Було багато привітів для нас, однак, щоб не поминути імені когось із шановних промовців, „не бизуюся", уживши свого рідного бойківського вислову, згадувати поіменно.

Дякую і Громаді у Ревелсток, що хоч самі, через далеку віддаль, не могли прибути на той раз до Вернон і взяти спільно участь, однак дарунок прислали поштою.

За цю велику щирість до нашого Священства нехай усіх Вас, Дорогі Брати й Сестри, Всемогучий Господь нагороджує здоровям та подасть нам у любові й єдности спільно працювати для ще більшого скріплення Святого Православія тут на канадійській землі та на добро й славу нашого українського народу.

Свящ. Г. О. Василів з родиною.

ХРЕЩЕННЯ ДОНЕЧКИ П-ВА ЗЛОЧЕВСЬКИХ

Содбурі, Онт.

25-го грудня 1958 р. в українській греко-православній церкві Св. Володимира о. Митроф. Прот. Д. Денисюк охрестив донечку п-ва Володимира й Анни Злочевських, Олександру.

Хресними батьками були: п. М. Назарук і п-ні П. Волинська.

По звершенні Св. Тайни Хрещення, в домі п-ва Злочевських відбулася гостина.

З цієї нагоди гості, приятелі п-ва Злочевських, п. п. К. Ткаченко, М. Назарук, М. Волинський, О. Мельничук, М. Марченко, І. Копач і господар дому п. В. Злочевський, зложили свої пожертви на фонд сплати церковних боргів та 5 дол. призначили на „Вістник".

Усі свідомі українці в Канаді й поза нею горді своїм релігійним часописом „Вістником".

„Вістник" є відданим оборонцем Української Православної Церкви, і на кожному кроці відбиває ворожі наступи на нашу Рідну Церкву, що йдуть зо всіх сторін.

Усім, що жертвували на „Вістник", щира подяка, а п-ву Злочевським нехай Господь допоможе виховати своїх дітей на гідних синів і дочок свого українського народу, на добрих канадійських громадян та щирих вірних своєї Рідної Української Православної Церкви.

І. Г.

РІЧНІ ЗБОРИ УКР. ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ В МУСДЖА, САСК.

У неділю 21 грудня 1958 р. відбулися збори Церковної Громади Св. Володимира. На голову Зборів вибрали п. М. Гулуцана, а на секретаря п. Івана Рурика.

Збори відкрив п. М. Гулуцан, і в своїй вступній промові він зясував їх ціль. Він згадав також, яку муравлину працю вклало членство в будову тутешнього Божого Храму, — так що нині нам приємно, що ми знаходимося у своєму власному будинку; а все це творить у нас наша висока ідея, яка й призвела нас до поставлення на цьому будинку Трираменного Хреста, щоб до нього вернулися всі українці, які відблукалися від нього.

Промова п. Гулуцана була релігійно-патріотична і така речева, що всім хотілося її слухати.

Обширний звіт склав п. І. Назаревич від початку до кінця.

Пан М. Лизанівський звітував про „Бінго" кожного тижня.

Дальше відбувся вибір нового Заряду на 1959 рік.

До Заряду ввійшли: голова п. В. Данкевич, заст. голови А. Олійник, рекор. секр. Вол. Шипиляк, скарбник В. Сахній, фін. секр. І. Назаревич; господарі: Г. Васлин, П. Мацюра; Контрольна комісія. І. Рурик, М. Кошман. С. Гальчик. Комітет збирання фінансів: С. Кошман, К. Бозак, С. Гальчик.

На закінчення промовив нововибраний голова п. Данкевич; він просив усіх жити у взаємній любові і співпраці, бо тільки тим чинником переможемо і дійдемо до наміченої мети.

Молитвою „Достойно є" закінчено збори.

Вол. Шипиляк, Секретар Церковної Громади.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ОЛЬГА КУПЧИК-ДАНКЕН
(Поминальне Богослуження)

У суботу 24-го січня 1959 року в українській греко-православній церкві Всіх Святих в Дорбен, Ман., було відслужено Поминальне Богослуження в память покійної Ольги Данкен з роду Купчик, яка відійшла з цього світу трагічною смертю.

Покійниця народилася в Тонбері, Саск., 24-го березня 1928 р. Її родичі Ілля й Юстина Купчики живуть у Беніто, Ман. (Мама Юстина тепер після операції лежить у лікарні). По закінченні з добрим успіхом школи медсестер (норс) покійна Ольга працювала в лікарні у Дафині, Ман., й у Ванкувері, Б. К.

У червні 1958 р. вона вийшла замуж за адвоката Данкена. Але недовго тривало між ними подружне життя, бо вже з самого початку теща (мати чоловіка Ольги) Данкен довела їх до розлуки, і продовж деякого часу вони жили окремо одне від одного, — обоє у Вентката, Каліфорнія, ЗДА. Однак і розлука молодого подружжя не заспокоїла тещу Данкен, і вона значною сумою грошей підкупила двох убивників, щоб вони звели Ольгу зо світу; і вони 17 листопада 1958 року замордували її, а при тому в нелюдський спосіб тортурували. Як писала преса — може й напівживу закопали нещасну мученицю в землю . . .

Про цей несамовитий злочин над нещасною Ольгою широко подавали преса, радіо й телевізія. Процес і слідство в цій справі все ще продовжується, викриваючи все новіші подробиці цієї понурої трагедії.

По Богослуженні Поминки відбулися в домі п-ва Василя й Марії Савчуків у Беніто, Ман.

Рідні, знайомі і всі присутні на Поминальному Богослуженні помянули „не злим, тихим словом" її на знак великої пошани й любови до покійної Ольги — за її добродійну працю для людей, бо була вона дуже совісною, чутливою медичною сестрою (норсою); як правдива християнка, вона завжди і всюди жертвувала себе, щоб полегчувати терпіння страждущим хворим, і вкладала тут багато свого доброго серця. Отже всі присутні помянули Покійну також створенням їй Невянучого Вінка, — з ініціятиви о. Е. Труфина склали $18.50, і з цієї суми, за згодою п. Іллі Купчика — батька Покійної, призначено 8 дол. на „Вістник" і $4.50 на клішу та 6 дол. на „Укр. Голос".

Вп. Жертводавцям щира подяка! Велике спасибі й усім тим вірним, що потрудилися ці Поминки приготувати, бо таким способом вони як могли так старалися підтримати родичів Покійної у переношенні такого великого горя, єднаючись з ними своїми спільними молитвами.

Страждущим Родичам Покійної сердечні вислови щирого християнського співчуття, а скорбній Матері — ще й скорого одужання, щоб повернулося їй здоровя, так болісно підірване з приводу

такої великої безповоротньої втрати й такого найбільшого горя, якого вона зазнала. Нехай же Господь Бог подасть бл. п. Ользі життя вічне в оселях Своїх, де немає ні болю, ні журби, ні зідхання, — а життя безконечне!

Вічна Їй Память!

о. Е. Труфин.

БЛ. П. ІВАН ЯРЕМА

(Заупокійна Служба Божа)

Іван Ярема народився 13 серпня 1936 р. в Бонивіл, Алберта. Трирічною дитиною зіставив його батько, що згинув у нещасливому випадку, і крім Івана полишив ще троє дітей та дружину Агафію.

Молода вдова старалася давати дітям якнайкраще виховання, та все ж їй самій приходилося тяжко давати раду на фармі, тому й вона в 5 років по смерті свого мужа виходить вдруге заміж за Михайла Лучака і разом з родиною перенеслася до Вернон, Б. К., а в особі Михайла знайшла відданого чоловіка і гідного батька нерідним дітям

Бл. п. Іван був надзвичайно здібною дитиною в школі, був усіми люблений — як своїми, так і чужими, за його щирість, лагідність і вирозумілість. Належав до СУМК, а навіть був головою в товаристві; належав до атлетичного товариства у Вернон, брав участь у грах навіть поза своєю провінцією, тому й не дивно, що місцева англомовна преса з приводу його смерті подала була довшу статтю. Помер 25 січня 1957 року по кількамісячній недузі, полишаючи в великому смутку родичів, дві сестри й брата.

Родина не забуває Покійного, і 24 січня ц. р. в укр. греко-прав. церкві у Вернон відбулася Заупокійна Служба Божа, що її відправив о. Г. Василів з участю великого числа вірних, а опісля відбувся обід у залі під церквою. Мама, не забуваючи свого сика, що 2 роки тому перенісся у вічність, пожертвувала 5 дол. на Богословську Школу, бо мала намір ще за життя свого сина й туди його послати. Та коли Всемогучий змінив її пляни, то вона хоч цією маленькою пожертвою хоче підпомогти справу вищої теологічної науки, а на могилу своєму синкові шле жмут ось цих кілька стрічок:

Два роки вже проминуло, третій наступив,
Як Ти сину, нас у смутку полишив.

Твоя мати за Тобою сльози проливає,
Як згадує Тебе, сину, жаль серце стискає.

Полишив Ти рідну маму, брата й дві сестрі,
Що Тебе не забувають вдень і уночі.

Полишив Ти родиноньку і друзів багато,
Бо Тебе, мій любий сину, всі мали за брата.

Як родина, так і чужі Тебе споминають,
Що другого вже такого крім Тебе не мають.

І ми будемо за Тебе Господа благати,
Щоби Тобі у могилі легче спочивати.

Знайомий.

БЛ. П. ЯКИМ БОЙКО

У неділю 7-го грудня 1958 року відійшов з цього світу в лікарні в Радвей, Алта, Яким Бойко, проживши 72 роки.

Походив він з села Поздимира, Сокальського повіту в західній Україні, а до Канади прибув 19-літнім хлопцем 1905 року; спинився у Вінніпегу і тут рік працював робітником на залізній дорозі, а по році побуту в Канаді повернувся до рідного краю.

По 2-х роках він знову в Канаді, — в околицях Едмонтону працює на різних роботах і то роботах важких, бо в той час для наших переселенців знаходилася, і то з трудом, тільки важка праця, праця лопатою. І на цій праці Яким зайнятий аж до 1915 р. коли одружився з Марією з дому Смаль, і тоді вже з своєю дружиною корчують фарму брата Марії, Івана Смаля, а з приходом на світ їх одинокого сина, Стефана, Яким дістав власний гомстед, тобто ліс і корчі, в околиці Радвей, і туди він переселює свою родину. Але з такої „фарми" неможливо було виживити себе й родину, і Яким оставляє молоду жінку й синочка, а згодом і других своїх дітей, і знову цілих 15 років він на різних роботах в околицях Едмонтону, а тільки деколи навідується до родини, і то не раз пішки 60-70 миль, бо жаль було того кривавицею своєю запрацьованого гроша, щоб оплатити собі подорож. Покинувши по 15-х роках працю, повертається Яким додому, стає канцлером у Радвей через 8 років, і помагає дружині корчувати свій гомстед. А коли Стефан пішов до школи, то родичі його були вже „багаті", вони вже мали 12 акрів землі. А все ж таки посилають до школи і Стефана, і троє дітей-дівчат, бо ні Яким, ні Марія не хотіли, щоб їхні діти бідували так, як бідували вони.

З подружжя у них є четверо дітей. Найстарший — це вищезгаданий син Стефан. Це колишній вихованець Інституту ім. М. Грушевського, а згодом — Інституту Св. Івана. А тепер він, Стефан, директором державної школи в Радвей і генеральним провідником С.У.М.К. Він одружений з Василиною з дому Райчиба, і проживають вони в містечку Восетна, що близько Радвей, де й пані Василина вчителює. У них одна маленька доня, що народилася була близько перед смертю свого дідуся.

Найстарша з дочок — це Катерина, замужня за Іваном Зіником. Вони фармерують у Восетні, а в родині двоє дітей. Пані Катерина Зіник дуже діяльна в нашій Церковній Громаді; вона зразкового християнського виховання, а в місцевому Жіночому Товаристві займає відповідальні становища майже рік за роком. Минулого року вона вела також Українську школу в Восетні

Друга дочка — Анна, зам. за Юрієм Ілащуком. Вони проживають у Радвей. Юрій працює механіком в місцевому ґаражі, а його дружина Анна вже з давніх літ діяльна в нашій Церковній Громаді і в місцевому Жіночому Товаристві. Третя дочка — Павлина, зам. за Филипом Літерським. Він будівничий, а мати, хоч і виховує троє своїх дітей, також активна в нашій Церковній Громаді, як і в Жіночому Товаристві.

Пок. Яким був спокійної і лагідної вдачі, і загально люблений всіми. Коли тільки слабість відходила на час від нього, то він приходив і молився у своїй Рідній Церкві, приступав до Св. Таїнств, був членом нашої Громади в Радвей, а що був добрим християнином і щирим українцем — то про це свідчать так церковна, як і національна діяльність його дітей.

Похорон пок. Якима відбувся в середу 10-го грудня 1958 р. У вівторок увечері місцевий о. Парох відслужив у домі Покійного в Восетні Парастас, а в середу вранці перевезено тіло Покійного до української православної церкви в Радвей, де була відслужена Заупокійна Св. Літургія і Чин Похорону. На ці Відправи прибув також, з Едмонтону, колишній о. Парох Радвейської Округи Впреп. о. Прот. М. Фик. По закінченні Похоронних Відправ спочив Покійний на місцевому православному цвинтарі.

При Останньому Цілуванні зложили присутні в церкві $34.85, з чого 10 дол. вислано на „Вістник", а 5 дол. „Укр. Голосові"; а решту передану до каси Церковної Громади.

Родині пок. Якима висловлюю сердечні співчуття з приводу смерті їх мужа, батька й дідуся, а душу пок. Якима нехай Всемилостивий Господь прийме у Себе — там, де вже немає ні болю, ні журби, ні скорботи, але життя вічне.

Вічна Йому Память!

о. О. Фляк.

П О Д Я К А

По втраті дорогого й улюбленого нам Мужа, Батька й Дідуся складаємо щиру подяку всій родині, сусідам і знайомим, які співчували нам у нашім великім смутку і взяли участь у Похороні.

Щиро дякуємо всім тим, що зложили вінці й квіти на домовині Покійного. Дякуємо також усім тим, що, відчуваючи наше горе, надіслали листи співчуття, або висказали тепле слово розради.

Сердечно дякуємо Всеч. о. О. Флякові, нашому доброму Душпастиреві, за Похоронні Відправи, за його щирі слова розради та за прощальні слова. І складаємо щиру подяку Всеч. о. Прот. Фикові, що приїхав з Едмонтону взяти участь у Похоронній Службі Божій і тим самим подати розраду родині Покійного.

Також складаємо слово подяки Жіночому Товариству в Радвей, які з великою щирістю працювали й приготовили поминальний обід.

Дружина Марія, діти і внуки.

БЛ. П. ІВАН ГУДИМКА

У вівторок 13 січня 1959 р. в Інсінгер, Саск., прийнявши Св. Тайни Сповіді і Причастя, в Бозі упокоївся на 97 році життя бл. п. Іван Гудимка.

Покійний народився в с. Горошівці, Буковина. До Канади прибув 1897 р. й поселився в околиці Інсінгер, Саск.

Перших 8 років працював як робітник у фармерів, а згодом набув власну фарму, на якій тяжко працював з своєю вірною дружиною Настасією, з роду Гнатюк.

Вони виховали 5 дітей і дочекалися 24 унуків та 10 правнуків. Від 1936 р. пок. Іван повдовів, і в смутку, самітний працює на фармі. Десь 2 роки тому передає фарму внукові Іванові Гудимці, який доглядає його до смерті.

Похорон і Служба Божа відбулися в церкві Св. Ап. Петра й Павла в Інсінґер 16 січня ц. р. Покійного похоронено на цвинтарі біля церкви. Присутні під час Послідныого Цілування, на заклик пароха о. П. Бублика, зложили на Невянучий Вінок $13.06, з чого призначено на пресовий фонд „Вістника" 10 дол. і на „Віру й Культуру" 3 дол.

Потім у залі під церквою відбувся поминальний обід з участю всіх присутніх; обід приготували діти й внуки бл. п. Івана.

Усім В. П. Жертводавцям сердечна подяка! Бл. п. Іванові нехай канадійська земля, яку він так щиро любив, буде легкою!

Вічна Йому Память!

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ
БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

ЕДМОНТОН, Алта. Петро Василишин прислав пожертву 10.00

ВИТКІВ, Саск. Всеч. о. О. Хомяк прислав пожертви від слідуючих жертводавців-парафіян

Августин Н. Іванчук 10.00
Володимир Никифорук 10.00
Григорій Іванчук 10.00
Андрій Кіндрачук 10.00
Михайло Нічик 10.00
Роман Олексюк 5.00
Богдан Свистун 5.00
Володимир Сорока 5.00
Василь Палійчук 5.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Григорій Раденко прислав свою пожертву 25.00

ГАЄС, Саск. На руки пароха Округа Гаєс, Всеч. о. П. Зубрицького слідуючі парафіяни зложили свої пожертви

С. Герега 20.00
М. Андрусяк 20.00
о. П. Зубрицький 10.00
Василь Сорочук 10.00
Андрій Стефанюк 10.00
Никола Деметрик 5.00
Іван Ковч 5.00
Василь Сирота 5.00
Іван Богуський 5.00
Нестор Олійник 5.00
Ілля Герега 5.00
І. Сирота 5.00
Андрій Бремвел 5.00
Павло Курковський 5.00
Дмитро Ягінськой 5.00
Рудольф Заватський 5.00
Петро Олійник 2.00
Агафія Банаховська 2.00
Олекса Сирота 2.00
С. Тимрик — Арран, Саск. 5.00
Олекса Павлишин — Бенито, Ман 5.00
Василь Марценюк — Арран, Саск. 5.00
Прокоп Савчук — Арран, Саск. 5.00
Іван Керелюк — Арран, Саск. 2.00
Іван Анака — Стінен, Саск. 5.00
Параска Вигнан — Стінен, Саск. 1.00
Василина Чорна Стінен, Саск. 0.50

НОРКВЕЙ Саск. Дальші пожертви на руки о. П. Зубрицького

Волтер Лис 50.00
Григорій Охітва 20.00
Волтер Адамс 10.00
Франко Адамс 5.00
Джек Наклія 5.00
Олекса Буртик 5.00
Іван Лазарук 5.00
Никола Охітва 5.00
Фрид Олійник 5.00
С. Бойчук 5.00
Лоренс Юрків 5.00
Іван Бабюк 5.00
Фрид Макарчук 5.00
Йосиф Лукей 5.00
Григорій Макарчук 5.00
Василь Ковч 2.00
Марія Макарчук 2.00
Джордж Дектеров 2.00
Федь Рудачик — Арабелла, Саск. 25.00

РАВНД ГИЛЛ, Алта. Пожертва місцевої Укр. Гр.-Православної Громади 10.00

ЛАШИН, Кве. Пожертва п. Николи Максимича 10.00

РЕДЖАЙНА, Саск. Збірка на похороні бл. п. Параскеви Анклевич, на заклик о. Прот. Апонюка 10.00

САСКАТУН, Саск. Слідуючі пожертви прислав о. М. Боднарчук:

П. Антонійчук 3.00
Василь Букурак 3.00
Дмитро Букурак 2.00
Павло Хомета 2.00
Ярослав Залещук 2.00
І. Томкевич 2.00
І. С. Михайлюк 1.00
Василь Коновалик 1.00
Г. Кінаш 1.00
А. Сень 1.00

ГРОНЛИД, Саск. З нагоди хрестин синка панства Пачуків, Василя Андрія, на заклик о. Е. Приступи, гості зложили пожертви на суму 22.00

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. Н. Совсуна 20.00

ВЕЛЛЕНД, Онт. Збірка на похороні бл. п. Андрія Кисилиці, на заклик о. Ю. Ференсіва $10.00

ТОРГИЛД, Алта. Пожертва п. Луки Гавалки 10.00

ВИШАРТ, Саск. Пожертва панни Марії Керелюк 10.00

Пожертва п. Григорія Шевчука 10.00

ВАСЕТНА, Алта. Заряд місцевої УГПГромади прислав пожертву від слідуючих парафіян:

Василь Зіник 5.00
Никола Захарко 5.00
О. Денесюк 5.00
Андрій Швець 5.00
Стефан Макай 2.00
Стефан Криса 2.00
Андрій Дегод 2.00
Андрій Ванечко 2.00
Никола Дегод 2.00
Гнат Бойко 2.00
Михайло Павельчук 2.00

ЛІДЕР Саск. Пожертва п. Аксентія Палпичука, яку переслав о. Прот. В. Апонюк 100.00

БОРДИНҐТОН Онт. Пожертва п. Валентина Сомчинського, яку переслав о. Прот. В. Федак 15.00

ДАВФИН, Ман. Пожертва панства Павла і Целіни Кравчук 10.00

БЮКЕНАН, Саск. Пожертви парафіян місцевої УГПГромади, які прислав о. В. Слюзар:

С. Кінащук 10.00
Е. Василів 5.00
Н. Дорошенко 5.00
С. Татнаш 2.00
Ю. Тарновецький 2.00
М. Господарчук 2.00
І. Шкварчук 2.00
Пан М. Рурак 1.00
П. Библів 1.00
Пані І. Федак 1.00
М. Гривай 1.00

ГАББАРД, Саск. Пожертва п. Івана Фільмеса 15.00

РОССБОРН, Ман. Пожертва п. Дмитра Павчука 5.00

НЕЙТАЛ, Б. К. Пожертва пані Антоніни Пашкевич 5.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертва української спілки „Роджерт Дейрі Лтд." за підписами пп. Н. Грабовського, С. Кривоуса і Е. Кочі 100.00

ПОЖЕРТВИ НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД

АРАБЕЛЛА, Саск. Пожертва панства Федора і Домки Рудачиків, яку прислав о. П. Зубрицький. $25.00

ГЛЕН ЕЛДЕР, Саск. Збірка о. П. Зубрицького 5.15

КРЕЙҐЕНД, Алта. Збірка о. М. Стеценка 6.50

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Пожертва Укр. Жіночого Т-ва „Доньки України" 50.00

МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука 38.65

Пожертва п. Ф. Шника, прислана о. М. Крищуком 5.00

БРОССО, Алта. Збірка о. М. Крищука 11.35

ЛУЖАНИ, Алта. Збірка о. М. Крищука 10.00

МОРКЕМБ, Алта. Збірка о. М. Крищука 5.90

МУСІДОРА, Алта. Збірка о. М. Крищука 18.00

СЛАВА, Алта. (Полудне) Збірка о. М. Крищука 16.00

СЛАВА, Алта. (Північ) Збірка о. М. Крищука 11.25

КОЛЯДА НА ДІЄЦЕЗІЯЛЬНИЙ ФОНД, 1959.

РОССБОРН, Ман. Коляду прислав о. І. Куляш 21.00

ҐРЕССЛЕНД, Алта. Коляду прислав о. М. Стеценко 4.45

КРЕЙҐЕНД, Алта. Коляду прислав о. М. Стеценко 9.00

САРРЕЙЛ, Алта. Коляду прислав о. М. Стеценко 17.95

БОЙЛ, Алта. Коляду прислав о. М. Стеценко 9.00

АТАБАСКА, Алта. Коляду прислав о. П. Блажук 12.00

ФЛИН ФЛОН, Ман. Коляду прислав Заряд Церковної Громади 31.75

ҐВАЙТВІЧ, Саск. Коляду прислав о. П. Зубрицький 19.00

АРРАН, Саск. (Місто) Коляду прислав о. П. Зубрицький 11.25

НОРКВЕЙ, Саск. Коляду прислав о. П. Зубрицький 10.00

МЕЙБРИДЖ, Саск. Коляду прислав о. П. Зубрицький 9.00

СТІНЕН, Саск. Коляду прислав о. П. Зубрицький 3.00

АРРАН, Саск. (Кобзар) Коляду прислав о. П. Зубрицький 3.00

КАДЕТ, Саск. Коляду прислав Заряд Церковної Громади 15.00

ВИПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ

У „Вістнику" за 1-го лютого 1959 р. сталася похибка в оголошенні пожертви на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея. Було подано, що п. М. Ґлек прислав збірку на суму $25.40, зібрану на Поминальному Богослуженні по померших членах парафії **ВАТСОН, Саск.**, а має бути: **ВИМЕР, Саск.**

У В А Г А ! У В А Г А !

Імпреза на Фонд Будови Памятника Т. Шевченкові

Драматичний гурток „Боян" у Вінніпегу виступить з постановкою оперети

„Ч о р н о м о р ц і"

21 березня ц. р. у Вінніпезі, в залі УНО, вул. Мейн ч. 835; початок о год. 8 вечора.

Вистава запланована в порозумінні з місцевим відділом КУК, і ввесь дохід з неї буде призначений як вклад до Фонду Будови Памятника Тарасові Шевченкові

Управа Драматичного Гуртка при Товаристві „Боян" у Вінніпезі.

Підручники для Українських (Рідних) Шкіл

У Книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники для Українських (Рідних) Шкіл:

Нова ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І. Шклянка) $1.75
Читанка МАРУСЯ (І. Киріяк), буквар .... .85
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б. Романенчук) 1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА, граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови 1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчук) 1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчук) 2.00
РІДНЕ СЛОВО, Читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Леонід Білецький) 1.50
УКРАЇНОЗНАВСТВО В ШКОЛІ, Програма й Дидактика (К. Кисілевський), підручник для учителів 1.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

БЕРЕЗЕНЬ:

22. Неділя — Селкірк, Брендон, Стед, Тиндал
29. Неділя — Ґонор, Кенора, Транскона

КВІТЕНЬ

5. Неділя — Поплар Парк, Кенора, Тиндал, (Вел. Сповідь)
12. Неділя — Брендон, Бозежур, Сулукавт, Транскона, (Вел. Сповідь)
19. Неділя — Портедж Ля Прері, Дуфрост, Кенора, (Вел. Сповідь)
26. Неділя — Брендон, Ґонор, Транскона, (Свячення верби, і Вел. Сповідь)

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

БЕРЕЗЕНЬ:

22. Неділя — Едмор
27. Пятниця — Шіго місто. Сповідь для дітей о год. 5 веч.
28. Субота — Шіго місто. Служба Божа о год. 9 рано
28. Субота — Фовм Лейк. Сповідь о год. 7 веч.
29. Неділя — Фовм Лейк
29. Неділя — Шіго Полудневе (Сповідь)

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. С. ҐРЕДІЛЬ

БЕРЕЗЕНЬ:

22. Неділя — Сеньків (Сповідь)
29. Неділя — Сірко (Сповідь)

КВІТЕНЬ

5. Неділя — Вайта (Сповідь)
7. Вівторок. Благовіщення — Сандвен (Сповідь)
12. Неділя — Сеньків (Сповідь)
15. Середа (Поклони) — Вайта
17. Пятниця — Арбака Св. П. П. (Сповідь)
19. Неділя — Вайта (Сповідь)
24. Пятниця — Арбака Св. Мик. (Сповідь)
26. Неділя Цвітна — Сірко (Сповідь)
30. Четвер. Страсти — Вайта

Vita, Man., Ph. 21.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

БЕРЕЗЕНЬ:

22. Неділя — Енвіл (Сповідь)
29. Неділя — Ґилберт Плейнс. (Сповідь).

Щонеділі Вечірня о 7 год. вечора в Дафині.

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4794

о. Е. ТРУФИНА
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Етелберт (Сповідь)
28. Субота — Етелберт (Сповідь для дітей)
29. Неділя — Дорбен (Сповідь)

КВІТЕНЬ
4. Субота (Сповідь вечером) — Пайн Ривер
5. Неділя — Пайн Ривер (Сповідь)
7. Вівторок. Благовіщення — Венлав (Сповідь)
11. Субота — Гарленд (Сповідь)
12. Неділя — Етелберт (Сповідь)
15. Середа (Поклони — Етелберт 8 год. веч.
18. Субота — Пайн Ривер (Сповідь)
19. Неділя — Зелена (Ворд) (Сповідь)
25. Субота — Етелберт (Сповідь)
26. Неділя Квітна — Боян (Сповідь)
30. Страсний Четвер — Етелберт, Страсти 8 год. веч. — Пайн Ривер, Ман.

Address: Box 71, Ethelbert, Man.

о. П. САЦЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Стрий (Сповідь 9 год. рано)
29. Неділя — Давнінг (Сповідь 9 год. рано)

КВІТЕНЬ
4. Субота — Смокі Лейк Св. Сповідь і Причастя для дітей 9-та год. рано
5. Неділя — Смокі Лейк, Сповідь 9-та год. рано
7. Вівторок. Благовіщення — Ворспайт, Сповідь 9-та год рано
11. Субота — Вільна Св. Сповідь і Причастя для дітей 9-та год. рано
12. Неділя — Вільна, Сповідь 9-та год. рано
15. Середа — Смокі Лейк. Поклони 6.30 вечора
18. Субота — Давнінг Св. Сповідь і Причастя для дітей 9-та год. рано
19. Неділя — Беліс. Сповідь 9-та год. рано
19. Неділя — Смокі Лейк. Сповідь 9-та год. рано
25. Субота — Спеден Св. Сповідь і Причастя для дітей 9-та год. рано
26. Неділя Цвітна — Спеден. Сповідь 9-та год. рано
30. Четвер Страсти 6.30 год. веч. — Смокі Лейк

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. ІГУМЕН О. ЩЕРБАНЬ
БЕРЕЗЕНЬ·
22. Неділя — Пено (Сповідь)
29. Неділя — Равнагин (Сповідь)

КВІТЕНЬ
5. Неділя — Торсбі (Сповідь)
7. Вівторок Благовіщення — Брудергайм (Сповідь)
12 Неділя — Едмонтон. Канонічна Візитація Владики Митрополита і 40-й Ювілей нашої УГПЦеркви в Канаді, на який запрошується всіх вірних Підедмонтонського Округу.

Address: 9630—109th Ave., Ph. 23012. Edmonton, Alta.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Вестлок (Сповідь)
29. Неділя — Сангудо (Сповідь)

ПОВІДОМЛЕННЯ: Цим повідомляється українське громадянство м. Вестлок і Околиць, що в неділю 22-го березня 1959 р. відбудеться о 2-ій год. по полудні Академія з Концертом на честь українського генія Т. Г. Шевченка. Свято почнеться Панахидою, що її відслужить місцевий священик. Це Свято відбудеться заходами членів Української Православної Громади у Вестлок.

ЗАПРОЩЕННЯ: Цим запрошується всіх українців м. Сангудо і навколишніх місцевостей на Шевченківське Свято. Свято відбудеться в неділю 29-го березня ц. р. вранці о 10-ій год., в шкільній місцевій авдиторії буде Св. Служба Божа, що її відслужить о. П. Блажук; буде відслужена й Панахида по Т. Шевченкові. Академія і Концерт почнуться о год. 1.30 по полудні. Свято влаштовується заходами Товариства Укр. Самостійників.

Address: Box 651 Westlock, Alta, Tel. 436.

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
811 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. ГРИГОРІЙ УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
22. Неділя — Егессі
29. Неділя — Мишин Сіті

Address: Box 200, Agassiz, B. C.

о. СТ. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Кадет
29. Неділя — Ніпавин

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. П. ДОРОША
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Біг Медов
29. Неділя — Тірієн

Address: Box 194. Glendon, Alta.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Стінен (Сповідь)
28. Субота — Сван Плейн Сл. Б. о 8-ій вечора Вечірня та Сповідь
29. Неділя — Сван Плейн

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ:
22 Неділя — Гардентон
29 Неділя — Сарто (Сповідь)

Address: Tolstoi, Man.

о. О. ФЛЯКА
БЕРЕЗЕНЬ:
21. Субота — Восетна, Сповідь і Служба Божа для дітей о год. 9-ій рано
22. Неділя — Восетна, Сповідь і Служба Божа для старших о год. 9-ій рано
28. Субота — Редватер, Сповідь і Служба Божа для дітей о год. 9-ій рано
29. Неділя — Редватер. Сповідь і Служба Божа для старших о год. 9-ій рано — Егремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.

Address: Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Лепін
29. Неділя — Тарнополь (Сповідь)
29. Неділя, Всеч. о. Приступа — Сматс (Сповідь)

КВІТЕНЬ
5. Неділя — Калвоот (Сповідь)
7. Вівторок, Благовіщення — Ст Джулієн (Сповідь)
12 Неділя — Лепін (Сповідь)
12 Неділя — Альвіна, о. Приступа (Сповідь)
19 Неділя — Єллов Крік (Сповідь)
24 Пятниця год. 7 веч. Сповідь шкільної молоді — Вакав
25. Субота 8 год. ранку Служба Божа — Вакав
25 Субота год. 7 веч. — Вакав (Сповідь)
26 Неділя Цвітна — Вакав

Під час Великого Посту кожної середи о годині 10 ранку будуть відправлятися Сорокопусти у Вакав. Страсти будуть проголошені пізніше в якій Громаді відбудуться а це буде залежати яка буде погода. Великодня Сповідь в кожній Громаді о 8.30 рано.

В неділю 29 березня о год. 2 по полудні відбудуться Річні Збори Пітньої Оселі „Зелений Гай" в залі під Церквою у Вакав.

Address: Box 4, Tel. 48 Wakaw, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛИВА:
БЕРЕЗЕНЬ
15 Неділя — Вернон
22 Неділя — Келовна (Сповідь)
29 Неділя — Вернон

КВІТЕНЬ
5 Неділя — Вернон
7 Благовіщення — Вернон
12 Неділя — Вернон
15. Поклони 7 год. веч Вернон
19 Неділя Вернон
26. Неділя Цвітна — Ревелсток (Сповідь)
30. Страсний Четвер — Вернон Страсти 8 год. веч. — Вернон

2602-42 Ave., Tel. 4818 Vernon, B. C.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Медов Лейк
29. Неділя — Витків

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Лужани (Сповідь)
29. Неділя — Гемлин (Сповідь)

Проситься всіх парафіян слідкувати за Богослуженням у своїй громаді та приготовитись до Святої Сповіді, яка буде відбуватися перед Богослуженням.

Адреса: P.O. Box 307 Willingdon, Alta. Tel 49

о. М. КОЛЕНИЧА
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Габард
29. Неділя — Райн (фарми) Сповідь

Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. ІВАНА КУЛІША
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Ґлен Елмо (Сповідь)
29. Неділя — Овкборн (Сповідь)

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
БЕРЕЗЕНЬ:
29. Неділя — Сматс

403 E. Burrows Ave. Box 1416 Tel. PL 22070 Melfort, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Ґресленд
28. Субота — Лак Ла Біш (Сповідь для дітей)
29. Неділя — Боїл (Сповідь для всіх)

Вечірня кожної середи о 8-ій год. вечера, Лак Ла Біш

КВІТЕНЬ
5. Неділя — Лак Ла Біш (Сповідь для всіх)
7. Вівторок. Благовіщення — Крайґент Сповідь для дорослих
12. Неділя — Норал (Сповідь для всіх)
15. Середа Поклони 8 год. вечора — Лак Ла Біш
18. Субота — Крайґент (Сповідь для дітей Р. Ш.)
19. Неділя — Сирейл (Сповідь і Причастя, для всіх)
25 Субота — Ґресленд (Сповідь і Причастя для всіх)
26. Неділя Цвітна — Боїл
30. Страсний Четвер. 7 год. веч. Страсти — Сирейл

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. П. БУБЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Тідор (За ривером)
28. Субота — Інсінгер (Половики)
29. Неділя — Дробот

КВІТЕНЬ
5. Неділя — Інсінгер (м.)
7. Вівторок. Благовіщення — Вестбрюк
12 Неділя — Тіодор (м.)
19 Неділя Інсінгер (Гай вей)
25. Субота — Тіодор (За ривером)
26. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. В. АПОНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Ріджайна
29. Неділя — Ріджайна

КВІТЕНЬ
5. Неділя — Ріджайна
7. Вівторок. Благовіщення — Кендіяк
11. Субота — Прілейт
12. Неділя — Прілейт
19. Неділя Ріджайна
26. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1118

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Гефорд
29. Неділя — Редфілд

КВІТЕНЬ
4. Субота — Борден-Білики
5. Неділя — Кридор
7. Вівторок — Гефорд
11 Субота — Редфілд
12. Неділя — Мейфер
18. Субота — Кридор
19. Неділя — Гефорд
25. Субота — Гефорд
26. Неділя — Редфілд
30. Четвер — Гефорд

Address: Hafford, Sask., Box 163 Tel. 66

Календар Українських Свят

БЕРЕЗЕНЬ:

16 П 3 Початок Вел. Посту.
17 В 4 Преп. Герасима Вол.
18 С 5 Мч. Конона, Преп. Марка
19 Ч 6 Аморейських 42 Муч.:
20 П 7 Сщмч. Херсонських:
21 С 8 Преп. Теофілакта Іcп.,
22 Н 9 Нед. 1 Посту †40 Муч.
23 П 10 Мч. Кондрата, Киприяна,
24 В 11 Софронія Патр. Єрусал.
25 С 12 Теофана Ісп.,
26 Ч 13 Никифора Патр. Царгор.,
27 П 14 Ростислава кн. Київ.,
28 С 15 Мч. Агапія, Пуплія,
29 Н 16 Нед. 2 Посту.
30 П 17 †Преп. Олексія Чол.
31 В 18 Кирила Архиеп. Єрусал.,

КВІТЕНЬ

1 С 19 Березень. Муч. Хризанта
2 Ч 20 Отців Івана, Сергія,
3 П 21 Ап. Якова,
4 С 22 Свч. Василія,
5 Н 23 Нед. 3. Посту.
6 П 24 Преп. Артемія Єп. Тесар.,
7 В 25 Благовіщення Пресв. Бог.
8 С 26 Собор Арх. Гавриїла,
9 Ч 27 Матрони Солун.,
10 П 28 Преп. Евстратія
11 С 29 Марка Єп. Кирила Прп
12 Н 30 Нед. 4. Посту.
13 П 31 Преп Іпатія Чудотв.;
14 В 1 Квітень. Марії Єгипет.
15 С 2 Поклони.

о. Л. ДЯЧИНИ
БЕРЕЗЕНЬ·
22. Неділя — Сторновей (Сповідь)
27. Пятниця — Брокстон (Сповідь)
29. Неділя — Мазепа (Сповідь)

КВІТЕНЬ
5. Неділя — Йорктон (Сповідь)
7. Вівторок Благовіщ. — Райн (Сповідь)
12. Неділя — Калдер (Сповідь)
15. Середа — Йорктон (Сповідь) 7-ій год. веч. Поклони
19. Неділя — Йорктон (Сповідь)
25. Субота — Горлиц (Сповідь)
26. Неділя Квітна — Мазепа (Сповідь)
30. Страсний Четвер — Йорктон (Сповідь) 7-ій год. веч. Страсти

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel 32998

о. І. ШЕВЦЯ
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Петлюра
22. Неділя — Шел Велий
29. Неділя — Ґрендвю

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. М. КРИЩУКА:
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Мирнам
28. Субота — Бросов
29. Неділя — Слава (Полуднева)

Address: Box 97, Myrnam Alta. Tel. 2.

Устав Церковний

БЕРЕЗЕНЬ:

15. Неділя Сиропустна. Гол. 8, УЄ 8. Літ. Ап. Рим. 13: 11-14; 14: 1-4; Єван. Мат 6: 14-21.

22. Неділя 1 Вел. Посту. Гол. УЄ 9. Літ. Василія Вел. Ап. Жид. 11: 24-26, 32-40 і 2: 1-2. Єван Івана 1: 43-51

28. Субота Задушна. Служба Заупокійна.

29. Неділя 2 Вел. Посту. Гол. 2, УЄ 10. Літ Василія Великого. Ап. Жид. 1: 10-14 і 2: 1-3. Єван. Марка 2: 1-12.

КВІТЕНЬ

5. Неділя 3 Вел. Посту — Хрестопоклінна. Гол. 3. УЄ 11. Літургія Василія Вел. Замість Трисвятого „Хресту Твойому". Ап. Жид. 4: 14-16 і 5: 1-6. Єв. Марка 8: 34-38 і 9: 1

7. Вівторок. Благовіщення. УЄ Лук. 1: 39-49, 56. Літ. Івана Золотоустого. Ап. Жид. 2: 11-18. Єван. Луки 1: 24-38.

12 Неділя 4 Вел. Посту. Гол. 4. УЄ 1. Літургія Василія Вел. Ап. Жид. 6: 13-20. Єванг. Марка 9: 17-31.

19. Неділя 5 Великого Посту. Гол. 5. УЄ 2. Літ. Василія Великого, Ап. Жид. 9: 11-14. Марка 10: 32-45.

26. Неділя Цвітна. Утр. Єв. Мат 21: 1-11, 15-17. Свячення Верби. Літ. Івана Зол. Ап. Фил. 4: 4-9. Єв. Івана 12: 1-18. Роздача Верби.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1959. ЧИСЛО (1083) 7

СЕН. І. ГНАТИШИН ГОСТЕМ СТУДЕНТСЬКОГО Т-ВА ІМ. ІЛАРІОНА

Сенатор Іван Гнатишин був гостем на бенкеті Студентського Товариства ім. Іларіона у Вінніпегу 27-го лютого ц. р. Із сенатором була його дружина пані Гнатишин. Студентське Т-во ім. Іларіона — це організація українських православних студентів. Бенкет, з нагоди прощання випускників (абсольвентів) Манітобського університету й каледжів, відбувся в готелі "Сен-Чорлз".

На бенкеті було біля 200 осіб гостей. Сен. Гнатишин сказав довшу промову; головні думки її такі: щоб молодь не переставала вчитися в житті також і після закінчення шкільних студій; щоб плекала свою українську культуру, але при тому щоб включалася в загальне життя Канади. Сен. Гнатишин особливо підкреслив також значення релігії і закликав студентів, щоб вони постійно трималися своєї Церкви.

Сенатор промовляв гарною українською мовою, і так само гарно по-українськи подякувала за привітання пані сенаторша.

СЕН. Г. А. ВИЛЛІЯМС КАЖЕ, ЩО КРЕМЛЬ ПЕРЕСЛІДУЄ ЖИДІВ

Сен. Геррісон А. Вилліямс (молодший) з Ню Джерзі, ЗДА, вдарив на тривогу, що влада в Советськім Союзі переслідує жидів.

На доказ, що свідчить про переслідування жидів у СССР, сенатор Вилліямс подає такі аргументи: що влада в СССР вороже настроєна до релігійности жидів; і жидівські діти знеохочені до советської науки; і бачить він усування жидів у СССР з тих важних посад, які вони там займають.

На понад 200 мільйонів населення в СССР у статистиці фігурують три мільйони жидів. Сен. Вилліямс не подав, який процент жидів у СССР є на важних посадах у відношенні до 200 мільйонів нежидівського населення

БОГОСЛОВСЬКА ШКОЛА ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Це найважніша установа нашої Церкви.

Щоб вона могла існувати і виконувати свої завдання, вона мусить мати фонди. Хто ж ці фонди їй дасть?

Ми, православні українці, маємо завдання піддержувати Богословську Школу, й складати грошеві дари на її корисну працю У Великий Піст зробімо добре діло: зложімо дар для неї.

Богословська Школа досі могла існувати завдяки щедрим жертводавцям. І вона й дальше надіється допомоги від усіх, хто почувається православним українцем.

Брате, Сестро, зложіть дар на Богословську Школу!

Свящ. Є. Грицина, настоятель.

ЄПИСКОП ТАВРУЄ "ЯВНУ НАХАБНІСТЬ" РИМУ

Претенсії Риму вважати себе за єдиного речника "непомильности" методистський єпископ Бостону, Масс., ЗДА, Джан В. Форд назвав "справжньою нахабністю", — подає "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" за лютий, 1959 р.

Єпископ Дж. Форд звернув увагу на факт, що Світова Рада Церков, яка обєднує 171 протестантських деномінацій, деякі Православні Церкви і Старо-Католицьку Церкву, кілька разів запрошувала Римську Церкву взяти участь на форумі Світової Ради Церков, що дійсно має світовий характер співпраці, але Рим завжди відмовляється; бо Рим стоїть на становищі, що лише він один має за собою правду Христову й непомильність.

Отже єпископ Форд каже, що коли б протестанти взяли хоч будь-яку участь у Католицькому Соборі, проголошеному папою Іваном 23-ім на 1961 рік, то в протестантів це "зводилося б до зламання вірности Богові"

"НАВЕРТАЛА ПАПУ НА КАТОЛИЦТВО"?

Дотепні французи мають такий вислів. "Більший католик, ніж сам папа". Цей вислів пригадується й у випадку відомої американської діячки з Католицької Акції пані Клер Бут Лус. Американський щоденник "Свобода" за 4-го березня 1959 р. подає ось що:

"Про Клер Бут Лус, новопризначену амбасадорку в Бразилії, оповідають таку анекдоту: бувши амбасадоркою в Італії, під час однієї авдієнції у Папи Пія XII, вона з таким захопленням говорила про католицизм, що Папа перервав їй словами: "Але ж, сеньйоро (пані), прошу не забувати, що я вже є католиком".

РЕФЕРЕНТУРА ЗЛУЧЕНОЇ ЦЕРКВИ — ПРОТИ ЗБРОЄННЯ КАНАДИ

Референтура Євангелізації і Суспільної Служби Злученої Церкви (Юнайтед Чорч) Канади виступила з домаганням, щоб канадський федеральний уряд зліквідував збройні сили, а всі матеріяльні засоби нації вкладав у "мирну розбудову". Таку інформацію подав щоденник "Виннипег Фрі Прес" за 28 лютого 1959 року.

Не зважаючи на гострий протест, що його поставили д-р Дж. Р. Мачмор — секретар згаданої референтури, і свящ. Елисон Фрейзер, ця "мирова резолюція" референтури була управою референтури таки ухвалена, і мотивована тим, що, як сказав п. Финлей, "канадці не можуть рискувати своїм господарством для военної продукції", і що зброєння — це "заперечення духа й етики християнської релігії".

А священик Р. С. Кристі з Ванкуверу обороняв "мирові резолюції", кажучи: "Ми повинні мати сміливість висказати це, що ми думаємо".

А Совети зброяться повною парою....

ДВА МИТРОПОЛИТИ ПОМЕРЛИ ОДНОЧАСНО І В ОДНІМ МІСЦІ

В Атенах (столиця Греції) цього року нагло померли два православні митрополити: 54-літній Доротей — Митрополит Тріказьський, і 65-літній Амвросій — Митрополит Пароський. Померли вони обидва одного й того самого дня, на Соборі Єпископів Грецької Православної Церкви.

107-ЛІТНЯ ДАЄ РЕЦЕПТУ НА ДОВГОЛІТНІСТЬ

Павля Рублін у Джерзі Ситі, Н. Дж., ЗДА, 26-го лютого відзначила 107-мі роковини свого життя. Її чоловік помер шість років тому у віці 95 років.

Павля Рубін, не зважаючи на свої 107 років, почувається цілком добре. Своїм знайомим вона дає таку пораду для продовження життя: "Тяжко працюйте, довше спіть і старайтеся мати добрий апетит! Я глибоко вірую у Бога, і Він за це благословить мене".

Павля Рубін народилася біля Варшави (Польща) 1852 року, а до ЗДА прибула 1922 р.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

Квітня 11-12, субота й неділя, — Святкування 40-літнього Ювілею УГПЦ в Едмонтоні, Алберта. Поставлення в монаший сан о. Протопресвітера Григорія Метюка.

Травня 17-го, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Св. Іллі на Норт Едмонтон, Алберта.

Червень чи липень, — Канонічна Візитація в Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

7-го червня, — Канонічна Візитація й посвячення угольного каменя в Церкві Св. Володимира в м. Кенорі, Онт.

14-го червня, — Канонічна Візитація й посвячення угольного каменя в Церкві Св. Юрія в м. Флин Флон, Ман.

21-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпегу, Манітоба.

2 і 3 липня, — Всеканадійська Конференція Духовенства УГПЦ в Канаді, у м. Едмонтоні, Алберта.

4-го липня, — Всеканадійський Надзвичайний Собор для обрання кандидата на третього Єпископа УГПЦ в Канаді.

4-го липня, — субота ввечері, — наречення Єпископом обраного кандидата.

5-го липня, неділя, — присяга Єпископа електа УГПЦеркві і хіротонія його на Єпископа.

12-го липня, неділя, — Канонічна Візитація й освячення іконостасу в Церкві Св. Апостолів Петра й Павла в Андрю, Алберта.

2-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Івана Хрестителя в м. Норт Бетлфорд, Саск.

9-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Духа в м. Брендон, Манітоба.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Протестанти й українці

Ще від першого приходу українців до Канади протестанти уважали українців матеріялом для своїх церков. В 1905 році почали видавати "Канадійський Ранок" для приєднування українців, але успіху не мали. Їх світ був українцям чужий, їх політика чужа, звичаї чужі, все чуже.

"Ранок" видавався при "Канадийськім Фармері", де друкарями були українці.

Вони то при першім числі "Ранку" надрукували осторогу людям і в "Ранок" повкладали, і там було: "Ранок" не наш, викидайте його..." Розуміється, що видавництво українських друкарів нагнало і взяло собі жидів.

"Ранок" цілі літа провадив напади, — висміював хрест, кадило, свічки, образи, обряди, а з ним стояли священики бувшої "Незалежної Серафимської Церкви, які тепер служили пресвитеріянам. Вони покищо відправляли українські Богослуження, вживали хреста, кадила, але разом робили заходи, щоби все те повикидати. Таке довело до того, що вкінці люди їх повикидали. А їх було 50-60. Так "Незалежна Церква" закінчилася.

***

Ось приклад, як люди дивились на протестантів. Й. Г. Лозинський, з Глен Елдер, Саск., писав у "Вістнику", ч. 2, 1925:

"Минулого року я був на вашім Богослуженні 4—5 разів і бачив у вас на столі хрест і горіючі свічки, хоч то був білий день, а не ніч. Виходить, що не всім вам сонце світить і не всі бачать підчас Богослуження. Пригадую й образ на стіні. Виходить, що ви в темноті живете, бо з світла і рукотворених богів насміхаєтесь, а хрест на столі ставите. І хоч пресвитеріянська Церква не признає хрещення рукою, то ви майже всі хреститеся в часі Богослуження.

"В Православній Церкві не роблять торговлі, а в вашій пресбитеріянській роблять. Минулого літа я бачив ваше Богослуження, де ваш великий прихильник, Ткач, з Норквей, розпродував образи в часі Вечірні, а люди за Вечірню забули і почали сміятися, що в протестантській церкві продають образи, в які та церква не вірить..."

Люди роботу протестантів бачили як для них чужу і ворожу, отже протестанти потягнули за собою лише деякі одиниці, з яких деякі протестатизм опісля покинули, а хто не покинув, то загалом з тих обмаль лишилося на ниві нашого національного життя.

Робота москвофілів

Противником українців були москвофіли, що підтримували Російську Місію. Вони домагалися скасовання "двомовних шкіл", де побіч англійського можна було вчити й по-українськи. Робили на українців доноси. Одним з їх провідників був Гладик. Мали вони і свою слабеньку пресу, яку читали хіба деякі члени Російської Місії. І та преса давно зникла.

Москалів тут майже не було, а до Російської Місії належали православні українці з Буковини, не маючи своїх священиків, отже Місія ставила священиками українців, звичайно малописьменних, які взагалі не були ніякою силою. З них може найвизначнішим був П. Божик, що опісля перейшов до католиків. Ті священики діставали з Росії по 40 рублів місячно (таке говорив Божик) до того, що тут могли здобути. З упадком царату підмоги не стало, і Місія почала занепадати, а з повстанням Української Православної Церкви буковинські українці почали переходити до Української Православної Церкви, отже вкінці з Російської Місії зосталися малі залишки.

Католицька сторона

На католицькій стороні була в дечім більша сила, — були священики, були французи, що підпомагали грішми священиків, а греко-католицьким громадам давали по 500 допомоги, коли ті церкви будували, як писав "Кетолик Реджистер". На їх стороні був переважно темніший гр.-кат. загал. Був там і "Канадийський Русин", заснований французами, що назвав себе опісля "Канадийським Українцем".

Як "Кан. Русин-Українець" писав, вже згадувалося. Його ж, за брехні на Українську Православну Церкву і на православних, суд засудив 1925 р. на 7,000 долярів кари. Знов же в 1928 р. "Кан. Українець", щоби не стати перед судом, помістив "Спростоване", де заявляв, що його давня й недавня писанина про Українську Православну Церкву була неправдою. (Ціле "Спростоване" є в книжці о. В. Кудрика п. н. "Чужа Рука"). Можна собі уявити скільки треба було перед тими напастями оборонятися. "Кан. Украніець" зник з овиду 1931 року.

Але політика "Кан. Русина-Українця" продовжувалася. В 1946 р. був у Вінніпегу "Конгрес Українців Католиків" (2—4 липня), де проф. М. Чубатий говорив про Українську Православну Церкву в Канаді, і новий, гр.-кат. орган — **"Будучність Нації"**, покликаючись на промову Чубатого, називає Українську Православну Церкву — **"московською облудою, якою тішиться Москва й Варшава"**, назива **"смердючим ідолом, гадом, що здох і тріс, сконав на все..."** (Про те широко пишеться в праці о. В. Кудрика "Маловідоме", Т. II, стор. 119—121). Такою мала бути промова проф. Чубатого, і "Буд. Нації" нею покористовується.

Та хоч були сильні напади, але Українська Православна Церква встоялась, бо стояла на здоровім моральнім ґрунті, і нині може вона повторити слова Шевченка: "Ми просто йшли, у нас нема зерна неправди за собою".

Православні обороняють Греко-Католицьку Церкву

Свідомі українці обороняли гр.-кат. Церкву ще до 1918 р., а дальше, як уже православні, дальше ставали в її обороні. І їх заслуга в тім, що гр.-кат. Церква давно вже не златинщилася.

Обороняли розуміючи, **що гр.-кат. Церква — то Церква Українська Православна, а лише поневолена, а греко-католики — то православні українці, а тільки збаламучені.** Ще ж недавно в гр.-кат. церквах голосили **"І всіх вас православних"**. Православні обороняли своє, що було в чужих руках. І турки казали, що українські невільники — то їх власність, але козаки їх відбирали. Своє треба відбирати.

Гр.-католики призначені на златинщення

В пляні Риму було завсігди і всюди греко-католиків латинщити, — в Галичині, на Холмщині, на Підляшші, в Злучених Державах, в Канаді. В Европі старалися латинщити відколи поляки почали забирати українські землі.

Згадати, що при третім розборі Польщі 1795 р. Росія забрала українські землі, які були під Польщею, і тоді на Холмщині було багато уніятів. І польські ксьондзи так їх "спасали", що ті златинщилися і спольщилися, усіх 200,000. Коли ж опісля свідомі греко-католики зверталися до Риму, щоби він позволив тим 200 тисячам вернутися назад до унії (греко-католицизму), то папа був як німий, — нічого не відповів. Йому ж треба було того, що сталося

Великий латинізаційний наступ готовив Рим в недавній Польщі. Ось що писав "Новий Час", ч. 8, 1925 року:

"**Церква греко-католицька в повному упадку.** Відірвана від народу, без впливу і значіння... Між усею церковною ієрархією а народом пропасть, яка поширюється щораз більше **Духовну владу над нашим народом захоплюють чужинці.** Множаться всякі Редемтористи; на Холмщині, Волині і Поліссю працюють Єзуїти і всякі бельгійські і французькі місіонарі. Покликання до нас Бенедиктинів вже вирішена справа... В самій львівській дієцезії (в дієцезії Шептицького!) біля сто греко-католицьких парохій не обсаджених (немають своїх священиків. **Там приїзджають польські ксьондзи, хрестять, вінчають, сповідають, хоронять і при тому полонізують наш нарід".**

Подібно писали і гр.-кат. священики (в "Висвітленнях") і говорили, що Рим хоче перевести греко-католиків на "Українських Хорватів", отже на ворогів православних українців. Про латинський наступ писала й католицька львівська "Нива", що була священичим органом.

(Далі буде)

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
і продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви"**, спеціяльно написана для відзначення 250-річчя з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р. Обкладинка Календаря, з дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

У РОКОВИНИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Український нарід має одне велике народне Свято, що має за собою довгу традицію, — Свято присвячене памяті Тараса Шевченка.

Святкується воно всюди, де живуть українці. А в Україні до 1-ої світової війни нарід ішов урочисто на могилу Шевченка, так як ходить на церковний відпуст, — ішов, щоб поклонитися його могилі і пошанувати його як народнього Пророка.

А коли нарід память Шевченка так поважав, то тоді і Шевченка могила була царському урядові страшна, — отже уряд поставив солдатів (вояків) щоб вони людей до могили не допускали. І склалась була помовка, **що цар поставив сторожу, як колись коло гробу Христа, — зо страху, щоби Шевченко не воскрес.**

***

Панщина (кріпацтво) було в Україні, коли Шевченко народився 9-го березня (н. с.) 1814 р. в селі Моринцях на Київщині. Батько його — Григорій, мати — Катерина. Було в них шестеро дітей: Микита, Катерина, Тарас, Ірина (Ярина), Маруся й Осип (Йосиф).

Шевченки незабаром перейшли в село Кирилівку, де Тарас виростав.

Та було йому ледве 9 літ, як померла мати. Батько оженився з удовою, що мала своїх троє дітей, і почалося лихо, бо мачуха дуже Тараса не любила Мав Тарас 12 літ, як помер його батько, і згадує Шевченко ті часи так:

Не називаю її раєм,
Тої хатиночки у гаю...
У тій хатині я бачив пекло.
Там неволя! Ніколи
І помолитись не дають.
Там матір добрую мою,
Ще молодую, — у могилу
Нужда та праця положила;
Там батько, плачучи з дітьми,
(А ми малі були і голі)
Не витерпів лихої долі
Умер на панщині... А ми
Розлізлися межи людьми,
Як мишенята

І тепер Тарас блукає і шукає місця, де б йому притулитися, як нарешті дідич Енгельгардт бере Тараса за послугача, як свого кріпака-невільника

Їздячи з дідичем, Шевченко опинився в Петербурзі, де дідич хотів його вивчити на кімнатного маляра. Тут Тарас випадково знайомиться з малярем Сошенком, українцем, і той подбав, що добрі люди викупили Тараса на волю, заплативши Енгельгардтові 2,500 рублів.

Так Шевченко став вільним 22-го квітня (н-с-.) 1838 року, маючи 24 роки.

Шевченко радів, що він вільний, але разом журився, що його рідня й дальше в панщизняному ярмі. Тепер він уже вчився малярства в Академії.

Думає він і журиться і свою журбу вкладає в вірші, але ті вірші пише лише для себе, — бо кому ж іншому вони будуть цікаві?

Але сталося так, що їх побачив дідич Мартос, і заінтересувався. Передає він їх поетові Гребінці, — а хоч Шевченко й не був рад, але їх надрукували 1840 р., як "Кобзар". Було там лише вісім віршів, але в них було видно велику поетичну силу.

Малюючи, він і дальше пише вірші, здобуває велике признання і здобуває приятелів між визначними українцями.

Та недовго він тішився волею. Уже 2-го серпня 1858 р. його арештують і засуджують на заслання як солдата, найперше в Оренбурзьку кріпость, а дальше — в Петропавловський форт.

Там промучився Шевченко до 1858 р. коли йому вже дозволили переїхати до Перербурга, де все таки був під наглядом поліції.

Він ще відвідав Україну, а вернувшись — помер 10-го березня, 1861 р. І дивно склалося: 9-го березня народився, а 10-го помер.

Поховали його в Петербурзі, але незабаром перевезли його тіло в Україну і поховали на Чернечій Горі коло Канева, над Дніпром. І там протоєрей Мацкевич оказава у своїй промові:

"Минуть віки, і далекі нащадки дітей України побачать і пізнають хто був Тарас Шевченко..."

Так у загальних рисах представляється життепис Шевченка.

Зустріч громадянства з абсольвентами — членами Студ. Т-ва Ім. Іларіона

Українське Православне Студентське Товариство ім. Іларіона у Вінніпегу прощало своїх членів-випускників (абсольвентів) на бенкеті в готелі "Сен-Чарлз" 27 лютого ц. р Гостей було коло 200 осіб.

Молитву проказав о. Прот. Тома Ковалишин, секретар Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви, і він же капелян Українських Студентів Православного Товариства ім. Іларіона.

На головного промовця був запрошений о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук голова Президії Консисторії; тому що через недугу він не зміг прибути, під час вечері заступив його суддя І. Соломон, а сенатора І. Гнатишина і його дружину в заступстві о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука представив ред. І. Сірник.

Господарем бенкету був студент Нестор Крепякевич, що підніс тост королеві. Тост абсольвентам підніс Р. Івашко. Від абсольвентів до членів Студ. Т-ва ім. Іларіона гарно промовляла по-українськи й по-англійськи абсольвентка й молода співачка-артистка Лідія Хоменко.

Як сенатор Гнатишин по вечері, так проф. д-р Кондра з Манітобського університету й абсольвент Євген Федак — голова Т-ва ім. Іларіона, — всі три у своїх промовах підкреслили значення нашої Церкви для нашого народу в Канаді.

Студентка Орися Періг по-мистецьки змелівала дві пісні по-українськи й одну по-англійськи; вся її постать повністю гармонізує з її чудовим голосом і неабияким талантом.

*

Управа Товариства Православних Українців Студентів ім. Іларіона (історичного Митрополита Київського і всієї України) при Манітобському університеті складається з таких осіб: Євген Федак, Б.А., — голова; В. Демків,Б.А., — заступник голови; Р. Міхновська — кореспонд секретарка; К. Гуменний — секрет. скарбник; Лідія Хоменко — касирка; Ірена Батицька і Андрій Ременда — референти релігійних і культурних справ; Нестор Крепякевич, Б. А., і Іванна Карасевич — референти членських справ; Рон Івашко і А. Чайковський — референти публичних звязків; Р. Сліпець і М. Кузьма — референти суспільних справ.

Дорадча Рада: проф. д-р П. Кондра, о. Прот. Т. Ковалишин, адвокат І. Карасевич.

***

Абсольвенти Манітобського університету в 1959 році — члени Т-ва ім. Іларіона: гуманістика — В. Новосад; педагогія — Іванна Карасевич, Б. А.; інженерія: Я. Марадин; домашне господарство: Олена Барилюк; фармацевтика: Т. Сімс; природознавство: Ірена Батицька, А. Чайковський, Лідія Хоменко, В. Ковл, М. Кузьма, Р. Міхновська, Е. Міхновський, В. Облінський.

Абсольвенти — асоційовані члени Т-ва ім Іларіона. — Православна Теологія (Колегія Св. Андрея): Т. Баган; учительська семинарія: І. Кульчицький, А. Мізгіль; школа медичних сестер: Е. Футорська.

„МУЖ ІДЕЇ І ПРАЦІ"

Чи ви вже маєте цю цікаву ювілейну книжку, видану з нагоди 50-ліття громадсько-журналістичної та церковної праці о. **Василя Кудрика?**

Зміст книжки дуже цікавий, і вона буде для Вас милою памяткою важної події.

Наклад її вже майже на вичерпанні, то ж поспішіть із своїм замовленням.

Ціна примірника: $1.00 — вже з поштовою пересилкою.

Замовлення слати до Консисторії УГПЦ:
Consistory Church Goods Supply
7 St. John's Ave.,
Winnipeg 4, Man.

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" x 3¾"

Число	
3027	Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Ф. Т. Гаврилюк

СПОМИНИ З РЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКИХ ПІОНЕРІВ

(На 40-ліття УГП Церкви в Канаді)

(Продовження)

ЯК Я СТАВ "СВЯЩЕНИКОМ"

В Україні чи, як загально у нас кажуть: у "старім краю", я майже скінчив був третю клясу початкової школи, а протягом слідуючих двох чи трьох років доучувався вже сам — у Канаді. Мій батько сам був неписьменний, але мене він заставляв учитися, і бувало він по вечорах уважно дивився і слухав, як я писав і читав, аж поки було, зморений цілоденною працею, не засне... Але що тут було мені читати? Усі молитви з молитовника та ввесь Катехизис я вже був вивчив напамять. Біблійні Історії читав уже десь із десятий раз. Часом батько привезе з Вінніпеґу дещо в польській чи в російській мові, — це, що в Іміґраційному домі роздавали. Так, наприклад, ми обидва читали по-російському Льва Толстого "Царство Боже внутрі вас". Я читаю, і не розумію, а батько проте дещо вгадує... Я розумів натомість мову видань оо. Василіян у Жовкові, бо вона була українська. І тих василіянських видань я начитався так, що, як здавалося мені, я грішу на кожному кроці, і всюди стали привиджуватися злі духи. Така то була моя лектура в дитячих роках.

Та все ж таки старші дивилися на мене з якоюсь повагою, бо всім їм я ставав у пригоді з писанням листів. Одного разу каже наш Пилип:

"Якось так виглядає, що самі тропарі й кондаки нам не дуже йдуть... От якби ми так могли правити цілу Службу Божу, то тоді всі зібрані співали б з нами'"

"Що ж, геніяльна думка! Але звідки ж тут нам священика взяти?" сказав я. А люди якось ніби значуще глянули на мене... і Пилип умить зрозумів загальне бажання...

"Ти, Федю", каже він, "читаєш добре, і голос у тебе чистий. Ти бери ролю "священика", а я буду дякувати!"

Що ж я міг на це сказати? Я відчував, що все це дуже далеке від жартів, і що тут справді справа того вимагає... А з другого боку старші все ж таки не поважилися навіть у тій скрутній потребі такої ролі на себе брати, — такому хлопчині, як от був я, може якось більше ввійде...

Який же тут вихід? Коли справді іншого виходу нема, то я погодився, і так без жадних церемоній "Богослуження" проголошено зараз таки на слідуючу неділю. А коли настала та неділя, то до Пилипової хати зібралося осіб зо двадцять. Кімната в Пилиповій хаті була тут найбільша, тому зібралися до нього. І перше "Богослуження" нам пішло досить добре.

Тут же рішено наші "Відправи" продовжувати. Наша слава розійшлася далеко, і за кілька неділь моя "парохія" подвоїлася. Люди сходилися стежками з усіх сторін на три милі навколо. Євдоха Онуфрейчукова вела хор, а співали всі цілою "церквою". Пилип Апостола читає з одушевленням, і я так само щораз відважніше голос підношу, — не минаю ні одної букви, співаю всі Ектенії, Малий і Великий Вхід — усе від початку до кінця...

На більші Свята влаштовували спільні обіди. Жінки приносили поживу, — мяса було досить із кінчених ("вуджених") зайців; тільки з овочами гірше — у нас була лише калина. І напиток у нас був свій: спалений цукор, варений з оцтом і з корінчиками. Мене, хлопчину, садовили за стіл між старших, — поважно трактували. Словом, оказія — що й казати! Усі раді, всі веселі — і дійсно тут християнська любов і щире товариство...

Але, як кажуть, клопіт не спить... Правда, наші "Відправи" спокійно продовжувалися через цілу зиму. Але десь під весну заблукав до нас на наші релігійні сходини Федько Ромась, — він жив десь там у "корчах", за чотири милі від нашої садиби. Ото вислухав він нашої "Відправи" від початку до кінця, а тоді давай нас "збирати до громади".

"Що це ви, люди, подуріли?!" майже кричить він. "Та ж це богохульство! Ви сміх собі робите з Святої Служби Божої! Хлопчину невинного до гріха заставляєте!" показує на мене пальцем. І давай до нас братися — мамуцю рідна!... Я з переляку чимдуж зник з хати, а старші вже з сорому й не знали, що їм казати, — бо ж Ромась говорив дуже авторитетним тоном. Адже він довгі роки в Галичині був якимсь прислужником у монахів Василіян у Жовкові.

Так моя "парохія" розлетілася, бо "Відправ" у нас більше вже не бувало.

"РЕФОРМАЦІЯ"

Цей удар тяжко відбився на нашому осередку, і попереднього одушевлення вже більше не було, але бажання хвали Божої все ж не пригасало, і люди шукали якогось виходу з положення.

Мій батько якось познайомився був з подалеким сусідом Демком Лещишиним. Він і його син Антошко обидва були іспитовані дяки. Демко Лещишин колись співав був у катедрі Св. Юрія у Львові. Хоч він чув, мабуть, ще й раніше про наші "Відправи", однак до нас не показувався. А тепер, на запрошення мого батька, обидва Лещишині згодилися прийти до нашої громади як дяки. А тим часом ми вже вспіли побудувати більшу хату, і до нас знову стали сходитися мої давні "парафіяни", але тепер я вже тут не фіґурував.

Старший Лещишин мав добрий баритоновий голос, а його син прекрасно співав тенором. Вони добре знали Церковний Устав та порядок, та й приємно було слухати їхнього співу з Утрені чи Вечірні, але зібрані люди вже не співали всі церквою, як було раніше, а стояли мовчки.

НЕЗАЛЕЖНІ

Ми все надіялися, що в Канаду приїдуть з Галичини наші світські священики (тобто священики не-монахи), бо ж знали, що Церкви інших народів дбати про своїх вірних на еміґрації. Але у нас тут виходило так, що "поки сонце зійде — роса очі виїсть". Та ще гірше того, — ходили чутки, що наша надія марна, бо Рим має тут свої інші пляни.... І коли люди добре про ці пляни розвідали, побачили їх, то відразу почувся гримкий клич: "Проч з Римом!" і почався рух за автокефальну (незалежну від чужих керманичів) Українську Церкву.

Але під той час, як на біду, появився у Вінніпеґу якийсь химерний російський єпископ Серафим. І давай він, як казали, "викроплювати дяків на попів" — без ніякого іспиту, аби лише 25 долярів йому заплатили за ту процедуру. Наша громада стала перед питанням: що їй тут діяти?

Лещишин, як було сказано, мав чудовий голос, отже люди цілком щиро висловлювали свою думку, хоч і робили це жартливою приповідкою, кажучи про старшого Лещишина: "Шкода його на попа, — з нього дуже добрий дяк". Але тут була більша потреба, яка спонукувала тепер людей думати інакше, — що шкода Лещишина на дяка, бо тут конче треба попа.

Та й старшого Лещишина не треба було аж так то вже дуже намовляти; поперше, він почувався до громадського обовязку, який кликав його; по-друге, щодо церковної практики, то він, як кажуть, на тому просто "зуби з'їв" — добрий знаток церковної справи був. Отже він погодився прийняти висвяту на священика.

Перше Богослуження старший Лещишин, чи властиво вже отець Лещишин, відправив у нашій хаті. Відправа гарна була, але... але люди якісь ніби холодні були... Щось ніби висіло в повітрі, щось таке, як кажуть, "через сорочку відчувалося", що ворожило недобру "погоду". І те перше враження згодом справдилося, — о. Лещишин таки справді недовго попував... Бо з одної сторони, воно то й правда, що рух за незалежною Церквою українців просто вогнем у бурю ширився по всій західній Канаді. Але тодішні перші провідники його пішли на нову унію, — тим разом на унію з протестантами, отже проти інших незалежницьких бажань широкого українського загалу. Протестанти вирішили собі взяти цей рух на рахунок своїх "заслуг" (незаслужених!), а з нашого незалежницького ґрунту зробити собі поле своїх "місій". Усіх "незалежницьких" священиків вони перебрали на свою місячну платню — по 40 дол., на місяць.

Коли наш о. Лещишин довідався про цю зраду тих священиків, які українську національно-церковну справу незалежности від чужих проводирів (справу Автокефалії) проміняли за платню, то він, о. Лещишин, раз назавжди сховав свої ризи, і після того вже мало коли й на очі людям показувався. Тяжко він, бідний, переживав ту трагедію...

(Далі буде)

КНИГА ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ

— Чи Ви хочете знати про початки й розвій культурно-освітнього життя українців Канади?

— Чи хочете знати про хід і причини так званої „релігійної боротьби" між українцями в Канаді, від початків іміґрації до сороковик років?

— Чи хочете знати про початки й розвиток українських виховних інституцій у Канаді, як. Бурс, Інститутів, Колеґій?

— Чи Ви взагалі цікавитеся нашою минувшиною в Канаді, щоб тим краще зрозуміти нашу канадійську сучасність?

Якщо так, то купіть собі „ЮВИЛЕЙНУ КНИГУ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ, яка містить у собі великий скарб історичного матеріялу про життя українців у Канаді.

Книжка має 429 сторін, видана на гарному книжковому папері й багато ілюстрована. У брошурованій оправі коштує з пересилкою тільки $3.00.

Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

ЯК ФАБРИКУЮТЬСЯ „З'ЄДИНЕННЯ"

Папа Іван 23-ій проголосив 25-го січня ц. р. своє рішення скликати "Вселенський Собор" з метою "поєднати" Християнські Церкви.

Знайшлися деякі одиниці з-поміж некатоликів, що шукають нагоди гіпнотизуватися голосними фразами, і "зрозуміли" папські слова з таким зворушенням, що й сам папа мусів би хіба здивуватися тій простодушності. Слова "Вселенський Собор" вони у своїй простоті зрозуміли як ніби то дійсно спільний Собор усіх Християнських Церков, а тим часом папа має на увазі Собор лише Католицької Церкви, а запрошені некатолицькі представники мали б бути лише спостерігачами. Деякі наївні одиниці з-поміж некатоликів слово "поєднання" зрозуміли як ніби то спільний компроміс Християнських Церков як рівних з рівними і вільних з вільними. А тим часом папа виразно заявив, що він лише себе вважає за голову всієї Церкви Христової, і підкреслив свою вимогу п о с л у х у папі, — отже він говорить не про поєднання, а про п р и є д н а н н я всіх Християнських Церков до Римської Церкви під владу папи.

"Вістник" за 4-го лютого ц. р., маючи на увазі саме таке становище папи, виступив критично п р о т и опінії деяких нечисленних одиниць з-поміж протестантського духовенства в Канаді, які, — звичайно, від себе особисто, надто захоплювалися відірваними словами папи: "Вселенський Собор" і "поєднання Церков", бо спохвату не орієнтувалися, який сенс вони в дійсності мають. "Вістник" разом з тим, як в и д н о, таки свідомо мав на меті випередити деякі факти, а саме: вже заздалегідь зайняв таке саме критичне становище й до тих окремих одиниць, які евентуально й з українського православного боку могли б необдумано, у своїй довірливості, поспішитися з висловами захоплення.

Пишучи це, "Вістник" був свідомий того, що Католицькій Акції ця осторога не буде до вподоби, отже мусів бути приготований на реакцію з католицького боку. Однак "Вістник", займаючи своє становище супроти папської заяви про Католицький Собор, не виступив проти загалу у к р а ї н с ь к и х греко-католиків. "Вістник" зайняв становище принципово-загального характеру, і мав на увазі з а я в у п а п и.

Ща жаль, з відповіддю поспішився той, до кого "Вістник" у згаданій статті не адресувався, а саме торонтонський журнальчик "Світло" (березень 1959 р.). Про становище "Вістника" у справі заяви папи "Світло" між іншим пише так: "Таке писання з часопиcі наших автокефалістів тільки зраджує, яким "духом" дишуть безвідповідальні фанатики й ненависники ідеї церковного об'єднання, що ще покутують у нашому народі". Сказано й більше 'культурних" слівець.

Питання: Чому "Світло" зробило істерично-дику напасть якраз на "Вістник" і українських "автокефалістів"? Чим "Вістник" у своїй статті з 4-го лютого ц. р. провинився специфічно проти журналу "Світло", коли воно називає "автокефалістів" тими, що навіть не вміють здобутися на культурний спосіб писання і не вміють виказати бодай такої толеренації, як їх повчають різні протестанти"?

Напрошуючись самохіть на відповідь, "Світло" таки конче шукає морального "ґудза", а потім буде істерично репетувати, що, мовляв, "Вістник" проваджить "релігійну боротьбу серед українців", — "українців греко-католиків ображує"! — зчиниться штучний крик на алярм. Чому ж "Світло" починає напасті на українських "автокефалістів"?! Чому справу папських заяв переносить на ґрунт ворожнечі між українською пресою? "Світло" провокує це, що потім дехто буде називати "релігійною боротьбою між українським народом".

Але всякі нахабні напасті "Вістник" відбивав і відбивати буде!

***

"Світло" пише, що українські "автокефалісти" ніби "ображують прихильників церковного з'єднення". Питання: чи не могли б деякі читачі зрозуміти це, як, вибачте за слово, маленький прилюдний "доносик" на тих "автокефалістів" до "прихильників церковного з'єдинення"? "Світло" під прихильниками церковного з'єдинення розуміє Царгородський Патріярхат, коли пише так: "Тож бодай царгородський православний патріярх Атенагорас своїм прихильним ставленням до задумів папи Івана XXIII повинен був їх (українських "автокефалістів" — В.) навчити трохи поважнішого трактування справи з'єдинення Церков". І ще пише "Світло" про "прихильне ставлення до тієї справи багатьох протестантських і навіть православних Церков".

Як розуміє папа справу "з'єдинення Церков"? Папа ясно вважає, що "з'єдинення Церков" — це ніщо інше, як тільки підпорядкування всіх Християнських Церков під владу папи. Так цю справу й розуміє "Світло", бо ж воно є одним з органів Католицької Церкви. І коли "Світло" пише, що Царгородський Патріярх показався з "прихильним ставленням до задумів Папи Івана XXIII", в якщо "Світло" при тому має на увазі охоту патріярха Атенаґораса піддатися папі, і в такому ж дусі натякає на "прихильне ставлення до тієї ж справи багатьох протестантських і православних Церков", то в такому випадку натяки "Світла" не можна трактувати інакше, як тільки ф а л ь ш и в и м и. Докази на це? Ось вони...

"Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (січень, 1959 р.) — орган Православної Церкви, в юрисдикції Царгородського Патріярха, в ЗДА, подав вияснення:

"**П р а в о с л а в н и й провідник оскаржує за зловживання Посланням Патріярха. — Митрополит Яків Мелітський висловив жаль з приводу "великого вживання й зловживання" Новорічним Посланням Вселенського Патріярха Атенагораса, що його (зловживання — В.) допустилися, сказав він, "деякі римо-католицькі часописи у Швайцарії, Німеччині й Еспанії. Митрополит (Яків — В.), який резидує в Женеві як представник Вселенського Патріярха (Атенаґораса — В.), заявив, що це Послання було спотворене (катол. пресою), "фальшиво цитоване і фальшиво інтерпретоване" — з тією метою, щоб викликати фальшиве враження, ніби то Православна Церква робить вступні заходи для "повороту до Риму"**. Далі згаданий орган подає, що коли **"Папа Іван XXIII зробив заклик "повернутися" до Риму"**, то Царгородський Патріярх у згаданому Посланні відповів, що **"думки всіх Християн звернені на Схід (до Східньої Церкви), звідки вийшов "Володар Миру", (отже) "Св. Римська Церква також може в братському дусі повернутися на Схід" (до Православної Церкви).**

Отже твердження католицької преси, що Царгородський Патріярх ніби прихильник приєднання до Риму абсолютно ф а л ь ш и в е.

Після заяви папи спочатку висловлював своє становище не найвищий Провід Протестантських Церков, а тільки деякі окремі одиниці, і їхні голоси узагальнено під терміном "голос протестантів". А тепер самі провідні протестантські провідники висловлюють таку саму думку про заяву папи, як висловив був "Вістник" з 4-го лютого ц. р. Провідний протестантський священик о. А. С. Форрест на сторінках щоденника "Да Виннипеґ Фрі Прес" (14.2.1959 р.) заявив, що **"вона (заява папи про "поєднання Церков" — В.) була вияснювана протестантами трохи надто рожево"**. А той же о. А. С. Форрест є одним з чільних редакторів преси Юнайтед Чорч у Канаді, отже є одним з авторитетних голосів її преси.

Значить, ф а л ь ш и в и м є твердження, що "Вістник" ображує Протестантську Церкву, коли він не годиться з початковими голосами захоплення окремих протестантських одиниць з приводу заяви папи.

У таких історично-важливих справах, як "з'єднання Церков" міродайним голосом Протестантських Церков є голос Світової Ради Церков, що в її проводі заступлені 171 Протестантських, Англіканська і деякі Православні Церкви. І провідники Світової Ради Церков на своїй конференції в Женеві в лютому 1959 року дали на заяву папи офіційну відповідь, що представляє собою **"обережний документ, в якому підкреслено брак інформацій"** від папи у справі пропонованого ним "з'єдинення". Чи ж можна говорити, що Протестантські Церкви захоплюються тим, про що не мають потрібних інформацій? Чи можна таку "обережність" проводу Протестантських Церков називати "одушевленням"? Виконний Комітет Світової Ради Церков у Женеві взагалі відмовився говорити про "з'єдинення", а став лише за "практичною співпрацею між Церквами у праці для відповідального суспільства... і в зусиллях для забезпечення релігійної свободи всім людям у всіх к р а ї н а х. Приклади: єдність супроти антихристиянських сил, співпраця в допомозі втікачам й економічно недорозвиненим країнам — практична праця, що могла б виконуватися так само й при глибоких догматичних різницях". (Про Женевські наради проводу С. Р. Ц. див. ж у р н а л "Таймс", 23 лютого, 1959 р. Канадійське видання. Стаття: "Відповідь Папі").

Отже твердження, що Протестантські Церкви показали себе прихильниками "з'єдинення" з Римом — це ф а л ь ш !

***

Папа Іван 23-ій у своїй заяві 25-го січня ц. р. у намірі скликати Собор для "об'єднання" Церков поставив вимогу, щоб уникати релігійних суперечок.

Чи ж "Світло" вважає, що цю "вимогу" папи йому не треба брати серйозно?!

П. Вільхович.

У теперішньому конгресі Злучених Держав Америки поряд членів різних Церков є також 79 членів, що не належать до ніякої релігії.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Сходини в четвер

У четвер увечері прийшло шестеро дівчат, не вчислюючи Маланки з її близькими, і шість хлопців, — малий гурток, отже всім стало ніяково. Що ж такий малий гурток зробить? Але Павло їх потішив, кажучи:

— Я наперед знав, що так буде, але ви не журіться. За час вас буде більше. Коли почують, що ви вже і в церкві співаєте, то побачать, що вони позаді лишаються, отже до вас прийдуть. Кожне велике діло на світі з малого починалося. І з малих жерел повстають великі ріки. Я вже таке бачив і знаю. Памятайте, що на слідуючім Богослуженні ви в церкві будете співати, — хоч ще і не все, але те, що будете вже знати.

На дальші сходини стали приходити ще одна доросла дівчина і одна дівчина-підліток, а також два 17-літні хлопці. Ґурток уже був більший.

Поки прийшло чергове Богослужения, то гурток співаків був до співу вже краще підготований, і співаки терпеливо ждали хвилини, коли їх співу мають всі люди послухати.

Аж ось настала та бажана неділя. Павло вже наперед сказав дякові, що співаки будуть співати лише те, що вони знають, а решту нехай співає сам дяк.

— Коли так, — говорить дяк, — то вже ви дякуйте, — але Павло відмовився, кажучи:

— Ви тут дяк, а не я, і дяком я не думаю тут бути. Ви тут дяк.

До церкви прийшли й ті, що на проби співу перестали приходити, — хотіли послухати, що буде. А спів був уже досить гарний, як на молодих співаків, і люди були вдоволені.

Та певна річ, що тим, які на спів не приходили, було вже ніяково; вони відчували, що позаді лишаються. Вони не мають тепер чим похвалитися.

***

На слідуючих сходинах Павло казав співакам, щоб приводили й молодших, підлітків, нехай і вони приучуються. Та ще звернув співакам увагу на одно, каже:

— Коли хтось прийде з тих, що дотепер не приходили, то приймайте їх так, ніби вони завсіди приходили. І словом не натякніть на те, чому вони аж тепер приходять. Се був би їм докір, а того не треба. Не вони винні за те, що спізнилися, але хтось другий. Хто з манівців до вас вертається, тому про манівці і словом не згадуйте. Радо його приймайте.

Так Павло співакам радив і своєю поведінкою те показував. Він кожного нового приймав як доброго, не нагадував, що він спізнився, але говорив:

— Буде нас більше, то краще заспіваємо. Більше славних людей з нас буде.

Лише дяк був невдоволений, але Павло йому каже:

Ми співаємо, але дяком ви і дальше будете. Церкві дяка безнастанно треба. Ви і співаків заступите, коли б ті до другої громади виїхали; є співи, яких співаки не знають, тоді ви співаєте. А дальше слюби, похорони, та що друге. А молодих я вчу, щоби з них були кращі люди.

І священик був дуже задоволений, похвалив співаків і заохочував всіх молодих, та і старших, які можуть співати, щоб на науку співу приходили. І слова священика також багато тут помогли.

Хіба ще додати, що жіночий спів виходив краще, ніж мужеський. Хлопці на спортових забавах, на танцях привикли до крику, до вереску, отже не вміли якийсь час свого голосу контролювати і тримати в рівновазі, але згодом і їх голос став гладкий і гарний. Павло розумів їх і вмів показати, як треба співати.

Правда, було кілька хлопців, що до співацького гурта й не наближувалися, але то були гольтіпаки, розпущені, розволочені, крайньо зіпсовані, і на них можна вже було махнути рукою. Їх годі вже гідними людьми зробити.

Нова наука співакам і людям

Співаки щораз більше доучувалися, і співали вже цілу Службу Божу, а з Утрені співали дуже гарно "Велике Славословіє" (Слава Богу в висоті). Слухаючи, люди жалували, що тут вже давно таке не почалося.

Та вийшла несподіванка, — три "чемпіони" на танцях когось добре побили, а тоді втікали, щоб їх другі не набили. А що їхали дуже скоро, то поліція їх спинила, й побачила що вони пяні та ще й мають з собою горілку, отже дісталося їм те, що належалося. Коли ж уже розголосилося, то люди казали:

Хотіли батьки мати "чемпіонів", отже мають!

Павло про ту подію співакам прямо не згадував, але натякав здалека

Ви мене послухали, а тепер подумайте, чи не добре ви зробили? Я вас на бездорожжє не вів і неповеду. Ви вже багато навчилися, і також своїм поведенням можете бути приміром для других. Вже вас і сивоволосі люди поважають. Ви можете нині кожному сміло в очи глянути. За вами нема нічого негідного.

Співаки розуміли, що Павло міг мати на гадці тих "чемпіонів", але співаки між собою явно про все те говорили. Для них те, що сталося, було переконуючим доказом, що вони стоять вже вище від других.

Так культурне життя громади почало й тут підноситися.

Павло поза церковним співом вчив і народніх пісень, і навчив їх уже кілька десятків. А молоді світських пісень дуже скоро вчаться, бо в тих піснях співається ро переживання людського щоденного життя. І молоді куди йшли, то вже співали, бо мали запас пісень до вибору. Українським культурним змістом своє життя заповняли. А від дівчат і матері тих пісень навчалися і молодші дівчата.

За порадою Павла співаки спровадили до Народнього Дому книжок, отже їх читали і молоді, і старші. І так громадське життя набирало здорової сили і культурного вигляду.

Свято Михаїла — Празник

Та ось уже надходить свято Михаїла Храмове Свято громади. І є вже з чим перед дальшими гостями показатися.

І громада вже запросила на свій празник співаків з Городця, та навіть окремо і ту громаду, куди городецькі співаки на празник їздили. І звідти приїхав дехто, а важне що приїхала й сирота Маруся, яку Маланка так жалувала. А з Городця були не тільки всі співаки, але й багато старших людей.

Павло в церкві поділив співаків так: гурт місцевий і гурт з Городця будуть співати деякі частини напереміну, то одні то другі, а деякі частини будуть співати разом. Так одні й другі зможуть себе показати, а спів разом покаже, яка є разом в обох гуртах сила. А ще окремо приготовив Павло дітей-підлітків, щоб співали "Отче наш".

І спів вийшов такий величавий, що старші люди казали, що такого гарного співу ще не чули.

Та скільки то вже похвал висловив священик по закінченні Богослуження!

— Мені пригадалися, — казав він, — слова Володимирових висланників, які, вернувшись додому, оповідали Володимирові, що слухаючи співу в Царгороді, вони не знали чи вони на землі, чи на небі. Таке і я відчував, та певне, що і ви всі відчували те саме.

Обід був і тут в Народнім Домі, і співаки ще на обіді співали, — городецькі й місцеві, яких до того Павло приготовив.

Священик говорив тут не в кінці програми, але раніше, і знов скільки важного він сказав!

- Бачите, - казав він, - яка сила є в людей, коли б її вповні використати! Коли ж нема кому її розбудити, то вона спить і завмирає. А розбудіть — то вона чуда творить. Як високо вона людей культурно підносить! Далекий світ буде про них знати, і скаже: "Українці — то нарід високої культури!"

(Далі буде)

"ЗАПОВІВ У ЦЕРКВІ, ЩО ПЕРЕХОДИТЬ НА ЛАТИНСЬКИЙ КАЛЕНДАР, І КІНЕЦЬ"

"Під час Різдвяних Свят в українських (греко-катол.) церквах табору (скитальців у Курфштайн, Австрія) богослужень не було. Українці католики мають свою церковцю і належать до душпастирської опіки о. прелата М. Горникевича, бувшого пароха св. Варвари у Відні, що мешкає коло Інсбруку в Тиролі і приїздив раз на місяць до табору та відправляв тиху Службу Божу. В листопаді 1958 року о. Горникевич, не питаючись ні української громади, ні вірних, заповів у церкві, що переходить на латинський календар і кінець. На другий день латинського Різдва о. Горникевич відправив Службу Божу в таборі. На наші українські свята Богослуження не було".

Такі інформації подає з Австрії д-р Роман Дашкевич (гр.-кат.) у спеціяльній кореспонденції до торонтонського "Вільного Слова" (7. 3. 1959).

Там таки він пише: "При головній дорозі у таборі стоїть **три-раменний хрест** (підкр. р. В.) з написом "Пам'ятник Української Католицької Місії 1945 р." ... До Курфштайну приїжджають дуже багато літників з усіх народів світу, які цікавляться дивним трираменним хрестом, позпитують про нього та про українців, які живуть у таборі"

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾x4½ цалів кожна сторінка

Картки з конвертами продаються по 10 центів одна.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

ЛИСТ, ПРИПИСУВАНИЙ СВ. КЛИМЕНТОВІ, У СВІТЛІ КРИТИКИ

Цей Лист чи Послання, що його приводить "Св. Ісидор", і подає його автором Св. Климента, з апостольських часів містить у собі — на диво! — такі справи, що появилися були вперше аж через сотки років по апостольських часах; у дійсності це були справи 9-го століття, а не апостольських часів!

У Листі, що його Св. Ісидор приписує Св. Климентові з апостольських часів, згадується про патріярхати, митрополії, примати!... А тим часом "Св. Ісидор", підробляючи "Лист Св. Климента", як видно, не знав, що за апостольських часів не було ні патріярхатів, ні митрополій, ні приматів, — і тут йому у фальші посковзнулася нога, — він сам себе знехотя прозрадив. Далі, не було за апостольських часів таких церковних судів, про які у сфальшованому "Листі Св. Климента" згадано; були тільки такі суди, що їх у своїх Посланнях згадує Ап. Павло. Не було також тут і "місіонерів". Християнство ширили Апостоли і їхні учні. До 100-го року по Народженні Христа Християнство поклало вже свої сліди в Малій Азії, Европі, на північних побережжях Чорного моря і навіть в Україні, на тому місці, де згодом постав Київ, перший проповідував Християнство Апостол Андрій Первозванний, отже він був основоположником Української Православної Церкви. Християнство було поширилося у Вірменії, Вавилоні, Індії, Єгипті, і стихійно ширилося північними берегами Африки, — ширилося без Римського папи і без будь-якого настановлення т. зв. "місіонерів".

Однак обскуранти, які в Римі 847 року фабрикували всякі "документи", про дійсний процес поширювання Християнство нічого не знали, тому то й у тих фальшованих "документах" виписували всякі нісенітниці.

І справа погіршується ще тим, що хоч римські теологи знають, що в основі правної структури Католицької Церкви лежать фальшиві "канони", то все ж таки Рим і досі не зрікається їх, — папство не зрікається своїх уроєних претенсій на т. зв. "першенство" в Християнській Церкві, на "заступництво Христа" на землі, на "непомильність" і т. п. фантазії, що мають своє коріння у т. зв. "Св. Ісидорові", отже в пофальшованих "документах".

***

Той же "Св. Ісидор" підробив ще й інші чотири "Листи", що також, як і підроблений "Лист Св. Климента до Ап. Якова" (Єпископа Єрусалимського), побудовані на фальші.

Ледве чи потрібно тут аналізувати всі ці "Листи", щоб показати, в чому те фальшування полягає. Для прикладу досить привести один з тих "Листів" і взяти його на подрібніший розгляд, щоб мати поняття про це, як і на що це фальшування було пророблене у формі Збірника "Св. Ісидора". І при тому і з наукового, і з морального боку треба особливо підкреслити ось що: коли Римська Церква продовж 800 років — від часу появи Збірника "Св. Ісидора" (847 р.) до часу розкриття його фальшу (1635 р.), [7]) завзято обороняла його, просто догматично вірила йому, і будувала на ньому всю свою церковно-релігійно-політичну структуру, популярно звану "папізмом", то тут принаймні формально можна було б вияснювати це тим, що може Рим не був свідомий фальшу "Св. Ісидора"; але коли, почавши з 1635 року, "Св. Ісидора" вже розкрито як фальш, і коли сама Римська Церква Збірника "Св. Ісидора" осудила, викляла, і папа Пій VI 1789 р. символічно спалив його, а однак Рим і далі тримається в теорії й практиці "канонів" того "Св. Ісидора", то така непослідовність Риму не може бути виправдана вже ні з наукового, ні з морального боку... Це ж бо значить: стояти на фальшивому ґрунті, коли знається, що він власне є фальшивий! Це також значить: подавати світові фальш "за правду", коли знається, що це власне фальш!... І тут від такого саме становища Риму подихає не тільки комізмом логічної "неув'язки", але й відгонить також чимсь несамовито-понурим, і воно раніше чи пізніше може якось помститися за таке очевидне спекулювання правдою

Т. зв. "Ісидор", фальшуючи Лист, ніби то від Св. Климента, згадує також про "князів", не знаючи, що за часів Св. Климента князів у Римській імперії ще не було. Та все ж той "Св. Ісидор", дивлячись на все очима з висоти 847 року, коли вже настали князі, наївно міркує собі, що й за апостольських часів мусіли бути в Римській імперії "князі", отже так необачно вкладає в уста Св. Климента вимогу, що й князі мають повинуватися Церкві і її судам. "Св. Ісидор" нав'язує Св. Климентові думки, що світські суди ніде не мають права судити священиків і церковних достойників, а з того видно, що він, "Св. Ісидор", не знав, що за часів Св. Климента таких законів ще не було, а постали вони пізніше — на світанку папської імперії, цебто по розвалі Римської світської імперії, після завоювання Риму варварами.

Усе це пригадується тут тільки мимохідь, а не спеціяльно тому, щоб може переконувати читача; це ж бо було б "ломитися у відкриті двері", - - усі ж ці факти аж надто очевидні для кожного, хто має хоч би й елементарне знання не тільки церковної, але й навіть світської історії. Тому фальш т. зв. "Листа Св. Климента", підробленого "Св. Ісидором", розкрити не трудно.

Однак, не зважаючи на очевидність того фальшу, Римська Церква повних 800 років вірила у нього, як у "правду", спиралася на нього як на "авторитет", і на цьому фальші, та подібних до нього підрібках, основувала свій "непомильний" авторитет.

Що ж нині кажуть римські теологи, коли цей фальш нарешті розкрито? Що вони кажуть про своїх попередників — давніших римських теологів, — які так захищали той фальш? Що ж, сучасним римським теологам немає іншого виходу, як тільки "сховати гонор у кишеню", і вони так і зробили; вони почали твердити, що, мовляв, цей фальш був пророблений так зручно і так "магічно" перемішаний з правдивими документами, що давнішим римським теологам годі було похопитися й додуматися, що всі ті "документи" т. зв. "Св. Ісидора" — це був один суцільний обман великого масштабу.

Кінець-кінцем, на академічних вершинах римські теологи теоретично признали, що "документи" "св. Ісидора" — це обман. А тепер питання: Як же бути з тими пофальшованими "канонами" т. зв. "Св. Ісидора", що ними й досі користується Римська Церква? Адже ці пофальшовані "Св. Ісидором" ніби — "канони" стали найголовнішою основою політично-церковної структури всієї Католицької Церкви! І коли Католицька Церква й надалі у своїй юридичній побудові ці пофальшовані "канони" зберігає, то вона свідомо в самій своїй церковно-правній основі плекає обман, а не Божественний авторитет!

***

Затаєні автори, прикриті фіктивним іменням, яке згодом (о, іроніє!) було канонізоване (власне: канонізована неіснуюча особа, цебто саме порожнє йменння "Ісидор" було проголошене Святим!), продукуючи фальшиві "документи" для Риму, вже аж надто попали в азарт, і в запалі трохи втратили контролю над апетитами придбати якмога більше влади для Риму; отже навіть у фальшуванні перебрали міру, переборщили, і цілком ясно розкрили карти своєї м е т и, з якою вони свою фальшивку продукували.

Фальшуючи, вони не мали терпцю, але й тепер, коли читати цю фальшивку, також важко погамувати нерви з обурення, коли стає видно, як низько ці замасковані автори фальшу ставили людину; як глумилися над нею; як щиро були переконані, що широкий загал — то "темна, безкритична маса", яка свято повірить навіть у цілком очевидний фальш; як мусіли ці автори нишком реготатися в кулак, вже наперед уявляючи собі, як "темний" загал буде перед фальшем у "священному трепеті" (дрижанні) кланятися, і догматично почитати їхню "священну лжу", а по суті — сатанинський обман!

Для прикладу, ближче приглянемося ще одному підробленому "документові" із Збірника т. зв. "Св. Ісидора". Маємо на увазі підрібку — т. зв. "Послання папи Анакіята" (дати в ньому не подано). Єпископ Анакіят мав ніби то давати наказ цим своїм "Листом", щоб кожна церковна "провінція" установила свій власний церковний суд і щоб тими обласними суддями були місцеві духовні провідники, що діяли в межах судового обсягу кожної церковної провінції, при чому кожній окремій провінції забороняється мати будь-який судовий контакт з іншою провінцією, — скажемо, на випадок якогось сумніву, несправедливого засудження тощо. У т. зв. "Листі Єп. Анакіята" сказано:

"Коли хто має апелювати, то нехай а п е л ю є (від церковно-провінційного присуду) до Риму — до Апостольської Столиці. Бо ж це Апостолам припоручено, за наказом Спасителя, щоб важливіші й складніші справи відсилалися в Апостольську Столицю (Рим), на якій Христос збудував Свою Церкву".

Так сказано в тому підробленому "Листі..." І коли б хто читав його із щирою вірою, то він безумовно виробив би собі тверде переконання, що головною метою Христа на землі було заснувати суди, і що при тому Він найбільше турбувався тим, щоб найвищий церковно-політичний суд був якраз у Римі.

(Далі буде)

---

[7]) Milman, Latin Christianity, Vol. III. — Du Pin, Eccl. Hist., Vol. I., P. 173. — Littledales, Petrine Claims, p. 348. — Guettel, Papacy, 358, etc., — Curteins, Dessent. p. 151.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum;
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

В ОБОРОНІ НАЦІОНАЛЬНОГО ДУХА, — ЦЕ НЕ „РЕЛІГІЙНА БОРОТЬБА"

Останнім часом у пресі відзиваються голоси деяких одиниць, щоб більше натиску класти на розвиток українських національно-світських організацій, ніж на розбудову церковних парафій.

Голоси тих одиниць не нові; був час, що таких голосів було навіть більше, ніж тепер. Пишуть про це деякі нечисленні особи, а за ними стоїть також деяке число однодумців, які хоч і не пишуть, але живим словом голосять подібні думки.

Певно, кожному вільно й треба мати свою думку про всі важливі справи існування українського народу. І ледве чи хто збиратиметься оспорювати, що ці одиниці не мають добрих бажань для добра української справи. Але тут приходить справа доказів; власне, які д о к а з и мають ці одиниці на те, що національно-світські організації можуть більше допомогти українській справі, ніж церковні? А чергове питання: Які справи тепер найважніші для цієї частини українського народу, що є поза межами України? Найважніша справа — це та, щоб зберегти свою національність. А коли національність буде зберігатися, тоді українці у світі зможуть виконати своє завдання й для добра України.

Зараз чуємо тривожні голоси, що молодші покоління українців у Канаді, ЗДА і т. д. щораз більше затрачують свідомість свого українства: забувають свою мову, байдужіють до історії й культури свого народу і до сучасної трагедії України. Як же ж можна покладати на таких національно-політичні завдання, коли вони не мають під собою національно-культурного ґрунту, не мають національної свідомости? Як же можна надіятися, що той, хто по-українськи не думає й не говорить, зможе по-українськи працювати?

***

Чергове питання: Які організації й установи мають більше даних для цього, щоб втримати при своїй національності народ поза межами землі своїх предків: світські, чи церковні? Кожному вільно давати таку відповідь, яка йому особисто видається "правильною". Однак народ більше цікавлять д о к а з и ж и т т я, ніж особисті міркування одиниць. Досвід історії, отже аргумент самого життя, переконливо й твердо говорить, що національність того народу, що опинився в р о з с і я н н і, найбільшу силу має зберігати його р і д н а Церква, н а ц і о н а л ь н а Церква. Розсіяних по світі жидів при їхній національності втримує їхня національна релігія, — це і вся тайна їхньої національної невмирущости у світі. Був час, що жиди в Німеччині забули свою рідну мову, і прийняли німецьку, витворивши з неї свій щоденний жарґон, але у своїй Церкві вони зберегли свою рідну мову, свою національну душу, і це їх врятувало як націю, врятувало їхню національну свідомість. А коли є національна свідомість, то є той ґрунт, на якому вже не трудно назад повернутися до рідної мови.

Найбільш висунені на захід, на польський натиск і найбільш перемішані з поляками українці деяких частин Холмщини й Підляшшя вже забували свою мову, і говорили лише по-польськи; вони вже губили свою національну свідомість. І ще тільки одна-одинока риса, яка перешкодила їм стати поляками, — це була п р а в о с л а в н а в і р а та її Церква, і все, що з тим повязане: мова Богослуження, український обряд і звичаї.

Розсіяні по Україні поляки — часом цілими селищами — під час утрати польської державности протягом довшого часу (за часів царсько-російської окупації) почали забувати польську мову (головно селянство) в українському середовищі, але польські римо-католицькі костьоли втримали їх при польській національності, бо польські ксьондзи перш за все були польськими патріотами.

***

Для релігійної людини Церква була, є й буде важнішою установою, ніж світські організації, бо Церква — це установа Божа. Звідси у віруючого загалу Церква користується більшою пошаною і більшою силою переконливости, ніж світські організації. Церква має більший доступ до душі народу, ніж світські організації. Тому то Церква й тільки Церква має найбільше моральної сили подавати народові його рідну мову, рідний дух, рідну культуру, національну свідомість, ніж світські організації, — бо все те національне, що подає Церква, для народу освячене божественністю. Світські організації минаються, а Церква існує. Так свідчать закони життя, і отже протилежні міркування одиниць тут не мають під собою життевих підстав, і закони життя перекреслюють їх.

Національна Церква не ставила й не ставить перешкод своїм вірним належати до національно-світських організацій, якщо вони мають високі моральні цілі, отже не суперечать християнським і національним ідеалам. Навпаки, національна Церква причиняється до розвитку й сили тих організацій тим, що виховує для них найкращих членів, — моральних, національно свідомих, ідеалістів.

***

Але, не зважаючи на те, що згадані одиниці рації не мають, то все ж таки не можна заперечити, що говорять вони з добрих бажань, — стараються шукати якихсь дверцят виходу на шлях кращого положення, ніж те, в якому тепер знаходиться наша спільнота у вільному світі. Ці одиниці правдоподібно мають на увазі те так зване "релігійне розсварення" (дуже невлучними словами його називають!).

Через той крилатий вислів: "релігійна боротьба" — сіється непорозуміння засадничого характеру. Про що в дійсності тут ідеться? Що це за така боротьба? За що вона ведеться? Перш за все треба підкреслити, що Українська Православна Церква н е н а п а д а є, а лише о б о р о н я є т ь с я перед нападами. Нападають на Українську Православну Церкву ті, що хочуть піддати її під чужу церковно-політичну владу. Питання: Чи українські патріоти, які вміють дивитися, і бачать, що Церква мала й має вплив на всі ділянки життя народу, — чи бажають вони, щоб Українська Церква була під диктатурою чужого проводу, який впливав би на всі ділянки нашого національного життя?

З черги — справа "релігійної згоди" між українцями. Українська Православна Церква не має на меті виклинати тих українців, які належать до інших релігій, вона нікому не погрожує загробними карами за його інакшу релігію, не забороняє сходитися на національному ґрунті з українцями інших релігій. Українська Православна Церква не осуджує, а тільки н а в ч а є; а вірувати кожному вільно так, як диктує йому його совість і рівень християнської, національної та людської свідомости.

Говорити про "замирення" Церков там, де йдеться про загально-християнську і національно-соборну справу? Українська Православна Церква завжди була, тепер є й далі буде готова на це, — але...вона не має з ким про це говорити. Українська Православна Церква рішає все сама, без чужих наказів, — рішає так, як велить їй християнське й національне сумління й добро християнства та свого народу.

А провідники українських не-православних груп не можуть нічого важливого рішати самі, — за них має вирішувати ч у ж и й найвищий церковний провід, і вони виконують вказівки чужого проводу. Виходить, що Українська Православна Церква мала б говорити з чужим церковним проводом не-православних українців, щоб він дозволив їм замиритися з православними українцями. А чи національна честь може дозволити на те, щоб просити чужих зверхників, щоб вони дозволили українцям миритися внутрі? І чи чужі церковні зверхники погодяться на те, щоб нижчі церковні провідники не-православних українців перестали атакувати православних українців, бо того вимагає національне добро українців? А що тих чужих провідників обходить н а ц і о н а л ь н е добро українців? Вони пильнують свого добра, своєї політики.

Справа в даному випадку не "релігійного фанатизму", а тільки політики. Якщо б не-православні групи українців, будь вони такої релігії, якої собі бажають, — мали свій власний національний церковний найвищий провід, абсолютно незалежний від ч у ж и х найвищих проводів, то тоді їхні Церкви дійсно вирішували б усе самі, без чужих наказів, і вирішували б так, як вимагає добро українського народу. Їхні д у ш і були б в і л ь н і від чужого поневолення. І тоді, маючи вільну руку, всі українці, як вільні з вільними, і рівні з рівними без труду єдналися б в усіх національних справах, керуючись перш за все добром свого народу, а не н а к а з а м и чужих зверхників.

Як довго хто має над Церквою чужих церковних володарів, так довго він і в національно-світських організаціях інструкції тих чужих сил буде ставити вище, ніж національні ідеали, а чи ж у такому випадку ці світські організації зможуть належно виконати свої завдання?

Отже з якого б боку до справи не підійти, то нещастя показує все одне й те саме обличчя: залежність від ч у ж о ї церковної влади. І як би там не пробували це нещастя обходити, маскувати, виправдувати, недобачувати, — то все ж тим ніяк не вдасться запобігти тому руйницькому спустошенню, яке воно нашому народові приносить. Отже єдиний вихід — це визволитися з-під чужої церковно-політичної влади всім тим релігійним угрупуванням, до яких українці, поза Українською Православною Церквою, належать.

ПІСТ

Давні християнські письменники свідчать, що Великий Піст установили Апостоли. Він триває сорок днів. Цим вони наслідували Мойсея й пророка Іллю, які ще в Старім Заповіті постили сорок днів. Сорок днів постив і Ісус Христос.

Уже в 4-ім ст. цей Піст був відомий.

Піст цей проводили дуже точно придержуючися приписів Св. Церкви. Звільнювано від нього лише в конечних випадках.

У Піст не тільки стримувалися від їди, але також посвячувалися благородним і пожиточним для душі заняттям. Більше часу присвячували молитвам, перебуванням у церкві, роздумуванням над станом власної душі, в розкаянні били поклони й помножували добрі діла.

Час Великого Посту й нині дуже важний для нас. Його треба використати на поліпшення себе, на очищення від гріхів, злих налогів (привичок) і уподобань.

В усьому треба пристосуватися до приписів і навчань Св. Церкви.

ОЄГ.

ХРЕСТОПОКЛІННА НЕДІЛЯ

Третя Неділя Великого Посту зветься Хрестопоклінною.

Свята Церква підносить Св. Хрест у той день. Величає його, поклоняється йому і співає: "Хресту Твойому поклоняємося, Владико, і святе воскресення Твоє славимо".

Господній Хрест, на якому умер Ісус Христос, для нас, православних християн, велика святість. Тому ми завжди віддаємо велику пошану йому.

Він голосить: "Дивися, християнине, на цьому хресті страждав і помер твій Спаситель, Ісус Христос, щоб тебе вирятувати від гріха, щоб тебе освятити, привернути тобі блаженний стан, щоб ти мав щасливе вічне життя!"

Вдумавшися в те, яку велику вартість має для нас Св. Хрест, ми за Апостолом Павлом будемо переконані, що він для нас, які спасаємося, — сила Божа". (1. Кор. 1:18). І йому віддаємо честь у Хрестопоклінну Неділю й поставимо його на належне місце в нашім житті.

ОЄГ.

75-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА В КОРЕЇ

У Південній Кореї є коло 25 мільйонів населення. Цього року сповняється 75-ліття Християнства в цій країні. За тих 75 років Християнство має там такі успіхи: 730 тисяч пресвітеріян, 247 тисяч методистів, 108 тисяч Східнього Місійного Товариства, 242 тисячі католиків, а також деяке число вірних 11-х інших християнських груп і східніх сект.

Найбільше організованих членів мають буддисти — 3,865,000. Решта корейців числом 20 мільйонів не належить до ніякої церковної організації, але релігію мають, — це народні вірування.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

СХІЗОФРЕНІКИ ЗА РОБОТОЮ

Схізофренія — це така духова недуга, яка полягає в тому, що людина почувається одночасно в "двох особах". Це — так зване "роздвоєння особовости".

Психіятри, цебто лікарі умовонедужих, кажуть, що схізофренія охоплює щораз більше людей, і для них уже не вистарчає місця в лікарнях. Отже чимале їх число свобідно блукає собі, вільно по білому світі х о д и т ь. І вони людям докучають. От, скажемо, схізофренік Синифон Леміш цілком щиро й поважно представляється людям під іменем імператора Юлія Цезаря. Є такі, що почувають себе імператором Наполеоном, драматургом Шекспіром, мільйонером Фордом. А бувають і такі випадки, що схізофренік почуває себе разом у трьох особах: не перестає бути собою, а разом з тим почуває себе ще двома особами. Був, наприклад, такий схізофренік, який уроїв собі, що він — то "Нечай і Богун", два славні козаки-побратими, в одній особі; і на цій підставі вимагав, щоб йому давали аж по три обіди одночасно.

***

З деякого часу почав і мені докучати якийсь схізофренік. Його роздвоєння особовости полягає в тому, що він, як видно, почувається приналежним одночасно до двох віровизнань; до яких — побачите далі.

Пише він до мене: "Боже борони — я не є католик. Коли ж я не католик, то мені з а л е ж и т ь н а т о м у, щоб православні мали добру опінію. А щоб вони мали добру опінію, то вони не повинні оборонятися перед католиками. Бо оборонятися — то треба полемізувати, дискутувати, а тут нам ліпше треба мовчати. Нехай католики пишуть, що хочуть, а ми мовчімо! Бо як будемо їм відповідати, то образимо їх, і з того ми вийдемо некультурними.

Писав я до Вашої преси, щоб вона перестала оборонятися перед католиками, але мене не послухали. Тепер я пишу до Вас: Ви якось вплиньте на свою пресу, щоб вона мовчала. А коли будете мовчати, то люди будуть мати вас за культурніших.

Ще раз кажу, що я не є католик. Але мене болюче вразило, що "Вістник" так неприхильно поставився до "вселенського собору", плянованого римським папою для "поєднання Церков", щоб римський папа був головою всіх, бо так написано есть... Культура вимагала того, щоб "Вістник" був написав так: "Нехай буде так, як хоче римський папа!" Хоч я не католик, але гордився б культурою "Вістника", коли б він так писав. А найбільш культурним кроком було б таки поєднатися нам з Католицькою Церквою, щоб папа був нашим спільним головою, бо так написано есть...

Вірте мені: що можна бути разом і добрим православним, і добрим католиком.

Вибачте мені за цю увагу, але я хотів тільки довести до Вашого відома, як поважні люди, добрі патріоти і вчені теологи дивляться на всю цю справу.

З пошаною до Вас

Степан Мотрунець.
Торонто, 24. 2. 59

***

Подібні листи бувають підписані також іменами: "Максимець", "Чопик" і т. д. Ті мотрунці, максимці, чопики і т. д., як видно, бездомні люди, бо не подають своєї точної адреси. Пишуть: "Торонто", і на тому кінець.

Це також ознака властива схізофренікам: крім роздвоєння особовости, вони страждають також манією переслідування, через те й таяться з своєю адресою. У підпіллі себе почувають, нещасні...

Найбільша трагедія в тому, що не заопікуються ними їхні близькі; замість по-культурному, по-християнському примістити їх у лікарнях, дозволяють їм ходити самопас. І байдуже дивляться, коли дехто з них може й відповідальне становище займає та "пописується" своєю несамовито уявою, властивою схізофренікам; ця нездорова уява служить їм за зброю в боротьбі з немилою їм пресою.

Правда, це не новина, що хворі йдуть у наступ, — в Азії й Африці був звичай, що в атаку на противника випускали й прокажених: Атакуйте ви, — ворог злякається вашої прокази, щоб не заразили його!

Але тут є та різниця, що схізофренія не заразлива. Тут небезпеки з боку атакуючих схізофреніків нема. Якщо одначе є тут якась небезпека, то це лише тоді, коли хто через неувагу вважає його за "здорову" людину, і його пропаґанду трактує поважно.

Отже перший запобіжний крок перед роботою схізофреніків має бути такий: ясно усвідомити собі, що мається діло не з нормальною людиною, а із схізофреніком, і відповідно до того його трактувати. І з того моменту його робота перестане мати вплив, отже буде знешкідливлена.

С. Т. Знахар.

КАНАДІ ПОТРІБНО 23,660 УЧИТЕЛІВ

У Канаді є тепер 123,340 кваліфікованих учителів, а ще потрібно 23,660.

Ці інформації недавно подала Канадська Федерація Учителів.

НА ДЕНЬ МАТЕРІ

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї) З десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.50
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	8.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:	Ціна одної Ікони:
4¼x5½ цалів	5 центів
5¼x7½ "	5 "
7½x10½ "	15 "
8¼x10½ "	15 "
13x16¾ "	40 "
15¾x20½ "	60 "

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

Дискутують на тему Національної Церкви

"Національна Церква має бути на службі держави і на службі свого народу. Бо мовляв, взаємовідношення між Церквою й державою не буде поневоленням для Церкви, бо Церква це ті ж самі люди в своїй державі, які разом працюють для її добра", — таку думку висловив інж. Р. Печенюк, гетьманський діяч у Вінніпегу, на сторінках "Нового Шляху" за 30-го січня 1959 р. у статті "Парохіянство чи державництво?" — поміщену в рубриці "Трибуна читача".

У цій же рубриці "Нового Шляху" за 9-го березня 1959 р. інж. Печенюкові відповідь дав М. Бужанський з Торонто — у статті п. н. "За свідомість співмірности порушуваних публічно проблем".

М. Бужанський, між іншим, поставив таке твердження: "Творення" національних" церков це твори людської невтропности, яких завданням є руйнувати Христову Церкву". "Де ж запорука, що кращою буде в сповнюванні своєї ролі і "національна" українська (Церква, — В.), коли вона стане на службу української держави?" — питає п. Бужанський. І видає такий осуд, що монархістичні "учні Липинського (теоретика українського монархізму, — В) наших днів, коли "судять" націоналістів і соціялістів за їхній "нехристиянський світогляд', а самі в ролі прокураторів ту Церкву/вже завтра звели б до ролі слуги ще неіснуючої української держави, чи пак державництва..." "Чому ж тоді дорікати "національним" церквам Гітлера (Протестантська Церква, — В) чи хочби Микити Хрущова, чи тільки тому, що одна німецька, а друга московська?" — далі ставить питання Бужанський; з цілості статті видно, що він — католик.

Не зважаючи на це — хто з обох дискутантів має рацію, а хто ні, ця дискусія сама собою важлива й цікава, бо порушує дуже істотне питання. Висловлення думок на цю тему з боку народу і його провідників конче потрібні.

ТВЕРДЯТЬ, ЩО ВІДКРИЛИ МІСЦЕ "ЕДЕНУ"

Данські археологи (дослідники старовини), які роблять наукові розкопки на терені британського протекторату Баграїн на Середньому Сході, твердять, що вони відкрили те місце, що згадується в Старому Заповіті як "Еденський Сад". Копенгазька радіостанція подала, що теперішня місцевість Баграїн — то давне легендарне місто Ділмун, що про яке згадується як про місце перебування Адама й Еви. Згадані археологи кажуть, що минали тисячі років і місцевість Ділмун усе була пустинею, аж нарешті Бог перемінив її в дуже урожайну землю, і поселив там Адама й Еву; отже, кажуть вони, що Райський Сад був у Ділмун.

МОЛИТВА У ЗНАЙДЕНОМУ РУКОПИСІ З 3-ГО СТОЛІТТЯ

В Єгипті знайдено грецький рукопис із 250-го року по Нар. Хр. У цьому рукописі є молитва (по-грецьки) до Богородиці, і ця молитва дуже схожа на нашу молитву "Під твою милість". Науково займається цією справою о. І Ческені у розвідці, поміщеній в американському журналі "Еклезиастикал Ревю". Інформацію про це подала торонтонська "Наша Мета" за 7-го березня 1959 р.

Видали мапу України з „міжнародніми границями"

В ЗДА видали англомовну мапу (карту) України. Спонсорувала Ліга Американців Українського Походження при відділі Українського Конгресового Комітету в Шікаго.

На мапі є примітка, що Україна там представлена в "міжнародніх границях з 1954 р." А видана вона, як показує застереження авторського права, 1955 р. Мапа має наголовок: "Мапа України", — і більше вияснень нема. Отже непідготовані люди, а вже тим більше англомовний загал, для якого ця мапа видана (по-англійськи), можуть думати, що це правдива, "етнографічна" карта України, — така, де обсяг українського населення покривається з фізичною територією України. Але при тому кожен побачить на цій мапі ось що, — на заході: Лемківщина знаходиться "у Польщі"; міста: Перемишль, Сянік, Радимно, Любачів і т. д. — "у Польщі". Холмщина й Підляшшя — "у Польщі", і Холм та Замосте (подано по-польськи "Замосьць") — також "у Польщі"... На півночі: Берестя, Пінськ, Кобринь і т. д. та все Полісся — "на Білорусі". На півдні: Таганріг, Туапсе, Катеринодар і т. д. та вся Кубань — "у Росії".

Угорі цієї великої мапи є окрема маленька мапка під наголовком: "Територія розселення українського народу". І там пятьма вузькими смужками зазначені українці, як невеличка "меншина", а вся решта подана як "татари", що "заселюють" більшість північного й всю південну частину Криму, а лише в куточку, близько Катеринодару, є смужка українців; вся решта — самі татари, і Севастополь лише "татарський"! І так далі, і так далі...

В основному, це карта окупованої і пошматованої сусідніми займанцями України — головно Московщини й Польщі, а щодо Криму — то ще гірше!

Але на мапі окупації не згадано.

Подано просто, — що це така "Мапа України" — і це вже все. Значить — така "Україна"! І чужинці матимуть на руках "документ", що "затверджений" українськими "авторитетами". Але за те з сусідами сварки не буде! І не буде сварки з тими, що у світі тим "сусідам" помагають... Значить, на всій лінії "політична" мапа. Але кому на користь така "політика"?

У ГРЕЦІЇ ЖІНЦІ ОБЯВИЛАСЯ ПРЕЧИСТА

В околиці Атен, у Греції, одній жінці щоденно обявляється Пречиста Діва Марія. На грудях жінки появилися стигми у виді хреста й букви М. Біля хати тієї жінки збираються великі маси народу і багато недужих просять про виздоровлення.

Повідомлення в цій справі прийшло з Греції, і про нього пише преса.

БУДУЮТЬ КОЛЕГІЮ ЗА 2.000.000 ДОЛ.

Греко-католицька Стемпфордська епархія в ЗДА будує у Стемпфорді нову школу-колегію Св. Василія Великого — коштом 2-х мільйонів долярів

Буде там каплиця, музей, девять викладових заль (коштом по 50 тисяч дол. кожна), гуртожиток для студентів (30 кімнат, ціною по 25 тисяч дол. кожна), помешкання для професорів, їдальня, кухня і т. п.

Існує також ще й бібліотека Митрополита Іларіона

"Українські бібліотеки, музеї й архіви в Канаді" — таку статтю опублікував Д. Ю. Сокульський ("Канадійський Фармер", 9. 3. 1959 р.). У статті відносно подрібно згадані всі більші українські греко-католицькі бібліотеки в Канаді.

Згадано й поверховно деякі українські православні бібліотеки.

Але (дивна річ!) нема згадки про бібліотеку Митрополита Іларіона — Архипастиря Української Греко-Православної Церкви в Канаді... А тим часом ця бібліотека начислює приблизно стільки ж томів, що й згадана у статті п. Сокульського греко-католицька Архиепископська бібліотека у Вінніпегу — цебто понад 5,000 томів. Коли у статті згадані на видному місці бібліотеки, що охоплюють по одній тисячі томів книжок, то треба мати на увазі, що Митрополит Іларіон сам особисто є автором трохи більшої кількости творів, і вони є в його бібліотеці.

Більше того, в бібліотеці Митр. Іларіона є такі речі, що являють собою гордість історії української книжки, і разом з тим це дуже й дуже рідкісні тепер у світі екземпляри, а саме — перводрук Острозької Біблії, а також низка інших українських видань з-перед століть, і деякі з них ледве чи взагалі є тепер в інших українських бібліотеках у вільному світі.

При фаховому книгознавчому підході до справи такі бібліотеки, як Митр Іларіона, не можуть стояти поза межами уваги кожного, хто зацікавлений бібліотеками

СЕРЕД СОВЄТСЬКИХ ВЯЗНІВ — 40 ВІДСОТКІВ УКРАЇНЦІВ

Українці становлять найбільший відсоток серед усіх вязнів совєтських концентраційних таборів — бо аж 40 відсотків; білорусів — 20 відсотків, інших народностей разом — 35 відсотків, з сателітних країн — 5 відсотків.

Поляків у таборах дуже мало.

Такі інформації подав цього року князь Василь Святополк-Мірський у Лондоні, де мав доповідь на тему совєтських концентраційних таборів. Кн. Святополк-Мірський, старшина української армії за часів влади гетьмана Павла Скоропадського в 1918 р., по 2-ій Світовій війні був арештований большевиками у Відні, і був совєтськими вязнем від 1946 по 1957 рік. Коли з 1956 р., як він каже, "подув з Москви інший вітер", і деяких вязнів почали звільняти, тоді звільнено також князя Святополка-Мірського, і він, як австрійський громадянин, повернувся в Австрію.

Кн. Святополк-Мірський підкреслив, що серед українців різних областей України панує повна згода і взаємне зрозуміння, немає також ідеологічно-партійної боротьби

СТІННІ КАЛЄНДАРІ

Склад Церковних Речей при Консисторії має в продажі „Стінні Календарі" з гарними іконами православного стилю та з українським православним календарієм.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою .... 35ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

Організація оборони українських національних традицій в церкві

В ЗДА випущено українською мовою спеціяльний листок — "Організації Оборони Українських Національних Традицій в Церкві Св. Петра і Павла в Джерзі Сити". З того листка виходить, що це організація українців греко-католиків із вищезгаданої української греко-католицької парафії. У листку, між іншим, сказано:

"... З приходом нового пароха, не нашого українського походження (на маргінезі пером дописано: "Монсіньор Баца (мадяр)" — р. В.), та його двох однодумців-помічників, настали для нас і наших дітей дуже погані часи. Підступно та насильно введено в нашій Церкві чужий нам латинський календар, впроваджено для дітей в Церкві та в школі проповіді, реколекції, підготовку до сповіди та саму сповідь, молитви та звертання до учнів **виключно тільки в англійській мові, усуваючи зовсім українську мову.** До того з нашої Церкви усунув новий наш о. парох-монсіньор всі прекрасно повишивані українські обруси, рушники, всі хоругви та фани..." "З впроваджуванням латинського календаря о. монсіньор запровадив уже в нашій церкві прямо з римо-католицького обряду благословення свічок "громничних", що **ніколи** досі не було нашою українською літургійною практикою, словом почалася переводити нашими клєтцями плянова, інтенсивна латинізація нашого греко-католицького обряду та денаціоналізація наших дітей"

"Чи накладання два рази більшої шкільної оплати на батьків православних діточок, що вчаться в нашій католицькій парафіяльній школі, в порівнянні з шкільною оплатою за навчання католицьких дітей, не розбиває нашу українську громаду на дві частини, а саме — католицьку привілейовану і православну відрядну?" (Та які ж вони "православні", коли включаються в католицькі школи?! — р. В).

Згаданий листок вийшов у жовтні 1958 року.

А У ФРАНЦІЇ БЕЗ ЗМІН...

Вісті Сі-Бі-Сі в Канаді 9 березня ц. р подали, що голосування у виборах до муніципальних органів у Франції вже закінчилося, і на всю кількість голосів було 25 відсотків комуністичних. Цебто четвертина населення Франції виразно означила себе комуністами. Це значить, що відколи владу перебрав ген. Ш Де-Голь, комуністи у муніципальних виборах дістали на сім відсотків голосів більше, ніж у попередніх муніципальних виборах — перед приходом Де-Голя до влади.

Кажуть, що некомуністичні партії будуть єднатися в бльоки, щоб перешкодити комуністичним кандидатам обсадити муніципальні пости. Це значить, що партії соціялістичні, масонські і т. п. "народні фронти" і також католицькі мали б творити "спільний фронт". Чи це означало б "обєднання Християнства", про яке говорить папа Іван 23-ій? Ні в одній з некатолицьких країн вільного світу серед виборців не виявилася така примара комуністичної загрози, як у "католицькій" Франції.

Коли Християнство шириться, то кажуть, що це заслуга Церкви. А коли Християнство падає, — то чия це вина?

ЮКОМА ЗБИРАЄ ЮВІЛЕЙНІ МАТЕРІЯЛИ ПРО ГЕТЬМАНА МАЗЕПУ

Ювілейний Комітет Мазепинських Роковин (ЮКОМА) в ЗДА оголосив зібрані ним "Календарі-Альманахи на 1959 рік", в яких відзначено світлу память гетьмана Івана Мазепи (Див. "Новий Шлях", 6. 3. 1959).

Збірка охоплює собою навіть дрібніші речі, — напр., оголошено стінний календар католицького "Християнського Голосу" (Мюнхен), де подані репродукції образків кількох церков, уфундованих Мазепою. ЮКОМА застереглася, що подана нею збірка Ювілейної Мазепіяни не повна, бо "не всі Календарі-Альманахи на 1959 р. були доступні". Між іншим, не фігурує там також календар "Рідна Нива" (УГПЦК) на 1959 р., що спеціяльно присвячений Мазепі, і в ньому є більша розвідка п. т. "Гетьман Іван Мазепа великий син Української Церкви".

Чи це вже кінець проголошування в пресі зібраних Календарів-Альманахів, присвячених Мазепі — в інформаціях ЮКОМА не сказано, але є прохання до видавництв далі надсилати матеріяли

Між іншим, одне з дрібних зауважень до згаданої інформації ЮКОМА: там сказано про "250-ти річний ювілей діяльности Великого Гетьмана" (Мазепи) в 1959 р., тоді як у дійсності — це 250-ті роковини бою України під проводом Мазепи проти Москви під Полтавою і разом 250-ті роковини смерти гетьмана Івана Мазепи (†1709). З незручного зредагування інформації ЮКОМА виходить, що діяльність Мазепи датується лише з 1709 р., коли в дійсності його діяльність для української справи на самому становищі Гетьмана України датується від 1687 року, отже цього року це не 250-ті, а 272-гі роковини його діяльности.

Ще одне зауваження: в інформаціях ЮКОМА сказано, що Мазепинського "ювілею не відмітили лише прокомуністичні й москвофільські часописи" у вільному світі. З того виходило б, що вони "промовчали" цей ювілей. У дійсності одначе деякі прокомуністичні й москвофільські часописи — принаймні в Канаді, по-своєму таки "відмітили" цей ювілей — нападами на Мазепу.

Про ЮКОМА знаємо мало, отже можливо, що цього роду недогляди стаються просто через брак людей, які могли б спеціяльно присвятитися справі Ювілейного Мазепинського Року

З АЛЬКОГОЛЬНИХ СПРАВ ЗДА

Згідно з урядовими даними за 1958 р., в ЗДА є 5,000,000 алькоголиків. Американці видали за рік 12,500,000,000 дол на алькогольні напитки З того уряд тільки з самих податків за продаж алькоголю мав 4,000,000,000 дол за рік

А в той же час, за 1958 рік, на будову церков було видано тільки 5,000,000 дол., а на всякі нові церковні речі й інші конечні потреби — лише 863,000,000 дол

АМЕРИКАНСЬКА ШТУЧНА ПЛАНЕТА СТАЛА САТЕЛІТОМ СОНЦЯ

У Кейп Канаверал, ЗДА, 3-го березня американці вистрілили ракетою "Джунов 2" штучну планету "Пайонір 4" вагою 13 фунтів. Ракета летіла спочатку із скорістю 6,000 миль, а потім 4,525 миль на годину. Вона поминула Місяця, і сателіт "Пайонір 4" дістався в круг Сонця та став його сателітом.

Совєтська штучна планета, вистрілено 4-го січня ц. р. до Місяця, поминула його, і також стала сателітом Сонця.

ІНДІЯНИ ХОЧУТЬ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

У другому тижні березня телевізійні і радіові станції та преса подали інформації, що індіяни в Канаді жадають для себе державної незалежности.

Точніше — мова тут про індіян у провінції Онтаріо, в околицях Брентфорту, де шість індіянських племен: Іраква, Гюрон та інші, заявили, що вони хочуть створити собі окрему індіянську "державу шістьох націй". Речники тих індіянських племен покликаються перед Канадою на те, що в них є давніший документ, яким влада Вел. Британії гарантує їм державну самостійність.

При тому провідники згаданих індіянських племен заявили, що вони будуть домагатися від уряду Канади матеріяльної допомоги при творенні своєї "держави" і ця допомога мала б відбуватися в пляні такої самої "закордонної допомоги", яку дає Канада іншим економічно відсталим державам.

Дехто із спостерігачів думає, що з боку індіян це ніщо інше, як тільки один із звичайних кроків для того, щоб домагатися від уряду Канади більше матеріяльної допомоги та піднести рівень також і морального відношення до них.

Д. Айзенгавер — президент ЗДА, прислав індіянам привітання як "окремій нації в родині народів".

ЛИШЕ 10 ВІЙСЬКОВИХ КАПЕЛЯНСТВ НА 2,540,446 ПРАВОСЛАВНИХ У ЗДА

Православні греки протестують

Вірних Православного Віроісповідання в ЗДА є 2,540,446 осіб, але для американських вояків православної релігії державний Департамент Оборони встановив лише 10 капелянств. А в той же час для вояків, що є членами Єпископальної Церкви, яка має приблизно стільки ж вірних, що православні, уряд установив аж 92 капелянів; для вояків, що є членами Церкви "Ученики Христа", встановлено аж 110 капелянів, хоча членів "Учеників Христа" в ЗДА є менше, ніж православних

Про цю несправедливість з боку уряду ЗДА, провід Грецької Православної Церкви має таку думку: "Причина для цієї виразної дискримінації є та, що православні запротестували (перед урядом) проти підтягання їх під одну рубрику з протестантами" ("Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", лютий, 1958).

З того виходить таке: Не хочете фігурувати як "протестанти", тоді замість понад сто капелянів, які вам належаться, дістанете тільки... 10!

До того треба додати, що головний капелян збройних сил ЗДА — це католик; йому підлягають також усі капеляни не-католики

Коли Православна Церква (принаймні — греки!) запротестувала, то тут, як видно, є дискримінація, коли взяти до уваги факт, що православні загалом не встрявають у справи військових капелянств

Православних у Канаді є 172,271; у Бразилії 41,156; в Аргентині 66,217; в Австралії 74,760; в ЗДА понад 2,540,446; у Зах. Німеччині 48,151; у Схід. Німеччині 7,619; у Греції 7,482,559; в Югославії 7,011,000; в Болгарії 5,987,535; в Африці (копти) 1,500,000.

ЗВІТ ГОЛОВИ КАТЕД. ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТО 25-го СІЧНЯ 1959 р.

Пояснення до знимки: Ця знімка представляє трирічну Управу Катед. Громади, з малими змінами в наслідок чого на знимці немає о. Т. Славченка, добр. пані Фотій і п. п. Кваса, Іваницького, Бельбаса, Стенури, Лищини, Гусака і Лопонського.

Зліва направо — перший ряд. Міністер І. Яремко — трост Громади, І. Гуменюк — член Контр. комісі, о. Д. Фотій, В. Григоряк — голова Управи, о. Самець, інж. І. Яншевський — член Контр. комісі, адв. Т. Гуменюк — трост Громади.

Другий ряд: А. Запаринюк — культ-освітн. референт, П. Неліпа — титар Катедри, Д. Пригориицький — фінансовий секретар, Р. Мандзюк — третій заступник голови, С. Олійник — скарбник, В. Самець — перший заступник голови, адв. Ю. Романко — другий заступник голови, Е. Коча — член Контрольної комісії.

Високопреосвященний Владико, Отці Настоятелі, Хвальна Президіє, Світлі Збори!

Кожного року, зараз по закінченні календарного року, з кінцем січня, кінчається й адміністраційний рік нашої Церковної Громади. Закінчуємо ми завсіди цей наш діловий рік Загальними Зборами нашого членства. Як Ви всі бачите вже з денного порядку, Річні Збори — це іспит однорічної діяльности нас, усіх членів, а зокрема тих, що були вибрані виконувати певні зобовязання.

Безперечно, велика частина тієї діяльности піде завтра на полиці архіву історії нашої організації і скоро стане припадати сірим порохом забуття. Та все ж таки є певні речі, мають тяглість і переходять з року на рік, творять дійсну суть нашого організаційного життя. І коли ми хочемо на майбутнє робити поступ, то нам треба часто черпати з минулого досвіду, нам треба розсудити, що і як ми вже осягнули, а чого ні, і саме чому. Історія — це ж бо у великій мірі школа.

Мені особисто припадає немала честь третій рік за чергою сьогодні стати перед Вами, Світлі Збори, щоб ще раз перегорнути сторінки того нашого однорічного життя, пригадати Вам те, що, може, багато з Вас і творили, вияснити дещо та піддати думки до того, що б нас мало чекати на будуче. По-перше, я позволю собі перебігти по через найголовніші наші моменти та проблеми.

З самого початку минулого року праця Управи зосереджує найбільше свою увагу на оселі Київ. Як Вам відомо, набута Громадою фарма не мала вигідних устаткувань для того, щоб задовольнити ті потреби, задля чого саме вона й була куплена, а саме: стати осередком відпочинковим та виховним для нашої молоді. Число дітей, що голосилися відбути свої вакації під опікою наших о.о. Парохів та вчительок, збільшувалося до тієї міри, що ми, через брак приміщення, мусіли багатьом відмовляти. Тому було рішено і зараз таки ранньою весною було й побудовано новий будинок-спальню на 50 ліжок. У виконанні цього діла вся Управа вложила багато праці; зокрема два наші заступники голови, а саме п. В. Іваницький і В. Самець. Заступник голови п. Р. Мандзюк посвятив свій час і труд для влаштування недільних забав, що й цього року були для Громади поважним джерелом доходу. Коли ми говоримо тут про оселю Київ і вложену там працю, то годі не згадати й того, що багато наших членів на заклик Управи вложили чимало безкоштовної праці, малюючи будинок, ладячи баню та дах на каплиці, прикрашуючи устаткування, і їм належиться щира подяка. Маючи вже до розпорядимости новий будинок, в оселі відпочивали й виховувалися й цього року наші діти, відбулися літні курси Інституту Св. Володимира, ряд пікніків, і чимало наших членів у вільний час знайшли там хвилинку спокою. На закінчення хочу пригадати членам, що для нормального діяння оселі нам уже потрібний ще один подібний будинок, як також купальний басейн.

Як я вже згадував, в осередку Київ відбулася низка пікніків наших та інших організацій. Зокрема я хотів би відмітити тут дві наші поважні імпрези, а саме: Посвячення нового будинку та наше Храмове свято. Обидві ці імпрези відбулися досить успішно, з участю Високопреосвященного Владики, Духовенства та Катедрального хору.

Також ще ранньою весною наша Громада, як одна з перших, урочисто відзначила Ювилей 40-ліття нашої Церкви в Канаді. На цьому Святі ми з приємністю вітали наших Високопреосвященних Ієрархів: Митрополита Іларіона та Архиепископа Михаїла, як також піонерів нашої Церкви: голову Президії Консисторії о. Д-ра С. В. Савчука та нашого катедрального пароха о. Прот. П. Самця. Нам було приємно гостити й бути свідками під час цього Ювілею висвячення в сан Священика нашого бувшого члена о. Івана Стуса — тепер пароха Софійського Собору в Монтреалі.

Дальше, до визначних моментів, відбутих минулого року, треба врахувати й належне вшанування нашою Громадою 40-ліття подружжя нашого пароха о. Петра та Добродійки Самець. З цим святом збіглося також і 20-ліття душпастирської праці о. Самця в нашій Громаді, і в ці роковини ми як на ювілеї, так і тепер бажаємо Вам, Отче, ще довгі роки бути з нами!

Ушановуючи тих, що служать і посвячуються громадському життю, ми також не лишилися збоку й у відсвяткуванні 75-ліття заслуженого церковного діяча проф. І. Власовського.

Та не тільки заслужених одиниць треба належно вшанувати за їхню працю. У нашій Громаді, разом з нами, невтомну працю веде наше жіноче Товариство ім. Кн. Ольги. Про їх муравлину працю ми кожного року, як ось і зараз, чуємо з окремих звітів. Цього року сповнилося 30 літ від заснування цього відділу, і ми вважали за відповідне вшанувати святочно також і ці важливі для нас роковини та тих, що дали почин цьому Товариству. Цього року головою цього відділу була п-ні Бевуш, яка дуже щиро віддалася своїй праці, і ми з нею мали дуже гарне співробітництво.

Спільними силами, під проводом цього ж жіночого Товариства та жіночого Т-ва „Тризуб", під осінь ми відбули наш роковий Базар, що приніс нашій Громаді поважний дохід.

Восени ми мали честь гостити в наших будинках Єпархіяльний З'їзд Східньої Канади, і з цієї нагоди мали другу з черги Візитацію Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона. Взимі, як кожного року під час Різдвяних Свят, ми відвідали, мірою можливостей, наших членів з Колядою. Цього року в організуванні Коляди ми мали велику допомогу від нашого Братства під проводом проф. Мухи, від жіноцтва під проводом п-ні добр. Улян, та від СУМК, і тому кращий був і наш дохід з Коляди.

До важніших моментів життя нашої Громади треба, безперечно, віднести також і ряд виступів нашої шкільної молоді, як: Шевченківські Роковини, День Матері та свято Миколая. Про діяльність виховного відділу ми почуємо з окремого звіту. Я тільки хочу подякувати тут за таку велику працю, вложену над нашою дітворою, пані Добр. Фотій та всьому учительському персоналові. Хочу подякувати тут і двом організаціям, що нашим дітям склали пожертви з нагоди Св. Миколая, а саме: Взаємна Поміч 50 дол. та Кредитовий Союз 80 дол. Коли все ж таки я згадав про школи, то слід відмітити також, що в нас закінчувала цього року нова школа, що має завдання підготовляти майбутні учительські кадри, як також дальше успішно існує музична школа.

До приємних явищ належить зачислити і те, що СУМК цього року став більше активний, і віримо, що й ця справа вже на доброму шляху.

Безперечно, одною з перлин нашого життя знову ж був наш хор під проводом п. Ю. Головка. Наш хор був дійсно прикрасою наших Богослужень, отож усім співакам і диригентові належиться щира подяка!

Про загальний стан нашої Громади Ви почуєте з окремих звітів. Я хочу тільки підкреслити, що, порівнюючи, фінансово минулий рік був досить добрий і що протягом минулого року вписалися в наше членство понад 80 членів, і їх я сердечно сьогодні ще раз вітаю! Загалом усі члени не відмовлялися від праці, і так помагали в нашому розвитку. Кілька наших гарних членів протягом року покинули нашу Громаду ... нате, щоб стати активними в наших сусідніх Громадах у Новому Торонто, Західньому Торонто, Північному Торонто, а головно в новій зорганізованій парафії в Скарборо. З усіма цими Громадами наші звязки були досить дружні; ми старалися — там, де найбільш потрібно було, допомогти матеріяльно чи морально, і нашим членам, які там працюють, бажаємо багато успіху!

Про працю Відділів та поодиноких членів Управи Ви сьогодні почуєте з окремих звітів, і тому не буду про них окремо говорити.

На кінці — ще кілька слів хіба тільки про мою особисту ролю, а краще кажучи, про це становище, що вже три роки за чергою займаю, тобто загально кілька слів про мої обовязки як голови.

Безперечно, бути головою нашої Катедральної Громади, головою може одної з найбільших українських церковних клітин поза межами Батьківщини, — це, принаймні я так трактую, дуже велика честь. Та, безперечно, таке важне становище потягає за собою й поважні та великі обовязки. Щоб бути близько всіх справ такої громадської установи, треба було усвідомити собі, що для того потрібно часу. Перш за все, справи вимагали бути мені кілька разів тижнево у Громаді — не раз може навіть і занедбуючи свої особисті справи. У виконанні всіх обовязків я руководився тільки одним принципом: Добром Громади! Тому не раз треба було переступати почерез особисті відносини з людьми, треба було навіть з приятелями сперечатися або шерстко обійтися. Усіх задовольнити годі і коли сьогодні може хто почуває який жаль до мене за мій такий чи інший поступок, то вірте, що я це робив у переконанні, що в даній справі так краще було для нашої спільної справи!

Безперечно, в моїй праці я мав і багато помочі, і сьогодні я хочу в першу чергу подякувати Вам, Високопреосвященніший Владико, за добрі поради та Ваше щире піклування нашою Громадою! Вам, О.О. Настоятелі, за Ваші здорові думки та муравлину працю! Вам, Приятелі уступаючої Управи, за таку гарну співпрацю! Усім Проводам діючих Відділів та організацій при нашій Громаді за кооперацію. Вам, Дорогі Члени, за довіря! А черговій Управі бажаю багато енергії та успіху в праці для добра нашої дорогої Громади та Рідної Церкви!

В. Григоряк, голова.

П. С. У неділю 1-го лютого, зараз по Архиєрейській Службі Божій, Високопреосвященніший Архиєп. Михаїл подякував уступаючій Управі за вложену працю, а мене, хоч може й незаслужено, нагородив Листом Похвали й Подяки. ... що я Вам, Високопреосвященніший Владико, сердечно дякую, і спасибі Вам за ті Архипастирські поради й розради, по які я не раз до Вас звертався.

Привітавши нову Управу під проводом інж. Яншевського, Владика побажав їй якнайкращого успіху.

В. Григоряк.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ У. Г. П. ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Ст.-Кетеринс, Онт.

Кожна Громада У.Г.П.Ц. в Канаді святкує 40-ліття відновлення своєї рідної прадідної Церкви на Канадійському континенті, так і наша ще молода й невелика Громада в Ст.-Кетеринс, хоч вона ще й не має своєї церковці, і покищо тільки в громадській залі відправляється Св. Літургія, задумала відсвяткувати 40-ліття нашої Св. Церкви. Святкування відбулося 7 грудня 1958 р. Згаданого дня досить гарне число вірних і гостей з навколишніх Громад зійшлися на Богослуження, і на той день загостив до Ст.-Кетеринс Впреп. о. Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії У. Г. П. Ц., він відслужив Літургію в співслужінні о. Прот. П. Гліцького — настоятеля Громади, і співав хор під проводом диригента п. Казанівського. Змістовну проповідь сказав о. Д-р С. В. Савчук. На закінчення Літургії о. Прот. П. Гліцький подякував усім вірним за їхню численну участь у Св. Літургії і попросив усіх зійти до залі парафії Св. Юрія, де буде продовження Свята й обід.

При вході до залі в дверях п. Василь Бренджій привітав о. Д-ра С. В. Савчука українським звичаєм.

Господарем Свята був молодий голова Громади Св. Юрія Михайло Головач, він привітав усіх і попросив до Молитви, о. Петро Гліцький проказав молитву, о. Д-р С. В. Савчук поблагословив страви. При кінці обіду господар пояснив ціль Свята й запросив до слова слідуючих: Г. Ревіцького, Ів. Боднара і Івана Пограничного — перших ініціяторів нашої Громади, зорганізованої 9 літ тому.

В. Баюс з Гамілтону — представник „Українського Голосу" й „Вістника" на околицю південного Онтаріо, сказав, що „У. Г." перший, а „Вістник" пізніше багато причинилися й поклали праці для розбудови У.Г.П.Ц. в Канаді, тому всі ми, православні українці, повинні бути передплатниками тих часописів, як прихильників нашої рідної Церкви, а вже тим більше „Вістника", що є органом нашої Церкви.

Ми маємо багато вірних і прихильників нашої Церкви, а передплатників „Вістника" є дуже мале число, отже з нагоди цього Свята щоб кожен постарався стати передплатником органу своєї Церкви.

Михайло Боровський — представник У.Н.О. в Ст.-Кетеринс, говорив про свою першу зустріч о. Д-ром С. В. Савчуком у канадійському війську в Англії під час минувшої війни, і п. Боровський зложив привіт з нагоди Свята У.Г.П.Ц. в Канаді.

Адвокат Бігора і радник міста склав привіт і подякував виборцям за дану йому підтримку в виборчій кампанії.

Адвокат молодий Долішний також склав привіт.

Добродійка Гліцька коротенько розказала про свої переживання при церковній праці, і що там найкраще праця йде вперед, де панує любов і пошана вірних один до одного.

Інженер В. Стратійчук склав привіт. Промовляв і привіт зложив також Ф. Теланич, як ініціятор і перший секретар Церковної Громади в Ітонія, Саск., в 1920 р.

Пані Боднар — голова відділу С.У.К. в Ст.-Кетеринс, привітала всіх і подякувала всім, що помагали влаштувати цей обід.

Диригент хору п. Казанівський разом з привітом висловив деякі зауваги щодо будови нової церкви.

Пані А. Ковальчук сказала дещо про працю о. Д-ра С. Савчука для нашої Церкви; на початках, як це був молодий, о. Д-р С. Савчук був чорнобривий, а сьогодні вже сизий, як голуб, — з перетяження тією працею. Нехай же Господь подасть йому доброго здоровя для дальшої праці при нашій Церкві!

Відспівано Многоліття о. Д-рові С. Савчукові.

Прот. Ференсів з Ніаґара Фалс привітав зо Святом від своєї Громади і побажав успіхів в задумуваній будові церкви.

Архітект Ол. Кузиків висказав плян, який задумують, і що він буде готовий на весну.

Прот. П. Гліцький згадав про ту „квітку", яка була посіяна ще в 1910 р., і що та „квітка" не зівяла ще й до-тепер, а та „квітка" — це „У. Голос", — бо ще в 1911—1912 і 1913 роках він уже писав, що нам треба буде відновити нашу прадідну Церкву, і це сповнилося в 1918 році.

Наприкінці говорив о. Д-р С. Савчук про початок того від 1910 р., що потім сталося 1918 року, і так за чергою тих історичних подій він перейшов до цього, 1958-го, року, і накінець сказав, чим є Колеґія Св. Андрея і чому нам треба перенести її ближче университету. „Ми сьогодні мусимо започаткувати друге 40-ліття нашої Церкви, — для нас ще є багато праці!"

Зібрано на Колеґію 150 дол.

Учасник.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

В. Соколик, Ню Йорк.

Яр. Рудницький написав наукову статтю п. з. **„Перше видання Шевченка за кордоном"**, і помістив репродукцію титульної сторінки цього видання — п. з.: **„Новые стихотворенія Пушкина и Шавченки", Лейпцгъ, 1859",** — видання **„Русской библиотеки"** (Див. „Український Голос", 4. 3. 1959. Додаток; „Література, Наука, Мистецтво").

Я розумію це так, що **„за кордоном"** для нас, українців, означає кожне місце **поза кордонами України.** Через те якраз треба вважати, що **перше видання творів Шевченка за кордоном появилося в Петербурзі (у Московщині) 1840 р. — перший „Кобзар", виданий заходами Мартоса.**

Друга справа, — видавництво, що випустило в од-

ній книжечці твори Пушкіна й Шевченка, називалося „Русская библиотека"; це видавництво опублікувало твори Пушкіна й Шевченка в одній книжечці тому, що Шевченка, чи, як подано **„Шавченки"**, воно також уважало за такого самого „русского", як і Пушкін, і таким („русскім") воно показувало Шевченка світові.

Я не заперечую, що для „чистої" науки, для „академічних" потреб не слід, як кажуть, „викидати з пісні слова", отже в наукових виданнях академічного типу й для академічних потреб можна й треба згадувати й такі видання, як оте ляйпцігське. Одначе не можна вважати його за **„перше видання Шевченка за кордоном"**, отже передруковування його й реклямування не можна вважати за якийсь „науковий здобуток" у ділянці Шевченкознавства. А це тим більше, що Пушкіна й Шевченка поставлено разом в одній книжечці тому, що видавці Шевченка вважали за „русского" поета, як і Пушкіна. Чи є сенс розпоширювати цього роду передруки?

Від Ред. — Ніяке українське видавництво передруків цієї книжки не розпоширює. „Новые стихотворенія Пушкина и Шавченки", що видала „Русская библиотека" в Ляйпцігу 1859 р. проф Яр. Рудницький передрукував цього року коштом Манітобського університету, отже, треба думати, й для вжитку студентів Славістичного відділу університету, а не для вжитку ширшого українського загалу.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ПАВЛО СОКОЛЮК

Сембург, Саск. У четвер 16-го жовтня 1958 р. відійшов на вічний спочинок один з ранніх наших піонерів — Павло Соколюк, проживши 77 років.

Павло народився в с. Луківці на Буковині, а 1904 р. приїхав у Канаду. Короткий час жив у Сондави, Ман., а потім перенісся до Саскатуну й осів на фармі в Сембург. З дружиною Вікторією оженився 40 років тому. Бог поблагословив їх трьома дітьми — Параскевією, Дмитром і Санхірою, і 11 ма внуками. Коли в Сембург виринала потреба мати свою власну „українську домівку", Павло подарував два акри землі під Народній Дім.

Тяжка праця за піонерських часів дала себе відчути на старші роки, і тому продовж останніх літ свого життя Павло багато слабував, а останніх 9 тижнів пробув у лікарні в Принц Алберт, де перед смертю відбув Сповідь і запричастився Святих Тайн. Там і помер 16 жовтня. Увечері 19 жовтня була відправлена Панахида в похороннім заведенні, а 20 жовтня відбувся Похорон з церкви Пресв. Тройці в Сембург і там таки на громадському цвинтарі зложено тлінні останки Павла. На Похорон прибула донька Параскевія з Вінніпегу, брат Онуфрій з Марією і Степаном Соколюками з Сондави, Ман., і брат Михайло з Єленою та Николою Соколюками з Сірко.

По Похороні відбувся заупокійний обхід в Народнім Домі, яким зайнялася родина — Зеновія і Михайло Калиновські зо своїми дітьми. На заклик пароха о. С. Зузака присутні зложили $21.75 на Невянучий Вінець Покійному.

З тих грошей рішено, за згодою родини, переслати $14.75 на „Вістник" та 7 дол. на „Український Голос". На Похороні дяком був п. Ю. Паскарук.

Нехай Господь потішить засмучену дружину Вікторію і дітей її, а душу бл. п. Павла нехай оселить між Святими в Оселях Небесних **о. С. З.**

БЛ. П. ТЕОДОР ТОКАРИК

Норт-Бетлфорд, Саск. — У неділю 25 січня 1959 р. в лікарні в Норт-Бетлфорд, Саск., упокоївся Теодор Токарик на 71 році життя.

Покійний походив з Городенки, зах. Україна. У Канаду прибув 1904 р.

Року 1914-го поселюється в Виткові на фармах Тут одружується з Варварою з роду Срайко. У Виткові Теодор Токарик належав до основоположників У.Г.П.Ц., був постійним членом Громади, й Народнього Дому. Був довголітнім тростом школи „Зоря", як також радним (канселор) в муніципалі Равндгил. В 1950 р. переселюється до Норт-Бетлфорд. Тут стає членом Православної громади та фундатором церкви, що її тут будуємо У глибокому смутку Покійний оставив дружину Варвару, чотири дочки, а це. п Дора Войтович, п. Анна Никифорук, п Марія Луцик і наймолодша Петруся, двох синів: Василя й Стефана, 8 внуків та дві сестри: п. Параскева Кіндрачук з Вакав, і п. Дора Угрин, яка живе в Алберті.

Похорон відбувся 29 січня в українській православній церкві Св. Йоана Хрестителя в Норт-Бетлфорд, що його відслужив о. Олександер Хомяк. Під час Посліднього Цілування на заклик о. Настоятеля родина Покійного та учасники Похорону зложили 50 дол., з чого 30 дол. призначено на будівельний фонд Церкви в Норт-Бетлфорд, 10 дол. на „Вістник", 5 дол. на „Український Голос" і 5 дол. на клішу.

Вічна Тобі Память, Брате наш Теодоре! Ти в передсмертний час прийняв Божу Ласку в Св. Таїнствах Покаяння та Маслосвяття. Нехай же Господь душу Твою прийме до Осель Своїх Небесних!

о. Ол. Х.

ПОДЯКА

Оцим висловлюємо нашу найщиршу подяку Катедральній Громаді Пресвятої Тройці у Вінніпегу, п. В. Богоносу і Катедральному Хорові та Всеч. о. М. Юрківському за Відправу й за участь у Панахиді за спокій душ померших наших синів бл. п. Миколая і бл. п. Антона, яка відправилася по Богослуженні в неділю 1 березня 1959 Р. Б.

Іван і Параскевія Кернац.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

на основі рішення своїх Річних Зборів, одержавши благословення Митрополита Вінніпегу і всієї Канади Д-ра Іларіона, маючи згоду Консисторії УГПЦеркви в Канаді та будучи в порозумінні й співпраці з Адміністратурою Західної Єпархії, повідомляє, що

від 7-го липня й до 8-го серпня включно

відбудуться в приміщенні Інституту Св. Івана в Едмонтоні **1. Українські Літні Курси** для молоді від 14 років і вище та **2. Дяківські Курси** для всіх, хто бажає навчатись дяківства та диригування хором. Будуть прийняті на курс молодь і старші особи. Кандидати повинні мати голос, музичний слух та уміти добре читати українською мовою.

Учитимуть на курсах відомі знавці церковного співу. Відповідає за курси Науково-Освітній Комітет при Дирекції Інституту Св. Івана.

Впис на курси вже відкрити. Зголошуватись можна відразу. Повідомлення про оплату за мешкання, їжу й науку бажаючі дістануть при писемному чи особистому зголошенні.

Кандидати на дяківські курси від оплати за науку звільнені.

Слідкуйте за оголошеннями. Пишіть на адресу:
ST. JOHN'S INSTITUTE
11024 — 82nd Avenue
Edmonton, Alta, Canada.

Дирекція Інституту Св. Івана.

КОЛЯДА
на потреби Богословської Школи при Колегії Св. Андрея в Вінніпегу.

По 25 дол.: Др. М. Потоцький, Давфин, Ман.

По 10 дол.: ВПреосв. Митроп. Іларіон, Суддя І. Р. Соломон, пані В. Таска, І Кернац, М. Ревуцький Овк Бенк Ман Н. Солонинчий Сенді Лейк Ман., Дмитро і Марія Гіжовські Шікаго, Ілл. ЗДА.

По 5 дол. о. Є. Грицина, Н. Негрич, П Павлюкевич, М. Гикавий, Р Сеницький, П Олійник, о. С. Ґерус Добр А Дмитрів, Др. П. Закус І Симчич, о. Т. Яковкевич, о С В Савчук, О. Паліброда, Г. Прокипчук, І Юрків, М Папіш, М. Остряжнюк, А Ягольницький Дніпер Саск. Панько І. І Блок, о. Е. Горгіца, А Грицишин, Монтреал, Кве., П Слоньовський і о Б. Яковкевич, Шио Саск

По 4 дол О Остряжнюк

По 3 дол Е Павлюк, С Саранчук о М Юрківський, І Долинчук, о В Кудрик А Павлик і М Кревецький

По 2 дол Степаненко, Д. Угринюк, пані К. Ковальчук, о. Т. Коваліпшин, о Д Ф Стратійчук і В. Паньків

По 1 дол.: М Микитюк, Н. Кудрик і пані В Калушка

Усім жертводавцям сердечна подяка **о. Є. Грицина, настоятель Богословської Школи.**

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ У.Г.П.Ц.К. ФОНД БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

ДЖЕРАЛДТОН, Онт Пожертва п Д Павича $5.00
ВИНДЗОР Онт. Пожертва п-на Андрія і Анни Момотюк, з нагоди 25-ліття їх вінчання. Пожертву прислав о Ф. Керніцький 10.00
Пожертва п Олекси Паращука на похорони його дружини, бл. п Марії Паращук Пожертву прислав о Ф Керніцький 10.00
Збірка на Панахиді по бл п. Іванові Яцеву Збірку прислав о. Ф. Керніцький 30.00
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман Пожертва пані Йосифи Залещук 20.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Пожертва п. Николи Свидовецького 5.00
Пожертва п Дамяна Куця 10.00
Ці пожертви прислав о. В. Федак
ГНЕЛФЕЛД, Саск. Пожертва п Дмитра Глека 100.00
МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва п Н Аксюка 15.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Пожертва п. Євгена Криворучки, яку прислав о В. Федак 30.00
ЛОНДОН, Онт. Збірка о. С. Гуцуляка від місцевих парафіян:

Василь Тацюк	10.00
о. С. Гуцуляк	5.00
Никола Співак	5.00
Арсеній Степанюк	5.00
Іван Шкляренко	5.00
Борис Яремченко	4.00
Микола Тищенко	3.00
Ф Підопригора	3.00
П. Поліщук	3.00
Павло Давиденко	2.00
А. Порохня	2.00
Василь Дзябенко	2.00
Іван Цаль	2.00
С. Коваленко	2.00
А. Рибка	2.00
Іван Федоренко	2.00
Віктор Тищенко	2.00
С. Рябоштан	2.00
Михайло Педенко	2.00
Володимир Красновельський	2.00
Петро Финниченко	2.00
Ігор Лисенко	2.00

Іван Креген	2.00
Григорій Сніг	2.00
Яків Сацан	2.00
П. Тищенко	1.00
М. Ващенко	1.00
В. Новицький	1.00
Григорій Бабенко	1.00
п. Мищенко	1.00
К. Панасейко	1.00
Іван Шевченко	1.00
М. Мельник	1.00
п. Лабузов	1.00
Петро Володченко	1.00
А. Коптило	1.00
Іван Бабенко	1.00
А. Яремченко	1.00
П. Яремченко	1.00
Іван Селівія	1.00
п. Сагара	1.00
п. Мартинець	1.00
Микола Мосієнко	1.00
Т Маленко	1.00
О. Олексієнко	.50

ВЕРНОН, Б. К. Збірка на привітальному прийняттю в честь о. Г. О. Василива Збірку прислав п. Петро Кіндрачук 24.00
НЮ ЙОРК, Н. Й Пожертва о. Прот. П. Стельмаха 2.00
ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. Пожертва п. М. Даха 5.50
ОВКБОРН, Ман Пожертва п. С. Бородія 10.00
АРМСТРОНГ, Онт. Пожертва п Н. І. Михальчука 5.00

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО
Православних Українців Едмонтону й Околиць
для відзначення
40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді
відбудеться
в неділю 12-го квітня 1959 р., в Катедрі Св. Івана, 10951 — 107 вул.

Програма:

9.30 — **Архиерейська Служба Божа,** що її відправить Високопреосвященніший Владика Іларіон, Митрополит Вінніпегу й всієї Канади, в состуженні Протопресвітера о Д-ра С. Савчука голови Президії Консисторії, Протопресвітера о. Г. Метюка — Адміністратора Західньої Єпархії, та о.о. Парохів Едмонтону й околиць.

(Увага: Богослужень у цю неділю в церкві Св Прор. Ілії і в каплиці Інституту Св. Івана не буде).

12.30 по полудні: **Спільний обід** в залі Катедри Св Івана.

2.00 по полудні: **Святкова академія** в залі Катедри Св Івана.
Головна промова: о Д-ра С Савчука.
Роздача Грамот учасникам Церковного З'їзду 1918 р Слово о Г. Метюка, та інші промови.

8.00 год. ввечері: **Ювілейний Концерт** у залі Катедри Св Івана, хорові й сольові співи, декламації.
Головна промова — Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон.
Катедральний хор під управою проф. О. Євфимчука.
Хор церкви Св. Прор. Ілії під управою проф. С. Яременка.

Православні Українці! Відсвяткуймо належно 40-ліття нашої Церкви! Візьмімо масову участь в Ювілейному Святкуванні!

УВАГА: Повну Програму Ювілейного Святкування набувайте вже тепер у членів Управи Катедри Св. Івана й церкви Св. Ілії.

Ювілейний Комітет.

ВИПРАВЛЕННЯ

У числі „Вістника" з 1-го березня ц. р. було подано, що на Ювілейному Святі в Вотерфорд, Онт., п. Никола ДВОРНІК зложив пожертву 10 дол. на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея, а має бути: **НИКОЛА ДВОРЯК із Симко, Онт.**

ВИПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ

У „Вістнику" з 15-го листопада 1958 р. сталася похибка в оголошенні пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея. Було подано, що під час Богослуження у **Форт Виллієм, Онт.,** прийшло з таци на цю ціль **$73.16,** а має бути, що подана сума була зібрана в часі Богослуження **в церкві Св. Володимира у ВЕСТ ФОРТ ВИЛЛІЯМ, Онт.**

СТАРАЙТЕСЯ ЯКНАЙБІЛЬШЕ ПОШИРИТИ „ВІСТНИК" МІЖ СВОЇМИ СУСІДАМИ І ЗНАЙОМИМИ!

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
КВІТЕНЬ
5. Неділя Поплар Парк, Кенора, Тиндал, Дуфрост (Вел. Сповідь)
12. Неділя — Брендон, Болежур, Транскона, (Вел Сповідь)
19 Неділя — Портедж Ля Прері, Кенора, (Вел. Сповідь)
26. Неділя Брендон, Гонор, Транскона, Су Лукаут, (Свячення Верби, і Вел. Сповідь).

САСКАТУН, САСК.
Церква Святого Духа — відправи
Утреня — 9-та год. рано.
Вечірня — 7 год. вечером.
о. М. Боднарчук
Телефон CH 20620
311 Ave. H. North, Saskatoon, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА
КВІТЕНЬ
4 Субота — Гудів (Сповідь для дітей)
4 Субота 7 веч Сповідь — Айтуна
5 Неділя — Айтуна
7 Вівторок Благовіщення — Фенвуд (Сповідь)
11 Субота — Габард (Сповідь)
12 Неділя — Мелвил (Сповідь)
15 Середа Поклони 7 веч Айтуна
19 Неділя — Гудів (Сповідь)
25 Субота - Мелвил (Сповідь для дітей)
26 Неділя Цвітна — Габард
30 Страсний Четвер — Страсти 7.30 веч — Гудів
Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. ІГУМЕН О. ЩЕРБАНЬ
Підедмонтонська Округа
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Торсбі (Сповідь)
7 Вівторок Благовіщення — Брудергайм (Сповідь)
12. Неділя — Едмонтон. Канонічна Візитація Владики Митрополита і 40-й Ювілей нашої УГПЦеркви в Канаді, на який запрошується всіх вірних Підедмонтонського Округу.
Address: 9630—109th Ave., Ph.: 23012. Edmonton, Alta.

о. Г. О. ВАСИЛИВА:
КВІТЕНЬ
5 Неділя — Вернон
7 Благовіщення — Вернон
12 Неділя — Вернон
15 Поклони 7 год. веч Вернон
19 Неділя — Вернон
26. Неділя Цьвітна — Ревелсток (Сповідь)
30. Страсний Четвер Вернон Страсти 8 год. веч. — Вернон
2602-42 Ave., Tel. 4312 Vernon, B. C.

о. В. АПОНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ.
22. Неділя — Ріджайна
29. Неділя — Ріджайна
КВІТЕНЬ
5 Неділя — Ріджайна
7 Вівторок Благовіщення — Кенділк
11 Субота - Прілейт
12 Неділя — Прілейт
19 Неділя Ріджайна
26 Неділя — Ріджайна
Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel LA 2 1119

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ
4 Субота — Борден-Білики
5 Неділя Кридор
7 Вівторок — Гефорд
11 Субота — Редфілд
12 Неділя — Мейфер
18 Субота — Кридор
19 Неділя — Гефорд
25 Субота — Гефорд
26 Неділя Редфілд
30 Четвер — Гефорд
Address: Hafford, Sask., Box 163 Tel. 55

о. Л. ДЯЧИНИ
КВІТЕНЬ
5. Неділя - Йорктон (Сповідь)
7. Вівторок Благовіщ. — Райн (Сповідь)
12 Неділя — Калдер (Сповідь)
15. Середа — Йорктон (Сповідь) 7-ій год. веч. Поклони
19 Неділя — Йорктон (Сповідь)
25 Субота Горлиц (Сповідь)
26 Неділя Квітна — Мазепа (Сповідь)
30 Страсний Четвер — Йорктон (Сповідь) 7-ій год. веч. Страсти
Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel 32998

о. С. ГРЕДЮЛЬ
БЕРЕЗЕНЬ:
22. Неділя — Сеньків (Сповідь)
29. Неділя — Сірко (Сповідь)
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Вайта (Сповідь)
7. Вівторок. Благовіщення — Сандави (Сповідь)
12. Неділя — Сеньків (Сповідь)
15. Середа (Поклони) — Вайта
17. Пятниця — Арбака Свв. П. П. (Сповідь)
19. Неділя — Вайта (Сповідь)
24. Пятниця — Арбака Св. Мик. (Сповідь)
26. Неділя Цвітна — Сірко (Сповідь)
30 Четвер, Страсти — Вайта
Vita, Man., Ph. 21.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ
4 Субота пом. Сл. Божа, а 8-ма вечора Вечірня і Сповідь — Гаес
5. Неділя рано Сповідь для дітей та Сл Божа — Гаес
7. Вівторок, Благовіщення 8.30 рано Сповідь Сл Божа — Вайтбіч
11. Субота Пом. Сл. Божа, а 8-ма Вечора Сповідь дорослим — вечора Сповідь дорослим —
12 Неділя 8.30 рано, Сповідь для дітей та Сл. Божа — Арран
15. Середа Поклони 8-ма вечора — Гаес
18. Субота, Сповідь 8-ма рано — Мейбридж
19 Неділя 8.30 рано Сповідь та Сл. Божа — Норквей
25. Субота Пом. Сл. Божа, Сповідь - - Стінен
26. Неділя Цвітна 8-ма рано Сповідь Сл Божа — Данбури
30 Страсний Четвер 8-ма рано Сповідь Сл. Божа Св. Пасок — Кобзар
30. Страсний Четвер Страсти 8-ма вечора — Сван Плейн
Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
КВІТЕНЬ
5 Неділя — Кадворт (Сповідь)
7 Вівторок. Благовіщення — Ст. Джулієн (Сповідь)
12 Неділя — Лепін (Сповідь)
12 Неділя - Альвіна о. Приступа (Сповідь)
19. Неділя Єллов Крік (Сповідь)
24 Пятниця год. 7 веч. Сповідь шкільної молоді Вакав
25. Субота 8 год. ранку Служба Божа — Вакав
25 Субота год. 7 веч. — Вакав (Сповідь)
26. Неділя Цвітна — Вакав

Під час Великого Посту кожної середи о годині 10 ранку будуть відправлятися Сорокопусти у Вакав Страсти будуть проголошені пізніше в якій Громаді відбудуться, а це буде залежати, яка буде дорога Великодня Сповідь в кожній Громаді о 8.30 рано.

В неділю 29 березня о год. 2 по полудні відбудуться Річні Збори Літньої Оселі „Зелений Гай" в залі під Церквою у Вакав.

Address: Box 4, Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. П. САНЕВИЧА
КВІТЕНЬ
4. Субота — Смокі Лейк Св. Сповідь і Причастя для дітей 9-та год. рано
5 Неділя — Смокі Лейк, Сповідь 9-та год. рано
7 Вівторок, Благовіщення — Ворспайт, Сповідь 9-та год рано
11 Субота — Вільна Св. Сповідь і Причастя для дітей 9-та год. рано
12 Неділя — Вільна, Сповідь 9-та год. рано
15. Середа — Смокі Лейк. Поклони 6.30 вечора
18 Субота — Давнінг Св Сповідь і Причастя для дітей 9-та год. рано
19 Неділя — Беліс. Сповідь 9-та год. рано
19 Неділя — Смокі Лейк. Сповідь 9-та год. рано
25. Субота — Спедден Св. Сповідь і Причастя для дітей 9-та год. рано
26. Неділя Цвітна — Спеден. Сповідь 9-та год. рано
30. Четвер Страсти 6.30 год. веч. — Смокі Лейк
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

Підручники для Українських (Рідних) Шкіл

У Книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники для Українських (Рідних) Шкіл:

Нова ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І Шклянка)	$1.75
Читанка МАРУСЯ (І. Киріяк), буквар	.85
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА, граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови	1 00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Б Романенчук)	2.00
РІДНЕ СЛОВО, Читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Леонід Білецький)	1.50
УКРАЇНОЗНАВСТВО В ШКОЛІ, Програма й Дидактика (К. Кисілевський), підручник для учителів	1.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Норт-Бетлфорд (Сповідь)
7. Вівторок, Благовіщення — Витків (Сповідь)
11. Субота, Заупокійна Служба Божа і Сповідь дітей та молоді — Витків
12. Неділя — Глезлин (Сповідь)
15. Середа — Норт-Бетлфорд год. 7.30 Поклони)
18. Субота, Заупокійна Служба і Сповідь молоді та дітей — Норт-Бетлфорд
19. Неділя — Медовлейк (Сповідь)
25. Субота, Заупокійна Служба і Сповідь старших — Норт-Бетлфорд
26. Неділя Цвітна — Ґетерлей (Сповідь)
26. Неділя Цвітна — Вечірня о год. 7.30 Норт-Бетлфорд
30. Страсний Четвер — Норт Бетлфорд (Страсті год. 7.30 веч.)

Увага: Пригадується вірним про обовязок приступити до Св. Таїнста Сповіді і Св. Причастя в часі Великого Посту!

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Сембург (Сповідь)
7. Вівторок, Благовіщення — Вірдейя (Сповідь)
12. Неділя — Шипмен (Сповідь)
12. Неділя — Вечірня о год. 7.00 — Нипавин
15. Середа, Поклони 7.30 веч. — Кадет
19. Неділя — Кадет (Сповідь)
25. Субота, Служба за Померших — Шипмен
26. Неділя — Нипавин (Сповідь)
30. Четвер, Страсті о год. 7 веч. — Нипавин

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. ГРИГОРІЙ УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
КВІТЕНЬ

4. Субота Задушна — Чиливек
5. Неділя — Чиливек
7. Вівторок, Благовіщення — Чиливек
11. Субота Задушна. Чиливек
12. Неділя — Ню Вестминстер
15. Середа, Поклони — Чиливек
18. Субота — Чиливек
19. Неділя — Еґеззі
25. Субота — Чиливек
26. Неділя Цвітна — Порт Алберні
30. Страсний Четвер — Чиливек

Address: Box 200, Agassiz, B. C.

о. Е. ТРУФИНА
КВІТЕНЬ

4. Субота (Сповідь вечером) — Пайн Ривер
5. Неділя — Пайн Ривер (Сповідь)
7. Вівторок. Благовіщення — Венлав (Сповідь)
11. Субота — Ґарленд (Сповідь)
12. Неділя — Етелберт (Сповідь)
15. Середа (Поклони — Етелберт 8 год. веч.
18. Субота — Пайн Ривер (Сповідь)
19. Неділя — Зелена (Ворд) (Сповідь)
25. Субота Етелберт (Сповідь)
26. Неділя Квітна — Боян (Сповідь)
30. Страсний Четвер — Етелберт, Страсти 8 год. веч. — Пайн Ривер, Ман.

Address: Box 71, Ethelbert, Man.

о. І. ШЕВЦЯ
КВІТЕНЬ

4. Субота — Роблин і зранку Сповідь
5. Неділя — Роблин і зранку Сповідь
7. Вівторок — Ленард, Благовіщення
12. Неділя — Шортдейл і зранку Сповідь
18. Субота — Ленард і зранку Сповідь
19. Неділя — Росел і зранку Сповідь
24. Пятниця Ввечері 7.30 Вечірня і Сповідь на — „Петлюрі"
25. Субота — „Петлюра", зранку Сповідь і Служба за Померших.
26. Неділя Цвітна — Зелена-Мерідейл, зранку Сповідь

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Толстой (Сповідь)
7. Вівторок Благовіщення — Толстой (Сповідь)
12. Неділя — Пембіна (Сповідь)
15. Середа Поклони 8 год. веч. — Толстой
19. Неділя — Роза (Сповідь)
24. Пятниця — Толстой (Сповід молоді 3 год. по пол.)
25. Субота 10 год. Служба молоді — Толстой
   3 год. по пол. Сповідь — Ґардентон
26. Неділя Цвітна 7 год. рано — Толстой
   10 год. Служба — Ґардентон
27. Понеділок — Ґардентон (Сповідь для молоді 3 год. по пол.
28. Вівторок — Ґардентон 9 год. перед пол. Служба молоді
30. Страсний Четвер 10 год. рано Служба — Толстой
   4 год. Страсти — Ґардентон
   8 год веч. Страсти — Толстой

Address: Tolstoi, Man.

о. П. ДОРОША
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Сенді Репидс (Сповідь о 9-ій год. рано)
7. Вівторок, Благовіщення — Біґ Медов (Сповідь о 9-ій год. рано)
12. Неділя — Ґлендон (Сповідь о 9-ій год. рано)
15. Середа - Сенді Репидс (Поклони о 7-ій год. вечора)
19. Неділя — Елк Пойнт (Сповідь о 9-ій год. рано)
26. Неділя — Біґ Медов (Сповідь о 9-ій год. рано)
30. Страсний Четвер — Ґлендон (Страсти о 7-ій год. вечора)

Address: Box 194. Glendon, Alta. Tel. 51

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Сіба Біч (Сповідь 8.30 рано)
7. Вівторок, Благовіщення — Атабаска (Сповідь 9.00 рано)
11. Субота — Вестлок (Сповідь для молоді 8.30 рано)
12. Неділя — Барґед (Сповідь 9.00 рано)
15. Середа, Поклони — Ричмонд Парк (Сповідь вечером)
16. Четвер Св. Літургія Раніше Освячення Д., Ричмонд Парк
19. Неділя — Вайлдвуд (Сповідь 9.00 рано)
26. Неділя Цвітна — Отабаска (Сповідь 9.00 рано)
30. Четвер Страсти — Барґед (8 год. вечером)

Address: Box 881 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. М. КРИЦЦУКА:
КВІТЕНЬ

4. Субота Задушна — Слава (полуднева, Сповідь 9 год.
5. Неділя — Мирнам
7. Вівторок, Благовіщення — Мусідора
11. Субота — Моркемб
12. Неділя — Слава (північ)
15. Середа, Поклони — Мусідора 7.30 вечора
17. Пятниця. Вечірня і Сповідь для дітей — Мусідора
18. Субота Служба Божа і Причастя для дітей — Мусідора
19. Неділя — Лужани
24. Пятниця. Вечірня і Сповідь для дітей — Мирнам
25. Субота Служба Божа і Причастя для дітей — Мирнам
26. Неділя Цвітна — Бросов
30. Страсний Четвер — Мирнам

Під час Великого Посту, Великодна Сповідь в кожній Громаді о годині 8.30 рано.

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. [illegible]

о. М. СТЕПЕНКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Лак Ла Біш (Сповідь)
7. Вівторок. Благовіщення — Кониґент
12. Неділя — Сирейл (Сповідь, 9 год. Р.)
19. Неділя — Ґресленд (Сповідь)
26. Неділя Цвітна — Бойл (Посвячення Лози

Вечірня кожної середи в Лак Ла Біш, а 15 квітня Поклони. Канон Андрія Критського, 8-ма год. вечора

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. О. ФЛЯКА
КВІТЕНЬ

4. Субота — Радвей, Сповідь і Служба Божа для дітей в 9 год. рано
5. Неділя — Радвей, Сповідь і Служба Божа для старших о год. 8.00 рано
   — Еґремонт, Вечірня о 4 год. по пол.
7. Вівторок — Федора, Благовіщення. Сповідь в 9 рано
11. Субота — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для дітей в 9 рано
12. Неділя — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для старших в 8 рано
   —Редватер, Вечірня о год. 7-ій вечора
19. Неділя — Еґремонт, Сповідь і Служба Божа о год. 8 рано
   Восетна, Вечірня о год. 7-ій веч.
26. Неділя — Нюбрук, Сповідь, і Служба Божа і Освячення Верби 9 рано
   — Торгилд, Вечірня і Освячення Верби о год. 7-ій веч
30. Четвер — Редвотер, Страсти о год. 7-ій веч

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ

4. Субота — Шіго Полудн. (Сповідь)
5. Неділя — Шіго місто (Сповідь)
7. Вівторок Благовіщення „Коло Мельничуків" (Сповідь)
11. Субота. „Коло Купровських" (Сповідь)
12. Неділя — Винарт (Сповідь)
15. Середа. Поклони — Шіго місто 7 веч
18. Субота — „Коло Жучканів" (Сповідь)
19. Неділя — Винярд (Сповідь)
25. Субота — „Коло Федаків" (Сповідь)
26. Неділя — Тафнел (Сповідь)
30. Страсний Четвер — Едмор (Сповідь)
30. Страсний Четвер — Шіго місто (Страсті 7 веч.)

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
КВІТЕНЬ

4. Субота (Сповідь) — Дрифтінґ Ривер
5. Неділя (Сповідь) — Ґилберт Плейнс
7. Вівторок, Благовіщення (Сповідь) — Ророктон
11. Субота (Сповідь) — Сифтон
12. Неділя (Сповідь) — Велей Ривер
15. Середа о 7 год. вечора Поклони, — Давфин
18. Субота Зауп. Сл. Божа — Дрифтінґ Ривер
19. Неділя (Сповідь) — Давфин
25. Субота. Зауп Сл. Божа (Бл. п. М. Фіщича) — Давфин
26. Неділя Цвітна (Сповідь) — Косів
30. Страсний Четвер (Сл. Божа) — Давфин

Страсті Господні — о 7 год. вечора — Давфин.

Вечірня служиться щонеділі о 7 год. вечора в Давфині.

Після Вечірні перших 5-х неділь В. Посту служиться також Пасія (з поминанням спочилих), а у Цвітну Неділю — Посвячення Верби.

До уваги сповідників: В день, коли є Сповідь, священик приймає сповідників від 9-ї год. ранку, а в Давфині також напередодні — в суботу від 7 год. вечора.

Б. Літургія — початок в усі дні о 10 год. 30 хв. ранку.

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Вилингдон, Сповідь
7. Вівторок, Благовіщення — Пвут, Сповідь
12. Неділя — Андрю Сповідь
15. Середа Поклони — Вилингдон 7.30 веч.
19. Неділя — Кеґвин. Сповідь
25. Субота Вел Вечірня та свячення Лози — Андрю 7.30 веч.
26. Неділя Цвітна — Завале свячення Лози по Сл. Божій
30. Страсний Четвер — Андрю 7.30 вечером

Адреса: P.O. Box 307 Willingdon, Alta. Tel 49

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ

1	С	19	Березень. Муч. Хризанта
2	Ч	20	Отців Івана, Сергія,
3	П	21	Ап. Якова,
4	С	22	Смч. Василія,
5	Н	23	Нед. 3. Посту.
6	П	24	Преп. Артемія Єп. Тесар.,
7	В	25	Благовіщення Пресв. Бог.
8	С	26	Собор Арх. Гавриїла,
9	Ч	27	Матрони Солун.,
10	П	28	Преп. Евстратія
11	С	29	Марка Єп. Кирила Пор.
12	Н	30	Нед. 4. Посту.
13	П	31	Преп. Іпатія Чудотв.;
14	В	1	Квітень. Марії Єгипет.
15	С	2	Поклони.
16	Ч	3	Преп. Никити Ісnов.,
17	П	4	Преп. Йосифа
18	С	5	Муч. Агатопода, Теодула.
19	Н	6	Нед. 5. Посту.
20	П	7	Юрія Єп Мелит;
21	В	8	Ап. Іродіона, Агава, Руфа.
22	С	9	Муч. Евпсихія та інших
23	Ч	10	Муч. Терентія, Африкана,
24	П	11	Смч. Антипи Єп. Пергам.
25	С	12	ВасиліяІсп. Парійського,
26	Н	13	Нед Цвітна
27	П	14	Мартина Ісnов., Мч. Антона,
28	В	15	Ап. Аристарха, Трофима
29	С	16	Мч Каліди Нікн, Нунехії,
30	Ч	17	Страсний Четвер-Страсти.

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Інсінґер (м.)
7. Вівторок. Благовіщення — Вестбрюк
12. Неділя — Тіодор (м.)
19. Неділя Інсінґер (Гай вей)
25. Субота — Тіодор (За ривером)
26. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
КВІТЕНЬ

4. Субота — Сенді Лейк. Сповідь молоді
5. Неділя — Сенді Лейк. Сповідь
7. Благовіщення — Січ Сповідь
12. Неділя — Росборн. Сповідь
15. Середа — Овкборн. Поклони, год 8 вечора
18. Субота — Росборн. Заупокійна Служба Божа
19. Неділя — Мензі. Сповідь
25. Субота — Енґусвил. Сповідь
26. Неділя — Овкборн. Сповідь
30. Четвер — Овкборн, Служба Божа. год. 10 рано
30. Четвер — Овкборн. Страсти, год. 8 вечора

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
КВІТЕНЬ

4. Субота — Мелфорт, (Служба за померших і Сповідь)
5. Неділя — Ґронлид (північна Сповідь)
7. Вівторок, Благовіщення, Ґронлид коло річки. Сповідь
10. Пятниця — Бруксбі (Раніш Освячення Дарів)
12. Неділя — Альвіна
18. Субота — Ґронлід (Північна Сповідь для дітей)
19. Неділя — Бруксбі (Сповідь)
25. Субота — Бруксбі (Служба за померших і Освячення Верби)
26. Неділя Цвітна — Мелфорт
30. Четвер. Страсти 7 год. веч. — Мелфорт

403 E. Burrows Ave. Box 1416 Tel. PL 22070 Melfort, Sask.

Устав Церковний

КВІТЕНЬ

5. Неділя 3 Вел. Посту — Хрестопоклінна. Гол. 3. УЄ 11. Літургія Василія Вел. Замість Трисвятого „Хресту Твоєму". Ап. Жид. 4: 14-16 і 5: 1-6. Єв. Марка 8: 34-38 і 9: 1.

7. Вівторок. Благовіщення. УЄ Лук. 1: 39-49, 56. Літ. Івана Золотоустого. Ап. Жид. 2: 11-18. Еван. Луки 1: 24-38.

12 Неділя 4 Вел. Посту. Гол. 4. УЄ 1. Літургія Василія Вел. Ап. Жид. 6: 13-20 Єванг. Марка 9: 17-31

19. Неділя 5 Великого Посту. Гол. 5 УЄ 2. Літ. Василія Великого, Ап Жид. 9: 11-14 Марка 10: 32-45.

26. Неділя Цвітна. Утр. Єв. Мат. 21: 1-11, 15-17. Свячення Верби. Літ. Івана Зол. Ап. Фил. 4: 4-9. Єв. Івана 12: 1-18. Роздача Верби.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as [redacted] class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., APRIL 15, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1959. ЧИСЛО (1084) 8

ПЕРЕСЛІДУЮТЬ УСІ РЕЛІГІЇ

Не зважаючи на загальний нахил католицької преси твердити, що тільки католицька релігія переслідується в СССР, католицький щоденник "Америка" за 21-го березня ц. р. подав таку новинку:

"Надрукована в "Правді" (советська ґазета, — В.) нотатка заперечує твердження, що в СССР переслідують тільки католиків. "Правда" остерігає своїх читачів, що в СССР востанне поширюються різні релігійні секти, головно Адвентисти і Свідки Єгови, і що проти цих сект, що мають "протидержавно-кримінальні цілі діяльности", треба якнайгостріше боротися".

ВІЙНА МОЖЕ ТРИВАТИ ЛИШЕ ДВА-ТРИ ДНІ

Про війну тепер щораз більше говорять, і це знак, що війни сподіваються. Генерал Вайт, шеф штабу летунської сили ЗДА, заявив, що війна найновішими бомбами тривала б лише два-три дні, і була б майже закінчена, бо вже стало б видно хто виграв, а хто програв, — хто кого більше знищив.

Але ген. Вайт думає, що Америка так приготована до війни, що може дати собі раду.

ПИСАНКА

Для Богословської Школи при Колеґії Св. Андрея

Зближається Великдень радісне й велике Свято!

Для українців воно особливо приємне, урочисте. Після добре проведеного Великого Посту наступає "Свято над Святами", коли люди наповняються побожним настроєм, коли душа хоче співати, й є бажання добро творити, величати Воскреслого Спасителя.

Тому при нагоді Воскресення Христового є прекрасний звичай давати писанку рідним, близьким і знайомим. А також дарують писанку на загальні справи. Такою загальною нашою справою є Богословська Школа, яка приготовляє нашій Церкві священиків. Вона утримується з невеличких приходів, які дістає від питомців, а недобір покриває побожний, православний, наш, український загал.

Цього року регулярно відбувається навчання в Богословській Школі. Але є недобори. Тому просимо при нагоді Воскресення Христового згадати Богословську Школу, й надіслати їй Писанку. Будемо дуже вдячні.

І особи, і парафії нашої Церкви, і організації, — всі, кому дорога наша Церква, хто дбає про світлу нашу будучність, мають обовязок підтримати Богословську Школу.

Моней ордери або чеки виписувати на імя Колеґії з зазначенням, що це для Богословської Школи!

За щедрі дари будемо вдячні.

Свящ. Є. Грицина, настоятель Богословської Школи.

ПОДАРУВАЛА СВОЇ ОЧІ СЛІПИМ

У четвер 26-го березня померла в Вінніпеґу 51-літня жінка, Перл Шатлворт, — з постановою, що як тільки вона помре, нехай лікарі беруть її очі й ними привернуть зір двом сліпим. Перед смертю говорила:

"Смерть мені не страшна. Я цілі літа була медичною сестрою (норсою), і смерть — це мій старий приятель. Душа моя піднесеться на небо, а тіло тут зостанеться, отже нащо мої очі мають в гробі марнуватися, коли вони можуть ще придатися тим, що їх потребують, і я тим буду тішитися. Я вже на світ досить надивилася, а тепер нехай моїми очима дивляться дальше ті, що нічого не бачать"

І як тільки вона померла, зараз лікарі взяли її очі і перещипили їх двом сліпим, даючи по одному оці. Операція тривала по годині для кожного ока, й обидві операції вдалися.

Тепер є ще 4 чоловіки й одна жінка, які чекають на добрих людей, що подарували б їм свої очі. Та може добрий приклад жінки заохотить декого, що, вмираючи, свої очі сліпим подарує.

КАТОЛИЦЬКИЙ СОБОР ВІДБУДЕТЬСЯ 1961 РОКУ

Згідно з повідомленням з Ватикану, Собор Католицької Церкви, на якому надіються довести до "єдности" Церков (властиво ж — до підпорядкування їх папі), відбудеться 1961 р.

У міжчасі Католицька Церква хоче вести переговори з іншими Церквами, щоб приготовити відповідний ґрунт.

Папа Іван 23-ій сказав, що при тому не слід дискутувати на тему — хто завинив у розєднанні Церкви Христової і взагалі уникати розмов на теми історичних церковних непорозумінь. — Питання: Чому Католицька Церква мала б не бажати згадок про своє минуле, якщо б воно було світле?

ДИТЯЧІ ДОПОМОГИ БЕРУТЬ, А МОЛОДЕЧА ЗЛОЧИННІСТЬ ЗРОСТАЄ

Канада досі виплатила вже три з половиною більйони родинної допомоги ("бейбі бонус") щоб так допомогти родичам у вихованні дітей.

Сенатор Крірар висловив перед урядом в Оттаві свій сумнів, чи варто й надалі виплачувати цю допомогу. Бо що з того, що родичі цю допомогу для дітей беруть, коли одночасно злочинність серед молоді все більше зростає.

ВАЛІЙЦІ ДОМАГАЮТЬСЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Телевізійна станція Сі-Бі-Сі передала з Вінніпеґу 28-го березня ц. р. вістку, що валійці (велші) на території Британії посилили своє змагання за здобуття собі державної незалежности від Англії.

Англійський уряд пустив у рух поліційний апарат, щоб викрити тайну радіостанцію валійської підпільної організації.

ІСТОРИЧНИЙ ПОЧИН У ШКІЛЬНИЦТВІ КАНАДИ

Уряд прем'єра Дафа Роблина в Манітобі цього року зробив важливий крок у ділянці шкільництва в цій провінції. На рекомендацію Королівської Комісії він запроектував плян реформи шкільництва в цій провінції: поширення шкільних округ, збільшення й піднесення якости шкільних будинків, кращих кваліфікованих учителів, шкільних підручників тощо. Манітобський уряд зобовязався покрити головні видатки, що з тим звязані, і при тому не збільшувати податків.

Цей плян був одобрений населенням Манітоби шкільним референдумом (голосуванням), що відбулося 27 лютого ц. р. Дехто сподівається, що цей крок уряду Манітоби стане прикладом до наслідування й для інших провінцій, отже цей почин може мати історичне значення для шкільництва всієї Канади.

ЩЕ ОДНА РЕФОРМА НОВОГО ПАПИ

За часів папи Григорія Великого, в 6 століттi, папа у Великий Четвер умивав ноги 13 священикам, а пізніші папи — лише 12-ом. Папа Іван 23-ій повернувся до традиції Григорія Великого, і цього року вмив ноги 13 священикам.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

17-го травня, неділя — Церква Св. Ілії, Норт Едмонтон, Алберта. Возведення в сан Архимандрита о. А. Метюка.

7-го червня, — Канонічна Візитація й посвячення угольного каменя в Церкві Св. Володимира в м. Кенорі, Онт.

14-го червня, — Канонічна Візитація й посвячення угольного каменя в Церкві Св. Юрія в м. Флин Флон, Ман.

21-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу, Манітоба.

2 і 3 липня, — Всеканадійська Конференція Духовенства УГПЦ в Канаді, у м. Едмонтоні, Алберта.

4-го липня, — Всеканадійський Надзвичайний Собор для обрання кандидата на третього Єпископа УГПЦ в Канаді.

4-го липня, — субота ввечері, — наречення Єпископом обраного кандидата.

5-го липня, неділя, — присяга Єпископа електа УГПЦеркві і хіротонія його на Єпископа.

12-го липня, неділя, — Канонічна Візитація й освячення Іконостасу в Церкві Св. Апостолів Петра й Павла в Андрю, Алберта.

2-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Івана Хрестителя в м. Норт Бетлфорд, Саск.

9-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Духа в м. Брендон, Манітоба.

30-го серпня, неділя, — Церква Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Латинізаційний наступ в Канаді

Від самих початків почали французи окружувати греко-католиків. залізною католицькою куртиною. Ставили французів, бельгійців і німців священиками для греко-католиків; Рим священиків з Галичини не допускав до Канади; забороняють греко-католикам з православними українцями сходитися і читати їх літературу... Греко-католик має бути темний, як ніч.

Постановляють, що греко-католики можуть "принаровлятися" до латинського обряду. Нищать трираменні хрести. Обвішують греко-католиків польськими "пацьорками" (корунками). Дають їм латинський чин Редемптористів, а вкінці папа ставить їм Редемпториста митрополитом. Чи треба більше?

А Шептицький, прибувши до Канади 1910 р., мав на увазі дві справи: **1) готовити греко-католиків на темних папських рабів, і 2) намовити їх, щоби позаписували свої церкви на латинську власність. Ось що він писав 1911 р. греко-католикам в книжці "Канадийським Русинам":**

"Як Бог дасть, Святійший Отець Папа Римський зволить так рішити, і будете мати в Канаді свого епископа, не будете вже, думаю, мати жадних труднощей. Кожний з вас порозуміє, **що всі церкви будуть мусіли бути записані на епископа...**

"Однак не можемо бути певними, що осягнемо то о що просимо. Можемо просити Христового Намісника, але не годиться ніколи ані грозити, ані відлучатися від Єго верховної власти **коли б не прихилився до н а ш и х просьб і не дав нам епископа.** Бо хто Єго перестає слухати, той відлучається від вселенської Церкви, від самого Господа Ісуса Христа. Нема справи так важної щоби можна наразити свою душу на вічну погибель. Єсли, не дай то Боже, Папа Римський не дасть ся упросити, тогді треба буде Єго власти, Єго волі повинуватися

"Та й тогди треба буде, **щоби церкви були записані на імя якоїсь церковковної власти".** (Стор. 40—41).

Тут бачимо про що Шептицькому ходило: запис церковного майна і рабський послух папі. Порада крутаря й облудника!

Греко-Католики, а що дальше...

Що ж нині бачимо? Гр.-кат. інтелігенти, півінтелігенти, професори, доктори, письменники, всякі фахівці, що прибули до Канади з Галичини, а також в Европі, в великій мірі є на службі Риму, -- близькі до Кунцевича.

На місце гр.-кат. Церкви, яку звали **"твердинею українства"**, вони поставили **"Католицьку Акцію"**, отже політику Риму. Одні служать тій "Акції" явно, другі замасковуються, але їх роботу видно. Ставлять одну свічку ніби українству, а другу Римові

Кому вони служать, того не можуть закрити. І вони гірші від тих, що свого лиця не закривають. Коли б для Риму давні часи вернулися, то Рим мав би багато Кунцевичів у Канаді й Европі. Багато модерних інквізиторів!

А що дальше? **Коли не знайдеться між греко-католиками кількох ідейних та щирих українців, що виступили б завзято проти римського наступу, то дні греко-католиків почислені.**

Можна сміло думати, що чужі "спасителі" вже мають для них гріб готовий і хрест витесаний, та приготовляють вже Панахиду, "Вічную память", або таки "Реквіескат ін паце" — спочивай спокійно. І пригадуються слова Шевченка:

Доборолась Україна
До самого краю, —
Гірше ляха свої діти
Її розпинають,
Так як пиво — праведную
Кров із ребер точуть...

Між ким провадилася боротьба

Коли говориться про довголітну словну й пресову церковну боротьбу в Канаді, то можуть знайтися "миролюбці" і "миротворці", що скажуть:

"Треба було з противниками зійтися, переговорити справу, а боротьби не було би".

Так хитро-мудро і невеликим коштом, і все було б добре!...

Але з ким зійтися? З французами, що вважали греко-католиків своєю власністю? Чи з французькими і бельгійськими "піпами"? Чи з еп. Будкою, що був помічником французів, був на їхнім хлібі, і мусів їх накази виконувати?

Щоб справа була ясною, уявімо собі, що була ріка, і на одним її боці стояли свідомі греко-католики, які обороняли свою Церкву і її та свої права: а від 1918 р. ті свідомі були вже православними. На другім боці стояли французи, їх "папи" і другі помічники французів

І ті французи зі своїми йшли наступом на тих, що свою Церкву і себе обороняли.

Французи збирали армію до наступу. Посилали своїх "піпів" до Василіян у Галичині на науку української мови, й опісля тих французів і бельгійців ставили як ніби "гр.-кат. священиків" по гр.-кат. громадах.

Французи з а с н у в а л и видавництво "Канадійського Русина". Вони давали своїм гр.-кат. священикаом окрему грошеву допомогу своїми "чеками", що оголошувалося в "Кетолик Ржистері". Давали 500-долярову допомогу гр.-кат. громадам, які будували церкви. (Але православним громадам ніхто ніякої допомоги не давав!).

Отже французи на всі сторони організували силу, щоби свідомих українців, які були по другій стороні ріки, перемогти. Сила їх була головно грошева, а ґрунтом, на якім стояли, були крайно несвідомі громади, яких легко вговорити, застрашити, прихвалити і так вести за собою. В тім була їх "сила".

Назарук, що обїздив Канаду, казав, що на стороні французів стояли лише їх священики і крайно несвідомий нарід, а з православними вся інтелігенція і свідомий нарід.

Так провідниками французького наступу були лише священики, що були під властею французів.

Про звичайних несвідомих греко-католиків не можна сказати, що вони боротьбу провадили. Вони лише передовим помагали.

Їх можна уважати **цілком невинними.** Вони, як несвідомі, справи не розуміли, і в добрій вірі пішли за покликами священиків. Нічого не читали, крім хиба дехто "Місіонаря" та Молитвенника. Проповіді були для них одиноким джерелом знання, як у середніх темних віках. Власної думки вони не мали. Яка і чия політика була за їх плечима, — вони не знали...

Терен, чи ґрунт, на якім боротьба провадилася, не був виключно українським ґрунтом. Свідомі українці стояли на своїм ґрунті, а ґрунт католицьких провідників був цілком чужий українцям і "військо" було там чуже. Українці мали на увазі українську справу, а католицька сторона інтереси Риму і в Канаді французів.

***

З ким же тут було можна переговорювати? З французами, що були ґенералами папської армії, чи з самим папою?

Чи з "піпами" і непіпами священиками, що були ефрейторами і капралями в французько-папській армії? І як переговорювати? Чи моралізувати їх і казати що вони нечемно до нас відносяться і люде будуть з них сміятися? Вони були фізичною і політичною силою, а політична сила лише з другою політичною силою числиться.

Хто українець, а хто ні

Католицькі священики, що слухали французів, казали, що вони також українці, бо по-українськи говорять і вони з українського роду, але душею вони не були українцями. Коли хтось називає себе українцем, але для чужих працює на шкоду українцям, — чи він українець? По ділах пізнається українця, а не по словах Він може навіть співати "Ще не вмерла Україна", але роботою може тій Україні гріб лагодити

І тому ніяка поважна українська праця не може провадитися разом з католицькими провідниками і політиками **Все, що ніби "спільно" робилося б, вони будуть використовувати для римської політики, а на шкоду українській справі.**

Православні українці і католицька сторона — то дві чужі сили, отже чи можуть вони разом будувати міст на ріці, яка їх ділить, на користь українства? Римська сторона схоче той міст використовувати для своїх інтересів!

(Далі буде)

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
і продається

Календар „РІДНА НИВА" на рік 1959

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговує стаття-розвідка п. н. **"Гетьман Іван Мазепа, великий син Української Церкви"**, спеціяльно написана для відзначення 250-річчия з дня смерті Гетьмана Мазепи, яке припадає на 1959 р. Обкладинка Календаря, є дорогого твердого паперу, прикрашена портретом цього великого гетьмана України.

Ціна Календаря, з пересилкою, $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

РОКОВИНИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

II

Чо можна Шевченка пророком нації звати

Історики кажуть, що в житті народів бувають несподівані, непередбачені події. Якийсь народ може опинитися в такому положенні, що він уже опинився над пропастю, і мусить пропасти, бо не видно для нього ніякого виходу.

Однак такий вихід несподівано з'являється, і нарід себе вирятовує.

З того виходить, що "невидима рука" — Божа рука кермує долею народів.

***

За часів народження Шевченка Московщина так була підірвала силу українського життя, що навіть щирих українців опанувала зневіра, і їм здавалося, що українці мусять змосковщитися.

Серед тієї зневіри несподівано з'являється молодий маляр, бувший кріпак (панщизняк) Шевченко, і він один своїм могутнім словом розвіває ту зневіру й запалює в українських душах тверду віру в невмирущість українського народу

***

Чи хто сподівався, що одна людина може таке велике діло виконати?

Хто подумав би, що молодий маляр, який навіть не був у вищих школах, не був у кругах політиків, ні мілітаристів, ні педагогів, пробудить приспану українську силу?

Сам Шевченко того не сподівався! Перші вірші він писав для себе — "коли нудьга прийде", і не знав, що та "нудьга" заставляє його до великої праці; не знав, що його початкові вірші були іскрами для великого животворчого вогню, що має огрівати й оживлювати українські душі.

Та з них вогонь таки повстав, і незабаром так розгорівся, що навіть сила царського уряду настрашилася і не могла його спинити. Тут здійснилися Шевченкові слова:

І несситий не виоре
На дні моря поля!
Не скує душі живої,
І слова живого,
Не понесе слави Бога,
Великого Бога!

(Не "понесе" — церковне слово, значить: не знівечить).

***

Коли Шевченка називають національним пророком, то йому власне тільки таке імя й належиться. Він не політик, не науковець, не організатор, не теолог, -- він був тим, що до його слів прислухалися й науковці, і педагоги, і політики, і простий народ приймав його слова як воду з цілющого джерела. Його слова почув і ворожий царський уряд, і старався їх заглушити, — така була в них сила!

Отож так, як говорив Шевченко, можуть говорити лише послані Богом національні пророки

І чужі люди прислухалися до слів Шевченка. Навіть римо-кат. священик Абрам, словінець, величав Шевченка і "Кобзар" був для нього "настольною книгою" побіч Євангелії. Він перекладав "Кобзаря" на словінську мову.

І так, коли імена визначних українців згадуються з признанням, то імя Шевченка згадується із славою; величається його як окремо Великого серед інших.

У тому бачимо, що він був дійсно Богом післаним Пророком для українського народу!

ВЕЛИКОДНЯ СПОВІДЬ

Православні християни від непамятних часів приступають до Св. Сповіді кілька разів кожного року. Любили сповідатися в Пости: у Пилипівку, перед Різдвом Христовим, у Петрівку, перед святом Петра й Павла, у Спасівку, перед святом Успення Пресвятої Богородиці й у Св. Великий Піст перед Пасхою.

А вже у Великий Піст таки конче мусіли висповідатися.

Сповідатися значить визнавати свої гріхи перед своїм духовним пастирем.

До Св. Сповіді християни пильно й належно приготовляються, а Церква вже дбала, щоб ці приготування вийшли на користь вірним.

Замало є лише висповідатися, визнати свої гріхи При цім конче треба усвідомити собі провину перед Господом Богом нашими переступами Закону Божого. Треба пізнати нашу невдячність по відношенні до нашого Отця Небесного, треба збудити в собі нехіть повторити хоч би й найменший гріх, треба твердо, рішуче постановити -- більше не грішити.

Після Св. Сповіді треба спокутувати гріхи, - це значить добрими ділами доказати, що ми хочемо направити зло, яке ми свідомо чи не свідомо чинили в минулому

Треба просити Бога, щоб Він був милосердний до нас і простив наші провини нам

І перед Св. Сповіддю треба проказати відповідні молитви. А після неї ще більше треба молитися.

Добре сповнена Св. Сповідь дає вдоволення і радість.

ОЄГ.

БОЛЬШЕВИЦЬКІ ВЕЛЬМОЖІ ЖИВУТЬ БІЛЬШ РОЗКІШНО, НІЖ АМЕРИКАНСЬКІ МІЛЬЙОНЕРИ

Бувший член тайної поліційної охорони П. С. Дерабін сказав, що убогий загал населення в СССР не має навіть приблизного уявлення про те, як розкішно живе советська партійна верхівка. Ось один з прикладів: один із советських міністрів шляхів, коли видавав замуж дочку, звелів навмисне провести з Москви до своєї підміської "дачі" (літнього помешкання) залізницю, щоб нею перевезти туди своїх численних гостей.

П. С. Дерабін пять років тому утік до Відня, а згодом виїхав до ЗДА. Він розкрив урядові ЗДА багато советських агентів за кордоном Між іншим, він назвав імена агентів, що приїжджають із СССР з т. зв. "культурними місіями", а в тому й також із танцювальною групою Мойсеєва, що її вже два рази показували по телевізії з ЗДА

З ГОЛОСІВ ЗА ЗБІЛЬШЕННЯ ІМІГРАЦІЇ ДО КАНАДИ

Від 1945-го по 1958 р. Канада прийняла 1,800,000 імігрантів, і з них у Канаді народилося 1,000,000 дітей. Повних 99 відсотків цих імігрантів добровільно залишили свої батьківщини, щоб поселитися в Канаді, а не в іншій країні, де вони мали можливість

Ці дані навів цього року Рис. М. Сейл - президент компанії "Фард Мотор оф Кенада". При тому він уважає, що Канада може легко сприймати кожного року 500.000 осіб приросту населення, а тому що природній приріст не досягає такої цифри, то він радить збільшити число іміграції.

„МУЖ ІДЕЇ І ПРАЦІ"

Чи ви вже маєте цю цікаву ювілейну книжку, видану з нагоди 50-ліття громадсько-журналістичної та церковної праці о. **Василя Кудрика?**

Зміст книжки дуже цікавий, і вона буде для Вас милою памяткою важної події.

Наклад її вже майже на вичерпанні, то ж п о с п і ш і т ь із своїм замовленням.

Ціна примірника: $1.00 — вже з поштовою пересилкою.

Замовлення слати до Консисторії УГПЦ:
Consistory Church Goods Supply
7 St. John's Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ТРУМАН ПРО РЕДАКЦІЙНУ ПРАЦЮ

У березні ц. р. Г. Труман — бувший президент ЗДА, промовляючи до студентів журналістики Мизурського університету, сказав, що він не раз хоч на короткий час бажав бути редактором часопису

Після того часопис "Бостон Ґловб" негайно запропонував йому на один день посаду редактора з дуже високою платнею. Труман, дякуючи за честь, відписав так:

"Вашого запрошення, на жаль, прийняти не можу. Різниця між моєю і Вашою професією є така, що редактори все знають і також знають, як повинні поступати інші люди, — а я не знаю такої механіки вашої праці. А тому що не знаю - не знатиму, як навчити інших і що їм порадити".

НОВІ ІКОНИ

Маємо на складі додаткові нові Іконки:

ЄВАНГЕЛИСТИ
величина 2½" x 3¾"

Число	
3027	Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	$ 1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

Іконки 2" x 4"

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E/6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E/6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6128	Воскресення

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Ф. Т. Гаврилюк

СПОМИНИ З РЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКИХ ПІОНЕРІВ

(На 40-ліття УГП Церкви в Канаді)

(Продовження)

Українська нива бур'яном заростає...

Та так звана "незалежна Церква", але в дійсності таки не наша, вже мала поважне число священиків, і ще деякий час існувала, але вже лише силою попереднього розмаху. Хоч дехто з наших брався був за діло щиро, але більшість самого таки незалежницького загалу дивився на цю справу з сумнівами; свідоміших одиниць усе те заставило до глибшого й ширшого думання над тим рухом, що пішов цілком іншим руслом, ніж вимагала наша національна справа незалежности.

Рзом з тим треба згадати, що цей рух таки настрашив католицьких провідників. Як же вони віднеслися до того? Замість шукати причини цього руху в самому католицтві; замість подивитися, що в католицтві є щось негаразд, і його треба направити, щоб стримати цей рух, — католицькі діячі пішли старим шляхом: вони далі вважали себе за непомильних і якнайкращих, а вини шукали лише у "відступників". І так, замість конструктивно-запобіжної праці, католицькі проводирі пішли війною на "відступників". Який фатальний для них самих це був крок — це показалося досить скоро.

З другого боку Російська Місія з Америки також побачила тут нагоду поширити свої русофільські впливи. Довелося якось було нам гостити в себе одного з тих російських місіонерів. Показний це був москаль! Александром його звали. Цілий тиждень він пив у нас гарячий чай і закусував якимсь "кавйором", що його нерозлучно возив із собою. Він усе пильно читав якусь товсту книгу, і час до часу сам до себе раптом скрикував: "Вот челавек!" Його недільні проповіді ми розуміли мало, але дітей він нам похрестив, молодих повінчав, та й поїхав.

Вряди-годи навідувався до нас один із Серафимових монахів — Макарій; виконувати духовні потреби він виконував, але поваги між людьми таки не мав. Рідко коли, бувало, заїде до нас і греко-католицький світський священик. Але робив він це, мабуть, крадькома, бо ж відомо було, що священичих прав чи т. зв. "юрисдикції" греко-католицькі світські священики в Канаді не мали, — французькі римо-католицькі епископи цього права їм не давали, отже вони мусіли виїздити до Сполучених Держав Америки.

Одні тільки греко-католицькі монахи Василіяни мали тут відносно "вільну" руку. Але ж їхні ціни за треби були зависокі для бідних фармерів, і ці мусіли шукати там, де таньше.

От така то була настала мішанина, — просто "Вавилонська вежа"! Кожен піп (у нас по-давньому казали: "піп", і в цьому не було нічого образливого, бо ж то стара традиційна поважна назва!), — отже народ став нарікати, що, мовляв, "кожний піп наставляє на своє копито, — як не переконуванням, то лайкою чи погрозами..." І сусіди вже перестали сходитися... В одній родині не раз бувало по дві, по три партії. Між молодими почав ширитися "соціялізм", але в дійсності був це не так соціялізм, як у дійсності атеїзм.

Митр. А. Шептицький і еп. Будка

Мабуть, не в гості, але щоб збільшити стан посідання Риму серед наших у Канаді приїхав був греко-католицький митрополит Андрей Шептицький зо Львова в Канаду. Знайшлися люди, які почали ширити вісті, що приїде "великий церковний достойник", "князь Церкви", а головно — "великий патріот", — значить, підготовляли ґрунт. І ґрунт той підготовляли так, що люди справді почали щиро покладати великі надії на його приїзд, сподівалися, що він приїде та й, як "великий патріот", буде клопотатися національними справами в Церкві, щоб народ не був кинений на поталу чужим силам.

І митр. Шептицький нарешті приїхав. . Я чув його Відправу в т. зв. "Малій церкві" у Вінніпегу. У церкві просто в повітрі висіло якесь напруження... Цей незрозумілий настрій, мабуть, передався й дякам, бо вони якось ніби зо страху затягнули спів такими неймовірно високими голосами, наперекір глибокому басові митрополита, що Шептицький отак просто від самого престола взяв та й вилаяв їх.

Тема проповіді митр. А. Шептицького була така: "Тримайтеся своєї віри!".. Значить: Тримайтеся, і кінець!... Але якоїсь поради, якоїсь надії з його уст ніхто не почув. То ж замість якогось душевного піднесення — люди з церкви виходили помітно пригноблені... Бо ж у дійсності що ж люди дотепер робили, як не боронили своєї віри перед латинськими (римо-католицькими) наступами?! Боронили всякими способами, — такими, які лише були їм доступні!

А одначе ще й тоді ми показалися за дуже легковірними, простодушними, наївними, як діти... Ми ще не знали, що вступ до Канади світським греко-католицьким священикам був таки офіційно заборонений Римом, а не якісь там собі лише місцеві перешкоди, як думалося було спочатку. Нам тоді ще й на гадку не приходило, що ми були там "на верхах" уже заздалегідь засуджені на асиміляцію через латинство (римо-католицизм). Які ж то далекі були ми тоді від свідомости, що греко-католицизм з його свідомими рядовими світськими священиками, які в Галичині були небезпекою для польського наступу і разом стали "болякою" для Риму з його латинізацією, були навмисне щільно замкнені в межах Галичини, щоб вони там поволі зниділи. Нам тоді й не снилося, що протягом тільки одного покоління в Канаді вже не стане греко-католиків, а настануть лише "дійсні" католики — під офіційною назвою: "русини католики візантійського обряду".

Однак митр. Шептицький, розуміється, все це знав; він знав, яку лиху долю нам уже наперед чужі керманичі зготовили, і знав, що наш широкий загал не свідомий тієї смертельної небезпеки, однак очей на те він нам не розкривав. На його думку, нам треба було лише послідовно прийняти дуже загальну настанову: "тримайтеся своєї віри", і це нам мало вистарчати. А як політично нами торгують — це мала б бути "не наша справа".

Розголошений підготованими одиницями "патріотизм" Шептицького був висловлений ним в одному реченні, — що, мовляв, "до української справи взялися невідповідні люди, і вони занапастили справу".

Одна цей осуд Шептицького вже скоріш можна було приложити до настановлених Римом греко-католицьких церковних провідників, що повністю показали своє справжнє лице в особі епископа Микити Будки з титулом епископа Патарського. Це такий старий звичай надавання церковних титулів.

Але він збіжністю випадку стає дуже символічним: епископ діє в Канаді, а назначений для... старовинної Патари! Значить, навіть своїм титулом вільної руки в Канаді не маєш, бо ти не епископ Канади, а лише Патари!

Римо-католицькі епископи "з гори" подиктували еп. Будці зв'язання греко-католицького загалу т. зв. "епископською корпорацією", і заставили його примушувати греко-католиків до записування церков на ту епископську корпорацію, отже це в найвищій точці зводиться до записування церков на Рим.

Наш молодий студент прав у Саскатуні, Михайло Стечишин, пильно простудіював цю "епископську корпорацію" з усіми її явними й притаєними чи замаскованими "гачками", та й відразу подав до прилюдного відома, що ця корпорація не тільки що відбирає від світських членів Церкви всяку контролю над своїм таки власним церковним майном, але й навіть не забезпечує права на саме існування "Греко-Католицької Церкви" з українським епископатом.

(Далі буде)

СУД СКОНФІСКУВАВ БРОШУРУ ПІД ЗАМІТОМ АНТИСЕМІТИЗМУ

У першому тижні березня ц. р. верховний суд Західної Німеччини, в Карльсруе, визнав нелеґальною брошуру п. н. "Скільки світових воєн люди мусять програти". Автором брошури є Фридрих Нілянд з Гамбурґу.

У згаданій брошурі Нілянд домагається, щоб жиди не належали до німецьких політичних партій, не займали урядових становищ і не займалися фінансовими справами. Він також посуджує жидів у тому, що це вони, мовляв, поширили у світі "неймовірну брехню", що в Німеччині було замучено в газових камерах аж шість мільйонів жидів. І тут Ф. Нілянд ставить питання: "Хіба ж можливо вірити в таку чортівську брехню?"

Верховний суд визнав цю брошуру антисемітською, і видав присуд, щоб уряд сконфіскував її

КНИГА ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ

— Чи Ви хочете знати про початки й розвій культурно-освітнього життя українців Канади?

— Чи хочете знати про хід і причини так званої „релігійної боротьби" між українцями в Канаді, від початків іміграції до сорокових років?

— Чи хочете знати про початки й розвиток українських виховних інституцій у Канаді, як: Бурс, Інститутів, Колегій?

— Чи Ви взагалі цікавитеся нашою минувшиною в Канаді, щоб тим краще зрозуміти нашу канадійську сучасність?

Якщо так, то купіть собі „ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ, яка містить у собі великий скарб історичного матеріялу про життя українців у Канаді.

Книжка має 429 сторін, видана на гарному книжковому папері й багато ілюстрована. У брошурованій оправі коштує з пересилкою тільки $3.00.

Гроші й замовлення слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

КЛОПІТ НЕ ТІЛЬКИ З ПОЛЯКАМИ...

"Вістник" писав, що Католицька Церква в Польщі 1957 р. офіційно визнала комуністичний уряд цієї держави, і що такою ціною купила собі привілей на вільнішу руку в своїй політиці, при тому вона використовує це своє упривілейоване становище також і на те, щоб латинізувати й ополячувати українців греко-католиків у межах сучасної польської держави.

Можливо, що власне якраз це писання "Вістника" не сподобалося едмонтонським "Українським Вістям", коли вони 23-го березня ц. р. накинулися на "Вістник", і назвали "манією переслідування" його "клопіт з поляками".

Напасть "Укр. Вістей" на "Вістник" своїм змістом — це взагалі щось схоже на "абракадабру". Але з того можна зробити загальний висновок, що "Українські Вісті", як видно, з одного боку хочуть натякати на те, що Ватикан, мовляв, до поляків не відноситься прихильніше, ніж до українців греко-католиків. Тому "Українські Вісті" й гукають у запалі: "Аж раптом прийшла вістка, що польський еміграційний уряд вже не має свого амбасадора у Ватикані..." Значить, не дбає Ватикан про поляків!... А з другого боку "Укр. Вісті" з ревністю, що була б вартніша якоїсь кращої справи, запевнюють, що Ватикан не признає комуністичного уряду Гомулки в Польщі...

З цієї плутанини виходить, що ця католицька ґазетка хворіє на розвильнення думок. Проти кого "Укр. Вісті" вимахують арґументом, що "польський еміграційний уряд вже не має свого амбасадора у Ватикані"? Нащо ж папа Іван 23-ій зірвав дипломатичні відносини з польським еміграційним урядом у Лондоні? Бо це потрібно комуністичному урядові Ґомулки у Варшаві!

А роздирання шат на грудях, - що Ватикан таки не визнає уряду Ґомулки — це вже справді: "говорила голубонька до самої смерти, але не знати - що". Та ж у грудні 1957 р. кардинал Стефан Вишинський з усім епископатом Католицької Церкви в Польщі офіційно визнав комуністичний режим Польщі, формально проголосив з ним співпрацю і закликав усіх вірних масово підтримати Ґомулку у виборах, що й усі католики слухняно зробили. Зробив це провід Католицької Церкви в Польщі без відома й волі Ватикану, чи таки за його відомом і згідно з його волею? А коли була на це воля Ватикану, то чого ж тут Ватиканові ще бракує до визнання режиму Ґомулки?

Після того, що ця католицька едмонтонська ґазетка написала, їй можна вже йти й далі тим самим шляхом, і навіть твердити, що Католицька Церква в Польщі "ніколи не визнала" комуністичного режиму, а коли визнала, то Ватикан викляв її за те, і що Ватикан неприхильно наставлений до польського народу....

Вона готова б нарешті ще й у таке повірити.

Так, дійсно клопіт, і то клопіт не лише з поляками...

ЖІНКА 1000 ДНІВ НЕПРИТОМНА

Лікарка Анна Стіл з Вікторії, Б. К. вже майже три роки лежить несвідома.

В 1956 р. вона покалічилась в нещасливому випадку, і з того часу не говорить, не рухається. Уже робили їй операцію мозку, але нічого не помагає.

„Чому я став православним Християнином"

"Мій довгий шлях до Церкви-Матері звершився", заявив визначний лікар і відомий релігійний діяч-богослов д-р Афанасій Ю, родовитий кореєць, коли він, приїхавши 1955 р. до ЗДА для продовження медичних і богословських студій, глибоко пізнав Православну Віру і щиро прийняв її.

З дитячих років д-р А. Ю. був пресвітеріянином — через свою матір пресвітеріянку, він і закінчив у Сеул (столиця Кореї) протестантську теологію, а також медицину. Однак і протестантська теологія не дала релігійного заспокоєння його глибокій душі, бо в протестантизмі він знайшов уже надто багато раціоналізму — переборщення розумово-критичного підходу до віри, що й зводить на шлях усяких сумнівів.

У наслідок того д-р А. Ю., шукаючи правдивої релігії, став 1950 р. католиком. Але коли він став глибше студіювати католицьку теологію, то побачив, що в католицизмі він не може сприйняти такого, як: Св. Причастя лише під одним видом (хліба), догмат про "непомильність" папи, встановлення індульгенцій (відпущення гріхів за гроші), претенсії папи на головство в усій Церкві Христовій, латинська мова в римо-католицькому обряді в усьому світі і т. п.

Приїхавши до ЗДА, д-р А. Ю. перший раз зустрівся з Православною Вірою, з якою в Кореї він не мав нагоди познайомитися. Він почав студіювати православну теологію, і пізнав, що Православіє є якраз це дійсне Християнство, яке він собі уявляв і прагнув його. Отже 1958 р. він став православним.

"Я вдячний Богові, що Він через Свого Духа Святого привів мене до першої, непорушної і найчистішої та непорочної Віри в усьому Християнстві. Бо я відкрив у Православній Церкві Християнство з усім його (релігійним) багатством та (релігійною) суттю, яка тільки може бути. На лоні Православної Церкви моя душа знайшла можливість заспокоїтися й трудитися для небесного. З великою радістю й надією я постановив, рік тому (1958) стати православним християнином. Спочатку я був вагався — чи зробити таку незвичайну постанову - з боязні, що може знеславлю себе через часту зміну віроісповідань. Але ступнево я таки рішився — з уваги на вартість Православія.

З Божої ласки я зробив постанову служити Йому (Богові) як священик Православної Церкви Отже я вступив на шлях Христовий з бажання пожертувати Йому все. Я прагну повернутися в Корею місіонером лікарем-священиком, коли буду рукоположений на священика, і приєднатися до Православної Місії, яка в Кореї вже існує. (За "Мидвест Оризон", ЗДА, ч. 2, лютий, 1959).

КАРТИНИ ПРОПАЛИ НА ЗАХОДІ Й ОПИНИЛИСЯ В СССР

Радіо з Москви повідомило, що в Державному Музеї Східнього й Західнього Мистецтва в Одессі "знайшлися" дві картини з 17-го століття, — вони зображують Св. Євангелистів Луку й Івана, а намалював їх визначний голляндський майстер Франц Гальс.

Обидві ці картини якось пропали на Заході, і опинилися в СССР.

БЛ. П. О. П. АРХАНГЕЛЬСЬКИЙ

У вівторок уранці 24-го березня 1959 р. по довшій недузі упокоївся в Бозі Всечесний о. ПЕТРО АРХАНГЕЛЬСЬКИЙ, настоятель Церкви Св. Покрови в Монтреалі, Квебек.

Покійний народився 16-го березня 1888 р. в м. Полтаві, Україна. Року 1907-го закінчив гімназію в м. Лубнях, а в 1912 році Імператорський Лісовий Інститут в м. Петербурзі. Урядову службу почав у м. Харкові того ж року, а в 1913 р. був призначений на посаду начальника Лісомеліораційної Округи Західнього Сибіру, одночасно займаючи різні громадські й урядові посади, як: голова Допоміжнього Комітету родинам вояків Першої Світової війни (1914-1919); директор топливної організації "Дровотоп" (1917-1919); член Західньо-Сибірського Пограничного Наукового Товариства (1914-1921); голова Семипалатинської Української Громади (1917-1920); голова Семипалатинського обласного Лісового Комітету (1919-1920) та інші в галузі лісового господарства. З кінця 1922 по 1935 р. працював в Україні, з осідком у м. Лубні як головний лісничий та інспектор лісів Полтавської губернії. При кінці 1935 р. став головним інженером Пермської контори "Державного Зеленого Будівництва", а з кінцем 1937 р. був призначений інженером Харківської контори "Зеленого Будівництва".

За час перебування в СССР був заарештований чотири рази, а від 1937 р. аж до приходу німців в Україну був під постійним поліційним наглядом. У 1943 році пішов на еміграцію (Галичина, Австрія, Німеччина). До 1948 р. жив у Мюнхені, а в травні того ж року переїхав у Бельгію, де працював робітником на фабриці. Тут з благословення Владики Архиєпископа Михаїла видавав церковний журнал "Православний Голос".

У священики був рукоположений Владикою Михаїлом 26-го квітня 1951 р. в Бельгії. У Канаду прибув 10-го січня 1952 року. У склад Духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді був прийнятий 2-го квітня 1952 р. й зразу був призначений настоятелем парафії Св. Покрови, яка тоді була в стадії організації.

Полишив у смутку дружину Марію (з дому Дубняк) та дві дочки — Віру й Юлію. Похорон відбувся в суботу, 18-го березня.

З благословення ВПреосв. Владики Митрополита Іларіона Консисторія УГПЦК припоручила Всечесним Отцям Духовним відслужити Панахиду по Покійному по всіх церквах з нагоди найближчого недільного Богослуження та помолитися за Його вічний спокій.

Вічна Йому Память!

ПРОТИВНИК ОБОРОННОЇ ПОЛІТИКИ НАЗНАЧЕНИЙ ШЕФОМ ШТАБУ АРМІЇ ЗДА

През. Д. Айзенгавер 18-го березня ц. р. найменував шефом штабу армії ЗДА генерала Лаймена Лемніцера. Преса пише про нього як одного з тих військовиків, які противляться політиці скріплення оборонного становища ЗДА.

НАСЕЛЕННЯ АВСТРАЛІЇ

Населення Австралії числять тепер на 10 мільйонів, а в 1982 році сподіваються мати 15 мільйонів.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Окремо раділа Маланка, коли свою знайому Марусю побачила, й по обіді запросила її і тих, з ким вона приїхала, до себе.

Раділа сирота, бачучи, як щиро її тут приймають, і заплакала. Каже вона:

— Ти, Маланко, щаслива! В тебе е і тато і мама, а я каліка і в мене нема ані тата, ані мами, ані брата, ані сестри. Я нікого не маю. Я сама.

Сльози стали в очах і Маланці, і вона говорить:

— Я тебе, Марусю, добре розумію.... Та коли в тебе нікого близького нема, то я тобі буду сестрою, а ти мені. І не буду інакше тебе називати, як своею сестрою. Памятай, що ти вже сестру маеш, яка тобі дуже рада. А треба тобі буде, то звертайся до мене, як до своеї рідноі сестри.

І поцілувала Марусю, додаючи:

— Нехай мій поцілунок буде тобі знаком, що я твоя сестра, а ти моя. А читала я, що так в Болгарії чужі між собою сестрицтво заводили і воно мало тревати ціле їх життя.

Коли ж Маруся відїздила, то і Маланка, і її мати обдарували її чим могли. А Хмель говорить:

—Коли ти сестра нашій Маланці, то ти й наша дочка, отже і я дам тобі щось на памятку, й дав їй кілька долярів кажучи: — Щось за них собі купиш, та уважай, що то від мене памятка. Та ми були б раді, щоби ти до нас ще не раз загостила, коли зможеш.

І Хмель, і його жінка співчували бідній сироті, бо ж до того вона була дуже смирною, доброю і любою дівчиною.

А що діялося в душі Марусі, те можна хіба лиш вгадувати, а людськими словами того висловити не можна. Один Господь міг її душу бачити й розуміти.

Вона могла тепер ще більше похвалитися ніж та сирота, про яку Шевченко говорить. Коли другі діти хвалилися великодними дарунками, то бідна сирота похвалилася бодай тим, що вона на Великдень "в попа обідала".

А тут Маруся могла чимсь більшим похвалитися, — вона вже мае добру сестру Маланку. А Маланчині родичі називають її своею дочкою. Яке велике щастя бідній сироті, якого вона ніколи не сподівалася.

Вже й Маланка береться за діло

Маланка покищо лише приглядалася й помагала, а дальше й сама почала до справи братися.

З нею вже давніше стояли дві дівчини, які їздили на проби співу до Городця, а тепер вона приеднала собі ще кількох. Дівчата вже не думали, що Маланка "дика", але що вона поважна й розумна, та раді були статі хоч трохи такими, як вона. І кажуть вони до Маланки.

— Добре, Маланко, що ти вмієш співати, а ми не вміемо. Та хиба ми винні за те? Але ми хотіли б уміти!

На те Маланка:

І я колись не вміла, та навчилася. А хиба думаете, що я вже все вмію? Що вмію, те вмію, а чого не вмію, то не вмію. Коли ж все хочете вміти, то приходіть на проби співу, а навчитеся.

— Та ми прийшли б, — кажуть дівчата, — але ті, що на опів ходили, багато вже вміють, а ми не вміемо нічого. І твій дядько (вуйко) Павло буде з нас сміятися. Соромно нам буде.

На те Маланка:

— Ви мого дядька добре не знаете. Він чоловік дуже розумний і дуже дбае, щоби нікого й одним болючим словом не зачипити. Він і другим наказуе, щоби нікому не робили докору, щоби нікого не брали на посміх. Коли мені не вірите, то прийдіть, а побачите, що я вам правду казала.

І вже на слідуючу пробу співу привела Маланка четверо нових дівчат. Розуміеться, що вже наперед сказала Павлові, що нових дівчат приведе. А дівчат ще й потішила:

— Чого не будете знати, або буде вам тяжко, то я вам поможу, навчу вас. Зійдетеся ще пізніше до нашої хати і будемо там співати.

Коли Павло побачив на сходинах нових дівчат, то каже.

Витаю вас, нових співачок!

Більше нас буде, то краще пійде наша справа. Будемо співати в церкві, а дальше будемо мати концерт, представлення, та може ще щось. І будуть нас люди хвалити.

Але ж ми співати не вміемо, — говорить одна з дівчат.

А на те Павло:

Не журіться, дівчата. І я колись не вмів, то навчився, та і ви навчитеся. За якийсь час самі будете дивуватися, що кілько ви вже знаете. Але вірте в свою силу і будьте витривалі. а зроблю вам ще одну увагу: говоріть між собою і з другими українцями лише по-українськи. І тим ви здобудете повагу в людей, і будете добрим приміром для других

— Але другі будуть з нас сміятися коли ми щось по-українськи недобре скажема, — говорить дівчина.

— Ні, дівчатка! — говорить Павло, - ніхто сміятися не буде, та ще і будуть вас хвалити, що ви свою матірну мову шануете. А за час ви будете по-українськи так добре говорити, як я говорю. Коли в вас буде добра воля, то вас хвалити треба і вам помагати. Послухайте мене, а побачите, що я вам добре раджу. Я бажаю вам добра. Та ще одно: гляньте, що ми вже маемо більше дівчат ніж хлопців, отже виходить, що дівчата більше дбалі ніж хлопці. Хлопці пустогони, а поважних між ними е менше. Хоч колись і їх буде більше, я в те вірю.

Така бесіда Павла цілком дівчат заспокоїла. Бачили, що Павло добра їм бажае і їх поважае.

Коли почалася проба співу, то нові дівчата найперше прислухалися, а дальше почали за Маланкою підтягати. І побачили, що вже за другими можуть трошки співати.

Співали церковне, а на закінчення Павло перейшов до світського співу, з коломийки починаючи. Каже: "Будемо співати поволи, уважно, бо коломийки треба завсігди поволи співати, а тоді вийдуть вони дуже гарно. Ми і на концерті будемо коломийок співати".

І почав:

Напиймося, компаніе,
Горівки з медочком,
Бо будемся розходити,
Як вода з пісочком.

Напиймося, компаніе,
Горівки з корінням,
Бо будем ся розходити,
Як вода з камінням.

Напиймося, компаніе,
Горівки з кришталю,
Бо ти знаеш де ти будеш,
А я ще не знаю.

Напиймося, компаніе,
Горівки доброї,
Бо не знаем де будемо
Одна від другої.

Коломийку повторили кілька разів, і вже всі знали її напамять. А тоді говорить Павло:

— Бачите, що ту коломийку і я знаю, хоч вона дівоча. І її можна колинебудь співати, але звичайно її співають дівчата своїй подрузі, коли вона замуж виходить. Кажуть, що вона вже знае де вона мае господинею бути, а де вони будуть, — те їм ще не відоме. Може і далеко будуть від неі. А словами вони так гарно не сказали б, як вони піснею скажуть.

Тут з хлопців хтось обізвався:

А які є парубочі коломийки, — ми хотіли б знати.

На те Павло:

— Ще будете знати, а тепер нехай буде та одна. Я вас і парубочих навчу.

І нові дівчата пішли додому дуже вдоволені, та навіть дорогою ту коломийку співали.

(Далі буде)

НАМІР УРЯДУ ЗДА ДЕПОРТУВАТИ ЕМІГРАНТІВ

Уряд ЗДА заявив, що буде депортувати (примусово виселювати) з ЗДА в Польщу всіх тих бувших польських громадян, що захворіли на умові недуги, і тих, що без дозволу американської влади зійшли з польських кораблів та територію ЗДА, щоб "вибрати волю". Це саме відноситься й до еміґрантів з Югославії.

Польські організації в ЗДА внесли протест проти цього проекту уряду в Вашингтоні.

ДВА ВАЖНІ ВІДЗНАЧЕННЯ Г. ТРУМАНА

У березні ц. р. масонська ложа вшанувала бувшого президента ЗДА Геррі Трумена за те, що він продовж 50 років е її вірним членом.
відзначений також попереднім папою —

А пару років тому Геррі Трумен був Пієм 12-им.

КАНАДА І ЗДА В ЧИСЛАХ

Територія Канади становить 3,695,189 квадратових миль, а населення — 17, 2 85,000; середнього прибутку на особу припадае 1,433 дол. на рік.

Територія Злучених Держав Америки становить 3,022,385 кв. м.; населення — 173,000,000; середнього прибутку на особу на рік — 2,043 дол.

Великодні Привітальні Картки

Маемо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною-українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складаеться з чотирьох сторінок, розміром 5¾x4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по 10 центів одна.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Отой "Св. Ісидор", фальшуючи згаданого Листа, вкладае в уста Єп. Анакіята такий наказ: Щоб люди дотримувалися ... "т р а д и ц і ї Церкви" Христової! Фабрикуючи цей "документ" 847 року, "Св. Ісидор", як видно, не почислився з тим, що цей "Лист" Єп. Анакіята мав бути з апостольських часів, коли Єп. Анакіят жив серед живих свідків, які ще чули живе слово Христа й були очевидцями Його мук і смерті на хресті. Як же тоді Єп. Анакіят міг при свідках, з апостольських часів приписувати Христові це, чого Христос не говорив? Адже ж живі свідки життя, науки и смерті Христа відразу заперечили б Єп. Анакиятові, і осудили б його за фальшування науки Христової! Крім того, — питання: Про яку "апостольську традицію" міг писати Єп. Анакіят саме за тих же апостольських часів? Коли апостольські часи саме тоді ставалися, то вони ще не мали за собою традиції! ...

Але, звичайно, коли "Св. Ісидор" фабрикував "Листа Єп. Анакіята" 847 року по Нар. Хр., отже були вже сотні років апостольської традиції, і під враженням цієї традиції "Св. Ісидор" майстрував свою підрібку, то йому десь мимоволі вихопився наказ людям з апостольських часів, щоб вони шанували апостольську традицію ... Значить, категоріями 9-го століття по Нар. Христа думали автори Збірника "Св. Ісидора", коли підробляли ці "документи" ніби то з "апостольських часів".

"Третій лист Св. Анакіята"

Тепер — трохи подрібніше про підрібку, подану "Св. Ісидором" за т. зв. "третій Лист Св. Анакіята". Фальсифікатори вкладають в уста Єп. Анакіятові такі слова:

"Ця Свята Святих Апостольська Церква в Римі — свое п е р ш е н с т в о і свою н а й в и щ у в л а д у над усіми Церквами отримала від самого Господа Спасителя".

"Тому, коли станеться якась трудніша справа між вами (християнами), то зверніться з нею до Найвищого Трибуналу Святої Столиці (Риму), щоб вирішити її Апостольським Судом, — бо така Божа воля і Бог так призначив: бо Апостольська (Римська) Церква стала завісами (дверей церковних) і головою всіх Церков волею самого Господа, а нікого іншого, і як завіси кермують дверима, так Господня установа (Церква) кермуе всіми Церквами на основі авторитету Св. Столиці" (Риму).

Ось такі ідеї 847 р. вкладали автори "Св. Ісидора" в уста Єп. Анакіята, який жив ще за апостольських часів, і був єпископом ще тоді, коли жили Апостоли Христові, і коли навіть деякий час (за єпископування Анакіята) жив сам Апостол Св. Євангелист Іван!

В історії Християнської Церкви, мабуть, немае випадків ще чорнішої картини підлостей і нахабства, як оця підрібка "Листів Св. Анакіята" — фальшивок безлично приписаних Св. Анакіятові!

Але одночасно ці фальшивки промовисто свідкують про це, яких то "авторитетних документів" потрібно було Римській Церкві в 9-му столітті в її боротьбі проти Фотія — патріярха Царгородського, і якими "фактами" папа Миколай воював проти Православної Церкви.

Лист папи Сикста (119-139)

Архиепископ Сикст, що називав себе не папою, а тільки архиепископом, і так само лише архиепископом називаеться він і в "Св. Ісидорі", навчае і разом велить, щоб кожен повинувався декретам Римського епископа, а коли не буде повинуватися, то тим самим сам доводить себе до з н и щ е н н я.

Як відомо, Римська Церква за пізніших часів ухопилася за жорстокі способи знищування своїх противників. І щоб якось це "оправдати", вони, підроблюючи "Листа архиепископа Сикста", самі вкладають йому в уста санкцію знищ е н н я кожного противника Римської Церкви чи пак системи її правління.. Так фальсифікатори в 9-ому столітті намагаються вмовити у християн, що навіть фізичне знищування противників Римської Церкви ведеться ще "споконвіку" з "апостольських часів". Коротко кажучи, автори "Св. Ісидора" ще в 9-му столітті виразно підготовляють "морально-правний" ґрунт під кошмарну католицьку "Св. Інквізицію", що хоч і була заведена значно пізніше, але її планували вже заздалегідь.

А тому що ні з апостольських часів, ні взагалі з перших віків Християнства не було таких документів, що на них законно могла б оснуватися "Св. Інквізиція", то звідси в Римі й настала потреба такі "документи" підробити: фальсифікатори вкладають в уста папі (архиепископові Риму) Сикстові також і такі "закони", що "всі епископи мають чекати на вирішення Риму" і на "інструкції з Риму".*)

Лист папи Гиґіна (139-143)

Т. зв. "Лист папи Гиґіна" автори Збірника "Ісидора" підробили нате, щоб папа в 9-му столітті, а також пізніше папство взагалі, мали чим "доказати", що мовляв, не тільки всі епископи, але й навіть усі митрополити т о д і ш н і х Церков (у 2-му столітті) "по закону повинувалися" Римському епископові.

Тому то фальсифікатори в підробленому ними "Декреті" папи Гиґіна вкладають йому в уста такий наказ, щоб жоден митрополит ніякої справи не вирішував сам — без приявности інших епископів, — хіба що виняткове він матиме тут "в усіх справах привілей від Римської столиці".

І тут знову одна й та сама історія — крайня наївність рівняеться крайній нахабності у тих римських теологів 9-го ст., що фальшували історію Християнської Церкви. У своїй загонистій змові проти історичної правди вони або необачно випустили з уваги, або й просто не знали, що за часів папи Гиґіна не було митрополитів! Ось тому то не треба було аж якихсь особливих експертів у ланці Історії Церкви, щоб розкрити "Декрет папи Гиґіна" як фальшивку з 9-го століття. Бо ж писати про наявність митрополитів у 2-му століті — це те саме, що говорити про існування Запорозької Січі за кн. Володимира Великого!

Не зважаючи на таке явне випачення історії римськими теологами, що, фальшуючи цей "Декрет", поеднали в особі крайню наглість злочинів з загонистістю жалюгідних невіжів, Римська Церква від 847-го по 1635 рр. формально посилалася на того роду "документи", як отой "Декрет папи Гиґіна", і на них, немов домики з карт на піску, а не на "Петровій скалі", будувала всю структуру папського правління: "першенство", "непомильність" і т. п. баналюки! І, попавши у "творчий" азарт, фальсифікатори з розгону не зупинилися на показуванні в кривому дзеркалі постаті папи Гиґіна, — вони втягнули в цю диявольську сітку змови ще й імена таких пап: Лева І, Мартина І, Адріяна І, — цебто також попідробляли "Листи" й записали на конто згаданих пап.

Лист папи Анікета (154—165)

Фальсифікатори, підробляючи "Лист", що його автором обманно подали папу Анікета, в уста цього останнього також вкладають мову про архиепископів, примасів і п а т р і я р х і в, дарма що за часів папи Анікета в Церкві таких титулів зовсім не було, вони появилися принаймні двома століттями пізніше, по смерті цього папи.

(Далі буде)

*) Du Pin. Eccl. Hist., p. 173—178.

„ТІЛЬКИ РИМО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА Є БОЖЕСТВЕННОГО ПОХОДЖЕННЯ", ЗАЯВИВ ПАПА ІВАН XXIII

Папа Іван 23-ій у неділю 15-го березня ц. р. повідомив, що тлінні останки папи Пія X (1903-1914) з Риму будуть переміщені у Венецію, де він свого часу був кардиналом, як і папа Іван 23-ій.

Передаючи цю вістку, щоденник "Виннипеґ Фрі Прес" за 16-го березня 1959 р. подае, що при цій нагоді "Папа Іван (23-ій) промовляв до делеґації з Венеції у складі 1,500 осіб — священики і світські, що їх прийняв на авдіенції у неділю (15-го березня).

"У своїй промові він заявив їм, що лише Римо-Католицька Церква є единою Церквою божественного походження".

"Ця заява", продовжуе "Виннипеґ Фрі Прес", була прийнята (слухачами) як важлива, з уваги на той вселенський собор, що його скликання папа Іван (23-ій) заповів — мабуть, десь за два роки — щоб розглянути питання можливостей воз'єднання Християнства"

"Вона (заява папи) стверджуе також становище Ватикану, що таке воз'єднання було б можливе тільки тоді, якщо б усі інші християнські віроісповідання погодилися з традиційним твердженням Ватикану, що тільки він зберігае единоправдиву релігію".

Додаймо до цієї інформації, поданої з Риму спеціяльним кореспондентом "Виннипеґ Фрі Прес", що хоч Ватикан знае різницю між римо-католицтвом і греко-католицтвом, то одначе папа заявив, що лише "Римо-Католицька Церква є Церквою божественного походження". А якого походження "Греко-Католицька Церква"?

ЧИСЛО ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ НА ЗАКАРПАТТІ ПЕРЕД ВІЙНОЮ

У 1930 роках в Закарпатській Україні (о ф і ц і й н а назва: "Підкарпатська Русь") було від 120 до 130 тисяч православних українців (на 350 тисяч греко-католиків), а на згаданій території і на Пряшівщині разом 150 тисяч православних українців (на 450 тисяч греко-католиків). Такі числа подае В. Маркусь у журналі "Український Самостійник" за лютий 1959 року.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границю — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЩОБ БУЛО ЯСНО

Цю статтю треба було б почати "викладом" про значення преси для всього народу, а зокрема для його Церкви. Треба було б ще й ще раз повторяти, що преса — "очі й вуха" життя народу, це його "мозок", "душа", "сторож" і т. д.

Однак писати про це не будемо, — це вже загально відомі речі. Ні трохи не можна сумніватися, що ці сказані й пересказані речі знає навіть шкільна дітвора.

Так само й читачі "Вістника" знають його ролю і його завдання. Вони знають, що "Вістник" стояв і стоїть на сторожі інтересів українського народу і його Св. Церкви, — рідної Церкви. "Вістник", як і кожен часопис, може мати серед читачів деяке число невдоволених одиниць, але величезна більшість уважають, що "Вістник", як на свої дуже скромні матеріяльно-технічні можливості, цілком задовільно виконує своє завдання, чи вже в крайньому разі можна сказати — дає докази свідомости своїх завдань і проявляє свою добру волю виконати ці завдання якнайкраще. І дуже багато листів від читачів до "Вістника" є доказом того, що "Вістник" виконує дуже важливу й дуже потрібну для нашого народу і його Церкви роботу.

"Вістникові" ставлять усе більше всяких вимог: щоб він містив різні оповідання, вірші, наукові розвідки, всякі новинки і т. д. Крім того, щоб він, крім чисто церковно-релігійного матеріялу, містив ще й національно-світський, а також усе цікаве й важливе зо світу.

Далі, щоб "Вістник" містив матеріяли з життя наших Церковних Громад, — їхні історії, дописи з імпрез, з поточного життя, посмертні згадки, відзначував Вінчання, Хрестини, Похорони; і щоб містив рецензії на нові твори, давав огляд преси і т. д. і т. д.

Чи дивуватися тому? Зовсім ні! Світська преса загалом стоїть на такому становищі, що церковно-релігійні справи і світські — це дві окремі ділянки життя, отже вона, мірою можливости, намагається відсівати від світських справ усе церковно-релігійне, і в основному займається тільки світськими справами. Наша церковно-релігійна преса займає тут протилежне становище, — вона відсіває від церковно-релігійного все світське, і містить тільки, так би мовити, лише теологічний матеріял.

Щождо "Вістника", то він виходив і далі виходить з такого становища, що релігія, цебто вірування в Бога, здійснює себе почерез життя й переживання. Тому саме не слід відділяти релігії й Церкви від загального життя, а загального життя не можна відгородити від релігії й Церкви, бо світське й церковно-релігійне життя разом становлять нерозлучну цілість, становлять єдність. "Вістник" старався й старається показувати це на практиці, — він звертає увагу на факт, що церковно-релігійні питання повязуються зо світськими, а також, і то в дуже великій мірі, з політичними.

Тому саме "Вістник" пильнує не минати ні одної такої ділянки многогранного життя народу й людства, а вже тим більше в цій країні, Канаді, де сяк чи так видвигаються також і релігійні справи в поєднанні з світськими.

У висліді це зводиться до того, що "Вістник" мусить містити подвійність матеріялу, впорівень до тієї преси, яка містить лише світський, або тільки церковно-релігійний — на зразок давніших органів типу "Церковних Відомостей" і т. д. І "Вістник" є чи не одним-единим цього роду офіціозом між усією українською православною пресою — як духовною, так і світською.

А тепер питання щодо матеріяльно-технічних можливостей "Вістника"... Коли порівняти розмір сторінок, то "Вістник" у два рази менший, ніж розмір наших звичайних часописів. Коли ж узяти до уваги його вихід лише раз на два тижні, то він виявляється в чотири рази меншим, ніж наші звичайні тижневі часописи. Коли ж до того додати, що "Вістник" не дає дописів дрібним друком (щоб було легче читати старшим людям), то він виявляється в чотири з половиною рази меншим і т. д. На його сторінки припадає конечний офіційно-церковний матеріял: фонди, порядки Богослужень і т. д., який не обовязує світську пресу. "Вістник" дуже обережний, щодо скорочування дописів з місць, бо вважає їх не за такі, аби "з рук збути", а трактує їх дуже поважно, як частину документів нашого церковно-національного життя в Канаді.

З виходом ось цього числа "Вістник" уже має готових дописів з місць на повних три числа, а поки вони вийдуть, — назбирається на чотири чи пять чисел нового матеріялу. А звідси можуть бути і нарікання, що матеріял спізняється... Коли ж спитаєте дописувача, скільки в його громаді є передплатників "Вістника", він скаже: два, три, чотири, часом пять... "Вістник" поставлений в таке положення, як ота людина, від якої вимагають, щоб вона відро води помістила в склянці! Такі величезні завдання, і то на один орган, що його можливості дорівняти місцем і часом середньому нашому світському тижневикові є понад чотири рази менші. А до того ж кожен з тих тижневиків має свою друкарню.

Побільшити ж "Вістника" коли вже не в чотири, то принаймні в два рази, — щоб був тижневик у теперішньому своєму розмірі, — це означало б кошти з теперішніх понад шість тисяч дол. для самої лише друкарні збільшити в два рази — на близько 15 тисяч річно, а в додатку редакційні й адміністраційні кошти. А тим часом Видавництво вже й тепер мусить докладати до "Вістника", бо він не має стільки передплатників, що світські тижневики, а крім того принципово не містить комерційних оголошень з промислово-торговельної ділянки.

У такому положенні знаходиться один-єдиний офіційний орган нашої Церкви, яка, навіть згідно з останньою державною статистикою, має понад 150 тисяч вірних!... А їхнє число, слава Богу, все зростає.

Усе це хоч у найзагальніших рисах подано тут до відома вірним нашої Церкви, щоб вони знали, в якому матеріяльно-технічному положенні їхній орган знаходиться, змагаючись з величезними труднощами. Якщо б число передплатників було потроєне, — а громадянство могло б зробити це без труду протягом пару місяців, — то "Вістник" міг би стати тижневиком, а це не лише улегчило б йому технічну сторону справи, але й дало б багато кращі моральні можливості, — дало б змогу зробити його багатшим, живішим, цікавішим.

З черги — слово за нашим громадянством.

СПРАВА ПАМЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ І „НЕПОРОЗУМІННЯ З ДОБРОЇ ВОЛІ"

У березні ц. р. преса принесла милу для всіх українців вістку про це, що сенатор К. Джевітс склав у Вашингтоні формальне зголошення про будову памятника Тарасові Шевченкові на публічній площі у Вашингтоні. Пляни цього памятника повинні бути затверджені Департаментом внутрішніх справ ЗДА.

Намагаючись здобути прихильність уряду ЗДА для цієї великої справи, сен. Джевітс у своїй заяві висловив велику прихильність до культу Т. Шевченка й до українців. Однак не обійшлося тут, на жаль, без одного непорозуміння; звичайно, його не можна назвати інакше, як тільки "непорозуміння з доброї волі",— через брак глибшої непоінформованости при одночасному щирому бажанні допомогти добру справу. Ідеться тут про такий вислів сен. Джевітса на початку згаданої заяви:

"Я зголошую для відповідного скерування законопроект, що уповноважував би здвигнення на публічній площі у Вашингтоні пам'ятника Тарасові Шевченкові, українському н а ц і о нальному поетові, який, **надхнений американською конституційною демократією, оспівував своєму народові волю і свободу".** (Цитується за повним текстом цієї заяви з журн. "Нові Дні" за березень 1959 р. Підкреслення В.).

Це правда, що Т. Шевченко поважав Дж. Вашингтона і високо оцінював його за те, що цей був речником американського народу в його прагненні демократичного ладу й боротьби за нього. Але все ж таки, коли б при тому хто думав, що без надхнення американською конституційною демократією Шевченко не оспівував би волі і свободи своєму народові, — то це було б тільки вислідом якогось непорозуміння.

Хто його знає, — може тут не обійшлося без гріху декого з наших таки сердечних земляків, які — так само через "непорозуміння з доброї волі" — як буває, іноді "перестараються", і таки конче чіпляють Шевченкові всякі "кон'юнктурні" (згідно з вимогою часу, місця й обставин) знаки.

У дійсності ж оспівування волі своєму народові виходило в Шевченка з його власної людської й патріотичної душі, а зразок демократичного устрою він бачив у Козаччині. Шевченко був самобутній велетень духа, а не тінню інших велетнів.

ПАПА ІВАН 23-ІЙ КУРИТЬ

Журнал "Лук" подав світлини з різних обставин життя й діяльности нового папи 23-го, і на одній світлині папа показаний з цигаркою в руці; цебто — він курить.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

Інтерв'ю перед Великоднем

До Великодня тижнів десь так ще зо два, а великоднє число журналу "Священні Традиції Батьківщини" вже вийшло. Прочитав я редакційну статю, чи, як кажуть: "передовик", і заплакав із зворушення... Чудова статя!... Якби ми такі статті мали щодня, ми інакше стояли б, — щоб я так здоров був, що правду кажу! На жаль, не можемо собі щодня на такі статі позволяти, бо ж Великдень не щодня буває, — ви це знаєте.

Журнал, — аби витримав здоров! — немов книжка! Редакційна статя там ніби невеличкою виглядає. Але коли б я так, борони Боже, хотів її хоч дрібнесеньким друком, мов мачок, у "Вістнику" передрукувати, то вона з'їла б усі сторінки нашого єдиного органу Церкви, і ще треба було у кінці додати: "Далі буде"! Он воно як!

Отже я лише парома слівцями перекажу зміст редакційної статі з журналу: Жити чи вмерти, але своєї національно-релігійної традиції триматися треба! Бо традиція — це всі ми. А всі ми — це традиція!

Скінчено, — про статтю я більше писати не буду! Підемо далі...

Але ця статя в журналі надхнула мене! Відродила мене! Воскресила! Запалила! Дай Боже здоровячко редакторові! Ніколи я ще так щиро-умиленно не сплакнув, як тепер! Та воно, крім хвилини приємного зворушення, ще й деяка практична користь є. Бо я — пробачте за щирість! — так само їм дещо; та й апетит з природи маю непоганий. Але, я думаю, що то річ людська. Ну, а тут мій друг на циклостилі Великодню одноднівку видає, — так само до зберігання наших святкових звичаїв закликати збирається. І просить йому дещо написати. Написати сильно! Дуже сильно!!! Міцно!!!! Ще міцніше! Ще, і ще, і ще!!! Так, що коли читаєш, то щоб ти та й став не ти!....

Отаку вимогу поставив мені мій друг. І притишеним, таємним голосом додав, що хоч ніде в нас так не водиться, але він готов мені навіть непоганий гонорар дати: два доляри! Але щоб я нікому не казав, бо ж він ломить наш закон — не платити гонорарів авторам...

Два доляри гонорару! Гей-гей! Та ж колись люди в Канаді за півдоляра на день мусіли працювати! А ще більш колись — то взагалі долярів не було, — от тоді то мої два доляри були б гроші!

Ну, але я думаю собі так: піду до самого редактора журналу "Священні Традиції Батьківщини" і трохи більше потягну його за язик на тему зберігання національно-релігійних звичаїв... Бо ж певно, що він виспівав у журналі ще не все те, що знає. А знає він більше!

Редакторів я знаю: пише нині, а на завтра оглядається; треба й на завтра трохи залишити, — бо про що буде писати? По голосах читачів видно, що кожен з них міг би бути редактором, отже, думаю, кожен ці редакторські "трики" (тепер кажуть: "трюки"!) сам розуміє із своєї природи.

**

Отак ми доклигали до р е д а ктора. А там — с и д и т ь собі секретарка за секретаркою. Усі пишуть. Кажуть мені трохи почекати, бо не відомо, чи редактор мене приймуть... Стою я й чекаю, і шкодую, що маленького кріселка не взяв з собою. А нарешті зібрав я свою відвагу на очкур і кажу:

"Скажіть вашому редакторові, що його маґістер бачити хоче!"

"Аааа! Так і кажіть!" — і мене впустили до редактора. А він сидить і, уявіть собі, ніби думає! ... Я б ніколи був досі не сказав, що таке може бути!

І я відразу, як кажуть, "з копита", почав з ним розмову... Чи він щиро писав про потребу зберігати традицію? І яку традицію? І як?

Редактор вислухав (і уявіть собі: вислухав!) і каже:

"Знаєте... тее... ну... це залежить, яка традиція... Думаю, що коли б наші дівчата з гайскул, з каледжів і з університетів вийшли під катедру на головній вулиці й веснянки, гагілки чи гаївки стали співати і хрещика бігати, то я не знаю, як поліція тее... щодо вуличного порядку..."

"Ну, а що ви про традицію святкувати Великдень три дні? Відколи світ світом — наш народ усі три дні святкував", кажу.

"Знаєте, ми тут у видавничій спілці нашого Нового Року не святкуємо, бо латинський Новий рік перешкоджає — це ж державне свято! І Різдва лише один день, а не три, святкуємо... І Йордану, замість два, лише один день тее... То, я думаю, і Великодня будемо лише один день..."

"Перший день, чи другий?"

"Перший день", каже редактор.

"Ще не було у вас випадку, щоб на перший день Великодня працювали?"

"Ні, здається, що не було... Ні, таки напевно не було, бо ж Великдень припадає на недільні дні, а в неділю уряд забороняє працювати. Значить, ми перший день Великодня таки святкуємо..."

"А чи практично святкувати Великдень якось не стає Вам на перешкоді?"

"Може трохи так..." завагався редактор. "Знаєте, моя жінка (чи, як тепер кажуть: "дружина") на цей один день забагато напече всяких пасок, бабок, мазурків, крашанок накрасить, і за за один-єдиний день ч о л о в і к з'їсти не годен... Отже з практичних міркувань я вважав би за краще скасувати Свячення Паски".

" А чи Ви думаєте, що це не загрожує нашій традиції?"

"Думаю, що ні... Ні в Православній, ні в Протестантській, ні в Католицькій Церкві немає обовязку Святити Паски, - отже я думаю, що теології це не загрожує..."

"На фармах, я чув, дехто з наших постарому всі три дні Великодня святкує... Коли б, скажемо, до Вас сюди ненароком забіг би якийсь старий фармер на другий чи третій день Великодня, а всі ви — повною парою працюєте?"

"Ну, Ви переборщуєте, пане.... пане.."

"Маґістер!" підказую.

"Отже, пане маґістер, ми повною парою працюємо, але не дуже... А коли часом деякий фармер у свято й забіжить, то ми, знаєте, дивимося по людині: коли не фанатик, то кажемо йому, що на "Спільне Свячене" зійшлися..." А декому просто ставимо справу формально: показуємо календар і вияснюємо, що по-календарному дійсний Великдень лише один день триває — у неділю..."

"І це фанатиків заспокоює?"

"Не дуже... Але що тут діяти, коли в календарі чорне по білому стоїть! Не буде ж з теологією боротися чоловяга!"

"А чи скорочення Великодня лише до одного дня не перешкоджає в збірці пожертв на пресовий фонд журналу?"

"На фонд збереження національно-релігійної традиції..." делікатно поправив редактор.

"Ну, нехай буде й так..." кажу. "Чи на цьому фонді не відбивається?"

"Я б не сказав... "Крашанку" (ми цей фонд "крашанкою" н а з и в а є м о) можна і в будній день зібрати. Наші збірщики справляються зробити це ще до Великодня..."

"Так що Великдень для збірки вже не важний, отже на трьох днях Свят не залежить..."

"Не важний... Не залежить..." каже редактор.

"А що Ви скажете, що жиди свої рокові свята навіть по три дні святкують?"

"Власне, мене це дивує — скажу Вам щиро... жиди занадто тримаються свого... Вони не здають собі справи з того, що це їм сильно перешкоджає наблизити свою релігію й національність до наших релігій і національностей... А шкода!"

"Для кого шкода?"

"Взагалі..."

"Розумію: якщо б наблизилися до нас, то лише пару днів роковин Свят мусіли б святкувати, і більше заробили б", піддаю редакторові думку.

"Ну, до побачення, пане редакторе?" кажу. "Дозвольте мені ще раз поздоровити Вас із зворушливими статтями в обороні національно-релігійної традиції!"

"Та... нема за що..." скромно відповів редактор. "Знаєте, видаємо журнал, то писати треба..."

Наше інтерв'ю закінчилося.

Назар Полин.

Китайці святкують свій Новий Рік 8-го лютого. Року 1959-то китайці рахують свій рік 4,658-им з черги.

НА ДЕНЬ МАТЕРІ

Зближається Свято День Матері, і нераз тяжко рішити, який дарунок купити для Матері, щоб він належно висловив наші почування. У Консисторії УГПЦК можна набути якраз ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю, а саме:

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ
гарно золочені

На ланцюжку (для ношення на шиї) З десятикаратного золота	$16.50
Позолочені срібні хрестики (стерлінг силвер)	3.50
Срібні хрестики (стерлінг силвер)	2.50
Позолочені (голд филд)	2.50
Для ношення на одежі	.50

МОЛИТОВНИКИ:

МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в чорній оправі. Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	8.00
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі — золочений. Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК — „Добрий Пастир", в білій полотняній оправі, з білими або червоними краями. Ціна	5.50

РІЗНІ ІКОНИ ПРАВОСЛАВНОГО СТИЛЮ (без рамок)

Величина:		Ціна одної Ікони:
4¼x5½	цалів	5 центів
5¼x7⅛	"	5 "
7½x10¼	"	15 "
8¼x10¾	"	15 "
13x16¾	"	40 "
15¾x20¼	"	60 "

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСТНИКА"

ОТТАВА, Онт. З Поминального Богослуження па бл. п. Марії Іванюк, Анні Романків, Тнастазії Романюк і Стефанові Подольському. Збірку прислав о. М. Д. Подольський 33.10

ГЕФФОРД, Саск. З Поминального Богослужения по бл. п. Ф. Токарику. Збірку прислав о. Я. Рибалка 22.70

ЕҐАССІЗ, Б. К. Збірка з нагоди 10-ліття Вінчання п-ва Петра і Марії Горинів. Збірку прислав о. Г. Удод 17.50

ЕНҐЕЛФЕЛД, Саск. Збірка під час Різдвяної гостини в п-ва Глеків. Збірку прислав п. Д. Глек 16.00

СЕМБУРҐ, Саск. З Похорону бл. п. Павла Соколюка. Збірку прислав о. С. Зузак 14.50

ҐЛЕНДОН, Алта. З нагоди Вінчання Олекси й Марії Писняка. Збірку прислав п. Іван Ошуст 14.50

ПАРКЕРВЮ, Саск. З Похорону бл. п. Василини Воронюк. Збірку прислав о. Прот. Б. Яковкевич 13.00

ЧОЙСЛЕНД, Саск. З Похорону бл. п. Василя Олійника. Збірку прислав о. С. Зузак 10.25

РІДЖАЙНА, Саск. З Похорону бл. п. Параски Анклевич. Збірку прислав о. Прот. В. Апонюк 10.00

ГВАЙТБІЧ, Саск. З нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Петра й Магдалини Свірів. Збірку прислав о. П. Зубрицький 10.00

ІНСІНҐЕР, Саск. З Похорону бл. п. Івана Гудимки. Збірку прислав о. П. Бублик 10.00

КЕМСЕК, Саск. Пожертва п. Николи Михасева 10.00

НОРТ БЕТЕЛФОРД, Саск. З Похорону бл. п. Т. Токарика. Збірку прислав о. О. Хомяк 10.00

ВІННІПЕҐ, Ман. З Похорону бл. п. Ісаака Гупки. Збірку передав о. Прот Є. Горгіца 10.00

НАЄҐАРА ФОЛЛС, Онт. З Похорону бл. п. Андрія Кисилиці. Збірку прислав о. Ю. Труфин 8.00

ГОДСОН БЕЙ, Саск. З Похорону бл. п. Івана Демкова. Збірки прислав п. Іван Фулмес 7.77

ПОРТ АРТУР, Онт. З привітальної гостини в новому домі п-ва Китайко. Збірку прислав о. Прот. О. Новицький 7.00

СЕНДІ РЕПИДС, Алта. З нагоди 35-ліття Вінчання п-ва Петра й Марії Саравапських. Збірку прислав п. П. Ґалівода 6.50

БАРГЕД, Алта. З привітального прийняття о. і добр. Блажуків. Збірку прислав п. Г. Савчук 6.00

ВЕНЛО, Ман. З Похорону бл. п. Антона Притули. Збірку прислав о. Е. Ттуфин 5.50

ҐУДІВ, Саск. З Хрестин синка панства Василя і Петруні Щур. Збірку прислав о. М. Коленич 5.00

ВАТЕРФОРД, Онт. З іменин п. Андрія Дворняка. Збірку прислав о. Прот. І. Тріска 5.00

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. З Поминального Богослуження за бл. п. Петра Баснана. Збірку прислав о. Прот. О Новицький 5.00

ПАЙНЕЙ, Ман. З Хрестин синка панства Іллі і Катерини Ґушуляків. Збірку прислав о. С. Греділь 5.00

АТІКОКАН, Онт. З Похорону бл. п. Івана Ісаки. Збірку прислав о. В. Бойчук 5.00

ВИНДЗОР, Онт. З нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Богдана й Мариці Гладиш. Збірку прислав п. М. Скоренький 5.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п-ва Михайла й Софії Сторожуків, яку передав о. М. Юрківський 5.00

АРДМОР, Алта. З нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Андрія й Параски Кріль. Пожертву прислав п. Л. Волощук 5.00

ЧИЛИВЕК, Б. К. Пожертва місцевої Української Греко-Православної Громади 5.00

СОДБУРІ, Онт. З Хрестин Александри, донечки п-ва Володимира й Анни Злочевських. Пожертву прислав п. Н. Волинський 5.00

ВЕРНОН, Б. К. З привітального прийняття для о. Прот. Г. О. і добр. Василевих. Збірку прислав п. Петро Кіндрачук 5.00

НЮ ВЕСТМИНСТЕР, Б. К. Пожертва місцевої Української Греко-Православної Громади 5.00

ГВИТКОВ, Саск. Пожертва п. Р. Стокалика 4.50

БОЙЛ, Алта. З Похорону бл. п. Михайла Никипіла. Збірку прислав о. М. Стеценко 4.00

МОНТРЕАЛ, Кве. З нагоди 10-ліття Вінчання п-в Савіцьких. Збірку прислала пані І. Стефанюк 3.00

БРУДЕГАЙМ, Алта. З Хрестин Мирона Андрія Рудька. Збірку прислав о. Іг. О. Щербань 3.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п-ва Михайла й Марти Острижнюків, яку передав о. М. Юрківський 3.00

Дрібні пожертви

ДИ ПА, Ман. Пожертва п. І. Слюки . 2.00

ДЖЕРАЛДТОН, Онт. Пожертва п. Д. Павича 2.00

КЕКТУС ЛЕЙК, Саск. Пожертва п. Олекси І. Боднарчука 2.00

ЕРВУД, Саск. Пожертва пані А. Стахник — в память її батька, бл. п. Івана Демкова 2.00

КАДВОРТ, Саск. Пожертва п. Івана Кіндрачука 1.00

СУ ЛУКАВТ, Онт. Пожертва п. В. Ленька 1.00

ОШАВА, Онт. Пожертва п. К. Мельничука 1.00

Пожертва п. С. Семенцева 1.00

ЛЕДУК, Алта. Пожертва п. Бориса Симона 1.00

БІМСВИЛ, Онт. Пожертва п. Данила Стефіна 1.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. В. Кобульського 1.00

ДОНВЕЛ, Саск. Пожертва п. А. Короля 1.00

ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. Г. Зачернюка 1.00

ДЕРВЕНТ, Алта. Пожертва п. Івана Заляського 1.00

ГРОНЛИД, Саск. Пожертва п. Г. Вахняка 1.00

ДИ ПА, Ман. Пожертва п. А. Чорноморця 1.00

ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. В. Підлужного 1.00

ЕЛК ПОЙНТ, Алта. Пожертва п. О. Мельника 1.00

ВЕЙБОРН, Саск. Пожертва п. Николи Крайника 1.00

ВИНДЗОР, Онт. Пожертва п. Ф. Фурґаля 1.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертва о. Прот. Д. Фотія 1.00

ВАНКУВЕР, Б. К. Пожертва п. С. Тимчишина 1.00

ЕЛФРОС, Саск. Пожертва п. Данила Кравчука 1.00

КЕНОРА, Онт. Пожертва п. Федора Атаманюка 1.00

Пожертва п. Василя Степанюка .. 1.00

ВАТСОН, Саск. Пожертва п. Петра Стрільця 1.00

КАДВОРТ, Саск. Пожертва п. В. Радзівона 1.00

НАЄҐАРА ФОЛЛС, Онт. Пожертва п. Гриця Гладинюка 1.00

ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. М. Ревуна .... .50

НИПАВИН, Саск. Пожертва пані Олени Мисик .... .50

Знову „докази, що Ап. Петро був у Римі"

Що Ап. Павло був у Римі, ніхто не мусить спеціяльно доказувати, бо свідчення про це є у Св. Письмі.

Але не те з Ап. Петром. — у Св. Письмі нема відповіді на питання, — був він у Римі чи не був? Але римським політикам потрібно, щоб "Ап. Петро в Римі був", отже вони вже протягом 18 століть намагаються це "доказати". Що кілька літ вони все розголошують, що в Римі щось там знайшли, щось нове викопали, — і це має "свідчити", що Ап. Петро в Римі таки "був". Згодом попередні "докази" занехують, а шукають і "знаходять" знову щось нове... Спокою ця справа Римові не дає, і він усе тих "доказів" шукає. Спочатку отак навмання поставив собі голословне твердження, що Ап. Павло ніби то в Римі "був", а вже після того починає шукати "доказів" на це своє твердження, і знаходить ті "докази", але... він постійно їх зміняє.

Ось цього року недавно знову появилася вістка, що в Римі під церквою на мурах знайшли якісь написи, які мають "доказувати", що Ап. Петро "таки був у Римі". А чи тим разом це вже таки дійсний доказ, чи такий самий, як і попередні, що їх відкинули?

Багато вже було таких справ, що їх Рим оголошував як "велику правду", а згодом показувалося, що це була чи помилка, чи звичайне фальшування. Справа, що її хтось доказує, і доказує, і ще раз доказує, і все одні докази підмінює другими, а попередні сам відкидає, і так тягнеться в безконечність, — така справа стає підозрілою, і таким мінливим "доказам" вірити не можна.

Нащо ж папі аж так дуже клопотатися питанням, чи був Ап. Петро в Римі чи ні? Певно, що тут ідеться не про наукову ціль, — не бажання пізнати всю правду про життепис Ап. Петра, а про політичну ціль: щоб можна було якось покликатися на Ап. Петра, і так "доказати" своє "право" на диктаторську владу над усією Християнською Церквою.

ЧИСЛО НОВИХ ІМІҐРАНТІВ УКРАЇНЦІВ ЗМЕНШУЄТЬСЯ

Міністерство іміґрації в Оттаві подало число нових іміґрантів різних національностей, що прибули в Канаду 1958 р. Між ними українців було тільки 351.

СТІННІ КАЛЄНДАРІ

Склад Церковних Речей при Консисторії має в продажі „Стінні Календарі" з гарними іконами православного стилю та з Українським православним календарієм.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою .... 35ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

„СВ. МИКОЛАЙ" — НА ФОНД КОЛЕҐІЇ

Ватсон, Саск. — Дуже радісно провели п-во Глеки цьогорічні Різдвяні Свята. Ці Свята були замітні тим, що на них з'їхалися всі діти п. Дмитра й Павліни Глеків, щоб у батьківському домі, як і колись, за одним столом провести традиційне святкування Різдва.

П-во Глеки — це зразкові члени Української Православної Церкви й акціонери наших Інститутів, своєю жертвенністю відомі ширшому загалові нашого громадянства. Майже всі їхні діти були питомцями Інституту ім. П. Могили.

Найдальшим гостем п-ва Глеків був їхній син Григорій, який працює інженером у Форт Ірі, Онт., і прибув додому літаком. Син Павло, адвокат, прибув із своєю дружиною Марійкою з Ріджайни, син Ґордій, який студіює третій рік агрономії, прибув з Інституту ім. Петра Могили з Саскатуну; старший син Ленко з дружиною Ганею прибув з Кадет; замужня донька Єлена з мужем Степаном Сенько з Леніґен та Ольгою з мужем Михайлом Токарським з Вимеру.

Крім вищезгаданих дітей і сина Филипа, який живе при родичах, були також присутні між запрошеними гістьми свати п-ва Глеків, — Теодор і Анна Скоробогач із Саскатуну, свати Давид і Лена Токарчуки з Ватсону і о. С. Зузак з добродійкою Галею з Нипавин.

Пані Глек щиро вгощала своїх гостей традиційними різдвяними стравами. У дружньому гурті в святковому настрої проспівано багато наших давніх колядок.

По вечері відбулася роздача дарунків. Ролю Св. Николая дуже добре відограв п. Дмитро Глек, обдаровуючи щедро всіх присутніх.

При тім п. Глек від себе і від своєї дужини Павліни пожертвував на будову Колеґії Св. Андрея 100 дол.

Діти й присутні зложили між собою 15 дол. на пресфонд „Вістника".

Щира подяка панству Глекам і за гостину, і за княжу пожертву на фонд Колеґії!

о. С. Зузак.

ДІЛО ГІДНЕ НАСЛІДУВАННЯ

У 12-х милях на північ від містечка Гаєс, Саск., розташоване маленьке містечко Данбурі, Саск. Як по всій Канаді, так і в околиці Данбурі поселилися 50 років тому українські родини, а між ними й такі, що не забували, що вони діти великого українського народу та Православної Церкви.

З перших років поселення українських родин в околиці Данбурі, Саск., свідоміші почали дбати про релігійне й національне виховання своїх дітей, а тими родинами були: Козменюки, Федорчуки, Костенюки, Лузинські та інші, які спочатку побудували Народній Дім, а з Божою поміччю в 1948 р. побудували рідну українську греко-православну церкву, патроном якої обрали Св. Князя Володимира.

Наша парафія з перших початків її заснування й понині належить до Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді і є в складі Округи Арран-Гаєс. У нашій парафії начислюється 18 православних родин, а крім того маємо ще й прихильників.

З приходом до нас нового пароха о. П. Зубрицького в 1956 р. наша парафія скріпилася духово й багато дечого придбали до церкви, як: Фелон, Чашу з сосудами, Св. Євангелію, Процесійний Хрест, Підсвічники та інші необхідні речі — так що в церкві маємо все необхідне, а все це завдячуємо о. Пароховi та Сестрицтву при нашій церкві. Хоч ми й побудували церковцю ще 1948 року, однак вона ще не зовсім викінчена, отже 1959 р. на заклик о. Пароха наші діти, що фігурують на світлині, пішли з Колядою на викінчення церкви

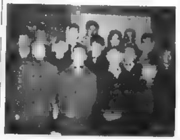

Перший ряд: Зліва направо — Орися Федорчук, Андріян Сандак, Борис Козменюк, Діонизій Костенюк.

Другий ряд: Мирослав Козменюк, Левійка Козменюк, Орест Федорчук, Володимир Козменюк, Андрій Федюк.

Третій ряд: Зоря Козменюк, Надя Костенюк, Володимир Костенюк, Поліна Федюк, Василь Федорчук та Орися Козменюк. — Віншував Василь Федорчук. Скарбником був Володимир Костенюк.

Коли наші діти ходили колядувати, то не в однім домі можна було побачити на очах і на обличчях сльози, як вияв радости і втіхи, що діти гідно заступили своїх батьків, і цим підготовляються стати добрими і свідомими членами Рідної Церкви, щоб зберегти все те, що родичі їм придбали.

Наші діти заколядували 130 дол., які віддали до фонду викінчення церкви. Ми, родичі, горді ділом наших дітей та вдячні о. Пароховi, що він переконливо заохочує нас старших, як і наших діточок, до віри в Бога, збереження традицій наших предків та любови до всього свого рідного, що наші батьки нам передали. Думаю, що поступок наших дітей гідний до наслідування по всій Канаді! З цієї нагоди наші малі колядники посилають на „Вістник" 5 дол. та знімку, на якій видно, як вони колядували в церкві на перший день Різдва Христового на Вечірні, яку правив наш парох о. П. Зубрицький.

Цього вечора по Вечірні й Відправі о. Парох у своїй промові щиро дякував родичам за те, що вчили діточок коляд; крім того він переконливо закликав нас, батьків, щоб і надалі не жалували часу та гроша на науку своїх дітей всього нашого рідного. Не забув о. Парох і про діточок — усіх щиро хвалив за послух та за вияв щирої любови до Бога та своєї Рідної Церкви. А також закликав наших діточок, щоб і надалі співали в хорі, як це вони роблять досі, та щоб училися рідної мови і звичаїв та традицій нашого народу, на які ми такі багаті.

Один з батьків.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ М. І О. КАЧМАРІВ

Мусідора, Алта.

21-го листопада 1958 р. о год. 6 вечора діти й сусіди урочисто привели ювілейну пару — п-ва Михаїла й Ольгу Качмарів до церкви; о. Парох зустрів їх у притворі й увів у церкву, де відбулося Благословення 25-ліття їх подружнього життя. По закінченні Богослуження всі перейшли до залі Народнього Дому; тут діти посадили родичів за головний стіл, і свящ. М. Крищук проказав молитву.

Господарем вечора був п. Гамалюк; він запросив до слова кількоро людей, які відзначили факт, що панство Качмарі завжди працювали на першому місці як у церковному житті, так і на ниві народних справ, та завжди були й далі є добрими сусідами. Також і о. Парох підкреслив чесноти Ювілятів як родичів, прикладом чого є факт, що їхні діти дуже гарно говорять українською мовою, і вони ж таки дбайливо цей Ювілей влаштували.

По вечері діти вручили своїм родичам дарунок; свати і деякі сусіди також обдарували Ювілятів. Ювілейна пара всім щиро подякувала, бо це й справді була для них несподіванка. У кінці короткої промови о. Парох попросив, щоб склали пожертви на добру ціль, і загальна збірка принесла $31.50, з яких призначено $4.50 на вироблення кліші, 13 дол. на фонд „Вістника" і 13 дол. на „Укр. Голос".

Усім дітям і сусідам жертводавцям щире спасибі, а Ювілятам бажаю кріпкого здоровя, щоб і надалі провадили зразкове життя — на Многі-многі літа!

о. М. К.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ПАРАСКЕВІЯ АНКЛЕВИЧ

Ріджайна, Саск. — На 82 році свого життя померла тут Параскевія Анклевич. Закінчила свій вік у своїм домі при своїх дітях у четвер 11 грудня 1958 р. Майже до останньої хвилини свого життя була при повній свідомості. У день перед смертю прийняла Св. Тайни і приготовано, як добра християнка, відійшла з цього світу.

Покійна народилася в с. Кізлові, повіт Камінка Струмилова, в Галичині, 26 жовтня 1877 р. Вийшла заміж 1901 р. за Йосифа Анклевича. Року 1912-го молоде подружжя з двома малими дітьми прибуває в Канаду й поселюється в околиці Сван Плейн у Саскачевані. Тут переживають долю й недолю піонерських часів.

Шукаючи кращих життевих обставин, родина переїжджає 1928 р. до Ріджайни. Тут поза родинними обовязками Покійна щиро віддається праці на церковній і народній ниві. До всіх привітна, повна молодечої енергії, завжди була прикладом у Церковній Громаді і в Жіночому Товаристві. Чудові українські вишивки, праця її рук, розповсюджені по всій Канаді, завжди будуть свідчити про її культуру і вмілість у тій ділянці. Її дім — це малий український музей, де дійсно приємно побувати.

Поруч усебічної діяльности ніколи не занедбувала самоосвіти. Любила читати, і була обізнана з українськими справами. Поряд великої кількости книжок, „Український Голос" і „Вістник" були її конечною лектурою.

Шанували її всі, хто її тільки знав, а в тім і всі визначні українці, які колибудь бували у Ріджайні. Одними з таких є о. д-р і добродійка Савчуки, які відвідали Покійну, бувши в Ріджайні з нагоди святкування тут Ювілею 40-ліття УГПЦК.

Свою Церкву любила як вірна і щира її донька. Щедрою рукою жертвувала на її цілі. По своїй змозі давала пожертви і на інші загальні українські справи. Проявами українського життя цікавилася до самої смерті.

Ніколи не „постарілася". Почала старітися по вісімдесятьох літах,

коли недуга почала підтинати здоровя.

Року 1951-го пережила тяжку трагедію — втрату свого мужа, і це захитало її здоровям. З великою печаливістю і посвятою заопікувалися хворою мамою доньки, а особливо Ганя, яка мешкала разом з нею. Діти і внуки постійно відвідували недужу, як також і члени дальшої родини. Несли розраду і полегшу своїми відвідинами членкині Жіночого Товариства, члени Церковної Громади, приятелі і знайомі.

Почувалася щасливою, коли її надіяли і доручили на ложі слабости Грамоту й відзнаку 25-ліття членства в Союзі Українок Канади. Не менше літ була вона Старшою, а пізніше Почесною Сестрицею у парафії.

Та прийшов час, і не стало між живими людини, якої ще так треба було між нами.

Похоронні Відправи розпочалися в неділю 14 грудня у каплиці похоронного заведення. Парох Прот. Апонюк відправив Парастас з співучастю дяка п. Гр. Корпана і великої жалібної громади. У понеділок уранці відправлено там Панахиду і тіло перевезено до церкви, яка по береги заповнилася тими, що прийшли віддати останню прислугу визначній жінці. Гарна домовина прекрасні квіти! Проповідь о. Пароха була надхненна. У ній він підніс прикмети Покійної як матері й громадянки; ставив її як світлий зразок до наслідування у теперішньому житті; передав бажання Покійної, щоб замість квітів на її домовину зложити Невянучий Вінок — пожертви на будову нової української православної церкви в Ріджайні, яка в недалекій майбутності має розпочатися. Про ту будову Покійна завжди мріяла і старалася зо всіх своїх сил ту щасливу хвилину наблизити. Учасники Похорону зложили на ту ціль 309 дол.

Тіло зложено на вічний спочинок побіч її мужа на Старім цвинтарі в Ріджайні. Поминальний обід відбувся у Народньому Домі; тут тепле прощальне слово від Жіночого Товариства сказала пані Карпан. Словом подяки всім учасникам Похорону від родини Покійної закінчив о. Парох.

На пропозицію п. М. Олійника зложено 12 дол. на „Вістник" і „Український Голос". Пізніше цю суму доповнили так, що обидвом часописам призначено по 10 дол.; зложено пожертву й на Колеґію Св. Андрея.

Покійна любила у своїм житті красу й порядок, і в тій атмосфері виховала вона й свою родину. Гарно виховані діти постаралися якнайкраще здійснити волю своєї мами. Покійну оплакують: сини Казимир і Лаврентий; дочки Ганя Мудра, Наталя Мельничук і Катруся Янчинська, семеро внуків і семеро правнуків. Між онуками є д-р Симон Кут—дентист у Ванкувері, і Людвина — замужня за лікарем д-ром Козяком в Едмонтоні. Покійна помогала своїй повдовілій тоді дочці Ганні виховати їх і вивести в люди.

Нехай земля буде легкою Покійній, а її душа нехай спічне в Оселі Небесній.

А. В.

СТАРАЙТЕСЯ ЯКНАЙБІЛЬШЕ ПОШИРИТИ „ВІСТНИК" МІЖ СВОЇМИ СУСІДАМИ І ЗНАЙОМИМИ!

БЛ. П. ГНАТ ЧУЛІЙ

Торонто, Онт. — У вівторок 3-го лютого 1959 р. спочив у Бозі Гнат Чулій на 47 році життя. Покійний народився на Київщині й виростав серед бурхливих революційних часів. Був свідком масових розстрілів в Україні й нечуваного в світі штучного голоду, створеного московськими большевиками по селах і містах України.

Покійний попав був у німецький полон, а 1947 р. приїхав у Канаду. Року 1948-го одружився з Анною Слинько-Николсон — членкинею Жіночого Т-ва при Катедрі Св. Володимира. Щастя було усміхнулося Покійному в Канаді, та не надовго. Недуга змусила його піти до лікарні, де він помер.

Похорон відбувся в суботу 7-го лютого з Катедри Св. Володимира зо співучастю о. Д. Фотія й о. П. Самця та великого числа громадянства, а тлінні останки похоронено на цвинтарі Проспект.

На поминальному обіді горем оповита вдова — українська патріотка пані Чулій склала великий дар на громадські цілі, як слідує: на Катедру Св. Володимира 100 дол., для Жіночого Т-ва Кн. Ольги 100 дол., на місцеву Українську й Недільну школи 10 дол., на пресовий фонд 10 дол. У додатку, п. Іван Гуменюк і п. Вас. Григоряк перевели збірку при столах, що принесла $30.05. По сімнадцять долярів призначено для „Українського Голосу" і для нашого церковного органу „Вістника", а 6 дол. на „Віру й Культуру".

Сердечна подяка Вам, пані Чулій, за Ваші щедрі дари на добрі цілі! І щире спасибі ВП. Жертводавцям на пресу! А покійного Гната душу нехай Всевишній прийме в Оселі Праведних!

о. П. С.

БЛ. П. АНТІН ПРИТУЛА

Дня 8-го лютого 1959 р. о год. 7 вечора в лікарні в Гілберт Плейнс, Ман., відійшов у вічність, після довгої недуги, на 63 році життя бл. п. Антін Притула.

Покійний народився в селі Первичі, Сокальського повіту, зах. Україна, 28-го лютого 1896 р. Ще молодим хлопцем приїхав з родичами в Канаду 1906 р., і поселилися на гомстеді, тоді ще в околиці Венлав, Ман.

Одружився 8-го листопада 1921 р. з Степанією Бурдинюк, і в цього подружжя осталися діти: Марія зам. Дюшен, у Форт Вілліям, Онт., і один онук. Орест жонатий у Форт Френсес, Онт., і один онук Віктор жон. у Порт Артур, Онт., а один онук Едвард, нежонатий, на фармі у Венлав з мамою.

У наслідок часткового паралічу в 1930 р. Покійний позостався з слабеньким здоровям аж до смерті. Другий раз мав паралітичний напад 1955 р. А вже третій раз на початку лютого ц. р. був для нього невиходимим, і в наслідок цього він помер.

Покійний прислужував при Св. Престолі в укр. гр.-прав церкві Св. Архистратига Михаїла у Венлав, Ман., протягом 10 років. Був доброї вдачі, спокійним і добрим мужем і батьком. Полишив у смутку дружину Степанію, доньку Марію, 3-ох синів, 3-ох онуків, зятя Карла, невісток Каролю й Ірину; також сестрінку й дальшу численну родину. Усі взяли участь у Похоронних Відправах, — Панахида (в четвер 12-го лютого ввечері), Літія в домі спочилого у Венлав, Ман., з читанням Псалтиря, з участю дяка п. Олекси Карпяка з Етелберт Другого дня, 13-го лютого, була відправлена Заупокійна Служба Божа з Похороном з укр. гр.-прав. церкви Св. Арх. Михаїла у Венлав з участю великого числа вірних, родини, приятелів і знайомих. При Останньому Цілуванні на заклик пароха о. Е. Труфина родина й приятелі зложилися на Невянучий Вінець покійному Антонові в сумі 24 дол., як подяку за його труди для Церкви, і цю суму, за згодою вдови Степанії розділено: 9 дол. на місцеву церкву у Венлав, $5.50 на „Вістник" і $4.50 за вироблення кліші, і 5 дол. на „Український Голос".

Похоронено тлінні останки Покійного на місцевому цвинтарі при участі численних вірних і родини здалека й зблизька. Після цього відбулася тризна в домі Покійного, за якою о. Е. Т. промовив до родини й подякував усім за участь у Похоронних Відправах, за останню прислугу Покійному, що так численно, не пожалівши часу й труду, не забули за свій християнський обовязок.

Нехай же канадійська земля буде Тобі легкою, а память між нами позостанеться назавжди! За труди Твої, Дор. Антоне, для Церкви Христової, щоб Праведний Суддя оселив у лоні вічного й щасливого життя!

Вічна Тобі Память!

Учасник.

П О Д Я К А

Щира подяка жертводавцям, учасникам у Похоронних Відправах, і всім тим, що причинилися помічною рукою та розрадою в нашому великому горі; д-рові Кнашеві в Гілберт Плейнс, Всеч. о. Е. Труфину, п. О. Карпякові, Похоронному Заведенню Сміте Лмт. з Давфину, п. В. Стрільчукові і всім людям доброї волі, сусідам, знайомим і Сестрицтву — за приготування трапези; усім за вінки, що прислали, — нехай Господь Всевишній нагородить Вас за це християнське діло!

Горем прибиті: **Дружина Степанія; донька Марія; зять Карло; сини: Орест, Віктор і Едвард; невістки: Кароля й Ірина; онуки: Роджер, Еллі і Дари.**

БЛ. П. ВАСИЛЬ ОЛІЙНИК

Чойсленд, Саск. — У понеділок 2-го лютого 1959 р. з української православної церкви в Нипавин, Саск., відпроваджено на місце вічного спочинку тлінні останки бл. п. Василя Олійника, який упокоївся в середу 28-го січня в лікарні в Нипавин.

Бл. п. Василь народився 1894 р. в селі Онутах на Буковині. Року 1910-го приїхав в Америку, але по двохрічнім там перебуванні переїхав у Канаду й осів на фармі в Сембурзі, Саск. — 1916 р. одружився з Василькою та діждався 6 дітей: Юрія Дмитра, Михайла, Николая, Григоря і Джені, та 11 внуків.

Три роки тому перенісся до містечка Чойсленд. Уже шість років перед смертю слабував, та перебував у лікарнях різних міст. Передчуваючи близьку смерть, Василь висповідався і прийняв Св. Тайну Причастя. Помер 28-го січня на 65-тому році життя. Заупокійну Службу Божу й Похорон відслужив настоятель о. С. Зузак; дяком був п. П. Биць. Тлінні останки бл. п. Василя похоронено на цвинтарі Укр. Прав. Громади в Нипавин.

Крім усіх дітей, внуків та дальшої рідні, прибув на Похорон також брат бл. п. Василя, — Степан Олійник з Вайти, Ман.

З цвинтаря всі присутні зійшлися до Народнього Дому на Заупокійну Тризну, яку з припоручення пані Васильки Олійник приготувало Жіноче Товариство. Під час перекуски о. Парох закликав присутніх скласти свої пожертви на Невянучий Вінок для Покійного. Прокіп Биць зайнявся збіркою, яка принесла $20.75 — з чого рішено послати на „Український Голос" 6 дол., на „Вістник" $10.25 і на вироблення кліши $4.50.

Нехай Господь Милосердний потішить засмучену Васильку та дітей її, а душу бл. п. Василя нехай прийме Господь у Свої Оселі Небесній!

О. С. З.

П О Д Я К А

Українське Православне Святоволодимирське Братство в Торонто висловлює свою братерську подяку всім тим, хто допоміг своєю працею або грошовою пожертвою в переведенні Ювілею 75-ліття автора „Історії Української Православної Церкви" — проф. Івана Федоровича Власовського.

Одночасно висловлюємо подяку всім отцям-настоятелям парафій, які надіслали оплату за видання Братства „В ОБОРОНІ ВІРИ", та просимо всіх, хто ще такої не надіслав, по можливості прискорити надсилку, бо дальша харитативна діяльність нашого Братства у великій мірі залежить від цих надходжень.

За Управу Братства:
Проф. В. Іванис, голова.
Т. Хохітва, секретар.

БЛ. П. ІСААК ГУБКА

5-го лютого 1959 року упокоївся в лікарні Дір Лодж у Вінніпеґу бл. п. Ісаак Губка.

Покійний народився 24-го вересня 1890 р. в селі Васловівці, повіт Чернівці, Буковина, західня Україна

У Канаду приїхав 1909 р. і працював спершу як фармерський робітник — переважно в околиці Ніпани. Пізніше напостійне осівся в Вінніпеґу. Тут оженився 1923 р. з своєю краянкою Єленою Дмитрюк. Однак подружнє життя не принесло йому такого щастя, як він собі його бажав і сподівався. У подружньому житті судилося Покійному пережити дуже тяжкий удар. Однак він, як людина богобоязна, з Божою поміччю не заломався і не впав духом, а по-християнськи перетерпів велике горе, що йому його подружнє життя принесло. З тієї хвилини він, як щирий і люблячий батько, став жити виключно для своїх двох маленьких синків. Увесь час свого побуту в Вінніпеґу до кінця свого життя був діяльним членом Греко-Православної Громади Св. Архистратига Михаїла. Коли розширяли церковну залю, Покійний працював як тесля кільканадцять днів без винагороди та заохотив інших до цього. Узагалі любив він потрудитися для рідної Церкви і радо виконував завдання, що їх вкладала на нього церковна управа, — чи то з нагоди влаштування базарів, коляд та ін.

Покійний довший час працював у готелі „Нугетт". Був побожною, спокійною і завжди зрівноваженою людиною, за що його всі любили та шанували.

8-го лютого 1959 р. відправлено Панахиду в похоронному заведенні Завідовського, а 9-го лютого по полудні чин Похорону відправив о. Е. Ґорґіца. Церква була битком набита, особливо багато було його односельчан.

Покійного оплакують його два сини Григорій та Михайло і пять внуків. На Послідні́м Цілуванні зібрано як Невянучий Вінець 10 дол. для Церкви.

При кінці Похорону попрощав Покійного від Церковної Громади щирими словами голова Громади п. Георгій Фещук та від Братства Св. Михаїла Старших голова п. Винничук.

По Похороні родина Покійного запросила учасників Похорону на перекуску в церковній залі. При цій нагоді пожертвували на пресовий фонд „Вістника" по $2.50: Григорій і Михайло Губка, Георгій Підлубний та Василь Криштанович з Форт Френсес.

Жертводавцям щире спасибі, а покійного Ісаака нехай прийме Господь у Свої Небесні Оселі.

Вічна Йому Память!

о. Є. Г.

БЛ. П. ВАСИЛИНА ВОРОНЮК

Паркервю, Саск. — 27 лютого 1959 р. в Дженерал Госпітал у Йорктоні в Бозі упокоїлася бл п Василина Воронюк

Покійна родом з с. Рипужинець на Буковині. Родичі її — Теодор Никоряк і Єлена з Мізінських. У Канаду прибула 1913 р. 17-річною дівчиною. Того ж року вийшла замуж за Ілію Воронюка і з ним щасливо прожила 45 років.

Похорон відбувся 2 березня в українській православній церкві Св Пр. Ілії „Коло Жучкана". Правив о. Борис Яковкевич з дяком п. Теодором Коропатницьким.

Невелика церковця ніяк не могла помістити всіх бажаючих віддати Покійній останню прислугу, — а таких було багато, бо бл. п Василина Воронюк залишила по собі найкращу память серед людей. Була релігійна, мала спокійну й терпеливу вдачу; у Бозі мала надію, а з людьми жила у злагоді Але найбільшим її досягненням та заслугою було успішне виховання 10-х своїх рідних дітей (три сини і сім дочок) та 5-х сиріток по покійній сестрі. Усі вони були для Покійної рівні, — не було кращих, не було гірших Щільно обступили цю дорогу їм домовину ці, дорослі вже, вдячні діти під час Заупокійної Служби Божої та під час самого Похорону. Перемогли вони всі перешкоди, щоб своєчасно прибути у свої рідні сторони. Цього дня й навчання не було в місцевій державній школі, бо для всіх дітей Покійна була „любою бабою". Своїх рідних онуків мала вона 25.

Довгою чергою проходили присутні повз домовину, співаючи „Прийдіть, останнє цілування...", та кожний і кожна щось поклали на тацу — на Невянучий Вінок. Згідно бажання родини, призначення пожертв таке: 13 дол. на пресовий фонд „Вістника"; 12 дол. на Колеґію Св. Андрея (Богословський Відділ) і $24.50 — на потреби місцевої церкви. Біля першої години усе було скінчено. На цвинтарі, біля церкви, виросла свіжа могила, а учасників Похорону запрошено на Парастас і на поминальний обід по бл. п. Василині Воронюк.

Нехай Господь Милосердний пошле розраду всім засмученим, а душу Спочилої нехай прийме в Оселі Свої Небесні, — Вічна Їй Память!

Учасник.

БЛ. П. ЮЛІЯН НИКОНЕЦЬ

Ервуд, Саск. — 24-го лютого несподівано відійшов від нас у вічність бл. п. Юліян Никонець, проживши несповна 61 рік. Помер у лікарні в Гадсон Бей - - з причини недомагання серця. Покійний народився 15-го червня 1898 року в селі Трискині, пов. Сарни на Волині; 1918 р. оженився з Мартою Никичук.

Не бачучи добрих виглядів для своїх дітей у старому краю, 1929 р приїздить у Канаду Зразу самітно працює по різних місцях, а 1932 р. спроваджує свою дружину та четверо старших дітей в Канаду та поселюється в околиці Габбард, Саск., де задумував фармерувати, але, не бачучи добрих виглядів на розгосподарування в цій околиці, 1937 р. переселюється в околицю Ервуд, де набув гомстед.

Нелегко довелося жити на гомстеді, — великий ліс, досить каміння, загальна господарська криза, численна родина (в Канаді прибуло ще четверо діточок) давалися добре відчути, але тверді руки й охота до праці нашого поселенця завжди перемагають. Та тепер, коли вже пок. Юліян із своєю дружиною думав відійти на заслужений відпочинок, н е в б л агана смерть перервала нитку його життя. Пок. Юліян цікавився громадськими та церковними справами, і був вибраний головою місцевої Укр. Прав. Громади на 1959-ий рік. Полишив у глибокому смутку дружину Марту, одинокого сина Івана та сім дочок, як також 21 внуків та одного правнука. Усі діти вже подружені.

Похорон 27-го лютого правили два священики - о. Е. Приступа з Мелфорт, Саск., і парох Годсон Бей о. Мельничук. На Похороні було багато людей, бо Покійного знали й поважали свої та чужі люди. Покійного похоронено на укр. прав. цвинтарі в Ервуд.

Як Невянучий Вінок учасники Похорону зложили 32 дол., що їх розподілено на кілька різних цілей.

Спи, Дорогий Муже й Батьку, нехай канадійська земля буде Тобі легкою!

В. Д. — зять і родина.

БЛ. П. ІЛІЯ МОРОЗ

Шіго, Саск. — У вівторок 3-го березня 1959 р. упокоївся мешканець містечка Шіго і парафіянин церкви Св. Духа, бл. п. Ілія Мороз. Покійний кілька років недомагав на серце, але смерть усе ж таки прийшла ненадійно, бо й захопила його по дорозі до доньки, у місцевості Виловбрук, Саск.

Бл. п. Ілія Мороз народився 15-го липня 1885 р. в с. Кучерів на Буковині. У Канаду прибув враз з родичами Стефаном і Домкою з дому Слободян 1897 р. До 22 року життя був при родичах на фармі, помагаючи їм у господарстві, а від 1907 р., одружився з панною Анною Гандобура, уже мав свій дім, своє власне родинне життя. Злагода, одноцільність думок та вирозумілість були прикметами молодого подружжя. Покійний був культурною людиною, багато читав і завжди цікавився церковним і народнім життям. Доказом цього є хоч би й те, що він займав такі становища як голови церковного заряду своєї Громади, секретарство при державній школі, був шкільним тростом і не менше як вісім років виконував обовязки місцевого мирового судді. Не закопав він у землю ще одного, особливо цінного, як на місцеві обставини, таланту, яким обдарував його Господь, а це — музичне знання. Ще й досі згадують у Шіго та околиці ту прекрасну духову оркестру, якої він був організатором і керівником.

Широко був знаний бл. п. Ілія Мороз. Тому то в день його Похорону 6-го березня була так переповнена велика українська греко-православна церква Св. Духа в Шіго на горбі. Напередодні, ввечері, о. Борис Яковкевич з дяком п. Теодором Коропатницьким відправив Панахиду в Українському Народньому Домі, бо там поставлено домовину з тлінними останками Спочилого, а на другий день — Службу Божу і чин Похорону в церкві Св. Духа. Шіговський мішаний хор своїм гарним співом гідно віддав останню прислугу Покійному. З найближчої родини в день Похорону біля домовини не бракувало нікого, за винятком хворого сина Івана. Були тут сини Василь, Петро, Борис і Мирослав; були й дочки Марія Мартинюк і Єлисавета Дацків; були невістки, зяті й онуки. Усі вони, вслід за своєю мамою-вдовою п. Анною Мороз, яка першою віддала останнє цілування Спочилому, тепло попрощали с в о г о тата й дідуся. Тоді ж започатковано і збірку на Невянучий Вінок, що її підтримали всі присутні в церкві. Принесла ця збірка $48.33, з чого на „Вістник" призначено 15 дол.

Ласкавою того дня була саскачеванська погода. Усі учасники Похорону мали можливість відпровадити По-

кійного на цвинтар і там ще, як у нас ведеться, кинути грудку землі на його домовину.

На Парастасі і поминальному обіді в залі Українського Народнього Дому не був хіба лиш той з учасників Похорону, що дійсно не мав ніякої на це змоги.

Земля канадійська нехай пухом буде бл. п. Ілії Морозові.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ЮРІЙ ГРИБА

Вишарт, Саск. - Тут дня 6-го березня 1959 р. в лікарні в Кюпар, Саск., несподівано помер бл. п. Юрій Гриба; операція, яку мав, відбулася успішно. По операції вже почав поправлятися, аж тут — нагле погіршення і смерть.

Покійний народився в с. Бордаківцях, Борщівського повіту в Галичині 3-го травня 1893 р. У Канаду прибув молодим хлопцем біля 50 років тому. Провінція Саскачеван, де бл. п. Юрій Гриба постійно перебував, стала для нього немов би другою рідною Галичиною. Був час, коли, беручись за різну працю, Покійний спробував у Канаді і фармерства, і то на своїй власній фармі, але що столярка його завжди найбільше цікавила, та вкінці й віддається цьому фахові, а згодом стає добрим будівельним майстром.

В 1920 р. одружується він з панною Анною Гагара. Мав з нею тільки одну дочку Аделю. Доросла вже вона й замужем. З інших близьких осіб згадати б ще братів: Миколай — і Стинен, Саск.; Володимир і Андрій — в Брит Кол. Тому що нікого з тих найближчих на Похороні не було, всім зайнявся п. Григорій Шевчук з Вишарт — шваґер бл. п. Юрія Гриби, та місцеве жіноцтво.

Похорон відбувся 9-го березня з церкви Св. Арх. Михаїла у Вишарт. Була й Служба Божа. Всеч. о. Борис Яковкевич у своїм слові пригадав присутнім, що Покійний у великій мірі причинився до перенесення церкви Св. Арх. Михаїла з фарми на ту площу, де церква тепер стоїть, і що взагалі він залюбки будував Божі Доми — церкви. Це було в Канорі, Ріджайні та в інших місцевостях. Передсмертна коротка недуга також відірвала Покійного від викінчення збудованої ним церкви в Дайсарт, Саск. Вдячні дайсарці цілою групою прибули за 60 миль, щоб віддати останню прислугу будівничому своєї Святині

Мірою своїх скромних матеріяльних засобів бл. п. Юрій Гриба завжди старався своечасно виконати також усі церковні й громадські зобовязання, а наші часописи — „Український Голос" і „Вістник" втратили в його особі пильного читача.

Постійним місцем замешкання Спочилого було містечко Келигар, Саск., але він був членом парафії у Вишарт, мав тут приятелів, тут його й поховано.

Присутні в церкві при Останнім Цілуванні тепло попрощали Покійного та зложили на Невянучий Вінок для нього $32.85, з призначенням: на пресовий фонд „Вістника" і на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея пополовині.

Треба думати, що в такі дні, як сороковий — по смерті, чи перші роковини, напевно знайдуться у Вишарт люди доброї волі, і подбають, щоб своечасно відбулася Заупокійна Служба Божа в память Спочилого, та взагалі про все потрібне не забудуть.

Нехай з Богом спочиває брат наш Юрій. Нехай ласкавим буде для нього Господь.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ТЕОДОР ДОРОШ

Єллов Крік, Саск. — У понеділок 16-го березня 1959 р. в лікарні в Ст.-Пол у Саскатуні відійшов у вічність на 84 році життя бл. п. Теодор Дорош.

Покійний народився 3-го грудня 1875 р. в селі Стоянові в західній Україні. У рідному селі одружився з Марією, і там Господь посилає їм троє дітей — двох хлопців і одну дівчину. Тяжке життя заставило Покійного залишити родину в Україні та їхати в далеку Канаду шукати кращої долі. У Канаду приїхав 1913 р. й поселився на фармі в околиці Тернополя. Почалося тяжке життя. Він безупинно прочищує фар[illegible] та ввесь час думає про свою родину, що так далеко від нього. Мірою своїх можливостей він їм помагає. Не зважаючи на тяжку працю та постійні думки про родину, Покійний цікавиться народньою працею. Він був першим основоположником Народнього Дому в Тернополі й дуже цікавився рідними книжками, яких дуже багато читав. По Першій Світовій війні йому вдається спровадити з України двох синів — Миколу й Івана. Треба згадати, що своїх синів він дуже гарно виховав, бо Микола, проживаючи в Єллов Крік, увесь час був дяком та зорганізував чудовий церковний хор. Іван перебуває на фармі і є діяльним членом місцевої парафії. Покійний дуже любив свою родину, але, не зважаючи на всі найбільші його старання, не зміг спровадити своєї дружини Марії з донькою Параскевою з України. Та про них він не забував, і старався, як тільки міг, посилати їм допомогу в Україну.

Похорон відбувся у суботу 21-го березня 1959 р. в Єллов Крік. Хоч і була страшна заметіль, то людей зібралося дуже багато, щоб відпровадити його у вічність. Похорон зо Службою Божою звершив місцевий парох о. Юрій Туржанський з дяком Іваном Сенчиною з Тернополя. На заклик о. Пароха при Останнім Цілуванні учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок $17.80, що розділено, на бажання родини, так: 10 дол.: на Катедру, Пресв. Тройці у Вінніпеґу і 7 дол. на пресовий фонд „Вістника".

Бл. п. Теодор лишив горем прибитих дружину Марію і доньку з родиною в Україні і там же 8 внуків. У Канаді лишив молодшого брата, два сини з родинами, 4 внуки та 4 правнуки. Тіло Покійного поховано на місцевому православному цвинтарі в Єллов Крік.

Спи спокійно, бл. п. Теодоре, — нехай канадська земля буде Тобі легкою. Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

ХРЕСТИНИ У ВІКТОРІЇ

У суботу 7-го березня 1958 року Громада Св Юрія Переможця у Вікторії зросла одним членом більше, — до неї приєднався через Св. Тайну Хрещення тримісячний син п-ва Василя й Олександри Мойсюків, — Василько.

Через відсутність Храму Божого, Хрещення відбулося в хаті п-ва Мойсюків при участі невеличкої групи громадян, - кумів та членів родини. Таїнство Хрещення звершив о. Григорій Удод. Хрещеними батьками були п. Омелян Калин і п-ні Ольга Дячина. Під час Хрещення гарно співав гурток співаків Громади під управою п. Володимира Дячини, а п. Н. Пазюк гідно виконував обовязки дяка й одночасно старшого брата.

Після відспівання „Многоліття" новохрещеному Василькові і його рідним та хрещеним батькам, о. Григорій, вітаючи присутніх з цієї нагоди, підкреслив велику відповідальність рідних, а зокрема хрещених батьків за духовий розвиток нашого нового молодого покоління. „Бути хрещеним батьком чи матірю — це одна з найбільших почестей, яку може собі заслужити людина, але одночасно це й найбільша відповідальність перед своїм народом, перед Св. Православною Церквою, перед самим Господом; відповідальність за духовий розвиток приведеної до Христа дитини. Нехай же Господь допомагає вам з честю виконувати цей великий обовязок, який ви на себе взяли сьогодні", — закінчив свій привіт о. Настоятель, звертаючись до хрещених батьків.

Після закінчення Чину Св. Хрещення відбулося прийняття, на якому на заклик о. Григорія присутні склали пожертву на українську пресу в сумі 13.00 дол., яку порівно поділено для „Вістника" й „Українського Голосу". Усім Шановним Жертводавцям щире спасибі, а новоохрещеному Василькові, його рідним і хрещеним батькам — На Многії Літа!

Присутній.

УПРАВА (ЗАРЯД) УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СОБОРУ В ВІННІПЕГУ НА 1959-Й РІК.

На Загальних Річних Зборах Соборної парафії, що відбулися 1-го лютого, ц. р., обрано УПРАВУ СОБОРУ в такому складі:

Голова Соборної громади — п. Я. Ґельмич, заступник голови — п. Г. Бабяк, секретар — п. П. Гуцуляк, фін секретар — п. Д. Чорноус, скарбник — п. Н. Гаврилюк, заступник секретаря — п. В. Масник. Контрольна Комісія: п. Г. Блок, п. А. Музичук, п. В. Біленький.

Директори (трости): п. П. Хома, п. П. Коник, п. П. Лакомий, п. Н. Кушнірик. Господарі: п. М .Дудар, п. І. Паракін.

Адреса Собору: 820 Борровс вулиця, Вінніпеґ.

о. Митрат С. Ґерус,

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ
Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея

МОНТРЕАЛ, Кве. На Ювілейному Святі, з нагоди 40-ліття УГПЦК, на заклик о. д-р С. В. Савчука, зложили пожертви слідуючі жертводавці: —

Союз Української Молоді Канади, Відділ при Катедрі Св. Софії	100.00
Союз Українок Канади, Відділ при Катедрі Св. Софії	100.00
Дмитро Берник	100.00
Пані Віра Довган	50.00
Др. Косаченко	40.00
С. Демитрак	25.00
С. Ґайдичук	25.00
Др. Д. Гаслів	25.00
А. Гуцало	25.00
А. Ільченко	25.00
В. Катрюк	25.00
Впреп. о. Прот. В. Слюзар	25.00
Іван Михальчук	25.00
Т-во Християнського Милосердя при Катедрі Св. Софії	25.00
Богдан Панчук	25.00
Пані Реуцька	25.00
О. Шевчук	25.00
Л. Томащук	25.00
Ганна Турченюк	25.00
Пані Текля Яськів (Ваврова)	25.00
Пані Тетяна Жеребецька	25.00
Іван Мудрий	25.00
В. Ґулевич	25.00
Петро Немий	25.00
Григорій Радченко	25.00
О. Мушка	25.00
Тихон Кисляжко	25.00
Юхим Чорний	20.00
С. Гуцуляк	20.00
Мирослав Лисобий	20.00
І. Олексів	20.00
Микола Шнх	20.00
Всеч. о. Іван Стус	20.00
Василь Тріщук	20.00
Іван Твердун	20.00
М, і К. Васлянини	20.00
С. Тимчак	15.00
Михайло і Анастасія Бобляки	10.00
Теодор Барткі́в	10.00
Йосиф Безначук	10.00
С. Байдак	10.00
Павло Бучковський	10.00
Мирослав Бурий	10.00
„Спілка Визволення України"	10.00
Осип Чайківський	10.00
Олекса Дейнека	10.00
Василь Дудка	10.00
М. Драган	10.00
П. Филипчук	10.00

Корнель Фойчук	10.00
Євген Гроско	10.00
Петро Головач	10.00
Павло Гуменюк	10.00
Микола Григоренко	10.00
Ярослав Кульба	10.00
Павло Карий	10.00
П. Кошлай	10.00
Іван Кривобедрий	10.00
Михайло Комісарук	10.00
Пані І. Левицька	10.00
Семен Левенець	10.00
С. Літепло	10.00
Володимир Лисобий	10.00
В. Николаїв	10.00
Пані І. Нунка	10.00
Пласт	10.00
Пані Ніна Пеленська	10.00
Яким Редчук	10.00
С. Стефанюк	10.00
Йосиф Савчук	10.00
Василь Серединський	10.00
С. Салюк	10.00
Ф Татарчук	10.00
Іван Турченюк	10.00
Українське Національне Обєднання	10.00
Пані Война	10.00
Т-во „Взаїмна Поміч", Відділ в Монтреалі	10.00
Гнат Валкович	10.00
Кароль Вікарчук	10.00
Володимир Весоловський	10.00
С. Яковин	10.00
Григорій Залуцький	10.00
Федір Даценко	10.00
Т-во Українців Самостійників, Відділ при Катедрі Св. Софії	10.00
О.Д.У.М., Відділ в Монтреалі	10.00
Яків Момот	10.00
Канадійський Леґіон ім Гетьмана Мазепи	10.00
Павло Лах	9.00
Сергій Босий	5.00

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
КВІТЕНЬ

19. Неділя — Портедж Ля Прері, Кенора, (Вел. Сповідь)
26. Неділя — Брендон, Ґонор, Транскона, Тиндал, Попларфілд, Сулукавт (Свяч Лози і Сповідь)

ТРАВЕНЬ.

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці Ґонор, Кенора, Брендон (год. 2 по полудні).
2. Вел. Субота — Служба Божа — Брендон, Кенора, Селкірк (Сповідь).
Свячення Пасок—Тиндал, Сендгил, разом о год. 2 по полудні.
3. Великдень — Брендон 12-та год вночі, Портедж ля Прері 7-ма год. год. рано. Кенора 8 год. рано
Попларфілд 7 год. рано,
Ледвин 10 год. рано
Ґонор 6-та год. рано
Поплар Парк 10 год. рано
Дуфрост 5 год. рано.
Транскона 9-та год. рано.
Плезент Гови 10.30 рано.
4. Світ. Понеділок—Стед. Бозежур
10. Неділя Томина — Транскона, Тиндал, Брендон (Спільне свяч.).
17. Неділя Мир. — Портедж Ля Прері, Кенора, Сулукавт.
24. Неділя Розслаб. — Транскона Брендон. Сендгил.
31. Неділя Самар. — Ґонор, Попларфілд, Кенора.

о. ГРИГОРІЙ УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
КВІТЕНЬ

18. Субота — Чиливек
19. Неділя — Eraasi
25. Субота — Чиливек
26. Неділя Цвітна — Порт Алберні
30. Страсний Четвер — Чиливек

Address: Box 200, Agassiz, B. C.

о. Г. О. ВАСИЛИВА:
КВІТЕНЬ

19 Неділя — Вевелсток
26. Неділя Квітна — Вернон.
30. Страстний Четвер — Вернон Страсті 7 год. веч. Вернон.

2602 — 42 Ave., Tel. LI 2-4312 Vernon, B. C.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
КВІТЕНЬ

18. Субота — Ґронлід (Північна Сповідь для дітей)
19. Неділя — Брукебі (Сповідь)
25. Субота — Брукебі (Служба за померших і Освячення Верби)
26. Неділя Цвітна — Мелфорт
30. Четвер, Страсти 7 год. веч. — Мелфорт

403 E. Burrows Ave. Box 1416 Tel. PL 22070 Melfort, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ

19. Неділя — Ґресленд (Сповідь)
26. Неділя Цвітна — Бойл (Посвячення Лози

Вечірня кожної середи в Лак Ла Биш, а 15 квітня. Поклони. Канон Андрія Критського. 8-ма год. вечора.

ТРАВЕНЬ:

1. Страсна Пятниця — Винос Плащаниці:
1-ша год. по пол.— Сирейл.
5-та год. веч. — Крайґенд.
2. Страсна Субота — Вандерінґ Ривер (Сповідь).

По Службі Божі свячення Пасок:
Норал 4 год. по пол.
Бойл - 6 год. вечора.
Ґресленд - 8 год. вечора.

3. ВЕЛИКДЕНЬ Воскр. Утреня:
Сирейл — 12 год. ночі.
Крайґенд — 4 год. ранку
3. Великодна Служба Божа — 9-та год. ранку — Лак Ла Биш.
4. Світ. Понеділок — Бойл.
5 Світ. Вівторок Ґресленд.
10. Нед. Томина—Норал (Проводи).
17. Неділя — Крайґенд. По Службі Божій вихід на гроби
24. Неділя — Бойл. По Службі Божій вихід на гроби.
4 год. — Ґресленд (Проводи)
6—7 год. вечера — Сирейл. (Проводи).
31. Неділя — Вандерінґ Ривер. — По Службі Божій вихід на гроби. Вечірня кожної середи, 8 год. вечора в Лак Ла Биш.

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. М. КОЛЕНИЧА
КВІТЕНЬ

19. Неділя — Ґудів (Сповідь)
25. Субота — Мелвил (Сповідь для дітей)
26. Неділя Цвітна Габард
30. Страсний Четвер - Страсти 7.30 веч — Ґудів

Address: Box 143 Ituna, Sask.. Tel. 57

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

18. Субота Сповідь 8-ма рано — Мейбридж
19. Неділя 8.30 рано Сповідь та Сл Божа — Норквей
25. Субота Пом Сл Божа Сповідь Стінен
26. Неділя Цвітна 8-ма рано Сповідь Сл. Божа — Данбури
30. Страсний Четвер 8-ма рано Сповідь Сл. Божа Св. Пасок — Кобзар
30. Страсний Четвер Страсти 8-ма вечора — Сван Плейн

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця Винос Плащениці
10 год. рано — Ґаес
1 год. по обіді Норквей
4 год. по пол. — Арран
7 год. вечора — Вайтбіч
2. Страсна Субота. Рано Сповідь і Служба Божа та Свяч Пасок — Вайтбіч

Свяч. Пасок:
2 год. по пол. — Сван Ривер
4 год. по пол — Петний
5 год. по пол — Норквей
6.30 год. вечора — Сван Плейн
9-та год. вечора — Данбури.

3. ВЕЛИКДЕНЬ.
11.30 веч Полуношниця і Воскресна Утреня — Ґаес
5 год рано — Сл Божа та свячення Пасок — Стінен.
9 год. рано — Арран
4. Світ. Понеділок — Норквей.
5. Світ. Вівторок — Мейбридж
6. Середа Велик. Юрія — Кобзар.
10. Неділя Томина — Сван Плейн (Проводи)
17. Неділя Мир. — Ґаес (Проводи).
24. Неділя Розсл—Вайтбіч (Пров.)
31. Неділя Самар. - Арран (Пров.)

Проводи год 5 по пол. Мейбридж

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
КВІТЕНЬ

7.30 Поклони)

18. Субота, Заупокійна Служба і Сповідь молоді та дітей — Норт-Бетлфорд
19. Неділя — Медовлейк (Сповідь)
25. Субота, Заупокійна Служба і Сповідь старших — Норт-Бетлфорд
26. Неділя Цвітна — Гетерлей (Сповідь)
26. Неділя Цвітна — Вечірня о год. 7.30 Норт-Бетлфорд
30. Страсний Четвер — Норт Бетлфорд (Страсті год. 7.30 веч.)

Увага: Пригадується вірним про обовязок приступити до Св. Таїнств Сповіді і Св. Причастя в часі Великого Посту!

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці:
Витків — 9 год. рано.
Гетерлей — 10.30 год. рано.
Ґлеслин — 4 год. по полудні.
Медов Лейк — 7.30 вечером.
2. Вел Субота: Свячення Пасок:
Гетерлей — 2 год. по обіді.
Витків — 3 год. по обіді.

Кендо — 6 год. вечером.
Норт Бетлфорд — 12.30 по пол.

3. ВЕЛИКДЕНЬ:
Ґлеслин — 6 год. рано
Норт Бетлфорд — 9 год. рано.
4. Світлий Понеділок — Витків.
5 Світ Вівторок — Норт Бетлфорд.
10 Неділя — Кендо (Проводи)
10 Неділя — Норт Бетлфорд — 6.30 Веч Молебень і День Матері.
17 Неділя — Гетерлей
24. Нед. — Норт Бетлфорд Проводи
31 Неділя — Медов Лейк

УВАГА: З нагоди Великодня відбудуться по громадах „Спільне Свячене". В норт Бетлфорд 5-го травня в год. 6 вечером, а після того виставка.

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. ІВАНА КУЛИША
КВІТЕНЬ

18. Субота — Росборн. Заупокійна Служба Божа
19. Неділя — Мензі. Сповідь
25 Субота — Енґусвил. Сповідь
26. Неділя — Овкборн. Сповідь
30. Четвер — Овкборн, Служба Божа, год. 10 рано
30 Четвер — Овкборн. Страсти. год. 8 вечора

ТРАВЕНЬ

1 Страсна Пятниця Винос Плащаниці
Ґлен Елмо 1 год. по пол
Виста — 2 год. по пол
Овкборн — 3 год. по пол
Січ — 4 год. по пол
Мензі — 5 год. по пол
Сенді Лейк — 6 год. веч
2. Страсна Субота — Виста Служба Божа і Сповідь.
Свячення Пасок:
Виста — 12 год. дня
Січ - 2 год. по пол
Мензі 3 год. по пол
Сенді Лейк — 4.30 по пол
3 ВЕЛИКДЕНЬ. — Енґусвил — 4 год. рано. Великодня Утреня й свячення Пасок
Росборн — 6 год. рано, Великодня Утреня й свячення пасок
Овкборн — 8 год. рано Служба Божа й свячення Пасок
4 Світ. Понеділок — Сенді Лейк.
5 Світ Вівторок — Мензі
10 Неділя Томина — Січ
17 Неділя Мир. — Ґлен Елмо.
24 Неділя Розсл. — Сенді Лейк.
31 Неділя Самар. — Овкборн.

Address: Oakburn. Man. Tel. 336 Box 12

о. М. КРИНИЦЬКА:
КВІТЕНЬ

7.30 вечора

17 Пятниця Вечірня і Сповідь для дітей — Мусідора
18 Субота Служба Божа і Причастя для дітей — Мусідора
19 Неділя — Лужани
24 Пятниця, Вечірня і Сповідь для дітей — Мирнам
25. Субота Служба Божа і Причастя для дітей — Мирнам
26. Неділя Цвітна — Бросов
30. Страсний Четвер — Мирнам

Під час Великого Посту, Великодна Сповідь в кожній Громаді о годині 8.30 рано.

Address: Box 97, Mynam Alta. Tel. 2.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
КВІТЕНЬ

19. Неділя — Кеґвин. Сповідь
25. Субота Вел. Всенічна та свячення Лози — Андрю 7.30 веч.
26. Неділя Цвітна — Завале свячення Лози по Сл. Божій
30. Страсний Четвер — Андрю 7.30 вечером

Адреса: P.O. Box 307 Willingdon, Alta. Tel 49

о. І. ШЕВЦЯ
КВІТЕНЬ

18. Субота — Ленард і зранку Сповідь
19. Неділя — Росел і зранку Сповідь
24. Пятниця Ввечері 7.30 Вечірня і Сповідь на — „Петлюрі".
25. Субота — „Петлюра", зранку Сповідь і Служба за Померших.
26. Неділя Цвітна — Зелена-Меридейл, зранку Сповідь

Address: Box 201. Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. О. ФЛЯКА
КВІТЕНЬ

19. Неділя — Еґремонт, Сповідь і Служба Божа о год. 8 рано Восетна, Вечірня о год. 7-ій веч.
26. Неділя — Нюбрук, Сповідь, і Служба Божа і Освячення Верби 9 рано
— Торгилд, Вечірня і Освячення Верби о год. 7-ій веч.
30. Четвер — Редвотер, Страсти о год. 7-ій веч.

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці:
Федор в год. 10 рано.
Редватер в год. 12 в пол.
Еґремонт — в год. 2 по пол.
Торгилд в год. 3.30 по пол.
Восетна в год. 5-ій по пол.
Радвей в год. 6-ій вечора.
2. Вел. Субота: Свячення Пасок:
Федора в год. 12 полудня.
Торгилд в год. 2-ій по пол.
Нюбрук в год. 4-ій по пол.
3. ВЕЛИКДЕНЬ — Редватер 11.30 ночі: Полуночниця, Воскресна Утреня і освячення Пасок.
Еґремонт, 2 год. ночі: Полуночниця, Воскресна Утреня і освячення Пасок.
Восетна, 5 год. рано: Полуночниця, Воскресна Утреня і Освячення Пасок.
Радвей, 7 год. рано: Полуношниця Воскресна Утреня, Служба Божа і Освячення Пасок.
Федора — Вечірня год. 3 по пол.
4 Світ. Понеділок — Торгилд.
5 Світ Вівторок — Нюбрук.
10 Неділя Восетна (Проводи).
Візел Ґрік, Проводи в год. 3-ій по полудні.
17 Неділя — Радвей (Проводи.
Аллорина Проводи в год. 4-ій по полудні
24 Неділя — Редватер (Проводи)
Федора, Проводи год 3 по пол.
31 Неділя Еґремонт (Проводи)
Торгилд, Проводи год. 4 по пол.

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ

19. Неділя Роза (Сповідь)
24 Пятниця — Толстой (Сповідь молоді 3 год. по пол.)
25. Субота 10 год. Служба молоді — Толстой
3 год. по пол. Сповідь — Ґарденток
26. Неділя Цвітна 7 год. рано — Толстой
10 год. Служба — Ґарденток
27. Понеділок — Ґарденток (Сповідь для молоді 3 год. по пол
28. Вівторок — Ґарденток 9 год. перед пол. Служба молоді
30. Страсний Четвер 10 год. рано Служба — Толстой
4 год. Страсти — Ґарденток
8 год. веч. Страсти — Толстой

ТРАВЕНЬ:

1 Вел. Пятниця: Винос Плащениці:
Год. 2 — Ґарденток
Год. 4 — Толстой.
3 ВЕЛИКДЕНЬ — 12 год. ночі — Пембіна; 2.30 Роза; 5.30 Сарто; 7.30 Ґарденток; 10 год.—Толстой.
4 Світ. Понеділок — Толстой.
6. Середа. Юрія — Онуцька Церква: — Ґарденток
10. Неділя Томина — Пембіна.
17. Неділя — Роза
24. Неділя — Ґарденток
31. Неділя — Сарто.

о. Л. ДЯЧИНИ

КВІТЕНЬ

19. Неділя — Йорктон (Сповідь)
25. Субота — Ґоранц (Сповідь)
26. Неділя Квітна — Мазепа (Сповідь)
30. Страсний Четвер — Йорктон (Сповідь)
7-ій год. веч. Страсти

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 82998

о. СТ. ЗУЗАКА

КВІТЕНЬ

19. Неділя — Кадет (Сповідь)
25. Субота, Служба за Померших — Шипмен
26. Неділя — Нипавин (Сповідь)
30. Четвер, Страсті о год. 7 веч. — Нипавин

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. С. ГРЕДІЛЬ

БЕРЕЗЕНЬ:

15. Середа (Поклони) — Вайта
17. Пятниця — Арбака Свв. П. П. (Сповідь)
19. Неділя — Вайта (Сповідь)
24. Пятниця — Арбака Св. Мик. (Сповідь)
26. Неділя Цвітна — Сірко (Сповідь)
30. Четвер, Страсти — Вайта

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: Вайта 11 год., Арбака Мик. 1 год., Арбака П. і П. 2 год., Сірко 4 год., Сандави 6 год.
3. ВЕЛИКДЕНЬ: Свячення Пасок: Сеньків 12 год. вночі; Арбака Мик. 2 год.; Арбака П. і П. 3 год.; Сірко 5 год.; Сандави 6.30; Вайта 8 год. Служба Божа і Свяч. Пасок.
4. Світлий Понеділок — Сеньків
5. Світлий Вівторок — Сандави
10. Неділя — Сірко
17. Неділя — Вайта
24. Неділя — Арбака П. і П.
31. Неділя — Арбака Миколая

Address: Box 46, Vita, Man. Тел. 21.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

КВІТЕНЬ

19. Неділя — Єллов Крік (Сповідь)
24. Пятниця год. 7 веч. Сповідь шкільної молоді — Вакав
25. Субота 8 год. ранку Служба Божа — Вакав
25. Субота год. 7 веч. — Вакав (Сповідь)
26. Неділя Цвітна — Вакав

Під час Великого Посту кожної середи о годині 10 ранку будуть відправлятися Сорокопусти у Вакав. Страсти будуть проголошені пізніше в якій Громаді відбудуться, а це буде залежати, яка буде дорога. Великодня Сповідь в кожній Громаді о 8.30 рано.

В неділю 29 березня о год. 2 по полудні відбудуться Річні Збори Літньої Оселі „Зелений Гай" в залі під Церквою у Вакав.

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці:
9 год. рано — Єллов Крік.
11 рано — Кадворт.
2 год. по пол. — Вакав
4 год. по пол. — Ст. Джулієн.
2. Вел. Субота: Свячення Пасок:
10 год. рано — Сматс.
11 год. рано — Алвіна.
12 полудне — Ст. Джулієн.
9.30. вечором — Тарнополь.
3. ВОСКРЕСЕННЯ: 10.30 перед північчю: Полуношниця, Утреня, Сл. Божа і Свячення Пасок — Єллов Крік.
3 год. ранку — Утреня і Свяч. Пасок — Кадворт.
5 год. ранку — Утреня і Свячення Пасок — Лепін.
7 год. ранку — Утреня і Свячення Пасок — Вакав.
4 год. по обіді Вечірня в Кадворт
4. Світ. Понеділок — Лепін.
5. Світ. Вівторок — Кадворт.
6. Середа. Вел. Юрія — Сматс. (Проводи).
10. Неділя Томина. Спільне Свячене — Вакав.
3.30 по пол. Вечірня і Проводи — Кадворт.
17. Неділя Тарнополь (Проводи)
24. Неділя — Ст. Джулієн (Проводи).
31. Неділя — Вакав (Проводи).

Страсти відбудуться у Вакав о год. 7 вечером.

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

КВІТЕНЬ

19. Неділя (Сповідь) — Давфин
25. Субота. Заул. Сл. Божа (Бл. п. М. Фіцича) — Давфин
26. Неділя Цвітна (Сповідь) — Косів
30. Страсний Четвер (Сл. Божа) — Давфин

Страсті Господні — о 7 год. вечора — Давфин.

Вечірня служиться щонеділі о 7 год. вечора в Давфині.

Після Вечірні перших 5-х неділь В. Посту служиться також Пасія (з поминанням спочилих), а у Цвітну Неділю — Посвячення Верби.

До уваги сповідників: В день, коли є Сповідь, священик приймає сповідників від 9-ї год. ранку, а в Давфині також напередодні — в суботу від 7 год. вечора.

Б. Літургія — початок в усі дні о 10 год. 30 хв. ранку.

ТРАВЕНЬ:

1. Велика Пятниця.
10 год. ранку — Ґилберт Плейнс.
1 год. по пол. — Давфин.
4 год. по пол. — Рорктон.
2. Велика Субота. Свячення Пасок:
10 год. ранку — Сифтон.
11.30 год. — Велий Ривер.
12.30 год. — Ешвил.
2 год. по пол. — Ґилберт Плейнс.
3.30 год. по пол. — Дрифтінг Ривер.
5.30 год. — Косів.
3. ВЕЛИКДЕНЬ: 11.30 год. ночі — Давфин.
9 год. ранку — Рорктон.
4. Світ. Понед. — Ґилберт Плейнс
5. Світ. Вівторок — Ешвил.
6. Середа. Св. Юрія — Проводи в Косів.
9. Субота — Проводи в Дрифтінг Ривер.
10. Неділя Томина — Храмове Свято в Давфині
17. Неділя Мир. — Сифтон.
24. Неділя Роз. — Дрифтінг Ривер.
30. Субота — Проводи в Велий Ривер.
31. Неділя — Давфин (Проводи).

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. ІГУМЕН О. ЩЕРБАНЬ

Підедмонтонська Округа

КВІТЕНЬ

18. Субота, 7 год. веч. Вечірня й Сповідь — Калмар.
19. Неділя — Калмар.
25. Субота, 7 год. веч. Вечірня й Сповідь — Брудергайм.
26. Неділя Цвітна — Брудергайм.
30. Страсний Четвер, 7 год. веч. Страсти — Торсбі.

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: 9 год. ранку в Торсбі.
2 год. по пол. в Брудергайм.
7.30 год. веч. в Оновей; по цьому Сповідь
2. Страсна Субота, 10 год. ранку Служба Божа й свячення Пасок в Оновей.
3. ВЕЛИКДЕНЬ.
12 год. ночі — Торсбі.
8-ма год. ранку — Брудергайм.
5-та год. веч. Пасхальна Вечірня — Пено.
10. Неділя Томина — Равндгил — (Проводи).
17. Неділя Мир. — Оновей (Пров.)
24. Неділя Розсл.—Пено (Проводи).
31. Неділя Самар. — Калмар (Пров.)

Address: 9630—109th Ave.. Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

КВІТЕНЬ

18. Субота — Пайн Ривер (Сповідь)
19. Неділя — Зелена (Ворд) (Сповідь)
25. Субота — Етелберт (Сповідь)
26. Неділя Квітна — Боян (Сповідь)
30. Страсний Четвер — Етелберт, Страсти 8 год. веч. — Пайн Ривер, Ман.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. Я. РИБАЛКИ

КВІТЕНЬ

18. Субота — Кринор
19. Неділя — Гефорд
25. Субота — Гефорд
26. Неділя — Редфілд
30. Четвер — Гефорд

Address: Hafford, Sask., Box 163 Tel: 55

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

КВІТЕНЬ

16. Четвер Св. Літургія Раніше Освячених Д., Ричмонд Парк
19. Неділя — Вайлдвуд (Сповідь 9.00 рано)
26. Неділя Цвітна — Отабаска (Сповідь 9.00 рано)
30. Четвер Страсти — Барґед (8 год. вечером)

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: Сіба Біч, 11 год. перед пол.
2. Страсна Субота — Ричмонд Парк. Сповідь і Свячення Пасок.
Атабаска 3 год. по полудні.
Вестлок — 6 год. вечером.
Барґед — 7 год. вечером.
Сангудо — 9 год. вечером.
Вайлдвуд — 11 год. вечером.
3. Великдень — Сіба Біч год. 5-та рано.
Вестлок — Велика Вечірня 8 год. вечером.
4. Світ. Понеділок — Барґед: Атабаска 8.30 год. Всенічна.
5. Світ. Вівторок — Ричмонд Парк (Проводи).
10. Неділя Томина — Сіба Біч (Проводи), Вайлдвуд Вечірня і Проводи 7 год. веч.
17. Неділя Мир. — Вестлок (Пров.).
24. Неділя Розслаб. — Атабаска. (Проводи).
31. Неділя Самар. — Барґед (Пров.)

Address: Box 551 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. П. САЦЕВИЧА

КВІТЕНЬ

18. Субота — Давнінґ Св. Сповідь і Причастя для дітей 9-та год. рано
19. Неділя — Беліс. Сповідь 9-та год. рано
19. Неділя — Смокі Лейк. Сповідь 9-та год. рано
25. Субота — Спедден Св. Сповідь і Причастя для дітей 9-та год. рано
26. Неділя Цвітна — Спеден. Сповідь 9-та год. рано
30. Четвер Страсти 6.30 год. веч. — Смокі Лейк

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці:
1 год. — Смокі Лейк.
2.30 год. — Беліс.
4 год. — Давнінґ.
2. Страсна Субота — Служба Божа та Св. Сповідь 9.00 год. — Бойн Лейк.

Освячення пасок:
12 год. — Бойн Лейк.
5 год. — Стрий.
8.00 год. — Вільна.
3. ВЕЛИКДЕНЬ.
12.05 ночі — Спеден.
2 год. ночі — Давнінґ.
4 год. рано — Беліс.
6 год. рано — Ворспайт.
7 год. рано — Служба Божа — Смокі Лейк.
4. Світ. Понеділок — Вільна.
5. Світ. Вівторок — Давнінґ.
10. Неділя — Беліс (Проводи)
17. Неділя — Смокі Лейк Проводи).
24. Неділя — Стрий (Проводи).
31. Неділя — Спеден (Проводи).
6 год. по пол. Вечірня і Проводи в Бойн Лейк.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. П. ДОРОША

КВІТЕНЬ

15. Середа — Сенді Репидс (Поклони о 7-ій год. вечора)
19. Неділя — Елк Пойнт (Сповідь о 9-ій год. рано)
26. Неділя — Біґ Медов (Сповідь о 9-ій год. рано)
30. Страсний Четвер — Ґлендон (Страсти о 7-ій год. вечора)

Address: Box 194. Glendon, Alta. Tel. 51

о. В. АПОНЮКА

19. Неділя Ріджайна
26. Неділя — Ріджайна

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця — Прілейт.
3. ВЕЛИКДЕНЬ
Мус Джо год. 5.30 рано.
Ріджайна, 8 год. рано.
4. Світ. Понеділок — Мус Джо
5. Світ. Вівторок — Кендіяк
10. Неділя — Ріджайна.
17. Неділя — Прілейт.
24. Неділя — Ріджайна.
31. Неділя — Мус Джо.

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

Календар Українських Свят

КВІТЕНЬ

16 Ч 3 Преп. Никити Ісповідника
17 П 4 Преп. Йосифа
18 С 5 Муч. Агатопода, Теодула.
19 Н 6 Нед. 5. Посту.
20 П 7 Юрія Єп. Мелит;
21 В 8 Ап. Іродіона, Агава, Руфа,
22 С 9 Муч. Евпсихія та інших
23 Ч 10 Муч. Терентія, Африкана,
24 П 11 Смч. Антипи Єп. Перґам.
25 С 12 Василія Ісп. Парійського,
26 Н 13 Нед. Цвітна
27 П 14 Мартина Ісповідника, Мч. Антона,
28 В 15 Ап. Аристарха, Трофима,
29 С 16 Мч. Калідии, Ніки, Нунехії,
30 Ч 17 Страсний Четвер-Страсти.

ТРАВЕНЬ:

1 П 18 Страсна Пятниця
2 С 19 Страсна Субота.
3 Н 20 Великдень — Вос. Хр.
4 П 21 Світлий Понеділок.
5 В 22 Світлий Вівторок.
6 С 23 Великомуч. Юрія Побід.
7 Ч 24 Преп. Сави Печ.,
8 П 25 Ап. Марка,
9 С 26 Смч Василія Єп. Амус.
10 Н 27 Нед. Томина.
11 П 28 Ап. Язона, Сосипатра,
12 В 29 9 Муч. у Кизиці,
13 С 30 † Ап. Якова Завед.,
14 Ч 1 Влкм. Макарія, Митр. Київ.
15 П 2 Перен. Мощів Бор. і Гліба.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

КВІТЕНЬ

18. Субота — „Коло Жучкавіа" (Сповідь)
19. Неділя — Винярд (Сповідь)
25. Субота — „Коло Федаків" (Сповідь)
26. Неділя — Тафиел (Сповідь)
30. Страсний Четвер — Едмор (Сповідь)
30. Страсний Четвер — Шіго місто (Страсті 7 веч.)

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. П. БУБЛИКА

КВІТЕНЬ

19. Неділя Інсінґер (Гай вей)
25. Субота — Тілор (За ривером)
26. Неділя — Дробот

ТРАВЕНЬ:

3. Великодня Сл. Божа — Інсінґер, початок в 8 год. ранку.
4. Світ Понеділок — Льора.
5. Світ. Вівторок — Тілор за рікою.
6. Середа. Юрія — Тілор (місто).
10. Неділя — Інсінґер (Гайвей)
17. Неділя — Інсінґер (Половинки).
24. Неділя — Вестбрук
31. Неділя — Дробот.

Address: Box 8 Theodore, Sask.

Устав Церковний

КВІТЕНЬ

19. Неділя 5 Великого Посту. Гол. 5. УЄ 2. Літ. Василія Великого, Ап. Жид. 9: 11-14. Марка 10: 32-45.

26. Неділя Цвітна. Утр. Єв. Мат. 21: 1-11, 15-17. Свячення Верби. Літ. Івана Зол. Ап. Фил. 4: 4-9. Єв. Івана 12: 1-18. Роздача Верби.

ТРАВЕНЬ:

3. **Великдень.** Великодна Утреня. Літургія Івана Зол. Вхідне. Тропар Христос Воскрес Кондак Хоч і до Гробу. Замість Трисвятого. „Усі ті, що в Христа..." Ап. Дії 1: 1-8. Єванг. Ів.: 1: 17. Замість Достойно... „Ангел звістив...", замість Благословен хто йде. „Ми бачили світло правдиве..." і „Нехай будуть уста наші..." Після Заамвонної Молитви. Освячення Артоса, а після Літургії Освячення Пасок.

4 Світлий Понеділок. Літ. Ап. Дії 1: 12-17, 21-26. Єванг. Ів. 1: 18-28.

5. Світлий Вівторок. Літ. Ап. Дії 2: 14-21. Єванг. Луки 24: 12-35.

6. Середа. Св. Вмч. Юрія Побідоносця. Всенічна. Утр. Єванг. Луки 12: 2-12. Літ. Дії 12: 1-11. Єван. Ів. 15: 17-23; 16: 1-2.

10. Неділя Томина — Проводи. Гол. 1. УЄ 1. Літургія: Ап. Дії 5: 12-20. Єванг. Івана 20: 19-31. Роздача Артоса.

17. Неділя Мироносиць. Гол. 2. УЄ 3. Літургія: Ап. Дії 6: 1-7. Єванг. Марк. 15: 43-47 і 16: 1-8.

24. Неділя Розслабленого. Гол. 3. УЄ 4. Літургія: Ап. Дії 9: 32-42. Єванг. Івана 5: 1-15.

31. Неділя Самарянки. Гол. 4. УЄ 7. Літ. Дії 11: 19-26, 29-30. Єванг. Івана 4: 5-42.

Український релігійний двотижневик у Канаді:

ВІСТНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., MAY 1, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1959. ЧИСЛО (1085) 9

Христос Воскрес!

Христос воскрес із мертвих, смертію смерть здолав, і тим, що в гробах, життя дарував!

Мироносиці-жони, рано на світанку, прийшовши до гробу Життядавця, знайшли вони Ангела, що на камені сидів, і він, звіщаючи їх, так промовив: "Чому шукаєте живого між мертвими? Чому оплакуєте несмертельного у тлінному? Ідіть, звістку подайте Ученикам Його".

Високопреосвященнішого Владику Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла, Світлу Консисторію і Голову її Президії Впр. о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука, Впр. о. Архимандрита Андрея — Адміністратора Західньої Єпархії, Всеч. Духовенство, всіх вірних УГПЦК, працівників, співробітників, передплатників, прихильників і добродіїв "Вістника", і ввесь народ український поздоровляють

Адміністрація й Редакція "Вістника".

ХРЕСТ — ОСНОВА НАШОГО ЖИТТЯ

†

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

Христос Воскрес!

"А я буду хвалитися тільки Хрестом Господа нашого Ісуса Христа!"

(Гал. 6. 14).

Господь і Бог наш Ісус Христос ради нашого спасіння витерпів муки на Хресті, а третього дня воскрес, і тому Хрест Його відразу став символом чи знаком і Воскресення. Став символом примирення з Богом усього грішного світу. Відразу став Чесним, цебто дорогоцінним Хрестом

Апостол Павло в своїх численних Посланнях глибоко вияснив значення Хреста Господнього. І вкінці сказав для всього світу, як Заповідь йому: "А мені нехай буде, щоб я хвалився тільки Хрестом Господа нашого Ісуса Христа!" (Гал. 6. 14).

І з того часу кожен християнин високо ставить і глибоко шанує Хреста. Кожен християнин у своєму житті, у своєму поступованні хвалиться Хрестом свого Господа! Хвалиться, бо знає й шанує його!

Але Хреста світ не відразу зрозумів, і тому вже Апостол Павло з сумом писав, що "багато — хто поводяться, як вороги Хреста Христового" (Филип. 3. 18)

Час ішов, і цих ворогів Хреста все було багато.

І за нашого часу так само не зменшилося число тих, що не шанують і не розуміють Хреста, але збільшилося ворогів Хреста...

Багато з світу нашого не розуміли Хреста і вважали його за "спокусу" (Гал. 5. 11).

Як же то: на хресті розпинали самих рабів. Хрест — це був римський спосіб найболючішої смертної кари. А християни обрали собі Хреста головним знаком своєї Віри, — і величаються Ним!

Це була "спокуса Хреста" (Гал. 5. 11).

Уже в апостольський час Хрест став основою духового життя християн. Християни ставили Хреста на собі, на домах, на дверях, на дорогах, у катакомбах. Мученики з Хрестом у руках на муки йшли...

Хрест став основою Християнської Віри. Бо "Христос примирив із Богом Хрестом" усе людство (Ефес. 2. 16), як навчає Апостол Павло. І з апостольських часів Хреста широко вживають у Церкві скрізь і на всьому. Слово "Хрест" стало вживатися по всіх молитвах. Малюється Хрест скрізь і на всьому. А року 787-го VII Вселенський Собор своїм Догматом на віки вічні затвердив почитання Чесного й Животворящого Хреста для всього Християнського світу.

І з глибокої давнини Хрест у всіх християн став символом чи знаком усього Християнства, став основою Христової Віри.

Хрест — це знак нашого вічного поєднання з Христом, Господом нашим!

Хрест — це знак, що Господь наш Ісус Христос викупив нас усіх від первородного гріха!

Хрест — це знак, що й ми готові сорозпинатися разом з Хрестом за свою Христову Віру!

Хрест — це знак нашого воскресення: як Христос витерпів Хреста і воскрес, так і нас Хрест веде до Воскресення!

Разом з тим Хрест став знаком і нашого хрестоношення, і нашого спасіння. Сам Христос дав нам Святу Заповідь: "Хто не візьме свойого Хреста і не піде за Мною слідом, той Мене недостойний!" (Мт. 10. 38, Мр. 8. 34).

Хрест в Україні появився дуже рано, разом з Християнством. Бо вже Апостол Андрій Первозванний був на Київських горах і поставив на них Чесного Хреста, і тим став основоположником нашої Церкви.

І з того часу Хрест широко й глибоко розійшовся серед усього українського народу. Родиться людина, — то при Хрещенні їй надягають Чесного Хреста, а помирає — в руки дають у дорогу до Господа Чесного й Животворящого Хреста.

Хресне Знамено так само глибоко ввійшло в український народ: хрестимось перед початком діла, і хрестимось по закінченні діла.

Хрестимось перед кожною Молитвою і по Молитві.

Хрестимось кожного разу, коли нас щось недобре спокушує, і Хрест відганяє його!

Хрестимось скрізь, де треба показати, що ми християни, що ми українці!

Значення Хреста безмірно велике, бо він став душею Християнства!

Хрест — це наша найкоротша Молитва: не маєш змоги повно помолитися, то хоч перехрестися! І тим поєднаєшся з Христом!

Свята наша Церква велично й радісно співає: "Хрест — охоронець усього світу, Хрест — краса Церкви, Хрест — влада володарів, Хрест — вірних основа,

Хрест — Слава Анголів, а демонам рана!"

Яке високе й глибоке це: "Хрест — володарів влада!" Як володар шанує Хреста, цебто Віру Христову, він буде мати владу. Коли ж не шанує — минеться його влада, чи рано чи пізно! Це глибоко зрозумів ще грецький володар Костянтин Великий, — і Християнство узаконив.

Хто відкидає чи соромиться Хреста — той відкидає й соромиться Христа!

Хто не визнає сили Хреста, той не християнин!

Хто відкидає Хреста — той відкидає й віковічну українську культуру!

Христос Воскрес — воскрес по муці на Хресті.

Христос Воскрес — воскреснимо й ми всі, коли будемо почитати Хреста!

Христос Воскрес — воскресне й Україна, коли буде однодушно почитати Хреста!

Сердечно вітаю всіх, і всім шлю своє щире:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Іларіон,
Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Року Божого 1959-го, травня 3-го дня. У Світлий і Світлоносний день Воскресення Христового.

Всеканадійська Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

ВЕЛИКДЕНЬ

Великдень радісне Свято Христової Церкви.

Співами, молитвами, обрядами і звичаями воно належить до найкращих. Усі правдиві християни проводять його найторжественніше, з найбільшим, побожним настроем, що довго наповнює душу людини щастям і вдоволенням.

Радість Великодня приходить після правильно перебутого Великого Посту, після добре відбутої Св. Сповіді. після достойного прийняття Св. Причастя, через виповнення всіх християнських повинностей.

Настрій Великодня не гасне, коли його перебути згідно з наукою Церкви і звичаями нашого побожного народу.

Великдень переконує нас, що після терпінь приходить радість, після пониження наступає прославлення, вивищення

Великдень — Христос Воскрес! Син Божий знищив гріх, переміг смерть, дає нам небесну радість, наповняє нас надіями на краще життя в цім і другім світі.

ОЄГ.

РАБІН НАРІКАЄ НА ХАРАКТЕР ВЕЛИКОДНЯ

Рабин д-р В. Ф. Розенблюм з Ню Йорку скаржиться, що той спосіб, яким християни святкують Великдень, сприяє поширюванню ненависти до жидів, бо тут представляється жидів як "душогубів Бога".

Новинку про це подав щоденник "Америка" (31.3.59)

Як видно, рабін Розенблюм має на думці той факт, що християни на Великдень згадують, що Христос був замучений (жидами) і воскрес. Тому рабін нарікає, що християни споминають цю подію так, з якої можна винести враження, що жидів ніби представляється як "душогубів Бога".

ВІКОВІЧНІ ТАЙНИ ПРАВОСЛАВНОГО МАНАСТИРЯ НА СИНАЇ

У Синайських горах є православний манастир Святої Катерини. Заснував був його імператор Юстиніян 527 року по Народженні Христа, отже манастиреві добігає близько півтори тисячі років. Знаходиться він у безпосередній юрисдикції греко-православного Архиепископа в Каїро — столиці Єгипту.

Стоїть під ледведоступними дикими скелями, обведений чотирикутником грубих мурів, а в них тільки одні маленькі дверцятка. Манастир пережив часи збройних походів магометанства, яке залишило його в спокої, і якось пережив часи католицьких завойовницьких "хрестоносних походів". І зберігся досі. Там лише 13 православних ченців, а їхній убогий городець ледве вистарчає на півголодний прожиток.

Відколи манастир існує, ченці нікому не дозволяли внутрі досліджувати його науково. Коли ж у його мури вдавнину заходили збройні магометани, то вони не бачили там ніяких скарбів.

А однак . . . за мурами на 50 стіп грубини манастир довгими століттями зберігав великі тайни минулого, що разом з тим являються й незвичайними скарбами, які лише досі міг знати модерний світ. Це скарби невиданого досі й найстарішого церковного мистецтва,—ба, і ще чогось: прадавніх рукописів!

Професор Курт Вайцман з Престонського університету вже здавна мріяв про це, як би йому проникнути в минуле манастиря. І йому нарешті це вдалося. Перший дозвіл на це був даний 1932 р., але в манастирі був тиф, і проф. Вайцман не міг почати дослідів. За другою спробою перешкодила 2-га Світова війна. За третьою, 1956 р., попсувалися фільми із знімок манастирських скарбів. За четвертим разом спроба вдалася: учені з трьох університетів — Престонського, Мичиґанського й Олександрійського дістали дозвіл оглянути й фотографувати заховані віковічні скарби, і цього року вони закінчили вступні досліджування.

У чому просто неймовірна ціна тих скарбів? Року 726-го імператор Лев наказав знищити в імперії всі ікони, що до того часу існували, і так згинули великі памятки найдавнішого православного церковного мистецтва, а в манастирі Св. Катерини вони збереглися з різних часів з-перед 8-го століття, і це одинокі памятки з тих часів в усьому світі. Тих старовинних ікон є там 2,000. Про мозаїку з початку 6-го століття проф. Вайцман каже: "Вона доведена до крайніх тонкощів. Я переконаний, що вона була продумана найкращими мистцями, що їх Юстиніян прислав був з Константинополя". Журнал "Тайм" (13.4.59.) у своїй статті на цю тему пише про ці скарби Православної Церкви з 6-го століття:

"Ніякий фотоапарат не спроможний передати цілости мистецтва тих творів лише людський зір і серце можуть це зробити".

А які ж тайни зберігаються в тих оригінальних рукописах Православної Церкви з перших століть по Народженні Христа? Там же є тих таємних рукописів аж 3.000! Як вони промовляють про ці перші віки Православної Церкви з тих часів, коли ще все Християнство було лише православне? Таке питання може стояти перед дослідниками. А покищо вже відомо, що про всі ці ікони й рукописи учені видають велику працю — аж у десятьох томах.

БОГОСЛОВСЬКА ШКОЛА КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

У Богословській Школі кінчається навчання під кінець квітня. Богослови відідуть, щоби восени, з початком жовтня повернутися продовжувати студії.

Дякуючи Богові, виконано в ній велику роботу продовж минулого шкільного року для кращої будучини Христової Церкви. Але ця праця мусить продовжуватися, і то з більшим темпом, з кращими успіхами.

Не забуваймо за Богословську Школу!

Посилаймо наших синів до неї, щоб їх приготовити на душпастирів Святої Церкви. Складаймо грошеві дари на її піддержку, без яких вона не може вповні виконати свого високого завдання.

Настоятель Богословської Школи.

ПРОТОПРЕСВ. МЕТЮК У САНІ АРХИМАНДРИТА

У суботу 11-го квітня на Вечірні в катедрі Св. Івана в Едмонтоні Владика Митрополит Іларіон звершим постриг о. Протопресвітера Григорія Метюка в ченці, під іменем Андрія, і підніс його до сану Архимандрита.

Владиці Митрополитові асистував о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії, і численне Духовенство.

НОВИЙ ЗАПОВІТ У МОДЕРНІЙ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Оксфордський і Кембріджський університети в Англії спільно видадуть Новий Заповіт у модерній англійській мові. Усі застарілі (архаїчні) вислови будуть замінені сучасними. Переклад буде зроблений під загальним проводом д-ра С. Г. Дода, і появиться друком 1961 р.

Будуть перекладені на модерну мову також Старий Заповіт і Апокрифічні книги, але значно пізніше. Участь у перекладі беруть 5 осіб: один виготовляє Старий Заповіт, другий — Новий Заповіт, третій — Апокрифи, четвертий — літературний дорадник, пятий — директор д-р Дод, емеритований професор теології Кембріджського університету.

БУВШИЙ КОРОЛЬ ЗБИРАЄ ПОЖЕРТВИ НА ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ

Бувший король Югославії, Петро II, що живе на еміграції, у березні ц. р. був у Канаді і тут у різних провінціях цієї країни збирав між сербами пожертви на Сербську Православну Церкву.

ЧИСЛО УКРАЇНЦІВ У КАНАДІ

Торонтонський щоденник "Стар" (21 3 59) помістив більшу статтю про українців, що її написала Джуаніна Лок. У цій статті подане число українців у Канаді 600 тисяч, а в Торонті — 60 тисяч.

Крім усебічних ділянок життя українців у Канаді згадано й релігійну ділянку. Між знімками провідних українців у Торонті з православних священиків поміщено знімку о. Прот. П. Самця.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

ЩО КАЖЕ ДОСВІД ПРО ТАКУ "СПІЛЬНУ" ПРАЦЮ

Досвід показує, як така "спільна праця" двох чужих собі сторін виглядає.

В перших початках побуту в Канаді греко-католики в Вінніпеґу не мали церкви, а поляки не мали костела. А що одні й другі — католики, то порадилися: "Будуймо разом один будинок, отже буде і для вас, і для нас!"

Але не так вийшло. Коли будинок був готовий, то поляки кажуть: "Наша гора, а ваша пивниця. Там правте Богослужения". І кінець був такий, що греко-католики той "костел-церкву" лишили, купили площу на розі вулиць Давфин і Мекґреґор і там собі церкву побудували.

А за те, що помогли полякам збудувати костел, така була їм подяка, — що коли посвячували свою площу, то, як говорили, ксьондз Кулявий мав голосити в костелі: "Скільки крапель води там впало, стільки там є чортів!"

А памятаймо, що греко-католики і поляки є католиками, мають одного папу, одну "правдиву віру", а тільки обрядом і народністю ріжняться. — але використовувати можна, коли вдасться.

Та що сказати, коли на одній стороні стоять православні, на яких Рим проголошує **прокляття** як на "єретиків", а на другій стороні ті, що православних проклинають! Чи можуть вони на ріці, що їх ділить, спільно міст будувати? Той "спільний" міст був би хіба лише на те, як писалося в львівській "Ниві", — **щоби ворог до нас заїхав і по нас переїхався.**

Така може бути "спільна праця" між православними українцями і католицькими провідниками.

Чи їм ходить про єднання?

Коли по другій Світовій війні приїздили до Канади гр.-кат. священики, то деякі з них оповідали греко-католикам, як на еміграції (в Німеччині) православні і гр.-кат. священики сходилися, правили Богослужения в одній церкві, і не забороняли греко-католикам бувати на Православних Богослуженнях чи деінде сходитися. Слухаючи таке, греко-католики казали: **"Так воно й повинно бути! І тут такого треба! Ми ж один народ, то чому мають одні других обминати як ворогів".**

Але радощі були короткі. Зараз пішли доноси на такого священика, і незабаром він почав уже говорити цілком інакше: йшов проти того, що перше сам хвалив! Мусів накази свого начальства виконувати. Отже вам — "спільна праця!"

Та хіба ще недавно, бо 1946 р., гр.-кат. орган, — **"Будучність Нації"**, що видавався в Вінніпеґу, не називав Української Православної Церкви **"Смердючим Ідолом"**, та **"гадом"**, покликуючись на промову проф. М. Н. Чубатого, відомого великого католика!

Та мимо того чути заклики зі сторони католицьких провідників, — **що треба православним українцям не бути фанатиками, але бути толерантними, вирозумілими, несварливими, спокійними, згідливими,** але ті слова, — що розуміється саме собою, обчислені на те, **щоби до нас віхати і по нас переїхатися.**

Однако ж православні українці не зневажали Римської Церкви як Церкви, — **не казали, що вона "еретична", що її Служба Божа, чи Хрещення, чи Вінчання, чи Сповідь — "неважні"**, такого не казали, хоч можна було знайти місце на такий висказ.

Коли православні українці що осуджували, то лише **політику римських верховодів,** яку вони підмальовують "релігійними" красками, але з-під того мальованого видно нерозбірчиву й нахабну диктаторську **політику. Не Боже, але людське осуджували!** І якраз та їх політика називає Українську Православну Церкву **"смердючим ідолом" та "гадом".** Отже на котрій стороні нема толеранції і вирозуміння?

* *

Тут ясне, чому між православними українцями, що стоять на своїм ґрунті, і католицькими провідниками "українського походження", що чужим служать, не може бути ніякої спілки і дійсної **української** праці. Українську працю можуть виконувати лише **українські** руки. Хіба ж "українці з походження", які служать римській політиці, можуть сказати, що вони не служать чужим для українців людям?

Рим називає свою Церкву **"Воюючою,"** значить: загарбницькою, отже як православні, що себе перед нею обороняють, можуть з нею співпрацювати? Чи помагати їй проти самих себе воювати?

Як православні, яких Рим називає "проклятими еретиками", можуть співпрацювати з тими, що їх проклинають? Співпраця з ними може бути хіба лише така, що веде до підданства папі.

(Далі буде)

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

17-го травня, неділя — Церква Св. Ілії, Норт Едмонтон, Алберта

31-го травня, неділя Канонічна Візитація в Церкві Св. Духа, Брендон, Ман

7-го червня, — Канонічна Візитація й посвячення угольного каменя в Церкві Св. Володимира в м. Кенорі, Онт.

14-го червня, — Канонічна Візитація й посвячення угольного каменя в Церкві Св. Юрія в м. Флин Флон, Ман

21-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу, Манітоба.

2 і 3 липня, — Всеканадійська Конференція Духовенства УГПЦ в Канаді, у м. Едмонтоні, Алберта.

4-го липня, — Всеканадійський Надзвичайний Собор для обрання кандидата на третього Єпископа УГПЦ в Канаді.

4-го липня, — субота ввечері, — наречення Єпископом обраного кандидата.

5-го липня, неділя, — присяга Єпископа електа УГПЦеркві і хіротонія його на Єпископа.

12-го липня, неділя, — Канонічна Візитація й освячення Іконостасу в Церкві Св. Апостолів Петра й Павла в Андрю, Алберта

2-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Івана Хрестителя в м. Норт Бетлфорд, Саск.

30-го серпня, неділя, — Церква Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

ВЕЛИКОДНІ ПРИГАДКИ

Найважнішою у "Свяченім" є Паска, а коло неї — Бабки.

Повинні бути крашанки (ґалунки), бо вони були, коли ще писанок не було. Вони поважні й більш святочні. Писанки ж — твір мистецтва.

До яєць і мяса повинен бути свячений хрін і свячена сіль, а також свячене масло і сир.

Від Великодня до Вознесення — то ще час Великодній, і ще далі співається "Христос Воскрес" а також люди поздоровляють себе словами "Христос Воскрес!", а відповідають: "Воістину Воскрес"

Великодне Богослуження буває дуже рано, або раніше ніж звичайні Богослуження

На Великодні Свята відвідують недужих у лікарнях і заносять їм Паски та крашанок, чи писанок.

Тут виробився звичай, що люди своякам, приятелям і знайомим посилають святочні картки з поздоровленням. А буває, що дехто висловлює Великодні поздоровлення в ґазетах.

До Великодня люди приготовляються постом, в церкві — Сповіддю, а вдома всякими приготуваннями

Великдень пересувається на протязі 35 днів, від 22 березня (марта) до 25 квітня звич. календаря, хоч у тих крайних днях Великдень буває дуже рідко. На другий рік Великдень буде 17-го квітня.

ПИСАНКА

для Богословської Школи Колеґії Св. Андрея

Зближається Великдень — радісне й велике Свято!

Для українців воно особливо приємне, урочисте. Після добре проведеного Великого Посту наступає "Свято над Святами", коли люди наповняються побожним настроем, коли душа хоче співати, й є бажання добро творити, величати Воскреслого Спасителя.

Тому при нагоді Воскресення Христового є прекрасний звичай давати писанку рідним, близьким і знайомим. А також дарують писанку на загальні справи. Такою загальною нашою справою є Богословська Школа, яка приготовляє нашій Церкві священиків. Вона утримується з невеличких приходів, які дістає від питомців, а недобір покриває побожний, православний, наш, український загал

Цього року регулярно відбувається навчання в Богословській Школі. Але є недобори. Тому просимо при нагоді Воскресення Христового згадати Богословську Школу, й надіслати їй Писанку. Будемо дуже вдячні.

І особи, і парафії нашої Церкви, і організації, — всі, кому дорога наша Церква, хто дбає про світлу нашу будучність, мають обовязок підтримати Богословську Школу.

Моней ордери або чеки виписувати на імя Колеґії з зазначенням, що це для Богословської Школи!

За щедрі дари будемо вдячні.

Свящ. Є. Грицина, настоятель Богословської Школи.

Ф. Т. Гаврилюк

СПОМИНИ З РЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКИХ ПІОНЕРІВ

(На 40-ліття УГП Церкви в Канаді)

(Продовження)

Сен-Джуліен

Навесні 1916 р. по закінченні студій у Вінніпегу я почав учителювати — в Саскачевані. Роком пізніше я осівся в Сен-Джуліен. Це була одна з найпоступовіших околиць Саскачевану, — головно дякуючи розумному провідництву Петра Швидкого. Тут уже була гарна церква й народній дім; однак постійного священика не було, тому що люди не хотіли записати церкву не єпископа, а через нього — це означало записати на Рим. Усе ж таки люди до церкви сходилися громадно, бо Петро Швидкий був знаменитий дяк, та й молодших коло себе привчав до співу. У народньому домі найбільше працював Семен Михайлюк, а в по навколишніх школах були українські учителі, і вони брали живу участь у громадському житті.

Єпископська корпорація затривожила наш загал, і люди поставили їй сильний спротив, — та іншого виходу тут і не було Вряди-годи, бувало, піде чутка, що сям-там люди вже таки записали церкву на єпископа, — часом через лукавство священика, а іноді через зраду повірених ("тростів") громади, які нишком віддавали єпископові "контракт". І все це скидалося на таку картину — ніби наші твердині одинцем падають під ударом ворога.

"Йдіть до чорта!"

Сен-Джуліен не піддавався. Два роки наші люди були тут без душпастирської обслуги. А громада нарешті таки вирішила спробувати якось промовити до розсудку й доброї волі єпископа Будки. Сусідня церква — в Алвіні, вже була записана на єпископа, і влітї 1918 р. цей єпископ приїхав туди на візитацію. Покористувавшись тією нагодою, наша громада вибрала Петра Швидкого, Семена Михайлюка й мене делегатами до єпископа.

Єпископ Будка прийняв нас увічливо, і наша авдієнція розвинулася в широкий обмін думками, так би мовити — в "дебату", бо ми тоді ще щиро вірили, що єпископ може нарозумітися, і таки піде з народом. Але ми скоро побачили, що надії на зміну таки немає. Єпископ рішуче заявив, що без записання церкви на єпископа священика нам не нададуть.

І при відході я сказав йому: "Ми прийшли до Вас, як до нашого єпископа, а Ви нас відкидаєте . . . Куди ж ми тепер підемо?" **"Йдіть до чорта!"** відповів єпископ.

Ця нехристиянська і взагалі некультурна відповідь єпископа ще більш скріпила в громаді спротив католицькій диктатурі. На другу неділю було весілля в Мічем. На ньому б у л о багато передових громадян, і всім їм я знову, подрібніше, розказав про нашу авдієнцію в єпископа. І загальна тут думка була така, щоб цьому єпископові відповісти словами його таки власної поради, — "Йдіть до чорта".

Поворот до Рідної Церкви

Єпископ Будка ставив дальші вимоги: щоб не тільки церкви, але й також щоб усі наші народні установи були передані під його контролю, а всім тим, що не погодилися б з цими вимогами, він погрозив клятвою, тобто виклинанням з Церкви.

Таке становище єпископа присилувало людей шукати якогось виходу; звичайно, вихід був — Українська Православна Церква, однак шлях до неї, як на той час, був досить тернистий.

Я не буду повторювати розповіді про всі ці події, що про них докладніше розказують інші наші автори на основі історичних фактів, — про події, що почалися з Першого Собору сорок років тому; мені відомо, що вони вже були описані у "Вістнику", отож я тут обмежуся фактами з дечого свого особисто пережитого.

Непрошені гості

Жнива для Української Греко-Православної Церкви настали справді великі, але робітників не було. Головно - звідки ж узяти священиків? Дехто з греко-католицьких священиків готові були повернутися до нашої предківської Рідної Церкви, однак вони побоялися зробити перший рішучий крок. Ми раді були, що на Соборі чотири священики з Російської Місії заявили себе українцями й прохали прийняти їх до нашої Церкви, а між ними був і о. Кізун. Парафія в Сен-Джуліен, мавши моральне право до "першости", покористувалася цим, і запросила о. Кізуна до себе за настоятеля

Священик Кізун був людиною хорошої вдачі і подекуди відзначався даром слова. Між іншим, на проповіді він мав звичай трохи прижмурювати очі, щоб бува на когонебудь не задивиться, і не збитися з тропу думок.

Спочатку все було гаразд, але ще не вспів проминути й місяць, як уже показалося "чим горшок накипів": о. Кізун почав одинцем намовляти менш свідомих громадян, щоб вони не вірили своїм учителям, бо ці їх уводять в оману, коли говорять про українців; о. Кізун твердив, що ми, мовляв, ніякі українці, а тільки русини, отже москалі — це наші рідні брати, бо Русь — це наша спільна мати. А Матвій Чиж ще й додавав, що ми "червоні Русини, бо колись була "Червона Русь", тобто Червенська Русь, мовляв - Галичина. Як на тоте, він був рижий отже й запустив собі червону борідку — немов видиму ознаку, що він "червоний русин", і назва "кацап", як його прозвали, якраз підходила йому.

І так у Сен-Джуліен один за одним стали переходити на москвофільську сторону, — почало ширитися кацапство. Серед розгару таких подій Петра Швидкого захопила смерть, і молодому учителеві Юріеві Драганові та мені доля судила прочищувати з околиці цю нову заразу.

Ото не раз бувало цілий тиждень переконуемо котрогось із сусідів, щоб відкрити йому очі на правду, — і вже, здається, навели чоловіка на правдиву дорогу; а прийде неділя — той чоловік пішов до церкви, здибався з о. Кізунем, і вже знову почав вагатися... У церкві о. Кізун мав цю тактичну перевагу, що для своєї політично-підривної роботи використовував повагу проповіді: йому, мовляв, вільно заслонюватися маєстатом Церкви для своєї нецерковної пропаганди, бо він — священик. А нам не вільно тут таки на місці, в церкві, заперечувати його брехні, бо з нашого боку, як світських, це було б ніби богохульство. І хоч сам священик не пошанував, коли використовував її для протиукраїнської політики, то треба сказати, що наш загал його слідами не пішов, у святині вів себе стримано, а на дебату запросили священика до народнього дому.

Священик спочатку ухилявся від тієї дебати, однак під напором більшости нарешті таки погодився. І його тут "докази" були такі: "Учителі на мене накидаються . . . Ви, мої ґазди, їх не слухайте, бо вони собі — лише учителі, а я — ваш священик, мене рукополагав сам єпископ! А ви, жіночки, — правда, що ви мене любите? Подивіться на мене; і голосуйте за мною!"

Що ж тут було говорити про такі загально-істотні справи, як: історія України і її Української Православної Церкви, постанови Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді, народня робота і т. д., коли священик усе звів до своєї особи, — це, каже, на нього "особисто нападають!" . . . Тут ми взялися за той спосіб, що, як каже приказка, "клина клином вибивають". Ото встає Дмитро Лазорко і каже:

"Люди, чи ви знаєте, звідки ці перекінчики з Російської Місії взялися? У 1912 році було безробіття; я робив тоді на секції в Мус-Джов, і цей сам Кізун також робив шуфлею на секції. З ним було ще кількох, що знали дяківство, і вони разом пішли до Російської Місії, бо легше махати кадилом, як шуфлею. Наші учителі виховують наших дітей, вони покінчили школи, а сей тут неук сам блудить і нас хоче звести на манівці!"

Після того, коли прийшло до голосування, то всі люди, крім двох, вирішили, щоб о. Кізун відійшов собі від нас. А з ним і решта подібних отців пішли собі назад "на родіну". (Д. б.)

Початки гаївок

1

Роман зілля копає,
Сам він його не знає,
Поніс його до ради
Парубочої громади . . .

2

Де ти їдеш Романочку?
На ярмарок, мій паночку.
Що ти будеш купувати?
Дівчаточка продавати.

3

Ходила Марусенька,
Просила Василенька.
Василю, Василиньку,
Візьми мя на коника.
Я тобі не заважу,
Коника не надсаджу.

4

Гей на горі, на горі
Вівчар вівці зганяє.
Вівчар вівці зганяє,
На молодиць моргає:
Ой ви хлопці, молодці,
Скажіть моїй дівонці
Нехай вона заміж йде,
Бо за мене не піде.

5

Вербовеє колесо
На гостинци стоя;
На ґостинци стояло,
Дивне диво казало.

СМ. МИХАЇЛ, З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЄПИСКОП ТОРОНТА І СХ. КАНАДИ.

ВЕЛИКОДНЕ ПРИВІТАННЯ

Духовенству й Вірним Сх. Канади.

Улюблені в Господі мої Сопастирі, Брати й Сестри, Молодь і Діти!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Вітаю вас усіх цим Святим і невмирущим радісним вітанням у цей Незабутній День Світлого Христового Воскресення, в цей Урочистий і С в я т и й День, що його дав нам Господь. Радіймо і веселімося в ньому! Це День, в який прийшла Радість всьому світові. Чому ж ця Радість? Апостол вияснює чому:

"Бог багатий милістю, по Своїй великій любові, якою полюбив нас, і нас, що були мертві і через гріхи, оживив з Христом і воскресив з Ним і посадив на небесах в Христі Ісусі" (Єф 2, 4-6).

Отже, не Сам Христос воскрес у цей день, а й людство воскресив до вічного життя, в тому числі й нас з вами.

Дивні ці діла Господні! Каже Апостол: "Як у Адамові всі вмірають, так у Христі всі оживають. Але кожний своїм порядком: первісток Христос, а потім і ті, що Христові, в часі пришестя Його. (І. Кор. 15, 22-23).

Святе Письмо вияснює нам хто ми і яка наша доля. Прабатько всіх людей Адам був створений мало чим меншим від Ангелів. Створений для райського життя й безсмертя. Став чужий Богові через Єву, відступив від Бога і став чужий Богові. З цим він втратив райське життя й безсмертя. Став чужий Богові, а за ним і всі його нащадки — все людство. Разом з тим, спокусник сатана, який спочатку був першим ангелом, а потім, загордившись, став ворогом Богу, здобув собі доступ до людських душ і зробив людей рабами гріха, а через гріх рабами своєї злої волі. Він довів допотопних людей до такого морального упадку, що вже нічого не залишилося, як тільки знищити. І Господь знищив їх потопом, крім 8-ми душ — родини праведного Ноя. Після потопу сатана згноїв у розпусті відомі міста Содом і Гомору, тому й їх спалив Господь вогнем небесним, на науку майбутнім поколінням. Інші ж народи, під впливом того ж сатани поступово втратили правдиве розуміння Бога і, замість Богу, стали служити творінням та надуманим ідолам. А те служіння згодом стало таке огидне, що було не що інше, як служіння сатані гріховністю, каже Апостол (І. Кор. 10, 20).

Перед пришестям Христовим людство так низько морально впало, що близьке було до загибелі, як Содом і Гомора. Але Бог з любови Своєї не побажав губити людей, бо й створив їх не на погибіль, а для радісного вічного життя з Собою. З любови Він створив людей і ту ж любов тепер виявив до грішного людства. Він благословив саме любов'ю спасти людей від влади сатани й від загибелі. Це не хтось інший засвідчив, а Сам Христос Син Божий, коли сказав до Никодима: "Так Бог полюбив світ (людей), що й Сина Свого Єдинородного віддав, щоб кожний, хто вірує в Нього, не з а г и н у в, а мав би життя вічне" (Іоана 3, 16).

І Апостол Павло, водимий Духом Святим, каже до Римлян:

"Бог Свою любов виявив до нас, бо коли ми ще були грішниками (ворогами Богові), Христос умер за нас". (Рим. 5,8).

Не ховав Бог Своєї любови до людей, хоч вони й зневажали Його. Він багато разів Духом Святим сповіщав через пророків, що прийде від Нього Спаситель світу і то так ясно, що кожне діяння Месії Христа пророками описано. Аврамові сказав, що Спаситель повстане в нащадках Його. Теж Ісаакові, Яковові, Давидові. Через пророка Міхея сказав, що народиться він у Віфлеємі. (5, 2).

Даниїлові сказав, що прийде через 490 років від побудови Єрус. (9, 24) Через Ісаію сказав, що народиться від Діви. (Іс. 7, 14). І як буде діяти: (Іс. 11, 2-3; 61, 1-2). Через пророка Захарію сказав, як станеться вхід Христа Господа в Єрусалим на осляті на добровільні страждання за людей. (Зах. 9, 9). І про те, як і за скільки куплять Його від Іуди на смерть — за 30 срібняків і що за ті гроші куплять поле глиняне. (Зах. 11, 12-13). Сказав і про затьмарення сонця на три години о півдні в час розп'яття Господа:

"І буде в той день — нестане світла, світла затьмариться. День той буде ЄДИНИЙ (безподібний), відомий тільки Господу: ні день, ні ніч, тільки надвечір розвидниться". (Зах. 14, 6-7).

Прор. Давид у 21 (22) псалмі описав Страждання Христа на хресті, мов би там стояв і дивився, хоч писав за більш як 1000 років. Так і прор. Ісаія в 53 розд. описав як страждатиме Христос на Хресті і пояснив чому і за кого. Так само й про Воскресіння Господа багато раз пророки говорили, тільки більш прикровенно. Напр. Пс. 67 (68); Пс. 15, (16) 9-10; і інші). Пророк Осія говорить і про наше з Ним, Христом Господом, воскресення: Господь каже через пророка: "В скорботі своїй вони (люди) з раннього ранку будуть шукать Мене і казатимуть: ходім, вернімось до Господа, бо Він поранив нас і Він сцілить нас, побив нас — і перев'яже рани наші; оживить нас через два дні, на третій день підніме (воскресить) нас і ми будемо жити перед лицем Його. (Осії 6, 1-2).

Прор. Ісаія також говорить про наше воскресення і про тих, що воскресли в час смерти Ісуса Христа. (Іс. 26, 19) (Мф. 27, 52).

Тож бачимо, що не випадково сталися страждання Христові і Його Світле Воскресіння. Бог знав як все станеться з людьми по їх (злій) волі і одвічности ж постановив спасти їх через Сина Свого Христа Господа. Ніхто не примушував Христа Спасителя страждать за людей. Він з любови Своєї віддав себе за них, як і сказано у пророка Духом святим від Особи Христа Господа:

"Жертви і приношень Ти (Боже) не захотів, а зготовив тіло Мені, всепалення й жертви за гріх Ти не побажав. Тоді Я сказав: Ось Я йду, в початку книги написано про Мене. Я бажаю сповнити волю Твою, Боже мій, і закон Твій у Мене в серці". (Пс. 39 (40) 7-8).

Отож, Дорогі мої, коли аж так Христос Господь полюбив нас, то й ми любімо Його всією душею. Він страждав за нас, то й ми, слухаючи Євангелії Страстей Христових, відчуваймо серцем болі Його. Стоючи над Плащаницею — гробом Його, плачмо й сумуймо, як Апостоли й Мироносиці з Богоматірю. Замість мира ставимо квіти й пахощі та свічки як тепло сліз і віри . . .

Але Він ВОІСТИНУ Воскрес, перемігши смерть, а з Ним і ми, бо хоч тіла наші вмирають, то душі наші живуть, а в свій час і тіла наші воскреснуть, як і Він.

Тому співаємо в церковній пісні:

"Вчора я був розп'ятий і похований з Тобою, Христе, а сьогодні встаю з Тобою, коли воскреснув Ти" . . . (Тропар 3-ої пісні Пасхи).

Це справді визначений Богом ЄДИНИЙ величний і святий День Празників і Свято із свят! . . . Це День, що його дав Господь. Радіймо і веселімось . . . Це "Воскресіння День. Просвітимось, люди. (Це) Пасха — Господня Пасха, бо від смерти до життя й від землі до неба Христос Бог нас перевів. (І-й Ірмос канона Пасхи).

Ось що дав нам Воскреслий Господь. Ось чому Він сказав Мироносицям:

РАДУЙТЕСЯ!

Тож і ми в цей "Воскресіння День просвітімось торжеством і одно одного обнімімо, назвімо братами, а тим, що ненавидять нас, простімо все і всі співаймо. Христос воскрес із м е р т в и х, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував.

Вітайте ж брат брата цим вогняним радісним вітанням, що нині і я Вас вітаю:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Радуйтеся в Господі! І ще кажу
РАДУЙТЕСЯ!
Господь ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!
І Він нам дарував життя вічне.
Йому слава на віки вічні. Амінь.
Дано Р. Б. 1959 в Катедрі
Св. Володимира в Торонто, Онт.

НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим подається до відома всьому Духовенству та всім Вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита І л а р і о н а, Консисторія Української Греко-Православної Ц е р к в и в К а н а д і скликає НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбудеться в суботу 4-го липня 1959 р. в Катедрі Св. Івана в місті Едмонтоні, Алберта.

Програма Собору:

8.30 год. ранку — Архиерейська Служ-Божа, яку відслужать Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу та всієї Канади, й Високопреосвященніший Владика МИХАЇЛ, Архиєпископ Торонта й Східньої Канади.

10.00 ранку —

(а) Реґістрація делегатів і гостей.

(б) Відкриття Собору. – Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон.

(в) Вибір кандидата на Єпископа Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з осідком у місті Едмонтоні, Алберта.

(г) Закриття Собору

Дано в місті Вінніпеґу, Ман., дня 1-го травня Р. Б. 1959.

ПРЕЗИДІЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

Протопресв. Д-р С. В. Савчук, голова.
Прот. Т. Ковалишин, секретар.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

МАЛАНКА ЗАПРОШУЄ ДІВЧАТ

На слідуючу неділю Маланка запросила дівчат до себе, що було для них несподіванкою, а то й честю; видно, що Маланка їх поважає.

Дуже радо прийняла їх і Маланчина мати, та й батько привітав дівчат дуже ввічливо, та додав якийсь гарний жарт. І дівчата побачили, що Хмель чоловік і розумний, і щирий.

Поговоривши трохи, почала Маланка з дівчатами співати те, що вже співали ті, які від початку почали на спів приходити. Почала й Маланчина мати їм помагати, а також і Хмель, що співати вмів та спів дуже поважав. Дівчата співають з Маланкою першими голосами, а Хмель другим, отже вже виходить що ніби вони в церкві співають. Батькові помагав і син, отже воно вже гарно виходило.

А дальше говорить Хмель:

— Не забувайте, дівчатка, що вже Різдво не за горами, отже треба і до коляд приготовитися. Коли ж добре приготовимося, то люди здивуються. Будуть нас гостити, та ще на відхіднім нас щедро обдарують. Два рази дадуть більше, ніж минулого року давали. І почав:

Розвеселімся всі разом нині, —
Христос родився в бідній храмині;
Послідним віком став чоловіком—,
Всі утішайтесь на землі...

Тут Маланка веде перед, а Хмель з сином вторують, а коли повторили кілька розів, то вже спів виходив гарно.

Перед відходом дівчат додому Маланка ще вгостила їх перекускою, що мати приготовила, але перекускою тут не були ані "паї", ані "кейки", — були пироги, або, як деінде називають — вареники. А до них був ще чай.

Коли дівчата вертались додому, то їм здавалося, що вони вже не ті, що були недавно. Вони ніби вийшли з старого вузького світу й опинилися в ширшім, для них в новім світі.

Вже й на пробі співу були, і там Павло до них поважно відносився; були вже в Маланки і її родичів, де їх поважали, з ними говорили, їх гостили. Вони вже до старших наблизилися. Старші вже їх як говориться—"за людей мають". Про все те вони дотепер і не думали...

Хоч і були свідомі того, що вони в тім новім світі ще не мають твердого грунту під ногами, але раді були, що в той світ вони вже входять.

Про що старші не думають

Вийшло таке, про що старші, а навіть провідні люди не думають. Молоді завсіди раді, коли знають, що старші їх поважають, між себе втягають, з ними поважно говорять; діляться з ними своїми важними думками, розказують свої переживання, свій досвід, і так уводять молодих в ширший світ життя, який молоді бачать лиш здалека.

І велика шкода виходить, коли старші того не розуміють, — шкода для молодих і старших. Старші на кожнім кроці повинні бути учителями молодих. Молоді входять в дальший світ неприготовані, а старші нарікають, що молоді їх не розуміють. Та не диво, бо справи, якими старші інтересуються, є для них чужими, маловідомими.

Тоді не дивуватися, що **"молоді свій розум мають"**, — бо який же інший вони можуть мати? Розуму старших вони не набралися, бо старші свого розуму їм не передали.

І тому старші не повинні замикатися в світі самих старших, і на молодих не звертають уваги. Їх треба всюди мати на увазі, поважно до них відноситися, брати їх між себе і ділитися з ними тим, що старші роблять, що думають і що для них важне. Тоді молоді будуть мати і розум старших, яким свій власний розум будуть доповняти.

Старшим здається, що справами старших молодь цілком не інтересується, але воно не так. Дітей дуже інтересують оповідання старших, от же треба дітям оповідати те, що старші переживали. І молодь рада слухати, коли старші оповідають пригоди із свого життя: що бачили, що чули, що коли ділось, і що тепер їх клопоче.

Згадує Шевченко як його дід, Іван, оповідав старшим про Гайдамаччину, а малий Тарас в куточку слухав, думав і плакав, і ті дідові оповідання так глибоко записалися в памяті Шевченка, що він зладив з того славну поему — "Гайдамаки".

Каже він:

Бувало в неділю, закривши Минею,
По чарці з сусідом випивши тіеї,
Батько діда просить, щоб той розказав
Про Коліївщину, як колись бувало,
Як Залізняк, Гонта ляхів покарав.

Столітнії очі як зорі сіяли,
А слово за словом сміялось, лилось:
Як ляхи конали, як Сміла горіла...
Сусіди від страху, від жалю німіли,
І мені малому нераз довелось
За титаря плакать.

І ніхто не бачив
Що мала дитина у куточку плаче.
Спасибі, дідусю, що ти заховав
В голові столітній ту славу козачу:
Я її унукам тепер передав!

Так дід колись розказував,
Нехай здоров буде! —
А я за ним... Не знав старий,
Що письменні люди
Тії речі прочитають...

От яку силу мають слова старших, коли їх розумно дітям і молодшим оповідається. Воно западає в їх душу і записується в памяті на все їх життя.

Пояснення слів:

Минея — життя Святих.

Коліївщина — Гайдамаччина, коли 1768 р. український нарід пішов проти поляків, які українців страшно кривдили.

Залізняк і Гонта — провадили українське повстання проти поляків.

Гайдамаки — нарід, що пішов проти поляків, обороняючи себе перед польськими насильствами.

Сміла — місто, де багато поляків побито.

Титар — старший брат церковний, Данило Кушнір, якому поляки руки обпалили, потім втяли голову, тіло спалили, а голову на паль прибили.

***

БАЛАЧКИ ПРО ПАВЛА

У Городці Павла дуже поважали і на тім кінчилося, бо він тут гість. Бачили, що він гідний чоловік, і того було досить.

Не те в Грибові. Він тут член громади, тут живе, і своєю працею та поведінкою стає щораз цікавішим, — то як-же не знати, де він бував, що робив, як йому де жилося, які пригоди мав! ... Звичайна людська цікавість... люди деколи важним не клопочуться так, як маловажним.

Правда, і тут було кілька фармерів, що десь більше бували, більше видали, більше читали, отже поважніше думали і вміли над справами застановлятися. Вони і з Павлом більше про дещо говорили, головно про те, чого тутешній громаді бракує, і що треба б тут робити. Говорили про важніші справи.

Але були й такі, що найперше раді були знати, що Павло робив поки прийшов до Грибова, однак Павло їх запити збував коротко — так:

"Та що про те і казати... Бував я, як багато з вас, і сяк і так брався за працю, яка під руки приходила, щоби заробити на прожиток. Було ліпше, а було й гірше, про яке й не хочеться згадувати. Було, та минулося, а тепер важне, що дальше має бути!...

Так збував він запити. Але більше любив оповідати, яких добрих, яких розумних, розсудних людей він бачив. І в громаді вони права рука, і дітей на яких розумних і поважних виховали!

Деколи і злих людей згадав, але дуже коротенько, що були й такі, та на тім кінчилося

Хотів дехто й від Хмеля про Павла більше довідатися, але і Хмель збував сим-тим. Каже:

- Павло знає про себе найбільше, — а я що знаю? Ми довгий час разом не жили.

Отже та мовчанка і Павла, і Хмеля ще більше розбуджувала людську цікавість.

— Павло таки непевний чоловік, — говорив дехто, — йому не можна вірити.

— Але ж як він гідно поводиться! Як щиро і безплатно для добра громади працює! То як можна його підозрівати- - казали другі

І за деякий час цікаві люди назбирали про Павла багато матеріялу. Щось сам Павло комусь сказав, то знов щось від Хмеля почули; посторонні дальші люди також ніби дещо чули чи знали, чи здогадувалися про Павла, та ще й свого додали, і того назбиралося досить багато. А люди й самі роблять з малого велике, а з непевного — цілком певне. Скажіть ви комусь: "Чув, що коні Рудого Гната з возом втекли, і воза мабуть, трохи поламали', — а вже чоловік, якому разказуєте, сам додасть:

"О, то певно і його потовкло, коли він був на возі! Віжки з рук, мабуть висмикнулись. А таке буває, я вже бачив!"

Коли ж та вістка зайде до пятої хати, то пораненого Гната вже завезли до лікарні, та хто знає чи він живим додому вернеться! І який жаль жінки та дітей!...

Але переконайтеся, то довідаєтеся, що і Гнат собі здоровий ходить, та й возові нічого не сталося.

(Далі буде)

Усім тим, що щиро трудяться при розпошириенні "Вістника", з нагоди Великодня бажаємо якнайбільшого успіху!

"Вістник" з повним довірям сполягає на Вашу підтримку. Розбудовуйте "Вістника"!

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Лист папи Сотера (168-177)

Замасковані під іменем видуманого "Ісидора" римські богослови, підробляючи фіктивні "історичні документи", у вищезгаданих фальшивках говорили тільки про обов'язки єпископів з-поза Риму по відношенні до єпископа Риму, про їхню "повну залежність" від цього останнього. Аж у підробленому "Листі папи Сотера" вирішили вони сказати дещо й про "обов'язки" єпископа Риму по відношенні до Церкви.

І так, вони вкладають в уста папі Сотерові (він їх нібито мав висловити в "Декреті" чи "Листі") такі "самозобов'язання": що кожен тогочасний єпископ Риму зобов'язаний особисто розвідуватися про відносини в усіх місцевих Церквах поза Римом, і що жоден папа не має права занедбувати чи відкладати розвідану справу; коли ж він довідається про якесь лихо в котрійсь із місцевих Церков, то він зобов'язаний негайно у справи тієї Церкви вмішатися, й помічене зло викоренити.

Автори Збірника "Ісидора" досі представили схему папського правління з її предметної сторони — з боку обов'язків позаримських єпископів в усіх можливих справах конче "апелювати" до Риму. А тепер, у підробленому "Декреті папи Сотера", вони цю саму схему показують з її підметного боку, цебто із сторони "обов'язку" (по суті ж: права!) папи з власного почину вмішуватися у всі справи місцевих Церков, якщо він уважатиме, що цього вимагає добро всієї Римо-Католицької Церкви

Це своєвільне "право" папи, узурповане ним, "розвідуватися", цебто в дійсності шпигувати, і на цій підставі по-диктаторському вмішуватися й самовільно вирішувати справи Помісних (місцевих, локальних) Церков, було заздалегідь продумане й сфабриковане фальсифікаторами тому, щоб була ніби то "юридична" основа для таких пізніших органів папства, як: інквізитори, езуїти і т. п. інструменти абсолютистичної влади, що їхніми світськими відповідниками можуть бути такі органи, як гестапо, чека, або вже в найкращому випадку скотленд ярд.

Значить, уже в 9-му столітті церковні провідники в Римі усвідомили собі, що ця мета, що її запланував на майбутнє провід Римо-Католицької Церкви, конче вимагає такого інструменту в руках папського правління, що фактично був би "церковною поліцією", включно з сіткою детективів.

Абстрагуючи від релігійно-морального стану цієї справи, все ж таки треба признати, що римські керманичі, з політично-тактичного становища міркували досить логічно; а саме, хоч поривалися вони "з мотикою на сонце" у своїх цілях політично опанувати все людство, то все ж таки принаймні щодо тактики вони були реалістами - дивилися на справу відкритими очима; і вони заздалегідь з'ясували собі, що без поліційної екзекутиви, і взагалі без фізичної сили, Рим не зможе держатися здійснювати свої грандіозні затії.

Раз Рим проголосив, що "папа Захарій унаслідував по Апостолові Петрові світську владу" над деякими провінціями Італії; раз Церква перестала бути Церквою, а перетворилася в державу, — то, звичайно, їй була потрібна й поліція, і то "дуже поліційна" поліція, бо ж це абсолютистична держава! Але що то, як кажуть, "діла ділами, а суд по формі", то й Рим "на випадок пожежі" вирішив наперед якось забезпечити цій поліційній системі правління якісь "законні" основи, - бо ж, мовляв, хто його може знати, чи не знайдуться колись такі "єретики-вороги Християнства", що стануть теологічно оспорювати поліційну систему в Римо-Католицькі Церкві-державі. Ось чому Рим уже заздалегідь приготовився "доказувати", що й поліційна система, мовляв, установлена самим Ісусом Христом, чи вже в крайньому випадку— на основі науки Христа в Церкві, так було було заведено "споконвіку". А тому що Рим не мав на це доказів, отже й римські фальсифікатори ці "документи" змайстрували самі, обманно приписали їхнє авторство папі Сотерові, й лукаво подали його в колекції інших підрібок, що їх буцім то зібрав якийсь "Ісидор".

Провід Римо-Католицької Церкви свідомо прийняв ці фальсифакти за "автентичні", і так мав на руках потрібний йому "доказ".

Лист папи Елевтерія (177-198)

Коли стежити за ходом думок "Ісидорового Збірника", то стає ясно, що ці окремі "документи" — підрібки послідовно пов'язані однією суцільною ідеологією. Тут помічаємо своєрідну систему

З цього сам собою виходить логічний висновок, що ці підрібки були авторами-фальсифікаторами заздалегідь заплановані так, щоб обхопити ними всі ці ланки життя, що на них провід Римо-Католицької Церкви незаконно наклав свою довгу руку, і при тому намагався також "юридично" умотивувати це своє нагле захватництво.

Отож, фальсифікатори з 847 років по Нар. Хр свідомо вигадали собі такі "закони", що не мають під собою ні основ Св. Письма, ні традиції Церкви, ні письмених актів чи постанов усіх Вселенських і Помісних Соборів до 800 р. по Нар. Христа

Намітивши проект тих "законів", що були Римові потрібні, але він їх у спадщині не мав, фальсифікатори стали перед питанням: Яким способом подати їх світові, щоб світ признав ці підрібки за "правдиві" -- за такі, що ніби то походять "з апостольських часів?" І вони додумалися до того способу: стали з минулих віків викликати імена єпископів Риму (пап) - маєстатні персонажі з перших часів Християнської Церкви; відповідно розташували їхні тіні за кулісами демонічного театру фальшування, живосилом вкладали в їхні достойні уста монологи несамовитої лжі про сповидне папське "першенство" в Християнській Церкві, про це, що "папа — то Намісник Христа на землі" і т. д. Різним папам, за чергою, було нав'язано окремі ролі.

Коли в альбомі імен тих найдавніших пап фальсифікатори дійшли до постаті папи Елевтерія, то в них саме на черзі була справа змайструвати вигідніші Римові "закони" щодо єпископської хіротонії. І ролю "проголосити" ці "закони" вони нав'язали постаті папи Елевтерія: вони вложили в його святительські уста сфабриковану ними заяву, що "тільки єпископ Риму має виключне право висвячувати єпископів, — звичайно, для всієї Християнської Церкви.

Фальсифікатори формально провели свою підрібку так: вони видумали собі "Листа папи Елевтерія", і в цьому "Листі" ("Посланні") цей папа буцім то сказав, що "в усій Християнській Церкві ніде й ніколи досі (до часів папи Елевтерія) ще не висвячували ні одного єпископа без відома і згоди єпископа Риму (папи).

І в цьому "Листі", як і в інших підрібках, фальсифікатори не забули нагадати християнам, що "всі судові справи всієї Церкви повинні вирішуватися там" (у Римі). І через усі ці "документи" чорною ниткою вперто просилюється ідея: влада Риму й суди Риму, влада Риму й суди Риму... І так воно постійно!

Автор цієї фальшивки, поданої як ніби то "Лист папи Елевтерія", мабуть, більше мав діла з фальшуванням, ніж з читанням Св. Євангелії. Як правдиво завважив католицький учений історик Дю-Пен, фальсифікатор цього "документу" прозраджує свою дуже слабеньку начитаність у Св. Письмі, коли неправильно цитує слова Ап. Павла, і подає їх за слова "Ап. Івана"! Правда, історик Дю-Пен готов фальсифікаторові цю помилку ще сяк-так простити як якийсь ніби "ляпсус", однак цей таки учений Дю-Пен уже таки ніяк не погоджується прощати затаєному фальсифікаторові ось такі безвідповідальні витівки, — що він в уста папі Елевтерієві з 177-198 рр. по Нар. Хр. насильно вкладає в уста ці слова, що їх він, фальсифікатор, списав собі з папи Лева I (440 р. по Н. Хр.), папи Фелікса III (596 р. по Нар. Хр.), папи Адріяна I (773 р. по Нар. Хр.). Фальсифікатор дозволив собі взяти ще й дещо з положень імператорського кодекса з 380 р. по Нар. Хр. і також докупи вложив це в уста папі Елевтерієві. Далі, цей таки обманець велить посмертній тіні папи Елевтерія дещо цитувати навіть із зведення законів з часів царя Феодосія, дарма що цей кодекс права появився був аж по трьох століттях по смерті папи Елевтерія.

Коротко кажучи, автор-обманець написав "Послання", помістив у ньому цитати з тих юридичних джерел, що вийшли аж по двох, трьох і чотирьох століттях по смерті папи Елевтерія, і під цим підробленим "Посланням" він підписав... папу Елевтерія!

І ось — "дивне" явище: римські теологи продовж 800 років "не могли" розкрити цього очевидного обману!...

(Далі буде)

У КАНАДІ НЕМА "ЧУЖИХ ІМЕН"

Листа має забагато "чужих імен"! Чому нема більшого числа "англо-саксонських імен на списку кандидатів на вчителів на черговий рік (1960)?" — таке питання поставив Персі Прейдж — шкільний радний народніх шкіл в Едмонтоні, вислужений принципал середньої школи і посол до Албертійської легіслятури; зробив він це на засіданні шкільної ради в Едмонтоні.

Д-р Василь Оробко, — шкільний радний, відповів йому на це: "Усі ми — канадійці!" Англомовний часапис "Едмонтон Джорнал" склав д-рові Оробкові признання за цю заувагу; і при тому додав, що при виборі кандидатів на вчителів треба звернути увагу не на імена, а тільки на їхні кваліфікації й на особисті чесноти.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВЕЛИКДЕНЬ — СВЯТО НАД СВЯТАМИ

Для Християнства Великдень — це найважніше Свято; вже й Апостоли величаво його святкували.

Вернімося 1926 літ назад, а побачимо, що тоді діялося. Християнами були Апостоли та ще громадка тих, які щиро в Христа вірили. І доки Христос був з ними, то вони раділи. Коли ж Христа розпято, то який сум їх огорнув! Ясний день став їм темною ніччю, — Христос умер, і вже Його не буде, — думали вони.

Але як несподівано все змінилося, коли прийшли жінки і сказали, що Христос воскрес! Ніч ясним днем стала.

Яка радість була б дітям, коли б їх батько, або мати з гробу встали, — а подібна радість огорнула й перших християн; — отже той день був для них славним Великоднем, — Святом Воскресення Христового.

⁂

До того часу були великі мислителі, філософи, які застановлялися над питанням: Чи поза нашим земним світом є другий світ, в якому душі померших погли б продовжувати своє життя? Одні з них казали, що такий світ може бути, інші ж говорили, що зо смертю людське життя кінчається, і дальше життя вже не існує. І на таке питання тоді ще не могли знайти певної відповіді.

Аж Христос ясно відповів на те питання. Своїм воскресенням Він показав, що по смерті є воскресення. І воскреснувши, Він з'являється ученикам, говорить з ними. Він несподівано з'являється Ап. Павлові на дорозі до Дамаску, і тому Ап. Павло каже: "Коли б Христос не воскрес, то марною була б уся наша наука".

Ось чому Свято Воскресення Христове — то найперше і найважніше з усіх Свят.

Тому то й наша Православна Церква, що сягає апостольських часів, так величаво святкує память Христового Воскресення. У її Богослуженнях Великдень прославляється як — **Воскресення День, як Свято над Святами, як Торжество (Величність) над Торжествами; а Христове Воскресення — це Пасха Веселая, Пасха Господня, Пасха Найславніша, Пасха, що принесла нам Світло і запевнення життя вічного.**

⁂

І тому Великдень став у нас також і важливою частиною нашої української культури. Скільки виявів культурного народнього життя вяжеться з Великоднем!...

Згадаймо величавий обряд "Свяченого", — хіба ж без нього Великдень був би таким величавим? Та був час, що деякі короткозорі формалісти з церковного проводу хотіли наше "Свячене" заборонити. Однак їм це не вдалося; бо ж "Свячене" було не їхнім твором, але релігійно-культурним твором віруючого народу, отже нарід його зберіг.

Згадаймо великодню Паску; згадаймо Бабки, крашанки (галунки), писанки; згадаймо урочисті приготування до Великодня! Самі ті приготування є вже частиною Великодня; хто до Великодня так готовиться, той уже у своїй душі Христове Воскресення звеличує.

Згадаймо "гаївки" коло церкви (в деяких сторонах вузькоглядні формалісти і їх забороняли, як нібито "суперечні" теології!) Згадаймо радісне дзвонення впродовж трьох днів Великодня, — а все те є поважною частиною народньої культури.

І хоч минається Великдень, але спомини про нього живуть від одного Великодня до другого. І навіть 80-90 літні старці пригадують пережиті Великодні, бо вони золотими буквами записані в історії їхнього життя.

Так українці святкували Великдень від початків Християнства в Україні.

І всі гіркі переживання впродовж століть не знищили в них величавого святкування Великодня. Нищили українців половці, татари, турки, поляки, москалі, але не знищили всього того священного, що глибоко зберігається в людській душі. Ворог не має туди доступу!

Українець під ворожим примусом може виходити на Великдень в поле орати, але він і там співає "Христос Воскрес"; орючи - він усе таки святкує Великдень.

Коли ж нині люті вороги знову положили на українські руки важкі кайдани, то треба твердо вірити, що вони ніколи не погасять того святого животворного огню, що нишком, таємно жевріє в людській душі. І настане час, і кайдани розірвуться, і тоді той священний огонь знову назовні виявиться, а з ним залунає величаве "Христос Воскрес", — залунає разом з піснею волі українського народу.

Христос показав нам, що й ми, переступивши поріг тілесної смерті, будемо дальше жити; Він показав також, що Правда, яку Він голосив, є також невмируща. Лихі люди можуть її до гробу положити, але вона не вмре, — вона воскресне, як і Христос воскрес.

З тією вірою і ми, святкуючи Великдень, вітаймо одні одних, як Жінки Мироносиці вітали Апостолів славною, радісною вісткою, сповіщаючи:

Христос Воскрес!

СТАНОВИЩЕ УРЯДУ КАНАДИ ЩОДО ІТАЛІЙСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ

Телевізійні вісті Сі--Бі-Сі передали 2-го квітня інформацію, що уряд Канади обмежив число тих італійських кандидатів, що готові приїхати в Канаду завдяки родинам, які їх сюди спроваджують. В італійців сильно розвинені родинні звязки, і коли хто з них приїздить в Канаду, то потім спроваджує ближчу й дальшу родину. І вони заповнюють собою всю дозволену урядом Канади щорічну квоту, встановлену для італійців. А це знову ж не дає змоги приїхати тим італійцям, які родин у Канаді не мають, але вони, як усякі фахівці, могли б Канаді більше пригодитися.

Це обмеження відноситься також і до іміграції з країн центральної і східньої Европи.

З Великодної пісні

I

Христос Воскрес! Христос Воскрес!
Мир Христос нам днесь приносить,
Мир нам небо все голосить;
Мир той Божий всі витаймо,
Ласку Божу прославляймо,
Чудо Боже всіх чудес:
Христос Воскрес! (2).

Христос Воскрес! Христос Воскрес!
Радуйтеся Божі люде,
Най між нами гнів не буде,
Най цвите любов та Божа,
Чиста щира як цвіт — рожа,
Бо любов прийшла з небес:
Христос Воскрес! (2).

II

Про воскресення Сотворителя голосіть,
Море і ріки усьому світу возвістіть;
Гори, долини, ліси й діброви
Повні святочної днесь обнови.
Сонце проміні днесь розпускає,
Світло із гробу кругом сіє,
Кругом сіє!

ВЕЛИКОДНІ ДУМИ

"Христос Воскрес!" звіщають дзвони,
І линуть співи у блакить
В весняний день надземні тони,
А небо в світлах мерехтить.

І гимн Воскресний, і світила,
І молитви-оченаші
Минуле, давнє пробудили,
Збудили в серці і в душі...

Мій Краю рідний за морями,
До тебе в сизу далину
Ці думи шлю з святого храму, —
Чи памятаєш давнину?...

Далекий край... Минають літа,
Роки минають по роках...
О, Краю наш, ми, твої діти,
Розсіяні по всіх світах!...

Воскресних молитов-пісень
Співаючи, Христа благаєм,
Щоб Він послав тобі, наш Краю,
Твій жданний воскресення день.

Маргарита Пилипчук.
Сен-Кетеринс, Онт.,
квітень, 1959 р.

СТРІЛИ У ВАТИКАНІ

Папський гвардист, 34-річний Адольф Рюкер, швайцарський громадянин, два рази вистрілив у 48-літнього полковника Роберта Нюнліста — шефа папської гвардії (т. зв. Швайцарська Гвардія) 3-го квітня ц. р. Ширші вістки про це приніс щоденник "Виннипег Трибюн" за 8-го і 9-го квітня. Після того Адольф Рюкер вистрілив собі в голову, щоб після душогубства допуститися ще й самогубства. Однак ні Рюкерові, ні Нюнлістові рани не були смертельні.

Преса каже, що в історії Папської Швайцарської Гвардії це перший випадок спроби кримінального вбивства.

А. Рюкер допустився свого злочину незабаром після того, як його було звільнено з папської гвардії. Директор Ватиканського Пресового Бюро, д-р Лючіяно Казімірі, сказав кореспондентам, що ця справа настільки "делікатна", що він не може про неї говорити, — мусить зберігати таємницю.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

ОГЛЯД ПРЕСИ

Я не знаю, чого у нас є більше — преси чи читачів. Взагалі положення якесь зачароване настало: з одного боку преси для народу у нас таки рішуче замало, а з другого боку, читачів для цієї преси ми маємо також замало.

Маючи на увазі таке незавидне положення, я вирішив подати тут коротенький огляд преси.

"Бизентин Кетолик Ворлд" (5. 4. 59) пише, що Урбан Г. Флідж — голова педагогічного відділу університету Де-Пол у Шікаго — побував у СССР на дослідживанні советської навчальної системи. Отже він докладно дослідив положення Католицької Церкви в СССР. А при тому не забув сказати, що він побував у жидівських синагогах і в баптистських домах молитви.

З пресових інформацій виходить, що у православних церквах він не був, бо газета нічого про це не пише. Чи ж би православні церкви мали таку силу, що коли зайде туди, то відразу стане православним, і звідси дехто минає їх?

⁂

"Українські Вісті" (23. 3. 59) у нотатці "Клопіт з поляками" посуджують, що "Вістник" наче б то "схильний до манії переслідування" через свій "клопіт з поляками"... З того виходить, що щоб бути цілком здоровим, треба записатися в "Партію не журися", і нічим не клопотатися.

⁂

"Вільне Слово" (7. 3. 59) редакційну статтю "Маженя сцентей ґлови" починає словами: "В кількох листах, що їх ми одержали та в численних розмовах і телефонах, деякі з наших читачів виявили стурбування останньою, зрештою відокремленою (від кого? хіба що від українців! — В.) акцією серед польської спільноти у справі т. зв. Зем Всходніх, тобто чисто-українських земель, що перебували рівно двадцять років по-версайської Польщі 1918-1939 років..."

На місці "Вільного Слова" всі ці тривожні листи й розмови читачів я передав би "Українським Вістям", — вони цей клопіт з поляками назвали б "манією переслідування", і справа була б розвязана "латво, шибко і пшиємне".

"Вільне Слово" пригадує, що на західньо-українських землях тепер "немає майже польського населення, та слідів польщини, за винятком кількох косцьолів, — теж побудованих у часах польського засилля, в таких містах, як Львів Станиславів, Луцьк, чи Тернопіль".

Ще б тільки додати, що на основі тих косцьолів Ватикан у своєму Шематизмі інформує, що римо-католицькі (польські) дієцезії на зах. українських землях знаходяться... "у Польщі". Але журитися тим не повинен той, хто не хоче, щоб "Українські Вісті" посудили його у схильності до манії переслідування. Хто тієї "манії" не має, повинен говорити, що "вшистко в пожондку".

⁂

"Канадійський Ранок" (березень, 59) подає: "В (католицькій) Еспанії державний уряд на домагання католицької ієрархії закрив три евангельські (протестантські, — В.) церкви, які вже давно збудовано".

Чи можуть протестанти нарікати, що в Еспанії Католицька Церква переслідує релігію так само, як і в Советах?

Цілком ні! У Советах переслідують усяку релігію, а Католицька Церква в Еспанії переслідує лише некатолицькі релігії, а католицької таки не переслідує. І не лише дає повну волю, але й допомагає з силою влади католицьку релігію вільно ісповідувати.

А чому католицька сила не переслідує некатоликів у Канаді і в ЗДА, так як в Еспанії, — як ви думаєте?

⁂

"Свобода" (3. 4. 59) принесла новинку: "У Празі, як подають віденські газети, засуджено п'ять осіб, між ними три жінки, на різні реченці вязничної кари за участь у спіритистичних сеансах".

Як відомо, на спіритистичних сеансах "викликають духів померших", з якими "розмовляють" і дістають від них усякі інформації. А духи все розказують що знають. Значить, можуть викликати духів Леніна, Сталіна, Берії і т. д., та про все їх випитати, отже втягнути їх по смерті у протисоветську шпигунську сітку. Мабуть цього комуністична влада налякалася. Значить, і большевики вірять у "спіритизм".

⁂

"Українське Слово" (11. 3. 59), Вінніпеґ, як завжди, залюбки пише про страйки. Тим разом цей часопис довідався, що навіть медичні сестри лікарень у Ванкувері схвалили постанову вийти 12-го березня ц. р. на страйк. — А що ж залишається робити хворим? Хіба також усім одноушно вийти на вулицю на страйк...

⁂

"Новий Шлях" (6. 4. 59) закрив дискусію у рубриці "Трибуна читача" на тему слова "з'єдинені". Т. Сидоренко проявив брак симпатії до того слова. Він покликався на авторитет одного професора-мовника, й каже, що, "на його думку, вживання слова "з'єдинені" — помилкове..." Свириденків супротивник — Володимир Винницький хоч і не конче вважає це слово за літературне, але все ж має його за українське, і пише: "Що Митрополит А. Шептицький (не "Наша Мета") ужив слова: з'єдинення, бо, видно, знав, що його може вживати, і йому треба було його".

Митр. А. Шептицький слово "з'єдинення" вжив для перекладу латинського "унія". Митр. Шептицькому в дійсності треба було не так того кострубатого слова, як самої унії України з Римом.

Але унії не випродукувано, отже закінчилося на продукції лише самого слова, - порожня миляна булька! І тут дискутують над тим, чи слово "з'єдинення" має українську форму... А подумали б дискутанти над тим, чи воно українське своїм духом!

Спостерігач.

2-РІЧНЕ НЕМОВЛЯ КУРИТЬ

Двохрічний хлопчик, отже немовля, Лоренс В. Смит в ЗДА курить. Він регулярно викурює по 5-6 цигарок кожного дня; значить, "втягнувся". Він навчився курити від своєї няньки ("бейбісітер"), яка багато курить, — масове явище серед жінок в ЗДА і в Канаді. Отже немовля щоденно у певних відступах часу жадає цигарки так само регулярно, як і їжі.

Хлопчикова мати, що розвелася з чоловіком, працює в ресторані кельнеркою ("вейтрис"), а її дитину доглядає платна нянька. Тепер мати звернулася до священика, щоб дав пораду, як її відучити немовля від куріння; священик сказав їй порадитися лікаря.

ВАТИКАН ПІДГОТОВЛЯЄ ҐРУНТ ДЛЯ ЖОНАТОГО ДУХОВЕНСТВА

Ватиканські офіційні чинники підготовляють ґрунт для того, щоб на Соборі Католицької Церкви, проголошеному папою Іваном 23-ім на 1961 рік, було скасовано заборону римо-католицькому духовенству женитися.

Покищо тут ідеться лише про дияконів.

Офіціоз Папського Інституту Закордонних Місій у Міляні, "Ля Міссіоне Католіке" за 31 березня 1959 р. у редакційній статті висловив "з цілого серця надію" на те, що ця реформа нарешті таки буде зроблена, і що "з уваги на важливість цієї справи — вона не була б ніякою несподіванкою" для Католицької Церкви.

Ширше обговорює цю справу й "Виннипеґ Фрі Прес" за 1-го квітня ц. р. в інформативній статті "Місії вимагають жонатого римо-католицького духовенства". Тут сказано, що вимогу дозволити римо-католицьким духовним женитися поставив римо-католицький єпископ Вільгельм Фан Беккум в Індонезії.

Справою жонатого духовенства особливо зацікавлені католики в Німеччині й у Франції. Католицька Церква сподівається, що, коли буде жонате духовенство, то ряди її місіонерів зростуть; бо досі число їх постійно зменшувалося, і то не тільки в Азії й Африці, але й в Латинській Америці та в Европі.

Жонаті диякони мали б дозвіл проповідувати, хрестити, причащати недужих, звершувати обряд при вмираючих, — але без права сповідати й самостійно правити Богослуження, і вони були б масово затруднені в місійній праці.

Римо-Католицька Церква, коли відпала від Вселенської Церкви Православної, ще довший час зберігала споконвічну православну установу одруженого немонашого духовенства, а целібат (примусова безженність) священиків був заведений Григорієм 7-им Гільдебрандом, що був папою від 1073 до 1085 року.

АРХИЄП. ПАНТЕЛЕЙМОН В ЕДМОНТОНІ

Під вищеподаним наголовком "Канадійський Фармер" (13. 4. 59) подав з Едмонтону таку новинку:

"Недавно назначений архиєпископом Патріярхальної Російсько-Православної Церкви в Канаді, Пантелеймон, буде мати свій осідок тут. Архиєпископом назначив його патріярх Алексій 5 березня ц. р.

Арх. Пантелеймон родився в Галичині, студіював теологію в Варшаві, а до Канади прибув 1952 року".

ДЕ ТЕПЕР БОЛГАРСЬКИЙ КОРОЛЬ

Бувший король Болгарії Симеон II знаходиться тепер у ЗДА, йому тепер 22 роки. Він "продовжує будувати свій характер і набиратися дисципліни" як кадет Американської Військової Академії Велі Фордж у Вейт, ЗДА., а називається він тепер Симеон Рильський. Його протектором у ЗДА є колишній американський дипломат у Болгарії Дж. Е. Ирл.

Своїх плянів на майбутнє він прилюдно не виявляє, і заявив, що не знає, чи в Болгарії вернеться ще колинебудь монархістичний лад. Але він певний того, що населення Болгарії тепер розуміє, що життя за монархії було краще, ніж тепер під комуністичною владою.

ВПЛИВ СИЛИ МОЛИТВИ НА ПРИРОДУ

"А проходячи вранці, побачили дерево фігове, всохле від кореня. І згадавши, Петро говорить Йому: "Учителю, глянь, — фігове дерево, що Ти прокляв, усохло!" А Ісус у відповідь їм каже: "Майте віру ви Божу. Поправді кажу вам: Як хто скаже горі цій: "Порушся та й кинься в море", й не матиме сумніву в серці своєму, але матиме віру, що станеться так, як говорить, — то буде йому. Через те говорю вам: Усе чого ви в молитві просите, вірте, що одержите, й сповниться вам" (Єв. Марка 11, 20-24).

У звязку з цією наукою Христа у Св. Письмі вчені богослови зацікавилися справою впливу молитви на живу природу. Пресвітеріянський священик Франклін Лер і його фундація Досліджування Релігії в Лос Анджелес, Каліфорнія, видали на цю тему книжку п. н. "Да Павер оф Преер он Пленте" ("Сила (впливу) молитви на рослини"). Священик Лер закінчив хемію, а потім став священиком. Він зацікавився спробами д-ра Джозефа Б. Райна з Дюкського університету провірити вплив молитви на рослини. Свящ. Лер проробив 700 експериментів, — 150 осіб молилися над посіяним насінням 27,000 різних родів.

І висліди були незвичайні: насіння, над яким молилися, сходило скоріше й рясніше, а насіння, що над ним не молилися, сходило пізніше, убогіше, або й зовсім не сходило.

При тому вислід залежав також від духової сили людини, яка над насінням молилася: одні впливали своєю молитвою на рослини мало, або відємно — насіння не сходило, і о. Лер. назвав ту відємну духову силу "комуністичною". Експерименти о. Лера були непомильні у відношенні двох мільйонів випадків на один.

Свящ. Лер каже, що ці особи, які в молитві з великою силою додатньо впливають на пророщування рослини, він має записані, й надіється, що вони своєю молитвою над хворими людьми можуть так само мати лікувальний вплив на їхне здоровя.

Ширше про ці справи подає журнал "Тайм" за 13-го квітня 1959 р.

РІВЕНЬ ЖИТТЯ В КАНАДІ ОБНИЗИВСЯ

Минулий фіскальний рік (1958-59) у Канаді закінчився 31 березня ц. р. У своему передбюджетному звіті, — т. зв. "Білий Папір", — міністр фінансів Доналд Флемінґ подав цифри теперішнього господарського стану Канади впорівень до найближчих попередніх років.

Міністр, між іншим, сказав, що в 1958 р. господарський рівень життя в Канаді трохи обнизився, — заробітки зменшилися, а кошти прожитку збільшилися. Дефіцит федерального уряду становив 616,600,000 дол.

На всіх 6,127,000 осіб працездатних 1958 р. було 530,000 безробітних. Ціна на державні облігації (бонди) обнизилася.

З черговим фіскальним роком федеральний уряд підніс податки, і це входить у силу з липнем 1959 р. Особа, що заробляє до 3,000 дол. на рік, буде платити на 1 відсоток податку більше, ніж досі, а від суми понад 3,000 дол., — на 2 відсотки більше. Корпораційний податок на підприємства, що мають понад 25,000 дол. річно, так само піднесено на два проценти більше. Піднесено податки на тютюнових виробах і алькогольних напитках.

ГРАФ ДЕЛЛЯ ТОРРЕ — РЕДАКТОР "ЛЬ'ОССЕРВАТОРЕ РОМАНО"

Хоч ватиканський щоденник "Ль'Оссерваторе Романо" вважається лише "півофіційним" органом Ватикану, однак у дійсності це орган офіційний і найголовніший. Ця його нібн "півофіційність" — це тільки політична покришка, що дає йому право більш свобідно й посвітському висловлюватися. А в потребі є вихід, що Ватикан може сказати: Адже "Ль'Оссерваторе Романо" — це не цілком офіційний орган Ватикану, лише "півофіційний", отже, мовляв, він не завжди може бути точним висловом думки папи.

У політиці такі органи потрібні, і вони мають змогу фактично відіграти більшу ролю, ніж офіційні, бо мають вільніші уста, і їх не звязують такі форми, як у церковно-офіційних органах. Коли офіційно-церковний орган про щось щиріше й вільніше висловиться, то противники звичайно кажуть: "Церковний орган, а він он що виписує, немов світський часопис! Адже вони повинні знати, що вільно світському, це не лицює духовному!"

Отже Ватикан волів вважати свій найголовніший орган лише "півофіційним", а головним його редактором назначив світську особу — графа Делля-Торре. І він тут по суті цілий "бос" пресової справи у Ватикані, хоч директором Пресового Бюро у Ватикані є д-р Лючіяно Казімірі, також світська особа. Як гр. Делля-Торре на своєму становищі пресового лідера заслужився, про це свідчить факт, що папа Іван 23-ій нагородив його високим відзначенням Носильника золотої рожі.

З цієї нагоди греко-катол. "Поступ" (29. 3. 59) писав:

"Через це відзначення редактор делля Торре, як світська особа, став "Членом Папської Родини". Є чутки, що делля Торре дістане інше високе призначення у Ватикані".

МАДЯРСЬКИХ ПОВОРОТЦІВ ЗАСЛАЛИ НА СИБІР

6,000,000 мадярських поворотців комуністична влада Угорщини вислала на Сибор, а значне число увязнила. Таку інформацію в березні ц. р. подав Відділ Людських Прав Організації Обєднаних Держав у Ню Йорку.

По національно-визвольній революції проти комуністичної влади в Угорщині 1956 р., коли Советський Союз цю революцію подавив, у вільний світ утікло коло 200 тисяч мадяр. З того числа в Угорщину назад повернулися 31 чи 21 тисяча втікачів, і там їх тепер арештують, і висилають на Сибір, а майно конфіскують.

МОЛОДЕЧА "ОРГАНІЗАЦІЯ РОЗПУСТИ"

У Ню Йорку поліція викрила молодечу "організацію" що її "ідеологічною програмою" було втягати млоодь у багно неморального життя.

Провідником тієї "організації" був Діблін, що був затаєний під псевдонімом "Роналд Стівенсон". Покищо арештовано десять хлопців і дівчат віком від 10 до 15 років. Сам "Діблін" (Стівенсон), як комендант, мав аж 30 коханок-підлітків! У багно розпусти він втягнув також дві свої кузенки.

Поліція далі закликає родичів більше уваги звертати на виховання дітей.

ДРАМА ""ІВАН МАЗЕПА" Л. СТАРИЦЬКОЇ - ЧЕРНЯХІВСЬКОЇ

З початком цього року Організація Чотирьох Свобід України разом з книгарнею "Говерля" в ЗДА перевидали фотодруком драму Людмили Старицької-Черняхівської "Іван Мазепа". Ця драма була видрукована в Києві 1929 року кооперативним видавництвом "Рух". На першій сторінці книжки є помітка: "Згідно з постановою Вищої Науково-Репертуарної Ради при Відділі Мистецтв Головполітосвіти НКО УССР з дня 1. 3 1927 р. Но. 4680. до вистави по державних театрах дозволено з умовою показати соціяльну ролю Мазепи ближче до історичної правди". Драма має 5 дій і 9 одмін.

Зараз після її появи, чи ще й перед нею, большевицька цензура драму сконфіскувала. Один з емігрантів щасливим збігом обставин мав одного примірника, і вивіз його у вільний світ. Л. Старицьку-Черняхівську большевики розстріляли.

У вільному світі українці аж до повоєнних років (по 2-ій Світ. війні) не знали, що така драма існує. Ширше про цю справу писав Б. Кравців у "Свободі", а з неї статтю передрукував часопис "Наш Клич" (26. 2. 59).

"ДЕ Ж ВАШІ СВЯЩЕНИКИ, ОРГАНІЗАЦІЇ, ДЕ ВАША ПОМІЧ?"

Бувший хворий М. М. пише на сторінках "Вільного Слова" за 4-го квітня цього року:

"Я перебував кільканадцять місяців в Онтарійському Шпиталі для психічнохворих при 999 Квін стріт у Торонті і за той час помітив, що багато тих хворих з-поза українців дістають допомогу від своїх організацій та церков. Не-українці духовники ходять до управи цього шпиталю і вибирають своїх людей... Десятки українців у тому шпиталі, що перебувають по пару місяців, по два, пять і шість років, до речі — здебільша новоприбулі емігранти, не мають ні помочі, ні опіки. За них ніхто не дбає, всі наче їх забули, ні від кого не приходять до них ні листи, ні пакети, ні навіть не відвідує їх ніхто. Я чув нераз, як говорили чужинці: Ви, українці, маєте в Торонті що вулиця то партія, організація або церква - і де ваші священики, організації, де ваша поміч?"

НОВІ ДОСЯГНЕННЯ В БОРОТЬБІ З СЕРЦЕВИМИ НЕДУГАМИ

Багато серцевих недуг спричинюються неправильним обігом крови, родимим дефектом серцевих органів, а також усякими хворобами. У багатьох випадках можна було врятувати хворого від смерті за допомогою операції серця, однак такі операції досі вважалися за неможливі. А ось недавно в ЗДА винайшли спеціяльні помпи, що успішно заступають серце, коли його оперують.

Безнадійно-небезпечними для життя вважалося скреплення крови, — кров збивається у грудки, що неминуче кінчалося смертю недужого; це так званий "серцевий удар" (серцева атака). Але недавно винайшли спеціяльний лік, який називається "плазмін", що назад розріджує ці грудки згуслої крови, і це хворого рятує від серцевого удару.

Уже винайшли також успішний лік — "хлоротіасайд" — проти високого тиску крови.

ГОЛОВА ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ УГПЦК НА ВІДВІДИНАХ ГРОМАД ПІДВАНКУВЕРСЬКОЇ ОКРУГИ

У днях 31 січня — 11 лютого ц. р. Громади Підванкуверської Округи мали велику честь вітати в себе Дорогого Гостя з далекого Вінніпеґу — Голову Президії Консисторії УГПЦ в Канаді о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука.

Не зважаючи на далеку дорогу та на багато інших важливих обовязків, що лежать на плечах Голови Президії Консисторії, о. Д-р С. В. Савчук знайшов час і можливість відвідати цю віддалену новостворену Округу і проповіддю Слова Божого, закликами, цінними порадами та розмовами з окремими громадянами причинився у великій мірі до скріплення й розбудови Громад.

Під час своїх відвідин о. Д-р С. В. Савчук, як правдивий Слуга Божий і слуга народній, докладно цікавився всіма ділянками нашого церковного, громадського, а почасти й приватного життя, не лишаючи нічого без відповіді чи без потрібної поради. Маючи довгий 40-літній досвід в розбудові нашої Церкви в Канаді, він щедро ділився своїм досвідом і знанням з Управами й членами наших молодих Громад та з їх молодим о. Настоятелем. За все це Громади Підванкуверської Округи складають Голові Президії Консисторії своє велике признання й сердечну подяку, а також запевнення, що ці Громади прикладають усіх зусиль, щоб його побажання сповнилися в недалекому часі — щоб усі Громади Округи незабаром стали сильними, самостійними Громадами.

Відвідини Громад Сходу.

Хоч наша Округа становить одну духовну цілість, маючи одну Окружну Раду й одного Настоятеля, все ж таки географічно вона поділена на Громади сходу й заходу. Між крайніми східньою й західньою Громадами лежить проміжжя 250 миль. Відвідини о. Д-ром С. В. Савчуком почалися від Громад сходу, бо саме там замешкує Настоятель і там же на 1-го лютого була скликана нарада представників усіх Громад.

Прибув о. Д-р Савчук до Ванкуверу в суботу 31-го січня, погідного соняшного дня (який уже заносив недалекою весною) літаком, що вирннув з-поза засніжених гір, й приземлився на залитому сонцем летовищі. Зустрічали о. Д-ра й Добродійку о. Григорій Удод з дружиною.

Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, бувши військовим капеляном канадської армії, не раз відвідував Ванкувер і околиці, і він добре обзнайомлений з кліматичними умовинами цього краю, але й тепер був здивований, бо дивуватися справді було чому: залишаючи Вінніпеґ з температурою біля 30 ступенів холоду, вони зустріли Ванкувер з температурою біля 50ст. тепла...

По дорозі до Чиливек о. Д-р Савчук у супроводі о. Григорія й добродійки Лесі відвідали укр. школу при Громаді Св. Ап. Петра й Павла в Ню Вестминстер та оглянули будинок, що його ця Громада має на меті придбати для свого вжитку, а за дальших дві години, переборовши численні викрутаси місцевих шляхів, Високодостойний Гість і господарі автом прибули до Чиливеку. Тут не, зважаючи на цілоденну подорож, о. Д-р Савчук провів увесь вечір в розмовах з головою Громади п. Скрипником та багатьма іншими членами Громади.

Другого дня в неділю в гарно прибраній залі народнього дому ім. Т. Шевченка відбулася Соборна Служба Божа, яку очолював о. Д-р Савчук. Йому сослужили о. Григорій Удод — настоятель Округи, й о. Іван Гикавий. Заля нар. дому була переповнена членами й прихильниками місцевої та сусідніх Громад, а також делегатами всіх Громад Підванкуверської Округи. Під час Служби Божої о. Д-р Савчук сказав глибоко-повчальну пересипану багатьма прикладами, проповідь про боротьбу двох світів — світу атеїзму проти світу Божої Правди. „Світ атеїзму", сказав Достойний Гість, „трактує окрему людину як бездушне створіння, невідомо ким і для чого створене і, виходячи з того, безжалісно використовує людину і знищує її, коли вона не дається використати, або не може більше бути придатною. Натомість християнський світогляд навчає, що людина створена на образ і подобу Божу, є сама собою обектом найбільшої уваги й любови, і тому в християнському світогляді заповідь любови до людини утотожнена з заповіддю любови до Творця і вона поставлена в основу всіх інших заповідей". На закінчення цієї повчальної проповіді, яку вірні прослухали з великою увагою, о. Д-р С. В. Савчук звернувся до присутніх з надхненним закликом: „Будьмо людьми! Будьмо творіннями, достойними нашого Вічного Небесного Творця, і поступаймо у своєму житті так, як повинні поступати Люди, створені на образ і подобу Божу!"

По Богослуженні Настоятель Округи о. Григорій представив вірним Високодостойного Гостя, як невтомного Каменяра, „що ввесь труд, увесь вік свій віддав у незломнім завзятті" у боротьбі за честь свого народу і його Св. Православної Церкви, і пройшовши тяжкий, повний боротьби й невтомної праці 40-літній шлях, дякуючи Господеві, почувається здоровим і сильним духом та готовим далі себе посвячувати цій великій справі. Співом „На Многії Літа" Високодостойному Гостеві закінчилася ця урочиста Служба Божа.

Потім всі присутні, що їх було біля 200 осіб, перейшли до великої, новозбудованої хати голови Окружної Ради п. Мирослава Григірчука, де о. Д-р Савчук в асисті о. Григорія довершив урочистого Чину Посвячення цієї хати. Десятки людей, з запаленими свічками в руках та зі сльозами зворушення в очах приглядався цій небуденній в цих околицях події, а інші десятки стояли навколо хати, яка всіх не змогла примістити. Знову, після скінчення Чину Посвячення, о. Д-р Савчук, звертаючись до Господарів хати, коротким словом щиро поздоровив їх з цієї нагоди та вказав, що це дійсно великий приклад, якого повинні наслідувати всі православні християни. Зворушені до сліз Господарі в свою чергу сердечно дякували о. Д-ру С. В. Савчуку, о. Настоятелеві та всім гостям, і запросили всіх до себе на обід.

Господарем обіду був секретар Окружної Ради п. Іван Крепякевич, який, привітавши всіх гостей, слідуючим попросив до привіту голову Громади Св. Димитрія в Чиливек — п. Івана Скрипника. Далі вітали Господарів представники Громад, які входять в Округу: від Громади в Порт Алберні — голова п. Іван Фостій, від Громади у Вікторії - голова п. Степан Мойсюк, від Громади в Ню Вестминстер — голова п. Іван Коропотницький, від Громади в Мишин Сити — секретар п. М. Стефюк.

Опісля коротко привітав Господарів Настоятель Округи о. Григорій Удод. Він представив Господарів хати як справді жертвенних, щирих, відданих Рідній Церкві членів, та побажав їм на багато років в щасті й здоров'ї проживати в новопосвяченій хаті. „Хай і ця ваша хата буде такою ж гостинною для кожної доброї людини, для кожного свого брата у Христі, як були всі ваші попередні хати, як були й залишилися гостинними ваші правдиві християнські серця, Дорогі Господарю й Господине!" — закінчив свій привіт о. Григорій.

Далі о. Григорій коротко представив о. Голові Консисторії всіх присутніх делегатів від інших Громад та підкреслив їхні великі зусилля в розбудові нашої Церкви. З нагоди посвячення новозбудованої хати була також проведена збірка на потреби місцевої Громади, яка у висліді дала 365 дол.

При кінці обіду господар попросив до слова Високодостойного Гостя о. Д-ра С. В. Савчука. У довшому слові о. Д-р Савчук накреслив 40-літній шлях розвитку УГПЦК та підкреслив потребу далі всіма силами розбудовувати свою Рідну Церкву, яка вчить нас Вічної Божої Правди, зберігає нас від асиміляції, а також виховує на добрих громадян вільної країни, в якій ми живемо.

По обіді до вечора відбувалися ділові наради представників усіх Громад Підванкуверської Округи, на яких Всеч. о. Д-р С. В. Савчук порадами й інформаціями допомагав делегатам і о. Настоятелеві розвязувати поточні справи. Особливо було радісно довідатися, що Провід нашої Церкви не забуває за своїх вірних у віддаленій Британській Колумбії, й має на меті з початком вересня прислати сюди ще одного священика й тим самим створити з теперішньої однієї Округи — дві. Це, безперечно, сприятиме у великій мірі розвиткові церковного життя цих околиць.

(Докінчення буде)

ОГУ.

З ОКРУГИ ШІҐО, САСК.

Фовм Лейк. — З половини березня ц. р. тут відкрито Рідну Школу для українських дітей. Учить п. Миколай Дметричук. У школі навчаються понад пятдесятеро дітей.

Шіґо, Саск. — У неділю 22 березня ц. р. в місцевому українському народньому домі відбулося Шевченківське Свято. На гарно удекорованій сцені виступав мішаний хор з Шіґо і діти укр. та недільної шкіл. Доповідь сказав Всеч. о. Б. Яковкевич. Заля була цілком заповнена.

Пятниця 27 березня — це також памятний та гарний день для Шіґо. В українській православній церкві Св. Духа того дня відбулася Служба Божа з участю трьох священиків: о. П. Зубрицького з Ґаєс, о. П. Бублика з Тідору і о. В. Слузаря з Канори. Парох, о. Б. Яковкевич, узяв на себе обовязок диригента хору. Всечесні отці та їх родини відбули того дня свою особисту Св. Сповідь і Причастя. Одночасно це була Св. Сповідь для місцевих дітей, молоді та й старших. Численні присутні в церкві з увагою і з користю для себе вислухали гарних наук і вияснень священиків-гостей.

ІНСІНҐЕР, САСК.

Шевченківське Свято відбулося 29 березня о 8 год. вечора, в українському народньому домі,—спільно Православною Громадою Св. Духа і Громадою Св. Ап. Петра і Павла в Інсінґер.

Свято відкрив вступним словом учитель недільної школи п. В. Доменко. Мішаний хор під управою п. З. Мороза розпочав святкову програму співом „Заповіт"; добродійка К. Бублик зворушливо продеклямувала „Розрита Могила"; хор заспівав „Могила"; дует „Зоре моя" виконали п-ні Гнатюк і Молдован; жіночий хор відспівав „Умер батько", — солірувала

п-ні В. Думенко; „Поклін Тарасові" виконали в супроводі ґітар діти недільної школи; чоловічий хор заспівав „Ой чого почорніло зелене поле"; п-ні Равлик заспівала „Ой одна я одна"; запрошений гість з Йорктону п. Ів. Пишка надзвичайно гарно продеклямував „Україно". Потім мішаний хор заспівав „Учітеся брати мої". Змістовний реферат про життя й творчість Т. Г. Шевченка прочитав запрошений з Йорктону аптекар п. С. Пернаровський.

У другій частині програми взяли участь діти недільної школи, і вони чудово виконали інсценізацію „Вінок на могилу Т. Г. Шевченкові", яка зворушила присутніх. По відспіванні національного гимну керуючий програмою п. В. Думенко подякував дітям недільної школи, хористам, о. диригентові і всім присутнім за звеличення памяті Т. Г. Шевченка.

Без сумніву, Шевченківське Свято надовго залишиться в серцях присутніх, що так чисельно прибули на нього.

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ
Рочестер, Алта.

У суботу 14-го лютого 1959 р. в Рочестер, Алта., чисельна громада сусідів, знайомих і родини несподівано з'їхалися о 8 год. ввечері до народнього дому в тій же місцевості. Прибули гості і з дальших околиць — з Бонвил і Беліс, щоб належно відзначити Ювілей 25-ліття п-ва Михайла і Параски Андричів.

Господарем цього вечора був п. Олександер Козяр. Шановний господар запросив усіх присутніх сідати за столи, на яких були вже злагоджені смачні страви; п. Олександер Козяр поінформував присутніх — з якої нагоди з'їхалися, під гучні оплески було зустріто шановних Ювілятів, які засіли за святково прибраний стіл.

Старшими дружбами були п. Ляховецький і п-ні Ляховецька (обоє живуть тепер у Бонвил).

Програму Ювілею започатковано молитвою, що її проказав Всеч. о. П. Блажук, і він поблагословив страви.

Пан Ляховецький, як старший дружба, який знає п-ва Михайла і Параню Андричів ще здавна, попросив присутніх випити тост за здоровя Ювілятів.

Потім попросив до слова о. П. Блажука. Духовний отець у своїй науці вказав на те, яку істотну ролю відограє в християнському подружжі наша українська родина — чоловік і жінка; у тому ж і вказав на Ювілятів,—що ця родина повністю присвятилася для чеснотної праці родини і взагалі для своїх нащадків; о. Петро побажав п-ву Андричам найкращих успіхів у майбутньому, щоб Господь Бог дозволив дочекатися в повному щасті і адорові ще й „Золотого Ювілею" і Божого благословення. — Усі присутні заспівали „Многії літа".

Пан Ляховецький, як давній знайомий, розповів про минувше п-ва Андричів, вказав на них, як на подружжя, що служить гарним прикладом не лише своїй родині, але й іншим. „А особливо, це Ювілейне весілля має ще своє родинне історичне значення, бо ж п-ні Ляховецька була дружкою п-ва Андричів у той час, як вони вінчалися".

Далі, господар п. О. Козяр вручив цінний дарунок від імені Церковної Громади з Вестлок, а далі слідувало вручення дарунків Ювілятам від родини і приятелів.

Ювілятн щиро дякували всім присутнім за їх щире відношення і пошанування їх урочистим Ювілеєм.

П-во Андричі походять з української православної родини з Буковини. Михайло Андрич приїхав у Канаду ще перед І. Світовою війною молодим хлопцем, а в рідному краю мав брата, який був українським православним священиком на Буковині.

П-во Андричі відзначаються особливою прихильністю, мають приємну вдачу і лагідний характер; вони свідомі українці і щирі православні християни; постійно були членами Української Православної Церкви. Вже пару років як Михайло Андрич з дружиною активно належали до Церковного Заряду в Вестлок. Цього року п. Михайло Андрич сповняє обовязки писаря УГПЦерковної Громади, а п-ні Параня Андрич також активна і щира працівниця в церковному і народньому організаційному житті.

Господь Бог обдарував їх хорошими дітьми, які отримали належне християнське виховання від своїх родичів.

Цього вечора не забули й за нашого духового сіяча „Вістника" і зібрано для нього 8.10 дол.

В.П. Жертводавцям щира подяка, а Шановним Ювілятам від Господа Бога — щастя і здоровя та Божого благословення і многих літ!

Присутній.

ВШАНУВАННЯ МОЛОДИХ ГРОМАДЯН

Егеззі, Б. К. — У суботу 7-го лютого Українська Греко-Православна Громада Преображення Господнього в Егеззі спеціяльною вечіркою вшанувала своїх молодих, але діяльних членів п-ва Петра й Марію Горинів. У приявності всіх членів Громади й багатьох приятелів з сусідньої Громади в Чиливек о. Григорій Удод відправив Вечірню Богослужбу, на якій пані Марія з хором співала, нічого не підозріваючи, а також п. Петро допомагав присутнім розміститися в місцевій невеличкій залі. У той же час їхній старший синок Степанко прислужував Священикові.

По Вечірні о. Настоятель проголосив, що цього дня сповнилося 10 років подружнього життя п-ва Горинів, і Громада та приятелі з цієї нагоди зібралися помолитися з ними на спеціяльному Богослуженні і вшанувати їх вечерею. Потім о. Григорій відправив Молебня за Шановних Ювілятів, які ввесь час стояли разом, тримаючи в руках запалені свічки — знак теплоти своєї Віри й подружньої вірности. Закінчився Молебень привітальним словом о. Настоятеля та співом „На многі літа" Ювілятам, що його з щирістю й надхненням проспівали всі присутні.

Відразу по скінченні Богослуження вправними руками жіноцтва були дбайливо застелені столи, за якими розмістилися гості, а за головним столом — Ювілятн, їхні дружби й члени родини. Під час вечері теплим словом привітав Ювілятів голова Громади п. М. Стефюк, згадавши, що п-во Горини хоч молоді ще люди, але пройшли вже тяжкий життьовий шлях — спершу на тяжкій невільничій праці в Німеччині під час останньої війни, далі — в таборах на скитальщині: шість років пробули в Англії, де й зустрілися та повінчалися; 1954 р. п-во Горини прибули в Канаду, спершу один рік перебували на праці на фармі п. Пантелея Цівника в Ервенгтон, Саск., а від 1956 р. напостійне поселилися в Егеззі, де завжди були зразковими громадянами та свідомими українськими патріотами. На таких же добрих християн і свідомих патріотів п-во Горини виховують своїх двох синів — Степанка й Богданка; п. Петро Горин є від років скарбником Громади, а з минулого року — головою Комітету Рідної Школи для Громад в Чиливек-Егеззі, а пані Марія — добра співачка й діяльна сестриця при Громаді. „Нехай Господь посилає нам побільше таких громадян, а цих, що послав, нехай зберігає на многії літа!" — закінчив свій привіт п. Стефюк, а всі присутні ще раз проспівали „Многоліття" Ювілятам.

Після привіту голови Громади вітали Ювілятів дружби, члени родини, а також багато інших приятелів, одночасно підносячи їм цінні дарунки.

На заклик о. Григорія була проведена з цієї нагоди збірка на пресовий фонд „Вістника", яка принесла суму $17.50, після чого о. Григорій подякував жертводавцям та ще раз побажав Ювілятам у щасті, мирі й любові проживати на Многії Літа! Співом „Де згода в родині" закінчилася ця мила, товариська вечірка. **Гість.**

Пильнуйте, щоб „Вістник" був у кожній родині вірних нашої рідної Церкви!

ІКОНИ

Число Ікона

ЄВАНГЕЛИСТИ
2½"x3¾"

Число	Ікона
3027	Св. Іван
3058	Св. Матвій
3059	Св. Марк
3060	Св. Лука

Штук	Ціна
100	1.50
50	1.00
25	.60
2	.05

(2"x4")

Число	Ікона
E/6003	Ісус Добрий Пастир
E. 6006	Христос Стукає до дверей
6010	Свята Родина
E/6025	Ісус Христос Сіяч
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом
6027	Тайна Вечеря
E/6029	Богородиця Постійної Помочі
E. 6042	Св. Іван Христитель
6053	Св. Ап. Петро
6054	Св. Ап. Павло
E 6059	Ісус Христос і діти
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду
E/6073	Різдво Христове
6074	Свята Родина
E/6090	Пресвятая Тройця
E 6091	Розпяття
E 6128	Воскресення
E/6146	Воскресення
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці
	Хрещення Господне

Штук	Ціна
100	.95
50	.60
25	.40
3	.05

ІКОНИ З МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні	Посріблені з позол. Віночком (німб)	
2 x2⅞	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2⅞"x3¼	3.10		6.25
3⅞"x4¼	4.75	1	7.75
4¼"x5⅞	6.25		10.75
5⅞"x6¼	7.75	Спаситель	14.00
6¼"x7⅞"	12.50		18.50
8¼"x10⅞"	15.50		23.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛАЖЕННОЇ ПАМЯТІ о. П. АРХАНГЕЛЬСЬКИЙ

Ділимося сумною вісткою з усім громадянством, що у віаторок 24 березня 1959 р. о 10 год. вечора упокоївся Настоятель Української Греко-Православної Парафії Св. Покрови в Монтреалі о. Петро Архангельський на 71 році життя.

Висловлюємо свої найщиріші співчуття Пані Добродійці Марії Архангельській та всій родині Покійного. — Канадська земля нехай буде Йому пером.

Вічна Йому Память!
За Парафію Св. Покрови:
Прот. Є. Чижів.
М. Жовтоніжка, голова.
І. Замоздра, секретар.

БЛ. П. МИХАЙЛО МОЙСЕЙ

У Сен-Бонифас у лікарні закінчив 28 березня життя Михайло Мойсей з Транскони, Ман.

Ще пізно восени занедужав на серце. Однак він не піддавався слабості, лежав то ходив, аж вкінці мусів піти до лікарні, і там помер.

Прожив 85 літ. Народився в с. Ганушівцях, пов. Станиславів.

1918 р. приїхав у Канаду, до Транскони. Тут працював у сієнарських робітнях аж до часу, коли його звільнено. Тут збудував собі хату і в ній, з родиною, проживав до смерті.

У 1926 р. спровадив з рідних сторін дочку Марію, а 1930 р. — дружину. Його дружина Марія померла 17-го липня 1958 р.

Оплакують його: донька Марія Матерацька, зять Кароль і дві внуки: Гелен Стефанюк і Дороті Матерацька. Був почесним членом Т-ва Взаїмна Поміч; був членом Української Православної Громади Всіх Святих у Трансконі і Т-ва ім. Т. Шевченка в цім місті.

Похорон відбувся в середу 1-го квітня. При Послідним Цілуванні на заклик свящ. Є. Грицини учасники Похорону зложили 18 дол., що розділено на місцеву церкву 12 дол. і на Богословську Школу 5 дол.

Поховано його на міськім цвинтарі в Трансконі.

Нехай земля буде Йому пером!

Г. Р.

БЛ. П. МИХАЙЛО БУРТНИЙ

Гемилтон, Онт. — У середу 25 грудня 1958 р. на удар серця упокоївся в Бозі Михайло Буртний, проживши 63 роки.

Покійний народився в селі Шепівці, повіт Заліщики, від батьків Томи і Ярини Буртних, 9 січня 1895 р. У Канаду прибув молодим хлопцем 1913 р. Від 1929 р. Покійний постійно жив у Гемилтоні, і останніх 17 років працював в Інтернешенал Гарвестер Компані. Перша дружина Покійного померла 1946 р. а двома роками пізніше Михайло одружився з удовою панею Александрою Пелеховською, з якою прожив 10 років. Покійний був членом Української Православної Парафії Св. Володимира в Гемилтоні.

Величавий Похорон відбувся в понеділок 30 грудня при великім числі людей. Похорон відправив о. Прот. В. Федак.

Покійного відпроваджено на місце Вічного Спочинку на цвинтарі „Вудленд" у Гемилтоні. Дяками були Іля Данилюк і Мих. Павлишин.

По Похороні всі були запрошені на обід у парафіяльній залі, який видала вдова покійного Александра. Під час обіду Впреп. о. В. Федак сказав слово про значення нашого церковного органу „Вістник", і просив присутніх скласти свої дари на „Вістник" і на місцевий журнал „Наша Громада", як Невянучий Вінок на пам'ять покійного Михайла Буртного. Збірка принесла 58 дол., і з цього 24 дол. призначено на „Вістник". Збіркою зайнялися пп. С. Сорока й М. Павлишин.

Пожертви зложили слідуючі:

По 5 дол.: Єфрозинія Іванчук, Іван Ковалик, Віктор Буртний.

По 2 дол.: Марія Николюк, Віра Ананіч, Л. Кликотюк, П. Фарбатюк, С. Кудринський.

По 1 дол.: І. Кубрак, Марія Николюк, Д. Кульпака, Віра Горняк, Анна Мацинська, Ф. Слізик, Вікторія Годик, Настя Горій, Домна Селенюк, Марія Сторощук, Марія Гальчевич, А. Шеремета, Катерина Ковальчук, Катерина Кішкан, панство Рошко, п-во Гусак, М. Шеремета, З. Калинюк, п-во Бичковські, М. Савчук, Рахиля Романюк, Анна Станіцька, Лойд Джарвис, С. Мілер, Настя Юркевич, В. Юркевич, п-во Козарюк, М. Фарбатюк, Н. Менінсон, Н. Свидовецький, Г. Пасека, Ілля Козуб, Варвара Логин, пані Панчишак, М. Дмитрусь, Теод. Олексюк.

По 50 ц.: Марія Олександир, Мих. Кінаш, Катерина Руда, І. Мойсюк; по 25 ц.: пані Козуб, В. Юркевич.

ВП Жертводавцям сердечна подяка! Покійного нашого парафіянина бл. п. Михайла Буртного нехай прийме Милосердний Господь до Свого Небесного Царства. Вічна Йому Память!

о. Прот. В. Ф.

ПОДЯКА

Цим висловлюємо нашу щиру подяку Впр. о. Прот. В. Федакові за Похоронні Відправи та за зворушливу проповідь на Похороні нашого мужа й батька — бл. п. Михайла Буртного. Складаємо гарячу подяку всім тим, що брали участь у Похороні та потішали нас у нашому горі.

Нехай Господь нагородить всіх Вас добрим здоров'ям!

Дружина Александра й син Михайло.

БЛ. П. ВАСИЛІЙ ІЛЬЧУК

Вакав, Саск. — 2-го квітня 1959 р. вранці рознеслася сумна вістка, що на серцевий удар нагло помер о 3 год. ранку бл. п. Василій Ільчук.

Покійний народився 64 роки тому в селі Веренчанці, повіт Заставна на Буковині. Молодим хлопцем приїхав у Канаду в 1912 р. і працював, де тільки міг працю отримати. В 1920 році одружився з Мафтою Луцюк, і обоє починають тяжку працю на фармі. Господь посилає їм діточок, яких мали 7, тобто 5 синів і 2 доньки. Один син помер маючи несповна пару років.

У пятницю 3-го квітня в похоронному заведенні місцевий парох Всеч. о. Юрій Туржанський відслужив Панахиду, а в суботу 4-го квітня при великому здвизі людей відбувся Похорон зо Службою Божою. Під час Служби Божої о. Парох виголосив глибокозмістовну проповідь, що зворушила всіх учасників до сліз.

При Послідньому Цілуванні на заклик о. Пароха зібрано на Невянучий Вінок 52 дол., і розподілено: 16 дол. на Служби Божі, 11 на „Вістник", 10 дол. на місцеву церкву, 10 дол. на будову нової Колегії у Вінніпегу, та 5 дол. на „Укр. Голос".

Покійний лишив горем прибитих дружину Мафту, 4 сини, дві доньки, брата Дмитра у Вакав та велику близьку й дальшу родину, як також 7 внуків.

Похоронну Відправу звершив Всеч. о. Юрій Туржанський з дяком Василем Магусем. Тлінні останки спочили на Православному Цвинтарі у Вакав. Нехай Всемилостивий Господь прийме душу слуги Божого Василія у Свої Небесні Оселі. Вічная Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. СТЕФАН ОЙСТРИК
Поминальне Богослуження

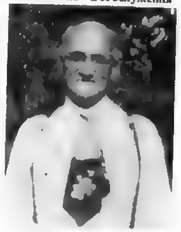

Айтуна, Саск. — 21 лютого ц. р. в українській православній церкві Свв. П. і П. в Айтуні, Саск., (фарми), парох Айтунської Округи о. М. Коленич відправив Поминальне Богослуження за бл. п. Стефана Ойстрика, який упокоївся 11-го січня 1959 р., проживши 86 років. Похоронні Богослужби звершив о. І. Швець Парох Роблинської Округи, 15-го січня ц. р. при великому здвизі народу.

Бл. п. Стефан приїхав з своєю дружиною Ахтіною в Канаду з Буковини 1899 р. і поселився на фармі в околиці Райн, Саск., де він і прожив до смерті. Його дружина упокоїлася 1955 року.

Останні пять років бл. п. Стефан жив у дочки й зятя — Анастасії і Василя Метичуків, а перед тим в іншої дочки й зятя — Марії і Івана Боднариків. Полишив він у смутку трьох синів: Василя, Георгія і Николая; пять дочок: Зою Вакарчук, Анну Сайфир, Марію Боднарик, Анастасію Метичук, Аксану Беднар; 36 внуків і 22 правнуків.

На поминальному обіді в п-ва Метичуків зложили по 2 дол. на Невянучий Вінок, Покійному, на прохання о. М. Коленича, слідуючі присутні: Н. Ойстрик, П. Ойстрик, Ів. Боднарик, Г. Ойстрик, В. Вакарчук, А. Сайфир, В. Метичук, М. Демчинський. По 1 дол.: О. Рурак, М. Бойчук. По 60ц.: В. Прокопець. — Разом: $18.60. З того на клішу $4.50, а на „Вістник" $14.10.

ВД. Жертводавцям щира подяка! А покійного Стефана нехай Господь прийме до Себе. Вічна Йому Память!

о. М. Коленич.

БЛ. П. ТИМОФІЙ ДИШКО
Поминальне Богослуження

Гефорд, Саск. — 21-го лютого 1959 р. в місцевій українській греко - православній церкві відбулося Поминальне Богослуження за блаженної памяті Тимофія Дишко — в сороковий день по його смерті.

Покійний Тимофій народився 5-го травня 1889 р. в Україні, а помер на удар серця 13-го січня 1959 р. в містечку Гефорд, Саск., де був і похований на церковному цвинтарі.

Покійний був православним християнином та зразковим батьком родини.

Після Поминального Богослуження відбувся обід в домі пані Т. Дишко при великій участі родини і приятелів Покійного.

Після обіду о. Яків, згадуючи Покійного як бувшого доброго члена місцевої парафії та передплатника української преси, попросив присутніх зложити на пресовий фонд, що присутні й зробили, склавши $27.50.

По $1.00: І. Карплюк, Д. Симчич, І. Павлуш, пані Т. Дишко, А. Котелко, пані А. Котелко, А. Бодак, Д. Барабаш, Г. Бартко, В. Огенчук, О. Гальковнч, М. Куна, М. Гнядий, В. Москалик, Ю. Дишко, пані М. Смитанюк, І. Килюк, В. Лозовчук, В. Симчич, пані В. Огенчук, М. Федиш, В. Габриш, С. Дишко, Ю. Ощипок, пані М. Килюк. А. Дрозд. По 50 ц.: С. Лесько.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а покійному Тимофієві Вічная Память!

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛИНА СОРОХАН

Кагвин, Алта. — 18-го січня 1959 р. в лікарні в Ту-Гилс, Алта, упокоїлася бл. п. Василина Сорохан, проживши 81 рік.

У Канаду приїхала з чоловіком і дітьми Олексою та Марією з села Назірна, Коломийського повіту, Україна, 1902 р. В околиці Сонленд, Алта, тяжкою працею набувають собі фарму, а при тому Покійна дуже дбайливо виховувала своїх дітей. Чоловік Покійної помер 1946 року. Дітей у них є семеро: три сини — Гаврило в Йорктоні, Саск.; Олекса в Андрю, Алта; і Іван в Едмонтоні; та чотири доньки: Марія Тулик в Андрю, Алта; Параска Жеден в Едмонтоні, Алта; Анна Голик, у Ту-Гилс, Алта; і Катерина Ткачук в Шандро, Алта. Усі діти подружені, і Покійна залишила 42 внуків та 27 правнуків.

Залишившись 1946 р. вдовою, Покійна перейшла доживати віку в доньки Анни та свого зятя, тобто в п-ва Голиків, і тут в Ту-Гилс вона й заснула в Бозі у святу неділю — 18 січня.

Панахиду о. Андрій Тетеренко відправив 21-го січня о 8 год. вечора, а 21-го січня вранці пок. Василину перевезено до української православної церкви в Кагвин, і за неї відправлено Службу Божу; правили два священики — о. А. Тетеренко з Ту-Гилс і місцевий парох о. С. Столярчук.

При Послідним Цілуванні зложено на прохання о. Пароха $14.50, з чого за згодою родини призначено 4.50 дол. на „Вістник" і 10 дол. на місцеву церкву. Син Іван окремо зложив 5 дол. на клішу й пересилку.

Покійну похоронено на цвинтарі в Кагвин біля могили її мужа. По Похороні родина запросила учасників на поминальний обід, що відбувся в домі п-ва Голиків.

Жертводавцям - щира подяка! Душу покійної Василини нехай Всемилостивий Господь прийме до Себе — там, де вже немає ні болю, ні журби, ні скорботи, а життя вічне. Спи, дорога Сестро, а канадська земля буде Тобі пером!

Вічна Їй Память!

Іван Рахмістрюк.

БЛ. П. ЮРІЙ БЗОВИЙ

Келгарі, Алберта. — У четвер 19-го лютого ц. р. рознеслася сумна вістка про наглу смерть бл. п. Юрія Бзового. Справді, яке непевне наше життя! Сьогодні живемо, а завтра немає нас між живими...

Покійний Юрій прожив 70 років. Народився він у селі Бридок на Буковині, З. У. До Канади прибув 16-літнім хлопцем Короткий час жив у Гардентон, Ман. В 1905 р. прибув до Принс Алберт, Саск. Там він працював, доробляся, одружився та продовж довших літ провадив крамницю „Дженерал Стор".

В 1939 р. пок. Юрій з дружиною Анною й родиною перебрався до Келгарі, де жив до смерті. У Келгарі, між іншим, був власником фірми „Мид Вест Дистрибюторс."

Він оставив дружину, три доньки — Марію Салі, Соню Стір і Савелю в Келгарі та сина Василя, одруженого в Летбридж, Алта., брата Михайла в Принс Алберта, Саск., сестру Анну в рідному краю і три внуки.

Як у Принс Алберт, так і в Келгарі пок. Юрій вів своє життя зразково, як православний християнин. Він був добрим мужем своєї любої дружини, добрим батьком дітей. Діти мають середню освіту й добре виховання. Покійний був свідомий, віруючий, жертвенний. У згаданих місцевостях він був членом Церковних Громад, також був у складах церковних управ. Між іншим був він довголітнім передплатником „У. Г." й „Вістника" Як усіх наших батьків-піонерів на Канадійській землі, так і життя нашого пок. брата Юрія було важке й незавидне На старші літа, коли можна б було зажити кращим життям, він несподівано відійшов у вічність Така Божа воля...

У понеділок 23-го лютого ввечері в похороннім заведенні в присутності багатьох людей була відслужена Панахида Отець парох також виголосив похоронну проповідь. На другий день, 24-го лютого, о год. 10 ранку в укр. гр.-прав. церкві Св. Володимира була відслужена Служба Божа й Похоронне Богослужения. Служили два священики о. Прот. М. Фик, настоятель Катедри Св. Івана в Едмонтоні, й о Прот. А. Хруставка місцевий парох. Обидва отці виголосили змістовні похоронні проповіді. Не зважаючи на те, що це був день праці, церква була заповнена людьми з Келгарі та інших околиць. Співав церковний хор під управою пані Надії Кобильник. Тлінні останки пок. Юрія спочивають на кладовищі „Квінс Парк Семетрі".

По Похороні, в місцевій церковній залі відбувся поминальний обід, який помогли приготовити членкині Жін. Товариства. Старша доня Марія Салі від усієї родини подякувала оо. Пюрохам і всім приявним за прибуття, прислугу, розраду в горі та за щирість. З нагоди Похорону на Невянучий Вінок зібрано $44.90 і призначено на місцевий фонд, а від родини Покійного зложено пожертву на пресовий фонд 10 дол. на „У. Г." і 10 дол. на „Вістник".

І так несподівано відійшов від нас у вічність один з діяльних, старших і заслужених членів — бл. п. пок. Юрій По-людськи кажучи, відійшов він не з порожніми руками. Його тиха, однак корисна праця незабутня, багата... І до нього можна примінити слова Св. Ап. Павла: „Я боротьбою доброю боровся, дорогу закінчив, віру зберіг".

Вічная Йому Память!

о. А. Х.

БЛ. П. МИХАЙЛО ПРОЦИШИН

Горлиц, Саск. — 3-го березня 1959 р. в лікарні в Йорктоні упокоївся бл. п. Михайло Процишин, проживши 67 років. У місцевій парафії нашої Св. Церкви був він членом і фундатором.

Бл. п. Михайло народився 1892 р. в с. Дорошівцях на Буковині. У Канаду приїхав 1910 р., і життя своє провів на фармі. Покійний був лагідної вдачі, багато попрацював при будові місцевої церкви. Полишив він у смутку дружину, трьох синів і дві дочки.

Похоронено Покійного на цвинтарі в Горлиц. Похорон відправив Всеч. о. Дячина. На заклик о. Пароха присутні на Похороні зложили пожертви на Невянучий Вінок Покійному, з чого призначено 20 дол. на Колегію Св. Андрея, а решту на церкву в Горлиц.

Вічная Йому Память!

Учасник Похорону!

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГП ЦЕРКВИ В КАНАДІ
Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

Монтреал, Квe. (Продовження)

Іван Білоніжка	5.00
Пані Бабяк	5.00
А. Бабій	5.00
С.У.Ж.Е.Р.О. Відділ в Монтреалі	5.00
Теодор Цюрко	5.00
І. Ціняйтюк	5.00
А. Хоменко	5.00
І. Дейнека	5.00
А. Дольницький	5.00
А. Герис	5.00
Іван Гайдичук	5.00
І. Геріч	5.00
В. Горобець	5.00
К. Гринів	5.00
Горпинченко	5.00
Михайло Гарбуз	5.00
П. Гришевич	5.00
Михайло Іванишин	5.00
С. Іліка	5.00
І. Кушнірик	5.00
А. Крисюк	5.00
Пані А. Ковальчук	5.00
А. Ковальчук	5.00
Матвій Колотило	5.00
М. Карпів	5.00
М. Ковалів	5.00
І. Коцюба	5.00
Олександер Левицький	5.00
Маркіян Лах	5.00
Микола Михайлюк	5.00
Володимир Мошинський	5.00
Пані Мединська	5.00
І. Маркуш	5.00
Дмитро Мокренський	5.00
Пані П. Осадчук	5.00
Петро Остапчук	5.00
Микола Прокопюк	5.00
Стефан Передерій	5.00
Микола Регуш	5.00
М. Романишин	5.00
Пані К. Сосницька	5.00
П. Самотіс	5.00

Микола Світуха	5.00
Віктор Сидоренко	5.00
Пані Т. Томків	5.00
С. В. Вальдштайн	5.00
Мирослав Випрук	5.00
Ілля Якович	5.00
Пані С. Якимець	5.00
В. Побігушка	4.00
Юрій Трависька	4.00
Т. Борух	3.00
К. Нечай	3.00
Е. Білоус	2.00
Пані А. Білик	2.00
А. Бокій	2.00
Марія Цимбаліста	2.00
А. Чайківський	2.00
Пані І. Дячук	2.00
С. Демосюк	2.00
С. Дедів	2.00
Іван Дургаль	2.00
Марія Гнерів	2.00
І. Герелюк	2.00
М. Гаврилюк	2.00
С. Гавричук	2.00
О. А. Кравченко	2.00
А. Крисоватий	2.00
А. Лукіян	2.00
Василь Левченко	2.00
Іван Підкаленко	2.00
Іван Пухельчук	2.00
Григорій Семенюк	2.00
В. Смоляк	2.00
Галина Сумська	2.00
Яків Ткаченко	2.00
Пані Р. Вінік	2.00
Пані Анастасія Вікарчук	2.00
Пані А. Винничук	2.00
Заміца	2.00
Пані Кобилянська	2.00
Гриць Березький	1.00
Василь Бородуля	1.00
Іван Козачок	1.00
І. Лишик	1.00
Пані Г. Незвиська	1.00
Пані А. Окопна	1.00
Пані В. Турченюк	1.00
Пані Р. Тхір	1.00
Пані С. Ваверчук	1.00
Прихід з Ювілейного Свята в Катедри Св. Софії	428.65
ЕДМОНТОН, Алта Пожертва п. Григорія Г. Фарниш	10.00
КЕКТУС ЛЕЙК, Саск. Пожертва п. Олекси І. Бодиарчука	10.00

КРЕДИТОВА СПІЛКА „С Т Е П"

Річні Загальні Збори Кредитової Спілки „Степ" відбулися в четвер 19-го березня 1959 р. в залі Катедри Пресв. Тройці, 1175 Мейн Стріт Вінніпег, Ман., починаючи о 8 год вечора.

Після звіту урядників і дискусії вибрано до Дирекції, Контрольної Комісії й Кредитового Комітету слідуючих

Дирекція

Голова — Петро Крипякевич
Заст. Голови — Мирослав Кривецький
Секретар — Іван Гаджоса
Директори — Микола Димонт Михайло Кравчук, Григорій Соломон і Всеч. о. Тома Ковалишин
Контрольна Комісія: Йосип Галас Андрій Павлик, Павло Місяк.
Кредитова Комісія: П. Палагнюк, Ярослав Масцюх, Василь Касіян
Управитель: Володимир Гривінський

На зборах ухвалено 4% дивіденди від уділу на рік 1958, як і також 15 відсотків звороту тим, що позичали гроші в кредитівці

Канцелярія Кредитової Спілки „Степ" відчинена кожного понеділка о годині 7.30 увечері.

Пан Володимир Гривінський, управитель, присутний кожного понеділка, й дуже радо подасть Вам усякі бажані інформації та вказівки.

Закликаємо наше українське громадянство вписуватися в члени Кредитової Спілки „Степ". 1175 Мейн Стріт, Вінніпег, Ман.

Іван Гаджоса, секр.

СТАРАЙТЕСЯ ЯКНАЙБІЛЬШЕ ПОШИРИТИ „ВІСТНИК" МІЖ СВОЇМИ СУСІДАМИ І ЗНАЙОМИМИ!

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ТРАВЕНЬ.

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: Гонор, Кенора, Брендон (год. 2 по полудні).
2. Вел. Субота — Служба Божа — Брендон, Кенора, Селкірк (Сповідь).
Свячення Пасок—Тиндал, Сендгил, разом о год. 2 по полудні.
3. Великдень — Брендон 12-та год. вночі, Портедж ля Прері 7-ма год. рано. Кенора 8 год рано Поплярфілд 7 год. рано, Ледвин 10 год. рано. Гонор 6-та год. рано. Поплар Парк 10 год. рано Дуфрост 5 год. рано Транскона 9-та год. рано Плезент Гоум 10.30 рано
4 Світ Понеділок—Стед Божежур.
10. Неділя Томина — Транскона, Тиндал. Брендон (Спільне свяч.)
17 Неділя Мир — Портедж Ля Прері, Кенора, Сулкавт
24 Неділя Розслаб — Транскона Брендон, Сендгил
31. Неділя Самар. — Гонор, Поплар філд, Кенора

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ТРАВЕНЬ

3 Великдень — Служба Божа — Фовм Лейк Про час Посвячення Пасок громади будуть повідомлені своєчасно
4 Світл Понеділок — Шипо Полуднєве
5 Св Вівторок — Коло Мельничуків"
10 Неділя — Коло Куировських"
17 Неділя — Винярд
24 Неділя — Елмор
?1 Неділя — Вишарт
31 Неділя — Коло Федаків
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. П. БУБЛИКА
ТРАВЕНЬ:

3 Великодня Сл. Божа — Інсінгер початок в 8 год. ранку
4 Світ Понеділок — Льорн
5 Світ Вівторок — Тідор за рікою
6 Середа. Юрія — Тідор (місто)
10 Неділя — Інсінгер (Гайвел)
17 Неділя — Інсінгер (Половики)
24 Неділя — Вестбрук
31 Неділя — Тробот
Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. ГРИГОРІЙ УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
ТРАВЕНЬ

1 Велика Пятниця — Чилівек
2 Велика Субота — Ересі
3 Великдень — Чилівек (Утреня) Ню Вестминстер (Служба Божа)
4 Світлий Понеділок — Чилівек
10 Неділя — Вікторія (Храм)
17 Неділя — Ересі
24 Неділя — Ню Вестминстер
31 Неділя — Мишин Сіті

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ТРАВЕНЬ:

1 Вел Пятниця: Винос Плащениці Сіба Біч, 11 год. перед пол
2. Страсна Субота — Ричмонд Парк Сповідь і Свячення Пасок Атабаска 3 год. по полудні Вестлок — 6 год. вечером Баргед — 7 год. вечером Сангудо — 9 год. вечером Вайлдвуд — 11 год. вечером
3. Великдень — Сіба Біч год 5-та рано Вестлок — Велика Вечірня 8 год. вечером
4. Світ Понеділок — Баргед: Атабаска 8.30 год. Всенічна
5. Світ. Вівторок — Ричмонд Парк (Проводи)
10. Неділя Томина — Сіба Біч (Проводи), Вайлдвуд Вечірня і Проводи 7 год. веч
17 Неділя Мир. — Вестлок (Пров.)
24. Неділя Розслаб. — Атабаска. (Проводи).
31 Неділя Самар. — Баргед (Пров.)
Address: Box 551 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. В. АПОНЮКА
ТРАВЕНЬ:

1 Вел Пятниця — Прілейт.
3 ВЕЛИКДЕНЬ. Мус Джо год. 5.30 рано. Ріджайна, 8 год. рано.
4 Світ. Понеділок — Мус Джо
5 Світ Вівторок — Кендіяк
10. Неділя — Ріджайна.
17 Неділя — Прілейт.
24. Неділя — Ріджайна.
31 Неділя — Мус Джо.
Address: 1846 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ

1 Страсна Пятниця — Винос Плащениці Гефорд год. 2; Кридор год. 4
2. Страсна Субота — Свячения Пасок Редфілд 1.30. — Мейфер 3.00 — Білики 4.30; — Гефорд 6.00 веч по полудні.
3. Великдень 12 год ночі в Кридор 9 год. рано в Гефорд
4 Світ Понеділок — Редфілд
5 Світ Вівторок — Мейфер
10 Неділя — Білики
17 Неділя — Кридор
24 Неділя — Гефорд (Писклявці)
31 Неділя — Гефорд
Address: Hafford, Sask., Box 162 Tel. 55

о. Л. ДЯЧИНИ
ТРАВЕНЬ

1 Вел Пятниця Винос Плащениці Врокстон 3 година по пол Йорктон 7 год. веч
2 Вел Субота Свячения Пасок 9 год. веч Сторновей
3 Великдень Свячення Пасок: 12 год. ночі Врокстон 1 год Калдер 3 год Райн 5 год. Мазепа 6.30 рано. Горлиц год. 8 рано Богослужения Йорктон
4 Світ Понеділок — Врокстон
5 Світ Вівторок — Сторновей
10 Неділя — Томина Йорктон
17 Неділя — Мирон Райн
24 Неділя — Горлиц
31 Неділя — Мазепа
Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel 32998

о. Ф. ТРУФИНА
ТРАВЕНЬ

1 Велика Пятниця Винос Плащаниці 9 год ранку — Пайн Ривер 11 год ранку — Етелберт 5.30 веч — Торбен
2 Велика Субота Свячення Пасок 9 год. ранку — Ренвел: 11 год — Гарденг 2 по пол. Боян 4 год. Зелена і (Долі Ривер як домовляться) (Вопл) 6 год. веч Венлав 11.30 ночі Всенічна і Свячення Пасок — Етелберт
3 Великдень 9 год. ранку — Пайн Ривер
4 Світлий Понеділок 9 год. ранку Торбен (по пол. Проводи)
5 Світлий Вівторок 10.30 год. ранку — Гарденг (Проводи)
5 Світлий Вівторок 10.30 год. ранку Гарденг (Проводи)
10 Неділя Томина — Етелберт (Проводи) і Свято День Матері
17 Неділя Мир — Пайн Ривер (Проводи)
24 Неділя — Ренвел (Проводи)
31 Неділя — Боян (Проводи)
Address Box 71 Ethelbert, Man.

о. М. КРИНИЦЬКА:
ТРАВЕНЬ:

1 Велика Пятниця Положения Плащениці Слава (полудиева) о 2.00 годині по пол. Мустора о 4.00 годині по пол. Мирнам о 6.00 годині по пол.
2 Страсна Субота — Слава (полуднева) 10.30 вечером
3 Великдень — Мирнам 5.00 год рано
Лужани — Посвячения Пасок 7.30 рано
Бросов — 8.30 рано
Моркемб — 9.15 рано
Мусідора — 9.45 рано
4 Світлий Понеділок — Бросов
5 Світлий Вівторок — Лужани
6 Середа Св. Вмч Юрія Мирнам
10 Неділя Слава (тиміп) Проводи
17 Неділя — Лужани
24 Неділя — Слава (полуднева) Проводи
31 Неділя — Бросов Проводи
Address: Box 97, Myrnam Alta. Tel. 2

о. М. КОЛЕНИЧА
ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця. Винос Плащениці 10 год рано — Мелвил; 11.30 Фенвуд: 1 по обіді Гудів; 3-та — Айтуна; 4.30 — Габард.
2 Вел. Субота. Свячения Пасок: 12 год. полудне — Мелвил; 1 Фенвуд; 2 год. Гудів; 3 год. Габард.
3. Воскресения Хр. 12 год. ночі — Айтуна
4. Світлий Понеділок — Гудів
5. Світлий Вівторок — Габард
6. Середа Св. Юрія — Фенвуд
10. Неділя — Мелвил (Спільне Свячене)
17 Неділя — Айтуна (Спільне Свячене)
24 Неділя — Гудів (Спільне Свячене)
31 Неділя — Райн (фарми — Проводи)
Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. П. САЦЕВИЧА
ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці:
1 год — Смокі Лейк
2.30 год. — Беліс
4 год. — Давиінг.
2 Страсна Субота — Служба Божа та Св. Сповідь 9.00 год. — Бойн Лейк.
Освячения пасок:
12 год. — Бойн Лейк.
5 год — Стрий.
8.00 год. — Вільна.
3 ВЕЛИКДЕНЬ
12.05 ночі — Спеден
2 год ночі — Давиінг.
4 год. рано — Беліс.
6 год рано — Ворспайт
7 год рано — Служба Божа — Смокі Лейк
4 Світ Понеділок — Вільна
5 Світ Вівторок — Давиінг
10 Неділя — Беліс (Проводи)
17. Неділя — Смокі Лейк Проводи)
24 Неділя — Стрий (Проводи).
31 Неділя — Спеден (Проводи)
6 год. по пол. Вечірня і Проводи в Бойн Лейк
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. СТ. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ:

3 Великдень — Шипмен, початок 10.30 веч в суботу,
Сембург, год. 4 ранку,
Вірдейл, год. 5.30 ранку
Нипавин, год 7.30 ранку,
Калет, год. 9.00 ранку
4 Вел Понеділок — Сембург
5 Вел Вівторок — Нипавин
10 Неділя Провідна — Вірдейл
17 Неділя — Калет
24 Неділя — Нипавин. (окружне свято з участю промовців з Інституту ім. П. Могили.)
31. Неділя — Вірдейл
31 Неділя — Сембург. Вечірня о год. 7.30
УВАГА Починаючи з неділі Томиної в кожній Громаді по Службі відбуватимуться Панахиди на гробах
Address: Box 994. Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ:

1 Велика Пятниця
10 год. ранку — Гилберт Плейнс
1 год. по пол. — Лавфин.
4 год. по пол. — Роркток.
2 Велика Субота. Свячения Пасок:
10 год ранку — Сифтон
11.30 год. — Велий Ривер
12.30 год. — Ешвил
2 год. по пол. — Гилберт Плейнс
3.30 год. по пол. — Дрифтінг Ривер
5.30 год. — Косів.
3. ВЕЛИКДЕНЬ: 11.30 год. ночі — Лавфин.
9 год. ранку — Роркток.
4 Світ. Понед. — Гилберт Плейнс
5. Світ Вівторок — Ешвил.
6 Середа. Св. Юрія — Проводи в Косів
9. Субота — Проводи в Дрифтінг Ривер
10. Неділя Томина — Храмове Свято в Давфині
17 Неділя Мир. — Сифтон.
24. Неділя Роз. — Дрифтінг Ривер.
30 Субота — Проводи в Велий Ривер
31 Неділя — Давфин (Проводи).
Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ТРАВЕНЬ:

1. Страсна Пятниця. (Винос Плащениці) 10 год. ранку — Ґронлид північна: 12 год. Ґронлид коло річки. 2 год. по пол. — Бруксбі.
3. Великдень 12 год. ночі — Бруксбі Служба Божа, і Свячення Пасок. 4 год. ранку, Ґронлид (коло річки) 6 год. ранку, Ґронлид (північна) 8 год. ранку, Мелфорт.
4. Світ. Понеділок — Ґронлид (північ.)
5. Світ. Вівторок — Бруксбі.
10. Неділя — Мелфорт
17. Неділя — Ґронлид (північна)
24. Неділя — Бруксбі
31. Неділя — Ґронлид (коло річки)

УВАГА: Мелфорт і околиця, 10 травня по Службі Божій, спільне Свячене, і Концерт Свято Матери просяться всіх прибути.

Box 1416 Tel. 2070
403 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: Вайта 11 год., Арбака Мик. 1 год., Арбака П. і П. 2 год., Сірко 4 год., Сандави 6 год.
3. ВЕЛИКДЕНЬ: Свячення Пасок: Сеньків 12 год., вночі; Арбака Мик. 2 год.; Арбака П. і П. 3 год.; Сірко 5 год.; Сандави 6.30; Вайта 8 год. Служба Божа і Свяч. Пасок.
4. Світлий Понеділок — Сеньків
5. Світлий Вівторок — Сандави
10. Неділя — Сірко
17. Неділя — Вайта
24. Неділя — Арбака П. і П.
31. Неділя — Арбака Миколая

Address: Box 46, Vita, Man. Tel. 21.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: 10 год. рано — Гаєс. 1 год. по обіді Норквей 4 год. по пол. — Арран. 7 год. вечора — Вайтбіч
2. Страсна Субота. Рано Сповідь і Служба Божа та Свяч. Пасок — Вайтбіч

Свяч. Пасок: 2 год. по пол. — Сван Ривер. 4 год. по пол. — Пеллі. 5 год. по пол. — Норквей. 6.30 год. вечора — Сван Плейн. 9-та год. вечора — Данбури.

3. ВЕЛИКДЕНЬ. 11.30 веч. Полуношниця і Воскресна Утреня — Гаєс. 5 год. рано — Сл. Божа та свячення Пасок — Стінен. 9 год. рано — Арран.
4. Світ. Понеділок — Норквей
5. Світ. Вівторок — Мейбридж.
6. Середа. Велик. Юрія — Кобзар.
10. Неділя Томина — Сван Плейн (Проводи)
17. Неділя Мир. — Гаєс (Проводи).
24. Неділя Розсл.—Вайтбіч (Пров.).
31. Неділя Самар. — Арран (Пров.)

Проводи год. 5 по пол. Мейбридж.

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА

ТРАВЕНЬ:

1. Страсна Пятниця — Винос Плащениці 1-ша год. по пол.— Сирейл. 5-та год. веч. — Крайгенд.
2. Страсна Субота — Вандерінг Ривер (Сповідь). По Службі Божі свячення Пасок: Норал — 4 год. по пол. Бойл — 6 год. вечора. Гресленд — 8 год. вечора.
3. ВЕЛИКДЕНЬ:. Воскр. Утреня: Сирейл — 12 год. ночі Крайгенд — 4 год. ранку.
3. Великодна Служба Божа — 9-та год. ранку — Лак Ла Биш
4. Світ. Понеділок — Бойл.
5. Світ. Вівторок — Гресленд.
10. Нед. Томина—Норал (Проводи)
17. Неділя — Крайгенд. По Службі Божій вихід на гроби.
24. Неділя — Бойл. По Службі Божій вихід на гроби. 4 год. — Гресленд (Проводи) 6—7 год. вечора — Сирейл (Проводи).
31. Неділя — Вандерінг Ривер — По Службі Божій вихід на гроби Вечірня кожної середи. 8 год вечора в Лак Ла Биш.

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: 9 год. рано — Еллов Крік. 11 рано — Кадворт. 2 год. по пол. — Вакав 4 год. по пол. — Ст. Джуліен.
2. Вел. Субота: Свячення Пасок: 10 год. рано — Смитс. 11 год. рано — Алвіна. 12 полудне — Ст. Джуліен. 9.30. вечором — Тарнополь.
3. ВОСКРЕСЕННЯ: 10.30 перед північчю: Полуношниця, Утреня, Сл. Божа і Свячення Пасок — Еллов Кріі 3 год. ранку — Утреня і Свяч. Пасок — Кадворт. 5 год. ранку — Утреня і Свячення Пасок — Лепін. 7 год. ранку — Утреня і Свячення Пасок — Вакав. 4 год. по обіді Вечірня в Кадворт
4. Світ. Понеділок — Лепін.
5. Світ. Вівторок — Кадворт.
6. Середа. Вел. Юрія — Смитс. (Проводи).
10. Неділя Томина. Спільне Свячене — Вакав. 3.30 по пол. Вечірня і Проводи — Кадворт
17. Неділя Тарнополь (Проводи)
24. Неділя—Ст. Джуліен (Проводи).
31. Неділя — Вакав (Проводи). Страсти відбудуться у Вакав о год. 7 вечером.

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША

ТРАВЕНЬ:

1. Страсна Пятниця — Винос Плащениці: Глен Елмо — 1 год. по пол. Виста — 2 год. по пол. Овкборн — 3 год. по пол. Січ — 4 год. по пол. Мензі — 5 год. по пол. Сенді Лейк — 6 год. веч.
2. Страсна Субота — Виста. — Служба Божа і Сповідь. Свячення Пасок: Виста — 12 год. дня. Січ — 2 год. по пол. Мензі 3 год. по пол. Сенді Лейк — 4.30 по пол.
3. ВЕЛИКДЕНЬ: — Енгусвил — 4 год. рано, Великодня Утреня й свячення Пасок. Росборн — 6 год. рано, Великодня Утреня й свячення пасок. Овкборн — 8 год. рано, Служба Божа й свячення Пасок.
4. Світ. Понеділок — Сенді Лейк
5. Світ. Вівторок — Мензі.
10. Неділя Томина — Січ.
17. Неділя Мир. — Ґлен Елмо.
24. Неділя Розсл. — Сенді Лейк
31. Неділя Самар. — Овкборн.

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. Г. О. ВАСИЛЕВА:

ТРАВЕНЬ:

1. Велика Пятниця — Вернон
2. Страсна Субота — Кемлупс
3. Великдень, 7 год. рано — Вернон
4. Світлий Понеділок — Вернон
5. Світлий Вівторок — Вернон
6. Влкмч. Ґеорґія — Вернон
10. Неділя Томи — Вернон (Свячене й Проводи)
17. Неділя Мироносиць — Вернон (День Матері)
24. Неділя Розслабленого — Келовна (Проводи)
31. Неділя Самарянки — Вернон

2602 — 42 Ave., Tel. LI 2-4312 Vernon, B. C.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: 9 год. ранку в Торсбі. 2 год. по пол. в Бруденгайм. 7.30 год. веч. в Оновей; по цьому Сповідь
2. Страсна Субота, 10 год. ранку Служба Божа й свячення Пасок в Оновей.
3. ВЕЛИКДЕНЬ. 12 год. ночі — Торсбі 8-ма год ранку — Бруденгайм. 5-та год веч. Пасхальна Вечірня — Пено.
10. Неділя Томина — Равндгил — (Проводи).
17. Неділя Мир. — Оновей (Пров.)
24. Неділя Розсл.—Пено (Проводи).
31. Неділя Самар. — Калмар (Пров.)

Ph.: A-28012. Edmonton, Alta. Address: 9680—109th Ave.,

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: Витків — 9 год. рано. Гетерлей — 10.30 год. рано. Ґлеслин — 4 год. по полудні. Медов Лейк — 7.30 вечером.
2. Вел. Субота: Свячення Пасок: Гетерлей — 2 год. по обіді. Витків — 3 год. по обіді. Кендо — 6 год. вечером. Норт Бетлфорд — 12.30 по пол.
3. ВЕЛИКДЕНЬ: Ґлеслин — 6 год. рано. Норт Бетлфорд — 9 год. рано.
4. Світлий Понеділок — Витків.
5. Світ. Вівторок — Норт Бетлфорд.
10. Неділя — Кендо (Проводи)
10. Неділя — Норт Бетлфорд — 6.30 Веч. Молебень і День Матері.
17. Неділя — Гетерлей
24. Нед. — Норт Бетлфорд Проводи
31. Неділя — Медов Лейк.

УВАГА: З нагоди Великодня відбудуться по громадах „Спільне Свячене". В норт Бетлфорд 5-го травня в год. 6 вечером, а після того виставка.

Address: 972 James Str. Ph. 8280 North Battleford, Sask.

о. І. ШЕВЦЯ

ТРАВЕНЬ:

1. Страсна Пятниця, 2.30 по пол — Положення Плащаниці, в Ґрендвю, а 5-та год. над вечір. Положення Плащаниці в Роблин.
2. Страсна Субота, 9-та год. ранку Літургія Василія Великого з Вечірнею, в Роблин Перед 9-тою відбудеться Сповідь, а головно шкільних дітей. Почавши, від 2-ої год. по пол благословіння і освячення Пасок, — по порядку: Ґрендвю, Петлюра, Шортдейл і Зелена-Мерidейл 10.15 ввечері — Полуношниця-Надгробне і Положення Плащаниці на Св. Престолі, в Роблин 11.30 Надгробне, благословіння і освячення нових церковних риз, а після того почнеться сейчас після 12-ої Торжество Воскресення — на фармерській кольонії — „Топорівці" біля Брокстон, Саск При тій нагоді відбудеться благословіння і освячення Пасок. 3-тя год. на світанку, благословіння і освячення Пасок — на фармерській кольонії — „Жучка", коло Калдер, Саск. 6-та год. ранку, Свячення і благословіння Пасок в Ленард Проситься Шел Велліївську Громаду туди прибути з Пасками.
3. Неділя Великдень 8.30 початок Торжества в повній відправі, зі Службою Божою, благословіння і освячення Пасок, в Роблин Роселська і Драчинська громади, з Манітоби і Саскачевану одноголосно заявили згоду прибути з Пасками до Роблин.
4. Світлий Понеділок — Ленард
5. Світлий Вівторок — фармерська колонія — „Шел Велей", Ман
6. Середа Великомуч. Юрія Побідоносця — фармерська кольонія — „Жучка", біля Колдер в Саск.
10. Неділя Томина — Ґрендвю, а при тій нагоді відбудеться Спільне Свячене.
17. Неділя Мироносиць — Шортдейл і Спільне Свячене.
22. Пятниця — відбудеться на О. Миколая — Празник-Храм на фармерській кольонії „Драчинці" біля Мек-Нат, Саск.
24. Неділя Розслабленого „Петлюра". Буде обід з нагоди Спільного Свяченого.
31. Неділя Самарянки — Зелена-Мериделл.

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ТРАВЕНЬ:

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: Год. 2 — Ґардентон. Год. 4 — Толстой.
3. ВЕЛИКДЕНЬ — 12 год. ночі — Пембіна; 2.30 Роза; 5.30 Сарто; 7.30 Ґардентон; 10 год.—Толстой
4. Світ. Понеділок — Толстой
6. Середа Юрія — Онуцька Церква: — Ґардентон
10. Неділя Томина — Пембіна.
17. Неділя — Роза
24. Неділя — Ґардентон
31. Неділя — Сарто.

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ:

1	П	18	Страсна Пятниця
2	С	19	Страсна Субота.
3	Н	20	Великдень — Вос. Хр.
4	П	21	Світлий Понеділок.
5	В	22	Світлий Вівторок.
6	С	23	Великомуч. Юрія Побід.
7	Ч	24	Преп. Сави Печ.,
8	П	25	Ап. Марка,
9	С	26	Смч. Василія Єп. Амус.
10	Н	27	Нед. Томина.
11	П	28	Ап. Язона, Сосипатра,
12	В	29	9 Муч. у Кизиці,
13	С	30	† Ап. Якова Завед.,
14	Ч	1	Влкм. Макарія, Митр. Київ.
15	П	2	Перен. Мощів Бор. і Гліба,
16	С	3	Преп. Феод. Печерського
17	Н	4	Неділя Мироносиць.
18	П	5	Мч. Ірини, Мч. Неофіта,
19	В	6	Іова Почаївського Чудот.
20	С	7	З'явлення Чесного Хреста
21	Ч	8	† Ап. Івана Богослова,
22	П	9	Св. О. Миколая
23	С	10	Ап. Симона Зилота,
24	Н	11	Нед. Розслабленого.
25	П	12	Епіфанія Єп. Кипру,
26	В	13	Муч. Гликерії Діви
27	С	14	Никити Зата. Печ.,
28	Ч	15	Пахомія Вел.,
29	П	16	Преп. Теодора Освяч.,
30	С	17	Ап. Андроніка
31	Н	18	Нед. Самарянки.

о. О. ФЛЯКА

ТРАВЕНЬ.

1. Вел. Пятниця: Винос Плащениці: Федор в год. 10 рано. Редватер в год. 12 в пол. Еґремонт — в год. 2 по пол. Торгилд в год. 3.30 по пол. Восетна в год. 5-ій по пол. Радвей в год. 6-ій вечора.
2. Вел. Субота: Свячення Пасок: Федора в год. 12 полудня. Торгилд в год. 2-ій по пол. Нюбрук в год. 4-ій по пол.
3. ВЕЛИКДЕНЬ — Редватер 11.30 ночі: Полуночниця, Воскресна Утреня і освячення Пасок. Еґремонт, 2 год. ночі: Полуночниця, Воскресна Утреня і освячення Пасок. Восетна, 5 год. рано: Полуночниця, Воскресна Утреня і Освячення Пасок. Радвей, 7 год. рано: Полуношниця Воскресна Утреня, Служба Божа і Освячення Пасок. Федора — Вечірня год. 3 по пол.
4. Світ. Понеділок — Торгилд.
5. Світ. Вівторок — Нюбрук.
10. Неділя Восетна (Проводи). Візел Ґрік, Проводи в год. 3-ій по полудні
17. Неділя — Радвей (Проводи. Алдорина, Проводи в год. 4-ій по полудні.
24. Неділя — Редватер (Проводи) Федора, Проводи год 3 по пол.
31. Неділя Еґремонт (Проводи) Торгилд, Проводи год. 4 по пол

Address: Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

Устав Церковний

ТРАВЕНЬ:

3. **Великдень.** Великодна Утреня Літургія Івана Зол. Вхідне Тропар Христос Воскрес Кондак Хоч і до Гробу. Замість Трисвятого. „Усі ті, що в Христа..." Ап. Дії 1: 1-8. Єванг Ів.: 1: 17. Замість Достойно... „Ангел звістив...", замість Благословен хто йде. „Ми бачили світло правдиве..." і „Нехай будуть уста наші..." Після Заамвонної Молитви, Освячення Артоса, а після Літургії Освячення Пасок.

4. Світлий Понеділок. Літ. Ап. Дії 1: 12-17, 21-26. Єванг. Ів. 1: 18-28.

5. Світлий Вівторок. Літ. Ап. Дії 2: 14-21. Єванг. Луки 24: 12-35.

6. Середа. Св. Вмч. Юрія Побідоносця Всенічна. Утр. Єванг. Луки 12: 9-12. Літ Дії 12: 1-11 Єван. Ів. 15: 17-23; 16: 1-2

10. Неділя Томина — Проводи Гол. 1. УЄ. 1. Літургія: Ап Дії 5: 12-20. Єванг. Івана 20: 19-31 Роздача Артоса

17. Неділя Мироносиць. Гол. 2. УЄ 3. Літургія: Ап Дії 6: 1-7. Єванг Марк. 15: 43-47 і 16: 1-8.

24. Неділя Розслабленого. Гол. 3 УЄ 4. Літургія: Ап. Дії 9: 32-42, Єванг. Івана 5: 1-15.

31. Неділя Самарянки Гол. 4. УЄ 7. Літ. Дії 11: 19-26, 29-30. Єванг. Івана 4: 5-42.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD 7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., MAY 15, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1959. ЧИСЛО (1086) 10

"МИ РОЗДІЛЕНІ ВІД ДЕВЯТЬОХ СТОЛІТЬ"

Митрополит Мелітський, коли Царгородський патріярх Атенаґорас І з днем 1-го квітня 1959 р. найменував його своїм Екзархом (найвищим церковним правлячим заступником) для Грецької Православної Церкви на американському континенті, по дорозі до ЗДА склав чемнотеву візиту папі Іванові 23-му. Тоді папський нунцій (ватиканський політичний представник) в Істанбулі (Царгороді) склав ревізиту патріярхові Атенаґоросові.

У розмові з папою митрополит Яків Мелітський висловив сумнів щодо можливости поєднання Православної і Католицьких Церков, тому що, сказав він, "ми розділені від девятьох століть".

Під цим, звичайно, треба розуміти ось що: ці причини, які довели до відколення Римської Церкви від Вселенської Православної Церкви девять століть тому, існують і досі; а як довго вони існують з католицького боку, так довго годі говорити про поєднання.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

17-го травня, неділя — Церква Св. Ілі, Норт Едмонтон, Алберта.

31-го травня, неділя — Канонічна Візитація в Церкві Св. Духа, Брендон, Ман.

7-го червня, — Канонічна Візитація й посвячення угольного каменя в Церкві Св. Володимира в м. Кенорі, Онт.

14-го червня, — Канонічна Візитація й посвячення угольного каменя в Церкві Св. Юрія в м. Флин Флон, Ман.

21-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпегу, Манітоба.

2 і 3 липня, — Всеканадійська Конференція Духовенства УГПЦ в Канаді, у м. Едмонтоні, Алберта.

4-го липня, — Всеканадійський Надзвичайний Собор для обрання кандидата на третього Єпископа УГПЦ в Канаді.

4-го липня, — субота ввечері, — наречення Єпископом обраного кандидата.

5-го липня, неділя, — присяга Єпископа електа УГПЦеркві і хіротонія його на Єпископа.

12-го липня, неділя, — Канонічна Візитація й освячення Іконостасу в Церкві Св. Апостолів Петра й Павла в Андрю, Алберта.

2-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Івана Хрестителя в м. Норт Бетлфорд, Саск.

30-го серпня, неділя, — Церква Успіння Пресвятої Богородиці в Волей,

11-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Мелвіл, Саск.

18-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Вінніпегу, Манітоба.

ЗАЯВА ЦАРГОРОДСЬКОГО ПАТРІЯРХА ПРО СОБОР

Митрополит Яків Мелітський прочитан у Бук Гіл Фолс, Па., ЗДА, заяву Царгородського патріярха у справі того Собору, що папа Іван 23-ій заповів був 25-го січня ц. р. скликати правдоподібно в 1961 році.

У цій заяві Царгородський патріярх Атенаґорас І сказав, що Грецька Православна Церква могла б узяти участь у згаданому Соборі, якщо б він дійсно був Всехристиянським Вселенським Собором. Таку інформацію подав щоденник "Свобода" (24-го квітня 1959 р.)

Розуміється, ця нова заява Царгородської Патріярхії не відрізняється від її досьогочасного становища у справі згаданого Собору. Якщо це буде лише світовий католицький Собор, а представники інших Християнських Церков мали б бути спостерігачами й гістьми, з якимсь побічним голосом, то Царгородська Патріярхія участи в ньому не візьме. Далі, вона виключає будь-яку свою участь у Соборі навіть як рівна з рівними, якщо на тих самих правах не братимуть участи інші Християнські Церкви — цебто, Протестантські Бо ж Царгородська Патріярхія співпрацює з Світовою Радою Церков, що складається з 171 Протестантських, Англіканської і деяких Православних Церков.

Митрополит Яків Мелітський відчитав вищезгадану заяву Царгородського Патріярха грекам в Злучених Державах Америки - з нагоди нарад Світової Ради Церков у Бук Гіл, Пенсилвенія, у квітні 1959 р.

НОВИЙ ЕКЗАРХ ГРЕЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ

Царгородський Патріярх Атенаґорас призначив Митрополита Якова Кукузиса своїм Екзархом для Грецької Православної Церкви на всьому американському континенті. Таку вістку подала преса у квітні ц. р. Його попередником був Архиєпископ Михаїл, що помер у липні 1958 р.

Митрополит Яків - Єпископ Мелітський студіював у Царгороді й в Америці. Після рукоположення його на священика 1940 р. він переважно перебував у ЗДА. Хіротонізований був 1954 р. з титулом Єпископа Меліти.

Ще до початкових місяців 1959 р він був на становищі представника Царгородської Патріярхії при Світовій Раді Церков з центром у Женеві, і він належить до Центрального Комітету СРЦ.

ХЛОПЕЦЬ "ЯСНОВИДЕЦЬ"

Часописи подали вістку, що в Овотоні, Мінесота, ЗДА, фармерський хлопець, 10-річний Дейвід Сайлосон, має "природню" здібність віднаходити згублені предмети і, як кажуть, має дар чинити такі діла, що їх вважають за „чуда".

У звязку з тим до Овотони прибуває так багато народу, що для керування рухом авт поставлено окремого поліциста.

ДЕ НАШІ КАНДИДАТИ НА СВЯЩЕНИКІВ?

Таке питання ставить "Юкрейніен Ортодокс Булетин" (квітень, 1959). І свої міркування на цю тему закінчує так:

"Якщо б наші церкви (парафії) краще поставили фінансову справу, то була би можливість дати хлопцям стипендії для богословських студій. Ці молоді священики своєю чергою допомогли б тримати наші молоді родини в наших рядах. Так можна було б припинити відплив молодих подруж до Церков інших віровизнань".

ЗНИЩИЛИ ХРЕСТА НА МОГИЛІ М. ШАШКЕВИЧА

У рідному селі Маркіяна Шашкевича, в Підлиссі на Львівщині, відкрили бібліотеку-музей, в якому зібрано рідкісні пам'ятки по цьому заслуженому поетові.

Одночасно большевицька влада усунула хрест з могили Маркіяна Шашкевича на Підлиській горі.

НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим подається до відома всьому Духовенству та всім Вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді скликає НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбудеться в суботу 4-го липня 1959 р. в Катедрі Св. Івана в місті Едмонтоні, Алберта.

Програма Собору:

8.30 год. ранку — Архиєрейська Служба Божа, яку відслужать Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу та всієї Канади, й Високопреосвященніший Владика МИХАЇЛ, Архиєпископ Торонта й Східньої Канади.

10.00 ранку —
(а) Реґістрація делеґатів і гостей.
(б) Відкриття Собору, — Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон.
(в) Вибір кандидата на Єпископа Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з осідком у місті Едмонтоні, Алберта.
(г) Закриття Собору.

Дано в місті Вінніпегу, Ман., дня 1-го травня Р. Б. 1959.

ПРЕЗИДІЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

Протопресв. Д-р С. В. Савчук, голова.
Прот. Т. Ковалишин, секретар.

„ІДИ ЗА МНОЮ..."

Син Божий, основуючи на землі Боже Царство, — Свою Церкву, кликав людей, а тим самим і нас кличе, іти за Ним. Іти за Ісусом Христом означає Йому в усьому підчинитися, виконувати Його святу волю, Його бажання, Йому служити і "любити Його всім серцем своїм, і всією душею своєю, і з цілої сили своєї, і всім своїм розумом" (Лк. 10: 27).

Хто посвятиться на священика, той іде за Ісусом Христом. Той підчиняється Синові Божому, той служить Йому, той виконує Його бажання і волю, той любить Його "всією душею", бо життя своє посвячує засадам, які заведуть його до найвищої цілі, що стоїть перед людиною на землі.

Преса подає, що є вже відважні люди, які готові при помочі модерної техніки летіти в надземні простори, в незнане. І зголосилося їх сім. Спаситель наш і Церква кличуть молодих людей на певну працю, до певних обовязків, випробуваних, устійнених, — не в стратосферу всесвіту, але між людей, не досліджувати при непевних, нових обставинах незнане, але працювати для Бога, людям помагати в їхніх проблемах, розвязувати трудні завдання, провадити людей до небесної батьківщини. То не кілька, а велике число їх повинно зголоситися!

От кінчається шкільний рік. Багато молодих хлопців закінчать 11, або 12 клясу. Будуть стояти перед питанням: що дальше робити? Відповідь: Посвятитися на священика! Отже, записатися до Богословської Школи Колеґії Св. Андрея. А там подбають, щоб підготовити їх до високого звання, яким є священство.

Молодче, послухай Голосу Ісуса Христа, іди за Ним! Зробиш розумний крок у своїм житті, що дасть тобі велике задоволення. Бути священиком Української Православної Церкви — то велика гідність!

Зголошуватися на адресу:
St. Andrews College in Winnipeg
259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.
о. Митрат Є. Грицина, настоятель.

ВИПРОБОВУЮТЬ ВІДНОШЕННЯ МОЛОДІ ДО ЦЕРКОВНОЇ ПОЛІТИКИ

Католицький каледж в Бофало, Н. Й., ЗДА, влаштував пробне голосування католицьких студентів на президента Злучених Держав Америки, щоб побачити, яким числом вони підтримають кандидата-католика. І вислід був такий: студенти-католики віддали 32 відсотки голосів за католика сенатора Кеннеді і 29 відсотків голосів за некатолика (квейкера) Ричарда Никсона, який тепер є віце-президентом ЗДА.

СВЯЩЕНИК НА ЗБОРАХ СІ-СІ-ЕФ ГОВОРИТЬ ПРО ЗАГРОЗУ АТОМОВИХ ОПАДІВ

Протестантський священик П. М. Пітерсон 17 березня критикував тих учених, які "стараються применшувати загрозу від атомових опадів".

Згаданий священик говорив на зборах Сі-Сі-Еф (соціялістичної партії).

Він мав на увазі ці радіоактивні опади, що розносяться над Канадою після пробних вибухів атомових бомб у ЗДА.

Але до Канади доходять і советські атомові опади!

ВЕЛИКДЕНЬ У ПЕРЕХРЕСНОМУ ВОГНІ ОБСТРІЛУ КРИТИКІВ

Великдень на американському континенті цього року опинився під обстрілом критики. Якось так воно склалося, що цей наступ відбувся одночасно — в березні; мабуть тому, що це був перед-великодній час.

Уже було писано про це, що проти досьогочасного характеру святкування Великодня виступив рабін д-р В. Ф. Розенблюм з Ню Йорку. Як подавала "Америка" (31. 3. 59), рабін Розенблюм протестує проти Великодня, що в ньому християни представляють жидів як "душогубів Бога".

З того виходить, що християни, святкуючи Воскресення Христове, мали б не згадувати про Його смерть, не згадувати про це, як Він був розпятий... Але щоб так зробити, треба було б християнам узяти цензорні ножиці й повитинати та усунути з Св. Письма Нового Заповіту всі ті місця, де говориться про розпинання Христа...

Але виступ рабіна Розенблюма проти "досьогочасного" характеру святкування Великодня, що ніби то "ображує" національну честь жидів, усе таки виглядає досить невинно в порівнянні з іншими виступами Б о ж е й такі, що хотіли б узагалі знищити всякий Великдень який би там його характер не був.

Наприклад, у часописі студентів Британсько-Колумбійського університету п. н. "ЮБИССІ" у великодньому числі (за 26. 3. 1959) допустилися насміху над Христом з нагоди Великодня: подали Розпяття й Воскресення Христа в... карикатурах! Згаданий часопис подав такі три картинки: 1) на осоружно зображеному тотемному стовпі (племінна індіянська фіґура) висить звязана людина-бранець, а його обступили три молоді провідники товпи і з насміхом показують на бранця пальцями: "Глянь на ці діри від цвяхів на Його руках!" 2) Із печери витягають рятункову линву, і здивовано-насмішливо гукають: "Гріб порожній!" 3) У полі йде дівчина, а за нею табун курят, — і тут питання, чому гріб порожній: "Що ви з Ним зробили?"

Значить, проти-християнська рука мусить бути довга й має багато пальців, коли зуміла здобути місце для наступу проти Великодня навіть на сторінках часопису, що є органом усіх студентів Британсько-Колумбійського університету.

Однак християн не може заскочити цей наступ проти Великодня, — він появився не віднині... Ось візьмемо советський журнал "Безбожник" ч. 19 з 1929 року, і там на обкладинці побачимо Тайну Вечерю, показану в такій самій несамовито-брутальній карикатурі: на столі багато пляшок з напитками й наїдками, намальовані пяні учасники, а до того такі написи — зверху: "Совфеменная вариация на тему о пьянстве в Кане Галилейской"; а внизу під образком — напис, "Самый первый и самый злостный самогонщик по имени Иеус Христос".

Але чи ж може християн заскочити розпинання Імені Ісуса Христа і Його науки — після того, як християни знають, що Він сам особисто був поруганий і замучений на хресті? Щоб там не діялося тепер, а може ще гірше в майбутньому, — це для християн не може бути ніякою несподіванкою; на такі й тому подібні випадки вони постійно мусять бути приготовані, і духом не повинні падати.

„ЦЕРКВА І НАРІД"

Під таким наголовком автор П. Х. помістив статтю в півтижневику "Новий Шлях", Вінніпеґ, за 24-го квітня 1959 р. Там сказано: "Про Україну й український нарід знаходимо дані й відомості в численних книгах - зате правдивого імени українськїо церкви не знаходимо". "Москва творить в Україні ляльковий український уряд, одначе недопускає до того, щоб і с н у в а л а церква під у к р а ї н с ь к о ю назвою" "Світ знає лише про російське православне християнство Будучність українських церков — православної й католицької -- залежна од того, чи Україна стане вільною й незалежною державою"

Так, коли мова про справу Церкви в Україні, то все це правда, що пише Х. П. Але не слід забувати, що українці є й поза межами України, у вільному світі, і мають свою Церкву Жиди, що були бездержавні і розсіяні продовж близько 2,000 років, зберегли свою Церкву жидівською - під її національною назвою та в національному дусі. І не держава, якої в о н и аж по 1948 рік не мали, підтримувала їм національну Церкву, а навпаки національна Церква була головною силою, яка допомогла відновити їм державу

Світ знає не конче „російське православне християнство", як думає П. Х., а головно „Православне Християнство", як незмінну від самих початків Християнську Віру, до якої належать різні народи: українці, греки, серби, румуни, болгари, білоруси, сирійці, не лише москалі Отже, — хто непоінформований, знає на окупованих українських землях "Російську Церкву", яка поневолила Українську Православну Церкву. Тим самим Українська Православна Церква у вільному світі має тим більше завдання спростовувати московську протиукраїнську пропаганду. На жаль, Католицька Акція демагогічно сама так часто навмисне утотожнює православіє з російством, і цим сильно шкодить українській справі. Щожло греко-католиків, то вони мають повне право домагатися, щоб у Римі їх не називали "Рутені уніті" ("уніяти русини"), а признали їм дійсну назву "у к р а ї н ц і уніяти", і "Українська Уніятська ("з'єдинена" з Римом) Церква". Тоді вже й у католицьких офіційних книгах у світі ця назва була б. Адже у вільному світі нема московської сили, щоб поліційним шляхом змушувала українців погоджуватися з назвою "рутени", що нею означають у Римі українців.

С. М.

ЧИСЛО ЗЛОЧИНІВ У ЗДА ЗРОСТАЄ

Рік 1959-ий в Злучених Державах Америки позначився зростом злочинности на 10 відсотків

У Ню Йорку, як поінформувала комендантура поліції цього міста, справа злочинів за перші місяці 1959 р. представляється так: число більшости всяких злочинів зросло на 8.7 відсотка; однак процент деяких родів злочинів підскочив значно вище, впорівень до 1958 року. Наприклад, крадіж автомобілів збільшилася на 18.6 відсотка, а знасилування — на 17.6 відсотка.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

...род.

Ктолицька праця старалася розділити українців і вчила уніятів дивитися на православних як на безбожників, як на єретиків

Зміна церковного календаря

Дуже важною справою для римських політиків було довести уніятів до зміни церковного колендаря, а тоді вони відійдуть ще дальше від свого давного грунту і будуть вже святкувати не зі своїм народом, але з поляками, мадярами, італійцями, французами.

Поляки віддавна старалися насильством накинути українцям новий календар.

Так 1582 р. польський архиєп. Соліковський на український Святий Вечір вислав у Львові банду поляків, зо своїм фрато Войцехом та польськими ксьондзами, і ті бандити в церквах священиків та нарід били і розганяли, щоби примусити нарід до нового календаря, отже до святкування разом з поляками. Вони церкви позамикали і нарід не міг святкувати в церквах ані Різдва, ані Йордану. То було ще перед унією.

Але нарід свою власність і свої права обороняв та готовився навіть до кровавої оборони. Доперва тоді поляки дали українцям спокій, хоч і дальше не залишили календарної справи.

Вже в часі першої війни еп. Хомишин, в Галичині, хотів завести покищо в своїй дієцезії новий календар, але не вдалося, бо нарід сильно противився. Тоді сам Хомишин перейшов на новий календар — і коли його вірні святкували дальше по своєму українському календарі, то Хомишин святкував уже з поляками.

Тоді він показав, що він не є пастерем свого стада, але хрунем, зрадником і прислужником поляків.

Новий календар в Канаді

Зміна церковного календаря була важною і для п а п с ь к и х послугачів в Канаді.

Вони не могли проголосити згори, що греко-католики мусять календар змінити, бо знали, що нарід їх не послухає, отже почали новий календар уводити де вдасться.

І дуже темні гр.-кат. громади новий календар прийняли, бо їх одинокою справою є щоби до неба дістатися, а егомость знають чого нам треба, але свідомі громади, чи окремі особи, зміні противилися і донині противляться

І вийшло в гр.-кат. Церкві безладдя, хаос. Батько пішов за новим календарем, а син тримається свого календаря, отже в родині нелад. Йде новокалендарник з церкви і поздоровляє сусіда словами: "Христос Воскрес!", а сусід: "В тебе вже воскрес, а в мене ні, бо в мене ще Великий Піст"

Отже явне розбиття між самими греко-католиками. Але римським слугам того треба Закаламутять воду, то скорше буде риба ловитися

Календар і Православна Церква

Православний загал в Канаді завсіди стояв при своїм історичнім календарі.

В 1940 р. проводились шість місяців дискусії в "Українськім Голосі" про календарну справу, було багато стать в кожнім числі "Українського Голосу", і варта було б важніші з тих стать надрукувати книжечкою, бо там історичними фактами показано як українці свій календар обороняли і чому обороняли Вони знали чому обороняють.

І коли на Соборі 1940 р. згадано календарну справу, то всі зібрані разом заявили, що про ту справу не треба і говорити, бо всі православні громади стоять твердо при своїм календарі

Було відоме, що і свідомі гр.-кат громади хвалили православних, що вони розумно до календарної справи поставились

І було в гр.-кат церквах таке, що священик хотів силою накинути громаді новий календар і відправляв вже по новому календарі, але вкінці мусів свої старання залишити, коли побачив спротив цілої громади.

Так в Православній Церкві є однозгідність, а в гр.-кат. розбиття

Чому ж ми тут про греко-католицьку Церкву говоримо? А тому, що вона є Православною Церквою, отже нашою українською, а тільки чужими поневоленою. Так, як забрані були українці турками чи татарами, але козаки запорожці уважали їх своїми і старалися їх визволяти та назад на Україну приводити. Й греко-католики, то наші українці, але таксамо чужими поневолені, отже не можемо їх забувати. **Татари провадили бранців на Крим, турки до Царгороду, а нинішні ведуть греко-католиків до Риму.**

(Далі буде)

ЧИСЛО ЖІНОК У ЗАХ. НІМЕЧЧИНІ ПЕРЕВАЖАЄ

Під кінець 1958 р. всього населення в Західній Німеччині було 52,500.000 осіб: у тому жінок 27,800,000, а мужчин тільки 24,700,000 осіб.

НЕБЕЗПЕКА РАДІЯЦІЙНОГО ОПАДУ

Між Конгресовою Комісією Атомових Справ, Департаментом Оборони і Комісією Атомової Енергії в ЗДА настали непорозуміння у справі т. зв. "радіяційних опадів". Справа в тому, що Обєднана Атомова Комісія обох Палат, конґресу й сенату, ЗДА обвинуватила Департамент Оборони за те, що він заборонив подати до прилюдного відома важливі вістки про небезпену "радіяційних опадів".

Обєднана Атомова Комісія обох Палат заявила, що радіяційний опад шкідливий для людського здоровя і навіть може бути причиною нищівно-смертельних наслідків.

З вибуху атомових бомб, що їх часто випробовується, виділяється радіяційний продукт — т. зв. "стронтій 90". Затроївши харчі, він проникає в людський організм, і може спричинити недугу рака крови (левкемію), убиває розродчі можливості людини і може відбитися на дальших поколіннях так, що будуть родитися "каліки-виродки".

"Стронтій 90" під час вибуху атомової бомби підноситься високо вгору, а потім з дощем опадає на землю, звідси й назва "радіяційні опади". Чи дійсно вони мають такі страшні наслідки для людського організму — над тим питанням проводяться дальші досліди й тривають суперечки. А покищо ніхто не сумнівається, що радіяційні опади напевно затроюють харчі.

Головна причина нещастя не в тому що Деп. Оборони таїться з тим, що радіяційні опади дуже шкідливі для людського здоровя й може навіть ще більше загрозливі для майбутніх поколінь, а в тому, що Сов. Союз масово продукує й випробовує атомову зброю, отже ЗДА не мають виходу, і також мусять збройтися. Його треба буде тільки більш удоскона-

НАДІЮТЬСЯ ЗНАЙТИ ЛІК ПРОТИ РАКА

Американські університети, ляборатори, лікарні, і промислові установи вже пять років наполегливо прцюють над тим, щоб нарешті таки знайти лік проти рака (пістряка). З тією метою досі вже вспіли піддати дослідам понад 70 тисяч всяких хемікалій і речовини, що їх випробували на мільйоні мишей. З того від 400 до 600 матеріялів подають надію на успишність, і їх випробовують далі.

Ученим дослідникам з Державного Інституту Здоровя в ЗДА минулого року нарешті таки вдалося виділити з рани рака віруси (заразки), що спричинюють цю страшну недугу. І коли ці віруси рака прищепили тваринам (мишам, свиням тощо), то в них появилися аж 23 роди всяких пухлятин і боляків. Тоді дослідники зробили з тих таки вірусів рака речовину, що її наперед дають здоровим тваринам як ін'екцію (щеплення, "голки"), а після того заражують їх вірусами рака. І вйявилося, що тварини, в яких іммунізовані (забезпечені відпорністю) за допомогою того щеплення, у 97-х відсотках перестають заражуватися недугою рака, в той час як 67 відсотків нещеплених тварин по пятьох місяцях згинули від недуги рака, коли їх заражено вірусами рака.

Якщо та сама речовина щеплення буде на людей діяти так само, як діє на тварин, то можна буде вважати, що лік проти рака в основному вже знайдений, і його треба буде тільки більш удосконалити

Ф. Т. Гаврилюк

СПОМИНИ З РЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКИХ ПІОНЕРІВ

(На 40-ліття УГП Церкви в Канаді)

(Докінчення)

Сполягаймо на власні сили!

Ми ще раз мали нагоду переконатися, що чужими руками не доробишся, і що непевним людям довіряти не можна. Нам треба виховати своїх власних священиків!

І так кілька молодих студентів, спонукані почуттям обовязку, змінили свої пляни щодо попередньо наміченої життевої кар'єри, і пішли студіювати теологію. Цими першими священиками-піонерами були: о. С. В. Савчук, о. П. Самець і о. Стратійчук. Отже тепер, у цей Ювілейний Рік 40-ліття нашої Церкви в Канаді, коли наша Церква за той час так кольосально розрослася, я покористуюся і тут нагодою, щоб і в цих скромних рядках скласти цим отцям сердтечний привіт.

Як один з тих скромних піонерів, що продовж понад пятдесят років постійно працював на ниві шкільництва й народньої просвіти та серйозно застановлявся над майбутністю нашої молоді, я радію, що ми, блукавши в пустині продовж перших двадцятьох років (1898-1918), нарешті таки стали на твердому фундаменті Рідної Церкви.

Наша Церква стоїть на підвалинах, що заплянoвані не на володіння світом, як бачимо в римських церковно-політичних основах, але разом з тим наша Церква побудована на таких напрямних, щоб не бути "причіпкою" до чужої політики; вона служить нам, а ми служимо їй, бо вона вказує нам шлях до Господа Бога; вона повязується з нашою минувшиною; вона дбає за нашу майбутність. Наша Св. Церква—це той центр, що ідейно повязує також і наші виховні установи; вона надає нам характеру, самопошани й поваги між людьми.

Зростання нашої Церкви з кожним роком вимагає більше молодих сил. Ми конче мусимо заохотити наших синів до студій у нашій Духовній Академії, що нею являється Богословський Факультет Колегії Св. Андрея, — заохотити не тільки словами, але й ділом. Ми мусимо дати кандидатам на священиків докази, що вони матимуть не гірше життеве забезпечення, як мають освічені люди всяких професій. Це можливо здійснити шляхом створення спеціяльної фінансової фундації, якщо б кожен з нас, відповідно до своїх доходів, склав для неї належну лепту.

Покищо ми сотні тисяч долярів річно видаємо на будову своїх виховних установ, що становлять власність нашого народу. Але згодом настане той час, коли ми вже докінчимо свою "хату", і тут нам конче вже заздалегідь треба подумати над тим, щоб наша "хата" не була порожня.

ДОМАГАЮТЬСЯ МНОГОЖЕНСТВА

Комуністичний журнал для молоді в Польщі „Раднар" домагається від уряду, щоб він дозволив законно ввести в життя полігамію, (многоженство). Журнал мотивує це тим, що в Польщі тепер забагато жінок, і не для всіх є досить мужчин.

Молоді провідні комуністи кажуть, що многоженство колись було загальним звичаєм народів, але його заборонила Християнська Церква.

РЕЛІГІЙНИЙ ПРОВІДНИК "ОЛИВНЕ ДЕРЕВО" УВЯЗНЕНИЙ

У місті Сеул, столиці національної Кореї, відбувається поліційне слідство над провідником-ніби — "християнської" секти; цей провідник називається Парк, але він перезвав себе на "Оливне Дерево". Він має 100,000 вірних, що поділені на 900 громад. Воду, в якій він мие руки, називає "Священною Водою", і голосить, що кожен недужий, напившись тієї води, одужає. В околиці Сеул його вірні збудували 600 домиків, і ця оселя називається "Замок".

Парк запевнює своїх вірних, що хто житиме в тому "Замку", то напевно буде свідком Другого Приходу Христа на землю; він також забороняє своїм вірним лікуватися в лікарів, а велить замість ліків уживати "Священну Воду". У наслідок того в родині корейця Кіма померло сім осіб. Крім того Парк виманив у Кіма 2,900 дол. І покривджений Кім доніс про це владі; слідство виявляє, що Парк має за собою більше таких історій, як трапилося з Кімом.

А тим часом пять тисяч вірних Парка, в тому 3,000 жінок, зробили перед вязницею демонстрацію в обороні свого увязненого провідника, закликаючи молитися за нього. Вони кажуть, що це є "переслідування релігії".

"З БАНДУРОЮ ПО ЕВРОПІ"

"З бандурою по Европі" — це наголовок репортажів М. Мінського в "Українському Голосі", — і в числі за 1-го квітня ц. р. він ось що пише про виступ Української Капелі Бандуристів з ЗДА у Мюнхені, Зах. Німеччина:

"Заля Дойчес Музеум була виповнена, але тим разом майже виключно українцями. Це створило певну атмосферу льокального характеру, що німецький рецензент не забув підкреслити, даючи наголовок статті: "Українці мали своє свято". На жаль, більше ні одної рецензії не було. Нас або зігноровано (злегковажено, — В.) під різними впливами проросійських елементів, або надано вузько домашнього характеру нашому виступові".

Дописувач К. К. з Денверу, ЗДА, пише з цього приводу у "Свободі" за 21-го березня ц. р.:

"Сумно вражає твердження п. Мінського про те, що німці знають про нас менше, ніж американці. Та годі погодитися з тим, що німці не знають про нас з причини браку інформацій про Україну, бо чи могло бути для німців щось кращою інформацією про Україну, як перебування в Німеччини протягом повоєнних років (1945-1948) кількасот тисяч українських втікачів, серед яких находилися центри нашого релігійного, наукового і політичного життя на еміграції? Здається, що в цілій Німеччині не було такої закутини, де б не було наших людей.

Думаю, що це незнання треба приписати ментальності (способові думання, В.) німців, їхній заскорузлій політичній впертості і респектові (пошані, — В) перед силою. Чи можна вірити в те, що німці позбулися прагнення проводити народами і після розвалу Росії перейняти провід в Европі та продовжати політику "лебенсравму" (життевого простору, — В.) через "дранг нах Остен" (пертя на Схід, — В)?

Сумне, але правдиве: кожен народ дбає лише за себе... На тлі такої дійсности ще сумніше представляється той факт, що чужі сили намагаються розтопити в міжнародньому морі церковно-релігійне українство.

У ВИДАННІ УВАН ЗГАДАНА ТІЛЬКИ ОДНА УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА СВЯТИНЯ В КАНАДІ

Вінніпеґський "Новий Шлях" за 23 лютого ц. р. помістив рецензію Інж. Й. Печенюка на брошуру Яр. Рудницького п. н. "Канадійські місцеві назви українського походження", що її видала Українська Вільна Академія Наук (УВАН) у Вінніпеґу 1951 р.

Інж. Й. Печенюк підходить до згадакої брошури Яр. Руницького із строго критичного наукового становища, і каже: "Ця праця мусить мати, насамперед, строго науковий характер, сам сюжет мусить бути опрацьований з кращим знанням справи; мова мусить бути бездоганна, а головне — брошура мусить бути очищена від реклямового балясту..." Як на один з прикладів "реклямового балясту", рецензент вказує таку "назву", що її подає Яр. Рудницький у своїй брошурі:

"Хутір — назва фарми о. д-ра Кушніра, президента КУК".

Наводячи згадану цитату, інж. Печенюк додає від себе таку заввагу: "Описові цього "Хутора" присвячено майже цілу сторінку. Включена навіть частина промови о. Кушніра".

Між іншим, звертає увагу інж. Печенюк, у брошурі Яр. Рудницького "попри назви осель, шкіл, цвинтарів і площ — вийменувано і наші церкви; з того греко-католицьких 26, православних 1, неозначених 24 і одна каплиця". – Значить, поруч 26 гр.-католицьких і 24 неозначених щодо віроісповідання українських церков — згадано православну лише одну, хоч їх є десятки.

ЦАРСТВО ДАЛАЙ-ЛАМИ

Уся країна — це "за горами гори, хмарами сповиті". Серед тих височезних диких гір, що засніженими понурими шпилями підпирають хмари, серед дрімучих лісів на підгірях сям-там майоріють обриси дивніх старовинних будівель, — це буддійські манастирі. На мільйон і 475 тисяч квадратових кілометрів простягається ця порізьблена горами і вкрита тими манастирями країна. Довго пробивається мандрівник, а ніде тут ні людського духу, ні оселі, — тільки врядигоди десь у долині чи на підгірі пасуться стада худоби, а кругом велика тиша і велична природа, де людська нога може й продовж тисяч років не ступала.

Та й не диво — у такій великій країні живуть тільки три мільйони людей, — розкидані, заховані в горах з-перед очей світу. Але понад горами панує дух Далай-Лами, і його "всевидяче" око бачить усе.

Ця країна — то Тибет, між Китаєм і Індією. Тибет з давніх-давен — то царство таємного Далай-Лами. Далай-Лама не має спадкоємців, а однак він завжди володіє. Тибетанці — буддисти. І вони вірують, що творець їхньої релігії Будда вічно переселюється по черзі в якесь вибране дитятко. І тільки буддійські монахи удостоєні ласкою Будди пізнати в котре дитятко Будда переселився. То ж монахи беруть це дитятко в пошані до себе в манастир і виховують його на чергового Далай-Ламу. Коли старий Далай-Лама помре, його заступає той новий. Але нарід вірує, що це все один і той самий "невмирущий" Далай-Лама, бо хоча тіло все інше, але дух той самий в кожного, бо в кожного з них по черзі вселюється Будда. Отже кожен слідуючий Далай-Лама — це дійсний заступник Будди, немов сам Будда! Для буддійських теологів і знаті Далай-Лама може бути собі лише втіленням Будди-пророком, але для широких верств народу він живий "бог".

З давніх-давен тибетанці щиро вірять що їхньою країною особисто править сам "бог", втілений у Далай-Ламу, а буддійські монахи — то його посланці й виконавці волі його.

Настали нові часи, — багато дечого змінилося. Далай-Лама з "бога" став трохи більше людиною, а його найближчі слуги й порадники почали називатися по-земському — "міністрами"; та й звичайні собі смертні люди — світські— стали домагатися, щоб їх допущено зайняти місце поряд "бога", щоб і вони могли мати свою скромну ролю у правлінні країною, і Далай-Лама їх допустив, отже кабінет міністрів складався з половини світських, а з половини духовних. Але Далай-Лама по-давньому вважався втіленим Буддою для провідних людей, а для широкого загалу був "богом".

Та ось по 2-ій Світовій війні під боком Тибету раптом появилася "жовта небезпека" в червоному кольорі: комуністичний Китай. Згодом він напав на Тибет, і примара кайдан з червоною зіркою повисла над країною. Китайські комуністи знали, що буддійська релігія й Далай-Лама для тибетанців дорожчі всього, і вони заспокоїли довірливих синів гір лукавою обіцянкою, що релігії їхньої не порушать. Одначе, як завжди, комуністи почали свою владу в країні якраз із переслідування релігії.

І сталася тут річ небувала: по Тибеті від краю до краю пролунав голос Далай-Лами, і взивав їх бути лояльними до влади комунізму... Але велика віра була тибетанців у свого Далай-Ламу, — вони не повірили, щоб сам "бог" їхній та й до комунізму намовляв! І пішов по горах голос народу, що "Далай-Лама у неволі, і він мусить говорити це, що йому вороги велять!" І народ не помилився, — бо воно справді так було. І клич кликнули тибетанці: "Визволити Далай-Ламу з неволі і визволити Тибет!" Двадцять тисяч щонайсміливіших синів Тибету стали проти китайських наїздників, не числячи сили ворога, — а Китай же має 600 мільйонів населення і мільйони війська!

Боротьба була страшна, трагічна, коротка, схована перед світом, — підхмарні гори й дрімучі праліси покрили її тайною. Кінець березня 1959 р. був кінцем могутнього зриву Тибету, — принаймні на сучасну пору. Але Далай-Ламу його вірні з рук ворожих визволили. Великою тайною покрили шлях його втечі з країни, — ніде не було зради. Живим муром своїх грудей борці заслоняли шлях його відступу з білим караваном — крізь піднебні гори Гімалайські на Індію.

У широкому світі, у наш 20-ий вік, на скитальщині в Індії ніхто не признає Далай-Ламу за "божество". Може тільки "намісником Будди на землі" його ще признавати будуть. Але Далай-Лама має тепер важливіше завдання: він є символом тибетанської нації й державности, і навколо його особи діє тибетанський уряд у екзилі. І цей уряд склав протест перед Обєднаними Державами проти червоного Китаю.

Китайські ж комуністи крім сотень тисяч війська кинули на підбій Тибету ще й політичну силу облуди: вони настановили там другого "Далай-Ламу", що їм покірний, і цей другий "Далай-Лама" буде вмовляти в народ, що це, мовляв, у нього вселився Будда, а не в того Далай-Ламу, що на еміграції. Так комуністи силкуються вкинути чвари й роздор релігійний між один народ, щоб сперечалися за те, в которого з обох Далай-Ламів дійсно вселився Будда, а в котрого ні.

Але тибетанці напевно знайдуть вірний вихід: для них у того Далай-Ламу вселився Будда, котрий буде обстоювати духову й державну незалежність своєї нації від усяких чужих сил — сил фізичних і моральних; це буде для них непомильний знак справжнього Далай-Ламы.

І. Веселівський.

ЖИДІВСЬКИЙ МОЛИТОВНИК СОВЕТСЬКОГО ВИДАННЯ

Преса інформує, що в Советському Союзі вже довший час не друкували жидівського молитовника. На домагання жидів у вільному світі советська влада нарешті погодилася заспокоїти цю потребу жидів, і видала дозвіл на друк молитовника. Але замість жидівської правильної назви "Повна молитовна книга" він має назву "Молитовна книга для миру". А там, де має бути молитва за країну, в якій жиди перебувають, у новому молитовнику вставлено молитву за Советський Союз, який названо "борцем за світовий мир". Решту молитов подано без змін.

Молитовник надрукований старожидівською (гебрейською) мовою, і до нього додано гебрейську азбуку. Загально вважають, що жидівська молодь в СССР гебрейської мови не знає, отже із молитовника скористають лише старші.

ФАКТИ, ЩО Б'ЮТЬ НАС І СТИДАЮТЬ

В журналі закарпатських русинів-католиків — "Ди Бизантайн Кетолик Ворлд" (Піттсбурґ, Па., з 15 березня ц. р.) поміщено офіційне звідомлення, у формі Пастирського Листа єпископа Николая Елка про небувалий успіх священиків і вірних його дієцезії в масовому поширенні цього журналу в дієцезії. Це багато ілюстрований на 16 сторінок друку тижневик, в якому дві сторінки друкуються говіркою закарпатських Русинів, одну сторінку в мадярській мові, а решту по-англійськи.

В свойому письмі єпископ Н. Елко дякує Богові і своїм священикам та вірним, що в останньому році так повели справу поширення цього журналу, що він тепер друкується в 30-ти тисячах накладу! Як це сталося? Відповідь коротка і ясна: на 180 парафій Питсбурзького гр.-кат. екзархату абсолютна більшість вірних передплачує цей часопис! Лише 26 парафій не виконали призначеної дієцезією "норми" на сто відсотків.

На сторінках згаданого числа поміщено спис усіх парафій з іменем душпастирів і зазначено, в яких парафіях кожна окрема родина стала передплатником свого церковного органу. Як сказано вище, на 180 парафій лише 26 остались позаду... Уявляемо собі, який сором покриє душпастирів і вірних тих 26 парафій! Але напевно в скорому ж часі і вони дорівняють тим 95 відсоткам парафій, де у кожній родині є своя церковна газета...

Подібну "ударну кампанію" за поширення своєї церк. преси ведуть від деякого часу й церковні власті греко-католицької української митрополії в США (Філадельфія). Там також більшість парафій таких, де кожна родина дістає і платить за свою церковну ґазету. Редакція висилає цю газету на одержаш від священика місцеві адреси і, без огляду на те, хочуть її чи ні, вміють люди читати чи ні, — листоноша приносить їм кожного тижня часопис... Обов'язком священика є припильнувати, щоб кожна родина заплатила за газету...

А що скажемо на це ми, православні українці? Скільки по наших парафіях наші люди передплачують "У П. Слово"? Скільки труду та заохоти на місцях іде в тому напрямку. Ці невеселі факти б'ють по нас і стидають нас, кожну родину у кожній нашій парафії нашої Церкви на цьому континенті.

("Українське Православне Слово", квітень 1959 рік).

МОЛОДЬ ЗАГРОЖЕНА НАРКОТИКАМИ

Санітарний урядовець Ванкуверу поінформував, що половина тих наркотиків (героїна і т. п.), що їх незаконно ввозять у Канаду, споживаються в Ванкувері. При тому 46 відсотків з того споживає їх молодь. Вязниці й доми поправи, — це покищо одинокий засіб боротьби з тим лихом, — сказав інформатор.

Наркотики знищують не тільки фізичне здоровя молоді, але й також духове, — вони сприяють зростанню злочинности.

ЗЛОЧИНИ В АНГЛІЇ ЗРОСТАЮТЬ

За перших девять місяців 1959 р. в Англії було 458,162 злочини, — на 15 відсотків більше, як минулого року за цей час. Найбільше злочинів вчинила молодь віком від 14 до 21 року життя.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Що люди говорили

Десь хтось чув, що Павло був десь дяком, але що йому не поплачувалося, то він покинув дяківство. Але дяком був таки, коли дяківство знає.

Хтось десь від когось чув, що Павло був учителем у публичній анґлійській школі, бо ж усі чули, як він з анґлійцем говорив немов правдивий анґлієць.

Але в те не всі вірили, бо дехто каже:

— А чому ж він анґлійських слів не домішує, коли з нами говорить? Тут ніхто не чув від него й одного анґлійського слова, коли з нами балакає. Та і з молодими не говорить по-анґлійськи, але ще їм і наказує, щоби між собою говорили лише по-українськи. Видно, що він в анґлійськім не дуже битий!

Але на таку увагу хтось з більше свідомих відповідає:

— Еге! Тут якраз видно, що Павло розумний чоловік. То лише несвідомий, навчившись трохи чужої мови, вже домішує чужі слова до своєї, як той "знімечений Юрко", про якого я читав. Мішає чуже зі своїм як горох з капустою. Або і цілком вже не рад своєю мовою говорити. А розумний чужою мовою говорить з чужими, що його мови не знають, а зі своїми говорить лише/своєю мовою, бо вона для него свята.

Хтось там знов десь чув, що Павло говорив з французом по-французьки, а з німцем по-німецьки. Виходить, що він таки більше мов знає, але про те нікому не говорить.

— Отже бачите, — знов говорить тут дехто з мудріших, — і більше мов знає, і чужих слів до своєї мови не мішає! І не хвалиться тим, що знає. Розумний він чоловік!

— Але ж тут багато молодих говорить між собою не своєю мовою, — зауважує дехто, — отже що на те сказати?

— Треба сказати, — відповідає той мудріший, — що вони не розуміють, як тим вони самі себе зневажають! Бо не похвалить їх за те розумний українець. Не похвалить розумний анґлієць, а ні розумний француз, ані розумний німець, — бо скаже: Я свою мову шаную, нею говорю, бо вона моя, а ті нездари свою мову легковажать і до чужої чіпляються. Самі себе зневажають! ...

Була також балачка, що Павло був десь муніципальним с кретарем, бо ж відомо, як він добре вміє писати й рахувати.

Чув також десь хтось від когось, що Павло був асекураційним агентом. Інші знов чули від когось, що він мав велику крамницю, і добре збагатився, а потім крамницю за поважну суму продав, бо крамниця була в дуже добрім місці — на розі головної вулиці.

А хтось десь і таке чув, що Павло був у війську під час останньої війни, та й не простим вояком, а якимсь більшим.

Такі були балачки ... Та коли б хтось хотів був точно довідатися, з якого джерела ті вістки про Павла виходили, то певно того джерела не знайшов би. Кого б не запитав, то кожний сказав би: "Так люде говрять". То і все!

Говорилося й дещо розумне

Що говорилося — то говорилося, але всім виглядало, що Павло таки не буденний чоловік. Бо й сам Павло декому щось про себе коротко сказав.

От казав він, що йому ще було три роки не скінчилося, як батько вже почав його українського письма вчити. І він уже малим анґлійської мови вдома вчився.

Але дехто не хотів тому вірити, бо як можна таку малу дитину письма вчити? Та знов виходить, що до нього змалку по-анґлійськи говорили. Одно з другим не сходиться! Нащо ж тоді вчили його українського письма?

І той, кому Павло все те оповідав, каже:

— Української мови вчили його змалку, від колиски, бо то була їх мова, а мова анґлійська була лише додатковою, побічною. Так як жиди робили в старім краю, — своєю мовою з дітьми вдома говорять, але додатково підучують і мови української, щоби їх діти на вулиці з українськими дітьми по-українськи могли говорити. Отже діти вже змалку дві мови знали, — свою ліпше, а українську також трохи.

— А хиба ж дві мови вчити разом можна? Вони ж помішаються, — говорить хтось.

Ні, не помішаються, бо в голові все окремо записується, — пояснює той, що з Павлом говорив, — тому і трьох мов можна нараз вчити.

- А я не думаю, що можна! ...

- Чому ж не можна? Я знав українця, якого жінка була шведка. Вона до малого синка говорила по-шведськи, а батько тільки по-українськи, і хлопець знав обидві мови. З матерею говорив по-шведськи, а з батьком по-українськи. А в діточій анґлійській школі, що звуть "Кіндер ґартен", вчився по-анґлійськи. І не мішалося. Трьох мов малий хлопець нараз вчився! Мені самому все те добре відоме, бо я знав ту родину.

— Ну, може воно і так... Але як можна малу дитину письма вчити? Що вона ще знає?

— Можна! Мала дитина всього вчиться, і мови, і як що називається, і на що яка річ, то чому і письма не може вчитися? Її вік тоді такий, що вона найлекше і найскорше може всього вчитися. От в жидів є правило, що коли дитині третій рік, то її вже треба до жидівської школи посилати — до "хейдеру". Я про те з кількома жидами говорив, і всі те саме кажуть. Три роки — то час до шкільної науки. Про те і Павло мені згадував. А в нас ... Малого не вчи, бо воно ще мале; а великого не вчи, бо воно вже велике, і йому витріщки в голові, а не письмо!

***

Такі балачки велися між людьми. Та хоч і які вони були, але й вони заставляли людей думати, і деякі справи ставали людям більше зрозумілі. Певно, що й молодь ті балачки чула, і так у неї розвивалися нові думки, нові погляди, нові питання, і так розум молоді ставав ширшим і поважнішим.

І так Павло, хоч і сам не догадувався про те, мимоволі став особою, з якою багато людських думок вязалися. Вкавши по-церковному, — він став тими дріждями, без яких розчина на хліб не хоче підростати.

А коли є дріжді, то й добрий хліб буде.

От що може зробити навіть один ідейний, розумний та гідний чоловік!

(Далі буде)

ПРЕДСТАВНИК ЦАРГОРОДСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ ОСУДЖУЄ КАТОЛИЦЬКУ ПРОПАҐАНДУ

На заклик папи Івана 23-го до Християнських Церков, щоб вони "поєдналися" (приєдналися до Риму), Царгородський патріярх Атенаґорас у своєму Новорічному Посланні 1959 р. відповів: "Ми вітаємо цей заклик у братському дусі, бо ми розуміємо його (заклик папи) як ясне зрозуміння (з боку папи), що ті духові сили, які можуть показатися в своїй повноті й могутності лише тоді, якщо б настало таке бажане ідеальне поєднання, що його Господь наш заповів Своїй Церкві, дійсно повинні зустрітися знову й поєднатися".

Преса Католицької Акції, як звичайно, негайно підхопила цю відповідь патріярха Атенаґораса і по-своєму викривила її так, що патріярх Атенаґорас ніби то бажає... "піддатися Римові". Царгородська Патріярхія була заскочена й прикро вражена фальшем преси Католицької Акції, і проти цього офіційно запротестував митрополит Яків Мелітський — представник Царгородської Патріярхії при Світовій Раді Церков у Женеві. Він вияснив, що патріярх Атенаґорас у своїм посланні мав на увазі думку, щоб Церкви не провадили між собою боротьби, а це дало б їм кращу змогу стати проти безбожних сил, але не мав він на думці ніякого приєднання до Риму: (За "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", січень 1959 рік).

Досвід з тих випадків (а їх є більше) такий, що тут має місце ніби провокація: спочатку витягають на "розмови", а потім використовують це для пропаґанди у фальшивому світлі. На жаль, цей досвід багатьох ще не навчив...

ВЕЛИКИЙ ДАР П. ЗВАРИЧА

Православні українці м. Едмонтону в днях 11-12 квітня ц. р. урочисто відсвяткували Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

На цьому Святі зібрано 4,000 дол. на новий будинок Колеґії Св. Андрея. З того четверту частину, цебто 1,000 дол. пожертвував заслужений український діяч і відомий меценат української культури п. Петро Зварич з Веґревил. Крім того, він склав досі небувалу в нас, у Канаді, одноразову індивідуальну пожертву, — передав 25,000 дол. на Стипендійний фонд Інституту Св. Івана в Едмонтоні, — з тим, що на стипендії призначаються відсотки від цієї суми.

Свято відбулося з участю Владики Митрополита Іларіона, який сказав слово на тему "40-ліття УГПЦК", і голови Президії Консисторії УГПЦК Протопре-

Д-р Й. Андрушків у яисті до газети головну промову, та численного Духовенства й вірних.

ЧИСЛО УКРАЇНЦІВ В СССР ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ

Українські науковці обчислюють, на основі совєтських джерел, що в різних країнах Совєтського Союзу, але поза межами так званої Української Совєтської Соціялістичної Республіки, українців нараховується 10,000,000, а в інших европейських країнах — 500,000.

Д-р Й. Андрушків у яисті до газети „Америка" вважає, що, на основі статистичних даних, число українців в СССР, поза межами Української ССР, становить значно більше, ніж 10 мільйонів, а в інших країнах Европи — 600,000.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Лист папи Віктора І (198-202)

Перед тим, поки стану розглядати т. зв. "Лист папи Віктора", що являється таким самим фальсифікатом, як і всі інші в підробленому Збірнику "Ісидора", вважаю потрібним з особливим натиском підкреслити, що найдавніші єпископи Риму не заявляли претенсій на титул і права "Вселенських Архиєреїв", цебто голов усієї Християнської Церкви. Навпаки, вони принципово стояли на такому становищі, що ні єпископ Риму, ані жоден інший єпископ у світі не має ні права, ні християнської потреби "Вселенським Архиєреєм" себе величати.

Такого ж погляду був і єпископ Риму папа Григорій; сам він себе не вважав за голову всієї Християнської Церкви, і так само виступав проти кожного, хто б поважився посягнути по цей титул — незгідний з духом Християнства. То ж коли Константинопільський патріярх Іван Постник поважився назвати себе "Вселенським Єпископом", цебто "Єпископом над єпископами", і зробив це на тій підставі, що він був єпископом тодішньої імперської столиці — Царгороду, то Римський еп. Григорій цим невимовно обурився — немов святотатством, і у відповідь він, папа Григорій, написав.

> Ego fidenter dico, quod quisquis se universalem.sacerdotem vocat, vel vocari desiderat, in elatione sua antichristum praecurrit (Greg. Max. Epist. libr. IV., ep. 30).

В українському перекладі це значить: "Поправді кажу, що хто себе вселенським священиком називає чи бажає, щоб його так називали, той у гордині своїй є предтечею антихриста".

Цей документ приведений тут не тільки в перекладі, але й у латинському оригіналі, як особливо важливий.

Він свідчить, що Римська Церква, принаймні до часів папи Григорія, в самому принципі гостро засуджувала навіть саму думку будь-котрого єпископа, - будь це єпископ Константинополя, Риму, Єрусалиму чи інший, — називатися "Вселенським Єпископом". Римська Церква за того часу вважала, що титул "Вселенського Єпископа" не існував, не існує та й законно існувати не може, бо це було б суперечне духові й законам Християнської Церкви. І тому папа Григорій, згідно з традицією Вселенської Церкви і Римської Церкви в ній, цілком послідовно засудив цю новотворну ідею — т. зв. "Вселенськість Єпископа", кожного єпископа — будь це Римського, Царгородського, Єрусалимського чи якогось іншого, — який придумав би собі цей титул і поважився користуватися ним, як це зробив патріярх Іван Постник, папа Григорій таврував як "предтечу Антихриста", і це тавро, звичайно, всамосіб спадає і на всіх пізніших папів, що стали величати себе "Вселенськими Архиереями".

Папа Григорій, що засудив т. зв. "Вселенське Архиерейство", і тут він був одним з висловів споконвічної традиції всієї Християнської Церкви взагалі та Римської частини зокрема, — був папою 4-ма століттями пізніше за папу Віктора І. Це значить, що продовж 6-х століть по Нар. Хр. Римська Церква не знала "Вселенськости Єпископа", і засуджувала всякі спроби завести його. А тим часом фальсифікатори з 847 року взялися приписувати титул "Вселенського Архиєпископа" папі Вікторові з другого століття по Нар. Хр.! Таким чином автори Збірника "Ісидора" хоч-не-хоч поставили папу Віктора І. в положення "предтечі Антихриста". Значить, вони або не знали, що десь там в архівах римської бібліотеки був лист ч. 30 папи Григорія (що тут вище був цитований), або вони знали, але сподівалися, що може світ не довідається про цей лист папи Св. Григорія — одного з великих учителів (докторів) Вселенської Церкви.

Чому саме фальсифікатори з 847 р. вирішили, що їм найзручніше твердити, що саме папа Віктор І. ніби то вважав себе за "Вселенського Архиєпископа" (хоч цього титулу він і не мав!), а не вибрали собі на жертву обману когось іншого з-поміж попередніх пап, щоб від нього цей титул обманно почати? Може вони хотіли таким способом надати своєму фальсифікатові якоїсь психологічної правдоподібности, мовляв: по папі Вікторові І. всього можна було сподіватися... А папа Віктор І. був такий, що Св. Фірміліян з повною відповідальністю за свої слова наставрував був папу Віктора І як "Юду Іскаріотського".

У цьому листі, що його фальсифікатори з 847 р. підробили й підписали під ним папу Віктора І, проголошено, що всі ті, кого місцеві єпископи на території папської дієцезії (провінції), яка тоді обхоплювала південну Італію, мають право апелювати до єпископа Риму, щоб він їх вислухав особисто, або уповноважив до цього своїх вікарних єпископів.

До слова кажучи, саме на основі цього підробленого листа (ніби то від папи Віктора І) і встановлено Папський Трибунал, що існує й досі. В імені папи він полагоджує судові справи також і тоді, коли сам папа не приявний на суді.

Католицький учений Дю-Пен (Du Pin) уважає цього листа за фальсифікат з дуже очевидних причин. Перш за все, тут ріже в очі така неув'язка: цього листа ніби то писав папа Віктор І до Теофіла Олександрійського, а Теофіл Олександрійський жив при кінці четвертого століття, цебто двома століттями пізніше за папу Віктора І. Автори Збірника "Ісидора" підробили ще одного листа й підписали під ним папу Віктора Першого, та адресували його до єпископа Дезідерія Віденського, а той Дезідерій був єпископом Відня аж 4-ма століттями пізніше по смерті папи Віктора І. *)

Лист папи Зеферіна (202-219)

Автори Збірника "Ісидора", підробляючи цього Листа, що під ним обманно підписали папу Зеферіна, надали йому такої форми, яку тепер Римська Церква надає тим своїм Листам, що їх видає ex cathedra ("з катедри" Первосвященика, цебто офіційні папські Енцикліки — Послання). У цій "енцикліці" фальсифікатори вкладають в уста папі Зеферінові заяву до єпископів Сицилії, що він, папа, являється найвищою судовою інстанцією суду над єпископами, — бо, мовляв, судити єпископів — це право "Апостольської Столиці" (Риму). У цьому ж Листі фальсифікатори вкладають в уста папи Зеферіна постанову, що митрополити і прелати не мають права судити єпископа так довго, аж поки він сам не признається до вини, або поки не назбирають проти нього стільки достовірних свідків, скільки учнів мав Христос, цебто 72. Далі, духовенство нижчого сану ніколи не може позивати на суд вищого духовенства.

Це значить, що рядовий священик не може скаржити прелата, єпископа і т. д. Знову ж єпископ не може позивати митрополита і т. д. Отож, послідовно це веде до того, що єпископи, митрополити й кардинали не мали б права обвинувачувати й судити папу!

Далі, фальсифікатори вкладають папі Зеферінові в уста твердження, що він, папа, являється "Божественним Авторитетом", і тому він має право вмішуватися в усі справи, й вирішувати їх по-своєму, бо ж, мовляв, Римська Церква є "Матір'ю всіх Церков, і вона, як добра мати, має право розглядати всі апеляції від усіх та має кормити своїми грудьми всіх своїх дітей, — адже ж жодна мама не має права забути за свою дитину!"

Крім вищезгаданого Листа фальсифікатори підробили ще одного, під яким підписали папу Зеферіна — ніби то до єпископів Єгипту. Цей другий Лист — це одна довга байка про "першість Ап. Петра" над усією рештою Апостолів.

Омана в обох "Листах" аж ріже очі своїми неув'язками: ці "Листи" подані за документи з другого століття по Нар. Хр., а разом з тим у них є цитати із значно пізніших часів, як: цитати з творів папи Лева І (440 р.), папи Віґілія (540 р.) папи Григорія І (590 р.), папи Мартина І (649 р.), папи Адріяна (772 р.), цитати з Кодекса царя Феодосія (400 рр.) і т. д.

(Далі буде)

*) Du Pin, стор. 173—178.

Thompson, The Papacy and the Civil Power, p. 377.

Elliot, Delineation of Roman Catholicism, p. 66.

ЗА ПОШАНУ ОСНОВНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ

У своєму першому Великодньому Посланні папа Іван 23-ій остеріг провідників держав, щоб вони "вважжали себе не суддями, а тільки керівниками націй", і щоб вони "заґарантували пошану для основних прав людської істоти".

У.звязку з того роду вимогами й остереженнями папи католицька преса почала писати відповідні пояснення, і підкреслює, що Католицька Церква за "основні права людини" вважає "свободу віри, думки й самовизначення" (Ширше про це у "Свободі" (ЗДА) за 31. 3. 1959 р.).

Питання· Чи папа вважає себе за керівника католицьких народів, чи за їхнього суддю? І чи "свобода віри, думки й самовизначення" означає для папи те саме, що бути вірним Ватиканові, а нічого іншого? А також — чи "ґарантія пошани для основних прав і волі людини" має відноситися виключно до відданих папі людей, чи також і до тих, що не є папістами?

У своїй історичній промові, заповідаючи світовий католицький Собор 25-го січня ц. р., папа вимагав для себе "послуху". Чи вважає папа, що треба шанувати "свободу" людини й там, де нема "послуху" для папи?

А покищо Католицька Акція, що її провід у Ватикані, де тільки має силу, там навіть у законах держави не дає свободи віри некатоликам, і переслідує їх судово-поліційними способами, як, наприклад, в Еспанії.

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
[illegible]
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СПІЛЬНИМ ФРОНТОМ

"З'єдинення" ... з москалями!

Греко-католицький архиепископ Іван Бучко, що урядує в Римі й має титул "Апостольського Візитатора" для українців греко-католиків у західній Европі, у січні 1959 р. видав був Послання "Тиждень молитов за з'єдинення Церков" (опубліковане в мюнхенському часописі "Християнський Голос" 11-го січня 1959 року).

Це Послання архиеп. І. Бучко закінчує так:

"Зокрема візвуть Отці Душпастирі наших вірних до гарячих молитов за поворот наших нез'єдинених Братів (православних українців, — ред. В.), до єдности з святою Вселенською Церквою (Католицькою, — р. В.)... За ту єдність молився, трудився і страдав Слуга Божий Митрополит Андрей (Шептицький, — р. В.) і був переконаний, що та єдність є запорукою й нашої національної єдности, бо тільки Вселенська Церква може дати Українцям ту єдність і силу, що їх так дуже потребуємо".

Це факт, що українці потребують єдности, — національно-політичної єдности. Ця єдність потрібна, ба — конечна українцям у їхній боротьбі з ворогами України, а вже особливо з найсильнішим її ворогом — Москвою. Тут і заклики католицьких аґітаторів на українському відтинку: Об'єднуймося в одній католицькій релігії, а це поможе нам об'єднатися політично в боротьбі з Москвою. І Послання архиеп. Бучка зредаговане з натяками на українську національно-політичну єдність за допомогою попереднього релігійного об'єднання — в католицизмі. Нехай читач сам собі решту додумає, що ця єдність потрібна нам у боротьбі з Москвою...

Чи архиеп. Бучко, закликаючи православних українців до католицтва, перш за все клопочеться тим, щоб українці об'єдналися політично для боротьби з москалями? Виявляється, що ні, — тут є інша ціль.

***

Вищезгадане Послання архиеп. Бучка було видане в січні 1959 р. — з нагоди "Тижня молитов" Католицької Церкви, що відбувається в днях від 18 по 25 січня кожного року.

І одночасно, в січні 1959 р., католицька преса повідомил, що в Римі висвячено на католицького епископа москаля о. Андрея Каткова. З інформацій католицької преси виходить, що еп. Катков — це відомий московський патріот і невтомний діяч серед московської еміграції на різних континентах: в Китаї, Европі, Австралії, Америці ("Бизентайн Кетолик Ворлд", 4 січня 1959).

Значить, еп. Катков є провідною особою серед московської політичної еміграції, що вороже настроена проти українства. Так сильно протеговане проводом Католицької Церкви "Коллеґіум Руссікум" — то центр католицького російства в Римі, і з його лона вийшов черговий католицький епископ — Андрей Катков.

Хто ж приєднався як співдіяч до того нового акту на фронті московського "з'єдинення"? Хто з католицьких церковних діячів узяв участь у висвяті о. Каткова на епископа? Відповідь на це питання дає "Бизентайн Кетолик Ворлд" за 15-го березня 1959 р. Цей часопис помістив світлину осіб, що брали участь у висвяченні еп. Каткова, а під світлиною таке пояснення:

"Висвячення російського епископа Андрея Каткова в Римі. Посередині Преосв. Кир. Александер Євреїнов, Святитель; наліво Преосв. Кир Іван Бучко, а направо Преосв. Кир Павел Мелетієв".

Ця церемонія відбулася в московському центрі в Римі — в Російській Колеґії.

На світлині не знаходимо ні польських епископів, ні італійських, ніяких інших а лише три епископи москалі, а четвертий — архиеп. Іван Бучко! Значить, братання архиеп. І. Бучка з москалями! Та й певно греко-католицький загал повинен іти за прикладом свого архиепископа, і співпрацювати з тими москалями. Це буде щиро по-католицькому.

Український греко-католицький загал уважає, що він має Українську Греко-Католицьку (чи тепер уже "Католицьку") Церкву. Отже й виходить, що й москалі мають свою Російську Уніятську (Греко-Католицьку) Церкву із своїм власним епископатом. І сам Візитатор Української Греко-Католицької Церкви в західній Европі, архиеп. Іван Бучко, по-братському співпрацює з проводом Російської Греко-Католицької Церкви. Співпрацює, бо він "з'єдинений"... Своїм Посланням, як сказано вище, архиеп. Бучко закликає православних українців до "з'єдинення" з Римом, бо воно, навчає він, принесе українцям з'єднення національно-політичне, потрібне в боротьбі за визволення України.

А тим часом "шило з мішка вилазить", і стає видно, що "з'єдинення" з Римом має вести до "з'єдинення" з москалями, а не проти москалів! Сам архиеп. Бучко своєю офіційною співпрацею з Російською Уніятською (Греко-Католицькою) Церквою дає українцям греко-католикам приклад, як треба з москалями єднатися... І виходить, що архиеп. Бучко, закликаючи православних українців до "з'єдинення" з Римом, тим самим закликає їх до такого ж їх з'єдинення з москалями, в якому сам він бере участь... Братання з московськими епископами Катковими, Євреїновими, Мелетієвими... Ось з ким Рим "з'єдинює" українців греко-католиків! Якщо б Українська Православна Церква у вільному світі пішла на з'єдинення з Римом, то тоді, розуміється, і її епископи мусіли б братися з московськими католицькими епископами, як це чинить архиеп. Бучко.

Можна собі уявити, скільки б то крику було (і цілком оправданого!), якщо б так, допустимо, Митрополит Іларіон, або Архиепископ Михаїл, як Епископи Української Греко-Православної Церкви в Канаді, офіційно бряталися з москалями — епископами Російської Православної Церкви митр. Леонтія (незалежного від Патріярхату в Москві)! Певно, що всі українські організації мали б тоді підстави протестувати, — і цілком правильно! А коли це робить архиеп. Бучко і ще й православних українців закликає до такого "з'єдинення", то серед усіх українських організацій тиша, хоч мак сій... І чому ж то так? У чиєму інтересі? Кричать, що москаль є ворогом України так довго, поки він не-католик; а стане той самий москаль католиком, то вже й не вільно показувати його ворожість до України, — треба братися з ним, допомагати йому; така політика Католицької Акції з доручення Ватикану!

"Доборолась Україна до самого краю..."

КРИНИЦЯ ЯКОВА

У неділю Самарянки читається в Євангелії оповідання про розмову Ісуса Христа з самарянкою при криниці Якова.

Давно викопав цю криницю патріярх Яков. Була вона вигодою для скоту і людей. Вода необхідна для людей, особливо при праці, бо вона відсвіжує і дає силу змученій людині. Криниця у безлюдних сторонах, та ще в гарячім підсонні — велика благодать.

Господь Бог дав нам криниці Своеї ласки і благодаті, щоб ми черпаючи їх (ласки і благодаті), відсвіжувалися в нашім житті, щоб ми набирали сили в нашім поході до небесної батьківщини.

Одною з таких криниць є святі Тайни. Їх є сім. Син Божий установив їх для нашого добра і спасення. З них черпаємо і силу в змаганнях, щоб себе усовершити, освятити і приблизити до нашого небесного Творця.

Черпаймо Божу ласку в Святих Тайнах! Особливо користаймо з привілею, що даний нам з милосердя Божого — часто приймати Св. Тайни Покаяння і Евхаристії. Їх поручає Церква приймати найчастіше, кільканадцять разів до року, а особливо приймати не менше як раз у році — перед Великоднем.

Часто людські пересуди беремо під увагу й отягаємося ці Святі Тайни приймати. Часто прислухаємося до голосу протестантів, які не мають Святих Тайн, які далеко відійшли від правдивої віри, й не користаємо з криниці Божої ласки, не відсвіжуємо себе, не набираємо сили, так дуже потрібної нам у мандрівці до небесної країни. Часто йдемо за модою людей, до речі, некультурних, зіпсованих, байдужих до справ віри й взагалі до змислу існування, що живуть без цілі, без думки ро цей і другий світ. Вони живуть з дня на день, отже дехто й з нас собі давай їх наслідувати.

Ні, — ми будьмо розумні, тямущі, черпаймо Божі ласки з криниці Св. Божих Тайн.

Часто їх приймаймо, відповідно й належно до цього себе приготовивши.

А набравши сили й себе відсвіживши, скоріше й легче дійдемо до цілі нашого життя — спасення.

ОГЄ.

Допоможіть "Вістникові", а він допоможе Вам!

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

„Політика"

Є. Штендера свою статтю п. н. "Спочатку не було надії дійти до порозуміння" ("Українські Вісті", Едмонтон, 20 квітня 1959 р.) починає так:

"Українська Повстанська Армія (УПА) і польське підпілля (протикомуністичне,—І. Л.) деякою мірою в 1945-46 рр. співпрацювали одні з одними. Я був очевидцем тих маловідомих і невідомих подій, і, здається мені, варт зберегти пам'ять про них".

А далі Є. Штендера пише, що коли Головне Командування Української Повстанської Армії (Г.К. У.П.А.) вирішило, що співпраця з польським протибольшевицьким підпіллям є конечна, то воно "видало відповідні інструкції для відділів УПА в українських землях під Польщею", — значить: на Забужжі й Засянні.

Далі, із статті Є. Штендери виходить, що вояки польського націоналістичного підпілля (Армії Крайової, згодом перезваної на ВІН) почали переходити до польської комуністичної міліції, щоб разом з ними знущатися над українцями.... Усе ж таки провід УПА не здався у своїх шляхетних і далекозорих політичних плянах, і далі шукав порозуміння з поляками — в спільному інтересі України й Польщі. Польські націоналісти нарешті таки далися українцям переконати, і вирішили формально зробити угоду.

Наближалася велика подія, — нарешті заключать щире порозуміння, що його не бувало відколи світ світом!... Провід УПА і провід ВІН (польське націоналістичне підпілля) назначили зустріч на 8 січня 1946 р. на хуторі Телепи в Білгорайській пущі. Ішли делегати УПА на цю історичну зустріч з поляками, а на них мали чекати польські делегати з ВІН. Чекали... але не польські делегати, а ціла чота МВД (советська поліція). Советська влада, як видно, вже заздалегідь знала, що делегати УПА прийдуть на переговори з поляками, і обсадила шлях своєю поліцією ще звечора, і вибила всіх вісьмох делегатів УПА, під проводом майора Залізняка...

"Були всі підстави думати, що большевиків навели польські партнери", пише Є. Штендера. "Ця справа лишилась нез'ясована і пізніше".

Химерна доля геройського й нещасного майора Залізняка... "Залізняк погоджувався з потребою співпраці з ВІН, але в можливість такої співпраці не вірив. На польському пограниччі він діяв від весни 1944 р. і мав доволі прикрий досвід з усяких спроб наладнати співпрацю з польськими самостійниками, що вважали територію західних областей України частиною польської держави, а український визвольний рух внутрішнім ворогом Польщі", — пише Є. Штендера.

Але що мав діяти Залізняк?... Провід УПА вислав його, Залізняка — який полякам не вірив! — на переговори з поляками, і так Залізняк загинув... Певно, вигода полякам тут була: бо нащо ж їм такий Залізняк, що не вірить полякам та ще й Головне Командування УПА остерігає: Не вірте полякам! І дивно доля судила, що саме йому довелося наложити головою...

***

Із статті Є. Штендери виходить, що провід УПА був дальше від українсько-польського пограниччя, й тому він вірив у можливість "порозуміння" з поляками. А майор Залізняк не вірив полякам, бо перебував на тому пограниччі віч-на-віч з поляками, отже знав, яким духом вони проти українців дишуть і словом, і ділом... Звідси й зневіра в Залізняка була...

А тепер, я думаю, знову витворився дуже пригожий ґрунт для порозуміння з поляками... Наші політики живуть не на українсько-польському пограниччі, в Німеччині, Франції, Америці, Канаді, Австралії, отже не бачать того, що там на тому пограниччі діється. А коли очі не бачать, то й серце не болить, — більше політичного оптимізму є, більше райдужности, більше надії на порозуміння... А головно, не оглядатися на українсько-польське пограниччя! Не згадувати ні минулого, не дивитися на теперішне, — лише про майбутне думати! А те майбутне без минулого й теперішнього буде блискуче! Далі не дуже хвилюватися тим, що поляки не хочуть порозуміння з нами, — важна річ, що ми хочемо порозуміння з ними.

Далі, переконувати поляків, що коли не буде вільної України, то не буде вільної Польщі (і тут не треба оглядатися на минуле!); і самим треба вірити, що без вільної Польщі не може бути вільної України.

Нам не вільно здавати своїх позицій політичної надії на співпрацю! Нам треба вперто, постійно, з самопосвятою переконувати поляків, щоб вони виреклися апетитів на західньо-українські землі, бо це Польщі сильно шкодить! Коли Польща буде сидіти лише на своїх пісках, то вона буде могутня. Усі великодержави повставали так, що сиділи тільки на своїх рідних землях, а чужих не зачіпали, — в тому нам треба поляків переконати.

Але УПА в 1945-46 рр., видно, поляків у тому не переконала, через те й таке нещасливе непорозуміння з поляками вийшло...

Далі, їм треба переконати, щоб вони й литовських земель не зачіпали, бо ж литовці це католики, значить їм треба спільний фронт проти противників католицтва творити. Коли ні, — поляки бідних литовців так "обкатоличили", що з давньої могутньої Литви тільки два з половиною мільйони людей залишилося... Не оглядаються поляки й на католицьку політичну солідарність... Оце недавно в Римі два московські католицькі епископи третього святили, а серед них навіть на показ польського католицького епископа нема... Значить, мусів хоч українець епископ католицький бути, і він був...

***

Нещасна доля наша... Ми до всіх йдемо з щирим серцем, з поєднанням, з спільним фронтом, з вирозумінням, з вірою, а нас відкидають... Не хочуть нашої політики, а хочуть нашої землі....

А ми?.. — от як у тому жарті! Бачить селянин, що злодій зерно в нього краде, і каже: "Гей, друже, не бери мого, та ж це негарно!" Та злодій не слухає його, і далі нагортає зерно... А селянин: "Гей, друже!" — і злегенька торкнув його за рукав. Але злодій навіть вухом не веде. Тоді навіть добродушний селянин втратив свою просто неймовірну терпеливість, і каже: "От не люблю, коли хто зерно моє краде!" Висказав селянин, що на душі накипіло, й пішов собі геть, щоб не дивитися, як злодій його зерно краде...

І. С. Лимар.

"ЗАМІСТЬ РАДОСТИ... ЯКЕСЬ НЕВДОВОЛЕННЯ"

У довшій статті п. н. "Де ми стоїмо" ("Америка" 18. 4. 59. передрук з "Поступу") Анатоль Базилевич відзначує такі події, як висвячення нових епископів і створення митрополій (у Канаді й ЗДА) для українців греко-католиків, і при тому ставить таке питання: "...чи викликали вони в **усій** нашій спільноті чи навіть у **всіх українців-католиків,** у нашій пресі, поза католицькою пресою, почуття виїмкової радости й підйому, хоч ми всі ростемо разом з нашою Церквою, та чи викликали ці події у всіх нас почуття великої вдячности для Апостольського Престолу за ці тривалі основи для нашого росту, які не були дані поза межами Матірної Церкви в Краю, ніякій іншій спільноті поміж еміґрантами?"

І А. Базилевич дає таку відповідь:

"Без пересади можна сказати, що багато з нас перейшли над цими історичними подіями до порядку денного подібно, як переходимо над новинками-сенсаціями дня... Навіть гірше. Замість радости й повсякчасної вдячности в багатьох з нас обявляється якесь невдоволення, ще інші претенсії до Апостольського Престолу, хоч, беручи до уваги канонічний порядок, а не особисті відзначення (кардинальство? — В.), більше тривалих установлень, як Митрополії, якась національна провінція не може мати — хіба б патріярхат — але це ледве можливе поза межами території Матірної Церкви" (поза Україною — В.).

Додаймо: уніяти вірмени поза межами Вірменії (отже на еміґрації) мають і свого уніятського патріярха, і він же є кардиналом, а тих вірменів уніятів у вільному світі нараховується лише 40 тисяч. А в тім, тут справа не лише в титулах провідників...

ПЕКЛО В ТИБЕТІ

Китайські комуністи, недавно подавивши повстання в Тибеті, почали там несамовите людовбивство. Продовж короткого часу вони замордували 8,000 монахів, а буддійських монахинь запроторили в табори для "забави" комуно-китайським воякам. По селах і містах щодня розстрілюють тисячі тибетанців, нищать посіви, щоб населення морити голодом.

А в комуністичному Китаї, в м. Пекіні, відізвався китайський буддійський провідник Панчен Ляма, і осудив тибетанську революцію; він заявив, що повстання проти комуно-китайського поневолення ніби то було ділом не тибетанців, а "чужинців".

Обєднані Нації ні одним словом протесту не стали в обороні Тибету. Як усе це нагадує долю України...

КЛОПОТИ З ВИЩИМИ СТУДІЯМИ

Спеціяльна стейтова комісія Пенсилвенії, ЗДА, подала до відома загалу, що 6,000 студентів в університетах згаданого стейту не мають достатньої підготови з середніх шкіл (гай скул), отже не можуть надіятися на успіх у своїх університетських іспитах.

Комісія ствердила великий брак зацікавлення в молоді університетськими студіями тому, що заробітки тих, які закінчили університети, в більшості або не дорівнюють платні звичайних робітників, або часом і менші за робітничі заробітки; отже студентам не поплачується затрачувати час і гроші на університетські студії, коли без тих студій вони зароблять більше.

ЧИ ВОНИ ЗНАЮТЬ, ЩО ЗНАЧИТЬ ПОКЛИКАТИСЯ НА ЖИДІВ?

"Не забуваймо, що українська культура занепаде й зів'яне, то й українські церкви, установи й організації стануть порожніми й українська група евентуально зникне в Канаді без значного сліду", остерігає проф. Павло Юзик з Манітобського університету. Він опублікував на цю тему спеціяльну статтю в журн. "Жіночий Світ", за березень 1959 р.

Проф. Юзик не вірить, що коренем національного збереження українців у Канаді можуть бути Церкви; на його думку, єдиним тут рятунком може бути відповідна світська національно-культурна робота, лише світської установи, і він за таку вважає Комітет Українців Канади, і власне на цю працю КУК треба найбільше грошей жертвувати. А тим часом, — „Коли на церкву й церковні школи й харитативні (добродійні) установи впливають мільйони долярів, то на культурні установи впливають відчепні центи", нарікає проф. Юзик. "Коли здобувається мільйони долярів на церкви, то муситься знайти мільйони на конечні потреби культури. Як про це скоро не подбається, то пізніше може бути запізно". "Маємо дві великі церкви з митрополитами на чолі, але вони дуже мало причиняються прямо до суспільної праці", каже проф. Юзик. Робота УВАН, НТШ, Осередок Культури й Освіти у Вінніпегу і т. п. під евентуальним проводом КУК — це була б єдина запорука національно-культурного життя, а не Церкви. "Так уже роблять деякі інші групи, наприклад, жиди..." і т. д., — під кінець подає проф. Юзик приклад до наслідування.

Звичайно, бажання проф. Юзика дуже гарне. І таке ж бажання КУК повністю віддзеркалює бажання всіх свідомих українців — зберегти свою національність. Але... говорячи про бажання, треба говорити й про способи здійснення його.... Це важна справа!

Які способи пропонує проф Юзик? Він вказує на приклад жидів... Це влучний приклад! Але тут питання: Чи правильно розуміють таємниці національного самозбереження жидів усі ці, що на них покликаються? Чи можна розуміти це так, як виходить із статті проф. Юзика, — що успіх жидів полягає може в ставленні світських установ вище релігійно-церковних?

Відповідь на це дуже й дуже важливе питання дають самі жиди, і вони кажуть: **"Цей вибраний нарід (жидівський, — В.) мусить зберігати себе чистим, мусить не дозволяти чужим впливам вмішуватися до їхньої релігійної конституції. Тому то ми так особливо пильнуємо наших спеціяльно-жидівських релігійних особливостей, — таких, як гебрейська мова в релігії, закони що до підбору харчів, сьомий день — Субота, що діють як запобіжні засоби, дані Богом, як охорона перед винародовленням. Далі жидівський релігійний закон каже, що "нелояльністю до юдаїзму є заключування мішаних подруж" при яких "шляхетна мати (жидівка) стає на внутрішньому роздоріжжі щодо того, як їй виховувати свою дитину"** (Див. The Jewish Library, First Series, edited by Rabbi Leo Young, Ph.D., New York, 1928, p. 5).

Хто хоче покликатися на жидів, як на приклад зберігання своєї національности, той раніше мусить глибше поцікавитися таємницями успіху їхнього самозбереження; тоді він побачить, що жидів зберегла й зберігає спільна їхня релігія, тому що вона в них є національною релігією; а основою жидівської національної релігії є закон, який наказує жидам: **щоб жиди зберегли себе національно, цебто "зберегти себе чистими, вони мусять не дозволяти чужим чинникам вмішуватися в їхню релігійну систему".**

Що це означає, жиди вияснюють таким прикладом: **Коли раз у війську запитали жида про його релігію, то він сказав: "Я є жид!" Отже він сказав, що в жидів національність і релігія — це одне й те саме.**

Це значить, що своя національна Церква (**а національна, — це перш за все, — коли не дозволяти чужим чинникам вмішуватися до церковно-релігійного життя українців!**) — є єдино-можливим чинником, що може зберегти українську національність у світі.

Цей факт, що коли деякі Церкви українців є контрольовані чужою силою, і через те вони не можуть бути основою національного існування, ще не свідчить, що ніяка Церква основою нашого національного буття не може бути. Навпаки, національна Церква, а це значить: незалежна від чужих верховних проводів, це душа народу, це установа Божа, яка не лише веде народ до спасіння душі, але й також до збереження його національного духа.

100,000 ГРЕКІВ У НІКОСІЇ ВІТАЛИ АРХИЕП. МАКАРІОСА

Архиепископа Макаріоса вітали 100 тисяч греків, — жителів Нікосії, столиці Кіпру, коли він прибув туди 1-го березня ц. р.

Вітали вони його як церковного й разом національного провідника. Архиеп. Макаріос — голова автокефальної (національної) Греко-Кіпрійської Православної Церкви.

Року 1956-го англійська влада арештувала Архиеп. Макаріоса й вислала на відлюдний острів на Індійському океані як політичного засланця. Року 1957-го англійці звільнили його з-під арешту, і виселили у Грецію, і він жив в Атенах. Архиеп. Макаріос усе це пережив тому, що він був національно-релігійним провідником кіпрійських греків у їхній боротьбі за звільнення острова Кіпру з-під англійської влади.

Тепер, коли в перших місяцях 1959 р. греки добилися проголошення Кіпру незалежною республікою, Архиеп. Макаріос 1-го березня назад повернувся на Кіпр.

ЗАЛИШКИ ПОЛІТИЧНО-ПОЛІЦІЙНОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ СИЛИ В ЗАКОНАХ ІТАЛІЇ ВСЕ СЛАБШАЮТЬ

Католицька Церква, як така, не має настільки морально-релігійної сили, щоб могла втримати людей при собі добровільним шляхом. Це видно з того, що в католицьких країнах ця Церква завжди домагалася від урядів, щоб вони політичною силою тримали при ній населення. Так воно й досі було в Італії.

Згідно з досьогочасною італійською практикою, під впливом Католицької Церкви, не-католики так довго не могли відкривати своїх церков, поки не дала їм на це дозволу судова влада! Не-католицький священик мусів бути затверджуваний урядом, — отже навіть тут підбирали таких осіб, що могли б у тій чи іншій формі бути "лояльними" до урядового католицтва.

На релігійні збори не-католикам вільно було збиратися лише тоді, коли їх очолював затверджений урядом їхній священик, як "лояльний" і відповідальний перед урядом. Певна річ, католики не мали ніяких релігійних обмежень, і це ж вони так поневолювали не-католиків.

Однак 1959 р. Найвищий Суд вирішив, що ця стара середньовічна інквізиторська практика в дійсності не згідна з найновішою Конституцією Італії, отже вона незаконна. Як же таке поневолення релігії католицькою силою могло існувати, коли Конституція забороняє це? Виходить, що суди й поліція були опановані Католицькою Акцією в Італії, яка на власну руку, проти Конституції, переслідувала не-католицькі Церкви.

Чи будуть тепер вільно ширитися в Італії "секти", як це дехто журиться? Певно, що будуть. Але все ж таки більш треба було журитися тоді, коли така інквізиторська практика причинювалася коли не до зросту сектанства, то комунізму. А тепер може це хоч трохи спинить в Італії комуністичну пошесть.

А зрештою, чи Італія має щось до страчення щодо сектанства? Та ж Рим відступив від Вселенської Православної Церкви перший - ще перед усіми іншими сектами.

З ДИСКУСІЇ ПРО ЄП. БУДКУ

У 10-му томі недавно виданої "Енциклопідія Канадіяна" на стор. 166-168 є стаття проф. Павла Юзика п. н. "Українська Католицька Церква", в якій, між іншим, про першого єпископа для українців греко-католиків у Канаді, Микиту Будку сказано:

"Ведення еп. Будкою твердої політики підпорядкування всіх українських інституцій під владу Греко-католицької Церкви згуртувало біля тижневика, заснованого 1910 р., більшість української інтелігенції. Ця група палких українських націоналістів була вражена тим, що єпископ волів назву "русини" і толерував латинізаційну практику в Церкві".

Проти цього ствердження проф. Юзиком фактів виступив на сторінках греко-катол. часопису "Українські Вісті" (Едмонтон) за 9-го березня 1959 р. гр.-кат. священик о. М. Оленьчук у статті п. н. "Добрий пастир дає життя за своє стадо. — Скільки правди в з а к и д а х проти бл. п. Єпископа Никити Будки?"

У цій критиці оцінку діяльности еп. Будки в Канаді, зроблену проф. Юзиком, названо "необдуманою і безпідставною". Однак о. Оленьчук не подав ніяких фактів, які свідчили б, що може робота еп. Будки в Канаді була інша, ніж написав проф. Юзик.

А що скаже о. Оленьчук про видані еп. Будкою тайні "Правила" (1916), в яких він дає гр.-катол. священикам у Канаді інструкції для того, як пристосовлятися до латинського обряду?

"Вістник" зможе дати Вам більше сторінок на Ваші дописи, коли Ви придбаєте йому більше передплатників!

ГОЛОВА ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ УГПЦК НА ВІДВІДИНАХ ГРОМАД ПІДВАНКУВЕРСЬКОЇ ОКРУГИ

(Докінчення)

Так само Громади Округи сердечно вдячні о. Д-ру С. В. Савчуку за дар від Консисторії в сумі 50 дол. на купівлю циклостилю, який був необхідний в місійній праці о. Настоятеля. Завдяки допомозі Консисторії Округа вже такий циклостиль набула й успішно використовує.

Аж пізнім вечером закінчилися наради, й гості та делегати ще раз зійшлися на вечерю до п-ва Григорчуків, де в приємній, дружній атмосфері провели в бесідах з Високодостойним Гостем решту цього вечора.

Другого дня, в понеділок 2-го лютого о. Д-р С. В. Савчук мав інтерв'ю з редактором місцевого англомовного часопису „Чиливек Прогрес". Це інтерв'ю, разом з фотографією о. Д-ра Савчука та витягами з його проповіді напередодні, були поміщені на видній сторінці в найближчому числі часопису.

Решту дня було використано о. Д-ром на відвідини Громади й окремих громадян в Егеззі. Було оглянуто новокуплену землю під будову церкви в Егеззі, також відвідано голову цієї Громади п. Е. Стефюка та громадян Г. Равлика й Г. Гаврилюка. Увечері 2-го лютого о. Д-р С. В. Савчук мав інформаційну доповідь у Громаді у Волей.

Відвідини Громад Заходу.

У другу неділю 8-го лютого о. Д-р С. В. Савчук очолив Соборну Службу Божу в Громаді Св. Ап. Петра й Павла в Ню Вестминстері. Ще напередодні Громада й о. Настоятель поробили відповідні заходи для належної зустрічі Високодостойного Гостя: було вислано в усі кінці повідомлення про перші відвідини Громади Головою Президії Консисторії, було також відповідно приготовано й прибрано залю, яку Громада тимчасово винаймає для Богослужень й імпрез. У неділю цю залю заповнили біля двох сотень вірних з Ню Вестминстеру, Бирнебі, Ванкуверу й околиць.

Як і минулої неділі, вірні з великою увагою прислухалися до проповіді о. Д-ра Савчука, який цим разом проповідував Слово Боже на тему: „Христос — Світло для світу". До глибини душі кожний вірний відчув трагедію сучасного світу, що бродить манівцями в темряві, шукаючи замість всесильного світла Божої Правди, — зрадливих вогників на трясовиннях. „Немає гіршої й тяжчої недуги для тіла, як та сліпота, що відбирає в людини можливість дивитися й оглядати прекрасний світ Божий", — підкреслив о. Д-р Савчук, але також т и с я ч е к р а т н о страшніша сліпота душі, що веде до вічної загибелі не лише одиниці, але й цілі суспільства, цілі народи"... Єдиний лік на цю страшну недугу — це духовне прозріння й пізнання вічних основ науки Сина Божого.

Перед закінченням Служби Божої настоятель Громади о. Григорій в короткому слові представив вірним Високодостойного Гостя як невтомного будівничого нашої Церкви та побажав о. Д-ру від усієї Громади далі в щасті й здоров'ї тримати стерно Христового Ковчега нашого народу в Канаді, яким є Св. Українська Греко-Православна Церква, та проповіддю Слова Божої Правди й адмініструванням провадити цей ковчег на многії літа! Усі присутні встали й дружно відспівали „Многоліття" Достойному Гостеві.

По Службі Божій відбувся великий спільний обід, поданий Громадою на честь Дорогого Гостя. На обіді вітали Голову Президії Консисторії голова Громади — п. Іван Коропатницький, п. Н. Мороз, п-ні Галя Токарик — голова Провінційної Екзекутиви С.У.К. на Б. К., о. Іван Гикавий та інші громадяни.

Довшу інформаційну доповідь сказав о. Д-р С. В. Савчук, інформуючи вірних про хід Ювілейних Святкувань та про пляни Проводу Церкви на чергові роки. Щождо Громади в Ню Вестминстері, то о. Д-р Савчук радіє фактом зростання цієї Громади, й від себе запевнив, що він проситиме Високопреосвященнішого Владику Митрополита й Президію Консисторії, щоб для цієї Громади найпізніше з вересня ц. р було призначено постійного настоятеля, з осідком у самій Громаді; тоді праця напевно піде ще швидшим темпом, ніж тепер, коли о. Настоятель доїжджає за 60 миль з Чиливеку. При кінці своєї доповіді о. Д-р Савчук сердечно подякував Громаді й о. Настоятелю за це тепле прийняття, а зокрема Сестрицтву за смачний і гарний обід.

У кінцевому слові перед закінченням обіду о. Григорій Удод підкреслив великі осяги в будівництві УГПЦ в Канаді, які повстали за минулі 40 років, завдяки невтомній праці Проводу Церкви й жертвенності її вірних. Тепер ми маємо все необхідне для дальшого розвитку у проводі Церкви ми маємо великого вченого й проповідника — В и с о к опреосвященнішого Владику Митрополита, здібного Адміністратора з 40-літнім досвідом — о. Д-ра С. В. Савчука, маємо 80 відданих й невтомних Пастирів й десятки тисяч вірних. При наявності співпраці, дисципліни й жертвенності розвиток нашої Св. Церкви запевнений. Світ усе більше й більше починає повертатися до Джерела Христової Науки — до Церкви, відкидаючи фальшиві й лукаві „істини" матеріялізму. Можливо, що світ матеріялізму і псевдонауки, як потопаючий за соломину, ще вхопиться за „докази", повязані з останніми відкриттями науки й можливістю вивчення життя на інших планетах, але й ці „докази" будуть такими ж марними, як і попередні, бо ні на одній планеті безконечного Всесвіту Божого ні один учений не знайде більшої й вищої заповіді над ту, яку дав нам Вічний Спаситель: „Люби Господа Бога свойого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумінням. І люби ближнього свого як самого себе" (Матв. 22:37-39)! Цих Істин навчає нас Церква Христова, і що скоріше ми сприймемо цю Заповідь, то скоріше Царство Боже стане дійсністю. Починати слід найперше від себе, від своєї родини своїх сусідів, своєї околиці. Коли ми збудуємо сильну громаду тут, — ми покладемо одну цеглину більше у величній будові Царства Божого, й тому мусимо прикласти максимум нашої праці й наших пожертв для збудування сильної місцевої Громади.

Заклик о. Настоятеля знову був підтриманий, і Громада до попередньої збірки на будівельний фонд отримала ще й цим разом суму 250 дол.

Молитвою Подяки, яку проказав о. Д-р С. В. Савчук, і загальним співом - молитвою „Достойно є" закінчився цей памятний обід і зустріч Голови Президії Консисторії з громадянами Громади Св. Апостолів Петра й Павла. Усі радісні, окрилені надіями й зогріті теплим словом Віри, розходилися додому.

Того ж дня ввечері о. Д-р С. В. Савчук виголосив велику інформаційну доповідь в залі Ванкуверської Громади.

Другого дня о год. 9-тій ранку о. Д-р С. В. Савчук з панею Добродійкою в супроводі о. Григорія вирушили кораблем до Нанаймо, а звідти автом до Порт Алберні, — Громади, яка лежить на Ванкуверському Острові. По дорозі до міста оглянули Шановні Гості чудові зимові краєвиди Острова, великий водопад на ріці Инглішмен та гарний провінційний парк з тисячелітніми деревами, який лежить на півдорозі з Нанаймо до Порт Алберні.

У Порт Алберні о. Д-р С. В. Савчук і пані Добродійка та о. Настоятель були тепло зустрінуті й прийняті обідом у п-ва Никитюків. По обіді оглянули місто, при чому о. Д-р Савчук зауважив велику зміну в Порт Алберні від часу, коли він, будучи військовим капеляном, доїздив сюди, — зміни, звичайно, на краще. Оглянули також землю, яку Громада має на меті купити під будову залі й церкви.

По вечері, якою Гостей приймали п-во Лимарі, в домі п-ва Ощипків відбулися сходини всіх членів Громади, на яких о. Д-р в дружній атмосфері послужив Громаді багатьма цінними порадами й інформаціями щодо будови Громади, оформлення її в державному уряді, а також відповідав на багато питань громадян. Тут же в присутності Голови Президії Консисторії громадяни склали суму 800 дол., яка потрібна на купівлю землі, й другого дня цю землю вже закупили. Громада в Порт Алберні пообіцяла о. Д-ру Савчуку на літо мати парафіяльну залю вже викінченою, а далі, при Божій допомозі, будуть приступати й до будови церкви.

Після сходин Гості залишилися ночувати в п-ва Заразунів, а вранці відвідали місцевого члена п. інж. Петра Шахова, де оглянули чудово обладнану столярську майстерню господаря, а також помистецьки збудовану й умебльовану хату — все власної роботи. О. Д-р Савчук усім живо цікавився та розвідував про можливості використати знання й талант п-на Шахова для нашого церковного будівництва, зокрема Св. Вівтарів і Кивотів. Того ж ранку Гості вирушили в дорогу до Вікторії — Громади, що знаходиться в сусідстві з Порт Алберні на віддалі 130 миль.

У вівторок о. Д-р С. В. Савчук, Пані Добродійка та о. Григорій прибули до Вікторії, де також були щиро прийняті гостинними громадянами п-вом Мойсюками. По обіді Гості оглянули місто і його чудові околиці, відвідали місцеву лікарню, де перебуває на лікуванні членкиня Громади п-ні Бойчук, а також відвідали п-ні Василинчук, яка того дня саме повернулася з лікарні. Увечері також і в Вікторії відбулися сходини членів Громади в домі п-ва Пазюків, на яких Голова Президії Консисторії в дружній розмові ділився своїм досвідом з членами цієї молодої Громади та заохочував їх до дальшої праці. При кінці сходин п. Пазюк, секретар Громади, від імені всіх громадян подякував о. Д-ру Савчуку за відвідини та запевнив, що Громада у Вікторії докладе всіх зусиль, щоб у скорому часі розбудуватися й зрости членством, бо всі можливості на це є, треба лише часу і праці. Відповідаючи громадянам, о. Д-р С. В. Савчук підкреслив, що він особисто дуже вдоволений усіми Громадами Підванкуверської Округи, а особливо ж Громадою в Порт Алберні й Вікторії, і вірить, що ці Громади згодом зростуть на великі самостійні Громади, а провід Церкви буде намагатися постійно сприяти по силах цьому розвитку. Тепло попрощавшись, господарі виряжали Гостей на пристань, бажаючи їм щасливої дороги.

О год. 12-тій ночі Гості відпливали до Ванкуверу, а о год. 9-тій ранку в середу 11-го лютого о. Д-р С. В. Савчук і пані Добродійка, попрощавшись з о. Григорієм, всіли в літак, що відлітав на схід. За

пару хвилин могутній „Трансканадець", відірвавшись від землі, зник за засніженими верхами гір, що ясно виблискували під промінням сходячого сонця.

Громадянин.

ПРИЧИНІМСЯ ДО ВЕЛИКОЇ СПРАВИ

Комітет Побудови Храму Св. Симона в Парижі звертається до всього українського громадянства у вільному світі з гарячим закликом: поширити збіркову акцію шляхом творення дальших місцевих клітин К-ту, які збирали б фонди на докінчення розпочатого діла.

Уважаємо, що побудова Храму УАПЦ в Парижі це всеукраїнська справа, бо це буде пам'ятник в честь Головного Отамана С. Петлюри й увіковічнення пам'яти тих Великих Мужів українців, що їх тлінні останки спочивають на кладовищах Парижу.

Пожертви просимо надсилати на такі адреси:

В ЗДА —

д-р Н. М. Менжега,
3240 Portland Ave.
Minneapolis 7, Min., U.S.A.

або Консисторія Української Православної Церкви в Бавнд Брук, Н. Дж.

В Канаді — Консисторія Української Греко-Православної Церкви у Вінніпеґу.

Надходять Тавневі Дні. 25 травня 1926 р. загинув на вулиці Парижу Головний Отаман Симон Петлюра. Комітет закликає відзначити цього року Жалібні Роковини посиленням акції збірки на будову Храму Св. Симона в Парижі, щоб довершити будову великого пам'ятника Головному Отаманові на чужині, який би гідно свідчив про наш пієтет до Покійного, доки Він спочине в нашому Національному Мавзолеї.

Закликаємо всіх в цей день скласти одноденний свій заробіток на будову Храму в Парижі. Просимо всі церкви й усі установи провести в цей день збірку на будову Храму в Парижі при нагоді жалібних Богослужень, Академій, сходин і т. п.

Україна й сьогодні живе капіталом, що його нам залишив Головний Отаман, як той, що очолював збройні Визвольні Змагання. Він залишив нам дороговказ. Він віддав своє життя у боротьбі. Наш святий обов'язок — вшанувати Його пам'ять в гідних Його величі формах.

Забудьмо все те, що нас роз'єднує. Єдиним серцем причінимся до великої справи всі: Церкви, організації комбатантів, всі політичні організації, всі наукові, релігійні й господарські товариства — все українське громадянство у вільному світі. При Вашій допомозі тоді 1959 рік буде свідком початку будови Храму Св. Симона в Парижі.

За Комітет Побудови
Храму Св. Симона
в Парижі:
Петро Плевако, голова.

АКАДЕМІЯ НА ЧЕСТЬ Т. ШЕВЧЕНКА
Сейнт Кетерінс, Онт.

Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія 15 березня ц. р. відзначила Шевченківські Роковини урочистою академією.

Мішаний церковний хор під проводом п. Казанівського заспівав „Заповіт". Вступне слово сказав о. П. Гліцький. Капеля кобзарів ім. О. Вересая під керівництвом п. Казанівського виконала низку пісень.

Святкову доповідь сказав письменник Підгайний, прибувши спеціяльно причинитися до звеличення цього свята. Доповдь була небуденна, — п. Підгайний говорив на тему важкого життьового шляху нащого національного пророка Тараса Шевченка.

Діти з української й недільної шкіл деклямували вірші: „Біля портрета", „Село" й інші. Пані С. Михайська продеклямувала вірша „Не журися, Україно", пані Л. Головащ — вірш „У неволі". І знову мішаний хор, уже вдруге, заспівав низку пісень і так само капеля кобзарів виступила з піснями. Пісня „Очерет мені був за колиску" (розстріляного большевиками поета Фальківського з Полісся) так живо пригадали мені моє рідне Полісся...

Чергова точка - це чудово виконана сценічна картинка в одній відслоні на тему хлопячих років Тараса Шевченка на канві поеми „Розрита могила". Ролі виконали школярі: Володя Пилипчук— пастушок Тарас (Шевченко в хлопячих роках) і Юрій Кусий — товариш пастушка Тараса; зо своїми ролями обидва хлопчики справилися дуже гарно. Ролю козака з могили чудово виконав п. Ю. Кусий (участь брали обидва Кусі — батько й син).

На закінчення заспівали національні гимни.

Маргарита Пилипчук.

СВЯТО МИКОЛАЯ
Содбурі, Онтеріо.

21-го грудня 1958 р. Українська Православна Громада Св. Володимира влаштувала свято Миколая.

Парафіяльна заля була заповнена дітьми української й недільної шкіл та дітьми дошкільного віку й батьками.

Крім деклямацій дітей, які були належно підготовані під доглядом учительки п-ні Ніни Жовкевич, була поставлена п'єска „Марусина ялинка". Перед початком вистави о. Прот. Д Денисюк коротко схарактеризував значення й походження свята Миколая.

У виставі брали участь: п-ні Ніна Жовкевич — мати, Аня Злочевська — Маруся, Наталя Мельничук — 1-ша панночка, Оля Чекалін — бона, Надія Волинська — 2-га панночка, Василько Макаренко — хлопчик.

Ролю Св. Миколая відограв п. М. Тихончук. Характеризацію Св. Миколая по-мистецьки виконав п. Стефан Ємчук.

Усі ролі були виконані бездоганно, гарною українською мовою, що зробило приємне враження на всіх присутніх.

Приємно було бачити на сцені в ролях анґелів менших дівчаток, батьки яких подбали за відповідні для них одяги.

На закінчення Св. Миколай роздав дітям понад сто подарунків. Від української школи одержали подарунки учителі п. М. Волинський, п-ні Н. Жовкевич, о. Прот. Д. Денисюк та учитель українських народних танків п. С. Ємчук.

На пам'ятку для дітей та до шкільного альбому з ходу всієї програми зроблено фотосвітлини.

За влаштування свята належиться подяка учителям, голові Комітету Української Школи п. П. Буракові та батькам.

Особлива подяка учительці п-ні Н. Жовкевич за її дбайливо підготовану програму вечора.

Окрема подяка п. п. М. Грабцевичеві, О. Тимошенкові, О. Мельничукові, Ф. Осінковському, П. Буракові, А. Рибакові, В. Фесикові, М. Тихончукові та О. Вождаєві, які під керівництвом любителя сцени п. С. Ємчука обладнали сцену необхідним сценічним устаткуванням.

Тепер сцена готова, й надається до виступу на ній аматорських сил.

Бажаємо Громаді успіхів в її церковно-громадській та культурно-освітній праці.

М. В.

З ДІЯЛЬНОСТИ РІДНОЇ ШКОЛИ ПАРАФІЇ СВ. ДИМИТРІЯ В КРИЙҐЕНТ, АЛБЕРТА.

Місцевість Крийґент лежить у 16 милях на південь від Лак Ла Біш. Коли поглянути на мапу провінції Алберти, то ця місцевість зовсім неозначена, а в теперішній час навіть пошта перенесена до Лак Ла Біш. Це доказ, що в теперішній час, завдяки швидкому розвиткові канадської машинобудівельної індустрії, давня фарма автоматично стає ніби містечком. Давнього вола й коня, як одну з головних сільсько-господарських тягалових сил, замінюють трактор, комбайн (механізований), вантажний і легковий автомобілі. Хлібороб, що колись ходив за плугом від світання до смеркання, обробляючи „маленькі акри" посівної землі, тепер 8-годинним робочим днем „перекидає" (співаючи), сидячи на тракторі, декілька секцій посівної площі. Поїздка до міста в давні часи була свого роду родинним святом, що забирало досить часу для підготовки, щоб це свято вийшло успішне. Вибираючись у дорогу, господар ніколи не був певний, чи вдасться осягнути йому намічену ціль, і повернутися щасливо назад. Непрохідні канадські північні нетрі в багатьох місцях були дуже зрадливі. Навантажений віз із фармерськими продуктами часто зупинявся на дні глибоких мочарів, що тільки кінець дишля стирчав угору і був за свідка тієї сумної драми, що скоїлася в дорозі. Не один піонер албертійської півночі віддав життя в боротьбі з природою за краще майбутнє.

У таких умовинах у Крийґент зорганізувалася Українська Православна Громада Св. Димитрія — року Божого 1930. Члени цієї Громади походять з різних частин України, а також і народжених у різних частинах Канади. Багато з них уже покінчили з „житейським морем", і спокійно спочивають тут же біля маленької церковці на цвинтарі. Наслідники їхні дальше стараються триматися всього того, що носить назву „українсько-православне", а коли запитати про минувшину околиць Крийґенту, то вони втирають невинну сльозу, яка самовільно скочується по лиці. Шкільна молодь не вся й недостатньо освідомлена національно, а також мало обізнана із Православною Вірою, але вся та молодь говорить плавно українською мовою і дуже зацікавлена релігійно-національною працею. Цього року місцева рідна школа нараховує 28 дітей. Заходами рідної школи було зустріто Св. Миколая. Діти деклямували та колядували українські колядки. З числа старших дітей (гай скул): Вікторія Салогуб, Марія Береза, Вікторія Балабан, Ширлі Салогуб, Христина Балабан, Ів. Береза, Данило Салогуб, Орест Балабан — замінили старших членів Громади в Різдвяній коляді на потреби Церкви. Завдяки стаpанням батьків та матерів діти відвідують регулярно, не дивлячись на несприятливу погоду, кожної пятниці українську школу, крім того поза пятницями навчаються церковного співу. На Службах Божих діти співають у церковному хорі, а молитву „Отче Наш" співають з великим надхненням самі. Заходами рідної школи в неділю 22 березня в залі „Крийґент Гал" відбувся концерт на честь Т. Г. Шевченка — з такою програмою: молитва „Отче Наш" — проспівали діти рідної школи. Вступне слово сказав п. А. Береза, зясовуючи (бо це перший раз у цій околиці) значення Шевченківського свята. „Заповіт" проспівали всі діти разом. Дальше слідували діточі деклямації, яких навчав голова Громади п. П. Салогуб — народжений в Канаді. Данило Салогуб продеклямував „Світає", Джері Бенюк — „Учитеся", Бернард Козакевич — „Борітеся-поборете". Гуртова деклямація С. Воробкевича „Рідна мова", — деклямували найменші (4-річні): Денис Салогуб, Ів. Процінський, Ігор Балабан. Вікторія Салогуб — „Думка матері", а її сестра Ширлі — „Село", девятирічний брат — „Слава України", Луся Бенюк — „Україна", Діяна Прочинська — „Ніч", Ів. Береза — „Гамалія", Лілія Радсой — „Наша керма", Марія Береза — „Молитва", Силвія Іленюк — „Думи мої". Дальше слідував реферат: „Віруючий Шевченко", — виголосив місцевий парох о. М. Стеценко. Пісня „Ой у полі могила" була відспівана квінтетом: Силвія Іленюк, Петруся Ступарик, Лілія Радсой, Луся Бенюк та Христина Балабан. Потім слідували знову деклямації: Ширлі Козакевич — „Настане суд", П. Ступарик — „Вечір", а брат Орест — „Холодне серце", С. Іленюк — „Що я люблю", А. Паскар — „Світе тихий..." Хр. Балабан — „Колись і тепер", Вікторія Балабан — „Батьківщина".

По 10-хвилинній перерві слідувала інсценізація (написана Екзекутивою С.У.С.), з молодих років Т. Шевченка. У ролях виступали: пан А Береза (запорізький козак), учень Р. Школи О. Балабан (Т. Шевченка в молодих роках), учень Ів. Береза (товариш Тараса). Слід зауважити, що „Інсценізація" піднесла своїм бездоганним виконанням, а особливо удекоруванням: костюми, могила, зброя козацька і т. д., присутніх у залі високо на дусі; а все це треба завдячувати п. А. Березі як режисерові-декораторові На закінчення концерту усіми присутніми, але під проводом учителів і молоді з рідної школи, було відспівано національні гимни „Ще не вмерла" та „Боже щасти". Присутні в залі були так святково настроені, що не мали охоти розходитися. „Дуже добре", „знаменито", „у нас ще не було такого свята", - так висловлювалися присутні, а бувший посол до провінційного уряду Алберти п. П. Хаба (з Ред Вотер) виступив з закликом до присутніх: „Берегти все національне: мову, культуру, мистецтво і т. д. Усі сили нам треба покласти, щоб зупинити асиміляцію нашого народу на чужині!" сказав посол.

Голова Громади п. П. Салогуб подякував п. П. Хабі за його дорогі слова і закликав присутніх зміцнювати Р. Школу та виховувати дітей у християнському дусі.

Треба підкреслити, що цьогорічна Управа Громади Св. Димитрія розуміє, що значить національне виховання і яку ролю відограє в цьому рідна УПЦК. От тому всі залеглі заборгованості з минулих років до Консисторії Управа сплатила відразу, і цим може Управа згаданої Громади бути прикладом для всієї Округи Лак Ла Біш. У теперішній час Громада дбає за упорядкуванням свого храму: перемальовує всередині і добудовує Вівтар. Велику ролю відограє Сестрицтво при церкві. Сестриці є господинями при храмі в повному розумінні цього слова

То ж нехай Милосердний Господь поблагословить цей гурток людей на далекій північній Алберті за їхню мулравлину працю для добра рідної Церкви й на Славу Божу.

Крийгенець.

ВІНЧАННЯ І. І Є. РОШКІВ
Мусідора, Алта.

Вінчання Івана Рошка — сина п-ва Рошків із Смокі Лейк, з Єлисеветою Качмар — дочкою п-ва Михайла й Ольги Качмарів з Мусідора, Алта., відбулося в суботу 1-го листопада 1958 р. в церкві Успіння Пресв. Богородиці в Мусідорі Святу Тайну Вінчання звершив о. М. Крищук

Весільне прийняття відбулося в народньому домі коло церкви, з участю великого числа місцевих і позамісцевих гостей

Під проводом господаря всі гості привітали молодят з їх великим святом. Також і о. Парох склав молодятам якнайкращі побажання.

На закінчення о. Парох попросив молодих до слова, і вони гарно дякували своїм родичам та сусідам за вияв сердечности

Була переведена збірка на українську пресу, і принесла $18.50; на бажання молодих цю суму поділено: $4.50 на вироблення кліші, 7 дол. на „Вістник" і 7 дол. на „Укр Голос".

Молода пара буде мешкати в Вільні, Алта., де молодий є учителем середньої школи (гай-скул).

Нехай Господь щастить їм щасливим подружнім життям і подасть їм Многих Літ!

о. М. К.

ХРЕЩЕННЯ
Сейнт Пол, Алта.

На прохання п-ва М. Боднара і його дружини о. М Крищук з Мирнам, Алта, охрестив їхню донечку. Св. Хрещення відбулося в суботу 18 квітня 1959 р. в Сейнт Пол у домі п-ва Боднарів, — бо в цій місцевості ще нема української православної церкви, але є надія, що незабаром вона тут буде.

По Хрестинах на вечері о. Мирослав Крищук попросив присутніх скласти пожертви на „Вістник", і зложили слідуючі — по 1 дол.: П Робінсон, М. Боднар, Г. Тащук, А. Скакун, Й. Карщієй — всі з Сейнт Пол; В. Тащук, А. Лобозар, В. Басараба — з Броссо; Юрій Павлюк, В. Товпич з Ту Гилс; В. Ф. Щербань з Мирнам.

Вп. Жертводавцям сердечна подяка! Похресниці — донечці п-ва Боднарів — на многі літа, щоб вона зростала в щасті і здоров'ї в ласці Божій і завжди була радістю своїх люблячих батьків.

В. Ф. Щ.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ДОБРІ ЦІЛІ
Волей, Б. К.

У середу 11-го березня в парафіяльній залі наша Громада влаштувала прощання-несподіванку членам, що переїжджають від нас в Едмонтон

П-во Дмитро й Павліна Мицаки прибули до нас з Ґлендон, Алберта, 2 роки тому й відразу включилися в життя нашої Громади, як і належиться. П Мицак, а часом і обоє виконували дяківські обовязки. Як добрий коваль, він разом з другим ковалем п. А Моляцим зробили чудову залізну огорожу й браму перед церквою, що мабуть і Катедра в Вінніпезі не відмовилася б

Своїх двох внучок, що п-во Мицаки доглядають і виховують, хоч і далеко мешкають, посилали або привозили автобусом до школи, або вчили вдома їх рідної мови і звичаїв

Господарем вечірки був голова Громади П. Арійчук. Він, сказавши коротеньке вступне слово, запросив голову Жіночого Т-ва п-і Н. Боярчук, і вона також висловила в імені всіх жаль, що мусимо прощати членів, та побажала їм усього найкращого на новому місці, а також доручила подарунок на память від усіх присутніх членів і приятелів.

Голова попросив до слова о. Олександра, і він сказав, що зустрічати й вітати багато легче й приємніше, ніж випроваджати, але ми їх тратимо лише в Громаді, знаючи з певністю, що де б вони не були, то будуть щиро працювати для рідної Церкви-Матері. Отець побажав їм добрих успіхів на новосіллі та висловив думку, що вони ще повернуться до нас.

П. Мицак зо зворушенням подякував попереднім промовцям і всім присутнім, що численно зійшлися, за прихильність і дарунок. Він звернув особливу увагу на важливість наших рідних інституцій, що працюють для Церкви, нерозривно з Нею, і закликав памятати про них і по змозі підтримувати.

Свій заклик він потвердив чином, склавши пожертви: на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея — 25 дол. та на Стипендійний Фонд — 5 дол.

Пані Мицак усім за все сердечно подякувала та на прощання склала свою пожертву на місцеву нашу церкву — 10 дол.

Жіночки наші всіх погостили

Зі збірки на цім прощанні на „Вістник" — 4 дол., „Віра й Культура" — 3 дол. та „Український Голос" — 3 дол. Усі їх п. Мицак ретельно передплачує, читає.

На вироблення кліші — 5 дол. Присутні дружньо заспівали „Многії Літа!"

Щасти Вам, Боже, на новому місці!

о. О. Костюк.

ПРОЩАЛЬНА ВЕЧІРКА
Ню Вестмінстер, Б. К.

У суботу 21-го березня члени Громади Св. Апостолів Петра й Павла в Ню Весмінстері зійшлися вечірньої години в домі п-ва Демйонів попрощати щирих прихильників цієї молодої Громади, п-ва Мицаків, які вирішили переїхати на постійне життя в Алберту.

П-во Мицаки прибули в Британську Колумбію з околиці Ґлендону в Алберті, де свого часу були відомими організаторами українського національного й церковного життя. За короткий час перебування в Б. К вони також заслужили собі загальну пошану й любов своїми пожертвами на церковні й народні цілі своїм зразковим християнським життям та любовю до ближніх.

Вечірку відкрив заст. голови Громади п. Н. Мороз, який висловив жаль громадян з приводу від'їзду таких визначних і щирих членів як п-во Мицаки, але висловив надію, що ми постійно будемо разом, бо всі разом працюємо для спільної мети — розвитку нашої Матері-Церкви.

Черговим промовляв Настоятель Громади о. Григорій Удод, який навіть за короткий час успів пізнати в родині Мицаків щирих і відданих громадян, які не лише допомагали іншим членам і всій Громаді, але й своїми порадами та моральною підтримкою допомогли багато о. Григоріеві.

Пан Никола Горбай розповів присутнім про заслуги п-ва Мицаків в розбудові Ґлендонської Округи нашої Церкви, де шановний Промовець мав честь спільно з п. Мицаком довгі роки працювати на церковно-громадській ниві.

Теплим словом щирої подяки й заохоти до дальшої невтомної праці для розвитку Рідної Церкви подякував п. Мицак за цю милу й несподівану для них товариську вечірку, память про яку, сказав він, вони будуть зберігати завжди.

З нагоди урочистості о. Григорій закликав присутніх скласти дар на наш церковний орган „Вістник", на що всі присутні щиро відгукнулися, склавши суму $10.25.

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка, а Вшн. П-ву Мицакам багато щастя й здоровя на новому місці — в Едмонтоні.

Присутній.

ХРЕЩЕННЯ

Мирнам, Алта.

В українській православній церкві в Топорівцях по Службі Божій о. Мирослав Крищук охрестив маленького синочка п-ва Ількових.

Опісля п-во Ількові запросили о. Крищука і кумів на обід, і там зібрано на пресовий фонд „Вістника" 6 дол. Пожертвували слідуючі: по 1 дол.: М. Ільків, Є. Галицький, В. Й. Ільків, А. Гарасевич, В. Гамалюк, М. Рибак.

Вп. Жертводавцям щире спасибі, а новоохрещеному синочкові п-ва Ількових — на многі літа! Нехай росте здоров на славу Богові, а родичам на радість.

В. Ф. Щ.

ПОДЯКА

Щиру подяку складаю членам Церковної Громади в Келовна, Б. К., що вони, оцінюючи працю священства, в неділю 22-го березня по Богослуженні приготовили прийняття для нас у своєму недавно викінченому народньому домі.

Також дякую нашому Сестрицтву, що приготовило обід, та Голові Церковної Громади, п. М. Мельничукові, який, вітаючи нас щирими словами, вручив прекрасний дар від Членів.

Нехай Всемилостивий Господь усіх Вас нагородить сторицею!

Свящ. Г. Васлілів і родина.

Подбайте, щоб „Вістник" був у хаті Ваших знайомих!

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛИНА РОМАНКО

Поминальне Богослуження

Єллов Крік, Саск. — У роковини смерті бл. п. Василини Романко в суботу 11 квітня 1959 р. на прохання Покійної чоловіка й родини була відслужена Служба Божа в православній церкві у Єллов Крік.

Службу Божу відправив місцевий парох о. Юрій Туржанський з Вакав, який під час Богослужения сказав глибокозмістовну проповідь. По Відправі на могилі Покійної було відслужено Парастас, а опісля всі учасники Поминального Богослужения перейшли до народнього дому на перекуску. Багато людей було з сусідньої Громади Мелфорт, бо тепер там живе при синові пан Микола Романко.

Пан Романко — це один з активних членів нашої Церкви, який часто допомагав їй морально й матеріяльно. По смерті своєї дружини він пожертвував Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу 100 дол., під час Поминального Богослуження він знову пожертвував 25 дол. на Катедру.

Цією дорогою висловлюємо нашу сердечну подяку пану Романкові за ці дари й молимо Всемилостивого Господа, щоб обдарував його і родину добрим здоровям, а покійну його дружину прийняв у Свої Небесні Оселі.

Вічна Їй Память!

о. Ю. Т.

БЛ. П. ПЕТРО РУДИК

По довшому перебуванні в лікарні, 2-го лютого ц. р. відійшов у вічне життя один з піонерів — українців бл. п. Петро Рудик, проживши 62 роки.

Ще у 1912 р. він приїхав з західньої України в Канаду і спочатку перебував у Саскачевані, потім у Кенорі, Онт. і Брендоні. Року 1925 він одружився з п. Марією Парубій. Року 1927-го враз з дружиною поселився у Форт Віллям, Онт., де працював на папірні. Покійний був щирої вдачі, любив свою родину, а також і ширшу українську родину — український нарід, і був членом місцевої „Просвіти".

Залишилася в смутку його дружина Марія, одинока доня Ірена (замужня пані Ґушель) один внук Петро, дві сестри — пані Марія Секуліч, що живе у Форт Віллям, і сестра Катерина в Україні.

Величавий Похорон відбувся в церкві Св. Володимира у Вест Форт Віллям при великій кількості людей — його товаришів та знайомих, що прийшли віддати Покійному останню прислугу: помолитися за спокій душі його. Похорон відправив місцевий парох Прот. Олександер Новицький з дяком п. К. Чеховим.

По Похороні в залі Т-ва „Просвіта" відбулася поминальна перекуска, де присутні згадували „не злим — тихим словом" померщого брата нашого.

На заклик о. Пароха було зложено на Невянучий Вінець $9.65, з зого на виріб кліші переслано „Вістникові" 5 дол., а решту на пресовий фонд нашого церковно-народнього часопису, — щоб і далі він навчав наших людей релігійного життя і національної свідомости.

Учасник Похорону.

ПОДЯКА РОДИНИ

бл. п. Гната Чулія

Оцим висловлюю свою скромну подяку всім тим, що прийшли мені з моральною допомогою в моєму великому горі — з приводу смерті мого мужа бл. п. Гната Чулія; прибита наглою трагедією — я тільки нині спроможна вимовити слово...

Із щирої душі моєї глибоке спасибі Всеч. Прот. П. Самцеві, Всеч. Прот. Фотієві, Голові Громади Пану Інж. Янішевському, Пані Охітві, Голові Жіночого Товариства ім. Кн. Ольги, Адвокатові Теодорові Гуменюкові, Пану Олійникові із Товариства Взаїмна Поміч, Дириґентові Юріеві Головкові, Пану Івановi Гуменюкові, Пану Романенкові і всім іншим Вп. Хористам і Вп. Промовцям на поминальному обіді.

Зокрема ще раз сердечне спасибі Всечеснішому Отцю Протоєрею Петрові Самцеві і Достойній Пані Добродійці Самець також і за це, що вони, крім того, ще й пізніше мали нас у своїй теплій духовній опіці, і відвідували мою стареньку маму, яка знагла важко захворіла.

Милі мої Дружки і Дружби мого незабутнього мужа, — Ви й на цей раз не забули за нас, і прийшли з живими квітами, але тим разом уже не на наше Вінчання, а тільки щоб ці квіти покласти на свіжу могилу свого незабутнього друга бл. п. Гната... Нехай же Господь Милосердний не забуде Вам того, що Ви, не цураючись нас давніше у хвилинах нашої радости, не забули за нас і в нашому невимовному горі.

Ваші теплі слова розради, ваші щирі серця, висловлені в тих молитвах, обрядових співах, проповідях, промовах і квітах додали мені сили перенести це невисказане горе... Нехай же всіх Вас Господь поблагословить!

Душа мого мужа — така добра душа його для меневдови і для моїх діточок! — нехай зазнає вічного спокою в Бозі. Земля канадська нехай легкою Йому буде.

Вічна Йому Память!

Засмучена дружина Ганя Чулій, діти, внуки і теща Слинько.

БЛ. П. НИКОЛАЙ ЛИСЮК

Дня 20 березня 1959 р. упокоївся в Бозі бл. п. Николай Лисюк.

Покійний народився в с. Звиняч, Чортківського повіту, Україна, 1882 року, а в Канаду приїхав 1905 р., і працював як робітник. Одружився 1907 року й поселився з дружиною на фармі в околиці Алонса, Ман. В околицю Озерни, Ман., переселився 1911 року, і тут належав до грекокатол. парафії. А коли в Канаді почала відроджуватися Українська Православна Церква, він один з перших взявся до будови української православної святині в Сенди Лейк, і хоч йому було до цієї церкви аж 16 миль дороги, то все ж таки він завжди був з родиною на Богослуженнях.

У 1949 році переїздить в околицю Росборн, і тут знов прикладає своїх невтомних рук до праці при будові української православної церкви.

У 1955 році померла його дружина Євфрозина; вдівець Николай три роки жив разом з синами. Коли до Сенди Лейк наспіла вістка про його смерть, то звідси гурток парафіян негайно виїхав раненько у вівторок 24 березня на Похорон у Росборн.

Панахиду над Покійним у народньому домі в Росборн правили священики о. Іван Куліш і о. Іван Швець з Роблину. По Панахиді п. Гринь Бойчук сказав братське поминальне слово від Народнього Дому; він згадав, як пок. Николай вже востанне приїхав був на збори саме в цьому народньому домі мороз було понад 35 ступенів, а він таки приїхав за 11 миль, бо ж треба було, — тут збирали на фонд памятника Т. Шевченкові, і він прибув зложити й свою пожертву... І радів він думкою, що ще поїде до Вінніпегу й побачить того Памятника, коли вже буде готовий, — але вже не судилося...

Бл. п. Никола полишив у смутку 2 сини, 6 доньок, 15 внуків і 5 правнуків. Нехай канадська земля буде йому легкою.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ДАНИЛО ЮРКІВ

Мазепа, Саск. — 4-го березня 1959 р. несподівано помер на 70 році життя у своєму домі тихою і безболісною смертю Данило Юрків, широко знаний, всіма поважаний і заслужений в цій околиці громадянин, основник Церковної Громади в Мазепі та здисциплінований член багатьох наших культурно-освітніх установ у Канаді.

Покійний народився 1889 р. в селі Бурдаківцях, пов. Борщів, Галичина. У Канаду приїхав зо своїми батьками 1897 року. На 27 році життя оженився з Марією з дому Стефанюк і з нею разом фермерував та зразково виховував коло Мазепи свою численну родину. Через кілька років працював ковалем в околиці Норквей, Саск.

Бл. п. Данило був високосвідомим і активним громадянином, був членом Колеґії Св Андрея і добродієм Катедри Пресв. Тройці у Вінніпегу.

Маючи змалку велику жадобу знання, пренумерував від самого початку „Вістник", „Укр. Голос" та іншу добру пресу. Свою хату збагатив також гарною бібліотекою з багатьма цінними книжками.

Бувши лагідної вдачі, доброзичливим і охочим до помочі, він зеднав собі велике число щирих і відданих друзів

Похоронна Відправа почалася Панахидою в нар. домі в Мазепі у пятницю 6-го березня ввечері з участю родини і величезного числа приятелів з ближчої і дальшої околиці. У суботу, 7-го березня, перенесено тіло Покійника до місцевої церкви і тут Всеч. о. Володимир Слюзар, парох Канори, відслужив Чин Похорону зо Службою Божою. Співали дяки під проводом п. А. Ягольницького. І знову цього дня зїхалося понад триста людей для віддання останньої прислуги Покійному, так що і не всі змогли поміститися в церкві. У своїй проповіді після Євангелії прощаючи Покійного від родини, громади, приятелів і знайомих о. В. Слюзар відкрестив ті численні благородні християнські прикмети характеру, якими відзначався Покійний. Під час „Последнього Цілування" зложили присутні на Невянучий Вінок $82.60, з чого, в порозумінні з родиною, призначено 5 дол. на „Вістник", 5 дол.: на „Український Голос" та $72.60 на Колеґію Св. Андрея у Вінніпегу. На вироблення кліші $4.50.

Тіло Покійного зложено на вічний спочинок на місцевому цвинтарі.

Після Похорону запрошено всіх присутніх до нар. дому на обід, приготовлений родиною і численними приятелями. У гідному до хвилини настрої споживали люди обильний обід і з щирим жалем згадували улюбленого всіма Покійного.

Бл. п. Данило Юрків залишив опечалену вірну дружину Марію та глибоко засмучених 5 дочок, 6 синів, 18 внуків, 8 сестер і 2 братів.

Спи блаженним сном, дорогий наш Громадянине, а світла память про Тебе залишиться вічною в серцях Твоєї родини, приятелів і знайомих

В. С.

КОМІТЕТ ОБОРОНИ ПАМ'ЯТИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Високоповажаний (а) Пане (і)!

Як Вам відомо, в Парижі вже другий рік діє наш Комітет, зложений з представників усіх центральних українських організацій Франції для оборони доброго імени Головного Отамана, а тим і наших Визвольних Змагань. Ви знаєте про його протестну акцію, що оне увінчується поважним успіхом: згодою Французького Радіо дати авдицію, яка представила 6 мільйонам його слухачів постать Симона Петлюри у правдивому світлі.

Але оборона імени Головного Отамана не може вичерпуватись однією авдицією. В акцію інформування Вільного Світу про наші Визвольні Змагання повинен включитися кожен українець і для цього ми видали дві книжки, які являються матеріялом для інформативної роботи: „Правда про Симона Петлюру" у Французькій мові (ціна 375 фр. обо 0.75 дол.) і „Паризька Трагедія" — правна аналіза процесу Шварцбарда (ціна 250 фр. або 0.50 дол.).

Обидві книжки дають матеріял для інформування чужинців не лише про Головного Отамана, але й про Визвольні Змагання та нашу Армію. Купуючи ці книжки, Ви включаєтеся в дію Комітету. Замовляйте наші книжки у всякій кількости на адресу:

P. PLEWAKO
38, Avenue de l'Opéra,
Paris, France.

ЗАПРОШЕННЯ

Цим запрошуємо українське громадянство з м. Едмонтону і околиць, на Свято День Матері, що відбудеться в Сангудо, Алта. У неділю 31-го травня в місцевій шкільній авдиторії в (Сангудо) відбудеться Служба Божа, яку відправить Всеч. о. П Блажук з Вестлок.

По Богослуженні відбудеться програма на честь Матері: виступатимуть молодь і діти Рідної Школи.

Свято Матері влаштовується заходами місцевого Товариство Українців Самостійників у Сангудо.

УВАГА! УВАГА!

Посвячення угольного каменя української греко-православної церкви Св. Пророка Ілії в Едмонтоні, Алберта.

відбудеться

в неділю 17-го травня 1959 р.

Посвячення звершить Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон в сослуженні о. Архимандрита Андрея Метюка — Адміністратора Західньої Єпархії, і о.о. Парохів Едмонтону та околиці.

Програма:

9.30 рано — Зустріч Владики.
9.45 Архиерейська Служба Божа — Посвячення камення
12.30 — Святочний обід.
1 Представлення Владики о. Адміністратором
2 Головна промова Владики Митрополита
3 Привіт посадника Едмонтону п. В. Гавриляка
4 Привіт церковних організацій.

В. Федейко, голова
О. Дукельський, секретар.

ІКОНИ

ЄВАНГЕЛИСТИ

2¼"x3¾"

Число	Ікона	Штук	Ціна
3027	Св. Іван	100	1.50
3058	Св. Матвій	50	1.00
3059	Св. Марк	25	.60
3060	Св. Лука	2	.05
	(2"x4")		
E/6003	Ісус Добрий Пастир	100	.95
E/6006	Христос Стукає до дверей	50	.60
6010	Свята Родина	25	.40
E/6025	Ісус Христос Сіяч	3	05
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом		
6027	Тайна Вечеря		
E/6029	Богородиця Постійної Помочи		
E/6042	Св. Іван Христитель		
6053	Св. Ап. Петро		
6054	Св. Ап. Павло		
E/6059	Ісус Христос і діти		
F/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду		
E/6073	Різдво Христове		
6074	Свята Родина		
E/6090	Пресвятая Тройця		
E/6091	Розпяття		
E/6128	Воскресения		
E/6146	Воскресения		
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці		
	Хрещення Господне		

ІКОНИ З МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні	Посріблені з позол. Віночком (німб)	
2" x2⅝"	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2¾"x3¼"	3.10		6.25
3⅜"x4¼"	4.75	і	7.75
4⅛"x5⅛"	6.25		10.75
5⅛"x6¼"	7.75	Спаситель	14.00
6¼"x7⅞"	12.50		18.50
8⅛"x10¼"	15.50		23.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ТРАВЕНЬ:

17. Неділя Мироносиць — Брендон, Кенора
24 Неділя — Транскона, Сендгіл, Портедж Ля Прері, Храм.
31. Неділя — Гонор, Попларфілд, Кенора, Брендон — Митрополича Візитація.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ТРАВЕНЬ:

24 Неділя — Винярд
24 Неділя — Едмор
31 Неділя — Вишарт
31. Неділя — „Коло Федаків

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. ГРИГОРІЙ УДОД

ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ

ТРАВЕНЬ:

10. Неділя — Вікторія (Храм)
17. Неділя — Еґеззі
24. Неділя — Ню Вестминстер
31. Неділя — Мішин Сіті

о. Е. ТРУФИНА
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя Мир. — Пайн Ривер (Проводи)
24. Неділя — Ревер (Проводи)
31. Неділя — Боян (Проводи)
Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. М. КОЛЕНИЧА
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Айтуна (Спільне Свячене)
24. Неділя — Ґудів (Спільне Свячене)
31. Неділя — Райн (фарми — Проводи)
Address: Box 143 Ituna, Sask., Tel. 57.

о. П. САЦЕВИЧА
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Смокі Лейк Проводи).
24. Неділя — Стрий (Проводи).
31. Неділя — Спеден (Проводи). 6 год. по пол. Вечірня і Проводи в Бойн Лейк.
Address: Box 309, Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. СТ. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Кадет
24. Неділя — Нипавин, (окружне свято з участю промовців з Інституту ім. П. Могили.)
31 Неділя — Вірдейл
31. Неділя — Сембург, Вечірня о год. 7.30

УВАГА: Починаючи з неділі Томиної в кожній Громаді по Службі відбуватимуться Панахиди на гробах.
Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя Мир. — Вестлок (Пров.).
24. Неділя Розслаб. — Атабаска. (Проводи).
31. Неділя — Сангудо
Address: Box 551 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. О. ФЛЯКА
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Радвей (Проводи. Алдорина, Проводи в год. 4-ій по полудні.
24. Неділя — Редватер (Проводи) Федора, Проводи год 3 по пол.
31. Неділя Егремонт (Проводи) Торгилд, Проводи год. 4 по пол.
Address: Box 126. Radway, Alta. Tel. 10.

о. І. ШЕВЦЯ
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя Мироносиць — Шортдейл і Спільне Свячене.
22. Пятниця — відбудеться на О. Миколая — Празник-Храм на фармерській кольонії „Драчинці" біля Мек-Нат, Саск.
24. Неділя Розслабленого „Петлюра". Буде обід з нагоди Спільного Свяченого.
31. Неділя Самарянки — Зелена-Мериделл.
Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. П. БУБЛИКА
ТРАВЕНЬ:
17 Неділя — Інсінґер (Половики).
24. Неділя — Вестбрук
31. Неділя — Дробот.

ЧЕРВЕНЬ:
7. Неділя — Інсінґер (ґай вей)
11. Четвер. Вознесення Храм
14. Неділя — Тюдор (м.)
15. Понеділок — Інс. (Половики) Св Велмч. Ів Сучавського Храм
21 Неділя — Дробот. Храм
22. Понеділок — Інсінґер (м.) День Св. Духа. Храм
28. Неділя — Льора
Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА:
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя Мироносиць — Вернон (День Матері)
24 Неділя Розслабленого — Келовна (Проводи)
31 Неділя Самарянки — Вернон
2602 — 42 Ave., Tel. Li 2-4312 Vernon, B. C.

о. ІВАНА КУЛІША
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя Мир. — Ґлен Елмс
24. Неділя Розсл. — Сенді Лейк
31. Неділя Самар. — Оакборн.
Address: Oakburn, Man. Tel. 386 Box 12

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя Тарнополь (Проводи)
24. Неділя—Ст. Джулієн (Проводи).
31. Неділя — Вакав (Проводи).
Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Ґронлид (північна)
24. Неділя — Бруксбі
31. Неділя — Ґронлид (коло річки)
Box 1416 Tel. 2070
403 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя Мир. — Оновей (Пров.)
24. Неділя Розсл.—Пено (Проводи).
31. Неділя Самар. — Калмар (Пров.)
Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.
Address: 9630—109th Ave.,

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Ґетерлей.
24. Нед. — Норт Бетлфорд Проводи
31. Неділя — Медов Лейк.
Address: 972 James Str. Ph. 8280 North Battleford, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Вайта
24. Неділя — Арбака П. і П.
31. Неділя — Арбака Миколая
Address: Box 46, Vita, Man. Тел. 21.

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ:
17 Неділя — Кридор
24 Неділя — Гефорд (Пискливці)
31. Неділя — Гефорд

ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Гефорд
11. Четвер — Кридор
14 Неділя — Мейфер
21. Неділя — Гефорд (Храм)
22. Понеділок — Пискливці (Храм)
28. Неділя — Редфілд
Address: Hafford, Sask., Box 163 Tel. 55

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ТРАВЕНЬ:
10. Неділя Томина — Сван Плейн (Проводи)
17. Неділя Мир. — Гаес (Проводи).
24. Неділя Розсл.—Вайтбіч (Пров.).
31. Неділя Самар. — Арран (Пров.)
Проводи год 5 по пол. Мейбридж.

ЧЕРВЕНЬ:
7 Неділя — Стінен
Вечірня о 7.30 — Данбури
11. Четвер Вознесення Храм — Кобзар
14. Неділя — Норквей
Вечірня 7.30 — Сван Плейн
21 Неділя Зелені Свята. Храм — Арран
Вечірня 7.30 — Гаес
22. Понеділок День Св. Духа. Храм — Вайтбіч
28. Неділя — Данбури
Вечірня 7.30 — Стінен

УВАГА: Прошу всіх приходіть на Вечірні та приводіть своїх діточок для науки Правд та Слова Божого.
Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. М. КРИЩУКА:
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Лужани
24. Неділя — Слава (полуднева) Проводи
31. Неділя — Бросов Проводи

ЧЕРВЕНЬ:
7. Неділя — Мирнам. Окружний З'їзд ТУС.
11. Четвер. Вознесення Господне— Моркемб. Проводи
14. Неділя — Мусідора. Проводи
21. Неділя Зелені Свята — Мирнам Храм
22. Понеділок. День Св. Духа — Бросов. Храм
28. Неділя — Слава (північ) Храм

На З'їзд ТУС. проситься всіх вірних з ближчих і сусідних околиць взяти участь.
Address: Box 97, Myrnam Alta. Тел. '2.

о. Л. ДЯЧИНИ
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Мирон. Райн
24. Неділя — Ґорлиц
31. Неділя — Мазепа

ЧЕРВЕНЬ:
7. Неділя — Йорктон
11. Четвер. Вознесення — Сторновей
14. Неділя — Йорктон
15. Понеділок. Св. Ів. Сучав. — Калдер
21. Неділя Св. Тройці — Мазепа Храм
22. Понеділок Св. Духа — Ґорлиц
23. Вівторок — Йорктон
28. Неділя — Райн. Храм
Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32995

о. І. МАЙБИ
17. Неділя — Канора. Успенська
24. Неділя — Вимер
31. Неділя Клер (Місто)

ЧЕРВЕНЬ:
7. Неділя — Вадіна
11. Четвер. Вознесення, Храм в Вимер
14 Неділя — Ватсон. 10-літній Ювілей Громади і посвячення угольного камення о. Митратом Савчуком в асисті о. Пароха і о. К. Желішкевича
21. Неділя Св. Тройці. Храм — Фостон
22 Понеділок Св. Духа — Канора Успенська
28. Неділя. Всіх Святих. Храм — Вадіна
Box 293 Watson, Sask.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ:
10. Неділя Томина — Храмове Свято в Давфині.
17. Неділя Мир. — Сифтон.
24 Неділя — Ґилберт Плейнс Проводи, Спільне Свячене
30. Субота — Проводи в Велий Ривер
31. Неділя — Давфин (Проводи)

ЧЕРВЕНЬ:
7. Неділя — Роркстон (Проводи)
11. Четвер. Вознесення — Ешвіл (Храм)
14 Неділя — Давфин
21. Зелені Свята — Сифтон (Храм)
22. День Св. Духа — Велей Ривер (Храм)
28. Неділя — Ґилберт Плейнс
Address: Box 1088 Dauphin, Man Tel. 4704

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Борівці 9-та рано Проводи
17. Неділя, год. 3-та по обіді, Вечірня і Проводи на Прут
24. Неділя — Кегвин, 9-та рано Проводи
24. Неділя — Завале 3-та год. по обіді Вечірня і Проводи
31. Неділя — Лужани 9-та рано Проводи
31. Неділя — Гемлин 3-та по обіді Вечірня і Проводи

ЧЕРВЕНЬ:
7. Неділя — Вилинґдон 9-та рано
11. Четвер. Вознесення, 9-та рано — Прут (Храм)
14. Неділя — Андрю, 9-та рано
21. Неділя. Зелені Свята — Кегвин, 9-та рано (Храм)
22. Понеділок Св Духа — Вилингдон, 9-та рано (Храм)
28. Неділя — Завале, 9-та рано
Адреса: P.O. Box 307 Willingdon, Alta. Tel 49

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Крайгенд. По Службі Божій вихід на гроби.
24. Неділя — Бойл. По Службі Божій вихід на гроби.
4 год. — Ґресленд (Проводи)
6—7 год. вечера — Сирейл. (Проводи).
31. Неділя — Вандерінг Ривер. — По Службі Божій вихід на гроби. Вечірня кожної середи, 8 год вечора в Лак Ла Биш.

ЧЕРВЕНЬ:
7. Неділя — Лак Ла Біш
11. Четвер. Вознесення Госп — Крайгент
14. Неділя — Норал
21. Зелені Свята — Сирейл
22. Понеділок. День Св. Духа — Бойл (Храм)
28. Неділя — Ґресленд
Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

Календар Українських Свят

ТРАВЕНЬ:

16	С	3 Преп. Феод. Печерського
17	Н	4 Неділя Мироносиць.
18	П	5 Мч. Ірини, Мч. Неофіта,
19	В	6 Іова Почаївського Чудот.
20	С	7 З'явлення Чесного Хреста
21	Ч	8 †Ап. Івана Богослова,
22	П	9 Св. О. Миколая
23	С	10 Ап. Симона Зилота,
24	Н	11 Нед. Розслабленого.
25	П	12 Епіфанія Єп. Кипру,
26	В	13 Муч. Ґликерії Діви
27	С	14 Никити Затв. Печ.,
28	Ч	15 Пахомія Вел.,
29	П	16 Преп Теодора Освяч.,
30	С	17 Ап. Андроніка
31	Н	18 Нед. Самарянки.

ЧЕРВЕНЬ:

1	П	19 Травень. Смч. Патрикія,
2	В	20 Муч. Таталея, Олексія,
3	С	21 † Рівноап. Костан. і Єлени.
4	Ч	22 Муч. Василиска, Маркела,
5	П	23 Прмч. Михаїла Чорноризця.
6	С	24 Преп. Симеона Дивногорця
7	Н	25 Нед. Сліпонародженого
8	П	26 Мч. Аверкія і Єлени;
9	В	27 Смч. Терапонта Сербського,
10	С	28 Преп. Никити Іcп. Єп. Халк.
11	Ч	29 Вознесення Прмч. Теодосії
12	П	30 Преп. Ісакія Далматського,
13	С	31 Ап. Ерма 3 70-ти Мч.
14	Н	1 Червень. Нед. Св. Отців.
15	П	2 Св Вмч. Івана Сучавського,

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ТРАВЕНЬ:
17. Неділя — Роза
24. Неділя — Ґардентон
31 Неділя — Сарто.

ЧЕРВЕНЬ:
7. Неділя (Храм) — Роза
11. Четвер. Вознесення — Толстой
14. Неділя З'їзд Ветеранів — Ґардентон
21. Зелені Свята (Храм) — Толстой
28 Неділя — Сарто

о. В. АПОНЮКА
ТРАВЕНЬ:
10. Неділя — Ріджайна.
17. Неділя — Прілейт.
24. Неділя — Ріджайна.
31. Неділя — Мус Джо.

ЧЕРВЕНЬ:
7. Неділя — Ріджайна
11. Четвер. Вознесення — Прілейт
14. Неділя — Мус Джо
21 Неділя — Ріджайна (Храм)
22 Понеділок 2 день Зел. Свят — Кендіяк
28. Неділя — Ріджайна
Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

Устав Церковний

ТРАВЕНЬ:

17. Неділя Мироносиць. Гол. 2. УЄ 3. Літургія: Ап. Ді 6: 1-7. Єванг. Марк. 15: 43-47 і 16: 1-8.

24. Неділя Розслабленого. Гол. 3. УЄ 4. Літургія: Ап. Дії 9: 32-42. Єванг. Івана 5: 1-15.

31. Неділя Самарянки. Гол. 4. УЄ 7. Літ. Дії 11: 19-26, 29-30. Єванг. Івана 4: 5-42.

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя Сліпонародженого. Гол. 5. УЄ 8. Літ. Ап. Дії 16: 16-34. Єванг. Івана 9: 1-38.

11. Четвер. Вознесення Господне. УЄ Марка 16: 9-20. Літ Ап. Дії: 12. Єванг. Луки 24: 36-53.

14. Неділя Св. Отців 1-го Всел. Собору. Гол. 6. УЄ Івана 21: 1-14. Літ. Ап. Дії 20: 16-18 і 28-36. Єванг. Івана 17: 1-13.

15. Понеділок. Св. Влмч. Івана Сучавського. УЄ Івана 20: 1-10. Літ. Ап. 2 Петра 3: 1-18. Єванг. Івана 19: 25-27, 21: 24-25.

20. Субота Задушна. Служба Заупокійна.

21. Зелені Свята — П'ятидесятниця. Всенічна. Величання. УЄ Ів. 20: 19-23. Літургія: Антифони Свята. Замість Трисвятого: „Усі ті, що в Христа". Апост Дії 2: 1-11. Єванг. Івана 7: 37-52, 8- 12.

22. Понеділок. День Святого Духа. Літургія: Апостол Єф. 5: 9-19 Єванг Мат. 18: 10-20.

28. Неділя І по Зел. Св. Всіх Свят Гол. 8. УЄ 1. Літургія: Апостол Жидів 11: 33-40, 12: 1-2. Єванг. Мат. 10: 32-33, 37-38, 19: 27-30.

Український релігійний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., JUNE 1, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1959. ЧИСЛО (1087) 11

ГРЕЦЬКИЙ АРХИЄПИСКОП НА АВСТРАЛІЮ Й НОВО-ЗЕЛЯНДІЮ

Митрополит Езекиїл Тсукалас призначений на становище грецького Архиєпископа на Австралію і Ново-Зеляндію. Призначив його Св. Синод Царгородської Патріярхії.

Його попередник на цьому становищі, Митр. Теофілакт Папатанасопулос, у серпні минулого року загинув в автомобільній катастрофі.

В Австралії і Ново-Зеляндії є 100,000 православних греків.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

31-го травня, неділя — Канонічна Візитація і Посвячення Церкви Св. Духа в Брендон, Ман.

7-го червня, — Канонічна Візитація й посвячення угольного каменя в Церкві Св. Володимира в м. Кенорі, Онт.

14-го червня, — Канонічна Візитація й посвячення угольного каменя в Церкві Св. Юрія в м. Флин Флон, Ман.

21-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу, Манітоба.

28-го червня, неділя, — зайнята підготовою до Всеканадійського Собору

2 і 3 липня, — Всеканадійська Конференція Духовенства УГПЦ в Канаді, у м. Едмонтоні, Алберта.

4-го липня, — Всеканадійський Надзвичайний Собор для обрання кандидата на третього Єпископа УГПЦ в Канаді. — на Єпископа Едмонтону і Західньої Канади.

4-го липня, — субота ввечері, — наречення Єпикопом обраного кандидата, в Едмонтоні, Алберта.

5-го липня, неділя, — присяга Єпископа електа УГПЦеркві (перед Літургією) і хіротонія його на Єпископа в м. Едмонтоні, Алберта.

12-го липня, неділя, — Канонічна Візитація й освячення Іконостасу в Церкві Св. Апостолів Петра й Павла в Андрю, Алберта.

26 липня. — Канонічна Візитація в Церкві Св. Володимира в Содбері, Онт.

2-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Івана Хрестителя в м. Норт Бетлфорд, Саск.

9-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація й Посвячення угольного каменя Церкви Св. Юрія в м. Дауфині, Ман.

30-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

11-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Мелвіл, Саск.

18-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Вінніпеґу, Манітоба.

ГРЕЦЬКА ЦЕРКВА В ПРОТИНАСТУПІ

Св. Синод Грецької Православної Церкви під проводом свого первоєрарха Архиепископа Теокліта проголосив рік 1959-ий „Роком Грецького Православія".

Продовж цілого 1959 р. Грецька Церква вестиме винятково збільшену освідомлюючу діяльність серед населення, щоб дати йому належну відпорність проти акції єговістів, протестантів і уніятів.

ПАПА ПРОМОВЛЯТИМЕ ДО НАСЕЛЕННЯ СССР?

Преса в травні ц. р. принесла вістку, що папа Іван 23-ій буде промовляти до населення Совєтського Союзу.

При тому преса зазначує, що папа свобідно володіє російською мовою.

ПОЛЬСЬКИЙ ШОВІНІЗМ І РОЛЯ РИМО-КАТОЛИЦЬКОГО КЛЕРУ

Варшавське "Наше слово" пише, що поляки хочуть уважати Польщу за "однонаціональну" державу, в якій не повинно бути місця для неполяків.

Як типовий приклад загального відношення поляків до українців, цей часопис наводить такий прилюдний вислів одного поляка в с. Гломбичі в Бескидах: "Мне аж шляг траф'я ґди слишен як ктось белькоче по руску" (по-українському).

"Наше слово" далі пише: "Треба тут звернути увагу також і на ролю римо-католицького клеру (духовенства), який неласкавим оком дивився і протиставився відновленню греко-католицьких Богослужень. Але коли гломбчанські українці запросили православного священика, римо-католицький клер почувся загроженим".

ЄП. О. ДІБЕЛІЮС ПРИРІВНЯВ ҐРОТЕВОЛЯ ДО ГІТЛЕРА

Первоєрарх Євангелицької Церкви в Німеччині єпископ Отто Дібеліюс написав листа до комуністичного диктатора Східньої Німеччини, і в цьому листі прирівняв цього комуністичного лідера до Гітлера.

Гітлер казав: "Бог є там, що є корисне для німецького народу" А комуніст Ґротеволь голосить: "Моральне тільки це, що служить соціялізмові".

УКРАЇНСЬКІ ЛІТНІ КУРСИ

В КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

будуть цього року від 6-го липня до 11-го серпня.

На Курси приймаємо хлопців і дівчат, що мають скінчених 12 літ і вище.

Завчасу пишіть за приміщенням на Курси.

Оплата за навчання і харч тільки $80.00 за ввесь час.

Користайте з нагоди! Поможіть своїм дітям навчитися рідної мови, або побільшити її знання!

За інформаціями пишіть до:
Управа Літніх Курсів.
St. Andrews College in Winnipeg
259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.

МИТР. БОРИС КРИТИКУЄ КОРОТКІ БОГОСЛУЖЕННЯ В ЗДА

Митрополит Борис Херсонський і Одеський, повернувшись із 3-місячних відвідин у ЗДА, похвалив релігійний дух американців, але йому не сподобалося, що Богослуження й проповіді в ЗДА аж надто "закороткі".

Натомість він похвалив релігійну пресу в ЗДА, яка "скоро подає всі важливі події релігійного життя що до останньої хвилини. Тим часом "Журнал Московской Патріярхії" матеріял за листопад подав щойно в числі за січень". — Сказав це представник "Реліджієс Нюз Сирвис" із ЗДА, який розмовляв з митр. Борисом у Москві цього року.

Митр. Борис є екзархом Московської Патріярхії на Північну й Південну Америку, але без права постійного перебування в ЗДА — з політичних причин.

НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим подається до відома всьому Духовенству та всім Вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді скликає НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбудеться в суботу 4-го липня 1959 р. в Катедрі Св. Івана в місті Едмонтоні, Алберта.

Програма Собору:

8.30 год. ранку — Архиєрейська Служба Божа, яку відслужать Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН. Митрополит Вінніпеґу та всієї Канади, й Високопреосвященніший Владика МИХАЇЛ, Архиепископ Торонта й Східньої Канади.

10.00 ранку —
(а) Реґістрація делеґатів і гостей.
(б) Відкриття Собору. — Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон.
(в) Вибір кандидата на Єпископа Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з осідком у місті Едмонтоні, Алберта.
(г) Закриття Собору.

Дано в місті Вінніпеґу, Ман., дня 1-го травня Р. Б. 1959.

ПРЕЗИДІЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Протопресв. Д-р С. В. Савчук, голова.
Прот. Т. Ковалишин, секретар.

ПРИВІТАЛИ О. ПАРОХА З РОДИНОЮ

Вернон, Б. К.

Місцева Українська Православна Церковна Громада 14 грудня м. р. привітала в себе о. Григорія Василева й пані добродійку та їхнього сина Василя з нагоди його недавнього призначення до нашої Громади на парохію. Прийняття відбулося зараз по Вечірні в місцевій укр. гр.-православній залі під церквою. Усіх присутніх з церкви на урочистість запросив голова Громади п. О. Юрійчук.

Господарем прийняття був п. В. Гакман. Він щиро вітав о. Василева, пані добродійку і сина, підкресливши заслуги о. Василева у праці для Української Греко - Православної Церкви в Канаді і побажав йому успіху надальше. Численні присутні заспівали „Многі літа".

Привітання о. Василеву й пані добродійці складали слідуючі: від Жіночого Товариства пані Вас. Кучер — при тому вона вручила пані добродійці букет живих квітів; від Вернонської Церковної Громади її голова п. Ол. Юрійчук; від недільної школи учителька пані М. Михайлюк, місцевий дяк п. П. Малеш; п. П. Кіндрачук; п. Ів. Чижевський; голова місцевого народнього дому п. П. Тритяк; п. П. Лучак. Господар урочистости передав привіт і дарунок від Української Православної Громади в Ревелсток, — сто миль від Вернон; дуже слизька, небезпечна дорога не дозволила ревелстоцьким представникам прибути особисто.

Учениця недільної і рідної (української) шкіл Савеля Попович, вручаючи від присутніх дарунок, промовила: „Отче-учителю наш і Пані Добродійко! Прийміть від нас цей дарунок на милий спомин, що його Вам із щирого серця дають православні українці славної долини Оканаґан (Вернону й Ревелстоку)!"

Приймаючи цей дар, панотець зворушено склав щиросердечну подяку, і при тому коротко згадав про свій минулий шлях священства в Канаді: були трудні часи, а були й кращі; з Божої волі довелося всяке переживати, але Господь посилав силу перенести все і поблагословив радістю оглядати розквіт нашої Св. Церкви Богові на славу, а народові нашому на спасіння „Братська згода в Громаді і наполеглива праця то запорука наших успіхів", закінчив о. Василів.

Пані добродійка Василева також щирими словами дякувала за таку сердечну, милу „несподіванку".

Членкині Жіночого Т-ва подали перекуску; о. Василів проказав молитву й поблагословив страви. За вечерею відбулася дружня ґутірка Наш панотець, як виявилося ще під час привітів, зустрів у Вернонській Громаді значне число своїх давніх знайомих з Алберти — з-перед 20, а то й більше років; тепер він несподівано зустрівся з ними тут, як з членами Вернонської Громади. Це була мила, зворушлива зустріч.

Під час перекуски п. Чижевський і п. Кіндрачук зайнялися збіркою датків на добрі цілі, а суму пожертв розділено: на Колеґію Св. Андрея 24 дол., на Укр. Голос" 5 дол., на „Вістник" 5 дол. — Вп. Жертводавцям щира подяка!

На закінчення господар прийняття подякував Жіночому Товариству за гарну перекуску і всім гостям за звеличення урочистості своєю присутністю. Урочистість закінчено співом „Де згода в родині".

Присутній.

ПОДРУЖНІЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА Я. І П. ПІДЛУБНИХ

Вайта, Ман.

У неділю 22-го лютого ц. р. у Вайті, Ман., відбувся ювілей 50-ліття подружнього життя п-ва Якова й Палагни Підлубних. Ця родинна урочистість відбулася в їхньому домі, і вона була величава. Ювілей влаштували їм їхні діти, запросивши на нього багатьох приятелів своїх родичів.

Діти Ювілятів: Настя Кербей в' Едмонтоні, Василь у Вінніпеґу і Олекса, що має харчеву крамницю у Вайті, — всі добре виховані, знають українську мову та щиро віддані своїй Українській Православній Церкві, і в такому ж дусі виховують своїх діточок.

Коли о. С. Ґреділь відправив „Благословення подругів", почалася гостина, під час якої сказав довшу промову п. С. Шмиґельський — найближчий приятель п-ва Підлубних і голова Церковної Громади; він же й керував хором під час урочистости п Шмиґельський говорив про пережиті з п-вом Підлубними тяжкі та щасливі часи, про їхніх добрих дітей, про їхній труд для громади й для нашої парафії у Вайті (п. Підлубний є старшим братом у місцевій церкві і постійно трудиться для неї), — і промовець закінчив сердечним поздоровленням Ювілятів і найкращими для них побажаннями на будуче.

Промовляючи в імені всіх дітей Ювілятів, син Василь висловив родичам щирі слова синівської вдячности за все те, що вони саможертвенно вчинили для своїх дітей, і зворушено висказав слова радости й подяки, що Господь дозволив їм з родичами дожити до такого радісного моменту.

Опісля за чергою промовляли численні гості, і всі вони висловлювали свою приязнь, радість і найкращі побажання Ювілятам. Настоятель парафії, о. С. Ґреділь, у своєму слові також щиросердечно поздоровляв Ювілятів, підкреслюючи велику ласку Божу, що п-во Підлубні, як родичі, удостоїлися в Бога отримати від своїх добрих дітей і приятелів моральну заплату, у формі цієї несподіванки, на яку вони повністю заслужили. Діти обдарували родичів-Ювілятів гарним дарунком на памятку - телевізором, але, очевидно, найдорожчий дарунок — це був моральний: люблячеі серце дітей і приятелів.

У своїх словах подяки обоє Ювіляти не видержали зворушення, — що діти й приятелі виявили до них стільки теплої любови, і раптом облилися вони сльозами щастя. Бо ж, звичайно, з далекого Едмонтону від доньки Насті вони сподівалися тільки телеграми, — а тут вона несподівано прилетіла літаком, та ще й не сама, а з своєю дочкою, щоб особисто привітати маму й тата.

Коли урочистість, по відспіванні „Многая літа", добігала до кінця, пригадав, п Мих Сторожук, що з таких нагод наша преса в Канаді також завжди дістає милу несподіванку, — і на його заклик зібрано 36 дол., з чого на „Вістник" призначено 15.50 дол., на клішу 4.50 дол., на „Укр. Голос" 10 дол., на „Віру й Культуру" 5.40 дол.

Зложили по 5 дол.: Яків і Палажка Підлубні, донька Настя Корбей, син Василь Підлубний, Іван Гаврилюк. По 2 дол.: Петро Подольський з дружиною, Микола Лукіянчук, Мих. Сторожук, Стефан Шмиґельський з дружиною, Олекса Підлубний. По 1 дол.: І. Древняк, Г. Божик, Гр. М. Подольський, Василина Кулачковська, Марія Дикун, Мих. Кадинюк.

ВП. Жертводавцям сердечне спасибі! А панству Підлубним дай, Господи, справляти ще й „діямантове весілля"!

Микола Лукіянчук.

ПОЗДОРОВИЛИ ШАНОВАНУ РОДИНУ

Гемилтон, Онт.

У суботу 21 лютого 1959 р. тут вшановано визначну українську родину — п-ва Марію і Мартина Вівчарів з нагоди їх новозбудованої хати. і 30-ліття проживання в Канаді.

Прийняття відбулося в залі укр. гр.-прав. церкви Св. Володимира старанням Комітету Укр. Бизнесменів і Професіоналістів та численних приятелів п-ва Вівчарів.

Господарем був п. Петро Шадний. Молитву проказав Прот. В. Федак.

По вечері п. Шадний познайомив присутніх з поважними людьми, що були при головнім столі, і запросив до слова Прот. В. Федака від Громади Св. Володимира, від родини адв. М. Перожака, від бизнесменів і професіоналістів Николая Дзулинського, від односельчан Ів. Рудика і Ст. Юріева з Вест Форт Вілліям, Онт., від торонтонців Василія Григоряка, посла Б. Елліота і суддю В. Тюхтія.

Головну промову виголосив п. Гнат Поворозник; він розказав про життя пана Вівчара від часів дитячих років аж по цей день. І так, пан Вівчар ще несповна року життя переїздить з родичами з рідного села Садки, пов. Заліщики, до Бразилії. По 4-х роках вертаються додому; в короткому часі родичі помирають майже одне за другим, а Мартин остається круглим сиротою в опіці родини Юрієвих — батька С. Юрієва, що живе у Вест Форт Вілліям, Онт.

У 1929 році п. Вівчар приїздить у Канаду і замешкує в п-ва С. Юрієвих у Вест Форт Вілліям, Онт. 4 роки. У 1933 році він працює в копальні ніклю коло Содбур, як робітник і форман

У 1937 році вертається до рідного краю, а по двох місяцях - знову в Канаду.

З того часу береться за підприємство, почавши з більярду Нині п Вівчар має багаті нерухомості, як кіно-театр „Стейт", готелі в Гемилтоні, першорядні мотелі „Бел-Сиґі" в Брантфорді, прекрасну хату і т. д.

Бог благословив його доброю дружиною і двома гарними синами — Денис і Зенон, що виховуються при церкві і Недільній та Українській школах.

„Усе це є наслідки здорового розуму, самоосвіти, розважної тактики на всіх ділянках зразкової української родини п-ва Вівчарів", на закінчення сказав п. Гнат Поворозник.

З черги був запрошений до слова 10-літній син Денис; він зложив щире поздоровлення родичам враз з молодшим братом Зеноном.

Скромний дарунок передали п. п. Москалик і Сенсон. По вислуханні всіх промовців п-во Вівчарі щиро подякували всім своїм добрим приятелям за пошану, навязуючи при тому до кількох цікавих спогадів.

Другого дня відбулися поправини, і всі оглянули гарну українську фільму в їх театрі під назвою „З-над Дніпра". Не забуваючи й за українську пресу, п-во Вівчарі зложили 35 долярів.

Задля загального вдоволення всіх учасників гроші розділено на чотири часописи, а з того на „Вістник" $7.50.

При цій нагоді бажаємо п-ву Вівчарам доброго здоровя і щасливо прожити ще многі літа.

Учасник.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Римо-Католики — православними

Треба згадати, що коли відродилася в Канаді Українська Православна Церква, то і деякі римо-католики прийшли до неї. І ніхто їх до того не приганяв, ніхто не намовляв, — вони прийшли самі, будучи вповні свідомими, що вони роблять. Вони знали історію, знали як поляки нагаями заганяли їх давних православних предків до унії, а пізніше уніятів до костела. Отже вони верталися до віри своїх предків.

Їх не прийшло багато, але тут показалося, що значить більша свідомість, більший розум. Крайно темний греко-католик боявся Української Православної Церкви, а свідомий римо-католик не боявся, бо знав що він робиать.

Тут маємо примір, що показує силу свідомости.

В селі Цеброві, повіт Тернопіль, в Галичині, був римо-католик Назвальський, що ходив до місцевої церкви. До костела була старокраєва миля дороги з Цеброва. Костел був аж в Озірній, — і місцевий дідич, Міхал Гарапіх, зустрічає Назвальського на дорозі і каже:

Чому ти ходиш до церкви, коли ти поляк? На те Назвальський:

— Я не поляк! Я русин!

— Але ж ти римо-католик?

- Так, — говорить дальше Назвальський, - але я русин, бо так в нас записано.

Де записано? — допитується Ґарапіх.

—— Записано так, – відповідає Назвальський, — що коли була панщина, то ваш дід мому дідові на плечах записав канчуком, що ми русини

І Ґарапіх більше не допитувався, бо бачив, що чоловік знає, що говорить.

Коли б же Гарапіх мав перед собою крайно темного чоловіка, то згадав би йому гріх, діяволів, пекло, вічні муки, і чоловік зо страху впав би на коліна і присягав би, що більше до церкви не зайде. Темного легко застрашити.

**

Української свідомости боїться і Ґарапіхи, і Рим і також прислужники Риму з поміж українців. Ґарапіх боявся навіть української греко-католицької Церкви, а ті бояться Української Православної, і тому забороняють несвідомим греко-католикам заходити до православної церкви, читати ґазети і книжки українського православного видання, забороняють входити в ширші розмови з православними про релігійні справи, бо православні українці схизматики, "єретики, безбожники, великі грішники".

Але чи чував хто, щоби римські прислужники забороняли греко-католикам ходити до польських костелів, з ними дружитися, з ними сходитися?

Ні! Хоч поляки сотні літ були смертельними ворогами українців.

Вони знають, що між православними може чоловік набратися більшої свідомости, а поляки греко-католика не освідомлять.

**

В Канаді є багато римо-католиків, які не є поляками, а давні їх предки були православними українцями. Аж польські насильства перевели їх предків до костела.

Історія широко говорить які були насильства поляків над українцями впродовж цілих століть, яке було душехватство. До костела заганяли українців польські ксьондзи і місіонарі кажучи, що то "Вшистко єдно", інших заганяли до костела примусом. Були польські дідичі, що панщизняків свого села примушували гуртом іти до костела.

**

Та лекше було українця до костела перевести, ніж зробити з него дійсного поляка. В костелі навчили його польських молитов, сказали, що він поляк, і на тім все кінчилося. Чоловік молився по-польськи, але поза молитвою він був дальше українцем, — по-українськи говорив, українські пісні співав, затримав всі українські звичаї, отже цілу українську культуру.

Багато таких римо-католиків є і в Канаді, - по-польськи моляться, до костелів ходять, але позатим живуть українським життям.

Одного в них українського нема, а то української свідомости. Вони не знають ані української історії, ані польської, ніякої не знають. Коли б же вони історію знали, то вони одного дня перестали б знати себе поляками і пішли б до тої Церкви, яку мали їх предки. Сказали б, як казав Назвальський, — що поляки за панщини буками записали на плечах їх предків, а навіть на плечах їх дідів, які вже були римо-католиками, що вони українці.

**

В Галичині було вже перед Першою війною багато свідомих римо-католиків, які хоч до костела ходили, але вважали себе українцями.

Свого часу львівське "Діло" подавало, що коли був перепис (конскрипція), то коло 60,000 римо-католиків записало себе українцями.

Для приміру згадати тут білорусів.... Часть їх була римо-католиками, а часть православними, однакож римо-католики уважали себе таки білорусинами, а не поляками. Вони розуміли, що коли їх мова і ціла культура білоруська, то вони — білоруси.

Не те було в Галичині. Там римо-католик уважав себе поляком, бо таким поляки його називали; та і несвідомі греко-католики звали його поляком, хоч в него було тільки польського, що "Ойченаш" та "Здровась Маріо". Свого власного знання про себе він не мав, отже пішов за тим, що другі кажуть. А свідомі римо-католики самі знали хто вони, і чужих балачок не слухали.

А дійсних поляків, що з діда-прадіда були поляками, в українській Галичині було дуже мало. То були хіба потомки давних польських урядників; були потомки польських панів-дідичів, що, перебираючись до Галичини, брали з собою своїх слуг з Польщі, а поза ними поляків кольоністів було тут дуже мало. Загал же римо-католиків, то українці з діда-прадіда.

Та що казати, коли історія каже, що польський Краків був на українській землі, кругом него були українські села. Член Соймової Комісії, Древинський, промовляючи 1620 р. в польськім соймі в обороні Православної Церкви, говорив про українські села коло Кракова. Значить, Краків був на землі українській і дальше на схід від Кракова жили українці, та поляки пізніше їх спольщили. Виходить, що і поляки **"з діда-прадіда", коли б дальше вернутися, були в великій мірі, потомками українців.**

**

Ширшої, історичної свідомости треба і греко-католикам, і римо-католикам Української Галичини, а то:

1) Щоби вони знали як поляки насильствами польщили українців, а дальше:

22) Якою Польща була сама собою,— які там були нелади, які безправства, яка некультурність, які насильства, яке нехристиянство, а про все те говорить навіть польська історія. Самі ж поляки склали були приказку, що "Польска нєжондем стоі", що Польща неладом тримається.

Коли б вони все те знали, то не тулили б себе до поляків і Польщі, бо їм було б ніяково, а ставали б на своїм українськім ґрунті разом з українським народом, за яким нема таких нехристиянських вчинків як за поляками. Освідомившись вони не хотіли б польських гріхів на себе брати. Хто ж з поляками стає, то й польські гріхи на себе бере.

(Далі буде)

ПОЛЬСЬКА НАЦІОНАЛЬНА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Це Церква, що вважає себе за католицьку, але вона незалежна від Риму. Її головою є єпископ Леон Ґроховський. В ЗДА вона має 140 парафій, з церквами і 250,000 вірних, у Польщі 1939 р. було 100 святинь і 400,000 вірних.

Початки цієї церкви сягають 1898 року, коли група поляків в ЗДА під проводом римо-католицького польського священика Годура зажадала від Риму: 1) щоб святині і їх майно було записане на церковну громаду; 2) щоб громаду допустили до голосу при призначуванні священика на парафію; 3) щоб була польська мова в костьолі.

Рим на це не погодився, і екскомунікував (відлучив від Св. Причастя) о. Годура і всі ті громади, що він їх очолював. 1898 р. о. Годур у костьолі Св. Станіслава у Скрентоні, Па., прочитав цю римську екскомуніку й після того прилюдно спалив її. Так звязки з Римом були раз назавжди зірвані, і повстала Польська Католицька Національно Церква. Римо-католицьке духовенство сильно переслідує її навіть в ЗДА, не перебираючи в засобах.

М. С. ТЕЙЛОР ПОМЕР

У травні ц. р. помер 85-літній М. С. Тейлор - - надзвичайний посол ЗДА у Ватикані.

Актом Конґресу у Вашинґтоні з 1876 року ЗДА й Ватикан перервали між собою дипломатичні звязки. Під час 2-ої світової війни президент Рузвелт вирішив на воєнний час, отже винятково, вислати до Ватикану надзвичайного посла ЗДА, щоб він міг через Ватикан діставати деякі інформації про ці країни, що їх окупували Гітлер і Мусоліні.

Тейлор 1950 р. був звільнений із свого становища (бо воно було винятково-тимчасове), і з того часу ЗДА дальше не мають свого представника у Ватикані. Коли Рузвелт вислав був Тейлора до Ватикану, протестанти поставили гострий спротив, оскаржуючи Рузвелта у зломанні Конституції, згідно з якою Церква в ЗДА відділена від держави.

КЛИЧ ПАПИ ПРО „ПОЄДНАННЯ ЦЕРКОВ" — ЦЕ ЗАКЛИК ЦЕРКВАМ ПІДДАТИСЯ ПАПІ

Папа виясняє

До Собору Католицької Церкви залишається ще два роки. Про цей майбутній Собор досі було вже сказано чимало, але продовж двох слідуючих років, очевидно, буде сказано ще більше.

"Вістник" за 4. 2. 1959 р. в редакційній статті з а й н я в окреслено-критичне становище у справі мети цього Собору, і склалося так, що "Вістник" перший з усієї української православної преси, а також і протестантської, зайняв таке принципово-критичне становище від себе, а не, скажемо, від випадкових дописувачів.

Папа Іван 23-ій 25-го січня ц. р. вперше заявив про свій намір скликати Собор для "поєднання Християнства", але точно не окреслив, як він це "поєднання Християнства" розуміє, і в якій формі він хотів би пробувати здійснювати його.

Поєднання Християнства щиро прагнуть усі некатолицькі Церкви, але прагнуть бачити це поєднання не через приєднання до Риму. То ж коли папа також і від себе видав клич про "поєднання", деякі провідні особи різних некатолицьких Церков або зрозуміли, що може папа готов зректися амбіцій оволодіти всіми Церквами, або може лише вдавали, що вони готові надіятися на "уступки" Риму. Звідси й вийшли від декого з некатолицьких провідних церковних осіб принципові відповіді, що вони вітають клич папи про "поєднання", — звичайно вони розуміли це поєднання інакше, ніж мав на думці сам папа, хоч і точно він своїх думок спершу не розкрив.

"Вістник" за 4-го лютого став на такому становищі, що немає підстав під папським кличем про "поєднання" розуміти щось інше, як тільки його намір підпорядкувати інші Церкви під свою владу; доказом цього є сам факт, що папа заповів к а т о л и ц ь к и й Собор, а не загально-християнський.

У відповідь на це журнал "Світло" за березень ц. р. повів неперебірчиву атаку на "Вістник", і цей журнал писав про "прихильне ставлення до тієї справи (папського клича про "обєднання". — В.) багатьох протестантських і навіть православних Церков", і що "царгородський православний патріярх Атенаґорас своїм прихильним ставленням до задумів папи Івана XXIII повинен був їх (православних українців у Канаді, що "Вістник" є їхнім органом, — В.) навчити трохи поважнішого трактування справи з'єдинення Церков" І ще п и с а л о "Світло" про "Вістник": "Таке писання в часописі наших автокефалістів тільки зраджує, яким духом дишуть безвідповідальні фанатики й ненависники церковного об'єднання, що ще покутують у нашому народі".

А за "Світлом" пішли в атаку на "Вістник" і інші католицькі пропаґандисти. Католицька пропаґанда вмовляла в загал, що до папського задуму про "обєднання" прихильно відносяться і багато Протестантських і Православних Церков, а навіть сам Царгородський патріярх, а тут "Вістник" стає проти! І вийшло так, що необізнаний зо справою читач міг би був подумати, що коли б не той "Вістник", то вже й обєднання Християнства наступило б, але, на нещастя, отой "Вістник" гальмує всю ту світової ваги справу . . .

**

Небагато часу минуло від першого виступу "Вістника" щодо папського клича про "обєднання", як провідний протестантський священик з Юнайтед Чорч і відомий редактор її преси о. А. С. Форрест сказав про заяву папи з 25-го січня, що "вона була вияснювана протестантами трохи зарожево" ("Виннипеґ Фрі Прес", 14. 2. 59). А чому "зарожево"? Тому, що, як пише "Виннипеґ Фрі Прес" за 4-го квітня ц. р., через неясність свого вислову "перша заява папи (з 25-го січня) давала нагоду такої інтерпретації, що протестанти й католики може будуть обговорювати справу обєднання як рівні з рівними".

Справжній задум папи щодо "обєднання" спочатку був формально неясний для протестантів аж до тієї міри, що сам провід Світової Ради Церков у Женеві в лютому ц. р. офіційно ствердив "брак інформацій" щодо точних намірів папи у справі його клича про "обєднання" (Журн. "Тайм", 23, 3. 59.)

Царгородський патріярх Атенаґорас дійсно привітав клич папи про "обєднання", але він привітав його лише в такому сенсі, в якому сам патріярх особисто це обєднання розумів. А патріярх Атенаґорас це обєднання розуміє так, що "Думки всіх християн є звернені на Схід (до Православної Церкви, — В.), звідки вийшов Володар Миру (Христос, — В.); Св. Римська Церква також може в братському дусі п о в е р н у т и с я на Схід" (до Православія, — В.). Так писав патріярх Атенаґорас у Новорічному Посланні 1959 р., отже під обєднанням він розуміє поворот усіх Церков назад до Православної Церкви, з якої всі вони вийшли (Журн. "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" за січень 1959 р.).

Преса Католицької Акції мусіла наперед знати, що під кличем папи з 25-го січня про "обєднання", — хоч цей клич і не з о в с і м ясно був оформлений, — таїться думка про підпорядкування всіх некатолицьких Церков під владу папи; і мусіла та преса також знати, що серед некатолицьких кругів цю заяву папи прийняли, через її неясність, з надією, що може Рим готов піти на справжнє поєднання Християнських Церков як вільних з вільними і рівних з рівними, а не через підпорядкування їх під владу папи. А однак католицька преса ці побожні надії, подиктовані доброю волею і священними мріями некатолицьких кругів, використала на те, щоб голосити, що некатолицькі Церкви привітали папський клич про "обєднання" тому, що вони ніби то готові піддатися папі.

Царгородський патріярх Атенаґорас першний спохватився, що преса Католицької Акції в деяких країнах використала його відповідь папі в перекрученій формі для своїх пропаґандивних махінацій. Отже офіційний представник Царгородського Патріярха при Світовій Раді Церков у Женеві, митрополит Яків Мелітський, на ввесь світ запротестував проти такого "вживання і зловживання" Новорічним П о с л а н н я м Вселенського Патріярха Атенаґораса, що його допустилися, сказав він, "деякі римо-католицькі часописи у Швайцарії, в Німеччині, в Еспанії . . ." Він заявив, що католики це Патріярше "Послання було "фальшиво цитоване і фальшиво інтерпретоване" — з тією метою, щоб викликати фальшиве враження, ніби то Православна Церква робить вступні заходи для "повернення до Риму" ("Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", січень 1959).

Знову ж провід Світової Ради Церков у Женеві в лютому ц. р. заявив, що Світова Рада готова на обєднання лише життєво-практичного характеру, і відмовилася від теологічного поєднання з Римом, цебто заявила, що й мови не може бути про це, щоб Протестантські й Православні Церкви піддалися папі. Ось одна з резолюцій проводу Світової Ради Церков у Женеві в лютому 1959 р.: "За практичною співпрацею між Церквами у праці для відповідального суспільства . . . і в зусиллях для забезпечення релігійної свободи всім людям в усіх країнах. Приклади: єдність супроти антихристиянських сил, співпраця в допомозі втікачам й економічно недорозвиненим країнам, — практична праця, що могла б виконуватися й при глибоких догматичних різницях" (Тайм", 23. 2. 59. Стаття: "Відповідь Папі". — Цебто: відповідь папі від проводу Світової Ради Церков, — В.).

Питання: Знало чи не знало "Світло", що папа 25-го січня під своїм кличем про "обєднання Християнства" в душі розумів собі, що це має означати підпорядкування папі всіх некатолицьких Християнських Церков? Знало чи не знало "Світло" з березня ц. р., що відпоручник Царгородського п а т р і я р х а Атенаґораса, митрополит Яків Мелітський, ще в січні ц. р. офіційно запротестував проти пропаґанди католицької преси, яка фальшиво голосить, що цей Патріярх ніби то бажає піддатися папі? Знало "Світло" з березня ц. р. чи не знало, що ще в лютому ц. р. провід Світової Ради Церков, — 171 Протестантських Церков і деякі Православні, — офіційно проголосив таке становище, що й мови не може бути про піддачу тих Церков під владу папи?

На якій же підставо "Світло" за березень ц. р. писало про "прихильне ставлення до тієї справи (папського клича про "беднання") багатьох протестантських і навіть православних Церков", яке ніби то підтримав сам "царгородський православний патріярх Атенаґорас своїм прихильним ставленням до задумів Папи XXIII", — коли ці "задуми" папи — то бажання опанувати всі некатолицькі Християнські Церкви? Та ж Царгородська Патріярхія запротестувала, устами митр. Якова Мелітського, проти такої католицької пропаґанди, і натаврувала його як фальшування!

*

Небагато минуло часу від 25-го січня ц. р., як папа Іван 23-ій став ясно говорити про це, що під своїм кличем про "обєднання Християнства" він розуміє ніщо інше, як тільки чергову більшу спробу опанувати всі некатолицькі Церкви. І так, папа, промовляючи до делеґації з Венеції 15. 3. 1959 р., заявив, що "лише Римо-Католицька Церква є єдиною Церквою божественного походження"". Подаючи цю інформацію, "Виннипеґ "Фрі Прес" за 16-го березня ц. р., робить таке зауваження:

"Ця заява (папи, — В.) була прийнята слухачами як важлива з уваги на той вселенський Собор, що його скликати заповів папа Іван — десь, мабуть, за два роки, — щоб розглянути питання можливости возеднання Християнства. Вона стверджує також становище Ватикану, що таке возеднання було б можливе тільки тоді, якщо б усі християнські віроісповідання погодилися з традиційним твердженням Ватикану, що тільки він зберігає єдиноправдиву релігію".

Дальший розвиток випадків, — "Виннипеґ Фрі Прес" за 4-го квітня ц. р. приніс з Риму інформацію такого змісту:

"Папа Іван XXIII ясно довів до відома в заяві, проголошеній у пятницю (3-го квітня ц. р., — В.), що світовий Собор, який він заповів (на 1961 р., — В.), буде зосереджений на задемонструванні єдности 500,000,000 вірних Римо-Католицької Церкви, і він "запрошує" 300,000,000 інших християн "назад прилучитися" до католицтва.

Ця заява являється найновішою з усіх тих, що в них папа ступнево вияснював ролю цього Собору з метою возеднання Християнства, і що він його скличе за два роки, рахуючи з теперішнього часу.

Перша заява папи (з 25-го січня 1959 р., — В.) давала нагоду до такої інтерпретації, що протестанти й католики можуть там як рівні з рівними обговорювати справу обєднання. Але заява з пятниці ясно підкреслює, що папа, не зважаючи на свою особисту примирливу вдачу, твердо стоїть на тому традиційному католицькому становищі претенсій Римської Церкви вважати, що тільки вона походить від Христа".

**

Справа ясна: папа сам заявив, що він під своїм кличем "возеднання Християнства" розуміє ніщо інше, як тільки — щоб усі некатолицькі Церкви піддалися під його владу. Знову ж некатолицькі Церкви ясно заявили, що під владу папи вони не піддадуться.

Питання: чи "Світло" і його однодумці дальше беруться говорити про "прихильне ставлення до тієї справи багатьох протестантських і навіть православних Церков", і що "Царгородський православний патріярх Атенаґорас своїм прихильним ставленням до задумів папи Івана XXIII" підтримав їх у тому?

Якщо "Світло", знаючи, що клич папи про "возеднання Християнства" означає його спробу взяти під свою владу некатолицькі Християнські Церкви, буде твердити, що ці некатолицькі Церкви, чи багато з них, і також Царгородський патріярх, прихильні до такого наміру папи, то тим самим "Світло" підтримувало б фальш тієї католицької преси, яку вже осудив митр. Яків Мелітський.

Коли ж "Світло" не береться твердити про охоту некатолицьких Церков піддатися папі, то тут знову ж питання: На якій підставі "Світло" у березні накинулося на "Вістник", дорікаючи йому, що мовляв, він є проти папської ідеї "возеднання Християнства", тоді як багато Протестантських і Православних Церков, і навіть Царгородський Патріярх ніби то підтримують цю ідею папи?

Претенсії Риму вважати себе в релігії за єдиного речника "непомильности" методистський епископ Бостону, ЗДА, Джан В. Форд назвав "справжньою нахабністю", — подав журн. "Амерікен оф Істерн Ортодоксі" за лютий 1959 р. Єп. Дж. В. Форд, — подає цей журнал, — звернув увагу на факт, що Світова Рада Церков, яка бедную 171 Протестантських Старо-Католицьку і деякі з Православних Церков, кілька разів запрошувала Римську Церкву взяти спільну участь на форумі Світової Ради Церков, яка справді має світовий характер церковної співпраці, але Рим відмовляється на тій підставі, що лише він має за собою правду Христову й непомильність.

У висновку еп. Форд остерігає, що коли б протестанти взяли хоч будь-яку участь у Католицькому Соборі, проголошеному папою Іваном 23-им на 1961 рік, то з боку протестантів це "означало б зломання вірности Богові".

За еп. Фордом подібно можна сказати й про способи передсоборної аґітації деяких католицьких орґанів, — що вірити цій аґітації — як фальшиво вона інформує світ про справжнє відношення некатолицьких Церков до аґресивних плянів папи, що є метою того Собору, — це означало б зломити вірність Богові!

П. Середницький.

СВЯТА ТАЙНА ХРЕЩЕННЯ

Святе Хрещення — це Тайна (Таїнство) Св. Православної Церкви. Її установив Ісус Христос, а Церква звершає її для спасення і освячення вірних.

Чи хрещення в протестантів може заступити Хрещення Православної Церкви? Ні.

У Православній Церкві цю Св. Тайну звершує священик, або епископ, а вони мають свячення, мають особливий привілей і право на це. При Св. Тайні Хрещення є святі обряди, молитви, помазують людину освяченою оливою, поливають чи занурюють у свяченій воді, проказують над нею відповідні молитви, читають над нею Св. Апостола і Св. Евангелію.

Цього нема в протестантів. Проповідник у протестантів не має свячень у розумінні Православної Церкви. При "хрещенні" в них нема освячених обрядів, ні свяченої води.

ОЄГ.

ЯКБИ КАТ УКРАЇНИ СПРАВДІ ПРИЇХАВ

Під вищеподаним наголовком помістив статтю д-р Роман Смаль-Стоцький професор Маркетського університету в Мілвокі, ЗДА, у щоденнику "Свобода" за 3 травня ц. р.

Проф. Р. Смаль-Стоцький навязує до здогадів американської преси про можливість приїзду М. Хрущова до Ню Йорку на відкриття советської виставки в Колізеюмі 30 червня ц. р.

Закликаючи українське громадянство в ЗДА до протестаційного виступу, якщо б Хрущов справді приїхав, при тому він подає ширший і подрібний плян організованої демонстрації проти Хрущова, а в тому також закликає до участи й Церкви, пишучи:

"Наше "вітання" (Хрущова) повинно бути гідним протестом і днями громадської жалоби по вимордуванню комуністами ієрархій та священиків наших Церков, по науковцях, письменниках, учителях і по всіх жертвах голоду, концентраків Винниці і Станиславова . . . І в цей протест треба включити й Католицьку Церкву латинського обряду та Православні Церкви інших націй, що не признають московської патріярхії, або її церковних сателітів в Болгарії чи Румунії, або Білорусі. В цей протест треба влучити теж спільні акції всіх Москвою поневолених націй".

" . . . В наступну неділю Служби Божі і Панахиди за душі жертв Хрущова і Сталіна з биттям усіх дзвонів протягом 10 хвилин. Здобути співдію інших католицьких та православних церков для спільного протесту проти поневолення свободи віри в Советському Союзі".

ЧИТАЙТЕ І ЩЕ РАЗ ЧИТАЙТЕ!

Дістав я недавно видану книжку п. з. "Маловідоме з Історії Римської Церкви і Римських папів", автор Василь Кудрик, — і скільки інтересного я там знайшов! Знав я багато про Римську Церкву, але в тій книжці є багато такого, що мені не було відоме.

Дотепер не було в нас "Історії Римської Церкви", а те, що писали греко-католики, не було "Історією Римської Церкви". Там лише вихвалювалося Римську Церкву і пап, як "святих", "заступників Христа", як "великих праведників", коли ва ділі багато з них були людьми крайньо негідними, безбожними, а то і великими злочинцями.

Чи думав хто, що **папа не заступає того Христа, який жив на землі, бо Він для папи "осоромлений"?** Але автор книжки наводить місце з католицького Катехізиса, де ясно говориться, що **хрест осоромив Христа! . . . Чули ми про Інквізицію, але чи знали ми подрібніше як та Інквізиція виглядала?** Чули про якісь Інтердикти, але мало про них знали. Чули про Гільдебранда і Каносу, а дехто й цілком не чув, — а тут справа виясненна.

Чи відоме нам було, що самі католицькі історики й епископи та визначні світські католики про пап говорили? Ні! А тут їх вислови й промови показані. У нашій літературі було порожне те місце, де повинна бути "Історія Римської Церкви", а тепер воно вже не буде таке порожне. Тепер хто схоче, то вже зможе про Римську Церкву більше довідатися.

І я коротко скажу, **що така книжка повинна знаходитися в руках кожного українця, — православного, чи греко-католика.** Він довідається про те, чого не знав, а з тим навчиться сам ширше думати, отже й другим зможе сказати те, чого вони не знають. Хоч згадана книжка є лише І частиною, вона собою творить цілість. І щоби Бог поміг її авторові приготовити і другу та й третю частину! А тоді українці мали б у руках те, що їм давно треба було мати, але його не мали.

Отже кінчаю закликом: Купуйте цю книжку, читайте і ще раз читайте, та й другим кажіть, щоб читали. Її ціна дуже мала: 75 центів, але праця автора, вложена в ту книжку, багато разів дорожча. Коли прочитаєте, то переконаєтеся самі.

Книжку "Маловідоме з Історії Римської Церкви і Римських папів" замовляйте в:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

Свящ. Кость Желішкевич.

ТІТО ПЕРЕМІНЮЄ ПРАВОСЛАВНІ СВЯТИНІ НА МУЗЕЇ

Комуністичний режим Югославії видав наказ перемінити православний манастир у Ґачаніці (південна Сербія) на державний музей. Це один з найславніших сербських православних манастирів, — він заснований ще в 1320 році.

Минулого року комуністична влада перемінила на музеї два інші відомі православні манастирі в Югославії: у Високім та в Печсі, що раніше був осідком Сербського Патріярха.

І четвертий православний манастир у Югославії загрожений — у Требніє; уряд збудував там греблю для водноелектричної станції, і манастиреві грозить затоплення.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Що казав Павло про людські здогади

Павло згодом довідався, які балачки й допити ходили по людях, — хто він такий, де він бував і що робив. Були такі, що Павлові все переказували.

Та Павло не дивувався, бо як він не раз казав, — "то люде!" А коли вони люди, то в них людська натура. Люди — то в великій мірі також діти, лише віком старші, отже вони раді все знати; деякі просто з цікавости люблять підглядати, підслухувати, здогадуватися. І лише ті, що набралися широкої свідомости, дрібними непотрібними справами не цікавляться; їх інтересує те, що вартніше, що має практичне значення.

І надумав Павло ті людські балачки використати на загальне піднесення громадської свідомости.

Так одної неділі він оголошує людям, що другої неділі, коли буде в них Богослуження, він по полудні буде мати відчит в народнім домі. А разом з відчитом буде також гарний спів, якого вони дотепер може ще не чули.

І впродовж тижня він підготовив співаків до Шевченкової "Гамалії", що має дроматичний вигляд, бо спів переривається деклямаціями. Мали співати в один голос, а на два голоси небагато, але співаки, до співання вже привикли і до неділі добре підготувалися. А добре підготувалися і тому, що їм "Гамалія" дуже подобалася.

Настала неділя, було Богослуження, були співаки та дехто зі старших і з Городця.

По обіді на третю годину всі люди на час зійшлися до народного дому, знов прийшов і священик, — і точно о третій годині почався відчит.

Про що ж Павло говорив?

Він почав просто з того, що десь хтось комусь говорив, що рад би знати де Павло бував і що робив, поки опинився в Грибові. І каже він:

— Я бував, як дехто з вас, сюди й туди, а було таке, що й нехочеться згадувати. Та воно минулося і нам треба тепер про нинішне і будуче думати.

— Зайшов я сюди, щоби розводити тут пасіку, бо я на тім розуміюся, — в моїх і тата і діда була велика пасіка, але покищо не розвів я тут великої пасіки, — а знаете чому? Тому, що тут передо мною стала важніша справа, і важніша праця.

— З великої пасіки може бути поважний дохід, — і коли б у мене лише пасіка і гроші були на гадці, то я і вас міг би вчити пасічництва, щоби вам придбати більше грошей. Але я мав на увазі щось важніше ніж гроші, — а знаете що? Я мав на увазі дітей та молодь, щоби помогти їм стати гідними людьми, гідними синами і дочками своїх родичів, гідними українцями й українками та гідними громадянами.

— Скажіть, чи ваші сини і дочки не вартніші ніж гроші? Мені пригадується знайомий жид, що казав: "Для мене не важне, щоби придбати для сина багато грошей, і я можу йому грошей цілком не дати, але я хочу дати йому щось вартніше". Коли я запитав, що вартніше, він може дати, то він каже: "Я хочу дати синові багато розуму, а розум вартніший ніж золото, ніж діяманти. Я хочу виховати його на доброго та гідного жида, на мудрого, розсудного, поважного та характерного, а він без моїх грошей дасть собі раду і буде багато грошей мати".

— Над тими словами жида я довго застановлявся, і побачив, що він розумно говорить. Найперше треба мати розум і бути гідним чоловіком. І пригадалось мені місце з Біблії, де Бог казав Соломонови: "Проси в мене чи слави, чи багацтва, чи сили, а я тобі дам". Подумав Соломон і каже: "Нічого не хочу крім розуму, отже дай мені розуму як найбільше". Тоді говорить Бог: "Ти просиш того, що найперше і найважніше, отже я дам тобі чого просиш, а вже розум дасть тобі і славу, і багацтво і силу".

— Передумав я все те і сказав собі: "Цілий рік посвячу на те, щоби поділитись з вашими синами і дочками тим досвідом і тим знанням, яке я здобув ходячи по світі.

— Я думав розвести велику пасіку, але вона забрала б у мене ввесь час, а при малій я маю багато вільного часу, отже виконую ту працю, яка всім вам відома.

— Думаю, що ніхто не скаже, що моя праця безвартна, або спитайте ваших синів і дочок — що вони скажуть. Ви вже нині можете ними похвалитися, бо вони і собі добро, і вам славу готують.

— А прийде другий рік, то може я вже більше пасікою заінтересуюся.

Такий загальний був зміст Павлової промови, — та він ще наводив у ній приклади, як гроші без розуму звели й багатьох фармерів і їх дітей нінащо. Люди розуміли, що гроші є для розкошів, отже давали своїм дітям грошей досхочу. Бери й роби з ними, що забагнеться. А діти гроші брали й розпускали, — хто знає куди їздили, танцювали, пиячили, галабурди виробляли, отже й гроші пропадали, і вони самі зледащіли. Ні Богу, ні людям нема з них користи. А родичам який сором!

— Знав я фармера, що дуже розбагатів, отже мав багато грошей, але яким був він сам собою? Коли в него молотила машина і люде в него годувалися, то він не хотів разом з робітниками їсти, але з жінкою їхав до місточка, щоби там наїстися в ресторані. Він же не те, що робітник, — він має гроші!

— Таким він був, на таких дітей виховував. Прийшли тяжкі часи, і він збанкротував та забрався серед ночі — хто знає куди. Соромно було людям в очі подивитися...

Люди слухали дуже уважно, бо ж Павло говорив про те, що всіх мусіло цікавити.

Після Павлової бесіди говорив священик, — хоч недовго, але розумно і ядерно. Він казав:

— Подякуйте Богу, що післав вам такого чоловіка, який для вашого добра і для ваших синів і дочок жертвує себе цілого, — дає працю і дає час, не зважаючи, що тим свої грошеві зиски він вкорочує. Коли ж він такий щедрий та дбайливий, то і ви йому допомагайте, бо і Святе Письмо говорить: "Не завязуй рота волови, коли він працює".

— За гроші ви не купите того, що він вашим синам і дочкам дає. Гляньте які вони нині поважні, примірні, як розумно поводяться, яку участь беруть в громадськім житті. Вони вже не молодь для забав, але поважні люди. Їх вже і чужі люди шанують. Хіба то для вас не великий здобуток? Гроші — мертва річ, але гарні діти є великим скарбом...

І промова Павла, і священика була людям інтересна, бо ж самі бачили, що їх сини й дочки вже не ті, що давніше були. Статочні, поважні, вони вже і в церкві співаки, вони вже й іншими поважними справами цікавляться; вони вже поважніше думають, вже більше знають ніж знали, і ще хочуть більше знати. Чи не можна такими дітьми похвалитися?

**

Після промов прийшов спів "Гамалії". Павло пояснив коротко про що в тій пісні говориться, а дальше співаки почали:

Ой, нема, нема ні вітру, ні хвилі
Із нашої України...
Чи там раду радять, як на турка стати?
Не чуємо не чужині.
Ой, повій, повій, вітре, через море
Та з Великого Лугу,
Суши наші сльози, заглуши кайдани,
Розвій нашу тугу...
Ой, заграй, заграй, синесенькє море
Та під тими байдаками,
Що пливуть козаки — тілько мріють [шапки,
Та на цей бік за нами!

Ой, Боже наш, Боже, — хоч і не за нами,
Неси ти їх з України!
Почуємо славу, козацькую славу,
Почуємо, та й загинем.

Люди слухали, і певно пригадувалося їм, як і нині їх рідні, їх близькі і ввесь український нарід знов знаходиться в такій тяжкій неволі, як колись були ті, що ту пісню співали...

Скінчивши спів, співаки і дальше стояли, а один з них, знаний вже нам Гриць з Городка, почав деклямувати:

Оттак у Скутарі співаки співали!
Співайи, сердеги, а сльози лились,
Лилися козацькі, тугу домовляли...
Босфор аж затрясся, бо зроду не чув
Козацького плачу!...

А коли той спів і плач долетів до Січі, до козаків, то:

Дніпр укрили байдаки /
І заспівали козаки:

Тут співаки починають вже ту пісню, що співали козаки, їдучи визволяти бранців з турецької неволі. Дальше знов приходить деклямація, а за нею спів про боротьбу з турками, і закінчується звеличуванням Гамалії, який визволив невільників, і вони щасливі додому вертаються.

Яке велике враження зробила на людей та одна пісня! А за нею ще співали "Вже більше літ двіста" та "Ой, не гаразд, запорожці, не гаразд вчинили". Говорилося про відчит, а то вийшов величавий концерт, та й ще щось більше. Тут була й наука, тут давня історія пригадалася, тут і нинішня недоля українського народу стали перед очима...

Священик, що вже раз говорив, не втерпів, щоб і тут не сказати ще кілька слів, і він говорив:

— Я був нині на такім концерті, якого я не сподівався. Бачив я багато концертів, але ніколи я не був зворушений так як нині. Нехай Господь обдарує пана Павла усім добром! А я від себе даю 5 долярів, хоч знаю що такий концерт варта багато більше. Візьміть їх і прилучіть до тих долярів, що ви повинні дати на ту гідну працю, яку добродій Павло провадить.

(Далі буде)

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Лист папи Каліста (221—226)

Автори підроблених "документів", заховані під іменем неіснуючого "Св. Ісидора", також і цьому добрящому єпископові Риму прибили печать фальсифікату, сфабрикувавши ніби "Листи" до Ґалії. Звичайно, папа Каліст таких Листів до Ґалії не писав.

В одному з тих підроблених "Листів" фальсифікатори вкладають в уста папі Калістові такі слова:

"Нехай ніхто не поважується скаржити учителя (доктора) — священика, бо не може бути добрим сином той, хто в батьків знаходить хиби, і недобрий раб той, що ранить свого пана".

В іншому "Листі" ніби то папи Каліста фальсифікатори приписують цьому папі такі вирішення:

"... Хто чинить змову, або являється учасником змови проти свого єпископа, той винен за злочин не тільки перед церковним, але й перед світським правом". А також: "Хто підозрілий у справах віри, цей у жодному випадку не має права скаржити священика, тому що його власна віра сумнівна. Навіть світські суди повинні сумніватися в їхніх доказах. Голос тих, що їхня віра сумнівна, повинен бути недостойним довір'я".

Метою фальсифікаторів цих "Листів", злочинно приписаних папі Калістові, було повищити державно-правну силу римського кліру, — так, щоб навіть найкраща людина, якщо вона світська, не мала права скаржити священика чи єпископа, хоч би ці останні виявилися морально нижчими за того світського; коротко кажучи, — щоб соціяльно нижчий не мав права скаржити вищого.

Що згаданих "Листів" не писав і не видавав папа Каліст — це справа зовсім ясна: у цих "Листах" є цитації з Канонів Нікейського Собору 325 року, а папа Каліст був єпископом Риму близько сто років раніше! Крім того, в "Листах", приписаних папі Калістові, наведені слова тих авторів, що жили на сотні років пізніше папи Каліста, — напр., цитації з творів папи Ґелясія (492 р.), Симаха (498 р.), Григорія I (590-604 рр.), Адріяна I (772 р.). *)

Це доказ, що у Збірнику "Ісидора" Листи ніби то авторства папи Каліста — підроблені 847 року фальсифікаторами, затаєними під іменем "Ісидора".

Послання папи Понтіяна (230-235)

Тут знову любимий предмет фальсифікаторів: судова власть Церкви. І так, підроблюючи 847 року "Послання", під яким підписали єпископа Понтіяна з 230-235 років, фальсифікатори, замасковані під іменем "Ісидора", приписали єпископові Понтіянові встановлення деяких правил щодо судових процесів між позваними священиками Римської Церкви і їхніми позовниками.

Згадані "правила" (підроблені) означують, кого треба вважати за людину, неуправнену позивати священиків, і до таких зачислено всіх тих, кого Церква вважає за "безличних, підлих єретиків — ворогів Церкви". Вони не мають права позивати священика на суд. Якщо б хто поважився скаржити священика чи єпископа на суд, то Церква має право обернути цю скаргу проти самого того позовника, і позивати на суд як людину без честі, єретика, підлу істоту, противника Церкви.

Інакше кажучи, хоч би дана людина була й найкраща — совісна, віруюча, побожна, то з моментом, коли вона подала б на суд якогось священика, який заслужив собі на це неморальною поведінкою, то ця чесна людина в очах Церкви вже через саму свою позву стає в очах Церкви "єретиком, ворогом Церкви, злочинною істотою", бо священика скаржити на суді не вільно, хоч би той священик навіть допустився кримінального злочину.

Таким чином, якщо знайдеться такий священик, що захоче чинити зло кому захоче, то його жертва опиняється в положенні безборонної істоти. Коли вона захоче поскаржитися перед судом, то тим самим виставить себе на небезпеку опінії "єретика, злочинця"...

Учений Дю-Пен стверджує, що "Послання", приписані фальсифікаторами папі Понтіянові, являються підрібками, а докази на це — такі: у "Посланні" є цитації з творів цих авторів, що жили на сотні років пізніше за папу Понтіяна, є там витяги з творів Св. Григорія (590-604 рр.), Сикста (432-440), з Біблії Вульґати, якої за часів папи Понтіяна ще на світі не було, з творів Св. Єроніма і т. д.

Послання папи Антера (235-236)

Фальсифікатори під іменем "Ісидор" 847 р. підробили це Послання", і під ним підписали папу Антера з 235-236 років. У цьому "Посланні" нав'язано папі Антерові обговорення справи переводів єпископів з однієї епархії в іншу, і при тому історію тих переводів починається із переведення Св. Петра з Антіохії "в Рим". І в цьому підробленому "Посланні" сказано:

"Петро — святий пан наш і князь над апостолами — для загального добра був переведений з Антіохії в Рим, щоб у цьому місті міг більше послужити" (Церкві).

Тут також затаєні автори підробленого "Послання" посилаються на Біблію (V Книга Буття 12, 14-16):"... Коли в якому місті, що на оселю дав тобі Господь Бог твій, доведеться почути таке... то мусиш точно розслідити й розвідати д о п и т о м (інквізицією): якщо ж це є правда і зовсім певна справа, то сталася гидка погань між вами. То ж гострим мечем знищ жителів міста цього, і засудиш його і все, що в ньому, і скотину їх гострим мечем. І всю здобич ви позносите на їхнє оболоня, і місто, і все до кришки спалите вогнем перед Господом Богом твоїм. І буде воно навіки руїною, і вже більше не буде збудоване".

Так затаєні під іменем "Ісидор" римські політики у 847 році дають теологічну основу, цитуючи вищеподане місце з Біблії, під пізніші криваві розправи т. зв. "Св. Інквізиції" Римської Церкви; цебто, коли хто виступить проти папи, як "Намісника Христа Бога" на землі, то значить, що такий виступив "проти Бога". Отже противників папи треба знищити вогнем і мечем.

І це встановлення інквізиційної кари фальсифікатори приписують папі Антерові.

Дю-Пен доказав, що й цей "Лист" походить не від папи Антера, а являється підрібкою з 847 року; бо ж його автори обговорюють справу "єпископа Фелікса Ефеського", а тим часом такого єпископа в Ефесі ніколи не було; вони говорять також про "єпископа Евзебія Олександрійського", — але й такого єпископа не було; правда, вони цитують при тому вислови деяких єпископів, що справді були, однак вони жили далеко пізніше за папу Антера, отже цей останній не міг знати їхніх думок, то ж і не міг цитувати їх.

Декрет папи Фабіяна (246-249)

Цей підроблений "документ" з 847 р., під яким фальсифікатори підписали папу Фабіяна з 246-249 років, являється наскільки банальним, заялозено-нудним, настільки й простодушно-комічним. А саме, затаєні під іменем "Ісидор" римські політики вкладають папі Фабіянові в уста наказ, щоб усі Церкви, як діти спільної Матірної Церкви, в усьому наслідували свою "матір у Римі" — Римську Церкву.

Простодушна дотепність!.!. Самі ці римські політики, підроблюючи документи, вели Римську Церкву на шлях лукавства, — невже ж вони вже настільки були позбавлені не лише честі й совісті, але й розсудку, коли надіялися, що й інші Церкви стануть тут брати собі такий самий приклад з Римської Церкви? Це стара історія, Римська Церква й по сьогодні користується тими самими кличами, — щоб інші Церкви у світі наслідували її...

Кінець-кінцем, і цей фальсифікат може бути не без интересу для історика: римські політики в ньому самі потверджують цю відому правду, що інші Церкви в 847 р. далекі були від наслідування Римської Церкви, коли Рим мусів закликати їх до цеї безнадійної справи

(Далі буде)

---

*) Ante-Nicene Library, Vol. IX, p. 203. "Epistles of Pope Calistus".

СТАРООБРЯДЦІ ПОСЕЛИЛИСЯ В БРАЗИЛІЇ

По кінець травня минулого року 500 російських старообрядців виемігрували з комуністичного Китаю і переїхали в Бразилію. По довгих переговорах з урядом Бразилії Світовій Раді Церков удалося дістати дозвіл на купівлю 6,000 акрів землі у провінції Парана і побудувати там для них оселі, до яких вони цього року напровесні спровадилися. Їхні мальовничі одяги й традиційно бородаті мужчини стали притягати в цю околицю тисячі зацікавлених туристів.

З Китаю готові виїхати ще 200 старообрядців, але вони не мають грошей на подорож. Цікаво підкреслити, що уряд Бразилії дав дозвіл старообрядцям поселитися разом, і вони будуть мати свою самоуправу і свого посадника (мейора).

БУДДИСТИ ПРОТИ КАТОЛИКІВ У ЦЕЙЛОНІ

Під натиском буддійських організацій уряд Цейлону видав заборону католицьким медичним сестрам працювати в лікарнях — під замітом, що вони намагаються серед пацієнтів буддистів ширити католицтво.

У наслідок тієї заборони в лікарнях дався відчути брак достатнього числа медичних сестер; отже уряд Цейлону звернувся до парляменту, щоб він затвердив законопроєкт, силою якого католицькі медичні сестри зможуть назад повернутися на роботу в лікарнях, але тільки на пять років. За той час уряд надіється вишколити буддійські кадри медичних сестер.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НЕВІДКЛАДНЕ ЗАВДАННЯ

Настали літні вакації. Школи опорожніли. Вони чекають на приїзд студентів на черговий шкільний рік. Заповняться народні (публичні) школи, бо мусять, — так велить державний закон про навчання. Заповняться середні школи (гай скул). Прибуде більше число студентів на університетські студії в усяких професіях.

Чекають на студентів і богословські школи. Чи на черговий шкільний рік діждуться вони нових студентів? А. якщо й діждуться, то яке їх буде число: один, два, три — може пять, десять? . . . Чекають порожні крісла у викладових залях. Чекають викладачі. Чекають колеги із старших курсів. Чекають парафії . . . Усе приготоване, все чекає так, немов урочистий бенкет у дбайливого господаря: стіл святково застелений, страви подані, і лише гостей ждуть. А чи прийдуть гості?

***

Що у нас робиться для того, щоб збільшити число студентів Богословського факультету (Духовної Академії) Колегії Св. Андрея. Покищо тут усе починається й кінчається невтомними закликами Колегії на сторінках преси до родичів і їхніх синів, щоб вони допомогли поповнити ряди студентів-богословів.

А чи на місцях, як кажуть — у широкому терені, провадиться в тому напрямі робота? Не виключена річ, що хтось свідомий — людина доброї волі, десь комусь з молодих раз чи два радив записатися на Богословський факультет нашої Колегії. Але успіху нема. Молода людина не хоче записуватися . . . Що ж, не хоче, то не хоче. Я, мовляв, казав, радив, але він не хоче. Отже я дав спокій!

Такі "намови" бувають, але вони нечасті, отакі собі випадкові . . . Скажемо, що дехто із священиків чи й світських систематично закликає: Хто відчуває в собі покликання й має потрібну підготовчу освіту, — нехай записується на Богословський факультет нашої Колегії!

Можливо, що такі заклики є і на місцях по великій Канаді . . . Якщо б це було, то — "для чистого сумління"! — і це ще було б добре . . . Але потрібного висліду нема! Студентів усе обмаль. Чи ж би це був крик у порожнечу? І чому це так? У нас збувається все "причинами". Мовляв: є такі й такі причини, через які молоді люди не хочуть учитися на священиків; якщо б ці причини усунути, тоді вони радо вчилися б . . .

Очевидно, що причини були, є і будуть. Так завжди бувало. І напевно з них одні оправдані, а інші — ні. Але покищо залишімо "причини" набоці, і спитаймо себе, чи ми, не зважаючи на ті "причини", від себе зробили все, що тільки можливе, щоб придбати кандидатів на священиків? Чи ми напевно знаємо, що наше духовенство не може збільшитися до потрібного числа навіть у таких обставинах, які ми маємо тепер, не зважаючи на всі наші зусилля? А чи ж дійсно зробили ми всі можливі зусилля в тому напрямі? І як ми ці зусилля розуміємо?

Заклики в пресі є конечні. Вони мусять бути систематичні, постійні. І це тепер робиться. Але, з другого боку, чи не буде це крик у порожнечу, коли не буде в тому ж напрямі конкретної організованої роботи на місцях — по всіх клітинах нашої Церкви?

Знаємо напевно: що були, є й будуть такі молоді, що з природи мають покликання служити Богові й народові у священичому званні; знаємо напевно, що були, є й будуть такі, які на шляху через "житейське море" ступнево чи несподівано почують у собі поклик Божий до душпастирської праці. Такі були, є й завжди будуть.

Але чи знаємо напевно, що при таких молодих людях постійно є такі особи, які знають душу тих молодих людей, мають на оці стан цієї душі, і коли прийде відповідна хвилина, вони скажуть: "Молодче, настав твій час, — Господь кличе тебе!" І допоможуть молодій людині порадами, розвіють ще деякі вагання, коли вони ще часом можуть бути. Де важаться тонни, там часом переважить одна унція. Коли часом молода людина ще навіть ледве свідомо відчуває в собі поклик Божий, і ще сама не здає собі справи з того, що це за Голос, і дальше вагається, то тоді одне щире й розумне слово поради збоку може переважити.

По Громадах є багато молоді. Велика її частина організовано тримається Церкви і її Недільної та Рідної (Української) шкіл. Є нагода спостерігати за характером дітей ще від шкільного віку. І коли в котрогось з них помічаються відповідні здібності характеру й зацікавлення, такого треба вже змалку готовити на кандидата у священики. Звичайно, декого з таких згодом життя може змінити, і він роздумається, — це його вільна воля. Але якась частина з таких напевно буде все більше скріплюватися у своєму покликанні. І тут побожні, розумні, свідомі родичі повинні дати йому належну моральну опіку, і співпрацювати з своїм священиком над вихованням такого кандидата. І проводи всіх організацій при Церкві повинні почуватися до обовязку в тому напрямі допомагати.

А коли прийде час, і кандидат їде на богословські студії, Громада не тільки з життєво-практичних мотивів, але головно з християнсько-громадського й національного обовязку повинна подбати, щоб її кандидат мав належну стипендію не студії. Не слід же всі тягарі накладати на Консисторію. І щоб студент-богослов міг усі думки свої і ввесь свій час присвятити цій справі, до якої він покликаний, а не найбільше думати над тим, чи він зможе матеріяльно утриматися в школі.

Далі, коли прийдуть вакації — бачимо, як молоді богослови шукають праці на літо, і часом безнадійно. Зате ж університети мають свої бюра праці, і дбають про своїх студентів. А в той же час у наших Громадах є підприємці, які напевно могли б затруднити тих студентів на літо. Але тут треба доброї волі, не можна керуватися тим, що мовляв, мені робітника не треба, а якщо ж і треба, то напостійне, не лише на літо. Отже Громада повинна почуватися до обовязку затруднити свого студента-богослова на літо. І це — в найгіршому випадку, бо в дійсності Громада повинна б затруднити студента в його професії: в місійній і культурно-освітній праці. Чи ж не треба тут нам працівників?

***

Таким способом: послідовним, постійним, систематичним, організованим — можна і конче треба дбати про збільшення кандидатів на студентів-богословів. Це має стати одним з найголовніших завдань наших Церковних Громад, — воно має входити в обовязкову програму їхньої діяльности. І почати це треба негайно, невідкладно. А це напевно дасть бажані для нашої Церкви висліди.

СВЯТІ ОТЦІ ПЕРШОГО ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ

Остання неділя перед Зеленими Святами присвячена памяті Св. Отців 1-го Вселенського Собору, що відбувся в місті Нікеї 325 р. по Нар. Христа.

Собор був скликаний, щоби приборкати аріян, які голосили неправильну науку про Ісуса Христа і про Св. Тройцю.

Собор осудив Арія і його науку та й його послідовників.

Було там 318 єпископів. Кожен з них мав свій почот, — так що всіх учасників Собору було коло двох тисяч.

Там уложено сім членів Символа Віри.

Вирішено дату святкування Великодня й інші важні справи, що відносилися до життя Церкви.

Вселенським зветься цей Собор тому, що участь у ньому брали представники Христової Церкви з усього того світу, що за того часу був їм відомий. Вселенський — це всесвітній.

Перший він, бо перший раз в історії Церкви було ось таке зібрання відпоручників Христової Церкви — після її заснування, й після довгих, кривавих поганських переслідувань.

Діло учасників цього Собору було велике й важне своїми наслідками для Церкви. Вони поклали велику працю, що дала добрі овочі. Нині Церква їх згадує й величає та ставить за взір для нас: як треба про Церкву дбати, нею дорожити і для неї працювати, не жаліючи нічого.

Коли б нині було багато церковників такого покрою як Св. Отці отого Собору, то християнство мало б поваги більше, як воно тепер має. Але й нині є також можливість працювати, жертвувати для Церкви, і змагати до совершенства, як і давніше.

ОЄГ.

ВЕЛИКДЕНЬ І ПОЛІТИКА

"Великдень, як твердять західні кореспонденти, відзначено цього року в СССР з такою урочистістю, як ще ніколи досі за час панування комуністичного режиму. Це для роблення "настрою" перед конференцією на вершинах", — подає католицький щоденник "Америка" (6. 5. 1959).

Конференція "на вершинах" — це плянована на осінь ц. р. зустріч керманичів великодержав, з М. Хрущовим включно. Звичайно Великдень у СССР святкував не Хрущов з комуністичною партією для роблення "настрою" перед своєю участю в конференції "на вершинах", а святкувало релігійне населення.

КРІЗЬ ПАЛЬЦІ

КОМУНІСТИЧНИЙ "ШЛЮБ"

"У Східній Німеччині комуністична влада переводить зміну в присязі новоженців. Замість дотеперішньої присяги на зберігання "любови, чести і послуху", молодята мусітимуть присягати на "вірність соціялістичним цілям" ("Наш Клич" (Аргентина), 2. 4. 1959 р.).

***

Ото задумав собі Ганс Керль у Східній Німеччині оженитись. Значить, прийшла пора, женитися треба — чи хочеш, чи не хочеш. Піде він до урядового бюра по дозвіл на одруження. Там докладно провірять його. Побачать, що він громадянин мужеської статі. Зроблять йому іспит, щоб провірити його відношення до комунізму. Коли він щирий комуніст, йому видадуть дозвіл женитися.

Після того спровадять його до відділу розподілу кандидатів і кандидаток на подружжя. Там видадуть йому "безуґшайн" (карта, на основі якої громадянин може набувати собі товар по державних цінах), — отже "безуґшайн" на жінку, і скажуть:

"Оженитися можеш тільки з щирою комуністкою. Але у нас запас комуністок невеликий, і він покищо вичерпався. Ти щодня навідуйся до бюра розподілу незамужніх жінок-комуністок. Як тільки прийде новий запас, ти покажеш свій бецуґшайн, і тобі видадуть наречену згідно з номером бецуґшайну".

Буде ходити Ганс Керль до бюра рік і два. І буде потішати себе такою думкою: Може ще не народилося комуністичне покоління жінок. Але то нічого — я підожду, нехай вони народяться, а зате ж і жінка молоденька буде.

Аж одного дня з бюра повідомлять його, що на його номер уже є кандидатка на дружину. Вона була 30-літня, коли її стали намовляти на комунізм. Поки намовили — 14 років часу затратили. І тепер їй 44 роки. Хоча тобі 24 роки, а їй 44, то це не грає ролі, бо в комуністичній країні заведена рівність; рівність в усьому: чи хто старший, чи молодший, — всі рівні. Це тільки буржуазний світ увів такі витребеньки, як "різниця віку". Але це треба вважати за пережиток.

Вислухає Ганс Керль, і погодиться з тим. І скаже він до 44-літньої дівчини:

"Ану, товаришко, покажи мені свою соціялістичну посвідку!"

Вона вийме й покаже йому партійний папірець, на якому написано, що вона щира комуністка. Гляне Ганс Керль на той її квиток, і відразу безумно в ній залюбиться. Йому не треба дивитися на наречену, він буде дивитися лише на щирі комуністичні переконання.

Вийде комуністичний урядовець і почне давати їм шлюб. І буде читати такий акт шлюбної присяги:

"Ти, товаришко Льора Кнупель, присягаєш на комунізм? І ти, товаришу, Ганс Керль, присягаєш на комунізм?"

"Присягаю!" скажуть новоженці.

"Чи присягаєте, що походите обоє від малпи?"

"Присягаємо!"

"Чи присягаєте, що не будете мати ніякої приватної власности?"

"Присягаємо!"

"Чи присягаєте, що одне на одного — ти на неї, а вона на тебе — будете щодня доносити поліції?"

"Присягаємо!"

"Чи присягаєте, що не будете брати в церкві шлюбу, бо всі присяги — то буржуазні витребеньки?"

"Присягаємо!"

"Чи присягаєте, що кохання між чоловіком і жінкою — то старі буржуазні видумки й пережитки?"

"Присягаємо!"

"Чи присягаєте, що коли у вас народяться діти, то вони на світ прийдуть переконаними комуністами?"

"Присягаємо!"

"Ну, то я даю вам шлюб: наша власть звязує вас на спільне життя і на спільну смерть. Тільки одна наша поліція має власть розлучити вас. Ідіть і імя Карла Маркса будьте завжди обоє разом, слідіть одне одного й доносьте поліції про всі діла і думки, що їх підслідите одне в одного".

На тому шлюб закінчиться.

Назар Полин.

ЧОМУ ЗАТИРАТИ ПОХОДЖЕННЯ КАНАДІЙЦІВ?

Таке питання ставить у наголовку своєї редакційної статті "Канадійський Фармер" за 11 травня 1959 р. І починає цю статтю так:

"В новинці вінніпеґського щоденника "Виннипеґ Трібюн" з 30 квітня (1959 — р. В.) про експериментальне переведення перепису населення в двох місцевостях у східній Канаді сказано, між іншим, що прем. Джан Діфенбейкер є проти того, щоб у статистиці про канадійське населення подано було етнічне або національне походження. Це з одного джерела. Те саме ми довідуємося з іншого джерела, іменно — від декотрих членів делеґації Комітету Українців Канади, яка була в премієра в Оттаві в днях 19 і 20 березня" (1959 р. — р. В.).

Рішуче виступивши проти такого становища прем'єра Діфенбейкера, "Канадійський Фармер" при кінці статті додає:

"При цій нагоді, для вірного інформування нашого громадянства, треба сказати, що делеґація Комітету Канади, яка була в премієра в Оттаві в березні, вернула до Виннипеґу майже без ніяких здобутків - не з її вини. Мабуть декотрі її вимоги чи просьби були надто далекосяглі на теперішній час, але премієр міг був поставитися до них з більшим вирозумінням . . ."

ПЕРЕСЛІДУВАНІ, ВИТРИВАЙТЕ У ВІРІ! — ВЗИВАЄ ПАТРІЯРХ СЕРБІЇ

"Є такі люди, які не люблять тих, що відкрито ісповідують Христа . . . і декому часом доводиться терпіти неприємності" з приводу вірности релігії. "Закони обезпечують батькам свободу релігійного виховання дітей вдома . . . але може деякі батьки чи їхні діти зустрічаються з деякими труднощами з приводу свого привязання до Церкви, однак те саме бувало й раніше, і буде завжди", — так звертається православний Сербський патріярх до своїх вірних у Югославії під комуністичним режимом, що переслідує Православну Церкву. Патріярх взиває вірних витривати, не зважаючи на всі переслідування їх безбожниками.

Лист Патріярха проголошений в офіціозі Патріярхії — у півмісячнику "Православний Місіонар".

ЧИСЛО НАСЕЛЕННЯ В СССР

Совєтський Союз у травні ц. р. подав свій вислід цьогорічного перепису населення. У Совєтському Союзі є тепер 209 мільйонів осіб. На кожних 9 мучин припадає 11 жінок.

ЧИСЛО КОМУНІСТІВ В УКРАЇНІ

Московсько-совєтський журнал "Партийная жизнь" (ч. 12, 1958 р.) подав деякі інформації про склад Комуністичної Партії в Україні. З цього наводимо тут деякі головніші дані.

На початку совєтсько-німецької війни (1941 р.) в Україні було 559,235 членів Комуністичної Партії. По війні вступило до неї 463,000 нових членів. У 1958 році Комуністична Партія в Україні мала 1,095,250 членів. У цьому числі членів з-перед 2-ої світової війни в ній є лише 300,000, а всі інші — це вже повоєнні члени. Партійці мають в Україні своїх 52,983 організацій.

Найбільше число партійців, бо аж 36.9 відсотків, — це люди між 31 і 40 роком життя. Найнижче число до 25 років життя, — їх є лише 3.3 відсотків. Друге місце щодо низького проценту членів займають найстарші — понад 60 років життя, — їх нараховується тільки 3.4 відсотків.

Жінок у Комуністичній Партії України 1958 р. було 17.5 відс. на все число членів. А національний склад Ком. Партії в Україні 1958 р. був такий: українців 645,075 (60.3%), москалів 302,669 (28.2%), інших 122,726 (11.5%).

Коли порівняти подані числа партійців і відсотки, то тут видно неточності. Число москалів становить майже половину того, що число українців. Хто затаєний під "інші" національності — не подано, а їх число становить більше як пяту частину українців. На всіх записаних комуністів в Україні близько половина не українці. А чи всі партійці в рубриці "українці" в дійсності є українцями — це також питання.

НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ ЛИШЕ ОДНА АРХИДІЄЦЕЗІЯ ЦАРГОРОДСЬКОГО ПАТРІЯРХА

"Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (березень, 1959) — один з офіціозів Грецької Православної Церкви в Америці — інформує, що ще в листопаді 1958 р., по смерті архиєп. Михаїла, в ЗДА, митрополит Яків Мелітський був призначений Св. Синодом Царгородської Патріярхії на пост його наступника як екзарх на американський континент. "Не завершено тоді цього проголошення (ще 1958 р. — р. В.) тому, що вагалися чи не поділити б західню півкулю на три дієцезії (Канада, ЗДА, Південна Америка). Синод, як видно, вирішив, щоб на найближче майбутнє затримати адміністративну єдність".

Це значить, що всі вірні, які на американському континенті підлягають Царгородському патріярхові, покищо й надальше залишаються обєднаними лише в одній для всього цього континенту архидієцезії, — звичайно, включаючи і всіх вірних, очолених архиєпископом Богданом. Отже, "Українська Православна Церква" архиєп. Богдана церковно-правно (канонічно) не становить собою окремої Церкви, а являється складовою частиною одної неподільної грецької архидієцезії в Америці.

ЧИСЛО ЗАТРУДНЕНИХ І БЕЗРОБІТНИХ В ЗДА

Уряд у Вашингтоні в перших днях травня ц. р. поінформував, що всіх робітників у ЗДА у березні 1959 р. було 63,828,000, а в тому безробітних 4,360,000.

ЖІНОЧИЙ ХОР ПАРАФІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА У ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

У першому ряді стоять зліва направо: панна Юрик, пані Ґельмич, пані Кузьменко, пані Гоузен, Добродійка Новицька (диригентка), Діана Вінярчук (піаністка), пані Вінярчук, панна Каштан.
У другому ряді зліва направо: панна Козак, панна Герасимчук, пані: Пресунька, Герасимчук, Дудка, Курило. Неприсутні: пані Козоріз, пані Шевчук, пані Чуник.

Що український нарід має славу народу музикального, — знаємо це всі, як також знаємо, що українська пісня здобула собі признання в усьому світі. Але також знаємо, як трудно тепер у Канаді мати постійний хор, де б усі хористи своєчасно приходили на проби співу, де ті, що їх ласкавий Бог надiлив талантом музичним і гарними голосами, хотіли б добровільно і поза працею знаходити час вчитися співу і цим прекрасним нашим мистецтвом-співом зрушувати оспалі серця нашого громадянства на академіях, присвячених визначним особам нашої історії, звеличувати і хвалу віддавати Богові на наших прекрасних Богослуженнях і т. д.

На жаль, мало таких відданих людей є, але хвала Богові, що хоч і мало, але вони є таки. У більшості наших православних церков усе є хори, — в одних кращі, в других гірші — все залежить від місцевих обставин.

І в Громаді Св. Володимира у Вест Форт Вілліям є мішаний хор, що своїм співом звеличує Богослуження, але на особливе вирізнення заслуговує Жіночий Хор Парафії Св. Володимира, бо ті жінки, що співають в мішаному хорі, ще знаходять час приходити на проби і розучувати світські пісні та виступати на загально-народніх святах і своєю участю причинюватись до кращого успіху різнородних імпрез, що їх влаштовує наше громадянство. Останній раз цей Жіночий Хор під управою Добр. Ольги Новицької виступав 22 березня ц. р. на Святі Шевченка у Форт Вілліям.

Бажаємо доброго здоровя і дальших успіхів цим невтомним хористкам!

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ ЗАСЛУЖЕНИХ ПІОНЕРІВ

У суботу 14-го лютого ц. р. родина, приятелі і знайомі та численна українська громада цієї околиці урочисто відзначила ювілей 50-ліття подружнього життя своїх батьків і заслужених громадян — п-ва Гната й Марії Левченків.

У день 50-ліття їхнього шлюбу, на Свято Трьох Святителів — 12-го лютого своїх батьків привітали й проспівали їм „На Многії Літа" члени родини, які, не зважаючи на далекі й невідповідні дороги, поз'їздилися в цей день з різних кінців Канади: з Саскачевану, Алберти й Британської Колумбії.

Урочистість Ювілею почалася в суботу Соборною Службою Божою, що її відправили місцевий настоятель Всеч. о. Олександер Хомяк та о. Григорій Удод — зять п-ва Левченків. Гарно й велично співав невеликий хор з членів родини, яким керували адв. Степан Друль та дяк Норт-Бателфордської Громади п. Ворох. Тепле слово привіту Шановним Ювілятам з почуттям і щирістю сказав о. Олександер, підкресливши що ніяка урочистість не повноцінна, коли її відзначується без Служби Божої, то ж велика честь і признання належиться дітям і внукам Ювілятів, які саме Службою Божою розпочали цю урочистість.

По Службі Божій було відправлено Вдячного Молебня, після чого всі присутні перейшли в місцеву залю на прийняття.

У залі Ювілятів, за старим українським звичаєм, зустрів хлібом і сіллю та теплим привітом адв. Степан Друль, і в супроводі дружбів він завів Ювілятів за головний стіл. Обід розпочався молитвою й благословенням страв, що їх звершив о. Олександер. Опісля син п-ва Левченків Іван, який є головою місцевої Української Греко-Православної Громади, відкрив урочистість коротким словом подяки всім гостям, що прибули вшанувати його батьків з нагоди їхнього Ювілею, та прочитав привітальні листи Ювілятам від Генерал-Губернатора Канади Дост. Винсента Месся, і прем'єра Канади Дост. Джана Діфенбейкера та прем'єра Саскачевану Дост. Т. Даглеса.

Усі ці три високі достойники сердечно вітали п-ва Левченків з їхнім Ювілеєм, і підкреслювали велику заслугу їх, як одних з тисячів українських піонерів, що своєю працею причинилися до розквіту країни, а також одночасно бажали Ювілятам щастя й здоровя на многії літа.

Далі, син Ювілятів, п. Іван Левченко, представив присутнім членів родини п-ва Левченків, що зайнялися влаштуванням цієї урочистости. До родини належать: син Іван Левченко з дружиною Розалією та чотирма доньками, добр. Олександра з чоловіком о. Григорієм Удодом, сестра Люба з чоловіком Василем Марковським і чотирма дітьми, сестра Віра з чоловіком Олексою Паліщуком з дочкою та сестра Оля з чоловіком Богданом Майбуком.

Далі, п. Іван Левченко запросив шановних гостей гарно й весело провести час та передав господарювання на прийнятті о. Григорію Удоду.

Вітаючи від себе й від дружини Батьків-Ювілятів, о. Григорій побажав ще на довгі роки в щасті й здорв'ї проживати, а всі присутні, вставши з місць, заспівали Ювілятам „На Многії Літа". Опісля о. Григорій накреслив тяжкий життевий шлях Батьків-Ювілятів, які одначе ніколи не зневірились у Божій ласці й справедливості, й по своїй вірі отримали від Господа благословення, достаток і дожили щасливо до цього дня. „Життя п. Левченка", сказав о. Григорій, „можна сміливо порівняти до біблійної історії про Праведного Іова. За любов до рідного краю й свого обездоленого народу п. Гнат Левченко був переслідуваний царською жандармерією, і так був змушений за молодих років покинути рідну улюблену козацьку Глухівщину, покинути численну родину, приятелів, а головно — молоду дружину та синочка, який якраз тоді вродився, й шукати щастя в далекій ще мало знаній Канаді. Виїжджаючи з України, п. Левченко в славній Києво-Печерській Лаврі найняв Молебня й просив Господа благословити його невідомий шлях та берегти під Своєю опікою його родину. Десять тяжких років невтомної праці серед лісів Саскачевану не зломили надії Ювілята на побачення з своєю родиною; десять років він невтомно бореться за очищення від московського намулу Рідної Церкви й активно працює для освідомлення своїх земляків.

У той же час п-ні Левченко переживала страхіття І. Світової війни й революції в Україні, не маючи через десять років найменшої вісточки від чоловіка. „Але як Господь забрав, так і повернув", — через десять років вони знову чудом зійшлися, знову діждали дітей і внуків, знову зажили щасливо, втішаючись своїми дітьми, яким дали гідне українське й християнське виховання."

Черговим промовляв о. Олександер, який підкреслив великий вклад п-ва Левченків у розбудову місцевої Церковної Округи й побажав їм від себе, як Пароха, щастя й здоровя на Многії Літа!

Адвокат Степан Друль — Голова Громади в Норт Бетлфорд, у своїй теплій і щирій промові підкреслив, що наші Ювіляти завжди були й залишилися зразком стійкости у своїй Вірі Православній, зразком жертвенности й любови до ближнього, а також зразком гідного виховання своїх дітей. Усі діти п-ва Левченків є членами нашої Церкви, свідомими українськими громадянами, з них дві дочки були питомицями Інституту ім. Петра Могили.

Дружба п. Іван Чипак привітав Ювілятів від імені всієї української громади в Кендо, підкресливши, що Ювіляти завжди були зразковими співгромадянами й українськими патріотами. Дружкою була рідна сестра п-на Гната Левченка, яка з цієї нагоди була одягнена в те саме українське вбрання, яке мала на собі тоді, коли була їм дружкою 50 років тому в Україні.

Опісля Ювілятам були піднесені цінні подарунки від дітей, внуків та вдячних співгромадян околиці. На прохання о. Григорія присутні склали пожертви на українську пресу в сумі 30 дол., з чого порівно розділено на „Вістник", „Укр. Голос" та „Віру й Культуру". Усім ВП. Жертводавцям сердечна подяка, а Шановним Ювілятам П-ву Гнату й Марії Левченкам: На Многії й Многії Літа!

Гість.

- В 1700 році початок Нового року перенесли з 1-го вересня на 1-го січня.
- Америку відкрив Христоф Колюмб 1492 р.
- Друк винайшов Іван Ґутенберг 1450 р. в Німеччині.
- Людина має в собі 7 літрів крови.
- У світі начислюють коло 3,424 окремих мов.

МОРДУВАННЯ УКРАЇНЦІВ ГОЛОДОМ — "ЗА ГРІХИ ЦІЛОГО НАРОДУ"

Греко-катол. тижневик "Поступ", у Вінніпеґу, за 28-го квітня 1959 р. передрукував Послання греко-католицького епископату, дане у Львові 24. 7. 1933 р., з приводу штучного голоду, що його Москва викликала для знищення мільйонів українців.

Це Послання кінчається таким аверненням до мучеників-жертв голодової смерті:

"А Ви, страждучі, голодуючі конаючі Браття, призивайте Милостивого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа, люті терпите муки — **принимайте їх за гріхи свої, за гріхи цілого народу...**" Послання підписали митр. А. Шептицький і епископи: Г. Хомишин, Й. Коциловський, Н. Будка, Г. Лакота, І. Бучко і І. Лятишевський.

З цього Послання виходить, що Бог покарав увесь український народ за його гріхи, і вжив для цього червону Москву як інструмент кари.

Такий погляд, як видно, став принципом у Католицькій Церкві, коли католицький священик Р. Г-с писав у катол. щоденнику "Америка" (ч. 207 — 1954 р.) у статті "Комунізм, бич Божий": "Комунізм, це бич Божий". Там, де кінчається терпеливість і милосердя, там зроджується Божий гнів і кара".

ПОЛІТИКА "ПЕРЕТОПНОГО КОТЛА"

Микита Хрущов, прийшовши до влади, спочатку нібито "обвинувачував" Сталіна, що цей хотів знищити всіх українців, однак їх є забагато, і Сталін не міг зробити цього за одним махом.

Сам же Микита Хрущов примінює тут таку політику: він намагається перетопити українців у котлі Советського Союзу, щоб винародовити їх. З цією метою українців масово вивозить з України, — сотні тисяч молоді кожного року. Досі переважали хлопці. А на 1959 рік, як свідчать вісті з України, "добровільно" виїдуть у Казахстан 25,000 українських дівчат.

Українців розпорошують по великих просторах Сибіру, — українські школи там не дозволені, а навчають лише по-російському. В Україну ж масово присилають неукраїнських людей, а головно росіян, — покищо найбільше у великі міста. Плян Хрущова перетворити села в містечка, шляхом злиття по кілька сіл в одне містечко (т. зв. "колгоспні міста"), мабуть, також має за одну з цілей перемішати населення України й на селах з іншими національностями, і надати їм російського характеру, а при тому затерти українську традицію й національну душу, що її село звичайно зберігає значно сильніше, ніж місто.

КН. А. ТОЛСТАЯ ПРОСЛАВЛЯЄ ЕПИСКОПА ШІНА

Княжна Олександра Толстая, наймолодша дочка письменника Льва Толстого, цього року промовляла до студентів колеґії Св. Хреста у Вашинґтоні. Вона сказала, що большевицькі намагання протягом сорока літ викоренити релігію з душі російського народу не принесли комуністам ніякого успіху, і що страждання мільйонів політичних вязнів на Сибірі приводять їх ближче до Господа Бога.

Російська княжна сказала, що воскресає "в усьому світі новий дух релігійного піднесення, а це головно є заслугою таких великих духовних людей, як владика Шін", — подає "Бизентайн Кетолик Ворлд" за 15-го березня 1959 р.

Католицький епископ Ф. Дж. Шін, заступник кардинала Спелмена в Ню Йорку, — це відомий русофіл і противник українства. Між іншим, на своєму спеціяльному Богослуженні "За Росію", яке він відправляв на доручення папи Пія 12-го 5-го вересня 1955 р. в ЗДА, він сказав голосну проповідь, в якій Україну вважав за частину Росії, і висловлював свою велику любов та пошану до російського народу, і притому заявив, що з пошани цілував руки російським православним священикам (Див. "Ґрік Кетолик Юніон Месенджер", ЗДА, 8-го вересня 1955 року.

"МИР У НАДПРИРОДНЬОМУ Й ПРИРОДНЬОМУ ПОРЯДКУ"

В останній день, 25 січня, католицького "тижня молитов за церковну єдність" (тиждень пропаґанди за здобуття проводу над усією Церквою Христовою) папа Іван 23-ій по Св. Літургії виголосив проповідь, і закликав до "єдности, яка принесе мир у надприродньому й природньому порядку".

Що ця заява означає? У "природній", цебто людській сфері Християнської Церкви справді нема миру, бо між християнами настало роз'єднання. Надприродня істота Церкви Христової має чисто містичний характер, і полягає в тому, що Головою всієї Церкви є Ісус Христос. Отже твердження папи, що миру нема не тільки в природньому, але й надприродньому порядку Церкви — не має підстав. Як же можна уявити собі "брак миру" у самому факті Христового Головства над Церквою?

Між іншим, Рим уважає, що запляннований папою Іваном 23-ім Собор, що відбудеться або під кінець 1960, або з початком 1961 року, — це фактично не новий Собор, а тільки продовження передостаннього Собору, що відбувся у Ватикані 1870 р. (тоді проголосили догмат про т. зв. "непомильність" папи), але того ж року 20. 10 Собор був відрочений, отже так і досі не був закінчений. Перервання Собору 1870 р. було спричинене зайняттям Риму італійськими патріотами-державниками, які визволили Рим з-під папства, і змусили його задовольнитися лише осідком у Ватикані.

ЦІНИ ХАРЧОВИХ ТОВАРІВ ЗРОСТАЮТЬ

Секретар-управитель Товариства роздрібних торгівців М. М. Вокс поінформував у Вінніпеґу в квітні, що майже 99 відсотків харчових товарів подорожіють; це наслідок піднесення федеральним урядом Канади податків у бюджеті на 1959-60 рік.

МУСУЛМАНИ "ПОМИРИЛИ" ХРИСТИЯН?

Церква Св. Гробу Господнього в Єрусалимі, збудована за часів імператора Констянтина Великого, була 1927 р. знищена землетрусом, в 1949 р. — вогнем, а 1954 р. — великою дощовою зливою.

У листопаді 1958 р. почали її відновляти під проводом славного грецького архітекта Малюса. Різні християнські віроісповідання мають у своєму посіданні — кожне певну частину церкви: православні греки, апостолічні вірмени, римо-католики латинського обряду, абісинські копти, єгипетські копти і православні сирійці.

Усі вони беруть участь у відбудові церкви (коштом 1,500,000 дол.); але тому, що між ними час до часу доходило до гострих зударів, то провід над відбудовою святині перебрала мусулманська влада, і так "погодила" їх.

КОМУНІСТИЧНІ "ОБРЯДИ"

Комуністична влада в Сталінштадті (Східня Німеччина) видала правильник, яким уводиться в практику комуністичні обряди: "соціялістичний похорон", "соціялістичний шлюб", "соціялістичне найменування" новонароджених і т. д.

У наслідок заборони комуністичною владою релігійних обрядів самі комуністи відчули порожнечу, і на місце релігійних обрядів вони вирішили створити комуністичні "обряди" — спеціяльні церемонії.

Це саме почалося в Угорщині Першою дитиною, що їй імя надала комуністична партія, з відповідними церемоніями, — це дитина робітника Михайла Чіраніча, що його дитя "охрестила комуністична партія, а не священик", подає комуністичний орган "Непшабадсаг".

НАУКОВЦІ ЧИСЛЕННО ВИЇЗДЯТЬ З КАНАДИ

Статистичні дані стверджують, що 30 відсотків, а з деяких ділянок навіть більше, науковців постійно відпливає до Злучених Держав Америки, бо там оплачують їх краще, ніж у Канаді.

СЛОВЯНИ, МОСКАЛІ І ПАПА ІВАН XXIII

Папа Іван 23-ій ще 23-го листопада 1958 р. молився на гробі Св. Кирила за "воз'єднання словян-схизматиків", але виявлено це було лише недавно. При тому співав хор "Коллеґіум Руссікум", подає "Бизентайн Кетолик Ворлд", (ч. 5. 1959 р.).

Перший свій заклик до некатоликів, щоб вони підпорядкувалися Римові, папа Іван 23-ій видав 29-го жовтня 1958 р., цебто зараз другого дня після того, як він став папою. А 23-го листопада спеціяльно молився за те, щоб усі словяни піддалися папі. І тут знову все та сама історія. Рим висуває на першу лінію москалів, коли займається словянством. Отже, коли папа молився за підпорядкування собі словян, то й тут перш за все взяв собі хор з Російської Колеґії в Римі — московському унійному центрі.

На міжнародній виставці в Брусселі (Бельгія) 1958 р. Ватикан мав свій павільон під назвою "Цівітас Деї", а в ньому був окремий "Російський відділ"; так Рим старається робити якнайкращу пропаґанду москалям у світі.

МНОГОЖЕНСТВО СЕРЕД АФРИКАНСЬКИХ КАТОЛИКІВ

Польський комуністичний журнал "Радар" домагається від уряду Польщі привернення многоженства, яке "було у словян перед прийняттям Християнства". У наслідок 2-ої світової війни число мужчин у Польщі так обнизилося, що на одного мужчину припадає по кілька кандидаток на жінок. Журнал оскаржує Католицьку Церкву, що це вона завела у Польщі одноженство.

Обговорюючи цю справу, грецький православний орган в ЗДА "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" за березень 1959 р. пригадує: "Правдоподібно ця публікація (в журналі "Радар") не поінформована про це, що Римо-Католицька Церква тепер дозволяє на многоженство між своїми вірними в Африці".

ДЕЩО З КЕЛОВНИ, Б. К.

Перша неділя Посту в Келовні, Б. К., зазначилася великою подією, бо саме в цей день відбулося Богослуження вже у своїй новозбудованій домівці.

На це Богослуження зійшлося багато вірних — головно з сусідньої Вернонської Громади. День був напричуд гарний. Заля, що в ній відбувалося Богослуження, простора, повністю викінчена, з прекрасною сценою.

Уже коло 9 години ранку прибув священик і почали з'їжджатися вірні. Перед Відправою о. Парох відбув Св. Сповідь з парафіянами з Келовни, і коло 10 години почалася Св. Літургія, на якій співав хор з Вернон, з дяком п. Павлом Малищем. По Відправі відбувся обід, приготовлений місцевим Сестрицтвом. Великою несподіванкою і для нашого пароха о. Василева і добродійки було це, коли голова Громади п. Мельничук кількома щирими словами привітав їх обох і вручив гарний дарунок, пояснюючи, що хоча о. Василів уже півроку між нами, однак ми скоріше прийняття не робили, а це тому, що хотіли прийняти отця таки вже у своєму власному будинкові.

Отець Василів щиро подякував, що не забувають за своїх священослужителів, і Многоліттям закінчено цю частину урочистости.

По обіді відбувся Шевченківський Концерт, даний вернонським хором під управою диригента Петра Кіндрачука та дітьми рідної й недільної шкіл.

Концерт удався зовсім задовільно. Голова громади Мельничук звернувся з коротеньким закликом до присутніх, сказавши, що співаки з Вернон були б дуже раді, коли б присутні від себе пожертвували на Памятник Шевченкові, що його незабаром мають збудувати на площі коло Парляменту у Вінніпегу, Манітоба.

Присутні щиро віднеслися до цієї справи, і зібрано $50, що їх перешлеться до Збіркового Комітету в Вінніпегу. Усі подальші раділи з осягів такої маленької Громади, як у Келовні, що вони змогли побудувати такий прекрасний будинок, який покищо буде служити і на Відправи, і будуть мати де зійтися.

Гість.

ВШАНУВАЛИ ГРОМАДЯНИНА

Торонто

У декотрих фірмах, чи компаніях, прийнято закон, що по 65 роках життя звільняють робітника з праці й дають йому пенсію. Цього дочекався й п. Дмитро Кульчик.

Із вдячности Господу Богу, що благословив його здоров'ям і щастям безперервно працювати, дітей одружити, внуків дочекатись і досягнути свого 65-ліття, родина п. Кульчика і ближчі приятелі справили йому імянини й уродини в суботу 28-го березня ц. р. в мотелі „Сі Горс".

Господарем прийняття був зять Василь Самець. Запросивши гостей за столи, він попросив о. Петра Самця проказати молитву й поблагословити страви.

Гостина проходила в поважному настрої й у гарній атмосфері завдяки молодому й симпатичному господареві, що вміло й дотепно керував згаданим прийняттям.

Дмитро й Катерина Кульчики прибули в Канаду 1928 року й поселилися на фармі в околиці Геффорд, Саск. За минулої війни перебралися до Торонта й тут з ходом часу приєднали собі гарний гурток друзів, а головно між своїми земляками — сокальцями. Утішалися вони пошаною й любовю своїх дітей, що їх є троє, і всі подружені. А вже наймилійший їх скарб це внучки: Катруся, Славця й Богданко.

Гості склали свої побажання. Вітали свого доброго батька сини Йосиф й Іван, дочка Розалія й невістки. При кінці самі родичі подякували всім за таку милу несподіванку й гарне прийняття.

Пані Софія Просемяк і п. Павліна Палка, що завжди памятають про пожертви на громадські справи, зайнялися збіркою на пресовий фонд „Вістника", що так ґарно й завзято стоїть на сторожі в обороні Віри й Церкви українського народу.

По 2 дол.: Дм. Кульчик, Ів. Граблюк і Вас. Самець.

По 1 дол.: Ю. Салагуб, І. Кульчик, Др. Чепесюк, С. Салагуб, В. Передон, Й. Кульчик, Ю. Мацик, І. Іваночко, Г. Просемяк, І. Палка, І. Ковальчук, Паньковин, Д. Мегвайрі і Іл. Баран. По 50ц.: п-ні С. Каскавал.

ВП. Жертводавцям щира подяка, а п. Кульчикові багато здоровя! **П. С.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АВРАМ ВОЛОДКО

У пятницю 27-го лютого 1959 р. розійшлася сумна вістка в провінції Алберта і в околиці Сіба Біч, що несподівано наступила смерть Аврама Володка. На вічний спочинок відійшов він на 44 році свого життя, полишивши у великім горі і смутку свою дружину Надю, трьох синів, три донечки, шість внуків і старенких родичів — Мокрину та Василя, та двох братів — Олександра й Василя.

Аврам Володко приїхав з України в Канаду ще молоденьким хлопчиком. Маючи 16 років, поселився з батьками в околиці Сіба Біч, опісля одружився з Надією (з дому Андрейчук), і до цього часу жив на фармі в Горень, Алта.

Не легко було Покійному в початках; мусів тяжко працювати, аби дати утримання своїй родині, поставити дім і розбудувати господарство. Господь допоміг йому в цьому, та не довго судилося йому це усміхнене щасливе життя. Коли був на відвідинах у свого брата Василя (він є учителем в Сіба Біч), раптом наспіла несподівана смерть в хаті рідного брата...

Покійний народився 1-го квітня 1914 р. в селі Грушівці, повіт Рівне, на Волині, а приїхав у Канаду 1930 р. Він був людиною тихою, скромною, лагідної і милої вдачі, зо всіма жив по-приятельському.

У церковно - народньому житті брав активну участь; смерть заскочила його на становиці голови Української Православної Церк. Громади; ці обов'язки виконував уже другий рік. Під його активним і вмілим проводом життя Церковної Громади в Сіба Біч відзначалося добрими успіхами на користь нашій Церкві. Мав мрії ще більше і довше попрацювати для добра своєї Церкви, та не судилося!...

Мав хороші прикмети, як людина — християнин; був щиро-релігійний; кожного разу з родиною відвідував Богослуження, сповідався і причащався. Виховав своїх діточок на чесних і релігійних громадян Канади, щоб і вони відзначалися чеснотами свого зразкового християнського батька.

У бл. п. Аврама на першому місці були слова: Бог і Церква. Як його родичі, так і він сам доложили зусиль і старання до будови церкви Св. Ап. Петра і Павла в Сіба Біч. Він брав активну участь в заснуванні й будові народнього дому в тій же місцевості. І тепер, коли не стало між нами такого щирого громадянина, то на його місці стала велика незаступима прогалина. Бо так чомусь складаються обставини, що тих, які відійшли, нема кому заступити в їх діяльності.

У середу 4-го березня 1959 року Українська Православна Громада в Сіба Біч з участю двох священиків і великого числа родини та приятелів відпровадила на вічний спочинок бл. п. Аврама. Тіло було доставлене з похоронного заведення (Парк Меморіял — Едмонтон), до дому, де був проживав Покійний.

Похоронні Відправи почалися Панахидою, а о 10 год. почалася Заупокійна Св. Літургія в церкві Св. Ап. Петра і Павла. До прочитаної Св. Євангелії виголосив проповідь о. Прот. М. Фик, а прощальне слово сказав Всеч. о. П. Блажук. Св. Літургія пройшла дуже урочисто під спів місцевого хору, яким диригував дяк п. Г. Онищук. При Послідньому Цілуванні на заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінок $80.40. І відбувся похід з тілом на цвинтар, — багато народу з сумом випроваджали свого приятеля; похоронний караван тягнувся понад півтори милі від церкви. Це був справді сумний і трагічний день не лише для родини, а й для тих, що знали Покійного і що були на цьому Похороні. Багато людей було з інших дальших місцевостей: Британської Кол., Саскечевану, Едмонтону, і б. і.

Похоронний день закінчився обідом, що відбувся в місцевому народньому домі, і звідти всі розійшлися у великому смуткові, висловлюючи родині своє співчуття по втраті дорогої особи — батька.

Пожертву з Невянучого Вінка розподілено так: $30.40 на місцеву церкву, по 15 дол. на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу і Інститут Св. Івана в Едмонтоні; по 10 дол. на „Вістник" і „Український Голос".

Усім Вп. Жертводавцям щире спасибі, а Покійного хай Милосердний Господь оселить в оселях праведників і прийме його в Царство Небесне!

Вічна Йому Память!

О. П. Б.

ПОДЯКА

По втраті нашого дорогого мужа й тата Аврама складаємо свою сердечну подяку Всеч. о. П. Блажукові і о. Прот. М. Фикові за Похоронні Відправи й проповіді. Дякуємо нашому дякові п. Г. Онищукові і всім Вп. Співакам, Гробокопателям і всьому Церковному Зарядові, Жіночому Товариству за їхню поміч і прилагодження обіду, а всім сусідам і приятелям за масове число вінків і всім тим, що розраджували мене і моїх діток у годині тяжкого смутку, і дякую всім за масове прибуття на Похорон мого улюбленого й люблячого мужа.

Нехай Господь Бог обдарує Вас усіх щастям і здоровям та довгими літами!

Дружина Надя, діти: Ліда, Андрей, Петро Вера, Олександер і Галина.

БЛ. П. АГАФІЯ ПІКУШ

Шіго, Саск. — 16 квітня 1959 р. в лікарні у Фовм Лейку в Бозі упокоїлася на 86 році життя бл. п. Агафія Пікуш.

Покійна родом з с. Вікно на Буковині. Там вона зростала, там і пару собі знайшла в особі Миколи Пікуша, і за нього 1891 року замуж вийшла. Поблагословила молоду пару на спільне подружне життя тільки мати Анна, з дому Котик, бо батько Гора Українець помер ще тоді, коли його донька Агафія мала 12 років.

У році 1909 родина Пікушів виїжджає в Канаду. Усіх їх було шість осіб: батько, мати і четверо дівчат. Микола Пікуш, як людина працьовита, а до того ще й майстер на всі руки (таким його згадує Покійна у „Вістнику" з 1 вересня 1958 р.), дав собі раду зо всім. Фарма Пікушів, недалеко Шіго, скоро стала одною з кращих. Родина також збільшилася. Бог дав ще одну дочку і двох синів. Діти росли, вчилися у школі та виховувалися під добродійним впливом своєї релігійної і національно свідомої матері. Рік 1941 був дуже сумним для родини Пікушів, — помер батько Микола Пікуш. Хоч діти тоді вже всі були дорослі й жили своїм незалежним від родичів життям, але пережити смерть рідної душі — це справа нелегка для будь-кого. Матір'ю - вдовою заопікувався син Олекса, а з 1948 року вона вже проживає в Шіго у своїй власній невеличкій хаті.

Немає слів, щоб перечислити всі добрі сторони вдачі бл. п. Агафії Пікуш, то ж пригадати б хоч частину її заслуг — хоч тих для громади в Шіго. Отже, таки відразу від 1948 року, себто від часу замешкання в Шіго, Покійна включається в місцеве життя церковне й громадське. Стає також відразу членкинею Жіночого Т-ва ім. Ольги Кобилянської. Скрізь вона активна та пильна у виконанні прийнятих на себе обовязків. Щирість, доброта та жертвенність — також її прикмети. Ось тому то хоч смерть бл. п. Агафії Пікуш була й є невіджалуваною втратою для всіх, хто її знав, то одночасно кожен мабуть усвідомив собі, що це й заслужений для неї відпочинок.

17 квітня ввечері Всеч. о. Борис Яковкевич з дяком Теодором Коропатницьким відправив Панахиду по Спочилій, а 18 квітня Службу Божу й Похорон у церкві Св. Ап. Петра й Павла „Коло Мельничуків". На цвинтарі біля тієї ж церкви, недалеко могил чоловіка та дочки Анастасії, Покійну бл. п. Агафію Пікуш і поховано.

Останню прислугу та пошану своїй матері в день її Похорону віддали всі діти. Відсутня на Похороні була, певно з дуже поважних причин, тільки дочка Василина, але й вона послужила своїй мамі, доглядаючи її в лікарні останніх кілька днів перед її смертю, а чи навіть і до смерті. Згадуватимуть також свою добру бабуню і всі тринадцятеро онуків і шестеро правнуків. Майже всі вони, завдяки Покійній, вміють читати й писати своєю рідною мовою.

На закінчення цієї Посмертної Згадки слід ще хіба згадати, що присутні на Похороні зложили в память Спочилої, на Невянучий Вінок для неї $18.61. Згідно з бажанням найближчої родини цю суму призначено на „Вістник", якого Покійна була одною з найстарших передплатниць, і на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея — пополовині.

Нехай Господь Милосердний і Справедливий прийме душу Спочилої до Осель Своїх Праведних Вірю, що про Покійну будуть памятати не тільки її найближчі, але й ширший загал, а особливо місцеве жіноцтво.

Вічна Память Спочилій!

о. Б. Я.

БЛ. П. ФРАНКА ПІЧКО

Дромгелер, Алта — 27 березня 1959 р. в лікарні в Дромгелер, Алта, по короткій і тяжкій недузі упокоїлася бл. п. Франка Пічко.

Вона жила у своєї дочки в Дромгелер, приїхавши сюди з Кадворт, Саск. Тому то Покійну перевезли в Кадворт, щоб, на бажання дітей, поховати її коло її першого мужа — на українському греко-православному цвинтарі.

Бл. п. Франка народилася 1889 р. в селі Вишниківцях, Борщівського повіту, в Україні, в родині Шутяків. Року 1902-го з родичами приїхала в Канаду і тут 1906 р. вийшла замуж за Томка Пічка. По одруженні поселилися в околиці Брімен, Саск., потім перенеслися до Сент Денис, Саск., одначе з тих пісковатих горбів згодом знову вернулися до Брімен і тут разом прожили до 1952 р. А по смерті мужа бл. п. Франка напостійне перейшла до Кадворт. Тут через рік вдруге вийшла замуж — за вдівця Николу Марущака, з Алвіни, Саск., в якого були діти, і Покійна заопікувалася ними; ці діти вже порозходилися на самостійне життя. Другий чоловік Покійної помер рік тому, і після того вона переїхала до своєї дочки в Дромгелер.

Покійна полишила рідних дітей — 5 дочок і 3 синів: Йосифина, Павлина, Ганна, Соліма, Марія; Василь, Іван і Михайло (син Микола помер). У Похороні взяли участь семеро дітей Покійної.

До української греко-православної церкви в Кадворт тіло Покійної привезли 31 березня і тоді ж таки о. Юрій Туржанський відправив там Службу Божу й Панахиду та сказав дуже теплу проповідь; дяком був п. Семен Ковбуз. Покійну поховонено на укр. гр.-правосл. цвинтарі в Кадворт, Саск.

Покійна полишила також багато своїх рідних з родини Шутяків, — брати: Никола, Федір й Андрій, а також сестри (на жаль, підписаний тут не мав змоги довідатися про їхні імена) і зяті та внуки. Діти, внуки і знайомі та члени Громади в церкві ще раз у смутку низько схилили свої голови перед прахом своєї доброї мами, бабусі й вірної членкині Громади.

Після Похорону відбулася поминкова перекуска, що її приготовило Жіноче Товариство в Кадворт. Покійна Франка в усіх, хто її знав, залишила по собі теплі, гарні спогади.

Нехай канадийська земля буде їй легкою. — Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ІВАН ЛУЦИК

Ошава, Онт. — 31-го березня відійшов в вічність бл. п. Іван Луцик, проживши 74 роки.

Покійний народився в Більчу Золотім, західня Україна. У Канаду приїхав 56 літ тому. Одружився 1909 р. з Марією Смук у Вайті, Манітоба. Відомий він у Вайті добре як працівник нашої парафії й народнього дому.

У 1949 році приходить з родиною до Онтеріо й осідає в Ню Кесел, а потім у Коломбус. Стає членом парафії Різдва Пресв. Богородиці в Ошаві. Через два роки слабував на серце, однак тяжко було Покійному вилікуватися, і 31-го березня розпрощався з цим світом, та оставив дорогу дружину, 6 синів, 6 дочок та 21 внуків.

Похорон відбувся 3 квітня, який відправив о. Парох при великому числі присутніх і родини.

Покійного похоронено на цвинтарі парафії Різдва Пресв. Богородиці.

Спи спокійно, бл. п. Іване — нехай канадська земля буде Тобі легкою.

Вічна Йому Память!

Присутній.

БЛ. П. ДАНИЛО ПЯСЕЦЬКИЙ

Вернон, Б. К. — 17-го березня в лікарні у Вернон упокоївся бл. п. Данило Пясецький, проживши 67 років свого трудящого життя.

Народився він у селі Закутинці, близько Києва, та опісля родичі переселилися на Херсонщину, і малий Данило проживав у Малій Ольшанці. У Канаду прибув молодим хлопцем 1909 р. в околицю Стетлер, Алта, а в пять літ пізніше одружився зо Стефанією з роду Оробко.

Новоподружені короткий час жили в Лойлест, а опісля перебралися до Гамерука, Алта, і тут фармерували продовж 14 років. Покинувши фармерування, знову перенеслися до Стетлер і тут пок. Данило 7 літ працював у крамниці. У Вернон прибули 16 років тому, і ввесь час Данило працював як кравець в одній фірмі.

Померший був гідним та щирим українцем, вірним мужем і добрим батьком та згідливим приятелем, був практикуючим православним християнином, жертвенним вірним своєї рідної Церкви. Коли бачив, що смерть йому вже почала заглядати в очі, сказав родині, щоби покликала священика, і принявши Святі Тайни, сказав: „Тепер я вже можу відійти".

Померший Данило ніколи не хворував, та останніми часами почав підупадати на здоровї, а що він завжди почувався здоровим, то й тепер великої ваги не прикладав до своєї слабості; та вкінці, коли родина його змусила таки звернутися до лікарів спеціялістів, то вже було запізно.

Бл. п. Данило був очитаний. „Український Голос" і „Віст-

ник" у нього були найкращими приятелями. Інтересувався він і Народнім Домом, а навіть був кількаразовим головою його, а на цей рік був вибраний заступником голови.

Похоронні Відправи відслужив о. Г. Василів з дяком п. Павлом Малишем у пятницю ввечері. Парастас відбувся в церкві, а в суботу 21-го березня ц. р. о 10 годині ранку похоронне заведення тіло доставило знову до церкви, де відбулася Св. Заупокійна Служба Божа при великій участі людей.

Тіло спочило на міському цвинтарі, а по Похороні відбувся обід в церковній залі, де священик кількома словами згадав жертвенність Данила і попросив присутніх, щоб і вони не пожалували своєї жертви та щоб сплели один спільний ніколи незнищимий вінок для Покійного, а саме — подали гідну згадку про нього в нашій пресі.

Присутні щиро віднеслися до слів отця пароха,—зложили $82.86, і в порозумінні з родиною цю суму розділено так: 25 дол. „Укр. Голосові" 17 дол. „Вістникові", 10 дол. Будівельний Фонд Колеґії, 10 дол. Вища Духовна Школа, 5 дол. Консисторія і 5 дол. Катедра у Вінніпеґу, 10 дол. на місцеву церкву.

Жертводавці були слідуючі: Стефанія Пясецька, Марія і Кость Предій з Ванкуверу і Мрс. І. Кнут по 10 дол.; І. Осітенко 5 дол., Вернон Фюнерал Гом $2.80, Єлисавета Пясецька 3 дол. По 2 дол.: Іван Чижевський. По 1 дол.: о. Г. Василів, В. Гакман, І. Стан, І. Остафійчук, П. Третяк, Богдан Ханасик, І. Гавриш, Павло Куприк, пані Василик, М. Слоболян, Гр. Федин, В. Мойсюк, Петро Василик, І. Теплишнюк, Д. Мазій, В. Бричка, Н. Василишин, В. Винницук, Мр. Ронселіт-Кемлупс, Н. Красуцький, А. Николайчук, Й. Антонішак, Катерина Білаш, І. Стефанюк, пані Родич, Марія Вигнан, В. Даниленко, — Армстронґ, Ол. Андрусів, Максим Гуцалюк — Еґеззі, Никола Кочуран.

По 60ц.: Олекса Ірийчук. По 50ц.: М. Бабич, Гео. Пенюк, І. Алфавійчук, Анна Слезак, М. Ладика, Петро Лучак, пані Яніцька — Кемлупс, Ст. Никифорук, Т. Ницул, Мих. Лучак, Василь Дучак, Л. Дишлевий. Дрібними: $3.06.

Бл. п. Данило полишив у великому смутку дружину Стефанію, дві дочки: Марію Предій у Ванкувері, Елисавету вдома, і дві внучки: Грейс і Розалію.

о. Г. В.

ПОДЯКА

По утраті дорогого нам мужа, батька й дідуся Данила родина щиро дякує за Похоронні Відправи Впр. о. Протоерею Василеву, дякові п. Павлові Малишеві, хористам, усім тим, що зложили вінки та склали свої щирі пожертви на нашу пресу.

Дякуємо членкиням Жіночого Товариства, що зайнялися обідом, і тим, що відвідували нашого батька в лікарні, та взагалі всім тим, що розраджували нас в цьому горі, та всім, що так численно прибули на Похорон віддати останню прислугу Покійному. Хай усіх вас Господь держить у здоровлі!

Стефанія, Марія і Єлисавета.

ХРЕЩЕННЯ

Мелвил, Саск.

У неділю 12 квітня 1959 р відбулося Св. Хрещення синка Йосифа й Анни Вівчарів у Мелвил, Саск.

Дитинка народилася 10 квітня 1959 р. Йому дано імя Брюс-Вейн.

Хресними батьками були п. Николай Паньків і пані Марія Ретґибир. Св. Тайну Хрещення звершив о. М. Коленич

Після Хрещення п-во Вівчарі пошанували своїх кумів і гостей хорошим обідом. З тієї радісної нагоди передали 5 дол. на „Вістник"

Нехай Господь благословить Родичів і їхнього охрещеного синочка та подасть йому життя щасливе і віку довгого!

о. М. К.

ДАРИ НА КОЛЄҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

за час від 1-го січня до 30-го квітня, 1959 р.

По $250.00: Українська Православна Церква в ЗДА

По $84.00: У П. Громада Пр. Тройці. Вінніпеґ, Ман

По $72.00. Мир. Ягольницький збірка на Похороні Д. Юркова, Мазепа, Саск,

По $50.00: о. С. Кіцюк, Флин Флон, Ман., Союз Кредитова Спілка, Торонто, Онт.

По $37.75: У. П. Громада в Ту Гилс, Алта. (прислав о. А. Тетеренко.)

По $25.00: Жін. Т-во ім. Л. Українки, Мензі Ман. (прислала пані Р. Пелешок); Кредитова Спілка Св Володимира, Гемилтон, Онт., Жін. Т-во ім. Л. Українки при Катедрі Пр. Тройці Вінніпеґ; Відділ СУМК при Катедрі Пр. Тройці, Вінніпеґ, Ман.

По $20.00: Н Михасів, Кемсек, Саск., збірка на Похороні бл. п. С. Вонітового в Сторновей, Саск.; о. В. Бойчук, Форт Френсис, Онт., збірка на Похороні в Атікокен, Онт; пані Н. Бучій, Давфин, Ман., переслав о. Т. Славченко

По $15.00: Прот. Б. Яковкевич, Шіго, Саск., з Похорону бл. п. І. Мороза.

По $12.00: Прот. Б. Яковкевич, Шіго, Саск., з Похорону бл. п Василини Воронюк, Паркерв'ю, Саск

По $10.00: Н. Солоничний, Сенді Лейк, Ман.; о. В. Слюзар, Канора, Саск., з Похорону бл. п М. Тирона; У. П. Громада в Су Лукавт, Онт.: Панство Ґеорґій і Марія Гупка Інсінґер, Саск.; В. Левків Гелсон Бей, Саск., з Похорону бл. п. Ю. Никонця в Ервуд, Саск.; Прот. Г О. Василів, Вернон, Б. К. з Похорону Д. Пясецького, А. Грицина, Торонто, Онт.

По $5.00: Прот. Г. О. Василів, Вернон, Б. К. від пані А. Лучак у другі роковини смерті бл. п. І. Яремин; П-во Андрій і Дора Гусак, Су Лукавт, Онт., о. І. Стус, Монтреал, Кве.; Відділ Союзу Українок Канади ім. Св. Ольги в Ґрендвю, Ман., Марія Никіфорук, Троян, Саск., (переслав о. В. Сенишин, Саскатун, Саск.); Д. І. Калявський, Гай Прері, Алта.; Ф. Стефанюк, Вінніпеґ, Ман., У. П Громада в Транскона, Ман., (з Похорону М. Мойсея), А. Грицишин, Монтреал, Кве.

По $4.50: Р. Стокалко, Витков, Саск., з забави з нагоди 30-ліття Вінчання Пилипа і Марії Стокалко.

Усім Вп. Жертводавцям сердечна подяка й щира просьба не забувати Колеґії, а в ній нашої Богословської Академії, в якій виховуються та навчаються наші майбутні священики, а разом і провідники народні. Вона не припиняє своєї пожиточної праці. А ми не припиняймо їй помагати!

Свящ. Є. Грицина, настоятель.

ПОЖЕРТВИ НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД БОГОСЛОВСЬКОЇ ШКОЛИ

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка о. Прот. О. Новицького . $26.00
ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка о Прот О. Новицького 9 10
ТОРОНТО, Онт. Пожертва Катедральної Громади Св. Володимира 120.00
НОРТ СОРРЕЙ, Б. К. Збірка о. О. Костюка на прощальному вечері для панства Дмитра і Павлини Мицаків 5.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва Катедральної Громади Пресв. Тройці 84.00
ШЕПИНЦ, Алта. Збірка о. А. Тетеренка 6.35
КЕЙЛЛЕНД, Алта Збірка о. А. Тетеренка 5.05
ТУ ГИЛЛС, Алта. Збірка о. А. Тетеренка 4.55
БРИНЗЛЕЙ, Алта. Збірка о. А. Тетеренка 3.54
ІСПАС, Алта. Збірка о. А. Тетеренка 0 50
ВИНДЗОР, Онт. Збірка о. Прот. Ф Керницького 40.00

ПОЖЕРТВИ НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД У.Г.П.Ц.К.

НОРТ СОРРЕЙ, Б. К Надвижка грошей зібраних на оплату посилки одежі для потребуючих в Югославії $1 27
ОЕН, Алта Заряд Церковної Громади прислав 12.35
ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. Збірка Впреп о. Прот. М. Овчаренка . 51.70
ВОНДА, Саск. Заряд Церковної Громади прислав збірку 15.50
КЕМРОВЗ, Алта. Пані А. Кархут прислала пожертву 5.00
БРЕНДОН, Ман. Впреп. о. Іг. І. Скокальський передав збірку 13 96
ВІННІПЕҐ, Ман. Заряд Собору Св Покрови передав збірку 81.80
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Впреп. о Прот. П. Гліцький прислав збірку 6.25
ТОРОНТО, Онт. Заряд Катедри св. Володимира прислав збірку 100.00
МОНТРЕАЛ, Кве. Заряд Катедри св. Софії прислав збірку 155.00
ВАКАВ, Саск. Всеч. о. Ю. Туржанський прислав збірки від громад Ванкуверської Церковної Округи на суму 103.00
ВЕРНОН, Б. К. Впреп. о Прот. Г. Василів прислав збірку 17.00
ЛАШІН, Кве. Впреп. о. Прот. К. Квасницький прислав збірку 31.00
РЕДЖАЙНА, Саск Впреп о Прот В. Апонюк прислав збірку 36.75
ҐРИМСБІ, Онт. Всеч о Ю. Цукорник прислав збірку 20.50
РЕДВЕЙ, Алта. Всеч о. О Фляк прислав збірку 28 10
ТОРГИЛД, Алта Всеч. о. О. Фляк прислав збірку 15.60
РЕДВОТЕР, Алта. Всеч. о. О. Фляк прислав збірку 17.95
ВАСЕТНА, Алта. Всеч. о. О Фляк прислав збірку 10.00
ЕҐРІМОНТ, Алта Всеч. о. О. Фляк прислав збірку 5.60
ФЛИН ФЛОН, Ман. Впреп. о Прот. С. Кіцюк прислав збірку 32.36
ФОРТ ФРЕНСИС, Онт. Всеч. о. В. Бойчук прислав збірку 43.76
АТІКОКАН, Онт. Всеч. о. В. Бойчук прислав збірку 12.05
РЕЙНІ РИВЕР, Онт. Всеч. о. В. Бойчук прислав збірку 10 10
НЮ ТОРОНТО, Онт. Всеч. о. Ф. Легенюк прислав збірку 37.00
ПЕТЛЮРА, Ман. Всеч. о. І. Швець прислав збірку 5.11
КИНДЕРСЛЕЙ, Саск. Заряд Церковної Громади прислав збірку 16.00
ЛАК ЛА БІШ, Алта Всеч. о. М. Стеценко прислав збірку 18.90
НОРАЛ, Алта. Всеч. о. М. Стеценко прислав збірку 15.00
САРРЕЙЛ, Алта. Всеч. о. М Стеценко прислав збірку . . 12.41
БОЙЛ, Алта. Всеч. о. М. Стеценко прислав збірку . 10.05
КРЕЙҐЕНД, Алта Всеч. о. М. Стеценко прислав збірку 8.10
ВІННІПЕҐ, Ман. Заряд Церковної Громади Св. Михаїла передав збірку 24.70
ТЮДОР, Саск. (Місто) Всеч. о. П Бублик прислав збірку 20.00
ІНСІНҐЕР, Саск. (Полуднева) Всеч. о. П. Бублик прислав збірку 9.80
ТЮДОР, Саск. (Над рікою) Всеч. о. П. Бублик прислав збірку 3.70
ДРОБОТ, Саск. Всеч о. П. Бублик прислав збірку 3.70
ВОТЕРФОРД, Онт. Впреп. о. Прот І. Тріска прислав збірку 8.65
КАДЕТ, Саск. Всеч. о. С. Зузак прислав збірку 10.76
НИПАВИН, Саск. Всеч. о. С. Зузак прислав збірку .. 19.00
ПРІЛЕЙТ, Саск Впреп. о. Прот. В. Апонюк прислав збірку 8.50
НАЄҐАРА ФОЛЛС, Онт Всеч. о. Ю. Ференсів прислав збірку 4.00
БЕЛЛЕНД, Онт. Всеч. о. Ю. Ференсів прислав збірку 15.00
АРАБЕЛЛА, Саск Панство Рудачики прислали пожертву 5.00
ГАЄС, Саск. Панство Прокопчуки прислали пожертву .. 5.00
ГАЄС, Саск. Пожертва Люби Зубрицької 1.00
ГАЄС, Саск. Всеч о. П Зубрицький прислав збірку . . 7.05
АРРАН, Саск. Всеч. о. П. Зубрицький прислав збірку 6.45
НОРКВЕЙ, Саск. Всеч. о. П. Зубрицький прислав збірку . . 10.50

СТІНЕН, Саск. Всеч. о. П. Зубрицький прислав збірку 5.65
САСКАТУН, Саск. Впреп. о. Прот. М. Боднарчук прислав збірку 30.00
ЙОРКТОН, Саск. Впреп. о. Прот. Л. Дячина прислав збірку . 11.00
ҐОРЛІЦ, Саск. Впреп. о. Прот. Л. Дячина прислав збірку 11.00
МАЗЕПА, Саск. Впреп. о. Прот. Л. Дячина прислав збірку 20.00
СТОРНОВЕЙ, Саск. Впреп. о. Прот. Л. Дячина прислав збірку 2.00
ЕДМОР, Саск. Впреп. о. Прот. Б. Яковкевич прислав збірку 14.80
ФОВМ ЛЕЙК, Саск. Впреп. о. Прот. Б. Яковкевич прислав збірку 5.20
ВИШАРТ, Саск. Впреп. о. Прот. Б. Яковкевич прислав збірку 13.90
ОШАВА, Онт. Впреп. о. Прот. П Запаринюк прислав збірку 15.00
ОТТАВА, Онт. Всеч. о. М. Д. Подольський прислав збірку 10.00
СОДБУРІ, Онт. Впреп. о. Прот. Д. Денисюк прислав збірку 10.50
ЛОНДОН, Онт Всеч. о. С. Гуцуляк прислав збірку 3.00
НАЄҐАРА ФОЛЛС, Онт. Всеч. о. Ю Ференсів прислав другу збірку 25.00
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Впреп. о. Прот. П. Гліцький ще дослав 7.15
АРБАККА, Ман. Всеч. о. С. Ґреділь прислав збірку 4.10
ВАЙТА, Ман. Всеч. о. С. Ґреділь прислав збірку 16.05
СЕНЬКІВ, Ман. Всеч. о. С. Ґреділь прислав збірку 3.35
СІРКО, Ман. Всеч. о. С. Ґреділь прислав збірку 5.15
АРБАККА, Ман. Всеч. о. С. Ґреділь — від громади Св. Петра і Павла 4.00
КАНОРА, Саск. Пожертва фірми „Джанс Лейдіс енд Менс Реді ту Вир" 564.25
ОВКБОРН, Ман Всеч о. І. Куліш прислав збірку 10.95
МЕНЗІ, Ман. Всеч. о І. Куліш прислав збірку 5.15
РОССБУРН, Ман. Всеч. о. І. Куліш прислав збірку 10.10
ЕДМОНТОН, Алта Заряд Катедри Св Івана прислав збірку 184.56
ҐЕФФОРД, Саск. Всеч. о. Я Рибалка прислав збірку 33.1[illegible]
КРИДОР, Саск Всеч. о. Я Рибалка прислав збірку 18 05

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦК
БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

[illegible]МБРИДЖ, Па., Пожертва п. Дмитра Скробота $1.50
КЕЛОВНА, Б. К Пожертва п Е Кобриновича 5.00
ЛОС ЕНДЖЕЛЕС, Кал Пожертва Укр. Православної Громади Св Володимира 5.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт Пожертва п С. Сторожука 10.00
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б Яковкевича на похороні бл п Юрія Гриби 16 25
НОРТ СОРРЕЙ, Б К Збірка о. О Костюка на прощальнім вечерку в честь Данила і Павліни Мицаків 25.00
ВЕРНОН, Б К. Збірка о Прот Г Василева на похороні бл п Данила Пясецького 10.00
ҐОРЛІЦ, Саск. Збірка п. П. Станицького на похороні бл п Михайла Процишина 20.00
АРМСТРОНҐ, Онт. Пожертва п. Н І. Михальчука 5.00
РАЙН, Саск Пожертва п. В. І Ковалишина 10.00
ЧЕМПІОН, Алта. Пожертва пані Марії Кузевої 5.00
ВАКАВ, Саск Збірка о. Ю. Туржанського на похороні бл. п Василя Ільчука 10.00
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман Пожертва п Захара Демчука 10.00
СВОН ПЛЕЙН, Саск. Пожертва п П. Матійця 5 00
СТІНЕН, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на похороні бл. п. Параски Вільган 5 00
СІБА БІЧ, Алта. Збірка на похороні бл. п. Аврама Володька 15.00
КЕМСЕК, Саск. Збірка від членів місцевої парафії, яку переслав секретар громади, п. Іван Франко
Іван П. Ґорчинський 25.00
Іван Франко 20.00
Михайло Рабчак — Коті, Саск. 10.00
Фред Месенюк 10.00
Василь Гріньків 10.00
Антон Рабчак — Коті, Саск. 10.00
Василь Гевко 5.00
Пані Анна Мегара 5.00
Іван А. Рабчак — Коті, Саск. 5.00
Пані Василина Себестіянович 5.00
Іван Протасенко 5.00
Іван Терновецький 5.00
Максим Барабаш 5.00
Олекса Шостал 5.00
Фред Череворіз — Коті, Саск 5.00
Никола Михасів 5.00
Теодор Гинн 5.00
ЙОРКТОН, Саск Збірка о. Прот Л Дячини на похороні бл. п Івана Ольмака 32.85
ЕДМОР Саск Збірка о. Прот Б. Яковкевича від членів місцевої парафії 21 00
ШІГО Саск Збірка о. Прот Б Яковкевича на похороні бл п Василя Монича 16.95
Збірка о Прот Б Яковкевича на похороні бл п Агафії Піхан 9.31
ЕДМОНТОН, Алта. На Ювілейному Святі, з нагоди 40-ліття УГПЦК, на заклик о. д-р С. В. Савчука, зложили пожертви слідуючі жертводавці: —
Петро Зварич — Веґревил, Алта. 1,000.00
В. Руснак 100.00
Василь Підручний — Веґревил, Алта. 100.00
Олекса І. Чарнецький 100.00
Катедральна Громада Св. Івана 100.00
Дмитро Янда 100.00
П І. Лазарович 100.00
Василь Федейко — Форт Саскачеван, Алта. 100.00
Пані Т. Куриш 100.00
Д-р С. Л. Яремчук 100.00
Яків Давидюк 100.00
Фред Бойко 100.00
Д-р Дмитро Мельник 100.00
М. Лукомський 100 00
Пані Катерина Давидюк 55.00
Впреп о. Прот Михайло Фик 50.00
Стефан Цибак 50.00
Петро А Миськів 50 00
В. Лобай 50.00
Панна Анна Палиничук 50 00
Ф Ганночко 50.00
С Сиротюк 50.00
Панна М. Ґонда 50 00
Никола Івасюк 50.00
Теодор Татчин 50.00
Т Т Гнатюк 50.00
Д-р Ф Ґовда 50.00
Андрій Зварич з дружиною Веґревил Алта. 50 00
Петро А Паун 50.00
Андрій Сапарук — Форт Вермілйон Алта. 30.00
Впреп Архимандрит Г. Метюк 25.00
К Скакун 25.00
Панна Лідія Паун 25.00
Борис Паун 25.00
Вадим Доброліж 25.00
В. Е Косташ 25.00
Дмитро Веньґер Редвей Алта. 25 00
Антон Бялюк — Веґревил, Алта 25.00
Максим Канасевич 25.00
Волтер Довганюк 25.00
Д. С. Фербей 25.00
В. І. Базюк 25.00
Юрко Васюта — Калмар, Алта. 25.00
Д-р Левко Фарина 25.00
Никола Маланчук 25.00
Никола Боднар 25.00
Іван Сулима 25.00

(Далі буде)

ІКОНИ

Число	Ікона	Штук	Ціна
	ЄВАНГЕЛИСТИ 2¼"x3¾"		
3027	Св. Іван	100	1 50
3058	Св. Матвій	50	1 00
3059	Св. Марк	25	.60
3060	Св. Лука	2	.05
	(2"x4")		
E/6003	Ісус Добрий Пастир	100	.95
E/6006	Христос Стукає до дверей	50	.60
6010	Свята Родина	25	.40
E/6025	Ісус Христос Сіяч	3	.05
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом		
6027	Тайна Вечеря		
F/6029	Богородиця Постійної Помочи		
E/6042	Св. Іван Христитель		
6053	Св. Ап. Петро		
6054	Св. Ап. Павло		
E/6059	Ісус Христос і діти		
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду		
E/6073	Різдво Христове		
6074	Свята Родина		
E/6090	Пресвятая Тройця		
E/6091	Розпяття		
F/6128	Воскресення		
E/6146	Воскресення		
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці Хрещення Господнє		

ІКОНИ З МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні	Посріблені з позол. Віночком (німб)	
2" x2⅝"	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2⅝"x3¼"	3.10		6.25
3⅜"x4¼"	4.75	і	7.75
4¼"x5¼"	6.25		10.75
5⅛"x6⅛"	7.75	Спаситель	14.00
6¼"x7⅞"	12.50		18.50
8⅛"x10¼"	15.50		23.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД КОНСИСТОРІЇ УГПЦК.

СЕЛКИРК, Ман. Пожертва пані Г. Репко $30.00
ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. Василева на Похороні бл. п. Данила Пясецького ... 5.00
ТУ ГИЛС, Алта. З заповітнього запису бл. п. Михайла Понича 1,000.00

РІЗНІ ПОЖЕРТВИ ПРИСЛАНІ НА РУКИ КОНСИСТОРІЇ

НЮ ТОРОНТО, Онт. Збірка на Фонд Сиріток під час Свято-Миколаївського концерту. Збірку прислав о. Ф. Легенюк 27.00
ВЕҐРЕВИЛ, Алта. Пожертва п. Петра Зварича на Українську Школу 5.00
ТОРОНТО, Онт. Пожертва Катедральної Громади Св. Володимира на Фонд Укр. Інвалідів, переслана до канцелярії К.У.К. 170.00

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Вістнику" з 1-го травня в дописі про Шевченківське Свято в Інсінґер, Саск., було подано, що „п. Іван Пишка" продеклямував „Україна", а мало бути **„п. Іван Гишка"**; також було подано, що реферат про Шевченка „прочитав" п. С. Пернеровський, а мало бути **„виголосив"**.

За ці помилки заінтересованих перепрошуємо.

Редакція.

ОГОЛОШЕННЯ

Заряд У.Г.П.Ц.К. запрошує всіх з Едмонтону і околиць
на Окружний З'їзд Т.У.С., який відбудеться у Вилинґдон, Алберта
в неділю 28 червня ц. р.

Програма З'їзду:

Нед 28, год. 9 рано — Утреня; год 10.30 — Сл. Божа, яку відправить Впреп о. Архимандрит Андрей — Адміністратор Зах Епархії

По Св. Сл. Божій — обід, який подасть Жіноче Т-во ім. Наталі Кобринської міста Вилинґдон, Алта

По обіді — програма З'їзду

Заряд Громади Св. Духа Вилинґдон, Алта.

ОГОЛОШЕННЯ

Заходом Товариства Культури й Освіти в Андрю, Алберта,

в неділю 14-го червня ц. р. відбудеться в Елк Айленд Парку при гайвей 16
Великий З'їзд і Концерт

Програма:

Год. 9 рано — Утреня.
Год 10.30 — Полева Сл. Божа, яку відслужить о. С. Столярчук з Вилинґдон, Алта
Мала перерва.
Год. 2 початок Концерту — дута оркестра, танки, співи хору, деклямації

Програмки на місці.

Запрошуємо Едмонтон і всю округу.

Комітет.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ТРАВЕНЬ:

31. Неділя: Ґонор, Брендон (Візитація), Бозежур.

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя: Кенора (Візитація), Брендон, Транскона.
14. Неділя: Бозежур, Сулукавт Портедж ля Прері.
21. Неділя: (Зелені Свята): Поплар Парк, Попларфілд, Брендон, Кенора.
28. Неділя: Ґонор, Селкирк, Севдігин (Храм), Транскона (Храм), Дуфрост.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЧЕРВЕНЬ:

7 Неділя — Шіго місто
7. Неділя — Фовм Лейк
11. Четвер. Вознесення — „Коло Мельничуків"
11. Четвер. Вознесення — „Коло Жучканів"
14. Неділя — Шіго Полудн.
14. Неділя — „Коло Купровських"
21. Неділя. Тройця — Винярд і Едмор
22. Понеділок. Зісл. Св. Духа — Шіго місто (Храм)
22. Понеділок. Зісл Св. Духа — „Коло Стадника" (Храм)
23. Вівторок 3-ій день Зел. Свят. — „Коло Федаків" (Храм)
28. Неділя Всіх Святих — Тафнел (Храм)
28. Неділя Всіх Святих — Вишарт (Храм)

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. ГРИГОРІЙ УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Чилевек
11. Четвер, Вознесения Господне — Чилевек
14. Неділя — Ню Вестминстер
20. Субота Задушна — Еґеззі
21. Зелені Свята — Еґеззі
22. Понеділок. День Св. Духа — Чилевек
28. Неділя — Порт Алберні

Address: 751 Yale Rd. E., Chilliwack, B. C.

о. Е. ТРУФИНА

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Венлав (Проводи)
11. Четвер — Вознесення Г.Н.І.Х. — Зелена (Ворд) — Проводи
14. Неділя — Пайн Ривер
21. Неділя. Зелені Свята — Етелберт
22. Понеділок. День Св. Духа — Ґарленд (Проводи)
28. Неділя — Дорбен (Храм)

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. П. САЦЕВИЧА

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя. Проводи — Давнінг 4.00 год. Вечірня і Проводи — Вільна
11 Четвер. Вознесення, Храм — Смокі Лейк
14. Неділя — Смокі Лейк
21. Неділя, Пресвятої Тройці, Храм — Спеллен
22. Понеділок, День Св. Духа — Стрий, Храм
28. Неділя, Всіх Святих, Храм — Ве іс

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. СТ. ЗУЗАКА

ЧЕРВЕНЬ:

7 Неділя — Нипавин
11. Четвер. Козпесення — Кадет
14 Неділя — Шипмен
15. Понеділок. Св. Івана Сучав. — Сембург
20. Субота Задушна — Нипавин
21 Неділя. Зелені Свята — Сембург. (Храм)
22. Понеділок. Св. Духа — Вірлейн
28. Неділя. Всіх Святих — Шипмен (Храм)

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя (Храм) — Роза
11. Четвер. Вознесення — Толстой
14. Неділя 'З'їзд Ветеранів — Гарлентон
21. Зелені Свята (Храм) — Толстой
28. Неділя — Сарто

о. В. АПОНЮКА

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Ріджайна
11. Четвер. Вознесення — Прілейт
14. Неділя — Мус Джо
21. Неділя — Ріджайна (Храм)
22. Понеділок 2 день Зел. Свят — Кендіяк
28. Неділя — Ріджойна

Address: 1845 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЧЕРВЕНЬ:

11. Четвер. Вознесення — Сіба Біч
14. Неділя, Св. Отців — Вайлдвуд (Храм)
15. Понеділок. Св. Вмч. Ів. Сучавського — Вестлок
21. Неділя Пресв. Тройці — Ричмонд Парк (Храм)
22. Понеділок Св. Духа — Атабаска
28. Неділя Всіх Святих — Барґед (Храм)

УВАГА! З нагоди Храмових Свят, проситься громад округи взяти активну участь в празничних урочистостях, в яких візьмуть також участь з доповідями українські діячі з рамени ТУС, з Централі Едмонтону.

Address: Box 651 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. О. ФЛЯКА

ЧЕРВЕНЬ:

7 Неділя — Редватер, Окружне Богослуження
11. Четвер — Радвей, Вознесення (Храм)
14. Неділя — Торгилд, (Окружний З'їзд ТУС і склад. орган.)
21. Неділя — Редватер, Пресв. Тройця (Храм) Восетна, Вечірня о год. 7-ій веч.
22. Понеділок — Еґрімонт, Святого Духа
28. Неділя — Федора, Всіх Святих, (Храм) Торгилд, Вечірня о год. 7-ій веч

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. ІВАНА КУЛІША

ЧЕРВЕНЬ:

7 Неділя — Сенді Лейк
11. Вознесення — Січ
14. Неділя — Енгусвил (Храм)
21. Неділя Пресв. Тройці — Виста, (Храм)
22. День Св. Духа — Росборн
28. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Єллов Крік (Проводи)
11. Четвер. Вознесення — Ст. Джулієн
14. Неділя — Вакав
21. Неділя. Пр. Тройці — Сматс (Храм)
21 Неділя. Пр. Тройці Вечер о. Сенишин — Кадворт (Храм)
22. Понеділок. Св. Духа Вечер о Сенишин — Тарнополь (Храм)
22. Понеділок. Св. Духа — Лепін (Проводи)
28. Неділя Всіх Святих — Альвіна (Храм)

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЧЕРВЕНЬ:

7 Неділя — Бруксбі
11. Четвер. Вознесення — Ґронлид. (коло річки) Храм
14. Неділя — Ґронлид. (північна)
21. Зелені Свята — Ґронлид - (північна) Храм
22. День Св. Духа — Топорівці (Храм)
28. Всіх Святих — Мелфорт (Храм)

Box 1414 Tel. 2-2070
403 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. ІГУМЕНА О. ШЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Торсбі, Проводи на гробах
14. Неділя — Боудергайм
21. Тройця, Храмове Свято й Перше Богослуження в новозбудованій Церкві в Калмар, на яке запрошуємо всі навколишні Громади й Едмонтон
28. Неділя — Пено

Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.
Address: 9680—109th Ave.,

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Гефорд З'їзд С.У.М.К.
11. Четвер. Вознесення — Глездин
14. Неділя — Норт Бетлфорд
21. Неділя. Зелені Свята — Гетерлей (Храм)
22. Понеділок. Св. Духа — Витків (Храм)
28. Неділя. Всіх Святих — Медов-Лейк (Храм)

УВАГА! Проситься членів з сусідніх громад взяти численну участь в Храмових торжествах в громадах: Гетерлей, Витків та Медов Лейк.

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Стінен Вечірня о 7.30 — Данбури
11. Четвер Вознесення Храм — Кобзар
14. Неділя — Норквей Вечірня 7.30 — Сван Плейн
21. Неділя Зелені Свята. Храм — Арран Вечірня 7.30 — Ґаес
22. Понеділок День Св. Духа. Храм — Вайтбіч
28. Неділя — Данбури Вечірня 7.30 — Стінен

УВАГА: Прошу всіх приходіть на Вечірні та приводіть своїх діточок для науки Правд та Слова Божого.

Address: Box 111. Hyas. Sask.

о. М. КРИЩУКА:

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Мирнам. Окружний З'їзд ТУС.
11. Четвер. Вознесення Господне— Моркемб. Проводи
14 Неділя — Мусідора. Проводи
21. Неділя Зелені Свята — Мирнам Храм
22 Понеділок. День Св. Духа — Бросов. Храм
28. Неділя — Слава (північ) Храм

На З'їзд ТУС, проситься всіх вірних з близьких і сусідних околиць взяти участь.

Address: Box 97, Myrnam Alta. Tel. 2

о. Л. ДЯЧИНИ

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Йорктон
11. Четвер. Вознесення — Сторновей
14 Неділя — Йорктон
15. Понеділок. Св. Ів. Сучав. — Каллер
21. Неділя Св. Тройці — Мазепа Храм
22. Понеділок Св. Духа — Ґорлиц
23. Вівторок — Йорктон
28. Неділя — Райн. Храм

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. І. МАЙБИ

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Ваділа
11. Четвер. Вознесення, Храм в Вимер
14. Неділя — Ватсон. 10-літній Ювілей Громади і посвячення угольного камени о. Митратом Савчуком в асисті о. Пароха і о. К. Желішкевича
21. Неділя Св. Тройці. Храм — Фостон
22. Понеділок Св. Духа — Канора Успенська
28. Неділя. Всіх Святих. Храм — Ваділа

Box 293 Watson, Sask.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Рорктон (Проводи)
11. Четвер. Вознесення — Ешвіл (Храм)
14 Неділя — Давфин
21. Зелені Свята — Сифтон (Храм)
22. День Св. Духа — Велей Ривер (Храм)
28 Неділя — Ґилберт Плейнс

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Г. О. ВАСИЛЕВА:

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Вернон
11. Вознесення — Вернон
14. Неділя — Вернон
15 Св. Івана Сучавського — Вернон
21. Зелена Неділя — Ревелсток (Храм)
22. День Св. Духа — Вернон
28. Неділя — Вернон

2602 — 42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ:

1	П	19	Травень. Смч. Патрикія,
2	В	20	Муч. Талалея, Олексія,
3	С	21	† Рівноап. Костан. і Єлени.
4	Ч	22	Муч. Василиска, Маркела,
5	П	23	Прмч. Михаїла Чорноризця.
6	С	24	Преп. Симеона Дивногорця
7	Н	25	Нед. Сліпонародженого
8	П	26	Мч. Аверкія і Єлени;
9	В	27	Смч. Терапонта Сербського,
10	С	28	Преп. Никити Ісп. Єп. Халк.
11	Ч	29	Вознесення Прмч. Теодосії
12	П	30	Преп. Ісакія Далматського,
13	С	31	Ап. Ерма з 70-ти Мч.
14	Н	1	Червень. Нед. Св. Отців.
15	П	2	Св. Вмч. Івана Сучавського,
16	В	3	Муч. Лукіяна
17	С	4	Митрофана Патр. Царг.,
18	Ч	5	Бл. Костантина Митр. Київ
19	П	6	Преп. Висаріона Єгип.,
20	С	7	Муч. Теодота Анкир.,
21	Н	8	Зелені Свята (Пресв. Тр.)
22	П	9	День Св. Духа.
23	В	10	Преп. Силуана Схимонаха
24	С	11	† Ап. Вартоломея і Варнави
25	Ч	12	Преп. Онуфрія Вел.
26	П	13	Муч. Акилини, Преп. Анни
27	С	14	Смерть кн. Мстислава.
28	Н	15	Нед. 1 по Зел. Св.
29	П	16	Преп. Тихона
30	В	17	Смерть кн. Мстислава.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Лак Ла Біш
11. Четвер. Вознесення Госп. — Крийгент
14 Неділя — Норал
21. Зелені Свята — Сирейл
22. Понеділок. День Св. Духа — Боїл (Храм)
28. Неділя — Ґресленд

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Вилинґдон 9-та рано
11. Четвер. Вознесення, 9-та рано — Прут (Храм)
14. Неділя — Елк Айленд Парк. гайвей 16-та Полева Сл. Божа год. 10.30 рано
21. Неділя. Зелені Свята — Кеґвин. 9-та рано (Храм)
22. Понеділок Св. Духа — Вилинґдон, 9-та рано (Храм)
28. Неділя — Вилинґдон, 9 рано Утреня, 10.30 Сл. Божа, яку відправить Впреп. о. Архимандрит Андрей з Едмонтону в співслуженні Пароха

Адреса: P.O. Box 307
Willingdon, Alta. Tel 49

о. П. БУБЛИКА

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя — Інсінґер (гай вей)
11. Четвер. Вознесення. Храм
14. Неділя — Тіодор (м.)
15. Понеділок — Інс. (Половики) Св. Велмч. Ів. Сучавського. Храм
21. Неділя — Дробот. Храм
22. Понеділок — Інсінґер (м.) День Св. Духа, Храм
28. Неділя — Льора

Address: Box 6 Theodore, Sask.

ВАТСОН, САСК.

Посвячення угольного каменя і Ювілей 20-ліття Громади Св. Михаїла в Ватсон, очолене о. Д-ром С. В. Савчуком в асисті о. пароха І. Майби і о. Прот. К. Желішкевича

в неділю 14 червня ц. р.

Програма:

9 год. рано — Утреня.
10 год. рано — Зустріч о. Митрата Д-ра С. В. Савчука.
10.30 год. — Соборна Сл. Божа.
12 год. — Посвячення угольного камени.
1 год. по пол. — Святочний обід.

За Заряд:
о. І. Майба, парох.
Л. Полович, голова.
В. Міськів, секретар.

Устав Церковний

ЧЕРВЕНЬ:

7. Неділя Сліпонародженого. Гол 5. УЄ 8. Літ. Ап. ДП 16: 16-34. Єванг Івана 9: 1-38.

11 Четвер. Вознесення Господне УЄ Марка 16: 9-20. Літ Ап. ДП: 12 Єванг. Луки 24: 36-53.

14 Неділя Св. Отців 1-го Всел Собору. Гол. 6. УЄ Івана 21: 1-14 Літ. Ап. ДП 20: 16-18 і 28-36. Єванг Івана 17: 1-13.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI, WINNIPEG, MAN., JUNE 15, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1959. ЧИСЛО (1088) 12

ПАПА СКОРОТИВ АВДІЄНЦІЇ

Індивідуальні авдієнції щоденно займали папі по пять годин. Папі Іванові 23-му вже 77 років, і ці авдієнції втомлювали його, отже він їх скасував.

На індивідуальних авдієнціях відтепер не буде приймати будь-кого, а лише дуже визначні особи, головно — церковні, і то дуже рідко та в дуже важних справах. Щождо всі інших, то він промовлятиме лише до більших гуртів, що відвідують Ватикан.

УКРАЇНОЗНАВСТВО У ВАРШАВІ

1959 р. на всіх курсах українознавства у Варшавському університеті разом було 15 студентів і 15 викладачів. По закінченні українознавчих студій випускники не можуть дістати праці у своєму фаху.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

21-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу, Манітоба.

28-го червня, неділя, — зайнята підготовою до Всеканадійського Собору.

2 і 3 липня, — Всеканадійська Конференція Духовенства УГПЦ в Канаді, у м. Едмонтоні, Алберта.

4-го липня, — Всеканадійський Надзвичайний Собор для обрання кандидата на третього Єпископа УГПЦ в Канаді - на Єпископа Едмонтону і Західньої Канади.

4-го липня, — субота ввечері, — наречення Єпископом обраного кандидата, в Едмонтоні, Алберта.

5-го липня, неділя, — присяга Єпископа електа УГПЦеркві (перед Літургією) і хіротонія його на Єпископа в м Едмонтоні, Алберта. Хіротонію чинять Митрополит Іларіон та Архиепископ Михаїл.

12-го липня, неділя. — Канонічна Візитація й освячення Іконостасу в Церкві Св. Апостолів Петра й Павла в Андрю, Алберта.

26 липня. — Канонічна Візитація в Церкві Св. Володимира в Содборі, Онт

2-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Івана Хрестителя в м. Норт Бетлфорд, Саск.

9-го серпня, неділя. - Канонічна Візитація й посвячення наріжного (угольного) камени Церкви Св. Юрія в м Дауфині, Манітоба.

23-го серпня, неділя, Канонічна Митрополича Візитація в Церкві Св. Тройці в м. Ванкувері, Б.К.

30-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

11-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Мелвіл, Саск.

18-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Вінніпеґу, Манітоба.

ЛІГА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ ЧЛЕНОМ КУК

Ліга Визволення України — одна з найбільших організацій найновішої української іміграції – з днем 8-го травня 1959 р. вступила в члени Комітету Українців Канади.

Ще на І Конференції ЛВУ в Торонто 25-го грудня 1949 р. в її резолюціях було спеціяльно підкреслено конечність обєднуватися всім українським організаціям у Канаді в одному національному центрі, щоб не розпорошувати сил у боротьбі за визволення України.

Комунікат про вступлення ЛВУ в члени Комітету Українців Канади підписали в Торонто 14-го травня 1959 р. за Головну Управу ЛВУ д-р Р. Малащук голова і В Макар секретар

ЧИСЛО НОВИХ УКРАЇНСЬКИХ ІМІГРАНТІВ

Протягом перших трьох місяців цього року прибули в Канаду 32 українці, а минулого року продовж того ж часу прибуло 50 українців.

Італійців за три місяці ц. р. прибуло найбільше — 5,879, англійців — 2,431, німців 975, поляків — 802, китайців 651, греків — 623, португальців — 525, жидів 324.

УКРАЇНСЬКІ ЛІТНІ КУРСИ

В КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

будуть цього року

від 6-го липня до 11-го серпня.

На Курси приймаємо хлопців і дівчат, що мають скінчених 12 літ і вище.

Завчасу пишіть за приміщенням на Курси.

Оплата за навчання і харч тільки $80.00 за ввесь час.

Користайте з нагоди! Поможіть своїм дітям навчитися рідної мови, або побільшити її знання!

За інформаціями пишіть до:

Управа Літніх Курсів.
St. Andrews College in Winnipeg
259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.

ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

матиме

від 7-го липня й до 8-го серпня 1959 року

1. ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА для молоді, хлопців і дівчат, від 14 р. життя й старших. Оплата за повний курс науки, за мешкання й харчі $85.00.

2. ДЯКІВСЬКІ КУРСИ для всіх, хто бажає навчитись дяківства, диригування хором і т. п. Наука даром. За приміщення і їжу — $65.00.

Щоб дістати приміщення в Інституті, на курси треба зголошуватись відразу. Зголошення на курси надходять з різних провінцій Канади. На обох курсах будуть учити відомі фахівці. Слідкуйте за оголошеннями.

Для зголошень і запитів адреса:

ST. JOHN'S INSTITUTE
11024 — 82nd Ave., Edmonton, Alberta.

МОСКВА ПОДАРУВАЛА ПОЛЬЩІ УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ 1945 РОКУ

Торонтонське совєтофільське "Українське Життя" містить агітаційну більшу "розвідку" п. н. "Участь канадських українців в боротьбі за визволення Західної України". У числі за 23-го травня "У. Ж." нападає на владу УНР під проводом С. Петлюри, яка "зріклася в користь панської Польщі Східної Галичини і тих земель, що лежали на північ від неї Волині і Полісся" (22 квітня 1920 р.)

Уряд УНР зробив це, бо був змушений трагічним военним положенням Української Народньої Республіки — натиском Москви червоної й білої, Польщі й Румунії.

Але ким був змушений т. зв. "уряд" "Української Соціялістичної Радянської Республіки", коли 1945 р. віддав Польщі українські землі: Лемківщину, Холмщину й Підляшшя, щоб поляки 1947 р. виселили з них усе населення, а перед тим несамовито мордували його?

НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим подається до відома всьому Духовенству та всім Вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита І л а р і о н а, Консисторія Української Греко-Православної Ц е р к в и в К а н а д і скликає НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбудеться в суботу 4-го липня 1959 р. в Катедрі Св. Івана в місті Едмонтоні, Алберта.

Програма Собору:

8.30 год. ранку — Архиерейська Служ-Божа, яку відслужать Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу та всієї Канади, й Високопреосвященніший Владика МИХАЇЛ, Архиепископ Торонта й Східньої Канади.

10.00 ранку —
(а) Реґістрація делеґатів і гостей.
(б) Відкриття Собору. — Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон.
(в) Вибір кандидата на Єпископа Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з осідком у місті Едмонтоні, Алберта.
(г) Закриття Собору.

Дано в місті Вінніпеґу, Ман., дня 1-го травня Р. Б. 1959.

ПРЕЗИДІЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Протопресв. Д-р С. В. Савчук, голова.
Прот. Т. Ковалишин, секретар.

„У ХРИСТИЯНСЬКІЙ АМЕРИЦІ..."

Навесні ц. р. преса принесла вістку про такі події в стейті Каліфорнія, ЗДА.

Генеральний правник уряду Каліфорнії заборонив згадувати імя Бога в усіх школах цього стейту.

Згідно з тим наказом деякі шкільні ради звеліли бібліотекарям поусувати з шкільних бібліотек усі ті книжки, що в них згадується Бога.

Але подібне діється не лише в Каліфорнії. Шкільна рада в Ню Гайд Парк у стейті Ню Йорк заборонила в школі Десять заповідей Божих як "небажані"; далі, шкільні ради стейту Ню Джерзі та суперінтендент публичних шкіл цього ж стейту заборонили шкільній дітворі співати християнські пісні в школах під час Різдва й Великодня.

Усі ці урядові кроки проти релігії в школі, як звичайно, мотивують тим, що в ЗДА, на основі конституції, Церква відділена від держави.

Американський Союз Недільних Шкіл, тривожно інформуючи про ці події, підкреслює:

"Усе це — майже неймовірне, але все воно — та й більше! — скоїлося не в безбожницькій Росії, а в християнській Америці!"

ДЕНЬ І. ТРАВНЯ — РОБІТНИЧЕ СВЯТО КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Папа Пій 12-ий проголосив день 1-го травня робітничим святом Католицької Церкви. Цю традицію продовжує і його наслідник — теперішній папа Іван 23-ій.

Відправляючи Понтифікальне Богослужения для робітників 1-го травня ц. року в соборі Св. Петра в Римі, папа закликав робітників не шукати поправи своєї долі і соціяльної справедливости у сполуці з комунізмом, а шукати в християнстві покращання своїх умовин життя. Робітничі питання — сказав папа "повинні бути розвязані в дусі Євангелії, у свободі, з пошаною до людини, із взаємною лояльністю, ввічливістю, добродійністю, терпеливістю".

День 1-го травня постійно вважався робітничо-соціялістичним і комуністичним святом. Але папа Пій 12-ий вирішив, щоб і Католицька Церква святкувала цей день, і таким чином засвідчити, що комуністи й соціялісти не повинні мати монополю на репрезентування світу праці

КЛОПІТ З ВІНЧАННЯМ КНЯЗЯ

Бельгійський князь Альберт заручився з італійською княжною Паолею. Але тут клопіт, бо бельгійські закони за важний вважають лише цивільний шлюб, а не церковний. Кожен має право вінчатися в церкві, але перед тим мусить узяти цивільний шлюб в уряді.

Папа Іван 23-ій погодився особисто звінчати княжу пару, але йому ніяково давати шлюб лише після того, коли вони вже будуть звінчані в уряді.

І папа тут знайшов такий вихід зо положення: як голова Ватиканської держави він дав княжій парі цивільний шлюб, а як голова Католицької Церкви — він опісля звінчав їх у церкві.

Бельгійський народ обурений на князя, що він цивільний шлюб узяв у Ватиканській державі, а не у своїй — Бельгійській. Політичні спостерігачі кажуть, що це може заважити на долі його престола.

ПЕРШЕ МІСЦЕ УКРАЇНЦІВ У ПАРАДІ ЛОЯЛЬНОСТИ

У Ню Йорку в параді лояльности до держави ЗДА, як подає "Канадійський Фармер" — "Українська група належала до найчисленніших і найбільш мальовничих". Парада Лояльности відбувалася в Ню Йорку 25-го травня; це 12-та за чергою рокова маніфестація — Свято Лояльности в ЗДА. Свою лояльність до держави в Ню Йорку засвідчували сім тисяч громадян, а українці своєю численністю, карністю і мальовничістю зайняли одне з перших місць. Параді приглядалося сто тисяч зацікавлених громадян.

Попередніми роками в Ню Йорку не було такої великої паради, а цього року машерувало аж сім тисяч, бо була гарна погода.

Українці в Параді Лояльности були зорганізовані Обєднаним Комітетом Українсько - Американських Організацій, Відділом Українського Конгресового Комітету і Українськими Американськими Ветеранами.

ПЕРЕКОНУЮТЬ, ЩО "КАЛЕНДАР НЕ ВІДНОСИТЬСЯ ДО ВІРИ Й ОБРЯДУ"

"Не всі східні католики прийняли Григоріянський календар, що являється більш точним. Деякі далі тримаються Юліянського календаря. Очевидно, календар не відноситься до віри й обряду. Церковний календар — це лише засіб зберігати належне чергування часу, щоб уточнити кожне свято зокрема продовж року". Так повчає "греко-католицький" монах капуцин І. Б. Тербович ("Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА), 15.2.59).

Чому ж спинився о. Тербович на самому лише церковному календарі, якого вважає за звичайне лише рахування часу за чисто практичну життеву справу? Він, із своєї точки погляду, може сміливо йти далі, і сказати: Паска — це тільки звичайний "хліб", який маємо щодня, щоб їсти... Колядки - це звичайні собі пісні, а ми ж і так часто співаемо, отже не конечно співати їх на Різдво... Молитися можна в кожному домі, отже нащо клопотатися церковним стилем Домів Божих?... Усе це "до віри й обряду" не відноситься"!

І тут питання: А в чому ж тоді залишиться обряд, коли поусувати все те, що ніби то "до обряду не відноситься"?

ЗУДАР КАНОНІВ З ЗАКОНАМИ В ІТАЛІЇ

Під час судового процесу в Падуї (Італія) виявилося, що коли жінка штучно запліднитьея без згоди свого чоловіка, то державний закон уважає це за злочин подружньої зради (перелюб, чужоложність).

Натомість Католицька Церква в Італії заявила, що хоч штучне запліднення (інсемінація) — це дуже тяжкий гріх, і дитина вважається за нешлюбну, однак це не є подружня зрада.

Штучному заплідненню піддалася італійка "Кляра Федда, й породила дитину, що вже має 20 місяців. Суд у Падуї засудив її на 20 днів вязниці з стриманням присуду.

Засуджена бороничься тим, що з чоловіком вона не мала дітей, але за бездітність він обвинувачував її, а не себе. Через бездітність у них мало закінчитися розривом подружніх звязків.

Кляра Федда подала відклик до Верховного Суду Італії.

ЦЕРКОВНИЙ ЦЕНТР СЕРБІВ У ЗДА ЗА 1,000,000 ДОЛ.

Православні серби в ЗДА збудують свій великий церковний центр у ЗДА; на цю ціль вони збирають фонд — один мільйон дол.

Цей центр будує сербська православна парафія Св. Сави в Гері, Індіяна, що має 1,100 членів, її настоятель — о. Душан Шуклетович.

На 42 акрах землі бає бути збудована величава святиня у візантійському стилі, церковна школа, помешкання для священиків, спортова заля, пливальня, дім для старців, авто-парк на 200 автомобілів.

Парафія Св. Сави спровадила із скитальщини 5,000 сербів, вона допомогла їм влаштуватися в Гері, і в цьому місті є тепер 10,000 сербів у різних парафіях. Сама парафія Св. Сави має 16 різних організацій.

Бувший король Сербії Петро, приїхавши на відвідини до ЗДА (напостійне він поселився в Монако), цього року також узяв участь у збірці фондів у ЗДА і в Канаді на потреби Сербської Православної Церкви

Головою православних сербів у ЗДА є Єпископ Діонисій з осідком у Либертвиля, Іллиной.

"АПОСТОЛ" З 1574 РОКУ

Щоденник "Свобода"; ЗДА, з 22-го травня 1959 р. подає таку новинку:

"Апостол", виданий Іваном Федоровичем у Львові 1574 р., знаходиться в колекції американського колекціонера Баєрда Кілгора, переданій востаннє Гарвардському Університетові, який і видав тепер каталог цієї унікальної збірки російських і українських стародруків і перших видань. Оригінальний примірник згаданого "Апостола" (1574 р.), можна було недавно купити в одній із нюйоркських книгарень".

Для інформації: "Апостол" з 1574 р це цінна памятка з тих часів, коли ще український народ у Галичині був православний

"ЧИ МОЛИТИСЯ В ШКОЛІ?"

Під таким наголовком "Народня Воля" за 21.5.59 подає таку новинку:

"В стейті Ню Йорку є процес у суді в справі молитви в публічних школах на початку кожного дня. Одна родина спротивилася цій практиці, запровадженій у 1951 році ухвалою шкільного уряду. Ця родина твердить, що ця практика порушує перший і чотирнадцятий додаток до Конституції ЗДА про відділення церков від держави

Молитва, яку запровадив шкільний уряд, не містить у собі якогось спеціяльно церковного елементу, а виключно звертається до єдиного Бога, віддаючи йому пошану.

Справа опинилася вже в найвищім суді стейту".

РАДІОВИСИЛЬНЯ НА ГОРІ АРАРАТ

Преса подає, що на горі Арарат (12,467 стіп висоти) буде збудована радіовисильня й телевізійна станція.

У Біблії сказано, що на горі Арарат осів ковчег (арка) Ноя після всесвітнього потопу

Гора Арарат знаходиться в Туреччині, поблизу кордонів підсоветської Вірменії.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

ПРО УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ В ГАЛИЧИНІ

Відновлення Української Православної Церкви заінтересувало було й українців в Галичині, які знали історію і здоровими очима дивилися на те, що кругом них робилося.

Розуміли вони, що українці увільняються від проводу чужих опікунів і налагоджують свої церковні справи так, як їх життя вимагає і здоровий розум дораджує. Справи їх Церкви мають бути в їх руках, а не в руках чужих.

Так у львівськім "Ділі" з 6-го липня, 1924, в статті **"На межі католицизму і православія"**, говорить автор статті Ф.Ф. про Українську Православну Церкву, і каже:

Сучасна Українська Автокефальна Церква зродилась й утвердила своє існування революційним шляхом в боротьбі проти всіх і вся

Вона в деякій мірі перейняла традиції православія козацьких часів.

- Вона виявилася незвичайно поступовою в справі богослужебної мови та в інших менше ессенціональних (менше важних) прикметах церковного життя.

- Вона являється заборолом (заступницею, охороною) української нації

В іншім місці той же автор говорить

— Без пересади можна твердити, що Автокефальна Православна Церква під теперішну хвилю може в більшій мірі являється заборолом української національности як греко католицька"

Та хоч Ф. Ф. радить також поширювати галицький греко-католицизм на Волині, але разом бачить, що Українська Православна Церква стоїть на твердшім ґрунті ніж стоїть греко-католицька Церква

***

Який же був стан греко-католицької Церкви, якою Рим орудував?

Послухаймо, що писав львівський "Новий Час" 1924 року

- Польські газети розписуються широко про тепле прийняття папою польських студентів зо Львова і Познаня Папа тим студентам сказав багато такого, що для поляків має першорядне значіння.

— Ми вже говорили що папа сказав про Львів і Вильно **Побажав Полякам щоби ті міста на віки остали при Польщі.** Але крім того сказав він ось що:

— В християнстві і католицизмі обовязує таке право: **Той не є повним християнином, хто не є католиком; але не може бути повним католиком той, який не є римським католиком** (отже хто не є римом-католиком).

Значить, **українці в Галичині, які є гре-католиками, не є повними католиками.** А папа хотів би, щоби повними католиками всі були.

— Якже до того дійти? Очевидно лише переходом галицьких українців на римо-католицький обряд, до чого правдоподібно будуть змагати ті наші церковні провідники, які визнають правдивість папських слів.

- Ластівки того вже є. Заводження целібату серед нашого духовества вже всіма епископами відбувається на виразне домагання Риму і має на цілі відокремити наше духовенство від громадянства, зробити його виключно орудієм Риму

— В часи як на Великій Україні зростає в силу Автокефальна Церква, коли ми живемо під одним дахом з православними братами Волині, Холмщини, Полісся і Підляшша, така політика папи і його відпоручників тут може скінчитися дуже сумно. **Бо волимо бути "неповними католиками", але Церкву мати збудовану так, щоб вона стала твердинею національної сили.**

***

Так думали і говорили свідомі греко-католики в Галичині, а про те знали і свідомі українці в Канаді, отже стояли на спільнім церковнім ґрунті зо свідомими галицькими українцями, на спільнім погляді, коли засновували свою Українську Православну Церкву

Що папа не признає греко-католиків "повними", отже дійсними католиками, про те згадував і папа, і поляки, і римо-католицькі епископи в Америці, але воно до несвідомих греко-католиків не доходить Їм досить того, що вони "католики", але які, те їм байдуже. Не знали, що папи вважають їх **напів-еретиками.** Слушний був вислав когось з давних галичан, **що греко-католик такий чоловік, який втік з Царгороду, але не добіг до Риму.** І самі папи його до Риму не допускають, доки не стане римо-католиком.

***

Несвідомі греко-католики кажуть, що вони мають "Українську греко-католицьку Церкву", але вони себе дурять. Хтось може казати, що він має комору, бо він й збудував, але коли ключі від тої комори в сусіда, то чия та комора? Може сказати, що він має поле, але коли чужі те поле орють і сіють що хочуть, та його наймають як робітника, то чиє те поле? Тих, що там орють і сіють

На словах греко-католики "мають свою Церкву", але нею орудує чужий Рим Він назначує для неї своїх епископів, своїх священиків (як в Канаді французів і бельгійців), і приказує яку політику мають провадити, і про те з греко-католиками не радиться, - то чи можна сказати, що греко-католики мають свою Церкву? Ні! Ту Церкву має Рим.

Вони церковні будинки будують, але папа є властителем тих будинків Платять священикам, але ті священики працюють для Риму, бо від Риму залежні. І господарять вони в церковних будинках по плянах Риму, викидають трираменні хрести, заводять новий календар, заводять "пацьорки" та ще дещо друге з латинської Церкви.

Отже мають греко-католики свою Церкву, чи не мають? І тому не диво, що свідоміші українці в Галичині розуміли, що українському народові треба своєї Української Православної Церкви, від чужих опікунів незалежної.

Таке розуміння було і в свідомих українців в Канаді, коли засновували свою Українську Православну Церкву.

(Д. б.)

ДОЛЯ ДВОХ ТВОРІВ

Є вислів: "Книги мають свою долю". Мають свою долю й ці книжки, що їх забороняє читати своїм вірним Католицька Церква (книжки "на індексі" у Ватикані), а також і ці, що їх забороняє поліційна комуністична влада за залізною заслоною.

В одній і другій системі час до часу декого "реабілітують", цебто дозволяють читати заборонені твори, але найчастіше вже аж по смерті авторів.

Нагороджений Нобелівською премією твір советського письменника Б. Пастернака "Доктор Живаго" заборонений в СССР. Але цього року Хрущов почав натякати на те, що це "приховані сталінці зробили нагінку на Б. Пастернака через повість "Доктор Живаго", — і вони "зробили помилку". Хоч Хрущов ніби вже почав "співчувати" Пастернакові, але дозволу на друк його повісти ще не дав, однак світ її читає в перекладах на інші мови.

Зате ж папа Іван 23-ій цього року дав дозвіл католикам читати (зняв з індексу) відому велику повість французького письменника Віктора Гюго "Нуждарі". Ця повість була під папською забороною вже здавна (Віктор Гюго жив у 1802-1885 рр.), як "протикатолицька". Минуло 74 роки з дня смерті "єретика" Гюго, і за той час його твір перестав бути "протикатолицьким", отже тепер католикам його вже вільно читати.

А хто направить кривду тим, які через заборону творів не вспіли їх прочитати? Хто направить кривду, заподіяну письменникам за їхнього життя?

ДІВЧИНА ОХРЕСТИЛА ВМИРАЮЧОГО ПРИЯТЕЛЯ

Двоє студентів — панна Оніл і її 18-літній приятель - з університету в Сан-Франціско, ЗДА, пішли купатися в море Коли студент відплив на глибше, на нього напала велика акула (шарк). Студентка швидко поплила йому на поміч, і витягнула на беріг, але студент був так покалічений, що почав умирати від кровотечі. Дівчина — католичка, пригадала собі, що він не охрещений, і скоро спитала його, чи не бажав би він охреститися. Студент погодився. Дівчина хрестила його так: проказувала молитву "Повного розкаяння в гріхах", а студент повторяв за нею. Потім дівчина взяла з моря води й охрестила свого приятеля

Подаючи цю новинку, "Бизентайн Кетолик Ворлд" (24.5. 59) додає:

"Згідно з наукою богословів таке Св. Хрещення вистарчає для спасіння душі вмираючого". Коли дівчині вручили медалю за геройство, священик сказав: "Вона не могла спасти приятеля від фізичної смерті, то одначе помогла йому спасти душу для життя вічного".

ЩЕ ПРО "ЛІТАЮЧІ ТАРІЛКИ"

Преса в травні ц. р. принесла вістку, що голляндська королева Юліяна прийняла на авдієнції 68-літнього Джорджа Адамського — американського дослідника надземних просторів і автора книжки про "літаючі тарілки".

Дж. Адамський сказав, що "літаючі тарілки" існують та що він сам не раз їздив у них досліджувати простір.

На авдієнції були також присутні голляндські летунські фахівці.

ЗАМІТНІ ПОДІЇ В ГРЕЦІЇ

У звязку з світовим католицьким Собором, що його скликання заповів папа Іван 23-ій, католицька пропаганда показує Констянтинопільського Патріярха Атенагораса І ніби то "прихильником' унії з Римом.

Отже Католицька Акція закликає всіх православних брати собі приклад з цього Патріярха, і радо вітати заклик папи до православних, а також протестантів, щоб вони піддалися Римові.

Як відомо, представник Констянтинопільського Патріярха, Митрополит Яків Мелітський, на світовому форумі в Женеві запротестував в імені Констянтинопільського Патріярха Атенагораса проти католицької пропаганди, що фальшиво показує цього Патріярха як ніби то готового піддатися Римові. Але, не зважаючи на те, Католицька Акція дальше перед несвідомими людьми представляє Патріярха Атенагораса "прихильником" плянів папи на майбутньому католицькому Соборі.

*

Констянтинопільський Патріярх головно спирається на православних греків. Отже є підстави думати, що відношення Констянтинопільського Патріярха і загалу православних греків до плянів Риму — однакове. І коли Католицька Акція закликає Православні Церкви, щоб вони вчилися від Патріярха Атенагораса І, як треба відноситися до політики Риму, то тим самим вона повинна договорити справу до кінця, й разом закликати, щоб усі Православні Церкви, а в тому й православні українці, також і від православних греків і їхньої Церкви вчилися як треба до римських плянів відноситися.

Як же до наступу Риму відносяться греки і їхня Церква? Відповідь на це дають факти, що їх наводимо нижче.

**

Минулого року Православний богословський факультет Атенського університету звернувся до папи з закликом, щоб папа не присилав до Греції нового архиепископа для грецьких уніятів (греко-католиків).

Цього року Грецька Православна Церква звернулася до уряду Греції з вимогою, щоб уряд не дозволив грецьким уніятам дальше влаштовувати голосних нарад-маніфестацій по вулицях міст, і щоб заборонив продовжувати будову Католицької Церкви в Атенах столиці Греції. Цього року під недобудованою католицькою церквою в Атенах маси православних греків влаштували стихійну демонстрацію проти римського наступу на Грецію.

Це тільки кілька прикладів з маси інших, — а дальше: Грецька Православна Церква проголосила цей рік (1959-ий) "Роком Грецького Православія", цебто роком особливо посиленої оборони перед наступами противників. Правда, крім римського наступу провід Грецької Церкви згадав також наступ єговістів і т. д

Однак для нікого не є тайною, що найгрізнішим противником є тут Рим, і проти нього звернене головне вістря самооборони православних греків.

**

Ці драматичні події в Греції, що досі були сяк-так прикриті, раптом стихійно прорвалися, і здивували світ. Що ж скоїлося? Грецька Церква традиційно відома з релігійної толеранції; конституція Греції обезпечує демократичну свободу релігії; і ось, не зважаючи на те, таки дійшло до того, що в православних грецьких мас — досі довготерпеливих і многомилостивих — раптом увірвався терпець, і вони з одчаєм відрухово повстали до самооборони — понад голову мовчазно-толерантного проводу своєї Церкви. А провід Грецької Православної Церкви, побачивши, що не зможе втримати народу в дальшій терпеливості, був змушений звернутися до уряду Греції, щоб той усунув усі ці причини, які викликають серед грецьких мас відрухи стихійного обурення, так що вже й Грецька Церква не може контролювати спровокованих розпалених пристрастей.

**

Що ж то за причини?

Це вияснив Православний Богословський Факультет Атенського університету у згаданому минулорічному закликові до папи, щоб він не присилав для грецьких уніятів архиепископа (на місце помершого).. Цей заклик був мотивований у такому дусі, що римські політики розбивають грецький народ, сіють серед нього роздор і ненависть, і так копають ще більшу пропасть між православними й католиками.

З того заклику видно, що роздор сіється не чисто релігійними теологічними спорами на академічних вершинах, що стоять високо від народніх мас. Цей роздор римські політики сіють правдоподібно поза теологією, серед народніх мас, на всіх світських ділянках життя у Греції.

Грецька Церква досі не знала інших способів самооборони, як тільки ці, що виключно відносяться до теології в теологічно-академічному стилі. Але можна собі уявити таку картину, що коли грецькі теологи виступають проти католицької науки про мниме "першенство" папи, походження Св. Духа не лише від Бога-Отця, але й від Сина, і т. д., а від католицьких дискутантів можуть на свою одресу почути такі "богословські арґументи", як: еретики, схизматики, неуки, люди з хворою уявою, дьохтьові церковники і т. д.! Хто познайомлений з цього роду "диспутами" католицьких діячів — у всяких памфлетах і статтях, під якими підписані духовні особи, — той ці способи наступу знає.

Грецькі теологи традиційно обороняються лише в чисто-релігійній ділянці, лише чисто-богословськими доказами, — в науковому, висококультурному стилі, в дусі толеранції. Але можна думати, що католицькі діячі таку культурність і толеранцію вважають за слабість, а розуміють лише "мову сильних". Їх робота свідчить про такий спосіб думання: нехай за греками буде теологія, толеранція, культурність, демократизм, а за нами політика, нахабність, слава недемократичних фанатиків; але за нами будуть реальні здобутки, а за греками лише добра слава; та й що їм по тій добрій славі, коли ми їхню Церкву розвалимо, а тоді вже на її руїнах наші історики і славу їхню зметуть з лиця історії.

**

Навіть деякі некатолицькі середовища нині осуджують провід Грецької Православної Церкви за те, що вона почати вхопилася урядових засобів самооборони перед римським наступом; мовляв, - другу Еспанію з Греції роблять. І дійсно є підстава думати, що вина тут не лише в римському наступі, але також і в становищі проводу Грецької Церкви. Чому?

Ця Церква в самообороні досі обмежалася до самих тільки академічно-богословських диспут на вершинах, і так серед грецького народу мимоволі могло витворитися переконання, що наступ Риму відбувається виключно по цій академічній богословській лінії: спір за догмати, канони і т. д.

А тим часом усі світські цілі Риму: опанування уряду, політики, науки, господарства, і світські способи боротьби Католицької Акції (Світського Апостоляту), — все те в православних було й далі є відкрите, безборонне перед римським наступом. І на цьому відтинку в Греції римські діячі непомітно зайшли так далеко, що коли провід Грецької Церкви нарешті оглянувся, то з несподіванки мусів попасти в одчай, коли вважав за потрібне аж грецьку владу взивати, щоб поклала цьому край.

Якщо б Грецька Церква була далеко раніше звернула увагу, що політична сторона наступу в Римі важливіша ніж теологічна, і відповідно до того примінювала свої способи самооборони, то може тепер не було б у неї такого розпучливого кроку, щоб з одчаю аж до влади за допомогою звертатися.

Адже в Греції всього на всього є тільки 35,000 уніятів, отже з релігійно-церковного боку вони ніякої небезпеки собою не представляють; але й цього малого числа римських діячів може бути досить, щоб представляти собою політичну небезпеку — шляхом проникання на відповідальні становища в народі й відповідної роботи неперебірчивими засобами

ПІДГОТОВА ДО СОБОРУ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

У травні ц. р. католицька преса принесла вістку, що папа Іван 23-ій створив Підготовчу Комісію для скликання Вселенського Собору Католицької Церкви для спроби прилучити некатолицькі Церкви до Риму.

Головою Підготовчої Комісії призначений кардинал Домінік Тардіні - державний секретар Ватиканської держави. Комісія складається з 12-х членів: один еспанець, один француз, один ливанець і девять італійців. Ця комісія призначить спеціяльних звязкових, щоб мати контакт з некатолицькими Церквами перед Собором. Крім справи "воз'єднання" на Соборі будуть розглядати також Канони з 1917 р. і ще деякі питання. Собор відбудеться 1961 чи 1962 р.

ВАТИКАНСЬКА ЗАБОРОНА ГОЛОСУВАТИ НА КОМУНІСТІВ НЕ ВІДНОСИТЬСЯ ДО КОМУНІСТИЧНИХ КРАЇН

Католицький щоденник "Америка" за 28 квітня 1959 р. інформує, що Ватикан заборонив католикам голосувати на комуністів лише в демократичних країнах, де католицькі виборці мають свободу вибору.

Але ця заборона не відноситься до опанованих комуністами країн, де католицькі виборці могли б наразити себе на небезпеку, якщо б на комуністів не хотіли голосувати. Таке вияснення подає неофіційний орган Ватикану "Осерваторе делля Доменіка".

Заборону голосувати на комуністів цього року видала Святіша Конгреґація в Римі і її затвердив папа Іван 23-ій.

З ДОКУМЕНТІВ МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

Крайова Управа Централі Українців Католиків (Католицька Акція, чи, як католики називають — організація "типу Католицької Акції") вислала "До Видавців "Енсайклопідія Кенадіяна" такий протест:

"У Вашому монументальному творі "Енсайклопідія Кенадіяна" з 1958 року (том 10, стор. 167), в статті п. н. "Українська Католицька Церква" твердиться таке: "Сувора політика епископа Будки в тому напрямку, щоб привести всі українські установи під юрисдикцію Греко-Католицької Церкви, відчужила більшу частину інтелігенції, згуртованої біля тижневика "Український голос", заснованого 1910 р. Та група палких українських націоналістів була вражена тим, що епископ притримувався назви "русин" і толерував латинізаційні практики в Церкві. Антагонізм остаточно довів до створення Української Греко-Православної Церкви, провідники якої втягнули епископа Будку в судові процеси, що на його думку, були принижливі для нього".

"Крайова управа Централі українців-католиків у Канаді бажає звернути Вашу увагу на прикрий факт, а саме вище наведений уступ є разючим і несправедливим кривотлумаченням становища його Преосвященства Кир. Никити Будки, епископа українців-католиків Канади. Це тим більше жалюгідне, що Епископ Будка сам уже не може запротестувати проти такого кривотлумачення. Вернувшися до свого рідного краю, він був засланий комуністичним режимом у Сибір і там помер, як мученик за Церкву і народ.

"Члени Комітету повністю розуміють, що в авторитетному виданні цього роду всі інформації мусять бути об'єктивні і мусять походити від компетентних джерел. Інформація, яка походить від окремих осіб, що свідомо чи через недогляд перекручують факти, є кривдою для людей, про яких пишеться, і для громади читачів, які шукають правди. До того ж, це підриває авторитет і вартість цілого видання".

За Головну Управу
Централі Українців Католиків Канади
П. Воробець президент
А. М. Баран секретар
Саскатун, Саск., 21 квітня 1959

Статтю до цієї Енциклопедії, що в ній згадано еп. Микиту Будку, написав історик д-р Павло Юзик професор Манітобського університету; він українець-католик.

Матеріяли про діяльність епископа Микити Будки в Канаді можна частково знайти в друкованій формі, а деякі є ще недруковані. Коли до справи підходити основно, принципово й загально, то, певна річ, справа тут не в самому епископові Микиті Будці, а в тих постійних напрямних Католицької Церкви, якими вона керується. Тут ідеться про суперечність між національною справою народу і тим становищем Католицької Церкви, що, наприклад, типово виражене в католицькому журналі ОО. Василіян "Світло" за грудень 1958 р., де (в статті "Національна Церква"), між іншим сказано ось що:

"Через те Христа фарисеї і садукеї так зненавиділи, бо Христос не хотів бути їх політичним Месією, національним пророком, а був "приятелем грішників і поган" та гостро п'ятнував жидів за їхню вузьку релігійну виключність, націоналізм, обрядовий фанатизм і загумінкову національну гордість."

Отже Католицька Церква засуджує **"обрядовий фанатизм" і "загумінкову національну гордість"**; значить, вимагає, щоб народ не обстоював фанатично своїх рідних обрядів, і щоб у Церкві не керувався національною справою. Таке становище Католицької Церкви. Становище ж народу інше - він уважає, що в Церкві має бути його рідна мова, рідний обряд, і що все це не перешкаджає науці Христа про любов до Бога й до ближнього.

Трагедія еп. Будки в тому, що йому судилося бути посередником між Римом і українцями греко-католиками, він опинився між "молотом і ковалом" Як відпоручник Риму, він службово уважав, що мусить бути речником ідеології Католицької Церкви, цебто виступати проти **"обрядового фанатизму" і "загумінкової національної гордости"**, — кажучи словами "Світла", — що він їх бачив у патріотичної частини українців греко-католиків. А це значить, де вимагає "вище" добро Католицької Церкви, там греко-католицький обряд не повинен перешкаджати Римській Церкві, і повинен поступитися латинському обрядові, і національні інтереси повинні "вищим" справам Риму поступитися, тоді як національні справи це другорядні речі **"загумінкові"**.

І таке становище зайняв епископ Микита Будка у своїх інструкціях, подиктованих "вищими" інтересами Римської Церкви, що їх він видав під наголовком "Правила Русько-Католицької Церкви в Канаді" (Вінніпег, 1915 р.), і підписався під ними як "Епископ Канадийських Русинів". З самого змісту тих "Правил" еп. Будки виходить ось що він свідомий того, що загал українців греко-католиків і його патріотичні провідники привязані до свого рідного обряду, і не захочуть поступитися латинському обрядові, що його треба заводити там, де вимагає "вищий" інтерес Католицької Церкви, він також свідомий того, що може бути зудар між "вищими інтересами" Риму та "загумінковими" інтересами українського народу. І, мабуть, саме з тих причин еп. Будка волів затаїти перед ширшим загалом українців греко-католиків свої інструкції-"Правила" з 1915 р., отже видав їх як т а й н і , пишучи.

"Книжка ся есть друкована виключно для ужитку наших священиків. Не вільно еї продавати, чи давати кому другому, як лише руському священикові в Канаді, апробованому руським Епископом".

Є чимало суттєвих моментів, де не можна погодити "вищих" інтересів Католицької Церкви з національними інтересами народу, що їх католицькі провідники вважають за "загумінкові", отже вони мусять справі Риму поступитися. У таких випадках справді годі показати католицького служителя таким, що вірно йде шляхом засад Католицької Церкви, і разом показати його речником національної ідеології. Це так не можливо, як не можливо погодити воду з вогнем. І погодити цих обох суперечних справ не зможе ні один історик; бо показати діяча стопроцентовим католиком — це тим самим значить показати його противником "обрядового фанатизму" і "загумінкової національної гордости", — як кажуть католицькі діячі. А знову ж показати його великим прихильником рідних обрядів ("обрядовий фанатизм") та великим патріотом ("загумінкова національна гордість") — це тим самим значить представити його недосконалим католиком. Як же ж тоді писати, щоб сказати п р а в д у, щоб усе було н а у к о в е, о б е к т и в н е?

"ДАЛЬШЕ ПОСИЛЕННЯ" ПРОТИ РЕЛІГІЇ

У Київському обкомі КП (обласному комітеті Комуністичної Партії) в боротьбі з релігією "поділилися досвідом роботи і внесли ряд конкретних пропозицій щодо дальшого посилення науково-атеїстичної пропаганди серед трудящих Києва і області", — повідомляє "Радянська Україна".

У нарадах збіговища безбожницьких "ударників" узяли участь працівники райкомів (районових комітетів) комуністичної партії, райвиконкомів (районових виконних комітетів) секретарі партійних організацій, промислових підприємств, установ і учбових закладів".

Як можна ще "дальше посилити" переслідування релігії після вимордування десятків тисяч духовенства і десятків мільйонів християн та понад 40-літнім примусовим відгороджуванням, молоді від Церкви - це вже справді якась "магія слів"-большевицьких агітаторів.

ПОМЕР НОВИЙ АРХИЕПИСКОП УНІЯТІВ У ГРЕЦІЇ

Коли помер архиепископ грецьких уніятів, православні греки звернулися минулого року до Риму, щоб він не призначував його наслідника. Однак Рим призначив. Був ним 35-літній Маріос Макріонітіс — єзуїт.

У березні цього року він помер у наслідок автомобільної катастрофи коло Атен

НОВА КНИЖКА

появилася під заголовком

МАЛОВІДОМЕ З ІСТОРІЇ РИМСЬКОЇ ЦЕРКВИ І РИМСЬКИХ ПАПІВ

Автор Василь Кудрик

В українській літературі дотепер не було подібної книжки, хоч другі народи мають великі книжки про Римську Церкву; а такої книжки українцям давно було треба. Вона відкриває світ, якого українці дотепер не могли бачити і його знати.

Вона є 1-ою частиною, але змістом творить сама собою цілість, подаючи окремі важні справи з Історії Римської Церкви і її науку, її політику, роботу папів та ще багато цікавого

Ту книжку повинен мати кожний українець — православний, чи греко-католик.

Ціна її 75 центів.

Вигідніше буде з замовленням книжки, коли кількох людей разом будуть замовляти, а не одинцем. А вона повинна бути в кожній хаті.

Замовлення слати на адресу:

ECCLESIA PUBLISHING CO.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Лист папи Луція (252—253)

Підрібка з 847 року, що обманці під іменем "Ісидор" під нею підписали папу Луція з 252-253 років, для історика особливо цікава тому, що з цього підробленого "документу" Римська Церква формально починає заявляти претенсії на т. зв. "непомильність папи". І саме на цьому підробленому "документі" папство згодом основувало догмат про свою уроєну "непомильність".

Замасковані автори цієї підрібки обманно приписують вищезгаданому папі офіційне проголошення, — що Римська Церква наділена такими особливими дарами від Бога, що вона н і к о л и н е ч и н и т ь п о м и л о к і тому вона також у м а й б у т н ь о м у н е п о м и л и т ь с я, бо ж вона основана на апостольській традиції. А головна функція папи — н а в ч а т и в с і н а р о д и.

Висновок щодо мети фальсифікаторів тут ясний і простий:

Наука Римської Церкви - це наука папи. Римська Церква не помиляється у своїй науці це значить папа не помиляється у своїй науці.

Тут уся суть підрібки

І знову повторяється все одна й та сама історія з самосуперечностями проводу Римської Церкви. Коли учені доказали Римові, що всі ці "декреталії Св. Ісидора" це фальш, і що замаскований автор (чи автори) під іменем "Ісидор" це найбільший обманець в історії людства, — принаймні щодо справ історії Церкви, тоді римські богослови й собі відкинули твори "Св Ісидора", а папа звелів спалити цього Збірника Послідовно треба було також відкинути все, отже й "Ісидорову" фальшивку про "непомильність" папи! А однак Римська Церква й надалі тримається цієї ідеї, ба, вона згодом проголосила це й догмат про "непомильність папи".

Лист папи Марцеліна (296-304)

Ця підрібка фальсифікаторів з 847 року, під якою підписали папу Марцеліна 296-304 рр., також може бути предметом чималого зацікавлення істориків Церкви Це перша спроба римських політиків обоснувати церковноісторичними "документами", що папа є головою не тільки Римської Церкви, але й також ніби то є він "головою" і Східньої Церкви

Автори підробленого "Листа" уклали його як немов би то відповідь папи Марцеліна делегації Сх. Церкви, що в численному складі буцім то приїхала в Рим прохати цього папу, щоб він прийняв Східню Церкву до себе в підданство й заопікувався нею.

У цьому фальсифікаті коротко поданий зміст прохання делегації Східньої Церкви, цебто з'ясоване все те, чого її посланці бажали собі від папи, і подано папську відповідь на їхнє прохання

Як нехитро цей "Лист" підроблений це видно вже навіть з очевидного оправдування мети його написання. А саме, автори вважали за необхідне вложити в уста папі таку мотивацію, що мовляв, цього документа треба було написати нате, щоб усе було записане чорне по білому, і щоб потім не було непорозумінь, та щоб не було забуто це, чого делегати Східньої Церкви папу просили, і що папа їм відповів.

З цього дитяче-наївного самовиправдування щодо мети "Листа", і того страху його затаєних авторів — римських політиків, що Східня Церква як ніколи не визнавала папу своїм головою, так і далі не захоче визнавати, і тому вони з одчаєм намагаються вмовити в читача що документ, хоч і неймовірний, але ніби-то "правдивий", — з того всього видно, що обманці все ж таки хоч крихітку усвідомлювали собі, що вони взялися за рисковане діло.

Одна-єдина їхня ставка – це просто догматичне переконання, що майже всі члени Церкви, крім кількох одиниць, були, є і далі будуть крайньо наївні, мов діти, і будуть їм вірити безкритично, беззастережно, хоч би вони понавиписували навіть, як кажуть, "сім верст до небес та все лісом".

Заиво тут доводити, що цей "Лист" про папу Марцеліна, якому цього Листа обманно приписують, нічого не говорить, бо ж папа Марцелін його не писав. Зате ж він багато говорить про папу Миколая, що за його часу ця підрібка була сфабрикована – 847 року.

А саме, папі Миколаєві йшлося про це, щоб за допомогою підробленого 847 року "документа" підпорядкувати собі Констянтинопільського патріярха Фотія, а з ним і всю Східню Церкву. Скажемо, наївності з боку самого патріярха Фотія він міг не дуже то й надіятися, зате ж міг сподіватися, що йому вдасться звести тим підробленим документом інших визначних церковних достойників Східньої Церкви. І це йому подекуди частково і вдалося.

Фальсифікатори, сховані під іменем "Ісидор", мали значно більше наглої сміливости й самопевности та переконання щодо наївности загалу людей, ніж знання історії. Щодо історії — вони ігноранти. І тут їм підвинулася нога . . . І вони поробили грубі помилки навіть в елементарних справах. Може були певні, що як за їхніх часів загал був темний, і дуже далекий від знання історії і від відваги перевіряти це, що вийшло під фірмою церковних письменників, і що так буде й у майбутньому, ба, вони вірили, що з кожним століттям люди будуть ставати ще більш наївні, — і хто коли доколупається до того, як воно в дійсності було за апостольських часів і в перших століттях по Нар. Хр. Але вони помилилися у своїх сподіваннях . . .

Ось приклад ігноранції тих фальсифікаторів щодо історичних фактів. Коли Марцелін був папою Риму, то за того часу в усій імперії було загальне й жорстоке переслідування християн з наказу імператора Діоклеціяна. Християн криваво переслідувано в західній частині імперії — в Римі, але ще жорстокіше гоніння на них було у східній її частині— візантійській. Як же ж тоді християни на Сході могли спокійно скликати Собор і вибрати та вислати делегацію, та ще й таку численну, до Риму!

Ніхто з християн з дня на день не був певний свого життя; і вони мусіли пильно скриватися й заклято мовчати, щоб уникнути мук і смерті. Далі, як за тих часів делегація могла пускатися в таку далеку дорогу - імператорськими шляхами їхати, звичайно, кіньми! Коли переслідування густо сіяло смерть серед християн, то як папа Марцелін міг під боком масових і чутких посіпак у Римі відкривати свою папську канцелярію зо штабом урядників! Певно, наївні й нахабні фальсифікатори з 847 року уявляли собі, що може й у третьому столітті по Нар. Хр. було все так, як і в дев'ятому столітті, коли вони підробляли "документи". А може й знали, що було воно цілком інакше, але вірили, що народ цієї різниці ніколи знати не буде

Дальша кричуща неув'язка — така: коли Римська Церква з одного боку твердить, що ще "з часів Христа" Східня Церква "підлягала" Римові, то нащо ж тоді за папи Марцеліна мала б Східня Церква висилати до Риму делегацію з проханням, щоб папа прийняв Східню Церкву під свою руку! Чи думали над тим католицькі вчені доктори-теологи? Чи думали вони, що може після них хтось також захоче подумати над тим, коли вже не буде загрози з боку Св Інквізиції?

Чому ж папа Марцелін не відповів делегації Східньої Церкви приблизно так. Не можу вас приймати чи не приймати під свою руку, бо це справа неактуальна, тому що Східня Церква з самих початків Християнства належить до Риму!

Та й ще якусь покуту мусів на провідників Східньої Церкви наложити за це, що вони три століття тримали свою Церкву в "єресі", не признаючи власті Римського папи! Чому папа не спитав делегатів, хто і з чийого дозволу висвячував продовж 300 років єпископів Східньої Церкви та рукополагав священиків, що мусіли в такому випадку бути "неканонічними"!

Підсумовуючи сказане, слід тут підкреслити важливість підробленого "Листа папи Марцеліна" тому, що Рим у 847 р. устами авторів Ісидорового "Збірника мимоволі потвердив той, і без них відомий, факт, що Східня Церква від самих апостольських часів, і взагалі ніколи, не признавала Римського папу своїм головою.

(Д. б.)

ЖИДИ СКАРЖАТЬСЯ НА СССР

Рабін д-р Д. Й. Селігсон у своїй промові в одній з синагог у Ню Йорку сказав, що "жиди в СССР уже від довшого часу завмирають у наслідок культурно-духового душення" їх совєтською владою. Хоч комуністичні провідники не шкодять жидам фізично, але вони відібрали їм право вести свою релігійно-культурну роботу. Отже це є духове продовження масакри, що її розпочав Гітлер фізично, вимордувавши шість мільйонів жидів. У СССР винищується духове жидівство. Так каже рабін.

Т. ШЕВЧЕНКА ПОКАЗУЮТЬ "РУССКІМ"

Журнал "Советская литература" — орган Союзу письменників СССР, ч. 6, 1958 р. пише, що в 1918 р. "Було вирішено спорудити памятники двадцятьом російським письменникам — між ними: Пушкину, Лермонтову, Гоголю, Шевченкові . . ."

Отже для червоних москалів українські письменники також "русскіе". Це стара історія, — так як було й перед большевицькою революцією 1917 р. Наприклад, сто років тому "Русская библиотека" в Ляйпцігу видала разом деякі твори Пушкина й Шевченка, і так зарахувала Шевченка до "русскіх поетов".

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

І відтепер людська бесіда вже оберталася коло Павла з його нинішною працею.

— Він сам один творить такі чудеса, — казав дехто, — про які ми не думали, які нам не снилися і яких ми ніколи не сподівалися.

— Його нам таки Бог післав, — казали інші.

— Йому не пасічником бути, говорив дехто, - йому бути священиком. Бачимо, що він на всім розуміється, він і дяківство знає, він знає і Святе Письмо, він знає і людське життя та все те, чого людям треба. Він був би священик над священиками! — казав дехто.

— А я думаю, - зауважив знов хтось, - що він повинен бути єпископом. Видно, що на те він вродився. От він, хоч не духовний, але хіба він не виконує Божої роботи? . . .

Такі й подібні балачки чути було тепер поміж людьми.

Люди звертали тепер увагу на те, як Павло гідно поводиться. Ніхто не бачив його злісним, він не ображується, на нікого не нарікає, нікого не осуджує, нікому не завидує і докору нікому не робить. Коли ж приходить щось немиле, то він каже. "Дива нема, бо люде є людьми". То і все. І там, де ніхто не міг би нічого доброго зробити, він зробить без крику і гуку.

Такі вже балачки про Павла провадилися, а коли він про те довідувався, то лише казав: "Так, так! Люди є людьми!" Він розумів, що люди є глиною, якою можна стіни ліпити, цеглу робити, але коли б знайшовся добрий майстер, то міг би з такої глини виробляти такі гарні фігури, що світ буде ними захоплюватися.

На тім, що "люди є людьми", будувалася вся Павлова праця й уся його поведінка між людьми і з людьми.

НЕСПОДІВАНИЙ ГІСТЬ

Другої неділі після Павлового відчиту приїздить до Хмеля фармер з околиці, віддаленої понад 50 миль. Іван Горбаль, Хмелеві цілком незнайомий Познайомились, і пішла балачка, як звичайно при такій стрічі, про се, про те, як їхалося, як Горбаль до Хмеля допитувався, а дальше прийшло до ділової справи

- Велике діло до Вас маю, говорить Горбаль, отже ясно скажу вам чому я приїхав

— Кажіть, — говорить Хмель, я рад послухати.

— Діло таке . . . Чув я, що ви маєте гарну дочку, та ще і славну співачку, а в мене є гарний син, йде йому тепер 23-ий рік. Високий, вродливий і до всего спосібний. В спортах він всюди перший, ну, чемпіон. А яка відвага! Хоч і силач, а його не зачепить, бо знає, що не дасть йому ради . . .

Слухав Хмель ніби дуже уважно, похитував головою, а Горбаль веде дальше:

- В мене таки дечого троха є. Маю пять кводрів, — земля дуже добра, нарікати не можна. Автомобілів є в нас два, — одним я їзджу, а другий я купив для сина, бо і йому треба. А є ще в мене другий син, — йому йде на 20-ий рік, то і йому автомобіль купую. Знаєте, що в Канаді молодий чоловік без автомобіля нічого не варта! Маю ще і дочку, — йде її на 17-ий рік, і які багачі вже до неї не сваталися! Але вона всім відмовляє. Вона хоче на танцюристку вчитися, бачите? Великий талан має до танців!

Дуже поважно оповідав Горбаль, а Хмель, як здавалося, дуже уважно слухав, бо було чого послухати Тут Горбаль пригадав собі ще одно, і каже

Забув я сказати, що мій син і музикант, на саксофоні грає, та ще як! Як заграє в хаті, то не вікна, але стіни трясуться, а надворі . . . милями кругом чути! Отже коли б вдалося вашу дочку з моїм сином повінчати, то яка була б з них пара! А йому вже хтось казав, що коли б він оженився, то заберуть його до Голливуду, а знаєте, що там були б гроші і гроші . . Отже скажіть тепер, що ви про те діло думаєте?

Хмель ніби хвилину надумувався, а там каже:

Сказали ви, що мали сказати, а тепер я своє скажу . . . Що ваш син такий, як ви говорите, я цілком вам вірю, однакож мушу сказати, що шкода його до моєї дочки, бо він з нею не був би щасливим . . .

А то чому? питає Горбаль.

Так! Щасливим не був би, веде дальше Хмель, бо я свою дочку добре знаю. Вона вперта і заніщо нікого другого не послухає Нехай і зле вийде, а вона на своїм поставить. В нічим й не догодите! Кілько клопоту ми з нею маємо! Не послухає, не порадиться, а сваритися вміє за десятьох. В мене є ще син і дочка підросток, то вони, як діти, добрі, послушні, а вона між ними виродок Яке життя було би з такою жінкою?

Але ж я чув, — говорить Горбаль, що вона гарна дівчина і добра співачка.

Махнув Хмель рукою, та:

Воно, знаєте так, як в тій приказці "Один любить попа, а другий попадю". Може вона здалека декому подобається, а я знаю її від колиски. Що до краси, то така як всі молоді дівчата, але яка в неї натура. Запитайте, кого хочете в нашій громаді, а ще всі донедавна називали її "дикою Маланкою". Для всіх вона була "дика". Аж коли в нас зорганізувався співацький гурток і там почала співати, то вже дикою її не називають . . .

Коли така балачка велася, то Маланка була в сусідній кімнаті, і через двер, все добре чула, і батькову бесіду добре розуміла Батько сказав своє, а вона тепер своє скаже.

Раптом двері відчиняються. Маланка виходить, та батько її зупиняє, питаючи

Ти куди йдеш, Маланко?

А вам яке діло до того куди я йду? відповіла Маланка, немов сокирою врубала.

- Маланко, я ще хотів би з тобою поговорити, говорить Горбаль, — але дістав коротку відповідь:

- Я маю з ким говорити і без вас! і забралася з хати.

За хвилину входить Маланчин брат (мабуть з ним Маланка надворі говорила) і питає, куди Маланка пішла, а на те Хмель:

Питай мене, а я буду тебе. Хиба ж я знаю?

Брат тільки махнув рукою і вийшов з хати.

**

Тут уже поважна бесіда кінчилася, бо і сам Горбаль побачив Маланчину вдачу. І говорить ще тоді Хмель:

— Більше вам оповідати не треба, бо ви і самі бачили. Знайшла собі такого, як сама, і з ним водиться, але не мені в те мішатися. Нехай воно йде як йде. Треба буде, то й весілля зроблю, а тоді я за її життя не відповідаю. Чого наварять, те будуть їсти, але на мене не будуть нарікати. Чого хотіли, те мають. І ще раз скажу,: чи був би ваш син з такою жінкою щасливий?

Тут ще Горбаля погостили, а коли вибирався додому, то каже Хмель:

— Коли те Маланчине весілля буде, я і сам не знаю, але я хотів би, щоби ви конче на те весілля прибули. І то конче! Ми вже знайомі, а тоді ми ще більше поговоримо, і ви побачите таке, якого деинде не побачите. Я вас повідомлю, коли буде весілля, а ви приїздіть разом з жінкою. Але сина не беріть, бо тут все йому чуже, нікого знайомого. І музик добрих на весіллю не буде. Приїздіть обоє з жінкою, і то навіть нім весілля почнеться. Приїдете?

- Приїду, напевно приїду, — каже Горбаль, - бо я люблю між добрими людьми бувати, та і моя жінка любить з людьми знайомитися. Напевно приїдемо!

**

Так справа з Горбалем скінчилася, розумно скінчилася! Горбаль вірив, що все воно так, як він чув і бачив. Торгував, але не купив, і вдоволений.

Коли Хмель оповів Павлові цілу історію з Горбалем, то Павло аж сплеснув, і каже.

Мудріше не можна було зробити, як ви зробили. Його ви не образили, а ще ніби і справу для його користи вияснили, але коли б приїхав на весілля, тоді йому відкриється більше ніж він може сподіватися. Він побачить не тільки тутешнє, але своє власне, якого він не бачить таким, яким воно є

Рада й Маланка, що батько так вмілю цілу справу повів. Краще не можна було повести

(Д. 6)

ПЕРШИЙ СТАРО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЄПИСКОП СЕРБІЇ

У червні 1958 р для старо-католиків у Сербії вистятили першого єпископа; став ним д-р Мілян Доброволяч. Його висвятили старо-католицькі єпископи Радован Йост із Словенії і Юліян Пекала з Польщі

Старо-католицька Церква -- це та частина Католицької Церкви, яка відлучилася від Риму на Соборі у Ватикані, бо не хотіла погодитися з "непомильністю" папи, що її проголошено як догмат на згаданому Соборі 1870 р.

ЩЕ ОДИН ЄПИСКОП ДЛЯ ПОЛЬСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЦЕРКВИ

Архиепископ Леон Гроховський — примас Польської Католицької Національної Церкви -- 9 травня ц. р. висвятив на єпископа цієї Церкви священика Францішка Ровінського. Хіротонія відбулася в катедрі Всіх Святих у Шікаго зо співучастю священиків Юзефа Солтисяка з Манчестер і Тадеуша Зелінського з Бофало.

Згадана Церква має в різних країнах коло 1,000,000 вірних і 200 церков. Управляють нею Велика Церковна Рада з Єпископом — Примасом і епархіяльними єпископами.

„ВІСТНИК"
[redacted] часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

САМОСТІЙНІСТЬ — НЕ „ПОСЛУШЕНСТВО" ЧУЖИМ

В одному з часописів один діяч виступив проти того, щоб було "два учительські об'єднання" і проти тенденції "друкувати окремо книжечки для українських православних дітей". Справа не в тому, як називається цей часопис і автор статті. Підходимо до цього як до одного з типових і щоденних явищ світських ніби "надконфесійних" середовищ і їхньої преси. Коли ці "надконфесійні" середовища і їх окремі речники говорять про потребу "соборности" нашого народу і вимагають резигнувати з церковних різниць на користь соборної української думки й дії, то вони вимагають цього майже виключно від православних українців, ви резигнуйте! Католицькій стороні таких вимог засадничого характеру не ставиться. Це явище може видаватися дивним і вражати лише того, хто досі не стежить за ним послідовно, і не шукає причин та не робить з того висновку, — коротше кажучи: глибше не призадумується над ним.

Коли хтось каже, що в імя "соборности" займає "надконфесійне" становище - стоїть "понад релігійними різницями", то треба було б очікувати, що вістря своєї критики він звертатиме не лише проти факту існування нашого шкільництва при Церкві, але й також проти такого ж шкільництва в католиків. Отже шкільництво при Церкві в Канаді започаткували не православні, а католики. Це що православні українці почали творити щойно тепер — об'єднувати своє вчительство и видавати підручники, католики зробили давнище. Окреме шкільництво при Церкві - т. зв. "сепаратні школи" в Канаді й ЗДА — це католицький продукт, а не православний; і церковно-релігійний провід греко-католиків, — як духовний, так і його світська служба — Католицька Акція (Світський Апостолят), — "сепаратність" своїх шкіл уважають за одну з головних ділянок своєї діяльности.

Отже коли хтось захотів би вірити, що шлях до соборности веде через надконфесійність - через резигнування з церковних різниць, той повинен би перш за все звернути вістря своєї критики проти того джерела, з якого ідея сепаратних шкіл вийшла, фанатично тримається і постійно скріплюється; це є католицьке джерело!

А чи ж має під собою реальний ґрунт і безсторонні аргументи така вимога, що її ставлять нам діячі греко-католицького (чи "католицького") віровизнання: що треба надконфесійности, але католики не хочуть вирікатися свого, — то ви, православні українці, покажіть себе "кращими", і виречіться свого!

Наші світські критики католицького віровизнання вважають за "нормальне" явище релігійний поділ народу. Коли так, то їх не повинні б заскочити всі ті наслідки, що з цього поділу виникають. Одначе їх ті наслідки дивують і хвилюють, а за все те вони обвинувачують православних українців, а католиків — ні, хіба що часом лише злегенька — "про людське око", щоб виглядало на "безсторонність", "надконфесійність" і "соборність". З того у них виходить так, що коли б не ті православні, то були б і "надконфесійність" і "соборність", і "єдність душ", — бо були б самі католики.

Значить, коли світські діячі католики осуджають релігійний поділ, то завжди вислід такий, що, сказавши словами поговірки, — "на кому крутиться, а на православних змелеться". Коротко кажучи, "жертовного козла" завжди треба знайти, отже знаходять його в православних українцях. Чи ж це "надконфесійна" критика? І чи становить вона собою шлях до соборности в думанні й дії? Це нагадує байку Глібова, вовк вирішив з'їсти ягня; але хотів зробити це "законно", "умотивовано", отже обвинуватив ягня в тому, що воно ніби то "воду в річці каламутить".

Наш критик обвинувачує православних українців у "браку толеранції", і каже:

"Чому ж тоді сьогодні мали б бути в понятті українців православних гіршими українцями греко-католики, тобто ті православні, які не відступаючи від своєї віри, своє послушенство Царгородському Патріярхові замінили на послушенство Римському Папі?"

Треба тут признати, що наш критик попав у центральну точку самої суті справи. Це є те — "про що тирса шелестіла!" З уваги на толерантність, скажемо: кожному вільно бути в послушенстві Патріярха Царгородського, чи Папи Римського, коли має необхідну душевну потребу такого послушенства, — це одна справа. А друга справа така: коли чия **д у ш а** перебуває в **п о с л у ш е н с т в і** чужим авторитетам, то не своєю думкою він підносить голос у вирішуванні справ нашого народу, а через нього говорять ті чужі авторитети.

Укр. Прав. Церква в Канаді не підлягає ні послушенству Царгородського Патріярха, ні Римського Папи, ні всяких інших чужих церковно-політичних зверхників. То яким же чудом її представники могли б договоритися з тими, що керуються послушенством Царгородському Патріярхові, чи Римському Папі, чи всяким іншим чужим, закордонним центрам? Спроби договоритися з такими в нашій загальній національній справі нагадували б байку, — лебідь, щука й рак не могли витягнути воза з болота, бо кожен тягнув в іншу сторону, а віз стояв на місці. У Канаді "надконфесійні" діячі вимагають від православних українців, щоб вони не мали застережень до тих українців, які хочуть бути в послушенстві чужим церковно-політичним властям, але щоб разом з тим вони й якось спільно договорилися з ними. Але в тому випадку треба сказати ось що: якщо б православні українці хотіли договорюватися з противною стороною в церковно-політичних справах, то вони говорили б безпосередньо з їхніми найвищими властями в Царгороді, чи в Римі, а не з їхніми "послушниками" в Канаді, — бо ж ці останні й так говорять не від себе, а виконують накази своїх найвищих властей у чужих центрах.

Замість - критикувати православних українців, — а ця критика цілком розминається з властивою адресою! — краще б звернути свій наступ на корінь лиха в його основах: щоб у соборних і "надконфесійних" середовищах керувалися засадою послушенства справі добра українського народу, а не послушенства чужим, заграничним властям.

ПРОТЕСТАНТИ, РОСІЙСЬКА ЦЕРКВА, КАТОЛИКИ

Цього року закінчився черговий курс в Екуменічному Інституті Світової Ради Церков у Боссі біля Женеви(Швайцарія). Світова Рада Церков обєднує майже всі Протестантські і декотрі Православні Церкви.

Число курсантів — 41: протестанти різних відгалужень і з Сирійської Православної Церкви.

Як викладачі-гості від Католицької Церкви участь у Курсах Інституту взяли католицькі богослови: проф. Й. Г. М. Вілебрандс з Голяндії, абат (ігумен) Поль Кутюр'є з Ле-Пюї (Франція) і абат Віян з Парижу. У своїх викладах вони старалися показати заклик папи Івана 23-го до "християнської єдности" у звязку з майбутнім світовим католицьким Собором, щоб злучити православних і протестантів з Католицькою Церквою.

Д-р Вольф, директор згаданого Інституту, протестант, у своїй промові до курсантів сказав, що з пропозиції співпраці між Світовою Радою Церков і Російською Православною Церквою з одного боку (в цій справі ведуться переговори) та пропозиції папи Івана 23-го розглянути справу "християнської єдности" на майбутньому світовому католицькому Соборі, з другого боку, — дають підставу "сподіватися" якоїсь "нової атмосфери у зусиллях до християнської єдности".

Отже "вісь сподіванки": Женева-Москва-Рим. Але ці сподіванки розбиваються об мур питання: А хто мав би цю "вісь" очолювати?

ЧОМУ НЕ ДРУКУЮТЬ РУКОПИСІВ БІБЛІЇ? — ПИТАЄ УЧЕНИЙ

По 2-ій світовій війні учені археологи (дослідники старовини) знайшли на берегах Мертвого моря рукописні сувої текстів Біблії Старого Заповіту — старших, ніж ті, з яких почали друкувати теперішні тексти Старого Заповіту.

Ці знайдені рукописи опинилися в руках учених різних країн — ЗДА, Єгипту, Ізраїля і т. д., і так розбили цілість.

Д-р Іґаель Ідін — учений дослідник тих рукописів з гебрейського університету в Єрусалимі нарікає на "неоправдане зволікання" з друкуванням тих рукописів у країнах поза Ізраїлем.

Він каже, що таке опізнювання викличе між ученими непевність і суперечні думки, бо вони позбавлені можливости довідатися про всі ці факти, що містяться в тих найдавніших рукописах Біблії Старого Заповіту.

СТРАХ ДЕІНДЕ

Читаючи часопис "Вільне Слово" ч. 21 ц. р., знайшли ми статтю п. О. Яворського під наголовком "Нація і віровизнання', яка є досить цікавою, але, на жаль, вона має однобічне наставлення; навіть історичні факти з нашого минулого подані з вигодою, а вже заклик до осудження "кличів і теорій" не лише дивний, а й неповажний, пригадуючи нещодавні вигуки горезвісного одного товариства до організацій "громадських судів" на тих, які мають інші погляди.

Знаючи п. О. Яворського як громадсько-політичного діяча та публіциста в минулому, його теперішню позитивну працю, не маємо наміру вішати "котів" на його шию, як дехто йому робить на еміграції. Оминаючи це, краще зупинимось біля завваги і прохання у справі Об'єднання Педагогів та подачі одного факту репортером "В. С.", який зі смаком коментує вислів чи думку одного державного діяча на прийнятті в Торонті.

Справа Об'єднання Педагогів у Канаді — є поважна, конечно-необхідна інституція фахівців для допоміжного виховання нашого молодого покоління з перспектив важности на сьогодні та на майбутнє, — не лише плекання наших традицій, вивчення історії, культури і бути кращим горожанином, але й з позиції допомогти визвольним змаганням на рідних землях. Ці завдання будуть під силу тоді, коли ми в сучасних невідрадних умовах найбільше будемо об'єднані і краще окреслимо нашу ціль інтегрально, всіма товариствами, які беруть на себе цей вельми поважний обов'язок, та підемо соборницьким шляхом.

Та, на жаль, останнє в нас порушується — і то явно, або скрито — з наміром скеровувати з прямої дороги на бічні стежки, розділюючи наші сили на якихсь "сильних і кволих", "умілих і нездатних", а навіть на "нерівність людей територіяльного порядку", та й ще обтяжили себе конфесійністю, не знаючи тому межі.

Ось така ситуація витворилась в інституції Об'єднання Педагогів у Торонті. Чому так сталось? На це питання можна коротко відповісти голосно, не ховаючися за пліт і не боячись окрику, поважно і з відповідальністю: діє Українська Католицька Акція. Ця акція не припадкова, — вона діє ступнево, але вперто і пляново з метою охопити, так би мовити, глобально наше українське життя у вільному світі з певним до цього ідеологічним наставленням, яке здавна узгіднене з багатьма товариствами і "вождями" (Про це ясно висловився єп. Ізидор у Монтреалі на святі 10-річчя греко-катол. єпархії).

Духовенство й педагоги УГПЦ на конференції в Торонті поставили собі за ціль зорганізувати педагогічні сили Рідної Школи при своїх Церковних Громадах для кращої праці в організації цих шкіл, централізуючи при Консисторії — в межах своїх прав і потреби, не порушуючи прав на існування загального Товариства Педагогів, яке несло б обов'язки загально-українського значення в Канаді — з умовою невтручання посторонніх сил та рівного права для всіх членів, а не своєкорисного, не для однобічного вжитку.

Це не докір, не обвинувачення, лише міркування та порада поліпшити взаємини в праці серед педагогів на сьогодні і на майбутнє — з тим, аби уникнути хиб і помилок та небажаних тенденцій у спільній праці на рідношкільній ниві; прикладом до толеранції може служити УГПЦ.

У справі "православних" підручників — це не більш і не менш, як фантазія автора вищезгаданої статті та редакції "В. Слова". Мова йшла про якісні, кращі підручники для Рідних шкіл, бо старі та й нові, якими сьогодні користуються учні, не є досить добрими і відповідними ані мовою, ні змістом, ні ілюстраціями і т. п.; до того ж вони мають ту ж саму хибу, як і Об'єднання Педагогів, — тенденцією тієї ж Акції і не досить корисних для Української Православної Церкви, при чому критика тих підручників була не лише авторів-католиків, але навіть під цю пору кращі підручники П. Волиняка, які були під критикою, але з іншого боку.

Отже існуваня нашого Товариства Педагогів не є конкуренцією та не має інших мотивів, крім кращої організації та праці Рідних Шкіл. Тим більше не дає права обвинувачувати в розколі і т. п., або в конфесії, бо це належить іншим. Редакція "В. Слова", на нашу скромну думку, розпочинає відроджувати не славну традицію "Укр. Робітника" за часів п. В. Босого, який пропонував спалити "дикий" степ із людьми і стародавню культуру в імя королівства над Дністром, а хвостиком зачеплює і репортер "В.С." запотовуючи й те, що "декому з тих, що сиділи близько голови УНРади, довелося ховати обличчя та ковтати мовчанку" Чому ж саме ці, а не ті, що натворили біди своєю Акцією? Яка Церква є воюючою? Справа спільної праці для загального національного добра, отої державної рації, яка мусить бути у нас, залежить від взаєморозуміння і довіря в служінні народові, то цим шляхом разом треба йти.

А. С.
Учасник конференції Педагогів УГПЦ Сх. Канади.

КИТАЙСЬКИЙ ПАПА

Єпископи Католицької Національної Церкви в Китаї мають намір вибрати папу для своєї Церкви.

Частину католицьких єпископів у Китаї висвятив був папа. Коли Китай опанували комуністи, то папські єпископи висвятили більше католицьких єпископів. Отже всі вони для Риму далі залишаються канонічними, дійсними єпископами, але поставлених у становище покараних через екскомуніку (відлучення від Причастя), за те, що вони проголосили Католицьку Національну Церкву в Китаї, цебто Католицьку Церкву, що незалежна від Риму.

Цих єпископів у Китаї є 35. Католицьких священиків у Китаї 1949 р. було 2.557, монахів і монашок 5,112, єпископів 27, а вірних коло 4,000,000.

БЕЗРОБІТНІ СТУДЕНТИ

Весняні місяці застали в Канаді коло 450,000 безробітних. Студентам університетів також трудно знайти роботу на літні вакації; на цей рік передбачується коло 6,500 безробітних студентів, а найбільше у Примор'ї (Меритайм).

Коло 35 відсотків Оттавського університету на другий рік не зможуть продовжувати студій, бо не зможуть заробити собі грошей під час вакацій.

ЛИСТ З УКРАЇНИ

Від Ред.: Загальний стан в Україні знають усі. Дехто й листується з близькими, отже може в рядках листів і "між рядками" вичитати дещо подрібніше. Оце один з таких листів. Мову залишаємо без змін. Назви місцевостей та імена людей пропускаємо із зрозумілих причин. Розділові знаки і дещо в правописі виправлені Редакцією. Лист прислаиий навесні 1959 р.

"Перші слова мого листа: Слава Ісусу Христу, — Христос Воскрес! — Дорогенький Брате і Братово! Листа Вашого получив 20 марця, — від Нового Року вже четвертого листа від Тебе. Видно, що я вже кожного получаю, бо Ти зачав адресувати по-українськи, — бо в нас є такі почтарі, що по-польську не вміють перечитати, і тим пропадають листи; бо у нас учать по-українську і по-рускі, і по-німецькі, а по-польські— ні у школах.

Брате, ти нагадуєш про молодика і про ту дівку, що він хотів брати. Я ему не забороняю, — добре, щоби він жив на своєму хлібі, тоді вона буде шанувати его. Я его вислав в (тут подана назва місцевости, — р. В.) учитися; учиться там уже місяць на тракториста і комбайнера, і слюсаря. Там убирають і дають харчі задурно. Мусить учитися, а тоді, як навчиться, то буде женитися. Тоді він еї ласку не буде стояти.

А тепер щодо нашого здоровля... Помаленько робимо. Моїй вже нозі лекше, бо була сосна придушила; уже я роблю 4 неділі; не міг ходити! І вже дівчина ходить до роботи. Я перше ходив сам до роботи. Я роблю в ковгозі при будові. Тепер, Брате, норми робіт збільшені, як перше, а плата зменшена; у нас є такі ковгози, що вже роблять за гроши, — бо у нас платять зерном і грішми за трудодень. Перше можна було заробити на день три трудодні, а тепер півтора і іден трудодень. Женщине зробе пів трудодня. У нас тепер усьо роблять на полі машинами: горут і сіют і гній возять машинами. Руками накладають на машини і розкидають гній на полі руками, і дуже тепер багато садять буряків цукрових і кормових і сіють лену. У нас зима була лехка, — снігу, можна сказати, що не було. Весна раня — 20 марця зачали сіяти, но дуже холодна — щоночи мороз, нічого не росте. Нині вже Благовіщення як то старі люди говорять: "До Благовіщення саней не ховай і зими не лай". А тепер є зими легкі, весни холодні... Ти, Брате, нагадуєш у листі, що би Ти мав охоту приїхати на ту Україну подивитися. Я знаю, Брате: охота подивитися на свою рідну землю, — но що з того... Ти пишеш, що Ти вже старий і слабий, — а тут клімат змінився. А колись було тепліше. Я нераз згадую (імя й прізвище одного односельчанина, — р. В.), що він щасливий ... Брате, Ти мені нагадуєш у листі, чи до церкви ходять... Ніхто не забороняє: податок (за церкву, — р. В.) і сикурацію платимо, — та що з того? Прийде неділя: чи хочеш — йди до церкви, чи на базар, базарів в будний день нема — тільки в неділю в (названі містечка, — р. В.). Старі люди ще ходять до церкви, а молоді — по базарах і в клуб.

Брате, є багато писати, но я не вмію і не бачу. На тім буду кінчати тую розмову коротеньку, і поздоровляю Вас усіх тим Воскресенням: Христос Воскрес!"

ПОЛЯКИ ДОМАГАЮТЬСЯ ЗАХІДНЬОЇ УКРАЇНИ

Польський екзильний уряд (у Лондоні) під проводом свого президента графа Августа Залеського недавно ухвалив т. зв. "засадничі тези" своєї закордонної політики, і вони були затверджені Радою Міністрів польського екзильного уряду 6-го березня 1959 р. У тих"засадничих тезах" говориться, що на Сході польська держава має затримати границю "з серпня 1939 року, означену Ризьким договором, — включно зо Львовом і Вільном".

Такі самі заяви недавно були проголошені також і польською Радою Національної Єдности та американською "Польонією".

Звичайно, ці офіційні заяви польських урядових чинників подані до відома урядам великодержав вільного світу.

БУДДИСТИ ЗМАГАЮТЬ ДО УДЕРЖАВЛЕННЯ ХРИСТИЯНСЬКИХ ШКІЛ У ЦЕЙЛОНІ

Буддисти в Цейлоні мають найбільший вплив у сучасному уряді тієї держави, і вони домагаються, щоб християнські сепаратні школи були удержавлені; тим вони хочуть узалежнити християнські школи від держави й так розтягнути над ними повну державну контролю.

Англіканський провідник у Цейлоні єпископ Гіянірінду Лякдаса Джейкоб Де Мель погодився на це домагання буддистів.

ЧИСЛО ЛЮДЕЙ НА ЗЕМЛІ

Населення Землі тепер становить 2,790,000,000 осіб. Протягом 1959-1960 років має появитися на світ дальших 100,000,000 осіб. За 30 років буде 4,000,000,000 осіб, а в 2,000 році — 6,000,000,000 осіб.

Звіт Обєднаних Націй каже, що коли далі буде така сама скорість приросту населення, то за 600 років буде стільки людей, що на одну особу буде припадати один квадратовий метр (1.2 ярда) місця на Землі.

"НЕПИСЬМЕННІСТЬ — СУСПІЛЬНЕ ЗЛО ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ"

Католицька преса в травні ц. р. подала, що католицький священик монсіньйор Йозе Й. Сальседо з Коломбії сказав на пресовій конференції в Обєднаних Націях у Ню Йорку, що "неписьменність це суспільне зло в Латинській Америці".

Нещастя тут не лише в тому, що маси народу не вміють читати й писати, але також і в тому, що їм бракує культури й цивілізації; вони не мають навіть поняття про це, що це таке здоровя, чистота і можливості якось піднести свій рівень життя.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСТНИКА"

САСКАТУН, Саск. Збірка о. Прот. М. Боднарчука в церкві $36.44
ПОРТ АРТУР, Онт. З завіщання бл. п Дмитра Міндзяка 25.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на прийнятті на честь п. Дмитра Кульчика 20.50
ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на Похороні бл. п. Михайла Буртнія 19 50
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Гната Чулія 17.00
ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. Василева на Похороні бл. п. Данила Пясецького 17.00
ВИШАРТ, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Юрія Гриби 16.25
ГЕРРИСОН ГАТ СПРИНГС, Б. К. Збірка о. Г. Удода на прощальній вечірці на честь п-ва Гаврилюків 16.00
ВАЙТА, Ман. Збірка о. С. Гределя з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Якова і Палагии Підлубних 15.00
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Ілії Мороза 15.00
АЙТУНА, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. Стефана Ойстрика 14.00
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка о. О. Хомяка на Похороні бл. п. Михайла Підвербецького 13.00
КАДВОРТ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Франки Пічко 12.00
ЕМГЕРСТБУРГ, Онт. Збірка о. І. Пестуна з нагоди привітання панства Косиків у новій хаті 12.00
СТ. ПОЛ, Алта. Збірка п. В. Ф. Щербаня на Хрестинах донечки панства Боднарів 12.00
СМАТС, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Івана Щербаня 12.00
ВАКАВ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Івана Савіцького 12.00
ГЕФФОРД, Саск. Збірка о. Я. Рибалки на Поминальному Богослуженні за бл. п. Тимофію Дишка 11.25
ВАКАВ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Василя Ільчука 11 00
ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка о. Прот. І. Триски на Похороні бл. п. Гната Галика 11.00
КЕЛГАРІ, Алта. Збірка о. Прот. А. Хруставки на Похороні бл. п. Юрія Бзового 10.00
КЕНДО, Саск. Збірка о. Г. Удода з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Гната і Марії Левченків 10.00
НЮ ВЕСТМИНСТЕР, Б. К. Збірка о. Удода на прощальнім вечорі на честь п-ва Мисаків 10.00
НОРКВЕЙ, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Леонтія Галая 5.50
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Яковкевича на Похороні бл. п. Василя Монича 10.00
СОРБУРІ, Онт. Збірка п. М. Волинського на забаві пущенні 10.00
ВАКАВ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Михайла Котелка 10.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака на Похороні бл. п. Григорія Василева 10.00
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Агафії Пікуш 9.30
РОЧЕСТЕР, Алта. Збірка о. П. Блажука з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Михайла і Параски Андрухів 8.10
ЕРВУД, Саск. Збірка п. Д. Демкова на Поминальнім Богослуженні по бл. п. Ілії Ніконцеві 8.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка п. В. Фестриги з нагоди привітання п-ва Мартина і Марії Вівчарів у новій хаті 7.50
ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Теодора Дороша 7.00
ОВКБУРН, Ман. Пожертва о. Івана Куліша 7.00
ВІКТОРІЯ, Б. К. Збірка о. Г. Удода з нагоди Хрещення Василька — синка п-ва Олександра й Василини Мойсіюків 6.50
ПАРИЖ, Франція. Пожертва Будівельного Комітету 6.50
МИРНАМ, Алта. Збірка п. В. Ф. Щербаня з нагоди Хрещення синка п-ва Ількових 6.00
МАЗЕПА, Саск. Збірка п. М. Ягольницького на Похороні бл. п. Данила Юркова 5.50
СІБА БІЧ, Алта. Збірка о. П. Блажука на Похороні бл. п. Аврама Володька 5.50
СОДБУРІ, Онт. Збірка п. А. Макаренка з нагоди Хрещення Лидії — донечки п-ва Івана й Ніни Копачів 5.50
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. Збірка пп. Дідика і Малика на Похороні бл. п. Николая Лесюка 5.50
ВИЛЛИНЬГДОН, Алта. Збірка о. С. Стогирчука на Похороні бл. п. Василя Чоляка 5.00
ЛАК ЛА БІШ, Алта. Пожертва Н. Н 5.00
ЛАК ЛА БІШ, Алта. З нагоди Хрещення Миколи синка отця й добродійки Степенків, пожертва родичів, яку прислав о. Г. Удод 5.00
МЕЛВІЛ, Саск. Збірка о. М. Коленича з нагоди Хрещення синка п-ва Йосифа й Анни Вінчарів 5.00
ЕНДРЮ, Алта. Збірка п. І. Рахміструка на Похороні бл. п. Василини Сорокан 4 70
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка о. Прот. О. Новицького на Похороні бл. п. Петра Рудика 4.50
ГВЕЛИП, Б. К. Збірка о. А. Костюка на прощальній вечірці на честь п-ва Дмитра й Павлини Мицаків 4.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запарнюка на Похороні бл. п. І. Луцика 4.00
ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Пожертва п. Михайла Кіндрачука 3.00
ВАДІНА, Саск. Збірка о. Прот. І. Майби на Похороні бл. п. Максима Панасюка 2 50

Дрібні пожертви

Д. Максимич — Ланіш, Кве., ... 2.00
П. Смігельський — Брендон, Ман. .. 2 00
М. Федак — Тоффнелл, Саск. 2.00
Г. Гарасимик — Форт Вілліям, Онт. 2.00
В. Новосад — Ванкувер, Б. К. Пожертву прислав п. П. Мельничук 2 00
Всеч. о. І. Гундяк — Картерет, Н. Дж. ЗДА 1.50
Федір Ємчук — Вест Форт Вілліям, Онт. 1.00
Олекса Матвійчук — Декер, Ман. .. 1 00
Володимир Лащук — Торонто, Онт. 1.00
Василь Рудник — Сіба Біч, Алта .. 1.00
Борис В. Забродський — Дітройт, Міч., ЗДА 1.00
Стефан Хомик — Монтреал, Кве. Пожертву прислав п. І. Смоляк 1.00
І. Редчук — Монтреал, Кве. 1.00
Ф. Шиш — Вільна, Алта 1.00
Стефан Муха — МкДоналд, Ман ... 1.00
Петро Корбутяк — Брод Веллей, Ман. 1.00
А. Звоздецький — Брендон, Ман. .. 1.00
Микола Шиш — Монтреал, Кве. Пожертву прислав п. І. Смоляк 1.00
Андрій Фіцич — Торонто, Онт. 1.00
Пані А. Паскевич — Нейтал, Б. К. .. 1.00
Михайло Туров — Престон, Онт. .. 1.00
Пані І. Чепесюк — Форт Вілліям, Онт. 1.00
Петро Мельничук — Ванкувер, Б.К. 1.00
Іван А. Мартин — Содбурі, Онт. .... .50
Б. М. Ковальчук — Атабаска, Алта, .50
А. Коляда — Брендон, Ман. .... .50

ПЕРШЕ ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО ПАРАФІЇ СВ. ДИМИТРІЯ В КРИЙГЕНД, АЛТА.
(Причинок до історії життя Громади)

З великим душевним вдоволенням я прочитав допис у „Вістнику" за 15-го травня 1959 р. п. н. **„З діяльности Рідної школи Парафії Св. Дмитра в Крийгенд, Алберта".** Такі дописи мають історичну вартість, як матеріял, не лише для окремих парафій, до яких вони відносяться, але й також для історії всієї нашої Церкви, бо ж вона з парафій складається.

Але й, крім того, ці дописи мають і сучасну вартість, тому що через них кожна парафія довідується про життя інших. Зокрема ж приємно було мені прочитати, що Шевченківські святкування ввійшли вже в традицію згаданої парафії.

До речі, у Вп. Пана Дописувача трапилася одна звичайно, мимовільна, неточність. він через недогляд написав, що Шевченківське Свято 22-го березня 1959 року в Крийгенд відбулося „перший раз у цій околиці", а правильно має бути, — що **перше Шевченківське Свято в Парафії Св. Димитрія в Крийгенд відбулося в неділю 4-го квітня 1954 р.;** підготовляючи це перше Шевченківське Свято в Крийгенд 1954 року, я надіявся на успіх, бо парафіян знав з найкращої сторони, але його успіх був такий великий що перевищив навіть мої особисті рожеві сподівання. Справа не лише в тому, що на це Свято прибуло тоді 150 осіб (це немало, як на тамтешні обставини), але ще головніше те, як гарно воно пройшло і як зворушено зустріли його парафіяни.

З фотознимкою виконавців з цього Свята був поміщений в „Українському Голосі" ч. 31 32, серпень, 1954 р., а також у календарі „Рідна Нива" на 1957 р. спеціяльний допис.

Завжди добре мати в памяті й під рукою ці причинки до матеріялів історії життя Громади, що їх тут подаю, як доповнення до цінного і гарного попереднього допису, що був поданий вже іншим ВШ. Автором у „Вістнику" за 15-травня 1959 р. Усі дописи разом це сторінки майбутньої писаної Історії Парафії Св. Димитрія в Крийгенд.

Для цього також дозволю собі ще раз і у „Вістнику" подати цю історичну знимку з **першого Шевченківського Свята в Крийгенд 1954 р.**

о. П. Зубрицький.

ВІСТКИ З СОБОРУ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

Архиерейська Місійна Візитація

Згідно вже з традицією Соборної Громади Св. Софії в Монтреалі — як і попередніми роками, так і цього року вона запросила Впреосв. Владику Михаїла на Великопісну Місійну Візитацію. Така Архиерейська Візитація відбулася в Собі Св. Софії в п'яту неділю Великого Посту, і тривала три дні.

Прибувши з Торонта в Монтреал у п'ятницю 17-го квітня ц. р., Впреосв. Владика Михаїл, в сослуженні Митроф. Прот. В. Слюзаря та о. Івана Стуса, того самого дня ввечері відслужив урочисту Всенічну.

Ще перед прибуттям Владики Михаїла в Собор Св. Софії всі діти рідної і недільної шкіл приступили до Св. Сповіді, а зараз таки після Всенічної сповідалися всі сумківці, сумківки та вся наша молодь, яка кожного року організовано приступає до Св. Сповіді та Св. Причастя. У п'ятницю ввечері оо. Настоятелям Собору Св. Софії дітей допомагали сповідати Прот. Е. Чижів Настоятель Церкви Св. Покрови в Монтреалі, як також Прот. К. Квасницький Настоятель Церкви Св. Юрія в Лашін. Кве.

У суботу 18-го квітня о год. 8.30 ранку Впреосв. Владику Михаїла вітали в Соборі Св. Софії діти наших шкіл при Соборі, при чому учень рідної школи Богдан Кравченко привітав Владику Михаїла від усіх дітей, а учениця Кароліна Божик піднесла Владиці китицю живих квітів. Від Собору Св. Софії Владику привітав о. І. Стус, після чого в сослуженні Митроф. Прот. В. Слюзаря, Прот. К. Квасницького та о. Івана Стуса Впреосв. Владика Михаїл відслужив Архиерейську Службу Божу, під час якої приступило до Св. Сповіді велике число старших парафіян, які разом з нашими дітьми та старшою молоддю прийняли Св. Причастя. Під час Служби Божої Впреосв. Владика Михаїл сказав до дітей та всіх присутніх глибокозмістовне слово про Тайну Св. Сповіді та Тайну Св. Причастя. Також після прийняття Св. Причастя Владика Михаїл пояснював про важливість приступати до Св. Сповіді та Св. Причастя якнайчастіше, бо тільки таким чином ми з'єднуватимемося у Св. Таїнствах з Христом Спасителем і завжди перебуватимемо в Ньому, а Він у нас.

По Службі Божій в залі під Собором заходами Батьківського Комітету та Жін. Організації при нашій Громаді була приготовлена для дітей перекуска.

Того ж самого дня в суботу ввечері в сослуженні оо. Настоятелів Владика Михаїл відслужив урочисту Всенічну, після якої до Св. Сповіді знову приступило поважне число вірних.

У неділю 19-го квітня о год. 9.30 ранку парафіяни Собору Св. Софії у великому числі зустрічали Впреосв. Владику Михаїла. По зустрічі, в сослуженні оо. Настоятелів Владика відслужив Архиерейську Службу Божу, під час якої знову до Св. Сповіді та Св. Причастя приступило велике число вірних. Також за Службою Божою Владика Михаїл, як і завжди, сказав глибокозмістовне та зворушливе слово про любов до Бога та ближнього.

На закінчення Митроф. Прот. В. Слюзар подякував Впреосв. Владиці за те, що Владика, не шкодуючи своїх сил, погодився відбути цю Місію в Монтреалі, яка скріпила духовно всіх вірних Соборної Громади Св. Софії та заохотила всіх до ще більш посильної праці для розвитку нашої Св. Української Православної Церкви.

У понеділок 20-го квітня о год. 10.30 ранку Владика Михаїл відбув Душпастирські Наради з оо. Настоятелями всіх трьох Православних Громад провінції Квебек, на яких були обговорені важливі питання з внутрішнього життя нашої Церкви, а особливо Східньої Єпархії.

Великдень у Соборі Св. Софії

Після Страсного Тижня, впродовж якого відправлялися належні Богослуження кожного дня до Страсної Суботи включно, парафіяни Собору Св. Софії разом зо всіма братами та сестрами нашої Св. Православної Церкви радісно й велично зустрічали цього року Свято Світлого Воскресення Христового.

У почутті любові та братерства прибули вірні на Воскресні Богослуження, які почалися зараз по 12 годині ночі Воскресною Утренею, продовжувалися урочистою Службою Божою та закінчилися Освяченням Пасок.

З уваги на те, що наш Собор ніяк не міг умістити всіх вірних, цього року згадані Великодні Богослуження повторно відправлялися ще й о год. 8 ранку. Після короткого відпочинку, о год. 4 пополудні оо. Настоятелі відправили Великодню Вечірню, а в Світлий Понеділок, знову при переповненому Соборі людьми, була відслужена Великодня Утреня та Служба Божа, після якої був звершений Чин Освячення Води. Також у Світлий Вівторок правилася Служба Божа.

Свято Матері

Щоб гідно вшанувати це небуденне Свято, як також виявити щиру подяку нашим матерям за їхню самопосвяту у вихованні наших дітей в релігійно-моральному та національному дусі, які гідно продовжуватимуть і на цьому континенті святе діло наших предків, заходами рідної та недільної шкіл, як також Батьківського Комітету та СУМК-у, було влаштоване в неділю 10-го травня, о год. 3 по пол. в залі Собору Св. Софії Свято Матері.

Програма згаданого Свята почалася вступним словом і привітанням, яке сказав учень рідної школи Василь Гроско. Черговою точкою було Многоліття всім нашим матерям, після чого Діточий Хор під дир. п. Я. Бартка та при акомпаніяменті панни Людмили Мойсієвської дуже гарно заспівав 4 пісні.

До успіху згаданого Свята причинився також і місцевий відділ СУМК, що його хор добре та милозвучно заспівав три пісні. Хором диригував Митроф. Прот. В. Слюзар. На особливу увагу заслуговує також дуже добре опрацьований та глибокозмістовний реферат, який прочитала сумківка Ольга Крисюк. Належить також відмітити глибокозворушливе слово до матерів, голови відділу СУМК в Монтреалі та Екзекутиви на східню Канаду п. Богдана Стефанюка. На закінчення своєї частини в цьому Святі сумківці успішно виконали пару народніх танків.

Слід також особливо відзначити при цьому дуже вдалу та успішну інсценізацію казки „Мамина Шапочка", яку підготовила пані В. Бартко, а виконали її учні рідної школи в таких ролях: Богдан Кравченко — король, Ліза Бородуля — мама, Роман Береза — її син, Кароліна Божик — королівна, Анат. Русецький — дроворуб, Григорій Радченко — рецитатор, Василь Винник — оголошувач.

Згадана інсценізація пройшла з великим успіхом, і треба тільки побажати, щоб подібні інсценізації можна було частіше ставити на сцені, особливо силами наших школярів. Також дуже гарно виступив Діточий Садок під

керівництвом п. Г. Мельник.

Закінчення Вечірніх Курсів Українознавства

У четвер 14-го травня о год. 8 вечора в парафіяльному домі Собору Св. Софії відбулося чайне прийняття для всіх учасників Вечірніх Курсів Українознавства, як також офіціяльне закінчення цих Курсів

Згадані Курси Українознавства провадилися впродовж цілого навчального року, а відвідувало їх 37 курсантів. Виклади на згаданих Курсах відбувалися на високому рівні, і курсанти мали нагоду скористати з них та здобути собі відповідне знання з української мови, історії України, історії Укр. Православної Церкви, Катехизиса, як також п. Богдан Панчук мав лекції з історії українців Канади, а п. Олег Кравченко мав два виклади на богословську тему. Постійними викладачами на цих Курсах були: Митроф. Прот. В. Слюзар, о. Іван Стус, інж. М. Лисобей та п. М. Світуха.

У загальному згадані Курси відбувалися регулярно кожної п'ятниці впродовж цілого року та завжди мали морально-релігійний та виховно-національний характер.

Спільне Свячене в Соборі Св. Софії

Згідно з традицією нашої Церкви парафіяни Соборної Громади Св. Софії, як і попередніми роками, зійшлися зараз таки по Службі Божій в неділю 17-го травня ц. р. на Спільне Свячене, яке відбулося в залі під Собором.

Після вступного слова і Молитви Святом проводив п. Володимир Коленич, а головним промовцем на цьому Святі був другий заступник голови Управи пан А. Дольницький. Від оо. Настоятелів говорив о. Іван Стус про наші національні та релігійно-церковні традиції, які треба нам тут конечно зберегти для наступних поколінь.

На цьому Святі до слова були попрошені: голова Соборного Хору п. інж. В. Дмитрук, голова Жін. Товариства пані Нема та голова СУМК п. Богдан Стефанюк.

Усі вони зазначували вагу наших традиций, як також потребу духовного спільного зусилля в праці на славу Божу та користь нашого народу.

о. Іван Стус.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ І ДЕНЬ МАТЕРІ В СОБОРІ СВЯТОЇ ПОКРОВИ В ВІННІПЕҐУ

У неділю 10 травня в Соборі Св. Покрови відбулось „Спільне Свячене", сполучене з „Днем Матері".

Того дня урочисту Службу Божу відправив Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон в сослуженні пароха Собору о. Митрата С. Ґеруса, під спів славнозвісного Соборного хору, яким диригує п. Ф. Рекрут.

По Службі Божій розпочалось „Спільне Свячене". Соборна заля заповнилася вірними. Владика Митрополит поблагословив і освятив поживу, приготовану Соборним Сестрицтвом, і очолив столи.

Коли спожили Свячене, голова Соборної Громади п. Я. Ґельмич відкрив програму Свята. Владика Митрополит виголосив доповідь на тему: „Чи ми, українці, маємо чим хвалитись?" Владика зробив історичний огляд нашої духовно-національної культури, і довів, що ми маємо чим хвалитись, а передусім — нашою Святою Православною Вірою, але не бережемо належно своїх духовних скарбів, та даємо можність іншим націям присвоювати собі наші здобутки й видавати їх за свої. Сильна промова Владики зробила велике враження.

Безпосередньо за „Свяченим" розпочалась програма „Дня Матері", яку підготовив і реалізував Соборний відділ СУМК „Тризуб".

Вступне слово сказав о. Парох. Святковий реферат виголосив Олег Ґерус, сольоспів виконала Галя Онуфрійчук, а решту програми, яка складалась з пісень, деклямацій та танків, виконали діти рідної й недільної школи під проводом п-ни Петруні Вівчар.

Мелодійно і зворушливо заспівали діти „Христос Воскрес" і „Многі літа" матерям.

Кінцеве слово виголосила Зіна Прончук голова „Тризуба" відділу СУМК при Соборі Св. Покрови. Програмою „Дня Матері" керував Олег Ґерус.

ПУЩЕННЯ

Содборі, Онтеріо.

Українська Православна Громада Св. Володимира кожного року влаштовує традиційне Пущення.

Цього року за ініціятивою Сестрицтва Св. Княгині Ольги Пущення відбулося 7-го лютого.

Працьовите Сестрицтво подбало про те, щоб столи були заставлені смачними стравами

Перед обідом о. Прот. Д. Денисюк проказав молитву. На обіді було багато присутніх членів Громади з м. Содборі й околиць.

Сталося так, що 7-го лютого випав день народження однієї з найбільших жертводавців та членкині Громади п-ні Лариси Фрідріх.

П-ні Л. Фрідріх крім своїх щирих пожертв на церкву щороку відпускає свою, в гарній місцевості розташовану, відпочинкову площу, де на лоні природи відпочивають і розважаються члени Громади та їхні діти.

Громада безмежно вдячна п-ні Л. Фрідріх за її щире і жертвенне відношення до церковно-громадської справи.

Щоб зробити милу несподіванку п-ні Л. Фрідріх, заступник голови Громади п. Микола Жовкевич від імені всієї Громади вручив їй з нагоди дня народження дарунок.

Голова Сестрицтва п-ні Тетяна Бовшар, разом з бувшою головою Сестрицтва п-ні Марією Скоморовською, від імені всіх сестриць вручили китицю гарних живих квітів, а всі присутні заспівали „Многая Літа".

П-ні Л. Фрідріх була приємно зворушена, і висловила Громаді й Сестрицтву подяку за милу несподіванку.

Цього ж дня також був день народження жертвенного і довголітнього члена Громади п. Якова Запаринюка.

Хоч п. Я. Запаринюк не був присутній на обіді на честь дня його народження, присутні проспівали „Многая Літа".

На обіді промовляли: о. Прот. Д. Денисюк, голова Громади п. Федір Степанчук та п. Іван Базар.

Пан Базар є власником крамниці біжутерії в Содборі, та поза тим є жертвенним і активним членом Громади і членом Дорадчої комісії при Громаді.

У своєму змістовному вислові п. І. Базар підкреслив надзвичайну приємність бачити зібрану гуртом Громаду.

Вшанування дня народження п-ні Л. Фрідріх і п. Я. Запаринюка є дуже похвальним. „Ми маємо в Громаді", говорить п. І. Базар, „ряд активних і працьовитих членів, про яких Громада також не повинна забувати. Трапляються випадки, що хтось із членів Громади перебуває в лічниці Нашим обов'язком є їх відвідати, порадувати добрим прихильним словом, і це зміцнить їх духа та фізичний стан і підбадьорить до дальшої церковно-громадської праці.

Поради п. І. Базара та інших членів Дорадчої комісії і передових членів завжди приносять велику користь Громаді, і за це їх Громада цінить

Обід з нагоди Пущення пройшов у приємній товариській бесіді. Як вдячність Сестрицтву за смачно приготований обід серед присутніх переведена грошова збірка до скарбниці Сестрицтва.

Сестрицтво на протязі своєї праці завжди передає поважні суми грошей на потреби церкви

З певністю можна сказати, що без активної праці Сестрицтва Громада не в силі б була повністю виконувати свої завдання, особливо ж під час будування церкви. Голова Сестрицтва п-ні Т. Бовшар наслідує своїх попередників, голів Сестрицтва, й активно виконує свої обов'язки.

П-ні Т. Бовшар завжди скромно зазначує, що за успіхи в праці Сестрицтва подяка належиться всім сестрицям.

Сестриці, як і інші члени Громади, дуже цінять наш український релігійний двотижневик „Вістник", і надсилають на його пресовий фонд 10 дол. та зазначують, що вони й в-дальшому будуть підтримувати „Вістник".

Бажаємо найкращих успіхів Громаді і їх славному Сестрицтву Св. Княгині Ольги!

М. В.

ВШАНУВАЛИ СВОГО ПАРОХА

Валей, Б. К. — У навечіря 14-го травня 1959 р. всі організації при Парафії Св. Успіння Пресв. Богородиці в Валей приготовили чайну вечірку-несподіванку Всеч. о. О. Костюкові в день його уродин – за його щиру й невтомну працю.

Прибули також гості з Ванкуверу — Всеч. о. Симчич, п-во Богдани, п-во Лазаровичі і п-во Швайковські. Усі вітали о. О. Костюка з днем його уродин. Першим привітав господар урочистости — голова Громади п. П. Арійчук, і він подякував панотцеві від Громади за його щиру працю та поради, і попросив до слова голову Жіночого Товариства п-ні Н. Боярчук; вона коротенько привітала Ювілята з днем уродин і подякувала від жіноцтва за добрі поради, яких парафіянки часто потребують. Від молоді привітала провідниця С.У.М.К. пані О. Боярчук, і подякували за щиру опіку, що її о. О. Костюк докладає в вихованні молоді. Від рідної і недільної шкіл привітав д-р Лисак, і підкреслив, що о. О. Костюк крім своїх священичих обовязків ще учить у рідній школі.

Від церковного хору привітала дириґентка п-ні Залубняк; вона сказала, що Всеч. о. Костюк є таким пастирем у церкві, як добрий батько в родині. Від Громади Свят. Тройці з Ванкуверу привітав голова п. Швайковський, а від Жіночого Товариства з Ванкуверу – голова п-ні Лазарович.

При кінці привітав Ювілята настоятель Ванкуверської Громади Прот. Симчич; він розказав дещо про обовязки священика, що хоча кажуть, що священик має ніби то мало роботи, але в дійсності є так: якщо добрий священик хоче утримати церкву і громаду в доброму стані, то має роботи багато.

Голова Жін. Т-ва п-ні Н. Боярчук піднесла дарунок Ювілятові від гостей — китицю квітів, і побажала о. О. Костюкові і Добродійці многих літ. Присутні заспівали „Многі літа".

Всеч. о. О. Костюк подякував усім присутнім за їхню щиру прихильність, і сказав, що де в громаді є згода, вирозумілість і любов до ближнього, то там легко працювати.

Щирий настрій, весела гутірка, сердечні побажання та привіти, переплітані піснею, були ще одним доказом пошани, якою втішається отець-Ювілят та його родина між нами.

При кінці відспівали „Христос Воскрес", і гості в веселому настрої розходилися по домах.

Із збірки зісталося 5 дол., і їх призначено на пресовий фонд „Вістника".

ВП. Жертводавцям щира подяка, а отцеві-Ювіляту прожити многих літ!

К. Боярчук.

ХРЕЩЕННЯ ДОНЕЧКИ П-ВА КОПАЧІВ

Содборі, Онт. — У неділю 3 травня 1959 р. в православному храмі Св. Володимира в Содборі Прот. Д. Денисюк охрестив Лідію — донечку п-ва Івана і Ніни Копачів.

Її хресними батьками були пані Ніна Жовкевич і п. Олексій Макаренко.

З нагоди Хрестин п. І. Копач і його дружина запросили гостей до себе на смачний обід.

Під час обіду за ініціятивою хрестних батьків було зібрано 31 дол. на місцеву православну церкву й пресу.

Жертвували такі особи: І. Копач 10 дол., О. Макаренко 5 дол. По 2 дол.: М. Жовкевич, В. Злочевський, М. Коробець, М. Марченко, Д. Корнійчук, М. Іщенко, М. Назарук і В. Пічурський. З цього призначено 20 дол. на церкву, $5.50 на „Вістник" і $5.50 на „Віра й Культура".

О. Макаренко.

З УРОДИН НА ДОБРІ ЦІЛІ

Ванкувер, Б. К.

У суботу 25-го квітня о год. 8 вечора до п-ва Антона й Анни Корпанів несподівано зійшлися їхні дочки й зяті та показне число приятелів поздоровити пані Анну Корпан з днем її уродин

То була дійсна несподіванка, бо зійшлися не лише члени родини, але й щирі приятелі, та ще й у такому великому числі Коли живемо одинцем, чи розпорошеними родинами на великих просторах, і коли при теперішній головокружній скорості життя й руху здається, що кожний навіть не має часу належно подумати про себе самого, а не то вже про інших, — то в такому положенні справді велике зворушення огортає людину, коли раптом показується, що в великому людському морі вона все таки має якесь число дуже близьких душ, які думають про неї, не забувають за неї.

Життєвий шлях п-ва Корпанів дуже багатий у переживання й досвід. Вони мали в Алберті своє підприємство („бизнес"), але спродали його й переїхали до Вернон, Б. К., і тут стали розбудовувати автомобільну стоянку („авто-кемп"). Але серед своєї справжньої американської підприємчивості, що вимагає стільки енергії, винахідчивости, руху й клопотів, вони завжди памятають, що найперше вони є православні українці, а коли так, то вони мусять засвідчити це своєю роботою, отже й у Вернон головно за їх старанням та жертвенністю збудовано прекрасну церкву.

Опісля спродують вони своє підприємство у Вернон, і обїжджають усю Канаду щоб знайти собі відповідне місце відпочинку на старші літа. Спинилися були в Гамілтоні — купили тут дім, одначе через пару місяців продали, і шукають відповіднішого на свої старші роки місця, і це знов спонукало їх подорожувати по Канаді й Америці.

Нарешті приїжджають вони до Ванкуверу, і тут вибрали собі місце заслуженого відпочинку. Але й тут вони попали якраз на час будування церкви. Отже вони відразу вступають у членство Української Православної Громади і помагають у будові нашої святині у Ванкувері, складаючи на неї значні фінансові пожертви. П-во Корпани — то гідні наслідування члени Української Православної Громади у Ванкувері

Пані Анні Корпан сповнилося 60 літ трудящого й чесного християнського життя Дочки, зяті й приятелі, сердечно поздоровляючи її, вручили їй від щирого серця скромний дарунок на памятку.

Щирий родинний настрій ще збільшився, коли разом сталася й друга несподіванка: у тому гурті друзів пані Одарка Торупка, — також уроджена 25 квітня, і їй сповнилося 50 літ життя, — отримала на теплий спомин скромний дарунок від свого мужа й сина. Отже урочистість була подвійна

Коли родина й друзі мило розважалися за гарно прибраним столом, несподівано підноситься старенький, 74-літній Антін Павлік і пригадує присутнім, щоб при тому не забули за наш релігійний часопис „Вістник". Усі присутні відразу зрозуміли, що цей закик в устах поважної людини дуже серйозний, бо „Вістник" дійсно потребує помочі, а він же обороняє нашу рідну Українську Православну Церкву, звідки ж він візьме засобів, щоб виходити й виконувати своє важне завдання?

На „Вістник" зложили: п-во Корпани 5 дол.; по 1 дол.: Антон Павлик, Ів. Торупка, Ів. Павлік, Николай Пелех Стефанія Гонтей; по 50 ц Анна Гуцуляк.

Щирим жертводавцям сердечна подяка! Дорогим Ювілятам — на многі літа прожити в кріпкім здорові – помагай їм, Боже!

Приятель.

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Олександер Брик, Велике людовбивство. Вінніпег 1959, сторінок 160. Ціна $1.50. Це самі історичні факти й цифри про жертви католицької Інквізиції: понад 68 мільйонів жертв „воюючої Церкви" у різних часах і країнах. Нищівні удари Риму по Україні; ворожа римська політика супроти України колись і тепер. Усе основане на документальних джерелах. Автор пише з становища християнського, людяно-демократичного й патріотично-українського. Факти й цифри роблять хвилююче враження на читачів, і від них автор отримав понад сотню листів протягом двох перших місяців.

Адреса замовлень:

A. BRYK
420 Salter Str.
Winnipeg 4. Man., Canada.

Проф. Євген Онацький, Українська мала енциклопедія, книжка IV., літери ж-й. Накладом Адміністратури УАП Церкви в Арґентині, Буенос Айрес, 1959, від 435 до 564 сторінки.

Юрій Тис, Конотоп, оповідання. Накладом Видавництва „Гомін України", Торонто, 1959, стор. 172.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МИХАЙЛО КОТЕЛКО

Вакав, Саск. — У вівторок 14 квітня 1959 р. рознеслася сумна вістка, що в місцевій вакавській лікарні спочив у Бозі на 33 році життя бл. п. Михайло Котелко

Тяжка невилічима недуга вкоротила молодече життя того, хто був добрим батьком своєї родини і глибоко релігійним не опускав жадної нагоди, щоби сумлінно виконати свої членські обовязки Покійний своїми шляхетними прикметами характеру приваблював людей до себе, тому не знайшлося людини, яка, знаючи його, не почувалася б до обовязку віддати останню услугу Покійному. Велика численність людей на Похороні ще раз засвідчила, якою популярністю втішався Покійний за час свого коротенького життя.

Михайло Котелко народився в побожній та національно свідомій родині 11 листопада 1925 р. в Карпентер, Саск. Діточі роки провів з родичами, де отримав гарне виховання: закінчив 12 кляс і 2 роки університету. В 1947-1950 роках іде до Торонта на першу самостійну працю, де здобуває між знайомими велику любов і стає в ряди рідної Церкви в Торонті. Праця там його не вдоволяє, отже Покійний повертається під рідну стриху до своїх родичів та стає працювати на землі. В 1954 році одружується з Раїною з Ягольницьких у Канорі, Саск. Молоде подружжя живе дуже гарно, на що звернули люди велику увагу. Господь 1956 р. посилає їм донечку, якою довго не потішилися, бо після 5 тижнів життя відходить у вічність. Тяжко перенесли втрату першої дитини, але 1958 р. народжується друга донечка, якою почали старанно опікуватися. Не судилось довго тішитися другою дитинкою, бо бл. п. Михайло починає сам занепадати на здоров'ї. Переносить тяжку операцію в Саскатуні, але стан здоровя не поправляється. Тиждень перед смертю приходить до лікарні у Вакав, і тут парох о. Юрій Туржанський висповідав і запричащав його. У лікарні все сходилася родина на його відвідини, а дружина Раїна на протязі тижня часу не відступає від ліжка смертельно хворого чоловіка. Брати Михайла, якого вони так дуже любили, по черзі перебували біля нього, а саме Павло, Яків і Стефан. Старенький батько довго не міг бути біля хворого сина, бо страшний жаль огортав його душу. Зворушливо було дивитися, з якою великою любовою та самопосвятою відносилася родина до Покійного.

Покійний не забував про свою рідну Церкву, яку підтримував зо щирої душі. Багато грошей жертвував на будову нової церкви, а скільки праці дав для неї! Бл. п. Михайло підтримував морально і грошево всяке добре діло, а вже особливо — коли це відносилося до нашої Громади в Кадворт, до якої він належав. Завжди був відомий як чесна, побожна й добра людина, чим і здобув собі пошану не лише серед своїх, але й в чужих, що також узяли численну участь у його Похороні. Покійний залишив горохороні.

Місцевий о. Парох 14 і 15 квітня 1959 р. ввечері в домі Покійного відправляв Панахиду, а 16 квітня відбувся Похорон зо Службою Божою в Кадворт. Похорон відправляли парох Всеч. о. Юрій Туржанський та запрошений священик з Саскатуну Всеч. о. М. Боднарчук. Обидва священики у своїх прощальних проповідях християнські чесноти Покійного гарно попрощали бл. п. Михайла, підкреслюючи у рем прибитих дружину Раїну з маленькою донечкою, старенького батька, 4 брати, 4 сестри та ближчу й дальшу родину. Уся родина Покійного і його дружини зо всіх частин нашої провінції та з усієї Канади з'їхалася на По-

хорон. При Останньому Цілуванні на заклик о. Пароха учасники зложили на Невянучий Вінок 72 дол., що на бажання родини розподілено 46 дол. на Богословську Школу, 10 дол. на „Український Голос", 10 дол. на „Вістник", 5 дол. на вироблення кліші і 1 дол. на пересилку. Тіло Покійного спочило на місцевому православному цвинтарі в Кадворт, Саск. Після Похорону в залі під церквою відбувся поминальний обід.

Болюча втрата, якої зазнала родина й наша Громада в особі спочилого Михайла, завжди залишиться в нашій памяті, — та нехай Господь, що покликав його до Себе, прийме у Свої Небесні Оселі, а згадку про нього ми залишимо в наших серцях.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ ВАСИЛІВ

Ошава, Онт. — 1-го травня 1959 р. відійшов від нас у вічність бл. п. Григорій Василів, проживши 80 літ. Покійний народився 9 травня 1879 року в селі Глубочок. Галичина. Приїхав у Канаду 1903 року й замешкав в околиці Биржес, Саскачеван. Одружився з Дорою з роду Амбросійчуків 1904 року. Григорій з своєю дружиною фармерували в Саскачевані 42 роки. До Ню Торонто прибули 1945 року, а до Ошави перебралися 1950 року. Покійний був членом Церковної Громади Св. Івана в Ошаві.

Григорій з своєю дружиною Дорою від самих початків були членами своєї рідної Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Покійний Григорій любив свою Церкву всією душею і для неї не жалував ані жертв, ані трудів. Був славним дяком, і напевно багато тих, що його знали й мали нагоду близько жити з ним, можуть піддержати моє слово.

Залишає по собі дружину Дору, пять дочок, чотири сини, 25 внуків і 14 правнуків. Залишає також одного брата, Николу, що живе в Бюкенен, Саск. Майже всі діти Покійного живуть далеко, але в більшості відвідали свого батька перед смертю і належно попрощалися з ним. Дочка Оля Марчук живе в Ошаві, Анна Елекзендер у Содбурі, Марія Вакалюк і Павліна Тейлор у Венкувер, Б. К., і Вироніка Троми у Монтреал, Кве. Сини: Михайло в Едмонтоні, Алберта, Іван у Квінел, Б. К., Петро в Биржес, Саск., і Павло в Шікаго, Ілінойс.

У понеділок 4 травня ввечері відправили Панахиду за спокій душі Покійного Всеч. о. Дмитро Лучак і Всеч. о. Прот. П. Запаринюк. У вівторок уранці в церкві Св. Івана відправили вищезгадані Всеч. Отці Заупокійну Службу Божу й Похоронний Чин при участі великої маси вірних з Ошави та околиць. Тіло покійного Григорія похоронено на цвинтарі Мавнт Лон в Ошаві.

Під час поминального обіду в церковній залі прощали й згадували теплими словами Покійного пп. Охітва, Григорій Кашуба, Іван М. Леник і Одокія Ілащук. Подяку зложила пані Василів усім тим, що взяли участь у Похороні та за піддержку й теплі слова від присутніх. Особливу подяку зложила зятеві Олексі й дочці Олі Марчукам за їхній труд та опіку.

На заклик о. Пароха родина, приятелі і знайомі зложили на Невянучий Вінець покійному Григорієві $50.45. З цієї суми призначено по 10 дол. на „Український Голос" і „Вістник", а решта на потреби тутешньої церкви. Жертводавцям щира подяка!

Спи, наш дорогий Батьку і Брате, — нехай канадійська земля буде тобі легкою, а память про Тебе між нами позостанеться навіки!

о. Д. Л.

БЛ. П. ІВАН ЩЕРБАНЬ

Сматс, Саск. — У пятницю 24 квітня 1959 р. спочив у Бозі на 79 році життя у своїм домі бл. п. Іван Щербань.

Покійний народився 1880 року в селі Ланівцях, Борщівського повіту, в західній Україні. Коли йому було шість років, умерла його мати, а під свою опіку взяв його старший брат, якому тоді було 11 років. Десять років пізніше помер його тато, і Іван лишився круглим сиротою. Тяжкі обставини життя й систавили його до тяжкої праці „у скарбі" (фільварку) та в рітство молодого хлопця за інших місцях — за мінімальну винагороду. У 1904 році одружився з Марією Зоаняк, а вже 1907 року їде в далеку Канаду, щоб заробити трохи грошей, та знову вертатися до дружини. Через чотири роки вертається назад до Краю, але через пару місяців у 1911 році знову їде в Канаду, щоб заробити трохи більше, та знову вернутися до родини. Але доля не судила, бо незабаром дістає вістку, що померла його дружина, яка залишила маленького синочка Вернутися не зміг, бо вибухла світова війна.

Самітне життя і постійні турботи змусили його одружитися другий раз — з Михайлиною Шавагою, в 1917 році. Починають господарювати. Купують фарму, яку недавно виплатили. Господь посилає їм у другому подружжі двоє діточок: сина й доньку.

На старість своїх літ Покійний записує землю своїм дітям, яких так дуже любив. Перед смертю довідався про свого сина з першого подружжя, і переписується з ним та висилає йому посилки Тяжка невилічима недуга перериває нитку життя та лишає горем прибитих дружину Михайлину, сина, доньку, сина в Україні, рідного брата та 6 внуків. Похорон зо Службою Божою при великому здвизі людей відбувся в понеділок 27 квітня ц. р. Під час Служби Божої о. Парох виголосив глибокозмістовну проповідь про людське життя та затримався на Христових муках. Чин Похорону звершив Всеч. о. Юрій Туржанський з дяком Капуцілою з Вонди. При Послідніім Цілуванні на заклик о. Пароха учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок $20.35., що й розподілено: 12 дол. на „Вістник", а 8 дол. на „Український Голос".

Нехай Всемилостивий Господь прийме душу бл. п. Івана у Свої Небесні Оселі, а сердечні спогади про нього будуть між нами

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ТАСЯ ФІДИК

Мелфорт, Саск. — 13 травня відбувся Похорон піонерки бл. п. Тасі Фідик.

Покійна приїхала з чоловіком 1905 р. в Америку з села Лужок Долиний, Галичина; 1913 р. з Америкі приїхала в Канаду й осілася з родиною в Силвер Парк, Саск. де проживала до кінця свого життя при донці — пані Анні Паскарук; 1947 року відійшов у вічність її чоловік.

10 травня бл. п. Тася Фідик відійшла у вічність на 95 році життя; лишила в смутку 7 синів, 1 доньку, 22 внуки і 26 правнуків.

13 травня відбувся Похорон в українській греко-православній церкві Всіх Святих в Мелфорт.

Чин Похорону звершив Всеч. о. Е. Т. Приступа. При Послідніім Цілуванні на заклик о. Пароха вірні зложили на Невянучий Вінок $18.50, з чого за згодою родини призначено 10 дол. на Колегію Св. Андрея, $4.50 на виріб кліші і $3.75 на пресовий фонд „Вістника", а 25 цен. пересилка.

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а покійній Тасі Вічная Память! **Присутний.**

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСФОНД „ВІСТНИКА"

На другий день Великодніх Свят у вечірніх годинах уся Громада в Егеззі та кілька родин з Громади в Чиливек зійшлися в помешканні п-ва Гаврилюків в Гарисон Гат Спринг і влаштували їм несподіванку - - прощальну вечерю.

П-во Гаврилюки є довголітніми членами нашої Церкви в Канаді, а кілька останніх років були активними членами Громади в Егеззі, при чому п. Григорій Гаврилюк кілька разів був головою Громади або заступником голови чи секретарем, а п-ні А. Гаврилюк завжди активно працювала в Жіночому Т-ві.

Для невеликої числом членів Громади в Егеззі відхід п-ва Гаврилюків з Громади буде помітною втратою, і всі члени висловлювали це прощаючи їх на вечірці, одначе п-во Гаврилюки відходять недалеко, а лиш до Бирнебі, де також будуть членами Громади в Ню Вестминстері, одночасно не забуваючи й Громади в Егеззі.

Вечірку розпочав коротким привітальним словом Господарям від усієї Громади о. Григорій Удод, після чого, помолившись та відспівавши святочне „Христос Воскрес", всі присутні сіли за столи, щедро заставлені свяченими стравами. Під час вечері, прощаючи п-во Гаврилюків, промовляли голова Громади п. Дмитро Григірчук, п. Юрій Жолобко, п-ні Стефюк — голова Жіночого Т-ва, та інші члени Громади. Усі висловлювали жаль з приводу відходу п-ва Гаврилюків та одночасно бажали їм на новому місці багато щастя, здоровя і многих літ життя на славу Божу. Кожне побажання „Многих Літ" супроводжувалося святочним співом „Христос Воскрес", як велить звичай нашої Церкви. Дякуючи всім присутнім, п-во Гаврилюки запевнили, що ніде не забудуть цього щирого привіту й будуть завжди так же активно працювати для Рідної Церкви доки Господь дасть сил.

При цій нагоді не забули згадати й за наш церковний орган „Вістник", для якого зібрали на пресфонд, на заклик о. Григорія, суму 16 дол.

Усім Шановним Жертводавцям сердечна подяка, а п-ву Гаврилюкам багато щастя здоровя й успіху на новому місці прожитку!

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ УГПЦК БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Волтер Рудько — Брудергайм, Алта.	25.00
Панство Андрій і Франка Мокрицькі	25.00
Василь І. Масцюх	25.00
Укр. Гр.-Православна Громада Св. Іллі	25.00
Василь Школьний — Редвотер, Алта.	20.00
Петро Лукша	20.00
І. Войтків — Моринвилл, Алта.	10.00
Пані Ю. Мельничук	10.00
Пані А. Шевчишин	10.00
Михайло Кругляк	10.00

Тарас Кругляк	10.00
Михайло С. Фербей	10.00
Отто Єренюк	10.00
Д-р Павло Маценко	10.00
Кость Сліпчук	10.00
Ф. Самсонюк — Гайвейл, Алта	10.00
Никола Юсипчук	10.00
Петро Магера — Бон Аккорд, Алта.	10.00
Никола Ділух — Чипмен, Алта.	10.00
М. Н. Чернявський	10.00
Василь Охітва	10.00
Пані А. Краслюк — Торобі, Алта.	10.00
Пані Катерина Лахман	10.00
Никола Малицький	10.00
Пилип Лучка — Бон Аккорд, Алта.	10.00
Стефан Копоть	10.00
Пані Евдокія Школьна — Редвотер, Алта.	10.00
Пані А. Челядик	5.00
І. Слюсарчук	5.00
Петро Репка	5.00
Стефан Рокітський	5.00
К. Магера	5.00
Н. Довганюк	5.00
Евген Ваврищук	5.00
Йосиф Елько	5.00
Павло Лукомський	5.00
Андрій Волчанський	5.00
Пані Марія Н. Чернявська	1.00
РОССБУРН, Ман. Пожертва бл. п. Михайла Лесюка, яку прислали сини покійного — Емілян і Петро	100.00

ОГОЛОШЕННЯ

Заряд У.Г.П.Ц.К. запрошує всіх з Едмонтону і околиць
на Окружний З'їзд Т.У.С. який відбудеться у Вилингдон, Алберта

в неділю 28 червня ц. р.

Програма З'їзду:

Нед. 28. год. 9 рано — Утреня; год. 10.30 — Сл. Божа яку відправить Впреп. о. Архимандрит Андрей — Адміністратор Зах. Єпархії

По Св. Сл. Божій — обід, який подасть Жіноче Т-во ім. Наталі Кобринської міста Вилингдон, Алта

По обіді — програма З'їзду

Заряд Громади Св. Духа Вилингдон, Алта.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, СМОКІ ЛЕЙК ОКРУГИ

запрошує українське громадянство

на

СОБОРНУ ПОЛЕВУ СЛУЖБУ БОЖУ

коло Бони Біч озера біля Вільна, Алберта

в НЕДІЛЮ, 19-го ЛИПНЯ, 1959

ПРОГРАМА

10.00 год. рано Соборна Служба Божа

12.00 год. в полудень — Обід.
2.00 год. по пол. — Промови.
5.30 год. — Перекуска

Запрошено промовців.

На площі буде буфет і різні атракції та плавба човнами.

КОМІТЕТ

Ол. Матвійчук, голова
о. П. Сацевич, парох.
Н. В. Ґавінчук, секретар.

ІКОНИ

ЄВАНГЕЛИСТИ 2½"x3¾"

Число	Ікона	Штук	Ціна
3027	Св. Іван		
3058	Св. Матвій	100	1.50
3059	Св. Марк	50	1.00
3060	Св. Лука	25	.60
	(2"x4")	2	.05
E/6003	Ісус Добрий Пастир		
E/6006	Христос Стукає до дверей	100	.95
6010	Свята Родина	50	.60
E/6025	Ісус Христос Сіяч	25	.40
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом	1	.05
6027	Тайна Вечеря		
E/6029	Богородиця Постійної Помочі		
E/6042	Св. Іван Христитель		
6053	Св. Ап. Петро		
6054	Св. Ап. Павло		
E/6059	Ісус Христос і діти		
F/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду		
E/6073	Різдво Христове		
6074	Свята Родина		
E/6090	Пресвятая Тройця		
E/6091	Розпяття		
F/6128	Воскресення		
F/6146	Воскресення		
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці Хрещення Господнє		

ІКОНИ З МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні	Посріблені з позол Віночком (німб)	
2"x2⅝"	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2¾"x3¼"	3.10		6.25
3⅝"x4¼"	4.75	і	7.75
4⅛"x5⅛"	6.25		10.75
5¼"x6¼"	7.75	Спаситель	14.00
6¼"x7⅞"	12.50		18.50
8¼"x10¼"	15.50		23.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

п. Ф. Андрущак, директор курсів.

„Соняшна Купіль"

Українська Православна Оселя в КАНОРІ, САСК.,

улаштовує в днях

від 12 до 26 липня ц. р.

для дітей віком від 9 до 16 літ

ЛІТНІ КУРСИ

Пані О. Андрущак, учителька.

Курси закінчаться Соборним Полевим Богослуженням в неділю, 26. липня.

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ!

Подбайте, щоб Ваші діти знайшли й цього літа культурний та здоровий відпочинок по цілорічній праці в школі. Такий відпочинок забезпечить їм наша Оселя своїм виховним персоналом та розкішним природним положенням.

За аплікаціями і точними інформаціями просимо звертатися до Отців Парохів, або на адресу: Rev. W. Sluzar, Canora, Sask.

Управа Оселі.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЧЕРВЕНЬ:

21. Неділя: (Зелені Свята): Поплар Парк, Попларфілд, Брендон, Кенора.
28. Неділя: Гонор, Селкирк, Сендігил (Храм), Транскона (Храм), Луфрост.

о. Е. ТРУФИНА

ЧЕРВЕНЬ:

21. Неділя. Зелені Свята — Етелберт
22. Понеділок. День Св. Духа — Гарленд (Проводи)
28. Неділя — Дорбен (Храм)

Address: Box 71, Ethelbert, Man.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЧЕРВЕНЬ:

20. Субота Задушна — Нипавин
21. Неділя. Зелені Свята — Сембург. (Храм)
22. Понеділок. Св. Духа — Вірлейл
28. Неділя Всіх Святих — Шипмен (Храм)

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЧЕРВЕНЬ:

(північна) Храм

22. День Св. Духа — Топоріалі (Храм)
28. Всіх Святих — Мелфорт (Храм)

Box 1414 Tel. 2-2070
408 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША

ЧЕРВЕНЬ:

21. Неділя. Пресв. Тройці — Виста. (Храм)
22. День Св. Духа — Росборн
28. Неділя — Оакборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. П. ДОРОША

ЧЕРВЕНЬ

21. Зелені Свята — Ґлендон (Храм)
28. Неділя Всіх Святих — Сенді Репидс (Храм)

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Біг Медов (Храм)
12. Неділя — Гіффорд (Храм)
19. Неділя — Ґлендон
26. Неділя — Елк Пойнт (Храм)

Address: Box 194, Glendon, Alta.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЧЕРВЕНЬ:

21. Неділя Зелені Свята. Храм — Арран
    Вечірня 7.30 — Гаес
22. Понеділок День Св. Духа. Храм — Вайтбіч
28. Неділя — Данбури
    Вечірня 7.30 — Стінен

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Едмонтон, Алта
12. Неділя Св. Апп. Петра і Павла Храм — Сван Плейн
19. Неділя — Норквей (Храм)
26. Неділя — Гаес (Храм)
28. Вівторок Св. Володимира — Данбури (Храм)

Address: Sheho, Sask., Box 52 Tel. 21.

о. М. КРИПЯКА:

ЧЕРВЕНЬ

21. Неділя. Зел. Свята. — Мирнам (Храм)
22. Понеділок. День Св. Духа — Бросов. Храм
28. Неділя — Слава (північ) Храм

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 7

о. І. МАЙБИ

ЧЕРВЕНЬ:

21. Неділя Св. Тройці. Храм — Фостон
22. Понеділок Св. Духа — Канора Успенська
28. Неділя. Всіх Святих. Храм — Валіна

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Валіна
7. Вівторок. Івана — Київ (Храм)
12. Неділя Св. Апп. П. і П. — Клер. (Храм)
19. Неділя — Канора, Успенська
26. Неділя — Виммер

Box 293 Watson, Sask.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЧЕРВЕНЬ:
21. Неділя. Всіх Святих. — Медов Лейк (Храм)
22. Понеділок. Св. Духа — Виткін (Храм)
28 Неділя Всіх Святих — Медов-Лейк (Храм)

ЛИПЕНЬ
1. Середа — Норт-Бетлфорд. поминальне Богослуження за померших членів Громади о год. 9 рано.
5. Неділя — Едмонтон (Собор)
7. Вівторок. Різдво Ів. Хр. (Храм) — Норт-Бетлфорд
12. Неділя. Св. Апп. Петра й Павла — Глезлин (Храм)
19. Неділя — Виткін
26. Неділя — Кендо
26. Неділя — Медов Лейк

УВАГА Прошу взяти чисельну участь в Храмових торжествах на які запрошує Вас усіх громада Норт-Бетлфорд і Глезлин.

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЧЕРВЕНЬ:
21. Тройця Храмове Свято й Перше Богослуження в новозбудованій Церкві в Катмар, на яке запрошуємо всі навколишні Громади й Едмонтон
28. Неділя — Пено

ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Едмонтон Собор й Хіротонія Єпископа, на який запрошується всіх вірних Під-Едмонтонської Округи взяти чисельну участь
7. Вівторок — Пено. Храм Різдво Ів. Хрестителя. Просимо всіх сусідів Громади, взяти участь в Храмовому Празнику
12. Неділя — Торсбі. Храмове Свято
19. Неділя — Равинил
26. Неділя — Брудергайм

Address: 9630—109th Ave., Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ЧЕРВЕНЬ:
21. Неділя. Зелені Свята — Кегвин, 9-та рано (Храм)
22. Понеділок Св. Духа — Вилингдон, 9-та рано (Храм)
28 Неділя — Вилингдон, 9-та рано Утреня, 10.30 Сл. Божа, яку відправить Верел о. Архимандрит Андрей з Едмонтону в сослуженні Пароха

Адреса: P.O. Box 307 Willingdon, Alta. Tel 49

о. В. АПОНЮКА
ЧЕРВЕНЬ:
14. Неділя — Мус Джо
21. Неділя — Ріджайна (Храм)
22. Понеділок 2 день Зел. Свят — Кендіяк
28. Неділя — Ріджайна

ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Ріджайна
7. Вівторок Різдво Ів. Хр — Прінсейт (Храм)
12 Неділя — Мус Джо
19. Неділя — Ріджайна
26 Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЧЕРВЕНЬ:
21. Неділя Пресв. Тройці — Ричмонд Парк (Храм)
22 Понеділок Св. Духа — Атабаска
28. Неділя Всіх Святих — Баргел (Храм)

УВАГА! З нагоди Храмових Свят, проситься громад округи взяти активну участь в празничних урочистостях, в яких візьмуть також участь з доповідями українські діячі з рамени ТУС, з Централі Едмонтону

Address: Box 551 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА:
ЧЕРВЕНЬ:
15. Св Івана Сучавського — Вернон
21 Зелена Неділя — Ревелсток (Храм)
22 День Св Духа — Вернон
28. Неділя — Вернон

2802 — 42 Ave., Tel. Li 2-4312 Vernon, B. C.

о. Гр. УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
ЧЕРВЕНЬ:
20. Субота Задушна — Егезі
21. Зелені Свята — Егезі
22. Понеділок. День Св. Духа — Чилівек
28. Неділя — Порт Алберні

ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Чилівек
7. Вівторок. Різдво Івана Хрестителя — Чилівек
12. Неділя. Св. Апп. Петра й Павла — Ню Вестминстер (Храм)
19. Неділя — Вікторія
26. Неділя — Егезі.
28. Вівторок, Св. Володимира — Чилівек

Address: 751 Yale Rd. E., Chilliwack, B. C.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ:
21. Неділя, Пр. Тройці — Смате (Храм)
21. Неділя Пр. Тройці Всеч. о. Сеницин — Кадворт (Храм)
22. Понеділок. Св. Духа Всеч. о. Сеницин — Тарнополь (Храм)
22. Понеділок. Св. Духа — Лепін (Проводи)
28. Неділя. Всіх Святих — Альвіна (Храм)

ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Лепін
7. Вівторок Ів. Хрестителя — Кадворт
12 Неділя Свв. Апп. Петра й Павла — Єллов Крік (Храм)
19. Неділя — Вакав
19. Неділя Всеч. о. Сеницин — Ст. Джуліен
26. Неділя — Тарнополь
28. Вівторок Св. Володимира — Вакав

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. О. ФЛЯКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя — Редватер Пресв. Тройця (Храм)
Восетна, Вечірня о год. 7-ій веч.
22. Понеділок — Егрімонт, Святого Духа
28. Неділя — Федора, Всіх Святих, (Храм)
Торгилд, Вечірня о год. 7-ій веч

ЛИПЕНЬ
5. Неділя Надзвичайний Собор в Едмонтоні
7. Вівторок — Егремонт, Різдво Св. Івана, (Храм)
12. Неділя — Торгилд, Св. Петра і Павла (Храм)
Редватер, Вечірня о год. 7-ій веч
19 Неділя — Радвей
Егремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол
26. Неділя Восетна, Св. Володимира (Храм)
Федора Вечірня о год. 4-ій по пол

Address: Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. П. САПЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
21. Неділя, Пресвятої Тройці, Храм — Спеден
22. Понеділок, День Св. Духа — Стрий, Храм
28. Неділя, Всіх Святих, Храм — Беліс

ЛИПЕНЬ
5 Неділя — Смокі Лейк
7 Вівторок Різ. Ів. Хр. — Ворґлайт (Храм)
12 Неділя Канонічна Візитація Митрополита Іларіона — Ендро
19 Неділя, Соборне Пол. Богослуження — Вільна Боне Лейк.
26 Неділя — Смокі Лейк
28. Вівторок Св. Володимира Великого — Спеден

УВАГА: Запрошуємо українське громадянство Округів: Редвей Вілингдон Ту Гилс, Мириам та Гленден та місто Едмонтон на Соборне Польове Богослуження, котре відбудеться дня 19-го липня коло Боне Лейк Вільна.

Навчання дітей Закону Божого відбудеться по громадах в такому порядку: Спеден від 9-го липня до 18-го липня
Вільна від 20-го липня до 25-го липня
Лавинг від 3-го серпня до 8-го серпня
Беліс, — від 10-го серпня до 15-го серпня.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. М. КОЛЕНИЧА
ЧЕРВЕНЬ
14. Неділя — Мелвил
21. Неділя. Зелені Свята — Айтуна (Храм)
22. Понеділок. Св. Духа — Ґудів (Храм)
28. Неділя — Мелвил

ЛИПЕНЬ
7. Різдво Ів. Хр. — Айтуна
12 Неділя. Св. Апп. Петра й Павла — Фенвуд (Храм)
19. Неділя — Мелвил
26. Неділя — Ґудів
28. Св. Володимира Вел. — Габард

Address: Box 143, Ituna, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ:
14. Неділя — Норал
21. Зелені Свята — Сирейл
22. Понеділок. День Св. Духа — Бойл (Храм)
28. Неділя — Ґресленд
22. Понеділок. Другий день Зелених Свят Польова Служба Божа на цвинтарі — Спрус Валей, Алберта.

ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Лак Ла Біш. Всі члени громад які входять до Округа Л. Л. Біш, мають їхати на Службу Божу в Едмонтон, катедра Св. Івана
7 Вівторок. Різ. Ів. Христителя — Норал (Храм)
12 Неділя Св. Апп. Петра і Павла — Сирейл (Храм)
19 Неділя — Крийгенд
26 Неділя — Ґресленд
28. Вівторок Св. Володимира Великого — Бойл

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. Л. ДЯЧИНИ
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя Св. Тройці — Йорктон
22 Понеділок Св. Духа Ґорлиц
28. Неділя Всіх Св. — Райн (Храм)

ЛИПЕНЬ
7 Вівторок Різдво Ів. Хр — Йорктон
12 Неділя Св. Петра й Павла — Ґорлиц (Храм)
19 Неділя — Йорктон
26. Неділя Брокстон
28. Вівторок Вол. Вел. — Йорктон

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel 32998

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ:
14. Неділя З'їзд Ветеранів — Ґардентон
21 Зелені Свята (Храм) — Толстой
28. Неділя — Сарто

ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Пембіна (Храм)
7. Вівторок Ів. Хрестителя — Толстой
12 Неділя. Петра й Павла — Сарто (Храм)
19. Неділя — Роза
26. Неділя — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ:
14. Неділя — „Коло Купровських"
21. Неділя Тройця — Винярд і Едмор
22 Понеділок Зісл. Св. Духа — Шіго місто (Храм)
22. Понеділок. Зісл. Св. Духа — „Коло Стадника" (Храм)
23. Вівторок. 3-ій день Зел. Свят. — „Коло Федаків" (Храм)
28. Неділя Всіх Святих — Тафнел (Храм)
28. Неділя Всіх Святих — Вишарт (Храм)

ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Шіго місто
5. „Коло Жучкана"
7. Вівторок. Різ. Ів. Хр. — „Коло Купровських"
7 „Коло Федаків"
12. Неділя Св. Апп. Петра й Павла — Фовм Лейк (Храм)
12. „Коло Мельничуків (Храм)
19. Неділя — Винярд
19. Шіго Полудн.
26. Неділя — Вишарт
26. Едмор

Address: Box 111, Hyas, Sask.

Календар Українських Свят

ЧЕРВЕНЬ:
14 Н 1 Червень. Нед. Св. Отців.
15 П 2 Св. Вмч. Івана Сучавського,
16 В 3 Муч. Лукіяна
17 С 4 Митрофана Патр. Царг.,
18 Ч 5 Бл. Костантина Митр. Київ.
19 П 6 Преп. Висаріона Єгип.,
20 С 7 Муч. Теодота Анкир.,
21 Н 8 Зелені Свята (Пресв. Тр.)
22 П 9 День Св. Духа.
23 В 10 Преп. Силуана Схимонаха
24 С 11 + Ап. Вартоломея і Варнави
25 Ч 12 Преп. Онуфрія Вел.
26 П 13 Муч. Акилини, Преп. Анни
27 С 14 Смерть кн. Мстислава.
28 Н 15 Нед. 1 по Зел. Св.
29 П 16 Преп. Тихона
30 В 17 Смерть кн. Мстислава.

ЛИПЕНЬ
1 С 18 Червень Преп. Леонтія
2 Ч 19 + Ап. Юди Брата Госп.,
3 П 20 Память Угодників
4 С 21 Муч. Юліяна Тарсійського,
5 Н 22 Нед. 2 по Зел. Святах.
6 П 23 Мч. Агрипини, Мч. Евстахія
7 В 24 Різдво Івана Хрестителя
8 С 25 Преп. Февронії, Леоніди,
9 Ч 26 Преп. Давида Солун.,
10 П 27 Преп. Самсона Странопр.
11 С 28 Преп. Сергія і Гермогена.
12 Н 29 Нед. 3 по Зел. Святах.
13 П 30 Собор 12-ти Апостолів
14 В 1 Липень Косми і Деміяна
15 С 2 Положення Чесної Ризи

о. П. БУБЛИКА
ЧЕРВЕНЬ:
14 Неділя — Тіодор (м)
15. Понеділок — Інс (Половики) Св. Велмч. Ів. Сучавського. Храм
21 Неділя — Дробот Храм
22. Понеділок — Інсінгер (м) День Св. Духа, Храм
28. Неділя — Льора

ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Інсінгер (м)
7 Вівторок — Тіодор (за ривером) (Різдво Ів. Хрестителя, Храм)
12 Неділя Інсінгер (гай вей) (Св. Апп. Петра і Павла, Храм)
19 Неділя — Тіодор (м)
26. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЧЕРВЕНЬ:
14 Неділя — Давфин
21. Зелені Свята — Сифтон (Храм)
22. День Св. Духа — Велей Ривер (Храм)
28. Неділя — Ґилберт Плейнс

ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Давфин
7 Вівторок Різдво Ів. Хрестителя Дрифтинг Ривер (Храм)
12. Неділя Апп. Петра і Павла — Косів (Храм)
19. Неділя — Давфин
26. Неділя — Ґилберт Плейнс (Храм)
28. Вівторок. Св. Володимира Вел. — Роркгон

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

Устав Церковний

ЧЕРВЕНЬ:
21. Зелені Свята — П'ятидесятниця Всенічна Величання. УЄ Ів. 20: 19-23. Літургія: Антифони Свята. Замість Трисвятого: „Усі ті, що в Христа" Апост. Дії 2: 1-11. Єванг. Івана 7: 37-52, 8- 12

22. Понеділок. День Святого Духа. Літургія: Апостол Еф. 5: 9-19. Єванг. Мат 18: 10-20.

28. Неділя 1 по Зел. Св. Всіх Свят Гол 8. УЄ 1. Літургія: Апостол Жидів 11: 33-40, 12: 1-2 Єванг. Мат 10: 32-33, 37-38, 19: 27-30.

ЛИПЕНЬ
5. Неділя 2 по Зел. Св. Гол. 1 УЄ 2. Літ. Ап. Рим. 2: 10-16. Єванг. Мат 4. 18-23.

7. Вівторок. Різдво Івана Хрестителя. Всенічна Утреня Величання УЄ Луки 1: 18-25. Літургія. Ап. Рим 13: 11-14; 14: 1-4 Єв. Луки 2. 1-12

12. Неділя 3 по Зел. Св. Ап. Петра і Павла Гол. 2 УЄ 3. Літ. Рим 5: 1-10 і 2 Кор. 11: 21-33 і 12: 1-9 Єванг. Мат 6: 22-33 і Мат 16: 13-19

19. Неділя 4 по Зел. Св. Гол. 3. УЄ 4. Літ. Рим. 6: 18-23. Єв. Мат. 8 5-13.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD 7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1959. ЧИСЛО (1089) 13

З ПЕРШИХ ЗАВДАНЬ АРХИЄП. МАКАРІОСА

Архиєпископ Макаріос — первоєрарх Православної Кипрійської Церкви, повернувшись на Кипр з вигнання, на яке засудила була його бувша окупаційна англійська влада, нормально продовжує свою не лише церковну, але й національну діяльність.

За одне з перших завдань, що він собі поставив, належить створення Комісії збірки фондів, щоб збудувати памятника на честь полеглих грецьких патріотів-революціонерів, що 4 роки збройно боролися з англійцями за незалежність Кипру.

"БРАМА КИЇВСЬКОЇ ЛАВРИ" — МАЛЮНОК ШЕВЧЕНКА

Знавець мистецтва Я. Затенацький у Києві твердить, що картина "Брама Київської Лаври", яка зберігається в музеї в Києві, і під нею підписаний мистець Сажин (знайомий Шевченка) це в дійсності твір Т. Г. Шевченка

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

4-го липня, — Всеканадійський Надзвичайний Собор для обрання кандидата на третього Єпископа УГПЦ в Канаді, — на Єпископа Едмонтону і Західньої Канади.

4-го липня, — субота ввечері, — наречення Єпископом обраного кандидата, в Едмонтоні, Алберта

5-го липня, неділя, — присяга Єпископа електа УГПЦеркві (перед Літургією) і хіротонія його на Єпископа в м. Едмонтоні, Алберта. Хіротонію чинять Митрополит Іларіон та Архиєпископ Михаїл.

12-го липня, неділя, — Канонічна Візитація й освячення Іконостасу в Церкві Св. Апостолів Петра й Павла в Андрю, Алберта

26 липня, — Канонічна Візитація в Церкві Св. Володимира в Содборі, Онт

2-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Івана Хрестителя в м. Норт Бетлфорд, Саск

9-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація й посвячення наріжного (угольного) каменя Церкви Св. Юрія в м. Дауфині, Манітоба.

23-го серпня, неділя, — Канонічна Митрополича Візитація в Церкві Св. Тройці в м. Ванкувері, Б.К.

30-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

13-го вересня, неділя, Канонічна Візитація і посвячення Церкви Святих Апостолів Петра й Павла в м. Ételберт, Манітоба

11-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Мелвіл, Саск.

18-го жовтня, неділя, Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Вінніпегу, Манітоба.

ДЕЩО ПРО СУЧАСНІ ДУХОВНІ СЕМИНАРІЇ В УКРАЇНІ

Щоденна совєтська преса часто пише і б'є на тривогу з приводу релігійности українського населення, натомість офіційні церковні вісті дуже скупі.

"Журнал Московской Патриархии" (чч 11-12, 1958 р.) подає, що у Волинській і Одеській Семинаріях розпочався 1958-59 шкільний рік. Авторами тих коротких заміток є ієромонах Феодосій викладач Одеської Духовної Семинарії і свящ. Н. Потелещенко викладач Волинської Духовної Семинарії.

Ректором Волинської Духовної Семинарії в Луцьку є Прот. Н. Тучемський, а інспектором свящ. Петро Влодек. Ректором Одеської Духовної Семинарії Прот. Н. Копцевич.

300 ТАЙНИХ КОМУНІСТИЧНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

З середовища крайового парляменту провінції Надрейн, що в складі Західньої Німеччини, виявлено, що під сучасну пору в Західній Німеччині діють коло 300 різних комуністичних підпільних організацій, щоб повалити теперішню демократичну владу цієї держави.

УКРАЇНСЬКІ ЛІТНІ КУРСИ

В КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
будуть цього року

від 6-го липня до 11-го серпня.
На Курси приймаємо хлопців і дівчат, що мають скінчених 12 літ і вище.
Завчасу пишіть за приміщенням на Курси.

Оплата за навчання і харч тільки $80.00 за ввесь час.

Користайте з нагоди! Поможіть своїм дітям навчитися рідної мови, або побільшити її знання!

За інформаціями пишіть до:
Управа Літніх Курсів,
St. Andrews College in Winnipeg
259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.

ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

матиме

від 7-го липня й до 8-го серпня 1959 року

1. ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА для молоді, хлопців і дівчат, від 14 р. життя й старших. Оплата за повний курс науки, за мешкання й харчі $85.00.

2. ДЯКІВСЬКІ КУРСИ для всіх, хто бажає навчитись дяківства, диригування хором і др. **Наука даром. За приміщення і їжу — $65.00.**

Щоб дістати приміщення в Інституті, на курси треба зголошуватись відразу. Зголошення на курси надходять з різних провінцій Канади. На обох курсах будуть учити відомі фахівці. Слідкуйте за оголошеннями.

Для зголошень і запитів адреса:
ST. JOHN'S INSTITUTE
11024 — 82nd Ave., Edmonton, Alberta.

ВАТИКАН НАВЯЖЕ ОФІЦІЙНІ ВІДНОСИНИ З ТУРЕЧЧИНОЮ

Президент Туреччини Баяр у червні відвідав уряд Італії у справі НАТО, щоб обговорити пляни оборони на випадок нападу з боку СССР.

Одночасно президент Баяр відвідав папу Івана 23-го. Папа прийняв турецького достойника у своїй монаршій величавій Троновій Залі Ватикану в присутності кардиналів і високих політично-церковних достойників Ватикану. У турецькій мові побажав турецькому народові всього найкращого і просив Бога, щоб він мав турків у Своїй опіці.

Папа відзначив през. Баяра — удекорував найвищим відзначенням, що його признають некатоликам, а саме — Орденом Золотої Шпори, подарував медалю з зображенням площі Св. Петра в Римі і з обличям папи Івана 23-го та з присвятою в турецькій мові.

Кажуть, що Ватикан, як держава, незабаром навяже дипломатичні зносини з Туреччиною.

НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим подається до відома всьому Духовенству та всім Вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що згідно з Чартером і Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді та за благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді скликає НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбудеться в суботу 4-го липня 1959 р. в Катедрі Св. Івана в місті Едмонтоні, Алберта.

Програма Собору:

8.30 год. ранку — Архиєрейська Служба Божа, яку відслужать Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН Митрополит Вінніпегу та всієї Канади, й Високопреосвященніший Владика МИХАЇЛ, Архиєпископ Торонта й Східньої Канади.

10.00 ранку —
(а) Реєстрація делегатів і гостей.
(б) Відкриття Собору, — Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон.
(в) Вибір кандидата на Єпископа Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з осідком у місті Едмонтоні, Алберта.
(г) Закриття Собору.

Дано в місті Вінніпегу, Ман., дня 1-го травня Р. Б. 1959.

ПРЕЗИДІЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

Протопресв. Д-р С. В. Савчук, голова.
Прот. Т. Ковалишин, секретар.

еп. Будки та ї дещо друге, що з тим вяжеться.

А подана Відозва, — то історичний документ, що належить до початків заснования Української Православної Церкви в Канаді. (Д. б.)

РУЙНУВАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ У ПОЛЬЩІ

Під вищеподаним наголовком статтю помістив щоденник "Свобода" (ЗДА) за 2-го червня 1959 р. Стаття починається так: "Не пригадувана ніким, минає двадцята річниця великої трагедії Холмщини. Там, у 1938 році, зруйновано понад сотку українських церков, а навесні 1939 року, себто рівно двадцять років тому, під охороною поліції, поляки-добровольці і найняті робітники приспішено дорозбирували муровані будівлі..." А далі: "Оскільки нам відомо, про руйнування церков на наших західних землях нічого не писалось. Одна лише брошурка Б. Жукова про руйнування церков на Холмщині й Підляшші вийшла в 1942 р., але її дуже тяжко розшукати", пише "Свобода".

Голос "Свободи" в цій справі безперечно своечасний і спонуканий добром української справи. І справді трагедія Холмщини й Підляшшя вже довший час не була належно спопуляризована не лише у світі, але й між нашим народом. І цінну брошурку Б. Жукова з 1942 року дійсно тяжко дістати, бо вона була видана під час війни; і з другого боку воєнний час (1942 р.), як видно, не дав змоги Б. Жукову ширше використати ці документальні матеріяли про трагедію Холмщини й Підляшшя, що широко друкувалися в пресі і то не лише українській (особливо ж "Діло" з 1938 р.), але й у польській. Усе це є оголошене друком з 1938 р. Але Календар "Рідна Нива" Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді за 1958 рік спеціяльно замовив і помістив статтю п. н. **"З історії мучеництва Холмщини й Підляшшя. — У 20-ті роковини нищення церков".** Ціль статті відзначення 20-ох роковин Трагедії Холмщини й Підляшшя; і хоч це лише більший нарис, але там названо для майбутнього історика десятки найважніших документальних джерел. У згаданому Календарі є й важливі причинки до Трагедії Холмщини й Підляшшя, як. "Митр. Іларіон: Послання в обороні Холмщини й Підляшшя", "Протопресв. Г. Метюк: "Турковицький Манастир".

КАРА СМЕРТІ ЗА СПРИЧИНЕННЯ АВТОМОБІЛЬНОЇ КАТАСТРОФИ

За необережну їзду автом, що спричиное катастрофу, в Совєтах часто карають увязненням на 10 і більше років, однак бувають і смертні кари, хоч і рідко. Найвищий суд підсовєтської Латвії ц. р. засудив на кару смерти Юрія Тарасова за те, що він, провівши цілу ніч у пиятстві, вранці наїхав своїм автом на автобус, внаслідок чого кілька осіб було вбитих.

ІЗ ЗАКУЛІССЯ ТОРГІВЛІ Й ПОЛІТИКИ

Сенатор-демократ Джан О. Пастор заявив у Вашингтоні:

"Виглядає досить глупо, коли ЗДА деяких товарів Совєтам не продають, уважаючи їх за важливі для воєнного промислу, але ЗДА продають їх Англії, яка перепродує їх Совєтам".

КУК АПЕЛЮЄ ДО КОНҐРЕСУ НАТО

На Зборах Президії КУК 5 червня 1959 р. вирішено вислати звернення до Атлянтійського Конґресу, в якому бере участь 650 осіб, у тому 1/3 парляментаристів і 2/3 визначних громадян з 15 країн НАТО. З Канади беруть участь 45 осіб. Між парляментаристами Канади є з українців посол І. М. Мандзюк, а між її визначними громадянами — президент КУК о. Д-р В. Кушнір.

Конґрес почався 5 червня, і відкрила його королева Єлисавета. Він закінчить свої наради 10 червня ц. р.

Текст телеграми КУК в українському перекладі такий:

"Мир і справедливість, що їх бажає осягнути Атлянтійський Конґрес, можуть бути здійснені тільки на основі універсального принципу, що кожен народ має право до вільного життя й вільного вибору своїх урядів.

Тій цілі повинні бути підпорядковані всі мілітарні, культурні й економічні засоби країн, обєднаних у НАТО.

Це, що нині є з одним, завтра може бути й з іншими народами. Що держави НАТО повинні негайно робити — це почати ідеологічний наступ за волю для поневолених насильством народів, піддержуючи їх усіма своїми силами. У цьому напрямі, з нагоди Атлянтійського Конґресу, була б побажана його урочиста Декларація, щоб відбудувати між народами захитане довір'я до гідности західнього світу.

Наша найбільша турбота зосереджується на долі підсовєтських народів, зокрема українського народу. Вони виставлені там на русифікацію, політичне переслідування й економічну експлуатацію. Народи, поневолені Москвою, мусять бути вільні, й дальша аґресія Москви мусить бути здержана.

Пересилаємо наші побажання успішних нарад.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Президія
о. Д-р С. В. Савчук, за президента,
І. Г. Сирник, ген. секретар

ЯСНОВИДЕЦЬ ПРО ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

По містах Бразилії їздить ясновидець сеньйор Філіппе, і розказує про те, що він "бачить". А бачить він, що Україна почне повстання проти Москви, і визволиться Україна, Білорусь, Вірменія і Грузія, — вони розіб'ють московську імперію. Повстання очолить українець, який живе на кордоні України і Кавказу. Ясновидець знає його імя і місце замешкання, але не хоче сказати з уваги на його безпеку.

Таку новинку подала "Свобода" (21. 5. 59) за бразилійським "Хліборобом".

З ДОСЛІДІВ НАД КИЄВО-ПЕЧЕРСЬКОЮ ЛАВРОЮ

Український учений археолог (дослідник старовини) недавно викопав поблизу славного українського православного манастиря Києво-Печерської Лаври тути з 12-го століття з залишками різнобарвного скла; учені думають, що з цього скла були зроблені також мозаїчні оздоби величного Софіївського собору в Києві.

Що донедавна учені думали, що скло в Україну колись спроваджували з Греції, а тепер є доказ, що Україна вже близько 800 років тому сама виробляла скло.

ТРАГЕДІЯ ПОДІЛЕНОЇ НІМЕЧЧИНИ І ЦЕРКОВНА ПОЛІТИКА

Сучасна Німеччина поділена на дві частини: на вільну державу на заході — Федеративну Німецьку Республіку з столицею в Бонн, і на східню частину — під комуністичним режимом під окупацією Москви.

Совєтський Союз, звичайно, не хоче обєднання Німеччини, як вільної держави. Він волів би бачити її або своїм сателітом, або обезброєною державою. Дехто каже, Англія й Франція, не зважаючи на свої інші формальні заяви, нишком також не бажають собі обєднання й озброєння Німеччини, бо бояться, щоб вона не почала третьої світової війни як почала була першу й другу світові війни. При тому дехто звертає увагу на це, що провідники Зах. Німеччини (вільної) хоч і домагаються об'єднання Німеччини, але не в такій мірі, як цього можна було б сподіватися та як цього вимагає така поважна справа, як сучасна трагедія поділеної Німеччини. Отже такий їхній "холод" у цій справі "дивний".

У звязку з цим у дискусії, передаваній у Вінніпеґу 11-го червня ц. р. по телевізії СіБіСі, один з дискутантів висловив думку, що в Західній Німеччині є багато католиків; Християнсько-демократична партія, що тепер при владі в Бонні, — католицька; канцлер (прем'єр) і провідник Західньої Німеччини д-р Конрад Аденауер — католик. Отже ці західньо-німецькі католицькі політики в душі бояться обєднання Німеччини, бо в Східній Німеччині майже самі протестанти.

З ДОКУМЕНТІВ МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

У католицькому щоденнику "Америка" (3. 6. 1959) у своєму листі до Редакції п. н. "Католицьке середовище і його громадська та політична функція" католицький діяч Євген Перейма пише так:

"Я заступаю думку, що в практичній еміграційній політиці демократична католицька група повинна включитися в Українську Національну Раду ..." "Обєднавши демократичні елементи, католицька політична організація надавала б своїм консерватизмом стабільности українському життю, яке хворіє на перерiст правих і лівих екстремістів".

Про давніший приклад такої політичної ролі католиків автор пише ось що:

"Існуюча в 1930-их роках з ініціятиви Єпископа Григорія Хомишина Українська Католицька Партія була створена як противага до політично-світоглядових угрупувань, комуністів, радикалів, і тоталітарних націоналістів (ОУН), з а другого боку мала дати суспільності чітке ідеологічне програмове спрямування, якого недоставало українській демократичній організації в УНДО".

З цих думок католицького діяча видно, що серед Католицької Акції можутьробити якісь конкретні заходи для того, щоб контролювати Українську Національну Раду.

МАМА СПОДІВАЄТЬСЯ 33-ої ДИТИНИ

Мері Мс Олива, 40-літня, в Північній Каролайні, ЗДА, має 32 дітей і сподівається 33-ої.

Зо своїм чоловіком вона живе 35 років.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

ВІДОЗВА ДО НАРОДУ ПІСЛЯ ДОВІРОЧНИХ ЗБОРІВ

Заснования Української Православної Церкви в Канаді попередили Довірочні Збори, що відбулися 18 і 19 липня, 1918 року в Саскатуні. На них було коло 150 осіб, запрошених з Манітоби, Саскачевану й Алберти.

Обговоривши справу з усіх сторін, зібрані вирішили заснувати **"Українську Греко-Православну Церкву в Канаді",** зазначуючи, на яких основах вона має стояти, і вибрали Братство, яке має організаційними церковними справами клопотатися. І Братство невдовзі виготовило Відозву до народу такого змісту.

Український Народе!

В бурливій хвилі війни приходиться нам пережити не один важний перелом в нашому життю, іменно, далекосяглий в своїх наслідках перелім в нашій церковній організації.

Церковна справа стала одним з найпекучійших питань нашого народу, питань, що вимагають вже через довший час конечної розвязки. Провід тій многоважній для нашого народу справі обняла одиниця, що не посідає до сего відповідної здібности, одиниця що стала орудієм в руках чужих нам французько-бельгійських "попів".

Завдяки нерозумному проводові сеї одиниці, завдяки підчиненню нашої Церкви, завдяки латинізації нашої Церкви через заведення целібату, через введення до нашої Церкви практик латинської Церкви, через змагання єпископа дістати всі церковні маєтки під його одиноку контролю і власність, наша церковна справа опинилася в дуже невідрадним становищі.

Ми розуміємо вагу нашої Церкви для нас. Ми знаємо, що Церква є одною з найважніших інституцій народу. І тому якраз, коли ми бачимо, що Церква перестає бути тим важним чинником, нашим святим обовязком є усунути ті всі недостачі і блуди, що не дозволяють Церкві сповняти її служби для народу.

Відчуваючи сей обовязок, ми з припоручення Перших Довірочних Зборів в справі церковній, котрі відбулися дня 18 і 19 липня с. р. в Саскатуні, відзиваємося на тебе, Український Народе з отсим покликом.

Ти, Народе, повинен взяти в свої руки справу церкви, знаючи всі хиби сеї Церкви, ти повинен їх усунути. Знаючи, що Церква твоя зависима від чужих і ті чужі господарюють в ній на їх користь а твою шкоду, ти повинен тих чужинців усунути з Церкви. Знаючи, що наш владика (Будка) пішов в своїй господарці в розріз з інтересами нашої Церкви і народу, ти народе, повинен направити церковне лихо, не оглядаючись на єпископа.

Знаючи з історії, що багато дотеперішних недостач в нашій Церкві є наслідком церковної унії з Римом, котра була накинена нашому народови кількома нашими владиками, які через унію хотіли зробити себе самовладними церковними панами і осягнути панської ласки від Поляків, унії, котра була сфабрикована Поляками і обчислена на се, щоби стати мостом до златинщення і польщення нашого українського народу, унії, котра через цілий час головно в Америці і Канаді топтала права нашої Церкви і нищила наш обряд; унії, котра допустила чужих до господарювання в нашій Церкви, унії, котра зробила нашого єпископа сліпим орудієм в руках чужих людей. Ти, Народе, повинен постаратися щоби ся погубна для нашої Церкви унія перестала існувати.

В тім напрямі ти вже зробив знаменитий початок через своїх найсвідоміших одиниць на Довірочних Зборах у Саскатуні дня 18 і 19 липня с. р., де засновано Українську Греко-Православну Церкву наших дідів і прадідів, Церкву девять десятих частей нашого народу.

Ти, Народе, повинен поперти сі наші кроки твоїх найсвідоміших синів і перевести діло самостійної церковної організації вперед.

Час вже і крайна пора знищити римську мамону і зробити з нашої Церкви **величаву інституцію, що має дбати про релігійне, моральне і просвітне піднесення народу.**

Час вже і крайна пора увільнитися від непокликаних чужих опікунів.

Час вже і крайна пора усунути з нашої Церкви целібат, котрий деморалізує наше священство і нарід.

Час вже і крайна пора післати французько-бельгійських місіонарів проповідувати римську віру між своїми, або між поганами, а не між нами.

Час вже і крайна пора постаратися о правдивого українського єпископа, котрий не був би наймитом Французів і Риму, але слугою своєї Церкви і свого народу.

Тому святим обовязком кожного Українця є працювати щиро над зорганізованням Самостійної Української Греко-Православної Церкви.

Тому святим обовязком кожного Українця є стати членом Українського Греко-Православного Братства, котре взяло на себе справу організації Української Греко-Православної Церкви.

А коли се станеться, тоді зникнуть перегороди, які ділили галицького Українця від буковинського або російського Українця.

Коли се станеться, тоді десята частина Українців прилучиться до девять десятих частей прочих Українців.

Коли се станеться, тоді наша Українська Греко-Православна Церква стане правдивою демократичною інституцією, котра працюватиме на славу Бога і добро народу.

Головний Виділ Українського Греко-Православного Братства.

**

Тую відозву виготовило Братство тиждень пізніше по Довірочних Зборах.

Одну увагу можна додати до наведеної Відозви, а то,

В тих часах здавалося людям, що греко-католицька Церква є настільки окремою Церквою, що її єпископ є в ній господарем і може сам вирішувати церковні справи, ні нікого не оглядаючись. На тій основі робили єп. Будці закид, що він піддався чужим, і про свою Церкву не дбає.

Але на ділі було інакше. Гр.-кат. Церква в Канаді, коли брати на римську міру, не була ніякою окремою Церквою, що має свого власного єпископа — вона від гори до долини була папською власністю. Була вигоном, на якім непрошені римські висланники можуть розтаборюватися, і греко-католики не мають права їм заборонювати. Греко-католики були позбавлені всіх прав у своїй Церкві, і повинні були робити лише те, що Рим через своїх поручників їм прикаже.

Ніяких прав не мав й єп. Будка, а лише римські обовязки. До Канади прислав його Рим, щоби він помагав Французам добре брати греко-католиків в руки. Будучи помічником французів, він був "на французькім хлібі", як він сам деколи висловлювався, і мусів виконувати їх накази.

Коли б же був відважився робити щось на власну руку, не оглядаючись на французів і на Рим, то або мусів би порвати звязки з Римом, або Рим його забрав би і покарав як непослушного.

Вихований для послуги Римові, він не мав і думки, що Римови можна противитись. Служачи Римови він мав хліб, хоч і гіркий, а що робив би він без Риму?

Правда, коли б він був на все відважився і сказав: "Засновуймо Українську Православну Церкву", то мав би був великий успіх. Його слово як гідного патріота українця й єпископа, мало б велику силу. Адже ж ґрунт для Української Православної Церкви давно готовився, але він того не розумів. Самостійної думки в него не було.

Коли московський єпископ Серафим, що прибув до Канади 1903 р. і ніби засновував Церкву незалежну від царського Синоду і від Риму, здобув багато прихильників, то наскільки більше прихильників міг би здобути єп. Будка, як українець, як "український єпископ і патріот"! Він міг би був повести всіх греко-католиків за собою.

Про таке він не думав. Він думав лише так, як Рим йому наказував.

Але були звичайні гр.-кат. священики, що здоровше думали. Свящ. Роздольський, бачучи що французи вироблюють, писав про те в "Укр. Голосі", хоч під статтями не підписувався і не дбав, що його з Канади позбудуться.

Коли на Україні організувалась Українська Православна Церква, то гр.-кат. священик, К-к, (не знаємо, чи він ще живе) був помістив в "Укр. Голосі" статтю (без свого підпису") де каже: "Коли на Україні буде Українська Православна Церква, незалежна від Церкви Російської, то нема пощо галицьким греко-католикам триматися Риму, — вони повинні звязатися з Українською Православною Церквою".

Його лист до редактора "Укр. Голосу" знаходиться в збірці давних листів в "Укр. Голосі".

І священик Красіцький, в Вінніпеґу, не піддавався французам, а піддався аж єп. Будці, коли той прибув до Канади, уважаючи його більше "своїм", ніж французи.

Згадані священики були ще "старого виховання", коли ще в тім вихованні Рим не був у повазі. Вони знали чим Рим є для українського народу.

Та виходить, що нинішні священики, головно ті, що мають вже "нове виховання" і їх напоєно добре "римським молоком", вже не по-українськи, але по-римськи думають. Тіло ніби українське, але душа...

Такі уваги, звязані зі згаданою Відозвою, можна дати, щоби освітлити особу

ПОЛЯКИ, ВАТИКАН І . . . „ТРИЛОГІЯ" СЕНКЕВІЧА

Від Ред.: "Вістник" час до часу інформує своїх читачів про це, як стоїть у Римі, чи точніше у Ватикані, українська справа, а як — польська, і стверджує факти, що Ватикан по-давньому тримає сторону поляків на шкоду українській визвольницькій справі. Це не сподобалося католицьким "Українським Вістям", і вони в числі за 23-го березня 1959 р. накинулися на "Вістник", назвавши його "клевіт з поляками" нібі то якоюсь "манією переслідування".

Не зважаючи на це, що Католицькій Акції може не подобатися викривання ватиканської-польських приязних стосунків на шкоду українців, уважаємо далі за конечне інформування про ці явні й тайні польсько-ватиканські відносини, що мають протиукраїнський характер. Як один з причинків до цієї справи передруковуємо статтю, що під вищеподаним наголовком появилась в націоналістичному органі ОУН під проводом С. Бандери — "Шлях Перемоги" (Мюнхен.) 26-го квітня 1959 р. Статтю передруковуємо без змін, як документ часу, а коментарі до неї будуть подані пізніше.

"Це не "першоквітневий жарт", але поважна стаття, яку надрукував 1-го квітня цього року нью-йоркський польський щоденник "Нови свят". Стаття має заголовок "Ватикан пам'ятає про Східну Польщу", і в ній читаємо таке:

"Католики з Східньої Польщі повинні прийняти з великим задоволенням новий том "Аннуаріо Понтіфічіо", інформативного річника Ватикану, бо він є ще одним доказом, що Апостольська Столиця не визнає довершеного в Ялті розбору Польщі. Дієцезії Східньої Польщі, які сягають аж по кордони устійнені в Ризі, визнає цей річник за польські території. Є в ньому певні помилки й пересочення, але залишилося те саме, незламне становище, яка займав Пій XII. Якщо було сподівання, що новий Папа Йоан XXIII намагатиметься порозумітись з Кремлем і визнає довершені Сталіном загарбання за остаточні кордони, то всі сподівання розвіялися. Львів згаданий у списку під своєю польською назвою, хоч подано там теж українську "Львів" і латинську "Леополіс". Від ряду літ "Аннуаріо Понтіфічіо" не подає ніяких даних про теперішній стан окупованих дієцезій, тільки обмежується пригадкою передвоєнної статистики. З тих цифр видно, що в Східній Польщі католики мали безоглядну більшість і що Костел міг би зазнати величезної втрати, якщо б ті дієцезії залишилися постійно в кордонах совєтської Росії. Не лише польські, але й французькі, італійські та американські католики повинні зрозуміти, що якщо Росія має бути навернена, то вступом до тієї місійної акції повинно бути вримання сильних бастіонів християнства, що ними були: архидієцезія львівська й виленська. Папа Йоан XXIII, що робить приготування до нового загального Собору, куди зможуть прибути і православні, добре знає про ролю Польщі як передмур'я християнства. Він за молодих літ читав Г. Сенкевіча в італійському перекладі і особливо подобався йому "Пан Володийовскі". Цю кінцеву частину "Трилогії" виповнює боротьба за віру. Всі ті сторінки тієї книжки запам'ятав собі добре пильний читач, тодішній ксьондз Ронкаллі, а теперішній Папа (Л. Віл.)"

Стільки в статті польської газети, що про неї можна сказати: "Се но веро, е бен тровато" — хоч не вірно, але добре вигадано."

Кожного року ми слідкуємо за зміс-том ватиканського шематизму "Аннуаріо Понтіфічіо" і знайшли, що в ньому поляки навіть не названі своєю національною назвою "польоні", але "деі лятіні". Правда, що західно-українські землі подано в тому шематизмі як приналежні до "Польонія", а на схід від ріки Збруча — як приналежні до "Рашія". Це, одначе, відповідає станові з 1939 р., перед другою світовою війною, хоч незгідно з волею і правами українського народу. Та ватиканський шематизм не є актом політичного міжнароднього значення і не може мати вирішального значення в в міжнародній політиці. Про своє майбутнє рішатиме сам український народ і з хвилиною відновлення самостійности Української Держави редактори річника "Аннуаріо Понтіфічіо" привикнуть до назви "Україна".

Твердження поляків, мовляв, вступом до місії навертання "Росії" на католицизм повинно бути втримання "міцних бастіонів християнства", якими були "львівська і виленська архидієцезії", - звучить неповажно, бо, не зважаючи на те, що большевизм загнав Христову віру на землях поневолених Москвою в підпілля, населення СССР є таки християнським, а не поганським. Ці слова польської газети треба читати як "Львуф і Вільно", "креси всходне", кордони з-перед 1939 р. Звідси й суґестія про "архидієцезії".

Автор статті в згаданій газеті посилається на те, що "колишній ксьондз" Ронкалли, а тепер Папа Йоан XXIII читав "Трилогію" Сенкевіча, і йому особливо подобався "Пан Володийовскі". Ми дуже сумніваємося, чи Святіший Отець, людина глибокої релігійности і культури, мав підставу захоплюватися "Трилогією", зокрема "Паном Володийовским", з якої зацитуємо таку "квіточку" польської "християнської" бастіонної культури, яка є на сторінці 202 згаданого твору Сенкевіча. Сенкевіч вкладає в уста ксьондза Камінського опис, як цей, очолюючи відділ вояків, "воював" на українських землях. Одного разу він вирішив на пострах повісити полонених, а тому, що близько не було дерев, а тільки на могилі хрест з фіґурою Христа, він казав стяти полоненим голови. І просив його один полонений: "Ради муки Христа, помилуй мене, пане!" А ксьондз Каміньскі наказав: "По шиї його!" І драгун зрубав голову. Приведено другого і той: "Ради милосердя цього Христа, помилуй!" — а Каміньскі знову скомандував: "По шиї його!" Було полонених 14 і всі вони просили помилування їх Христа ради. "Було вже темно, — оповідає далі ксьондз Каміньскі, — як ми скінчили. Я велів покласти їх тіла довкола хреста, бо я глупий думав, що цим "уделектую" (втішу) Єдиного Сина. А вони якийсь час ворушили то руками, то ногами, часом хтось із них кинувся вгору, як риба, вийнята з води, але згодом "віґор" (життєздатність) їх покинув і лежали вони віночком тихо."

Не наводимо тут іншої "квіточки" - опису настромлювання на палю, бо це макабричний, просто нелюдський образ, в якому знаходив задоволення Сенкевіч. Отже, якщо Святіший Отець, як твердить польський автор статті, читав в італійському перекладі "Пана Володийовского", то він певно запам'ятав собі ті описи патологічного, жорстокого садизму, а не лише саме патетичне закінчення книжки. А скільки таких садистичних, нехристиянських описів знаходимо в творах Сенкевіча, які виховували цілі польські поколіня молоді, привчаючи її до жорстокости, садизму, дикости й аморальности, що проявилися протягом століт, головно в боротьбі з українцями 1918 р. і тепер під час виселювання українців з Лемківщини й Холмщини. Дивно, що ці книжки не є на індексі заборонених Церквою книжок, бо ж навіть самі польські вчені й письменники, як Болеслав Прус, Адам Ґрухнальскі, Качковскі та інші, критично поставилися до "Трилогії" Сенкевіча.

"Трилогія" Г. Сенкевіча була завжди "євангелією" польського шовінізму, як у гітлерівській Німеччині "Майн Кампф". З цими творами добре ознайомлені теж і православні, читаючи переклади, що то їхньої участи в Соборі очікує Ватикан. Православні з обуренням висловлюються про ці твори, як про вияв польської нетолеранції і некультурности. Було б отже добре, коли б поляки не робили з Святішого Отця "пильного читача, якому ці твори подобаються".

Ярослав Гриневич.

ЄЗУЇТИ Й "НЕПЕРЕДРЕШЕНСТВО"

Документ-спогад під таким наголовком помістив білоруський діяч У. Рижи-Риски в часописі "Беларускі Голас" (Канада), ч. 58, червень 1959 р.

Він пише: "Коли я в 1948 році із становища старшини СББ (Союзу Білорусів Бельгії) і старшини Сектора Ради БНР в Бельгії переїхав у Рим та осівся в Руссікумі (Коллеґіюм Руссікум — російський католицький центр у Римі, р. В.), то єзуїти перш за все підіслали до мене богослова Кузнецова і ще одного росіянина (його прізвища тепер не пам'ятаю), щоб узгіднити наші погляди на "непередрешенському" ґрунті (щоб не говорити про визволення поневолених Москвою народів, р. В.). Коли я спочатку прикидався ніби повністю на це погоджуюся, то мене призначили деканом білоруської групи і представили в Ватиканській Раді для керівництва білоруськими радіопередачами.

"Однак такого стану я довго не витримав, і відкрито висказав свої погляди (проти "неділимої" Росії — р. В.), тоді росіянин Кузнецов перестав зо мною говорити, а керівництво повело проти мене відкриту акцію . . . "Капітула (єзуїтська, р. В.) скликала в моїй справі спеціяльне засідання, де, ясно, русофіли й польонофіли переголосували, і мене відправили з Риму як небезпечного для Ватиканської політики на Сході Европи".

"Коли кількома роками пізніше я довідався про назначення єпископа Сльонскаса Візитатором (т. зв. "Апостольським", - р. В.) для росіян в Европі, то це підтвердило мої переконання, що наші уніятські святителі здалися на "непередрешенскую" політику Ватикану.

Далі автор каже, що цього самого еп. Сльонскаса білоруська преса, що має католицький характер, подає за "Білоруського Апостольського Візитатора", тоді як в дійсності він у Ватикані фіґурує як Апост. Візитатор для росіян в Европі.

Значить, політика Ватикану супроти Білорусі не краща від його політики супроти України.

КОТРА ЦЕРКВА — УКРАЇНСЬКА

Нині вже нема такого церковного угрупування українців, яке не мало б при своїй назві окреслення **"Українське"**. Навіть група українців, що входять у склад американської Архидієцезії Царгородського Патріярха, називають себе **"Українська** Православна Церква". А також та частинка українського народу, що входить у склад Римської (Католицької) Церкви, називають себе **"Українською** Католицькою Церквою".

Це окреслення ("Українська") додані лише для місцевого вжитку — під натиском патріотичного загалу вірних, а також для політичної конкуренції з автокефальними (національними) Українськими Церквами. Бо ні в Царгороді, ні в Римі ні формально, ні фактично ніяка **"Українська Церква"** не признана, і такої назви там нема.

Що це таке — **Українська** Церква? До якої Церкви слово **"Українська"** вільно додавати, а до якої не вільно, бо забороняють закони цієї Церкви? Не будемо тут нічого говорити з становища автокефальної Української Православної Церкви, щоб групи українців з інших Церков - православних і неправославних — не подумали, що хочемо відібрати від них назву "Українська". Навпаки, треба радіти в усіх тих випадках, коли наші брати й сестри по національности, в якій би там вони Церкві не були, твердо обстоюють своє українство і підкреслюють свою національну назву навіть там, де найвища церковна влада її не признає.

Отже в цьому випадку волемо дати слово католицьким теологам з-поміж українців, нехай вони скажуть, котра Церква - - з католицького становища — є **Українська,** а котра не є.

* * *

Після полтавської трагедії 1709 р., каже католицький богослов О. Купранець, "московщення Православної Церкви в Україні пішло повним ходом. Не називаємо її **Українська** Православна Церква, але кажемо **Православна Церква в Україні** тому, що бо вона через свого митрополита Ґедеона Четвертинського самовільно піддалася під юрисдикцію московського патріярха і так стала експозитурою Москви, а не Церквою українського народу" (Брошура "Виклятий Мазепа". Католицьке видавництво "Для Світла". Торонто, 1958, стор. 5. Підкресл. ред. В.).

Справа ясна: цю Православну Церкву, до якої тоді належали українці, О. Купранець **не називає Українською** тому, **що вона не творила** собою окремої **незалежної Церкви** українців, а була **в залежності від вищого церковного проводу поза українцями, — в даному випадку проводу в Москві.** З того виходить, що **коли б Купранець захотів узяти собі другий приклад — з католицького світу,** то **він послідовно мусів би** сказати, що не **можна вживати назву "Українська** Католицька Церква", **але Католицька Церква в Галичині, чи в Канаді,** бо вона **через свій епископат, який відійшов від Православної Церкви, була 1596 р. віддана в юрисдикцію Римського папи, і так стала експозитурою тільки Риму, а не Церквою українського народу**.

Питання: Чому О. Купранець уважає, що Церква не є Українською тоді, коли вона є залежна від чужого церковного центру? Відповідь дає на це наука Католицької Церкви та її церковні закони. Яка це наука? Які ці католицькі закони? Відповідь. Католицька Церква не признає **національної** Церкви. Яку Церкву католицька наука й католицькі церковні закони вважають за **національну?** Відповідь: Католицька наука за національну Церкву вважає лише **автокефальну** Церкву — церкву даного народу, що незалежна від інших церковних центрів поза тим народом, — як у Царгороді, Римі і т. д. Згідно з тією католицькою наукою, журнал ОО. Василіян "Світло" (травень 1959 р.) пояснює, що **національна** Церква це **автокефальна** Церква, — як ось у поясненні в такій цитаті: ". . .окремі **національні (автокефальні)** православні Церкви".

Із становища науки Католицької Церкви і її законів, **національною** Церквою є тільки **автокефальна** Церква — цебто така Церква, що її найвищий церковний провід є в тій нації, що цю Церкву становить, а не десь поза тією нацією; тільки **автокефальна** Церква є **національною** Церквою, і лише тоді вона може називатися Церквою українською, грецькою, польською, німецькою і т. д. Але коли вона автокефальна, цебто національна, то тим самим вона перестає бути для Риму **католицькою** Церквою, бо не підлягає Римові. Звідси й не логічно і не вільно вживати такої назви, як: "**національна** Католицька Церква". Бо коли **католицька,** то тим самим не національна, а коли **національна** — то тим самим не католицька. Отже й не може бути так, щоб якась Церква, що не є **Автокефальною,** цебто не є **національною** Церквою українського народу, - все таки була **"Українською".** Бо на якій же основі вона може зватися "Українською", коли вона не є **національною (автокефальною)** Церквою українського народу?

* * *

Римська (Католицька) Церква сильно бореться з ідеологією **національної** (автокефальної) Церкви, бо ця ідеологія гостро-протикатолицька . Тому Католицька Церква навчає так, як можна час до часу читати й у пресі для народнього загалу, напр., у журналі "Світло" (грудень 1958 р.), де українців греко-католиків повчають:

"Христос не бажав собі в релігії жодного "націоналізму". . . "Через те Христа фарисеї і садукеї так зненавиділи, бо Христос не хотів бути їх політичним месією, національним пророком, а був "приятелем грішників і поган" та гостро п'ятнував жидів за їхню вузьку релігійну виключність, націоналізм, **обрядовий фанатизм і загумінкову національну гордість. . ."** "Так само навчала і первісна Церква, у творах церковних письменників, Св. Отців, у Свящ. Перданню і через **християнське законодавство.** Ніде не стрінемо там, щоб Христова Церква мала бути "національна", а в символі віри виразно зазначено, що Церква є "одна, свята, вселенська (католицька) й апостольська" (Підкр. ред. В.).

Арґументи, що їх дають католицькі богослови проти національної Церкви, цілком недоречні, бо вони не відносяться до теми. Символ Віри навчає про **одну вселенську (всесвітню) Церкву** в містичному значенні, цебто всі Християнські **Церкви мають своїм спільним Головою Ісуса Христа, а не конче мусять мати спільну адміністрацію, одного церковного найвищого людського провідника, спільні закони, спільну касу, спільну мову, культуру і т. д.**

Не будемо ширше зупинятися над боротьбою Католицької Церкви проти місцевих національно-християнських обрядів ("обрядового фанатизму") і "загумінкової національної ґордости", — всі ці "арґументи" — відомі; Рим боїться, що все те національне (рідна мова в Церкві, національні форми обрядів), конечно до[в]ед[е]ть до автокефальности, цебто до на[ціо]нальної Церкви, отже до звільнення з[-під] римської влади.

Важливіше натомість підкреслити цей арґумент, що "християнські закони" (католицькі) не дозволяють на національну Церкву.

* * *

Плянований папою Іваном 23-ім світовий Собор Католицької Церкви — на 1961 чи 1962 рік — для спроби обеднати всі Християнські Церкви під владою Риму — це ніщо інше, як тільки черговий наступ на **національні** Церкви.

"МІСТИЧНА ЄДНІСТЬ"

Як Митрополит Яків Мелітський — Екзарх Царгородської Патріярхії на американському континенті — розуміє воз'єднання Християнства, це видно з такої його заяви:

"Якщо б ми коли осягнути точку церковного воз'єднання, кожній Церкві має бути вільно продовжувати традиційну лінію, але із свого роду між-комунією. Якщо ми причащаємося з тієї самої чаші, і приймаємо цей самий хліб, то ми єднаємося в Христі, — так звершується містична єдність" ("Виннипег Трибюн"(23. 5. 59).

Митр. Яків сказав ясно: єдність християнства не в папі і ні в кому іншому, а лише в Христі.

Митр. Яків є другою особою по Патріярхові Атенагорасові в Церкві Царгородської Патріярхії.

НОВА КНИЖКА

появилася під заголовком

МАЛОВІДОМЕ З ІСТОРІЇ РИМСЬКОЇ ЦЕРКВИ І РИМСЬКИХ ПАПІВ

Автор Василь Кудрик

В українській літературі дотепер не було подібної книжки, хоч други народи мають великі книжки про Римську Церкву; а такої книжки українцям давно було треба. Вона відкриває світ, якого українці дотепер не могли бачити і його знати.

Вона є 1-ою частиною, але змістом творить сама собою цілість, подаючи окремі важні справи з Історії Римської Церкви і її науку, її політику, роботу папів та ще багато цікавого.

Ту книжку повинен мати кожний українець — православний, чи греко-католик.

Ціна її 75 центів.

Вигідніше буде з замовленням книжки, коли кількох людей разом будуть замовляти, а не одинцем. А, вона повинна бути в кожній хаті.

Замовлення слати на адресу:

**ECCLESIA PUBLISHING CO.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.**

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Перший Лист папи Марцеля (308—310)

Зміст Листа, що його фальсифікатори коло 847 р. підробили і підписали під ним папу Марцеля (308—310), адресований до всіх єпископів Антіохійської Церкви. У Листі напоминається тих єпископів, щоб вони дотримувалися науки Св. Петра — свого першого учителя, і щоб не забували свого отця й голови всієї Церкви (Римського папи). І також сказано в Листі, що Св. Петро спочатку був основоположником Церкви в Антіохії, але згодом з повеління Божого його було переведено в Рим.

Автори Листа вкладають папі Марцелеві в уста ствердження факту, що Антіохія перед тим уже була столицею Християнства, але опісля вона мусіла піддатися Римові. Отож, так само тепер і всі вірні Антіохійської Церкви, у випадку судових позвів, нехай звертаються до папи в Римі, як до голови всієї Церкви, а він визволить і охоронить їх.

Фальсифікатори, затаєні під іменем "Ісидора", як бачимо, далі головну увагу присвячують "правам" Риму, і з замилуванням усією душею віддалися справі судівництва Риму. Якщо б хтонебудь хотів допустити, що між фальсифікаторами справді був один, що називався Ісидор, то це був би не хтось інший, а тільки-якийсь меткий і лукавий судовий дорадник, що все життя мусів провести серед судових процесів, і це помогло йому бути проголошеним Святим Римської Церкви.

Фальсифікатори писали або дуже спохвату, або мали коротку пам'ять, коли підробляли Листа, підписуючи під ним папу Марцеля. Вони не звернули уваги на факт, що вже раніше, в підробленому Листі під іменем папи Марцеліна (296—304) вони сказали, що вже всі Церкви тодішнього християнського світу повинувалися папі Марцелінові, і до нього — до папи Марцеліна — приїжджала була спеціальна делегація Східньої Церкви, і він прийняв цю Церкву під свій римський омофор. Та ось минуло 12—14 років, і виявляється, що Антіохійська Церква чи не знає, що вона ніби то Римові "підлягає", чи просто відмовилася папі повинуватися, як і досі ніколи не повинувалася йому, — бо чому ж наслідник папи Марцеліна — папа Марцель у 308—310 роках вважає необхідним писати до Антіохійської Церкви, щоб вона таки почала підлягати Римові? А завдання Риму підпорядкувати собі Антіохійську Церкву, як видно, було особливо важне й складне, бо ж сам Рим тут не може затаїти факту, що Антіохійська Церква свого часу була столицею Християнства; отож, Рим усіми силами намагається доказати, що ця столиця Християнства згодом "перенеслася в Рим". Але й цей "доказ" Риму — це немов той двосічний меч, і він також обертається проти самого Риму. Бо коли Рим твердить, що столиця Християнства "перенеслася з Антіохії в Рим", то тим самим Рим стає на становище рухомости Столиці Християнства, — мірою потреби вона може переноситися з одного місця на друге! Значить, Католицька Церква не може твердити, що Рим є "вічною Столицею Християнства".

Послання папи Мельхіяда (311—314)

У підробленому Посланні, що під ним підписали папу Мельхіяда (311—314), повчається, що Господь Бог тільки за самим собою залишив право судити єпископів; але в тому є також ще вільне місце, що його в судівництві Бог собі не зарезервував, і це незарезервоване місце Бог передав Ап. Петрові — своєму ключникові, а більш нікому. Петро ж ці ключі передав своєму наслідникові, ~~що сидить~~ на престолі в Римі, цебто — папі.

У цьому Посланні сказано, що Апостоли не були рівні між собою, хоч Христос вибирав їх собі однаково. Першенство між Апостолами Господь передав Ап. Петрові, і тому то наслідники Ап. Петра (папи) мають право приймати апеляції і вирішувати всі спірні питання.

Значить, папи головно тому намагаються переконати, що вони ніби то наслідники Христа почерез "наслідство Петра", щоб мати за собою право судити, судити і ще раз судити, — не для чогонебудь іншого. Але історичних документів на покриття тих своїх претенсій вони не мали, отже тут було завдання "Ісидора" ці "документи" з перших трьох століть по Нар. Хр. визбирати і скласти з них Збірника. Але звідки "Ісидор" 847 року мав того роду "документи" взяти, коли їх не було? Історія ясно свідчить, що по кінець четвертого століття по Нар. Хр. ні один папа в Римі не залишив по собі ніяких писаних документів. За тих перших віків історії Церкви було жорстоке переслідування християн у Римі, і тому ні один папа за того часу не зберігав по собі жодних документів на письмі, щоб на основі таких писаних доказів його не зловили й не засудили до смертної кари.

Аж по часи Римського архиерейства папи Сиріція (385—398) в Римі не було ніяких писаних християнських документів; не було в папи архіву; не було нічого чорного по білому! Тому то "Ісидор" мусів сам підробити кожного "Декрета", кожного "Листа", і всі подані ним "акти", і приписав їхнє авторство тим папам, що були в Римі перед 385 роком по Нар. Хр. А тим часом, як було вже підкреслено, за тих перших століть християни в Римі були жорстоко гонені й мучені, — вони не були безпечні свого становища в державі аж по час Констянтинопільського Собору 381 року, цебто до імператорства царя Феодосія.

Опінія істориків про підроблені "документи"

Мосгайм — один з найповажніших істориків Християнської Церкви, автор великої історіографічної праці в багатьох томах, каже, що папи в дев'ятому столітті, добившись світської влади над більшістю земель Італії, стали заводити нову конституцію в церковній організації. Тому що папи знали, що церковна традиція й Церковні Канони забороняли заводити новості в Церкві, і тому що вони знали, що первісна (Апостольська) церковна організація не підходила до установ у папсько-царській державі, і до тих установ, що через Рим були заведені в Західніх Церквах, то тим самим папи були свідомі, що Латинська Церква в дев'ятому столітті вже не була такою самою, як за перших століть Християнства. Папи, бачивши всі ці зміни в Церкві, мусіли зайняти в цій справі якесь становище: або оправдати ці новості якимись ніби "історичними фактами", або нарешті признаватися до єресі у відступстві від первісної Церкви.

У такому положенні папи воліли вибрати собі перший спосіб, — доказувати свої ухили "історичними фактами". А тому, що цих фактів не було, то вони взялися за підроблювання "документів". І тут Мосгайм говорить:

"Єпископам Риму найлегальнішими засобами показувалися ці — і вони були свідомі цього, — що будуть спрямовані на досягнення їхніх цілей, і вони заставили своїх найхитріших запеклих однодумців підроблювати постанови, діяння Соборів, письма і тому подібні протоколи, що за їхньою допомогою можна б виробити враження, ніби то архиєреї Риму за перших століть Християнства мали такий самий духовний маєстат і найвищий авторитет, в який вони себе зодягнули. Між тими фіктивними основами папського достоїнства головно заслуговують на увагу славнозвісні, як їх названо — "Декретальні Послання", ніби то написані архиереями первісних часів. Вони являються продуктом обскурантного письменника, що підписався як Ісидор — єпископ Севільський, з наміром, щоб світ повірив, ніби їх зібрав світлий учений і церковний достойник. Деякі з них були появилися ще у восьмому столітті, а тепер їх витягнули з закамарків і з тріюмфальним галасом проголосили їх як доказ верховности пастирів Риму"[1].

Другий великий авторитет щодо історії Церкви — автор праці в кільканадцятьох томах п. н. "Історія Латинського Християнства", Милман, пише ось що:

"Фальшиві Декрети не тільки говорять про папську верховність-достоїнство і привілеї єпископа Риму, — вони містять у собі всю догматичну систему й дисципліну Церкви, всю ієрархію — від найвищого до найнижчого ступеня, їхню святість і недоторканість, їхні переслідування й спори, їхні права на апеляційні суди в Римі.

Але через надто вже ясний намір повищити Римську столицю, і через виняшення того духовенства, що в підданстві Риму, і через неймовірне незнання історії, прозраджується виразний анахронізм, і через очевидне змішання порядку подій та життя визначних людей, — вкинулося гостре й зависне підозрення, а за ним і відкриття підрібки — очевидної і безперечної. Якщо б не це, то фальшиві Декрети так і досі мали б були повагу історичного Церковного Права"[2].

(Д. б)

1) Maclaines, Mosheim's Church History, Part II, Ch. II, p. 210.

2) Milman, Galin Christianity, Vol. III, pp. 59-60.

ОЧІКУВАЛИ ГОСТЕЙ З ВЕНУС

Дві жінки якимсь чином вмовили в себе, чи хтось у них вмовив, що по них має приїхати "повітряний корабель" з планети Венус, щоб забрати їх з собою на цю планету.

Обидві вони так довго й уперто очікували уроєних гостей з Венус, пильно і з надією вдивляючись у небо, що поліція нарешті силою і з трудом мусіла усунути їх з летовища. Було це ц. р. в Ґренд Репидс, ЗДА.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

ПАВЛО — ЯК СУСПІЛЬНИЙ МУЖ

Чому товариства занепадають

Державні мужі широкоглядні і далекоглядні. Вони не вдоволяються тим, що є нині, але думають і про завтра, і позавтра.

Нині є державні лікарі, адвокати, інженери, техніки, архітекти, професори, але вони не вічні, отже треба вже нині виховувати молодих, що мають заступити місце старших. І так виховують тих молодих з року на рік.

Не так звичайні люди. Засновується товариство зі старших, дорослих і влаштовують вистави, приготовляють концерти, готовлять відчити. Все йде гарно.

Але йде час, і члени товариства старіються, поволі відходять, і товариство занепадає, бо нема тих, що роботу товариства продовжували б.

Значить, — самі члени працювали, але не виховували тих, що мають їх місце заступити. Вперед не дивилися. Вдоволялися самі собою.

А треба було виховувати. Треба було навіть дітей, а вже конче підлітків втягати до своєї праці, знайомити їх з нею, брати їх за помічників, давати їм відповідні для них обовязки, готовити їх до виступу зо співом, з декламаціями, та з ролями в малих сценках. Так підлітки до дальшої праці підготовлялися б.

Але Павло був далекоглядний, і розумів, що молодих треба приготовляти до продовження культурного життя народу.

Справа української мови

Павло стояв на тім, **що українці в Канаді повинні бути двомовним народом, а тоді затримається їх культура і їх культурність з покоління в покоління.** Вони повинні добре знати українську мову й письмо, своє читати, між собою по-українськи говорити, а разом повинні добре знати мову англійську.

Так українське життя затримається здоровим серед нинішнього загального занепаду культурного життя, а буде українська культурність великим добром і для цілої Канади, і для самих українців. Світло, яке буде в українців, може й другим придатися.

І тому довів він до того в обох громадах, що молодь і старші говорили між собою лише по-українськи. Однакож радив молодим, щоби вони раз, або два рази в тижні сходилися для вправи в англійській мові. Там можуть бути дебати, промови, всякі розмови лише в мові англійській. За приклад ставив він жидів, про яких довідався, що вони на своїх сходинах говорили по-жидівськи, по-російськи і по українськи. Вони, як розумні люди, в кількох мовах вправляються.

І молоді Павла слухали, бо бачили, що він розумно говорить і добра їм бажає.

Школа для малих дітей

Несподіванкою було для людей, коли Павло заговорив про школу для малих дітей. Він казав:

— Чи ви старші памятаєте, як в старім краю в місточках і містах жиди вели, а то і несли своїх дітей до своєї школи — до "хейдеру"?

Дехто потакнув, що бачив, а Павло говорив дальше:

В жидів є правило, що коли дитина має три роки, то її треба вже до школи посилати.

Але дехто не хотів вірити, і каже:

Хіба ж така дитина може в школі вчитися? Вона ж ще нічого не знає!

На те Павло.

- Якраз тому, що вона нічого не знає, то треба її вчити. Її голова порожна, і вона хоче ту порожнечу заповнити; вона сама допитуєсь як хто називаєсь, як річи називаються, до чого вони, куди тою дорогою можна зайти, що там далеко можна бачити... Вона хоче все знати, отже вона хоче вчитися. Вона шукає за наукою.

Але ж три роки... Коли б хоч пять, — зауважує хтось.

Так може здаватися, — каже Павло, — але я читав, що в Америці для проби вчили дволітну дитину читати, і вона добре навчилася, хоч англійське читання десять разів тяжше від вашого. Чому ж не може вчитися наша трилітня дитина?

Може і навчиться, — говорить знов хтось, — але потім таки забуде.

На те Павло

Вчитися не треба на те, щоби забувати. Коли дитина навчиться читати, то треба давати її відповідні книжки, щоби вона читала, і заставляти її до читання. А коли привикне, то сама схоче читати і буде читати. І схоче ще нових книжок, щоби їх дальше читати.

Е, то треба тоді видавати гроші на закупно для неї книжок, — зауважує хтось.

Так, треба! — потакнув Павло. Але тих грошей не треба дуже багато. Та чи можна жалувати грошей, коли дитина хоче читати і розуму набиратися, коли буде свій розум розвивати? Тим же треба тішитися і дитині помагати.

**

Такі балачки велися, і вкінці Павло говорить:

Я радив би, щоби ви три рази в тижни, коли було б назначено, привозили дітей до народного дому, і я буду їх вчити, або часом за мене хтось другий, а ви вже за два місяці, або трошки більше, побачите кілько ваші діти навчилися. І здивуєтеся!

— І приводити трилітних? — питає хтось.

Так! Від трьох літ і висше, а я часу на їх науку не буду жалувати. Сей рік даю вже для вас, а другий рік буде вже для мене.

А що буде, коли діти нічого не навчаться? — питає знов хтось.

На те Павло:

Я знаю, що навчаться, бо я вже трилітних вчив; але коли б не навчилися, то лиха не буде. Я пригадую вам одно. — В 8-ім столітті перед Христом був в Греції, в місті Спарті, розумний чоловік Лікурґ, і він зложив закони — як треба правити державою, щоби в ній був лад. І тоді говорить Лікурґ грекам:

"Послугуйтеся тими законами 10 літ, а коли побачите, що вони недобрі, то лишіть їх. А щоби ви не думали, що я з тих законів хочу користати, то я до чужих країв забираюся".

І забрався. Так і я вам кажу: Коли покажесь, що моя порада недобра, то її не слухайте.

Та чого ж ви будете тих дітей вчити? — ще деякі запитували.

— Найперше буду вчити читати і писати, — каже Павло, — а дальше буду вчити співати, бо дітям співу треба, і вони спів дуже люблять. Спів їх ублагороднює, культурно підносить. Буду їм також дещо інтересне читати, пояснювати й оповідати, але треба їм також трохи часу на забави, то і те для них конечне.

Тут ще одну увагу зробив Павло — батькам, і каже:

— Я буду вчити, але і ви мені помагайте! Ви в домах також приучуйте дітей до читання і писання, заохочуйте їх, і кілька разів повторюйте з ними ту науку. Дітей треба вчити потрошки, бо довга наука їх мучить. Коли ж відпічнуть, то можна знов повторяти.

Так шкільна справа була вже полагоджена в обох громадах, і люди привозили дітей, — деякі хоч би для того, щоби побачити, чого Павло дітей навчить.

Тут хіба додати, що в Грибові Павлові помагала Маланка, а в Городці помагав Гриць, що був між усіми найздібніший та завзятий для громадської праці.

(Далі буде)

ЗВІТИ ПРО НАСЛІДКИ РАДІЯЦІЇ

Звіт Обєднаних Націй у Ню Йорку подає, що коли б навіть уже тепер припинити вибухи пробних атомових бомб, то все ж таки й у такому випадку в 30 дальших роках у світі щороку будуть народжуватися від 2,500 до 100,000 дітей з родимими дефектами (звиродінням), спричиненими "радіоактивним дощем".

Джордж Діон — декан аґрикультури Мекдоналд Каледжу в Монтреалі заявив, що в Канаді вже тепер родиться коло 35 дітей на рік з такими дефектами, спричиненими "радіоактивним дощем".

Натомість Сенатська комісія атомових справ склала звіт перед Конгресом ЗДА, в якому сказано, що "радіоактивний дощ" буде загрожувати людям не тепер, але аж за 40 років, і то лише в такому випадку, якщо атомові вибухи будуть продовжуватися в таких розмірах, як це відбувається продовж останніх пятьох років.

УКРАЇНСЬКА МОВА В ЕДМОНТОНСЬКИХ ШКОЛАХ

Шкільна рада Едмонтону, Алта, на засіданні 9-го червня ц. р. вирішила увести українську мову в середніх школах (гай скул) м. Едмонтону в 1959-1960 шкільному році — покищо лише пробним порядком.

Це рішення буде виконане тоді, коли будуть здійснені такі передумови: буде достатня скількість учнів і знайдуться учителі з потрібними кваліфікаціями. Вирішувати про такі кваліфікації буде проф. О. Старчук — голова Департаменту словянських студій Албертійського університету. Мають також бути збережені загальні норми навчання, устійнені Департаментом освіти.

ПОМЕР ПИЛИП КОНОВАЛ

В Оттаві 3-го червня ц. р. помер 70-літній Пилип Коновал — перший українець, нагороджений Хрестом Вікторії 1917 р., за хоробрість у рядах канадської армії в І. світовій війні.

Пилип Коновал 45 років тому прибув до Ванкуверу з центральної України, що тоді була під царсько-російською займанщиною.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СПРАВА ІСТОРИЧНОЇ ВАГИ

Спотворений текст Історії УАПЦ під іменем Митр. В. Липківського

В історії народів час до часу появляються відомі "великі фальсифікати", що їхні автори чи їхні "коректори" й видавці мають ґрандіозну мету пошкодити комусь на епохальну скалю, щоб своїм фальсифікатом витиснути тавро якщо не на всій дальшій історії, то принаймні на всій епосі — зо шкодою для противників, і з користю для себе.

Але тут постійно й послідовно здійснюється той закон буття, що виражений у життєвій мудрості, яка каже: Нема нічого тайного, що не сталося б явним — раніше чи пізніше.

Історія України знає такі "епохальні фальсифікати" з боку ворогів українського народу. Зокрема знає їх Українська Церква. А тому що Українська Церква завжди нерозлучно повязана з українським народом — з його душею, ідеологією, культурою і всією суцільністю національної справи, то й кожен ворожий фальсифікат проти Української Церкви тим самим спрямований проти українського народу.

**

Католицьке видавництво в Торонто видало Історію Української Автокефальної Православної Церкви під іменем Митрополита Василя Липківського як її "автора". Перша Історія УАПЦ під іменем такої історичної величної постаті, як святитель-мученик Митрополит Василь Липківський, — це справді небуденне в історії явище. Писання на тему багатьох трагічних моментів Української Автокефальної Православної Церкви з мученицького життя під безбожницько-московською тиранією, - моментів, що у великій мірі так і досі оповиті густою заслоною тайни, і тепер ось "виявлення цих незвичайних" тайн на сторінках публікованих католиками "документів" під іменем Митр. Липківського, — це справді "сенсація", як на теперішній час, і "епохальне" явище на дальші часи

А однак... Зо всією відповідальністю тих даних, які **маємо** на руках, сміємо твердити, що згадані католицькі видавці пустили у світ друком спотворений (викривлений) текст Історії Української Православної Церкви під іменем Митр. В. Липківського — у фальшивому стані; свідомі цього факту видавці, чи не свідомі, — це покищо не є нашою темою.

**

Тут поминаємо питання, з яких мотивів католицькі видавці так зацікавилися історією УАПЦ і її найбільшим Первоієрархом Митр. В. Липківським. Але, як би там воно не було, треба признати один факт: василіянському органові "Світло" і його видавцям — чи вони цього бажали, чи ні — належить "честь" започаткування цієї незвичайної справи, яку тут порушуємо, а саме — їхня "заслуга", що вони спонукали до цього інших ближче приглянутися затіяній ними справі.

Щасливою збіжністю обставин сталося так, що василіянський орган "Світло" (квітень 1956 р.) хапливо написав статтю під неймовірним наголовком **"Самоліквідація УАПЦ 1930"**, що в ній поставлено таке ж неймовірне твердження, що ніби то Українська Автокефальна Православна Церква **сама зліквідувалася.** "Вістник" з 15-го травня 1956 р. у статті "Ліквідація, чи самоліквідація?" рішуче заперечив це твердження "Світла", і підкреслив, що УАПЦеркву в Україні зліквідувала червона Москва, а не сама вона зліквідувалася. У відповідь "Світло" (червень 1956 р.) заявило, що, мовляв, "Вістник" не поінформований про твір Митр. В. Липківського, не знає, що цей твір ще досі ніде не був надрукований і т. д. Коротко кажучи, "Світло" витворило таку атмосферу, ніби то тільки воно має отой досі тайний недрукований текст Історії УАПЦ Митр. Липківського, а більше ніхто; і "Світло", коли цей текст вийде друком, докаже устами Митр. Липківського, що УАПЦ сама "зліквідувалася".

Це правда, що за того часу "Вістник" не був познайомлений з недрукованим текстом Історії УАПЦ під іменем Митр. В. Липківського як автора, і не ставав у позу ніби він знає його. Що "Вістник" у цій справі зробив, то це, по-перше, рішуче заперечив твердженню "Світла", що УАПЦ 1930 р. ніби то "сама зліквідувалася". По-друге, "Вістник" став на становищі методології чи наукового способу, яким у таких випадках треба підходити до цього роду справ. І "Вістник" (1 липня 1956 р.) писав:

> "Єдино науковий підхід до справи був би такий, щоб перевірити, чи рукопис "Історії Української Православної Церкви", який вийшов під час 2-ої світової війни з Совєтів і авторство якого позначено іменем Митр. В. Липківського, - чи це є дійсно праця митрополита Липківського. А коли вона нею є, то чи не була вона на цензурі в большевицької влади при спробі друку, якщо така спроба була. І чи, можливо, не є це список (копія) оригінального твору Митр. В. Липківського, якщо такий був. І чи нема в ній перекручень та вставок переписувача чи кого іншого. — Коротко кажучи, хто обізнаний з методами наукової праці, той не візьме насліпо незнаного йому рукописа і не поставить своїх безапеляційних висновків. — Ставимо журн. "Світло" питання: чи воно може довести, що згаданий рукопис є оригінальний"...

Таке було становище "Вістника" в самих початках цієї важливої і небуденної переcправи. "Вістникові" у цьому випадку йшлося не про "Світло", не про церковну полеміку, а про щось інше — про справу епохальної і всеукраїнської ваги для українців — без уваги на релігійні різниці; тут уже ішлося про твір, що так чи інакше відноситься не лише до Церкви, але й до історії всього українського народу та його визвольних змагань проти Москви. Отже тут українському народові йдеться про це, щоб знати всю **правду** про ніби "унікальний" (єдиний) скрипт, що опинився в руках жур. "Світло", — без уваги на це, на чию користь — православну, чи католицьку — ця правда мала б бути. Тут ідеться про **правду** з соборно-української точки погляду. Однак, треба думати, що "Світло" неправильно зрозуміло становище "Вістника", чи не хотіло правильно розуміти, і далі розглядало цю справу лише з точки зору релігійних спорів. І католицьке видавництво вирішило видати цей таємний скрипт друком — мабуть щоб довести, ніби УАПЦ дійсно "сама себе таки зліквідувала", та видати цей твір якраз на Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, щоб зробити "милу несподіванку".

З одного боку, жаль, що цього роду скриптами, що мають історичний інтерес для соборно-визвольної справи українського народу, спекулюється з метою релігійної боротьби. А з другого боку може й добре, що так воно сталося, бо тут саме появилася нагода виводити цю преважливу справу на чисті води.

*

Отже, на початок, — поки вияснювальний критичний процес щодо згаданого скрипту свого часу набере ширших форм, на цьому місці обмежимося таким вияснениям: ці скрипти, що їх католицьке видавництво видало друком під іменем Митр. В. Липківського, як "автора", вважаємо за подані в пофальшованому стані, бо одна високопоставлена особа, з повною відповідальністю за свої слова, і підписується під цим, про скрипти "Історії Української Церкви" Митр. В. Липківського заявляє: **"Єдиний виправлений належно з оригіналом примірник знаходиться у мене..."** Отже католицьке видавництво його не має! Прийде час — історія згаданого рукописа Митр. В. Липківського буде подана ширше на основі наочних свідків і достовірних документів.

Маємо документи, що Історія УАПЦ під проводом Митр. В. Липківського нерозлучно повязана з українськими визвольницькими змаганнями Української Народньої Республіки, і дальше — Спілки Визволення України.

Отже на правдивості скриптів у справі УАПЦ, під якими підписаний Митр. В Липківський, чи в тих випадках — де його підписують, залежить нам найперше тому, що тут ідеться не лише про історію УАПЦ, але й про історію визвольницьких змагань українського народу проти Москви.

Нам відомо, що текст Історії УАПЦ Митр. В. Липківського, — текст, що засвідчений авторитетними й відповідальними особами як єдино-правдивий, буде виданий і при тому будуть подані документи, що відносяться до копій цього тексту та інші матеріяли, що з цілістю цієї справи повязані.

ПОМЕР ПРОФ. М. О. ВЕТУХІВ

У Ню Йорку 11-го червня ц. р. помер учений Михайло Олексійович Ветухів — професор Колюмбійського університету, голова Української Вільної Академії Наук (УВАН) в ЗДА і визначний український громадський діяч.

Покійний був з української еміграції після другої світової війни; походив з центральної (Наддніпрянської) України.

ЦЕРКВА І ПОЛІТИКА ПЕРЕД ВИБОРАМИ ПРЕЗИДЕНТА ЗДА

Церква і політика! Хто ще досі не розуміє нероздільности обох тих чинників у сучасному світі, той завжди буде лялькою в руках "несподіванок" і "неймовірних" та "незрозумілих" явищ — "випадків", той не зможе претендувати на те, щоб брати на себе провідну відповідальність за Церкву, а також за культурну й політичну долю народу. Хто думає, що роля Церкви нині починається й кінчається лише за порогом святині, родини, лікарні й недільної школи, той ставить себе поза межами дійсности, часу й простору.

Погляньмо на дійсність у сусідньому ЗДА, — здавалося б, що усе політичне життя цілком відсіяне з усього церковного. Мовляв, громадяни організуються згідно з своїми суспільними й політичними переконаннями: для республіканця ніби не важне релігійне переконання його однопартійців, — вони можуть собі бути або католики, або протестанти, або безконфесійні, і йому це байдуже; головно — аби були республіканці; це саме думають і про демократів. А скажіть кому, що так воно не є, він махне рукою, і скаже: "Гей, та це ж 20. століття! Ви не знаєте американців!" І той арґумент заспокоює, і переконує його самого, — однак не змінює зовсім іншої дійсности

Крок за кроком в ЗДА наближаються вибори нового президента в 1960 році. І за кулісами тієї ніби "релігійної байдужости" католицька політична машина пішла в повний рух, щоб вибрати президентом католика, — вже й кандидата мають: сенатор Джан Ф. Кенеді — практикуючий католик.

Були часи, коли в ЗДА протестанти більш здавали собі справу з того, яку ролю за кулісами в політиці відограє церковно-релігійний чинник, і тому не міг пройти в президенти католицький кандидат. Нині ж протестанти вмовили в себе, що коли в ЗДА Церква відділена від держави, то "це не можливо" щоб віроісповідні різниці могли відогравати будь-яку ролю в політиці.

Наслідком того самозаспокоєння Католицька Акція може похвалитися, що вже лише 11 відсотків молодих протестантських виборців в ЗДА (віком від 21-39 років) є свідомі того, що католики мають свої політичні цілі — захопити в країні владу. Ще лише їхні "відсталі" батьки-протестанти трохи свідоміші, бо 31 відсотків старшого протестантського громадянства висловилися проти президента-католика.

Дальший наслідок байдужости й несвідомости серед протестантів довів до дальшого успіху Католицької Акції: нині вона може похвалитися, що аж 57 відсотків виборців в ЗДА не знають, якої релігії є сенатор Кенеді; так це також успіх!

І певно, що ті несвідомі 57 відсотків могли б з рукою на серці присягати, що й тому Кенеді байдуже якої він релігії - бо ж він "модерний" американець! — і ніхто його релігією не цікавиться...

А тим часом на вершинах і по всіх клітинах Католицької Акції машина працює. У висліді дійшло до того, що Католицька Акція передбачує для Кенеді 50-57 відсотків усіх голосів у змаганні з протестантом Никсоном.

Католики ще зведуть завзятий бій за те, щоб Демократична Партія назначила Кенеді своїм кандидатом на президента.

А тепер питання: Коли хто думає, що церковна політика не грає ролі в світській політиці, то чому Катол. Акція напружує всі сили для того, щоб президентом ЗДА був католик? Бо Католицька Церква мала б з того велику користь і внутрі ЗДА і на світовій арені, — адже ЗДА — це найбільша потуга світу. Щождо внутрішних користей, то політичні католицькі впливи в уряді вкінці довели до того, що президент Айзенгавер 1959 року підписав два знаменні законопроекти: 1) уряд призначив католицьким (сепаратним) школам 887 мільйонів кредитів на чотири роки, 2) католицькі школи звільнено від федеральних податків. А тепер йде боротьба за те, щоб уряд взагалі взяв на своє утримання католицькі школи, — щоб уряд фінансував їх, але щоб не контролював, бо ж вони приватні.

Таких і тому подібних справ є багато, включаючи зусилля католиків, щоб уряд ЗДА навязав дипломатичні звязки з Ватиканом, обдаровував симпатією політику католицьких урядів, як диктатура Франка в Еспанії і т. д.

І. Камінський.

ЯК БОРОТИСЯ З КОМУНІЗМОМ

У матеріялах NCWC є стаття Дж. Дж. Гільберта з 11-го травня 1959 р. в якій зацитована афіша, що її видало Еф Бі Ай (Федеральне Бюро Інвестиґації) в ЗДА. У цій афіші Еф Бі Ай поручає громадянам Америки такі способи боротьби з комунізмом і оборони Америки:

Старайся пізнати правдивий характер і тактику комунізму. — Уложи громадянські програми для суспільного покращання твого підприємства. — Користай з права голосувати; вибирай представників чесности.

Шануй людську гідність — комунізм і індивідуальність права не можуть йти впарі.

Набувай відомості; знай свій край його історію, традицію і спадщину.

Поборюй громадську байдужість супроти небезпеки комунізму, — байдужість може бути нещастям, коли йдеться про рятунок нації.

Поборюй фанатизми і упередження, де лиш вони проявляються; справедливість для всіх є твердинею демократії

ТАЙНИ ТЕЧОК УЧЕНИЦЬ

Що може бути в течках учениць, з якими вони ідуть до школи, і про які думаємо, що там є лише книжки, пера й олівці та "ланч"? Шкільна влада середньої школи у Вінгем (ЗДА) зацікавилася тим, і зробила несподівану контролю в течках учениць; і знайдено в них ось що. 87 шминок до уст (липстиків), дві колоди (талії) карт до гри, 200 штук цигарок з наркотиком маріґуана, 2 рольки тютюну до жування, 3 смердючі бомби, 9 револьверів, понад 1,0000 таблет на "успокоєння", чи "підбадьорення" нервів, 7 живих мишей, і одного живого кролика.

Ревізію зроблено в 720 учениць віком від 10 до 16 років.

АНГЛІКАНСЬКА І ЗЛУЧЕНА ЦЕРКВИ ОБ'ЄДНАЮТЬСЯ?

На початку червня ц. р. преса принесла вістку, що Англіканська і Злучена ("Юнайтед") Церкви в Канаді роблять заходи, щоб об'єднатися в одну Церкву.

ПЛЯНИ МИТР. ЯКОВА В АМЕРИЦІ

Новий Екзарх Констянтинопільської Патріярхії, Митрополит Яків Мелітський, має такі пляни на американському континенті:

1. Він буде старатися створити "федерацію" всіх Православних Церков на західній півкулі.

2. Буде домагатися, щоб уряд ЗДА більш уточнив своє офіційне признання Православної Церкви, — щоб вона "користувалася тими самими правами, що мають протестанти, римо-католики й жиди.

3. Він зобовязався "присвятитися розвиткові своєї Церкви... збільшенням її світових церковних звязків і справи християнської едности та співпраці".

Своє становище, як наслідник покійного Екзарха Михаїла, Митрополит Яків фактично зайняв 2 квітня 1959 р., — цього дня відбулася його інтронізація в Ню Йорку. На цій урочистості був патріярший епископ Ґерманос Полізоідес із південної дієцезії та інші епископи всієї Архидієцезії західньої півкулі.

З палати Екзарха до катедри Пресв. Тройці відбулася величава процесія з участю 250 священників і дияконів і маси народу, а в тому 1,000 грецьких дітей шкільного віку.

Екзарх Яків (Кукузіс) очолює на американському континенті 1,500,000 вірних (майже самі греки), що мають 375 парафій з церквами. (За "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", квітень 1959 рік).

КАТОЛИЦЬКІ ПРОВІДНИКИ ЗАТРИВОЖЕНІ НИЗЬКИМ РІВНЕМ СВОЇХ ШКІЛ

Католицький священик і учений Енрі Ф. Леґар, ректор (президент) Оттавського університету, сказав, що хоч католицькі сепаратні школи виконують "досить добру роботу", підготовляючи молодь до християнського родинного життя і католицьких членів суспільности, то однак ті школи дають молоді невелику підготову до дальших вищих студій. Наслідок такий, що серед учених світу католиків дуже мало. Отже треба було б скликати католицькі наради "на вершинах", щоб запобігти тому.

Він сказав це на цьогорічних зборах католицьких учителів і батьків архидієцезії в Оттаві.

У чому причина? Католицька "контроля думки" - це гноблення свободи мислі, без якої не може існувати дійсна наука.

Почавши з середньовіччя і протягом новітних часів, Католицька Церква переслідувала науку.

ОБРАЗ БЛАГОВІЩЕННЯ "ПО — МОДЕРНОМУ"

Цього року на малярській виставці в Римі 19-літня малярка Едоліа Маскі виставила образ Благовіщення в такому "модерному" стилі:

Мати Божа представлена як модерна молода дівчина — "Тін-ейджет", у коротенькій сукеночці. Ангел, який звіщає Діві Марії, що вона стане матірю Сина Божого, має модерну зачіску під форму зачіски французької фільмової акторки Бриґіти Бардо.

Кореспондент "Ню Йорк Таймсу" сказав, що цей образ викликав серед критиків гостру суперечку.

СЕРІОЗНА ПОМИЛКА

Брошура О. Купранця п. н. "Виклятий Мазепа", В-во "Для Світла", Торонто, 1958 р. навіть не зважаючи на очевидні католицькі тенденції і католицьку ціль, з якою вона була писана, все ж таки подає деякі призабуті матеріяли, і тому вона так само займе відповідне місце в літературі про гетьмана Івана Мазепу.

Не будемо тут зупинятися на перегляді всіх тих джерел, на основі яких вона написана, ані також на особистих поглядах її автора.

Тут покищо звернемо увагу на одну серйозну помилку автора, а саме там, де він вияснює такий текст з російської "Місячної Минеї" — формула виклинання гетьмана Івана Мазепи Російською Церквою:

"...треклятий отступник Мазепа, іже оставив Христа Господня, Господа і благодітеля своего, і прилі́пися ко супостату..." (стор. 11).

О. Купранець каже з приводу цієї формули виклинання:

"Православні архиереї, укладаючи цю службу, для приподоби голові своєї Церкви — цареві Петрові, не завагалися дати йому найвищі признання та назвати його Христом (!), що є хіба безсумнівною єрессю. Це, до речі відповідало віруванням російської Православної Церкви ... і т. д. (Стор. 13).

У безсумнівну заслугу треба поставити кожному, отже й О. Купранцеві, хто стає в обороні так важко покривдженого Мазепи, та якнайсуворіше осуджує дійсно нехристиянський поступок Російської Церкви, що виконала наказ царя-деспота й лютого ворога України, та й з політичних мотивів викляла такого вірного сина Православної Церкви, яким був Мазепа. Але, коли окремо говорити про таке вияснення згаданої формули викликання, як у О. Купранця, то тут з автором брошури погодитися ніяк не можна, бо він допустився грубої помилки в інтерпретації тексту.

Це не правда, що в цій понурій формулі виклинання царя Петра названо "Христом" Ісусом. Там обвинувачується Мазепу в трьох справах, а саме сказано, що він оставив: 1) "Христа Господня" — раз; 2) "Господа" (Ісуса Христа) — два; 3) "і благодітеля своего" (царя) — три. І за ці три справи **тричі** проклинається його словами. **"треклятий** отступник Мазепа".

О. Купранець помилково сполучив в одне поняття такі слова: "Господа й благодітеля своего", і думає, що слово "Господа" відноситься до слів "благодітеля своего" (царя Петра I). Ця помилка в О. Купранця сталася через першу помилку, — у словах "Христа Господня" він, як видно, слова "Христа" пояснив собі як "Ісуса Христа". Але це дуже груба помилка! Слова "Христа Господня" означають: **христа** (як знамення) Господнього.

Непорозуміння скоїлося тому, що в тексті замість "Хреста Господня", написано: "Христа Господня", як це часом у старих текстах буває. Та й у модерному правописі є ця помилка: пишуть: "христити" (значить, — христити христом (знаменням) Господнім!).

Між іншим, Митрополит Іларіон звернув увагу на таке помилкове писання: "Іван Христитель і "христити", замість правильного: "Іван Хреститель", **"хрестити"**

Отже в тексті, поданому О. Купренцем, має бути: 1) "Хреста Господня", (Хреста — знамення), 2) Господа (Ісуса Христа), 3) і "благодітеля своего" (царя Петра).

Слова "Христа Господня" не означають Ісуса Христа, як помилково думає О. Купранець, — принаймні, це видно з його дальших висновків. У Євангелії сказано: "А я буду хвалитися **Хрестом Господа нашого Ісуса Христа** (Гал. 6. 14). Отже "Христа Господня" (цебто: "Хреста Господевого") — це одне поняття, а "Господа" (цебто: Ісуса Христа) — це друге поняття.

Якщо б допустити, що в тексті слова "Господа і благодітеля своего" означають царя, а слова "Христа Господня" без сумніву означають "христа Ісусового", тоді виходило б, що Мазепу не обвинувачено у "відступстві від Христа — Бога (Ісуса Христа), бо для цього в тексті вже не було б більше слів! А тим часом Мазепу обвинувачено також у мнимому "відступстві від Господа" (Ісуса Христа).

Обвинувачуємо Російську Церкву, і це обвинувачення має свої підстави, а все ж таки, якщо будемо перед світом послуговуватися цього роду "обєктивною" наукою — аргументами, основаними на таких грубих помилках, і будемо ці власні помилки роздувати ще більше та робити з них далекойдучі свої висновки, щоб ужити їх як аргументів, — то тим дамо Російській Церкві лише зброю проти українців, і вона може сказати світові: Оце така в них "наука"! Отже через цього роду грубі помилки можемо в науковому світі викликати недовіря до себе до тієї міри, що навіть тут, де ми маємо рацію (а ми її маємо на сто відсотків!), нам готові будуть не вірити, і все будуть витикати помилки, як докази іґноранції в елементарних справах.

Українська справа не потребує фальшувань, — нам досить правдивих аргументів, що їх маємо, аби лиш світ хотів їх взяти до уваги. А всяка іґноранція навіть в елементарних справах і фальшування лише шкодить українській науці в світі, отже й шкодять українській справі, — нехай це навіть відноситься до нашої боротьби з Російською Церквою, яка є нам ворожа: для католицьких діячів тому, що вона православна, а для нас тому, що вона ворожа до незалежности Української Православної Церкви: ворожа нашій автокефалії, а також соборноправности і т. д.

ҐУБЕРНАТОР ПРОМОВЛЯВ У БОЖЕВІЛЬНОМУ СТАНІ

Ірл К. Лонґ — 63-річний ґубернатор стейту Луїзіяна в ЗДА, на засіданні стейтової леґіслятури почав таку промову, що вона слухачам видалася дивною. А дивною вона була тому, що ґубернатор під час промови так схвилювався, що попав у божевілля. Його відвезли у психіятричну клініку в Ґалвстоні, Тексас. Вісті з половини червня ц. р. подали, що ґубернатор захворів на манію переслідування (параною) і на роздвоєння особовости (схізофренія).

Звичайно, закони ЗДА не вважають промови ґубернатора за "непомильну", коли він урядово промовляв у леґіслятурі, ще поки слухачі пізнали, що він збожеволів, отже всі висказані ним у цій промові думки автоматично стають неважними.

У КИЄВІ 1,102,200 МЕШКАНЦІВ

Московська інформативна аґенція ТАСС 9-го травня ц. р. проголосила звіт Центрального Статистичного Управління; і там подано, що 15 січня 1959 р. число населення СССР становило 208 мільйонів і 826 тисяч осіб. За час 20 років (від 1939 р.) приріст становить 18 мільйонів. А тепер щорічний приріст дає 3.5 мільйона душ.

Жінок у СССР тепер є 114 мільйонів і 800 тисяч, а мужчин 94 мільйони. На кожну 1,000 осіб щороку прибуває 12 одружень і 25 народжень.

Найбільший приріст населення є в районах у такому порядку: Далекий Схід — 70 відсотків, Середня Азія і Казахстан — 38 відсотків, Східний Сибір 34 відсотки, Урал — 32 відсотки, Західній Сибір — 24 відсотки.

А европейські країни, поневолені Москвою, залишаються далеко позаді щодо приросту населення, — бо ж звідти людей вивозять на Сибір! **Київ має 1,102,200 мешканців.**

НАЦІОНАЛЬНІСТЬ М. ХРУЩОВА

На Всенімецькій робітничій конференції в Лайпціґу (Східня Німеччина) 7-го березня ц.р. Микита Хрущов сказав промову і в ній ось що заявив про своє національне походження:

"Село, в якому я народився, лежить на пограниччі між Україною і Росією Це є російське село, але більшість його населення, в тому числі мій батько і я сам, працювали в шахтах (копальнях) Донбасу і в містах на півдні України. У висліді між мешканцями села (Калиновки, — р. В.) було багато суперечок за те, до котрої з двох держав приєднатися" (за часів Української Держави 1918 р. — р.В.). М. Хрущов ще підкреслив: "... я все ж таки мушу ствердити, що я є росіянин, походжу з робітників, і, природно, шаную мою націю".

При тому М.Хрущов явно признався, що він обстоює "єдіную неділімую Рассію", коли сучасний стан Німеччини — її поділ на Східню й Західню частини — Хрущов порівняв до відношення Росії й України в 1918 роках.

АРХИЄП. ПАНТЕЛЕЙМОН РУДИК ПОВЕРНУВСЯ ПІД ЮРИСДИКЦІЮ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ

"Православна Русь" ч. 7 за 1959 р один з органів т. зв. "Російської Православної Зарубежної Церкви" (незалежної від Патріярха в Москві) — інформує: Архиєрейський Синод Російської Православної Закордонної Церкви звільнив з Монтреальської Катедри свого Архиепископа Пантелеймона Рудика — через поважні обвинувачення морального характеру, і заборонив його у священнослуженні. Цю справу мав розглядати восени 1959 р. Собор Єпископів. Рятуючись перед цим судом, Архиеп. Пантелеймон піддався Патріярхії в Москві, а та призначила його в Едмонтоні. Архиеп. еп. Пантеелймон був у юрисдикції Московського патріярха під час 2. світової війни.

ЧИСЛО ПРАЦЮЮЧИХ І БЕЗРОБІТНІХ У КАНАДІ

У Канаді в половині травня ц.р. було 5,800,000 затруднених робітників і 3,045,000 безробітніх. Число безробітніх з весною зменшилося більш як на половину впорівень з зимовим сезоном.

СВЯТО ШКОЛИ
Монтреал, Кве.

Справа Рідної Школи — це питання складне в наших умовинах, але вона має поважне значення для нас із перспектив сьогоднішнього й завтрішнього дня. Поруч нормальної (державної) школи існує додаткова — Українська Рідна Школа із своїм специфічним завданням та має своє призначення: не лише знати свою рідну мову, культуру предків, чи внести щось до синтези канадської культури, але й виробити наше покоління таким, яке було б здатним, таки насправді, дати допомогу Україні у визвольних змаганнях з позиції любови до свободи. Поруч із цим, виконувати оте основне — першу і другу Заповідь Божу та мати щастя в праці, як засіб життя. Передумовою до цього є придбати знання та бути всебічно вихованим, виявити здібності, розвинути їх та йти вибраною дорогою до мети. Багато цьому допомагають батьки, Школа, Церква, вчителі, а зокрема Рідна Школа. Непростиму роблять помилку ті батьки, які скептично дивляться і дивовижно відносяться до Рідної Школи, вважаючи її зайвою — це з[illegible] своїх дітей, свого роду і традиції.

З першого дня заснування парафії Св. Покрови в Монтреалі працює Рідна Школа. Настоятель бл. п. о. Петро Архангельський довгі роки був керівником й опікуном школи, багато приклав праці та ініціятиви, і більше ставив вимоги Управі і Церковній Громаді, закликав батьків до праці, вишукував учителів та заохочував дітей до школи, вивчати своє рідне, бути релігійним і національно свідомим і добрим горожанином Канади. Під його опікою та працею фахових учителів Рідна Школа стала одною з кращих як організаційно, так і методами праці, навчання й виховання.

У суботу 13 червня у приміщенні французької школи (де відбувається навчання Р. Ш.) влаштовано урочистість закінчення шкільного року.

За президіяльним столом сиділи адміністратор Р. Ш. о. Прот. Є. Чижів з Добродикою, проф. А. Степовий, голова Ц. Громади М. Жовто[illegible], голова Батьківського Комітету В. Валах, голова Сестрицтва п-ні Т. С[illegible], вчителі Варвара П. Радченко, Анна Т. Романова, Віра П. Нечай, Ольга А. Гуменюк, Іван С. К[illegible]. Відкриваючи цю урочистість, голова Педагогічної Ради проф. А. Степовий попросив усіх до молитви, яку проказав о. Прот. Чижів, та надав слово до привітів голові Управи Громади, голові Батьківського Комітету, голові Сестрицтва та п-ні добродійці Чижевій, а опісля склав коротенький звіт з праці Рідної Школи за 1958-1959 рік. Адміністратор Р. Ш. о. Прот. Єпіфаній склав звіт за час свого керування та поділився своїми враженнями про хід іспитів учнів та накреслив перспективи праці Р. Школи. Склали звіти за учбовий рік учителі: Ольга А. Гуменюк за 1 кл., Анна Т. Романова за 2 кл., Віра П. Нечай за 3 кл. і Варвара П. Радченко за старшу клясу (4-5 кл.). Звіти були не лише про засвоєння програми чи успішности учнів, а й отого платонівського „божественного" дерзання самовияву творчости педагогічного процесу клясоводів-учителів.

За цей навчальний рік закінчили 60 учнів, з яких було переведено до старших кляс 51, а решта з різних причин (не відвідування, або за неуспішність) залишилася на другий рік. Похвально для вчительки Анни Т. Романової перевод одної учениці з 2 кл. до 4 кляси. Завдяки сумлінній праці вчителів іспити пройшли на високому рівні; учні показали добрі знання з усіх предметів, а цим успішність учнів на іспитах була вище середньої в цілому; прикладом можуть служити такі показники: відмінників – 15 учнів, добре – 29, задовільно 6 і 1 незадовільно.

На іспитах були керівники Р. Школи та батьки учнів (9 осіб) в усіх клясах, які придивлялися до ходу іспитів та які знання придбали учні з читання, письма, граматики, історії, літератури, географії та релігії. Усі писемні праці за рік та іспитові, а також питання й відповіді показували успіх кожного учня за ввесь час і працю всієї кляси та успіх і вміння вчителя. Секрет успіху учнів полягає у фаховості вчителя, в його любові до учнів, до школи взагалі, праця вчителя над матеріялом, продуманого методикою навчання і виховання, індивідуальним підходом до учня і контакт з батьками; а це все і завершило успіх як учнів, так і вчителя. Це все відноситься до всіх наших учителів. Але для ілюстрації візьмемо старшу клясу, де є вчителькою Варвара П. Радченко. У кожного учня є зошити з усіх предметів, в яких коротко записаний матеріял з лекцій, праця в клясі, домашні задачі, писемна контрольна робота за квартал, річна іспитова, писемна самостійна робота вдома і в клясі, читання відповідної літератури до предметів та підбір і рекомендації читання художньої літератури з дитячої бібліотеки. Особливо звернено увагу самовияву здібности учня вільними темами, віршами (деклямації у клясі і на концертах), рефератами та бути господарем на святі чи на концерті. Візьмемо для перегляду самостійну працю учнів „Лист до Дідуся Наума" („Український Голос"), або „Лист до редактора журн „Соняшник" (Вид. „Нові Дні), то побачимо в кожній праці своєрідний зміст кожного учня від вдачі чи вміння, а скоріше від того, як навчила Варвара П. Радченко — вчителька старшої кляси. Листи на ці теми були цікаво написані, логічно і грамотно, — просто любо читати цю дитячу творчість; це був успіх муравлиної та упертої праці вчителя. Учителька В. П. Радченко не випадково ввела на іспитах картќову систему, як об'єктивну, та ширший вияв знань і оцінку учнів ч. 15., де були такі питання:

1. „Придумай та напиши окличне речення".
2. „Яке значення твору „Енеїди"?
3. „Покажи Донбас і що виробляють?"
4. „Значення Київської Держави".

Ми слухали відповіді учнів на різні питання із вдоволенням; вони показали добрі знання, орієнтувалися вільно, давали ясні й чіткі відповіді, просто любо було слухати учнів, як Ліду Михайловську, О. Мельника, Г. Глухову, Гр. Романюка, Ген. Сойка, Ліду Киричок, Ладожку, які в той час відповідали на іспитах. Це саме можна сказати й про інших учителів, але за браком місця опускаємо. Необхідно підкреслити, що в цьому році іспити показали добру працю з релігії о. Прот Єпифанія; наслідки прекрасні, — без перебільшення й комплименту!

Після звітів учителів за ро-

„СИНИ ЗЕМЛІ" В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ!

Монументальна повість Ілї Киріяка п. н.
„СИНИ ЗЕМЛІ"
вже вийшла англійською мовою п. н.

SONS OF THE SOIL

"СИНИ ЗЕМЛІ" це прекрасне оповідання з піонерського життя українських переселенців в Канаді, в якім докладно та мальовничо описані їх перші переживання.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** видало поважне канадійське видавництво "Раєрсон Прес" у Торонті, за старанням Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу. Книжка видана на гарнім книжковім папері, в твердій оправі та з гарною ілюстрованою паперовою огорткою.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинен набути кожний українець й українка, без огляду на те, чи вони вже читали "Сини Землі" в українській мові, чи ні

Зокрема книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинні купувати родичі для своїх дітей, які мають трудність по українськи читати, або які не мають терпеливости прочитати повість "Сини Землі" в оригіналі.

Книжка **"SONS OF THE SOIL"** повинна знаходитися в кожній шкільній та публичній бібліотеці, тому радимо й закликаємо поодиноких людей та організації купувати її та дарувати до згаданих бібліотек

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** треба також якнайширше розповсюджувати між загалом наших анґльомовних співгромадян, тому радимо давати її в подарунку вашим анґльомовним сусідам і знайомим

Ціна книжки з пересилкою тільки $4.50.

Розпродажею книжки наразі займається Колеґія св. Андрея в Вінніпеґу, тому замовлення й гроші треба надсилати на руки голови Дирекції Колеґії, о. д-ра С. В. Савчука, на таку адресу:

Rev. Dr. S. W. Sawchuk.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

кову працю кожен учень одержав картку успішности та переводу з подарунком від Церковної Громади. Усе це для учнів було врочисто, з піднесенням настрою для всіх присутніх біля сотки людей, які приднвлялися цій церемонії. Усі вчителі також одержали подарунки від Церковної Громади та Адміністратор школи — в тому числі кожен учитель одержав книжку "Наша літературна мова" Митр. Іларіона, а від Сестрицтва — чудові квіти; багато подарунків одержали вчителі від батьків, а п-ні А. Романова обдарувала всіх учителів цінними подарунками від себе.

Від учителів виступила Віра П. Нечай з подякою за таке гарне відношення та подарунки і закликала батьків до кращої праці для Рідної Школи. Офіційну частину урочистости закрив настоятель о. Прот. Є. Чижів — закликом громадно працювати для Р. Ш. і для Української Святої Православної Церкви. Після перекуски розпочався учнівський концерт. На початку виступив дитячий хор при школі під дир. о. Єпіфанія, виконавши „Слава Кобзареві" та „Ой де ж тії квіти" під аком. Віри Валах, учениці 3 кл. Деклямували: Галина Жовтоніжко „Півник", Ганна Багрій і Валя Момот „Ні погано, ні добре" — твір учительки Анни Романової. В. Гела і В. Єлангері „Мама", Ліда Михайловська, Гр. Романюк і О. Мельник байку „Вовк та ягня", Н. Бондарчук і М. Гайчук „Наша Україна", В. Цвітков „Молитва до Мами", Л. Кириленко „Вербова гілка". Виступ дітей був досить гарний, художній смак приємний, рясні оплески були оцінкою для виконавців.

Це Свято Школи було добре організоване Громадою, і за це необхідно подякувати вчителям, Адміністраторові Школи, а зокрема голові Громаді п. М. Жовтоніжкові, голові Сестрицтва п-ні Т. Сойко, голові Батьківського Комітету п. В. Валаху, батькові — В. П. Сойко і о. Прот. Єпіфанієві.

А. С-вий.

ПИСАНКА о. В. СОКОЛОВСЬКОМУ НА 50-ЛІТТЯ ПАСТИРСТВА

Гурток волинян з Канади з різних місцевостей Онтаріо в днях 9-10 травня ц. р. відвідав у Гренд Репидс, ЗДА, свого бувшого настоятеля з Матієва на Волині о. Володимира Соколовського; волиняни-матіївці поздоровили о. Володимира і пані Добродійку та родину з 50-літтям пастирської праці панотця — обдарували їх Великодньою Писанкою.

На цьому місці волиняни-матіївці, — ці, що були на відвідинах, і ці, що не мали нагоди бути особисто, сердечно поздоровляють свого бувшого Отця Настоятеля з рідного краю і Пані Добродійку. — На Многі Літа!

Маргарита Пилипчук.

ЮВІЛЕЙ о. ПРОТ. Ф. КЕРНІЦЬКОГО
Виндзор, Онт.

У неділю 5-го квітня 1959 року Українська Греко-Православна Громада Св. Володимира у Виндзорі гідно вшанувала свого улюбленого пароха Всеч. о. Прот. Ф. Керніцького в день потрійного його Ювілею, а саме: 50-ті роковини з дня народження, 20-ліття подружнього життя й 20-ліття священства в рядах Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді.

Ювілейна урочистість почалася Вечірньою Відправою і Молебнем у церкві, що відправив Митр. Прот. Н. Лящук з Детройту. По Вечірні о. Лящук сказав надзвичайно доцільну проповідь на тему священнослужителів і підчеркнув заслуги нашого Ювілята на церковній ниві, та склав велике признання за його невтомну й віддану працю для української молоді в Недільній Школі. На закінчення він побажав многоліття як Ювілятові, так і всій його родині. На Вечірні й Молебні вся церква співала під умілим проводом дяка п. Михайла Чаборика.

По Вечірній Відправі всі перейшли до церковної авдиторії, де обидва відділи Жін. Товариства — ім. Лесі Українки і Марка Вовчка, приготовили чайне прийняття.

Столи були прибрані букетами квітів, а на почесному місці пишався святковий торт.

Голова Церковної Громади п. В. Вахна, як господар урочистости, дуже вміло проводив усією програмою, що складалася переважно з привітів, побажань і кількох музичних точок.

Від Церк. Громади Св. Володимира у Виндзорі довшу промову, привіт і побажання виголосив п. М. Чаборик. Він також відчитав писемні привітання, признання й побажання від Митрополита Іларіона й Архиеп. Михаїла та телеграми від сестри й братів з Саскачевану. Від Т-ва „Просвіта" говорив п. Б. Федчун, від Т-ва ім. Лесі Українки — пані Е. Прокопчук, від Т-ва Марка Вовчка — пані М. Сохацька, від СУМК, — п. Роман Никифорук, від Взаїмної Помочі — п. Іван Рижак, від Будівельного Комітету — п. Микола Семенюк, від Недільної Школи — Денис Дуган і Донна Старух, від Української Школи — пані М. Петрук, від родини — Добр. Керніцька і син Іван, від Церковної Громади в Детройт — о. Лящук. Усі бесідники крім привітів і побажань склали й признання Ювілятові за його щиру й невтомну працю на користь нашої Громади і недільної школи, яка напевно може послужити як приклад іншим Громадам у Канаді.

Музичні точки: панна Е. Загарія чудово виконала сопранове сольо „Молитва" при акомпаніяменті п. Стефана Сенайка; на піяніно — донечка Олеся, Донна Строкан, Маруся Семенюк, і Ст. Сенайко; на акордіоні: Денис Дуган і Марджі Крисфалусі.

По закінченні програми предсідник передав Ювілятові грошовий дар від усіх присутніх, що зложили при вході до залі на руки Комітету. Було також кілька особистих гарних подарунків.

Дякуючи всім за привіти, побажання, дарунки й за таку численну участь у звеличанні роковин 50-ліття з дня народження, Всеч. о. Прот. Ф. Керніцький сказав: „Я все молю Всевишнього Бога, щоб дав мені сили, здоровя і витривалости виконати всі Ваші бажання та діждати того щасливого дня, коли ми перейдемо до нової, величавої святині, що про неї вже від довшого часу всі мріємо".

З нагоди тієї великої урочистости діти й дружина Ювілята в імені свого батька зложила дар на будову нової церкви в Виндзор 50 дол і на пресовий фонд „Укр. Голосу", „Вістника" й „Віри й Культури" по 5 дол.

По відспіванні „На многі літа" всі підходили до головного стола, щоб особисто стиснути руку свого дорогого о. Пароха, та вписувати свої імена в Пропамятну Книгу на милий спогад.

На закінчення треба підкреслити, що на цей Ювілей зійшлося так багато людей, що на Вечірні вони заповнили церкву по береги, а під час програми в залі не було місця для всіх. Одні на балконі тиснулися, а інші в сінях. Прибули не тільки члени, прихильники й симпатики з Виндзору й Ангестбургу, але й уся родина, приятелі і знайомі з Детройту. Усі почувались до обовязку прийти й віддати заслужену пошану своєму улюбленому Парохові, який за сім років свого побуту в Виндзорі поставив Громаду на здорові й тріві підвалини.

Наша церква, яка кілька років тому виглядала завеликою, сьогодні завдяки старанням і невтомній праці о. Прот. Керніцького вже й у звичайну неділю стала затісною. Тому Укр. Громада у Виндзорі вже незабаром буде змушена приступати до нової, величавої святині, яка стане гордістю православних українців у Виндзорі та живим памятником для будучих поколінь.

Достойному Ювілятові і його Родині — всього найкращого від усіх присутніх на Ювілеї!

Ш.-Ч.

ВШАНУВАЛИ ЗАСЛУЖЕНИХ ПАРАФІЯН
Волей, Б. К.

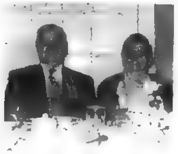

У день Великомученика й Побідоносця Юрія, по Богослуженні в нашій церкві Успіння Богородиці, я закликав вірних помолитися за здоровя нашого дяка Юрія Воронюка і його дружини Анни

По Молебні Многоліття висловив від себе і всієї Громади признання за віддану, жертвенну працю для нашої Церкви.

Надвечір уся Громада загостила до п-ва Воронюків, і цим зробила їм і другу милу несподіванку в їхній новій хаті, що хоч для них двох є аж надто простора, а цього вечора була дуже тісна. Після поздоровлень та побажань доручено Господарям подарунок від усіх присутніх. Закінчили Многоліттям.

Ще як не було тут Громади, п-во Воронюки належали до Ванкуверу; і коли ми 1955 року посвячували новозбудовану резиденцію, ванкуверці склали від Громади досить поважну пожертву, зазначивши, що це дуже мало, бо мабуть лише частина того, що їм за якийсь час дав наш п. Воронюк.

Крім того, що п. Воронюк разом з дружиною щонеділі, користуючи двома автобусами, встигають на початок ранньої Відправи, виконуючи без найменшої винагороди свої обовязки дяка, він час до часу разом з дружиною любить скласти якусь поважну пожертву на церкву, тримаючись засади, що те, що зробиш сам, власними руками, — напевно буде зроблене.

Поза активною участю в будові церкви й резиденції та інших робіт біля церкви вони придбали до церкви велику Напрестольну Св. Євангелію, священиче повне облачення для Постових і Похоронних Відправ, а також інші книжки та речі до Дому Божого.

Зібрану суму $10.50 передано на три наші пресові органи й на клішу.

Нехай Господь Вас винагородить і поблагословить довгим життям у щасті та здоров'ї!

о. О. К.

СВІТЛИЙ ПРИКЛАД ЖЕРТВЕННОСТИ

Бл. п. Никола Лесюк

Гарний приклад жертвенности на добрі цілі полишив по собі бл. п. Никола Лесюк (більше знаний як „Майк" Лесюк) з Солсгирт, Ман., який упокоївся 20-го березня цього року.

Посмертна згадка була у "Вістнику" з 15 травня 1959 р.

Перед своєю смертю він залишив завіщання, в якім припоручив своїм синам, Еміліянові й Петрові, виплатити з його майна, між іншими пожертвами, на такі цілі:

На Колегію св. Андрея в Вінніпегу — 100 дол.

На Катедру Пресв. Тройці в Вінніпегу 100 дол.

На свою місцеву церкву св. Ілії в Росборн, Ман., 100 дол.

Сини Покійного належно виконали волю свого батька, який і за життя був знаний з свого жертвенности та взагалі заінтересований загальними громадськими й церковними справами. Як за життя свого, так і по смерті Покійний залишив гарний приклад до наслідування.

Близький приятель.

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ КОНЦЕРТ В НЮ ВЕСТМИНСТЕРІ

У неділю 21-го грудня по Богослуженні в тимчасово винайнятій Карпентер Гол чисельні члени й прихильники Громади Св. Апостолів Петра й Павла в Ню Вестминстер мали нагоду й приємність почути перший концерт своєї недавно зорганізованої Української Школи. Концерт був присвячений опікунові діточок — Св. Отцеві Миколаєві та надходячому Святу Різдва Христового. У програму концерту входили колядки, деклямації, сольо-співи, сольові музичні виступи та сценка під назвою „Різдвяна ніч".

Усіх учнів рідної школи в Ню Вестминстері є покищо тринадцять, але вже багато більше є дітей, які готові вписатися до рідної школи і при найближчій нагоді вони це зроблять. Усі тринадцять учнів бездоганно виконали свої ролі і виступи, за що присутні батьки і інші громадяни приймали їх рясними оплесками. Концертом керувала й одночасно приграваіа на піяніно добр. Леся Удод. Перед закінченням концерту голова місцевої Громади п. Н. Мороз сердечно подякував о. Григорієві й добр. Олександрі за підготову цього концерту, а учням за гарне виконання, та звернувся зо щирим закликом до всіх батьків матеріяльно й морально підтримати Рідну Школу, і на неї тут же було зібрано 26 дол. та подаровано учителям як нагороду за їх працю та за далекий доїзд

При кінці концерту о. Григорій роздав дітям приготовані Громадою дарунки, притому заявивши, що, на жаль, Св. Миколай не зміг прийти до чужої залі, але напевно прийде на другий рік, як уже буде своя

З нагоди Свят Різдва Христового Громада Св Апостолів Петра й Павла в Ню Вестминстері пересилає свою коляду в сумі 15 дол., з чого по 5 дол. на пресовий фонд „Вістника" й „Українського Голосу", а 5 дол. на Будівельний Фонд Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґі

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ГНАТОВИХ
Керот Ривер, Саск.

У неділю 23-го листопада м. р. п-ву Антонові й Анні Гнатовим влаштовано милу несподіванку з нагоди 25-ліття подружнього життя

На цю несподіванку, якою заннялися їхні діти, приїхали брати пані Анни Гнатової Степан і Іван Сенчина з Тернополя, сестра Ева Кухта з Єлов Крік, тато Теодор Сенчина, а також о. С. Зузак з дружиною Галею з Нипавин, і багато приятелів та знайомих з Нипавин та Керот Ривер

Антін Гнатів походить з села Лапшці, Борщівського повіту. У Канаду прибув 1909 року, і з родичами осів на фармі в Ростирн 1933 року одружився з Анною Сенчиною з Тернополя 1940 року вони переїхали в Єлов Крік, а 1943 р. поселилися на постійне життя в Керот Ривер Господь поблагословив їхнє подружжя шістьма дітьми трьома доньками: Савелею, Орисею і Петрусею, і трьома синами: Мирославом, Ромком і Богданом

По щедрій гостині промовляв о. С. Зузак, він розповів про життя й успіхи Ювілятів і побажав їм від усіх присутніх щасливо діждатися ще Золотого Ювілею

Опісля вручено їм, як дарунок від усіх присутніх, „кром сет", а також кожне з дітей зокрема щедро обдарували своїх родичів-Ювілятів

Господарями цієї гостини були п-во Піговичі, свати Гнатових, які доклали багато труду для успіху цієї урочистости.

Під час гостини п. М. Піговič зайнявся збіркою, з якої призначено $6.30 на пресфонд „Вістника".

Нехай Господь Бог благословляє Шановних Ювілятів і дозволить їм діждатися ще й Ювілею 50-ліття!

Присутній.

З РОЗПРОДАЖУ ПИСАНОК НА ДОБРІ ЦІЛІ
Квил Лейк, Саск.

Пані Текля Кудрик з Квил Лейк, Саск., вже від кількох років пише писанки і розпродує їх на добрі цілі. Цього року вона розпродала писанок на 26 дол. і розділила ці гроші так.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея — 14 дол.

На Будівельний Фонд Катедри Пресв. Тройці в Вінніпегу 12 дол

Пані Кудриковій належиться щире признання й подяка за її жертвенність. За її прикладом повинні піти інші, жертвуючи кожного року щось із свого заробітку на добродійні цілі, які стоять близько їх серцю.

Сусід.

Підтримуйте "Вістник" передплатами й пожертвами! Розповсюджуйте його!

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АННА ПОПІЛЬ

Єллов Крік, Саск. У суботу 23-го травня 1959 р. рознеслася сумна вістка, що в лікарні у Вакав після довгої недуги відійшла у вічність на 77 році життя бл. п. Анна Попіль з дому Кільчинська.

Покійна народилася 7-го травня 1882 р. в селі Товстеньке, Гусятинського повіту в західній Україні. Молодечі роки проводить зо своїми родичами в рідному селі і там таки 1897 року одружується з Томою Попілем. Господь посилає молодому подружжю діточок, що їх у старому краю було четверо: три хлопці й донька

Через тяжке життя в рідному селі й побільшення родини, яку треба було утримувати, бл. п. Анни чоловік був змушений лишити родину й рідний край, та в далекій Канаді шукати кращої долі; 1908 року він виїздить перший раз у Канаду, де заробляє трохи грошей, і повертається до родини. Три рази виїздив у Канаду, і три рази повертався до родини, а в 1914 році перед самою війною забирає в Канаду бл. п. Анну з діточками.

Вони поселюються в околиці Єллов Крік на фармі, і тут починають тяжку працю, щоб забезпечити кращу долю своїм дітям. Тяжке горе навістило Покійну в 1937 році, коли то жонатий син на 39 році життя відходить у вічність, а в 1951 році вмирає її чоловік. Після того стан здоров'я Покійної з кожним днем погіршувався. Опікуються слабою мамою наймолодший син Михайло з дружиною. Приємно було дивитися, як з великою самопосвятою відносився син з дружиною до своєї немічної мами.

Покійна була тихої вдачі та глибоко релігійна. Дуже часто перебуваючи в лікарні, вона приймала Св. Тайни Сповіді й Причастя в місцевого пароха Всеч. о. Ю. Туржанського. Похорон відбувся при великій кількості людей зо Службою Божою в Єллов Крік, 25 травня, 1959 р., що звершив Всеч. о. Ю. Туржанський з дяком Іваном Сенчиною. На заклик о. Пароха учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок 15 дол., що розпреділено 10 дол. на „Вістник" і 5 дол. на Служби Божі.

Покійна лишила горем прибитих 3 сини, 2 доньки, 29 внуків і 11 правнуків. Тлінні останки спочили на Православному Цвинтарі в Єллов Крік

Діти Покійної складають щиру подяку учасникам Похорону й тим, що жертвували на Невянучий Вінок та на Служби Божі за душу Покійної.

Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ДМИТРО МАНЧУЛЕНКО

Виндзор, Онт. — 2 травня 1959 р. у Виндзорі помер у 49 році життя Дмитро Манчуленко.

Покійний народився 28 лютого 1910 р. в селі Митків на Буковині. Молодим юнаком приїхав у Канаду 1927 р. працював довший час в копальнях золота, а останніх 10 років влаштувався у Виндзорі з дружиною і трьома дітьми.

Спільно придбали реальності, а одержавши постійну працю, думав що щастя усміхнулося, щоб спокійно зажити, — та не надовго

Несподівана недуга змусила його піти до лікарні, де й

помер. Похорон відбувся з укр. прав. церкви Св. Володимира, при співучасті великого числа громадянства Виндзору і прибулих — родини і знайомих земляків з Вінніпегу, Су Ст. Мері, Оттава, Торонто, Гемилтон, Детройт, Лимінгтон і Чатам.

Похороном зайнялися шваґер М. Манчуленко і дядько (вуйко) Ст. Халатурник.

Панахиду й Похорон з чутливими промовами відправив о. Прот. Ф. Керніцький зо співучастю достойних дяків і церковного хору під управою п. Чаборика.

Прощальну промову над могилою виголосив п. Ю. Торошенко.

Прот. Керніцький в імені родини запросив учасників до церковної залі на поминальний обід, що його, як останній дар і пошану, пожертвували М. Манчуленко і Ст. Халатурник з Су Ст. Марі.

Пані Ліна Манчуленко, щоб віддячитися Громаді за співчуття, за відвідування покійного Дмитра в лікарні, за приготування поминального обіду — доручила о. Прот Керніцькому висловити сердечне спасибі

Прот. Керніцький передав останні слова Покійного, якого він відвідував у лікарні, та в імені дружини й діточок Покійного щиро подякував усім присутнім. Накінці запросив до слова п. Ю. Торошенка, який коротенько зібрав жмут думок про шлях пройдений Покійним, і закликав присутних до збірки на вічний спомин по Дмитрові Манчуленкові

Збіркою зайнявся п. М. Антонюк і о. І. Крисфилусі, яка принесла 76 дол.

Призначено 50 дол. на будову укр прав церкви у Виндзорі, 10 дол. на „У. Г.", 10 дол. на „Вістник" і 6 дол. на кліщу з пересилкою.

Сердечна подяка Вам, Жертводавці, а покійному Дмитрові нехай канадійська земля буде пером!

Присутній — Е. А.

ДО ПОДЯКИ РОДИНИ БЛ. П. Г. ЧУЛІЯ

У дописі п. н. „Подяка родини бл. п. Гната Чулія", що поміщений у Вістнику за 15-го травня 1959 р. на стор. 14-ій, в зв'язку з перевикуванням й друкуванням трапилися невірні ... впорівень з оригіналом

У друку було: 1) Подяка „Голові Жіночого Товариства ім. Кн. Ольги" (перша колона, 5-6 рядки здолу); 2) „Милі мої Дружки і Дружби" мого незабутнього мужа; 3) Пропущена згадка про надгробну проповідь о. Прот Фотія.

Має бути: 1) Подяка „пані Бенш — голові Жіночого Товариства імені Княгині Ольги"; 2) „Милі мої дружки ще раз ... вам, тільки на неї раз вони жалібно поглядали на молодого та зо мною відстояли три дні коло зимного тіла мого дорогого мужа..." „А дружби — добрі хлопці і не знали, що скоїлось так раптово з їх приятелем" (...не був на Похороні бо ж не знала") — виявила в листі від 30. 5. 1959 р. пані А. Чулій — дружина Покійного; 3) „От. Прот. Фотій, сповняючи сумний обряд Похорону, дав нам відчути його щирість у співчутті нашому горю в нашій утраті" (мало бути в другій колоні — після слів признання о. Прот. П. Самцеві і Пані Добродійці). — Ці рядки випали при складанні друку).

В усіх зацікавлених Редакція прохає ласкавого пробачення. Технічні причини — друкування часописа дальше поза канцелярією редакції і перевантаження працею через брак достатньої скількости персоналу утруднює контролю в таких виняткових випадках, як розсипання друку тощо.

БЛ. П. МАРІЯ КУЛАЧКОВСЬКА

Кемсек, Саск. — У четвер 2 квітня 1959 р. упокоїлася в Бозі зразкова християнка і одна з провідних членкинь Церковної Громади в Кемсек — бл. п. Марія Кулачковська.

Покійна народилася 17 серпня 1880 р. в селі Сенькові, пов. Заліщики, на Україні, в родині Грабчаків. Разом з мужем Петром та дітьми Йосифом і Ганею прибула 1903 р. в Канаду. Діти померли, а Господь Бог поблагословив їх 4-ма другими дітьми, народженими вже в Канаді. Родина Кулачковських поселилася найперше в Стюартбирн, Ман., а пізніше перенеслася до Коті, Саск. і тут фармерувала до 1943 р. Того року Кулачковські перенеслися на спочинок до містечка Кемсек. Тут 1955 р. помер муж Покійної Петро, залишаючи вдовою дружину Марію та осиротілих дітей.

Обоє Покійні були зразковими громадянами і дбайливими родичами своїх дітей, даючи їм усім глибоке християнське й національне виховання та добру освіту.

Покійна Марія Кулачковська відзначалася найкращими прикметами інтелігентної і висококультурної людини. У своєму трудолюбивому житті вона завжди знаходила час на читання доброї книжки й преси, бо знала, що друковане слово є найкращим учителем і найбільшим приятелем людини. Її зразкова поведінка в релігійному і громадському житті — це найкращий доказ того, як високо може піднестися духово кожна людина, якщо вона буде кормити свою душу тією мудрістю і правдою, що їх знаходимо в добрій книжці й газеті. Бл. п. Марія Кулачковська працювала з найбільшою відданістю для рідної Церкви й українського народу; її дбайливе око доглядало якнайкраще — аж до подробиць — за красою, чистотою і всяким порядком у храмі.

В особі покійної Марії Кулачковської Кемсецька Громада втратила не лише високовартісну християнку, але й розважну дорадницю, неструджену працівницю, скромну й тиху вчительку-провідницю на дорозі до поступу в церковно-громадському житті.

Передпохоронну Панахиду відслужив у Кемсек о. В Слюзар у неділю ввечері 5-го квітня при великому числі присутніх. Другого дня, в понеділок, відправлено повний Чин Похорону в місцевій православній церкві Всіх Святих. Співслужив з о. В. Слюзарем також Всеч. о. Петро Бублик — настоятель з Тіодор, Саск. У прощальних проповідях підкреслили Всеч. Отці всі ті благородні риси характеру, якими відзначалася Покійна, та всі заслуги, які поклала вона на жертівнику любови до рідної Церкви й народу.

Учасники Похорону — члени родини, приятелі, знайомі та вірні, — виповнили церкву по береги, і в не меншому числі відпровадили тіло Покійної на місцевий цвинтар, де покладено його на вічний спочинок у спільну могилу, біля її мужа Петра.

Покійна оставила прибитих болючою втратою дітей Михайла, Юлію, Марію і Мирослава, 3 сестри, 4 братів і 6 правнуків

Під час Послідного Цілування зложили учасники Похорону $44.38 як Невянучий Вінець по Покійній. В узгідненні з родиною призначено з цієї суми: $19.19 на „Вістник і $19.19 на „Укр. Голос", а решту на вироблення кліші і кореспонденційні видатки

Після Похорону заходом місцевого Жін. Товариства відбувся в церковній залі поминальний обід, під час якого всі учасники згадали Покійну ще раз добрими споминами.

Поминальну Службу Божу по бл. п. Марії Кулачковській відслужив у Кемсек 16 травня о. В. Слюзар. Також того дня прийшло помолитись за неї велике число парафіян, приятелів і знайомих. Із Саскатуну прибув з родиною її найстарший син Михайло. Були також присутні члени родини з ближчих сторін. Того дня вплели до Невянучого Вінка ще додаткову свою пожертву по 5 дол.: дочка Покійної панна Юлія Кулачковська з Торонта, Онт., і сестра Покійної пані Антонина Девcovріз з Коті, Саск.

Спи сном блаженних, Незабутня Покійнице, а світла память про Тебе хай ніколи не згасає між тими, для яких Ти була рідною, незаступимою, улюбленою завжди шанованою і дорогою!

о. В. С.

БЛ. П. ЛЕОНТИНА ҐАЛАЙ

Норквей, Саск. — 12-го березня 1959 р. тут відбувся Похорон бл. п. Леонтини Ґалай

Покійна Леонтина народилася 4-го квітня 1931 р. в околиці Норквей, Саск., як дочка Гаврила та Анни Охітвін. Малою ходила до школи в Норквей, і закінчила 10 клясу 1948 р. Лишивши школу помагала родичам на фармі, а 1952 р. пішла на роботу у Флин Флон, Ман.

1953 р. бл. п. Леонтина одружується з Михайлом Ґалаєм з Роктон, Ман. і надалі залишилися у Флин Флон, Ман. Подружившись, обоє молоді беруться до праці, щоби щось мати. Бог їм допомагав — мали вже свою хату, мали чим виїхати, мали що їсти і в чому ходити. Бог послав їм двоє діточок: синочка й донечку, що були їм розрадою, і так щасливо жили й не думали, що Бог їх розлучить у такому молодому віці, бо прожили спільно всього пять з половиною років.

На початку 1959 р. бл. п. Леонтина захворіла. Спочатку лікувалася в місцевих лікарів у Флин Флон, а в квітні від'їхала до Винніпегу на лікування, і пробула 5 тижнів у лікарні Дженерал Госпитал

Не витримавши слабости, відійшла у вічність у неділю 8-го березня ц. р. у Вінніпегу в Дженерал Госпитал, не встигнувши ні з ким попрощатися з своєї родини

Покійна була доброю дружиною, доброю матір'ю, любою донькою і хорошою членкинею дальшої родини; була побожною християнкою, належала до Жіночого Товариства у Флин Флон при У.Г.П.Ц. та любила щиро працювати при Товаристві. Похоронні Відправи відбулися в У.Г.П.Ц. Свв. Петра й Павла в Норквей, Саск., а це тому, що Покійна тут народилася тут хрестилася, до школи ходила та в цій церкві вінчалася. У Норквей вся її численна родина, а тато Покійної, Гаврило Охітва, тут довголітнім головою парафії.

11-го березня ввечері в церкві місцевий парох о. П. Зубріцький відправив Велику Панахиду, дяком був А. Стефанюк з Гаес, при переповненій вщерть церкві молящих за душу молодої матері: 12-го березня 1959. відбувся Похорон зо Сл. Божою, який відправив місцевий Парох, а хор співав з Мазепи під управою Августина Ягольницького з Мазепи, Саск. По береги була переповнена церква, а багато й надворі стояло, бо простора церква не вміщала тих, що прийшли востаннє попрощати молоду Покійницю. Під час Похорону о. П. Зубріцький виголосив зворушливу і змістовну проповідь до родини Покійної та до всіх присутніх.

І так Покійна залишила в смутку горем прибитих мужа Михаїла, синочка Тараса (3 роки), дочку Євгенію (1 рочок), тата Гаврила та маму Анну Охітвів, дві сестри, брата та численну родину як по чоловікові, так і свою Крім того залишила Жіноче Товариство і друзів у Флин Флон, Ман., з якими прожила майже 7 років.

На заклик о. Пароха присутні склали на Невянучий Вінок $56.95, які за згодою родини розподілено так: на пресфонд „Вістника" $5.50, на вироблення кліші $4.50, а решта на потреби місцевої парафії. Усім Жертводавцям щире спасибі!

Похоронено бл. п. Леонтину на міськім цвинтарі в Канорі, Саск. Вічна память Тобі, молода мати, дружино, донько й приятелько!

о. П. З.

БЛ. П. ІВАН САВІЦЬКИЙ

Вакав, Саск. — Ділимося сумною вісткою, що 5 травня 1959 р. по довгій недузі спочив у Бозі на 75 році життя бл. п. Іван Савіцький у саскатунській лікарні.

Покійний народився в грудні 1884 р. в селі Воронові, Городенського повіту, Україна. У Канаду приїхав з своїми родичами 1901 р. Пару років помагає родичам, а в 1904 році одружується з Анною Сосновською, та бере гомстед у Карпентер, Саск. Починають тяжку працю на залуженій землі, але не тратять віри в краще майбутнє. Господь посилає їм шестеро діточок. Тяжке горе навістило їх 1934 року, коли померла замужня донька Катерина Катамай в Принс Алберт.

Покійний був спокійної вдачі і глибоко релігійною людиною. Раніше, коли ще був на фармі, належав до парафії в горах коло Карпентер, а 10 років тому, коли перейшов на постійне життя до Вакав, був членом Православної Громади у Вакав. Два роки тому почав тяжко слабувати, і майже ввесь час перебував у лікарнях — то в Саскатуні, то у Вакав.

У четвер 7 травня у погребельному заведенні місцевий парох Всеч. о. Юрій Туржанський відслужив Панахиду, а в пятницю 8 травня ц. р. відбувся Похорон зо Службою Божою. Чин Похорону звершив Всеч. о. Туржанський з дяком Василем Дідухом. При Послідньому Цілуванні на заклик о. Пароха учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок 12 дол., що призначено на пресовий фонд „Вістника".

Покійний Іван лишив горем прибитих дружину Анну, два сини — Федя й Михайла, три доньки — Настю, замужню Олексин, Марію Ісакен, Михайліну Гуцуляк, рідного брата Михайла, дві сестри — Ганю Наброцьку і Марію Наторняк, та 16 внуків і 4 правнуки. Тіло Покійного спочило на місцевому православному цвинтарі у Вакав, Саск.

Спи спокійно, брате Іване, нехай канадійська вільна земля буде тобі легкою!

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

ІКОНИ

Число	Ікона	Штук	Ціна
	ЄВАНГЕЛИСТИ 2⅛"x2¾"		
3027	Св. Іван		
3058	Св. Матвій	100	1.50
3059	Св. Марк	50	1.00
3060	Св. Лука	25	.60
	(2"x4")	2	.05
E/6003	Ісус Добрий Пастир		
E/6006	Христос Стукає до дверей	100	.95
6010	Свята Родина	50	.60
E/6025	Ісус Христос Сіяч	25	.40
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом	1	.05
6027	Тайна Вечеря		
E/6029	Богородиця Постійної Помочи		
E/6042	Св. Іван Христитель		
6053	Св. Ап. Петро		
6054	Св. Ап. Павло		
E/6059	Ісус Христос і діти		
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду		
E/6073	Різдво Христове		
6074	Свята Родина		
E/6090	Пресвятая Тройця		
E/6091	Розпяття		
E/6128	Воскресення		
E/6146	Воскресення		
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці		
	Хрещення Господнє		

ІКОНИ З МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні	Посріблені з позол. Віночком (німб)	
2" x2⅝"	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2¾"x3¼"	3.10		6.25
3⅝"x4¼"	4.75	І	7.75
4⅛"x5⅜"	6.25		10.75
5¼"x6¼"	7.75	Спаситель	14.00
6½"x7⅞"	12.50		18.50
8⅝"x10¼"	15.50		23.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

КОНВЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЛІГИ

У днях **17, 18, 19 липня ц. р. в Шікаго,** Ілл., ЗДА, в готелі **"Пік-Канґрес"** відбудеться 12. Конвенція Української Православної Ліги Америки, що об'єднує українську православну молодь в ЗДА.

ПРОГРАМА

П'ятниця 17-го липня: Реґістрація і ділові засідання.

Субота 18-го липня: Продовження нарад, резолюції, бенкет.

Неділя 19-го липня: Архиєрейська Св. Літургія в Соборі св. Володимира 2250 Вест Кортез Стр. — відслужить Впреосв. Митрополит Іоан в сослуженні Єпископату й Духовенства. Опісля братський обід, концерт, прощальний баль.

За ближчими інформаціями прохається звертатися по адресі:

John Spivak,
9150 J. Avalon Ave.,
Chicago 19, Ill., U.S.A.

п. Ф. Андрущак,
директор курсів.

„Соняшна Купіль"

Українська Православна Оселя в КАНОРІ, САСК., улаштовує в днях від 12 до 26 липня ц. р. для дітей віком від 9 до 16 літ

ЛІТНІ КУРСИ

Пані О. Андрущак,
учителька.

Курси закінчаться Соборним Полевим Богослуженням в неділю, 26. липня.

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ!

Подбайте, щоб Ваші діти знайшли й цього літа культурний та здоровий відпочинок по цілорічній праці в школі. Такий відпочинок забезпечить їм наша Оселя своїм виховним персоналом та розкішним природним положенням.

За аплікаціями і точними інформаціями просимо звертатися до Отців Парохів, або на адресу: Rev. W. Sluzar, Canora, Sask.

Управа Оселі.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, СМОКІ ЛЕЙК ОКРУГИ

запрошує українське громадянство на

СОБОРНУ ПОЛЕВУ СЛУЖБУ БОЖУ

коло Бони Біч озера біля Вільна Алберта

в НЕДІЛЮ, 19-го ЛИПНЯ, 1959

ПРОГРАМА

10.00 год. рано Соборна Служба Божа.
12.00 год. в полудень — Обід.
2.00 год. по пол. — Промови.
5.30 год. — Перекуска.

Запрошено промовців.

На площі буде буфет і різні атракції та плавба човнами.

КОМІТЕТ:

Ол. Матвійчук, голова.
о. П. Сацевич, парох.
Н. В. Гавінчук, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИПЕНЬ

7. Вівторок — Різдво Івана Хрестителя — Стед, Храм.
12. Неділя — Св. Апостолів Петра і Павла — Тіндал — Храм, Брендон, Сулукавт.
19. Неділя — Дуфрост, Транскона, Портедж Ля Прері, Ледвин.
26. Неділя — Брендон, Гопор, Поплярфілд, Кенора, (Храм).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Собор в Едмонтоні
7. Вівторок. Різдво Ів. Хрестителя — Вірдейл (Храм) перша Відправа у новій Церкві
12. Неділя. Петра і Павла — Кадет (Храм)
19. Неділя — Сембург
26. Неділя — Шипмен
28. Вівторок. Св. Кн. Володимира — Сембург

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2150

о. ІВАНА КУЛІША

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Сенді Лейк
7. Різдво Івана Хр. — Мензі
12. Св. Петра й Павла — Січ (Храм)
19. Неділя — Виста
26. Неділя — Овиборя (Храм)

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Едмонтон
12. Неділя. Св. Апос. Петра і Павла — Свян Плейн (Храм)
19. Неділя — Норквей (Храм)
26. Неділя. Закінчення науки дітей при оселі „Сонишний Купіль"
28. Вівтарок Св. Володимира — Данбури (Храм)

УВАГА РОДИЧІ. Не забувайте в літній час післати своїх діточок до Рідних Шкіл, як в Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, В Оселю Сонишний Купіль, і в кінці коли буде наука діточок по парафіях

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. М. КРИЩУКА:

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Едмонтон (Собор)
7. Вівторок Різдво Ів. Хр. — Моркемб (Храм)
12. Неділя Св. Ап. Петра і Павла — Слава (полуднева)
19. Неділя — Мирнам
26. Неділя. Соборне Пол. Богослуження Мусідора
28. Вівторок Св. Вол. Великого — Мирнам

Всі члени, які входять до Округи Мирнамської, мають взяти повну участь в цім святі. Також проситься Православних із околиць Ту Гілс, Вилінгдон, Смокі Лейк і Глендон округів взяти численну участь.

СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Лужани (Храм)
9. Неділя — Мирнам
16. Неділя — Бросов
19. Середа. Преображення Господне Спаса — Слава (північ)
23. Неділя — Дервент в шкільній авдиторії
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Слава (полуднева) і Мусідора Храм в обох громадах

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 9

о. І. МАЙБИ

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Водіна
7. Вівторок. Івана — Київ (Храм)
12. Неділя Св. Апп. П. і П. — Клер. (Храм)
19. Неділя — Канора. Успенська
26. Неділя — Вичмер

СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Водіна
9. Неділя — Ватсон
16. Неділя — Фостон
19. Середа Преображення — Київ (Храм)
23. Неділя — Вичмер
28. Субота — Канора Успенська (Храм)
30. Неділя — Клер
30. Неділя — Мирнам

Box 298 Watson, Sask.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

ЛИПЕНЬ

1. Середа — Норт-Бетлфорд, поминальне Богослуження за померших членів Громади о год. 9 рано.
5. Неділя — Едмонтон (Собор)
7. Вівторок. Різдво Ів. Хр. (Храм) — Норт-Бетлфорд
12. Неділя. Св. Апп. Петра й Павла — Глезлин (Храм)
19. Неділя — Витків
26. Неділя — Кендо
26. Неділя — Медов Лейк

УВАГА: Прошу взяти численну участь в Храмових торжествах на які запрошує Вас усіх громада Норт-Бетлфорд і Глезлин.

Address: 972 James Str. Ph. 3260 North Battleford, Sask.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Лепін
7. Вівторок. Ів. Хрестителя — — Калворт
12. Неділя Свв. Апп. Петра й Павла — Єллов Крік (Храм)
19. Неділя — Вакав
19. Неділя Всеч. о. Сеншин — Ст. Джулієн
26. Неділя — Тарнопіль
28. Вівторок. Св. Володимира — Вакав

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. В. АПОНЮКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Ріджайна
7. Вівторок. Різдво Ів. Хр. — Прілейт (Храм)
12. Неділя — Мус Джо
19. Неділя — Ріджайна
26. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. Гр. УДОД

ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Чиливек
7. Вівторок. Різдво Іоана Хрестителя — Чиливек
12. Неділя. Св. Апп. Петра й Павла — Ню Вестминстер (Храм)
19. Неділя — Вікторія
26. Неділя — Егеззі.
28. Вівторок, Св. Володимира — Чиливек

СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Чиливек
9. Неділя — Мишин Ситі
16. Неділя — Ню Вестминстер
19. Середа Преображення Господне — Егеззі
23. Неділя — Егеззі (Храм)
30. Неділя — Порт Алберні

Address: 751 Yale Rd. E., Chilliwack, B. C.

о. П. САНЕВИЧА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Смокі Лейк
7. Вівторок, Різ. Ів. Хр. — Ворспайт (Храм)
12. Неділя, Канонічна Візитація Митрополита Іларіона — Ендро
19. Неділя, Соборне Пол. Богослуження — Вільна Боне Лейк.
26. Неділя — Смокі Лейк.
28. Вівторок, Св. Володимира Великого — Спеден

УВАГА: Запрошуємо українське громадянство Округів: Редвей, Вілингдон, Ту Гилс, Мирнам та Глендон та місто Едмонтон на Соборне Полове Богослуження, котре відбудеться дня 19-го липня коло Бонне Лейк — Вільна.

Навчання дітей Закону Божого відбудеться по громадах в такому порядку: Спеден, — від 9-го липня до 18-го липня.

Вільна, — від 20-го липня до 25-го липня.

Лавнінг, — від 3-го серпня до 8-го серпня.

Беліс, — від 10-го серпня до 15-го серпня

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛИПЕНЬ

7. Різдво Ів. Хр. — Айтуна
12. Неділя. Св. Апп. Петра й Павла — Фенвуд (Храм)
19. Неділя — Мелвил
26. Неділя — Гудів
28. Св. Володимира Вел. — Габард

Address: Box 148, Ituna, Sask.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Едмонтон
12. Неділя Св. Ап. Петра і Павла — Сіба Біч (Храм)
19. Неділя — Атабаска (Храм)
26. Неділя — Баргед
28. Вівторок Св. Володимира — Вестлок (Храм)

УВАГА! Проситься всіх родичів, які мають дітей в шкільному віці — прислати своїх дітей до літньої оселі в Сіба Біч. Літня школа розпічнеться з 6-го липня. В літній школі відбуватимуться навчання з рідної мови; украінознавства, церковний спів, релігія, українська мова і мистецтво.

Address: Box 551 Westlock, Alta. Tel. 486.

о. Е. ТРУФИНА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Пайн Ривер
7. Вівторок. Різдво Св. Івана Хр. — Гарленд (Храм)
12. Неділя. Свв. Ап. Петра й Павла - Етелберт (Храм)
19. Неділя — Реївер
26. Неділя — Дорбен

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Едмонтон. Собор й Хіротонія Єпископа, на який запрошується всіх вірних Під-Едмонтонської Округи взяти численну участь
7. Вівторок — Пено. Храм Різдво Ів. Хрестителя. Просимо всіх сусідів Громади, взяти участь в Храмовому Празнику
12. Неділя — Торсбі. Храмове Свято
19. Неділя — Равигна
26. Неділя — Брудергайм

Address: 9630—109th Ave., Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.

о. О. ФЛЯКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя Надзвичайний Собор в Едмонтоні
7. Вівторок — Егремонт, Різдво Св. Иоана, (Храм)
12. Неділя — Торгилд, Св. Петра і Павла (Храм)

Редватер, Вечірня о год. 7-ій веч.

19. Неділя — Радвей

Егремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.

26. Неділя Восетна, Св. Володимира (Храм)

Федора, Вечірня о год. 4-ій по пол

Address: Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Шіго місто
5. „Коло Жучкава"
7. Вівторок. Різ Ів. Хр. — „Коло Купровських"
7. „Коло Федаків"
12. Неділя Св. Апп. Петра й Павла — Фовм Лейк (Храм)
12. „Коло Мельничуків (Храм)
19. Неділя — Виннярд
19. Шіго Полудн.
26. Неділя — Вишарт
26. Елмор

Address: Box 111. Hyas, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Пембіна (Храм)
7. Вівторок. Ів. Хрестителя — Толстой
12. Неділя. Петра й Павла — Сарто (Храм)
19. Неділя — Роза
26. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. П. БУБЛИКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Іисінгер (м)
7. Вівторок — Тіодор (за ривером) (Різдво Ів. Хрестителя, Храм)
12. Неділя — Іисінгер (гай вей) (Св. Апп. Петра і Павла, Храм)
19. Неділя — Тіодор (м)
26. Неділя — Дробот

Address: Box 8 Theodore. Sask.

о. Я. РИБАЛКА

ЛИПЕНЬ

7. Вівторок — Гефорд
12. Неділя — Кондор (Храм)
19. Неділя — Гефорд-Писклинці
26. Неділя — Редфілд (Храм)
28. Вівторок — Борден

Box 183, Hafford, Sask.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ

1	С	18	Червень. Преп. Леонтія
2	Ч	19	† Ап. Юди Брата Госп.,
3	П	20	Память Угодників
[illegible]	С	21	Муч. Юліяна Тарсійського,
5	Н	22	Нед. 2 по Зел. Святах.
[illegible]	П	23	Мч. Агрипини, Мч. Евстахія,
7	В	24	Різдво Івана Хрестителя.
8	С	25	Преп. Февронії, Леоніди,
[illegible]	Ч	26	Преп Давида Солун.,
10	П	27	Преп Самсона Странопр.
11	С	28	Преп. Сергія і Гермогена,
12	Н	29	Нед. 3 по Зел. Святах.
13	П	30	Собор 12-ти Апостолів.
14	В	1	Липень. Косми і Деміяна
15	С	2	Положення Чесної Ризи
16	Ч	3	Муч. Акинта, Марка.
17	П	4	Андрея Арх. Критського,
18	С	5	† Преп Атанасія Атон.,
19	Н	6	Нед. 4 по Зел. Святах.
20	П	7	Преп Томи Малеїна
21	В	8	Смч. Прокопія Св. Теодосії
22	С	9	Смч Панкратія Єп,
23	Ч	10	† Преп. Антонія Печер.
24	П	11	† Смерть укр. Кн. Ольги.
25	С	12	Муч. Пророка й Іларія.
26	Н	13	Нед. 5 по Зел. Святах.
27	П	14	Ап. Акили з 70-ти
28	В	15	Св. Володимира
29	С	16	Смч. Антиногена. Мч. Юлії
30	Ч	17	Вмч. Марини,
31	П	18	Івана і Памфи Затв

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Лак Ла Біш Всі члени громад які входять до Округа Л. Л. Біш, мають їхати на Службу Божу в Едмонтон, катедра Св. Івана.
7. Вівторок. Різ. Ів. Христителя — Норал (Храм)
12. Неділя. Св. Апп. Петра і Павла — Сирейл (Храм)
19. Неділя — Крингенд
26. Неділя — Гресленд
28. Вівторок. Св. Володимира Великого — Бойл

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. Л. ДЯЧИНИ

ЛИПЕНЬ

7. Вівторок Різдво Ів. Хр. — Йорктон
12. Неділя Св. Петра й Павла — Горлиц (Храм)
19. Неділя — Йорктон
26. Неділя — Врокстон
28. Вівторок. Вол. Вел. — Йорктон

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Давфин
7. Вівторок Різдво Ів. Хрестителя — Дрифтинг Ривер (Храм)
12. Неділя. Апп. Петра і Павла — Косів (Храм)
19. Неділя — Давфин
26. Неділя — Гилберт Плейнс (Храм)
28. Вівторок. Св. Володимира Вел. — Роркton

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. П. ДОРОША

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Біг Медов (Храм)
12. Неділя — Гіффорд (Храм)
19. Неділя — Глендон
26. Неділя — Елк Пойнт (Храм)

Address: Box 194. Glendon, Alta.

Устав Церковний

ЛИПЕНЬ

5. Неділя 2 по Зел. Св. Гол. 1 УЄ 2. Літ. Ап. Рим. 2: 10-16. Єванг. Мат. 4: 18-23.

7. Вівторок. Різдво Івана Хрестителя. Всенічна. Утреня. Величання УЄ Луки 1: 18-25. Літургія. Ап. Рим 13: 11-14: 14: 1-4. Єв. Луки 2: 1-12

12. Неділя 3 по Зел. Св. Ап. Петра і Павла. Гол. 2. УЄ 3. Літ. Рим 5: 1-10 і 2 Кор. 11: 21-33 і 12: 1-9 Єванг. Мат. 6: 22-33 і Мат. 16: 13-19.

19. Неділя 4 по Зел. Св. Гол. 3. УЄ 4. Літ. Рим. 6: 18-23. Єв. Мат. 8 5-13.

26. Неділя 5 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 5. Літ. Ап. Рим. 10: 1-10. Єванг Мат. 8 28-34 і 9:1.

28. Вівторок Св. Володимира Вел. Кн. України. Всенічна. УЄ Ів. 10: 9-16. Літургія: Ап. Гал. 1: 11-19. Єв Ів. 10: 1-9.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., JULY 15, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1959. ЧИСЛО (1090) 14

Єпископ для Західної Єпархії УГПЦК

О. АРХИМАНДРИТ МЕТЮК ВИСВЯЧЕНИЙ НА ЄПИСКОПА

Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся в Едмонтоні 4-го липня 1959 року одноголосно прийняв кандидатуру о. Архимандрита Андрея Метюка на Єпископа Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви, з титулом Єпископа Едмонтону й Західньої Канади.

Протопресвітер Григорій Метюк чернечий постриг під іменем Андрея прийняв 11-го квітня 1959 р. Чин постригу в катедрі Св. Івана в Едмонтоні звершив Владика Митрополит Іларіон і він же в цій катедрі возвів о. Андрея в сан Архимандрита 12-го квітня 1959 р.

Кандидатуру о. Архимандрита Андрея — тоді ще як о. Протопресвітера Григорія Метюка, на Єпископа Західньої Єпархії УГПЦК намітила була Консисторія УГПЦК на Повному Засіданні в грудні 1957 р. на пропозицію Владики Митрополита Іларіона — Первоієрарха УГПЦК, і Владики Михаїла — Архиепископа Торонта і Східньої Канади.

Після Архипастирського Слова Владики Митрополита Іларіона, а опісля — Владики Архиепископа Михаїла, о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії, у резолюції предложив Надзвичайному Соборові УГПЦК кандидатуру о. Архимандрита Андрея на Єпископа Едмонтону й Західньої Канади УГПЦК; резолюцію підтримав член Консисторії УГПЦК адвокат Петро І. Лазарович, і кандидатура о. Андрея була прийнята Надзвичайним Собором УГПЦК одноголосно.

Преосв. Єпископ Андрей

У суботу 4-го липня в катедрі Св. Івана відбувся Молебень і наречення о. Архимандрита Андрея в єпископи, а в неділю 5-го червня під час Архиерейської Служби Божої Владика Митрополит Іларіон і Владика Архиепископ Михаїл возвели о. Архимандрита Андрея в сан Єпископа. Участь у цьому торжестві взяли понад пятдесят священиків і понад тисяча вірних УГПЦК з Едмонтону й представники з усієї Канади.

КОЛЄГІЯ СВ. АНДРЕЯ

Колегія — наша найважніша виховна установа в теперішнім часі. Вона виховує нам кандидатів на священиків у Богословській Школі, а крім того вона рік-річно навчає українознавства наших дітей на Літніх Курсах.

Нині вона сподівається, що наш свідомий загал за неї не забуде; він дасть їй кандидатів на священиків; він і заповнить Літні Курси кожного року дітьми, що повинні своє національне знання побільшити; він дасть їй і потрібні фонди.

Кожен український православний патріот що року складає свій дар Колегії. Це одиноке джерело приходів, якими вона може свої недобори поповнювати. Всі ставаймо в ряди Братства св. Андрея, щоби підтримати корисну працю Колегії.

Надсилаймо дари Колегії на адресу:
St. Andrews College in Winnipeg,
259 Church Ave., Winnipeg 4, Man.
Мітр. Є. Грицина, настоятель.

ЦЕРКВА В УГОРЩИНІ ПІД НОВИМ ДЕКРЕТОМ

Комуністична влада Угорщини (Мадярщина) 9-го квітня 1959 р. видала новий декрет про "поширення співпраці державної влади і церковного проводу." На основі цього декрету комуністична влада має участь у вирішуванні щодо особи кандидата на єпископа. Якщо з якихсь причин єпископська катедра необсаджена два місяці, то уряд держави сам має право обсадити її своїм кандидатом; усі єпископи мусять присягати на вірність "народній республіці" згідно з формулою нової присяги, і цю нову присягу склав також католицький єпископат у квітні 1959 р. в Будапешті.

КАНАДА ВЕЛИЧАВО ВІТАЄ КОРОЛЕВУ

Королева Єлисавета II і її чоловік князь Филип прибули на свої чергові відвідини в Канаду 18 червня. Вони будуть у Канаді 44 дні, і за той час відвідають 100 міст і містечок. Це найдовша в історії і найбільша королівська подорож по Канаді.

У МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ПОНАД 500 СТУДЕНТІВ УКРАЇНЦІВ

У 1958-59 академічному році в Матобському університеті у Вінніпегу і в афілийованих з ним колегіях було 5,807 студентів. З того, англійського походження - 930, жидівського — 606, українського 510, німецького 395, французького 271, польського 164 і т. д. Негрів було 98, китайців 90.

КОМУНІСТИ ТОРТУРУЮТЬ ХРИСТИЯН

Пять церковних провідників свідчили перед Конгресовим Комітетом в ЗДА на початку червня ц. р., що в Китаї і в Північній Кореї комуністична влада тортурує християн, щоб позбутися їх. Ці священики були наочними свідками розстрілів, топлення, шматування тіла живцем і т. п. тортур, що їх допускаються комуністи над християнами.

Свящ. Пітер Чу Понг оповідає, що всі Християнські Церкви в Китаї є контрольовані і примушувані співпрацювати з комуністичним режимом.

СЕСІЯ ВИЩОЇ РАДИ МИТРОПОЛІЇ УАПЦ В НІМЕЧЧИНІ

На Сесії Вищої Ради Митрополії Української Автокефальної Православної Церкви, що відбулася під кінець квітня 1959 р., під проводом Владики Митрополита Ніканора (Абрамовича), було обговорено, крім поточних внутрішніх справ, також і питання повязані зо справою взаємовідносин з Проводом Української Православної Церкви в різних країнах вільного світу.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

26 липня, — Канонічна Візитація в Церкві Св. Володимира в Содборі, Онт.

2-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Івана Хрестителя в м. Норт Бетлфорд, Саск.

9-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація й посвячення наріжного (угольного) каменя Церкви Св. Юрія в м. Дауфині, Манітоба.

23-го серпня, неділя, Канонічна Митрополича Візитація в Церкві Св. Тройці в м. Ванкувері, Б.К.

30-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

13-го вересня, неділя, — Канонічна Візитація і посвячення Церкви Святих Апостолів Петра й Павла в м. Етелберт, Манітоба.

11-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Мелвіл, Саск.

18-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Вінніпегу, Манітоба.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

ДО ІСТОРІЇ "ПІПІВ"

Коли греко-католики прибули до Канади, то раді були мати свої церкви, хотіли мати жонатих священиків, і сподівалися, що Шептицький їм поможе. Такі були їх бажання, але політика Риму і Шептицького була інша. **Не знали, що папа не тільки греко-католиків Канаді, але навіть Галичину призначив монахам — Редемптористам.** (Про те в львівській гр.-кат. "Ниві").

Отже Рим рішив, — не питаючи про те самих греко-католиків! — що провід над греко-католиками і в Галичині, і в Канаді мають взяти римо-католицькі бельгійці — Редемптористи. А їм будуть допомагати і французи.

Коли греко-католики в Канаді сподівалися також своїх українських священиків з Галичини і думали, що Шептицький їх пришле до Канади, то французький архиепископ з Ст. Боніфасу (коло Вінніпеґу) Й Аделярд Ляжвін, вже 1898 р. їздив до Бельгії за тим, щоби тамошні Редемптористи дали з-поміж себе кандидатів на гр.-кат. священиків для греко-католиків у Канаді.

Дальше тою справою занявся свящ. Ахіль Деляре (француз) 1904 і. і спровадив з Бельгії "ще трьох місіонарів" Генрика Булса, Наталія Декана і Тешера. (Божик у своїй книжці "Церков українців в Канаді" каже: "ще трьох місіонарів", отже видно, що вже деякі були перед 1904 роком).

І тих (бельгійців та французів) висилали до Галичини, щоби тамошні Василіяни навчали їх української мови. Українські Василіяни приготовляли чужих римо-католиків на місіонарів для греко-католиків, яких Рим і поляки не вважали ще дійсними католиками. А дійсними католиками стануть коли перейдуть на римо-католицизм, — а, розуміється, що перейдуть під проводом Редемптористів

***

Але ті бельгійці і ранцузи навчилися української мови лише сяк-так. Француз Сабурін говорив по-українськи не зле, як на француза але все ж в довшій бесіді недоставало йому слів чи вислови (Його готовили на єпископа для греко-католиків) Інші говорили слабше, а вже головно коли приходилося мати діло зі звичайним народом, якого мова має свої окремі вислови, свої означення свої фрази, свої окремі поняття Щоби їх навчитися, то треба довший час жити між народом, а не в монастирі

І тому на їх проповідях, на катехизах і в розмові з людьми попадались слова і вислови, які тут соромно згадувати Буде досить одного приміру, коли вони на катехизації перекладали англійське "гу мейд ю" дослівно на українське, хотячи запитати: "хто тебе сотворив?", тоді приходилося катехизованим хоч з церкви тікати А подібного було багато

Навіть "піп" в них називався "піпа", і тому нарід прозивав їх "піпами", що прийнялося загально на означення тих бельгійців і французів

На основі оповідань і писань людей як ті піпи говорять, в 1922 р. зложено вірш для "Календаря Гарасима Чорнохліба", де показано і мову, і науку тих "піпів", а разом і темноту тих греко-католиків, які тих "піпів" як добрих приймали.

Вірш той повинен увійти в історію тих часів, отже тут дальше його подаємо.

На місії між дикунами.

Було се в давний час,
І не у нас,
Та де саме — не знаю,
Мабуть в Китаю...
А хтось розказував мені,
Що в африканській стороні;
Ще інші кажуть що в Монако...
Говорять усіляко.

Народ там жив як ми тепер:
Всяк сумував коли хто вмер,
А при музиках йшов в танець
Як козарлюга-молодець.
І віру мав на нашу схожу:
Він поважав і церков Божу,
Він то й акафисти співав
Як знав.

Зате був в Бога він щасливий:
Бог дощ давав на його ниви,
І сонцю Бог казав світити
Щоб все росло, — щоб молотити
Мав чоловік що на податки
І на додатки,
І ще на потріб там яку
Сяку, таку...

Аж раз якось забрив до них
Місіонар... А був він з тих,
Що йдуть у світ зза семи гір,
Що вже півкопи мали вір;
Був з тих, що люде їх не просять,
Їм хліба-соли не виносять,
А беруть в руки помело
І гонять їх аж за село
Розумні люди
Геть усюди.

Та ба!... У тій то стороні, —
Як хтось розказував мені,
Народ не вбився в розуми
Як от ми!
Прийняв він місіонара
До свого рідного двора,
До своєї хати,
Зачав витати.

А щоб спитати: Звідки ти?
І хто тобі казав іти?
Яку ти маєш вдома віру?
Чи не влягнувсь в овечу шкіру?
Куда вести нас ти думаєш?
Які для себе цілі маєш?
З якого кодла ти й язика?
На чиїй скрипці ти музика?
В кого гостюєш подорозі?
На чиїм ти приїхав возі?
Коли ти, ну, місіонар,
Чому не йдеш ти до татар,
До індіянів, а до нас
В сей час?

В такі великі розуми
Тоді не вбилися вони
І вірили, — як нині видно
У "Вшистко-Єдно".
Мовлян: Не знаєм ми ні оден
Хто в Бога більше годен,
І чиє в Бога більше славне
Чи наше... польське... православне,
А щоби Бога не гнівити,
Не станемо людей судити!
Всі грішні ми за трох...
Ох! Ох!

Тому в нас всякий як наш сват,
Як брат,
Як ми сами...
Ох грішні ми!
Тому будь поляк, будь хранцуз,
Гішпан, чи жид, чи там тунгуз,
Коб Боже слово говорив,
Нам в небо двері отворив,
Бо ж в нас гріхи, а се ж не що!
От що!
А решта в нас — байдуже,
Світ журить нас не дуже...
Одно нам: скорше в Рай,
Тай край!

*

Під пальмами де був кумир,
Де був і храм, — зійшовсь весь мир,
І взнісся дим кадил до хмар,
А з ним почав місіонар
До миру грішного гукати:
Се хочу аж до вас рикати
Як той апостолів Павло,
Що перше звалося Савло.
Буду вам тут про смерть сказати,
Щоби весь знало як вмирати...
Злий баба був, тай жив, тай жив,
І за гріхами не тужив;
Аж раз прийшов такий четвер,
Що баба вмер.

Умер собі-тай тихо ша!
І вийшов з него той душа,
Грішний душа дуже воно,
Тай став собі коло вікно..
Постояв трохи на журбі
Й пішов до пеклі він собі

А другий баба не такий,
Він добрий був, що аж святий,
Тай добре жив, тай вмер також,
Отож...
Як вмер собі, ну що йому
Коли воно собі... ну... ну...
Ні не грішило, ні нішо,
Журби не має за нішо
Бо баба той, щоб всяке знав,
Ґазет ні книжки не читав,
І піпів слухав, шанував,
На піпів злого не казав.
Так й вам мене слухати треба,
Тогди вам просто йти до неба,
Тай там собі на арфа грати,
Хоч тут і в руки не вмів взяти,
І довго грати ніч і день ..
Брень! Брень!.
Так й той душа, що добрий був,
Як вийшов довго і не був
На хвильку став коло порога
І йде до Бога.

Так кожний хлоп повинен жити
Щоби на пеклі не служити;
Не треба книжку в руки брати,
Ґазети також не читати,
Хиба від наших тих ґазет,
Все ж інше геть!
Що я сказав вам, все приймайте
Й нішо від себе не думайте,
Бо можна легко помилити
І загрішити

Про баба той ви все думайте
І все його на гадці майте,
Що як то він до неба йшов,
Постояв трошки і пійшов.
А хто б забув, що я рикав,
Буде собі в смолу брикав,
І потоне як в воду камінь,
Амінь!

***

І впав на нарід сум і жах.
Кругом лиш чути — ох! та ах!
І неодин тоді рукав
Геть мокрий став.
Думає кожний: От тобі!...
Гріхи — не груші на вербі!
Се не собі якісь хи-хи,
А се ж гріхи!
Ногою ступити хоч на сміх,
Вже гріх!
Поглянеш оком так немов...
Гріх знов!
Присниться сон — встаєш ранком
З гріхом!
Місіонерів нам як отсей!...
Се ж Мойсей!
І що за бесіда з тих уст...
Золотоуст!

***

А щоби більше не грішити,
Мусим все давне залишити:
Попалимо геть всі книжки,
Ґазети встелим під стіжки,
А потім гов! Не берім в руки,
Хочби й на муки!
Хочби грозила і Камчатка...
Хиба що там буде печатка,
Тоді нам книжка зла не зробить...

— А як печатку хто підробить, —
Завважив хтось із громадян —
Й пропаде знов увесь талан...
Громаду мов облив морозом:
Отсе в нас розум!
Кум правду кажуть! Як нам знати
Яку печатку нам приймати?
Котра така як ніби треба,
Щоби завела нас до неба,
Щоб непідроблена була,
А котра зла?
А що як чорт — щоб нас скусити,
Добру печатку зачне бити
На злні, значить, ті книжки,
На кантички?
А ти, значить, не розбереш
Й до рук береш..
Тоді він в реґіт та у сміх,
Що тобі гріх!
Тому хто вчився з нас азбуки,
Хоч би й самії початки,
Нехай письма не бере в руки,
Хоч там були би й печатки!
А хоч читати і забудем,
Та певні будем!

***

Яка розумная громада,
Така буває й еі рада
У нас наприміp (хоч се й гріх)
Таку би проповідь на сміх,
На дивовижу люде взяли
В жарти б еі слова вплітали,
Співали би в коломийках
Та віватах.
Писали б про ню і по ґазетах,
Була б вона в календарах,
Ходила б "притчею в язиціх"
Поміж міщан, по фармарах,
Багато зискала б культура
Й література.

А там не тее... Африканці
До серця проповідь таку
Як собі взяли — букварі всі
Потерли зараз на муку;
Що лиш з паперу, те палили
І про гріхи лише гули..
Й кінець кінцем по тій науці
Дурніші стали ніж були.

Писав би ще, та досить й так!
Де голова є не штурпак;
Де людське серце бється в груди,
Там й те за притчу для них буде:
Ось від чужого (кажуть) злого
Учімся свого!

Кілька пояснень:

Піпа — від слова "піп" (священик), але в перекрученій формі на подобу слова "папа".

Рикав — помішавши українське з церковним "рече" (каже), — піпи зробили "рикати", себто "казати".

Кумир — фіґура божка.

Се хочу аз до вас рикати — се хочу я до вас говорити.

Кодло — рід; **язик** — нарід.

"Притчею в язиціх" — поговіркою між народами.

Вівати — весільні пісні.

Про бесіду піпів свідомі українці тоді багато писали й оповідали, і на основі тих оповідань написаний поданий вірш. Він окремо показує людську несвідомість, людську темноту. І як легко можуть хитрі люди використовувати побожних, але крайно темних людей.

І той вірш може ще і нині, і завтра, і позавтра бути наукою людям, які бояться власним розумом думати.

„ВІЧНЕ ПРОКЛЯТТЯ"

(Сучасність пише документи про відношення Ватикану до України)

У "Вістнику" з 1-го липня ц. р. була поміщена стаття Ярослава Гриневича п. н. "Поляки, Ватикан і... "Трилогія" Сенкевича", передрукована з тижневика "Шлях Перемоги" (26.4.1959). Тут подамо кілька уваг у звязку з нею.

В інших народів цього роду стаття була б звичайним явищем. Це було б у народів державних, або й бездержавних, але з державницьким змислом, самостійних духово, з почуттям національної чести й готовістю національні інтереси свого народу боронити проти кожного, хто проти нього виступає.

Але у нас, як звичайно, інакше.. Тільки сліпий і глухий розумом не може бачити й чути, що Ватикан як завжди, так і тепер уперто й послідовно займає вороже становище до української справи. А проте серед української спільноти у вільному світі нема тут загальної зорганізованої всенаціональної оборони Дечого справді недобачається, але вдають, що недобачають ще більше Постійні ворожі потягнення Ватикану супроти української справи серед наших мають нахил виясновувати "догори ногами", натякають, а то й переконують наше громадянство, що це, мовляв, не ворожість до України, але ватиканська "приязнь".

На тлі такої дійсности стаття Я. Гриневича належить до "білих круків", до дуже рідкісних цього роду статтей у нашій пресі, що її видають українці греко-католики, ба, навіть і в деякій пресі, виданій православними. Маємо на увазі світських видавців, бо щодо духовних греко-католиків, то тут, звичайно, й мови бути не може про оборону українства перед Ватиканом

Був час, що було інакше .. Принаймні трохи інакше бувало на рідних землях — частково перед І. світовою війною, а далі також між обома світовими війнами. А у вільному світі, в розсіянні натиск бурі супротивних сил усе хилить на свою сторону... Часом здається, що наші люди, вирвані лихоліттям з рідного краю, втратили під ногами ґрунт, і тому ковзаються, немов на льоду, — не можуть протиставитися натискові бурі тих сил

Що це за буря супротивної сили? Ось приклад Коли Організація Українських Націоналістів під час 2 світової війни заявила, що добро майбутньої української держави вимагає, щоб кожна Церква в Україні не була залежна від закордонних церковних центрів, то цим ОУН наставила проти себе сили Католицької Акції. Тих українських патріотів, які зрозуміли, що українство й папизм — це дві окремі справи, і що вони мають цілком протилежні інтереси, і добро українства поставили вище політичних цілей Ватикану — тих патріотів архиепископ Іван Бучко натаврував як **"звироднілих християн"**, і недвозначно погрозив їм, що вони **"стоять над пропастю вічного прокляття". — від багатьох років живуть у бунті проти Бога й Христа і Його Церкви"** Католицької. Цю погрозу зробив архиеп Іван Бучко у Посланні "Пасхальне Слово" 1955 р. Один з органів Організації Українських Націоналістів (ОУН) — УГВР, часопис "Український Самостійник" (6.5.1955), відповів архиеп. Бучкові досить делікатно, а точніше — делікатно вияснив українському громадянству цю причину, через яку архиеп. Бучко кинув цю погрозу чи попередження — **"вічним прокляттям"**.

Чи дають наслідки ці погрози? Факти показують, що — так. Бо ж чим інакше можна пояснити мовчанку в українській пресі перед лицем постійної протиукраїнської політики Ватикану? Непризнавання українського імені у Ватикані, — там є назва "Рутені уніті" ("русини-уніяти"), а не українці. Там українців зачисляють до "росіян" (як це зробив папа Пій 12-ий 1952 року в Посланні "До народів Росії"). Там українське козацтво показується як "жорстоких дикунів", як "ворогів християнства" (в Посланні папи Пія 12 п. н. "Інквікті Атлете Хрісті" у травні 1957 р. Див. пояснення в "Бизентайн Кетолик Ворлд", 9.6.57 р.). Там українські землі офіційно зараховуються в папському шематизмі чи річнику "Аннуаріо Понтіфічіо" до Росії й до Польщі — діється це ще й тепер, 1959 р. І так далі і тому подібне.

А що на те українці? Загальна мовчанка... Або ще й спроби виправдати Ватикан! Правда, винятково бувають голоси протесту. Але ці винятки якраз потверджують правило, а тим правилом є у нас загальна мовчанка... Як видно, преса й установи залякані погрозами такого типу, як "вічне прокляття". Значить, запротестуєте перед Ватиканом, щоб українців не вважав за "росіян", і тут ви наражуєте свою душу на кару в пеклі. Запротестуйте, щоб Ватикан у своєму шематизмі ще й тепер, 1959 р., не зараховував східньо-української землі до "Росії", а західньо-української до "Польщі", і вже наражуєте свою душу на прокляття, на пекло...

Тому то кожен голос з боку українців греко-католиків, хоч і тільки одиниць, які у вільному світі ще мають сміливість піднести голос в обороні України перед Ватиканом, не може не викликати собою окремо зацікавлення. Ці голоси такі рідкісні, що просто становлять історичну вартість. Правда, майже всі вони таврують україножерство лише окремих діячів Католицької Акції — єп. Шина, кард. Тіссерана, керівництва деяких католицьких шкіл, часописів і т. п., але при тому скоро робиться застереження, що, мовляв, папа тут ні при чому, він не винуватий. Він, мовляв, і неба українцям прихилив би, якби міг, але поза його плечима, понад голову йому, проти його волі, інші католицькі діячі в Ватикані й поза ним є ворожі до української справи. З того виходило б, що у Ватикані все робиться без відома папи. Можливо, що папа навіть не знає, що в його шематизмі ("Аннуаріо Понтіфічіо") на 1959 р., як і попередніми роками, Україну зараховано до Росії й до Польщі! Може хтось під іменем папи Пія 12-го написав Послання "До народів Росії" 1952 р. і зарахував українців до "росіян", а папа й не знав цього!

Коли Пітіґрілі, огірчений на жінок, усіх жінок назвав нечесними, крім своєї мами, то це звичайна собі гумореска, жарт; але коли хтонебудь поважно береться доказувати, що лише прибічники папи, як кард. Тіссеран та інші, і найбільші діячі Католицької Акції є ворогами українства, а папа є "приятелем", то він мимоволі пише гумореску. Але при тому такі оборонці папи хоч-не-хоч чинять йому кривду, бо з їхніх писань виходить, що папа взагалі не має ніяко-

го голосу в Ватикані, — він є безвільною "лялькою", він не знає, що під його іменем говориться, пишеться, діється. Такі автори мимохіть принижують папу, хоч і думають, що прислугу йому роблять.

Але чи генеральна лінія політики Ватикану взагалі, а зокрема щодо українців, справді діється поза відомом і волею папи? Ніколи! Хто так думає, той свідомо чи несвідомо вводить в оману і себе, і інших, що безкритично читають такі писання.

II

Польський часопис у Ню Йорку "Нови свят" подав факти, що папа Іван 23-ій є приятелем поляків, і тому він, цей папа, далі продовжує у Ватикані західньо-українські землі називати "польськими", а східньо-українські — "російськими". Однак Я. Гриневич пише, що він сумнівається в приязнь папи до поляків, що їхньою національною 'євангелією" є україножерна й садистична "Трилогія" Генрика Сєнкевича. Я. Гриневич пише: "Ми дуже сумніваємося, чи Святіший Отець, людина глибокої релігійности і культури, мав підставу захоплюватися "Трилогією", зокрема "Паном Володийовським", з якої цитуємо таку "квіточку " польської "християнської бастіонної культури", — і тут Я. Гриневич цитує, як польський католицький ксьондз Камінський дає наказ вішати на хресті українських/козаків, як православних, виконуючи релігійну католицьку місію.

Питання: Чому Я. Гриневич сумнівається в тому, що папа Іван 23-ій захоплювався цим польсько-католицьким твором? Коли польський "Нови свят" твердить, що цей папа згаданим твором таки захоплювався, то "Нови свят", як видно, має якісь фактичні підстави так твердити. А які підстави може хтось мати для заперечення? Інша справа, що може комусь не хочеться вірити в захоплення папи цим твором, але коли даний факт існує, то тут такий арґумент, як неохота вірити в його існування, ніяк не може перекреслити самого існування цього факту

А втім і сам Я. Гриневич пише: "Дивно, що ці книжки ("Трилогія" Сенкевича. р В.) не є на індексі заборонених книжок" у Римі. Значить, Я. Гриневич сам каже, що "дивно"! А чому діються у Ватикані такі "дивні" речі? Їх багато є! Та нащо ж Ватиканові забороняти "Трилогію" Сенкевича, коли там величається католицьких ксьондзів, які ширили католицтво! А що вони ширили його жорстоким мордуванням українців, то це, як видно, у Ватикані не є ніякою причиною для заборони цього твору, отже й не заборонили його. А навпаки, як пишуть поляки, папа Іван 23-ій ще и захоплився цим твором.

І тут питання: А як виглядали б нині володіння Ватикану, якщо б його "хрестоносці", "Св. Інквізиція" і т. п. його сили вогнем, мечем, муками й підступом не виконували були своєї католицької місії? Та ж про все це свідчить історія!

Про факт зарахонування ватиканським шематизмом ("Аннуаріо Понтіфічіо") ще й у 1959 р. західньо-українських земель до Польщі а східньо-українських — до Росії Я Гриневич пише так:

"Це, одначе, відповідає станові з 1939 р., перед другою світовою війною, хоч незгідно з волею і правами українського народу. Та ватиканський шематизм не є актом політичного міжнародного значення і не може мати вирішального значення в міжнародній політиці. Про своє майбутнє рішатиме сам український народ і з хвилиною відновлення самостійности Української Держави редактори "Аннуаріо Понтіфічіо" привикнуть до назви "Україна".

Чи має тут рацію Я. Гриневич? Звичайно, в якій мірі папа може мати у світі авторитет, отже й вплив на світову політику, в такій мірі його непризнавання України й ворожість до неї можуть шкідливо у світі відбитися на справі боротьби українців за державність..

З того виходить, що світовий авторитет папи і його вплив не є в інтересі українців, бо що менший буде його авторитет і вплив, то менше світового значеня будуть мати протиукраїнські папські шематизми і взагалі протиукраїнська політика Ватикану.

Чи має папа великий політичний вплив у світі? Загальний стан є такий, що кожен народ, будь він і католицький, пильнує своїх інтересів, а не папських. Можна легко уявити собі, як поступила б католицька Польща, якщо б папа частину Польщі зарахував до Росії, а частину до Німеччини! Польський народ на ввесь світ наробив би крику проти Ватикану. Католицька Франція, Італія і т. п. поступили б не інакше. Папа це знає. А в нас? Папа також знає, як у такому випадку реаґують у нас, — лише покорою...

Які наслідки тієї покори? А такі, як каже наш народ, що "на похиле дерево й кози скачуть", або — що "дурня й у церкві бють". Може трохи надто "соковито" народ це висловив, але це тому, щоб тим ясніше висловити життьову правду.

III

Згадує Я. Гриневич, що Польща (1947 р.) виселила українців з Холмщини і з Лемківщини (додаймо: і з Підляшшя). Це один з аргументів Я. Гриневича, що за це Рим не повинен би любити поляків... Але чи так? А може навпаки! Та ж Ватикан 20 червня 1938 р. продав Польщі всі українські православні церкви та їхне майно за 2,500,000 злотих, а польський сейм затвердив цей договір купівлі-продажу між Польщею й Ватиканом 8-го липня 1938 р. — при сильному й розпучливому протесті українських послів (Див. стаття "Останній акт" у львівському щоденнику "Діло" за 9.7.1938). — офіціозі УНДО. І статтю д-ра С. Барана "Після закінчення сесії". - "Діло", 21. 7. 1938).

Що Католицька Акція з Ватиканом на Холмщині й Підляшші започаткували 1938 року, це було Польщею докінчене 1947 року — вже виселенням українців і розсіянням їх серед поляків на заході.

Радість тут Католицькій Церкві в Польщі? Певно, що радість! А Ватиканові також! Ватикан зараз таки по закінченні 2-ої світової війни передав українців греко-католиків під владу польсько-латинського епископату, — і так спочинив там заборону греко-католицького бряду й української мови в проповідях, — усе має бути латинське й польське. Ширше писав про це на основі документів василіянин о. Дамаскин Попович з Мондеру у статті "Роки в Хшанові", у трьох числах гр.-кат. тижневика "Українські Вісті", почавши з 1-го вересня 1958 р. А що на те українці греко-католики у вільному світі? Український Конґресовий Комітет у ЗДА звертався з проханням до папи Пія 12-го щоб той узяв в оборону греко-катл. обряд під Польщею. Папа відповів, що листа від УККА отримав, і що цей лист був "джерелом радости для нього" (Подаємо на основі новинки з "Канадійського Фармера" за 12.7.1957). Оце і головна суть відповіді з Ватикану....

А дальше? Дальше — положення греко-католиків українців під польською окупацією залишається без змін. Значить, папу п р о с и т и - бо це вільно; але коли папа не вважав за корисне для політики Ватикану взяти в оборону українців, то треба мовчати — протестувати не вільно. Та й що ж, хіба ж не Ватикан підпорядкував українців греко-католиків під Польщею польсько-латинській церковній власті під проводом кардинала Стефана Вишинського? Хто такий кард. Вишинський? Греко-катол. священник Дамаскин Попович — у своїй вищезгаданій статті "Роки в Хшанові" — дає докази на те, що кардинал Стефан Вишинський ще гірше переслідує греко-катол. обряд і українство, ніж сам польський комуністичний уряд. Питання: А чи не знає цього папа? І нащо папа віддав українців греко-католиків під владу польсько-латинського епископату, щоб він їх ополячував і латинізував?

А писати про ці речі? Протестувати? Борони Боже! Коли "Вістник" стверджує факт, що Ватикан тягне руку за поляками проти українців, і то навіть греко-католиків, то Католицька Акція відразу починає крик, що це, мовляв, "неправда" Елмонтонські "Українські Вісті" з 23-го березня 1959 р. за цей "клопіт з поляками" приписали "Вістникові" ні більше, ні менше, а просто "манію переслідування"! Значить, нехай там у Ватикані західньо-українські землі називають "польськими", то все ж таки треба мовчати, бо папа "непомильний"! І його протиукраїнська робота "непомильна"!

Я. Гриневич надіється, що папський шематизм, де ще й досі (1959 р.) західньо-українські землі уважаються за "польські", а східньо-українські — за "російські", не має впливу на стан української справи на міжнародній політичній арені... Певно, впливів папи ми не перебільшуємо. Але все ж таки там, де важаться тонни, часом вирішує й одна унція. Правда, при цьому не слід забувати міжнародньої папської сітки — Католицької Акції, яка проникає всюди, а головно в політичні й наукові середовища, і робить вложену на неї роботу згідно з інструкціями Ватикану.

Ось пару прикладів. Лондонський "Кетолик Гералд" (Англія) за 23-го березня 1957 р. подав про тодішню поїздку польського кардинала С. Вишинського в Рим. При цьому "Кетолик Гералд" подав інформації і про так званих **"католиків візантійського обряду"**, і назвав їх **"малополяками"** (від назви "Малопольща", як поляки називають Галичину) Далі, "Кетолик Гералд" виясює, що Ватикан 1925 року підписав з Польщею договір, на основі якого Ватикан признав Західню Україну частиною польської території, а **католики візантійського обряду названі поляками.** "Кетолик Гералд" пояснює, що Ватикан далі тримається того договору з Польщею з 1925 р., отже й тому **він не визнає ніяких самостійних "українців католиків".**

Польський "Ґлос Повшехни" в Лондоні тоді ж таки, в березні 1957 р., негайно передрукував з "Кетолик Гералд" ці інформації про **"малополяків" — "католиків візантійського обряду"**, і це дало йому добру наґоду домагатися для Польщі привернення загарбаних росіянами "польських" міст Львова й Вільна з їхніми територіями.

Що ж це значить? Усе це Католицька Акція голосить на тих самих основах, на яких спирається папський шематизм, де частину України називається "Росією" а частину — "Польщею". Згідно з такою політикою Ватикану, коли католики в Лондоні (Англія) 7-го квітня 1957 р. в "мовчазному поході" протестували проти переслідування Католицької Церкви за залізною заслоною (в комуністичних державах), то українців греко-католиків поставили в поході зараз позаді польської колони, як **"польську національну меншину"** (Див. про це: Інформаційний "Репортаж Братства Оборонців Віри Православної". Англія, Лондон,7.4,1957).

Що на це все українська преса? Мовчала, немов води набрала в рот! Мовляв: "здоровий козак, але — кільце в носі"... Правда, пишеться чимало, але пишеться шиворіт-навиворіт; оце типовий приклад з маси подібних, — якийсь Л.Р. (чи не пок. проф. Лев Ребет?) у часописі "Український Самостійник" (ч. 23, 1957) потішав українців (лише гр.-католиків!), що **"За нами буде стояти сила добре зорганізованих мільонів католиків у цілому світі"**. Цебто коли пан Л. Р. кивне пальцем, то зорганізовані мільйони католиків усього світу (мабуть з Польщею на чолі!) прибіжать Україну боронити! Що ж... пишеться всяко, то можна й таке писати, коли є преса в руках... За таке писання певно не буде погроз "вічним прокляттям", — а це нате й пишеться, щоб заробити собі опінію "правовірного" й обіцянку "життя вічного", — для того треба тільки промовчувати правду, й писати фантазії.

А ось, замість обіцянки виконати тріскою і принести спрагненому криницю води, краще б принести хоча одну склянку і вгасити спрагу; цебто, замість обіцювати поміч мільйонів католиків усього світу, нехай би хоч признали у Ватикані назви "Україна", "українці", "Українська Греко-католицька Церква", і нехай би не називали українських земель "польськими" та "російськими". Це ж справді невелика вимога! А то кому ж ці мільйони католиків усього світу будуть помагати, коли вони підуть до Риму і спитають за українців, а там таких не знають! Правда, є в Римі назва "Рутені уніті" (Русини уніяти), але тут питання: що Рим розуміє під назвою "Рутені"? Статистичний Річник "Католицька Церква", виданий у Монтреалі1956 р., за редакцією капуцина о. П. Домініка де Сен -Дені виясює:

"Рутени не є конечно всі українцями. Вони є майже з кожної національности.... З другого ж боку є також і українці римо-католики".

І цей же Річник "Католицька Церква" подає статистичну таблицю, з якої видно, що **"рутени"** є і українці, і мадяри, і поляки, і англійці, і навіть пара ескімосів. Тут слово **"рутени"** означає не національність, а лише **обряд уніятський**, цебто греко-католицький чи візантійський (східній). А треба підкреслити, що Річник "Католицька Церква" — це офіційне видання (двомовне: англійсько-французьке) Католицької Церкви в Канаді.

Отже коли в Римі фіґурує лише назва **"Рутені"** — то це означає **уніяти**, а уніяти можуть бути всякої національности. Отже **українці** у Ватикані не фіґурують ніяк: ні під назвою "українці" ,ні під назвою "рутенці", — вони розтоплені в спільному котьолку уніятів різних національностей: **"рутенець"** — це **уніят**, а якої національности — це вже Ватикан і його міжнародня Католицька Акція виясюють так, як вимагає їхня політика; а політика Ватикану вимагає цього, щоб українців із східньо-українських земель уважати за "росіян", а з західньо-українських — за "поляків". І цю пропаґанду Ватикану розносить міжнародня Католицька Акція по всьому світі, як показано на прикладі лондонського "Кетолик Гералд". А за ними йде й інша преса у світі; ,напр. торонтонський "Ґловб енд Мейл" за 29-го грудня 1956 р. писав таке:

"Бувший польський епископ помер на Сибірі. — Монсіньйор Микита Будка, бувший Львівський епископ, у Польщі, зачислений у папському Календарі до арештованих в 1956 році, помер перед 7 роками в невільничому таборі на Сибірі, як повідомляє Віденська Католицька Новинкарська Агенція — КАТПРЕС".

Коротко і ясно: Католицька Агенція, як видно, за папським Календарем подає, що Микита Будка — це **"польський епископ"**, а за Катол. Агенцією подає вже й уся інша різномовна преса.

Оце є міжнародні впливи папського шематизму — "Аннуаріо Понтіфічіо".

Чому українцям греко-католикам не вільно протестувати проти переслідування українства Ватиканом? Чому за протести погрожується їм "вічним прокляттям"?

Відповідь на це питання міститься в таких наказах, що їх дає Митрополит Андрей Шептицький українцям греко-католикам:

"Можемо просити Христового Намістника, але не годиться ніколи ані грозити, ані відлучатися від Єго верховної власти коли б не прихилився до наших просьб... Бо хто Єго перестає слухати, той відлучає ся від вселеньської Церкви, від самого Господа Ісуса Христа. Нема справи так поважної, щоб для неї можна наразити свою душу на вічну погибель. Єсли, не дай то Боже, Святійший Отець Папа Римський не дасть ся упросити, тогді треба буде Єго власти, Єго волі повинуватися".

Так повчає Митр. Андрей Шептицький (Див. брошура: Митрополит Андрей Шептицький, "Канадийським Русинам", Жовква, 1911)

Римські провідники завжди так виховували українців греко-католиків, і для прикладу цитуємо такі самі й попередні накази римського проводу українців греко-католиків:

"Папа є Намістником Христа і пастирем та отцем всіх католиків сьвіта, і всіх епископів і всіх обрядів, і таким зістане до кінця сьвіта. Сваритися з ним не можна, "Проч з Римом чи Los von Rom кричати не можна..." Так повчають церковно-політичні достойники на сторінках греко-катол. органу "Руслан" (чч. 244-245) та органу "Нива" (15-го листопада 1907. Львів).

Що з тих наказів виходить? Ось що: не признає папа України, — покірно просіть його, щоб зволив признати. А коли він не захоче ласкаво України признати і забороняє вам Україну перед політикою Ватикану боронити, то ви покірно позгинайте голови, і признайте папі рацію. А як же тоді буде справа з вашою батьківщиною? Римські провідники дають на те відповідь таку:

"Тут, в Апостольській Столиці, є релігійно-моральна Батьківщина українських католиків" — такі інструкції повторяє діяч Катол. Акції М. Брадович у статті "Завдання української католицької преси" (Часопис "Християнський Голос", Мюнхен, 2. 2. 1958).

Коротко і ясно: наказ римських провідників такий, що інтереси римської політики мають бути для українців греко-католиків важніші, ніж справа України; перша, найважніша (бо ж "релігійно-моральна"!) Батьківщина українців гр.-католиків має бути в Римі!...

Тут подані факти чорне на білому. Їх, тих фактів, є безліч. Тут подані лише приклади, — все основане на католицьких документах, отже не виссане з пальця. А висновки? Висновки може зробити собі читач. Хто має очі — нехай бачить; хто має вуха нехай слухає, хто має розум — нехай думає!

П. Скаржевсьий.

МАНІФЕСТУЮТЬ СВОЮ ПОШАНУ ДО ШЕВЧЕНКА СПЕЦІЯЛЬНИМ З'ЇЗДОМ

У днях 27-31 травня 1959 р. в Торонто відбувся З'їзд В с е у к р а ї н ського Євангельсько-Баптистського Братства всієї Північної Америки. Такі З'їзди відбуваються що сім років, отже черговий З'їзд мав би відбутися в 1966 році. Однак слідуючий З'їзд буде тим разом виннятково приспішений, і відбудеться на пять років раніше, цебто 1961 року щоб тим спеціяльним З'їздом засвідчити свою пошану до Т. Шевченка в 100-ліття з дня його смерти.

Треба сподіватися, що може й інші неправославні Церкви, до яких належать українці, очолені своїми Церковним Проводом, також офіційно заманіфестують свою пошану до українського ґенія й національного пророка, а не займатимуть невтрально-настороженого с т а новища лише тому, що Шевченко був православний та з інших міркувань.

НОВА КНИЖКА

появилася під заголовком

МАЛОВІДОМЕ З ІСТОРІЇ РИМСЬКОЇ ЦЕРКВИ І РИМСЬКИХ ПАПІВ

Автор Василь Кудрик

В українській літературі дотепер не було подібної книжки, хоч другі народи мають великі книжки про Римську Церкву; а такої книжки українцям давно було треба. Вона відкриває світ, якого українці дотепер не могли бачити і його знати.

Вона є 1-ою частиною, але змістом творить сама собою цілість, подаючи окремі важні справи з Історії Римської Церкви і її науку, її політику, роботу папів та ще багато цікавого.

Ту книжку повинен мати кожний українець — православний, чи греко-католик.

Ціна її 75 центів.

Вигідніше буде з замовленням книжки, коли кількох людей разом будуть замовляти, а не одинцем. А, вона повинна бути в кожній хаті.

Замовлення слати на адресу:
ECCLESIA PUBLISHING CO.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Твір "Ісидора", як зброя в руках Риму

Звідки взявся той "Ісидор"? Становище Католицької Церкви в цій справі таке, так наче б вона хотіла, щоб дослідники вірили, що він появився немов би чудом. Навколо твору "Ісидора" створилася така містерія, що за давніх часів з боку Католицької Церкви не було б надто великим риском посилатися тут навіть на... Св. Духа. Однак у цьому випадку це не було можливе. Треба було таки сполягати на людські дані.

Історики, силкуючись вияснити це питання, спираються головно на двох різних оповіданнях. І так, наприклад, Рітнер, основуючись на матеріялі переказів, говорить, що сам Ісидор, чи його твір, уперше появився 847 року по Нар. Христа. А де він жив і хто він був — на це питання римо-католицькі учені чи не можуть, чи не хочуть відповісти. Один переказ вважає його за французького, другий — за німецького монаха. Одні кажуть, що він називався Меркатор, а інші що Пеккатор, що означає: "Грішник". Якщо судити по його творі, то можна скоріш думати, що він називався "Пеккатор".

Історія свідчить, що твір "Ісидора" появився в Римі 847 р. якось раптом, як несподіванка в папській бібліотеці в Римі; а за того часу папи вже мали свою бібліотеку й архів.

Чому появився твір "Ісидора"? Тому, що він мав виконати своє завдання. А яке завдання мав він виконати — це видно з того, — хто й нащо цим твором користувався. І так, наприклад, історія Римо-Католицької Церкви свідчить, що папа Миколай І (Миколай Великий) (858 867) у своїй боротьбі проти патріярха Фотія і всіх Східніх Церков — тому що вони не хотіли підпорядкуватися Римському папі, посилався на твір "Ісидора", як на "авторитетні" документи. А по папі Миколаєві вже й інші папи вважали твір "Ісидора" за "авторитет" — другий по Св. Письмі. Інколи, і то доволі частенько, твір "Ісидора" в практичних справах ставили навіть вище Св. Письма.

Походження твору "Ісидора"

Яким чином постав Збірник "Ісидора"? Перш за все, треба звернути увагу на ймення "Ісидор". І тут виринає питання: Чи фальсифікатори з 847 року, підшиваючись під імення "Ісидор", не використали бува цього ймення (Ісидор), що вже перед ним було відоме в історії Західньої Церкви, і при тому заслужено користувалося доброю опінією?

Існує теорія,[3]) яка дає на це потакуючу відповідь; ця теорія прийнята й деякими з католицьких духовних учених дослідників. Ця теорія основана на доказах, що їх коротенько тут розглянемо. І так, у місті Севіллі в Іспанії жив і працював Ісидор, що його називають Ісидором Севільським (Ісидор з Севіллі); і в початках сьомого століття він видав свого Збірника Канонів, отже звідси можна називати його "Збірником Ісидора Севільського з VII ст." Питання, яке було зародження цього Збірника? Кажуть, що вихідною точкою для Ісидора Севільського був давніший Збірник Канонів, що його зладив Діонисій Ексіґій (Exiguus — Куций); цього Ексіґієвого Збірника Ісидор Севільський доповнив був ще канонами Церков Африканської, Іспанської і Галійської, і в такому доповненому стані розповсюджував його в Іспанії в початках VII століття. Очевидно, Збірника Канонів Ісидора Севільського не слід утотожнювати з тим Збірником, що появився під іменем "Ісидора" в дев'ятому столітті (847 р.), як фальсифікат.

Черговє питання: що являють собою ці документи, які склалися на Збірника Канонів Ісидора Севільського? Перш за все слід підкреслити, що Ісидор Севільський зібрав папські Листи (Послання) і Декрети — починаючи лише з папи Сирія, цебто з 385 року; точніше кажучи, він подав такі Листи й Декрети, як: Зосима (417 -418), Лева (440—461), Ґелясія (492—496), Анастасія (496—498). Отож, тут особливо треба відмітити факт, що Ісидор Севільський не включив у свого Збірника таких матеріялів, що їх подавав би за папські "документи" з перших трьох століть по Нар. Хр., — не подав, бо їх не було взагалі. А тим часом "Ісидор" з дев'ятого століття (847 року) поступив навпаки — він подав "документи" архиєреїв (пап) Риму з перших трьох століть по Нар. Хр., — подав ці "документи", що їх Римські папи того часу не мали, отже він підробив їх.

Далі, не можна говорити, що Ісидор Севільський може додав вищезгадані папські документи (Послання, Декрети), почавши з кінця четвертого століття, до Збірника Діонисія Ексіґія; не можна цього говорити тому, що Збірник "Канонів" Ексіґія також мав підфальшований характер, а тим часом Ісидор Севільський, як свідчить його робота, був людиною чесною, і підрібками користуватися не хотів, отже й він недовіряв Ексіґієві і його збірникові Канонічного Права, виданому Ексіґієм для папи Лева. Правда, Ісидор Севільський включив у свого Збірника Канони Нікейського Собору, однак він не прийняв "перекладу" цих Канонів, зробленого Діонисієм Ексіґієм, а подав їх у своєму власному перекладі; перекладові Ексіґія він недовіряв.

Коротко кажучи, Ісидор Севільський з початків сьомого століття, людина чесна, служив п р а в д і, і при тому мав к р и т и ч н и й змисл, отже він включив у свого Збірника тільки ці матеріяли, що їх строго провіряв, і вважав за дійсні, правдиві, автентичні. Ісидор Севільський був повністю свідомий цього, що за час більше трьох перших століть по Нар. Хр. Римські папи не залишили по собі ніяких писаних документів — Послань і Декретів, отже тому він (Ісидор Севільський) тих документів з перших століть по Нар. Хр. не мав і мати не міг, бо вони не існували взагалі, — і через те у своєму Збірнику він помістив лише ці документи, що справді існували, але тільки почавши з часів папи Сиріція, чи Домасія (367—384).

Своєю сумлінністю, своїм служенням правді Ісидор Севільський справді заслужив собі добру славу в тодішньому світі, але... цим він, як видно, не задовольнив потреб політики Риму. Коли ж однак Рим вирішив і його використати, то це не так покористуватися його чесною роботою, як використати його добре імя — І с и д о р. Коли світ уже знав, що під іменем І с и д о р а (Севільського) вийшов збірник правдивих документів, то фальсифікатори в 847 роках вирішили підробити документи, і їхне редакторство також приписали І с и д о р о в і, — очевидно, з натяком на... Ісидора Севільського! Мовляв: коли світ вірить Ісидорові в першому випадку (його автентичний Збірник з початків сьомого століття), то мусить вірити і в другому випадку (щодо фальсифікату з 847 р., під яким обманно подали, як редактора, "Ісидора").

❖

З черги — одне завваження: до цього часу я постійно згадував 847 рік як дату появи фальшивого Збірника "Ісидора". Цю дату (847 р.) я подавав, з власної точки зору, тільки умовно. Чому? А тому, що був час, коли офіційні католицькі учені (а про це була мова вже раніше) твердо обстоювали, що подані "Ісидором" матеріяли (підроблені) являються ніби то автентичними папськими документами з перших трьох віків по Нар.Хр. Коли ж нарешті протестантські учені розкрили їх як фальшивку, то католицькі учені нарешті мусіли тут здати свої попередні позиції, і також признали, що ці псевдо-документи псевдо-Ісидора справді були підроблені, — коло 847 року, а підробив їх "на власну руку" якийсь "Ісидор Меркатор" чи "Ісидор Пеккатор". Такої думки також і офіційний католицький учений Едвард Рітнер.

Що ж... покищо добре й це, — добре, що офіційні католицькі учені принаймні погодилися щодо самого принципу справи — признали, що твори "Ісидора" - це не автентичні папські документи з перших 3-ох століть по Нар. Хр., а фальшивка, і то із значно пізніших часів, будь для них датою фалшування навіть 847 рік, все ж це вже не перші три століття по Нар. Христа. Ось саме в такому сенсі я досі користувався датою: 847 рік.

А тепер, щодо мене особисто, то я не бачу підстав приймати за "правдиву" цю дату (847 р.) і особу "Ісидора Меркатора" чи "Пеккатора". Не зважаючи на свій респект до офіційного католицького ученого Едварда Рітнера в деяких інших відношеннях (що він у принципі признає твір "Ісидора" за фальсифікат), я все ж таки не можу погодитися з ним тут, де він підтримує гіпотезу про підроблення його якимсь "Ісидором Меркатором" на власну руку.

На мою думку, є підстави для того, щоб не втікати від правди, і ствердити факт, що твір "Ісидора", ота його підрібка, появився вперше не десь в Італії, чи Іспанії, не в манастирі в Німеччині, і не 847 року, а вперше виринув він на світ сонця 785 року — саме в руках папи Адріяна (772—795).

І не тільки що той обманний твір "Ісидора" вперше виринув на світ через руки папи Адріяна, але більше того — цей папа сам розпоширював його; і так, відомо, що папа Адріян одного примірника "Ісидора" подарував у Римі, у вересні 785 року, Інґельрамнові, як свідчить католицький духовний учений абат Ґетте[4]). Звідки того Збірника "Ісидора" взяв папа Адріян — покищо невідомо, факт остається фактом, що Інґельрамн від папи Адріяна отримав екземпляра Збірника "Ісидора", і в цій справі залишилися свідчення. Можливо, що за того часу (785 р.) були свідки, які знали, звідки цей папа дістав цю фальшивку.

[3]) Abbé Guettée, The Papacy, стор. 258—261., і твори: Hicmar of Rheims and Annals of Father Lacointe.

Можливо також, що і в цій справі десь збереглися безпосередні чи посередні свідчення, і що згодом вони будуть розкриті.

(Д. б.)

[4]) Abbé Guette, The Papacy, стор. 259. Цей автор говорить на основі теорія: Father de Houria, і Father Honôre de Saint-Marie.

ЗАКОНИ ЧЛЕНА КОМПАРТІЇ ІНШІ НІЖ КОНСТИТУЦІЙНІ ЗАКОНИ

Нема в СССР такої церковної преси, що могла б свобідно писати про дійсний стан релігійности серед народів у межах СССР; церковна преса ледве існує, і вона гостро цензурована комуністичною владою. Натомість комуністична преса часто й широко атакує релігійність народів, а навіть багатьох членів комуністичної партії, — і таким способом можна довідатися трохи більше про стан релігійности поневоленої людини й народів в СССР.

Як завжди, так і цього року численна комуністична преса веде широкий і бойовий наступ на релігійність людей в СССР. "Московська Правда" присвятила була окрему увагу поборюванням Посту, - з чого видно, що православне населення масово практикує Піст.

Журнал "Агитатор" — один з органів Центрального комітету комуністичної партії СССР — звернувся до членів Комуністичної партії з доганою і погрозливим попередженням, щоб вони перестали тримати у своїх домах ікони, брати церковні шлюби, святкувати церковні свята і т. д., що багато з них чинять, а зокрема в районах ріки Волги. Цей журнал каже, що деякі члени Комуністичної партії відкрито захищають релігію, бо ж вони прилюдно заявляють, що конституція СССР дає їм гарантію і свободу релігії. У відповідь тим партійцям журнал "Агитатор" каже: "Ні, щодо відношення до релігії, то обовязки члена партії стоять вище таких ґарантій" (Конституції).

Коротко і ясно: конституційна гарантія свободи релігії — лише на папері, а над нею є цілком інший закон — комуністичний, який велить силою знищувати релігію й переслідувати релігійних людей.

ВЕРТАЮТЬСЯ В АНГЛІЮ

Англійська преса пише, що багато новіших англійських еміґрантів, які прибули з Англії в Канаду, назад повертаються, або стараються про поворот в Англію. Одні вертаються, бо в Канаді не знаходять праці, а другі взагалі невдоволені Канадою. Хто з поворотців не має своїх грошей, то хтось в Англії може на початок заложити за них по 20 дол. за особу, а решту вони вже сплачували б транспортовій фірмі продовж двох років.

6,000,000 ПРАВОСЛАВНИХ В ЗДА І В КАНАДІ

Дж. В. Корнел — кореспондент "Виннипеґ Трибюн" помістив у числі за 23. 5. 59 репортаж про своє інтервю з Митрополитом Яковом Мелітським — Езархом Царгородського Патріярха на всьому американському континенті.

З цього інтервю він подав, між іншим, такі інформації: в ЗДА і в Канаді всіх православних більше як 6,000,000 осіб різних національних спільнот. Між ними найбільша спільнота — грецька, що має 1,150,000 членів у 375 парафіях.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

ПРИГОТОВАННЯ ДО РІЗДВА

Вже з початком Пилипівки Павло пригадував, що треба добре до Різдва приготовитися, — треба вивчити добре важніші частини Різдвяного Богослуження, а дальше важне — коляди.

А кілько їх треба нам знати? — питає хтось зо співаків. Думаю, що пять буде досить. Ними зможемо людей задоволити.

Подумав Павло, й каже

- Пятьма вдоволити людей можна, але памятайте, що є ще такі, які пятьма колядами не повинні вдоволятися. Що про них сказати?

— Хто ж вони такі? — питає знов хтось зо співаків.

— На те Павло:

- Тими, що для них пять коляд замало, повинні бути ви. Вам треба всі 20 коляд знати, а тоді ви перші будете вдоволені. Вчитися їх треба найперше для себе, а не для когось, а тоді зможете вповні і других вдоволяти

А хіба всі ті коляди будемо людям співати? - запитав ще хтось з-поміж співаків.

На те Павло:

Памятайте, що коли ви чогось вчитеся, то вчитеся найперше для себе, отже для себе нагромаджуєте те, чого вчитеся, і стараєтеся нагромадити його якнайбільше. Від знання голова не болить, а без знання може боліти. Памятайте, що знання - то ваше власне майно, ваше багацтво. А коли його маєте, то можете багатьох задоволити й обдаровувати. І тому ви повинні всі коляди знати, а коли їх знати будете самі, то їх полюбите, і будете їх співати і вдома, і в церкві, і ходячи по хатах, і на поважних зібраннях, словом — всюди. І які вдоволені ви тоді будете! Так я справу розумію, а тепер - що ви ще скажете?

Настала хвилина мовчанки, яку перервала одна з дівчат, яка з Малашкою тісно сприятелювалася, й каже вона

Ви дуже розумно нам справу вияснили, — що ми для себе повинні бути перші, а люди, яким будемо колядувати, — вже другі, і тому ми повинні найперше для себе вчитися. От може бути таке, що пійдемо колядувати, а хтось скаже "Заколядуйте мені ще такої...", але ми її не знаємо, то чи буде нам слава? Той чоловік ту коляду знає, а ми її не знаємо, отже не задоволимо ані його, ані себе. Або схоче хтось, щоби ми навчили його такої коляди, яку він чув, але добре її не знає, то хіба навчимо, коли вона нам невідома? Але є ще одна важна справа коли батько та мати знають 5 коляд, то чи можуть своїх дітей більше коляд навчити? А вони ж учителі для своїх дітей! Колй б вони всі коляди знали, то всіх навчать, і як ті діти будуть тішитися і заповняти вільний час гарним співом! А діти спів дуже люблять. Та ще одно пригадаю, коли в нас є яких 20 коляд, то чи можемо ними перед людьми хвалитися, коли їх не знаємо, отже таки самі їх не маємо?

Слухав Павло слів співачки, легенько похитував головою на знак признання, а там і каже:

Читав я, що є ще інші Євангелії, яких в церкві не читають, і там згадуються такі слова Христа:

"Ви чоловіки жінок не зневажайте, бо вони такі люди, як і ви! І коли ти був на раді, де наймудріші не могли деяких важних питань розвязати і розумно витолкувати, то, прийшовши додому, розкажи все жінці. Може бути, що вона, прядучи вовну, про ті справи думала, і знайшла дуже влучні відповіди на ті важні питання".

Певно, що дехто зо співаків не розумів до чого Павло веде, отже Павло дав пояснення:

— Бачите, як ясно вивела справу наша співачка! Вона сказала і дещо таке, яке мені самому на гадку не приходило. І я думаю, що ви всі вповні з нею згодитеся. Тут вам ясно, що жіночий розум такий же, як і чоловічий, коли, розуміється, її розум добре розвитий, і вона вміє поважно думати. Отже чи ви годитеся з тим, що наша співачка сказала?

— Годимося, вповні годимося! обізвалися всі співаки, — як тут не годитися?

А всі дівчата заявили свою згоду рясними оплесками, постільки щирше, що якраз з їх жіночої сторони вийшли такі розумні думки.

І говорить тоді Павло:

-Тепер памятайте, що маєте навчитися всіх коляд найперше для себе, бо знання треба найперше для себе збирати. Коли ж багато назбираєте, то і другим будете мати що дати. Знаючи багато, ви будете учителями для других на кожнім кроці. І які вдоволені ви самі будете, коли зможете сказати: "Ми всі коляди знаємо!" Тоді дальші люди будуть вам завидувати і будуть на вас з пошаною дивитися. Ви ж хоч молоді, а знаєте і те, чого другі не знають. А чого навчитеся, то на ціле ваше життя. Ви ще і другим передасте багато того що ви знаєте. Люди довго і широко будуть про вас згадувати... А таких, як ота наша співачка, дай Господи багато нашому народови!

❖

Ціла та бесіда про коляди була великою заохотою для співаків, а разом і наукою, що вони повинні вчитися найперше для себе, а не як ті, що лише трошки чогось навчаться, щоби на хвилину других вдоволити

А що вже сказати про співачку, яку Павло так похвалив? Найперше, що її було ніяково, бо вона говорила про справу і ніякої похвали за те не сподівалася і про похвалу не думала, але також певне, що вона була і вдоволена, що її слова здобули признання. Знак, що вона вміє розумно думати.

Та певне, що і всі дівчата були тим дуже вдоволені, що Павло поставив їх нарівні з чоловіками, та ще окремо, що одна з них поставила себе так високо, що й Павло і всі співаки дали її словам загальне признання. Певне, що все викликало в дівчат почуття особистої самопошани і своєї жіночої гідності взагалі, а що дотепер не було в них ясно означене.

(Д. б.)

НА "КАМІКСИ" ВИДАЮТЬ 100 МІЛЬЙОНІВ ДОЛ. РІЧНО

В ЗДА на "камікси" для дітей видають у чотири рази більше грошей (100 мільйонів дол. річно), ніж на купівлю книжок для шкільних бібліотек, — сказав Марк Мирфін, професор Маямського університету на Флориді.

„В І С Т Н И К"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

РИМ, РОСІЯ І СОБОР

Папа Іван 23-ій, заповідаючи 25-го січня 1959 р. світовий Собор Католицької Церкви на найближчі роки (1961 чи 1962), підкреслив, що йому залежить головно на приєднанні до Риму "православних греків і росіян"; яких "росіян" це вже вияснив був папа Пій 12-ий 1952 р., коли в своєму Посланні "До народів Росії" всі поневолені Москвою народи, і українців також, зарахував до "росіян". Крім тих, є ще й більше доказів на те, що папа Урбан 8-ий, коли казав до униятів в Україні: "Через вас, мої русини, сподіваюся навернути Схід" (приєднати Москву до Риму), то під "русинами" він також розумів "росіян". Правда, католицькі провідники серед українців вияснювали цей заклик папи Урбана 8-го так, щоб захопити загал униятів: Он якою місією папа удостоїв українців униятів: Схід — Москву на католицтво навернути! А як навернемо Москву на католицтво, то Рим відразу прикаже Москві, щоб вона погодилася на самостійну Україну!

Але в Римі фактами спростували того роду пропаганду; Рим під "русинами", чи пак під "рутенами", розумів росіян, і через росіян сподівається "навернути" Схід — Росію, а під її ярмом також і Україну. А коли у вільному світі російських "апостолів" Риму майже нема, то їх штучно твориться з несвідомих українців, що звуть себе "русинами", і вважають себе за "русскіх", як наші несвідомі закарпатські українці-унияти в ЗДА Рим створив з них спеціяльну церковно-адміністративну окрему одиницю — "Церкву", і так відгородив їх від тих униятських дієцезій, до яких належать значне число свідоміших українців. Отже стара римська засада: "діли — і пануй". І серед тих несвідомих закарпатських українців Рим зробив собі розсадник "русскіх" католицьких місіонерів, що мають навертати Росію. Крім таких єпископів, як Елько в закарпатських русинів і т. д., Рим висвячує дедалі новіших єпископів; появилися на арені московські униятські (греко-католицькі) єпископи Александр Євреінов, Павел Мелетієв, Андрей Катков. Звичайно, за ними підуть інші.

Розбудовує Рим московський центр у Римі – Колеґіюм Руссікум, і обдає його великою папською опікою. Розбудовує російські католицькі семинарії — в Італії, Франції і т. д. Масово вводить російську мову в католицьких школах — навіть у середніх (як у Вашингтоні), і російські університетські католицькі центри, як у Фордгемському університеті. Пускає в акцію метких московських езуїтів, як князь Урусов. Знаходить для москалів таких могутніх протекторів, як еп. Шін — заступник кардинала Спелмена в Ню Йорку, і т. д., і т. п. Так працюють для здійснення заповіту папи Урбана 8-го: "Через вас, мої русини, надіюся навернути Схід". І тепер усе видніше, кого під "русинами" розуміє Рим.

***

Та нехай би собі там тих росіян Рим "навертав" на велику радість усього католицького світу. Але біда в тому, що поки Рим візьметься до їхнього навертання після розвалу большевизму, він раніш мусить здобути собі сякі-такі симпатії московського народу. А щоб здобути собі ті симпатії, Рим провадить яскраву русофільську політику. А певно, що для здобуття симпатії москалів треба найперше не признавати за окремі нації всі ці народи, що історично поневолені Москвою, а головно українців і білорусів. І Рим саме таку політику в угоду москалям провадить. Ось тут і велика небезпека для української визвольної справи: не те, що може москалі стануть католиками, а той політичний шлях, яким іде Рим до прихилення собі симпатій Москви. Де тільки Рим має авторитет, де Римові вірять і слухають його, там його місійні симпатії до москалів перекреслюють усі українські зусилля показати Москву у світі як немилосердно-загарбницьку.

***

Скільки жертв у людях ми поклали! Скільки грошей видали! Скільки книжок написали, щоб доказати світові дійсне обличчя Москви! Та що з того, коли в ЗДА вийде католицький єпископ Шін і перед 100-тисячною масою народу заявить авторитетно: .

"Лише три відсотки населення Росії належить до комуністичної партії. Але сам російський народ є добрий, і він зеднався б сьогодні з нами в молитві, якщо б йому було вільно це зробити" (з промови єп. Шіна 5 вересня 1955 р. в Мавнт Сейнт Макріна).

І цю промову єп. Шіна рознесуть мільйони часописів у різних мовах, і йому — великому католицькому авторитетові — католицький світ вірить, а не нашій убогій пресі, що її чужинці не читають.

Що з того, що ми стільки місця в нашій пресі посвячуємо на те, щоб доказати, що єпикопат Російської Православної Церкви з патріярхом на чолі в СССР - - це перш за все політики й слуги московської імперії, отже вони щиро служать, як агенти, комуно-московській владі в Кремлі, коли в той час вийде еп. Шін і перед світом авторитетно заявить, Російській Православній Церкві:

"Ви правдиві священики Христові, і я кланяюся вам, як Ваш брат у Христі! Ваші священики є дійсними; Ваші єпископи є дійсними наслідниками апостолів" (З промови еп. Шана 5-го вересня 1955. Див. "Ґрік Кетолик Юніон Месенджер", 8. 9. 1955).

Отже єпископ Шін з усією силою свого авторитету заперечує нам перед усім католицьким і некатолицьким світом; інакше кажучи, морально б'є нас у лице перед усім світом! Кому світ більше п о в і р и т ь: нам, чи єпископові Шінові, що має в католицькому світі опінію "модерного Золотоустого"? А він же у згаданій промові Україну і її столицю Київ назвав "Росією"!

Провід Російської Церкви накликає світ до "миру", так як цього хоче большевицький провід у Кремлі, щоб приспати оборонну чуткість Заходу. Українська преса старається відкрити очі світові на те, що Російська Церква щиро стоїть тут на послугах московсько-большевицької влади, і переконано служить комунізмові, щоб допомогти їй опанувати світ. Та що з тих наших зусиль, коли світова Католицька Акція перекреслює їх. Ось виходить на світову арену католицький священик Морбахер і з висоти т. зв. "Російського Центру" католицького Фордгемського університету авторитетно говорить, що пропаганда "миру" проводу Російської Церкви — це "добродійне діло". А що той провід іде з большевиками, то о. Морбахер оправдує: хоча провідники Російської Православної Церкви роблять свої мирові заяви у співпраці з урядом, то "ми повинні стриматися з нашим осуджуванням їх, бо ж нам відомо скільки насильства чиниться над цими людьми".

Бо, каже він, "м и п о в и н н і зрозуміти російських п р а в о славних провідників, що коли вони не будуть співпрацювати з державою в цьому "мировому" русі, то їхні церкви будуть закриті. Вони числять на те, що хоч вони чинять ці "мирові" заклики, то ми не повинні бути такими нерозумними, та вірити, що їхні заклики є щирі і голошені з власної волі . . ."

Отже не як агентів московсько-большевицької влади, а як "мучеників" показує провідників Російської Православної Церкви відомий католицький священик Морбахер у Російському Центрі Фордгемського університету в ЗДА; світ прислухається до нього, його заяви розносить англомовна преса по всьому світі. І кому більше вірить світ: нам, чи йому? А світова Католицька Акція чинить це тому, щоб прихилити собі прихильність росіян, — отже дипломатично навіть Російську Православну Церкву хвалять, і її політику оправдують...

Єпископ Шін у згаданій промові 5-го вересня 1955 р. говорив: "Знаючи твою історію і твої віковічні почитання Марії, нашої Св. Матері, (папа) Пій XII 31 жовтня 1952 р. промовляв до тебе, російський народе, як до "того, що зберігає таку відданість Діві Марії . . . Нехай Вона приведе тебе до одної Пастви під Одним Пастирем" (папою).

***

Католицькі провідники наказують масам своїх вірних тішитися думкою, що може Росія навернеться на католицтво. Катол. священик Морбахер підкреслює: "Ніщо не є дальшим від правди, як говорення, що ми йдемо християнізувати" Росію . . . Православні росіяни вірують у Христа, мають усі обряди, сім Св. Таїнств, — усе, крім єдности з Римом". Нащо ж Римові конче потрібно здобути собі Росію, коли вона така ж християнська, як і Рим?

Священик Морбахер каже: "Росія — це одна з великих потуг у світі, і вона буде помагати творити майбутню історію світу. І якщо Католицька Церква хоче бути в майбутньому світі, то вона має бути краще зарепрезентована в Росії, ніж вона є тепер" (Усі ці заяви о. Морбахера подані в статті "Рашіян Сентер" у часописі "Бизентайн Кетолик Ворлд", ЗДА, 3. 5. 1959).

Римові потрібно здобути собі Росію лише тому, що вона велика й сильна. А щоб здобути собі Росію, Рим хоче прихилити собі симпатії росіян, і тому він хвалить Росію, стоїть за неподільність

московської імперії, робить їй якнайкращу опінію у світі, і тим самим причиняється до ще більшого її зміцнення, — на велику шкоду поневоленим Москвою народам, а головно Україні.

НАЩО КЛАНЯТИСЯ, Й СЕБЕ ОСМІШУВАТИ?

(Що діється в Арґентині)

Інтересна стаття д-ра Григорія Василева є в "Українцеві", видаванім в Парижі, в Франції, з 31-го травня, 1959 р.

Говорить д-р Василів, що арґентинські українські католики (чи греко-католики) просили папу, щоб дав їм українського єпископа, а він дав їм аж двох єпископів, — але латинських. **"Нам"**, каже Василів, **"противним був і є арґентинський єпископат"** (знач. латинський).

Дальше оповідає Василів як латинські єпископи забороняють українським священикам відправляти в церкавх, і наводить такий приклад:

"Єпископ з Чако гостро заборонив Василіянинові, Дубові, сповідати, хрестити наших людей, які десятки літ не бачили свого священика, не сповідалися і дітей не хрестили". — Подібних випадків Василів наводить більше.

Про папу говорить Василів як про доброго, але папа, мабуть під напором арґентинського єпископату, не дав українцям того, чого вони хотіли, — каже Василів. Стаття Василева — довга, і він дає їй традиційне галицьке закінчення, а саме:

"В ім'я нашої поневоленої Церкви, Обряду, Нації, апелюю до всіх українців у вільному світі: **прийдіть нам з поміччю! Пишіть просьби до Риму, скарги, звіти, а найбільше до арґентинського єпископату, представляйте наші потреби, слушні домагання! Пишіть в чужомовних газетах, голосіть в радіях, щоб засоромились ті, що нас кривдять! Ми** певні, що коли нам поможете, осягнемо своє..."

***

Нема сумніву, що слова Василева — щирі, але йому можна сказати: "Шкода твого заходу, чоловіче, бо Рим не рахується з тими, що покірно просять. А єпископів не завстидаєте".

Так гр.-католики в Злучених Державах Америки повідомляли папу про кривди, яких зазнавали їхні священики від латинських єпископів (так, як тепер в Арґентині) і просили папу, щоб дав їм українського єпископа, але папа був глухий на їхні слова; аж коли їм терпець увірвався, і вони піднесли клич **"Проч з Римом!"**, Рим зараз їх почув, і дав єп. Ортинського, але все ж як лише помічника латинських єпископів.

У Канаді греко-католики хотіли мати свого єпископа, але французи з Римом готовили для них на єпископа француза Сабуріна; та коли побачили, що настрій греко-католиків проти французів сильний, то дали у к р а ї н ц я еп. Будку, та все ж як лише помічника французьким єпископам.

Коли ж тепер дали греко-католикам у Канаді трьох єпископів і митрополита (все ж таки Редемпториста!), то мабуть лише тому, що бачать загрозу зі сторони Української Православної Церкви.

Про все те українцям в Арґентині треба знати, а тоді зрозуміють, що їм треба робити, — просити, чи якнайбільш рішуче виступати.

***

Коли нам щось поправді належиться, — а ми лише просимо, щоб нам дали, то показуємо свою неміч, свій нерозум і своє рабство, а з рабами ніхто не рахується. Свідоміші люди не просять, не бють поклонів, але рішуче домагаються; а коли можуть, то беруть силою те, що їхнє.

Закликати тут світ до оборони, то значить виставляти себе на сміх. Світ може запитати:

— Ви католики?

— Та католики! — почує відповідь. — Ми до папи належимо, до Риму!

— А кривдить вас Рим?

— Та... кривдить. Але не папа, бо він дуже добрий, єпископи нас кривдять, а папа не може їм противитися, папа не має сили.

— А папа є головою вашої Церкви, її правителем?

— А вжеж, а вжеж! Він наш правитель. Але він не має сили, і папою єпископи правлять, а не він ними. Папа дуже добрий. Та... та... Що ж він може зробити? Він не може нас оборонити, тому просимо світ, щоб нас обороняв...

— Ні, люди добрі! — може тоді сказати світ. — Коли не може оборонити вас папа, то ви самі можете себе обороняти!

— Можемо? А то як?

— А так, що відречіться від своїх кривдителів, а вони вас кривдити не будуть! Ви вже тоді не їхні, а вони не ваші. Коли ж ви дальше будете своїх кривдителів триматися ,то ніхто вас не оборонить, бо ви самі пхаєте голову під ту руку, яка вас бє!

— Еге, еге ,воно ніби так, тільки ж вони кажуть, що не можна їх покидати...

— Ну, коли так, — може дальше сказати світ, — то тримайтеся ж тих, що вас кривдять, і нам не докучайте! Та ще одне вам питання: Коли ви люди дорослі, і вмієте думати, то скажіть нам, чи чули ви про таке диво, що ворога можна засоромити? Де й коли таке бувало? Отже скажемо вам коротко: хто найперше сам себе не обороняє, тому чужа поміч на ніщо не придасться.

Лише так світ може сказати!

І то правда! Хто не хоче сам твердо стати на ноги і не буде йти пробоєм, щоб свого правдивого досягти; хто не хоче з кривдителями розійтися, то як, чим і в чому можна йому помагати? Сяк чи так, а вороги його знищать, бо він не хоче своїм розумом думати, не береже своєї гідності отже тим самим на знищення себе засуджує.

І тому арґентинським українцям треба найперше не посторонньої помочі, як вони її розуміють, але треба почати самостійно і практично думати, а в тім виявиться їх власна сила, а тоді і пострання поміч може їм придатися.

К. П.

ПЕРЕМАЛЮВАЛИ МАРКСА НА СВ. ЙОСИФА

У Ченстохові поліція арештувала двох осібняків, які добре заробляли, продаючи "образи" св. Йосифа. Вони купували, де тільки могли, портрети бородатого Карла Маркса, над головою домальовували авреолю святого, і "образ" св. Йосифа був готовий" ("Українські Вісті" (Едмонтон), 18. 5. 1959).

ВАЖКЕ ОСКАРЖЕННЯ ЧЕХАМ З БОКУ КАТОЛИКІВ

Католицький "Х р и с т и я нський Голос" каже, що в Чехії ще перед приходом комуністів до влади (отже перед 1945 р.) був наступ проти Католицької Церкви. Це становище "Хр. Гол." подаємо за катол. "Українськими Вістями" (27. 6. 1959), де сказано, що в давнішій Чехії були відомі "Комуністичні закиди, що священики (католицькі, — р. В.) шкодять під господарським поглядом державі, або "неморально" поводяться, заступили тепер нові (закиди, — р. В.), які представляють їх (катол. священиків, — р. В.), як "вовків в овечій шкірі", як — агентів Ватикану".

Здавалося б, що згаданий католицький часопис має на увазі дійсно лише чеських комуністів, які переслідують Католицьку Церкву так, як і всяку іншу; та виходить, що ні, бо цей часопис виразно наголошує: "Перше місце в антирелігійній боротьбі займають **Чехи**, відомі віддавна своїм реліг. індеферентизмом" (байдужістю до релігії, — р. В.).

Отже тут оскаржують не лише комуністів, але ввесь чеський народ як такий, — що він уже "відомий віддавна своїм релігійним індеферентизмом". І чи не слід би слово "індеферентизм" тут читати, як "відомий віддавна спротив Римові" чехів, ще починаючи з часів Гуса, що його спалив Рим?

З того виходить, що в середовищі Католицької Акції, мабуть, підозрівається чехів не як комуністів, а як ґуситів послідовників Івана Гуса (ідеолога Чеської Національної Церкви) у тому, що вони, мовляв, під маскою "комуністів" хочуть знищити в Чехословакії й слід по Католицькій Церкві; мовляв, це продовження давніх порахунків, але новим способом, бо відбувається це в нових обставинах.

ГР.-КАТОЛИКИ ПІД ЛАТИНСЬКИМ ПРОВОДОМ

Українці греко-католики в Арґентині підлягають єпископам — арґентинцям латинського обряду — архиеп. Фермінові Е. Ляфітте і його помічникові еп. Мануїлові Тато. З цього приводу дехто з провідних світських українців греко-католиків протестує.

Однак Арґентина тут не є винятком. Українці греко-католики і в інших країнах підлягають чужим єпископам: у Франції — кардиналові Ф е л т е н о в і (французові), в Англії – архиеп. О'гарі, Генеральному Вікарієві для українців греко-католиків, у Польщі — полякові кардиналові Стефанові Вишинському і т. д.

РАК І ВОЛОССЯ

Д-р С. Дж. Іствуд з Кембрідж досліджував 100 осіб, що померли на рака (пістряка), і ствердив, що лисі люди цією недугою загрожені менше за тих, що мають густе волосся. Чоловіків з густим волоссям, яке на старші роки посіріло, між усіми померлими на рака був значно більший відсоток, ніж чоловіків лисих або з рідким волоссям.

Такі дані д-р Іствуд має на основі своєї практичної статистики. Але чи в лікарській практиці цього дослідника-медика лише звичайним собі випадком на 100 померших на рака було найбільше з густим волоссям, чи може недуга рака дійсно має якийсь звязок з волоссям — цього д-р Іствуд не знає.

РІШЕННЯ ВАТИКАНУ, ЯКЕ КРИВДИТЬ УКРАЇНЦІВ

Про Східній Католицький Ординаріят в Аргентині

Від Ред.: Цю статтю повністю і без змін передруковуємо з часописа "Українець" (Париж, Франція) ч. 22/1959 р. — одного з націоналістичних органів з-під стягу ОУН. Усі підкреслення належать авторові. Займаючи своє становище до цієї статті, вважаємо, що римо-катол. єпископат в Аргентині не може нічого чинити проти волі папи.

"Як подає одинокий католицький щоденник в Аргентині: "Ель пуебльо", від 2. 5. 59. стор. 4, Папа Римський Іван XXIII., 19. лютого ц. р. створив в Аргентині Східній Ординаріят. Рим назначив Ординарієм Й. Е. мос. д-ра Ферміна Е. Ляфітте, теперішнього архиепископа Буенос-Айресу, а на єпископа-помічника Й. Е. д-ра Мануїла Тато, **розуміється оба латинського обряду.**

З цієї нагоди, я як українець католик, який призначений під цей Ординаріят, хочу сказати кілька слів правди. — Мушу зазначити наперед, що світські особи не надто розуміють духовні справи, чи орієнтуються в них, а ще менше в церковній політиці. Однак мені ці справи досить відомі, бо ними я інтересувався, випитував, вчитував, студіював, робив висновки і тому маю підстави думати, що мої завваги мають характер об'єктивний.

Найперше зазначу, **що цим рішенням Ватикану дуже заскочене українське громадянство православне, а ще більше католицьке.** Як спостерігаю, та довідуюсь з певних джерел, і наше духовенство тим дуже прибите, та почувається упокорене. Ми всі сподівалися, що по довгих "стуканнях", прошеннях, наставаннях **дістанемо свого українця на Ординарія, а вже що найменше на Генерального Вікарія,** як це було в Бразилії. Наші сподівання спираються на фактах виконаних св. Столицею. Ми бачили, що Рим зробив для Канади, Півн. Америки, а вже найбільше в Австралії, Бразилії, а послідньо і в Німеччині.

Цілому світові відомо, що в Австралії наша еміграція нова, бо щойно по другій світовій війні, що там всього 14,000 українців католиків, 8 священиків, і властиво ні одної належної церкви. (Щойно тепер будується кілька церков). Мимо того наші брати в Австралії дістали свого єпископа й Екзарха! Те саме тепер стало в Німеччині. Вправді у Франції Ген. Вікарій для нас є не українець, але ж він між українцями довго працював в краю, щиро їм відданий, знає нашу мову, обряд, звичаї. **А на це, що сталось в Арґентині, прикладу нема!**

В Арґентині наша еміграція сягає 1897 р., є в **нас понад 120,000,** розкинені по цілій Арґентині, а більші скупчення є в Буенос-Айрес і його провінції, Місіонес, Чако, Кордоба, Санта Фе, Медоза, Ентре Ріос, Формоза, й інші провінції. **Маємо 20 католицьких священиків, 14 Василіян, 5 світських і один Салезіянин.** Маємо одну **Провінцію монахів-Василіян,** і з своїм Настоятелем, Новіціятом, **Малою Семінарією.** Маємо **Одну Провінцію СС. Василіянок, також із своїм Зарядом, трьома Інтернатами і Колоніями та Новіціятом. СС. Василіянок буде коло 60! Маємо 33 церкви чи каплиці, і коло 70,000 вірних зорганізованих у різних католицьких-релігійних Організаціях, як: Апостольство Молитви, Марійські Дружини, Христове Лицарство, Т-во св. Ольги, св. Володимира Вел., Католицький Пласт, УКО — Українське Католицьке Об'єднання;** маємо і світські національно-культурні, суспільні організації, як Т-во Просвіта, Т-во Відродження, Спілка Науковців, Мистців та Літераторів, Спілка купців та промисловців, Укр. Кооператива, Український Банк, Союз Українок, й інші, які є заступлені в УЦР — Українська Центральна Репрезентація.

Перший Конґрес Українців Католиків в Арґентині в 1952 р., гаряче просив Рим у своєму "Меморандум", переданим особисто Кир Нілем Саварином сл. п. Папі Пієві XII., щоб нам дали якнайскорше нашого єпископа. Були прохання ще з інших боків. І, коли з Риму надходили вісті, що українці в Арґентині дістануть свій Заряд, **усі були певні, що то буде свій, а не чужий! Проти всіх розумних і справедливих сподівань, Рим поступив інакше! — Чому?...**

Ми маємо наглядні докази, що Рим так поступив, бо був правдоподібно змушений, щоб оминути більшого лиха, а **змушений був арґентинським єпископом!** З того всего, що Рим послідніми часами зробив для нас, ми не сумніваємось про найкращі наміри Папи Римського до нас, чи це буде померший Папа, чи теперішній Папа Іван XXIII., який бажаючи скласти Вселенський Собор у справі поєднання всіх Церков, не дав би без великих рацій в руки наших православних братів нового арґументу проти злуки. **Нам противним був і є арґентинський єпископат, навіть не уряд!** Ось на чому спираю своє твердження.

Коли приїхали після послідної війни наші українсько-католицькі священики до Арґентини, так деякі, навіть з Василіян, мусіли їхати "на цивіля", бо тутешній єпископат утруднював їхній приїзд. Коли приїхали світські священики, то вони довгий час **не діставали дозволу навіть на відправу Служби Божої і це в українській церкві. Кардинал Копелльо строго заборонив Василіянам давати дозвіл на відправу Сл. Божої котрому будь священикові нашому у їхній церкві.** Навіть священикам не дали жодної матеріяльної помочі, хоч не раз про це просили і вони мусіли йти до фабрик тяжко працювати. Знаємо, що **Кардинал з Розаріо, Каджано, довший час відмовляв українським католицьким священикам дозволу правити Сл. Божу, чи виконувати інші душпастирські чинності. Єпископ з Чако,** з Резістенції священикові Дубові, Василіянинові, гостро був **заборонив приїздити до тієї дієцезії, сповідати, хрестити наших людей, які десятками літ не бачили свого священика, не сповідалися і дітей не хрестили.** Мабуть та сама причина є, що і досі там нема жодного католицького священика.

В Тунужан, Мендоза є наш священик, о. Винничук, який всеціло відданий праці над латинським народом. Тамошній єпископ з ласки дав йому тільки дозвіл **раз на місяць правити Богослуження нашим людям,** а послідним часом і це відкликав. Наші скупчення в деяких місцевостях дуже численні, а українці католики заледви мають **одну правну парафію в Апостолес.** В інших місцевостях, як Буенос Айрес, Беріссо, Саранді, Вілля Аделіна, де є наші священики, які просили уформування парафії, досі свого права не осягнули. Навіть **не дано дозволу будувати наші каплиці,** коли до них з цим звerталися, а відвідуючи-візитуючи латинські церкви поблизу наших, до наших не зайшли! Що це все говорить?...

Це факти, які самі собою дуже багато говорять. Факти, про які священики багато не розповідали, напевно, щоб не критикувати єпископів, але це факти, яких сліпий не мігби не запримітити, вони усім знані, а самі священики напевно ще більше сказали б! **Це факти, що їх авторами не світські особи, ані низький клер, хоч і він не ліпший, але найвища церковна арґентинська Єрархія!!!**

З того ясно випливає, що **вони хочуть нас зліквідувати** й тому довго не годилися на Східній Ординаріят, а коли під натиском Ватикану згодилися, то на це диво! Латинська шовіністична національно і ритуально Єрархія не бажала собі ні нашого єпископа, ані Ген. Вікарія, що вже найменше повинна дати українцям католикам! **Те, що колись ділось в Польщі, де в католицькій державі, під католицькими королями і єпископами нашим ділись великі кривди й надужиття, те саме діється сьогодні в Арґентині, в католицькій державі, під католицькими єпископами! Чи це не іронія з прав природніх, християнських чеснот?!!!**

Польща нас не знищила, Росія не знищила, безбожний комунізм не знищив, не знищать нас в Арґентині! **Сьогодні, навіть найменша організація має право на свій власний заряд, управу, а не має підлягати чужому, ще й ворожому, який не знає нашої мови, ні обряду, ні канонів церковних, ні звичаїв, ні приписів — нічого комплетно не знає! І вони мають нас навчати, провадити, розв'язувати труднощі, дбати про розвій!!!!**

В ім'я нашої поневоленої, кров'ю обагреної Церкви, Обряду, Нації, апелюю до всіх українців у вільному світі: прийдіть нам з поміччю! У здобутті наших найслушніших прав! Пишіть, брати, просьби до Риму, скарги, звіти, а найбільше таки сюди до арґентинського єпископату, представляйте наші потреби, слушні домагання! Пишіть якнайбільше в чужомовних газетах, голосіть в радіях, щоб засоромились ті, що нас кривдять і справили кривду! Ми певні, що коли нам поможете, осягнемо своє, бо стараємось не за примхи, забаганки, неслушне, але за справедливу, святу справу!

Українець католик з Арґентини
Д-р Григор Василів.

МАТЕРІЯЛЬНІ ВТРАТИ ЧЕРЕЗ НЕДУГУ СЕРЦЯ

Президентом Краєвої установи для поборювання серцевих недуг є А. Б. Гил з Торонто. На цьогорічних зборах лікарів у Монтреалі він поінформував, що Канада втрачає багато людей внаслідок великої смертности через серцеві недуги.

Крім того, хворі на серце в Канаді всі разом кожного року тратять коло 200 більйонів дол. З того коло 80 більйонів дол. вони тратять через брак належної можливости працювати й належно заробити, а 120 більйонів видають на лікування.

„ІҐНОРАНЦІЯ, АБО ЗЛОБНА КЛЕВЕТА"

Один з католицьких владик полемізує з одним із православних владик на тему виклятття гетьмана Івана Мазепи Російською Православною Церквою. Православний владика зауважив, що зразок анатеми (церковного виклятття) на політичного ворога цар узяв собі з Католицької Церкви, бо Канони Православної Церкви не допускають виклятття на політичному ґрунті.

У відповідь на це католицький владика, між іншим, написав:

"А вже прямо жалюгідним є бачити в цього самого владики (православного, — ред. В.) хворобливе намагання скинути цілу ганьбу тієї сумної анатеми на Католицьку Церкву, яка, мовляв, завжди кидає політичні анатеми й тим стала прикладом для царя Петра. Таке твердження, це або проста іґноранція, або злобна клевета, тому, що Католицька Церква ніколи не знала й не знає політичної Анатеми... Ясно, що ціла ця анатема, в одній і другій формі є проти церковних канонів як Католицької, так і Православної Церкви".

Далі, католицький владика пише, що католицтво сильно відгороджувало українців від Москви, і пише: "З тієї самої причини вона (Москва, — р. В.) так зненавиділа українців католиків, що залишились єдиною частиною Українського Народу, на яку вона не може мати ніякого впливу".

***

Перш за все, — поминаючи питання щодо того, котрий з обох владик має рацію, — треба звернути увагу на це, що такі слова, як "жалюгідним є", "хворобливе намагання" і т. п. з боку католицького владики не можуть бути арґументами. Окремо можна б говорити про те, чи можна їх уважати за достойний стиль.

Друга справа, щодо того, чи канони Католицької Церкви дозволяють, чи не дозволяють виклинати з політичних причин... І тут арґументація являє собою щось у роді "кривого танця". Зупинімося над тим питанням трохи ближче.

Католицька Церква нині стоїть на такому становищі, що папа, володар Ватиканської держави, — це одна справа, а як голова Католицької Церкви, — це вже друга справа; папа у двох різних ролях, що не мають з собою нічого спільного.

І коли в одинадцятому столітті папа Григорій 7-ий Гільдебранд кинув клятву на німецького цісаря Гайнріха 4-го, то зробив це тому, що той цісар не бажав собі, щоб папа вмішувався в політичні справи його держави. А тим часом папа вважав себе королем над королями, — садовив на трони і скидав з них володарів. Чи ж, кинувши на Гайнріха 4-го анатему (церковну клятву) і примусивши його до самопониження в Каноссі, папа зробив це з релігійних причин? Та ж цей імператор не вчинив ніякого переступу проти релігії й моральности; він не заборонив вмішуватися папі в справи Католицької Церкви в Німеччині; він виступив проти папи не як проти г о л о в и Ц е р к в и, а лише як проти п о л і т и ч н о г о володаря папської імперії, щоб не вмішувався в п о л і т и ч н і справи імперії володаря Гайнріха 4-го. Отже анатема папи Григорія 7-го на імператора Гайнріха 4-го була п о л і т и ч н а. І це тільки один з голосних прикладів, — т. зв. "Каносса". А їх було більше.

Коли папа в одній особі є й п о л і т и к о м — головою Ватиканської держави, і разом є д у х о в н о ю особою — головою Католицької Церкви, то тут питання: Як поділити особу папи так, щоб зачепити лише папу політика, а не зачепити папи-духовника? Хто назвав би папу образливими словами за його Ватиканську д е р ж а в н у п о л і т и к у (не за церковно-релігійні справи!), то Католицька Церква однаково ж виклине такого, бо він "образив св. отця-папу"!

Який же тут сенс говорити, що, мовляв церковні канони Католицької Церкви забороняють кидати анатему на політичному ґрунті?

***

Друга справа — католицтво й москвофільство... Український діяч, а разом і шанований гр.-католик д-р С. Баран пише, що коли митр. Андрей Шептицький за І. світової війни був вивезений москалями з Галичини, то тоді —

"Управу львівської архієпархії обняв о. офіціял і мітрат Андрей Білецький, як генеральний вікарій, і був аж до повороту митрополита до Львова 10. вересня 1917 р. Сам Білецький москвофіл старого видання... керував епархією при помочі розумного і досвідченого о. мітрата Олександра Бачинського, теж такого самого москвофіла. Обидва вони були останні представники галицьких москвофілів на Святоюрській Горі, що давнише трясли епархією" (Степан **Баран, Митрополит** Андрей Шептицький, Мюнхен 1947, стор. 68).

Це знову ж таки тільки один з прикладів. Бо москвофільство у проводі греко-католицької Церкви в Галичині — це стара тягла історія. Вона закінчилася, як пише д-р С. Баран, щойно з кінцем І. світової війни. Але, звичайно, треба цю історію знати, а цього, що знається, — фразами не заперечувати. Самі голословні заперечування і такі "арґументи", як: "жалюгідне", "хворобливе намагання" і т. п. нічого тут не поможуть, — вони не закриють документальних фактів.

На закінчення можна поставити питання: А під чиїм впливом є тепер "Руська Греко-Католицька Церква" в ЗДА, що в дійсности складається з закарпатських українців греко-католиків?

НАЙРОЗКІШНІША РЕЗИДЕНЦІЯ В КАНАДІ

За найрозкішнішу резиденцію в Канаді вважають резиденцію лефтенант-ґовернора в Британській Колумбії — у Вікторії. Уряд Канади збудував її коштом двох мільйонів долярів.

Резиденція має 51 кімнату, навколо 35-акровий прекрасний парк; резиденція положена високо в чудовому місці, з якого простягається вид на Вікторію й морську затоку.

ЛІТАК ОБЛЕТИТЬ ЗЕМЛЮ ЗА ПІВТОРИ ГОДИНИ

Командування американського летунства повідомило, що 1-го липня 1959 р. воно підписало умову з одною відомою фірмою, яка збудує літак, що облетить Землю за півтори години. Кошти такого літака — 150 мільйонів долярів, його будування триватиме два роки. Над його проектом працювали пять років.

АПОКРИФ, ПОВЯЗАНИЙ З АП. ФОМОЮ, ЗНОВУ НА ОВИДІ

"В американській пресі з'явилося багато різних повідомлень, у зв'язку із доповіддю в Ню Йорку проф. Омара Кульмана з Сорбонського університету (Париж), на тему про знайдення у 1945 р. в Єгипті рукопису "Євангелія св. апостола Фоми". Деякі часописи назвали цей твір "утраченим п'ятим евангелієм", де знаходиться багато досі незнаних висловів Христа.

В дійсності "Євангеліє апостола Фоми" — це один із багатьох апокрифів, творів, написаних у різні часи різними людьми — чи то з метою "доповнити" те, чого, як їм здавалося, не вистарчало в канонічних евангеліях, чи просто як матеріял для побожного читання. Багато апокрифів належить також різним еретичним сектам, що їх багато було і в перші віки християнства.

"Євангеліє апостола Фоми" — це збірка непов'язаних між собою висловів нібито Христа. Деякі з них схожі або й ідентичні з висловами в канонічних евангеліях, але більшість — явно апокрифічні."

Таку інформацію п. н. "П'яте Євангеліє" - це апокриф" подав журнал "Українське Православне Слово" за червень 1959 р. — орган Укр. Правосл. Церкви під проводом Владики Митрополита Іоана (Теодоровича).

При цій нагоді на місці буде додати й цей факт, що Акафіст Успінню Богородиці, що загадково і перший раз в історії Прав. Церкви на сході Европи - 1625 р. вийшов друком і був уведений лише в Києво-Печерській Лаврі, також оснований на мотиві апокрифа повязаного з Ап. Фомою, - - цього апокрифа, що в богословській науці у світі має назву апокрифа **"Другої латинської форми".** Саме на основі того апокрифа, повязаного з Ап. Фомою, — на його другій латинській формі" в цьому київському Акафісті Успінню Богородиці з 1625 року знайшло собі місце твердження про "вознесення Діви Марії з Тілом на Небо". Віра в це стала 1950 року догматом у Католицькій Церкві. Вказуючи на згадку про "Вознесення Богородиці на Небо з Тілом" у київському Акафісті Успінню, католицький еп. Шін в ЗДА 1955 р. підкреслив, що нібито й "Росія" (має бути Україна, — р. В.) прийняла віру в "Ассумпціо" (Вознесення Богородиці з Тілом на Небо").

ІЗ СУПЕРЕЧНОСТЕЙ ЖИТТЯ ПІД БЕЗБОЖНИЦЬКОЮ ВЛАДОЮ

"Млада фронта" — орган Комуністичного союзу молоді (комсомол) у Чехословаччині — постійно б'є насполох, що навіть студентська молодь у цій країні твердо тримається релігійних переконань і "буржуазного світогляду".

Цей же орган подає один з прикладів отих життєвих парадоксів чи самосуперечностей, що їх доводиться пережити релігійним людям під атеїстичним гнітом. Наприклад, одна студентка (чешка) з найкращою оцінкою здала іспит із курсу "марксизм і релігія" — цебто з протирелігійного курсу. З згодом ця студентка призналася товаришкам, що перед іспитом вона пішла на Богослуження, висповідатися й признатися, отже Бог поміг здати їй цей іспит...

КРИТИЧНІ ГОЛОСИ ІТАЛІЙСЬКОЇ ПРЕСИ ПРО МАЙБУТНІЙ КАТОЛИЦЬКИЙ СОБОР

Як оповіщення папи Івана 23-го про майбутній Собор Католицької Церкви прийняла преса таки в папи "вдома", в Італії, навколо Ватикану? Певно, що одні прийняли його прихильно. Але є й критичні голоси.

Журнал "Раджоне" (28. 2. 1959) — орган італійських вільних інтелектуалістів — подає, що він знає правдиву причину рішення скликати цей Собор, а причина ця — "що новий вселенський собор буде шукати нових засобів для піднесення католицької церкви з морального й релігійного упадку... Може знайдуться якісь драстичні засоби для конаючої церкви, що сповільнить її кінець, але не врятують її перед загибіллю".

Часопис "Аванті" (30. 1. 1959) ніби "похвалює" папу Івана 23-го, щоб при тому зганити його попередника папу Пія 12-го. Цей часопис протиставляє "архипастирську постанову Івана 23-го поставі його попередника Пія 12-го, — бо цей папа через зосередження в своїх руках власти, а головно через уведення догми Вознесення на Небо Діви Марії з Тілом (догма з 1950 р. — р. В.) тим самим знехтував справою зацікавлення нез'диненими (з папою, — р. В.) церквами". Чого часопис від цього Собору надіється — то це, що майбутній Собор "буде без сумніву для катол. Церкви новим поштовхом серед світу, що прямує до 2,000-ліття по нар. Хр., і до здобуття місяця". — Отже ця "надія" виражає тут їдко-насмішливе відношення до папи.

Часопис "Республіканський Голос" (28. 1. 1959) дипломатично ніби "похвалює" папу Івана 23-го. Але що ці "похвали" означають, видно з затаєного посміху над тим папою, який, мовляв, дуже "второпний і мудрий", бо він має "намір погодити вічні й незмінні Закони Церкви з конечностями й вимогами сучасних людей"; такі наміри папи цей часопис називає "амбітними", — також двозначним словом, під яким уважає ці пляни за "самосуперечності".

"ІДЕЙНІ ЗРИВИ"

У Києві 12-го травня 1959 р. відбувся пленум Центрального комітету комуністичної партії України. Головною темою нарад було обговорення способів боротьби з українством. Секретар обласного комітету компартії Львівської області, М. Мазуренко, алярмував, що в окремих письменників і наукових робітників помічаються "ідейні зриви" (непослух урядовій ідеології).

Загалом же нараджувалися над дальшими способами боротьби з "українським буржуазним націоналізмом", — це просто означає: з винищуванням усіх проявів українства.

НЕБЕЗПЕЧНІ МІШКИ

Уряд Здоровя в ЗДА повідомив, що від січня по червень ц. р. в ЗДА 61 особа згинула від пластилінових ("плестик") мішків, а 7 осіб допустилися самогубства за допомогою тих мішків.

Д-р Годдард з Уряду Здоровя сказав: "Ці мішки так само небезпечні для життя й здоровя, як і деякі інші речі в кухні: ножі, ножиці, сірники й ґаз". Родичі повинні ховати від дітей ті мішки.

ТУГА ЗА УКРАЇНСЬКОЮ ПРАВОСЛАВНОЮ СВЯТИНЕЮ

У м. Зальцбурзі (Австрія) є велична католицька катедра "Дом", про яку кажуть, що вона походить з кінця 8-го століття. Під час війни її пошкодила бомба; згодом її відбудували, і 1-го травня 1959 р. католицький архиепископ посвятив її.

У цій урочистості узяли участь католики різних національностей, а між ними й греко-католики з-поміж українських скитальців, і пише про це українська-католичка Анна Заборська у катол. часописі "Християнський Голос" (7. 6. 1959) так:

"І коли ми, тобто маленька група українських втікачів, зібрались в цій катедрі з своїм парохом о. Дашковським, пригадався мені наш Софіївський Собор в Києві. І його історія сягає майже так далеко в минуле. І про нього неслась слава далеко і широко по Україні і поза її межі. І його будували грецькі мистці, і рівному йому по красі і величі в той час не було, хіба собор в Константинополі.

Також з цеї Божої Святині неслось Боже слово далеко і широко. Та, сьогодні стоїть він обкрадений безбожницькою владою, що потопила те, що людині найцінніше — віру, мораль і славне минуле її народу. Влада, якої ідолом став Люципер.

І хочеться підняти руки до Бога, тут в Його Домі, і спитатися — Чи даси, Боже, це право нам, чи щойно грядучому поколінню, піднести цю Твою святиню знову до її величі, блеску і сили?...

Та, нехай буде Твоя воля свята... Думки вертаються до дійсности...."

Як бачимо, відзивається тут голос туги за всім нашим рідним, і хвилево ніби "утраченим". Але в дійсності не втрачено нічого, коли є воно в душі — "славне минуле нашого народу". Прийде час, і Бог дасть нам, православним українцям, можливість здійснити наше право (а це право ми завжди маємо!) до своєї на ввесь світ величної української православної святині, Софійського Собору в Києві. А покищо справді "думки вертаються до дійсности" — в Україні панує безбожницька влада Москви, а у вільних країнах світу чимало дітей українського православного народу трагічна доля закинула в чужі по вірі й національності католицькі святині....

НІМЕЦЬКІ КАТОЛИКИ ДОМАГАЮТЬСЯ РІДНОЇ МОВИ В ЦЕРКВІ

Як у ЗДА і в Англії, так і в Німеччині світські католики домагаються від Ватикану, щоб він дав дозвіл на введення їхньої рідної мови до Церкви, як богослужбової мови.

Для ЗДА Ватикан уже зробив деякі незначні уступки на користь англійської мови, ще пару років тому — за папи Пія 12-го. А цього року папа Іван 23-ній поблагословив Конґреґації Обряду дозвіл і німецьким католикам користуватися рідною мовою, але так само лише в деяких частинах Богослуження, і то тільки на один рік — "для експерименту". Католицька преса (але тільки преса!) сподівається, що коли ця "проба" в Німеччині піде добре, то Католицька Церква може зробить такі самі часткові уступки рідним мовам і серед католиків у всьому світі.

При тому католицька пропаґанда голосить, що німці зустріли з "великим ентузіязмом" і "великою вдячністю" для Ватикану цю його "уступку" для рідної мови в Церкві.

Дивні й ніби неймовірні діла, але... правдиві! Божим й природньо-людським правом рідна мова кожного народу повинна назавжди і цілістю бути мовою Богослуження, а Ватикан тримає римо-католиків при незрозумілій латині, а уніятів — при церковнословянщині. А коли Ватикан зробить хоч незначну і сумнівну "уступку" рідній мові, немов оту "подачку" кине народові, то вже вони мають низенько дякувати, дякувати і ще раз дякувати з великим ентузіязмом... За що? За те, що їм природньо й законно належиться!

ПАПА ... ПОСТАВЛЕНИЙ НАРІВНІ З ГОСПОДОМ ІСУСОМ?

Католицький богослов, що підписаний як "Святогорець", у статті "Першенство св. Апостола Петра і його наслідників, Папів Римських" ("Українські Вісті", 27.5.1959) вияснює, що Христос **"з усіх апостолів одного Петра ставить як Своє друге Я разом з Собою в рівній лінії". "Тому Петро покликаний пізніше займити місце Ісуса Христа, був одинокий між Апостолами, поставлений на рівні з Господом Ісусом Христом як його друге Я".**

Так, за офіційною наукою Католицької Церкви, "Святогорець" ще раз повчає католиків. Чому? А тому, що папа вважається "наслідником" Апостола Петра. Коли ж "Петро був одинокий між апостолами, поставлений нарівні з Господом Ісусом", то висновок — що й "папа поставлений нарівні з Ісусом". Значить, **смертну людину ставлять нарівні з Богом!** Єресь явна й очевидна, але ж це офіційна наука Католицької Церкви. Папа Іван 23-ій буде старатися, щоб цю науку прийняла також... Православна Церква на заповідженому папою католицькому Соборі 1961 чи 1962 року...

ХТО НАЙБІЛЬШЕ РОЗПИВАЄТЬСЯ?

Роковий звіт Фундації алькоголізму в Манітобі оприлюднив такі дані:

На кожних сто алькоголіків у провінції є 35.11 відсотків віком 40-49 років; 26.59 відс. — 30-39 років; 19.15 відсотків — 20-29 років; 4.26 відсотків — трохи вище 60 років.

На кожну сотню пияків припадає 36 відсотків звичайних робітників ("чорноробочих"); 26 відс. фахових робітників; 8 відс. професіоналістів; 7 відс. управителів.

На кожних сто алькоголіків є 56 відсотків одружених; 19 відс. самітних; 18 відс. сепарованих від своїх дружин; 5 відс. розведених.

СВЯЩЕННА ВІЙНА ІСЛЯМУ ПРОТИ КОМУНІЗМУ

Ректор університету Аль-Азгар у Каїро, Шейк Магомет Шальтум, звернувся по радіо до всього іслямського (магометанського) світу, щоб він пішов священною війною проти атеїстичного комунізму.

Ш. М. Шальтум — це один з провідних релігійних іслямських діячів у світі.

Перші привітали цей заклик іслямські провідники в Маляї; в цій країні Іслям є офіційною релігією, а комунізм заборонений.

ВЕЛИКЕ СВЯТО

Кожного року 28 липня припадає велике наше церковне і національне свято Св. Володимира, апостола українського народу і славного володаря України.

Історія свідчить про нього, що він розумно володів і був славним. Про нього лунала слава далеко й широко. Щоби справу поліпшити, він приймає сам і приводить ввесь нарід до Христа, — хрестить його.

Минуло багато віків від часів Св. Володимира. Наслідки хрещення українського народу всім відомі. Наш нарід побожний, віруючий. Він не дає себе потягнути на манівці безбожжя чи сектанства. Він і культурний, що перевищує тим своїх сусідів. Він відзначається високими чеснотами. Понад усе цінить свободу, тому не погоджується з ніякою неволею. А це все наслідки епохального чину славного нашого князя і розумного володаря України Св. Володимира.

Росіяни собі присвоюють нашого Св Володимира. Інші сусіди хотіли б його вартість і заслуги для нашого народу поменшити. Але те лиш тим більше заохочує нас його шанувати, величати, студіювати його добу в історії і оцінити його діло.

Свято Св. Володимира повинно бути для нас дуже урочистим та і в той день ми повинні виявляти свій найчистіший патріотизм і своє найсвятіше православне християнство.

Самі ми повинні наслідувати цього апостола України тим, що повсякчас будемо вірні нашому Богові та всі свої знання і здібності посвятимо Церкві й Народові.

ОЄГ.

КОГО НЕ БУЛО НА СПИСКУ КОРОЛІВСЬКОГО БЕНКЕТУ В ТОРОНТО

Коли заповіджено, що королева Єлисавета II і її чоловік Филип, князь Единбурзький, прибудуть у Торонто 29 червня, то при тому було поінформовано, що на офіційний бенкет для королеви і її чоловіка запрошено 1,500 осіб, а в тому шість банкирів, вісім директорів асекураційних фірм (національностей не подано), трьох рабінів і інших осіб, але при тому поминули представників усіх інших етнічних груп. Не було на списку ні одного українця (в Торонто є 60,000 українців).

Голова торонтонського відділу КУК адв. М. Романюк вислав до губернатора Мекея офіційного протестаційного листа, і в ньому висловив здивування, що на списку гостей не було таких відомих церковних провідників у Торонто, як Архиепископ Михаїл з Української Греко-Православної Церкви і Єпископ Ісидор з Української Греко-Католицької Церкви, та взагалі ні одного українця.

Губернатор Мекей відповів на лист адв. Романюка, і вияснив, що список гостей ще не повний, і він буде відповідно доповнений і представниками українців

ХРЕСТИНИ СИНА ОТЦЯ Й ДОБРОДІЙКИ СТЕЦЕНКІВ ЛАК ЛА БІШ, АЛТА.

У середу 8-го квітня ц. р. Громада Св. Андрія Первозванного в м. Лак Ла Біш, Алта, та члени Округи відзначили Хрестини сина Настоятеля цієї Округи о. Миколая й Добр. Юлії Стеценків, Миколи-Єфрема. Хрестини сина о. Миколая й Добр. Юлії були однією з нагод для Округи показати свою вдячність і признання для о. Настоятеля за ті труди, що він поклав для Округи за короткий час свого там перебування.

Приготовленням до цієї урочистости зайнялися Жіночі Товариства Округи, які ще перед Хрестинами влаштували два прийняття для новонародженого та його родичів, заплатили кошти лікарні та зібрали багато подарунків для новонародженого Миколи-Єфрема. На сам день Хрестин Жіночі Товариства зготували гарне прийняття в залі Громади для всіх гостей, яких було не менше 200 осіб. Найбільша подяка за це належиться п-ні Євгенії Залузній — голові Жін. Т-ва в Лак Ла Біш, і пані Анні Сологуб голові Жіночого Т-ва в Крийгент.

З позамісцевих громадян на цій урочистості були: о. Адміністратор Зах. Єпархії УГПЦК Протопресв. Григорій Метюк, о. Прот. Григорій Криштанович (попередній Настоятель Округи Лак Ла Биш), о. Прот Михайло Фик з Добродійкою, о. Яків Рибалка — Настоятель Округи Гефорд, Саск., з Добродійкою, о. Андрій Тетеренко — Настоятель Округи Ту Гилс, Алта, о. Павло Дорош — Настоятель Округи Ґлендон, Алта, з Добродійкою, о. Григорій Удод — Настоятель Підванкуверської Округи, Б. К., о. Мирослав Крищук — Настоятель Округи Мирнам, Алта., з Добродійкою, та о. Ігумен Олександер Щербань Настоятель Підедмонтонської Округи.

Хрестини розпочалися Соборною Вечірньою Службою, яку відправили Всеч. оо: Настоятель місцевої Округи о. Миколай, о. Андрій Тетеренко, о. Прот. Григорій Криштанович, о. Прот. Михайло Фик, очолені о. Протопресв. Григорієм Метюком. Співав хор решти присутніх Священиків та місцевих дяків.

Місцева православна святиня була переповнена вірними. По Вечірні було також Соборно звершено Таїнство Св. Хрещення, в якому о. Настоятель, за звичаєм нашої Церкви: як батько, розуміється, участи не брав. Хрещеними батьками новоохрещеному Миколі Єфрему були: о. Григорій Удод і Добр. Анна Дорош — перша пара, о. Мирослав Крищук і Добр. Савеля Рибалка — друга.

По закінченні Св. Таїнства Хрещення й відспівання новоохрещеному Миколі Єфрему та його рідним і хрещеним батькам „Многоліття", Адміністратор Зах. Єпархії Високопреподобний Протопресв. Григорій Метюк сказав тепле привітальне слово.

По урочистості в храмі Божому всі присутні перейшли до парафіяльної залі, де сестриці вже чекали гостей з обідом.

Господарем на прийнятті був хрещений батько новоохрещеного Миколи Єфрема, о. Григорій Удод, який попросив Високопреподобного о. Адміністратора поблагословити страви й проказати Молитву, а далі за обідом представив присутнім позамісцевих гостей. Далі, присутні всі Всеч. Отці висловили привітання новоохрещеному Миколі-Єфремові і його родичам.

При кінці свого привіту о. Григорій передав щире поздоровлення вірним цієї Округи від усіх вірних з Громад Підванкуверської Округи та подякував усім присутнім за таке величне вшанування, яке вони виявили його кумам і хрещеникові.

Далі слідували теплі привіти хрещених матерів новоохрещеного Миколи-Єфрема Добр. Анни Дорош і Добр. Савелі Рибалки.

Від громадянства вітав свого о. Настоятеля, Добродійку, їх новоохрещеного сина та всіх присутніх голова Окружної Ради — п. Ілля Ткачук, який є активним та жертвенним членом нашої Церкви та не менш активним громадянином цих околиць, займаючи посаду радного в м. Лак Ла Биш.

Пані Євгенія Залузна вітала усіх присутніх від імени всього православного Жіноцтва цієї Округи.

При кінці обіду о. Миколай склав від себе, від дружини і сина сердечну подяку Кумам, о. Адміністраторові та всім Всеч. Отцям за прибуття й привіти, сердечно подякував вірним Округи, а зокрема Жіноцтву, за влаштування цього прийняття та представив прибулим гостям членів Управ своїх Громад, які невтомно віддають свій час працю й пожертви на розбудову нашої Рідної Церкви.

Співом-Молитвою „Достойно є" та Многоліттям Високопреосвященнішому Владиці Митрополиту Іларіону, Світлій Консисторії УГПЦ та її Президії, всій нашій Церкві та усім присутнім закінчилося це урочисте прийняття.

Під час обіду на заклик кумів була влаштована традиційна збірка „на черевички" новоохрещеному Миколі-Єфрему, з чого було 15 дол. пожертвувано на українську православну пресу.

Нехай же Господь зберігає новоохрещеного Миколу-Єфрема, його рідних та хрещених батьків на многії й многії літа!

Гість.

ХРЕЩЕННЯ

Св. Тайну Хрещення і Миропомазання звершив над Павлом Орестом Садовником, сином Ореста і Павліни, з роду Лащуків, Садовників у Саскатуні, Саск., Всеч. о. Прот. М. Боднарчук. Хресними родичами були п. П. Ласківський з Ню Брук, Алта., п. Л. Понич з Саскатуну, пані Софія Стодола з Саскатуну, пані Марія Старчук з Келґарі, Алта.

З нагоди охрещення новонародженого сина відбулася гостина в домі панства Садовників при гарнім числі місцевих і далеких гостей, включно з родичами молодих господарів — п-ва Садовників і п-ва Лащуків з Келґарі, Алта.

Під час прийняття присутні зложили дар в сумі 15 дол. на пресу „Український Голос" і „Вістник".

На многії літа новоохрещеному Павлові Орестові!

Присутній.

ТАРАСОВЕ СВЯТО
Лессард, Алта.

У неділю 22-го березня в церкві Св. Івана в Лессард відбулося Богослуження й Молебень за українського національного пророка Тараса Шевченка.

По Відправі всі вірні, члени Громади зійшлися до парафіяльного дому на обід, приготовлений Сестрицтвом. Концерт був приготовлений старшими, дітьми й студентами. Студенти взяли велику участь у цім великім ділі.

Вступне слово сказала студентка Параска Огродюк про Тарасове життя.

Хор заспівав „Заповіт" і „Реве та стогне". Діти заспівали „Вечірній дзвін", сольо виконав п. Микола Болотюк. З деклямаціями виступали малі діти: Фіялка Гудима, Володимир Огродюк, Михайло Никула, Леся Огродюк Андрій Сопронюк. Деклямація „Поклін безсмертному Тарасові" — Вілька Гудима. Сестри Ірина й Параска Огродюк заспівали „Поклін тобі, Тарасе". Сестри Вілька і Фіялка Гудими заспівали „Взяв би я бандуру". Дуже цікавий реферат про Тараса Шевчен-

ка і його твори виголосив о. П. Дорош. Кінцеве слово сказав п. Микола Болотнюк. На закінчення концерту заспівали українського і британського гимни.

На будову памятника Т. Шевченкові у Вінніпегу зібрали суму 9 дол. Сердечна подяка всім тим, що брали участь у цім важнім ділі, а зокрема сердечна подяка о. П. Дорошеві за короткий зворушливий реферат, що ним був звеличений концерт.

Василь Гудима, секретар.

ВІНЧАННЯ П-ВА ЗАПАРИНЮКІВ
Шипмен, Саск.

7-го лютого ц. р. відбулося в Шипмен весілля Петра Запаринюка з Дорою Басараб.

Молодий — Петро є сином Василя й Марії Запаринюків, зразкових членів Шипменської Громади. Молода, Дора, є донькою Миколи й Анни Басарабів з Принц Алберт.

По шлюбі в українській греко-православній церкві в Принц Алберт весільна гостина відбулася в народньому домі в Шипмен. На весіллі було багато людей.

Після дарування місцевий дяк В. Боднарчук зробив серед весільних гостей збірку на загально-культурні потреби. Збірка принесла 20 дол., з чого 10 дол. призначено на місцеву церкву, а 10 дол. на пресфонд „Вістника".

Усім Жертводавцям щира подяка, а Молодят нехай Господь зберігає на многії літа!

Василь Боднарчук.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ
БЛ. П. ГНАТ ГАЛИК

Вотерфорд, Онт. — Українська Греко-Православна Громада Св. Покрови в Вотерфорді прощала в суботу 25 квітня 1959 р. одного з кращих парафіян бл. п. Гната Галика, що упокоївся 23 квітня 1959 р.

Втрата ця глибоко засмутила не тільки всю його родину, але й усіх парафіян, його друзів і знайомих. Покійний своїми добрими прикметами характеру приваблював до себе людей, тому не знайшлося людини, яка, знаючи його, не почувалася б до обовязку віддати останню прислугу Покійному. Велика численність людей на Похороні засвідчила, якою популярністю втішався Покійний за життя.

Гнат Галик народився 1900 року в селі Уличнo, повіт Дрогобич на Україні. У Канаду прибув у молодому віці з родичами Василем і Анастасією з Пилипових. Вони поселилися в околиці Бірмінгем, Саскечеван. В 1921 р. одружився з Анною з дому Новак, розводить свою господарку в околиці Фенвуд, а в 1937 р. переселюється в околицю Давфін, Ман. В 1942 році переїжджає до Вотерфорд, Онт. По кількалітньому фармеруванні засновує собі крамницю мішаних товарів в Вотерфорді, але через брак здоровя передає її синові. Ще за юнацьких літ стає в ряди організаторів Укр. Прав Церкви і Укр. Народніх Домів і мірою своїх сил працює для них до посліднього дня свого трудящого життя. Як член Парафіяльної Управи, як старший братчик — за головну ціль він постановив також дбати про чистоту храму і церковної залі. Він був також незмінимим помічником кожному священикові на Св. Службах Божих. Але його нестало...

Заупокійну Панахиду ввечері в парафіяльній залі, де спочивало тіло Покійного, відслужили три священики: Прот. Й. Тріска, Прот. В. Федак і о. Панченко. Похоронні обряди виконав у церкві Св. Покрови о. Тріска. Церква була переповнена по береги парафіянами, його близькими і приятелями. Перед Послідним Цілуванням, прощаючи Покійного, при домовині о. Парох відмітив заслуги його в Рідній Церкві, як зразкового парафіянина, також любячого мужа, батька дідуся, як людину-християнина. При Послідньому Цілуванні на Невянучий Вінець у память Покійного зложено 36 дол., — з них 15 дол. призначено на Колегію Св. Андрея, 10 дол. на „Український Голос" і 11 дол. на „Вістник". На Похоронних Відправах дяком був п. І. Данилевич. На цвинтарі прощав Покійного від Укр. Прав. Громади Св. Покрови голова Управи п. Ст. Жегальський.

Покійний залишив у смутку дружину Анну, 11 синів, 2 дочки, 1 зятя, 9 невісток, 18 внуків. Сини: Василь, Петро, Ілько, Зеновій і Андрій у Гамільтоні; Олекса, Лев і Володимир у Вотерфорді; Орест в Італії; Касіян у Смитвил, Онт. Розалія і Маруся — в Вотерфорді.

На поминальному обіді, що приготовило Жіноче Товариство ім. Лесі Українки в церковній залі, промовці також характеризували Покійного як зразкового парафіянина.

Спи спокійно, Дорогий працівнику на ниві церковній, — Господь нехай прийме Тебе до Себе в Небесному Царстві, а память по Тобі в нашій Укр. Православній Церкві і в наших серцях нехай буде з роду в рід.

Приятель.

ПОДЯКИ

З волі Всевишнього відійшов від нас у вічність 23 квітня 1959 р. наш найдорожчий муж, батько й дідусь бл. п. Гнат Галик

Цією дорогою складаємо найщирішу подяку Всеч. Отцям — о. Й. Тріскі, о. В. Федакові і о. Р. Панченкові, що відслужили Похоронні Відправи 25 квітня 1959 р., та за вислови співчуття в нашому родинному горі.

У цьому великому і важкому горі ми були підтримувані душевно багатьма висловами співчуття — усного і писемного — від друзів, за що їм цією дорогою складаємо нашу найсердечнішу подяку. Щиро дякуємо нашим приятелям і знайомим, що приїхали на Похорон. Дякуємо всім за пожертвувані квіти, слова співчуття і численну участь у Похороні та поминальному обіді. Дякуємо Управі Укр Прав. Парафії Св Покрови в Вотерфорді і всім її членам за участь у Похороні. Велика подяка Жіночому Товариству ім. Лесі Українки за приготування поминального обіду для всіх учасників Похорону.

Нехай Господь Бог благословить Вас усіх і сторицею нагородить Вас!

Горем прибиті: Дружина Анна Галик; сини, дочки, зять, невістки, внуки, брати й сестри.

„СИНИ ЗЕМЛІ" В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ!

Монументальна повість Ілії Киріяка п. н.
"СИНИ ЗЕМЛІ"
вже вийшла англійською мовою п. н.

SONS OF THE SOIL

"СИНИ ЗЕМЛІ" — це прекрасне оповідання з піонерського життя українських переселенців в Канаді, в якім докладно та мальовничо описані їх перші переживання.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** видало поважне канадійське видавництво "Раерсон Прес" у Торонті, за старанням Колегії св. Андрея в Вінніпегу. Книжка видана на гарнім книжковім папері, в твердій оправі та з гарною ілюстрованою паперовою огорткою.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинен набути кожний українець й українка, без огляду на те, чи вони вже читали "Сини Землі" в українській мові, чи ні.

Зокрема книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинні купувати родичі для своїх дітей, які мають трудність по українськи читати, або які не мають терпеливости прочитати повість "Сини Землі" в оригіналі.

Книжка **"SONS OF THE SOIL"** повинна знаходитися в кожній шкільній та публичній бібліотеці, тому радимо й закликаємо поодиноких людей та організації купувати її та дарувати до згаданих бібліотек.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** треба також якнайширше розповсюджувати між загалом наших анґльомовних співгромадян, тому радимо давати її в подарунку вашим анґльомовним сусідам і знайомим.

Ціна книжки з пересилкою тільки $4.50.

Розпродажею книжки наразі займається Колегія св. Андрея в Вінніпегу, тому замовлення й гроші треба надсилати на руки голови Дирекції Колегії, о. д-ра С. В. Савчука, на таку адресу:

Rev. Dr. S. W. Sawchuk.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСТНИКА"
Виправлення похибки

При оголошенні пожертв на Пресовий Фонд „Вістника" на 10-ій стороні 8-го числа „Вістника" за 15-го квітня ц. р. сталася похибка. Була хибно подана сума пожертви та імя священика, що зробив заклик на Похороні бл. п. Андрія Кисилиці з Веленд, Онт., а пожертва з Дорбан, Ман., була зовсім пропущена.

Повищі місця повинні бути подані ось так:

НАЄҐАРА ФОЛС, Онт. З Похорону бл. п. Андрія Кисилиці з Велленд, Онт. Збірку прислав о. Ю. Ференсів $9.50

ДОРБАН, Ман. З Поминального Богослуження по бл. п. Ользі Донкан. Збірку прислав о. Е. Труфин $8.00

Заінтересованих осіб за цю похибку перепрошуємо.

Адміністрація „Вістника".

ІКОНИ

Число	Ікона	Штук	Ціна
	ЄВАНГЕЛИСТИ 2½"x3¾"		
3027	Св. Іван		
3058	Св. Матвій	100	1.50
3059	Св. Марк	50	1.00
3060	Св. Лука	25	.60
	(2"x4")	2	.05
F/6003	Ісус Добрий Пастир		
E/6006	Христос Стукає до дверей	100	95
6010	Свята Родина	50	60
E/6025	Ісус Христос Сіяч	25	.40
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом	,	05
6027	Тайна Вечеря		
F/6029	Богородиця Постійної Помочі		
E/6042	Св Іван Христитель		
6053	Св Ап. Петро		
6054	Св. Ап Павло		
E/6059	Ісус Христос і діти		
F/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду		
E/6073	Різдво Христове		
6074	Свята Родина		
E/6090	Пресвятая Тройця		
F/6091	Розпяття		
F/6128	Воскресення		
F/6146	Воскресення		
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці Хрещення Господнє		

ІКОНИ З МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні		Посріблені з позол. Віночком (німб)
2" x2⅝"	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2⅝"x3¼"	3.10		6.25
3⅝"x4¼"	4.75	і	7.75
4⅛"x5⅛"	6.25		10.75
5⅛"x6¼"	7.75	Спаситель	14.00
6¼"x7⅞"	12.50		18.50
8¼"x10½"	15.50		23.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

ЗАПРОШЕННЯ
Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія в Давфині, Ман.

У неділю 9-го серпня (Оґест) у Давфині відбудеться велике Свято **Митрополича Візитація Владики ІЛАРІОНА й Посвячення угольного каменя нової церкви.**

ПРОГРАМА СВЯТА

1. 8 год. 30 хв. ранку — Утреня
2. 9 год. 30 хв. ранку — Зустріч Владики Митрополита
3. 10 год. — Урочиста Архиєрейська Служба Божа — служить Митр. ІЛАРІОН, а йому сослужитимуть секретар Президії Консисторії Прот. Т. Ковалишин, навколишні священики і настоятель.

Під час Служби Божої співатиме хор Вскканадійської Катедри Пресвятої Тройці з Вінніпегу, під керівництвом В. Богоноса

4. 11 год. 30 хв. — Посвячення угольного каменя Митр. ІЛАРІОНОМ
5. Урочистий обід. Усі богомільці, скільки б їх не було, засядуть одночасно з Владикою Митрополитом за столи. Ми винаймаємо велику міську залю, й ніхто не потребуватиме чекати — Всім місця вистачить.

По обіді промовлятиме Митрополит ІЛАРІОН, Прот. Т. Ковалишин, визначні гості з Вінніпегу й околиць.

6. Концерт Катедрального хору під керівництвом Богоноса.

Як бачите, подібної урочистости український Давфин ще не бачив. Ніколи ще не було, щоб в Давфині співав Катедральний Митрополичий хор!

Це буде також перше Богослуження нагорі (не в пивниці!) в новій церкві — перша поза Вінніпегом мурована (з цегли) Українська Православна Церква в Манітобі!

На це урочисте свято запрошуємо Вас з родиною й усіх Ваших приятелів та знайомих.

о. Тарас Славченко, настоятель.
За Управу Громади:
Василь Лазарук, голова.
Василь Підлипний, секретар.

УВАГА! ТОРОНТО Й ОКОЛИЦІ!

ПОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ
під будову церкви
новозорганізованої УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ СВ. АННИ
в Скарборо, Онтеріо
(на передмісті Торонта)
і
АРХИЄРЕЙСЬКЕ ПОЛЕВЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
відбудеться
в НЕДІЛЮ 9-го СЕРПНЯ 1959 р.
Опісля слідуватиме ПІКНІКОВА ПРОГРАМА.
на власній площі.

Щиро запрошуємо всі навколишні Церковні Громади з їхніми членами і всіх православних прибути на цей торжественний день нової громади

Заряд.

УВАГА! УВАГА!

У неділю, дня 2 серпня ц. р. відбудеться в Норт-Бетлфорд, Саск.
КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ
Високопреосвященнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА
з таким порядком

9.30 год. ранку — Зустріч Владики
10.00 год. — Архиєрейська Служба Божа в сослуженні Духовенства
12.30 — Спільний святковий обід у залі
2.30 год. — Святочна програма із головною промовою Високопреосвященнішого Владики Митрополита в залі Нар. Дому

Українська Гр.-Православна Громада Св. Івана Хр. в Норт-Бетлфорд Саск. запрошує українське громадянство із сусідніх та окружних громад своєю присутністю на згаданому Святі звеличати цей урочистий для нашої Громади день!

За Управу Громади
о. Олександер Хомик, настоятель
Степан Друль, голова
Володимир Сохацький, секретар.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, СМОКІ ЛЕЙК ОКРУГИ

запрошує українське громадянство на

СОБОРНУ ПОЛЕВУ СЛУЖБУ БОЖУ
коло Бони Біч озера біля Вільна, Алберта
в НЕДІЛЮ, 19-го ЛИПНЯ, 1959

ПРОГРАМА

10.00 год. рано Соборна Служба Божа.
12.00 год. в полудень — Обід
2.00 год. по пол. — Промови
5.30 год. — Перекуска

Запрошено промовців.

На площі буде буфет і різні атракції та плавба човнами.

КОМІТЕТ:
Ол. Матвійчук, голова
о. П. Сацевич, парох.
Н. В. Гавінчук, секретар.

„Соняшна Купіль"

Українська Православна Оселя в КАНОРІ, САСК., улаштовує в днях від 12 до 26 липня ц. р. для дітей віком від 9 до 16 літ

ЛІТНІ КУРСИ

п. Ф. Андрущак, директор курсів.

Пані О. Андрущак, учителька.

Курси закінчаться Соборним Полевим Богослуженням в неділю, 26. липня.

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ!

Подбайте, щоб Ваші діти знайшли й цього літа культурний та здоровий відпочинок по цілорічній праці в школі. Такий відпочинок забезпечить їм наша Оселя своїм виховним персоналом та розкішним природним положенням.

За аплікаціями і точними інформаціями просимо звертатися до Отців Парохів, або на адресу: Rev. W. Sluzar, Canora, Sask.

Управа Оселі.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Дуфрост, Транскона, Портедж Ля Прері, Ледвин.
26. Неділя — Брендон, Ґонор, Поплярфілд, Кенора, (Храм).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Витків
26. Неділя — Кендо
26. Неділя — Медов Лейк

СЕРПЕНЬ
2. Неділя Архиерейська Візитація Владики Митрополита Іларіона — Норт-Бетлфорд
9. Неділя — Гетерлей
16. Неділя — Витків. Окружний з'їзд С.У.К. Соборне Богослужения
19. Середа. Преображення Госп. — Ґлезлин
23. Неділя — Кендо
28. Пятниця. Успіння Пр. Бог. Норт-Бетлфорд
30. Неділя — Медов Лейк

УВАГА: 1. Прошу взяти численну участь в Архиерейській Візитації — Владики Митрополита Іларіона — в Норт-Бетлфорд.
2. Дня 16 серпня — Окружний З'їзд С.У.К. у Виткові, на який запрошується усе українське громадянство, а передовсім українське жіноцтво!

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Виста
26. Неділя — Овкборн (Храм)

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. В. АПОНЮКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Ріджайна
26. Неділя — Ріджайна

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Прілейт
9. Неділя — Ріджайна
16. Неділя — Ріджайна
19. Середа. Преображення Госп. — Кендіяк
23. Неділя — Ріджайна
28. Пятниця. Успення Пресв. Богородиці — Прілейт
30. Неділя — Мус Джо (Храм)

Address: 1842 Winnipeg Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Атабаска (Храм)
26. Неділя — Барґед
28. Вівторок Св. Володимира — Вестлок (Храм)

УВАГА! Проситься всіх родичів, які мають дітей в шкільному віці — прислати своїх дітей до літної оселі в Сіба Біч. Літня школа розпічнеться з 6-го липня. В літній школі відбуватимуться навчання з рідної мови; україноэнавства, церковний спів, релігія, українська мова і мистецтво.

Address: Box 551 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. Е. ТРУФИНА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Ренвер
26. Неділя — Дорбен

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИПЕНЬ
12. „Коло Мельничуків (Храм)
19. Неділя — Виннярд
19. Шіго Полудн.
26. Неділя — Винарт
26. Едмор

Address: Box 111. Hyas. Sask.

о. П. ДОРОШІ
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Ґлендон
26. Неділя — Елк Пойнт (Храм)

Address: Box 194. Glendon, Alta.

о. П. БУБЛИКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Тюдор (м)
26. Неділя — Дробот

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Інсінґер (м.)
9. Неділя — Тюдор (м.)
16. Неділя — Вестлок
19. Середа. Преображення Господне — Інсінґер (гай вей)
23. Неділя — Інсінґер (Половики)
28. Пятниця. Усп. Пресв. Богородиці (Храм) — Льора
30. Неділя — Дробот

Address: Box 6 Theodore, Sask.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Норквей (Храм)
26. Неділя. Закінчення науки дітей при оселі „Соняшний Купіль".
28. Вівтарок Св. Володимира — Данбури (Храм)

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Роза
26. Неділя — Ґарденton

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Толстой
9. Неділя — Пембіна
16. Неділя — Роза
19. Середа. Преображення — Толстой
23. Неділя — Ґарденton
28. Пятниця. Усп. Пресв. Богор. (Храм) — Ґарденton
30. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. Я. РИБАЛКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Гефорд-Пискливці
26. Неділя — Редфілд (Храм)
28. Вівторок — Борден

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Норт Бетлфорд, Архиерейська Візитація
9. Неділя — Гефорд
16. Неділя — Витків, Окружний з'їзд С.У.К.
19. Середа — Редфілд
23. Неділя — Гефорд
28. Пятниця — Мейфер
30. Неділя — Борден Білинки (Храм)

Box 163, Hafford, Sask.

о. Л. ДЯЧИНИ
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Йорктон
26. Неділя — Врокстон
28. Вівторок. Вол. Вел. — Йорктон

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Врокстон (Храм)
9. Неділя — Йорктон
16. Неділя — Райн
19. Середа. Преобр. Госп. — Йорктон
23. Неділя — Йорктон (Храм)
28. Пятниця. Усп. Пр. Богородиці — Ґорлиц
30. Неділя — Йорктон

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 22996

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
12. Неділя. Петра і Павла (Храм) — Кадет
19. Неділя — Сембурґ
26. Неділя — Нипавин

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. П. САПЕВИЧА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя. Соборне Пол. Богослуження — Вільна Боне Лейк.
26. Неділя — Смокі Лейк.
28. Вівторок, Св. Володимира Великого — Спеден

Вільна, — від 20-го липня до 25-го липня.
Давнінґ, — від 3-го серпня до 8-го серпня
Беліс, — від 10-го серпня до 15-го серпня

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Давнінґ (Храм)
9. Неділя — Вільна
16. Неділя — Смокі Лейк
19. Середа. Преображення Господне Спас — Беліс
23. Неділя — Смокі Лейк
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Стрий
30. Неділя — Спедден

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Вакав
19. Неділя Всеч. о. Сеншин — Ст. Джулієн
26. Неділя — Тарнопіль
28. Вівторок. Св. Володимира — Вакав

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Кадворт
9. Неділя — Вакав
16. Неділя — Ст. Джулієн
19. Середа. Спаса — Єллов Крік
23. Неділя — Альвіна
28. Пятниця. Успіння — Вакав (Храм)
30. Неділя — Лепін

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Мелвин
26. Неділя — Ґудів

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Айтуна
9. Неділя — Мелвин
16. Неділя — Ґудів
19. Середа. Спаса — Райн (фарми)
23. Неділя — Поничай
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Ґудів
28. Св. Володимира Вел. — Габард
30. Неділя — Габард

Address: Box 143, Ituna, Sask.

о. О. ФЛЯКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Радвей Еґремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.
26. Неділя Восетна, Св. Володимира (Храм) Федора, Вечірня о год. 4-ій по пол.

Address: Box 128. Redway, Alta. Tel. 10.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Крийгенд
26. Неділя — Ґресленд
28. Вівторок. Св. Володимира Великого — Боїл

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Вандерінґ Ривер (Храм)
9. Неділя — Лак Ла Біш.
16. Неділя — Крийгенд
19. Середа. Преображення Господне Спаса — Ґресленд (Храм)
23. Неділя — Норал
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Сирейл
30. Неділя — Боїл

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. М. КРИЩУКА:
ЛИПЕНЬ
12. Неділя Св. Ап. Петра і Павла — Слава (полуднева)
19. Неділя — Мирнам
26. Неділя. Соборне Пол. Богослуження — Мусідора
28. Вівторок Св. Вол. Великого — Мирнам

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Лужани (Храм)
9. Неділя — Мирнам
16. Неділя — Бросов
19. Середа. Преображення Господне Спаса — Слава (північ)
23. Неділя — Дервент в шкільній авдиторії
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Слава (полуднева) і Мусідора Храм в обох громадах

Address: Box 97, Myrnam Alta. Tel. 2

о. І. МАРБИ
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Канора. Успенська
26. Неділя — Виммер

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Водіна
9. Неділя — Ватсон
16. Неділя — Фостон
19. Середа. Преображення — Київ (Храм)
23. Неділя — Виммер
28. Субота — Канора Успенська (Храм)
30. Неділя — Клер
30. Неділя — Мирнам

Box 293 Watson, Sask.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Равнгил
26. Неділя — Брудергайм

Address: 9530—109th Ave., Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.

Календар Українських Свят

ЛИПЕНЬ

16	Ч	3	Муч. Акинта, Марка,
17	П	4	Андрея Арх. Критського,
18	С	5	† Преп Атанасія Атон.,
19	Н	6	Нед. 4 по Зел. Святах.
20	П	7	Преп. Томи Малеїна
21	В	8	Смч. Прокопія Св. Теодосії
22	С	9	Смч. Панкратія Єп.,
23	Ч	10	† Преп Антонія Печер.
24	П	11	† Смерть укр. Кн. Ольги.
25	С	12	Муч. Пророка й Іларія,
26	Н	13	Нед. 5 по Зел. Святах.
27	П	14	Ап. Акили з 70-ти
28	В	15	Св. Володимира
29	С	16	Смч. Антипогена, Мч. Юлії,
30	Ч	17	Вмч. Марини,
31	П	18	Івана і Памфи Зати.

СЕРПЕНЬ

1	С	19	Липень. Преп. Макрини,
2	Н	20	Нед. 6 по Зел. Святах
3	П	21	Преп. Онуфрія Мовч.
4	В	22	Рівноап. Марії Магдалини
5	С	23	Муч. Трофима Теофіла
6	Ч	24	† Муч. Бориса і Гліба.
7	П	25	† Успіння Прав. Анни.
8	С	26	Преп. Мойсея Чудотв.
9	Н	27	Нед. 7 по Зел. Святах.
10	П	28	Апп. з 70-ти: Прохора,
11	В	29	Муч. Калиника Кил.,
12	С	30	Апп. з 70-ти: Сили, Силуана
13	Ч	31	Прав. Евдокима Капад.,
14	П	1	Серпень. Початок Спасівки
15	С	2	Перен. Мощів Первомч.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Давфин
26. Неділя — Ґилберт Плейнс (Храм)

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Роркток
9. Неділя. Митрополича Візитація й посвячення угольного каменя нової церкви. Співае Катедральний Хор з Вінніпегу під керівництвом В. Богоноса
16. Неділя — Велей Ривер
19. Середа Преображения Госп. — Ґилберт Плейнс
19. о 7 год. вечора — Вечірня і посвячення овочів — Давфин
23. Неділя — Ешвіл
28. Пятниця. Успіння Пр. Богородиці — Сифтон
30. Неділя — Давфин

Address: Box 1088 Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Гр. УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Вікторія
26. Неділя — Еґеззі.
28. Вівторок, Св. Володимира — Чиливек

СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Чиливек
9. Неділя — Мишин Ситі
16. Неділя — Ню Вестминстер
19. Середа Преображення Господне — Еґеззі
23. Неділя — Еґеззі (Храм)
30. Неділя — Порт Алберні

Address: 751 Yale Rd. E., Chilliwack, B. C.

Устав Церковний

ЛИПЕНЬ

26. Неділя 5 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 5. Літ. Ап. Рим. 10: 1-10. Єванг Мат. 8 28-34 і 9:1.

28. Вівторок Св. Володимира Вел Кн. України. Всенічна. УЄ Ів. 10' 9-16. Літургія: Ап. Гал. 1: 11-19. Єв Ів. 10: 1-9.

СЕРПЕНЬ

2. Неділя 6 по Зел. Св. Св. Ілі Пророка. Гол. 5. УЄ 6. Літ. Ап. Рим 12: 6-14 і Якова 5' 10-20. Єванг. Мат 9: 1-8 і Луки 4: 22-30.

9. Неділя 7 по Зел. Св. Гол. 6. УЄ 7. Ап. 15: 1-7. Єванг. Мат 9: 27-35

16. Неділя 8 по Зел. Св Гол 7. УЄ 8. Літ. Ап. 1 Кор. 1: 10-18. Єванг Мат 14: 14-22.

19. Середа. Преображення ГНІХ Спаса. УЄ Лук. 9: 28-36. Літ Ап. 2 Петра 1: 10-19. Єванг. Мат. 17' 1-9 Свячення овочів.

23. Неділя 9 по Зел. Св Гол 8 УЄ 9. Літ. Ап. 1 Кор. 3: 9-17 Єванг Мат. 14:22-24

28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці. Всенічна. УЄ Луки 1: 39-49, 56 Літургія Ап. Фил. 2: 5-11 Єванг Луки 10: 38-42 і 11: 27-28

30. Неділя 10 по Зел. Св Гол. 1. УЄ 10. Літ. Ап. 1 Кор. 4: 9-16. Єв. Мат. 17:14-23.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD
Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., AUGUST 1, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1959. ЧИСЛО (1091) 15

ТРЕТІЙ ЄПИСКОП У КАНАДІ

До всіх Високопреосвященних Архипастирів: Митрополитів, Архиепископів і Єпископів Українських Православних Церков, до Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх Боголюбивих вірних по всіх країнах світу.

"Прийміть його в Господі з повн ю радістю!" (Филп. 2 29)

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІ АРХИПАСТИРІ, ВСЕЧЕСНІ ПАСТИРІ Й БОГОЛЮБИВІ ВІРНІ БРАТТЯ І СЕСТРИ В ГОСПОДІ!

Сповіщаємо Вам нашу велику радість: Богові вгодно було обрати і поблагословити через наше Архиерейське рукоположення третього Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Собор Духовенства і вірних нашої Святої Церкви 4-го липня 1959-го року обрав Преподобного Архимандрита Андрея Метюка на Єпископа м. Едмонтону і Західньої Єпархії в Канаді.

Архиерейську Хіротонію за всіма правилами Вселенської Православної Церкви довершено в м. Едмонтоні, у Храмі Святого Предтечі і Хрестителя Господнього Івана на Божественній Літургії при Соборному нашому Богослуженні і сослуженні сорока Священиків 5-го липня 1959-го року.

З цього часу почав діяти в нашій Церкві Собор Єпископів Української Греко-Православної Церкви, як завершення повноти діяння Ієрархії.

Сповіщаючи про цю радісну й велику подію, висловлюємо нашу подяку всім Архипастирям, що прислали свої братські привіти нашій Святій Церкві, її Митрополитові і нововисвяченому Єпископові Андрею з приводу цієї події. І просимо всіх уважати його в Сонмі Єпископату всієї Української Православної Церкви по всіх країнах світу та споминати у своїх молитвах.

Благодать Господа Ісуса Христа, і любов Бога й Отця і Причастя Святого Духа нехай будуть зо всіма вами!

† Смиренний Іларіон,
Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

†. Смиренний Михаїл,
Архиепископ Торонта і Східньої Єпархії

†. Смиренний Андрей,
Єпископ Едмонтону і Західньої Єпархії.

6-го липня 1959-го року, Едмонтон, Алберта.

ЧИ ВІДКРИЮТЬ ПРАВОСЛАВНІ ЦЕРКВИ?

Православні роблять перед урядом Польщі старання відкрити православні церкви в селах, містечках і містах Сяніцького, Львівського й Горлицького повітів і взагалі в усьому Ряшівському воєвідстві. Католицька преса затривожена цим (див. катол. "Америка", 4. 7. 1959).

НАРАДИ ПАТРІЯРХІВ?

Югославська преса подає, що в Беоґраді (столиця Югославії) мають відбутися наради православних патріярхів: Сербського, Царгородського, Єрусалимського, Антіохійського й Олександрійського

Деякі спостерігачі, а в тому й католицькі, думають, що згадані патріярхи може радитимуть над тим, яке становище зайняти їм супроти заповідженого католицького Собору папою Іваном 23-ім. На тому Соборі (1961 чи 1962 р.) папа хотів би підпорядкувати собі всіх православних християн.

ЧИСЛО НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ

Статистичне бюро в Оттаві поінформувало 6 липня ц. р., що 1 червня 1959 р число населення в Канаді становило 17,-442,000 осіб, цебто на 394,000 більше, ніж попереднього року

Середній приріст населення (природній) в роках 1951-56 був більший, 414,000 осіб, а в 1956-57 році 508,000 тисяч.

УСТУПКА РИМУ ЖИДІВСЬКІЙ МОВІ

Згідно з законами Католицької Церкви богослужбовою мовою є в римо-католиків тільки латинська мова, як мова "священна". Рим мусів зробити уступку тільки унiятам, — наприклад, унiятам в Україні, але дозволив лише на старословянську "мертву" мову (па суті староболгарську), а не на мову рідну, українську

Але жиди шанують свою мову, і не дозволяють Римові понижувати ії Отже у своєму намаганні навернути декого з жидів на католицтво Рим зробив виняток, дав наказ своїм монахам у Єрусалимі, щоб вони першу частину Служби Божої (Літургію) правили жидівською мовою. Рим дав їм також дозвіл читати Часослов по-жидівському

Рим з жидами мусить рахуватися

ПОГОЛОСКИ ПРО МОЖЛИВОСТІ ВИЇЗДУ З СССР

Американська преса подала, що Хрущов обіцяє скасувати заборону еміґрувати з Советського Союзу Він сказав це делеґації американських ветеранів, які цього року відвідали СССР Хрущов поінформував, що спеціяльна урядова комісія вже розглядає проєкт дозволу на виїзд з СССР кожній особі, що бажала б із Советського Союзу виїхати

Як довго цей проєкт у СССР будуть розглядати, і чи буде цей проєкт здійснений — Хрущов не сказав.

2,350,000 СКИТАЛЬЦІВ

У всьому світі тепер є 2,350,000 скитальців, цебто втікачів-бездержавників, які мусіли втікати з своїх рідних країн.

Таку інформацію цього року подали Обєднані Держави в Ню Йорку.

"УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА" ПРОТИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ?

Совєтофіли постійно голосять, що т. зв. "Українська Радянська Соціялістична Республіка" — це "суверенна" (самостійна) держава, — без права мати свою армію, свої гроші, свою пошту; без права мати свій незалежний від Москви уряд.

Далі, — згідно з новим пляном навчання, що його недавно завів Хрущов, у девятій і десятій клясі середньої школи (останні кляси десятирічки) української мови й літератури навчають три години на тиждень, а російської — чотири. Таке діється в українських школах!

Невже ж би "українська держава" стала проти української мови, а більше воліла російську!

НАЙВАЖЛИВІША ПРОБЛЕМА КАТОЛИКІВ

Папа Іван 23-ій сказав з притиском: "Конечно потрібний організаційний і технічний поступ католицьких видавництв. Мало цього, він (поступ у розвитку преси) стає нині найважливішою і найосновнішою проблемою для нас".

Папа сказав це в травні 1959 р. на конгресі католицької преси Італії.

"Видавайте часописи, книжки й публікації справді вартісні, а вже через те будете апостолами", закінчив папа свою довшу промову до католицьких журналістів і видавців

ЯКА ВАРТІСТЬ ДОЛЯРА

Франц Пік, знавець міжнародніх грошових справ, на початку липня ц р промовляв до групи бизнесменів у ЗДА. Він сказав, що вартість грошей в 1959 році впала так, що доляр тепер рівняється 48 центам з 1940 року.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

2-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація Церкви Св. Івана Хрестителя в м Норт Бетлфорд, Саск.

9-го серпня, неділя. — Канонічна Візитація й посвячення наріжного (угольного) каменя Церкви Св. Юрія в м. Дауфині, Манітоба.

23-го серпня, неділя, — Канонічна Митрополича Візитація в Церкві Св. Тройці в м. Ванкувері, Б.К.

30-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

13-го вересня, неділя, — Канонічна Візитація і посвячення Церкви Святих Апостолів Петра й Павла в м. Етелберт, Манітоба.

11-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Мелвіл, Саск.

18-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Вінніпегу, Манітоба.

ПРЕОСВ. ЄПИСКОП АНДРЕЙ

(Короткий життєпис)

Преосв. Владика Єпископ Андрей (Метюк) народився в Теребіні, Грубешівщина, на Холмщині, західня Україна, 3-го січня 1898 р. сином Андрея і Юлії з дому Абрам, і йому дано хресне ймення Григорій.

По закінченні православної Віленської Духовної Семинарії він вступив на Православний Богословський Факультет Варшавського Університету, що його закінчив зо ступнем Магістра Богословія.

На Диякона висвячений 8-го вересня 1924 р., а на Священика рукоположив його Митрополит Діонисій (Валединський) — Первоєрарх Православної Церкви в Польщі в Митрополитальному Соборі Св. Марії Магдалини у Варшаві 14-го вересня 1924 року.

Почавши з Набедреника, що його нагородив ним Митрополит Діонисій 1925 р., по 1945 рік о. Григорій Метюк був удостоєний усіма священичими нагородами, цебто з саном Протопресвітера включно, наданим йому ухвалою Собору Єпископів Православної Церкви в Генеральному Губернаторстві (бувша Польська держава) 1945 р., і акт надання йому цього сану звершив Владика Митрополит Іларіон — Архиєпископ Холмсько-Підляський.

Усі ці нагороди о. Григорій отримав за своє пастирське служення своєму українському народові в його Православній Церкві на землях Холмщини й Підляшшя; як многострадальний був і досі є український народ на цих землях і як мученицькою була і досі є там його предківська Українська Православна Церква, так само й тернистий шлях там був українського православного священика. І що більш відповідальне становище український священик-патріот займав, що більше була видною його праця і він сам, то більше ударів судилося йому витерпіти.

До таких належав і о. Григорій Метюк, а вже особливо з того часу, коли він був покликаний за чергою на ряд відповідальних становищ у Церкві: Член Місійного Комітету Біло-Підляської Округи (від 1929 р.), Окружний Місіонер згаданої Округи (від 1931 р.), Голова Місійного Комітету цієї ж Округи (1932-35 рр.), і там таки: Заступником Декана (від 1930 р.), Деканом (від 1935 р.), а в 1935-1941 рр. Настоятелем Собору Успіння Божої Матері в Грубешеві, Деканом (Благочинним) Грубешівської Округи і Головою Місійного Повітового Комітету.

Постійно зроставше переслідування польською владою Української Православної Церкви на Холмщині й Підляшші нарешті вибухло страшною стихією нищення православних церков на тих землях з весною 1938 р. Найсильніші удари переслідування почали падати на провідних священиків, а в тому й на о. Благочинного Григорія Метюка..

Як мужньо зустрів о. Григорій ці удари — свідчить з того часу признання, дане йому Первоєрархом Церкви, Митрополитом Діонисієм, який 23-го липня 1938 р. письмом (ч. 1621) так оцінив священичу стійкість о. Протоєрея Григорія під ударами переслідування:

"Віддячуючись за відмінно-щире служення Божій Церкві, нагороджую Ваше Високопреподобіє ПАЛИЦЕЮ, і благословлю Вам возложити її на себе".

Літо 1938 р. — це був час грози й жаху на Холмщині й Підляшші; православних українців масово тероризували, українські православні церкви обертали в руїну, над священиками знущалися й насильно виселювали. Тверду стійкість українського Духовенства у Св. Православній Вірі влада вважала "нелояльністю до Польської держави". Як подавав найбільший український щоденник — львівське "Діло" (за 15-го липня 1938 року), польське Міністерство внутрішніх справ ставило **"як приклад нелояльности православного духовенства — справу о. декана Метюка з Грубешова"**, — і "Діло" інформує, як тяжко о. Григорія Метюка польська влада покарала за безстрашне виконування своїх душпастирських обовязків у найбільшому розгарі мучеництва Української Православної Церкви на Холмщині й Підляшші.

Це мучеництво мало також трагічні наслідки й для родини о. Григорія. В "Інформації для преси Пресового Відділу при Духовній Консисторії в Холмі" ч. 4 (149) 6-го лютого 1944 р. визначний український патріот і провідний холмсько-підляський діяч, б. посол до польського парляменту, Семен Любарський так свідчив про бл. п. дружину о. Григорія, Людмилу Степанівну:

"Вірна у всьому свойому мужеві, що мужньо боронив Св. Православної Віри, перетерпіла разом з ним тягар польських переслідувань, що особливо посилились в 1939 році та які були також скеровані на особу її чоловіка, якого нарешті усунено зі становища Настоятеля й Декана Грубешівського, а ще перед тим зорганізовано напад на парафіяльне помешкання... Під впливом всіх цих переживань Людмила Степанівна у жовтні місяці 1939 року тяжко стала хорувати на серце... Удар наступив дня 16-го січня" (1944р., у Холмі).

По упокоєнні дружини — паніматки бл. п. Людмили Степанівни, доньки Митрофорного Протоєрея Стефана Грушко 16. 1. 1944 р. в Холмі, повдовілий о. Григорій залишився з донечкою Лідією (тепер дружина Р. Шульгина, — обоє живуть у Монтреалі).

У праці для свого народу о. Григорій не обмежувався самою церковною ділянкою, — він присвятився також праці на громадській ниві — брав провідну діяльну участь у національному пробудженні й розвитку Холмщини й Підляшшя. Ось приклади цієї його діяльности, - він був Членом-Основоположником Українського Союзу Кооператив "ПРОБОЄМ" у Грубешеві, Членом його Надзірної Ради, Головою Українського Комітету в Грубешеві, Головою Церковної Секції, Членом Секції допомоги бідним учням, Членом Надзірної Ради Українського Банку в Холмі, і т. д.

Одночасно о. Григорій розвивав широку релігійно-виховну працю на ниві шкільництва на Холмщині й Підляшші, і був: Законовчителем нижчих шкіл, а також середніх, як ось в Учительській Семинарії в Лісній на Підляшші (1927-35). Візитатором науки релігії в нижчих і середніх школах Біло-Підляської Округи (1932-35), Законовчителем Грубешівської Гімназії (1935-39), Законовчителем середніх загальних і фахових шкіл (1935-41), Професором Холмської Духовної Семинарії (1943-45), Заступником Ректора, а згодом Ректором Холмської Духовної Семинарії.

Під час 2-ої світової війни була під проводом Владики Митрополита Іларіона відновлена Холмсько-Підляська Архиепархія (1941-45 рр.). І зараз таки з перших років її відновлення українське православне Духовенство виділяє з-поміж себе найвидатніших священиків на помічників Владиці Іларіонові — Архиєпископові Холмсько-Підляському, який незабаром був Собором Єпископів нагороджений почесним саном Митрополита. Разом з тим Духовенство пригадує собі тих своїх найвидатніших священиків, які ще недавно, перед війною, були польською владою найбільш переслідувані й непохитно вистояли на своїх постах в Українській Православній Церкві під Польщею в часи найбільшого терору на нашу Віру й Церкву. Отже очі Духовенства звернулися й на о. Григорія, як на одного з перших, пам'ятаючи його заслуги для українського народу і його Рідної Церкви. І тому то Духовенство Грубешівщини на Соборчику 22-го серпня 1941 р., числом 26 священиків, 1 диякона і 5 дяків, звернулися до Владики Іларіона з проханням нагородити о. Прот. Григорія Метюка МИТРОЮ **"за його труд і працю на користь Церкви й українського народу".** Прохання підписали всі учасники Соборчика, а в тому числі такі відомі священики, як Прот. Миколай Квасницький, о. Миколай Широцький, о. Іл. Туржанський, Архимандрит Афанасій Мартос, і всі інші. Це прохання було разом і моральною рекомендацією Духовенства для о. Григорія на адресу Владики Іларіона, який ще того таки, 1941-го року, покликав о. Григорія на відповідальні становища в Церкві.

І коли о. Григорій готовився до виїзду в Холм на нове становище, то в серпні 1941 р. українська православна Грубешівщина, бувши свідком церковно-української праці о. Григорія і його терпіння під польським переслідуванням від початку до кінця (1939 р.), прислала до нього 100 своїх найкращих духовних і світських представників попрощати його й скласти йому від народу подяку. Ось приклади висловів з адреси о. Григорієві, підписаної цією сотнею представників:

"Любий наш Пастире, Чистий Серцем, Отче Григорію! Ти сьогодні нас покидаєш. Нам сумно. Навіть личка маленьких діточок спливають рясними сльозами, дивлячись на свойого Дорогого Пастиря, що так часто обдаряв їх подарунками. За шість літ перебування з нами ми перенесли з Тобою багато радісних, але й сумних днів... Який великий вияв релігійного почуття розкрився тоді в людей цього нашого повіту... Все це було Твоїм ділом, Дорогий Отче Григорію, й тільки це дало нашим людям можливість перенести переслідування 1938-39 років. Не в силі описати всіх терпінь і знущань над нашим православним народом, що заразом було й Твоїм терпінням, наш Оборонче й Заступнику.

"Коли почали розбирати наші Церкви та гнати силоміць людей до костелів, усі кинулися до Тебе. Ти єдиний узяв на Себе оборону свого народу, ми всі це добре пам'ятаємо. Ти не дивився на гнет адміністрації ні на інші перешкоди, Ти один з вірою в Бога стояв на сторожі правди, порушив власті Воєвідства, Директорів, Міністерства, не лякаючись Картузької Берези...

Радуйся й веселися, Отче Григорію,

бо мзда Тобі від Бога буде многа. Ти виявив в Собі великого борця за віру й свій український холмський народ, що щораз більше надії покладає на Тебе. Тепер, коли війна минула, Ти знову став на чоло народу, давши йому ті напрямні, котрим він іде в нові історичні часи. Не дивно, що такого народнього героя, як наш Дорогий Настоятель Магістер Протоєрей Григорій Метюк зобачив наш Владика Іларіон, на долю якого випало також тяжке завдання, і він кличе Тебе до помочі в керуванні трудною релігійною працею, а також національної майбутности Холмсько й Підляського країв".

Ось так прощала Грубешівщина о. Григорія, коли він відходив на нове становище в Холм, де в 1941-45 рр. займав такі пости під проводом Митрополита Іларіона: Член Холмсько-Підляської Духовної Консисторії, Голова Ділового Комітету відновлення Холмсько-Підляського Катедрального Собору, Член Архиєрейської Ради, Член Єпархіяльного Суду, а в 1944-45 рр. Голова Духовної Консисторії, одночасно ж Професором (1943-45) і Заступником Ректора, а також Ректором Холмської Духовної Семинарії (1944-45).

Рік 1945-ий, - воєнна евакуація з-під самого фронту, і скитальча доля судила опинитися в далекій Швайцарії (від квітня 1945 по квітень 1948). І тут, поряд невсипущої місійно-душпастирської праці серед українських православних скитальців у багатьох місцевостях, о. Григорій ще знаходить час на здійснення своїх постійних мрій про науково-богословську працю, і два роки студіює в Бернському університеті, щоб основно познайомитися з тими найновішими здобутками в теологічній науці, від яких на шість років (1939-1945) відірвала була його війна.

У Канаду о. Григорій приїхав 2 травня 1948 р., і від 5-го травня 1948 р. по 31 серпня 1958 р. був Настоятелем Собору Св. Покрови в Вінніпезі. Після приїзду в Канаду перш за все закінчує курс англійської мови для курсантів з академічною освітою, а 1-го червня 1956 р. став громадянином Канади.

Від 1952 р. запрошений на Професора Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, і тут був Настоятелем і Продеканом Богословського Факультету (Деканом — Митрополит Іларіон), а також Секретарем Професорської Ради. Секретарем Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді був у 1952-55 рр., Заступником Голови Президії Консисторії УГПЦК в 1955-58 рр., Адміністратором Західньої Єпархії номінований 1-го вересня 1958 р., Настоятелем Катедри Св. Івана в Едмонтоні признаний 1-го жовтня 1958 р. Повна Консисторія УГПЦК під проводом Митрополита Іларіона й з участю Архиєпископа Михаїла в грудні 1957 р. одноголосно постановила від себе запропонувати запляновному тоді Надзвичайному Соборові УГПЦК кандидатуру о. Протопресв. Григорія Метюка на Єпископа.

Чернецтво (монаший постриг) о. Григорій прийняв під іменем Андрея 11-го квітня 1959 р. в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. Чин Постригу звершив Митрополит Іларіон, і він же возвів ченця о. Андрея (Метюка) в сан АРХИМАНДРИТА 12-го квітня 1959 р. під час Митрополичої Служби Божої в Катедрі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

Крім чесноти непохитно-вірного служення Св. Українській Православній Церкві і ґрунтовної православної богословської освіти, яку він постійно прищеплює молодшим поколінням на ниві шкільництва, в Комісії перекладів Богослужбових книг УГПЦК, в наукових розвідках тощо, Владика Андрей (Метюк) з самих початків своєї душпастирської праці з часів його першої парафії — Носківської, Підляського повіту; від 14-го вересня 1924 р., де почав як Другий Настоятель, — постійно відомий, як людина доброго серця, вирозумілий, сердечний.

То ж і не дарма його друга за чергою священича нагорода була дана йому Митрополитом Православної Церкви в Польщі, а саме: АРХИПАСТИРСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ, 1925 р., — **"за працю при заспокоєнні Заболотської парафії, Більського повіту".** Працю над єднанням нашого народу у згоді при Українській Православній Церкві належно оцінило українське громадянство.

"Нехай же Небесний Творець і в майбутньому покерує Вашу духовну працю для добра Церкви й українського люду, для співжиття всіх, для згоди й зрозуміння пастирів і віруючих", таке признання о. Григорієві Метюкові, Благочинному Біло-Підляської Округи, з нагоди 10-ліття його священства склав Український Центральний Комітет у Тересполі 27. 9. 1934 р. Це тільки один з тих численних прикладів такої ж оцінки Владики Андрея (Метюка) українським громадянством і Проводом Церкви в найтяжчих місцях і найтрудніших часах його душпастирської праці, у часах найбільшої бурі й натиску супротивних сил.

І на дальший пастирський шлях Преосв Владику Андрея можна проводжати такими словами, як його (тоді ще о. Григорія) в серпні 1941 р. провожали парафіяни Грубешівщини на служення при Проводі Церкви в Холмі, — вони казали просто, але щиро:

"Іди, наш Отче.. віддай свій труд і своє вміння жити з людьми!..."

ГОЛОДУЮТЬ ПІСЛЯ ВЕЛИКОГО БЕНКЕТУ

Між примітивними племенами в Новій Гвінеї хтось поширив чутку, що з Америки мають прислати їм багато добрих харчів. Гвінейці на радощах стали справляти масові бенкети — так, що незабаром поїли всі свої скромні запаси харчів, а тим часом ніхто їм з Америки ніяких харчів не привіз, бо й не обіцював.

Унаслідок того тисячам новоґвінейців загрожує голод.

НЕПРИСТОЙНІСТЬ — НЕЗАКОННА

Що таке непристойність? Відповідь на це питання досі вирішували суди, — кожен по-своєму. У першому тижні липня ц. р. парлямент Канади вніс кілька поправок до карного кодексу, і зробив також легальне визначення поняття про непристойність.

Теперішнє розуміння непристойности ставить поза закон усякі публікації (книжки, часописи і т. д.), в яких навмисне розписується про статеві (сексуальні) справи, всякі злочини і т. д., щоб розбуджувати пристрасті читачів.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Чужі мають українців брати в руки

Римським церковним властям ходило про те, щоби українці були під проводом чужих, — певна річ тому, що чужі поведуть українців чужою, римською дорогою, а українські провірники вели б дорогою українською.

В Пінську відбувалася від 1-го до 3-го вересня 1937 р., "Уніятська Конференція", скликана польськими єпископами, на якій були і представники греко-католицьких верхів. Метою конференції було порадитись, як би можна успішніше переводити православних на нову "урядову унію", яка має бути під зарядом польських єпископів.

В статті про ту конференцію в "Ниві", з 1937 р., читаємо, що навертання православних на унію й обслуговування унійних громад мають провадити головно місіонарі. Знов же:

"Латинські священники мають високо цінити унійну працю (знач. — потрібну полякам і Римові), пропаґувати унійну ідею в пресі".

Отже для навертання православних українців на унію мають працювати польські ксьондзи. Чому ж не спровадити було з Галичини греко-католицьких священиків, щоби вони навертали? Але їх туди не допускали, бо вони занадто заражені українством, отже те українство вони і туди переносили б. Тоді був би клопіт і полякам і Римові.

Дальше там читаємо:

"Місійне духовенства буде рекрутуватися з вихованків папської семинарії в Дубні і (з) законників східного обряду, **Єзуїтів, Редемптористів, Бенедиктинів, Домінікан, Маріянів, Облатів, салезіян, Трапістів, Цистерсів".**

Так монахи девятьох (9-ох) монаших латинських чинів (організацій) позамасковуються східним обрядом щоби тягнути православних до унії і вести їх не українською, але польсько-римською дорогою. Вовки в овечій шкірі!

Ясно, що тут не про саму унію, як унію, ходило, але про те, щоби над тими новими уніятами панували чужі, - польські єпископи, польські ксьондзи та монахи 9-ох латинських організацій.

Ціла хмара чужинців! Чи се далеке від того, як на українців нападали половці, татари, турки? Тільки ж тамті не були християнами, то їм не дивуватися, а тут такі, що називають себе найправдивішими християнами, таке роблять, як турки і татари. Що про них сказати? А все те, що тут говориться, належить до Історії Римської Церкви.

ВИМАГАЛА ВІД СИНА РОЗВОДУ З ЖІНКОЮ ІНШОЇ РЕЛІГІЇ

Еріт Даємонд, 67-літня жидівка з Мілвокі, ЗДА, записала у своєму завіщанні синові майно на суму 40,000 долярів, — але під умовою, що її син мав би розвестися з жінкою-католичкою й оженитися з жінкою жидівської віри.

Однак суд уневажнив цей тестамент (завіщання) — на цій підставі, що закони стейту Висконсин не дозволяють на такі тестаменти, якими змушується людину до розводу.

УКРАЇНОЗНАВСТВО І СЛОВЯНСЬКІ СТУДІЇ

Велика більшість українців у Канаді безумовно має добру волю зберегти свою рідну мову, щоб бути в цій країні двомовним народом: володіти і українською, і англійською мовами. Але гірше стоїть справа із здійсненням тієї доброї волі. Родичі хочуть, щоб їхні діти знали українську мову, але діти її у великій мірі вже не знають. Чому? Відповідь проста: бо родичі їх не вчать. Покищо ще не дуже багато є таких родичів, що вже й самі не знають української мови, або знають її дуже мало. А знову ж більшість з тих, що українську мову знають, думають, що це лише обовязок школи навчати дітей цієї мови. Звичайно, це основна помилка, трагічна помилка!

Української мови в школі молодь навчається годину чи дві на тиждень. Це дуже короткий час. Але й навіть з того, чого молодь у школі навчиться, буде невелика користь, якщо молодь не буде поза школою вживати своєї рідної мови практично; тоді ця мова стає для неї м е р т в о ю мовою. Чимало освічених людей розуміють грецьку й латинську мови, коли ч и т а ю т ь, але говорити нею не можуть, тому що не вживають її як щоденно-розговірної мови, не думають нею, не відчувають.

Розговірної української мови діти мають учитися вдома. Завданням школи є лише вигладжувати їм рідну мову, вчити їх говорити, як кажуть, "по-граматичному", цебто говорити л і т е р а т у р н о ю мовою.

* * *

Звернувши всі свої думки виключно на школу, як на останню дошку рятунку, наше громадянство великі надії стало покладати також на введення української мови в програму університетського навчання. Думалося, що коли молодь побачить українську мову на академічних висотах, то набере до неї належної поваги, сентименту й охоти вчитися її.

Які висліди дає навчання української мови в університетах — там, де її вже викладають, відповідь на це питання можуть дати ті родичі, що їхні діти рідної мови в університеті навчаються.

А покищо — питання: чи не має труднощів університетський викладач намовити наших студентів до студій української мови? Певно що має!

Яких же способів університетські викладачі вживають для того, щоб до української мови студентів заохотити? Є всякі способи — залежно від професора. Але, здається, що між різними способами пропаганди на чільне місце висувається якраз цей, що про нього тут буде мова.

Професори, знаючи отой гін модерного п р а к т и ц и з м у, чи скоріш у т и л і т а р и з м у (користолюбства), в такт того гону підшукують відповідні арґументи: мовляв, учітеся української мови, бо це дасть вам практичну користь у житті. Яку користь? — питають студенти. Тут професорові доводиться вже давати точну відповідь. Яка це відповідь?

Як відомо, світ цікавиться мовою того народу, що має або велику культуру й цивілізацію, або високо поставлену торгівлю й капітали, або має велику політичну силу, або все це разом. Совєтський Союз — це велика держава, і народи вільного світу починають вивчати російську мову, — для цілей торговельних, політичних, мілітарних, наукових і т. д. Отже й серед нашої інтеліґенції, а тим більше серед деяких високошкільних викладачів у вільному світі починає закорінюватися звичай давати нашим студентам такий арґумент заохоти:

"Навчайтеся української мови, бо вона подібна до російської мови; і коли ви української мови навчитеся, то потім легко навчитеся російської".

Певно, бажання професорів тут добре, — вони хочуть, щоб студенти вчилися української мови, а всі ці арґументи — це лише тактика переконування. Але все ж таки слід нарешті придивитися, який вислід цієї тактики. Перш за все студента мимохіть переконують, що російська мова для нього важніша, а українська має служити допоміжним чинником; отже українську мову зводиться до ролі "служебниці", що має служити лише кладкою до російської мови — "пані". А цим уже українську мову принижується в очах молоді. По-друге, студент міркує так: коли українська мова подібна до російської, і коли він української мови має вчитися нате, щоб потім легче навчитися російської, то він волів вже відразу вчитися російської мови, а не української, щоб не тратити два рази часу. І в дійсності, на курсах російської мови є значно більше українців студентів університету, ніж на курсах української мови

Це ще не все... У більшість університетів у Канаді спочатку було нелегко ввести українську мову як предмет навчання. Тоді взялися за таку тактику: запропонувати університетам у в е д е н н я с л о в я н с ь к и х студій, отже там буде місце різним словянським мовам, а в тому й українській. Університети почали годитися на це, але з умовою, щоб завести також і російську мову та поставити її на перше місце. Звичайно, що викладачі українці дають на це згоду, щоб хоч таким способом провести в університет українську мову, цебто провести і українську мову, і російську, і польську і т. д. Коротко кажучи, що таким способом українці хоч-не-хоч у великій мірі причинилися до заведення в університети Канади також і російської мови. Досить тільки прослідити початки словянських студій у деяких університетах

І це ще не все... Коли словянські мови введено як предмет студій, то більшість університетів поставили російську мову нарівні з іншими міжнародніми мовами: коли хто студіює російську мову, то вже не мусить студіювати німецької, чи французької. Але коли студіює українську мову, то одночасно все таки мусить студіювати ще одну чужу мову: німецьку, французьку, чи російську. Значить, українська мова тут не має рівних прав, і є в упослідженому становищі. Бо коли студентові української мови за чужу мову замість французької, німецької, чи російської — не зачисляють, то він не хоче студіювати дві: російську і українську, німецьку й українську, чи французьку й українську. Він скоріш бере лише або російську, або німецьку, або французьку.

* * *

Таке положення української мови майже в усіх університетах у Канаді, — з невеликими винятками. А що українців це коштує? Дуже дорого! Дорожче ніж грішми, що їх наше громадянство збирає для деяких словянських департаментів при університетах. Часом з нашого фонду оплачується деяких викладачів, а вони за те викладають не лише українську, але й польську та російську мови — за українські гроші! Буває й таке...

Але ще важніша справа: щоб увести українську мову в університетах, українці мусіли постаратися про заснування с л о в я н с ь к и х департаментів, і тим самим постаратися про введення польської й російської мов та літератур. Отже в таких випадках (а вони є!) українці хоч-не-хоч стали піонерами російської й польської культури в Канаді! А кінець того такий, що лише російська мова зайняла в університетах панівне становище серед словянських мов, а українська... — про це була мова вище.

"Вчіться, мовляв, української мови, бо вона приведе вас до легчого вивчення російської мови"...

*

Для нас, українців, єдино-правильне становище є таке: української мови треба вчитися, бо це наша р і д н а мова, отже й мова нашої Церкви. Вчимося її не тому, що вона допоможе нам скоріше навчитися російської мови. Чи чув де хто таке, щоб росіяни намовляли своїх студентів учитися російської мови, бо вона допоможе їм навчитися української мови? Ніхто такого ще не чував! А чому ж дехто, і то з академічних катедр, має так "заохочувати" до української мови "Вчися української, бо це легче приведе тебе до російської?"

Це тільки одна з тих сумних частинок отого славнозвісного "словянознавства" в деяких університетах у вільному світі. А такого є більше, і над тим треба призадуматися...

П. Скаржевський.

БИЛІ ҐРЕҐЕМ ПРО СТАН РЕЛІГІЙНОСТИ В СССР

Билі Ґреґем, відомий протестантський проповідник в ЗДА, з початком цього літа повернувся з відвідин в СССР. Після повороту він сказав у Ню Йорку: "Не зважаючи на факт, що комуністична партія завзято поборює релігію, їй не вдалося викорінити віру в Бога".

Відвідуючи церкви, він завважив, що пята частина всіх богомольців — це молодь.

СКІЛЬКИ ЖИДІВ У СВІТІ?

Жидівський Р і ч н и к-Альманах подає, що в усьому світі тепер є 12 мільйонів жидів. На американському континенті 6,200,000 (з того в ЗДА 5,260,000), в Европі 3,500,000, в Азії 1,900,000, в Африці 560,000, в Австралії 65,000.

Як відомо, жиди від двох тисяч років сильно розсіяні по світі, отже й, звичайно, обчислювачам мабуть трудно було б ручатися за точність.

СМЕРТЕЛЬНА ЗАРАЗА СМІХУ

У Новій Ґвінеї вкинулася рідкісна у світі недуга: пошесть сміху, що її новоґвінейці називають "куру". Полягає вона в нервових корчах мязів. Заражена тією страшною недугою людина нервово регоче так довго — часом і рік, поки не вмре.

З Австралії вислано в Нову Ґвінею лікарів, однак вони не знають ніяких ліків на цю недугу.

З РЕЗОЛЮЦІЙ VI. ВСЕКАНАДІЙСЬКОГО КОНҐРЕСУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Вважаючи існування одного консолідаційного й репрезентаційного всеукраїнського центру необхідним для успіху української визвольної політики, українці Канади глибоко затривожені, що в умовах швидко назріваючих світових подій, які можуть поставити українське питання у площині актуальної світової проблеми, українські політичні групи в Европі не дійшли до повної консолідації в Українській Національній Раді. З огляду на те Шостий Конґрес Українців Канади апелює до Української Національної Ради й до українських політичних груп та їх проводів в Европі, щоб вони в ім'я добра української справи завершили остаточно консолідацію

Шостий Конґрес Українців Канади доручає Президії КУК:

Покликати в найближчому часі спеціяльну комісію в цілі справдження можливостей її реалізації.

Увійти в порозуміння з Виконавчим Органом Української Національної Ради й Проводами всіх українських політичних центрів і партій в Европі, а саме: Закордонним Представництвом Української Головної Визвольної Ради, Закордонними Частинами Українських Націоналістів, Організацією Українських Націоналістів (за кордоном) і Союзом Гетьманців Державників, та підготовити, за попереднім узгідненням з ними, Конференцію Українського Круглого Стола для оформлення одного центрального всеукраїнського політичного представництва у вільному світі.

Шостий Конґрес Українців Канади стверджує:

Добро української справи вимагає об'єднання всіх українських національних громадських організацій у всіх країнах для досягнення координації праці й збереження духово-культурної і національної єдности.

І тому, в умовах назріваючих світових подій Шостий Конґрес Українців Канади вважає необхідним скликати Світовий Конґрес Українців і створити Світовий Союз Українців.

Шостий Конґрес Українців Канади доручає Президії КУК негайно порозумітися з Президією УККА і скликати в найближчому часі конференцію ПАУК для оформлення підготовчого Комітету для скликання Світового Конгресу Українців

ЄП. Н. ЧАРНЕЦЬКИЙ ПОМЕР

Унійтський єпископ Николай Чарнецький помер 2 квітня 1959 р. у Львові — "після операції на лістряка" (рака) — подає греко-катол. журнал "Голос Спасителя" (липень-серпень, 1959).

У згаданому журналі м. і. сказано: "... Прийшов латинський священик з латинської катедри, Ястшембський, який провадив похорон... Перешкод у похороні не було жодних, все відбулося нормально при великім здвизі людей".

"Кир Николай Чарнецький, Апостольський Візитатор північно-західних земель України", — інформує "Голос Спасителя — "Від 1926 р. він почав стало працювати між нашими православними братами на Волині". Митрополит Кир-Андрій написав 13 квітня 1931 р. пастирське послання, де про особу нового владики (Н. Чарнецького — р. В.) писав таке:

"Преосв. Николай є монахом (латинського Чину Редемптористів — р. В.) всеціло відданим справі Унії... розуміє потреби і труднощі уністичної праці серед українського та білоруського народу" — "на Волині, Підляшу, Поліссю та Білорусі". "Коли вже як монах був з мо нашого послуху призначений до праці на Волині, відразу, разом із братами Когрегації Св. Ізбавителя, вмів у всіх обрядах пристосуватися до потреб народу, для якого мав працювати" — так писав митр. Андрей Шептицький про єп. Н. Чарнецького, і згадує це журн. "Голос Спасителя".

Додаймо до тих греко-католицьких інформацій деякі вияснення.

Єп. Н. Чарнецький був **"всеціло відданим справі Унії"**, — так окреслив його митр. А. Шептицький. Значить, поза справою **унії** його б і л ь ш е нічого не обходило. І він старався ширити унію усіма можливими способами серед православних українців і білорусів.

На Волині всіми силами Рим з поляками старався поширити т. зв. "жондову унію" (польську урядову унію) під проводом польського єпископа в Луцьку Шельонжека. Єп. Н. Чарнецький працював у програмі власне "жондової унії". Польсько-латинські ксьондзи радо відступали єп. Чарнецькому свої костьоли, в яких він правив унійтські Богослуження й проповідував, стараючись якмога більше затримати православний обряд, щоб тим привабити православних українців

Участь єп. Чарнецького у заснуванні й праці унійтської духовної семинарії в Дубні — відома. Але ця семинарія була "жондова" (урядова), а дух був у ній примусово польсько-російський.

А в той же час були ще й інші "місіонери" — польська поліція і прикордонні війська (КОП) нагаями й револьверами гнали народ на Волині й Поліссі до "жондової унії". Це був плач і скрегіт зубів... Можна було б сподіватися, що єп. Чарнецький, бачучи таку збройну "місію", на знак протесту відмовиться працювати для "жондової унії", — на жаль, так не сталося . Він був **"всеціло відданий справі Унії"!**

ГАВАЙСЬКІ ОСТРОВИ СТАНУТЬ СТЕЙТОМ ЗДА

Аляска стала 49-им стейтом ЗДА. А тепер буде 50-ий стейт: Гавайські острови. Населення Гавайських островів, що досі під владою ЗДА, 27 червня більшістю голосів заявилося за тим, щоб ці острови прилучено до ЗДА як стейт.

Гавайські острови знаходяться на Тихому океані (Пацифік) у 2,100 милях від берегів ЗДА.

"ТІ, ЩО З ГАЛИЧИНИ Й КАРПАТІЇ"

Рим створив екзархат для українців греко-католиків у Німеччині. Для цього екзархату він призначив єпископа Платона, що його найменував єпископом буллею (папським листом) 17 квітня 1959 р. У папській буллі, як завжди, пильно промовчується назва "Україна". У згаданій буллі про українців говориться як про **"спільноту тих, що втікаючи з Галичини й Карпатії через війну, осіли й живуть у Німеччині."**

Виходить, що для Риму й далі не існує Україна, а існують "окремі країни". Галичина, Карпатія...

ДРУГИЙ ЄПИСКОП МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ

Преса писала про Архиєпископа Пантелеймона Рудика, що під час 2-ої світової війни був в Україні і підлягав Московському патріярхові. На американському континенті перейшов до Русской Зарубежної Церкви, але вкінці попав у ній під загрозу церковного суду, і на весні 1959 р. він знову повернувся в залежність Московського патріярха, а цей призначив його на Канаду, з осідком в Едмонтоні.

Архиєпископ Пантелеймон Рудик походить з Тернопільщини.

Далі преса інформує, що 16 травня 1959 р. Московська патріярхія збагатилася другим єпископом на американському континенті; став ним єп. Досифей Іващенко — родом з України, з Полтавщини. Кілька років тому він приїхав до ЗДА із скитальщини з Европи, де з часів 2-ої світової війни був архимандритом, а в ЗДА останньо був настоятелем російської церкви в Ню Йорку, що являється катедрою Московського екзарха на Америку — митрополита Бориса, який постійно перебуває в СССР.

Що обидва згадані єпископи не вважають себе українцями, хоч і походять з українців, — таке буває з деякими одиницями в кожного поневоленого народу. Але це тільки одиниці. Однак більше тут нещастя в тому, що деякі групи українців хоч і які б невеличкі вони були через свою несвідомість являються матеріялом для тих одиниць, що перейшли в протиукраїнський табір, і становлять собою їхню "Церкву".

Завдяки відродженню У к р а їнської Православної Церкви перестала існувати в Канаді-Російська Православна Церква. Тепер вона знову робить всі зусилля п о в с т а т и — українським коштом, так як українським коштом існує т. зв. "Русска греко-католицька Церква" в ЗДА — із несвідомих закарпатців греко-католиків.

Тільки зростання української свідомости може покласти край того роду трагічним явищам

НОВА КНИЖКА

появилася під заголовком

МАЛОВІДОМЕ З ІСТОРІЇ РИМСЬКОЇ ЦЕРКВИ І РИМСЬКИХ ПАПІВ

Автор Василь Кудрик

В українській літературі дотепер не було подібної книжки, хоч другі народи мають великі книжки про Римську Церкву; а такої книжки українцям давно було треба. Вона відкриває світ, якого українці дотепер не могли бачити і його знати.

Вона є 1-ою частиною, але змістом творить сама собою цілість, подаючи окремі важні справи з історії Римської Церкви і її науку, її політику, роботу папів та ще багато цікавого.

Ту книжку повинен мати кожний українець — православний, чи греко-католик.

Ціна її 75 центів.

Вигідніше буде з замовленням книжки, коли кількох людей разом будуть замовляти, а не одинцем. А вона повинна бути в кожній хаті.

Замовлення слати на адресу:

ECCLESIA PUBLISHING CO.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Але зв'язок особи папи Адріяна з обманним Збірником "Ісидора" на цьому ще не кінчається. Є підстави твердити, що папа Адріян знав, що Збірник "Ісидора" — це фальшивка. Які ж це підстави? Тут подам коротеньке вияснення.

Карло Великий, ставши імператором т. зв. Нового Риму в Італії, просив 775 р. папу Адріяна, щоб цей папа дав йому Кодекса Церковного Права; імператор признавав Церкву як державну установу, отже хотів, щоб Церковне Право було в імперії невід'ємною частиною державних законів, як цілості; так воно завжди бувало в християнських державах ще з часів імператора Констянтина Великого. І тут — цікаве явище! — папа Адріян 775 року дав Карлові Великому Збірника Канонів Діонисія Ексігія (також фальшивка!), а не Збірника "Ісидора". Чому ж папа Адріян не дав імператорові Карлові Великому Збірника "Ісидора" — того Збірника, що був значно повніший і навіть вигідніший для Риму, ніж Збірник Діонисія Ексігія? Та й, крім того, папа Адріян знав, що Збірник "Ісидора" існує, коли 785 року папа подарував Збірника "Ісидора" Інгельрамнові! Можливо, це сталося тому, що робота над підроблюванням "документів" під іменем "Ісидора" тоді ще не була закінчена, тому папа Адріян не міг дати його Карлові Великому 775 р. А коли роботу над тією фальшивкою вже закінчили, то папа Адріян 785 року мав можливість подарувати один її примірник Інгельрамнові

Як би там не було, це факт, що папа Адріян дав імператорові Карлові Великому 775 року лише Зірника Діонисія Ексігія, дарма що такий чесний збирач документів як Ісидор Севільський ще коло півтора століття перед тим (з початком 7-го ст.) уважав того Ексігієвого Збірника за фальшивку. І ще один факт папа Адріян дав Карлові Великому обманного Ексігієвого Збірника, а не дав йому Збірника Ісидора Севільськоро, складеного з автентичних документів!

Збірник "Ісидора" перший раз на арені

Рим показав Збірника "Ісидора" перший раз на арені історії Церкви під час самооборони Констянтинопільського патріярха Фотія перед безпардонним наїзханням Римського папи Миколая І в 858-867 роках.

Оце обставини цих подій.

До 858 року на патріяршому престолі в Констянтинополі був патріярх Ігнатій, він був людиною малоосвіченою, не проявляв прихильности до науки й глибшої філософії, однак він був релігійний, і намагався практично приноровити себе, як людину і як найвищого церковного достойника, до вимог дійсного Християнства. Володарем Східньої імперії за того часу був Михайло; він був юнак, і за нього фактично правив імперією його свояк Барда незвичайно здібна людина; він любив науку й філософію, основував вищі школи й щиро спомагав їх У тих саме школах, між іншим, навчалися й брати Св. Кирило і Мефодій, підготовляючися до місії ширення Християнства серед слов'ян. Міністром держави був Фотій — високоосвічена й дуже здібна людина. Це власне він, Фотій, був ініціятором і плановиком прищеплювати слов'янам Християнство. Однак Барда мав свої особисті хиби: він чинив перелюб з жінками, чи жінкою, і патріярх Ігнатій привселюдно в церкві відмовився розгрішити його на Сповіді й запричащати.

За того часу були (та й досі є) підстави підозрівати, що цей дійсно побожний патріярх Ігнатій почував якусь особливу нехіть до юного імператора Михайла, і що його, патріярха Ігнатія, було якось замішано в протидержавну змову, — в історії щодо цього немає сумніву.

Унаслідок цього Барда повів справу так, що патріярх Ігнатій був арештований, — і він, у цій скруті, щоб спасти своє життя, підписав своє зречення з патріяршого престола. Опорожнився патріярший престіл, і настала потреба скликати Церковний Собор для вибору Ігнатієвого наслідника. Барда натискав, щоб вибрати Фотія, хоч цей досі не був духовною особою, а був міністром в уряді імперії. Хоч Фотій був, як на свій час, найбільш освіченою і найздібнішою високопоставленою особою, яку Греція від часів Св. Івана Золотоустого досі мала, то однак він не бажав собі патріяршого достоінства. Усе ж таки він, проти власної волі, був спонуканий погодитися з долею, і впродовж тижня пройшов усі конечні духовні ступені, та й став патріярхом. Тут сказано: "проти власної волі", бо ж сам Фотій десятки разів писемно й усно заявляв це на Соборах.

З другого ж боку, бувший патріярх Ігнатій, мавши за собою це моральне оправдання, що він зовсім коректно поступив з Бардою, почувався покривдженим. Серед того жалю й розпуки, коли був в'язнем у манастирі, він з одчаю рішився написати й потаємно вислати до папи Римського листа, в якому скаржився на свою долю і прохав у папи, як того між архиєреями Вселенської (тоді ще неподіленої) Церкви, що мав найбільшу політичну силу (хоч і тільки в західній Европі), щоб папа подав йому допомогу.

За того часу це було звичайне явище в житті Церкви впродовж яких 500 років, що коли даний достойник Церкви почувався покривдженим у своїй країні, то він звертався за допомогою до котрогонебудь церковного достойника з іншої епархії чи провінції, прохав того, кого в даний момент уважав за фактично найсильнішого політично. Часом міг бути ним архиєрей Риму, а часом і котрийсь інший. Отож, сам цей факт, що усунений патріярх Ігнатій звернувся за допомогою до Римського архиєрея (папи), ще ніяк не доказує, що може він, Ігнатій, уважав папу за "голову" всієї Християнської Церкви. Справа тут куди простіша: Римський архиерей мав у латинській частині Вселенської Церкви велику політичну силу, — більшу, ніж архиереї, рівні папі, в інших країнах; отже це зовсім звичайне діло, що він волів звернутися до Римського архиерея.

Звертаючись за допомогою до архиєрея Риму, звичайно, як рівний до рівного щодо сану й прав, Ігнатій уживав такого стилю в благальному листі, ніби, як кажуть, "кадив" папі Миколаєві: переборщено обсипав його всякими титулами й компліментами. Однак, якщо б хтонебудь хотів думати, що Ігнатій уважав цим папу за "вищого" достоїнством, той грубо прогрішився б перед наукою; він дав би доказ того, що легковажить духа минулих часів. За того часу, та й дуже ще довго після того, обов'язкова мода чи етикет вимагали такого стилю писання: переборщені компліменти, титули і т. д. Коротко кажучи, автор листа вважав за вимогу культури, щоб показати себе "нижчим", а за те ж "повищити" адресата.

До слова кажучи, листувальну красномовність започаткував серед церковних достойників Св. Ів. Золотоустий у своїх листах, і з того часу оту квітисту красномовність, та ще й здебільша присмачену принизливою облесністю, практикували у своїх листах усі церковні достойники Східньої Церкви продовж дальших століть. В угоду цій східній моді-етикетові так само й екс-патріярх Ігнатій у своєму листі з в'язниці величав папу Миколая (так як величав би й кожного іншого єпископа) такими епітетами й титулами, як: "Високодостойний", "Побожний", "Справедливий Суддя", "Могутній Наслідник Христа", що сидів на престолі "Апостольської Столиці" і т. п. Коротко кажучи, ввесь той "музей титулів", що його знаходимо в листі екс-патріярха Ігнатія до папи Миколая це ніщо інше, як тільки давні звичаєві етикетальні конвенанси, що, крім того, були ще зафарбовані переборщеною ввічливістю прошака, який намагався всякою ціною домогтися допомоги від папи.

Що ці титули означали? Це саме, що такі титули, як теперішне стандартне "Високодостойний Пане", "Високоповажаний Пане" і т. п., що їх у листах уживають т. зв. "сіра людина". І ще приклад. Між нами є чимало людей, які пам'ятають, що галицькі українці під Австрією до 1914 року, а також під Польщею до 1939 р. мали звичай звертатися не тільки до вчителя середньої, але й народньої школи через титул "пан професор", і чинили це навіть освічені люди, дарма що вони знали, що формально титул "професор" належить тільки найвищої ранги викладачам академічних шкіл. У Польщі перед 1939 роком віце-міністра, віце-воєводу, підполковника і т. д. з увічливости називали "міністом", "воєводою", "полковником"; етичні норми вимагали пропускати всі "віце-" і "під-", і державні закони толерували ці товариські форми, а однак в офіційному розумінні така практика була незаконною.

Усе це повинен мати на увазі дослідник листа екс-патріярха Ігнатія до папи Миколая.

А папі Миколаєві таких титулів саме й було потрібно, і то не тільки через людське честолюбство, але й також з політичних мотивів; він ці титули в листі Ігнатія використав собі на те, щоб могти показувати себе тим, ким він хотів бути, — і доказувати, що, мовляв, і інші церковні достойники, чи пак — бувші достойники, так його величають.

Папа Миколай задумав собі використати чвари в Констянтинополі для повищення свого достоїнства й поширення своєї церковно-політичної влади на Східню Церкву. Це справді була золота нагода! Адже тут сталося не щонебудь, — сам східній екс-патріярх Ігнатій звернувся до нього, до папи, за допомогою, і так поставив його в становище мирового судді, в становище арбітра, прохаючи вчинити справедливість покривдженому.

(Далі буде)

*) Abbe Quette, the Papacy, стор. 250. Цей автор основується на творах Father de Hourta and Father Honore de Saint Marie.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Всі здивувалися

На співацькі сходини приходив дехто з чоловіків, яким було недалеко, деколи приходили й жінки, а вже одна стара жінка, бабка тої, що про Колядки говорила, приходила дуже частенько. Її інтересувала робота молодих так, немов її рідних дітей.

А вся громада дивувалася — як міг Павло всіх молодих так зібрати і заставити до поважної праці! І вийшло, що то вже не дітвацька молодь, але молоді люди, що гарно поводяться, розумно думають, часу на витріщках не марнують, але слухають вказівок Павла і йдуть за ним як своїм учителем і провідником.

Бо й справді про ту молодь можна було тепер сказати по-біблійному: "То сини й дочки нашого народу", — отже вони поважні кандидати і кандидатки на наслідників своїх батьків і матерів.

Сходини співаків бували часто, як лише Павло міг на них бути (він же ще помагав і другій громаді), але деколи й без Павла сходилися. Треба ж сказати, що то не був звичайний співацький гурток, але ціла школа, головно ж коли є Павло, бо хоч він учив співу, то вчив дечого поза співом — учив розуму. На кожних сходинах він зачіпав якусь важну житеву справу, пояснював її і так розбуджував в усіх самостійне думання.

Тому не диво, що співаки частенько Павла запитували як він на такі, чи інші справи дивиться, як їх розуміє. Відносилися до нього як до доброго учителя і приятеля. Він же був дуже вирозумілий, тактовний, нікого не вразив, а кожного старався задовольнити. І гарно пожартувати вмів, коли для жарту було місце.

***

Павлова праця заставляла і людей до думання. От говорить хтось до Павла:

"Людям здається, що молоді не можуть поважними справами інтересуватися, бо їм ще витрішки в голові, але ми нині бачимо як молоді поважними справами інтересуються і поважно поводяться. Виходить, що люди молодих не розуміють. А то зле..."

На те Павло:

"І справді не розуміють! Не знають, що молода голова і молода душа, починаючи від дитинства, є ще дуже порожна, і та порожнеча домагається, щоби її чимсь заповнити. Отже коли давати дітям і старшій молоді щось поважне, щось добре, гарне, розумне, то вони тим свою голову і свою душу запавняють. Такі змалку на гідних людей виховуються..."

"Так воно, так!" потакував чоловік.

Павло дольше:

"В тім якраз лихо, що старші думають про молодих як про дітваків, і пускають їх самопас, без проводу. А йдучи самопас, ті молоді заповнюють свої душі, свої голови тим, що знайдуть на дорогах, на вулицях, на смітниках людського життя. Їм байдуже, чи ті знахідки щось варта, — їм досить того, що є чим свою порожнечу заповнити. І назбирають тільки всякого сміття, що вже на щось добре нема місця..."

Знов хтось інший говорить до Павла:

"Дивно мені, що ви майже з нічого зробили щось велике! Я в таке не повірив би, коли б сам не бачив..."

І пояснює йому Павло:

"Де нема великого, там треба починати від маленького, як тут всі перші емігранти з маленького свою господарку починали. І Генрі Форд, — той міліонер, — почав свою роботу від звичайної кузні. І вся людська велика праця починалася від маленького. Так і я робив, — від маленького починав..."

"Воно ніби так!" потакує чоловік. "А все ж мені дивно..."

На те Павло:

"Я знав, що починаю з молодими; а знаю, що пісня має велику силу, отже я почав від співу. Відоме, що для дітей і молоді пісня є чимось дорогим; але навіть і старших пісня зворушує. Я зібрав малий гурток, і не дбав, що їх так мало. Досить кілька здорових зерен, щоби з них розвести за час великий город, — можна розвести і цілий ліс".

"Але ж на те треба довгого часу!" зауважує чоловік.

"Воно правда", потакнув Павло. "Але хто чекає, той дочекається. От великі будівлі будують кілька літ, але люди їх збудовують!"

"Та кілько ж на те треба терпеливости!" знов каже чоловік. "А люде хотіли б все зараз мати"...

"Треба терпеливости!" говорить Павло. "Однакож треба ще і в будучність дивитися. Треба широкого розсудку. Христос був великим учителем, великим проповцем, і його бесіди слухали сотні людей. Звичайний промовець радів би, що має тільки слухачів, але він до маленького гурта не хотів би говорити, — казав би, що нема до кого. Але що Христос був великим учителем і проповцем, то він свою науку передавав навіть одній Марії, сестрі Марти, - часу не жалував. Знав, що коли навчить одну особу, то вона стане учителькою для багатьох, Він і Апостолів мав лише 12, отже маленький гурток, з малого починав, але яке велике з того малого виросло! І так, коли б в кожній нашій громаді знайшовся хтось, що почав би добру громадську роботу від малого і витривало її провадив, то яку силу і славу здобула б за час кожна громада!"

"Тепер я вас трохи розумію", говорить чоловік, "і були б ми щасливі, коли б у нас багато таких було як ви кажете!

***

Ще хтось з посторонніх українців, що заїхав був до Грибова, питає Павла:

"Де і як навчилися ви провадити таку роботу, що майже з нічого робите таке велике?"

І говорить Павло.

"Що я роблю то не з нічого, але з того матеріялу, що лежить порозкиданий, занедбаний та понівечений. А де я вчився — то довга історія... Мене змалку тримала добре в руках і на хвилину не давали попуску. Ще дуже малим я співав з мамою звичайні пісні, а з татом і дядиною — найбільше побожні. Читати навчили мене, коли я мав 5 літ, і я читав що попало під руки. До нас часто сходилися люде, що говорили про всякі справи, і я прислухався. Коли вже підростав, то почав вчитися дяківства з другими хлопцями, і ми вже помагали в церкві співати. Я ходив до читальні, і мене заставляли вголос читати ґазети, бо я дуже добре читав. І товаришував я лише з хлопцями, що думали на мій лад. Я тоді вже багато читав, багато думав, і тому не навчився танцювати, ані курити, ані пити. А дальше вже учило життя, яке я навчився вже власним розумом розбирати. Така була моя початкова школа".

"Виходить", каже тоді чоловік, "що ваша школа починалася від дитинства, від дому, від того окруження, в якім ви знаходилися..."

"Так, від дитинства, "від колиски", потакнув Павло. Мій тодішній вік був заповнений не забавами, не витріщками, але здоровим матеріялом, і той матеріял я заховую дотепер. Тому я молодих розумію, знаю чого молодим треба, і можу їм дати те, що мені давали коли я був молодим, — отже я для молодих є таким молодим, як вони, а лише з більшим досвідом. От в чім успіх моеї роботи!"

Вислухав усе те чоловік, подумав, і говорить:

"Цікава історія! Тепер мені все ясне. Ваше діточе і молодече життя заповнялося добрим і здоровим матеріялом, отже маєте що нинішним молодим дати. Ви тоді навчилися співати і звичайних пісень, і церковних; ви їх любили, отже тепер передаєте їх молодим як матеріял для їх віку. А той, що такого не має, — що він передасть? Буде говорити молодим про Історію України, про українську літературу, про патріотизм, але все те балачка; молоді того послухають, і на тім все кінчиться. А коли ви навчите пісень, то молоді будуть ними жити, — схочуть їх співати, і будуть співати в гуртах, на дорозі, на полі, вдома. Будуть самі співати та і других навчати..."

Видно, що чоловік був свідомий і думаючий, отже скоро зрозумів основу Павлової праці. І вислухавши того чоловіка, говорить Павло:

"Я й української історії й літератури не занедбую, але вибираю з них коротко те, що може молодих заінтересувати і може мати практичне значіння в їх житті. Воно важніше ніж переповідати довгий ряд історії, якої до практичного життя вповні прикласти не можна. Так я познакомляю молодих і з історією, і літературою і з усім, що може мати в їх житті практичне значіння. І молоді дуже тим вдоволені".

"Так, так!" говорить дальше чоловік. "Бачу я, що ви не теоретик-балакун, але на кожному кроці практичний чоловік, і тому ваша праця така успішна. Ви розумієте матеріял, який маєте в руках, й обробляєте його так, як треба його обробляти. Тепер я вас добре розумію, і дай вам Боже ще довгого життя і сили таку працю провадити та і другим показувати як і що треба робити!"

Павлова праця щораз більше зацікавлювала людей, і люди починали бачити в ньому дуже розумну людину. Але сам Павло ніколи не думав, що він дуже розумний, йому ходило лише про те, щоби якнайбільше людям добра зробити. Так говорять жидівські мислителі і про Мойсея, — що він був великим жидівським патріотом, великим політиком, державним мужем, але сам він про те не знав, бо ніколи про те не думав. Він уважав себе звичайним чоловіком, але вже посторонні люди бачили його величність.

Своїм попереднім відчитом так зацікавив громаду, що люди стали просити його, щоб він ще готував їм відчити, бо він говорить їм про таке, що кожному чоловікові, і жінці, і молодому треба знати. А дотепер вони тут подібного не чували.

(Д. б.)

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ҐЕНОЦИД І НОВА ВАЛУЄВЩИНА В УКРАЇНІ

Геноцид — це слово, яке означає масове людовбивство, як це робив був Гітлер. Але ще перед людовбивством Гітлера, що допускався його під час Другої світової війни, започаткувала масове людовбивство червона Москва. Пару мільйонів українців було масово замордовано розстрілами й голодом після захвачення большевиками влади 1917 року, а далі по 1922 р. Убивства й виселення українців відбувалися постійно аж по 1932-1933 роки, в яких ґеноцид дійшов до свого вершка — штучним голодом Москва вимордувала коло 7 мільйонів українців.

Та й після 1933 року мордування й виселювання українців не припинилися. Кільканадцять тисяч свіжих трупів помордованих Москвою українців, що їх під час 2-ої світ. війни розкрили у масових гробах у Вінниці — це тільки один з типових образків, що по всій Україні були масові.

Поминаючи постійне виселювання українців у каторги праці на Сибірі, почалося по 2-ій світовій війні масове виселювання українців у Казахстан.

Який цього вислід? Вислід показався під час перепису населення в СССР, що його цифри були проголошені в Москві 10-го травня 1959 р. Цифри перепису показали, що продовж останніх 20-ох років населення України збільшилося лише на один мільйон і 424 тисячі осіб. Значить 40-мільйоновий український народ збільшувався кожного року тільки на 71,200 осіб, замість збільшуватися принаймні на півтора чи два мільйони! Адже така цифра, як 71 тисяча 200 осіб річно на 40 чи тепер понад 40 мільйони українців — це ж по суті майже ніякий приріст населення!

Яка ж цьому причина? Причина та, що Москва масово винищує український народ! Москва чинить над українським народом масовий ґеноцид (людовбивство)!

⁂

Рівнобіжно до фізичного винищування українського народу, цебто рівнобіжно до фізичного ґеноциду, Москва винищує український народ також і духово — шляхом асиміляції (винародовлення). — Москва русифікує українців шляхом нової валуєвщини.

Царсько-російський міністр Валуєв своїм "указом" (законом-наказом) 1863 року звелів скреслити українську мову як мову окремого народу. Валуєв сказав про українську мову так: „Не било, нет і не будет!" ("Не було, нема й не буде"!). Він заборонив уживати українську мову в школах, у письмі й у слові у всіх офіційно-громадських справах. З того часу урядове переслідування української мови Москвою називаємо словом "валуєвщина".

Червона Москва постійно переслідувала українську мову, але вся червоно-московська валуєвщина цілком відкрито показалася в постанові Верховної Ради УССР з 17 квітня 1959 р. — на основі 9-ої статті нового закону.

Згадана стаття закону каже, що українська мова не є обовязковою викладовою мовою в школах в Україні, і не є навіть конечною як один з предметів навчання. Цей закон каже, що батьки самі мають вирішувати, якою мовою в цій чи тій школі має відбуватися навчання.

В теорії, на папері, цей закон ніби виглядає так, що коли родичі українці будуть голосувати за українською мовою, то більшістю голосів вони можуть собі право на українську мову здобути. А коли більшість захоче російської мови, то в школі будуть викладати російською мовою.

Поминаємо той факт, що той закон вже навіть в теорії переслідує українську мову. Бо коли большевицька пропаганда намагається показувати т. зв. "Українську Совєтську Соціялістичну Республику" (УССР) як ніби то "незалежну державу", то тут питання: Чи чувано де, щоб у незалежній державі даного народу не була обовязковою в школах мова народу, що становить цю державу?

Звичайно, та так звана УССР незалежною державою не є, отже й її закон щодо мови, проголошений у Києві 17-го квітня 1959 р., був подиктований Москвою.

Коли цей закон для поневоленого українського народу розглядати сам у собі, то він на папері може ніби виглядати "невинно", мовляв, громадяни різних національностей в Україні мають вільну волю вибирати собі таку викладову мову в школах, якої бажають: українці — українську, росіяни — російську, поляки — польську, жиди — жидівську і т. д.

Але як для українців цей закон представляється на практиці? А ось як: практично це означає заведення російської викладової мови в усіх школах в Україні. Згідно з традиційною московсько-большевицькою наукою Леніна російська мова вважається в СССР за "велику мову великого російського пролетаріяту" і за "спільну мову порозуміння між національностями в Совєтському Союзі". Такої науки тримається верхівка в Москві й досі, мовляв: "російська мова — це мова Леніна, це мова всього пролетаріяту в СССР, це мова комунізму, це мова великого братнього народу (росіян), це мова великої російської культури" і так далі і тому подібне...

Отже коли українці свою рідну мову ставлять вище російської, то й тим самим вони наражуються на оскарження в "українському буржуазному націоналізмі", у ворожості до Совєтського Союзу, отже наражують себе на ще більші переслідування й на знищення.

Коли Москва почне нову хвилю фізичного терору, то вона нищитиме в першу чергу тих, хто ґолосував за українською викладовою мовою. Коли тепер знову все збільшується перешкоди для молоді вступати в університети з середніх шкіл, то в першу чергу не будуть допускати тих кандидатів, що приходять із шкіл з українською викладовою мовою. А якщо й декого з них приймуть в університет і на роботу, то він буде в поліції занотований як той, що походить з українського середовища, і буде записаний як "український буджуазний націоналіст", і при першій нагоді може бути зліквідований.

Так виглядає в теорії й на практиці — цей закон щодо викладової мови в поневоленій Україні.

⁂

Український народ боровся, бореться й буде боротися за свої права на фізичне й національно-духове існування; він склав великі жертви, і в потребі складатиме їх дальше. Але втрати, що їх зазнав наш народ, — незчислені.

Що на те ми, українці, у вільному світі? Ми протестуємо проти драконських насильств Москви. Ми також свідомі того, що свою рідну мову треба плекати й поза межами України. Але тут питання: Що і в якій мірі у вільному світі у нас конкретно робиться для того, щоб плекати свою рідну мову й культуру? І чи належно ми усвідомили собі, в чому полягає дійсне плекання рідної мови й рідної культури?

Про всякий випадок треба памятати, що самі букварі, читанки й граматики — це дуже й дуже далеко не все! А тим часом навіть з тими елементарно-підставовими речами, як букварі, читанки й граматики, у нас справа не надто рожева.

Чи ж перед лицем дальшого масового терору на український народ з боку Москви не спроможемося у вільному світі на практичну відповідь на масову кампанію за вживання української мови в наших родинах, на сильну мережу українських шкіл для молоді, на великі постійні наукові центри українознавства, що не було б принижуване й гноблене неприхильними для нас силами навіть у вільному світі!

ЗАБОРОНЯЮТЬ ПОЛЯКАМ БУДУВАТИ КОСТЕЛ

Вістка з Варшави доносить, що поляки без дозволу уряду хотіли на публичній площі в Красніку Фабричному будувати тимчасову каплицю, і вже збирали гроші на будову костела. На площі вже поставили хрест і фіґуру Богородиці, і прийшов ксондз щоби відправити Службу Божу під відкритим небом.

Коли ж поліція почала перешкоджати, то почалася бійка, — поляки нищили дім міської управи, обкидали поліцію камінням. Зібралося було коло 1000 поляків, і поліція розігнала їх слізним ґазом та палицями. Арештували коло 20 осіб, а кількадесят було ранених. Комуністична влада заявила, що та площа має бути для інших цілей.

Певна річ, що такий виступ поляків йде большевикам на руку, і вони почнуть поляків щораз цупкіше брати в руки.

А тепер можна сказати, що коли польський католицький уряд перед 2-ою світовою війною нищив українські православні церкви, а тепер комуністичний уряд не дозволяє будувати костьолів — то це подібна робота; правда католицький уряд руйнував нашу церкву під знаком хреста, а комуністи під знаком пятикутної зірки виступають проти церков.

"Вістник" стоїть на сторожі справ Української Церкви й українського народу!

ШОСТИЙ КОНҐРЕС КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

МАЗЕПИНСЬКІ РОКОВИНИ

6-ий Конґрес Комітету Українців Канади відбувся в днях 9, 10, 11 і 12 липня ц. р. у Вінніпегу. Він відзначив 250-ті роковини з дня смерті гетьмана Івана Мазепи.

Склад нової президії КУК

У склад нової президії КУК увійшли: о. д-р Василь Кушнір — президент; редактор "Українського Голосу" Іван Г. Сирник — перший заступник президента; Володимир Коссар — другий заступник президента; Іван Іванчук — третій заступник президента; інженер Володимир Мартинець, ред. "Нового Шляху" — координатор; Петро Вах — фінансовий секретар і скарбник. Члени. о. Семен Іжик, Роман Брик, Петро Башук, д-р Т. Михайлівський, інж. Й. Печенюк, ред. Данило Лобай, Григорій Кукса, адвокат Сергій Радчук, пастор ред. Лука Стандрет, д-р Михайло Марунчак, панна Анна Фіґус.

Протопресвітер о. Д-р С. В. Савчук уступив

До найзамітніших фактів цього Конґресу КУК слід зачислити той, що о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії УГПЦК, на своє власне й невідкличне бажання тим разом не погодився кандидувати на члена Президії КУК, де він від початку заснування КУК продовж 19 років був постійно поновлюваний на становище першого заступника президента КУК.

Як відомо, згідно із статутом КУК, із самого початку його існування, президентом КУК може бути тільки член Братства Українців Католиків (БУК) — делеґований католиками. Першим таким президентом від БУК був о. д-р В. Кушнір, потім адв. Яремович, а останніми роками знову о. д-р Кушнір. Хоча були голоси, щоб змінити цю точку статуту КУК, на основі якої лише Братство Українців Католиків має право призначувати для КУК президента, то однак цей привілей так і досі залишився незмінним.

Почесні гості

Почесними гістьми на Конґресі КУК були: прем'єр Канади Дж. Діфенбейкер з дружиною, провідник офіційної опозиції в федеральному парляменті Л. Б. Пірсон, прем'єр Манітоби Даф Роблин, посадник (мейор) Вінніпегу Степан Даюба, сенатор Іван Гнатишин з дружиною; федеральні посли: М. І. Мандзюк, В. Скорейко і Й. Слоґан; провінційні посли: Ф. Клим і Гордей, голова Українського Конґресового Комітету в ЗДА д-р Галичин, голова Українського Робітничого Союзу і Демократичного Українського Координаційного Центру А. Батюк, греко-катол. митрополит Максим Германюк, гр.-кат. еп. І. Роборецький і інші.

Владика Митрополит Іларіон — Первоєрарх Української Греко-Православної Церкви прислав привітального листа.

Широкий відгомін про Конґрес КУК

Шостий Конґрес Комутету Українців Канади широким відгомоном відбився в англомовній пресі в Канаді, по радіо й телевізії.

Згадки в пресі були довші і з світлинами, а по радіо й телевізії коротші, але часті — про загальний тон Конґресу КУК. В інформаціях частіше повторялися імена о. д-р В. Кушніра й митрополита Максима Германюка як промовців, підкреслювалося, що КУК обєднує 35 різних організацій і т. д.

Численний здвиг

Здвиг українців з нагоди Конґресу КУК був досить численний. Самих учасників Конґресу було 600 осіб. Гостей на Мазепинському Святі було 3,000 осіб.

КАНОНІЧНІСТЬ І ПОЛІТИКА

У часописі "Новоє Русскоє Слово" (3.6.1959) в ЗДА якийсь В. Маєвський написав статтю про плянований папою Собор, і правильно вважає його за всекатолицький, а не вселенський.

Але при тому В. Маєвський атакує тих православних єпископів, яких він уважає за "безблагодатних" (неканонічних). З його писання виходить, що тільки в Москві є єдино-благодатна ієрархія православних із східньо-европейських країн, і єдино-благодатні ті єпископи у вільному світі, що Патріярхії в Москві підлягають.

Чого ж росіянина, чи може тільки русофіла, В. Маєвського справа канонічности так зацікавила? Мабуть тому, що Московський патріярх титулує себе "Патріярхом всієї Русі", а під назвою "Русь" він розуміє "Росію", і Україну до Росії зачислює.

Отже з писання В. Маєнського сам собою виливає висновок. Коли хочете бути "канонічними", то піддайтеся Московському патріярхові, а свої автокефальні (національні) Церкви включіть у "Церкву Русі", цебто виречіться українства, і станьте москалями..., тоді будете "благодатні (канонічні)".

Виходить, що є такі інтерпретатори церковних канонів, які дозволяють бути москалем, поляком, італійцем, французом, жидом, ким хочете, аби не українцем, а станете в обороні української справи, то будете в очах Москви і Риму" неканонічними", "відступниками", "єретиками", "схизматиками", "проклятими".

Але — ця стара пісенька серед нашого народу, на щастя, вже має щораз менше слухачів. А втім, коли йдеться про теологічну сторону, то в нас є документи, що Українську Православну Церкву осиував сам Апостол Андрей Первозванний. А хто оснував Московську Церкву й Римську? Апостоли їх не оснували!

З ЧУЖОМОВНИХ ІНФОРМАЦІЙ ПРО УКРАЇНУ

"Ми, українці, не є ніякі росіяни" — це наголовок статті у "Ферлебтер Цайтунг" з 1. 6. 1959 р. — найбільший часопис на області середнього Рейну й Вупперу. Згадану інформацію подав п. Іван Карило з проводу Т-ва Сприяння УНРаді на Північний Рейн і Вестфалію в Західній Німеччині.

В короткій, але змістовній інформації п. І. Корило вияснює читачам згаданого німецького часопису (а їх є 100 тисяч), що українців через непорозуміння часто утотожнюється з росіянами. Українці — це не росіяни, а окрема нація, яка навіть поза межами поневоленої батьківщини продовжує тяглість свого державницького життя, виразником чого є Українська Національна Рада — український законний уряд в екзилі, спадкоємець уряду Української Народньої Республики з 1918 року.

ПОЛЬСЬКА ОПЕРА ЗНЕСЛАВЛЮЄ МАЗЕПУ

Великий польський письменник з 19-го століття Юлій Словацький написав був твір про гетьмана Івана Мазепу. На основі цього твору, та ще з деякими змінами, Варшавська Опера вже від 8-го квітня 1959 р. дає постановку драми про Мазепу, а в ній постать цього великого гетьмана України показана у фальшивому світлі — з моральною і політичною шкодою для імени Мазепи й української справи у світі. Ця шкода тим більша, що Варшавська Опера навесні цього року виступила з постановкою цієї драми також і в "Театрі Націй" у Парижі.

БОЛЬШЕВИЦЬКЕ ВЕСІЛЛЯ

Як представляється весілля в сірих членів комсомолу (Комуністичний союз молоді), показує образок комсомольського весілля, що відбулося в Черкаській області (центральна Україна). Часопис "Радянська Україна" подає:

"... спочатку грає колгоспна музика оркестра, молодь танцює. Потім голова сільради опитує наречених, щоб зареєструвати шлюб. Відбувається церемонія під червоним прапором. Молоді заявляють про те, що вони дружно житимуть, створять міцну сім'ю, добре працюватимуть на благо Вітчизни. Потім молодим вручають свідоцтво про шлюб і подарунки: машину до шиття, книги крою і шиття, бібліотечку і стінний годинник, щоб не запізнювалися на роботу. Їдять обід і грає оркестра. На весіллі співають пісні, дружки і боярн мають на грудях комсомольські значки. Після танців починається кіносеанс. Він теж входить в програму весілля..."

Без Св. Таїнства Вінчання, без чару наших чудових предківських весільних обрядів, — це сіра канцелярійна формальність з урядовим розгулом. — Яке "весілля" — такий і характер пізнішого родинного життя.

КИЇВ - МІСТО ЦЕРКОВ

У першому тижні липня ц. р. багато американських часописів писало про Україну на основі репортажів своїх кореспондентів, що перебували на відвідинах в СССР.

Кореспондент Христоф Добсон писав у "Дейлі Ґловб" (Бостон) ось що:

"Україна для Совєтського Союзу є тим, чим Франція для Европи.

Вона є приблизно тієї самої величини і майже стільки населення.

Київ — столиця України — виглядає на французьке місто. Зелене погористе місто — Київ є містом церков, цвітів і тополь. Воно далеко краще за Москву із своїми чарівними будівлями, із кліматом софістики і доброго смаку.

Тут все є не до порівнання з тим, що я бачив в час подорожі по Сибірі. Україна це найстарша і найбільш цивілізована частина Совєтського Союзу. Це справжня комора Росії. Вона дає 50% заліза, третину вугілля, 56% металевих руд, а вся вона є однією великою житницею.

Київ — є містом найкращих дівчат на сході Европи".

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістник"!

А ЩО ДАЛЬШЕ?

Що українці привезли до Канади?

Щоби зрозуміти завтрішне, то треба вчорашному і нинішному приглянутися.

Українці, прибувши до Канади, вже від перших днів збагачували Канаду. Як працьовиті, чесні, терпеливі і невибагливі, вони викорчовували ліси, витягали каміння, копали, орали пусті землі, засівали, і все те робили своєю працею. Уряд не давав їм ані плугів, ні волів, ні коней, ні возів. Інші знов працювали в лісах, помагали будувати залізничні дороги і др.

Грошей українці не привезли, але привезли щось важніше, — привезли свої витривалі руки, свою працю, свої діти і внуки, як дальших працівників. То був дійсний творчий капітал.

Як культурний нарід, вони привезли свою культуру і свою культурність, — той моральний, чи етичний підклад, на якім їх життя і праця стояла, а та культурність була в наслідках майном для цілої Канади. Мати групу гідних людей, то майно для держави.

Що вони прибули в овечих кожухах, а не в фраках, що не знали англійської мови, — то маловажне. Нині всі злочинці гарно по-англійськи говорять, і помодному вбираються, — але яка з того користь?

Українська культурна праця

Разом з господарською розбудовою українці розбудували і своє культурне життя. Будували свої церкви, засновували культурні організації та інституції, бо така була вимога їх життя. Вони хотіли бути живим, думаючим народом, а не безкультурними наємними робітниками.

Нині їх культурна праця видна, і не тільки вони можуть нею похвалитися, але й неукраїнці признають її вартість.

А ті вартості є не тільки українськими вартостями, але й вартостями Канади. На них можуть взоруватися й сусіди в своїй культурній праці.

Згадаю відомий мені примір з Алберти. Учитель публичної школи, англієць, був гостем в українській родині на різдвяний Святий Вечір, а на Різдво був у церкві, всьому приглянувся, і каже тоді господарям дому:

"Ви маєте цінну культуру, отже дбайте, щоби її не стратити, бо страченого вже не відзискаєте. І ми мали колись свої культурні цінності, але вони пропадають..."

**

Що таке культура

Основною підставою народної культури є мова народу. Хто стратить свою мову, той разом тратить цілу свою культуру, і перестає бути народом. До культури належить Церква народу разом з культурно-народними звичаями, обрядами, церемоніями. Дальше, народна практична філософія, яка зазначує приміри гідного життя, ставить перед народом взнеслі ідеали.

Культура не твориться одного дня чи року, — вона твориться впродовж століть життям багатьох поколінь, їх переживаннями, їх досвідом, їх життєвою творчою силою. Культура є кращим змістом народного життя, його якістю, його душею. Яка культура — такий нарід.

Культури не можна відректися і взяти чужу та заповнити нею своє життя. З чужої культури можна взяти окрайки-латочки. Думаючі люди вже казали:

"Хто своє лишає і бере чуже, той лишає своє найкраще, найцінніше, а бере чуже найгірше".

Інакше не може бути, ба законів життя не можна змінити. Чужий батько й мати не стануть рідними для того, хто свого батька і матір покинув. Вони можуть бути лише сусідами.

До культури належить також література народу, історія, традиції, пісні, побутові звичаї...

**

Занепад культури

Що нині культура і культурність занепадає і в Канаді і в Злучених Державах, того ніхто не заперечить.

Число злочинів і злочинців збільшується. Діти і молодь йдуть самопас, на старших не оглядаються. Авторитет родичів і старших тратить силу, бо неправильне поняття "демократії" переносять і на дітей та молодь, "що розуміють демократію" як анархію. А "бой френди", — скільки за тим криється того, про що публично не говориться і не пишеться, хоч декому воно добре відоме! Дім стає будинком для спання, снідання, обідів і вечер. Безрелігійних людей стає щораз більше...

А що діється в Америці, те переноситься до Канади.

Вже в 1925 р. писав американський "Крищієн Гералд":

— По нашім краю покотилася хвиля байдужости і безправства і захопила міста, місточка і фарми. — А судова статистика каже:

— Судові вирази розкривають неймовірне число молодечої безхарактерности, яка веде до бандитизму, банкових грабунків, нападів, а того всього не знає давніша статистика.

— Неділя не є вже днем святим, вона є днем для довшого спання, їзди й розривок. — Комісія Шкільної Ради в Ню Йорку заявляє:

— Велика частина студентів має кримінальну вдачу. А ті, що не є кримінальної вдачі, також раді, коли їм може щось вдатися". Їм бракує поважання для родичів, для авторитету. Ошуканство є в них гідною справою, коли вдасться.

А про Канаду висловлювався свящ. Ґандієр так:

— Чи нема в тім небезпеки, що з багатьох дітей в Канаді виростають такі ж погани, як африканці або індіяни. Та ще тим гірше, що вони мають більше знання. Чи не воліли б ми, щоби наші діти були добрими методистами, англіканами, римо-католиками, або навіть жидами, ніж не мати жадного релігійного виховання?

Говориться тут про культурний занепад перед 34 роками; та чи він нині не збільшається?

Нині про занепад на такий лад не говорять, бо люди збайдужіли, їх опановує те, що англійці називають **"комплейсенсі"**, отже — все бери, тільки мене не руш, бо перешкодиш мені в грі "б р и д ж а", або в огляданні телевізії, або в спорті. Культурна сторона життя йде до банкроцтва.

Мені вже доводилося говорити з думаючими людьми (не українцями!), які дуже ясно бачать той занепад, і предвижують крайно болючі наслідки, г р і з н і наслідки. І їх висновки виглядають на дуже слушні. Коли люде зійдуть на дрантя, то що лишається?

Сила держави в гідних людях

Українці, як частина канадійського загалу, повинні про те думати, і не плисти за водою, але старатися, щоби та повінь байдужости й занепаду і їх не захопила.

Українці мають свою цінну культуру, — навіть не вчисляючи сюди писанок, вишивок, національних танців, — і коли б вони свою культуру занедбали, то чим рівновартним вони своє життя заповнять? Будуть по-англійськи говорити, і на тім все скінчиться. Будуть "одномовними "канадійцями", і то все...

Свого часу одна поважна вінніпеґська газета писала, що японські дівчата в західній Канаді вже канадійщаться", — бо вже малюються, курять, танцюють... Та коли від того канадійство починається, то до чого воно доведе? Таких "канадійців" треба торговцям та позаканадійським політикам. Треба їх ворогам Канади...

Мартин Лютер слушно казав, що сила держави не в матеріяльнім багатстві, — не в величавих будівлях, не в пишних одягах, але в людях чистого характеру, в людях гідних, високоідейних і здоровоодумаючих.

А занепад культурний потягне за собою ціле життя.

Що важне стоїть перед українцями

Українці повинні думати й розуміти, що доки вони мають свою культуру, доти в їх домах і житті є культурне світло. А коли бачать, що в чужих домах світло погасає, то повинні ще більше дбати, щоби їх світло не погасло. Не повинні хилитися куди вітер віє. **І повинні памятати, що канадійство — то справа політична, а культура — то моральна, духова справа людей, народу.**

Збереження культури вимагає не тільки українське життя, але й загальне добро Канади. Хто має світло, той може його вділити і тому, в кого світло погасло. Маючи своє джерело, той може дати води тому, в кого джерело висохло.

Тим світлом, тим джерелом є українська культура, отже треба дбати, щоби вона не пропала. З культурою українці затримають і свою культурність, свою мораль, свої культурні цінності.

А свою культуру вони затримають лише тоді, коли будуть **двомовним народом,** — коли будуть добре знати і свою мову й англійську.

Тоді будуть вони, як казав ґубернатор Твідсмюр, — **гідними українцями і гідними канадійцями.** Бо чи може негідний українець бути гідним канадійцем?

Коли ж ходить про саму мову, то одною мовою не можна похвалитися, бо всі люди на світі одну мову знають. Одна мова, — то буденна справа. А двома мовами можна вже похвалитися. Коли ж хто знає 3, 5, 7 мов, то кожна мова є для нього окремими дверима, в які він може зайти.

Відоме, як проф. Симпсон накликав українських студентів в Саскатуні, щоби вони українську мову знали нарівні з англійською, а тоді вікна двох розумів будуть перед ними отворені.

Працю треба продовжувати

Українці славно досягнули тих цілей, які були собі постановили, і в тім показався їх розум і їх творча сила. Багато здобули, але на тім не треба спинятися. Хто не поступає вперед, той вертається назад, і що він здобув, те пропаде. І за ним лишиться чорна неслава.

В. Кудрик.

(Далі буде)

КНИЖКА З БЛУДНИМИ ВОГНИКАМИ

Обговорюючи книжку "Російське перпетуум мобіле", що її цього року видав німець Дітер Фріде, М. Брадович каже:

"В розділі, затитулованім "Монголізм і православія", знаходимо м. ін. **такі дуже слушні твердження:** "Два елементи вбили в русских змисл волі. В початку творення їх народности опановує їх монголізм... Православія докінчує розкладання індивідуальности. Р о с і я прийняла християнство не від західнього Риму. **Вона подалась до ближчої східньої В і з а н т і ї,** з її... інтриґантською деспотичною державністю, з її прикметами понурої жорстокости, її двірським сервілізмом та браком лицарського наставлення". (Підкр. ред. В.)

Не будемо тут ширше займатися статтею М. Брадовича в щоденнику "Америка" (30. 6. 1959). Можна лише коротко поставити питання: Чи переконаємо світ, коли будемо твердити, що все зло Москви лежить у двох чинниках: 1. расистський — що москалі частково змішані з монголами, і 2. релігійний — що "Росія прийняла християнство не від західнього Риму", а з Візантії?

Ледве чи настроїмо світ проти Москви цими двома арґументами. Бо ось мадяри, естонці, турки — це чисті монголи, а не лише часткові мішанці словян з монголами (як і болгари), а проте вільний світ не осуджує їх за це расове походження. А греки — це ж той народ, від якого інші народи прийняли християнство, а проте вільний світ за їхнє візантійське християнство не осуджує їх, а має Грецію за колиску европейської культури.

Вільний світ може спитати нас: Чи ви боретеся з Москвою тому, що вона мішанка з монголами і що вона не католицька? Чи може ви боретеся з нею тому, що вона поневолює Україну, а расизм і політика Риму вас не обходить?

Ба, в тому й біда, що німець Дітер Фріде журиться лише справою расовости москалів і тим, що вони не підлягають Римові. А справа поневолення України, як видно, на серці йому не лежить.

Більше того, Дітер Фріде, як видно, навіть давню Русь-Україну вважає за "Росію", коли пише: **"Росія прийняла християнство не від західнього Риму. Вона подалася до зближчої східньої Візантії..."**

Отже Дітер Фріде фальшує історію! Бо до Візантії по християнство подалася 988 р. не Росія, а Русь-Україна. Росії 988 року ще й на світі не було. Коли ж згодом почала творитися московська нація, то вона прийняла християнство з України, з Києва, а не з Візантії.

Отже не можна погодитися з М. Брадовичем, який усі погляди Дітера Фріде вважає за **"дуже слушні твердження"**, і далі каже, що **"Українська критика визнала книжку Дітера Фріде історично наскрізь слушно".**

Певно, світова Католицька Акція всіма силами старалася й старається навернути Росію на католицтво — і ласкою, і сваркою, але все ж таки політика Ватикану в основі така, що він стоїть за "єдіную й неделімую Рассію".

Дехто з католиків українського походження може й особисто підписуватися під тим "місійним" походом Риму на схід Европи, і в імя успіху того походу може також погодитися з твердженням, що княжа Русь-Україна з 988 р. — це "Росія", бо ж німець Дітер Фріде так повчає. Значить, нехай і зо шкодою для України, аби католицтво мало користь. Виливають купіль, а з нею разом і дитину...

Але треба сумніватися, чи вся українська критика (українська, патріотична критика!) прийняла в с і твердження Дітера Фріде за **"дуже слушні"**, і чи вважає її книжкою **"історично н а с к р і з ь слушною".**

І. Ґалан.

ПАТЬОМКІН БУВ ОПІКУНОМ КАТОЛИКІВ

Василіянин о. І. Назарко у продовженні своєї статті "Митрополит[illegible] Єдиної Церкви в Росії" (Див. "Хри[illegible]ський Голос", 14. 6. 1959) пише про життя й діяльність уніятського митрополита Іраклія Лісовського (1784-1809), що "сам адміністрував цілою з'єдиненою (уніятською — р. В.) Церквою в російській державі і його владі підлягали: Литва, Білорусь, Волинь і Україна" — пише о. Назарко.

Цікавий факт, що о. Назарко подає про митрополита Лісовського, такий.

"Заслугою Лісовського було те, що він жив у великій приязні з князем Патьомкіном та зумів використати цю приязнь на добро з'єдиненої (уніятської, — р. В.) Церкви. А треба знати, що князь Патьомкін протектор католиків у російській державі, — втішався великим впливом у цариці Катерини II... Про це писав сам Лісовський у листі до Конґреґації Поширення Віри 22 грудня 1786 р.".

Що князь Патьомкін — коханець цариці Катерини II — був лютим ворогом і нищителем України — це загально відомо. Але разом був він під маскою ніби "православного" могутнім опікуном-аґентом римської пропаґанди — цього ширший загал православних, звичайно, не знав. Історія ж таких московсько-римських аґентур знає більше. Розуміється, що ці московсько-римські явні й тайні діячі брали участь у нищенні Української Православної Церкви, маючи при тому на увазі і московські, і римські інтереси.

І тепер Католицька Акція є настільки твереза, що вона не вірить у загальне навернення Росії на католицтво, принаймні не відразу. Їй ідеться лише про те, щоб на початок знайти серед впливових москалів таких протекторів, як був ніби "православний" Потьомкін, і цього покищо досить, щоб католики мали владу в руках. Вони правили б за плечима "патьомкінських православних", цебто замаскованих католиків.

СОВЄТСЬКА РЕКЛЯМА І ЖИТТЯ В СССР

У Колізеї в Ню Йорку 30-го червня ц. р. відкрито совєтську виставку. Совєтська пропаґанда твердила, що відвідання тієї виставки дасть американському глядачеві те саме, що дала б прогулька по Совєтському Союзі.

Але Макс Френкл у своїй статті в "Ню Йорк Таймсі" за 30-го червня ц. р. заперечує цьому. Він каже, що глядач на цій виставці "побачить також умебльоване помешкання і вишикуваний ряд предметів щоденного вжитку, що їх не легко побачити навіть у Москві. Багато росіян напевно погодилися б прибути до Ню Йорку, щоб побачити тут на виставці — як вони живуть".

Власне, "добре живуть" тільки на реклямовій виставці, але не в дійсності.

НАСТУП ІНКВІЗИЦІЇ НА УКРАЇНЦІВ ПІД ПОЛЬЩЕЮ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Варшавське "Наше Слово" (19.IV. 1959) інформує:

"Знову доводиться писати про дискримінаційні практики рим. - кат. клиру і його підручних. Як нас інформує наш кореспондент, на бажання українців православного віроісповідання світська влада офіціяльно, за протоколом, передала їм ключі від церков в селах Молодовичі і Клоковичі, Перемиського повіту. Богослуження на українській мові там відправляв о. Іван Кремінський.

Це було сілою в очах римо-кат. клиру. І ось 28 березня ц.р. деякі з віруючих рим.-католиків (прізвища відомі Редакції) розбили замок в церкві в Молодовичах і впустили туди рим.-кат. ксьондза з Курманич, який почав там святити паски, хоч досі ніколи в цій церкві цього не робив, не кажучи вже про те, що в курманицькій парафії є ще інші вільні церкви.

Дивно, що ксьондз з Курманич, закликаючи українців, що бувають ще в костелі, не ходити до церкви, сам туди пішов, але... через виламані двері.

Церкву в Молодовичах римо-католики досі не віддали українцям.

Редакція передала справу до уряду для справ вірувань при Раді Міністрів з проханням, щоб відповідні інституції потягнули до відповідальности як тих, що розбили замок в церкві, так і тих, хто їх до цього намовив.

За порушення законів Народної Польщі, за дискримінацію і розбивання замків треба буде відповісти".

Чи добються українці своїх прав перед польським урядом — це також питання; Католицька Акція має своїх явних чи тайних членів також і в уряді. А поляки ліві чи праві — це перш за все польські патріоти й переважно шовіністи. Кардинал С. Вишинський заключив з комуністичним урядом Польщі угоду про співпрацю, і тим здобув собі великі права в Польщі.

Якщо б, скажемо, українцям удалося оборонити свої церкви перед розбоєм католиків, то ці зняли б крик, що це, мовляв, переслідування католиків у Польщі комуністами під натиском Москви. А коли католики переслідують православних українців, то це називається "свобода релігії"

ПРЕСА КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ В ІТАЛІЇ

В Італії Католицька Акція видає тепер 246 пресових органів-щоденників, тижневиків, журналів і т. д. Кожночасний періодичний випуск тих органів становить 10 мільйонів примірників. На всіх 49 мільйонів населення Італії коло 30 мільйонів систематично читають католицьку пресу.

Такі дані подав у травні 1959 р. проф. Джедда — президент Католицької Акції в Італії.

НАДІЮТЬСЯ НА МОДЕРНІ ВЯЗНИЦІ

Дейві Фултон — міністер справедливости — сказав на К а н а д і й с ь к о м у Конґресі Поправи у Ванкувері, що Канада заведе в себе модерну вязничну систему — найкращу в світі. Ця система буде основана на програмі поправи моральности й на усуненні з тюрем застарілих і шкідливих способів трактування вязнів.

Чи після того тюрми стануть порожні, чи ще повніші, — бо ще менше будуть їх боятися, — це покаже майбутність.

ВІДПОЧИНКОВІ ОСЕЛІ ДЛЯ МОЛОДІ

1. Про виховання молоді взагалі

Джерело релігійно-моральної та національної свідомости — це в першу чергу рідна хата, її дух і атмосфера, а дальше — рідна Церква та рідна школа. Вони взаємно себе доповнюють і допомагають дати молодій людині ту основу, ті тривкі підвалини релігійного та національного усвідомлення й виховання, на підставі яких вона пізніше провадитиме все своє життя; і тільки від цих основних чинників залежатиме, чи ця людина стане гордістю свого народу, чи, може, через несвідомість своїх рідних батьків та своїх пізніших виховників, стане соромом для свого рідного народу та спільноти, серед якої вона проживатиме.

Чим же є релігійно-національне виховання? Це передусім п р и щ е п лювання і вливання в серця і душі молодих людей, приналежних до однієї Церкви та одного народу, любови до тієї Церкви та свого народу, любови до його мови та пісні, до його звичаїв, культури і традиції, так, щоб кожне чергове покоління могло й хотіло продовжувати духову працю попередніх поколінь на користь і добро рідної спільноти в тому напрямку, щоб народ зростав, розвивався, підносився до вершин та удосконалювався. Таке початкове виховання, таке різьблення молодого серця і почувань може дати в першу чергу родина, а потім уже Церква та школа.

А щодо формування волі та характеру, то їх уже формують у дитині всі три згадані чинники — з тим, що вони повинні бути гармонійно та постійно повязані між собою. Але найбільший таки вплив на формування волі та характеру дитини має життя серед рідного оточення, серед своєї рідної спільноти.

Та обставини складаються так, що в країні, в якій живемо як її повноправні громадяни, склад населення не є одно-національний, і в звязку з тим, та щоб зберегти своє національне обличчя, як також продовжувати тяглість свого славного роду, виринає необхідна потреба зберегти всі ті релігійні та культурні надбання нашого українського народу як для України, так і для Канади.

Ми пробуємо це робити, як уже було сказано, за допомогою родини, Церкви та школи. Але бувають такі відтинки часу впродовж року, коли ні родина, ні Церква, ні школа не мають чи не можуть мати під своєю постійною опікою нашої молоді. Такий час — це літній сезон, коли в школі нема навчання, коли в дуже зменшеному числі приходять люди до церкви і коли батьки, отримавши свою річну відпустку, проводять свій вільний час, на жаль, не серед свого рідного українського оточення.

2. Продовження виховання дітей впродовж літнього сезону в оселях

Щоб якось вийти з цього трудного положення, була зроблена спроба організувати під час літнього сезону відпочинкові осередки-оселі, які за відносно короткий час свого існування показали дуже позитивні наслідки у вихованні наших дітей. Такі оселі, як „Зелений Гай" та „Барвінок" в західній Канаді, оселі „Київ" і „Золота Брама", чи Оселя Св. Софії на Сході Канади помалу стають зразковими відпочинковими осередками, де перебуваючи там наша молодь почуває себе дуже щасливо, бо власне ці відпочинкові оселі під час літнього сезону заступають для неї дім, Церкву і школу. Це дуже важливе тому, що відповідальні за програму виховання наших дітей в згаданих оселях повинні постійно прямувати до того, щоб ці наші оселі стали для нашої всієї молоді тим кутком нашої рідної України, де без різних чужосторонніх впливів, даючи в основному нашим дітям здоровий відпочинок на свіжому повітрі, ми могли б продовжувати їх виховання в релігійному та національному дусі, — те виховання, яке в момент закінчення шкільного року по наших школах переривається і дуже часто буває так, що все те, чого ми навчали дітей продовж цілого року в школі, йде намарне тому, що ми під час літнього сезону даємо своїм дітям повну волю. Висліди цього дуже сумні, і ми бачимо, як на наших таки очах наша рідна дитина винародовлюється і стає чужою для нас і для нашого народу.

3. Спільна програма виховання для наших дітей у відпочинкових оселях

Щоб це не сталося, ми повинні подбати про створення при нашій Консисторії Комітету, в компетенції якого було б опрацювання певної програми виховання під час літнього сезону, яка б була спільною для всіх наших відпочинкових православних осель по всій Канаді.

Важне це тому, що ми повинні розглядати нашу працю в оселях як продовження виховання наших дітей, яке ми починаємо в нашій родині, пізніше в Церкві та школі. Така спільна програма виховання в наших оселях причинилася б до встановлення певної системи в тому вихованні як з релігійно-моральної, так і з національно-педагогічної точки зору.

4. Постійна духова опіка в оселях

Згадавши вже про релігійно-моральне та національне виховання в оселях, нам тепер ясно, що для цього потрібно там когось, щоб цю програму здійснював у житті. Для цього, на мою думку, найбільше надається духовний настоятель оселі, який повинен би там постійно перебувати. Розвязка цієї проблеми не тяжка — особливо там, де є вже два настоятелі в церкві, як у Торонті, Едмонтоні чи Монтреалі. По інших менших осередках оо. настоятелі могли б чергуватися, і так у всіх оселях був би постійний духовний настоятель. Важне це ще й тому, що священики користуються у вірних авторитетом і повагою, і власне вони могли б допомогти в основному вихованні наших дітей в православному та національному дусі. При цьому треба зазначити, що обовязком кожного священика є підготовити добрих виховників, які могли б у певних випадках його заступати, як також допомагати йому у вихованні. Це ми вже робимо в Оселі Св. Софії в Монтреалі та віримо, що й інші оселі пробують чи пробуватимуть те саме робити. У цьому дуже багато можуть допомогти старші віком юнаки та юначки, бо саме з них можна підготовити дуже добрих виховників та виховниць так само, як це роблять на основі довшого досвіду й оселі інших етнічних груп, і, треба тут сказати, мають у цьому великий успіх.

5. Потреба інтенсивнішої інформації в пресі перед відкриттям сезону в оселях

Щоб праця в оселях могла мати більший успіх, треба нам про неї більше говорити. У цьому відношенні, на жаль, у нас зроблено дуже мало або й зовсім нічого. Просто дивно стає, що ніхто з нас не вважає за потрібне написати щось у нашій пресі про наші відпочинкові осередки-оселі, або в крайньому випадку обмежується дуже коротенькими звітами, з яких громадянство аж надто мало довідується про дуже позитивну та корисну працю в наших оселях.

Добре було б, щоб найменше місяць-два перед початком літнього сезону в оселях ми могли прочитати в нашій пресі дещо більше про наші оселі, про їхню позитивну ролю у вихованні нашої молоді під час літнього сезону в оселях, про позитивні наслідки для нашої молоді в наслідок перебування її в оселях і т. ін. Нам треба більше про це розголошувати в пресі і при кожній нагоді. Коли ми це зробимо, то напевно матимемо більше дітей в наших оселях, матимемо завжди більшу моральну та матеріяльну підтримку під кожним оглядом.

6. „День Православної Молоді"

Здається, що нема кращої в нас нагоди заохотити нашу молодь до якогось діла, як дати їй можливість самій організувати якесь свято, де б вона почувалася ініціятором цього діла. Найкращою до цього нагодою є власне офіційне відкриття літнього сезону в наших оселях, разом з яким ми можемо відсвяткувати, і то на ширшу скалю, по всій Канаді День Православної Молоді. До участі в цьому святі ми можемо запросити молодь з наших сусідніх Громад, подбати, щоб згадане Свято відбулося дійсно на високому моральному рівні та з участю якнайбільшого числа нашої молоді. Це дало б дуже позитивний наслідок в популяризації наших віковічних звичаїв і традиції, як також привчало б нашу молодь жити та працювати в спільному православному та українському дусі. Таке Свято могло б завжди відбуватися під гаслом святкування роковин окремих подій як, напр., цього року під гаслом святкування 250-річчя з дня смерті Великого Гетьмана Івана Мазепи.

7. Закінчення літнього сезону в оселі

Після 4 або 6-тижневого перебування наших дітей в оселі, де вони навчаються, відпочивають та організовано проводять свій час, виконуючи різні спортові гри та забави, настає пора, коли треба було б показати нашим дітям, що вони в тій оселі впродовж цілого сезону здобули. До цього треба підготовити силами самих дітей в оселі відповідний концерт, який був би кінцевим іспитом усіх перебуваючих там дітей. Де це можливо, слід сполучити закінчення літнього сезону в оселі з найближчим нашим церковним чи історичним святом, як, наприклад, це вже від довшого часу практикується в Оселі Св. Софії в Монтреалі.

Ми сполучуємо свято закінчення літнього сезону із Святом Хрещення України і тим самим це дає нам нагоду гідно відзначити і цю найбільшу подію в історії нашої Церкви та України. Це Свято завжди проходить у нас з великим успіхом, і я не бачу причини, чому б це свято ми не влаштували по всій Канаді, особливо тоді, коли ми повязуємо його з нашою молоддю, яка тільки таким чином матиме нагоду виховуватися на твердих принципах православного і національного характеру в світлі найбільших подій з нашої історії.

Підсумовуючи все вище сказане, ми можемо зробити такі висновки:

1. Наші відпочинкові оселі — це осередки, в яких продовжуємо релігійне та національне виховання наших дітей та нашої молоді впродовж літнього сезону.

2. Наші відпочинкові оселі заступають для наших дітей під час літнього сезону дім, церкву та школу.

3. Найкращий успіх у вихованні наших дітей в оселях матимемо тоді, коли такі оселі постійно будуть під опікою

духовного настоятеля.

4. Відкриття та закінчення літнього сезону в оселях повинно бути відзначене окремим святом на ширшу скалю, щоб в цей спосіб заохотити нашу молодь до перебування в оселі, як також дати їй пізніше нагоду проявити все те, що вона здобула під час свого перебування в оселі.

5. Основна ціль відпочинкових осель — це дати нашим дітям під час літнього сезону здоровий відпочинок за допомогою програмового виховання в православному та національному дусі.

о. Іван Стус.

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ

Ґримсбі, Онт. — У неділю 8 лютого 1959 р Українська Греко-Прав. Громада Св. Юрія Переможця в Ґримсбі, Онт., відзначила Свято Державности спільними силами Громади. По Службі Божій був відправлений урочистий Молебень за український народ, за його визволення з московської неволі, який відслужив о. Юрій Цукорник, та вияснив вірним в проповіді значення 40-ліття Свята Державности й Соборности України. Під час Молебня учасники Визвольних Змагань п. Дм. Шувера і старшина УПА Армій п В. Новак держали національні прапори, а усі присутні вірні в Церкві зі свічками слали спільні молитви за скорий поворот цього Великого Історичного Дня для поневоленого у к р а їнського народу.

Увечері, не зважаючи на великий сніг і мороз, прибули члени і прихильники нашої Громади на концерт, який розпочався виступом мішаного хору сумківців відспівання канадського гимну „О, Канада" У вступному слові о. парох Цукорник привітав присутніх і зясував святкування 40-річчя Української Державности в столиці України Києві, де на Софійській площі, по 300 роках московської неволі, 22 січня 1918 р було проголошено світові самостійність України, а 22 січня 1919 року — злука усіх українських земель в одну, соборну українську державу. Тоді по сотках літ неволі перший раз залунав український національний гимн „Ще не вмерла Україна", а опісля таке грімке „Слава", якого досі Київ не чув. Цей великий день знову повернеться, знову буде піднесений наш національний прапор у Києві і Львові, знову дзвонитимуть дзвони Св. Софії, знову маршуватимуть українські полки і знова маси народу кричатимуть „Слава!". З вірою в Бога ми переможемо, бо з нами Бог! На згарищах-руїнах знова воскресне вільна, соборна, самостійна українська держава!

Устанням з місць і хвилевою мовчанкою вшановано память полеглих в бою творців проголошення державности.

Мішаний хор під управою дир. п. Вермінка відспівав пісні: „Вкраїно-Мати, кат сконав", „Цвіла калинонька", „Козак явився красою", „Ой, літав орел", „За річкою. за Дунаєм", присутні нагороджували співаків оплесками.

Святковий реферат виголосив гість з Гемилтону, проф. Ковшун, який переповів хід історичних подій Соборности і Злуки земель України, як живі картини, світлих днів слави збройних сил Українських Армій, їх полководців, вказуючи одночасно й хиби, які тоді були складом обставин роблені ворогами і також своїми, що були тодішніми творцями цих великих історичних днів. За цінний реферат присутня публика нагородила проф. Ковшуна довгими оплесками По короткій павзі промовляла голова Жін. Т-ва ім. княг. Ольги п-ні Т. Дяковська, яка відчитала поетичний твір з часів творення Української Державности.

Діточий хор Рідної і Недільної шкіл під управою о. Цукорника при пінвіно відспівав „О, Україно, не здавить ворог нас" і „Вставайте, будіться, Вкраїни сини". Виступ найменших присутні гаряче оплескували. Знаменито деклямували „Великий день" — Ганя Дацків, „Майдан Софії" — Оля Федь, і „Чи нам забути" Оксана Хрепто.

У кінцевому слові голова громади п. Ром. Шпитковський подякував учасникам, хористам, діточкам, о. пароохові і проф. Ковшунові та всім гостям з Ст. Кетеринс, які прибули на наше свято

Гимном України і Британії закінчено це найбільше історичне „Свято Української Державности".

Слава Україні!

Присутній.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ВАСИЛЯ Й ТЕТЯНИ ДАНИЛЮКІВ

Норт-Бетлфорд, Саск 8-го червня ц. р. родина, приятелі і знайомі влаштували милу несподіванку п-ву Данилюкам з нагоди 50-ліття подружнього життя.

О год. 7.30 ввечері Всеч. о. Олександер Хомяк відслужив у церкві Св. Івана Хрестителя Вдячного Молебня за здоров'я Ювілятів та висказав тепле слово привіту, після чого всі присутні зійшли до церковної залі на прийняття, яке приготовила родина Ювілятів з помічю членкинь Жіночого Відділу С.У.К.

По щедрій гостині першим промовляв о. Ол. Хомяк настоятель Громади, який підкреслив великий вклад п-ва Данилюків у розбудову парафії і церкви в Норт-Бетлфорд, і побажав їм щастя, здоров'я на многі літа.

Від родини вітали наших заслужених Ювілятів п. Василь Свистун з Виткова, і п. Федір Андрущак з Гефорд. Від Церковної Громади передав привіт адв. Ст. Друль, а від Жіночого Товариства привітала Ювілятів п. Марія Гарбус

Наші Ювіляти походять із Зах. України: п. В Данилюк з села Рашкова, пов Городенка, а п. Тетяна Данилюк з роду Свистун. У Канаду прибули в рр. 1905-1907, а повінчалися 8 червня в 1908 р. в Монтреалі. За час свойого побуту в Канаді багато пережили, перебували на сході Канади, працювали по різних фабриках, як у Сидней, Монтреалі, і Велланд В 1913 р. вертаються в Україну.

Під час Першої світової війни нашому Ювілятові довелося служити в різних військових частинах, попав в російський полон та перебув 5 років на Сибірі, з якого чудом вдалось йому повернутися на рідні землі. В 1936 р. вертається в Канаду й поселюється в Саскачевані в околицях Виткова, після чого на постійне переноситься до Норт-Бетлфорд.

Наші Ювіляти, як влучно сказав у своєму привіті п. Ст. Друль, завжди були і залишилися зразком стійкости у своїй Вірі Православній, зразком жертвенности, працьовитости та любови до всього того, що своє рідне-українське.

З нагоди свого Ювілею Ювіляти склали свою гарну пожертву на будівельний фонд нашої церкви в Норт-Бетлфорд, а до цього уфундували 2 хоругви, які нам так стануть у пригоді, - бо ж наша Громада приготовляється до Канонічної Візитації Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона.

Ювілятам були піднесені подарунки як від родини, так і гостей. На прохання Всеч. о. Ол. Хомяка присутні склали пожертви в сумі 28 дол., з чого розділено на Колегію Св. Андрея, „Вістник" і „Віру й Культуру"

ВП. Жертводавцям сердечна подяка, а заслуженим ювілятам, п-ву Василеві і Тетяні Данилюкам, на многі й многі літа!

о. Ол. Хомяк.

З ЮВІЛЕЮ НА „ВІСТНИК"

Сенді Репидс, Алта.

Дня 27. 11. м. р. тут було вшановано п-ва Петра й Марію Саравanських з нагоди 25-ліття їх подружнього життя Урочистість відбулася за почином дітей Ювілятів, родини, сусідів і приятелів, що прибули з ближчих і дальших сторін.

Торжество відбулося о 7-ій год. вечора в хаті Ювілятів. Після гарної перекуски п. М. Ґурін вручив Ювілятам прекрасний дарунок від дітей, а також від гостей, і висловив їм щирі побажання та сказав дуже милу промову. Опісля складали побажання діти Ювілятів, а при тому всі співали „Многая Літа".

І почалася весела забава, під час якої п. П. П. Думанський пригадав, щоб не забули й за свою пресу, та сам зайнявся збіркою пожертв, що принесла суму 13.50 дол., — з чого призначено 6.50 дол. на „Вістник", 6.50 дол. на „Новий Шлях" і 50 ц. на поштову оплату.

Усім Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам — щастя, здоровя і багато літ прожити!

Присутній.

ПРОЩАННЯ о. ПАРОХА

Вернон і Ревелсток, Б. К.

Церковні Громади у Вернон і Ревелсток 5. 8. м. р. прощали свого о. Пароха й пані Добродійку Гуцуляків, з нагоди їх виїзду на нову парафію в Ошаві, Онт.

Отець С. Гуцуляк з Добродійкою прибув на парафію у Вернон з початком липня 1955 р., почавши тут свою душпастирську працю із щирим серцем та самопосвятою, а одночасно він займається тут недільною та українською школою при парафії. Своєю запопадливою працею і милою вдачею він скоро придбав собі тут багато приятелів не лише між членами Громади, але й поза нею.

Пані Добродійка відразу включилася в Жіноче Товариство ім. Ол. Пчілки при Громаді, і в Управі Жін. Т-ва працювала як рекордова секретарка аж до виїзду з нашої місцевости. І вона була в Громаді загально люблено.

Всеч о. Гуцуляк з початком 1957 р створює нову Громаду - Свв Петра й Павла 35 миль від Вернону, покищо в Келовні, де Богослуження відбуваються раз на місяць. А в березні 1958 р. о. Гуцуляк створює другу Укр. Православну Церковну Громаду у Ревелстоці, сто миль від Вернону; так відправи Богослужень розділилися вже по разові на два місяці, тобто одне Богослуження що другий місяць у Келовні й у Ревелстоці.

П. В. Гакман — господар прощальної вечірки, відкрив це прийняття, коротко розказавши про його ціль Голова Церковної Громади п Ол. Юрійчук щиро подякував Отцеві й Добродійці за їхню велику працю й теплими словами побажав їм сил і здоровя на дальшому шляху такої ж саможертвенної діяльности на ниві Української Греко-Православної Церкви в Канаді. З черги прощали: від Жін. Т-ва голова пані Вас. Кучер, від Недільної Школи - учителька Настуня Микитюк, член Громади п. М. Костишин, від Ревелстоцької Громади попрощав голова вечірки, — бо робочий день і велика віддаль перешкодили членам звідти

прибути. А по тім Отцеві й Добродійці було вручено дарунок від обох Громад та гостей на милий спомин їхньої праці у славній долині Океназем Велей.

Із сльозами зворушення на очах прийняли дарунок Отець і Добродійка. Отець закінчив свою процальну промову благословенням на всіх присутніх та членів Громад, щиро бажаючи їм братської згоди.

Жіноче Товариство приладило перекуску; Отець проказав молитву, поблагословив страви, і за перекускою велася дружня й життерадісна гутірка. Урочистість закінчено співом „Де згода в родині".

Автор дуже й дуже перепрошує за спізнення цього допису. **Присутній.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ПАВЛІНА МАТКОВСЬКА

Мазепа, Саск. — У вівторок о 10 год. вечора 9 червня 1959 р. в канорській лікарні упокоїлася в Бозі зразкова християнка й членкиня Церковної Громади Св. Духа в Мазепі.

Покійна Павліна народилася 1898 р. в Гемптоні, Саск., в національно свідомій та релігійній родині Горчинських. В 1917 році Покійна одружується з Йосафатом Матковським, який також походить з національно свідомої та релігійної родини в Донвел, Саск.

Молоде подружжя невтомно і з надією на Бога працює на фармі, щоб щось мати, і не занедбують християнсько-національних обовязків: обоє є зразковими членами й добродіями в Громаді в Мазепі та дбайливими родичами своїх діточок, яким дають глибоке християнське й національне виховання та високу освіту.

Покійна Павліна була інтелігентною і висококультурною людиною. У своєму трудолюбивому житті завжди знаходила час на читання, бо знала, що добре друковане слово — це найкращий учитель і приятель людини. Тому вона була постійною передплатницею „Укр. Голосу" й „Вістника" та щирою жертводавчинею на Колеґію Св. Андрея і інші цілі. В особі покійної Павліни Мазепська Громада втратила високовартісну християнку й дорадницю в церковно-громадському житті.

Передпохоронну Панахиду в народньому домі відслужив парох з Кемсек о. П. Бублик у четвер о 9 год. вечора 11 червня при великім числі присутніх. Другого дня в пятницю відправили Похоронну Сл. Божу отці П. Бублик та Прот. Л. Дячина з Йорктон, Саск. Обидва отці в прощальних проповідях підкреслювали всі ті благодатні риси характеру Покійної та її заслуги, які вона поклала в любові до рідної Церкви й народу.

Церква була виповнена побереги богомільцями, що прийшли востанне попрощатися з Покійною, яка полишила в глибокому смутку дорогого й вірного мужа Йосафата, дітей: Павла, Людвика, Марію, Геню, Зорю, та внуків, братів і сестер. Під час Посліднього Цілування учасники Похорону на заклик пароха о. П. Бублика склали 110 дол. як Невянучий Вінець для Покійної. В порозумінні з родиною призначено з цієї суми 50 дол. на будову нової Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, 20 дол. на улюблені її часописи „Укр. Голос" та виробу кліше, 10 дол. на „Вістник", 20 дол. на місцеву Церкву, й 10 дол. Жіночому Товариству в Мазепі. Після Похорону відбувся в залі поминальний обід, який приготували діти з улюбленим батьком, а Жіноче Товариство подало. Під час обіду промовляв секретар Управи п. А. Ягольницький, голова Жіночого Товариства пані Ольга Матковська та брат Покійної Іван Горчинський — шкільний інспектор в Кемсек, Саск. Промовці згадали Покійну добрими споминами.

Спи спокійно, дорога й ніколи незабутня Сестро, а світла память про Тебе нехай ніколи не згасае між парафіянами Мазепської Громади, які знали Тебе поза Громадою; для них Ти була рідною, улюбленою і завжди шанованою.

Усім ВП. Жертводавцям та учасникам в Похоронній Сл. Божій щира подяка, а покійній Павліні — Вічна Память!

о. П. Б.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЧОБОТАР

Інсінґер, Саск. — У вівторок 5 травня 1959 р. в лікарні у Йорктоні, на 74 р. життя упокоївся в Бозі правдивий християнин і добрий батько — бл. п. Василь Чоботар.

Покійний народився 1885 р. в с. Маморниці на Буковині яку так щиро любив... Але життєві обставини так склалися, що в 1902 р. він змушений залишити рідний край - емігрує в Канаду й поселився в Манітобській провінції на фармі. Тут же й одружується з панною Цією Равлюк, згодом переїзджають до Саскачеванської провінції й поселюються на фармі в околиці Інсінґер, де й проживає до смерті. Милосердний Господь сподобив їх дочекатись пятеро діточок: Варвара, Анна, Макрина, Петро й Гора. Даючи їм добре християнське й національне виховання та добру школу.

Пок. Василь був тихої й лагідної вдачі та зразковим християнином у громаді і був прикладом для других.

Похоронну Сл. Божу відправив 8 травня парох о. П. Бублик в асисті дяка п. Доменка, при великому числі молящих, що прийшли востаннє віддати пошану та розпрощатися з тим, кого так щиро любили й поважали. Під час Останнього Цілування присутні склали щирі свої пожертви на Невянучий Вінець в сумі 23 дол. з яких у порозумнні з родиною розділено так: 10 дол. на Колеґію Св. Андрея, 10 дол. на „Вістник" й 3 дол. на „Віру й Культуру".

Усім присутнім і жертводавцям щира подяка, а Покійному Василеві Вічна Память! **Присутній.**

П О Д Я К А

По втраті дорогої й ніколи незабутньої дружини й улюбленої матусі сердечну подяку складаємо Всеч. Отцям Л. Дячині та П. Бублику за Похоронні Відправи й сердечні прощальні промови. Дякуем за милий спів хористам й дигентові п. Снятинському, дякам А. й Т. Ягольницьким; Жіночому Товариству за труд і квіти; та всім що склали вінки й брали участь у Похоронній Сл. Божій. Нехай Всевишній Господь усіх Вас винагородить здоровям і довгим віком!

Оповиті смутком муж Йосафат Матковський, діти, внуки, брати й сестри.

„С И Н И З Е М Л І" В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ!

Монументальна повість Ілії Киріяка п. н.
"С И Н И З Е М Л І"
вже вийшла англійською мовою п. н.

SONS OF THE SOIL

"СИНИ ЗЕМЛІ" — це прекрасне оповідання з піонерського життя українських переселенців в Канаді, в якім докладно та мальовничо описані їх перші переживання.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** видало поважне канадійське видавництво "Раерсон Прес" у Торонті, за старанням Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу. Книжка видана на гарнім книжковім папері, в твердій оправі та з гарною ілюстрованою паперовою огорткою.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинен набути кожний українець й українка, без огляду на те, чи вони вже читали "Сини Землі" в українській мові, чи ні.

Зокрема книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинні купувати родичі для своїх дітей, які мають трудність по українськи читати, або які не мають терпеливости прочитати повість "Сини Землі" в оригіналі.

Книжка **"SONS OF THE SOIL"** повинна знаходитися в кожній шкільній та публичній бібліотеці, тому радимо й закликаемо поодиноких людей та організації купувати її та дарувати до згаданих бібліотек.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** треба також якнайширше розповсюджувати між загалом наших анґльомовних співгромадян, тому радимо давати її в подарунку вашим анґльомовним сусідам і знайомим.

Ціна книжки з пересилкою тільки $4.50.

Розпродажею книжки наразі займається Колеґія св. Андрея в Вінніпеґу, тому замовлення й гроші треба надсилати на руки голови Дирекції Колеґії, о. д-ра С. В. Савчука, на таку адресу:

Rev. Dr. S. W. Sawchuk.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

П О Д Я К А

З дару п. Григорія Карнаухa з Саскатуну, Канада, в сумі 10 долярів для хворих залишенців у Німеччині отримали в переводі на німецьку валюту слідуючі православні українці, хворі, в Людвіґсфельді:

По 10 нім марок: Соф. Онуфрійчук, Гай Йогансен, Богдан Швець; по 5 нім. мар.: Настя Мороз, Іван Ярославець.

Разом: 40 нім. марок.

В імені всіх обдарованих хворих православних українців у Людвіґсфельді, Зах. Німеччина, оцим пересилаю Вам, ВШП. Григорію Карнаух нашу щиру подяку за Ваш шляхетний дар для нас. Нехай Господь пошле Вам здоров'я і многих літ!

Прот. Паладій Дубицький,
настоятель.

П О Д Я К А

Вотерфорд, Онт. — Цією дорогою складаю сердечну подяку всім тим, що були ласкаві потрудитися коло похоронення мого дорогого тата бл. п. Івана Демкова, що упокоївся 22 січня 1959 року в Ервуд, Саск.

Мені, горем прибитій, на превеликий жаль, мій брак здоровля не дозволив здалека прибути на Похорон, щоб разом з Вами розділити своє горе й відпровадити на вічний спочинок мого незабутнього тата. Дякую Милосердному Богу, що дозволив мені немічній хоч минулого року відвідати хворого тата.

Ще раз з усієї своєї душі дякую всім тим добрим односельчанам, сусідам і знайомим, що із щирого серця потрудилися по-братському, по-християнському, і відпровадили мого тата на вічний спочинок.

Спіть вічним сном, Дорогі Тату й Дідусю!

Горем прибиті

Дочка Анна, зять Микола Стахник, їхні сини й дочки.

З А П Р О Ш Е Н Н Я

Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія в Давфині, Ман.

У неділю 9-го серпня (Оґест) у Давфині відбудеться велике Свято — **Митрополича Візитація Владики ІЛАРІОНА й Посвячення угольного камени нової церкви.**

ПРОГРАМА СВЯТА:

1. 8 год. 30 хв. ранку — Утреня.
2. 9 год. 30 хв. ранку — Зустріч Владики Митрополита.
3. 10 год. — Урочиста Архиерейська Служба Божа — служить Митр. ІЛАРІОН, а йому сослужитимуть: секретар Президії Консисторії Прот. Т. Ковалишин, навколишні священики і настоятель.

Під час Служби Божої співатиме хор Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці з Вінніпеґу, під керівництвом В. Богоноса

4. 11 год. 30 хв. — Посвячення угольного камени Митр. ІЛАРІОНОМ.
5. Урочистий обід. Усі богомільці, скільки б їх не було, засядуть одночасно з Владикою Митрополитом за столи. Ми винаймаємо велику міську залю, й ніхто не потребуватиме чекати. — Всім місця вистачить.

По обіді промовлятиме Митрополит ІЛАРІОН, Прот. Т. Ковалишин, визначні гості з Вінніпеґу й околиць.

6. Концерт Катедрального хору під керівництвом Богоноса.

Як бачите, подібної урочистости український Давфин ще не бачив. Ніколи ще не було, щоб в Давфині співав Катедральний Митрополичий хор!

Це буде також перше Богослуження нагорі (не в пивниці!) в новій церкві — перша поза Вінніпеґом мурована (з цегли) Українська Православна Церква в Манітобі!

На це урочисте свято запрошуємо Вас з родиною й усіх Ваших приятелів та знайомих.

о. Тарас Славченко, настоятель.
За Управу Громади:
Василь Лазарук, голова.
Василь Підлипний, секретар.

У В А Г А ! У В А Г А !

ТОРОНТО І ОКОЛИЦІ

ПОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ
під будову церкви ново зорганізованої
Української Греко-Православної Громади Св. Анни в Скарборо, Онтеріо
(на передмістю Торонта)
і
Архиерейське Полеве Богослуження
відбудеться
в НЕДІЛЮ, 23-го СЕРПНЯ 1959 р.
Після церковних відправ слідуватиме
ПІКНІКОВА ПРОГРАМА
на власній площі

Щиро запрошується всіх доокотичних церковних громад з їхніми членами та всіх православних прибути на цей торжественний день нової громади.

Заряд.

УВАГА! УВАГА!

У неділю, дня 2 серпня ц. р. відбудеться в Норт-Бетлфорд, Саск.
КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ
Високопреосвященнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА
з таким порядком

9.30 год. ранку — Зустріч Владики.
10.00 год. Архиерейська Служба Божа в сослуженні Духовенства
12.30 — Спільний святковий обід у залі.
2.30 год. — Святочна програма із головною промовою Високопреосвященнішого Владики Митрополита в залі Нар. Дому.

Українська Гр.-Православна Громада Св. Івана Хр. в Норт-Бетлфорд, Саск. запрошує українське громадянство із сусідніх та окружних громад своєю присутністю на згаданому Святі звеличати цей урочистий для нашої Громади день!

За Управу Громади:
о. Олександер Хомин, настоятель.
Степан Друль, голова.
Володимир Сохацький, секретар.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ О. П. АРХАНГЕЛЬСЬКОГО

Бувають часті випадки, коли часопис "Вістник" зникає, десь губиться по дорозі з Канади в Бразилію, чи може вже і в самій Бразилії. А коли вже який номер прийшов і не загубився, то вже з першої сторінки з слова в слово, з сторінки в сторінку його переглядаю, перечитую, слідкучи за попередніми зникненими номерами, та очікуючи, чи ж прийде слідуючий? Ось і сьогодні отримав часопис число 9 за 1 травня ц. р. Пильно перечитуючи його, доходжу до 13 сторінки, і — що це — не віриться своїм очам! У горі трираменний хрест з заміткою "Посмертні згадки" і так знайома фотографія!... Очі якось раптово наповнились непроханою сльозою, і треба було перетримати якусь хвилину, щоб прочитати великими літерами написану сумну звістку, що 24 березня в Бозі упокоївся о. Петро Архангельський. Особисто я не був знайомий з покійним о. Петром. П о з н а й о милися ми листовно в вересні 1956 року; я тоді лише готувався стати священиком своєї рідної Православної Церкви в Бразилії, і потребував так багато моральної підтримки й поради, яку й отримував від покійного о. Петра. Його листи надхнені вірою в те, що зміцняли мене в вірі та кріпили в дусі до прийняття сану с в я щ е н и к а, до праці на Христовій ниві. Його батьківські поради, через листування, я використовував та проводив у життя. А якого радісного листа поздоровлення отримав я після мого прийняття сану священика, однаково з батьківською заввагою " - Щиро й сердечно Вам бажаю найбільшого успіху в Вашій праці на Христовій Ниві, але знаю наперед, яка вона є важка, особливо у Вас у Бразилії, де і розкиданість парафій велика, і людей мало, та й низький життьовий рівень населення". Бо не легка праця священика на чужині.

Але дальше вже пише Покійний про своє життя і працю " — я задоволений, і дякую Милосердному Богові, що на старість моїх літ дав мені змогу служити свойому народові й Богові".

Отже покійний о. Петро радів тим що Господь Милосердний, хоч і не на своїй рідній землі та на старші роки, поставив його на службу Богові і своєму рідному українському народові. Звертаючи мою увагу на свою важку сердечну недугу, запевняв мене тим, що ми молоді священики ще повернемося на рідні українські землі в рідні міста і села, де так потребують нашої праці Христові лани, де будуть для нас великі жнива

Дорогий о. Петре, ми повернемося на свою рідну вільну Батьківщину, на широкі степи Полтавщини, але вже не повернетеся Ви, що так тяжко тужили за нею і хотіли хоч перед відходом з цього світу побачити її. Вітри зо сходу принесуть лише Вам звістку про вільну Україну, і голоси дзвонів православних українських святинь. Нехай же канадська земля Вам буде легкою, і вічна память живе серед нас!

о. Ф. Коваленко,
Свящ. УА.П. Церкви
в Бразилії

НОВІ КНИЖКИ И ЖУРНАЛИ

Документи свідчать. Документи зібрав і упорядкував С. Сорока. Видавниче Братство „Віра". Гемилтон. 1959. Матеріяли відносяться до особи о. В. Дзюби

Адреса:
„Wira" Publishing Broderhood.
555 Barton St. E., Hamilton, Ont.,
Canada.

І К О Н И

ЄВАНГЕЛИСТИ
2½"x3¾"

Число	Ікона	Штук	Ціна
3027	Св. Іван	100	1.50
3058	Св. Матвій	50	1.00
3059	Св. Марк	25	.60
3060	Св. Лука	2	.05
	(2"x4")		
E/6003	Ісус Добрий Пастир	100	.95
E/6006	Христос Стукае до дверей	50	.60
6010	Свята Родина	25	.40
E/6025	Ісус Христос Сівач	3	.05
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом		
6027	Тайна Вечеря		
E/6029	Богородиця Постійної Помочі		
E/6042	Св. Іван Христитель		
6053	Св. Ап. Петро		
6054	Св. Ап. Павло		
E/6059	Ісус Христос і діти		
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду		
E/6073	Різдво Христове		
6074	Свята Родина		
E/6090	Пресвятая Тройця		
E/6091	Розпяття		
E/6128	Воскресення		
E/6146	Воскресення		
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці		
	Хрещення Господнє		

ІКОНИ З МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні	Посріблені з позол. Віночком (німб)	
2" x2⅝"	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2⅝"x3¼"	3.10		6.25
3⅝"x4¼"	4.75	і	7.75
4¼"x5⅛"	6.25		10.75
5⅛"x6¼"	7.75	Спаситель	14.00
6¼"x7⅝"	12.50		18.50
8⅛"x10¼"	15.50		23.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

прибути. А по тім Отцеві й Добродійці було вручено дарунок від обох Громад та гостей на милий спомин їхньої праці у славній долині Океназем Велей.

Із сльозами зворушення на очах прийняли дарунок Отець і Добродійка. Отець закінчив свою прощальну промову благословенням на всіх присутніх та членів Громад, щиро бажаючи їм братської згоди.

Жіноче Товариство приладило перекуску; Отець проказав молитву, поблагословив страви, і за перекуском велася дружня й життерадісна гутірка. Урочистість закінчено співом „Де згода в родині".

Автор дуже й дуже перепрошує за спізнення цього допису.

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ПАВЛІНА МАТКОВСЬКА

Мазепа, Саск. — У вівторок о 10 год. вечора 9 червня 1959 р. в канорській лікарні упокоїлася в Бозі зразкова християнка й членкиня Церковної Громади Св. Духа в Мазепі.

Покійна Павліна народилася 1898 р. в Гемптоні, Саск., в національно свідомій та релігійній родині Горчинських. В 1917 році Покійна одружується з Йосафатом Матковським, який також походить з національно свідомої та релігійної родини в Донвел, Саск.

Молоде подружжя невтомно і з надією на Бога працює на фармі, щоб щось мати, і не занедбують християнсько-національних обовязків: обоє є зразковими членами й добродіями в Громаді в Мазепі та дбайливими родичами своїх діточок, яким дають глибоке християнське й національне виховання та високу освіту.

Покійна Павліна була інтелігентною і висококультурною людиною. У своєму трудолюбивому житті завжди знаходила час на читання, бо знала, що добре друковане слово — це найкращий учитель і приятель людини. Тому вона була постійною передплатницею „Укр. Голосу" й „Вістника" та щирою жертводавчинею на Колегію Св. Андрея і інші цілі. В особі покійної Павліни Мазепська Громада втратила високовартісну християнку й дорадницю в церковно-громадському житті.

Передпохоронну Панахиду в народньому домі відслужив парох з Кемсек о. П. Бублик у четвер о 9 год. вечора 11 червня при великім числі присутніх. Другого дня в пятницю відправили Похоронну Сл. Божу отці П. Бублик та Прот. Л. Дячина з Йорктон, Саск. Обидва отці в прощальних проповідях підкреслювали всі ті благодатні риси характеру Покійної ~~та її заслу-~~ги, які вона поклала в любові до рідної Церкви й народу.

Церква була виповнена по береги богомільцями, що прийшли востаннє попрощатися з Покійною, яка полишила в глибокому смутку дорогого й вірного мужа Йосафата, дітей: Павла, Людвика, Марію, Ґеню, Зорю, та внуків, братів і сестер. Під час Посліднього Цілування учасники Похорону на заклик пароха о. П. Бублика склали 110 дол. як Невянучий Вінець для Покійної. В порозумінні з родиною призначено з цієї суми 50 дол. на будову нової Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, 20 дол. на улюблені її часописи „Укр. Голос" та виробу кліше, 10 дол. на „Вістник", 20 дол. на місцеву Церкву, й 10 дол. Жіночому Товариству в Мазепі. Після Похорону відбувся в залі поминальний обід, який приготували діти з улюбленим батьком, а Жіноче Товариство подало. Під час обіду промовляв секретар Управи п. А. Ягольницький, голова Жіночого Товариства пані Ольга Матковська та брат Покійної Іван Ґорчинський — шкільний інспектор в Кемсек, Саск. Промовці згадали Покійну добрими споминами.

Спи спокійно, дорога й ніколи незабутня Сестро, а світла память про Тебе нехай ніколи не згасає між парафіянами Мазепської Громади, які знали Тебе поза Громадою; для них Ти була рідною, улюбленою і завжди шанованою.

Усім ВП. Жертводавцям та учасникам в Похоронній Сл. Божій щира подяка, а покійній Павліні — Вічна Память!

о. П. Б.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЧОБОТАР

Інсінґер, Саск. — У вівторок 5 травня 1959 р. в лікарні у Йорктоні, на 74 р. життя упокоївся в Бозі правдивий християнин і добрий батько — бл. п. Василь Чоботар.

Покійний народився 1885 р. в с. Маморниці на Буковині яку так щиро любив... Але життєві обставини так склалися, що в 1902 р. він змушений залишити рідний край — емігрує в Канаду й поселився в Манітобській провінції на фармі. Тут же й одружується з панною Цією Равлюк, згодом переїзджають до Саскачеванської провінції й поселюються на фармі в околиці Інсінґер, де й проживає до смерті. Милосердний Господь сподобив їх дочекатись пятеро діточок: Варвара, Анна, Макрина, Петро й Ґора. Даючи їм добре християнське й національне виховання та добру школу.

Пок. Василь був тихої й лагідної вдачі та зразковим християнином у громаді і був прикладом для других.

Похоронну Сл. Божу відправив 8 травня парох о. П. Бублик в асисті дяка п. Доменка, при великому числі молящих, що прийшли востаннє віддати пошану та розпрощатися з тим, кого так щиро любили й поважали. Під час Останнього Цілування присутні склали щирі свої пожертви на Невянучий Вінець в сумі 23 дол. з яких у порозумінні з родиною розділено так: 10 дол. на Колеґію Св. Андрея, 10 дол. на „Вістник" й 3 дол. на „Віру й Культуру".

Усім присутнім і жертводавцям щира подяка, а Покійному Василеві Вічна Память!

Присутній.

П О Д Я К А

По втраті дорогої й ніколи незабутньої дружини й улюбленої матусі сердечну подяку складаємо Всеч. Отцям Л. Дячині та П. Бублику за Похоронні Відправи й сердечні прощальні промови. Дякуєм за милий спів хористам й дириґентові п. Снятинському, дякам А. й Т. Ягольницьким, Жіночому Товариству за труд і квіти; та всім що склали вінки й брали участь у Похоронній Сл. Божій. Нехай Всевишній Господь усіх Вас винагородить здоровям і довгим віком!

Оповиті смутком муж Йосафат Матковський, діти, внуки, брати й сестри.

„С И Н И З Е М Л І" В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ!

Монументальна повість Ілії Киріяка п. н.

"С И Н И З Е М Л І"

вже вийшла англійською мовою п. н.

SONS OF THE SOIL

"СИНИ ЗЕМЛІ" — це прекрасне оповідання з піонерського життя українських переселенців в Канаді, в якім докладно та мальовничо описані їх перші переживання.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** видало поважне канадійське видавництво "Раєрсон Прес" у Торонті, за стараниям Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу. Книжка видана на гарнім книжковім папері, в твердій оправі та з гарною ілюстрованою паперовою огорткою.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинен набути кожний українець й українка, без огляду на те, чи вони вже читали "Сини Землі" в українській мові, чи ні.

Зокрема книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинні купувати родичі для своїх дітей, які мають трудність по українськи читати, або які не мають терпеливости прочитати повість "Сини Землі" в ориґіналі.

Книжка **"SONS OF THE SOIL"** повинна знаходитися в кожній шкільній та публичній бібліотеці, тому радимо й закликаємо поодиноких людей та орґанізації купувати її та дарувати до згаданих бібліотек.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** треба також якнайширше розповсюджувати між загалом наших анґльомовних співгромадян, тому радимо давати її в подарунку вашим анґльомовним сусідам і знайомим.

Ціна книжки з пересилкою тільки $4.50.

Розпродажею книжки наразі займається Колеґія св. Андрея в Вінніпеґу, тому замовлення й гроші треба надсилати на руки голови Дирекції Колеґії, о. д-ра С. В. Савчука, на таку адресу:

Rev. Dr. S. W. Sawchuk,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

П О Д Я К А

З дару п. Григорія Карнаuха з Саскатуну, Канада, в сумі 10 долярів для хворих залишенців у Німеччині отримали в переводі на німецьку валюту слідуючі православні українці, хворі, в Людвіґсфельді:

По 10 нім марок: Соф. Онуфрійчук, Гай Йогансен, Богдан Швець; по 5 нім. мар.: Настя Мороз, Іван Ярославець. Разом: 40 нім. марок.

В імені всіх обдарованих хворих православних українців у Людвіґсфельді, Зах. Німеччина, оцим пересилаю Вам, ВШП. Григорію Карнаух нашу щиру подяку за Ваш шляхетний дар для нас. Нехай Господь пошле Вам здоров'я і многих літ!

Прот. Паладій Дубицький, настоятель.

П О Д Я К А

Вотерфорд, Онт. — Цією дорогою складаю сердечну подяку всім тим, що були ласкаві потрудитися коло похоронення мого дорогого тата бл. п. Івана Демкова, що упокоївся 22 січня 1959 року в Ервуд, Саск.

Мені, горем прибитій, на превеликий жаль, мій брак здоровля не дозволив здалека прибути на Похорон, щоб разом з Вами розділити своє горе й відпровадити на вічний спочинок мого незабутнього тата. Дякую Милосердному Богу, що дозволив мені немічній хоч минулого року відвідати хворого тата.

Ще раз з усієї своєї душі дякую всім тим добрим односельчанам, сусідам і знайомим, що із щирого серця потрудилися по-братському, похристиянському, і відпровадили мого тата на вічний спочинок.

Спіть вічним сном, Дорогі Тату й Дідусю!

Горем прибиті

Дочка Анна, зять Микола Стахник, їхні сини й дочки.

З А П Р О Ш Е Н Н Я

Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія в Давфині, Ман.

У неділю 9-го серпня (Огест) у Давфині відбудеться велике Свято — **Митрополича Візитація Владики ІЛАРІОНА й Посвячення угольного каменя нової церкви.**

ПРОГРАМА СВЯТА:

1. 8 год. 30 хв. ранку — Утреня.
2. 9 год. 30 хв. ранку — Зустріч Владики Митрополита.
3. 10 год. — Урочиста Архиерейська Служба Божа — служить Митр. ІЛАРІОН, в йому сослужитимуть, секретар Президії Консисторії Прот. Т. Ковалишин, навколишні священики і настоятель.

Під час Служби Божої співатиме хор Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці з Вінніпеґу, під керівництвом В. Богоноса

4. 11 год. 30 хв. — Посвячення угольного каменя Митр. ІЛАРІОНОМ.
5. Урочистий обід. Усі богомільці, скільки б їх не було, засядуть одночасно з Владикою Митрополитом за столи. Ми винаймаємо велику міську залю, й ніхто не потребуватиме чекати. — Всім місця вистачить.

По обіді промовлятиме Митрополит ІЛАРІОН, Прот. Т. Ковалишин, визначні гості з Вінніпеґу й околиць.

6. Концерт Катедрального хору під керівництвом Богоноса.

Як бачите, подібної урочистости український Давфин ще не бачив. Ніколи ще не було, щоб в Давфині співав Катедральний Митрополичий хор!

Це буде також перше Богослуження нагорі (не в пивниці!) в новій церкві — перша поза Вінніпеґом мурована (з цегли) Українська Православна Церква в Манітобі!

На це урочисте свято запрошуємо Вас з родиною й усіх Ваших приятелів та знайомих.

о. Тарас Славченко, настоятель.

За Управу Громади:

Василь Лазарук, голова.

Василь Підлипний, секретар.

У В А Г А ! У В А Г А !

ТОРОНТО І ОКОЛИЦІ

ПОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ

під будову церкви ново зорганізованої

Української Греко-Православної Громади Св. Анни в Скарборо, Онтеріо

(на передмістю Торонта)

і

Архиерейське Полеве Богослуження

відбудеться

в НЕДІЛЮ 23-го СЕРПНЯ 1959 р.

Після церковних відправ слідуватиме

ПІКНІКОВА ПРОГРАМА

на власній площі.

Щиро запрошується всіх доокличних церковних громад з їхніми членами та всіх православних прибути на цей торжественний день нової громади

Заряд.

УВАГА! УВАГА!

У неділю, дня 2 серпня ц. р. відбудеться в Норт-Бетлфорд, Саск.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ

Високопреосвященнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА

з таким порядком:

9.30 год. ранку — Зустріч Владики.

10.00 год. — Архиерейська Служба Божа в сослуженні Духовенства

12.30 — Спільний святковий обід у залі.

2.30 год. — Святочна програма із головною промовою Високопреосвященнішого Владики Митрополита в залі Нар. Дому.

Українська Гр.-Православна Громада Св Івана Хр. в Норт-Бетлфорд, Саск. запрошує українське громадянство із сусідніх та окружних громад своєю присутністю на згаданому Святі звеличати цей урочистий для нашої Громади день!

За Управу Громади:

о. Олександер Хомяк, настоятель

Степан Друль, голова

Володимир Сохацький, секретар

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ О. П. АРХАНГЕЛЬСЬКОГО

Бувають часті випадки, коли часопис "Вістник" зникає, десь губиться по дорозі з Канади в Бразилію, чи може вже і в самій Бразилії. А коли вже який номер прийшов і не загубився, то вже з першої сторінки з слова в слово, з сторінки в сторінку його переглядаю, перечитую, слідкучи за попередніми зникненими номерами, та очікуючи, чи ж прийде слідуючий? Ось і сьогодні отримав часопис число 9 за 1 травня ц. р. Пильно перечитуючи його, доходжу до 13 сторінки, і — що це — не віриться своїм очам! У горі трираменний хрест з заміткою "Посмертні згадки" і так знайома фотографія!... Очі якось раптово наповнились непрохананою сльозою, і треба було перетримати якусь хвилину, щоб прочитати великими літерами написану сумну звістку, що 24 березня в Бозі упокоївся о. Петро Архангельський. Особисто я не був знайомий з покійним о. Петром. Познайомилися ми листовно в вересні 1956 року; я тоді лише готувався стати священиком своєї рідної Православної Церкви в Бразилії, і потребував так багато моральної підтримки й поради, яку й отримував від покійного о. Петра. Його листи надхненні вірою в те, що зміцняли мене в вірі та кріпили в дусі до прийняття сану священика, до праці на Христовій ниві. Його батьківські поради, через листування, я використовував та проводив у життя. А якого радісного листа поздоровлення отримав я після мого прийняття сану священика, однаково з батьківською заввагою "— Щиро й сердечно Вам бажаю найбільшого успіху в Вашій праці на Христовій Ниві, але знаю наперед, яка вона є важка, особливо у Вас у Бразилії, де і розкиданість парафій велика, і людей мало, та й низький життьовий рівень населення". Бо не легка праця священика на чужині.

Але дальше вже пише Покійний про своє життя і працю " — я задоволений, і дякую Милосердному Богові, що на старість моїх літ дав мені змогу служити свойому народові й Богові".

Отже покійний о. Петро радів тим що Господь Милосердний, хоч і не на своїй рідній землі та на старші роки, поставив його на службу Богові і своєму рідному українському народові. Звертаючи мою увагу на свою важку сердечну недугу, запевняв мене тим, що ми молоді священики ще повернемося на рідні українські землі в рідні міста і села, де так потребують нашої праці Христові лани, де будуть для нас великі жнива

Дорогий о. Петре, ми повернемося на свою рідну вільну Батьківщину, на широкі степи Полтавщини, але вже не повернетеся Ви, що так тяжко тужили за нею і хотіли хоч перед відходом з цього світу побачити її. Вітри зо сходу принесуть лише Вам звістку про вільну Україну, і голоси дзвонів православних українських святинь. Нехай же канадська земля Вам буде легкою, і вічна память живе серед нас!

о. Ф. Коваленко,
Свящ. УАП. Церкви в Бразилії

НОВІ КНИЖКИ Й ЖУРНАЛИ

Документи свідчать. Документи зібрав і упорядкував С. Сорока Видавниче Братство „Віра". Гемилтон, 1959. Матеріяли відносяться до особи о. В. Дзюби

Адреса:

„Wira" Publishing Broderhood,
555 Barton St. E., Hamilton, Ont.,
Canada.

І К О Н И

Число	Ікона	Штук	Ціна
	ЄВАНГЕЛИСТИ 2½"x3¾"		
3027	Св. Іван	100	1.50
3058	Св. Матвій	50	1.00
3059	Св. Марк	25	.60
3060	Св. Лука	2	.05
	(2"x4")		
E/6003	Ісус Добрий Пастир	100	.95
E/6006	Христос Стукає до дверей	50	.60
6010	Свята Родина	25	.40
E/6025	Ісус Христос Сіяч	3	.05
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом		
6027	Тайна Вечеря		
E/6029	Богородиця Постійної Помочі		
E/6042	Св. Іван Христитель		
6053	Св. Ап. Петро		
6054	Св. Ап. Павло		
E/6059	Ісус Христос і діти		
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду		
E/6073	Різдво Христове		
6074	Свята Родина		
E/6090	Пресвятая Тройця		
E/6091	Розпяття		
E/6128	Воскресення		
E/6146	Воскресення		
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці Хрещення Господнє		

ІКОНИ З МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні	Посріблені з позол. Віночком (німб)	
2" x2⅝"	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2⅝"x3¼"	3.10		6.25
3⅝"x4¼"	4.75	і	7.75
4¼"x5¼"	6.25		10.75
5⅛"x6¼"	7.75	Спаситель	14.00
6¼"x7¾"	12.50		18.50
8⅛"x10¼"	16.50		23.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Транскона, Сулукавт і Бозежур (Храм)
9. Неділя — Поплар Парк, Кенора, Брендон
16. Неділя — Транскона Портедж Ля Прері, Тиндал
23. Неділя — Кенора, Сенаґія, Попларфілд
30. Неділя — Брендон, Ґонор, Транскона, Дуфрост (Храм)

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя Архиерейська Візитація Владики Митрополита Іларіона — Норт-Бетлфорд
9. Неділя — Гетерлей
16. Неділя — Витків. Окружний з'їзд С.У.К. Соборне Богослуження
19. Середа. Преображення Госп. — Ґлезлин
23. Неділя — Кендо
28. Пятниця. Успіння Пр. Бог. Норт-Бетлфорд
30. Неділя — Медов Лейк

УВАГА: 1. Прошу взяти численну участь в Архиерейській Візитації — Владики Митрополита Іларіона — в Норт-Бетлфорд.

2. Дня 16 серпня — Окружний З'їзд С.У.К. у Виткові, на який запрошується усе українське громадянство, а передовсім українське жіноцтво!

Address: 972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Сенді Лейк
9. Неділя — Овкборн
16. Неділя — Енґлсвил
19. Преображення Господне — Січ
23. Неділя — Мензі (Храм)
28. Успіння Пресв. Богородиці — Ґлен Елмо (Храм)
30. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. В. АПОНЮКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Прілейт
9. Неділя — Ріджайна
16. Неділя — Ріджайна
19. Середа. Преображення Госп. — Кендіяк
23. Неділя — Ріджайна
28. Пятниця. Успення Пресв. Богородиці — Прілейт
30. Неділя — Мус Джо (Храм)

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Сангудо
9. Неділя — Весттов
16. Неділя — Вайлдвуд
19. Середа Преображення Господ.-Спаса — Атабаска
23. Неділя — Ричмонд Парк
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці Сіба Біч
30. Неділя — Барґед

Address: Box 651 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. Е. ТРУФИНА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Пайн Ривер
9. Неділя — Етелберт
16. Неділя Ґарленд
19. Середа — Преображення Господне — Пайн Ривер (Храм)
23. Неділя — Дорбен
28. Пятниця — Успіння Пресв. Богородиці — Зелена (Ворд), Храм
30. Неділя — Венлав

Address: Box 71, Ethelbert, Man.

о. П. БУБЛИКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Каллер
9. Неділя — Сторновей
16. Неділя — Кемсек
19. Середа — Донвел (Храм)
23. Неділя — Мазепа
30. Неділя — Донвел

Rev. P. Bublyk
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. БОРИ[illegible] ЯКОВКЕВИЧА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Шиго місто
2. Неділя — „Коло Жучканів" (Св. Пр. Ілії, Храм)
9. Неділя — Тафнел
9. Неділя — „Коло Стадника"
16. Неділя — Виннярд
16. Неділя — Фовм Лейк
19. Середа. Преобр. Господне — проголоситься в церквах
23. Неділя — Винарт
23. Неділя — „Коло Мельничуків"
28. Пятниця. Усп. Пр. Богор. — „Коло Купровських" (Храм)
28. Пятниця. Усп. Пр. Богор. — Едмор (Храм)
30. Неділя — Шиго полуди (Храм)
30. Неділя — „Коло Федаків"

В залежності від стану здоровя Всеч. отця Протопр. Тита Яковкевича цей порядок Відправ може бути змінений.

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Ґаес (Храм)
9. Неділя — Кобзар
16. Неділя. Полеве Богослуження коло — Кристал Озера
19. Середа. Преображення-Спаса — Арран
23. Неділя — Сван Плейн
28. Пятниця Усп Пресв. Богородиці (Храм) - Мейбрін
30. Неділя — Стінен

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Толстой
9. Неділя — Пембіна
16. Неділя — Роза
19. Середа, Преображення — Толстой
23. Неділя — Ґардентон
28. Пятниця. Усп. Пресв. Богор. (Храм) — Ґардентон
30. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. Я. РИБАЛКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Норт Бетлфорд, Архиерейська Візитація
9. Неділя — Гефорд
16. Неділя — Витків, Окружний з'їзд С.У.К.
19. Середа — Редфілд
23. Неділя — Гефорд
28. Пятниця — Мейфер
30. Неділя — Борден Білики (Храм)

Box 153, Hafford, Sask.

о. Л. ДЯЧИНИ
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Врокстон (Храм)
9. Неділя — Йорктон
16. Неділя — Райн
19. Середа. Преобр. Госп. — Йорктон
23. Неділя — Йорктон (Храм)
28. Пятниця. Усп. Пр. Богородиці — Ґорлиц
30. Неділя — Йорктон

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 32998

о. СТ. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Шипмен
9. Неділя — Кадет
16. Неділя — Вірдейл
19. Середа Преображення — Шипмен
23. Неділя — Сембурґ
28. Пятниця Успіння Пресв. Богородиці — Нипавин (Храм)
30. Неділя — Кадет

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Вернон
9. Неділя — Вернон
14. Хрещення України — Вернон
16. Неділя — Вернон
19. Преображення Господне — Вернон
23. Неділя — Ревелсток
28. Успіння Пресв. Богородиці — Вернон
30. Неділя — Вернон (Храм) і Візитація Преосв. Владики Андрея

Адреса: P.O. Box 307
2502 — 42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Кадворт
9. Неділя — Вакав
16. Неділя — Ст. Джуліен
19. Середа. Спаса — Єдлов Крік
23. Неділя — Альвіна
28. Пятниця. Успіння — Вакав. (Храм)
30. Неділя — Лепін

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Айтуна
9. Неділя — Мелвил
16. Неділя — Ґудів
19. Середа. Спаса — Райя (фарми)
23. Неділя — Поничай
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Ґудів
28. Св. Володимира Вел. — Габард
30. Неділя — Габард

Address: Box 143, Ituna, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Вондерінг Ривер (Храм)
9. Неділя — Лак Ла Біш
16. Неділя — Крийгент
19. Середа. Преображення Господне-Спаса — Гресленд (Храм), на яке запрошується парафіян із: Бойл, Норал, Спрейл, Вандерінг Ривер, Блу Джей і всіх хто є поблизу.
23. Неділя — Норал
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Спрейл
30. Неділя — Бойл

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. М. КРИЩУКА:
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Лужани (Храм)
9. Неділя — Мирнам
16. Неділя — Бросов
19. Середа. Преображення Господне Спаса — Слава (північ)
23. Неділя — Дервент в шкільній авдиторії
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Слава (полуднева) і Мусідора Храм в обох громадах

Address: Box 97, Myrnam Alta. Tel. 2

о. І. МАЙБИ
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Водіна
9. Неділя — Ватсон
16. Неділя — Фостон
19. Середа. Преображення — Кийн (Храм)
23. Неділя — Виммер
28. Субота — Канора Успенська (Храм)
30. Неділя — Клер
30. Неділя — Мирнам

Box 293 Watson, Sask.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Торсбі
9. Неділя — Брудергайм
16. Неділя — Оновей
19. Середа. Преображення Господне-Спаса — Брудергайм
23. Неділя — Калмар
28. Пятниця — Едмонтон
30. Неділя — Пено

Address: 9650—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Вилингдон
9. Неділя — Андрю
16. Неділя — Кегвин
19. Середа Преображення Господне-Спаса — Прут
23. Неділя — Лужани
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богор. — Завале
30. Неділя — Гемлин

Willingdon, Alta. Tel 49

о. П. САЦЕВИЧА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Давнінг (Храм)
9. Неділя — Вільна
16. Неділя — Смокі Лейк
19. Середа Преображення Господне Спас — Беліс
23. Неділя — Смокі Лейк
28. Пятниця Успіння Пресв. Богородиці — Стрий
30. Неділя — Спедден

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

Календар Українських Свят
СЕРПЕНЬ

1	С	19	Липень. Преп. Макрини,
2	Н	20	Нед. 6 по Зел. Святах.
3	П	21	Преп. Онуфрія Мовч.
4	В	22	Рівноап. Марії Магдалини,
5	С	23	Муч. Трофима, Теофіла
6	Ч	24	† Муч. Бориса і Гліба.
7	П	25	† Успіння Прав. Анни.
8	С	26	Преп. Мойсея Чудотв.
9	Н	27	Нед 7 по Зел. Святах.
10	П	28	Апп. з 70-ти: Прохора,
11	В	29	Муч. Калиника Кил.,
12	С	30	Апп. з 70-ти: Сили, Силуана,
13	Ч	31	Прав. Евдокима Капад.,
14	П	1	Серпень. Початок Спасівки.
15	С	2	Перен. Мощів Первомч
16	Н	3	Нед. 8 по Зел. Святах.
17	П	4	Св. Молодців в Єфесі,
18	В	5	Муч. Евсигнія, Василиска
19	С	6	Преображення Госп.-Спаса
20	Ч	7	Преп. Пімена Пост. Печер.
21	П	8	Преп. Григорія Іконописця
22	С	9	† Матея, Мч. Юліяна,
23	Н	10	Нед. 9 по Зел. Святах.
24	П	11	Прмч. Василія і Теодора
25	В	12	Муч. Фотія, Памфила,
26	С	13	Тихона, Мч. Конкордія
27	Ч	14	Перен. Мощів Теодосія
28	П	15	Успення Пресв. Богородиці
29	С	16	† Нерукотв. Образ Іс. Хр
30	Н	17	Нед. 10 по Зел. Святах
31	П	18	Муч. Флора і Лавра.

о. Гр. УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Чилівек
9. Неділя — Мишин Ситі
16. Неділя — Ню Вестминстер
19. Середа Преображення Господне — Егеззі
23. Неділя — Егеззі (Храм)
30. Неділя — Порт Алберні

Address: 751 Yale Rd. E., Chilliwack, B. C.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Ґронлид (північна)
9. Неділя — Бруксбі
16. Мелфорт
19. Середа. Преображення — Ґронлид (північна)
23. Неділя — Ґронлид (північна)
28. Пятниця. Успення Пресв. Богор. Бруксбі
30. Неділя — Ґронлид (північна)

Box 1416 Tel. PL 2-2070
403 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Роркton
9. Неділя. Митрополича Візитація й посвячення угольного каменя нової церкви. Співає Катедральний Хор з Вінніпегу під керівництвом В. Богоноса
16. Неділя — Велей Ривер
19. Середа. Преображення Госп. — Ґилберт Плейнс
19. о 7 год. вечора — Вечірня і посвячення овочів — Давфин
23. Неділя — Еш[illegible]
28. Пятниця. Успіння Пр. Богородиці — Сифтон
30. Неділя — Давфин

Address: Box 1098 Dauphin, Man. Tel. 4704

Устав Церковний
СЕРПЕНЬ

2. Неділя 6 по Зел. Св. Св. Іллі Пророка. Гол. 5, УЄ 6. Літ. Ап. Рим 12: 6-14 і Якова 5: 10-20. Єванг Мат 9: 1-8 і Луки 4: 22-30.

9. Неділя 7 по Зел. Св. Гол. 6. УЄ 7. Ап. 15: 1-7. Єванг. Мат. 9: 27-35.

16. Неділя 8 по Зел. Св. Гол. 7. УЄ 8. Літ. Ап 1 Кор. 1: 10-18. Єванг Мат. 14: 14-22.

19. Середа. Преображення ГНІХ Спаса. УЄ Лук. 9: 28-36. Літ. Ап. 2 Петра 1: 10-19. Єванг. Мат. 17: 1-9. Свячення овочів

23. Неділя 9 по Зел Св. Гол. 8 УЄ 9. Літ. Ап. 1 Кор. 3: 9-17. Єванг Мат. 14-22 24

28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці Всенічна. УЄ Луки 1: 39-49, 56. Літургія Ап. Фил. 2: 5-11. Єванг. Луки 10: 38-42 і 11: 27-28

30. Неділя 10 по Зел Св. Гол 1. УЄ 10. Літ. Ап. 1 Кор. 4: 9-16. Єв. Мат. 17:14-23.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., AUGUST 15, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1959. ЧИСЛО (1092) 16

ВІДГОМІН У ПРЕСІ ПРО УСТУПЛЕННЯ О. Д-РА С. В. САВЧУКА З ПРЕЗИДІЇ КУК

Український щоденник в ЗДА „Свобода" (16-го липня 1959 р.) подав ширшу інформацію, п. н. **„о. Д-р В. Кушнір знову очолює Комітет Українців Канади"**, про VI Конґрес Українців Канади (9-12 липня 1959 р.), і при тому, між іншим, інформує:

„З прикрістю прийняв до відома Конґрес уступлення з Президії о. д-ра Ст. Савчука, що від часу заснования КУК до останніх днів був незмінним і першим заступником президента у ній і вложив у працю КУК-у масу енерґії та праці. Сталося це на особисте бажання о. д-ра і президент д-р Кушнір окремим словом та делеґати оплесками висловили йому свій жаль зприводу уступлення, та признання за щиру й віддану довголітню працю для своєї громади".

КОМУНІСТИЧНА ВЛАДА В УГОРЩИНІ ПРИЗНАЧАТИМЕ ЄПИСКОПІВ

В Угорщині (Мадярщина) комуністична влада проголосила такий декрет: 1. Кожна Церква призначає тільки такого епископа, що його затвердить уряд. 3. Єпископи складають присягу на вірність урядові. — Це відноситься також і до Католицької Церкви. 4. Зокрема щодо Католицької Церкви ще обовязує такий закон: Якщо продовж 90 днів від смерті католицького пароха, або вищого священнослужителя з єпископом включно Ватикан (за згодою комуністичного уряду) не призначить його наслідника, тоді його на власну руку призначує сам комуністичний уряд.

ПОСВЯТА

Нині матеріялізм у моді. Люди зайняті. Працюють, щоб добути найбільше майна. У погоні за матеріяльними добрами занедбують кращі, вартніші, духові справи, — справи, які людину прикрашують і надають їй дійсної вартости.

Власне в таких часах треба найбільше священиків, духових провідників, щоби вчити людей про проминальність світових, земних надбань, про марноту всього, що дає світ; про те, що вартнішими є християнські чесноти, що людина краща не тим, що вона має (майно, достатки), але тим, чим вона є своїм характером (чесна, побожна, праведна, культурна, справедлива).

Наша Церква потребує священиків.

Тепер, перед початком шкільного року, пора призадумуватися над тим, куди спрямувати своїх синів, а молодим хлопцям час подумати куди йти! Чи в університет, чи до Богословської Школи Колеґії Св. Андрея?

Молімо Бога, щоб надхнув багатьох молодих студентів посвятити себе на службу Богові, вивчитися на священиків і на цім становищі найкраще послужити Церкві і своему народові.

ОЄГ.

СКЛАД ПРЕЗИДІЇ КУК

Теперішній склад Президії Комітету Українців Канади, устійнений на Шостому Конґресі КУК у днях 9—11 липня 1959 р. такий:

о. д-р Василь Кушнір — президент; редактор "Українського Голосу" Іван Г. Сирник — перший заступник президента; Волод. Коссар — другий заступник президента; Ів. Іванчук — третій заступник президента; проф. Василь Сарчук, викладач Колеґії Св. Андрея Андрея і урядовець Манітобського Міністерства Освіти — генеральний секретар; інженер Володимир Мартинець, ред. "Нового Шляху" — координатор; Петро Вах — фінансовий секретар і скарбник. Члени: о. Семен Ізик, Роман Брик, Петро Башук, д-р Т. Михайлівський, інж. Й. Печенюк, ред. Данило Лобай, Григорій Кукса, адвокат Сергій Радчук, пастор ред. Лука Стандрет, д-р Михайло Марунчак, панна Анна Фіґус.

Перші повідомлення преси, зладжені наскоро, через недогляд не всі точно подали склад Президії КУК, — пропустили імя генерального секретаря КУК, і "Вістник", передруковуючи ці неточні інформації преси, мимоволі став жертвою помилки, що її тут виправляємо, як напевно виправить, чи вже виправило це джерело, яким "Вістник" був користувався.

"ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ"

Сенат і Палата Репрезентантів ЗДА схвалили резолюцію, на основі якої президент Д. Айзенгавер 17 липня 1959 проголосив "Тиждень Поневолених Націй"; він буде відзначатися в ЗДА кожного року в днях 20—26 липня, аж до часу, коли всі нації світу стануть вільними.

През. Айзенгавер у своїй проклямації говорить:

"Народи в опанованих Советами державах позбавлені своєї національної незалежности і своїх індивідуальних свобід". І він закликає американців "зобовязатися підтримувати справедливі прагнення тих народів", і відзначити Тиждень Поневолених Націй відповідніми урочистостями й програмами.

АМЕРИКАНЦІ ЕМІҐРУЮТЬ В АВСТРАЛІЮ

Американці щораз численніше еміґрують в Австралію. Причини цього такі: клімат Австралії вони вважають за більш пригожий для себе, темпо життя там повільніше і менша торговельна конкуренція.

НІХТО НЕ ЗНАТИМЕ ПРО ТАЄМНУ РОЗМОВУ ХРУЩОВА З НИКСОНОМ

Никсон — заступник президента ЗДА, 22-го липня ц. р. виїхав у СССР, щоб вікрити там американську виставку в Москві. Зараз по приїзді в Москву Никсон обіцяв Хрущову, що ніхто, крім през. Айзенгавера, не буде знати їхньої розмови в чотири очі.

ЛЮТЕРАНИ НЕ ВІДСТУПЛЯТЬ ВІД НАУКИ ЛЮТЕРА

Преса в липні ц. р. принесла ширші вісті про нараду Синоду Лютеранської Місурської Церкви в ЗДА, що має 2,442,-933 членів. Д-р Освальд Гофман — директор суспільних справ Синоду, іменем Синоду заявив, що Лютеранська Церква в ЗДА так довго не зацікавлена Собором, що його думає скликати папа Іван 23-ій, як довго не отримує запрошення на нього. Якщо б вона була запрошена, то лютеранські представники справу релігійної „науки дискутували б на основі Св. Письма". Лютерани за „вихідну точку своєї науки взяли б науку Мартина Лютера, бо ж саме тут у них є розходження з Римом". Він сказав, що лютерани не відступлять від науки Лютера про Св. Письмо як основу віри

СТАТИСТИКА ЛЯЧНО СЛІДКУЄ ЗА ЦИФРАМИ НАСЕЛЕННЯ КИТАЮ

Теперішня кількість населення Китаю становить 650 мільйонів. Дослідники зростання жителів країни, демографи й соціологи, просто з переляком передбачують, що в 1980 році населення Китаю досягне одного мільярда, а в 2,000 році воно подвоїться, цебто становитиме 1,300,000,000 (один мільярд і триста мільйонів) осіб.

Уже тепер на одного китайця припадає тільки 0.429 акра управної землі (менше, ніж пів-акра), і китайці просто не можуть поміститися в межах своєї країни. Специліст у китайських справах Е. Ґюнтер каже, що китайці через своє таке масове число — це вже немов голодні „інсекти" (насікоми), які допоминаються для себе розширення життевого простору поза Китай — хоч би навіть це мусіло статися за ціну світового знищення. Він каже, що справа перенаселення Китаю стала вже справою світових розмірів.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

23-го серпня, неділя, — Канонічна Митрополича Візитація в Церкві Св. Тройці в м. Ванкувері, Б.К.

30-го серпня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

13-го вересня, неділя, — Канонічна Візитація і посвячення Церкви Святих Апостолів Петра й Павла в м. Етелберт, Манітоба.

11-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Мелвіл, Саск.

18-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Вінніпегу, Манітоба.

ТРАГЕДІЯ ЦЕРКОВНОГО ПОДІЛУ

У нас і в чужих

Про те велике нещастя, що його принесло українському народові церковно-релігійне розбиття, завжди було і є та ще буде багато дечого говорити, як довго те розбиття буде існувати.

Коли Рим польською зброєю і польською політичною силою навязав частинці православних українців оту злощасну унію з Римом, а точніше — тільки кільком відступникам-епископам, 1596 року, то український учений (греко-католик) Михайло Возняк у своїй відомій „Історії української літератури" виразно називає це р о з б и т т я м у к р а ї н с ь к о г о н а р о д у. Вороги, що злощасну унію Україні намагалися силою і хитрістю навязати, власне цього релігійно-церковного розбиття й хотіли. Бо церковно-релігійне розбиття — це разом і п о л і т и ч н а тріщина в самих основах односги нації.

Дехто каже, що, мовляв, церковно-релігійне розбиття не дуже то й важне, бо й при ньому може бути національно-політична едність. От дивіться, в інших народів є люди всяких релігій, а проте в національно-політичних справах вони тримаються спільно — в Німеччині, в Америці, в Англії і т.д.

Але такий погляд — це, як кажуть, тільки „балачка для балачки". У дійсності є воно інакше. Оце недавно, цього року, в політичній дискусії, що її подавали по телевізії СіБіСі в Канаді з Вінніпеґу, виявилося, що провідні політики Західньої Німеччини, католики, нишком не дуже то й бажали б, щоб Східня Німеччина (під советською займанщиною) була з'єднана з Західньою Німеччиною. Бо Східня Німеччина — це майже самі протестанти, а в Західній Німеччині є багато католиків; і вони бояться, що при з'єднанні Німеччини коло 16 мільйонів католиків із Східньої Німеччини влилися б у соборну Німеччину. А це католикам не на руку.

Отже церковно-релігійне розбиття за кулісами сильно шкодить справі з'єднання Німеччини; шкодить значно більше ніж назовні про це говориться.

Серед 500 мільйонів індусів було тільки коло 100 мільйонів мусулман. У частині Індії, в П а к і с т а н і, жили індуси магометанської релігії. І через свою релігію вони відділилися від решти Індії, і по 2-гій світовій війні створили свою окрему державу. Самі вони індійці, але від живого тіла індійської нації відірвалися, і почали вважати себе „окремою нацією", бо в них окрема релігія. . . Скоїлося це на наших очах. . .

І ще приклади, — зацитуємо тут новинку, подану в щоденнику „Свобода" (ЗДА), 18-го липня 1959 р.:

„10,000 мешканців Північної Ірляндії, яка належить до Англії, маніфестували в містечку Еннiскiллен свою солідарність з заявою прем'єра, вайкавита Брукенборофа проти об'єднання з південною незалежною Ірляндією. Головна причина національно-політичних роздорів серед ірляндців — віровизнання: протестантське на півночі й католицьке на півдні".

Глуха боротьба ведеться і в Швайцарії. Католицька партія робить усі зусиля, щоб змінити теперішній закон, що дозволяв би езуїтам діяти в Швайцарії. Це саме робиться в Норвеґії і Швеції, де католиків є дуже незначне число. В ЗДА почалася вже не глуха, а відкрита боротьба між католиками й протестантами за захвачення у свої руки державної влади; боротьба ведеться за те, щоб дістати в руки презиндентську владу. Це саме діється в Німеччині.

Державні народи сильно відчувають наслідки релігійного роз'єднання, бо воно ослаблює державу й націю, — веде їх до упадку. Але ще сильніше відчувають його наслідки бездержавні, поневолені народи. Коли релігійно-церковне роз'єднання причинилося до упадку сили держав, або до упадку самих держав, то воно є більшою небезпекою при змаганні за відзискання втраченої державности.

Очевидно, патріотизм і людяність членів одного народу, що належать до інших релігій, можуть сяк-так утримувати єдність народу. Але це може статися лише тоді, коли визнавці релігій і їхні провідники в краю вирішують усе самі, а не командує ними зовнішня церковно-політична сила — чужі церковно-політичні найвищі керівні провідники. Бо що з того, коли б ірляндці-католики й ірляндці-протестанти зійшлися й вирішили, що католики будуть вирозумілі для протестантів; бо цього вимагає і патріотична братська любов і християнство, — коли тим часом така добра воля від ірляндців-католиків не залежить. Вони мають [illegible] з Риму інструкції, як поступати з ірляндцями-протестантами. Хто не признає влади Римського папи, на того є в Римі кинене прокляття, і воно католиків обовязує. Отже для ірляндця-католика є п р о к л я т и м ірляндець-протестант, і з ним треба поступати як з проклятим. Пропасть п р о к л я т т я розрізала живе тіло народу. Хто хоче бути правдивим католиком той мусить дотримуватися того п р о к л я т т я супроти своїх братів по нації, але не-католиків. Коли ж дотримуватися не буде тоді він сам перестає бути правдивим католиком, і сам наражується на таке саме прокляття.

Трагедія релігійного розбиття, що невідклично стає й національно-політичним розбиттям, як це діється в Ірляндії дуже повчальна для всіх тих, які думають що ці справи вже належать до минулого, і не хочуть чи не можуть бачити їх тепер.

Т. Фльорко.

ПОГЛЯД ПРИНЦА ФИЛИПА НА ЛІКЕРНІ ЗАКОНИ

Під час відвідин королеви Єлисавети II в Лондоні, Онтаріо, її чоловік князь Филип запитав Гeppi Еллена — консервативного посла до Онтарійської леґіслятури: „Коли ви зміните ці застарілі й старомодні закони про мішні напитки?" Посол Геррі Еллен відповів: „Ми застановимося над ними на найближчій сесії леґіслятури".

Критика князя Филипа лікерних законів викликала обурення в організаціях тверезости, а особливо озлобила [illegible]

По суті ж князя Филипа дивувало, що уряд провінції Онтаріо ще частінько недовіряє поміркованості своїх людей, що вважає за конечне урядовою силою стримувати від алькогольних напитків.

НОВИЙ ПАПСЬКИЙ ЕКЗАРХ ДЛЯ „РУТЕНЦІВ"

Священика Платона Корниляка **„папа Іван 23-ій іменував 18 квітня титулярним епископом Кастра Мартіс і апостольським екзархом рутенців візантійсько-словянського обряду в Німеччині"**, — подає англомавний католицький орган "Аур Сандей Визитор" (Гантингтон, Індіяна, ЗДА) за 5 липня 1959 р.

Деякі з україномовних греко-католицьких органів, передрукували папську буллю, якою Іван 23-ій іменував Платона Корниляка епископом, і там фіґурує: екзарх для **„русинів-**українців". Отже тут питання: Хто в своїх інформаціях „поправляє" папську буллю? Та ж її "поправляти" не вільно, бо це документ! По-друге, папа для католиків „непомильний".

НЕЗВИЧАЙНЕ ЯВИЩЕ

Англійська преса 28-го липня 1959 р. подала новинку про незвичайне явище, яке мало бути в домі муринського священика Вилиса Бута в Блю Маунтин, Мисс., в ЗДА.

Бут оповідав, що коли читав Біблію, то почув, що впав камінчик. Другий камінчик розбив вікно. Тоді почали меблі в кімнаті перевертатися. Дзеркало, що було на стіні, розлетілося. Біблія, що була на столі, почала по кімнаті літати, й видерті з неї картки літали. Кухонна піч кілька разів була піднеслася. Коли його внук набирав води, то щось кілька разів воду вилило. І люди посходилися та дивувалися — що там ділялося

СТАТИСТИКА КАТОЛИКІВ У ЗДА

Статистичний Католицький Річник на 1959 рік подає, що в Злучених Державах Америки є тепер 39,505,475 католиків, включаючи католиків Аляски й Гаваїв.

Число католиків у 1959 році на 3,-481,498 осіб більше ніж було в 1958 р.

У статистиці подано, що католики в ЗДА мають 26 архидієцезій, 114 дієцезій, 224 ієрархів та 52,689 священиків.

Католиків найбільше в архидієцезії Шікаґо (2,027,243); друге місце — архидієцезія Бостону (1,582,667); третє місце — архидієцезія Ню Йорку (1,558,328 осіб).

Слід додати, що Католицька Церква всюди кладе сильний натиск на розродження католицького населення.

„Я ЇЇ ЛЮБЛЮ", ОТЖЕ Й УБИВ, КРИЧИТЬ 19-ЛІТНІЙ ЗЛОЧИНЕЦЬ

Геріберто Ґомез, 19-літній порторіканець, на автобусній зупинці убив ножем 19-літню студентку Оксану Курачук. Пробивши її ловецьким ножем, він стояв над її тілом і кричав: „Я її люблю!"

Оксана Курачук познайомилася з Ґомезом, своїм сусідом, ще 1958 року, щоб він допоміг їй краще вивчити іспанську мову, якої вона вчилася в каледжі. Батьки покійної сказали, що за ввесь час, як вона приватно вправлялася з Ґомезом в еспанській мові, він був у них у хаті тільки раз, отже вони не мали нагоди його добре пізнати.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

КОЛИ МІРКА НАПАСТЕЙ ПЕРЕБРАЛАСЯ

7000 ДОЛЯРІВ ВІДШКОДОВАННЯ

Не будемо тут подрібно оповідати того, що колись писав "Канадийський Русин" до 1918 р., а писав дуже багато, але тут почнемо від 1918 р., коли зорганізовалася в Канаді Українська Православна Церква. Провідники греко-католиків не перебирали в способах, і писали що їм лише до голови прийшло. Так само оплюгавлювали Українську Православну Церкву і всіх видніших її працівників — вже в "Канадийськім Українцеві", що переродився з "Канадийського Русина" на "Канадийського Українця".

Але до часу збанок воду носить. Коли мірка напастей перебралася, православні українці заскаржили "Канадийського Українця", чи його видавців, за оббріхування Української Православної Церкви, і судова розправа відбулася 23-24 червня, 1925 року, перед лавою присяглих у Вінніпеґу.

І вислід суду був такий, що "Канадийського Українця" і Вест Поблішинг Ко." засуджено на заплачення 7,000 долярів відшкодовання за заподіяну напастями кривду.

Тут треба додати, що первісний вирок суду був на заплачення 10,000 долярів, але вже пізніше обжаловуюча сторона згодилася на те, що суму зменшено.

Коли нині дехто говорить, що між православними українцями і греко-католицькою стороною провадиться релігійна боротьба, то вже наведений факт показує, що тут боротьба провадилася на ґрунті політичнім, бо не ходило тут ні про догми, ні канони церковні. Ходило про те, що римські політики, головно тут французи, старалися знищити Українську Православну Церкву і над всіми українцями запанувати

ДРУГА СПРАВА

З тим засудом наступ католицьких політиків начас ослаб, але не зупинився. Минуло трохи часу і "Канадийський Українець", що був органом нібн еп Будки, знов почав писати, як перше писав, вилучуючи дальші напасти на Українську Православну Церкву і на православних українців.

Але й тут мірка терпеливості в православних вичерпалася, отже хотіли знов дати справу на розгляд суду. Та знаючи, що воно добром не пахне, видавці "Канадийського Українця" залагодили справу так, що помістили в "Канадийськім Українці" (ч.22, 30 травня, 1928 р.) **"Спростовання"** такого змісту:

СПРОСТОВАННЯ.

"В 19. числі Канадийського Українця із 9 мая, на четвертій стороні ми помістили статтю "На службі у чужих"...

Високопреосвященний Іван Теодорович, о. С. В. Савчук і п. В. Свистун в імени своїм власнім і в імени Української Греко-Православної Церкви в Канаді та людей сполучених з нею, як провідників сеї Церкви, внесли через своїх адвокатів, Гіпа, Арсенича і Моррісона зажалення і протест проти змісту і тверджень у згаданій статті.

Ми уважно перейшли всі закиди, що містяться в згаданій статті і без найменшого вагання заявляємо, що всі твердження і замітки, які там містяться, є неправдиві.

Неправда є, що протестанти піддержують Українську Автокефальну Церкву в Канаді. Те, що ми писали кілька літ тому, і що ми писали в сій статті, є неправдиве.

Ми писали, що Українська Православна Церква в Канаді котиться по протестантській лінії і подали причини на таке твердження. Що ми писали, була неправда і причини не були правдиві.

Не є се правда, що провідники Української Автокефальної Церкви враз зі своїм епископом Теодоровичем запродалися протестантам і ступили на дорогу нової еволюції. Наші предсказання були ложні, і не сталося так, як ми предсказували.

Церква в Канаді є чесна і чиста. Її засновано на спонтанічне (значить—виходяче з власних потреб — прим. Віст.) бажання українських народних мас в Канаді. Наше порівнання сеї Церкви з серафимщиною, бодруківщиною і макарівщиною, і твердження, що її засновано аби "підтинати крила еп. Будці", є неправдиві.

Звязь з Українською Греко-Православною Церквою в Канаді Високопреосвященного Германоса, сирійського митрополита, і теперішна звязь Високопреосвященного Івана Теодоровича були чесні понад всяке підозріння.

Не є се правда, що товариства, які зпочатку трималися тої Церкви, публично відпекуються її, або що поважні люде в пресі пятнують сю Церкву, як шкідливу для українців в Канаді, або що парохи вертають до Церкви своїх батьків, або що автокефальні священики переходять до інших Церков. Єпископ, священство і провідники Української Автокефальної Церкви в Канаді є поваги гідні, вповні віддані своїй Церкві і віддають з посвятою свою силу для поширення Української Греко-Православної Церкви в Канаді і в користь тих, що до неї привязані, і як кожна релігійна ґрупа, служать цілям поважним серед українських поселенців в Канаді, бо стараються піднести їх на висший рівень, до взнеслих ідеалів.

Наші твердження, що протестантські церкви фінансово піддержують Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, є ложні і безпідставні.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді не працює на шкоду української іміґрації в Канаді, але противно, служить добрим і благородним цілям, і наші твердження в згаданій статті, приписуючі брак доброї волі і скриті цілі людям звязаним з сею Церквою, були і є неправдиві, і ми отсим щиро перепрошуємо Високопреосвященного Архиепископа Івана Теодоровича, о. С. В. Савчука і п. В. Свистуна та всіх инших провідників, членів і прихильників сеї Церкви і висловлюємо щирий жаль за кривду заподіяну оголошенням очернюючих тверджень і натяків про них. На будуче будемо докладати всіх старань щоб не допустити невідповідальних людей аби уживали колюмни нашого часопису на роблення очернюючих нападів на епископа, священиків і провідників Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

The Ukrainian Peoples Press, Ltd.
The National Press, Ltd.

Документ великої ваги

Якими важним і сильним історичним документом є наведене тут **"Спростовання"!** А ще сильнішим через те, що його написали самі католицькі провідники та публично його оголосили.

"Канадийського Русина", що пізніше назвав себе "Канадийським Українцем", почали видавати французи, і дальше його піддержували як орган своєї політики супроти українців. Вони приймали чи віддалювали редакторів, і, певна річ, встановляли напрям праці для свого органу. Що "Канадийський Русин", чи "Українець" уважався органом еп. Будки, то було лише на папері, бо сам еп. Будка був лише помічником французів і був на їх хлібі.

А те, що немов то якісь невідповідальні люди писали те, що хотіли, — то лише балачка! Чи можливе, щоби французи не знали, що в їх органі пишеться? Вони ж мали своїх французьких і бельгійських священиків (т. зв. "піпів"), що могли їм кожне слово на французьку мову перекладати. Чужих переводчиків не потребували.

"Спростовання", як документи, набирає більшого значення також тим, що воно говорить не про якийсь один випадковий факт, але про роботу, яку католицький орган провадив цілі літа, — бо "Канадийський Українець" вже й митроп. Германоса називав "жидом", "халдейцем" і т. п., а Українській Православній Церкві скільки давав прозвищ, — казацька„ мамина, саскатунська, свистунівська, нововидумана"...! Ясно ж говорить "Спростовання": — **"Те, що ми писали кілька літ тому, і що ми писали в сій статті, є неправдою".** Отже така робота на кілька літ розтягається.

Так католицькі політики призналися, що вони цілі літа годували людей неправдою, годували брехнями. І не диво, що свідоміші греко-католики, прочитавши те "Спростовання", переходили до Української Православної Церкви. Лише крайно темні недобачували римської політики, і дальше її трималися.

Але ті напасті й плюгавлення провадилися й дальше. Вже в 1946 р. католицький орган — "Будучність Нації" говорить про **"московську облуду"** в Українській Православній Церкві, вяже її з **Москвою і Варшавою,** називає її **"ідолом"** та **"смердючим гадом".**

Хіба ж не можна тут поставити питання: "Коли вони давніше цілі літа дурили нарід, то чи вони й тепер його не дурять?"

Важний той документ ще й тим, що він розкриває молодшим, а вже окремо молодшим православним і греко-католицьким священикам, які давнішого не знають, яку політику провадили представники Римської Церкви супроти Української Православної Церкви та і взагалі супроти української справи.

Цілі літа голосили, що їх віра одинока правдива, що вони одинокі святу правду людям голосять, але коли прийшло до крутого, **то публично призналися, що вони народ дурили й баламутили.**

І тому те "Спростовання" повинно бути записане в Історії Української Православної Церкви як доказ, що повстання Української Православної Церкви в Канаді було оправдане, було слушне й потрібне. А той доказ дали самі католицькі верховоди.

Хиба б додати, що те "Спростовання" вдарило також по "Канадийськім Українцеві". Багато читачів не хотіло

йому вже вірити, не хотіло його читати, і в 1931 році його погребано. А як памятник по нім — зосталося те "Спростовання".

ПОЯСНЕННЯ ДО "СПРОСТОВАННЯ"

Серафимщина — В 1903 р. російський епископ Серафим організував "Незалежну Православну Церкву", що пізніше звязалася з протестантами, а дальше цілком зникла.

Бодруґівщина — Бодруґ був виднішим проповідником згаданої Церкви.

Макарівщина — брехлива нісенітниця. Монах Макарій, послугач Серафима, був чоловіком слабого розуму. Знав Богослужбовий Устав, а більше нічого. До ніякої видної праці неспосібний. Коли еп. Серафим забрався з Канади, Макарій жив на ласці людей, які його жалували як умового каліку. Помер в заведенні старих і бездомних. Отже в Канаді ніякої "макарівщини" не було.

НАУКОВЦІ, ЖІНКИ Й ЦЕРКОВНА ПОЛІТИКА

Фейлетон відомого фейлетоніста Ікера п. н. „Прости мене, моя мила. . ." має особливий успіх. Був він поміщений у щоденнику „Свобода", а далі передрукували його католицькі „Українські Вісті" (27.7.1959).

Написаний він з нагоди цьогорічного Світового конґресу українського жіноцтва і 12-ої конвенції Союзу Українок Америки.

Пані Олена Лотоцька висловила з трибуни гіркий жаль до мужчин, що вони не взяли належної участи в тих жіночих нарадах.

„Била жінка мужика", — сказав на це наш відомий мовознавець, д-р Ярослав Рудницький. Вел. бити — била, але й було за що! — так передає думку д-ра Я. Рудницького п. Ікер. І далі Ікер каже: „Між іншим — той пан професор з Канади недарма збирає такі успіхи на науковому полі, і тут, і в Европі. Бистра голова і добрий політик, бо тримає з жінками і з католиками. Каже, що рецепту на таку політику дав йому старший колеґа, проф. Смаль-Стоцький. . . І треба сказати, що обидва вони непогано на цьому виходять."

Так пише відомий фейлетоніст Ікер.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ГУБЕРНАТОР ПРИВІЗ РУССКУ БАЛАЛАЙКУ Й УКРАЇНСЬКІ СОРОЧКИ

Стратон, губернатор стейту Іллиной, ЗДА, і ще кілька американських губернаторів, побували вліті цього року на відвідинах у СССР.

Стратон привіз з собою на памятку русску балалайку й українські сорочки своїм дочкам.

Губернатори сказали, що міста в СССР дуже чисті, люди привітні і дуже зацікавлені Америкою. Але серед них не помітно ніяких „военних настроїв". Губернатори підкреслили, що вони говорять про „народ", а не про советський уряд.

На жаль, як завжди в таких випадках, справі поневолення Москвою народів уваги майже не приділяється. А також майже не говориться про суспільне й господарське поневолення людини.

ПРЕОБРАЖЕННЯ

Преображення Ісуса Христа — це переміна Його. Лице Його засяяло, як сонце; а одежа була біла, як світло. Перемінений Син Божий виявив Своє божество. Свідок тієї події, Св. Петро, захоплений нею, забажав так побувати найдовше і з радістю заговорив: "Господи, нам тут добре бути".

Преображенням Син Божий показав Свою славу.

Він виявив, що Він істинний, правдивий Бог. Так і всі люди будуть перемінені в другім житті, однак своє земне життя мусять проводити у святості та послусі Богові і вірності Його Церкві.

Свято Преображення кожен раз нагадує нам цю подію і заохочує нас до праці над собою, щоб ми осягнули досконалість, були совершенними, найкращими.

Цього треба нам бажати і поставити як ціль нашого життя.

У нашій праці, поведінці, мріях нехай стоїть перед нами одне: жити для Бога і наших ближніх. Життя наше наладнати на такий лад, щоб заслужити собі на особисте переображення, переміну, в цім світі, та й на такий лад запевнити собі блаженний стан у другім житті.

ОЄГ.

БІЛА МОСКОВСЬКА ЕМІҐРАЦІЯ НАКИДАЄТЬСЯ НА МАЗЕПУ Й МАЗЕПИНЦІВ

Що білі москалі — так само, як і червоні — завзято поборюють справу самостійности України — це всім відомо. Але зокрема вони також заїло накидаються на все, що повязане з памяттю гетьмана Івана Мазепи, як одного з символів української самостійности.

Не поминули вони мовчанкою і 250-ліття з дня смерті гетьмана Мазепи. Напасті на Мазепу появилися в пресі в СССР і комуністичних україномовних часописах у вільному світі. Накинулися на Мазепу і білі москалі — в одному з своїх органів „Новое Русское Слово" в ЗДА, де якийсь Климов понавиписував багато похвал на адресу царя Петра І., а Мазепу назвав „зрадником" Росії!

Так пишуть люди, що самі шукають свободи в Америці, а поневолення України Москвою похваляють. Це — немов у "моралі джунґлі", яка каже: „Коли я в тебе вкраду, то це добре діло; а коли ти відбираєш украдене, то це гріх".

ПІДГОТОВА ДО ПАПСЬКОГО СОБОРУ

Папська Комісія підготови до католицького світового Собору вже почала свою працю — під головуванням кардинала Тардіні.

Вона збирає й опрацьовує всі потрібні матеріяли, з інструкціями включно, на основі яких будуть зроблені постанови Собору. „Зібраний матеріял згодом буде розісланий до епископів у світі і до факультетів богословія й церковного права католицьких університетів, щоб вони висказали свої завваги, піддали думку й подали поради". — інформує „Аур Сандей Визитор" (5.7. 1959).

"НЕ ХОЧУТЬ СКАЗАТИ, ЧОМУ ПОМИНУЛИ ДЗЮБУ"

Під вищеподаним наголовком подав новинку щоденник "Виннипеґ Фрі Прес" у вівторок 28. 7. 1959 р.

"Канцелярія Дост. Дж. С. Мекдаермида, лейтенанта-губернатора, — на основі протоколу, — відмовилася давати вияснення щодо листи гостей на обіді для королеви в пятницю ввечері.

Олдерман Слав Ребчук у понеділок запитав, чому посадник Вінніпеґу Степан Дзюба не був запрошений на буфетний обід, тоді як два посадники (мейори) з передмість і бувший посадник Вінніпеґу (Шарп, — р. В.) отримали запрошення. На це питання й досі не дано відповіді".

"УКРАЇНСЬКА ДИТИНА БУЛА "О'БРАЄН"

Під таким наголовком на головному місті першої сторінки була поміщена більша новинка у щоденнику "Виннипеґ Фрі Пресс" (27 липня 1959).

У новинці сказано, що гарненька Тері Бецкаль, дочка 27-літньої українки, була в Едмонтоні представлена королевій Єлисаветі не під своїм українським прізвищем Бецкаль, а під зміненим на неукраїнське **О'Браєн;** під таким прізвищем написали про дівчину і в часописі, де помістили її знимку.

Прізвище дівчинці — українці змінили з українського на неукраїнське „О'Браєн" в "Інституті О'Конелла для католицьких дітей", де перебувала українка Т. Бецкаль.

Зміну прізвища зроблено без згоди матері дівчинки. У новинці сказано:

"Коли мати зателефонувала до Інституту, то їй сказали, що імя її донечки було змінене нате, щоб вона могла була привітати королеву".

Мати поінформувала, що у відповіді з Інституту "мені сказали, щоб я нікому про це не говорила".

Значить, в Інституті для католицьких дітей уважали, що перед королевою треба ховатися з українським прізвищем. Дівчина сама собою заслуговувала на те, щоб її представили королевій, але одна біда — перешкаджало... українське прізвище. Католицький Інститут має айришську назву—„О'Нелл", а дівчинку перезвали на айришське "О'Браєн". Певно, в українському Інституті цього не зробили б!

ЯК ВЕРХОВНИЙ СУД В ЗДА ВИРІШИВ СПРАВУ НЕМОРАЛЬНОГО ФІЛЬМУ

В ЗДА накрутили фільм на основі повісти Д. Лоренса з 1928 року п. н. „Любовник Лейді Четерлей". У цьому фільмі оправдується подружня зрада; оправдується, мовляв, вона тим, що ця зрада була необхідна, отже тим самим вона й виправдана.

Цього року влада стейту Ню Йорк заборонила висвітлювати цей фільм тому, що він неморальний; він поширює таку думку, що в деяких випадках чоловікові чи жінці вільно допускатися подружньої зради.

Справа опинилася аж перед Верховним судом ЗДА, і цей суд уневажнив заборону влади стейту Ню Йорк. Верховний суд ЗДА тому дозволив на висвітлювання згаданого фільму, що, мовляв, „повинен бути вияв свободи сумління".

НА ПРЕС. ФОНД "ВІСТНИКА"

КЕМСЕК, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Марії Кулачковської, прислав о. В. Слюзар 20.69

ВИНЯРД, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Матвія Пилипчака; прислав о. Прот. Ь. Яковкевич 20.00

ЙОРКТОН, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Параски Зазеленчук; прислав о. Прот. Л. Дячина 15.20

НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Василя і Тетяни Даншлюків; прислав о. О. Хомяк 12.50

СУ СТ. — МАРІ, Онт. Збірка на Похороні бл. п. Василя Манчуленка; прислав п. Е. Антонюк 12.50

ВАНКУВЕР, Б. К. З урочистости з нагоди уродин пані Анни Корпан; прислав п. І. Торупка 10.50

ВИНДЗОР, Онт. Збірка на Похороні бл. п. Дмитра Манчуленка; прислав п. Е. Антонюк 10.00

ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Анни Попіль; прислав о. Ю. Туржанський 10.00

ЛІДЕР, Саск. Пожертва п-ва А. М. Палинчуків; прислав о. Прот. В. Апонюк 10.00

ШИПМЕН, Саск. Збірка з нагоди Вінчання Петра і Дори Запаринюків; прислав о. С. Зузак 10.00

САСКАТУН, Саск. Збірка на Хрестинах Павла Ореста — синка п-ва Ореста і Павліни Садовників; прислав о. Прот. М. Боднарчук 10.00

СМОКІ ЛЕЙК, Алта. Збірка на Похороні бл. п. Вол. Палилика; прислав о. П. Сацевич 10.00

ІНСІНГЕР, Саск. Збірка на Похороні Василя Чоботаря; прислав о. П. Бублик 10.00

ВЕРНОН, Б. К. Збірка з нагоди Хрещення Тараса Ярослава — синка п-ва Ярослава і Анастазії Микитюків; прислав о. Прот. Г. Василів 10.00

МАЗЕПА, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Павліни Маковської, прислав о. П. Бублик 10.00

ВИЛИНГДОН, Алта. Збірка на Похороні бл. п. Дмитра Пирога; прислав о. С. Столярчук 6.75

КЕРРОТ РИВЕР, Саск. Збірка на 25-их роковинах Вінчання п-ва Антона і Анни Гнатів; прислав о. С. Зузак .. 6.30

ГРИМСБІ, Онт. Збірка з нагоди Хрещення Віри — донечки п-ва Василя і Марії Василечків; прислав о. Юрій Цукорник 6.00

САРРЕЙЛ, Алта. Збірка з нагоди Хрещення Донни Лин — донечки п-ва Фелікса і Флоренс Левків; прислав о. М. Стеценко 5.50

ВАКАВ, Саск. Збірка з нагоди Хрещення Марліни Патриції — донечки п-ва Антона і Вікторії Гнідих; прислав о. Ю. Туржанський 5.25

ГВЕЛЛЕЙ, Б. К. Збірка з нагоди уродин о. О. Костюка; прислав п. К. Боярчук 5.00

ВИНДЗОР, Онт. Збірка з нагоди 50-ліття уродин о. Прот. Ф. Керніцького; прислав п. М. Чаборик 5.00

ТЮДОР, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Василини Гуцул; прислав о. Р. Панченко 5.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка на Похороні бл. п. Павла Грицькова; прислав п. В. Баюс 5.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. Павла Павлюкевича 4.00

МЕЛФОРТ, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Гасі Федик; прислав о. Є. Приступа 3.75

ГВЕЛЛЕЙ, Б. К. З Поминального Богослуження по Симоні Петлюрі; прислав о. О. Костюк 2.00

НІАҐАРА ФОЛЛС, Онт. Пожертва п. П. Кокора 2.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. Йосифа Шмігельського 2.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва п. С. Лученка 2.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. І. А. Симчича 2.00

ФОРТ ФРЕНСИС, Онт. Пожертва п. Дмитра Котика 2.00

ВЕСТ СЕЛКИРК, Ман. Пожертва п. Івана Ролі 2.00

КЕНОРА, Онт. Пожертва п. Дмитра Забитовського 2.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва п. А. Хомича 2.00

ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ, Ман. З Похорону бл. п. Івана Звіздарика; передав збірку о. Протопресвітер Д-р В. С. Савчук 1.80

ШИПМЕН, Алта. Пожертва п. Н. М. Дідуха 1.00

ВАТСОН, Саск. Пожертва п. Николи Тутки 1.00

ІСТ КІЛДОНАН, Ман. Пожертва п. Михайла Короля 1.00

ТОРГИЛД, Алта. Пожертва п. Луки Гавалка 1.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва п. М. Захожого 1.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. Семена Довганика 1.00

РАВНД ВЕЛЛІЙ, Алта. Пожертва п. П. Лисака 1.00

ГОЛДЕН, Алта. Пожертва п. Івана Озубка .... .50

СПЕДДЕН, Алта. Пожертва п. Йосифа Ониськова .... .50

ЦЕРКВИ У ЛЬВОВІ

Журналіст Філіп Бен після своїх відвідин у СССР пише, що у Львові є тепер 22 українські церкви. Автор був на Богослуженні в церкві Успення Пречистої Діви (т. зв. волоській), 14 жовтня, тобто на Покрову. Церква була набита вірними. Говорено й проповідувано тільки по-українськи, а священик "ані літургічними ризами, ані самою відправою ніяк не нагадував православного попа. Нагадував радше католицького священика. Так і видно, що греко-католицька Церква, прилучена офіційно до православної, насправді веде окремішне життя".

"У Львові є три церкви, — пише далі автор допису, — "в яких служать правдиві попи, цебто такі, що приїхали з Росії чи з Советської України. Костели і церкви мають багато вірних..."

"Автор репортажу подає число поляків у Львові на 10 тисяч... В місті діють три польські римо-католицькі церкви — катедра в середмісті, церква Матері Божої біля політехніки і св. Антонія при вул. Личаківській. Інші польські церкви закриті і поміщені на них таблички, що вони є архітектурними пам'ятками. Деякі відновляють, але тільки зверха. Церковні і парохіяльні будинки перемінені на склади, магазини, уряди, або на помешкання".

"Згідно з дальшими даними кореспондента, у Львові є нині ще яких 25 до 30 тисяч жидів, з чого ледве 50 родин дійсних львовян. Решта прибула з України. Діє одна синаґоґа, в якій під час свят збираються масово вірні" ("Новий Шлях" (Вінніпеґ).

"НАЦЬКОВАНИЙ НА ПОЛЯКІВ... РОСІЄЮ"?

Польський щоденник у Лондоні "Дзеннік польскі і Дзеннік жолнежа — тидзень польскі" друкує репортажі Філіпа Бена з його поїздки по Советському Союзі.

У числі за 4. 5. 1959 р. цього часопиcа Філіп Бен описує свої відвідини у Львові. Він каже, що по Львові обводив його провідник з "Інтуриста" (Советське бюро подорожі). Ф. Бен каже, що той його провідник був "українським шовіністом", бо він говорив до Бена ось що:

"...Провідник намагався втокмачити мені в голову одну думку: що впродовж 600 років український народ був гноблений і визискуваний поляками на своїй власній землі, і що все, що створено у Львові і у всій Західній Україні, — це виключно діло українських рук. Він пішов так далеко, що твердив, мовляв, у бою під Віднем не Ян Собескі (польський король, — р. В.), з польською гусарією зупинив турецьку навалу, але українська Січова піхота переважила терези перемоги. Під Хотином також перемогли (турків, — р. В.) не поляки, але українські селяни..."

"Він твердив, що теперішня границя між Україною й Польщею є і надалі несправедлива, бо'ж українські землі сягають аж по Краків".

Філіп Бен уважає свого провідника по Львові "українським шовіністом", "нацькованого на поляків... Росією"!

Значить, у кореспондента польських, жидівських і французьких ґазет, Філіпа Бена, виходить так, що коли українці не хочуть піддатися полякам, то це ніби є ділом... Москви! А втім, чого ж тут дивуватися Бенові? Адже подібно в україномовній католицькій пресі пишеться, що коли православні українці під сучасною польською окупацією намагаються відкрити свої церкви, то це, мовляв, "московська робота" на винищення українців, (Див. катол. "Америка", ч. 7. 1959). Але коли поляки будують свої "косцюлки" на українських землях — то діячі Католицької Акції про шкоду для України не говорять.

ЧЕРГОВЕ НЕЩАСТЯ ДАЛЯЙ ЛЯМИ

По нещасливому для тибетанців збройному зриві проти китайських комуністичних наїздників духовний і політичний провідник Тибету, Даляй Ляма утік в Індію, щоб тут, на еміґрації, далі продовжувати боротьбу за визволення Тибету з-під китайсько-комуністичної кормиги.

Індія дала Даляй Лямі право азилю, і він сподівався, що звідси зможе вести визвольницьку діяльність шляхом пропаґанди; отже на пресовій конференції 20 червня 1959 року Даляй Ляма заявив, що всюди, де він лише перебуває, вважає себе законним головою тибетанського уряду.

Але тут зустріло Даляй Ляму нове нещастя: уряд Індії повідомив, що хоч він "співчуває" Тибетові, що його поневолили китайські комуністи, то все ж таки Індія вважає китайську комуністичну владу "леґальною" владою Тибету. При тому уряд Індії повідомив Даляй Ляму, щоб він, перебуваючи на території Індії, не займався політикою, і не шкодив "добрим індійсько-китайським взаєминам". Таке то "співчуття" для поневолених...

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

А Рим уже здавна очікував такої нагоди. Ще за часів Сардикійського Собору Римський епископ на ввесь тодішній християнський світ протестував був у цій справі; від часів Св. Анастасія ведеться тут спір. Чи ж можна дивуватися, що Рим хапався кожної нагоди, щоб здійснити свої мрії про верховну судовласть над усією Християнською Церквою?

Щоб краще збагнути відношення папи Миколая I до справи Ігнатія й Фотія в Констянтинополі, перш за все потрібно вияснити становище латинського первоєрарха в усій Західній Церкві взагалі, а в самому Римі зокрема.

За того часу центральна столиця імперії була в Констянтинополі, володарі імперії особливішої уваги на Рим не звертали, отже й Римські архиєреї, заховані з-перед очей центральної політичної влади імперії, що була далеко від них — у Констянтинополі, крок за кроком використовували на це, щоб розбудувати свою політичну владу в усій західній імперії. Таким чином патріярхат епископа Риму, дякуючи тількищо згаданим історичним причинам, став за того часу політично найсильнішим в усій Християнській Церкві; це факт, — і сумніву тут немає.

У західній частині імперії за того часу було більше безладдя, ніж у східній (візантійській); на західню територію імперії напали були варварські народи, і внаслідок цього ця територія поділилася на менші політичні одиниці-держави, - тоді як східня частина імперії аж до часу магометанської інвазії була політично сильніша за західню. За таких обставин Римські архиєреї зручно здійснювали свій плян згідно старориєської думки, яка повчає: „діли й пануй". Римські архиєреї, що, через велику віддаль від центра імперії — Констянтинополя, — опинилися поза межами фактичної контролі імператорів, з одного боку самі використовували всякі міжусобиці між володарями імперії в її столиці Констянтинополі; з другого боку, Римські архиєреї використовували війни між володарями на Заході. Так вони, папи, розбудовували не тільки політичну силу Західньої Церкви, але й також зуміли здобути собі світську владу на Заході.

Часом доводиться читати твердження католицьких богословів, що мовляв, Католицька Церква, так само як і Православна, згідно своїх Канонів, не кидає анафеми з політичних мотивів. І ці богослови запевняють, що Католицька Церква ніби то ніколи не практикувала політичного анафемування. Звичайно, таке твердження розминається з історичною дійсністю.

Перший в історії Римської Церкви політичну анафему кинув папа Захарій на монарха Франції Шельдрика III, щоб здобути собі світську владу.

Сталося це так. Ворохобник Пепен задумав собі скинути з престола правного монарха Франції, Шельдрика III, і самому стати імператором на Заході. Тодішній папа Захарій побачив собі тут першу нагоду захватити в свої руки світську владу, і тому він, папа, пристав до змови з ворохобником Пепеном проти монарха Шельдрика III. Для здобуття світської влади папа послужився своїми церковними правами: він звільнив усіх підданих від присяги монархові Шельдрикові III, а на самого Шельдрика III кинув анафему. За тих часів великої релігійности, утотожненої з беззастережним послухом церковному проводові, анафема — це був страшний факт; і хоч би піддані як любили й шанували свого монарха, але коли провід Церкви кинув на нього анафему, то тим самим в очах народу він ставав "окаянним", а до того ж вони ще формально ставали звільнені проводом Церкви від присяги такому виклятому монархові. А хто хотів би й далі такого виклятого підтримувати, той автоматично також ставив себе в положення "проклятого", цебто був Церквою засуджений на вічну погибель у пеклі.

Отож і не диво, що коли папа Захарій звільнив підданих від присяги монархові Шельдрикові III, то шляхта хоч-не-хоч автоматично повстала проти нього, і пристала до ворохобника Пепена, бо ж його підтримував сам папа. За цю свою прислугу папа Захарій дістав від Пепена, коли цей став монархом, кілька провінцій у північній Італії, і там, перший раз в історії папства, папа формально став світським володарем.

Поминаючи факт, що таке зловживання духовною властю для здобуття світської влади — честі Римській Церкві не принесло, треба тут зокрема й особливо підкреслити ще важливіший факт: **папа ніколи не мав власті звільняти людину з-під присяги.** Однак папа Захарій створив оцей прецеденс цієї практики, що нею папи й пізніше дуже часто користувалися. Усе це між папою Захарієм, ворохобником Пепеном і монархом Шельдриком III скоїлося у 800 роках — приблизно за 60 років перед початком пересправи між Ігнатієм і Фотієм у Констянтинополі.

Папа Захарій був ворохобникові Пепенові потрібний у боротьбі за владу; коли ж ворохобник Пепен владу за допомогою папи здобув, і за це нагородив папу світською владою над частиною Італії, то після того він, Пепен, зоглядівся, і зрозумів, на який рискований крок він пустився, обдарувавши папу світською владою, — хоч покищо тільки й над частиною Італії. Щоб якось назад відробити це, що було зроблене, Пепен пішов военним походом на Рим. Папа побачив, що інтригами він домігся світської влади, так у війні він може її втратити, — втратити здійснену мрію папства! І папа пустився на все, щоб тільки зберегти свою світську владу. Він став писати до монарха Пепена листи з домаганням, щоб Пепен не відбирав від нього світської влади. Звичайно, папа міг сподіватися, що Пепен не послухає його, отже папа пустився на такий крок, що з точки зору нашого часу може здаватися неймовірним, — однак це факт: папа свої благальні листи до Пепена писав не від себе, а ніби то від Св. Петра і Св. Діви Марії, і під листами підписував не своє ім'я, а тільки ім'я Св. Петра і Св. Діви Марії. І монарх Пепен повірив, що ці листи писав не папа, а Св. Петро і Св. Діва Марія, — повірив, що ці двоє Святих благали його, Пепена, залишити папі світську владу. Пепен повірив у це, бо ж воно діялося понад одинадцять з половиною століть тому, коли люди, навіть монархи ще значною мірою були на мітологічному щаблі думання, — були крайньо забобонні, безкритичні.

І що ж, коли монарх Пепен повірив, що сам Св. Петро й Св. Діва Марія особисто потрудилися написати до нього листи з проханням залишити папі світську владу, то як же він, Пепен, не міг їх послухати? Отже він не тільки що не відібрав від папи світської влади, а навпаки — ще більше провінцій в Італії віддав під світську владу папи.[5])

За того часу, звичайно, західня частина імперії політично унезалежнилася від імператорів у Констянтинополі, отже й також Рим і його архиєрей автоматично унезалежнилися від імператорської політичної контролі Царгороду. Після цього папи вирішили йти далі, і здобути собі контролю над східньою частиною імперії — принаймні покищо хоч контролю над Східньою Церквою. Папи лише очікували нагоди, — і Констянтинопільський екс-патріярх Ігнатій, бувши ув'язнений, сам передав карту такої нагоди Римові в руки. Але це ще не все. . .

Практика в Римі випереджувала теорію. Бурхливі події просто самі кидали папам в руки світську владу, отже тут виринала потреба якось умотивовувати ці практичні факти теорією - якось "документами доказати", що папам ніби то світська влада "належиться". Очевидно, ніяких тут документів Рим не мав. Отже їх треба було наборзі сфабрикувати.

Як уже раніше було сказано, папська церковна й світська сила стала була зростати ще давніше - перед аферою з Пепеном; тепер же, внаслідок афери з Пепеном, коли папа дістав у свої руки фізичну світську владу - над деякими провінціями Італії, в Римі виринула потреба якось то „обоснувати документами", що папи ще ніби то з Апостольських часів "законно" були самовладники володарями всього християнського світу. А тому що таких документів, як було сказано, ніде не було й бути не могло, то в Римі вирішили підробити їх. Коли не завагалися писати листи буцім то від Св. Петра й Св. Діви Марії і заохочували народ ломити присягу володарям і т.д., то вони, як видно, не бачили причини вагатися й щодо підроблювання історичних документів — підроблювання всяких Соборних Канонів і інших актів, щоб тільки скріпити й поширити свою владу. І ці подрібки в Римі зробили люди, що затаїли своє авторство під іменням "Ісидор".

Як тільки справа арештованого в Констянтинополі екс-патріярха Ігнатія попалася папі Миколаєві в руки, він, папа, повівся тут як найжорстокіший диктатор: він гостро став проти Констянтинопільського патріярха Фотія, а екс-патріярха Ігнатія став обсотувати тенетами луканства, немов павук свою жертву-муху. Звичайно, не про Ігнатія папі йшлося, а про інтригу — згідно думки: "діли, й пануй". Ставши в позу буцім то Ігнатієвого "оборонця", папа Миколай при тому вперше послужився фальшивкою "Ісидора", — він покористовувався нею, як ніби то "документами" для зосвідчення своєї уроеної "верховної власті" в усій Християнській Церкві. Вилазка папи Миколая з тими неймовірними претенсіями, та ще й підробленими "документами", глибоко й широко сколихнула Східньою Церквою, - - для неї це вже було рішуче забагато: Рим перебрав міру! Папі Миколаєві не вдалося тут з "документами" якогось "Ісидора", так як вдалася була папі Захарієві афера з Пепеном, коли цей папа підписав під листами Св. Петра і Св. Богородиці, і такими "документами з неба" переконав Пепена. Зо Східньою Церквою Римові подібна штука не вдалася; натомість своїм кроком папа Миколай дорешти знищив тодішні залишки формальної єдности в усій Вселенській Церкві, —— він формально розбив її на дві незалежні Церкви: Східню й Західню. Унаслідок цього Східня Церква прокляла папу Миколая як схізматика.

Кінець-кінцем навіть сам екс-патріярх Ігнатій у Констянтинополі нарешті зоглядівся, і побачив наслідки свого листа до папи Миколая. По-перше, пишучи свого листа до папи, він не мав наміру свою особисту справу посувати аж так далеко, щоб пов'язувати її зо справою всієї Церкви. По-друге, він, екс-патріярх Ігнатій, і патріярх Фотій особистими ворогами ніколи не бували; Ігнатій знав, що Фотія було поставлено в патріярхи проти його, Фотієвої, власної волі. По-третє, і найважливіше, екс-патріярх Ігнатій був свідомий того, що його наміром у листі до папи Миколая не було потверджувати претенсії на його уроєне головство в усій Християнській Церкві.

Побачивши грядуче нещастя, екс-патріярх Ігнатій уважав за конечне добро Вселенської Церкви поставити вище своєї особистої справи, і він, Ігнатій став в обороні патріярха Фотія проти папи Миколая, а це також значить, що він, Ігнатій, став проти зазіхання папи на головство над усією Християнською Церквою, а у висліді також — Ігнатій приєднався до викляття папи Миколая Східньою Церквою як схізматика, і став в обороні незалежности Східньої Церкви від Риму[4]).

Твір-фальшивка „Ісидора" допоміг дорешти розбити Вселенську Церкву на Східню й Західню — розбити так основно, що після цього факту вже ніколи не можна було полагодити це розбиття, не зважаючи на всі мирно-запобіжні зусилля Східньої Церкви, щоб урятувати єдність споконвічної установи —Церкви Христової, що існувала продовж історії з Апостольських часів аж по дев'яте століття; не зважаючи на добру волю патріярхів Східньої Церкви, і продовж дальших 185 років — до часів Керуларія, до злуки вже не дійшло.

Якщо б комунебудь довелося ділити історію Християнської Церкви на два основні періоди, то її поділ на **передісидорівську і поісидорівську** доби справді був би зовсім оправданий.

Отаку то ролю зіграв твір "Ісидора" на арені життя Церкви Христової, основаної Апостолами Ісуса Христа, — **внаслідок того, що Римський патріярхат поклав за свої підвалини оті горезвісні фальсифікати.**

---

[4]) Guette, Papacy. Bury, History of the Eastern Roman Empire. — Щодо подробиць проблеми відношення між Ігнатієм і Фотієм автор цієї праці сподівається видати окрему розвідку. Це саме відноситься й щодо деталів роз'єднання Вселенської Церкви на Східню й Західню.

[5]) Sismondi, Fall of the Roman Empire, p. 412. Fry, History of the Church, p. 186. Thompson, Papacy & Civil Power, ch. XI.

(Далі буде)

ЗРІСТ ЗЛОЧИННОСТИ НА 175 ВІДСОТКІВ

Поліційні чинники в Лондоні, Англія, ствердили, що цього року в цьому місті кількість злочинів збільшилася на 175 відсотків упорівень до числа злочинів за той самий час минулого року. Отже число злочинів збільшилося майже в три рази. Цього року в Лондоні було вже 30 убивств.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

А Павло був радий, що люди охочі здобувати більше розуму, отже не жалував ні часу, ні труду.

І слідуючий відчит приготовив він знов на подібний лад, як був попередній, — на лад відчиту й концерту.

Відчит починався від ліса, який він порівнював з людьми.

Всі вже памятали вислів, який Павло часто повторював, що. "Людям не дивуватися, бо люди є людьми", і навіть дехто казав Павлові, що „Якось то ви людям не дивуєтеся, бо кажете, що дива нема, коли вони є людьми", — отже тепер Павло хотів ширше про ту справу поговорити.

Знов відчит призначено на неділю, коли було Богослуження, і народу зібралося більше ніж можна було сподіватися. Були майже всі з Городця, були і з тої громади, де жила згадана вже сирота Маруся, — та й вона приїхала. Був дехто і з других ближчих громад, бо Павлова праця й успіхи широким відгомоном рознеслися по околицях.

А співаків і в церкві і в Народнім Домі він мав з двох громад, отже спів був дуже величавий.

***

Відчит свій почав Павло так:

"Нині хочу я поговорити про ліс, і до него добре приглянутися.

Ліс — то вартість; там є сильне рослинне життя, та яке воно ріжнородне! Там є багато матеріялу для всяких людських потреб.

І коли ви йдете чи їдете до ліса, то наперед знаєте, що там є ріжні дерева,— є чорна і біла осика, є дуб, є береза, є ясень та ще дещо. А є і невеликі корчі, що мають ягоди, — є калина, є черниці; в деяких місцях є суниці, є також підпеньки, гриби, чи другі губи.

Щождо дерев, то вже неперед знаєте, що там є старі дерева, вже дуплаві, є молодші, гарні, прості, високі, є покривлені, кострубаті, є ще молодник.

Чому ж така ріжниця? До того є багато причин: неоднакова земля, неоднакова вогкість; а може вже й саме зерно було слабовите. Одно має більше простору, друге менше. Високе дерево придушує менше і не допускає до него світла і сонця кільки його рослині треба. А криве може тому криве, що його сніг зігнув ще малим, і воно не могло вже випростуватися.

Точнісінько таке і з людьми, — вони є також таким лісом і такими деревами. В яких обставинах і під якими впливами виростають, то такими вони будуть. Який дім, яке окруження, яке товариство, який провід, то таку форму і таку якість, і таку вартість будуть вони мати.

Люде самі поодиноко не вирішують якими вони мають бути, — про те рішають найперше обставини, серед яких вони виростають і живуть. Між поважними вони будуть поважними, між розбишаками вийдуть з них розбишаки. Свідомий дім виховає дітей на свідомих, а несвідомий — на несвідомих.

А чув я про таких людей, що новонароджену дитину закроплювали вже горілкою, щоби привикала, отже хіба з такої дитини не виховають пияка? Чув я про людей, які дивувалися, що які то їх діти, — і кажуть: "Ще невеликі, а вони можуть вже так пити, як ми — старі!"

Так! Музикант вже змалку вчить своїх дітей грати, письменний вчить читати, співак вчить співати, а пияк вчить пити. Знав я навіть дочку, яка дорікала матері, кажучи: "Коли б я сама себе виховувала, то ліпше виховала б, ніж ви мене виховали".

З того бачимо, що люде виховуються як ті дерева в лісі. Які кругом них вихователі, які обставини, такі бувають люде.

Ось чому я нераз кажу, що людям не треба дивуватися, бо вони люде. Їх життя — то земля; а коли ви її добре обробите, добре доглянете, добрим зерном засієте, то буде такий урожай, що далекі люде будуть вам завидувати".

***

Тут Павло згадував ще деякі другі народи, що як то в них дітей виховують і які розумні громадяни з них виростають. І каже:

"От в Індії є група п а р с і в, — вони вийшли з Персії, затримали там свою релігію Зороастра, свою перську мову і свій власний розум. До своєї групи вони нікого чужого не приймають і від себе нікого до чужих не пустять. Ніяких чужих звичаїв до свого життя не беруть.

А дітей виховують дуже розумно, тримають дітей сильно в руках, і з тих дітей виростають славні люде. Багато парсів є на високих гіндуських становищах, і всі знають їх як людей дуже справедливих, характерних і совісних.

Самі ж парси дуже заможні, дуже багаті, бо вони і працьовиті, і дуже ощадні, — майна на витріщки, на забаганки не дають. Час вони дуже цінять, отже не марнують часу на спортах, на безконечних витріщках. Таке читав я про тих парсів в однім поважнім американськім журналі.

Отже і ті парси є також лісом, що не росте як хоче, — без догляду; там є нагляд, там є дбалість, отже той ліс відрізняється від тих лісів, що ростуть собі дико".

Згадав Павло і жидів, головно їх молодь.

"Читав я", казав він, "що заснувалося жидівське молодече товариство, яке поставило собі такі товариські обовязки: 1. Молитися, 2. Вчитися, 3. Працювати, 4. Забавлятися.

Як же ті обовязки розуміти? Перше — вони мають познакомлятися подрібно з релігійними справами. Друге - мають вчитися того, що їм в широкім житті придасться. Трете — мають провадити товариську працю. Четверте — покінчивши згадані три обовязки, можуть вже забавлятися.

Отже забава в них аж на четвертому місці, — а як буває в інших людей? В них забава від першого до четвертого місця. Поза забавою нема нічого другого. В жидів молодече товариство є школою, а що з тими, що лише забавляються?"

***

Такий зміст був Павлового відчиту. Він наводив ще деякі приклади та повторяти їх тут нема місця.

Павло вмів дуже цікаво говорити, і хотілося його слухати. Що сказав, то воно наче відмірене, так до людського життя приставало.

(Д. б.)

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границю — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD.
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІЛЬНІ УКРАЇНЦІ

"Пізнаєте правду, і правда визволить вас". (Ів. 8. 32).

Шостий Конгрес Українців Канади, що відбувся в днях 9-12 липня ц. р. схвалив низку резолюцій; між ними на особливу увагу заслуговує така резолюція:

"...В умовах назріваючих світових подій Шостий Конгрес Українців Канади вважає необхідним скликати Світовий Конгрес Українців і створити Світовий Союз Українців".

Сама ідея світової української організації в цій чи тій формі правдоподібно завжди увижалася й увижається майже кожному українцеві; це інша справа, що багато, а може й більшість, зневірені досвідом політично-організаційного життя, мимоволі готові вважати світову організацію українців за недосяжний ідеал.

Усе ж таки — "хотіти — це могти". І ще десь у 1930-их роках зарисувався був конкретний плян такий союз організувати, але він не був здійснений.

Отже, скликаний Комітетом Українців Канади Конгрес проявив багато оптимізму, багато віри в наші можливості, коли вирішив шляхом резолюції піднести справу організування Світового Союзу Українців, і є підстави думати, що ця заява не залишиться тільки декляративною, тільки на папері; і що не була вона кроком одчаю, згідно з кличем "надіюся проти надії", — надіюся хоч немає виглядів на здійснення надії. Навпаки, Конгрес Українці Канади став на реальному ґрунті, — на такому ґрунті, що задум про Світовий Союз Українців не є ніякою фантазією, а вже зарисовується у своїх "тілесних" формах.

Комітет Українців Канади (КУК) має порозумітися з Українським Конгресовим Комітетом Америки (УККА в ЗДА), щоб у найближчому часі скликати конференцію Пан-Американського Українського Конгресу (ПАУК) для оформлення підготовчого Комітету для скликання Світового Союзу Українців.

***

Почин Комітету Українців Канади не тільки дуже важливий і не тільки похвальний, але й зовсім можливий до здійснення. Але така можливість здійснення настане тоді, коли будуть усунені всі ці перешкоди, через які ще й досі такого Світового Союзу Українців не створено, хоч і задуми вже бували.

У звязку з цими перешкодами тут зовсім на місці буде звернути увагу на один факт. А саме, Конгрес Українців Канади у своїй резолюції говорить про "Світовий Конгрес Українців", і при тому само собою розуміється, що він має на увазі Конгрес в і л ь н и х українців, цебто українців у вільному світі, бо ж це очевидна справа, що московсько-большевицька окупаційна влада не дозволить українцям з поневоленої Батьківщини взяти участь у такому Конгресі, — хіба що може (і то неофіційним шляхом) рада була б підіслати своїх агентів.

Та все ж таки щоденник "Свобода" (18. 7. 59), пишучи в редакційній про Світовий Конгрес Українців, воліє від себе підкреслити, що це мав би бути Конгрес в і л ь н и х українців, отже й назву більш уточнює: **"Світовий Конгрес Вільних Українців"**, — щоб краще вияснити своїм читачам, що саме КУК у своїй резолюції має на увазі, — щоб не було непорозумінь у словах.

Звичайно, "Свобода" доповнила вислів КУК-а тільки з мовно-технічної сторони, а не зробила ніякої ідеологічної поправки.

Та все ж таки силою збіжности вислів "Свободи", оцей вислів: "Світовий Конгрес В і л ь н и х Українців" (підкр. В.) мимоволі набирає трохи глибшого значення, ніж тільки технічне розвинення вислову з резолюцій КУК.

"Свобода" додала слово **"вільні"** (українці) лише тому, щоб вияснити, що КУК має на думці лише тих українців, що живуть у в і л ь н о м у світі, а не в поневоленій Україні — в межах СССР.

Однак є підстави вважати, що вислову "в і л ь н і українці" можна надати ще глибшого значення, а це в і л ь н і не лише політично (не поневолені владою), але й також в і л ь н і д у х о в о.

Бо тут хоч-не-хоч виринає питання: Чи український загал, прийшовши з поневоленої України у вільні країни світу, зовсім залишив поза собою у "старому краю" неволю? Чи може трохи тієї неволі приніс з собою в душі на вільну землю? Приніс її непомітно для самого себе в душі, і не може з нею розлучитися?

Писав про це п о н е в о л е н н я д у х а Шевченко, писав Іван Франко, писала Леся Українка; писали як про найбільше нещастя — про рабську душу, як вислід довгого поневолення нашого народу, — про це, що в науці називається "психологією раба".

Не тільки у вільні країни Землі, але й на вільні планети може втікти той, кого ворог поневолює фізично; але коли втікач п о н е в о л е н и й д у х о м, то він втікає разом з своєю неволею, несе неволю з собою — несе її в душі своїй.

Достоєвський казав, що людина носить у собі диявола, і не може з ним розлучитися. Отже й подібно можна сказати про людину поневолену духом.

***

Є народи поневолені фізично, поневолені тілом, але вони в і л ь н і в д у ш і, і в них є сильний ґрунт і сильна зброя для того, щоб визволитись також і фізично. Але коли народові дати незалежну державу, а він поневолений духом, то він однаково скоро занапастить свою державу.

Отже, коли говоримо про національно-політичне визволення, то треба твердо, як догму, памятати, що без попереднього д у х о в о г о визволення ніяк не можливе визволення національно-політичне.

Чи всі вже серед українського народу визволені д у х о в о? Чи всі ці, що силою таких чи інших обставин покликані вести український народ, самі вже в і л ь н і духом?

У вільних країнах світу українці в і л ь н і від національно-політичного поневолення московського, польського і т. д. Але чи всі вже д у х о м в і л ь н і в і д у с я к о г о п о н е в о л е н н я?

В поневоленій Україні все диктує Москва. А чи у вільному світі нема таких чужих сил, які деякій частині українців дають накази? Певно, є советофільські течії, — їм накази дає Москва. Але чи на советофільських течіях кінець? Є й інші середовища, що їм накази дають чужі власті; ці власті кажуть їм: Ви беріть організацію у свої руки, бо нам це потрібно. А коли вам не вдасться, тоді ставайте проти організації.

Щоб бути в і л ь н и м від усякої неволі, треба найперше здійснити такий ідеал: щоб визволити свого духа від залежности від у с і х ч у ж и х с и л, щ о б д у ш е ю українця не володів ніякий чужинець, ніякий чужий центр, ніяка чужа власть — під якою б це фірмою не було — національно-політичною, чи церковно-політичною.

І коли українці, які у вільному світі всі вже в і л ь н і ф і з и ч н о (тілом), так само всі будуть в і л ь н і д у х о в о, а вже тим більше п р о в і д українців, тоді вислів "в і л ь н і українці" набере свого повного значення, а не буде лише половинчастим.

Тоді українці — дійсно: в і л ь н і українці! — творили б у вільному світі, в розсіянні, в одну велику родину — з одним тілом і однією душею. Тоді це була б велика сила. Тоді вони могли б сказати, що їхні духові ідеали у всіх відношеннях ці самі, що й духові ідеали всього українського народу, чи його великої більшости на Батьківщині, — ідеали національно-політичні, національно-культурні, національно-церковні, світоглядові.

Такий ідеал в і л ь н и х українців, і від цього залежить їхній успіх на світовій арені у справі свого власного національного самозбереження й допомоги у справі визволення України.

НОВА КНИЖКА

появилася під заголовком
МАЛОВІДОМЕ З ІСТОРІЇ РИМСЬКОЇ ЦЕРКВИ І РИМСЬКИХ ПАПІВ
Автор Василь Кудрик

В українській літературі дотепер не було подібної книжки, хоч другі народи мають великі книжки про Римську Церкву; а такої книжки українцям давно було треба. Вона відкриває світ, якого українці дотепер не могли бачити і його знати.

Вона є 1-ою частиною, але змістом творить сама собою цілість, подаючи окремі важні справи з Історії Римської Церкви і її науку, її політику, роботу папів та ще багато цікавого.

Ту книжку повинен мати кожний українець — православний, чи греко-католик.

Ціна її 75 центів.

Вигідніше буде з замовленням книжки, коли кількох людей разом будуть замовляти, а не одинцем. А вона повинна бути в кожній хаті.

Замовлення слати на адресу:

**ECCLESIA PUBLISHING CO.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.**

А ЩО ДАЛЬШЕ?

(Продовження)

Нині треба поставити нову ціль, нову справу, а нею має бути — **двомовність українців у Канаді** — і серед нинішного загального культурного занепаду воно буде рівночасно благодійною справою для Канади. Воно буде також приміром для "русинів", щоби й вони також більше мов училися. Від більшого знання голова не болить, але від меншого може боліти.

Побіч українців у Канаді є також інші народи, що більше мов знають і стараються знати. Вони розуміють значення мов.

Кілька мов, а також українську, знає проф. Симпсон. Мабуть ще більше знає проф. Кирконел. Певне, що і ще деякі знають.

Сім мов знав Ля Ґвардія (жид), і і тому був на високих становищах. Такий всюди потрібний. А з одною мовою можна бути лише славним "чемпіоном" спорту.

Що дальше робити?

Тут першими повинні бути ті найсвідоміші, яких звемо "інтеліґентами", та і всі більше свідомі й думаючі люди.

Інтеліґенти повинні своїм поведенням і живими примірами вказувати старшим, молодим і дітям, якими треба бути і що робити. Так стануть вони учителями і провідниками народу; будуть світлом для тих, в яких світло погасає.

Треба звернути пильну увагу на доми, на родини, на родичів. Давніше скотляндський професор казав, що Скотляндія має чотири університети, але має і пятий найважніший, а тим є ДІМ, РОДИНА. Тут основна наука молодого покоління починається. Доки у нас не буде тих найважніших университетів, то Рідні Школи не багато поможуть.

Кажуть, що Рідні Школи мали б дітей "рятувати" — але перед ким? Перед родичами? Перед домами? Перед свідомішими, які про дітей не дбають?

Скаже хто: Хіба ж можна тої нової цілі досягнути?" Але є на світі люди, що такої цілі досягають (бо стараються!), та вже тут й українці великих цілей досягнули.

У Біблії сказано, що великою вірою і працею можна гори переносити. Апостолів було 13 (з ап.Павлом), а яку велику працю вони виконали, бо твердо вірили в слушність своєї справи і другим казали так робити, як вони робили. Вони були світлом для людей. І нині треба нам таких апостолів.

Кажуть, що турків тяжко навертати до християнства, бо там і звичайний турок і інтеліґент є місіонарем турецької віри.

Пригадується вірш визначного поета, де говориться:

Жадних валів, жадних мурів!
Сам собою кожний будь!
Твердь найтвердша серед бурі —
То залізна мужна грудь.
Хочете не в ярмах жити, —
Нуже в поле, в блиску зброй!
Кожна жінка — амазонка!
Кожний хлопчик — будь герой!

(Амазонки — то в давних оповіданнях дуже відважні жінки — войовничі, великі героїні).

Коли ж братися щиро до праці, то певне, що і в нас такі амазонки знайдуться.

Поки ж що, то треба справу добре розглянути, а способи для праці знайдуться. "Не святі горшки ліплять", каже приказка.

Тут додати, що й між визначними інтеліґентами, і між меншими, і між звичайним народом є такі, що твердо стоять на тім ґрунті, який треба поширити, — і при зорганізованій праці вони були б уже готовими працівниками.

Для нас і для Канади

Вже недавно преса подавала голос поважного англійця, який говорить, що неанглійські народи, які живуть в Канаді, повинні затримати свої народні культури, бо вони є скарбницями для цілої Канади. Загальне канадійське життя може з них багато доброго черпати.

Коли ж основою, на якій культура стоїть, є мова народу, то зрозуміле, що мова є першою, про яку треба дбати.

Але від тих, що фантазують, можна чути, що хоч українці стратять свою мову і зникнуть, то все ж свої культурні вартості передадуть другим для загального добра Канади. Але все те — балачка для балачки! Бо що передадуть? Як передадуть? І чи другі зрозуміють ціну тих чужих вартостей? Чи вони таких вартостей шукають? Того шукання цілком не видно.

Коли ж самі українці своїх рідних культурних вартостей не схочуть зберігати, та ще посеред загального культурного занепаду, де люди шукають малої праці, а великої заплати, шукають витрішків і безобовязковості, — то чому мали б українські вартости зберігати неукраїнці? Виходило б, що ті неукраїнці розумніші від українців!

Отже я розумію, що двомовність українського народу в Канаді буде благословенням і для Канади. Та двомовність може бути джерелом, з якого й неукраїнці можуть черпати животворну воду і себе відсвіжувати. **Але того джерела ми самі мусимо доглядати.**

Вкінці ж, коли українці візмуться до нової праці, то пробудиться в них сила думання, почне збільшатися їх розум, а тоді піднесуться вони на таку висоту, де стануть всім видні як люди здорового й сильного розуму, а таких і Канаді треба.

(Далі буде)

В. Кудрик.

„КРИВИЙ ТАНЕЦЬ" ПОЛІТИКИ

Советська газетка „За повернення на Батьківщину" (ч. 37 (326) 1959 р.) у передовій статті п. н. „Сіонізм — реакційна ідеологія еврейської буржуазії" пише:

„Сіонізм — це реакційна течія націоналістичної еврейської буржуазії, яка знаходиться на службі у великих імперіалістичних держав і виконує ролю їх агентури.

"Через систему своїх організацій реакційні сіоністські верховоди провадять ідеологічну обробку еврейських трудящих в дусі буржуазного націоналізму.

"Піддавшись сіоністичниму дурману, деякі радянські громадяни еврейського походження після закінчення Великої Вітчизняної війни вирішили покинути Радянський Союз і виїхати до Ізраїля.

„... Сіоністські організації широко субсидуються американськими мільярдерами і є знаряддям в руках монополістів."

Так пише советська газетка... Пропаґандивна аґітка тут очевидна, — як звичайно в большевиків.

КАТОЛИЦЬКИЙ КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА ЗДА МАВ БИ ВИБОРЧІ ТРУДНОЩІ

Населення ЗДА дуже зацікавлене справою релігійної приналежности тих, що готові кандидувати на президента ЗДА. Католики вже з давніх-давен роблять усі зусилля, щоб провести у президенти католика. Тепер вони готові були продовжувати спроби, й старатися про назначення на кандидата католицького діяча сенатора Кеннеді — з демократичної партії.

У липні ц. р. ця справа опинилася на телевізії НБС в ЗДА; голови крайових виборчих комітетів обох партій відповідали по телевізії на запитання виборців у справі релігійної приналежности кандидатів на президента. Виборцям відповідали голови крайових виборчих комітетів: від демократичного — голова Пол М. Ботлер і від републіканського — голова Трастон Б. Мортон.

Обидва вони ствердили, що католицький кандидат мав би великі виборчі трудності, отже не мав би ніяких виглядів на успіх у виборах.

Такої думки Пол М. Ботлер, а він же активний католицький політик.

Католик кандидував на президента ЗДА в 1928 році; був ним демократ Алфред Е. Смит, і він провалився на цілій лінії.

СІОНІСТИ Й ЮДАЇСТИ

Преса подала, що вліті ц. р. рабін Еміль Берґер — відпоручник Американської Ради для справ юдаїзму, виїхав на Близький Схід у справах юдаїзму. У вістях говориться, що юдаїсти визнають юдаїзм лише як р е л і г і ю, і вони є проти того, щоб Ізраїль уважати за державу — за жидівський національно-політичний твір, як це чинять сіоністи. Отже тому то, як інформує преса, рабін Е. Берґер належить до тих осіб, що їх сіоністи найбільше ненавидять.

Розуміється, що юдаїзм — жидівська релігія, і її визнають однаково і члени Ради Юдаїстів, і сіоністи також. Різниця ж між ними ось яка: члени Ради Юдаїстів уважають, що треба й надалі голосити, що Ізраїль — це Богом вибраний нарід і для всього світу священна країна, — а це щось вище, ніж держава. Ізраїль має світове післанництво (місію) навертати всі народи на юдаїзм, отже ширити віру в вибраність жидівського народу, так як це навчають старозавітні жидівські релігійні книги.

Сіоністи також уважають юдаїзм за світову і єдино-правильну релігію, що має бути поширена по всьому світі, і вважають жидів за вибраний нарід; але при тому вони є за тим, щоб Ізраїль існував також як і жидівська держава. Не є проти Ізраїля, як держави, і юдаїсти, але вони хочуть бачити її „священною", вищою за звичайні собі „світські держави", — це мав би бути „священний центр вибраного народу" і світу.

ЖИТЛОВІ "КОЛЕКТИВИ" ДЛЯ ШКІЛЬНОЇ МОЛОДІ

В СССР є тепер число шкільних гуртожитків (бурс) тільки на 200,000 шкільної молоді. Уряд СССР буде будувати тепер гуртожитки на 2,500,000 шкільної молоді, бо гуртожитки — це "найуспішніша метода шкільного виховання у творенні комуністичного громадянства", — вияснює советська влада.

ЦЕРКВА В РОСІЇ ВІДПОВІДАЛЬНА ЗА БОЛЬШЕВИЗМ, КАЖЕ КАТОЛИЦЬКИЙ ПРОФЕСОР

Католицький професор історії, о. Френсис Дворнік з Гарвардського університету в ЗДА, обвинувачує Російську Православну Церкву в тому, що в Росії запанував комунізм.

Згаданий професор заявив це у своїй доповіді на тридневій конференції у справах Советського Союзу в Джан Керол університеті в ЗДА. Часопис „Ди Бизентайн Кетолик Ворлд" (26.7.1959) ширше пише про це в репортажі п. з. „Від папського авторитету до поневолення Росії".

Своє обвинувачення о. проф. Френсис Дворнік робить на основі такого припущення: „Тому що Російська Церква 500 лт тому не погодилася признати над собою авторитету папи, то тим самим вона допомогла теперішньому станові — поневоленню Церкви комунізмом".

Згаданий католицький священик-професор, як видно, воліє не брати до уваги таких фактів, що ні Греція, ні Сербія, ні Румунія, ні Болгарія, ні інші православні країни не признали над собою влади папи, а проте комунізм там не зродився й не запанував; коли ж по 2-ій світовій війні й запанував, то його силою навязав їм Советський Союз.

Але Франція, що ніби признає авторитет папи, — це перша країна, де комуністи перший раз в історії захопили були владу у свої руки, і зробили це шляхом жорстокої кривавої революції — Перша Паризька Комуна 1792 р. Наслідки Паризької Комуни були такі, що вони вплинули на поширення комунізму по світі, отже й згодом відбилося це на Росії. Комуністична революція, комуна — це продукт католицької країни.

Якщо Російська Церква чимсь таки мимохіть причинилася до большевицької революції, 1917 р., то не тим, що не признала над собою влади папи, а тим, що її провід у дечому вів політичну лінію подібну до папської: не сприяв розвиткові науки й народньої освіти; був противником демократії; не цікавився долею гнобленого кріпаччиною (панщиною) селянства, а переважно тримався з володарями і взагалі з сильними цього світу; а якщо й часом спорив з володарями, то не за кращу долю простого народу, а за свою власну владу; дбав більше про свою власть, ніж про дійсно релігійне виховання й християнські діла; у діяльності Церкви всю увагу звернув лише на ф о р м у, на зовнішню дисципліну рядового духовенства й вірних, а також лише на обряди, а практичною християнізацією життя у всіх його ділянках не цікавився; був противником політичних, соціяльних і наукових реформ і т. д. і т. п. Отже все те саме, що й у папи, — крім фізичної інквізиції.

Якщо б Росія була признала над собою папу, то комунізм в Росії був би запанував ще раніше, ніж 1917 р., коли б Німеччина була так само й тоді потаємно перекинула в Росію комуністичного провідника Леніна; коли б тоді так само жив Бронштайн-Троцький; коли б заграничні сили й тоді кинули ґрубі мільйони долярів на комуністичну революцію в Росії; коли б перший Верховний Совет і тоді складався майже з самих закордонних комуністичних ватажків з усяких країн, і т д. А все це сталося в Росії 1917 р.

Поневолення інших народів, а в тому й України, було одним з головних чинників, що свідомо чи несвідомо причинився до успіху згаданої большевицької революці 1917 р

П.С.

АТЕЇСТИЧНА ПРОПАГАНДА Й НАСИЛЬСТВО

Комуністи з усіх-усюди доносять владі про віруючих людей в Україні і прилюдно показують їх владі на сторінках преси.

Наприклад, доносщик-дописувач до часопису "Радянська Україна" у своїй статті "За конкретну атеїстичну пропаганду" тим разом накинувся на релігійних жителів села Карпиліки, Чернігівської області. Він вдарив насполох таким доносом:

" . . А у нас ще є люди, які перебувають під згубним впливом релігії . . . Візьмемо для прикладу колгоспну родину К. Батьки -- чесні трудівники, а от своєму синові Миколі вони заборонили вдома носити значок жовтенят (комуніст, організація найменших, — р. В.). Цю сім'ю віруючих і досі не відвідали сільські комуністи . . ."

Значить, має відвідати їх влада й заявити, що коли родина не виречеться релігії, то буде переслідувана. А наслідки? Наприклад, "Правда України" (писана по-російському) хвалиться, що в одному лише Свалявському районі (Закарпаття) за 1958 рік аж 3,500 осіб прилюдно виреклися Церкви. Як видно, їхні слабші нерви не витримали "відвідин комуністів".

КАТОЛИЦЬКЕ ДУХОВЕНСТВО Й ФІДЕЛЬ КАСТРО СПІЛЬНО ПРОТИ ДОМІНІКАНСЬКОГО ДИКТАТОРА

На Кубі, в опіці Фідель Кастро, кубинського правителя, мають свій центр повстанці, що боряться проти диктатора Трухільо — володаря Домініканської Республіки.

Фред Тед — кореспондент щоденника „Ню Йорк Таймс" інформує, що велика частина католицького духовенства також виступає проти Трухільо, отже в цьому випадку воно стоїть в цій самій лінії, що й Фідель Кастро.

Це цікаво тому, що про Фідель Кастро говорять, що він має щось спільного з комунізмом.

АКЦІЯ СОВЄТСЬКОГО ВІЙСЬКА В КАРПАТАХ

Австрійський щоденник "Зальцбурґер Нахріхтен" (Зальцбурзькі Вісті) за 8 липня 1959 р. подає, що численні совєтські парашутні й піхотні частини й поліційні загони ґусто "прочісують" непрохідні ліси в Карпатах, щоб "викрити . . . криївки українських повстанців і знищити протикомуністичний рух".

РОБІТНИЧО-ПРОГРЕСИВНА ПАРТІЯ В КАНАДІ ПОВЕРТАЄТЬСЯ ДО КОМУНІСТИЧНОЇ НАЗВИ

Тим Бак, місцевий провідник комуністів у Канаді, повідомив, що комуністи в цій країні свою теперішню назву „Поступова робітнича партія" змінять на давнішу свою назву: Комуністична партія.

Значить, тепер будуть уже називати себе своїм власним іменем.

НОВА ГРОМАДА В СКАРБОРО, ОНТ.

У Скарборо на передмісті Торонта існує новозорганізована Українська Православна Громада імені Св. Анни. І хоч від часу її заснування зроблено великий поступ, ніхто до цього часу не подав про це до загального відома. Тому хочу коротко подати про цю новинку.

Тут, у Скарборо, є поважне число українських православних родин, що живуть дуже порозкидано і не знають одні про одних. Отож 3-го жовтня 1958 року зійшлися на перші сходини кілька родин і створили ініціятивний комітет, а 7-го грудня ми вже мали перші організаційні збори, на яких вписалося в члени понад 20 родин. Тоді ж вибрано управу і подано заяву до Консисторії, щоб прийняли нас у склад У,Г.П.Ц., а також до наших Владик за благословенням, що ми отримали листовно, а також Грамоту.

Хоч було вже близько Різдвяних Свят, все таки ми змогли приготовитися до Коляди і відвідали з Колядою багато родин, і першу Коляду успішно використали морально й матеріяльно.

З Божої волі живе тут у Скарборо одна жінка (вона не бажає подавати її імя), яка обіцяла віддати своє майно на храм Божий, і вона подарувала нам 1½ акра землі з двома хатами під будову церкви і грішми 3,500 долярів.

Маючи такий цінний дар, ми рішили приступити до будови церкви, як також під церквою збудувати потрібні кімнати, де можна було б вести освітньо-культурну роботу. Архітект уже виготовляє пляни, а ми тим часом беремось до більш активної праці. Члени управи дуже активні, — на кожен заклик приїздять на засідання в повнім складі, а ми тих засідань мали вже понад 20 за такий короткий час.

У неділю 7-го червня ц. р. ми знову мали загальні збори, на яких вписалося в члени понад 12 нових родин, і затвердили рішення будувати церкву в українськім стилі. Також рішено посвятити площу з полевим Архиерейським Богослуженням у неділю 23 серпня, а потім мала б бути пікнікова програма на власній площі. (Сподіваємося поважного числа гостей з навколишніх громад). Вибрано Будівельний Комітет, Збірковий Комітет і сформовано ініціятивний Жіночий Комітет (пять жінок), який зобовязався скликати збори і зорганізувати відділ.

Щасти нам Боже!

Н. Н.

УВАГА! УВАГА!

Святочний Комітет Округ Ґаєс-Канора-Кемсек, Саск. запрошує українське громадянство на

Соборну Полеву Службу Божу коло озера Кристал Лейк — між Канорою і Стінен, Саск., гайвей ч. 9., у неділю 16-го серпня 1959 р.

СВЯТО ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

Програма:

9 год. ранку — Утреня.
10 год. ранку — Соборна Сужба Божа.
12 год. дня — обід.
2. год. по пол. — промови.

Промовлятиме почесний гість з Оттави сенатор І. Гнатишин і інші. Харч обідати привозьте з собою.

За Комітет:
В. Мисак, голова (Канора).
В. Тащюк, секретар (Ґаєс).

Наради Надзвичайного Собору, 4 липня 1959 року в Едмонтоні.

Зліва направо: Владика Митрополит Іларіон; о. Митроф. Прот. Вол. Слюзар — діловий голова Собору; адвокат П Міськів світський заступник голови Собору; К. Теличко — світський секретар Собору; о. Протопрес. Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії і внесодавець резолюції про кандидатуру о. Архимандрита Андрея (Метюка) на третього Єпископа УГПЦК.

У Катедрі Св. Івана, Едмонтон, по Хіротонії Преосв. Владики Андрея, Єпископа Едмонтону й Західньої Канади, 5-го липня 1959 року.

Зліва направо: Прот. В. Федак, Гемілтон; о. О. Хомик, Норт Бетлфорд; Впреп. о. Ігумен Олександер Щербань; о. Ю. Цукорник, Гримсбі, Онт.; Прот. Ф. Керницький, Віндзор; Преосв. Владика Андрей; Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон; о. Ст. Столярчук, Веллінгдон, Алта.; о. Митрат В. Слюзар, Монтреал; Високопреосвященніший Владика Архиєпископ Михаїл; о. Митроф. Прот. С. Ґерус, Вінніпеґ; о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук; о. Ф. Легенюк, Ню Торонто, о. Ст. Гутуляк, Лондон, Онт.

КОМІТЕТ ПОБУДОВИ Храму УАПЦ св. Симона в Парижі

Звіт про стан каси Комітету

1) На поштовому конті в Парижі і у банку 629.640 фр.

2) У паризькому сейфі К-ту в цінностях і державних французьких паперах 4.804.000 фр.

3) У закордонних банках на конті К-ту, 4.887.625 фр.

4) Комітет купив у 1954 р., забезпечуючи гроші від девалюації, будинок при 5, рю Ганьє Ґі (Париж 20) в якому міститься церква паризької парафії УАПЦ. Заплачено тоді суму 4.180 000 фр. Таким чином православні українці Парижу мають церкву, а майно К-ту зросло, бо теперішня ціна будинку виносить прб. 6.500.000 фр.

Таким чином, за чотири роки наполегливої праці Комітет придбав у фонд будівлі Храму УАПЦ в Парижі 16.821.265 фр.

Як виявили попередні перевірки, проведені Контрольною Комісією, в книгах Комітету майже нема розділу видатків. За невеликими вийнятками, всі видатки на організацію збіркової акції. на відозви, летючки розсилку друків і т. п. й усі адміністративні видатки включно з поїздками, були заплачені особисто Головою К-ту п. П. Плевако. Кошти ці по приблизному підрахунку виносить 2.000.000 фр. (4.000 долярів).

Чи не найцінніше в доцьогочасній праці Комітету — є створення солідного збіркового апарату, розголошення справи побудови Храму Св Симона по вільному світу, [illegible] почуття в українців усього вільного світу, що будова Храму УАПЦ в Парижі це всеукраїнська справа, бо це буде пам'ятник в честь Головного Отамана С. Петлюри й увіковічення пам'яти тих Великих Мужів України, що їх тлінні останки спочивають на кладовищах Парижу.

Комітет звертається при цій нагоді до всього українського громадянства у вільному світі з гарячим закликом: поширити збіркову акцію шляхом творення дальших місцевих клітин К-ту, які б збирали фонди на докінчення розпочатого діла.

Творячи місцеві Комітети, і проводячи збірки, просимо обов'язково порозумітись в поодиноких країнах:

1) В ЗДА — з нашою філією в Міннеаполісі, Мінн. Голова Д-р Н. М. Менжега; адреса:

3240 Portland Ave.,
Minneapolis 7, Minn., U.S.A.

або з Консисторією УПЦ в Бавнд-Брук

2) В Канаді: з головою К-ту генералом М. Садовським адреса.

180 Palmerston Ave.,
Toronto, Ont., Canada.

або з Консисторією Укр. Греко-Православної Церкви у Вінніпеґу; адреса:

7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

3) В Англії — з п. Головою нашої збіркової акції Протопресвітером О. Сергієм Молчанівським; адреса:

41 Percy Road London W. 12,
England

4) У Німеччині — з Канцелярією Його Високопреосвященства Митрополита Ніканора, адреса.

(17a) Karlsruhe Erzbergerstr.
2/c, Germany

Вплати в Німеччині можна висилати безпосередньо, на наше Конто в банку:

Badische Bank Karlsruhe
Konto Nr. 16031

5) В Австралії — з Його Високопреосвященством Владикою Варлаамом; адреса:

Rt. Rev. Bishop Varlaam
Solovij,
9 Tennyson Road,
Greenacres, N.S.W. (Sydney),
Australia.

6) В усіх інших країнах — з Головою Комітету П. Плевако, адреса:

38, Ave. de l'Opera Paris-2,
France.

Досі зібрана сума, що досягла вже 34.000 дол. є на наші умовини дуже поважна. Не сміємо залишатись на півдорозі й мусимо чим скорше приступити до будови. Для цього треба, щоб збіркова акція продовжувалась.

Святкуємо Травневі Дні: 25. травня 1926 р. загинув на вулиці Парижу Головний Отаман С. Петлюра. В усіх церквах наших відбуваються завжди рік-річно жалібні Бого

служення, в усіх місцевостях відбуваються жалібні святкування. Комітет закликав відзначити цього року Жалібні Роковини посиленням акції збірки на будову Храму св. Симона в Парижі, щоб довершити будову великого пам'ятника Головному Отаманові на чужині, який би гідно свідчив про наш пієтет до Покійного, доки він спочине в нашому Національному Мавзолеї.

Був заклик до всіх у цей день скласти одноденний свій заробіток на будову Храму в Парижі. Також щоб усі церкви й усі установи провели в цей день збірку на будову Храму в Парижі при нагоді жалібних Богослужень, Академій, сходин і т. п.

Україна й сьогодні живе капіталом, що його нам залишив Головний Отаман, як Визвольні Змагання. Він залишив нам дороговказ, Він віддав своє життя у боротьбі. Наш святий обов'язок — вшанувати Його пам'ять в гідних Його величі формах.

Забудьте все те, що нас роз'єднує. Єдиним серцем причинімся до великої справи всі: церкви, організації комбатантів, всі політичні організації, всі наукові, релігійні й господарські товариства — все українське громадянство у вільному світі. При Вашій допомозі тоді **1959 рік** буде свідком початку будови Храму св. Симона в Парижі.

За Комітет:
Петро Плевако,
Голова

ПОДВІЙНА РОДИННА УРОЧИСТІСТЬ
Гримсбі, Онт.

У неділю 12 липня 1959 р. по Богослуженні відбулося посвячення новозбудованого дому п-ва Степана і Марти Кухаруків — членів Укр. Прав. Громади в Гримсбі, Онт., і також Хрещення їх внучки — маленької козачки Віри, доньки п-ва Василя і Марії Василечка з дому Кухарук, при великому числі рідні і запрошених гостей. Мале Водосвяття і освящення дому, як також Тайну Св. Хрещення звершив місцевий парох о. Юрій Я. Цукорник, при співі п. Степ. Пейчева і співаків церковного хору СУМК.

П-во Кухаруки раділи цим великим родинним святом, що його діждалися по 7-ох роках прибуття в Канаду: освящення власного дому на яке прибула вся родина, як також найстарший син Федір з дружиною Тересою і дочкою Наталкою з Судбур, Онт. Хресними батьками були п. Степ. Пейчів і п-ні Люба Білушенко з Гримсбі. Слід згадати, що син Петро Кухарук є головою місцевого відділу СУКМ, а дві дочки п-ни Лідія і Віра належать до хору і Рідної Школи.

Під час гостинного обіду запрошений до слова о. Юр. Я. Цукорник підніс Многоліття гостинним господарям п-ву Степ. Кухарукам, щоб у щасті й здоровлі прожили в оточенні рідні довгі, щасливі літа на радість своїм дітям і внукам, і запросив присутніх, щоб обдарували новоохрещену Віру, як також щоб не забули за свою рідну пресу. Збіркою зайнявся п. Степ. Пейчів — кум. Суму $12 призначено пополовині на „Вістник" і „Укр. Голос".

Щира подяка ВП. Жертводавцям від батьків за пожертву на пресу, а маленькій новоохрещеній Вірі бажаємо Божого благословення, щоб вона росла батькам, дідусеві та бабуні в щасті й здоровлі на радість, а Україні на славу!

о. Юр. Я. Ц.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ У. Г. П. Ц. ГРОМАДИ СВ. АП. ПЕТРА Й ПАВЛА, ЕТЕЛБЕРТ, МАНІТОБА. (В СІЧНІ 1959 РОКУ)

Будова Церкви Св. Ап. Петра й Павла в Етелберт, Ман., ось уже на окінченні. Доводилося доволі попрацювати, щоб осягнути і довести це святе діло до цього стану, як зараз знаходиться.

Започаткувалася ця праця ще в 1954 р. коли то 26-го вересня було посвячено "Угольного Каменя" під цю Будову. Їх ВПр. Владикою Іларіоном за тодішнього пароха о. Прот. Івана Майби. І за цей період часу, що дуже скоро збіг, у цьому напрямку було треба щиро, вперто і твердо стати до праці, щоб осягнути довершення її. І так, з Божою поміччю і старанням невтомного працівника на церковній і громадській нивах п. Николая Григорчука — голови Будівельного Комітету, маючи повне довіря і поміч із сторони Церковних управ, Священиків і щирих працівників вірних — жертводавців; як: п. Ілля ВОРОБЕЦЬ (він безплатно працював майже щодня, коли тільки мав змогу через чотири роки, побіч сталого платеного майстра Івана Борща) бл. п. Івана ЖУРАВА, п. Олекси КАРПЯКА (теперішний дяк), Юрій Карпяк, і о. І. МАЙБА, о. Іван КУЛІШ, старенький п. Василь БУРЛА (йому вже 88 р.), — вони всі доложили багато своєї праці при виконанні цієї будови, як помічні працівники. І ще багато членів з Будівельного Комітету, Управи і вірних, що всі, як один, охоче працювали і своїми щирими пожертвами допомогали в цьому ділі.

Перше Богослуження в новозбудованій церкві

У неділю 9-го листопада 1958 р. відбулося перше Богослуження в новозбудованій, просторій й акустичній церкві, очолене Всеч. о. В. Мельничуком, парохом Годсон Бей, Саск., в співслуженні о. Е. Труфина — місцевого пароха.

Уже зранку сходилися вірні, щоб побачити церкву всередині, а особливо щоб помолитися до Всевишнього за здоровя всіх тих, що доложили багато праці для цієї святині. Не забули й за тих, що вже відійшли з рядів вірних парафіян до другого, вічного життя з Господом.

Молитовно настроено співав хор під керівництвом п. Емілії Гончарик; як ніколи досі було дуже багато співаків, що допомагали всі в цій молитві до Спасителя нашого.

Змістовну й повчальну проповідь сказав Всеч. о. В. Мельничук. Молебнем і Многоліттям нашій Ієрархії, параф. управам, будівничим і вірним закінчилося це Богослуження.

Відповідне слово до вірних сказав й о. Парох, унаслідок чого зроблено успішну колекту на докінчення будови цієї святині.

По Богослуженні всі присутні були запрошені на обід, приготований Сестрицтвом і Жіночим Товариством у місцевому Народньому Домі.

Молитву проказав о. В. Мельничук і поблагословив страви. Прибув і о. Т. Славченко з Давфину — після відслуження Богослуження у своїй Окрузі.

За обідом було ряд промов; господарем був п. Н. А. Григорчук. Він відкрив коротку програму і промовляв від Будівельного Комітету і Парафіяльної Управи в Етелберт; розповів про хід будівельної праці і про вже поборені труднощі, повязані з цим. Від сусідньої Громади вітав о. В. Мельничук, і побажав, щоб успішно і якнайкраще докінчити будову церкви.

Другий з черги промовляв д-р Потоцький з Давфину; він також пожертвував на церкву поважну суму грошей, і також побажав якнайкращого успіху. Потім промовляв п. Михайло Григорчук — посол з Етелберт до Манітобської Легіслятури. Головним промовцем був Всеч. о. Тарас СЛАВЧЕНКО; він повязав силу евангельської науки і світла — просвічення в житті людини. Ця промова була дуже глибокоповчальна.

Ще промовляли пп. Мих. Топоровський з Пайн Ривер, Ман., Мих. Ситник з Давфину, Гаврилишин з Гилберт Плейнс Ман. Від Жіночого Тов. промовляла пані Анастасія Григорчук. Від нових і молодих членів промовляв п. І. КІРКО, а прикінці о. Парох. Усі промовці висловлювалися прихильно про задовільну працю при цій будові, і бажали ще кращих успіхів у дальшому ході цієї праці. Молитвою "Достойно є" — закінчено цю програму.

Базар призначений на Будівельний Фонд Церкви Св. Ап. Петра й Павла, в Етелберт, Ман.

Ще з початком літа 1958 р. Будівельний Комітет і Парафіяльна Управа заплянували влаштувати Базар для придбання фондів на докінчення будови церкви. І зараз же серйозно взялися за діло. Пан Н. А. Григорчук узяв на себе переважну частину цієї праці і відповідальність якнайкраще організувати, щоб було усе успішно. І так виробили 500 (пятсот) книжок для цієї цілі. Кожен член дуже радо взяв одну, або й більше книжок для себе, а кілька на розпродаж між членами родини, або знайомих, доручаючи їм розпродувати квитки (тикети), щоб найкраще і найбільше розпродати книжок і так придбати фонди для цієї запляновано цілі. Більшість їх розіслано до різних осіб — приятелів, жертвенних людей, священикам, підприємцям по всій Канаді. Нагороди для розпродажу — виграшу (через тягнення жеребків) були призначені:

1. Нагорода $200 для того, хто купив щасливий квиток, а $25, для того, хто продавав.
2. Нагорода була $100 для того, хто купив, і $25, для того, хто продавав.

Речинець тягнення було призначено на листопад 1958 р. З цього огляду було рішено на Зборах Управи і членів у понеділок 27-го жовтня 1958 р., щоб цей Базар відбути 25-го листопада 1958 р. З причини дуже поганої погоди, страшних сніговіїв, Базар був відложений на пізніше. Однак тягнення щасливих квитків мусіло відбутися, з з технічних причин, у листопаді, тому й зроблено це прилюдно в театрі в Етелберт, Ман., в суботу ввечері 29-го листопада 1958 р.

а) Першу нагороду $200, одержав п. Николай КОЗУН, Нипавин, Саск., а Всеч. о. С. Зузак, Нипавин, Саск., за це, що розпродав: $25.

б) Другу нагороду — $100 одержала панна Бренда Сміт, Ржайна, Саск., і $25 панна Наталія Стефанюк — за те, що продала.

Щирі побажання й гроші послано вищезгаданим на початку грудня 1958 р. Цей Базар приніс гарну суму чистих грошей — коло $1,800, що можна сміло зачислити до успіху цього Базару на Будівельний Фонд.

Роковий Осінній Базар відбувся в пятницю 12-го грудня 1958 р., також з добрим успіхом, що з певністю дає і душевне вдоволення Управі і всім вірним Етелберту, включно з Будівельним Комітетом, а найбільше п. Н. А. Григорчукові, за його тяжку і відповідальну працю у звязку з цим.

Аби ще дочекати щасливої хвилини, щоб докінчити цю будову і посвятити цю Святиню ще цього року!

Щиро дякуємо всім людям доброї волі за це довершене християнське діло, жертводавцям, продавцям і всім тим, що причинилися до піддержання цієї важливої справи!

Нехай Всевишній Господь поблагословить Вас усіх на завершення будови святині в Етелберт і подасть здоровя міцного і довгого, душевного вдоволення і збереже на многії і благі літа!

Будівельний Комітет.
Парафіяльна Управа.
о. Парох.

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО.
Содбурі, Онт.

У неділю 22-го березня 1959 р. Українська Православна Громада Св. Володимира урочисто вшанувала 145-ті роковини з дня народження Великого Генія України Тараса Григоровича Шевченка.

Святковий концерт відкрито співом „Заповіт", що його виконав мішаний хор Української Православної Громади під керівництвом диригента п. Олекси Мельничука.

Вступне слово сказав п. Микола Волинський, і він особливу увагу звернув на невмирущість Великого Генія в серцях українського народу і його майбутніх поколінь, і який посвятив усе своє життя боротьбі за волю України проти московської тиранії.

Доповідь, присвячену 145-им роковинам з дня народження Т. Г. Шевченка, прочитав о. Прот. Д. Денисюк.

Після доповіді знаменито продеклямували твори Т. Г. Шевченка: п. Онуфрій Бриштен — „Ляхам" і п. Данило Корнійчук — „Кавказ".

Далі, хор проспівав „Учітеся брати мої" і „Зайшов ясний місяць за хмари".

П-ні Ніна Жовкевич приємним ліричним сопраном виконала два соло - співи: „Явір" і „Коли вітер буйний на полі гуляє" з драми „За друзі своя" — В. П. Товстоноса.

Другу частину програми повністю виконали діти Рідної Школи під проводом учительки п-ні Ніни Жовкевич.

Деклямували: „В роковини народин Т. Шевченка" — Василько Макаренко, „Українцям" (З нагоди Шевченкових народин) — Володимир Мухан, „Молитва" — Аня Злочевська, „Суботів" — Наталя Мельничук, „Україна Рідна Мати" — Петро Жовкевич, „Мати" — Галя Бурак, „Віє вітер, віє буйний" — Михайло Литвинець, „Тихесенько вітер віє" — Михайло Бовшар і Микола Чекалін, „Тополя" — Оля Чекалін, „Зацвіла в долині" — Веселка Щербій, „Мені тринадцятий минало" — Володимир Макаренко, „Село" — Тамара Рибкін, „Сонце гріє, вітер віє" — Мартіян Фесик.

„Реве та стогне" і „Бандура" виконала на акордеоні учениця Рідної Школи панна Діяна Колісник.

„Слава Тарасові" та „Молитва" — спільні деклямації. Дві пісні веселого жанру проспівав дитячий хор під проводом п-ні Н. Жовкевич.

На закінчення програми була поставлена інсценізація „Розрита Могила", в якій взяли участь старші діти Рідної Школи.

Програма свята в цілому була виконана бездоганно, за що належиться подяка учительці Рідної Школи п-ні Ніні Жовкевич, диригентові п. Олексі Мельничукові та всім виконавцям. Окрема подяка п. Миколі Жовкевичеві за його турботи в оформленні сцени до інсценізації та артистові малареві п. Михайлові Коробцеві за мистецько виконаний напис над сценою.

У кінцевому слові голова Громади п. Федір Степанчук висловив подяку всім виконавцям програми та присутнім за гідне вшанування пам'яті Великого Сина України і проголосив, що грошова збірка з нагоди свята призначена на будову пам'ятника Т. Г. Шевченкові перед провінційним парляментом в м. Вінніпезі.

Свято закінчено відспіванням гимну „Ще не вмерла Україна" та „Боже Щасти".

І. Гринь.

ХРЕСТИНИ
Вернон, Б. К.

У неділю 19 липня ц. р. п-во Ярослав і Анастасія Микитюки по Відправі в церкві охрестили свого синка Тараса Ярослава. Чин Хрещення звершив о. Г. Василів з участю дяка п. П. Малиша.

Куми при Хрещенні: Роман Крепякевич — місцевий продавець реальностей, і пані Калина Винничук. Опісля в домі батьків відбувся обід, на якому було показне число гостей.

По обіді гості не дуже спішилися поїхати кудись на озеро, а це тому, що п. Микитюк дістав модерний вітряк, що ввесь час охолоджував кімнати; надворі було дуже гаряче — около 100 ступенів жари.

Перший зголосився до слова кум, який, як хрестний батько малого Тараса, потрадиційному хотів започаткувати для нього конто в банку. Але родичі рішуче від того дару відмовилися, тому п. Крепякевич, не відступаючи від свого задуму, пояснив потребу підтримки нашим інституціям, і зібрано $40: на Колегію Св. Андрея, „Вістник" і „Укр. Голос" — серед слідуючих осіб: Р. Крепякевич, Василь Федейко — Едмонтон, Ярослав Микитюк і пані Марія Микитюк — бабуся, — по $5, по $3: Павло Малиш; по $2: В. Гакман, Б. Ханасик, Ол. Андрусів, Т. Сокол, П. Кідрачук, В. Винничук, І. Кучер, І. Павлишин; о. Г. Василів — $1.

Дальше були ще покликані до слова: п. Кіндрачук, кума пані Калина Винничук і бабуся пані Микитюк. Так само сердечно вітала й дякувала гостям, що не погордили їхнім запрошенням, а так громадно прибули на цю оказію, господиня дому і мама новоохрещеного — пані Микитюк.

Та здається, що всім гостям було цікаво послухати п. Василя Федейка з Едмонтону, що разом зо своєю дружиною загостили саме в той час, до тієї досить гарячої тепер, але й прекрасної „Оканаґан Велий".

Вони всі троє — старі бурсаки. Бо ще 1928 р. Федейко і, тоді ще панна Райчиба були в Саскатунському Інституті ім. П. Могили разом з панею Микитюк — тодішньою панною Павлишиною. Отже така зустріч, по довгих роках небачення, дійсно була інтересна — як для вищезгаданих, так і для гостей, коли оце старі бурсаки пригадували собі те колишнє бурсацьке життя в гуртожитку.

Наприкінці о. Парох зложив побажання для новоохрещеного Тараса Ярослава, щоб і він, як підросте, йшов слідами своїх родичів; він же привітав родичів і гостей.

Малий Тарас має дві сестрички; молодша Соня тепер на літніх курсах в Інституті Св. Івана в Едмонтоні, а Єлисавета, що минулого року була на літніх курсах в Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, саме тепер кінчає торговельну школу (Бизнес Каледж)

Пожертву розділено: $20 на Колеґію Св. Андрея, а по десять дол. „Вістникові" й „Укр. Голосові".

о. Г. В.

ХРЕСТИНИ
Сирейл, Алта

У неділю 21 червня 1959 р. у п-ва Філикса і Флоренц Гевко із Сирейл, Алта, відбулося Св. Хрещення їхньої одинокої донечки, яка дістала імя Донни Лин.

Кумами були: Володимир Бойда з Боїл, Алта, і молода студентка Іонна Гевко з Сирейл. Св. Тайну Хрещення звершив о. Миколай Стеценко із Лак Ла Біш, Албр.

З цієї небуденної нагоди зібралося поважне число рідних і знайомих з усіх частин Алберти. По смачній вечері, а це завдяки молодій господині пані Флоренц, яка, хоч і є реґістрованою норсою, то однак не боїться фарми, і бездоганно тримає як на городі, так і в кухні керму в своїх руках, чим може бути за приклад іншим.

Гості з вдячности до молодих батьків за гостину зробили збірку їхній донечці на „черевички", яка принесла 50 долярів, а п. П. Никипіло з Боїл зробив збірку на рідну пресу, що принесла 11 долярів і 50 ц. З цих грошей приділено на „Вістник" 5.50

Нехай Господь обдарує щастям і здоровлям новоохрещену, а батьків — потіхою!

Гість

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ

Вакав, Саск. — У неділю 28 червня 1959 р. відбулося Хрещення донечки Антона і Вікторії Гнідих в їхній хаті на фармі 5 миль від Вакав.

Тайну Св. Хрещення й Миропомазання звершив наш парох Всеч. о. Юрій Туржанський. Хрестними Батьками були: Іван Гнідий, Єва Грищук, Дмитро Остафійчук і Єлена Бурихайло.

По Хрещенні відбулась вечеря, під час якої всі присутні довго співали українських пісень та складали побажання новоохрещеній, батькам, дідові, та прабабі. На закінчення родинного свята дід п. Дмитро Гнідий зробив заклик до присутніх, щоб вони зложили свою пожертву на „Вістник". Присутні радо відгукнулися, та зложили $5.25. Усім жертводавцям сердечна подяка, а маленька Марлін-Петруся нехай росте здорова на потіху своїм родичам та на користь рідній Церкві і українському народові. На многії літа!

Присутній.

ХРЕСТИНИ
Ґримсбі, Онт.

З нагоди Хрещення нашого синочка Володимира, що звершив Всч. о. Ю. Цукорник, 14 травня 1959 р. присутні гості зложили на пресовий фонд 15 дол., а з того на „Вістник" 5 дол.

Зложили слідуючі панове: П. Дацьків, О. Лучка з Ошави, В. Новак, П. Степовий, Д. Стефін, І. Костів, В. Гриньків, Д. Хребто, С. Лучків, К. Сузанський і В. Козловський (обидва з Дітройту), И. Миронюк і Р. Шпитковський.

Павло Дацьків.

П О Д Я К А
рідні бл. п. Василя Манчуленка

Складаємо цією дорогою, нашу сердечну подяку всім, що виявили свою щиру любов і приязнь до нашого любого сина і брата, з приводу його ранньої смерти.

Перше дякуємо о. Прот. О. Фотієві й о. Кнохові за відправлення Похорону.

Дякуємо всім тим приятелям, а зокрема членам ЛВУ, які не жаліли труду і зусиль, щоб відшукати нашого найдорощого Василя.

Дякуємо друзям і приятелям за вінці й квіти.

Дякуємо о. Прот. Д. Фотієві і п. В. Григорякові за прощальні промови.

Сердечно дякуємо всім тим, громадянам і громадянкам, що так масово прибули на похорон і тим показали що вони не забули нашого сина і брата.

Нарешті дякуємо ініціяторам і всім жертводавцям, що зложили на пресу на вічний спомин.

Смутком прибиті:
Мати й батько, брати Степан і Петро і сестра Марія зам. Котик.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ МАНЧУЛЕНКО

Трагічна смерть студента Василя Манчуленка

Су Сейнт Марі, Онт. — Уже два місяці, як 24-го травня 1959 ненадійно розпрощався з цим світом Василь Манчуленко.

Серед виру студентської праці, в розквіті його 21-літнього життя, невмолима смерть вириває його з-поміж нас і завдає болючий удар українській громаді, а особливо для його матері, батька, братів і сестри.

Василь народився 21 листопада 1938 р. в Квебеку — в родині свідомих і вірних діячів, Софії й Емануїла Манчуленків.

З батьківського дому виніс українське патріотичне виховання. По закінченні середньої освіти, вписується і кінчає перший рік на Манітобському університеті.

Мешкав і виховувався в Колеґії Св. Андрея.

Вістка про його смерть рознеслася блискавкою й у слідуючих днях, в день і ввечері, сотні його приятелів і знайомих з розпучливим батьком, шукали човнами по ріці Су Сейнт Марі, по тій ріці, котра його тіло проковтнула. Він утопився, рятуючи свойого друга Петра Топольницького.

Тіло Петра Топольницького знайшов 17 червня п. Е. Манчуленко, шукаючи сина, а на другий день 18 червня, американська сторожа знайшла тіло Василя Манчуленка.

Брати тіло Петра Топольницького забрали до Манітоби, щоб там відправити похорон.

Отже прийшов ще сумніший і болючіший день, його Похорон 20 червня 1959 з церкви св. Луки.

Відправляли о. Прот. Дмитро Фотій, що й виголосив прощальну промову і о. Кнох (анґлієць) відправляв анґлійською мовою.

Велике число рідні, друзів і знайомих із: Вінніпеґу, Виндзору, Торонта, Мийпел, Форт Вілліям, Кіркен-лейк, Норт Бей, Нів Ліскерд, Лавику, Ґлиот-Лейк, Стоні Крік та ~~Су Сейнт~~ Марі, прощали його у вічну дорогу на цвинтарі Су Сент Марі.

Домовина була прикрашена квітами. Шкільний товариш Букс зорганізував бувших шкільних товаришів, щоб нести і спустити у свіжу-сумну могилу цю домовину з тлінними останками свойого любого друга.

Прощальне слово над могилою сказав п. В. Григоряк з Торонта.

Після цього зібралась велика жалобна громада в домі панства Манчуленків, де відбулась тризна, яку відкрив о. Прот. Д. Фотій; по молитві, відбувся обід, який влаштували батьки з допомогою українського жіноцтва з Су Сейнт Марі.

Потім п. Є. Антонюк і п. Є. Балан перепровадили збірку на українську національну пресу.

Зібрано разом $118.50 і з цього: на Колеґію Св. Андрея — 50 дол., на „Український Голос" — 17 дол., на „Вістник" — 17 дол.

Слідуючі жертводавці зложили свої пожертви на похороні В. Манчуленка. По 10 дол.: — Є. Манчуленко, В. В. Григоряк, М. Дворецький, п-во Силинець 7 дол.; по 5 дол.: п-во Тарас, п-во Ковальські, Ю. Гуцул, Я. Балан, М. Москалюк, М. Балан, Г. Дубець, М. Дубець; В. Токор 4 дол.; по 2 дол.: М. Гошовський, І. Гричаний, І. Брисько, Г. Буксан, п-во Токар, І. Корнилюк, П. Василевич, пані Мидвидюк, пані Ґрійчук, М. Москалюк, А. Ленґ, Є. Антонюк; по 1 дол.: П. Тимофіль, А. Богданець, М. Мигалюк, П. Бойчук, Є. Бейко, Ю. Манчуленко, В. Манчуленко, Ю. Бодо, Ф. Салій, І. Плишака, С. Халатурник. Разом — 118 дол.

БЛ. П. МАТВІЙ ПИЛИПЮК
Винярд, Саск.

У пятницю 15 червня 1959 р. в місцевій лікарні упокоївся, на 74 році життя, бл. п. Матвій Пилипюк.

Покійний родом з с. Луки на Буковині. Його батьки — Юрій і Анна з дому Чапчук. У Канаду прибув 1910 року, разом з дружиною Параскевою Попович та двома синами — Василем і Теодором.

Перших два роки переселенці Пилипюки жили в Росборн, Ман. а від 1912 р. постійним місцем перебування стала для них околиця Винярд, Саск. Тут на фармі в невсипущій праці та надії на краще майбутнє минали роки. Тут значно зросла й родина Пилипюків. Бог поблагословив їх ще чотирма синами і дочкою, а це: Іван, Михайло, Петро, Стефан і Марія, що тепер за Карлом Добрянським. Усі діти, в своїм часі, мали змогу навчатися в школі, а релігійні потреби всієї родини задовольняла православна церква Св. Архистратига Михаїла, яка була за того часу біля Вишарт.

У роках 1954-55, тоді як усі діти станули вже, так би сказати, на власнім ґрунті, як більшість з них вже були подружені, старенькі — бл. п. Матвій і його дружина Параскева перенеслися до самого таки міста Винярд. Не судилося, одначе, довго їм бути разом на новім місці. 18 червня 1959 року в українській православній церкві Різдва Пресвятої Богородиці у Винярді парох о. Борис Яковкевич вже відправляв Заупокійну Службу Божу по бл. п. Матвієві Пилипюкові та Похорон.

Вдова Параскева Пилипюк, усі діти з своїми родинами, в тім 19 онуків, брат Авксентій Пилипюк, багато близьких і приятелів віддали того дня останню прислугу Покійному. Щиро відгукнулися присутні й на пригадку про Невянучий Вінок для нього. З загальної суми ($55) на Пресовий Фонд „Вістника" призначено $20.00.

В імені родини сердечна подяка всім ВП учасникам Похорону та жертводавцям.

Душу Спочилого нехай Господь Ласкавий прийме до осель Своїх Праведних, а тут — на Міському Цвинтарі у Винярді могила покійного бл. п. Матвія Пилипюка нехай завжди буде в якнайкращому порядку. Святим обовязком вдови й дітей також було б памятати про такі дні як сороковий та роковини смерті їх незабутнього чоловіка й тата.

Вічная Йому Память

о. Б. Я.

„СИНИ ЗЕМЛІ" В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ!

Монументальна повість Ілії Киріяка п. н.
"СИНИ ЗЕМЛІ"
вже вийшла англійською мовою п. н.

SONS OF THE SOIL

"СИНИ ЗЕМЛІ" — це прекрасне оповідання з піонерського життя українських переселенців в Канаді, в якім докладно та мальовничо описані їх перші переживання.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** видало поважне канадійське видавництво "Раерсон Прес" у Торонті, за старанням Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу. Книжка видана на гарнім книжковім папері, в твердій оправі та з гарною ілюстрованою паперовою огорткою.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинен набути кожний українець й українка, без огляду на те, чи вони вже читали "Сини Землі" в українській мові, чи ні.

Зокрема книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинні купувати родичі для своїх дітей, які мають трудність по українськи читати, або які не мають терпеливости прочитати повість "Сини Землі" в ориґіналі.

Книжка **"SONS OF THE SOIL"** повинна знаходитися в кожній шкільній та публичній бібліотеці, тому радимо й закликаємо поодиноких людей та орґанізації купувати її та дарувати до згаданих бібліотек.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** треба також якнайширше розповсюджувати між загалом наших анґльомовних співгромадян, тому радимо давати її в подарунку вашим анґльомовним сусідам і знайомим.

Ціна книжки з пересилкою тільки $4.50.

Розпродажею книжки наразі займається Колеґія св. Андрея в Вінніпеґу, тому замовлення й гроші треба надсилати на руки голови Дирекції Колеґії, о. д-ра С. В. Савчука, на таку адресу:

Rev. Dr. S. W. Sawchuk,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

БЛ. П. ІВАН ПАЛИЛИК

8-го травня ц. р. розійшлася жалібна вістка, що упокоївся в Бозі один з перших піонерів і членів нашої Парафії У. Г. П. Церкви в Смокі Лейк, Алберта, бл. п. Іван Палилик.

Покійний Іван Палилик народився 1886 р. в селі Білій, Чортківського повіту, в Західній Україні. 1901 р. приїхав з батьками 15-літнім хлопцем на постійний побут у Канаду і поселився в Едмонтоні. Бл. п. Іван багато їздив по Амерції і Канаді, шукаючи роботи; не раз тяжко довелося йому знайти якусь роботу, але молодий завзятий юнак не падав духом, а прямував до кращого.

1914 р. одружується з Параскевією з дому Солдан, і того ж року переїжджає на постійний побут на фарми до Смокі Лейк, Алберта, де перебував до останнього року свого життя. Покійний Іван, як уже вище було згадано, був одним з перших основоположників нашої Парафії в Смокі Лейк, був основоположником Укр. Народнього Дому, членом Інституту Св. Івана в Едмонтоні, Жертводавцем Катедри Св. Івана в Едмонтоні та Пресв. Тройці у Вінніпеґу, Жертводавцем Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу. Був ревним передплатником „Українського Голосу" і „Вістника".

Покійний останні 2 роки тяжко хворував і довший час перебував у лікарні в Едмонтоні, де й помер 13-го травня ц. р. 13-го травня була Панахида в Едмонтоні, яку відправив Всеч. о. Фик. 14-го травня перевезено тлінні останки Покійного до Смокі Лейк, і там у місцевій укр. прав. церкві був відправив Похорон зо Службою Божою настоятель о. Сацевич; дяками були п. Мороз з Смокі Лейк та п. Пацуш з Едмонтону.

На Похорон з'їхалося багато з родини і знайомих віддати останню честь покійному Іванові. Парох о. Сацевич у своєму прощальному слові попрощав Покійного та зробив заклик збірки на Невянучий Вінок при Останнім Цілуванні, яка принесла $38.30. З бажання родини ця збірка розпреділена так: „Укр. Голос" 10 дол. „Вістник" 10 дол., на виготовлення кліші 5 дол., а решта $13.30 на місцеву церкву.

Бл. п. Іван Палилик прожив 72 роки та 7 місяців. Залишив в глибокім смутку дружину Параскевію, двох синів: Володимира в Едмонтоні, Ореста в Смокі Лейк, дві дочки: Блію Чаглей в Едмонтоні та Розалію Росічук в Смокі Лейк, 11 внуків і 3-х братів: Матфея і Михайла у Ворвек, Алберта та Павла у Вільна, Алберта.

Нехай канадська земля, на якій він трудився, буде йому рідною, а Всевишній Господь прийме душу його до Своїх Небесних Осель.

о. П. С.

ІКОНИ

Число	Ікона	Штук	Ціна
	ЄВАНГЕЛИСТИ 2⅛"x3¾"		
3027	Св. Іван		
3058	Св. Матвій	100	1.50
3059	Св. Марк	50	1.00
3060	Св. Лука	25	.60
	(2"x4")	2	.05
E/6003	Ісус Добрий Пастир		
E/6006	Христос Стукає до дверей	100	.95
6010	Свята Родина	50	.60
E/6025	Ісус Христос Сіяч	25	40
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом	3	.05
6027	Тайна Вечеря		
E/6029	Богородиця Постійної Помочі		
E/6042	Св. Іван Христитель		
6053	Св. Ап. Петро		
6054	Св. Ап. Павло		
E/6059	Ісус Христос і діти		
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду		
E/6073	Різдво Христове		
6074	Свята Родина		
E/6090	Пресвятая Тройця		
E/6091	Розпяття		
E/6128	Воскресення		
E/6146	Воскресення		
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці		
	Хрещення Господнє		

ІКОНИ З МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні		Посріблені з позол. Віночком (німб)
2" x2⅝"	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2⅜"x3¼"	3.10		6.25
3⅜"x4¼"	4.75	і	7.75
4⅛"x5⅜"	6.25		10.75
5¼"x6¼"	7.75	Спаситель	14.00
6¼"x7⅜"	12.50		18.50
8⅜"x10¼"	16.50		23.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

БЛ. П. ПАВЛІНА МАКОВСЬКА

Мазепа, Саск. - 9 червня 1959 р. упокоїлася в Бозі бл. п. Павліна Маковська. Покійна народилася в 1898 р. в Гемптоні, Саск., в родині Горчинських. Року 1917 одружилася з Йосафатом Маковським з Донвел, Саск.

Покійна була щирою християнкою, свідомою і діяльною українкою та зразковою членкинею Української Православної Церковної Громади Св. Духа в Мазепі, Саск.

Похоронну Службу Божу 12 червня відслужили два священики: парох з Кемсек о. П. Бублик і парох з Йорктону о. Прот. Л. Дячина.

На українські національні й церковні цілі на Похороні зібрано 110 дол.

У Похороні взяли участь родина, представники національних і церковних організацій та великий здвиг народу.

ВП. Жертводавцям щира подяка, а заслуженій громадянці бл. п. Павліні Вічна Память!

У посмертній згадці у „Вістнику" з 1-го серпня 1959 р. де було ширше подано про бл. п. Павліну Маковську і Похорон, на жаль, через непорозуміння в інформаціях, неправильно було подане прізвище, — було подано: Павліна **Матковська,** а правильно має бути: **Павліна Маковська.**

БЛ. П. МИХАЙЛО ЧЕРНЯВСЬКИЙ

14-го липня 1959 р. умер в Едмонтоні бл. п. Михайло Чернявський. Похорон відбувся в Січ-Коломия 17-го липня при великому числі родини і знайомих.

Покійний Михайло народився в селі Волчківці, Снятинського повіту, Галичина. У Канаду приїхав з родичами ще малим хлопцем 1900 р. і перебував тут в цій околиці Січ-Коломия до 1950 року.

Потім спродав усе і перенісся до Едмонтону. Перебуваючи в цій околиці, Покійний інтересувався громадськими справаами і був одним з основоположників місцевого Божого Дому в Січ-Коломия. Покійний оставив дружину Марію з Харуків, дві сестри — Катерину Дідик і Анну Винничук. Осталося семеро дітей: найстарша Софія Саламандик в Едмонтоні; син Василь Чернявський в Діп Ривер, Онтеріо; Іван Чернявський в Мондер, Алберта; Анна Пачук, Монтреал, Квебек; Ольга Портер, Торонто, Онтеріо; Ярослав Чернявський в Мондер, Алберта; Орест Чернявський в Кінґстон, Онтеріо. Осталося також 14 внуків і одне з правнуків.

Зібрано в церкві на Невянучий Вінець для Покійного $34.75 і цю суму переслано на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу.

Усім ВП. Жертводавцям щире спасибі, а помершому Вічна Память!

Присутній.

УВАГА! УВАГА!

Українці — православні Торонта і Східньої Єпархії!

Новозорганізована Українська Православна Громада УГПЦК — нова **Парафія Св. Анни оцим запрошує Вас на торжество Посвячення площі** під будову церкви, що відбудеться

в неділю 23-го серпня 1959 р.

ПРОГРАМА:

1. Впреосв. Архиепископ Михаїл відправить Архиерейську Службу Божу і звершить Посвячення площі, — о год. 10 ранку.
2. Опісля слідує пікникова частина програми.

Наша площа 2-акрова; знаходиться на розі вулиць: Ellesmere Rd. and Morrish Rd (Highland Creek), Scarborough

ДОРОГОВКАЗ:

З Торонта: їхати Кінгстон Ровд до Гайленд Крік Кловерліф, повернути на Гайвей ч. 2, звернути наліво до Моріш Ровд і на північ до Елесмер.

2) **З Ошави — зо сходу** їхати: Гайвей ч. 2 до Моріш.

3) **Із заходу,** якщо хто їде Ч 40 — їхати до Литл Ровд, повернути на південь (полудень) до Елесмер і їхати нею на схід до Моріш

УВАГА! УВАГА!

Друга Канонічна Візитація Високопреосвященнішого Владики ІЛАРІОНА Митрополита Вінніпеґу і всієї Канади та Храмове Свято нашої Громади Успіння Пресвятої Богородиці у Волей, Б. К. (10765—135 А Стр.), відбудеться в неділю, 30 серпня 1959 р. в такому порядку:

Рання Відправа 9.00 год ранку.
Зустріч Владики 10.00 год. р
Св. Літургія 10.30 год. ранку

Владиці будуть також співслужити Священики із сусідніх наших Громад.

Співає хор під управою пані Анни Залубняк. По Службі знімка всіх присутніх і спільний ХРАМОВИЙ ОБІД у Ліджен Голл. Привіти й промови гостей зо всіх громад і організацій нашої провінції.

Головна промова — Владики Митрополита Іларіона

Коротенький концерт силами нашого хору, сумківців і школярів.

Просимо всіх прибути й розділити радість нашого Свята!

о. Олександер Костюк, настоятель.
Петро Арійчук, голова.
Др. Богдан Лисак, писар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Транскона Портедж Ля Прері, Тиндал
23. Неділя — Брендон, Кенора, Сендгіл, Попларфілд.
30. Неділя — Ґонор, Транскона, Дуфрост (Храм)

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Кенора, Поплар Парк, Селкірк, Ледвин.
13. Неділя — Транскона, Сулукавт, Бозежур, Брендон.
20. Неділя — Кенора, Портедж Ля Прері, Дуфрост, Тиндал.
27. Неділя. Воздвиження Чесного Хреста — Брендон, Ґонор, Транскона, Попларфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Витків. Окружний з'їзд С.У.К. Соборне Богослуження
19. Середа. Преображення Госп. — Глезлин
23. Неділя — Кендо
28. Пятниця. Успіння Пр. Бог. Норт-Бетлфорд
30. Неділя — Медов Лейк

УВАГА: 1. Прошу взяти численну участь в Архиєрейській Візитації — Владики Митрополита Іларіона — в Норт-Бетлфорд.

2. Дня 16 серпня — Окружний З'їзд С.У.К. у Виткові, на який запрошується усе українське громадянство, а передовсім українське жіноцтво!

Address: 972 James Str. Ph. 2280
North Battleford, Sask.

о. ІВАНА КУЛІЦА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Енгусвил
19. Преображення Господнє — Січ
23. Неділя — Мензі (Храм)
28. Успіння Пресв. Богородиці — Ґлен Елмо (Храм)
30. Неділя — Овкборн

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Сенді Лейк
13. Неділя — Січ
20. Неділя — Ґлен Елмо
21. Різдво Пресв. Богородиці — Виста
27. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 236
Box 11

о. В. АПОНЮКА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Ріджайна
19. Середа. Преображення Госп. — Кендіяк
23. Неділя — Ріджайна
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Прілейт
30. Неділя — Мус Джо (Храм)

Address: 1849 Winnipeg. Str.
Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Вайлдвуд
19. Середа Преображення Господ. Спаса — Атабаска
23. Неділя — Ричмонд Парк
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Сіба Біч
30. Неділя — Баргед

Address: Box 851
Westlock, Alta. Tel. 436.

о. Е. ТРУФИНА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Ґарленд
19. Середа — Преображення Господнє — Пайн Ривер (Храм)
23. Неділя — Дорбен
28. Пятниця — Успіння Пресв. Богородиці — Зелена (Ворд), Храм
30. Неділя — Вендав

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Вернон
19. Преображення Господнє — Вернон
23. Неділя — Ревелсток
28. Успіння Пресв. Богородиці — Вернон
30. Неділя — Вернон (Храм) і Візитація Пресв. Владики Андрея

Адреса: P.O. Box 307
2802 — 42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. П. БУБЛИКА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Кемсек
19. Середа — Донвел (Храм)
23. Неділя — Мазепа
30. Неділя — Донвел

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Калдер
13. Неділя — Кемсек
20. ~~Неділя —~~ Мазепа
21. Понеділок — Сторновей
27. Неділя — Донвел.

УВАГА: Всіх з сусідних і дальших громад, запрошуємо взяти чисельну участь в храмових торжествах.

Rev. P. Bublyk
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Вишярд
16. Неділя — Фовм Лейк
19. Середа. Преобр. Господнє — проголоситься в церквах
23. Неділя — Вишарт
23. Неділя — „Коло Мельничуків"
28. Пятниця. Усп. Пр. Богор. — „Коло Купровських" (Храм)
28. Пятниця. Усп. Пр. Богор. — Едмор (Храм)
30. Неділя — Шіго полуди (Храм)
30. Неділя — „Коло Федаків"

В залежності від стану здоровя Всеч. отця Протопр. Тита Яковкевича цей порядок Відправ може бути змінений.

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. Я. РИБАЛКА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Витків, Окружний з'їзд С.У.К.
19. Середа — Редфілд
23. Неділя — Гефорд
28. Пятниця — Мейфер
30. Неділя — Борден Білики (Храм)

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Кридор
13. Неділя — Гефорд
20. Неділя — Мейфер
21. Понеділок — Гефорд
27. Неділя — Редфілд

Box 163, Hafford, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

СЕРПЕНЬ

16. Мелфорт
19. Середа. Преображення — Ґронлид (північна)
23. Неділя — Ґронлид (північна)
28. Пятниця. Успення Пресв. Богор. — Бруксбі
30. Неділя — Ґронлид (північна)

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Пайн Ривер
13. Неділя — Етелберт (Митрополича Візитація і Посвячення Церкви).
20. Неділя — Ренвер (Храм).
21. Понеділок — Різдво Пресв. Богор. Боян (Храм)
27. Неділя — Воздвиження Чесного Хреста — Пайн Ривер

Box 1416 Tel. PL 2-2070
408 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. Л. ДЯЧИНИ

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Райн
19. Середа. Преобр. Госп. — Йорктон
23. Неділя — Йорктон (Храм)
28. Пятниця. Усп. Пр. Богородиці — Ґорлиц
30. Неділя — Йорктон

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Йорктон
13. Неділя — Райн
20. Неділя — Йорктон
21. Понеділок Р. Пр. Бог. Врокстон
27. Неділя — Йорктон

Address: 110 Willingdon Ave.
Yorkton, Sask. Tel 22998

о. І. МАЙБИ

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Фостон
19. Середа. Преображення — Київ (Храм)
23. Неділя — Виммер
28. Субота — Канора Успенська (Храм)
30. Неділя — Клер
30. Неділя — Мирнам

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя Водіна
13. Неділя — Ватсон
20. Неділя — Келвінгтон
21. Понеділок Різ. Бог. — Київ
27. Неділя Ч. Хр. — Канора Успенська.

Box 298 Watson, Sask. Ph.: 281

о. С. ГРЕДІЛЯ

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Вайта
19. Середа. Спаса — Арбака Св. Мик.
23. Неділя — Сеньків
28. Пятниця. Успіння П. Б. — Арбака Св. П. і П.
30. Неділя — Вайта

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Сандави
11. Пятниця. Усікновення — Сірко
13. Неділя — Вайта
20. Неділя — Арбака Св. Мик.
21. Понеділок. Різдво Пр. Б. — Сеньків (Храм)
27. Неділя Воздв. Чесного Хреста

Box 46, Vita, Man.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Кегвин
19. Середа. Преображення Господне-Спаса — Прут
23. Неділя — Лужани
28. Пятниця. Успення Пресв. Богор. — Завале
30. Неділя — Гемлин

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Вилингдон
13. Неділя — Андрю
20. Неділя — Лужани
21. Понеділок — Різдво Пресв. Богородиці — Гемлин (Храм)
27. Неділя. Воздвиження Чесн. Хр. — Кегвин

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. Гр. УДОД

ПІДВАНКУВЕРСЬКИЙ ОКРУГ

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Ню Вестминстер
19. Середа Преображення Господнє — Еґессі
23. Неділя — Еґессі (Храм)
30. Неділя — Порт Алберні

Address: 781 Yale Rd. E.,
Chilliwack, B. C.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Оновей
19. Середа. Преображення Господне-Спаса — Брудергайм
23. Неділя — Калмар
28. Пятниця — Едмонтон
30. Неділя — Пено

Address: 9650—109th Ave.,
Ph.: GA-29012. Edmonton, Alta.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Ст. Джулієн
19. Середа. Спаса — Єллов Крік
23. Неділя — Альвіна
28. Пятниця. Успіння — Вакав (Храм)
30. Неділя — Лепін

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Вірдейя
19. Середа. Преображення — Шипмен
23. Неділя — Сембурґ
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Ніпавин (Храм)
30. Неділя — Кадет

Address: Box 994, Nipawin, Sask.
Tel. 2160

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО

СЕРПЕНЬ

16. Неділя. Полеве Богослужения коло — Кристал Озера
19. Середа. Преображення-Спаса — Арран
23. Неділя — Сван Плейн
28. Пятниця. Усп. Пресв. Богородиці (Храм) — Мейбріч
30. Неділя — Стінен

Address: Box 111, Hyas. Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Роза
19. Середа, Преображення — Толстой
23. Неділя — Ґардентон
28. Пятниця. Усп. Пресв. Богор. (Храм) — Ґардентон
30. Неділя — Сарто

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Толстой
13. Неділя — Пембіна
20. Неділя — Роза
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Толстой
27. Неділя. Воздвиження Чесного Хреста — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

Календар Українських Свят

СЕРПЕНЬ

15	С	2	Перен. Мощів Первомч.
16	Н	3	Нед. 8 по Зел. Святах.
17	П	▮	Св. Молодців в Єфесі,
18	В	5	Муч. Авсигнія. Василиска
19	С	6	Преображення Госп.-Спаса.
20	Ч	7	Преп. Пімена Пост. Печер.,
21	П	▮	Преп. Григорія Іконописця
22	С	9	† Матея, Мч. Юліяна,
23	Н	10	Нед. 9 по Зел. Святах.
24	П	11	Прмч. Василія і Теодора
25	В	12	Муч. Фотія, Памфила,
26	С	▮	Тихона, Мч. Конкордія,
27	Ч	14	Перен. Мощів Теодосія
28	П	15	Успення Пресв. Богородиці.
29	С	16	† Нерукотв. Образ Іс. Хр.,
30	Н	17	Нед. 10 по Зел. Святах.
31	П	18	Муч. Флора і Лавра,

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Велей Ривер
19. Середа. Преображення Госп. — Ґилберт Плейнс
19. о 7 год. вечора — Вечірня і посвячення овочів — Давфин
23. Неділя — Еппвіл
28. Пятниця. Успіння Пр. Богородиці — Сифтон
30. Неділя — Давфин

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Косів
13. Неділя — Ґилберт Плейнс
20. Неділя — Давфин
21. Понеділок. Різдво Пр. Богородиці — Роритон (Храм)
27. Неділя — Дрифтінґ Ривер

Address: Box 1088 Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. М. СТЕЦЕНКА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Крийгент
19. Середа. Преображення Господне-Спаса — Ґресленд (Храм), на яке запрошується парафіян із: Боїл, Норал, Сирейл, Вандерінг Ривер, Блу Джей і всіх хто є поблизу.
23. Неділя — Норал
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Сирейл
30. Неділя — Боїл

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. М. КРИЩУКА:

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Бросов
19. Середа. Преображення Господне Спаса — Слава (північ)
23. Неділя — Дервент в шкільній авдиторії
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Слава (полуднева) і Мусідора Храм в обох громадах

Address: Box 97, Myrnam Alta.
Tel. 2.

о. П. САЦЕВИЧА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Смокі Лейк
19. Середа. Преображення Господнє Спас — Белліс
23. Неділя — Смокі Лейк
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Стрий
30. Неділя — Спедден

Address: Box 808. Smoky Lake, Alta
Tel. 82

о. М. КОЛЕНИЧА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Ґудів
19. Середа. Спаса — Райн (фарми)
23. Неділя — Поничай
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Ґудів
28. Св. Володимира Вел. — Габард
30. Неділя — Габард

Address: Box 149, Ituna, Sask.

Устав Церковний

СЕРПЕНЬ

19. Середа. Преображення ГНІХ Спаса. УЄ Лук. 9: 28-36. Літ. Ап. 2 Петра 1: 10-19. Еванг. Мат. 17: 1-9. Свячення овочів.

23. Неділя 9 по Зел. Св. Гол. 8 УЄ 9. Літ. Ап. 1 Кор. 3: 9-17. Еванг Мат. 14:22.24.

28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці. Всенічна. УЄ Луки 1: 39-49. 56. Літургія Ап Фил. 2: 5-11 Еванг. Луки 10· 38-42 і 11: 27-28

30. Неділя 10 по Зел. Св. Гол. 1. УЄ 10. Літ. Ап. 1 Кор. 4: 9-16. Єв. Мат. 17:14-23.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1959. ЧИСЛО (1093) 17

ПОЕТ НА СЛУЖБІ НАРОДОВІ

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

"Він світильником був, що горів і світив" (Іван 5. 35).

Він горів, як світильник ясний, за свій український народ, горів за його долю нещасливу. І світив усьому нашому народові, показуючи йому і його правдиву путь, і його достойне місце серед інших народів.

Так, — "він світильником був, що світив і горів"!

Хто ж був цим ясним світильником для українського народу?

Це був вічнославної пам'яті поет український, **Тарас Шевченко.**

Це наш правдивий поет, що любив свій народ не тільки словом, але й ділом. Кохав його діяльно все життя своє!

Український народ, його селянство, знаходився тоді в тяжких кайданах кріпацтва. З цього кріпацького стану вийшов і сам Тарас Шевченко, і він усе життя своє присвятив боротьбі проти кріпацтва, яке, немов ті сухоти, жерло український народ!

Блаженна ж людина, що любить народ свій!

Свій народ, його долю й недолю Тарас Шевченко ставив понад усе. Це був поет народнього горя, народньої недолі.

Його "раз добром налите серце" ніколи не остигало, ніколи не переставало боліти за свій знедолений народ. Шевченко позостався Шевченком аж до свого вічного упокоєння.

Шевченко вийшов з народу, з кріпаків, і мав народню, високо шляхетну душу, і цієї душі не втратив і до могили. Душа Шевченкова — то душа всього українського народу, — чеснотна, велика, всeлюбовна, чиста.

За вільнолюбні писання Шевченка тяжко покарали, — присудили на десять літ висилки й заборонили писати й малювати. Але Український Пророк, геніяльний і натхнений поет української недолі, не кинув Божого таланта, але ще міцніше полюбив свою укохану Україну, і власне в засланні написав низку своїх найкращих творів. І в засланні остаточно виробив свій світогляд, — українську національну ідеологію.

Шевченкова ідеологія, висловлена в його писаннях, незабаром стала ідеологією всього українського народу. Шевченко ясно показав усій Україні, як їй належить жити, про що їй треба думати, і Україна Шевченкову ідеологію сприйняла всією душею. І в цьому власне головна сила Шевченка, як українського поета, — він став правдивим Пророком України.

Вийшовши з народу, він глибоко зрозумів його потреби, і ясно описав їх у своїх безсмертних творах. Шевченко нічого не змовчав, — розповів усе, про що треба було говорити, рятуючи окайданену Україну.

І Шевченків "Кобзар" став настольною книгою кожного українця, який хоч трохи любить свій народ. У цьому "Кобзарі" Шевченко показав правдиву дорогу Україні, якою їй належить іти, як їй жити, як їй поводитися з своїми тяжкими сусідами, поляками та росіянами. До Шевченка українці не мали ще свого ясного всенаціонального світогляду, — він перший своїм "Кобзарем" дав Україні цей світогляд.

І цього Україна ніколи не забуде!

Шевченко вказав Україні всенаціональну українську Правду. А Христос про таку Правду сказав: "Пізнаєте Правду, і Правда визволить вас!" (Ів. 8, 32) І під впливом Шевченкових творів українці перетворилися в міцну свідому націю, бо пізнали свою дійсну Правду.

Шевченко щиронародній поет. Усе своє життя він служив народові, і ніколи від нього не відходив, ніколи про нього не забував. І ніколи свого українського світогляду не міняв.

І за те, що Шевченко ввесь свій вік вірно служив своєму обездоленому народові, і за те, що все життя вірно й гаряче любив свою Україну широкополу та багатоланну, Бог і народ повно зберегли його пам'ять поміж нами світлою і незабутньою

І Церква, і народ рік-річно святкують тепер пам'ять свого великого Пророка велелюдними академіями та Молебнями На Шевченкові повно справдилось: "Служити народові, то служити Богові!" Він чесно служив своєму народові, а тим самим служив і Богові! Горів і кипів, але служив і Господеві.

Шевченко упокоївся в Бозі 10-го березня 1861-го року, і через два роки, 10-го березня 1961-го року ввесь український народ буде святкувати сторіччя з дня смерти свого геніяльного поета й Пророка. І вже тепер увесь український народ пильно готується достойно вшанувати свого Пророка в це сторіччя.

Шевченко безсмертний, і повно й чесно заслужив собі вічного пам'ятника серед свого народу. У душах наших Шевченко має вічного нерукотворного пам'ятника, але поставмо йому й пам'ятника рукотворного, щоб він, як символ України, завжди пригадував нам наші обов'язки супроти поневоленої та окупованої України.

По всіх країнах українці вже готуються поставити достойного пам'ятника своєму геніяльному духовому провідникові. І в нашій милій Канаді, де українці вже вільно перетворюються в могутній і свідомий народ, Комітет Українців Канади вже приступив до справи поставлення пам'ятника Тарасу Шевченкові в м. Вінніпегу на прехорошій площі перед Провінціяльним Парляментом.

На цього пам'ятника потрібні немалі кошти, і я цим моїм Архипастирським Посланням закликаю ввесь український народ у Канаді щедро відгукнутися на цю велику й величну національну справу і зложити і свій дар на побудову пам'ятника Тарасу Шевченкові. Нехай не буде ані одного українця, щоб він не виконав цього національного обов'язку!

Щоб справа була більш організована, закликаю все наше Духовенство і всіх наших вірних усі свої пожертви на пам'ятника Шевченкові в Вінніпегу складати й пересилати на руки нашої Консисторії, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

"Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога й Отця, і Причастя Святого Духа нехай буде зо всіма вами!"

† Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1959-го, липня 28-го дня, у день Рівноапостольного Великого Князя України — Руси Володимира. Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

ДЕ ТИ?

Нині наша Церква потребує священичих сил. Старші священики одні знемагають, інші відходять на вічний спочинок, а ще інші бажають звільнення від праці.

Поле нашої Церкви в Канаді "широке, а робітників мало. . ." Є багато молодців здібних, з належною освітою надійних, побожних, достойних. . . А де вони?

При всяких заняттях! Про працю для Церкви в ролі священика вони не думають, бо ніхто їм про це навіть і не натякає, ніхто до неї не заохочує, ні про неї не інформує.

Вони мріють про будучність з вигодами, достатками, забавами, розривками, так як евангельський багач.

А є кращі вартості ніж майно, вигоди, забави. А це духові справи. Ними опікується свята Христова Церква, добираючи до них працівників-священиків. І в Церкві Святій Православній є і вдоволення, є достатки, є і вигоди, залежно від того як ми дивимося на світ, на наше життя і нашу майбутність. . . .

Праця священика Православної Церкви — найдостойніша. Вона приємна, свята. І найбільше потрібна, так, як потрібний дощ у липневу спеку, як світло серед ночі.

Голосити Слово Боже — велика гідність. Працювати на славу Божу, для добра і спасення людських душ — великий привілей. Бути священиком, служити в Церкві, стояти при святім престолі не може кожен, а той хто є Божий вибранець. До цього треба приготовитися, для цього треба працювати, і Бога про це просити.

Молодче, де ж ти? . . . Зголосися до праці в Церкві. Посвятися на священика!

ОЄГ.

ГРЕКО-КАТОЛИКИ ДОМАГАЮТЬСЯ ПЕРЕМИСЬКОЇ КАТЕДРИ

По 2-ій світовій війні Католицька Церква в Польщі хоч і опинилася під комуністичною владою, але все таки зуміла використати переслідування українців польським режимом, і також ударила по українцях; ударила всією своєю силою і по православних, і по греко-католиках. Їй було на руку, що польська комуністична влада виселила українців 1947 р. з Лемківщини, з Засяння, з Холмщини й Підляшшя — та й розсіяла між поляками на заході. Католицька Церква негайно загарбала собі українські православні церкви, яких ще не всіліла знищити 1938 року. І загарбала славний український православний Холмський катедральний собор; вона загарбала чимало й греко-католицьких церков, а в тому й греко-католицьку катедру в Перемишлі.

Тепер преса починає писати, що українці греко-католики хочуть "ревіндикувати" (відібрати) від римо-католиків Перемиську катедру (Див. стаття А. Кігічака в "Новому Шляху", 27-го липня 1959 р.).

Чи відберуть? Ці, що мають на це надію, здається спускають з ока одну дуже делікатну справу. . . Адже Католицька Церква в Польщі діє під комуністичним режимом. Самі ми маємо змогу читати й писати, що ця Церква, під проводом кардинала Стефана Вишинського, в Польщі переслідувана. Папа узяв її під свою спеціяльну опіку, як Церкву-мученицю. А відбирати від неї греко-католицьку катедру в Перемишлі — це значить передати справу на суд, — звернутися до державного суду, а він же комуністичний. Коли державний суд дав би наказ кардиналові Вишинському повернути катедру і її майно греко-католикам, то тоді Вишинський скаже, що українці греко-католики "помагають" комуністичній владі "переслідувати" Католицьку Церкву в Польщі.

Греко-католики повинні мати це на увазі, бо православні українці під Польщею вже мають тут довгий досвід. Католицька Церква в Польщі завжди давала українцям такий "арґумент": Ми, католики, боремося з комунізмом. І ви, православні, ставайте з нами спільним фронтом. А стати спільним фронтом, з нами — це значить, щоб православні українці віддали нам свої церкви, а самі поставали католиками-латинниками й поляками. Коли ж православні українці не хочуть цього зробити, то це значить, що вони йдуть проти католиків, а тим самим помагають "комуністам", отже за це їх треба знищити!

Православні українці таких арґументів від католиків у Польщі наслухалися досить. А тепер можуть наслухатися їх греко-католики. Їх поставлять у таке положення: коли ви є проти комунізму, то дайтеся римо-католикам полякам живцем зїсти, а тим дасте доказ, що ви стоїте у спільному католицькому фронті. По ваших кістках і по вашому майні Католицька Церква в Польщі піде до перемоги, — буде ширити Польщу "од можа до можа".

Але коли греко-католики сказали б полякам-латинникам: Коли хочете зміцнити фронт проти большевизму, то не знищуйте нас, а тоді й ми будемо мати з чим боротися проти большевизму, то Католицькій Церкві в Польщі такий арґумент не подобається. Православні завжди давали й дають такий арґумент, але римські політики в Польщі на нього не зважали. Не про спільний фронт проти ворогів християнства їм ідеться, а проте, щоб українців знищити — і православних, і греко-католиків, бо вони — українці. Ніде ніяких комуністів Католицька Церква не знищила, а українські церкви нищила й загарбувала, і нищить та загарбує.

Щодо греко-католиків, то тут є ще одна досить трудна справа: адже греко-католицькі церкви і все їхне майно, теж і катедра в Перемишлі, записані як "[illegible]сність Риму", а не українців греко-к[illegible]ликів. А коли це власність Риму, то Р[illegible] може дати його в користування кому захоче. І певно, що проти волі Риму кардинал Вишинський не забрав би Перемиської катедри для поляків.

ЛІКАР ДОРАДЖУЄ "УМЕРТВЛЕННЯ З МИЛОСЕРДЯ"

Д-р Брок Чизголм висловився за тим, щоб завести "умертвлення з милосердя", щоб вільно було штучно вкорочувати життя людям, які дуже терплять через невилічиму недугу.

Він сказав це у своїй доповіді у Ванкуверському університеті вліті цього року. Д-р Брок Чизголм — світової слави лікар і бувший директор Світової організації здоров'я.

"Умертвлення з милосердя" мало б приміняватися лише тоді, коли б того бажали самі хворі, або найближчі їй особи. Вирішувати цю справу мала б спеціяльна лікарська комісія.

Д-р Б. Чизголм радив також застановитися над тим, чи дозволяти жити тим новородкам, що родяться ненормальними, чи зараз після народження умертвляти їх. Погляди незгідні з християнством.

СПІЛЬНИМ ФРОНТОМ

Початок літа ц. р. позначився нарадами Царгородського й Сербського православних патріярхів в Константинополі. Незабаром після того Сербський патріярх Герман відвідав православних патріярхів Олександрійського, Антіохійського і Єрусалимського. З черги Царгородський патріярх Атенагорас І заповів, що він відвідає тих самих патріярхів, що їх відвідав Сербський патріярх. Митрополит Теокліт — первоєрарх Православної Церкви в Греції, повідомив, що він відбуде наради з Царгородським патріярхом.

Преса вважає, що цей оживлений рух між патріярхами й іншими православними церковними достойниками спричинений устійнюванням спільного фронту, що його вони мають зайняти по відношенні до задуманого папою Собору. Цей фронт — це спільна оборона перед намаганнями папи підпорядкувати собі всіх православних християн.

В ЕВРОПІ З МОЛОДДЮ НЕ КРАЩЕ

В Англії 1958 р. було 626,509 більших злочинів, у тому показне число — це діло молоді. Швидке зростання злочинности занотовано серед молоді вище 14 років життя.

По всіх містах Франції організуються банди злочинців, і тероризують населення. Звичайно, така банда лише в одному місті складається з не менше десятьох тисяч юнаків і юначок. А бувають значно більші банди. До них належать навіть 8-літні діти.

ЛІТО

Тепер така пора року, що найкраще промовляє до нас про Божу мудрість, красу і велич Його. Як приємно влітi, як свіженько в природі, особливо ранками після дощу.

Природа повна життя і краси. Зелень аж за очі хапає. Квіти, — ах, скільки їх, яких виглядів і кольорів! Спів пташні такий гарний, що не наслухаєшся. Ігра комашні, яка ж це ніжна музика! Журчання потоків, плюскіт водних хвиль. Небесна синява така глибока й така приманлива. А хмарки по небі повагом так і пересуваються. . .

Хочеться величати Творця усього і співати за поетом: "І земля і море це Твої (Господи) Твори, рук Твоїх діло усі вони. . .", хочеться голосно заявити за пророком Данилом "Як величні діла Твої, Господи, все Ти премудро сотворив"!

Літо сповіщає: є Бог! Він сотворив небо і землю, і все, що є в них. Він опікується нами, учить нас, любить нас і бажає нам дочасного й вічного щастя. Він установив нам Церкву, яка є найвищою й найважнішою школою нашого життя. Її маємо слухати і нею себе освячувати. Освячувати через участь у Богослуженнях, побожними молитвами, святими Тайнами, освяченнями й благословеннями.

Тому то правдивий, побожний християнин найчастіше буває в церкві, бере участь у Богослуженнях, все молиться, приймає Св. Тайни і на всяку річ, що її вживає для власного добра і спасення, просить Божого благословення й освячення.

Улітi насолоджуймося красою природи, величаймо її Творця, Отця нашого, що на небі, наповняймося святістю тут на землі, щоб заслужити собі місце в Царстві Небесному.

О.Є.Г.

ЧЕРГОВИЙ РЕКОРД НЕШЛЮБНИХ ДІТЕЙ В ЗДА

Департамент Здоровя в Злучених Державах Америки поінформував, що продовж 1957 року в ЗДА дівчата народили 201,700 нешлюбних дітей. Біля 40 відсотків з того, цебто 80,000 дівчат, — неповнолітні ("тінейджерс"): 72,000 дівчат від 15 до 19 років, а 4,600 дівчат нижче 14 років. На кожну тисячу народжень від білих дівчат походить нешлюбних дітей 17.5 відсотків, а від чорних 179.6, отже більше як у десять разів.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

13-го вересня, неділя, — Канонічна Візитація і Освячення Церкви Святих Апостолів Петра й Павла в м. Етелберт. Ман. За Св. Літургією буде висвячений в Диякона абсольвент Духовної Академії Богдан Ґорґіца.

20-го вересня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Св. Михаїла в Вінніпегу. За Св. Літургією буде висвячений в Священика о. Диякон Богдан Ґорґіца.

11-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Мелвіл. Саск.

18-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Вінніпегу, Манітоба.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

ДВА З ПЕРЕДОВІШИХ

1. Василь Свистун

Було багато тих видніших, які церковною справою інтересувалися перед заснованням Української Православної Церкви в Канаді; інтересувалися, коли вона засновувалася і коли вже розвивалася і росла. Та зрозуміле, що найбільше інтересувалися ті, які були в проводі громадського життя і жили в Саскатуні чи близько Саскатуну. А Саскатун був осередком українського культурного життя. Тут був Інститут ім. Петра Могили, багато було українських студентів у вищих англійських школах; тут відбувалися Українські З'їзди та церковні Собори.

Одним з **видних і голосних** в тім часі був Василь Свистун, старокраєвий студент. Незвичайно рішучий, меткий та організатор з майже диктаторською вдачею і сам готовий на всякий труд, якого справа вимагала.

Вмів він скоро орієнтуватися серед труднощів — знак, що розумова сила в нього була поважна. Але, як пізніше показалося, була вона не здисциплінована, не зрівноважена і не мала під собою ґрунту, на якім твердо стояла б. То була сила сама собою, сама для себе і собою вдоволялася.

Коли Свистун став в гурті проводу церковної справи, то став видним і голосним та прислужився церковній справі багато.

Та вже в 1929 році почав поводитися загадочно, що в дальшім ході праці більше виснювалося. Він скоро звязався з свящ. Петром Маєвським, що тоді прибув до Канади, і вони обидва, без відома Консисторії та архиеп. Івана Теодоровича, що був Єпископом нашої Церкви, отже потайки, хотіли спровадити до Канади єпископа з Европи Але несподівано їх заходи стали відомі, отже на нічім скінчилося.

Коли ж ставало щораз більше видно, що Свистун сходить з ґрунту, на якім стояв, то його приятелі (П. Лазарович, В. Буряник, Ю. Стечишин, Г. Сліпченко і др.) старалися привернути його на давню дорогу, але не вдалося.

***

Дальше виявилося, що Свистун на якийсь лад вяжеться з католиками, і ті починають його хвалити як свого вже давнішого помічника. От в 1940 р. пише гр.-католицький священик Пелех в "Новім Шляху" з 13-го травня:

"Приблизно 10 років тому п. Свистун побачивши моральне нутро своїх партнерів, залишив їх, та заперестав брати участь в роботі проти нашої святої церкви. . ." (католицької).

Дальше говорить о. Пелех, що давне треба Свистунові простити і — **"такій людині належиться признання і пошана за еї щирість"**. З того виходить, що звязки Свистуна з католиками почалися коло 1930 року, а важне, що Свистун не заперечував того, що Пелех виявляв.

Та не тільки о. Пелех, але й сам канцлер гр.-кат. дієцезії, о. д-р Василь Кушнір в "Українських Вістях" з 9-го квітня 1940 р. так писав:

"В його особі (Свистуна) втілюється активний дух для шукання національної правди сучасного покоління української нації. Його незломно сильний характер, серіозний і завжди обґрунтований підхід до справи, щасливо лучаться з виразною аґресивністю в обороні свого становища. Треба підкреслити, що . . . п. Свистун може бути прикладом організаційної дисципліни і карности".

Тут бачимо, що католики говорять про Свистуна як про свого, коли йому давне прощають і вихвалюють, отже ясний доказ, що він з ними звязаний уже яких 10 літ. Тому не диво, що його позірні звязки з Українською Православною Церквою йшли на користь католикам, а не Українській Православній Церкві. Отже ж не можна було нараз двом панам вірно служити.

Та щоби не було думки, що православні до Свистуна нещиро відносилися, то треба пригадати — **що вони 14-го січня, 1929 р. обдарували його 1,000-ю (тисячею) долярів, як заслуженого працівника.**

***

Але тут вийшла на яв ще одна важна справа. Коли католики називали Українську Православну Церкву **"свистунівською"**, то також "свистунівською" була і греко-католицька Церква, бо ж, як виходить, Свистун був з гр.-кат. Церквою звязаний майже так довго, як і з Українською Православною, не беручи на увагу його позірних звязків з православними. **Отже і гр.-кат. Церква також свистунівська!**

Можна б про все те більше сказати, та і того достиь. Коли ж Свистун пішов своїми дорогами, то це його особиста справа. Він мав право вибирати, що йому миліше. Та він дальше і з католиками розійшовся і звязався з "культурними працівниками" в Києві, і як такий, він уже подорожував по Советському Союзі

Чи він тими "шуканнями національної правди" щось велике здобув, чи стратив, то також його особиста справа. Як нині він про те думає, не знаємо.

Та все ж таки виглядає, що одна поважна сила змарнувалася. Стоячи твердо на своїм первіснім ґрунті, він і нині був би визначним серед українців. Правда, може він тепер є визначним поза українцями, однакож воно не наша справа.

***

Коли ж Свистун відійшов, то Українська Православна Церква і без нього розвивалася і росла, поборюючи всякі труднощі, — і нині стоїть вона на першім місці між українськими церковними спільнотами, розкиненими по світі. Має вона сотні громад, понад 80 священиків, має свій Єпископат

З признанням про неї говорять українці з-поза Канади, які інтересуються церковними справами, а противники з нею числяться

Але дива нема. Великим героєм в очах народу був Мирослав Січинський, що вбив ворога українського народу — поляка ґрафа А. Потоцького, намісника Галичини, і коли б Січинський був встоявся на своїм ґрунті, то до нині був би славним, та й історія згадувала б його як героя. Але він не встоявся, — пішов большевицькою дорогою і для української справи пропав. Хто нині Січинського як героя, згадує? Був запалився вогонь, спалахнув ясною полумінню і несподівано загас.

Так необережні і незрівноважені люди свою силу марнують.

***

В. Свистун і о. Маєвський були довели Українську Православну Церкву до процесу, а подробиці тої справи можна знайти в брошурі — **"Як Прийшло до Церковного Процесу"**, виданій 1940 року. Є там зібрано багато фактів, багато документів, яких ані В. Свистун, ані о. Маєвський публично не заперечував. Є там листи свистунових приятелів, є Свистунові листи до них. Є заяви о. Маєвського на Соборі 1935 року.

А більше матеріялу про ті справи можна знайти в "Протоколі Семого Собору" з 1935 р. (90 сторін друку), в річниках "Вістника" та ще деінде.

Справа церковного суду мала початок в 1937 р., а закінчилася аж 1940 р., де між іншим вирішено, що о. Маєвського громада в Вінніпегу до Української Греко-Православної Церкви не належить, отже і о. Маєвський і В. Свистун лишилися поза нашою Церквою. І вже на Собор 1940 р. їх не допущено.

Треба сказати, що з відходом від української православної ниви Василь Свистун ще був не лишив українського національного життя. Від нас він перейшов до Українського Національного Обєднання (УНО) в Канаді; і в центрі тої націоналістичної організації в Вінніпегу був на відповідальнім становищу; з рамени УНО він був також в Президії Комітету Українців Канади (КУК), де був на становищу координатора. Коли не була йому по душі українська національно-громадська праця на українській православній ниві, то дехто міг сподіватися, що більше національного задоволення знайде собі Васль Свистун у переході від нас до УНО і в праці КУК, а також в моральній протекції над ним зі сторони католицьких священиків, даній йому з вдячности за відхід від нас; але таке не сталося, бо Василь Свистун опісля відійшов і від УНО, і від КУК, і від моральної підтримки католицьких провідників, — але безпосередно від них він відійшов вже в цілком інакшу сторону: ступив на той шлях, на якім він тепер лишаєсь. . .

Таке було, та воно минулося, однакож воно повинно бути записане в Історії Української Греко-Православної Церкви бодай так побіжно, як тут подано. Воно є справою історичної ваги.

(Далі буде)

ПЛЯНОВАНИЙ ПАПОЮ СОБОР І ДУМКА ЦАРГОРОДСЬКОГО ПАТРІЯРХА

"Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (Ню Йорк) за червень 1959 р. — один з органів Американської Архиєпархії Царгородського патріярха, інформує:

"Що до справи вислання представників на будь-який Собор, скликаний Римом, то дуже добре відомо, що Вселенський Патріярх (Царгородський — р. В.) уже вирішив, що в такому Соборі він не візьме участи, якщо все Християнство не буде запрошене як рівні з рівними. Патріярх Атенаґорас (Царгородський — р. В.) також переконаний, що звязки співпраці між Церквами християн повинні розвиватися почерез Світову Раду Церков, але й, можливо, треба було б створити "ОН" (Обєднані Нації) з церковних спільнот, щоб у цьому взяв участь і Рим".

ГРЕКО-КАТОЛИКИ ДОМАГАЮТЬСЯ ПЕРЕМИСЬКОЇ КАТЕДРИ

По 2-ій світовій війні Католицька Церква в Польщі хоч і опинилася під комуністичною владою, але все таки зуміла використати переслідування українців польським режимом, і також ударила по українцях; ударила всією своєю силою і по православних, і по греко-католиках. Їй було на руку, що польська комуністична влада виселила українців 1947 р. з Лемківщини, з Засяння, з Холмщини й Підляшшя — та й розсіяла між поляками на заході. Католицька Церква негайно загарбала собі українські православні церкви, яких ще не всціла знищити 1938 року. І загарбала славний український православний Холмський катедральний собор; вона загарбала чимало й греко-католицьких церков, а в тому й греко-католицьку катедру в Перемишлі.

Тепер преса починає писати, що українці греко-католики хочуть "ревіндикувати" (відібрати) від римо-католиків Перемиську катедру (Див. стаття А. Кігічака в "Новому Шляху", 27-го липня 1959 р.).

Чи відберуть? Ці, що мають на це надію, здається спускають з ока одну дуже делікатну справу. . . Адже Католицька Церква в Польщі діє під комуністичним режимом. Самі ми маємо змогу читати й писати, що ця Церква, під проводом кардинала Стефана Вишинського, в Польщі переслідувана. Папа узяв її під свою спеціяльну опіку, як Церкву-мученицю. А відбирати від неї греко-католицьку катедру в Перемишлі — це значить передати справу на суд, — звернутися до державного суду, а він же комуністичний. Коли державний суд дав би наказ кардиналові Вишинському повернути катедру і її майно греко-католикам, то тоді Вишинський скаже, що українці греко-католики "помагають" комуністичній владі "переслідувати" Католицьку Церкву в Польщі.

Греко-католики повинні мати це на увазі, бо православні українці під Польщею вже мають тут довгий досвід. Католицька Церква в Польщі завжди давала українцям такий "арґумент": Ми, католики, боремося з комунізмом. І ви, православні, ставайте з нами спільним фронтом. А стати спільним фронтом, з нами — це значить, щоб православні українці віддали нам свої церкви, а самі поставали католиками-латинниками й поляками. Коли ж православні українці не хочуть цього зробити, то це значить, що вони йдуть проти католиків, а тим самим помагають "комуністам", отже за це їх треба знищити!

Православні українці таких арґументів від католиків у Польщі наслухалися досить. А тепер можуть наслухатися їх греко-католики. Їх поставлять у таке положення: коли ви є проти комунізму, то дайтеся римо-католикам полякам живцем зїсти, а тим дасте доказ, що ви стоїте у спільному католицькому фронті. По ваших кістках і по вашому майні Католицька Церква в Польщі піде до перемоги, — буде ширити Польщу "од можа до можа".

Але коли греко-католики сказали б полякам-латинникам: Коли хочете зміцнити фронт проти большевизму, то не знищуйте нас, а тоді й ми будемо мати з чим боротися проти большевизму, то Католицькій Церкві в Польщі такий арґумент не подобається. Православні завжди давали й дають такий арґумент, але римські політики в Польщі на нього не зважали. Не про спільний фронт проти ворогів християнства їм ідеться, а проте, щоб українців знищити — і православних, і греко-католиків, бо вони — українці. Ніде ніяких комуністів Католицька Церква не знищила, а українські церкви нищила й загарбувала, і нищить та загарбує.

Щодо греко-католиків, то тут є ще одна досить трудна справа: адже греко-католицькі церкви і все їхне майно, теж і катедра в Перемишлі, записані як "власність Риму", а не українців греко-католиків. А коли це власність Риму, то Рим може дати його в користування кому захоче. І певно, що проти волі Риму кардинал Вишинський не забрав би Перемиської катедри для поляків.

ЛІКАР ДОРАДЖУЄ "УМЕРТВЛЕННЯ З МИЛОСЕРДЯ"

Д-р Брок Чизголм висловився за тим, щоб завести "умертвлення з милосердя", щоб вільно було штучно вкорочувати життя людям, які дуже терплять через невилічиму недугу.

Він сказав це у своїй доповіді у Ванкуверському університеті влітї цього року. Д-р Брок Чизголм — світової слави лікар і бувший директор Світової організації здоров'я.

"Умертвлення з милосердя" мало б примінюватися лише тоді, коли б того бажали самі хворі, або найближчі їй особи. Вирішувати цю справу мала б спеціяльна лікарська комісія.

Д-р Б. Чизголм радив також застановитися над тим, чи дозволяти жити тим новородкам, що родяться ненормальними, чи зараз після народження умертвляти їх. Погляди незгідні з християнством.

СПІЛЬНИМ ФРОНТОМ

Початок літа ц. р. позначився нарадами Царгородського й Сербського православних патріярхів в Констянтинополі. Незабаром після того Сербський патріярх Герман відвідав православних патріярхів Олександрійського, Антіохійського і Єрусалимського. З черги Царгородський патріярх Атенагорас І заповів, що він відвідає тих самих патріярхів, що їх відвідав Сербський патріярх. Митрополит Теоклїт — первоєрарх Православної Церкви в Греції, повідомив, що він відбуде наради з Царгородським патріярхом.

Преса вважає, що цей оживлений рух між патріярхами й іншими православними церковними достойниками спричинений устінюванням спільного фронту, що його вони мають зайняти по відношенні до задуманого папою Собору. Цей фронт — це спільна оборона перед намаганнями папи підпорядкувати собі всіх православних християн.

В ЕВРОПІ З МОЛОДДЮ НЕ КРАЩЕ

В Англії 1958 р. було 626,509 більших злочинів, у тому показне число — це діло молоді. Швидке зростання злочинности занотовано серед молоді вище 14 років життя.

По всіх містах Франції організуються банди злочинців, і тероризують населення. Звичайно, така банда лише в одному місті складається з не менше десятьох тисяч юнаків і юначок. А бувають значно більші банди. До них належать навіть 8-літні діти.

ЛІТО

Тепер така пора року, що найкраще промовляє до нас про Божу мудрість, красу і велич Його. Як приємно влітї, як свіженько в природі, особливо ранками після дощу.

Природа повна життя і краси. Зелень аж за очі хапає. Квіти, — ах, скільки їх, яких виглядів і кольорів! Спів пташні такий гарний, що не наслухаєшся. Іграшки комашні, яка ж це ніжна музика! Журчання потоків, плюскіт водних хвиль. Небесна синява така глибока й така приманлива. А хмарки по небі повагом так і пересуваються...

Хочеться величати Творця усього і співати за постом: "І земля і море це Твої (Господи) Твори, рук Твоїх діло усі вони.. ", хочеться голосно заявити за пророком Данилом "Як величні діла Твої, Господи, все Ти премудро сотворив"!

Літо сповіщає: є Бог! Він сотворив небо і землю, і все, що є в них. Він опікується нами, учить нас, любить нас і бажає нам дочасного й вічного щастя. Він установив нам Церкву, яка є найвищою й найважнішою школою нашого життя. Її маємо слухати і нею себе освячувати. Освячувати через участь у Богослуженнях, побожними молитвами, святими Тайнами, освяченнями й благословеннями

Тому то правдивий, побожний християнин найчастіше буває в церкві, бере участь у Богослуженнях, все молиться, приймає Св. Тайни і на всяку річ, що її вживає для власного добра і спасення, просить Божого благословення й освячення.

Улітї насолоджуймося красою природи, величаймо її Творця, Отця нашого, що на небі, наповняймося святістю тут на землі, щоб заслужити собі місце в Царстві Небесному

О.Є.Г.

ЧЕРГОВИЙ РЕКОРД НЕШЛЮБНИХ ДІТЕЙ В ЗДА

Департамент Здоровя в Злучених Державах Америки поінформував, що продовж 1957 року в ЗДА дівчата народили 201,700 нешлюбних дітей. Біля 40 відсотків з того, цебто 80,000 дівчат, неповнолітні ("тінейджерс"): 72,000 дівчат від 15 до 19 років, а 4,600 дівчат нижче 14 років. На кожну тисячу народжень від білих дівчат походить нешлюбних дітей 17.5 відсотків, а від чорних 179.6, отже більше як у десять разів.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

13-го вересня, неділя, — Канонічна Візитація і Освячення Церкви Святих Апостолів Петра й Павла в м. Етелберт, Ман. За Св. Літургією буде висвячений в Диякона абсольвент Духовної Академії Богдан Ґорґіца.

20-го вересня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Св. Михаїла в Вінніпеґу. За Св. Літургією буде висвячений в Священика о. Диякон Богдан Ґорґіца.

11-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Мелвіл, Саск.

18-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Вінніпеґу, Манітоба.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

ДВА З ПЕРЕДОВІШИХ

1. Василь Свистун

Було багато тих видніших, які церковною справою інтересувалися перед заснованням Української Православної Церкви в Канаді; інтересувалися, коли вона засновувалася і коли вже розвивалася і росла. Та зрозуміле, що найбільше інтересувалися ті, які були в проводі громадського життя і жили в Саскатуні чи близько Саскатуну. А Саскатун був осередком українського культурного життя. Тут був Інститут ім. Петра Могили, багато було українських студентів у вищих англійських школах; тут відбувалися Українські З'їзди та церковні Собори.

Одним з **видних і голосних** в тім часі був Василь Свистун, старокраєвий студент. Незвичайно рішучий, меткий та орґанізатор з майже диктаторською вдачею і сам готовий на всякий труд, якого справа вимагала.

Вмів він скоро орієнтуватися серед труднощів — знак, що розумова сила в нього була поважна. Але, як пізніше показалося, була вона не здисциплінована, не зрівноважена і не мала під собою грунту, на якім твердо стояла б. То була сила сама собою, сама для себе і собою вдоволялася.

Коли Свистун став в ґурті проводу церковної справи, то став видним і голосним та прислужився церковній справі багато.

Та вже в 1929 році почав поводитися загадочно, що в дальшім ході праці більше вияснювалося. Він скоро звязався з свящ. Петром Маєвським, що тоді прибув до Канади, і вони обидва, без відома Консисторії та архиеп. Івана Теодоровича, що був Єпископом нашої Церкви, отже потайки, хотіли спровадити до Канади єпископа з Европи. Але несподівано їх заходи стали відомі, отже на нічім скінчилося.

Коли ж ставало щораз більше видно, що Свистун сходить з ґрунту, на якім стояв, то його приятелі (П. Лазарович, В. Буряник, Ю. Стечишин, Г. Сліпченко і др.) старалися привернути його на давню дорогу, але не вдалося.

⁂

Дальше виявилося, що Свистун на якийсь лад вяжеться з католиками, і ті починають його хвалити як свого вже давнішого помічника. От в 1940 р. пише гр.-католицький священик Пелех в "Новім Шляху" з 13-го травня:

"Приблизно 10 років тому п. Свистун побачивши моральне нутро своїх партнерів, залишив їх, та заперестав брати участь в роботі проти нашої святої церкви..." (католицької)

Дальше говорить о. Пелех, що давне треба Свистунові простити і **"такій людині належиться признання і пошана за её щирість"**. З того виходить, що звязки Свистуна з католиками почалися коло 1930 року, а важне, що Свистун не заперечував того, що Пелех виявляв.

Та не тільки о. Пелех, але й сам канцлер гр.-кат. дієцезії, о. д-р Василь Кушнір в "Українських Вістях" з 9-го квітня 1940 р. так писав:

"**В його особі** (Свистуна) **втілюється активний дух для шукання національної правди сучасного покоління української нації. Його незломно сильний характер, серіозний і завжди обґрунтований підхід до справи, щасливо лучаться з виразною аґресивністю в обороні свого становища. Треба підкреслити, що ... п. Свистун може бути прикладом орґанізаційної дисципліни і карности".**

Тут бачимо, що католики говорять про Свистуна як про свого, коли йому давнє прощають і вихвалюють, отже ясний доказ, що він з ними звязаний уже яких 10 літ. Тому не диво, що його позірні звязки з Українською Православною Церквою йшли на користь католикам, а не Українській Православній Церкві. Отже ж не можна було нараз двом панам вірно служити.

Та щоби не було думки, що православні до Свистуна нещиро відносилися, то треба пригадати — **що вони 14-го січня, 1929 р. обдарували його 1,000-ю (тисячею) долярів, як заслуженого працівника.**

⁂

Але тут вийшла на яв ще одна важна справа. Коли католики називали Українську Православну Церкву **"свистунівською"**, то також "свистунівською" була і греко-католицька Церква, бо ж, як виходить, Свистун був з гр.-кат. Церквою звязаний майже так довго, як і з Українською Православною, не беручи на увагу його позірних звязків з православними **Отже і гр.-кат. Церква також свистунівська!**

Можна б про все те більше сказати, та і того досить. Коли ж Свистун пішов своїми дорогами, то це його особиста справа. Він мав право вибирати, що йому милше. Та він дальше і з католиками розійшовся і звязався з "культурними працівниками" в Києві, і як такий, він уже подорожував по Совєтському Союзі

Чи він тими "шуканнями національної правди" щось велике здобув, чи стратив, то також його особиста справа. Як нині він про те думає, не знаємо.

Та все ж таки виглядає, що одна поважна сила змарнувалася. Стоячи твердо на своїм первіснім грунті, він і нині був би визначним серед українців. Правда, може він тепер є визначним поза українцями, однакож воно не наша справа.

⁂

Коли ж Свистун відійшов, то Українська Православна Церква і без нього розвивалася і росла, поборюючи всякі труднощі, — і нині стоїть вона на першім місці між українськими церковними спільнотами, розкиненими по світі. Має вона сотні громад, понад 80 священиків, має свій Єпископат.

З признанням про неї говорять українці з-поза Канади, які інтересуються церковними справами, а противники з нею числяться.

Але дива нема. Великим героєм в очах народу був Мирослав Січинський, що вбив ворога українського народу — поляка графа А. Потоцького, намісника Галичини, і коли б Січинський був встоявся на своїм ґрунті, то до нині був би славним, та й історія згадувала б його як героя. Але він не встоявся, — пішов большевицькою дорогою і для української справи пропав. Хто нині Січинського як героя, згадує? Був запалився вогонь, спалахнув ясною полуміню і несподівано загас.

Так необережні і незрівноважені люди свою силу марнують.

⁂

В. Свистун і о. Маєвський були довели Українську Православну Церкву до процесу, а подробиці тої справи можна знайти в брошурі — **"Як Прийшло до Церковного Процесу"**, виданій 1940 року. Є там зібрано багато фактів, багато документів, яких ані В. Свистун, ані о. Маєвський публично не заперечував. Є там листи свистунових приятелів, є Свистунові листи до них. Є заяви о. Маєвського на Соборі 1935 року.

А більше матеріялу про ті справи можна знайти в "Протоколі Семого Собору" з 1935 р. (90 сторін друку), в річниках "Вістника" та ще деінде.

Справа церковного суду мала початок в 1937 р., а закінчилася аж 1940 р., де між іншим вирішено, що о. Маєвського громада в Вінніпеґу до Української Греко-Православної Церкви не належить, отже і о. Маєвський і В. Свистун лишилися поза нашою Церквою. І вже на Собор 1940 р. їх не допущено.

Треба сказати, що з відходом від української православної ниви Василь Свистун ще був не лишив українського національного життя. Від нас він перейшов до Українського Національного Обєднання (УНО) в Канаді; і в центрі тої націоналістичної організації в Вінніпеґу був на відповідальнім становищу; з рамени УНО він був також в Президії Комітету Українців Канади (КУК), де був на становищу координатора. Коли не була йому по душі українська національно-громадська праця на українській православній ниві, то дехто міг сподіватися, що більше національного задоволення знайде собі Васль Свистун у переході від нас до УНО і в праці КУК, а також в моральній протекції над ним зі сторони католицьких священиків, даній йому з вдячности за відхід від нас; але таке не сталося, бо Василь Свистун опісля відійшов і від УНО, і від КУК, і від моральної підтримки католицьких провідників, — але безпосередно від них він відійшов вже в цілком інакшу сторону: ступив на той шлях, на якім він тепер лишаєсь...

Таке було, та воно минулося, однакож воно повинно бути записане в Історії Української Греко-Православної Церкви бодай так побіжно, як тут подано. Воно є справою історичної ваги.

(Далі буде)

ПЛЯНОВАНИЙ ПАПОЮ СОБОР І ДУМКА ЦАРГОРОДСЬКОГО ПАТРІЯРХА

"Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (Ню Йорк) за червень 1959 р. — один з органів Американської Архиєпархії Царгородського патріярха, інформує:

"Що до справи вислання представників на будь-який Собор, скликаний Римом, то дуже добре відомо, що Вселенський Патріярх (Царгородський — р. В.) уже вирішив, що в такому Соборі він не візьме участи, якщо все Християнство не буде запрошене як рівні з рівними. Патріярх Атенагорас (Царгородський — р. В.) також переконаний, що звязки співпраці між Церквами християн повинні розвиватися почерез Світову Раду Церков, але й, можливо, треба було б створити "ОН" (Обєднані Нації) з церковних спільнот, щоб у цьому взяв участь і Рим".

„ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ", І СТАРА ІСТОРІЯ. . .

Президент ЗДА Д. Айзенгавер цього року проголосив "Тиждень Поневолених Націй", що має відзначатися в ЗДА кожного року в днях від 20 до 26 липня. При тому през. Айзенгавер підкреслив факт поневолення націй Советським Союзом.

Які ж народи політики Злучених Держав Америки розуміють під поневоленими націями за залізною заслоною? Відповідь на це питання дає нам перше відзначення в ЗДА "Тижня Поневолених Націй", що відбулося в Ню Йорку з участю американських і закордонних дипломатів. Там відбулася маніфестація перед будинком так званої Асамблеї Поневолених Націй,що стоїть не випадково якраз напроти будинку Обєднаних Націй. На будинку Асамблеї Поневолених Націй була вивішена велика карта (мапа) з зазначенням територій тих націй, що поневолює Москва, а саме: Альбанія, Болгарія, Естонія, Латвія, Литва, Угорщина, Польща, Румунія і Чехословаччина. А де ж Україна? . . . На цій мапі Україну не включили до поневолених націй; Україна там фігурує як звичайна собі частина Советського Союзу. Тим самим провідники Асамблеї Поневолених Націй не вважають Україну за поневолену країну. . . Не вважають вони за поневолені країни також і Білорусь, і Вірменію.

Чому ж так скоїлося? З боку провідників Асамблеї Поневолених Націй це не є ніякий недогляд, а зроблено це навмисне. Як відомо, ця Асамблея Поневолених Націй складається з еміграційних представників тих народів,що мали свої держави аж по 1939 рік, а від закінчення другої світової війни (1945 р.) вони й надалі фармально затримали свою державність з своїм військом, валютою, і т. д., лише що мають комуністичні уряди, керовані Москвою. Це маріонеткові (лялькові) держави,або, як кажуть, держави-сателіти, що мусять триматися Москви, як свого політичного центра.

Україна ж, кажуть вони, не мала своєї держави вже від 1921 року, а була в складі Совєтського Союзу, і тепер вона, мовляв, не є ніякою сателітною державою, а лише частиною СССР — у державних межах СССР. Таким чином члени Асамблеї Поневолених Націй не признають Україні статуса поневоленої держави, і не допускають її в членство згаданої Асамблеї. Україну, Білорусь і Вірменію вони вважають "внутрішньою справою" Москви. . .

Так цю справу розуміють еміграційні провідники Асамблеї Поневолених Націй. А як її розуміють американські політики? . . . Коли заступник президента ЗДА Никсон був у липні ц. р. на відвідинах у Советському Союзі, то в обміні думками з советським техніком у Свердловську так само підкреслював лише т. зв. сателітні-держави, цебто лише ті, що їх Москва поневолила почавши з 1945 року; а про народи поневолені Москвою ще 1921 року він не згадував, отже й не згадував Україну. Значить він також уважає її "домашньою справою Москви".

А що думає през. Айзенгавер? . . .

Адже ж коли політики вільного світу навипередки підкреслюють, що вони не вмішуються в домашні справи Советського Союзу, а при тому Україну явно чи потихеньку вважають за "домашню справу" СССР, то тут ясна справа, чому скоївся такий нечуваний скандал у Ню Йорку 20 липня, — під знаками дискримінації України започаткували перший раз в історії тиждень Поневолених Націй — саме напроти будинку Обєднаних Націй; це також вимовний знак. .

А хіба ж не ця сама справа діється в організації "Вільна Европа"? Там також на ввесь світ промовчують Україну — не згадують про неї як про поневолену націю. А цю ж організацію "Вільна Европа" підтримують американці. Значить, усе наперед упляноване, все продумане, все керовано одною метою, одною думкою. . . Діють організації: "Вільна Европа", "Асамблея Поневолених Націй", відзначають "Тиждень Поневолених Націй" — подають поневоленим народам надію на допомогу, на визволення. Але Україну свідомо, продумано, уплянована ставлять поза рамки всього того. . .

Ось дехто з політиків на власну руку згадає Україну незлим, тихим словом, і на цьому кінчається. . . Так само і сенатор Джервіс у Ню Йорку у своїй промові з нагоди Тижня Поневолених Націй пригадав, що "е ще багато інших поневолених советським імперіялізмом народів, як ось не згадано тут хороброго українського народу". А чому ж не згадано? Чи ж забули? І що тут поможе таке "виправдання" чи "співчуття", висловлене чисто приватним шляхом? Це ніяк не рятує положення! Якщо б це було офіційно поставлено як внесок у сенаті — то була б інша справа. Якщо б тут було провідникам Асамблеї Поневолених націй поставлено конкретну вимогу — це була б інша справа.

Знаємо випадки, що один відомий діяч і учений та високопоставлена особа був запрошений на бенкет проводом одної української організації. Та запрошена важна особа в чотирьох стінах готелю багато для української справи словами "попрацювала" на бенкеті; навіть заявила, що без вільної України не буде миру у світі. Вона сказала це українцям у чотири очі — "язик без костей"! Але серед тих кол, які впливають на світову політику ця сама особа співає цілком іншої. . . Вона неприязно настроєна до української справи.

Знаємо одного ученого, — і брошурки пише про Україну, і дуже радо приймає запрошення на бенкети; а коли йому треба було написати солідний підручник літератури для своїх студентів університету в ЗДА по-англійськи, то він українську літературу не лише княжу, але й з козацької доби зарахував до. . . московської! Симпатичних слів його про Україну ніхто не чує, а солідні наукові книжки стають відомі, і роблять у світі свою пропаґанду. . .

А хто винен? Інші народи, коли їх посадять на цілій лаві, то вони ще кричать, що їм не дають місця; а нас посадять навіть на краєчку лави, і ми проголошуємо "успіх", що, мовляв, на "цілій лаві нас посадили"!

Оце були раз у пресі на всі голоси проголосили, що десь там на урядовому будинку в ЗДА посадник міста, чи губернатор стейту, розпорядився український прапор вивісити. Ну, й пішло ж тоді: Успіх! ! ! Читачі преси були переконані, що це лише українці такого успіху добилися. І дехто дуже вразливий міг би навіть ніяково почуватися, що вивісили лише український прапор, а прапора інших країн не вивісили. Аж тут випадково в англомовній пресі читаємо, що на тому самому будинку є прапори й інших народів. Навіть прапор забутої світом Альбанії вивішують там уже довгими роками. Значить, український вивішено наостатку, а з нашої преси так виходить, що ніби то ми перші такої честі удостоїлися. . . Оповістив през. Айзенгавер про Тиждень Поневолених Націй, і наша преса бурею рознесла це, — і це добре. Але чи при тому ставили наші політики питання: Цікаво, — як то воно тут буде з Україною? Чи цікавилися вони цією справою перед тим? Чи вже заздалегідь робили якісь заходи в компетентних і рішальних чинників?

Якщо так далі піде, то безумовно, що будуть визволяти поневолені нації, але що буде з Україною? Чи маємо лише задовольнитися тим, що нехай хоч усі інші будуть вільні, а ми вже якось далі в неволі будемо вік коротати?

Звичайно, білі та червоні москалі, і поляки, і мадяри, і румуни, і ще дехто, що є в складі Асамблеї Поневолених Націй, не хочуть бачити Україну вільною, бо це їм не на руку; бо ж вони також не зрікаються своїх намірів при нагоді й собі увірвати кусок української землі, як було раніше, — ось чому вони не приймають України в Асамблею Поневолених Націй. Але ж тут ще мають слово й інші держави, які не межують з Україною: Англія, Франція, Америка і т. д. Що робиться з того боку, щоб припинити дискримінацію української справи?

Є зле, а може бути ще гірше! . . . Кожну дрібничку роздувається як "міжнародній успіх" нашої справи, і тим присипляється пильність нашого громадянства; і громадянство може думати, що коли вже такі успіхи є, то далі нема вже так дуже чого старатися.

І якщо далі буде провадитися така лінія самообману, то це щораз більше шкодитиме нашій справі у світі. Тут треба дивитися правді в очі, і широкий загал правдиво про все інформувати. Поганий це лікар, який запевнює хвору людину, що вона здорова, і каже їй перестати лікуватися.

П. Скаржевський.

ХОЧЕ ПРОДАТИ ОКО

Один з жителів Вінніпеґу хоче продати своє око. Він ще молодий, має родину дружину і двоє малих дітей, але не хоче виявити свого прізвища прилюдно.

Його дружина недужа на рака крови, і лікарі в Рочестер, Мінн., ЗДА, сказали їй, що вона поживе не більше 10-ох років. Чоловік хоче, щоб ці останні роки його дружина прожила вигідно, щоб мала свою власну хату і взагалі могла позволити собі на більші вигоди, бо вони бідні. Через те він хоче продати своє око. Його дружина годиться на те, бо вважає, що крім поправи свого життя вони допоможуть комусь сліпому відзискати зір.

Так званий "очний банк" у Канаді заскочений тим, бо він досі ще не мав таких випадків, щоб хтось ще за свого життя погодився позбутися свого ока, продаючи його сліпому.

СИЦИЛІЯ — ОСТОРОГА КАТОЛИЦЬКИМ НАРОДАМ

Сицилія — найбільший італійський острів — досі була в руках так званої "Християнсько-демократичної" партії; партії під цією гарною назвою, що діють у Німеччині, в Італії, і т. з. — це Католицька Акція. Так воно і на Сицилії. Цю партію, крім офіційних членів Католицької Акції, підтримують крайні консерватисти середньовічного типу і неофашисти, цебто послідовники бувшого диктатора Беніто Мусоліні; це,так би мовити, італійські націсти.

Своєю назадницькою, реакційною політикою, що керована з Ватикану, — політикою проти демократії, проти свободи релігії, думки й слова, — т. зв. "Християнсько-демократична" партія (Католицька Акція) викликала відрух спротиву й розпучливого озлоблення з боку мас населення Сицилії. Народні маси, довго держані Ватиканом у темній несвідомості й сліпому послусі, силою відруху (реакції) починають зриватися з тих середньовічних ланцюгів; але тут, на жаль, попадають у другу крайність попадають у тенета комуністичної пропаганди. Може це спосіб думання маси, доведеної до розпуки, - "нехай і гірше, аби інше"; може це сліпий відрух пімсти — "нехай і з чортом, аби хоч відплатитися"; може тут діє сила довгого рабського виховання: призвичаєні не думати своїм розумом під диктатурою Риму, — з привички шукають собі подібної диктатури в комунізмі; може, врешті, також маси бачать, що всі їх залишили напоталу Ватиканові, і ніхто, крім комуністів, з того ярма не хоче їх нібито "визволити", і йдуть за комуністами.

До того ж треба мати на увазі одну обставину , якої загалом не беруть до уваги противники комунізму. Цим чинником є відношення між теорією і практикою. Адже людина загалу недарма каже, що коли "очі не бачать, то серце не болить". Що комунізм поневолює народи і людину за "залізною заслоною", то очі італійців на Сицилії цього не бачать і на своїй шкірі не відчувають, отже й їх тут серце не болить; це для них лише ніби "теорія"; бо це від них далеко. Їх дійсно болить це, що вони на власній шкірі відчувають тут у себе вдома, — чорна реакція Католицької Акції, яка підтримує всі протидемократичні сили; бо нею керує Ватикан, який ще й досі не відкликав свого прокляття на конституційний лад, кинений 1848 р. Цей ватиканський гніт бачать очі італійського народу, і тому його серце болить. Бо ж правдиво каже давня мудрість: "Починаймо чесноти із свого власного дому".

Фкат є фактом, що кожній акції відповідає реакція. Такий закон природи. Католицькій Акції відповідала, відповідає й буде відповідати реакція. І де народ ще не доріс до того, щоб назадницькій політиці Ватикану поставити спротив, там положення використовують інші злі сили — комунізм; народ несвідомо йде "з-під ринви на дощ". Тільки національно-демократичні сили своїм спротивом назадницькому Ватиканові можуть недопустити до виростання комуністичного буряну на тому ґрунті, що його хоч мимохіть, але вперто підтотовляє ватиканська політика. У цьому є якась трагічна впертість, — мовляв, коли я не буду мати диктатури над людством то нехай її має комунізм, — аби не національно-демократичні сили. Так показує робота Ватикану: або Ватикан, або комунізм, а третє не дане, — отже вибирайте! У такому поставленні справи таїться небезпека згуби людства.

А тим часом є й третє дане, — національно-демократичний світогляд і діяльність, і це єдиний рятунок: спротив усяким реакційним інтернаціоналам — чорним і червоним ,і всяким іншим, що присяглися поневолити народи й людину. У світлі всього вищесказаного слід розглядати теперішні події в Еспанії, Франції, в Італії, а зокрема на Сицилії, як і в усіх інших католицьких країнах.

***

Т. зв. "Християнсько-демократична" партія (Католицька Акція) на Сицилії ще донедавна цілком тримала владу у своїх руках, під проводом прем'єра Антоніо Сені. І президент Сицилії був у руках Католицької Акції, а він завжди був членом т. зв. "Християнсько-демократичної" партії з центром у Римі. А тим часом на Сицилії повільно, але вперто почав будитися в народі спротив проти католицької політичної диктатури. Цей спротив народу був засвідчений тим, що у президенти вибрали діяча Міляццо — ворога ватиканської диктатури. Вибрала його більшість національно-демократичних сил, що хоч і католицької релігії, але вони боряться проти папської диктатури. Масову підтримку дала тут і старо-католицька Церква в Італії, яка не погодилася признати догми про "непомильність" папи, заведеної 1870 р.

Комуністи раді були провести свого кандидата; але вони не мали настільки сили, отже тактично голосували на Міляццо, щоб показатися ніби то "приятелями народу".

Вибір Міляццо на президента — це знак пробудження Сицилії до давнього зриву проти римської диктатури; це відновлення давніх змагань, що згодом на довший час були переважно приборкані й приспані.

Тому що серед народніх мас не було такої інтелігенції, яка стала б і проти Ватикану, і проти комунізму, як цього прагне народ, то й парлямент Сицилії став висловом неминучої в таких випадках трагедії: близько половина послів це члени т. зв. "Християнсько-демократичної" партії (Катол. Акції), а більше половини (з перевагою комуністів) то посли проти Католицької Акції.

І як довго з народу не вийдуть такі провідники, що стануть носіями бажань народу, і виступлять разом і проти Ватикану, і проти комунізму, так довго країна буде в небезпеці, бо комуністичні лідери силою обставин мали нагоду присвоїти собі монополь на незаслужених речників волі народу й людини в боротьбі з чорною реакцією, облудно прикидаючись "приятелями народу, свободи" і т. д. Покищо у проводі, на жаль, здобувають перевагу червоні.

А трагедія в тому, що інтелігенція на Сицилії (та чи лише там!) пішла на гачок політичної пропаганди Ватикану, який безпідставно монополізує собі клич боротьби з комунізмом, — мовляв: коли хто дійсно є проти комуністів, той має стати з Ватиканом. . . Це нечуване, пагубне безглуздя! Бо в дійсності чиста справа вимагає чистих рук. Коли хто захоче ставити спротив комунізмові під прапорами Ватикану, на яких видніють сліди середньовічної інквізиції і теперішні протидемократичні знаки, той тим самим мимохіть дає комуністичним агітаторам зброю в руки, і вони скажуть: Ватикан ніби бореться, щоб визволити народи від комунізму лише нате, щоб самому ці народи поневолити, як це тепер в Еспанії, і було б так усюди, де Рим мав би силу.

Католицька зброя показується нездібною в боротьбі проти комуністичної небезпеки. Тільки національно-демократична сила, яка виступає проти **всякого поневолення** народів і людини — проти ватиканської, чи комуністичної, чи іншої диктатури, — тільки ця сила є єдиною, що має й матиме успіх у боротьбі з комунізмом.

Бо досвід показав, що де ступає нога інквізиції, там на її слідах негайно росте трійливе зілля комунізму, якщо національно-демократичні сили, виполюючи бурян комунізму, не рішаться при тому визбутися інквізиторських сил, щоб слідів по них не було, отже й поменше було б трійливого комуністичного буряну.

Сицилія з цього погляду — це ще одна осторога католицьким народам.

І. С. Дончук

ДАЛЬША АГРЕСІЯ КОМУНІСТІВ

Кілька років тому в Індо-Китаї, під французькою займанщиною, вибухло комуністичне повстання. Західні держави поспішили проти комуністів в Індо-Китаї з поміччю. Наслідок замирення був такий, що з індокитайців створили аж три держави: дві некомуністичні — Ляос і Південний Вієтнам, і одну комуністичну — Північний Вієтнам.

Цього літа комуністичні ватаги, з допомогою військових загонів з Північного Вієтнаму, почали наступ на Ляос. Уряд цієї країни вислав своє військо у протинаступ.

Релігійне розбиття індокитайців сильно шкодить їм внутрі. Французи, коли окупували Індо-Китай, усякими способами старалися насаджувати там католицтво. Католицькі провідники, що їх підтримує Захід, як у Південному Вієтнамі, не мають симпатії серед загальної маси народу буддійської віри та інших місцевих релігій; вони кажуть, що ці католицькі діячі стоять на службі чужих сил. А це використовують комуністичні агітатори на шкоду самих таки індокитайців.

"ВІЛЬНА ЕВРОПА" БЕЗ ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ

У західній Европі існує організація "Вільна Европа", що її фінансують американці; організація має свою радіостанцію і свій інформативний бюлетень для міжнародньої політичної служби. Але там не пишеться про Україну. Ці політики вважають, що визволяти треба лише сателітні країни, опановані Москвою внаслідок 2-ої світової війни, бо вони мали свої держави, як Польща, Мадярщина, Румунія і т. д. А Україну вважають "внутрішньою справою СССР.

Така ця організація "Вільна Европа". Значить, "воля" є це, щоб лише я був вільний, а ти можеш бути поневолений, — усе ж це буде "воля". . .

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Т. зв. "Ісидор" причиною інших підрібок

Римський папа користувався підрібкою Діонисія Ексігія, а з черги більше підрібкою, що популярно відома під неправдивою назвою "Ісидорові Декреталії". Однак підрібка, обманно приписана "Ісидорові" — це, на жаль, не останній обман, що ними користувалися Римські папи. При тому важливо ствердити тут факт, що "Ісидорів", цебто фальшиво поданий під іменем "Ісидора" обман, почав розвиватися в причиновий ланцюг дальшої низки обманів, що всамосіб породжувалися внаслідок т. зв. "Ісидорового" обману.

Ось причинове постання дальших фальшивок.

Як відомо, подана під іменем "Ісидора" фальшивка з 847 року була підроблена так, що самі основи історії Християнської Церкви були показані в "кривому дзеркалі", обхоплюючи собою вісім століть назад — аж Апостольські часи. А тим часом історія Християнської Церкви за тих минулих вісім століть — по часи підрібки з 847 року — була засвідчена також справжніми, автентичними документами: Церковними Канонами з Діянь Сімох Вселенських Соборів, писання Св. Отців Вселенської Церкви тощо. Усі ці дійсні документи в чималій частині суттєвих моментів гостро суперечили римській підрібці "Ісидора". Римові довелося з тими дійсними документами рівнятися на "Ісидорові Декреталії", цебто правдиві документи відповідно приноровити до фальшивих; цього вимагала звичайна формальна послідовність у фальшуванні. І так, в угоду "Ісидоровій" підрібці треба було поробити багато змін у правдивих документах — змін у писаннях Св. Отців і давніх Канонах Церкви; треба було цілої заплутаної кабали всяких "коментарів", лукавих приписок, уставок, перекручувань і т. п. Усе це нате, щоб правдиві документи за перших вісім століть історії Вселенської Церкви достроїти до підрібки "Діонисія" з 847 р.

Римська Церква з технічного боку справилася з своєю задачею справді блискуче. І так, наприклад, Елліот пише в праці "Delineation of the Roman Catholicism" (перед 1841 роком), що в папській бібліотеці в Римі було нагромаджено самих тільки папських Послань (буллі) вісім томів великого формату, десять томів папських Декретів, тридцять один том Соборних Актів (Діяній Соборів), п'ятдесят один Творів Святих (Acta Sanctorum) — цебто філософських і інших писань грецьких і латинських Отців Церкви; крім цього, було дедалі більше громаджено й продуковано всякої літератури — так що по 1841 рік усього того назбиралося аж 135 показних томів "документів"; усі вони разом мали складати собою збірника "традиції Церкви".

Яке ж безконечне число всяких поглядів у них! Що за хмара цитат! Яка химерна плутанина понять, але разом з тим прозоро-яска самосуперечність між ними! А над тим усім царює дух зусилля їхніх авторів і колекторів якось закабалити їх, щоб можна було по-софістичному товмачити їх так, як вимагає потреба...

На такому "престолі документів" сидить папа, і над тим усім тільки він единий "непомильний суддя" в Католицькій Церкві.

Безумовно, вся ця сороката збиранина ніби "документів" зладжена так, як Римові потрібно, — щоб доказати уроєне "першенство" й "старшинство" папи.Знаходиться там чимало такого, що було, подібно як твір "Ісидора", підроблене ~~навмисне~~, але ще більше є плодів щирих авторів, які вважали, що їхня побожність має бути засвідчена головно звеличуванням папського достоїнства і вірністю Римській Церкві всякою ціною — навіть свідомим, або й іноді несвідомим перекручуванням фактів і запереченням правди.

Рами цієї розвідки не дозволяють на розгляд подробиць, то ж доводиться обмежитися кількома яскравішими прикладами; але й цього досить, щоб переконатися,що старий архів Риму не кінчається на творах "Ісидора".

До XV століття не було друкарства. Отож, до того часу, поки почали друкувати книжки, майже ніде не бувало двох точно-однакових списків (копій) цього самого твору. Хоч переписувачами книжок за того часу були монахи по манастирях, але ж і вони були тільки людьми — із звичайними людськими вільними й невільними хибами; вони часто робили помилки. Бувало, що вони не розуміли переписуваного тексту; вони воліли думати, що текст вони таки "розуміють", а це тільки попередній переписувач "неправильно" написав; отже вони тепер цю "неправильність" справляли — писали по-своєму, як це розуміли. Деколи вони від себе додавали на маргінезах рукописа пояснення; а чергові переписувачі ці пояснення з маргінезів включали в текст — у щирій вірі, що вони належать до первісного змісту. Не розуміючи якогось слова, вони "виправляли" його — заступали його якимсь своїм словом; коли думка автора твору видавалася переписувачам неясно висловленою, то вони переповідали цю думку своїми словами так, як їм видавалося ясніше.

Кінець-кінцем, ні один твір з того часу — якщо цей твір являється копією — не покривається з оригіналом, автентичним твором автора.

Переписувачі, як правило, в процесі переписування механічно, хоч і без злої волі, зміняли оригінали. Тому то Св. Климентій — а це ж майже Апостольські часи! — скаржився був, що переписувачі його твори копіювали неточно. З оригіналу писань Св. Климентія робили одного списка, а з того списка робили другого, з другого — третього і т. д., — а останній список був уже такий, що Св. Климентій уже сам не міг пізнати в ньому змісту свого листа. Коли його лист пішов по "конвеєрі" переписування, то по дорозі він губив свою первісну форму й зміст.

Через неуважність, через недбайливість і через нерозуміння тексту мовних "ляпсусів" чи "чортиків" траплялося багато. І коли хто хоче свідомо покористуватися безладдям різниць у текстах різних списків цього самого твору, то він, звичайно, підбирає собі копію з такими помилками, яких йому якраз потрібно. А копій з такими помилками є чимало й старовинних. Звичайно, якщо в Римський архів попадала така старовинна копія з такими копістськими помилками, що були Римові саме на руку, то Рим не пропускав нагоди покористуватися собі ними.

На жаль, на самому невмисному перекручуванні — через неуважність, або через нерозуміння тексту — лихо не кінчалося. Бо оце з давніх-давен завівся в копістів звичай при переписуванні оригіналу додавати до нього свої власні вставки (інтерполяції); завелося це ще за дуже давніх часів, і такі свої вставки переписувачі робили навіть при переписуванні творів Св. Отців.

Безумовно, таких пізніших вставок повно у старих списках у Римському архіві; характер чималого числа тих вставок свідчить, що вони були пороблені давніми переписувачами навмисне, щоб випачити оригінал документа, і якось звеличати достоїнство Римського папи.

Нижче подам кілька прикладів, яких ніхто не зможе заперечити, і стане ясно, що Рим користується переіначеннями, викривленими документами-копіями, а не оригіналами, не автентичними, не дійсними документами.

Св. Кипріян

Св. Кипріян не признавав папських претенсій на авторитет уроєного "першенства". Папа Стефан саме за це викляв був і Св. Кипріяна і Св. Фірміліяна; Римська Церква так і досі не зняла прокляття з обох цих святих. Під проводом Св. Кипріяна відбулися два спеціяльні Собори в Африці, що їх метою було виступити проти претенсій папи Стефана на уроєне "першенство" в Християнській Церкві. Св. Кипріян навчав, що Головою Церкви є Христос, і тому ні одна людина, ні один ієрарх не має права називати себе "Найвищим Головою Вселенської Церкви"; Церква є одна, Церква Соборна, так як навчає Символ Віри, що являється догматичною основою Християнської Церкви; Церква Соборна — це, згідно з наукою Св. Кипріяна, Церква, що її на своїх Соборах репрезентують усі єпископи, і вони спільно (соборно) вирішують справи Віри, як рівноправні Учителі Віри, а не вирішує одна особа котрогось з єпископів, який уроїв собі, що він у справах Віри "Перший" над усіми єпископами в усій Християнській Церкві.

Однак, не зважаючи на все це, Римська Церква все таки пробує заслонюватися авторитетом твору Св. Кипріяна п. н. "De unitas ecclesiae" ("Про єдність Церкви"). Римська Церква силкується доказувати, що Св. Кипріян у цьому творі ніби то признає Римського папу "Головою" всієї Християнської Церкви. Питання: яким чудом, якою магією інтерпретації Римська Церква пробує цього рішучого противника папських претенсій на уроєне "першенство" показувати як нібито поклонника отого папського буцім то "першенства"?

Куртіс*) відповідає на це питання так: "Щоб це зробити — треба було інтерполювати (дописати між рядками, — М. В. -В.) кілька слів за папою у цьому творі, що був проти папи". Цю фальшиву вставку до оригіналу додав переписувач; він дописав такі слова: "Єпископат є одне: його істота в основному тримається одиницею".**).

(Д. б.)

*) G. A. Curteis, The Romanists. Див. збірник лекцій: G. A. Curteis, Dissent, p. 148.

**) По-латинському текст такий: Episcopatus unum est; cujus a singulis in solidum pars tenetur.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

На відчиті були люди і з дальших сторін, бо грибівці після Богослуження порозбирали їх до себе на обід, слухаючи Павлової поради що так треба робити. Він же казав:

"Коли хтось прибув до вашої церкви з дальших сторін, то він прийшов до вашої громади як гість, отже ви його за гостя приймайте! Того вимагає і розум, і культурність.

Сам же Павло перший запрошував до себе на обід прибулих з дальших сторін, — і так грибівська громада, про яку донедавна ніхто доброго слова не сказав, набирала тепер поваги і розголосу по дальших сторонах. Вона була зразком дійсної культурности.

Новий гість у Грибові

Розголос про Павлову роботу розходився вже по дальших громадах, отже до Грибова прибув чоловік з досить далекої громади, щоб відвідати свояків і побачити, що тут робиться. І цікаво йому було і побув тут більше тижня. А звався він Антін Голуб.

Як чоловік досить свідомий, роздивився він кругом, наслухався, що люди говорили, побував у церкві, все побачив, багато почув; був на пробі співу; бачив, що всі дівчата ходять в хустинках; був на відчиті Павла; відвідав і Рідну Школу, де вже й малі діти вчаться читати та співати ...

Розумним чоловіком був Антін, і, як він казав — він не сподівався, що в Канаді можна зробити таке, як він тут застав. Коли він був тут давніше, то культурне життя сходило на ніщо, а тепер як воно піднеслося!

А в Хмеля зустрівся він з Павлом та й питає його: — Як ви тут з нічого могли зробити щось таке велике?

На те Павло:

— Перше, що я робив не з нічого, але з того матеріялу, якого тут було дуже багато; лише що він був порозкиданий, понівечиний. А цінний матеріял! А що зробив — то зробив вірою, що можна щось зробити, і впертою працею... Таке кожний зробив би, коли б взявся дбало до праці.

Бачу, що багато ви зробили, — каже Антін, — і українцям воно потрібне, як потрібний хліб та вода, але був би не повірив, що тут таке можна зробити; то просто — чудо.

— Так виглядає, — каже Павло дальше, — але все те зробилося лише силою звичайної праці. Де є щира воля і витривала праця, там всюди можна таке зробити. Отже ж на світі все працею будуєсь. Працею здобуваєсь наука, працею люди стають заможними, працею будуються доми, орють поля, досліджують невідоме. Без праці ніщо готове до рук не прийде. Так і я робив. Почав з малого, а потім воно стало велике.

– Так, так, — потакнув Антін, — але тепер люде хочуть мало працювати, а багато мати. Не про працю думають, але про гроші.

Подумав Павло, і говорить:

- Ваша правда, що лише про гроші. Думають, що коли будуть гроші, то вже більше нічого не треба. Але є і такі люде, які не уважають грошей найважнішими. Я наведу один примір...

І почав Павло оповідати:

— Знаю таке... До молодого склепара на фармах прибув вже старий чоловік, інтересний і балакучий. Багато з людьми говорив, слухав, що люди говорили. І раз каже він людям:

"Слухаю вас і розумію, що ви вже все маєте крім одної річи.

"Та що маємо і чого нам бракує?" — питають люде.

"Все маєте, але ще вам грошей бракує!"

"Так", потакнули люде, "але коли нема грошей, то нічого нема. А були б гроші, то все буде!"

Покрутив головою старий і каже:

"Як то з грішми все буде? Коли ти не вмієш читати, а дати тобі грошей, то ти зараз читати будеш? Дати тобі багато грошей, то вже можна тебе професором в університеті поставити? Коли не вмієш добре тачкми їздити, а дати тобі грошей, то ти вже можеш корабель провадити? Гроші грішми, а ти яким є, таким будеш. Та послухайте ви мене...

Люде мовчали, а старий дальше:

"В мене на першім місци стоїть розум. Я в старім краю провадив інтерес, але збанкротував, а чому? Бо не мав тілько розуму, кілько до того інтересу було треба. А взяли той інтерес другі, і йде їм дуже добре, бо вони більше розуму мають. Отже я приїхав сюди не за грішми, але за розумом. Буде розум, то все буде..."

— Та історійка мені добре відома, — каже Павло, — і вона дала мені багато. Я бачив людей заможних, що мають гроші, гарні доми, але яка з того користь, коли їх діти сходять на дрантя! Розпущені, розтанцьовані, розволочені... А діти ж повинні бути найбільшим майном для родичів! Та хиба вони є таким майном?

— І я таких знаю, — потакнув Антін, — гроші є, але не знають, як дітей добре виховати.

- Тут додам ще один примір, — говорить Павло, — що покаже розумних людей. Син властителя складу, що тут називають "голсейл", нанявся на роботу в другім голсейлі. І знайомий йому говорить: "Чому ти в чужих працюєш? Нехай тобі батько дасть грошей, а ти починай свій інтерес". На те дістав відповідь. Чому хтось має мені давати, щоби я щось мав? Я такого не потребую! Мій батько на дароване не спускався, але сам почав з найменого; а тепер він багач! Та хиба я гірший від свого батька? Я в чужих трошки собі зароблю і разом приглянуся, як вони свій інтерес ведуть, тоді почну з маленького; і вірю, що колись буду мати більший ніж мій батько має. Мене так учили, і я вдячний за таку науку." От що значить широкий розум!

Так говорив Павло, й Антін тим дуже заінтересувався. І говорить тоді до Павла:

— От коли б ви могли загостити до нашої околиці і бодай заснувати Рідну Школу для дітей! Старші вже донічого, але дітей шкода... В нас вже не знаєте які то діти і молодь, — ні українські ні англійські, просто — гефбріди!

На те Павло:

- Думаю, що за все те винні родичі, винні доми, з яких діти виходять.

Так, так! — потакнув Антін, але треба би хоч дітей рятувати.

Похитав Павло головою і каже:

— Але перед ким рятувати? Перед родичами? Перед домами, де вони виховуються? Як же їх рятувати? Тут Рідна Школа не багато поможе. Рідної Школи треба хиба для батьків і матерей, що навчила б, як треба дітей виховувати.

— А як ви тут починали? — питає Антін.

— Я починав від молоді. Збирав, вчив співу, а при тім старався розвивати їх розум, а Рідна Школа прийшла вже пізніше. І тепер все добре полагоджене.

Подумав Антін і каже:

— Думаю, що нашої молоді не можна так зібрати, бо вона дуже розпущена, розволочена.

На те Павло:

— А я думаю, що зібрати можна. Між молодими можна знайти хоч пять поважніших і з ними можна починати. І я тут так починав — з маленького. А коли праця почнеться, то буде поволеньки других притягати. Не треба квапитись. Треба вперед дивитися.

— Та чи вам тут щось платять? — питає Антін.

— Нічого не платять, — відповідає Павло, — і я про те не думаю. Коли дивлюсь нині на тутешну молодь — яка вона поважна! — то вона дорожша для мене ніж гроші. Всі вони добрі мої приятелі і приятельки; і певне, що в лихій годині не дали б мені пропасти. З них будуть гарні старші люде. Ви ж їх бачили.

— Та бачив, — потакнув Антін, — такі поважні і розумні! Я з деякими з них говорив, з хлопцями і дівчатами, та дивувався, що молоді такими можуть бути. От коли б всіх молодих українців в Канаді так виховати, то було б чим похвалитися. Скажіть вашим молодим, що я клоню голову перед ними. Не забудьте!

Така балачка йшла між Павлом й Антоном, та і Хмель свого додавав, а вкінці говорить Антін:

Вернувшись, я розкажу своїй громаді, що я тут бачив, а тоді зберу ще кількох і приїдемо, щоби побачити, що я правду оповідав. Люде є людьми, а тоді і невірні Томи побачать і повірять. А дальше, я певний, що наша громада запросить вас, щоби ви її розтолкували, чого її треба і що треба робити. На відчит, або два вас запросить, а тоді може і в нас щось краще почнеться.

Коли ж Антін відходив, то й Маланка сказала своє слово:

Хоч я з вашими дівчатами не знайома, але всі ми дочки українського народу, отже сестри. Передайте їм поздоровлення і від мене, і від усіх наших тутешніх дівчат. Може ми колись зустрінемося і познайомимося.

Антін відїжджав дуже вдоволений і казав, що може і незабаром знову сюди заїде.

(Далі буде)

ЗАГАДКОВА СМЕРТЬ

Дентист у Торонті вирвав 5-літній Лесі Качан зболілого зуба. Після цього дівчинка спершу почувалася добре, але через 18 годин пізніше дівчинка, якраз тоді як дивилася на телевізійні картинки, несподівано почулася зле й нагло померла.

Лікарі шукають відповіді на питання: що було дійсною причиною її смерті?

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СПІВПРАЦЯ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ З МОСКАЛЯМИ

У католицькому україномовному щоденнику "Америка" (Філядельфія, ЗДА) за 22-го липня в новинці п. н. "**Східня Церква на волі — молиться за Церкву в неволі**" читаємо такі рядки, подані чорним друком на першій сторінці:

"Як нас повідомляють з Відня, за благословенням Їх Еміненції Кардинала-Архиєпископа Відня д-ра Франц Кеніґа, з почину і заходом Впр. о. д-ра Володимира Ґавліча, ЧСВВ, пароха нашої католицької парафії св. Варвари у Відні, у співпраці з московсько-католицькою та румунсько-католицькою душпастирською станицями у Відні, відбудеться в катедрі св. Стефана, дня 2-го серпня ц. р. о год. 11 рано, Торжественна Служба Божа за поневолену Церкву поза залізною занавісою".

А дальше в цій новинці, між іншим, сказано:

"На вулицях Відня розвішено великі ефектовні двокольорові афіші зі закликами "прийди й молися за переслідуваних братів", а австрійські католицькі молодечі організації, повідомляючи про торжественну Службу Божу, надрукували афіш у чотирьох мовах (українській, англійській, французькій і московській) під спільним наголовком: Ми кличемо вас усіх! На горі афіші видніє Собор святого Юра у Львові оточений кайданами і кільчастим дротом".

*

Що ця новинка говорить? Дуже багато! Церковно-політичні провідники українців греко-католиків дають п о ч и н виступати спільно з москалями-католиками й з румунами-католиками, і звертаються до українців греко-католиків з закликом: "Ми кличемо вас усіх!" Кличемо вас усіх виступити спільно з москалями ... А символом тієї спільности з москалями й з румунами поставили собор Юра у Львові! Значить, Св. Юр є с п і л ь н и й для всіх — і для католиків українців, і м о с к а л і в, і р у м у н і в. "Переслідувані брати" — це і католики-українці, і католики-москалі, і католики-румуни. Усі вони "брати" українців-католиків! ... Коли в новинці сказано, що відбулися "Спільні молитви й торжественна св. Літургія за наших мучеників", — то це значить, що не лише українці-католики, але й м о с к а л і-католики і р у м у н и-католики — всі вони "наші мученики", рідні нам мученики ...

**

Щоб не було непорізумінь, заздалегідь вияснюємо, з якого становища підходимо до порушеної тут справи. Якщо б тут ішлося тільки про х р и с т и я н с т в о, ба — навіть про його відлам, отже лише про католицтво, то проти такого спільного виступу не можна б мати застережень; бо ж це факт, що християнство велить молитися за всіх і зо всіми, що дійсно є перш за все х р и с т и я н а м и, а ніким іншим.

Однак дійсність є цілком інша. І москалі, і поляки, і румуни, і мадяри і всі інші своїми ділами свідчать, що вони перш за все є м о с к а л я м и, п о л я к а м и, р у м у н а м и, м а д я р а м и. Ні одному з тих народів, ані його церковним проводам — будь і католицького, чи іншого обряду — ні одному з них "християнство" не перешкодило поневолювати й нищити Україну.

Тому ми голосно говоримо, що Церкви окупантів України — бувших і теперішніх — це патріотичні Церкви, навіть шовіністичні й імперіялістичні. Московська Церква поневолює Українську Православну Церкву. Римо-Католицька Церква в Польщі переслідує православних українців, а також і українців греко-католиків. З уваги на цю перевагу національно-політичного чинника в Церквах ворожих Україні народів, Українська Православна Церква не може стати спільно з православними москалями, і вона до цього не закликає своїх вірних.

Та ж архиепископ Леонтій — Митрополит Російської Зарубежної Церкви в ЗДА — не підлягає патріярхові в Москві; він поборює большевизм; він молиться за російських мучеників, що життя своє віддали в боротьбі з безбожним комунізмом. І за жертви комунізму — за замучених комуністами українців - молиться й Українська Православна Церква. Але чи можливо хоч би й подумати, щоб провід Української Православної Церкви сам спільно виступав з біло-московським церковним проводом і ще й до того братання закликав усіх православних українців?

Що на це сказав би загал православних українців? Що сказали б на це й також українці греко-католики? Що сказали б на це наші національно політичні провідники? Націоналістична преса? В один голос закричали б: От до чого православіє веде! А ось провідники — українців греко-католиків братаються з москалями-католиками, і ще й увесь український греко-католицький загал до того католицького братання закликають. . .

Та ж українське гасло — боротьба з кожною окупантською Москвою — з червоною і з білою! Значить, це боротьба з Москвою і безбожною, і православною, і з католицькою!

Коли українці греко-католики готові битися з Москвою, то чи можуть сказати православні українці: бийте москалів-безбожників, але не зачіпайте православних москалів? ! ! ! Ні, не можуть так сказати, так не кажуть, і в них і в думці нема так сказати! А тим часом у греко-католицьких церковних провідників виходить так, що треба битися лише з москалями-безбожниками і з москалями-православними, а москалів католиків треба вважати за "братів"! З того виходить, що такі католицькі провідники ведуть з москалями не національно-політичну боротьбу, а лише релігійну, — поборюють атеїстів, і тих москалів, що православні, і лише тому, що вони православні, а не тому, що вони вороги України; якщо ж гасло "за Україну" тут і дочіплюється, то воно тут нещире!

Та ж ми вважаємо, що комунізм — це ніщо інше, як тільки нова форма московського націоналізму й імперіялізму. Москалі всіх мастей і релігій є однакові; і що москалів ніхто не мучить, а москалі мучать українців. Звідки ж тоді взялися москалі-мученики, що за них українці греко-католики мають молитися? Звідки у греко-католицьких провідників певність, що москалі-католики і румуни-католики зрікаються своїх зазіхань на українські землі?

А що ж на це український патріотичний загал? Націоналістична преса? Тиша. . . А ч о м у? .

НИКСОН ЗАКЛИКАЄ ВІТАТИ ХРУЩОВА

Никсон, повернувшись із СССР, 5-го серпня закликав американців, щоб вони щиро й достойно привітали Хрущова, коли він приїде восени до ЗДА.

А тим часом Хрущов цього літа навістив був Польщу, і до польських робітників у Сосновці сказав: "Советський Союз ніколи не почне війни, але привітає повстання в кожній державі проти грабівників", — так називає Хрущов демократичні уряди у вільних державах Заходу.

ЗМІНА ВІРИ В ПОДРУЖЖІ БЕЗ ВЗАЄМНОЇ ЗГОДИ—ЦЕ ПРОВИНА

Окружний Суд в місті Ансбах, Західня Німеччини, видав рішення, що коли одне з партнерів змінює свою релігію без згоди другого партнера ,і через це той другий партнер бере розвід, то в такому випадку цей партнер, що змінив релігію, не має права покликатися на той артикул конституції Західньої Німеччини, який забезпечує громадянам свободу релігії; і суд уважає його винним за спричинення розводу.

Суд став на такому становищі, коли одна жінка проти волі свого чоловіка перейшла з Євангелицької Церкви до Нової Апостольської Церкви, і чоловік розвівся з нею, а суд признав винним за розвід не чоловіка, а його жінку. А це позбавило її права жадати від чоловіка відшкодування.

НАРАДИ ПАТРІЯРХІВ

Офіційна преса Православної Церкви Царгородської Патріярхії повідомила в червні ц. р. ,що в Царгороді (Костянтинополі; по-турецькому: Істанбул) вудбулися довірочні наради патріярхів: Атенагораса — патріярха Православної Царгородської Церкви, і Германа — патріярха Сербської Православної Церкви.

Наради тривали три дні. Преса вважає, що хоч ці наради — тайні, то все ж таки відомо, що головні їхні точки — це: 1. справа Македонської Православної Церкви, цебто загострення її відносин з Сербською Патріярхією, якій вона підпорядкована; і 2. справа відношення згаданих патріяхів до світового католицького Собору, заповідженого папою Іваном 23-ім.

РОЗБУДОВА УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ФІЛІЇ В РІДЖАЙНІ

Каледж у Ріджайні, Саск., що є філією Саскатунського університету, має бути розбудований, і він цього року отримав право надавати всі наукові ступні.

КАТОЛИЦЬКИЙ СВЯЩЕНИК У ПОЛЬЩІ ПОКАРАНИЙ ЗА ЗНЕВАГУ ПРАВОСЛАВНОГО ПОКІЙНИКА

Сучасні закони Польщі велять ховати покійників усяких релігій на спільному цвинтарі. Звичайно, що кожна релігія хоче й повинна мати свій цвинтар. Коли ж однак влада на це не дозволяє, то чи є підстава для того, щоб визнавці одної релігії не допускали на цвинтар визнавців іншої релігії? А тим часом відомо, що римо-католицьке духовенство в Польщі саме так поступає.

Коли комуністична влада наказала, щоб католики й православні користувалися одним цвинтарем, то тут завинила влада. Але католицьке духовенство не має відваги атакувати комуністичну владу, зате ж має воно відвагу атакувати православних покійників, що їх несуть на спільний з католиками цвинтар. А куди ж понесуть, коли ніде інакше влада не дозволяє хоронити?

І так, наприклад, римо-католицький священик Іренеуш Новак у Ґожові зібрав своїх прибічників і напав на православний похорон. Це вже не перший такий подвиг цього загонистого ксьондза. Це ж він підбурює навколишню польську римо-католицьку фанатичну масу, щоб вона робила погроми православних українців у Ґожові. Значить, радіє ксьондз, що тих "схізматикуф-гайдамакуф" польська влада виселила з рідних земель і розсіяла між "поляками-католіками". Але йому цього мало, — він хотів би, щоб їх таки відразу було знищено. А коли польська комуністична влада не донищила їх, то ксьондз закликає своїх "верних католікуф" докінчити цю злочинну роботу.

Влада засудила цього ксьондза на вісім місяців вязниці, — "менченнік" ("мученик"), але за що?! Польській комуністичній владі напевно не йдеться тут про оборону українців, — поляк, хоч і ксьондз, їм завжди ближчий. Але справа в тому, що напади польського католицького духовенства на українські православні похоронні процесії стали масовим явищем, і тут польська влада вже принаймні для ока ніби "обороняє" порядок.

УБИВНИКИ МОНАХА ПОКАРАНІ

Безпосередньо після минулого Різдва в Сербії був замордований 68-літній православний монах Нестор Марічіч. Замордували його в хатинці в горах, де він жив як пустельник, у 15 милях від славного старовинного православного манастиря в Студениці біля Кралево.

Цього року югославська поліція викрила вбивників, і суд Югославії покарав їх. Селянин Душан Беляковіч, 29-літній, покараний смертю. Шість осіб, що побічно були замішані в цей злочин, покарані тюрмою від 20 років з досмертним увязненням включно. Чотири інші особи, які або знали, або легко могли довідатися про злочинця, але не допомогли владі шукати вбивника, покарані вязницею від 4-х місяців до 4-х років.

Монаха вбили сокирою; хтось пустив поголоску, що цей монах може бути дуже багатий, бо нікому не відмовляв милостині, коли бідні до нього зверталися. Отже злочинці сподівалися знайти в нього багато золота. А знайшли лише таку суму югославських грошей, що рівняється 80 долярам. Монах жив як аскет, а гріш ощаджував лише на те, щоб допомагати бідним.

ДОВІРОЧНІ НАРАДИ ПАТРІЯРХІВ У СПРАВІ МАКЕДОНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Як повідомила грецька православна преса в червні ц. р., справа Македонської Православної Церкви була порушена на недавніх довірочних нарадах в Констянтинополі (Істанбулі) Сербського патріярха Германа з Царгородським Патріярхом Атенагорасом І.

Македонська Церква має не автокефалію, а тільки автономію, і признає над собою юрисдикцію (церковну власть) Сербського патріярха. Однак Македонська Церква стала на соборноправний ґрунт, отже останні два її єпископи були вибрані Собором, зложеним з духовенства й світських вірних. Сербський патріярх радився Царгородського патріярха як йому поступати: чи признати тих македонських єпископів, чи далі не признавати їх, як це він робив досі. Сербський патріярх уважає, що тільки єпископи мають право вибирати кандидата на єпископа.

Що йому порадив Царгородський патріярх — покищо не відомо. Але можна сказати, що тут відоме одне: якщо Сербський патріярх не признає цих македонських єпископів, то це може бути початком кінця його юрисдикції над Македонською Православною Церквою.

ВІДМОВА ДЕПАРТАМЕНТУ ОБОРОНИ ЗДА ПРИЗНАТИ ПРАВОСЛАВІЮ РІВНІ ПРАВА НЕПОКОЇТЬ 6,000,000 ПРАВОСЛАВНИХ В ЗДА

Для армії ЗДА недавно видано Книгу Гимнів, яка складається тільки з трьох секцій гимнів: для протестантів, для католиків і для жидів; для православних нема. Коли православний священик Дж. Овен військовий капелян, запитав, чому поминули Православіє не зважаючи на це, що воно становить одну з великих релігій, то директор Екзекутиви Управи Капелянів Департаменту Оборони о. А. М. Оливер "вияснив", що "розмір і бюджетні обмеження" не дозволили включити православну секцію в Книгу Гимнів для армії.

Редактор місячника "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" вислав листа на руки Дж. Дж. Дантона — директора Канцелярії публичної служби Департаменту Оборони, і підкреслив, що відмова департаменту Оборони ЗДА признати у війську православній релігії рівні права з іншими релігіями непокоїть 6,000,000 православних в ЗДА. Дж. Дж. Дантон відповів, що цю справу передасть на "розгляд" Управи Капелянів.

ГРЕЦЬКА ЦЕРКВА КРИТИКУЄ ДЕРЖАВУ ЗА ТОЛЕРУВАННЯ СВІДКІВ ЄГОВИ

Верховний Суд Греції в Атенах цього року вирішив, що "Свідки Єгови — це загально відома релігія, і як така, вона знаходиться під охороною Конституції Греції". Це значить, що Свідки Єгови мають повну свободу діяльности в Греції. Св. Синод Грецької Православної Церкви в Атенах виступив з гострою критикою цього рішення Верховного Суду. Підтримуючи критику Синоду, Пангеленське Православне Обєднання видало таку заяву:

"Свідки Єгови проголосили себе відокремленими від усякої іншої релігії. Крім того, всім загально відомо, що ця секта, як політична й анархістична організація, представляє собою велику небезпеку для основ нашої нації і нашої Православної Віри".

ПРЕСВІТЕРСЬКА ЦЕРКВА ШОТЛЯНДІЇ ВІДМОВИЛАСЯ ПРИЙНЯТИ ЄПИСКОПАТ

Два роки тому відбулися наради в справі поєднання Пресвітерської Церкви Шотляндії з Англіканською Церквою. Наради не мали успіху, бо Англіканська Церква не вважає пресвітерських священиків благодатними (канонічними), тому що їх не висвятили єпископи. Пресвітерська Церква не признає єпископів, і тут головна причина її розходження з Англіканською Церквою.

Цього року відбувся Великий Збір (Генеральна Асамблея) Пресвітерської Церкви. Найголовнішою точкою нарад була справа єпископства. Однак делегати більшістю голосів (хоч і дуже малою більшістю: 34 голосами) відмовилися встановити в себе єпископат.

Постановлено також прослідити Св. Письмо, щоб переконатися, чи не можна було б і жінок призначувати священиками, якщо б це не противилося науці Євангелії.

СУД ІТАЛІЇ КАРАЄ ЗА ВИСТУПИ ПРОТИ КАТОЛИЦТВА

Уряд Італії має два закони у справі релігії: у Конституції, 8-ий Артикул, сказано: "Усі релігії перед законом мають рівноправну свободу". Натомість Карний Кодекс, 724 Артикул, погрожує карою до 24,000 лірів кожному, "хто прилюдно ображує ділом або зневажливими словами божественність чи символи почитані Державною Релігією". А Державною Релігією судові закони вважають тільки релігію католицку.

Цього року нижчий суд у містечку Мартіна Франка в південній Італії звернув увагу державному Конституційному Судові Італії в Римі, що 724 Артикул Карного Кодекса суперечить 8-му Артикулові Конституції. Конституційний Суд (оборонець Конституції!) на це відповів, що "Артикул 724 Карного Кодекса далі є дійсним, бо ні одна інша релігія не є така важлива для життя в Італії, як релігія католицька".

2,000,000 МОЛОДІ В ЗДА БУЛИ КАРАНІ ЗА ЗЛОЧИНИ

Сенатський підкомітет розслідування злочинности молоді поінформував, що під сучасну пору в Злучених Державах Америки начисляється два мільйони молоді віком від 10 до 17 років, що були карані за всякі злочини. У цьому числі 80 відсотків хлопців, а 20 відсотків дівчат.

За роки 1949-1959 число народжень збільшилося тільки на 25 відсотків, а число молодечих злочинців за цей час зросло на 250 відсотків.

З АМЕРИКАНСЬКОЇ ВИСТАВКИ В МОСКВІ ЗНИКАЮТЬ БІБЛІЇ

На американській промисловій виставці в Москві виставлено також Біблії в російській мові, і був вивішений напис, що ці Біблії лише на показ, отже забирати їх не вільно.

Коли Біблії з полиць стали зникати, то управа виставки на їх місце давала нові примірники, але й ці зникали; так пропало з полиць кільканадцять соток примірників Біблії. Нарешті виявилося, що це відвідувачі виставки самовільно забирають собі Біблію "на памятку". Чи ці "відвідувачі" в дійсності так конфіскують Біблію, чи може забирають її релігійні люди?

. МОРДУВАВ "З ПОВЕЛІННЯ БОГИНІ ЗНИЩЕННЯ"

В одній з давніх поганських релігій в Індії вірують у т. зв. "Богиню Знищення", що її називають іменем Калі.

Саду Валябдас, 35-літній індус, був дуже чутливий на зло,що панує на світі; він глибоко переживав це, що людство покрило себе ганьбою несправедливости, жадоби панувати й багатіти. І одного разу він "почув", що богиня Калі шепнула йому наказ, щоб він убив 125 людей, і цією кровю змив ганьбу з людства. Отже Саду Валябдас чав убивати; щоб зарано не зводити із світу молодих людей, він вирішив убивати старих прошаків. Успів убити їх лише 14 осіб, а дальших 111 мав убити. Але тут йому перешкодила влада, що зовсім випадково вислідила його. Саду Валябдаса засудили на кару смерті й повісили.

СВЯЩ. М. Ф. МЕКРЕКИН ДАЛІ БОЙКОТУЄ ПОДАТКИ

Священик Єпископальної Церкви о. Морис Ф. Мекрекин з Синсинаті, ЗДА, уже десятий рік відмовляється платити податки. Недавно він відсидів за це шість місяців кари у вязниці. Тепер він вийшов на волю, але й далі вперто не платить податків. Чому? Тому, що, він каже, 80 відсотків грошей з податків держава видає на зброєння; йому ж, як християнському свщеникові, каже він, релігія забороняє підтримувати зброєння, що призначається на пролив крови.

БІЙКА МІЖ АРАБСЬКИМИ Й ЖИДІВСЬКИМИ КОМУНІСТАМИ

На т. зв. Світовому фестивалі молоді що його влаштували комуністи в Австрії влітї знялася бійка між жидівськими й арабськими комуністами. Бійку почали на національно-політичному ґрунті.

НИКСОН — З МОСКВИ, ХРУЩОВ ДО ВАШИНГТОНУ

У липні ц. р. заступник президента ЗДА Никсон побував в СССР на політичних розмовах з Хрущовим. Розмови були прилюдні, були й довірочні. Никсон про ці розмови, звичайно, інформував президента Айзенгавера. Унаслідок відвідин Советського Союзу Никсоном президент Айзенгавер запросив Хрущова до себе у Вашингтон на розмови. І Хрущов, звичайно, згодився приїхати. През. Айзенгавер 3-го серпня офіційно поінформував, що він запросив до себе Хрущова. При тому Айзенгавер пояснив, що в розмовах з Хрущовим він виступатиме не як речник усіх держав Заходу, а лише як речник американського уряду.

ПЕРШИЙ КАНАДІЄЦЬ ФРАНЦУЗЬКОГО РОДУ ГУБЕРНАТОРОМ КАНАДИ

Під час своїх відвідин у Канаді в липні ц. р. королева Єлисавета II назначила своїм особистим представником у Канаді, цебто генерал-губернатором генерала-дипломата 71-річного Жоржа Філіяса Вань'є. Це перший канадієць французького роду на цьому становищі. А взагалі першим канадійцем на становищі генерал-губернатора Канади був уступивший тепер 74-літній Вінсент Месей. А перед тим генерал-губернаторами Канади бували або члени королівської родини, або емеритовані старшини високої ранґи.

СПАЛЬНЯ ДЛЯ КОРІВ

Фармер Ентоні Брамлі в Англії обзавів свої корови коровячою спальнею, — його корови сплять на вигідних пластилінових матерацах, а має він 80 корів. Фармер каже, що відколи корови стали вигідніше спати, то молока стали давати майже в два рази більше.

ІМІҐРАЦІЯ Й ДОБРОБУТ КАНАДИ

По другій світовій війні Канада прийняла коло 2-ох мільйонів нових іміґрантів. Кожного року вони вносять свій вклад у розвиток країни. Наприклад, продовж самого тільки 1958 року нові іміґранти основували 1.300 малих підприємств. За роки 1951-1958 вони створили 248,000 домашніх господарств, закупили 173,000 кухонь, 105,000 холодільників, 207,000 радіоапаратів, 181,000 автомобілів і т. д.

Ці цифри подані в брошурі п. н. "У загальному інтересі", що видала Торговельна палата Канади. Там сказано, що доплив іміґрантів причиняється до розвитку добробуту Канади.

Окремо згадати б, що по 2-ій світ. війні в Канаду прибуло велике число фахівців; тисячі з них це такі фахівці, що "Канада без них почувалася б дуже бідною", — заявили знавці цієї справи.

"МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ ПРАКТИКУЄ ДИСКРИМІНАЦІЮ"

Хоч у ЗДА є аж 6,000,000 православних, то їм дозволено мати в збройних силах ЗДА тільки 10 капелянів. А тим часом Єпископальна Церква і Учні Христа мають менше вірних, ніж Православна Церква в ЗДА, то все ж таки єпископальці мають у війську аж 92 капеляни, а Учні Христа ще більше, бо аж 110. "Тут ясна причина чому департамент Оборони практикує дискримінацію, хоч би й у випадку Книги Гимнів", підкреслює "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (червень 1959 р.).

ЗАПИСАЛА В ЗАВІЩАННІ 600 ТИСЯЧ ДОЛ. СОБАЧЦІ

У Сан Франціско, ЗДА, недавно померла 75-літня жінка А. Р. Бахман. У завіщанні вона записала 600 тисяч своєму собачці, одного доляра чоловікові, а синові ані цента.

ПЕРША АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В НОВОЗБУДОВАНІЙ ЦЕРКВІ

(З допису очевидця)

У неділю, 26-го липня ц. р. відбулася Архиерейська Візитація Преосвященного Владики Андрей в новозбудованій церкві Пресв. Тройці в Калмар, Алта.

Коли Владика Андрей приїхав, коло церкви три іподияконии з о. М. Стеценком допомогли йому висісти з авта та зодягнутись в мантію. Відразу з хлібом і сіллю вітає Преосвященного Владику один із старших піонерів громади п. Барко. В коротких словах він висказує радість не тільки його особисту чи їхньої громади, але всіх піонерів Українського Православного руху в Західній Канаді. "Сорока-літня мрія нашої Церкви на заході здійснилась у Вашій особі, Владико. „Тож прийміть цей хліб, спечений струдженими українськими руками, як вияв пошани і любови до Вас, і помоліться за всіх нас живих, а також не забудьте спом'янути і мертвих наших братів по всьому світі".

Владика, зворушений такими чутливими словами, благословляє хліб і сіль, а з самим представником вітається, обіцюючи виконати його прохання, бо це обов'язок, який він взяв на себе перед Богом і українським народом. Шість маленьких дівчаток встиляють квітами дорогу, по якій Владика ступає до Св. Храму. „Вітай Нам, Дорогий Владико!" майорить розкішний напис на Свято-Троїцькім храмі.

Голова Жіночого Товариства, п-ні Фіцович, а від СУМК п. Орест Олекшій вручають Владиці Андрею по букетові чудових квітів, підкреслюючи при цьому: . . . „не забувати за трудолюбиве побожне українське жіноцтво, та українську молодь, зорганізовану при православних церквах". Владика приймає квіти і зазначує при цьому: "Мати Божа, Св. Діва Марія, зображена на Панагії, завжди є в моєму серці, а побіч Неї рядом-українська жінка-мати. Побожна, національно вихована в Православній вірі українства, це здоровий фундамент нашої майбутности в цілому світі," закінчив свою подяку Владика жіноцтву. „А ти, дорога українська молоде, бери собі за приклад, у послушности вашим рідним, нашого Небесного Учителя, Ісуса Христа, який був послушний своїй Матері й Опікунові", закінчив свої слова Владика до молоді. У дверях храму зустрів Преосвященного Владику Андрея настоятель, о. Ігумен Олександр Щербань, словами Псалмопівця: "Увійди у Св. Храм, Архиерею, і помолись за наш знедолений народ." „Ісполаеті Деспота", підхопив останні слова о. Ігумена катедральний хор Св. Івана, що приїхав з Едмонтону співати Архиерейську Службу Божу. Владика поцілував хрест, поблагословив схилену голову о. Ігумена, і увійшов у Св. Храм під молитовно-божественний спів пісні: "Ввійди у храм Архиерею. . ."

Почалась урочиста Архиерейська Служба Божа. Св. Храм переповнений по береги. Катедральний хор, під керівництвом п-на Єфемчука, хоч і не у всьому своєму складі, а при тому і не у своїй катедрі, співає надхненно і побожно.

Проповідь на тему "Значення Храму Божого" Владика виголосив під кінець Служби Божої, почавши словами зі Св. Письма, за словами Св. Матвія, ". . .побудую Я Церкву свою, — й сили адові не переможуть її". (Мат. 16,18). Владика говорив сильно і виразно. Владиці пригадуються відразу Його особисті терпіння в обороні Св. Православної Української Церкви, а нераз і наражування власного життя підчас переслідування польською владою, на спілку з польсько-римською акцією, українства й православія на Холмщині. Хвилево зворушений Владика знижує свій голос, але тільки на хвилину, бо пам'ятає, що і Української Церкви „сили адові не переможуть". Сильно і зрівноважено Владика розповідає народові про українських князів і гетьманів, які завжди були фундаторами українських церков. В дальших словах Владика підкреслює, що особливо в Канаді УГПЦК, на протязі 40-ліття, була осередком національно-релігійного життя. При кожній громаді УГПЦК міститься культурно-національна організація. Кінцевими словами Преосвященний закликає народ звертати особливу увагу на „Домову Церкву". Виголосами многоліття Високопреосвященнішому Владиці Іларіону, Митрополитові Вінніпеґу і всієї Канади, Високопреосвященнішому Владиці Михаїлові, Архиепископові Торонта і східної Канади, Преосвященному Владиці Андрею, Єпископові Едмонтону і західньої Канади, о. Протопресв. Д-ру С. Савчукові, голові Президії Консисторії, всьому Духовенству та боголюбивим вірним УГПЦК, владі, настоятелеві Свято-Троїцького храму о. Ігумену О. Щербаню, Ктиторам і Фундаторам, Будівельному комітетові, Управі, Сестрицтву, молоді, Катедральному хорові і всім присутнім у Св. Храмі закінчилась ця незабутня, урочиста перша Архиерейська Служба Божа в нашому Храмі.

По Богослуженні відбулася спільна трапеза в місцевій залі. Народу і тут повно, непоміщуються за столами, яких понаставлювано де тільки було місце. Поруч Владики Андрея за столом садовлять мейора містечка Калмар, п. Григоряка з дружиною. Смачний обід, приготовлений парафіяльним жіноцтвом, гості споживають у дружній розмові. По закінченні обіду розпочалась святкова програма, якою проводив п. Г. Михайлишин. В серії привітів виступив першим мейор п. Григоряк. Бездоганною українською мовою він запевнив будівельний комітет Свято-Троїцького храму, щоб за "били", які вони ще не посплачували йому — не турбувались. "Я радий, що ми гуртом збудували такий храм, якого я є членом. Найщиріші побажання, від мене і дружини для Громади", закінчив свій привіт п. Григоряк. Другим промовцем був голова С.У.С. на Канаду, Д-р Л. Фарина (слід згадати, що п. Доктор співав своїм милозвучним голосом сольо "Вірую". . . на фоні хору підчас Св. Літургії). У свойому привіті він підкреслив силу розвитку релігійного духа громади Калмар, прикладом чого є новозбудований храм. З черги виступив від Інституту Св. Івана п. Др. Верхомин. Підтвердивши працьовитість та жертвенність фінансову Свято-Троїцьких парафіян на церковно-релігійному полі, він просив не забувати і культурно-національних установ. "Твердинею цих установ у Алберті є Інститут Св. Івана", сказав доктор на закінченні свого привіту. Пан Цибак, голова Управи при катедрі Св. Івана в Едмонтоні, склав привіт від парафіян Катедри, пані Лукомська від С.У.К., а голова будівельного комітету, п. Олекшій, коротко переповів історію будови храму. Пані Лаба, заступниця голови Жіночого Товариства, подякувала всім гостям, що не погордували і приїхали на їхню урочистість. Отець Прот. М. Фик, парох катедри Св. Івана, приїхав уже по Службі Божій. Вітаючи Калмарську Громаду, він підкреслив, що громаді мало тільки того щоб мати церковний будинок, треба також збагачуватися духово. Свящ. М. Стеценко привітав всіх зібраних від Округи Лак Ла Біш, зазначуючи, що в його Окрузі також дві церкви будуються, та в короткому з'ясував здобутки УГПЦК за 40 років, доказом чого є будова Св. Храмів по всій Канаді. Але чи не найбільшим осягом було завершення нашої Ієрархії, отримуючи третього епископа в особі Преосв. Андрея. Любіть і шануйте його, він не потребує грошей, ні слави, але потребує вашої любови та молитов, щоб належно нести тягар епископського служіння", закінчив свою промову о. Стеценко. Уміло проводячи святковою програмою, п. Михайлишин закликав присутніх до пожертв на Свято-Троїцький храм. Збірка принесла біля 1,000 долярів. Дальше предсідник попросив до слова Преосвященного Владику Андрея. Змістом Владичого Слова була Друга Заповідь Божа: "Люби ближнього твого, як себе самого". Владика закликав, щоб родичі плекали у своїх дітях нахил до Служіння Богу у Христовому Винограднику. „Колеґія Св. Андрея у Вінніпеґу із Богословським Відділом навчить ваших синів працювати на Ниві Христовій у Священичому Сані. Посилайте їх", закінчує своє глибоке змістом Слово Владика Андрей.

Наприкінці виступив із словами подяки для всіх присутніх о. Ігумен О. Щербань. До Владики він сказав: "У мене немає уже слів, Ваше Преосвященство, якими я міг би Вам подякувати, бо я майже кожний день звертаюсь до Вас за порадою і Ви мені її завжди даєте. Тож нехай Вас Господь Милосердний збереже "На многі літа". Владичим Благословенням і співом: "Достойно є. . ." закінчились обід і святочна програма. Але Владика не поспішає, а провадить розмову з поодинокими членами та членкинями Громади, і аж уже по шостій годині вертається до Едмонтону.

Прощання з Управою і Будівельним комітетом не було довге, бо і Владика і Управи знають, що вони зустрінуться в скорім часі, можливо і завтра, на полі спільної праці для Слави Божої і для добра усього українського народу.

Свящ. Миколай Стеценко

НОВА ГРОМАДА В СКАРБОРО, ОНТ.

У Скарборо, на передмісті Торонта, заіснувала нова Громада імені Св. Анни І хоча від часу свого заіснування вона зробила великий поступ, ніхто до цього часу не відважився подати це до загального відома.

У Скарборо є поважне число українських православних родин, що живуть так порозкидано, що одні про других не знають. Отож 3. жовтня 1958 року зійшлися на перші сходини декілька родин і створили Ініціятивний Комітет, а 7-го грудня ми вже мали перші Організаційні Збори, на яких вписалося в члени понад 20 родин і вибрали Управу та подали заяву до Консисторії про прийняття нашої громади в склад УГПЦК, і також до наших Владик за благословенням, на що ми отримали листи і Грамоти Прийняття. Хоча вже було близько до Різдва, все таки ми зуміли приготовитися до коляди і відвідали з колядою багато родин. Коляду використали успішно, як морально, так і матеріяльно. З Божої Волі, тут в Скарборо живе одна побожна жінка (вона не бажає, щоб оголошувати її імя), яка постановила собі віддати своє майно на Храм Божий. І от вона власне подарувала нам півтора акра землі з двома хатами пд будову церкви, ще й до того готівкою три з половиною тисячі долярів.

Маючи такий цінний дар, ми рішили приступити до будови церкви, з залею під церквою та іншими потрібними приміщеннями, щоб також мати місце провадити освітню та культурну роботу. Пляни будови архітект уже виготовляє, а ми тимчасом беремося до більше активної праці. Члени нашої Управи дуже активні, на кожний заклик голови всі на засідання зїзджаються в повному складі, а ми тих засідань вже мали понад 20 за цей короткий час.

У неділю, 7-го липня ц. р. ми знову мали Загальні Збори, на яких вписалося в члени 12 нових родин, та які затвердили будову згаданої церкви в нашім традиційнім стилі, вибрано також Будівельний Комітет, Збірковий Комітет і сформовано Жіночий Комітет, який зобовязався скликати і зорганізувати Жіноче Товариство при церкві.

У неділю, 9-го серпня, відбулося посвячення церковної площі із полевим Архиерейським Богослуженням Владики Михаїла. По Богослуженні відбувся пікнік на нашій власній площі, який пройшов дуже вдачно

ЩАСТИ НАМ, БОЖЕ!

Парафіяни.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ М І К. ФОДЧУКІВ

Слава, Алта.

17-го травня до п-ва Фодчуків з'їхалася родина з дальших і ближчих сторін, як також і сусіди, з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя.

Господар урочистости п. Іван Ґреґуляк відкрив це родинне свято запрошенням до спільного обіду. По обіді він запросив до слова найперше п. М. Митруненця — голову Церковної Громади, який розказав про довголітню працю Ювілятів у Громаді, що в ній п. Фодчук довгий час є секретарем, а вже минає 20 років відколи він є в Управі Церковної Громади. Пані Фодчук є сестрицею.

Пан Дмитро Заляський вітав Ювілейну пару від Народнього дому, при якім вони заслужені з давніх часів. Їх заслуги полягають у продовженні національної і культурно-освітньої праці. І він згадав, що пані Фодчук є членкинею Союзу Українок Канади, як також в Управі Аматорського гуртка.

Пан Ґреґуляк і п. П. Запаринюк розповіли про Ювілятів, доказуючи, що де є згода й вирозуміння, то можна добре по-сусідському провести життя. Сват п. Юзвишин кількома словами сказав, що він дуже вдоволений своєю невісткою, бо вона виявляє добре релігійне й національне виховання. Були й інші промовці, які передали побажання добрим і чесним громадянам-Ювілятам.

На кінець п. Ґреґуляк запросив до слова о. М. Крищука, який від себе і від своєї родини привітав Ювілятів і висловив їм признання за їхнє зразкове життя й виховання дітей, які є чесними православними й добрими українцями

Мама Запаринюк, діти й сусіди обдарували Ювілятів гарними дарунками, і всі заспівали „На многі літа".

Родина, що влаштувала цей ювілей, дуже щиро дякувала о. Парохові й сусідам за вияв пошани до їхніх рбдичів.

З цієї нагоди присутні зложили $28.60, а з того призначили 8 дол. на „Вістник" і 20 дол. на Колеґію Св. Андрея.

Свій.

ХРЕЩЕННЯ

Слава, Алта.

У неділю 12 липня 1959 р. в православному храмі Успіння Пресвятої Богородиці в Славі, Алта., о. М. Крищук охрестив Богдана Данила — сина п-ва Залаських

Його хресними батьками були Іван Гиманик і Галина Сікора.

З нагоди Хрестин батьки Богдана Данила запросили гостей до себе на смачний обід.

Під час обіду з ініціятиви о. Пароха було зібрано 12 дол. і розділено: 5 дол. на „Вістник" і 7 дол. на Колеґію Св. Андрея

Гість.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ҐУЛІЙ

Бл. п. Василь Ґулій помер трагічною й передчасною смертю. втопився в Ст.-Пал, Алта.

Похорон відбувся з церкви Св. Духа в Бросов, Алта., 16 липня 1959 р.

Проведено збірку на Невянучий Вінок — 50 дол., і призначено: 25 дол. на місцеву церкву і 25 дол. на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу.

ВП. Жертводавцям сердечна подяка, а Покійному Вічна Память!

ОМК.

ОСЕЛЯ „СОНЯШНА КУПІЛЬ" КОЛО КАНОРИ, САСК., І ЦЬОГО РОКУ ВИКОНАЛА СВОЄ ЗАВДАННЯ

Цього літа Оселя "Соняшна Купіль" провела свої чергові виховні курси від 12-го до 26-го липня.

Підготовчу працю до цьогорічних курсів під оглядом упорядкування Оселі виконали голова Управи д-р А. Данильчук та о. В. Слюзар з Канори, а навколишні о. о. Парохи апелювали до родичів, щоби посилали своїх діточок в Оселю на науку. Цього літа відпочивало і навчалось в Оселі 109 дітей, з них 22, — по одному тижні, а 87 по два тижні. Діти були з 26 парафій і околиць та коло 75 з них були перший рік в Оселі. Під проводом директора курсу та виховників діти отримали потрібні їм основи українознавства, релігії, співу, танків, ручних робіт, українських традицій та звичаїв, слухали повчальних оповідань та знайшли, як і попередніх років, здоровий і культурний відпочинок над берегом чистого озера, де погода була дуже гарна цього року. Приємно було працювати виховникам з діточками, наливати їх серця і уми оживляючим кормом науки про Бога, про Рідну Церкву, прищіплювати і розвивати в них любов до рідної мови і народу. Найбільш користають з Оселі ті діти, які володіють українською мовою, які навчилися її вдома від родичів.

Останнього дня курсів 26-го липня діти повставали рано, гарненько повдягалися і нетерпляче чекали на своїх родичів та початку Сл. Божої.

Служба Божа почалася о 10-ій годині рано. Великою несподіванкою було для всіх, коли о. П. Зубріцький оголосив, щоби ніхто з присутніх не співав під час Богослуження, бо будуть співати самі діточки всю Сл. Божу. Богослуження відбулося під відкритим небом, на площі Оселі.

Відправляв о. П. Зубріцький, а дитячим хором керував о. В. Слюзар, який і вивчив діточок співу Сл. Божої на протязі двох тижнів. Мелодійно і прекрасно плив спів Сл. Божої з молоденьких уст, радувалися батьки, що їхні діточки вже підготовляються їх заступити, в багатьох присутніх можна було побачити сльози на очах, як вияв радости, що їхні діточки так гарно співають. Особливо зворушив серця присутніх спів діточок на закінчення Служби Божої: "БОЖЕ ВИСЛУХАЙ БЛАГАННЯ". По закінченні співу о. П. Зубріцький щиро дякував пані О. Андрущак за вивчення діточок цієї пісні, а всім присутнім звернув увагу на слова пісні: "В ЄДНОСТИ СИЛА НАРОДУ, БОЖЕ НАМ ЄДНІСТЬ ПОДАЙ", та додав, щоби родичі не жалували за тим, що витратили на своїх діточок по декілька долярів, бо як не будемо давати на виховні інституції і не будемо їх підтримувати, то будемо давати на кримінали та побільшення поліції в нашій державі.

Після обіду відбувся гарний концерт, виконаний курсантами, та підготований п-вом Ф. і О. Андрущаками й Д-кою Бублик. Присутне на цьому концерті громадянство побачило і належно оцінило працю виховного персоналу та переконалося в тому, яку то велику народню і церковну роботу виконує Оселя.

Завдяки п-ву Ф. і О. Андрущакам з Гефорд, Саск. які й цього року очолили адміністративну і виховну роботу, та які мають довголітній досвід праці з молоддю, Курси цього року осягнули дуже високий рівень.

Крім п-ва Андрущаків навчали діточок ще о. В. Слюзар з Канори, о. П. Бублик з Кемсек, о. П. Зубріцький з Гаес, та Д-ка К. Бублик з Кемсек. Медичну опіку давав безкоштовно Д-р. А. Данильчук. Потрібні ліки пожертвували Д-р. Данильчук та Павло Ортинський з „Канора Дроґс". П. В. Великоголова з Кемсек висвітлив безкоштовно цікавий фільм, а також одну цікаву фільму висвітлив працівник від Департаменту Здоровя з Йорктону.

Жінки з Канори та Гаес помагали приготовити дітям вареники. Як попередніх років, так і цього року, родичі курсантів щиро жертвували харчі для Оселі. Ця поміч була дуже допоміжна, за що Управа Оселі всім щиро дякує. Під час концерту промовляв п. Кушнір з Канори, який апелював до родичів за пежертву на сплату боргу, що Оселя ще має з минувшого року, коли то побудовано два прекрасні будинки. Збірка принесла $521.95, за що всім Жертводавцям щире спасибі!

По концерті промовляв Д-р. А. Данильчук, як голова Управи Оселі. Він щиро дякував всім вчителям і працівникам за їхню працу, а зосібна п-ву Андрущакам, за посвяту так дорогого їм часу та за жертвенну працю над молоддю. Дякував також о. В. Слюзарю за поміч у підготовці цьогорічного курсу.

Всеч. о. В. Слюзар склав щиру подяку родичам курсантів та підкреслив, що вони й надалі мусять цікавитися і підтримувати оселю. Крім того перечитав довгу листу жертводавців харчів для Оселі та імена тих, що помагали своєю працею та порадами, а накінець апелював до родичів, щоби й надалі посилали своїх діточок до виховних інституцій при парафіях.

На закінчення промовляв п. Ф. Андрущак, як управитель Оселі. Він також склав подяку всім вчителям, Д-ру Данильчуку, та всім тим, що допомагали і співпрацювали на протязі курсів. Крім того п. Андрущак підкреслив, що коли родичі посилають дітей до Осель, то мусять їм пояснювати, що вони не йдуть туди лише бавитися та довго спати, а щоби чогось навчилися.

Також просив родичів звернути увагу, щоби діти говорили дома лише своею рідною мовою.

Пізнього вечора родичі з діточками та гості розїздилися по домах, задоволені і бадьоро настроені, що так прекрасно провели цей святковий Божий день, на березі чудового озера, соняшного і гарячого дня та під відкритим небом.

о. П. Зубріцький.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ М. І М. ФІЩУКІВ

Вайта, Ман.

11-го липня ц. р. діти п-ва Михайла й Марії Фіщуків справили своїм родичам урочистість — відзначили Ювілеєм 50-ліття з дня Вінчання. Вони запросили приятелів і сусідів.

Ювілят Михайло Фіщук прибув у Канаду з села Сапогова, Борщівського повіту, а його дружина Марія з Ганьковець, Снятинського повіту.

Переживши піонерські часи в околиці Вайти, вони доробилися свого власного господарства — розжилися фарми, де й досі проживають. Вони виховали семеро дітей, дали їм освіту, і тепер діти на своїх становищах.

Коли о. С. Ґреділь звершив Благословення Подругів, то за гарної погоди відбулася на подвір'ї вечеря, під час якої п. Петро Подольський привітав Ювілятів в імені всіх гостей, а тоді попросив до слова окремих громадян. Усі вони за чергою висказували п-ву Фіщукам признання за їхні труди для Громади й Церкви й за жертвенність, а сусіди хвалили за добру сусідську згідливість. Усі бажали їм доброго здоров'я й віку довгого.

Глибоко зворушені любовю дітей і сердечністю громадян п-во Фіщуки з усієї душі дякували їм, а при цій нагоді склали пожертву: 5 дол. на "Вістник" і 5 дол. на Колеґію Св. Андрея.

Після відспівання Многоліття гості далеко під ніч гуторили на подвір'ї серед липневої зелені.

Дорогим Ювілятам спасибі за пожертву, і нехай Господь береже їх у кріпкому здоров'ї на многі літа!

Гість.

МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ — початок науки в Недільних і Українських Школах

У книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники:

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ:

	Ціна
АЗОР оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук	.15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук. 171 стор.	.75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Ґерус	.50
ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей — Прот. П. Мельничук. 48 стор.	.20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор.	.25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса І — 40 лекцій. Кляса II — 40 лекцій, кожна	.85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук	:50

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ:

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І. Шлянка)	$1.75
ЧИТАНКА МАРУСЯ (І. Киріяк) буквар	.85
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО — Читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Леонід Білецький)	1.50
УКРАЇНОЗНАВСТВО В ШКОЛІ — Програма й дидактика (К. Кисілевського), підручник для учителів	1.25

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ХРЕСТИНИ

Бойл, Алта.

На Св. Володимира, 28-го липня, ц. р. відбулися Хрестини Соні — донечки Павла й Анни Пісік. Тайну Св. Хрещення в українській греко-православній церкві в Бойл звершив о. Миколай Стеценко з Лак Ла Біш. Хресною матір'ю була Сильвія Грицева з Саскатуну, а хресним батьком — Федір Остяний з Едмонтону.

П-во Павло й Анна Пісіки мають, крім новохрещеної, ще трое дітей: Патриція, Давид і Тарас. Батько новохрещеної, п. Павло Пісік. учився був в університеті в Едмонтоні і в Саскатуні, а тепер фармерує в околиці Бойл. Його дружина походить з околиці Сматс, Саск.

Після звершення Св. Тайни Хрещення відбулася гарна гостина, на якій була присутня численна родина й приятелі.

Близький.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. КАРОЛЬ КУХАРИШИН

Брендон, Ман. — У середу 27-го травня ц. р. по важкій недузі відійшов на вічний спочинок Кароль Кухаришин.

Покійний народився 1888 р. в селі Пилатковці, Борщівського повіту, в Галичині. У Канаду приїхав з повдовілою мамою і сестрою 1906 р., й поселився в Брендоні. В 1914 році одружився з Юстиною Стефанюк, яка померла 1925 р., полишивши по собі пятеро малих дітей: 4 дочки й одного сина. В 1946 р. Покійний одружився вдруге, з Паранькою Ісчук з Елфинстон, Ман., з якою мав ще четверо дітей — три дочки й одного сина. Діти обох подруж жили з собою згідно в любові, як одна родина, і це було великою потіхою Покійному, що й сам був тихої та згідливої вдачі, і серед Брендонської української громади втішався великою пошаною. Був глибоко релігійний і довгі роки належав до місцевої Української Греко-Православної Громади.

Через довгі роки Покійний був власником крамниці. Коли остання недуга завела його до лікарні, там постійно відвідували його знайомі й приятелі, яких він мав багато не лише серед українців, але також серед іншомовних міщан Брендону, а дружина Паранька пр[illegible] овж останнього тижня ден[illegible] ніч не відступала від ліжка смертельно хворого чоловіка. Те ж саме треба сказати й про його дітей: дочку Оксану, яка є медичною сестрою в цій лікарні, в якій батько лежав; Стефанію, Іринку, Анелю, Вікторію, Каролю й Александру, та синів Франка й Микоху.

Похорон відслужив Впреп. о. Д-р С .В .Савчук з Вінніпеґу, а дяком був Іван Касюрак — довголітній приятель Покійного. Похорон був дуже величавий, а учасників Похорону так багато, що не всі могли зміститися в церкві.

Болюча втрата, якої зазнала родина Покійного й наша Громада, назавжди залишиться в нашій памяті. Покійний полишив у смутку дружину Параню, девятеро дітей, 17 внуків і дві сестри. Хай Господь прийме його в Свої Оселі небесній і хай подасть Йому вічную память!

Учасник Похорону.

ПОДЯКА

Оцим висловлюемо щиру подяку всім тим, що прийшли нам з моральною допомогою в нашому великому горі з приводу смерті нашого дорогого мужа, батька й дідуня Кароля Кухаришина. Висловлюемо щиру подяку Впреп. о. Д-р С. В. Савчукові за Похоронні Відправи й п. Іванові Касюракові — дякові церкви Св. Духа, та всім співакам за їх участь у Відправах. Дякуемо п. Семенові Халанчукові — голові Церковної Управи Української Православної Громади Св. Духа, за його щирий труд і поміч, як також Управі Взаїмної Помочі за їх труд і опіку та за вінок. Дякуемо всім тим, що зложили численні вінки на труну і прислали квіти до хати, та взагалі всім тим, що взяли участь у Похороні, або якимсь іншим способом виявили свої співчуття і християнську допомогу. Нехай Господь Бог винагородить усіх їх ласкою Його небесною, а Покійному нехай подасть вічний спокій!

Дружина Паранька Кухаришина, діти і внуки.

БЛ. П. АНДРІЙ ЗВІЗДЕЦЬКИЙ

3-го червня ц. р. упокоївся в Бозі на 64 році життя Андрій Звіздецький, залишивши в глибокому смутку свою дружину Варвару з дому Гапон, по першому чоловікові Крокош, та дві доньки й двох внуків, які знаходяться на рідних землях України.

Покійний Андрій Звіздецький народився в с. Велика Любаша, Костопільського повіту, на Волині. Приїхав у Канаду 1930 року й поселився в Едмонтоні.

На перших початках переживав великі труднощі, бо це були часи великої матеріяльної кризи. Останніми роками здобув собі матеріяльне забезпечення, так що міг помагати своїм дітям і внукам в Европі. Перед самою смертю написав листа своїм дітям і внукам, що посилае чергову посилку. Але смерть прийшла несподівано, і свого доброго наміру він уже не міг здійснити . . .

Похорон Покійного відбувся в Едмонтоні з Катедри Св. Івана 6-го липня. Чин Похорону виконав парох Катедри Св. Івана о. Прот. М. Фик. У своєму похоронному слові вказав на любов Покійного до Рідної Церкви та його повсякчасну память про залишених в Україні донях.

Поминковий обід відбувся в залі Катедри Св. Івана, про що подбала його дружина Варвара Звіздецька, яка склала також і на українську пресу $20.00: "Український Голос" $10.00 і "Вістник" $10.00. ВП. Жертводавцям глибока подяка!

Нехай Господь Бог оселить душу спочилого слуги Божого Андрія у Своїх Оселях Небесних!

Приятель.

„СИНИ ЗЕМЛІ" В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ!

Монументальна повість Ілії Киріяка п. н.
"СИНИ ЗЕМЛІ"
вже вийшла англійською мовою п. н.

SONS OF THE SOIL

"СИНИ ЗЕМЛІ" — це прекрасне оповідання з піонерського життя українських переселенців в Канаді, в якім докладно та мальовничо описані їх перші переживання.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** видало поважне канадійське видавництво "Раерсон Прес" у Торонті, за старанням Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу. Книжка видана на гарнім книжковім папері, в твердій оправі та з гарною ілюстрованою паперовою огорткою.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинен набути кожний українець й українка, без огляду на те, чи вони вже читали "Сини Землі" в українській мові, чи ні.

Зокрема книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинні купувати родичі для своїх дітей, які мають трудність по українськи читати, або які не мають терпеливости прочитати повість "Сини Землі" в ориґіналі.

Книжка **"SONS OF THE SOIL"** повинна знаходитися в кожній шкільній та публичній бібліотеці, тому радимо й закликаемо поодиноких людей та орґанізації купувати її та дарувати до згаданих бібліотек.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** треба також якнайширше розповсюджувати між загалом наших анґльомовних співгромадян, тому радимо давати її в подарунку вашим анґльомовним сусідам і знайомим.

Ціна книжки з пересилкою тільки $4.50.

Розпродажею книжки наразі займається Колеґія св. Андрея в Вінніпеґу, тому замовлення й гроші треба надсилати на руки голови Дирекції Колеґії, о. д-ра С. В. Савчука, на таку адресу:

Rev. Dr. S. W. Sawchuk.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІРНИЙ СЛУГА НАРОДУ І ЙОГО ЦЕРКВИ

Бл. п. Митрофорний Протоерей Петро Білон

З волі Всевишнього в день 7-го серпня, 1959 р., по короткій недузі в лікарні в Пітсбурґу відійшов у вічність у 81-му році життя Митрофорний Протоерей Петро Білон. Імя цього слуги Божого Престолу було відоме від довгих років майже всій українській громаді в Америці й Канаді. Також в добу Визвольних Змагань на землях України, потім на еміграції в Західній Европі — скрізь втішався бл. пам. о. Петро Білон глибокою пошаною та авторитетом. І не диво, бо більше як півстоліття вславився він, як палкий український патріот, як невтомний громадський діяч, як відданий церковний пастир, врешті як письменник та видавець.

Походив із старого козацького роду, батько його був головою м. Василькова біля Києва. З вибухом революції 1917 р., як абсольвент ґімназії та військовик старої царської „тюрми народів", Покійний негайно вступає в ряди українського війська, орґанізуючи летунські кадри в молодій Українській Державі Він один із перших орґанізаторів та інструкторів Української Військової Авіяції, зовсім нової ділянки збройних сил України. . . Бистролетним орлом ширяє він на машині по широких ланах і степах своєї коханої української землі, за якої волю впало у славі багато його предків — лицарів козацьких.

Насильства червоного окупанта України перемогло фізично молоду державність нашого народу, але не зламало духа й завзяття його борців та визвольників. Тисячі українського новітнього козацтва, рештки власної Армії УНР пішли в польську неволю, за дроти таборів военнополонених в центральній Польщі. Опинилися вони поза межами своєї любої Батьківщини, уярмленої, але не упокореної ніколи — без своїх пастирів. У таборі полонених, у Стшалкові, в 1921 р першим польовим духовником перших українських скитальників-вояків — стає бл. пам. о. Петро Білон. Від цього часу наступає нова, а як же світла доба в житті цього ідейного духовника й громадянина. Він перекладає на українську мову богослужбові книги, видає громадсько-церковний журнал, друкує листки й брошури, орґанізує братство військовиків, несе скрізь друком і палким словом надію на краще завтра для тих, що опинилися і сумували на новітніх українських „ріках Вавилонських".

По ліквідації цих таборів о. П. Білон виїзджає зі своєю дружиною Клявдією в Канаду, 1924 року. І тут він провадив місійну працю, обслуговуючи такі громади як Едмонтон, Форт Виллям, Торонто, Гемілтон та інші в східній Канаді. З родинних та кліматичних причин в 1930 р. переїзджає Покійний до ЗДА, де тяжко трудиться, частенько й терпить злидні й інші „розкоші" тодішнього громадського й церковного життя в ряді парафій УПЦ — в Честер, Па., Джансон Ситі, Н. Й., в Трентон, Н. Дж., в Клівленд, О., у Вунсакет, Р. Ай та врешті в Пітсбуржчині, в Дженет. В липні, 1957 р. відійшов о. П. Білон на заслужений відпочинок і востанне проживав зі своею доброю і відданою подругою життя та співробітницею його громадської праці, паніматкою Клявдією, в Карнеґі, Па. Окрім звичайних парафіяльних обовязків в цілому ряді парафій УПЦеркви в ЗДА о. Петро Білон був довший час членом Консисторії тієї ж Церкви, заступником Голови Консисторії, її секретарем та редактором тодішного її офіціозу "Дніпра". Як один з тодішніх найбільш шанованих та соборно думаючих духовників УПЦеркви, був він гідним репрезентантом УПЦеркви в Злученому Українському Американському Допомоговому Комітетові (ЗУАДК) та Українському Конґресовому Комітеті Америки (УККА). З його глибокою думкою та шляхотними громадськими поглядами числилися тодішні керівні чинники цих двох загально - українських установ в цьому бурхливому часі під час другої світової війни та коротко після неї.

Проте найбільше свого часу, свого доброго серця, розуму й душі поклав о. Білон в місіонерську та церковно-історичну працю пером. Його видання доходили, зокрема після другої світової війни, кріпили на дусі сотки тисяч розсіяних по всьому вільному світі — синів і дочок України. Б у к в а л ь н о по всіх континентах українського населення було знане його ім'я. А його „Спогади" (в 2-х томах, 3-ий том тепер у друку) належать до кращих, які появилися друком за останні роки. Покійний був також дійсним членом найвищої української наукової установи у вільному світі, Наукового Товариства ім. Шевченка. Словом, заслуги Покійного на кожній ділянці нашого церковно-громадського життя небуденні, перед Богом і українською Нацією незабутні.

Похоронні Відправи по Покійним почалися в неділю з полудня, 9-го серпня, в церкві Свв. Апостолів Петра й Павла в Карнеґі, Па. Участь у Похороні взяло велике число священиків, на чолі з Архиєпископом М с т и с л а в о м. Відповідне слово про життя й заслуги Покійного виголосив о. Прот. М. Федорович В понеділок рано А р х и є п. Мстислав, в асисті 14-ти священиків, відслужив Заупокійну Архиєрейську Св Літурґію та виголосив глибоку змістом проповідь, віддаючи пошану Покійному за його величний труд життя. Англійською мовою промовляв о. Прот. А Бек. Після Послідього Цілування й замкнення домовини, відбулася поминальна трапеза для учасників Похорону. Під час обіду було багато промов, у яких світські й духовні промовці підкреслювали великі, повні самопосвяти заслуги Покійного. В імені вдови та решти членів родини дякував усім за останню прислугу для свого батька — син його, п. Юрій Білон, професійний старшина американського летунства.

У вівторок 11-го серпня відбувся останній акт Похорону та положення тіла до гробу на центральному цвинтарі Укр. Прав. Церкви в З.Д.А., — в Савт Бавнд Брук. Були приявні на цьому обряді Митрополит Іоан, Архиепископ Мстислав, 20 священиків та численні світські репрезентанти українських центральних установ з Ню Йорку та інших міст; були також високі старшини бувшої Армії Української Народньої Республіки, визначні громадські діячі, науковці та багато вірних.

Консисторія УГПЦ в Канаді, повідомлена про смерть Покійного, вислала співчувальну телеграму до Вдови-паніматки, Клявдії Білон, а також на руки о. Прот. А. Бека, настоятеля парафії в Карнеґі.

Вічна Йому Память!

Прот. М. Федорович.

БЛ. П. М. МАНДРУСЯК

Поминальне Богослуження

За бл. п. М. Мандрусяка в Мусідори, Алта., відбулося Поминальне Богослуження

З цієї нагоди проведено між учасниками Поминок грошову збірку, що принесла 26 дол.; цю суму в пам'ять Покійного призначено на Колеґію Святого Андрея.

ВП Жертводавцям щира подяка, а Покійному Царство Небесне!

ОМК.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ҐОДЗЮК

Заупокійне Богослуження

Слава, Алберта. - - У роковини смерті бл. п. Василя Ґодзюка дружина й діти попросили пароха о. М. Крищука відслужити Заупокійну Службу Божу за спокій душі свого мужа й батька.

Службу Божу було відслужено в церкві в Славі, де Покійний був довголітнім членом і де він постійно турбувався за Православну Церкву і за український народ, якого він був вірним сином

Під час Богослуження о Парох сказав глибокозмістовну проповідь, яка зворушила всіх присутніх.

По Відправі учасники вийшли на могилу, де було відправлено Панахиду, а опісля всі перейшли до дому Покійного, де дружина з родиною приготовили п о м и нальний обід.

Буде на місці згадати, що покійний Василь приїхав у Канаду молодим хлопцем, 1910 року, з села Вольківці, Снятинського повіту Перші його роки в Канаді минули по роботах, де тільки міг був їх знайти. Заробивши трохи грошей, приїхав у місцевість Слава, 1915 року, і тут купив фарму та почав загосподаровуватися. Того самого року одружився з Анною з роду Шпичків. Року 1915-го стає членом УГПЦ, а активним членом стає вже 1918 р., коли громада Слава стала частиною Української Греко-Православної Церкви в Канаді Покійний Василь який час був секретарем цієї Громади і брав участь у справах релігійно-моральних і національних. Був вибраний через три роки до муніципальних обовязків і провадив місцеву пошту аж до смерті. Року 1957-го напала його тілесна недуга, і хоч він сильно боровся з тією хворобою цілий рік, то однак слабість перемогла немічне тіло і в Університетській лікарні в Едмонтоні, де нитка його життя була перервана, він відійшов у вічність 6-го червня 1958 р. — на 64 році життя.

У смутку залишив родину, яка згадує його добрими словами, дружину Анну, шість синів і три дочки; сини: Іван, Николай, Петро, Павло, Михайло і Віктор; дочки: Марія Заласька, Єлена Запаренюк і Гафія Тодерук.

На поминальному обіді на прохання о. Пароха присутні склали 30 дол на Невянучий Вінок Родина бажала такого розподілу: 10 дол. на Колеґію Св Андрея, на „Вістник" 10 дол., на „Укр Голос" 10 дол..

ВП Жертводавцям щира подяка, а покійного Василя нехай Господь прийме до Себе, Вічна Йому Память!

П. Запаренюк.

П О Д Я К А

Висловлюемо нашу щиру подяку о М Крищукові за його теплу і зворушливу проповідь на Службі за нашого дорогого мужа і батька - бл. п. Василя Ґодзюка Складаемо подяку місцевому дякові й всім помічникам, а також Жіночому Товариству, що так щиро працювали, приготовляючи обід під час Похорону й під час Поминального Богослуження.

Нехай Господь Бог нагородить вас добрим здоровям!

Дружина Анна й діти.

БЛ. П. ПАРАСКА КОТЕЛКО

Поминальне Богослуження

Кадворт, Саск. У суботу 1 серпня 1959 р. на прохання Івана і Петра Котелків відбулося в українській православній церкві Поминальне Богослужения в сороковий день по смерті їхньої мами бл. п. Параски Котелко.

Бл. п. Параска Котелко спочила в Бозі 24 червня ц. р. у Вінніпеґу. Покійна народилася 1896 року в Городенці, в Західній Україні У Канаду приїхала малою дитиною зо своїми родичами. В 1912 році одружується з Юрком Котелком у Горах коло Кадворт, Саск. Молоде подружжя провадить зразкове життя. Господь посилае їм діточок, яких було 12: 8 доньок і 4 сини. Доля судила життя не всім дітям, бо двох хлопців Господь покликав до Себе.

Подружжя Котелки переноситься з Гір до містечка Кадворт на постійне перебування 1918 року; а 1952 року переносяться до Вінніпеґу. Тут треба згадати, що це Подружжя виконало все те, що поклав на них Бог і український народ: вони виховали своїх дітей в національно-релігійному дусі; організацію Української Православної Парафії в Кадворт завдячують тільки цій родині, яка з самопосвятою працювала при будові її, як і жертвували велику суму гроша. Коли згоріла стара церковця в Кадворт, знову виринає на денне світло ця благородна родина, яка прикладає всіх зусиль, щоб якнайскоріше побудувати нову церковцю. Їхній добрий намір скоро здійснювався, і тепер там стоїть чудова святиня.

Усі добрі прикмети згадав Всеч. о. Ю Туржанський у глибокозмістовній проповіді під час Поминального Богослуження. Тут треба згадати, що покійна Параска за пару днів до своєї смерті пожертвувала поважну суму гроша на будову Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу.

По Богослуженні відбувся поминальний обід в залі під церквою. На обіді промовляв місцевий парох о. Ю. Туржанський, та попросив присутніх зложити з цієї нагоди маленьку пожертву на нашу пресу Присутні гарно віднеслися до цієї важливої справи, і склали $27 85, що, за згодою родини, розприділено на „Вістник" 17 дол., на „Укр Голос" 10 дол., а решта на пересилку.

Родині Покійної належиться велика подяка за те, що згадали свою Матір у молитвах та приготовили поминальний обід.

Покійну Слугу Божу Параску нехай Господь прийме у Свої Небесні Оселі Вічна їй Память!

Учасник.

БЛ. П. ЕВА МИЦАК

У Вінніпеґу померла 11-го липня 1959 р. Ева Мицак з дому Базька, проживши 78 літ. Походила з с. Буцова, пов. Перемишль.

У Канаду прибула на початку цього століття. З чоловіком Михайлом поселилися в Іст Селкирк і тут перебули до кінця свого життя. Михайло помер 1946 р.

Покійна полишила двох синів: Івана і Михайла, з Вест Селкирк. Дочки. Анна Кеннеді, Меріян Ючінклос і Катерина Кенти.

Діждалася 8 онуків і 7 правнуків.

У понеділок ввечері, 13 липня, у похороннім заведенні в Селкирк, була Панахида. У вівторок, 14-го липня, відбувся Похорон з української православної церкви Св. Михаїла в Іст Селкирк.

Похорон в і д с л у ж и в о. Мітр. Грицина.

Покійна похоронена на православному цвинтарі в Іст Селкирк.

При Послідні́м Цілуванні учасники Похорону зложили $11.41 на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу. Усім їм щира подяка, а бл. п. Еві Мицак нехай земля, в якій вона спочиває, буде легкою!

ОЄГ.

БЛ. П. ПАВЛО ГРИСЬКІВ

Гемилтон, Онт.

25 травня 1959 р.несподівано помер на 58 році життя в домі п-ва Дм. Федірчуків у Бурлінґтон, Онт., бл. п. Павло Гриськів.

24-го травня виїхав із Содборі до Гемилтону на кілька день вакацій; їхавши через Бурлінґтон, по дорозі вступив до свого приятеля п. Дм. Федірчука; разом говорили кілька годин про минувші часи. Уже був пізній час, і полягали спати; вранці повставали, чекаючи на Павла, що не приходив; заінтересовані заходять до його кімнати, а він лежить на ліжку нерухомо; негайно закликано лікаря; лікар приїхав, оглянув, і сказав, що він помер на удар серця.

Тіло забрано до Гамілтону до похоронного заведення „Волос".

Покійний уродився в 1901 р. в селі Дубка, повіт Городенка, Галичина. У Канаду приїхав малим хлопцем з родичами в 1913 р. — до Мавт-Майн, Квебек. Там закінчив школу, і 1923 р. одружився з панною Марією Кравчук. Незабаром того самого року виїхали до Детройт, Міш., і там дістав роботу у Додж Бродерс, де працював коло 7 років; 1930 р. переїхали до Гемилтону; не знайшовши праці, перебралися до Кірке-Ленк, Онт., і там працював два роки, а в 1932 перебралися до Валдорн, Кве. Там прожили до 1936 р., коли обставини примусили їх вертатися назад до Гемилтону, де прожили до 1953 р., і тоді купили готель у Содборі спільно з п. Николаем Терпляком, і так до 24-го травня спільно цим підприємством займалися.

29 травня о 9-ій год. ранку о. Прот. В. Федак почав Похоронні Чини, і тіло перевезено до укр гр.-прав. церкви, 855 Бартон, схід. Гемилтон, де відслужено Похорон і Службу Божу; у співі помагав п Ілія Данилюк; участь узяла родина й велике число приятелів. По Богослуженні тіло покійного зложено на

І К О Н И

ЄВАНГЕЛИСТИ
2½"x3¾"

Число	Ікона	Штук	Ціна
3027	Св. Іван	100	1.50
3058	Св. Матвій	50	1.00
3059	Св. Марк	25	.60
3060	Св. Лука	2	.05

(2"x4")

Число	Ікона	Штук	Ціна
E/6003	Ісус Добрий Пастир	100	.95
E/6006	Христос Стукає до дверей	50	.60
6010	Свята Родина	25	.40
E/6025	Ісус Христос Сіяч	3	.05
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом		
6027	Тайна Вечеря		
E/6029	Богородиця Постійної Помочі		
E/6042	Св. Іван Христитель		
6053	Св. Ап. Петро		
6054	Св Ап. Павло		
E/6059	Ісус Христос і діти		
E/6067	Ісус Христос в Оливнім Саду		
E/6073	Різдво Христове		
6074	Свята Родина		
E/6090	Пресвятая Тройця		
E/6091	Розпяття		
E/6128	Воскресення		
E/6146	Воскресення		
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці		
	Хрещення Господне		

ІКОНИ З`МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні	Посріблені з позол. Віночком (німб)	
2" x2⅝"	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2¾"x3¼"	3.10		6.25
3⅝"x4¼"	4.75	і	7.75
4⅛"x5⅛"	6.25		10.75
5⅛"x6⅛"	7.75	Спаситель	14.00
6¼"x7⅞"	12.50		18.50
8⅛"x10¼"	15.50		23.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

вічний спочинок на цвинтарі Вудленд. По Похороні запрошено всіх до залі під церквою на поминальний обід, що був приготований родиною і приятелями.

Про життя Покійного говорив п. Токар і п. Садовий, о. Прот. В. Федак сказав прощальне слово і зробив заклик на Невянучий Вінок та укр. пресу, і попросив п. І. Данилюка і В. Баюса, щоби зайнялись збіркою; збірка принесла $41.25, з чого в порозумінні з ріднею розподілено на місцеву церкву $22, по $5 на „Укр. Голос" і на „Вістник" і по $4.50 на кліші та 25 ц. на пересилку.

Зложили пожертву слідуючі — по 5 дол.: пані М. Гриськів і Павло Вайна; по 4 дол.: Яків Токарчук; по 2 дол.: Дм. Федорчук, Вас. Кісіль, Петро Сміт, Мих. Заболотний і Іван Дайзек; по 1 дол.: пані А. Олексюк, Вас. Григоряк, Ник. Жмудовський, Вас. Нирчак, Іл. Лучак, Ник. Бучковський, Ів. Долинчук, Дм. Садовий, Мих. Симак, Мар. Вівчар, Ник. Абрамек, Вас. Довбета, Марсел Монґол, Вол. Ободяк, Теод. Дима, Ів. Дук, і $1.25 дрібними.

Усім ВП. жертводавцям щира подяка!

Бл. п. Павло залишив горем прибиту вірну дружину Марію та глибоко засмучених дочку — замужню, сина і 2 внуки.

Спи блаженним сном, дорогий нам Громадянине, а земля нехай буде Тобі пером! Світла память про Тебе залишиться вічною в серцях Твоєї родини, приятелів і знайомих.

Учасник.

ПОДЯКА

Щира всім подяка, що прийшли мені з якоюнебудь поміччю і спільно перенесли відчуття моєї журби. Спеціяльно дякую о. Прот. В. Федакові за Похоронні Відправи, співакам і тим, що тіло несли, і жінкам за приладження обіду.

Жалем прибиті:
Марія, дочка, син і внуки.

ЗАПРОШЕННЯ

Українська Греко Православна Громада, Успіння Пресв. Богородиці у Вернон, Б. К.

У неділю 30-серпня у Вернон, Б. К. відбудеться Візитація і Храмове Свято Пресвященного Владики Андрея Єпископа Едмонтону і Західньої Канади.

Початок торжества розпічнеться в 9-ій годині зрання. Опісля обід і дальша святочна програма.

На цю урочистість, запрошуємо всіх українців з Оканаган Велий, та й тих українців-туристів, що в той час будуть перебувати в цих місцевостях.

о. Прот. Г. О. Василів, парох.
Василь Ганкан, голова
Павло Малиш, секретар.

ПОШУКУЄТЬСЯ
ДЯКО-ВЧИТЕЛЯ

до навчання і провадження дорослого й діточого хорів і української школи. Вимагається знання галицького напіву. Приватне мешкання. Добра платня. Голоситись до:
Mr. Frank Lestyk, 63 Arbor St. Lyndora, Penna. U. S. A.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Бозежур, Поплар Парк, Селкірк, Ледвин.
13. Неділя — Транскона, Судукавт, Брендон.
20. Неділя — Кенора, Портедж Ля Прері, Дуфрост, Тиндал.
27. Неділя. Воздвиження Чесного Хреста — Брендон, Ґонор, Транскона, Поплафілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ВЕРЕСЕНЬ

3. Неділя — Норт-Бетлфорд
13. Неділя — Гетерлей
20. Неділя — Ґлезлин
21. Понеділок. Різдво Пр. Бог. — Витків
27. Неділя. Воздв. Чесн. Хреста — Медов-Лейк

Address: 872 James Str. Ph. 2280 North Battleford, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Вернон
11. Пятниця. Усічення гол. Іванові Хрест. — Вернон
13. Неділя — Вернон
20. Неділя — Вернон
21. Понеділок. Різдво Пр. Богор. — Вернон
27. Неділя — Келовна

Адреса: P.O. Box 307
2602 — 42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. ІВАНА КУЛІША
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Сенді Лейк
13. Неділя — Січ
20. Неділя — Ґлен Елмо
21. Різдво Пресв. Богородиці — Виста
27. Неділя — Оакборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 835 Box 12

о. Л. ДЯЧИНИ
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Йорктон
13. Неділя — Райн
20. Неділя — Йорктон
21. Понеділок Р. Пр. Бог. Врокстон
27. Неділя — Йорктон

Address: 116 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel. 82998

о. І. МАЙБИ
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя Водіна
13. Неділя — Ватсон
20. Неділя — Келвінгтон
21. Понеділок Різ. Бог. — Київ
27. Неділя Ч. Хр. — Канора Успенська.

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Вилинґдон
13. Неділя — Андрю
20. Неділя — Лужани
21. Понеділок — Різдво Пресв Богородиці — Гемлин (Храм)
27. Неділя. Воздвиження Чесн. Хр. — Кеґвин

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. ПЕТРА СТРФЮКА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Толстой
13. Неділя — Пембіна
20. Неділя — Роза
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Толстой
27. Неділя. Воздвиження Чесного Хреста — Ґарделтон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. КРИЩУКА:
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Лужани
13. Неділя — Мирнам
20. Неділя — Слава (пол.)
21. Понеділок, Різдво Пресв. Богородиці — Мусідора
27. Неділя — Бросов

Address: Box 97, Myrnam Alta.

о. О. ФЛЯКА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Радвей
13. Неділя — Редватер
20. Неділя — Восетна
21. Понеділок — Федора, Різдво Пресв. Богородиці
27. Неділя — Торгилд

Box 128, Radway, Alta.

о. П. БУБЛИКА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Калдер
13. Неділя — Кемсек
20. Неділя — Мазепа
21. Понеділок — Сторновей
27. Неділя — Донвня.

УВАГА: Всіх з сусідних і дальших громад, запрошуємо взяти чисельну участь в храмових торжествах.

Rev. P. Bublyk
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. АПОНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Ріджайна
13. Неділя — Ріджайна
20. Неділя — Кендіяк
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богор. — Ріджайна
27. Неділя — Мус Джо

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Вакав
11. Пятниця. Усічення — Смитс
13. Неділя — Тарнополь
20. Неділя — Кадворт
20. Неділя. Всеч. о. Сеницини — Єллов Крік
21. Понеділок. Різдво Пр. Богородиці — Лепін
27. Неділя — Ст. Джулієн

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Пайн Ривер
13. Неділя — Етелберт (Митрополича Візитація і Посвячення Церкви).
20. Неділя — Реявер (Храм).
21. Понеділок — Різдво Пресв. Богор. Боян (Храм)
27. Неділя — Воздвиження Чесного Хреста — Пайн Ривер

Box 1416 Tel. PL 2-2070
403 E. Burrows Ave.
Melfort, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Смокі Лейк
6. Неділя — Беліс
13. Неділя — Ворспайт
13. Неділя — Вільна
20. Неділя — Смокі Лейк
21. Понеділок, Різдво Пресв. Богородиці — Давнінг
27. Неділя, Воздвиження Чес. Хреста, Храм — Бойн Лейк
27. Неділя — Стрий

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta Tel. 82

о. СТ. ЗУЗАКА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Вірдейл
13. Неділя — Шипмен
20. Неділя — Нипавин
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Сембурґ
27. Неділя — Кадет

УВАГА: Утреня почнеться в кожній громаді о год. 9-ій, а Св. Літургія о годині 10-ій точно.

Address: Box 994, Nipawin, Sask. Tel. 2160

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Торсбі
13. Неділя — Брудергайм
20. Неділя Равид Гил — Храмове свято, на яке запрошуємо всіх вірних Під-Едмонтонської Округи й Едмонтон та сусідні Громади.
21. Різдво Пресв. Богородиці — Едмонтон
27. Неділя й Воздвиження Чесного Хреста — Калмар

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Шіго місто
6. Неділя — Тафнел
13. Неділя — „Коло Стадника"
20. Неділя — Винард
20. Неділя — Шіго Полуди.
21. Понеділок. Р. Пр. Бог. — „Коло Федаків"
21. Понеділок Р. Пр. Бог — „Коло Мельничуків"

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

Калєндар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ

1	В	19	Муч. Андрея Стратилата
2	С	20	Прор. Самуїла, Мч. Севіра
3	Ч	21	Преп. Авраміа, Ап. Тадея
4	П	22	Муч. Агатоника
5		23	Смч. Іринея Єп. Ліонського,
6	Н	24	Нед. 11 по Зел. Святах.
7	П	25	Ап. Тита з 70-ти, Іспов.
8	В	26	Муч. Андріяна і Наталії,
9	С	27	Преп. Пімена Пост. Печ.
10	Ч	28	† Знайдення Мощів Іова
11	П	29	† Усічення Голови Ів. Хр.
12	С	30	Олександра, Івана і Павла
13	Н	31	Нед. 12 по Зел. Святах.
14	П	1	Вересень. Почат. Церк. Р.
15	В	2	Муч. Мамонта, Івана Пост.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Арран
6. Неділя, Вечірня 8-ма вечора — Данбурн
13. Неділя — Гаес
20. Неділя — Мейбридж
20. Неділя, Вечірня 8-ма вечора — Норквей
21. Понеділок Різдво Пр. Богородиці — Сван Плейн
27. Неділя Воздвиження Чес. Хреста — Вайтбіч
27. Неділя Вечірня 8-ма вечора — Стінен.

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Атабаска
13. Неділя — Вестлок
20. Неділя — Сіба Біч
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці — Вайявуд
27. Неділя — Барґед

Address: Box 561
Westlock, Alta. Tel. 436.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Косів
13. Неділя — Ґилберт Плейнс
20. Неділя — Давфин
21. Понеділок. Різдво Пр. Богородиці — Роркгон (Храм)
27. Неділя — Дрифтінг Ривер

Address: Box 1086 Dauphin, Man. Tel. 4704
Ies. 2.

о. Я. РИБАЛКА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Кридор
13. Неділя — Гефорд
20. Неділя — Мейфер
21. Понеділок Гефорд
27. Неділя — Редфілд

Box 163, Hafford, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Лак Ла Біш
13. Неділя — Крийгент
20. Неділя — Спрейд
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Норал
27. Неділя — Вандерінг Ривер

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. С. ГРЕДІЛЯ
ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Сандави
11. Пятниця. Усікновення — Сірко
13. Неділя — Вайта
20. Неділя — Арбака Св. Мик.
21. Понеділок. Різдво Пр. Б. — Сеньків (Храм)
27. Неділя Воздв. Чесного Хреста

Box 46, Vita, Man.

Устав Церковний

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя 11 по Зел. Св. Гол. 2. УЄ 1. Літ. Ап. 1 Кор. 9: 2-12. Єванг. Мат. 18: 23-35.

13. Неділя 12 по Зел. Св. Гол. 3 УЄ 1. Літ. Ап. 1 Кор. 15: 1-11. Єванг. Мат. 19: 16-26.

20. Неділя 13 по Зел. Св. Гол. 4. УЄ 2. Літ. Ап. 1 Кор. 16: 13-24. Єванг. Мат. 21: 33-42.

21. Понеділок Різдво Пресв. Богородиці. Всенічна. Утреня. Величання. Єванг. Луки 1: 39-49, 56. Літургія: Ап. Фил. 2: 5-11. Єв. Луки 10: 38-42, 11: 27-28.

27. Неділя 14 по Зел. Святах. Воздвиження Чесного Хреста. Гол. 5. УЄ Івана 12: 28-36. Літ. Ап. 1 Кор. :1 18-24. Еван. Івана 19: 6-11, 13-20, 25-28, 30-35.

Український релігійний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1959. ЧИСЛО (1054) 18

В УКРАЇНІ Б'ЮТЬ ЗАГАДКОВІ "ГРОМИ"

Один з читачів "Свободи" в ЗДА отримав від своєї сестри в Галичині, район Турка, Стрийщина, листа, в якому сестра з України пише:

"У нас по старому, всі здорові, як індики в слоту, насупивши носи. Ціле літо була у нас погода, аж тепер почали нагло день за днем бити громи, що аж страшно. Тут в селі убив грім коло хати 18-літнього хлопця, а по хатах порозбивав радія. По других селах попалило хати і таке всяке непотрібне" Лист писаний 1-го серпня ц. р. У листі більше натяків на "непогоду".

Кореспондент "Стар Леджер", Нюарк, ЗДА, за 16 серпня ц. р., повідомив з Праги, що комуністична влада в Чехословаччині також масово відбирає від населення радіо-приймачі.

Це значить: "бють громи"...

ОДНІ ДРУГИХ ОСКАРЖУЮТЬ

Польська комуністична преса, як: "Кур'єр Польскі", "Ґлос Щецінські" і інші за 18. 6. 1959 р., ширше писали про концентраційний табір у Березі Картузькій з нагоди 25-ліття його оснування польською національною владою, а при тому підкреслюють: "Важко навіть писати про те в 25-ліття Берези. Бо це був удар в лице, що його дали народові ті, які називалися його керівниками. Береза залишиться назавжди плямою на їхній неславній карті".

Знову ж польські націоналісти на еміграції оскаржують польську комуністичну владу за теперішні польсько-комуністичні каторги, які вже не є в Березі, а деінде.

Щождо українців, то польсько-націоналістична влада перед 1939 роком катувала українців у Березі, в Бриґідках, у "Св. Хресті" і т. д. А польські комуністи катують українців у своїх каторгах, і 1947 р. виселили їх з рідних земель. Одні й другі у відношенні до українців поступають однаково

ЗАГАДКА НАД ФРАНЦІЄЮ

Французький уряд ген. Ш. де Ґоля усунув з своєї території американські військові частини, що розпоряджають атомною зброєю для оборони НАТО перед советським наступом. Мовляв, Франція сама буде виробляти атомову зброю. І американські частини НАТО забратися до Зах. Німеччини. Далі, ген. де Ґоль мав наради з папою (27. 6. 59). Далі, папський орган "Оссерваторе Романо" укріплює де Ґоля в ідеї про могутню французьку імперію, яка була за часів Карла Великого, — щоб була "французька спільнота народів" (Див. паризький "Українець", 5. 7. 59). Далі, з Парижу подають, що "місцева преса припускає, що між французьким і советським урядами ведуться переговори в справі зустрічі Шарля де Ґоля з советським прем'єром Микитою Хрущовим" (вінніпезький "Новий Шлях", 24. 8. 59).

ЦЕРКВИ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ У ПРОТЕСТІ

Голова Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) проф. Лев Добрянський 7-го серпня ц. р. вислав до президента ЗДА Д. Айзеґавера листа з протестом проти запрошення урядом у Вашинґтоні диктатора М. Хрущова на візиту до ЗДА. У листі проф. Добрянського, між іншим, сказано:

"Коли прибуде кат України до ЗДА, наші громадяни злучаться з іншими американцями, Церквами й ветеранами в мирній демонстрації на знак протесту проти ката і справедливо його засудять. Буде теж заклик, щоб дзвонили церковні дзвони і щоб люди наложили жалібні перев'язки на знак жалоби по тих мільйонах, що їх цей кат угробив. У своїй історичній Проклямації Тижня Поневолених Націй Президент (Айзенгавер) закликав усіх американців вивчати становище, в якому знаходяться поневоленої нації. І немає кращої нагоди для цього, як саме тепер. Ми закликаємо всіх сказати своє слово в цій справі. Ніякого насильства, але й жадного схвалення..."

НЕПОХИТНО ТРИМАЮТЬСЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ВІРИ

"Літературна Газета" (Москва) з 21. 6. 1959 р. помістила репортаж із Закарпаття, в якому, між іншим, є також нагінка на православну віру. Там сказано

"Закарпаття нове, але світ минулого нагадує себе; майже на кожному кілометрі бачимо стовпи з розпяттям Христа. Всюди ще є церкви, манастирі, вісімнадцятьлітні дівчата по закінченні семирічки вступають до манастирів. Шкільні діти з гордістю говорять про своє хрещення. Шкільне знання не залишило в них значного сліду ні в серці, ні в розумі".

Ні совєтське безбожницьке виховування, ні його урядове переслідування не знищило і не знищить православної віри в душі українського народу, як не знищили вікові переслідування всіх інших сил на шляху історії.

ПЕРШЕ ЗАСІДАННЯ ПЕРЕДСОБОРНОЇ КОМІСІЇ

Перше засідання Комісії для приготувань до світового католицького Собору відбулося 1-го липня 1959 р. під проводом папи Івана 23-го. Засідання відбулося в приватних кімнатах, отже мусіло мати довірочний характер.

Звичайно, був там і кардинал Тардіні, який згадану Комісію очолює.

ПАСТОР М. БОРОВСЬКИЙ ПОМЕР

21-го липня 1959 р. на серцевий удар помер 49-літній пастор української протестантської парафії в Ню Йорку Михайло Боровський, родом з Волині. Він був секретарем Українського Євангельського Об'єднання.

ДОМАГАЮТЬСЯ РОЗСЛІДЖЕННЯ ЦЕРКОВНОГО ПІКНИКУ В КВЕБЕКУ

Під вищеподаним наголовком "Ди Келґарі Геральд", з понеділка (3. 8. 1959) приніс таку новинку:

"Монмані, Квебек (СП). — Генеральний правник Антуан Рівар у неділю ввечері сказав, що провінційна поліція отримала наказ прослідити це, що він окреслив як засідання з танцями й пиятикою, влаштоване в церкві в Іль-о-Ґру на пікнику, влаштованому провінційною Федерацією Молодих Лібералів.

Він сказав, що цей випадок скоївся на пікнику в римо-католицькій церкві на острові ріки Сейнт Лоренс — напроти цієї громади, в 40 милях на північний схід від міста Квебек.

Пан Рівар, він же міністр комунікації, промовляв тут на офіційному відкритті нового мосту.

Він сказав, що молоді мужчини й й жінки танцювали внутрі парафіяльної церкви в Іль-о-Ґру і лляли пиво в посудину для свяченої води.

Він сказав, що поліції дано наказ слідства, і всі відповідальні, якщо їх зловлять, будуть суворо покарані."

ЖАЛІБНЕ ЧИСЛО "СВОБОДИ"

Диктатор СССР Микита Хрущов у вересні ц. р. прийде до Злучених Держав на запрошення уряду ЗДА. У звязку з тим, у той день, коли М Хрущов ступить на американську землю, щоденник "Свобода" вийде як **жалібне число** та в побільшеному об'ємі. "Свобода" вже наперед видала заклик до всіх бувших жертв московсько-советського терору в Україні, які вирвалися у вільний світ, щоб надсилали свої матеріяли для насвітлення ролі М. Хрущова в поневоленні й мучеництві України.

АРЕШТУВАННЯ ПРАВОСЛАВНИХ СВЯЩЕНИКІВ РУМУНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Через Відень надійшли вістки, що комуністична влада розпочала в Румунії нову хвилю масового терору. Зокрема ж арештують священиків Румунської Православної Церкви.

Минулого року вже перейшла була одна велика хвиля масових арештів серед православного духовенства в Румунії.

ВПИСИ ДО ВИЩОЇ БОГОСЛОВСЬКОЇ ШКОЛИ

Вища Богословська Школа Колегії Св. Андрея у Вінніпегу оцим оголошує, що прийняття студентів на 1959-60 академічний рік продовжується.

Початок науки 1-го жовтня.
За інформаціями писати до:
St. Andrews College in Winnipeg,
259 Church Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Деканат.

ЄГОВІСТСЬКЕ ЗАБЛУДЖЕННЯ В НАУЦІ ПРО ХРИСТА

Єговісти, згідно з наукою свого учителя Россела, вірують і навчають, що Христос — це лише "могутня богоподібна істота", це "Архангел Михаїл", але Він не є сам БОГ; Христос то "створена істота". БОГ створив Христа, — навчають єговісти.

1. **Чи Христос був "створений? — Ми**, православні християни, віруємо, що Христос, як Бог, сам усе створив, а не був створений. Коли свідомо і щиро пізнаємо Св. Письмо, то без труду переконаємося, що Христос — це БОГ, це Істота Вічна — без початку й без кінця. Коли Він на землю зійшов, то взяв на Себе постать людини, і став людиною, але разом з тим Він не перестав бути Богом.

"Через Нього все сталося, і без Нього не сталося нічого, що сталося" (Ів.І. 3). "Бо Ним створене все, що на небі й на землі, видиме й невидиме, чи престоли, чи державы, чи князівства, чи влада, — все Ним і для Нього створене" (Колосян І. 16).

Ми тількищо подали дві цитати з Св. Письма. Прочитаймо їх уважно, і після того поставмо питання: Чи є щось таке, чого Христос не створив? Відповідь: Ні, немає! Христос / Бог створив усе!

Отже наука єговістів, що Христос — це "Архангел Михаїл", і що Христос був "створений", це неправдива наука, бо з неї виходило б, що Христос створив самого Себе, а тим часом це не можливе, і якраз на цій точці розвалюєтся вся єговістська система.

2. **Чи Христос — то лише "богоподібна Істота?** — Ні, Христос не є "богоподібна" Істота, бо Христос є сам БОГ. Св. Євангелія ясно навчає, що Христос є Бог (Івана 1. 1); так Св. Письмо виразно вияснює, що Христос є дійсно БОГ: "Я Перший і Останній, — крім Мене немає Бога... Чи ж є ще Бог крім Мене? Ні, немає іншої твердині, Я ніякої не знаю" (Ісаія 44. 6-8). Христос говорить про Себе: "Я Перший і Останній, і Я був мертвий, і ось живу по віки вічні" (Відкр. Івана Богослова 1. 17).

Через Св. Євангелію Господь наш Христос сам відкрив нам Себе як БОГ. Ми ж, православні християни, віруємо згідно з наукою Св. Євангелії.

Коли ж ми дійсно щиро приймаємо науку Св. Письма, то нам ясно, що Бог у Старому Заповіті (Ісаія 41. 4; 43. 11; 45. 5; 48. 12) — це Христос Спаситель у Новому Заповіті.

3. **Чи Христос лише "могучий", чи "Всемогучий"?** - Єговісти неправдиво навчають, що, мовляв, Христос не є БОГ, а є нібн лише одною з надземних істот, що стоять близько БОГА; отже, на їх думку, Христос є лише "богоподібною істотою", але Він не є сам БОГ. А коли вони навчають, що Христос не є БОГ, то Він також не має властивостей (прикмет) БОГА; отже, БОГ є Всемогучий, а Христос є лише "могучий".

Наука єговістів, що її тількищо наведено, — неправильна, вона незгідна з Св. Письмом.

Св. Євангелія ясно відкриває нам про Христа: "Бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества" (Колосян 2. 9). Слово "повнота" — це переклад дуже гарного, влучного грецького слова "плерома", яке виражає абсолютно всі ці прикмети, що в них складається наше поняття про Найвищу Істоту, і що ці самі прикмети, цебто вічність та безпочатковість, властиві нашому Господеві Ісусові Христові.

Порівняймо ж ще такі цитати з Св. Письма і подумаймо над ними, зробімо з них висновок: у Старому Заповіті — "Імя Йому: Порадник Дивний, Бог Крипкий, Отець Будучого Віку, Володар Миру" (Ісаія 9. 6); а в Новому Заповіті про Христа відкрито нам це саме: "Я Альфа і Омега — Початок і Кінець, — говорить Господь, Який був, і Який прийде, Вседержитель (Відкриття 1. 8.).

***

Не приймайте ж того, чого навчає про Христа єговізм, але, як християни, непохитно тримайтеся Св. Письма.

Прот. Т. Ковалишин.

ПРОФ. Ю. КІСТЯКОВСЬКИЙ ВИЯСНЮЄ СВОЄ ПОХОДЖЕННЯ

Президент Айзенгавер 28 травня ц. р. найменував проф. д-ра Юрія Кістяковського своїм особистим дорадником у справах науки й технології. До того часу він був деканом факультету хемії в Гарвардському університеті.

У звязку з тим декотрі американські часописи інформували, що проф. Юрій Кістяковський є особою "російського роду". Українська ж преса поінформувала, що він — українець. В англомовній пресі у Вінніпегу цього року пані Катерина Антонович помістила була протестаційне спростування проти того, що в американській пресі походження проф. Ю. Кістяковського вважають за "російське", а в дійсності він є племінником проф. Ігоря Кістяковського, що був міністром внутрішніх справ за часів влади гетьмана Скоропадського в Україні 1918 р.

Що походження проф. Кістяковського є українське — сумніву нема. Але тут може бути питання: за кого він сам себе вважав і вважає? Відповідь на це питання міг дати лише сам проф. Ю. Кістяковський; однак, коли у пресі почали доказувати його українство, то сам проф. Ю. Кістяковський з ніякими вияснениями в цій справі не виступив. Отже Редакція щоденника "Свобода" (ЗДА) 13-го липня ц. р. в листі до нього запитала його самого про його національне походження. У своїй відповіді листом до Редакції "Свобода" 17-го липня ц. р. проф. Ю. Кістяковський про своє походження пише ось що:

"Відносно Вашого запиту про моє походження я хочу запевнити, що я вважаю, що я є українського роду, але я залишив країну в ранньому віці і вже давно цілком замериканізувався, так, що різниця між українським і загальним терміном "російський" не вражає мене як жахливо важна в моїй справі. Коли Київ у часі мойого народження був легальною частиною Росії, то й мої документи так вказують, і це правдоподібно є причиною, чому частина американської преси завжди називала мене, як особу російського роду".

Вищезгаданий лист проф. Ю. Кістяковського до Редакції "Свободи" поміщений у "Свободі" за 24-го липня 1959 р. у статті **"Проф. д-р Юрій Кістяковський у листі до "Свободи" потверджує своє українське походження".** А декотрі українські часописи передрукували це.

МОСКОВСЬКА ПАТРІЯРХІЯ НЕ ВІЗЬМЕ УЧАСТИ В СОБОРІ

Орган ОУН (під проводом С. Бандери) "Шлях Перемоги" (Мюнхен) з 5-го липня 1959 р. подав таку новинку:

"Як повідомила агенція ТАСС, московський "патріярх" заявив, що "російська православна церква" не візьме участи у Вселенському Соборі, запляновану Папою Іваном XXIII."

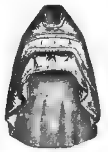

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

МИХАЙЛО СТЕЧИШИН

Найперше згадаю В. Свистуна тому, що він був більше голосним, видним і відомим загалові. І тому католицькі передовики називали Українську Православну Церкву "свистунівською". Їм в початках здавалося, що на Свистунових плечах лежав весь тягар церковної справи. Але коли пізніше Свистун почав з католиками вязатися, то вийшло, що і гр.-кат. церква стала вже "свистунівською". До неї "свистунівство" переносилося.

Писали католики, що коли Свистун побачив нелад в Укр. Прав. Церкві, то розійшовся зо своїми "партнерами", але виходить, що і в католиків не знайшов він ладу, отже пішов дальше — до "Києва".

А коли туди пішов, то важне, що не від православних, але від католиків.

Свистун бів звіздою (метеором), що якийсь час світила, але опісля полетів в чужі краї і спинився між київськими "культурниками".

***

Могло здаватися, що весь тягар церковної праці спочиває на плечах одного Свистуна, однакож так не було. Побіч Свистуна були другі працівники, для яких церковна справа була дуже важною, а хоч їх праця не була голосною, однакож вони працювали завзято і щиро, працювали багато, та і до нині стоять вони на тім ґрунті, на якім почали працювати.

До таких працівників належав **Михайло Стечишин** — найперше учитель, пізніше адвокат, а ще дальше — суддя.

Свистун був відомий як балакун й агітатор, а Стечишин був тихішим працівником, що приготовляв ґрунт і матеріял для тої будівлі, яка мала будуватися. То була важна і конечна праця.

Доказом, що М. Стечишин був завзятим працівником для церковної справи, може бути ще той факт, що він працював не тільки для потреб біжучих справ, але зібрав в себе велику релігійну і церковно-історичну бібліотеку, конечну і для тодішньої і для дальшої праці., яку виконував він, а не Свистун. І на ґрунті, на якім почав працювати, він стоїть донині.

***

Досить згадати, що Михайло Стечишин, з заснованням Української Православної Церкви в Канаді, був вибраний секретарем Українського Православного Братства, яке мало провадити організаційну церковну працю; він провадив переписку з російськими епископами в справі поставлення для Укр. Гр.-Православної Церкви епископа, а на що вони, остаточно не згодилися. Вони розуміли, що Українська Православна Церква з українським епископом буде загрожувати Російській Місії в Канаді й Америці, а також і верховодству Російської Церкви на Україні, де вже був рух за тим, щоби від Російської Церкви відлучитися і мати свою Українську Православну Церкву.

Досить тут згадати, що російський епископ Никон (Красноярський) вже в послідних місяцях 1917 року був помістив лист в київській "Новій Раді", де казав:

"І от кохаючи над усе велику стражденицю Україну і знаючи, що духовенство України все ж далеко лучше, ближче до народу і живійше ніж великоруське, — **я раджу Українській Церкві відділитися від Російської, так званої "Православної Церкви", і стати справжньою Хистовою Церквою на землі".**

Отже зрозуміле чому російські епископи боялися самостійної Української Православної Церкви з її українським епископом. Вістки про неї могли б і на Україні дуже заважити на шкоду москалям.

Тут треба звернути увагу на ще одну справу... Дехто з молодших, що до давної праці прикладає нинішні міри, може сказати: "Пощо ж було звертатися до московських епископів? Чому не до яких інших православних," Нині так можна говорити, але тодішні обставини диктували те, що робилося. Тоді думалося, що може російські епископи будуть дивитися на справу з точки погляду чисто християнського та американських обставин, а не европейських, а властиво російських. Грецькі, як розумілось, вимагали б, щоби Українська Православна Церква піддалась патріярхові, а українці хотіли мати свою власну Церкву, і від чужого верховодства незалежну; греки ж не хотіли б творити такої Церкви, і так йти наперекір Росії. Коли б же вони побачили, що московські епископи на американськім ґрунті самі не виступають проти Української Церкви, то і вони, грецькі епископи, може почали би поводитися інакше.

Українці в Канаді, організуючи свою Церкву, хотіли затримати принятий в Православній Церкві лад, що православні епископи мають ставити православного епископа, отже до православних епископів зверталися, розуміючи, що коли російські епископи в Америці будуть такі як в Европі, треба буде деінде шукати виходу.

***

Українці не хапалися за революційні способи, — хотіли правними способами здобути для Української Церкви в Канаді належні їм права. І так вже в "Укр. Голосі", ч. 38, з 19-го вересня, 1917 р., була стаття: "Коли не так, то як?", де обговорюєсь значіння Церкви в житті народу. Стаття, як дальші статті показують, належить до Мих. Стечишина.

Зараз же в 39 ч "Укр. Голосу" є стаття "Під суд народу", з підписом М. Стечишина, де він розглядає положення гр. кат. Церкви в Канаді.

Стаття **"Під суд нарòда"** продовжується в 40-вім числі "Укр. Голосу", і тут він основно розбирає зміст епископських католицьких інкорпорацій і наводить з них важніші місця (по-англійськи та по-українськи).

Єп. Будці конче ходило про те, щоби Інститут ім. П. Могили піддати епископській інкорпорації, а за ним і другі українські інституції, словом — ціле громадське життя дати в руки католицьким верховодам, а з епископських інкорпорацій виходить, як каже М. Стечишин:

"Від першої до послідної епископської інкорпорації ані одна не дає нашому нардові найменшого національного запевнення. Декотрі не дають жадного запевнення греко-кат. віроісповіданню. Роботу епископа можна підозрівати як стремлячу до загублення і знищення греко-католицизму і до переведення нашого народу в римо-католицьку "кошару".

"Єп. Будка і його попи вже нині не говорять, що вони греко-католицькі священики, хиба котрий з них забудеться, а то звичайно говорять, що вони католики".

***

Тут М. Стечишин окремо цитатами з інкорпорацій показує, що в них нема зазначено, **що епископом для греко-католиків має бути лише українець,** отже виходить, що може бути француз, поляк, німець, італієць, мадяр, — цілком чужі люде.

В інкорпорації на Саскачеван лише сказано, що епископ **"і його наслідники в уряді** (мають бути) **тої самої віри й обряду, назначені папою".**

Також до церковного майна не дають ті інкорпорації ніякого права громадам.

"На основі інкорпорації епископа над майном корпорації (церковної громади) люде не мають жадної контролі. На основі корпорації епископа, він (епископ) може маєток, на корпорації записаний, продати, заміняти, заморґечувати (затягнути на него довг), переписати, винайняти..."

Подібне було б і з майном народних інституцій записаних на католицьку інкорпорацію.

Згадана стаття займає цілу сторону (9-ту) "Укр. Голосу", і в ній М. Стечишин основно і документально вивів положення гр.кат. Церкви і католицьку політику на чисту воду. Він показав чорне на білім чого греко-католикам українцям треба, а що їм католицькі політики з еп. Будкою готовлять.

Багато часу і праці треба було доложити, щоби всі ті справи розшукати, розглянути, поробити з них витяги, упорядкувати і розкрити їх перед народом.

То була тиха, але яка велика праця, якраз та, що прокладала ґрунт і показувала яку будівлю треба будовати.

Певна річ, що Стечишин обговорював ті справи з другими, та і з Свистуном, але якраз він працю виконував. Та не без того, що і спиняв Свистуна в його безконтрольних замірах, бо певне, що вони в Свистуна були.

(Далі буде)

ПІД УВАГУ ОО. ПАРОХАМ І ЦЕРКОВНИМ УПРАВАМ

Маємо на складі формуляри п. н. **"Заява й Обіт Члена".** Це є аплікаційна форма для осіб, які бажають стати членами місцевої Церковної Громади, згідно з параграфами 4 і 5 Статуту Громади. В ній нововступаючий член подає ближчі інформації про себе й свою родину та одночасно підписує заяву про виконування членських обовязків у Громаді.

На доброму грубому листовому папері. Ціна одного формуляра $2\frac{1}{2}$ цента.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

„СІРА ЕМІНЕНЦІЯ" В ПОЛІТИЦІ РИМУ

Родез несподівано став голосним, коли там 24. 8. 1959 р. Світова Рада Церков, спонукана Православними Церквами, зірвала контакт з католицькими провідниками. Причини цього зірвання тимчасових контактів досить цікава. Представник Царгородського патріярха, Митрополит Яків Мелітський, мав приватні розмови з католицьким священиком Христофом Жаном Дюмоном. Унаслідок їхньої приватньої розмови в католицькій пресі появилися статті такого характеру, немов би то Митр. Яків Мелітський іменем Царгородського патріярха готов іти на уступки католикам; себто появилися натяки на те, що православні греки готові піддатися папі.

Митрополит Яків Мелітський не тільки спростував цю безвідповідальну католицьку пропаганду, але й підписав офіційну заяву іменем Світової Ради Церков, як протест, в якому сказано, що відтепер покищо зривається всякі розмови з католицькими спостерігачами при Світовій Раді Церков і всі інші розмови з католицькими чинниками на тему запляннованого папою Собору.

**

Хто ж такий о. Христоф Жен Дюмон? Це французький монах-домініканин, редактор журналу "До Християнської Єдности". Він належить до цікавого типу так званих "сірих еміненцій", що офіційно вони займають не особливо замітні становища, а в дійсності вони виконують дуже відповідальну керівну ролю — діють більш за кулісами, ніж назовні.

Як і всюди в політичному житті, так і в світовій політиці Ватикану на "вузлових" постах порозставлювані такі "сірі еміненції", чи "некороновані королі". Одні з них діють явно, але на прилюдній сцені своєї ролі вони виконують окромну роботу, — як ось о. Дюмон є звичайним собі редактором журналу. Але поза прилюдною сценою діяльности, поза кулісами, вони виконують роботу більш відповідальну і на більшу скалю, ніж це з першого погляду могло б здаватися.

Організація Римської Церкви — тоталітаристична: там усе абсолютно підпорядковане одній цілі й одному провідникові — папі. І тут раптом цікаве явище: в Католицькій Церкві є діячі, що їм вільно висказувати свою "приватну" думку на деякі справи — думку, що може бути "незгідна" з думкою Ватикану, і Ватикан — о, диво! — чомусь не карає їх за це. Чому? Бо Ватикан вже наперед дав їм диспензу (розгрішення). Таку диспензу від Ватикану має кожна його "сіра еміненція" чи то у світському одязі, чи в духовних шатах.

"Сіра еміненція" має тихий дозвіл Ватикану переговорювати з різними зовнішніми чинниками "на власну руку", буцім то "приватно". Якщо з того Ватикан має користь, то він це прилюдно поблагословить. А коли "сіра еміненція" зазнає невдачі, тоді Ватикан заявляє що він "не має з тим нічого спільного"; це, мовляв, такий то світський, чи духовний католик говорив собі на власну руку.

Чи є у Ватикані й такі "сірі еміненції", які навіть жертвують у світі та в очах самих католиків своє добре ім'я, і навіть позують на "противників" ватиканської політики, щоб таким способом виконати ту ролю, яку таємно доручив їм Ватикан? Тут можуть бути всякі дискусії. Але замість дискусій може краще буде вказати на деякі цікаві приклади. Їх є більше, але тут обмежимося одним. Маємо на увазі католицького священика Ґаґґеро.

Він репрезентує "советофільський" табір серед римо-католицького духовенства; о. Ґаґґеро їздить у Москву, переговорює з самим теперішнім советським міністром закордонних справ Андреєм Громиком, буває на прийняттях советських дипломатів, і там панібратськи його поплескують по плечку, а він їх. І вперто о. Ґаґґеро вмовляє в советську владу, що могло б бути між червоною Москвою, як політичною владою, і Ватиканом порозуміння. А Громико потакує, що справді таке порозуміння може бути, але тут Москва ставить Ватиканові свої умови. . . І о. Ґаґґеро — о, диво! — на ці комуно-московські умови погоджується, та шкодує, що Ватикан не може погодитися, але він, о. Ґаґґеро, буде старатися Ватикан переконати; а тим часом розмови з советськими вождями провадить далі — аби не зривати з ними контакту. . .

Що ж каже на те католицька преса? А вона каже, що о. Ґаґґеро, на жаль, "советофіл"! . . . Що ж, світові залишається такі заяви офіційних органів Католицької Церкви прийняти до відома так, як вони о. Ґаґґера показують, — що він "советофіл". А тим самим з тверджень католицьких органів виходить, що серед римо-католицького духовенства є советофіли, так як серед протестантів є, на жаль, духовні типу свящ. Г. Джансона — "червоного декана" в Лондоні в Англії.

Але тут виринає таке питання: якщо о. Ґаґґеро належить до советофільського табору серед католицького духовенства, то чому ж Ватикан не усуне його з його становища в Римо-Католицькій Церкві, і чому не суспендує (заборонить у священнослуженні), чому не зніме з нього священичого сану? А тим часом це факт, що Ватикан таки не робить цього, — він уважає о. Ґаґґеро за свого священика. . .

Яку ж тоді справжню ролю виконує ота "скромна" постать, що нею є о. Ґаґґеро?

**

У Католицькій Церкві є "сірі еміненції", які мають завдання працювати над "з'єдиненням", себто над підпорядкуванням Римові всіх Християнських Церков, а головно Православних. Яким способом вони виконують це своє завдання? "Сіра еміненція" на фронті акції того "з'єдинення" говорить про це так: "Шукати з'єдинення — це моє завдання як священика, так як і інші священики мають своє завдання. І тут я маю уповноваження Ватикану. Але я не можу говорити в імені Ватикану". Так говорить про себе о. Дюмон. ("Вінніпеґ Трибюн", 26. 8. 1959 р., репортаж: "Їхня ціль — унія").

Отже Ватикан дуже зручно влаштувався з ролею таких "сірих еміненцій". Такий о. Ґаґґеро, чи о. Дюмон, чи котрась інша "сіра еміненція" виступає лише ніби "приватно", і все говорить ніби "з власної ініціятиви", висказує лише "свої власні думки", і тут має вільну руку вживати всяких способів — дозволених і недозволених, щоб тільки принести політичну користь Ватиканові. Коли ж "сіра еміненція" десь непароком спотикається, і з того для Риму може вийти скандал, тоді Рим має фірточку виходу, — він умиває руки від цієї справи, і каже: "Це такий то католицький діяч говорив на власну руку, але він не висказував думок Ватикану; становище Ватикану тут зовсім інакше!" А коли "сіра еміненція" своїми "приватними" розмовами за кулісами принесе Ватиканові користь, то Ватикан під тим підписується.

Зокрема, "сіра еміненція" має також і пропаґандивне завдання. Ось такий вам католицький діяч добився собі приватних звязків з православним епископом. Вони говорять лише "приватно", довірочно. Значить, "перешіптуються". У цих шептаних приватних розмовах може не бути нічого особливого. Ба, там можуть говорити навіть про такі речі, що їх сміливо можна говорити й голосно. Однак "сіра еміненція" Ватикану волїє таки розмову "шепотом", бо це, мовляв, "приватна" розмова, отже нехай люди не чують. А після такої розмови в чотири очі згодом виявляється, що "хтось" про цю розмову таки розголосив, і на основі тієї розмови католицька преса починає голосити, що мовляв, такий то й такий православний достойник у розмові з таким то католицьким діячем висловився за приєднанням до Риму. Зачеплений православний достойник усе це спростовує, бо він у дійсності за приєднанням до Риму не висловлювався. Але як він може доказати свою невинність, коли ли розмова з католицькою "сірою емінецією" була в чотири очі, була шептана, і ніхто її не чув? А тим часом католицька пропаґанда показує такого православного партнера як ніби то "офіційного представника", який говорив "в імені Православної Церкви". Так, коли говорить православний, то він, як каже католицька пропаґанда, конче говорить "в імені Православної Церкви".

Натомість католицький партнер — ота "сіра емінеція", — не говорить в імені Католицької Церкви, — він говорить "приватно", від "себе самого".

Жертвою такої римської тактики з "сірими емінеціями" необачно став і представник Царгородського патріярха Митрополит Яків Мелітський, коли завів приватні розмови з католицькою "сірою емінецією" о. Дюмоном. Хоч у приватних розмовах, як заявив Митр. Яків Мелітський, він з о. Дюмоном про ніяке з'єдинення православних греків з Римом не говорив, то католицька пропаґанда почала писати, що він таки говорив. . . З того виходить, що католицькій пропаґанді якраз на це й потрібно приватних розмов католицьких "сірих емінеццій" з православними достойниками, щоб потім справу показувати в такому світлі, немов би то в тих розмовах православні достойники висловлювалися за "з'єдиненням" з Римом. Про всякий випадок ця католицька пропаґанда принаймні рахує на той успіх, що такого необачного православного достойника поставить у стан недовіря з боку православних; бо ж, мовляв, хто його знає, що він там з тим католицьким партнером у чотири очі говорив? Католицька пропаґанда таким чином рахує на внесення

незгоди й деморалізації в різні православні спільноти.

**

Але тактиці Ватикану з своїми "сірими емінеціями", які працюють над справою підкорення папі Православних Церков, нога поховзнулася. Митрополит Яків Мелітський був змушений не лише скласти прилюдний протест проти фальшивої католицької пропаґанди про свої приватні розмови з о. Дюмоном, але й внаслідок тієї фальшивої католицької пропаґанди Світова Рада Церков, яка об'єднує 71 різних Протестантських Церков, Англіканську й деякі Православні Церкви, видала 24 серпня ц. р. заяву, що вони припиняють навіть приватні контакти з католицькими діячами; припинюють контакти з тими католицькими спостерігачами, що "на власну руку" бувають присутні на нарадах Світової Ради Церков, а також окремі провідні діячі Світової Ради Церков припинюють свої чисто особисті контакти з католицькими діячами. Чому? Бо католицька пропаґанда ці приватні контакти використовує для баламучення світу, — вона фальшиво твердить, що в цих приватних розмовах православні достойники ніби то висказуються за тим, щоб піддатися папі.

**

Не диво, що Ватикан, як п о л і т и ч н и й центр — бо ж це Ватиканська д е р ж а в а ! — має свою політику, отже всякі гнучкі способи роботи. Якщо тут треба чомусь справді дивуватися, то лише декому з тих окремих православних достойників, навіть архиепископів, що взагалі, будь це й приватно, розмовляють з "сірими емінеціями" По-перше, з "сірою емінецією" може говорити лише "сіра емінеція", а не достойник Церкви. По-друге, коли навіть православний достойник говорить з католицьким достойником, то тут приватна зустріч в чотири очі на руку лише католицькій пропаґанді.

На жаль, приватні розмови Митр. Якова Мелітського з католицькими діячами бували вже й раніше. Наприклад, католицька пропаґанда широко була розголосила факт, що коли Митр. Яків їхав був з Европи на американський континент зайняти пост Екзарха Царгородської Патріярхії, то він по дорозі заїхав до Риму з приватною візитою. Зустрічі з достойниками не можуть відбуватися в чотири очі; якщо такі зустрічі може часом потрібні з мотивів увічливости, тоді значно краще було б відбувати їх у товаристві людей з однієї і другої сторони, щоб вони були приватні, але й разом з тим, щоб їхні розмови не були розмовами в чотири очі. Лише тоді можна хоч сяк-так забезпечитися перед перекручуванням і фальшуванням з боку пропаґанди.

П. Скаржевський.

"ҐАНҐРЕНА"

Пять студентів-альжирців у Франції написали й видали друком книжку під наголовком "Ґанґрена". У цій книжці вони документально виявили знущання французької поліції над арештованими альжирцями, що боряться за незалежність Альжирії.

Навесні ц. р. французьке міністерство внутрішніх справ сконфіскувало ввесь наклад згаданої книжки.

ДЛЯ КОГО І ДЛЯ ЧОГО ШЕПТИЦЬКИЙ ПРАЦЮВАВ

Католицькі політики кажуть, що Митрополит Андрей Шептицький був щирим українцем, працював для українців, а його життя було таким гідним, що треба його проголосити українським, чи бодай греко-католицьким Святим. Але його робота ясно показує, як і для кого Шептицький працював.

В катол. вінніпеґськім "Нортвест Ревю", з 27-го лютого 1926 р., була стаття: **"Трудноші на дорозі поновної унії православія, на основі заяви визначного прелата"**. А тим прелатом був Шептицький.

Якраз кореспондентові Н.Ц.В.Ц. сказав Шептицький:

"В дотеперішних стараннях поширити унію був брак одноцільності в роботі і відповідної організації. А хоч вдалось перетягнути кількох визначних осіб, то з того нема великої практичної користі".

Отже про перетягання до унії з Римом Шептицькому ходило. Але, каже він, що те перетягання мусить відбуватись повільно, бо:

"Що виросло впродовж століть, того не можна легко перемогти. А хоч Церква Православна в догмах дуже мало ріжниться від Католицької (!),. однакож вона витворила свій власний церковний(!) і політичний(!) світ, дуже чужий католицькому духові. Отже можна сподіватися лише повільної зміни".

Та коли ж у догмах Православна Церква мало ріжниться від Католицької, то пощо унії? Але Римові ходить про те, щоби знищити церковний і політичний "світ" Православної Церкви, отже папі не ходить про догми, але про те, щоби взяти всіх тісно в свої руки.

Отже унія є політичною роботою. Треба знищити самостійність Східної Церкви і дати її в руки чужих. Така була праця Шептицького, поляків і Риму. Дальше говорить Шептицький:

"Не треба забувати, що народне положення і традиційні (довголітні) богослужбові форми(!) є важною справою в очах православного чоловіка. І наш святий отець (папа) в своїм великім розумі признав значіння такого постановлення і тому позволив(!) уживати російського Богослуження".

Тут знов політика! Тяжко перетягати, бо люди до свого дуже привикли, отже треба підходити обережно і їх привязання до свого поволеньки ослаблювати. Коли не можна відразу заборонити, то треба **позволити** російське Богослуження" — значить: церковну мову і східні Богослуження. Коли б міг, то відразу заборонив би і дав би все своє латинське, — але годі! Треба поволеньки до того підходити. . .

Так колись папи на західно-словянському терені свого політичного забору позволяли Св. Кирилові і Методієві правити словянською мовою Східні Богослуження, а пізніше цілком заборонили та завели латинську мову і все своє латинське.

Певне, що той папський "дозвіл" відносився таки до греко-католиків, бо православним не міг папа ані позваляти, ані заборонити, бо не мав над ними власти

А дальше Шептицький вже ясно розкрив ціль перетягання на унію, бо каже він:

"Милиться хто думає, — що ліпше було би ужити всіх сил і перетягати відразу до латинського богослуження(!). Таке може бути можливе в відношенні до поодиноких навернених, однак не зможемо, бодай під сей час(!) перепровадити такого релігійного народного руху".

Отже ціль ясна: **треба всіх перевести на латинство,** але що відразу того зробити "не зможемо", то треба переводити поволеньки. І вже так геко-католиків переводять. **Тут ясно бачимо, що Шептицький латинізатор, отже ворог гр.-кат. Церкви. Його ціллю є греко-католицтво знищити і завести латинство.**

Коли ж каже, що відразу того зробити "не зможемо", — то знак, що тих латинізаторів є цілий гурт, отже і Шептицький між ними.

Треба згадати ще одно. . . "Літер. Наук. Вістник" за січень 1926 р., в відділі "Бібліографія", згадує, що в французькій газеті ("Ля Ревю Католік") Шептицький помістив статтю, де каже: . . .**"Націоналізм, який є по деяких Східних Церквах, є раною на тілі Церкви і проти него треба боротися".**

Значить: націоналізм є раною для Риму, отже треба його нищити. А що націоналізм був і в українців, бо вони хотіли навіть своєї держави, то Шептицький працював проти їх націоналізму, отже і проти всього, що в українців з тим їх націоналізмом вяжеться, як: своя держава і т. д На доказ того є також ще інші факти, які колись згадаємо.

Отже маємо тут постать Шептицького як римського кандидата на Святого. Певна річ, що для Риму Шептицький працював. А як для українців?

А те, що він казав, відноситься і до заходів нинішного папи, щоби всі Церкви з собою обеднати. Обеднав би, то буде їх латинщити.

Важне і те, що ті заяви Шептицького не оголошувалися в українській Католицькій пресі, але в чужій. Українцям, мовляв, тих заяв не треба знати. . .

В. К.

10 АВТ НА ДЕВЯТЬ РОДИН

Статистичне бюро в Оттаві інформує, що в Канаді тепер є в ужитку 3,600,000 авт. На кожних девять родин у Канаді припадає десять особових авт.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В 1959 РОЦІ

13-го вересня, неділя, — Канонічна Візитація і Освячення Церкви Святих Апостолів Петра й Павла в м. Етелберт, Ман. За Св. Літургією буде висвячений в Диякона абсольвент Духовної Академії Богдан Ґорґіца.

20-го вересня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Св. Михаїла в Вінніпеґу. За Св. Літургією буде висвячений в Священика о. Диякон Богдан Ґорґіца.

11-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Церкві Покрови Пресвятої Богородиці в Мелвил, Саск.

18-го жовтня, неділя, — Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в Вінніпеґу, Манітоба.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

А тим часом зараз таки через десять рядків перед цими словами і в цьому ж творі Св. Киприяна ясно сказано: "Інші Апостоли були такі самі, як і Петро, — обдаровані однаковим уділом почести і власти". А вся решта твору Св. Киприяна строго і послідовно витримана в цьому самому дусі, — що всі Апостоли достоїнством і владою рівні Апостолові Петрові.

Видавництво Гартеля, публікувавши твори Св. Киприяна у Відні 1868 р., усунуло слова "Єпископат є одне: його істота в основному тримається одиницею", — усунуло, бо вважає їх за вставку-підрібку. А слід же мати на увазі, що видавництво Гартеля — католицьке.

Багато хто з католицьких учених погоджувалися з фактом, що твір "Ісидора" — це обман; і тут їхнє становище, звичайно, правильне. Але ці самі католицькі учені, знову ж таки, вказують на твір Св. Киприяна з підробленою давнім переписувачем вставкою, і на цій основі твердять, що он, мовляв, ще в 250 роках по Нар. Хр. Африка "признавала першенство Римського папи". Ці учені безкритично вірять пофальшованій копії твору Св. Киприяна. Саме з того становища безмежного довір'я й безкритичности вийшов оборонець католицтва Боссюе (Bossuet)***). Він захищав папські претенсії на "першенство", бо вірив, що це сам Св. Киприян у дійсності так писав. Боссюе не знав, що оригінал твору Св. Киприяна був пофальшований вставкою пізнішого переписувача, вставкою про автократизм керування Церквою й учення про Віру.

Св Григорій Назіянський по 130 роках по смерті Св. Киприяна у своїх писаннях уважає його (Св. Киприяна) головою всієї Християнської Церкви, і писав про нього ось що:

"Киприян головував над Церквами не тільки в Картагені і в Африці, що він їх просвітив, але й також над іншими народами Заходу і майже над усім Сходом, Північчю і Півднем".

При тому слід замітити, і покласти наголос над цим, що Св. Киприян не признавав претенсій Римського папства на "першенство" у Християнській Церкві навіть при цій передумові, що він, Св. Киприян, вірив у легенду, що Св. Петро ніби то був "Першим Єпископом Риму", і що Св. Петро був "основоположником Римської Церкви". Св. Киприян вірив у це тому, що сам безкритично приймав твори Іринея і Тертуліяна, які на цій легенді основувалися. Безумовно, це — помилка, бо ж Св. Петро в Римі ніколи не бував.

"Збірник документів про Собори"

Рим пред'являє п'ять "документів", що відносяться до Нікейського Собору, і ці "документи" разом фігурують під спільною назвою "Collectio conciliorum". Римові йшлося й далі йдеться про це, щоб Єпископа Риму поставити вище всієї Християнської Церкви; тому Рим вирішив: або принизити Вселенський Собор у Нікеї — показати його в такому світлі, щоб позбавити його авторитету, або представити його в такому насвітленні, щоб цей Собор ніби то був підпорядкований волі папи, цебто "залежний від Риму".

Тому то якийсь "геніяльний" автор просто підробив п'ять "документів" і подав їх як буцім "документи" Вселенського Собору в Нікеї, писані самими таки Св. Отцями, що брали провідну участь у цьому Соборі. Це ніби то листи Св. Отців Вселенської Церкви буцім то до папи Сильвестра (який на Нікейському ~~Соборі~~ не був), щоб папа затвердив усі Канони й постанови Собору. У цьому вся суть того католицького "Збірника документів про Собори".

У цей так званий "Збірник документів про Собори" ввійшов такий матеріял — звичайно, підроблений.

1. Ніби то лист Осія (Іспанського), Макарія (Єрусалимського) і двох Римських делегатів — Віктора і Вікентія, що були на Нікейському Соборі, — до Єпископа Римського (папи) Сильвестра.

2. Ніби то відповідь папи Сильвестра, яка включає затвердження папою всіх діянь Нікейського Собору всіх Канонів і ухвал.

3. Ніби то ще один лист того ж папи Сильвестра — майже такий самий, що й перший, і написаний з цією ж метою.

4 Ніби то "протоколи Синоду", що, мовляв, відбувся в Римі, і що його буцім то скликав був той же папа Сильвестр умисне нате, щоб порадитися над питанням: чи Римові затвердити постанови Нікейського Собору, чи не прийняти, і таким чином уневажнити їх.

5 Ніби то Конституція папи Сильвестра.

Усі п'ять "документів" з першого до останнього слова — це один тяглий обман, підрібка, що її автором був один із священиків з Ломбардії; цей священик проживав був у Римі, бо хотів там обороняти, з допомогою своїх підроблених "документів", папу Симаха, який був оскаржений у численних злочинах, і за це його кілька разів викликали на Єпископський Синод (501-503 рр.). Однак на основі вищезгаданих підроблених "документів" цього папу звільнили від вини й кари.*)

Відколи в Римі вперше появився намір здобути папі авторитет над усією Християнською Церквою у світі, то тут головно постанови Нікейського Собору Вселенської Церкви були найбільшою перешкодою на шляху тих амбітних і грандіозних задумів римських політиків. Ось чому Римові треба було показувати Нікейський Собор у фальшивому світлі.

Однак жодні фальшування римських авторів не можуть притемнити правди про Нікейський Собор. Бо ж історичні факти свідчать так ясно, як ясно світить сонце на чистому небі в полудневу пору, що папа Сильвестр не мав нічого спільного з самим фактом скликання Нікейського Собору і всіх його діянь. Папа не міг, бо й не був компетентний, вирішувати про важність чи неважність Канонів і ухвал згаданого Собору. Адже, згідно з тодішньою законною процедурою, всі Канони й ухвали Нікейського Собору імператор Констянтин, як голова всієї Римської імперії, проголосив їх по всій своїй державі, і так вони автоматично стали обов'язково-нормативними для всієї Церкви на Сході й на Заході, цебто також і в Римі. Усі Канони й ухвали Собору Вселенської Церкви кінцево й вирішально затверджував імператор, а не якийсь там Єпископ Риму, хоч би він і був на Соборі; звичайно, на Нікейському Соборі папи не було.

Якщо б папа Сильвестр і був на Нікейському Соборі, то ледве чи мав би він з того якийсь пожиток; правда, що грецьку мову, що була мовою Собору, якої папа Сильвестр не знав, міг би був папі хтось сяк-так перекладати. Але з богословського боку справа була б зовсім безнадійна: тодішні папи були неосвічені, не були теологами, отже й папа Сильвестр просто не розумів би, про що саме на Соборі йшлося.

Не зважаючи на все це, пізніші римські історики, як прихильники папсько-римської власти, намагалися таки конче приписати папі Сильвестрові якусь важливу функцію, пов'язану з Нікейським Собором, і тому вони й підробили в цій справі ніби то "документи".

Римський автор (прізвище якого затаєно) розумів істотне значення Канонів і ухвал Нікейського Собору для всієї Християнської Церкви; і тому, мабуть, розумів він також усі ці фатальні для Риму наслідки того факту, що папа Сильвестр не був на Соборі, і не відіграв тут ніякої поважної ролі. Тут тільки що була мова про це, яке важливе значення мав за того часу державно-політичний чинник в адміністративно-правній структурі Вселенської Церкви, що імператор кінцево-вирішально затверджував і по всій імперії проголошував Канони й ухвали Вселенського Собору. Отож, саме тому і значення цього чи того міста в імперії родцінювалося виключно з державно-політичної точки зору, а не з церковно-теологічної. І коли Нікейський Собор згадав про "перше місце" Риму, то мав на увазі не щось інше, як тільки це, що Рим з історично-політичної точки зору свого часу був першим містом Римської імперії, бо це ж найперше він, Рим, був столицею цієї імперії; отже Собор мав на думці хронологічну політично-державну першість міста Риму, як імперської столиці, що нею був від початку, а згодом перестав бути; а політично-державна бувша першість міста як столиці, в часовому порядку, не має ніякого церковно-богословського значення, і не означає ніякого "першенства" папи над усією Християнською Церквою. Собор з увічливости й з поваги до історії імперії згадав місто, що найперше було столицею держави, хоч і згодом перестало нею бути, коли столицю Римської імперії було перенесено в Царгород (Констянтинополь).

(Далі буде)

***) On the Corruption of the Fathers 1611, Oxford Reprint, p. 78.

*) Bartoh, the Primitive Church, p. 108. D. Constant. Epistolae Rom. Pontificum. Hefele, Histoire de conciles, Vol. I., p. 430 et s.

У ЦЕРКВАХ В СССР НЕМА ПРОПОВІДЕЙ

Степан Мельник, співробітник щоденника "Ди Вінніпег Трибюн", цього літа відвідав Советський Союз, як журналіст. Після повороту він відразу почав містити у згаданому щоденнику свої ширші спомини про СССР. А зокрема він усним словом у Народньому Домі у Вінніпегу поділився з українським громадянством про свої враження з СССР. Між іншим, він сказав, що відвідував і православні церкви в Україні, але ні разу не чув там проповіді священика. Кожна парафія мусить там бути зареєстрована.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

ПИГОТУВАННЯ ДО РІЗДВА. КОЛЯДИ

Наука коляд поступала дуже скоро; і не минуло багато часу, як співаки вже знали коляди, — а було їх понад двадцять. Усі вчилися співати одним голосом, і вже виходило дуже гарно. Коли один співак співає "сольо" і люди його слухають, то ще краще гурт співає гуртовим "сольом".

Якже всі перший голос знали, то другого голосу вже не треба було довго вчити, бо співаки вже й самі вміли до першого голосу достроюватися.

Тоді Павло поділив перший голос на чоловічий і жіночий, а так само й другий, отже в дійсності було чути чотири голоси. І все виходило надзвичайно гарно.

Та яка велика і тривка користь була з тієї науки, — багато разів більша ніж з хорового співу. Раз, що за короткий час навчилися багато, а друге, що всі співаки могли вже співати самі, без диригента, і співати де хочуть, — вдомах, на сходинах, в церкві, чи ходячи по хатах колядувати. І могли других навчити, а 4-голосовий хор без диригента не відважиться співати.

І щораз більше старих сходилося до народного дому, — чоловіки, жінки з дітьми та деколи і старий дідусь чи бабуся. Приходили кому ближче.

А приходили щоб вільний час мило провести та й послухати і подивитися, як Павло провадить ту науку.

Звичайно, Павло на всяких сходинах давав ще коротку науку молодим, як поводитися, як розумне від нерозумного відріжняти, та коротко зачіпав й інші життєві справи, а це також і старших цікавило.

Вийшло таке, що час і увага молодих була зайнята так, що їм не треба було кудись ходити чи їздити і шукати витріщків, бо вже були заінтересовані поважнішими справами, а старші також тішилися, що їхня молодь стала такою поважною.

Крім коляд Павло вчив також церковних різдвяних співів, — і "З нами Бог", і тропарі, і кондаки, й антифони, і все важне, що тоді в церкві співається. А молодь що більше вчилася і вміла, то хотіла ще більше вчитися.

Павло ж дбав і про другу громаду, отже всі дивувалися, звідки в нього сили до того стільки набирається!

До кого йти колядувати

З наукою коляд прийшло питання: до кого йти колядувати? Бо в тій околиці були й такі три хати, де жили такі, що вже були й ніби комуністами, вже й до біблійників чи єговістів хилилися, а вкінці сказали: "Всі нас дурять, і нам нікого не треба! Ми нікому не віримо". Правда, деколи вони заходили й до церкви, але так лише з нудьги та щоб отак собі подивитися. Як скупарі, вони дбали лише за себе. Отже хтось з молодших поставив питання:

— Чи добре було б до них зайти з колядою, чи цілком не заходити? Вони ж нам чужі люде! Правда, вони можуть нам щось дати, але то буде жебранина, і ми без неї обійдемося.

Тут вмішалися і старші, та й кажуть:

— Коли вони не з нами, то нам не треба бути з ними. Треба давати їм по заслузі! Добре їм без нас, то і ми без них обійдемося!

Слухав того всього Павло мовчки, отже й його питають:

Яка ваша думка: чи йти до них колядувати, чи ні?

І каже тоді Павло:

І до них треба зайти, та ще післати найкращих співаків! Нехай поколядують, нехай з Різдвом побажають їм здоровля, але одно ще важне — не брати від них нічого, коли б і давали що.

Як же так, що не брати коли дають? — питає хтось.

— А так, — пояснює Павло, — нехай скажуть:

"Дуже вам дякуємо, але ми не візьмемо від вас нічого. Ми сповнили наш християнський і український обовязок, і того нам досить". Коли б же спитали: "Чому не берете?" — то сказати "Ми беремо тільки від членів нашої Громади і нашої Церкви, а від тих, що до інших Церков належать, ми нічого не беремо. Ми свій обовязок сповнили; дякуємо, що нас приняли з колядою, отже бувайте здорові, і всего вам доброго!"

Павлова порада всім подобалася, бо всім було ясно, що так можна тих відлюдків спонукати до нової думки, показати їм, що їх не зневажається, але вони самі себе зневажають.

Та вже найбільше сподобалася Павлова порада молодим, бо це ж вони вони мають виконати той важний обовязок.

А дальше почали вже й до того важного обовязку готовитися. Має піти найкращий гурток співаків і співачок, мають заколядувати три коляди по дві строфи, а саме: "Бог предвічний", "Бог природу", а закінчити третьою "Добрий вечір тобі, пане господарю, радуйся!" Отже все було вирішене. А святкові побажання має виголосити одна з співачок. І співаки вже нетерпляче чекали Різдва, щоб себе якнайгідніше показати.

Коли співаки вже так готовилися, то Павло звернув їм увагу на одне дуже важне, а саме:

Коли зайдете до них колядувати, то поводіться дуже поважно, дуже примірно, памятаючи, що ви маєте виконати важний обовязок. А навіть, коли б хтось поставився до вас зневажливо, то і тоді будьте такі спокійні, наче б нічого образливого не було. Не покажіть, що ви ображені. Все прийміть поважною холодною мовчанкою. Тим ви покажете свій розум, свою гідність і свою культурну висшість. Бо хіба ж треба ображуватися, коли божевільний буде на вас кричати? Його треба жалувати, а не ображуватися.

Павло мав широкий, глибокий і далекозорний розум. Він умів кожну справу з усіх сторін розглянути, обдумати; і коли він щось сказав, то можна було бути певним, що воно вже і зміряне, і зважене.

Той Павлів розум молоді дуже добре бачили і належно оцінювали, та його розумом і свій розум розвивали й поширювали. А ще важним було для них, що Павло відносився до них як найщиріший приятель, бажав їм добра і для їхнього добра давав свою працю. І тому на кожному кроці його слухали, щоби не образити і не зневажити його щирості.

***

Так розум молодих розвивався і зростав. Почуття самоповаги розвивалося, — бо була потрібна пожива до такого розвитку.

Усім відомо, що для тіла треба потрібної поживи, щоб воно могло розвиватися, рости й бути здоровим. Без доброї поживи тіло не може добре розвиватися і бути сильним та здоровим.

Але не всі розуміють, що людський розум так само потребує відповідної поживи, щоб міг належно розвинутися і вирости на великий і сильний розум. І не розуміють, що ту розумову поживу треба дитині давати вже змалку, так, як дається поживу для її тіла. А наслідки того нерозуміння такі, що тіло годують, воно росте, а розум голодний, мізерний, хирлявий, або й покалічений;

(Далі буде)

ШУКАЮТЬ ЄДНОСТИ ЛИШЕ ДЛЯ РИМО-КАТОЛИКІВ

Ватикан каже, що Собор не буде займатися Православними Церквами

Під вищеподаним наголовком щоденник "Ди Виннипег Трибюн" у вівторок, 25 серпня 1959 р. подав з Ватикану таку інформацію:

"Кардинал Євген Тіссеран — декан Колегії Кардиналів, у понеділок сказав, що Вселенський Собор, скликаний папою Іваном, буде старатися тільки з'єднати римо-католиків.

Кардинал сказав, що Собор не буде займатися воз'єднанням з Православними Церквами, що відкололися від Риму 900 років тому

Кардинал склав заяву перед Італійською Пресовою Агенцією Анза як свою відповідь на запитання щодо того шуму навколо нарад Світової Ради Церков у Родезі у справі розмов між римо-католицькими й православними церковними діячами.

Кардинал Тіссеран сказав, що ціллю Собору є завести внутрішню єдність в Римо-Католицькій Церкві. Він додав, що пресові вістки, які кажуть, що в програмі намічена також дискусія над зовнішнім об'єднанням, — фальшиві.

Папа Іван заповів був у січні Вселанський Собор, який був продуманий як запрошення відокремленим християнським спільнотам, щоб знайти єдність

Сподіваються інших Церков

Ватиканські чинники кажуть, що вони сподіваються представників Православних Церков, а також і протестантських, вже принаймні як спостерігачів.

Собор надіються скликати під кінець 1960 чи в 1961 році. Але два тижні тому папа сказав, що головною метою Собору буде скріплення і насначення Римо-Католицької Церкви.

Авторитетні чинники в Ватикані сьогодні сказали, що, на їх думку, папа Іван привітав би зустріч обох Церков. Ми мусимо відкинути і всякі інші інтерпретації, що появилися, чи й були опубліковані".

Однак римо-католики вже роками тихо працюють над покращанням взаємин з Православними Церквами — з думкою про евентуальне узгіднення".

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРАВОСЛАВНІ ВІДМОВИЛИСЯ ВІД ПЕРЕГОВОРІВ З РИМОМ

Розвиток подій, повязаних із запланованим папою Собором, цікавить нас не лише як православних взагалі, але й також як православних українців. З першої заяви папи Івана 23-го з дня 25-го січня 1959 р. про запляноаний ним Собор виходить, що головна мета Собору — це спроби підпорядкувати Римові всі Християнські Церкви. Як православні християни, що істоту Християнства зберігаємо в незміненому стані ще з самих Апостольських часів, — ми не можемо признати за правдиві всі ті догми, які Римська Церква у себе запровадила після того, як відлучилася від Вселенської Церкви — Церкви Православної, а в тому й не признаємо католицького папства.

Як православні українці — ми майже з самих початків прийняття Україною Християнства, отже близько тисячі років, твердо зберігаємо ідею Автокефалії, як за Митрополита Іларіона І-го, Митр. Клима Смолятича, ідея Автокефалії на Соборі Української Церкви в Києві 1621 р., і т. д.; зберігаємо ідею Автокефалії, цебто адміністративно-правної незалежности своєї Церкви від чужих церковних центрів і їхніх властей. Тим самим ми й тут зберігаємо дух Православія, бо ж Автокефалія — це одна з суттєвих ознак адміністративно-правної системи Вселенської Церкви Христової Православної з найдавніших часів. А Церква Автокефальна це Церква національна.

З тих обох причин, що нерозлучно в Православній Церкві повязані одна з одною, отже з причин релігійних і національних, православні українці не мали й не мають ніяких підстав тішитися всякими спробами Риму підпорядкувати собі Православіє, цебто знищити його, а з Православієм разом знищити й саму ідею Автокефалії, цебто ідею національної Церкви в теорії і практиці.

Розвиток подій, повязаних з запланованим католицьким світовим Собором, цікавить нас, православних українців, зокрема й тут, у Канаді. Як відомо, склалося було так, що "Вістник" (з 15-го лютого 1959 р.) перший з-поміж усіх українських православних органів зайняв був у редакційній статті принципово критичне становище супроти унійних намірів запланованого папою Собору. А в той час протестанти зайняли були становище очікування; не-католицькі Християнські Церкви показалися заскоченими заявою папи про Собор, і були в стані якогось ніби "надіюся проти надії". У їхніх міркуваннях, чи може тільки почуваннях, у "бажальному думанні" уважалася надія — ануж! — що може Рим справді готов говорити про справжнє поєднання Християнства — про поєднання на таких основах, як було за Апостольських часів, цебто на православних основах.

"Вістник" з самих початків підкреслив своє становище — що для таких надій з боку не-католиків нема ніяких підстав, а навпаки: є прямі й посередні докази, що папа хоче не поєднання Християнства, а лише приєднання до Риму, цебто хоче підпорядкувати собі всі Християнські Церкви. "Вістник" з тим своїм становищем спочатку був осамітнений серед усіх інших церковних не-католицьких органів, що тоді на деякий час зайняли становище вичікування. А тому що він був осамітнений, католицька пропаганда тим сміливіше повела тоді наступ на "Вістник", і послужилася тут такими арґументами, що, мовляв, усі православні й протестанти радо привітали заяву папи про "обєднання Християнства", лише одні українські автокефалісти в Канаді через свій орган "Вістник" поставилися до того Собору критично.

*

Звичайно, те становище вичікування з боку всіх інших не-католицьких Церков за того часу це ніяк не означало, що вони ніби то радо привітали думку папи опанувати їхні Церкви, як це неправдиво голосила католицька пропаганда. Бо всі ці не-католицькі Церкви, після довшого чи коротшого стану вичікування, самі мали нагоду згодом переконатися, що папа має на увазі Собор не для обєднання Християнства, а для опанування Римом усього Християнства. А переконавшись про це, всі інші не-католицькі Церкви також за чергою стали займати критичне становище супроти папського Собору. А останньо навіть Світова Рада Церков, у оклад якої входять деякі Православні Церкви (напр., Церква Царгородської Патріярхії і ще деякі), Англіканська і 71 Протестантських Церков, — видала в Родезі 24-го серпня 1959 р. офіційну заяву про своє припинення всяких переговорів з Римом у справі запланованого папою Собору, і цю заяву підписали офіційні православні представники в цій Світовій Раді, а саме Митрополит Яків Мелітський (від Царгородської Патріярхії) і проф. Василій Йоанідес з Грецького Церковного Ділового Комітету.

Нині "українські автокефалісти", яких так атакувала була католицька пропаганда (у пресі й по радіо) за згадану першу статтю у "Вістнику" про цей Собор, вже не осамітнені. Але якщо б, скажемо, було сталося так, що українські автокефалісти тут і були б осамітнені, то й тоді їх становище не змінилося б ні на йоту.

**

Папа Іван 23-ій, ще як кардинал Анджельо Ронкаллі, незадовго перед тим, як його вибрали папою, перед Колегією Кардиналів так вияснив ціль задуманого ним Собору: "Воз'єднати принаймні 500 мільйонів католиків і 125 мільйонів православних греків і православних росіян" ("Виннипег Фрі Прес", 26.I.1959). Звичайно, папа Іван 23-ій, як і його попередник Пій 12-ий, до "росіян" зараховав і українців.

Отже папа Іван 23-ій виразно сказав тоді, що головна мета Собору — це перевести православні народи в унію з Римом, цебто підпорядкувати їх папі.

Для цього вже з весною 1959 р. католицька преса писала, що в Римі твориться спеціяльна Підготовча Рада, (і тепер вона вже існує під головуванням кардинала Тардіні), а при ній заплянована офіційних ватиканських звязкових, що мають бути вислані до не-католицьких Церков (перш за все до Православних) на переговори у справі Собору. А поки ці звязкові будуть готові, то з не-католицькими Церквами тим часом будуть переговорювати ніби то "приватні" католицькі обсерватори.

Але православні греки, ще поки Рим тих своїх офіційних звязкових до них до інших Православних Церков успів вислати, 24-го серпня заявили, що відмовляються від переговорів з Римом у справі Собору та його мети; Протестантські Церкви офіційно підтримали становище православних на Родезькій Конференції в серпні 1959 р. Цією Родезькою Конференцією вся складна сітка унійних намірів і потягнення папи були православними греками викриті офіційно і рішуче відбиті.

**

Папа Іван 23-ій зазнав великого історичного удару з боку всіх православних. Задумана ним справа, таким би мовити, закінчилася ще скоріше, ніж почалася. Надій на унію нема. Ба, покищо навіть не видно надій і на переговори у справі унії, хоч би вони й були заздалегідь засуджені на невдачу. Значить, Ватиканові залишилося якось рятувати свою повагу — хоч би й тільки про людське око, для самої форми. Тому то тепер, після Родезької заяви православних з 24-го серпня 1959 року, кардинал Тіссеран, як речник Ватикану, заявив, що папа Іван 23-ій ніби то з самого початку не мав був на думці унійної мети Собору, а головною метою запланованого Собору було "об'єднати католиків" ("Виннипег Трибюн" 25-го серпня 1959 р.).

З одного боку ця тактика відступу Ватикану нагадує байку про лиса й виноград: коли лис не міг дістати винограду, бо він був зависоко, то він сам у себе став вмовляти, що ніби то він узагалі не хотів того винограду. А з другого боку заява Ватикану устами кардинала Тіссерана розкриває "таємну" заслону Католицької Церкви,— бо тут Рим мимохіть признається, що в Католицькій Церкві нема єдности, коли треба аж спеціяльного Собору, щоб Католицьку Церкву якось нарешті таки довести до єдности.

Коли в самій Католицькій Церкві нема пропагованого Католицькою Акцією "з'єднення", то з ким же папа думав об'єднувати православних? Хіба може лиш так, що коли католики все більше роз'єднуються з папою, і папству загрожує небезпека залишитися без католицьких вірних, то вони надіялися цю порожнечу заповнити собі православними. Це ніби схоже на жарт, але з-під ніг папства фактично обсувається ґрунт не тільки в інших країнах, але таки там, у себе вдома, в Італії, і папа на Соборі думає якось рятувати положення. Наскільки йому це вдасться — скажемо, хоч би проволокти час — це покаже Собор.

АЛЬЖИРЦІ БЛАГАЮТЬ ПАПУ, А ПАПА ВІДЗНАЧУЄ ДЕ ГОЛЯ

У половині липня ц. р. католицька преса принесла короткі, але драматичного характеру вістки, що відносяться до деяких політичних потягнень Ватикану.

Греко-катол. орган у Мюнхені "Християнський Голос" за 5-го липня 1959 р. подає:

"В суботу 27 червня Папа Іван XXIII прийняв на торжественній авдієнції президента де Голя з його почотом, в якому була його дружина і міністер зовнішніх справ. Св. Отець відзначив де Голя Орденом Хреста".

Вищезгадана ґазета ("Християнський Голос") за 12-го липня 1959 р. також інформує:

"Голова екзильного альжирського уряду вислав телеґраму до Папи Івана XXIII, в якій просив Св. Отця інтервенювати в справі ув'язнення альжірців. Подібну депешу вислав він теж до Міжнародного Червоного Хреста".

Отже діється таке: альжирський уряд на вигнанні просить, щоб папа допоміг Альжирії, а в той сам час папа нарадою відзначує орденом ген. Шарля де Голя — президента Франції, яка всіми силами старається збройно зломити боротьбу альжирців за визволення Альжирії з-під французького панування.

Тижневик "Українець" (Париж) за 5-го липня 1959 р. пише про візиту ген. де Голя в папи:

"Ватиканський офіціоз "Оссерваторе Романо" присвятив візиті през. де Голя багато уваги, оцінюючи її багато-важливою, як колишнього президента Коті, хто залишив у Ватикані найкращі спогади. Цим разом до Ватикану прибув не тільки "перший громадянин Франції", але рівночасно шеф французької спільноти народів. "Оссерваторе Романо" шукаючи історичної аналогії, твердить, що її можна знайти хіба в часах Карла Великого, бо тоді також існувала "спільнота народів" ґравітуюча до Франції".

Значить, папський орган "Оссерваторе Романо" поневолені Францією народи називає "французькою спільнотою народів". . . Гарна "спільнота"!

Коли тільки у Франції візьме в руки владу Католицька Акція, як ось тепер, то Ватикан обома руками благословить Францію на поневолення інших народів. Певно, не добро Франції лежить папі на серці, а лише те, щоб руками французької Католицької Акції Рим міг узяти під свою контролю ці народи, над якими Франція панує.

А альжирські патріоти на вигнанні шлють до папи благальні телеграми. . .

ПОЛІО ЗНОВУ ПОШИРИЛОСЯ

У серпні цього року в Канаді занотовано 554 випадки поліо, а в тому 30 смертельних. А минулого року в цій самій порі випадків поліо було сім разів менше.

Лікарі кажуть, що майже всі хворі на поліо не були щеплені проти цієї недуги. При тому стверджено, що поліо щораз більше починає атакувати дорослих, не лише дітей, як було раніше.

СУЧАСНИЙ СТАН ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

"Українське Слово" (Париж) за 5-го липня 1959 р. принесло такий допис, що його автор підписаний криптонімом "Обсерватор":

"В цьому академічному році, заходами Українського Академічного Товариства в Парижі зорганізовано ряд вечорів, на яких розглянено різні аспекти сучасного стану на Батьківщині. 12-го червня ц. р., о. протопресвітер В. Вишневський доповідав на тему "Сучасний стан Православної Церкви в Україні".

На загальному історичному тлі розвитку української Православної Церкви в Україні, прелеґент подав цікаве зіставлення даних про стан Православної Церкви в 1917 р., в 1920-их рр., під час другої світової війни і сьогодні. Деякі цифри про число єпископів, священиків, церков, манастирів наявно вказують на переслідування релігійного життя в Україні з боку влади, не зважаючи на декрет ЦК КПСС з 1954 року про заборону переслідування віруючих.

Маркантним проявом переслідування Української Церкви є і те, що Совети не дозволяють відновити в Києві Богословську Академію, тоді коли в Росії існують аж дві, в Москві і Ленінграді. Справа полягає в тому, що вища богословська установа розпрацювала б також українознавчі дисципліни, що не на руку окупантові.

О. Вишневський, на підставі обширної документації, показав шляхи, якими проявляються релігійні почування українського населення. Доповідач напляммував тих православних діячів на еміґрації, що ставлять невідповідні вимоги до церковної діяльности в Україні.

В дискусії взяли участь о. М. Левенець, проф. О. Кульчицький, ред. Голіян, інж. Маслов, д-р Митрович, інж. Жуковський, доповнюючи інформації та ставлячи пропозиції. Українські католики звернули увагу, щоб у подібних виступах вимикати полемічні моменти та не уважати деяких журналістів (М. Брадович) за речників католицького світу.

Подібна зустріч, в якій беруть участь представники обох українських віровизнань, багато в дечому допоможе до вияснень непорозумінь, що іноді це бувають серед нас."

**

Стільки в цьому дописі. . . Автор допису справді має рацію, що треба "вияснювати непорозуміння". Але тут треба додати, що основне непорозуміння є там, де думають, що православні українці, які мають свою незалежну від чужих (автокефальну) Церкву, могли б порозумітися з католиками, які бажають свою Церкву бачити під владою чужого Риму. Православні українці говорять в імені власному, як незалежні від чужих, а українці католики самі про себе в церковних справах не вирішують, — за них вирішує Рим.

По-друге, коли дехто з католиків каже, що діяча Католицької Акції М. Брадовича він не вважає за одного з речників католицького світу, то чому ж такі католики не виступлять з тим у пресі, а приватно кажуть це о. Протопреосв. Вишневському? Чому ніхто з тих католиків не виступив проти діяча Католицької Акції проф. М. Чубатого, коли той очорнив українського православного Митрополита Полікарпа в Енциклопедії Українознавства? А справа вияснювання непорозумінь від них цього вимагає, а також багато дечого іншого.

ПРАВОСЛАВНІ ПРОВІДНИКИ ЗІРВАЛИ РОЗМОВИ НА ТЕМУ ПОЄДНАННЯ

Під вищеподаним наголовком щоденник "Виннипеґ Фрі Прес" за 24-го серпня 1959 р. подав інформації, що їх тут містимо повністю:

"Провідники Православних Церков сьогодні постановили покищо припинити всі звязки із спостерігачами Католицької Церкви при Конференції Світової Ради Церков.

У їхній заяві сказано, що це, що появилося було в пресі про "приязні розмови" між православними членами і гістьми-католиками на Конференції, — є непорозумінням і переборщенням".

Підписав Єпископ

Заяву підписав єпископ Яків — представник православного Констянтинопільського патріярха, і проф. Василій Йоанідес з Грецького ділового комітету. Вони обидва були на приватній розмові з римо-католицькими священиками — о. Жаном Дюмоном з Франції і о. Й. Г. Вілібрантсом з Нідерлянд. І вони, як кажуть тут спостерігачі, приватно обговорили різниці між Римо-Католицькою і Православною Церквами, і це викликало широкий відгомін реєстрування з боку протестантських і англіканських членів Світової Ради.

"Приватні звязки"

Ці православні провідники сказали, що їхні "дружні розмови" з римо-католиками — це були "абсолютно приватні звязки з одиницями без ніякого уповноваження, чи доручень". "Не було згадки, ані пересправ щодо офіційних звязків обох Церков. Ми мусимо відкинути і всякі інші інтерпретації, що появилися, чи й були опубліковані".

Авторитетні чинники в Ватикані сказали, що, на їхню думку, папа Іван привітав би зустріч обох Церков, що роз'єдналися були девять століть тому".

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові

НА ДЕНЬ УРОДИН
НА ДЕНЬ ІМЕНИН
З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ
З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ
НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА
НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ
НА ДЕНЬ МАТЕРІ
З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише
25 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

З ЖИТТЯ ОСЕЛІ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

Коли б хто мав бажання пригадати собі рідні Карпати та красу нашої української землі, той обов'язково мусів би поїхати в Оселю Св. Софії, де вже п'ятий рік виховується під час літнього сезону наша молодь.

Оселя Св. Софії — це своєрідне українське село зо всіми його незмінними традиційними звичаями, які мали б постійно нагадувати нашим наймолодшим красу країни походження їхніх батьків. За п'ять літ свого існування, Оселя Св. Софії була тим дійсним кутком нашої України, де наші діти — здебільша уродженці Канади — мають нагоду пригадати чи здобувати знання про свій славний український рід, з якого всі вони походять. І без перебільшення треба ствердити, що власне в час перебування підчас літнього сезону на цих відпочинкових Оселях наші діти себе знаходять, як також в різноманітних формах проявляють велику зацікавленість до всього того, що українське.

Таких проявів діточої національної свідомости в Оселі досить багато. Для прикладу візьмемо хоч би ранне вставання; не зважаючи на свисток, яким виховники пробують будити цю малу "братію", кожен такий малий "козарлюга" вперто спить собі далі аж до того часу, коли о. Ностоятель непомітно появиться біля ліжка такого "героя" і приділить його до групи т. зв. "кухонної команди", де постійна праця забезпечена кожному.

Спеціяльністю членів цієї "кухонної команди" є миття посуду. З уваги на те, що деякі учасники Оселі є майже постійними членами цієї групи і мають вже певний досвід в своїй праці, їм доручається час від часу на науку свіжих "рекрутів".

Другою точкою спротиву цього молодого козацького роду є щоденна руханка, про виконання якої дуже дбає "Того" (старший виховник). Він також і робить доповнення до "кухонної команди" свіжими кандидатами, особливо тими, які не хотять "розрухуватися" або в'яло рухаються. Після руханки всі біжать митися до річки і постійно стверджують, що це мабуть це старокраєвий звичай митися в річці, бо вони такого звичаю, за винятком Оселі Св. Софії, ще покищо ніде не бачили.

Після миття слідує збірка на молитву та піднесення прапора Молитву „Царю Небесний" усі діти співають як також підчас піднесення прапора всі наструнко співають "Ще не вмерла Україна".

Закінчивши цю першу ранню офіційну частину, „усе, що дише", відмаршировує на сніданок, який починається після Молитви "Отче Наш" та благословення о. Настоятелем "Трапези" та всіх споживаючих. Треба також при цьому згадати, що сніданок, обід та вечеря починаються та кінчаються Молитвою та благословенням о. Настоятеля. Також Молитвою починається день в Оселі, як також нею він і закінчується.

Та найбільше пробним моментом для учасників Оселі є час між 9 і 10 г о д и н о ю. Тоді треба виявити індивідуально свою "безмежну любов" до чистоти, позастелювати свої ліжка, та й ще позамітати приміщення-кабіни, як також поробити "порядки" під своїм "рідним ліжком". В цей час загального порядку, не один десь там в кутку пригадує собі "про добчаси **з дому" коли й**ого мати, як Ангел Хоронитель, постійно ходила за своєю дитиною та прятала все, що дитина розкидала. Та на подібні роздумування нема часу, бо за плечима стоїть "Того" і його пильне око слідить за кандидатами до "кухонної команди". Коли хтось таки впер то чекає на допомогу своєї матері, і не робить порядків в бараку та біля свого ліжка, то такому "козакові" дається довший час над роздумуванням над своїми прогріхами, в наслідок чого він після обіду вже не піде купатися і сам буде в таборі. Така кара в Оселі вважається найбільшою і тому кожний пильнує у відповідний момент усміхнутися до о. Настоятеля так, щоб в наслідок цієї усмішки серце о. Настоятеля змякло та щоб цим самим і уникнути зовсім заслуженої кари

Решту дообіднього часу проходить у виконанні різних практичних зайнять, як вишивання для дівчат, або різні розмалювання різних предметів, - для хлопців.

Коли гарна соняшна погода, то під проводом о. Настоятеля та виховників усі щдуть на пляжу, а коли дуже гаряче, то дозволяється також купання, щоб набути кращого апетиту до обіду. Та ця частина програми має також свою трудну сторінку, яка полягає в тому, що, влізши у воду, ніхто з неї не хоче так швидко виходити, і потрібне аж запевнення о. Настоятеля усім "водолазам", що не підуть по обіді купатися, коли будуть такі "нечемні", і це властиво дуже ефективно на кожного діє, і приводить кожного знову до "слухняного стану".

Пообідавши, кожний мусить годину спочити "щоб сало зав'язалося". Це спочинок переважно буває дуже неспокійний, бо кожний вже в ліжку тримає „напоготові" свою вудку чи інший спортовий "виряд", щоб час після обіду, який призначений на купання, пляжу та різні спортові гри, використати якнайкраще.

Підчас пляжі відбуваються лекції з Закону Божого та українознавства і цікаво відмітити той факт, що учителі користуються великою увагою зі сторони учнів, які пильно слухають та сприймають усе те, що їм приподається, ставлячи при цьому дуже багато запитів, на які завжди одержують повчальну відповідь.

На вечерю усі очікують з великою нетерпеливістю, бо після купання, пляжі кожний просить подати йому ще й другу, а дехто навіть третю. Це ставить о. Настоятеля в прикре положення, бо обжирство — це великий гріх — а тут така велика спокуса, що часом проти неї дуже трудно боротися.

До дуже приємних точок в Оселі належить також і "Ватра", яку розпалюється і кожної середи в тижні і біля якої діти співають різноманітних пісень, а старші юнаки та юначки пробують навіть танцювати. Уся та вечірня програма спрямована на те, щоб витворити серед наших дітей почуття якнайбільшого дружнього співжиття та дати їм відчути красу української пісні та української ночі

І так, набігавшися цілий день, кожний починає вже позіхати і це вже знак, що 9-та година близько та час "на молоко" після якого — Молитва "Отче Наш" (співана), та опущення прапора під спів національного гимну "Ще не вмерла Україна".

Цим закінчується щоденна програма в Оселі, і о год. 10-ій усі мусять йти на нічний спочинок, щоб знову набрати свіжих сил на другий день.

До винятково п р и є м них днів належить вівторок та четвер, які призначені на прогульку на більшу віддаль. Під час таких прогульок виховники пояснюють дітям багато цікавого з природознавства, як також заохочують їх "збирати черниці".

Щождо постійних в ж е традицій в Оселі, то до них можна зарахувати вже кілька з яких найбільш оригінальна є святкування дня Ангела чи уродин.

Довідавшися заздалегідь, що в когось будуть "іменини", несуть такого щасливця (без уваги на те чи він противиться тому чи ні), до річки і вкидають його у воду, пильнуючи сильно при цьому, щоб був одягнений. Вилізшому з води усі співають такому "іменинові" "на многії літа" тричі, а під кінець дівчата підносять йому квіти та висловлюють побажання з нагоди свята.

Офіційно, о. Настоятель вітає іменинника підчас снідання та вручає йому щось на спомин.

Ось таке то в загальних рисах життя в Оселі Св. Софії. Коли хто хоче переконатися, що воно в дійсности так є, не інакше, ласкаво запрошуємо приїхати до нас і переконатися про це особисто та на свої власні очі побачити українське село в мініятюрі

Коли Вас скортить остатися з нами на деякий час, не вагайтеся довго. За найкраще проведення Вашої відпустки ручаємося, і обіцяємо, що будете себе почувати "як у сьомому небі".

Коли у вас бажання вписатися до нашої програми, будь ласка! Ми навіть обіцяємо вам прилучити вас до "кухонної команди", якщо не будете чемні.

Ми віримо, що ви й там напевно себе гарно почували б, бо всюди в нас в Оселі панує і взаємопорозуміння, яке ми стараємося всіма нашими зусиллями розповсюджувати поміж всіма людьми доброї волі.

Отже до побачення на другий рік в Оселі Св. Софії!

о. Іван Стус.

ХРЕСТИНИ

Гронлид, Саск.

У неділю 23 серпня ц. р п-во Євгеній і Леся Левицькі по Службі Божій охрестили в своїм домі свою доньку Каролю Анну

Тайну Св Хрещення звершив Всеч. о Е. Т. Приступа з участю дяка п. Іванюса. Куми при Хрещенні: Яків Щербій, і пані Василина Сметанюк

По смачним обіді о Парох кількома словами звернувся до присутніх, щоб з цієї радісної нагоди присутні зложили пожертви на якусь корисну ціль, і присутні радо зложили $6.50 на Стипендійний Фонд нашої Церкви.

Сердечна подяка Жертводавцям, і нехай Господь обдарує щастям і здоровям новохрещену, а батьків потіхою.

Присутній.

ПОДЯКА БУВШОГО НЕДУЖОГО

Торонто, Онт.

Цією дорогою с к л а д а ю свою щиру подяку всім тим, хто відвідав мене, коли я лежав недужий у лікарні

Найперше дякую Всеч. О.О Настоятелям Катедри Св. Володимира в Торонті о. Прот. П. Самцеві і о Прот Д. Фотієві, які дійсно по-християнському виконали тут свій священичий обовязок, і з них можна брати приклад носіїв науки Христової і нашої прадідної Віри Віри Православної. Нехай же Вам, Отці Духовні, Господь пошле сили й здоровя і надальше опроміновати життя ближніх такими добрими ділами.

Дякую всім поїм приятелям, моїм друзям щирим, які не шкодували свого цінного часу на відвідування мене, недужого, в лікарні на ложі слабости, — К Філ ч. 17.

Ці Ваші світлі вчинки братської любови й милосердя записані в Книзі Відвідувачів пацієнтів у лікарні.

Я не сумніваюся, що мало хто із хворих мав стільки відвідувачів, як моя скромна особа.

Усім Вам моє щире спасибу! Нехай же з кожним з Вас перебуває ласка Божа!

Олекса.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ГНІДИХ

Вакав, Саск. - У неділю 26 липня 1959 р. п-во Дмитро і Марія Гниді урочистим Ювілеєм відзначили 50-ліття свого подружнього життя. Після Богослужения в Тарнополі, Всеч о Юрій Туржанський відслужив Молебень за здоровля Ювілятів та поблагословив їх У домі п-ва Гнідих відбувся ювілейний обід, на якому була лиш ближча й дальша родина Всеч о. Ю Туржанський проказав Молитву и поблагословив страви На обіді були промови з нагоди цієї урочистости Промовляли діти, і глибокозмістовне слово сказав місцевий о Парох, підкреслюючи великі заслуги Ювілятів Діти вручили подарунки, як також і дальша родина обдарувала подарунками Ювілятів. Від дітей отримали гарний телевізійний апарат, як також ручні годинники Увечері відбулася вечеря, на якій було понад 200 гостей Гості мило згадували про повне посвяти життя Ювілятів, та складали найкращі побажання

Тут треба згадати що пан Дмитро Гнидий приїхав у Канаду зо своїми родичами 1901 року і поселилися в Росерн, Саск Не довго вони перебували в цій місцевості, переїжджають в околицю Вакав В 1909 році з України приїздить Марія Монюк, з якою того самого року він одружується. Молоде подружжя перебуває на фармі у Вакав до 1913 року, і того ж року переїздять у південний Саскачеван, коло М е й п о л Крік, на фарму У цій околиці перебували до 1918 року, і мусіли повернутися знову до Вакав, бо там була в той час страшна посуха

Господь посилав їм діточок, яких було 13, тобто 6 синів і 7 доньок. Тяжке життя й різні недостатки не спинили їх гарно виховати своїх дітей, а це в релігійному й українському дусі. Страшного горя зазнали Ювіляти, коли Господь покликав до Себе доньку, замужню за Георгієм Коханом. Родина спокійно перенесла це нещастя, бо ж вона глибоко релігійна Ювіляти беруть активну участь в церковному житті, а пані Гніда є членкинею Жіночого Товариства. Пан Гнідий 9 років був членом Церковної Управи у Вакав, 14 років шкільним радним (тростом), 29 років членом Пул, та членом Комітету Резиденції, тоді як було куплено парафіяльну хату, і за неї було заплачено без ніякого клопоту. Декілька разів Громада вибирала пана Гнідого делегатом на Собори нашої Церкви. Тому й не дивно, що так численно зійшлися люди привітати Ювілятів та побажати всього найкращого в їхньому будучому житті. Одночасно п-во Гніди отримали поздоровлення від прем'єра Канади Дж. Дифенбейкера, від прем'єра провінції і його дружини Доглеса та від уряду провінції Онтаріо.

На вищеподаній світлині є Ювіляти і вся їхня родина У першому ряді зліва направо їхні доньки: Марія Гніда з Торонто, Катерина Бойко з Ванкуверу, Санда Лазарович з Едмонтон, Пані Гніда, Марта Гніда з Торонто, Магдалина Луцюк з Вакав, Елена Во з Лампмен. У другому ряді їхні сини. Юрій з Виловбрук, Саск., Дмитро з Вакав, Василь з Карстейрс, Алта, Михайло з Лампмен, Іван і Антон з Вакав.

Ювіляти з нагоди свого Ювілею 50-ліття подружнього життя та 70-ліття пана Дмитра Гнідого подарували на пресовий фонд "Вістника" $5.00.

Нехай Господь Милосердний пошле дорогим Ювілятам кріпкого здоров'я і всього найкращого в дальшому житті та збереже на Многі Літа!

Учасник Ювілею.

МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН В ДАВФИНІ

8-го серпня, в суботу, Владика Митрополит прибув до м Давфину.

У неділю о 8 год. настоятель о. Т. Славченко, разом з прибувшим з Овкборн о. Іваном Кулішем, почали служити Утреню. Люди все прибували й прибували. Перед прибуттям Митрополита церковна ограда наповнилася. З церкви вийшли іподиякони й вірні з процесійним хрестом і хоругвами.

Усі нетерпляче очікують Владики й з почуттям радости і втіхи поглядають на величну цегляну будову нового храму. А ще рік тому тут стояла убога мала церковця. . .

Аж ось прибув і Митрополит у супроводі поважних членів Г р о м а д и, Дмитра Гринькова й Федора Чайковського. Біля церковної брами іподиякони Похильчук і Меланченко облачають Владику в мантію, тут же його вітає з хлібом-сіллю і короткою промовою довголітній працівник на церковній ниві, Василь Гродзік. Діти Недільної Школи, які вилаштувались рівними рядами, під керівництвом своїх учительок Анастасії Дроздович і Анни Склепович, назустріч Владиці співають церковну пісню і встелюють йому дорогу квітами аж до Катедри.

Перед сходами до храму 8-ня Олеся Ситник (донька Йосифа й Анни Ситників) вітає Митрополита:

"Для Вас, Владико наші [квіти,
Для Вас, Владико, наш [привіт. . ."

Олеся виголошує віршоване вітання й вручає від дітей Митрополитові китицю червоних рож. Владика дякує, благословляє дітей і в супроводі них же йде до храму. Ще коротко вітає Митрополита Іларіона, перед входом до храму, настоятель свящ. Т. Славченко, і Владика в супроводі духовенства й вірних вперше вступає до нового храму.

Після врочистого облачення під спів Катедрального Хору, Митрополит посвячує в іподіякони вихованця Колегії Св. Андрея Олега Кравченка.

Нова простора церква переповнена (понад 50 осіб), але вона ще не може вмістити всіх богомольців.

Божественна Літургія служиться високоврочисто, можливо ще ніколи так не служилася в Давфині, бо це вперше тут співає Катедральний Хор під керівництвом досвідченого диригента Володимира Богоноса й своїм співом зворушує серця вірних, утворюючи піднесений молитовний настрій.

Митрополит проповідує на тему головної заповіді Божої: "Люби Господа Бога свого всією душею, всією силою „своєю, всім своїм розумінням" і "Люби ближнього свого, як самого себе". Даючи пояснення на основі першоджерел, вияснив і довів до свідомости вірних глибокий зміст цієї заповіді.

Після архиерейського виголосу: "І нехай будуть милості Великого Бога. . ." Митрополит Іларіон звершує Таинство Висвяти в дияконц богослова Олега Кравченка. Гримить могутнє "Аксіос. . ."

По Службі Божій Митрополит, усе духовенство й вірні з процесійним хрестом і хоругвами виходять в церков-

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ?

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі.

НАШИЙНІ ХРЕСТИКИ

Хрестики (для дівчат) з десять-каратового золота, з ланцюжком. Ціна $16.50
Хрестики (для дівчат і хлопців) срібні (стерлінг сілвер), з ланцюжком. Ціна $2.50
Хрестики (для дівчат) покриті золотом Ціна $2.50

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі - золочений Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета - біла . . . . . . $1.40 ярд

Всі повищі речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

**CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

ної огради й тут Високопреосвященніший Іларіон посвячує угольний камінь нової церкви. Тут же надворі Владика чинить відпуст з цілуванням хреста.

Щоб вмістити одноразово всіх богомільців на урочистий обід, Громада винайняла велику місцеву залю, але виявилось, що й ця заля замала.

Багато старань доклали членкині Громади, щоб підготовити такий великий обід, а особливо потрудився, покликаний Управою Громади, Жіночий комітет в такому складі: Анна Гринькова, Анастасія Дроздович, Анна Мазур, Анна Шимко, пані Олійник, Анна Ситник, також багато допомагала Марія Білоус.

На обід прибули також гості з Етелберт: о. Е. Труфин, Н. Григорчук, М. Григорчук і багато інших.

Пообідню програму вступним словом відкрив голова громади, Василь Лазарук, і передав дальше ведення програми парохові, о. Тарасові Славченкові, який в короткому слові говорить про працю Громади над будовою нової церкви й підкреслює, що Управа й Будівельний комітет багато вклали свого часу й труду, щоб звершити будову нової церкви. Успіх праці над будовою і загальне об'єднання Громади для великої мети треба у великій мірі завдячувати голові Громади, Вас. Лазарукові, який був завжди толерантним і вирозумілим у всіх ділянках церковної праці.

Першим до слова о. Тарас покликує гостя з Торонта Василя Григоряка, довголітнього голову Катедральної Громади Св. Володимира в Торонті. Далі коротко промовляли Никола Григорчук з Етельберт і д-р М. Потоцький з Давфину, Іван Юрків з Вінніпеґу.

Провадиться збірка на будову церкви, яка принесла 2,500 долярів. Всього до каси Громади цього дня поступило понад 3 тисячі долярів. Давали свої датки на святе діло не тільки члени Громади, а також люди з ближчих і дальших околиць; п. В. Григоряк з Торонта також склав свій дар.

Катедральний хор під керівництвом Володимира Богоноса дав ще короткий концерт. В імені Громади свящ. Тарас Славченко висловлює диригентові й усім хористам сердечну подяку за їхнє прибуття, за відспівання св. Літургії, за концерт.

Промова Митрополита була надзвичайно важливою по змісту, її Владика виголосив до багатолюдної авдиторії, яка з великою увагою вислухали промову Владики. Подаємо тут короткий зміст промови: найперше Митрополит висловлює подяку всій Громаді, Управі Громади за їхню працю й щедрість при будові нової церкви. Зокрема відзначає заслуги настоятеля о. Тараса Славченка, який багато працював і його активна діяльність спричинилася до об'єднання Громади для будови величного храму, Громада сильно зросла духовно й матеріяльно.

Далі Владика говорить про загальний зріст Церкви нашої в Канаді, про Святителя Димитрія Ростовського, в нашій Церкві. Згадуючи про черговий Собор Католицької Церкви, Митрополит з'ясував наші позиції: "Ми за поєднання Церков, але не за приєднання. . ." Обговорюючи церковно-історичні питання, Владика виразно підкреслив, що він висвітлює ці теми об'єктивно: не тільки, як Архиєрей, але також і як професор-історик.

Настоятель о. Т. Славченко висловлює від імені всіх присутніх подяку Митрополитові за його науку. Всі встають і співають "Многая літа" своєму Первосвятителю. Всенароднім співом „Достойно є" закінчено цю урочистість.

Владика ще загостив на вечерю до настоятеля в супроводі Петра Крипякевича (який привіз і відвіз Митрополита), Анни Фіґус, Д. Гаврисишин і д-ра Потоцького, а по 6-й год. Митрополит Іларіон від'їхав до Вінніпеґу.

День Архиерейської Візитації в Давфині був днем великої радости і втіхи, днем духового піднесення. Громада наочно побачила силу свого зростання в єдності з усією Церквою в Канаді, й перед нею відкрилися ще світліші шляхи, обриси ще нових завдань, для осягнення яких треба жити й працювати на славу Божу. С. Т. С.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ С. І М. ГУМЕННИХ

Ітонія.

Родина й приятелі п-ва Стаха й Марії Гуменних 23-го травня ц. р. численно зібралися в Народньому Домі, щоб вшанувати Ювілятів з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя.

Урочистість була підготована дуже добра, і гарно відбулася.

При тому свідомі громадяни не забули й за добрі цілі, та пожертвували на "Вістник" і "Український Голос" 27.63 дол., і на кожен з цих часописів призначено по 13.50 дол.

ВШ. Жертводавцям щира подяка від Управи Народнього Дому, а достойним Ювілятам щасливих многих літ!

Максим Бойчук.

МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ — початок науки в Недільних і Українських Школах

У книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники:

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ:

	Ціна
АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук	.15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук. 171 стор.	.75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Герус	.50
ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей Прот. П. Мельничук 48 стор.	.20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ Прот. С. В. Савчук. 63 стор.	.25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса І — 40 лекцій. Кляса II 40 лекцій, кожна	.85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук	:50

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ:

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І. Шлянка)	$1.75
ЧИТАНКА МАРУСЯ (І. Кирияк) буквар	.85
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО — Читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Леонід Білецький)	1.50
УКРАЇНОЗНАВСТВО В ШКОЛІ — Програма й дидактика (К. Кисілевського), підручник для учителів	1.25

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

У РОКОВИНИ БЛ. П. С. Б. МИКИТЮКА

Вернон, Б. К.

Дня 2 серпня ц. р. Вернонська Православна Громада гідно помянула бл. п. Семена Микитюка, який від самого прибуття до Канади, брав активну участь як у церковно-релігійній, так і народній праці. По Св. Літургії, призаповненій вірними церкві, відбувся Парастас, після якого наш панотець коротко з'ясував заслуги Покійного. І не дивно, що наша Церковна Громада й Жіноче Товариство, упросивши згоди від родини, зайнялися цими сумними роковинами.

По Відправі відбувся поминальний обід в церковній залі, який приготовили наші працьовиті сестри, що свою працю всеціло віддають для церкви.

Господарем обіду був голова Громади, п. Василь Гакман, який між іншим сказав: Смерть захопила бл. п. С. Микитюка на пості голови нашої Громади, члени в той час були так стурбовані його вчасним відходом від нас у вічність, що навіть і донинсу у свій час не помістили були до нашої преси, якою Покійний весь час свого життя так щиро дорожив. Та ми за нього не забуваємо, і тепер наша Громада постановила, що найкращою памяткою для Громади буде його прекрасно виготовлений портрет вміщений на стіні церковної залі, як одного з тих перших каменярів, що вже в 1918 році в Саскатуні кинули клич, що для українців Українська Православна Церква, це єдина Церква; що вона єдина зможе наш нарід попровадити до кращого майбутнього.

Потім говорив п. Іван Чижевський, який також розказав про працю бл. п. Семена в Громаді від часу його осідку в Верноні.

Дальше покликана була дружина Покійного, пані Марія Микитюк, яка з сльозами в очах розповіла початки молодости їх обох, коли то муж як учитель державної школи в Саскачевані, кинувся у вир народньої праці, не зважаючи на те, що тоді більша частина наших темно-зрячих братів мали звернені очі то в сторону Москви, то до Риму та замість подяки молодому вчителеві, який старався представляти їм хто ми є, відплачувалися тим, що робили доноси до вищої шкільної влади, за що муж мусів себе часто оправдувати; а найстрашніше було те, що висилали анонімні листи, та грозили смертю цілій родині.

Покликаний до слова син Покійного, Ярослав, коротко подякував усім тим, що так гарно зійшлися і увіковічнили память його батька. Він сказав: „Тато перед самою смертю мене покликали, і я з їх ослаблених вже слів зрозумів, що вони хотіли зробити останнє завіщання, однак це

було вже запізно. Тому з мамою ми порадилися і, сповняючи волю нашого доброго батька, призначили пару долярів на нашу церкву тут у Вернон". І коли п. Ярослав чека передав п. Гакманові, то виявилося, що чек був на суму $500.00.

Поминки закінчив о. Василів молитвою. Під час обіду була переведена збірка, якою зайнялися п. Р. Крепякевич і п. І. Кучер, та яка принесла $59.60. Збірку розділено на „Вістник" і „Український Голос" по десять долярів, а на Колеґію Св. Андрея і Інститут Св. Івана в Едмонтоні по $19.80. Жертвували слідуючі:

Богдан Ханасик і Ярослав Микитюк по 5 дол., П-во Дм. і Степанка Мазії $2.55; по 2 дол.: Іван Чижевський, Павло Малиш, Роман Крепякевич, Василь Винничук, Дмитро Попович п-во Митро і Єлена Лукили, Іван Павлишин, І. Диневий, Василь Гакман, Тома Сокол, Іван Кучер.

По 1 дол.: о. Гр. Василів, пані І. Наконечна, Томко Бончка, Олекса Малиш, Олекса Ірийчук, Іван Гавриш, пані М. Лучак, пані Спельчин, пані Пясецька, Михайло Лучак, Яків Антонишин, Василь Лапівка, Іван Чоботар, Василь Ворончук, Георгій Пенюк, В. Мандзяк, пані Марія Вигнан, пані Настазія Несмила, пані О. Динилева, Олекса Андрунів, пані Ромак і Василь Дучак; по 50ц.: Николай Малиш, пані Чипезюк, пані Копан; по 30ц.: пані Токарик і пані Ірийчук, по 25ц.: пані Арийчук, пані Чорногуз і пані Н. Малиш.

Щира подяка всім Жертводавцям, а Помершого хай Господь збереже у своїх Небесних оселях!

о. Гр. Василів.

ПОМИНКИ

Ґронлид, Саск.

30-го липня 1959 р. п-во Григорій і Марія Тарнопольські, з Ґронлид, Саск., поминали своїх дорогих родичів, що відійшли у вічність.

Тато Яким скінчив своє життя 1949 р., а мама Меланія відійшла у вічність 1958 р.

Заупокійну Службу Божу відслужив і хрести на гробах посвятив парох Всеч. о. Е. Т. Приступа з Мелфорт, Саск.

По Богослуженні родина Тарнопольських запросила всіх присутніх до Народного дому на обід; по смачнім обіді о. Парох пояснив значення цих Поминок і подякував родині за память і за таке гарне приняття, а всім присутнім за те, що прийшли на просьбу дорогих родичів і піонерів.

І щоб цей день не був забутим, о. Парох попросив усіх присутніх до збірки: зложили на пресовий фонд „Вістника" 6 дол.

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а покійних Якима і Меланію хай Господь прийме до Своєї Оселі де нема ні смутку, ні журби!

Присутній.

ВІНЧАННЯ

Брендон, Ман.

Дня 28-го лютого 1959 р. в Брендоні, Ман., відбулося Вінчання Тараса Дички — сина Івана й Катерини Дичків — з Брендону, Ман., з Лесею Бородій — дочкою Євстахія і Ксенії Бородіїв з Овкборн, Ман.

Св. Таїнство Вінчання в українській православній церкві в Брендоні звершив о. Прот. Т. Ковалишин з Вінніпеґу.

Весільне прийняття відбулося в Брендоні в готелі "Принс Едвард".

Молодий, Тарас, працює за своїм фахом, у Стім Плент, як хемік у Манітоба Гайдро Електрик Борд Дженерейтінг Стейшон. Молода, Леся, закінчила три роки природничих наук (саєнс) у Брендонському Каледжі. Пані Леся належала до СУМК в Овкборн, а її родичі — діяльні члени місцевої Української Православної Громади, а зокрема її батько п. Є. Бородій — це один з основоположників згаданої Громади, і не раз щиро послужив їй своєю відданою працею в її Управі.

Молода пара замешкала в Брендоні, Ман. Нехай же Господь ласкавий пошле їм щастя в подружньому житті і многих літ!

Гість.

ХРЕЩЕННЯ

Бруксбі, Саск.

Дня 9-го серпня 1959 р. п-во Петро і Марія Ціпивники хрестили свого сина Іларіона Петра. Св. Тайну Хрещення звершив Всеч. о. Е. Т. Приступа з Мелфорт.

З нагоди Хрестин новонародженого сина п-во Цупивники прийняли чесленних гостей гарною гостиною. Після прийняття о. Парох поздоровив родичів із цим їхнім родинним святом, і попросив, щоб на спомин про нього присутні склали свої дари на добрі цілі. Присутні склали 14 дол., з чого призначено 5 дол. на "Вістник", 5 дол. на Колеґію Св. Андрея, 4 дол. на Стипендійний Фонд нашої Церкви.

Жертводавці слідуючі:

По 1 дол. п. Петро Ціпивник, Іван Щербань, Василій Панчук, Андрій Ціпивник, пані Анна Ціпивник, Богдан Ціпивник, Григорій Возняк, Пантелей Ціпивник, Степан Коцюба, Петро Дарчук, Михаїл Парчевський, Антін Ґорчинський, пані Віра Ціпивник, пані Д. В. Панчук.

Сердечна подяка всім Жертводавцям, а на многі літа новохрещеному Іларіону Петрові!

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛЕВІ ЧОБОТАРЕВІ

Вінець на могилу

Ой, помер Ти, Приятелю,
В судорогах болю,
І смерть твоя покінчила
Твою гірку долю . . .

Пережив Ти життя своє
Не так, як всі люди,
За це Тобі нагорода
Від Господа буде.

Сумне життя Твоє було,
Ти терпів немало,
І не знає Твоя доля,
Кого змарнувала.

Відійшов Ти, не вернешся . .
Спочивай в могилі,
А по Тобі залишились
Лиш спогади милі . . .

Хто вродився вмерти мусить
Вчора, чи сьогодні . . .
Але всі ми зійдемося
На поклик Господній.

Своячка.

„СИНИ ЗЕМЛІ" В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ!

Монументальна повість Ілії Киріяка п. н.

"СИНИ ЗЕМЛІ"

вже вийшла англійською мовою п. н.

SONS OF THE SOIL

"СИНИ ЗЕМЛІ" — це прекрасне оповідання з піонерського життя українських переселенців в Канаді, в якім докладно та мальовничо описані їх перші переживання.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** видало поважне канадійське видавництво "Раєрсон Прес" у Торонті, за старанням Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу. Книжка видана на гарнім книжковім папері, в твердій оправі та з гарною ілюстрованою паперовою огорткою.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинен набути кожний українець й українка, без огляду на те, чи вони вже читали "Сини Землі" в українській мові, чи ні.

Зокрема книжку **"SONS OF THE SOIL"** повинні купувати родичі для своїх дітей, які мають трудність по українськи читати, або які не мають терпеливости прочитати повість "Сини Землі" в ориґіналі.

Книжка **"SONS OF THE SOIL"** повинна знаходитися в кожній шкільній та публичній бібліотеці, тому радимо й закликаємо поодиноких людей та організації купувати її та дарувати до згаданих бібліотек.

Книжку **"SONS OF THE SOIL"** треба також якнайширше розповсюджувати між загалом наших англьомовних співгромадян, тому радимо давати її в подарунку вашим англьомовним сусідам і знайомим.

Ціна книжки з пересилкою тільки $4.50.

Розпродажею книжки наразі займається Колеґія св. Андрея в Вінніпеґу, тому замовлення й гроші треба надсилати на руки голови Дирекції Колеґії, о. д-ра С. В. Савчука, на таку адресу:

Rev. Dr. S. W. Sawchuk,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЮРІЙ МИХАЙЛЮК

Вакав, Саск. — Церковна Громада Св. Покрови в Ст. Джуліен, Саск., попрощала в пятницю 24 липня 1959 року одного з кращих парафіян, бл. п. Юрія Михайлюка, що упокоївся у Вакавській лікарні 21 липня 1959 р. Ця втрата глибоко засмутила не тільки всю його родину, але й усіх парафіян, його друзів і знайомих, що зібралися попрощати його.

Покійний своїми шляхетними прикметами характеру приваблював людей до себе, тому не знайшлося людини, яка, знаючи його, не почувалася до обовязку віддати останню услугу Покійному. Велика численність людей на Похороні засвідчила, якою популярністю і пошаною втішався Покійний за життя

Ю. Михайлюк народився 1892 р. в Городенці в Захід... Україні. У Канаду приїхав зі своїми родичами, 61 рік тому, 6-літнім хлопцем. Родичі Покійного поселилися в околиці Ст. Джуліен, Саск Тяжка праця на зацуценій землі заставила його, ще майже дитину, помагати в праці своїм родичам. В 1914 році одружується з Софією Вержак, і починають самостійне життя на своїй фармі. Господь посилав їм діточок, яких всіх було 14: синів 6 та 8 доньок. Не всім дітям судилося жити, бо Господь покликав до Себе шестеро. Тяжко довелося родині перенести цю невіджалувану втрату по своїх дітях. Одна донька померла мавши 36 років життя, і була замужем. Другий син помер на 26 році життя, а третя донька 11-літньою Решта дітей, троє, померли маленькими дітьми. Два роки тому, після довгої і тяжкої недуги, відійшла у вічність його дружина Софія. Покійний почав занепадати на здоров'ї в 1949 році, і з того часу вже не прийшов до повного здоров'я. Як глибоко релігійна людина, він довгі роки був Старшим братом при церкві, яку так щиро підтримував як морально, так і матеріяльно. Тиждень перед смертю наш місцевий парох Всеч. о. Ю. Туржанський висповідав і запричащав його, а день перед смертю звершив Святу Тайну Оливопомазання. Два дні перед Похороном у хаті Покійного о. Ю. Турж анський відправляв вечорами Панахиди. Похорон зо Службою Божою правили о. Юрій Туржанський та запрошений Всеч. о. Михайло Боднарчук із Саскатуну.

Обидва священики гарно попрощали бл. п. Юрія, підкреслюючи у своїх прощальних проповідях християнські чесноти Покійного та його відданість нашій Церкві. Одночасно о. Парох згадав за велику любов дітей до Покійного, які в останні дні не відступали від ложа смертельно хворого тата. Бл. п. Юрій помер на руках сина Володимира і зятя Павла Целинюка Покійний лишив горем прибитих стареньку матір дружини Василину Лазорко, 4 сини, 5 доньок і їх родини і 18 внуків. При Послідньому Цілуванні на заклик о. Пароха учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок $71.00, з чого вділено $10.00 на місцеву церкву, $10.00 на "Вістник", $10.00 на "Український Голос", а $5.00 на вироблення кліші.

Закінчилися Похорони поминальним обідом в домі бл п. Юрія. Тіло Покійного спочило біля його дружини на Православному Цвинтарі в Ст. Джуліен.

Болюча втрата, якої зазнала родина й наша Громада в особі Померлого, залишиться завжди в нашій памяті Нехай Господь, що покликав його до Себе, оселить душу його з праведниками, а між нами збереже про Нього Вічную Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МИХАЇЛ ФУЛЬМАС

Дня 23-го липня 1959 р. упокоївся бл. п. Михаїл Фульмас.

Бл. п. Михаїл народився 25-го березня 1899 р. в селі Нагачеві, Яворівського повіту, Галичина, а в Канаду приїхав 1928 року, тут 1932 р. оженився з Марією і вони спільно переносили всі труднощі. Вони виховали трьох синів: Андрія, Миколу, Стефана, та одну доньку Ганю

Бл. п. Михаїл увесь час працював на своїй фармі в Бруксбі, Саск., і тут завжди був членом Української Православної Парафії Св. Петра й Павла церкви в Бруксбі.

Похоронну Службу Божу 25-го липня відправив Всеч. о. Е. Приступа. На заклик о. Пароха присутні склали на Невянучий Вінок $14.50, з того: 5 дол. на пресовий фонд "Вістника", 4.50 дол. на вироблення кліші, 5 дол. на Колегію Св. Андрея.

Покійний Михаїл залишив у смутку свою дружину, трьох синів і одну доньку.

Усім ласкавим Жертводавцям сердечна подяка, а покійного Михаїла нехай Господь прийме у Свої Оселі, де нема ні смутку, ні журби.

Присутній.

БЛ. П. МИХАЇЛ СМИТОНЮК

Гронлид, Саск. — 9 серпня 1959 р. розійшлася сумна вістка, що трагічною смертю скінчив своє життя Михаїл Смитонюк.

Дня 13 серпня Похоронну Службу Божу й Похоронний Чин звершив Всеч. о. Е. Т. Приступа, при великім здвизі вірних.

Б. п. Михаїл прожив 49 років; прибув у Канаду 1913 року з села Гуштин, повіт Борщів, Західня Україна Від приїзду в Канаду, постійно проживав на своїй фармі в околиці Гронлид, і був членом парафії Св. Богородиці в Гронлид.

Б. п. Михаїл лишив у смутку свою дружину Василину, синів Володимира й Омеляна, братів і три сестри (одна в Україні)

На заклик о Пароха, вірні зложили на Невянучий Вінок $37 15, з цього $15 на Колегію Св. Андрея, $15 на Стипендійний Фонд нашої Церкви, $7 на фонд "Вістника", а 15 ц. пересилка

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а бл. п Михаїла неха Господь прийме до Своєї Оселі!

Присутній.

БЛ. П. К. КУХАРИШИН

Брендон, Ман. — 27-го травня 1959 р. упокоївся бл. п. Кароль Кухаришин. Покійний народився 1888 р. в с. Пилатковці, Борщівського повіту, в Галичині. У Канаду приїхав 1907 року. Перший раз одружився — з Юстиною Стефанюк — 1914 р., а 1925 р. його дружина померла, залишивши по собі пятеро малих дітей. Покійний одружився вдруге 1926 року — з Параською Ієчук з Елфинстон, Ман, і вони мали ще четверо дітей Діти з обох подруж жили в згоді і в любові, що було великою потіхою для Покійного і його вірної та доброї дружини пані Параньки Кухаришиної. Родина завжди втішалася великою пошаною і любовю у місцевій Українській Православній Громаді. Своїх дітей вони гарно виховали й вивели в люди

Похорон відслужив Протопресвітер Д-р С. В. Савчук з Вінніпегу, а дяком був п. Іван Касорак — довголітній приятель Покійного.

Вічна Йому Память!

У довшому дописі про покійного Кароля Кухаришина, з приводу його смерти, поміщеному у „Вістнику" з 1-го вересня 1959 р., через непорозуміння в отриманих інформаціях було помилково подано: бл. п. Кароль Кухаришин приїхав у Канаду 1906 р. а повдовівши, вдруге одружився 1946 р. Правильно має бути: приїхав у Канаду 1907 р., одружився вдруге 1926 р.

БЛ. П. ІЛЛЯ КРИСОВАТИЙ

Українська Православна Громада в Смокі Лейк, Алберта, з великим смутком 15-го липня ц. р. відпровадила на вічний спочинок Іллю Крисоватого, який на 61-му році життя залишив цей світ. Він осиротив дружину Анну, дві дочки: Осипу, замужня Тихон — Едмонтон, Марію, замужня Лесай — Едмонтон, та сина Василя в Смокі Лейк.

Покійний Ілля нар. 1898 р в селі Вільхівчик, пов. Гусятин, Зах. Україна. В 1920 році одружився з Анною з дому Забігайло, а в 1928 році залишає з родиною свою рідну землю та переїздить у Канаду шукати кращої долі та ліпшого життя. Покійний Ілля з родиною поселився у місті Калгари, Алберта, став на роботу на секції в СПР. На тій праці Покійний пробув 15 років а в 1943 р. переїжджає з родиною в околицю Смокі Лейк, Алберта, та поселюється на фармах, де проживає до останньої хвилини свого життя

Дня 10-го липня ц. р., бл. п. Ілля Крисоватий відійшов у вічний спочинок. Похорон відбувся в українській православній церкві в Смокі Лейк де Покійний був довголітнім членом вищеназваної Громади. Похоронні Відправи відслужив парох о. П. Сацевич з дяком п. П. Морозом при великій кількості людей. Парох у прощальному слові висказав заслуги Покійного перед Громадою, його жертвенність та свідомість. Покійний дуже любив багато читати книжок, бо через книжку здобувається знання та свідомість. І Покійний це осягнув Бл. п. Ілля був довголітнім передплатником "Українського Голосу" та "Вістника

Нехай Всевишній Господь потішить у смутку Родину, а бл. п. Іллю упокоїть в Оселі Праведних

ВІЧНА ЙОМУ ПАМЯТЬ!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ВАСИЛИНА ГУЦУЛ

Тіодор, Саск. — 29-го червня ц. р. в лікарні в Тіодор упокоїлася бл. п. Василина Гуцул, проживши 71 рік.

Покійна Василина народилася 15.II.1888 р. в селі Погорилівці, Заставського повіту на Буковині, як донька Петра й Домки Ганкевичів. Замуж вийшла 1909 року за Партемія Гуцула, який помер 9.IV 1953 р. У Канаду приїхала 1921 року, і ввесь час проживала на фармі в околиці Тіодор.

Покійна залишила в смутку сина Стефана, доньки: Агафію Мельничук і Домку Вовк, 18 внуків, 4 правнуки і брата — Дмитра Ганкевича, та дві сестри в Україні.

Покійна Василина Гуцул похована на цвинтарі у Вест-Брук.

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Олена Звичайна, СТРАХ, роман у двох частинах, том другий, Українська Видавнича Спілка, Лондон, 1958, стор. 420.

Повість Олени Звичайної основана на спогадах з життя під Советами, — з особливо страшних часів так званої "єжовщини".

СПРОСТУВАННЯ

У "Вістнику", числа за 15-го серпня і 1-го вересня ц. р., трапилася прикра помилка: Порядки Богослужень Всеч. о. Е. Труфина були подані в рубриці о. Е. Приступи.

Всечесних Отців і заінтересованих ВП. Парафіян щиро за цю помилку перепрошуємо.

Одночасно прохаємо заздалегідь бути вирозумілими й на майбутнє, якщо б подібні випадки евентуально трапилися. Не зважаючи на нашу добру волю й бажання недопускати до друкарських помилок при складанні не завжди нам на превеликий жаль, удається уникнути цього. Підкреслюємо, що це випливає з тих обставин, серед яких відбувається технічна праця, а ці обставини не зовсім від нас залежні.

Редакція й Адміністрація.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕҐУ

ЕНҐУСВИЛЛ, Ман Пожертва п С Королика, прислана п. Мельником — $3.00

ВОТЕРФОРД Онт Збірка о. Прот П Тріски на похороні бл п Гната Гатика — 15.00

ПОРКТОН Саск Збірка о. Прот Л Чичини на похороні бл п Пааскеви Залезенчук — 20.00

СМОКІ ЛЕЙК. Алта Пожертва Українського Народного Дому, яку прислав о П Сацевич — 50.00

Пожертва Сестрицтва св Анни яку прислав о. П. Сацевич — 25.00

ЕДМОНТОН, Алта Пожертва пані Марії Копоть — 15.00

ГАЕС, Саск Пожертва п Антона Юркова, яку прислав о. П. Зубринський — 20.00

ЛІДЕР Саск Пожертва панства Аксентія і Марії Паляничуків, яку прислав о. Прот В. Апонюк — 10.00

КВИЛЛ ЛЕЙК, Саск. Пожертва пані Теклі Кудрик з продажі писанок, яку передав о. Прот С В Савчук — 14.00

ТУ ГИЛЛС Алта. Збірка о. А. Тетеренка на Ювилейному Святі — 57.65

НОРТ СОРРЕЙ, Б К Пожертва п Миколи Горбая, яку прислав о О. Костюк — 15.00

Пожертва п. Василя Москалюка яку прислав о. О. Костюк — 5.00

Пожертва п. Клима Боярчука, яку прислав о. О Костюк — 5.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва п. О. Мушки — 20.00

МАЗЕПА, Саск. Збірка о. П. Бублика на похороні бл. п. Павліни Маковської — 50.00

ЧІКАГО, Іл. Пожертва п. Сергія М. Нестеренка — 5.00

ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. Василіва на хрестинах синка панства Ярослава і Анастазії Микитюків — 20.00

ВИНДЗОР, Онт. Збірка п. М. Чаборика на похороні бл. п. Степана Лозинського — 5.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. Василя Буряника — 50.00

ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. Василіва на похороні бл. п. Семена Микитюка — 19.80

СОДБУРІ, Онт. Весільна збірка на заклик п. С. Ємчука — 50.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва п. Николая Акеюка — 15.00

ВІННІПЕҐ, Ман. На бенкеті під час недавньої Конвенції „Взаїмної Помочі", на заклик п. судді І. Р. Соломона, слідуючі жертводавці зложили пожертви:

С Ємчук — Содбурі, Онт.	25.00
Никола Кейван — Торонто, Онт.	20.00
Василь Довганик — Вінніпеґ, Ман.	20.00
Суддя І. Р. Соломон — Вінніпеґ, Ман.	20.00
Панство П. Кіприни — Вінніпеґ, Ман.	10.00
Н Храпко — Торонто, Онт	10.00
Никола Лущик — Ошава, Онт	10.00
М. Мандзюк — Форт Вілліям, Онт	10.00
Дмитро Мокриньский — Монтреал, Кве	10.00
В. Григоряк — Мейпл Онт	10.00
Н Іванець — Брентфорд, Онт.	10.00
о. Д-р С. В. Савчук — Вінніпеґ, Ман.	10.00
Іван Трач — Вінніпеґ, Ман	10.00
Н. Грабовський — Торонто, Онт	10.00
Іван Г. Сирник — Вінніпеґ, Ман	10.00
М Олійник — Форт Вілліям, Онт	5.00
Іван Кантій — Ст. Боніфас, Ман.	5.00
І. Бричка — Гемилтон, Онт	5.00
М Мелещук — Ст. Боніфас Ман	5.00
Семен Олійник — Торонто, Онт	5.00
Дмитро Угринюк — Вінніпеґ, Ман.	5.00
Р. Савич — Торонто, Онт.	5.00
С. Шеремета — Вінніпеґ, Ман.	5.00
Никола Масиник — Ріджайна, Саск.	5.00
Ф. Дяковський — Гримсбі, Онт	5.00
Іван Цірка — Дондас, Онт.	5.00
П. Павлюкевич — Вінніпеґ, Ман.	5.00
І. Дублянський — Торонто, Онт.	5.00
Гр. Соломон — Вінніпеґ, Ман.	5.00
І. Кобзар — Вінніпеґ, Ман.	5.00
Василь Казанівський — Вінніпеґ, Ман.	5.00
Михайло і Анна Чпічарі — Монтреал, Кве	5.00
Онуфрій Газдюк — Кенора, Онт.	5.00
Андрій Павлик — Вінніпеґ, Ман.	5.00
Іван Рижак — Виндзор, Онт	5.00
Антон Музика — Форт Вілліям, Онт	5.00
Панство М Ящишині — Вінніпеґ, Ман.	5.00
Анна і Орест Бабинці — Вінніпеґ Ман	5.00
Теодор Гузик — Ванкувер, Б. К.	5.00
Іван Рогатинський — Ст Кетеринс, Онт	5.00
Ольга Юлиншин — Ст Боніфас, Ман	5.00
Теодор Хробатинка — Галт, Онт	5.00
В. І Мокриньский — Форт Френсис, Онт	5.00
Пнство А Гараки — Вінніпеґ, Ман.	4.00
Адам Касіянчук — Транскона, Ман	[illegible]
Антон Буряник — Ст. Віт[illegible]	[illegible]
В Стельмащук — [illegible] Кве	2.00
В. Копичинський — [illegible] Боніфас, Ман	1.00
І Любай — Вінніпеґ Ман.	1.00

ІКОНИ

Число	Ікона	Штук	Ціна
	ЄВАНГЕЛИСТИ 2½"x3¾"		
3027	Св. Іван	100	1.50
3058	Св. Матвій	50	1.00
3059	Св. Марк	25	.60
3060	Св. Лука	2	.05
	(2"x4")		
E/6003	Ісус Добрий Пастир	100	.95
E/6006	Христос Стукає до дверей	50	.60
6010	Свята Родина	25	.40
E/6025	Ісус Христос Сіяч	2	.05
E/6026	Ісус Христос Над Єрусалимом		
6027	Тайна Вечеря		
E/6029	Богородиця Постійної Помочі		
E/6042	Св. Іван Христитель		
6053	Св. Ап. Петро		
6054	Св. Ап Павло		
E/605?	Ісус Христос і діти		
E/606?	Ісус Христос в Оливнім Саду		
E/6073	Різдво Христове		
6074	Свята Родина		
E/6090	Пресвятая Тройця		
E/6091	Розпяття		
E/6128	Воскресення		
E/6146	Воскресення		
E/6147	Ісус Христос з Апостолами серед лану пшениці. Хрещення Господнє		

ІКОНИ З МЕТАЛЕВОЮ РИЗОЮ

Величина	Мосяжні	Посріблені з позол. Віночком (німб)	
2" x2⅝"	$ 1.55	Богородиця	$ 4.75
2⅝"x3¼"	3.10		6.25
3⅜"x4¼"	4.75	і	7.75
4¼"x5¼"	6.25		10.75
5¼"x6¼"	7.75	Спаситель	14.00
6¼"x7⅞"	12.50		18.50
8¼"x10¼"	15.50		[illegible]

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

ПОВІДОМЛЕННЯ

У днях 23, 24, 25 жовтня ц. р. в Едмонтоні відбудеться Провінційний З'їзд складових організацій СУС Алберти, а саме: ТУС, СУК, СУМК і Членів Інституту Св. Івана.

Прохається ВП. Членкинь і Членів Організацій готуватися та взяти участь у З'їзді.

За З'їздовий Комітет
К. Теличко.

Увага! Увага!

Митрополича Канонічна Візитація й Посвячення Української Греко-Православної Церкви Св. Ап. Петра й Павла в Етелберт, Манітоба.

У НЕДІЛЮ 13-го ВЕРЕСНЯ ц. р. в Етелберт, Ман., відбудеться Митрополича Візитація Владики Митрополита ІЛАРІОНА й Посвячення Церкви з таким порядком

8.30 год ранку — Утреня.

9.30 год. ранку — Зустріч Владики.

10.00 год. ранку — Архиерейська СЛУЖБА БОЖА Служить Митрополит ІЛАРІОН, а сослужитимуть Впр. о. Ігумен СКАКАЛЬСЬКИЙ, секретар Митрополичої Канцелярії, і о. Парох. Під час Св. Літургії буде висвячений у Диякона абсольвент Богословської Академії п. Богдан ГОРГІНА.

Співатиме Хор Собору Св. Покрови з Вінніпегу під керівництвом проф. Ф. РЕКРУТА.

12.00 — Братський Обід у Народньому домі.

По обіді проповлятимуть Впреосв. ВЛАДИКА МИТРОПОЛИТ, суддя Іван СОЛОМОН з Вінніпегу, Всеч Отці-гості, визначні гості з околиць, посол до Манітобської Леґіслятури Михайло Григорчук й інші промови

За Управу Громади:
Николай Козар, голова.
о. Е. Труфин, парох
Ілля Кійко, секретар

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Кенора, Портедж Ля Прері, Дуфрост, Тиндал.
27 Неділя Воздвиження Чесного Хреста — Брендон, Гонор, Транскона, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. П. САЦЕВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Смокі Лейк
21 Понеділок, Різдво Пресв. Богородиці — Давнінг
27 Неділя, Воздвиження Чес. Хреста, Храм — Бойн Лейк
27 Неділя — Стрий

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. СТ. ЗУЗАКА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Нипавин
21 Понеділок Різдво Богородиці — Сембург
27 Неділя — Кадет

УВАГА: Утреня почнеться в кожній громаді о год. 9-ій, а Св. Літургія о годині 10-ій точно.

ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Вірдейл
11 Неділя — Нипавин
14 Середа, Покрови — Кадет.
18 Неділя — Сембург
25. Неділя — Нипавин

Weirdale, Sask.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя Равид Гил — Храмове свято, на яке запрошуємо всіх вірних Під-Едмонтонської Округи й Едмонтон та сусідні Громади.
21. Різдво Пресв. Богородиці — Едмонтон
27. Неділя й Воздвиження Чесного Хреста — Калмар

Address: 9650—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. В. АЛОНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Кендіяк
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богор. — Ріджайна
27. Неділя — Мус Джо

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Ріджайна
11. Неділя — Кендіяк
12. Понеділок. День Подяки — Ріджайна
14. Середа. Покрова Пресв. Богор. — Прілейт
18. Неділя — Мус Джо
25. Неділя — Ріджайна

Address: 1845 Winnipeg Str. Regina, Sask. Tel LA 2 1119

о. Я. РИБАЛКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Мейфер
21. Понеділок — Гефорд
27. Неділя — Редфілд

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Борден — Білики
11. Неділя — Гефорд
14. Середа — Кридор
18. Неділя — Редфілд
25. Неділя — Гефорд

Box 163, Hafford, Sask.

о. О. ФЛЯКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Восетна
21. Понеділок — Федора, Різдво Пресв. Богородиці
27. Неділя — Торгилд

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Егремонт Радвей, Вечірня в год. 7-ій веч.
11. Неділя — Восетна Торгилд, Вечірня в год. 7-ій веч.
14. Середа — Редватер, Покров Пресв. Богородиці
18. Неділя — Радвей Егремонт, Вечірня в 4-ій год по пол.
25. Неділя — Федора Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.

Box 128, Radway, Alta.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Кадворт
20. Неділя. Всеч. о. Сенишин — Єллов Крік
21. Понеділок. Різдво Пр. Богородиці — Лепін
27. Неділя — Ст. Джулієн

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Єллов Крік
11. Неділя — Вакав
14. Середа. Покрова, Празник — Ст. Джулієн
18. Неділя — Кадворт
18. Неділя Всеч. о. Сенишин — Тарнополь
25. Неділя — Лепін
25. Неділя Всеч. о. Сенишин — Альвіна

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Винярд
20. Неділя — Шіго Полудн.
21. Понеділок. Р. Пр. Бог. — „Коло Федаків"
21. Понеділок. Р. Пр. Бог. — „Коло Мельничуків"

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Шіго місто
11. Неділя — Вишарт
14. Середа Покр. Пр. Бог. Едмор
18. Неділя — Винярд
25. Неділя — Фовм Лейк

Про Служби Подяки в м. жовтні проголоситься на місцях, в порозумінні з Зарядами Громад.

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. М. СТЕЦЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Сирейл
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Норая
27. Неділя — Вандерінг Ривер

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Лак Ла Біш
11. Неділя — Крайгент
14. Середа. Покрова — Сирейл
18. Неділя — Гленденд
25. Неділя — Боїя

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. М. КРИЩУКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Слава (пол.)
21. Понеділок, Різдво Пресв. Богородиці — Мусідора
27. Неділя — Бросов

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Мирнам
11. Неділя — Лужани
14. Середа. Покрова Пресв. Богородиці — Слава (пол.)
18. Неділя — Мусідора
25. Неділя — Мирнам

Address: Box 87, Myrnam Alta.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Давфин
21. Понеділок. Різдво Пр. Богородиці — Рорктон (Храм)
27. Неділя — Дрифтінг Ривер

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Сифтон
11. Неділя — Давфин
14. Середа. Покрова Пр. Богородиці — Ешвіл
18. Неділя — Ґилберт Плейнс
25. Неділя — Велий Ривер

Address: Box 1088 Dauphin, Man.

о. Гр. УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКА ОКРУГА

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Чиливек
21. Понеділок, Різдво Пресв. Богородиці — Ню Вестминстер
27. Неділя, Воздвиження Чесного Хреста Господнього — Ню Вестминстер

ЖОВТЕНЬ

1. Неділя — Егезі (Візитація Преосвященнішого Владики Андрея й посвячення площі й новозбудованої Резиденції).
11. Неділя — Порт Алберні (Храмове Свято)
14. Покрова Пресв. Богородиці — Ню Вестминстер
18. Неділя — Мишин Сіті (Храмове Свято)
25. Неділя — Ню Вестминстер

2142 Grandview — Douglas Hy., Burnaby, B. C.

о. І. ШЕВЦЯ
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Шел Велий
21. Понеділок. Різдво Пресвятої Богородиці — Калдер „Жучка", Саск., фармерська кольонія, на північ від Калдер
27. Неділя. Воздвиження Чесного Хреста — Зелена-Меридейл

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. В. СЛЮЗАРА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Рама
21. Різдво Богородиці — Бирджес
27. Воздв. Чесн. Хреста — Канора

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Бюкенан
11. Неділя — Канора
14. Покрова — Рама
18. Неділя — Бирджес
25. Неділя — Канора

Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. П. БУБЛИКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Мазепа
21. Понеділок — Сторновей
27. Неділя — Донвил.

УВАГА: Всіх з сусідних і дальших громад, запрошуємо взяти чисельну участь в храмових торжествах.

Rev. P. Bublyk
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Е. ТРУФИНА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Ренвер (Храм).
21. Понеділок — Різдво Пресв. Богор. Боян (Храм)
27. Неділя — Воздвиження Чесного Хреста — Пайн Ривер

Address: Box 71, Ethelbert, Man.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Мейбридж
20. Неділя, Вечірня 8-ма вечора — Норквей
21. Понеділок Різдво Пр. Богородиці — Сван Плейн
27. Неділя Воздвиження Чес. Хреста — Вайтбіч
27. Неділя Вечірня 8-ма вечора — Стінен.

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Сіба Біч
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці — Вайльвуд
27. Неділя — Баргед

Address: Box 551 Westlock, Alta. Tel. 436.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Арбака Св. Мик.
21. Понеділок Різдво Пр. Б. — Сеньків (Храм)
27. Неділя Воздв. Чесного Хреста

Box 46, Vita, Man.

о. ОЛЕКСАНДРА ХОМЯКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Ґлезлин
21. Понеділок. Різдво Пр. Бог. — Витків
27. Неділя. Воздв. Чесн. Хреста — Мелов-Лейк

Address: 972 James Str. Ph. 8280 North Battleford, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Вернон
21. Понеділок Різдво Пр. Богор. — Вернон
27. Неділя — Келовна

Адреса: P.O. Box 307
2602 — 42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. ІВАНА КУЛІЦА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Ґлен Елмо
21. Різдво Пресв. Богородиці Виста
27. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 381 Box 12

о. Л. ДЯЧИНИ
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Йорктон
21. Понеділок Р. Пр. Бог. Брокстон
27. Неділя — Йорктон

Address: 110 Willingdon Ave. Yorkton, Sask. Tel 52998

о. І. МАЙБИ
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Келвінгтон
21. Понеділок Рiз. Бог. — Київ
27. Неділя Ч. Хр. — Канора Успенська.

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Водіна
11. Неділя — Ватсон
14. Середа. Покров — Канора Успенська
18. Неділя — Ватсон
25. Неділя — Вимер

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Роза
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Толстой
27. Неділя. Воздвиження Чесного Хреста — Гардентон

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Толстой
11. Неділя — Пембіна
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

Календар Українських Свят

ВЕРЕСЕНЬ

16 С 3 Смч. Антима Єп. Никодим.,
17 Ч 4 Муч. Вавили Єп. Антіох.,
18 П 5 Прав. Захарії і Єлисавети,
19 С 6 Чудо Архистр. Михаїла
20 Н 7 Нед. 13 по Зел. Святах.
21 П 8 Різдво Пресв. Богородиці.
22 В 9 Богоот. Якима й Анни,
23 С 10 Муч. Минодори, Митродори,
24 Ч 11 Преп. Теодори Олександ.
25 П 12 Смч. Автонома Єп. Преп.
26 С 13 Смч. Корнила Сотника.
27 Н 14 Нед. 14 по Зел. Святах.
28 П 15 Вмч. Никити,
29 В 16 Вмч. Евтимії,
30 С 17 Муч. Віри, Надії і Любови

ЖОВТЕНЬ

1 Ч 18 Преп. Евменія Єп.,
2 П 19 Муч. Трохима,
3 С 20 Вмч. Евстафія Плакиди
4 Н 21 Нед. 15 по Зел. Св.
5 П 22 Преп. Отців в печерях
6 В 23 † Зачаття Св. Івана Хр.,
7 С 24 Пермч. Теклі,
8 Ч 25 Преп. Евфрозини,
9 П 26 † Івана Богосл. Мч. Хирн,
10 С 27 Муч. Калістрата і 49 з ним
11 Н 28 Нед. 16 по Зел. Святах
12 П 29 Преп. Киріяка Отшел.,
13 В 30 Михаїла І Митр. Київ.,
14 С 1 Жовтень. Покров Пресв. Б
15 Ч 2 Андрея Христа ради Юрод

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Лужани
21. Понеділок — Різдво Пресв. Богородиці — Гемлин (Храм)
27. Неділя. Воздвиження Чесн. Хр — Кетвин

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. М. КОЛЕНИЧА
ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Тіодор (м.) Храм
21. Різдво Пресв. Бог. — Вестбрук
27. Неділя — Дробот

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Інсінгер (м.)
11. Неділя — Тіодор (м)
14. Покр. Пресв. Бог. — Інсінгер (Половики)
18. Неділя — Інсінгер (Гай-вей)
25. Неділя — Вестбрук

УВАГА Кожної неділі по Службі Божій відбуватиметься катехизація дітей. Тому прошу родичів приводити своїх дітей до церкви. Наука Недільної Школи в Тіодор кожної суботи год. 2 по полудні.

Box 6. Theodore, Sask.

ПОШУКУЄТЬСЯ ДЯКО-ВЧИТЕЛЯ

до навчання і провадження дорослого й дітočого хорів і української школи. Вимагається знання галицького наліву. Приватне мешкання. Добра платня. Голоситись до:
Mr Frank Lestyk, 63 Arbor St.
Lyndora, Penna. U. S. A.

Устав Церковний

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя 13 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 2. Літ. Ап. 1 Кор. 16: 13-24 Єванг. Мат. 21: 33-42.

21 Понеділок Різдво Пресв. Богородиці. Всенічна. Утреня. Величання Єванг. Луки 1: 39-49, 56. Літургія: Ап. Фил. 2: 5-11. Єв. Луки 10: 38-42, 11: 27-28.

27. Неділя 14 по Зел. Святах. Воздвиження Чесного Хреста, Гол. 5 УЄ Івана 12: 28-36. Літ. Ап. 1 Кор. :1 18-24. Єван. Івана 19: 6-11, 13-20, 25-28, 30-35.

ЖОВТЕНЬ

4 Неділя 15 по Зел. Св. Гол. 6. УЄ 4. Літ. Ап. 2 Кор. 4: 6-15. Єв. Мат. 22: 35-46.

11. Неділя 16 по Зел. Св Гол. 7, УЄ 5. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 1-10. Єванг Мат. 25: 14-30.

14. Середа. Покров Пресв. Богородиці Всенічна. Утр. Єванг. Луки 1: 39-49. 56. Літ. Ап. Жид. 9: 1-7 Єванг. Луки 10: 38:42. 11:27-28

18. Неділя 17 по Зел. Св. Гол. 8 УЄ 6. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 16-18 і 7 1 Єванг. Мат. 15: 21-28

25. Неділя 18 по Зел. Св. Гол. 1 УЄ 7. Літ. Ап. 2 Кор. 9: 6-11. Єванг. Луки 5: 1-11.

Український релігійний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1959. ЧИСЛО (1095) 19

Єпископат УГПЦ в Канаді на 250-ліття смерті гетьмана Мазепи

ВЕЛИКИЙ БУДІВНИЧИЙ І МЕЦЕНАТ БОЖИХ ЦЕРКОВ — ГЕТЬМАН ІВАН МАЗЕПА

†

ПОСЛАННЯ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ СВЯТОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

До всього Всечесного Духовенства, Преподобного монашества та всіх боголюбивих вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді,

"Храм Божий — Святий!"
(1 Кор. 3.17).

Року 1709-го місяця серпня 22-го дня (за старим стилем) упокоївся в Бозі Великий український гетьман Іван Мазепа. І цього року минає якраз 250 років з дня його смерти.

Гетьман Іван Мазепа був найбільшим меценатом Святих Божих Церков в усій історії України. Більше 20 років (1687 1709) він був гетьманом ,і ввесь цей час свого гетьманування він не переставав будувати по всій Україні Божі Церкви та щедро прикрашувати їх. На це він видавав величезні власні кошти.

І справді, нема в Україні якої більшої Церкви, якій гетьман меценат не дав би своєї пожертви!

Це ясна ознака людини богобійної та благочестивої, і Свята Українська Церква щиро шанувала й шанує свого гетьмана.

Звичайно, гетьман Мазепа найбільшу свою увагу звернув на Київ, як столицю всеукраїнську, і тут на кожному кроці видно його щедру руку, і його щире бажання, щоб славився Бог у Храмах Святих.

З найбільшим духовним центром України, з Києво-Печерською Лаврою гетьман Мазепа був у тісних синівських стосунках, і зробив для неї надзвичайно багато. Найважніше, Мазепа, як гетьман, року 1688 виклопотався, що московська влада, як церковна, та і світська, підтвердила Печерській Лаврі всі її стародавні привілеї, а це дало змогу всеукраїнській Святині і далі належно рости та міцніти.

Крім того, гетьман Мазепа постійно робив різні уліпшення та нові побудови в Лаврі своїм великим коштом. Так, року 1695—1696-го гетьман Мазепа реставрував головну Успінську Церкву в Лаврі, а наступним роком реставрував Св. Троїцьку Церкву над входовою брамою, а над т. зв. Економічними Воротами поставив Церкву Всіх Святих. Усі ці Церкви — багаті й розкішні! А року 1698-го, коли пішли чутки, що ворог може ввірватися в Київ, гетьман Мазепа огородив всю Печерську Лавру міцним муром на 250 сяжнів довжини!

По дорозі з Києва до Печерської Лаври Мазепа поставив величного мурованого Храма Великого Миколая, і будував його шість літ (1690—1697).

Разом з будовою Велико-Микольського Храму на Печерську гетьман Мазепа розпочав відновлення і стародавньої Свято-Софійської Катедри в Києві Ця віднова тяглася сім літ (1690—1697) і Катедра стала величною й високо коштовною.

Так само Мазепа реставрував і Золоверху Михайлівську Церкву в Михайлівському манастирі, відновив і Церкву Кирилівську в Києві на Подолі. Він же відновив також Спаську Церкву Межигірського Манастиря та Михайлівську манастиря Видубицького біля Києва.

Сильно дбав гетьман Мазепа про вищу могилянську Колегію в Києві. В роках 1630—1693 Мазепа побудував Богоявлінську Братську Церкву, при якій знаходилася ця школа. Для самої Колегії Мазепа поставив нового будинка, — триповерхового, коштовного й гарного! Він же виклопотався, що року 1701-го ця Могилянська колегія була таки переіменована на Академію. І вона понад 200 років служила не тільки всій Україні, але і всім православним слов'янським народам.

Пам'ятав Мазепа і про Чернігів, і побудував у ньому величну дзвіницю при Борисо-Глібській Церкві. А року 1700-го поставив тут славну колегію.

У м. Переяславі на Полтавщині року 1697-го Мазепа поставив нову велику Катедру Вознесення.

Багато Храмів Божих гетьман Мазепа поставив і по малих містах та містечках, напр., у Сорочинцях, у Дегтярівці і ін., яких годі тут перелічити.

Крім цього, гетьман Мазепа любив прикрашувати Святі Божі Храми дорогими Іконостасами. Такі Іконостаси він поставив, напр., у Києві в Храмах: Св. Софії , в Успінському Києво-Печерському, в Золотоверхому Михайлівському та в Микольському. Своїм коштом року 1693-го Мазепа поставив величного Іконостаса і в Січовій Покровській Церкві.

Усе своє життя гетьман Мазепа сильно дбав і про підтримання та про реставрацію манастирів. Так, року 1684—1687 Мазепа поставив Спаську Церкву при Мгарському манастирі біля м. Лубен на Полтавщині. Року 1696-го він же поставив величну Церкву Різдва Пресвятої Богородиці при Домницькому манастирі на Чернігівщині.

Багатьом Церквам гетьман Мазепа давав різні пожертви. Так, року 1688-го він надав двоє сіл на утримання Києво-Печерського шпиталя. Багатьом Церквам Мазепа дарував дзвони. Дуже багато давав гетьман на столичну Батуринську Катедру.

Великий меценат Божих Церков Мазепа давав дарунки і в Галичині, — тоді вона була православною. Так, Верхратському манастиреві біля Рави Руської він подарував дорогу Євангелію.

Своєму Переяславському Соборові року 1697-го гетьман Мазепа подарував усі потрібні дорогі Ризи та дорогий напрестольний Посуд, а року 1701-го подарував йому дорогоцінну Пересопницьку Євангелію з 1655-го року. Золотоверхому Михайлівському манастиреві в Києві Мазепа подарував срібного Кивота для поставлення на Престолі.

Щедрі Мазепині дари для Церков відомі по всьому православному світі, у Сирії, Палестині, Олександрії, Антіохії, в Царгороді, на Афоні й по інших землях.

Так, до Св. Храму Воскресення в Єрусалимі гетьман Мазепа подарував дорогу напрестольну дошку та коштовну Євангелію, срібну тарілку та дорогу Плащаницю.

Року 1708-го Мазепа дав свої кошти для видрукування в Сирії дорогої Євангелії арабською мовою.

І так далі, і так далі, і так далі...

.Мазепина мати Марія, овдовівши, постриглася в черниці ,прийнявши ім'я Магдалини. Вона багато й щедро роздавала по Церквах різні дарунки, великі й малі, і все коштом свого великого сина гетьмана. Через матір Магдалину Мазепа дуже багато зробив для жіночих манастирів в Україні.

Ось таким чином гетьман Мазепа був справді щедрим і великим меценатом для Української Православної Церкви, і безмірно багато їй допомагав; будував нові Церкви, оновляв постарілі. Він завжди допомагав манастирям, завжди клопотався за підвищення їх матеріяльного стану, бо вони всі сильно збідніли були за час Руїни. Коли влада кривдила наші манастирі чи Церкви, гетьман Мазепа завжди за них заступався і міцно боронив їх.

Це все такі дії, через які славний гетьман на віки вічні став незабутнім будівничим та горливим меценатом Храмів Божих в Україні.

Цієї його праці по віки вічні не забуде ані Українська Церква, ані український народ!

Треба ще зазначити, що два співробітники гетьмана Мазепи, Митрополит Димитрій Туптало та Митрополи Іван Максимович Православною Церквою зараховані до Собору Святих!

У час гетьманування Івана Мазепи Україна була з Росією на умовах Переяславської Угоди. Але цар московський Петро І не додержав цих умов і сильно й шкідливо для України їх ламав. Гетьман, як офіційний і обраний оборонець прав України, за ці ламання виступив проти царя Петра І, бажаючи Україні волі. Тоді цар Петро 9-го листопада 1708-го року силою і страхом змусив Єпископів кинути анатему на

гетьмана Мазепу. Ця анатема була справою грубо політичною, а тому неканонічною, інші Церкви цієї виключно московської справи ніде й ніколи не прийняли.

Беручи на увагу все вищеподане, ми, Собор Єпископів Святої Української Греко-Православної Церкви в Канаді на своїх зборах 6-го липня 1959-го в м. Едмонтоні постановили: **"Анатему, кинуту року 1708-го на Гетьмана Івана Мазепу вважаємо недійсною та неіснуючою, а самого Гетьмана Івана Мазепу визнаємо за одного з найбільших церковно-державних мужів, і тому благословляємо всьому нашому Духовенству та всім нашим вірним молитися за бл. пам'яті Гетьмана Мазепу як вірного й благочестивого сина Української Православної Церкви".**

Бо "Храм Божий — Святий", і свята й вічна пам'ять їхніх будівничих!

"Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога й Отця, і Причастя Св. Духа нехай буде зо всіма нами!"

† Смиренний Іларіон,
Митрополит Вінніпеґу й всієї Канади.

† Смиренний Михаїл,
Архиєпископ Торонта й Східньої Канади.

† Смиренний Андрей,
Єпископ Едмонтону й Західньої Канади.

Року Божого 1959-го, місяця липня 6-го дня.

Едмонтонська Катедра Св. Івана Хрестителя

ВПИСИ ДО ВИЩОЇ БОГОСЛОВСЬКОЇ ШКОЛИ

Вища Богословська Школа Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу оцим оголошує, що прийняття студентів на 1959-60 академічний рік продовжується.

Початок науки 1-го жовтня.
За інформаціями писати до:

St. Andrews College in Winnipeg,
259 Church Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Деканат.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ

Владики Митрополита ІЛАРІОНА восени 1959-го року.

Неділя, 11-го жовтня, — Канонічна Візитація в Громаді Св. Покрови Пресвятої Богородиці в м. МЕЛВИЛ, Саск.

Неділя, 18-го жовтня, — Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в ВІННІПЕҐУ, Ман.

22—23 жовтня, — Перший Єпархіяльний З'їзд Західньої Єпархії в м. ЕДМОНТОНІ, Алберта.

Неділя, 25-го жовтня, — Канонічна Візитація в Соборі Св. Івана Хрестителя в м. ЕДМОНТОНІ, Алберта.

Неділя, 8-го листопада, — Канонічна Візитація у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці в ВІННІПЕҐУ

Неділя, 22-го листопада, Канонічна Візитація в м. ОТТАВІ, Онтеріо.

27—28 листопада, Єпархіяльний З'їзд Східньої Єпархії в м. ТОРОНТО.

Неділя, 29-го листопада, Канонічна Візитація в Катедрі Св. Володимира в ТОРОНТО, Онтеріо.

СЛОВО НА СВЯТО СВ. ВОЛОДИМИРА Й ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

(Передане по радіо з Едмонтону 16-го серпня 1959 р.)

Будьмо вірні Заповітам Святого Рівноапостольного Князя Володимира Великого.

В історії всього людства, як також в історії кожного окремого народу, відбуваються певні події, які навіки визначують йому ті напрямні, якими людство чи то окремий народ повинні прямувати на шляху до щастя вічного й дочасного.

Для всього людства переломовою подією був прихід на землю Христа Спасителя, народження Християнства.

Для нашого українського народу такою переломовою подією було охрещення України в Православну Християнську Віру.

Відхід людства від Христа позначився й далі характеризується великими терпіннями людства, які впали на нього.

Вимушений відхід частини нашого народу від тих основ, на які його поставив Святий Володимир Великим охрещенням у Святу Православну Віру, спричинив і далі спричинює йому тяжкі терпіння й муки

Щоб бути переможцями над усіми супротивними силами, мусимо вірно дотримуватися тих основ у нашому державно-політичному й церковно-релігійному житті, на які спрямував життя українського народу Святий Володимир Великий охрещенням його у Святу Православну Христову Віру.

Зерно Христової Православної Віри в Україні вперше посіяв Святий Апостол Андрій Первозванний — один з перше покликаних Христом учнів, який по ріці Дніпрі доплив аж до Києва

Святий Апостол Андрій поблагословив Київські Гори, поставив на них Хреста та предсказав славу цьому містові що світло Христової Віри тут поширитьcя та що будуть тут побудовані величні Храми Божі.

Свята Церква так прославляє його труди й страждання, якими він трудився проповідуючи Христову науку: "Тебе, Первозванного, знайшов Христос, як найкращого тайнослужителя, Андрію славний, що повеління Його щиро по всьому світі проповідував, облітаючи, як на крилах, просвітив спільноти народів і СПОДОБИВ НАШУ ЗЕМЛЮ СВОЇМ ЗАВІТАННЯМ І БЛАГОВІСТЯМ ХРИСТОВИМ. Ублагай Господа, щоб подав нам велику ласку"

Собор Української Православної Церкви в Києві 1621-го року вчинив щодо перебування Святого Апостола Андрія Первозванного в Україні таку постанову: "Святий Апостол Андрій — це Перший Архиєпископ Константинопольський Патріярх Вселенський і Апостол Український: на Київських горах стояли ноги його, і очі його Україну бачили, а уста благословляли і насіння Віри він у нас насадив... Воістину Україна нічим не менша від інших східніх народів, бо і в ній проповідував Апостол"

Політичні умовини життя в Україні були тоді такі, що посіяне Святим Апостолом Андрієм зерно науки Христової не могло відразу розростися у велике дерево Христової Православної Церкви, під віттями якого український народ міг би жити вільно й спокійно. Але раз посіяне зерно Христової Науки вже ніколи не завмерло. Родина за родиною збільшували число християн, які ще перед офіційним охрещенням України мали в Києві кілька Храмів Божих, а в тому й Храми на честь Святого Миколая, Святого Пророка Божого Іллі та ін.

Маючи по сусідству в тих часах найбільш культурну державу — Візантію, з якою Україна мала жваві торговельні зносини, та яка високо тримала прапора Христової Православної Східньої Церкви, Україна ступнево дозрівала для прийняття Христової Віри. Свята Княгиня Ольга була тією першою ранньою зіркою, що звіщала впровадження в Україні Християнства. Вона відкрито порвала з поганством, яке тоді ще було панівним, і стала православною християнкою, накреслюючи тим дальший життьовий шлях усьому українському народові, а в першу чергу своєму внукові Володимирові Святому, який охрещенням України в Православну Віру доконав великого історичного, переломового чину, що визначив йому шлях його буття назавжди, на віки вічні

Святий Володимир Великий для здійснення своїх плянів приєднання українського народу до родини християнських народів звернувся до Візантії, яка в той час, як каже наш славний історик М. Грушевський, була "СВІТИЛЬНИКОМ, ВІНЦЕМ КУЛЬТУРИ, СЛАВИ Й МОГУТНОСТИ".

Святий Володимир Великий шукав Правдивої Віри, нараджуючись про це зо своїми боярами, та, як каже Літописець, посилаючи послів розвідати про Віру ПРАВДИВУ.

Святий Володимир Великий шукав правдивої й чистої Віри, і знайшов він її в Православній Християнській Церкві, яку оснував Сам Господь наш Ісус Христос у Святому місті Єрусалимі та яка тоді панувала на сусідних з Україною землях Візантії-Греції. Цю Віру прийняла Свята Ольга, про яку Літопис твердить, що вона була "мудріша за всіх людей, і охрестилася". Цю Віру прийняв Святий Володимир Великий. Цю Віру прийняв увесь український народ: "Хрещення Таїнство Святе, Христову Православну Віру Україна-Русь прийняла щиро".

Величня й неповторна в історії нашого народу була це подія, коли року Божого 988-го кияни прийняли Святе Хрещення в ріці Дніпрі, як колись Христос Спаситель у ріці Йордані. Літопис каже, що "тоді раділи небо й земля", а Володимир Великий, до неба звівши очі, так молився: "Боже Великий, що створив небо й землю! Зглянься на нових людей і дай їм, Господи, пізнати Тебе, істинного Бога, як пізнали країни християнські. Скріпи в народі цьому Віру Праву і Чисту. Мені ж поможи, Господи, на супротивного ворога, щоб, надіючись на Тебе, перемагав я заміри диявольські".

За цей великий чин приєднання нашого українського народу до великої Християнської Родини названо його Рівноапостольним і приєднано до числа Святих. А Свята Православна Українська Церква у своїй пісні-тропарі на його честь так його прославляє: "Як купець євангельський, що шукає доброї перлини, був ти, славний Володимире, коли сидів на високому престолі матері городів наших, береженого Богом Києва, бо тебе вибрав, як другого Павла, і змив у

святій купелі сліпоту твою душевну й тілесну і ввесь народ у ПРАВОСЛАВНУ ВІРУ ОХРЕСТИВ. Тим то й святкуємо пам'ять твою ми, люди твої. Молися ж за спасіння Вітчизни твоєї й безлічі побожних дітей її".

Про охрещення нашого українського народу в ПРАВОСЛАВНУ ВІРУ маємо також свідчення першого Митрополита-українця Іларіона (став ним 1050 року), який у своєму похвальному Слові на честь Володимира Великого в присутності Ярослава Мудрого та дружини Ірини, між іншим, так говорить:

"Усі краї і міста, і люди честь воздають і славлять свого учителя, ЩО НАВЧАВ ЇХ ПРАВОСЛАВНОЇ ВІРИ. Похвалімо ж і ми, по силі нашій, малими похвалами нашого учителя й наставника, що велике й дивне створив, великого князя нашої землі — Володимира... Не в малій бо і не в невідомій землі володарював, але в Руській (Українській), що відома й прославлена по всіх кінцях землі... Добрий свідок благовір'я твого, о блаженний, Свята Церква Святої Богородиці Марії, що збудував ти її НА ПРАВОСЛАВНІЙ ОСНОВІ. Там і мужне тіло твоє лежить тепер, чекаючи на трубу Архангельську..."

І ось так, як зо Святого міста Єрусалиму Свята Православна Христова Віра поширилась по всьому світі, так з міста Києва осередку культурно-церковного й державно-політичного життя українського народу, Свята Православна Віра поширилася по всій Україні: від Карпат по Кавказ та від Чорного моря далеко-далеко на північ, до приток Дніпра

І залунало по всіх великих просторах українських земель величне й могутнє: "Утверди, Боже, Святу Православну Віру, Православних Християн по вік віку", що й досі співається по всіх українських церквах як на рідних землях, так і далеко-далеко поза їхніми межами, як ось у нас, у Канаді. І понеслися до Божого Престолу благання Священиків і Єпископів: "Вас, і ВСІХ ПРАВОСЛАВНИХ ХРИСТИЯН нехай пом'яне Господь Бог у Царстві Своїм, тепер і завжди, і на віки вічні!" (На Службі Божій). "Ще молімось... за всіх Православних Християн за вся Православния Християни" (ектенія потрійна)

І полюбив наш український народ Святу Православну Віру з її величними обрядами й звичаями. Полюбив щиро й сердечно, готовий в її обороні складати найбільші жертви — своє життя.

Оглядаючись на пройдений нашою Церквою ось вже майже тисячолітній шлях, ми бачимо, як твердо стояли на сторожі Української Православної Церкви всі без винятку наші князі й королі, як ось, наприклад, наш славний Волинсько-Галицький Король Данило

Сміло і відважно боронили Святу Православну Українську Церкву наше славне козацтво та всі без винятку наші славні гетьмани, а в тому такі великі оборонці, як Петро Конашевич-Сагайдачний, Іван Мазепа та Богдан Хмельницький, який у вирішальний момент своїх змагань за волю українського народу кинув відоме гасло: "ЗА ВІРУ ПРАВОСЛАВНУ", що в тих часах значило те саме, що: ЗА УКРАЇНУ! Мужньо, аж до крові, до мучеництва, боронив і тепер боронить Святу Православну Українську Церкву ввесь побожний український народ разом зо своїм українським Священством на українських землях, не зважаючи на тяжкі переслідування, які вона не раз терпіла й тепер терпить від безбожної влади.

Але ніяка супротивна сила ніколи не змогла, не може і не зможе припинити чи заглушити цей переможний спів нашого українського народу, що несеться по всіх великих просторах українських земель та далеко-далеко від них по всьому світі: "Утверди, Боже, Святу Православну Віру, Святу Православну Українську Церкву, по вік віку!"

Запорукою цього є велике число українських Святинь, які, мов ті зорі, вкривають духове небо нашої Української Православної Церкви.

І ми з Вами тут, на вільній Канадській землі, як нащадки наших славних прадідів, пильно зберігаємо великі скарби Святого Православія, високо тримаємо прапора Української Православної Церкви, як Церкви українського народу від часів Святого Володимира Великого

Будуємо церкви, парафіяльні доми, інститути й народні доми та розбудовуємо наше церковно-релігійне й культурно-освітнє життя, йдучи за прикладом Святого Володимира Великого, який, ставши християнином, якнайбільше займався просвіченням свого народу правдами Віри та народньої освіти

"Українська Православна Церква в Канаді", як це стверджує у своєму Архипастирському Листі наш Первоєрарх Владика Митрополит ІЛАРІОН з нагоди її Ювілею 40-ліття, "відразу ж прийняла велику історичну ідеологію нашої віковічної Української Православної Церкви. Ідеологія ця все міцніла з часом, і сьогодні наша Українська Православна Церква в Канаді розвинулася ідеологічно найсильніше серед усіх Українських Церков світу"

Згадуючи величну подію в історії українського народу, яка пов'язана з іменем Святого Рівноапостольного Князя Володимира Великого, щиро благаймо Господа Бога, щоб за його молитвами й заступництвом, як Просвітителя й Хрестителя в Православну Віру нашого народу, Він скріпив наш український народ в Україні й в розсіянні сущий, у Вірі й любові один до одного, об'єднав його в Одну Велику Родину під Українським Православним Прапором Володимира Великого та подав йому повну перемогу над його ворогами видимими й невидимими

"Утверди, Боже, Святу Православну Віру, Святу Православну Церкву, Православних Християн по вік віку!"

† Андрей, Єпископ
Едмонтону й Західньої Канади.
Едмонтон, Алта

ПРЕСВІТЕРІЯНИ ОБ'ЄДНАЮТЬСЯ

Пресвітеріянська Церква в ЗДА була розпалася 1936 р. на кілька груп. Цього року подано до відома, що чотири більші пресвітеріянські відлами знову об'єднуються, а це групи: правовірні (ортодоксальні) пресвітеріяни (103,233 членів 98 церков), реформовані пресвітеріяни (1,200 членів і 11 церков) реформовані християни (228,331 членів і 529 церков) та біблійні пресвітеряни (5,600 членів)

Реформовані християни відокремилися від Данської Реформованої Церкви 1857 р. Біблійні пресвітеріяни поділилися на дві групи - під цією самою назвою, 1957 р.

КУК І ПЛЯНИ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

Уже сам факт, що українці в Канаді зрозуміли й відчули потребу створити свою репрезентативну, понадгрупову організацію всеохоплюючого національно-громадського характеру — це вже великий здобуток. А ще більший здобуток той, що українці в Канаді таку організацію створили, — це Комітет Українців Канади (КУК). Понад різниці релігійні, понад партійні розходження й понад особисті — створилася спільна над-організація всіх українців у Канаді. Цей факт перекреслив міт, чи просто забобон декого з упавших духом, що, мовляв, українці не спроможні поєднатися на добро нашої загальної справи.

І практичні успіхи КУК досі, як на той короткий час, справді немалі, — як на внутрішньому, так і зовнішньому, а в тому й на міжнародньому відтинку життя

**

Одначе, якщо кого тут треба подивляти, то це всі ці організації й окремі особи, які принесли в жертву свої групові різниці навіть до тієї міри, що погодилися на вимогу Братства Українців Католиків (БУК), щоб лише БУК мав виключне право назначати з-поміж своїх членів Президента Комітету Українців Канади. Бо, мовляв, коли Братство Українців Католиків не матиме виключного монополю назначати на Президента КУК своєї людини, тоді БУК не погодився б на поєднання українців, не погодився б належати до КУК, а це вже розбивало б єдність українців у Канаді. Отже, вирішили вони, в імя єдности всіх українців у Канаді нехай уже БУК має монополь на президентуру в КУК

І так, у Статуті КУК, де говориться, що складові організації делегують своїх відпоручників до Президії КУК, сказано **про кандидатів, делегованих від БУК, з котрих один має бути президентом.**

Отже Президент Комітету Українців Канади не вибирається голосами представників усіх складових організацій КУК, а згори назначає його лише Братство Українців Католиків Безперечно, така система — система наказного Президента — суперечить демократичним засадам. Вона також сильно шкодить високим завданням Комітету Українців Канади, і утруднює його велику й корисну роботу.

Комітет Українців Канади свій Статут на самому вступі супроводить своєю ідеологією, що має наголовок **"Три Ідеали українців Канади".** Перший ідеал такий **"Збереження в цій країні української спільноти з християнськими й демократичними основами життя".**

А далі, як було вже сказано, точка Статуту про виключне право лише Братства Українців Католиків призначати Президента КУК гостро суперечить **демократичним основам життя** в Канаді.

Ця суперечність Статуту ставить КУК у дуже важке положення

**

У Статуті Комітету Українців Канади де сказано про **складові організації** КУК, говориться про **"ті організації, що ведуть загально-громадську працю**

(Продовж. на 5 стор.)

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

МИХАЙЛО СТЕЧИШИН

Коло 16-го червня 1917 р. Свистун мав розмову з еп. Будкою на залізничій стації (не "станції!") в Канорі, Саск., де був і Стечишин, та ще дехто. Будка стояв на тому, що Інститут П. Могили повинен бути записаним на єпископську корпорацію. Розуміесь що тоді люди, які збудували Інститут, стратили б усі права до Інституту. Чужі ним правили б. І Мих. Стечишин в статті "Український Народе Саскачевану" ("Укр. Голос", ч. 41, 1917) каже:

"Після єпископських інкорпораційних актів закон не знає нікого — лише єпископа наданого Римом, і що єпископ після тих актів є повним властителем над корпораційним майном. Отже записувати майно на єпископа чи на його корпорацію, то нема ріжниці".

(Тут би згадати, що слово "після" вживали в такім розумінні як: "на основі чогось, силою чогось, відповідно до постанови..." Нині "після" беруть як дальше, по чімсь, пізнійше).

Про розмову Свистуна з Будкою "Кан Русин" виписував чудасії, отже треба було писанину "К. Русина" спростовувати.

І Мих. Стечишин знов поміщує статтю "Єпископські Корпорації", в 44 і 47 ч. "Укр. Голосу", де додатково розбирає зміст корпорацій, і наводить перший параграф єпископської корпорації:

"Преосвященний Никита Будка, титулярний єпископ Патари, висланий Святою Римською Столицею як єпископ для руських греко-католиків Канади, в сполуці з Римом (єпископ) і його наслідниками в уряді, єпископи назначені висше згаданою столицею щоби держати юрисдикцію (судівництво, провід), над руськими греко-католиками Канади тої самої віри і обряду, остаючи в сполуці з Папою Римським, -- є отсим установлені як корпорація під назвою **"Руська-Греко-Католицька Єпископська Корпорація Канади"**, в цїли заряджувати майном і бизнесом та іншими **світськими** справами полученими зі згаданою духовною юрисдикцією".

1) Отже нема тут згадки, що лише українці мають бути єпископами греко-католиків. 2) Але єпископ є властителем церковного майна. **3) Що закон** знає лише єпископа, а вірні є лише матеріялом. 4) Що єпископ залежний виключно від Риму. **5) Що до єпископа належать не тільки справи віри,** але і справи майна.

Дальше Стечишин звертає увагу на ще одну важну справу, а то:

"Після законів сеї корпорації — **єпископ не є єпископом греко-католицьким, але єпископом для руських греко-католиків. Римська сила в тій корпорації неограничена, тому Рим має право післати нам на єпископа італійця, француза, айриша, бельгійця, або навіть поляка, на вірних не оглядаючись.**

Каже ще Стечишин, що в корпорації зазначена ненарушимість гр. кат. обряду, однакож єпископ за наказом Риму заводить целібат, та принимає нежонатих священників, отже нарушує гр. кат. обряд. Виходить, що одно говориться, а друге пишеться.

⁂

Тепер перейдемо до 1918 року.

В "Укр. Голосі", ч. 8 і 9, є стаття п. з. **"Відповідь"**. В 8-ім числі підписаний лише М. Стечишин, а в 9-ім Стечишин і Свистун, очевидно як однодумець Стечишина. Стаття є порадою парафіянам з Толстой, Ман. (та загально і другим громадам), які в "Укр. Голосі" запитували як їм ставитись до вимоги еп. Будки в справі запису церков.

В "Відповіді" ("У.Г.' ч. 8) говориться, що нехай громади посилають до єпископа домагання, щоби він поробив такі зміни в корпораціях, щоби ясно зазначив український характер Церкви; щоби заряджування церковним майном належало до громад; щоби усунув з церкви чужих місіонарів і скасував целібат.

Коли б єпископ на те згодився, то нехай проєкт змін проголосить на три місяці, щоби люде мали змогу їх добре розглянути, а тоді справа вирішиться.

Проти того став "Кан. Русин" кажучи, що над єпископом і корпорацією є папа, а папа був скорше ніж єпископ, єпископ скорше ніж корпорація, а над корпорацією є закон. На те Стечишин відповідає, що ніхто не заперечує папі юрисдикції в справах віри, але справи, що поза вірою, не мусять до папи належати.

Дальше (в ч. 9. "У.Г.") говориться, що громади можуть скликати церковний зїзд, де можна церковні справи основно обговорити. Коли б же єпископ тому противився, то вдатися вирост до папи Якже і папа голосу народу не послухає, тоді побачиться, що дальше робити.

⁂

Тут подано форми резолюцій з домаганнями, так:

1) Теперішня корпорація не запевняє що завсігди єпископом буде українець.

2) Теперішні корпорації не мають демократичних засад.

3) Домініяльна корпорація признає лише єпископа, а не громади

4) Нашу Церкву нівечать чужі місіонарі, яких треба позбутися

5) Церковні статути ухвалює сам єпископ без громад і священиків.

6) Проти волі народу і проти прав забезпечених унією, заведено в нашій Церкві целібат.

7) І громади домагаються, щоби єпископ все так налагодив, щоби Церква була якою повинна бути і нарід мав би в ній належні йому права.

Нині зрозуміле, що єпископ без дозволу папи не міг тих справ вирішувати, але папа повинен би на домагання народу згодитися.

Все те були проби налагодити церковні справи правним способом і поставити Церкву на твердий український ґрунт.

⁂

Все те було ще перед заснованням Української Православної Церкви, і коли свідома частина загалу тими справами клопоталася, то темна частина і не знала що робиться. Вона знала лише те, що писав "Канад. Русин", або що на проповідях чула. Папській політиці треба було несвідомих людей. Вони були тмені і таких же темних потомків виховували.

Тут згадано події з часу перед повстанням Української Православної Церкви, і бачимо кілько вже тоді Мих. Стечишин вкладав праці в церковну справу. Церква була для него дуже важною. Він освідомляв нарід, показував положення Церкви і її потреб, заставляв нарід до думки, і ділився з ним своїми думками. Значить, -- вкладав багато праці для загального добра.

Розуміесь, що та його ревність для церковної справи продовжувалась ще дальше, коли Українська Православна Церква заснувалася Він працював на ґрунті, на якім тоді став, він стоїть на нім донині, і кілько може та де може, то церковною справою клопочеться.

Одна була в него недостача, пізнійше він жив далеко від провідного церковного гурта, а для думаючого чоловіка конечним є мати коло себе гурток людей, з якими міг би обмінятися своїми думками і достроювати свою працю до їх праці

Що тут про Мих Стечишина згадано, покриває і те, чого не згадалося; воно показує його як щирого громадського працівника з тих часів, коли таких працівників було конче треба

Правда, що побіч него були в інші, що церковною справою клопоталися кілько могли, та все ж він покладав основи для тої праці, що і тоді і дальше робилася.

Зрозуміле, що дальшу церковну працю брали на свої плечі ще інші люде, які рівнож з великою посвятою її виконували, та про них треба би вже дальше говорити

(Далі буде)

ТРИ РОКИ ВЯЗНИЦІ ЗА ПРОПАҐАНДУ СТРАЙКУ

В Еспанії була чорна нужда населення, а тепер вона застрашливо збільшується з року на рік. Робітники сильно стероризовані. Коли студенти взялися за них пропаґувати страйк, то військовий суд у Мадриті сімох студентів покарав вязницею до трьох років кожного. Отже подібно, як і в Советах...

ПІД УВАҐУ ОО. ПАРОХАМ І ЦЕРКОВНИМ УПРАВАМ

Маємо на складі формуляри п. н. **"Заява й Обіт Члена"**. Це є аплікаційна форма для осіб, які бажають стати членами місцевої Церковної Громади, згідно з параґрафами 4 і 5 Статуту Громади. В ній нововступаючий член подає ближчі інформації про себе й свою родину та одночасно підписує заяву про виконування членських обовязків у Громаді.

На доброму грубому листовому папері. Ціна о д н о г о формуляра 2½ цента.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

КУК І ПЛЯНИ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

краєвого характеру", — але не говориться про **церковні організації**. І дійсно, крім Братства Українців Католиків, усі без винятку інші складові організації КУК ні у своїх назвах, ні в своїх статутах не згадують віровизнаневої справи, не ставлять у свою основу, чи хоча б лише побічно, завдань церковного характеру.

Отже тільки Братство Українців Католиків у Комітеті Українців Канади являється **церковною** організацією. Значить, хоч Статут Комітету Українців Канади має на увазі ті організації, що ведуть **загально-г р о м а д с ь к у** працю краєвого характеру, то Братство Українців Католиків і тут займає винятко**ве становище, бо воно ввійшло в КУК** не як організація з загально-громадською ідеологією, а як специфічно **церковна** організація.

Василіянин о. Н. Свірський звертається до кожного католицького священика ось так: **"Він (катол. священик — р. В.) має усвідомити собі, що БУК це церковна організація в якій він є головою"** ("Світло", листопад 1957 р.).

Широкий загал українського громадянства і складових організацій **загально-громадських** (отже не церковних), беручи так ініціятивну участь в організуванні Комітету Українців Канади, а також у дальшій своїй праці в рамках програми КУК, безперечно, стали на тому становищі, що КУК має бути **загально-українською надконфесійною організацією,** цебто такою, де не може бути місця підкреслюванню своїх релігійно-церковних різниць з метою зробити КУК ареною своєї політичної групово-церковної акції. Вони стали на такому становищі тому, щоб здійснювати намічені Статутом КУК **завдання і цілі,** серед яких є і така точка:

"Вдержувати між складовими організаціями почуття взаємної пошани і толеранції та координувати співпрацю в усіх справах, які вони вважатимуть за спільні для себе".

Правда, вже сам той факт, що Братство Українців Католиків вже з самого початку, під час організування КУК, поставило вимогу, і здійснило її, щоб Статут КУК дав право лише Братству Українців Католиків призначувати з-поміж себе Президента КУК, суперечить засадам толеранції.

Чому Братство Українців Католиків провело в життя свою вимогу, щоб лише відпоручник БУК мав бути Президентом КУК? Це тому, щоб конче й тільки **католик** репрезентував Комітет **Українців Канади** як в очах українського народу, так і в очах світу. Далі, щоб **Католицька Церква** могла мати переваґу в усіх тих точках, де має Президент КУК ці привілеї, що випливають з його становища як Президента.

Правда, є немало таких католиків, які вважають, що в рамках своєї праці в КУК він є перш за все українцем; і будь навіть на відповідальному становищі в КУК, з становищем Президента включно, то тут він має виконувати лише працю **загально-українського** характеру, а не характеру групового.

Отже не-католики могли потішати **себе тим, що тут справа залежить від** того, які **люди** будуть у Комітеті Українців Канади репрезентувати БУК; багато буде залежати від того, чи ці люди, хоча вони й делеговані від БУК, будуть ставити вище програму КУК, чи може програму БУК.

Покищо тут можна ствердити той факт, що КУК від самих початків, в основному заступав **загально-українські інтереси.** Чи це значить, що відпоручники Католицької Акції від БУК на власну руку, понад голову Католицької Акції, ставили загально-у к р а ї н с ь к у справу вище справи Католицької Акції? На це питання могли б відповісти тільки ці діячі КУК, які не є діячами Католицької Акції, але в КУК працювали чи працюють з відпоручниками Католицької Акції від БУК; тільки вони, чи дехто з них, могли б на це питання найкраще відповісти.

Коли ж КУК постійно старався триматися соборницької і загально-української лінії, то тут треба мати на увазі, що до КУК входять також організації, які до Католицької Акції не належать, і вони старалися й стараються недопускати до того, щоб КУК став знаряддям Католицької Акції.

Однак Католицька Акція із свого боку старалася і все більше старається впливати на КУК, і робити на нього моральний натиск почерез БУК. Спроби тієї моральної пресії Католицької Акції на КУК стали вже навіть явні. Наприклад, два роки перед Шостим Конґресом Комітету Українців Канади, бо ще в 1957 році, діяч Католицької Акції о. Н. Свірський пригадує Братству Українців Католиків ось що **"Надійшов час об'явити силу!"** А при тому він підкреслює: **"Коли приходить слушна хвилина й у Канаді організується репрезентативне тіло — Комітет Українців Канади — БУК стає в його проводі і це почесне місце зберігає й посьогодні".**

Але тут о. Н. Свірський вдарив на тривогу, що **"ми ще ніколи не приклали вповні до організаційного життя БУК-ка, але так вповні, до основ, до останньої йоти — його статута"** (Журн. "Світло", листопад 1957).

З того можна робити висновок, що і відпоручники Братства Українців Католиків в КУК ще не цілком трималися тієї лінії, до якої їх зобовязує Статут БУК-ка. **Чи не трималися, бо не могли -- через опозицію з боку інших організацій в КУК-у; чи може дехто з відпоручників БУК-а на власну відповідальність робив ухили від лінії Католицької Акції, щоб це не шкодило** загально-українській справі, -- це вже спеціяльне питання, що не входить в обсяг цієї статті.

Але намагання з боку Католицької Акції робити моральну пресію на КУК не припинилися А після Шостого Конґресу КУК в 1959 р. ці намагання ще збільшилися. Наприклад, католицький орган "Наша Мета" (18 липня 1959 року) у редакційній статті **"Думки після Конґресу КУК"** так остерігає відпоручників Братства Українців Католиків у Комітеті Українців Канади: **"Делеґація БУК не виявила на Конґресі такої активности, яка відповідала б його чисельности і його питомому тягареві, — та трималася більше чомусь у тіні".**

Значить, під-центри Католицької Акції ясно **вимагають** від відпоручників Братства Українців Католиків, щоб вони на форумі Комітету Українців Канади виконали й перевиконали ці завдання, які на них накладає політика Католицької Акції. (Далі буде)

Русифікація України

Верховний Совет СССР цього року затвердив закон, силою якого у школах в Україні не обовязує українська мова, як мова викладова, — можуть викладати кожною мовою, якої населення в даній місцевості собі бажатиме. А при тому сильно збільшено число годин російської мови. Очевидно, зроблено це з тим розрахунком, що при совєтському терорі українці налякаються української мови як ознаки "українського націоналізму", і хоч-не-хоч "забажають" російської викладової мови.

Рідна мова — це національна ознака душі народу і основа національної культури. Москва ж намагається знищити українську культуру, отже перш за все знищити українську мову.

Журнал "Вопроси Філософії" (ч. 7, 1959) орган російської духової еліти в СССР -- став на такому становищі: якщо б окремі "соціялістичні республіки" в СССР захотіли розвивати "**національно**-соціялістичну культуру", то тим вони показали б свої **націоналістичні** нахили, а точніше треба читати: ухили. Тим самим журнал "Вопроси філософії" погрозливо натякає, що коли хто боронитиме українську мову, той буде переслідуваний за український націоналізм Разом з тим один з урядових органів (а втім, там нема не-урядових!) "Комуніст" (ч 10, 1959) заповів, що **"на вимогу трудящих"** в Україні буде **поширена сітка російських шкіл** і піднесення позему російської мови в українських школах.

НЕДУЖІ СЛУХАЮТЬ ПО ТЕЛЕФОНІ СЛУЖБУ БОЖУ

Голова Сирійської Православної Громади в Елбені, Н Й., ЗДА, С. Еббот, коли лежав у лікарні, бажав вислухати Службу Боже, і йому вможливили вислухати її телефонічно, при тому православну Службу Божу слухали й інші пацієнти.

Адреса о. Прот. Т. Кисілюка

Впреп. о. Т. Кисілюк повідомляє всіх заінтересованих, що його теперішня адреса така:

Rev. T. Kisiliuk,
1229 North Service Road,
Applewood Acres,
Port Credit, Ont.
Tel. AT 9-0172

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім виконченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Нікейський Собор відбувся 325 року. Але в Християнській Церкві почало ширитися аріянство, і настала поточна потреба скликати черговий Собор, то ж і скликано його в Сардиці (теперішня Софія в Болгарії) 343 року. Східні патріярхи відмовилися брати участь у плановому Соборі з західніми епископами; правда, у Сардику прибуло 95 східніх епископів, але в Соборі участи не взяли, і від'їхали. З уваги на це, що східні патріярхи не брали участи в цьому Соборі, ввесь тон йому надавали тільки православні західні епископи (Рим тоді ще був православний), отже Вселенська Церква вважає Сардикійський Собор не за Вселенський, а за Місцевий (стара назва: "помістний").

На Сардикійському Соборі ухвалено IX Канон, силою якого, як сказано там, всі ті епископи, які є "прихожанами Риму" (цебто надежать лише до Римської церковно-адміністративної области), коли між ними настане якесь непорозуміння, то поки підуть з цим на суд до царя, то нехай перед тим звернуться до "возлюбленого брата нашого соепископа Юлія (в Римі), "щоб найперше розглянув справу"; а це тому, щоб у цій справі не було чогось такого непристойного, що могло б "образити" маєстат імператора, — як мотивується в/ постановах Сардикійського Собору.

Отже присутні на Соборі єпископи називають папу Юлія лише с о - е п и с к о п о м, цебто одним з єпископів - рівних з рівними; сказано про "соепископство" на основі Шостого Розділу постанов Першого Нікейського Собору, де говориться, що існують О б л а с н і Єпископи, як: Олександрійський, Єрусалимський, Римський і т. д., і всі вони в усіх правах р і в н і один одному, отже - - с о е п и с к о п и. Кожен Обласний Єпископ являється старшим над рядовими епископами лише і виключно у своїй о б л а с т і, а ніде інде.

І в Дев'ятому Каноні Сардикійського Собору якраз і говориться, що лише ці епископи, що є "приходящими Риму", цебто тільки ці, що входять у склад области (архиепархії, архидієцезії) Римського Єпископа, мусять подавати йому, Римському Єпископові (папі), як своєму о б л а с н о м у голові, на розгляд справу спорів між собою, перед тим як мають передавати спір на імператорський суд. У згаданому Каноні, розуміється, не сказано, що може всі епископи, з усієї Вселенської Церкви, мають звертатися до Єпископа Риму (папи); сказано лише про такий обов'язок епископів тільки однієї з багатьох Областей Вселенської Церкви, а саме — лише про епископів Римської Области.

Питання: чому на Місцевому Сардикійському Соборі говориться лише про обов'язок рядових епископів Римської Области по відношенні до свого Обласного Римського Єпископа, а не говориться також і про інші Церковні Області: Єрусалимську, Олександрійську і т. д., і не говориться про такі ж обов'язки рядових епископів тих інших областей по відношенні до своїх Обласних Єпископів: Олександрійського, Єрусалимського і т. д.? А це просто тому, що ці інші Обласні Єпископи (патріярхи) у Сардикійському Соборі не взяли участи, і про них Собор, як лише М і с ц е в и й, а не Вселенський, не був компетентним нічого постановляти.

Важливо при тому підкреслити тут ось такий факт: Сардикійський Собор ясно стверджує, що епископи Римської Области в судових справах мають звертатися до і м п е р а т о р а держави, як до своєї останньої судової інстанції, а не до свого Обласного Єпископа (папи), а це доказ, що папа не був ніякою найвищою властю навіть над епископами своєї власної Области (провінції) — цебто Области Риму, отже тим більше він не був н[illegible] [illegible]ищою властю епископів усієї Вселенс[illegible] Церкви.

Східня Церк[illegible] пізніше признала місцеві Сардикійські Канони, але, звичайно, в тому єдино-правильному розумінні, що згадан[illegible] Канони не давали й не дають папі права приймати апеляції від епископів усієї Християнської Церкви.

Спір на Картагенському Соборі

У Церкві в Африці настало непорозуміння, і тому 418 року в Картагені скликано Місцевий Собор, на якого папа вислав свого делегата, Єпископа Потенційського Фавстіяна.

На згаданому Соборі в Картагені заторкнуто питання апеляції до Римського папи. Єпископ Фавстіян силкувався доказувати, що ніби то на основі ухвал Нікейського Собору всі повинні апелювати до Єпископа Риму (папи). Тагастенський Єпископ Алепій рішуче заперечив еп. Фавстіянові, і категорично заявив, що Канони Нікейського Собору не говорять про ніяке право Римського Єпископа (папи) приймати апеляції епископів усієї Християнської Церкви. У відповідь на це еп. Фавстіян витягнув документи й почав читати Дев'ятий Канон Сардикійського Собору, але він сказав, що ніби то читає "Дев'ятий Канон Нікейського Собору". Тоді еп. Алепій відразу остеріг Собор, що еп. Фавстіян обманює; далі, еп. Алепій запропонував, щоб Собор негайно вислав послів до Констянтинополя, Антіохії й Олександрії, щоб вони звідтіля привезли оригінальні Діяння Нікейського Собору, і щоб Собор порівняв ці Діяння з тими документами, що їх на Соборі прочитав був еп. Фавстіян.

Якщо б Картагенський Собор був погодився на пропозицію епископа Алепія, то стає зовсім ясно, що цей Собор був би доказав, що папський делегат, епископ Фавстіян, пустився на публічний обман. Однак Собор не погодився на це тому, що в околицях Риму, та й у самому Римі, тоді було ще багато поган. Коли б Картагенський Собор був проголосив той обман, якого допустився папський делегат еп. Фавстіян, то з того вийшов би був великий і голосний скандал на ввесь тодішній християнський світ, широким відгомоном відбився б серед поган, і це в їхніх очах могло б було кинути тінь на все Християнство.

Щоб цей скандал якось затушувати, Єпископи Африканської Церкви, з яких складався Картагенський Собор, поступили по-джентельменському: Собор вислав до папи офіційного листа з вимогою, щоб папа ще раз прочитав і належно провірив і порівняв ці Канони, тому що у своїх інструкціях, даних еп. Фавстіянові, він зробив помилку.

Такий лист до папи Картагенським Собором був написаний і прилюдно на цьому Соборі прочитаний, а одночасно прочитали всі Канони, як єдино-правильні, Нікейського Собору.

Більшого удару вдаваному престіжові Римського Єпископа (папи), як завдав йому Картагенський Собор такою своєю постановкою справи, ні до того часу, ні опісля, вже не міг йому завдати ніхто. Однак Єпископи Риму були досить нечутливі на ці делікатні справи, коли йшлося про їхні змагання до наміченої мети. Це виявилося пізніше, через кілька років по Картагенському Соборі, коли Єпископ Риму зазнав другої катастрофи – з цієї самої таки причини.

Африканська Церква була усунула одного священика, Апіярія, за його провину (неморальність), і він поїхав до Риму на апеляцію. Папою був тоді Боніфатій (419-422). Цей папа без відома місцевого Єпископа, в юрисдикції якого згаданий священик був, повернув йому священичий сан і надав йому його парафію; папа все це вчинив без відома Африканського Єпископа. Африканська Церква у відповідь на це негайно скликала свій Собор, який рішуче запротестував проти вмішування папи у справи Африканської Церкви. Цей Собор вибрав двох делегатів і вислав їх до Риму з протестаційним листом. Собор Африканської Церкви виразно писав папі, що він, папа, поводиться "безлично", і що Собору не стримає ніщо від засудження папських делегатів, - тих, що папа був вислав на згаданий Собор. У цьому самому листі Собор Африканської Церкви пригадав папі Боніфатієві, що його попередник на папському престолі помилково посилався був на Картагенському Соборі на Нікейські Канони, тоді як в дійсності це були Сардикійські Канони. Між іншим, на цьому протестаційному листі Собору Африканської Церкви до папи Боніфатія підписаний також Св. Августин, а він же й досі залишається одним з найбільших світил Християнської Церкви, а в тому й Римської.

Однак Римські папи/не зупинилися на тих усіх ділах, що їх згадано вище. Протест Собору Африканської Церкви, а разом і протест Св. Августина папа злегковажив.

(Далі буде)

М. ДЮПЛЕСІ ПОМЕР

Прем'єр провінції Квебек Моріс Дюплесі 7 вересня помер на кровотечу мозку. Його поховали 10 вересня.

Моріс Дюплесі був не тільки символом автономії Квебеку та правителем сильної руки; він відомий ще й з того, що він перший, і досі останній, у Канаді прем'єр провінції, який свого часу заборонив був діяльність Свідків Єгови на території своєї провінції. Однак Верховний Суд Канади скасував цю заборону, як неконституційну.

ЄПИСКОП РАДИТЬ, ЩОБ У ШКОЛАХ ДАВАЛИ ВИКЛАДИ НА ТЕМУ КОМУНІЗМУ

Католицький архиепископ Ричард К. Кошінг з Бостону, ЗДА, радить, щоб у середніх школах та в колегіях ЗДА увести предмет навчання про комунізм, бо коли молодь не знає суті комунізму, то тим легче вона може стати жертвою комуністичної пропаганди. Щоб боротися із злом, то треба знати, в чому те зло полягає, отже треба вивчати його.

Єп. Кошінг говорив на цю тему по телевізії з Бостону.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Відчит Павла про большевиків

Розголос про Павла і його роботу поширювався щораз дальше. Люди говорили про нього як про незвичайного чоловіка, дуже щирого, вченого, і видумали навіть таке, що Павлові й не снилося. Людська фантазія може багато чудасій витворити.

Одної неділі приїздить до Грибова чоловік з околиці віддаленої на 35 миль, або й більше, Кость Красій, який вже знав Хмеля, і коло церкви каже Павлові, що хотів би з ним поговорити.

По полудні ж того таки дня була в Хмеля розмова Павла з Красієм, про яку Хмель пізніше оповідав. І Красій почав так:

Я приїхав сюди і від себе, щоби вашу громаду побачити, і декого зі знайомих відвідати, а також від наших багатьох громадян. Наша громада хоч і ніби одна, але в дійсности надвоє поділена, майже третя частина хилиться до большевиків. До нас вже заїздив і большевицький агітатор.

- - Але чи ті зболшевичені ходять до церкви? — питає Павло.

— Ходять, — каже Красій, - - але поза церквою вони большевицьким духом дихають. В них большевія - "щасливий край, справедливий", а большевицькі провідники — то "майже святі люде".

— А чому ж вони до того "щасливого краю" не ідуть? — питає Павло.

Еге, чому не ідуть, - говорить дальше Красій, — вони і хвалять большевію і бояться. Ми вже нераз їм казали, що коли там таке "добро", то чому вони туди не забираються, але вони на ріжні лади викручуються. То для них ще час не прийшов; то їм і тут не дуже зле; то вірять, що і тут невдовзі большевизм запанує, отже не треба їм туди їхати... Всіляко викручуються. Отже чи ви нам не помогли б?

. Як міг би я вам помогти? питає Павло.

- А так! Ми хотіли б, щоби ви до нас приїхали і виголосили відчит про большевію. Кажіть коли, а ми за вами приїдемо та ще вас і нагородимо чим зможемо. Приймемо вас як любого гостя. То не моє особисте слово, але слова кращої частини нашої громади.

Так переговоривши справу, Павло сказав, що хотів би приїхати одної суботи перед вечером, а в неділю виголосить відчит, і Красій відїхав вдоволений, що справу добре полагодив.

***

Коли прийшов назначений день, то за Павлом приїхали зараз по полудні, а другого дня, в неділю, з Грибова поїхало також багато, щоб почути, що Павло буде говорити.

Ще в суботу Павло переговорив з деякими передовішими, і сказав, що він хоче виголосити два відчити по полудні перед тими, які говорять, що в Советах добре, а ввечері для тих, які думають, що в Советах невільництво.

Якраз другого дня, тобто в неділю, мав бути в церкві священик, і Павло ввечері пер[е]говорив з священиком, отже й священик має оголосити в церкві, що по полудні має бути два відчити: один для тих, які думають, що в Советах добре, а другий для тих, які думають, що в Советах є зле. І нехай на перший відчит зійдуться лише ті, які советів хвалять, а на другий ті, які советів ганять.

Павлів плян сподобався священикові, і він бачив, що в Павла є здоровий розум. Він уміє дуже практично підійти до справи.

*

Настала неділя, людей в церкві було багато. Прибув дехто і з сусідніх околиць, бо вже й туди зайшла чутка, що прибуде визначний бесідник - Павло.

Богослуження скінчилося скоріше, як звичайно, щоб люди мали час пообідати. Відчит мав початися о год. 2.30 по полудні.

Розуміється, що на відчит зібралися нетільки прихильники советів, але й противники, бо ж усі були раді почути, що Павло буде говорити.

Відчит почав Павло так:

"Знаю, що в вашій громаді люди мають два погляди: одні кажуть, що в большевії все дуже добре, други кажуть, що там зле. Я свою бесіду поділив на дві частини, -- тепер буду говорити лише до тих, що большевію хвалять, а вечером буду говорити до тих, що большевію ганять. Так ціла справа краще вияснится.

І почав Павло советів на всі лади хвалити.

Там нема визиску, - казав він, — нема тих, що з людей кров висисають, нема капіталістів.

— Там усі люде рівні, нема багатих й убогих.

- Там нема страйків, як маємо їх тут і нема безробіття.

- Там чоловік не потребує за працею шукати, бо уряд дбає про працю для всіх.

Коли чоловік заслабне, уряд його лічить, а навіть висилає до купелів на Крим, чи на Кавказ.

Фабричні і копальняні робітники мають довгі вакації, щоби відпочити, і вони ідуть звичайно в надморські сторони для відпочинку.

Там люде мають більше автомобілів, ніж є їх в Канаді, чи в Америці. а хіба не мають їх старі люде, а з молодих хиба ті, що до їзди автомобілями не надаються.

Уряд будує там для людей мешкання, а в кожній хаті є гарні меблі, є ванна до купання, є радіо, є телевізія

Колгоспники не мають взимі роботи, отже відпочивають, бо що мають робити, коли все робиться машинами. А що кожний колгоспник має корову або дві, то якої роботи треба, щоби доглянути і видоїти!

Уряд подбав, щоби коло кожної хати був садок; всюди люде плекають виноград, а багато мають і пасіку. Тримають свині, кури, гуси

- Старші дістають пенсію ..

Коли хто каже, що жиди правлять большевією, то все брехня. Правда, коли упав царат, то багато жидів було, на провідних важних урядах, але чому? Тому, що не було відповідних людей для такої урядової праці, отже поставлено жидів, як до того спосібних; але коли вже відповідно виховалися молодші, що урядову працю могли провадити, то жиди все передали в їх руки, кажуть: "То ваш край, то ваша земля, отже самі нею правте". Тепер в большевії жидів нема багато, та й їх там переслідують, кажуть до Палестини забиратися....

(Далі буде)

ПОШИРЮЮТЬ МОСКОВСЬКУ АБЕТКУ

Большевицька влада впровадила московську абетку (азбуку) в поневолених країнах Кавказу й Середньої Азії. А тепер Поліграфічний Інститут у Москві вислав Литовській Академії Наук у Вильні проект, щоб Литва свою латинську абетку усунула, а ввела московську. Учені в Москві мотивують свій проект (точніше: наказ) тим, що мовляв, "советські знавці ствердили, що латинська абетка в письмі є шкідливою для людського здоров'я. Вона погано впливає на очі й нервну систему".

Таку інформацію подала Литовська еміграційна інформативна служба "Ельта" (за травень-червень 1959 р.).

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником $125.00
Без підризника 100 00
З металевої матерії без підризника 175.00
Підризник з шовковим обшиттям 28 50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята.

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи - на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи - на Свята Богородичні

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

„ВІСТНИК"
Релігійний часопис для українців
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СЕРБСЬКА ПАТРІЯРХІЯ ВИЗНАЛА СОБОРНОПРАВНІСТЬ

Патріярхи перед доконаним фактом

Орган Амер. Архидієцезії Царгородської Патріярхії "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (червень, 1959 р.) писав:

"Справа Македонської Церкви, яка викликала напруження внутрі Сербської Православної Церкви, минулого року загострилася, коли **духовні і світські** в Охриді, Македонія, утворили **автономну Македонську Православну Церкву.** Ця нова Церква, хоч вона **канонічно сполучена з Сербською Церквою, є незалежною церковною установою з окремою конституцією. Вона вибирає своїх епископів (тепер двох) на Соборі священиків і мирян (світських). (Сербський Синод, що твердо виступив проти такого способу вибору, тримається вимоги, щоб жоден епископ не був вибираний кимсь іншим крім тих, що рівні йому,** — ред. АРІО). Цей Патріярхат має тепер до вибору: або "визнати" цих обох епископів, або злегковажити їх".

Патріярхи довірочно нараджуються

Журнал "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (червень, 1959) у звязку з тим інформує:

"Патріярх Сербської Православної Церкви, Герман, і Патріярх Атенагорас Царгородський перший раз зустрілися в Істанбулі минулого місяця. **Подробиць цих тридневих відвідин не виявлено, однак добре відомо, що обговорюються дві головні справи: 1. справа Македонської Церкви** і 2. питання — чи вислати представників на так званий "вселенський Собор папи Івана".

Один з соборноправних кандидатів жонатий

"Один з новообраних кандидатів на епископа (Томо Діమовський) — це одружений священик. Його хіротонія (висвячення на епископа) буде означати поворот до Апостольської практики, цебто наслідування жонатого Єпископату". (Журн. "Амер. Ревю оф Іст Орт." червень, 1959).

Македонська Церква визнана формально

Під вищеподаним наголовком журнал "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (вересень, 1959), приніс таку інформацію:

"Патріярх Сербської Православної Церкви, Герман, в головній катедрі в Скопльє, в Македонії, проводив церемонією, що означала формальне призначення Архиепископа Досіфея Стойковича на Катедру в Скопльє і на становище уформованої тепер Македонської Православної Церкви.

Цей чин Патріярха, якого супроводили три сербські епископи, означав формальне визнання нової Церкви Сербською Православною Церквою.

Патріярх Герман впровадив також епископа Климентія Малеського в нову церковну формацію. Таким чином, шляхом утворення двох нових епископій, **прокладено шлях для того, щоб з черги надати епископський сан двом іншим македонським духовним. Македонський Церковний Собор уже раньше вибрав був кандидатів на ці два епископства — отця Миколу Трайковського і отця Томо Дімовського. Вони займуть Єпископські катедри в Бітолії і Струмиці в означеному періоді часу.**

Патріярх Герман сказав, що призначення на катедри обох епископів (Досіфея Стойковича і Климента Галеського) "має історичне значення, тому що воно є вислідом здійснення споконвічних ідеалів македонського народу". (Усі підкреслення "Вістника").

Сербська Патріярхія визнала Соборноправність

Звичайно, Соборноправність і жонатий Єпископат — це дві різні справи, незалежні одна від одної. Отже й окремо належить займатися тим фактом, що Сербський Православний Патріярх визнав жонатого священика, о. Томо Дімовськогмо, кандидатом на епископа, "висвячення якого на Єпископа буде ознакою повороту до Апостольської практики наслідування жонатого Єпискапату", як пише американський орган Царгородського Патріярха.

Окремо ж знову треба відзначити той факт, що **Сербський Православний Патріярх, визнавши тих кандидатів на Єпископів, що їх вибрав Собор, зложений з духовних і світських делегатів Македонської Церкви, тим самим визнав Соборноправність Церкви.**

НОВИЙ ГЕНЕРАЛ-ГУБЕРНАТОР КАНАДИ

Досьогочасний генерал-губернатор Канади Мессі уступив із свого становища 15 вересня. Він був першим канадійцем на цьому становищі, а перед ним його завжди займали високі достойники, прислані монархами з Британії.

На місце Мессі королева Єлисавета II назначила другого з черги канадійця — ген. Ж. Ваньє; він є канадійсько-французького походження, а також першим католиком на становищі генерал-губернатора Канади.

ПАМЯТНИК ПЕТРУШЕВИЧЕВІ

На могилі д-ра Євгена Петрушевича в Берліні цього року поставили памятника. На замовлення Товариства українських правників імігрантів у Торонто цього памятника спорудила німецька фірма Ресляра в Берліні, закінчивши роботу 16 червня ц. р.

Д-р Є. Петрушевич помер у Берліні 26 серпня 1940 р. Могила була так занедбана, що її ледве відшукали. Місце за неї було заплачене тільки до 4 вересня 1960 р. Згадане Товариство тепер заплатило за місце до 4 вересня 1980 р.

Д-р Петрушевич був першим головою Української Національної Ради (парляменту) Західно-Української Народної Республіки 1918 року.

Ідете на Богослуження — приготовтеся

Нерідко люди недоцінюють Богослуження. Тому не йдуть кожен раз до церкви. І, на жаль, не вважають цього ніяким злом, гріхом.

Церква навчає все бути на Богослуженнях у Божім Домі; гріхом є опускати їх без важної причини. Тільки слабість, надзвичайні обставини (велика віддаль до Божого Дому), непогода чи щось подібного можуть нас оправдати перед Богом за неприсутність на Богослуженні.

Також мусимо знати, що на Богослуженні треба бути від самого початку до кінця, і не спізнятися на Богослуження, чи виходити з церкви під час Відправи, перед закінченням Богослуження.

Щоби Богослуження нас притягало, мусимо знати, що воно собою уявляє. Ним ми себе освячуємо, лучимося з Богом, а тим самим досвідчуємо, зазнаємо великого щастя, радости й задоволення.

До всякої справи себе приготовляємо. Тож треба нам готовитися до Богослуження Вже в понеділок починаймо думати про те, що в чергову неділю будемо в церкві, будемо мати надзвичайну нагоду побути з побожними людьми, піднести свого духа від земських низин до небесних висот, будемо молитися, співати Господеві побожних пісень, а також висповідаємося, позбудемося гріхів, і приймемо до своєї душі самого найсвятішого Бога в Св. Причасті.

Такими й подібними думками готовившися на протязі цілого тижня, а нераз переговоривши це з нашими найближчими, будемо з радістю очікувати неділі чи свята ,і тим скріпляти себе на дальше життя.

Не треба й казати ,що такі думки відвернуть нашу увагу від малих, часом і грішних справ, що завжди для людини є дуже пожиточним ОЄГ.

ЦЕРКВИ В ЗДА МАЮТЬ 109,557,741 ЧЛЕНІВ

Про стан членства в Церквах в Злучених Державах Америки інформує "1960 Річник Американських Церков". На протязі 1958 року до всіх Церков разом прибуло 5,368,063 нових членів; отже загальне число членів становить тепер 109,557,741, цебто 63 відсотки всього населення ЗДА є членами Церков. Протестантів є 61,504,669, католиків 39,509,508, жидів 5,500,000, православних 2,545,318.

Найбільша протестантська група це методисти: 9,670,000 членів, після них південно-баптисти: 9,202,205 членів; національних баптистів (негритянська група) 5,000,000; з черги слідують обеднані пресвітеріяни, і т. д.

СПРОБИ ОБ'ЄДНАТИ АНГЛІКАНСЬКУ І ЗЛУЧЕНУ ЦЕРКВИ

У першому тижні вересня ц. р. на 20-му Синоді Англіканської Церкви в Канаді знову говорили про справу об'єднати цю Церкву із Злученою Церквою Канади (Юнайтед Чорч). Англіканський епископ Джан Диксон сказав на Синоді, що провідники обох Церков погоджуються на об'єднання, але є перепони з боку вірних.

Обидві Церкви покищо вирішили, щоб їхні Комітети належно розглянули справу того об'єднання, про яке говориться вже впродовж 15 років.

ПЕРША АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ

Перша Архиерейська Візитація новохіротонізованого Владики Андрея — Єпископа Едмонтону й Західньої Канади, відбулася в Громаді Свв. Апостолів Петра й Павла в Ню Вестминстері, Б. К.,у день Храмового Свята Громади в неділю 12-го липня ц. р. Завдяки наполегливій праці всієї Громади під проводом о. Настоятеля та завдяки щедрій допомозі проводу Церкви, зокрема Голови Президії Консисторії УГПЦК, ця Візитація відбулася надзвичайно успішно й залишила по собі найкраще враження для православних українців зах. частини Б. К. Для Громади Свв. Апостолів Петра й Павла в Ню Вестминстері ця Візитація була також переможним завершенням організаційного оформлення Громади, завершенням цілорічного старання Громади для придбання власної площі під будову Храму Божого й резиденції для о. Настоятеля.

До Ню Вестминстеру прибув Преосвященніший Владика Андрей напередодні Храмового Свята Громади в суботу 11-го липня. На залізничній станції зустріло Владику численне громадянство з Настоятелем Громади о. Григорієм Удодом та Настоятелем Громади у Волей о. Олександром Костюком. Отець Григорій теплим словом привітав Владику з його першим прибуттям на терен Британської Колумбії в Єпископському сані та попросив Преосвященнішого Владику просити Господа в молитвах за збереження й розквіт цього чудового міста й його мешканців, зокрема всіх вірних нашої Св. Церкви.

Добр. Лєся Удод від усіх присутніх і неприсутніх членів Громади піднесла Владиці китицю чудових живих квітів. Після цього Владика Андрей був доставлений до одного з найкращих готелів, де мав коротке півгодинне інтервю з кореспондентом найбільшого у провінції часопису "Сан". По обіді Владика Андрей в супроводі о. Настоятеля та громадянства оглянув Ню Вестминстер, Бирнебі й Ванкувер та їхні чудові околиці.

У вечірніх годинах Владика Андрей був запрошений очолити й поблагословити спільну вечерю громадянства під відкритим небом в одному з ресторанів Стенлі Парку.

По вечері всі присутні з Владикою Андреем відіхали на летовище зустріти Голову Президії Консисторії — Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука, який просто зза столу Президії Конгресу Українців Канади прибув до Ванкуверу, щоб своєю присутністю звеличити Першу Архиерейську Візитацію першого рукоположеного в Канаді Єпископа УГПЦК та допомогти молодій Громаді в Ню Вестминстері якнайкраще відзначити своє Храмове Свято.

У неділю 12-го липня понад 300 громадян і гостей заповнили велику залю "Флейм" у Бирнебі, щоб зустріти Преосвященнішого Владику. На дверях залі красується прибраний квітами великий напис-привіт: "Вітаемо Вас, Владико!" У повному облаченні чекають на Владику Голова Президії Консисторії Протопресв. Д-р С. В. Савчук, Прот. В. Федак — Настоятель Громади Св. Володимира у Гамільтоні, Онт., і о. Г. Удод — Настоятель місцевої Громади. Прибуває Владика Андрей і на зустріч йому виступають два найстарші віком члени Громади —— обидва активні піонери відродження УГПЦК: голова Громади п. Іван Коропатницький і п. Николай Горбай. З сльозами глибокого зворушення в очах, з традиційним хлібом-сіллю в руках вони вітають Преосвященнішого Владику у своїй Громаді й просять помолитися Господеві за усіх членів, гостей і всіх присутних у цей святочний для Громади незабутній день. Далі коротким словом вітає Владику о. Настоятель і запрошує Дорогого Гостя очолити цю Святочну Службу Божу. Під урочистий спів Архиерейського "Достойно є. . ." Владика входить у залю, розкішно прибрану Св. Іконами, вишитими рушниками й квітами. . . Кожен з присутніх членів відчуває жаль, що перша Візитація нашого Владики відбувається не в Храмі Божому, але кожен з них гордий тим, що це вже остання Служба Божа в позиченій залі — чергові Богослуження Громада вже відбуватиме у власному приміщені на своїй новонабутій площі, яку закуплено напередодні Храмового Свята.

Урочисто починається облачання Владики на катедрі, якому приглядаються присутні. Молоді іподиякони — брати Михась і Василько Микетини та Івась Коропатницький, в новесеньких стихарцях якнайкраще вивязуються із своїх обовязків. Ось уже облачення скінчене. Владика з Дикирієм і Трикирієм в руках благословляє вірних. Великий, незабутній історичний момент. . . Перше Архиерейське Благословення молодої Громади щойно тиждень тому рукоположеним Владикою. . . Як глибоко вірили наші предки в особливу силу цього благословення на Батьківщині! Як не менш глибоко відчули його силу всі присутні на Святі, низько схиливши голови свої у відповідь. Це ж Благословення на зріст і розквіт Громади, благословення на спасіння душ усіх присутніх, благословення на невтомну працю для справи Божої для свого народу і тих його дітей, що знаходяться під опокою Рідної Церкви, і тих, що ще вернуться до неї. . .

"Нехай світло діл ваших світить перед людьми. . ." лунає супровідний до Благословення голос читця, а у відповідь з десятків грудей хористів гримить: "На Многії Літа, Владико!"

Протопресв. Д-р С. Савчук урочисто розпочинає Службу Божу, яка своєю святочністю, величністю відриває усіх від земних турбот і несе в обійми свого Вічного Творця й Промислителя. . .

Тут же ледвепомітно, щоб не нарушити урочистости Служби Божої, репортер ванкуверської телевізійної станції схоплює на фільм найбільш урочисті моменти, щоб за пару годин висвітлити їх перед тисячами глядачів.

Перша Архиерейська проповідь Владики Андрея була присвячена покровителям громади Свв. Апостолам Петрові й Павлові, їхній великій апостольській праці, їхній мученицькій кончині за славу Імені Божого, за розріст Його Святої Церкви. . .

При кінці Служби Божої о Григорій сердечно подякував в імені усієї Громади Преосвященнішому Владиці Андрею, о Протопресв. С. Савчуку, о. Прот. В. Федаку за участь у Святі, а також о. О. Костюку, який прибув перед кінцем Богослуження з сусідньої Громади у Волей, та усім присутним гостям, а зокрема хорові Ванкуверської Громади під управою п. Ільчука. Далі о. Настоятель усіх присутніх запросив на братський святковий обід

Обід розпочався Молитвою о Д-ра С. Савчука і Благословенням Владики Андрея, а далі усю ініціятиву перебрало Жіноче Т-во під проводом своєї невтомної провідниці п. Ольги Мороз.

Завдяки належній підготовці й умілому керівництву Жіноче Т-во і цим разом, як і завжди, зразково справилося із своїми обовязками, немало цим здивувавши багатьох сторонніх гостей, багато з яких запевняли, що такої організації обідів треба б навчитися навіть деяким нашим катедральним громадам

Господарем святочної програми був о. Настоятель, який коротким привітом ще раз привітав Преосвященнішого Владику, Голову Президії Консисторії та все присутнє Духовенство і всіх гостей, а далі за чергою представив присутнім усіх представників від наших сусідніх Громад та від громадських українських організацій Ню Вестминстеру, Ванкуверу й околиць Теплим привітальним словом звернувся до громади Прот. В. Федак, який у своєму слові, між іншим, сказав, що він оце вперше в цих околицях, і немало здивований їхньою чудовою природою, але найкращою квіткою серед навколишніх квітів -- оця молода активна Громада українських православних людей, що урочисто святкує сьогоднішнє Свято, і що поставила собі метою збудувати величний Храм Божий, в якому черпатимуть духовну поживу собі на спасіння сотні замешкалих тут наших братів і сестер.

Від сусідної Громади у Волей промовляв її Настоятель о. О. Костюк, який бажав успіху у започаткованій великій праці Ню-Вестминстерської Громади. Також короткий привіт Громаді й усім її гостям склав о. Іван Гикавий. Далі слідували короткі привіти голови Ванкуверської Громади п. Швайківського, Голови Провінційної Екзекутиви СУК на Б. К. пані Галини Токарик, пані Лазарович, пані Шевчук та багатьох інших представників від сусідніх Громад і Організацій.

Головну промову на Святкуванні сказав Голова Президії Консисторії УГПЦК Протопресв. Д-р С. В. Савчук; на початку своєї промови, під бурхливі оплески усіх присутніх, він зазначив, що він, як заступник Президента КУК, мав би бути на бенкеті КУК у суботу ввечері, але вважає для себе великою честю бути присутнім на Храмовому Святі Української Православної Громади, і радо використав нагоду знову прибути до Громади в Ню Вестминстері.

У своїй промові о. Д-р С. Савчук зробив огляд 40-літнього існування УГПЦК й завершення її Ювілейних Святкувань Надзвичайним Собором, на якому було обрано й рукоположено третього Єпископа УГПЦК в особі Його Преосвященства Владики Андрея

Далі Голова Президії Консисторії з приємністю відзначив помітний зріст нашого церковного життя у віддаленій Британській Колумбії, доказом якого є сьогоднішнє Свято Громада в Ню Вестминстері твердо стає на ноги і її розвиток запевнений завдяки великій посвяті й жертвенності її членів і членкинь, які не лише свій час і працю, але й тяжко запрацьований гріш щедро жертвують на розбудову місцевої Громади. Ось короткий, хоч далеко неповний, список жертводавців на купівлю площі й резиденції в Ню Вестминстері: п Іван Коропатницький - 1,100 дол., п Дмитро Коропатницький 600 дол. п. Петро Демйон - 600 дол. п-ні Кароліна Демйон - - 300 д. п. Іларій Кравчук - 600 д., п. Василь Токарик – 500 д. п-ні Назар 200 д. п-во Ракочий 100 д. п. Микетин 50 д. а далі ціла низка менших пожертв. Зачитавши цей список, о. Д-р Савчук звернувся до всіх присутніх підтримати цей великий і славний початок молодої Громади; при цьому він поінформував присутніх, що Громада Свв. Апостолів Петра й Павла в Ню Вестминстері вже набула на власність велику двохакрову площу з великою на 11 кімнат резиденцією у найвигіднішому місці в Бирнебі при головному шляху з Ванкуверу на схід.

Заклик Голови Президії Консисторії був негайно підтриманий, і в цей святочний день багато членів, прихильників і гостей Ню-Вестминстерської Громади дали ще раз доказ ділового патріотизму і виявили ділом велику потребу нової Громади.

Першим відгукнувся на заклик уже знаний добродій Громади п. Мирон Крипякекевич, який склавши пожертву в сумі 225 дол., інших 5,000 дол. дав як позичку Громаді на купівлю майна. Далі слідували пожертви у більших і менших сумах, що їх два секретарі не встигали записувати.

При кінці обідньої програми Преосвященніший Владика Андрей у своєму кінцевому слові сердечно подякував Жіночому Т-ву за велику працю в Громаді, а зокрема за приготування до цього Свята; подякував о. Настоятелеві за його великий труд, який уже за неповний рік увінчався помітним успіхом, та закликав усіх присутніх до тіснішої співпраці з своїм Проводом й до зросту постійної любови поміж собою - любови, яка лише одна творить і будує, як ось збудувала цю молоду Громаду. Преосвященніший Владика висловив також подяку всім членам Громади і гостям, які причинилися не лише до великого морального успіху Храмового Свята Громади, але також матеріяльно допомогли Громаді твердо стати на ноги і йти в майбутність для праці на Славу Божу й спасіння своїх душ і душ своїх нащадків.

"Нехай велике Боже Благословення постійно вітає над вами, а я завжди з Вами в моїх думках і молитвах до Господа", — закінчив своє слово Владика, а усі присутні, повставши з місць, заспівали на його честь Многоліття

По обіді ще довший час Преосвященніший Владика Андрей і о. Д-р С. В. Савчук ближче знайомилися з присутніми на Святі вірними, а потім усі громадно відіхали на оглядини новонабутої площі й резиденції.

Новонабуті площа й резиденція зробили на усіх велике приємне враження, бо насправді Громада може погордитися тим, що це найкраща резиденція з усіх наших Громад у Канаді, а площа на ній найбільша й найвигідніша з усіх наших Громад у Б. К. На цій площі незабаром розквітне центр українського православного життя провінції, виросте величний Храм Божий, розквітнуть школи й культурно-освітній осередок, знайдуть приміщення централі громадських організацій.

Площа й резиденція набуті порівнюючи на тутешні масштаби по досить дешевій ціні - за 33,000 дол., а це завдяки майже цілорічному старанню невтомного організатора й секретаря Громади п. Николая Мороза.

Після оглядин площі всі присутні члени Громади з Владикою Андреєм й о. Д-ром С. Савчуком зайшли до п-ва Морозів на вечерю, де знову Жіноче Т-во щедро приймало дорогих Достойних Гостей та всіх членів Громади знаменитим українським борщем та добірними українськими стравами. По вечері тут же відбулися короткі ділові наради членів Управи Громади з Преосвященнішим Владикою та Головою Президії Консисторії.

Тепло і щиро з глибокою вдячністю прощали дорогих Достойних Гостей члени Громади й бажали їм найбільше сил, здоровя і витривалости на їхніх великих відповідальних постах, а Преосвященніший Владика й о. Д-р Савчук у свою чергу бажали всім членам у любові і згоді прямувати до великої наміченої мети.

Другого дня Владика Андрей у супроводі о. Григорія й Добр. Лесі відвідали інші Громади Підванкуверської Округи, зокрема новонабуту площу й розпочату будову другої резиденції в Егезі.

У понеділок увечері Преосвященніший Владика Андрей і о. Д-р С. Савчук були прийняті спеціяльним чайним прийняттям у Ванкуверській Громаді, а вже на другий день Дорогі Гості, виконавши велику місійну працю, повернулися до своїх не менш великих обовязків на своїх місцях

Цим шляхом Громада ще раз сердечно дякує Владиці Андрею й Голові Президії Консисторії за їх велику моральну підтримку нашої молодої Громади,за їх справді батьківську опіку над нею в час її росту. Нехай же Милосердний Господь зберігає їх і усю керовану ними Святу Українську Православну Церкву в Канаді на многі і многі літа!

Члени Громади.

З ХРЕСТИН НА "ВІСТНИК"

Ошава, Онт.

Дня 25-го липня 1959 року, відбулося Хрещення маленького Петруся — сина п-ва Янчевських.

Тайну Хрещення звершив о. Д. Лучак в українській православній церкві св. Івана в Ошаві.

Хресними батьками були пані Марія Добрин і Юзик Яблонський, другою парою були Лена Шеремет і Андрій Бовдун.

З цієї нагоди, приятелі і знайомі зійшлися в домівці "Гетьманців", щоб скласти новоохрещеному і його батькам сердечні побажання, і забавлялися до пізнього вечора.

Під час забави була переведена збірка на "Вістник", і було зібрано $11.25.

Збірку перевів п. Федір Шеремет. Пан В. Янчевський є членом, а був рекордовим секретарем в Православній Громаді Різдва Пресвятої Богородиці в Ошаві.

Присутній.

СВЯТО ОХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ В ОСЕЛІ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

Православні українці Монтреалу й околиць, звичайно, згідно з віковічною традицією Св. Православної Української Церкви, рік-річно дуже урочисто відзначують цю історичну подію, яка сталася в Україні 988 року. Тоді наш народ вже офіційно прийняв Християнську Православну Віру, і ця дата стала переломовою історичною подією, бо привела наш народ до визнання правдивого Бога, зблизила його до тодішнього ширшого культурного світу, і відкрила нові можливості зросту нашого народу, як культурної нації. Сталося це під проводом та заходами могутнього князя Володимира Великого, який глибоко розумів вагу духовного об'єднання нашого народу при допомозі Св. Православної Віри, яку прийняв наш народ від найкультурнішої тоді Візантії.

І тому пам'ять цієї надзвичайної події в житті Св. Православної Української Церкви так пильно та з найбільшою святістю зберігається в душах усіх українців, особливо тепер, коли наш народ змушений продовжувати боротьбу за своє християнське та національне обличчя з ворогом усього людства-большевизмом.

З такими почуттями та з великим духовним піднесенням збиралися вірні всіх 4-ох Православних Громад міста Монтреалу та околиць 16-го серпня ц. р. в Оселі Св. Софії, щоб там гідно відсвяткувати це велике в історії нашої Св. Церкви Свято.

У цьому Святі прийняли участь слідуючі Громади: Собор Св. Софії в Монтреалі, Громада Св. Покрови в Монтреалі, Громада Св. Юрія в Лашін та Громада Успіння Св. Богородиці в Оттаві.

На це Свято був спеціяльно запрошений Святковим Комітетом Високопреосвященніший Владика Михаїл, який прибув в Оселю Св. Софії в суботу 15-го серпня. Того самого дня в Оселю Св. Софії прибуло все наше духовенство Монтреалу та околиць, а саме такі священики: Митроф. Прот. В. Слюзар та о. Ів. Стус від Собору Св. Софії, Прот. Е. Чижів від Церкви Св. Покрови в Монтреалі, Прот. К. Квасницький від Церкви Св. Юрія в Лашін, о. М. Подольський від Церкви Успіння Св. Богородиці в Оттаві та о. Сава Цетухин з Монтреалу.

Того самого дня ввечері була відслужена Всенічна, на якій був присутній і молився з вірними ВПреосв. Владика Михаїл. Всенічну правили з благословлення Владики Михаїла Прот. К. Квасницький та о. Сава Цетухин. Цілу Всенічну співав Діточий Хор під проводом досвідченого диригента п. Я. Бартка, який спеціяльно приїхав в Оселю Св. Софії підготовити дітей до цього небуденного Свята. У Своєму Архипастирському Слові до вірних та дітей після Всенічної ВПреосв. Владика Михаїл, глибоко вражений тим урочистим побожним настроєм, з яким співали наші найменші діточки під час Всенічної, висловив щиру подяку всім дітям та диригентові п. Я. Барткові за таку працю, що вложена для майбутнього наших найменших. Всенічна правилася під відкритим небом серед прекрасної природи та чудових Лаврентійських гір, в яких розположена Оселя Св. Софії, і це ще більше надавало глибокого почуття побожности та молитовного єднання з своїм Творцем Вседержителем.

Необхідно також тут зазначити, що разом з святкуванням цієї великої історичної події, що нею є Охрещення Руси-України, православні українці міста Монтреалу та околиці відзначали ще дві знаменні події, а саме 250-річчя з дня смерті великого гетьмана України Івана Мазепи, як також 5-ліття існування Оселі Св. Софії, про що так надхненно говорив у своїй проповіді за Св. Літургією і під час братського обіду ВПреосв. Владика Михаїл.

Головну святкову програму було започатковано Архиєрейською Службою Божою в неділю 16-го серпня ц. р., яку відправив ВПреосв. Владика Михаїл в сослуженні всіх вищезгаданих Священиків Монтреалу й околиць. Під час Служби Божої співав той же Діточий Хор під дир. п. Я. Бартка. У своєму Слові Владика Михаїл пояснив вірним велике значення події, яка сталася 988 року в нашому народі, і підкреслив той незаперечний факт, що єдина наша правдива Мати, через яку наш народ відродився до духового життя в Господі — то Православна Україна. Він також зазначив, що український народ на віки вічні буде вдячний нашій Св. Православній Українській Церкві за те, що власне вона створила для нашого народу духову та національну культуру, яка становить і становитиме віковічну славу як нашої Православної Церкви, так і всього українського народу

Владика Михаїл по-батьківському закликав до діяльної праці в нашій Церкві всіх, кому дорога наша Св. Православна Українська Церква та священні традиції нашого многострадального українського народу. Владика Михаїл згадав також і про бл. п. гетьмана Івана Мазепу — того великого мецената нашої Св. Православної Української Церкви, і пояснив вірним, що прокляття (анатема), кинута на цього великого сина України московським царем Петром І, була виключно політичного характеру, і, як така, вона неканонічна. Тому наша Православна Церква завжди

молиться за спокій душі цього великого мецената нашої Церкви.

Після закінчення Св. Літургії відбувся Хресний Хід до річки, на якій було звершено Чин Малого Освячення Води. Цей урочистий Хресний Хід на річку нагадував багатьом присутнім минулі часи в Україні, де так величаво наші брати й сестри по крові відзначували цю небуденну в нашій історії подію. Від річки всі вірні під проводом Впреосв. Владики Михаїла та всього Духовенства Хресним ходом пішли до великого Хреста в Оселі поклонитися Хресту Господньому та подякувати Всевишньому за всі Його всещедрі дари, які Він постійно зсилає на нас та на наш народ. Многоліттям Владикам, Пресвітлішій Королеві та всім вірним нашої Церкви була закінчена офіційна частина згаданого Свята.

Друга частина цього Свята почалася братським обідом, під час якого Впреосв. Владика Михаїл вдруге промовляв до вірних. Свою промову він присвятив головно 5-літтю існування Оселі Св. Софії, і кількакратно згадував про ту велику ролю, яку відіграла ця Оселя впродовж пройдених п'ятьох років від часу її заснування, і яку ролю вона відіграватиме і на майбутнє у вихованні нашої молоді в релігійно-православному та національному дусі. Владика Михаїл висловив при цьому щиру подяку Митроф. Прот. В. Слюзареві та Добродійці за їх великі зусилля, доложені ними при початковому організуванні згаданої Оселі, як також висловив Владика щире признання за працю у вихованні нашої молоді Добродійці й теперішньому Настоятелеві Оселі Св. Софії о. Іванові Стусові. Він подякував також усім парафіям Монтреалу та околиць за ту братську однодушність, яку вони завжди виявляють тоді, коли тієї солідарности найбільше наша Св. Церква потребує Владика висловив надію, що також і на майбутнє православні українці міста Монтреалу та околиць глибоко відчуватимуть між собою ту взаємну братню любов, яка являється передумовою всякого успіху в праці на славу БОГОВІ та на розвиток Св. Православної Церкви і на користь її вірних.

За обідом господар цієї святочної частини п. Б. Панчук представив присутнім усіх Священиків та представників згаданих тут Громад і від імені Святочного Комітету подякував їм за те, що вони прибули зо своїми вірними і так гідно звеличали своєю присутністю це Свято. Господар п. Б. Панчук висловив при цьому якнайсердечнішу подяку Легіонові ім. Ів. Мазепи за таку активну участь у Святі, як також щиро подякував паням з Жін. Товариства "Доньки України" за допомогу у другій частині Свята.

Дальше слідувала концертова частина, що була підготована виключно силами дітей-учасників та учасниць Оселі Св. Софії. Діточий Хор виконав пару пісень, після чого деклямували слідуючі діти: Богдан Кравченко продеклямував вірша "Слава Володимирові", Григорій Радченко продеклямував вірша поета Василя Щурата: "Святий Андрій на Київських горах," Роман Береза продеклямував вірша В. Щурата "Святий Володимир — сонце України".

На закінчення, Господар попросив до слова Митроф. Прот. В. Слюзаря, який, подякувавши всім учасникам Свята за активну допомогу, закликав у своєму кінцевому слові до жертвенної праці для розвитку нашої Церкви та Оселі Св. Софії, як осередка для виховання нашого молодого покоління. Він зазначив, що живемо серед чужого різноманітного оточення, серед людей іншої культури, традиції, мови, звичок, віри, — іноді навіть не християнської. І тому нам постійно треба пам'ятати, що всіх нас укупі тут тримає наша Віра і Св. Православна Церква, про розвиток якої ми постійно повинні пам'ятати.

І так, гідно відзначивши цю історичну подію, Хрещення Руси-України, розходилися учасники цього Свята з твердою вірою, глибоким переконанням, що тільки за допомогою Св. Православної Віри та нашої Св. Церкви пощастить нам зберегти свій славний український рід для грядучих поколінь. Коли в нас постійно буде ця віра, тоді й праця та зусилля наших славних предків напевно не підуть намарне, але постійно даватимуть добрі плоди для нашого народу і забезпечать йому світле майбутнє.

о. Іван Стус.

ХРАМОВЕ СВЯТО В ЕҐЕЗІ, Б. К.

Храмове Свято в Громаді Преображення Господнього в Еґезі відбулося в неділю 16-го серпня ц. р. при значній кількості присутніх членів Громади та багатьох вірних з сусідніх Громад в Чиливек і Мишин Ситі, які були спеціяльно запрошені на Свято й на відкриття новозбудованої резиденції

Свято розпочалося урочистою Службою Божою, під час якої о. Настоятель у проповіді зазначив велике значення святкування Преображення Господнього, як приклад і наслідування всім вірним Христової Церкви в преображенні душ своїх і всього свого життя, коли вони повністю приймуть за свою провідну науку Заповіді Христові.

Після Богослуження була відправлена Панахида за всіх членів, що ревно трудилися для розбудови місцевої Громади і вже відійшли від нас у життя вічне. Одночасно Громада в Еґезі співом "На Многії Літа" попрощала в себе голову сусідньої Громади в Чиливек п. Модеста Ягольницького, який переходить на працю й постійний побут до Едмонтону; п. Модест Ягольницький, хоч молодий віком, але послужив Громадам в Еґезі й Чиливек не одним добрим ділом і не однією доброю порадою, чим заслужив собі загальне признання й любов усіх тих, хто його знав. Особлива заслуга його в тому, що він був одним з ініціяторів будови нової резиденції в Еґезі, на яку особисто пожертвував біля 300 дол. грішми, а також працею.

Щедро й уміло гостило Жіноче Т-во всіх вірних смачним святковим обідом, до якого членкині, не зважаючи на те, що всі вони були зайняті працею напередодні Свята, одначе приготувалися якнайкраще.

Відкриваючи програму Свята, голова Громади п. Дмитро Григірчук подякував усім гостям за прибуття, Жіночому Т-ву за щедру гостинність і ревну працю для зросту Громади, та передав господарювання на обіді настоятелеві о. Григорієві.

У своєму вступному слові о. Григорій найперше сердечно подякував усім членам Громади Преображення Господнього за їх пожертви й великий труд для розбудови Підванкуверської Округи, а зокрема за викінчення в найкоротшому часі прекрасної модерної резиденції, яка, немов писанка, красується на новонабутій площі, де незабаром виросте і Храм Божий Тут же о. Настоятель прочитав список жертводавців на новозбудовану резиденцію. п. Модест Ягольницький 300 дол. п. Юрій Жолобко 150 д. п. Дмитро Григірчук 100 д. п. Емануїл Стефюк 100 д. п. Андрій Луцик 100 д. п. Петро Олексій, Мирослав Григірчук, Григорій Гаврилюк, Йосиф Баєр, Іван Козак Давид Поломаренко та о. Григорій Удод по 50 д. пп. Яків Олексій, Гавриїл Равлик і Петро Горин по 25 д.

Сердечно подякував о. Григорій усім будівничим, що, не зважаючи на літню пору, відривалися від своєї праці на полях, разом із своїм о. Настоятелем працювали у спеку й дощову негоду, а також вечорами при світлі керосинової лямпи, щоб на час викінчити резиденцію, поки вся Підванкуверська Округа буде розділена, і Громада в Еґезі, Чиливек і Мишин Ситі отримають для себе окремого о. Настоятеля. Особлива заслуга в цій будові належить членам Будівельного Комітету п. Д. Григірчукові, п. Е. Стефюкові, й п. А. Луцикові, а також п. Петрові Горину. Велике признання належиться також Жіночому Т-ву на чолі з його головою п. Марією Стефюк за їхню ревну працю та за грошеву позику 900 дол. на докінчення будови.

При кінці свого слова о. Настоятель закликав усіх присутніх членів сусідніх Громад підтримати великий почин Громади в Еґезі своїми пожертвами й своєю працею, зокрема пожертвами на умеблювання новозбудованої резиденції.

Від сусідніх Громад промовляли на Святі й вітали Громаду з цим успіхом голова Громади в Чиливек п. Модест Ягольницький, голова Громади в Мишин Ситі п. Михайло Леочко, п-ні Троян — голова Жіночого Т-ва в Чиливек, п. Николай Пазюк — секретар Громади у Вікторії та Голова Окружної Ради п. Мирослав Григірчук. Усьому жіноцтву, яке допомагало при будові резиденції, сердечно подякувала п-ні Марія Стефюк.

Після братського обіду всі присутні перейшли на свою церковну площу до новозбудованої резиденції на урочистий акт відкриття її. Ось надходить ця урочиста хвилина. Навколо хати обведена синьожовта стрічка, з якої кожен хоче взяти собі частинку на спогад відкриття резиденції.

Коротке слово о. Настоятеля, звернене до присутніх, підносить усіх і наповнює радістю й гордістю членів цієї невеликої Громади: "У цю урочисту мить, яка надходить, не памятаймо скільки невигод, труду прийшлося вкласти, щоб поставити цей дім. . . Радіймо тим, що він уже стоїть готовий. Ваш дім, вашими пожертвами й працею збудований, для вашого користування.

Тут буде постійно мешкати ваш перший порадник у радості й смутку, тут буде мешкати ваш провідник, наставник і учитель, тут буде мешкати ваш пастир. І дай Боже, щоб кожен з вас тут присутніх і неприсутніх постійно знаходив у цім домі джерело душевного корму собі і своїм дітям".

Після урочистого відкриття тут же в резиденції був відправлений Вдячний Молебень за щасливе докінчення будови й за здоровя всіх жертводавців і будівничих. Усім їм, а також, на спеціяльне бажання присутніх, о. Настоятелеві та п-ні Добродійці громадно відспівано Многоліття. По цьому відбулися оглядини резиденції та чайне прийняття у ній для всіх присутніх на Храмовому Святі

При кінці святкування о. Настоятель повідомив присутніх, що посвячення хати й Візитація Владики Андрея, яка мала бути відбутися в день Храмового Свята, з незалежних від Громади причин переноситься на 4-го жовтня, коли й буде довершено урочистого Чину Посвячення резиденції. Усі члени й гості розходились по домах піднесені духово, окрилені вірою у свої сили. Бо хоч перед ними лежить ще велика праця для збудування Святині, але ж ще рік тому ніхто навіть не

міг припустити в думці, що тут повстане резиденція, а тепер ось вона стоїть викінчена! Отже й буде викінчений до чергового Храмового Свята й Храм Божий, для якого уже заготовлено місце поряд резиденції.

Присутній.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

ВП. Читач з Баргерд, Алта.

"Скріз і всюде товчете до народу, аби училися правдивой україньской мови, але на превелики жаль — я читав Вістник з дня 1-го вересня: Зміна Віри в Подружжі Без Взаемной Згоди Це Провина: Ниби як патнер патнеру недасть згоди то розводу недостане, смішно чи п а т н е р е україньске слово. Недаром (назва часопису — р. В.) к р и т и к у е, і то я думаю, що наши часописни вислови, прошу прочитайте (назва часопису) здня 31 серпня, я думаю що ми українці маемо свої правдиви. назви. лишень потрибно д у м а т и як писати, аби нас зли язики некритикували, авже час".

Відповідь. — О с н о в н и й зміст Вашого листа ми подали без змін, лише підкреслення двох слів у ньому — наші.

Ми погоджуємося з Вами, що чужі слова треба заміновати українськими. Погоджуємося також з Вашою вимогою, що "треба д у м а т и як писати". До Вашої заввагн ми ще додали б також, що треба також д у м а т и, як ч и т а т и. То правда, що всі ми "товчемо до народу", щоб навчалися української мови, але разом з тим усі без винятку грішимо чужими словами, як: граматика, школа, релігія,ідея, організація і т. д. Наш народ тих слів не створив, і наші предки їх не вживали; не вживало їх і наше старше покоління по селах навіть по першій світовій війні, — принаймні бувало таких сіл багато. Виходить, що не маємо таких українських слів, щоб згадані чужі слова ними заступити. Чому у "Вістнику" було вжите оте "нещасливе" слово "партнер"? А тому, чому й Ви у своєму листі аж двічі вживали чуже слово "критикувати". Однак будьмо щирі і признаймося, що деякі старі люди в Україні ще й по 1-ій світовій війні не розуміли слова "критикувати", і замість того говорили: "судити", "посудити", "обсудити" і т. і. Отже ці люди й Вас обсудили б за вживання чужого слова "критикувати". Однак ми не вважаємо, що ці люди тут поступили б справедливо, бо ж у нас нема такого слова, щоб ним замінити чуже слово "критикувати". Але в тому випадку і нас нема за що осуджувати, коли ми вжили слово "партнер" у цьому випадку, де його не можна було заступити українським словом. Слово "партнер" у деяких висловах можна якось обійти боком. і заступити українським, а часом не можна.

Усі ми виступаємо проти чужих слів, а разом з тим у нас аж роїться від таких чужих слів, як: інтересний, касієр, активний і т. д. Різниця тільки та, що "злі язики" самі рясно чужі слова вживають, а другим докоряють навіть за рідше вживання чужих слів. Слова "інтересний", "активний", "касієр", "шпиталь" і т. п., де це тільки від нашого коректора залежить, стараємося заміновати українськими: "цікавий", діяльний", "скарбник", "лікарня" (чи нехай уже й старше "лічниця"). Але біда в тому, що є такі, які в чужому оці бачать порошинку, а у своєму поліна не бачать. Деякі часописи повчають інших, як треба писати, а знову ж деякі пишуть так, як пишуть, але других повчати не беруться. Якщо читач належно підготований, то він сам зможе порівняти мову часописів і поробити собі розумні висновки.

Ви ставите нам за приклад до наслідування мови один з часописів. . . Що ж, він гарний часопис! А однак у числі 37 згаданого Вами часопису на самій лише 1-ій сторінці є 89 чужих слів, а між ними: "стерилізувати", "канцлер" і т.д. Чи Ви ручаєтеся, що всі без винятку читачі їх розуміють? А коли не розуміють, то чи "бомбардують вони листами той часопис, протестуючи? У згаданому часописі (ч. 37) на 1-ій сторінці вжите слово "мейор", — а чи ж це українське слово? А вже пора о читачам вияснити, що англійське "мейор" — то українське "посадник". "Вістник" так чинить! Отже, щоб бути справедливим, треба б писати до деяких інших часописів, та й вказати ім, що й мова "Вістника" хоч у деяких скромненьких випадках може бути зразком до наслідування. Але, на жаль, так стається, що деякі часописи не мають щастя: додатніх сторін бачити у них не хочуть, а шукають лише від'ємних, а щодо інших часописів, то відношення в них інше: від'ємних сторін не бачать, а бачать лише додатні.

Але вернімося до того слова "партнер". Отже, Ви даєте нам за приклад до наслідування згаданий Вами часопис, і ми беремо його в руки (ч. 37) — і на 12-ій стор. знаходимо вжите слово **"партнер"**! Що ж тепер буде? . . .Справді "потрибно д у м а т и як писати", — як Ви справедливо радите!

ВЕСІЛЬНИЙ ПОДАРУНОК НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

В суботу 16-го травня ц. р. в Брендфорті відбулося Вінчання Стефанії Сіроти з Василем Свідером.

Тому що родичі Стефанії живуть на фармі коло Брендфорту, а молодий Василь у Брендфорті, весільне прийняття відбулося в Укр. Народнім Домі у Брендфорті при поважному числі гостей, які прибули з Торонта, Видзору, Сарнії, Содбор, Торолд, Порт Колборн, Ніягара Де Лейк, Дітройту, Філядельфії, а також місцеві.

Другого дня, в неділю на фармі родичів Стефанії, Прокопа і Олени Сірота в просторій хаті відбулися за нашим українським звичаєм "поправини". Під час веселої забави С. Ємчук у короткій промові згадав про Колегію Св. Андрея у Вінніпегу, та попросив присутніх зложити весільний подарунок на таку важну інституцію. Пан В. Григоряк у кількох словах про значення Колегії серед українців у Канаді підтримав пропозицію Ємчука, а гості радо зложили пожертви в сумі 66.00. З тієї суми призначено на Колегію 50. Пожертвували: В. і С. Григоряки, Ів. і М. Гуменюки, П. і О. Сірота, В. і С. Свідер, Н. і О. Семенюки, В. Юськів з Філядельфії і С. Ємчук. По 3.00: В. і М. Підвирбецькі. По 2.00: Ф. і К. Пидзамецькі, В. і С. Сойка, М. і М. Пащуки, В. і С. Нирчаки, В. Гулин, Ів. Гарасим, Б. Свідер і М. Свідер. По 1.00: Ів. і А. Бойко, Ю. і К. Куніш, М. і О. Процюки, Ів. і В. Притуляки, Т. і М. Семенюки, В. Гуленчин, В. Маріянський, В. Ємчук, Р. Свідер, Ю. Якман, С. Кривий і Ф. Ємчура. Щира подяка всім Жертводавцям!

Панство Сірота залишили рідну стріху в селі Поточиська Городенського повіту перед другою світовою війною; приїхавши в Канаду, поселилися на фармі, де живуть до цієї пори. Молодий Василь Свідер залишив родичів у селі Грималові Скалатського повіту в послідній военній хуртовині та згодом прибув у Канаду та осівся в Бредфорті, Онтаріо.

Щасти вам Боже, Молодята, у вашому житті!

С. Є.

ЮВІЛЕЙ 30-ЛІТТЯ П-ВА І. і А. СВИСТУНІВ

Витків, Саск.

У суботу 14-го березня 59 р. Українська Греко-Православна Громада у Виткові величаво відзначила 30-ліття подружнього життя п-ства Івана й Анастасії Свистунів.

Ініціяторами влаштованого Ювілею були сини й дочки Ювілятів та ближчі і дальші члени їхньої родини. Того ж дня о год. 7 вечора Всеч. о. Ол. Хом'як відслужив Вдячного Молебня та зустрів Ювілятів привітальним словом. Ювілейне Прийняття відбулося в просторій залі Народнього Дому при поважному числі гостей та родини. Дружба і дружка Ювілятів, а саме п. Григорій Іванчук і пані Анна Кіндрачук, запросили Ювілятів на почесне місце за столом, де о. Ол Хом'як проказав Молитву та поблагословив страви.

По щедрій гостині промовив о. Настоятель, який згадав про великий вклад п-ва Свистунів у розбудову місцевої Громади, згадав про їхню жертвенність і щирість і любов до своєї Церкви, та побажав їм щастя — здоров'я на многі літа.

Ювіляти походять із Зах України: п. Іван Свистун із села Тоболова, а пані Анастасія Свистун з роду Кривих із села Виткова Старого з Радехівського повіту. У Канаду наш Ювілят прибув 1912 р а пані Анастасія Свистун 1928 р. Вони повічалися 1929 р. на Канадській землі у Виткові, Саск., а Таїнство Вінчання звершив Всеч. о Мирослав Подольський — теперішній парох Оттави. У їхньому подружньому житті Господь поблагословив їх 6 синами і 2 дочками

Ювілятам були піднесені подарунки як від родини, так від гостей. При веселій забаві та гутірці зібрано $56.00 пожертв, з чого призначено частину на місцевий Народній Дім, а частину розділено на "Український Голос", "Вістник", "Віру й Культуру" та на Колегію Св. Андрея

Жертводавцям сердечна подяка, а заслуженим Ювілятам — п-ву Івану і Анастасії Свистунам — на многі і многі літа!

о. Ол. Хом'як.

ХРЕЩЕННЯ ДОНЕЧКИ П-ВА К. і М. ШПИТКОВСЬКИХ

Ґримсбі, Онт. У неділю 2 серпня 1959 р. в Українському П р а в о славному Храмі Св Юрія Переможця в Ґримсбі, Онт. відбулося Св. Хрещення Наталії Анни, дочки п-ва Кирила й Мирослави Шпитковських, якого звершив місцевий парох о. Юрій Я Цукорник. Хресними батьками були пані Стефанія Шпитковська і п. Володимир Шиян з Торонто.

З нагоди цього родинного свята відбувся гостинний обід на фармі родичів К. Шпитковського, у п. Ром. Шпитковського, гол. Прав. Громади в гарній околиці в Бімсвил, на якому була зібрана вся родина. Під час обіду за ініціятивою о. Цукорника, який підніс Многоліття новоохрещеній донечці Наталі-Анні, батькам, дідусям і бабусям, присутні зложили на пресу. Жертвували: П-во К. М. Шпитковські $4.00. По $1.00 о. Цукорник, Степ. Шиян, Як. Михайлюк, Ром. Шпитковський, Дм. Шпитковський, Вол. Шиян. Разом $10.00, чого призначено по половині на Прес. Фонд "Укр. Голосу" і "Вістника".

Шановним Жертводавцям щира подяка, а маленькій Наталі Анні бажаємо кріпкого здоровя і Божого благословення, щоб росла батькам на радість і Богу на славу!

о. Юр. Я. Ц.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ

Вайта, Ман.

В суботу 12-го вересня 1959 р. відбулося прийняття в домі панства Фігусів для панства Юліяна й Марії Цисміструків, з нагоди їх відвідин, рідні й близьких знайомих

Панство Цисмістуки довгі літа проживали в околиці Вайта, а пізніше переїхали до Брендфорд в Онтаріо, і там мешкають дотепер.

Під час прийняття промовляли пп. Антін Фігус і Іван Цисміструк, і закликали присутніх зложити датки на українську пресу

Пожертви зложили такі особи:

Юліян і Марія Цисміструки $5.00

Антін і Анна Фігус — $2.00

По $1.00: Йосиф Музика, Іван Цисміструк, Василь Дикун, Іван Гаврилюк, Стефан Фостій, Федір Цисміструк, Василь Цисмитрук, Григорій Паціорка, Марко Цисміструк, Анастазія Гузь, Анна Фігус.

По 25 ц.: Іван дикун, Анна Микитяк.

Збірка принесла $18.50, які розділено на "Вістник" $9.50; і на "Український Голос" — $9.00.

Усім жертводавцям щира подяка!

Гість.

П О Д Я К А

Почуваюся до милого обовязку зложити сердечну подяку членам слідуючих Громад Айтунської Округи, а саме Громадам: Медвил, Фенвуд, Ґудів, Габард і Айтуна, які влаштували прощання з приводу нашого переїзду до іншої округи. Сердечно дякуємо за щирі слова промов і за цінні дарунки.

Одночасно дякуємо поодиноким родинам, які особисто попрощали нас. Всім тим, які в себе вдома влаштовували прощальні прийняття, як і тим, що в день нашого виїзду прийшли нас попрощати в дорогу.

За Вашу прихильність і гарне відношення до свого священика і його родини сердечно дякуємо.

Нехай Милосердний Господь усім Вам подасть щастя, здоровля, любови, та збереже Вас на многі літа!

о. Михаїл і Добр. Коленич.

ХРЕЩЕННЯ ДОНЕЧКИ І. і М. СОПОТИКІВ

Саскатун, Саск.

Таїнство Хрещення Катерини Марії, дочки Івана Сопотика й Марії, з роду Коханів, відбулось в неділю 19-го липня 1959 р. в церкві Зіслання Св. Духа, в Саскатуні. Св. Таїнство Хрещення звершив Впреподобний о. Прот. М. Боднарчук.

Хресні родичі п. В. Панґрас з Саскатуну, п. М. Кохан з Вакав, панна Анна Кохан з Келгері, і пані Марія Котик з Редфілд, Саск.

Під час прийняття в домі родичів пана Сопотика зложено дар новохрещеній, з чого виділено $5.00 на фонд "Вістника".

На многі літа малій Катерині Марії і її родичам!

Присутній.

ПОВІДОМЛЕННЯ

У днях 23, 24, 25 жовтня ц. р. в Едмонтоні відбудеться Провінційний З'їзд складових організацій СУС Алберти, а саме: ТУС, СУК, СУМК і Членів Інституту Св. Івана.

Прохається ВП. Членкинь і Членів Організацій готуватися та взяти участь у З'їзді.

За З'їздовий Комітет
К. Теличко.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. СТЕПАН БОЙКО

Генеральний Провідник СУМК

У п'ятницю, 4-го вересня ц. р. рознеслася по Едмонтоні і по ближчих та дальших закутках Канади сумна вістка про передчасну смерть Генерального Провідника СУМК, Стефана Бойка, учителя за професією й одного з найвидатніших сучасних працівників на церковному й національному полі Степан упокоївся в лікарні Дженерал після довгої хвороби, яка тільки пару тижнів тому виявила себе невилічимою.

Смерть застала покійного Степана на становищі директора середньої державної школи в Радвей.

Панахида по покійному Степанові відбулася в Українській Православній Катедрі Св Івана в Едмонтоні в неділю 6-го вересня з участю великого числа громадянства, яке його знало й поважало Панахиду правив Прот. Михайло Фик, Генеральний Капелян СУМК, в асисті о. Остапа Фляка й о. Олександра Хом'яка. Також Преосвященніший Владика Андрей був присутній на Панахиді й віддав належну пошану світлій пам'яті покійного Генерального Провідника СУМК. Надзвичайно зворушливо співав Катедральний хор під проводом диригента проф. Олександра Евфимчука. Хористи зібралися добровільно з головою хору адв. Орестом Стратійчуком, щоб таким способом віддати послідню прислугу заслуженому українському діячеві. Глибокозмістовну й зворушливу проповідь сказав Прот. М. Фик, в якій він відзначив численні заслуги Степана Бойка перед канадським громадянством, як учителя в державних школах, і про його незаступиму ролю в нашому церковному й національно-культурному ж и т т і, зокрема про його велику зацікавленість й відданість в праці з молоддю, що й причинилося до його вибору 1958 року на це найбільш відповідальне становище в СУМК.

Похоронні Відправи відбулися в понеділок уранці 7-го вересня в українській православній церкві в Радвей, якої покійний Степан був членом Правив настоятель Радвейської Громади о. Прот. Остап Фляк в асисті Прот. М. Фика з Едмонтону, о. С. Столярчука з Вилінгдон, о. А. Тетеренка з Ту Гилс і о М. Крищука з Мирнам

Хоч була осіння пора, і то го дня було державне свято, то однак зібралося коло тисячі людей на Похорон. Між жалобною громадою було поважне число учителів під проводом інспекторів шкіл Ісидора Горецького, Григорія Косташа й Юрія Филипчука, які приїхали віддати останню пошану колезі по фаху. Під час Служби Божої співав хор Української Православної Громади з Редвотер під проводом п Мирослава Л Музики, принципала школи в Редвотер (Основоположником і першим диригентом цього хору був власне покійний Степан Бойко)

Головну проповідь сказав тут Прот. Остап Фляк, в якій він, посилаючись на Св Письмо, подав розраду сумуючій родині й тим численним приятелям покійного Степана що так боляче переживали невіджалувану втрату

У своему післяслові Прот Фляк підніс панегірика Покійному, оповідаючи про його життя й заслуги.

Покійний Степан Бойко походив з родини Якима (тепер покійного) і Марії Бойків: він народився в околиці Радвей 24-го грудня 1915 року. Публичну школу він закінчив в околиці Радвей а середню школу докінчив у Вікторія Гай Скул в Едмонтоні. За своїх студентських ча-

МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ — початок науки в Недільних і Українських Школах

У книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники:

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ:

	Ціна
АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа 48 стор. Прот. С. В. Савчук	.15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук 171 стор.	.75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Герус	.50
ВИФЛИЄМ Катехизіс для дітей — Прот П. Мельничук. 48 стор.	.20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ Прот. С. В. Савчук. 63 стор	.25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ - прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса I — 40 лекцій Кляса II 40 лекцій, кожна	.85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА - Прот. С. В. Савчук	:50

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ:

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І. Шлянка)	$1.75
ЧИТАНКА МАРУСЯ (І. Киріяк) буквар	.85
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО - Читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Леонід Білецький)	1.50
УКРАЇНОЗНАВСТВО В ШКОЛІ - Програма й дидактика (К. Кисілевського), підручник для учителів	1.25

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

сів в Едмонтоні він був питомцем Інституту ім. Михайла Грушевського (тепер Св. Івана) і брав діяльну участь у студентському гуртку, церковному й світському хорах та в інших галузях національно-культурної праці. В 1936 році він закінчив учительську семинарію (Едмонтон Нормал Скул), і з того часу ревно працював як учитель: 6 літ в Намепі Ривер,6 літ в Шекспір, 6 літ в Торгилд, а останніх 6 літ як директор середньої школи (гай скул) в Радвей. Увесь час він над собою працював, щоб себе підвищити у своєму професійному звані. Посередництвом позаочних курсів, як також літніх університетських курсів, він осягає в Албертійському університеті ступень B. Ed. (Бечелор оф Едюкейшон) 1952 року, а навесні 1959 року ступень M. Ed. (Местер оф Едюкейшон)

Упродовж усіх тих років він провадив культурно-освітню працю між молоддю і взагалі його праця охоплювала ввесь комплекс нашого церковного й національного життя, і не було такої ділянки нашого життя, якому б покійний Степан не присвятив своєї уваги, не шкодуючи свого часу, труду й матеріяльного забезпечення

По закінченні Служби Божої сказав глибоке прощальне слово о. С. Столярчук, подаючи словесну розраду родині Покійного і всім учасникам Похорону

Після Останнього Цілування, яке, через велику кількість учасників Похорону, зайняло годину часу. Покійного від провадженно на вічний спочинок на місцевий український православний цвинтар. Його тлінні останки спочивають у могилі поруч з могилою його батька Якима, що похований 9 місяців тому.

Зараз по Похороні відбувся поминальний обід у місцевому Народньому домі Обід приготували членкині Жіночого Товариства (Відділ Союзу Українок) під проводом голови пані Анни Боечко. Під час поминального обіду відбулася коротка сесія, присвячена пам'яті покійного Степана Від світських організацій сесією проводив голова Провінційної Управи ТУС на Алберту п. К. Теличко. Від складових організацій СУС промовляли· Андрій М. Мельничук - заступник провідника СУМК на Канаду, який на Похороні репрезентував Генеральну Управу СУМК, разом із скарбником Тарасом Бойком і з членами Генеральної Управи СУМК - панями: Емілією Сиротюк, Надією Боднар, і панйою Малвіною Говда, та п.п. Василем Танасюком, Николаем Боднарем і Николаем Охотою. Пан Мельничук у своєму слові, між іншим, сказав: "Від Генеральної Управи СУМК на Канаду висловлюю глибоке співчуття Дружині й Родині з приводу втрати нашого покійного Генерального Провідника Степана Бойка. Не довго довелося працювати Покійному, як провідникові СУМК на Канаду, але й за той короткий час ми завважили, що він виявляв прикмети доброго провідника на церковному й національному полі. Слід згадати, що покійний Степан почав і дочекався докінчення Програмової Книжки СУМК, яку наші Відділи нещодавно отримали. На засіданнях Генеральної Управи покійний Степан постійно пропонував нові пляни, що були на добро и користь молоді і що забезпечували майбутнє нашої організації СУМК. І хоч не всі свої пляни Ти дочекався побачити здійсненими, то ми обіцяемо Тобі, наш Друже, що ми будемо старатися їх виконати повністю

Як би то гарно було, якби в Радвей відновили Відділ СУМК і назвали його іменем покійного Генерального Провідника!

Не будеш Ти більше між нами, Степано, але дух твій і пам'ять про Тебе спонукуватиме нас до сильнішої праці на добро Канади й українського народу, а надто для нашої молоді в Канаді.

Спи спокійно, наш Друже нехай Канадська земля буде тобі легкою, а Господь Бог нехай прийме тебе до Свого Царства."

2) Д-р Степан Л. Яремчук голова Дирекції Інституту Св. Івана, передаючи глибоке щиросердечне співчуття дружині Покійного — питомця й члена Інституту, згадав, що Покійний був зразком того, як людина може поєднувати в собі дві галузі знання: природознавчих наук з гуманітарними і в додатку ще й переводити всі знання в практику, яка приносила б користь усьому його середовищу. Передусім гуманітарні риси Покійного залишаться в нашій памяті. Степан Бойко був першим і єдиним до цього часу меценатом Інституту з поміж теперішніх українських учителів, доводячи силу свого характеру тим, що він не забув довгу вдячности Інститутові за ту поміч, що він її одержав ще за своїх студентських років.

3) Д-р Левко Г. Фарина — голова Централі СУС на Канаду: "Хоч ми свідомі того, що кожна хвилина нашого життя є кроком ближчим до смерті, то однак усіх нас, що знали покійного Степана Бойка, огорнув безмежний смуток, коли ми почули про його передчасну смерть. Усі верстви нашого громадянства понесли велику втрату після невіджалуваної смерті Генерального Провідника СУМК. Наша держава Канада втратила зразкового корисного громадянина; діти шкільного віку втратили природного й совісного учителя, який усе своє життя віддав науці й бажанням принести якнайбільше користи тим дітям; Українська Православна Церква втратила вірного члена й диригента; Інститут Св. Івана втратив голову Інститутського Комітету і Члена Дорадчої Ради, а інші світські організації СУС втратили здібного, поміркованого й відданого члена свого Краєвого Проводу. Знаючи покійного Степана ще з студентських часів в Інституті, можу повністю ствердити, що він з кожного погляду був зразковим студентом і вчителем та громадським і церковним діячем.

Його численні високохорисні діла будуть йому світлим пам'ятником. Нехай з Господом спочиває, а пам'ять про нього завжди буде для нас світлою.

Вічна Йому Пам'ять!

Л. Г. Ф.

БЛ. П. ПАВЛІНА ЛУЧКА

Ошава, Онтаріо. — У пятницю 21-го серпня 1959 р., в міській лікарні відійшла на вічний спочинок бл. п. Павліна Лучка.

Покійна народилася 28-го квітня 1894 р. у селі Заліссі, повіт Чортків, Галичина. Прибула в Канаду дівчиною 1913 р. Одружилася з Олексою Лучкою в Торонто, Онт., 1915 р., де й до 1921 року жили. Від 1921 року до смерті Покійна жила з своїм мужем в Ошаві. У глибокому смутку по собі залишила свого улюбленого мужа Олексу, дві дочки: Ольгу Гусик і Юзефку Грицеву, шестеро внуків і рідну сестру Ірину Москаль.

Панахиду за спокій душі Покійної відправлено було в неділю ввечері о годині 7:30 Похоронне заведення "Армстронг" було переповнене приятелями та знайомими, що прийшли віддати останню прислугу Покійній. Хор під управою пані Добр. Лучак зворушливо відспівав Панахиду

Похоронні Відправи відбулися з церкви Святого Івана у понеділок рано Церква була заповнена вірними і хор у повності переспівав Службу Божу і Похоронний Чин Похорон відслужив Всеч. о. Дмитро Лучак

Під час свого слова отець Парох обширно застановився над життям цієї Покійної слуги Божої що все своє життя віддала на служіння Богові та ближньому. Від самих початків бл. п. Павліна належала до цієї Церковної Громади і Сестрицтва при церкві. Церква була для неї найкращим скарбом і тому вона за життя не жаліла ані труду ані пожертв. Вона належно зрозуміла Слово Боже, що каже: "Де скарб твій там буде і серце твоє". Перед своєю смертю бл. п. Павліна прийняла Святі Тайства Мaслосвяття і Причастя

Покійну похоронено на цвинтарі "Юніон" в Ошаві. Надгробне прощальне слово сказав о. Парох, а від Запомогового Братства прощав п. Микита Дутчак. Усіх присутніх з цвинтаря запрошено на поминальний обід, що відбувся в церковній залі. По обіді згадували Покійну теплими і чутливими словами: голова Цер. Громади п. Дмитро Бабій, федеральний міністер праці Михайл Стар, п. Іван Тимочко, п. В. Гулевич і сват Покійної п. Василь Гриців.

Пан Олекса Лучка зворушливо подякував усім, що причинилися до звершення цього Похорону. На заклик пана Івана Тимочка зроблено збірку на Невянучий Вінок для Покійної. З цього призначено по $10.00 на "Вістник" та "Укр. Голос" і по $5.00 на "Віру і Культуру" та на Богословську Школу Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійну Слугу Божу Павліну нехай Господь прийме у Своїй Небесній Оселі. Вічна Їй Память!

о. Д. Л.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ ВАСИЛІВ

Вістка, що Григорія Василева не стало між живими, глибоко схвилювала серця дітей Покійного, розкиданих по Канаді. Це включає й дочку Марію Вакалюк у Ванкувері.

Ще перед Великоднем Марія Вакалюк замовила квітки на Великдень до православної церкви Св. Тройці у Ванкувері за здоровя свого хворого батька.

У велику Пятницю, одержавши сумну вістку, змінила на: "за спокій душі батька"

У неділю, коли православні вірні Громади у Ванкувері виходили на цвинтар поминати своїх рідних, що відійшли у вічність, п-во Вакалюки замовили Панахиду в церкві й справили поминальний обід

По обіді виринула гадка, щоб приявні зложили вінець на могилу бл. п. Григорія Василева, - - на Невянучий Вінець, і на добру ціль. Тому що Покійний був читачем "Вістника" і "Українського Голосу" — від часу коли вони почали виходити, і тому що на старості літ Покійний знаходив велику насолоду перечитуючи кожну сторінку обох часописів, з цього приводу приявні зложили на видавничий фонд обох згаданих часописів.

Пожертви зложили слідуючі — по 1.00: С. Маскаль, о. Прот. С. П. Симчич, С. Синявський, С. Бабець, І. Ґалай, І. Никонюк, Г. Аврам, Т. Гузик, Ф. Богдан, С. Шевчук, С. Сироїд, П. Мисько, І. С. Ткач, А Ключ, а п-во Вакалюки 2.00, разом 16.00.

Покійний Григорій походив з села Глубічок, повіт Борщів, Галичина. Перед смертю жив у місті Ошаві, Онт.

Приятелі п-ва Вакалюків раді, що молода дочка Марія зуміла вшанувати память свого батька таким достойним способом. А для Покійного благають у Господа спокою та щоб канадійська земля була йому легкою. Вічна Йому Память!

Присутній

БЛ. П. СЕРГІЙ КУШЛЯК — СІРИЙ

У міській лікарні в Селкирк, Ман., упокоївся 23 липня 1959 р. Сергій Кушляк-Сірий, проживши 63 роки.

Він народився в с. Троїцьке, повіт Дніпропетровськ. Там прожив свої молоді літа, був добрим хліборобом, і спокійно працював на землі своїх батьків. Там одружився з Оксаною і Бог поблагословив їх трьома дітьми.

Прийшли грізні часи большевизму і Сергій мусів скитатися, ховатися на рідній землі, щоби рятуватися від заслання Під час останньої війни вимандрував "у світ за очі" Побував у Німеччині, в таборах, а 1952 р. переїхав у Канаду й проживав з сином Михайлом та невісткою Сонею

Смерть наступила несподівано.

Похорон відбувся в суботу 25 липня, з церкви Св. Михаїла в Іст Селкирк. Похоронні Відправи служив свящ. Є. Грицина з Вінніпегу. Поховано Його на цвинтарі Всіх Святих у Вінніпегу

При Послідньому Цілуванні учасники Похорону зложили $20.40 на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу, за що їм належиться щира подяка

Оплакують його страту дружина Оксана, сини Михайло і Гнат, донька Віра, невістка Оксана та внуки

Нехай земля Йому буде легкою. Вічна Йому Память!

Учасник.

БЛ. П. ПАЛАГІЯ КОТУЦЬКА

Ошава, Онтаріо. - 1-го вересня 1959 р. у своєму домі спокійно в сні, упокоїлася у Бозі бл. п. Палагія Котуцька

Бл. п. Палагія народилася 23 березня 1896 р. в селі Івачові-Горішньому, Тернопільського повіту. У Канаду прихала 1913 року. Одружилася 27-го січня 1915 р. з Николою Котуцьким у місті Порт Гопп, Онт Цього самого року перебралися до Ошави Покійна залишила мужа Николу, 4 дочки: Катерину Палій у Торонто, Юлію Каймович в Ошаві, Ольгу Маркс у Торонто, Ганну Чуприну в Торонто, десятеро внуків, дві сестри: Юлію Воловодюк в Ню Йорку і Анну, що тепер знаходиться на рідних землях, та одного брата - Володимира Більського в Ошаві, Онт.

Покійна належала до Церковної Громади ім. Св. Івана від самих початків і ревно працювала при Сестрицтві. Похорон відбувся в четвер 3-го вересня. Похоронні Відправи служив місцевий Парох і співав церковний хор. Покійну похоронено на цвинтарі "Юніон" в Ошаві. Надгробне прощальне слово сказав отець Парох і від Взаїмної Помочі прощав Покійну п. Стефан Задорожний. Із цвинтаря всіх запрошено на поминальний обід до церковної залі.

Під час обіду промовляли: п. Ілля Владика, муж покійної п. Никола Котуцький і отець Парох. На заклик о. Пароха переведено збірку на Церкву і пресу, з чого призначено по $10.00 на "Вістник" і "Укр. Голос".

Усім Жертводавцям щиро дякуємо, а Покійній нехай Господь Бог дасть Царство Небесне! Вічна Їй Память!

о. Д.Л.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Згідно з заявою на VI Всеканадійському Конгресі Українців Канади подаємо до публичного відома, що Український Робітничий Дім у Торолд, Онтаріо, надіслав до КУК $ 8,606 28 в чеках і $ 900.-00 в розрахунках, разом $ 9,-506.28, з такими призначеннями:

1. Науковий Осередок в Сарсель, Франція на Енциклопедію Украінознавства $ 500.00,

2. Українська Національна Рада $ 500.00,

3. Інститути Св Івана в Едмонтоні $166.67,
Петра Могили в Саскатуні $166.67
Св Андрея у Вінніпегу $166.66,

4. Українська Вільна Академія Наук (УВАН) у Канаді $250.00 і в ЗДА $250.00, разом $ 500.00,

5. На друк підручників української мови в Канаді — $ 500.00,

6 Народня Фундарія Українців Канади ім Шевченка — $ 5,000.00,

7 На будову пам'ятника Т Шевченка $606.28,

8. На працю Комітету Українців Канади, на рахунок Українського Громадського Фонду, зачислено $500.00,

9. Капеля Бандуристів $300.00

10. Українські Воєнні Інваліди в Німеччині $150.00,

11. Українські Воєнні Інвалідів в Австрії $150.00,

12 З нагоди 70-ліття ген М. Садовського $100.00,

13 Чотиром церквам по $50.00, разом $200.00,

Разом - $9,506.28

Виконуючи доручення Готови Українського Робітничого Дому в Торолд, п Р. Литвина, КУК перевів виплати й прийняв до кінцевого розрахунку дотації, доконані безпосередно Українським Робітничим Домом. Таким способом ціла сума дотації $9,506.28 є вповні розрахована

Складаємо щиру подяку Управі й Членству Українського Робітничого Дому в Торолд в імені КУК і всіх обдарованих угорі українських установ.

Зокрема, й особливо сердечну подяку складаємо Українському Робітничому Домові в Торолд за щедрий приділ для Народньої Фундації Українців Канади ім. Т. Шевченка, що, з пожертвою на Пам'ятник, підкреслює високі патріотичні почування жертводавців та має загальне виховне значення.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

о. Др. В. Кушнір, президент.

В. І. Сарчук, ген. секретар.

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ?

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі.

НАШИЙНІ ХРЕСТИКИ

Хрестики (для дівчат) - з десять-каратового золота, з ланцюжком Ціна $16.50
Хрестики (для дівчат і хлопців) срібні (стерлінг силвер), з ланцюжком Ціна $2.50
Хрестики (для дівчат) покриті золотом Ціна $2.50

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК - Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК - - Добрий Пастир, в білій полотняній оправі Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета -- біла .... $1.40 ярд

Всі повищі речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

УВАГА! УВАГА!

Українська Греко-Православна Громада
Св. Покрови в Борівцях, Алберта

Запрошуємо все Українське Громадянство м Едмонтону, та із сусідніх Громад нашої околиці як Смокі Лейк, Ту Гиллс, Мирнам, Веґревил, Брудергайм, Пено; також запрошуємо всіх Парафіян Виллингдонського Округа нашої Парохії. Запрошуємо також Всеч. о. о Парохів та Церковні Заряди.

Наша Громада Св. Покрови святкує свій Ювілей 50-ліття заснування та Храмове Свято. Відбудеться й Візитація Його Преосвященства Владики Андрея. Також прибуде наш дорогий гість Голова През Консисторії Впр. о. Д-р С. В. Савчук.

На свято Св. Покрови, в неділю 18-го жовтня 1959 р.

Програма Свята:

Год 8.30 рано — Утреня, Свячення води.
Год 10-та - Зустріч Преосв. Владики Андрея.
Год 10.30 — Архиерейська Св. Літургія з участю Гол През. Консисторії Впр. о Д-р С. В Савчука та Духовенства
Год. 12-та братський обід у церковній залі в Виллингдон, який подасть наше Жіноцтво.

По обіді відбудеться ширша програма з привітами та промовами Своє слово як головний промовець виголосить. Гол През. Консист Впр о Д-р С. В. Савчук. Дальше будуть промовляти представники наших організацій з Едмонтону

Його Преосвященство Владика Андрей подасть Митрополичі Грамоти будівничим та Піонерам Громади Св Покрови в Борівцях

Ми віримо, дорогі Брати й Сестри, що Ви прибудете численно на це наше велике Свято Ювілею 50-ліття щоб його звеличати своєю присутністю разом з нами а також звеличати наших Дорогих Гостей які прибудуть до нас

ЗАРЯД

Юрій Ковальчук, голова
Іван Жукіаський, секретар
о. С. Столярчук, настоятель

КОНЦЕРТ ГРИГОРІЯ КИТАСТОГО - В АЛБЕРТІ

З нагоди приїзду до Алберти ГРИГОРІЯ КИТАСТОГО, мистецького керівника й композитора Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка відбудуться його концерти:

Едмонтон — Пятниця, 2 жовтня, 8 год. ввечері в залі УНО
Вегревил — Субота, 3-го жовтня, 8 год вечора в залі Народного Дому
Келгарі — Неділя, 4-го жовтня год. 2.30 по полудні в залі Укр Греко-Католицької Церкви

На концертах шановний гість після короткого вступного слова про Кобзарське Мистецтво на чужині, виконає програму рідкісних зразків кобзарського сольового мистецтва, як: старовинні козацькі пісні та думи, ліричні й жартівливі пісні

Проситься українське громадянство, зокрема ж молодь, не пропустити цієї одинокої нагоди зустрічі з відомим Кобзарем Григорієм КИТАСТИМ.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Бозежур, Поплар Парк, Селкірк
11. Неділя — Транскона, Кенора, Брендон, Сулукавт, Сендгіл
18. Неділя — Портедж Ла Прері, Дуфрост, Тиндал
25. Неділя — Брендон, Кенора, Ґонор, Транскона, Поплярфілд

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave Winnipeg 4, Canada

о. О. ФЛЯКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Еґремонт Радвей, Вечірня в год. 7-ій веч.
11. Неділя — Восетна Торгилд, Вечірня в год. 7-ій веч.
14. Середа — Редватер, Покров Пресв. Богородиці.
18. Неділя — Радвей Еґремонт, Вечірня в 4-ій год по пол.
25. Неділя — Федора Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.
Box 128, Radway, Alta.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя. День Подяки — Сван Плейн
4. Неділя 7-ма вечора Вдячний Молебень Д. Подяки — Ґаєс
11. Неділя. Храм День Подяки — Данбури
11 Неділя 7-ма вечора Вдячний Молебень День Подяки — Арран
14. Середа Покрова Пр. Богородиці День Подяки — Вайтбіч
18. Неділя День Подяки — Норквей
18. Неділя 7-ма вечора Вдячний Молебень День Подяки — Мейбріч
25. Неділя День Подяки — Стінен

УВАГА: Місяць жовтень — то місяць подяки Богові за все, чим нас Він обдаровує, як також за обильні врожаї як на полі, так і на городі. То ж приносьте на посвяту все, що Вам вродило, до Церкви та влаштуймо спільні обіди і вечери з цієї нагоди.
Address: Box 111, Hyas. Sask.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Єллов Крік
11. Неділя — Вакав
14. Середа. Покрова, Празник Ст. Джуліен
18. Неділя — Кадворт
18. Неділя Всеч. о. Сеницин — Тарнополь
25. Неділя — Лепін
25. Неділя Всеч. о. Сеницин — Альвіна
Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Шіго місто
11. Неділя — Вишарт
14 Середа Покр. Пр. Бог. Едмор
18. Неділя — Винярд
25. Неділя — Фовм Лейк

Про Служби Подяки в м. жовтні проголоситься на місцях, в порозумінні з Зарядами Громад.
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. СТ. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Вірдейл
11. Неділя — Нипавин
14 Середа Покрови — Кадет.
18 Неділя — Сембурґ
25 Неділя — Нипавин
Weirdale, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Толстой
11 Неділя — Пембіна
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Ґардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. В. БОЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ
4 Неділя — Йорктон
11 Неділя — Горлиц
14 Середа — Покров Матері Божої - Райн
18. Неділя — Йорктон
19. Неділя — Вроктон
110 Willingdon Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32998

о. І. МАЙБИ
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Водіна
11. Неділя — Ватсон
14. Середа. Покров — Кенора Успенська
18. Неділя — Ватсон
25. Неділя — Вимер
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ~~І. ШЕВЦЯ~~
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Роблин. При тій нагоді, зараз після відправи, буде перекуска, а відтак відбудеться Окружний Церковний З'їзд — роблинської округи. Проситься делеґатів усіх громад обовязково прибути. Важні справи, як кожного року в цей час, готові до обговорення і рішення Центральної Ради.
11. Неділя — Ленард, фармерська кольонія
14. Середа. Свято Покрови Божої Матері, Петлюра, фармерська кольонія, а почта Шортдейл. При тій нагоді відбудеться День Подяки
18. Неділя — Ґрендв'ю. Відбудеться посвячення дзвона. Після відправи буде Парафіяльний обід
25. Неділя — Топорівці, фармерська кольонія, почта Вроктон, Саск.
Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЖОВТЕНЬ
4 Неділя — Вернон, День Подяки
11. Неділя — Вернон
14. Покров Богор. — Вернон
18. Неділя — Вернон
25. Неділя — Ревелсток, День Подяки
Адреса: P.O. Box 307
2602 — 42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. В. АПОНЮКА
ЖОВТЕНЬ
4 Неділя — Ріджайна
11 Неділя — Кендіяк
12. Понеділок. День Подяки — Ріджайна
14. Середа. Покрова Пресв. Богор. — Прілейт
18. Неділя — Мус Джо
25 Неділя — Ріджайна
Address: 1846 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. В. СЛЮЗАРА
ЖОВТЕНЬ
4 Неділя — Бюкенан
11 Неділя — Канора
14. Покрова — Рама
18. Неділя — Бирджес
25 Неділя — Канора
Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Сифтон
11 Неділя — Давфин
14 Середа. Покрова Пр. Богородиці — Ешвіл
18. Неділя — Ґилберт Плейнс
25. Неділя — Велий Ривер
Address: Box 1088 Dauphin, Man.

о. М. КРИЩУКА:
ЖОВТЕНЬ
4 Неділя — Мирнам
11 Неділя — Лужани
14. Середа. Покрова Пресв. Богородиці — Слава (пол.)
18. Неділя — Мусідора
25. Неділя — Мирнам
Address: Box [illegible] Alta.

о. М. СТЕПЕНКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Лак Ла Біш
11 Неділя — Крийґент
14. Середа. Покрова — Сирейл
18. Неділя — Ґлесленд
25. Неділя — Бойл
Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ЖОВТЕНЬ
4 Неділя — Вилингдон
11 Неділя — Андрю
18. Неділя — Борівці. Храм. Також 50-літній Ювілей заснування Громади і Візитація Їх Преосвященства Владики Андрея і гости Гол. През. Консисторії Впр. о. Д-р С. В. Савчука. Запрошуємо всіх.
25. Неділя — Прут
Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. М. КОЛЕНИЧА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Інсінґер (м.)
11. Неділя — Тюдор (м)
14. Покр. Пресв. Бог. — Інсінґер (Половики)
18. Неділя — Інсінґер (Ґай-вей)
25. Неділя — Вестбрук

УВАГА: Кожної неділі по Службі Божій відбуватиметься катехізація дітей. Тому прошу родичів приводити своїх дітей до церкви. Наука Недільної Школи в Тюдор кожної суботи год. 2 по полудні.
Box 6. Theodore, Sask.

о. П. БУБЛИКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Кемсек
11. Неділя — Зазепа
14. Покрова — Калдер
18. Неділя — Сторновей
25. Неділя — Донвел (Скляруки)
Box 1241 Kamsack, Sask.
Rev. P. Bublyk

о. Гр. УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКА ОКРУГА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Еґезі (Візитація Преосвященнішого Владики Андрея й посвячення площі й новозбудованої Резиденції).
11. Неділя — Порт Алберні (Храмове Свято)
14. Покрова Пресв. Богородиці — Ню Вестминстер
18. Неділя — Мишин Сіті (Храмове Свято)
25. Неділя — Ню Вестминстер
2142 Grandview — Douglas Hy., Burnaby, B. C.

о. Я. РИБАЛКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Борден — Білики
11. Неділя — Гефорд
14. Середа — Кридор
18. Неділя — Редфілд
25. Неділя — Гефорд
Box 163, Hafford, Sask.

о. Е. ТРУФИНА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Пайн Ривер
11 Неділя — Етелберт
14. Середа — Покров Пресв. Богородиці — Венлав
18. Неділя — Ґарленд
25. Неділя — Дорбен
Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ІВАНА КУЛІША
ЖОВТЕНЬ
4 Неділя — Сенді Лейк
11 Неділя — Мензі
14 Покров Пресв. Богородиці — Овкборн
18. Неділя — Росборн
25. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Tel. 836 Box 12

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Сандави
11. Неділя — Арбака Св. П. і П.
14. Середа. Покрова Пр. Б. — Сірко
18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Сеньків
Box 46, Vita, Man.

о. П. САЦЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Смокі Лейк
11 Неділя — Беліс
14. Середа. Покров Пресв. Богор. — Смокі Лейк
18. Неділя — Вільна
25. Неділя — Спедден
Address: Box 309. Smoky Lake. Alta Tel. 32

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Норт-Бетлфорд (День Подяки)
11. Неділя — Ґлеслин (День Подяки)
14. Середа. Покрова Пресв. Богор. — Гетерлей (Д. Подяки)
18. Неділя — Витків (День Подяки)
25. Неділя — Медов Лейк (День Подяки)

УВАГА! Рідна й Недільна Школа відбуватиметься кожної суботи від год. 2-ї, до 4-ї вечора, при Укр. Православній Церкві Св. Івана Хрестителя в Норт Бетлфорд.

Тому проситься родичів, посилати своїх дітей до науки в Рідній і Недільній Школі.
972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ

1	Ч	18	Преп. Евменія Єп.,
2	П	19	Муч. Трохима,
3	С	20	Вмч. Евстафія Плакиди
4	Н	21	Нед. 15 по Зел. Св.
5	П	22	Преп. Отців в печерах
6	В	23	† Зачаття Св. Івана Хр.,
7	С	24	Пермч. Теклі,
8	Ч	25	Преп. Евфросини,
9	П	26	† Івана Богосл. Мч. Хиря,
10	С	27	Муч. Калістрата і 49 з ним.
11	Н	28	Нед. 16 по Зел. Святах.
12	П	29	Преп. Киріяка Отшел.,
13	В	30	Михаїла І Митр. Київ.,
14	С	1	Жовтень. Покров Пресв. Б.
15	Ч	2	Андрея Христа ради Юрод.
16	П	3	Преп. Діонисія Затвор.
17	С	4	Смч. Еротея, Вол. Новог.,
18	Н	5	Нед. 17 по Зел. Святах.
19	П	6	Ап. Томи з 70-ти Мч.
20	В	7	Муч. Сергія і Вакха,
21	С	8	Преп. Пелагії, Св. Таїси,
22	Ч	9	† Ап. Якова Алфеєвого
23	П	10	Муч. Евлампія,
24	С	11	Ап. Филипа з 70-ти,
25	Н	12	Нед. 18 по Зел. Святах.
26	П	13	Мч. Карпа, Преп. Веніямина
27	В	14	Преп. Параскеви Сербс.
28	С	15	Преп. Евтимія Нового,
29	Ч	16	Муч. Логина Сотн.,
30	П	17	Пам'ять Отців 7-го Всел. С.
31	С	18	† Ап. Луки з 70-ти,

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Торсбі
11. Неділя — Брудерґайм

Канонічна Візитація Його Преосвященства, Преосвященного Андрея, Першого Єпископа Едмонтону й Західньої Єпархії та посвячення Новозбудованого Іконостасу в Церкві Святого Димитрія.

9.30 год. ранку Раннія (Утреня).

10-та год., Зустріч Преосвященнішого АНДРЕЯ, Першого Єпископа Едмонтону й Західньої Канади, який доконає посвячення Іконостасу й відправить Святу Божественну Літургію — Архиєрейським Чином, в сослуженні Настоятеля Свято-Димитріевської Церкви, Високопреподобного Ігумена о. Олександра Щербаня та інших.

12.30 год., по полудні, Спільний Святочний Обід, на якому будуть промовляти: Його Преосвященство, Преосвященніший Владика АНДРЕЙ, Перший Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, делеґати й гості.

На цю велику врочистість, сердечно запрошуємо всіх парафіян нашої Громади в Брудерґаймі, Громади Під-Едмонської Округи, та всі сусідні Громади як: Едмонтон, Північний Едмонтон, Вест Лок, Баргет, Еґримонт, Вайлвуд, Сіба Біч Атабаска, Ендрю, Ричмонт Парк, Федора, Сенґюдо, Редвотер, Радвей, Восетна, Вилинґдон, Бойл, Торгилд та інші.

Ми віримо й надіємось, що Ви будете разом з нами на Першій Візитації Єпископа АНДРЕЯ, та на посвяченню іконостасу, що наша Громада збудувала на хвалу Божу і добро нашої Рідної Української Святої Греко-Православної Церкви, та на Спільному Прийнятті.
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

Устав Церковний

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя 15 по Зел. Св. Гол. 6. УЄ 4. Літ. Ап. 2 Кор. 4: 6-15. Єв. Мат 22: 35-46.

11. Неділя 16 по Зел. Св. Гол. 7. УЄ 5. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 1-10. Єванг Мат 25: 14-30.

14. Середа. Покров Пресв. Богородиці Всенічна. Утр. Єванг. Луки 1: 39-49. 56. Літ. Ап. Жид 9: 1-7. Єванг. Луки 10: 38-42. 11:27-28.

18. Неділя 17 по Зел. Св. Гол. 8. УЄ 6. Літ. Ап 2 Кор. 6: 16-18 і 7-1. Єванг. Мат. 15: 21-28.

25. Неділя 18 по Зел. Св. Гол 1. УЄ 7. Літ. Ап. 2 Кор. 9: 6-11. Єванг. Луки 5: 1-11.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 15, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1959. ЧИСЛО (1096) 20

НЕБЕЗПЕКА АТОМОВИХ ВИБУХІВ

Д-р Л. Павлінґ, світової слави фізик і лавреат Нобелівської нагороди, цієї осені промовляв в Едмонтоні до 2,000 слухачів про небезпеку атомових вибухів.

Він сказав, що смертоносні опади від тих атомових вибухів, що були зроблені досі, почнуться 1967 року і будуть опадати через дальших сто літ. Від тих опадів згинуть 290 тисяч людей через спричинення рака крови та костей, а також через недуги органів розродження. Кожен черговий атомовий вибух спричинить загибель від 30 до 60 тисяч нових людських жертв. Отже продовжування атомових вибухів, сказав д-р Павлінґ, було б "злочинною глупотою, яка свідчить про погорду супроти людей"

ПРОВІД РОБІТНИЦТВА В ЗДА ПРОТИ ХРУЩОВА

Коли Хрущов був на відвідинах в ЗДА, то провідники американського робітництва гостро виступали проти нього, як диктатора держави з концентраційними таборами, з визиском робітників, з невільничою системою життя. Джордж Міні президент Американської Федерації Праці, остерігав американців, щоб не дали себе обманути балачками Хрущова про "мир", а більше придивлялися до багатьох "советських обманів і наступів". Валтер Рутер - голова профспілки робітників автомобільної індустрії і головний речник робітничої групи назвав Хрущова "диктатором і капіталістичним вислужником". Атакували Хрущова й інші провідники робітництва

ДОПОМОГА КАНАДИ БІЖЕНЦЯМ

Цього року Канада призначила на допомогу біженцям у різних країнах світу 2,350,000 у товарах і грішми. Сюди не враховано тих сум, що їх видають на допомогу біженцям різні приватні організації.

З призначеної урядом Канади суми два мільйони отримають арабські біженці з Палестини, 290,000 дол будуть ужиті на повну ліквідацію біженецьких таборів в Европі — шляхом іншого життевого влаштування скитальців, що вже чотирнадцять років живуть у таборах. 60,000 дол. призначено на переселення европейських біженців з Далекого Сходу.

ПРОТИУКРАЇНСЬКА ВИТІВКА БАВАРСЬКОГО РАДІО

Відома Капеля Українських Бандуристів у рамках свого турне в Европі 3-го серпня ц. р. дістала дозвіл виступати також і в Мюнхені — столиці провінції Баварії, Зах. Німеччина. Хоч управа радіостанції була поінформована, що Капеля співає тільки українські пісні, то все ж таки німці заповіли, по радіо і в пресі, що Капеля співає . . . російські пісні й українські. Німці конче дочіплюють "російське", — це їхня закорінена політична недуга.

ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ ВЕРТАЄТЬСЯ ДО БІБЛІЙНИХ СПОСОБІВ

Американський Червоний Хрест вирішив, що цей спосіб, яким у біблійних часах приводили до притомности зімлілих людей, виявився кращим, ніж сучасні складні лікарські способи.

Червоний Хрест заявив, що такі способи, як штучне дихання за допомогою рухів рамен та спеціяльними механізмами, не дає таких вислідів, як звичайне вдихування устами повітря в уста людини, яка втратила притомність через утоплення, пораження громом чи електричним струмом, чи в інших випадках зомління

Повітря вдихуване в уста зомлілої людини дістається в її легені, і так побуджує їх до дихання. Так ратували непритомних давні люди, і маємо згадки про це в Біблії (II Царів 4. 34-35)

ЧИ БУЛА ЖИДІВСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ В ХРУЩОВА?

Були вістки, що коли Хрущов у вересні ц. р. приїде до ЗДА, то його відвідає делеґація американських жидів зо скаргами на те, що советська влада переслідує жидів в СССР

Але, коли Хрущов до ЗДА приїхав, то з Москви по радіо по-англійськи поінформували американців, що жиди в Советському Союзі мають належні їм права, і що вони в СССР є дуже здібними і корисними членами суспільства. У Москві, Одесі, Львові та в багатьох інших містах Советського Союзу жиди мають свої синаґоґи (святині), а державні крамниці тримають спеціяльно для жидів їхню ритуальну поживу, як кошерне мясо і т. п.

Чи жидівська делеґація таки була в Хрущова, чи вирішила не йти, про це вже нічого у вістках не подавалося

ЯК СТЕРЕГЛИ ХРУЩОВА

Під час поїздки Хрущова по Америці у вересні ц. р. його пильно стерегла прибічна сторожа. Між охоронцями Хрущова був Мичел Голдштайн силач шість стіп висоти, важить 220 фунтів, і добре вишколений у своїй професії. Для охорони Хрущова його приставили з Обєднаних Держав. М. Голдштайн дуже добре говорить по-жидівськи. Крім нього, прибічними сторожами Хрущова було ще шість жидів.

Головним тілохранителем Хрущова в ЗДА був Елмер Роді Гипслі начальник відділу фізичної безпеки в стейтовому департаменті ЗДА. Його ріст шість стіп і чотири цалі, а вага 240 фунтів. Він популярно відомий як "великий хлопець Гипс". Він був охоронцем през. Рузвельта в Ялті і през. Трумана в Потсдамі.

ПОЛІО АТАКУЄ СТАРШИХ ЛЮДЕЙ

Під кінець першого тижня вересня у Флин Флон захворіла на поліо 51-літня жінка Т. Камберті; її привезли до лікарні у Вінніпеґу

Це дуже рідкісний випадок занедужання на поліо людини в такому віці.

ЯК КОМУНІСТИ ОПАНУВАЛИ КИТАЙ

Американський часопис "Коммон Сенс" (1. 7. 1959) подає, що коли національна китайська армія під проводом генерала Чан Кай-Шека змагалася з масою комуністичних загонів, то Америка вислала на допомогу Чан Кай-Шекові зброї на 150 мільйонів долярів, але ця зброя була з кораблів висипана в океан, і до Чан Кай-Шека не дійшла. Отже національна китайська армія не мала чим воювати, і мусіла перед комуністами уступити.

ХРУЩОВ ВІДМОВИВСЯ ВІДВІДАТИ ЦЕРКВУ

М. Хрущов, перебуваючи в ЗДА на відвідинах у вересні ц. р., відмовився відвідати церкву, коли през. Айзенгавер пішов на Богослуження, і висловив бажання взяти Хрущова з собою

КАНАДА ПРИЙМЕ НЕДУЖИХ БІЖЕНЦІВ

Коли в родині політичних емігрантів, які втікли з-поза залізної заслони до вільних країн Европи, є один член родини хворий, то таких не впускали в Канаду. Так було досі. А при кінці вересня ц. р. уряд Канади поінформував, що він впускатиме в Канаду і такі родини, в яких є недужі члени, навіть сухітники, будь це навіть хворий батько. Уряд Канади сам буде опікуватися хворими аж до часу їх одужання

УКРАЇНЕЦЬ — ЛЕТУН ЗГИНУВ У КАТАСТРОФІ

Кадет летун Лесь Процюк згинув у летунській катастрофі, розбившись з вишкільним літаком на острові Гекла в 100 милях від Вінніпеґу

Похорон покійного відбувся з української православної катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу 4-го вересня

Покійний Лесь — син Василя і Анни Процюків, діяльних членів Української Православної Катедральної Громади Пресв. Тройці у Вінніпеґу, і п. Василь Процюк є секретарем Управи Громади

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ

Владики Митрополита ІЛАРІОНА восени 1959-го року.

Неділя, 18-го жовтня, Канонічна Візитація в Соборі Покрови Пресвятої Богородиці в ВІННІПЕҐУ, Ман

22—23 жовтня, - Перший Єпархіяльний З'їзд Західньої Єпархії в м. ЕДМОНТОНІ, Алберта

Неділя, 25-го жовтня, — Канонічна Візитація в Соборі Св. Івана Хрестителя в м. ЕДМОНТОНІ, Алберта

Неділя, 8-го листопада, - Канонічна Візитація у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці в ВІННІПЕҐУ

Неділя, 22-го листопада, — Канонічна Візитація в м. ОТТАВІ, Онтеріо

27—28 листопада, — Єпархіяльний З'їзд Східньої Єпархії в м. ТОРОНТО

Неділя, 29-го листопада, Канонічна Візитація в Катедрі Св. Володимира в ТОРОНТО, Онтеріо.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

ОБВИНУВАЧУЄ ХРУЩОВА Й КОМУНІСТИЧНИЙ РЕЖИМ ЗА ЗЛОЧИНИ НАД УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ, ВІДКИДАЮЧИ ЙОГО БРЕХЛИВІ ПЕРЕКРУЧЕННЯ ВІДНОСНО УКРАЇНИ

У дні приїзду Хрущова до Вашингтону, 15 вересня, Президія КУК вислала на його адресу таку телеграму:

"Никита С. Хрущов, прем'єр СССР — Амбасада СССР у Вашингтоні, Д. С.

Напередодні візити до ЗДА Ви опублікували статтю про мирну коекзистенцію у жовтневім виданню американського квартальника "Заграничні справи". У цій статті Ви виявили своє подразнення резолюцією Американського Конґресу в справі визволення підсоветських країн і т. зв. республік у СССР, поневолених через російський комуністичний імперіялізм.

Розраховуючи на примусову мовчанку українського народу в Україні, Ви прирівняли політичний статус України з Американськими стейтами такими, як Тексас, Арізона й Каліфорнія, і назвали політику визволення актом провокації.

Ви повинні знати фундаментальні різниці між Україною, історично давнішою, як Росія, і названими вище Американськими стейтами. Ви іґноруєте історичні факти, що коли Тексас, Арізона й Каліфорнія були заселювані імігрантами з Европи і їх нащадками, український нарід заселював Україну від непам'ятних часів. Український нарід має відрубну історію і культуру й є автохтоном на своїй землі. Навіть при найбільшій уяві не можна оказати, що мешканці Тексасу, Арізони й Каліфорнії є поневолені, гноблені й використовувані урядом у Вашингтоні й справедливо можна твердити, що Американські стейти мають далеко більше автономії, як Україна під комуністичним режимом.

Дотепер Ви самі відмічували відрубну національну ідентичність української нації і Ви представляли Українську Соціялістичну Радянську Республіку перед світом, як суверенну державу. В такім характері Україна є чартерованим членом Об'єднаних Націй. Ваше порівнання України з Американськими стейтами, це свідома спроба звести Україну лише до географічного означення і заперечити відрубність української нації. Ви виявили цілковиту неувагу до конституції СССР й Української СРР, де в параграфах 17, згл. 14. стверджується, що "кожна союзна республіка має право вільно вийти з СССР".

Вас і систему, яку Ви репрезентуєте, обвинувачує українська нація перед сумлінням людства за такі жахливі злочини, як знищення українських церков, їх ієрархій і духовенства, за ліквідацію української інтелігенції, поетів і письменників, масове мордування і депортацію, за голод й економічний визиск, упосліджування української мови й культури та за постійну русифікацію.

Це була політика російських царів, хоча може при застосуванні менше терору й пролиття крови. Українська нація їх пережила. Вона також переживе Ваш комуністичний російський імперіялізм. Укінці затриюмфує справедливість і воля. Україна буде вільна.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Президія
о. Др. Кушнір, президент.
В. І. Сарчук, генеральний секретар.

***

Копію цієї телеграми, з відповідними ближчими поясненнями визвольної проблеми України, вислано до Секретаріяту Об'єднаних Націй, до Канадійської Делеґації в ОН, Президента Д. Айзенгавера, Прем'єра Канади Дж. Діфенбейкера та урядів В. Британії, Франції, Німеччини, Італії, Туреччини та урядів інших держав і до Секретаріяту НАТО.

СВЯТИЙ ХРЕСТ

Церква Христова високо цінить Святий Хрест. Св. Павло навчає: "Бо слово про Хрест тим, що погибають, — то дурощі, а для нас, що спасаємося, — сила Божа"

Є два особливіші Свята в році коли Церква високо підносить Св. Хрест і закликає вірних його шанувати, його почитати, вдумуватися про те, що він собою уявляє і чи можливе наше спасення без тієї великої, кривавої жертви за нас, яку Богові приніс на хресті Ісус Христос.

Ці Свята — це **Воздвиження Чесного Хреста і Хрестопоклінна Неділя.** В обидва Свята пісні, молитви й обряди промовляють до нас про святість, силу і вплив Св. Хреста на життя християнина. Обидва Свята голосять, що Хрест для нас — то те знамя, для якого ми не повинні жалувати нічого.

Тому правдиві християни роблять на собі знак Св. Хреста, і то найчастіше. Хрестяться побожно, поважно й належно. Вони віддають йому пошану, бо співають: "Хресту Твойому поклоняємось, Владико!"

Хто не признає Св. Хреста (а є такі!), хто недобачує в ньому святости (і такі є!), хто його зневажає, той не може бути правдивим християнином.

У життї нашому Св. Хрест повинен бути на першому місці. У нашому домі він має бути на видному місці. Себе ним ми знаменуємо при молитвах, на початку подорожі, праці, якогось підприємття і при важніших подіях нашого життя. Хрест — сила Божа, але для віруючих, для тих, що йому поклоняються і ним себе освячують.

ОЄГ.

КОШТИ ПИЯЦТВА

В. А. Шарферберг з Міжнародного Товариства Поміркованости цього року сказав, що алкоголь споживає четвертина всього людства, але те число знаходиться не в Азії, не в Африці, а в західньому світі, цебто в Европі й на американському континенті.

Суспільство в Злучених Державах Америки видає на кожного хворобливого алкоголика 45 тисяч долярів на протязі його життя, а ці кошти йдуть на вязниці, на лікарні і все те, що є наслідком пияцтва А тому що в ЗДА є тепер пять мільйонів таких хворобливих алкоголиків, то на одне їхне покоління суспільство цієї країни видасть 225 більйонів долярів. У цю суму не включено витрат алкоголиків на напитки, їхніх втрат через неможливість належно працювати і втрат країни через непродуктивність алкоголиків.

СЛОВО ДОПИСУВАЧАМ

Коли читаю "Вістник", то бачу, що деякі дописувачі коли пишуть, то недумають кілько їх писання забере місця. А коли читаєте написане, що його можна було значно скоротити і сказати те, що важне.

Думаю, що добре було б, коли б дописувач перечитав те, що написав і позазначував собі що там мало важне і що можна змінити, а тоді щоби ще раз переписав. Так він своє писання скоротив би, отже було б більше місця на другі справи.

От згадує дехто якто при якімсь обіді столи вгиналися під стравами, а страви які були добірні і т. п., хоч все те маловажне. Обід був як обід, столи собі стояли як завсігди, а страви були такі, як звичайно на обіди готовлять.

Або згадують всякі дрібнички, які без шкоди можна проминути.

Повинно ходити найперше про те що важніше.

Добре було б, коли б описувати стан громади, стан околиці, що там є добре, що недобре, чого там нема, а воно потрібне; яка робота робиться; яких сусідів мають православні, чи греко-католиків; чи є там які сектанти і що про них можна сказати, та ще про інші такі справи. Таке заставляло б і других до думання

Гадаю, що ті мої уваги можуть багатьом придатися.

І. Г. Фармар

В. ГАВРИЛЯК УСТУПИВ

Василь Гавриляк — посадник (мейор) Едмонтону, резиґнував із свого становища. Його місце покищо заступив один з радних Фред Мичел.

АДРЕСАР

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

The Most Rev. Ilarion,
Metropolitan of Winnipeg and of all Canada,
101 Cathedral Ave.,
Winnipeg 4, Man.

The Right Rev. Michael,
Archbishop of Toronto and Eastern Canada,
92 Burnside Dr.,
Toronto, Ont.

The Right Rev. Andrew,
Bishop of Edmonton and Western Canada,
10716 — 115 Street,
Edmonton, Alta.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JUstice 6-3093)

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JUstice 6-3093)

The Herald,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Ukrainian Educational Council of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

St. Andrew's College Building Committee,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

СПОМИНИ МИХ. СТЕЧИШИНА

Треба передати інтересну статтю Мих. Стечишина, що була поміщена в "Вістнику", ч. 14-15, 1928 року. Тут маємо спогади самого Стечишина, в яких виступають й ін[ші] особи, що церковною справою інт[ересу]валися. Ті спомини тут небагато с[ко]рочені.

***

В 1917 р. між Інститутом П. Могили й еп. Будкою розгорілась боротьба. Почав її Будка розмовою з Свистуном, що відбувалась на залізничім двірци в Канорі, Саск., 16-го червня, де і я був. Був я і на місії в церкві на Антонівці, де Будка вдарив цілою силою на Інститут. Дальші подібні виступи Будки були на місіях: в Йорктоні, Айтуні і ще де Я був на тих місіях на Антонівці, в Альвені і Геффорді.

Було питання чи записати Інститут Петра Могили на корпорацію еп. Будки? Але Інститут мав уже власну корпорацію, однак Будка не хотів розуміти, що ми перша дирекція Інституту, не можемо того зробити без згоди членів

Я поважно застановлявсь як лучше зробити Вірив я, що корпорація гр. кат. Церкви демократична, бо так про неї писав Петро Карманський в "Канаді"", що видавалась в Вінніпегу 1913 чи 1914 року.

Як греко-католик, уважав я гр.-кат Церкву народною інституцією, про яку пророкував Демидчук, що вона має поширитись на цілу Україну, отже буде нашою Українською народною Церквою.

***

Пригадую літний теплий ранок в 1917 році. Я йшов в неділю до гр. кат. церкви в Саскатуні, що була тоді ще т[існою] рікою. В гр. кат. церкві служив о. Каменецький. Я пійшов на хори.

Каменецький почав проповідь про життя людини, беручи щось з поеми Франка, — буря на морі, небезпеки, як в життї людини, а дальше перейшов на справу перепису Інституту. Говорив переконуючо, що в тім нема небезпеки, бо корпорація Будки то **"наша корпорація",** і вона забезпечує все чого нам треба. І в часі проповіди я схилявся до запису.

Вийшовши з церкви я пійшов до правничої бібліотеки щоби переглянути статути епископської корпорації і переконатися чи ми маємо причини відмовитись від запису.

***

Тут знайшов я страшні річи. Корпорація, яку рекомендував Будка, Каменецький і другі священики, та Карманський, — то звичайна римська філія, в котрій **абсолютно нема** забезпечених наших народних та церковних прав. Сам Будка не має сталої дієцезії, він місіонар, і титулярний епископ Патари, десь в Азії. Нарід не має слова в тій організації.

Я поробив відписи, переглянув провінціяльні статути гр. кат. Церкви. Дальше написав статтю про епископську корпорацію, що була надрукована 1917 року в "Укр. Голосі", і яку передрукував "Кан. Фармер" і "Ранок".

Я вже знав, що опублікування зібраного матеріялу викличе переворот, отже вагався чи друкувати свою статтю, і вона лежала в мене два чи три тижні. Я не показував її і Свистунові. То були вакації, студенти, з якими можна було справу переговорити, розійшлися, а так само учителі, отже не мав я з ким своїми відкриттями поділитися.

Та загостив до мене учитель (опісля шкільний інспектор) Гаврилюк і я перечитав йому статтю та питаю. "Що ви думаєте? Друкувати її?" Він був вражений моїми відкриттями і каже:

Друкуйте! Як не хочете, то я сам подам до друку. Дайте мені ту статтю, і я не буду вагатися підписатися під нею

Отже порадив друкувати, та ще й підписатися під нею своїм іменем

Післав я статтю до "Українського Голосу" Чекаю тиждень — нема; другий нема Поїхав я до Вінніпегу побачитися з Войценком (управителем "Укр Голосу".) і він порадив мені написати до редактора, В. Кудрика, що був тоді на фармах на відпочинку Я написав, а Кудрик відповів по невчасі щоби зачекати з такою справою Вказував на наслідки боротьби, яка почнеться

Я вірив, що Будка не розумів що сталося з його корпорацією. Думав я, що він, не знаючи тутешніх законів, попав під вплив французів і ті додали до його корпорації що самі хотіли І я оподівався, що коли про все те довідається, то змінить свою політику і буде старатися поробити до своїх статутів поправки та забезпечить сяк-так нашу народність, створить дійсну дієцезію, стане дійсним епископом, та дасть сяке-таке забезпечення нашому народові щодо національності слідуючих епископів.

Але так не сталося. "Канад Русин", орган еп Будки, признав, що в інкорпорації пороблено "промахи", але гр. кат. Церква не зробила нічого щоби ті промахи направити. Ту справу то промовчували, то кпили з закидів, то ті "промахи" обороняли.

***

В осени, мабуть в листопаді, перед Зїздом 1917 р., припадково зійшлося нас кількох в домі Мегаса в Саскатуні Були там Мегас, Свистун, Гаврилюк, Сліпченко, я, і ще дехто. В дискусії, що вивязалася на тему тодішньої боротьби, ми ділилися своїми поглядами Шукали виходу.

Знаю, що я і ще один з згаданих, заявили, — що коли Церква не змінить своєї політики, то не будемо мати іншого виходу, як тільки виступити проти її роботи і вернутися до Церкви Православної.

Між присутніми було також кілька, які в той час не хотіли церковними питаннями журитися, Мегас, почувши, що треба виступити з уніятської Церкви і вернутись до Церкви Православної, сказав

Панове! Ви зачепили велику справу. Римська Церква має страшно велику силу і ви впадете, хотяй по вашій стороні слушність.

На 18 і 19 липня, 1918 р., відбулися Довірочні Збори і від тих днів почалася Історія Української Православної Церкви в Канаді.

***

Подані вище Спомини показують, що перехід від греко-католицької Церкви до Православної не був революційним, не був наглим, авантурничим. Українцям ходило головно про те, щоби гр. кат. Церкві — як Церкві Українській, забезпечити її права, її українську будучність в Канаді, і вони докладали старань щоби того досягнути. Але їх старання були даремні, — бо чужа рука того не допускала.

Еп. Будку прислав Рим до Канади як послугача французьких епископів, для яких Рим призначив на власність греко-католиків, а Будка лише виконував накази французів. Він був тут "на французькім хлібі", як він деколи висловлювався.

Коли ж стало видно, що забезпечити гр. кат. Церкви не можна, то вихід був один, — організувати Українську Православну Церкву, отже від Риму відвязатися. Але тут стояло ще одно питання: "Як загал греко-католиків до того поставиться?"

Але вже на Довірочних Зборах показалося, що свідомих греко-католиків є багато, отже Українську Православну Церкву засновано. Коли ж заснування Церкви проголошено, і цілі громади до Укр. Православної Церкви переходили, то вже всім було ясне, що почата справа стоїть на твердім ґрунті, і лише треба дальшої витревалої праці щоби церковну справу дальше вести.

І вели, працювали, клали підвалини під нову будівлю, а нині та будівля така велика, що її видно нетільки в Канаді, але і далеко поза Канадою.

(Далі буде)

ПРОВІДНИК АДВЕНТИСТІВ ПРОТИ ГІПНОЗИ

Дж. А. Бухвальтер з Вашингтону, секретар Департаменту свободи релігії Адвентистів Сьомого Дня, виступив проти лікарського гипнотизування пацієнтів, і назвав це "неприродним вломом у сферу людського духа".

"Лікарі, дентисти і священики повинні остерігати людей перед поганським способом лікування", заявив Бухвальтер перед 4,000 адвентистів делегатів цьогорічної конференції в ЗДА.

Леґіслятура Пенсилвенії розглядає законопроект, щоб психіятрично перевірити молодь останньої кляси середніх шкіл Провід римо-католицької дієцезії заявив з Пітсбургу, що власне всіх тих мали б перевірити психіятри, хто буде за тим законопроектом голосувати.

ВЗОРИ УКРАЇНСЬКИХ ВИШИВОК

Маємо на складі Взори Українських Вишивок "Ukrainian Embroidery designs & stitches", видання Союзу Українок Канади.

Одна секція взорів складається з вишивок для церковних речей, як:
а. Ризи
б. Хоругви
в. Накривала на престіл, тетрапод, аналой під Євангелію, і т. п.

Ціна $4.00

Замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

КУК І ПЛЯНИ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

(Продовження)

Редакційну статтю катол. часопису "Наша Мета" (ч. 30, 18-го липня 1959 р.) передрукував "Канадійський Фармер" (ч. 35, 31 серпня 1959 р.), і з нього тут наводимо ось таку осторогу, критику й поучення з боку під-центрів Католицької Акції відпоручникам Братства Українців Католиків у Комітеті Українців Канади:

"В Конґресі взяло участь около 100 делеґатів нашої католицької організації БУК (Братство Українців Католиків), що входить до КУК як одна з чотирьох великих організацій і що з її членів — згідно з статутом вибирається повсякчасно президент КУК.

Делеґація БУК не виявила на Конґресі такої активности, яка відповідалаб його чисельности і його питомому тягарові, — та трималася чомусь більше у тіні. Делеґати не були належно підготовані, а їх виступи не були наперед докладно обговорені й уточнені. Вражала теж відносно мала кількість духовенства, так серед делеґації БУК, як і серед гостей Конґресу. Без організаційної і виховної праці духовенства серед членства, а особливо без його проводу БУК не всилі буде сповнити тих високих завдань супроти нашої Церкви та всеї нашої національної спільноти в Канаді, які лежать на ньому й успішне заступництво яких він узяв на себе, входячи до КУК як його складова частина.

Ставати до праці над розбудовою БУК треба нам усім — і світському членству і духовенству як його духовним опікунам. Чим сильнішим буде БУК, тим більшою для всього українського народу буде і праця Комітету Українців Канади.

Про це не треба ніколи забувати."

Значить, ідеологічні інструктори Католицької Акції на українському відтинку кажуть членам БУК памятати, що ввійшовши до Комітету Українців Канади "БУК стає в його проводі і це почесне місце зберігає й посьогодні" (Катол. журн. "Світло", листопад 1958). Інструктори Католицької Акції кажуть своїм членам памятати, що їхня організація є "Католицька Акція — нею БУК є" ("Світло" листопад 1957).

Отже висновок ясний: тому що БУК це Католицька Акція, і тому що, як підкреслюють діячі Катол. Акції, БУК стоїть у проводі КУК-а, то тим самим вони кажуть, що у проводі Комітету Українців Канади стоїть Католицька Акція; вона в КУК займає "почесне" місце, цебто є "проводом" КУК-а, а всі інші організації, з того виходить, не займають почесного місця.

Одним із головних завдань Комітету Українців Канади, як говорить його Статут, це "служити перед урядом і громадянством Канади за авторитетне представництво українців Канади", а також "перед урядами та громадянством Канади бути речником слушних змагань української нації. . ." І коли авторитетні діячі Католицької Акції повчають, що Братство Українців Католиків, тобто Католицька Акція, стоїть у проводі Комітету Українців Канади, то тим самим вони кажуть, що Католицька Акція, як провідний чинник у КУК-у, є авторитетним представництвом українців Канади і речником всієї української нації перед урядами.

Тим діячам Католицької Акції можна б поставити питання: Яким чином може Католицька Акція претендувати на становище речника українців у Канаді та речника української нації, коли українська нація на землях України в 95 відсотках не є католицька? Основна маса населення України — православна, а греко-католиків перед другою світовою війною в Україні (Галичина) було лише трохи понад три мільйони на всіх понад сорок мільйонів не-католиків. При тому в Україні є й різні відносно менші протестантські групи. Друге питання: чи можна думати, що коли українську справу у вільному світі буде репрезентувати Католицька Акція, то українському народові це буде на користь в очах урядів великих держав, як Злучені Держави Америки, Британії і т. д.? Ці уряди не є католицькі!

Але годі такі питання діячам Католицької Акції ставити. . . Ці діячі самі гаразд ці справи для себе внутрі знають, але. . . Але одне тут певне: Католицька Акція має тут користь для себе самої, коли показує перед світом, що вона виступає ніби то в імені всього українського народу, і це важне для неї. Але такими своїми претенсіями Католицька Акція безумовно утруднює Комітетові Українців Канади виконати ці загально українські завдання, для яких КУК був створений. Годі сумніватися, що цього не бачать не лише думаючі не-католики в КУК; але й ці вдумчиві одиниці з-поміж греко-католиків, які до Католицької Акції не належать, і загальну українську справу ставлять вище своєї церковно-групованої приналежности, а Статутом Католицької Акції та формальним і моральним зобов'язанням супроти неї вони не звязані.

Натомість ці греко-католики, що почерез БУК є членами Католицької Акції, звязані Статутом БУК-а. Справа не в тому, що вони до Католицької Акції належать. У Канаді є свобода релігії, отже й свобода церковних організацій. А йдеться про те, що ідеологію Комітету Українців Канади з ідеологією Католицької Акції погодити ніяк не можна. Отже якщо б відпоручники БУК-а захотіли на терені КУК-а здійснювати свою ідеологію Католицької Акції, то вони там будуть почуватися тісно, поскільки цілком не опанували б КУК. А коли ж би вони КУК опанували, тоді КУК почувався б тісно у своїй роботі. Чи знають це діячі Католицької Акції? Треба думати, що — так. І чи не відступлять вони від своїх плянів опанувати й роботу КУК, не обмежуючись почесним місцем — бути проводом КУК? Є підстави думати, що — ні.

Діячі Католицької Акції непохитно вимагають від своїх членів, щоб вони завжди поступали згідно з напрямними Статуту Братства Українців Католиків. Напрямні Статуту БУК бачимо у статті о. Н. Свірського, який вимагає від членів БУК-а, щоб вони "приклали вповні до організаційного життя БУК-а, але так вповні, до основ, до останньої йоти — його статуту", він точка за точкою подає ці напрямні Статуту БУК-а, і дослівні витяги з них подаємо нижче на основі статті о. Н. Свірського "Надійшов час об'явити силу" (Журн. "Світло", листопад 1957 р.).

(Д. б.)

ЯК КОМУНІСТИ ОПАНУВАЛИ СХІД ЕВРОПИ

Проф. Оливер говорить . . .

Американський часопис "Коммон Сенс" (1 липня 1959 р.) помістив довгу статтю п. н. **"Диявольські уми керують комуністичним заговором"**. Згадана стаття є частиною промови д-ра Р. Оливера — голови Клясичного департаменту Іллинойського університету, ЗДА., яку він цього року сказав на Конґресі Свободи в Колорадо Спринґ, Колорадо, ЗДА.

Чорний день

Проф. Оливер, між іншим, сказав:

"Перед нами надзвичайно велике завдання: впродовж двох чи трьох найближчих років розкрити все те, що комуністи довершили своїми неймовірно терпеливими, наполегливими й хитрими зусиллями, почавши з того **чорного дня, коли 1872 року централя міжнародного заговору відкрито й офіційно перенеслася до Ню Йорку".**

Безбожні ґанґстери

Один з розділів промови проф. Оливера у вищезгаданому часописі має наголовок: "Безбожні ґанґстери". І цей розділ починається такими словами проф. Оливера:

"Пані й панове, я не буду займати Вашого часу повторюванням усього того, що вже відомо про темну історію цієї найбільш злочинної світової організації, і про її безперервну роботу та невпинний розріст у Злучених Державах Америки від 1872 року.

Дозвольте мені лиш нагадати Вам, що принаймні впродовж багатьох років світовий капітал цього міжнародного заговору вміщено в нашій країні, і що тепер кожному відомо, що **большевицька різня в Росії була зорганізована у Злучених Державах Америки, фінансована із Злучених Держав Америки, і довершена бандою 1,700 здисциплінованих людовбивців, які більшістю прибули з Ню Йорку".**

ПІД УВАГУ ОО. ПАРОХАМ І ЦЕРКОВНИМ УПРАВАМ

Маємо на складі формуляри п. н. **"Заява й Обіт Члена"**. Це є аплікаційна форма для осіб, які бажають стати членами місцевої Церковної Громади, згідно з параграфами 4 і 5 Статуту Громади. В ній новопоступаючий член подає ближчі інформації про себе й свою родину та одночасно підписує заяву про виконування членських обовязків у Громаді.

На доброму грубому листовому папері. Ціна одного формуляра 2½ цента.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ЧИ ЦЕ ЗАГАДКА?

Велика радість

Дня 28-го травня в ЗДА стався один з фактів, якого провідні круги українського громадянства вважали за одну із замітних подій. А саме: 28-го травня ц. р. президент ЗДА Айзенгавер наймепував своїм особистим дорадником у справах технології не кого іншого, а проф. д-ра Юрія Кістяковського.

Певно, не є це таке становище, як мільйонера Боруха (жида), що є впливовим довголітнім дорадником американських президентів, але все ж він таки один з дорадників — нехай би тільки й у справах технології.

Отже серед провідних середовищ українського громадянства показалася голосна радість: "Наш — дорадником президента ЗДА, — успіх!"

Раділи тому, що проф. Ю. Кістяковського вважали за українця.

Тінь на радості

На ту радість упала тінь. . . Американська преса, подаючи інформації про проф. Ю. Кістяковського, називала його походження "російським". З українських провідних середовищ почулися голоси протестів, і стали доказувати, що проф. Ю. Кістяковський таки **українець.**

За ким останнє слово?

Наші люди доказували, що проф. Ю. Кістяковський **українець,** але вони були в тому трудному положенні, що коли навколо проф. Ю. Кістяковського була дискусія на тему його національности, що він **українець,** то сам проф. Ю. Кістяковський мовчав.

"Свобода" питає

У такому положенні український щоденник в ЗДА "Свобода", а точніше — її редактор А. Драґан 13-го липня ц. р. вислав до проф. Ю. Кістяковського листа з поздоровленням і запитанням про його **національне походження.**

Запитаний відповідає

Проф. Ю. Кістяковський відповів "Свободі" 17-го липня ц. р. У своєму листі про своє національне походження проф. Ю. Кістяковський говорить так:

"Щодо Вашого запитання про моє походження я хочу запевнити Вас, що я вважаю, що я є українського роду, але я залишив країну в ранньому віці, і вже давно так замериканізувався, що **різниця між "Юкреініен" енд дженерик терм "Рашіа" не вражає мене немов би страшно важна** в моєму випадку. Тому що за часів мого народження **Київ був законною частиною Росії,** то й так показують мої папери, і це мабуть тому **частина американської преси завжди називала мене росіянином з народження".**

Додати б тепер заввагу до листа проф. Кістяковського, що коли частина американської преси завжди називала проф. Ю. Кістяковського, то тоді не протестував ніхто.

Як українська преса прийняла цю відповідь

Коли проф. Ю. Кістяковський так виявив своє походження, то щоденник "Свобода" (24. 7. 1959) написав про це в статті під наголовком: **"Проф. д-р Юрій Кістяковський у листі до "Свободи" потверджує своє українське походження".** Інші українські часописи передруковали це, й подали на видних місцях, — мовляв, справа ясна: проф. Ю. Кістяковський — то **американський українець!**

Що в листі означає слово "українець"?

Лист проф. Ю. Кістяковського був поміщений в оригіналі, тобто англійському, в "Ди Юкраїніен Буллетин" (1 серпня 1959 р.) органі Українського Конґресового Комітету Америки. Як вище було з того листа подано, проф. Ю. Кістяковський заявив, що він свою **"країну залишив у ранньому віці, і давно замериканізувався так, що його не вражає різниця між "українець" та дженерик терм "росіянин", як немов би то страшно важна в його випадку"** (в оригіналі: "кейс").

Що розумів проф. Ю. Кістяковський, коли писав цю заяву? Що він розумів під тим, що в його випадку його не вражає різниця між назвами "українець" і дженерик терм "росіянин"? Що він розумів під англійським висловом "дженерик терм"? "Свобода" (24. 7. 1959) перевела слово "дженерик" словом "загальний". Ось переклад із "Свободи". ". . . різниця між у к р а ї н с ь к и м і **загальним** терміном "російський" не вражає мене. . ."

Додаймо, що англійське слово "дженерик" основне значення має: р о д и м и й, р о д о в и т и й, а вже далі: з а г а л ь н и й.

Якщо погодимося на переклад "Свободи", то тоді виринає питання: чому в листі поставлено назви "українець" і "росіянин" у таке відношення між ними, що назва "росіянин" вважається за **загальну,** а назва "українець за **загальну** не вважається, — отже за яку? Чи за **часткову?** Чи означає **частину** того **загального,** отже **російського?** А коли слово "дженерик" перекласти, як: "родовитий", то тут знову питання: чому в листі автор подає слово "росіянин" для означення "родовитости", і при тому само собою виникає, що назва "українець" не має означати **родовитости?** І якої саме родовитости?

І ще питання: як розуміти вислів, що "Київ був **законною** ("лігал") частиною Росії"? Дана частина землі є законною частиною даної території тоді, коли вона є її етнографічною частиною, або добровільно прилучилася до неї. Але Київ був і є **окупований** Москвою. А хіба ж окупація — то законність?

Що означає "американізація"?

Проф. Ю. Кістяковський попереджує, що він "вже давно цілком **замериканізувався,** так що різниця між **"українець"** і родимою (чи загальною?) назвою **"росіянин"** не вражає його як немов би то страшно важна в його випадку".

Певно, що кожному вільно, приїхавши в молодому віці до ЗДА, тут скоро та **цілком замериканізуватися.** Але хіба ж "замериканізуватися" — то вже конче має означати те, що не повинна вражати різниця між назвами "українець" і "росіянин"? Ясно, якщо хто вважає, що назва "російський" є з а г а л ь н о ю назвою для народу й території, а назва "український" — то лише з а к о н н а ч а с т и н а того з а г а л ь н о г о, то його різниця між тими обома назвами певно не вражає його, не є суттєва. Але українців згадана різниця вражає, і то до живого, бо вона для них є важна й суттєва.

Що про це думати?

Що про це думати? Власне, що думати про інформації нашої преси в таких справах? Походження проф. Ю. Кістяковського дійсно є **українське.** Але тут питання: чи поняття про "українство" він розуміє так, як розуміє його український загал та його преса?

СИМВОЛИ, ЩО НАГАДУЮТЬ ХРИСТА

Є символічні слова і вислови, що нагадують Христа.

Христа називається Світлом

Я світло для світа, — сказав Христос. Доки Я в світі, Я світло світові.

Христос називається Каменем

Приступаючи до нього, — до Каменя живого, від Бога вибраного, дорогого. (Ап. Петро).

Христос називається Святинею.

А храму не бачив я в ньому, бо Господь Бог Вседержитель, — його Храм і Агнець. (Відкриття). Зруйнуйте сей Храм (Церкву), а я за три дні збудую її (Слова Христа).

Христос називається Зорею.

Я корінь і рід Давидів, — Зоря ясна і рання. (Відкриття)

Христос називається Словом.

На початку було Слово... Все ним сталося, і без нього не сталося нішо, що сталося (Єв. Івана)

ТИСЯЧІ НЕСВІДОМИХ

Преса подала, що у липні ц. р. у пятому роковому паломництві православних "карпато-россів" у ЗДА узяли участь тисячі людей, а при тому єпископ Орест висвячував на священиків абсольвентів духовної семинарії.

Такі самі тисячі греко-католиків "карпато-россів" збираються з нагоди своїх паломництв. В обох випадках це тисячі наших братів українців, що опинилися по чужій для українського народу стороні.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються так:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 3½x5 — чотири серії. 10 ц. одна, 12 за $1.00.
4. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5½ — чотири серії. 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Сардикійський Собор

Перед 424 роком Африканська Церква ще раз усунула того самого священика, — знову за неморальність; цей священик знову поїхав до Риму на апеляцію. Папою тоді був Целестин І. Папа вислав з тим бувшим священиком свого делегата в Африку, щоб він відновив його в сані і назад включив у склад духовенства Африканської Церкви. Папа ще не вспів здійснити свого наміру, як Африканська Церква скликала ще один Собор (424 р.), на якому були і Апіярій, і папський делегат. На Соборі доказали, що провини Апіярія безсумнівні, і Собор, у присутності папського делегата, потвердив попередню заборону Апіярієві у священнослуженні. Одночасно Отці Африканської Церкви ще раз звернули папі Целестинові І увагу на це, що ці Канони, на які папа посилається, щоб домогтися права приймати апеляції від усієї Християнської Церкви, — це не Вселенські, не Нікейські Канони, як папа твердить, а лише м і с ц е в і Сардикійські. При тому згаданий Собор Африканської Церкви (424 р.) чорне по білому натаврував папу як п е р е с т у п н и к а Нікейських Канонів. Африканська Церква остерегла папу, щоб він став трохи смиреннішим у своїх великих амбіціях, тому що вона, Африканська Церква, мала вже аж надто багато клопоту з Єпископами Римської Церкви, які незаконно вмішувалися у справи несвоєї Церкви, виходячи поза обсяг своєї юрисдикції.[1])

Закулісся Сардикійського Собору

Сардикійський Собор має своє закулісся; воно наскільки цікаве, бо пікантне, настільки й важливе для дослідника історії.

Як відомо, постанови Першого Нікейського Собору (325 р.) в деяких точках були сильно не по душі Римському папі, тому що вони не йшли по лінії Римських Архиєреїв, які прагнули бути Первоєрархами всієї Християнської Церкви. Цей Нікейський Собор тримався тогочасної традиції Християнської Церкви, і тому то взагалі не ввів інституту старшинства одного Єпископа над усією Християнською Церквою, отже тим самим і Римський Єпископ не мав підстави вважати себе "Вселенським Первоєрархом".

Отож, Римові були невигідні постанови Першого Нікейського Собору. А тут ще й склалося так, що таємна рука вирішила знищити Нікейські протоколи. Тут і починається закулісся справи.

Під час Нікейського Собору всі його постанови, звичайно, записувалися в протоколи, а що їх оригінал власноручно підписував володар Римської імперії, — отже підписав їх імператор Констянтин Великий (274-337). Розуміється, згідно процедури, були зроблені точні копії тих протоколів.

І ось раптом скоїлася несподівана, підозріла пригода: оригінал протоколів Першого Нікейського Собору потаємно щез з імператорських сховищ, — хоч і був належно пильнований. Правда, залишилися копії тих протоколів, але Римський папа вирішив тих копій не признавати, — мовляв, це ж тільки к о п і ї! Щодо Східньої Церкви, то вона має всі підстави вважати ці копії за однозначні з оригіналом; і Римські папи того часу також мусіли в душі признаватися, що ці копії були вірні оригіналові, однак вони вирішили використати сам факт слова "копії", щоб витворити навколо них атмосферу сумніву.

Яким чином пропав оригінал протоколів Першого Нікейського Собору?

Це досить делікатна справа в історії, але коли вже називати речі їхніми іменами, то годі промовчати факт, що в цій справі потаємно, за кулісами, діяли жінки. . .

Олександрійський священик Арій (коло 270-336 рр.) почав твердити, що Ісуса Христа створив Бог Отець, — і Перший Нікейський Собор осудив науку Арія, а його самого було покарано засланням десь у середню Азію. Сестра імператора Констянтина Великого любила Арія, і вона своїми сльозами старалася вплинути на свого брата-імператора, щоб він подарував Арієві кару й дозволив йому повернутися з заслання на свободу. І вона, мабуть, таки добилася цього. Ця сама сестра імператора любила не тільки Арія, але й також Нікомідійського епископа Євсевія відомого аріянина. Коли імператор Констянтин убив свою першу дружину (убив її парою в парні), то він одружився з сестрою того епископа-аріянина Євсевія. Таким чином секта аріян мала вже за собою дві могутні жінки на дворі володаря: сестру й дружину імператора Констянтина Великого. Обидві ці жінки мали на імператора Констянтина такий вплив, що у висліді того раптом пропав оригінал протоколів Нікейського Собору, — бо ж на ньому було осуджено науку Арія.

Так аріяни, хоч-не-хоч, прислужилися Римові тим, що через них пропали оригінали протоколів Першого Нікейського Собору. Але ця прислуга все ж таки не могла бути дійсною, тому що залишилися точні копії цих протоколів.

Аріяни, маючи по своїй стороні дві згадані могутні жінки з імператорської родини, вирішили послужитися ними і для своїх дальших планів ширшого характеру. Правдоподібно вони мали надію, що закулісними політичними потягненнями вони могли б на Вселенському Соборі добитися потрібних їм успіхів. Такий Собор їм треба було скликати. Отож, аріяни посередництвом сестри й дружини Констянтина домоглися того, що імператор Констянтин дозволив на скликання Собору в Сардиці. Але Східня Церква Сардикійський Собор збойкотувала, а прибули латинські епископи західньої (Римської) частини Вселенської Церкви. І не аріяни, а латинські епископи тут мали перевагу впливів. Не маючи спротиву з боку східніх епископів, які однодушно відмовилися взяти участь в Сардикійському Соборі, латинські епископи мали нагоду схвалити такі постанови, які вважали за корисні для Римського Архиєрея (папи). А однак навіть за таких пригожих для Риму обставин папа не добився становища голови всієї Християнської Церкви. А крім того, як уже було сказано, Християнська Церква уважає Сардикійський Собор не за Вселенський (світовий), а тільки за м і с ц е в и й.

(Далі буде)

[1]) Дж. Lettledale, Petrine Claims, 1889, p. 91-9

ІДЕШ ДО ЦЕРКВИ?

У святий день ідемо до церкви. Цього хоче Господь Бог, бо в Заповідях Своїх говорить: "Памятай день святий святкувати"! Святкування — це перебування в Божому Домі, в церкві.

До церкви треба йти в побожному настрої. Дома оминати суперечок, гніву, гострих розмов. Варто здержатися від курення. По дорозі нікуди не вступати. Роздумуй — куди йдеш. Зо стрічними, чи співподорожніми не входити в леткі розмови, жартівливо не висловлюватися, оминати розмови, які могли б знижити наш настрій.

Увійшовши до церкви, треба помолитися, щоб Св. Дух увійшов до нашої душі. Це найважніше. Коли Св. Дух буде в нас, то наше перебування в церкві дасть нам багато задоволення, радости і щастя. Ніякі злі думки не займуть нашої уваги. Будемо слідкувати за Богослуженням, будемо роздумувати над станом нашої душі, будемо шукати ліків на наші духові потреби.

Опісля йдемо на своє місце. Тут знову треба помолитися; просити в Бога ласки й благословення, щоб наша праця, наше становище, родинне чи громадське, давало вдоволення нам і всім, з ким маємо діло.

І треба помолитися за всіх, що присутні в церкві, це ж наші брати й сестри, наші ближні; треба молитися до Господа, щоб дарував їм здоровля, успіхи в праці, в родинній житті, і наставляв їх на все добре.

У церкві думати про Бога, про святі справи, про те, щоб наше життя було корисне, святе. Скільки ми зробили доброго? Багато разів не зробили нічого. А багато зла було доконано. За все зло треба каятися, треба постановити оминати зло, а творити добро.

У церкві помолися за свого душпастиря, щоб він мав успіхи у винограднику Христа, навертаючи душі до Бога, щоб добре виконував свої трудні обовязки, щоб був ревним пастирем, щоб любов'ю покорою і лагідністю гуртував духовне стадо коло Святої Церкви, щоб кормив його від Св. Престолу Божого, щоб опамятував грішних, був дороговказом для заблуканих. **ОЄГ.**

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові·

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу·

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

На доказ усього того Павло показував газети, а вже головно газету — "За повернення на Батьківщину", де є багато листів тих, які до большевії вернулися — і які вони щасливі та що вони мають! Прочитав кілька листів з советів, між якими дівчина пише, щоб з Канади прислали їй золоті кульчики та велику гармонію, а друга хоче шовкової матерії, бо там правдивої шовкової матерії тяжко дістати. І каже Павло:

— Коли б там таке лихо було, як дехто говорить, то невже ж дівчина забагала б золотих кульчиків, чи гармонії, або шовкової матерії?

І враження з того відчиту було таке, що совети — то "правдивий рай на землі". І ніхто навіть запитів не ставив, бо все було ясне, як сонце. Прихильники советів були надзвичайно вдоволені, хоч деякі обережніші ставили собі питання: "Але що Павло на другім вечірнім відчиті скаже? Чи не покаже він тої большевії в цілком іншім світлі? Бо таки виглядає, що він ту большевію аж занадто перехвалював. Хвалить, але сам туди не їде..."

Такі питання ставили собі обережніші. Але були такі, які брали без застереження все, що Павло сказав, і більше їм нічого не треба! Тепер усім ясно, що "правда за ними".

Знов же противники советів нетерпляче чекали, що Павло на другім відчиті скаже. Вони були певні, що цілу ту большевію виверне підшивкою наверх, отже покаже внутрішню сторону советів, і покаже, що те, яке на першім відчиті виглядало білим, є наскрізь чорним.

ДРУГИЙ ВІДЧИТ ПАВЛА

Коли вечером люде знов зійшлися, то Павло вже на початку заявив, що відчит є лише для тих, які уважають большевизм пеклом. А зміст його відчиту в головнім був приблизно такий:

Большевія, то дійсне пекло на землі. Такої неволі, як там, не знає ще людська історія. Були невільничі часи, але ніколи неволя не була доведена до таких крайностей.

— Навіть прихильники большевії не відважуються туди їхати, — знак, що бояться.

— Що там між народом рівність, то свята правда, бо ніхто там нічого власного не має. Кожний голий, босий і простоволосий, отже всі рівні. Навіть одіж, чоботи, чи капелюх, чи спідниця, чи хустка, — все те є власність уряду, а не людей. Уряд може все те забрати коли схоче і противитись не можна.

— Від людей не тільки відобрали право мати приватну власність, але відобрали право до себе самого. Без дозволу уряду не можна нікуди рушитися. Двох людей зустрінеться на дорозі і не вільно їм стати й поговорити.

— Уряду там нарід не вибирає, бо який вибір, коли є лише один урядовий кандидат.

— Нарід не має преси, де міг би свої справи обговорювати. Вся преса в руках уряду.

— Нема страйків, бо там страйкуючих зараз постріляли б, або забрали б до невільничих таборів.

— Нема визиску, бо як вже тих голих і босих визискувати? Всіх заставляють до примусової праці, як худобу і на тім усе кінчиться.

— Ніхто не може написати своїм близьким в Канаді що він думає і що там діється, бо листи цензурують, і тому люде пишуть дуже мало. Знаю, як хтось з Канади ставив в листі багато запитів і йому відповіли: "Не питайте нас!" Отже людям не можна власних думок висказувати. От я маю лист (і показав людям), де цензура з листа деякі частини повикроювала.

Люде мають відомості, що там большевицькі агенти приказують людям: "Пишіть своїм близьким в Канаді щоби їхали до большевії, бо тут дуже добре", і люде мусять писати. І знаю також, як хтось крадьком написав до знайомих в Канаді: "Хорони вас Господи щоби ви таким листам вірили. Люде пишуть їх під примусом".

— Кажуть, що там усім дуже добре, але чому ж з бідної Канади посилають люде до большевії пакунки на поміч людям, а з щасливої большевії ніхто пакунків сюди не присилає. Чому люде з большевії пишуть: "Чобіт не маю, штанів не маю, рукавиць не маю, полотна не маю, хустки не маю. . ." Чому ж уряд всего того людям не дасть?

— Чому з большевії тікає хто може тільки вирватися, а з других країв до большевії ніхто не втікає. А коли б хто хотів туди їхати, то їдь собі! Не спиняють. А з большевії навіть жінки не хочуть до чоловіка випустити, який живе в Канаді? Я такі випадки знаю, а певно і ви знаєте.

— Коли в большевії було б добро, то чому большевики не скажуть світові: "Хто хоче, нехай сюди приїздить й оглядає який в нас добрий лад. Приїздіть, а побачите, що в нас не так зле, як хто каже. Ми за свій лад не боїмося". Чому ж вони так не скажуть? А до Канади, чи до других країн можуть люде приїздити і все оглядати.

— Коли там воля і справедливість, то чому большевики не дозволяють людям з большевії виїздж ати? От Канада нікого не спиняє. Хочеш — то їдь! Ти ж не є тут невільником. А в большевії неволя, отже не хочуть невільників з рук пускати. Нехай працюють на своїх панів.

— В большевії жидів не переслідують і на те є докази. Коли б їх там переслідували, то жиди по цілім світі попід небеса кричали б, але не кричать. Деколи є новинка про переслідування там жидів, але про те ширше не говориться.

- Большевицькі правителі забрали і царські скарби, і маєтки багачів, і з церков забрали все цінне, і людей обдерли до сорочки, отже питання: де вони все те поділи? Чому большевія така бідна, що аж з Канади треба людям поміч давати? Хоч і царський лад не був золотий, але все ж люде мали й чоботи, й кожухи, й полотно, а тепер і того не мають. Пише дехто, що хату будує і не має чим докінчити. Виглядає, що большевицькі правителі все забране перемінили на гроші і посклáдали їх в своїх скринях, чи в швайцарських або нюйоркських банках, або навіть в Палестині.

— Кажуть, що в большевії нема капіталістів, — але недавно англійська преса подавала новинку з Москви про велику виставу жіночих мод, і там продавалися жіночі кожухи і другі одяги, за які треба було платити тисячі долярів. Для кого ж та вистава була, — для звичайного народу, чи для капіталістів, для великих багачів, які сидять на верхах і правлять большевією?

— Для мене большевія так виглядає: на верху є група правителів, яка встановляє яку політику треба провадити і якими способами, але та група себе світови не показує. Низше є всякі державні уряди, що накази тої невидимої групи виконують. А надолині є нарід, який не має ніяких прав і по невільничому працює для тих, що на верху сидять.

Ціла большевія то одна велика тюрма обведена залізною куртиною. Чогось подібного на світі дотепер ще не було.

(Далі буде)

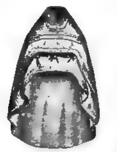

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиттям і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРО ВИМОГИ ДО ЦЕРКОВНОЇ ДІЯЛЬНОСТИ В УКРАЇНІ

Заходами Українського Академічного Товариства в Парижі 12-го червня ц. р. український православний священик Прот. В. Вишневський з юрисдикції Митрополита Ніканора (Абрамовича) сказав доповідь на тему: "Сучасний стан Православної Церкви в Україні". У цій доповіді, як подає кореспондент паризького "Українського Слова" (15. 7. 1959), о. Вишневський "наплямував тих православних діячів на еміграції, що ставлять **невідповідні вимоги** до церковної діяльности в Україні".

Змісту згаданої доповіді в її подробицях не знаємо, отже-й годі тут про неї говорити Якщо однак про щось тут говорити можна й треба, то це лише про сам принцип, заторкнений о. Вишневським, а саме. як українці у вільному світі мають відноситися до "церковної діяльности в Україні"?

Серед українського загалу є згідність думок у таких двох точках: 1. що всяка релігія в Советському Союзі, отже й у поневоленій Україні, п е р е с л і д у є т ь с я большевицькою владою, і що 2. крім того, Українська Православна Церква ще й поневолена Російською Церквою.

Це стан ясний, і ні в кого ніякого сумніву він викликати не може. Однак ці два очевидні факти серед українців у вільному світі справді підлягають різним інтерпретаціям. А це доказ, що про цю справу нема виробленої однозгідної думки. Найперше слід відзначити тут брак однозгідности погляду на порушену справу серед самих православних українців Ми маємо за собою мучеництво Української П р а в о с л а в н о ї Церкви в Україні, коли були замучені понад 30 Єпископів і Митрополит цієї Церкви Василь Липківський, тисячі священиків і мільйони вірних. Вони були замучені за те, що стали не тільки в обороні Української Церкви перед московською, але й також стали в обороні Віри Христової Православної перед безбожною владою, і стали в обороні України перед московською окупантською владою. За те вони були замучені.

Дехто з православних українців хотів би, щоб і сучасне українське православне духовенство точно пішло тут слідами Церкви з часів Митр. Липківського, а що йому за це з певністю довелося б умерти — то воно й повинно піти на ці муки, й загинути.

Дехто знову вважає, що українське православне духовенство в поневоленій Україні — під подвійним переслідуванням і з боку Російської Церкви, і з боку большевицької влади, — цілком добре, як на свої умовини праці, виконує своє завдання, і такі при тому вважають, що політична обережність з боку духовенства тут зовсім оправдана й потрібна, бо інакше большевики цілком винищили б українське православне духовенство, і люди залишилися б без церковної опіки, або в крайньому разі на місце українських священиків прийшли б самі москалі, а це ще збільшило б русифікацію України.

Говорити про тих, які вважають, що в Советському Союзі є нібито "свобода релігії", тут не будемо, тому що їхні твердження абсолютно розминаються з правдою.

***

Між українцями греко-католиками також нема в цій справі однозгідних поглядів. Діячі Католицької Акції обвинувачують Російську Церкву за те, що вона руками большевицького уряду зліквідувала Греко-Католицьку Церкву в Галичині. Вони кажуть, що Російська Церква пішла на угоду з большевицькою владою, і за це купила собі право на упривілейоване існування. І це правда. Але пропаганда католицьких діячів розминається з правдою там, де вони часом поминають слово "Російська", а узагальнюють, і кажуть, що це немов би то взагалі Православна Церква зліквідувала Греко-Католицьку. А в дійсності ні Українська, ні Грецька, ні жодна інша Православна Церква не може нести відповідальність за діла Російської Церкви. Російська ж Церква поневолила Українську Православну Церкву!

Діячі Католицької Акції твердять також, що Православна Церква в СССР "пішла на послуги" большевицькій владі. Але така пропаганда також розминається з правдою. По-перше, не можна вживати терміна "Православна Церква в СССР", не подаючи уточнення — к о т р а саме Православна Церква. А тут треба говорити: Р о с і й с ь к а Церква.

Далі, згідно з наукою Православної Церкви, Ц е р к в а — т о в с і в і р н і. (Послання Східніх Патріярхів 1848 року). Отже не Ц е р к в а, тобто не в с і в і р н і, а тільки п р о в і д Російської Церкви пішов на угоду з большевицькою владою. А вже справжньою нісенітницею є те, коли деякі діячі Католицької Акції договорилися до того, що "Православна Релігія" ніби то стоїть на послугах большевицької влади. А тим часом р е л і г і я — ц е д у ш е в н и й з в я з о к л ю д и н и з Б о г о м, і ніхто його ніяк не зможе на послуги большевицькій владі віддати; міг би "релігію" на послуги большевицькій владі віддати хіба лише атеїст, але в такому випадку він не має релігії, отже не може її віддати владі на послуги.

***

Деякі католицькі діячі навмисне змішують усі різні поняття в одне, щоб лише таким чином бити по Православній Вірі. Тому вони навмисне промовчують різниці між Українською Православною Церквою і Російською, і навмисне змішують **провід** Церкви з **вірними**, а поняття про Ц е р к в у утотожнюють з поняттям про р е л і г і ю.

На жаль, дехто з непоінформованих православних українців, не розбираючись ні в тих церковно-релігійних різницях, ані в гнучкій тактиці Католицької Акції, безкритично її пропаганду і собі повторюють.

Ми, православні українці, маємо за собою ліквідацію большевицькою владою Української Православної Церкви під проводом Митрополита Василя Липківського. Українська Православна Церква була п е р ш о ю Церквою, що активно виступила проти безбожної Москви в обороні Православної Віри Христової, і незалежности Української Церкви від ч у ж и х церковних властей та в обороні України. І за це наша Церква в Україні потерпіла найбільше мучеництво в новітніх часах історії.

А як на це дивився провід Католицької Церкви? Зацитуємо тут голос одного з органів Католицької Церкви — львівського часопису "Нова Зоря" (ч. 34, 1928, де було написано:

"Бог упокорив лячно Росію... І коли вона має навернутися (на католицизм, — р. В.), то навернеться хіба донерва з того дикого покоління, яке виросте з-під большевицького режиму і яке визбудеться всякої релігії, а в кожнім разі візантійського духа, бо як сказано — легше есть навернення з атеїзму ніж з православія".

"Нова Зоря" під "Росією" розуміє Советський Союз, отже разом і Україну, поневолену Москвою. Так тішився католицький орган, коли большевики нищили Українську Православну Церкву А цей орган був контрольований католицькими церковними властями....

***

Українські православні священики в Україні це ж такі самі люди, як і священики інших релігій і народів. І між ними є різні одиниці, всякі характери, а можуть також бути й винятки слабшого духа, які часом заломлюються.

Але це тільки винятки. Умовини ж їх праці знаємо. на них натискає Російська Православна Церква з національно-політичної сторони, а большевицька влада переслідує ще й з релігійного боку. Чи мають українські православні священики, а також і ввесь український народ, "революційно" виступати проти влади окупанта на релігійному й національному фронті, щоб відразу всім наложити головами? Чи може мають бути обережні в політичному відношенні, щоб могти хоч сяк-так у стані переслідування зберегти себе для голошення Слова Божого? Відповіді на ці питання - то вже справа двох різних поглядів, які, здається, існуватимуть так довго, як довго Україна є в неволі.

Подібна розбіжність поглядів є і в католиків. Одні з них бажали б мати мучеників, а другі знову ж бажали б мати замість мучеників живе духовенство при реальній праці на ниві Католицької Церкви. Наприклад, кардинал Міндсенті в Угорщині, коли був увязнений комуністами, під тортурами був змушений прилюдно наговорити на себе страшних обвинувачень, а коли з вязниці його визволили, то він волів врятуватися втечею до американської амбасади в Будапешті. У Польщі кардинал Стефан Вишинський, після виходу з комуністичного арешту, волів піти з комуністичною владою Гомулки в Польщі на політичну угоду, так як це зробив провід Російської Церкви в СССР. Проф. М. Чубатий у листі до Хрущова 1956 р. писав, що коли б Москва дозволила на існування Католицької Церкви в Галичині на таких правах, як існує Російська Православна Церква, то в політичних справах непорозумінь не було б, — і Рим знав про цього листа.

Можна думати, що коли діячі Католицької Акції раділи тим, що большевики нищили Українську Православну Церкву в Україні, то тим вони хоч-не-хоч причинилися до скріплення тієї течії серед православних українців, яка вважає, що українське православне духовенство повинне бути обережне в політичних справах, щоб якнайдовше зберігати себе перед знищенням, і так недопустити до того, щоб українська православна релігійна нива залишилася пустинею, на яку чекають і Москва, і Рим.

***

Основоположник СССР Ленін лишив по собі такий заповіт большевикам: "Ми мусимо поборювати релігію. Це азбука матеріялізму, а там, консеквентно, й комунізму". Хрущов заявив: "Ми залишаємось атеїстами... Ми зробимо все, що тільки можливе, щоб знищити забобон релігії". Сказано ясно: "азбукою", тобто о с н о в о ю комунізму, є б о р о т ь б а з р е л і г і є ю. І советська влада рішила в с і м и с п о с о б а м и з н и щ и т и р е л і г і ю. Українське православне духовенство, проповідуючи р е л і г і ю, уже тим самим бореться з самою о с н о в о ю комунізму. І саме через те Хрущов погрозив йому з н и щ е н н я м.

***

Таке положення українського православного духовенства в поневоленій Україні. Звичайно, це не перешкоджає різним течіям серед українського загалу у вільному світі висловлювати по його адресі різні вимоги залежно від тієї чи іншої течії.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

Тому, що греко-католики такі українці, як і православні, і діти одного українського народу, українська справа вимагає, щоби ставити їх нарівні з православними і ними інтересуватися так, як і православними.

Їх не можна полишати як чужих, — бо **вони не чужі, але наші українські брати;** а що їх провідники є на чужій службі (хоч і родом українці), то вони дають їм не те, що кожний українець повинен знати і чого українська справа вимагає. Вони дають їм те, що потрібне тим, котрим вони служать.

Ми віримо, що між греко-католиками є одиниці щирі і думаючі, отже вони заінтересуються тим, що дальше буде говоритися, вони будуть все те своїм розумом розбирати і ділитися з тими греко-католиками, яким невідоме те, що їм треба знати. Отже на те ми будемо містити матеріяли з **греко-католицького минулого й сучасного.**

***

Чому греко-католикам забороняють сходитися з православними?

Коли чуємо як греко-католикам наказують: **"Не сходитися з православними українцями, не читати їх книжок і газет, не заходити до їх церков ні не заходити з ними в розмови"**, то стає питання: "Чому забороняють?" Чи бояться за їх душі, чи бояться за себе? Коли люди стануть розумніші, то не схочуть їх боятися.

Нема сумніву, що забороняють щоби тримати людей в темноті. Будеш обминати те, що дало б тобі більший розум, то будеш несвідомим і недумаючим чоловіком, а несвідомого поведемо куди схочемо.

***

В темноті тримали греко-католиків поляки. В темноті старалися тримати православних українців москалі. В темноті стараються тримати українців (і другі народи) большевицькі володарі, і на те створили "залізну куртину". А до тих заборон належать і ті накази: "Не сходися з православними українцями!"

Кажуть, що Шевченко був намалював такий образ: — сонце сходиться, а серед поля стоїть московський **"міністер просвіти"**, і розпростер шинелю щоби сонящного світла до українського села не допускати. Чи не такими "міністрами просвіти" є ті, що забороняють з православними сходитися?...

Українська Православна Церква не забороняє п р а в о с л а в н и м українцям сходитися з греко-католиками, не забороняє читати католицьких писань, не забороняє заходити до католицьких церков, — і не має за своїх вірних страху, бо знає, що вони люди думаючі. Вони вміють відріжнити правду від неправди.

Чому ж греко-католики не могли б такими бути?

Що повинні греко-католики перечитати?

Повинні перечитати "Історію України" Грушевського, або Аркаса, щоби знати минувшину, щоб знати "чия правда, чия кривда, а чиї ми діти", як казав Тарас Шевченко.

Дальше повинні перечитати "Чужу Руку"; "Маловідоме"; "Життя Йосафата Кунцевича" православного видання; і ще дальше "Історичні Матеріяли"; та книжку "Мелхиседек Значко-Яворський", та "Маловідоме з Історії Римської Церкви і Римських Папів".

І ніхто не вимагає щоби вони наслі по вірили в усе те, що там пишеться. Нехай читають і своїм розумом розбирають чи там є правда, чи неправда.

Коли ж перечитають то самі побачать, чи заборони їх провідників слушні, чи неслушні, і зрозуміють на що є ті заборони.

Всі свідомі люди на світі так роблять, тому вони розумні. Чому ж греко-католики не мали б так робити?

Коли греко-католики будуть мати свій власний розум, то їх ніхто не збаламутить і за них не треба буде боятися, і не треба буде для них заборон.

Такі заборони є зневагою для дорослих людей, бо вони показують, що хтось уважає їх дітваками і туманами, яких треба на припоні тримати.

ДЕНЬ МОЛИТВИ

Президент Айзенгавер проголосив день 7-го жовтня цього року Національним Днем Молитви, що вже є восьмим з черги Він закликав своїх земляків "памятати, що наш Бог — то Бог усіх людей, і що тільки тоді може бути забезпечена свобода кожному зокрема, коли всі люди вільні, і що тільки тоді кожен може мати добробут, коли всім людим добре живеться".

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1959 ДО 15-го СІЧНЯ 1960 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1959 р., до 15-го січня, 1960 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати поніжчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпег, Ман.

При цьому надсилаю $..........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Жовтень -- Місяць Книжки

У КНИГАРНІ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ МОЖНА НАБУТИ ТАКІ КНИЖКИ:

АПОЛОГЕТИКА — або оборона Християнства (на міміографі). 108 сторін ... $2.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон, 80 сторін ... 1.00
БІБЛІЯ в українській мові, Старий і Новий Заповіт, в оправі ... 2.50
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. ... .50
ВЕЛИКОПОСНІ СЛУЖЕННЯ — Митрополит Іларіон -- 68 стор. ... 1.00
ЖИВЕ СЛОВО — Збірка духовних бесід на церковні свята й різні випадки — Проф. Ів. Власовський — 155 стор. ... 1.00
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА -- Прот. В. Кудрик 190 стор. .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. ... 1.00
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ — Прот. В. Кудрик 154 сторін ... .50
КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ -- Митр. Іларіон - 167 ст. .50
КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ПРАВОСЛАВІЄ, а не Католицтво Митр. Іларіон — 32 стор. ... .10
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО (Старий Заповіт) -- Арх. Ігор 45 стор. ... .30
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф Д. Дорошенко - 100 стор. ... 1.00
КРИНИЦЯ БЛАГОДАТІ - (Наука про життя з Христом) — Прот. М. Федорович — 52 стор. ... .50
МАЛОВІДОМЕ — з історії унійської Церкви — Прот. В. Кудрик:
Том I 254 стор. ... .75
Том. II - 286 стор. ... .75
Том III - 252 стор ... .75
Том IV 256 стор. ... .75
Том VI - 222 стор ... .75
МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО - ЯВОРСЬКИЙ -- о. В. Кудрик - - 220 стор. (том V) ... .75
МУЖ ІДЕЇ І ПРАЦІ в 250-ліття громадсько-журналістичної та церковної праці о. В. Кудрика ... 1.00
НАРИС ІСТОРІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — І. Власовський:
Том I - стор. 294 — брошурована 6.00
Том II - стор. 398 брошурована 6.00
Том III 390 стор. — брош. ... 7.00
НАША НЕБЕСНА ЗАСТУПНИЦЯ — (Бесіди на свята Богородичні) — Прот. С. Гаюк 21 стор. ... .75
НАША УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРНА МОВА Митр. Іларіон 124 сторін ... 2.00
НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР ... 1.50
ОБОЖЕННЯ ЛЮДИНИ — ціль людського життя Митр. Іларіон — 96 стор ... .25
ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ Прот. С. В. Савчук .25
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ Канонічна монографія Митр. Іларіон — 384 стор. ... 1.50
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського 68 стор. 1.00
ПОМЯННИК ПОМЕРШИХ - для родин. 28 стор. ... .50
ПРАВОСЛАВНА ВІРА - послання східних патріярхів - Митр. Іларіон - - 200 стор. ... .50
ПРЕПОДОБНИЙ ЙОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон - ст. 64 .25
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦ — 1955 — 136 стор. .. 2.00
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. ... .50
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. ... .50
РІДНА НИВА — Календар на рік 1959 ... 1.00
РІДНА НИВА — Календар — на 1956, 1957, 1958 рік — по ... .50
РІДНА НИВА — Календарі на 1950, 1952, 1953 і 1954 роки, по ... .25
РЕФЕРАТИ — виголошені на Духовних Конференціях - 96 стор. 1.00
СВЯТІ ОТЦІ СХОДУ — Життя й творчість Отців і Вчителів Св. Вселенської Церкви — Прот. М. Федорович - 112 стор. ... .85
СЛУЖБА НА ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ (НА СПАСА) ... .50
СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК -77 ст. .50
ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. ... .30
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького - Митр. Іларіон - 180 стор. ... .75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657—1687) — Митр. Іларіон 564 стор. ... 4.00
ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук .50
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академіи — на нотах. Прот. В. Слюзар — 13 ст. 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 ст. .50
ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування церковної членської вкладки ... .15
ЧУЖА РУКА — або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик — 280 сторін ... .50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович - 110 стор. .. .50
ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ - 429 стор. Брош. 3.00
ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митр. Іларіон — 48 стор. ... 2.00

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі й свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна ... 5.00
ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимени, Алилуя та Величання - - 36 стор. Ціна ... .25
ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник церковного співу на нотах - - (на міміографі) — 57 стор. Ціна ... 3.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна ... 7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній оправі. Ціна ... 2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна .. 6.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій, шкіряній оправі, золоченій. Ціна ... 8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна 1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в білій полотняній оправі. Ціна .. 1.25
ОКТОІХ — або Восьмигласник — видання УГПЦК — 194 сторін. Ціна ... 5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна ... 1.00
СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ. Ціна ... 2.00
СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському -- 18 стор. Ціна ... .75
СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО — (Великдень) 16 стор Ціна ... .50
СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) — 24 стор. Ціна ... .50
СЛУЖЕБНИК - видання УАПЦ на еміграції 189 стор. Ціна ... 3.00
ТРЕБНИК Частина I, в чорній оправі з золотими тисками, 340 сторін Ціна ... 6.50
Брошурований ціна ... 5.00
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА. Ціна ... 1.00

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

AMERICAN FREEDOM AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard 374 pages $1.75
AN EXAMINATION OF THE DOCTRINE OF "JEHOVAH'S WITTNESSES" by Lehman Strauss, 48 pages .75
A PRIEST SPEAKS HIS MIND by Rev. W. E. R. O'Gorman 190 pages 2.50
THE CHAOS OF CULTS by Jan Karel Van Baalen 3.00
COMMUNISM, DEMOCRACY, AND CATHOLIC POWER by Paul Blanshard - 340 pages 1.[illegible]
FAITH OF OUR FATHERS The Eastern Orthodox Religion by The Rev. Leonid Soroka Dean UMW and Stan W. Carlson 160 pages 3.[illegible]
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR - also My Church and My Faith by Rev. Nicholas Fedorovich .50
HERESIES EXPOSED compiled by Wm. C. Irvine 266 pages Contains Agnosticism, Annihilation & Conditional Immorality, Atheism, Baptismal Regenerations, British-Israelism, Buchmanism, Christadelphianism, Christian Science Cloth bound ... 2.00
Paper bound . 1.00
JEHOWAH'S WITNESSES EXPOSED by Herbert Lockyer 32 pages . .35
SONS OF THE SOIL by Illia Kiriak 303 pages ... 4.50
THE ORTHODOX COMPANION by Rev. David F Abramtsov 238 pages ... 2.50
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Ivan Wlasowsky — Cloth bound ... 7.50
Paper bound ... 6.00
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages ... .60
THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schnell ... 3.00
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin - 500 pages ... 5.50
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES by Ukrainian Women's Ass'n of Canada — 130 pages ... 4.00
UKRAINIAN GRAMMAR by Shklanka — 88 pages ... 1.00
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — translated from the Ukrainian by Rev. S P. Symchych ... .75

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВЯЩЕННОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ

Вернон. Б. К.

У неділю 30-го серпня, ц. р. наша Церковна Громада Успіння Пресв. Богородиці у Вернон, Б. К., мала честь вітати в себе Преосв. Владику Андрея — Єпископа Едмонтону і Західньої Канади.

День напричуд гарний. Уже коло 8 години ранку біля церкви рух: наше жіноцтво увихається, щоб якнайкраще приготовитися до обіду та гідно прийняти гостей, а Церковне Братство зо своїм о. Парохом — щоб належно привітати свого Владику, що його Провід Церкви призначив Єпископом Західньої Епархії.

Година 9. 45; так як було заповіджено, вірні з о. Парохом і процесією очікували дорогого Гостя біля брами, гарно удекорованої різними овочами і збіжжям, (бо тут живуть садівники і фармери), а зверху по-мистецьки виготовлений напис. "ВІТАЙ НАШ ВЛАДИКО!"

Дзвони звіщають скоре прибуття Владики, хористи співають пісні, а ось і авто пана Крепякевича перед брамою, а з нього вислі Владика Андрей, п. В. Гакман голова Громади і п. І. Чижевський заступник облачають Владику в мантию а піонер цеї місцевости п. Николай Малиш з хлібом і сіллю довшим привітом вітає дорогого Гостя.

Владика благословить вірних, а хористи грімко співають "На многі літа, Владико" Діти недільної школи встелюють дорогу квітами, а в дверях церкви стрічає Владику парох Громади о. Г. Василів. По облаченні Владики розпочинається Св. Літургія. Церква переповнена своїми і гостями, а хор під управою п. Петра Кондрачука з нашим дяком п. Павлом Малишем мелодійно співають на хорах, а иподиякони гідно сповняють свої функції при Владиці.

По прочитанні Св. Євангелії Владика виголосив сильне повчальне слово на тему цього Свята. Якраз о 12 годині дня Архиєрейська Відправа закінчилася, всі зійшли до церковної залі, де наше Сестрицтво вже приготовило багатий обід, а що всі не мали змоги засісти за перші столи, то вернонці, як вирозумілі християни, дали змогу пообідати тим гостям, що прибули з подальше, а самі вже гостилися за другими столами.

Дальша, пополуднева, програма Свята відбувалася вже в просторому Українському Народньому Домі, де головним бесідником був Преосв. Владика Андрей. Парох представив присутнім нового нашого Владику, і дальше ведення програми передав голові Громади п. Гакманові.

Привіти складали слідуючі особи: від місцевої церкви п. І. Чижевський, від Українського Народнього Дому п. П. Третяк, від Жіночого Товариства пані Василина Кучер, від Недільної і Рідної Школи учениця Ніна, від Церковної Громади у Ревелсток — заступник голови п. Л. Бобіцький, а від Громади в Келовні голова п. М. Мельничук.

Запрошено до слова і гостей. Пан Петро Репка з Едмонтону сказав про свої враження тут, в Оканаґан Велий, а пан Л. Кравчик з Шелан, Стейт Вашінгтон, почувався щасливим, що хоч і не знав про Візитацію у Вернон, але випадково вибрав собі з родиною якраз цю неділю, та тут мав нагоду стрінутися з Преосв. Владикою Андреєм, а навіть з рук Преосвященного прийняти Насвятіші Дари, цебто Святе Причастя.

Укінці говорив член місцевої Громади п. І. Гавриш, який колись живучи в Гефорд, Саскачеван, брав участь у нарадах 1918 року в Саскатуні, а минулого року від нашої Церкви одержав Почесну Грамоту. П. Гавриш цікаво оповів присутнім початки православної церковної організації в Саскачевані з перед 40 років тому, а тому й не дивно, що всі нагородили його рясними оплесками.

Цікаву й глибоку змістом доповідь сказав сам Владика Андрей. Початок його промови був присвячений місцевій Громаді, опісля Владика згадав про зріст нашої Православної Церкви в Канаді за так короткий час її відродження, а наприкінці заторкнув і справу того Собору, що його про від Римської Церкви старається скликати в будучому часі, але їм не ходить про об'єднання всіх Християнських Церков, але про приєднання до Риму, на що однак Православна Церква у цілому світі ніколи не піде.

Коротко говорив ще і парох Громади о. Василів, радіючи тим, що, по-перше, Господь поблагословив нашу Громаду прекрасною дниною, а, по-друге, що ми всі маємо змогу вітати в себе Преосв. Владику Андрея, що являється вже тепер Єпископом нашої Британської Колумбії.

Закінчуючи це наше Церковне Свято, п. Гакман, ще раз дякуючи всім, попросив устати, а по відспіванні "Достойно" і "Канадійського Гимну" всі пішли до церковної залі на вечерю, де зайнтересовані ще довго розмовляли із своїм Владикою.

Слід згадати, що деякі вірні в той час не забули про це, що наш Владика ще не має власної резиденції, і зложили від себе пожертви на будову Епархіяльного Дому в Едмонтоні, а секретар Будівельного комітету Михайло Михайлюк видав їм посвідки.

Преосв. Владика Андрей на памятку першої Візитації тут, у Вернон, вписав до Памятної Церковної Книги такі слова: "Похваляю щиру й сердечну працю й співпрацю Високопреподобного о. Прот. Г. Василева, пароха Церкви Успіння Пресвятої Богородиці в Вернон, Б. К., та Хвальних Управ Громади й Жіночого Товариства з диригентом, дяком і хористами. А також усіх боголюбивих парафіян. Дякую сердечно! Нехай Боже благословення буде на дальшій ревній праці, для Слави Божої, добра нашої Рідної Української Православної Церкви та її вірних!

Андрей, Єпископ Едмонтону і Західньої Канади.

Вернон, 30 серпня, 1959.

Ця Книга (Визиторс Бук) вже довгими роками лежить у церкві на столику при вхідних дверях, а в ній можна стрінути імена не тільки з Канади, але навіть з Америки, а то й чужинців туристів, що при нагоді, переїжджаючи через ці околиці, затримуються перед православною церквою, що своєю будовою і виглядом є найкращою будівлею в тому місті. Багато з таких просять дозволу зайти до середини, оглянути її, та й вписують свої імена.

На закінчення скажу, що такі Візитації по Громадах приносять велику душевну користь вірним, бо вони, немов та вода, що в розбурханому ставку все є свіжою так само й члени Громади, коли до них завітає Владика, який своєю наукою скріпить їх душевно, стають більш відсвіжені й активніші в дальшій праці на користь свого українського народу, на славу Божу.

ОГВ.

ЮВІЛЕЙ 10-ЛІТТЯ ГРОМАДИ І ПОСВЯЧЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ

Ватсон, Саск.

Неділя, 14-го червня ц. р. надовго останеться в памяті нашої Громади, що відбулося Богослуження й Посвячення Угольного Каменя.

На запрошення прибув з Вінніпегу о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, і перший бувший парох нашої Громади о. Прот. Кость Желіхкевич з Мус Джо.

Погода була гарна. О годині 9 ранку почали з'їздитися гості зблизька і здалека. Утреню почав правити місцевий парох Прот. І. Майба о год. 9 ранку. По закінченні Утрені п. Василь Миськів привіз своїм автом перший раз до нашої церкви о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука, якого при вході до церкви голова Громади Лука Полович привітав хлібом і сіллю, а місцевий парох о. Прот. І. Майба — Хрестом.

О годині 10.30 о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук почав правити Св. Літургію в сослуженні Прот. К. Желіхкевича і Прот. І. Майби, а співав хор із хористів з Винярду і з Ватсону під проводом п. Михайла Марцишина з Винярд. Усім їм належиться за це щира подяка.

По Богослуженні всі разом з Процесією вийшли надвір на Посвячення Води, а після того Протопресв. Д-р Савчук посвятив Хреста над вхідними дверима церкви і угольного каменя, що його Протопресв. Д-р Савчук і Прот. Майба після того поклали на призначене місце. Відбувся також обхід кругом і Посвячення Церкви.

Далі, всіх гостей і парафіян запрошено до Міської Залі на братський обід. При вході в залю привітано Отців, Добр. Желішкевич і Добр. Рибалку, та вшановано їх корсачами й заведено всіх разом за почесний стіл, а тоді ж і всі присутні посідали за столи.

Господарем урочистости був п. Лука Полович; він привітав Всеч. Отців і всіх гостей та попросив о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука проказати Молитву і поблагословити харч на столах, що його приготовили жінки з Відділу СУК при нашій Громаді. Наша Громада раділа, коли перший раз за десять років бачила в себе такий торжественний день і так багато гостей з околиць ближчих і дальших з Гефорду, Саск.; Саскатуну, Мелфорту, Мус Джо, Ріджайни, Інсінґеру, Елфрос, Винярду, Вадени, Келвінгтону, Фостону, Клеру, Лапланд, Гомболдт, Виммеру, Саск. і ін.

Головними промовцями були о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук, Добр. Рибалка і професор Максимюк.

По обіді господар урочистости представив присутнім посадника (мейора) міста Г. Дж. Восена, і запросив його до слова. Посадник Восен поздоровив українців з таким успіхом — що тут їх таке мале число, а проте вони збудували таку гарну церкву, і вона буде прикрашувати місто і разом з тим він сказав, що радіє, коли може наперед висловити своє переконання, що члени Громади завжди так будуть триматися своєї Церкви і дбатимуть за свою святиню, як це чинять вони тепер.

По привіті посадника програма продовжувалася такими точками. Меліта Мельничук і пані Г. Чиж заспівали пісню; голова Жіночого Відділу Анна Полович привітала Отців і всіх гостей з нагоди нашого Свята і подякувала їм за участь, а черги це саме зробила пані Марія Кенчук - бувша представниця Жіночих Відділів Ватсонської Округи і вона запросила до слова Добродійку Рибалку (з Гефорду, Саск.) — секретарку Провінційної Екзекутиви на Саскачеван. Добр. Рибалка сказала гарну, повчальну промову до організованого жіноцтва про виховання своїх дітей, щоб вони не забували матірної мови, і щоб родичі, які посилають своїх дітей в університет у Саскатуні, приміщували їх в Українському Інституті, де вони мають нагоду навчатися всього свого рідного, та щоб діти разом з родичами завжди бували в церкві на Богослуженнях.

Черговою точкою програми був гопак-сольо, що його виконав С. Процько.

Дальше ведення програми було передане Прот. Майбі, і він запросив до слова Прот. К. Желішкевича — бувшого першого Пароха нашої Громади. Прот. К. Желішкевич висказав вдячність Управі Громади, що запросила його на це Свято, і дала йому також нагоду брати участь у правленні Служби Божої разом з о. Протопресв. Д-ром С. В. Савчуком і о. Прот. І. Майбою, та спільно з ними звершити Посвячення Угольного Камени церкви у Ватсон. "Нехай же Господь Бог і надальше пошле Вам такої ж витривалости у Вашій праці на славу Богові і на користь нашому народові!" — закінчив своє слово Прот. К. Желішкевич.

Далі привітання складали: від Жін. Т-ва в Ріджайні пані Марія Корпан; а від Церковних Громад: Михайло Марцишин з Винярду, Андрій Мелещак з Фостону, Франко Чорний з Клер, Григорій Кудрик з Виммер, Дмитро Глек від Ватсонської Окружної Ради.

Меліта Мельничук і пані Чиж знову заспівали пісню.

Господар Свята запросив до слова проф. Максимюка з Саскатуну. Висловивши свою радість з нагоди бути на цьому Святі і промовляти до численних гостей, і склавши за це подяку, проф. Максимюк зупинився головно на потребі будинку Українського Інституту в Саскатуні, бо він дуже важливий для нашої молоді, що студіює в університеті, — звернувся з закликом, щоб усі спільними силами старалися помогти збудувати той новий будинок.

Слідуюча точка програми — козачок, який виконали Меліта Мельничук і Кеней Кеначук.

З черги, Прот. І. Майба представив о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука — голову Президії Консисторії, і запросив його до слова, а присутні вислухали його повчальну промову з великим заціклавленням. Правдоподібно зайво тут переповідати цю промову, тому що всі знаємо, що Протопресв Д-р С. В. Савчук промовляє так, що всі з увагою слухають його слів.

Він найперше подякував Громаді, що запросила його, як гол. Президії Консисторії, побувати на цьому Святі і разом з присутніми тут иншими Священиками звершити Чин Посвячення Угольного Камени церкви у Ватсон. Протопресв. Д-р С. В. Савчук побажав, щоб нинішній день назавжди залишився в історії Ватсонської Громади незабутнім і для дальших поколінь. Достойний Промовець говорив про значення нашої Української Греко-Православної Церкви, — які великі трудноці були на шляху організування своєї Церкви, а вже головно тому, що не було своїх священиків. Нині ж маємо Колеґію Св. Андрея, і в ній вивчаються молоді студенти на священиків; вони станують апостолами — будуть проповідувати Слово Боже серед свого народу.

По промові Протопресв. Д-ра С. В. Савчука панночка Меліта Мельничук гарно виконала деклямацію.

На закінчення програми Всеч. о. І. Майба — наш Настоятель подякував усім від усієї Громади, а зокрема й від її Управи та від себе особисто, що вірні нашої Церкви навіть з далеких місцевостей прибули так численно, щоб разом з нашою Громадою, немов одна родина, відсвяткувати цей торжественний день, що останеться незабутнім для Громади.

Усі встали й заспівали "Достойно".

Треба згадати, що при нашій парафії існує Відділ Жіночого Товариства, яке за десять років передало до церковної каси пять тисяч дол. на будову нашої церкви.

Наша церква вже викінчена; минулого року заложено автоматичне огрівання, і нема обтяження довгом. Три роки щиро співпрацювали члени Громади з Управою під проводом голови Л. Половича для викінчення своєї церкви.

При церкві є вибране Сестрицтво, і сестриці стараються за прикраси для церкви, зокрема ж вишивками, і тримають належний порядок та чистоту в/церкві. За вишивки особлива подяка належиться пані А. Полович, яка за десять років найбільше віддала свого часу на прикраси-вишивки.

Віримо, що Громада скоро постарається й про Іконостаса; бо хоч брак його тільки тимчасовий — бо ж не все можна викінчити відразу, — але все ж таки той брак дуже відчувається у церкві у Ватсон.

Член.

50-ЛІТТЯ ШЛЮБУ П-ВА СТЕФАНА І ДОКІЇ ШМИГЕЛЬСЬКИХ
(Вайта, Ман.)

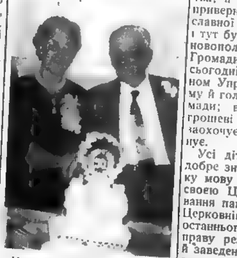

У неділю Всіх Святих, 28-го червня 1959 р. відбулася величава урочистість у родині п-на Стефана і Докії Шмигельських у Вайті, Ман., а це 50-ліття їх шлюбу. Пан Шмигельський родом з села Блищанка, повіт Залищики, а пані Шмигельська з села Усте Єпископське, повіт Борщів. Обое ще підлітками приїхали з родичами в Канаду. Тут поселився пан Шмигельський в околиці Стюартборн, а потім перенісся до Вайти, де й досі обое проживають.

Виховали вони пять доньок і 4 синів, які тепер на добрих становищах, і всі вони з'їхалися з далеких сторін, щоб вшанувати своїх родичів. Не міг бути тільки найстарший син Михайло з Шікаґо. Найстарша донька Василина живе з дочкою-норсою в лікарні в Кемлупс, Б. К., донька Анна і друга Олеся живуть в Каліфорнії в Лос Анджелес, Ольга у Кемлупс, Б. К., Марія, Євген і Володимир живуть у Вінніпеґу, Василь має "Кофі Шап" у Вайті. Брат Ювілята, Іван живе в Шікаґо.

На Ювілеї було 17 внуків і два правнуки. Зійшлось, крім родини, і поважне число приятелів і сусідів, отже урочистість, що мала відбутися в хаті, мусіла бути перенесена до Народнього Дому.

Коли вже всі були за столами, дяк з Пембіна, Мінн., пан Пастух, проказав молитву (о. С. Греділь прибув з Відправи в далекій громаді аж надвечір і тоді служив "Благословення подругів") і відбулася спільна гостина. Господарем урочистости був пан М. Сторожук, і він просив по черзі приятелів панства Шмигельських до слова. Пан Антін Кирилюк з Гелак, Мінн., і пан Яків Підлубний згадували початки праці Ювілятів у Канаді серед тяжких піонерських обставин, разом з ними пережиті радісні й тяжкі дні та труди при організуванні народньо-церковного життя в околиці Вайта, бо панство Шмигельські охочі працівники при Народньому Домі й Церковній Громаді. Уже з 1919 року пан Шмигельський трудився при освітній праці Народнього Дому, а пані Шмигельська — серед жіноцтва; а коли почався рух за привернення народові Православної Церкви, наш Ювілят і тут був одним з перших основоположників Православної Громади, і так працює по сьогоднішній день; він є членом Управи Народнього Дому й головою Церковної Громади; всюди дає свій труд і грошеві пожертви, і других заохочує до того та переконує.

Усі діти наших Ювілятів добре знають рідну українську мову й дорожать нею та своєю Церквою. За головування пана Шмигельського в Церковній Громаді виконано останнього року потрібну направу резиденції священика й заведено автоматичне огрівання оливою. Наші Ювілята мають у Громаді й околиці пошану серед усіх свідомих українців.

Усі інші промовці в словах повних любови й пошани до Ювілятів також згадували пережиті з ними часи й бажали їм доброго здоровя, довгого віку та успіху у їх дальших починах. Найстарша дочка Василина висказувала в імені всіх дітей вдячність родичам за їх дбайливість, любов і труди на добро дітей, і подяку Жіночому Товариству за поміч при вгощенні, а гостям за приязнь до їх родичів. Нема більшої радости для родичів, як бачити вдячність і любов своїх добрих дітей. Тому панство Шмигельські були дуже зворушені, коли настав момент подякувати своїм дітям за їх люблячe вдячне серце. Зворушливе було й те, що з так далека прибули гості, бо були з Гелак, Мінн., з Мус Джьо, Саск., з Вінніпеґу з Савт Сейнт Пол, з Сарто Ювіляти дякували й гостям, бо щирої приязні за жодні гроші не купити.

Накінець був піднесений Ювілятам коштовний дарунок від гостей, і відспіванням Многоліття закінчено урочистість.

Пожертви на "Вістник" зібрано $16.20, з чого $4.50 на вироблення кліші, а $11.70 на Пресовий Фонд "Вістника" та на "Український Голос" $10.00. Жертводавці: по $5.00 - ювілят Стефан Шмигельський; по $2.00: Іван Шмигельський, Михайло Сторожук, Антін Кирилюк, Н. Лісович, Яків Підлубний, Едвард Нагурський; по $1.00: П. Пастух, Н. Н., пані Тофан, Н. Кирилюк, Марія Бадюк, Й. Музика, І. Семенюк, Т. Ткачук, І Пастух.

Сердечне спасибі за пожертви, а Ювілятів збережи Господи на многі літа

Гість.

ПОДЯКА

Почуваюся до дуже милого обов'язку висловити в імені власному і моєї родини щиру подяку всім Церковним Громадам Округи Норт-Бетлфорд, Саск., які з середечною любов'ю прощали нас з нагоди нашого переїзду до Едмонтону, куди мене за Благословенням Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона Консисторія призначила на становище другого настоятеля Катедральної Громади Св. Івана.

Дякуємо всім парафіянам Округи Норт-Бетлфорд: Норт-Бетлфорд, Витків, Гетерлей, Кендо, Ґлеслин і Медовлейк, за їх щиро-українське і християнське відношення до нас під час 5-літнього побуту в парафіяльній окрузі Норт-Бейтлфорд. Щира подяка Церковним Громадам і Жіночим Товариствам за влаштування прийнять, за щирі вислови прощання і за ті княжі дари, що їх передали нам Громади в формі готівки — в сумі $750, а саме: Норт Бетлфорд $550, Витків $100, Кендо і Ґлезлин $1.00. Громада Гетерлей і Медовлейк, — як також Громада Витків передали нам цінні пам'ятні подарунки.

Молитиму Всемилосердного

Господа, щоб обдарував Вас за Ваше сердечне та щире прощання всім найкращим у Вашому житті, як також дав Вам усім сили, здоров'я, витривалости та сильної Віри, та щоб Ви гідно, жертвенно та самовіддано завжди працювали на славу Богові та своєму народові.

Ще раз сердечне спасибі Вам усім за таке щире та сердечне прийняття — за цей княжий дар! Нехай Господь зберігає всіх Вас у Своїй опіці!

о. Олександер Хом'як з Родиною
10835 — III St.
Едмонтон, Алта.

ВШАНУВАЛИ п. ІЛІЮ ЗВОЗДЕЦЬКОГО

У неділю 2-го серпня 1959 року Всеч. о. Блажук відправив Св. Службу Божу з участю великого числа вірних в Нар. Домі м. Санґудо.

По Службі Божій panотець привітав п. Ілію Звоздецького з Днем Ангола, побажав йому найкращих успіхів і Божого благословення. Після Молебня о. Парох виголосив Многоліття за здоровя Ювілята і його родини.

Гостинне прийняття на на честь ювілята п. І. Звоздецького приготовило Жіноче Товариство в домі п-ва Воронюків. Господарем урочистости був п. Ілюк, який попросив усіх засісти за столи, і попросив о. Пароха проказати Млитву та поблагословити поживу; опісля господар провів церемонію вручення Іменинникові традиційного вінка — за українським буковинським звичаєм. Далі п. Ілюк запросив до слова промовців, які висловлювали свої побажання п. Ілії Звоздецькому та його дружині Анні і дітям. Цікаву промову сказав п. І. Григор—тесть Ювілята, з Нитавин, Саск., Він подивляв це, що в Санґудо є таке велике число українців і вони так щиро та завзято взялися за народню працю, і почали будову величавого Народнього Дому. Передавали свої побажання пп. О. Гобляк, М. Омаста, Надія Задерій — голова Жіночого Товариства з Санґудо, П. Тесляк, і Марія Тесляк передала привіт від Жіночого Товариства з Вестлок, Гарасим Савчук і п. Іващук.

Після привітів господар п. Ілюк вручив від присутніх цінний дарунок п. Ілії Звоздецькому і його дружині та дітям. А потім запросив до слова Ювілята, який щиро подякував усім присутнім за таке несподіване свято для нього Дякувала і його дружина Анна, спеціяльно висловивши вдячність Жіночому Товариству з Санґудо за їх труд і працю в добрій організації і згоді, та всім присутнім, що так численно зійшлися вшанувати з нагоди іменин її мужа Ілії, якому сповнилося 45 років життя.

Треба відмітити, що як п. І. Звоздецький, так і його дружина обоє роджені в Канаді. Походять вони із свідомих українських православних родин. В Ілії Звоздецького є ще старенька мама, яка проживає в Саскачевані. І в Анни Звоздецької є родичі, тато й мама, - вони проживають в Нипавин, Саск.

Пару років, як п-во Звоздецькі поселилися в Санґудо, а вже мають вони свою власну крамницю. Поза своєю господарською працею, вони дуже діяльно й самовіддано працюють для української справи - як церковної, так і народньої: з їх приходом у Санґудо повстав тут Відділ Жіночого Товариства, і воно дуже діяльне. Зорганізовано також драматичний гурток, який влаштовує вистави, концерти, національні свята. Окрема подяка належиться їм обом ще й за це, що вони діяльно працюють з місцевою українською молоддю, а вже тим більше своїх дітей виховують в українському дусі.

Удома вони розмовляють з дітьми тільки по-українському, посилають своїх дітей до Рідної Школи, до Св. Андрея й Інституту Св. Івана, з їх діяльної праці цього літа розпочато будову величавого будинку Народнього Дому. Це все підсумки, які нехай послужать іншим молодим українським родинам, як дороговказ і приклад добрих, корисних діл родини Звоздецьких.

Бо й урочистість, яка відбулася на честь ювілята Ілії Звоздецького, стала виявом вдячности від того великого числа українців, що поприїжджали не лише місцеві, але й з дальших сторін, Саскачевану й Алберти.

Урочистість закінчилася відспіванням Многоліття і піснею "Де згода в родині".

Ювілятові і його Родині щасливого життя, віку довгого і Божого благословення!

Присутнім за грошовий дар $13 на "Вістник" щире спасибі!

Приятель.

МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ — початок науки в Недільних і Українських Школах

У книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники:

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ:

	Ціна
АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа - 48 стор. Прот. С. В. Савчук	15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук. 171 стор.	.75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Ґерус	50
ВИФЛИЄМ — Катехизіс для дітей Прот П. Мельничук. 48 стор.	.20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор.	25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту Кляса І — 40 лекцій Кляса ІІ — 40 лекцій, кожна	.85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот С. В. Савчук	·50

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ:

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І. Шлянка)	$1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО — Читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Леонід Білецький)	1.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ
Мус Джо, Саск.

В суботу 12-го вересня 1959 року парафіяни Української Православної Громади Св. Володимира в Мус Джо влаштували панству М. Ґулуцанам несподіванку з нагоди набуття ними нової хати.

Голова нашої Громади В. Данькович з дружиною скликали всіх до себе, а опісля всі разом автами поїхали до п-ва Ґулуцанів Голова Жіночої організації пані Олійник зайшла вперед, і в імені всіх зложила привіт з хлібом і сіллю, та побажала п-ву Ґулуцанам і їх дітям усього доброго в їх новій хаті

По оглядинах нової хати всі позасідали, і почалася весела бесіда на всякі теми Слід згадати, що панство Ґулуцани є молоді й активні люди, знаменито володіють українською мовою, мають троє гарних діточок. Пан Ґулуцан є шкільний психольоґ, а дружина учителькою, а також бере участь у веденні Української Недільної Діточої школи, за що їй належиться признання й подяка

Опісля відбулася гарна перекуска, а навіть з чаркою, від чого охота прибула й до співу

По перекусці голова В Данькович вручив від усіх парафіян дарунок п-ву Ґулуцанам, які із зворушенням гарно всім подякували за дарунок і обіцяли надальше працювати при нашій Церковній Громаді на добро Церкви і української справи

Опісля промовляв М. Остапович, він також зложив від усіх побажання господарям у новій хаті і попросив усіх заспівати "Многі літа".

При кінці голова В. Данькович і І. Назаревич пригадали присутнім за нашу пресу, отже зроблено збірку, і зібрано $19.00, та розділено її по половині на "Український Голос" і "Вістник"

Пожертви зложили п-во Ґулуцани 6 дол.; по 1 дол. М. Остапович, В. Данькович, І. Назаревич, М. Лизанівський, В. Нестор, С. Гальчик, Г. Кошман, В. Захней, М. Кошман, А. Олійник, В. Калитка, В. Васкі, Н. Финюк.

Закінчено відспіванням "Де згода в родині"

Всім Жертводавцям щира подяка, а панству Ґулуцанам багато щастя і здоровя в їх новій хаті!

М. Лизанівський.

ПОВІДОМЛЕННЯ

У днях 23, 24, 25 жовтня н. р. в Едмонтоні відбудеться Провінційний З'їзд складових організацій СУС Алберти, а саме: ТУС, СУК, СУМК і Членів Інституту Св. Івана.

Прохається ВП. Членкинь і Членів Організацій готуватися та взяти участь у З'їзді.

За З'їздовий Комітет
К. Теличко.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН КСЬОНДЗИНА
Сматс, Саск.

У понеділок ввечері 24-го серпня 1959 р. рознеслася сумна вістка в околиці Сматс, що несподівано відійшов у вічність, на серцевий удар, бл. п. Іван Ксьондзина.

Покійний народився 18 лютого 1895 р. в селі Ланівці, Борщівського повіту в західній Україні. Тяжке життя в старому краю заставило молодого хлопця в 1911 р. шукати кращої долі в Канаді. У той час перебував уже в Канаді дядько (вуйко) Магус, і Покійний до нього приїхав. Пару років пізніше (1914 р.) одружується з Ядвіґою Душенько, і починають разом працювати на фармі. Господь посилає їм діточок, якими так тішилися, а їх було: 6 доньок та один син. Покійний був спокійної вдачі, цікавився релігійно-національними справами. Був будівничим Української Православної Церкви в Сматс, де без перерви на протязі десятьох років очолював Церковну Управу. Не один раз їздив на свій власний рахунок на Собори нашої Церкви, бо Громада маленька, і на це не мала фондів. На протязі 20 років був повіреним (тростом) у школі Пет, де його любили і слухали добрих порад. Багато років працював у Кооперативному Банку, як також був довший час в Управі Кооперативи. Довший час був в Управі Пшеничного Пулу. У липні хоч і не дуже був здоровим, але як почув про Конґрес КУК, що мав відбутися у Вінніпегу, то поїхав узяти участь у ньому. Не зважаючи на те, що бл. п. Іван брав діяльну участь у церковно - національному житті, і тяжко працював на землі, то не занедбував він і своєї родини, і знаходив вільні хвилі, щоб виховувати своїх дітей. Дітей виховав дуже гарно, всі належать до рідної Церкви, та національно свідомі. Старався допомогти рідні, яка залишилася в старому краю. Він спровадив у Канаду 2 рідні брати, першу сестру й першого брата, яким на початках багато допомагав.

У пятницю ввечері 28 серпня ц. р. місцевий парох Всеч. Юрій Туржанський відправив у хаті Покійного Панахиду, а в суботу відбувся величавий Похорон зо Службою Божою. Похорон правили о. Парох і Всеч. о. В. Сенишин із Саскатуну, з дяками Ю. В. Міхайлюком та В. Магусом Церковця у Сматс не змогла помістити учасників Похорону, які зійшлися, щоб попрощати Покійного. Обидва священики гарно попрощали бл. п. Івана, підкреслюючи у своїх прощальних проповідях християнські чесноти Покійного, його любов до нашої Церковної Громади і Св. Церкви та його добре серце, що завжди йшло назустріч усім потребам нашої Церкви.

Покійний лишив горем прибитих вірну дружину Ядвіґу, сина, 6 доньок і їх родини, 14 внуків, рідного брата Рудольфа в Канаді, два брати в старому краю та одну сестру. Під час Посліднього Цілування глибокозворушливе слово виголосив Всеч. о. Туржанський, та закликав учасників Похорону зложити свої пожертви на Невянучий Вінок. Учасники з великою любов'ю віднеслися до слів о. Пароха, і зложили $80.00, що за згодою Родини розпреділено: $30.00 на будову Інституту в Саскатуні, $20.00 на будову Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, $20.00 на пресовий фонд "Вістника" та $10.00 на "Укр. Голос".

Тіло Покійного спочило на Православному Цвинтарі в Сматс. Після Похорону горем прибита родина приготовила поминальний обід у народньому домі біля церкви.

Болюча втрата, яку понесла родина й наша Громада в особі Помершого, залишиться в нашій памяті. Нехай Всемилостивий Господь, що покликав його до Себе, винагородить стократно за все добро, що він за життя вчинив! Горем прибиту Родину нехай Господь потішить у їхньому смутку, а душу покійного Івана прийме у Свої Небесні Оселі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМЯТЬ!
Учасник Похорону.

БЛ. П. ЯРОСЛАВ ШИМЕЧКО
Вотерфорд, Онт.

Дня 9-го вересня 1959 р. відпровадили на місце вічного відпочинку учня Недільної Школи бл. п. Ярослава Шимечка. Відпровадили його родичі Дмитро й Олена Шимечко, як і дальша родина і більше громадян. Похоронні Відправи відслужили о. Й. Тріска і о. І. Магас.

На прохання о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінець 14 долярів; з того призначено 10 долярів для Недільної Школи в Вотерфорді, а 4 доляри на "Вістник".

Заскоро ти покинув нас, Славку!

Вічна Тобі Пам'ять!

о. І. М.

ПОДЯКА

По втраті дорогого мужа бл. п. Василя, сердечну подяку складаємо Всеч. о. Ол. Хом'яку за Похоронні Відправи і проповідь. Також дякуємо всім учасникам Похорону, Жіночому Товариству за труд при влаштуванні поминального обіду, і всім тим, що склали вінки на могилі Покійного.

Нехай Всевишній Господь винагородить усіх Вас здоров'ям й довгим віком!

Вдова Тетяна Данилюк і Родина.

БЛ. П. ІВАН ФЕДОРКІВ
Глезлин, Саск.

13 серпня 1959 р. в лікарні Нотр Дейм Госпитал у Норт Бетлфорд, Саск., помер у 72 році життя бл. п. Іван Федорків.

Покійний приїхав у Канаду 1913 р. з села Топорівці, Городенського повіту, зах. Україна. В 1923 р. відвідує свою Батьківщину Україну і по кількамісячному побуті назад вертається в Канаду. Від часу свого поселення в Канаді до 1929 р. працює на різних роботах, а опісля поселився на гомстеді в околицях Джунюр, Саск., де прожив із своєю дружиною Марією та дочкою до 1953 р., після чого переходить на постійне життя до Глезлину. В останніх роках свого життя він хворіє, а недуга змусила його піти до лікарні, де й помер.

Похорон відбувся з української греко-православної церкви Св. Ап. Петра й Павла в Глезлин. Похороном зайнялися зять і дочка Покійного п-во Малишевські. Похоронні Богослуження відслужив о. Ол. Хом'як. Після Похорону відбулася тризна в залі народнього дому, де на заклик п. Н. Савчина переведено збірку на Невянучий Вінок, яку призначено на пресовий фонд "Вістника" в сумі $17.25.

Срдечна подяка учасникам Похорону і Жертводавцям, а пок. Іванові нехай канадійська земля буде пером!

о. Ол. Х.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ДАНИЛЮК
Норт-Бетлфорд, Саск.

У четвер 16-го липня ц. р. пролетіла сумна вістка, що нагло — на серцевий удар помер член-фундатор нашої Громади бл. п. Василь Данилюк, на 72 р. життя.

Покійний Василь Данилюк походив із села Рошкова, пов. Городенка. У Канаду приїхав 1905 р., і перебував у початках свого поселення на сході Канади. Тут працював по різних фабриках, як: у Монтреалі, Сидней, Велланд та інших. В 1908 р. вінчається з Тетяною Свистун в Монтреалі. В 1913 році обоє вертаються в Україну. Під час Першої світової війни пок. Василеві Данилюкові довелося служити в різних військових частинах, і попав у російський полон, та 5 років був на Сибірі, з якого за Божою ласкою вдалося йому повернутися на рідні землі. В 1936 р. вертається у Канаду й поселюється в Саскачевані в околицях Виткова, після чого переноситься до Норт-Бетлфорд, Саск.

Покійний Василь Данилюк - це зразковий член і добродій нашої Норт-Бетлфордської Громади, був прикладом жертвенности, працьовитости та любови до всього того, що своє рідне, українське. Останнім виявом його жертвенности — це уфундування двох хоругов за суму 170 дол. до нашої церкви.

З його смертю Громада втратила вн с оковартісного християнина й дорадника в церковно-громадському житті.

Похоронні Богослуження відслужив Всеч. о. Ол. Хом'як в українській греко-православній церкві св. Івана Хрестителя в Норт-Бетлфорд, Саск., 20-го липня. Церква була виповнена по береги богомольцями, що прийшли востаннє попрощатися з покійним Василем, який оставив у глибокому смутку дорогу й вірну дружину Тетяну. Під час Посліднього Цілування зложили, на заклик о. Настоятеля, учасники Похорону 40 дол., як Нев'янучий Вінок по

Покійному, і цю суму призначено на будівельний фонд місцевої церкви та на "Вістник". По Похороні відбувся в церковній залі поминальний обід, що його влаштувало Жіноче Товариство.

Спи спокійно, дорогий і ніколи незабутній брате Василю, а світла пам'ять про тебе нехай ніколи не згасає між членами Норт-Бетлфордської Громади й тими, що знали тебе.

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка, а покійному Василеві Вічна Пам'ять!

о. Ол. Хом'як.

ЗБІРКА НА ПОТРЕБИ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕҐУ ПІД ЧАС ПОЇЗДКИ о. Є. ГРИЦИНИ ВІД 26 ТРАВНЯ ДО 17 ЧЕРВНЯ, 1959 РОКУ

РОРКТОН, Ман.
По 25 дол.: Н. Гуцуляк.
По 10 дол.: Олекса Іванчиско.
По 5 дол.: П. Кендзерский, Браття Притули і Тоні Білецький
По 2 дол.: Анна Павлюк.

ПАЙН РИВЕР, Ман.
По 20 дол.: М. Топоровський, Дм. Васильців і Степан та Юстина Ишентюки
По 15 дол., С. Лилик
По 14 дол., Гелен Соловій
По 10 дол.: Д. П. Костюк, Анна Кравчук
По 5 дол., Г. Басараба, А. Гадій, П. Арсенчук, Вас. Маюк, Л. Тихолиз, Ф. Ковалюк, Олександра Соколовач
По 2 дол.: П. Шевчук, Анна Цюник, В. Бойчук
По 1 дол.: А. Карпяк, І. Колодійчук, І. Бойчок, Я. Козлик, Н. Боднарчук, Ф. Тимчук і Павло Нюник

ЕТЕЛБЕРТ, Ман.
По 50 дол.: М. Н. Григорчук
По 25 дол.: Н. А. Григорчук.
По 10 дол., А. Гарболінський, Гео Карпяк і Орест Шевчук
По 5 дол. Браття Бурлейні, о. І. Ґруфин, Ол. Карпяк, М. Пелехатий
По 2 дол.: Степан і Марія Гарахи, П. Бурденюк.

ҐІЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман.
По 5 дол.: Н. Журковський, Вол. Талпаш, П. Григірчук і К. Гаврилишин
По 5 дол.: Н. Мищук.

ҐРЕНДВЮ, Ман.
По 5 дол.: Г. Тісногуз, Д. Н. Гемчук, М. Бенцик, В. Михалюк, Ім. Ковальчук і Г. Василишин
По 3 дол. Анна Полок.
По 2 дол.: П. Мандрик, Анна Мищук, Т. Богун, О. Костюк і А. Кушнір.
По 1 дол.: Петро Танасійчук

РОБЛИН-ЗЕЛЕНА, Ман.
По 5 дол.: Н. Бугера.
По 2 дол., о. І. Швець, Вас. Новосад, Мих. Пурич, Я. Никифорак, Гр. Новосад, Мих. Слюсар і Зоська Яловіцька.
По 1 дол. Вас. Капець, Розина Стиба, Мих. Вихопень, Мих. Никифорак, Вас. Никифорак, Ст. Г. Стиба, Павло Солтис, Розелька Чарнецька і Тацька Солтис
По 50 центів: Текля Чарнецька.

РОБЛИН, Ман.
По 50 дол.: В. Лисак.
По 20 дол.: Юрій Піць.
По 10 дол.: С. Лебедович, Д. Кулик, Ф. Перрі, Г. Іващук.
По 6 дол.: Ів. Мендрo.
По 5 дол.: О. Гаврилюк, Ів. Перхалюк, Вас. Стиба, А. Швайківська, П. Горбай, Ів. Лебедович.
По 4 дол.: А. Романик.
По 3 дол.: Вас. Стиба.
По 2 дол.: Марія Швайківська.
По 1 дол.: о. І. Швець, Анна Капець, Павлина Корбут і Н. Протасевіч

КЕМСЕК, Саск.
По 5 дол.: І. Франко, І. П. Горчинський, В. Д. Великголова, В. Романюк
По 2 дол.: Максим Барабаш, Ст. Марусяк, Микола Михасів і о. П. Бублик

МАЗЕПА, Саск.
По 25 дол.: Мих. Король і Андрій Король
По 10 дол.: П. Копильчук, Юліян Яґольницький, Ст. Маковський, Ізидор Снятинський і В. Ковалишин
По 5 дол. Никола Малиновський

РАЙН, Саск.
По 25 дол. Созонт Малиновський
По 20 дол. Адам Ковалишин.
По 10 дол. М. Дрinduka
С. Гриневецький 4 дол. А. Малиновський 3 дол. М. Ковалишин 2 дол.

КАНОРА, Саск.
По 15 дол.: С. Горчинський
По 10 дол. Нестор Ортинський і М. Ф. Кушнір
По 5 дол. о. В. Слюсар, А. Денис і І. Дарагой

ГЕМТОН, Саск.
По 5 дол.: Ф. Ясінко, Ів. Горчинський і Ів. Киба.

ЙОРКТОН, Саск.
По 10 дол.: Др. М. і Р. Яґольницькі, С. В. Пернеровський.

КАЛДЕР, Саск.
По 10 дол.: А. Шимко.

ОВКБОРН, Ман.
По 10 дол.: Василь Мануляк і М. Бородій.
По 6 дол.: Іван і Текля Сторожуки.
По 5 дол.: Дм. Коваль, Ст. Ґерелюс, Вас. Іванко, М. Швалюк, Пилип Туткалюк, Ант. Ковальчук, М. Зюбрак, Мих. Кузь, Т. Слонь, Н. Франко
По 2 дол. Микола Польовий, П. Коваль, Фр. Зюбрак, Созонт Грицик, Мих. Старенький
По 1 дол.: Гр. Сторожук, Ол. Яник і Полі Матвійчук.

МЕНЗІ, Ман.
По 15 дол. Ант. Чвалюк
По 5 дол.: І. Скатлас, Павло Друль і С. Чвалюк

РОЗБУРН, Ман.
По 10 дол. Дм. Пачук, Н. Кармашок
По 5 дол. І. Ничик, Ф. Курчаба, Н. Бідочка і Митро Калинюк
По 3 дол. Мат. Бабійчук

СЕНДІ ЛЕЙК, Ман.
По 10 дол.: О. Дідик і С. Босс
По 7 дол. М. Левандовський
По 5 дол. Наталія Демчук, Йосифина Залевчук, Т. Мулявка, А. Прокопчук і Н. Солонипний
По 4 дол. Еуген Улянка
По 1 дол.: В. Бечерешний, В. Яковенко, Ф. Кшм, Н. Гнатюк

ЕРИКСОН, Ман.
По 5 дол. В. Рошка
По 1 дол. П. Котик

ЕШВИЛ, Ман.
По 10 дол. Вас. Костишин
По 1 дол.: Ів. Самець, П. Яцюк, А. Пилип і Павло Никифорук.

ДАВФИН, Ман.
По 50 дол.: А. Т. Ваврикюк.
По 25 дол.: Ю. Білоус.
По 10 дол.: І. Дух, В. Малюта, В. Лазарук, Ф. Чайковський, Параска Паламар, П. Чайковський і М. Ситник
По 5 дол.: К. Ґорчинський, В. Комфоліо, Д. Ґрицьків, В. Т. Гедвей, Н. Швець.
По 3 дол.: В. Ґродзік, П. Єрха
По 2 дол.: Ю. Фіцич
По 1 дол.: П. Дроздович.

РОЗА, Ман.
По 10 дол.: І. Бугера (Дуфрост Ман.)
По 5 дол.: І. Когут (Винипег), Наз. Чубей, Ів. Чубей, І. Пастух (Галюк, Мін.), Н. Когут (Винипег)
По 2 дол.: І. Баран, Катерина Чубей, Митро Чубей.
По 1 дол.: П. Пастух (Галюк, Мін.) Павло Чубей, Ст. Танчак і Ст. Гавронський

ТОЛСТОЙ, Ман.
По 5 дол.: П. Олійник.
По 2 дол.: І. Косован
По 1 дол.: І. Ткачик, О. Матвійчук, І. Демитрак, Марія Воронюк, Анна Шидловська, Гафія Матвійчук, Вас. Воронюк, М. Зюлковський, Анна Слободзян і Марія Арсеній

ВАЙТА, Ман.
По 25 дол.: М. М. Сторожук
По 10 дол. А. Фіґус, М. Кадинюк, І. А. Негрич
По 20 дол. М. Дикун і М. Мігайчук.
По 3 дол.: о. С. Гpеділь
По 5 дол.: П. П. Подольський, А. Підлубний, І. Н. Цесмиструк

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ?

Хресний батько (кум) обов'язково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі.

НАШИЙНІ ХРЕСТИКИ

Хрестики (для дівчат) — з десять-каратового золота, з ланцюжком. Ціна $16.50
Хрестики (для дівчат і хлопців) — срібні (стерлінґ сил-вер), з ланцюжком. Ціна $2.50
Хрестики (для дівчат) — покриті золотом. Ціна $2.50

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7 50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1 25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

Всі повищі речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

УВАГА! УВАГА!

Українська Греко-Православна Громада
Св. Покрови в Борівцях, Алберта

Запрошуємо все Українське Громадянство м. Едмонтону, та із сусідних Громад нашої околиці, як Смок. Лейк, Ту Гилс, Мирнам, Веґревил, Брудергайм, Пено, також запрошуємо всіх Парафіян Виллинґдонського Округу нашої Парохії. Запрошуємо також Всеч. о. о. Парохів та Церковні Заряди.

Наша Громада Св. Покрови святкує свій Ювілей 50-ліття заснування та Храмове Свято. Відбудеться й Візитація Його Преосвященства Владики Андрея. Також прибуде наш дорогий гість Голова През. Консисторії Впр. о. Д-р С. В. Савчук.

На свято Св. Покрови, в неділю 18-го жовтня 1959 р.
Програма Свята:

Год. 8.30 рано — Утреня. Свячення води.
Год. 10-та — Зустріч Преосв. Владики Андрея
Год. 10.30 — Архиерейська Св. Літургія з участю Гол. През. Консисторії Впр. о. Д-р С. В. Савчука та Духовенства
Год. 12-та братський обід у церковній залі в Виллинґдон, який подасть наше Жіноцтво.

По обіді відбудеться ширша програма з привітами та промовами. Своє слово, як головний промовець виголосить, Гол. През. Консист. Впр. о. Д-р С. В. Савчук. Дальше будуть промовляти представники наших організацій з Едмонтону.

Його Преосвященство Владика Андрей подасть Митрополичі Грамоти будівничим та Піонерам Громади Св. Покрови в Борівцях.

Ми віримо, дорогі Брати й Сестри, що Ви прибудете численно на не наше велике Свято Ювілею 50-ліття, щоб його звеличати своєю присутністю разом з нами, а також звеличати наших Дорогих Гостей які прибудуть до нас.

ЗАРЯД:
Юрій Ковальчук, голова
Іван Жуківський, секретар
о. С. Столярчук, настоятель

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Портедж Ля Прері, Дуфрост, Тиндал
25. Неділя — Брендон, Кенора, Ґонор, Транскова, Поплярфілд

ЛИСТОПАД

1. Неділя, — Поплар Парк, Бозежур, Ледвин.
8. Неділя, — Брендон, Транскона, Кенора, Сулукави.
15. Неділя, — Портедж Ля Прері, Дуфрост, Тиндал.
22. Неділя, — Брендон, Транскона, Кенора, Селкірк (Храм).
29. Неділя, — Ґонор, Поплярфілд, Сендгия.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. М. КРИЩУКА:

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Мусідора
25. Неділя — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Ґресленд
25. Неділя — Боїл

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Лак Ла Біш
8. Неділя. Св. Димитрія, Криґент. Храмове свято. У цей день відбудеться Освячення храму Преосвященнішим Владикою Андрієм, Єпископом Едмонтону і Всієї Західної Канади На це величаве Свято запрошується парафіян із: Лак Ла Біш, Норал, Сирейл, Вандерінґ Ривер, Ґресленд, Боїл, а також всіх тих, яких о. Парох приїде на це Освячення По Св. Освяченні буде спільний обід.
15. Неділя — Норал
21. Субота. Св. Михаїла — Ґресленд
22. Неділя — Сирейл
29. Неділя — Боїл

Адреса Пароха: Box 449 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Сембурґ
25. Неділя — Нітавин

Weirdale, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Бирджес
25. Неділя — Канора

Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя День Подяки — Норквей
18. Неділя 7-ма вечора Вдячний Молебень День Подяки — Мейбріч
25. Неділя День Подяки — Стінен

УВАГА: Місяць жовтень — то місяць подяки Богові за все, чим нас Він обдаровує, як також за обильні врожаї як на полі, так і на городі. То ж приносьте на посвяту все, що Вам вродило, до Церкви та влаштуймо спільні обіди і вечері з цієї нагоди.

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Кадворт
18. Неділя Всеч. о. Сенишин — Тарнополь
25. Неділя — Лепін
25. Неділя Всеч. о. Сенишин — Альвіна

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Єллов Крік
8. Неділя. Вел. Мч. Димитрія — Вакав
15. Неділя — Тарнополь
21. Субота. Арх. Михаїла — Лепін (Храм)
22. Неділя — Ст. Джулієн
22. Неділя. Всеч. о. Сенишин — Сматс
29. Неділя — Кадворт

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. О. ФЛЯКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Радвей Еґремонт, Вечірня в 4-ій год по пол.
25. Неділя — Федора Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.

Box 128, Radway, Alta.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Калмар
25. Неділя — Пено

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Торсбі
8. Неділя, Вел. Мч. Димитрія — Брудергайм (Храм), на яке запрошуємо всі Громади Під-Едмонтонської Округи та навколишні Громади взяти участь в нашому Празнику.
15. Неділя — Равнд Гил
21. Субота — Едмонтон
22. Неділя — Калмар
29. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. П. БУБЛИКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Сторновей
25. Неділя — Донвел (Скляруки)

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Кемсек
8. Неділя — Мазепа
15. Неділя — Калдер
21. Архистр. Михаїла — Кемсек
22. Неділя — Сторновей
29. Неділя — Донвел (Скляруки)

Box 1241 Kamsack, Sask.
Rev. P. Bublyk

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Вернон
25. Неділя — Ревелсток, День Подяки

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Вернон
8. Неділя, Св. Димитрія — Вернон
15. Неділя — Вернон
21. Собор Арх. Михаїла — Вернон
22. Неділя — Келовна (Панахида за Поляглих)
29. Неділя — Вернон

Адреса: P.O. Box 307
2602 — 42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. І. МАЙБИ

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Фостон
25. Неділя — Вимер

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Водіна
8. Неділя. Св. Димитрія — Ватсон
15. Неділя — Канора
21. Субота. Михаїла — Ватсон (Храм)
22. Неділя — Вимер
29. Неділя — Клер

Box 298 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Витків (День Подяки)
25. Неділя — Медов Лейк (День Подяки)

УВАГА! Рідна й Недільна Школа відбуватиметься кожної суботи від год. 2-ї, до 4-ї вечора, при Укр. Православній Церкві Св. Івана Хрестителя в Норт Бетлфорд.

Тому проситься родичів, посилати своїх дітей до науки в Рідній і Недільній Школі.

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. АПОНЮКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Мус Джо
25. Неділя — Ріджайна

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Ріджайна
8. Неділя. Св. Димитра — Прілейт
15. Неділя — Мус Джо
21. Субота. Св. Арх. Михаїла — Кендіяк (Храм)
22. Неділя — Ріджайна
29. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Винниярд
25. Неділя — Фовм Лейк

Про Служби Подяки в м. жовтні проголоситься на місцях, в порозумінні з Зарядами Громад.

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Інсіґер (Гай-вей)
25. Неділя — Вестбрук

УВАГА: Кожної неділі по Службі Божій відбуватиметься катехізація дітей. Тому прошу родичів приводити своїх дітей до церкви. Наука Недільної Школи в Тіодор кожної суботи год. 2 по полудні.

Box 5. Theodore, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Роза
25. Неділя — Ґардентон

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Толстой
8. Неділя. Димитрія — Пембіна
15. Неділя — Роза,
21. Субота. Михаїла (Храм) Онуцкої Церкви в Ґардентоні
22. Неділя — Ґардентон
29. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. В. БОРИЧУКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Йорктон
25. Неділя — Врокстон

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Йорктон
8. Неділя, Св. Вел. Мч. Димитрія — Райн
15. Неділя — Йорктон
21. Субота. Св. Арх. Михаїла — Йорктон
22. Неділя — Йорктон
29. Неділя — Врокстон

110 Willingdon Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32998

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Ґилберт Плейнс
25. Неділя — Велий Ривер

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Давфин
8. Неділя. Св. Димитрія — Дрифтінґ Ривер
15. Неділя — Ґилберт Плейнс
21. Субота Собор Арх. Михаїла — Косів (Річні Збори).
22. Неділя — Давфин
29. Неділя — Роркton (Річні Збори)

Address: Box 1088 Dauphin, Man

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Борівці. Храм. Також 50-літній Ювілей заснування Громади і Візитація Їх Преосвященства Владики Андрея і гостя Гол. През. Консисторії Впр. о. Д-р С. В. Савчука. Запрошуємо всіх
25. Неділя — Прут

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Вилинґдон
8. Неділя. Св. Димитрія Вмч. — Лужани (Храм)
15. Неділя — Андрю
21. Субота. Соб. Арх. Михаїла — Заваля (Храм)
22. Неділя — Гемлин
29. Неділя — Каґвин

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. І. ШЕВЦЯ

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Ґрендв'ю. Відбудеться посвячення дзвона. Після відправи буде Парафіяльний обід.
25. Неділя — Топорівці, фармерська кольонія, почта Врокстон, Саск.

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. П. САЦЕВИЧА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Вільна
25. Неділя — Спедден

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. Я. РИБАЛКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Редфілд
25. Неділя — Гефорд

Box 163, Hafford, Sask.

о. Е. ТРУФИНА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Ґарленд
25. Неділя — Дорбен

Address: Box 71. Ethelbert. Man.

о. ІВАНА КУЛІША

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Росборн
25. Неділя — Оакборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 388 Box 12

Календар Українських Свят

ЖОВТЕНЬ

15	Ч	2	Андрея Христа ради Юрод.
16	П	3	Преп. Діонисія Затвор.
17	С	4	Смч. Еротея, Вол. Новг.,
18	Н	5	Нед. 17 по Зел. Святах.
19	П	6	Ап. Томи з 70-ти Мч.
20	В	7	Муч. Сергія і Вакха,
21	С	8	Преп. Пелаґії, Св. Таїси.
22	Ч	9	† Ап. Якова Алфеївого
23	П	10	Муч. Евлампія,
24	С	11	Ап. Филипа з 70-ти,
25	Н	12	Нед. 18 по Зел. Святах.
26	П	13	Мч. Карпа, Преп. Веніямина
27	В	14	Преп. Параскеви Серб.
28	С	15	Преп. Евтимія Нового,
29	Ч	16	Муч. Логина Сотн.,
30	П	17	Пам'ять Отців 7-го Всел. С.
31	С	18	† Ап. Луки з 70-ти,

ЛИСТОПАД

1	Н	19	Нед. 19 по Зел. Святах.
2	П	20	Вмч. Артемія, Мч. Евор.
3	В	21	Преп. Іларіона Великого,
4	С	22	Рівноап. Аверкія Єп. Єроп
5	Ч	23	Ап. Якова Брата Господн.
6	П	24	Преп. Сисоя і Теофіла
7	С	25	Муч. Маркіяна і Мартирія,
8	Н	26	Нед. 20 по Зел. Святах
9	П	27	Нестора Українського Лит
10	В	28	Муч. Терентія й Неоліни
11	С	29	Прмч. Анастасії Рим.,
12	Ч	30	Муч. Зиновія і Зиновії
13	П	31	Преп. Спиридона
14	С	1	Листопад. Косми і Даміяна
15	Н	2	Нед. 21 по Зел. Святах

о. Гр. УДОД

ПІДВАНКУВЕРСЬКА ОКРУГА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Мишин Ситі (Храмове Свято)
25. Неділя — Ню Вестминстер

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Ню Вестминстер
8. Неділя, Св. Вел. Мч. Димитрія — Вікторія
15. Неділя — Ню Вестминстер
21. Субота, Собор Архст. Михаїла — Ню Вестминстер
22. Неділя — Ню Вестминстер
29. Неділя — Порт Алберні

УВАГА! Кожної суботи, а також напередодні Свят (за виключенням тих неділь, в яких Богослуження у Ню Вестминстері немає) відправляються у Громаді в Ню Вестминстері Всенічні Богослуження Поч. о год. 7-мій вечора.

2142 Grandview — Douglas Hy., Burnaby, B. C.

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Фенвуд
25. Неділя — Габорд

Box 143 Itona, Sask. Tel. 57.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Сеньків

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Вайта
8. Неділя. Св. Димитрія — Арбака св. Мяк.
15. Неділя — Сандави
21. Субота. Св. Михаїла — Сірко
22. Неділя — Вайта
29. Неділя — Сеньків

Box 46, Vita, Man.

Устав Церковний

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя 17 по Зел. Св. Гол. 8. УЄ 6. Літ. Ап. 2 Кор. 6: 16-18 і 7:1 Єванг. Мат. 15: 21-28.

25. Неділя 18 по Зел. Св. Гол. 1 УЄ 7. Літ. Ап. 2 Кор. 9: 6-11. Єванг. Луки 5: 1-11.

ЛИСТОПАД

1. Неділя 19 по Зел. Св. Гол. 2 УЄ 8. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 31-32. 12:19 Єванг. Луки 6: 31-36.

8. Нед. 20 по Зел. Св. Св. Димитрія Великомученика. Гол. 3. УЄ 9 Літ. Ап. Гал. 1: 11-19 і 2 Тим. 2: 1-10. Єванг Луки 7: 11-16 і Івана 15: 17-27; 16: 1-2.

15. Неділя 21 по Зел. Св. Гол. 4 УЄ 10. Літ. Ап. Гал. 2: 16-20. Луки 8: 5-15

21 Субота. Собор Арх. Михаїла Всенічна. УЄ. Мат. 13: 24-30; 36-43. Літ. Жид. 2: 2-10, Луки 10: 16-21.

22. Неділя 22 по Зел. Св. Гол. 5 УЄ 11. Літ. Гал. 6: 11-18. Луки 16: 19-31.

29. Неділя 23 по Зел. Св. Гол. 6. УЄ 1. Літ. Ап. Єфес. 2: 4-10. Єв. Луки 8: 26-39.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1959.-ЧИСЛО (1097) 21

МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН ПРО ВІДВІДИНИ ХРУЩОВА В ЗДА

Владика Митрополит Іларіон у своїй проповіді на тему с о в і с т и, яку виголосив 20 вересня в церкві Св. Михаїла у Вінніпеґу, сказав про відвідини Хрущова в ЗДА ось що:

"Коли б люди мали совість, то вони не запросили б були Микиту Хрущова та не потискали б його рук, що стікають кровю мільйонів невинних людей"

ВИБОРНИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ЄПИСКОП

Ця частина вірмен, які колись відкололися були від Православної Церкви, і досі затримали свій православний звичай, — що їхнього єпископа вибирає Собор Єпископів, а не папа, як це є в римо-католиків.

Однак Рим накинув їм свою владу в тому, що папа затверджує цього вибраного єпископа.

Вірменські греко-католицькі єпископи цього року вибрали Георгія Леека на Єпископа Алепського. Він вибраний на місце вірменського архиєпископа Людвика Батаніяна, якого в травні ц. р. перенесено на становище помічника вірменського кардинала Григорія XV Агагіянія на, що, за давнім православним звичаєм, має титул "патріярха", а папа назначив його шефом Пропаганди Віри. Кардинал Агагіяніян русофіл і уніят, отже його назначено керівником Пропаганди Віри в надії Риму послужитися ним у пляновому поході католицтва на слов'янський Схід.

НАЙБІЛЬШИЙ ВИДАВЕЦЬ ПРЕСИ

Найбільшим у світі видавцем часописів і журналів є тепер Рой Томсон — син стрижія з Торонто (Канада). Р. Томсон є найбільшим власником пресових видавництв не тільки в Канаді й Англії, де він цього року знову закупив видавництво Кемслі, розгалужене ланцюговою системою в усій В. Британії, — за суму 31,500,000 дол.

Пресовий успіх Р. Томсона, як кажуть, полягає головно в тому, що своїм редакторам він дає вільну руку писати й редагувати, а сам він займається виключно фінансовою справою видавництв.

В. ЧОРЧИЛ ВІДВІДАВ ПАТРІЯРХА АТЕНАГОРАСА

Восени ц. р. Винстон Чорчил, переїздивши через Істанбул (Царгород), відвідав Царгородського Патріярха Атенагораса І (Афіногена). Адлай Стівенсон — відомий державний муж ЗДА — також склав Патріярхові візиту.

"ПРОҐРЕСИВНА" КАТОЛИЦЬКА ЛІҐА В ІНДІЇ

Офіційний католицький церковний орган "Бизентайн Кетолик Ворлд" в ЗДА 11-го жовтня 1959 р. подає довшу новинку, яка починається так:

"Емакулям, Індія. — Тут відбувся з'їзд "прогресивних" католиків, щоб формально відзначити започаткування підтримуваної комуністами Католицької Ліґи всієї Керали. "Делеґати" машерували на прилюдні збори з процесією, а попереду несли прапор з образом Святого Серця. Вони голосили клич "Віддай кесареве кесареві, а Богове — Богові!"

Далі в інформації сказано.

"З'їзд затвердив внесок вислати до папи Івана XXIII вимогу, щоб папа наказав духовенству не вмішуватися в політику"

Таке то діється у вільному світі, — немов десь у комуністичному Китаї.

З'ЇЗД ПРАВОСЛАВНИХ АМЕРИКАНСЬКИХ ВОЯКІВ

У днях від 8 червня по 4 липня в м. Берхтесґадені, в Баварських Альпах (Зах. Німеччина) відбувся місійний з'їзд православних вояків американських військових частин у Німеччині. З'їзд відбувся під проводом капеляна о. Михайла Маргитича — капітана американського летунства

Почесним викладачем був відомий богослов о. Олександер Шмеман. Учасниками з'їзду були вояки різних національних походжень. Молитви по-українському завжди проказував українець Ярослав Меркело — вояк 50 парашутної групи.

ЧОМУ ХРУЩОВ НЕ ХОТІВ ВІДВІДАТИ КАНАДИ

Хоч прем'єр Дж. Діфенбейкер пропонував М. Хрущову, щоб він, коли буде в ЗДА у вересні ц. р., по дорозі відвідав Канаду, то однак Хрущов відмовився через "брак часу".

Американська преса вияснила цю відмову Хрущова тим, що совєтська амбасада в Оттаві не радила йому відвідувати Канаду, бо в Канаді є сильні українські організації, які могли б влаштувати "ворожі й загрозливі для гостя демонстрації", отже Хрущов налякався того

РЕФОРМА В ХРЕЩЕННІ АНГЛІКАН?

Літургічна комісія А н г л і к а н с ь к о ї Церкви, яка займається перевіркою англіканського Богослужбового обряду, запропонувала, щоб члени цієї Церкви справжнє Хрещення приймали лише дорослі, а Хрещення немовлят мало б відбуватися в "змінній формі" — ніби лише вступ до Хрещення

НІХТО НЕ Є НЕПОМИЛЬНИЙ У СПРАВАХ ВІРИ, ЗАЯВИВ ОРГАН ЦАРГОРОДСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ

Представники Православної Церкви Царгородської Патріярхії беруть участь у Світовій Раді Церков (СРЦ), що складається з 71 різних Протестантських Церков, Англіканської і деяких Православних. Коли кореспонденти часописів восени ц. р. запитали Царгородського Патріярха Атенагораса І про його погляд на Світову Раду Церков, він сказав, що Світова Рада Церков була "завжди ревна, стійка і ясна", отже "ми віримо, що вони будуть завжди більше зближені і поширені через участь у них також інших Православних Церков".

З цієї нагоди один з американських православних органів Царгородської Патріярхії "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (вересень, 1959) пише:

"Демократія, в кожній Раді, це той нотний ключ, що є суттєвим для ясних завдань і цілі — допомогою для кращого розуміння і співпраці між Християнством усього світу. Ані жодне тіло, ані одиниця не є управнена вважатися непомильною, ані єдиним джерелом знання про Бога й мудрости".

ДОЧКА ДОЛЛЕСА ПРОПОВІДНИЦЕЮ

Пресвітерська Церква в ЗДА дозволила пані Л. Гіншо, доньці покійного державного секретаря Дж. Ф. Доллеса, виконувати всі обовязки пресвітерського священика, крім звершування Св. Тайн Сповіді й Причастя. Пані Л. Гіншо закінчила богословські студії, а за успіхи в науці її відзначено золотою медалею. Вона є матір'ю 4-ох дітей

НАМІЧЕНА СУМА ЖИДІВСЬКОЇ ЗБІРКИ — 3,905,800 дол.

Жиди кожного року влаштовують збірки в усіх країнах світу, отже і в Канаді. Збірка проголошується на короткий час, і осягається намічена сума грошей.

У Канаді 1959 р. вирішено зібрати 3.905.800 дол., тобто на 27,000 дол. більше, ніж минулого року.

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ

Владики Митрополита І Л А Р І О Н А восени 1959-го року.

Неділя, 8-го листопада, — Канонічна Візитація у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці в ВІННІПЕҐУ.

Неділя, 22-го листопада, — Канонічна Візитація в м. ОТТАВІ, Онтеріо

27—28 листопада, — Єпархіяльний З'їзд Східньої Єпархії в м. ТОРОНТО.

Неділя, 29-го листопада, — Канонічна Візитація в Катедрі Св. Володимира в ТОРОНТО. Онтеріо.

ЛИСТОПАД — МІСЯЦЬ ПОЖЕРТВ НА УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ

ПОЖЕРТВИ НАДСИЛАТИ ТІЛЬКИ ДО КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ВИЯСНЕННЯ

Торонтонський часопис "Гомін України" за 10-го жовтня 1959 р. на 8 сторінці помістив таку інформацію:

"Чи прийде до жонатого епископату в УГПЦ?

На останньому Соборі УГПЦ, що відбувся 6 липня ц. р. в Едмонтоні, **прийнято постанову,** що обрання митр. прот. о. Гр. Метюка епископом УГПЦ у Канаді **не може бути прецедентом на майбутне.** Інтерпретацію цієї постанови дещо вияснює редакційна стаття двотижневика з Вінніпегу "Вістник" — неофіційного органу Консисторії УГПЦ.

На тлі повідомлення про сербську патріярхію, яку поставила перед доконаним фактом македонська православна Церква, що проголосила себе соборноправною з жонатим епископом — "Вістник", **підкресленням товстим друком оцих саме моментів,** виходить, солідаризується з новими реформами македонської православної Церкви.

"Вістник" за 1-го жовтня ц. р. подає від себе: "Звичайно, Соборноправність і жонатий епископат — це дві різні справи, незалежні одна від одної. Отже й окремо належить займатися тим фактом, що Сербський Православний Патріярх визнав жонатого священика, о. Томо Дімовського, кандидатом на епископа, "висвячення якого на Єпископа буде ознакою повороту до Апостольської практикй наслідування жонатого Єпископату", як пише американський орган Царгородського Патріярха.

Окремо ж знову треба відзначити той факт, що **Сербський Православний Патріярх, визнавши тих кандидатів на Єпископів, що їх вибрав Собор, зложений з духовних і світських делегатів Македонської Церкви, тим самим визнав Соборноправність Церкви."** (Підкреслення "Вістника").

* * *

У звязку з вищезгаданою пресовою інформацією "Гомону України", оцим подаємо, що слідує:

1. "Вістник" був і є офіційним органом Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

2. "Вістник" за 1-го жовтня 1959 р. у статті "Сербська Патріярхія визнала Соборноправність" подав новини з життя Сербської Церкви виключно порядком безсторонніх інформацій, без коментарів, щоб читачі знали, що діється в церковному житті у світі.

3. "Вістник" подав згадану статтю за інформаціями органу Американської Дієцезії Царгородської Патріярхії ("Американ Ревю оф Істерн Ортодоксі"), і нічого до істоти тих інформацій від себе не додав.

Найголовніші інформації з органу Американської Дієцезії "Вістник" подав дослівно, і підкреслив їх чорним друком виключно з технічних мотивів: щоб читачеві легче було зорово виділити найсуттєвіші моменти поданих документів з життя Сербської Церкви.

4. "Вістник" помістив вищезгадану статтю на тому місці, де містяться редакційні статті тому, що подані в ній матеріяли дуже важливі самі собою, незалежно від того, як хто до них хотів би підходити, — ці матеріяли відносяться до одного з переломових моментів у Сербській Православній Церкві, а також у житті Македонії.

5. "Вістник" помістив згадану статтю про переломові події в Сербській Православній Церкві як без формального, так і без здогадно-намірного навязування до істоти й життя Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

6. Редакція "Вістника" стоїть на тому становищі, що коли преса подає всякого роду вісті без своїх коментарів, то це ніяк не може означати, що ця преса одобрює всі ці факти, що подані в тих вістях.

7. "Вістник" подав свою інформативну статтю під наголовком: "Сербська Патріярхія визнала Соборноправність". Тому що наголовок символізує собою зміст та ідею статті, то він, цей наголовок має на увазі підкреслити той саме факт, що Сербська Патріярхія визнала Соборноправність, а справа жонатого Єпископату в сучасних подіях у Сербській Церкві була згадана тільки мимохідь, щоб, як кажуть, "не викидати з пісні слова", і не затаювати перед читачами тих фактів, що їх подала церковна преса Царгородської Патріярхії, - бо таке затаювання суперечило б засадам безсторонности інформацій.

8. "Вістник" у своїй згаданій статті навмисне підкреслив, що Соборноправність та одружений Єпископат — це дві різні, окремі справи, отже змішувати їх не вільно. Це застереження у "Вістнику" було зроблене цілком послідовно, — бо організаційна система УГПЦК існує на основах Соборноправности, але виключає одруженість Єпископату.

9. Згідно з Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — **"Кандидати в Єпископи повинні мати скінчених 35 років життя, відповідну академічну й богословську освіту і бути українського роду, та бути безженними або вдівцями"** (Статут УГПЦК, Розділ IV: Єпископи, Правило 24).

Провід УГПЦК не вчинив ніякого такого кроку, на основі якого сторонні спостерігачі могли б ставити питання зокрема в пресі, щодо дальшої долі Правила 24 в Розділі IV Статуту УГПЦК.

На основі інформацій компетентних чинників оцим стверджуємо, що на Соборі в Едмонтоні 6-го липня 1959 року в ніякому сенсі не було ніякого відхилу від 24 Правила, Розділ IV, Статут УГПЦК.

І тому інформація "Гомону України", що на Соборі УГПЦК в Едмонтоні 6-го липня 1959 р. нібито "прийнято постанову, що обрання митр. прот. Гр. Метюка епископом УГПЦК не може бути прецедентом на майбутне", — є неправдива.

Редакція.

ВЗОРИ УКРАЇНСЬКИХ ВИШИВОК

Маємо на складі Взори Українських Вишивок "Ukrainian Embroidery designs & stitches", видання Союзу Українок Канади.

Одна секція взорів складається з вишивок для церковних речей, як:
а. Ризи
б. Хоругви
в. Накривала на престіл, тетрапод, аналой під Євангелію, і т. п.

Ціна $4.00.

Замовлення і гроші слати на адресу:
**Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.**

"ЗАМІНЯТЬ" ЕНЦИКЛОПЕДІЮ

Відома "Католицька Енциклопедія" в ЗДА, яка вперше була видана 52 роки тому, на свій час була доброю для Католицької Церкви і вона подавала все так, як тоді навчала Католицька Церква, і її затвердив був католицький церковний провід в ЗДА. Там, наприклад, виясняється, що католики **вкрали мощі Св. Миколая з православного манастиря в Мирі** Лікійському в Малій Азії і перевезли до міста Барі в Італії; там також сказано, що нема доказів на те, що Пресв. Діва Марія була з тілом узята на небо, — а тим часом папа 1950 р. проголосив догмат вознесення Діви Марії з тілом на небо.

Але часи зміняються, і наступили деякі зміни в Католицькій Церкві, отже згадану "Католицьку Енциклопедію" тепер вирішили "замінити" іншою енциклопедією.

"Бизентайн Кетолик Ворлд" за 11-го жовтня 1959 року подає:

"Вашингтон. — Католицький Американський університет повідомив, що він законтрактував видання нової англомовної Католицької Енциклопедії, щоб замінити цю загально відому енциклопедію, яка під цією самою назвою вперше появилась була 52 роки тому".

ЧИ ОТРИМАЮТЬ ДОЗВІЛ НА ЗРОЗУМІЛУ МОВУ В ЦЕРКВІ?

Католицький епископат в Шотляндії доручив епископові Ф. Валшові перекласти з латини на англійське Таїнство Вінчання, обряду Похорону та інших Богослужбових Чинів. Єпископат, на вимогу вірних, що не розуміють латинської мови, ці переклади приготовляє, але не знають, чи папа дасть на це дозвіл. Обовязковою Богослужбовою мовою в римо-католиків є латинська мова.

АДРЕСАР

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

The Most Rev. Ilarion,
Metropolitan of Winnipeg and of all Canada,
101 Cathedral Ave.,
Winnipeg 4, Man.

The Right Rev. Michael,
Archbishop of Toronto and Eastern Canada,
92 Burnside Dr.,
Toronto, Ont.

The Right Rev. Andrew,
Bishop of Edmonton and Western Canada,
10716 — 115 Street,
Edmonton, Alta.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JUstice 6-3093)

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JUstice 6-3093)

The Herald,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Ukrainian Educational Council of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

St. Andrew's College Building Committee,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

І ТИХ ТРЕБА ЗГАДАТИ

Крім тих, що від першого прибуття Українців до Канади старалися затягати їх до своїх таборів, і тих, що пізніше старалися знищити Українську Православну Церкву, треба згадати ще одних, а то Єговістів. Їх робота, чи їх пропаганда мало зачіпає окремо нашу Церкву, але вона направлена проти всіх українців, а то, як виходить з їх літератури і роботи, також проти християнства взагалі, отже треба про них дещо сказати.

З літератури Єговістів, видаваної в багатьох мовах для широкого світа, отже і для українців, виходить найперше, що рука, яка ту літературу друкує, видає сотні тисяч долярів, або й ще більше. Значить, хтось думає, що видавані гроші принесуть йому користь.

Єговісти притягнули до себе деяких крайно темних українців, та і дальше силуються притягати. А треба памятати, що ті раз притягнені — **не хочуть мати ніяких звязків з українством та християнством, і деякі явно називають себе "жидами" та "Ізраїлями".** . . . . .

Загально беручи, то і відношення Єговістів до законів держави. . . нагадує скорше кого хочете, але не горожан держави. Для них важніші давні єговістичні постанови для Палестини.

**

Єговісти звались давніше Руселістами, Дослідувачами та Бадачами Святого Письма, Студентами Біблії, а вкінці назвали себе Єговістами, отже яніше відкрили своє лице.

З літератури і поведення Єговістів виходить, що вони не є ніякою релігійною групою, ніякою Церквою, але групою політичною. Їх ціль — звести чоловіка з його грунту. Що вони на Біблію покликуються, то ще не доказ їх релігійности. Наполеон в Єгипті покликався на Коран, отже на магометанську Біблію. Політикам і Біблія може придатися. Большевицькі політики покликаються на науку, щоби нищити релігійність людей.

**

Сама назва - "Єговісти" показує їх політику. Жиди звали свого Бога Єговою, і він був національним Богом жидів. Він був Богом Авраама, Ісаака, Якова. . . Жиди голосили, що Єгова "вибрав" собі жидів, і він ними клопотався, він дбав щоби вони були статочні, розумні і такі сильні що зможуть панувати над другими народами.

Отже виходить, що ціль Єгови була політична. Він був жидівським патріотом, політиком і покровителем. А що Єгова був лише жидівським національним Богом, те признають і деякі православні теольоги. І лише так можна Бога Єгову розуміти.

**

Але християнське розуміння Бога цілком інше. В християн Бог є Господаром цілого світа; Він є Отцем всіх народів, а не якогось одного "вибраного" народу. До него всі народи належать без вибору.

Коли ж Єговісти вважають Єгову своїм Богом, то ставлять себе на жидівський грунт, отже не можуть уважати Бога таким, яким Християне вважають. Для них Бог християн мусить бути таким чужим, як для жидів чужим і ненависним був Ваал, чи другі національні Боги народів, що жили побіч жидів.

Дехто може з таким поглядом не годитися, але здоровий розум каже, що лише так можна справу розуміти.

**

Все те показує, що вся єговістична пропаганда в основі є політичною роботою невидимої руки. Коли б хтось хотів доказувати, що Єговістам ходить про якусь релігію, то хіба єговістичну, отже жидівську. Про тую, якої Богом є Єгова.

Православних українців, що назагал беручи, є свідомішими, єговістична пропаганда мало може зачіпити, але несвідомі, байдужі, недумаючі можуть єговістичним агітаторам скоро піддатися.

А ті агітатори вперті до крайности, очайдушні. Непрошені лізуть до хати і зараз розкладаються зо своїми книжками, ставлять грамофони і грають і "проповідують", а коли гонити їх з хати, то завзято сперечаються. Головно там, де люде менше свідомі.

Лише там, де свідомі люде перші ставлять їм ряд різних питань та не дають їм розбалакуватися; або де відразу кажуть: "Ми тут господарі, отже забирайтеся з нашої хати; а хто ви такі, ми добре знаємо!", там вони скоро забираються і більше до тих людей не заходять.

Та ще одно, — коли в місті заходять до християнських домів, то не заходять до жидівських, а що свідомі люде вже давно завважили. Як жидам проповідувати Єгову, коли вони Єгову вже мають. Видно, що еговісти вже наперед знають де жиди живуть.

З єговістичної роботи виходить, що їх цілею є — зводити людей з грунту, на яким вони стоять, і вести в світ чудернацьких фантазій та нісенітниць, як прим. що Христос був колись архангелом Михаїлом.

Отже українці повинні все те мати на увазі.

(Далі буде)

ГРЕКИ В ЗДА БУДУВАТИМУТЬ СВІЙ УНІВЕРСИТЕТ

Греки в Злучених Державах Америки вирішили збудувати в цій країні грецький університет. Вони вже почали збірку грошей, яку очолив відомий в ЗДА фільмовий мільйонер Спірос Скурас — діяльний член Грецької Православної Церкви. На будову свого університету греки потребують принаймні сто мільйонів долярів.

Завязкою майбутнього університету буде теперішня грецька Православна Духовна Семинарія в Бруклині, Мас.; провід цієї Семинарії вже закупив під будову університету велику ділянку землі.

КОШТИ ПРОЖИТКУ В КАНАДІ

Кошти прожитку в Канаді досягли в серпні ц. р. 127.1 точок. Дорожчає все, а найбільше харчові продукти.

Хоча канадійський доляр на 5 29/64 центів дорожчий ніж американський, то однак дорожнеча в Канаді більша ніж в ЗДА.

АДРЕСА ЦЕНТРАЛІ СУС О. Д-РОВІ С. В. САВЧУКОВІ

13-го жовтня 1959 року

ДО:
Високопреподобного
о. Д-ра С. В. Савчука,
Вінніпег, Ман.

ВИСОКОПРЕПОДОБНИЙ ОТЧЕ ДОКТОРЕ С. В. САВЧУК!

Централя СУС на своєму засіданні 25-го вересня 1959 року на знак подяки й признання Вам за Ваші великі заслуги, як відпоручника СУС, на становищі Заступника Голови Президії КУК, яке Ви виконували понад 18 років, ухвалила таку резолюцію:

"Централя СУС з жалем приймає до відома недавню резигнацію о. Д-ра С. В. Савчука, як одного з своїх відпоручників до Президії КУК.

Отець Д-р С. В. Савчук має великі заслуги як Член Президії КУК. В 1940 році коли був створений КУК, о. Д-р. С. В. Савчук увійшов до складу його Президії, як один з двох відпоручників СУС Заступником Голови і на цьому провідному становищі він був безперериво поверх 18-ти літ аж до 6-го Конґресу КУК, що відбувся в Вінніпегу в липні ц. р.

Через тяжкі і відповідальні обов'язки в Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, о. Д-р С. В. Савчук був змушений відмовитися від дальшої участи в Президії КУК.

Централя СУС від імени всіх своїх складових організацій і всього Членства оцим висловлює глибоку подяку й признання о. Д-ру С. В. Савчукові за його велику, вмілу й конструктивну працю в Президії КУК, як одного з її світлих представників, що все виконував свої обов'язки, розумно, ретельно і з почуттям глибокої відповідальности перед історією української спільноти в Канаді. Його висока інтелігенція, широкий досвід на національно-культурному та релігійному полях, дар мови, милий змисл гумору, а понад все — ясний і гострий ум, від першої зустрічі з ним звертали на себе увагу і вказували на нього як на людину непересічних здібностей, але як на провідника з ласки Божої.

Централя СУС і все Членство горді за його рекорд і заслуги в Президії КУК для добра української спільноти в Канаді і для Канади взагалі".

Посилаючи Вам резолюцію СУС, просимо прийняти від нас найкращі Вам побажання — доброго здоровя, довгого віку і повного успіху у Вашій благодатній праці на добро нашої Святої Української Греко-Православної Церкви в Канаді і на Славу Божу.

З щирим привітом і глибокою до Вас пошаною.

За Централю СУС на Канаду,
Д-р. Л. Г. Фарина, голова.
К. Теличко, секретар.

12,000,000 ПРОКАЖЕНИХ

Міжнародня організація здоровя в Женеві подала, що у всьому світі начисляється 12 мільйонів хворих на недугу прокази. На ту страшну недугу хворіють майже виключно в гарячому кліматі - в тропічних і підтропічних країнах.

КУК І ПЛЯНИ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

(Закінчення)

Як було вже сказано, провідники Братства Українців Католиків (БУК) уважають, що тільки БУК являється тією організацією, яка покликана давати провід КУК-ові, тобто репрезентувати українців у Канаді, а в потребі — говорити перед світом також в імені всього українського народу. Було вже також сказано, що провідники БУК вважають, що БУК лише тоді належно виконає своє завдання в проводі КУК-а, коли він буде точно йти за тією програмою, що її має БУК.

Яка ж програма БУК-а? Відповідь на це питання знаходимо в статті одного з провідників БУК-а о. Н. Свірського, ЧСВВ (василіянина) п. н. **"Надійшов час об'явити силу"** (Журн. "Світло" (Торонто), листопад 1957 р.).

Тут подамо із згаданої статті о. Свірського декотрі з головніших точок програми БУК-а; о. Свірський інформує:

"**...Ми ще ніколи не прикладали вповні до організаційного життя БУК-а, але так вповні, до основ, до останньої йоти — його статуту.**

Зачнім від початку.

а) **"Католицька Акція — а нею БУК є — це співпраця мирян з церковною ерархією, практично зі своїм о. парохом..."** це якраз священик має дати початок і напрямні всякій праці БУК..." **"Він має усвідомити собі, що БУК — це церковна організація, в якій він є головою..."**

б) **"Діяльність БУК-а, це співпраця з церковною ерархією, за її проводом і вказівками. Це значить, що в усьому повинен бути послух, лад і порядок..." "Це не значить, що ми не можемо висловити свого погляду, це значить тільки, що вирішальне слово завжди має о. парох, який знову повинен діяти за вказівками свого ерарха".**

г) **"БУК — організація понадпартійна..." "Завданням БУК-а не є бути ще однією партією, ані також зовсім зректися політичного життя, але є завданням БУК виховати для других партій — таких, що до них католик може зі спокійним сумлінням належати — виховати членів хрустального характеру, добрих провідників і так посередньо впливати на політичне життя народу".**

г) **"Діяльність БУК-а не обмежується тільки до оборони, є не тільки дефензивна, але й офензивна. Це офензива, що має здобути заблукані душі й привести їх до Христового стада..." "Коли приходить слушна хвилина й у Канаді організується репрезентативне тіло — Комітет Українців Канади — БУК стає в його проводі і це почесне становище зберігає й посьогодні..."**

Правдоподібно членство БУК-а в Комітеті Українців Канади має на увазі о. Свірський, коли звертає членам БУК-а увагу:

"Найбільшим нещастям для БУК-а було саме те, що він став одною з політичних партій, не маючи політичної програми, яка була би притягаючою силою для її членів. Тепер БУК мусить поносити великі тягарі, бо ті самі люди, що мали би платити за БУК-а, мусять платити за другі політичні організації, а користи з того, крім великого гонору, не багато. **Це є збоченням від первісної, дійсної програми БУК-а, як одиниці Католицької Акції".**

* * *

На самому вступі до цієї статті було відзначено велику, корисну для українців роботу Комітету Українців Канади. Отже тут питання: Чому провідники БУК-а, як ось о. Свірський і йому подібні, вважають, що все таки БУК-ові, як Католицькій Акції, **не багато "користи"** з того, що БУК має **великий гонор** стояти в проводі КУК-а? Чому тих провідників БУК-а не вдоволяє та всеукраїнська, соборницька національна користь, що її має давати КУК українському народові? Якої ж тут іншої "користі" хочуть з рації свого членства в КУК ті провідники БУК-а?

Вони хочуть, щоб БУК — завжди і всюди — здійснював свою програму, а в тому й точку про ту **"офензиву" (наступ) БУК-а,** — щоб для Католицької Акції **"здобути заблукані душі", "посередньо впливати на політичне життя народу".** А коли більшість членства КУК-а не піддається, не ставить за найвищу мету КУК-а політики Католицької Акції, то провідники БУК-а вдарили на тривогу, що БУК не багато має користи із своєї участи в КУК-у. Тим вони хочуть сказати, що коли б КУК увесь перемінився в Католицьку Акцію, то тоді вже так "користь" була б, — але кому?

* * *

На закінчення ще раз підкреслюємо це, що вже було сказане вище, — що ця стаття не подиктована ніякою нетерпимістю супроти свободи тих груп, які організуються в церковно-політичні спільноти, як ось Братство Українців Католиків. У Канаді, демократичній країні, є повна політична й релігійна свобода. Супроти чого одначе хочемо тут висловити застереження — то це наголосити той факт, що **ідеологія,** задля якої КУК повстав, і **ідеологія** БУК-а суперечать одна одній щодо своїх **основних цілей.** Основна, начальна ціль КУК-а має **національний характер,** а головна ціль БУК-а має міжнародній **католицько-політичний характер.**

Як свідчить програма БУК-а, цією організацією самовладно керують **священики,** а вище — **ерархи (єпископи).** І тут ще треба було додати, що єпископами керує Ватикан. Інакше кажучи, найвищий провід БУК-а знаходиться в Римі, — є ним **папа.** А коли БУК стоїть у проводі КУК-а, і діячі БУК-а хотіли б, щоб КУК "щодо йоти" ішов за програмою проводу БУК-а, то це і теоретично і практично означало б, що КУК мав би тоді свій найвищий провід у Римі.

А чи була б це тоді **українська** організація? Чи була б вона також організацією дійсно **канадійською?**

Члени БУК-а повинні належно з'ясувати собі, що це не є ніякий виступ проти права кожному визнавати таку релігію, яку він уважає за добру для себе, — це є тільки застереження супроти тих **міжнародніх сил,** які почерез релігію й Церкву хотіли б **політично** опанувати українські організації й установи.

У програмі БУК-а ясно сказано, що **БУК є одиницею Католицької Акції.** Знову ж **Католицька Акція — це міжнародня (інтернаціональна)** церковно-політична організація, що складається з різних національностей, а її провід є в не-українських руках, — він у Римі. Коли Римові така організація, як Католицька Акція, потрібна, і коли хто з наших земляків-українців почерез БУК хоче до **міжнародньої організації** під чужим проводом належати — то це його особиста справа. Але такі повинні сумлінно й ясно з'ясувати собі, що **українські національні організації** не можуть бути **філіями (відділами) міжнародніх організацій під чужим проводом,** бо тим самим вони перестали б бути **українськими.**

СВЯТА СПОВІДЬ

Християни обовязані часто сповідатися.

Цей обов'язок, на жаль, одні вважають для себе "неконечним", другі — за "неважний", а інші за "тяжкий".

Св. Сповідь, або каяття чи покаяння, — це одна з сімох Святих Тайн. Нею визнаємо свої провини (гріхи), якими ми образили Бога і тим дуже провинилися перед Ним. Визнаємо гріхи і каємося жалуємо, що ми їх допустилися перед Богом в присутності священика. Щирим покаянням, каяттям, коли правильно згідно з навчанням Церкви сповідаємося, — увільняємося від гріхів. Це звільнення, прощення виконує сам Господь наш Ісус Христос.

Св. Сповідь — велика Тайна, як і всі інші Святі Тайни.

Люди її легковажать, бо або замало знають про неї, або віра їхня дуже мала, або захитана щодо всіх Св. Тайн; бо вони є впертими, некаючимися грішниками, що хочуть перебувати в гріхах. Гріхи їх не турбують, бо вони не дбають про вище духове життя і щастя тут, на землі, і там — у небі.

ОЄГ.

ТРЕБА 1000 ТОЙР І ТЕФІЛІНІВ

Міністерство Релігійних Справ Ізраїля звернулося до рабінів в Америці, Канаді й Англії, щоб вони позбирали серед жидів у цих країнах ці Тойри й Тефіліни, що можуть бути лишні, і прислали їх до Ізраїля для нових жидівських громад. Треба 1000 Тойр і Тефілінів.

Тойра (чи Тора) — то П'ять Книг Мойсея, тобто Жидівський Закон; вона написана ручним письмом на звоях, так як було з найдавніших часів, а не друкована. Тефілін — то дві скриньочки, що їх жиди закладають під час молитви на чоло і привязують на ліву руку; у тих скриньочках є виписки з Біблії.

ПІД УВАГУ 00. ПАРОХАМ І ЦЕРКОВНИМ УПРАВАМ

Маємо на складі формуляри п. н. **"Заява й Обіт Члена".** Це є аплікаційна форма для осіб, які бажають стати членами місцевої Церковної Громади, згідно з параграфами 4 і 5 Статуту Громади. В ній нововступаючий член подає ближчі інформації про себе й свою родину та одночасно підписує заяву про виконування членських обовязків у Громаді.

На доброму грубому листовому папері. Ціна о д н о г о формуляра 2½ цента.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ЩО ЦЕ? ДИВНИЙ ЗАКЛИК

Від Ред.: Стаття передрукована без змін з часопису "Українське Народне Слово" (ЗДА) за 3-го вересня 1959 р.

Обовязком кожного журналіста є правдиво освітлювати події, які заходять в його власному суспільстві, так і серед чужого оточення. І то без різниці чи з національного погляду є ті події позитивні, чи — неґативні. Нам видається навіть, що неґативні явища треба викривати ще більше, щоби на їх прикладі читачі української преси навчалися, скільки шкоди може завдати національній справі те чи інше нерозважне потягнення.

До таких нерозважних потягнень належить безумовно стаття в ч. 7-8 католицького місячника "Світло", органу Всч. оо. Василіян (Торонто, Канада), п. н. "Сестра Лукія з Фатіми заповідає Божу кару на 1960 рік". Автор, що скривається під ініціялами "оом", переповідає про відвідини о. А. Авґустином Фуентесом кармелітанки сестри Лукії, яка живе під цю пору в Портуґалії.

Як видно із статті — сестра Лукія переживає видіння Божої Матері. Останнє було в 1958 році. Сестра Лукія розповідає про нього о. Фуентесові: "Пречиста Діва дуже сумна, бо мало хто звертає увагу на її послання... Бог збирається покарати світ і то дуже скоро... (У 1960 р.?) прийде кара з неба і буде дуже велика... багато націй зникне з обличчя землі, а Росія стане знаряддям кари, якщо ми всі молитвою і покутою не випросимо навернення цієї нещасної (сік) держави".

В 1917 році було засновано Синю Армію, як "відповідь світу на післанництво Непорочної Діви Марії в Фатімі. Сьогодні, за твердженням автора статті, Армія та нараховує 115 мільйонів членів. Автор — "оом" — подає шість добродійств Синьої Армії, які безумовно зобовязують її членів. На першому пляні стоїть: "знаєте, що виконуєте доручення Пречистої Діви Марії щодо навернення Росії".

Кожна Церква, в тому і католицька, проявляється в двох напрямках: 1) Церква Торжествуюча; Святі Отці і Праведники Божі, як рівнож всі ті, хто за побожне своє життя сподобився небесних невянучих вінців слави та 2) Церква Воююча, що воює з безбожництвом і релігійною байдужістю та ставить своєю метою привести (навернути) людей до Бога.

Католицька Церква, в цьому останньому розумінню, є Церквою Воюючою і іншою бути не може під загрозою невиконання заповіту Спасителя: "навчіть всі народи". Що католикам хочеться навернути Росію й ціле устремління Ватикану від віків є, скероване на цю "нещасну" державу, — знаємо про це давно. Знаємо, що в цьому устремлінню українським католикам судилося відограти лише ролю посередника між духовною потугою — Ватиканом і політичною — Росією (а не "народами Росії", за висловом Папи Пія XII).

Хотять католики "навернути" Росію — найщиріше бажаємо їм в цьому успіху. Православною чи католицькою буде Москва — від того нам не зимно, не горяче. Знаємо, що український нарід в своїй переважаючій більшості був і залишиться православним, відданим вірі своїх прадідів. Не маємо чого боятися від тим оглядом задумів творців Синьої Армії.

Турбує нас інше. Всеч. о. Фуентес є чужинцем, який може не знати московської вдачі суті московського імперіялізму. Цього не можемо сказати про "оом". На нашу думку — є це Українець з проблемами Сходу дещо обізнаний (принаймні так виникає з його статті, яка містить в собі не мало слушних завваг), а тому його пропаґанду Синьої Армії, члени якої зобовязуються молитися за "нещасну" Росію, вважаємо закликом скерованим проти віри наших батьків і української Церкви. Його піддають слуги московської сатанії, що говорять про велику Росію з московським цареманізмом.

Українцям і всім поневоленим Москвою народам той заклик є ворожий.

Багато вже писалося про те, що комунізм є своєрідним виявом московської ментальности і російського імперіялізму. Виявилося це також і в знаному груповому листі московських "зарубежників" до през. Айзенгавера, в якому ці панове залякують президента, що на випадок підтримки національних стремлінь уярмлених Москвою народів до своєї самостійности, вони, зарубежники, стануть по боці червоної Москви проти християнського Заходу. Католицизм Росіян не вбе московського імперіялізму, а молитви за "нещасну" Росію не урятують світ від зазіхань Москви на решту Вільного ще Світу.

Всякі заклики до молитов за "матушку" вважаємо тому небезпечними в першу чергу для української католицької церкви — українській церкві з ним не по дорозі.

-опф-

ТРИСВЯТЕ

Це коротка пісня під час Служби Божої, яку співаємо дуже торжественно: "Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, помилуй нас".

Цю пісню вставлено до Св. Літургії, щоб насідувати Святих Ангелів, які безперестанно прославляють Бога в трьох Особах у небі.

Піснею "Святий Боже. ." (Трисвятим) виявляємо Істоту Найсвятішого Бога.

Докладніше означена ця пісня в молитві перед нею, яку тихо читає священик. Він у ній просить Бога, щоб милосердно прийняв від нас тричі святу пісню, яку, ми, люди, осмілюємося співати на землі, наслідуючи Ангелів у небі.

Буваючи в церкві, завжди прославляймо Бога цією короткою, але змістовною піснею.

ОЄГ.

У ШАНГГАЇ НЕМА РОСІЙСЬКИХ ЦЕРКОВ

У м. Шангаї (Китай) вже нема російських церков. До 2-ої світової війни їх там було шість. Вибудували й утримували їх багаті росіяни, головно купці. По 2-ій світовій війні, з приходом до влади комуністів, пять церков закрили, а деякі з них перемінили на будинки державного вжитку. Далі відкритий лише собор, але він уже перейшов у посідання православної китайської парафії в Шангаї. Править там православний єпископ в сослуженні священика й диякона, — всі вони китайці.

ГРЕЦЬКІ БОГОСЛОВИ ПРОТИ ДИПЛОМАТИЧНИХ ЗВЯЗКІВ З ВАТИКАНОМ

У травні цього року грецький король Павло і королева Фридерика склали формальну візиту урядові Італії, і при нагоді мали побачення з папою Іваном 23-ім. Це дало нагоду пресі писати, що уряд Греції, можливо, задумує навязати дипломатичні відносини з Ватиканом як з д е р ж а в о ю. Ватикан є разом і світовим центром католицького церковного проводу з папою на чолі, а разом з тим він є одночасно й д е р ж а в о ю, що її володарем-монархом є папа. У Греції є 55 тисяч униятів (греко-католиків), отже папі тим більш були б на руку дипломатичні звязки з тією країною.

У відповідь на пресові поголоски Богословський Факультет Атенського університету (у столиці Греції, в Атенах) заявив:

"Ніякі звязки з Ватиканом ніколи не можуть бути дозволені, крім чисто теологічних дискусій".

Не одні тільки православні теологи Атенського університету, але й багато інших авторитетів, народів і урядів уважають Ватикан лише за ц е р к о в н и й центр католиків, а не признають його за п о л і т и ч н и й центр.

ПОЛІТИКИ ЗРОБИЛИ В ЛЯОСІ "ВІДКРИТТЯ"

В Ляосі цього року появилися місцеві партизанські комуністичні загони, а їм на допомогу прийшли реґулярні частини армії з комуністичного Вієтнаму, і розпочали боротьбу проти національної влади цієї країни. Уряд Ляосу просив Америку і Обєднані Держави, щоб йому дали військову поміч проти комуністів. Обєднані Держави вислали до Ляосу своїх спостерігачів, і вони зробили там "несподіване відкриття", — що населення Ляосу живе у страшній нужді: робітники у місті заробляють тільки по 80 центів на тиждень, десять відсотків немовлят вмирає зараз після народження з недуг, бруду й недоживлення матерів. А на селах умовини життя ще гірші, ніж по містах. Така нужда витворює серед населення Ляосу одчай і розпуку, а це добрий ґрунт для комуністичної пропаґанди. Отже Ляосові найперше треба помочі для життя, а тоді вже збройної допомоги.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 3½x5 — чотири серії. 10 ц. одна, 12 за $1.00.
4. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾, чотири серії. 15 ц. одна, 2 за 25 ц

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження

Міт про "Собор у Сінеуссі"

Д-р Гефеле — Єпископ Ротенбурзький, католицький учений та історик Церкви — заявив, що він відкрив у папських архівах у Римі такі документи, які, на його думку, являють собою протоколи Церковного Собору, який нібито мав відбутися в селі Сінеусса (Sineussa) близько Риму 303 року.

Цей "документ" належить до низки інших цього роду сповидних "документів", що стоять у причиновому зв'язку, — як своєю метою, так і способом оформлення — з підрібками т. зв. "Ісидорових декреталій". Тому що приписуваного якомусь "Ісидорові" збірника ніякий Ісидор сам не писав (принаймні доказів на це немає!), і тому що фіктивний "Ісидор" став уже символом церковно-історичних підрібок, то й можна пропонувати термін "ісидоризм" для узагальнення, тобто цим технічним терміном можна б умовно означувати не тільки ці підрібки, що специфічно приписані авторству фіктивного "Ісидора", але й також усякі інші цього роду римські підрібки.

У цьому сенсі слід розглядати "документи" про "Собор у Сінеуссі" під кутом ісидоризму.

Однак між "документами" про "Собор у Сінеуссі" та фальшивкою "Ісидоровими декреталіями" існує ще й безпосередній причиновий зв'язок щодо мети й методи. Як відомо, метою збірника підрібок, приписаних "Ісидорові", було довести сповидне "першенство" Римського Архиерея (папи) в усій Християнській Церкві, а метода цих підрібок характеризується подаванням усяких мітів, що суперечать історичним фактам, а також внутрішніми самосуперечностями, різкими неув'язками. Навколо тих горезвісних "Ісидорових декреталій" існує ціле сузір'я сателітів — інших подібних підрібок, що являють собою свого роду резерву для "Ісидорових декреталій".

У зв'язку з тим коротко розглянемо тут ці т. зв. "документи" про т. зв. "Собор у Сінеуссі 303 р."

**

Перш за все звертає собою увагу явище хронології, а саме: якийсь автор тих нібито "Сінеуських протоколів" сповидний "Собор у Сінеуссі" не випадково фіксує в 303 році, цебто двадцятьма двома роками перед Першим Нікейським Собором.

Далі, в тих "Сінеуських протоколах" їхній невідомий автор наголосив римську ідею "першенства папи" в усій Християнській Церкві та ідею "непомильности папи".

Розглянемо справу тих "протоколів" трохи ближче.

Згаданий католицький єпископ д-р Гефеле каже:

"Якщо б той документ, що описує нам Собор у Сінеуссі, міг мати претенсію на автентичність, то цей Собор мав би був відбутися з початком четвертого століття — 303 р. Там сказано, що імператор Діоклеціян вплинув на Марцеліна — Єпископа Риму, щоб він приносив жертви поганським божкам. Зібрався Собор, і Марцелін заперечив це, що було фактом. . . Зроблено тайне слідство близько Сінеусси. . . Зібралося було багато священиків і коло 300 епископів. Третього дня 300 епископів домагалися, щоб Марцелін визнав правду. Тоді він упав на землю, посипав свою голову попелом і голосним криком признавався до гріха, і додав до того, що він дав себе золотом підкупити. Єпископи проголосили присуд, додавши: "**Марцелін сам себе засудив, — бо той, хто займає найвищу столицю, суджений не може бути ніким.**" *)

Так ось, невідомий автор "Сінеуських протоколів" дав нам опис сповидного "Собору в Сінеуссі 303 р." повен фантазій й неув'язок. Цей автор, фабрикуючи фантазію про "Собор у Сінеуссі 303 р.," якого в дійсності ніколи не було, проявив багато наївности, надіючись, очевидно, й на ще більшу наївність майбутніх читачів. Він не знав що за часів Римського імператора Діоклеціяна, який був найбільшим ворогом і найкривавішим гонителем християн, ніяк не було можливо відбутися Соборові тут таки зараз біля Риму, на очах усевидячого імператора в столиці Римі. Імператор Діоклеціян кожного дня висилав на мученицьку смерть десятки й сотні християн, а тут той невідомий автор говорить, що тоді аж 300 епископів Італії (таке їх число ніяк не можливе в цій країні на той час!) і багато священиків (скільки ж тоді було священиків, коли самих епископів мало бути аж 300!) зібралися біля самого Риму — в селі Сінеуссі! Правда, він каже, що Собор відбувся "тайно". Але це тим більше неймовірне твердження, коли взяти до уваги, що стільки духовенства — принаймні пару тисяч! — ніяк не могли б були влаштувати т а й н о г о Собору, і то ще й на кілька днів!

Насправді ж у самій Італії за часів імператора Діоклеціяна було не триста, а всього кільканадцять епископів. Зо всієї ж Римської імперії — зо всіх країн Сходу й Заходу — епископи й священики не могли з'їхатися якраз в околицю Риму, де кожен християнин мусів таїтися з своєю вірою і з своєю молитвою по катакомбах.

Був час, що деякі римо-католицькі наукові авторитети не сумнівалися в "правдивості" згаданого документа (т.зв. протоколи про сповидний "Собор у Сінеуссі 303 р."). Віра в "правдивість" того "документа", очевидно, була католицьким авторитетам підсказувана потребою обезпечити папі "документами" його претенсії на "першенство" в усій Християнській Церкві. І тому власне затаєний автор, підробляючи ці "документи" (про уроєний "Собор у Сінеуссі"), перш за все попильнував дати від себе такий "поетичний" новотвір: "prima sedes non judicatur a quoquam" ("Першої Столиці ніхто не може судити". Мовляв: Рим — то "Перша Столиця" всієї Християнської Церкви, отже й Римський Архиерей (папа) — то "Перший Первоєрарх" усієї Християнської Церкви, і тому ніхто не має права його судити. І, мовляв, "Собор у Сінеуссі 303 р." папу Марцеліна не осудив, а тільки вимагав від цього папи признатися до гріха, і папа признався, та сам себе осудив).

Власне, на те тільки, щоб заявити, що "Першої Столиці ніхто не може судити", затаєний автор створив собі цілу казку про уроєний "Собор у Сінеуссі 303 р.", щоб якось оправити в неї цей свій вислів про це, що папу нібито ніхто не має права судити.

Але учені згодом розкрили ці "Сінеуські протоколи" як фальшивку, і їх відкинули не тільки протестанти, але й навіть "Римський Бревіярій"**) признає с л а б і с т ь того "документа" про папу Марцеліна, бо його зміст складається з маси неправдоподібностей і хронологічних суперечностей — порядок поданих подій у часі поплутаний, непослідовний, суперечний сам у собі, повен анахронізмів.

**

Нащо був сфабрикований той елаборат-фальшивка про уроєний "Собор у Сінеуссі 303 р." — це ясна справа: його затаєний автор хотів "доказати", що Нікейський Собор 325 р. буцім то не був п е р ш и м Собором Вселенської Церкви, і що Єпископат усієї Християнської Церкви 303 р. нібито уважав, що папа являється нібито "Першим" серед Єпископату всієї Християнської Церкви, та що його немов би то "ніхто не має права судити".

Фальшивість згаданої писаної "пам'ятки" доказана без усякого сумніву, а однак цей нібито "документ" так і далі становить собою одного з основних складників "традиції" Римської Церкви.

*) Див. Hefele, Concilien Geschichte, I — 118. Англ. переклад: I., стор. 12.

**) Geo. Herbert Curteis, The Romanists. Dessent McMillan Co., 1899.

(Д. б.)

МІКОЯН ВЗИВАЄ ДО МОЛИТОВ

Анастас Мікоян — віцепрем'єр Советського Союзу, у розмові з каліфорнійськими бизнесменами, які відвідали СССР, сказав: "Маю надію, що ті з вас, які вірують у Бога, помоляться за успіх зустрічі прем'єра Хрущова з президентом Айзенгавером, і що ці зустрічі приведуть до мирної розвязки всіх наболілих міжнародніх питань".

Отже старий большевик А. Мікоян - запеклий безбожник, що відповідальний за несамовите переслідування релігії, і масове мучеництво вірних Церкви і за знищення Церкви, — той Мікоян взиває американців м о л и т и с я.. А за що? За те, щоб Хрущов мав успіх!

Мікоян мав на думці зістрічі Хрущова з Айзенгавером в ЗДА у вересні ц. р.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Так загально виглядав відчит Павла.

**

Після відчиту ставить хтось Павлові питання:

— Ви тут так говорите, але чому ви пополудни так большевію хвалили? — І Павло відповідає:

— Там я говорив до тих, чи про тих, що большевію вихвалюють. Не хотів я заходити з ними в суперечку, отже за ними потакував. Я знав, що їх не можна опамятати.

— Чому ж не можна? — питає знов хтось.

На те Павло:

— Я з досвіду знаю, що не можна. Я вже опамятував, але такі твердо свого боронили, отже я став на тім: Коли хтось лізе стрімголов в болото, то його не спините. Ви помагайте йому лізти куди наставився. Ви хваліть те болото.

— А я так не думав би, — говорить знов хтось, і каже йому Павло:

— І я колись не думав, але досвід мене навчив. Нащо мені сперечатися з тими, які кажуть, що вони все найліпше знають? Знаєте, то знайте! Отже найрозумніше буде їх хвалити і казати щоби вони свого реп'яхом трималися, але для себе свій розум майте. Казав же давній російський визначний соціяліст: "Хто наперся лізти в болото, того попхніть і притопчіть ногами".

Тут знов хтось каже:

– Виходить, що ви пополудни заохочували людей щоби в болото лізли? – а на те Павло:

— Ні, говорив я до таких, що вже без мене в болоті, а тепер я говорив до тих, що не в болоті, і пояснював, що в болото не треба лізти. Кому ж большевія люба, нехай продає що має, бере гроші і до большевії їде, а я побажаю йому щасливої дороги. Думаю, що ви таким щасливої дороги рівнож побажаєте. . .

Тут зірвалася буря оплесків та окликів:

— І ми бажаємо! Нехай їдуть! Щаслива їм дорога!

Коли все втихло, каже Павло:

— Я ради би вам, щоб ви не сперечалися з тими, що большевію і большевиків хвалять. І ви хваліть та заохочуйте щоби вони до большевії вибиралися. Але для себе свій розум майте.

**

Певне, що прихильники большевиків опинилися як на леді і мусіли задуматися над тим, що Павло говорив. Сперечатися не було куди.

А ті, що не хилились до большевизму, раді були, що Павла запросили. Також священик дав Павлові велике признання за його розумний підхід до справи. Та навіть один з тих, що хилилися до большевизму казав:

— Розумний той Павло! Він в мене багато нових думок розбудив.

Деякі громадяне з Павлом ще до півночі говорили, а рано дали йому дарунок від громади і відвезли до Грибова. А вже пізніше принагідно оповідали Павлови, що після його там побуту большевицького духу в їх громаді не стало.

ПРИГОТОВАННЯ ДО РІЗДВА

Співаки нетерпеливилися і хотіли щоби Різдво якнайскорше прийшло. Всі коляди знають, різдвяні церковні співи знають, отже буде з чим перед людьми показатися.

Павло вже обговорив з ними як Святий Вечер приготовити. Має бути в куті сніп, як знак давних родинних предків, яких душі (як наші предки вірили) приходять до своїх потомків, щоби з ними святкувати і побачити, чи їх потомки святкують як повинні.

Має бути на столі сіно, що нагадує сіно в стайні, де Христос родився.

Має бути свічка на столі, або і три, що будуть нагадувати звізду, яка вела мідрців до Христа.

Має бути дідух, отже солома або сіно розстелене грубо на земли по цілій хаті.

Перед вечерою мають всі вмиватися, молитися і приготовитися по святочному на зустрічу народженого Христа.

Треба дістати з церкви ладану й обкадити Вечеру на памятку, що мудрці приносили Христови Кадило.

Має бути 12 страв, бо так наші предки робили. Ті страви пригадують 12 апостолів

Ще багато чого Павло пригадував і молоді тим дуже заінтересувалися, а вже найперше дівчата. Адже ж приготовлення Святого Вечера, то найперше жіноча справа, жіночий обовязок. А тепер буде в них такий Святий Вечер, що коли душі їх дідусів і бабусь, їх прадідів, їх прабабок, та душі ще дальших предків відвідають їх хати на Святий Вечер, то будуть радіти та поблагословлять їх як своїх далеких дочок.

Тут показалося, що дайте молодим в руки якусь важну справу, якою вони можуть заінтересуватися, то вони з усеї сили будуть для неї працювати. Вони раді тут показати себе героями.

Вийшло, що тут старші в культурній роботі воставлися далеко позаді і вони готовому дивляться, а вся культурна робота є в руках молодих, з Павлом на переді.

Знов же дівочий гурток окремо вела Маланка. Вони з нею сходилися то до еї дому, то до інших домів, бо всіх їх Павлова робота так звязала, що всі вони чулися рідними сестрами.

**

Подібно приготовляв Павло Святий Вечір, і взагалі Різдвяні Свята, і в другій громаді, в Городци. Бо і сам він був успіхами своєї праці так захоплений і вдоволений, що не жалував ні часу ні труду щоби все якнайкраще вивести і показати старшим яка краса, яка сила і які житеві цінності є в культурнім житті людей.

А щоби ще більше заінтересувати найперше Маланку і дівчат, він постановив привезти сироту Марусю, не згадуючи про те ані самій Маланці.

Так воно і вийшло. Ще було до Святого Вечера два тижні, як Павло раненько кудись поїхав. Щож, поїхав куди йому треба. Але яка була несподіванка коли він вечером вертається і привозить Марусю. І Маланці здавалося, що вже сама Маруся привезла з собою таке велике свято, як цілі три дні Різдвяних Свят. І плакала вона з радости і тішилася. Еї плач був виявом великої еї втіхи і доброти.

Розуміесь, що тішилася і Маруся, бо і вона не сподівалася, що прийдеться їй святкувати Різдвяні Свята з Маланкою.

Раділи і Маланчині родичі, бо вона були люди дуже щирі і співчували бідній сироті. Коли Маланка назвала Марусю своєю сестрою, то вже і вони повинні уважати Марусю своєю дочкою. Так вони думали, і так вони Марусю приймали.

Другого дня вечером були в Народнім Домі сходини і Маланка взяла туди Марусю та познакомила її з усіми дівчатами, а познакомлюючи оказала:

(Далі буде)

Читайте, передплачуйте і поширюйте "Вістника"!

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиттям і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята.

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи на Свята Богородиці.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St, Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НЕМОВ „ПОДВІЙНА БУХҐАЛЬТЕРІЯ"

Перед приїздом Хрущова до ЗДА у вересні ц. р. Український Конгресовий Комітет Америки (УККА) видав в англійській мові однодніівку п. н. "Хрущов — віщатель України", і широко її розповсюдив.

У цій однодніівці УККА заявив протест з приводу приїзду Хрущова до ЗДА і поінформував американське суспільство про злочини Москви над поневоленою Україною. Ця акція УККА була конечна, отже за неї, як таку, слід скласти її ініціяторам і виконавцям признання.

Але при тому тим більше жаль, що тут доведеться висловити застереження щодо декотрих арґументів, яких ужили автори вищезгаданої протестаційно- інформативної однодніівки УККА. Серед більшости правдивих, влучних арґументів, сумнівних, дискусійних є відносно мало, але вони таки є; деякі з них навіть гостро-важливі.

* * *

В однодніівці УККА сказано, що **"Хрущов є диктатор, який репрезентує безбожну тиранію"**, і що той **"Хрущов знищив цілу Комуністичну Партію України"**. Яке ж значення має той арґумент, що Хрущов є **безбожник,** коли одночасно виступається в обороні **комуністів** України, отже також **безбожників?**

Правда, тут можна б ще, з формальних мотивів, поставити таке питання: Чому УККА не говорив про ліквідацію бувшої "Української Комуністичної Партії" (т. зв. "укапістів", до якої належав М. Хвильовий), а згадав лише "Комуністичну Партію України", що її створила Москва на цвинтарі знищених укапістів?

А в тім, щодо світогляду то одні й другі однакові к о м у н і с т и. І голосити з одного боку, що комунізм Україні накинула Москва, а одночасно з другого боку голосити, що в Україні були таки свої "рідні" комуністи, які були навіть проти Москви, — це вже ніяк не ясні арґументи перед світом щодо української справи.

* * *

З признанням треба висловитися про УККА, що він у згаданій однодніівці ствердив факт, що Хрущов **"відограв важну ролю в знищенні Української Автокефальної Православної Церкви"**, і переконливим є арґумент, що Хрущов і Молотов відповідальні за переслідування українського греко-католицького духовенства. Правда, в протесті названо **3,000 греко-католицьких переслідуваних священиків,** але при тому не згадано числа замучених українських православних священиків і єпископів. Головний натиск положено на Католицьку Церкву.

В однодніівці УККА сказано:

"В 1945 році Хрущов, разом з Молотовим, наказали зліквідувати Українську Католицьку Церкву в Західній Україні, при чому понад 3,000 українських католицьких священиків були або заслані, знищені, або присилувані визнати фальшиву Православну Церкву, опановану Кремлем".

Питання: чому редактори однодніівки УККА вжили вислову: **фальшива Православна Церква, опанована Кремлем"?**

Згідно з православною наукою, **Церква — то всі вірні** (Послання Східніх Патріярхів 1848 р.). На якій же підставі ці автори говорять, що **всі вірні православні фальшиво становлять собою свою Церкву?** Чи фальшиво вони вірують у Бога? І чому ці автори так думають?

Це лише в католиків папа вважає себе за "Церкву", і ще допускає тут до побічної участи єпископів та трошечки священиків, а **всі вірні** в нього Церквою не є. Хто міряє католицькою міркою суть Православної Церкви, тому ввижається, що в Советському Союзі Православна Церква — то, мовляв, лише Московський Патріярх та його прибічники, а більше ніхто.

Якщо б автори однодніівки УККА атакували **політику Проводу Російської Православної Церкви,** то цей арґумент був би виправданий і з **українського,** і з **християнського** становища. Або якщо б вони засуджували політику **Російської** Православної Церкви як цілости, то тут також не було б особливіших підстав сперечатися. Але коли автори однодніівки воліли заявити перед світом твердження з а г а л ь н о г о характеру: **"Фальшива Православна Церква",** то це вже дуже відповідальне твердження; і тут мимоволі виринає питання. Чи замість того, щоб цілий протест зосередити на Хрущові, комуністах і Москві, не поведено одночасно атаку й на Православну Церкву як таку?

Спостерігачі можуть думати, що тут має місце таке явище, немов у т. зв. "подвійному книговодстві", подвійній бухґальтерії: назверх провадиться одні рахунки, а під сподом провадиться ще інші рахунки, з іншою метою, з іншими калькуляціями.

ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІГІЇ

Мексиканський католицький Архиєпископ М. Д. Міранда цього літа проголосив був "тиждень молитов за переслідуваних католиків за залізною заслоною". У своєму Пастирському Листі він пригадав католикам у Мексико, що в цій країні в 1920-30 роках уряд переслідував католицьке духовенство і взагалі всіх католиків. Він підкреслив також, що свобода релігії — це та перша свобода, що її найперше атакують усі диктатори.

Подаючи цю новинку, американсько-грецький орган "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (вересень, 1959) додає від себе таку заувагу:

"Цей архиєпископ не вивчає історії і не бачить, що романізм (католицизм — р. В.) переслідував, і переслідує тепер, більше людей, як мабуть кожна інша релігія чи урядова система у світі".

Отак пише преса про скарги на релігійне переслідування. Розуміється, що переслідування релігії, без огляду на те, яка б та релігія не була, і хто б її не переслідував — чи то комуністи, чи якісь інші диктатури, чи католицизм — це одне й те саме п е р е с л і д у в а н н я релігії.

УСПІХ ТУРКІВ І ЖИДІВ

Жидівський часопис "Ди Ізраелайт Прес" (Вінніпеґ) 2-го жовтня 1959 р. приніс на першій сторінці таку новинку п. н. **"Папа Іван знову робить зміни в римо-католицькому Богослуженні":**

"Рим (ДЖТА) — Папа Іван XXIII цього тижня зробив специфічне усунення з Молитви на присягу людства Христові-Цареві тих місць, що образливі для жидів і мусулман. Ця молитва проказується в римо-католицьких церквах раз на рік на Свято Христа-Царя, що припадає на останню неділю жовтня.

У новій формі цієї Молитви, що опублікована в "Акта Апостоліке" — офіційному органі Ватикану, усунено із старої Молитви такі слова:

"Будь Царем усіх тих, що їх далі покриває темрява поганства чи ісляму, і не відмовся піднести всіх їх до світла і Царства Твого. Зглянься ж нарешті ласкавими очима на дітей цього народу, який колись був вибраним народом: нехай кров, що вже накликана на них, зійде на них як очищуюча купіль відпущення й життя".

Ця Молитва тепер змінена на таку:

"Будь Царем тих, що живуть в омані помилок і відмежовані від Тебе через незгоду".

Жидівський Американський Комітет у Ню Йорку привітав цей поступок папи як "дальший важливий крок папи в напрямі покращання міжрелігійного зрозуміння та встановлення нового мірила осягів релігійних провідників і виховників".

Папа Іван оце вже вдруге цього року наказав усунути з Римо-Католицького Богослуження ці неґативні слова, що відносяться до інших груп. У березні ц. р. папа зробив зміну в стародавньому Богослужбовому тексті, що вживається на Богослуженні у Великодню Пятницю, і там сказано: "Оремус про перфідіс Юдаеіс" (Молімося за лукавих жидів). Попередній папа змінив був це на такий переклад: "Молімося за невіруючих жидів", а папа Іван викреслив з цього тексту і слово "невіруючі".

* * *

Вище була подана вістка з жидівського часопису. З неї бачимо, що Ватикан робить деякі зміни в прадавньому римо-католицькому Богослуженні, щоб не ображувати мусулман і жидів. Про ці політичні причини, задля яких папа це зробив, треба було б говорити окремо. Турки — то народ мусулманської релігії, а папа бажає приязних взаємин з Туреччиною, бо ж у Туреччині знаходиться столиця православного Константинопільського патріярха, і у Ватикані може бути надія, що Ватиканові на руку мати приязні відносини з турецьким урядом...

Ватикан так само не хоче жити у гніву з жидами.

Поминаючи ці політичні м о т и в и, сам той факт, що папа не хоче ображувати жидів і мусулман, є похвальний. Але тут тим більше повстає питання: Коли ж нарешті папа накаже своїм єпископам, священикам і світським діячам Католицької Акції, щоб вони не ображували православних українців словом "нез'єдинені", а українців греко-католиків словом "рутенці"? І коли папа усуне з Конституції Католицької Церкви **прокляття,** кинене Римом на всіх тих, що не підлягають папській власті?

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

(Продовження)

ЧИ УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД ПРИНЯВ УНІЮ?

Ні! До унії поляки з Римом примусили українців насильствами та розбоями. Поляки післали до Риму Потія і Терлецького, ті піддалися папі, і давай тоді нарід до унії силою примушувати. І тоді Кунцевич з другими, при помочі польської зброї забирають силою православні церкви, православних священиків виганяють, забороняють православні Богослуження і нарід всіми можливими способами переслідують.

А народу ніхто не питав, чи він хоче унії! Його мали за худобу, з якою не треба рахуватися. Одначе нарід оборонився як міг, як про те широко говорить історія.

Отже чи можна казати, що наші предки приняли унію? Бо як приняли - охотно, чи під буками?

Хто Потій і Терлецький?

Потій був на польській службі, був польським урядником нім став єпископом. Змінив віру кілька разів. Перебував в товаристві польської шляхти, польських церковних достойників та Єзуїтів, отже йшов на шнурку польської політики.

Католицька книжка — **"Іпатій Потій"** говорить, що Терлецькому не ходило про унію, чи віру; за ним було багато злочинів, отже він хотів **"приподобатися королеви"**, щоби від кари за злочини викрутитися. Отже ті два піддалися папі, як поляки хотіли, народу не питаючи.

ХТО БУЛИ ТВОРЦЯМИ УНІЇ?

В католицькій книжці, — "Берестейська унія" говориться, що та книжка присвячена:

"ПАМЯТИ короля Жигмонта III., в. (великого) **канцлера коронного Яна Замойського, кардинала** (польського) **Вернарда Мацейовського, митрополита Іпатія Потія і єпископа Кирила Терлецького, ГОЛОВНИХ ТВОРЦІВ БЕРЕСТЕЙСЬКОЇ УНІЇ** в 300 літню еї річницю присвячує **АВТОР".**

Отже творцями унії був польський король і його канцлер, дальше польський кардинал, а до них причеплено як латки двох польських прислужників, - Потія і Терлецького. Король зі своїми мав державну силу, мав військо, а Потій і Терлецький ніякої сили не мали.

Отже чи не поляки заводили унію?

ХТО БУВ КУНЦЕВИЧ?

Був то темний монах, якого польські Єзуїти зробили сліпим фанатиком, поляки (бо не українці!) поставили його архиєпископом, дали йому палату, дали зброю, дали золоті і срібні начиння, а його пивницю наповнили бочками з пивом і вином і випустили щоби заводив унію. (Про те писали жовківські Василіяне в книжці про Йосафата, виданій 1902 року).

Як він унію заводив, показує його лист до канцлера Льва Сапіги, де Кунцевич говорить, **що йому вільно неунітів (православних) топити, відрубувати їм голови, церкви їх зневажати.** Ті Кунцевичові слова наводить Сапіга до Кунцевича (Той лист є в "Житті Йосафата Кунцевича", виданім 1948 р. в Вінніпеґу). Тут бачимо яких злочинних способів вживав Кунцевич заводячи унію.

КУНЦЕВИЧ — ПОЛЬСЬКИЙ СВЯТИЙ

Поляки домагалися щоби папа проголосив Кунцевича святим, і він проголосив найперше блаженним, а пізніше цілим святим. І в 1923 р. "Кетол. Реджистер", пишучи про Кунцевича, каже, що папа називає Кунцевича первомучеником унійтів і спеціяльним заступником Польщі".

– Греко-католикам треба те знати, але чи їх провідники про те їм згадують? Ні!

ПРАВОСЛАВНИМ І ГРЕКО-КАТОЛИКАМ

Вже греко-католиків не було б.

Цілком певне, що коли б не Українська Православна Церква, то греко-католиків не було б уже нині в Канаді.

Римські політики вже перед десятками літ окружали греко-католиків в Канаді чужинцями ("ліпами"), — бельгійцями, французами, готовили француза Сабуріна на єпископа для греко-католиків, але свідомі греко-католики ставили опір тому наступові.

Коли ж повстала Укр. Прав. Церква, то латинізаційний наступ трохи спинився зо страху **щоби всі греко-католики не повтікали до Української Православної Церкви,** як про те римські політики явно писали.

Але наступ йде дальше. Вже греко-католики мають в Канаді чужий латинський чин Редемптористів і з Редемптористів поставлений для них Митрополит. В церквах багато чого позміняли і де можуть, заводять в церквах новий календар.

Завели целібат

Папська політика злегковажила право гр. кат. Церкви, що еї священики можуть бути жонаті, і встановила, що в Канаді жонатий не може стати гр. кат. священиком. Має бути лише целебс, як в латинських костелах.

(Далі буде)

БЕЗБОЖНИКАМ І ЦЕ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ

Безбожники в Советському Союзі основують свою боротьбу проти релігії й Церкви на твердженні, що мовляв, релігія "заперечує науку". Та ось цієї осені сталася несподіванка: один з безбожницьких агітаторів ударив на тривогу, що духовенство в СССР почало послуговуватися "новою тактикою", щоб зберегти релігію. Та "нова тактика", скаржиться він, полягає в тому, жо "духовенство намагається погодити релігію з наукою і переконувати народ, що комунізм може співжити з релігією".

Додаймо до того заувагу: духовенство не потребує і не може переконувати народ, що релігію нібито можна й треба погодити з комунізмом; якщо духовенство справді змушене це робити, то хіба лише через загрозу з боку комуністичної влади.

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1959 ДО 15-го СІЧНЯ 1960 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1959 р., до 15-го січня, 1960 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати поніжчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпеґ, Ман.

При цьому надсилаю $.................., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НА ПРЕС. ФОНД "ВІСТНИКА"

ЕДМОНТОН, Алта. Збірка на Похороні бл. п. Северина Леськова, на заклик Преосв. Владики Андрея $26.00

СМАТС, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Івана Ксьондзини, на заклик о. Юрія Туржанського 20.00

ДАВФИН, Ман. Збірка на Похороні бл. п. Михайла Ситника, на заклик о. Т. Славченка 18.00

ГРЕНД СЕНТЕР, Алта. Збірка на привітальній гостині в новому домі п-ва Миколи і Анни Болотюків, на заклик п. Василя Гудими 17.89

ГЕФФОРД, Саск. Збірка на Поминальному Богослуженні по бл. п. пані Срайко, на заклик о. Я. Рибалки .. 17.00

КАДВОРТ, Саск. Збірка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Парасці Котелко, на заклик о. Ю. Туржанського 17.00

РАДВЕЙ, Алта. Збірка на Похороні бл. п. Стефана Бойка, на заклик о. О Фляка 15.00

ГЕФФОРД, Саск. Збірка на ювилеї 50-ліття Вінчання п-ва Василя і Олени Симчичів, на заклик о. Я Рибалки ... 15.00

ГЛЕСЛИН, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Стефана Гаврилова, на заклик о. О. Хомяка 13.75

ІТОНІЯ, Саск Збірка на ювилеї 25-ліття Вінчання п-ва Стена і Марії Гуменних, на заклик п Максима Бойчука .. 13 50

ГЛЕСЛИН, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Івана Федоркова, на заклик о. О. Хомяка 12 75

ВИШАРТ, Саск Збірка на Похороні бл п. Дмитра Дроздюка, на заклик о Прот. Б. Яковкевича 12 75

ВАГГА, Ман Збірка на ювилеї 50-ліття Вінчання п-ва Стефана і Доки Шмігельських, на заклик о С Греділя 11 70

ОШАВА, Онт. Збірка на Хрестинах синка панства Янчевських, Петра, на заклик п. Павла Котелевця 11 25

СЛАВА, Алта. Збірка на Похороні бл п. Василя Годзюка, на заклик о. М. Крищука 10.00

ЕДМОНТОН, Алта. Збірка на Похороні бл п Андрія Звіздецького, на заклик Преосв. Владики Андрея .. 10 00

СТ ДЖУЛІЄН, Саск Збірка на Похороні бл. п. Ю Михайлюка, на заклик о. Ю. Туржанського 10.00

ВЕРНОН, Б. К. Збірка на Поминальному Богослуженні по бл п Семені Микитюкові, на заклик о. Прот Г. Василева 10.00

ВИТКІВ, Саск. Збірка на ювилеї 30-ліття Вінчання п-ва Івана і Анастасії Свистунів, на заклик о О Хомяка 10.00

ГЕМИЛТОН Онт. Збірка на Похороні бл. п. Георгія Загарія, на заклик о Прот. В. Федака 10.00

ГЕМИЛТОН Онт. Збірка на Поминальному Богослуженні по бл п Михайлові і Деннєві Паніні, та по Володимирові, Марії, Юрію і Анні Українцях, на заклик о Прот. В. Федака . .. 10.00

ОШАВА, Онт Збірка на Похороні бл п. Павліни Лучки, на заклик о. Д. Лучака 10.00

ОШАВА, Онт. Збірка на Похороні бл п. Палагни Котуцької, на заклик о. Д. Лучака 10.00

ФОВМ ЛЕЙК. Саск Збірка на Похороні бл б Петра Лисиці, на заклик о Ю Туржанського 10.00

ЛАШІН, Квебек. Збірка на Хрестинах Наталки, донечки п-ва Остапа і Катерини Грінчиї, на заклик о. Прот К. Квасницького 10.00

ІННИСФРІ, Алта Збірка на прощальному прийнятті в честь п. Петра Гарасима і його дружини, на заклик п. Івана Богайчука 10.00

КІРКЛЕНД ЛЕЙК, Онт. Збірка на прощальному прийнятті в честь Отця і Добродійки Магасів, на заклик о. І. Магаса 10.00

ШИПМЕН, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Василя Запаринюка, на заклик о. С. Зузака 9.50

ВАЙТА, Ман. Збірка на прийнятті в честь панства Юліяна і Марії Цесмиструків з Брентфорд, Онт. Збірку передала панна А. Фırус 9.50

МЭС ДЖВО, Саск. Збірка на привітальній гостині в новому домі панства Гулижанів, на заклик п. М. Лизанівського 9.25

БОЙЛ, Алта. Збірка на Хрестинах Соні, донечки п-ва Павла і Анни Писиків, на заклик п. Ф. Устини 9.00

ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Збірка на весіллі п-ва Івана і Марії Кухтів, на заклик п. В. Савчука 9.00

НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка на прийнятті з нагоди уродин п. Іллі Звоздецького, на заклик о. П. Блажука 8.50

СЛАВА, Алта. Збірка на ювилеї 25-ліття Вінчання п-ва Михайла і Калини Федчуків, на заклик о. М. Крищука . . 8.00

ВАНКУВЕР, Б. К. Збірка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Григорію Василеву, на заклик о. Прот. С. П. Симчича 8 00

СТОРНОВЕЙ, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Михайла Галая, на заклик о. П. Бублика 8.00

ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка на прощальній гостині в честь От. і Доб. Дебрин, на заклик о 1 Магаса 8.00

БРУКСБІ, Саск. Збірка на Похороні бл п. Михайла Смитонюка, на заклик о Е. Приступи 7.00

ВИНДЗОР, Онт. Збірка на Похороні бл п. Стефана Лозінського, на заклик п. М. Чаборика 6.00

ГРОНЛИД, Саск. Збірка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Якимі і Мелані Тарнопольських, на заклик о. Е. Приступи 6.00

НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Василя Данилюка, на заклик о. О Хомяка 6.00

РЕДЖАЙНА, Саск. Збірка на ювілеї 50-ліття Вінчання п-ва Николи і Рахилі Мандриків, на заклик п. Н. Мандрика 6 00

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН., ЗДА. Пожертва Впреп. о Прот Т Бузенка 5.50

ШИПМЕН, Саск. Збірка на прийнятті з нагоди 70-ліття уродин пані Анни Калин, на заклик о. С. Зузака 5.50

ЛАШІН, Квебек Збірка на Хрестинах Люби Анни, донечки п-ва Мирослава і Марії Турянських, на заклик п. А. Каліщука 5.50

БРУКСБІ, Саск. Збірка на Хрестинах синка п-ва Петра і Марії Ціпивників, на заклик о. С. Приступи 5.00

ГРИМСБІ, Онт Пожертва п. Павла Дацькова, з нагоди Хрещення його внука Павла 5.00

СЛАВА, Алта. Збірка на Хрестинах Богдана, синка п-ва Заляських, на заклик о М Крищука 5.00

ВАГГА, Ман Збірка на ювілеї 50-ліття Вінчання п-ва Михайла і Марії Фіщуків, на заклик о. С. Греділя 5.00

БРУКСБІ, Саск. Збірка на Похороні бл. п. Михайла Фульмеса, на заклик о. Е. Приступи 5.00

БІМСВИЛ, Онт. Збірка на Хрестинах донечки п-ва К. Шпитковських, на заклик о. Ю. Цукорника 5.00

КАНОРА, Саск. Збірка на Хрестинах Катерини Марії, донечки п-ва Івана і Марії Сопотиків, на заклик о. Прот. М. Боднарчука 5.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка на Похороні бл. п. Марії Задорожної, на заклик о. Прот. В. Федака 5.00

ВАКАВ, Саск. Збірка на ювілеї 50-ліття Вінчання п-ва Дмитра і Марії Гнідих, на заклик о. Ю. Туржанського 5.00

СЕНДІ РЕПИДС, Алта. Збірка на Хрестинах донечки п-ва Юрія і Анни Ткачуків, на заклик о. П. Дороша 5.00

Збірка на Хрестинах Тараса Миколи, синка п-ва Миколи і Анни Гуринів, на заклик о. П. Дороша 5.00

КЕЛГАРІ, Алта. Збірка на прощальному прийнятті в честь о. Прот. А. Хруставки, на заклик п. Д. Ф. Кобильника 7.00

РЕЙНІ РИВЕР, Онт. Збірка на прощальному прийнятті в честь о. В. і Добр. Бойчуків, на заклик пані Анни Макарчук 5.00

ОШАВА, Онт. Збірка на весіллі п-ва Олександра і Гелени Лойків, на заклик о Прот П. Запаринюка 5.00

ПАЛМЕРТОН, Онт. Пожертва п С Пелешка, передана Прот. Д-р С. В. Савчуком 4.00

СЕРРЕЙЛ, Алта. Збірка на Хрестинах донечки п-ва Павла і Софії Николинів, на заклик о. М. Стеценка ... 4.00

ВОТЕРФОРД, Онт Збірка на Похороні бл п. Ярослава Шимечка, на заклик о. І. Магаса 4.00

МЕЛФОРТ, Саск. Збірка на Похороні бл. п Тасі Федик, на заклик о. Е. Приступи 3.75

БОГІЛ, Алта. Збірка на прийнятті з нагоди уродин п. Івана Гуменного, на заклик о. М Стеценка 3.50

ВАТСОН, Саск. Збірка п Л. Половича 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

п. Михайло Буньо — Тофілд, Алта $2.00
п. К. Гондьола — Канора, Саск. ... 2.00
п. Яків Волян — Монтреал, Квебек 2.00
пані Анна Макарчук — Рейні Ривер, Онт 2.00
п. Никола Гудз — Чікаго, Ілл., ЗДА 1.50
п. Іван Демсис — Вишарт, Саск 1.00
п. Іван Буряник — Джесмин, Саск. 1.00
п Ф. Якубишин — Гурнсей, Саск . 1.00
п Никола Павлюк — Чиливек, Б. К. 1.00
п. Прокоп Загарія — Бюкенан, Саск. 1.00
п. І. Ориско — Сифтон, Ман 1.00
п. Павло Гуд — Содбурі, Онт. 1.00
п. І А. Мартин — Содбурі, Онт. 1.00
п. І. Петращук — Пенголд, Алта 1.00
п. А. Барило — Борлінгтон, Онт. 1.00
п М. Вербний — Єлоов Крік, Саск. 1.00
п. Никола Кінар — Вадіна, Саск. ... 1.00
п.С. Тимчак — Монтреал, Квебек 1.00
пані Анастасія Забродська — Ленсинг, Міч .... .50
пані М. Настюк — Форт Френсис, Онт. .... .50

СКІЛЬКИ ЖИДІВ У СВІТІ

Американський Жидівський Річник на 1960 рік подав такі числові дані про жидів: усіх жидів у світі є понад дванадцять мільйонів; з того половина знаходиться у країнах американського континенті, де 80 відсотків жидів — то місцеві уродженці.

Звичайно, ця кількість жидів у світі, окреслена "понад" 12,000,000, свідчить про неточність поданого числа.

ХРАМОВЕ СВЯТО В СОБОРІ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ ТА СВЯТОЧНЕ ВІДКРИТТЯ ШКІЛЬНОГО 1959/60 РОКУ В РІДНІЙ ТА НЕДІЛЬНІЙ ШКОЛАХ

Перший день Свята

Згідно з ухвалою Управи Собору Св. Софії та на бажання вірних цього року наше Храмове Свято було сполучене ще з другим важливим святом-офіційним відкриттям шкільного року в школах при нашому Соборі.

З уваги на те, що виховання нашої молоді в релігійно-православному та національному дусі являється найпершим нашим завданням під сучасну пору, на згадане відкриття шкільного року було запрошено Високопреосвященнішого Владику Михаїла, який погодився приїхати до Монтреалу раніше, і ще перед Храмовим Святом відслужити Чин Молебня перед початком науки. Перед Молебнем, в якому Владиці Михаїлові сослужили оо. Настоятелі Собору — Митроф. Прот. В. Слюзар та о. Іван Стус, Владика Михаїл сказав до присутніх дітей батьківське Слово, подаючи їм при цьому поради та звертаючи їм увагу на постійний їхній обов'язок пильно навчатися та присвоювати всі поради і знання, які передаватимуть їм оо. Настоятелі та всі учителі, відповідальні за їхнє виховання. Владика Михаїл закликав усіх присутніх дітей ніколи не забувати свого походження та завжди пам'ятати про те, що вони діти славного українського народу, рід якого повинен і мусить бути збережений для дальших наших українських поколінь на цій благословенній Богом канадській землі. Владика радив присутнім дітям використовувати всяку нагоду для того, щоб постійно укріплятися в нашій Св. Православній Вірі, і щоб таким способом стати гідними членами нашої Св. Православної Української Церкви, а пізніше — її гідними оборонцями. Прослухавши такі гарні батьківські поради Владики, всі присутні щиро молилися Богу, щоб Він завжди посилав їм Духа Премудрости та настановляв на правильну дорогу його Св. Заповідей.

Після Молебня до дітей та всіх присутніх коротке слово сказав Митроф. Прот. В. Слюзар. Він звертався з особливим проханням до батьків, щоб вони також завжди були на висоті своїх завдань та обов'язків у вихованні своїх рідних дітей. Він відмітив той загальновідомий і незаперечний факт, що без основного початкового виховання наших дітей вдома (в родині) сама школа не зможе багато помогти, і тому власне на батьках лежить цей святий обов'язок не допустити до того, щоб на наших власних очах наші діти винародовлювалися, а не так, як це в нас частенько тепер робиться — що пасивно приглядаються до того дуже жалюгідного явища — відходу нашої молоді від усього свого рідного.

Проспіванням Многоліття Владикам і всім присутнім було закінчено це урочисте відкриття шкільного року в наших школах при Соборі.

Саме Храмове Свято в нашому Соборі розпочалося того ж дня, в суботу 19-го вересня, о год. 6.30 ввечері урочистою Всенічною. Всенічну правив ВПреосв. Владика Михаїл в сослуженні таких Священиків: о Прот. Касіяна Квасницького, о. Прот. Е. Чижева, о. Сави Цетухина та о. Івана Стуса. Під час Всенічної дуже гарно та побожно співав хор, у склад якого входили хористи всіх трьох Православних Громад міста Монтреалу та околиць. Хором диригував відомий та досвідчений диригент Соборного Хору п. Я. П. Бартко, який з своїм хором зумів витворити в усіх присутніх вірних глибоке духовне піднесення. Думки мимоволі линули далеко-далеко аж в рідну Україну, і з жалем пригадувалися ті часи, коли наш народ мав змогу святкувати так урочисто за нашим предківським звичаєм ці Храмові Свята. У подібні пам'ятні святкові моменти наші брати і сестри в розсіянні сущі щиро молять Всевишнього, щоб Він Всемилосердний, зглянувся на великі страждання нашого народу, і скоро послав йому довгождану волю, та щоб Київ — Мати всіх міст українських, знову став правдивим Світлом Христової Науки, і відродив давню славу предків нашої Православної України.

По закінченні Всенічної Високопреосвященніший Владика Михаїл привітав усіх присутніх як також пояснив їм значення Свята Різдва Пресвятої Богородиці, яким власне Собор Св. Софії відмічає своє Храмове Свято. Владика Михаїл підкреслив той факт, що день народження Пречистої Діви Марії був очевидним знаком Божої милости, бо власне цей день був знаком, що прихід обіцяного Спасителя близький та що молитви Ізраїльського народу і старенькиx Иоакима й Анни були вислухані.

На закінчення цього першого дня нашого Храмового Свята слід відмітити, що й наші діти в певній мірі прислужилися до успішного проведення нашого Храмового Свята, прислужуючи на всіх Храмових Богослуженнях. Вони також дуже величаво зустрічали Владику перед урочистим відкриттям шкільного року того ж дня вранці, а учень Богдан Кравченко та учениця Кароліна Божик привітали Владику в імені всієї молоді при Соборній Громаді та вручили йому від дітей китицю живих квітів.

Другий день Свята

У неділю 20-го вересня о год. 9.30 ранку Високопреосвященнішого Владику Михаїла зустрів при вході до Собору традиційним хлібом-сіллю голова Управи Д-р Ю. Залізняк та другий заступник голови Управи п. В. Колесинч. У самому Храмі зустріли Владику оо. Настоятелі Собору, після чого о год. 10 ранку Владика Михаїл очолив Архиєрейську Св. Літургію. Йому сослужили: Митроф. Прот. В. Слюзар, Прот. Е. Чижів, о. Сава Цетухин та о. Іван Стус. Пізніше приїхав ще з церкви Св Юрія Прот. К. Квасницький. Під час Св. Літургії чудово співав Соборний Хор під диригентурою відомого та досвідченого диригента п. Я. Н. Бартка.

Як і завжди, ВПреосв. Владика Михаїл сказав під час Св. Літургії змістовне Слово, проповідуючи на тему Свята. Владика Михаїл особливо підкреслив, що для нас, православних християн, день народження Пречистої Матері Господа Ісуса Христа особливо є днем великого значення, бо це було народження тієї обраної Богом Діви, яка, за пророцтвом Пророка Ісаї, безсімено зачала й породила Сина Емануїла (це значить: З нами Бог), Спасителя, щоб Він спас нас від наслідків первородного гріха. Це народження було явленням бачених праотцем Яковом "Сходів, що сполучали небо й землю" (Буття 28:12); було явленням передбаченої пропоком Єзекиїлем "брами зачиненої" (Єзек:44:2), через яку пройшов Господь Бог Ізраїлів, щоб відвідати і створити спасіння людям Своїм. Тому Різдво Богородиці є початком Новозавітньої історії, воно є початком сповнення тисячелітніх надій людства на Обітованого Спасителя. З народженням Діви від праведних Богоотців Иоакима й Анни наблизилась "велика Тайна Божа", коли "Слово сталося тілом і вселилося між нас" (Ів 1.14). Перше місце свята Різдва Богородиці в крузі славлення подій предназначеного Богом діла спасіння людського відбилося, правдоподібно, і в історії Православної Церкви в Україні. Усе те глибоке значення Різдва Пресвятої Богородиці в Тайні Богочоловіцтва Месії Христа ознаменувано нашими прадідами, коли вони збудували в XI столітті в Києві наш Сіон — Св. Софію, величавий Храм у честь Премудрости Божої ("Софія" означає "Премудрість"). Храмове Свято цього ж Софійського Собору святкується в день свята Різдва Пресвятої Богородиці, бо ж "Премудрість збудувала собі дім". . . (Прит. Солом. 9:1). Це прообраз Пречистої Діви, яка стала домом для Премудрости, бо з утроби Пречистої народився Христос.

Після закінчення Св. Літургії о. В. Слюзар подякував в імені Громади та оо. Настоятелів Владиці Михаїлові за прибуття на це Свято. Він також висловив щиру подяку всім оо. Настоятелям сусідніх Громад та всім вірним, що в такому великому числі прибули та звеличали це Храмове Свято в Соборі Св. Софії.

Кінцевою частиною святкування був братський обід, якого дуже дбайливо та щедро приготовило Жіноче Товариство Доньки України при Соборі. Цю частину програми започаткував голова Соборної Громади д-р Ю. Залізняк, привітавши ВПреосв. Владику Михаїла, все присутнє Духовенство, делегатів від сусідніх Громад та всіх присутніх гостей з Храмовим Святом. Цією програмою частково проводив д-р Ю. Залізняк, а частково п. Б. Паньчук.

Були також попрошені до слова делегати з сусідніх Громад, які тепло та щиро вітали Соборну Громаду з її Храмовим Святом, бажаючи їй ще кращого розвитку на майбутнє. Тими делегатами були: п М. Жовтоніжка — голова Громади Св. Покрови в Монтреалі, та о. Прот. К. Квасницький — Настоятель церкви Св Юрія в Лашін Окремо промовляли ще о. Прот. Е. Чижів — Настоятель Церкви Св. Покрови в Монтреалі, та о. Сава Цетухин. Від вояків Соборну Громаду зо Святом вітав сотник В. Мошинський.

Після привітів до слова був попрошений ВПреосв. Владика Михаїл, який присвятив свою промову висвітленню внутрішнього життя Церковних Громад, підкреслюючи ті основи та принципи, на яких можна успішно вести церковну діяльність та мати при тому надію, що ця праця дасть добрі плоди для розвитку Церкви. Владика кількакратно закликав соборян доложити всіх своїх зусиль, і в якнайскорішому часі розпочати те велике діло-побудову нового Собору Св. Софії, який повністю відповідав би вимогам та потребам православних українців міста Монтреалу — цього найбільшого міста Канади. Владика Михаїл висловив при цьому надію, що парафіяни Собору Св. Софії і цим разом проявлять якнайбільше зусиль в успішному здійсненні цього великого діла, і тим самим вони стануть гідним прикладом до наслідування не тільки для православних українців міста Монтреалу, але й також для всіх інших вірних нашої Св. Православної Української Церкви в Канаді.

Кінцевим промовцем був Митроф. Прот. В. Слюзар. У своєму слові він закликав

усіх соборян до твердої віри та пошани до своєї Св. Православної Української Церкви. Особливо тут, у Канаді, треба бути непохитним та жертвенним у своїй праці і ніколи не брати злого прикладу від тих одиниць, які, ради "лакомства нещасного" та лукавого, постійно готові занедбувати свої обов'язки супроти своєї Рідної Церкви. Він також висловив надію, що на друге Храмове Свято ми, з Божою допомогою, зможемо зустрічати ВПреосв. Владику вже в новому Храмі, чого, очевидно, всі соборяни прагнуть.

Молитвою "Достой е" та кінцевим благословенням Владикою Михаїлом вірних було закінчено це урочисте Свято, яке так сильно піднесло на дусі парафіян Собору Св. Софії та додало їм ще більшого почуття обов'язку й самопосвяти в праці на славу Божу, на славу нашої Св. Православної Української Церкви та добро й користь нашого народу.

о. Іван Стус.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ
Владики Митрополита Іларіона
в Парафії Св. Архистратига Михаїла у Вінніпеґу

У неділю 20-го вересня ц. р. в Парафії Св. Архистратига Михаїла у Вінніпеґу відбулася Канонічна Візитація Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона. О год. 9.30 ранку Владика Митрополит прибув до церкви Св. Михаїла; в брамі був стрінутий з хлібом-сіллю головою Церковної Громади п. Георгієм Фещуком. У церковних дверей Владику Митрополита привітав парох Громади о. Прот. Е. Ґорґіца в асисті о. Диякона Б. Ґорґіци та Іподияконів І. Похильчука та Т. Глуханюка.

Після Архиєрейського Облачення Владика Митрополит звершив чин Короткого Освячення Церкви, бо церква Св. Архистратига Михаїла була щойно недавно відновлена — всередині помальована, були позолочені рами всіх Св. Ікон та вставлені нові сходи перед головним входом до церкви.

Дальше, почалася Архиєрейська Літургія при співслуженні о. Пароха та о. Диякона. Після Св. Євангелії Владика Митрополит виголосив глибокозмістовну та сильну проповідь на тему "Совість". У своїй проповіді Владика Митрополит сказав, що "Совість — це око Боже в людині, це маленька частинка самого Господа Бога, яка непомильно та безпідкупно вказує кожній людині, як треба праведно жити на землі. Людина може всіх обманути, але ніколи своєї совісти". Вона непідкупна, бо вона — від самого Бога. Коли б усі люди на землі слухали своєї совісти та керувалися її непомильними вказівками, то сьогодні не було б того зла, яке панує на землі. Людина, що не слухає своєї совісти, здібна на все, бо вона Бога не боїться, а людей не встидається. Коли б люди мали совість, то вони не запрошували б Микиту Хрущова до себе та не тиснули б йому рук, що стікають кровію мільйонів невинних людей.

Після Великого Входу Владика Митрополит рукоположив у Священики о. Диякона Богдана Ґорґіцу. Владика Митрополит, сидячи на Катедрі з лівої сторони Св. Престолу, прийняв о. Диякона, що його впровадив до Св. Вівтаря його батько — о. Прот. Е. Ґорґіца. І, згідно з установленим Чином Рукоположення у Священики, о. Протоєрей Емануїл Ґорґіца тричі обводив о. Диякона Богдана довкруги Св. Престолу. Це, мабудь, перший раз в історії Української Гр.-Православної Церкви в Канаді відбулася така урочиста та зворушлива подія, що батько-Священик брав участь у висвяті свого сина у Священики.

Коли скінчилася Св. Літургія, то відбувся урочистий обхід церкви та зовнішне посвячення її.

Дальше, відбувся в церковній залі братський обід, в якому взяло участь більше трьох сотень парафіян та гостей.

По обіді, якого господарем був п. Георгій Фещук, склали привіти: від Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської — пані В. Ґоряк, від Сестриціва Пресв. Богородиці — пані Морріс, від Братства Св. Михаїла для Старших — п. Винничук, а також від Громади Св. Архистратига Михаїла — п. Георгій Фещук.

Митрополит Іларіон сказав сильне слово з нагоди 250-річчя Мазепинського Зриву. Владика Митрополит зазначив, що хоч битва під Полтавою була програна, а скоро по ній помер і бл. п. гетьман Іван Мазепа, то його велика ідея — Соборна й Самостійна Українська Держава, живе в душах українців ще й сьогодні, та вже недалекий той час, коли вона сповниться.

Дальше говорив о. Б. Ґорґіца, дякуючи Владиці Митрополитові, а також усім тим, що складали привіти з нагоди його висвячення в Священики, а зокрема Парафії Св Архистратига Михаїла та всім, що причинилися до звеличання цього найважливішого моменту в його житті.

Кінцеве слово сказав парох о. Прот. Е. Ґорґіца. Також і о. Парох склав подяку Владиці Митрополитові, Парафії Св. Архистратига Михаїла, хорові під управою панни О. Дмитрової, Жіночому Товариству та Сестрицтву за гарний обід, як також усім тим жертводавцям, що не жаліли грошей на відновлення парафіяльної церкви. О. Парох був видимо зворушений з нагоди такої радісної хвилини, якою була висвята його сина у Священики.

Відспіванням Многоліття Владиці Митрополитові Іларіонові закінчилася ця велична та радісна подія для Парафії Св. Архистратига Михаїла — прибуття Владики Митрополита на Канонічну Візитацію, Посвячення відновленої Церкви та рукоположення в Священики.

Теодор Глуханюк.

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Пантелеймон Ковалів, Молитовник. Пам'ятка XIV століття. Видання Науково-Богословського Інституту Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки. Нью-Йорк, 1960. Сторінок 436.

Проф. Пантелеймон Ковалів у цій праці зайнявся дослідженням мови й письма українського православного Молитовника, про якого думають, що він походить з чотирнадцятого століття.

Цей Молитовник цікавий ще й тим, що його вважають за список (копію) того оригінального Молитовника, який був написаний у десятому столітті, і належав князеві Св. Володимирові Великому, хоч в оригіналі він не зберігся.

Проф. П. Ковалів уважає, що покищо годі встановити, чи опрацьований Молитовник з чотирнадцятого століття дійсно є копією Молитовника Св. Володимира Великого, — його текст одначе може бути предметом дальших студій.

Першу наукову працю на тему цього Молитовника дав був проф. Іван Огієнко (тепер Митрополит Іларіон) — це його доповідь "Молитовник кн. Володимира", прочитана 30-го березня 1925 р. на засіданні філологічної Секції Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, і опісля надрукована в часописі "Стара Україна" у Львові.

Згадана пам'ятка зберігається в бібліотеці Митрополита Іоана (Теодоровича) в Америці.

Ця праця проф. Ковалева цінна тим, що він, як визначний філолог, підійшов до свого предмету фахово, а разом з тим став на чисто науково-дослідницькому ґрунті, включена в книжку перезнімка (фотостат) оригінальних текстів Молитовника 14-го століття являє собою окрему цінність, бо таким чином і інші спеціялісти цієї ділянки матимуть можливість досліджувати його.

Не тільки на ґрунті наших теперішних менше ніж скромних науково-видавничих можливостей, але й навіть за найкращих умовин така праця, як проф. П. Ковалева була б явищем нещоденним.

ВШАНУВАЛИ ЗАСЛУЖЕНОГО СВЯЩЕНИКА
Вінніпеґ, Ман.

У неділю 4-го жовтня 1959 р. гурток земляків з Волині поздоровив о. Прот. Сергія Геруса і пані Добродійку з Днем Ангола о. Сергія, що припадає на місяць жовтень.

Це привітання з Днем Ангола у своєму ході згодом перемінилося в одночасне скромне відзначення всієї досьогочасної праці о. Сергія на ниві Христовій і громадській в Українській Православній Церкві, — праці, що вже давненько перейшла поріг 35-ліття.

Урочистість була організована, як кажуть, шляхом "несподіванки". Вона відбулася в гостинному домі родини агронома Іллі Онуфрійчука.

Присутнім (коло сорок осіб) представив о. Прот. Сергія Геруса і пані Добродійку д-р Юр. Мулик-Луцик, професор Колегії Св. Андрея, і коротко розповів про українську душпастирську, науково-богословську, педагогічну й ширшу громадську працю о. Сергія в Україні, в зах. Европі на скитальщині і в Канаді.

Ювілят народився в м. Корці на Волині, а його останньою парафією в Україні був Старий Почаїв. Як священик, він скоро звернув на себе увагу своєю відданістю праці, своїми здібностями, а разом з тим своєю гарною вдачею, а також скромністю; і саме ця скромність оповила заслоною забуття всі ці важливі й відповідальні становища праці, які доводилося о. Сергієві в Українській Православній Церкві займати, як в Україні, на Волині, так і на скитальщині в зах. Европі.

Прот. С. Ґерус після приїзду в Канаду працював у різних парафіях Української Греко-Православної Церкви, а тепер є настоятелем Собору Св. Покрови у Вінніпезі. Від 1952 року він викладає на Богословському Факультеті Колегії Св. Андрея, а тепер належить до тих людей, що стоять у проводі Колегії.

Отець Сергій і пані Добродійка, непризвичаєні до цього роду "несподіванок", були сердечно зворушені у висловах своєї подяки за пам'ять про них.

Господар п. Ілля Онуфрійчук склав о. Сергієві й пані Добродійці пропам'ятний альбом українського стилю з підписами гуртка присутніх.

Громада вітаючих складалася з староприбулих і новоприбулих українців і українок з різних сторін великої Волині, люди з різних угрупувань і різних професій та зайнять: священики, лікарі, робітники, інжинери, купці, професори, студенти, адвокати. Усі вони тут творили одну родину громади українців і друзів о. Сергія та його родини.

На цьому місці ще раз сердечно вітаємо о. Прот. Сер-

гія Ґеруса й Пані Добродійку.

Земляк.

Від Редакції: Приєднуємося до всіх тих теплих привітань о. Прот. Сергієві Ґерусові й Пані Добродійці з боку вужчого гурту щирих земляків, та від себе сердечно бажаємо: За все Ваше добре нехай Господь Вам віддячить. Щасти Вам Боже! Ми переконані, що наше окремне побажання буде одночасно побажанням і великого числа українського громадянства взагалі та зокрема вірних нашої Св. Церкви.

ВШАНУВАЛИ П-ВА М. І А. БОЛОТЮКІВ
Ґренд Сентер, Алта.

У суботу ввечері 20-го червня ц. р. у домі п-ва Миколи й Анни Болотюків зібралася родина, приятелі й сусіди, щоб засвідчити свою память про них і вдячність за їхню щиру й саможертвенну працю для Парафії, а тим самим і для нашої Церкви.

П-во Болотюки широко відомі в цій околиці. Господь щедро обдарував п. М. Болотюка небуденним талантом: він і гарно провадить у церкві дяківську справу, і сам співає своїм славним тенором, і не жалує свого труду в невсипущій праці на добро своєї рідної Української Православної Церкви.

Пані А. Болотюк — це щира й вірна помічниця свого чоловіка у видатній праці на ниві нашої рідної Св. Церкви.

Вірні приятелі з пошаною і з душевною теплотою привітали цю молоду пару між собою на почесному місці за столом приготовленим до вечері. Пан М. Ґалевода сказав коротку промову і вручив їм дарунок.

Зворушений п. М. Болотюк промовляючи, склав щиросердечну подяку від своєї дружини й від себе. Присутні, немов одна родина, провели вечір у дружніх розмовах, життєрадісно.

Пан. П. Ґалевода звернувся до присутніх з проханням зложити хоч скромні датки на наш религійний часопис "Вістник". Збіркою пожертв радо зайнялися пані А. Улянська і пані С. Гудима. Гості і п-во Болотюки щиро віднеслися до збіркової справи, і зложили $17.89.

П-ву Болотюкам і їхній маленькій донечці дай Боже всього найкращого й радісного в їхньому новому домі!

Василь Гудима.

ПРОЩАННЯ З ЗАСЛУЖЕНИМИ ПАРАФІЯНАМИ
Вотерфорд, Онт.

Увечері 19 вересня ц. р. члени Церковної Громади у Вотерфорді прощали своїх парафіян о. диякона Миколу Дебрина з дружиною, які десять років працювали тут між нами.

О 8 годині надійшов о. диякон М. Дебрин з дружиною, з дочкою і з зятем до церковної залі. Усі присутні привітали їх співом. "На многі літа". Перед перекускою парох о. І. Магас проказав Молитву. Голова Громади п. Жигальський при привітанні згадав, що о. диякон М. Дебрин працював був між нами на власній фармі, а поза тим, як член Громади, трудився також на громадській ниві: працював в організації СУМК, зокрема ж він з молоддю із СУМК та з Т-ом "Просвіта" влаштовував театральні вистави й концерти; він же помагав дякові на Службі Божій, а від Великодня ц. р., вже як диякон, брав участь у Службі Божій.

Згадав наш голова, що о. диякон М. Дебрин 21 вересня віїжджає до Вінніпеґу, і там 27 вересня буде рукоположений на священика.

Господар цієї прощальної вечірки п. Вол. Завальський запросив до слова представників від Церковної Громади, від Недільної Школи, Т-ва "Просвіта", СУМК, жіночих товариств, покликів і бувшу провідницю СУМК пан. Наталію Трач, — донечку панства Дебринів, і інших.

Запрошений до слова о. диякон М. Дебрин відповів на всі ті похвали його праці, як у Церкві, так і на полі просвітнім, що він сповняв тільки свій обовязок, як член Церкви і як українець, і що так повинен кожний на своїм місці і по змозі працювати не лише фізично, але й духово на культурнім і народнім полі. Подякував за гарні дарунки і за щирі побажання для нього на дальшім церковнім і культурно-просвітнім полі між українським народом — там, де його надасть, як священика, Провід нашої Української Православної Церкви в Канаді. П. Ткачук — місцевий провідник Української Школи, попросив присутніх про маленькі пожертви на часописи "Вістник" і "Український Голос" і зібрано 26 долярів, і поділено по 8 долярів на ґазети, а 10 долярів на Колеґію Св. Андрея.

По кінцевім слові о. Пароха всі присутні відспівали "Де згода в родині" і "Достойно є".

Хай Отець наш Небесний кріпить для дальшої праці о. Миколу Дебрина і пані Добродійку.

о. І. Магас.

З ХРЕСТИН НА КОЛЕҐІЮ ГОРКИС АЛБЕРТА
Піс Ривер

У неділю 26-го липня по Богослуженні в домі п-ва Ничипорук охрещено їхніх твох синків Давида й Миколу. Св. Тайну Хрещення звершив о. Іван Мельник, священик-місіонер округи Піс Ривер.

За смачним обідом і веселою гутіркою п. С. Слотюк закликав присутніх зложити пожертву на якусь народню ціль. Зложено 11 долярів.

За подякою о. Мельника і за поясненням пекучої справи будови Колеґії Св. Андрея присутні однозгідно рішили жертвувати зібрану суму на будову Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу.

Щире спасибі всім Жертводавцям! Нових Хрещеників нехай Всевишній має у Своїй опіці, і все веде їх правдивою дорогою до кращого життя на корисць свого народу і Церкви.

о. І. Мельник.

ХРАМОВЕ СВЯТО
Укр. Православної Громади Св. Володимира в Мус-Джо, Саск.

День 30 серпня 1959 р. був дуже гарний. Церковна площа була заповнена автами наших парафіян і гостей, які прибули здалека і зблизька звеличати разом з нами наше рокове Храмове Свято.

Зараз при вході кожен з присутніх отримав стяжку Храмового Свята.

Перед кінцем Утрені було посвячення нових Риз, що їх завдяки наші жіночі організації, постаралися, а опісля почалася велика Служба Божа, правив наш Парох о. Прот. В. Апонюк.

По Відправі була мала перерва, а потім почався братський обід, по обіді голова місцевої Громади Вол. Данькович перший сказав слово, коротко пояснивши присутнім ціль нинішнього Свята, та подякувавши їм за це, що таким гарним числом прибули звеличати наше Свято, і також подякував нашому жіноцтву, що приготовили такий гарний і смачний обід.

Опісля говорили інші промовці.

Голова Вол. Данькович попросив першого до слова І. Величка — голову Укр. Гр. Прав. Громади в Риджайні, опісля говорили Н. Олійник з Риджайни, Т. Дронь з Вейбурн, І. Рурик з Мус-Джо, С. Палив'юко з Мус-Джо, о. Прот. В. Апонюк з Риджайни, пані Олійник — голова Жіночої орг. В Мус-Джо і І. Назаревич, який коротко з'ясував початки заснування й будову нашої церкви, та при нагоді звернувся до присутніх, щоб по змозі зложили свої пожертви на докінчення сплати церковного довгу, якого вже так багато нема, і його треба позбутися. Головний наш промовець І. Стратійчук з Риджайни дав нам ширше пояснення в справі нашої Української Православної Церкви в Канаді і в Америці, і також багато сказав про українську національну справу, за що присутні нагородили його рясними оплесками.

Голова В. Данькович щиро подякував усім сьогоднішнім бесідникам за їх такі гар-

МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ — початок науки в Недільних і Українських Школах

У книгарні при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді можна набути такі підручники:

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ:

	Ціна
АЗОР - оповідання з часів Ісуса Христа 48 стор. Прот. С. В. Савчук	15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ - Прот. П. Мельничук 171 стор.	75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ - Митрат С. Ґерус	.50
ВИФЛИЕМ — Катехизис для дітей - Прот. П. Мельничук 48 стор.	20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук 63 стор.	.25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту. Кляса І — 40 лекцій. Кляса II — 40 лекцій, кожна	.85
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук	50

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ:

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи (І. Шлянка)	$1 75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Б. Романенчук)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Б. Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО — Читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Леонід Білецький)	1.50

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ні й повчальні слова, і тоді почато збірку.

Пожертви на цьому Святі склали такі особи:

По 30 дол.: Н. Олійник, Ріджайна.

По 20 дол., з Мус-Джо: С. Наливайко, В. Нестор, Вол. Данькович, М. Тарновський.

По 10 дол., з Мус-Джо: В. Городеньчук, І. Калитка, А. Олійник, М. Ґулуцан, В. Ватаський; з Вейборн: Т. Дронь; з Аркай: І. Квасниця.

По 6 дол.: І. Рурик, Мус Джо.

По 5 дол., з Вейбурн: В. Дрон, Н. Чиляк, Н. Крайник, С. Онишко; з Ріджайни: Прот. В. Апонюк, І. Зенчишин, І. Корпан, А. Шиюйяк, Н. Лапчук, П. Корпан, В. Весоловський, І. Стратійчук; з Мус-Джо: М. Остапович, М. Лизанівський, І. Романюк.

По 1 дол.: В. Козак, Вейбурн.

Всім Жертводавцям сердечна подяка!

Кінцеве слово сказав і Молитву проказав о. Прот. В. Апонюк. Свято закінчено співом "Достойно".

М. Лизанівський.

З ХРЕСТИН НА "ВІСТНИК"
Сенді Репидс, Алберта

У неділю 28-го червня ц. р. в домі п-ва Георгія й Анни Ткачуків відбулося Хрещення їхньої донечки Пеґі Анни. Св. Тайну Хрещення звершив о. Павло Дорош; дяком був п. Прокіп Галівода.

Хресними батьками були: Петро Твердохліб і Нелі Ткачук.

З приводу цієї радісної і урочистої події в їхній родині, а також Храмового Свята, родичі вгостили кумів і приятелів багатим обідом.

Під час обіду на заклик п. Оґродюка було влаштовано традиційну збірку "на черевички" новохрещеній-Пеґі Анні, з чого було пожертвувано 5 дол., на пресовий фонд "Вістника".

Нехай же Господь зберігає новохрещену Пеґі Анну, її рідних та хрещених батьків на много й многії літа!

Присутній.

ХРЕЩЕННЯ
Лашін, Квебек

У церкві Св. Юрія п-во Стенлей і Катерина Ґрінчий хрестили 6-го вересня 1959р. свою донечку Наталку. Хресними батьками були п. Іван Маліцький і п-ні Катерина Тимиц. Св. Тайну Хрещення звершив Високопреп. о. Прот. К. Квасницький. Дяком був п. М. Залуський.

На прийнятті в церковній залі п. Н. Романко запросив до збірки, з якої 10 долярів призначено но пресовий фонд "Вістника".

Бажаємо, щоб новоохрещена Наталка росла здорова батькам на втіху та на користь нашому народов, а Богові й Церкві нашій на славу!

Прот. К. Квасницький.

П О Д Я К А

Цією дорогою хочу зложити з родиною нашу найсердечнішу подяку Громадам Форт Френсес і Рейні Ривер за їхне щире прощання, яке вони влаштували нам у неділю 30-го серпня ц. р. з нагоди нашого виїзду на іншу парафію, після нашого 8-літнього побуту у них. Дякуємо всім нашим парафіянам обидвох Громад, які так численно зійшлися попрощатися з нами. Особливо дякуємо за дарунки, якими нас так щедро обдарували. Також дякуємо громаді в Атікокан за вручений дарунок нам на прощальному Богослуженні.

Зокрема складаємо щиру подяку п-ву Шевчукам з Інтернешенел Фалс, панству Осадчукам, панству Кіт, панству Зеленим і панству Підлубним, які обідом або вечерею гостили нас особисто у своїх домах в останніх двох днях нашого побуту в Форт Френсес. Ці гостини, які влаштовано спеціяльно для нас, тим більше утривалили в нашій памяті наших добрих друзів, яких ми полишили.

Накінець із вдячности в серці хочу всім моїм, уже бувшим, парафіянам побажати, щоб Господь хоронив їх усіх у здоровї на многі літа. З прибуттям нового о. Пароха бажаю всім ще більшого успіху в праці для росту й духового збагачення на добро нашого народу й Церкви та на Славу Божу.

З вдячністю
о. В. Бойчук з Родиною.

ПРОЩАННЯ З о. ПАРОХОМ
Айтуна, Саск.

Члени Укр. Греко-Православної Громади в Айтуні 3 серпня 1959 р. величаво прощали о. М. Коленича з панею Добродійкою — з приводу переходу отця на іншу парафію. Прощання відбулося в Народньому Домі, куди зійшлося велике число членів Громади.

Прийняття було надзвичайно гарне, але веселим воно бути не могло, бо то було прощання з о. Парохом. В таких випадках, як прощальні прийняття, розуміється, не час і не місце займатися причинами розлуки дехто може тут знаходити причини, а дехто й ні, але час опісля все вирівняє....

Господарем вечірки був п. Михайло Базюк. Коли всі засіли за столи, п. Базюк попросив о. Коленича проказати Молитву. Опісля були промови. Першим промовляв п. М. Базюк, потім п. Ів. Буряник та інші. Під час промов о. М. Колеićчеві і пані Добродійці було вручено грошовий дарунок від членів Громади.

Прощальну промову сказав о. М. Коленич. Його промова була дуже зворушлива. А також сказав він коротку промову й по-англійськи, бо на прийнятті було також двоє англійців — власник крамниці з дружиною. Вони самі висловили бажання бути на тому прощанні, бо о. Коленич своєю лагідною вдачею і дійсно висококультурною поведінкою й мовою здобув собі пошану, честь і високу оцінку також і серед наших співгромадян не-українського походження. Отже вони, як люди культурні, також прийшли попрощати о. Коленича, і тим показали гарний приклад до наслідування й іншим.

Праця о. Коленича, як провідника духовного, його повчальні релігійні проповіді, його культурне і щире вміння жити з людьми, — все те залишиться як незабутній, теплий спомин, хоч і за такий короткий час. І про все те можна б багато доброго сказати й більше. Але то вже лише спомин, — минуле не вертається.

Від Громади в Айтуні було зложено о. М. Колеićчеві й пані Добродійці щиросердечну подяку за їх віддану працю в Айтуні, і щоб Господь Бог послав їм здоровя й надалі так працювати для свого народу, для своєї Церкви і на славу Божу.

Член.

ХРЕЩЕННЯ СИНА П-ВА ҐУРІНІВ
Сенді Репидс, Алта.

У неділю 19-го липня ц. р. в православному храмі Всіх Св. в Сенді Репидс о. П. Дорош охрестив Тараса Миколу — сина Миколи і Анни Ґурінів.

Його хресними батьками були: Антон Галівода з Сенді Репидс і панна Нелі з Едмонтону.

З приводу цієї радісної і урочистої події в їхній родині родичі вгостили кумів і приятелів, яких було багато, смачним обідом; о. Парох привітав родичів з нагоди радісного свята в їхній родині і побажав, щоб їх синок ріс на хвалу Божу та славу й честь не тільки родичам, але й усій Православній Церкві нашого українського народу.

Під час обіду на заклик п. Федчука була влаштована традиційна збірка "на черевички" новоохрещеному Тарасові Миколі, з чого було $5.00 пожертвувано на пресовий фонд "Вістника".

Слід зазначити, що п. Микола Ґурін є головою вищеназваної Громади, а його дружина Анна володіє гарним голосом і співає в церковному хорі; вони шановані в нашій Церковній Громаді і також усіма сендірепцями.

Нехай Господь подасть новоохрещеному Тарасові Миколі життя щасливе і вік довгий, родичам на радість, Св. Церкві нашій на славу і на добро нашого народу.

На многі літа!

Присутній.

ХРЕСТИНИ
Сирейл, Алберта.

У неділю 20 вересня у Громаді Св. Апп. Петра й Павла в Сирейл, Алберта, відбулося Св. Хрещення Лин Роз — донечки п-ва Павла і Софії Николин. Хресними батьками (кумами) були п. В. Гаринюк із Бойл, Алберта, і пані Д. Писик, Донатвіл, Алберта. Святе Таїнство Хрещення звершив о. Миколай Стеценко з Лак Ла Биш. Під час святкової трапези була збірка на рідну пресу, з якої призначено 4 доляри на "Вістник". Слід зазначити, що п-во Николин є діяльними членами у місцевій Громаді; пан П. Николин довголітній громадський радний, а цього року ще виконує й обовязки секретаря цілої Округи Лак Ла Биш.

То ж нехай Господь Всемилосердний пошле здоровя рідним і хресним батькам, а охрещена донечка Лин Роз щоб була потіхою в їхньому житті!

Гість.

ДОБРИЙ ПАСТИР

Цього року минуло 40 літ священнослужіння Впреподобного о. Настоятеля парафій у м. Провіденс, Р. Ай., та Менвіл, Р. Айл., Протоєрея Йосифа Железівського та сповняється 70-ліття життя Високодостойного Ювілята цього знаменного року.

На перший погляд здається, що 40 літ — це пара коротеньких слів. А коли приглянемося уважніше, то справа виглядає далеко сильніше. Сорок літ — це час виховання більш, чим одне покоління в християнському, моральному напрямку української православної молоді.

А чи ж дійсно о. Ювілят виховував своїх парафіян, чи тільки був собі пастирем, як то кажуть "відзвонив та й з дзвінниці вон". Ні! О. Протоєрей дійсно дав багато духовного, культурного та просвітнього корму для чад пасомих. Не було парафії, яка б не згадувала свого бувшого настоятеля, о. Йосифа Железівського, бо в кожній парафії о. Протоєрей збудував або церкву, або народній дім, або добудував чи то Іконостас, чи то церковний дім і т. і. І Зверхник-Архипастир добре знав здібності о. Йосифа та його віддану працю для Церкви, а тому завжди посилав на таку парафію, яка потребувала пастиря доброго, яким був і є о. Йосиф.

О. Йосиф і його син Мирослав прославилися й організуванням та провадженням хорів та танцюристів, як це мало місце у величному місті Бостон, Масс., де виступали хор та танцюристи в 1930 р. з приводу 300-ліття заснування м. Бостону. Тоді виступало 17 різних націй хорів. Хор та танцюристи отримали перші три нагороди: 1 нагорода хор і танці; 2 — мистецтво ручних виробів (вишивки та різьбарство) і 3 — артистичне зарядження вистави. А це багато говорить за працю нашого о. Ювілята, бо ж Бостон музичне місто, а тому перша нагорода за концерти в тому місті — свідчить про високий

позем того хору. Також багато виступів хорів о. Йосифа було й по інших містах.

Також треба відмітити, що о. Йосиф в кожній своїй парафії перед 2-ою війною проводив збірки на "Просвіту", школи, сиріт та бідних, і відсилав це на свою першу Батьківщину — Україну (Галичина).

О. Протоєрей ревно допомагав своїм братам та сестрам новим емігрантам, спроваджуючи їх з Европи, виславши таким чином афідевідів понад 400 особам, і всіх прибуваючих улаштовував на працю, забезпечуючи мешканням і т. і. Завжди приходив і приходить з поміччю всім немочним і потребуючим поради тощо.

Цілий час свого життя о. Ювілят цікавився й цікавиться всіма як церковними, так і світськими культурними українськими творами, які навіть спроваджував, перед останньою війною, з Польщі та інших европейських країн, де такі видавалися, не кажучи вже про видавані в США та Канаді, й до останнього часу спроваджує. Усе це перечитано й бережно переховується в чудових оправах його власної досить великої бібліотеки.

Завжди бере участь у пожертвах на всілякі церковні та наукові українські заклади тощо. Для о. Йосифа поняття про Українську Православну Церкву не обмежується лише тією дієцезією, до якої він належить, а для нього існують всі правні Українські Православні Церкви, чи то в США, Канаді, Европі тощо. І він охоче підтримує всі добрі починання кожної з тих Церков.

У нашому стейті щороку, вже на протязі шістьох років, відбуваються спільні величні Богослуження в Неділю Православія, соборно православного духовенства нашого стейту, як то: українського, грецького, сирійського, румунського і т. д. І одним з ініціяторів цих Богослужень нашого стейту був теж о. Йосиф.

Виховав семеро дітей, дав всім належну освіту і вложив у них любов та пошану до своєї рідної Української Православної Церкви та свого українського народу.

Нехай же Милосердний Господь подасть достойному о. Ювіляту многая, многая літа й продовжить Його так цінне життя

20. 9. 59. **М. Рябокінь.**

БЛ.П. ЧАРЛС ПРОСИШИН
Тіодор, Саск.

В четвер 8 жовтня ц. р. відбувся Похорон дворічної дитини, бл. п. Чарлса Просишина, сина п-ва Чарлса і Крестини Просишин з Горлиц, Саск.

Дитина упокоїлась в лікарні у Рочестер Мінн. (ЗДА) 4-го жовтня ц. р.

Похоронні Відправи звершив о. М. Коленич, парох Тіодорської Округи при великім здвизі народу. Тіло похоронено на цвинтарі при церкві в Горлиц, Саск.

При Останньому Цілуванні присутні зложили на Невянучий Вінок $11.00, з того призначено $6.00 на "Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а покійне дитя нехай втішається вічним щастям у небі.

Вічна Йому Память!

о. М. Коленич.

ДО АНОНІМНОГО ЖЕРТВОДАВЦЯ
з Су Лукавт, Онт.

Оцим повідомляємо, що Вашу пожертву на Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпегу і прохання отримано. За дальшими інформаціями і за посвідкою прошу написати до мене, як Пароха Катедри, на таку адресу:

Rev. Father M. Yurkiwsky,
18 Omeara St.,
Winnipeg 4, Man.

о. М. Юрківський
Парох
Катедри Пресв. Тройці

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ?

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі.

НАШИЙНІ ХРЕСТИКИ

Хрестики (для дівчат) — з десять-каратового золота, з ланцюжком. Ціна $16.50
Хрестики (для дівчат і хлопців) срібні (стерлінг силвер), з ланцюжком. Ціна $2.50
Хрестики (для дівчат) — покриті золотом. Ціна $2.50

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

Всі повищі речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. СТЕПАН ГАВРИЛІВ
Ґлеслин, Саск.

Дня 1-го серпня ц. р. помер на 82 р. життя Степан Гаврилів. Покійний родом з с. Улично, пов. Дрогобич у Західній Україні. У Канаду прибув 1905 року, і перших 5 років свого поселення жив в околиці Мелвил, Саск., а від 1910 р. постійним місцем його перебування стала околиця Ґлеслин, Саск. У подружньому житті Господь поблагословив Покійного і його дружину шістьма синами і чотирма дочками. Усі діти у своєму часі мали змогу навчатися в школі, а релігійне виховання отримали від своїх батьків та в православній церкві Св. Ап. Петра і Павла в Ґлеслин, — ця церква належить до найстарших. Покійний Ст. Гаврилів — це фундатор нашої церковці і довголітній її член. У постійній любові до Всевишнього, в любові до Святої Православної Церкви і свого народу він прожив ціле своє життя.

Похорон зо Св. Літургією 6-го серпня відслужив Всеч. о. Олександер Хом'як.

Усі сини і дочки з своїми родинами, брат Василь Гаврилів, багато близьких і приятелів і все членство Громади віддали того дня останню прислугу Покійному.

Після Похорону зібралась велика жалібна громада в Народньому Домі, де відбулася тризна, яку відкрив о. Настоятель. Щиро відгукнулися присутні і на пригадку про Невянучий Вінок. Із загальної суми $28.50 — на пресовий фонд "Вістника" і клішу призначено 18.50, а $ 10.00 на "Укр. Голос".

В імені родини сердечна подяка всім учасникам Похорону та Жертводавцям! Душу Спочилого нехай Господь Ласкавий прийме до оселі Своїх Праведних. Святим обовязком родини є памятати про такі дні, як сороковий та роковини смерті їхнього незабутнього батька.

Вічна Йому Память!

о. Ол. Х.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЗАПАРЕНЮК

Шипмен, Саск. — У середу 22 липня в Принц-Албертській лікарні упокоївся в Бозі добрий муж та батько Василь Запаренюк.

Бл. п. Василь Запаренюк

Василь народився в селі Чорний Потік на Буковині 1895 р., звідки 1912 р. виїхав у Канаду.

В році 1916 одружився з Марією Гловацькою. Обоє осілися на фармі в Сембург, а 1929 року переїхали в околицю Шипмен.

Бажаючи провести старші роки життя серед кращих вигод, вони 1955 р. переїхали жити в Принц Алберт, залишаючи на фармі свого старшого сина і доньку.

Господь поблагословив їх та й дітьми: Зойкою, Васильком, Ганею, Дмитром, Іваном, Георгієм, Стефаном, Петром і Павлом.

Василь був діяльним членом Української Православної Громади в Шипмен від початку її заснування. Він любив свою Церкву і щедро допомагав їй матеріяльно. Продовж усього свого життя був зразковим православним християнином; тому то зо смертю Василя Шипменська Громада понесла велику втрату. Василь Запаренюк умів з людьми жити; для всіх був батьком, братом, другом. Тому на його Похорон, що відбувся в суботу 25 липня, прибуло велике число людей. Бл. п. Василя похоронено на цвинтарі в Шипмен.

Під час поминального обі-

ду в Народньому Домі о. Настоятель попросив вірних вложити свої пожертви на Невянучий Вінок для Покійного. Василь Боднарчук зайнявся збіркою, з якої $14.00 призначено на фонд "Вістника".

Щира подяка всім Жертводавцям! Нехай Господь подасть розраду засмученій дружині Марії і дітям, а душу бл. п. Василя прийме в Царство Своє Небесне!

о. З. С.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ДРОЗДЮК

Вишарт, Саск. — 15 вересня 1959 року несподівано помер на своїй фармі бл. п. Василь Дроздюк.

Покійний народився 14 січня 1907 р. в Бюкенан, Саск. Його батько — Дмитро Дроздюк, а мати — Ірина з Дарійчуків. Покійний осиротив дружину Анну та четверо дітей, а саме: Олесю, Славка, Івана і Ореста.

Похорон відбувся 19 вересня з української православної церкви Св. Архистратига Михаїла у Вишарт, Саск. На прохання о. Б. Яковкевича присутні в церкві зложили на Невянучий Вінок $24.75, з чого $12.75 призначено на пресовий фонд "Вістника".

Вдова пані Анна Дроздюк щиро дякує всім учасникам Похорону, а зокрема п-ву Стефанишиним, за поміч і розраду.

Вічна Память Спочилому!

о. Б. Я.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ЛИСТОПАД

1. Неділя, — Поплар Парк, Бозежур, Ледвин.
8. Неділя, — Брендон, Транскона, Кенора, Сулукавт.
15. Неділя, — Портедж Ля Прері, Дуфрост, Тиндал.
22. Неділя, — Брендон, Транскона, Кенора, Селкірк (Храм).
29. Неділя, — Ґонор, Поплярфілд, Сендгил.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Кадет
8. Неділя — Шипмен
15. Неділя — Вірдейл (Окружні Збори представників Громад)
21. Субота, Арх. Михаїла — Кадет
22. Неділя — Нипавин
29. Неділя — Сембург

Weirdale, Sask.

о. О. ФЛЯКА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Редватер Торгилд. Вечірня о год. 7-ій веч.
8. Неділя — Еґремонт Федора. Вечірня о год. 4-ій по пол
15. Неділя — Радвей
21. Субота — Редватер, Св. Михаїла (Радвей, Базар)
22. Неділя — Торгилд, Базар
29. Неділя — Восетна Еґремонт, Вечірня о год. 4-ій по под

Box 128, Radway, Alta.

о. М. КОЛЕНИЧА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Неділя — Тіодор (м.)
15. Неділя — Інсінгер (Гай вей)
21. Архистр. Михаїла — Льора
22. Неділя — Вестбрук
29. Неділя — Дробот

Box 6. Theodore, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Лак Ла Біш
8. Неділя. Св. Димитрія. Криймент. Храмове свято. У цей день відбудеться Освячення храму Преосвященнішим Владикою Андрієм, Єпископом Едмонтону і Всієї Західної Канади. На це Свято запрошується парафіян із: Лак Ла Біш, Норал, Сирейл, Вандерінґ Ривер, Ґресленд, Бойл, а також всіх тих, яких о. Парох приїде на це Освячення. По Св. Освяченні буде спільний обід.
15. Неділя — Норал
21. Субота. Св. Михаїла — Бойл
22. Неділя — Сирейл
29. Неділя — Ґресленд

Адреса Пароха: Box 445 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Вилингдон
8. Неділя. Великом. Димитрія — Лужани (храм)
15 Неділя — Андрю
21 Субота. Соб. Арх. Михаїла — Завали (Храм)
22. Неділя — Гемлин
29. Неділя — Кеґвин

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛИСТОПАД

1 Неділя — Норт Бетлфорд (Окружний З'їзд)
8. Неділя — Гетерлей
15 Неділя — Виткін
21 Субота Арх. Михаїла — Ґлезлин
22 Неділя — Кендо (Храм)
29. Неділя — Медов Лейк

1. УВАГА! Запрошується українське громадянство м. Н. Бетлфорду і сусідні Громади, прибути на Листопадове Свято, яке відбудеться дня 15-го листопада о. 2-ій годині по полудні, в місцевому Народному Домі. Свято влаштовується заходами Укр. Правос. Громади із спільними силами членів С У Н Д. У Святі візьмуть участь також Сумівці і Рідна Школа.

2 Проситься Громад Н. Бетлфорської округи взяти активну участь, в Храмовому Святі 22-го листопада, яке відбудеться в Кендо. Св. Літургію співатиме хор з Норт Бетлфорд.

3. З нагоди місячних Богослужень, після відправи, відбуватиметься катехизація для молоді таких Громадах: Виткін, Гетерлей, Ґлезлин і Медов Лейк. Родичі, коли ідете до Церкви, то беріть і своїх дітей. Недільна і Рідна Школа в Норт Бетлфорд відбувається кожної суботи, хто ще з родичів не прислав дітей, то проситься прислати тепер до науки в Рідній Школі.

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Шіго місто
8 Неділя — Шіго полудн.
15. Неділя — Винярд
21 Субота. Св. Арх. Михаїла — Вишарт
22. Неділя — Едмор
29. Неділя — Фовм Лейк

Address: Shoho, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИСТОПАД

1 Неділя — Сенді Лейк
8 Неділя — Ентусвил
15 Неділя — Січ
21 Собор Архистр. Михаїла — Сенді Лейк
22 Неділя — Мензі
29. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336
Box 12

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Єллов Крік
8. Неділя. Вел. Мч. Димитрія — Вакав
15. Неділя — Тарнополь
21. Субота. Арх. Михаїла — Лепін (Храм)
22. Неділя — Ст. Джуліен
22. Неділя. Всеч. о. Сенишин — Сматс
29. Неділя — Кадворт

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Смокі Лейк
8. Неділя. Великомуч. Димитрія (Храм) — Вільна
15. Неділя — Стрий
21. Субота, Собор Архистр. Михаїла — Спедден
22. Неділя — Давнінг
29. Неділя — Ворспайт

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta
Tel. 82

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Арран
1. Неділя о 7-ій вечора Вечірня — в Сван Плейн
8. Неділя Димитрія Великомуч. Храм — Стінен
15. Неділя — Гаєс
15. Неділя 7-ма вечора Вечірня — — Данбури
21. Субота Собор Архистр. Михаїла — Кобзар
22. Неділя. Річні Окружні Збори по Сл. Б. — Норквей
29. Неділя — Вайтбіч
29. Неділя о 7-ій год. вечора Вечірня — Стінен

УВАГА! Повідомляється представників, щоб прибули на Окружні річні збори до Норквей в неділю 22-го листопада. Маємо обговорити поважні справи нашої Округи.

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. Гр. УДОД
ПІДВАНКУВЕРСЬКА ОКРУГА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Ню Вестминстер
8. Неділя, Св. Вел. Мч. Димитрія — Вікторія
15. Неділя — Ню Вестминстер
21. Субота, Собор Архст. Михаїла — Ню Вестминстер
22 Неділя — Ню Вестминстер
29 Неділя — Порт Алберні

УВАГА! Кожної суботи, а також напередодні Свят (за виключенням тих неділь, в яких Богослуження у Ню Вестминстері немає) відправляються у Громаді в Ню Вестминстері Всенічні Богослужения. Поч. о год. 7-мій вечора.

2142 Grandview — Douglas Hy., Burnaby, B. C.

о. В. АПОНЮКА
ЛИСТОПАД

1 Неділя — Ріджайна
8 Неділя. Св. Дмитра — Прілейт
15 Неділя — Мус Джо
21 Субота Св. Арх. Михаїла — Кендіяк (Храм)
22 Неділя — Ріджайна
29. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str.
Regina, Sask. Tel LA 2 1119

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Толстой
8. Неділя. Дмитрія — Пембіна
15. Неділя — Роза,
21 Субота. Михаїла (Храм) Онуцкої Церкви в Ґардентоні
22. Неділя — Ґардентон
29. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. В. БОЙЧУКА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Йорктон
8. Неділя, Св. Вел. Мч. Димитрія — Райн
15. Неділя — Йорктон
21. Субота. Св. Арх. Михаїла — Йорктон
22 Неділя — Йорктон
29. Неділя — Врокстон

110 Willingdon Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32998

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Давфин
8. Неділя. Св. Димитрія — Дрифтінг Ривер
15. Неділя — Ґилберт Плейнс
21. Субота. Собор Арх. Михаїла — Косів (Річні Збори).
22. Неділя — Давфин
29 Неділя — Роркton (Річні Збори)

Address: Box 1088 Dauphin, Man.

о. П. БУБЛИКА
ЛИСТОПАД

1 Неділя — Кемсек
8. Неділя — Мазепа
15 Неділя — Каллер
21 Архистр. Михаїла — Кемсек
22. Неділя — Сторновей
29. Неділя — Донвел (Склируки)

Box 1241 Kamsack, Sask.

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД

1	Н	[illegible]	Нед. 19 по Зел. Святах.
2	П	[illegible]	Вмч. Артемія, Мч. Евора
3	В	21	Преп. Іларіона Великого,
4	С	22	Рівноап. Аверкія Єп. Єроп.
5	Ч	23	Ап. Якова Брата Господн.
6	П	24	Преп. Сисоя і Теофіла
7	С	25	Муч. Маркіяна і Мартирія,
8	Н	26	Нед. 20 по Зел. Святах.
9	П	27	Нестора Українського Літ.
10	В	28	Муч. Терентія й Неоліни
11	С	29	Прмч. Анастасії Рим.,
12	Ч	30	Муч. Зиновія і Зиновії,
13	П	31	Преп. Спиридона
14	С	1	Листопад. Косми і Даміяна
15	Н	2	Нед. 21 по Зел. Святах.
16	П	3	Муч. Акепсима Єп., Йосифа
17	В	4	Преп. Йоаникія Вел.,
18	С	5	Муч. Ґалактіона й Епістимії,
19	Ч	6	Павла Архиеп. Царгород
20	П	7	Св. 33 Муч. в Мелітині
21	С	8	СОБОР АРХИСТР. МИХ
22	Н	9	Нед. 22 по Зел. Святах.
23	П	10	Ап. з 70-ти: Ераста Єп
24	В	11	Муч. Мини, Преп. Теодора
25	С	12	Св. Івана Милостивого
26	Ч	13	† Івана Золотоустого
27	П	14	† Ап. Филипа з 12-ти
28	С	15	Початок Пилипівки.
29	Н	16	Нед. 23 по Зел. Святах
30	П	17	Григорія Єп. і Чудотвор

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Торсбі
8. Неділя, Вел. Мч. Димитрія — Брудергайм (Храм), на яке запрошуємо всі Громади Під-Едмонтонської Округи та навколишні Громади взяти участь в нашому Празнику.
15. Неділя — Равнд Гил
21. Субота — Едмонтон
22 Неділя — Калмар
29. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Вернон
8. Неділя, Св. Димитрія — Вернон
15. Неділя — Вернон
21. Собор Арх. Михаїла — Вернон
22. Неділя — Келовна (Панахида за Поляглих)
29. Неділя — Вернон

Адреса: P.O. Box 307
2602 — 42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. І. МАЙБИ
ЛИСТОПАД

1 Неділя — Водіна
8. Неділя. Св. Дмитрія — Ватсон
15. Неділя — Канора
21. Субота. Михаїла — Ватсон (Храм)
22. Неділя — Вимер
29. Неділя — Клер

Box 298 Watson, Sask. Ph.: 201

о. С. ҐРЕДІЛЯ
ЛИСТОПАД

1 Неділя — Вайта
8. Неділя, Св. Димитрія — Арбака св. Мик.
15. Неділя — Сандави
21. Субота, Св. Михаїла — Сірко
22. Неділя — Вайта
29. Неділя — Сеньків

Box 46, Vita, Man.

Устав Церковний

ЛИСТОПАД

1. Неділя 19 по Зел. Св. Гол. 2. УЄ 8. Літ. Ап. 2 Кор. 11: 31-32. 12 19. Єванг Луки 6: 31-36.

8. Нед. 20 по Зел. Св. Св. Димитрія Великомученика. Гол. 3. УЄ 9. Літ. Ап. Гал. 1: 11-19 і 2 Тим. 2: 1-10. Єванг. Луки 7: 11-16 і Івана 15: 17-27; 16: 1-2.

15. Неділя 21 по Зел. Св. Гол. 4. УЄ 10. Літ. Ап. Гал. 2: 16-20. Луки 8: 5-15.

21. Субота. Собор Арх. Михаїла. Всенічна. УЄ. Мат. 13: 24-30. 36-43. Літ. Жид. 2: 2-10. Луки 10: 16-21.

22 Неділя 22 по Зел. Св. Гол. 5. УЄ 11. Літ. Гал. 6: 11-18. Луки 16: 19-31.

29. Неділя 23 по Зел. Св. Гол. 6. УЄ 1. Літ. Ап. Єфес. 2: 4-10. Єв. Луки 8: 26-39.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 15 ЛИСТОПАДА, 1959. ЧИСЛО (1098) 22

ЗЛУЧЕНА ЦЕРКВА В КАНАДІ ВІДКИДАЄ ДУМКУ ПРО "ВІЧНЕ ПЕКЛО"

Злучена Церква (Юнайтед Чорч) в Канаді видала 1959 р. книжку п. н. "Життя і смерть —Студія про християнську надію", в якій вона відкидає ідею про "вічне пекло". Ця Церква навчає, що коли людина по смерті попаде за гріхи в пекло, то це не значить, що мусить там бути вічно, — для неї є ще надія: з пекла можуть визволити її молитви людей на землі. Теологи Злученої Церкви навчають у цій книжці, що є о д и н з а г р о б н и й с в і т, а не два в різних місцях; коли говоримо про н е б о і п е к л о, то маємо на увазі не поділ одного загробного світу на два різні місця, а лише той с т а н д у ш і (радість, чи терпіння), в якому вона знаходиться по смерті в загробному світі.

Злучена Церква навчає також, що душа не є ніякою священною і незалежної від людини істотою.

"Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (жовтень 1959 р.) — американський орган Царгородської Патріярхії, — подаючи вищезгадані інформації, додає: "Ісус сказав, що в Домі Отця Його є багато осель. Він ніколи не сказав, що по смерті є тільки д в а різні "стани". Щождо прохальних молитов за покійних, то Православна Церква ще з своїх Апостольських початків завжди придержується їх. З ходом часу у всьому світі признають цю найдавнішу науку Церкви, і вона стане тією основою Віри і Науки, що причиниться до возеднання численних відламів Християнства".

ДИТИНА САМА МОЖЕ СОБІ ВИБРАТИ РЕЛІҐІЮ, ВИРІШИВ СУД В ІТАЛІЇ

Суд в Генуї, Італія, вирішив, що дитина сама може вибрати собі релігію — навіть проти волі батьків. Родина Санґвінетті перейшла з католицтва на юдаїзм. Опісля 17-літня дочка Альфонсіна Санґвінетті надумалася повернутися до католицтва, а родичі противилися.

Одна з католицьких установ передала справу на суд, і суд вирішив, що "коли родичі бачать для себе підстави вийти від своєї попередньої релігії, то їм не вільно вживати ніякого насильства" над дитиною, щоб перевести її в іншу релігію.

В Ольденбурзі, Німеччина, молода дівчина, яка була ще неповноправна, заручилася з не-католиком, а її родичі-католики спротивилися тому, бо їхня Церква не дозволяє на подружжя з не-католиком. Однак суд в Ольденбурзі вирішив, що кожна дитина по скінченні 14 років життя сама має право вирішувати питання, до якої їй релігії належати.

ПОСЛАННЯ ДУЖЕ АКТУАЛЬНЕ І ЙОГО ОЧІКУВАНО ДАВНО

Про Послання Собору Єпископів Української Греко-Православної Церкви в Канаді з 6. 7. ц. р. п. н. "Великий будівничий і меценат Божих Церков — гетьман Іван Мазепа", яким Єпископат ствердив недійсність анатеми (виклят-тя) І. Мазепи Московською Церквою, часопис "Народня Воля" (ЗДА) 8-го жовтня 1959 р. пише, між іншим, ось що:

"Проголошення собору єпископів у складі митр. Іларіона, архиеп. Михаїла та еп. Андрія є дуже актуальне і його очікувано давно. Проте, це проголошення опубліковано настільки в добрий час, коли наша громадськість обходить ювілейний рік гетьмана Мазепи для відзначення 250-річчя підняття визвольної боротьби проти Москви". "Народня Воля" передрукувала текст цього Послання з "Вістника" за 1-го жовтня 1959 р., в якому воно було вперше опубліковане.

Треба було б очікувати від преси питання: Чи єпископати не-православних віровизнань дозволять своїм священикам відзначити по церквах память гетьмана Івана Мазепи, як в е л и к о г о у к р а ї н ц я? Адже в пресі звичайно говориться про "У к р а ї н с ь к і Церкви", отже не про одну лише Українську Церкву.

ЗАКОРДОННИЙ РУХ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ В СУПРОВОДІ СОВЕТСЬКИХ УРЯДОВЦІВ

На цьогорічній конференції Світової Ради Церков на Родезі був Протоєрей Віталій Боровой — професор Ленінградської Богословської Академії, як спостерігач від Московської Патріярхії, його "супроводив" секретар міністерства закордонних справ Советського Союзу Віктор С. Алексеєв.

Прот. Боровой при тому відвідав Митрополита Теокліта — Первоєрарха Грецької Православної Церкви, і вручив йому, звичайно, дарунок від Московського патріярха Алексія, та заявив, що й сам Московський патріярх "радо прийняв би запрошення відвідати Грецію".

КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ
Владики Митрополита І Л А Р І О Н А восени 1959-го року.

Неділя, 22-го листопада, — Канонічна Візитація в м. ОТТАВІ, Онтеріо.

27—28 листопада, — Єпархіяльний З'їзд Східньої Єпархії в м. ТОРОНТО.

Неділя, 29-го листопада, — Канонічна Візитація в Катедрі Св. Володимира в ТОРОНТО, Онтеріо.

НАЩАДКИ АДАМА Й ЕВИ МОГЛИ ДІСТАТИСЯ НА МІСЯЦЬ В ПРАДАВНІХ ЧАСАХ, КАЖУТЬ У ВАТИКАНІ

Два провідні католицькі спеціялісти в ділянці теології і природознавства у Ватикані, о. Даниїл О'Коннор і о. Раймондо Спіяцці, кажуть, що можливість існування на інших планетах інтелігентних істот справді поставить перед католицькою наукою нові проблеми, та все ж таки ні одна з них "не може суперечити законам Церкви". Обидва ці офіційні речники Ватикану в ділянці віри й науки заявили, що коли на інших планетах дійсно є живі істоти, то вони напевно підлягають тим самим моральним і божественним законам, які керують католиками на землі.

Один з тих речників, о. Спіяцці, повідомив ще про таке становище Ватикану: Якщо на Місяці є люди, то вони можуть бути нащадками Адама й Еви, які дісталися на Місяць "якимсь невідомим способом" ще в передісторичних часах.

РЕЧНИК "ХРИСТИЯНІЗАЦІЇ КОМУНІЗМУ"

Д-р Й. Л. Громадка — декан протестантського Богословського факультету Університету Амоса Коменського в Празі твердить, що "комунізм у дійсності не є ворожий Християнству", і що "Християнство може переробити комунізм, та зробити його християнським". Д-р Громадка сказав це цього року на 18-тій Генеральній Раді Світового Пресвітерського Союзу в Сао-Павльо в Бразилії.

Певно, д-р Громадка не є тут першим цього роду речником, — "червоний дін" Джонсон в Англії ще перед ним здобув собі таким поглядом розголос у світі, як виступив за погодженням пятикутньої червоної зірки з хрестом. А в дійсності коли хто думає, що між комунізмом і Християнством може бути "поєднання", то це ніщо інше, як тільки розщеплення духовости такого речника. Адже а т е ї з м (безбожництво) є невіддільною частиною комунізму-марксизму.

НА КУРЕННЯ ВИДАЮТЬ ДВА РАЗИ БІЛЬШЕ, НІЖ НА ЦЕРКВУ

Американці за 1959 рік видали в два рази більше грошей на куреиня, ніж на свої Церкви. На куреиня вони видали шість більйонів дол., а на Церкви три більйони. Близько 110 мільйонів американців належать до Церков, а з них 58 мільйонів осіб — то сталі курці. Кожен мужчина у середньому викурює 24 цигарки, а жінка 19 цигарок на день.

ЛИСТОПАД -- МІСЯЦЬ ПОЖЕРТВ НА УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ

ПОЖЕРТВИ НАДСИЛАТИ ТІЛЬКИ ДО КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ЗНАМЕННЕ ПРОХАННЯ

Французький католицький Єпископат під проводом примаса Франції, кардинала Фелтена, Архиепископа Парижу, зорганізував установу "священиків-робітників". Ці священики, головно монахи, добровільно йшли між робітників, працювали з ними у фабриках, і при тому серед сірих буднів заробіткової праці старалися пізнавати їх, жити так, як живуть робітники, а головно упримувати й ширити серед них релігійність. "Священики-робітники" почали свою діяльність по 2-гій світовій війні.

Покійний папа Пій XII дивився на цю справу з недовір'ям, підозрливо, а нарешті й цілком вороже. З Риму почали поширюватися вістки, що ці французькі католицькі священики, які йдуть між робітників, щоб серед них поборювати атеїзм, мовляв, самі від робітників заражуються комунізмом.

Правдиве це оскарження, чи ні, з Ватикану — годі сказати, але якщо б воно було правдиве, то з того виходило б, що католицькі священики у Франції духово стоять нижче від робітників, коли вони вчаться від робітників, а не робітники від них. Французький загал не вірив у ці вісті з Ватикану, і став в обороні своїх "священиків-робітників". Папа поклав тоді натиск на католицькі манастирі у Франції, а серед французького громадянства відізвалися масові голоси протесту, щоб Ватикан не зачіпав французьких манастирів, бо це власність французького народу. Та французький Єпископат не піддавався домаганням Ватикану, і далі благословляв працю "священиків-робітників".

Між Ватиканом і Францією почалася глуха, гостра боротьба. Дійшло до того, що Ватикан навіть заборонив уживати цю Біблію і той Катехізис, що його благословив до друку і вжитку кардинал Фелтен, бо папа вважав ці видання за дуже "модерні", цебто еретичні.

Такий стан відносин між Ватиканом і Францією застав після папи Пія XII його наслідник папа Іван XXIII. Розуміється, що й папа Іван XXIII так само, як і його попередник, рішуче противиться установі "священиків-робітників". Але він вирішив діяти не наказами, а тільки п р о с и т и французький Єпископат, щоб той розвязав установу "священиків-робітників"; звичайно, папи наказують, але тут, як видно, папа Іван XXIII бачить, що наказ нічого не поможе, отже воліє просити, — "просьба мур пробиває", як каже народній вислів.

І так, католицький часопис "Християнський Голос" (Мюнхен) за 27-го вересня 1959 р. подає:

"Апостольська Столиця вислала французькому епископатові письмо з проханням закінчити остаточно досвіди з "робітниками-священиками. Одночасно Ап. Столиця прохає французьких епископів шукати нових доріг для праці серед робітників, а саме, праці світських місіонарів".

Перш за все тут сам себе підкреслює той факт, що не французи зо своїм Єпископатом просять папу, але папа просить французів і їхній Єпископат. Це один з переломових моментів в історії Католицької Церкви. Хоч, щоправда, французи — народ вихований на волі, як державний народ, знають собі ціну, як люди взагалі і як нація.

Одночасно сам собою підкреслюється ще й другий дуже важливий момент, а саме: у своєму проханні до французького Єпископату папа Іван XXIII висловлює переконання, що с в і т с ь к і люди краще надаються на р е л і г і й н и х м і с і о н е р і в, ніж католицькі священики, виховані за мурами манастирів і шкіл, в блискучому відокремленні, щільно ізольованих від життя народу, і від його душі, переживань і всіх інтересів. Згодом, стаючи священиками, вони виходять неприготованими до плавби на бурхливих хвилях житейського моря. У своїй несвідомості про д і й с н е ж и т т я, а не таке, яке вони бачили лише крізь окуляри книжки, виключно через окуляри теорії без практичного досвіду, вони в білий день почувають себе в житті немов серед нічної темряви, де так не трудно спотикатися й падати. Як видно, папа вірить, що світським людям, випробуваним у житті, заправленим до життя, така небезпека не грозить, як грозить католицьким священикам; і тому папа воліє, щоб серед робітників були релігійними місіонерами світські люди, а не католицькі священики.

Ватикан знає, що краще було б священиків виховати належно в життєвих справах, не відгороджуючи студентів теології від широкого, всебічного життя народу, а тоді не мусіли б їх виручати в місійній праці світські місіонери. Чому ж Ватикан цього не робить? З того виходить, що він має якісь ще й інші причини для того, щоб тримати своє духовенство в "блискучому відокремлені" від народу.

Степан Бандера помер

У четвер 15-го жовтня 1959 р. в м. Мюнхені нагло помер Степан Бандера, який був головою проводу Закордонних Частин Організації Українських Націоналістів. (Крім Організ. Укр. Націонал., до проводу якої належав пок. С. Бандера, як провідник Закордонних Частин ОУН, існує ще Організація Українських Націоналістів під проводом полк. Мельника та Організація Українських Націоналістів під проводом Миколи Лебедя).

С. Бандера 15-го жовтня вертався з редакції тижневика "Шлях Перемоги" і коли йшов до свого помешкання (він мешкав на третьому поверсі), то на першому поверсі упав непритомний, а поки його довезли амбулянсом до лікарні, то по дорозі він помер.

Провід Закордонних Частин ОУН під був. головством С. Бандери телеграфічно повідомив з Мюнхену, що тут "Діяла ворожа рука". Деякі з українських пресових органів подали інформацію, що, на основі поліційно-лікарського слідства, "стверджено, що Степан Бандера згинув від отруї, насильно введеної в його тіло".

У звязку з тим "Гомін України" (24 жовтня 1959 р.) в некролозі подає:

"Ведеться поліційне слідство і дотепер точні деталі невідомі. Одне лиш безперечно ясне і певне, що Степан Бандера загинув з ворожої руки. Як попередньо загинули Симон Петлюра, Євген Коновалець і Роман Шухевич — Тарас Чупринка, так тепер і Степан Бандера впав на передовій стійці Української Національної Революції з рук того самого ворога — большевицької Москви".

Степан Бандера народився 1 січня 1909 р. як син греко-католицького священика Андрія Бандери. Він полишив дружину Ярославу і троє дітей: Наталку, Андрія і Олександру.

АДАМ

Адам це перший чоловік, що про його сотворення, життя і упадок говорить Св. Письмо в книзі Буття.

Сотворення його наступило аж тоді, коли Господь сотворив світ і все, що в ньому є, його упорядкував і прикрасив, а ці твори Божі такі гарні, такі пожиточні, що пророк Давид, описуючи їх у 103 Псалмі, так поетично висловив і в захопленні заявив: "Благослови, душе моя Господа! Нехай буде слава Господня навіки! Буду співати Господеві. . . Буду грати для Бога мого, поки живу . . !"

Коли нагадуємо сотворення Адама, мусимо подивляти велич Бога, Його мудрість і Його любов до нас, людей. Ми всі - Божі творіння, бо всі ми нащадки Адама.

Сотворення Адама — велика подія в історії. Аж народження Ісуса Христа було важнішою подією.

Адам мав велику ласку і привілей від Бога. Але й ми їх також маємо. Часто над тим не застановляємося. Але Адам мав і обовязки. Та й ми їх маємо.

Від належно проведеного нашого життя на цім світі, від виконання наших повинностей, від використання привілеїв нам даних нашим Творцем — залежить наша будучність тут на землі, і там, у другім, вічнім житті.

Г.

АДРЕСАР
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

The Most Rev. Ilarion,
Metropolitan of Winnipeg and of all Canada,
101 Cathedral Ave.,
Winnipeg 4, Man.

The Right Rev. Michael,
Archbishop of Toronto and Eastern Canada,
92 Burnside Dr.,
Toronto, Ont.

The Right Rev. Andrew,
Bishop of Edmonton and Western Canada.
10716 — 115 Street,
Edmonton, Alta.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JUstice 6-3093)

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JUstice 6-3093)

The Herald,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Ukrainian Educational Council of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

St. Andrew's College Building Committee,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Наша Церква з Київською

Російська революція почалася 1917 р., а Українська Православна Церква зорганізувалася в половині 1918 р., коли на Україні церковний рух був в початках, і про той рух коли були які вістки, то неясні і їх було мало.

Українців в Канаді інтересувало все, що на Україні діється, однакож воно не мало ніякого впливу на працю, яка тут робилася. Тутешнє життя ставило перед очі тутешні пекучі потреби і заставляло їх до думки і праці, — а вже головно від 1910 р., коли почав видаватися в Вінніпеґу "Український Голос".

Укр. Прав. Церква в Канаді повстала цілком незалежно від того, що діялось на Україні. Коли б на Україні навіть не було ще українського церковного руху, то в Канаді Українська Православна Церква була б. До її повстання причинялися тутешні обставини.

Тут згадаємо, що вже в 1902 р. в Америці тамошні гр. кат. священики робили заходи до зорганізування Української Православної Церкви, бо обставини до того їх заставляли. Якраз в 1902 р. піднято в Америці клич: "Проч з Римом!"

Зносини з Києвом

Першим епископом нашої Церкви в Канаді був Митроп. Германос, що перебував в Америці як представник Антіохійського патріярха, а вже від 1924 р. епископом нашої Церкви був архиеп. Іван Теодорович, який був поставлений епископом в 1921 р. в Києві.

Українці, що слідили за подіями і церковним рухом на Україні, розуміли, що поставлення українського епископату в Києві, 1921 р., александрійським способом, було розумне, було оправдане, було конечне, отже було гідне і перед добрими людьми і перед Богом. Воно було щире християнське.

Коли москалі вважали український епископат неважним, неканонічним, те диктувала їм московська політика, отже на них не треба було оглядатися; а коли дехто з українців потакував за москалями, то був він або сліпим каноністом, для якого церковні давні Канони важніші ніж справа народу й Церкви, або московські прислужники, отже і на них не можна було оглядатися. Вони або люди без власної самостійної думки, або люде рабської натури.

Так розуміючи церковну справу на Україні, канадійські українці прийняли архиеп. Теодоровича за епископа своєї Церкви.

Привіти з Києва

З приходом до нас архиеп. Теодоровича починаються ближчі зносини нашої Церкви з Києвом. Починаєсь переписка. Київська Всеукраїнська Церковна Рада з митр. Липківським, на Різдво та Великдень присилає до Канади святочні привіти. Ще окремо такий привіт був присланий з датою 17-го липня, 1925 р., для Церкви в Канаді й Америці, з якого тут дещо перекажемо. Ось що там говорилося:

"Вважаємо за братерський обовязок по рідному поділитися з Вами новою радістю, що її приніс нашій Церкві конець минулого і початок теперішнього року. Чим далі йде час, тим вище здіймається сонце правди і будить тих, що були заснули, і тих, що були відвернулися.

"В далеких степах Азії, в Семиріченській Країні, діти нашого народу, що бурею недолі були туди закинуті (їх там понад 300,000), відчули високу правду Рідної Своєї Церкви і в кількості десяти парафій відродили там Рідну Українську Православну Автокефальну Церкву. Вони звернулись до Всеукраїнської Православної Церковної Ради з проханням щоби їм прислати архипастиря.

"Всеукр. Цер. Рада вирядила туди Всеч. Архиеп. Подільського — Константина Кротевича, з титулом Архиепископа Семирічєнського та Алматського

"І Всеукр. Цер. Рада прохає Канадійську й Американську Церкву, як старших дочок Укр. Автох. Правос. Церкви, прийняти новововідроджену Семиріченську Українську Автокефальну Церкву в своє братерське єднання

"Чистота православної віри пригортає до неї все нові і нові громади вірних, що визволяються з московської церкви-домовини, та із тут неволі Риму й унії

"Крім вірних збираються і священики, що нарешті пізнають чиїх батьків вони діти і покидають вартувати (стерегти) руїну московської церкви — домовини.

"Збираються під той святий Омофор й архипастирі бувшої Російської Церкви, що побачили на чиїм боці свята правда. Дотепер приєднались два епископи старої Московської Церкви, архіеп. Притуцький — Теодосій Сергієв, родом росіянин. Тепер провадить працю в Камянецькій катедрі. Другий еп. Луганський Юрій Прокопович, родом українець. Приєднався 14 червня, і в Київі відправляє Божі Служби в українських храмах, та невдовзі вибересь на одну з вільних катедр

"Коли скликався обновленською Церквою (московською) в Харкові так званий "Всеукраїнський Собор на 17-го травня біжучого року запрошали і представників Укр. Автох. Прав. Церкви, але вони не могли взяти участі в єднанні з тими, хто має іншу мету, щоб тим не забруднити свого весільного одягу (нагадуючи евангельське запрошення на весілля). І 24-го березня, 1925 р. винесли таку ухвалу:

Всеукр. Церковна Рада, як Вищий Керівний Орган Української Автокефальної Православної Церкви, не вважає для себе гідним входити в будь які церковні зносини з тією нецерковною організацією, як зве себе "Обновленченською Церквою"

"Буйний розквіт нашого церковного життя вимагає від Всеукр. Прав. Церк. Ради величезної видавничої праці щоби задовольнити громади вірних і поодиноких членів книжками, найперше богослужбовими. . . Виконати ту потребу перешкаджає брак коштів, але Господь не покидає нас: вірні допомагають. . .

"Такі радощі і болі нашої Церкви. А найдужче боліє наше серце над тим, що багато наших братів і сестер ще не з нами: одні в темряві церкви-домовини московської, а інші в ярмі Римо-папської неволі — унії.

"Не втрачаючи надії на кращу долю свого народу, Всеукр. Цер. Рада вітає Укр. Православну Консисторію в Канаді, і Церковно-Народну Раду в Америці та всю повашну Христову громаду вірних. . .

Почесний Голова Ради Митрополит **Василь Липківський.**

Заступник Митрополита Архіеп. Київський **Нестор Шараївський**

Голова Ради **Василь Потієнко.**

Члени: **Петро Антипчук, М. Свідерська, О. Андріїв.**

Член — секретар **Порфір Гордовський.**

***

В Великоднім Привіті з 1925 р. говориться:

"Вже маємо на терені України більш двох тисяч парохій, в них працює 28 епископів, вже єднаються з нами й українці Середньої Азії, Кубані, вже приступується до нас Галичина і другі частини України під польською кормигою. . "

Був також **"Голос з Києва до Братів Уніятів"**, з датою 10-го серпня, 1925 р., де пригадуєсь уніятам хто і нащо заводив унію, яка розбила український нарід, та як вірні сини українського народу обороняли і Православну Церкву і нарід перед поляками.

Окремо звертаєсь там Митроп. Липківський до уніятських священиків і каже:

Єднайтеся панотці з народом, чиніть його волю. Не будьте подібними до попів Московської Церкви, що ворожо поставилась до волі Бога й нашого народу в справі відродження нашої Церкви . . . а скинете з своїх очей полуду мертвого холодного блеску Римського Папи й побачите животворний світ Христовий. . .

Такі були привіти з Києва, де оповідалось якої сили набирає там Українська Православна Церква, скріплюючи разом і політичну визвольну працю українського народу. Але були також українці, яким все те було байдуже, бо в них найважнішими були церковні канони, а не добро народу.

На наших Соборах в Канаді ті справи підносилися на той лад, що коли Українська Православна Церква на Україні стане твердо на своїм ґрунті як самостійна, від чужих незалежна, то наша Православна Церква ввійде в тісніші звязки з Церквою на Україні.

Коли ж сподівання не сповнились, то всеж Українська Православна Церква в Канаді і дальше стоїть на своїм українськім ґрунті, як Українська Православна Церква від нікого з чужих незалежна. Має вона нині свій епископат, має около 300 громад, має коло 80 священиків, та й ще нові громади організуються.

ХРУЩОВ ПІД ЧАС ВІДВІДИН В ЗДА БУВ ОБЕЗПЕЧИНИЙ НА $3,000,000

Коли Хрущів у вересні ц. р. був на відвідинах в ЗДА, то його життя було обезпечене на три мільйони долярів. Обезпечила його англійська асекураційна спілка Лойд в Англії та американські асекураційні товариства. Ці спілки тримають у тайні імена тих, що заплатили за Хрущова асекураційну полісу.

ПЕРША ВЧИТЕЛЬСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ СХІД. КАНАДИ

Українські школи в Канаді містяться здебільшого при українських церквах. Певну кількість шкіл утримують "Просвіти", "Народні Доми", домівки УНО, Ліга Визволення України, тощо, але більшість українських шкіл і в наших днях знаходяться при українських церквах, католицьких чи православних. Опіку над католицькими школами вже роками здійснює Об'єднання Українських Педагогів Канади — організація католицька із завданнями від "католицької акції" охопити своїми впливами і православну українську молодь. Над реалізацією цього завдання це Об'єднання працює настирливо роками, хоч без певного успіху.

Українські школи при православних парафіях мають свою Централю при Консисторії УГПЦеркви Канади в м. Вінніпегу. Вона має назву Рада Української Школи Канади. Її завданням є керівництво й допомога нашим школам у їхній праці.

У березні місяці цього року за згодою нашого Проводу Церкви відбувся в м. Торонті З'їзд учителів Східної Єпархії УГПЦеркви Канади. Цей З'їзд серед інших ухвал покликав до життя Т-во Українських Педагогів Канади, як станову організацію та, взявши під увагу особливости праці українських шкіл нашої Церкви на Сході Канади, зорганізував Раду Української Школи на Сході Канади, як адміністративну одиницю, доручивши їй керівництво шкільною справою нашої Східньої Єпархії.

Ця Рада на протязі літнього часу провела дуже велику організаційну роботу. Вона нав'язала живий зв'язок із усіма нашими школами й зібрала багатий фактичний матеріял про працю наших шкіл, зробила перші кроки по унормованню справи зі шкільними програмами, розробила зразки шкільної документації, опрацювала положення про Шкільні Комітети та провела велику роботу по підготовці першої Конференції вчителів Східньої Канади, що й відбулася 4-6 вересня ц. р. в м. Торонті.

У Конференції взяло участь 88 осіб, серед них Владика Архиеп. Михаїл, голова През. Консисторії й водночас голова Ради Української Школи Канади о. д-р С. Савчук, проф. І. Ф. Власовський з дружиною, священики Східньої Єпархії, делегати від шкіл, Громад та гості.

4-го вересня присутні на Конференції з увагою вислухали надзвичайно цікаву доповідь проф. І. Гончаренка на тему: "Родина й школа, як чинники національного виховання дітей". Проф. Гончаренко на запрошення Ради прибув з США, де він є референтом шкільництва при Українській Православній Церкві. Наступний доповідач, голова Ради Української Школи на Сході Канади зробив звітну доповідь про стан українського шкільництва Східньої Єпархії за минулий рік та наші завдання на наступаючий навчальний рік. Доповідь була побудована на фактичнім матеріялі, насичена цифровими даними та ілюстрована 6-ма великими таблицями та діяграмами, що насвітлювали графічно всі ділянки праці наших шкіл. По закінченні доповідей присутні ставили доповідачам питання, а після того відбулося ділове обговорення цих доповідей.

Наступного дня Конференція розпочалася доповіддю проф. І. Гончаренка на тему: "Принципи навчально-виховної системи в школах православних парафій США".

Секретар Ради о. Прот. Д. Фотій склав звіт про працю Ради Української Школи на Сході Канади за минулих 6 місяців.

Голова Підручникової Комісії проф. Д. Кислиця дав характеристику підручників, по яких навчаються наші діти в школах і подав рекомендації про те, які з підручників є найбільш побажаними в наших школах.

Голова Ради Української Школи на Сході Канади подав ряд інформацій:

1. Про уніфікацію програм у наших школах.

2. Продемонстрував зразки шкільної документації, що їх розробила Рада.

3. Зачитав текст правильника (положення) про Шкільні Комітети.

4. Зупинився коротко на шкільній виставці, що її підготовлено до даної Конференції старанням українських шкіл при церкві св. Покрови в Монтреалі та при Катедрі св. Володимира в Торонті.

5. Поставив на обговорення Конференції пропозицію про створення при Раді Української Школи на Сході Канади Методичного Кабінету, що його завданням було б збирати кращий досвід праці вчителів, розробляти програми навчання, норми оцінок, видавати підручники, апробувати підручники готові до друку й взагалі керувати всією методичною роботою наших шкіл.

П. Литвінов, голова Т-ва Українських Педагогів Канади, склав стисло звідомлення про працю цього Т-ва за звітній період.

По заслуханні доповідей та звітів відбулася жвава дискусія, ведена на високому рівні. Вона показала велике зацікавлення українського православного загалу працею наших шкіл.

Після цього Конференція дообрала до Ради Української Школи на Сході Канади 3-х досвідчених педагогів: п. Ліщину, п-ні К. Сакалюк та п. Т. Хохітву.

Резолюційна Комісія зачитала резолюції, в яких стверджувалось дотеперішню корисну працю керівних органів нашого шкільництва у Східній Канаді та накреслювались напрямні дальшої праці. Конференція прийняла їх з невеликими додатками.

Співом "Достойно є" Конференція вчителів Східньої Канади закінчила свою працю. Після спільної знімки продовжувалась ще довший час дружня розмова учасників Конференції та огляд експонатів шкільної виставки. Наші вчителі в цьому році приступили до праці в школі більш підготовленими, як це було раніше.

ЄП. ФОТІЙ НА КИПРІ УСТУПАЄ ІЗ СВОГО СТАНОВИЩА

Єпископ Фотій, Митрополит Пафосу, очолив був Греко-Кипрійську Православну Церкву на той час, коли Митр. Макарій був англійцями виселений з Кипру і засланий на далекий відлюдний острівець. А тепер, коли Митр. Макарій договорився з англійцями, і Кипр має стати незалежною республікою, еп. Фотій з політичних причин відмовився далі займати становище Митрополита Пафосу та члена Св. Синоду Кипрійської Церкви. На його місце вибрали еп. Генадія.

ПІД УВАГУ ОО. ПАРОХАМ І ЦЕРКОВНИМ УПРАВАМ

Маємо на складі формуляри п. н. **"Заява й Обіт Члена"**. Це є аплікаційна форма для осіб, які бажають стати членами місцевої Церковної Громади, згідно з параграфами 4 і 5 Статуту Громади. В ній новоступаючий член подає ближчі інформації про себе й свою родину та одночасно підписує заяву про виконування членських обовязків у Громаді

На доброму грубому листовому папері. Ціна одного формуляра 2½ цента.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

(Продовження)

Турки — католики — большевики

Між турками, католиками і большевиками щодо завойовництва є велика подібність.

Правилом турків було — поширювати магометанську віру "огнем і мечем" і так вони робили. Християн силували до магометанства, мучили, вбивали, а їх майно забирали. Ще недавно кілька вірменських християн вони знищили.

Правило нищити некатоликів "огнем і мечем" було ще віддавна в католиків. Кілько некатоликів спалили вони огнем, кілько повбивали, кілько мучили, кілько обрабували, кілько некатолицьких, але християнських церков знищили.

В большевиків є подібне правило, — хто не комуніст, того вбивати, засилати на Соловки, до невільничих таборів. А мільйони українців винищили голодом

Такі три групи! Чи свідомий і гідний українець хотів би до котрихсь з тих трох груп належати?

Йдіть до латинських костелів

Бельгійці (Редемптористи) в Йорктоні надрукували були 1923 або 1924 р. (року не поставлено) книжочку для обдаровування українських емігрантів, назвавши ту книжочку **"Гостинець для українських поселенців в Канаді"**, і там кажуть:

"Де нема в Вас свого Богослуження, або буває дуже рідко, **ідіть до католицької церкви латинського обряду;** там можете також приймати св. Тайни. Через то ви свого обряду не зміните, бо змінити обряд не вільно. Але ніколи, ніде і за жадну ціну не йдіть до церкви, яка не узнає св. Отця папу римського, і від такого священика, що не є в злуці зі св. Отцем, не приймайте жадних св. Тайн".

Гарна порада чужих політиків! Йди до латинського костела, певна річ до польського, бо ти для французів чужий, тільки не йди до української православної церкви, бо вона не признає папи. Поляк має бути тобі ближчим ніж православний українець, — хоч поляки сотні літ точили твою кров.

Чи є тепер такі греко-католики

В Крайдор (Крайдор) були загальні збори гр. кат. громади Св. Димитрія, 20-го січня, 1927 р., де зібрані рішучо протестували проти **целібату,** проти **вводження римських обрядів** до гр. кат. Церкви і проти **Конкордату** в Галичині яким папа передав гр. кат. Церкву в руки поляків. Також проти **викляття з Церкви наших передових людей,** яке практикувалося в Америці.

Під протестом підписалися: Петро Крисак, Гриць Гарах, Никола Сенкусь та Василь Харко.

Таке було в 1927 році. . . Але чи тепер є гр. кат. громада, що про такі справи бодай думає?

Читайте, передплачуйте і поширюйте "Вістника"!

Чи ап. Петро був в Римі

Доказів, що ап. Петро не був в Римі, є дуже багато, і навіть на папськім Соборі в Римі 1870 р. еп. Штросмаєр говорив перед папою і всіми епископами, що побут Петра в Римі, то байка. І Штросмаєра за те не покарали, бо він історичними фактами доказував, що Петро в Римі не був.

Чи Петро міг легковажити Апостолів?

Кажуть, що Петра мали замучити в Римі 67 чи 68 р. по Христі. І кажуть, що він епископом на своє місце поставив Лінея, що був папою по смерти Петра. Але чому він поставив якогось італійця Лінея, а не когось з Апостолів, бо в 67 році ще жило коло 8 Апостолів. Апостол Матей помер в 90 р. по різдві Христа, ап. Іван коло 120 р. Филип коло 81 року. . .

Чому ж Петро злегковажив Апостолів, які знали Христа, чули Його науку, знали ті сторони, де на Сході християнство ширилося, і вибрав собі італійця? Чи міг Петро ставити італійця вище Апостолів, отже учеників Христових?

Якого Христа папа заступає?

В великім католицькім Катехизмі (Шпірага) говориться, — що **папа не заступає Спасителя переслідуваного й осоромленого хрестною смертю, але Христа, що володіє в небі в найвищім прославленню.**

Отже якого Христа папа заступає? Не того, що жив на землі, бо Він для папи осоромлений, і папи, як дуже гідні, не хочуть з осоромленим Христом вязатися.

Що думаючий чоловік про те скаже?

Папа важніший ніж Христос

Коли в Римській Церкві була інквізиція і людей на стосах палили, то **не за те, що вони в Христа не вірили, бо вони вірили в Христа, але за те, що вони не хотіли піддатися папі.** Можеш в Христа не вірити, але коли піддався папі, то все добре.

Отже в Римській Церкві папа важніший ніж Христос.

СКОВОРОДА НЕ СХИЛЯВ ГОЛОВИ ПЕРЕД НІКИМ

Український мудрець, Григорій Сковорода, так цінив свою людську гідність, що перед ніким не схиляв своєї голови як нищий перед вищим.

Коло 1766 р. був він у Харкові і сидів собі десь та грав на флейті. Тудою переїздив харківський губернатор Євдоким Щербінін, отже зупинився та казав своєму адютантові закликати до себе Сковороду. А вони були знайомі. Отже пішов адютант і каже:

— Їх екцеленція просять вас попрудитися до них.

— Яка екцеленція? — запитав Сковорода, — скажіть, що я її не знаю.

Пішов адютант, все розказав, а тоді каже губернатор:

— Скажіть, що просить його Євдоким Олексієвич Щербінін.

Адютант передав слова губернатора і тоді каже Сковорода:

— О, того я знаю! Добрий чоловік і неабиякий музика!

І зараз пішов до Щербініна.

Сковорода, хоч був убогий, не вважав себе нижчим від губернатора.

Наука: Хто свою гідність поважає, того і другі шанують.

БОГОСЛУЖЕННЯ

Богослуження — це найважніша справа нашого життя.

Прийде святий день — ідемо до церкви "на Богослуження". Священик його відправляє, а вірні беруть участь у Богослуженні тим способом, що уважно за ним слідкують, вислухують, співають відповідаючи на виголоси священика, а також збільшують урочистість Відправи виконуючи певні дії, а саме: клякають, бють поклони, схиляють голови, хрестяться чи держать свічки або йдуть у "хрестних ходах" (процесіях).

Бути в церкві, брати участь у Богослуженні — велике щастя, добродійство і привилей.

Є люди, що легковажать Богослуження. Вони не кожен раз у святий день ідуть до церкви. Або спізнюються на Богослуження. Або виходять з церкви в часі Богослуження і надворі проводять час, чи таки кудись мандрують. Багато нарікають, що Богослуження для них задовге.

Є один шкідливий прояв, який треба викорінити: родини не беруть всі разом участи в Богослуженнях; чоловік, або сама жінка йде до церкви. А повинні йти до церкви разом. Коли цього не практикують — щось десь є зле. А як ще нема, то напевно буде. . .

Знов буває, що родичі — без дітей у церкві. Або є діти в церкві, а родичів нема. То не всі члени родини там присутні, — злий знак, який у наслідках дуже нездоровий.

Богослуження собою таке святе, таке важне, таке необхідне для нашого життя, що нема виміжки, ні оправдання на легковаження, опускання його для всіх членів родини. Уся родина засідає три рази денно споживати природну поживу, і ці хвилини: снідання, обід і вечеря — для всіх такі приємні, такі радісні, що всі чекають їх. Богослуження — це духова пожива, вона потрібна всім, і всі мусять разом нею насичуватися й освячуватися.

Не бути у святий день у церкві, не брати належно участи в Богослуженні — великий гріх.

Є.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 3½x5 — чотири серії. 10 ц. одна, 12 за $1.00.
4. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5½, — чотири серії. 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

— Я з Марусею вже давніше знайома. Вона сирота, бо нема в неї ані родичів, ані брата, ні сестри, — але в неї вже є сестра, бо я уважаю її своєю сестрою, а я є сестрою для неї. Ми вже сестри, — і сестри на завсігди доки жити будемо. А мої родичі вже сказали мені, що коли Маруся моя сестра, то вони уважають Марусю своєю дочкою. Тому і ви моєю сестрою Марусю називайте. Вона вже має і сестру й родичів.

Коли Маруся почула, що вже і Маланчині родичі уважають Марусю своєю дочкою, то ревне розплакалась. Хиба ж вона сподівалась, що таке щастя вона знайде? Є багато добрих людей, але щоби були аж такі добрі, вона про те і не думала. Хиба ж сподівалася, що хтось назве її своєю дочкою? І не хотілося їй навіть вірити, що таке можливе.

Чуючи таке, говорить Павло співакам:

— Памятайте, що коли ви комусь добро зробите, то ви і собі добро здобули. На те ми на світі живемо, щоби добро робити, а зло нищити. І Шевченко в своїм "Кобзарі" говорить, що старий дідусь бачучи малих своїх внуків, так зрадів, ніби він комусь добро зробив. Шевченко розумів, що коли добрий чоловік зробить комусь добро, то його гідний вчинок дає йому велике задоволення. І коли Маланка назвала Марусю своєю сестрою, а її родичі, себто моя сестра і шваґер, назвали Марусю своєю дочкою, то і для мене Маруся є дочкою моєї сестри і шваґра. Читаємо, що давні християне так робили, отже і ми повинні так робити, а буде воно і по християнськи і по культурному.

***

Другого для оповів Павло Хмелеви, що люде, в яких Маруся перебуває, думають продати фарму і кудись далеко забиратися, як вони Павлови розказували, — і каже тоді Хміль:

— Коли так, то ти Марусю маєш тепер до вибору, — або поїдеш з ними, коли б хотіли тебе взяти, або лишайся з нами. Маланка твоя сестра, а ти будеш для нас нашою дитиною. Наш дім буде і твоїм домом, а що ми маємо, то і ти будеш мати.

Ряснi сльози потекли з очей Марусі і вона каже:

-- Та чим же я у вас таке заслужила? І чим я вам за те відплачуся? Та що було б коли б я заслабла? . . .

На те Хмелева жінка:

- Слухай донечко! І ти можеш заслабнути, і ми заслабнути можемо. Хто з нас буде слабий, то здорові повинні слабих доглядати і їм помагати. Всі ми повинні одні про других дбати. Та скажи мені ще одно: чи ті люде, в яких ти перебуваєш, раді б тебе з собою брати?

На те Маруся:

— Може і взяли б, але мені здається, що вони не дуже раді були б мене брати. Вони не злі, але все ж я їм не дуже потрібна.

— Коли ж так, — говорить Маланчина мати, — то не журись. Наша хата є і для тебе, дитино. Ти можеш подякувати добрим людям, в яких ти була, прийдеш до нас, і ти в нас будеш нашою. Ти не журись. . .

Так справа для Марусі була вже вирішена. Її не треба вже журитися. Вона має вже таких, що її своєю дочкою вважають. А таке їй ніколи і не снилося.

А коли пішла спати, то довго не могла заснути, бо думала і не хотілось її вірити, що можуть такі добрі люде бути на світі.

ПАВЛОВІ ПОРАДИ

Одного вечера співаки ще зійшлися щоби дещо обговорити, бо і Різдво недалеко, а за тим Новий Рік, а ще дальше Йордан. А якраз на Новий Рік має бути і спільна Різдвяна Вечера, отже треба все те подрібно обговорити, щоби воно було по-нашому, по-українськи.

Казав же Павло:

— Україна є там, де є добрі українці й українки. Ваша хата, коли ви є щирі українці, є вже малою Україною. Священик Агапій Гончаренко, що був мабуть найперщим українським еміґрантом, що приїхав до Америки, мав в Каліфорнії маленьке господарство, і він над воротами перед своїм подвірям був поставив напис: "УКРАЇНА". Його господарство було для него його Україною.

***

На тім почалася бесіда про Свята, дівчата поставили Павлові таке питання:

— Ми ходимо в хустинах і бачимо, що воно гарне і добре, бо хустина чи хустка то ж то народна річ для жіночого роду, але як нам поставитись коли деякі чужі можуть ставитись до нас зневажливо?

Подумав Павло і каже:

— Дуже розумне ваше питання і добре, що ви його поставили. Вам треба наперед знати що робити і що кому сказати. Для вас жінок воно дуже важне. . .

— Ми вже давно про те думали, — кажуть дівчата, — але не відважились вас запитати. Аж тепер . .

— Добре, добре! - потакнув Павло, — та добре, що запитали. Отже запамятайте собі розумний вислів, — **що до відважних належить світ!** Отже будьте розумні і відважні. Поводіться всюди поважно, будьте повежно настроені і дивіться вперед так, ніби цілий світ до вас належить. На нікого не оглядайтеся, бо ви нічого злого не робите, і покажіть, що вам байдуже чи хто на вас дивиться. Будьте відважні і певні себе як вояки, а з вояками всі рахуються. Чи не добре я вам кажу?

— Добре, дуже добре! — потакнули дівчата, і Павло почав дальше:

— Світ до тих не належить, що на всіх оглядаються і до всіх достроюються. Світ належить до тих, що сміло йдуть вперед, і слухають не чужого, але свого розуму. Я мабуть пригадував вам англійську жінку, що приїхала до Канади і ходила в такім одягу, в якім може ще її бабуня ходила. На нікого не оглядалася. Коли тоді модні спідниці були такі вузенькі, що жінка дибала як спутана, то її спідниця була ширша і яких шість цалів від землі; блюзка запнята аж до шиї. Жінка мала яких 35 літ. На моду вона не оглядалася, ані на людей, і як гарно вона виглядала! І я чув, як англійці її хвалили і казали, що вона дуже розумна жінка. По її одязі і поведенні видно було її розум.

— Ви нам про неї вже згадували, — кажуть дівчата. А Павло говорить дальше.

— Згадаю вам моди, — продовжав Павло, — що вони варта? Чи в них щастя людей? Їх видумують ті, що хочуть на модах заробити. Нераз те модне таке і гидке, що ніяк на него дивитися. Однако ж ті, що тільки модами живуть, повбираються, ходять поміж людьми, та ще і голови високо позадирають, мов кажуть: "Гляньте що ми не щобудь!" А люди дивляться і сміються. Чи ви того не завважили?

— О, чому ні, — кажуть дівчата, — багато таких ми бачили.

— Ну, коли так, то чи видно було по них, що вони поважні і що в них є здоровий розум?

-- Ні, — кажуть дівчата, — ми бачили те, що на голові і як вони вбрані, а розуму не було видно.

-- Ну, тут вам і наука, — говорить Павло, — вони по дурному вбралися і величаються, а коли ви вбираетесь розумно, то ви сміло йдіть вперед і на нікого не зважайте. І будуть такі люди, що ваш розум побачать і вас похвалять, а на дурних ви не зважайте. А як ви про те думаете?

Та думаємо, що так треба робити і так робити будемо, — відповіли дівчата.

— Отже бачите, — говорив дальше Павло, — що треба так поводитися, щоби люди бачили ваш розум, а не ваш капелюх, чи спідницю. Капелюх не має розуму. Гідне поведення, розумна бесіда, невибагливість, скромність, симпатичне відношення до других показує розум людей. Лише добре на людей приглянътеся, а побачите, що так воно є всюди.

Тут подумав хвильку й каже:

— Жіноцтво хоче бути гарне, бо жінки сотворені для бережения краси, але не всі знають в чім є дійсна краса, — така краса, що в старості не зівяне. Коли дівчина, чи жінка, добра, розумна, щира, без примх, знає де говорити, а де мовчати, не осудлива, не регочеться, де нема з чого сміятися, коли не любить другим завидувати, то в тім є тривала краса. І стара жінка, що є такою, буде мила всім і будуть її всі поважати. Я бачив дівчат і жінок, що до красавиць не належали, але які вони були милі та в повазі у всіх. Краса була в їх душах, в їх розумі, а не на голові чи на плечах. А ви дівчата над тим застановіться!

(Д. б.)

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Підрібка Пріски

Домовившись уживати слово "ісидоризм" як технічний термін для означення різних римських церковно-історичних підрібок, мірою можливости місця будемо тут згадувати принаймні ті головніші факти, що були предтечами твору т. зв. "Ісидора"; попередні факти підрібок були дрібніші й фрагментарні, а л е в о н и м а ю т ь своє питоме значення для досліджування ісидоризму в історії Римської Церкви. Ці римські автори, які ще перед твором т. зв. "Ісидора" займалися підрібками, дали ініціятиву й започаткували деякі методи римських фальшувань, а також залишили по собі деяку спадщину підроблених "документів". Розвиток історії тих фальшувань дійшов до свого вершка у творі т. зв. "Ісидора", і цей твір годі розглядати окремо від попередніх фактів римських фальшувань. Знову ж усі пізніші фальшивки, своєю чергою, не можуть бути аналізовані окремо від "Ісидора".

У попередніх розділах цієї праці вже згадано, що підрібки Діонисія Ексіґія були використані в творі "Ісидора". Ім'я того Діонисія тут знову виринає на поверхню у зв'язку з іншим фальсифікатором, а саме — Пріскою, про якого тут мова.

Папа Лев, в історії Римської Церкви званий Великим (папа Лео, 440-461) був першим Архиереєм Риму, який вимагав від усієї Християнської Церкви, щоб вона признала за ним першенство і головство над Вселенською Церквою Христовою. І саме за часів цього папи Лева Великого фальсифікатор Діонисій трудився над своїми підрібками, щоб скріпити папські посягання по те "першенство" і "світове головство" в усій Християнській Церкві. За часів папи Лева Великого відбувся Вселенський Собор у Халкедоні, і папа вирішив на цьому Соборі заявити свої претенсія на "першенство" в усій Церкві, отже він відповідно й готовився до Халкедонського Собору. За того часу Діонисій "перекладав" з грецької на латинську мову Канони Вселенської Церкви. Ця Діонисієва праця цікава тим, що у своїх текстах він дав такі латинські "переклади", для яких годі знайти відповідника в грецькому оригіналі.

Діонисієве завдання в римській церковно-політичній справі було справді немале, коли взяти до уваги далекосяжні задуми папи Лева Великого і рішучі кроки в здійснюванні їх. Треба ж мати на увазі той факт, що це ж папа Лев Великий поклав підвалини під майбутню папську імперію; це він посіяв те ядро, з якого пізніше виросла політично-церковна потуга Риму.

Грандіозна й рішуча політика папи Лева вимагає подрібнішого розгляду; тут однак поки що треба обмежитися справою політики Риму на Халкедонському Соборі (451 р.). Папські представники приїхали на цей Собор з пофальшованими Нікейськими Канонами, і на основі цих підрібок домагалися, щоб Собор визнав папські претенсії на "першенство" і "головство" в усій Церкві.

Звичайно, в Нікейських Канонах ніякої мови про уроєне папське першенство не було, але коли римський перекладач, якийсь Пріска, зробив переклад цих Канонів з грецького оригіналу на латинське, то в Шостому Каноні з-під його руки вийшов такий латинський ніби то "переклад": "Ecclesia Romana semper habuit primatum" (цебто: "Римська Церква завжди мала першенство").

Коли на Халкедонському Соборі папські делегати, домагаючись визнання папі "першенства", витягнули той ніби то "Шостий Нікейський Канон", що його буцім з грецького оригіналу "переклав" для папи Лева Великого отой якийсь Пріска, та прочитали, що, мовляв: "Римська Церква завжди мала першість", то можна собі уявити який це був "шок" здивування й обурення Собору Вселенської Церкви.

Грецькі учені богослови негайно взялися порівнювати цей латинський переклад, зроблений Пріскою, Шостого Нікейського Канону, і без труду переконалися, що в оригіналі (він, звичайно, був писаний грецькою мовою) цього Канону згадки про жодне т. зв. "першенство Римської Церкви" не було. Отже грецьким богословам і Соборові стало ясно, що це Пріска в Римі дописав до Шостого Нікейського Канону, сам сфабрикував у цьому Каноні дописку про уроєне "першенство Римської Церкви".

Оригінал же Шостого Нікейського Канону говорить так:

"Нехай зберігаються давні звичаї в Єгипті і в Лібії, і в Пентаполі, щоб Єпископ Олександрійський мав над усіми ними владу. Тому що і Римському Єпископові є це властиве. Подібно і в Антіохії, і в інших областях нехай зберігаються переваги Церков".

Отож, в оригіналі не сказано, що "Римська Церква завжди мала першість" у Вселенській Церкві, — цю вставку підробив у Римі Пріска.

Шостий Нікейський Канон ясно говорить, що Церкви: Олександрійська, Антіохійська, Римська і т. д. — це рівні одна одній о б л а с т і Вселенської Церкви, і рівні один одному Обласні Єпископи. Кожна Обласна Церква (цебто місцева) дістала право п е р е в а г и на своїй обласній території, цебто: щоб один Обласний Єпископ не заявляв претенсій на владу над іншим Обласним Єпископом. І як була власть (перевага) Римського Єпископа тільки і виключно над Церквою Римською (Областю Римською), так була така сама власть (перевага) Єпископа Олександрійського лише над Церквою Олександрійською (Областю Олександрійською), а Єпископа Антіохійського — власть над Церквою (Областю) Антіохійською, і так само в усіх інших Областях (Церквах): щоб Обласний Єпископ мав власть лише над своєю місцевою Церквою (Областю). Римський Єпископ є лише Обласним Єпископом, так як і Єпископи Олександрійський, Антіохійський і всі інші Обласні Єпископи. — Це говорить Шостий Канон Нікейського Собору.

Коли грецькі богослови розкрили факт, що папський делегат на Халкедонському Соборі, Пасхасін, прочитав Шостий Нікейський Канон у пофальшованому вигляді, і Пасхасін зазнав великого сорому, то папа Лев Великий, довідавшись про все це, що скоїлося, попав у лють, і щоб якось "з честю" вийти із скрутного положення, то — немов нічого й не бувало — також ніби то поспішив виступити на "захист" Нікейських Канонів, отже й написав до цариці й до Єпископа Анатолія в Константинополі:

"Святі, поважні Отці, які в місті Нікеї. . . ухвалили закони церковних канонів, що встояться до кінця світу, а коли хто буде старатися про щось інше, ніж там сказано, то воно повинне бути негайно усунене".

Випадок на Халкедонському Соборі — це вже був четвертий раз, що папські представники прилюдно діставали морального полічника за їхні виступи на Соборах з фальшивими "документами". Отже папа з одного боку ніби обстоював непорушність Канонів Вселенської Церкви, а в тому й Нікейських, а з другого боку за кулісами сам ломив їх. Наприклад, цей же папа Лев Великий прийняв був до комунії, цебто "узаконив", єпископа Калідонія Безанконського, не зважаючи на те, що цього останнього депонував, отже заборонив у священнослуженні, місцевий Митрополит. А тим своїм актом папа поступив проти Четвертого Нікейського Канону.

(Далі буде)

ПЕРЕГОВОРИ МІЖ РОСІЙСЬКОЮ І КОПТІЙСЬКОЮ ЦЕРКВАМИ

Єпископ Теофіл, як представник Коптійської Церкви в Абісинії, восени ц. р. відвідав Московську Патріярхію на запрошення Патріярха Алексія. Це наслідок візити двох російських богословів в Абісинії минулої зими.

Спочатку тільки російські і коптійські монахи в Єрусалимі навязали між собою ближчі відносини, а тепер уже переговори ведуть "на вершинах". Церковні провідники обох Церков — Російської і Коптійської — заявили, що між ними "є багато спільного".

Як відомо, імператор Абісинії недавно відвідав Москву, а Коптійська Церква в Абісинії — д е р ж а в н а. Отже політичні звязки урядів обох держав потягнули за собою і церковні переговори. Російська Церква вже від довшого часу підготовлялася, щоб втягнути в круг своїх впливів Коптійську Церкву. Вона використовує тут політику проникання Москви на Близький і Середній Схід, а режим СССР у свою чергу використовує тут Московську Патріярхію, - у них обох тут сходяться плани в експансії (поширенні своїх впливів).

ВЗОРИ УКРАЇНСЬКИХ ВИШИВОК

Маємо на складі Взори Українських Вишивок "Ukrainian Embroidery designs & stitches", видання Союзу Українок Канади.

Одна секція взорів складається з вишивок для церковних речей, як:
а. Ризи
б. Хоругви
в. Накривала на престіл, тетрапод, аналой під Євангелію, і т. п.

Ціна $4.00.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ІЗ СУПЕРЕЧНОСТЕЙ НАВКОЛО ПАПСЬКОГО СОБОРУ

У журналі "Православний Українець" (за липень-серпень 1959 р.) подана така новинка:

"Через пресову агенцію ТАСС ще в червні ц. р. Московський Патріярхат повідомив, що не візьме участи в пляннованому Всел. Соборі, вважаючи його "внутрішньою справою Католицької Церкви". Таке становище, безперечно, займуть і всі інші "патріярхати", що існують з ласки Москви. (Видно, до голосу Москви прислухаються й деякі укр. церковні угрупування, бо в своїй пресі пишуть про запляннований Собор як про "так званий" Всел. Собор. — прим. складача)".

Значить, на думку "Православного Українця" Собор, заповіджений папою Іваном XXIII, — це буде таки Вселенський Собор, цебто Собор усіх Церков, а не лише Католицької Церкви, і що він головно присвячений справам поєднання всієї Церкви Христової у світі.

"Православний Українець" — це орган УАПЦ під проводом Архиеп. Григорія (Огійчука) в ЗДА. На сторінках цього журналу, між іншим, фігурує імя Владики Сильвестра, Архиепископа УАПЦ Мельбурнського та Австралійсько — Ново-Зеляндського, який у згаданому журналі публікує свої офіційні повідомлення.

На думку "Православного Українця" Собор, заповіджений папою Іваном XXIII, — це дійсно "Вселенський" Собор, цебто Собор усіх Церков на світі, а не лише Католицької Церкви, і його мета є "вселенсько-соборною", бо він скликаний лише для справи поєднання всієї Церкви Христової.

Дві інформації в одному й тому ж числі "Православного Українця" в справі згаданого Собору, і вони суперечні одна одній. В одній інформації "П. У". вияснює, що папа Іван XXIII скликає таки "Вселенський Собор", а не католицький, а поряд цього, в другій інформації "П. У." вияснює, за словами кардинала Є. Тісерана, що згаданий Собор "в першу чергу займеться скріпленням внутрішньої едности Католицької Церкви", — цебто, що головна мета цього Собору — це внутрішня католицька справа.

Звідси питання: чому ж у цій першій інформації згаданий Собор названо "Вселенським", коли його заповів лише сам папа, і коли сам папа про нього вирішує, і коли він скликається у Ватикані, і коли його основною метою є внутрішні справи Католицької Церкви?

Це правда, що католицький автор П. у своїй статті п. н. "Вселенський Собор і православна Церква в Польщі", яку він містить на сторінках католицької "Нашої Мети" (Торонто) за 10-го жовтня 1959 р. (до речі, писанина п. П. глупо-плюгава своєю дешево-демагогічною виласкою проти Укр. Гр. Правосл. Церкви в Канаді, і взагалі побудована на фальшивих заложеннях і висновках) — пише: "У ЗДА заняв прихильне становище до справи церковного об'єднання архиеп. Григорій Огійчук, що очолює Українську Автокефальну Церкву т. зв. Соборноправну".

З того виходить, що католицька агітація проголошує Архиеп. Григорія, голову УАПЦ в ЗДА (що її цей католицький писака називає "так званою Соборноправною"!), прихильником папського Собору. Католицька пропаганда чинить це на основі того погляду про цей Собор, що виражений в органі Архиеп. Григорія, журн. "Православний Українець", де згаданий Собор уважається "Вселенським", а не лише католицьким; і що "Православний Українець" осуджує ті "деякі укр. церковні угрупування", що вважають цей Собор таки за католицький, а не Вселенський.

Сам же "Православний Українець" заявляє, що папа Іван XXIII поставив собі метою "повернення інших Церков до Католицької", і папа підкреслив це в своїй Енцикліці (Посланні) 29 червня 1959 р. Значить, одним із завдань цього Собору є ціль папи опанувати всі не-католицькі Церкви. Коли це стало ясне Українським Православним Церквам, то вони, за винятком декого з "українських церковних угрупувань", поставилися до того Собору негативно — тому, що він не Вселенський, а католицький, а його ціль не обєднання Церков, а приєднання їх до Риму. Саме з тих причин, а не якихось інших, таке ж негативне становище супроти папського Собору зайняли і всі Православні Патріярхати.

Отже твердження "Православного Українця", що мовляв, негативне становище до папського Собору займають "всі інші "патріярхати", що існують з ласки Москви", та що "Видно, до голосу Москви прислухаються й деякі укр. церковні угрупування", — це твердження "Православного Українця" помилкове. Якщо б ці "деякі українські церковні угрупування" хотіли послуговуватися способами розуміння "Православного Українця", то на цій же підставі могли б сказати, що "Православний Українець" прислухається до голосу Католицької Акції. Звичайно, за такими способами не підемо, а будемо приймати погляди "Православного Українця" як його власні.

А тепер — питання: На якій підставі "Православний Українець" твердить, що, мовляв, хто стає проти цього Собору, уважаючи його не за Вселенський, а католицький та унійний, то той нібито йде за голосом Москви? Та ж Українська Православна Церква не хотіла піддатися владі папи ще тоді, коли Москви й на світі не було! Чи ж "Православний Українець" думає, що йти проти Москви — це конче має означати прихильність до папської політики з її унійними Соборами? Царгородський Патріярхат виразно став проти цього Собору, що запляннований, як католицько-унійний. А Царгородський Патріярхат існує не з ласки Москви.

Українські Православні Церкви у вільному світі поставилися негативно до папського Собору ще тоді, коли Москва не знала, на яку ногу їй ступити в справі Собору. Наприклад, "Вістник" ще 15-го лютого 1959 р. рішуче став проти цього Собору саме тому, що він не Вселенський, а католицький, і що його мета унійна: папа хоче взяти під свою владу всі інші Церкви. Незабаром таке ж становище зайняв журн. "Українське Православне Слово" в ЗДА, і він зробив це з власної думки, з власного почину, та із становища добра Церкви Христової і в тому також добра Української Православної Церкви та її народу. Це саме зробили й інші органи Української Православної Церкви. І це негативне становище супроти папського Собору вони зайняли на три-чотири місяці перед тим, поки Московський Патріярхат (у червні 1959 р.) "надумався" заявити, що цей Собор є католицькою внутрішньою справою. Відносини між Москвою і Ватиканом є інші, ніж "Правосл. Українцеві" здається. Хто думає, той не зробить з Собору рожевих висновків ні для України взагалі, ні для Української Православної Церкви зокрема. Московська Патріярхія заявила, що не візьме участи в Соборі, хоч її, як гостя, Рим напевно запросив би, але ледве чи запросив би власне ті "деякі українські церковні угрупування", що захищають цей Собор. Але одного дня може статися так, що Москва за якусь ціну з боку Ватикану дасть Католицькій Церкві в СССР такі самі "привілеї", що їх дала Російській Православній Церкві (адже комуністичні правителі в Кремлі не є ні православні, ні католики, ні протестанти, — вони атеїсти, отже їм "всьо равно"!). А тоді советські правителі, коли бачитимуть для себе якусь користь на дальшу мету, можуть Московській Патріярхії подиктувати цілком іншу думку про цього роду папські Собори. А в той же час Українська Православна Церква як була, так і є, так і буде переслідувана обома супротивними силами: і Москвою, і Ватиканом.

Коли хто ставить у будь-який звязок з Москвою споконвічну оборону Української Православної Церкви перед наступом Риму, то його спосіб думання такий, як каже жарт: "на городі бузина, а в Києві дядько". І коли хто "страха ради юдейська" волів своє "православіє" віддавати на "коекзистенцію" (співжиття) з папською політикою, щоб "оборонити" Українську Православну Церкву перед Москвою, то поступає так, як у відомому жарті про "хахла": втікав "хахол", щоб його не обіллялли, отже сам ускочив у річку й "побідно" гукає: "Ага, тепер не обіллєш!"

КОЖНОГО ДНЯ НА 1,200 АЛЬКОГОЛИКІВ БІЛЬШЕ

Д-р Ендрю С. Айві з Іллинойського університету цього року сказав, що в Злучених Державах Америки кожної години прибуває 50 нових алькоголиків, цебто кожного дня на 1,200 алькоголиків більше. Кожного року число алькоголиків зростає на 500,000 нових хворобливих пияків. Під сучасну пору в Злучених Державах Америки є вісім мільйонів алькоголиків, а з того пять мільйонів уже безнадійних, — їх здоров'я знищене пиятством.

ПРОТОКОЛ

НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

який відбувся 4-го липня 1959 року в Катедрі Св. Івана, в місті Едмонтоні, в провінції Алберта

З нагоди Собору, від 8.30 до 10 години рано, в Катедрі св. Івана відбулася Архиерейська Служба Божа, що її відправив ВПреосвященніший Владика Михаїл, Архиепископ Торонта і Східньої Канади, в сослуженні Духовенства. На Богослуженні були: ВПреосвященніший Владика Іларіон, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади і Впреподобний Архимандрит Андрей, Адміністратор Західньої Єпархії УГПЦК.

По Службі Божій о 10.20 годині рано розпочався Надзвичайний Собор УГПЦК, що його скликано для обрання кандидата на Єпископа Едмонтону й Західньої Канади.

При вході до Храму Катедри св. Івана, ВПреосвященніших Владик Іларіона і Михаїла та ВПреподобного Архимандрита о. Андрея, всі присутні делегати і гості зустріли їх стоячи й спільним співом "Многая Літа".

Після того обидва Владики зайняли місце за головним столом, цебто в президії й по спільному відспіванні "Царю Небесний" та тропаря і кондака "Духу Святому", ВПреосвященніший Митрополит Іларіон вияснив значення і ціль цього Надзвичайного Собору, відкрив його та передав ВПреподобному о. Протопресв. Д-р С. В. Савчуку, голові Президії Консисторії, організацію уконституування Президії Собору.

ВПреп. о. Протопр. Д-р С. В. Савчук пояснив присутнім делегатам, що згідно з Статутом нашої Церкви, головою Собору є ВПреосвященніший Владика Митрополит Іларіон, але для практичного переведення Собору необхідно обрати Президію, й запропонував подавати кандидатів, яких і було подано та обрано:

ВПреподобного о. Митрата Володимира Слюзаря з Монтреалу на заступника Голови Собору від Духовних — внесок о. С. Геруса, підтриманий о. Петром Сацевичем.

Пана Петра Міськова, члена Консисторії УГПЦК в Едмонтону, на другого заступника від світських — внесок п. Николи Шевчука з Виллиньгдон, Алта., підтриманий п. Георгієм Фуштеєм, також в Виллиньгдон.

На членів Президії:
від Духовних о. Прот. Степана П. Симчича з Ванкуверу, Б. К. — внесок о. Федора Легенюка з Ню Торонто, Онт., підтриманий о. Прот. Григорієм Василевим з Верном, Б. К., й від світських п. Степана Цибака, Голову Катедральної Громади св. Івана міста Едмонтону — внесок пані Емми Верхомин і пані Тетяни Куриш, обидві з Едмонтону.

На секретарів, за повною згодою Собору, було покликано: від Духовних Всеч. о. Федора Легенюка з Ню Торонто, й від світських п. Костя Телички з Едмонтону.

Всі обрані зайняли місце в Президії й на цьому Впреподобний о. Митрат В. Слюзар попрохав до слова ВПреосвященнішого Владику Митрополита Іларіона, який підкреслив великий зріст Української Греко-Православної Церкви в Канаді та що на теперішній час маємо понад 300 громад, 87 священиків, маємо Богословську Академію ітд. На радість нам всім, повстають нові громади й нові Церкви. Церковна праця значно збільшилась, а відтіля збільшилась праця Церковного Проводу. В теперішню пору нам потрібно Єпископа для Західньої Єпархії УГПЦК з осідком в Едмонтоні і завданням цього Собору є обрати кандидата на згаданого Єпископа. Хай буде благословен цей день! Хай буде благословенне імя Господнє! Нехай Господь кладе в уста цього Собору кандидата на Єпископа.

По цьому ВПреп. о. Митрат В. Слюзар просить до слова ВПреосвященнішого Архиепископа Михаїла, який говорив про величність події в житті нашої Церкви та про важливість рішення цього Надзвичайного Собору, а це обрання Єпископа Західньої Єпархії УГПЦК, що приведе нашу Церкву до завершення повноти Єпископату. Бути Єпископом, це не є тільки гонор, бо коли кандидат приймає цей обовязок, то він мусить бути свідомий свого завдання. Для Західньої Єпархії, а зокрема для едмонтонців, це є велика історична подія. Молю Господа Бога, щоб дав мудрість нашому новому Єпископу і щоб він завжди у своїй праці наслідував св. Апостолів.

ВПреп. о. Митрат В. Слюзар звертається до ВПреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона і просить його представити запропонованого Консисторією кандидата на Єпископа.

ВПреосвященніший Владика Митрополит Іларіон в свойому слові зазначає, що наша Церква має свій Статут, яким вона живе й керується. Далі пояснює, що згідно параграфа 16. нашого Статуту, кандидата на Єпископа обирає Консисторія за згодою Митрополита. Наша Консисторія глибоко обміркувала цю справу зі мною й ВПреосвященнішим Архиепископом Михаїлом, і всі ми прийшли до повної згоди, а саме: рішено кандидатом на Єпископа виставити ВПреподобного о. Архимандрита Андрея Метюка. Після цього він зупинив увагу делегатів і гостей на біографії запропонованого кандидата на Єпископа, а пізніше відчитав наступну постанову Єпископату УГПЦК від 2-го липня 1959 року в Катедрі св. Івана такого змісту:

ПОСТАНОВА ЄПИСКОПАТУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ В СПРАВІ ХІРОТОНІЇ О. АРХИМАНДРИТА АНДРЕЯ МЕТЮКА.

На Зборах повної Консисторії 24-26 грудня 1957-го року Владика Митрополит Іларіон вніс кандидатуру о. Протопресвітера Григорія Метюка на третього Єпископа УГПЦ в Канаді, а саме на Єпископа Едмонтону й Західньої Єпархії.

Перед цим, 24-го грудня 1957-го року обидва наші Архиереї, Митрополит Іларіон та Архиепископ Михаїл, докладно обговорили й дослідили кандидатуру о. Протопресвітера Григорія Метюка і визнали його як своєю богосло-

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1959 ДО 15-го СІЧНЯ 1960 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1959 р., до 15-го січня, 1960 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпег, Ман.

При цьому надсилаю $..........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ською освітою, так і своїм чисто православним навчанням та своїм християнським наставленням і моральним життям, за достойного високого сану Єпископа.

І ми обидва одноголосно постановили внести кандидатуру о. Протопресвітера Григорія Метюка на третього Єпископа на Збори Повної Консисторії, згідно пункту 16а Статуту нашої Церкви.

Збори повної Консисторії 25-го грудня одноголосно виставили кандидатуру о. Григорія на Єпископа Едмонтону та Західньої Єпархії нашої Церкви.

У міжчасі 11-го квітня 1959-го року о. Протопресвітер Григорій Метюк, згідно вимог Православної Церкви, прийняв монаший стан, і став о. Андреєм, а 12-го квітня Митрополит Іларіон возвів його в сан Архимандрита.

Цією своєю Постановою ми вважаємо Отця Архимандрита Андрея Метюка достойним стати Єпископом нашої Святої Української Греко-Православної Церкви в Канаді Богові на Славу, а всім вірним на спасіння.

Дано в Едмонтоні, Алберта, 2-го липня 1959-го року, в Катедрі Св. Івана Хрестителя.

Смиренний Іларіон, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Смиренний Михаїл, Архиєпископ Торонта і Східньої Єпархії.

По цьому Впреп. о. Митрат В. Слюзар просить до слова ВПреподобного о. Протопрес. Д-ра С. В. Савчука, який читає внесення наступного змісту:

СВІТЛИЙ СОБОРЕ!

Згідно з параграфом 16(а) Статуту і Правил Української Греко-Православної Церкви в Канаді, "кандидатів на Єпископів Української Греко-Православної Церкви в Канаді . . . намічує і предложує Соборові Церкви Консисторія, за порозумінням і згодою Правлячого Єпископа та Собору Єпископів, якщо такий є".

Одинадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся 29-30 червня 1955 року, припоручив Консисторії підшукати "до часу наступного Собору" кандидата на третього Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Виконуючи це припоручення Одинадцятого Собору, Консисторія, на пропозицію Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, постановила намітити й предложити Соборові Церкви, як кандидата на третього Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Високопреподобного о. Протопресвітера Григорія Метюка, тепер Високопреподобного о. Архимандрита Андрея, вважаючи його вповні достойним і гідним Єпископського сану. Сталося це на нарадах повної Консисторії, 24-26 грудня 1957 року, на яких була винесена в цій справі одноголосно постанова такого змісту:

"Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зібрана на свої наради в Вінніпегу 24, 25 і 26 грудня 1957 року, приймає пропоновану Високопреосвященнішим Митрополитом Іларіоном, головою Консисторії, кандидатуру о. Протопресвітера Григорія Метюка, обирає його кандидатом на Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді та постановляє представити його кандидатуру на Надзвичайному Соборі Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який Консисторія рішає відбути в 1959 році. Консисторія далі постановляє, щоб до часу його обрання Єпископом на згаданім Соборі, о. Протопресвітер Метюк обняв адміністратуру Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді в якнайближчому підповідному часі".

Доводячи все це до відома цьому Світлому Соборові, я оцим в імені Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді вношу таку резолюцію:

"Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зібраний 4-го липня 1959 року, в місті Едмонтоні, Алберта, приймає кандидатуру Високопреподобного о. Архимандрита Андрея, в священичому сані Високопреподобного о. Протопресвітера Григорія Метюка, намічену й предложену Консисторією Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і оцим обирає його кандидатом на Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Цей Надзвичайний Собор рівночасно просить Високопреосвященнішого Владику Митрополита Іларіона та Високопреосвященнішого Владику Архиєпископа Михаїла висвятити Високопреподобного о. Архимандрита Андрея, в неділю 5-го липня 1959 року, на єпископську катедру Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з титулом: "Єпископ Едмонтону й Західньої Канади".

По цьому ВПреп. о. Митрат В. Слюзар просить до слова адвоката Петра І. Лазаровича, члена Консисторії УГПЦК з Едмонтону, який підтримує вище згаданий внесок такими словами:

(Далі буде)

З УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ ТВОРЧОСТИ

Українська народня творчість (тобто фолкльор або словесність) дуже багата й цікава; вона є частиною української народньої культури; вона віддзеркалює в собі історію народу, його життєві обставини, а головно душу народу. Великі скарби української народньої творчости вже пропали, бо не були записані.

Тут містимо стару українську вояцьку пісню з Галичини, що її прислала пані Анна Макарчук з Рейні Ривер, Онтеріо, з дописокою: "Ся пісня про жовняра більше як сто років стара".

ПІСНЯ ПРО ЖОВНЯРА

Ой, вже тому сім літ буде
Та вже тому сім літ буде,
Та як жовняр лісом блуде,
Та як жовняр лісом блуде.

Приблудився до дубочка,
Приблудився до дубочка,
А там кує зазуленька,
А там кує зазуленька.

Ти, зазуле — рідна мамо,
Ти, зазуле — рідна мамо,
Вівидиня ліса сего,
Вівидиня ліса сего.

Дрібні діти згадувала,
Дрібні діти згадувала, —
Краю ліса не видала,
Краю ліса не видала.

О, як сяду на дубину,
О, як сяду на дубину, —
Виджу ліса україну,
Виджу ліса україну.

А як сяду на ялину,
А як сяду на ялину, —
Виджу ліса половину,
Виджу ліса половину.

А як сяду на розвазі,
А як сяду на розвазі, —
Має жовняр три дорозі,
Має жовняр три дорозі.

Записала **Анна Макарчук**
з Рейні Ривер, Онт.

ЧИСЛО АЛЬКОГОЛИКІВ У КАНАДІ

У жовтні ц. р. урядова інформація подала, що в Канаді є тепер понад 197,000 "безнадійних" алькоголиків, з того коло 75,000 в провінції Онтаріо.

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

БЕЗБОЖНИК ПОСЛУГОВУЄТЬСЯ ЦИТАТАМИ З БІБЛІЇ

Хрущов, відвідуючи ЗДА, в Лос Анджелес виголосив промову "миру", і при тому звертався до американців: "Ви знаєте першу заповідь християнської релігії: "Не убий".

Поминаючи факт, що згадана Заповідь не є першою в порядковій черзі Заповідів, треба памятати, що Хрущов належить до тих перших, які цю Заповідь ламають.

"В Айові, оглядаючи кукурудзяні поля, Хрущов узяв "побожну" нотку, і сказав: "Ви, айовці, розумні й інтелігентні люди, — вам Бог помагає", — і додав: "Але не думайте, що тільки вам Господь помагає, Він помагає й нам'.

З одного боку Хрущов хотів приподобатися релігійним американцям, а з другого боку "релігійні слова' в його устах — це лише стиль мови без ніякого релігійного значення.

МОСКВОФІЛИ, КОМУНІСТИ УКРАЇНСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ, ДОНОСИ . . .

Рештки колишніх москвофілів з Галичини, що їх у Галичині називали кацапами, видають ґазетку "Правда", писану дивовижним "язичієм" — такою мовою, що ані російська, ані українська. Відповідаючи на одну із статтей в українському націоналістичному часописі "Шлях Перемоги", на тему москвофілів в Україні, згадана москвофільська ґазета "Правда" в ЗДА пише так:

"Тим вони доказали, що львівські комуністи — це замасковані мазепинці Хочеться вірити, що в Росії й на Україні розберуться в замаскованих мазепинцях і дадуть їм відповідь в належний спосіб . . ."

У відповідь на це "Шлях Перемоги" (5. 7. 1959 р.) пише: "Москвофіли з США роблять до Москви донос на львівських комуністів українського походження".

ЧИ БУДЕ АРХИЄП. МАКАРІЙ ПРЕЗИДЕНТОМ КИПРУ?

Острів Кипр на Середземному морі, який ще донедавна був колонією Англії, незабаром стане незалежним — повстане Кипрійська республіка. Цю незалежність вибороли греки, що становлять понад 80 відсотків усього населення Кипру (понад 400 тисяч), а решта коло 100 тисяч це турки. Духовим провідником греків під час їхніх визвольних змагань був і досі залишився Архиєпископ Макарій — первоєрарх Кипрійської Православної Церкви. За його провід у визвольницькому русі англійська влада була арештовала його й заслала на далекий відлюдний острів, а минулого року звільнила з заслання.

У політичних середовищах світу думають, що першим президентом Кипрійської республіки буде Архиєп. Макарій. Кипр має стати державою з початком лютого 1960 р.

СВЯТО ПОКРОВИ В МОНТРЕАЛІ, КВ.

Громада Церкви Покрови Пресвятої Богородиці на чолі із головою Управи Громади та о. Настоятелем біля двох місяців готувалися до цього церковного і національного, а разом і свого Храмового Свята.

Товариства, Сестрицтво, хор і Рідна Школа при Церкві підсилили свою працю тим, аби найкраще та урочисто підготовити та перевести Свято Покрови в Монтреалі.

Це Свято розпочалося в суботу о 7 год. вечора 10 жовтня Всенічною з Благословенням хлібів, яку відправив правлячий Єпископ Торонта і Східн. Канади Арх. Михаїл в сослуженні Священиків: настоятеля церкви Св. Покрови о Прот. Єпіфанія Чижева, о. Митроф. Прот. В. Слюзара, о. І. Стуса, о. Прот. К. Квасницького та о. Сави Цетухіна. Чудово співав підсилений хор під диригентурою Івана Козачка.

У неділю 11 жовтня о 9.30 ранку біля дверей церкви привітали голова Церковної Управи п. М. Жовтоніжко та титар п. Ц. Кисіль традиційно — хлібом і сіллю, а дві дівчинки Ганна Батрій і Лариса Кириленко привітали від дітей Громади та вручили гарні квіти Владиці. О 10 год. ранку ВПреосв. Арх. Михаїл відправив величаву Архиєрейську Службу Божу — з місцевими священиками, з прекрасним співом церковного хору, що разом витворили душевне піднесення приявних молящих, які вщерть заповнили церкву Св. Покрови.

ВПреосв. Арх. Михаїл на Богослуженні сказав проповідь глибокого змісту, та батьківською ласкою обдарував синів і дочок, відданих своїй рідній У. Г. П. Церкві.

О 1 год. дня в залі У. Н. О. відбувся храмовий обід, на якому було присутніх біля 350 осіб. За почесним столом сиділи: ВПреосв. Арх. Михаїл, настоятель церкви Св. Покрови о. Прот. Є. Чижів з Добродійкою, о. Митр. Прот. В. Слюзар з Добродійкою, о. І. Стус, о. Прот. К. Квасницький о. Сава Цитухін, голова Управи Громади М. Жовтоніжко, господар прийняття проф. А. Степовий з дружиною, представник від місцевого КУК Мр. Захарчук, представник Тов. Сприяння УНРаді п. Карпо Роговський, від СУЖЕРО — Монтреал п. В. Валах, від ОДУМ п-ні Ніла Передерій, від Жіночого Товариства ім. Княгині Ольги при церкві Св. Юрія п-ні Лучишина, від Громади Собору Св. Софії п. Колинич і п. В. Хоменко з дружиною, від Громади Св. Юрія п. В. Левченко, від СУЖЕРО — Ляшин п. Ромась, голова Контр. Комісії Громади Св. Покрови п. А. Білоцерківський, голова Сестрицтва Парафії Св. Покрови п-ні А. Сойко, голова і заступник Будівельного Комітету пп. О. Канарейський і інж. Й. Кудин, від Козачого Обєднання п. Пергат.

Молитву проказав ВПреосв. Архиєп. Михаїл, а відкрив Храмовий обід голова Управи п. М. Жовтоніжко, передаючи ведення прийняття господареві проф. А. Степовому. Владику Михаїла привітали та вручили гарні квіти Генадій Сойко та Ліда Михайлівська від Рідної Школи. Владика Михаїл проголосив тост за королеву Єлисавету II, о. Прот. Єпіфаній за Митроп. Іларіона і Архиєп. Михаїла, господар прийняття — за присутніх та за ввесь український народ.

З привітами виступили Архиєп. Михаїл, всі Отці та представники товариств і організацій з нагоди Храмового Свята. З теплим привітом та із закликом до збірки на будову церкви Св. Покрови виступив голова Будівельного Комітету п. О. Канарейський, а голова Сестрицтва п-ні А. Сойко, вітаючи з Храмовим Святом, перша склала дар на будову церкви: 500 долярів, та палко закликала всіх присутніх жертвувати на Божий Храм. Протягом 20 хвилин господар прийняття із збірщиками проголосив збірку в сумі 4,500 долярів. Честь і хвала Жертводавцям, які шанують і люблять свою Укр. Православну Церкву!

Після обіду і Молитви розпочався концерт учнів Рідної Школи зо слідуючою програмою:

I. Шкільний хор з участю 50 осіб виконав такі пісні:
1. Молитва школяра,
2. О, де ж тії квіти.
3. Привіт, Україно, Тобі.
4. Гей школярики, соколики, — під дир. Івана Козачка.

II. Деклямації:
1. Поема "Марія" — Нечай Михайлик, уч. III кл.
2. "Терпіння гартують нам духа" (Митр. Іларіона, — Загорулько Валя, Валах Віра, Замковець Розалія, уч. IV кл.
3. "Перше вересня" — Вусата Ніна, уч. II кл.,
4. "Листопад" — дошк. Жовтоніжко Галина.
5. "Ми були" — Цвітков Віктор, уч. V кл.
6. "Наша славна Україна" — дошк. Передерій Люба.
7. "Здійми свої хвилі Славута" — Михайлівська Ліда, уч. VI кл.
8. Танок "Ляля" — Михайлівська Валя, Глухів Галя, уч. VI кл.
9. "Бандура" і "Баламути" — Лазоренко, уч. I кл., гра на акордеоні.
10. "Мій радісний дім" — Тимошенко, уч. I кл., гра на акордеоні.
11. "Бродвей" — Пергат Віктор, гра на акордеоні.

Виконання програми учасниками пройшло дуже добре, і не припадково Архиеп. Михаїл подякував усім виконавцям та вчителям Рідної Школи. Після концерту Сестрицтво — в особі п-ні В. Канарейської — перевело льотерію, яка дала прибутку 130 долярів, і в атмосфері вельми дружній розпочалася забава для молоді, та у співах наpідніх пісень старших докінчили Свято.

За добру організацію та успіх належиться подяка організаторам, а зокрема Сестрицтву за велику працю.

Учасник С. С.

ЮВІЛЕЙ АННИ КАЛИН
Шипмен, Саск.

При нагоді Богослуження, яке відбулося в Шипмен в неділю 13-го вересня, Громада відзначила 70-ліття своєї заслуженої членкині пані Анни Калин.

Пані Анна Калин

Із самого початку заснування Громади Анна Калин була зразковою членкинею, щедрою фундаторкою своєї Церкви. З-поміж численних пожертв, дарованих до Церкви Анною і її (тепер уже покійним) мужем Михайлом, слід відмітити напрестольну Євангелію та два великі образи Св. Анни та Св. Миколая, які являються справжньою прикрасою церкви Всіх Святих.

Отже, після Св. Літургії і Вдячного Молебня Громада подарувала Анні нашийний трираменний хрестик, який Парох освятив і наложив його Анні на шию. Таким же хрестиком нагородила Громада і свою другу членкиню пані Олену Кучірку — також щедру фундаторку, яка ще недавно справила до церкви хоругви та ризи.

Опісля всі присутні на Богослуженні були запрошені в імені Управи до Народнього

дому, де жінки-сестриці приготовили смачний обід з нагоди 70-ліття пані Анни.

По обіді о. Настоятель попрохав присутніх зложити свої пожертви на добру ціль. Василь Боднарчук зайнявся збіркою, з чого $10.00 призначено на фонд "Вістника".

З-поміж присутніх на цій урочистості було багато людей позамісцевих: в Вірдейл, Сембург, Дейвис, ПринцАлберт та інших давніх знайомих і друзів пані Анни Калин.

Нехай Господь Бог подасть пані Анні здоровя і кріпких сил прожити у своїй Громаді ще многі літа!

Свящ. С. Зузак.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ В. І О. СИМЧИЧІВ
Гефорд, Саск.

Родина, приятелі і знайомі з нагоди 50-ліття подружнього життя п-ва Василя й Олени Симчичів зробили їм милу несподіванку 28-го червня 1959 р.

П-во В. і О. Симчичі

Увечері, о 6-ій годині, о. Я. Рибалка відслужив у церкві Молебня за здоровя Ювілятів і привітав їх з їхнім Ювілеєм 50-ліття. У коротких словах о. Я. Рибалка підкреслив християнськее родинне життя Ювілятів.

Після Молебня відбулося в хаті п-ва Симчичів прийняття, яке приготовила родина з допомогою сусідів. По смачній перекусці слідували промови й привіти.

Господарем вечора був п. Василь Лозовчук, який, привітавши Ювілятів від усіх присутніх, попросив до слова дружбу Михайла Симчича, що 50 років тому був учасником Вінчання Ювілятів. У коротких словах п. Симчич розповів про весілля в Україні та про життя Ювілятів.

У Канаду п. Василь Симчич приїхав 1927 р. з села Березова Середнього, Коломийського повіту, а 1930 р. приїхала пані Симчич з родиною.

Від часу прибуття в Канаду родина Симчичів належала до Православної Церкви, а Василь Симчич є довгі роки братчиком у церкві коло Писклинців.

Після промов і побажань були піднесені подарунки від родини і гостей.

Не забуваючи нашої преси, присутні зложили, на заклик п. Михайла Симчича, 35 доларів, які розділено на "Вістник" і "Український Голос".

По $ 5.00: Ювіляти Симчичі.

По $ 4.00: Н. Н.

По $ 2.00: А. Симчич.

По $ 1.00: п-во Дрозди, Сметанюки, Котелки, Гарбузи, П. Дасько, В. Д. Симчич, В. Яківчук, І. Брезіна, І. Яремович, М. Симчич, П. Лазарович, І. Лазарович, І. Павлуш, В. Лозовчук, К. Сікора, М. В. Лазарович, С. Керелюк, В. Габриш, М. Федіш, І. Імзір, І. Симчич, С. Яківчук, пані Бабич.

По 50 ц.: пані Дишко, пані Сметанюк.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а Ювілятів, п-ва Василя й Олену Симчичів, нехай Господь збереже на многі літа!

Присутній.

З ІМЕНИН НА РІДНУ ПРЕСУ

У неділю 30 серпня ц. р. в Громаді Св. Тройці в Боїл, Алберта, відслужилась Св. Літургія. І з нагоди того, що місцевий довголітній секретар громади п. Ів. Гуменний

п. Іван Гуменний

святкував "перемогу" над 66-ма літами від свого народження, та один рік отримання старечої пенсії, парох Миколай Стеценко закінчив цю Св. Літургію поздоровленням для іменника і його родини, а у Всевишнього Господа попросив здоровля і щастя та збереження їх на "Многії літа". Увесь храм, соборно, підхопив виголос пароха і просив у Господа многих літ для їхнього секретаря. По Св. Літургії п-во Гуменні запросили всіх присутніх у храмі на "скромну" перекуску до своєї господи. Після смачної "скромної" перекуски, від якої аж столи вгинались, п. Гуменний, немов один сірник, погасив усі 66 свічок, які були на іменинно-традиційному торті. Гості споживаючи (при тому вихваляючи того, що спік), у дружній розмові не забули і про нашу церковну пресу. На заклик п. Поліщука було переведено збірку, з чого приділено $4.50 на вироблення кліші і на "Вістник $3.50.

Слід згадати в коротких словах заслуги Іменинника та його родини.

Пан Іван Гуменний по фаху коваль і тримає із своїм братом та сином Романом майстерню по направі сільсько-господарських мешин в Боїл. Обидва брати є піонерами у відродженні рідної УПЦ в Канаді, а у Боїл зокрема. Будучи спершу належними до греко-католицького храму (який є через дорогу), вони не захотіли, щоб у їхніх церквах велась політика чужих, яка шкодила і шкодить для всього українського народу. Отож досить малим числом (може служити за приклад для інших громад УПЦК), збудували (а п. Гуменний з братом поставили баню на храмі), Храм Божий, який "сили адові" ніколи не переможуть, недивлячись, що всіх членів в теперішний час є сім. Родина п-ва Гуменних особлиіво знана парохам УПЦК. Мабуть не було жодного із Священиків, який перебуваючи в Боїл, не покористався б гостинним нічлігом, та смачною вечерею п-ні Марії Гуменної. Не дивлячись на свої 66 років, п. Гуменний знаходиться в доброму здоровї, і завжди при свойому природному веселому настрої. Його філософія звучить так: "На світі стало жити тяжко, досить тяжко, **але якось воно буде. Нам треба жити**". Завжди з усіма погоджується, відповідаючи кожному "авжеж".

То ж нехай Всемилосердний Господь збереже Іменинника для Своєї слави і для користи всього українського народу.

Гість.

ПОПРОЩАЛИ ГРОМАДЯН
Рама, Саск.

Дня 17 жовтня 1959 р. Укр. Прав. Громада в Рамі попрощала своїх довголітних членів п-во Захарія і Анну Микитишиних.

Того дня вранці в місцевій церкві відправлено за них Службу Божу з участю великого числа вірних і гостей. По Службі Божій п-во Микитишині приймали запрошених членів Громади і гостей обідом у Народньому Домі. Господарем обіду і цілої програми був п. Киприян Семчук. Він розказав присутнім про 30-літній побут п-ва Микитишиних в околиці Рами та про їхні заслуги для місцевої Церковної Громади.

З багатьох інших, покликаних до слова, бесідників дещо більше розказали про п-во Микитишиних слідуючі панове: М. Кресак, В. Романюк, Сахній та Якимишин. Під самий кінець попрощав їх парох о. В. Слюзар, і склав їм від усієї Громади щирі побажання на дальше життя на новому місці їхнього замешкання.

П-во Микитишині висловили свій жаль, що приходиться їм залишати Раму, та широ подякували всім присутнім за прибуття і прощання.

Вони перебираються на замешкання до Гемилтон, Онт.

На заклик п. К. Семчука присутні зложили свої пожертви на українську пресу в сумі 24 дол., з чого призначено 15 дол. на „Вістник" і 9 дол. на „Український Голос".

Присутній.

ХРЕЩЕННЯ
Лашін, Кве.

У неділю 30-го серпня 1959 р. в українській православній церкві Св. Юрія в Лашін, Кве. відбулося Хрещення новонародженої Люби Анни — донечки п-ва Мирослава і Марії Турянських.

Св. Тайну Хрещення звершив Прот. К. Квасницький, при співі дяків п-ні Т. Клемба і п-на М. Залуського. Хресними батьками були п-ні Анастасія Каліщук і п-н Еміліян Лах.

На прийняття, що було влаштоване з цієї нагоди в церковній залі, зійшлися родина, приятелі і знайомі. При веселій забаві не забули за нашу пресу, і на заклик п-на Е. Лаха переведено збірку. Збіркою зайнялися п-ні А. Кіт і п-н О. Штихно; зібрано 29 дол., і за згодою п-ва Турянських цю суму розділено: на "Вістник" 10 дол., на "Укр. Голос" 10 дол. і на місцеву церкву 9 дол.

Шановним Жертводавцям щиросердечна подяка, а маленькій новоохрещеній Любі Анні бажаємо, щоб вона росла здорова на втіху батькам і на славу Богові!

А. Каліщук.

ПРОЩАЛЬНЕ ПРИЙНЯТТЯ
Вернон, Б. К.

У неділю ввечері 27-го вересня ц. р. по Вечірні о. Парох нашої Церковної Громади запросив присутніх до церковної залі, і там п. Роман Крип'якевич висвітлив фільму з першої Архиерейської Візитації Владики Андрея та з Храмового Свята, що відбулася 30-го серпня ц. р., а також інші фільми.

Голова Василь Гакман вручає подарунок, на знімці о. Григорій і Добродійка Василеві.

Між присутніми був також молоденький кандидат на студента-богослова Василь, син Отця і Добродійки Василевих. Голова Церковної Громади В. Гакман пояснив, що присутні зійшлися попрощатися з Василем Василевим з нагоди його від'їзду на богословські студії в Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, та побажати йому успіху в науці і всього кращого на його тому новому шляху життя. Голова Громади запросив молодого дяка Вернонської Церковної Громади п. П. Малеша бути господарем вечірки. Перекуску приготовило місцеве Жіноче Т-во ім. Св. Ольги.

На урочистості промовляли, складаючи Василеві Василеву побажання: голова Жін. Т-ва пані Василина Кучер, учителька недільної школи Марія Михайлюк, п. Р. Крип'якевич, Петро Кіндрачук, дяк П. Малеш і голова В. Гакман.

Промовці висловлювали радість з приводу того, що молодий Василь готовиться йти слідами свого батька — працювати для свого народу на ниві Христовій в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді. Говорили й про те, що наша Церква в Канаді потребує щораз більше священиків. І всі раділи, що з нашої Громади вже й давніше вийшов один у священики, а це о. Дмитро Лучак, син п-ва Петра й Катерини Лучаків; він був висвячений таки тут, у нашій церкві у Верноні. А молодий Василь — то вже другий у нашій Громаді, що так само вибрав собі оте найбільше зі всіх покликання — служити в Церкві Христовій, і тим він приносить нашій Громаді честь.

Було зворушення радости в нашого о. пароха Григорія Василева, коли він промовляв, а вже особливо тоді, коли говорив до молодого свого сина Василя: "Іди сину, й учися, бо поле широке, а сіячів мало!" Сльози радости були в очах добродійки Василевої, коли вона від себе благословляла сина на його новий шлях — на шлях такої богоугодної мети.

Василько щиро подякував усім за таку милу й сердечну несподіванку та за дарунок. Опісля наші працьовиті жінки з Жін. Т-ва подали перекуску, о. Григорій Василів проказав молитву, і за перекускою почалися дружні розмови учасників.

Щоб нашому жіноцтву покрити розходи — п. Іван Кучер і П. Павло Малеш зайнялися збіркою датків; із зібраної суми залишилося надвишки $16.16, і їх розділено: $5.25 на Колеґію Св. Андрея, $5 на прес. фонд "Вістника" і $5 на кліші.

На цьому місці студентові-теологові Василеві Василеву ще раз бажаємо всього найкращого!

Присутній.

ВІНЧАННЯ
Ошава, Онт.

Дня 5-го вересня 1959 р. в Ошаві, Онт. в церкві Р. Пр. Богородиці, відбулося Вінчання Олександра Сидоренка — сина Івана і Евдокії Сидоренків, з Євгенією — дочкою Андрія і Гелени Лойків.

п-во Олександер і Євгенія Сидоренки

Св. Таїнство Вінчання звершив о. Парох при великому числі гостей, які приїхали з Торонта, Зл. Держав та інших околиць. Чудово співав хор під проводом батька молодої п. Андрія Лойка. Весільна вечеря відбулася в залі церкви Св. Івана. Вечерю відкрив о. Парох молитвою, а потім побажав молодим усього найкращого і підніс тост за їх здоровля. Гостей було понад 600 осіб, і по вечері вони дуже гарно обдарували молодих.

Молодий Олександер і молода Євгенія взагалі беруть живу участь у церковному житті, а при тому ще й співають у церковному хорі.

У неділю по Службі Божій відбулися "поправини", і тут батьки молодих склали подяку всім; на пропозицію о. Пароха переведено збірку на місцеву церкву і з того уділено на прес. фонд "Вістника" 5 дол. і 5 дол. на кліші. Щира подяка Жертводавцям!

Молода пара замешкала в Ошаві.

Нехай же Господь ласкавий пошле їм щастя в подружньому житті і многих літ!

Присутній.

ХРЕСТИНИ
Егеззі, Б. К.

У неділю 4-го жовтня ц. р. по Службі Божій у Громаді в Егеззі, Б. К., був охрещений Данило Андрій — синок п-ва Івана і Віри Козаків.

Таїнство Хрещення звершив о. Григорій Удод. Після Хрещення всі присутні члени й гості, що були на Службі Божій, були запрошені батьками новоохрещеного Данила Андрія на обід. За обідним столом на заклик п. Андрія Луцика була переведена збірка "на черевички" новоохрещеному, з чого було 6 дол. приділено на прес. фонд нашого церковного органу "Вістник".

Хресними батьками новоохрещеному були п. Юрій Ленко з Егеззі і пані Лелія Цебрик з Чілливак. Рідні батьки новоохрещеного — Іван і Віра Козаки, а також його дідусь і бабуся п-во Жолобки є передовими, жертвенними членами Української Православної Громади в Егеззі.

Нехай же Господь зберігає їх та їхнього хрещеника, сина і внука Данила Андрія на многі літа!

Гість.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ
БЛ. П. ПЕТРО ЛИСИЦЯ

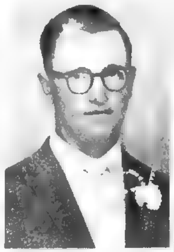

Дня 26-го серпня 1959 р. житель Принс Алберту Петро Лисиця згинув жахливо-трагічною смертю біля містечка Фовм Лейк, Саск., коли він, керуючи транспортним автомобілем фірми „Ребрина" з Принс Алберт, хотів виминути менше вантажне авто, яке інший провадив так, що не зважав на правила їзди на дорогах.

Покійний Петро, син Йосифа Лисиці і Олени з Будників, народився 12-го липня 1935 р. в місцевості Єлов Крік, Саск., де його батьки довший час фармерували. Покійний учився в початковій школі в Єлов Крік, а потім закінчив свою науку в місцевості Тернопіль, куди перейшли його батьки. Покійний чотири роки працював у департаменті державних доріг, згодом — у фірмі „Конкріт Констракшен", а останньо, дуже короткий час, як шофер у фірмі „Ребрина" — де його заскочила трагічна смерть.

У пятницю, на Успення Пресвятої Богородиці, тлінні останки Покійного привезено з похоронного заведення „Мекензі" в Принс Алберт до рідного дому родини Йосифа Лисиці. На вістку про смерть покійного Петра до дому Лисиці скоро прибули дуже численна родина, товариші, приятелі, сусіди і люди з дальших околиць, щоб висловити своє щире співчуття. Увечері прибув з Принс Алберт ВПреп. о. Михайло Фляк, заступаючи о. настоятеля Вакавської Церковної Округи — Всеч. о. Юрія Туржанського, який мусів тоді виїхати на Похорон у місцевість Сматс. Увечері відслужено Парастас у супроводі співу дяка Сенчини з Тернополя. Священик, подаючи родині, оповитій важким болем, слова потіхи, остерігав присутних, щоб не забували про ту грізну правду, що смерть приходить неначе злодій, і дуже часто забирає з цього світу людей якраз тоді, коли вони про свою смерть зовсім не думають. Усім присутнім було важко дивитися на батьків і молоденьку вдову Вікторію, яка зо своїм мужем Петром повінчалася якраз перед роком в місцевості Тернопіль. Важко було розрадити і старенькіх Теодора і Марію Будників, дідуня і бабку покійного Петра, бо він дуже часто любив перебувати в домі Будників.

Другого дня була відслужена Панахида в домі Покійного при великій скількости людей. Винесено домовину з хати, а Священик сказав прощальне слово, і тлінні останки Покійного понесли друзі і родина на раменах через фарму аж до похоронного воза. Понад двомилева валка автомобілів посувалася в напрямі церкви в Тернополі. Винесено хрест і хоругви з церкви, заграли сумні дзвони та багато людей вийшли на сумну зустріч свого мертвого приятеля, товариша і молодого парафіянина, що так зарання спішився в загробне життя. Почалася Заупокійна Св. Літургія, і маленька церковця ледве помістила родину Покійного, а всі присутні люди стояли біля церкви. Священик сказав проповідь у вхідних дверях, щоб її почули всі присутні. У своїй проповіді Священик підкреслив, що покійний Петро був дійсно спокійної вдачі, був добрим сином своїх батьків та любим мужем своєї дружини. Він любив людей, і був усіми люблений, чого доказом була велика скількість людей на Похороні. Здається, що Покійний Петро, виконуючи Христову заповідь про

посвяту життям за друзів своїх, — сам згинув на місці, щоб урятувати другого від неминучої смерті, чим приніс безмежний біль своїй дружині, своїм батькам і всій численній родині. По закінченні Св. Літургії відбулося Останне Цілування, — повне цього зворушливого, жалісного вигляду, коля найрідніші раз назавжди на цьому світі прощаються зо своїм дорогим Покійником. На прохання Священика присутні зложили свої пожертви на Невянучий Вінець. Знову винесено домовину на раменах молодих людей, а по дощових днях тепле сонце знову огріло свіжу могилу та похилених під надмірним болем батьків, молодої вдови Вікторії і так великого числа присутніх, які бажали б, здається, поділитися цим горем і з родиною Йосифа Лисиці. Пролунало протяжне „Вічная Память" і Покійний навіки спочив у новій хаті.

Покійний Петро залишив своїх батьків Йосифа і матір Олену з дому Будник, дружину Вікторію, доньку Івана і Параскевії з дому Олексин, рідних братів: Андрія, Ореста, Івана, Доні, і рідну сестру Марію. Залишив дідуня Теодора і бабуню Марію Будників з Принс Алберт та братову Ольгу Худик і її батьків Івана і Параскевію Худик. Оставив дуже численну родину, яка навіть з найдальших місць Канади прибула на Похорон Покійного. По закінченні Похоронів відбувся заупокійний поминальний обід у залі Народнього Дому, в якому взяло участь понад 450 осіб учасників Похорону. У церкві зібрано під час Останнього Цілування суму 56.21 дол., з якої призначено 36 дол. на місцеву церкву, 10 дол. на „Вістник", 5 дол. на клішу, а 5 дол. на „Український Голос".

Цією дорогою іменем дружини, її батьків і батьків покійного Петра складається щиросердечну подяку всім учасникам Похорону, — всім, хто чимнебудь причинився до звеличання Похоронів, і всім добрим людям, які у важкі хвилини для родини Йосипа Лисиці прибули зо словом розради.

Нехай Всемилосердний Господь прийме у Свої Оселі душу покійного Петра, а його дружині Вікторії нехай подасть свою милість і любов.

о. Прот. Михайло Фляк.

БЛ. П. ОРЕСТ ПИСЕМНИЙ

Канора, Саск. — День 31-го липня 1959 р. приніс для Канори й околиці зворушливу й потрясаючу вістку. Того дня неочікувано помер у місцевій лікарні, не зважаючи на найкращі заходи медичного персоналу, в розквіті свого життя бл. п. Орест Писемний.

Бл. п. Орест Писемний

Покійний народився 5-го вересня 1928 р. у Свидовій, Саск., в родині Стефана і Софії (з. Мислинських) Писемних. До публичної школи ходив у Антонівці, а середню школу (гайскул) закінчив у Канорі. Маючи здібности й охоту до торгівлі, поступив на працю до крамниць, спочатку у Вінніпегу, а потім у Канорі. Кілька років фармерував разом з родичами; 14-го липня 1954 р. оженився з Катериною Мізинською з Шіго, і разом заложили собі власну крамницю з одягами. Спільно вели успішно своє підприємство, поки не прийшло непередбачене занедужання і скоро по тім смерть.

Покійний Орест був добрим членом Української Православної Громади в Канорі, належав до церковного хору, міських організацій та до пожежної сторожі.

Похоронну Відправу попередили Панахиди, відслужені о. В. Слюзарем вечорами в пятницю, суботу й неділю, при великому числі родини, приятелів і знайомих. Сам Чин Похорону, зо Службою Божою, відслужили о. В. Слюзар і о. Прот. М. Бодначук у понеділок 3-го серпня. Проповідь по Євангелії сказав о. Прот. М. Бодначук, а перед закінченням Служби Божої попрощав Покійного і слово розради дружині-вдові й родині подав парох о. В. Слюзар. У день Похорону храм і церковна площа були заповнені вірними. Після зложення тіла на місцевому цвинтарі відбувся в Народньому Домі заходом родини великий поминальний обід.

У глибокому смутку оставив бл. п. Орест Писемний дружину Катерину, родичів Стефана і Софію, брата Василя з родиною, сестри з родинами — Анну Стусик у Канорі, Марію Жук у Пойсвил і Домку Джаман у Вінніпегу.

Дня 11-го вересня відправилася в Канорі Поминальна Служба Божа за Покійника, при участі найближчої родини і приятелів, а потім відбувся обід у домі пані Катерини Писемної.

У день Похорону, як Невянучий Вінок Покійному зібрано для місцевої церкви $59.26. Опечалена родина ще й від себе зложила пожертву $8.00 на "Вістник", 5.00 на "Український Голос" і 5.00 на клішу.

Сном блаженним спи, Дорогий Мужу, Сину, Брате і Громадянине, — а добрячість Твого серця для рідних і ближніх хай винагородить на тому світі Податель життя вічного.

о. В. С.

БЛ. П. ДМИТРО АРТИМ

Ошава, Онт. — 8-го вересня 1959 р. вранці розійшлася сумна вістка, що на серцевий удар несподівано помер бл. п. Дмитро Артим.

Бл. п. Дмитро Артим

Покійний народився в селі Велавче, Вашківського повіту на Буковині. В 1925 році одружився з Василиною з Семенчуків, і зараз приїхав у Канаду й тут від 1925 р. до смерти перебував в Ошаві. Тут він вступив у члени Церковної Громади Різдва Пресвятої Богородиці та щиро працював для Церкви і Народнього Дому. В 1931 р. вступив у члени "Взаїмної Помочі", відділ 33, який міститься в парафіяльному домі, і весь час щиро працює та кілька разів входив у склад управи. Останніми роками був головою "Взаїмної Помочі", і приєднав багато членів. В 1930 році разом з другими починає організувати Українську Православну Громаду, і для того не жалів гроша й труду. Жертвував дуже багато на народні цілі, на Церкву; отже наша Громада втратила щирого члена і жертводавця. Він оставив дружину, дочку, сина, невістку і четверо внуків; прожив 68 літ.

Похоронні Відправи відслужив о. Парох у четвер 10-го вересня при великому числі приятелів і знайомих. Покійного похоронено на парафіяльному цвинтарі. На цвинтарі востаннє прощав його о. Парох, а від "Взаїмної Помочі" —голова Ілія Дверничук. По Похороні відбулася трапеза, що приготовило наше Сестрицтво, та зібрано на місцеву церкву поважну суму. Тому що Покійний був передплатником "Вістника" ще з того часу, як приїхав у Канаду, виділено 5 дол. на пресовий фонд і 5 дол. на клішу.

Щире спасибі Жертводавцям, а бл. п. Дмитра нехай Господь упокоїть в Оселі Праведних, — Вічна Йому Память!

Присутній.

БЛ. П. ДМИТРО БАРАБАШ

Геффорд, Саск. — Дня 27-го липня 1959 р. в лікарні Саскатуну, Саск., упокоївся в Бозі бл. п. Дмитро Барабаш.

Покійний Димитрій народився 1870 р. в місті Городенці, а в Канаду приїхав з родиною 1909 р. і поселився в околиці Редісон, Саск.

Покійний залишив Україну, яку любив понад усе, через національне переслідування з боку поляків.

Поселившись в околиці Редісон, Покійний був одним з основоположників Кооперативи в місті Редісон та Українського Народнього Дому коло Велички, якого і був довголітнім головою.

Українському громадянству в Канаді Покійний був відомий із своїх споминів, що були друковані на сторінках "Українського Голосу".

Похоронна Відправа відбулася в українській греко-православній церкві коло Білків, — Покійний був членом цієї парафії. Похорон відбувся з участю родини й великого числа приятелів.

По Похороні відбувся в домі Покійного поминальний обід, під час якого на заклик о. Якова Рибалки була проведена на "Вістник" і "Український Голос" збірка, яка принесла 37 дол.

По $ 2.00: П. Баклащук.

По $ 1.00: М. Сивчич, В. Ощипок, П. Гарак, Ф. Срайчук, М. В. Баклащук, М. Максвел, М. Битскало, В. Барабаш, П. Бабич, П. Підвербецький, П. Білик, І. Ощипок, І. Бабчук, В. Петрів, Д. Лозорко, М. Барабаш, В. Гавриш, Е. Куций, І. Павлуш, А. Никифорук, І. Гарбуз, І. Барабаш, М. Куций, Й. Танчак, В. Михайленко, В. Барабаш, Д. І. Семко. Пані: П. Кіндрачук, В. Сулятицька, М. Підвербецька, А. Баклащук, П. Ощипок.

По 50 ц.: В. Гарбуз, Н. Ощипок, Ю. Білик, І. Яремович, М. Грамяк, Н. Г. Лазарович.

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійному Дмитрові Вічна Память!

Присутній.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Від 1 травня ц. р. до 31-го жовтня 1959.

Никола Солоничний — Сенді Лейк, Ман. ... $5.00
Збірка на похороні бл. п. Раїни Котелко в Кадворт, Саск. ... 46.00
І. Джуст ... 5.00
І. Шевчук ... 5.00
Збірка на похороні бл. п. Тасі Фідик — прислав Всеч. о. Е. Приступа ... 10.00
Й. Слука, Де Па, Ман. ... 20.00
В. І. Перепелюк, Флин Флон, Ман. ... 15.00
І. Якимів, Де Па, Ман. ... 10.00
Г. Примачук, Де Па, Ман. ... 5.00
Збірка на похороні бл. п. Н. Чоботаря, Інсінгер, Саск. ... 10.00
Українська Гр. Православна Громада, Успіння Пресв. Богородиці, Ошава, Онт. ... 16.00
На невянучий вінок пок. дружини — Олекса Ленько, Канора, Саск. 10.00
ВІННІПЕГ, Ман. — Пані Н. Мачула 1.00
ГАРДЕНТОН, Ман. — В. Колибаба 10.00
ГАЛТ, Онт. — М. Шморгун 1.50
ВИНЯРД, Саск. — Судля М. Стечишин 200.00
Василь Перепелюк, Флин Флон, Ман. На нагороди курсантам 50.00
ДОРБЕН, Ман. — Павло Осадчук 5.00
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. М. Хома 2.00
РОБЛИН, Ман. — Петро Курчак 5.00
Н. Боднарук 5.00
Збірка на похороні бл. п. В. Манчуленка, Виндзор, Онт. — прислав Е. Антонюк ... 50.00
ПОРТ АРТУР, Онт. — Михайло Лисий ... 5.00
Збірка на 50-літньому ювілею подружжя Василя й Тетяни Данилюків Норт Бетелфорд ... 10.00
Збірка на похороні бл. п. Еви Мещак, Іст Селкірк, Ман. — зібрав о. Є. Грицина ... 31.41
І. Шевчук ... 10.00
Збірка на похороні бл. п. Сергія Кушляка, зібрав о. Є. Грицина 20.40
Збірка на похороні бл. п. Мих. Чернявського, Січ-Коломия, Алта. — прислав о. С. Гребенюк 34.75
Збірка на 50-ліття подружжя п-ва Фещуків, Вайта, Ман. — прислав о. С. Греділь 5.00
ВІННІПЕГ, Ман. — Василь Буряник ... 53.00
ДНІПРО, Саск. — Августин Ягольницький ... 10.00
Збірка на похороні бл. п. Кат. Микитишин, Кемсак, Саск. — прислав о. П. Бублик 10.00
Збірка на 30-літтю подружжя Івана й Анастазії Свистун, Витків, Саск — прислав о. О. Хомик 6.00
Збірка на вечері в честь п-ва Райчибів з Прілейт, Саск. — прислав Іван Філик 25.00
Збірка на похороні бл. п. Павлини Лучки, Ошава, Онт. — прислав о. Л. Лучак 5.00
Провінційна Екзекутива СУМК на Манітобу ... 25.00
Федір Стефанюк, Вінніпег, Ман. 10.00

П О Д Я К А

Ми почуваємося до милого обовязку цією дорогою зложити сердечну подяку членам і прихильникам Української Гр.-Православної Парафії в Киркленд Лейку, Онт., що вони своїми пожертвами причинилися до того, щоб 27-го серпня ц. р. влаштувати прощання для нас з приводу нашого переходу на парафію Вотерфорд в Онтаріо.

Сердечно дякуємо сестрицям Софії Черепахи, Глікерії Тодеренчук і Анелі Грошок, що постаралися якнайкраще приготовити для нас цю прощальну вечірку, дякуємо голові Громади п. Гр. Черепасі за гарні слова прощання.

Ми за такий короткий час одного року були удостоєні незабутньою прихильністю і гарним відношенням з Вашої сторони. Ми — діти одної нашої рідної Церкви і одного українського народу одні одних розуміли і разом працювали, наскільки нам сил ставало. Дякуємо Вам за Ваші цінні дарунки!

Усіх жертводавців, членів і прихильників Вашої Парафії з гарною церквою, Вашого церковного Хору, Вашої сердечної щирости не забудемо.

Нехай Милосердний Господь має Вас і надалі у Своїй опіці, нехай подасть Вам щастя і здоровля, і в повній любові одні до одних нехай збереже Вас на многі літа!

о. Іван і Добр. Магас.

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ?

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі.

НАШИЙНІ ХРЕСТИКИ

Хрестики (для дівчат) — з десять-каратового золота, з ланцюжком. Ціна ... $16.50
Хрестики (для дівчат і хлопців) — срібні (стерлінг силвер), з ланцюжком. Ціна ... $2.50
Хрестики (для дівчат) — покриті золотом. Ціна $2.50

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна ... $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна ... $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна ... $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна ... $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна ... $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна ... $1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла ... $1.40 ярд

Всі повищі речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

РІДНИЙ КРАЙ

(Пісня)

Любім Край наш, любім Рідний [Край,
Не забудьмо ніколи, ніде;
Покажім поколінням своїм,
Куди шлях життьовий наш іде.

Рідний Край наш
Любім над усе.

Наші предки жили в тім Краю,
І батьки там в могили лягли,
Уперед ми їх прапор несім,
Бо ми вірність йому присягли

Рідний Край наш
Любім над усе

Хоч у крові й пожежах наш Край,
У руїнах осель і святинь,
Ми не станем ніколи й ніде
Спільнотою рабів і рабинь.

Рідний Край наш
Любім над усе

Любім Край наш, любім Рідний [Край
Він нам шлях освітив до мети
І на поклик його станем всі
Рідні сестри і рідні брати

Рідний Край наш
Любім над усе

Маргарита Пилипчук.

Сейнт-Кетеринс Онт
жовтень, 1959 р.

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Вістнику" з 1-го листопада ц. р. в листі жертводавців на пресовий фонд неправильно було подано: На весіллі Олександра і Гелени Лойко в Ошаві зібрано 5 дол. **Має бути: на весіллі Олександра і Євгенії Сидоренко на „Вістник" зібрано 5 дол.**

Усіх зainтересованих щиро перепрошуємо.

Адміністрація.

БЕТЛФОРД І ОКОЛИЦІ!

1 УВАГА! Запрошується українське громадянство м. Н. Бетлфорду і сусідні Громади, прибути на Листопадове Свято, яке відбудеться дня 15-го листопада о. 2-ій годині по полудні, в місцевому Народному Домі. Свято влаштовується заходами Укр. Правос. Громади із спільними силами членів С.У.Н.Д. У Святі візьмуть участь також Сумківці і Рідна Школа.

2 Проситься Громад Н. Бетлфорської округи взяти активну участь в Храмовому Святі 22-го листопада, яке відбудеться в Кендо. Св. Літургію співатиме хор з Норт Бетлфорд.

3. З нагоди місячних Богослужень, після відправи, відбуватиметься катехизація для молоді в таких Громадах: Витків, Гетерлей, Глезлин і Медов Лейк. Родичі, коли ідете до Церкви, то беріть і своїх дітей. Недільна і Рідна Школа в Норт Бетлфорд відбувається кожної суботи, хто ще з родичів не прислав дітей, то проситься прислати тепер до науки в Рідній Школі.

НОРКВЕЙ І ОКОЛИЦІ!

УВАГА! Повідомляється представників, щоб прибули на Окружні річні збори до Норквей в неділю 22-го листопада. Маємо обговорити поважні справи нашої Округи.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИСТОПАД

15 Неділя. — Портедж Ля Прері, Дуфрост Тиндал
22 Неділя — Брендон, Транскона, Кенора, Селкірк (Храм).
29. Неділя. — Гонор, Поплярфілд, Сендгил

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

ЛИСТОПАД

15. Неділя — Гудв
21 Субота Собор Арх. Михаїла і всіх сил Безтілесних Понелай
22 Неділя — Габорд
29 Неділя Гудв

Box 143 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИСТОПАД

15. Неділя — Вірдейл. (Окружні Збори представників Громад)
21 Субота, Арх. Михаїла — Кадет
22 Неділя — Нипавин
29 Неділя — Сембург

Weirdale, Sask.

о. М. СТЕПЕНКА

ЛИСТОПАД

15 Неділя — Норал
21. Субота. Св. Михаїла — Бойл
22 Неділя — Спрейл
29 Неділя — Греслен д

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИСТОПАД

15. Неділя — Витків
21. Субота — Арх. Михаїла — Глезлин
22. Неділя — Кендо (Храм)
29. Неділя — Медов Лейк

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Винярд
21. Субота. Св. Арх. Михаїла — Вішарт
22. Неділя — Едмор
29. Неділя — Фовм Лейк
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. П. САЦЕВИЧА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Стрий
21. Субота, Собор Архистр. Михаїла — Спедден
22. Неділя — Давнінг
29. Неділя — Ворспайт
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця, Уведення в Храм Пресв. Богор. — Вільна
6. Неділя — Смокі Лейк. Річні Збори.
13. Неділя — Срий. Річні Збори.
13. Неділя. Вечірня о год. 6.00 — Ворспайт, Річні Збори.
19. Субота, Миколая Мир-Лік. Чудотворця — Вільна
20. Неділя — Давнінг. Річні Збори
20. Неділя, Вечірня о год. 6.00 — Вільна. Річні Збори
22. Вівторок. Св. Анни — Смокі Лейк
27. Неділя — Спедден. Річні Збори
27. Неділя. Вечірня о год. 6.00 — Бойн Лейк. Річні Збори
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta Tel. 32

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Гаєс
15. Неділя 7-ма вечора Вечірня — — Данбури
21. Субота Собор Архистр. Михаїла — Кобзар
22. Неділя. Річні Окружні Збори по Сл. Б. — Норквей
29. Неділя — Вайтбіч
29. Неділя о 7-ій год. вечора Вечірня — Стінен
Address: Box 111, Hyas. Sask.

о. В. АПОНЮКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Мус Джо
21. Субота. Св. Арх. Михаїла — Кендіяк (Храм)
22. Неділя — Ріджайна
29. Неділя — Ріджайна
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця Введення Пр. Богорд. — Прілейт
6. Неділя — Ріджайна
13. Неділя — Мус Джо
19. Субота Св. Миколи — Кендіяк
20. Неділя — Ріджайна
27. Неділя — Ріджайна
Address: 1845 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel LA 2-1119

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Роза,
21. Субота. Михаїла (Храм) Онуцької Церкви в Ґардентоні
22 Неділя — Ґардентон
29. Неділя — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. В. БОРЧУКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Йорктон
21. Субота. Св. Арх. Михаїла — Йорктон
22. Неділя — Йорктон
29. Неділя — Врокстон
110 Willingdon Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32998

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Ґилберт Плейнс
21. Субота. Собор Арх. Михаїла — Косіє (Річні Збори).
22. Неділя — Давфин
29. Неділя — Ропктон (Річні Збори)
Address: Box 1088 Dauphin, Man

о. М. КОЛЕНИЧА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Інсинґер (Гай вей)
21. Архистр. Михаїла — Льора
22. Неділя — Вестбрук
29. Неділя — Лообот
ГРУДЕНЬ
4. Введення в Хр. Богор. — Тіодор (за рікою)
6. Неділя — Інсинґер (м.)
13. Неділя — Тіодор (м.)
19. Св. о. Миколая — Інсинґер (Гайвей)
20. Неділя — Половики
27. Неділя — Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask.

о. Гр. УДОД
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Атабаска
21. Субота, Св. Архистратига Михаїла — Сіба Біч.
22. Неділя — Вайлдвуд
29. Неділя — Сенгудо
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця, Уведення в Храм Пр. Богородиці — Атабаска.
6. Неділя — Вестлак
13. Неділя, Св. Андрея Первозванного — Ричмонд Парк.
19. Субота, Св. Николая — Вайлдвуд
20. Неділя — Сіба Біч
22. Вівторок, Зачаття Пресв. Богор. — Вестлак
27. Неділя Св. Праотців — Барґгед
Box 719, Westlock, Alta. Ph.: 435

о. О. ФЛЯКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Радвей
21. Субота — Редватер, Св. Михаїла (Радвей, Базар)
22. Неділя — Торгилд, Базар
29. Неділя — Восетна Егремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця — Федора. Введення в Храм Пресв. Богород.
6. Неділя — Егремонт (Річні Збори)
13. Неділя — Восетна (Річні Збори)
19. Субота — Редватер. Св. Миколая
20. Неділя — Радвей, (Річні Збори)
22. Вівторок — Торгилд, Зачаття Пресв. Богор.
27. Неділя — Редватер (Річні Збори)
Box 128, Radway, Alta.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Равнд Гил
21. Субота — Едмонтон
22. Неділя — Калмар
29. Неділя — Пено
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця — Торсбі
6. Неділя — Брудергайм
13. Неділя — Оновей
19. Субота — Едмонтон
20. Неділя — Калмар
22. Вівторок — Едмонтон
27. Неділя — Пено
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-29012. Edmonton, Alta.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Сандави
21. Субота, Св. Михаїла — Сірко
22. Неділя — Вайта
29. Неділя — Сеньків
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця Уведення в Храм Пр. Богр. — Арбака Св. П. і П.
6. Неділя — Вайта
13. Неділя — Сандави
19. Субота. Св. Миколая — Арбака Св. Мик.
20. Неділя — Вайта.
22. Вівторок. Зачаття Пр. Б. (Анни) — Сеньків
27. Неділя — Сірко
Box 46, Vita, Man.

о. П. БУБЛИКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Калдер
21. Архистр. Михаїла — Кемсек
22. Неділя — Сторновей
29. Неділя — Донвел (Скляруки)
ГРУДЕНЬ
4. Уведення у Храм Пр. Богор. — Калдер
6. Неділя — Кемсек
13. Неділя — Сторновей
19. Миколая — Кемсек
20. Неділя — Мазепа
27. Неділя — Донвел (Склярукія).
Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. І. ШЕВЦІВ
ЛИСТОПАД
15. Неділя — „Драчинці", фармерська кольонія, пошта Мек-Нат, Саск.
21. Субота. Свято Архистратига Михаїла — Зелена, Мерідейл фармерська кольонія
22. Неділя Шортдейл, (на фармах)
29. Неділя — „Петлюра" (на фармах)
Address: Box 201. Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. Е. ТРУФИНА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Гарленд
21. Субота — Соб. Арх. Михаїла — Вендав (Храм)
29. Неділя — Дорбен
Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Тарнополь
21. Субота. Арх. Михаїла — Лепін (Храм)
22. Неділя — Ст. Джуліен
22. Неділя. Всеч. о. Сеншин — Сматс
29. Неділя — Кадворт
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення — Єллов Крік
6. Неділя — Кадворт
13. Неділя — Вакав
19. Субота. Св. Миколая — Тарнополь
20. Неділя — Ст. Джуліен
22. Вівторок. Зачаття — Лепін
27. Неділя — Кадворт
Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Вернон
21. Собор Арх. Михаїла — Вернон
22. Неділя — Келовна (Панахида за Поляглих)
29. Неділя — Вернон
ГРУДЕНЬ
4. Введення в Храм Пресв. Богор. — Вернон
6. Неділя — Вернон
13. Неділя — Вернон
19. Николая Чудотворця — Вернон
22. Зачаття Богор. від Св. Анни — Вернон
27. Неділя Праотців — Ревелсток
Адреса: P.O. Box 307
2602 — 42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. І. МАРІБИ
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Канора
21. Субота, Михаїла — Ватсон (Храм)
22. Неділя — Вимер
29. Неділя — Клер
ГРУДЕНЬ
4. Воведення — Вимер
6. Неділя — Водіна
13. Неділя — Успенська в Канорі
19. Субота Св. Николая — Ватсон
20. Неділя — Фостон
27. Неділя — Вимер
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ІВАНА КУЛИША
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Січ
21. Собор Архистр, Михаїла — Сенді Лейк
22. Неділя — Мензі
29. Неділя — Овкборн
ГРУДЕНЬ
4. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Січ
6. Неділя — Сенді Лейк
13. Неділя — Росборн
19. Св. Миколая — Мензі
20. Неділя — Ґлен Елмо
27. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Tel. 336
Box 12

о. М. КРИЩУКА:
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Слава (пол.)
21. Субота. Собор Арх. Михаїла — Лужани
22. Неділя — Мусідора
29. Неділя — Мирнам

Рідна Школа відбувається що суботи від години 10 до 12 рано в Мирнам і Мусідорі. А від 10 до 12 години в неділю в Бросов.

Недільна Школа, навчання Закону Божого, провадиться кожної неділі від 10 до 12 в Церковній залі в Мирнам.

ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Моркемб.
6. Неділя — Бросов
13. Неділя. Св. Андрея Первозваного — Мирнам
19. Субота. Св. Миколая — Мусідора
20. Неділя — Слава (пол.).
22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богор. — Слава (північна)
27. Неділя. Св. Праотців — Мирнам
Address: Box 97, Myrnam Alta.

Календар Українських Свят

ЛИСТОПАД

15	Н	2	Нед. 21 по Зел. Святах.
16	П	3	Муч. Акепсима Єп., Йосифа
17	В	4	Преп. Йоаникія Вел.,
18	С	5	Муч. Галактіона й Епістими,
19	Ч	6	Павла Архиєп. Царгород.
20	П	7	Св. 33 Муч. в Мелітині
21	С	8	СОБОР АРХИСТР. МИХ.
22	Н	9	Нед. 22 по Зел. Святах.
23	П	10	Ап. з 70-ти: Ераста Єп.
24	В	11	Муч. Мини, Преп. Теодора
25	С	12	Св. Івана Милостивого
26	Ч	13	† Івана Золотоустого
27	П	14	† Ап. Филипа з 12-ти.
28	С	15	Початок Пилипівки.
29	Н	16	Нед. 23 по Зел. Святах.
30	П	17	Григорія Єп. і Чудотвор.

ГРУДЕНЬ

1	В	18	Листопад. Св. Мч. Платона,
2	С	19	Прор. Авдія.
3	Ч	20	Преп Григорія Декаполита
4	П	21	Уведення в Храм Пресв. Б.
5	С	22	Ап. Филимона
6	Н	23	Нед. 24 до Зел. Святах.
7	П	24	Катерини, Порфирія
8	В	25	Климента Єп. Риму,
9	С	26	Преп Якова Пуст.,
10	Ч	27	Вмч. Якова Перського,
11	П	28	Пмч. Степана Нового,
12	С	29	Муч. Парамона і з ним 370,
13	Н	30	Нед. 25 по Зел. Св.
14	П	1	Грудень. — Прор. Наума,
15	В	2	Прор. Аввакума,

о. Я. РИБАЛКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Редфілд
21 Субота — Гефорд
22 Неділя — Борден
29. Неділя — Мейфер
ГРУДЕНЬ
4 Пятниця — Гефорд
6. Неділя — Кридор
13. Неділя — Гефорд
19. Субота — Мейфер (Храм)
20. Неділя — Редфілд
22. Вівторок — Гефорд
27. Неділя — Білики
Box 153, Hafford, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Андрю
21. Субота. Соб. Арх. Михаїла — Завале (Храм)
22. Неділя — Гемлин
29. Неділя — Кегвин
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Увед. в Храм Пресв. Богород. — Прут
6. Неділя — Вилингдон
13. Неділя. Андрея Первозв. — Андрю
19. Субота. Св. Миколая Чуд. — Борівці
20. Неділя — Лужани
22. Вівторок. Зач. Пр. Богородиці від Анни — Завале
27. Неділя — Кегвин
Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

Устав Церковний

ЛИСТОПАД

15. Неділя 21 по Зел. Св. Гол 4 УЄ 10. Літ. Ап. Гал. 2: 16-20. Луки 8: 5-15.

21. Субота. Собор Арх. Михаїла Всенічна. УЄ. Мат. 13: 24-30; 36-43. Літ. Жид. 2: 2-10, Луки 10: 16-21

22. Неділя 22 по Зел. Св. Гол. 5. УЄ 11. Літ. Гал. 6: 11-18. Луки 16: 19-31.

29. Неділя 23 по Зел. Св. Гол 6. УЄ 1. Літ. Ап. Єфес. 2: 4-10. Єв. Луки 8: 26-39.

ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богор. Всенічна. УЄ Луки 1: 39-49. 56. Єванг. Луки 10: 38-42, 11: 27-28.

6. Неділя 24 по Зел. Св. Гол. 7 УЄ 2. Літ. Єф. 2: 14-22. Луки 8: 41-56.

13. Неділя 25 по Зел. Св. Андрея Первозванного. Гол. 8. УЄ 3. Літ Ап. Єф. 4: 1-6 і 1 Кор. 4: 9-16. Єванг. Луки 10: 25-37 і Івана 1: 35-51

19. Субота Св. Миколая Мир-Лік Чуд. Всенічна. УЄ Ів. 10: 9-16. Літ Жид. 13: 17-21. Єванг. Луки 6: 17-23.

20. Неділя 26 до Зел. Св. Гол. 1 УЄ 4. Літ. Єф. 5: 9-19. Луки 12: 16-21

22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богор. від Анни. Літ. Гал. 4: 22-31 Луки 6: 22-31.

27. Неділя Св. Праотців. Гол 2 УЄ 5. Літ. Кол. 3: 4-11. Луки 14: 16-24.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1959. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1959. ЧИСЛО (1099) 23

З наступу советської преси на релігію

Невпинна хвиля атак

Від часів Леніна і досі, до Хрущова, бурхлива, грізна повінь комуністичної преси запіненими хвилями ненависти атакує вічну твердиню духа — релігію.

Часи зміняються, міняються попередні люди своїми наслідниками, зміняються обставини, зміняється форма й тактика, але сама суть речей не зміняється. У дечому може часом зміняється тактика советської атаки на релігію, але не зміняється сама суть: не зміняється зажерта, войовнича ненависть до релігії.

Релігія загрожує комунізмові

Відомий у світі урядовий советський орган "Правда" (21. 6. 1959) у статті "Проти релігійних забобонів" вдарив на сполох, що розвиток релігійних сил являється поважною загрозою комунізмові.

Релігія гальмує діяльність партійців

"Правда" знає, що серед найширших працюючих верств поневолених народів в СССР релігія живе постійно, отже советська влада старається демагогічно вмовляти в робітників безглузді кличі, що релігія, мовляв, загрожує інтересам трудящих. І "Правда" пише:

"Релігія є ворожою інтересам мас трудящих, і вона являється найвідсталішою формою суспільної свідомости. Вона перешкоджає в активній боротьбі народніх мас за перебудову суспільства..."

Але при тому "Правда" сама каже, в чому вона бачить загрозу з боку релгії, а саме — загрозу комунізмові, отже пише:

"Релігія перешкоджає в будові комунізму, і деяких людей стримує від участи в нашій великій роботі".

"Православна Церква поширила евангельську діяльність"

"Правда" погрозливо остерігає комуністичну партію, що Православна Церква та "інші секти" недавно "поширили свою евангельську діяльність" та "посилили свою працю" серед молоді та в інших "недозрілих" середовищах советського населення".

Розуміється, що православна релігія, як релігія майже всього населення народів у межах СССР, є такою силою, з якою навіть у боротьбі влада в Кремлі мусить якось числитися. І тому, хоч безбожницька влада поборює всяку релігію, то вона з двох небезпек для себе воліє вибрати меншу небезпеку ,і тактично їй вигідніше було б бачити православну релігію розрушену сектами, аніж мати діло з одною великою релігією.

Комуністи налякані успіхами Церкви

"Правда" з тривогою підкреслює, що Церква в СССР має успіхи, і що ці успіхи в релігійній діяльності Церква завдячує тому фактові, що духовенство "приспособлює релігію до сучасних умовин, отже погоджує релігію з наукою, щоб переконати народ, що комунізм, як світогляд, може жити поряд релігії".

Тут бачимо, в якому складному положенні знаходиться тепер Церква в СССР, і яких неймовірних та складних зусиль коштує духовенство, щоб Церква могла втриматися, поки діждеться релігійної свободи.

"Слабість безбожницької пропаганди"

Був час, що в різних Церквах дехто з церковних діячів домішував до релігії такі речі, що з наукою Церкви не мають нічого спільного, як ось примітивне переконання, що, мовляв, на світі існує лише планета Земля, а більше планет немає; що сонце рухається, а земля стоїть на місці, і т. д. На тій підставі вороги релігії, фальшиво узагальнюючи погляди одиниць на всю Церкву, голосили, що релігія є нібито "ворожою" науці та її все новішим здобуткам в природознавстві. На цьому советські аґітатори будували всі свої кличі проти релігії. А нині вони оглянулися, і побачили, що в дійсності вчення Церкви нічого спільного з відсталими щодо науки поглядами одиниць не має, і що ці аґітатори самі смішні своїми "арґументами" проти релігії. На це не раз звертали увагу деякі атеїстичні органи. І "Правда" правдоподібно і має це на увазі, коли з тривогою пише про "слабість атеїстичної пропаганди", і що якраз це є, мовляв, причиною зростання релігії.

Та все ж таки, коли Церква стоїть на становищі, що між наукою і релігією в д і й с н о с т і суперечности немає, отже навіть найкраще вишколені аґітатори релігії не знищать пропаґандою, то "Правда" в цьому випадку хапається типових і випробуваних советських засобів: фізичною силою терору нищити Церкву, як це бувало в СССР постійно. Отже "Правда" обвинувачує карні органи державної безпеки, що вони повинні "зайнятися" справою релігії так, як це було за часів Сталіна, а це означає безпощадний фізичний терор

З РОЗМОВ ЄП. РАЙТА З МИТР. БАШІРОМ

На обіді в парафії Св. Юрія Сирійської Православної Церкви в Піттсбурзі, Па., ЗДА, промовляв, як гість, католицький епископ Райт - - на тему: "Спільне спадкоємство". Ціль його промови — ширити серед сирійців унійну пропаганду. На промову еп. Райта відповів Митрополит Сирійської Православної Церкви в ЗДА Архиеп. Антоній Башір. Широкий репортаж про це помістив "Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) за 15 листопада 1959 р. п. н. "Обговорюють спільне спадкоємство".

Світовий комунізм вдаряє по нас більше, ніж по толерантних

Маючи на увазі Церкви Католицьку і Православну, катол. епископ Райт оказав:

"Світовий комунізм, поєднуючи в собі атеїзм і матеріялізм, вдаряє по нас більше, ніж імовірно б'є по тих, що являються якось більш толерантними — принаймні в деяких ділянках думки, обайдужілими і релігійно-толерантними, а все це наші традиції відкидають".

Комунізм найбільш загрожує католикам і православним

Єпископ Райт продовжував:

"Випадково, найбільш трагічне знаряддя комунізм знайшов собі між католицькими і православними народами, і це повинно надати нам ближчих симпатій і бажання єдности".

Ми не погодимося вважати ересь за один з родів особистої свободи

Звертаючись до Католицької і Православної Церков, еп. Райт заявив, що коли свобода думки веде до ересі, то у висліді обидві ці Церкви є проти такої свободи

Еп. Райт сказав.

"На основі теології ми маємо й інші спільні речі — наші спільні традиції гидяться засадами ересі. Інші народи, навіть добрі народи, дивляться на ересь як на один з родів свободи. На великих просторах, навіть християнського світу, далекого від нашого страху перед ересями, ересь так само вважають за вияв духової свободи".

"Однак це не є властиве нашим традиціям... Бо коли йдеться про теологію, про розуміння і прийняття об'явлення, даного Ісусом Христом і Його Евангелією, то ми бажаємо свободи тільки для синів Бога і признаємо, що свобода не дозволяє нам на ересь і приватне вияснювання Віри, даної Отцям".

"Під натиском Риму"

"Биз. Кетолик Ворлд", подаючи деякі думки з промови Митрополита Сирійської Православної Церкви Архиеп. А. Башіра, інформує:

"Архиепископ зазначив, що багато православних спротивилися його власній ентузіястичній заяві у справі заклику Св. Отця до вселенського Собору, і додав, що його (Митр. Башіра, — ред. В.) оскаржили в перебуванні "під натиском Риму".

"Але Архиеп. Башір рішуче твердив, що, на його думку, так довго немає будь-якої надії на возєднання Християнства, як довго передусім Католицька Церква, і Православні Церкви, заздрісно привязуючи себе до Апостольського переємства, не прийдуть до порозуміння".

"Архиеп. Башір висловив, як він сказав, "без уповноваження" православну заяву, що православні не повинні зустрічатися з католицькими теологами, якщо не візьмуть участи і протестанти".

Зачарований круг

Коментарі до цих заяв церковних достойників, як передав їх "Биз. Кетол. Ворлд", майже зайві. Еп. Райт підкрес-

лив вислови становища Католицької Церкви, — що її наука рішуче проти релігійної свободи думки іновірців, цебто не-католиків, отже еретиків. Але за "еретиків" Католицька Церква вважає і православних; Православна ж Церква вважає католиків "відступниками".

Як же еп. Райт думає, що Католицька Церква може обмінюватися думками з не-католиками, коли вона не признає їм права на свободу думки?

З праці Ради Української Школи на Сході Канади

У своєму інформативному листі ч. 1/59 Рада Української Чколи на Сході Канади подає, м. і., такі факти:

Проминув місяць від початку навчання в українських школах Східньої Єпархії. Рада Української Школи на Сході Канади відбула за цей час дві наради з новообраними членами. Перша нарада відбулася з участю о. Д-ра С. В. Савчука. На ній остаточно відредаговано правильник про Раду Укр. Школи на Сході Канади, устійнено остаточну редакцію шкільної документації та проведено розподіл обов'язків поміж новообраними членами Ради. О. Прот. Д. Фотій перебрав обов'язки заступника голови Ради, п. Т. Хохітва — обов'язки секретаря, а п. Ліщина — пресового референта. Пані К. Сакалюк через хворість поки що не має певного навантаження. На тій же нараді ухвалено запросити до праці в Методичному кабінеті проф. А. Степового та п. В. Радченко з Монтреалю та доручено проф. Д. Кислиці, як завідовачу цього кабінету поробити заходи щодо повного укомплетовання його досвідченими педагогами та урухомлення в найближчому часі.

Друга нарада відбулася 16 жовтня ц. р. з участю 20 осіб — учителів шкіл м. Торонта та курсів українознавства при Катедрі св. Володимира в Торонті й представників Шкільних Комітетів.

На нараді обговорено:

а/ справу участи наших шкіл у збірковій акції на побудову пам'ятника Т. Шевченку та підготовку наших шкіл до 100 річниці з дня його смерти.

б/ про включення більшої кількости наших шкіл у радіо-програму "Пісня України" під керівництвом п. П. Наумчука.

в/ Заслухано звіти завідувачів шкіл м. Торонта та курсів українознавства при Катедрі св. Володимира в Торонті.

Звіти ствердили кращу підготовку до нового навчального року ніж це було у минулих роках.

Наступні дані характеризують відвідування шкіл учнями в цьому році:

У слідуючих школах 1958/59 було учнів (у дужках подані числа учнів за 1959/60): Школа при Катедрі св. Володимира — 185 (167); Західне Торонто — 32 (40); Нове Торонто — 17 (24); Північне Торонто — 29 (35); Нова школа на Скарборо — 0 (29); Курси українознавства при Катедрі — 11 (48).

При Катедрі св. Володимира організовується додаткова група для англомовних дітей, які з різних причин залишили були навчання в українській школі чи взагалі до неї не ходили, а тепер їхні батьки й вони виявили бажання навчитись української мови.

Із звітів представників Шкільних Комітетів було видно їхню більшу зацікавленість працею школи. На цій же нараді виявлено й деякі недоліки наших шкіл та курсів українознавства, які беремося спільними силами усунути.

На останній нараді обговорено питання про участь більшої кількості наших шкіл у радіо-програмі "Пісня України" під керівництвом п. П. Наумчука. Досі на цій програмі виступали лише кожної другої неділі учні української школи та курсів українознавства при Катедрі св. Володимира, та мав один виступ голова Ради Української Школи на Сході Канади зі звітом про відбуту у місяці вересні Конференцію учителів наших шкіл.

На майбутнє нам потрібно, щоб у цій радіо-програмі були заступлені й інші школи не лише Торонта, але й ближчих його околиць. Для керівництва цією справою обрана спеціяльна комісія в складі 3-х осіб: п. Добр. М. Фотій, п. Лантух та М. Муха.

Закликаємо всі школи територіяльно близькі до Торонта, взяти участь у цій радіо-програмі. Кожен виступ триває 5-6 хвилин. Робимо заходи, щоб підшукати спонзора для збільшення кожного виступу до 10 хвилин.

Голова Ради: М. Муха.
Секретар: Т. Хохітва.

ВЗОРИ УКРАЇНСЬКИХ ВИШИВОК

Маємо на складі Взори Українських Вишивок "Ukrainian Embroidery designs & stitches", видання Союзу Українок Канади.

Одна секція взорів складається з вишивок для церковних речей, як:
а. Ризи
б. Хоругви
в. Накривала на престіл, тетрапод, аналой під Євангелію, і т. п.

Ціна $4.00.

Замовлення і гроші слати на адресу:
**Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.**

Сенсація на Родезькій Конференції і її наслідки

о. Буає знову на овиді

Католицький священик у Франції о. Шарль Буає є офіційним католицьким знавцем Сходу та провідним унійним діячем. Він каже, що "на власну руку" старається організувати "приватні" переговори з православними церковними достойниками. Одні з таких переговорів католицька преса розголосила в такому світлі, що представник Царгородського патріярха Митр. Яків Мелітський показався нібито "прихильником унії" з Римом.

На цьогорічній Родезькій Конференції Світової Ради Церков (організація 71 Протестантських, Англіканських, Православної Царгородської і ін), Митр. Яків Мелітський запротестував проти такої пропаганди Католицької Акції. Унаслідок цього Світова Рада Церков заявила, що православні й протестантські достойники стримуються навіть від приватних зустрічей з католицькими діячами, бо їхні розмови католики показують у фальшивому світлі, — ніби як "унійні". Отже тим перекреслено плановані приватні розмови між православними й католицькими богословами у Венеції.

Хто плянував розмови у Венеції? "Це було ніщо інше, як тільки пропозиції, з якими не мали нічого спільного авторитети в Римі", заявив тепер о. Буає. Тим о. Буає хоче сказати, що він "на власну руку" запропонував православним ці розмови — без відома Риму! А чи так воно було в дійсності? Бо чому ж той сами й о. Буає каже тепер, після Родезької Конференції Світової Ради Церков, що Римська "Священна Конгрегація для Східніх Церков перекреслила плян задуманих розмов між католицькими і і православними богословами у Венеції на другий рік"? (Див. "Бізентайн Кетолик Ворлд", 15. листопада 1959 р.).

З того виходить, що ці "приватні" розмови потаємно організує таки сама Конгрегація для Східніх Церков у Римі

МАСЛО З КАНАДИ В АНГЛІЇ ПО 50 ЦЕНТІВ ЗА ФУНТ

Хоч населення Канади річно споживає 300 мільйонів фунтів масла, а уряд Канади на цей час згромадив тільки 127 мільйонів фунтів, то він мусить скоро продавати його, бо не має досить місця для переховування. Уряд Канади продає це масло в Англії по 50 центів за фунт, хоч у Канаді платить за нього по 64 центи за фунт, отже з державної каси докладає по 14 центів.

У Канаді відзиваються голоси, що було б ліпше, якби це масло по 50 ц. за фунт, до якого наші податковці докладають по 14 ц. на фунті, уряд Канади збував не в Англії, а в Канаді.

НАЙКРАЩИЙ РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК

який Ви можете цього року кому дати, — це монументальна повість Іллі Киріяка "Сини землі", перекладена на англійську мову п. н.

SONS OF THE SOIL

Книжка SONS OF THE SOIL прекрасне оповідання з піонерського життя українських переселенців у Канаді, в якому докладно та мальовничо описані їх перші переживання.

Книжка заслуговує на те, щоб її якнайширше розповсюдити, тому радимо давати її як Різдвяний Дарунок не лише українцям, але також Вашим англомовним приятелям, сусідам і знайомим

Якщо Ви собі цього бажаєте, ми можемо вислати книжку безпосередньо тому, кому Ви бажаєте її подарувати, а разом з книжкою вишлемо в Вашім імені також гарну українську або англійську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями. Ця додаткова обслуга не буде Вас нічого коштувати, тільки пришліть належність за книжку й ім'я та адресу того, кому її вислати.

Ціна одного примірника з пересилкою

тільки $4.50.

Замовлення й гроші слати на адресу:
**CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Як чужі клопоталися українцями

Чужі не вважали українців народом, але матеріялом, який треба собі забирати і ним себе розбудовувати. І не жалували вони на те грошей, бо розуміли, що за кількось літ українці, яких вони заберуть, видані гроші віддадуть вдесятеро.

В "Кетолик Реджистері" з 1924 р. подавалися такі цифри і факти:

В 1921 р. пресбитеріяне видали понад 94,000, а методисти коло 30,000 долярів на роботу між українцями. Таку роботу пресбитеріяне провадять вже 20 літ, а методисти коротше.

Щож до католиків то в 1921 р. "Товариство для поширення католицької віри" видало 22,000. — Редемптористи заснували недавно в Йорктоні, за фонди зібрані головно в Бельгії, юніорат і новіціят для тих, що хочуть вступати до їх закону (до Редемптористів). — Перед 5 літами "Т-во поширення Катол. Церкви" заснувало в Йорктоні коштом позичених 150,000 дол. Українську Греко-Католицьку Дієцезіяльну Колегію св. Йосафата. Часть грошей звернено, але понад 100,000 ще винні. Крім того винні пізніших 11,000. — Газета еп. Булки ("Канад. Українець") дістає також поміч, однакож не тільки, щоб можна висилати її даром. — Редемптористи в Йорктоні заснували недавно "Т-во Катол. Правди", а також друкарню, на що гроші дістали з Бельгії. А гр. кат. священик Божик в своїй Історії Церкви каже, що сам французький архиеп. Лянжвін, з Ст. Боніфасу, дав на роботу між українцями в Канаді 100,000 долярів.

Коли ж до 1924 р. чужі тілько грошей давали щоби українців для себе здобути, чи властивіше — купити, то кілько вони їх по 1924-ім році видали?

Не всі українці знали свою вартість.

Чужим про те ходило, щоби українців взяти як матеріял, як болото, чи як глину, з якої будуть собі горшки виліплювати. Чужі знали вартість українців. Візьмуть їх в руки, то за час вдесятеро відберуть те, що на їх здобуття видали.

Але і не всі українці знали свою вартість. Деякі трохи знали, а інші навіть і не думали чи вони мають яку вартість. Вважали себе не то не матеріялом, але болотом, і тішилися коли до коліс чужого воза приліпляться.

Москалі знали вартість українців і тому брали їх в свої руки. Поляки знали і тому сотні літ силувалися забрати українців з їх землею. Румуни знали. Мадяри знали. Рим знав. Французи в Канаді знали і навіть явно голосили, що здобуття українців скріпить їх політичну силу.

Однакож не всі українці знали, що вони вартість і сила. Не знали і не думали, **що вони не болото, але колесо, і колесом та і цінним українським возом повинні бути.**

Чужі хотіли мати їх болотом і своїми колесами по них їздити, а були українці, що про те цілком не думали і тим не клопоталися. Вважали себе лише матеріялом, отже нехай чужі роблять з ними що хочуть. Вони матеріял, а чужі знають що з матеріялом робити.

Але свідомі українці, що вважали себе **не матеріялом, але народом,** показали що вони нарід, коли заснували свою Українську Православну Церкву, від чужих опікунів незалежну. Сказати б, — вони збудували свій віз зі своїми колесами, отже вони не є болотом, по якім чужі колеса котяться.

Таке було колись, — але і нині є одиниці наверх ніби свідомі, які силуються зійти до того стану, щоби чужі колеса по них котилися. Так їм вигідніше.

Рутенська проблема

Як французи клопоталися українцями в Канаді покаже лист торонтонського римо-кат. Архиєпископа МекНіла, що був надрукований в "Кетолик Реджистері" 9-го жовтня, 1924 року. Від себе говорить "Кет. Реджистер":

"Рутенська проблема досягла степення кризи

"Ми мусимо вратувати для Церкви (римо-католицької!) **бодай те, що з рутенців ще зосталося.** Дотепер ми ще не сповняли свого обовязку супроти наших братів-католиків. Отже прийшла година коли ми можемо дати (гроші!) і то дати щедро щоби вратувати душ тисячів наших канадійських братів".

Так перехід греко-католиків до Української Православної Церкви, отже на український грунт, є кризою (великою небезпекою, лихом) для МекНіла та "апостольського делегата Петра ді Марія (якого "Кет. Реджистер згадує); а хоч римо-католики видали вже багато грошей, то треба дати ще більше щоби греко-католиків для себе ратувати. Значить — українці для французів, бельгійців і для Риму взагалі варта багато грошей.

А в листі МекНіла, який читали по всіх римо-католицьких церквах говориться:

"Сего року робиться збірка по всіх дієцезіях Канади (римо-католицьких) щоби дати спромогу єпископови русинів в Канаді залагодити пекучі фінансові потреби та вратувати потрібні інституції. Дві з тих є:

"Колеґія в Йорктоні і Католицький тижневик, друкований українською мовою в Вінніпеґу (Кан. Українець). Поклик вийшов від архиєпископів з Ст. Боніфасу і Вінніпеґу, які були назначені Апостольським Делегатом. . . В своїй відозві архиєпископи зазначують що — "українська **проблема є найповажніша і найбільше заплутана, яка стоїть перед Церквою** (римо-католицькою!) **в Канаді в теперішнім часі.**

"Можна без пересади сказати, що найстараннійші змагання рутенського єпископа і духовенства, в злуці з симпатичним заінтересованням і щедрою допомогою зі сторони римо-католиків не поможуть щоби затримати велике число тих людей при Церкві. Ворожі сили, поставлені проти них, є засильні щоби можна було припинити чисельні відступства.

"Нема нічого дивного що ті старання (ворожих сил) увінчалися деяким успіхом, бо все складалося на успіх. Люди приходили тисячами без своїх священиків (бо Рим їх не допускав!). . . Не диво, що бідні імігранти були готові слухати зрадливого голосу облуди. . .

"Я стояв близько тої проблеми через 14 років і не вагаюся сказати що **католики** (знач. римо-католики!) **могли були вратувати віру українських імігрантів.** Значить, — вони могли дати їм поміч в виді шкіл і шпиталів. . . **.Страймося вратувати бодай те, що ще зосталося".** (підчеркнення тут додано).

Тут бачимо, що римо-католицькі верховоди говорять про українців греко-католиків **не як про нарід, але як про сліпий матеріял,** який можна було взяти добре в свої руки, коли б римо-католицькі провідники були ревно старалися і не жалували більше грошей.

Отже римо-католицькі верхи були б "вратували віру українських імігрантів" не досконалістю римської віри, не апостольською працею і щирим християнським відношенням до українців, але просто — грішми!

Українці — нарід.

Та коли римські верховоди вважали українців лише сліпим матеріялом, **то українці вважали себе таки народом, а не матеріялом для чужих;** і як нарід — вони не хотіли піддаватися тим, які не вважали їх народом. Вони народом були і дальше хотіли бути народом!

Коли ж повстала Українська Православна Церква, то не силою грошей, але силою української народної самоповаги і власною працею, а чого боялися чужі верховоди.

— Коли ж чужі казали: "Рятуймо бодай те, що зосталося", — то перед чим вони мали українців рятувати? Перед пеклом? Ні! Вони про те не згадують. Вони мали їх рятувати для себе як потрібний і дорогий їм матеріял, що скріпляв би їх політичну і грошеву силу.

Лист МекНіла не був одиноким, бо побіч него було багато подібних писань, в яких явно голосилося, що греко-католики мають причинитися в Канаді до збільшення французької політичної сили.

Римські політики розуміли вартість українців, — та коли б усі українці були розуміли свою вартість як народу, то нині не було б і на показ тих "вратованих", які полишилися матеріялом для чужих.

Українські стінні календарі на 1960 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм, зі святими на кожний день місяця.

Всі більші й менші свята в Календарі виразно зазначені, а крім того в Календарі подані головніші дати з української історії, які припадають в данім місяці.

**Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.
Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:**

**CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.**

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢: in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЩО МАВ БИ ОЗНАЧАТИ ЦЕРКОВНИЙ „ФЕДЕРАЛІЗМ"

Д-р Френк Морлі — парох "Грейс Презбітеріян Чирч" у Келгарі, Алберта, відвідав східню Европу і Близький та Середній Схід, і дещо із своїх подорожніх вражень подав у статті "Релігійне життя в Европі" (Щоденник "Виннипег Фрі Прес" 7-го листопада 1959 р.). Стаття починається так:

"Я мав розмову в Інстанбулі в його резиденції з найбистроумнішим і найблагороднішим Патріярхом Греко-Православної Церкви, в якій він, на диво, висловив пропозицію федеративного поєднання з Римо-Католицькою Церквою.

Це особливо замітне тому, що по-перше, він є головою Православної Церкви у світі, а по-друге, інший греко-православний церковний муж є президентом Світової Ради Церков.

Звичайно, Його Всесвятість бажав би федеративного поєднання всіх Християнських Церков, з дозволом кожній затримати свою власну особовість, віру, та означені федерацією границі. Коли однак я поінформувався у провідників Ради Церков і інших, то вони були холодні й повні сумніву. Усе ж таки, як що б ми побачили возєднання Східньої і Західніх Церков, Риму та Інстанбулу, то це не було б несподіванкою."

Здається, що погляди о. д-ра Морлі є вислідом непорозуміння. По-перше, Царгородський патріярх не є "головою Православної Церкви у світі", цебто не був і не є головою Православної Церкви в усіх народів. Нікейський Собор Вселенської Церкви (тоді ще неподіленої) з 325 року своїм Шостим Правилом потверджує православну, отже Апостольську ієрархічно-організаційну систему Вселенської Церкви, на основі якої ці епископи, які очолюють свої м і с ц е в і Церкви, рівні один одному, тобто над ними немає ніякого такого епископа, який був би "світовим головою Церкви", — Головою є Христос.

Царгородський (Константинопільський) патріярх має у своїй Церкві коло 2,500,000 вірних, і він промовляє за федерацією лише в їхньому імені. Чи він виражає думку всіх вірних Царгородської Церкви — годі сказати.

Яку відповідь дасть Ватикан, якщо дасть взагалі, покаже майбутнє. Але можна вже заздалегідь сказати, що Ватикан на ніякі федерації для спільного фронту християн проти комунізму не піде тому, що папа хоче не федерації, не союзу Церков і їхніх голов на основі вільних з вільними і рівних з рівними, а хоче папа такого "спільного фронту", щоб усі Церкви піддалися під владу папи; якщо ж вони йому не піддадуться, то Ватикан не погодиться на ніякий інший спільний фронт, бо він йому не на руку. Чи можуть інші Церкви посуджувати папу, що така його політика — це вода на млин комуністичної політики? Можуть, — однак Ватикану цим не переконають.

У Конституції Католицької Церкви кинений проклін на всіх не-католиків, отже й також, розуміється, на Царгородського патріярха. Хто не признає влади папи, того Католицька Церква вважає "проклятим". Як міг би "проклятий" входити у федерацію з проклинаючим — це дуже важне питання! Як Царгородський патріярх міг би сидіти з Римським папою за "круглим столом федерації", коли папа вважає себе "Намісником Христа" і "непомильним", а Царгородського патріярха вважає за "помильного", ба — за "проклятого еретика" — це також питання немаловажне!

Як українці могли б заключувати міжцерковні федерації з москалями, які вважають Україну за "корінну частину Росії", та з поляками, які вважають західню Україну за "частину Польщі", а мадяри Закарпатську Україну мають за "частину Мадярщини", про це речники "федерацій" не думають, але український народ думає про це.

Російська біла еміграція пропонує українцям у вільному світі спільний фронт для боротьби з большевизмом в Советському Союзі; але українці на союз з біло-росіянами не йдуть тому, що біло-росіяни не признають українців за окрему націю і не признають Україні права на власну державність. Отже біло-росіяни, щоб затягнути українців у той союз, "федерацію", послуговуються моральним натиском, і то безсовісним, — вони голосять перед світом, що коли українці не хочуть іти з біло-росіянами у спільному фронті, то така політика українців є "водою на большевицький млин". Одначе цей моральний терор біло-російської пропаганди не зломив становища українців.

Якою пропагандою проти українців послуговуються біло-росіяни, такої тактики католицькі політики вживають у наступі на не-католицькі Церкви; ці політики кажуть, що тільки папа має право о ч о л ю в а т и протикомуністичний фронт християн, а більше ніхто; отже, хто хоче боротися з комунізмом, той повинен піддатися під владу папи; якщо ж хто під владу папи піддатися не хоче, то це вже "вода на большевицький млин".

Значить, папі йдеться не так про дійсний фронт усіх християн проти комунізму, як тільки про поширення своєї влади на всіх християн. Тим часом історія свідчить, що погоня папства за владою над світом власне розєднала Церкву й ослабила Християнство, а не скріпила його.

І, на закінчення, хочеться вірити, що поголоски про заяву Царгородського патріярха нібито про "федерацію" — це може просто журналістичне непорозуміння.

Є ф е д е р а ц і ї і "федерації". Бувають і такі "федерації", які, пробачте за слово, нагадують котлету, стару підошву та Іцкову бороду в спільному "федеративному" сосі.

БОГОСЛУЖЕННЯ

Саме Богослужения — це свята дія. Що є важнішого для дійсного християнина від Богослуження? Воно — служення Богові, і нічого з ним не можна рівняти.

Люди, які розуміють, чим воно є, належно до нього готовляться; дбають найперше про найкраще місце для нього. Таким місцем є церква, Божий Дім. А вона завжди є найкращою будівлею в даному місці.

Церкву, як місце для Богослуження, найкраще прикрашують, держать у найбільшому порядку і чистоті, найповажніше й найдостойніше в ній заховуються як у присутності самого Бога.

Особи, що виконують Богослуження, відзначаються особливими християнськими чеснотами: мудрістю, освітою, культурою, поведенням і одежею. Священики мають служити у Вівтарі церкви, при святім Престолі Божім, то ж мусять бути найдосконалішими духово й фізично.

Вірні, що беруть участь у Богослуженні, приходять своєчасно.

Вони одягаються в найкращу одіж. Душу й тіло настроюють до святої дії, яка має мати вплив на них на ввесь час — до слідуючого Богослуження. Служення Богові — то велика ласка, не абиякий привілей!

На Богослуженні вся увага учасників зосереджена для святої дії. Душа відчуває присутність Святого над Святими, Всемогучого Бога, Творця всього видимого й невидимого. Вона мовить молитву, поезію духа, вона співає пісні над піснями, вона в покорі клониться до землі, а ангели підносять її до небес. Людина лине думками у світ ідеальний, світ досконалости, правди, любови і святости.

Багато людей служать Богові, беруть участь у Богослуженнях, бувають у церкві в неділі і свята. На жаль, є такі, що недоцінюють служення Богові, оминають церкву, не бувають на Богослуженнях, собі шкодять, грішать.

Є.

ПРОВІД АНГЛІКАНСЬКОЇ ЦЕРКВИ НЕ БАЧИТЬ ШЛЯХУ ДО ПОЄДНАННЯ ІЗ ЗЛУЧЕНОЮ ЦЕРКВОЮ КАНАДИ

"Торонто. — Архиепископ Г. Г. Кларк з Едмонтону, первоієрарх Англіканської Церкви Канади, сказав тут, що він не бачить практичного способу, яким можна було б поєднати Англіканську і Злучену Церкву (Юнайтед Чирч) Канади", — інформує "Ди Виннипег Трибюн" (13 жовтня 1959). Орган Злученої Церкви "Ди Юнайтед Чирч Обзервер" з цієї нагоди пише про справу поєднання обох Церков: "Воно було б скоро довершене, якщо б люди Злученої Церкви були готові поставати англіканами".

"Архиепископ Кларк говорить, що англікани не можуть поступитися своєю Апостольською сукцесією (переємством). "Ми можемо показуватися заскорузлими в нетолеранції", додав він натякаючи на те, що Злучена Церква бачить тут брак толеранції з боку Англіканської Церкви.

ПРОТОКОЛ

НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

який відбувся 4-го липня 1959 року в Катедрі Св. Івана, в місті Едмонтоні, в провінції Алберта

(Продовження)

Адвокат П. І. Лазарович говорив:
Високопреосвященніші Владики!
Високопреподобний о. Архимандрите!
Високопреподобні Отці Духовні!
Високодостойні делегати і гості!

"Як один зі світських членів Консисторії нашої Церкви, я маю велику честь і радість піддержати внесок Високопреподобного о. Протопресвітера д-ра Савчука, що він перед хвилиною Вам прочитав і предложив.

Консисторія нашої Церкви вповні переконана, що Високопреподобний кандидат має високі кваліфікації і достойний зайняти запропоноване йому провідне місце в нашій Церкві.

Його висока академічна і богословська освіта, його довголітня ревна і в многих випадках страдальна праця на користь Української Православної Церкви і свого Народу на рідних землях — і мимо жорстокого переслідування з боку національних і релігійних ворогів нашого Народу — його більше як десятьлітня священича праця в Канаді, як парох Собору св. Покрови в Вінніпегу, як професор в богословській Колегії св. Андрея, як секретар нашої Консисторії, як Настоятель Катедри св. Івана в Едмонтоні, як Адміністратор Західньої Єпархії нашої Церкви, як знаменитий проповідник, як зручний організатор і любитель молоді, і остаточно як мила, тактовна, працьовита і скромна людина — всі ці досягнення і прикмети його персональности дають нам запевнення, що він, з Божою поміччю, увійде до історії нашої св. Церкви в Канаді, як один з її великих діячів, провідників і будівничих, якщо буде воля цього Собору вибрати його кандидатом на Єпископа згідно з внеском о. д-ра Савчука, який я оцим піддержую".

По цьому ВПреп. о. Митрат В. Слюзар запитує Високопреподобного о. Архимандрита Андрея, чи він є згідний прийняти кандидатуру на Єпископа, вразі така буде воля цього Надзвичайного Собору.

Високопреподобний о. Архимандрит Андрей перед Собором формально заявив, що він є згідний прийняти кандидатуру на Єпископа.

По цій заяві ВПреп. о. Митрат В. Слюзар просить ВПреп. о. Прот. Степана Гребенюка з Вегривилл і адвоката Петра Міськова з Едмонтону, щоб попровадили Високопреподобного о. Архимандрита Андрея поза місце Храму Катедри св. Івана, де відбувається Собор, щоби члени Собору мали повну нагоду висловити свою думку в його відсутності, що і було зроблено — всі три вийшли із Храму Божого.

ВПреп. о. Митрат В. Слюзар заявляє, що він відкриває дискусію над внеском Високопреподобного о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука, підтримуваного адвокатом П. І. Лазаровичем.

Перший забирає слово п. Іван Сирник, член Консисторії УГПЦК з Вінніпегу і вносить, щоб кандидатуру на третього Єпископа обмежити до Високопреподобного о. Архимандрита Андрея. Всеч. о. Петро Сацевич зі Смокі Лейку підтримує цю пропозицію.

ВПреп. о. Митрат В. Слюзар попрохав на скрутинірів о. Юрія Цукорника з Ґримсбі, Онт. та адвоката Андрія Орищака з Торонта, після чого ставить внесок на голосовання.

Делегати всі урочисто підвелися з своїх місць, чим самим було однозгідно рішено обрати кандидатом на Єпископа Західньої Єпархії УГПЦК, з осідком в Едмонтоні, Високопреподобного о. Архимандрита Андрея, що до возведення його в чин Архимандрита і прибрання імені Андрея називався о. Протопресвітером Григорієм Метюком.

Цей вибір був урочисто проголошений ВПреп. о. Митратом В. Слюзарем, предсідником Собору, і в цій хвилині був підписаний Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном і Високопреосвященнішим Владикою Михаїлом, та всіма членами Президії Собору і секретарями документ, який свідчить про обрання Високопреподобного о. Архимандрита Андрея кандидатом на Єпископа. Документ цей містить резолюцію Високопреподобного о. Протопресвітера д-ра С. В. Савчука і п. Петра Лазаровича, подану вгорі, та ствердження такого змісту:

"Цим стверджується, що вище наведена резолюція про кандидатуру о. Архимандрита Андрея на Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді, внесена в імені Консисторії о. Протопресв. Д-ром С. В. Савчуком і підтримана Петром І. Лазаровичем була предметом голосовання на Надзвичайнім Соборі Української Греко-Православної Церкви в Канаді, 4-го липня 1959 року, та що вона перейшла одноголосно".

По цьому на залю було введено кандидата на Єпископа, якому предсідник Собору, ВПреп. о. Митрат В. Слюзар, урочисто оголошує рішення Собору, про вибір його кандидатом на Єпископа. Всі підводяться з місця й спільно співають "Многії Літа" кандидатові Високопреподобному о. Архимандритові Андрею, після чого предсідник Собору просить його до слова.

Високопреподобний о. Архимандрит Андрей, в свойому слові звертаючись до обох Владик і всього Собору, дякує всім за вибір його кандидатом на Єпископа. Дякує Богові, що Він удостоїв його такої великої чести. Також дякує Богові, що Він привів його на канадійську землю, і заявив, що він буде віддано працювати Богові, нашій Церкві та всьому Українському Народові.

По цьому предсідник Собору, ВПреп. о. Митрат В. Слюзар, попрохав до слова Реґістраційну Комісію, щоб дала звіт з реґістрації.

В імені Реґістраційної Комісії ВПреп. о. Ігумен Олександер Щербань з Під-Едмонтонської Церковної Округи, заявив, що всіх делегатів було 138. В тім числі було двох Владик, 3-ох світських членів Консисторії, 35 священиків та 98 світських делегатів. Гостей було 164, отже всіх разом 302 учасники Собору. Цей звіт Собор прийняв.

По цьому, на пропозицію Високопреподобного о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука, було переведено грошову збірку на покриття коштів Собору. Загальна сума збірки становить $1,075.00.

По цьому п. Рі. Янішевський з Торонта запропонував, щоби для світських делегатів було переведено розмет на кошти подорожі, як це було попередньо на Соборах. Ця пропозиція була підтримана п. І. Ленним з Ню Торонта.

По внесенні цієї пропозиції, ВПреп. о. Митрат В. Слюзар попрохав адвоката Петра Міськова, другого заступника Голови Собору, перебрати головство нарад Собору.

В справі розмету висловлювалися: Високодостойний суддя Іван Соломон, який запитав, чи були повідомлені церковні громади про те, що буде розмет. ВПреп. п. Протопресв. Д-р С. В. Савчук відповів, що Консисторія про це не повідомляла, та що між священиками розмет було переведено.

По цьому п. Василь Лозовчук запропонував, а п. Ст. Друль підтримав, щоб розмету не робити.

Предсідник адвокат П. Міськів ставить на голосовання перший внесок, цебто, щоб перевести розмет. Більшістю голосів рішено розмету не переводити.

По вирішенні цього, слово було передано Високопреосвященнішому Владиці Митрополитові Іларіонові, який підкреслив, що він цілком вважає за достойного кандидата на Єпископа, і що сьогодні, цебто в суботу, 4-го липня, в 7-ій годині вечером, в Храмі Катедри св. Івана, відбудеться Чин Наречення обранця, а наступного дня, цебто в неділю, 5-го липня, в Храмі Катедри св. Івана, по складенні відповідної присяги кандидатом на Єпископа, відбудеться його Хіротонія. Цей Собор виконав велике завдання, — Дух Святий керував всіми нами. Нехай Господь поблагословить наш Собор і обраного нами кандидата на Єпископа.

На цьому ВПреосв. Владика Митрополит Іларіон проголосив закриття Надзвичайного Собору.

Всі підвелися і урочисто відспівали "Достойно є".

Підтримуйте "Вістника"

КУПУЙТЕ КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" НА РІК 1960

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговують дві статті-розвідки: одна н. т. "Шевченко і Церква" — про відношення Церкви до Шевченка (на основі документів) — з нагоди 120-ліття "Кобзаря"; а друга — до дискусії в справі Свята Перенесения Мощів Св. о. Миколая. — Є це Свято православне, чи католицьке?

Обкладинка Календаря з дорогого твердого паперу, прикрашена знимкою обкладинки першого "Кобзаря", напис у двох кольорах. Ціна Календаря з пересилкою $1.00. Замовлення й гроші слати на адресу:

**CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.**

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Тепер дівчата мали ще інші питання:

— Що сказати, коли б нас хтось запитав чому ми в хустинах ходимо та не дуже по модному вбираємось? — І на те Павло:

— Слушне питання! Треба вам мати готову відповідь на такий запит. Скажете: "Ми членки співацької організації при церкві і всі ми так вбираємося, бо така постанова нашої організації." Того вже досить, бо з організацією всі більше числяться ніж з окремою особою. Кожна організація має свої закони. Коли б же допитувався чому є така постанова, то скажіть: "Ми таке любимо, бо вважаємо, що воно для жіноцтва найвідповідніше. Воно для жінок природне. І воно для нас важніше ніж те, що якісь модисти в Парижі чи в Ню Йорку видумали". Колиб ви так сказали, то кожний подумає: "Вони мають свій розум! Вони знають що роблять!" Така вам моя порада!

— А нам такої поради було треба, — кажуть дівчата, — але ми маємо ще одне питання. . .

— Яке? — допитуєсь Павло.

— А таке, — кажуть дівчата: ми всюди говоримо між собою і до всіх українців лише по-українськи, та що нам сказати коли б хтось з чужих запитав чому так говоримо, що ми повинні сказати?

— Тут ваша відповідь повинна бути така: "Ми говоримо мовою наших матерей, а що ми наших матерей шануємо, то мусимо їх мову шанувати. А чи ви мови ваших матерей не шануєте?" А дальше скажіть так: "Для нас також важне щоби ми дві мови знали, — а чи ви не хотіли б двох мов знати, а навіть трох, пятьох, або ще більше?" Тут вам ніхто не скаже, що більше мов не хотів би знати.

**

Більше питань не було, отже Павло сказав на закінчення:

— Ми зібрались про що інше говорити, але те інше мусимо відложити на пізніше. Але те про що ми говорили також дуже важне й ви його ще окремо передумайте. Я говорив з дівчатами, але і хлопцям треба все те знати. . .

— Воно нам дуже інтересне, — кажуть хлопці, — і воно нам також потрібне.

— Еге, вам? — зажартували дівчата, — але чому вам, коли ви в хустинах не ходите?

З такими невинними жартами всі розійшлися, і раді, що чогось навчилися.

Різдво в Грибові

Після того були ще сходини із Павлом, і самі співаки сходилися та дещо обговорювали, але тут ми перейдемо до Різдва, як воно святкувалося.

Священика на Різдво в Грибові не було, він мав бути другого дня Свят, але на Різдво в 7-ій годині вже всі люди були в церкві. Було лише дяківське Богослуження, але було воно дуже врочисте. Співалося все, що до дяків належало, а після того співалися коляди і люде не могли того співу коляд нахвалитися. Співалися такі коляди, що вони їх лише в старім краю чули.

Треба також згадати двох з тих, яких люди звали "відлюдками", бо вони до церкви не належали, були також в церкві, а навіть хвалили співаків за спів коляд. Видко, що та культурна робота, яку провадив Павло, також їх заінтересувала.

Люди, дуже вдоволені, порозходилися додому, бо перший день Різдва вважається родинним Святом і родина в той день не повинна нікуди розходитися. Доперва вже вечером співаки мали йти по хатах колядувати. А хто з ким, і куди, було наперед вирішено.

Та вже другого дня мав бути в Грибові священик і він приїхав над вечером в перший день Різдва. Павло мав ще час з ним переговорити про завтрішне Богослуження, а Павло хотів щоби Богослуження відправлялося точно так, як має правитися в перший день Різдва.

Правда що церковний Устав вважає другий день меншим святом і називає його "днем по Різдві", але нарід вважає всі три дні Різдвяними Святами, отже чому в тих трох днях не мало б бути різдвяного Богослуження? Чому б вдоволяти лише Устав, а не живих людей?

Все те Павло з священиком переговорював і вже все було добре вирішене. Богослуження мало початися точно в 7-ій годині рано і таке, як буває на Різдво. "З нами Бог" буде співатися аж перед Службою Божою, коли вже священик покадив. Скінчивши кадження, священик стане перед Царськими Дверми, вбраний в усі ризи, виголошує стихи, а хор до кожного стиха співає "З нами Бог". По закінченні співу "З нами Бог" священик починає Службу Божу.

Знов же по Службі Божій священик вийде перед Царські Двері і скаже:

"Тепер усі разом заспіваймо нашу найгарнішу і всім знану коляду: "Бог предвічний". І нехай тоді всі вірні і священик співають одним голосом, а вже опісля буде хор співати коляди.

Такий плян мав Павло, а коли священик його передумав, то каже:

"Я бачу, що все те вийде дуже величаво, і воно дійсно буде "на збудування", як говориться в Святім Письмі.

**

Вже перед 7-ою годиною всі люде були в церкві і Богослуження в означенім часі почалося і все було як на Різдво. А "З нами Бог" співали аж перед Службою Божою, і як воно піднесло святочний настрій усіх зібраних. Виглядало, що те "З нами Бог" є святочною частиною Служби Божої, її святочним початком, а чогось подібного вони дотепер не бачили.

Так само коли по Службі Божій вийшов священик з Царських Дверей до людей і закликав до співу "Бог предвічний", та і сам почав співати, то який глибокий і зворушливий був той спів. Співали діти, співала молодь, співали старші, співали жінки, а що важне, — то і старенькі бабусі і дідусі співали, а вони вже й не думали, що будуть в церкві співати. Десь до того сила в них взялася.

Всі співали. І здавалося, що то не людські уста співають, але співають людські душі і людські серця. А співали і ті два відлюдки, що були в церкві, і співали так голосно, що дехто на них зглядався.

А вже дальше колядував хор, та про його спів не треба багато говорити. Павло вишколив його так, що і на світовім концерті він належав би до перших.

Коли ж все скінчилося, то священик говорить Павлові:

" Правив я вже нераз Різдвяні Богослуження, і чув я гарний спів, але тут я перший раз побачив як можна духове життя вірних високо піднести. І те "З нами Бог" повинно бути лише там, де ми його співали; а що вже до коляди "Бог предвічний", то я не знаю чи може бути щось більше зворушаюче, глибоке і святе. Мене дуже зворушувало коли я бачив як старі дідусі і бабусі відважно співали, ніби помолоділи і набрали нової сили. І дивлячись на них я молився щоби Господь продовжив їх вік, і щоби вони могли ще нераз так в церкві колядувати. . ."

А Павлові говорить надворі окремо:

-- Добре ви зробили, що до мене зайшли і виявили мені свої пляни. Бачу, що дві голови то не одна. А коли дві голови порадяться і згодяться, то більше доброї роботи можна зробити. І зайшов би я до вас нині на обід, та ніяк, отже вже на колись я сам до вас на обід запрошуся. А покищо з Різдвом Христовим бажаю вам усього доброго!

(Д. б.)

ЕВА

Ева — це імя першої жінки, що подибуємо у Св. Письмі.

У ньому говориться про сотворення Еви таке: І наслав Господь Бог твердий сон на чоловіка (Адама), і як (він) заснув, узяв одне з ребер, та й затулив його місце тілом. І сотворив Господь жінку з ребра, що взяв від чоловіка" (Буття 2:21,22).

З наведеного треба розуміти, що такий самий початок жінки як і чоловіка у світі. Бог сотворив чоловіка — Адама, Бог сотворив і жінку — Еву.

Ева — це "мати всіх живих (людей) на землі (Буття 3:19).

Загадкою є, чому злий дух, у виді вужа, спокусив Еву, не Адама. Усі знаємо, що чоловік і жінка мають однаковий початок, однакову природу, однак відрізняються характерами, настроями, поглядами на життєві питання і реагуванням на явище в природі та житті.

Жінка часто приймає події й явища життя щиро і скоро, коли до них варто підходити з обережністю і попереднім проаналізуванням та увагою на наслідки. Але знову ж жінка відзначається ніжністю, якої бракує мужчинам.

е.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише 25 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Corpus juris Григорія XIII

Року 1582-го папа Григорій XIII звелів виготовити "Збірника права", цебто зведення римських церковних законів; його видано під латинською назвою Corpus juris, і в нього включено також всі ці твори, що фігурують під авторським іменем "Ісидор" (Меркатор), отже включено підрібки історії, а в них — фальсифікати церковних законів. А при тому слід підкреслити, що цей "Збірник права" виготовлявся під особистим доглядом папи Григорія XIII. Інакше кажучи, цей папа відповідальний за включення підрібок т. зв. "Ісидора" у згаданий "Збірник права". Цей папа відповідальний за це перед історією тим більше, що за його часу в католицьких вищих кругах уже було відомо, що ввесь Збірник "Ісидора" -- це самі фальсифікати.

Нікейські Канони арабської редакції

Бартолі*) згадує про ще один цікавий документ, а саме — про ще одне перекручення Нікейських Канонів.

У XVI столітті один мароніт Авраам Есхелензіс (Eschellensis) зредагував був переклад Нікейських Канонів, що існували в перекладі на арабську мову. Між тими "Нікейськими" Канонами арабської редакції є 44-ий канон такого змісту.

"Як патріярх має власть над своїми підданими, так Римський первоєрарх має (власть) над усіми патріярхами, -- так як Св. Петро мав (власть) над усіми князями в Християнстві й над усіми Соборами; бо папа є Намісником Христа на спасіння всіх Церков і всіх його народів".

Перш за все — зауваження щодо формальної сторони справи: тут поданий "44-ий Канон" т. зв. "Нікейських" Канонів арабської редакції, і тут треба підкреслити, що в дійсності Нікейських Канонів було тільки 20, отже й Римська Церква впродовж 1200 років послідовно знала тільки 20 Нікейських Канонів. Та все ж таки, коли Римська Церква довідалася про ці перекручені Канони арабської редакції, то вона вирішила покористуватися ними, бо ж у них є фальшива вставка — з твердженням про т. зв. "першенство" папи над усіма патріярхами і володарями, і що, мовляв, папа — це "Намісник Христа".

Італійський єзуїт Іван Баптист Романо привіз ці арабські перекручені "канони" з Олександрії (в Єгипті) до Европи, і Римська Церква, розуміється, негайно прийняла їх за "автентичні" документи, включивши їх в Історію Нікейського Собору. У тій арабській збірці "канонів" був ще один нібито "документ", а саме буцім то "лист" Св. Афанасія до папи Марка (336—337) — і він, мовляв, "свідчить", що Римський папа ще в перших віках Християнства був "найвищим авторитетом" в усій Християнській Церкві.

Учений Бартолі стверджує, що цей арабський збірник "документів" аж тхне модерними римськими приправами, і що він не являє собою ніяких автентичних Нікейських Канонів. До того ж, Бартолі підкреслює той факт, що Римська Церква не визнає тих різних Церков на Сході — Сирійської, Халдейської, Коптської і ін., вважаючи їх "варварськими", "схізматицькими", "еретичними". На якій же основі Римська Церква може признавати ці арабські канони, знайдені в одній з тих Церков Сходу, — в Олександрії? Але тут показалося, що коли в канонах тих "єретиків-схізматиків" є хоч яканебудь згадка про папу на його користь, то Римська Церква вже відразу признає і для себе ці канони в їхньому "сані сущому" за "авторитетні" для себе, а навіть поміщує їх в Історії Нікейського Собору.

Якщо б навіть допустити, що той "44 канон" в арабському збірнику не є римською модерною підрібкою, то Бартолі каже, що його появу слід пояснювати на арабському грунті оказійними, особливими обставинами. Турки на Сході завоювали ці країни, де були християни, і так Східні Церкви опинилися під турками. У такому положенні Східні Церкви добивалися в Римі допомоги проти турків, і вони, щоб підлеститися Римові, навмисне дописали у свої канони той "44 канон" — про споводне "першенство" папи. Однак Рим допомоги Східнім Церквам проти турків не дав, — турки християн на Сході завоювали, а той політично-конюнктурно сфабрикований серед арабів "44 канон" так і залишився; однак він не є ніяким автентичним, дійсним Каноном, бо ніде й ніколи на жодному Соборі не був ухвалений.

Єзуїт Фр. Гардуен (Hardouin) умістив цього арабського збірника в книзі Collectio Concilliorum (Збірник Соборів)**).

Thesaurus Graecorum Patrum

Книжка під вищеподаним латинським наголовком ("Збірник грецьких Отців") появилась у Римській Церкві в XIII столітті, і її представлено папі Урбанові IV, являє собою один суцільний обман. Це рукопис, перевантажений масою всяких цитацій, — з метою доказати, що римська вставка т. зв. filioque ("і від Сина") — це нібито "автентичне" Нікейське "Вірую".

Папа Урбан IV передав цього Збірника своєму другові Томі Аквінському, який спочатку був повірив у його споводну "автентичність"; однак згодом він почав тут сумніватися. І так, П. де-Рубіс (P. de Rubeis) у своїй розвідці, яка послужила передмовою до твору Томи Аквінського (Томи з Аквіну) п. н. "Contra Errores Graecorum", цебто: "Проти грецьких помилок", стверджує факт, що Тома Аквінський спочатку дав був себе тим т. зв. "Збірником грецьких Отців" увести в оману, отже й користувався цією обманною книжкою як "авторитетними" документами проти грецьких "помилок" у вірі. Однак пізніше, як пише цей же П. де-Рубіс, Тома Аквінський таки завважив у цьому Збірнику "olfacta falsitas" ("тхнуло фальшем").

Але поки Тома Аквінський помітив, що в т. зв. "Збірнику грецьких Отців" таки є римський фальш, то ще перед тим він, Тома Аквінський, написав був твір "Проти грецьких помилок", і оснував його якраз на тому фальшивому "Збірнику грецьких Отців", і Римська Церква прийняла цю працю Томи Аквінського за авторитетну для себе по наші дні, не зважаючи на те, що сам таки Тома Аквінський автоматично цей свій твір осудив, коли признався, що він оснував його на фальшивих джерелах.

Фальсифікат у справі Хрещення Констянтина

Як охрестився імператор Констянтин Великий — знаємо з творів Св. Єроніма, який інформує, що імператор Констянтин охрестився на смертному ложі, а Хрещення його звершив Нікомедійський епископ Євсевій.

Як відомо, повага до Св. Єроніма в Римській Церкві дуже велика; Св. Єронім є перекладачем Св. Письма на латинську мову — т. зв. "Вульгата", і цей його переклад признаний Римською Церквою за авторитетний.

А втім, уся Християнська Церква признає Св. Єроніма за святого. Він був приятелем тодішнього папи, який багато Єронімові допомагав. Отож, усі ці факти свідчать, що Св. Єронім являється не абияким авторитетом у Римській Церкві, і тому годі й допустити, щоб Римська Церква могла ставити писання Св. Єроніма під знак питання. А однак у тих місцях, де Св. Єронім написав щось таке, що не було на руку політиці Риму, то й тут Рим заперечує навіть Св. Єронімові.

Г так, через сто років по написанні Св. Єронімом його інформацій про Хрещення Констянтина Великого Нікомедійським епископом Євсевієм, у Римській Церкві появляється зовсім нове, цілком інше оповідання в цій справі; а саме, тут говориться, що коли Констянтин Великий по смерті свого сина (якого він або сам убив, або звелів убити), був останній раз у Римі, і його дуже мучила слабість, що її Бог зіслав на нього кару, то, каже це новостворене оповідання, Констянтин звернувся був до папи Сильвестра за поміччю. Папа знав усі душевні терпіння Констянтина, отже звелів йому (імператорові Констянтинові Великому) прийняти Хрещення та висповідатися із своїх гріхів. Папа охрестив Констянтина і розгрішив його. І аж тоді, говориться в тому новоствореному оповіданні, Констянтин зрозумів силу і власть Єпископа Риму. А пізнавши правду Божу, Констянтин зрікся своєї світської (імператорської) влади та передав її папі Сильвестрові актом дарування, що називається Donatio Constantini ad Sylvestrum.

Це змайстроване в Римській Церкві оповідання — через сто років по смерті Св. Єроніма, записано в Римському Бревіярії, що його кожного року, 31-го грудня, читають по всіх католицьких церквах. Звичайно, якщо б Св. Єронім міг устати з гробу, то він запротестував би проти цього фальшивого "документа" про Хрещення Констянтина Великого нібито в Римі та про споводну "передачу світської влади" імператором Констянтином папі. Бо ж, як було сказано вище, Св. Єронім залишив нам правдивий, але інакший документ про Хрещення Констянтина Великого.

(Далі буде)

*) The Primitive Church, стор. 111.

**) Див. Hefele, History of the Councils, Vol. I., p. 350 et seq.

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістника"

Справа релігії в СССР

Із спостережень протестантського священика

Пресвітерський священик о. д-р Френк Морлі з Келгарі, Алта., під час своєї недавньої подорожі знайомився з життям різних Церков в Европі, і поділився з читачами своїми враженнями на сторінках щоденника "Виннипег Фрі Прес" (7 листопада 1959 р.) у статті "Релігія живе в Европі".

Він, між іншим, пише:

"В Ленінграді мене довірочно поінформовано, що "молоді люди не бувають у церкві. Однак у неділю я побачив, що в соборі хрестили двісті крищучих дітей, і що це не було нічого незвичайного. Державні органи відчувають досаду з приводу того, що членство в Церкві вважається чимсь значно більшим, ніж членство в комуністичній партії. Вони заклопотані тим більше, що Церква утримується виключно з добровільних пожертв. Кажуть, що навіть члени комуністичної партії потаємно охрещуються.

Православна Церква має також деякі манастирі, монаші чини і семинарії. Її семинарія в Ленінграді незвичайно зростає у вишколюванні священиків. У манастирі поза Москвою я побачив сотні прочан з усієї Росії. Комуністична влада пробувала перемінити святиню в музей. Туриста уважно обводять на оглядини ікон з їхніми незчисленними оздобами з дорогоцінного каміння та печер у Києві на оглядини протестуючих гробів з "опечатуваними Святими" і мощами.

"Протестанти мають більшу свободу релігії, ніж вони її мали до революції. Сотні людей стоять надворі біля баптистської церкви в Ленінграді, бо не можуть дістатися в середину. Протестантська Церква зросла з 100,000 членів 1917 року до 550,000 членів тепер.

"Жиди є в менш щасливому положенні. Їхня громада незначна, хоч синагога, що я відвідав у Москві, була переповнена... На них дивляться як на меншість, яка губить своє обличчя, а комуністична держава різко й засаднично є проти таких меншин".

Це враження о. д-ра Морлі. Звичайно, інші туристи, що відвідують СССР, про деякі справи, що про них пише о. Морлі, мають іншу думку.

Цікаве таке спостереження о. Морлі, що в "Україні я ніде не завважив словянофільства", пише він.

Мають де помянути гетьмана Мазепу

Журнал "Український Самостійник" (Мюнхен) за жовтень 1959 р. подає:

"Українска православна церква св. Покрови в Мюнхені урочисто відзначила в неділю 4 жовтня 250-ту річницю смерти гетьмана Івана Мазепи... Чисельну участь у церковнім відзначенні видатної річниці взяли не тільки православні українці, але також українці-католики і представники білорусів та козаків. Не знаємо, з яких причин це сталося, але представників ЗЧ ОУН (закордонних Частин Організ. Укр. Націоналістів під б. головуванням пок. Ст. Бандери, — ред. В.) ми серед присутніх не завважили.

Глибоко продуману, змістовну і добре скомпоновану проповідь виголосив о. прот. Дублянський, який всебічно представив постать великого гетьмана, його невмирущий вклад у боротьбу за нашу державну самостійність, його подивугідну щедрістю жертовність для нашої православної церкви.

З теплим словом звернувся до вібраних також митр. протоієрей П. Дубицький, подякувавши їм за вияв повного зрозуміння, що така річниця має єднати всіх українців без огляду на конфесійні, політичні, географічні та інші моменти, і зокрема згадавши, що подібною манифестацією національного братерства було недавне свято інсталяції новопризначеного на Німеччину екзарха української католицької церкви, епископа П. Корниляка".

З того бачимо, що хоч у греко-католицьких церквах не поминають памяті гетьмана І. Мазепи, то все ж таки українці греко-католики мають де помянути його, бо можуть піти до православної церкви, — отже ціле щастя, що така є!

Православні українці дали нагоду для засвідчення національно-політичної єдности всіх українців, без уваги на віроісповідні різниці, відзначенням православними памяті гетьмана Мазепи, як національно-політичного провідника України; а знову ж українські католицькі діячі із свого боку дали нагоду зійтися в Мюнхені українцям обох віровизнань на ґрунті вшанування одного з римських екзархів.

Про церкви в сучасному Львові

Журналіст Филип Бен, бувший совєтський засланець, живе тепер у вільному світі; 1958 року він відвідав Совєтський Союз як журналіст, і про свої враження з поїздки помістив низку статтей у польському часописі в Лондоні "Дзєннік Польскі і Дзєннік Жолнежа". Журнал ОУН (під б. головуванням С. Бандери) "Вісник" (ЗДА) за місяць жовтень 1959 року передрукував дещо з репортажів Ф. Бена (Див. стаття А. Орликовського: "Львів з-перед року"). З журналу "Вісник" тут подаємо пару дослівних витягів, де Ф. Бен говорить про церкви в сучасному Львові:

"З католицьких костелів у Львові є чинних лише три. Це є за ред. Беном поступ, бо недавно було відкрито лише катедру. Але протягом останнього року повернулись з заслання два старенькі польські священики і почали відправляти Богослужения в костелі "Панни Марії Сніжної" на старом. ринку та в костелі "Св. Антонього на Личакові... Людей на вечірні буває дуже мало, але в неділю, в костелі буває до 500 осіб. Бароковий костел Домінікаків, костел Єзуїтів та інші є замкнені, а на дверях висять таблички з написами, що це є архітектурні пам'ятки ("забитки")..."

"В противенстві до стану костелів у Львові є під сучасну пору аж 22 церкви. (Як відомо до 1939 р. було вже з каплицями не більше 14-15 церков — А. О.). Усі ці 22 церкви є чинні. Ред. Бен був на Богослуженні в Волоській церкві на Руській вулиці, якраз на празник Св. Покрови, 14 жовтня. В церкві було толочно. Більшу кількість публики становили, пише ред. Бен, доокличні селяни (з-під Львова). Вони говорили виключно по українськи.

Кілька разів питав п. Бен, чи є це церква православна чи греко-католицька. Одержав відповідь, що "це одне й те саме". Отець, який відправляв Богослужбу не мав в своїх ризах і в способі відправи вигляду православного батюшки. Пригадував радше католицького священика. Як видно, твердить ред. Бен, греко-католицька церква, офіційно прилучена до православної, в дійсності провадить своє життя.

Тільки в трьох церквах відправляють Служби Божі священики, які прибули з глибини Росії. Костели й церкви мають багато вірних і не відчувають ніяких матеріяльних труднощів" (Чи вірні мали з криком скаржитися перед п. Беном? — замітка ред. "Вістника").

Другою старою національністю Львова є жиди, яких 1958 року налічувалося 25-30.000 душ. Однак лише 50 родин із них є дійсними львовяками. Решта жидівської маси прибула з східної території України. Окрім цього існує ціла низка мішаних супруж. Для жидів є відкрита одна синагога, біля ринку, й в часі важливих свят збираються там товпи".

ПРОВІДНІ ЛЮДИ — ЖЕРТВИ АЛЬКОГОЛІЗМУ

Д-р Нелсон Дейвіс, директор Малвернського Інституту психіятрії і дослідів над алкоголізмом у Філядельфії, ЗДА, у своїй доповіді на з'їзді провідників Методистської Церкви сказав:

"Одним з нещасть, що його спричинює пянство — це те, що його головними жертвами є переважно наші визначні люди: лікарі, адвокати, професори, купці, а навіть духовенство".

Таку вістку принесла преса в ЗДА в першому тижні листопада 1959 р.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

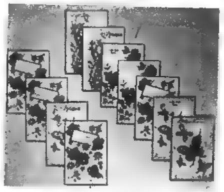

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 3½x5 — чотири серії. 10 ц. одна, 12 за $1.00.
4. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

(Продовження)

Якого щастя зазнавали українці від католиків

Історик Мих. Грушевський вичисляє в книжці **"Культурно-Національний Рух на Україні в 16-17 віках"**, що католики поляки лише в однім Львові виробляли, а то:

1. Кличуть українських священиків на суд в українські свята, а коли ті не прийдуть, то карають.
2. Наказують приносити їм дарунки.
3. Забороняють священикам переходити через місто (через ринок) зо св. Тайнами.
4. Не дозволяють в свята ходити з процесією.
5. Убогих українських школярів бють по вулицях.
6. Коли будувалася церква, то ночею нищать інструменти і нівечать престіл.
7. Українських слуг примушують ходити до костела.
9. В костелі називають українців поганами.
10. Забороняють дзвонити...

Отже чи католицизм був щастям для українців?

Скаже дехто: "Все те робили поляки!", але де ж тоді був папа? Де була католицька віра і її наука? Лише в однім Римі?

Що записав Петро Камінський

Є книжка — "В обороні Потієвої Унії", видана католиками у Львові 1929 р., в якій унійтський (греко-католицький) Василіянин описує, що діялося в часі яких 90 літ по заведенні унії.

Оповідає він, що унійтських (гр.-кат.) священиків зневажають, кричать за ними по вулицях "Господи помилуй", і каміннями кидають, вживають на комедіях церковних священичих риз, щоби унійтську церкву осмішувати, примушують унійтських священиків, щоби брали участь в польських процесіях; унійтські церкви занедбані, унійтську церкву в Тиличи забрали і зробили з неї польську каплицю, хоч там був польський костел і ніякої каплиці не було треба.

"Все, що Русь має, — каже Камінський, — обряд і церемонії, бажають викоренити. Прислухатися в школах, як латинську (польську) молодіж против руського народу юдять, яке там глузовання з самих же унійтів. Коли посміятися, то над Русином. "Кобусниками" (ковбасниками) їх називають...

***

Дальше історія каже, як поляки католики називали церкви "божницями" і "синаґоґами", як церкви жидам винаймали, як греко-католицьку віру називали собачою, а греко-католиків собаками...

Де ж тут папа? Де одинока правдива католицька віра?"

Ось чому нині гр. кат. провідники забороняють греко-католикам з православними сходитися, читати їх книжки і ґазети! Бояться щоби греко-католики не прозріли і розуму не набралися. Досить тобі не пацьорках молитися і про небо думати, а ми тут на землі зробимо з тобою що схочемо. Поведемо тебе куди нам треба!

В Римі Христа нема

Вже згадаю, що папська Інквізиція не за те людей палила, що вони в Христа не вірили (бо вони вірили в Христа), але за те, що вони папі не піддавалися, отже виходить, що папа важніший ніж Христос. Не віриш в Христа, так собі не вір, але коли не признаєш папи, то тебе спалимо.

Отже слушно вже хтось казав, що в Римі Христа нема і без Нього можна там обійтися. Коли ж папа є "заступником Христа", як католики голосять, то зрозуміле, що в Римі не може бути і Христос і його заступник. Де є Христос, нащо нам заступника?

Організують католицьку оборону

"Католицька Акція" орґанізуєсь для оборони папського католицизму, отже для оборони папського верховенства. І до тої "Акції" втягають греко-католиків.

Та коли б ті греко-католики знали Історію Українського Народу; коли б знали кільки терпінь перенесли їх предки під пануванням католицизму, чи обороняли б той католицизм? Чи цілували б ту руку, яка сотні літ греко-католиків і православних українців по голові била?

Та чи не час вже греко-католикам про все те довідатися?

Як папа греко-католиків любить

Відоме, що папа Конкордатом, угодою з Польщею був дав гр. кат. Церкву полякам в руки, самих греко-католиків про те не питаючи.

Конкордат був оголошений, але були ще тайні додатки, яких всім людям не оголошували, а вони пізніше виявилися. Було в тих додатках таке:

Президент Польщі і сенат мають назначувати епископів для греко-католиків.

Гр. кат. епископи є під властею польського примаса (головного епископа).

Гр.-кат. епископи мають запроваджувати причастя під одним видом, як в костелі.

Гр. кат. епископам забороняєсь висвячувати на священиків жонатих, або неприхильних Польщі.

Гр. кат. епископи мають доносити полякам про все, що є проти поляків.

Майно гр. кат. Церкви має перейти в руки польського костела, або уряду.

Школи, шпиталі і др. мають бути під контролею римо-кат. Церкви.

Гр. кат. епископи мають завести в Церкви новий календар.

Гр. кат. епископи мають працювати для злуки гр. кат. Церкви з Римською.

Все те підписав папа Пій 11-ий, кардинал Гаспарі, польський президент Мосціцкий і примас Коховскі.

Так! Папи люблять греко-католиків як вовк вівцю.

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1959 ДО 15-го СІЧНЯ 1960 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1959 р., до 15-го січня, 1960 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпеґ, Ман.

При цьому надсилаю $..........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

КАДИЛО, ЕКСЦЕЛЕНЦІЄ!

Є велике щастя в тому, коли людина може приходити до своїх близьких, до рідного суспільства, з добрими словами і співом. Але є велике прониження в признаннях і похвалах, якими слабші й залежні підлещуються сильнішим: — окремим людям, суспільству, масі . . І є страшна небезпека в тих лестощах передовсім для тих, до кого вони скеровані.

Не так давно, обкаджений своїми партійними паламарями Мусоліні, бажаючи упокорити незалежного, критичного дипломата, призначив його членом маловажної комісії для досліджування воєнних газів. На одній із нарад уряду Мусоліні з глумливою усмішкою питає дипломата: — Може скажете нам, який газ найнебезпечніший? — Кадило, ексцеленціє — спокійно відповів дипломат.

Кадило, рідна ексцеленціє — українське суспільство, задурює тебе, що вже не бачиш свого правдивого стану. Тебе приємно лоскочуть постійні триюмфальні вістки про маніфестації (тисячі нас! хай тремтять вороги!), про сотні ювілеїв із чарками і кадильними промовами на честь до смішности малих подій і осягів, про тисячі, навіть мільйони, які збираються в Твоїх будівельних фондах, в асекураційних об'єднаннях. Заколисане не відвертаєшся від дійсности і слухаєш тільки своїх дешевих музикантів. Колись королі мали на своїх дворах побіч кармазинових достойників ще й людину, що в костюмі блазня і під ослоною жартів говорила їм і їх оточенню щиру й отверту правду. Сьогодні Твої, українське суспільство, сміховинці убрані в шанобливі шати, обвішані титулами, а їх слова, коли заглянути поза патріотичні фрази, це мілкі жарти, без думки, без дотепу: — нудке кадило. Не отверта, любов'ю проказана правда, але жебрачий погляд, що шукає Твоєї ласки, нинішній володарю: — масо! Колись королі мали добрий смак і почуття гумору, але Твій смак — наше суспільство — вбивається чадним димом похвальних пісень, що оп'яняють Тебе. Може скажете, який ґаз найнебезпечніший? — Кадило, ексцеленціє!

Кадило! — окремі ексцеленції, світські і церковні, це зловіща завіса, що не дає бачити пропасті, в які разом із Вами котиться наше життя. Кадило розброює критичну думку суспільства, а Вам дає намістку чистої совісти. І Ви самовдоволено виходите перед кін і поклоном дякуєте за оплески. Кадило! — ексцеленціє українська громадо, незалежно від партій політичних, асекураційних, навіть церковних.

Але загляньмо за завісу! Ось тільки одне число "Свободи" з 9-го вересня. На горі великий напис: "Багатолюдними здвигами, з'їздами і конвенціями, головно молоді, українці Америки закінчили вакації" і тд. Далі йдуть підрозділи про всі ті численні здвиги і забави. Знову візьмім тільки один підрозділ для прикладу: "Понад 6000 осіб, в цьому майже 3 тисячі молоді, взяло участь у здвигах СУМА", в одному Елленвіх — 4 тисячі! І подумаймо: 4 тис. тільки в одному місці. Це приблизно коло 800 до 1000 авт, отже яких 4 до 5 тис. за паливо-бензину. І бодай 20 тис. долярів прогуляних, пройджених, пропитих. Це за одну неділю в одній оселі! Додаймо в дуваці повну Союзівку і інші більші чи менші . . . івки. Ми не думаємо, що Україну треба спасати сумом і терпінням. Ми не страждальники. І це нормально, що українці шукають відпруження серед гір і в своїй великій громаді.

Одначе пригадаймо тепер, що все ж найважнішою справою переданою нам історією до виконання є свідчити перед світом про боротьбу України за культурну й національно-державну свободу. Пригадаймо, що нашим першим обов'язком є перемогти фальшиві вісті про Україну, що їх свідомо ширять вороги, а несвідомо і вперто розносять найбільші журнали, поважні науковці, політики. І пам'ятаймо, що це велике завдання може як слід виконати тільки організований штаб науковців, письменників, публіцистів, спертий на наші центральні культурні, політичні й господарські репрезентації.

А тепер конфронтуймо завдання і дійсність. **Одна тільки організація в один** день легко віддає на розвагу 20 до 30 тисяч. А ця сума вистачала б **на цілий рік,** щоб започаткувати ту серйозну і на високому рівні боротьбу за українську справу.. Але тієї суми немає! Що відповіш, перед своєю совістю і перед історією, молоде?! Чи вістка про 6000 буде свідоцтвом Твоєї слави, чи Твого сорому? Скажи, революційна ексцеленціє!

Хвалимось фінансовими здобутками, великими будівлями і перебудовами, що коштують мільйони. Але коли треба показати світові найвищу будівлю останніх десятиліть, духові верхи України, криваво знищені Москвою, будівлі поезії, театру, науки, якими справді може Україна похвалитись перед світом, тоді, треба було приязного польського видавництва "Культура" в Парижі, щоб фінансувати "Антологію розстріляного відродження". Є одна хіба користь із того, що Ваші великі газети, українські ексцеленції без різниці партій політичних і асекураційних, рясніють Вашими прізвищами і акафістами в честь кожного Вашого поруху. Будучий історик докладно знатиме, хто відповідає за таке приниження, хто був у ті сумні часи репрезентантом, хто належав до "архієрейських хорів" і де причина сліпого і глухого самовдоволення при такому стані. Кадило, ексцеленціє!

*

Є велика радість бути лагідним, теплим леготом для своїх близьких, для Тебе, рідне суспільство. Але іноді любов і відданість проказують обов'язок відчинити двері й вікна закуреної хати на свіжий, різький вітер, на отверту правду.

(Журнал "Листи до Приятелів", жовтень, 1959 р.).

РІДНА МОВА ГРОМАД МАЄ БУТИ ПРЕДМЕТОМ НАВЧАННЯ В ШКОЛІ НАРІВНІ З ФРАНЦУЗЬКОЮ

Королівська комісія внесла низку рекомендацій у справах шкільництва в Алберті. Між цими рекомендаціями, щодо середніх шкіл, є така: "Мови, що є матірними мовами в громаді треба навчати в шкільних клясах за таким самим статусом, як навчають французької мови". Цю інформацію подав "Ди Виннипег Трибюн" (10 лист., 1959).

РОЛЯ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІЯРХАТУ З НАГОДИ РОЗМОВ МІЖ АЙЗЕНГАВЕРОМ І ХРУЩОВИМ

Після відвідин Хрущова в ЗДА у вересні ц. р., коли Хрущов заявив, що між ним (Хрущовим) і през. Айзенгавером є якісь "точки порозуміння", митрополит Миколай — керівник відділу закордонних справ Московської Патріярхії — оповістив у совєтській пресі спеціяльну заяву, в якій висловив свою радість з цього приводу. Він сказав, що відвідини Хрущова в ЗДА, а також заповіджені на весну 1960 р. відвідини през. Айзенгавера в СССР — "це прихід весни в міжнародніх відносинах".

Відомо, що ролею митр. Миколая є тут бути підголосником політики Кремля. Чи вірить він, що успіхи Хрущова серед провідних політиків Заходу дійсно несуть "весну" народам, а також релігії й Церкві?

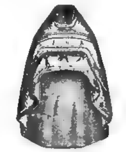

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником $125.00
Без підризника 100.00
З металевої матерії без підризника 175.00
Підризник з шовковим обшиттям 28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПЕРШИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СТАРЕЧИЙ ДІМ НА УКІНЧЕННІ

Теперішній уклад економічного життя в Канаді змінився набагато від колишнього. Цю велику зміну відчуває найбільше, мабуть, населення степових провінцій. Змеханізована тепер обрібка землі потребує менше робочих рук, чим це було давніше, а тому то фармерська молодь є до великої міри змушена шукати праці в більших промислових містах. У наслідок такого стану фарми обробляються в основному старшими людьми, родичами. Доки ще служать їм сили, доти вони живуть і працюють на фармі, - коли ж сили відмовлять їм послуху, тоді приходиться цим спрацьованим нашим кормителям або залишатися на фармі — часто на ласці у своїх дітей, або перебиратися з фарми до міста, щоб там, здавалося би, у вигідніших умовинах відпочити на старості літ.

Але досвід показує, що не всі ці, управнені до заслуженого відпочинку люди знаходять на старості літ той, колись ними бажаний і омріяний, теплий та затишний приют, без уваги на те, чи залишилися вони на фармах, чи перебралися до міста. Часто буває так, що замість конечного спокою, затишу і всебічної опіки, їх зустрічають самітність, журба, невигідне мешкання, брак постійного лікарського догляду, брак соціяльного життя і т. д.

Ось така, в багатьох випадках, незавидна доля наших старших людей заставила деяких провідних людей церковно-громадського життя в північно-східнім Саскачевані призадуматися над тим, чи не знайти б якого способу, щоб помогти забезпечити кращу будучність нашим старшим православним українцям. Ці провідні люди уважають, що коли інші національності чи релігійні угрупування змогли подбати про старечі доми для своїх людей, то ми, православні українці, не повинні лишитися позаду в цій же справі, але всіма силами взятися до побудування старечого дому для православних українців. У своєму, православному старечому домі, повинні наші люди знайти вигідне гігієнічне приміщення, релігійну обслугу, лікарський догляд, можливості соціяльного життя і т. п. Православний старечий дім стався б для наших людей їхнім другим рідним домом, і вони почувалися б у ньому, як у своїй хаті, а ". . . в своїй хаті — своя правда, і сила, і воля. . ." Коротко кажучи, старечий дім дав би своїм мешканцям усе те, чого вони на схилі свого віку найбільше потребують. Того всього, що зможе дати українській душі свій старечий дім, чужий дати не в силі.

Виходячи з таких міркувань, рішено в 1957 році розпочати підготовчу акцію для будови старечого дому в Канорі, і для тієї цілі покликано до існування окремий комітет. Цей комітет виготовив будівельний плян модерного старечого дому, дістав площу під такий дім, приготовив плян фінансування будови і сплачування її коштів, дістав одобрення на таку будову від Провінціяльного Уряду та повну підтримку для цілої справи від нашої Консисторії.

Щоб здійснити цей шляхетний задум, треба було — згідно з вимогою державного закону — створити харитативну установу (Non-Profit Company) та її, разом зо статутом, зареєструвати. І це зроблено Офіційна назва цієї установи звучить: CANORA SENIOR CITIZENS' HOME а її статут має в собі, поміж иншими, такі точки: 1. Капіталізація установи одобрена на суму $10,000.00, тобто на 20 уділів по $500.00 кожний. 2. Уділовцями (шеровцями) можуть бути тільки парафії УГПЦК. 3. Парафії вибирають собі одного директора на кожний закуплений уділ. 4. Директори вибираються на кожний рік. 5. Екзекутива установи буде складатися з 11-ти директорів. 6. Тому що уділовцями можуть бути тільки парафії УГПЦК, і своїх уділів вони не зможуть перепродувати, хіба передати другій парафії УГПЦК, то в практиці цей старечий дім буде власністю всієї Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Маючи цілу справу так підготовлену, приступлено до будови. У теперішній час цілий будинок виглядає вже так, як це представлено на знимці вгорі. Дім буде готовий до замешкання вже в січні 1960 року. Під цю пору потрібно ще викінчити дещо всередині та умеблювати його. **Це викінчення і умеблювання приспішили б набагато пожертви поодиноких людей, громад чи товариств, навіть тоді, коли б такі пожертви були і невеликі,** бо, як каже наша пословиця: Громада по нитці, а бідному сорочка".

Треба сподіватися, що слідом за Церковними Громадами округів Гаєс, Канори, Кемсек, Йорктону, Гадсон Бей, Тюдор, Шіго, і Ватсон, піде решта православного громадянства Канади, та всебічно допоможе докінчити будову цього, чи не першого в Канаді, православного старечого дому, бо його існування є так само необхідним, як необхідною є християнська опіка над безпомічним ближнім.

Тому, **всі причинімось до того,** щоб старечий дім у Канорі відкрив свої двері для наших старших і струджених людей вже з початком січня 1960 року.

Пожертви на докінчення будови і аплікації на замешкання присилайтє на адресу:

Canora Senior Citizens' Home, Canora, Sask.

ПЕРША АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВ. ВЛАДИКИ АНДРЕЯ В КАТЕДРІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Неділю 27 вересня ц. р. — Свято Воздвиження Чесного Хреста — відсвятковано в Катедральному Храмі Св. Івана в Едмонтоні якнайбільш торжественно. У це велике Свято Управа Катедри вирішила відбути першу офіційну Архиєрейську Візитацію Преосвященного Владики Андрея, Єпископа Едмонтону та Західньої Канади.

Уже з самого ранку повівають перед Катедрою український та канадський прапори. Над вхідними дверима на блакитному фоні видніє напис „Благословен, хто йде в Ім'я Господнє". Хоч на дворі було зимно — сильний вітер, але вірні спішать громадно до Катедри, щоб своєчасно зустріти свого Першого Єпископа Західньої Єпархії з Катедрою в м. Едмонтоні — Дорогого Владику Андрея.

У повному облаченні очікують Владику катедральні пархи — о. Прот. М. Фик і о. Олександер Хом'як; очікують прибуття Владики голова Катедральної Громади п. Ст. Цибак й діточки під опікою учительок недільної школи. Прибуває Владика Андрей в асисті п. Н. Малицького й п. Пасочника. Хлібом і сіллю вітає Преосвященного Владику голова Катедральної Громади п. Ст. Цибак. З пошаною та любов'ю вітає Владику: "Владико, Ви Перший Єпископ Західньої Єпархії; у Вашій особі здійснилась наша ожидана мрія. . . Помоліться за ввесь український народ, за Укр. Православну Церкву, за членів Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні".

Ряд дівчаток недільної школи встеляють квітами дорогу, по якій Владика вступає до св. Храму, при вході якого вітає Преосвященного Владику Всеч. о. Прот. М. Фик.

Почалася Св. Літургія. Як завжди, так і сьогодні прекрасно співає Катедральний хор під умілою управою проф. Олександра Єфимчука. Архиєрейська проповідь Владики була присвячена Воздвиженню Чесного Хреста, - у Хресті спасіння, у Хресті — мудрість, у Хресті — перемога . . Сильне, змістовне Пастирське Слово глибоко ввійшло в душі вірних. Богослуження закінчилося многократним Многоліттям Владиці Митрополитові Іларіону, Владиці Андрею. Всечесному Духовенству У. Г. П. Ц., всьому українському народові, членам Громади і Катедральному хорові.

По закінченні св. Літургії всі присутні перейшли до катедральної залі, де відбувся святковий братський обід. Після проказання Молитви та Архиєрейського Благословення всі позасідали за повні поживи й гарно застелені столи. При цьому треба висловити велике признання та щиру подяку Жіночому Товариству та його голові пані М. Будник за зразкову підготову і вміле влаштування цієї частини Свята.

По обіді почалася програма з нагоди Першої Офіційної Візитації Преосвященного Владики Андрея і Ювілею 35-ліття Священства. Програму підготовив п. Н. Малицький. Слідують привіти: від Громади та всіх організацій при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні п. Ст. Цибак. Сердечне привітання з нагоди 35-ліття Священства від

Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона відчитав Всеч. Прот. М. Фик; д-р Л. Фарина — голова Домініяльної Управи СУС вітає Преосвященного Владику Андрея від усіх складових організацій СУС та від Інституту Св. Івана; від Жін. Товариства привітала Владику пані М. Будник — голова Відділу С.У.К. при Катедрі Св. Івана; о. Ол. Хом'як привітав Владику в імені отців парохів Катедри.

Про життевий шлях Преосвященного Владики Андрея живими барвистими словами розповів святочній громаді член Консисторії У. Г. П. Ц. адв. П. Лазарович. Присутні з зацікавленням слухали промовця, бо кожен з присутніх хотів докладно пізнати життя та плідну працю свого улюбленого Владики Андрея.

Хор під управою п. Олександра Єфимчука в а співав "Восхвалю Ім'я Бога Моего".

З нагоди першої Архиерейської Візитації та 35-ліття Священства Преосв. Владики Андрея піднесено Владиці модерний дар, а саме телевізора, якого передали в імені Жіночого Товариства, Громади та Катедрального хору пані Наталія Базюк й пані Л. Івасюк.

Наприкінці промовив Владика Андрей; він сердечно подякував Катедральній Громаді за приготування цього Свята. Дякував Владика отцям парохам, хористам, Жіночому Товариству і всім бесідникам за привіти, закликав усіх до тісної співпраці, до зростання постійної любови, яка тільки одна творить й будує. "Нехай Боже Благословення постійно вітає над Вами і Вашими Родинами," — закінчив Владика Андрей. На закінчення в ідсівано "Достойно есть". З сердечним і радісним почуттям усі розходились по домах, радіючи тим, що змогли привітати свого Владику Андрея — з нагоди першої офіційної Архиерейської Візитації та 35-ліття його служіння в Св. Православній Українській Церкві.

о. Ол. Хом'як.

ПРОЩАЛИ ЧЛЕНІВ ГРОМАДИ

У неділю 7-го листопада 1959 р. Українська Греко-Православна Громада Св. Івана Хрестителя в Норт Бетлфорді влаштувала прощальну вечірку для п-ва Степана і Марії Гарбузів. Настоятель Громади відслужив Молебень, з участю місцевих дяків і в присутності великого числа вірних, за здоровя і добрий успіх п-ву Гарбузам, які переїзджають до м. Саскатуну на постійний побут. На закінченні Молебня Настоятель сказав науку і в ній пояснив вірним добрий приклад до наслідування, що його дають зразкові й заслужені члени Громади, якими були п-во Гарбузи. Усі присутні опісля перейшли до церковної залі, в якій Жіноче Товариство влаштувало прощальну вечерю.

Господарем цього вечора був п. Дмитро Герасимів, який дуже вміло керував програмою. Він найперше пояснив присутнім ціль тих сходин, при тому висловлюючи у своїх щирих словах, що Громада втрачає добрих й примірних працівників. Вони не жаліли труду і завзяття у церковно-громадській праці, а всеціло себе жертвували — як матеріяльно, так і морально — для добра і розросту нашої Громади. При тому подякував також п-ву Лазаровичам і Савчукам, що своїм трудом найбільше причинилися до влаштування цього прощального вечора.

Опісля промовляли: о. Настоятель Громади, а також пані Сохацька від Жіночого Товариства, і висловила щире й сердечне признання п-ні Марії Гарбуз за її активну й діяльну працю в Жіночому Товаристві, якого вона сама була головою довші роки.

Від Відділу СУМК передала найщиріші побажання панночка Емілія Іванчук, а потім вручила цінний дарунок від СУМК.

Адвокат Степан Друль у своїй довшій і дійсно змістовній промові переповів присутнім про заслуги цих дорогих і незабутніх членів, які своєю неоцінимою вартістю для Громади заслужили собі на пошану.

Бо, мовляв, вони ніколи не стояли осторонь, а невтомно працювали, коли йшла будова нашої Святині. Не одна їхня вложена цеглина в будову нашої Церкви буде служити прикладом для других, які повинні наслідувати оті найкращі прикмети їх християнських діл у розбудові нашої релігійної твердині, що нею є наша Українська Церква. Також і наша Церковна Громада зробила величезний поступ, а це завдяки таким членам, як п-во Гарбузи, — а у нас же є й більше таких членів. Особливішу увагу звернув адв. Степан Друль ще й на таке, що всім відомо було, як п-во Гарбузи колись завзято й невтомно працювали в нашій Православній Громаді у Витковї, яка колись і їх щиро прощала, хоч з того наша Бетлфордська Громада дуже скористала. Але прийшов час, що й ми з нинішним днем втрачаємо їх, як великий здобуток. Адв. Степан Друль вручив, як він сам висловився, "неоцінені скарби", а саме: чотиритомового "Кобзаря" Т. Г. Шевченка, виданого за редакцією покійного ученого проф. Леоніда Білецького.

Промовляла також пані Друль, і поділилася дуже радісною звісткою, що пані Марія Гарбуз зо своїм мужем Степаном, не дивлячись на їх відїзд до Саскатуну, пожертвували ґазову кухню для користування Жіночого Товариства нашої Громади. За це ще раз зроблене добре діло для нашої Громади присутні нагородили їх рясними [оплесками].

Потім була попрошена до слова пані Марія Гарбуз, і вона щиро подякувала о. Настоятелеві за повчальну науку в церкві, як також гарно подякувала членам Громади і Жіночому Товариству та сумівцям за їхні цінні дарунки та за повну і щиру співпрацю для добра нашої Укр. Прав. Громади в Н. Бетлфорді. А на закінчення подякував усім присутнім п. Степан Гарбуз за той вияв щирої пошани до них від членів Громади.

Поза тим треба згадати, що п-во Гарбузи належать до свідомих українців. Господь Бог обдарував їх талановитими двома донечками, яких виховали в чисто релігійному й національному дусі. Старша донечка Фіялка закінчила університет і працює за своїм фахом медсестрою в лікарні. Молодша донечка Софія студіює тепер у Саскачеванському університеті в Саскатуні.

Прощальний вечір закінчився відспіванням Многоліття і піснею "Де згода в родині". Передано по 5.00 долярів на "Вістник" і "Укр. Голос". Присутнім щира подяка, а п-ву Степанові і Марії Гарбузам доброго успіху і многих літ!

о. П. Блажук.

ПЕРША КОНФЕРЕНЦІЯ ВЧИТЕЛІВ РІДНОЇ ШКОЛИ СХ. КАНАДИ УГПЦерви

Перша конференція вчителів Р. Ш. відбулася 4-5 вересня 1959 р. в залі Собору Св. Володимира, і розпочалася Молитвою Владики Архиєп. Михаїла.

Конференція обрала Президію в такому складі: ВПреосв. Архиєпископ Михаїл — Правлячий Єпископ Сх. Канади, о. Д-р С. В. Савчук — голова Консисторії УГПЦеркви в Канаді, о. Митроф. Прот. В. Слюзар, проф. А. Степовий (голова), проф. М. Муха, проф. І. Власовський, проф. Д. Кислиця, вчителі п. Литвінов і пані К. Сокалюк — секретарі.

Конференцію відкрив проф. М. Муха — голова Ради Укр. Шкіл Схід. Канади, який коротко, але ядерно окреслив ціль і завдання Конференції. Владика Архиєп. Михаїл і о. Д-р С. В. Савчук виступили з привітами та з баканням повного успіху та ділових ухвал учасникам Конференції, підкреслюючи актуальність праці Рід. Школи.

Делегати конференції заслухали два реферати проф. І. Гончаренка з США на тему: 1) "Родина й школа, як чинники національного виховання" і 2) "Принципи навчально-виховної системи в школах Православних Парафій США", — які були добре науково опрацьовані і полонили увагу слухачів.

Проф. М. Муха виголосив звітну доповідь на тему: "Стан укр. шкільництва У.Г.П.Церкви Схід. Канади, і наші завдання".

Ця доповідь була солідно опрацьована з демонстрацією діяграм й статистичними даними всього комплексу стану й умовин праці Рідних Шкіл. Коротко, найголовніше можна подати з його доповіді таке: Усіх Рідних Шкіл У.Г.П. Церкви у Схід. Канаді 19 із 66 клясами, в яких є 761 учнів. Учителів 40, з яких 22 особи з вищою, а 18 осіб із середньою освітою. Не всі діти охоплені школою і не всі кляси укомплетовані учнями, а шкільні приміщення не всі відповідають певним вимогам. Матеріяльна компенсація вчителям різноманітна і в більшій частині не відповідна. Підручники використовуються різні, які є в продажі на ринку, але насьогодні в наших Р. Школах стабілізувалося так: 1) П. Волиняка — 39 кляс; 2) Матвійчука — 9; 3) Шклянки — 1.

Навчальні пляни, програми і методика — в стадії опрацювання, подані зразки з мови і географії вчит. В. П. Радченко (з Монтреалу) та з історії України Добр. Фотій (з Торонто) не встигли розглянути через брак часу, і, на думку доповідача, цю першочергову проблему необхідно опрацювати через відкриття педагогічного кабінету, запрошуючи фахівців-методистів, яких ми маємо досить серед нас, і цим ми зможемо найкраще зорганізувати педагогічний процес у Рідних Школах, звертаючи особливу увагу на релігійно-національне виховання і місце батьків у цьому завданні.

Далі, подав звіт секретар Ради Укр. Школи на Схід. Канаду о. Прот. Д. Фотій, який добре обрисував картину поточної праці протягом 6 місяців, показуючи успіхи і недоліки за цей час.

Слідуючою була звітна доповідь проф. Д. Кислиці — голови Підручникової Комісії, який сумлінно й фахово, а до того й об'єктивно подав аналізу та характеристику наявних на шкільному ринкові підручників, як з мови — читанки, граматики, літератури, так із історії та географії. З обширної доповіді беремо основне — переповісти заваги щодо підручника Р. Ш., приблизно за такою схемою: 1) мова, 2) уклад матеріялу, 3) послідовність, 4) якість, 5) метраж, 6) ілюстрація, 7) вік дітей, 8) словник, 9) місце релігії, 10) психологічні й навіть ідеологічні моменти. З аналізи й характеристики підручників доповідач зробив висновки, що більша частина підручників низької якости, примітивні, занадто вузькопровінційні і до цього ще й тенденційні своєю конфесією та ідеологічно.

Такі підручники, на думку доповідача, не відповідають нашим Рідним Школам, а тому рекомендує з певними виправленнями найкращі підручники насьогодні П. Волиняка та частково використовувати підручники Миролюбного, Білецького і Кисилівського.

Не припадково і ця частина в резолюції була прийнята одноголосно делегатами Конференції. У ході праці конференція була доповнена членами Ради Укр. Школи трьома особами, а саме: пп. Хохітва, Ліщина і пані К. Сокалюк, а голова Товариства Педагогів п. Литвінов подав інформацію про працю Управи цього Товариства. Був розглянений "Правильник" Шкільного Комітету, що, після всебічного розгляду, був ухвалений делегатами Конференції та прийнята одноголосно резолюція по всім питанням. У кінці праці Конференції виступив Голова Консисторії У. Г. П. Церкви о. Д-р С. В. Савчук, високо оцінюючи працю і хід конференції, та побажав найкращих успіхів працівникам Рідної Школи на 1959/60 рік. Коротким словом і Молитвою Владика Архиєп. Михаїл закрив І Конференцію вчителів Рідних Шкіл У. Г. П. Церкви на сході Канади.

І Конференція пройшла досить успішно. Дискусія багатолюдна, ділова, фахова і на високому культурному рівні, безперечно Конференція була черговим успіхом праці Рідних Шкіл У. Г. П. Церкви на сході Канади. Цікавою новиною під час праці Конференції було влаштування виставки праці учнів і вчителів Р. Школи, де експонати в кількості 86 Рідної Школи Св. Покрови в Монтреалі були найкращі.

Організаторам І Конференції належиться щира подяка за працю й успіх.

Учасник Конференції.

МИЛА НЕСПОДІВАНКА
Гемилтон, Онтаріо.

Родина й приятелі вшанували дня 7 листопада 1959 р пані Софію Свидовецьку, дружину п. Николи Свидовецького, у 50-ліття з дня її народження. З цієї нагоди зібралося до дому п-ва Свидовецьких понад 50 людей привітати пані Софію. Цей вечір пройшов в радісній і дружній атмосфері. Він був також несподіванкою для пані Софії. Гості проводили час співаючи українських пісень та розмовляли на культурні теми. Дарунки вручила пані О. Антонюк, і вона сказала слово найкращих побажань. Також промовляли п. Григорій Будник та о. Прот. Василь Федак. Промовці підкреслювали скромну та ніжну вдачу пані Свидовецької, яка любить працювати для своєї Церкви та жіночої організації. Родина Свидовецьких — це щедра українська родина, що завжди жертвує на високі культурні цілі. Вони є добрими парафіянами Української Православної Громади Св. Володимира в Гемилтоні. Пані Софія є членкинею Жіночого Товариства ім. Лесі Українки при парафії Св. Володимира.

Подружжя Свидовецькі висловили подяку всім присутнім. З нагоди цієї несподіванки п-во Свидовецькі зложили дари на загальні справи, а з того $10 на Консисторію УГПЦК.

За дари складаємо найсердечнішу подяку. Нехай Господь Бог оберігає пані Софію та її доброго мужа на многі літа!

О. А.

ХРЕСТИНИ
Бруксбі, Саск.

У неділю 25 жовтня 1959 р. по Богослуженні відбулося Св. Хрещення Дарусі Анни і Лесі Доні — доньок п-ва Андрія і Олени Яремій.

Святе Таїнство в домі п-ва Яреміїв звершив Всеч. о. Е. Т. Приступа з Мелфорт. Під час святкової трапези о. Парох поздоровив родичів із їхнім святом і візвав до збірки на добру ціль; присутні зложили $17.00, з того $10 на Колегію Св. Андрея, $6.75 на прес. фонд "Вістника", а 25 ц. пересилка

Хрестними батьками (кумами) в Дарусі Анни — були Митро Сенюк, Лелія Яремій, Митро Яремій, Марія Воронюк; а в Лесі Доні батьками були: Іван Оробко, Ольга Панчук, Михаїл Клоч, Надія Щербій.

Нехай же Господь зберігає новохрещені Дарусю Анну, і Лесю Доню, її рідних та хрещених батьків на многі літа, а Жертводавцям сердечна подяка!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРІЯ З БАЙРАКІВ СВІДЗІНЬСЬКА

Упокоїлася 4-го листопада 1959 р. в лікарні Сейнт Боніфейс, Ман. Прожила 73 р.

Покійна народилася 28 квітня 1886 р. в с. Гадинківцях, п. Копичинці, 1907 р. приїхала в Канаду, тут одружилася і обидвоє замешкали на фармах у околиці Броквіл-Сенфорд, Ман., по залізничній лінії Вінніпег-Карман. Не мали щастя дочекатися дітей. Було двоє, й вони померли малими. Початки в Канаді були тяжкі.

На старші літа перебираються до Транскони. Тут стали в ряди Укр. Православної Громади Всіх Святих.

Похорон відбувся в суботу 7 листопада. При Останнім Цілуванні на заклик о. Є. Грициши зложили учасники Похорону $26.60 на Невмучий Вінець для Покійної — на місцеву церкву і пресу.

Поховано її на цвинтарі Всіх Святих у Вінніпегу.

Покійна полишила засумованого чоловіка, братів Антона і Павла та сестру Анну Мазур.

В. І. П.!

Учасник.

БЛ. П. ОЛЕКСАНДЕР ФАЙЧУК

5 жовтня 1959 року в м. Медисин Гет, Алберта, відбувся похорон бл. п. Олександра Файчука. Покійний прожив 80 років і 16 днів.

Покійний Олександер народився 15 вересня 1879 року в селі Мусурівка на Буковині, в православній родині. Коли йому минуло 23 роки, він покинув Батьківщину і подався в інший світ, у Канаду, шукати кращої долі.

Прибувши в Канаду, перші три роки, працював у наймах на різних роботах, а найбільше на залізничних секціях у Манітобі.

В 1905 році одружився з Анною, з роду Ткачук, дочкою Олекси та Фросини з роду Лярга, які в той час фармерували в околиці Стюартборн у Манітобі.

По одруженні Олександер із своєю дружиною Анною працювали два роки на фармі, коло її батьків, опісля він працював вісім років на залізничних секціях, чотири роки на різних роботах у провінції Манітоба, а за той час у них народилися діти, сини: Василь, Петро, Микола, Михайло та Іван і дочки: Марія й Василина.

В 1919 році Олександер зо своєю дружиною Анною та дітьми поселився в околиці Лідер, провінція Саскачеван, на купленій фармі. Через посуху та інші неприятливі умовини, він фарму продав, а фармерством займався на рентованій землі — аж до 1946 року; там у них ще народилися діти, сини: Олекса й Павло, і дочки: Анна, Дора і Стефанія.

В 1946 році, вже в поважному віці, виростивши та виховавши велику родину, перебрався з дружиною Анною на постійний побут в м. Медисин-Гет, Алберта, де покійний Олександер і прожив до останнього часу, шанований своєю родиною, приятелями та знайомими.

За час свого трудолюбивого життя, як свідомий мети свого народу і своєї православної віри, маючи перед собою, моральний християнський обовязок нести свій життьовий хрест по шляху вказаному Творцем, покійний Олександер майже ввесь вільний від своїх різних обовязків і праці час приділяв для читання Св. Письма, релігійної й світської розумної книги, яку завжди мав у своєму користуванні, щедро витрачаючи свої засоби на здійснювання всього того найкращого, чого досягав із письма та практично примінював у щоденному житті, як у родинному, так і в церковно-громадському.

Покійний Олександер був щедрим жертводавцем як матеріяльних вартостей, так і фізичних можливостей для розбудови Рідної Церкви, а зокрема Всеканадійської Катедри і національних інституцій, як Інститут ім. П. Могили, Інститут Св. Івана та ін., а також нашої преси з початку її заснування, як "Вістник" і "Український Голос", яких був постійним передплатником.

Ще перед кончиною свого земного життя він заповів своїм рідним і близьким, щоб вони замість вінків на його могилу склали свої пожертви на вищезазначені цілі.

Отже на поминальному обіді рідні, приятелі і знайомі вволили волю Покійного і склали свої пожертви.

Пожертвували по $20.00: п-во Петро й Катерина Василишини. По $10.00: п-во Петро й Катерина Файчуки, п. Йосип П. Файчук, — усі з Монтаріо, Саск.; пані Анна Файчук, п-во Микола й Елисавета Файчуки, п-во Юрій і Домка Слимко, — з Медисин Гет, Алта; п-во Михайло і Марія Файчуки, п. Василь Файчук, п-во Олекса і Стефанія Ганевичі, — з Оен, Алта; п. Іван Ткачук, п-во Степан і Домка Лупуляки, — з Серіял, Алта. По $5.00: п. Роман П. Файчук з Монтаріо, Саск., п-во Олекса і Флоренс Файчуки, п-во Іван і Зіна Файчуки, п-во Микола й Ірина Слимко, п-во Йосип і Марія Югаси, — з Медисин Гет, Алта; п. Михайло Ганевич з Оен, Алта; п-во Йосип і Марина Ганевичі з Келгарі, Алта; п-во Іван і Антоніна Ткачуки з Ернебі, Б. К.; п-во Севастіян і Ганя Фульф, п-во Павло й Варвара Файчуки, — з Нью Вестминстер, Б. К.; п-во Микола й Марія Батюки з Ітонії, Саск. По $2.00: п-во Іван і Текля (прізвища не подано) з Прілейт, Саск.; пані Анна Филик з Септер, Саск.; пані Марія Остром з Медисин Гет, Алта. — Разом 181 дол.

Вищеподану зібрану суму пожертв розділено, як слідує: на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні 131 дол., на Видавництво "Вістник" Української Греко-Православної Церкви в Канаді 40 дол., на "Український Голос" 10 дол.

ВП. Жертводавцям найщиріша подяка!

По покійному Олександрові Файчукові у смутку залишилися: дружина Анна, сім синів, п'ять дочок, двадцять чотири внуки, шість правнуків і молодший брат в Україні, і в пам'яті всіх їх Покійний назавжди залишиться як справжній християнин, добрий, люблячий муж, брат, батько й дідусь.

Від родини, приятелів і всіх жертводавців на Похо-

роні на Нев'янучий Вінець Покійному — Вічна Йому Пам'ять!

Петро Файчук, син.

БЛ. П. КАТЕРИНА ШАНКОВСЬКА

Пеллі, Саск. — У неділю 20 вересня 1959 р. о 8.30 ранку рознеслась сумна вістка, що несподівано відійшла на вічний спочинок, на серцевий удар бл. п. Катерина Шанковська.

Бл. п. Катерина Шанковська

Покійна походить з роду Зарубейко, народилася 18 жовтня 1891 року в Бучацькому повіті, Зах. Україна, а в Канаду приїхала 1911 р. В 1912 році одружилася з Іваном Шанковським в м. Вінніпезі, Ман. Того ж року ідуть на працю до Кенора, Онт. Проживши там три роки, з браку праці переїжджають до Кемсек, Саск. Робітниче життя і непевне майбутнє піддало думку набути фарму. В 1919 р. набувають фарму між Норквей — Пеллій, де й проживала Покійна, де належала до Укр. Православної Громади в Норквей.

Покійна була доброю християнкою, виховала 7 дітей, з яких найстарша дочка —це Анна Перик (що тепер проживає в Трансконі, Ман.). Під час свого побуту в Кемсек належала до жіночого Товариства і була довгі роки касиркою — тоді, коли в Кемсек будувалася церква. Анна Перик причинилася багато в допомозі здобування фондів для будови храму. А тому, на її бажання і її улюбленої матері, при згоді всієї родини, Похорон відбувся 22 вересня в церкві Всіх Святих в Кемсек, при участі великої кількості молящих, що прибули з Норквей, Пеллі і Кемсек востаннє попращатись з Покійною. Похоронне „Богослуження відслужив і прощальне слово сказав парох о. П. Бублик; дяком був п. А. Ягольницький з Мазепи. Під час Посліднього Цілування, на заклик о. Пароха, зложили учасники Похорону $20.00 на Невянучий Вінок по Покійній, і цю суму призначено: $10.00 на церкву в Кемсек та $8.00 на "Вістник" і виріб кліші.

Покійна в смутку залишила мужа Івана, дітей, братів, сестер, 15 онуків і онучок та 1 правнука; які по Похороні запросили присутніх на поминальний обід, що приготувало Жіноче Товариство й подало в залі під церквою.

Спи спокійно Дорога Сестро, і нехай канадська земля, на якій Ти щиро трудилась, буде легкою. Усім ВП. Жертводавцям щира подяка, а покійній Катерині Вічна Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ПЕТРО БОЙЧУК

У Фішер Бренч, Ман., умер Петро Бойчук 12 листопада 1959 р. на 74 році життя.

Народився в с. Кулівці, п. Заставна, Буковина.

До Канади приїхав 1905 р. і заїхав у околицю Фішер Бренч, де господарив до старости. Недавно осівся в самім містечку.

1909 р. одружився.

Похорон відбувся з Народнього Дому в Фішер Бренч у вівторок 17 листопада, при великім числі родини, приятелів і знайомих.

На заклик свящ. Є. Грицини присутні зложили при Послідним Цілуванні $20.55 на українську пресу, з чого призначено на "Вістник" $15.00.

Похоронено його на цвинтарі в Фішер Бренч.

Страту його оплакують дружина його Анна, пять синів, одна дочка і вісімнадцять унуків.

Вічна Йому Память!

Присутній.

БЛ. П. ҐЕОРГІЙ ОЛЕКСИН

Вакав, Саск. — У пятницю раненько 30 жовтня 1959 року рознеслась сумна вістка, що несподівано помер у вакавській лікарні на 81 році життя бл. п. Ґеорґій Олексин.

Покійний народився 1878 року в селі Бабин, Кіцманського повіту на Буковині. Тяжке життя заставило родичів Покійного шукати кращої долі в далекій Канаді, і разом з родичами він приїхав 24-річним хлопцем, 1902 року, та поселилися в околиці Бан Мадон, Саск. На протязі кількох років помагає своїм родичам в тяжкій праці на занущеній землі, а в 1905 році одружується з Докією Мороз, і починають самостійне життя. Господь посилає їм діточок, що їх мали 9. — та не судила доля довго жити з першою дружиною, бо 1921 року по короткій недузі в місяці лютому дружина відходить у вічність. Покійний лишився вдівцем з дрібними [illegible] ками, і як не зміг [illegible] отже мусів в тому ж році в липні одружитися з вдовою, яка мала з першого подружжя 6 дітей, Александрою Струтинською. Знову почалося спокійне життя та Господь почав їм посилати діточок, яких було в другому подружжі 11. Не всім дітям судилося жити, — троє померло з першого подружжя, а з другого 7.

У добрій згоді та великій любові прожив з другою жінкою до 1953 року, коли то стався нещасний випадок, і дружина зломила в клубі ногу. Почалися нові турботи, — на протязі трьох років дружина майже постійно перебувала в лікарні, а в 1956 році віддала Богові духа. Покійний лишився вдруге вдівцем, — тільки з тією різницею, що вже не було маленьких діточок, — і замешкав з наймолодшим сином Александром і його дружиною Олесею. Треба було подивляти з якою великою любов'ю ці діти відносилися до свого тата.

Покійний був тихої і веселої вдачі, як також глибоко релігійним. Нічого йому не стояло на перешкоді, а завжди був на всіх Відправах у своїй парафіяльній церковці в Лепін. Він несподівано заслаб у понеділок 26 жовтня ц. р. і був відвезений до місцевої вакавської лікарні, де в пятницю 30 жовтня віддав спокійно Богові духа. Після його смерті о год. 3.30 ранку Всеч. о. Юрій Туржанський прочитав Канон і Молитву на "Ісход Душі". Перед смертю Покійного не відступали від хворого тата наймолодша донька і донька другої жінки з першого подружжя — Струтинська. Перед північчю, коли на пару хвилин Покійний отримав притомність, то попрощався з ними, кажучи передати своє батьківське благословенство всім дітям, бо незабаром Господь покличе його в Свої Небесні Оселі.

Похорон зо Службою Божою відбувся в понеділок 2 листопада ц. р. з великою кількістю учасників. Чин Похорону звершив місцевий парох Всеч. о. Юрій Туржанський з дяком Василем Магусом. Глибокозмістовну проповідь виголосив о. Парох на Службі Божій, яка зворушила всіх учасників Похорону до сліз. Під час Послідньо-го Цілування на Невянучий Вінок зложили присутні, з чого призначено на "Вістник" $15.00.

Покійний лишив горем прибитих: 5 синів, 5 доньок, 13 внуків, 7 правнуків, двох рідних братів Василя і Александра, шваґра Білика та їхні родини.

Тлінні останки бл. п. Ґеорґія спочили на місцевому цвинтарі біля церкви в Лепін. Після Похорону в хаті Александра відбувся поминальний обід. Нехай Господь потішить засмучену Родину, а бл. п. Ґеорґія прийме в Свої небесні Оселі, — Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ФЕДОР ОЛІЙНИК

Ошава, Онтаріо. — У четвер 22-го жовтня по довшій недузі помер у міській лікарні Федор Олійник.

Покійний народився 17-го жовтня 1878 року у селі Боетен, Сокальського повіту, Галичина. Приїхав у Канаду 1926 року й поселився в Ошаві. Він залишив по собі дочку Розалію, що живе на рідних землях, а також Параскевію і зятя Григорія, що живуть в Ошаві. Покійний вже втішався внуками, що мав усіх семеро, а двох із них живуть в Ошаві.

Похорон відбувся в суботу 24 жовтня в церкви Святого Івана. Похоронну Відправу служив о. Дмитро Лучак.

На поминальному обіді, що відбувся в парафіяльній залі, зроблено збірку серед присутніх на Невянучий Вінок Покійному. Із загальної суми призначено $10.00 на "Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а покійному Федорові Вічна Память!

о. Д. Л.

БЛ. П. СТЕПАН ГАВРИЛІВ
Ґлеслин, Саск.

Бл. п. Степан Гаврилів

Бл. п. Степан Гаврилів упокоївся в Бозі 1-го серпня 1959 року на 82 році життя. Похорон відбувся з української православної церкви Св. Ап. Петра й Павла 6-го серпня 1959 р., що його відправив настоятель о. Олександер Хом'як.

Ширший допис про Покійного був поміщений у "Вістнику" за 1-го листопада 1959 р.

БЛ. П. ОНУФРІЙ ГУЦУЛ

Ґері-Гил, Алберта, 14-го жовтня, 1959 р. — Українська Православна Громада в Кейленд похоронила на своєму цвинтарі коло церкви бл. п. Онуфрія Гуцула. Покійний прожив 78 років.

Покійний Онуфрій народився в оселі Ошихліби, Кіцманського повіту, на Буковині, в західній Україні. У Канаді Покійний проживав самітно, бо не був одружений і не мав тут близької родини. Давніше він проживав був на фармі в околиці Кейленд у своїх односельчан, покійних Ахтемія й Агафії Гордійчуків. А з якогось часу жив у Келгарі, і тут працював, де тільки міг; тут же й помер минулого тижня на удар серця.

Похороном зайнялися п-во

Михайло й Анна Сливінські, в Едмонтону. Покійника перевезено до Кейленд: похоронено коло близьких йому людей. Його похоронив о. Мирослав Крищук з Мирнам, бо парох о. Андрій Тетеренко того дня був зайнятий в іншій Громаді.

Покійного Онуфрія похоронили з Службою Божою.

На заклик о. М. Крищука учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок бл. п. Онуфріеві $7.25 на „Вістник".

Вічна Йому Память!

Дмитро Орлецький.

БЛ. П. МИХАЙЛО МАРКО

Умер 29 вересня 1959 р. в лікарні у Сейнт Боніфейс, Ман.

Покійний походив з села Маняів, п. Мостиска, західня Україна. Прожив 77 літ. Молоді літа перебув у рідним селі. 1907 р. виїхав у Канаду й оселився в околиці Гемерлик (між озерами) в Манітобі. Там одружився й фармерував. Бог поблагословив його дітьми. Були три сини і три дочки.

1945 р. перебирається до Вінніпегу. Після двох літ переноситься до дітей у Трансконі. Тут закінчив своє життя.

Похорон відбувся з української православної церкви Всіх Святих у Трансконі в суботу 3-го жовтня при великім числі рідні, приятелів і знайомих. На заклик пароха о. Є. Грицини учасники Похорону зложили при "Послідним Цілуванні" $42.61 на місцеву церкву і пресу — замість квітів для Покійника.

Похований на Загальнім Цвинтарі в Трансконі.

Страту його оплакують жінка, три сини і три дочки, дванадцять унуків і один правнук.

В. И. П.!

Учасник.

БЛ. П. НИКОЛА ІВАСЮК

Домініяльна Централя Союзу Українців Самостійників ділиться сумною вісткою з членством і симпатиками всіх складових організацій СУС, що в четвер 29-го жовтня 1959 р. передчасно упокоївся в Бозі на 44-му році життя СКАРБНИК ЦЕНТРАЛІ — НИКОЛАЙ ІВАСЮК.

Заупокійну Панахиду за душу помершого, відправлено в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні в неділю 1-го листопада 1959 року.

У понеділок 2-го листопада в Катедрі Св. Івана відслужили Заупокійну Св. Літургію Преосвященіший Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, в сослуженні Всечесніших Отців Протоієреїв М. Фика і А. Хруставки та о. Ігумена О. Щербаня і ієреїв О. Хомяка, С. Столярчука і М. Крищука.

По закінченні Св. Літургії відбувся Похорон на цвинтарі міста Едмонтону.

Централя СУС в особі Покійного втратила найвідданішого активного члена і співпрацівника. Покійний лишив у великому смутку дружину і двох малолітніх дітей.

Вічна Йому Память!

З висловом глибокого співчуття.

За Централю СУС на Канаду,

К. Теличко, Секретар
Др. Л. Г. Фарина, Голова

БЛ. П. ВАСИЛЬ РОМАНЮК
Сороковини

Кемсек, Саск. — У середу 23 вересня 1959 р. відбулось Поминальне Богослуження в сороковий день по бл. пам. В. Романюкові, що в суботу 15 серпня 1959 р. о 4 год. вечора трагічною смертю відійшов від нас.

Бл. п. Василь Романюк

Покійний народився 28 листопада 1906 р. на фармі в околиці Райи, в релігійній родині. Одержав добре християнське виховання, а тому й був він спокійний, лагідний, чемний, працьовитий та примірний муж і батько.

Також був зразковим членом Укр. Православної Парафії в Кемсек, регулярно відвідував Сл. Божі, слухав наук і глибоко сприймав їх до серця та приміняв науки в своїм житті. Через це удостоївся великої пошани як серед вірних нашої Церкви, так і тих, хто знав його.

Покійний був великим оборонцем Прав. Церкви, й ніколи ніхто перед ним не знехтував і'мя "Православний", бо добре знав, що Православна Церква заснована самим нашим Спасителем Ісусом Христом, почерез Апостолів. А тому парафіяни і ті, що знали його, памятають тільки добрі його діла в Церкві й поза Церквою. Та не тільки він сам, а й його улюблена дружина Магдалина, яка тепер є голова Жіночого Товариства в Кемсек, обоє щирі і віддано працьовиті на полі релігійно-національному. Усі ми тішились їхньою працею та шанували їх як гідних дітей нашої Церкви, й ніколи гадки не мали, що так нагло скінчиться життя улюбленого для всіх нас парафіянина, а в родині мужа і батька.

Покійний полишив у смутку дружину, сина, 2 доньки, внуків і внучок, сестер та громаду в Кемсек.

Поминальне Богослуження відслужив парох о. П. Бублик й закликав молящих скласти пожертви на Невянучий Вінок у пам'ять бл. пам. Василя, і зібрану суму розділено так: $10.00 на "Вістник", $10.00 на Колеґію, $11.00 на місцеву церкву. Болюча втрата, якої зазнала родина й Православна Громада в особі покійного Василя, залишиться в нашій пам'яті.

Щира подяка всім Жертводавцям! Нехай Господь подасть розраду засмученій дружині Магдалині і дітям, а душу бл. пам. Василя прийме в Царство Своє Небесне.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

БРУКСБІ, Саск. Збірка о. Приступи на Хрестинах Іларіона Шпивника	$5.00
ҐРОНЛИД, Саск. Збірка о. Е. Приступи на Похороні бл. п. Михайла Сметонюка	15.00
ЛАФИН, Ман. Збірка о. Т. Славчшенка на Похороні бл. п. Михайла Ситника	20.00
ГОЧКИСС, Алта. Збірка о. І. Мельника на Хрестинах в панства Нечипорних	11.00
СМАТС, Саск. Пожертва пані И. Кьсондзиних переслана о. Ю. Туржанським	20.00
ВИРДЕН, Ман. Пожертва п. Йосифа Дзьобка, передана о. С. В. Савчуком	100.00
ВИШАРТ, Саск. Пожертва п. Петра Сенькова, переслана о. Б. Яковкевичем	30.00
РЕПИ РИВЕР, Онт. Збірка пані Анни Макарчук на прощальнім прийняттю в честь о. і Добр. Бойчукин	14.00
ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка о. І. Матаса на прощальнім прийняттю в честь о. і Добр. Дебринів	10.00
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Хрестинах синка панства Д. Заляських	7.00
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Поминальнім Богослуженню по бл. п. В. Ґодзюку	10.00
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. В. Гуляя	25.00
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Поминальнім Богослуженню по бл. п. Анні Манрусяк	26.00
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на прийняттю з нагоди 25-ліття Вінчання панства М. Федчуків	20.00
СКРЕНТОН, Па., ЗДА. Пожертва Українського Робітничого Союзу	25.00
ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. Франка Винтера	6.00
ВЕРНОН, Б. К. Збірка п. В. Гакмана на прощальнім прийняттю в честь п. Василя Василива	5.25
БРУКСБІ, Саск. Збірка о. Е. Приступи на Хрестинах Дарусі, Анни і Лесі, донечок панства Андрія і Олени Ясевів	10.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва з тестаментального запису бл. п. Петра Василишина, переслана Др. І. Верхомином	632.18
ВЕҐРЕВИЛ, Алта. Збірка на заклик о. Д-р С. В. Савчука, на Ювілейному Святі з нагоди 40-ліття УГПЦК і 30 ліття УГП Громади:	
Ф. Музика	100.00
Олекса Мандрик	100.00
Теодор Гемчук	100.00
Степан Павлюк	100.00
Еміль Засійбіда	100.00
Олекса Гордей	100.00
Олекса Сенюк	100.00
Николай Кирилюк	50.00
Юрій Флійчук	50.00
Василь Зарубій	50.00
Василь Харук	35.00
Николай Байдала	30.00
Антін Бялюк	25.00
Василь Бялюк	25.00
Мирослав Тріска	25.00
Орест Зубреський	25.00
Михайло Семенюк	25.00
Мирослав Гошко	25.00
Іван Кошман	25.00
Тимофій Воробець	25.00
Василь Підручний	25.00
Іван Шапка	25.00
Василь Смук	20.00
Йосиф Яцюк	20.00
Іван Маціборський	20.00
Николай Семотюк	20.00
Іван Кузь	15.00
Михайло Винничук	15.00
Г. Шевчук	10.00
Дмитро Савчук	10.00
Никола Заляський	10.00
Марко Шевчук	10.00
Мирон Шевчук	10.00
Андрій Зварич	10.00
Петро Зварич	10.00
Николай Саламандик	10.00
Михайло Татарин	5.00
Василь Мельничук	5.00
Ярина Юринчук	5.00
Віра Федорук	5.00

ОГОЛОШЕННЯ

УВАГА ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ в Кенорі, Онт.

Цим повідомляється всіх членів Укр. Греко-Православної Громади ім. Св. Володимира, в Кенорі, Онт., що річні загальні збори Громади відбудуться в неділю 13-го грудня 1959 р. о год. 2-ій пополудни в будинку церковнім.

Проситься все членство прийти своечасно на збори.

Церковний Заряд.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ГРУДЕНЬ

6. Неділя, — Поплар Парк, Бозежур, Кенора, Транскона
13. Неділя, — Брендон, Сулукавт, Тиндал.
19. Субота, — Св. Миколая Чудотворця — Гонор, Храм.
20. Неділя, — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Дуфрост
27. Неділя, — Брендон, Поплярфілд, Гонор, Селкірк.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Увeдення в Храм Пр. Богородиці — Йорктон
6. Неділя — Йорктон
13. Неділя — Райи
19. Субота — Св. Миколая — Врокстон
20. Неділя — Йорктон
22. Вівторок — Зачаття Пр. Богородиці — Горлиц
27. Неділя — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32998

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Північноедмонтонська Округа
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця — Торсбі
6. Неділя — Брудергайм
13. Неділя — Оновей
19. Субота — Едмонтон
20. Неділя — Калмар
22. Вівторок — Едмонтон
27. Неділя — Пено
Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця — Гефорд
6. Неділя — Кридор
13. Неділя — Гефорд
19. Субота — Мейфер (Храм)
20. Неділя — Редфілд
22. Вівторок — Гефорд
27. Неділя — Білики
Box 163, Hafford, Sask.

о. П. БУБЛИКА
ГРУДЕНЬ
4. Уведення у Храм Пр. Богор. — Калдер
6. Неділя — Кемсек
13. Неділя — Сторновей
19. Миколая — Кемсек
20. Неділя — Мазепа
27. Неділя — Донвел (Склярусків)
Box 1241 Kamsack, Sask. Ph.: 22447

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення — Єллов Крік
6. Неділя — Кадворт
13. Неділя — Вакав
19. Субота. Св. Миколая — Тарно-[illegible]
20. Неділя — Ст. Джулієн
22. Вівторок. Зачаття — Левін
27. Неділя — Кадворт
Address: Box 4, Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ГРУДЕНЬ
4. Введення в Храм Пресв. Богор — Вернон
6. Неділя — Вернон
13. Неділя — Вернон
19. Николая Чудотворця — Вернон
22. Зачаття Богор. від Св. Анни — Вернон
27. Неділя Праотців — Ревелсток
Address: P. O. Box 307 2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312 Vernon, B. C.

о. І. МАЙБИ
ГРУДЕНЬ
4. Воведення — Вимер
6. Неділя — Волліна
13. Неділя — Успенська в Канорі
19. Субота. Св. Николая — Ватсон
20. Неділя — Фостон
27. Неділя — Вимер
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. Є. ГРЕДІЛЯ
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця Уведення в Храм Пр. Богр. — Арбака Св. П. і П.
6. Неділя — Вайта
13. Неділя — Сандавн
19. Субота. Св. Миколая — Арбака Св. Мик.
20. Неділя — Вайта.
22. Вівторок. Зачаття Пр. Б. (Анни) — Сеньків
27. Неділя — Сірко
Box 46, Vita, Man.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Кендо (Річні Збори)
6. Неділя — Норт Бетлфорд (Річні Збори)
13. Неділя — Глезлин (Річні Збори)
19. Субота. Миколая Мир-Лік. Чудотворця — Витків (Річні Збори)
20. Неділя — Гетерлей (Річні Збори)
22. Вівторок. Зачаття Пр. Богородиці — Норт Бетлфорд
27. Неділя — Медов Лейк (Річні Збори)

УВАГА! В суботу дня 19-го грудня о 8-ій годині вечером, в українській прав. церковній залі Н Бетлфорд. Заходами Рідної Школи влаштовується Свято-Миколаївський Концерт, на який запрошується українське громадянство з м. Норт Бетлфорд і околиць.
972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця, Уведення в Храм Пресв. Богор. — Вільна
6. Неділя — Смокі Лейк. Річні Збори.
13. Неділя — Стрий. Річні Збори.
13. Неділя. Вечірня о год. 6.00 — Ворспайт. Річні Збори.
19. Субота, Миколая Мир-Лік. Чудотворця — Беліс. Річні Збори
20. Неділя — Давнінг. Річні Збори
20. Неділя, Вечірня о год. 6.00 — Вільна. Річні Збори
22. Вівторок. Св. Анни — Смокі Лейк
27. Неділя — Спедден. Річні Збори
27. Неділя. Вечірня о год. 6.00 — Бойн Лейк. Річні Збори
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення — Толстой
6. Неділя — Толстой
13. Неділя — Пембіна
19. Субота. Николая Толстой
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Е. ТРУФИНА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення в храм Пресв. Богородиці — Зелена (Ворд).
6. Неділя — Пайн Ривер.
13. Неділя — Етелберт.
19. Субота. Св. Миколая Чудотворця — Пайн Ривер.
20. Неділя — Гарленд
22. Вівторок — Зачаття Пресв. Богородиці від Св. Анни — Етелберт.
Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. В. СЛЮЗАРА
ГРУДЕНЬ
4. Уведення в храм Богородиці — Бирджес
6. Неділя — Бюкенан
13. Св. Апост. Андрея — Канора
19. Св. Николая — Маморниця
20. Неділя — Рама
22. Зачаття від Св. Анни — Могила
27. Неділя — Канора
Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. СТ. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця Введення — Вірдейл
6. Неділя — Нипавин
13. Неділя — Шипмен
19. Субота, Николая Чуд. — Нипавин
20. Неділя — Сембург
27. Неділя — Кадет
Weirdale, Sask.

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА
ГРУДЕНЬ
4. Введення в Храм Пресв. Богор. — Айтуна
6. Неділя — Мелвіл
13. Неділя — Ґудів
19. Св. Николая Чудотворця — Габорд
20. Неділя — Айтуна
27. Неділя — Фенвуд
Box 143 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця Уведення в Храм Пресвятої Богородиці — Роблин
6. Неділя — Ґрендвю
13. Неділя — Ленард
19. Субота Миколая Мир-Ликійського Чудотворця — „Драчиниці", фармерська кольонія, почта Мек-Нат, Саск.
20. Неділя — „Топорівці", фармерська кольонія, почта Врокстон, Саск.
22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богородиці від Св. Анни — „Петлюра", фармерська кольонія, почта Шортдейл
27. Неділя — Шел Велий
Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. ІВАНА КУЛИЦА
ГРУДЕНЬ
4. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Січ
6. Неділя — Сенді Лейк
13. Неділя — Росборн
19. Св. Миколая — Мензі
20. Неділя — Ґлен Елмо
27. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Увед. Пр. Богор. — „Коло Мельничуків"
6. Неділя — Шіго місто
13. Неділя — Вишарт
19. Субота. Св. Миколая — „Коло Купровських"
20. Неділя — Винярд
22. Вівторок. Анни — Шіго Полудн.
27. Неділя — Фовм Лейк
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. М. КРИЩУКА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Моркемб.
6. Неділя — Бросов
13. Неділя. Св. Андрея Первозваного — Мирнам
19. Субота. Св. Миколая — Мусідора
20. Неділя — Слава (пол.).
22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богор. — Слава (північна)
27. Неділя. Св. Праотців — Мирнам
Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Увед. в Храм Пресв. Богород. — Прут
6. Неділя — Вилингдон
13. Неділя. Андрея Первозв. — Андрю
19. Субота. Св Миколая Чуд. — Борівці
20. Неділя — Лужани
22. Вівторок. Зач. Пр. Богородиці від Анни — Завале
27. Неділя — Кегвин
Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. В. АПОНЮКА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця Введення Пр. Богорд. — Прілейт
6. Неділя — Ріджайна
13. Неділя — Мус Джо
19. Субота Св. Миколи — Кендіяк
20. Неділя — Ріджайна
27. Неділя — Ріджайна
Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення в Храм Пр. Богр. — Велий Ривер
6. Неділя — Ешвіт
13. Неділя — Давфин
19. Субота. Св. Миколая — Сифтон
20. Неділя — Дрифтінг Ривер
22. Вівторок. Зачаття Пр. Богородиці — Ґилберт Плейнс (Річні Збори)
27. Неділя — Давфин
Address: Box 1088 Dauphin, Man.

о. М. КОЛЕНИЧА
ГРУДЕНЬ
4. Введення в Хр. Богор. — Тіодор (за рікою)
6. Неділя — Інсинґер (м.)
13. Неділя — Тіодор (м.)
19. Св. о. Миколая — Інсинґер (Гайвей)
20. Неділя — Половики
27. Неділя — Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask.

о. Гп. УЛОД
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Атабаска
6. Неділя — Вестлак
13. Неділя, Св. Андрея Первозванного — Ричмонд Парк.
19. Субота. Св. Николая — Вайтлавуд
20. Неділя — Сіба Біч
22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богор. — Вестлак
27. Неділя Св. Праотців — Барггед
Box 719, Westlock, Alta. Ph.: 436

о. О. ФЛЯКА
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця — Федора. Введення в Храм Пресв. Богород.
6. Неділя — Еґремонт (Річні Збори)
13. Неділя — Восетия (Річні Збори)
19. Субота — Редватер. Св. Миколая
20. Неділя — Раввей. (Річні Збори)
22. Вівторок — Торгилд. Зачаття Пресв. Богор.
27. Неділя — Редватер (Річні Збори)
Box 128, Radway, Alta.

Календар Українських Свят

ГРУДЕНЬ

1	В	18	Листопад. Св. Мч. Платона,
2	С	19	Прор. Авдія.
3	Ч	20	Преп. Григорія Декаполита
4	П	21	Уведення в Храм Пресв. Б.
5	С	22	Ап. Филимона
6	Н	23	Нед. 24 до Зел. Святах.
7	П	24	Катерини, Порфирія
8	В	25	Климента Єп. Риму,
9	С	26	Преп. Якова Пуст.,
10	Ч	27	Вмч. Якова Перського,
11	П	28	Пмч. Степана Нового,
12	С	29	Муч. Парамона і з ним 370,
13	Н	30	Нед. 25 по Зел. Св.
14	П	1	Грудень. — Прор. Наума,
15	В	2	Прор. Аввакума,
16	С	3	Прор. Софонії,
17	Ч	4	Вмч. Варвари і з нею Юлії,
18	П	5	† Преп. Сави Освященого.
19	С	6	Миколая Мир-Лик. Чуд.
20	Н	7	Нед. 26 по Зел. Святах.
21	П	8	Преп. Потапія Ап. з 70-ти,
22	В	9	Зачаття Пр. Богородиці
23	С	10	Мч Мини, Ермогена
24	Ч	11	Преп. Даниїла Стовп.,
25	П	12	Спиридона Чудотворця,
26	С	13	† Евстратія, Авксентія,
27	Н	14	Неділя Праотців.
28	П	15	Павла, Елевферія
29	В	16	Аггея, Теофанії
30	С	17	Преп. Даниїла
31	Ч	18	Муч. Севастіяна

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Арран
6. Неділя — Сван Плейн
13. Неділя — Стінен
19. Субота. Миколая Мир-Лик. Чуд — Гаес
20. Неділя — Вайтбіч
22. Вівторок. Зачаття Пр. Богородиці — Норквей
27. Неділя — Данбури
Address: Box 111, Hyas, Sask

Устав Церковний

ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богор. Всенічна. УЄ Луки 1: 39-49, 56. Єванг. Луки 10: 38-42, 11: 27-28.

6. Неділя 24 по Зел. Св. Гол. 7 УЄ 2. Літ. Єф. 2: 14-22. Луки 8: 41-56.

13. Неділя 25 по Зел. Св. Андрея Первозванного. Гол. 8. УЄ 3. Літ. Ап Єф. 4: 1-6 і 1 Кор. 4: 9-16. Еванг Луки 10: 25-37 і Івана 1: 35-51

19. Субота Св. Миколая Мир-Лік Чуд. Всенічна. УЄ Ів. 10: 9-16. Літ Жид. 13: 17-21. Еванг. Луки 6: 17-23

20. Неділя 26 до Зел. Св. Гол. 1 УЄ 4. Літ. Єф. 5: 9-19. Луки 12: 16-21

22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богор. від Анни. Літ. Гал. 4: 22-31 Луки 6: 22-31.

27. Неділя Св. Праотців. Гол. 2 УЄ 5. Літ. Кол. 3: 4-11. Луки 14: 16-24.

АДРЕСАР
Української Греко-Православної Церкви в Канаді

The Most Rev. Ilarion, Metropolitan of Winnipeg and of all Canada, 101 Cathedral Ave., Winnipeg 4, Man.

The Most Rev. Michael, Archbishop of Toronto and Eastern Canada, 92 Burnside Dr., Toronto, Ont.

The Right Rev. Andrew, Bishop of Edmonton and Western Canada, 10716 — 115 Street, Edmonton, Alta.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. (JU 6-3093)

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. (JU 6-3093)

The Herald, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Ukrainian Educational Council of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man

St. Andrew's College Building Committee, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVI. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 15, 1959. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1959. ЧИСЛО (1100) 24

МІЖ ВАШИНГТОНОМ І ВАТИКАНОМ

Католицька Акція в ЗДА робить усе можливе, щоб сенатор Кеннеді, католик, був поставлений кандидатом на президента в ЗДА в недалеких виборах. Протестанти і тим разом традиційно ставлять спротив католикам на шляху до президентського крісла в Білому Домі. Трудність Католицької Акції в тому, що в Злучених Державах Америки католики становлять тільки шосту частину населення.

Шум про "релігійну дискримінацію"

Католицька Акція твердить, що з боку протестантів в ЗДА — це "релігійна дискримінація", коли вони традиційно і вперто недопускають некатолика на становище президента цієї держави Католицька пропаганда звертає увагу на факт, що в демократичній країні не повинні робити різниці з того, якої релігії може бути президент ЗДА. Знову ж протестанти відповідають, що коли релігійні різниці в католиків "не грають ролі", то чому ж католики конче хочуть мати католика президентом ЗДА?

Католицька Акція шукає союзників. Навіть коли один з рабінів заявив, що протестанти проявляють "релігійну дискримінацію" супроти католицького кандидата на президента, то католицька преса обширно передала його голос Правда, той рабін підкреслив вимогу, щоб не конче протестантська релігія мала монополь на президента, а щоб міг бути президентом американець кожної релігії, — звичайно, не виключаючи жидівської.

Релігійна дискримінація, чи політика?

Протестанти заявляють, що тут справа не в релігійній дискримінації, а в політиці. Папа дає католикам у світі накази не лише чисто-релігійні, але всякі: наукові, мистецькі, суспільні, господарські, і політичні. Коли католик папи не послухає, то в очах Католицької Церкви він стає "грішником". Ні один добрий католик не захоче бути "грішником", отже слухає папи. Якщо б президентом Злучених Держав Америки став католик, то він слухав би папи в усіх справах, з політичними включно, — провід ЗДА в Білому Домі був би на послугах Риму, Америка фактично стала б подекуди сателітом Риму, у великій мірі втратила б незалежність своєї політики на користь закордонного чинника — Ватикану.

Супроти кого більша лояльність?

Протестанти кажуть, що католик розщеплений "подвійною лояльністю" — між своєю державою та Ватиканом. Але тут питання: супроти кого католик зобовязаний більшою лояльністю: чи супроти папи, якого вважає за "Намісника Христа", чи супроти своєї держави?

Справа контролі народжень точкою зачепу

У світі щороку прибувають десятки мільйонів новонароджених. В убогих країнах Азії люди збільшують кількість свого населення більше, ніж у Канаді чи в Америці. А в той час три четвертини людства голодують. В Обєднаних Державах є голоси, щоб убогі країни завели контролю народжень, — головно в Азії. Натомість папа каже: коли люди голодують, то накорміть їх, — але рішуче є проти контролі народження. Безперечно, Християнство, на основі заповіді "Не вбивай", традиційно є проти контролі народження. Зокрема ж Католицька Церква між католиками сильно пропагує збільшення родин, щоб збільшити число католиків, це тепер одна з найголовніших точок внутрішньої католицької політики.

Обєднані Держави могли б ухвалити постанову про допомогу всім голодуючим у світі, але Америка знає, що головний обовязок тут був би вложений на неї, на її податковців; у Канаді — також. У Злучених Державах Америки податковці вже щораз голосніше нарікають, що їм стає затяжко на своїх плечах двигати тягар американської допомоги багатьом країнам світу. Отже, котра з партій подасть надію населенню на зменшення податкових тягарів, така має більше виглядів посадити свого кандидата на президентському кріслі в Білому Домі

Коли запитали сен. Кеннеді, якої він думки про контролю народження, яким зацікавлені Обєднані Держави, він заявився проти цієї контролі. Противники кажуть, що сен. Кеннеді керується тут наказом папи.

Справа не в особах

Безперечно, що сен. Кеннеді людина здібна Однак він не геній і не є незаступимою людиною. На яких тридцять і пару мільйонів католиків в ЗДА є, можливо, й здібніші за сен. Кеннеді люди. Отже тут справа не в сенаторові Кеннеді, як в особі; на ньому лише випадково унагляднюються постійні змагання Риму мати свою людину на становищі президента в ЗДА.

ПРОВІД УАПЦ НА ЕМІГРАЦІЇ ПРИЄДНУЄТЬСЯ ДО УХВАЛИ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УГПЦК У СПРАВІ ГЕТЬМАНА МАЗЕПИ

Журнал "Рідна Церква" (жовтень - грудень 1959 р.) орган Української Автокефальної Православної Церкви на еміграції під проводом Митрополита Ніканора (Теодоровича) в Зах. Німеччині, помістив офіційну інформацію п. н. "Анатема на Гетьмана І. Мазепу недійсна". У цій інформації на вступі згадано Архипастирське Послання Ієрархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді з нагоди 250-ліття з дня смерті гетьмана Івана Мазепи й основане на постанові Собору Єпископів Укр. Гр.-Православної Церкви в Канаді в м. Едмонтоні, 6-го липня 1959 р. Там сказано, що Єпископат УГПЦеркви вважає наложену Російською Церквою анатему на гетьмана І. Мазепу **недійсною та неіснуючою** для Української Православної Церкви з православної точки зору, а самого гетьмана Мазепу признає за одного з **найбільших церковно-державних мужів** та закликає Духовенство й вірних своєї Церкви молитися за память цього Гетьмана, як **вірного й благочестивого сина Української Православної Церкви.**

У звязку з цим журн. "Рідна Церква" інформує:

"Відділ Інформації УАПЦ повідомляє нас, що **Провід Української Автокефальної Православної Церкви поділяє ставлення Української Греко-Православної Церкви в Канаді до св. пам'яти Гетьмана Івана Мазепи й приєднується до Ухвали Собору Єпископів її".**

ОЛЬГА ПЕТЛЮРА УПОКОЇЛАСЯ

З Европи прийшла вістка, що 23 листопада 1959 р. у Франції померла бл. п. Ольга Петлюра, дружина сл. п. Симона Петлюри — Голови Директорії й Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки.

Покійна, з роду Більських, народилася 1885 року, одружилася 1909 р. Їхня дочка-одиначка померла в листопаді 1941 р.

Бл. п. Ольга Петлюра в останніх роках була у важкому стані здоров'я.

ВІЧНА ЇЙ ПАМЯТЬ!

УЧЕНІ ГОВОРЯТЬ ПРО ЦЕ, ЯК ПОМЕР ПАПА

Під вищеподаним наголовком щоденник "Винніпеґ Трибюн" (субота 28 листопада 1959 року) приніс таку вістку:

"Мюнхен, Західня Німеччина (Ройтерс). — 5 німецьких учених закінчили дослідні оглядини папи Климентія II, який помер девять століть тому, і ствердили, що його смерть була спричинена оливяною отруєю.

Не було можливо розпізнати, чи це отруєння було випадкове, чи навмисне.

Климентій, що помер 1047 року, був папою тільки один рік. На папу коронував його Гайнріх III, король Німеччини і святий Римський імператор.

Заохочував до реформи

Гайнріх усунув трьох пап-суперників, посадив на престолі Климентія і заохочував до реформи Церкви.

Вальтер Шпрехт, учений з державного кримінального відділу Баварії, який проводив групою дослідників, сказав у неділю, що сліди олива знайдено в частині ребра папи, і це могло статися через звичайне вживання оливяних ножів. Але за того часу, як умер цей папа, звичайно вживали оливяної отруї.

Це розслідження було зроблене на бажання церковних чинників у —Бамберзі".

ПОХОРОН

Був Похорон. Незвичайна подія. Багато людей зійшлося. Одні прийшли, бо були з небіжчиком посвоячені за життя. Другі прийшли, бо сяк-так знали покійного перед його смертю. Інші прибули з цікавости, подивитися на обряд, побачити людей, їхню поведінку, замітити смуток, почути науки священика і т. д.

Чому треба брати участь у Похоронах?

Можуть бути причини згадані вище. Треба йти на Похорон без огляду на те, чи ми споріднені, чи ні, чи ми знали покійника, чи ні, без огляду на всякі інші мотиви.

Участь у Похоронах — це одно з діл милосердя для ближнього, яке поручає нам наша Віра. Коли хто заслабне — треба його відвідати, помагати йому чим можливо. Коли ж людина помре — треба її похоронити.

Коли ми споріднені з помершим, то помагаємо родині як рідня.

Коли ми чужі, то й тоді треба брати участь у Похороні, бо Похорон — це собою Богослуження, і християни обовязані найчастіше участвувати в ньому.

А друга причина чому ми повинні завжди, коли тільки нам можливо, йти на Похорон, — це, щоб виявити милосердя для тіла ближнього. Тих діл милосердя є більше. Голодного нагодувати, спрагненого напоїти, нагого одягнути, недужого відвідати, розважити, порадити йому, поменшити йому муки; подорожнього прийняти в хату, а вкінці поховати, або помогти поховати, померщого

При тому виконуємо ще одну чесноту, а саме потішаємо, розважаємо засмучених.

Хто чинить милосердя для ближнього, того помилує Небесний Отець. Бо "Блаженні милостивії, бо вони помилувані будуть"!

ОЄГ.

ЗУДАР БУДДИЗМУ З КОМУНІЗМОМ

Ще донедавна провідники буддійської релігії вірили, що комунізм — це не криза релігії взагалі, а лише "криза Християнства"; вони вірили, що Християнство "не виправдало себе", отже наступив комунізм, але це перехідний момент, що дасть вільне місце для поширення буддизму з Азії на християнські народи

Однак зайняття комуністичним Китаєм Тибету і переслідування буддійської релігії в цій країні розвіяли надії буддистів і довели тепер в усій Азії до гострого політичного зудару між буддизмом, дарма що буддизм є рішуче проти т. зв. "войовничих релігій".

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Вийшов з друку й продається новий КОЛЯДНИК з нотами на два голоси. В гарній зеленій оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі й гарно написані.

Містить 21 Колядку та 5 Щедрівок і Віншування.

Ціна з пересилкою тільки 25 цен.. Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

БОГ ТВОРЕЦЬ

У Символі Віри говоримо: "Вірую в Єдиного Бога, Отця Всемогучого, Творця неба і землі, всього видимого і невидимого. . ."

Предмети, які бачимо: як дім чи черевик, — знаємо, що хтось про них мусів найперше подумати, уплянувати, а опісля зробити. Вони не з'явилися випадково.

Так само, коли дивимося на зорі, чи на найменші зеренця піску, — знаємо, що хтось їх мусів створити. Розумні люди нам кажуть, що навіть найменші атоми є створені. Хто ж їх створив? Бог! "Усе через Нього (Бога) повстало, і нішо, що повстало, не повстало без Нього" (Бога) Ів. 1: 3).

Бог — Творець, бо Він "у початку сотворив небо та землю", а після того "спочив від усіх діл Своїх, які вчинив і зробив" (Буття 1:1 і 2:3), — сотворив, бо з нічого зробив.

Дякуймо Богові за цей чудовий, прекрасний, багатий, складний і таємний світ, який Він сотворив як місце перебування для нас та для наших численних потреб.

Є.

МИТР. ЯКІВ СКЛАВ ПРЕЗ. АЙЗЕНГАВЕРОВІ ПРИЗНАННЯ ЗА ЗАПРОШЕННЯ М. ХРУЩОВА ДО ЗДА

Провід Грецької Архидієцезії Північної і Південної Америки видав прилюдну заяву, в якій висловив през. Айзенгаверові признання за те, що през. Айзенгавер запросив М. Хрущова до ЗДА, — бо це "ще один приклад стійкої політики нашого президента й нашого уряду прослідити й випробувати всі можливі способи, що могли б довести до тривкого миру в світі".

Первоєрарх згаданої Архидієцезії, що підлягає Царгородському Патріярхові, — Митрополит Яків, який має Катедру в Ню Йорку, сказав: "Ми надіємося й молимося, щоб п. Хрущов прибув у цю країну в такому самому дусі миру, з яким през. Айзенгавер запросив його... Ми висловлюємо цю побожну думку, бо знаємо, що народ Росії, серед якого багато людей традиційно були, і тепер є, — це щирі православні браття, тужать за справжнім і тривким миром".

З такої заяви Митр. Якова виходить, що він усі народи, поневолені в державних межах Совєтського Союзу, і між ними також і українців, уважає за **"народ Росії"**. А що українці до "народу Росії" не належать — про це Митр. Яків може без труду переконатися навіть таки тут, у себе "вдома", цебто у власній Грецькій Архидієцезії, в склад якої входять також ці громади **православних українців,** що ними опікується Архиеп. Богдан (Шпилька). А при тому слід підкреслити, що українці в ЗДА через посередництво своєї репрезентативної організації — Конгресового Комітету Українців Америки, за підписом проф. Добрянського — вислали до през. Айзенгавера лист з протестом проти запрошення М. Хрущова до ЗДА.

Підлягання чужим церковним властям — чи Римові, чи Царгородові, чи кому іншому — це може бути лише справа погляду окремих осіб чи гуртків українців, а не всього українського народу. Але в даному випадку йдеться про **загальну українську справу.**

КУРЦІ МУСЯТЬ ДИВИТИСЯ ПРАВДІ В ОЧІ

Цього року в Атлантик Сіті, ЗДА, відбулася конференція Американського товариства дослідів над раком. Д-р Е. С. Вайндер і д-р Дітріх Гофман — обидва вчені дослідники — доказали, що тютюн має в собі аж два складники, які спричинюють рака. Досі викрито всіх вісім хемікалій, що викликають недугу рака (пістряка), однак складники тютюну між ними найбільш небезпечні.

Коли з тютюнового осаду, що твориться з тютюнового диму, виділити ці складники й натерти ними шкіру, то на шкірі досить скоро повстає рак.

Курці дуже нерадо приймають ці наукові відкриття, а більше шукають за такими вістками, де їх потішають, що, мовляв, "покищо невідомо" з чого повстає рак, — "може й не від курення".

Д-р В. С. Алварез на сторінках щоденника "Виннипег Фрі Прес" 15-го вересня 1959 р. висловив своє обурення з того приводу, що дехто пробує доказувати, що рак нібн не повстає від курення. "Це мене тривожить, — бо це неправда", заявляє д-р Алварез. Він каже, що в науці нема сумніву, що рака спричинює курення, — це вже цілком доказано наочним способом випробування (експерименти).

Дехто хоче доказувати, що рака спричинюють випари з асфальтових доріг. Але такі "докази" в Америці давали ще 25 років тому. А тоді один лікар в Румунії заявив, що в Румунії цілком нема асфальтових доріг, а недуга рака є, і то найбільше в курців!

Цю заяву румунського лікаря пригадує тепер д-р Алварез.

НАЙКРАЩИЙ РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК

який Ви можете цього року кому дати, — це монументальна повість Ілліі Киріяка "Сини землі", перекладена на англійську мову п. н.

SONS OF THE SOIL

Книжка SONS OF THE SOIL прекрасне оповідання з піонерського життя українських переселенців у Канаді, в якому докладно та мальовничо описані їх перші переживання.

Книжка заслуговує на те, щоб її якнайширше розповсюдити, тому радимо давати її як Різдвяний Дарунок не лише українцям, але також Вашим англомовним приятелям, сусідам і знайомим

Якщо Ви собі цього бажаєте, ми можемо вислати книжку безпосередньо тому, кому Ви бажаєте її подарувати, а разом з книжкою вишлемо в Вашім імені також гарну українську або англійську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями. Ця додаткова обслуга не буде Вас нічого коштувати, тільки пришліть належність за книжку й ім'я та адресу того, кому її вислати.

Ціна одного примірника з пересилкою

тільки $4.50.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Наступи з трьох сторін.

Принагідно вже згадувалося, що Українська Православна Церква від часу свого повстання та і дальше мала завзятих противників; та щоби їх точніше зрозуміти і запамятати, то пригляньмося їм тут ще раз, поставивши їх в один ряд.

Першими завзятими противниками були католицькі церковні політики з "Канад. Українцем", як своїм органом. Той наступ, як показував "Канад. Українець", засновувався на такім принципі:

"Коли хочеш когось знищити, а не можеш доказати людям, що його вчинки погані, то — оплюгавлюй його кілько можеш, осмішуй, видумуй на него брехні, викликай в людей до него підозріння як до непевного чоловіка. . ."

Так в давній Польщі зномівали Єзуїти та і взагалі Поляки не тільки православних, але й унійтів (греко-католиків), звали уніятські церкви божницями та синагогами, зневажали церковні обряди і священиків. Так в недавній Польщі, під урядуванням Шептицького, греко-католицькі верхи заводячи целібат називали жонатих гр. кат. священиків "маточниками і кадильниками", їх жінок "сплюваками", а їх дітей "байструками". А Поляки звали греко-католиків мудями, хамами, каналіями.

Голова духовного семинари в Станиславові, Бойчук, в своїх листах обкидав суддю Романа Дмоховського величним болотом за те, що той противився целібатови. Дмоховський же хоч був католиком, але дуже гідним чоловіком і щирим українцем.

Так і "Канад. Українець" голосив, що Укр. Прав. Церква в Канаді не є Церквою, бо не має українського епископа. Про митроп. Германоса голосили, що він не є правним епископом, бо не вяжесь з Російською Церквою, і звали його — **жидом, арабом, турком, магометаном.**

Знов же Укр. Прав. Церкву звали — **саскатунською, свистунівською, маминою, козацькою, нововидуманою, національною. . .** Голосили, що вона запродалася сирійцям, та що протестанти її грішми підпомагають.

Навіть те, що Укр. Прав. Церква мала б бути **національною,** отже Церквою українського народу, вони проголошували як сором, гріх. Українці не повинні мати своєї національної Церкви, отже, певна річ, і своєї держави. Український націоналізм був для католицьких політиків ненависним.

**

Коли ж Укр. Прав. Церква в Канаді мала вже українського епископа, Теодоровича, то звали нашу церкву **самосвятською.** На те дістали вони в "Укр. Голосі" відповідь кількома статтями, де ставилося їм запит: **чим самосвяти гірші від чужосвятів?** Якраз чужосвяти були хрунями, що вірно служили Римові і Полякам, а були ворогами Української Церкви і взагалі української справи.

Таке "Кан. Українець" голосив не віддихаючи, аж доки в 1928 р. не признався публично і "публічно", що вся його писанина до того часу була брехнею. (В Галичині "публічний" має окреме значіння: поганий, негідний, в якого нема почуття сорому).

Значить — цілі літа голосили неправду і доперва в **"Спростованню"** 1928 р. сказали правду.

Але чи по 1928 р. не було того, що перед 1928 роком? Було воно і дальше. Хиба ж без того католицьку, "спасистему" працю можна провадити?

*

Наступ на Укр. Прав. Церкву йшов також зі сторони москофілів, чи Російської Місії, а той наступ мав на увазі головно буковинських українців, щоби їх при Російській Місії затримати і разом затримати їх "русскими" та до українців не допустити.

Практика "Кан. Ранка" була та сама, що і "Кан. Українця", — оплюгавлювати, осмішувати все, що Українська Церква має і все, що хочеться знищити, а протестантизм треба величати як одиноку правдиву, спасительну і Богу милу віру

Все що є в Церкви, а чого нема в протестантів, то все "забобони". Хрест погана річ, а то і шибениця, кадила не треба, образів не треба, свічок не треба, священичих риз не треба, молитов за померших не треба, та і ще дечого другого не треба.

І не було майже такого числа "Кан. Ранка", щоби все те на різни лади не повторялося. Та були одиниці, хоч їх було дуже мало, що "К. Ранком" захоплювалися і ставали на протестантськім ґрунті. Тут додати б, що протестанти мали на своїй службі коло 60 проповідників українців, отже виходить, що повинні б мати велику силу.

Однако ж протестантизм був цілком чужим українському народови. До протестантизму не було в українців ненависті, є він, то нехай собі буде, але українцям ходило про те, щоби мати власну Церкву і від чужих незалежну.

І так заходи протестантів нічим скінчилися. Коли нині є десь між українцями маленькі залишки протестантизму, то вони замкнені в собі, отже їх не видно і не чути. Пропаганда протестантизму давно закінчилася. І нинішний "Ранок" вже не пише по давному. Залишився він хиба як памятка по давнім "Канадійським Ранкові".

**

Хоч протестанти звали себе "євангеликами", але їх робота була наскрізь політична, — придбати собі більше членів. Подібне було і в Галичині.

Мали вони там кількох проповідників, які заманювали до себе людей хитрощами, — вони правили Службу Божу по-українськи з православного Служебника еп. Іларіона, вживали священичих риз, хреста, кадила, свічок, і говорили, що їх Церква "Українська Національна", отже людям могло здаватися що то дійсна Православна Церква.

Подібне було і в Канаді, — і тут протестантські проповідники в початках відправляли в ризах, з кадилом, з хрестом, а разом робили натяки, що все те непотрібне і без него можна обійтися. Коли ж люди зрозуміли до чого воно веде, то тих проповідників покинули.

Були також вістки, що в Галичині давали по 20 долярів тим, що ставали "євангеликами", а в Канаді обдаровували таких старими лахами та ще чим.

Ще згадати, що пресбитеріянізм в Галичині ширився найбільше в дієцезії еп. Хомишина, бо він відганяв від Церкви людей своєю хрунівською роботою і поведінкою. "Діло", 12-го серпня, 1925 р. писало, що гр.-кат. священик, Вол. Федів перейшов на протестантизм, а причина була така: Федів, парох Коменок Малих, був вславився тим, що в гр. кат. церкві завів Богослуження українською мовою, отже через те мав клопоти; Хомишин заборонив йому по-українськи відправляти і переніс його в инше місце. За ним пішов і свящ. Волощук. Отже Хомишин відганяв людей до протестантизму.

Коли взяти на увагу три згадані наступи на Укр. Прав. Церкву в Канаді, то кілько треба було праці щоби ті наступи відбивати і пояснювати кожну справу, на яку противники клали натиск. А католики і протестанти мали потрібні грошеві засоби, коли Укр. Православна Церква їх не мала. І не мала священиків кілько їх було треба.

Та все ж вона встоялась, бо стояла на твердім ґрунті. Її ціль була ясна, її справа і праця була гідна, її священики працювали з самопідречєнням, а свідомий загал все те оцінював і піддержував ту працю.

Так Українська Православна Церква перемогла трох противників.

**

Інтересним буде знати, що в червні 1924 р. Укр. Прав. Церква мала таких священиків:

в Манітобі: С. В. Савчук, в Вінніпегу. Вас Новосад, в Толстой.

В Саскачевані: Петро Самець і Петро Мельничук — місіонарі. Д. Стратійчук в Гемилтоні. С. Гребенюк в Гудів. Дм. Кирстюк в Тедор. Корнило Кирстюк в Саскатуні. В. Кудрик в Саскатуні.

В Алберті: І. Кусий в Андрю. Дм. Сенета в Едмонтоні

Тут треба додати, що згадані священики обслугували і дальші громади поза місцем перебування.

КАСТРО ПРОТИ ЦЕРКВИ

Бостонський кардинал Ричард Кошінг заявив, що Фідель Кастро, голова уряду Куби, конфіскує церковні фонди, отже він поборює Церкву так само, як і комуністичні режими за залізною заслоною

Українські стінні календарі на 1960 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм, зі святими на кожний день місяця.

Всі більші й менші свята в Календарі виразно зазначені, а крім того в Календарі подані головніші дати з української історії, які припадають в данім місяці.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою — 35 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢: in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

35 РОКІВ НА СТОРОЖІ

Радіємо, що наша Церква сильна, широко відома у світі. Ми самі її зорганізували, поширили, високо піднесли. Українські Православні Громади мають гарні церкви, декотрі з них навіть дуже коштовні. Священикам будуються парафіяльні хати (резиденції), і т. д. Певно, що є чим похвалитися!

І важне тут те, що коли наші люди на все те давали й дають гроші, то ніхто через те не збіднів.

Але коли б хто запитав: "Яку пресу має ваша така славна Церква?" — то що ми сказали б? "Та Консисторія нашої Церкви має невеликий "Вістник", що виходить раз на два тижні!" — була б наша відповідь.

І той чужий чоловік, дивуючись, сказав би: "Коли ваша Церква визначна, багата й величава, то чому ваша преса така убога?" Що ми могли б на це відповісти? Хіба мовчали б! Чи можемо тепер сказати, що серед більшости нашого загалу є зрозуміння того, яке значення для Церкви має преса? Коли Громада може побудувати гарну церкву, і ніхто через те не збіднів, то чому Громада не може спромогтися на якусь суму грошей на розбудову церковної преси? Адже з розбудовою церковних будинків та зростом числа членів має йти розбудова преси! Чи хто збіднів би через те?

То не брак матеріяльних можливостей, а брак належного зрозуміння того, яке значення має національно-церковна преса спричиняється до того, що наша Церква не має преси таких розмірів, як мати повинна б.

**

"Вістник" із самого свого початку був запланований не лише як часопис церковно-теологічний у найвужчому значенні цього слова, але як **релігійно-національний, церковно-громадський** часопис, де треба обговорювати всякі життєві питання, бо ж релігія і Церква не є відірвані від цілости життя. Політика, наука, виховання, мистецтво, господарські справи — як національні, так і світові — нерозлучно повязані з релігією і Церквою. Деякі часописи, пишучи про всі ці життєві справи, можуть якось обходити, минати їхній звязок з релігією і Церквою. Але добра церковна преса, пишучи про релігію й Церкву, не може минати всіх життєвих справ, бо ж не може відділяти релігії й Церкви від життя. А практично це зводиться до того, що добра церковна преса має в два рази стільки обовязків, ніж позацерковна преса; бо церковна преса має писати і про релігійно-церковні справи, і разом про справи "позацерковні", тому що вони з релігійно-церковними справами нерозлучно звязані, — коли хто може й хоче той звязок бачити.

Світове життя взагалі, а релігійно-церковне життя зокрема, все більше ускладнюється, а з ним ускладнюються й національно-церковні справи; життя йде і кожного дня несе з собою щораз більше пекучих питань, і преса не може минати їх мовчанкою. "Вістник" уже подвоїв число своїх сторінок, але все ж таки він не має технічної можливости зайняти становища до всіх хоч би найголовніших і найбільш пекучих питань, що їх щодня несе життя.

А те становище конче зайняти треба! Ті церковно-політичні сили, які є противні нашій Церкві, мають тут приблизно 40 сторінок пресового фронту проти одної сторінки "Вістника". До того ж позацерковна преса, національно-політична, всяких угрупувань редагується переважно католиками, і вони розуміється, в потребі захищають свою Католицьку Церкву, а тим самим ідуть на допомогу своїй церковній пресі. Хто читає таку позацерковну пресу різних угрупувань, сам може це бачити. А це тим більше здовжує той фронт, який стоїть проти тих засад, на сторожі яких стоїть "Вістник". Отже кожна сторінка "Вістника" має проти себе не 40, а 60-70 сторінок з противної сторони, що від чола атакує нашу Церкву.

Нас постійно питають устно й листовно: "Чи ви читали, що про нашу Церкву написав такий то часопис, такий то журнал (і то як церковні, так і позацерковні!)? І що ви на те відповісте? Чому не відповідаєте?"

"Вістник" відповідає постільки, поскільки вистарчає місця. А тим часом цілі стоси пекуче-важливих матеріялів, документів, фактів збираються з дня на день, з року на рік, і нема місця друкувати їх. . . Чому їх не надруковано? Історія запитає, і за це треба буде комусь відповісти перед історією і своєю совістю! "Вістник" при таких своїх можливостях не на все відповісти може, — бо ж хіба можна від нього вимагати, щоб він відро води помістив у маленькій склянці?

Розмір сторінок "Вістника" в два рази менший від розміру сторінок пересічного часописа, а крім того "Вістник", як двотижневик, виходить в два рази рідше, ніж тижневик. Отже "Вістник" із своїми 16 сторінками в два з половиною рази менший від пересічного 10-сторінкового тижневика. "Вістник" у два з половиною рази менший, а проте містить офіційні церковні матеріяли, яких світські тижневики не мають; містить усі ці дописи, які до нього присилають. А крім цього, має перед собою масу конечних ідеологічних справ.

"Вістник" має всяких читачів, що мають всякі зацікавлення: популярні, наукові, літературні, виховні, політичні і т. д. і т. д., — все це, що так чи інакше повязане з церковно-релігійною ділянкою у нас та у світі.

Чому "Вістник" не розбудовує свого обєму дальше? Тому, що не має матеріяльних можливостей! "Вістник" від 1-го вересня 1954 року перейшов на свою власну матеріяльну базу, цебто став утримуватися з тих фондів, що присилають жертводавці, і з передплат. Нині навіть старі англійські часописи, що мають сотні тисяч передплатників, банкрутують, коли не мають потрібної кількости добре платних комерційних оголошень. А "Вістник" комерційних оголошень не містить. Щодо передплатників, то він має їх стільки, скільки їх мав тоді, коли перейшов пять років тому на свій власний фонд. Не зважаючи на ці великі фінансові труднощі, "Вістник" як виходив, так і буде виходити; однак у таких обставинах він не може збільшити своєї містоти в два з половиною рази, щоб дорівняти пересічному тижневикові, на які можуть спромогтися навіть деякі з наших невеличких політичних партій. А "Вістник" же орган великої Церкви!

*

Цього року вже минуло 35 років з того часу, як почав виходити "Вістник". Він міг двигати вложену на нього працю часом краще, а часом слабше, як це завжди і всюди буває; але одне певне: "Вістник" ніколи не сходив і не сходить з лінії тих завдань, для яких він повстав та живе. При "Вістнику" як завжди, так і тепер працюють побічно, бо мусять віддавати час й для іншої праці, щоб утриматися, — сам "Вістник" далекий від того, щоб міг утримати їх. А це тим більше утруднює працю.

Стоїмо на порозі 36-го року праці "Вістника", і з цієї нагоди було тут цілком на місці дещо сказати з цього приводу.

"Вістник" — часопис національно-релігійний. Він служить нашим національно-д у х о в н и м справам на р е л і г і й н и х основах. Отже найперша його практична ціль та, щоб його ч и т а л и. Є багато таких людей, головно ж в Европі, які хочуть читати, але не спроможні заплатити, і "Вістник" вони отримують безплатно, — в рамках добродійної акції Консисторії нашої Церкви.

"Вістник", крім своїх постійних передплатників, які хоч і невеликі числом, але вірні й сталі, має також деяку кількість більш чи менш жертвенних одиниць, — вони самі двигають тягар обовязків за ввесь загал. Але все це, на жаль, не вистарчальне. . . Та все ж таки "Вістник" сміливо дивиться в майбутнє на порозі 36-го року свого життя. Вже відзиваються голоси за тим, щоб якось зорганізовано розбудувати "Вістник". Є такі, що, не чекаючи дальше, самі виступають чинно з ініціятивою і жертвенністю. Оце два найсвітліші цього роду приклади, що золотими буквами будуть записані в історії "Вістника": славна Українська Православна Громада Св. Володимира в Торонті, яка робить таку велику роботу на всіх ділянках нашого національного церковно - суспільного життя, включила у програму своєї велетенської роботи і справу "Вістника", та організовано в скорому часі придбала йому пару соток нових передплатників, хоч і старих мала показне число, і веде в цьому напрямі дальшу кампанію.

Пан В. І. Перепелюк з Флин Флон і Лин Лейк, Ман., відомий своєю всебічною щедрою щертвенністю на національні цілі, а також на церковно-релігійні, звернувся до Консисторії з проханням, щоб йому прислали адреси наших священиків у Бразилії, а він кожному з них передплатить на свій рахунок "Вістник" як Різдвяний дарунок.

Нехай же Господь віддячить Українській Православній Громаді Св. Володимира в Торонті і пану В. І. Перепелюкові, — а їхня жертвенна праця залишиться незабутньою в Історії нашої Св. Церкви.

Ці два найсвітліші приклади надхнули нас вірою, що грядучий 36-ий рік життя "Вістника", при щирій підтримці хоч покищо невеликого, але відданого гурта сталих приятелів "Вістника", будуть тими зорями, що світ заповідають, і число таких прикладів буде зростати все скоріше і все більше, — нехай же усім нам у цій справі допомагає Бог!

ТАЄМНІ ОБСТАВИНИ СМЕРТІ С. БАНДЕРИ

Мюнхенський тижневик "Шлях Перемоги", орган фракції ОУН під проводом Степана Бандери, вийшов 18-го жовтня 1959 р. надзвичайним виданням з приводу смерті С. Бандери, і подав інформації про обставини, в яких загинув С. Бандера. Ці обставини були такі: 15-го жовтня о 1 год. дня дружина С. Бандери телефонічно повідомила організацій під проводом С. Бандери при Цепелінштрассе ч. 7 у Мюнхені, що її чоловік, вертаючись додому, упав облитий кровю на сходах будинку, в якому жив, при Крайтмаєрштрассе ч. 7. Троє близьких до С. Бандери людей: Степан Ленкавський, Ярослав Бенцаль і Іван Кашуба, негайно приїхали розслідити обставини смерті свого провідника, однак застали його вже мертвим, — він умер по дорозі до лікарні. Лікарі сказали, що С. Бандера загинув від отруї ціянкалі.

Агенція Асошіейтед Прес 19-го жовтня подала з Мюнхену вістку, що німецька поліція висунула припущення про самогубство, бо покищо досі не знайдено доказів убивства, однак це тільки припущення поліції, а не твердження; мюнхенські приятелі і знайомі С. Бандери переконані, що його вбито. Орган ОУН С. Бандери за 18 жовтня інформує: Припущення німецької поліції про самогубство С. Бандери дотепер не підтверджене; навпаки, всі познаки вказують на те, що С. Бандеру "підступно вбив московсько-большевицький ворог", — подає "Шлях Перемоги".

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. **Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.**
2. **Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.**
4. **Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2. за 25 ц.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.**

"ДРАКУЛЯ" АРЕШТОВАНИЙ

У Ню Йорку впродовж цього року молодечі злочинці десятеро людей вбили, сотні порізали ножами, побили, пограбували, насилували, тероризували, сіяли жах.

Під кінець серпня страшним способом були замордовані два 16-літні хлопці на шкільному подвір'ї. Під замітом того вбивства арештовано 17-літнього Сальвадора Аґрона. На поліційному допиті він поводився самопевно, нахабно, і з насміхом заявив, що йому байдуже, чи його засудять на кару смерті на електричному кріслі.

Прибувши вісім років тому з матір'ю до Ню Йорку з Порто Ріко, Сальвадоре Аґрон став ватажком банди молодечих злочинців, головно порторіканців, і був відомий під прозвищем "Дракуля". Перед кожною виправою банди на злочинні діла "Дракуля" наслідував "опирів" (злочинців-садистів), що їх так часто показують у фільмах; він накидав на себе чорну пелерину й насував на очі чорного капелюха.

Коли мама прислала йому до вязниці Біблію, він відкинув її. Коли мама хотіла відвідати його у вязниці — не захотів її бачити, а лише викривив з люті уста й несамовито просичав: "Якщо вона (мати) хоче, то може прийти тоді, коли мене саджатимуть на електричне крісло".

"Дракуля" — це типовий представник молодих злочинців.

МОЛОДЕЧІ ҐАНҐСТЕРИ СІЮТЬ ЖАХ

В останніх днях серпня цього року населення Ню Йорку, а також ЗДА й Канади, було потрясене новими злочинами молоді в Ню Йорку. За останніх пару місяців вони вбили десять юнаків, а в тому двох замучили вогнем. Продовж літніх вакацій цього року з рук злочинного юнацтва (тінейджерс) в Ню Йорку впало двадцять жертв убитими.

Одна банда молодих харцизів нападає на другі і калічать одні одних та вбивають. Понура була картина, коли в Ню Йорку за католицьким священиком, який провадив похорон членів одної банди, вбитих другою бандою, навколо народ домагався від уряду, щоб поліція нарешті поклала край бандам і їхнім жахливим злочинам.

ОПОЗИЦІЯ ПРОТИ АРХИЄПИСКОПА МАКАРІОСА

Архиєпископ Макаріос — Первоієрарх Кипрійської Православної Церкви — це духовий і політичний провідник кипрійських греків, і за свою патріотичну греко-кипрійську діяльність він був Англією покараний засланням на відлюдний острів, з якого його згодом звільнили.

З 1960 роком острів Кипр має стати незалежною від Англії державою. Згідно з Конституцією Кипрійської Республіки, президентом має бути грек, а заступником турок (греків на Кипрі понад 400 тисяч, а турків біля 100 тисяч). Кандидатом на першого президента майбутньої Кипрійської держави вважається архиеп. Макаріос. Однак проти нього вже створилася опозиційна партія — Демократичне Обєднання, яка посуджує його "в диктаторстві". Ця партія недавно створилася, і вона невелика.

ПИЛИПІВКА

Перед Різдвом Ісуса Христа маємо піст, званий "Пилипівкою". Це період, коли постимо, здержуємося від споживання деяких страв, а їмо з уміркуванням взагалі; коли стримуємося від забав, розривок і розваг, які могли б нам, християнам, перешкодити добре приготовитися до великого рокового Свята, яким є Різдво Христове.

Пости взагалі — це розумна й доцільна установа Церкви. Добрі християни повинуються Церкві, не зважаючи на всякі спокуси, а пости виконують найосновніше. І вони цим вдоволені. Хто ж легковажить піст, той легковажить і Церкву, що піст установила, легковажить і Того, хто Церкву оснував!

Піст є на те, щоб менше догоджати тілові, менше на нього звертати увагу, а більше думати про душу, щоб її прикрасити чеснотами і вчинками, які мають непроминальну вартість, але і з нею підуть у вічність.

Світ нині відвертає увагу нашу від цього великого Свята комерційними оголошеннями. Всюди фіґурує "Сента Клас". Він радить, заохочує, переконує закуповувати все для розваги і вигоди тіла.

Церква кличе нас на самоту, в тихі місця, до Божого Дому, кличе подумати над собою, над нашою душею, над тим де ми знайдемося після нашої смерти. Вона пригадує прихід Спасителя у світ для рятування нас від загибелі, від влади злого духа, від неволі гріха. Вона кличе нас до подвигів, до досконалости духової, до здобуття найвищого відзначення - бути добрим християнином і добрим сином, дочкою свого народу.

У Пилипівку вчімся колядувати. Кожна церковна громада повинна зарядити колядування так, щоб, коли прийде Різдво, всі ми вміли заколядувати, певно і сміло, при столі на Святий Вечір, в церкві, під час Богослужень, і по домах, коли будемо мати щастя йти з колядниками

Коляди належать до найкращих пісень. Але їх треба вміти співати, і то мельодійно

ОЄГ.

.КУПУЙТЕ КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" НА РІК 1960

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговують дві статті-розвідки: одна н. т.. "Шевченко і Церква" — про відношення Церкви до Шевченка (на основі документів) — з нагоди 120-ліття "Кобзаря"; а друга — до дискусії в справі Свята Перенесення Мощів Св. о. Миколая. — Є це Свято православне, чи католицьке?

Обкладинка Календаря з дорогого твердого паперу, прикрашена знимкою обкладинки першого "Кобзаря", напис у двох кольорах. Ціна Календаря з пересилкою $1.00. Замовлення й гроші слати на адресу:

**CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.**

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

Різдво в Городци

Коли говориться тут більше про Грибів, то треба сказати, що Павло не занедбував і Городця. Він і там все приготовляв, хоч на перше місце ставив Грибів. В Городци були люди більше свідомі, молодь дуже добра і свідома, і він в Городци скорше почав свою роботу, то ще більше молодих навчив й освідомив.

Можна сказати, що в Городци були вже не тільки співаки, але і дяки, так Павло їх вивчив. На першім же місци стояв там згадуваний вже Гриць, та дуже свідомий його батько, хоч і крім тих всі люди були дуже свідомі. Отже Городець стояв вже на твердім ґрунті, а Грибові той ґрунт лише будувався.

***

Після Богослуження й обіду поїхав Павло до Городця, щоби там про дещо поговорити зо співаками, але найважніше було, щоби поговорити з священиком, що мав там бути третого дня Різдвяних Свят. Треба з ним поговорити про те, що говорив з священиком в Грибові.

Але там бесіда з священиком була трудніша. Священик був молодий, менше досвідчений, отже дивився на все не так широко, як старший священик в Грибові. Церковний Устав був тут для нього найважніший і він сказав:

"Як можна повне Різдвяне Богослуження завтра відправляти, коли Устав не вважає третого дня великим святом".

— Але для народу третий день такий як і перший, — каже Павло, — отже чому того дня не звеличати так, як день перший? Воно ж не було б гріхом, але добром для народу.

— З одної сторони воно так, — каже священик, — але ж і Церковного Уставу не можна легковажити. А народові байдуже, бо він Церковного Уставу не знає.

На те Павло:

· Уставу він не знає, але Устав-мертва буква, а люди живуть живим життям і хочуть більше духового корму ніж їм дає Церковний Устав. Чому ж їм того корму не дати?

—З одної сторони може воно і так, — говорить дальше священик, — але чи не буду я мати клопоту коли довідаються. . .

Тут перебив Павло бесіду священика і каже:

Вибачте, але в Грибові було вчера таке Богослуження як на Різдво, та ще і навіть краще ніж звичайно на Різдво буває. І священик цілком не боявся що може мати клопіт. Навіть казав, що він і третого дня так відправляв би.

— Та невжеж? — допитуєсь священик.

— Так! — потакнув Павло, — там було таке величаве торжество, про яке і в Церковнім Уставі не дошукаетесь. Люди казали, що перший раз таке бачили.

— Коли так, то розкажіть подрібно як було, — каже священик, — а я послухаю і подумаю. . .

І Павло все точно розказав як усе йшло, як перед Службою Божою співалось "З нами Бог" і як воно по святочному виглядало. Дальше оповів як по Службі Божій ціла церква на заклик священика співала "Бог предвічний", і не було такої душі в церкві, щоби не співала. Священик, звернений до народу, коляду почав і співав з народом до кінця коляди. І малі і старі дідусі і бабусі співали. Все співало.

Вислухав все те священик, подумав і говорить:

— Уявляю собі, що святочний настрій був високо-піднесений, отже нехай завтра буде і в нас, як там було. Коли старший священик так робить, то і молодшому можна.

І так справа була вже полагоджена.

*

Богослуження і тут почалося в 7-ій годині рано і йшло до кінця таким ладом, як було в Грибові.

Та видно, що і сам священик був усім тим дуже захоплений, бо не виходив з церкви аж доки хор не скінчив коляд співати. Якже вийшов з церкви, то каже Павлові:

— Аж тепер я розумію чому Різдвяне Богослуження повинно бути і в другі два дні Свят, коли на Різдво не було священика. Яким врочистим, яким зворушливим був для людей нинішний день, а без того що було би. . . А так нинішне Богослуження покрило всі ті три дні, і не можуть люди нарікати, що на Різдво не було в них священика. І я вже буду такого ладу триматися.

Коли ж священик з Павлом говорить, підходить до нього гурт співачок й одна з них виголошує:

— З Святом народження Христа, ми співачки, щиро вас поздоровляємо і бажаємо вам здоровля та сили працювати і дальше для слави Божої і добра нашого народу!

За дівчатами підійшли хлопці співаки також з поздоровленням, а що для священика було несподіванкою, — отже подякував одним і другим, подаючи всім руку, і від себе побажав їм усього доброго. А Павлові каже:

— Нинішного дня я ніколи не забуду, а вас нехай Бог благословить за вашу працю. Ви перед Богом і людьми велике діло виконали. . .

Такими були Різдвяні Свята в обох громадах, — такі, що подібних тут ще не було, і ніхто не сподівався, що такі будуть.

АБО "РОСІЙСЬКИЙ", АБО "ПОЛЬСЬКИЙ" ГРОМАДЯНИН

Схвилювання емігрантів в Англії

Один з читачів "Вістника" у Вінніпеґу отримав 27-го листопада ц. р. листа від свого знайомого українця, який прибув до Англії з України, як емігрант після 2-ої світової війни, і в листі сказано, що англійська поліція ходить по помешканнях емігрантів різних національностей у справі горожанства.

Автор листа пише, що українці з західньої України мусять записуватися або "російськими", або "польськими" громадянами у своїх пашпортах. Поліція повідбирала від емігрантів пашпорти, що мають бути за пару днів звернені їм, але в них буде "напевно дещо змінене". З формального боку справа в тому, що Англія не признає України, як держави, говорить автор листа. Але пересічний емігрант вияснює цю справу так, що це наслідок політики Хрущова, який викликав до себе залицяння країн Заходу, а це знову довело до записування політичної еміграції "громадянами" країн з комуністичною владою.

Ці справи сильно схвилювали еміґрантський загал.

ВАТИКАНСЬКІ НАГОРОДИ АРХИЄП. І. БУЧКОВІ

Цього року греко-католицький архиєпископ Іван Бучко відзначає 35-ліття своїх єпископських свячень. З цієї нагоди католицька преса пригадує, що архиєп. Бучко за свої заслуги для Католицької Церкви отримав такі нагороди з Ватикану: в 1951 році він був іменований асистентом Папського Престола, та римським графом, в 1954 році його номінували архиєпископом Левкадії, а в 1958 році назначили членом дорадників Священної Конґреґації Східньої Церкви.

Дехто в греко-католицьких діячів сподівався, що архиєп. Бучко буде піднесений до ступеня кардинала, і вони могли б тоді вживати це як доказ "прихильности" Риму до українців греко-католиків. Однак архиєп. Бучка кардиналом не йменували. Преса подає, що папа Іван 23-ій думає збільшити число кардиналів до 100, — тепер їх є 74.

БАЧИТЬ "РУССКОЕ НЕБО" НАД УКРАЇНОЮ

С. Семинін у своєму вірші "Металь" оспівує індустрію в українському місті Жданов (колишній Маріюпіль):

"Под просторами руского неба
Жив неписаный древний закон. . ."

Значить, у розумінні С. Семиніна Україна знаходиться "під просторами російського неба". І цього вірша прославляє "Літературна газета" (6. 10. 1959) — орган Правління Спілки письменників України... Не дарма ж Хрущов цього року в американському журналі прилюдно заявив, що Україна в СССР — це те саме, що стейт у Злучених Державах Америки.

Що сильніше Москва почувається на світовій політичній арені, то все сміливіше розкриває своє справжнє імперіялістичне обличчя.

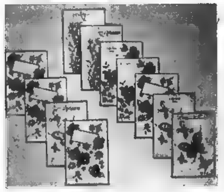

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Папа Стефан III і Пепін

Коло 754 р. варварське плем'я ломбарди загрожувало Римові завоюванням. Папою був тоді Стефан III. А за того часу стала могутніти католицька Франція під проводом Пепіна, і саме на нього звернув свої очі папа Стефан III, щоб не тільки захистити Рим перед ломбардами, але й також, щоб при тому якось добитися при цій нагоді світської влади; тоді вже папа не буде мілітарно, політично і економічно залежний від світських володарів, а навпаки — він сам тоді вже буде разом і духовним, і світським володарем над іншими католицькими правителями.

Звичайно, кожен володар, отже й Пепін у Франції, пильно стежив, щоб з ніким не ділитися своєю владою, а вже тим більше вважали, щоб не попасти під політичну владу когось іншого — будь ним і папа в Римі. Отже папа Стефан III мусів бути свідомий того, що своїми політичними ходами для здобуття світської влади він може викликати в Пепіна підозріння, — Пепін насторожиться, і папі може не вдатися далекосяжний політичний плян. Тому то папа Стефан III рішився на досі нечуваний крок. У папській політиці бачимо чимало незвичайних ходів, багато складних і неймовірних потягнень; але такий трюк, на який пішов папа Стефан III, не траплявся ні перед тим, ні після того.

Папа Стефан III написав до Пепіна листа нібито від самого Апостола Петра з неба. І під цим листом він так і підписав Апостола Петра, та й вислав до Пепіна. У цьому папському листі буцімто сам Апостол Петро просить Пепіна, щоб той прибув з своїм військом і оборонив Рим перед ломбардами.

Пепін, прочитавши папського листа, повірив, що він був написаний самим Апостолом Петром, і негайно поспішив Римові з допомогою, та й прогнав ломбардів. Той папський лист "від Св. Петра" був продуманий не тільки щодо помочі Пепіна проти ломбардів, а мав дальшу мету; а саме, внаслідок цього листа Пепін не тільки врятував Рим перед ломбардами, але й також, відходячи з Італії, як побідник, подарував папі Стефанові III світську владу аж над двадцятьма містами, і звідси датується початок світської влади папства.

Французький володар Пепін, людина глибокої віри, щиро бажав прислужитися Апостолові Петрові, який, як він повірив, з неба сам особисто до нього звертався листом з власноручним підписом.

Факт папської підрібки листа нібито від Св. Петра перш за все слід відзначити тому, що, дякуючи цій підрібці, папа Стефан III — це перший папа, який здобув світську владу. Але й сама собою ця підрібка являє незвичайне, просто несамовите явище. То ж історик Флюрі, описуючи цей факт, правдиво каже про цього листа, що це була така "штучка" папи Стефана III, що такої другої, яка могла б порівнятися з нею, не було й немає в усій історії Церкви*).

Так, це правда, — використовуючи глибоку релігійність Пепіна і його беззастережне довір'я в релігійних справах до духовної влади, папа Стефан III по-сатанському зловжив ним, і справді мав політичний успіх. Але чи вийшло це на здоров'я релігії й Церкві на довшу мету — про це вже нехай свідчить дальша історія, з нинішніми часами включно, — коли такими "штучками" сама духовна власть дає противникам релігії й Церкви зброю в руки перед народами, закликаючи їх не вірити духовним властям, що он на які "штучки" пускаються! Це дуже сумні, трагічні факти, але, на превеликий жаль, правдиві. . .

А що каже Бог?

Маємо Десять Заповідей Божих, і в них сказано: "Не свідкуй ложно!" і також: "Не пожадай нічого цього, що є в ближнього твого!"

Італійська Церква (Католицька Церква по суті є національною Італійською Церквою, з старою італійською, цебто латинською культурою, з старою італійською (латинською) мовою, з сучасною модерною італійською урядовою мовою в Ватикані, якою пишуть свої офіційні листи римські достойники з Риму до католиків усіх національностей у світі) — ця Італійська Церква в цілому ході своєї історії завжди свідчила ложно, свою політичну силу вона збудувала була власне на тих своїх ложних свідченнях Єпископ Риму, якому на основі Св. Письма і Вселенських Соборів Церкви не дано більше власті, ніж кожному іншому епископові в цілому ході Християнства, завжди пожадав цього, що належало до інших епископів.

У Св. Письмі сказано: "Чи ж справді належало вам неправду для Бога сплітати і для Бога говорити лож?" (Кн. Іова, XIII-7). "А чи на добро воно вийде, коли Він схоче вивідувати вас? Чи ж Його ви ошукаєте так само, як обманюєте людей?" (Кн. Іова, XIII-10). "Грізно скарає Він вас, хоч ви й притворюєтеся потайно!" (Кн. Іова, XII-11).

Який жах розпалили безбожні революції у Франції (Перша Комуна у світі, Паризька Комуна, 1792), в царсько-російській империї (1917), в Іспанії (1936-1938); і менші: в Мадярщині під кінець 1-ої світ. війни, далі — в Мексиці і т. д. А чому? А тому, що коли хто сіє зло, то й родиться зло.

Адже ж правдиво Св. Письмо говорить: "Це очі горді, язик, що брехню сплітає, руки, що кров невинну проливають, серце, що кує лихі заміри, ноги, що скварно біжать до злого, це облудний свідок, що говорить неправду і незгоду між братами розсіває" (Приповістки Соломона, VI-17,19). "Щоб навчити тебе слів чистої правди, щоб ти вмів переказати слова правди тим, що тебе по неї послали. . . Не грабуй убогого за те, що він убогий, і не утискай злиденного у воротях. . ." "Не переступай давньої межі, яку поклали батьки твої" (Прип. Сол., XXII-21,22,28). "Господу гидкі ці уста, що лож розсівають, — кому ж благоугоден той, що неправду говорить?" (Прип. Сол., XII-22). ". . . за це, що в Ізраїлі безчестя коїли. . . в ім'я Моє говорили лож, якої Я не заповідав їм" (Єремія, XXIX-23). "А боязким і невірним, і гидким, і душогубним, і блудящим, і чарівникам, і всім ложникам є місце в озері, яке огнем і сіркою палає, що є другою смертю" (Одкровіння, XXI-8). "А надворі будуть пси і ідолопоклонники, і душогуби. . . та кожен, хто любить і чинить неправду" (Одкровіння, XXII-15).

Боротьба з фальсифікатами

Перший тип "фальсифікаторів" хоч у висліді дає пофальшовані документи, проте ж з моральної точки зору він не є фальсифікатором, бо не має заміру підробляти документів, — до них належать копісти (переписувачі) документів, які роблять мимовільні помилки, несвідомо допускаються зміни тексту.

Другий рід "фальсифікатора" — це той, що також чинить це без злої волі, він лише хоче зробити переписуваний текст трохи яснішим читачеві, і тому одні слова заступає іншими, зрозумілішими, а також складні, заплутані речення перебудовує по-своєму, і так хоч-нехоч допускається помилок, коли йому не вдасться вірно висловити по-своєму думку автора.

Третій тип "фальсифікатора" — це також той, що чинить це без наміру фальшувати, обманювати, отже без злої волі змінює текст оригіналу, — змінює так, що з побожности хоче ще й своїми словами підкреслити релігійну думку автора переписуваного тексту, а також з пошани до автора потакує йому своїми словами, отже дещо додає від себе до оригінального тексту, вплітає в нього свої власні думки, а з того виходить, що це ніби сам автор оригінального тексту висловив їх.

Четвертий рід "фальсифікатора" — також належить до людей доброї волі, бо він несвідомо допускається фальшування, коли ці всі примітки, які попередній переписувач від себе поробив на маргінесах оригіналу, черговий переписувач, думаючи, що ці примітки належать авторові оригіналу, згодом переносить ці примітки з маргінесів і включає їх у текст оригіналу.

Церква постійно боролася проти тих мимовільних помилок, і коли вона викривала блуди, то веліла копістам ще раз переписувати текст. А однак виявилося, що людині, по її "людській слабості", таки було неможливе уникнути мимовільних помилок.

Наприклад, екс-езуїт Бартолі сумнівається щодо коректности тексту Ап. Матвія XVI-18,19, тому що ця частина Св. Письма логічно непов'язана з рештою тексту цього ж розділу Нового Заповіту. Текст цього розділу (глави), — такий, яким він тепер є, містить у собі внутрішню самосуперечність думок; наприклад, в одному місці Христос каже до Ап. Петра: "І кажу Я тобі, що ти Петро, і на скелі цій Я побудую Церкву Свою. . ." (Св. Матвія XVI-18) — та "І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв'яжеш — це буде зв'язане на небі, а що на землі ти розв'яжеш - це буде розв'язане на небі" (Св. Матвія XVI-19).

А далі, в цьому самому розділі (Матвія XVI) — лише через 15 рядків — Христос говорить до Ап. Петра: "Відступись ти від Мене, сатано, — ти спокуса Мені, бо ти думаєш не про це, що є Боже, а про це, що є людське!" (Св. Матвія XVI-23).

(Далі буде)

*) Fleury, Hist. Eccl., IX, 354.

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістника"!

РОСІЙСЬКА ЦЕРКВА ЗАЯВЛЯЄ

про свою вірність традиційній православній науці про Церковні Канони

Папа Іван 23-ій, ще тоді, коли він, як кардинал Анджельо Ронкаллі, — кандидат на папу — 1958 р. заявив був перед Колеґією Кардиналів, що в плянї Ватикану є **"Возєднати принаймні 500,000,000 католиків і 125,000,000 і православних греків і росіян, як перший крок у напрямі релігійного миру між християнами"** ("Ди Виннипеґ Фрі Прес", 26.І.1959).

Коли кардинал А. Ронкаллі став папою, під іменем Івана 23-го, то він 25-го січня 1959 р. заповів, що в недалекому майбутньому буде скликаний Собор, (Ватикан плянує його на 1961 рік) і поінформував, що на цьому Соборі між іншим будуть також зроблені старання в напрямі приєднати до Католицької Церкви всі інші, некатолицькі, Християнські Церкви. Звичайно, папа Іван 23-ій тут і далі має на увазі, що йому йдеться про те, щоб підпорядкувати собі православних росіян і греків.

Мабуть якраз цими плянами Ватикану — плянами опанувати Російську Православну Церкву — викликаний голос Російської Православної Церкви. Маємо на увазі статтю п. н. **"Соборность и автокефалия"** доцента Московської Духовної Академії В. Тализіна, поміщену в офіційному органі Російської Православної Церкви "Журнал Московской Патриархии" (Москва), серпень 1959 р.

Устами одного з своїх офіційних речників, богослова Тализіна, Патріярхія Російської Православної Церкви заявляє, що містична єдність Церкви Христової ніяк не порушується тим, що існують Автокефальні Церкви. У згаданій статті говориться:

"Переходячи до сучасного устрою Православної Церкви, треба сказати, що вона, не зважаючи на це, що в адміністративному відношенні поділена на 14 автокефальних церков, зберігає свою єдність і на протязі своєї історії залишається соборною".

Чому Провід Російської Церкви, а саме Московська Патріярхія, вважав за конечне саме тепер піднести голос в обороні **автокефалії,** цебто в обороні адміністративно-правної незалежности Православної Церкви даного народу від усяких закордонних церковних властей? Відповідь тут приходить сама собою: коли Ватикан заявляє, що він на заплянованому Соборі бажав би говорити про свої пляни "поєднати" Російську Церкву з Католицькою, то це "поєднання" означало б, що Російська Церква втратила б свою адміністративно-правну й економічну незалежність (автокефалію) — бо перейшла б під власть папи в Римі.

Отже, Московська Патріярхія, не бажаючи йти в пропоновану їй папою римську залежність, дає в згаданій тут статті В. Тализіна відповідь Ватиканові своєю обороною автокефалії.

Тут подаємо низку тих арґументів, що ними Московська Патріярхія захищає автокефалію, а обороняє вона засаду автокефалії традиційною наукою Православної Церкви — на православній догматично-канонічній основі. "Журнал Московской Патриархии" заявляє:

"Право на адміністративну самостійність кожної автокефальної Церкви знаходить для себе повне обоснування в канонах. І так, згідно з апостольськими правилами, справи кожної місцевої Церкви остаточно повинні вирішуватися її епископатом, що його очолює перший його епископ. Взагалі ж канонам зовсім чужа думка про підпорядкування місцевих Церков якійсь одній Церкві. . ." "Границі самостійности автокефальних церков в різних ділянках церковної діяльности залежать від характеру цих ділянок —навчання, законодавства, богослуження, адміністрації і судівництва".

Далі, виясноючи — чому Канони Православної Церкви не забороняють кожній **місцевій Церкві,** цебто Церкві в кожній окремій країні, бути **автокефальною,** Московська Патріярхія коротко переповідає традиційну науку Православної Церкви про істоту (суть) Канонів, і каже:

"а) У ділянці віронавчання автокефальні церкви не мають ніяких розходжень. Скарб віри передано всій Вселенській Церкві, і в її свідомості та переживанні він залишається незмінним, тому то Православній Церкві чужа наука про догматичний розвиток. Вселенська Церква тільки формулює цю науку, і засвоєння цієї формуляції є обовязковим для всіх автокефальних церков. Діяльність тих останніх у цьому відношенні повинна полягати лише в збереженні та розповсюдженні науки Вселенської Церкви".

"б) Незмінною та обовязковою для автокефальних церков являється й канонічна наука, якщо вона основується на догматичній науці. Але ці канони, що говорять лише про примінення догматичним засад до місцевих і тимчасових умовин, не звязують свободи автокефальних церков , і ці церкви, залишаючись вірними догматичним засадам про устрій Церкви, своїм законодавством можуть самі окреслювати внутрішній устрій".

"в) Свобода автокефальних церков у ділянці богослуження обмежена лише звязком богослуження з догматичною наукою і стремлінням до однакової форми богослуження як з уваги на минуле — вірність церковному переданню в цій ділянці, так і зближення в цій ділянці з іншими церквами. Поза тими межами автокефальна Церква користується повною свободою, канонізуючи своїх святих, укладаючи піснопіння, означуючи час богослуження і т. д. Літургічним символом єдности автокефальної Церкви повинно служити поминання на богослуженні імені свого першого епископа всіми епископами даної Церкви".

" г) В адміністративній ділянці автокефальні церкви користуються повною самостійністю. Канони, вимагаючі повної єдности в догматичних питаннях, в адміністративній ділянці дають повну свободу епископам".

" д) Повною свободою користуються автокефальні церкви і в ділянці церковного суду".

" е) У сфері міжцерковних відносин кожна автокефальна Церква є повноправним і рівноправним підметом міжцерковного права (подекуди аналогічного до міжнародного права).

Рівноправності автокефальних церков не перешкоджає ця обставина, що в своїх списках вони поміщені у відомому, обовязковому для них порядку. Ці списки не мають під собою догматичних основ, не означають будь-якої переваги церков, що стоять вище в даному списку. Найдавніший список апостольських церков в Апостольських постановах розставляє їх у хронологічному порядку — у порядку оснування їх апостолами. У списку патріярхатів, прийнятому Трульським Собором, вони перечислюються в порядку політичного значення їхніх катедральних міст, тому найстарша — Єрусалимська Церква поставлена на останнє місце, а остання щодо часу отримання автокефалії Константинопільська Церква — на друге. Список Атенської Синтагми доповнює цього канонічного списка переліком ще шістьох автокефальних церков у хронологічному порядку отримання ними автокефалії, опускаючи Римську Церкву, і ставлячи на пяте місце зрівнану з патріярхатами Російську, за того часу Синодальну, Церкву. . ."

***

З вищенаведеного виязнення Московського Патріярхату бачимо, що хоч речник цього Патріярхату не називає Римської Церкви її іменем, але він, звичайно, має на увазі Римську Церкву, коли головну увагу присвячує справі різниць між **змінними і незмінними принципами** в науці Православної Церкви. Його виявнення коротко можна підсумувати так: **Кожна Автокефальна Церква (місцева самостійна церква) має вільну руку приймати чи не приймати давні канони, зміняти ці давні канони, або й нові канони для себе сама встановляти лише тоді, коли ці канони не основані на Догматах Православної Віри. Але коли давні Канони основані на догматах, то їх зміняти не вільно ніколи, тому що Православна Церква не допускає зміни Догматів; лише ці методичні Канони, побічного характеру, які вказують шляхи примінення Догматів, можуть бути змінені кожною автокефальною Церквою на власну руку, з уваги на такі чи інші місцеві обставини.**

Натяк тут на Римську Церкву цілком ясний поститільки, що Римська Церква змінює Догмати Церкви Христової, — напр., найдавніший догмат Вселенської Церкви про **походження Св. Духа від Отця** Римська Церква змінила на:від **Отця і Сина** (з. зв. філіокве).

Римській Церкві, яка змінює догмати, легче примінитись до політичних обставин, натомість Православній Церкві в тому відношенні є значно тяжче; бо коли дана влада держави фізичним терором змушує зміняти ті Канони, що основані на Догматах, то Православна Церква змінити їх не може, бо **Православні Догмати незмінні.** Правда, кожна **Автокефальна Православна Церква може зміняти собі ці Канони, що не основані на Догматах, одкак такі Канони не вирішують про саму суть Православної Віри.**

***

Вищеподане виявнення Московського Патріярхату, розуміється, являється традиційною нормативною наукою Православної Церкви, отже в ньому нічого нового не сказано.

А коли нас, українців, що тут дійсно обходить, то це ось що: Коли Російська Церква теоретично заявляє, що кожна країна може мати свою Автокефальну Православну Церкву, то чому ж вона не дотримується цього на практиці, і насильно підпорядкувала собі Українську Православну Церкву?

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

(Продовження)

Чи небо є римо-католицьке?

Коли Римська Церква голосить, що лише її віра є правдива і спасительна бо вона має папу, то виходить, що ціле небо є римо-католицьке і сам Христос є римо-католиком. І в небі будуть лише ті, що признають верховенство папи.

Але Ап. Павло каже (До Римлян 2:10 16), що коли погане, які не знають закону, роблять добрі діла, то закон є написаний в їх серцях. Значить — і їм небо належиться. Та чи папи поган туди впустять, коли вони папи не признавали?

Признавання папи не є ніяким добрим учинком перед Богом, то справа папів, справа їх політичного панування.

Говорячи про Послідний Суд, Христос ні словом не згадує тих, що до папи належали, чи не належали. І самих папів не згадує. Він згадує лише добрі діла людей, — хто голодного накормив, нагого приодів, жаждущого напоїв, хорого відвідав, а про підданство папі ані згадки. А те, що Христос згадує відноситься до всіх людей, отже і до поган. А людей буде судити Христос, а не папи.

Чи не треба над тим греко-католикам задуматися?

Бог в небі свій господар

Іван Франко написав поему п. в. "Страшний Суд", поему звернену проти вузькоглядних католицьких провідників, як то вони будуть на Страшнім Суді протестувати проти Божих рішень, будуть робити крики, що Бог з ними не числиться, і скажуть Богу:

Ти нас маєш всіх за дурнів!
Ми на це незгідні! Ми що
Кріз стежки твої простуєм,
Твоїм іменем ми проти
Твого суду протестуєм?

А якаж буде відповідь Небесного Судді? Буде така:

Господь довготерпеливий
Вислуха всю ту тираду,
І всміхнеться добродушно
І таку їм дасть пораду:
"Цитьте діти! Тут не сеймик
Щоб ревли ви і кричали, —
Ви ж у небі, де немає
Ані болю ні печали.
Опозицій та обструкцій
Тут робить вам непрактично,
В своїм небі я рядкуся,
Вибачайте — деспотично.
Тут я поїзду кондуктор, —
В якій хочу кого класі
Посаджу, а пасажирам
Іншим всім до того зась!
Чи я вас за дурнів маю,
То лишіть мені на волю,
А себе за дурнів мати,
Вам, ій Богу, не позволю!"

Така фантазія письменника, але яка влучна і слушна. Хиба поклонники Риму не готові були б робити на Божім Суді таких криків? Голосять же вони тут, що без папи нема спасення, а Небесний Суддя про папу не згадує, про римську віру не згадує, але розпоряджається в небі на них не оглядаючись. Чи могли б вони таку зневагу стерпіти?

Але в Святім Письмі є такі Божі слова: **Ваші думки — не мої думки, і ваші дороги — не мої дороги".** Виходить що Бог може на папські претенсії цілком не оглядатися. Він свій Господар!

Католицизм не знає милосердя

Згаданий вже Камінський описує подрібно, як поляки в Тиличу забирали рабунком церкву. Каже він:

"Староста з плебаном (польським ксьондзом) прийшовши в гурті озброєних людей до церкви, виважили двері силою. . . Потім сам плебан, взявши власною рукою сокиру, престол порубав і з ґрунту вивернув. Образи кидано на Стружку (річку). . . Паперові образи попалено. . .

"Яке там нарікання, плач і лемент счинили люди руського народу. . . Жінки і діти, в домах і по улицях, кидалися на землю й голосили аж до неба підносили. Не було духа, що б сльозами не залився. . ."

Такими братами-католиками були поляки завсігди навіть для греко-католиків. І Римові було байдуже що вони робили. Рим того хотів, бо без своєї церкви греко-католики підуть до костела. Про те ходило.

Ще один примір. . . Поляк Морачевський каже: "Король Ягайло (Яґело) казав вигнати руських (українських) священиків з катедри в Перемишлі, трупи і попіл (з тіл)повикидати, церкву наново посвятити, — і серед плачу, крику і проклонів місцевого народу примістив там духовенство латинське". (А поховані були там епископи та може і князі).

От вам добродійства римського католицизму й спасительне верховенство папи! Греко-католикам треба б усе те знати, але їх провідники все те перед ними закривають.

НАСЛІДНИК КАРД. ТІССЕРАНА

Голосний кардинал Євген Тіссеран, як подають з Ватикану, "уступив" із свого становища секретаря Конгрегації для Східньої Церкви, цебто керівника унійної акції. На його місце папа Іван 23-ій іменував кардинала Амлето Джіованні Чіконьяні, який до цього часу був Ватиканським делеґатом в ЗДА.

Кард. Чіконьяні не такий штивний у своїй тактиці, як був кард. Тіссеран, а має марку "американізованого", "поступового" й гнучкого політика. Такої людини Ватиканові треба на становищі керівника унійної акції з її плянами на опанування православних народів на слов'янському Сході. Тут можуть бути тепер нові несподіванки в політиці Ватикану супроти Совєтського Союзу для того, щоб здобути там право на унійну акцію.

У Ватикані, звичайно, пильно слідкують за способами й вислідами політики "коекзистенції" (співжиття) між през. Айзенгавером і Хрущовим.

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1959 ДО 15-го СІЧНЯ 1960 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1959 р., до 15-го січня, 1960 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпеґ, Ман.

При цьому надсилаю $............, як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

РАБІН ЗАСТУПАЄТЬСЯ ЗА КАТОЛИКІВ

Часопис "Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) з 19 серпня 1959 р. приносить таку вістку під наголовком: "Рабін осуджує інтриги для перешкоди католицькому президентові":

"Портленд, Оре. — Рабін осудив тут цю "широкозакроєну інтригу", яка існує нате, щоб перешкодити обранню католика на президента Злучених Держав Америки. Рабін Юлій Нодель осудив тих, хто твердить, що президент-католик був би під впливами "папи, священиків, чи чужої країни". Рабін заявив перед парафіянами синагоґи Бет Ізраїль, що всі ці, хто цьому вірить, не усвідомлюють собі того "щирого і глибого вдоволення, з яким католики завжди висловлюються про розмежування між Церквою і державою". Він додав: "Кожен священик чи світський, який уважає, що тільки протестанти повинні мати першенство в Білому Домі, розвалює ці основи, що на них стоїть наша країна". Рабін заявив, що питання відносно того, хто має бути президентом — "це справа, яку має вирішувати американський народ, а не Протестантська Церква, і не Католицька Церква, і не жидівська синагоґа".

До цієї новинки в "Бизентайн Кетолик Ворлд" можна зробити таку заваґу: це правда, що Церква відділена від держави; однак слід мати на увазі, що народу не можна відділити від Церкви, — не можна цього зробити й тоді, коли народ вирішує політичні питання. Якщо католикам не робить різниці якої релігії має бути президент ЗДА, то чому ж вони так добиваються президента католика? І ще питання: Коли б навіть спомогти католиків, щоб наступила рівновага сил між католиками й протестантами в ЗДА, то годі сказати, чи це дало б вигляди й іншим релігіям колинебудь провести свого кандидата на президента ЗДА.

ГРАБУЮТЬ УКРАЇНУ

З інформацій про бюджет Советського Союзу на 1960 рік відомо, що 20 відсотків збіжжя, 72 відсотки цукру, 33 відсотки вугілля, 55 відсотків залізної руди, 21 мільйон тонн сталі і т. д. Советський Союз бере з України, — отже не менше, ніж з Московщини. А коли прийшло до розподілу грошей, то на 1960 рік Московщина (т. зв. Російська Советська Федеративна Республіка) отримує 231 мільярд карбованців, а т. зв. Українська Советська Соціялістична Республіка лише 69 мільярдів 753 мільйони карбованців.

Звичайна колоніяльна політика!

Читанка „Маруся"

Вже маємо на складі новий наклад читанки

„МАРУСЯ"

ІЛЛІ КИРІЯКА

Ціна $1.25 одного примірника з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.**

Католицька Церква не є національною, повчає папа

Римський папа, а з ним, розуміється, і всі католицькі діячі, ніколи не признавали і не признають н а ц і о н а л ь н о ї Церкви, бо це не згідне з католицькою теологією. Отже не може бути Англійської Католицької Церкви, Французької Католицької Церкви, Ірляндської Католицької Церкви, ані ніякої іншої н а ц і о н а л ь н о ї Церкви, а є лише одна неподільна К а т о л и ц ь к а Церква. Отже, коли католицька наука забороняє мати національну Церкву, то в такому випадку кожен, хто Католицьку Церкву серед даного народу називав би своєю "національною" Церквою, вважався б "еретиком".

Певно, і серед католиків є такі одиниці чи гурти, які приватно висловлюють бажання мати Церкву н а ц і о н а л ь н у, і таких голосів може бути все більше. Рим з тривогою слідкує за тим, і тому час до часу голосно підкреслює свою заборону народам мати національні Церкви.

Тут подаємо один з найновіших прикладів.

Католицька преса підкреслила цей факт, що 1959 року **"до прочан з Венеції, які відвідали Папу з нагоди його імʼянин, сказав Папа дня 18 березня: Єдність Церкви була волею Христа теж в Його останній молитві перед жертвою на хресті. Христос не основував різні Церкви, як приміром анґліканську, слов'янську, або Церкву якоїсь нації, але одну Церкву: Апостольську і Вселенну, Римську Церкву"** (Див. греко-католицький богословський журнал "Логос" (Йорктон, Канада) за липень-вересень 1959 р. Стаття о. Вол. Маланчука, ЧНІ: "Унійні вигляди будучого вселенського Собору").

Тут додамо, що Православна Віра дозволяє на н а ц і о н а л ь н у Церкву в сенсі а в т о к е ф а л і ї, — це значить: щодо в і р у в а н н я в Бога на православних основах — на основі Св. Письма і Священного Передання, згідно з догматичною наукою Церкви, — то Церква є о д н а, Вселенська в містичному сенсі, і головою її є сам Ісус Христос. Але в ділянці адміністративно-правній кожен нарід може мати свою н а ц і о н а л ь н у (автокефальну) Церкву, цебто Церкву незалежну від чужих, закордонних церковних властей. Натомість католики в кожній країні підлягають закордонній церковній владі — в Римі, отже тим самим вони не мають автокефалії, цебто не мають н а ц і о н а л ь н о ї Церкви.

ІМ УВИЖАЄТЬСЯ "РОСІЙСЬКЕ МІСТО" В УКРАЇНІ

У журн. "Вісник" Академії Наук СССР (8. 7. 1959) у статті науковця-історика Р. О. Юри сказано:

"Численні й різноманітні археологічні пам'ятки виявлені й досліджені радянськими археологами в Києві, свідчать про великі історичні перспективи, які розкривають розкопки найдавнішошого російського міста".

Отже вже для "землячка" Р. О. Юри столиця Київ є "найдавнішим російським містом". Звичайно, всій Академії Наук Київ увижається "російським", бо так наказано з Москви.

ПЛЯМА НА 20. СТОЛІТТІ

Демократичний конґресмен Честер Бавлс помістив був у додатку до газети "Ню Йорк Таймс" (22. XI. 1959) статтю, в якій сказано, що в Латинській Америці половина всієї управної землі належить до великих землевласників, які становлять лише півтора відсотка всього населення. Коли ж хто вимагає, щоб вони уступили трохи землі тим, що її не мають, то великі землевласники називають такі вимоги "комуністичним".

Конґресмен Ч. Бавлс остерігає: "У першу черґу не забуваймо основної проблеми: в Латинській Америці, подібно як в Азії і Африці, громадянство має вибрати волю або невільництво, надію або розпуку, спокійний розвиток, чи переворот. Непорозуміння цього може привести до катастрофи."

Додати б ще сюди католицьку Еспанію і комуністичні країни рабства!

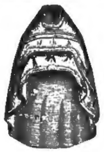

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

"САМІ СЕБЕ ЗВОЮВАЛИ"

У рамках Мазепинських Роковин у Вінніпегу виголосив 22-го листопада ц. р. доповідь проф. В. Доманицький на тему "Націотворча роля І. Мазепи".

П р о ф. В. Доманицький, бувший ректор Українського Торговельно - Господарського Інституту в Чехословаччині, — це один з наших старших заслужених учених. І зо скромністю справжнього вченого він передусім застерігся, що він "не історик". А однак його доповідь засвідчила знайомість з величезним історичним матеріялом. Але це ще не все; численні слухачі відразу мали змогу зрозуміти і відчути, що мають перед собою не пересічного інтелектуаліста, я к о г о ми звикли називати словом "наш науковець", а таки справжнього у ч е н о г о; про це свідчить сам його спосіб виголошування доповіді, — він ніколи не повторявся, не мозолив уваги слухачів одним і тим самим матеріялом; а ще головніше, — він висловив свіжі, н о в і д у м к и; і тут він дуже корисно для себе, для слухачів і для науки відрізнявся від пересічного нашого "науковця", що поверховно, "п'яте через десяте" перемелює все одне й те саме, давно вже "сказане й пересказане".

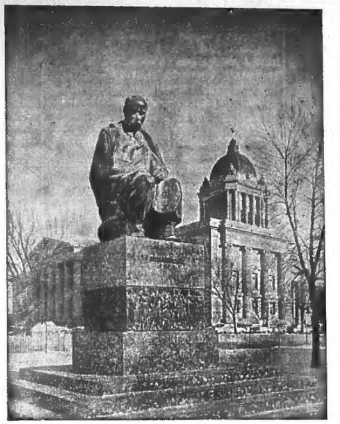

Модель памятника Т. Шевченкові, виконаний різьбарем Андрієм Дараганом. Цей модель був вибраний на зборах конкурсового жюрі Комітету Українців Канади у Вінніпегу 28 жовтня 1959 р., як зразок памятника, що має бути поставлений біля Манітобського парляменту у Вінніпегу.

П р о ф. В. Доманицький подивився к р и т и ч н и м и очима на історію України за доби Івана Мазепи. Ми призвичаїлися все повторяти за українською стрілецькою піснею: "Встоятись не було сили"! І то правда, що встоятись не було сили. . . Але чому? Бо ворог був сильніший! Так, ворог справді був сильніший, а ми слабші. . . Але ч о м у ми були с л а б ш і? Над цим питанням глибше застановився проф. В. Доманицький. Він навів низку різноманітних недомагань з українського боку, що довели до упадку гетьмансько-козацької Української Держави. Своєвільність і ворохобність козацьких старшин, взаємна заздрість між ними, шукання у ворогів підтримки для своїх особистих цілей, доноси на свого Гетьмана, — все те, мов рак, роз'їдало силу України.

Гетьман Мазепа заключив союз із Швецією, а її король Карло 12-ий, хоч і непересічний вождь, але зарозумілий і засліплений своїми перемогами, зробив смертельну помилку, що відразу не пішов просто на землі Московщини, а став чекати на зудар з москалями на землях України. Шведська армія прибула на Україну саме в люті морози і сніговії, а до того ж ще вона своєю безпардонною поведінкою сильно дразнила й дошкулювала українському населенню, забираючи в і д нього його зимові запаси харчів і т. п. Російський цар Петро І наперед подбав про те, щоб на свою сторону перетягнути султана турецького і хана кримського татарського, яких він підкупив золотом, і вони відмовилися допомогти Мазепі і Карлові 12-му.

Такі й подібні причини були "водою на млин" Москви, і її армія під Полтавою 1709 р. розгромила шведську й українську армії.

У нас звичайно говориться про великих людей так, що згадують лише його ім'я та його роботу, — то і все! Але проф. В. Доманицький показав слухачам особу Мазепи не лише як гетьмана, але й також як л ю д и н у. Він розповів про те, що гетьман Мазепа був високоосвічений, знав більше чужих мов: німецьку, італійську, латинську, польську, не був грошолюбом, а своє багатство жертвував на церкви й школи.

На думку проф. Доманицького, причину розгрому України під Полтавою 1709 р., та взагалі її поневолення, найкраще бачив гетьман Іван Мазепа, який у славній "Думі" голосно заявив українцям, що вони **"самі себе звоювали"!**

Після доповіді, було, як звичайно водиться, поставлено з боку слухачів низку запитань прелеґентові. Одне з тих запитань відносилося до справи а н а т е м и (виклятя) на гетьмана Івана Мазепу, наложеної на нього Церквою 1709 р. Проф. В. Доманицький відповів, що анатему на нашого Великого Гетьмана наложили у к р а ї н с ь к і православні епископи; він відмітив той факт, що Українська Православна Церква в Канаді під проводом Митрополита Іларіона віднеслася до згаданої анатеми так, що вона для українців і їх Церкви взагалі "н е д і й с н а" "не існує"; одначе, оказав проф. Доманицький, ця анатема на гетьмана Мазепу українськими православними владиками наложена була, вона залишилася в Требнику; і, канонічно анатему має право зняти лише та Церква, що її наложила. Це вияснення прелеґента, мабуть, завдовольнило слухачів (більшість з них становили греко-католики) — бо ніякої дискусії в цій справі не було.

Здається, що прелеґент або не мав був заміру у своїй доповіді порушувати справи анатеми на гетьмана Мазепу, і тому спеціяльно до того не приготовлявся, або може й приготовлявся, але не мав змоги належно з нею познайомитися. Розуміється, ця одна з точок, хоч і яка вона дразлива, не може обезцінити цілости небуденної доповіді проф. Доманицького.

Що слухачі греко-католики цікавилися справою анатеми на гетьмана Мазепи — це похвально з їхнього боку. Але все ж таки дивно, що не було питань, чому по Великому Гетьманові Іванові Мазепі не дозволено українцям правити П а н а х и д и й по греко-католицьких церквах! Та ж Москва не має сили їм цього заборонити, — отже хто забороняє? А хтось таки забороняє! Треба цікавитися, як там зо справою гетьмана Мазепи є і в православних, і католиків також. А то виходить так, як у тих дітей: за помершою матір'ю плакали тільки дочки, а сини лише про людське око без сліз співчували, — мовляв: ми, чоловіки, держімося свого чоловічого роду, а мама — жіночого роду, отже нехай за нею дочки плачуть, — синам плакати не треба!

Олександер Брик.

ВШАНОВАНО ПАНІ АННУ ШЕВЧИШИН

У залі ім. М. Грушевського, переповненій приятелями і членами Катедри Св. Івана в Едмонтоні, величаво відсвяткували 70-ліття уродин пані Анни Шевчишин — піонерки, основоположниці і фундаторки нашої організації.

Пані Анна Шевчишин є вдовою по покійному Григорієві Шевчишину. Обидвоє вони були нашими піонерами народньої і церковної праці тут, в Едмонтоні.

Коли закнувався Інститут ім. М. Грушевського, а тепер Св. Івана, панство Шевчишині були одними з перших членів, де пок. Г. Шевчишин віддав багато своєї праці, бувши в Дирекції рекордовим секретарем.

Панство Шевчишині були першими основоположниками й фундаторами нашої Української Греко-Православної Парафії в Едмонтоні, де пок. Г. Шевчишин був першим дяком і диригентом хору.

Пані Шевчишин є одною з перших о с н о воположниць Жіночого Товариства при Українській Греко-Православній Парафії в Едмонтоні.

А вже найбільша їх заслуга ця, як згадала у привітальному вступному слові пані М. Михайлишин, яка проводила вечіркою, що тоді покійний її муж і вона заопікувалися своїми старенькими родичами, як вони приїхали з України з двома сиротами по її сестрі, Верхомин, Іваном (тепер д-р І. Верхомин) — і Марією, посилаючи дітей тут до школи.

Панство Шевчишині виховали двох гарних синів, Ми-

рослава і Евгена, які ще з молоденьких літ брали активну участь в наших молодечих організаціях.

Пані М. Будник, голова Жіночого Товариства, привітала Ювілятку і побажала їй всього найкращого; обширно переказала про її працю в Товаристві та про те, як то тяжко було здобути того гарного успіху, який маємо тепер.

Пані Шевчишин і досі не перестала працювати; вона цікавиться Товариством і помагає чим тільки може, та згадала за її незвичайний гумор, чим вона обдарована і як часто вона всіх у напружених хвилинах розвеселить.

Преосвященний Владика Андрей в імені Православної Громади в Едмонтоні та місцевих о. Парохів поблагословив її працю та побажав ще на довгі літа працювати з нами.

Тоді були прочитані привіти і побажання та вручено дарунок від її дуже близьких приятелів, п-ва Бучковських з Вінніпегу, та п-ва Титеничів з Ст. Кетеринс, Онт.

Д-р Верхомин привітав Ювілятку від родини, заявляючи що він почувається немов одним з її синів, а може ще й ближче.

Д-р Верхомин від себе і сестри Марії, щиро подякував за все те, що покійний дядько (вуйко) і, титка зробили для них обох та побажав тітці можливости ще відвідати Рідний Край. Пані Шевчишин походить з Ярославського повіту, село Маковисько.

Пані О. Слюсарчук вручила гарний дарунок від усіх присутніх і тих неприсутніх, що не мали змоги прибути, та побажала Ювілятці ще много літ прожити.

Всі заспівали "На многі літа". Пані Шевчишин дуже зворушливо подякувала всім за таку милу несподіванку і за таке гарне прийняття, та, як звичайно, своїм гумором дуже всіх розвеселила.

Тоді членкині комітету вечірки при гарно прикрашеному столі, з квітами, гостили учасників смачною перекускою.

У комітеті були слідуючі пані: Марія Михайлишин, Софія Коваль, Олена Слюсарчук, Софія Гриник, Ема Верхомин.

Пані Наталія Базюк доглядала "Книгу урочистости".

Ще раз заспівавши "На многі літа", всі підходили до стола по кусок уродинного торта, а зокрема побажати пані Шевчишин усього найкращого та ще 100 літ прожити.

Присутня.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ЛЕВКА Й ОКСАНИ ДИШЛЕВИХ
Вернон, Б. К.

У неділю 18 жовтня 1959 р. в церкві Успіння Пресв. Богородиці відбулася Вечірня і Молебень за здоровля Левка й Оксани Дишлевих, що того дня відзначали 50-ліття свого подружнього життя.

Панство Дишлеві добре знані в цій околиці, і не дивно, що на це їх святкування зійшлося багато парафіян, в Ювілятами провести спільну цю велику подію в їх житті.

По Відправі всі зійшли до церковної залі, де голова Громади п. Василь Гакман ядерно представив ціль цих сходин і попросив на господаря цього прийняття п. Івана Чижевського, що є односельчанином Ювілятів. По удекорованні букетами Ювилятів і дружби, пана Д. Мазія, та пані Агафії Лучак — дружки, запрошено до головного стола.

Були покликані до слова дружби, а дальше п. Гакман, п. Осовецький, пані Кучер, п. Пушкаренко; парох о. Василів вручив Ювилятам дарунок від Церк. Громади, а пані Мазій від родини.. Наприкінці говорили і дякували за цю несподіванку самі Ювиляти. Ще треба згадати, що пан і пані Дишлеві є жертвенними членами нашої Церкви, а їх дорогі пожертви прикрашують нашу святиню. По перекусці і щирій гутірці це ювилейне свято закінчено многоліттям і піснею "Де згода в родині".

Присутній.

ХРЕСТИНИ
Сенді Репидс, Алберта

У неділю 19. VII. 1959 р. в православному храмі Всіх Св. в Сенді Репидс о. П. Дорош охрестив Григорія Айліна — сина Григорія і Марії Карасюків. Його хресними батьками були Стефан Карасюк із Сенді Репидс і Саня Форестер із Торалд, Онтаріо.

П-во Григорій і Марія Карасюки

Слід зазначити, що п-во Григорій і Марія Карасюки закінчили Албертійський університет. Пан Григорій Карасюк тепер працює інженером-хеміком,а його дружина — учителька. Під час студій вони перебували в Укр. Інституті Св. Івана в Едмонтоні. Тепер п-во Карасюки проживають у місцевості Гинтон-Дрінен, Алберта. Вони свідомі свого походження, добре володіють укр. мовою й зберігають свою прадавню Православну Віру. Прибули вони аж із ГінтонДрінен у свою рідну околицю Сенді Репидс відвідати своїх родичів та охрестити свого синка в Православній Вірі.

З нагоди цієї радісної зустрічі з їх родичами й урочистої події в їх родині дід і баба новоохрещенного, п-во Карасюки, вгостили кумів і приятелів, яких було багато, смачним обідом; о. Парох привітав родичів з нагоди радісного свята в їхній родині і побажав, щоб їх синок ріс на хвалу Божу та славу й честь не тільки родичам, але й усій Православній Церкві нашого українського народу.

Під час обіду на заклик о. Пароха була влаштована традиційна збірка "на черевички" новоохрещеному Григорієві Айлінові. Збіркою займалися п. М. Ткачук і п. П. Доманський. Зібрано $21.50. За згодою родичів гроші поділено так: на місцеву Церкву $6.00, на пресовий фонд "Вістника" $10.50 та на вироблення кліші $4.50, а $0.50 на поштові витрати.

Бажаємо, щоб новоохрещений Григорій Айлін ріс здоровим батькам на втіху та на користь нашому народові, а Богові й Церкві нашій на славу!

Присутній.

СУМКІВСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ
Волей, Б. К.

П-во Григорій і Марія Ґузик

В суботу, 18-го липня 1959 р. сумківець Григорій Ґувик одружився з сумківкою Марією Гливкою. Обоє вони належать до Ванкуверського Відділу СУМК.

Тайнства Шлюбу звершив о. О. Костюк, який сказав проповідь, науку для молодих на основі науки Христа і слів Апостола, і на пам'ятку подарував від себе, тут же освячені, маленькі ікони Спасителя і Богоматері в позолочених рямках, як Благословення.

Григорій Ґузик вибраний головою СУМК у Ванкувері на черговий рік. На цьому місці бажаємо йому всього найкращого в родинному житті й громадській праці, а також ще раз — Многих Літ!

Весільний гість.

З ВЕСІЛЛЯ НА ДОБРІ ЦІЛІ
Торонто

В суботу 15-го серпня 1959 р. відбулося Вінчання інж. Богдана Чатофа і Людмили Колесніченко в Катедрі Св. Володимира.

П-во Богдан і Людмила Чатофи

Молодий, син Івана Чатофа і Христини з Сілинських, народився в Торонті й одержав гарне виховання з дому та був добрим членом С.У.М.К. при Укр. Православній Громаді. У науці він був дуже пильний, бо вже на 21-му році життя скінчив Торонтонський університет на Інжинерному факультеті й дочекався гарної посади в м. Монтреалі.

Молода, дочка Дан. Колесніченко й Олександри з Тимошенків, народилася в Україні; вона скоро пристосувалась до канадських обставин, і набула собі належну освіту в присвоєній батьківщині.

Весільне прийняття відбулося гарно, в поважному настрої. Щоб осталася добра памятка з українського весілля, п. Олекса Сілінський, гість із ЗДА, сказав коротке слово і попросив гостей, щоб склали пожертву на нашу пресу й Колеґію Св. Андрея. Збірки було тридцять два дол.

Щира подяка жертводавцям, а Молодій Парі бажаємо гарного успіху в їхньому житті!

П. С.

ПОШТОВА СКРИНКА

Вп. С. П., Торонто — Як є в дійсности з перенесенням мощей св. Отця Миколая з Миру до Бару? Я з зацікавленням перечитав розвідку Г. Олексіїва в календарі "Рідна Нива" на 1960 рік про те святкування. Та розвідка дуже інтересна. Є декотрі, що роблять "тихий галас", твердять, що те святкування є православне; кажуть, що то не католики в 1096 році забрали з Миру мощі св. Николая і перетранспортували до Бару в Італії, а довершили того самі православні, бо кажуть,

що тоді полуднева Італія ще була православна. З тої причини, кажуть ті особи, святочно обходить те перевезення мощей св. Николая до Італії лише м. Барі, а не ціла католицька Церква.

Як остаточно ту справу розуміти?

Відповідь: — Православна Церква взагалі, а Українська Православна Церква зокрема завжди почитала й почитає память Св. Миколая і урочисто святкує його 19-го грудня. Але святкування пересення Мощів Св. Миколая — це цілком окрема справа; обох тих справ не вільно змішувати, і Г. Олексіїв у своїй розвідці не змішує їх, а також виразно зазначує, що не береться вирішувати цю справу. Його розвідка не догматична, а лише історична. Він подає в цій справі і православні, і католицькі джерела. "Тихий галас", чи й голосний, робити найлегче — це відомо; але коли прийде до того, щоб дати відповідь, основану на джерелах, то майстрі "тихого галасу" цілком ховаються один за одного. Ми не уповноважені, ні компетентні вирішувати справу свята перенесення Мощів Св. Миколая. Однак ми вважаємо, що цю справу вкінці таки требе вирішити. Г. Олексіїв у календарі "Рідна Нива" на 1960 рік порушив цю цікаву справу не перший, — він каже, що в Канаді перший порушив її наш "Вістник" (орган УГПЦ-К) в числі з 1-го жовтня 1938 р., хоч зробив це лише в короткій нотатці. Автор розвідки в календарі "Рідна Нива" (1960) подав досить багато джерел, і то цікавих, — ми сказали б: деякі з них подекуди революційні.

Такі "аргументи", що, мовляв, з православного манастиря в Миру у Малій Азії забрали Мощі Св. Миколая до Барі в Італії "не католики, а православні італійці, бо південна Італія 1096 р. була православна" — не витримують критики тому, що свято Перенесення Мощів Св. Миколая проголосила не Православна Церква, а проголосив його папа Урбан 2-ий 1096 р.; а папа ж не був православний! Це правда, що він установив це Свято лише для м. Барі, не для всієї Католицької Церкви, але здавнину вже так було, що були проголошувані не лише загальні, але й також місцеві святкування.

Одна особа прислала до Редакції листа, в якому дає ще такий "аргумент", — вона каже, що католики мусіли забрати Мощі Св. Миколая, бо їм загрожували магометани, а православні не могли їх врятувати. . . Звичайно, цей "аргумент" подиктований особистим розумуванням автора, або й деякими необоснованими джерелами. Ці люди, як видно, не знають цього факту, що магометанська релігія Мощам не загрожувала, бо вона рішуче забороняє рухати тіло по смерті людини. Особливо за давнього часу магометани дуже строго дотримувалися того закону.

І вкінці — Україна прийняла Християнство з Греції, отже греки були для українців першими учителями Православної Церкви, — а тим часом Грецька Церква ніколи не мала й досі не має свята Перенесення Мощів Св. Миколая з Мир до Барі; греки кажуть, що Рим викрав ці Мощі з православної святині в Миро і забрав їх собі, — він зробив це 1096 р., отже в 42 роки після того, як відділився від Вселенської Православної Церкви 1054 р. Тепер Рим доказує, що хоч Грецька Православна Церква завжди була і є проти святкування Перенесення Мощів Св. Миколая, бо тим вшановується крадіж Мощів Римом з православної святині, то однак Україна Грецької Церкви тут не послухала, а послухала Риму, і тому святкує те Перенесення Мощів Св. Миколая. Так писав папський орган "Л'Оссерваторе Романо" з 3-го грудня 1958 р. Та й Провід Католицької Церкви в Америці у своїй "Католицькій Енциклопедії" (11 том. Ню Йорк, 1919 р.) виразно каже про Св. Миколая, що "італійські купці **вкрали** його тіло в Миро і перенесли до Барі в Італії".

Це лише частина тих джерел, що подані в розвідці в календарі "Рідна Нива", а ця розвідка містить ще більше джерел. Розуміється, "Вістник" помістить кожну розвідку, що може заперечувати доказам Г. Олексієва, але під умовою, що ця відповідь буде не "галасом", а річева, витримана в достойному тоні і обоснована історичними документами.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЄВЛАМПІЯ ПЕРЕДЕРІЙ

Монтреал, Кве. — Ділимося сумною вісткою з приятелями та знайомими, що по тяжкій недузі 7-го листопада 1959 р., о 4-ій год. ранку, запричастившись Найсвятіших Тайн, на 78-му році скитальчого життя, відійшла у вічність наша найдорожча мати, бабуся і прабабуся, бл. п. Євлампія Сергіївна Передерій.

Похоронна Відправа відбулася в понеділок 9-го листопада 1959 р., зараз по Службі Божій, яку відслужили отці Настоятелі Собору Св. Софії в Монтреалі, Митроф. Прот. В. Слюзар та о. Іван Стус. Тлінні останки Покійної спочивають на цвинтарі Маунт Роял у Монтреалі.

По закінченні Похоронної Відправи в залі Собору Св. Софії був поданий поминальний обід по бл. пам. Євлампії, під час якого була зроблена збірка, яка принесла суму 44.50 дол. а з цього приділено $6.00 на "Вістник".

Земля канадська нехай буде Їй легкою, а пам'ять про Неї нехай залишиться з роду і в рід.

Вічна Їй Память !

Горем прибиті дочки, зять, внуки Володимир та Іван з родиною.

БЛ. П. АННА ТРІЩУК

Вакав, Саск. — У середу 21 жовтня 1959 року спочила в Бозі в лікарні у Вакав на 80 році життя бл. п. Анна Тріщук з дому Табачнюк.

Бл. п. Анна Тріщук

Покійна народилася 1879 р. в селі Торговиця, Городенського повіту. На 16 році життя в рідному селі виходить замуж за Івана Тріщука, та живуть в рідних сторонах 13 літ. Господь послав їм троє діточок, з яких одне померло. Тяжке життя та постійні недостатки заставили їх шукати кращої долі в далекій невідомій Канаді, куди приїхали 1902 р. на поселилися недалеко містечка Кадворт, Саск., де взяли "гомстед". Тут почалася тяжка праця, яку, з вірою в Бога та в краще майбутне, виконували разом зо своїм чоловіком. У Канаді мали 10 дітей, але несподівано Господь кличе до Себе двоє діточок.

В 1944 році по короткій недузі відходить у вічність її чоловік бл. п. Іван. Через 15 років вдова Анна відчула тяжку втрату свого чоловіка. Коли була при повних силах, то перебувала у своїй хатині в Кадворт, а коли почала занепадати на здоров'ї, то деколи перебувала у своїй хатині в Кадворт, а деколи у своїх дітей. Дуже часто на протязі останніх двох років перебувала в лікарні в Кадворт. Як релігійна людина вона частенько приймала Св. Тайни Сповіді й Причастя в місцевого пароха Всеч. о. Юрія Туржанського. На прохання Покійної місцевий о. Парох звершив Св. Тайну Оливопомазання пару місяців перед смертю. У середу 21 жовтня 1959 р. о год. 4.10 по полудні спокійно віддала Богові Духа у Вакавській лікарні, де Всеч. о. Юрій Туржанський прочитав Канон і Молитву на "Ісход Душі".

Похорон відбувся зо Службою Божою в Кадворт в участю багатьох людей, і тут учасники Похорону засвідчили свою любов і пошану до Покійної. Похоронні Відправи відслужив Всеч. о. Ю. Туржанський з дяками Г. Сарчуком і М. Охітвою. Під час Послідного Цілування Всеч. Отець виголосив глибокозмістовне слово та закликав учасників Похорону скласти свої пожертви на Невянучий Вінок. Присутні зложили $15.-20,з чого приділено $5.00 на "Вістник",

Бл. п. Анна лишила горем прибитих 5 синів, 5 доньок, 36 внуків, та 26 правнуків. Тіло Покійної спочило на місцевому цвинтарі в Кадворт, Саск.

Після Похорону в залі під церквою відбувся поминальний обід, який приготовила родина з допомогою Жіночого Товариства з Кадворт.

Горем прибиту Родину нехай Всемилостивий Господь потішить, а душу бл. п. Анни оселить у Своїх Небесних Оселях. Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ІВАН ПУГАЧ

У неділю 13-го вересня 1959 р. після Служби Божої у Громаді Св. Юрія у Вікторії, Б. К. родина, приятелі та численне громадянство вшанували память свого дорогого сина, мужа та батька й активного громадянина бл. п. Івана Пугача, який у розквіті сил загинув трагічно кілька тижнів тому.

Бл. п. Іван Пугач

Панахиду по Покійному відслужив, при переповненому храмі, о. Григорій Удод при цьому згадавши теплим словом Покійника, зокрема шляхетні прикмети його християнського характеру, його велику заслугу в розбудові місцевої Православної Громади.

Того ж дня у вечірніх годинах у домі Покійного відбулося поминальне прийняття, на якому теплими словами про Покійного ділилися з присутніми голова Громади п. Степан Мойсюк, дружина

Покійного та о. Настоятель. На заклик о. Настоятеля була переведена збірка на Невянучий Вінок — на пресфонд нашого церковного органу "Вістник", в сумі $12.00.

Покійний Іван у глибокому смутку залишив своїх батьків, дружину, донечку, тещу та численних приятелів у Вікторії і поза нею. Нехай же земля йому буде легкою, засмученій Родині і Громаді нехай Господь допоможе легче перенести цю болючу втрату, а бл. п. Івану нехай сотворить Вічную Память у серцях наших!

Присутній.

БЛ. П. МАРІЯ ПІДВЕРБЕЦЬКА

У середу дня 28-го жовтня 1959 року спочила в Бозі у місцевій лікарні Н. Бетлфорд Марія Підвербецька.

Бл. п. Марія Підвербецька

Марія Підвербецька народилася в зах. Україні, в м. Городенці, 1884 р. У Канаду приїхала з чоловіком і дітьми 1910 року і поселилися в околиці Виткова, Саск. Хоч трудні були переживання та недостачі на початках, то однак Покійна, як побожна мати-християнка, виховала гарних пятьох синів і чотири доньки. Судилося бути Марії понад вісімнадцять років овдовілою, а пару років тому переживала смуток по втраті свого сина Степана, що відійшов на вічний спочинок.

Під час довшої недуги нею щиро опікувалася її донечка Савеля з своїм мужем, як також сини і брат Петро, і доньки. Покійна сподівалася, що її кончина вже приближається, тому себе підготовила по-християнському, прийнявши Наєвятіші Тайни Св. Сповіді і Причастя, що їх звершив Всеч. о. П. Блажук.

У пятницю ввечері була відслужена Панахида в похоронному заведенні в м. Н. Бетлфорд. Другого дня, в суботу, о 10-ій годині ранку було відправлено Заупокійну Похоронну Св. Службу Божу, яку відслужив о. П. Блажук під спів дяків пп. Ковальського і Іванчука, в укр. прав. церкві Св. Духа у Виткові. На Похорон до церкви прибуло багато родини, приятелів і вірних; о. Настоятель при кінці Похоронних Відправ сказав прощальне слово та подав щиру розраду родині.

Після цього тіло покійної Марії було похоронене на цвинтарі Св. Ап. Петра й Павла. Опісля всі присутні зійшлися до місцевого Народнього дому, в якому Жіноче Товариство з нагоди цього сумного дня влаштувало поминальний обід.

На заклик о. Настоятеля, зложено було пожертви на Невянучий Вінок, з чого відділено $10.00 на Колегію Св. Андрея і $5.00 на "Вістник". ВП. Жертводавцям щира подяка.

Хай Господь оселить покійну Марію в церстві небесному. Вічна Її Память!

ОПБ.

БЛ. П. ОЛЕКСАНДЕР МІЗІНСЬКИЙ

Шіго, Саск. — У вівторок 17 листопада 1959 року упокоївся в Бозі бл. п. Олександер Мізінський.

Покійний родом з с. Рипужинець на Буковині. Років мав 68. Його батьки — Михайло і Анна з Мудріїв. У Канаду приїхав 1910 року. Увесь час перебував у Саскачевані в різних місцевостях, а від 1948 року постійно жив у Шіго, віддаючись улюбленій праці — садівництву та огородництву.

Одружений був два рази. Уперше, 1916 року з Марією Загара, а по її смерті, (1919 р.), — вдруге, з вдовою п. Василиною Ґаврилiца.

Він виховав десятеро дітей: Миколая, Катерину, Василя, Єлисавету, Фрузину, Вікторію, Івана, Стефана, Агафію і Наталію. Не чужими для нього були діти і його дружини Василини від першого її шлюбу з покійним Гаврилицею,— це Анна Кучерява і Домка Колибаба. Усі вони, як також і внуки віддали належну прислугу своєму покійному гатові й дідові.

Похорон відбувся 20 листопада 1959 р. в українській православній церкві Успіння Пресв. Богородиці в Шіго Полудневому. Були Панахиди, була й Служба Божа. Правив о. Борис Яковкевич з дяками Т. Коропатницьким, В. Сандулом і І. Думанським.

Присутні при Останньому Цілуванні зложили на Невянучий Вінок $10.50.

Бл. п. Олександра Мізінського поховано на цвинтарі біля вищезгаданої церкви Успіння Пресвятої Богородиці поруч могилки його внуки Анни.

Нехай з Богом спочиває, — Вічна Йому Память!

о. Б. Я.

БЛ. П. ВОЛОДИМИР ГУЦАЙЛЮК

Бімсвил, Онт. — У неділю 15 листопада 1959 р. відійшов у вічність на 64 році життя, по довгій, тяжкій недузі серця, бл. п. Володимир Гуцайлюк, в лікарні в Ґримсбі, Онт. Покійний народився в селі Задинишівка, пов. Скалат, Галичина, де одружився з Павлиною Походиняк і з нею виховував своїх дітей: сина Романа і дочку Дарію. У Канаду прибув 1928 р. до Алберти; звідтіля переїхав до Монтреалу і вступив на працю до Сіпіярської Залізничної Компанії, в якій працював до 1943 р. і в тім році переїздить з рідною до Бімсвил, Онт., де осівся на своїй овочевій фармі і там проживав до кінця свого життя.

Бл. п. Володимир Гуцайлюк, маюч змалку велику жадобу зн... читає українську пресу, вступає в членство Укр. Прав. Громади Св. Юрія в Ґримсбі і бере активну участь з рідною в Богослужбі та в громадських справах, так як колись і в своїм рідним селі належав до Т-ва "Просвіта" і церковного хору, як добрий співак і організатор. Його слідами пішов тут у Канаді його син Роман, який в нашій Прав. Громаді від років веде культ.-освітню працю в Відділі СУМК, як добрий член, як голова Відділу і як диригент церковного хору.

Покійний був шанований усім українським загалом за його тиху вдачу та за його жертвенність в церковно-громадській справі, як зразковий член Громади, який був прикладом любови до всього, що своє рідне, українське. З його смертю наша Громада втратила в и с о к о вартісного православного оборонця нашої Віри й Церкви та зразкового християнина в церковному й громадському житті, який, приготовляючись до відходу у вічність, прийняв Св Тайни в два тижні перед смертю. Як під час свого побуту в Монтреалі, де належав з рідною до тамтешньої Прав. Громади, так і тут, у Ґримсбі, Покійний остався вірним сином своєї Рідної Православної Церкви до кінця свого життя.

У глибокому смуткові залишив Покійний дорогу дружину Павліну, сина Романа та дочку Дарію, замужню Золінов, з 3-ма діточками, внуки: Дженис, Варварця і Володимир. Покійного оплакує рідний брат Іван з Монтреалу з дружиною Стефанією і дітьми Йоанною, Олею і Лилією та швагер Фелікс Походиняк з Торонта з дружиною Йоанною і дітьми Крисею і Йосифом. Велику втрату Покійного відчуває стриєчний брат Вас. Реэнер з цілою рідною і внуками. В Україні будуть оплакувати Покійного сестра Марія і вся рідня померших його братів. Найглибші співчуття для горем прибитої рідні Покійного висказують зо своїм о. Настоятелем усі члени Укр. Православної Громади з братніми організаціями: Жін. Т-во ім. княг. Ольги, СУМК, хор і дітвора Рідної Школи, які шанували та любили Покійного за його щире відношення до нашої Укр. Прав. Громади. У понеділок і вівторок 16 і 17 листопада в Похоронному Заведені в Бімсвил Всеч. о. Юрій Я. Цукорник відслужив Панахиди при співі дяків пп Стефіна, Гриньова і М. Барткова та членів церковного хору.

18 листопада о год. 9 ранку Всеч. о Цукорник почав Похоронні Чини в Бімсвил, звідкіля перевезено тіло до укр. греко-прав. церкви в Ґримсбі, де відслужено Похорон і Службу Божу при величавому співі дяків пп. Лисого, Стефіна, Захарія Гуцайлюка з Аллетавн, Па., та членів церковного хору в церкві заповненій рідною покійного з Америки, Монтреалу, Торонта, Ст. Кетринс і приятелів з Ґримсбі, Порт Колборн й околиці. У прощальній проповіді Всеч. о. Цукорник відзначив усі благородні діла, лагідний характер та всі пожертви і працю, які Покійний складав за свого життя й побуту для Укр. Прав. Парафії в Ґримсбі. По Богослуженні Покійного похоронено на вічний спочинок на цвинтарі в Ґримсбі, а над могилою прощали його о. Настоятель від усіх учасників Похорону, п. Т. Дмитрів з Торонта від односельчан і п. Ром. Шпитковський від Української Прав. Громади. По Похороні запрошено до церковної залі на поминальний обід, що був приготований родиною і приятелями. Про життя Покійного говорили пп. Т. Дмитрів, Ром. Шпитковський, Дм. Шувера, Захарій Гуцайлюк та о. Цукорник, який у своїй прощальній промові зробив заклик до збірки на Невянучий Вінок. Збірка принесла $47.35, з чого приділено $10.00 на "Вістник". Усім ВП. Жертводавцям щира подяка! Спи спокійно, дорогий і ніколи незабутній брате Володимире, світла память про Тебе залишиться вічною в серцях членів Православної Громади в Ґримсбі, а канадська земля хай стане Тобі легкою.

Вічна Тобі Память!

о. Юр. Я. Ц.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

ВІННІПЕГ, Ман. Пані Н. Скоробогач передала з тестаментального запису її бл. п. мужа Антона ... $100.00
ТОЛСТОЙ, Ман. Пожертва Всеч. о. П. Стефюка ... 25.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця з нагоди вінчання Богдана Чатофи з панною Людмілою Колісниченко ... 10.00
ВИТКІВ, Саск. Збірка о. П. Блажука на похороні бл. п. Марії Підвербецької ... 10.00
ЕТЕЛБЕРТ, Ман. Пожертва Будівельного Комітету, яку прислав о. Е. Труфин ... 20.00
ВІННІПЕГ, Ман. На З'їзді Колеґії св. Андрея та складових організацій Союзу Українців-Самостійників, на заклик п. судді І. Р. Соломона, зложили свої пожертви слідуючі жертводавці:

Пані Ковальчук — Гренд Маре, Ман. ... 100.00
Суддя І. Р. Соломон ... 100.00
Михайло Реуцький — Овк Бенк, Ман. ... 100.00
Антон Керелюк — Геллок, Мінн., ЗДА. ... 100.00
В. І. Перепелюк — Флин Флон, Ман. ... 100.00
Др. Михайло Потоцький — Давфин, Ман. ... 100.00
Посол Никола Мандзюк — Овкборн, Ман. ... 50.00
Петро Ковтун ... 25.00
Н. Л. Залозецький ... 25.00
Гаврило і Анна Соболти ... 25.00
Михайло Крипякевич ... 25.00
Пані Марія Сторожук — Вайта, Ман. ... 25.00
Впреп. о. Прот. М. Критюк (з Австралії) ... 25.00
Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки ... 25.00
Михайло Іванчук ... 25.00
Володимир А. Костюк ... 25.00
Григорій І. Марко ... 25.00
Петро Крипякевич ... 25.00
Іван В. Анонійчук ... 25.00
Ілля А. Симчич ... 25.00
Іван Симчич ... 25.00
Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок на Манітобу, передана панею Т. Ілюк ... 25.00
Василь Бурянюк ... 25.00
Іван Негрич — Вайта, Ман. ... 25.00
Владика Митрополит Іларіон ... 25.00
Др. Павло Закус ... 25.00
Іван А. Юрків ... 25.00
Провінціяльна Екзекутива Т. У. С. на Манітобу ... 25.00
Василь І. Сарчук ... 20.00
Григорій Папіш — Пітерсфілд, Ман. ... 20.00
Михайло Ласько ... 20.00
Др. Левко Г. Фарина — Едмонтон, Алта. ... 20.00
Іван Г. Сирник ... 20.00
Василь Шевчук — Прейрі Гров, Ман. ... 15.00
Андрій Ю. Павлик ... 15.00
Відділ Союзу Українок „Доньки України",— Флин Флон, Ман. 15.00
Володимир Білич — Сондавн, Ман. ... 10.00
Др. П. А. Кондра ... 10.00
Григорій Соломон ... 10.00
Юліян Білоус — Давфин, Ман. 10.00
Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки — Давфин, Ман. ... 10.00
Иосиф Ситняк — Давфин, Ман. ... 10.00
Григорій Тикук ... 10.00
Панна Д. Гаврисишин ... 10.00
Впреп. о. Прот. С. Герус ... 10.00
Михайло Завісляк ... 10.00
Никола Клим — Пембіна, Н. Д., ЗДА. ... 10.00
Пані Анна Воробець ... 10.00
Михайло Сторожук — Вайта, Ман. ... 10.00
Відділ Союзу Українок ім. О. Кобилянської, Майта, Ман. 10.00
Василь Кассіян ... 10.00

РІЗДВЯНІ ПОДАРУНКИ

Зближаються Різдвяні Свята, і нераз тяжко рішити, якими подарунками обдарувати своїх близьких. В нас можна набути речі, які якраз для цього надаються, а саме:

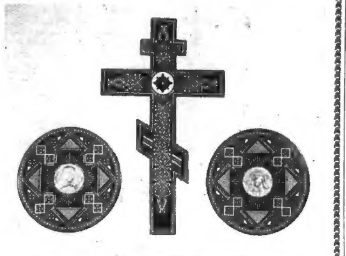

СТІННІ РІЗЬБЛЕНІ ХРЕСТИ Й СЕРВЕТКИ

1. Різьблений трираменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) ... $21.00 сет
2. Різьблений однораменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) ... $17.00 сет

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

1. Нашийний Хрестик (декорований) з десять-каратового золота, з делікатним ланцюжком ... $16.50
2. Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стерлинг Силвер", з ланцюжком (може бути також для хлопців) ... $2.50
3. Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стерлинг Силвер", з делікатним ланцюжком ... $3.00
4. Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "стерлинг", з ланцюжком ... $3.50
5. Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "стерлинг", з делікатним ланцюжком ... $4.00
6. Нашийний Хрестик (декорований) покритий золотом, з делікатним ланцюжком ... $2.50
7. Нашийний Хрестик (недекорований), покритий золотом, з делікатним ланцюжком ... $2.50
8. Хрестик для ношення на одежі ... 60 ц.

ІКОНИ-ОБРАЗИ ОПРАВЛЕНІ В РАМИ

1. Тайна Вечеря. 2. Спаситель. 3. Богородиця. 4. Ісус Христос в Гетсим. Саду. 5. Пресв. Тройця, і інші.

Величина:	Ціна одної ікони
13" x16¾"	$8.00
8¼"x10½"	4.00
5¼"x 7½"	2.50
4¼"x 5⅓"	1.50

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками ... $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній оправі $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, білій шкіряній оправі, золочений ... $8.00
МОЛИТОВНИК — Побрий Пастир, в білій полотняній оправі ... $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі ... $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі ... $1.25

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., ... Winnipeg 4, Man.

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА ВІННІПЕГУ Й ОКОЛИЦЬ

Почуваємося до милого обовязку повідомити Вас, що в неділю **13-го** грудня, цього року о год. **7.30**, в приміщенні Колеґії Св. Андрея, відбудеться

ТРАДИЦІЙНИЙ АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР

До програми Свята входять слід. точки:

1. МОЛЕБЕНЬ ДО СВ. АНДРІЯ — ПАТРОНА КОЛЕҐІЇ.
2. СЛОВО ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ ІЛАРІОНА.
3. ВОКАЛЬНА ЧАСТИНА, ЯКА СКЛАДАЄТЬСЯ З РЕЛІГІЙНИХ ПІСЕНЬ, ДЕКЛЯМАЦІЙ ТА КРАСНОМОВСТВА.
4. ЧАЙНЕ ПРИНЯТТЯ.

Прийдіть самі та запросіть своїх друзів на цей традиційний вечір. З Вами звеличаємо цей вечір так, як ми це робили минулими роками.

СВЯТКОВИЙ КОМІТЕТ.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ГРУДЕНЬ

19. Субота, — Св. Миколая Чудотворця — Гонор, Храм.
20. Неділя, — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Дуфрост.
27. Неділя, — Брендон, Попларфілд, Гонор, Селкірк.

СІЧЕНЬ

3. Неділя — Поплар Парк, Транскона, Кенора.
7. Четвер, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Брендон, Кенора, Транскона, Гонор, Бозежур, Дуфрост.
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Стед.
10. Неділя по Різдві, — Сулукавт, Тиндал, Селкірк.
17. Неділя перед Йорданом, — Портедж Ля Прері, Ледвин, Сендгіл.
19. Вівторок, Богоявлення — Кенора, Гонор, Брендон, Транскона.
31. Неділя, — Попларфілд, Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа

ГРУДЕНЬ

19. Субота — Едмонтон
20. Неділя — Калмар
22. Вівторок — Едмонтон
27. Неділя — Пепо

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ГРУДЕНЬ

19. Николая Чудотворця — Вернон
22. Зачаття Богор. від Св. Анни — Вернон
27. Неділя Правотців — Ревелсток

Address: P. O. Box 307
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ГРУДЕНЬ

19. Субота. Миколая Мир-Лік. Чудотворця — Витків (Річні Збори)
20. Неділя — Гетерлей (Річні Збори)
22. Вівторок. Зачаття Пр. Богородиці — Норт Бетлфорд
27. Неділя — Медов Лейк (Річні Збори)

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. М. ДЕБРИН
Підванкуверська Округа.

ГРУДЕНЬ

19. Субота. Св. Миколая Чудотворця — Ню Вестмінстер
20. Неділя — Ню Вестмінстер
22. Вівторок, Зачаття Пресв. Богородиці — Ню Вестмінстер
27. Неділя — Порт Алберні, Б. К.

СІЧЕНЬ

3. Неділя — Ню Вестмінстер
7. Четвер. РІЗДВО І. ХР. — Ню Вестмінстер.
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Ню Вестмінстер.
10. Неділя — Вікторія, Б. К.
14. Четвер. Обрізання, Василія Вел. — Ню Вестмінстер.
17. Неділя — Ню Вестмінстер.
19. Вівторок. Йордан — Богоявлення — Ню Вестмінстер.
20. Середа, Собор Івана Хрестителя — Ню Вестмінстер.
24. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
31. Неділя — Ню Вестмінстер.

УВАГА! Кождої суботи й напередодні свят, але перед відправами в Ню Вестмінстер — відправляються тут-же в год. 630 веч. Всенічні Богослуження.

Address: 2142 Grandview Hwy. Burnaby, B. C.

о. В. АПОНЮКА

ГРУДЕНЬ

19. Субота Св. Миколи — Кендіяк
20. Неділя — Ріджайна
27. Неділя — Ріджайна

СІЧЕНЬ

3. Неділя — Прілейт
7. Четвер. РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА — Ріджайна
8. Пятниця — 2 день Різдва — Кендіяк
10. Неділя — Мус Джо
17. Неділя — Ріджайна
19. Вівторок. Йордан — Прілейт
24. Неділя — Ріджайна
31. Неділя — Мус Джо

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. В. БОРИЧУКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота — Св. Миколая — Врокстон
20. Неділя — Йорктон
22. Вівторок — Зачаття Пр. Богородиці — Горлиц
27. Неділя — Йорктон

СІЧЕНЬ
3. Неділя Св. Отців — Йорктон
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — 10 год. ночі Йорктон, 8 год. рано Врокстон
8. Пятниця. Собор Пресв. Богородиці — Райн
9. Субота. Первмч. Стефана — Горлиц
10. Неділя по Різдві — Йорктон
14. Четвер. Новий Рік — Йорктон
17. Неділя перед Богоявленням — Йорктон
18. Понеділок. Щедрий Вечір. Водосвяття — Йорктон
19. Вівторок. Богоявлення. Година 8 рано — Йорктон
20. Середа. Собор Івана Хрестителя — Горлиц
24. Неділя по Богоявленні — Йорктон
31. Неділя про Захея — Врокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32998

о. П. САЦЕВИЧА
ГРУДЕНЬ
19. Субота, Миколая Мир-Лік. Чудотворця — Беліс. Річні Збори
20. Неділя — Давнінг. Річні Збори
20. Неділя, Вечірня о год. 6.00 — Вільна. Річні Збори
22. Вівторок. Св. Анни — Смокі Лейк
27. Неділя — Спедден. Річні Збори
27. Неділя. Вечірня о год. 6.00 — Бойн Лейк. Річні Збори

СІЧЕНЬ
3. Неділя, Св. Отців — Давнінг.
7. Четвер, РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА — Смокі Лейк, 7-ма год. рано.
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Спедден.
9. Субота, Первомуч. Степана — Вільна.
10. Неділя, по Різдві Христ. — Беліс.
14. Пятниця, Новий Рік. — Ворспайт
17. Неділя, перед Йорданом — Смокі Лейк.
18. Понеділок, Щедрий Вечір, Освячення Води:
12.00 год. — Смокі Лейк.
1.30 год. — Беліс.
3.00 год. — Вільна.
4.00 год. — Спедден.
19. Вівторок, Йордан — Богоявлення — Стрий.
20. Середа, Собор Івана Хрестителя — Давнінг.
24. Неділя, по Йордані — Вільна.
31. Неділя — Бойн Лейк.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. М. КОЛЕНИЧА
ГРУДЕНЬ
19. Св. о. Миколая — Існингер (Гайвей)
20. Неділя — Половики
27. Неділя — Вестбрук

СІЧЕНЬ
3. Неділя — Інсінгер (м.)
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Тіодор (місто)
8. Собор Пресв. Бог. — Інсінгер (Гай-вей)
9. Первомуч. Стефана — Половики
10. Неділя — Вестбрук
14. Новий Рік — Тіодор (за рікою)
17. Неділя — Інсінгер (м.)
19. Йордан — Інсінгер (Гай-вей)
20. Собор Ів. Хрестителя — Вестбрук
24. Неділя — Тіодор (м.)
31. Неділя — Дробот

Box 6. Theodore, Sask. Тел. 69.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая — Арбакл Св. Мик.
20. Неділя — Вайта.
22. Вівторок. Зачаття Пр. Б. (Анни) — Сенькія
27. Неділя — Сірко

Box 46, Vita, Man.

о. В. СЛЮЗАРА
ГРУДЕНЬ
19. Св. Николая — Маморниця
20. Неділя — Рама
22. Зачаття від Св. Анни — Могила
27. Неділя — Канора

Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая — Тарнополь
20. Неділя — Ст. Джуліен
22. Вівторок. Зачаття — Лепін
27. Неділя — Кадворт

СІЧЕНЬ
3. Неділя — Вакав.
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ 8 год. ранку — Тарнопіль.
8. Пятниця. Собор Пр. Богородиці — Кадворт.
9. Субота. Првмчк. Стефана — Альвіна.
10. Неділя — Ст. Джуліен.
14. Четвер. Новий Рік — Вакав.
17. Неділя — Лепін.
19. Вівторок. Йордан 8 год. ранку — Єлдов Крік.
20. Середа. Собор Ів. Хрестителя — Лепін.
24. Неділя — Вакав.
31. Неділя — Кадворт.

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая — Сифтон,
20. Неділя — Дрифтінг Ривер
22. Вівторок. Зачаття Пр. Богородиці — Гилберт Плейнс (Річні Збори)
27. Неділя — Давфин

СІЧЕНЬ
3. Неділя — Косів.
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ, о 12 год. вночі, — Давфин.
8. Собор Пр. Бог. — Валей Ривер.
9. Св. Пермч. Степана — Гилберт Плейнс.
10. Неділя — Сифтон.
14. Новий Рік. Василя В. — Ешвіл.
17. Неділя — Давфин.
18. Понеділок, Щедрий Вечір — о 7 год. вечора — В. Водосвяття в Давфин.
19. Богоявления. Йордан — Роркton.
20. Собор Св. Ів. Хрестителя — Дрифтінг Ривер.
24. Неділя — Гилберт Плейнс.
31. Неділя — Давфин.

Щонеділі о 7 год. вечора Вечірня в Давфині.
Address: Box 1088 Dauphin, Man.

о. Е. ТРУФИНА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая Чудотворця — Пайн Ривер.
20. Неділя — Гарленд
22. Вівторок — Зачаття Пресв. Богородиці від Св. Анни — Етелберт.

СІЧЕНЬ
3. Неділя Св. Отців — Дорбен
6. Середа — Свят Вечір. Літургія Св. Вас. Вел. з Вечірнею о год. 9-ій ранку. Велике Повечіря з Літією о год. 8-ій вечером — Етелберт.
7. Четвер РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Утреня і Літургія Св. Ів. Золотоустого о год. 9-ій ранку — Пайн Ривер.
8. Пятниця — Собор Пресв. Богородиці — Етелберт.
9. Субота — Св. Первм. Степана — Гарленд.
10. Неділя по Різдві — Зелепа (Ворд).
14. Четвер — Новий Рік — Обрізання. Василя Великого — Венлав.
17. Неділя перед Йорданом — Пайн Ривер. (Освячення Води).
18. Понеділок. Щедрий Вечір — Літургія Св. Вас. Великого з Вечірнею — Велике-Освячення Води — Етелберт.
19. Вівторок — Йордан — Богоявлення — Ренвер.
20. Середа — Собор Івана Предтечі — Етелберт.
24. Неділя по Йордані — Боян.
31. Неділя про Захея — Етелберт.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ
19. Субота — Мейфер (Храм)
20. Неділя — Редфілд
22. Вівторок — Гефорд
27. Неділя — Білики

Box 163, Hafford, Sask.

о. П. БУБЛИКА
ГРУДЕНЬ
19. Миколая — Кемсек
20. Неділя — Мазепа
27. Неділя — Донвел (Скляруків).

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Николая Толстой
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Гардентон

Address: Tolstol, Man.

о. І. МАЙБИ
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Николая — Ватсон
20. Неділя — Фостон
27. Неділя — Вимер

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. СТ. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота, Николая Чуд. — Нипавин
20. Неділя — Сембург
27. Неділя — Кадет

Weirdale, Sask.

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА
ГРУДЕНЬ
19. Св. Николая Чудотворця — Габорд
20. Неділя — Айтуна
27. Неділя — Фенвуд

Box 143 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ
19. Субота Миколая Мир-Ликійського Чудотворця — „Драчинці", фармерська кольонія, почта Мек-Нат, Саск.
20. Неділя — „Топорівці", фармерська кольонія, почта Врокстон, Саск.
22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богородиці від Св. Анни — „Петлюра", фармерська кольонія, почта Шортдейл
27. Неділя — Шел Велий

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІВАНА КУЛІША
ГРУДЕНЬ
19. Св. Миколая — Мензі
20. Неділя — Ґлен Елмо
27. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336
Box 12

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая — „Коло Купровських"
20. Неділя — Винниярд
22. Вівторок. Анни — Шіго Полуди.
27. Неділя — Фовм Лейк

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. М. КРИЩУКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая — Мусідора
20. Неділя — Слава (пол.).
22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богор. — Слава (північна)
27. Неділя. Св. Праотців — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая Чуд. — Борівці
20. Неділя — Лужани
22. Вівторок. Зач. Пр. Богородиці від Анни — Завале
27. Неділя — Кеганн

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. Гр. УДОД
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Николая — Вайлдвуд
20. Неділя — Сіба Біч
22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богор. — Вестлак
27. Неділя Св. Праотців — Барґгед

Box 719. Westlock, Alta. Ph.: 436

о. О. ФЛЯКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота — Редватер. Св. Миколая
20. Неділя — Радвей. (Річні Збори)
22. Вівторок — Торгилд, Зачаття Пресв. Богор.
27. Неділя — Редватер (Річні Збори)

Box 128, Radway, Alta.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Миколая Мир-Лик. Чуд. — Глес
20. Неділя — Вайтбіч
22. Вівторок Зачаття Пр. Богородиці — Ноквей
27. Неділя — Данбурн

Address: Box 111, Hyas, Sask

Календар Українських Свят
ГРУДЕНЬ

16	С	3	Прор. Софонії,
17	Ч	4	Вмч. Варвари і з нею Юлії,
18	П	5	†Преп. Сави Освященого,
19	С	6	Миколая Мир-Лик. Чуд.
20	Н	7	Нед. 26 по Зел. Святах.
21	П	8	Преп. Потапія Ап. з 70-ти,
22	В	9	Зачаття Пр. Богородиці
23	С	10	Мч. Мини, Ермогена
24	Ч	11	Преп. Даниїла Стовп.,
25	П	12	Спиридона Чудотворця,
26	С	13	†Евстратія, Авксентія,
27	Н	14	Неділя Праотців.
28	П	15	Павла, Елевферія
29	В	16	Аггея, Теофанії
30	С	17	Преп. Даниїла
31	Ч	18	Муч. Севастіяна
СІЧЕНЬ			
1	П	19	Грудень 1959. Преп. Іллі
2	С	20	Свщм. Ігнатія Богоносця,
3	Н	21	Нед. Св. Отців.
4	П	22	Вмч. Анастасії, Теодатії,
5	В	23	10 Муч. в Криті,
6	С	24	Свят Вечір. Муч. Евгенії,
7	Ч	25	РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА
8	П	26	Собор Пресвятої Богор.
9	С	27	Степана Первомуч.
10	Н	28	Нед. по Різдві Христ.
11	П	29	14.000 дітей уб. Іродом,
12	В	30	Мч. Анисії діви,
13	С	31	Преп. Меланії.
14	Ч	1	Січень 1960. Новий Рік.
15	П	2	Преп. Сильвестра Печер.,

Устав Церковний
ГРУДЕНЬ

19. Субота Св. Миколая Мир-Лік. Чуд. Всенічна. УЄ Ів. 10: 9-16. Літ. Жид. 13: 17-21. Еванг. Луки 6: 17-23.

20. Неділя 26 до Зел. Св. Гол. 1. УЄ 4. Літ. Еф. 5: 9-19. Луки 12: 16-21.

22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богор. від Анни. Літ. Гал. 4: 22-31. Луки 6: 22-31.

27. Неділя Св. Праотців. Гол. 2. УЄ 5. Літ. Кол. 3: 4-11. Луки 14: 16-24.

СІЧЕНЬ

3. Неділя Св. Отців. Гол. 3. УЄ 6. Літур. Ап. Жид. 11: 9-10, 17-23. 32-40. Еванг. Мат. 1: 1-25.

6. Навечір'я Різдва Христового — Свят-Вечір. Літ. Василія., з Вечірнею. Параміі, Ап. Жид. 1: 1-12. Еван. Лука 2: 1-20.

7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТ. Велике Повечер'я з Литією. З нами Бог. Утреня. Єв. Мат. 1: 18-25. Літ. Івана Зол. Антифони Свята, замість Трисвятого: Усі ті що в Христ. Ап. Гал. 4: 4-7. Еванг. Мат. 2: 1-12.

8. П'ятниця. Собор Пресв. Богородиці. Літ. Ап. Жид. 2: 11-18. Єв. Мат. 2: 13-23.

9. Субота. Первом. Степана. Літур. Ап. Дії 6: 8-15, 7: 1-5, 47-59. Єв. Мат. 21: 33-42.

10. Неділя по Різдві Хр. Гол. 4. УЄ 7. Літ. Гал. 1: 11-19. Єв. Мат. 2: 13-23.

14. Четвер. Новий Рік. Обрізання. Василія Вел. Утр. Еван. Івана 10: 9-16. Літургія Василія Вел. Ап. Кол. 2: 8-12 і Жид. 7: 26, 8:2. Еван. Лука 2: 20-21, 40-52. і Лука 6: 17-23.

АДРЕСАР
Української Греко-Православної Церкви в Канаді

The Most Rev. Ilarion,
Metropolitan of Winnipeg and of all Canada,
101 Cathedral Ave.,
Winnipeg 4, Man.

The Most Rev. Michael,
Archbishop of Toronto and Eastern Canada,
92 Burnside Dr.,
Toronto, Ont.

The Right Rev. Andrew,
Bishop of Edmonton and Western Canada,
10716 — 116 Street,
Edmonton, Alta.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JU 6-3093)

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JU 6-3093)

The Herald,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Ukrainian Educational Council of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

St. Andrew's College Building Committee,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.